

Laotian: Unlocked Literal Bible for 1 ກະສັດ, 1 ຂ່າວຄາວ, 1 ຊາມູເອນ, 1
ຕິໂມທຽວ, 1 ເທສະໂລນິກ, 1 ໂກຣິນໂທ, 1 ໂຢຮັນ, 1 ເປໂຕ, 2 ກະສັດ, 2 ຂ່າວຄາວ, 2
ຊາມູເອນ, 2 ຕິໂມທຽວ, 2 ເທສະໂລນິກ, 2 ເປໂຕ, 2 ໂກຣິນໂທ, 2 ໂຢຮັນ, 3 ໂຢຮັນ,
ກິດຈະການ, ກິດລະບຽບເລວີ, ຄາລາເຕຍ, ຈິດບັນຊີ, ຍອດເພງ, ດານີເອນ, ຕິໂຕ,
ນາງຣຸດ, ນາຮູມ, ປັນຍາຈານ, ພຣະຄັມ ໂຢບ, ພຣະຄໍາຟີ ຮັກກາຍ, ພຣະນິມິດ,
ພຣະບັນຍັດສອງ, ພວກຜູ້ປົກຄອງ, ຟິລິບປອຍ, ຟິເລໂມນ, ມັດທາຍ, ມາຣະໂກ,
ມາລະກີ, ມິກາ, ຢາໂກໂບ, ຢູດາ, ລູກາ, ສຸພາສິດ, ອາໂມດ, ອົບພະຍົບ, ຮາບາກຸກ,
ເຊຄາຣີຢາ, ເຊຟານີຢາ, ເນເຫມີຢາ, ເພງຄໍາຄວນ, ເພງສັນຣະເສີນ, ເຢເຣມີຢາ,
ເອຊະຣາ, ເອສະເທີ, ເອເຊກຽນ, ເອເຟໂຊ, ເອຊາຢາ, ເຮັບເຣີ, ໂກໂລຊາຍ, ໂຢຊວຍ,
ໂຢນາ, ໂຢຮັນ, ໂຢເອນ, ໂຣມ, ໂອບາດີຢາ, ໂຮເສຢາ, ປະຖົມະການ

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

ປະຖົມະການ

1 ¹ໃນປະຖົມະການ, ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ.²ແຜ່ນດິນນັ້ນບໍ່ມີຮູບຮ່າງ ແລະ ຫວ່າງເປົາຢູ່.

ຄວາມມືດປົກຄຸມຢູ່ເຫນືອຜິວຫນ້າຂອງບ່ອນເລິກ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເຄື່ອນໄຫວຢູ່ເຫນືອຜິວນັ້ນ.

³ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ຈົງເກີດຄວາມສະຫວ່າງ," ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງກໍ່ເກີດຂຶ້ນ.⁴ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນ, ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນດີ.

ພຣະອົງຊົງແຍກຄວາມສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມືດ.⁵ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນຄວາມສະຫວ່າງ "ວັນ," ແລະ ຄວາມມືດນັ້ນພຣະອົງຊົງຮຽກວ່າ "ຄືນ."

ນີ້ແມ່ນເວລາແລງ ແລະ ເວລາເຊົ້າ, ເປັນວັນທີຫນຶ່ງ.

⁶ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ຈົງເກີດແຜ່ນຟ້າ, ໃນລະຫວ່າງນ້ຳ, ແລະ ໃຫ້ແຜ່ນດິນແຍກນ້ຳອອກຈາກກັນ."⁷ພຣະເຈົ້າຈົງສ້າງແຜ່ນຟ້າ ແລະ ໄດ້ແຍກນ້ຳອອກຈາກກັນຄື ນ້ຳທີ່ຢູ່ລຸ່ມແຜ່ນຟ້າ ແຍກນ້ຳອອກຈາກນ້ຳທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນຟ້າ. ແລ້ວກໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ.⁸ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກແຜ່ນຟ້ານັ້ນວ່າ "ທ້ອງຟ້າ." ມີເວລາຄ່ຳ, ແລະ ເວລາເຊົ້າ, ນັ້ນເປັນມື້ທີສອງ.

⁹ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ນ້ຳທີ່ຢູ່ໃຕ້ຟ້າລວມຢູ່ໃນທິດຽວກັນ, ແລະ ໃຫ້ພື້ນດິນແຫ້ງປາກົດຂຶ້ນ." ກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ.¹⁰ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນພື້ນດິນແຫ້ງວ່າ, "ແຜ່ນດິນ," ແລະ ນ້ຳທີ່ລວມກັນນັ້ນພຣະອົງຊົງເອີ້ນວ່າ "ທະເລ." ພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າດີ.

¹¹ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ແຜ່ນດິນເກີດພືດທຸກຊະນິດ: ທັງແນວເປັນເມັດ ແລະ ແນວເປັນຫມາກຕາມຊະນິດຂອງມັນ." ກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ.

¹²ແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ໃຫ້ເກີດ ພືດຕ່າງໆທີ່ໃຫ້ເມັດຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ແລະ ຕົ້ນໄມ້ທັງຫລາຍທີ່ມີຜົນ, ທີ່ມີເມັດຢູ່ໃນຫມາກຕາມຊະນິດຂອງມັນ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າດີ.¹³ມີເວລາຄ່ຳ ແລະ ມີເວລາເຊົ້າ, ເປັນມື້ທີສາມ.

¹⁴ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ຈົງມີດວງຈັນໃນທ້ອງຟ້າ ເພື່ອແຍກກາງເວັນອອກຈາກກາງຄືນ ແລະ ໃຫ້ພວກມັນເປັນສັນຍາລັກ, ສຳລັບລະດູຕ່າງໆ, ສຳລັບວັນຕ່າງໆ ແລະ ປັດໄຈທຸກຊະນິດ." ໃຫ້ມັນທັງຫລາຍກາຍເປັນດວງສະຫວ່າງໃນທ້ອງຟ້າເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງເຫນືອແຜ່ນດິນ." ກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ.

¹⁶ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງດວງດວງຕ່າງໆໃຫ້ສອງດວງຄື, ດວງຕາເວັນໃຫ້ຄອບຄອງກາງເວັນ, ແລະດວງຈັນໃຫ້ຄອບຄອງກາງຄືນ.

ພຣະອົງຊົງສ້າງດວງດວງຕ່າງໆດ້ວຍ,¹⁷ພຣະເຈົ້າຊົງຕັ້ງມັນທັງຫລາຍໄວ້ໃນທ້ອງຟ້າເພື່ອສ້ອງສະຫວ່າງເຫນືອແຜ່ນດິນ,¹⁸ເພື່ອທີ່ຈະຄອບຄອງກາງເວັນແລະກາງຄືນ, ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະແຍກຄວາມສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມືດ. ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າດີ.¹⁹ມີເວລາຄ່ຳ ແລະ ເວລາເຊົ້າ, ເປັນວັນທີສີ່.

²⁰ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ໃນນ້ຳຈົງເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງມີຊີວິດຈຳນວນຫລາຍ, ແລະ

ໃຫ້ມີກະຕູ້ທຸກຊະນິດເຫນືອແຜ່ນດິນໂລກໃນພາກພື້ນແຫ່ງທ້ອງຟ້າ."²¹ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສັດທະເລຂະຫນາດໃຫຍ່, ຕາມຊະນິດຂອງພວກມັນເຊັ່ນດຽວກັນກັບສິ່ງມີຊີວິດທັງຫລາຍ, ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຢູ່ໃນນ້ຳທຸກແຫ່ງ, ແລະ ນົກທີ່ບິນທັງຫລາຍຕາມຊະນິດຂອງພວກມັນ. ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າດີ.

²²ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນພວກມັນ, ທັງຫລາຍກ່າວວ່າ, "ຈົງແຜ່ພັນ, ແລະ ທະວີຄູນຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ໃຫ້ມີເຕັມໃນນ້ຳໃນທະເລ.

ໃຫ້ມີກະຕູ້ທຸກຊະນິດທະວີຫລາຍຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນ."²³ມີເວລາຄ່ຳ ແລະ ມີເວລາເຊົ້າ, ເປັນມື້ທີຫ້າ.

²⁴ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ແຜ່ນດິນເກີດສັດທີ່ມີຊີວິດ, ແຕ່ລະຢ່າງຕາມຊະນິດຂອງພວກມັນ, ຄືສັດລ້ຽງ, ສັດເລືອຄານ, ແລະ ສັດປ່າຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແຕ່ລະຢ່າງຕາມຊະນິດຂອງມັນ." ກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ.²⁵ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງສັດປ່າຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ສັດລ້ຽງຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານເທິງພື້ນດິນຕາມຊະນິດຂອງພວກມັນ. ພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າດີ.

²⁶ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ເຮົາສ້າງມະນຸດຕາມແບບຢ່າງຂອງເຮົາ, ຕາມລັກສະນະຂອງເຮົາ. ໃຫ້ພວກເຂົາຄອບຄອງຝູງປ່າຂອງທະເລ, ຝູງນົກຂອງທ້ອງຟ້າ, ຝູງສັດລ້ຽງເຫນືອແຜ່ນດິນທັງຫມົດ, ແລະ

ຄອບຄອງສັດເລືອຄານທຸກຊະນິດທີ່ເຄື່ອນໄຫວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ."²⁷ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ. ຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງສ້າງພວກເຂົາເປັນຊາຍ ແລະ ຍິງ.

²⁸ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນພວກເຂົາ, ແລະກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົງແຜ່ພັນ, ແລະຂະຫຍາຍຕົນທຸກຊະນິດຂຶ້ນຈົນເຕັມແຜ່ນດິນ, ຈົງຄອບຄອງຝູງປ່າໃນທະເລ, ຄອບຄອງຝູງນົກໃນທ້ອງຟ້າ, ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງທີ່ເຄື່ອນໄຫວເທິງແຜ່ນດິນ."²⁹ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່,

ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພືດທຸກຊະນິດທີ່ມີເມັດຢູ່ເທິງພື້ນຂອງແຜ່ນດິນທັງຫມົດ, ແລະ ຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ໃຫ້ຫມາກຊຶ່ງມີເມັດຢູ່ຂ້າງໃນໃຫ້ເປັນອາຫານຂອງພວກເຮົາ.

³⁰ພວກສັດທຸກຕົວຂອງແຜ່ນດິນ, ນົກທຸກຕົວຂອງທ້ອງຟ້າ, ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຊະນິດທີ່ເລືອຄານເທິງແຜ່ນດິນ, ແລະ ທຸກສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ມີລົມຫາຍໃຈເຮົາໃຫ້ພືດສີຂຽວທຸກຢ່າງເປັນອາຫານ." ກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ.³¹ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງ. ເບິ່ງແມ່, ມັນດີຫລາຍ. ມີເວລາຄ່ຳ ແລະ ເວລາເຊົ້າເປັນມື້ທີຫົກ.

2 ¹ເມື່ອຟ້າ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ກັບສັບພະທຸກສິ່ງທັງຫມົດທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນກໍ່ສຳເລັດເສັດສິ້ນ.²ມື້ທີ່ເຈັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງກໍ່ສຳເລັດ,

ແລະພຣະອົງໄດ້ຢຸດພັກຜ່ອນໃນມື້ທີ່ເຈັດນີ້ຈາກກິດຈະການທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.³ພຣະເຈົ້າອວຍພອນມື້ທີ່ເຈັດ ແລະ ຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເປັນວັນສັກສິດບໍ່ຮິສຸດ, ເພາະໃນມື້ນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຢຸດພັກຈາກການນຶ່ງອະນິດສ້າງ ແລະ ຢຸດກິດຈະການທັງສິ້ນ.

⁴ເຫລົ່ານີ້ຄືເຫດການກ່ຽວກັບຟ້າ ແລະແຜ່ນດິນ, ເມື່ອຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ໃນວັນທີ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງແຜ່ນດິນ ແລະ ຟ້າ.

⁵ຍັງບໍ່ມີຝຸ່ມໄມ້ຂອງທ້ອງທຶງເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນເລີຍ, ແລະ ບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້ຂອງທຶງທຶງເກີດຂຶ້ນ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພືດຕົກລົງມາເທິງແຜ່ນດິນ ແລະ ບໍ່ມີຄົນໂຖພວນດິນ.⁶ມີແຕ່ຫມອກຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນ ແລະ

ໃຫ້ຄວາມຊຸ່ມຊື່ນແກ່ຫນ້າດິນທັງຫມົດ.

⁷ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດຈາກຂີດິນ, ແລະ ເປົາລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດເຂົາທາງຮູດັງຂອງເຂົາ, ແລະ ມະນຸດຈົງກາຍເປັນຜູ້ມີຊີວິດ.

⁸ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສວນຂຶ້ນສວນຫນຶ່ງທາງທິດຕາເວັນອອກ, ໃນເອເດນ, ແລະພຣະອົງຊົງໃຫ້ມະນຸດທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁹ຈາກພື້ນດິນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນເກີດຈາກພື້ນດິນເຕີຍໂຕສວຍງາມຫນ້າເບິ່ງ ແລະ ດີທີ່ຈະເປັນອາຫານ.

ນີ້ລວມເຖິງຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ແລະ ຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ດີແລະ ຊົ່ວຊົງຢູ່ກາງສວນນັ້ນ.¹⁰ມີແມ່ນ້ຳສາຍຫນຶ່ງໄຫລມາຈາກເອເດນ. ໄປຫົດສວນນັ້ນ, ຈາກທີ່ນັ້ນກໍ່ແຍກອອກກາຍເປັນແມ່ນ້ຳສີສາຍ.

¹¹ແມ່ນ້ຳສາຍທີ່ຫນຶ່ງຊື່ປີໂຊນ. ມັນເປັນແມ່ນ້ຳທີ່ໄຫລຜ່ານແຜ່ນດິນທັງຫມົດຂອງຮາວິລາ, ທີ່ນັ້ນມີທອງຄຳ.¹²ທອງຄຳຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນເປັນທອງຄຳທີ່ດີ.

ມີຢ່າງໄມ້ຕະຄົ້າ(ຢ່າງໄມ້ຫມອກທີ່ມີຮາຄາ) ແລະ ໂມຮາດ້ວຍ.

¹³ແມ່ນ້ຳສາຍທີ່ສອງຊື່ກີໂຮນ. ແມ່ນ້ຳສາຍນີ້ໄຫລຜ່ານແຜ່ນດິນທັງຫມົດຂອງກູເຊ.¹⁴ແມ່ນ້ຳສາຍທີ່ສາມຊື່ວ່າຕິກຣິດ,

ຊຶ່ງໄຫລໄປທາງຕາເວັນອອກຂອງອັດຊີເລຍ, ແມ່ນ້ຳສາຍທີ່ສີ່ຄືເອີຟຣັດ.

¹⁵ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ມະນຸດຢູ່ໃນສ່ວນແຫ່ງເອເດນເພື່ອຮັກສາ ແລະ ເບິ່ງແຍງສ່ວນ.¹⁶ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າສັງລາວວ່າ, "ເຈົ້າສາມາດກິນຫມາກໄມ້ທຸກຢ່າງໃນສ່ວນນີ້."¹⁷ຍົກເວັ້ນຫມາກຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ດີ ແລະ ຊົ່ວເຈົ້າຢາໄດ້ກິນ, ເພາະວ່າໃນວັນທີ່ເຈົ້າຂຶ້ນກິນເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍແນ່ນອນ."¹⁸ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ເປັນການດີທີ່ຜູ້ຊາຍຈະຢູ່ຄົນດຽວ. ເຮົາຈະສ້າງຜູ້ຊ່ວຍເຫລືອທີ່ເຫມາະສົມສຳລັບເຂົາ."¹⁹ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເອົາຂີດິນຈາກພື້ນດິນຊົງສ້າງສັດທຸກຢ່າງຂອງທັງສອງທັງ ແລະ ນົກທຸກຢ່າງຂອງທັງສອງຝ່າ. ຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍໄດ້ນຳພວກມັນມາໃຫ້ມະນຸດເພື່ອເບິ່ງວ່າເຂົາຈະເອີ້ນພວກມັນວ່າຢ່າງໃດ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຊາຍນັ້ນຈະເອີ້ນສິ່ງມີຊີວິດແຕ່ລະຊະນິດນັ້ນວ່າຢ່າງໃດ, ນັ້ນກໍຄືຊື່ຂອງພວກສັດເຫລົ່ານັ້ນ.²⁰ຜູ້ຊາຍໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ບັນດາສັດລ້ຽງ, ແລະ ນົກທັງຫລາຍຂອງທັງສອງຝ່າ ແລະ ພວກສັດປ່າຂອງທັງສອງທັງ. ແຕ່ສຳລັບຕົວຜູ້ຊາຍເອງນັ້ນບໍ່ພົບວ່າມີຜູ້ຊ່ວຍເຫລືອທີ່ເຫມາະສົມສຳລັບເຂົາ.²¹ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍນອນຫລັບສະຫນິດ, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍນັ້ນຈຶ່ງນອນຫລັບ. ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາກະດູກຂ້າງອັນຫນຶ່ງຂອງເຂົາອອກມາ ແລະ ຊົງເຮັດໃຫ້ເນື້ອຫນຶ່ງຊົງຕິດຈອດກັນດັ່ງເດີມ.²²ດ້ວຍດູກຂ້າງທີ່ຫັກອອກມາຈາກຜູ້ຊາຍນັ້ນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຜູ້ຍິງ ແລະ ຊົງນຳນາງມາມອບໃຫ້ລາວ.²³ຜູ້ຊາຍນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນີ້ແຫລະ ນີ້ຄືກະດູກຂອງກະດູກຂອງເຮົາ, ແລະ ເນື້ອຫນຶ່ງຈາກເນື້ອຫນຶ່ງຂອງເຮົາ ເຂົາຈະຖືກເອີ້ນວ່າ. 'ຜູ້ຍິງ,' ເພາະວ່າເຂົາຖືກນຳອອກມາຈາກຜູ້ຊາຍ."²⁴ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍຈຶ່ງຈາກພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ, ເຂົາຈະຮ່ວມເປັນຫນຶ່ງດຽວກັນກັບແມ່ຂອງເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນເນື້ອດຽວກັນ.²⁵ຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຂອງເຂົາພວກເຂົາທັງສອງເປື້ອນກາຍຢູ່ແຕ່ບໍ່ອາຍກັນ.

3 ¹ສ່ວນນັ້ນເປັນສັດທີ່ສະຫລາດກ່ວາສັດອື່ນໆທີ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງ. ມັນຖາມຜູ້ຍິງນັ້ນວ່າ, "ພຣະເຈົ້າເວົ້າແທ້ໆບໍ່ວ່າ ບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າກິນຫມາກໄມ້ໃດໆໃນສ່ວນນີ້?"²ຜູ້ຍິງນັ້ນຕອບວ່າ, "ພວກເຮົາສາມາດກິນຫມາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ຫມາກທັງຫລາຍໃນສ່ວນນີ້, ແຕ່ຍົກເວັ້ນຫມາກຂອງຕົ້ນໄມ້ຊົງຢູ່ກາງສ່ວນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ວ່າ, 'ເຈົ້າຈຶ່ງຢາໄດ້ກິນ ຫລືແຕ່ຕະຫລອດນັ້ນ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈະຕາຍ.'" ³ຜູ້ເວົ້າກັບຜູ້ຍິງນັ້ນວ່າ, "ເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍດອກ.⁴ເພາະພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າໃນວັນທີ່ເຈົ້າກິນຫມາກໄມ້ນັ້ນດວງຕາຂອງເຈົ້າຈະຖືກເປີດອອກ ແລະເຈົ້າຈະເປັນເຫມືອນພຣະເຈົ້າ, ຄືຮູ້ເຖິງຄວາມດີ ແລະຄວາມຊົ່ວ."⁵ເມື່ອຜູ້ຍິງນັ້ນໄດ້ເຫັນວ່າຕົ້ນໄມ້ນັ້ນດີທີ່ຈະເປັນອາຫານ, ແລະມັນກໍຫນ້າເບິ່ງ, ແລະຕົ້ນໄມ້ນັ້ນກໍເປັນສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສະຫລາດຂຶ້ນ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ເກັບຫມາກຈຳນວນຫນຶ່ງຂອງຕົ້ນໄມ້ນັ້ນແລະກິນ. ຈາກນັ້ນນາງຈຶ່ງໃຫ້ຫມາກໄມ້ບາງສ່ວນແກ່ຜົວຂອງນາງຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບລາວແລະເຂົາກໍກິນຫມາກໄມ້ນັ້ນດ້ວຍ.⁶ດວງຕາຂອງພວກເຂົາທັງສອງຖືກເປີດອອກ, ແລະພວກເຂົາກໍຮູ້ວ່າພວກເຂົາໄດ້ເປື້ອນກາຍຢູ່. ພວກເຂົາໄດ້ຫຍິບໃບຫມາກເດືອນເຂົ້າດ້ວຍກັນ ແລະເຮັດເປັນສິ່ງທີ່ໃຊ້ປົກຄຸມສຳລັບພວກເຂົາ.⁷ໃນຕອນຄ່ຳພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າກຳລັງຢ່າງຢູ່ໃນສ່ວນດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍແລະແມ່ຂອງເຂົາໄດ້ໄປລີ້ຕົວໃຫ້ພົ້ນຈາກພຣະພິກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຕົ້ນໄມ້ທັງຫລາຍໃນສ່ວນ. ⁸ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຫາຜູ້ຊາຍນັ້ນແລະເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າຢູ່ໃສ?"⁹ຜູ້ຊາຍຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງພຣະອົງໃນສ່ວນ; ແລະ ຂ້ານ້ອຍຢ້ານ ເພາະຂ້ານ້ອຍປະເປື້ອນຢູ່. ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ລີ້ຢູ່."¹⁰ພຣະອົງເຈົ້າເວົ້າວ່າ, "ໃຜບອກເຈົ້າວ່າເຈົ້າເປື້ອນກາຍຢູ່? ເຈົ້າໄດ້ກິນຫມາກໄມ້ທີ່ເຮົາ ໄດ້ຫ້າມເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ກິນແລ້ວບໍ່?"¹¹ຜູ້ຊາຍຕອບວ່າ, "ຜູ້ຍິງຜູ້ ທີ່ພຣະອົງໃຫ້ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍນັ້ນ, ເປັນຜູ້ໃຫ້ຫມາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແລະ ຂ້ານ້ອຍ ກໍໄດ້ກິນມັນ."¹²ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ ເວົ້າກັບຜູ້ຍິງນັ້ນ ວ່າ, "ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປນີ້?" ຜູ້ຍິງນັ້ນຕອບວ່າ, "ງ່າໄດ້ລ້ລວງຂ້ານ້ອຍຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ກິນ."¹³ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, "ກ່າວ ແກ່ງນັ້ນວ່າ, "ເພາະວ່າມື້ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້, ມື້ຈຶ່ງຖືກ ສາບແຊ່ງ, ຫາມກາງສັດໃຊ້ງານທັງຫມົດ ແລະສັດປ່າທັງຫລາຍມື້ຈະເລືອດ້ວຍທັງສອງຂອງມື້, ແລະ ຜົງຂີ້ຝຸ່ນດິນຈະເປັນສິ່ງທີ່ມື້ຕ້ອງກິນໄປ ຕະຫລອດຊີວິດຂອງມື້.¹⁴ເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມກຽດຊັງກັນ, ລະຫວ່າງມື້ກັບຜູ້ຍິງ ແລະລະຫວ່າງມື້ຊື່ອສາຍຂອງມື້ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງຍິງ. ເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ຫົວຂອງມື້ແຕກຫມຸ່ນ, ແລະ ມື້ກໍຈະກັດສິ້ນຫນອງເຂົາໃຫ້ບວບຊ້າ."¹⁵ພຣະອົງກ່າວກັບຍິງນັ້ນວ່າ, "ເຮົາຈະເພີ່ມຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຈະມີລູກ; ມັນເປັນຄວາມເຈັບປວດທີ່ເຈົ້າຈະອອກລູກທັງຫລາຍ. ຄວາມປາຖະຫນາຂອງເຈົ້າຈະເຮັດເພື່ອຜົວຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ຜົວຂອງເຈົ້ານັ້ນຈະເປັນນາຍເຫນືອເຈົ້າ."¹⁶ພຣະອົງກ່າວກັບອາດາມວ່າ, "ເພາະວ່າເຈົ້າຝັງສຽງແມ່ຂອງເຈົ້າ; ແລະ ກິນຫມາກໄມ້ນັ້ນ, ແລະ ຕາມທີ່ເຮົາສັງເກດວ່າ, 'ເຈົ້າຢາກິນຫມາກຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ,' ແຜ່ນດິນຈະຖືກສາບແຊ່ງເພາະເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະຫລວງຊື່ບໍ່ດ້ວຍການເຮັດດວງກຸກລຳບາກແສນເຂັ້ມຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ.¹⁷ແຜ່ນດິນຈະເກີດຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີຫນາມ ແລະພືດທີ່ມີຫນາມໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ກິນພືດໃນປ່າເປັນອາຫານ."¹⁸ເຈົ້າຈະໄດ້ກິນອາຫານໂດຍຢາດເໜືອ, ຂອງໃບຫນ້າຂອງເຈົ້າຈົນກວ່າເຈົ້າຄິນໄປສູ່ດິນທີ່ເຈົ້າຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ; ເພາະເຈົ້າເປັນຜົງຂີ້ດິນ, ແລະ ເຈົ້າຈະຄິນໄປເປັນ ຜົງຂີ້ດິນອີກ."¹⁹ອາດາມໄດ້ເອີ້ນຊື່ ແມ່ຂອງຕົນວ່າເອວາ ເພາະນາງເປັນແມ່ຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງຫລາຍ.²⁰ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເສື້ອຜ້າດ້ວຍ ຫນັງສັດສຳລັບອາດາມ ແລະ ແມ່ຂອງເຂົາ ແລະ ສວມໃຫ້ພວກເຂົາ.²¹ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ບັດນີ້ມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນຄົນຫນຶ່ງເຫມືອນພວກເຮົາ, ໃນຄວາມຮູ້ຈັກຄວາມດີ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມຊົ່ວ. ດັ່ງນັ້ນຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາຍິນ, ໄປປິດເອົາຫມາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ແລະ ກິນ ແລະ ມີຊີວິດຕະຫລອດໄປ."²²ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງສັງເຂົ້າອອກໄປຈາກສ່ວນເອເດນ, ເພື່ອຊຸດດິນປູກຝັງເທິງພື້ນດິນໃນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ.²³ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ຜູ້ຊາຍອອກຈາກສ່ວນ, ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງພວກເຄຣຸບ ໄວ້ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງສ່ວນແຫ່ງເອເດນ, ແລະ ດາບທີ່ລູກເປັນແສງໄຟແກວ່ງໄປມາ, ຮອບທຸກທິດທາງເພື່ອເພີ່ມທາງເຂົ້າໄປເຖິງຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ.

4 ¹ອາດາມໄດ້ສົມສູ້ກັບແມ່ຂອງເຂົາ. ນາງກໍໄດ້ຖືພາ ແລະ ໃຫ້ກຳເນີດກາອິນ. ນາງກ່າວວ່າ, "ນາງເກີດລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງໂດຍການຊ່ວຍເຫລືອຂອງພຣະຢາເວ"² ແລ້ວຈາກນັ້ນນາງກໍໄດ້ລູກຊາຍອີກຊື່ວ່າອາເບັນ ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ. ສ່ວນອາເບັນກາຍເປັນຄົນລ້ຽງແກະ, ແຕ່ກາອິນນັ້ນເປັນຄົນປູກພືດຜັກ.³ຢູ່ມາວັນຫນຶ່ງ ກາອິນໄດ້ນຳຜົນແຫ່ງພື້ນດິນມາຖວາຍພຣະຢາເວ.⁴ສ່ວນອາເບັນນັ້ນ ລາວໄດ້ນຳເອົາລູກແກະຫົວປີຈາກຝູງແກະ ແລະໄຂມັນບາງສ່ວນມາຖວາຍ. ພຣະຢາເວໄດ້ຍອມຮັບອາເບັນ ແລະ ຂອງຖວາຍຂອງເຂົາ, ແຕ່ກາອິນ ແລະ ຂອງຖວາຍຂອງເຂົານັ້ນພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບ. ດັ່ງນັ້ນກາອິນຈຶ່ງຄຽດຫລາຍ, ແລະ ເຂົາເຮັດຫນ້າບູດບຶງ.

⁶ພຣະຢາເວກວ່າກັບກາອິນວ່າ, "ເຈົ້າເປັນຫຍັງຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນ ແລະ ຫນ້າຕາບູດບຶງ?⁷ຖ້າເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບບໍ່? ແຕ່ຫາກເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ຄວາມບາບກໍາລັງລໍຢູ່ທີ່ປະຕູ ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະຄວບຄຸມເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງເອົາຊະນະມັນ."

⁸ກາອິນໄດ້ເວົ້າກັບອາເບັນນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢູ່ໃນທຶງນາ, ກາອິນໄດ້ລູກຂຶ້ນທໍາຮ້າຍອາເບັນ. ນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ ແລະ ຂ້າລາວເສຍ.

⁹ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຖາມກາອິນວ່າ, "ອາເບັນນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?" ລາວຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້."

ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ດູແລນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່?"

¹⁰ແລ້ວພຣະຢາເວກໍຖາມວ່າ, "ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ຫຍັງໂຫດຮ້າຍເຊັ່ນນີ້? ເລືອດ ຂອງນ້ອງຊາຍ ເຈົ້າຈາກພື້ນດິນຟ້ອງເຖິງເຮົາ."¹¹ບັດນີ້ເຈົ້າໄດ້ຖືກສາບແຊ່ງຈາກແຜ່ນດິນຊຶ່ງອ້າປາກຮັບເລືອດນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ, ຈາກມືຂອງເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປ.¹²ເມື່ອເຈົ້າໂຖບພວນດິນປູກຝັງຈະບໍ່ເກີດຜົນຫຍັງ, ເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ທີ່ຫລົບຫນົມແລະພະເນຈອນໄປເທິງແຜ່ນດິນ."

¹³ກາອິນຫຼຸນກັບພຣະຢາເວວ່າ, "ໂຫດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ໃຫຍ່ຫລວງຫນັກເກີນກວ່າທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະຮັບໄດ້."¹⁴ຄວາມຈິງແລ້ວ, ວັນນີ້ພຣະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ຂ້ານ້ອຍອອກຈາກແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຫລົບຊ້ອນຈາກພຣະພັກພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຜູ້ທີ່ຫລົບຫນົມ ແລະ ພະເນຈອນໄປໃນແຜ່ນດິນ ແລະ ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ພົບຂ້ານ້ອຍກໍ່ຈະຂ້າ ຂ້ານ້ອຍເສຍ."¹⁵ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ຖ້າຜູ້ໃດຂ້າກາອິນ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບໂຫດເຈັດເທົ່າ, ເພື່ອເປັນການແກ້ແຄ້ນ." ຈາກນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດເຄື່ອງຫມາຍໄວ້ໃນຕົວກາອິນ, ເຫດນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດພົບລາວຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ທໍາຮ້າຍລາວ.

¹⁶ດັ່ງນັ້ນກາອິນຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຜົນ ພຣະພັກພຣະຢາເວ ແລະອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນິດ, ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເອເດນ.

¹⁷ກາອິນໄດ້ຫລົບນອນກັບເມຍຂອງລາວ ແລະ ນາງກໍ່ຖືພານາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍຊື່ວ່າເອນິກ. ລາວໄດ້ສ້າງເມືອງຫນຶ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຕັ້ງຊື່ເມືອງນັ້ນຕາມຊື່ລູກຊາຍຂອງຕົນ ຄືເອນິກ.

¹⁸ເອນິກມີລູກຊາຍຊື່ອີຣາດ. ອີຣາດຜູ້ທີ່ເປັນພໍ່ຂອງເມຣູຢາເອນ, ເມຣູຢາເອນເປັນພໍ່ຂອງເມທູຊາເອນ. ເມທູຊາເອນເປັນພໍ່ຂອງລາເມັກ.

¹⁹ລາເມັກມີເມຍສອງຄົນ: ຄົນຫນຶ່ງຊື່ອາດາ ອີກຄົນຫນຶ່ງຊື່ຊິນລາ.

²⁰ອາດາໃຫ້ກໍາເນີດລູກຊາຍຊື່ຢາບານ. ເຂົາເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ ອາໄສຢູ່ໃນຜ່າຕັ້ນຜູ້ຊົງເປັນຄົນລ້ຽງສັດ.²¹ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາຊື່ຢາບານ. ເຂົາເປັນບັນພະບຸຣຸດ ຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຄື: ນັກຕິດພິນເຂົ້າຄູ່ ແລະເປົາປີ.²²ສໍາລັບຊິນລາ, ນາງກໍ່ເກີດ ຕູບາກາອິນ. ຜູ້ເປັນຊ່າງຕິດເຄື່ອງມືເປັນທອງສໍາຮິດ ແລະເຫລັກ. ນ້ອງສາວຂອງຕູບາກາອິນຊື່ວ່ານາອາມາ.

²³ລາເມັກໄດ້ເວົ້າກັບເມຍ ທັງສອງຂອງເຂົາວ່າ,"ອາດາ ແລະຊິນລາຈຶ່ງຟັງສຽງຂອງເຮົາເຈົ້າຜູ້ເປັນເມຍຂອງລາເມັກ, ຈຶ່ງຟັງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເລົ່າເພາະເຮົາໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ ເຮົາບາດເຈັບຊາຍຫນ່ວຍຄົນຫນຶ່ງຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາຊ້າບວມ.

²⁴ຖ້າຜູ້ໃດທີ່ເຮັດກັບກາອິນຈະຖືກແກ້ແຄ້ນເຈັດເທົ່າ, ດັ່ງນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດເຮັດກັບລາເມັກກໍ່ ຈະຖືກແກ້ແຄ້ນຕອບແທນເຖິງເຈັດສິບເຈັດ ເທົ່າ."

²⁵ອາດາມໄດ້ຫລົບນອນກັບເມຍຂອງເຂົາແລະນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍອີກຜູ້ຫນຶ່ງ. ນາງເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ເຊດ, ແລະເວົ້າວ່າ"ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ລູກຊາຍອີກຜູ້ຫນຶ່ງ, ໃຫ້ແກ້ຂ້ານ້ອຍແທນອາເບັນຜູ້ທີ່ກາອິນໄດ້ຂ້າ."²⁶ເຊດມີລູກຊາຍ ແລະເຂົາໄດ້ເອີ້ນຊື່ວ່າເອໂນດ. ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຮ້ອງຫຼຸນອອກພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ.

5 ¹ນິຕິບັນທຶກຂອງເຊື້ອສາຍຂອງອາດາມ. ໃນວັນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກເຂົາຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ²ພຣະອົງຊົງສ້າງພວກເຂົາເປັນຊາຍ ແລະຍິງ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຖືກສ້າງພຣະອົງຊົງ ອວຍພອນພວກເຂົາແລະໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຂົາວ່າມະນຸດ.

³ເມື່ອອາດາມອາຍຸໄດ້ 130 ປີ, ລາວມີລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງໃນລັກຊະນະຕາມຮູບແບບຂອງລາວ, ແລະ ຕັ້ງຊື່ເຂົາວ່າເຊດ.

⁴ຫລັງຈາກອາດາມໄດ້ກາຍເປັນພໍ່ຂອງເຊດແລ້ວ, ເຂົາຍັງມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກ 800 ປີ. ເຂົາໄດ້ມີລູກຊາຍຍິງອີກຫລາຍຄົນ.⁵ອາດາມມີ ອາຍຸໄດ້ 930 ປີ, ແລ້ວຈາກນັ້ນເຂົາກໍ່ໄດ້ຕາຍໄປ.

⁶ເມື່ອເຊດມີອາຍຸໄດ້ 105 ປີ, ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ເອໂນດ.⁷ຫລັງຈາກເຂົາໄດ້ໃຫ້ເອໂນດເກີດມາແລ້ວເຂົາໄດ້ມີອາຍຸຍືນຍາວມາ ອີກ 807 ປີ ແລະ ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງ ຫລາຍຄົນ.⁸ເຊດມີອາຍຸໄດ້ 912 ປີ, ແລະຈາກນັ້ນລາວກໍ່ໄດ້ຕາຍໄປ.

⁹ເມື່ອເອໂນດມີອາຍຸໄດ້ 90 ປີ, ລາວໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ເກນານ.¹⁰ຫລັງຈາກເຂົາໄດ້ເກນານແລ້ວ, ເອໂນດໄດ້ມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກ 815 ປີ. ເຂົາໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຫລາຍຄົນ.¹¹ເອໂນດມີອາຍຸໄດ້ 905 ປີ. ແລະ ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ຕາຍໄປ.

¹²ເມື່ອເກນານມີອາຍຸໄດ້ 70 ປີ. ລາວໄດ້ລູກຊາຍຊື່ມະຫາລາເລນ.¹³ຫລັງຈາກເຂົາໄດ້ມະຫາລາເລນແລ້ວເກນານໄດ້ມີອາຍຸຍືນຍາວ ມາອີກ 840 ປີ. ເຂົາໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະຍິງອີກຫລາຍຄົນ.¹⁴ເກນານມີອາຍຸໄດ້ 910ປີ, ແລະຈາກນັ້ນລາວກໍ່ຕາຍໄປ.

¹⁵ເມື່ອມະຫາລາເລນມີອາຍຸໄດ້ 65 ປີ, ລາວໄດ້ລູກຊາຍຊື່ ຢາເຣັດ.¹⁶ຫລັງຈາກເຂົາໄດ້ຢາເຣັດແລ້ວ, ມະຫາລາເລນໄດ້ມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກ 830 ປີ. ເຂົາໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.¹⁷ມະຫາລາເລນມີອາຍຸໄດ້ 895 ປີ, ແລະຈາກນັ້ນລາວກໍ່ຕາຍໄປ.

¹⁸ເມື່ອຢາເຣັດມີອາຍຸໄດ້ 162 ປີ, ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ເອນິກ.¹⁹ຫລັງຈາກລາວກາຍເປັນພໍ່ຂອງເອນິກແລ້ວ, ຢາເຣັດໄດ້ມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກ 800 ປີ. ເຂົາໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.²⁰ຢາເຣັດມີອາຍຸໄດ້ 962 ປີ, ແລະ ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ໄດ້ຕາຍໄປ.

²¹ເອນິກ ອາຍຸໄດ້ 65 ປີ. ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ເມທູເສລາ.²²ເອນິກດໍາເນີນຊີວິດກັບພຣະເຈົ້າ 300 ປີ

ຫລັງຈາກລາວໄດ້ເມທູເສລາແລ້ວລາວຍັງມີລູກຊາຍ ແລະຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.²³ເອນິກມີອາຍຸໄດ້365 ປີ.

²⁴ເອນິກໄດ້ດໍາເນີນຊີວິດຕິດສະຫນິດກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ໄດ້ຈາກໄປ, ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮັບເອົາລາວໄປ.

²⁵ເມື່ອເມທູເສລາອາຍຸໄດ້ 187 ປີ, ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ລາເມັກ.²⁶ຫລັງຈາກລາວໄດ້ລູກຊາຍລາເມັກແລ້ວ, ເມທູເສລາມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກ 782 ປີ. ເຂົາໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະຍິງອີກຫລາຍຄົນ.²⁷ເມທູເສລາມີອາຍຸໄດ້ 969 ປີ. ຫລັງຈາກນັ້ນລາວກໍ່ໄດ້ຕາຍໄປ.

²⁸ເມື່ອລາເມັກມີອາຍຸໄດ້ 182 ປີ, ລາວໄດ້ມີລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ ແລະ ລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ຂອງເຂົາວ່າ ໂນອາ, ເພາະວ່າເດັກນ້ອຍຄົນນີ້

"ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາພັກຈາກງານຂອງເຮົາ ແລະຈາກການທໍາງານທີ່ລໍາບາກຂອງມືຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເຮົາຕ້ອງເຮັດ, ເພາະແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສາບແຊ່ງຫລັງຈາກລາວໄດ້ໃຫ້ໂນອາເກີດມາແລ້ວ."

³⁰ລາເມັກມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກ 595 ປີເຂົາໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.³¹ເມື່ອລາເມັກມີອາຍຸໄດ້ 777 ປີ. ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ໄດ້ຕາຍໄປ.

³²ຫລັງຈາກໂນອາມີອາຍຸໄດ້ 500 ປີລາວມີລູກຊາຍສາມຄົນຄື: ເຊມ, ຮາມ ແລະ ຢາເຟດ.

¹ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອ ມະນຸດໄດ້ເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນຢູ່ໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ ແລະ ໃຫ້ເກີດລູກສາວທັງຫລາຍແກ່ພວກເຂົາ.²ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າລູກສາວທັງຫລາຍຂອງມະນຸດສວຍງາມຈັບໃຈ. ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກ ແລະ ຮັບເອົາຍິງເຫລົ່ານັ້ນເປັນເມຍ.³ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ວິນຍານຂອງເຮົາຈະບໍ່ຢູ່ກັບມະນຸດຕະຫລອດໄປ, ເພາະພວກເຂົາເປັນເນື້ອໜັງພວກເຂົາຈະມີອາຍຸພຽງ 120 ປີ."⁴ເກີດມີຄົນຮູບຮ່າງໃຫຍ່ທີ່ເທິງ ແຜ່ນດິນໂລກໃນເວລານັ້ນ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນດ້ວຍ. ນິເກີດເມື່ອລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງງານກັບບັນດາລູກສາວຂອງມະນຸດ, ແລະ ພວກເຂົາມີລູກ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ຊາຍທີ່ແຂງແຮງ, ເປັນຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງດີໃນສະໄຫມບູຮານ.⁵ພຣະຢາເວຊົງເຫັນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຂອງມະນຸດມີຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນ, ແລະ ຄວາມຄິດໃນຈິດໃຈທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາກໍ່ບັງຄັບໄປໃນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ທຸກເວລາ.⁶ພຣະຢາເວຊົງເສຍໃຈຫລາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງກິນແຫນງໃຈຫລາຍ.⁷ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະກວາດລ້າງມະນຸດຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງເສຍ ຈາກພື້ນແຜ່ນດິນໂລກ; ທັງມະນຸດກັບສັດໃຫຍ່, ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເລື້ອຍຄານ ແລະ ນົກທັງຫລາຍຂອງທ້ອງຟ້າ, ເພາະເຮົາເສຍໃຈທີ່ໄດ້ສ້າງພວກເຂົາທັງຫລາຍ."⁸ແຕ່ໂນອາເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ.⁹ປະຫວັດເຫລົ່ານີ້ເປັນເຫດການກ່ຽວຂ້ອງກັບໂນອາ. ໂນອາເປັນຄົນຊອບທັມ, ແລະ ບໍ່ມີຕຳຫນິທຳມາກາງຄົນທັງຫລາຍໃນເວລາຂອງລາວນັ້ນ. ໂນອາໄດ້ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມສາມັກຄີທັມ ຕິດສະຫນິດກັບພຣະເຈົ້າ.¹⁰ໂນອາມີລູກຊາຍສາມຄົນຄື: ເຊມ, ຮາມ, ແລະ ຢາເຟດ.¹¹ແຜ່ນດິນຖືກເຮັດໃຫ້ເຊື່ອມຊາມລົງໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍຮຸນແຮງລາມໄປທົ່ວ.¹²ພຣະເຈົ້າຊົງເບິ່ງພື້ນແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ເຫັນວ່າຊົ່ວຮ້າຍລົງ, ເພາະວ່າຍ້ອນມະນຸດທັງປວງເຮັດແຕ່ຄວາມຊົ່ວຊ້າລົງເທິງທາງຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍເທິງແຜ່ນດິນ.¹³ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກກັບໂນອາວ່າ, "ເຮົາເຫັນວ່າເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ຈະນຳຈຸດຈົບມາຍັງມະນຸດຊາດທັງຫມົດ, ເພາະວ່າແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍຮຸນແຮງ, ຊົ່ວຊ້າຜ່ານພວກເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງແລ້ວເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາພ້ອມກັບພື້ນແຜ່ນດິນ.¹⁴ຈົ່ງສ້າງເຮືອເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງຈາກໄມ້ສິນ. ຈົ່ງສ້າງຫ້ອງຕ່າງໆພາຍໃນເຮືອ, ແລະ ເອົາຂີ້ຊີ້ອິດຢາທາງໃນກັບທາງນອກໃຫ້ດີ.¹⁵ຕໍ່ໄປນີ້ຄືວິທີທີ່ເຈົ້າຈະສ້າງເຮືອ: ຄວາມຍາວຂອງເຮືອໃຫ້ໄດ້ 133 ມັດ, ຄວາມກວ້າງຂອງເຮືອ 22 ມັດ, ແລະ ທາງສູງ 13 ມັດ.¹⁶ຈົ່ງເຮັດຫລັງຄາສຳລັບເຮືອ, ຈົ່ງເຮັດປ່ອງຢ້ຽມຈາກຫລັງຄາສູງເຄິ່ງແມັດ ແລະ ຈົ່ງເຮັດປະຕູເທິງດ້ານນັ້ນຂອງເຮືອ. ແລະ ເຮັດຝ້າເປັນສາມຊັ້ນຄືຊັ້ນທີໜຶ່ງ, ຊັ້ນທີສອງ, ແລະ ຊັ້ນທີສາມ."¹⁷ຈົ່ງຟັງ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມີນ້ຳຖ້ວມເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເພື່ອທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈາກພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້າ. ທຸກສິ່ງທີ່ຊີ້ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະດັບສູນໄປ.¹⁸ແຕ່ເຮົາຈະຕັ້ງພື້ນທະສັນຍາຂອງເຮົາໄວ້ກັບເຈົ້າ. ເຈົ້າຈົ່ງເຂົ້າມາໃນເຮືອນັ້ນ, ເຈົ້າ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເມຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ບັນດາພວກລູກໃຜທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.¹⁹ເຈົ້າຈົ່ງນຳເອົາສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເນື້ອໜັງທັງຫມົດ, ທຸກຊະນິດຢ່າງລະສອງໂຕທັງໂຕຜູ້ ແລະ ໂຕແມ່ເຂົ້າມາໃນເຮືອ, ເພື່ອໃຫ້ພວກມັນມີຊີວິດຢູ່ກັບເຈົ້າ.²⁰ນົກທັງຫລາຍຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ແລະ ສັດໂຕໃຫຍ່ຕາມຊະນິດຂອງພວກມັນ, ສິ່ງທີ່ເລື້ອຍຄານແຫ່ງແຜ່ນດິນຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ສັດທຸກຊະນິດຈະມາຫາເຈົ້າເປັນຄູ່ໆ, ເພື່ອພວກມັນຈະມີຊີວິດຢູ່.²¹ຈົ່ງຈັດຕັ້ງມາເອົາອາຫານທຸກຊະນິດເພື່ອທີ່ຈະກິນ ແລະ ເກັບເອົາໄວ້, ສຳລັບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນມັນຈະເປັນອາຫານສຳລັບເຈົ້າ ແລະ ສັດເຫລົ່ານັ້ນ."²²ດັ່ງນັ້ນໂນອາ ຈົ່ງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້. ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງລາວທຸກຢ່າງ, ແລະ ລາວກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.

7 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ບອກໂນອາວ່າ, "ມາ, ເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນໃນຄົວເຮືອນຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອ,

ເພາະວ່າໃນຄົນຮຸ່ນນີ້ເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າເຈົ້າຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄົນຊອບທັມຕໍ່ທັງນຳເຮົາ.²ເຈົ້າຈົ່ງນຳສັດທີ່ບໍ່ເປັນມົນທົນທຸກຊະນິດໂຕຜູ້ເຈັດໂຕ ແລະ ໂຕແມ່ເຈັດໂຕ. ແຕ່ສັດທີ່ເປັນມົນທົນທຸກຊະນິດ, ຢ່າງລະສອງໂຕຄືໂຕຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ ແລະ ຄູ່ຂອງມັນ.³ນົກທັງຫລາຍຂອງທ້ອງຟ້າ, ໃຫ້ນຳມາໂຕຜູ້ເຈັດໂຕ ແລະ ໂຕແມ່ເຈັດໂຕ, ເພື່ອຮັກສາພັນໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນທັງຫມົດ.

⁴ເພາະວ່າໃນອີກເຈັດວັນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພື້ນດິນລົງມາເທິງແຜ່ນດິນເປັນເວລາສິ້ນສຸດວັນສິ້ນສຸດຄືນ.

ເຮົາຈະທຳລາຍສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຈາກພື້ນແຜ່ນດິນ."⁵ຝ່າຍໂນອາກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊົງໄດ້ສັ່ງເຂົາໄວ້.

⁶ໂນອາມີອາຍຸໄດ້ 600 ປີ ເມື່ອນ້ຳຖ້ວມແຜ່ນດິນ. ໂນອາ, ພ້ອມດ້ວຍລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາ, ແລະ ເມຍຂອງເຂົາ, ແລະ ພ້ອມລູກໃຜທັງຫລາຍກໍ່ພາກັນເຂົ້າໄປໃນເຮືອດ້ວຍກັນເພາະນ້ຳຖ້ວມນັ້ນ.

⁸ສັດທັງຫລາຍທັງທີ່ເປັນມົນທົນ ແລະ ບໍ່ເປັນມົນທົນ, ນົກທັງຫລາຍ, ແລະ ສັດທຸກຊະນິດທີ່ເລື້ອຍຄານເທິງພື້ນດິນ.⁹ເປັນຄູ່ໆໂຕຜູ້ ແລະ ໂຕແມ່, ໄດ້ມາຫາໂນອາ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອ, ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂນອາ.¹⁰ກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນຫລັງຈາກເຈັດວັນຜ່ານໄປ, ນ້ຳກໍ່ໄດ້ຖ້ວມພື້ນແຜ່ນດິນໂລກ.

¹¹ໂນອາອາຍຸໄດ້ 600 ປີ, ໃນເດືອນທີ່ສອງ, ໃນວັນທີ່ສິບເຈັດຂອງເດືອນ, ໃນວັນນັ້ນເອງ, ນ້ຳທັງຫລາຍຂອງບ່ອນເລິກຫລາຍໄດ້ຝຸ່ງຂຶ້ນມາຢ່າງແຮງ ແລະ ປ່ອງຢ້ຽມທັງຫລາຍຂອງທ້ອງຟ້າກໍ່ໄດ້ຖືກເປີດອອກ.¹²ພື້ນດິນເລີ່ມຕົກ ແລະ ຕົກລົງເທິງພື້ນແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາສິ້ນສຸດວັນສິ້ນສຸດຄືນ.

¹³ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ໂນອາ ແລະ ລູກຊາຍທັງສາມຄົນຂອງເຂົາ: ເຊມ, ຮາມ ແລະ ຢາເຟດ, ແລະ ເມຍຂອງໂນອາ, ແລະ ເມຍທັງສາມຄົນຂອງລູກຊາຍຂອງເຂົາກັບພວກເຂົາທັງຫມົດໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນັ້ນ.¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປພ້ອມກັບສັດປ່າຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ແລະ ສັດບ້ານສັດໃຫຍ່ຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ແລະ ບັນດາສິ່ງທີ່ເລື້ອຍຄານເທິງພື້ນດິນຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ນົກພ້ອມສັດທີ່ມີປີກຕາມຊະນິດຂອງມັນ.

¹⁵ສັດທັງຫລາຍທີ່ມີລົມປານແຫ່ງຊີວິດໄດ້ມາຫາໂນອາ ແລະ ເຂົາໄປຢູ່ໃນເຮືອເປັນຄູ່ໆ.¹⁶ສັດທຸກຊະນິດທັງຫມົດທີ່ເຂົາໄປເປັນໂຕຜູ້ ແລະ ໂຕແມ່; ພວກມັນເຂົ້າມາຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງແກ່ເຂົາແລ້ວ. ຈາກພຣະຢາເວກໍ່ໄດ້ອັດປະຕູເຮືອຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໄປ.

¹⁷ຈາກນັ້ນນ້ຳໄດ້ຖ້ວມແຜ່ນດິນເປັນເວລາສິ້ນສຸດວັນສິ້ນສຸດຄືນ, ແລະ ນ້ຳໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຍົກເຮືອຂອງໂນອາຝູຢູ່ເຫນືອແຜ່ນດິນ.

¹⁸ນ້ຳໄດ້ຖ້ວມເຫນືອແຜ່ນດິນທັງຫມົດ, ແລະ ເຮືອຂອງໂນອາໄດ້ລອຍຢູ່ເທິງນ້ຳນ້ຳ.

¹⁹ນ້ຳໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ດັ່ງນັ້ນພູເຂົາສູງທັງຫມົດຊຶ່ງຢູ່ໃຕ້ທ້ອງຟ້າກໍ່ຈຶ່ງຖືກນ້ຳຖ້ວມຫມົດ.²⁰ນ້ຳໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນສູງອີກເຈັດແມັດຖ້ວມເຫນືອຍອດພູເຂົາທັງຫລາຍ.

²¹ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກສິ່ງທີ່ເຄື່ອນໄຫວເທິງພື້ນແຜ່ນດິນຕາຍທັງຫມົດຄື: ນົກທຸກຊະນິດ, ສັດທຸກຊະນິດທີ່ໃຊ້ງານ, ສັດປ່າທັງຫລາຍ, ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈຳນວນຫລາຍທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ, ແລະ ມະນຸດທັງຫມົດ.

²²ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນທີ່ຫາຍໃຈເອົາລົມປານແຫ່ງຊີວິດຜ່ານດັ່ງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕາຍໄປ.

²³ດັງນັ້ນທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງພື້ນຜິວຂອງແຜ່ນດິນຖືກກວດລ້າງອອກໄປ, ນັບຕັ້ງແຕ່ມະນຸດໄປຈົນເຖິງສັດທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ກວ່າ, ສິ່ງທີ່ເລື້ອຍຄານ, ແລະ ນົກທັງຫລາຍຂອງທ້ອງຟ້າ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປຈາກແຜ່ນດິນ. ເຫລືອພຽງແຕ່ຄອບຄົວຂອງໂນອາ ແລະ ສັດທີ່ຢູ່ກັບເຂົາໃນເຮືອເທົ່ານັ້ນ. ²⁴ນ້ຳບໍ່ໄດ້ລົດລົງຈາກແຜ່ນດິນເປັນເວລາ 150 ວັນ.

8 ¹ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລືມໂນອາ, ພ້ອມທັງສັດປ່າທັງໝົດ, ແລະ ສັດລ້ຽງທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ກັບເຂົາໃນເຮືອນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີລົມພັດມາເຫນືອແຜ່ນດິນ, ແລະ ນ້ຳກໍ່ເລີ່ມປົກລົງ. ²ນ້ຳພູນ້ຳໃຕ້ພື້ນດິນເລີກ ແລະ ປ່ອງນ້ຳທັງຫລາຍຂອງທ້ອງຟ້າກໍ່ຖືກອັດຫມົດ, ແລະ ຝົນກໍ່ເຊົາຕົກ. ³ແລະ ນ້ຳກໍ່ຄ່ອຍໆປົກລົງຈາກພື້ນດິນ, ແລະ ຫລັງຈາກຫນຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບວັນຜ່ານໄປນັ້ນໄດ້ລົດລົງ.

⁴ເຮືອຂອງໂນອາໄດ້ຕິດຄ້າງຄາຢູ່ທີ່ເທິງຍອດເຂົາອາຣາຣັດ. ໃນເດືອນທີ່ເຈັດໃນວັນທີສິບເຈັດຂອງເດືອນນັ້ນ. ⁵ນ້ຳໄດ້ປົກລົງເລື້ອຍໆຈົນຮອດເດືອນທີສິບ. ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງຂອງເດືອນນັ້ນແລ້ວຈອມພູເຂົາຕ່າງໆກໍ່ໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ.

⁶ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກທີ່ສິບວັນທີ່ໂນອາໄດ້ໄຂ່ປ່ອງຢ້ຽມຂອງເຮືອຊຶ່ງເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້. ⁷ເຂົາໄດ້ປ່ອຍກາໂຕຫນຶ່ງອອກໄປ ແລະ ມັນໄດ້ບິນກັບໄປກັບມາຈົນນ້ຳໄດ້ແຫ້ງລົງຈາກແຜ່ນດິນ.

⁸ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ສົ່ງນົກເຂົາໂຕຫນຶ່ງອອກໄປເພື່ອຈະເບິ່ງວ່ານ້ຳໄດ້ປົກລົງຈາກພື້ນຂອງແຜ່ນດິນຫລືຍັງ, ⁹ແຕ່ນົກເຂົາບໍ່ມີປ່ອນຈັບ, ແລະ ມັນໄດ້ກັບມາຫາເຂົາທີ່ເຮືອເພາະນ້ຳຍັງຖ້ວມພື້ນແຜ່ນດິນທັງຫມົດຢູ່. ລາວໄດ້ຍືນມືຂອງລາວອອກໄປຈັບເອົານົກໂຕນັ້ນມາໄວ້ໃນເຮືອນ້ຳຫມູ່.

¹⁰ເຈັດວັນຕໍ່ມາ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປ່ອຍນົກເຂົາອອກໄປຈາກເຮືອອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ. ¹¹ນົກເຂົາໄດ້ບິນກັບມາຫລາວໃນຕອນແລງ. ເບິ່ງແມ່! ໃນປາກຂອງມັນມີໂບຫມາກກອກຂຽວສົດດ້ວຍ. ດັງນັ້ນໂນອາຈຶ່ງຮູ້ໄດ້ວ່ານ້ຳໄດ້ປົກລົງຈາກແຜ່ນດິນແລ້ວ. ¹²ລາວໄດ້ຖ້າອີກເຈັດວັນຕໍ່ມາ, ແລະ ໄດ້ປ່ອຍນົກເຂົານັ້ນອອກໄປອີກ, ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ກັບຄືນມາຫລາວອີກ.

¹³ຕໍ່ມາໃນປີທີ 601 ປີ, ໃນເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງ, ຂອງປີນັ້ນທີ່ນ້ຳໄດ້ປົກແຫ້ງໄປຈາກພື້ນດິນ.

ໂນອາໄດ້ເປີດຫລັງຄາເຮືອອອກເບິ່ງອອກໄປຂ້າງນອກຈຶ່ງເຫັນວ່າຫນ້າດິນແຫ້ງແລ້ວ. ¹⁴ໃນເດືອນທີ່ສອງ,

ໃນວັນທີ່ຊາວເຈັດຂອງເດືອນນັ້ນພື້ນແຜ່ນດິນກໍ່ໄດ້ແຫ້ງຫມົດ.

¹⁵ພຣະເຈົ້າກໍ່ກ່າວແກ່ໂນອາວ່າ, ¹⁶"ຈຶ່ງອອກໄປຈາກເຮືອ, ເຈົ້າ, ແລະ ເມຍຂອງເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍພວກລູກຊາຍ, ກັບພວກລູກໄຜ່ຂອງເຈົ້າ.

¹⁷ຈຶ່ງນຳທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງເນື້ອຫນັງທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າອອກໄປກັບເຈົ້າຄື- ນົກທັງຫລາຍ, ສັດຕ່າງໆ, ແລະ ສັດເລື້ອຍຄານທຸກຊະນິດ, ທີ່ເລື້ອຍຄານເທິງແຜ່ນດິນ - ດັງນັ້ນພວກມັນທັງຫລາຍຈະເຕີບໂຕເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ວິພິດພັນແຜ່ນດິນ, ແຜ່ພັນ, ແລະ ເພີ່ມຈຳນວນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ."

¹⁸ດັງນັ້ນໂນອາໄດ້ອອກໄປຍັບດາລູກຊາຍຂອງລາວ, ເມຍຂອງລາວ, ແລະ ພວກລູກໄຜ່ຂອງລາວອອກໄປພ້ອມກັບລາວ. ¹⁹ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ, ທຸກສິ່ງທີ່ເລື້ອຍຄານ, ແລະ ນົກທຸກຊະນິດ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຄື່ອນໄຫວເທິງແຜ່ນດິນຕາມພັນຂອງພວກມັນໄດ້ອອກຈາກເຮືອ.

²⁰ໂນອາກໍ່ໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ. ລາວໄດ້ເອົາສັດ ແລະ ນົກບາງໂຕທີ່ບໍ່ເປັນມົນທົນ, ແລະ ເຜົາບູຊາເທິງແຜ່ນບູຊານັ້ນ.

²¹ພຣະຢາເວຊຶ່ງໄດ້ຮັບກິນທີ່ພໍໃຈ, ແລະ ພຣະຢາເວກໍ່ຊົງກ່າວວ່າ,

"ເຮົາຈະບໍ່ສາຍແຊງແຜ່ນດິນອີກຈົນເທື່ອເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດມີຈິດໃຈໃຝ່ຫາໄປໃນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ມາຕັ້ງແຕ່ຍັງນ້ອຍ. ຫລື ຈະບໍ່ທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫມືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຄີຍເຮັດອີກຈົນເທື່ອ. ²²ຕາບໃດທີ່ພື້ນແຜ່ນດິນຍັງຄົງດຳລົງຢູ່ລະດູຫວ່ານກັບລະດູເກັບກ່ຽວ, ຈະມີຫນາວມີຮ້ອນຮ່ວມກັນຢູ່ສະເຫມີລະດູຮ້ອນ, ແລະ ລະດູຫນາວ, ກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນຈະຍັງຄົງມີເລື້ອຍໄປຕາມນັ້ນ."

9 ¹ພຣະເຈົ້າໄດ້ອ່ວຍພອນແກ່ໂນອາ ແລະ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈຶ່ງມີລູກຫລານໃຫ້ມາກຫລາຍ, ທະວີຂຶ້ນທົ່ວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ²ຄວາມຢ້ານກົວເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມເກາງກົວແກ່ເຈົ້າ ຈະມີເຫນືອສັດທຸກຕົວທີ່ມີຊີວິດເທິງພື້ນແຜ່ນດິນ, ເຫນືອນົກທຸກໂຕຂອງທ້ອງຟ້າ, ເຫນືອທຸກສິ່ງທີ່ເລື້ອຍຄານເທິງພື້ນດິນ, ແລະ ເຫນືອປາທຸກຊະນິດແຫ່ງທ້ອງທະເລ.

ພວກມັນທັງຫມົດໄດ້ຖືກມອບໄວ້ໃນມືເຈົ້າ.

³ສິ່ງທີ່ເຄື່ອນໄຫວທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຈະເປັນອາຫານສຳລັບເຈົ້າ. ບັດນີ້ເຮົາໃຫ້ທຸກສິ່ງແກ່ພວກເຈົ້າ, ເຫມືອນທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພືດສີຂຽວແກ່ເຈົ້າ.

⁴ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງກິນຊີ້ນທີ່ມີເລືອດ - ເພາະເລືອດແມ່ນຫລັກສຳຄັນແຫ່ງຊີວິດ.

⁵ແຕ່ສຳລັບເລືອດຂອງເຈົ້າ, ຊີວິດທີ່ຢູ່ໃນເລືອດຂອງເຈົ້າເຮົາຈະເອີ້ນຄຳຕອບແທນຈາກມືຂອງສັດທຸກໂຕ.

ເຮົາຈະເອີ້ນຄຳຕອບແທນຈາກມືຂອງມະນຸດໃດໆນັ້ນ, ຄືຈາກມືຂອງໃຜກໍ່ຕາມຜູ້ຊົງຂ້າຟິມ້ອງຂອງເຂົາເຮົາຈະເອີ້ນຄືນເພາະຊີວິດຂອງຄົນໆນັ້ນ.

⁶ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເລືອດໂຫລ, ເລືອດຂອງເຂົາກໍ່ຈະໂຫລດ້ວຍມະນຸດດ້ວຍ,

ເພາະວ່າມັນຢູ່ໃນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດ. ⁷ສຳລັບພວກເຈົ້າ, ຈົ່ງແຜ່ພັນ ແລະ ເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນ, ແຜ່ອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ ແລະ ທະວີຫລາຍຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ."

⁸ຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບໂນອາ ແລະ ກັບລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວທີ່ຢູ່ກັບລາວວ່າ, ⁹"ຈຶ່ງຟັງສຳລັບເຮົາ!

ເຮົາຈະຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າທັງຈາກເຈົ້າ. ¹⁰ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ກັບນົກທັງຫລາຍສັດລ້ຽງ, ແລະ ສັບພະທຸກສິ່ງແຫ່ງແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ຈາກທັງຫມົດທີ່ອອກມາຈາກເຮືອເຖິງສັບພະສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນ.

¹¹ເຮົາຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ມີກັບເຈົ້າ, ຄືເນື້ອຫນັງທັງຫມົດຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມອີກ.

ຈະບໍ່ມີນ້ຳຖ້ວມທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກອີກ. ¹²ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, "ນີ້ແມ່ນເຄື່ອງຫມາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດຂຶ້ນລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ ແລະ ທຸກໆສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ສຳລັບຄົນທຸກຊົດອາຍຸ. ¹³ເຮົາໄດ້ຕັ້ງຮູ້ກິນນ້ຳໄວ້ໃນເມກ, ແລະນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງຫມາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ.

¹⁴ຈະເປັນຢ່າງນັ້ນເມື່ອເຮົາໃຫ້ມີເມກເຫນືອແຜ່ນດິນ ແລະ ເຫັນຮູ້ກິນນ້ຳໃນເມກນັ້ນ, ¹⁵ເຮົາກໍ່ຈະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ,

ທີ່ໄດ້ເຮັດລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດແຫ່ງເນື້ອຫນັງ. ນ້ຳຈະບໍ່ຖ້ວມທຳລາຍເນື້ອຫນັງທັງຫມົດອີກຕໍ່ໄປ.

¹⁶ຮູ້ກິນນ້ຳຈະປາກົດຂຶ້ນໃນເມກ ແລະ ເຮົາຈະເຫັນ, ເພື່ອທີ່ຈະລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍານີ້ຮັບຄອບຄຸນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີ

ຊີວິດຂອງເນື້ອຫນັງທັງຫມົດຊຶ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ¹⁷ຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບໂນອາວ່າ,

"ອັນນີ້ຄືເຄື່ອງຫມາຍຂອງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາໄດ້ຍືນຍັນໄວ້ແລ້ວລະຫວ່າງເຮົາກັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງຫມົດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ."

¹⁸ລູກຊາຍຂອງໂນອາທີ່ອອກມາຈາກເຮືອຄື: ເຊມ, ຮາມ ແລະ ຢາເຟດ. ຮາມເປັນພໍ່ຂອງການາອານ. ¹⁹ທັງສາມຄົນນີ້ເປັນລູກຂອງໂນອາ, ແລະ ດ້ວຍພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພື້ນແຜ່ນດິນທັງຫມົດເຕັມໄປດ້ວຍປະຊາຊາດ.

²⁰ ໂນອາໄດ້ເລີ່ມເປັນຊາວສວນ, ແລະ ລາວເປັນຄົນທຳອິດທີ່ປູກຕົ້ນອະນຸ່ງ.²¹ ລາວໄດ້ດື່ມນ້ຳອະນຸ່ງຫລາຍ ແລະ ເມົາ.

ລາວໄດ້ນອນເບື້ອງກາຍຢູ່ໃນຜ້າເຕັນຂອງລາວ.

²² ຈາກນັ້ນຮາມ, ພໍ່ຂອງການາອານ, ໄດ້ມາເຫັນການເບື້ອງກາຍຂອງພໍ່ລາວຈຶ່ງຟ້າວໄປບອກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາທີ່ຢູ່ຂ້າງນອກ.²³ ດັ່ງນັ້ນເຊມ ແລະ ຢາເຝດຈຶ່ງໄດ້ເອົາເສື້ອຄູມຍາວ ແລະ ພາດໃສ່ບ່າຂອງພວກເຂົາທັງສອງ.

ພວກເຂົາຢ່າງຖອຍຫລັງເຂົາໄປແລ້ວປົກປິດການເບື້ອງກາຍຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ປິ່ນຫນ້າໄປທາງອື່ນ,

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຫັນການເບື້ອງກາຍຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາ.

²⁴ ເມື່ອໂນອາໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນຈາກການເມົາຂອງລາວ, ລາວກໍ່ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ລູກຊາຍຫລ້າໄດ້ເຮັດກັບຕົນ.²⁵ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ການາອານຈຶ່ງຖືກສາບແຊ່ງ.

ໃຫ້ມັນເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຄົນຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງພວກອ້າຍຂອງມັນ."

²⁶ ເຂົາຍັງເວົ້າດ້ວຍອີກວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຊມ, ໄດ້ຮັບການສັນຮະເສີນ, ແລະ ໃຫ້ການາອານເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາ.

²⁷ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພີມອານາເຂດຂອງຢາເຝດ, ແລະ ໃຫ້ເຂົາສ້າງບ້ານໃນເຕັນທັງຫລາຍຂອງເຊມ. ໃຫ້ການາອານຈະເປັນທາດຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາ."

²⁸ ຫລັງຈາກນັ້ນຖ້ວມ, ໂນອາກໍ່ມີອາຍຸຕໍ່ມາອີກສາມຮ້ອຍຫ້າສິບປີ.²⁹ ລວມໂນອາມີອາຍຸເພີນໄດ້ເກົ່າຮ້ອຍຫ້າສິບປີ, ແລະ ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ຕາຍໄປ.

10 ¹ ເຫລົ່ານີ້ຄືເຊື້ອສາຍຂອງພວກລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງໂນອາ, ຄື: ເຊມ, ຮາມ ແລະ ຢາເຝດ. ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍທັງຫລາຍ ຫລັງຈາກນັ້ນໄດ້ຖ້ວມ.

² ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຢາເຝດຄື: ໂກເມ, ມາກິກ, ມາດາຍ, ຢາວານ, ຕູບານ, ເມເຊັກ ແລະ ຕີຣາດ.³ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງໂກເມຄື: ອັດຊະເກນາດ, ຣີຟາດ, ແລະ ໂຕກາມາ.⁴ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຢາວານຄືເອລິຊາ, ສະເປນ, ໄຊບຣັດ, ແລະ ໂຣເດັດ.⁵ ຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້ ປະຊາຊົນຕາມຊາຍຝັ່ງໄດ້ແຍກ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ລະຄົນຕາມພາສາຂອງຕົນ, ຕາມຕະກູນໂດຍປະຊາຊາດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

⁶ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຮາມຄື: ກູເຊ, ມິຊຣຽມ, ປັດ, ແລະ ການາອາ.⁷ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງກູເຊຄື: ເຊບາ, ຮາວິລາ, ສັບຕາ, ຣາອາມາ, ແລະ ສັບເຕກາ. ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຮາອາມາຄື: ເຊບາ ແລະ ເດດານ.

⁸ ກູເຊເປັນພໍ່ຂອງນິມໂຣດ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ມີອຳນາດຄົນທຳອິດຂອງແຜ່ນດິນ.⁹ ເຂົາເປັນນາຍພານທີ່ຊົງພະລັງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.

ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ເປັນມາຂອງຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ, "ເຫມືອນນິມໂຣດ, ນາຍພານທີ່ຊົງພະລັງ

ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ."¹⁰ ສູນກາງຂອງອຳນາດແຫ່ງທຳອິດຂອງເຂົາຄືເມືອງບາບີໂລນ, ເມືອງເອເຣັກ, ເມືອງອັກກາດ, ແລະ

ເມືອງຄານເນໃນແຜ່ນດິນຊີນາ.

¹¹ ນອກຈາກດິນແດນນີ້ເພີ່ມໄດ້ໄປຍັງອັດຊີເຣຍ ແລະ ສ້າງເມືອງຕ່າງໆຂຶ້ນ: ເມືອງນິເນເວ, ເມືອງເຣໂຮໂບດອິເຣ, ເມືອງກາລາ.¹² ແລະເມືອງເຣເສັນ, ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງນິເນເວ ແລະ ເມືອງກາລາ. ມັນເປັນເມືອງໃຫຍ່.¹³ ເອຍິບໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດຄົນລິເດຍ, ຄົນອານາມ, ຄົນເລຮາບ, ຄົນນັບຕູ,¹⁴ ຄົນປາທະຣູ, ຄົນກັດສະລູ (ຕົ້ນຕະກູນຄົນຟິລິດສະຕິນ), ແລະ ຄົນກະເຣເຕ.

¹⁵ ການາອານເປັນພໍ່ຂອງຊີໂດນ, ຊຶ່ງເປັນລູກກີກຂອງເຂົາ, ແລະ ເຫັດ,¹⁶ ແລະ ຄົນເຢບູດ, ຄົນອາໂມ, ຄົນກີກາຊີ,¹⁷ ຄົນອີວີ, ຄົນອາກກີ, ຄົນສີນີ,

¹⁸ ຄົນອາກວາດີ, ຄົນເຊມາອີ ແລະ ຄົນຮາມັດ. ພາຍຫລັງຕະກູນຂອງຄົນການາອານກໍ່ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ.

¹⁹ ເຂດແດນຂອງຄົນການາອານເລີ່ມຈາກເມືອງຊີໂດນ, ໄປເຖິງເມືອງເກຣອກ, ໄປຈົນເຖິງເມືອງກາຊາ, ແລະ ໄປຈົນເຖິງເມືອງໂຊໂດມ, ເມືອງໂກໂມຣາ, ເມືອງອັດມາ, ແລະ ເມືອງເຊບິວອິມ, ໄປເຖິງເມືອງລາຊາ.²⁰ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຮາມ, ໂດຍຕະກູນຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍພາສາຂອງພວກເຂົາ, ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃນປະຊາຊາດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

²¹ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຊມ, ຜູ້ທີ່ເປັນອ້າຍກິກຂອງຢາເຝດ. ເຊມຍັງເປັນບັນພະບູຣຸດຂອງຄົນທັງຫມົດຂອງເອເບ.²² ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຊມລວມມີ ເອລາມ, ອັດຊູຣະ, ອາກັບກຊາດ, ລູດ, ແລະອາຣາມ.²³ ເຊື້ອສາຍຂອງອາຣາມແມ່ນຊາວອູເຊ, ຮຸນ, ເກເທ ແລະເມເຊັກ.

²⁴ ອາກັບກຊາດນັ້ນເປັນພໍ່ຂອງເຊລາ, ແລະ ເຊລາເປັນພໍ່ຂອງເອເບ.²⁵ ເອເບມີລູກຊາຍສອງຄົນ. ຄົນໜຶ່ງຊື່ໂຢເລັກ,

ເພາະໃນສະໄຫມຂອງເພີນໄດ້ມີການແບ່ງແຍກແຜ່ນດິນກັນ. ນ້ອງຊາຍຂອງລາວຊື່ໂຢກທານ.

²⁶ ໂຢກທານເປັນພໍ່ຂອງອານໂມດາດ, ເຊເລັບ, ຮາຊາມາເວດ, ເຢຣາ,²⁷ ຮາໂດຣາມ, ອູຊານ, ດີກະລາ,²⁸ ໂອບານ, ອາບິມາເອນ, ເຊບາ,²⁹ ໂອຟີ, ຮາວິລາ

ແລະ ໂຢບັບ. ພວກເຂົາທັງຫມົດແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງໂຢກທານ.

³⁰ ດິນແດນຂອງພວກເຂົາເລີ່ມຈາກເມືອງເມຊາ, ໄປທາງເມືອງເສຟາ, ພູເຂົາທາງທິດຕາເວັນອອກ.³¹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງເຊມ,

ຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພາສາຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ, ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຂົາທັງຫລາຍ, ຕາມປະຊາຊາດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

³² ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຕະກູນຂອງລູກຊາຍທັງຫລາຍໂນອາ, ຕາມພິງພັນຂອງພວກເຂົາໂດຍປະຊາຊາດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

ຈາກພວກເຫລົ່ານີ້ປະຊາຊາດທັງຫລາຍໄດ້ແບ່ງແຍກ ແລະ ໄປທົ່ວແຜ່ນດິນຫລັງນັ້ນຖ້ວມ.

11 ¹ ເມື່ອນັ້ນຄົນທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກໃຊ້ພາສາ ແລະ ຄຳສັບດຽວກັນ ແລະ ໃຊ້ຖ້ອຍຄຳແບບດຽວກັນ.

² ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ, ພວກເຂົາໄດ້ພົບທຶງຮາບພຽງໃນແຜ່ນດິນຊີນາຍທິບາບີໂລນ ແລະ

ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

³ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, "ມາເຖີດ, ໃຫ້ເຮົາປັ້ນດິນຈີ ແລະ ເຜົາມັນໃຫ້ສຸກ." ພວກເຂົາໃຊ້ດິນຈີແທນກ້ອນຫີນ ແລະ ນ້ຳມັນດິນແທນປູນ.

⁴ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງມາເຖີດ, ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງເມືອງ ແລະ ຫໍຄອຍທີ່ມີຍອດສູງເຖິງທ້ອງຟ້າ, ດ້ວຍພວກເຮົາເອງຖ້າເຮົາບໍ່ສ້າງ,

ເຮົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວເທິງແຜ່ນດິນ."

⁵ ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອເບິ່ງຕົວເມືອງກັບຫໍຄອຍນັ້ນຊຶ່ງພັນຂອງອາດາມໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ.⁶ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງເຖີດ,

ພວກເຂົາເປັນປະຊາຊົນໜຶ່ງດຽວ, ມີພາສາດຽວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ສ້າງເລີ່ມຕົ້ນເຮັດສິ່ງນີ້! ໃນບໍ່ຊ້າສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈຈະເຮັດ

ຈະບໍ່ມີອັນໃດທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພວກເຂົາ.⁷ ມາເຖີດ, ໃຫ້ພວກເຮົາລົງໄປ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງພວກເຂົາຮຸ້ນວາຍທັນ,

ເພື່ອທີ່ວ່າພວກເຂົາຈະເວົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ."

⁸ ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະຈັດກະຈາຍໄປ ຈາກທີ່ນັ້ນໄປຢູ່ທົ່ວພື້ນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຢຸດການກໍ່ສ້າງເມືອງນັ້ນ.⁹ ດັ່ງນັ້ນ,

ຈຶ່ງເອີ້ນຊື່ເມືອງນັ້ນວ່າບາເບນ, ເພາະທີ່ນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງບັນດາປະຊາຊາດຮຸ້ນວາຍກັນ ແລະ

ຈາກທີ່ນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພັດພາກຈາກກັນໄປທົ່ວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

¹⁰ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືເຊື້ອສາຍຂອງເຊມ. ເຊມມີອາຍຸໄດ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍປີ, ແລະຫລັງນັ້ນຖ້ວມສອງປີເພີ່ມມີລູກຊາຍຊື່ວ່າອາກປັກຊາດ.
¹¹ເຊມໄດ້ມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກຫ້າຮ້ອຍປີຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ອາກປັກຊາດ. ເຂົາຍັງໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.
¹²ເມື່ອອາກປັກຊາດມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບຫ້າປີ, ເພີ່ມມີລູກຊາຍຊື່ວ່າເຊລາ.¹³ອາກປັກຊາດໄດ້ມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກ 403 ປີຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ເຊລາແລ້ວ.
ເຂົາຍັງໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນດ້ວຍ.
¹⁴ເມື່ອເຊລາອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີເພີ່ມມີລູກຊາຍຊື່ເອເບ.¹⁵ເຊລາໄດ້ມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກສິ້ນສຸດສາມປີຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ເອເບ. ແລ້ວເຂົາຍັງໄດ້ມີລູກຊາຍ
ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນດ້ວຍ.
¹⁶ເມື່ອເອເບມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບສີ່ປີ, ເພີ່ມມີລູກຊາຍຊື່ເປເລັກ.¹⁷ເອເບໄດ້ມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກ 430 ປີຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ເປເລັກ. ເຂົາຍັງໄດ້ມີລູກຊາຍ
ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນດ້ວຍ.
¹⁸ເມື່ອເປເລັກອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ, ເພີ່ມມີລູກຊາຍຊື່ເຮອູ.¹⁹ເປເລັກໄດ້ມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກສອງຮ້ອຍເກົ້າປີ ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ເຮອູ. ເຂົາຍັງໄດ້ມີລູກຊາຍ
ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນດ້ວຍ.
²⁰ເມື່ອເຮອູມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບສອງປີ, ເພີ່ມມີລູກຊາຍຊື່ເສຣຸກ.²¹ເຮອູໄດ້ມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກສອງຮ້ອຍເຈັດປີ ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ ເສຣຸກ.
ແລ້ວເຂົາຍັງໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນດ້ວຍ.
²²ເມື່ອເສຣຸກອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ, ເພີ່ມມີລູກຊາຍຊື່ ນາໂຮ.²³ເສຣຸກໄດ້ມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກ ສອງຮ້ອຍປີ ຫລັງຈາກທີ່ເພີ່ມມີລູກຊາຍນາໂຮ.
ເພີ່ມຍັງໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.
²⁴ເມື່ອນາໂຮອາຍຸໄດ້ຊາວເກົ້າປີ, ເພີ່ມມີລູກຊາຍຊື່ ເຕຣາ.²⁵ນາໂຮໄດ້ມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກຮ້ອຍສິບເກົ້າປີຫລັງຈາກທີ່ເພີ່ມມີລູກຊາຍເຕຣາ.
ເພີ່ມຍັງໄດ້ມີລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ²⁶ ຫລັງຈາກທີ່ ເຕຣາອາຍຸໄດ້ ເຈັດສິບປີ, ເພີ່ມມີລູກຊາຍ ຊື່: ອັບຣາມ, ນາໂຮ, ແລະຮາຣານ.
²⁷ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເຕຣາ. ເຕຣາເປັນພໍ່ຂອງອັບຣາມ, ນາໂຮ, ແລະ ຮາຣານ. ຮາຣານເປັນພໍ່ຂອງໂລດ.
²⁸ຮາຣານໄດ້ຕາຍໄປຂະນະທີ່ເຕຣາພໍ່ຂອງຕົນຍັງມີຊີວິດຢູ່, ໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຂົາເກີດຄືເມືອງອູເຣຂອງຊາວເຄເດັຍ.
²⁹ອັບຣາມ ແລະນາໂຮໄດ້ແຕ່ງງານ. ເມຍຂອງອັບຣາມຄືນາງຊາຣາຍ ແລະເມຍຂອງນາໂຮຄືນາງມິລະກາ, ລູກສາວຂອງຮາຣານຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງມິນຄາ
ແລະອິດສະຄາ.³⁰ເນື່ອງຈາກຊາຣາຍ ເປັນຫມັນ; ນາງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດມີລູກໄດ້.
³¹ເຕຣາໄດ້ພາອັບຣາມລູກຊາຍຂອງເຂົາ, ໂລດລູກຊາຍຂອງຮາຣານ, ລູກຊາຍຂອງເຂົາ
ແລະຊາລາຍລູກໃສ່ເມຍຂອງອັບຣາມລູກຊາຍຂອງເຂົາຈາກເມືອງ ອູເຣຂອງຊາວເຄເດັຍໄປດ້ວຍກັນເພື່ອໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານ.
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງເມືອງຮາຣານ ແລະພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ.³²ເຕຣາມີອາຍຸໄດ້ສອງຮ້ອຍຫ້າປີແລະຈາກນັ້ນໄດ້ຕາຍໄປທີ່ເມືອງຮາຣານ.

12 ¹ເວລານັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ບອກອັບຣາມວ່າ, "ຈົ່ງອອກໄປຈາກປະເທດຂອງເຈົ້າ, ຈາກຍາດຕິພົນຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈາກຄົວເຮືອນຂອງພໍ່ເຈົ້າ,
ໄປຍັງດິນແດນທີ່ເຮົາຈະຊື້ແຈ້ງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.²ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນພອນ.
³ເຮົາຈະອວຍພອນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທົ່ວພອນເຈົ້າ, ແຕ່ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ບໍ່ໃຫ້ກຽດເຈົ້າ ເຮົາຈະສາບແຊ່ງເຂົາ.
ຜ່ານທາງເຈົ້າຄອບຄົວທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນຈະໄດ້ຮັບພອນ."
⁴ດັ່ງນັ້ນອັບຣາມຈຶ່ງໄດ້ໄປ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບອກໃຫ້ເຂົາໄປ, ແລະ ໂລດໄດ້ໄປກັບເຂົາດ້ວຍ.
ອັບຣາມມີອາຍຸໄດ້ເຈັດສິບຫ້າປີເມື່ອເຂົາອອກຈາກເມືອງຮາຣານ. ອັບຣາມໄດ້ພານາງຊາຣາຍເມຍຂອງຕົນ, ໂລດ, ລູກຊາຍຂອງນັ້ງຊາຍຂອງເຂົາ,
ພ້ອມຊັບສິນທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສະສົມໄວ້, ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມາໃນເມືອງຮາຣານ.
ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປສູ່ດິນແດນການາອານ, ແລະ ໄດ້ມາເຖິງແຜ່ນດິນການາອານ.
⁶ອັບຣາມໄດ້ຜ່ານເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນນັ້ນເຂົ້າໄປໄກເຖິງເມືອງຊີເຄມ, ເຖິງຕີນໂອກແຫ່ງໂມເຣ. ທີ່ເວລານັ້ນຄົນການາອານໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ.
⁷ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ອັບຣາມ, ແລະ ບອກເພີ່ມວ່າ, "ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ."
ບ່ອນນີ້ທີ່ອັບຣາມໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ປາກົດແກ່ເຂົາ.
⁸ຈາກທີ່ນັ້ນເພີ່ມກໍ່ໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປທາງໃຕ້ສູ່ເນີນພູທາງທິດຕາເວັນອອກ, ຂອງເມືອງເບັດເອນທີ່ຊຶ່ງເພີ່ມໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຂອງເພີ່ມໂດຍເມືອງ ເບັດເອນ,
ຢູ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກ ແລະ ເມືອງອາຣິທາງທິດຕາເວັນອອກ. ທີ່ນັ້ນເພີ່ມໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ ແລະ ອອກນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ.
⁹ຈາກນັ້ນອັບຣາມຍັງຄົງໄດ້ເດີນທາງ, ມຸ່ງຫມ້າໄປຍັງເນເກບ.
¹⁰ໄດ້ເກີດມີການອິດຢາກໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ດັ່ງນັ້ນອັບຣາມລົງໄປຍັງປະເທດອີຢິບ,
ເພື່ອທີ່ຈະອາໄສຢູ່ເພາະການຂາດແຄນອາຫານໄດ້ຮຸນແຮງຫລາຍຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ.¹¹ເມື່ອເພີ່ມຈະເຂົ້າໄປໃນປະເທດອີຢິບ,
ເພີ່ມໄດ້ເວົ້າກັບຊາຣາຍເມຍຂອງຕົນວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຮູ້ວ່າເຈົ້າເປັນຍິງທີ່ສວຍງາມ."¹²ເມື່ອຄົນອີຢິບເຫັນເຈົ້າພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າເນີຕິເມຍຂອງເຂົາ,
ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ຈະຂ້າເຮົາເສຍແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່.¹³ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບອກວ່າ, ເຈົ້າເປັນນັ້ງສາວຂອງເຮົາດັ່ງນັ້ນຈະເປັນການດີສໍາລັບເຮົາເພາະເຈົ້າ, ແລະ
ດັ່ງນັ້ນຊີວິດຂອງເຮົາຈະຖືກສະຫງວນໄວ້ເພາະເຈົ້າ."
¹⁴ແລະກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນເມື່ອອັບຣາມໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອີຢິບ, ຊາວອີຢິບເຫັນວ່າຊາຣາຍງາມຫລາຍ.¹⁵ເຈົ້າຊາຍຂອງຟາໂຣໄດ້ເຫັນນາງ ເວົ້າຍົກຍ້ອງນາງຕໍ່ຟາໂຣ,
ນາງໄດ້ຖືກນໍາໄປຍັງຮາຊວັງຂອງຟາໂຣ.¹⁶ຟາໂຣໄດ້ຊົງເບິ່ງແຍງອັບຣາມເປັນຢ່າງດີເພາະເຫັນແກ່ນາງ, ແລະ ໄດ້ມອບຝູງແກະ, ຝູງງົວ, ແບ້, ລວາໂຕຜູ້,
ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍ, ຄົນຮັບໃຊ້ຍິງ, ລວາໂຕແມ່, ແລະ ອຸດທັງຫລາຍໃຫ້ກັບເຂົາດ້ວຍ.
¹⁷ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເກີດໄພພິບັດຮ້າຍແຮງກັບຟາໂຣ ແລະຮາຊວັງຂອງພະອົງ, ເພາະຊາຣາຍເມຍຂອງອັບຣາມ.¹⁸ຟາໂຣໄດ້ຊົງເອີ້ນອັບຣາມມາ,
ແລະ ຖາມວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດຕໍ່ເຮົາແບບນີ້? ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ບອກເຮົາວ່ານາງເປັນເມຍຂອງເຈົ້າ?"¹⁹ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບອກວ່າ,
ນາງຄືນັ້ງສາວຂອງເຈົ້າ? ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງນໍານາງມາໄວ້ເປັນເມຍຂອງເຮົາ. ບັດນີ້ນາງຄືເມຍຂອງເຈົ້າ, ຈຶ່ງເອົານາງຄືນໄປ, ແລະ
ໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າ.²⁰ຈາກນັ້ນຟາໂຣໄດ້ຊົງອອກຄໍາສັ່ງແກ່ຄົນຂອງພະອົງກຽວກັບເພີ່ມ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງເພີ່ມໄປພ້ອມກັບເມຍຂອງລາວ ແລະ
ທຸກສິ່ງຂອງທີ່ລາວມີຢູ່.

13 ¹ດັ່ງນັ້ນອັບຣາມໄດ້ອອກຈາກອີຢິບ ແລະ ເຂົ້າໄປຍັງເນເກບ, ເພີ່ມ, ແລະ ເມຍຂອງເພີ່ມ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເພີ່ມມີ. ແລະ ໂລດກໍ່ໄດ້ໄປກັບພວກເພີ່ມດ້ວຍ.
²ຂະນະນີ້ອັບຣາມເປັນຄົນຮັ່ງມີຫລາຍ, ທັງໃນດ້ານຂອງ, ຝູງສັດລ້ຽງພ້ອມທັງເງິນ, ແລະ ຄ່າ.
³ເພີ່ມໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປຈາກເນເກບເຖິງເບັດເອນ, ແລະ ໄປເຖິງບ່ອນທີ່ຕີນເຄີຍຕັ້ງຄ້າຍພັກຄັ້ງກ່ອນ, ຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງເບັດເອນ ກັບເມືອງອາຣິ.
⁴ເພີ່ມໄປຍັງບ່ອນທີ່ຕັ້ງແຜ່ນບູຊາທີ່ເພີ່ມໄດ້ສ້າງໄວ້ແກ່ກ່ອນນັ້ນ. ທີ່ນີ້ອັບຣາມໄດ້ຮ້ອງອອກພຣະນາມພຣະຢາເວ.

⁵ສ່ວນໂລດ, ທີ່ເດີນທາງມາກັບອັບຮາມ, ກໍມີຝູງສັດ, ຜູ້ຄົນ, ແລະ ເຕັ້ນຈຳນວນຫລວງຫລາຍດ້ວຍ.

⁶ແຜ່ນດິນນັ້ນບໍ່ກວ້າງຂວາງຫລາຍພໍສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະອາໄສຢູ່ໃກ້ກັນ, ເພາະວ່າຊັບສິນຂອງພວກເຂົາມີຫລວງຫລາຍ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຢູ່ນຳກັນໄດ້.⁷ ແລະ ເກີດການຜິດຖຽງກັນລະຫວ່າງຄົນລ່ວງສັດຂອງອັບຮາມ ແລະ ຄົນລ່ວງສັດຂອງໂລດ. ໃນເວລານັ້ນຄົນການາອານ ແລະ ຄົນເປຣີຊີໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ.

⁸ດັ່ງນັ້ນອັບຮາມຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບໂລດວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ມີການຜິດຖຽງກັນລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ, ແລະ ລະຫວ່າງຄົນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄົນຂອງເຮົາເລີຍ; ເພາະພວກເຮົາເປັນຍາຕກັນ."⁹ ແຜ່ນດິນທັງໝົດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ໄປເຖິດເຈົ້າຈຶ່ງແຍກໄປຈາກເຮົາ. ຖ້າເຈົ້າໄປທາງຊ້າຍ, ເຮົາກໍຈະໄປທາງຂວາ, ຫລືຖ້າເຈົ້າໄປທາງຂວາເຮົາກໍຈະໄປທາງຊ້າຍ."

¹⁰ໂລດກໍໄດ້ຫລຽວໄປຮອບໆ, ແລະ ໄດ້ເຫັນວ່າທຶງຮາບພຽງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນທັງໝົດເປັນທີ່ມີນ້ຳບໍ່ຮີບຮາບແຫ່ງໄປຈົນເຖິງເມືອງເຊອາ, ເຫມືອນດັ່ງສ່ວນຂອງພຣະຢາເວ, ເຫມືອນດິນແດນອີຢິບ. ນີ້ເປັນສະພາບກ່ອນທີ່ພຣະຢາເວຈະທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມກັບເມືອງໂກໂມຣາ.

¹¹ດັ່ງນັ້ນໂລດຈຶ່ງເລືອກເອົາທຶງຮາບພຽງທັງໝົດຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນສຳລັບຕົວເຂົາເອງ, ແລະ ໄດ້ເດີນທາງໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ, ແລະ ຍາດພີນ້ອງທັງສອງກໍໄດ້ແຍກທາງກັນໄປ.

¹²ອັບຮາມໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນການາອານ, ສ່ວນໂລດໄດ້ອາໄສຢູ່ທຳມະກາງເມືອງທັງຫລາຍຂອງທຶງຮາບພຽງນັ້ນ.

ເຂົາຕັ້ງເຕັ້ນຂອງເຂົາຢູ່ທາງໄກຈາກເມືອງໂຊໂດມ.¹³ ສ່ວນປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມນັ້ນເປັນຄົນບາບຊິວຮ້າຍຕໍ່ສັບພະຢາເວ.

¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບອັບຮາມວ່າ ຫລັງຈາກທີ່ໂລດໄດ້ແຍກຕົວອອກໄປຈາກເຂົາແລ້ວ, "ຈົ່ງແນມເບິ່ງຈາກບ່ອນທີ່ເຈົ້າກຳລັງຢືນຢູ່ນີ້ໄປທາງທິດເຫນືອ, ທິດໃຕ້, ທິດຕາເວັນອອກ, ແລະ ທິດຕາເວັນຕົກ."¹⁵ ແຜ່ນດິນທັງໝົດທີ່ເຈົ້າແນມເຫັນນີ້, ເຮົາຈະມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແລະ ແກ່ເຊືອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹⁶ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ປັນດາເຊືອສາຍຂອງເຈົ້າມີຫລວງຫລາຍ, ເຫມືອນດັ່ງຜົງຂີ່ຝຸ່ນດິນດັ່ງນັ້ນຖ້າໃຜສາມາດນັບຜົງຂີ່ຝຸ່ນດິນໄດ້,

ກໍຈະນັບເຊືອສາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງນັ້ນ.¹⁷ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ເດີນໄປໃຫ້ທົ່ວແຜ່ນດິນນີ້ທັງດ້ານຍາວ ແລະ

ທັງດ້ານກວ້າງເພາະວ່າເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ເຈົ້າ."¹⁸ ດັ່ງນັ້ນອັບຮາມຈຶ່ງໄດ້ຍົກຍ້າຍເຕັ້ນຂອງເພີນ, ແລະ ມາອາໄສຢູ່ໃກ້ຕີນໂອກແຫ່ງມ່າເຣ, ທີ່ຊຶ່ງຢູ່ໃນເຮັບໂຣນ, ແລະ ທີ່ນັ້ນເພີນໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ.

14 ¹ໃນສະໄຫມຂອງອຳຣາຟຟນ, ກະສັດຂອງເມືອງຊິນາ, ເຈົ້າອາຣິໂອກເມືອງເອນລາຊາ, ເຈົ້າເຄໂດລາໂອເມກະສັດເມືອງເອລາມ, ແລະ ຕີດານກະສັດເມືອງກິວອິມ,² ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເສີກຕໍ່ສູ້ກັບເບຣາ, ກະສັດເມືອງໂຊໂດມ, ບິຊາ ແຫ່ງກະສັດເມືອງໂກໂມຣາ, ຊິນບກະສັດເມືອງອັດມາ, ເຊເມເບກະສັດເມືອງເຊບິວອິມ, ແລະ ກະສັດເມືອງເບລາ (ຖືກເອີ້ນວ່າໂຊອາດ້ວຍ).

³ພາຍກະສັດທັງຫ້າຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮ່ວມມືກັນຫຼືພາຍເຂົາສິດຕິມ (ຖືກເອີ້ນວ່າທະເລເກຣັກດ້ວຍ).⁴ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃຊ້ເຄໂດລາໂອເມມາສິບສອງປີ, ແຕ່ໃນປີທີສິບສາມ ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນກໍານານກະບົດຂຶ້ນ.⁵ ຈາກນັ້ນໃນປີທີສິບສີ່, ເຄໂດລາໂອເມ ແລະ ກະສັດທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍເຂົາໄດ້ມາ ແລະ ໂຈມຕີຄົນເຮຟາອິມທີ່ເມືອງ ອັດຊະຕາໂຣດ ການາອິມ, ຄົນຊູຊິມ ທີ່ເມືອງຮາມ, ຄົນເອມິມ ທີ່ເມືອງກິຣິອາດທາອິມ,⁶ ແລະ ຄົນໂຮຣີທີ່ດິນແດນພູເຂົາເສອີ, ຂອງພວກເຂົາໄກໄປ, ເຖິງເມືອງເອນປາອານ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ທະເລຊາຍ.

⁷ຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບມາຍັງເມືອງມິດສະປັດ. (ຖືກເອີ້ນອີກວ່າກາເດັດດ້ວຍ.), ແລະ ຮິບຊະນະທຸກເມືອງຂອງຊາວອາມາເຫລັກ, ແລະ ຄົນອາໂມທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງຮາຊາໂຊນຕາມາ.⁸ ຈາກນັ້ນກະສັດເມືອງໂຊໂດມ, ກະສັດເມືອງໂກໂມຣາ, ກະສັດເມືອງອັດມາ, ກະສັດເມືອງເຊບິວອິມ, ແລະ ກະສັດເມືອງເບລາ (ທີ່ເອີ້ນວ່າໂຊອາດ້ວຍ) ໄດ້ອອກໄປ⁹ ແລະ ຕັ້ງຕົວເຮັດສົງຄາມສູ້ຮົບກັບເຄໂດລາໂອເມ, ກະສັດເມືອງເອລາມ, ຕີດານກະສັດເມືອງກິວອິມ, ອຳຣາຟຟນກະສັດເມືອງຊິນາ, ອາຣິໂອກ, ກະສັດເມືອງເອນລາຊາ; ລວມເປັນກະສັດສິບສອງຄົນທີ່ສູ້ກະສັດຫ້າພະອົງ.

¹⁰ຂະນະນັ້ນທີ່ຮ່ວມເຂົາສິດຕິມເຕັມໄປດ້ວຍບໍ່ນ້ຳມັນດິບ, ແລະ ເມືອກະສັດເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມຣາຫລົບຫນີນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງໃນບໍ່ນັ້ນ. ສ່ວນກະສັດຄົນອື່ນໄດ້ຫລົບລີໄປຍັງພູເຂົາ.¹¹ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາເສີກໄດ້ຢຶດເອົາສະບຽງອາຫານ ແລະ ສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງເມືອງໂຊໂດມ, ແລະ ໂກໂມຣາແລ້ວຈາກໄປ.¹² ເມື່ອພວກເຂົາຈາກໄປ, ພວກເຂົາໄດ້ຈັບຕົວໂລດ, ຫລານຊາຍຂອງອັບຮາມທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ ໂຊໂດມ, ແລະ ຊັບສິນເງິນຄ່າທັງໝົດຂອງເຂົາໄປດ້ວຍ.

¹³ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຫນ້າມາໄດ້ ແລະ ໄດ້ມາບອກອັບຮາມຄົນເຮັບເຮີ. ເຂົາອາໄສຢູ່ໃກ້ຕີນໂອກທີ່ເປັນຂອງມ່າເຣ, ຄົນອາໂມໄຮຜູ້ຊຶ່ງເປັນພີ່ນ້ອງຂອງເອັດຊະໂຄນ ແລະ ອາເນ, ຄົນພວກນີ້ທັງໝົດເປັນມິດກັບອັບຮາມ.

¹⁴ໃນຂະນະນັ້ນເມື່ອອັບຮາມໄດ້ຍິນວ່າພວກກະສັດຕຣູໄດ້ຈັບຕົວຫລານຊາຍຂອງຕົນໄປ, ເພີນໄດ້ຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກຂອງເພີນຈຳນວນ 318 ຄົນຜູ້ຊຶ່ງເກີດໃນຄ້າຍພັກຂອງເພີນ, ແລະ ເພີນໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປຈົນເຖິງເມືອງດານ.

¹⁵ແບ່ງຄົນຂອງເພີນອອກຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາໃນເວລາກາງຄືນ ແລະ ໂຈມຕີພວກເຂົາ, ແລະ ໄລ່ຕີຕາມພວກເຂົາໄປໄກເຖິງເມືອງໂຮບາ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງເຫນືອຂອງເມືອງດາມັສກັດ.¹⁶ ຈາກນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ນຳສິ່ງທີ່ຖືກຍຶດຄືນມາໄດ້ທັງໝົດ, ແລະ ເພີນຍັງນຳເອົາໂລດຫລານຊາຍຂອງຕົນ ແລະ ຊັບສິນບັດຂອງລາວຜ່ອມທັງປັນດາແມ່ຍິງ ແລະ ຄົນອື່ນໆກັບມາດ້ວຍ.

¹⁷ຫລັງຈາກອັບຮາມໄດ້ກັບມາຈາກການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຄໂດລາໂອເມ ແລະ ກະສັດທັງຫລາຍທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຝ່າຍເຂົາຝ່າຍແພ້ແລ້ວ, ກະສັດເມືອງໂຊໂດມໄດ້ອອກມາຕ້ອນຮັບເພີນຢູ່ທີ່ຮ່ອມພູຊາເວ (ມີຊື່ອີກວ່າຮ່ອມພູຂອງກະສັດດ້ວຍ).¹⁸ ເມນຄີເຊເດັກ, ກະສັດແຫ່ງນະຄອນຊາເລັມ, ໄດ້ນຳເອົາເຂົາຈີກັບ, ເຫລົ້າອະງຸ່ນອອກມາໃຫ້. ເພີນເປັນປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າສູງສຸດ.

¹⁹ເພີນໄດ້ຮວຍພອນອັບຮາມວ່າ, "ພຣະພອນຈົ່ງມີແດ່ອັບຮາມໂດຍພຣະເຈົ້າສູງສຸດ, ຜູ້ຊຶ່ງສ້າງທ້ອງຟ້າ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ,²⁰ ສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າສູງສຸດ, ຜູ້ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າ." ຈາກນັ້ນອັບຮາມກໍໄດ້ຖວາຍຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ເພີນ.

²¹ກະສັດເມືອງໂຊໂດມໄດ້ກ່າວກັບອັບຮາມວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ແລະ

ເອົາສິ່ງຂອງໄປສຳລັບຕົວເຈົ້າເອງ."²² ແຕ່ອັບຮາມໄດ້ຕອບກັບກະສັດເມືອງໂຊໂດມວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍົກມືຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ແກ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດ, ຜູ້ຊຶ່ງສ້າງຟ້າ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ,²³ ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເອົາເສັ້ນດ້າຍຈັກຫນຶ່ງເສັ້ນ, ຫລືສິ່ງໃດໆທີ່ເປັນຂອງທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະບໍ່ສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າ, ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ອັບຮາມຮັ່ງມີ."²⁴ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຮັບສິ່ງໃດເລີຍ, ຍົກເວັ້ນສິ່ງທີ່ປັນດາຄົນຫນຸ່ມທັງຫລາຍໄດ້ກິນ ແລະ ສ່ວນແບ່ງຂອງພວກຜູ້ຊາຍທີ່ໄປກັບຂ້ານ້ອຍ. ຂໍໃຫ້ອາເນ, ເອັດຊະໂຄນ, ແລະ ມ່າເຣໄດ້ຮັບສ່ວນຂອງພວກເຂົາເຖິດ."

15 ¹ຫລັງຈາກສົງເຫລົ້ານີ້ແລ້ວຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງອັບຮາມ, ໃນນິມິດກ່າວວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ອັບຮາມ! ເຮົາເປັນໂລກຳບັງຂອງເຈົ້າ ແລະ ບ່າເຫນັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າ."² ອັບຮາມໄດ້ຕອບວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ສິ່ງໃດແກ່ຂ້ານ້ອຍ,

ໃນເມື່ອຂ້າງນ້ອຍຍັງບໍ່ມີລູກຊາຍ, ແລະ ຜູ້ສືບທອດມໍຣະດົກຂອງບ້ານຂ້າງນ້ອຍກໍຄືເອລິເອເຊ ຊາວດາມັສກັດບໍ່?"³ອັບຣາມໄດ້ທູນອີກວ່າ, "ຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍມີລູກ, ເບິ່ງແມ່, ບໍ່ບ້ານຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍຄືຜູ້ສືບທອດມໍຣະດົກຂອງຂ້າງນ້ອຍ."

⁴ຈາກນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່, ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເຂົາກ່າວວ່າ, "ຄົນຜູ້ນີ້ຈະບໍ່ແມ່ນຜູ້ຮັບມໍຣະດົກຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ຈະມາຈາກຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຮັບມໍຣະດົກຂອງເຈົ້າ."⁵ຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງພາ ເພີນອອກໄປຂ້າງນອກ, ແລະ ບອກວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງເທິງທ້ອງຟ້າ, ແລະ ນັບດວງດາວທັງຫລາຍຖ້າເຈົ້າສາມາດນັບພວກມັນໄດ້." ຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ບອກແກ່ເຂົາອີກວ່າ, "ດັ່ງນັ້ນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ."

⁶ເຂົາເຊືອພຣະຢາເວ, ແລະ ພຣະອົງຊົງຖືວ່ານິຄົດຄວາມຊອບທັມຂອງເຂົາ.⁷ພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ເພີນວ່າ, "ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ນໍາພາເຈົ້າອອກມາຈາກເມືອງອູເຣຂອງຄົນເຄນເດຍ, ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ດິນແດນນີ້ເປັນກໍາມະສິດຂອງເຈົ້າ."⁸ເພີນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດ ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນກໍາມະສິດ?"

⁹ຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ສັ່ງເພີນວ່າ, "ຈົ່ງເອົາງົວແມ່ອາຍຸສາມປີຫນຶ່ງໂຕ, ແບ້ແມ່ອາຍຸສາມປີຫນຶ່ງໂຕ, ແກະເຖິກອາຍຸສາມປີຫນຶ່ງໂຕ, ນົກເຂົາຫນຶ່ງໂຕ, ກັບນົກກາງແກຫຸ່ມຫນຶ່ງໂຕມາໃຫ້ເຮົາ."¹⁰ເພີນໄດ້ນໍາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດມາໃຫ້ພຣະອົງ, ແລະ ຕັດອອກເປັນສອງທອນ, ແລະ ວາງແຕ່ລະທອນໄວ້ກົງກັນຂວາມກັນ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຕັດແບ່ງພວກມັນ.¹¹ເມື່ອພວກນົກທີ່ລ່າເຫຍືອບິນລົງມາເທິງເຫລົ່າຊາກສັດທັງຫລາຍ, ອັບຣາມກໍໄດ້ໄລ່ພວກມັນໄປ.

¹²ຈາກນັ້ນເມື່ອດວງຕາເວັນໄດ້ລັບຂອບຟ້າແລ້ວ, ອັບຣາມຮູ້ສຶກງ່ວງນອນ ແລະ, ເບິ່ງເຖິດ, ຄວາມມືດທີ່ເລິກລ້າແລະ ຫນ້າຢ້ານກົວອັນໃຫຍ່ກໍໄດ້ມາຄອບງໍາເພີນໄວ້.¹³ພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາມວ່າ, "ຈົ່ງຮູ້ແນ່ເຖິດວ່າເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄົນຕ່າງດ້າວຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ເປັນທາດ ແລະ ຖືກກິດຂີ້ເຫຼັກເປັນເວລາສິ້ນສຸດຢືນ."

¹⁴ເຮົາຈະພິພາກສາຊົນຊາດນັ້ນທີ່ ພວກເຂົາຮັບໃຊ້ເຊັ່ນນັ້ນ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈະອອກມາພ້ອມກັບຊັບສົມບັດຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

¹⁵ແຕ່ເຈົ້າຈະໄປຫາບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າຢ່າງສະຫງົບ, ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຝັງເມື່ອອາຍຸຫລາຍແລ້ວ.¹⁶ໃນຊົ່ວອາຍຸຄົນທີ່ສືບພວກເຂົາຈະມາທີ່ນີ້ອີກຄັ້ງ, ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຊາວອາໂມເຣຍຍັງບໍ່ເຖິງຂີດສຸດ."

¹⁷ເມື່ອດວງຕາເວັນຕິກດິນ ແລະ ມືດແລ້ວ, ເບິ່ງເຖິດມີຫມື່ອວັນໄຟ, ແລະ ມີໂຄມໄຟໄດ້ຜ່ານໄປລະຫວ່າງຊາກສັດເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁸ໃນວັນນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຖືພັນທະສັນຍາກັບອັບຣາມ, ກ່າວວ່າ, "ໂດຍໃນນີ້ເຮົາມອບດິນແດນນີ້ໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ຈາກແມ່ນ້ຳແຫງອີຢິບ ຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່, ຄືແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ"¹⁹ດິນແດນຂອງຄົນເກນິດ, ຄົນເກນິດຊີ, ຄົນກັດໂມ, ²⁰ຄົນອິດຕິ, ຄົນເປຣິຊີ, ຄົນເຣຟາອິມ, ²¹ຄົນອາໂມ, ຄົນການາອານ, ຄົນກີກາຊີ, ແລະ ຄົນເຢບູດ."

16

¹ເຖິງວັນນີ້ນາງຊາຣາຍເມຍອັບຣາມ, ຍັງບໍ່ໄດ້ມີລູກໃຫ້ແກ່ອັບຣາມ, ແຕ່ນາງມີຄົນໃຊ້ຊາວອີຢິບ, ຄົນຫນຶ່ງຊື່ຮາກາ.²ດັ່ງນັ້ນຊາຣາຍຈຶ່ງເວົ້າກັບອັບຣາມວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ພຣະຢາເວບໍ່ຍອມໃຫ້ຂ້ອຍມີລູກ. ໄປເຖິດໄປຫລັບນອນກັບສາວໃຊ້ຂອງຂ້ອຍ. ບາງທີນາງຈະເກີດລູກໃຫ້ຂ້ອຍກໍໄດ້."

ອັບຣາມກໍໄດ້ຟັງສຽງຂອງຊາຣາຍ.³ນັ້ນເປັນເວລາສິບປີຫລັງຈາກທີ່ອັບຣາມໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ຫຼືຊາຣາຍເມຍຂອງອັບຣາມໄດ້ຍົກຮາກາສາວໃຊ້ຊາວອີຢິບຂອງນາງໃຫ້ເປັນເມຍຂອງອັບຣາມ.⁴ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຫລັບນອນກັບຮາກາ, ແລະ ນາງໄດ້ຖັງທ້ອງ. ເມື່ອນາງຮູ້ວ່າຕົນຖັງທ້ອງ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ຫມືນປະຫມາດນາຍຂອງນາງ.

⁵ຊາຣາຍຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບອັບຣາມວ່າ, "ຄວາມທຸກນີ້ຕິກແກ່ຂ້ອຍເພາະທ່ານ. ຂ້ອຍໄດ້ຍົກສາວໃຊ້ຂອງຂ້ອຍໃຫ້ເປັນເມຍຂອງທ່ານ, ແລະ ເມື່ອນາງຮູ້ວ່ານາງຖັງທ້ອງ, ຂ້ອຍກໍຖືກຫມືນປະຫມາດໃນສາຍຕາຂອງນາງ.

ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຕັດສິນຄວາມລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບທ່ານ."⁶ແຕ່ອັບຣາມໄດ້ເວົ້າກັບຊາຣາຍວ່າ, "ນິເດ, ຍິງສາວໃຊ້ຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນອຳນາດຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງເຮັດຕໍ່ນາງຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າດີທີ່ສຸດ." ດັ່ງນັ້ນຊາຣາຍຈຶ່ງຂົ່ມເຫັງນາງຢ່າງຫນັກ, ແລະ ນາງກໍໄດ້ຫມືນໄປຈາກນາງ.

⁷ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ພົບນາງຮາກາໃກ້ບໍ່ນ້ຳຜູໃນຖິ່ນທູຣະກັນດານ, ບໍ່ນ້ຳຜູທີ່ຢູ່ເທິງທາງໄປເມືອງຊູເຣ.⁸ທ່ານຈຶ່ງຖາມວ່າ, "ຮາກາ, ສາວໃຊ້ຂອງຊາຣາຍເຈົ້າມາແຕ່ໃສ? ແລະ ເຈົ້າກໍລັງຈະໄປໃສ? ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍກໍລັງຈະຫມົດຈາກນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ນາງຊາຣາຍ."

⁹ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ຈົ່ງກັບໄປຫານາຍຍິງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຖ່ອມຕົວຢູ່ໃກ້ອຳນາດຂອງນາງ."¹⁰ຈາກນັ້ນທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ເຮົາຈະເພີມເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຢ່າງທະວີຄຸນດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະມີຈຳນວນມາກມາຍ, ເກີນກວ່າຈະນັບໄດ້."

¹¹ເບິ່ງແມ່ ເຈົ້າຖັງທ້ອງ, ແລະ ກໍລັງຈະໄດ້ລູກຊາຍ, ແລະ ເຈົ້າຈະເອີ້ນຊື່ຂອງເຂົາວ່າອິຊະມາເອນ.

ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຮັບຟັງຄວາມທຸກລໍາບາກຂອງເຈົ້າທຸກປະການ.¹²ເຂົາຈະເປັນດັງລໍປາຂອງຜູ້ຊາຍ, ເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ. ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຈະເປັນສັດຕູຄູ່ສູ້ກັບເຂົາ, ແລະ ເຂົາຈະອາໄສແຍກອອກຈາກພັນທະທັງຫມົດຂອງເຂົາ."

¹³ຈາກນັ້ນນາງໄດ້ເອີ້ນນາມນີ້ພຣະຢາເວຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວແກ່ນາງວ່າ, "ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊົງເຫັນຂ້ານ້ອຍ," ເພາະນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ແມ່ນວ່າຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຫັນຂ້ານ້ອຍຍັງເຫັນໄດ້ແທ້ໆບໍ່?"¹⁴ດັ່ງນັ້ນນ້ຳສ້າງນັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າ ເບເອວຣາໂຮຣອຍ

ນ້ຳສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເຫັນຂ້ອຍ; ເບິ່ງແມ່, ມັນຖັງຢູ່ລະຫວ່າງກາເດັດ ແລະ ເບເຣັດ.

¹⁵ນາງຮາກາໄດ້ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ແກ່ອັບຣາມ, ແລະ ອັບຣາມໄດ້ຖັງຊື່ລູກຊາຍທີ່ເກີດຈາກນາງຮາກາວ່າອິຊະມາເອນ.¹⁶ອັບຣາມມີອາຍຸແປດສິບຫົກປີ. ເມື່ອຮາກາໄດ້ເກີດອິຊະມາເອນແກ່ອັບຣາມ.

17 ¹ເມື່ອອັບຣາມອາຍຸໄດ້ເກົ່າສິບເກົ້າປີ, ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ອັບຣາມ ແລະ ກ່າວກັບເພີນວ່າ, "ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າອົງຊົງຮິດອຳນາດ.

ຈົ່ງດຳເນີນຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ແລະ ປະພຶດແຕ່ສິ່ງທີ່ຊອບທັມ.²ຈາກນັ້ນເຮົາຈະຢືນຢັນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ, ແລະ ຈະເພີມທະວີໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ."

³ອັບຣາມກືມໄດ້ຂາບລົງທີ່ພື້ນດິນ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກກັບເຂົາວ່າ,⁴"ສຳລັບເຮົານີ້, ຄືພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ.

ເຈົ້າຈະເປັນບິດາຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ. ອັບຣາມ ບໍ່ແມ່ນຊື່ຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະເປັນອັບຣາຮາມ -

ເພາະວ່າເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເປັນບິດາຂອງຫລາຍໆຊົນຊາດ.⁶ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າ ທະວີເພີມຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າເກີດຂຶ້ນ, ແລະກະສັດຫລາຍພະອົງຈະອອກມາຈາກເຈົ້າ.

⁷ ເຮົາຈະຕັ້ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາລະຫວ່າງເຮົາ ກັບເຈົ້າ ແລະເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ທີ່ເກີດມາພາຍຫລັງເຈົ້າ

ຕະຫລອດທຸກຊົ່ວໂມງຄົນຂອງພວກເຂົາ, ເປັນພັນທະສັນຍານິຣັນດອນ. ທີ່ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ

ຂອງເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າທີ່ເກີດມາພາຍຫລັງເຈົ້າ.⁸ ເຮົາຈະມອບດິນແດນທີ່ເຈົ້າອາໄສຢູ່ແກ່ເຈົ້າ, ແລະ

ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍທີ່ເກີດມາພາຍຫລັງເຈົ້າ, ຄືດິນແດນການາອານ, ທັງໝົດເປັນກຳມະສິດນິຣັນດອນ, ແລະ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ."

⁹ ຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ອັບຣາຮາມວ່າ, "ສຳລັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ, ແລະ ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ

ທີ່ເກີດມາພາຍຫລັງເຈົ້າ ຕະຫລອດທຸກຊົ່ວໂມງຄົນຂອງພວກເຂົາ.¹⁰ ນິຕິພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ, ແລະ

ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍ ຂອງເຈົ້າທີ່ເກີດມາພາຍຫລັງເຈົ້າຄື: ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທຳມະກາງເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດພິທີຕັດ. ¹¹ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດພິທີຕັດຫນຶ່ງຜູ້ມາປາຍອົງຄະຊາດ, ແລະ ນີ້ຈະເປັນໝາຍສຳຄັນຂອງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ.

¹² ຊາຍທຸກຄົນໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ແປດວັນຕ້ອງເຮັດພິທີຕັດຕະຫລອດທຸກຊົ່ວໂມງຄົນຂອງເຈົ້າ. ນີ້ລວມເຖິງຜູ້ຊາຍທີ່ເກີດໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ຖືກຊື້ມາຈາກຊາວຕ່າງຊາດດ້ວຍເງິນ. ຜູ້ຊື້ບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ. ¹³ ຜູ້ຊາຍຊື້ເກີດໃນຄົວເຮືອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ຖືກຊື້ມາດ້ວຍເງິນຂອງເຈົ້າຕ້ອງເຮັດພິທີຕັດ. ດັ່ງນັ້ນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາຈະຢູ່ໃນເນື້ອຫນຶ່ງຂອງເຈົ້າເປັນພັນທະສັນຍານິຣັນດອນ.

¹⁴ ຜູ້ຊາຍຄົນໃດທີ່ບໍ່ອອກເຮັດພິທີຕັດຫນຶ່ງຜູ້ມາປາຍອົງຄະຊາດຈະຖືກຕັດອອກຈາກຊົນຊາດຂອງຕົນ ເພາະເຂົາໄດ້ລະເມີດພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ."

¹⁵ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ອັບຣາຮາມວ່າ, "ສຳລັບນາງຊາຣາເມຍຂອງເຈົ້າ, ຢ່າເອີ້ນນາງຊາຣາເມຍອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ຊື່ຂອງນາງຈະເປັນຊາຣາ.

¹⁶ ເຮົາຈະອວຍພອນນາງ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ມີລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງຈາກນາງແກ່ເຈົ້າ. ເຮົາຈະອວຍພອນນາງ ແລະ ນາງຈະເປັນແມ່ຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ. ກະສັດທັງຫລາຍຂອງປວງຊົນຈະມາຈາກນາງ."

¹⁷ ຈາກນັ້ນອັບຣາຮາມກຶມຂາບລົງຫນ້າຈໍາດິນ, ແລະ ຍິມ, ແລະເວົ້າໃນໃຈຂອງເຂົາວ່າ, "ຜູ້ຊາຍທີ່ອາຍຸຫນຶ່ງຮ້ອຍປີແລ້ວຈະມີລູກໄດ້ຈັງໃດ? ຊາຣາ, ກໍ່ມີອາຍຸເກົ່າສິບປີຈະມີລູກໄດ້ຢູ່ ບໍ່?" ¹⁸ ອັບຣາຮາມໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ, "ໂອຂໍໃຫ້ອີຊະມາເອນມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ພຣະພໍ່ຂອງພຣະອົງ!"

¹⁹ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຊາຣາເມຍຂອງເຈົ້າຈະເກີດລູກຊາຍໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງຊື່ເຂົາວ່າອີຊາກ.

ເຮົາຈະຕັ້ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຂົາເປັນພັນທະສັນຍານິຣັນດອນກັບເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາທີ່ເກີດພາຍຫລັງເຂົາ. ²⁰ ສຳລັບອີຊະມາເອນ, ເຮົາໄດ້ຟັງເຈົ້າ.

ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະອວຍພອນເຂົາ, ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາມີລູກເພີ່ມຫລາຍຄົນ, ແລະ ຈະທະວີຄຸນຢ່າງຫລວງຫລາຍແກ່ເຂົາ.

ເຂົາຈະເປັນພໍ່ຂອງເຈົ້າຊາຍສິບສອງເຜົ່າ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ²¹ ແຕ່ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຕັ້ງໄວ້ກັບອີຊາກ, ຜູ້ຊື້ຊາຣາຈະເກີດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເວລານີ້ໃນປີຫນ້າ."

²² ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມແລ້ວໆ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໄປຈາກເພີນໄປ. ²³ ຈາກນັ້ນອັບຣາຮາມກໍ່ເຮັດພິທີຕັດໃຫ້ແກ່ອີຊະມາເອນລູກຊາຍຂອງເພີນ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ເກີດໃນຄົວເຮືອນຂອງເພີນ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ຖືກຊື້ມາດ້ວຍເງິນຂອງເພີນ, ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທຳມະກາງຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄົວເຮືອນຂອງອັບຣາຮາມມາ, ແລະ ເຂົາພິທີຕັດຫນຶ່ງຜູ້ມາປາຍອົງຄະຊາດໃນວັນດຽວກັນ, ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າແກ່ເພີນ.

²⁴ ອັບຣາຮາມອາຍຸໄດ້ເກົ່າສິບເກົ້າປີເມື່ອເພີນເຮັດພິທີຕັດຫນຶ່ງຜູ້ມາປາຍອົງຄະຊາດ.

²⁵ ອີຊະມາເອນລູກຂອງເພີນອາຍຸໄດ້ສິບສາມປີເມື່ອເຂົາເຂົ້າພິທີຕັດຫນຶ່ງຜູ້ມາປາຍອົງຄະຊາດ. ²⁶ ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນທັງອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊະມາເອນລູກຊາຍຂອງເພີນໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ. ²⁷ ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງຄົວເຮືອນຂອງເພີນ, ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດກັບເພີນລວມທັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຊື້ມາຈາກຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍເງິນ.

18 ¹ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ອັບຣາຮາມທີ່ຫມູ່ຕົ້ນໂອກຂອງມໍາເຣ, ໃນເວລາອາກາດຮ້ອນຂອງວັນໃນຂະນະທີ່ເພີນນັ່ງຢູ່ພີ້ປະຕູເຕັ້ນ.

² ເພີນເງິຍຫນ້າຂຶ້ນ, ເບິ່ງດູ, ເພີນເຫັນຜູ້ຊາຍສາມຄົນກຳລັງຍືນຢູ່ກົງກັນຂວາມກັບເພີນ. ເມື່ອເພີນໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ, ເພີນໄດ້ແລ່ນຈາກປະຕູເຕັ້ນໄປຕ້ອນຮັບພວກເຂົາ ແລະ ກຶມກາບລົງດິນ.

³ ເພີນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນາຍທ່ານ, ຖ້າຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ, ຂໍຢ່າໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະ ປະຖົມຜູ້ຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ. ⁴ ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ, ໄດ້ນຳເອົານ້ຳມາລ້າງຕີນຂອງທ່ານ, ໃຫ້ທ່ານໄດ້ພັກຜ່ອນຢູ່ໃຕ້ຕື້ນໄມ້. ⁵ ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນຳເອົາອາຫານບາງຢ່າງເລັກນ້ອຍມາໃຫ້ທ່ານກິນ, ເພື່ອວ່າທ່ານຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິດຊົນຂຶ້ນຫລັງຈາກນັ້ນທ່ານຄ່ອຍເດີນທາງຕໍ່ໄປ. ເພາະທ່ານໄດ້ແວ່ມາຢ້ຽມຢາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ." ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງ."

⁶ ແລ້ວອັບຣາຮາມຈຶ່ງຟ້າວເຂົ້າໄປຫາຊາຣາ, ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ໄວໆ, ຮີບໄປເອົາແປ້ງຢ່າງດີສາມຖົງນວດ, ແລະ ເຮັດເຂົ້າຈີ." ⁷ ຈາກນັ້ນອັບຣາຮາມຟ້າວແລ່ນໄປຫາຝູງສັດ, ແລະ ນຳເອົາລູກງົວທີ່ຍັງອ່ອນທີ່ຜູ້ຍພິດີ, ມາໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້, ແລະ ເຂົາໄດ້ຮັບທຶຈະຈັດແຈ້ງເຮັດເປັນອາຫານ. ⁸ ເຂົາໄດ້ເອົາເນີຍ, ແລະ ນ້ຳນົມ ແລະ ຊີງງົວທີ່ໄດ້ຈັດທຳໄວ້ແລ້ວ ແລະວາງອາຫານນັ້ນໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ. ແລະ ເຂົາໄດ້ຍືນຢູ່ຂ້າງພວກເພີນໃຕ້ຕື້ນໄມ້ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກິນອາຫານ.

⁹ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເພີນວ່າ, "ຊາຣາ ເມຍຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?" ເພີນຕອບວ່າ, "ນາງຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນ." ¹⁰ ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ແນ່ນອນແທ້ ເຮົາຈະກັບມາຫາເຈົ້າໃນລະດູໃບໄມ້ປົງ, ແລະ ເບິ່ງເຖິງ, ຊາຣາເມຍຂອງເຈົ້າຈະມີລູກຊາຍ." ຊາຣາຍືນຟັງຢູ່ໄກປະຕູເຂົ້າເຕັ້ນຂ້າງຫລັງເພີນ.

¹¹ ຂະນະນັ້ນອັບຣາຮາມ ແລະຊາຣາຕ່າງກໍ່ມີອາຍຸຫລາຍແລ້ວ, ແລະຊາຣາກໍ່ມີອາຍຸຫລາຍເກີນກວ່າທີ່ຈະມີລູກໄດ້.

¹² ດັ່ງນັ້ນຊາຣາຈຶ່ງຫົວຂວັນໃຫ້ກັບຕົນເອງ ແລະເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ, "ຫລັງຈາກທີ່ຂ້ອຍໝົດແຮງແລ້ວ ແລະເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍກໍ່ແກ່ແລ້ວ, ຂ້ອຍຍັງຈະມີຄວາມຍືນດີໃນເລື່ອງນີ້ອີກບໍ່?"

¹³ ພຣະຢາເວກໍ່ຖາມອັບຣາຮາມວ່າ, "ເປັນຫຍັງຊາຣາຈຶ່ງຫົວຂວັນ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຈະມີລູກຄົນຫນຶ່ງແທ້ໆບໍ່, ໃນເມື່ອຂ້ອຍແກ່ແລ້ວ?"

¹⁴ ມີຫຍັງແດ່ຍາກເກີນໄປສຳລັບພຣະຢາເວບໍ່? ໃນເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໃນລະດູໃບໄມ້ປົງ, ເຮົາຈະກັບມາຫາເຈົ້າ.

ປະມານເວລານີ້ໃນປີຫນ້າຊາຣາຈະມີລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ. ¹⁵ ຊາຣາໄດ້ປະຕິເສດ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫົວຂວັນ." ເພາະນາງຢ້ານກົວ. ພຣະອົງຕອບວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າໄດ້ຫົວຂວັນ."

¹⁶ ຈາກນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ລູກຂຶ້ນເພື່ອທີ່ຈະຈາກໄປ ແລະ ຫລຽວລົງໄປທີ່ເມືອງໂຊໂດມ. ອັບຣາຮາມໄປກັບພວກເຂົາ. ¹⁷ ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ,

"ຄວນບໍ່ທີ່ເຮົາຈະປັດບັງອັບຣາຮາມໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດນີ້. ¹⁸ ເພາະວ່າອັບຣາຮາມຈຶ່ງແລ້ວຈະເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທັງປວງ ແລະ ມີອຳນາດຫລາຍ ແລະ ຊົນຊາດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນຈະໄດ້ຮັບພອນເພາະເຂົາ. ¹⁹ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາລາວດັ່ງນັ້ນລາວຈະສັງສອນລູກໆທັງຫລາຍຂອງລາວ ແລະ

ຄົວເຮືອນຂອງລາວທີ່ຈະມາພາຍຫລັງລາວໃຫ້ຖືຮັກສາທາງຂອງພຣະຢາເວ, ເພື່ອກະທຳຄວາມຊອບທັມ ແລະຍຸຕິທັມ, ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວຈະໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບລາວແລ້ວນັ້ນ."

²⁰ ຈາກນັ້ນພຣະຢາເວກັບບອກວ່າເພາະວ່າ, "ມີສຽງຮຽກຮ້ອງກ່າວໂທດເມືອງໂຊໂດມ ແລະເມືອງໂກໂມຣາຢ່າງຫນັກຫນ່ວງ, ແລະເພາະວ່າຄວາມບາບຂອງຊາວເມືອງນັ້ນຮ້າຍແຮງ,²¹ ບັດນີເຮົາຈະລົງໄປທີ່ນັ້ນ ແລະເບິ່ງຕາມສຽງຮຽກຮ້ອງກ່າວໂທດເມືອງນັ້ນທີ່ມາເຖິງເຮົາ, ເບິ່ງວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບຢ່າງນັ້ນ. ເປັນຄວາມຈິງ, ຫລືບໍ່ເຮົາກໍຈະຮູ້."

²² ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ໄປຈາກທີ່ນັ້ນ, ແລະມຸ່ງຫນ້າໄປສູ່ເມືອງໂຊໂດມ, ແຕ່ພຣະຢາເວຍັງຢູ່ກັບອັບຣາຮາມ.²³ ຈາກນັ້ນອັບຣາຮາມໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະທູນຖາມວ່າ, "ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍລ້າງຄົນຊອບທັມຜ່ອມກັບຄົນອະທັມບໍ່?"

²⁴ ບາງທີອາດຈະມີຄົນຊອບທັມຫ້າສິບຄົນຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ. ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍເມືອງນັ້ນ

ແລະຈະບໍ່ລະເວັ້ນເມືອງນັ້ນເພາະຄົນຊອບທັມຫ້າສິບຄົນທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່?²⁵ ຂໍໃຫ້ມັນຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງ, ຫຼືຈະຊົງກະທຳສິ່ງນັ້ນ, ຄືການຂ້າຄົນຊອບທັມຜ່ອມກັບຄົນອະທັມດັ່ງນັ້ນຄວນບໍ່ ຫຼືຄົນຊອບທັມມະຖືກລົງໂທດແບບດຽວກັນກັບຄົນອະທັມ. ຂໍໃຫ້ມັນຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງເຖິດ! ຜູ້ພິພາກສາຂອງແຜ່ນດິນທັງຫມົດຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຢຸຕິທັມບໍ່?²⁶ ພຣະຢາເວໄດ້ຕອບວ່າ, "ຖ້າເຮົາພິບຄົນຊອບທັມຫ້າສິບຄົນທີ່ເມືອງ ໂຊໂດມເຮົາຈະລະເວັ້ນເມືອງນັ້ນທັງເມືອງ, ເພາະເຫັນແກ່ພວກເຂົາ."

²⁷ ຂ້ານ້ອຍຂໍພຣະກາຣຸນາທີ່ຈະທູນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຈະເປັນພຽງຂີ້ຝຸ່ນ ແລະ ຂີ້ເຖົາວ່າ!

²⁸ ຖ້າຫາກມີຄົນຊອບທັມຫນ້ອຍກວ່າຫ້າສິບຄົນໄປຫ້າຄົນ ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍເມືອງທັງເມືອງເພາະຂາດໄປຫ້າຄົນນັ້ນບໍ່?"

ພຣະອົງຕອບວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ, ຖ້າພິບຄົນຊອບທັມສີ່ສິບຫ້າຄົນທີ່ນັ້ນ."

²⁹ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພຣະອົງອີກວ່າ, ແລະໄດ້ທູນວ່າ, "ແລະຖ້າພິບພຽງສີ່ສິບຄົນເທົ່ານັ້ນເດ." ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕອບວ່າ, "ເຮົາກໍຈະບໍ່ທຳລາຍ ເມືອງນັ້ນເພາະເຫັນແກ່ສີ່ສິບຄົນນັ້ນ."³⁰ ເພິ່ນໄດ້ທູນວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂໍພຣະກາຣຸນາຢ່າຊົງໂກດຮ້າຍເລີຍ,

ຂ້ານ້ອຍຂໍຖາມອີກວ່າບາງເທື່ອອາດຈະພິບສາມສິບຄົນທີ່ນັ້ນ." ພຣະອົງຕອບວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ

ຖ້າເຮົາພິບສາມສິບຄົນທີ່ນັ້ນ."³¹ ເຂົາໄດ້ທູນຖາມວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດຂ້ານ້ອຍຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ຂໍພຣະອົງໃຜດຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທີ່ຈະທູນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ. "ຖ້າວ່າມີພຽງຊາວຄົນທີ່ນັ້ນ"

ພຣະອົງຕອບວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ ເພາະເຫັນແກ່ຊາວຄົນນັ້ນ."

³² ເພິ່ນໄດ້ທູນວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂໍ ພຣະກາຣຸນາຢ່າຝ່າວໂກດຮ້າຍເລີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຖາມພຣະອົງອີກຄັ້ງນີ້ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ບາງທີອາດຈະພິບສິບຄົນທີ່ນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຕອບວ່າ, " ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ

ເພາະເຫັນແກ່ສິບຄົນນັ້ນ."³³ ພຣະຢາເວໄດ້ສະເດັດໄປທັນທີທີ່ເມື່ອພຣະອົງສິ້ນສຸດການສົນທະນາກັບອັບຣາຮາມ, ແລະ ອັບຣາຮາມກໍໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ ທີ່ພັກ.

19 ທູດສະຫວັນສອງຕົນໄດ້ມາເຖິງເມືອງ ໂຊໂດມໃນຕອນຄ່ຳ, ຂະນະທີ່ໂລດກຳລັງນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງໂຊໂດມ. ໂລດໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ, ຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນອອກໄປຕ້ອນຮັບພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ໂ້ມຕົວລົງຫນ້າຖິ້ມດິນ.¹ ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ກະຣຸນາເຫາະເຈົ້າມາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍເຊີນທ່ານແວ່ເຂົ້າໄປໃນບ້ານຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານພັກຄ້າງຄືນ, ແລະ ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ. ຈາກນັ້ນທ່ານສາມາດຕື່ນຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າ ແລະ ເດີນທາງໄປຕໍ່." ແຕ່ພວກເພິ່ນຕອບວ່າ, "ບໍ່ດອກເຮົາຈະພັກຄ້າງຄືນທີ່ສື່ແຍກຂອງເມືອງ."² ແຕ່ເຂົາພະຍາຍາມສືບຕໍ່ຂໍຮ້ອງຫລາຍຂຶ້ນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄປກັບເຂົາ, ແລະ ເຂົາໄປໃນທີ່ບ້ານຂອງໂລດ. ເຂົາໄດ້ຈັດແຈ້ງເຂົ້າປາອາຫານ ແລະ ປຶງເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ, ແລະພວກເພິ່ນກໍພາກັນຮັບກິນ.

³ ແຕ່ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະນອນລົງ, ພວກຜູ້ຊາຍຂອງເມືອງນັ້ນ, ພວກຜູ້ຊາຍຂອງເມືອງໂຊໂດມ, ໄດ້ມາຮ້ອມບ້ານນັ້ນໄວ້, ທັງຄົນຫນຸ່ມ

ແລະຄົນແກ່ຜູ້ຊາຍທັງຫມົດ, ຈາກທຸກຊອກທຸກບ່ອນຂອງເມືອງນັ້ນ.⁴ ພວກເຂົາຮ້ອງຫາໂລດ, ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ,

"ຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາຫາເຈົ້າຄືນນີ້ຢູ່ໃສ? ຈຶ່ງນຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະຫລັບນອນກັບພວກເຂົາ."

⁵ ໂລດຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປນອກປະຕູໄປຫາພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ປິດປະຕູຫລັງຈາກທີ່ເຂົາອອກໄປແລ້ວ.⁶ ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານ,

ພິນ້ອງຂອງເຮົາຢ່າເຮັດເລື່ອງຊົ່ວຊ້າຢ່າງນັ້ນເລີຍ.⁷ ເບິ່ງເຖິດ, ເຮົາມີລູກສາວສອງຄົນຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍຫລັບນອນກັບຜູ້ຊາຍຄົນໃດມາກ່ອນ. ເຮົາຂໍຮ້ອງທ່ານ,

ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ພວກທ່ານຈະເຮັດສິ່ງໃດກັບພວກເຂົາກໍແລ້ວແຕ່ພວກທ່ານ. ພຽງແຕ່ຢ່າເຮັດສິ່ງໃດກັບຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານີ້,

ເພາະວ່າພວກເພິ່ນເປັນແຂກໄດ້ມາຢູ່ໃຕ້ຮົມເງົາຫລັງຄາບ້ານຂອງເຮົາ."

⁸ ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ຈົ່ງຖອຍໄປ!" ພວກເຂົາເວົ້າອີກດ້ວຍວ່າ, "ຄົນນີ້ມາທີ່ນີ້ເພື່ອຈະອາໄສຢູ່ທີ່ນີ້ເຫມືອນຄົນຕ່າງຊາດຄົນຫນຶ່ງ,

ແຕ່ບັດນີ້ເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ພິພາກສາເຮົາ! ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະຈັດການຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍກັບໂຕເຈົ້າຫນັກກວ່າເຮັດກັບພວກເຂົາ."

ພວກເຂົາໄດ້ຊຸກຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ, ຢ່າງແຮງຄືສູ້ກັບໂລດ, ແລະ ເຂົາມາໃກ້ເພື່ອທີ່ຈະທູບປະຕູບ້ານລົງ.

¹⁰ ແຕ່ພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນໄດ້ຍື່ນມືອອກໄປຕຶງເອົາໂລດເຂົ້າມາໃນບ້ານ ແລະ ອັດປະຕູໄວ້.

¹¹ ຈາກນັ້ນພວກແຂກຂອງໂລດໄດ້ຈູ່ໄຈມຢ່າງທີ່ບໍ່ສາມາດຫລຽວເຫັນໄດ້ຕໍ່ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ນອກປະຕູບ້ານທັງຄົນຫນຸ່ມ,

ແລະຄົນແກ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງອ່ອນແຮງລົງ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມເຂົ້າມາທີ່ປະຕູບ້ານ.

¹² ແລ້ວພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນໄດ້ບອກກັບໂລດວ່າ, "ເຈົ້າມີໃຜທີ່ຢູ່ທີ່ນີ້ອີກບໍ່? ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວທັງຫລາຍ, ລູກເຂີຍທັງຫລາຍ ແລະ

ໃຜກໍຕາມທີ່ເຈົ້າມີໃນເມືອງນີ້, ຈົ່ງພາພວກເຂົາອອກຈາກເມືອງນີ້.¹³ ເພາະວ່າເຮົາຈະທຳລາຍສະຖານທີ່ນີ້,

ເພາະວ່າການຮຽກຮ້ອງກ່າວຫາເລື່ອງນີ້ດັ່ງໄປເຖິງພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຊ້ພວກເຮົາມາທຳລາຍເມືອງນີ້."

¹⁴ ໂລດໄດ້ອອກໄປເວົ້າກັບຄູ່ຫມັນຂອງລູກສາວເຂົາ, ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະແຕ່ງງານກັບລູກສາວທັງຫລາຍຂອງຕົນວ່າ,

"ຈົ່ງຫນີອອກຈາກເມືອງນີ້ໄວໆ, ເພາະພຣະຢາເວກຳລັງຈະຊົງທຳລາຍເມືອງນີ້." ແຕ່ພວກເຂົາລຸກເຂີຍຂອງເຂົາ ເຂົາຄິດວ່າເວົ້າຫລິ້ນ.

¹⁵ ເມື່ອໃກ້ຈະຮຸ່ງເຮົາເຫລົ່າທູດສະຫວັນ, ໄດ້ເລັ່ງໂລດກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງໄປເຖິດ, ນຳເອົາເມຍຂອງເຈົ້າກັບລູກສາວສອງຄົນທີ່ຢູ່ທີ່ນີ້,

ເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍໄປກັບການລົງໂທດເມືອງນີ້."

¹⁶ ແຕ່ຍັງສົງໄສພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນຈຶ່ງຕຶງມືລາວ, ແລະ ມືລູກສາວທັງສອງຂອງເຂົາເພາະວ່າພຣະຢາເວຊົງພຣະກາຣຸນາຕໍ່ລາວ.

ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາພວກເພິ່ນອອກໄປນອກເມືອງ.¹⁷ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າທັງຫລາຍອອກມາ, ຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ,

"ຈົ່ງຝ່າວຫນີໄປເພື່ອເອົາຊີວິດລອດ! ຢ່າຫລຽວຄືນຫລັງ, ຫລືຢຸດພັກທີ່ໃດໃນທີ່ຮາບນັ້ນ.

ຈົ່ງຫນີໄປເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍເພື່ອທີ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກກວດລ້າງ."

¹⁸ໂລດໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຢາເລີຍກາຣຸນາເຫະ! ¹⁹ເຈົ້າຢາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ໄດ້ເປັນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງທ່ານແລ້ວ, ແລະ ທ່ານໄດ້ສ້າງແດງຄວາມເມດຕາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ຂ້ານ້ອຍໃນການຊ່ວຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຫນີໄປຍັງພູເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ທັນເພາະພິບໍດີຈະເຖິງຂ້ານ້ອຍເສຍກ່ອນ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຕາຍ. ²⁰ເບິ່ງເຖິດ, ເມືອງນັ້ນຢູ່ທີ່ນັ້ນຢູ່ໃກ້ພິບໍດີຈະຫນີໄປທີ່ນັ້ນ, ແລະ ເປັນເມືອງນ້ອຍໆ. ກາຣຸນາ, ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຫນີໄປທີ່ນັ້ນສາ. (ບໍ່ແມ່ນເມືອງນ້ອຍໆບໍ່?), ແລະ ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍຈະປອດພິບໍດີ."

²¹ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, "ຕິກລົງ, ເຮົາຍອມຮັບຄໍາຮ້ອງຂໍນີ້ດ້ວຍ, ທີ່ເຮົາຈະບໍ່ທໍາລາຍເມືອງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ. ²²ຮີບໄວໆເຖິດ! ຈົ່ງຫນີໄປທີ່ນັ້ນ, ເພາະເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເຮັດອັນໃດໄດ້ ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະໄປເຖິງທີ່ນັ້ນ." ສະນັ້ນເມືອງນີ້ຈຶ່ງຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າໄຊອາ.

²³ເມື່ອໂລດໄປເຖິງເມືອງໄຊອາ ຕາເວັນກໍກໍາລັງຂຶ້ນ. ²⁴ຈາກນັ້ນ ພຣະຢາເວຊິງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ໄຟ ແລະ ມາດມາຈາກທ້ອງຟ້າລົງມາເຫນືອເມືອງໄຊໂດມ ແລະ ໂກໂມຣາ. ²⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງທໍາລາຍເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ທີ່ຮາບທັງໝົດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດ ແລະ ພືດພັນຕ່າງໆທີ່ຕິດໄປຕາຈາກພື້ນດິນ.

²⁶ແຕ່ເມຍຂອງໂລດ, ທີ່ຢູ່ຂ້າງຫລັງໄດ້ຫລຽວຄືນຫລັງ, ແລະ ນາງໄດ້ກາຍເປັນເສົາເກືອ. ²⁷ອັບຣາຮາມໄດ້ລູກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າໆ ແລະ ໄດ້ໄປບ່ອນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ. ²⁸ເພິ່ນໄດ້ຫລຽວລົງໄປເບິ່ງເມືອງໄຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມຣາ ແລະ ແຜ່ນດິນທີ່ຮາບນັ້ນທັງຫມົດ. ເພິ່ນໄດ້ຫລຽວເບິ່ງເຫັນຄວັນພູຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນ, ເຫມືອນຄວັນຂອງເຕົາເຜົາ.

²⁹ດັ່ງນັ້ນເມື່ອພຣະເຈົ້າຊິງໄດ້ທໍາລາຍເມືອງທັງຫລາຍຂອງທີ່ຮາບ, ພຣະເຈົ້າຊິງໄດ້ລະນຶກເຖິງອັບຣາຮາມ.

ພຣະອົງຊິງໄດ້ສົ່ງໂລດອອກໄປພົ້ນຈາກການທໍາລາຍລ້າງເມື່ອພຣະອົງຊິງໄດ້ທໍາລາຍເມືອງທັງຫລາຍທີ່ໂລດອາໄສຢູ່.

³⁰ໂລດຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຈາກເມືອງໄຊອາ ໄປອາໄສຢູ່ເທິງພູເຂົາກັບລູກສາວທັງສອງ, ເພາະເຂົາຢ້ານກົວທີ່ຈະອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງໄຊອາ. ເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ໃນຖ້ຳ, ເຂົາ ແລະ ລູກສາວທັງສອງຄົນ.

³¹ລູກສາວຜູ້ເຮືອຍໄດ້ເວົ້າກັບນ້ອງສາວວ່າ, "ພໍ່ຂອງພວກເຮົາອາຍຸຫລາຍແລ້ວ, ແລະ

ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດທີ່ຈະມາຫລັບນອນກັບເຮົາຕາມທໍານຽມປະເພນີຂອງໂລກ. ³²ມາເຫະ, ໃຫ້ເຮົາຊັກຊວນພໍ່ຕື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ງຈົນເມົາ, ແລະ ເຮົາຈະໄດ້ນອນນໍາເພິ່ນ, ເພື່ອທີ່ຈະຂະຫຍາຍເຊື້ອສາຍຂອງພໍ່ເຮົາ." ³³ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໃຫ້ພໍ່ຂອງພວກເຂົາຕື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ງໃນຄືນນັ້ນ. ຈາກນັ້ນ ລູກສາວກໍກັບໄດ້ເຂົ້າໄປນອນນໍາພໍ່ຂອງຕົນ, ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່ານາງໄດ້ເຂົ້າມານອນເມື່ອໃດ, ຫລື ນາງໄດ້ລຸກອອກໄປເມື່ອໃດ.

³⁴ມີຕໍ່ມາຜູ້ເຮືອຍໄດ້ເວົ້າກັບນ້ອງສາວວ່າ, "ຈົ່ງຟັງ, ມີຄືນນີ້ຂ້ອຍໄດ້ນອນນໍາພໍ່ແລ້ວ. ໃຫ້ເຮົາຊັກຊວນເພິ່ນຕື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ງອີກຄືນນີ້, ແລະ ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໄປ ແລະ ນອນນໍາເພິ່ນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະຂະຫຍາຍເຊື້ອສາຍຂອງພໍ່." ³⁵ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໃຫ້ພໍ່ຂອງພວກເຂົາຕື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ງໃນຄືນນັ້ນດ້ວຍ, ແລະ ລູກສາວຄົນນ້ອງ ກໍໄດ້ເຂົ້າໄປນອນນໍາພໍ່ຂອງຕົນ.

ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ວ່ານາງໄດ້ເຂົ້າມານອນເມື່ອໃດ, ຫລື ນາງໄດ້ລຸກໄປເມື່ອໃດ.

³⁶ນີ້ແຫລະ ລູກສາວທັງສອງຂອງໂລດ ຈຶ່ງພາກັນຕັ້ງທ້ອງໂດຍພໍ່ຂອງພວກເຂົາ. ³⁷ຜູ້ເປັນເຮືອຍໄດ້ລຸກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຊື່ ເຂົາວ່າໂມອາບ. ລາວໄດ້ເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງຊາວໂມອາບຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ³⁸ສໍາລັບລູກສາວຄົນນ້ອງນາງກໍໄດ້ລຸກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ, ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຊື່ເຂົາວ່າ ເບນນໍາມີ. ລາວໄດ້ເປັນ ບັນພະບຸຣຸດ ຂອງຊາວອໍາໂມນມາຈົນເຖິງ ທຸກວັນນີ້.

20

¹ອັບຣາຮາມໄດ້ເດີນທາງຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງແຜ່ນດິນເນເກບ, ແລະ ໄດ້ອາໄສຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງກາເດັດ ກັບເມືອງຊູເຣ.

ເຂົາໄດ້ເປັນຄົນຕ່າງຊາດອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງເກຣກາ. ²ອັບຣາຮາມໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຊາຣາເມຍຂອງຕົນວ່າ, "ນາງເປັນນ້ອງສາວ." ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າອາບິເມເຫລັກກະສັດເມືອງ ເກຣກາ ຊິງໄດ້ສົ່ງຜູ້ຊາຍຂອງພະອົງມາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນໍາຊາຣາໄປ.

³ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊິງໄດ້ສະເດັດມາຫາອາບິເມເຫລັກໃນຄວາມຝັນໃນຄືນນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ເຈົ້າເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ຕາຍແລ້ວເພາະຜູ້ຍິງ, ຜູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ເອົາມານັ້ນນາງມີຜົວແລ້ວ."

⁴ຂະນະນັ້ນອາບິເມເຫລັກຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃກ້ນາງ ແລະ ພະອົງຈຶ່ງຫຼຸ່ນວ່າ, "ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຊົງປະຫານປະຊາຊົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດບໍ່?

⁵ເຂົາເອງບໍ່ແມ່ນບໍ່ຫົບອກກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງລາວ. ແລະ ຕົວນາງເອງກໍໄດ້ເວົ້າວ່າເຂົາຄືອ້າຍຂອງລາວ.'

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ມື້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງເລີຍ."

⁶ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕອບແກ່ເພິ່ນທາງຄວາມຝັນວ່າ, "ຖືກຕ້ອງ, ເຮົາຮູ້ດີວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ດ້ວຍ ຄວາມຊື່ສັດຈາກໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປ້ອງກັນເຈົ້າຈາກການເຮັດບາບຕໍ່ຕ້ານເຮົາດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າແຕ່ຕ້ອງນາງ. ⁷ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຄືນເມຍຂອງລາວໄປ, ເພາະວ່າເຂົາເປັນຜູ້ທ່ານວາຍ, ແລະ ລາວຈະອະທິຖານສໍາລັບເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຄືນນາງໄປ, ຈຶ່ງຮູ້ເຖິດວ່າເຈົ້າ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດ ທີ່ເປັນຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ."

⁸ອາບິເມເຫລັກຕື່ນນອນແຕ່ເຊົ້າໆ ແລະ ຊົງໄດ້ເອີ້ນຂ້າຣາຊການທັງຫມົດ. ຂອງຕົນເຂົາມາຫາ ແລະ ຊົງໄດ້ບອກເຖິງສິ່ງເລົ່ານີ້ທັງຫມົດແກ່ພວກເຂົາຝັ່ງ, ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍກໍຢ້ານກົວ. ⁹ຈາກນັ້ນເຈົ້າອາບິເມເຫລັກຊົງໄດ້ເອີ້ນອັບຣາຮາມເຂົ້າມາເຝົ້າ ແລະ ຖາມກັບເຂົາວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້ກັບເຮົາ? ເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າຢ່າງໃດ ເຈົ້າໄດ້ນໍາຄວາມບາບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ມາເທິງເຮົາ ແລະ ອານາຈັກຂອງເຮົາ? ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕໍ່ເຮົາໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນເຮັດ."

¹⁰ອາບິເມເຫລັກໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ, "ແມ່ນຫຍັງ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້?" ¹¹ອັບຣາຮາມຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄິດວ່າແມ່ນອນ, ໃນສະຖານທີ່ນີ້ຈົ່ງຈະບໍ່ມີໃຜຢ້າເກງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາອາດສັງຫານຂ້ານ້ອຍເພາະເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ¹²ນອກຈາກນັ້ນ, ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ານ້ອຍ, ນາງເປັນລູກສາວຂອງພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນລູກສາວຂອງແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ນາງກໍໄດ້ກາຍມາເປັນເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."

¹³ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊິງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍອອກຫນີອອກຈາກບ້ານຂອງພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເດີນທາງຈາກທີ່ຫນຶ່ງໄປຍັງອີກທີ່ຫນຶ່ງ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, ເຈົ້າຕ້ອງສະແດງເຖິງຄວາມສັດຊື່ນເຊັ່ນເມຍຂອງຂ້ອຍ, ຄືໃນທຸກບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປໃຫ້ເວົ້າເຖິງຂ້ອຍວ່າ, "ຂ້ອຍເປັນອ້າຍຂອງເຈົ້າ." ¹⁴ຝູງຽວ, ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍຍິງຈໍານວນຫນຶ່ງ, ແລະ ມອບພວກເຂົາໃຫ້ອັບຣາຮາມ. ຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງໄດ້ຄືນຊາຣາ, ເມຍຂອງອັບຣາຮາມໃຫ້ກັບເຂົາ.

¹⁵ເຈົ້າອາບິເມເຫລັກໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ດິນແດນຂອງເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າແລ້ວ.

ຈຶ່ງເລືອກເອົາຢູ່ບ່ອນໃດກໍໄດ້ຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ. ¹⁶ສ່ວນຊາຣາພະອົງກ່າວວ່າ, "ນີ້ແຫລະ, ເຮົາເອົາເງິນຫນຶ່ງພັນຫລວງໃຫ້ອ້າຍຂອງເຈົ້າ. ເປັນຂໍ້ສູດເຈົ້າທ່ານກາງສາຍຕາຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະ ຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງປວງ, ເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ."

¹⁷ຈາກນັ້ນ ອັບຣາຮາມໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ອາບິເມເຫລັກ, ເມຍຂອງເຂົາ, ແລະ ຂ້າທາດຜູ້ຍິງຂອງເຂົາດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດມີລູກໄດ້.
¹⁸ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຍິງທັງຫມົດໃນຄົວເຮືອນຂອງອາບິເມເຫລັກເປັນຫມັນຢ່າງສົມບູນ, ເພາະເລື່ອງຂອງຊາຣາ, ເມຍຂອງອັບຣາຮາມ.

21

¹ພຣະຢາເວຊົງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຊາຣາດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງຈະຊົງກະທຳ, ແລະ ພຣະຢາເວຊົງໄດ້ເຮັດແກ່ຊາຣາເຫມືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ສັນຍາໄວ້.²ຊາຣາໄດ້ຕັ້ງທ້ອງ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ເມື່ອເພິນເຖົ້າແກ່ແລ້ວ, ໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ເພິນແລ້ວນັ້ນ.³ອັບຣາຮາມໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍຂອງເຂົາ, ລູກຄົນດຽວທີ່ໄດ້ເກີດມາໃຫ້ເຂົາຜູ້ທີ່ຊາຣາໄດ້ໃຫ້ເຂົາເກີດມາແກ່ເພິນຄື: ອີຊາກ.
⁴ອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດພິທີຕັດລູກຊາຍຂອງເພິນຄືອີຊາກເມື່ອເຂົາອາຍຸໄດ້ແປດວັນ, ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມີພຣະບັນຊາ.
⁵ອັບຣາຮາມມີອາຍຸໄດ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍປີເມື່ອລູກຊາຍຂອງເຂົາຄືອີຊາກໄດ້ເກີດມາໃຫ້ເຂົາ.⁶ຊາຣາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍປີຕີຍິນດີມີສ່ຽງຫົວ; ນັ້ນຄືທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ກໍຈະຫົວເລາະນຳຂ້ອຍ."⁷ນາງຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າອີກດ້ວຍວ່າ, "ໃຜຄວນຈະເວົ້າກັບອັບຣາຮາມວ່າ ຊາຣາມີລູກເພື່ອນາງໄດ້ດູແລ, ແລະ ຂ້ອຍຍັງໃຫ້ລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງແກ່ລາວເມື່ອເຖົ້າແກ່ແລ້ວ!"
⁸ເດັກຄົນນັ້ນໄດ້ຈະເລີນເຕີບໂຕ, ແລະ ໄດ້ເຊົານົມ, ແລະ ອັບຣາຮາມໄດ້ຈັດງານກິນລ້ຽງຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ໃນວັນທີ່ອີຊາກຢ່ານົມ.⁹ເມື່ອຊາຣາໄດ້ເຫັນລູກຊາຍຂອງຮາກາຊາວອີຢິບ, ຜູ້ຊຶ້ງນາງໄດ້ເກີດໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ, ກຳລັງເຢາະເຢີຍ.
¹⁰ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບອັບຣາຮາມວ່າ, "ຈົງສົງຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ຜູ້ນີ້ ແລະ ລູກຊາຍຂອງນາງຫນີໄປສາ. ເພາະລູກຊາຍຂອງນາງທາດຄົນນີ້ຈະບໍ່ເປັນຜູ້ສືບທອດມຣະດິກກັບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ, ກັບອີຊາກ."¹¹ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ອັບຣາຮາມເປັນທຸກໃຈຫລາຍ ເພາະລູກຊາຍຂອງເພິນຄືກັນ.
¹²ແຕ່ພຣະເຈົ້າກ່າວແກ່ອັບຣາຮາມວ່າ, "ຢ່າອຸກໃຈເພາະເດັກຄົນນັ້ນເລີຍ, ແລະ ເພາະຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ຂອງເຈົ້າ.
ຈົງຟັງຄຳຂອງນາງໃນທຸກສິ່ງທີ່ນາງເວົ້າແກ່ເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້, ເພາະໂດຍທາງອີຊາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະມີຊື່ສຽງ.¹³ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຢູ່ຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນເປັນປະເທດຫນຶ່ງດ້ວຍ, ເພາະວ່າລາວກໍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ."
¹⁴ອັບຣາຮາມໄດ້ລູກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າໆ, ເອົາເຂົ້າຈີ ແລະ ນ້ຳຫນຶ່ງຖົງຫນຶ່ງ, ແລະ ມອບໃຫ້ແກ່ຮາກາ. ວາງເທິງໄລ່ຂອງນາງ. ເພິນໄດ້ເອົາເດັກນ້ອຍໄຈ່ຍໃສ່ຫລັງໃຫ້ນາງ ແລະ ສົງນາງໄປ. ນາງໄດ້ຈາກໄປ ແລະເດີນໄປຢ່າງບໍ່ມີຈຸດມຸ່ງຫມາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເບເອນເຊບາ.¹⁵ເມື່ອນ້ຳໃນຖົງຫນຶ່ງຫມົດ, ນາງຈຶ່ງປະເດັກໄວ້ຢູ່ໃຕ້ຝຸ່ມໄມ້ແຫ່ງຫນຶ່ງ.¹⁶ຈາກນັ້ນນາງໄດ້ໄປ, ແລະ ນັ່ງລົງບໍ່ໄກໄປຈາກເຂົາ, ໄລຍະໄກປະມານລູກທະນູຕິກ. ເພາະນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ຂ້ອຍຫລົງເບິ່ງຄວາມຕາຍຂອງເດັກນັ້ນ." ເມື່ອນາງໄດ້ນັ່ງຫນ້າກັນກັບຂ້າມກັບເຂົາ, ນາງໄດ້ຮ້ອງສ່ຽງດັງຮ້ອງໃຫ້ຂຶ້ນ.
¹⁷ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຍິນສ່ຽງຂອງເດັກນັ້ນ, ແລະທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນ, ຮາກາຈາກທ້ອງຟ້າ, ແລະເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ເຈົ້າມີຄວາມເຄືອດຮ້ອນຫຍັງ? ຢ່າຢ້ານກົວເລີຍ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສ່ຽງເດັກນັ້ນເຂົາຢູ່ໃສ."¹⁸ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ຍົກເດັກນັ້ນຂຶ້ນ, ແລະໃຫ້ກຳລັງໃຈເຂົາ, ເພາະວ່າເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຊົນຊາດຫນຶ່ງ."
¹⁹ຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ເປີດຕາຂອງນາງ, ແລະນາງໄດ້ເຫັນນ້ຳສ້າງ. ນາງຈຶ່ງໄປຕັກເອົານ້ຳຈົນຕື່ມຖົງຫນຶ່ງ, ແລະເອົາມາໃຫ້ລູກຊາຍຕື່ມ.²⁰ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທັບຢູ່ນຳເດັກນັ້ນຈົນເຂົາຈະເລີນເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະກາຍເປັນມີທະນູ.
²¹ເຂົາອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານປາຣານ, ແລະແມ່ຂອງເຂົາໄດ້ຫາເມຍຈາກປະເທດອີຢິບມາໃຫ້ເຂົາ.
²²ແລະໃນເວລານັ້ນ ຫຼືອາບິເມເຫລັກ ແລະພີໂກນແມ່ທັບຂອງເພິນໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາຮາມ ແລະເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ. ໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ.
²³ສະນັ້ນ ບັດນີ້ຈົງປະຕິຍານຕໍ່ເຮົາໃນທີ່ນີ້ໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ ເຈົ້າຈະບໍ່ປະພຶດຢ່າງຜິດໆກັບເຮົາ, ຫລືກັບລູກຫລານຂອງເຮົາ, ຫລືກັບເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຮົາ. ເຮົາສັດຊື່ຕໍ່ເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນ ຈົງສະແດງແກ່ເຮົາ ແລະແກ່ດິນແດນຊຶ່ງເຈົ້າກຳລັງອາໄສຢູ່ນີ້.
ເຫມືອນພັນທະສັນຍາທີ່ສັດຊື່ເຮົາໄດ້ສະແດງຕໍ່ເຈົ້າ."²⁴ອັບຣາຮາມຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຂໍປະຕິຍານ."
²⁵ອັບຣາຮາມຍັງໄດ້ເວົ້າກັບອາບິເມເຫລັກເຖິງເລື່ອງນ້ຳສ້າງ ທີ່ຂ້າຮາຊາການຂອງອາບິເມເຫລັກໄດ້ຍຶດໄປຈາກເພິນນັ້ນ.²⁶ອາບິເມເຫລັກໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ ວ່າໃຜໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກເຮົາມາກ່ອນຫນ້ານີ້, ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ມາກ່ອນຈົນເຖິງວັນນີ້."²⁷ດັ່ງນັ້ນອັບຣາຮາມກໍໄດ້ເອົາແກະ, ແລະງົວບາງໂຕມອບໃຫ້ອາບິເມເຫລັກ, ແລະຊາຍທັງສອງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັນ.
²⁸ຈາກນັ້ນອັບຣາຮາມໄດ້ແຍກເອົາລູກແກະໂຕແມ່ເຈັດໂຕ ອອກມາຈາກຝູງແກະຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້.²⁹ອາບິເມເຫລັກໄດ້ຖາມແກ່ອັບຣາຮາມວ່າ, "ລູກແກະໂຕແມ່ເຈັດໂຕເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈັດແຍກຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ມີຄວາມຫມາຍແນວໃດ?"³⁰ເຂົາໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ລູກແກະໂຕແມ່ເຈັດໂຕເຫລົ່ານີ້ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບຈາກມືຂອງຂ້ານ້ອຍ, ນີ້ແຫລະຈະເປັນພະຍານສຳລັບຂ້ານ້ອຍ, ວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຊຸດນ້ຳສ້າງນີ້."
³¹ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ເບຍເອເຊບາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາທັງສອງຝ່າຍໄດ້ປະຕິຍານກັນທີ່ນັ້ນ.³²ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັນທີ່ເບຍເອເຊບາ, ແລະຈາກນັ້ນອາບິເມເຫລັກ, ແລະພີໂກນແມ່ທັບຂອງເພິນ, ໄດ້ກັບໄປຍັງດິນແດນຊາວຟິລິດສະຕິນ.
³³ອັບຣາຮາມໄດ້ປູກຖິນສົນຫມອກ ໄວ້ທີ່ເບຍເອເຊບາ. ທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ນະມັດສະການພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າມີຣັນດອນ.³⁴ອັບຣາຮາມຍັງຄົງໄດ້ເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນແຜ່ນດິນຂອງຟິລິດສະຕິນເປັນເວລາຫລາຍວັນ.

22 ¹ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ທົດລອງອັບຣາຮາມ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ເພິນວ່າ, "ອັບຣາຮາມເອີຍ!" ແລະອັບຣາຮາມກໍຕອບວ່າ, "ໂດຍ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້."
²ຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າບອກວ່າ, "ຈົງນຳລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ຄືລູກຊາຍພຽງຄົນດຽວຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຈົ້າຮັກຄືອີຊາກ, ແລະ ໄປທີ່ແຄວ້ນໂມຣີຢາ. ຖວາຍເຂົາທີ່ນັ້ນເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາເທິງຜູ້ເຂົາລູກຫນຶ່ງທີ່ນັ້ນ, ຊຶ່ງເຮົາຈະບອກແກ່ເຈົ້າ." ອັບຣາຮາມຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດ, ຜູກອານລໍຂອງເຂົາ, ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ສອງຄົນໄປກັບເພິນດ້ວຍ, ພ້ອມກັບອີຊາກລູກຊາຍຂອງເພິນ. ເພິນໄດ້ຕັດໄມ້ຟື້ນສຳລັບການເຜົາເຄື່ອງບູຊາ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງຂອງເພິນໄປຍັງບ່ອນທີ່ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ບອກແກ່ເພິນນັ້ນ.
⁴ໃນວັນທີສາມ ອັບຣາຮາມໄດ້ຫລົງຂຶ້ນໄປ ແລະໄດ້ເຫັນບ່ອນນັ້ນຢູ່ແຕ່ໄກ.⁵ອັບຣາຮາມໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພິນວ່າ, "ຈົງຢູ່ທີ່ນີ້ກັບລໍນັ້ນ, ແລະ ເຮົາກັບລູກຈະໄປທີ່ນັ້ນ. ເຮົາຈະຂຶ້ນໄປນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະກັບມາຫາພວກເຈົ້າ."⁶ຈາກນັ້ນອັບຣາຮາມໄດ້ເອົາຟື້ນສຳລັບເຜົາເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ອີຊາກແບກຂຶ້ນໄປ. ເພິນຖືໄຟ ແລະ ມີດໃນມືຂອງເພິນເອງ; ແລະ ພວກເພິນທັງສອງໄດ້ໄປດ້ວຍກັນ.

⁷ອີຊາກໄດ້ເວົ້າກັບອັບຣາຮາມວ່າ, "ພໍ່ເອີຍ" ພໍ່ຈິງຕອບວ່າ, "ເຮົາຢູ່ນີ້ ລູກເອີຍ" ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ທີ່ນີ້ມີໄຟ ແລະ ໄມ້ຟື້ນ, ແຕ່ລູກແກະທີ່ຈະເຜົາບູຊານັ້ນຢູ່ໃສ?"⁸ອັບຣາຮາມຕອບວ່າ, "ລູກເອີຍ ພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງເອງຈະຈັດຕັ້ງລູກແກະສຳລັບການເຜົາບູຊາເອງ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາທັງສອງ, ຈຶ່ງອອກໄປດ້ວຍກັນ.

⁹ເມື່ອພວກເພິ່ນມາຮອດບ່ອນທີ່ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກແກ່ເພິ່ນນັ້ນ, ອັບຣາຮາມໄດ້ສ້າງແຫຼ່ນບູຊາຂຶ້ນທີ່ນັ້ນ ແລະວາງຟື້ນເທິງແຫຼ່ນນັ້ນ. ຈາກນັ້ນເພິ່ນໄດ້ມັດອີຊາກ, ລູກຊາຍຂອງຕົນ ແລະວາງເຂົາເທິງແຫຼ່ນບູຊາເທິງກອງຟື້ນ.¹⁰ອັບຣາຮາມໄດ້ຍືນມືຂອງເຂົາອອກ ຈັບເອົາມືດເພື່ອຈະຂ້າລູກຊາຍຂອງເຂົາ.

¹¹ທັນໃດນັ້ນ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເອີ້ນເຂົາມາຈາກຫ້ອງຟ້າເວົ້າວ່າ, "ອັບຣາຮາມ, ອັບຣາຮາມເອີຍ!" ແລະເພິ່ນຈຶ່ງຫຼຸ່ນຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ກຳລັງຝັງຢູ່."¹²ທູດສະຫວັນກ່າວວ່າ, "ຢ່າແຕ່ຕ້ອງເດັກນັ້ນຫລືເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຈະທຳຮ້າຍເຂົາ, ບັດນີ້ ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ເຈົ້າເຊືອຝັງແລະຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍເຫັນວ່າເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຫວັງແຫນ້ນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ລູກຊາຍພຽງຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ, ຈາກເຮົາ."

¹³ອັບຣາຮາມແນມໄປຮອບໆ ແລະ ເບິ່ງເຖິງ, ຂ້າງຫລັງເພິ່ນມີແກະໂຕຜູ້ໂຕຫນຶ່ງ ເຂົາຂອງມັນຄາຢູ່ໃນຜຸມໄມ້. ອັບຣາຮາມໄດ້ຢ່າງໄປ ແລະ ຮຸ້ມແກະໂຕຜູ້ນັ້ນ ແລະ ຖວາຍມັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາແຫນ້ນລູກຊາຍຂອງຕົນ.¹⁴ດັ່ງນັ້ນອັບຣາຮາມຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ, "ພຣະຢາເວຊຶ່ງຈັດຕັ້ງມື້" ແລະ ເຮັດໃຫ້ກ່າວກັນຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, "ທີ່ເທິງພູເຂົາຂອງພຣະຢາເວຈະມີການຖືກຈັດຕັ້ງມື້ໄວ້."

¹⁵ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເອີ້ນອັບຣາຮາມ ຄັ້ງທີສອງຈາກຫ້ອງຟ້າ.¹⁶ແລະກ່າວວ່າ, "ນີ້ຄືຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ ໂດຍພຣະອົງເອງ ເຮົາໄດ້ສາບານວ່າ, ເພາະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງນີ້, ແລະບໍ່ໄດ້ຫວັງແຫນ້ນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ ລູກຊາຍພຽງຄົນດຽວຂອງເຈົ້າໄວ້,¹⁷ແນ່ນອນເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະເພີ່ມເຊືອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍເຫມືອນດັ່ງດວງດາວໃນຫ້ອງຟ້າ, ແລະເຫມືອນເມັດດິນຊາຍທີ່ແຄມທະເລ, ແລະບັນດາເຊືອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະຢຶດຄອງປະຕູເມືອງຂອງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ຜ່ານບັນດາຜູ້ສືບເຊືອສາຍຂອງເຈົ້າບັນດາຊົນຊາດທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ, ເພາະເຈົ້າໄດ້ເຊືອຝັງສ່ຽງຂອງເຮົາ."¹⁹ດັ່ງນັ້ນອັບຣາຮາມໄດ້ກັບມາຫາຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຕົນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງກັບໄປດ້ວຍກັນເຖິງເມືອງເບຍເອເຊບາ, ແລະ ເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງເບຍເອເຊບາ.

²⁰ຫລັງຈາກທີ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຜ່ານໄປອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບການບອກເລົ່າວ່າ, "ມີລະກາໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດລູກທັງຫລາຍ, ແກ່ນາໂຮນ້ອງຊາຍຂອງຕົນດ້ວຍ."²¹ພວກເຂົາຄືອຸເຊລຸກຊາຍກົກຂອງເຂົາ, ບູເຊນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ, ເກມູເອນຜູ້ຂອງອາຮາມ,²²ເກເສັດ, ຮາໂຊ, ປິນດາດ, ຢິດລັບ, ແລະ ເບທູເອນ.

²³ເບທູເອນເປັນພໍ່ຂອງນາງເອເລກາ. ທັງແປດຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືລູກທີ່ມີລະກາທີ່ໄດ້ເກີດໃຫ້ແກ່ນາໂຮ, ນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ.²⁴ເມຍນ້ອຍຂອງເຂົາທີ່ເຊືອອຸມາກໍໄດ້ເກີດ: ເຕບາ, ກາຮາມ, ຕາຣັດ, ແລະມາອາກາ.

23 ¹ນາງຊາຣາມີອາຍຸໄດ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍຊາວເຈັດປີ. ນີ້ຄືປີທັງຫລາຍແຫ່ງຊີວິດຂອງຊາຣາ. ²ຊາຣາ ໄດ້ຕາຍໄປທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ, ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະອັບຣາຮາມໄດ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈໄວ້ທຸກໃຫ້ກັບນາງຊາຣາ.

³ຈາກນັ້ນອັບຣາຮາມໄດ້ລູກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ໄປຈາກເມຍທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຂອງເຂົາ, ແລະໄດ້ເວົ້າກັບບັນດາລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຊາວອິດຕິວ, ⁴"ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຕ່າງດ້ວຍຄົນຫນຶ່ງຢູ່ທຳມະກາງພວກທ່ານ. ກະລຸນາໃຫ້ທ່ານເປັນບ່ອນຝັງສືບທຳມະກາງພວກທ່ານ, ເພື່ອທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຝັງຊາກຮ່າງກາຍທີ່ຕາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."

⁵ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຊາວອິດຕິໄດ້ຕອບອັບຣາຮາມ, ກ່າວວ່າ, ⁶"ຈົ່ງຝັງເຮົາເຈົ້ານາຍຂອງເຮົາ. ທ່ານຄືເຈົ້າຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າທຳມະກາງພວກເຮົາ. ຈົ່ງຝັງສືບເມຍຂອງທ່ານໃນຊຸມຝັງສືບທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາເຖິງ. ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາຈະປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ອຸບຸນຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ທ່ານ, ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະຝັງສືບຄົນຕາຍຂອງທ່ານ."

⁷ອັບຣາຮາມໄດ້ລູກຂຶ້ນ ແລະກຶມລົງຄຳນັບຊາວແຜ່ນດິນນັ້ນ, ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນອິດຕິ.⁸ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ, ກ່າວວ່າ, "ຖ້າພວກທ່ານຕົກລົງທີ່ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ຝັງສືບເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຢ່າງນັ້ນຈົ່ງຝັງຂ້ານ້ອຍ ແລະຂໍ້ສ່ອງເອຟະໂຣນ ລູກຊາຍຂອງໂຊຣາ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍ. ⁹ຂໍໃຫ້ເຂົາຂາຍຖ້າແຫ່ງມັກເປລາທີ່ເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງຊຶ່ງຢູ່ທີ່ປາຍນາຂອງເຂົາ, ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ເຂົາຂາຍທີ່ນັ້ນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ເຕັມຕາມລາຄາ, ໂດຍເປີດເຜີຍໃຫ້ໃຊ້ເປັນບ່ອນຝັງສືບ."

¹⁰ໃນຂະນະນັ້ນເອຟະໂຣນກໍລັງນັ່ງຢູ່ທຳມະກາງພວກລູກຊາຍຂອງຊາວອິດຕິ, ແລະເອຟະໂຣນຄົນອິດຕິໄດ້ຕອບອັບຣາຮາມໃຫ້ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນອິດຕິໄດ້ຍິນ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດທີ່ໄດ້ມາທີ່ປະຕູເມືອງຂອງເຂົາ, ກ່າວວ່າ, ¹¹"ຢ່າເລີຍ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຈົ່ງຝັງຂ້ານ້ອຍກ່ອນ. ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ທ່ານ, ແລະຖ້າທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ແກ່ທ່ານຊ້ອງຫນ້າລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ທ່ານໃຊ້ເປັນທີ່ຝັງຄົນຕາຍຂອງທ່ານ."

¹²ອັບຣາຮາມຈຶ່ງໄດ້ກຶມລົງຄຳນັບຕໍ່ຫນ້າຊາວເມືອງນັ້ນ.¹³ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເອຟະໂຣນໃຫ້ຊາວເມືອງນັ້ນໄດ້ຍິນກ່າວວ່າ, "ແຕ່ຖ້າທ່ານເຕັມໃຈ ກະລຸນາຝັງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຈະຈ່າຍເງິນສຳລັບທ່ານນັ້ນ. ຈົ່ງຮັບເງິນຈາກຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຝັງຊາກຮ່າງກາຍທີ່ຕາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໃນທີ່ນັ້ນ."

¹⁴ເອຟະໂຣນໄດ້ຕອບອັບຣາຮາມວ່າ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ,¹⁵ກະລຸນາ, ຝັງຂ້ານ້ອຍ. ແນ່ນອນຜົນຫນຶ່ງມີຄ່າເປັນເງິນຫນັກພຽງ ສີ່ຮ້ອຍຫລວງເທົ່ານັ້ນ, ມັນຈະມີຫຍັງລະຫວ່າງທ່ານກັບຂ້ານ້ອຍ? ຈົ່ງຝັງຄົນຕາຍຂອງທ່ານເຖິງ."¹⁶ອັບຣາຮາມໄດ້ຝັງເອຟະໂຣນ

ແລະອັບຣາຮາມໄດ້ຊຶ່ງເງິນໃຫ້ແກ່ເອຟະໂຣນຕາມຈຳນວນທີ່ເຂົາໄດ້ບອກໃຫ້ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຊາວອິດຕິໄດ້ຍິນເງິນ

ຫນັກສີ່ຮ້ອຍຫລວງຕາມມາດຕະຖານການຊຶ່ງຂອງພໍ່ຄ້າທັງຫລາຍ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນທຶນາຂອງເອຟະໂຣນ, ທີ່ຢູ່ໃນມັກເປລາ, ຊຶ່ງຢູ່ຖັດຈາກມຳເຣນັນຄືທີ່ນາຖ້າ, ທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະຕົ້ນໄມ້ທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນທຶນານັ້ນ, ແລະຮອບໆເຂດແດນ.

¹⁸ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ອັບຣາຮາມດ້ວຍການຊື້ຕໍ່ຫນ້າບັນດາລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນອິດຕິ, ຕໍ່ຫນ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດທີ່ໄດ້ມາທີ່ປະຕູເມືອງຂອງເຂົາ.

¹⁹ຫລັງຈາກນີ້ອັບຣາຮາມກໍຝັງສືບຊາຣາເມຍຂອງຕົນໃນຖ້ຳຂອງທຶນາຂອງມັກເປລາ, ຊຶ່ງຢູ່ຖັດຈາກມຳເຣນັນ, ຄືເຮັບໂຣນ, ໃນດິນແດນການາອານ.

²⁰ດັ່ງນັ້ນທຶນາ ແລະ ຖ້ຳທີ່ນັ້ນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ ອັບຣາຮາມເປັນທີ່ດິນທີ່ໃຊ້ເປັນບ່ອນຝັງສືບຈາກລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນອິດຕິ.

24 ¹ຂະນະນັ້ນອັບຣາຮາມກໍເຖົ້າແກ່ ແລະມີອາຍຸສູງຫລາຍແລ້ວ ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງອວຍພອນອັບຣາຮາມໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.²ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນຄົນທີ່ມີອາຍຸຫລາຍທີ່ສຸດໃນຄົວເຮືອນຂອງເພິ່ນ ແລະເປັນຜູ້ຊຶ່ງດຸດແທກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເພິ່ນມີກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງວາງມືຂອງເຈົ້າໃສ່ວາງຂາອ່ອນຂອງຂ້ອຍ.³ແລະຂ້ອຍຈະໃຫ້ເຈົ້າສາບານ, ໃນນາມຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຫ້ອງຟ້າ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນວ່າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຫາເມຍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ ຈາກລູກສາວທັງຫລາຍຂອງຄົນການາອານ, ຜູ້ທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາ.⁴ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງກັບໄປຍັງດິນແດນຂອງຂ້ອຍ, ແລະພວກຍາດພີນ້ອງຂອງເຮົາແລະຫາເມຍໃຫ້ອີຊາກລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ."

⁵ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນໄດ້ຖາມອັບຣາຮາມວ່າ, "ຖ້າຍິ່ງນັ້ນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມຂ້ານ້ອຍ ກັບມາດິນແດນນີ້ເດ? ຂ້ານ້ອຍຈະພາລູກຊາຍຂອງທ່ານກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ທ່ານຈາກມານັ້ນບໍ່?"⁶ອັບຣາຮາມໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, "ລະວັງ ຢາພາລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍກັບໄປທີ່ນັ້ນເດັດຂາດ!⁷ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝ້າສະຫວັນ, ຜູ້ໄດ້ຊົງນຳຂ້ອຍອອກມາຈາກບ້ານຂອງພໍ່ ແລະ ຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກຍາດຕີຜີນ້ອງຂອງຂ້ອຍ ຜູ້ໄດ້ຊົງສັນຍາກັບເຮົາດ້ວຍຄຳສາບານທີ່ຫນັກຫນ່ວງແນ່ນອນ, ກ່າວວ່າ ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ສືບເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ." ພຣະອົງຈະຊົງສົງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງນຳຫນ້າໄປ, ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ເມຍສຳລັບໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຈາກທີ່ນັ້ນ.

⁸ແຕ່ຖ້າຍິ່ງນັ້ນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມເຈົ້າມານັ້ນ, ກໍຫມາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າເປັນອິສະຫລະຈາກຄຳສາບານທີ່ໃຫ້ໄວ້ກັບເຮົາ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າຢາພາລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍກັບໄປທີ່ນັ້ນ."⁹ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນກໍໄດ້ເອົາມືຂອງເຂົາວາງທີ່ໃຕ້ຂາອ່ອນຂອງອັບຣາຮາມເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ, ແລະສາບານຕໍ່ທ່ານກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

¹⁰ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນ ໄດ້ນຳເອົາອຸດສິບໂຕຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາ ແລະອອກເດີນທາງ. ເຂົາໄດ້ນຳຂອງຂວັນຊະນິດຕ່າງໆຈາກເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາໄປກັບເຂົາດ້ວຍ. ເຂົາໄດ້ອອກເດີນທາງ ແລະໄປຍັງດິນແດນເມໂຊໂປຕາເມຍ, ໄປເມືອງຂອງນາໂຮ.¹¹ເຂົາໄດ້ໃຫ້ພວກອຸດຊາຍຂອງເຂົາລົງ ຫົບລິ້ນເວນນ້ຳສ້າງນອກເມືອງນັ້ນ ມັນເປັນເວລາຄ່ຳ. ເປັນເວລາທີ່ພວກຜູ້ຍິງຈະອອກມາຕັກນ້ຳ.

¹²ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ໃນວັນນີ້ພຣະອົງປະທານ ສິ່ງທີ່ມີຄວາມສຳເລັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ແລະສຳແດງຜົນທະສັນຍາທີ່ສັດຊື່ແກ່ອັບຣາຮາມເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."¹³ເບິ່ງເຖິງ, ຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຢືນຢູ່ທີ່ນ້ຳພູ, ແລະພວກລູກສາວຂອງຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍຂອງເມືອງນີ້ກຳລັງອອກມາຕັກນ້ຳ.¹⁴ຂໍໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເຖິງ. ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເວົ້າກັບຍິງສາວຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດວ່າ, ຂໍລິດໂຫນ້າຂອງເຈົ້າລົງໃຫ້ເຮົາດື່ມນ້ຳແດ່, ແລະນາງຈະເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, ຈິງດື່ມເຖິງ, ແລະຂ້ອຍຈະເອົານ້ຳໃຫ້ຝູງອຸດຂອງທ່ານກິນນຳດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ນາງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງກຳນົດໄວ້ໃຫ້ສຳລັບອີຊາກ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ຄືດ້ວຍການນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງຜົນທະສັນຍາ ທີ່ສັດຊື່ຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."

¹⁵ເວລາຜ່ານໄປແມ່ນວ່າເຂົາຍັງເວົ້າບໍ່ຈົບ ເບິ່ງເຖິງ, ນາງເຮເບກາໄດ້ອອກມາຜ່ອມດ້ວຍໂຫນ້າແບກເທິງບ່າຂອງນາງ, ເຮເບກາເປັນລູກສາວຂອງເບທູເອນ, ລູກຂອງມີລະກາ, ເມຍຂອງນາໂຮ, ຜູ້ທີ່ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ.¹⁶ຍິງສາວນັ້ນສວຍງາມຫລາຍ ແລະເປັນຍິງບໍ່ຮິສຸດ. ຍິງບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດໄດ້ຫລົບພ້ອມກັບນາງ. ນາງໄດ້ລົງມາທີ່ນ້ຳພູຕັກນ້ຳໃສ່ຈົນເຕັມໂຫຂອງນາງ, ແລະກັບຄືນເມືອ.

¹⁷ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ແລ່ນໄປຫານາງ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຂໍນ້ຳຈາກໂຫຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຮົາດື່ມແດ່."¹⁸ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, "ຈິງດື່ມເຖິງ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ" ແລະນາງກໍໄດ້ປົ່ງໂຫນ້າລົງຈາກບ່າ, ແລະໃຫ້ລາວດື່ມ.

¹⁹ເມື່ອນາງໄດ້ໃຫ້ລາວດື່ມອີ່ມແລ້ວ, ນາງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຈະຕັກນ້ຳໃຫ້ໂຕອຸດຂອງທ່ານ, ຈົນກວ່າພວກມັນຈະກິນອີ່ມຫມົດທຸກໂຕ."²⁰ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຝ້າວຖອກນ້ຳໃນໂຫນ້າຂອງນາງລົງໃນຮາງນ້ຳ ແລະຝ້າວແລ່ນໄປຕັກມາຖອກໃສ່ອີກ, ແລະຕັກນ້ຳສຳລັບອຸດທັງຫມົດຂອງເຂົາ.

²¹ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນຢືນເບິ່ງນາງຢ່າງງຽບໆຜົວຢາກຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ການເດີນທາງຂອງເຂົາປະສົບຄວາມສຳເລັດຫລືບໍ່.²²ເມື່ອພວກອຸດໄດ້ກິນນ້ຳອີ່ມແລ້ວ, ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນໄດ້ນຳເອົາແຫວນຄຳສຳລັບໃສ່ດັງຂອງນາງ, ແລະເອົາປອກແຂນຄຳຄູ່ຫນຶ່ງສຳລັບໃສ່ແຂນຂອງນາງອອກມາ.²³ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້າເປັນລູກສາວຂອງໃຜ? ຂໍກະລຸນາ, ບອກຂ້ອຍແດ່ວ່າທີ່ບ້ານພໍ່ຂອງເຈົ້າມີບ່ອນພັກ ທີ່ຈະໃຫ້ເຮົາໄດ້ພັກຄ້າງຄືນແດ່ບໍ່?"

²⁴ນາງໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, "ຂ້ອຍເປັນລູກສາວຂອງເບທູເອນ. ລູກຊາຍຂອງມີລະກາ, ຜູ້ທີ່ນາງໄດ້ເກີດໃຫ້ແກ່ນາໂຮ."²⁵ນາງໄດ້ບອກເຂົາອີກດ້ວຍວ່າ, "ເຮົາມີທັງເພື່ອງເຂົາ, ແລະອາຫານຫລວງຫລາຍສຳລັບສັດ, ແລະຫ້ອງສຳລັບໃຫ້ທ່ານພັກຄ້າງຄືນດ້ວຍ."

²⁶ຜູ້ຊາຍນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ໂຄ້ງຄຳນັບ ແລະນະມັດສະການພຣະຢາເວ.²⁷ລາວເວົ້າວ່າ, "ສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຜູ້ບໍ່ຊົງປະຖົມຜົນທະສັນຍາທີ່ສັດຊື່ ແລະຫນ້າເຊື້ອຖືໄດ້ຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງນຳຂ້ານ້ອຍມາເຖິງບ້ານຍາດຕີຜີນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."

²⁸ຍິງສາວນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ແລ່ນໄປຫາ ແລະບອກໃຫ້ຄົວເຮືອນຂອງແມ່ນາງກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ.²⁹ຂະນະນັ້ນເຮເບກາມີອ້າຍຄົນຫນຶ່ງ, ແລະເຂົາຊື່ລາບານ. ລາບານໄດ້ແລ່ນໄປຫາຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ ຜູ້ຢູ່ທີ່ຖະຫນົນທາງໄປນ້ຳພູ.³⁰ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຫັນແຫວນໃສ່ດັງ ແລະກຳໄລເທິງແຂນນ້ອງສາວຂອງເຂົາ, ແລະເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງຂອງເຮເບການ້ອງສາວຂອງເຂົາ, "ນິຄີສິ່ງທີ່ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ, ແລະ, ເບິ່ງເຖິງ, ເຂົາກຳລັງຢືນຢູ່ຂ້າງຝູງອຸດທີ່ນ້ຳພູ.

³¹ລາບານຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມາເຖິງ, ທ່ານຄືພຣະພອນຂອງພຣະຢາເວ. ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຢືນຢູ່ຂ້າງນອກ? ເຮົາໄດ້ຈັດຕຽມບ້ານ, ແລະທີ່ພັກສຳລັບໂຕອຸດຂອງທ່ານດ້ວຍ."³²ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄປທີ່ບ້ານ ແລະນຳຂອງລົງຈາກຫລັງອຸດທັງຫລາຍ, ພວກອຸດໄດ້ເພື່ອງກັບຫຍ້າໃຫ້ກິນ, ແລະນ້ຳໄດ້ຖືກຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບລ້າງຕີນຂອງເຂົາແລະຕີນຂອງພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມານຳລາວ.

³³ພວກເຂົາໄດ້ຈັດອາຫານມາຕ້ອນຮັບລາວ, ເພື່ອໃຫ້ລາວກິນ ແຕ່ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຈະບໍ່ກິນຈົນກວ່າຂ້ອຍຈະໄດ້ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງເວົ້າ," ດັ່ງນັ້ນລາບານຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຊັ່ນເວົ້າມາເຫາະ."³⁴ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ."³⁵ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງວອຍພອນອັບຣາຮາມເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ແລະທ່ານເປັນຜູ້ຍິງໃຫຍ່. ພຣະອົງໄດ້ປະທານຜູ້ຄົນ ແລະຝູງສັດລ້ຽງ, ເງິນ ແລະຄຳ ຄົນຮັບໃຊ້ທັງຊາຍ ແລະຍິງ ແລະອຸດແລະລໍຢ່າງຫລວງຫລາຍແກ່ທ່ານ.

³⁶ຊາຣາເມຍຂອງນາຍຂອງຂ້ອຍ, ມີລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ ແກ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ ເມື່ອນາງມີອາຍຸຫລາຍແລ້ວ, ແລະທ່ານໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານເປັນເຈົ້າຂອງໃຫ້ລາວ.³⁷ນາຍຂອງຂ້ອຍ, ໃຫ້ຂ້ອຍສາບານວ່າ, "ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫາເມຍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາຈາກບັນດາລູກສາວທັງຫລາຍຂອງຊາວກາຣາອານ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ."³⁸ແຕ່ເຈົ້າ, ຕ້ອງໄປຫາຄອບຄົວຂອງພໍ່ເຮົາ, ແລະຍາດຜີນ້ອງຂອງເຮົາ, ແລະຫາເມຍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາ."

³⁹ຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍວ່າ, "ບາງທີຍິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ຕິດຕາມຂ້ອຍມາ."⁴⁰ແຕ່ທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ, "ພຣະຢາເວ, ອົງທີ່ຂ້ອຍເຊື່ອຝັງຕະຫລອດມານັ້ນ, ຈະສົງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໄປກັບເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ທາງຂອງເຈົ້າປະສົບຄວາມສຳເລັດ. ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຫາເມຍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາຈາກທ່ານກາງຍາດຂອງເຮົາ ແລະຈາກເຊື້ອສາຍຄອບຄົວຂອງພໍ່ເຮົາ."⁴¹ແຕ່ເຈົ້າຈະເປັນອິສະຫລະຈາກຄຳສາບານຂອງເຮົາຖ້າເຈົ້າມາເຖິງຍາດຂອງເຮົາ ແລະພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ນາງແກ່ເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະເປັນອິສະຫລະຈາກຄຳສາບານຂອງເຮົາ."

⁴²ດັ່ງນັ້ນວັນນີ້ຂ້ອຍໄດ້ມາເຖິງນ້ຳພູ, ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ກາລຸນາເຖິງ, ຖ້າພຣະອົງຊົງປາຖະຫນາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການເດີນທາງຂອງຂ້ານ້ອຍປະສົບຄວາມສຳເລັດ."⁴³ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້, ກຳລັງຢືນຢູ່ທີ່ແຄມນ້ຳພູ. ຂໍໃຫ້ມີຍິງສາວທີ່ອອກມາຕັກນ້ຳ ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າກັບນາງວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຂໍດື່ມນ້ຳຈາກໂຫຂອງນາງ."⁴⁴ຜູ້ຍິງນັ້ນທີ່ຈະເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ, "ຈິງດື່ມເຖິງ, ແລະຂ້ອຍຈະເອົານ້ຳໃຫ້ອຸດທັງຫລາຍຂອງທ່ານກິນດ້ວຍ ຂໍໃຫ້ນາງເປັນຜູ້ຍິງຜູ້ທີ່ພຣະອົງ ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນເມຍລູກຊາຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."

⁴⁵ເບິ່ງເຖິງ ເຮເບກາໄດ້ອອກມາຜ່ອມກັບໂຫໃສ່ນ້ຳຂອງນາງ ແລະນາງໄດ້ລົງມາທີ່ນ້ຳພູ. ແລະຕັກນ້ຳຂ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ກະລຸນາໃຫ້ນ້ຳດື່ມແກ່ຂ້ອຍແດ່ທ້ອນ."⁴⁶ນາງຈຶ່ງເອົາໂຫນ້າຂອງນາງລົງຈາກບ່າຂອງນາງທັນທີ, ແລະເວົ້າວ່າ, "ຈິງດື່ມເຖິງ, ແລະຂ້ອຍຈະເອົານ້ຳໃຫ້ຝູງອຸດຂອງທ່ານດ້ວຍ." ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງດື່ມນ້ຳ, ແລະນາງໄດ້ຕັກນ້ຳໃຫ້ຝູງອຸດກິນດ້ວຍ.

⁴⁷ ຂ້ອຍໄດ້ຖາມນາງ ແລະເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້າເປັນລູກສາວຂອງໃຜ?" ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, "ລູກສາວຂອງເບທູເອນ, ລູກຊາຍຂອງນາໂຮ, ຜູ້ຊຶ້ງມີລະກາເປັນຜູ້ເກີດໃຫ້ແກ່ເຂົາ." ຂ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ໃສ່ແຫວນທີ່ດັງຂອງນາງ ແລະເອົາສາຍແຂນໃສ່ໃຫ້ນາງ.⁴⁸ ຈາກນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ໂນ້ມຕົວລົງ ແລະນະມັດສະການພຣະຢາເວ, ແລະສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ, ຜູ້ໄດ້ຊົງນຳຂ້ອຍມາຖືກທາງໃຫ້ໄດ້ມາພົບ ລູກສາວຍາຕຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ ສຳລັບລູກຊາຍຂອງນາຍຂ້ອຍ.

⁴⁹ ມາບັດນີ, ຖ້າທ່ານໄດ້ຈັດຕັ້ງມາຈະປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ ດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ຂອງຄອບຄົວ ແລະຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ຊົງຄຸນຄ່າ ກາລຸນາບອກຂ້ອຍ ດ້ວຍເຖິດ. ແຕ່ຖ້າ, ບໍ່ກໍໃຫ້ບອກມາ ເພື່ອທີ່ຂ້ອຍ, ຈະຄວນຫັນໄປທາງຂວາ, ຫລືໄປທາງຊ້າຍ."

⁵⁰ ຈາກນັ້ນລາບານ ແລະເບທູເອນໄດ້ຕອບແລະເວົ້າວ່າ, "ສິ່ງນີ້ໄດ້ມາຈາກພຣະຢາເວ, ເຮົາບໍ່ສາມາດກ່າວແກ່ທ່ານ, ບໍ່ວ່າດີຫລືບໍ່ດີ."⁵¹ ເບິ່ງເຖິດ, ເຮເບກາຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າທ່ານແລ້ວ. ຈຶ່ງຮັບນາງ ແລະໄປເຖິດ, ແລະນາງຄວນຈະເປັນເມຍຂອງລູກຊາຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ, ຕາມພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້."

⁵² ເມື່ອຄົນຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຂົາ, ລາວໄດ້ໂນ້ມຕົວລົງເຖິງພື້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ.⁵³ ແລ້ວຄົນຮັບໃຊ້ ກໍເອົາໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງເງິນ ແລະ ຄ່າ, ແລະ ເສື້ອຜ້າ, ແລະ ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ນາງເຮເບກາ. ລາວຍັງໄດ້ເອົາຂອງຂວັນລາຄາແພງໃຫ້ອ້າຍ ແລະ ແມ່ຂອງນາງອີກດ້ວຍ.

⁵⁴ ຈາກນັ້ນເພິນ ແລະພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ກັບເຂົາໄດ້ກິນ ແລະດື່ມ. ພວກເຂົາພັກຄ້າງຄືນທີ່ນັ້ນ, ແລະເມື່ອພວກເພິນຕື່ນຂຶ້ນມາໃນຕອນເຊົ້າ, ເພິນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈຶ່ງ ສົ່ງຂ້ອຍກັບເມືອຫາເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍເຖິດ."⁵⁵ ອ້າຍຂອງນາງ ແລະແມ່ຂອງນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈຶ່ງໃຫ້ນາງຢູ່ກັບພວກເຮົາອີກຈັກ ສອງສາມວັນຢ່າງຫນ້ອຍສິບວັນ, ຫລັງຈາກນັ້ນກໍຄ່ອຍໃຫ້ນາງໄປບໍ່ໄດ້ບໍ່."

⁵⁶ ແຕ່ເພິນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຢ່າຫນ່ວງຫນ່ຽວຂ້ອຍໄວ້ເລີຍ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວຊົງເຮັດໃຫ້ທາງຂອງຂ້ອຍສຳເລັດ. ຂໍສົ່ງຂ້ອຍໄປຕາມທາງຂອງຂ້ອຍເພື່ອທີ່ຂ້ອຍຈະກັບເມືອຫານາຍຂອງຂ້ອຍ."⁵⁷ ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ເຮົາຈະເອີ້ນຍິງສາວນັ້ນມາ ແລະຖາມເບິ່ງນາງ"⁵⁸ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນນາງເຮເບກາມາ ແລະຖາມນາງວ່າ, "ເຈົ້າຈະໄປກັບເພິນບໍ່?" ນາງຕອບວ່າ, "ຂ້ອຍຈະໄປ."

⁵⁹ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາຄື ນາງເຮເບກາ ໄປຜ່ອມດ້ວຍຍິງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງ, ໃນການເດີນທາງຂອງນາງກັບຄືນຮັບໃຊ້ຂອງ ອັບຣາຮາມ ແລະຜູ້ຊາຍຂອງລາວ.⁶⁰ ພວກເຂົາໄດ້ອວຍພອນນາງເຮເບກາ, ແລະເວົ້າແກ່ນາງວ່າ, "ນ້ອງສາວຂອງເຮົາຂໍໃຫ້ເຈົ້າເປັນແມ່ຂອງຄົນ ຫລາຍແສນ, ແລະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຍືດຄອງປະຕູເມືອງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊັງພວກເຂົາ."

⁶¹ ແລ້ວເຮເບກາໄດ້ລຸກເຂົ້າ, ນາງແລະພວກຍິງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງໄດ້ຂຶ້ນອູດ, ແລະເຖິດຕາມຊາຍນັ້ນໄປ ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ນຳເຮເບກາ, ແລະໄປຕາມທາງຂອງເຂົາ.⁶² ຂະນະນັ້ນອີຊາກກຳລັງອາໄສຢູ່ໃນເນເກບ, ແລະເຂົາຫາກໍກັບມາຈາກເບເອລີາໂຮຣອຍ ເພາະໃນຕອນຄ່ຳ.

⁶³ ອີຊາກໄດ້ອອກໄປທີ່ທຶງນາເພື່ອຕືກຕອງເລື່ອງຕ່າງໆ. ເມື່ອເຂົາໄດ້ເງິນຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງ ແລະເຫັນ, ເບິ່ງເຖິດມີອູດຫລາຍໂຕກຳລັງມາ.⁶⁴ ເຮເບກາໄດ້ ຕັດຫລຽວເບິ່ງ, ແລະເມື່ອນາງໄດ້ເຫັນອີຊາກ ນາງກໍໄດ້ໂດດລົງຈາກຫລັງອູດ.⁶⁵ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນວ່າ, "ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ກຳລັງຍ່າງໃນທຶງນາ, ມາ ຫາພວກເຮົານັ້ນແມ່ນໃຜ?".

⁶⁶ ຄົນຮັບໃຊ້ໄດ້ຕອບວ່າ, "ນັ້ນຄົນນາຍຂອງຂ້ອຍເອງ" ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຍິງຜ້າຄຸມຫນ້າ ແລະປິດຫນ້ານາງເອງ ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນໄດ້ເລົ່າທຸກສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ອີຊາກຟັງ.⁶⁷ ຈາກນັ້ນອີຊາກໄດ້ຜາກນາງໄປທີ່ເຕັນ ຂອງຊາຣາແມ່ຂອງຕົນ ເຂົາໄດ້ຮັບນາງເຮເບກາໄວ້, ແລະນາງໄດ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາໄດ້ຮັກ ນາງ. ດັ່ງນັ້ນ ອີຊາກໄດ້ຮັບການປອບໃຈຫລັງຈາກທີ່ແມ່ຂອງລາວໄດ້ເສຍຊີວິດ.

25 ອັບຣາຮາມໄດ້ມີເມຍອີກຄົນຫນຶ່ງ, ນາງຊື່ວ່າ ເກຕູຣາ.² ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍຫລາຍຄົນໃຫ້ເພິນດັ່ງນີ້: ຊິມຣານ, ໂຢກຊານ, ເມດານ, ມິດີອານ, ອີຊະບາກ, ແລະຊູອາ. ໂຢກຊານເປັນພໍ່ຂອງເຊບາ ແລະເດດານ, ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເດດານຄື: ຄົນອັດຊູຣິມ, ຄົນເລຕູຊິມ, ແລະຄົນເລອຸມມິມ.

⁴ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງມິດີອານຄື: ເອຟາ, ເອເຟ, ຮານິກ, ອາບິດາ, ແລະເອນດາອາ. ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ຄືເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງນາງເກຕູຣາ.

⁵ ອັບຣາຮາມໄດ້ຍົກສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງທັງຫມົດໃຫ້ກັບອີຊາກ.⁶ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຂະນະທີ່ເພິນຍັງມີຊີວິດຢູ່ໄປ, ເພິນໄດ້ໃຫ້ສິ່ງຂອງຫລາຍຢ່າງໃຫ້ ແກ່ລູກຊາຍທັງຫລາຍ ທີ່ໄດ້ຈາກເມຍນ້ອຍຂອງເພິນ ແລະໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປຍັງດິນແດນທາງທິດຕາເວັນອອກ, ໄປຈາກອີຊາກລູກຊາຍຂອງເພິນ.

⁷ ເຫລົ່ານີ້ເປັນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຊີວິດຂອງອັບຣາຮາມ ເຂົາມີອາຍຸທັງຫມົດ, 175 ປີ.⁸ ອັບຣາຮາມກໍໄດ້ສິ້ນລົມຫາຍໃຈ ແລະຕາຍໃນຂະນະທີ່ ເຂົາແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ເປັນຜູ້ເຖົ້າທີ່ມີອາຍຸຫລາຍ, ແລະເພິນໄດ້ຖືກຮວບຮວມໄວ້ກັບຄົນທັງຫລາຍຂອງຕົນ.

⁹ ອີຊາກ ແລະອິດຊະມາເອນ, ລູກຊາຍຂອງເພິນໄດ້ຝັງສິບເພິນໄວ້ ທີ່ຖ້ຳແຫ່ງມັກເປລາ, ໃນຫີນາຂອງເອຟະໂຣນ ລູກຊາຍຂອງໂຊຣາຄົນອິດຕີ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ເມືອງມ່າເຣ.¹⁰ ຫີນານີ້ອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ຈາກລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຊາວອິດຕີ. ອັບຣາຮາມໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ທີ່ນັ້ນກັບຊາຣາເມຍຂອງເພິນ.

¹¹ ພາຍຫລັງຈາກອັບຣາຮາມໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອວຍພອນອີຊາກລູກຊາຍຂອງເພິນ, ແລະອີຊາກໄດ້ອາໄສຢູ່ໃກ້ກັບເບເອລີາໂຮຣອຍ, ນ້ຳສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເຫັນຂ້ອຍ.

¹² ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງອິດຊະມາເອນ, ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ຜູ້ຫຼີນາງຮາກາຊາວອີຢິບ, ຍິງຮັບໃຊ້ຂອງນາງຊາຣາ ເກີດໃຫ້ອັບຣາຮາມ ນັ້ນ.

¹³ ເຫລົ່ານີ້ຄືລາຍຊື່ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງອິດຊະມາເອນ, ຕາມລະດັບການເກີດ ຂອງພວກເຂົາຄື: ເນບາໂຢດ, ລູກຫົວປີຂອງອິດຊະມາເອນ, ເກດາ, ອັດເບເອນ, ມິບສາມ,¹⁴ ມີຊະມາ, ດູມາ, ມາສາ,¹⁵ ຮາດັດ, ເຕມາ, ເຢຕູເຣ, ນາຟິດ, ແລະເກເດມາ.¹⁶ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງອິດຊະມາເອນ, ແລະເຫລົ່ານີ້ເປັນລາຍຊື່ຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍໄດ້ຖືຕາມຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະໂດຍໄດ້ຖືຕາມການຕັ້ງຄ້າຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າຊາຍສິບສອງພະອົງຕາມເຜົ່າທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

¹⁷ ເຫລົ່ານີ້ຄືທັງຫລາຍຂອງຊີວິດອິດຊະມາເອນຄື, 137 ປີ. ເຂົາໄດ້ຊິນລົມຫາຍໃຈ, ແລະເສຍຊີວິດ ແລະຖືກລວບລວມໄວ້ກັບພວກຄົນທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.¹⁸ ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ແຕ່ເມືອງຮາວິລາຈິນເຖິງຊູເຣ, ທີ່ຢູ່ໃກ້ປະເທດອີຢິບໄປທາງປະເທດ ອັດຊີເຣຍ. ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ຢ່າງບໍ່ເປັນມິດຕໍ່ກັນ ແລະກັນ.

¹⁹ ນີ້ແມ່ນເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບອີຊາກ, ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ: ອັບຣາຮາມເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດອີຊາກ.²⁰ ອີຊາກອາຍຸໄດ້ ສິສິບ ປີ ເມື່ອເຂົາໄດ້ ເຮເບກາເປັນເມຍຂອງເຂົາ, ລູກສາວຂອງເບທູເອນ, ຄົນອາຣຳ, ຊາວເມືອງປັດດານອາຣຳ ແລະເປັນນ້ອງສາວຂອງລາບານ ຄົນອາຣຳ.

²¹ ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຕອບຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາ, ແລະນາງເຮເບກາເມຍຂອງເຂົາຈຶ່ງຕັ້ງທ້ອງ.²² ລູກຝາແຝດທັງສອງໄດ້ບຽດກັນຢູ່ໃນທ້ອງຂອງນາງ, ແລະນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າຍ້ອຍ?" ນາງໄດ້ໄປແລະຫຼຸນຖາມພຣະຢາເວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

²³ ພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ຕອບກັບນາງວ່າ, "ມີຄົນສອງຊົນຊາດຢູ່ໃນທ້ອງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ທັງສອງຊົນຊາດຈະແຍກຈາກກັນໃນເຈົ້າ. ຊົນຊາດຫນຶ່ງຈະແຂງແຮງ ກວ່າອີກຊົນຊາດຫນຶ່ງ, ແລະ ຄົນທີ່ມີອາຍຸຫລາຍກວ່າຈະຮັບໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ມີອາຍຸນ້ອຍກວ່າ."

²⁴ ເມື່ອເຖິງກຳນົດເວລາສຳລັບ, ນາງໄດ້ທີ່ຈະເກີດລູກ, ເບິ່ງເຖິດມີເຕັກຝາແຝດຢູ່ໃນທ້ອງຂອງນາງ.²⁵ ຜູ້ທີ່ອອກມາກ່ອນຕົວແດງແລະມີຂົນປົກຄຸມເຕັມຕົວ. ພວກເພິນຈຶ່ງໃສ່ຊີໃຫ້ເຂົາວ່າ ເອຊາວ.²⁶ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ສອງໄດ້ອອກມາມີຈີບສີນຫນອງຂອງເອຊາວໄວ້. ເຂົາຈຶ່ງຖືກຕັ້ງຊື່ວ່າ ຢາໂຄບ. ອີຊາກມີອາຍຸໄດ້ ຫົກສິບປີ. ເມື່ອເມຍຂອງເຂົາໄດ້ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ເຂົາ.

²⁷ ພວກເດັກນັ້ນໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນມາ, ແລະເອຊາວກາຍເປັນນາຍພານທີ່ຊຳນານ, ຜູ້ຊາຍແຕ່ງທ້ອງຫຼົງ; ສ່ວນຢາໂຄບເປັນຜູ້ຊາຍຫຼົງຮູບໃຊ້ເວລາຂອງເຂົາຢູ່ໃນເດີນ. ²⁸ ອີຊາກຮັກເອຊາວເພາະເພິ່ນໄດ້ກິນຊີ້ນສັດຫລາຍຫມາໄດ້, ແຕ່ເຮບກາຍນັ້ນຮັກຢາໂຄບ. ²⁹ ມື້ໜຶ່ງ ຢາໂຄບໄດ້ຕື່ມອາຫານເອຊາວໄດ້ກັບມາຈາກທຶນ, ແລະເຂົາເມື່ອຍອ່ອນຈາກຄວາມຫິວ. ³⁰ ເອຊາວໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, "ໃຫ້ຂ້ອຍຂໍກິນແກງຫມາກຖົງແດງຂອງເຈົ້າຈັກຄ່າແດ່, ກາລຸນາເຫາະເພາະຂ້ອຍຫມົດແຮງແລ້ວ!" ມື້ຄືເຫດຜົນທີ່ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ເອໂດມ. ³¹ ຢາໂຄບຕອບວ່າ, "ຈົ່ງຂາຍສິດລູກຫົວປີຂອງເຈົ້າໃຫ້ຂ້ອຍກ່ອນ." ³² ເອຊາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງເຫາະ, ຂ້ອຍຫິວໃກ້ຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ ສິດຮ້າຍກິກຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງແກ່ຂ້ອຍ." ³³ ຢາໂຄບຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ກ່ອນອື່ນຈົ່ງສາບານໃຫ້ຂ້ອຍ" ດັ່ງນັ້ນເອຊາວຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຄໍາສັດຈະສາບານ ແລະດ້ວຍວິທີນີ້ເຂົາໄດ້ຂາຍສິດລູກຫົວປີຂອງເຂົາໃຫ້ຢາໂຄບ. ³⁴ ຢາໂຄບກໍເອົາເຂົາຈີ ແລະແກງຫມາກຖົງແດງຕື່ມໃຫ້ແກ່ເອຊາວ, ລາວໄດ້ກິນ ແລະຕື່ມຈາກນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນແລ້ວກໍຈາກໄປຕາມທາງຂອງເຂົາ. ໃນການນີ້ເອຊາວໄດ້ຫມິ່ນປະຫມາດສິດລູກຫົວປີຂອງເຂົາ.

26 ¹ ບັດນີ້ໄດ້ເກີດມີການອິດຢາກອາຫານໃນແຜ່ນດິນ, ນອກເຫນືອໄປຈາກທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນຄັ້ງໃນສະໄຫມຂອງອັບຣາຮາມ. ອີຊາກຈຶ່ງໄປຫາເຈົ້າອາບີເມເຫລັກ, ຜູ້ທີ່ເປັນກະສັດຂອງຊາວຟິລິດສະຕິນທີ່ເມືອງເກຣກ. ² ພຣະຢາເວໄດ້ປາກົດແກ່ເຂົາແລະບອກເພິ່ນວ່າ, "ຢາລົງໄປຍັງອີຢິບ; ຈົ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາບອກໃຫ້ເຈົ້າອາໄສຢູ່. ³ ຈົ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງນີ້ແຫລະ, ແລະເຮົາຈະຢູ່ນຳເຈົ້າ ແລະອວຍພອນເຈົ້າ, ສຳລັບເຈົ້າ ແລະເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາຊຶ່ງເຮົາໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ ພໍ່ຂອງເຈົ້ານັ້ນສຳເລັດ. ⁴ ເຮົາຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າທະວີຫລາຍຂຶ້ນ ເຫມືອນດວງດາວທັງຫລາຍໃນທ້ອງຟ້າ, ແລະເຮົາຈະໃຫ້ດິນແດນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ. ປະຊາຊາດທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນນີ້ ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນຜ່ານທາງເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ. ⁵ ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ເພາະອັບຣາຮາມໄດ້ເຊື້ອຟັງສຽງຂອງເຮົາ, ແລະຮັກສາຄຳສັ່ງສອນຂອງເຮົາ. ກິດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ແລະທັມບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ." ⁶ ດັ່ງນັ້ນ ອີຊາກຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນທີ່ເມືອງເກຣກ. ⁷ ເມື່ອຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນຖາມເພິ່ນກ່ຽວກັບເມຍຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນຕອບວ່າ, "ນາງເປັນນ້ອງສາວ." ເພິ່ນຢ້ານທີ່ຈະເວົ້າວ່າ, "ນາງເປັນເມຍຂອງຕົນ," ເພາະເພິ່ນໄດ້ຄິດວ່າ, "ຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍຂອງສະຖານທີ່ນີ້ຈະຂ້າເພິ່ນ ເພື່ອເອົານາງເຮບກາໄປ, ເພາະນາງສວຍງາມຫລາຍ." ⁸ ຫລັງຈາກທີ່ອີຊາກອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລານານ, ກະສັດຂອງຊາວຟິລິດສະຕິນໄດ້ຫລຽວລົງມາຈາກບ່ອງຢູ່ລຸ່ມນີ້, ແລະພະອົງໄດ້ຊົງເຫັນອີຊາກກຳລັງກອນນາງເຮບກາ, ເມຍຂອງຕົນຢູ່. ⁹ ເຈົ້າອາບີເມເຫລັກໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ອີຊາກມາເຂົ້າເຝົ້າພະອົງ ແລະເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງດູ, ນາງຕ້ອງເປັນເມຍຂອງເຈົ້າແທ້. ແຕ່ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງເຈົ້າ?" ອີຊາກໄດ້ຕອບພະອົງວ່າ, "ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄິດວ່າບາງຄົນອາດຈະຂ້າ ຂ້ານ້ອຍເພື່ອເອົານາງໄປ." ¹⁰ ອາບີເມເຫລັກໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບເຮົາດັ່ງນີ້? ຜູ້ຊາຍຄົນໃດໜຶ່ງຄົນອາດໄດ້ຫລັບນອນກັບເມຍຂອງເຈົ້າໄດ້ງ່າຍໆ, ແລະ ເຈົ້າຈະນຳຄວາມຜິດມາຜິດສູ່ເຮົາ." ¹¹ ດັ່ງນັ້ນ ອາບີເມເຫລັກຈຶ່ງໄດ້ຊົງເຕືອນປະຊາຊົນທັງຫມົດ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ຜູ້ໃດແຕ່ຕ້ອງຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ຫລືເມຍຂອງລາວ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຮັບໂທດເຖິງຕາຍ." ¹² ອີຊາກໄດ້ປູກພືດເທິງແຜ່ນດິນ ແລະ ເກັບກຽວຜົນໃນປີດຽວກັນນັ້ນ, ຫນຶ່ງຮ້ອຍເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງອວຍພອນເພິ່ນ. ¹³ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ, ແລະ ເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ຫລາຍຂຶ້ນ ຈົນກະທັ້ງເພິ່ນໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່. ¹⁴ ເພິ່ນໄດ້ມີຝູງແກະ, ແລະ ຝູງສັດຫລວງຫລາຍ, ແລະ ມີຄົນຮັບໃຊ້ຫລາຍຄົນ. ຄົນຟິລິດສະຕິນຈຶ່ງອິດສາເພິ່ນ. ¹⁵ ບັດນີ້ ບໍ່ນ້ຳທັງຫມົດ ທີ່ຄົນຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງພໍ່ເພິ່ນໄດ້ຊຸດໄວ້ໃນສະໄຫມຂອງອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງເພິ່ນ, ພວກຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ຖິ້ມບໍ່ນ້ຳເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍຕົນ. ¹⁶ ເຈົ້າອາບີເມເຫລັກໄດ້ບອກກັບອີຊາກວ່າ, " ຈົ່ງໄປຈາກເຮົາເຖິດ, ເພາະເຈົ້າມີກຳລັງຫລາຍກວ່າພວກເຮົາ." ¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ ອີຊາກຈຶ່ງໄດ້ໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນຮ່ອມພູຂອງເມືອງເກຣກ, ແລະໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ¹⁸ ອີກຄັ້ງໜຶ່ງທີ່ອີຊາກໄດ້ຊຸດບໍ່ນ້ຳເກົາຫລີພວກເຂົາໄດ້ຊຸດແລ້ວ, ໃນສະໄຫມຂອງອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງເພິ່ນ. ແຕ່ຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ຖິ້ມບໍ່ນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ ຫລັງການຕາຍຂອງອັບຣາຮາມ. ອີຊາກເອີ້ນຊື່ບໍ່ນ້ຳທັງຫລາຍນີ້ດ້ວຍຊື່ດຽວກັນຕາມທີ່ພໍ່ຂອງຕົນໄດ້ເອີ້ນມາແລ້ວ. ¹⁹ ເມື່ອຄົນຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງອີຊາກໄດ້ຊຸດບໍ່ນ້ຳທີ່ຮ່ອມພູ, ພວກເຂົາໄດ້ຝັບບໍ່ນ້ຳທີ່ມີນ້ຳໄຫລ. ²⁰ ຄົນລ້ຽງສັດທັງຫລາຍຂອງຊາວເກຣກ ໄດ້ຖືກຖຽງກັນກັບຄົນລ້ຽງສັດຂອງອີຊາກ, ແລະເວົ້າວ່າ, "ບໍ່ນ້ຳນີ້ເປັນຂອງພວກເຮົາ." ດັ່ງນັ້ນ ອີຊາກຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນຊື່ບໍ່ນ້ຳນັ້ນວ່າ, "ທະເລລະກັບເຂົາ." ²¹ ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຊຸດບໍ່ນ້ຳອີກບໍ່ຫນຶ່ງ, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ຖືກຖຽງກັນດ້ວຍບໍ່ນ້ຳນີ້ອີກ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ໃສ່ຊື່ບໍ່ນ້ຳນີ້ວ່າ, "ສັດຕຣູ." ²² ເພິ່ນໄດ້ຈາກທີ່ນັ້ນໄປ ແລະໄດ້ຊຸດບໍ່ນ້ຳບໍ່ຫນຶ່ງອີກ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີການຖືກຖຽງກັນເລື້ອຍບໍ່ນ້ຳບໍ່ນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ໃສ່ຊື່ບໍ່ນ້ຳນີ້ວ່າ, "ອິສະຫລະພາບ." ແລະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ບັດນີ້ ພຣະຢາເວໄດ້ໃຫ້ອິສະຫລະພາບແກ່ພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນນີ້." ²³ ແລ້ວອີຊາກໄດ້ຂຶ້ນໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ໄປຍັງເມືອງເບເອນເຊບ. ²⁴ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ເພິ່ນ ໃນຄົນດຽວກັນນັ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງເຈົ້າ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະ ຈະອວຍພອນເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າທະວີຫລາຍຂຶ້ນ, ເພາະເຫັນແກ່ອັບຣາຮາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ." ²⁵ ອີຊາກໄດ້ສ້າງແຫ່ນພູຊາກທີ່ນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຮ້ອງອອກພຣະນາມພຣະຢາເວ. ທີ່ນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງເຕັ້ນເພິ່ນ, ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຊຸດບໍ່ນ້ຳຕື່ມອີກ. ²⁶ ຈາກເກຣກດັ່ງນັ້ນອາບີເມເຫລັກຜ່ອມກັບອາຮູຊາດ, ສະຫາຍຂອງເຂົາ, ແລະ ຟິໂກນ, ແມ່ທັບຂອງພະອົງໄດ້ໄປຫາເຂົາ. ²⁷ ອີຊາກໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານມາຫາຂ້ານ້ອຍເຮັດຫຍັງໃນເມື່ອພວກທ່ານກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກດິນແດນຂອງທ່ານ?" ²⁸ ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຮົາໄດ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າພຣະຢາເວ ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈແລ້ວວ່າ ຄວນຈະໃຫ້ມີການໃຫ້ສັດຈະສາບານລະຫວ່າງພວກເຮົາຄືລະຫວ່າງເຮົາກັບທ່ານ. ໃຫ້ເຮົາເຮັດຜົນທະສັນຍາກັບທ່ານ, ²⁹ ທີ່ທ່ານຈະບໍ່ທຳຮ້າຍພວກເຮົາ ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເຮົາຈະບໍ່ທຳຮ້າຍທ່ານ, ແລະເຫມືອນທີ່ເຮົາໄດ້ດູແລທ່ານເປັນຢ່າງດີ. ແລະສິ່ງທ່ານຈາກມາຢ່າງສັນຕິ, ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວອວຍພອນຈົງໆ." ³⁰ ດັ່ງນັ້ນອີຊາກຈຶ່ງໄດ້ລ້ຽງອາຫານພວກເພິ່ນ, ແລະພວກເພິ່ນພາກັນກິນແລະຕື່ມ. ³¹ ພວກເຂົາໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ ແລະເຮັດຄຳສາບານຕໍ່ກັນ ແລະກັນ. ຈາກນັ້ນອີຊາກໄດ້ສົ່ງພວກເພິ່ນໄປ, ແລະພວກເພິ່ນໄດ້ຈາກໄປຢ່າງສັນຕິ. ³² ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງອີຊາກໄດ້ມາ ແລະບອກເພິ່ນກ່ຽວກັບບໍ່ນ້ຳທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຊຸດ. ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ຝັບນ້ຳແລ້ວ." ³³ ເພິ່ນໄດ້ໃສ່ຊື່ບໍ່ນ້ຳນັ້ນວ່າ, "ສາບານ" ເມື່ອນັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າເບເອນເຊບ, ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ³⁴ ເມື່ອເອຊາວອາຍຸໄດ້ ສິສິປີ, ເຂົາໄດ້ມີເມຍຄື, ນາງຢູ່ດິດ ລູກສາວຂອງເບເອນເຊບຄືຄົນອິດຕິ, ແລະນາງບາເສມາດ ລູກສາວຂອງເອໂລນຄົນອິດຕິ. ³⁵ ພວກເຂົາໄດ້ນຳຄວາມໂສກເສົ້າມາສູ່ອີຊາກ ແລະນາງເຮບກາ.

¹ເມື່ອອີຊາກໄດ້ແກ່ຕົວລົງ ແລະສາຍຕາກໍມີດມົວລົງ, ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຫລຽວເຫັນສິ່ງໃດໄດ້, ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນເອຊາວລູກຊາຍກົກມາ, ແລະເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ." ເຂົາໄດ້ຕອບກັບວ່າ, "ລູກຢູ່ຫີນ."²ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງດູ, ພໍ່ນີ້ເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ. ພໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຕາຍເມື່ອໃດ.

³ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເອົາອາວຸດຂອງເຈົ້າ, ກະບອກໃສ່ລູກຫະນູກັບຫະນູຂອງເຈົ້າ, ແລະອອກໄປໃນທ້ອງທົງແລະລ່າສັດມາໃຫ້ພໍ. ຈຶ່ງເຮັດອາຫານແຊບໆສຳລັບພໍ່, ອາຫານທີ່ພໍ່ມັກ, ແລະນຳມາໃຫ້ພໍ່ ດັ່ງນັ້ນພໍ່ຈະກິນອາຫານນັ້ນພໍ່ຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າກ່ອນກ່ອນທີ່ພໍ່ຈະຕາຍ."

⁴ຂະນະນັ້ນເຮເບກາໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວ ທີ່ອີຊາກໄດ້ເວົ້າກັບເອຊາວລູກຊາຍຂອງເຂົາ. ເອຊາວໄດ້ອອກໄປຍັງທ້ອງທົງເພື່ອລ່າສັດ ແລະ ນຳກັບມາ.

⁵ເຮເບກາໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບລູກຊາຍຂອງນາງ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ນີ້ແຫລະ, ແມ່ໄດ້ຍິນພໍ່ຂອງເຈົ້າເວົ້າກັບເອຊາວອ້າຍຂອງເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ,

⁶'ຈຶ່ງນຳເນື້ອສັດ ແລະ ເຮັດອາຫານທີ່ແຊບໆໃຫ້ພໍ່, ເພື່ອທີ່ພໍ່ຈະກິນແລ້ວພໍ່ຈະອວຍພອນເຈົ້າຊ່ອງຫນ້າພຣະຢາເວກ່ອນທີ່ພໍ່ຈະຕາຍ.'

⁷ດັ່ງນັ້ນລູກຊາຍຂອງແມ່ເອີຍ, ຈຶ່ງເຊື່ອຝັງຄຳຂອງແມ່, ທີ່ແມ່ສັ່ງເຈົ້າ. ຈຶ່ງໄປຫຼິ້ນສັດ, ແລະນຳແບ້ຫນຸ່ມທີ່ດີສອງໂຕມາໃຫ້ແມ່; ແລະ ແມ່ຈະເຮັດອາຫານຢ່າງແຊບໆຈາກພວກແກະນັ້ນສຳລັບພໍ່ຂອງເຈົ້າ, ຢ່າງທີ່ເຂົາມັກ.⁸ເຈົ້າຈະນຳເອົາອາຫານນັ້ນໄປໃຫ້ພໍ່ຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອໃຫ້ເຂົາກິນ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະໄດ້ອວຍພອນເຈົ້າກ່ອນຄວາມຕາຍຂອງເຂົາຈະມາເຖິງ."

⁹ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບເຮເບກາແມ່ຂອງເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງເຫາະ, ເອຊາວອ້າຍຂອງລູກເປັນຄົນມີຂີ້ດີ, ແຕ່ລູກເປັນຄົນທີ່ຜິດກ້ຽງດີ."¹⁰ບາງທີພໍ່ອາດລູບເບິ່ງລູກ, ແລະລູກຈະກາຍເປັນຄົນຫລອກລວງເພິ່ນ. ລູກຈະນຳຄຳສາບແຊ່ງມາສູ່ຕົວລູກບໍ່ແມ່ນຄຳອວຍພອນ."

¹¹ແມ່ຂອງເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຄຳສາບແຊ່ງໃດໆນັ້ນໃຫ້ຕົກຖືກແມ່ເຫາະ, ພຽງແຕ່ເຊື່ອຝັງຄຳຂອງແມ່, ແລະໄປ, ຈຶ່ງນຳເອົາແບ້ມາໃຫ້ແມ່."¹²ດັ່ງນັ້ນ ຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ໄປ ແລະເອົາແບ້ຫນຸ່ມມາໃຫ້ແມ່ຂອງເຂົາ, ແລະແມ່ຂອງເຂົາໄດ້ເຮັດອາຫານອັນແຊບໆ, ຢ່າງທີ່ພໍ່ຂອງເຂົາມັກ.

¹³ເຮເບກາໄດ້ນຳເອົາເສື້ອຜ້າທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເອຊາວ, ລູກຊາຍກົກຂອງນາງ, ຊຶ່ງຢູ່ກັບນາງໃນເຮືອນ, ແລະ ສວມໃຫ້ຢາໂຄບ, ລູກຊາຍຄົນທີ່ສອງຂອງນາງໃສ່.¹⁴ນາງໄດ້ເອົາຫນັງຂອງແກະມາປົກເທິງມືຂອງເຂົາ ແລະ ເທິງສ່ວນທີ່ກ້ຽງຄືຊ່ວງຄໍຂອງເຂົາ.¹⁵ນາງເອົາອາຫານອັນຫອມຫວນ ແລະ ເຂົ້າຈີ່ຫຼິ້ນໆໄດ້ຕຽມໃສ່ມືລູກຊາຍຂອງນາງຄືຢາໂຄບຖືໄປ.

¹⁶ຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າໄປຫາພໍ່ຂອງເຂົາ ແລະເວົ້າວ່າ, "ພໍ່ຂອງຂ້ອຍ." ເພິ່ນຕອບວ່າ, "ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ພໍ່ຢູ່ນີ້, ເຈົ້າເປັນລູກຄົນໃດຂອງພໍ່?"¹⁷ຢາໂຄບໄດ້ຕອບພໍ່ຂອງເຂົາວ່າ, "ລູກເອງ ເອຊາວລູກຊາຍຄົນກົກຂອງທ່ານ; ລູກໄດ້ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ບອກນັ້ນແລ້ວ. ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ທ່ານໄດ້ລູກຂຶ້ນ ແລະກິນເນື້ອທີ່ລູກຫາມາ, ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ອວຍພອນລູກ."

¹⁸ອີຊາກຖາມລູກຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ, "ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ, ທີ່ເຈົ້າສາມາດລ່າມັນໄດ້ໄວຢ່າງນີ້?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ເພາະວ່າພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ນຳມັນມາໃຫ້ລູກ."¹⁹ອີຊາກໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, "ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈຶ່ງມາໃກ້ໆພໍ່ເຖິດ, ເພື່ອທີ່ພໍ່ຈະຮູ້ວ່າ ເຈົ້າແມ່ນລູກຊາຍຂອງພໍ່ຄືເອຊາວແທ້ຫລືບໍ່."

²⁰ຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າໄປໃກ້ອີຊາກພໍ່ຂອງເຂົາ, ແລະອີຊາກໄດ້ລູບຄຳລາວ ແລະເວົ້າວ່າ, "ສຽງນັ້ນຄືສຽງຂອງຢາໂຄບ ແຕ່ມີເປັນມືຂອງເອຊາວ."²¹ອີຊາກຈຶ່ງເຂົ້າບໍ່ໄດ້, ເພາະມືຂອງເຂົາມີຂີ້ດີກັບມືຂອງເອຊາວອ້າຍຂອງເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນອີຊາກຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນເຂົາ.

²²ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້າຄືເອຊາວລູກຊາຍຂອງເຮົາແທ້ບໍ່?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ແມ່ນແທ້."²³ອີຊາກຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງເອົາອາຫານມາໃຫ້ພໍ່, ແລະພໍ່ຈະກິນເນື້ອທີ່ເຈົ້າຫາມາ, ແລ້ວພໍ່ຈະອວຍພອນເຈົ້າ." ຢາໂຄບຈຶ່ງເອົາອາຫານມາໃຫ້ເພິ່ນ. ອີຊາກໄດ້ກິນ, ແລະຢາໂຄບໄດ້ເອົາເຫລືອອະນຸ່ມມາໃຫ້ເພິ່ນ, ແລະເພິ່ນກໍໄດ້ດື່ມ.

²⁴ຈາກນັ້ນອີຊາກພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ ບັດນີ້ຈຶ່ງເຂົ້າມາໃກ້ໆພໍ່, ແລະຈູບພໍ່."²⁵ຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້, ແລະຈູບເພິ່ນ ແລະເພິ່ນກໍໄດ້ກິນເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຂົາ, ແລະອວຍພອນເຂົາ, "ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າ, ວ່າກິນລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍນີ້ ຄືກິນຫີນຈາກທົ່ງນາ ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງພອນລົງມາໃຫ້."

²⁶ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປຣະທານສ່ວນທີ່ມີນ້ຳຄ້າງແຫ່ງທ້ອງຟ້າແລະສ່ວນທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງແຜ່ນດິນແລະຕົ້ນເຂົ້າ ທັງເຫລືອອະນຸ່ມໃຫມ່ຫລວງຫລາຍ.

²⁷ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫລາຍຮັບໃຊ້ເຈົ້າ ແລະປະຊາຊາດທັງຫລາຍໂຄ່ງຄຳນັບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ເປັນເຈົ້ານາຍເຫນືອພື້ນຖານທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະຂໍໃຫ້ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງແມ່ເຈົ້າ. ໂຄ່ງຄຳນັບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂໍໃຫ້ທຸກ ຄົນທີ່ສາບແຊ່ງເຈົ້າຖືກສາບແຊ່ງ; ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ອວຍພອນເຈົ້າໄດ້ຮັບການອວຍພຣະພອນ."

²⁸ທັນທີທີ່ອີຊາກອວຍພອນຢາໂຄບແລ້ວ, ແລະຢາໂຄບເກືອບຈະກັບອອກໄປຈາກອີຊາກພໍ່ຂອງເຂົາເກືອບບໍ່ທັນ, ເອຊາວອ້າຍຂອງເຂົາກໍກັບມາແຕ່ລ່າສັດ.

²⁹ລາວກໍໄດ້ເຮັດອາຫານອັນແຊບໆ ແລະນຳມາໃຫ້ພໍ່ລາວ. ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງລາວວ່າ, "ພໍ່ເອີຍ, ຂໍໃຫ້ທ່ານລູກຂຶ້ນ ແລະກິນສິ່ງທີ່ລູກຊາຍຂອງທ່ານໄດ້ລ່າມາ, ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ອວຍພອນລູກ."

³⁰ອີຊາກພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າແມ່ນໃຜ?" ລາວຕອບວ່າ, "ລູກຄືລູກຊາຍຂອງທ່ານເອຊາວ, ລູກຊາຍກົກຂອງທ່ານ."³¹ອີຊາກຈຶ່ງຕົກໃຈທັງສິ້ນຫມົດຕົວ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມັນເປັນໃຜທີ່ໄດ້ໄປລ່າສັດ ແລະຈັດແຈ່ງອາຫານເອົາມາໃຫ້ພໍ່ກິນ? ພໍ່ໄດ້ກິນ ແລະນຳມາໃຫ້ພໍ່? ພໍ່ໄດ້ກິນມັນຫມົດກ່ອນທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາ, ແລະພໍ່ໄດ້ອວຍພອນເຂົາໄປແລ້ວ, ເຂົາໄດ້ຮັບການອວຍພອນ."

³²ເມື່ອເອຊາວໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງພໍ່ລາວ, ລາວຈຶ່ງຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍສຽງອັນດັງ ແລະ ຂົມຂຶ້ນ, ແລະ ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງລາວວ່າ, "ຂໍອວຍພອນລູກ, ຈຶ່ງອວຍພອນລູກເຫມືອນກັນແດ່ທ້ອນ."³³ອີຊາກໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ມາຫີນຢ່າງມີເລັກລ່ຽມ ແລະ ເອົາຄຳອວຍພອນຂອງເຈົ້າຄວນຈະໄດ້ໄປແລ້ວ."

³⁴ເອຊາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຜູ້ທີ່ເຮັດບໍ່ຖືກຕ້ອງນີ້ຄືຢາໂຄບບໍ່ແມ່ນບໍ່?" ເພາະເຂົາໄດ້ຫລອກລວງລູກຢ່າງມີສອງເທື່ອແລ້ວ. ເຂົາໄດ້ເອົາສິດທິລູກກົກຂອງລູກໄປ, ແລະບັດນີ້ເຂົາໄດ້ເອົາຄຳອວຍພອນຂອງລູກໄປອີກ." ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ທ່ານບໍ່ມີຄຳອວຍພອນຈົກຢ່າງເຫລືອໄວ້ໃຫ້ລູກອີກແດ່ບໍ່?"³⁵ອີຊາກໄດ້ຕອບລາວ ແລະເວົ້າກັບເອຊາວວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ພໍ່ໄດ້ອວຍພອນເຂົາເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະພໍ່ໄດ້ໃຫ້ພື້ນຖານທັງຫມົດຂອງເຂົາເປັນຄົນຮັບໃຊ້ເຂົາ. ພໍ່ໄດ້ອວຍພອນລາວໃຫ້ມີເຂົ້າ, ແລະມີເຫລືອອະນຸ່ມໃຫມ່ແກ່ເຂົາ. ລູກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ ພໍ່ຈະສາມາດເຮັດສິ່ງໃດຫລາຍກວ່ານີ້ສຳລັບເຈົ້າໄດ້ບໍ່?"

³⁶ເອຊາວໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງເພິ່ນວ່າ, "ພໍ່ເອີຍ ທ່ານບໍ່ມີຄຳອວຍພອນເຫລືອສຳລັບລູກ, ອີກຈົກຄຳອວຍພອນບໍ່? ພໍ່ຂອງລູກຂໍອວຍພອນລູກ, ອວຍພອນລູກແດ່ທ້ອນ." ເອຊາວໄດ້ຮ້ອງໄປສຽງດັງ.

³⁷ອີຊາກພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ສະຖານທີ່ຖືກເຈົ້າຢູ່ຈະຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຄວາມອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຮັ່ງມີຂອງແຜ່ນດິນ; ເຈົ້າຈະຂາດຄວາມຊຸ່ມເຢັນທີ່ສະຫວັນໄຜດໃຫ້."³⁸ເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ດ້ວຍດາບຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ. ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າກະບົດ, ເຈົ້າຈະປົດແອກຂອງເຂົາອອກຈາກຄໍຂອງເຈົ້າໄດ້."

³⁹ເອຊາວໄດ້ກ້ຽດຊ້ຽງຢາໂຄບ ເພາະຄຳອວຍພອນທີ່ພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ເອຊາວໄດ້ເວົ້າໃນໃຈຂອງເພິ່ນວ່າ, "ວັນເວລາແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າສຳລັບພໍ່ຂອງເຮົາ ກຳລັງເຂົ້າມາໃກ້; ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຮົາກໍຈະຂ້າມນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາຄືຢາໂຄບ."⁴⁰ຖ້ອຍຄຳຂອງເອຊາວລູກຊາຍກົກຂອງນາງໄດ້ຖືກນຳມາບອກໃຫ້ເຮເບກາຮູ້. ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປ ແລະເອີ້ນຢາໂຄບລູກຊາຍຜູ້ເປັນນ້ອງມາ ແລະເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ອ້າຍຂອງເຈົ້າເອຊາວກຳລັງປອບໃຈຕົວເອງກ່ຽວກັບເຈົ້າໂດຍການວາງແຜນທີ່ຈະຂ້າເຈົ້າ."

⁴³ບັດນີ້, ລູກຊາຍຂອງແມ່ເອີຍ, ຈຶ່ງເຊື່ອຟັງແມ່ ແລະ ຫນົງໄປຫາລາບານ, ຮ້າຍຂອງແມ່ທີ່ເມືອງຮາຣານ.⁴⁴ຈຶ່ງຢູ່ກັບເຂົາຊົ່ວໄລຍະຫນຶ່ງ, ຈົນກວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງຮ້າຍເຈົ້າຈະລົດລົງ,⁴⁵ຈົນກວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງຮ້າຍເຈົ້າຈະໄປຈາກເຈົ້າ, ແລະເຂົາລົມໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳແກ່ເຂົາ. ຈາກນັ້ນແມ່ຈະໃຊ້ຄົນໄປແລະຮັບເຈົ້າກັບຄືນມາຈາກທີ່ນັ້ນ. ເປັນຫຍັງແມ່ຕ້ອງສູນເສຍພວກເຈົ້າທັງສອງຄົນໃນມືດຽວກັນ?"
⁴⁶ນາງເຣເບກາໄດ້ເວົ້າກັບອີຊາກວ່າ, "ຂ້ອຍເບື້ອງຂີດເພາະລູກສາວທັງຫລາຍຂອງຊາວຮິດຕີ. ຖ້າຢາໂຄບຮັບເອົາລູກສາວຂອງຊາວຮິດຕີຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງ, ມາເປັນເມຍເຫມືອນຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້, ລູກສາວຂອງແຜ່ນດິນນີ້ບາງຄົນ, ຊີວິດຂອງຂ້ອຍຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງ."

28 ¹ອີຊາກໄດ້ເອີ້ນຢາໂຄບ, ເຂົາມາເພື່ອອວຍພອນ, ແລະສັ່ງເຂົາວ່າ, "ລູກຢາເອົາຍິງສາວຊາວການາອານມາເປັນເມຍ.²ແຕ່ຈຶ່ງລູກຂຶ້ນ, ໄປປັດດານອາຣຳ, ໄປຍັງບ້ານຂອງເບທູເອນພໍ່ຂອງແມ່ເຈົ້າ, ແລະຮັບເອົາເມຍຄົນຫນຶ່ງຈາກທີ່ນັ້ນ, ຈາກລູກສາວຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງຂອງລາບານ ຮ້າຍຂອງແມ່ເຈົ້າ.

³ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອົງຊົງຮິດອຳນາດຊົງອວຍພອນເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີລູກຢາງຫລວງຫລາຍ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນບັນພະບູຣຸດຂອງຫລາຍຊົນຊາດ.⁴ຂໍໃຫ້ພຣະອົງປະຣະທານຄຳອວຍພອນຂອງອັບຣາຮາມແກ່ເຈົ້າ, ແລະແກ່ບັນດາເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ຫລັງຈາກເຈົ້າ ເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນກຳມະສິດດິນແດນທີ່ເຈົ້າອາໄສຢູ່, ຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມເປັນມຸ່ນຣະດັກ."

⁵ດັ່ງນັ້ນອີຊາກໄດ້ສົ່ງຢາໂຄບໄປ. ຢາໂຄບໄດ້ໄປຍັງປັດດານອາຣຳ, ໄປຫາລາບານລູກຊາຍຂອງເບທູເອນຊາວອາຣຳ, ເປັນຮ້າຍຂອງນາງເຣເບກາ, ແມ່ຂອງຢາໂຄບ ແລະເອຊາວ.

⁶ບັດນີ້ເອຊາວໄດ້ເຫັນອີຊາກອວຍພອນຢາໂຄບ ແລະສັ່ງເຂົາໄປຍັງປັດດານອາຣຳ, ເພື່ອຫາເມຍຈາກທີ່ນັ້ນ. ລາວໄດ້ເຫັນອີຊາກອວຍພອນເຂົາ ແລະສັ່ງເຂົາເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເອົາຍິງສາວຊາວການາອານມາເປັນເມຍດ້ວຍ."⁷ເອຊາວຍັງໄດ້ເຫັນວ່າຢາໂຄບເຊື່ອຟັງ ແລະແມ່ຂອງເຂົາດ້ວຍ, ແລະໄດ້ເດີນທາງໄປທີ່ປັດດານອາຣຳ.

⁸ເອຊາວໄດ້ເຫັນວ່າອີຊາກພໍ່ຂອງຕົນບໍ່ມັກຍິງສາວການາອານ.⁹ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄປຫາອິດຊະມາເອນ, ແລະຮັບເອົານາງມາຮາລາດນ້ອງສາວຂອງເນບາໂຢດ, ລູກສາວຂອງອິດຊະມາເອນ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ມາເປັນເມຍຂອງເຂົາອີກຄົນຫນຶ່ງ, ນອກເຫນືອຈາກເມຍທັງຫລາຍທີ່ເຂົາມີຢູ່ແລ້ວ.

¹⁰ຢາໂຄບໄດ້ອອກຈາກເມືອງເບເອນເຊບາ ແລະມຸ່ງຫນ້າໄປສູ່ເມືອງຮາຣານ.¹¹ເຂົາໄດ້ມາເຖິງທີ່ແຫ່ງຫນຶ່ງ ແລະພັກທີ່ນັ້ນທັງຄືນ, ເພາະວ່າຕາເວັນຕົກດິນແລ້ວ. ເຂົາໄດ້ເອົາກ້ອນຫີນກ້ອນຫນຶ່ງຈາກທີ່ນັ້ນມາເຮັດເປັນຫມອນຮອງຫົວ, ແລະນອນລົງໃນທີ່ນັ້ນເພື່ອທີ່ຈະຫລັບ.

¹²ເຂົາໄດ້ຝັນເຫັນຂັນໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນ.ປາຍຂອງຂັນໄດ້ນັ້ນຂຶ້ນໄປເຖິງຫ້ອງຟ້າ ແລະ ຫມູ່ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຢ່າງຂຶ້ນຍ່າງລົງຕາມຂັນໄດ້ນັ້ນ.¹³ເບິ່ງເຖິງ, ພຣະຢາເວໄດ້ ຊົງຢືນຢູ່ຂ້າງເທິງນັ້ນ ແລະກ່າວວ່າ, "ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມບັນພະບູຣຸດຂອງເຈົ້າ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ. ແຜ່ນດິນທີ່ເຈົ້າກຳລັງນອນຢູ່ນີ້ເຮົາຈະມອບໃຫ້ເຈົ້າ ແລະບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ.

¹⁴ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະມີຫລວງຫລາຍດັ່ງຂີ້ຝຸ່ນດິນ, ແລະເຈົ້າຈະແຜ່ກວ້າງໂກອອກໄປຍັງທິດຕາເວັນຕົກ, ທິດຕາເວັນອອກ, ທິດເຫນືອ, ແລະທິດໃຕ້, ໂດຍຜ່ານທາງເຈົ້າ ແລະ ບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າທຸກຄອບຄົວຂອງແຜ່ນດິນຈະໄດ້ຮັບພອນ.¹⁵ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະເຮົາຈະປົກປັກຮັກສາເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໄປທີ່ໃດ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າກັບມາຢູ່ໃນດິນແດນນີ້; ເພາະວ່າເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມເຈົ້າ. ເຮົາຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບເຈົ້າ."

¹⁶ຢາໂຄບໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນຈາກການຫລັບຂອງເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່ທີ່ນີ້ແທ້ໆ, ແລະເຮົາບໍ່ຮູ້ເລື່ອງມາກ່ອນ."¹⁷ເຂົາຢ້ານກົວແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ບ່ອນນີ້ຫນ້າຢ້ານ! ທີ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນຢ່າງອື່ນແນ່ນອນ ນອກຈາກເປັນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະຄົງເປັນປະຕູແຫ່ງຫ້ອງຟ້າ."

¹⁸ຢາໂຄບລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າໆ ແລະນຳເອົາກ້ອນຫີນທີ່ເຂົາຫມູນຫົວນັ້ນມາເຂົ້າໄດ້ຕັ້ງມັນຂຶ້ນເປັນເຫມືອນເສົາ. ແລ້ວເຫນົ້າມັນລົງເທິງຍອດກ້ອນຫີນນັ້ນ.

¹⁹ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າເບັດເອນ. ແຕ່ກ່ອນເມືອງນີ້ຊື່ວ່າ, ລູເຊ.

²⁰ຢາໂຄບກໍໄດ້ສາບານວ່າ, "ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະປົກປັກຮັກສາຂ້ານ້ອຍໃນທາງນີ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະເດີນ, ແລະຈະໃຫ້ອາຫານແກ່ຂ້ານ້ອຍກິນ, ແລະເສື້ອຜ້າສຳລັບສວມໃສ່,²¹ແລະຊົງນຳຂ້ານ້ອຍກັບມາເຖິງບ້ານພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າງປອດໄພ, ຈາກນັ້ນພຣະຢາເວຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ."²²ແລະກ່ອນຫີນທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນເປັນເຫມືອນເສົານີ້. ຈະເປັນກ່ອນຫີນທີ່ສັກສິດຈາກທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະຣະທານໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍຫນຶ່ງສ່ວນສືບໃຫ້ພຣະອົງ."

29 ¹ຈາກນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປ ແລະມາເຖິງດິນແດນຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງຕາເວັນອອກ.²ເມື່ອເຂົາໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ, ເຂົາໄດ້ເຫັນບໍ່ນ້ຳບໍ່ຫນຶ່ງທີ່ຫີນນາ, ແລະ, ເບິ່ງເຖິງ, ມີແກະສາມຝູງກຳລັງນອນຢູ່ໃກ້ໆບໍ່ນ້ຳນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ນ້ຳຈາກບໍ່ນ້ຳນັ້ນລ້ຽງຝູງ, ແລະມີຫີນກ້ອນໃຫຍ່ອັດປາກບໍ່ນ້ຳນັ້ນ.

³ເມື່ອຝູງແກະທັງຫມົດໄດ້ມາໂຮມກັນທີ່ນັ້ນ, ຄົນລ້ຽງແກະຈຶ່ງພາກັນກິ່ງກ້ອນຫີນອອກ ຈາກປາກບໍ່ນ້ຳ ແລະຕັກນ້ຳໃຫ້ແກະກິນ. ແລ້ວຈາກນັ້ນກໍກິ່ງກ້ອນຫີນນັ້ນອັດປາກບໍ່ນ້ຳໄວ້ອີກຄັ້ງ ໃຫ້ກັບໄປໃນທີ່ເກົ່າ.

⁴ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ພວກທ່ານມາຈາກໃສ?" ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພວກເຮົາມາຈາກເມືອງຮາຣານ."⁵ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກລາບານ ລູກຊາຍນາໂຮບ?" ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ພວກເຮົາຮູ້ຈັກເພິ່ນ."⁶ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເພິ່ນສະບາຍດີບໍ?" ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ເພິ່ນສະບາຍດີ, ແລະຫັນເດ, ຮາເຊັນລູກສາວຂອງເພິ່ນກຳລັງມາກັບຝູງແກະນັ້ນ."

⁷ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ມັນເປັນເວລາທ່ຽວວັນຢູ່. ແລະບໍ່ແມ່ນຍາມນຳຝູງສັດມາລວມກັນ. ພວກທ່ານຄວນຕັກນ້ຳໃຫ້ແກະ ແລະຈາກນັ້ນກໍນຳໄປໃຫ້ພວກມັນໄດ້ກິນຫຍັງ?"⁸ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຕັກນ້ຳໃຫ້ພວກມັນ ໄດ້ຈົນກວ່າຝູງສັດທັງຫມົດຈະມາລວມຕົວກັນ.

ຈາກນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍຈະກິ່ງກ້ອນຫີນອອກຈາກປາກບໍ່ນ້ຳ, ແລະເຮົາຈະຕັກນ້ຳໃຫ້ແກະນັ້ນ."

⁹ໃນເວລາທີ່ຢາໂຄບຍັງກຳລັງເວົ້າຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ນາງຮາເຊັນໄດ້ມາຜ່ອມກັບຝູງແກະຂອງພໍ່ນາງ, ເພາະນາງໄດ້ກຳລັງລ້ຽງພວກມັນ.¹⁰ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ເຫັນຮາເຊັນ, ລູກສາວຂອງລາບານ, ຮ້າຍຂອງແມ່ລາວ, ແລະແກະຂອງລາບານ, ຂອງຮ້າຍຂອງແມ່ເຂົາ, ຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າມາ, ກິ່ງກ້ອນຫີນອອກຈາກປາກບໍ່ນ້ຳ, ແລະຕັກນ້ຳໃຫ້ຝູງສັດຂອງລາບານ, ຮ້າຍຂອງແມ່ລາວ.

¹¹ຢາໂຄບໄດ້ຈູບຮາເຊັນຜ່ອມທັງຮ້ອງໃຫ້ສຽງດັງ.¹²ຢາໂຄບໄດ້ບອກຮາເຊັນວ່າ, "ເຂົາເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງນາງ, ແລະເຂົາເປັນລູກຊາຍຂອງນາງເຣເບກາ." ຈາກນັ້ນນາງໄດ້ແລ່ນໄປ ແລະໄດ້ບອກກັບພໍ່ຂອງຕົນ.

¹³ເມື່ອລາບານໄດ້ຍິນເລື່ອງກ່ຽວກັບ ຢາໂຄບ ລູກຊາຍຂອງນ້ອງສາວເພິ່ນມາ, ເພິ່ນໄດ້ແລ່ນໄປພົບເຂົາ,ສວມກອດເຂົາ, ຈູບເຂົາ, ແລະໄດ້ພາເຂົາໄປຍັງເຮືອນຂອງເພິ່ນ. ຢາໂຄບໄດ້ບອກລາບານເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ.¹⁴ລາບານໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ແທ້ຈິງແລ້ວເຈົ້າຄືກະດູກຂອງເຮົາ ແລະເນື້ອຂອງເຮົາ." ຈາກນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາປະມານຫນຶ່ງເດືອນ.

¹⁵ ຈາກນັ້ນລາບານໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, "ເຈົ້າບໍ່ຄວນຮັບໃຊ້ເຮົາລ້າໆ ເພາະວ່າເຈົ້າເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຈົ່ງບອກເຮົາ, ເຈົ້າຕ້ອງການອັນໃດເປັນຄ່າຈ້າງຂອງເຈົ້າ?"¹⁶ ຂະນະນັ້ນລາບານມີລູກສາວສອງຄົນ. ຜູ້ກົກຊື່ວ່າ ເລອາ, ແລະຜູ້ນ້ອງນັ້ນຊື່ວ່າ ຣາເຊັນ.¹⁷ ນາງເລອາເປັນຄົນມີແວວຕາສັນ, ແຕ່ນາງຣາເຊັນເປັນຄົນທີ່ມີຮູບຮ່າງແລະຫນ້າຕາສວຍງາມ.¹⁸ ຢາໂຄບກໍໄດ້ຮັກນາງຣາເຊັນ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຈະເຮັດດຽວໃຫ້ທ່ານເຈັດປີເພື່ອລາເຊັນ, ລູກສາວຄົນນ້ອຍຂອງທ່ານ."¹⁹ ລາບານໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມັນດີກວ່າທີ່ເຮົາຍົກນາງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແທນທີ່ເຮົາຈະຍົກໃຫ້ກັບອີກຄົນໜຶ່ງ. ຈົ່ງຢູ່ກັບເຮົາເຖິດ."²⁰ ສະນັ້ນ ຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ທຳງານຮັບໃຊ້ເຈັດປີເພື່ອນາງຣາເຊັນ; ແລະເບິ່ງມັນເຫມືອນເປັນພຽງບໍ່ທ່ຽວໃດມື້, ສຳລັບເຂົາເພາະຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີຕໍ່ນາງ.²¹ ຈາກນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບລາບານວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ເມຍແກ່ຂ້ອຍເຖິດ, ເພາະຂ້ອຍໄດ້ທຳງານຄົບຕາມເວລາແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຄວນແຕ່ງງານກັບນາງ."²² ດັ່ງນັ້ນ ລາບານໄດ້ຮວບຮວມຜູ້ຊາຍທັງຫມົດຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນ ແລະຈັດງານລ່ຽງຂຶ້ນ.²³ ໃນຕອນແລງນັ້ນ, ລາບານໄດ້ນຳເອົາ, ນາງເລອາລູກສາວຂອງເຂົາມາ ແລະ ນຳນາງໄປໃຫ້ຢາໂຄບ, ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງ.²⁴ ລາບານໄດ້ໃຫ້ຍິງຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາຄືຊິລະປາແກ່ເລອາ, ລູກສາວຂອງເຂົາໃຫ້ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງ.²⁵ ໃນຕອນເຊົ້າ, ເບິ່ງເຖິດ, ກາຍເປັນເລອາ! ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບລາບານວ່າ, "ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບຂ້ອຍແບບນີ້? ຂ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ທ່ານເພື່ອເຮົາເຊັນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຫລອກລວງຂ້ອຍ?"²⁶ ລາບານໄດ້ຕອບວ່າ, "ມັນບໍ່ແມ່ນທ່ານຽມຂອງເຮົາ ທີ່ຈະໃຫ້ລູກສາວຄົນນ້ອຍເອົາຜົວກ່ອນລູກສາວຜູ້ເຮືອຍ."²⁷ ໃຫ້ຄົບເຈັດວັນຂອງການແຕ່ງງານຂອງລູກສາວຄົນນີ້ກ່ອນ, ແລະເຮົາຈະຍົກອີກຄົນໜຶ່ງໃຫ້ເຈົ້າດ້ວຍ ແລະຕອບແທນໃນການຮັບໃຊ້ເຮົາອີກເຈັດປີ."²⁸ ຢາໂຄບໄດ້ທຳຢ່າງນັ້ນ, ແລະຈົນຄົບເຈັດວັນຂອງເລອາ. ຈາກນັ້ນລາບານໄດ້ມອບນາງຣາເຊັນໃຫ້ເຂົາ ລູກສາວຂອງເຂົາໃຫ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາດ້ວຍ.²⁹ ລາບານໄດ້ໃຫ້ນາງບິນຮາແກ່ຣາເຊັນ, ລູກສາວຂອງເຂົາ ໃຫ້ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງ.³⁰ ດັ່ງນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງຣາເຊັນດ້ວຍ ແຕ່ເຂົາໄດ້ຮັກຣາເຊັນຫລາຍກວ່າຮັກເລອາ. ແລະຢາໂຄບໄດ້ຮັບໃຊ້ລາບານເປັນເວລາອີກເຈັດປີ.³¹ ນາງເລອາບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮັກດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປີດຕົນຂອງນາງ, ແຕ່ນາງຣາເຊັນນັ້ນບໍ່ມີລູກ.³² ນາງເລອາໄດ້ຕັ້ງທ້ອງຖິ້ວ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ. ແລະ ນາງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າຣູເບັນ. ເພາະນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຫລຽວເຫັນຄວາມລຳບາກຂອງຂ້ອຍ; ບັດນີ້ ຜົວຂອງຂ້ອຍຈະຮັກຂ້ອຍ."³³ ຈາກນັ້ນນາງໄດ້ຕັ້ງທ້ອງອີກ ແລະເກີດລູກຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ. ນາງເວົ້າວ່າ, "ເພາະວ່າພຣະຢາເວຮູ້ວ່າຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮັກ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງໄດ້ປຣະທານລູກຊາຍຄົນນີ້ແກ່ຂ້ອຍດ້ວຍ," ແລະນາງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ຊິເມໂອນ.³⁴ ຈາກນັ້ນນາງກໍໄດ້ຕັ້ງທ້ອງອີກຄັ້ງ. ແລະອອກລູກຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ. ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ບັດນີ້ ເວລານີ້ຜົວຂອງຂ້ອຍຈະຕິດພັນຢູ່ກັບຂ້ອຍ, ເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ເກີດລູກຊາຍເຖິງສາມຄົນແກ່ລາວ." ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າ ເລວີ.³⁵ ນາງໄດ້ຕັ້ງທ້ອງອີກຄັ້ງ ແລະໄດ້ລູກຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ. ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຄັ້ງນີ້ຂ້ອຍຈະສັນຮະເສີນພຣະຢາເວ." ສະນັ້ນ ນາງຈຶ່ງເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ຢູດາ; ຈາກນັ້ນນາງໄດ້ຢຸດການມີລູກ.

30 ¹ ເມື່ອນາງຣາເຊັນໄດ້ເຫັນວ່ານາງບໍ່ມີລູກແກ່ຢາໂຄບ, ຣາເຊັນກໍໄດ້ອິດສາເຮືອຍຂອງນາງ. ນາງໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ລູກແກ່ຂ້ອຍ, ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍໃຫ້ຂ້ອຍຕາຍເສຍ."² ຢາໂຄບໄດ້ຮ້າຍນາງຣາເຊັນຫລາຍ. ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຮົາເປັນເຫມືອນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊຶ່ງ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ມີລູກບໍ່?"³ ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງດູ, ນິຄີບິນຮາ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຂ້ອຍ. ຈົ່ງຫລັບນອນກັບນາງ, ເພື່ອທີ່ນາງຈະໄດ້ເກີດລູກເທິງຕັກຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ຂ້ອຍຈະມີລູກໂດຍນາງ."⁴ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງໃຫ້ນາງບິນຮາ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງເປັນເມຍອີກຄົນໜຶ່ງຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ເຂົາໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງ.⁵ ນາງບິນຮາໄດ້ຕັ້ງທ້ອງ ແລະເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຢາໂຄບ.⁶ ຣາເຊັນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັດສິນດ້ວຍຄວາມເມດຕາຂ້ອຍ. ພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ອຍ ແລະປຣະທານລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງແກ່ຂ້ອຍ." ດ້ວຍເຫດນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ດານ.⁷ ນາງບິນຮາ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຣາເຊັນ, ໄດ້ຕັ້ງທ້ອງອີກຄັ້ງ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຜູ້ທີ່ສອງໃຫ້ແກ່ຢາໂຄບ.⁸ ນາງຣາເຊັນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ດ້ວຍການຕໍ່ສູ້ຢ່າງແຂ່ງຂັນຂ້ອຍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບເຮືອຍຂອງຂ້ອຍແລະຊະນະແລ້ວ." ນາງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າເນັບທາລີ.⁹ ເມື່ອນາງເລອາ ໄດ້ເຫັນວ່ານາງໄດ້ຢຸດການມີລູກແລ້ວ, ນາງໄດ້ນຳເອົາຊິລະປາ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງມາ, ແລະ ໃຫ້ນາງເປັນເມຍອີກຄົນໜຶ່ງຂອງຢາໂຄບ.¹⁰ ນາງຊິລະປາ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງເລອາ, ກໍເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຢາໂຄບ.¹¹ ເລອາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນິຄີໂຊກດີ!" ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ກາດ.¹² ຈາກນັ້ນນາງຊິລະປາ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເລອາ, ກໍໄດ້ລູກຊາຍຄົນທີສອງແກ່ຢາໂຄບ.¹³ ນາງເລອາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍມີຄວາມສຸກ! ເພາະລູກຍິງທັງຫລາຍຈະເອີ້ນຂ້ອຍວ່າ, ຜູ້ມີຄວາມຍິນດີ." ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນຊື່ຂອງເຂົາວ່າອາເຊ.¹⁴ ໃນລະດູເກັບກ່ຽວຂຶ້ນສາລີ ຣູເບັນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທ້ອງທົງນາ. ແລະພົບຕົ້ນຫມາກເຂືອຂະນົດໜຶ່ງ. ເຂົາໄດ້ເອົາຫມາກມາໃຫ້ເລອາແມ່ຂອງເຂົາ. ນາງຣາເຊັນເວົ້າກັບເລອາວ່າ, "ຂ້ອຍຂໍຫມາກເຂືອຂອງລູກຊາຍເຈົ້າຈັກຫນ່ວຍແດ່."¹⁵ ນາງເລອາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມັນເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍສຳລັບເຈົ້າບໍ່, ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍາດເອົາຜົວຂອງຂ້ອຍໄປ? ແລະ ດຽວນີ້ເຈົ້າຍັງຈະມາຍາດເອົາຫມາກເຂືອຂອງລູກຊາຍເຮົາໄປອີກດ້ວຍບໍ່?" ຣາເຊັນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຫມາກເຂືອຂອງລູກຊາຍເຈົ້າຄືນນີ້, ເຂົາຈະຫລັບນອນກັບເຈົ້າ."¹⁶ ໃນຕອນແລງຢາໂຄບໄດ້ມາຈາກທົງນາ. ເລອາໄດ້ອອກໄປພົບເພິ່ນ ແລະເວົ້າວ່າ, "ທ່ານຕ້ອງຫລັບນອນກັບຂ້ອຍຄືນນີ້, ເພາະຂ້ອຍໄດ້ວ່າຈ້າງທ່ານດ້ວຍຫມາກເຂືອລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ." ດັ່ງນັ້ນ ຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ຫລັບນອນກັບເລອາຄືນນັ້ນ.¹⁷ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຟັງເລອາ, ແລະນາງໄດ້ຕັ້ງທ້ອງ, ແລະໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນທີຫ້າແກ່ຢາໂຄບ.¹⁸ ເລອາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ປຣະທານຄ່າຈ້າງແກ່ຂ້ອຍ, ເພາະຂ້ອຍໄດ້ໃຫ້ຍິງຮັບໃຊ້ຂອງຂ້ອຍແກ່ຜົວຂ້ອຍ." ນາງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ອິດຊາຄາ.¹⁹ ນາງເລອາໄດ້ຕັ້ງທ້ອງອີກຄັ້ງ ແລະເກີດລູກຊາຍຄົນທີຫົກແກ່ຢາໂຄບ.²⁰ ນາງເລອາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ປຣະທານຂອງຂວັນຢ່າງດີແກ່ຂ້ອຍ. ບັດນີ້ຜົວຂອງຂ້ອຍຈະໃຫ້ກຽດແກ່ຂ້ອຍ ເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ໃຫ້ລູກຊາຍຫົກຄົນແກ່ລາວ." ນາງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ເຊບູໂລນ.²¹ ຫລັງຈາກນັ້ນນາງໄດ້ເກີດລູກສາວຄົນໜຶ່ງ ແລະໄດ້ເອີ້ນຊື່ນາງວ່າ ດີນາ.²² ພຣະເຈົ້າຄິດເຖິງນາງຣາເຊັນ ແລະຟັງນາງ. ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ນາງຖືພາ.²³ ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ. ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳເອົາຄວາມອົບອາຍຂອງຂ້ອຍອອກໄປ."²⁴ ນາງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າໂຢເຊບ, ແລະ ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເພີ່ມລູກ ຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ."²⁵ ຫລັງຈາກຣາເຊັນໄດ້ເກີດໂຢເຊບ, ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບລາບານວ່າ, "ຂໍສົ່ງຂ້ອຍໄປ, ເພື່ອທີ່ຂ້ອຍຈະໄປຍັງທີ່ບ້ານຂອງຂ້ອຍ ແລະ ດິນແດນຂອງຂ້ອຍ."²⁶ ຂໍມອບເມຍທັງຫລາຍຂອງຂ້ອຍ ແລະ ລູກທັງຫລາຍຂອງຂ້ອຍຜູ້ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ມາ ເພາະຂ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ທ່ານ, ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍໄປ, ເພາະທ່ານຮູ້ເຖິງການຮັບໃຊ້ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ທ່ານ."²⁷ ແຕ່ລາບານຕອບວ່າ, "ດຽວນີ້ຖ້າເຮົາເປັນທີ່ຊົນຊອບໃນສາຍຕາເຈົ້າ, ຂໍລໍໄວ້ກ່ອນເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ໂດຍການໃຊ້ການທຳນວາຍວ່າ ພຣະຢາເວໄດ້ອວຍພອນເຮົາເພາະເຈົ້າ."²⁸ ແລະເຂົາໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ, "ຈົ່ງບອກຄ່າຈ້າງຂອງເຈົ້າມາ, ເຮົາເຕັມໃຈທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າຈ້າງນັ້ນ."

²⁹ ຢາໂຄບຕອບລາບານວ່າ, "ທ່ານຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າຂ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ທ່ານຢ່າງໃດ, ແລະຝູງສັດລ້ຽງຂອງທ່ານຄືຢ່າງໃດເມື່ອຢູ່ກັບຂ້ອຍ.³⁰ ກ່ອນທີ່ຂ້ອຍຈະມາທ່ານມີຝູງສັດລ້ຽງແຕ່ຫນ້ອຍດຽວ. ຂະນະນີ້ມັນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຫລວງຫລາຍ. ພຣະຢາເວໄດ້ອວຍພອນທ່ານໃນທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດ. ແລ້ວເມື່ອໃດຂ້ອຍຈຶ່ງຈະໄດ້ຈັດຕັ້ງມາສຳລັບຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ."

³¹ ດັ່ງນັ້ນລາບານເວົ້າວ່າ, "ຈະໃຫ້ເຮົາຈ່າຍອັນໃດແກ່ເຮົາ?" ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ທ່ານບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ອັນໃດແກ່ຂ້ອຍ. ຖ້າທ່ານຈະເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຈະລ້ຽງ ແລະ ດູແລຮັກສາຝູງສັດຂອງທ່ານອີກຄັ້ງ.³² ໃນມື້ນີ້ໃຫ້ຂ້ອຍຢ່າງຜ່ານຝູງສັດທັງຫມົດ, ຂອງທ່ານຂໍ້ແຍກແກະທຸກຕົວທີ່ມີຈຸດ, ແລະດ່າງ ແລະ ສີດ່າທຸກໆຕົວອອກຈາກຝູງ, ແລະ ແບ້ທຸກຕົວທີ່ມີຈຸດ ແລະດ່າງທຸກຕົວອອກຈາກຝູງ. ເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ອຍ."

³³ ຄວາມສັດຊື່ຂອງຂ້ອຍຈະຍືນຍັນຂ້ອຍ, ໃນພາຍຫລັງເມື່ອທ່ານຈະມາກວດສອບຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ອຍ. ທຸກຕົວທີ່ບໍ່ດ່າງ ແລະບໍ່ມີຈຸດທ່າມກາງແບ້ທັງຫລາຍ, ແລະສີດ່າ ທ່າມກາງແກະທັງຫລາຍຖ້າເຫັນຈັກຕົວໃນຝູງສັດຂອງຂ້ອຍ, ຈະຖືວ່ານັ້ນເປັນການລັກມາ."³⁴ ລາບານໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຕົກລົງ. ໃຫ້ເປັນໄປຕາມທີ່ເຮົາເວົ້ານັ້ນ."

³⁵ ມື້ນັ້ນ ລາບານໄດ້ແຍກແບ້ໂຕຜູ້ທັງຫລາຍຊຶ່ງມີລາຍຍາວແລະຈຸດ, ແລະແບ້ໂຕແມ່ທັງຫມົດທີ່ດ່າງແລະມີຈຸດ, ທຸກໂຕທີ່ມີສີຂາວ, ແລະແກະທຸກໂຕທີ່ມີສີດ່າ, ແລະໃຫ້ພວກມັນຢູ່ໃນມືຂອງພວກລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.³⁶ ລາບານໄດ້ແຍກຝູງສັດຂອງເຂົາ ກັບຂອງຢາໂຄບ. ໃຫ້ຢູ່ຫ່າງກັນໄລຍະຫ່າງເດີນເຖິງສາມວັນ. ດັ່ງນັ້ນຢາໂຄບຍັງຄົງໄດ້ລ້ຽງສັດທີ່ເຫລືອຂອງລາບານ.

³⁷ ຢາໂຄບໄດ້ເອົາງ່າໄມ້ຈາກຕົ້ນຈັນປ່າ ຕົ້ນຫມາກບົກ, ແລະຕົ້ນຫຼກວາງ ແລະປອກເປືອກໃຫ້ເປັນລາຍເຮັດໃຫ້ເຫັນເນື້ອໄມ້ສີຂາວດ້ານໃນ.

³⁸ ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ວາງງ່າໄມ້ທີ່ເຂົາໄດ້ປອກເປືອກຕໍ່ຝູງສັດຂ້າງຫນ້າອ່າງນ້ຳທີ່ສັດໄດ້ເຂົ້າກິນ. ພວກມັນໄດ້ຕັ້ງທ້ອງເມື່ອພວກມັນເຂົ້າມາກິນນ້ຳ.

³⁹ ຝູງສັດໄດ້ແພ່ຜັນຂ້າງຫນ້າກິ່ງໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນ; ແລະຝູງສັດເກີດລູກອອນມີລາຍເປັນ, ດ່າງ ແລະມີຈຸດ.⁴⁰ ຢາໂຄບໄດ້ແຍກລູກແກະເຫລົ່ານີ້ອອກ, ແຕ່ເຮັດໃຫ້ສ່ວນທີ່ເຫລືອຫນ້າໄປທາງຝູງສັດທີ່ມີສີລາຍ ແລະແກະດ່າງທັງຫມົດໃນຝູງຂອງລາບານ. ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ແຍກຝູງສັດຂອງເຂົາສຳລັບເຂົາເອງຕ່າງຫາກ ແລະບໍ່ໄດ້ນຳໄປລວມກັບຝູງສັດຂອງລາບານ.

⁴¹ ເມື່ອແກະທີ່ແຂງແຮງໃນຝູງກຳລັງປະສົມຜັນ, ຢາໂຄບກໍຈະວາງງ່າໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນ ໃນຮາງນ້ຳຕໍ່ຫນ້າຝູງແກະ, ດັ່ງນັ້ນພວກມັນຈະຕັ້ງທ້ອງທ່າມກາງງ່າໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນ.⁴² ແຕ່ຫາກສັດທີ່ອ່ອນແອໃນຝູງເຂົ້າມາເຂົາຈະບໍ່ວາງງ່າໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ຫນ້າພວກມັນ. ດັ່ງນັ້ນສັດໂຕທີ່ອ່ອນແອຂອງລາບານ, ແລະໂຕທີ່ແຂງແຮງກໍຕົກເປັນຂອງຢາໂຄບ.

⁴³ ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີເຂົາໄດ້ສັດຝູງໃຫຍ່, ຍິ່ງຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍ, ແລະຊາຍຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍ ແລະ, ອູດທັງຫລາຍ, ແລະລໍທັງຫລາຍ.

31 ¹ ຂະນະນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ຍື່ນຖ້ອຍຄ່າຂອງພວກລູກຊາຍຂອງລາບານ, ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, "ຢາໂຄບໄດ້ເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພໍ່ພວກເຮົາໄປ, ແລະຈາກຊັບສິນຂອງພໍ່ເຮົານັ້ນເອງ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ມີຄວາມຮັ່ງມີທັງຫມົດນີ້."² ຢາໂຄບໄດ້ເຫັນທ່າທີ່ຂອງລາບານ.

ເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າຄວາມຄິດຂອງລາບານທີ່ມີຕົນນັ້ນໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ. ³ ແລ້ວພຣະຢາເວກໍໄດ້ບອກລາວວ່າ, "ຈົ່ງກັບຄືນໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາ ແລະຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາຈະຢູ່ກັບເຮົາ."

⁴ ຢາໂຄບໄດ້ໃຫ້ຄືນໄປ ແລະ ເອີ້ນຫນາງຮາເຊັນ ແລະ ນາງເລອາໃຫ້ໄປຍັງທ້ອງທົ່ງໄປທີ່ຝູງສັດ.⁵ ແລະ ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນວ່າພໍ່ຂອງພວກເຮົາທີ່ມີຕໍ່ຂ້ອຍໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ, ແຕ່ພຣະເຮົາຂອງພໍ່ຂ້ອຍສະຖິດຢູ່ນຳຂ້ອຍ. ພວກເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ມັນເປັນພອນກຳລັງທັງຫມົດຂອງຂ້ອຍທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ພໍ່ຂອງພວກເຮົາ.

⁶ ພໍ່ຂອງພວກເຮົາໄດ້ຫລອກລວງຂ້ອຍ ແລະປັບປ່ຽນຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ອຍເຖິງສິບເທື່ອ, ແຕ່ພຣະເຮົາບໍ່ໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ເພີ່ມທ່າຮ້າຍຂ້ອຍ.⁷ ຖ້າເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ສັດຕິວທີ່ດ່າງຈະເປັນຄ່າຈ້າງຂອງເຮົາ, ຈາກນັ້ນຝູງສັດທັງຫມົດກໍຈະໃຫ້ລູກເປັນດ່າງ. ຖ້າເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າໃຫ້ໂຕທີ່ລາຍເປັນຄ່າຈ້າງຂອງເຮົາ, ຈາກນັ້ນຝູງສັດທັງຫມົດກໍຈະໃຫ້ລູກເປັນລາຍ."⁸ ດ້ວຍວິທີການນີ້ພຣະເຮົາໄດ້ນຳເອົາຝູງສັດລ້ຽງຂອງພໍ່ພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ມອບພວກມັນໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ.

⁹ ໃນລະດູປະສົມຜັນສັດ, ໃນຄວາມຝັນນັ້ນ ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນພວກແບ້ໂຕຜູ້ກຳລັງປະສົມຜັນກັບຝູງສັດນັ້ນ. ພວກແບ້ໂຕຜູ້ເປັນແບ້ລາຍ, ແບ້ດ່າງ, ແລະແບ້ມີຈຸດ.¹⁰ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍທາງຄວາມຝັນວ່າ, "ຢາໂຄບເອີຍ" ຂ້ອຍຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫນີ້."

¹² ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງເຖິງຫນ້າ ແລະ ເບິ່ງພວກແບ້ໂຕຜູ້ທີ່ກຳລັງປະສົມຜັນໃນຝູງສັດນັ້ນ. ພວກມັນເປັນແບ້ລາຍ, ແບ້ດ່າງ, ແລະ ແບ້ມີຈຸດ. ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ເຫັນທຸກໆສິ່ງທີ່ລາບານກຳລັງເຮັດກັບເຮົາ.¹³ ເຮົາແມ່ນພຣະເຮົາແຕ່ງເປັນເດອນ, ຫຼືຊົງເຮົາໄດ້ເຈີມເສົ້າຫີນຕົ້ນຫນຶ່ງ, ຫຼືເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄຳສາບານແກ່ເຮົາ. ບັດນີ້ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະໄປຈາກແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນເກີດຂອງເຮົາ."

¹⁴ ຮາເຊັນ ແລະເລອາໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ, "ຍັງຈະມີສ່ວນໃດ ຫລືມຣະດົກເຫລືອສຳລັບພວກເຮົາໃນບ້ານຂອງພໍ່ອີກບໍ່?"¹⁵ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດກັບເຮົາຄືຄົນຕ່າງຊາດບໍ່? ເພາະເພິ່ນໄດ້ຂາຍເຮົາ ແລະໄດ້ໃຊ້ເງິນຂອງເຮົາໄປຫມົດແລ້ວດ້ວຍ.¹⁶ ເພາະຄວາມຮັ່ງມີທັງຫມົດພຣະເຮົາໄດ້ເອົາໄປຈາກພໍ່ຂອງພວກເຮົາ ແລະດຽວນີ້ມັນເປັນຂອງພວກເຮົາ ແລະລູກໆ ທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ. ບັດນີ້, ທ່ານຈຶ່ງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຮົາໄດ້ບອກທ່ານເຖິດ."

¹⁷ ຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະເອົາລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາ ແລະເມຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາຂຶ້ນຂີ້ຫລັງອູດ.

¹⁸ ເຂົາໄດ້ໄລ່ອ້ອນຝູງສັດທັງຫມົດຂອງເຂົາໄປຂ້າງຫນ້າເຂົາ, ພ້ອມກັບຊັບສິນທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ລວມທັງຝູງສັດທີ່ເຂົາຫາມາໄດ້ໃນປັດດານອາຣຳ. ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ອອກເດີນທາງເພື່ອໄປຫາອີຊາກພໍ່ຂອງເຂົາໃນແຜ່ນກາງອາຣານ.

¹⁹ ເມື່ອລາບານອອກໄປຕັດຂົນແກະຂອງເຂົາ, ນາງຮາເຊັນໄດ້ລັກເອົາພວກພະຄົວເຮືອນຂອງພໍ່ນາງໄປດ້ວຍ.²⁰ ຢາໂຄບໄດ້ຫລອກລາບານຊາວອາຣຳ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ບອກເພິ່ນວ່າເຂົາກຳລັງຈະຈາກໄປ.²¹ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຫນີໄປພ້ອມກັບສິ່ງທັງຫມົດທີ່ເຂົາມີ, ແລະຂວ້າມແມ່ນ້ຳໄປຢ່າງຮີບດ່ວນ ແລະມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງດິນແດນເນີນຟູກີເລອາດ.

²² ໃນວັນທີສາມ ລາບານໄດ້ຮັບການບອກເລົ່າວ່າຢາໂຄບໄດ້ຫນີໄປແລ້ວ.²³ ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາຍາຕທັງຫລາຍຂອງເພິ່ນແລະເດີນທາງໄລ່ຕາມເຂົາເປັນເວລາເຈັດວັນ. ເພິ່ນໄດ້ຕາມມາຫນ້າຢາໂຄບໃນດິນແດນເນີນຟູກີເລອາດ.

²⁴ ຂະນະນັ້ນ ພຣະເຮົາໄດ້ສະເດັດມາຫລາຍລາຍຊາວອາຣຳໃນຄວາມຝັນໃນຕອນກາງຄືນ ແລະກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, "ຈົ່ງລະວັງ ຫຼືເຮົາຈະເວົ້າກັບຢາໂຄບບໍ່ວ່າດີຫລືຮ້າຍ."²⁵ ລາບານໄດ້ໄລ່ມາຫນ້າຢາໂຄບ. ຂະນະທີ່ຢາໂຄບຕັ້ງເຕັ້ນຂອງເຂົາໃນດິນແດນເທິງເນີນຟູເຊັນກັນ. ລາບານກໍໄດ້ຕັ້ງເຕັ້ນກັບພວກຍາຕຂອງເພິ່ນໃນດິນແດນເນີນຟູກີເລອາດ.

²⁶ ລາບານໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຫລອກລວງເຮົາ, ແລະພາພວກລູກສາວຂອງເຮົາຫນີມາເຫມືອນດັ່ງຍິງຊະເລີຍເສີກ?"²⁷ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຫນີມາແບບລັບໆ ແລະຫລອກລວງເຮົາ ແລະບໍ່ບອກເຮົາ? ເຮົາຢາກຈະສົ່ງເຮົາ ດ້ວຍການລ້ຽງສະຫລອງ ແລະຮ້ອງເພງ, ດ້ວຍລຳມະນາດ ແລະຝົນເຂົ້າຄູ່.²⁸ ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຮົາຈຸບລາຫລານທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ແລະລູກສາວທັງຫລາຍຂອງເຮົາ. ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ໂງ່າໆເຊັ່ນນີ້.

²⁹ ມັນເປັນອຳນາດຂອງເຮົາທີ່ຈະທຳຮ້າຍເຮົາ, ແຕ່ພຣະເຮົາຂອງພໍ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກັບເຮົາເມື່ອຄືນນີ້ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງລະວັງ ຫຼືເຮົາຈະເວົ້າກັບຢາໂຄບບໍ່ວ່າຈະດີຫລືຮ້າຍ."³⁰ ດຽວນີ້ເຮົາໄດ້ຫນີອອກມາ ເພາະວ່າເຮົາຢາຖະຫນາທີ່ຈະກັບໄປຍັງບ້ານຂອງພໍ່ເຮົານານແລ້ວ. ແຕ່ເປັນຫຍັງ ເຮົາຈຶ່ງລັກເອົາພວກພະຂອງເຮົາມາດ້ວຍ."

³¹ຢາໂຄບຕອບວ່າ, "ເພາະວ່າຂ້ອຍຢ້ານ ແລະຄິດວ່າທ່ານຈະໃຊ້ກຳລັງບັບບັງຄັບເອົາລູກສາວທັງຫຼາຍຂອງທ່ານ ໄປຈາກຂ້ອຍດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງອອກມາຢ່າງລັບໆ." ³²ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ລັກພວກພະຂອງທ່ານມາ. ຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ຕໍ່ຫນ້າຍາດພີ່ນ້ອງທັງຫຼາຍຂອງເຮົາຈຶ່ງພິຈາລະນາວ່າອັນໃດທີ່ຢູ່ກັບຂ້ອຍ, ແລະເປັນຂອງທ່ານ ແລະນຳໄປເຖິງ." ເພາະວ່າ ຢາໂຄບບໍ່ຮູ້ວ່າ ຣາເຊັນໄດ້ລັກພວກມັນມາ. ³³ລາບານໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຕັ້ນຂອງຢາໂຄບ. ເຂົາໄປໃນເຕັ້ນຂອງເລອາ, ແລະເຂົາໄປໃນເຕັ້ນຂອງຢິງຮັບໃຊ້ທັງສອງ, ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ພົບພວກມັນ. ເພິ່ນໄດ້ອອກມາຈາກເຕັ້ນຂອງເລອາ ແລະເຂົາໄປໃນເຕັ້ນຂອງຣາເຊັນ. ³⁴ຂະນະນັ້ນຣາເຊັນໄດ້ນຳພວກພະຂອງຄົວເຮືອນມາ, ເກັບໄວ້ໃນຖົງອານໃສ່ຫລັງສູດ, ແລະນັ່ງຫັບພວກມັນໄວ້. ລາບານໄດ້ຫາຫົວເຕັ້ນທັງຫມົດແຕ່ບໍ່ໄດ້ພົບພວກມັນ. ³⁵ນາງໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງນາງວ່າ, "ຢ່າຮ້າຍລູກເລີຍ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ, ທີ່ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດລູກຢືນຕໍ່ຫນ້າທ່ານໄດ້, ເພາະຂ້ອຍກຳລັງຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາຂອງຂ້ອຍ." ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຫາແຕ່ບໍ່ໄດ້ພົບພວກພະຄົວເຮືອນຂອງເຂົາ. ³⁶ຢາໂຄບໄດ້ຮ້າຍ ແລະໄດ້ຖຽງກັບລາບານ. ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດ? ຄວາມບາບຂອງຂ້ອຍຄືຫຍັງ, ທີ່ທ່ານຕ້ອງຮັບດ່ວນຕິດຕາມຂ້ອຍມາ?" ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຄິນຫາສິ່ງຂອງທັງຫມົດຂອງຂ້ອຍແລ້ວ. ທ່ານພົບອັນໃດຂອງພວກເຄື່ອງໃຊ້ໃນຄົວເຮືອນທັງຫມົດ? ນຳພວກມັນມາຕັ້ງໄວ້ທີ່ນີ້ຕໍ່ຫນ້າຍາດຂອງຂ້ອຍ, ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຕິດສິນຄວາມລະຫວ່າງເຮົາທັງສອງຝ່າຍ. ³⁸ຂ້ອຍໄດ້ຢູ່ກັບທ່ານ. ແກະໂຕແມ່ທັງຫລາຍຂອງທ່ານ ແລະ ແບໂຕແມ່ທັງຫລາຍບໍ່ເຄີຍເສຍ, ຫລືຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍກິນລູກແກະເຖິງໃດໆຈາກຝູງສັດທັງຫລາຍຂອງທ່ານ. ³⁹ໂຕທີ່ຖືກສັດປ່າກັດຕາຍ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ນຳກັບມາໃຫ້ທ່ານ. ແຕ່ຂ້ອຍໄດ້ໃຊ້ແທນໃຫ້, ທ່ານໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍຊິດໃຊ້ແທນສັດທຸກຕົວທີ່ເສຍຫາຍ. ບໍ່ວ່າຈະຖືກລັກໃນຕອນກາງເວັນ, ແລະ ຕອນກາງຄືນ. ⁴⁰ຂ້ອຍໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ໃນເວລາກາງເວັນທີ່ຮ້ອນແຜດເຜົາຂ້ອຍ, ແລະຫມະໃນຕອນກາງຄືນ; ແລະຂ້ອຍໄດ້ອອກໄປໂຄຍບໍ່ໄດ້ນອນຕາຫລັບ. ⁴¹ຊາວປັມນິທີ່ຂ້ອຍໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຄົວເຮືອນຂອງທ່ານ. ຂ້ອຍໄດ້ທ່າງານໃຫ້ທ່ານສືບສືບເພື່ອລູກສາວທັງສອງຄົນຂອງທ່ານ, ແລະອີກຫົກປີເພື່ອຝູງສັດລ້ຽງຂອງທ່ານ. ທ່ານໄດ້ປັບປຸງຄຳຮ້ອງຂອງຂ້ອຍເຖິງສືບເຫຼືອ. ⁴²ຖ້າພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ຂ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະພຣະອົງດຽວທີ່ອີຊາກເກງກົວ, ບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳຂ້ອຍ, ແນ່ນອນປານນີ້ທ່ານຄົງຈະສົ່ງຂ້ອຍໄປມືເປົ່າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຫັນການກົດຂີ່ຂົມເຫຼັງຂອງຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍເຮັດວຽກງານຫນັກຢ່າງໃດ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງວ່າກ່າວທ່ານເມື່ອຄືນນີ້." ⁴³ລາບານໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, "ພວກລູກສາວກໍ່ເປັນລູກສາວທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ພວກຫລານໆກໍ່ເປັນຫລານທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ແລະຝູງສັດທັງຫລາຍກໍ່ຄືຝູງສັດຂອງເຮົາ. ທັງຫມົດທີ່ເຈົ້າເຫັນລ້ວນເປັນຂອງເຮົາ, ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດໃນວັນນີ້ເພື່ອພວກລູກສາວຂອງເຮົາ, ຫລືເພື່ອລູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ເກີດມາ? ⁴⁴ດັ່ງນັ້ນ, ມາເຖິງໃຫ້ເຮົາມາເຮັດພັນທະສັນຍາກັນລະຫວ່າງ, ເຈົ້າກັບເຮົາ, ແລະໃຫ້ພັນທະສັນຍານັ້ນເປັນພະຍານລະຫວ່າງເຈົ້າກັບເຮົາ." ⁴⁵ດັ່ງນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ນຳກ້ອນຫີນມາ ແລະຕັ້ງເປັນກອງ. ⁴⁶ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບພວກຍາດຂອງເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງເກັບກ້ອນຫີນມາລວມກັນ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເກັບກ້ອນຫີນ. ມາເຮັດເປັນກອງຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ກິນລ້ຽງໃກ້ກອງຫີນນັ້ນ. ⁴⁷ລາບານໄດ້ເອີ້ນມັນວ່າ ເຢກາສາຮາດູຫາ, ແຕ່ຢາໂຄບເອີ້ນມັນວ່າ ຄາລີເອັດ. ⁴⁸ລາບານໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ວັນນີ້ກອງຫີນນີ້ຈະເປັນສິ່ງເຄື່ອນໃຈລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ." ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າ ຄາລີເອັດ. ⁴⁹ມັນຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ ມີຊະປາດ້ວຍ, ເພາະວ່າລາບານໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຊິງເຝົ້າຄອຍເບິ່ງລະຫວ່າງເຈົ້າກັບເຮົາ, ເມື່ອເຮົາພົ້ນຈາກສາຍຕາຊິງກັນ ແລະກັນ". ⁵⁰ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດບໍ່ຕິດລູກສາວທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ຫລືຖ້າເຈົ້າໄປມີເມຍໃຫມ່ຫຼືນອກເຫນືອໄປຈາກລູກສາວທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງ, ຈະບໍ່ເຫັນພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພະຍານລະຫວ່າງເຈົ້າກັບເຮົາ." ⁵¹ລາບານໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບ, "ຈົ່ງເບິ່ງກອງຫີນນີ້, ແລະເບິ່ງໄປທີ່ເສົາຫີນຊົງເຮົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້, ລະຫວ່າງເຈົ້າກັບເຮົາ. ⁵²ກອງຫີນນີ້ເປັນພະຍານ, ແລະເສົາຫີນນີ້ກໍ່ເປັນພະຍານ, ທີ່ເຮົາຈະ ບໍ່ຜ່ານເຂົ້າໄປເກີນກວ່າເສົານີ້ໄປຫາເຈົ້າ, ແລະທີ່ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ຜ່ານເຂົ້າໄປເກີນກວ່າກອງຫີນນີ້ໄປຫາເຮົາເພື່ອທີ່ຈະທຳຮ້າຍກັນ. ⁵³ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະພະຂອງນາໂຮ, ແລະພວກພະທັງຫລາຍຂອງພໍ່ພວກເຂົາ, ຈະເປັນຜູ້ຕິດສິນຄວາມລະຫວ່າງເຮົາ." ⁵⁴ຢາໂຄບໄດ້ສາບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ທີ່ອີຊາກພໍ່ຂອງທ່ານຢ່າເກງ. ⁵⁵ຢາໂຄບໄດ້ຖ່ວຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ເນີນຜູ້ ແລະໄດ້ເຊັນພວກຍາດຂອງຕົນມາກິນອາຫານ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກິນ ແລະໃຊ້ເວລາທັງຄືນເທິງຜູ້ເຂົ້ານັ້ນ. ⁵⁶ລາບານໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າໆ, ຈຸບພວກຫລານຊາຍຂອງເພິ່ນ ແລະພວກລູກສາວຂອງເພິ່ນ ແລະອວຍພອນພວກເຂົາ ຈາກນັ້ນລາບານກໍ່ໄດ້ຈາກໄປ ແລະກັບໄປຍັງຢ້ານເມືອງຂອງຕົນ.

32 ¹ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາພົບເຂົາ. ²ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ເຫັນພວກເພິ່ນ ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ນິຄີທີ່ພັກຂອງພຣະເຈົ້າ." ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາໄດ້ເອີ້ນຊື່ທີ່ນັ້ນວ່າ ມະຫານາອິມ.

³ຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງພວກຄົນນຳຂ່າວໄປລ່ວງຫນ້າເຂົາໄປຫາເອຊາວອ້າຍຂອງຕົນ ໃນແຜ່ນດິນເສອີ ໃນດິນແດນຂອງເອໂດມ. ⁴ເຂົາໄດ້ສົ່ງຄົນນຳຂ່າວ, ກ່າວວ່າ, "ນິຄີສົງທິພວກເຈົ້າຈະເວົ້າກັບເອຊາວເຈົ້ານາຍຂອງເຮົານິຄີ: ສົງທິຢາໂຄບ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເວົ້າຄືຂ້ອຍໄດ້ຢູ່ກັບລາບານ, ແລະໄດ້ເລືອນເວລາກັບມາຂອງຂ້ອຍຈົນເຖິງເວລານີ້. ⁵ຂ້ອຍມີຝູງງົວ, ຝູງລໍ, ແລະ ຝູງສັດລ້ຽງ, ພ່ອມຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ຊາຍ, ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ຍິງ. ຂ້ອຍໄດ້ສົ່ງສານນີ້ມາເຖິງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ, ເພື່ອທີ່ຂ້ອຍຈະໄດ້ມີຄວາມຊອບໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ."

⁶ພວກຄົນນຳຂ່າວໄດ້ກັບມາຫາຢາໂຄບແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ໄປຫາເອຊາວອ້າຍຂອງທ່ານແລ້ວ. ເພິ່ນກຳລັງມາເພື່ອຈະພົບທ່ານ, ແລະມີຜູ້ຊາຍສື່ອຍຄົນມາກັບເພິ່ນ." ⁷ຢາໂຄບກໍ່ໄດ້ມີຄວາມຢ້ານກົວ ແລະອຸກໃຈ. ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງພວກຄົນທີ່ມາກັບເຂົາເປັນສອງພວກ, ແລະແຍກຝູງສັດລ້ຽງຝູງແກະ, ຝູງແບ້, ຝູງງົວ, ແລະ ຝູງອູດອອກເປັນສອງພວກດ້ວຍ. ⁸ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຖ້າເອຊາວມາພົບພວກກຸ່ມທີ່ຫນຶ່ງ ແລະໂຈມຕີ, ຈາກນັ້ນພວກກຸ່ມທີ່ສອງທີ່ເຫລືອຈະໄດ້ຫນີຫັນ."

⁹ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ໂອ ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະບູຣຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວຊິງໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ຈົ່ງກັບໄປຍັງພູມລຳເນົາຂອງເຈົ້າ, ແລະຍາດພີ່ນ້ອງ ຂອງເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ." ¹⁰ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄຳພໍກັບການກະທຳທັງສິນຂອງພຣະອົງຕາມພັນທະສັນຍາແຫ່ງຄວາມສັດຊື່ ແລະຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ຊົງຄຸນຄ່າທັງຫມົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ເພາະດ້ວຍພຽງໄມ້ເຫຼົ້າຂອງພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂວ້າມຸມມຸມນັ້ນ, ແລະດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນສອງເຜົ່າ.

¹¹ຂໍຊົງໃຜດຳລົງຊື່ຂ້ານ້ອຍ ຈາກເງື່ອນມືຂອງອ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຈາກມືຂອງເອຊາວ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຢ້ານວ່າ, ເຂົາຈະມາ ແລະໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ ແລະແມ່ທັງຫລາຍ ແລະເດັກນ້ອຍ. ¹²ແຕ່ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງແນ່ນອນ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າເປັນເຫມືອນ ດັ່ງເມັດຊາຍແຫ່ງທ້ອງໜະເລ, ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດນັບຈຳນວນພວກເຂົາໄດ້."

¹³ຢາໂຄບໄດ້ພັກທີ່ນັ້ນຄືນນັ້ນ. ເຂົາໄດ້ເອົາບາງສິ່ງທີ່ເຂົາມີຢູ່ກັບເຂົາຈັດເປັນຂອງກຳນັນສຳລັບເອຊາວ, ອ້າຍຂອງເຂົາ: ¹⁴ແບ້ໂຕແມ່ 200 ໂຕ, ແລະ ແບ້ໂຕຜູ້ 20 ໂຕ, ແກະໂຕແມ່ 200 ໂຕ, ແລະ ແກະໂຕຜູ້ 20 ໂຕ, ¹⁵ອູດທີ່ກຳລັງໃຫ້ນົມຢູ່ 30 ໂຕ, ແລະ ລູກອູດໂຕຜູ້ທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ງົວໂຕແມ່ 40 ໂຕ,

ແລະງົວໂຕຜູ້ 10 ໂຕ, ລໍໂຕແມ່ 20 ໂຕ, ແລະ ລໍໂຕຜູ້ 10 ໂຕ.¹⁶ ເຂົາໄດ້ມອບສັດເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນມືພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາ, ແຕ່ລະຝູງແຍກກັນ. ເຂົາໄດ້ເວົ້າພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງໄປຂ້າງຫນ້າຂອງເຮົາ ແລະ ປ່ອຍໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງແຕ່ລະຝູງ."

¹⁷ເຂົາໄດ້ສັງເກດຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ທີ່ຫນຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ເວລາເອຊາວຮ້າຍຂອງເຮົາ ມີພວກເຈົ້າ, ແລະຖາມວ່າ, "ພວກເຈົ້າເປັນຄົນຂອງໃຜ? ພວກເຈົ້າກຳລັງຈະໄປໃສ? ໃຜເປັນເຈົ້າຂອງຝູງສັດທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພວກເຈົ້າ?"¹⁸ ຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຕອບວ່າ, "ພວກມັນເປັນຂອງຢາໂຄບ. ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ພວກມັນເປັນຂອງຕ້ອນທີ່ໄດ້ສົ່ງໄປໃຫ້ເອຊາວ. ເຈົ້າຢາຍຂອງເພີນ, ເບິ່ງເຖິງ ເຂົາກຳລັງຕາມພວກເຮົາມາ."

¹⁹ຢາໂຄບໄດ້ສັງຄົມໃຊ້ກຸ່ມທີ່ສອງ, ແລະກຸ່ມທີ່ສາມ, ແລະຜູ້ຊາຍທັງຫມົດທີ່ຕິດຕາມຝູງສັດທັງຫລາຍ. ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເມື່ອພວກເຈົ້າມີພວກເຮົາ ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງເວົ້າກັບເຂົາຢ່າງດຽວກັນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າດ້ວຍວ່າ, "ຢາໂຄບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານກຳລັງຕາມພວກເຮົາມາ." ເພາະເຂົາໄດ້ຄິດວ່າ, "ຂ້ອຍຈະປອບໃຈເພີນດ້ວຍພວກຂອງຕ້ອນທີ່ຂ້ອຍກຳລັງສົ່ງໄປລ່ວງຫນ້າ. ຈາກນັ້ນພາຍຫລັງ, ເມື່ອຂ້ອຍຈະພົບລາວ ບາງທີລາວອາດຈະຍອມຮັບຂ້ອຍ."²¹ ດັ່ງນັ້ນຂອງຕ້ອນທັງຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ຖືກສົ່ງໄປກ່ອນຫນ້າເຂົາ. ຕົວເຂົາເອງຢູ່ຄ້າງຄົນຢູ່ທີ່ຄ້າຍຝັກ.

²²ຢາໂຄບໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນກາງຄືນ, ແລະນຳເອົາເມຍທັງສອງຂອງເຂົາ, ຄົນຮັບໃຊ້ທັງສອງຂອງເຂົາ, ແລະລູກຊາຍສິບເອັດຄົນຂອງເຂົາເຂົາໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາຂວ້າມືທີ່ຕື່ນຂອງແມ່ນ້ຳຢັບໂບກ.²³ ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຂົາໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາຂວ້າມືແມ່ນ້ຳໄປກັບຊັບສິນຂອງເຂົາທັງຫມົດ.

²⁴ຢາໂຄບຖືກປະໂຫຍດຢູ່ຄົນດຽວ, ແລ້ວມີຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງມາກຸມປ້າສູ້ກັບເຂົາຈົນເຖິງຮຸ່ງເຮົາ.²⁵ ເມື່ອຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນວ່າ, ຕົນບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຢາໂຄບໄດ້. ເຂົາໄດ້ທູບແອວຂອງຢາໂຄບຈົນພົກໂບກເມື່ອເຂົາໄດ້ປ້າສູ້ກັບຊາຍຄົນນັ້ນ.²⁶ ຊາຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ປ່ອຍເຮົາໄປເທພາະ, ເພາະກຳລັງຈະເຊົາແລ້ວ." ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຈະບໍ່ປ່ອຍທ່ານໄປ, "ນອກຈາກທ່ານຈະອວຍພອນຂ້ອຍກ່ອນ."

²⁷ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າຊື່ຫຍັງ?" ຢາໂຄບໄດ້ຕອບວ່າ, "ຢາໂຄບ."²⁸ ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າຢາໂຄບອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າອິສະຣາເອນ. ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະພວກຜູ້ຊາຍ ແລະໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ."

²⁹ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ກະລຸນາປອກຊື່ຂອງທ່ານໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ແດ່." ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຖາມຊື່ຂອງເຮົາ?" ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນເຂົາທີ່ນັ້ນ.³⁰ ຢາໂຄບໄດ້ເອີ້ນຊື່ສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າເປນີເອນ, ເພາະເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຫນ້າຕໍ່ຫນ້າ, ແລະຊີວິດຂອງຂ້ອຍຍັງຢູ່ຕໍ່ໄປ."

³¹ເມື່ອຢາໂຄບອອກໄປຈາກເປນີເອນ ຕາເວັນກໍກຳລັງຂຶ້ນ. ເພີນຢ່າງຂາຍເປັນໄປ ເພາະເຈັບແອວ.³² ນິຕິສາເຫດທີ່ຊາວອິສະຣາເອນ ທຸກມື້ນີ້ບໍ່ກິນຊີ້ນເອີ້ນທີ່ຕໍ່ກັບແອວ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ຂັດແອວ, ເພາະວ່າຊາຍຄົນນັ້ນເຮັດໃຫ້ເອີ້ນເຫລົ່ານັ້ນບາດເຈັບ ຂະນະທີ່ແອວຂອງຢາໂຄບບາດເຈັບ.

33 ¹ຢາໂຄບໄດ້ຫລຽວຂຶ້ນໄປຄູ ແລະເບິ່ງເຖິງເອຊາວກຳລັງເຂົ້າມາ, ພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍສີ່ອ່ອຍຄົນ. ຢາໂຄບໄດ້ແບ່ງເດັກທັງຫລາຍທ່າມກາງເລອາ, ຮາເຊັນ, ແລະຍິງຮັບໃຊ້ທັງສອງ.² ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ໃຫ້ພວກຍິງຮັບໃຊ້ ແລະລູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຢູ່ຂ້າງຫນ້າ, ຕາມດ້ວຍເລອາ ແລະລູກທັງຫລາຍຂອງນາງ, ແລະຕາມດ້ວຍຮາເຊັນກັບໂຢເຊັບຢູ່ທາງຫລັງ.³ ຕົວເຂົາເອງຢູ່ຂ້າງຫນ້າພວກເຂົາ. ເຂົາໄດ້ໂຄ້ງຄຳນັບລົງເຖິງພື້ນເຈັດເທື່ອຈົນເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ຮ້າຍຂອງເຂົາ.

⁴ເອຊາວໄດ້ແລ່ນໄປພົບເຂົາ, ໄດ້ສວມກອດເຂົາກອດຄໍເຂົາ, ແລະຈູບເຂົາ. ຈາກນັ້ນພວກເຂົາພາກັນຮ້ອງໄຫ້.⁵ ເມື່ອເອຊາວມືນຕາຂຶ້ນເບິ່ງ, ເຂົາໄດ້ເຫັນພວກຜູ້ຍິງ ແລະເດັກທັງຫລາຍ. ລາວຈຶ່ງຖາມວ່າ, "ຄົນເຫລົ່ານີ້ຫມາຍເຖິງເປັນໃຜ?" ຢາໂຄບໄດ້ຕອບວ່າ, "ບັນດາລູກທັງຫລາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະເມດຕາປຣະທານໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ."

⁶ຈາກນັ້ນພວກຍິງຮັບໃຊ້ໄດ້ເຂົ້າມາຂ້າງຫນ້າ ພ້ອມກັບລູກທັງຫລາຍຂອງພວກນາງ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ໂຄ້ງຄຳນັບ.⁷ ຕໍ່ມາເລອາພ້ອມທັງຫລາຍລູກທັງຫລາຍຂອງນາງ ໄດ້ເຂົ້າມາຂ້າງຫນ້າ ແລະໂຄ້ງຄຳນັບດ້ວຍ. ສຸດທ້າຍແມ່ນຮາເຊັນ ພ້ອມດ້ວຍໂຢເຊັບໄດ້ເຂົ້າມາຂ້າງຫນ້າແລະໂຄ້ງຄຳນັບ.⁸ ເອຊາວໄດ້ຖາມວ່າ, "ເຈົ້າຫມາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດກັບບັນດາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນ?" ຢາໂຄບຕອບວ່າ, "ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ຊອບໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າຢາຍຂອງຂ້ອຍ."

⁹ເອຊາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຮົາມີພຽງພໍຢູ່ແລ້ວ, ນ້ອງເຮົາເອີຍ. ຈົ່ງກັບໄວ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີໄວ້ເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງເທພາະ."¹⁰ ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຢາເລີຍ, ກະລຸນາເທພາະ, ຫາກຂ້ອຍເປັນທີ່ຊອບໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ, ກໍ່ຂໍໃຫ້ຮັບຂອງຕ້ອນຂອງຂ້ອຍຈາກມືຂອງຂ້ອຍ, ເພາະທີ່ຈິງແລ້ວເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຫນ້າທ່ານກໍ່ເຫມືອນກຳລັງເຫັນຫນ້າພຣະເຈົ້າ, ແລະທ່ານໄດ້ຍອມຮັບຂ້ອຍ."¹¹ ກະລຸນາຮັບຂອງຕ້ອນຂອງຂ້ອຍທີ່ນຳມາໃຫ້ທ່ານ, ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳກັບຂ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາ, ແລະເພາະວ່າຂ້ອຍມີພຽງພໍແລ້ວ." ຢາໂຄບໄດ້ຂະຍັນຂະຍໍເຂົາ, ແລະເອຊາວກໍ່ໄດ້ຮັບຂອງຕ້ອນໄວ້.

¹²ຈາກນັ້ນເອຊາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ໃຫ້ເຮົາເດີນທາງກັນເທພາະ. ເຮົາຈະໄປຂ້າງຫນ້າເຈົ້າ."¹³ ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າຢາຍຂອງຂ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າພວກເດັກໆຍັງອ່ອນຢູ່, ແລະ ພວກແກະ ແລະ ຝູງສັດລ້ຽງກຳລັງລ້ຽງລູກອ່ອນຂອງພວກມັນ. ຖ້າພວກມັນຖືກໄລ່ຢ່າງຮີບເຮັງແມ່ນແຕ່ມືດດຽວ, ສັດເຫລົ່ານີ້ກໍ່ຈະຕາຍຫມົດ."¹⁴ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຢາຍຂອງຂ້ອຍລ່ວງຫນ້າໄປກ່ອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ. ຂ້ອຍຈະຄ່ອຍໆເດີນທາງໄປຊ້າໆ, ຕາມກຳລັງຂອງຝູງສັດລ້ຽງທີ່ຢູ່ຂ້າງຫນ້າຂ້ອຍ, ແລະ ຕາມກຳລັງຂອງພວກເດັກໆ, ຈົນກວ່າຂ້ອຍຈະໄປພົບເຈົ້າຢາຍຂອງຂ້ອຍທີ່ເອໂດມ."

¹⁵ເອຊາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຮົາຈະໃຫ້ຄົນຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ກັບເຮົາບາງສ່ວນຢູ່ກັບເຈົ້າ." ແຕ່ຢາໂຄບຕອບວ່າ, "ເປັນຫຍັງຕ້ອງເຮັດຢ່າງນັ້ນ? ເຈົ້າຢາຍຂອງຂ້ອຍໄດ້ມີເມດຕາຕໍ່ຂ້ອຍພຽງພໍແລ້ວ."¹⁶ ດັ່ງນັ້ນເອຊາວຈຶ່ງໄດ້ອອກເດີນທາງກັບເອໂດມໃນວັນນັ້ນ.¹⁷ ສ່ວນຢາໂຄບໄດ້ເດີນທາງໄປເຖິງຊຸກໂກດ, ໄດ້ສ້າງບ້ານສຳລັບຕົວເຂົາເອງ, ແລະ ໄດ້ສ້າງຄອກທັງຫລາຍສຳລັບຝູງສັດລ້ຽງຂອງເຂົາ. ສະຖານທີ່ນັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າ ຊຸກໂກດ.

¹⁸ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ມາ ຈາກປັດດານອາຣຳ, ເຂົາໄດ້ມາເຖິງເມືອງຊີເຄມ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານຢ່າງປອດໄພ. ເຂົາໄດ້ຖັງຄ້າຍຝັກຢູ່ໃກ້ເມືອງນັ້ນ.

¹⁹ຈາກນັ້ນເຂົາຊື້ດິນຜືນຫນຶ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຖັງເຕັ້ນຂອງເຂົາຈາກ ລູກຊາຍທັງຫລາຍ ຂອງຮາໂມ, ພໍຂອງຊີເຄມດ້ວຍເງິນຫນຶ່ງຮ້ອຍຫລວງ.²⁰ ທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາແລະເອີ້ນມັນວ່າ, ເອວເອໂລເຮ, ພຣະເຈົ້າຂອງຊາດອິສະຣາເອນ.

34 ¹ນາງດີນາ, ລູກສາວຂອງເລອາຜູ້ຫນຶ່ງ ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດແກ່ຢາໂຄບ, ໄດ້ອອກໄປພົບຍິງສາວຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ.² ຊີເຄມລູກຊາຍຂອງຮາໂມຊາວອີວີ, ເຈົ້າຊາຍຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນໄດ້ເຫັນນາງ, ແລະເຂົາໄດ້ຕຶງນາງ, ແລະໄດ້ບັງຄັບຂຶ້ນໃຈນາງ, ແລະໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງ.³ ເຂົາໄດ້ຫລົງໄຫລນາງດີນາ, ລູກສາວຂອງຢາໂຄບ. ເຂົາໄດ້ຮັກຍິງສາວ ແລະໄດ້ເວົ້າຢ່າງອ່ອນໄຫວກັບນາງ.

⁴ຊີເຄມໄດ້ເວົ້າກັບຮາໂມ, ພໍຂອງເຂົາກ່າວວ່າ, "ໄປຂໍຍິງສາວນີ້ໃຫ້ເປັນເມຍຂອງລູກເຖິດ."⁵ ຂະນະນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ຍິນເລື່ອງທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳເສື່ອມເສຍກັບດີນາ ລູກສາວຂອງເຂົາ. ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາ ໄດ້ກຳລັງຢູ່ກັບຝູງສັດລ້ຽງຂອງເຂົາທີ່ຫນ້າ, ດັ່ງນັ້ນຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ສະຫງົບສະຕິອາລົມຈົນພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກັບເຂົາມາ.

⁶ຮາໂມພໍຂອງຊີເຄມໄດ້ອອກໄປຫາຢາໂຄບເພື່ອທີ່ຈະເວົ້າກັບເຂົາ.⁷ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ກັບເຂົາມາຈາກຫນ້າ.

ແລະເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້. ພວກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍຕ່າງບໍ່ພໍໃຈ. ພວກເຂົາໄດ້ໂກດແຄ້ນເປັນຢ່າງຍິ່ງ ເພາະວ່າເຂົາເຮັດໃຫ້ອິສະຣາເອນເສື່ອມເສຍ, ໂດຍການໃຊ້ກຳລັງຂອງເຂົາເອງໃນເລື່ອງລູກສາວຂອງຢາໂຄບ.

⁸ຮາໂມໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ, ກ່າວວ່າ, "ຊິເຄມ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຫລົງຮັກລູກສາວຂອງທ່ານ. ກະລຸນາຍົກນາງໃຫ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາເຖິດ.⁹ ໃຫ້ພວກເຮົາມາຕົກລົງກັນວ່າ, ຄົນຂອງຂ້ອຍ, ແລະຄົນຂອງເຈົ້າແຕ່ງງານກັນໄດ້.¹⁰ ທ່ານຈະອາໄສຢູ່ກັບເຮົາ, ແລະແຜ່ນດິນຈະເປີດໃຫ້ທ່ານທີ່ຈະອາໄສແລະຄ້າຂາຍ, ແລະເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າຖືສິດໃນຊັບສິນ."

¹¹ຊິເຄມໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງນາງ ແລະພວກອ້າຍຂອງນາງວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ຊອບໃນສາຍຕາຂອງພວກທ່ານ, ແລະທ່ານຈະຮຽກຮ້ອງສິ່ງໃດຂ້ານ້ອຍກໍຈະໃຫ້.¹² ຈະຮຽກຮ້ອງຄ່າດອງທອງຫມັ້ນຈຳນວນມະຫາສານ, ແລະຂອງຂວັນຕາມໃຈຂອງທ່ານ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຂໍມາ, ແຕ່ຂໍໃຫ້ຍົກຍິງສາວນັ້ນເປັນເມຍຂ້ານ້ອຍ."¹³ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕອບຊິເຄມ ແລະຮາໂມພໍ່ຂອງເຂົາຢ່າງມີເລັ່ຫລັງ, ເພາະຊິເຄມໄດ້ເຮັດໃຫ້ດີນານ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາເສື່ອມເສຍ.

¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້, ຄືການຍົກນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາ ໃຫ້ກັບໃຜຄົນໃດຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ; ເພາະວ່າມັນເປັນການເຮັດໃຫ້ເຮົາເສຍກຽດສັກສີສຳລັບພວກເຮົາ.¹⁵ ມີທາງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຮົາຈະຕົກລົງກັບພວກທ່ານໄດ້ກໍຄື: ຖ້າພວກທ່ານຈະຮັບພິທີຕັດເຫມືອນພວກເຮົາ, ຖ້າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທຳມາກາງພວກທ່ານຮັບພິທີຕັດ.¹⁶ ຈາກນັ້ນພວກເຮົາຈະຍົກລູກສາວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ພວກທ່ານ, ແລະພວກເຮົາຈະຮັບລູກສາວທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານມາເພື່ອພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາຈະອາໄສຢູ່ກັບພວກທ່ານ ແລະກາຍເປັນປະຊາຊົນຊາດດຽວກັນ.¹⁷ ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຟັງພວກເຮົາ ໃນການທີ່ຈະຮັບພິທີຕັດ, ພວກເຮົາກໍຈະເອົານ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາຄືນມາ ແລະພວກເຮົາກໍຈະຈາກໄປ."

¹⁸ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຮາໂມ ແລະຊິເຄມລູກຊາຍຂອງເຂົາພໍໃຈ.¹⁹ ຊາຍໜຸ່ມນັ້ນບໍ່ໄດ້ລິລິທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າ, ເພາະວ່າເຂົາເພິ່ງພໍໃຈໃນຕົວລູກສາວຂອງຢາໂຄບ, ແລະເພາະວ່າເຂົາໄດ້ເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບກຽດຫລາຍທີ່ສຸດ. ໃນບັນດາຄົນທັງຫລາຍໃນຄົວເຮືອນຂອງພໍ່ເຂົາ.

²⁰ຮາໂມ ແລະຊິເຄມລູກຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ໄປທີ່ປະຕູເມືອງຂອງພວກເຂົາ ແລະໄດ້ເວົ້າກັບບັນດາຜູ້ຊາຍຂອງຊາວເມືອງຂອງ, ເຂົາກ່າວວ່າ,²¹ "ຄົນພວກນີ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາຢ່າງສັບຖ້ວນ, ດັ່ງນັ້ນຂໍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນີ້ ແລະຄ້າຂາຍເຖິນ, ທີ່ຈິງແລ້ວແຜ່ນດິນນັ້ນກໍກວ້າງຂວາງພຽງພໍສຳລັບພວກເຂົາ. ໃຫ້ພວກເຮົາຮັບລູກສາວຂອງພວກເຂົາມາເປັນເມຍກັບລູກຊາຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຍົກລູກສາວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ພວກເຂົາ.

²²ດ້ວຍພຽງເງື່ອນໄຂນີ້ພວກຜູ້ຊາຍຕົກລົງທີ່ຈະອາໄສຢູ່ກັບພວກເຮົາ ແລະກາຍເປັນປະຊາຊົນໜຶ່ງດຽວຄື: ຖ້າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນທຳມາກາງພວກເຮົາຈະຮັບພິທີຕັດ, ເຫມືອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພິທີຕັດ.²³ ຝູງສັດລຽງ, ຊັບສິນ, ແລະສັດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ຈະບໍ່ຕົກເປັນຂອງພວກເຮົາບໍ່?

ດັ່ງນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາຕົກລົງກັບພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ທຳມາກາງພວກເຮົາ."

²⁴ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຈຶ່ງພາກັນຮັບພິທີຕັດ.²⁵ ໃນວັນທີ່ສາມຂະນະທີ່ພວກຜູ້ຊາຍຊາວເມືອງຍັງເຈັບປວດຢູ່, ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງຢາໂຄບ (ຄືຊິເມໂອນ ແລະເລວີພວກອ້າຍຂອງດິນາ), ແຕ່ລະຄົນໄດ້ເອົາດາບຂອງເຂົາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງນັ້ນທີ່ຫມັ້ນໃຈວ່າຕົນເອງປອດໄພ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ຊາຍທັງຫມົດ.²⁶ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຮາໂມ ແລະຊິເຄມລູກຊາຍຂອງເຂົາດ້ວຍຄົມດາບ. ພວກເຂົາໄດ້ເອົາດິນາອອກຈາກເຮືອນຂອງຊິເຄມ ແລະໄດ້ຫນີອອກໄປ.

²⁷ພວກລູກຊາຍຄົນອື່ນໆຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າມາທີ່ຊາກສົບ ແລະໄດ້ປຸ້ນສະດົມເມືອງນັ້ນ, ເພາະວ່າປະຊາຊົນຂອງເມືອງນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາເຊື່ອມເສຍ.²⁸ ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາສັດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງເຂົາໃນເມືອງນັ້ນ, ແລະໃນທຶງນາຮອບໆ.²⁹ ຄວາມມັງຄັງທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ເຈັບເອົາຜູ້ຍິງ ແລະເດັກນ້ອຍທັງຫລາຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນໄປຈົນກ້ວງ.

³⁰ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບຊິເມໂອນ ແລະເລວີວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ນຳຄວາມລຳບາກມາສູ່ເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຊື່ອມຊາມລົງ ໃນຜູ້ທີ່ອາໄສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ຄືຄົນການາອານ, ແລະຊາວເປຣີຊີ. ເຮົາມີຄົນຈຳນວນນ້ອຍ. ຖ້າພວກເຂົາລວມຕົວເປັນພວກດຽວກັນມາຕໍ່ຜ່ານເຮົາ ແລະໂຈມຕີເຮົາຈະຮ້ອງຖືກທຳລາຍ, ເຮົາແລະຄົວເຮືອນຂອງເຮົາ."³¹ ແຕ່ຊິເມໂອນ ແລະເລວີໄດ້ຕອບວ່າ, "ຄວນບໍ່ທີ່ຊິເຄມໄດ້ກະທຳຕໍ່ນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາເຫມືອນຍິງໂສເພນີ?"

35 ¹ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກກັບຢາໂຄບວ່າ, "ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຈົ່ງໄປທີ່ເບັດເອນ, ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຈົ່ງສ້າງແຜ່ນບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຫນີຈາກເອຊາວ ອ້າຍຂອງເຈົ້າ."² ຈາກນັ້ນ ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຢູ່ໃນຄົວເຮືອນຂອງເຂົາ ແລະກັບຄົນທັງຫມົດທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາ, "ຈົ່ງປະຖົມພະຂອງຄົນຕ່າງຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ທຳມາກາງພວກເຮົາ, ຈົ່ງຊຳລະຕົວພວກເຮົາເອງ ແລະປ່ຽນເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຮົາ.

³ແລ້ວໃຫ້ພວກເຮົາອອກເດີນທາງ ແລະຂຶ້ນໄປເຖິງເບັດເອນ. ຂ້ອຍຈະສ້າງແຜ່ນບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ນັ້ນ ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງຕອບຂ້ອຍໃນວັນແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກຂອງເຮົາ, ແລະໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຂ້ອຍບໍ່ວ່າຂ້ອຍຈະໄປທີ່ໃດ."

⁴ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາພະທັງຫມົດຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ທີ່ມີຢູ່ທີ່ນີ້ຂອງພວກເຂົາມອບໃຫ້ຢາໂຄບ, ແລະຕ່າງໆທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ທີ່ນີ້ຂອງພວກເຂົາຢາໂຄບໄດ້ຝັງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໃຕ້ຕີນໂອ້ກທີ່ຢູ່ໃກ້ຊິເຄມ.⁵ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ອອກເດີນທາງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ ຊາວເມືອງທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຮອບໆເກີດຄວາມຢ້ານກົວພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນພວກປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ກ້າໄລ່ຕາມພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ.

⁶ຢາໂຄບໄດ້ມາເຖິງລູເຊດ (ນັ້ນຄື, ເບັດເອນ), ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ເຂົາ ແລະຄົນທັງຫມົດທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາ.⁷ ເຂົາໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາທີ່ນັ້ນ ແລະໄດ້ເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ເອນເບັດເອນ, ເພາະວ່າທີ່ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປາກົດພຣະອົງເອງແກ່ເຂົາ, ເມື່ອເຂົາກຳລັງຫນີຈາກອ້າຍຂອງເຂົາ.⁸ ນາງເດໂບຣາ, ເອື້ອຍລ້ຽງຂອງນາງເຮເບກາໄດ້ເສຍຊີວິດ. ນາງໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃຕ້ຕີນໂອ້ກທີ່ຢູ່ທາງທິດໃຕ້ຂອງເບັດເອນ, ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ, ອັບໂລນບາຄູ "ຕີນຫມາກກໍ່ແຫ່ງນ້ຳຕາ."

⁹ເມື່ອຢາໂຄບກັບຈາກບັດດານອາຣຳ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ເຂົາອີກຄັ້ງ ແລະໄດ້ອວຍພອນເຂົາ.¹⁰ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ຊິຂອງເຈົ້າຄືຢາໂຄບ, ແຕ່ຊິຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າຢາໂຄບອີກຕໍ່ໄປ. ຊິຂອງເຈົ້າຈະເປັນອິສະຣາເອນ." ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຊົງເອີ້ນຊື່ຂອງເຂົາວ່າ ອິສະຣາເອນ.

¹¹ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າອົງຊົງຮິດອຳນາດ, ຈົ່ງເກີດຜົນ ແລະເພີ່ມທະວີຄຸນ. ຊົນຊາດໜຶ່ງ ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະອອກມາຈາກເຈົ້າ, ແລະກະສັດຫລາຍພະອົງຈະຢູ່ທຳມາກາງເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.¹² ດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ອັບຣາຮາມ ແລະອີຊາກ, ເຮົາຈະປອະທານໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ແກ່ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າທີ່ຈະເກີດມາພາຍຫລັງເຈົ້າ. ເຮົາກໍຈະປອະທານແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ດ້ວຍ."¹³ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຈາກສະຖານທີ່ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາ.

¹⁴ຢາໂຄບໄດ້ຕັ້ງເສົາໃນສະຖານທີ່ນັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເຂົາ ຄືເສົາຫີນຕີນໜຶ່ງ. ເຂົາໄດ້ເຫລືອງຕີມບູຊາເຫນືອເສົານັ້ນ ແລະເຫນົ້າມັນຫມາກກອກເຫດເຫຼັງເສົານັ້ນ.¹⁵ ຢາໂຄບໄດ້ໃສ່ຊື່ສະຖານທີ່ນັ້ນ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ ເບັດເອນ.

¹⁶ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງຈາກເບັດເອນໄປ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງຢູ່ຫ່າງຈາກເອເຟອາທາ, ນາງຮາເຊັນກໍເຈັບທ້ອງຈະອອກລູກ. ນາງເຈັບທ້ອງຫລາຍ.

¹⁷ໃນຂະນະທີ່ນາງໄກ້ຈະເກີດແລ້ວນັ້ນ, ນາງຜະດຸງຄົນກໍເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ, ເພາະວ່າບັດນີ້, ເຈົ້າຈະໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ."¹⁸ ຂະນະທີ່ນາງກຳລັງຈະຕາຍ, ດ້ວຍລົມຫາຍໄຈຄັ້ງສຸດທ້າຍ ນາງໄດ້ໃສ່ຊື່ໃຫ້ເຂົາວ່າ ເບັນໂອນີ, ແຕ່ພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ຕັ້ງຊື່ເຂົາວ່າ ເບັນຢາມິນ.

¹⁹ອາເຊັນໄດ້ຕາຍໄປ ແລະຖືກຝັງໄວ້ ລະຫວ່າງທາງໄປເມືອງເອເຟອາທາ ນັ້ນຄືເບັດເລເຮັມ.²⁰ ຢາໂຄບໄດ້ຕັ້ງເສົາເທິງຫລຸມສົບຂອງນາງ. ເປັນເຄື່ອງຫມາຍຫລຸມສົບຂອງນາງອາເຊັນມາເຖິງເທົ່າທຸກວັນນີ້.

²¹ ຢາໂຄບໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປຕໍ່ ແລະໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຂອງເຂົາທາງໃຕ້ຂອງຫໍຄອຍເອເດ ຂອງຝູງສັດ.²² ຂະນະທີ່ອິສະຣາເອນກຳລັງອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ, ຮູເປັນໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງບິນຮາ ເມຍນ້ອຍຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ, ແລະອິສະຣາເອນກໍໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້. ບັດນີ້ຢາໂຄບມີລູກຊາຍສິບສອງຄົນ.

²³ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາທີ່ເກີດຈາກນາງເລອາຄີ: ຮູເປັນລູກຊາຍຫົວປີຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ຊິເມໂອນ, ເລວີ, ຢູດາ, ອິດຊາຄາ, ແລະເຊບູໂລນ.

²⁴ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາທີ່ເກີດຈາກນາງຮາເຊັນ ມີດັ່ງນີ້: ໂຢເຊັບ ແລະ ເປັນຢາມິນ.²⁵ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາທີ່ເກີດຈາກນາງບິນຮາ, ຍິງຮັບໃຊ້ຂອງຮາເຊັນຄື: ດານ ແລະເນັບທາລີ.

²⁶ ພວກລູກຊາຍຂອງນາງຊິລະປາ, ຍິງຮັບໃຊ້ຂອງນາງເລອາ ຄື: ກາດ ແລະອາເຊ. ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ຄືພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເກີດແກ່ເຂົາໃນປັດດານອາຣຳ.²⁷ ຢາໂຄບໄດ້ມາຫາອີຊາກ, ພໍ່ຂອງຕີນທີ່ມ້າເຮ, ທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນ, ບ່ອນທີ່ອິບຣາຮາມ ແລະອີຊາກໄດ້ອາໄສຢູ່.

²⁸ ອີຊາກໄດ້ດຳລົງຊີວິດອີກຕໍ່ໄປຈົນເຖິງ 180 ປີ.²⁹ ອີຊາກໄດ້ສິ້ນລົມຫາຍໃຈ ແລະໄດ້ຕາຍໄປ, ແລະໄດ້ຖືກຮວບຮວມໄວ້ກັບພະບູຣຸດທັງຫລາຍຂອງເຂົາ, ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ມີອາຍຸສູງຫລາຍ, ເອຊາວ ແລະຢາໂຄບ, ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເອງ, ໄດ້ຝັງສົບເພິ່ນໄວ້.

36 ¹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວ ຫລືມີຊື່ຫນຶ່ງອີກວ່າເອໂດມດ້ວຍ.² ເອຊາວໄດ້ຮັບເອົາຊາວກາງອານາ. ມາເປັນເມຍຂອງເຂົາຫລາຍຄົນ ຄົນເຫລົ່ານີ້ທີ່ເປັນເມຍຂອງເຂົາຄື: ນາງອາດາລູກສາວຂອງເອໂລນຊາວອິດຕີ; ນາງໂອໂຮລິບາມາລູກສາວຂອງອານາ, ຫລານສາວຂອງຊິເບໂອນຊາວອີວີ;³ ແລະນາງບາເສມາດ, ລູກສາວຂອງອີຊະມາເອນ, ນ້ອງສາວຂອງເນບາໂຢດ.

⁴ ອາດາມີລູກຊາຍເອລີຟັດແກ່ເອຊາວ, ແລະບາເສມາດເກີດລູກຊາຍເຣອູເອນ.⁵ ໂອໂຮລິບາມາເກີດລູກຊາຍ: ເຢອຸດ, ຢາລາມ, ແລະໂກຣາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເອຊາວ ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ເກີດແກ່ເຂົາໃນແຜ່ນດິນກາງອານາ.

⁶ ເອຊາວໄດ້ນຳເອົາບັນດາເມຍຂອງຕົນ, ບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາລູກສາວຂອງເຂົາ, ແລະຊະມາຊິກຄົວເຮືອນທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ຝູງສັດລ້ຽງທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ແລະສິ່ງຂອງທັງຫມົດທີ່ເຂົາຄອບຄອງເປັນເຈົ້າຂອງຊຶ່ງເຂົາໄດ້ຊອກຫາຮວບຮວມມາໄດ້ໃນແຜ່ນດິນກາງອານາ, ແລະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຫ່າງໄກຈາກຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ.⁷ ເຂົາໄດ້ເຮັດຢ່າງນີ້ ເພາະວ່າຊັບສິນຂອງພວກເຂົາມີຫລວງຫລາຍ ເກີນກວ່າທີ່ພວກເຂົາຈະຢູ່ດ້ວຍກັນໄດ້. ທີ່ດິນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ບໍ່ສາມາດຮອງຮັບພວກເຂົາໄດ້ເພາະຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ.⁸ ສະນັ້ນ ເອຊາວ, ຊຶ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າເອໂດມ, ຈຶ່ງໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນເຂດເນີນພູເສອີ.

⁹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວ, ບັນພະບູຣຸດຂອງຊາວເອໂດມ ໃນດິນແດນທີ່ເນີນພູເສອີ.¹⁰ ເຫລົ່ານີ້ຄືບັນດາຊື່ຂອງລູກຊາຍຂອງເອຊາວ: ເອລີຟັດ, ລູກຊາຍຂອງອາດາເມຍຂອງເອຊາວ; ເຣອູເອນລູກຊາຍຂອງບາເສມາດ, ເມຍຂອງເອຊາວ.¹¹ ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດຄື: ເຕມານ, ໂອມາກ, ເຊໂຟ, ຄາຕາມ, ແລະເກນາດ.¹² ຕີມານ, ເມຍນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງຂອງເອລີຟັດ, ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ, ໄດ້ມີລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ອາມາເຫລັກ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຫລານຊາຍຂອງອາດານ, ເມຍຂອງເອຊາວ.

¹³ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງ ເຣອູເອນຄື: ນາຮາດ, ເຊຣາ, ຊາມມາ, ແລະມິດຊາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຫລານຊາຍຂອງບາເສມາດ, ເມຍຂອງເອຊາວ.¹⁴ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງນາງໂອໂຮລິບາມາ, ເມຍຂອງເອຊາວ, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນລູກສາວຂອງອານາ ແລະເປັນຫລານສາວຂອງຊິເບໂອນ. ນາງໄດ້ເກີດ: ເຢອຸດ, ຢາລາມ, ແລະໂກຣາແກ່ເອຊາວ.

¹⁵ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນວົງຕະກູນທັງຫລາຍທຳມາກາງເຊື້ອສາຍມາຈາກເອຊາວ. ເຊື້ອສາຍຂອງ ເອລີຟັດ, ລູກຊາຍກົກຂອງເອຊາວ: ເຕມານ, ໂອມາກ, ເຊໂຟ, ເກນາດ,¹⁶ ໂກຣາ, ຄາຕາມ, ແລະອາມາເຫລັກ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນວົງຕະກູນສືບເຊື້ອສາຍຈາກເອລີຟັດໃນແຜ່ນດິນຂອງເອໂດມ. ພວກເຂົາເປັນຫລານຊາຍຂອງອາດາ.

¹⁷ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນວົງຕະກູນຈາກເຣອູເອນ, ລູກຊາຍຂອງເອຊາວຄື: ນາຮາດ, ເຊຣາ, ຊາມມາ, ແລະມິດຊາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນວົງຕະກູນສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກເຣອູເອນໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງເອໂດມ. ພວກເຂົາເປັນຫລານຊາຍຂອງບາເສມາດ, ເມຍຂອງເອຊາວ.¹⁸ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນວົງຕະກູນຂອງນາງໂອໂຮລິບາມາ, ເມຍຂອງເອຊາວ ຄື: ເຢອຸດ, ຢາລາມ, ແລະໂກຣາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ສືບເຊື້ອສາຍຈາກນາງໂອໂຮລິບາມາ, ລູກສາວຂອງອານາ.¹⁹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືລູກຊາຍທັງຫມົດຂອງເອຊາວ, ແລະເປັນວົງຕະກູນຂອງພວກເຂົາ.

²⁰ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເສອີຊາວໂຮຣີ, ຜູ້ທີ່ອາໄສຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນຄື: ໂລຕັນ, ໂຊບານ, ຊິເບໂອນ, ອານາ,²¹ ດີໂຊນ, ເອເຊ, ແລະດີຊານ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນວົງຕະກູນຂອງຄົນໂຮຣີ, ຜູ້ຢູ່ອາໄສຂອງເສອີໃນແຜ່ນດິນເອໂດມ.²² ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງ ໂລຕັນຄື: ໂຮຣີ ແລະໂຮມາມ, ແລະຕີມານນ້ອງສາວຂອງໂລຕັນ.

²³ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໂຊບານຄື: ອັນວານ, ມານາຮາດ, ເອບານ, ເຊໂຟ, ແລະໂອນາມ.²⁴ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊິເບໂອນຄື: ອາອີຢາ ແລະອານາ. ນີ້ຄືອານາຜູ້ທີ່ພົບບ້ານຮ້ອນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ໃນເວລາທີ່ເຂົາກຳລັງລ້ຽງຝູງລໍຂອງຊິເບໂອນພໍ່ຂອງຕົນ.

²⁵ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຂອງອານາ: ດີດີໂຊນ ແລະໂອໂຮລິບາມາ, ລູກສາວຂອງອານາ.²⁶ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງດີໂຊນຄື: ເຮັມດານ, ເອັດຊະບານ, ອິທະຣານ, ແລະເກຣອນ.²⁷ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເອເຊຄີ: ຊາອາວານ, ແລະອາການ.²⁸ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງດີຊານຄື: ສູເຊ ແລະອາຣານ.

²⁹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນວົງຕະກູນຂອງຄົນໂຮຣີ ຄື: ໂລຕັນ, ໂຊບານ, ຊິເບໂອນ, ອານາ,³⁰ ດີໂຊນ, ເອເຊ, ແລະດີຊານ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນວົງຕະກູນຂອງຄົນໂຮຣີ, ຕາມບັນຊີວົງຕະກູນຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນເສອີ.

³¹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນກະສັດ ແລະຫລານສາວຂອງເມຊາຮາບຜູ້ທີ່ປົກຄອງແຜ່ນດິນເອໂດມກ່ອນກະສັດໃດໆຈະມາປົກຄອງເຫນືອຄົນອິສະຣາເອນ:³² ເຈົ້າເບລາ, ລູກຊາຍຂອງເບຣໍ, ໄດ້ປົກຄອງເອໂດມ, ແລະຊື່ເມືອງຂອງເຂົາຄືດິນຮາບາ.³³ ເມື່ອເບລາເສຍຊີວິດ, ຈາກນັ້ນໂຢບັບ, ລູກຊາຍຂອງເຊຣາ, ແຫ່ງເມືອງໂບຊະຣາໄດ້ປົກຄອງແທນເຂົາ.

³⁴ ເມື່ອໂຢບັບເສຍຊີວິດ, ຮູຊາມຄົນຂອງແຜ່ນດິນເຕມານ, ໄດ້ຂຶ້ນມາປົກຄອງແທນເຂົາ.³⁵ ເມື່ອຮູຊາມໄດ້ເສຍຊີວິດ, ຮາດັດ, ລູກຊາຍຂອງເບດັດ, ຜູ້ຮັບຊະນະຊາວມິດີອານໃນແຜ່ນດິນແດນໂມອາບ, ໄດ້ປົກຄອງແທນເຂົາຊື່ເມືອງຂອງເຂົາອີ.³⁶ ເມື່ອຮາດັດເສຍຊີວິດ, ຈາກນັ້ນສາມລາ, ແຫ່ງເມືອງມາສະເຣກາໄດ້ປົກຄອງແທນເຂົາ.

³⁷ ເມື່ອສາມລາເສຍຊີວິດ, ຈາກນັ້ນຊາອູນ ແຫ່ງເມືອງເຮໂບດທີ່ຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳໄດ້ປົກຄອງແທນເຂົາ.³⁸ ເມື່ອຊາອູນເສຍຊີວິດ, ຈາກນັ້ນບາອັນຮານາລູກຊາຍຂອງອັກໂບຮາດັດ ໄດ້ປົກຄອງແທນເຂົາ.³⁹ ເມື່ອບາອັນຮານາລູກຊາຍຂອງອັກໂບຮາດັດເສຍຊີວິດ, ຈາກນັ້ນຮາດານໄດ້ປົກຄອງແທນເຂົາ ຊື່ເມືອງຂອງເຂົາຄື ປາອູ. ເມຍຂອງເຂົາຊື່ວ່າເມເຣຕາເບນ, ລູກສາວຂອງມິດເຣັດ ແລະຫລານສາວຂອງເມຊາຮາບ.

⁴⁰ ເຫລົ່ານີ້ຄືຊື່ຂອງພວກຫົວຫນ້າຕະກູນຈາກບັນດາເຊື້ອສາຍ ຂອງເອຊາວຕາມວົງຕະກູນຂອງພວກເຂົາ ແລະຖິ່ນຖານຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍຊື່ຂອງພວກເຂົາຄື: ຕີມານ, ອານວາ, ເຢເຫັດ,⁴¹ ໂອໂຮລິບາມາ, ເອລາ, ປີນນ, ⁴² ເກນັດ, ເຕມານ, ມິບຊາ, ⁴³ ມັກດີເອນ, ແລະອີອາມ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົວຫນ້າວົງຕະກູນຂອງເອໂດມ, ຕາມການຕັ້ງຖິ່ນຖານຂອງພວກເຂົາໃນດິນແດນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຄອບຄອງ. ນີ້ຄື ເອຊາວ, ບັນພະບູຣຸດຂອງເອໂດມ.

37¹ ຢາໂຄບໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພືດຂອງຕົນເຄີຍອາໄສຢູ່, ໃນແຜ່ນດິນການາອານ.² ປະຫວັດກຳດຽວຂ້ອງກັບຢາໂຄບ. ໂຢເຊັບ, ເປັນຊາຍຫນຸ່ມອາຍຸ 17 ປີ, ເປັນຜູ້ດູແລຝູງສັດກັບອ້າຍຂອງເຂົາ. ເຂົາຢູ່ກັບພວກລູກຊາຍຂອງນາງບິນຮາ ແລະລູກຊາຍຂອງນາງຊິລະປາ, ຜູ້ເປັນເມຍນ້ອຍຂອງພໍ່ຕົນ. ໂຢເຊັບໄດ້ນຳສິ່ງທີ່ບໍ່ດີກ່ຽວກັບພວກເຂົາມາບອກໃຫ້ພໍ່ຂອງພວກເຂົາຟັງ.

³ ອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຮັກໂຢເຊັບຫລາຍກວ່າລູກຊາຍທັງໝົດຂອງເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາເປັນລູກຊາຍທີ່ເກີດມາໃນເວລາທີ່ເພິ່ນແກ່ຕົວແລ້ວ. ເພິ່ນໄດ້ຕັດເສື້ອຜ້າທີ່ສວຍງາມໃຫ້ເຂົາ.⁴ ເມື່ອພວກອ້າຍຂອງເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າ ພໍ່ຂອງພວກຕົນຮັກເຂົາຫລາຍກວ່າຮັກພວກຕົນ. ພວກເຂົາກຽດຊັງເຂົາຫລາຍ ແລະບໍ່ເວົ້າຢ່າງຈິງໃຈຕໍ່ເຂົາ.

⁵ ໂຢເຊັບໄດ້ຝັນ, ແລະເຂົາໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນນັ້ນສູ່ພວກອ້າຍຂອງເຂົາ. ພວກເຂົາແຮງກຽດຊັງເຂົາຫລາຍຂຶ້ນ.⁶ ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຂໍຝັງຄວາມຝັນທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຝັນ.

⁷ ເບິ່ງແມ, ພວກເຮົາກຳລັງມັດຝ່ອນເຂົ້າຢູ່ທີ່ຫຼົງນາ ເມື່ອມັດແລ້ວ, ຝ່ອນເຂົ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນແລະຍືນຢູ່, ແລະສ່ວນຝ່ອນເຂົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາລ້ອມຮອບ, ແລະໄດ້ໂຄ້ງຄຳນັບໃຫ້ກັບຝ່ອນເຂົ້າຂອງຂ້ອຍ."⁸ ພວກອ້າຍໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າຈະປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາຈິງຫຼືບໍ່? ເຈົ້າຈະປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາຈິງຫຼືບໍ່?" ພວກອ້າຍຈຶ່ງກຽດຊັງເຂົາຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ເພາະຄວາມຝັນຂອງເຂົາແລະຄຳເວົ້າຂອງເຂົາ.

⁹ ເຂົາໄດ້ຝັນອີກຄັ້ງ ແລະເລົ່າຄວາມຝັນສູ່ພວກອ້າຍ. ເຂົາເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ຝັນອີກເລື່ອງໜຶ່ງ. ຄື: ດວງຕາເວັນ, ເດືອນ, ແລະດວງດາວສືບເອັດດວງໄດ້ກົມຄຳນັບຂ້ອຍ."¹⁰ ເຂົາໄດ້ເລົ່າເລື່ອງນີ້ແກ່ພໍ່ຂອງເຂົາເຫມືອນທີ່ໄດ້ເລົ່າກັບພວກອ້າຍຂອງເຂົາ, ແລະພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ຕຳນິເຂົາ. ໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ຄວາມຝັນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຝັນຄືຫຍັງ? ແມ່ຂອງເຈົ້າ ແລະເຮົາ ແລະພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າຈະເຂົ້າມາເພື່ອກົມຄຳນັບເຈົ້າຊັ້ນບໍ່?"¹¹ ພວກອ້າຍຂອງເຂົາອິດສາເຂົາ, ແຕ່ພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ເກັບເລື່ອງນີ້ໄວ້ໃນໃຈ.

¹² ພວກອ້າຍຂອງເຂົາໄດ້ໄປລ້ຽງສັດຂອງພໍ່ທີ່ຊື່ເຄມ.¹³ ອິສະຣາເອນໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າກຳລັງໄປລ້ຽງສັດຢູ່ທີ່ເຄມ ເຈົ້າໄປຫາພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າ ທີ່ກຳລັງລ້ຽງສັດຢູ່ທີ່ເຄມບໍ່ແມ່ນບໍ່? ມານີເທາະ, ແລະເຮົາຈະສົ່ງເຈົ້າໄປຫາພວກເຂົາ." ໂຢເຊັບໄດ້ຕອບເພິ່ນວ່າ, "ລູກຜ່ອມທີ່ຈະໄປ."¹⁴ ອິສະຣາເອນໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ຈິງໄປດຽວນີ້, ໄປເບິ່ງດູວ່າພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າກັບພວກຝູງສັດຢູ່ດີກັນບໍ່? ແລ້ວກັບມາບອກເຮົາ." ສະນັ້ນຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງເຂົາອອກໄປຈາກຮ່ອມພູເຮັບໂຮນ, ແລະໂຢເຊັບກໍໄດ້ໄປຍັງທີ່ເຄມ.

¹⁵ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ພົບໂຢເຊັບ. ເບິ່ງເຖີດ, ໂຢເຊັບກຳລັງເດີນໄປມາໃນທົ່ງນາ, ແລະຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າຊອກຫາໃຜ?"¹⁶ ໂຢເຊັບໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້ອຍຊອກຫາພວກອ້າຍຂອງຂ້ອຍ. ກະລຸນາ, ບອກຂ້ອຍແດ່ໄດ້ບໍ່ວ່າພວກເຂົາກຳລັງລ້ຽງຝູງສັດຢູ່ໃສ?"¹⁷ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບວ່າ, "ພວກເຂົາຫາກໍໄປຈາກທີ່ນີ້, ຂ້ອຍໄດ້ຍິນພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, ໃຫ້ພວກເຮົາໄປຍັງເມືອງໂດທານກັນເທາະ."¹⁸ ໂຢເຊັບໄດ້ໄປ ຕາມຫາພວກອ້າຍຂອງເຂົາ ແລະໄດ້ພົບພວກເຂົາຢູ່ທີ່ເມືອງໂດທານ.

¹⁸ ພວກອ້າຍຫລຽວເຫັນເຂົາມາແຕ່ໄກ, ແລະກ່ອນທີ່ເຂົາຈະເຂົ້າມາໃກ້ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງວາງແຜນເພື່ອທີ່ຈະຂ້າເຂົາ.¹⁹ ພວກອ້າຍຂອງເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າຄົນຊ່າງຝັນກຳລັງມາ."²⁰ ມາດຽວນີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາຂ້າເຂົາ, ແລະຖິ້ມເຂົາໄວ້ທີ່ບໍ່ເຫລົ້ານີ້ຈົກບໍ່ຫນຶ່ງ. ພວກເຮົາຈະເວົ້າວ່າສັດອ້າຍໄດ້ກັດກິນເຂົາ. ເຮົາຈະໄດ້ເຫັນວ່າ ຄວາມຝັນຂອງເຂົາຈະເປັນຢ່າງໃດ."

²¹ ເມື່ອຮູ້ເປັນໄດ້ຍິນພວກເຂົາເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ກໍຊອກຫາວິທີຊ່ວຍໂຢເຊັບ. ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ເຮົາເອົາຊີວິດຂອງລາວເທາະ."²² ຮູ້ເປັນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ເລືອດໄຫລເລີຍ. ໂຍນເຂົາລົງໃນບໍ່ ທີ່ຖືນແຕ້ງແລ້ງກັນດານນີ້ກໍພໍ, ແຕ່ຢ່າລົງມືຂ້າເຂົາເລີຍ ນັ້ນຄືລາວຈະຊ່ວຍໂຢເຊັບໃຫ້ພົບຈາກເງື່ອນມືຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອທີ່ຈະນຳເຂົາກັບໄປຫາພໍ່ຂອງເຂົາ.

²³ ເມື່ອໂຢເຊັບມາເຖິງພວກອ້າຍຂອງເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ຈັບເຂົາແກ້ເສື້ອຜ້າທີ່ລາວນຸ່ງມາອອກ.²⁴ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈັບລາວໂຍນຖິ້ມລົງໃນບໍ່ ບໍ່ນັ້ນບໍ່ມີນ້ຳ.

²⁵ ພວກເຂົາໄດ້ນັ່ງລົງເພື່ອຈະກິນອາຫານ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຫັນ, ແລະມີຄາລະວານຂອງພວກອີຊະມາເອນກຳລັງເດີນທາງມາຈາກເມືອງກີເລອາດ, ພ້ອມກັບຝູງອູດຂອງພວກເຂົາບັນທຸກເຄື່ອງເຫດ ແລະນ້ຳມັນພືດທີ່ມີກິນຫອມ ແລະຢ່າງໄມ້ຫອມ. ພວກເຂົາກຳລັງເດີນທາງບັນທຸກສິນຄ້າລົງໄປອີຍິບ.

²⁶ ຢູ່ດາໄດ້ເວົ້າກັບພວກອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນວ່າ, "ຈະມີປະໂຫຍດອັນໃດ ຖ້າເຮົາຈະຂ້າມ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ ແລະປົກປິດເລືອດຂອງເຂົາ?"

²⁷ ມາເທາະໃຫ້ເຮົາຂາຍເຂົາໃຫ້ພວກອີຊະມາເອນສາ. ແລ້ວບໍ່ຕ້ອງຫ້າຮ້າຍເຂົາ. ເພາະເຂົາຄືນ້ອງຂອງເຮົາເປັນເລືອດເນື້ອຂອງເຮົາ." ພວກອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຂົາກໍໄດ້ຮັບຟັງເຂົາ.²⁸ ພໍ່ຄຳຊາວມີຕີອານໄດ້ຜ່ານມາ ພວກອ້າຍຂອງເຂົາ. ໄດ້ດຶງໂຢເຊັບຂຶ້ນມາ ແລະຍົກເຂົາອອກມາຈາກບໍ່ນັ້ນ.

ພວກເຂົາໄດ້ຂາຍໂຢເຊັບໃຫ້ກັບຊາວອີຊະມາເອນເປັນເງິນຊາວຫລຽນ. ຊາວອີຊະມາເອນໄດ້ພາໂຢເຊັບໄປຍັງອີຍິບ.

²⁹ ຮູ້ເປັນໄດ້ກັບໄປທີ່ບໍ່ນັ້ນ, ແລະ, ເບິ່ງເຖີດ, ໂຢເຊັບບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນບໍ່ນັ້ນ. ເຂົາໄດ້ຈັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ.³⁰ ເຂົາໄດ້ກັບມາຫາພວກນ້ອງຂອງເຂົາ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເດັກນັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ! ແລະຂ້ອຍຈະເຮັດແນວໃດ?"

³¹ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າແບ້ໂຕໜຶ່ງ ແລະຈາກນັ້ນໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງໂຢເຊັບ ແລະຈຸ່ມໃສ່ໃນເລືອດນັ້ນ.³² ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ນຳມັນໄປໃຫ້ພໍ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ພົບສິ່ງນີ້ຂໍເບິ່ງດູວ່າມັນເປັນເສື້ອຜ້າ. ຂອງລູກຊາຍຂອງພໍ່ຫລີບ."³³ ຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ ແລະເວົ້າວ່າ, "ນີ້ເປັນເສື້ອຜ້າຂອງລູກຊາຍເຮົາ. ສັດອ້າຍໄດ້ກັດກິນເຂົາແນ່ນອນ. ໂຢເຊັບໄດ້ຖືກສັດອ້າຍຈັກເປັນຊິນຫຼັງ."

³⁴ ຢາໂຄບໄດ້ຈັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ ແລະນຸ່ງເສື້ອຜ້າກະສອບເຂົາ. ເພິ່ນໄວ້ທຸກໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຕົນເປັນເວລານານ.³⁵ ລູກຊາຍ ແລະລູກສາວທັງໝົດຂອງເພິ່ນໄດ້ລູກຂຶ້ນມາປອບໃຈເພິ່ນ, ແຕ່ເພິ່ນປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບການປອບໂຍນ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຈະລົງໄປທີ່ຢູ່ຂອງຄົນຕາຍຮ້ອງໃຫ້ຄ້າຄວນເຖິງລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ." ພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ເຖິງເຂົາ.³⁶ ຊາວມີຕີອານໄດ້ຂາຍເຂົາໃນເອຍິບ ໃຫ້ກັບໂປທີຟາ, ຂ້າຣາຊາການຂອງຟາຣາໂອ, ທີ່ເປັນຫົວຫນ້າຣາຊອົງຄະລັກ.

38¹ ແລ້ວນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເວລານັ້ນ ຢູ່ດາໄດ້ໄປຈາກພວກອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ, ແລະໄປຢູ່ກັບຄົນອະດຸນລຳຊີວ່າ ຮີຣາ.

² ເຂົາໄດ້ພົບລູກສາວຂອງຊາຍຊາວການາອານຊີຊອກ. ເຂົາໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງ. ແລະໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງ.

³ ນາງໄດ້ຕັ້ງຄັນ ແລະ ເກີດລູກຊາຍ. ເຂົາໄດ້ຖືກຕັ້ງຊື່ວ່າເອຣະ.⁴ ນາງໄດ້ຖືພາອີກ ແລະ ເກີດລູກຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ. ນາງໄດ້ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ໂອນານ.⁵ ນາງໄດ້ມີລູກຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ເອີ້ນຊື່ເຂົາວ່າ ເຊລາ. ນາງໄດ້ເກີດເຂົາຢູ່ທີ່ອີກຊິບ.

⁶ ຢູ່ດາໄດ້ຫາເມຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ເອຣະ, ລູກຊາຍກົກຂອງເຂົາ. ນາງຊື່ ຕາມາ.⁷ ເອຣະລູກຊາຍກົກຂອງຢູ່ດາ, ເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ. ພຣະຢາເວຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວຕາຍ.

⁸ ຢູ່ດາໄດ້ເວົ້າກັບໂອນານວ່າ, "ຈິງໄປຫລັບນອນກັບເມຍຂອງອ້າຍເຈົ້າ. ຈິງເຮັດຫນ້າທີ່ນ້ອງຊາຍຂອງສາມີແກ່ນາງ, ແລະ ໃຫ້ນາງເກີດລູກເພື່ອອ້າຍຂອງເຈົ້າ."⁹ ໂອນານໄດ້ຮູ້ວ່າ ເດັກນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນລູກຂອງຕົນ. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຂົາໄດ້ຫລັບນອນກັບເອື້ອຍໃຜຂອງເຂົາ, ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້

ນ້ຳກາມຕົກດິນ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີລູກສຳລັບອ້າຍຂອງຕົນ.¹⁰ ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳເປັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ. ພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາຕາຍຄືກັນ.

¹¹ ຈາກນັ້ນຢູດາໄດ້ເວົ້າກັບຕາມາ, ລູກໃຜຂອງຕົນວ່າ, "ຈົ່ງຢູ່ຢ່າງແມ່ຫມ້າຍໃນບ້ານຂອງພໍ່ເຈົ້າ ຈົນກວ່າເຊລາ, ລູກຊາຍຂອງເຮົາຈະເຕີບໃຫຍ່." ເພາະເພິ່ນໄດ້ກົວວ່າ, "ເຂົາຈະຕາຍຄືກັນກັບອ້າຍຂອງເຂົາດ້ວຍ." ສະນັ້ນ ຕາມາຈຶ່ງໄດ້ຈາກໄປ ແລະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານນຳພໍ່ຂອງຕົນ.

¹² ຫລັງຈາກນັ້ນເປັນເວລານານ, ລູກສາວຂອງຊອກເມຍຂອງຢູດາ, ກໍ່ຕາຍໄປ. ຢູດາໄດ້ຮັບການປອບປະໂລມ ແລະໄດ້ໄປຫາຄົນຕັດຂົນແກະຂອງເພິ່ນທີ່ຕິມນາ, ເພິ່ນ ແລະເພື່ອນຂອງເພິ່ນຄືຮີຣາຊາວອາດູນລຳ.¹³ ຕາມາໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ພໍ່ຂອງເຈົ້າກຳລັງໄປຕິມນາເພື່ອຕັດຂົນແກະຂອງເຂົາ."¹⁴ ນາງຈຶ່ງປ່ຽນຊຸດຍິງຫມ້າຍຂອງນາງ ແລະໄດ້ຫົມຕົວນາງເອງດ້ວຍເອົາຜ້າຄຸມຫມ້າໄວ້. ນາງໄປນັ່ງທີ່ປະຕູຂອງບ້ານເອນາອິມ ທີ່ຈະໄປເມືອງຕິມນາ. ເພາະນາງໄດ້ເຫັນວ່າເຊລາກໍ່ໃຫຍ່ແລ້ວ ແຕ່ນາງຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາເທື່ອ.

¹⁵ ເມື່ອຢູດາໄດ້ເຫັນນາງ ເພິ່ນກໍ່ຄິດວ່ານາງເປັນໂສເພນີ ເພາະວ່ານາງໄດ້ປິດບັງໃບຫມ້າຂອງນາງ.¹⁶ ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປຫານາງທີ່ແຄມທາງ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມາເຖິດ, ຂໍໃຫ້ເຮົາໄດ້ຫລັບນອນກັບເຈົ້າ" ເພາະເພິ່ນບໍ່ຮູ້ວ່ານາງເປັນລູກໃຜຂອງຕົນເອງ. ແລະນາງຖາມຄືນວ່າ, "ທ່ານຈະຫລັບນອນກັບຂ້ອຍທ່ານຈະໃຫ້ອັນໃດແກ່ຂ້ອຍ?"

¹⁷ ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຮົາຈະສົ່ງແບ້ຫນຸ່ມຈາກຝູງມາໃຫ້ນ້ອງຫນຶ່ງໂຕ." ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະໃຫ້ອັນໃດເປັນຫລັກປະກັນແກ່ເຈົ້າໄດ້?"¹⁸ ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂໍກາຂອງທ່ານທີ່ມີເຊືອກຫ້ອຍ, ແລະ ໄມ້ເຫືາທີ່ຢູ່ໃນມືທ່ານເປັນຫລັກປະກັນ." ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຂອງເຫລົ່ານັ້ນແກ່ນາງ, ແລະ ໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງ ແລະ ນາງກໍ່ໄດ້ຖືພາກັບເພິ່ນ.

¹⁹ ນາງໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຈາກໄປ. ນາງໄດ້ເອົາຜ້າຄຸມຫມ້າອອກ ແລະ ສວມໃສ່ເສື້ອຜ້າຍິງຫມ້າຍຂອງນາງ.²⁰ ຢູດາໄດ້ສົງແບ້ຫນຸ່ມຈາກຝູງໄປກັບເພື່ອນຂອງເຂົາ ຊາວອາດູນລຳ ເພື່ອທີ່ຈະຮັບຂອງປະກັນຄືນ ຈາກມືຂອງຜູ້ຍິງນັ້ນ, ແຕ່ເຂົາຫາບາງບໍ່ພົບ.

²¹ ແລ້ວຄົນອາດູນລຳໄດ້ຖາມບັນດາຜູ້ຊາຍຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ, "ຍິງໂສເພນີທີ່ເຄີຍຢູ່ເອນາອິມທີ່ແຄມທາງນີ້ຢູ່ໃສແລ້ວ?" ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ບໍ່ເຄີຍມີໂສເພນີທີນີ້."²² ເຂົາກໍ່ໄດ້ກັບໄປຫາຢູດາ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຫາບາງບໍ່ພົບ. ພວກຜູ້ຊາຍຂອງທີ່ນັ້ນເວົ້າວ່າບໍ່ເຄີຍມີໂສເພນີທີນີ້."²³ ຢູດາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ໃຫ້ນາງເກັບສິ່ງຂອງຕ່າງໆໄວ້. ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອງອົບອາຍ, ທີ່ຈຶ່ງເຮົາໄດ້ສົ່ງແບ້ຫນຸ່ມນີ້ໄປ, ແຕ່ເຈົ້າກໍ່ຫາບາງບໍ່ພົບ."

²⁴ ຢູ່ດາຫລັງຈາກນັ້ນ ປະມານສາມເດືອນໄດ້ມີຄົນມາບອກຢູດາວ່າ, "ຫມາລູກໃຜຂອງທ່ານໄດ້ເປັນໂສເພນີ, ແລະຈົ່ງໆນາງໄດ້ຖືພາເພາະເຫດນັ້ນ." ຢູດາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງນຳມາຫາພິນີ ແລະ ເພົານາງເສຍ."²⁵ ເມື່ອນາງໄດ້ຖືກນຳອອກ, ນາງຈຶ່ງສົງຄົນໄປບອກກັບພໍ່ນາງວ່າ, "ຂ້ອຍຕັ້ງຫ້ອງກັບຜູ້ຊາຍຊຶ່ງເປັນເຈົ້າຂອງສິ່ງເຫລົ່ານີ້." ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍຈົ່ງພິຈາລະນາເຖິດ, ວ່າໃຜເປັນເຈົ້າຂອງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກາທີ່ມີເຊືອກຫ້ອຍ ແລະໄມ້ເຫືານີ້ດູ."

²⁶ ຢູດາຈຶ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ນາງມີຄວາມຊອບທັມຫລາຍກວ່າເຮົາ, ຕັ້ງແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍົກນາງໃຫ້ເປັນເມຍຂອງເຊລາ, ລູກຊາຍຂອງເຮົາ." ແລະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງອີກ.

²⁷ ຢູມາເມື່ອເຖິງກຳນົດເກີດລູກ, ເບິ່ງເຖິດ, ມີລູກຝາແຝດຢູ່ໃນທ້ອງຂອງນາງ.²⁸ ເມື່ອເຖິງເວລາກຳນົດເກີດລູກຜູ້ຫນຶ່ງເອົາມືອອກມາ, ນາງຜະດຸດຄັນໄດ້ເອົາດ້າຍສີແດງ ແລະໄດ້ຜູກທີ່ມີຂອງເຂົາແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຄົນນີ້ໄດ້ອອກມາກ່ອນ."

²⁹ ແຕ່ດັກນ້ອຍຫົດມືເຂົ້າຄືນ, ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາອອກມາກ່ອນ. ແລ້ວນາງຜະດຸດຄັນກໍ່ເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້າໄດ້ແຕກວອກມາໄດ້ຢ່າໃດ!"

ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າເປເຣັດ.³⁰ ຈາກນັ້ນອ້າຍຂອງເຂົາ, ຈຶ່ງໄດ້ອອກມາ ຄືຄົນທີ່ມີດ້າຍສີແດງຜູກຕິດມື, ແລະ ເຂົາໄດ້ຖືກເອີ້ນຊື່ວ່າ ເຊຣາ.

39 ໂຢເຊັບໄດ້ຖືກນຳລົງໄປຍັງອີຢິບໂປຕິຟາ, ຄົນອີຢິບ ຜູ້ບັນຊາການອົງຄະລັກຂອງກະສັດຟາໂຣ,

ໄດ້ຊື່ເຂົາຈາກຄົນອີຊະມາເອນຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳເຂົາລົງມາທີນີ້.² ພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບໂຢເຊັບ ແລະເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ປະສົບຄວາມສຳເລັດ.

ລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້ານາຍຄົນອີຢິບຂອງເຂົາ.

³ ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດກັບເຂົາ ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດປະສົບຄວາມສຳເລັດ. ໂຢເຊັບໄດ້ເປັນທີ່ຊອບໃນສາຍຕາຂອງເຂົາ. ລາວໄດ້ຮັບໃຊ້ໂປຕິຟາ. ໂປຕິຟາໄດ້ ໃຫ້ໂຢເຊັບຈັດການເບິ່ງແຍງບ້ານຂອງເຂົາ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງ, ເຂົາໄດ້ໃຫ້ໂຢເຊັບເບິ່ງແຍງທຸກສິ່ງ.

⁵ ຢູມາຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໃຫ້ໂຢເຊັບຈັດການເບິ່ງແຍງບ້ານຂອງເຂົາ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງ, ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ອວຍພອນບ້ານຂອງຄົນອີຢິບນັ້ນເພາະເຫັນແກ່ໂຢເຊັບ. ພຣະພອນຂອງພຣະຢາເວມີຢູ່ໃນທຸກສິ່ງທີ່ໂປຕິຟາມີໃນເຮືອນແລະໃນທຶນນາ. ໂປຕິຟາໄດ້ໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາມີໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງໂຢເຊັບ. ເຂົາບໍ່ຕ້ອງຄິດອັນໃດນອກຈາກອາຫານທີ່ເຂົາຈະກິນ. ໂຢເຊັບເປັນຊາຍຫນຸ່ມທີ່ຮູບຫລໍ່ ແລະມີສະເຫນ່.

⁷ ຫລັງຈາກນັ້ນເມຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາໄດ້ມີຄວາມປາຖະຫນາໃນໂຢເຊັບ. ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມາຫລັບນອນກັບຂ້ອຍ."⁸ ແຕ່ເຂົາໄດ້ປະຕິເສດ ແລະໄດ້ເວົ້າກັບເມຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງດູ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ສົນໃຈວ່າຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນບ້ານນີ້, ແລະເພິ່ນໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນເປັນເຈົ້າຂອງ ໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁹ ບໍ່ມີໃຜໃນບ້ານນີ້ທີ່ໃຫຍ່ໄປກວ່າຂ້ານ້ອຍ.

ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຫວງອັນໃດໄວ້ຈາກຂ້ານ້ອຍ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຍານາງເພາະທ່ານເປັນເມຍຂອງເພິ່ນ, ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ໃຫຍ່ຫລວງນີ້ ແລະ ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?"

¹⁰ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບທຸກມື້ທຸກວັນ, ແຕ່ເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະຫລັບນອນກັບນາງ ຫລືຢູ່ກັບນາງ.¹¹ ຢູມາມື້ຫນຶ່ງ ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ານເພື່ອທີ່ຈະທ່າງານຂອງເຂົາ. ບໍ່ມີຄົນຮັບໃຊ້ຈັກຄົນຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ.¹² ນາງໄດ້ຈັບຕົວເຂົາຈ້ອງເສື້ອເຂົາໄວ້ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງຫລັບນອນນຳຂ້ອຍສາ." ແຕ່ເຂົາໄດ້ປະເສືອຜ້າຂອງເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງນາງ, ຫນີແລ່ນອອກໄປຂ້າງນອກ.

¹³ ເມື່ອນາງເຫັນໂຢເຊັບປະເສືອໄວ້ ແລະໄດ້ຫນີອອກໄປຂ້າງນອກ,¹⁴ ນາງຈຶ່ງຮ້ອງພວກຜູ້ຊາຍໃນບ້ານນາງ ແລະໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ໂປຕິຟາໄດ້ນຳ ຄົນເຮັບເຮືອມາເພື່ອຈະລ່ວງເກີນຕໍ່ເຮົາ. ເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາຫາເຮົາເພື່ອທີ່ຈະຫລັບນອນກັບເຮົາ, ແລະເຮົາໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນ."¹⁵ ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນເຮົາຮ້ອງເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປະເສືອຜ້າຂອງເຂົາໄວ້ກັບເຮົາ, ແລະແລ່ນຫນີໄປຂ້າງນອກ."

¹⁶ ນາງໄດ້ວາງເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາໄວ້ຂ້າງໆນາງ ຈົນຜູ້ເປັນນາຍຂອງເຂົາໄດ້ເຂົ້າບ້ານມາ.¹⁷ ນາງໄດ້ບອກເຂົາຢ່າງນີ້ວ່າ, "ຄົນຮັບໃຊ້ເຮັດເຮືອທີ່ທ່ານໄດ້ນຳມາໃຫ້ເຮົາ ເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາເພື່ອຈະທ່າຫຍາບຄາຍຕໍ່ຂ້ອຍ."¹⁸ ແລ້ວນັກໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຂ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນ, ເຂົາໄດ້ປະເສືອຜ້າຂອງເຂົາໄວ້ທີ່ນີ້ແລະຫນີອອກໄປຂ້າງນອກ."

¹⁹ ແລ້ວເມື່ອເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງເລົ່າ, ທີ່ເມຍຂອງເພິ່ນບອກເພິ່ນ ນິຕິສິ່ງທີ່ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ກະທຳຕໍ່ຂ້ອຍ ເພິ່ນໃຈຮ້າຍຫລາຍ.

²⁰ ເຈົ້ານາຍຂອງໂຢເຊັບໄດ້ນຳເຂົາໄປ ແລະຂັງເຂົາໄວ້ໃນຄູກ ສະຖານທີ່ຊົງນັກໂທດຂອງກະສັດໄດ້ຖືກຂັງຢູ່. ເຂົາໄດ້ຢູ່ໃນຄູກນັ້ນ.

²¹ ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳໂຢເຊັບ ແລະ ໄດ້ສຳແດງພັນທະສັນຍາທີ່ສັດຊື່ແກ່ເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນທີ່ຊອບ ໃນສາຍຕາຜູ້ຄຸມນັກໂທດ.

²² ຜູ້ຄຸມນັກໂທດໄດ້ມອບນັກໂທດທັງຫມົດໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງໂຢເຊັບ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດຫຍັງໃນທີ່ນັ້ນໂຢເຊັບໄດ້ເປັນຜູ້ຈັດການທັງຫມົດ.²³

ຜູ້ຄຸມນັກໂທດບໍ່ຕ້ອງກັງວົນເລື່ອງໃດໆທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳເຂົາ. ບໍ່ວ່າເຂົາຈະເຮັດສິ່ງໃດພຣະຢາເວກໍໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ປະສົບຄວາມສຳເລັດ.

40 ¹ແລ້ວນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກສົງຄາມໂລກຄົ້ນ, ເຈົ້າພະນັກງານຖວາຍຈອກສະເຫວີຍ ແລະເຈົ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ, ຂອງກະສັດອີຢິບໄດ້ເຮັດໃຫ້ກະສັດອີຢິບ ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາເຄື່ອງໃຈ.² ຟາຣາອ໌ ເພິນຈິງໃຈຮ້າຍເຈົ້າຫນ້າທີ່ທັງສອງຂອງພະອົງ, ຄືຫົວຫນ້າຄົນຖວາຍຈອກສະເຫວີຍ ແລະຫົວຫນ້າຄົນເຮັດເຂົ້າຈີ.³ ພະອົງໄດ້ຂັງພວກເຂົາໄວ້, ໃນບ້ານຂອງຜູ້ບັນຊາການຮາຊອົງຄະລັກໃນຄຸກດຽວກັນກັບທີ່ໂຢເຊັບຖືກຂັງຢູ່.⁴ ພວກເພິນໄດ້ຖືກຂັງມາໄລຍະຫນຶ່ງ. ເຈົ້າພະນັກງານຖວາຍຈອກສະເຫວີຍ ແລະເຈົ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຫນຶ່ງຂອງກະສັດອີຢິບ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຂັງໃນຄຸກ.⁵ ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ຝັນ ແຕ່ລະຄົນຕ່າງຄົນຕ່າງຝັນໃນຄືນດຽວກັນ, ແລະຄວາມຝັນແຕ່ລະຄວາມຝັນຕ່າງກໍມີຄວາມຫມາຍຂອງມັນເອງ.⁶ ໂຢເຊັບໄດ້ມາຫາພວກເຂົາໃນຕອນເຊົ້າແລະໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ. ເບິ່ງແມ່, ພວກເພິນເປັນທຸກ.⁷ ເຂົາຈຶ່ງຖາມເຈົ້າພະນັກງານຂອງຟາຣ໌ອ໌ຊຶ່ງຖືກຂັງຢູ່ກັບເຂົາໃນບ້ານຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາ, ກ່າວວ່າ, "ເປັນຫຍັງມືນີ້ ເບິ່ງພວກທ່ານເປັນທຸກ?"⁸ ພວກເພິນໄດ້ຕອບແກ່ເຂົາວ່າ, "ເຮົາທັງສອງໄດ້ຝັນ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ສາມາດແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້." ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າກັບພວກເພິນວ່າ, "ການແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຂໍໄດ້ບອກຂ້ານ້ອຍຝັ່ງເບິ່ງດູ."⁹ ຫົວຫນ້າເຈົ້າພະນັກງານຖວາຍຈອກສະເຫວີຍໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນຂອງຕົນສູ່ໂຢເຊັບຝັ່ງວ່າ, ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ໃນຄວາມຝັນຂອງເຮົາ, ມີເຄືອອະງຸ່ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ."¹⁰ ເທິງເຄືອອະງຸ່ນມີສາມງ່າ. ມັນໄດ້ປົງໄປ, ດອກກໍບານ ແລະມີຜົວຫມາກອະງຸ່ນສູກງ່າ.¹¹ ຈອກສະເຫວີຍຂອງຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເອົາພວກອະງຸ່ນ ແລະບິບເອົານ້ຳໃສ່ລົງໃນຈອກສະເຫວີຍຂອງຟາຣ໌ອ໌, ແລະເຮົາກໍໄດ້ຖວາຍຈອກສະເຫວີຍນັ້ນເທິງມືຂອງຟາຣ໌ອ໌."¹² ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ນິຕິການແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນ. ສາມາດນັບຫມາຍເຖິງສາມວັນ.¹³ ພາຍໃນສາມວັນ ຟາຣ໌ອ໌ຈະຍົກທ່ານຂຶ້ນແລະໃຫ້ທ່ານຄືນສູ່ຕຳແໜ່ງເດີມຂອງທ່ານ. ທ່ານຈະໄດ້ຍ່ອມຈອກເຫລືອອະງຸ່ນຂອງຟາຣ໌ອ໌ໃນມືຂອງພະອົງ, ເຫມືອນເມື່ອທ່ານໄດ້ເຄີຍເປັນເຈົ້າພະນັກງານຍ່ອມຈອກເຫລືອອະງຸ່ນ."¹⁴ ແຕ່ຂໍທ່ານໄດ້ລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອທ່ານໄດ້ດີແລ້ວ, ແລະກະລຸນາສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ. ດ້ວຍການກ່າວເຖິງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຟາຣ໌ອ໌ຝັ່ງ ແລະນຳຂ້ານ້ອຍອອກໄປຈາກຄຸກນີ້.¹⁵ ເພາະທີ່ຈິງແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກລັກພາຕົວມາຈາກແຜ່ນດິນຂອງຊາວເຮັບເຮີ. ຫີນີ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງທີ່ສົມຄວນໃຫ້ພວກເຂົາຈຳຈ່ອງຂ້ານ້ອຍໃນຄຸກທີ່ແຂງແຮງມີດຊິດນີ້."¹⁶ ເມື່ອຫົວຫນ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີໄດ້ເຫັນວ່າ, ການແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນເປັນທີ່ຫນ້າພໍໃຈ, ເພິນຈິງເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ຂ້ອຍກໍໄດ້ຝັນດ້ວຍເຫມືອນກັນ, ຂ້ອຍຝັນວ່າ, ໄດ້ຖືກຖາດເຂົ້າຈີສາມຖາດເທິງຫົວຂ້ອຍ."¹⁷ ໃນຖາດເທິງສຸດມີເຂົ້າຈີຢ່າງດີທຸກຊະນິດສຳລັບຟາຣ໌ອ໌, ແຕ່ມີຝຸງນຶກໄດ້ມາກິນເຂົ້າຈີໃນຖາດເທິງຫົວຂອງເຮົາ."¹⁸ ໂຢເຊັບໄດ້ຕອບແລະເວົ້າວ່າ, "ນິຕິການແກ້ຄວາມຝັນ. ຖາດສາມໂປນນັ້ນຫມາຍເຖິງສາມວັນ.¹⁹ ພາຍໃນສາມວັນນີ້ ຟາຣ໌ອ໌ຈະຍົກຫົວຂອງທ່ານອອກຈາກທ່ານ. ແລະຈະແຂວນທ່ານໄວ້ເທິງຕຶນໄມ້ ແລະຝຸງນຶກຈະມາເຈາະກິນເນື້ອຂອງທ່ານ."²⁰ ແລ້ວນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ່ສາມ ຊຶ່ງເປັນວັນເກີດຂອງຟາຣ໌ອ໌. ພະອົງໄດ້ຊົງດຶງການກິນລ້ຽງສຳລັບຂ້າຮາຊາການຂອງເພິນທຸກຄົນ. ພະອົງໄດ້ຊົງຍົກຫົວຫນ້າເຈົ້າພະນັກງານຖວາຍຈອກສະເຫວີຍ ແລະຫົວຫນ້າເຈົ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີຂຶ້ນ, ໃນທຳມະກາງຂ້າຮາຊາການທັງຫລາຍຂອງພະອົງ.²¹ ເພິນໄດ້ຊົງຄືນຕຳແໜ່ງໃຫ້ກັບຫົວຫນ້າ ເຈົ້າພະນັກງານຖວາຍຈອກສະເຫວີຍໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ເຂົາຮັບຜິດຊອບຖວາຍຈອກສະເຫວີຍເທິງມືຂອງຟາຣ໌ອ໌ຄືກ່ອນ.²² ແຕ່ພະອົງໄດ້ສັງແຂວນຄໍ, ຫົວຫນ້າເຈົ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ. ເຫມືອນດັ່ງທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ພວກເຂົາ.²³ ຫົວຫນ້າເຈົ້າພະນັກງານຖວາຍຈອກສະເຫວີຍບໍ່ໄດ້ຈິດຈຳໂຢເຊັບ ແລະໄດ້ລືມເຂົາ.

41 ¹ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອສິນສຸດສອງປີ ເຕັມເມື່ອຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ຊົງຝັນວ່າ. ພະອົງໄດ້ຊົງຍືນ, ຢູ່ທີ່ແຄມແມ່ນ້ຳນິນ.² ໃນຂະນະນັ້ນ, ມີແມ່ງົວເຈັດໂຕໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳນິນ, ຫນ້າເບິ່ງ, ແລະອ້ວນພີ ແລະພວກມັນກິນຫຍ້າທຳມະກາງຕຶນກົກ.³ ເບິ່ງແມ່, ແລະມີແມ່ງົວອີກເຈັດໂຕທີ່ໄດ້ຕາມຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳນິນ, ຫນ້າລ້ຽງຽດ ແລະຈ່ອຍຜອມ. ພວກມັນໄດ້ຍືນຢູ່ຂ້າງໆ ກັບແມ່ງົວໂຕອື່ນໆ ເທິງຝັ່ງແມ່ນ້ຳນິນ.⁴ ຈາກນັ້ນພວກແມ່ງົວທີ່ຫນ້າລ້ຽງຽດ ແລະຈ່ອຍຜອມ ກໍໄດ້ກິນກິນແມ່ງົວເຈັດໂຕທີ່ຫນ້າເບິ່ງ ແລະອ້ວນພີເສຍ. ຈາກນັ້ນຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ຊົງຕື່ນຂຶ້ນ.⁵ ຈາກນັ້ນພະອົງກໍຫລັບໄປອີກ ແລະໄດ້ຊົງຝັນເປັນເທື່ອທີສອງ. ເບິ່ງແມ່, ມີຕຶນເຂົ້າຕຶນຫນຶ່ງ, ມີຮວງເຂົ້າເຈັດຮວງທີ່ສົມບູນ ແລະດີ.⁶ ເບິ່ງແມ່, ມີຮວງເຂົ້າເຈັດຮວງ, ທີ່ເມັດລົບ ແລະຫ້ວຍແຫ້ງ, ເພາະຕາເວັນອອກໄດ້ງອກຂຶ້ນມາ.⁷ ຮວງເຂົ້າລົບເຈັດຮວງໄດ້ກິນກິນຮວງເຂົ້າສົມບູນ ແລະດີທັງເຈັດຮວງ. ຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນ, ແລ້ວກໍເຫັນວ່າ, ຕຶນກຳລັງຝັນໄປ.⁸ ໃນຕອນເຊົ້າຂອງມື້ນັ້ນ ເພິນຈຸ່ນວາຍໃຈຫລາຍ. ພະອົງກໍເປັນທຸກ ພະອົງໄດ້ສັງຄົນໄປເອີນຫມໍ້, ຫມໍ້, ແລະນັກປຣາດໃນອີຢິບເຂົ້າມາເຝົ້າ ຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ຊົງບອກພວກເຂົາເຖິງຄວາມຝັນຂອງພະອົງ, ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໃຫ້ຟາຣ໌ອ໌ໄດ້.⁹ ຈາກນັ້ນຫົວຫນ້າພະນັກງານຖວາຍຈອກສະເຫວີຍໄດ້ທຸນຟາຣ໌ອ໌ວ່າ, "ວັນນີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄິດເຖິງຄວາມຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍ."¹⁰ ຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ຊົງໃຈຮ້າຍຕໍ່ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ, ແລະໄດ້ສັງຂັງຂ້ານ້ອຍໃນບ້ານຂອງຜູ້ບັນຊາການຜູ້ຮັກສາຮາຊວັງ, ທັງຫົວຫນ້າ ພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ, ແລະຂ້ານ້ອຍ.¹¹ ພວກຂ້ານ້ອຍທັງສອງຕ່າງກໍຝັນ, ໃນຄືນດຽວກັນຕ່າງຄົນຕ່າງຝັນຕາມການແກ້ຄວາມຝັນຂອງເຂົາ.¹² ມີຊາຍຫນຸ່ມຊາວເຮັບເຮີ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ບັນຊາການຮາຊອົງຄະລັກໄດ້ຢູ່ກັບພວກຂ້ານ້ອຍ. ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກເຂົາ ແລະເຂົາໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້. ພວກຂ້ານ້ອຍແຕ່ລະຄົນໄດ້.¹³ ແລະມັນກໍເປັນຢ່າງນັ້ນຕາມທີ່ເຂົາໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາ. ຟາຣ໌ອ໌ ໄດ້ຄືນຕຳແໜ່ງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແຕ່ອີກຄືນຫນຶ່ງເຂົາໄດ້ຖືກແຂວນຄໍ."¹⁴ ແລ້ວຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຄົນໄປນຳເອົາໂຢເຊັບມາ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໄປນຳເຂົາອອກມາຈາກເຮືອນຈຳ. ເຂົາໄດ້ແຖບວດເຄົາຂອງເຂົາເອງ, ແລະປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຂົາ, ແລະໄດ້ມາເຂົ້າເຝົ້າ ຟາຣ໌ອ໌.¹⁵ ຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ກ່າວແກ່ໂຢເຊັບວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຝັນ, ແລະບໍ່ມີໃຜແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້. ແຕ່ເຮົາໄດ້ຍືນເລື່ອງກ່ຽວກັບເຈົ້າ, ວ່າເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍືນເລື່ອງລາວຄວາມຝັນເຈົ້າສາມາດແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້."¹⁶ ໂຢເຊັບໄດ້ທຸນຕອບ ຟາຣ໌ອ໌, ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນຂ້ານ້ອຍດອກ. ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກທີ່ຈະແກ້ຄວາມຝັນຢ່າງດີໃຫ້ທ່ານໄດ້."¹⁷ ຟາຣ໌ອ໌ໄດ້ກ່າວກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ໃນຄວາມຝັນຂອງເຮົາ, ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ຍືນຢູ່ແຄມຝັ່ງແມ່ນ້ຳນິນ."¹⁸ ນີ້ແລະ, ມີແມ່ງົວເຈັດໂຕຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳນິນ, ທີ່ຜູ້ພີ ແລະສວຍງາມ, ແລະພວກມັນໄດ້ກິນຫຍ້າທຳມະກາງຕຶນກົກ.¹⁹ ເບິ່ງແມ່, ມີແມ່ງົວອີກເຈັດໂຕຕາມຂຶ້ນມາອ້ອມແອ, ບໍ່ຫນ້າເບິ່ງເລີຍ, ແລະ ຜອມໂຊຫົວແຜ່ນດິນເອຍິບ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນແມ່ງົວທີ່ຫນ້າເບິ່ງເຊັ່ນນີ້ມາກ່ອນ.²⁰ ແມ່ງົວຜອມໂຊ ແລະ ບໍ່ຫນ້າເບິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກິນກິນແມ່ງົວໂຕທີ່ຜູ້ພີຂຶ້ນມາຕອນທຳອິດ.²¹ ເມື່ອພວກມັນໄດ້ກິນແມ່ງົວອ້ອມພີເຫລົ່ານັ້ນ, ແລ້ວພວກມັນແຮງຈ່ອຍຜອມກວ່າເກົ່າ, ຈາກນັ້ນເຮົາກໍໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນ.

²²ເຮົາໄດ້ຝັນອີກ, ແລະ ເບິ່ງເຖິງ, ມີຮວງເຂົາເຈັດຮວງແຕກອອກມາຈາກຕົນເຂົາຕົນໜຶ່ງເມັດສົມບູນ ແລະ ດີ.²³ນິເດ, ມີຮວງເຂົາອີກເຈັດຮວງແຕກອອກມາ, ພາຍຫລັງເມັດເຂົາລົບ, ແລະ ຫຼັງແຕ່ງເພາະຖືກລົມຕາເວັນອອກ.²⁴ຮວງເຂົາເມັດລົບໄດ້ກິນກິນຮວງເຂົາເມັດຕຶງເຈັດຮວງນັ້ນ. ເຮົາໄດ້ບອກຄວາມຝັນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ພວກມາຢາກິນ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດແກ້ຄວາມຝັນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເຮົາໄດ້."

²⁵ໂຢເຊັບໄດ້ຖືກຕໍ່ຟາລາໂຣວ່າ, "ຄວາມຝັນທັງສອງຂອງຟາໂຣມີຄວາມຫມາຍດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຈ້ງ, ໃຫ້ຟາໂຣຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກະທຳ.²⁶ແມ່ງົວທີ່ຖືກພິເຈດຕິດໃນເຈັດປີ, ແລະຮວງເຂົາເມັດສົມບູນເຈັດຮວງກໍ່ຄືເຈັດປີ. ຄວາມຝັນທັງສອງຢ່າງເປັນເລື່ອງດຽວກັນ."

²⁷ແມ່ງົວທີ່ຈ່ອຍຜອມ ແລະບໍ່ຫນ້າເບິ່ງເຈັດປີໃນເຂົ້າໄດ້ຂຶ້ນມາພາຍຫລັງຄືເຈັດປີ, ແລະເຊັ່ນດຽວກັນຮວງເຂົາເມັດລົບໄດ້ມີກຽມດ້ວຍລົມຕາເວັນອອກກໍ່ຈະເປັນເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກອາຫານ.²⁸ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກຕໍ່ຟາໂຣເຖິງສິ່ງທີ່. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກະທຳ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍຕໍ່ຟາໂຣ.

²⁹ຈົງລະວັງ, ເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກອາຫານສົມບູນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະເກີດຂຶ້ນຫົວແຜ່ນດິນອີຍ.

³⁰ເຈັດປີແຫ່ງການອຶດຢາກອາຫານຈະຕາມມາ, ແລະຄວາມອຶດຢາກສົມບູນທີ່ຜ່ານມາໃນແຜ່ນດິນອີຍຈະຖືກລືບໄປ, ແລະຄວາມອຶດຢາກຈະທຳລາຍແຜ່ນດິນນັ້ນ.³¹ຄວາມອຶດຢາກສົມບູນໃນແຜ່ນດິນຈະບໍ່ຖືກຈິດຈຳ, ເພາະຄວາມອຶດຢາກອາຫານທີ່ຕິດຕາມມານັ້ນ ຮ້າຍແຮງຢ່າງແສນສາຫັດ.³²ຟາໂຣໄດ້ຝັນຊ້າເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ, ແລະພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໃນໂກ້ຫນີ້.

³³ຂໍໃຫ້ຟາໂຣຊອກຫາຜູ້ຊາຍທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີ, ແລະສະຫລຽວສະຫລາດຈັກຄົນໜຶ່ງ ຕັ້ງເຂົາໃຫ້ປົກຄອງເຫນືອແຜ່ນດິນອີຍ.³⁴ຂໍໃຫ້ ຟາໂຣ: ເຮັດສິ່ງນີ້ຄືໃຫ້ພະອົງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງເຫນືອແຜ່ນດິນ. ໃນປີທີ່ອຸດົມສົມບູນນີ້ໃຫ້ພວກເຂົາເກັບພືດຜົນຂອງອີຍປະຫນັງໃນຫ້າສ່ວນໃນເຈັດປີທີ່ອຸດົມສົມບູນ.

³⁵ໃຫ້ພວກເຂົາເກັບຮວບຮວມອາຫານທັງຫມົດຂອງປີທີ່ອຸດົມສົມບູນທີ່ກຳລັງມາ ແລະເກັບເຂົ້າດ້ວຍອຳນາດຟາໂຣ, ເພື່ອເປັນອາຫານທີ່ຈະໃຊ້ໃນເມືອງຕ່າງໆ. ພວກເຂົາຕ້ອງດູແລຮັກສາໄວ້.³⁶ອາຫານເຫລົ່ານີ້ຈະຖືກໃຊ້ສຳລັບແຜ່ນດິນໃນຊ່ວງເຈັດປີແຫ່ງການອຶດຢາກອາຫານທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນອີຍ. ໂດຍວິທີການນີ້ແຜ່ນດິນ ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍລ້າງດ້ວຍການອຶດຢາກອາຫານ."

³⁷ຄຳແນະນຳນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍຕາຂອງ ຟາໂຣ ແລະໃນສາຍຕາຂອງບັນດາຂ້າຣາຊການທັງຫມົດຂອງພະອົງ.³⁸ຟາໂຣໄດ້ກ່າວກັບພວກຂ້າຣາຊການຂອງພະອົງວ່າ, "ເຮົາຈະສາມາດຫາຜູ້ຊາຍເຊັ່ນນີ້, ທີ່ມີພຣະວິນຍາຍຂອງພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ດ້ວຍໄດ້ບໍ່?"

³⁹ດັ່ງນັ້ນຟາໂຣຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ເພາະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳເລັດສິ່ງທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຈົ້າ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະສະຫລາດເຫມືອນເຈົ້າ.⁴⁰ເຈົ້າຈະດູແລອາຊີບກະສິກຳຂອງເຮົາ ແລະປະຊາຊົນຂອງເຮົາທັງຫມົດຈະຖືກປົກຄອງດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ. ສະເພາະບັນລັງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຮົາຈະເປັນໃຫຍ່ກວ່າເຈົ້າ."⁴¹ຟາໂຣໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງເຈົ້າໄວ້ເຫນືອແຜ່ນດິນອີຍ."

⁴²ຟາໂຣໄດ້ຖອດແຫວນແຫ່ງອຳນາດອອກຈາກນິວມີຂອງພະອົງ ແລະໄດ້ສວມໃສ່ໃຫ້ກັບໂຢເຊັບ. ພະອົງໄດ້ສວມເສື້ອຜ້າເລນິນຢ່າງດີໃຫ້ກັບເຂົາ, ແລະສວມສ້ອຍທອງຄຳຄ່ອງຄໍຂອງເຂົາ.⁴³ພະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ເຂົາໃຊ້ລົດມ້າຄັນທີ່ສອງທີ່ພະອົງຊົງເປັນເຈົ້າຂອງ. ຈະມີຜູ້ຊາຍປະກາດໄປຂ້າງຫນ້າເຂົາວ່າ, "ຈົງຄູກເຂົາລົງ." ຟາໂຣໄດ້ຕັ້ງເຂົາໄວ້ເຫນືອແຜ່ນດິນອີຍທັງຫມົດ.

⁴⁴ຟາໂຣໄດ້ກ່າວກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ເຮົາຄືຟາໂຣ, ແລະຫົວທັງແຜ່ນດິນອີຍນີ້, ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຍົກມື ຫລືຍົກຕີນຂອງເຂົາໄດ້ ນອກຈາກເຈົ້າຈະອະນຸຍາດ."

⁴⁵ຟາໂຣໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ໂຢເຊັບວ່າ, "ຊາເຟນາດປາເນອາ." ພະອົງປະທານນາງອາເສນາດລູກສາວຂອງໂປຕີເຟຣາ, ປະໂລຫິດຂອງເມືອງໂອນ ເປັນເມຍຂອງເຂົາ.

⁴⁶ໂຢເຊັບມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຍິນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຟາໂຣ, ກະສັດອີຍ. ໂຢເຊັບໄດ້ອອກໄປຈາກການເຂົ້າເຝົ້າຟາໂຣ, ແລະອອກໄປຫົວແຜ່ນດິນອີຍ.

⁴⁷ໃນເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກອາຫານ ແຜ່ນດິນໄດ້ໃຫ້ຜົນຜະລິດຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

⁴⁸ໃນຕະຫລອດເຈັດປີ ເພິ່ນໄດ້ຮັບໂຮມອາຫານທີ່ມີທັງຫມົດ ໃນແຜ່ນດິນອີຍ ແລະເກັບອາຫານນັ້ນໄວ້ໃນເມືອງຕ່າງໆ. ເພິ່ນໄດ້ເກັບອາຫານຂອງແຕ່ລະເມືອງຈາກທຶງນາ ແລະພື້ນທີ່ຮອບໆເມືອງໄວ້ທີ່ແຕ່ລະເມືອງນັ້ນ.⁴⁹ໂຢເຊັບໄດ້ເກັບຮັກສາເຂົ້າໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເຫມືອນຊາຍແຫ່ງທ້ອງທະເລ, ຫລາຍຈົນກະທັ່ງເຂົ້າຕ້ອງສັ່ງໃຫ້ເຂົາເຮັດບັນຊີ, ເນື່ອງຈາກມັນມີຫລາຍເກີນກວ່າທີ່ຈະນັບໄດ້.

⁵⁰ກ່ອນທີ່ປີແຫ່ງການອຶດຢາກຈະມາເຖິງ, ໂຢເຊັບໄດ້ມີລູກຊາຍສອງຄົນກັບນາງອາເສນາດ, ລູກສາວຂອງໂປຕີເຟຣາ ປະໂລຫິດ ເມືອງໂອນເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດແກ່ເຂົາ.⁵¹ໂຢເຊັບໄດ້ເອີ້ນຊື່ລູກຊາຍຄົນຂອງເຂົາວ່າ, ມານາເຊ ເພາະເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍລືມຄວາມຍາກລຳບາກທັງຫມົດຂອງຂ້ອຍ ແລະຄົວເຮືອນທັງຫມົດຂອງພໍ່ຂ້ອຍ."⁵²ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນຊື່ລູກຊາຍຄົນທີສອງວ່າ ເອຟຣາອິມ, ເພາະເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ຂ້ອຍມີຫມາກຜົນໃນດິນແດນແຫ່ງ ຄວາມຍາກລຳບາກຂອງຂ້ອຍ."

⁵³ເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກອາຫານ ໃນແຜ່ນດິນອີຍກໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.⁵⁴ເຈັດປີແຫ່ງການອຶດຢາກອາຫານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ, ຕາມທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວໄວ້. ເກີດການອຶດຢາກອາຫານຂຶ້ນຫົວແຜ່ນດິນ, ແຕ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອີຍຍັງມີອາຫານກິນ.

⁵⁵ເມື່ອເກີດການອຶດຢາກຂຶ້ນຫົວທັງແຜ່ນດິນອີຍ, ປະຊາຊົນໄດ້ມາຮ້ອງຂໍອາຫານຈາກຟາໂຣ. ຟາໂຣໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນອີຍທັງຫມົດວ່າ, "ຈົງໄປຫາໂຢເຊັບ ແລະຈົງເຮັດຕາມທີ່ເຂົາບອກໃຫ້ເຮັດ."⁵⁶ການອຶດຢາກອາຫານໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫົວທັງແຜ່ນດິນ. ໂຢເຊັບໄດ້ຂສາງເຂົ້າທັງຫມົດ ແລະຂາຍອາຫານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນອີຍ.⁵⁷ປະຊາຊົນຈາກທັງຫມົດແຜ່ນດິນໄດ້ມາຍັງອີຍ ເພື່ອຂໍຊື້ເຂົ້າຈາກໂຢເຊັບ, ເພາະວ່າໄດ້ເກີດການອຶດຢາກຢ່າງຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຫົວທັງແຜ່ນດິນ.

42 ¹ເມື່ອຢາໂຄບຮູ້ວ່າຢູ່ທີ່ປະເທດອີຍຍັງມີເຂົ້າຂາຍ. ເພິ່ນກໍ່ເວົ້າຕໍ່ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ, "ພວກເຈົ້າພາກັນຢູ່ລ້າໆເຮັດຫຍັງ?"²ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງນີ້, ເຮົາໄດ້ຍິນວ່າທີ່ໃນອີຍມີເຂົ້າຂາຍ. ຈົງລົງໄປທີ່ນັ້ນ ແລະຊື້ເຂົ້າຈາກທີ່ນັ້ນມາໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະໄດ້ມີຊີວິດຢູ່."³ອ້າຍທັງສິບຄົນຂອງໂຢເຊັບ ໄດ້ລົງໄປຊື້ເຂົ້າຈາກອີຍ.⁴ແຕ່ເປັນຢາມືນ, ນ້ອຍຊາຍຂອງໂຢເຊັບນັ້ນ, ຢາໂຄບບໍ່ໄດ້ລົງໄປກັບພວກອ້າຍຂອງເຂົາ, ເພາະເຂົາຢ້ານວ່າເປັນຢາມືນຈະໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍເນື່ອງຈາກການອຶດຢາກອາຫານຊຶ່ງເກີດໃນແຜ່ນດິນການາອານ.

⁵ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເດີນທາງມາ, ເພື່ອທີ່ຈະຊື້ເຂົ້າທຳມາກາງຄົນທັງຫລາຍທີ່ມານັ້ນ.⁶ບັດນີ້ໂຢເຊັບໄດ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງເຫນືອແຜ່ນດິນນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ເປັນຜູ້ຂາຍເຂົ້າໃຫ້ກັບຄົນທັງແຜ່ນດິນແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ. ພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບໄດ້ມາ ແລະໂຄ້ງຄຳນັບເພິ່ນ ຫນ້າຂອງພວກເຂົາເຖິງພື້ນ.

⁷ໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນພວກອ້າຍ ເພິ່ນກໍ່ຈື່ພວກເຂົາໄດ້, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ປົກປິດຕົວເພິ່ນເອງຈາກພວກເຂົາ ແລະໄດ້ເວົ້າຢ່າງມີອຳນາດກັບພວກເຂົາ.

⁸ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າມາແຕ່ໃສ?" ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ຈາກແຜ່ນດິນການາອານເພື່ອຂໍຊື້ອາຫານ."⁹ໂຢເຊັບຈື່ພວກອ້າຍຂອງຕົນໄດ້, ແຕ່ພວກເຂົາຈື່ໂຢເຊັບບໍ່ໄດ້.

¹⁰ແລ້ວໂຢເຊັບກໍ່ໄດ້ລະນຶກເຖິງຄວາມຝັນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຝັນກ່ຽວກັບພວກເຂົາ, ແລະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າເປັນຄົນສອດແນມ! ພວກເຈົ້າ

ໄດ້ມາເພື່ອທີ່ຈະເບິ່ງຈຸດອ່ອນທີ່ບໍ່ໄດ້ມີການປ້ອງກັນຂອງແຜ່ນດິນ."¹¹ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນດອກເຈົ້າມາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ

ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ມາເພື່ອທີ່ຈະຊື້ອາຫານ."¹²ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫມົດເປັນລູກຊາຍຮວ່ມພໍດຽວກັນ. ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນ

ສັດຊື້ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນຄົນສອດແນມ."

¹² ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນດອກ, ພວກເຈົ້າໄດ້ມາເພື່ອເບິ່ງສ່ວນທີ່ງົບໄດ້ມີການປ່ຽນຂອງແຜ່ນດິນ."¹³ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພວກເຂົາເຮັດ, ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ມີຮ້າຍນ້ອງນຳກັນສືບສອງຄົນ, ເປັນພວກລູກຊາຍຮ່ວມພໍດຽວກັນໃນແຜ່ນດິນການາອານ. ເບິ່ງເທາະ, ນ້ອງຊາຍຫລ້າຂະນະນີຢູ່ກັບພໍ່ຂອງພວກເຮົາ, ແລະນ້ອງຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງກໍໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ."

¹⁴ ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ມັນເປັນຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າແລ້ວ; ພວກເຈົ້າເປັນຄົນສອດແນມ.¹⁵ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຈົ້າຕ້ອງຖືກກວດສອບຟາໂຣຊິງພະຊົນຢູ່ສິ້ນໃດ, ພວກເຈົ້າຈະໄປຈາກທີ່ນີ້ບໍ່ໄດ້, ນອກຈາກວ່ານ້ອງຊາຍຫລ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະມາທີ່ນີ້.¹⁶ ຈົ່ງສົ່ງພວກເຈົ້າຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃຫ້ໄປພານ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າມາ. ເພື່ອຈະພິສູດຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າວ່າເປັນຄວາມຈິງຫລືບໍ່, ແລະໃຫ້ຂັງພວກເຈົ້າທີ່ຍັງເຫລືອໄວ້ໃນຄຸກ."¹⁷ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງຂັງພວກເຂົາທັງຫມົດໄວ້ເປັນເວລາສາມວັນ.

¹⁸ ໃນວັນທີສາມ ໂຢເຊັບຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເພາະເຮົາຢາກເກງພຣະເຈົ້າ, ຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອຈະລອດຊີວິດໄດ້.¹⁹ ຄືຖ້າພວກເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່, ກໍໃຫ້ພີ່ນ້ອງຄົນໜຶ່ງຂອງພວກເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນຄຸກນີ້, ແຕ່ພວກເຈົ້າຫລືເຫລືອໃຫ້ນຳເອົາເຂົາກັບໄປ, ເພື່ອບັນເທົາການອິດຫົວໃນຢ້ານຂອງພວກເຈົ້າ."²⁰ ຈົ່ງນຳນ້ອງຊາຍຫລ້າຂອງພວກເຈົ້າມາຫາເຮົາ ເພື່ອຍື່ນຢັນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ແລະພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ." ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນ.

²¹ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, "ພວກເຮົາມີຄວາມຜິດຈົ່ງຫ່ຽວກັບນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມເຈັບປວດຂອງຈິດວິນຍານຂອງເຂົາເມື່ອເຂົາໄດ້ຂໍ້ອງພວກເຮົາ. ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຍອມຟັງເຂົາ ດັ່ງນັ້ນຄວາມເຈັບປວດນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຢືນກັບມາຖືກພວກເຮົາ."²² ຮູເບັນໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຈົ້າບໍ່? "ວ່າຢ່າເຮັດບາບຕໍ່ເດັກຄົນນັ້ນ," ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມຟັງຂ້ອຍເລີຍ ບັດນີ້, ເບິ່ງແມ່, ເລືອດຂອງເຂົາໄດ້ຮຽກຮ້ອງຕໍ່ພວກເຮົາ."

²³ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າໂຢເຊັບໄດ້ເຂົ້າໃຈພວກເຂົາເວົ້າ, ເພາະວ່າມີລາມລະຫວ່າງພວກເຂົາ.²⁴ ເພິ່ນໄດ້ອອກໄປຈາກພວກເຂົາ ແລະຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວ. ເພິ່ນໄດ້ກັບມາຫາພວກເຂົາ ແລະເວົ້າກັບພວກເຂົາ ເພິ່ນໄດ້ເລືອກເອົາຊິເມໂອນຈາກພວກເຂົາ ແລະໄດ້ມັດເຂົ້າຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ.²⁵ ຈາກນັ້ນໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາໃສ່ເຂົ້າໃຫ້ເຕັມກະສອບຂອງພວກເຮົາ, ແລະໃຫ້ໃສ່ເງິນຂອງທຸກຄົນກັບລົງໄປໃນກະສອບຂອງເຂົາດ້ວຍ, ແລະຈັດຕັ້ງການເດີນທາງໃຫ້ພວກເຂົາ. ມັນໄດ້ຖືກດຳເນີນການເພື່ອພວກເຂົາ.

²⁶ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົາບັນທຸກໃສ່ຫລັງລໍ ຂອງພວກເຂົາແລ້ວໄດ້ເດີນທາງອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ.²⁷ ເມື່ອເຖິງທີ່ພັກພວກເຂົາ ຄົນໜຶ່ງໄດ້ເປີດກະສອບເຂົ້າຂອງພວກເຂົາເພື່ອເອົາເຂົ້າໃຫ້ລໍຂອງເຂົາ, ເຂົາໄດ້ເຫັນເງິນຂອງເຂົາ. ເບິ່ງເຖິງ, ມັນຢູ່ໃນກະສອບຂອງເຂົາທີ່ເປີດຢູ່.

²⁸ ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາເພື່ອນ້ອງຂອງຕົນວ່າ, "ເງິນຂອງຂ້ອຍໄດ້ຖືກນຳກັບມາ. ເບິ່ງແມ່; ມັນຢູ່ໃນກະສອບຂອງຂ້ອຍ." ພວກເຂົາໄດ້ຂວັນເສຍແລະພວກເຂົາພາກັນຕົວສັນເວົ້າວ່າ, "ນີ້ຄືຫຍັງ, "ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳກັບພວກເຮົາ?"

²⁹ ພວກເຂົາໄດ້ກັບໄປຫາຢາໂຄບ, ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນການາອານ ແລະ ບອກເຂົາເຖິງເລື່ອງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກຕົນທຸກຢ່າງ. ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ,³⁰ "ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ, ທີ່ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງແຜ່ນດິນ, ໄດ້ເວົ້າຢ່າງຮຸນແຮງກັບພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ຄິດວ່າ ພວກເຮົາເປັນຄົນສອດແນມເຂົ້າໄປສອດແນມໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ."³¹ ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ພວກເຮົາເປັນຄົນສັດຊື່. ພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຄົນສອດແນມ."³² ພວກເຮົາມີຮ້າຍນ້ອງສືບສອງຄົນ, ເປັນລູກຊາຍທັງຫລາຍຈາກພໍ່ດຽວກັນ. ຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ແລະ ໃນວັນນີ້ນ້ອງຊາຍຫລ້າຍັງຢູ່ກັບພໍ່ຂອງພວກເຮົາໃນແຜ່ນດິນການາອານ."

³³ ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ, ເຈົ້ານາຍຂອງແຜ່ນດິນ, ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ, "ໂດຍວິທີນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່ຈິງຫລືບໍ່. ປະຊາຊົນຄົນໜຶ່ງໄວ້ກັບເຮົາ, ນຳເຂົາກັບໄປເພື່ອບັນເທົາການອິດຫົວອາຫານໃນຢ້ານຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະໄປຕາມທາງຂອງພວກເຈົ້າ."³⁴ ຈົ່ງນຳນ້ອງຊາຍຫລ້າມາຫາເຮົາ. ແລ້ວເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນສອດແນມ, ແຕ່ເປັນຄົນສັດຊື່. ຈາກນັ້ນເຮົາຈະປ່ອຍພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ, ແລະພວກເຈົ້າຈະຄ້າຂາຍໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ."

³⁵ ແລ້ວກໍເປັນຢ່າງນັ້ນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ນຳເຂົາອອກຈາກກະສອບ, ເບິ່ງເຖິງ, ກະສອບຂອງພວກເຂົາ, ກໍມີເງິນຢູ່ທຸກກະສອບ. ເມື່ອພວກເຂົາແລະ ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າກະສອບຂອງພວກເຂົາມີເງິນຢູ່ພວກເຂົາກໍຢ້ານກົວຫລາຍ.³⁶ ຢາໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາສູນເສຍພວກລູກຊາຍຂອງເຮົາ. ໂຢເຊັບກໍໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ຊິເມໂອນກໍໄດ້ຈາກໄປ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະມາເອົາເປັນຢາມືນໄປອີກ.

ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ທ່າຮ້າຍເຮົາ."

³⁷ ຮູເບັນຈຶ່ງເວົ້າກັບພໍ່ຂອງເຂົາ, ກ່າວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພໍ່ຂ້າລູກຊາຍສອງຄົນຂອງຂ້ອຍ ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ນຳເປັນຢາມືນກັບມາໃຫ້ທ່ານ. ມອບເຂົາໄວ້ໃນມືຂ້ອຍ, ແລະຂ້ອຍຈະນຳເຂົາກັບມາຫາທ່ານອີກ."³⁸ ແຕ່ຢາໂຄບເວົ້າວ່າ, "ລູກຊາຍຂອງເຮົາຈະບໍ່ລົງໄປນຳພວກເຈົ້າ. ເພາະວ່າຮ້າຍຂອງເຂົາໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວເຫລືອເຂົາພຽງຄົນດຽວ. ຫາກເກີດອັນຕະລາຍກັບເຂົາໃນລະຫວ່າງທາງທີ່ພວກເຈົ້າໄປນັ້ນ, ເທົ່າກັບວ່າພວກເຈົ້າຈະນຳຜົມຫງອກຂອງເຮົາພ້ອມກັບຄວາມໂສກເສົ້າ ລົງສູ່ແດນຄົນຕາຍກໍໄດ້."

43 ¹ ຄວາມອຶດຢາກອາຫານໃນແຜ່ນດິນນັ້ນຮ້າຍແຮງຫນັກຂຶ້ນ.² ຢູ່ມາເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ກິນເຂົ້າທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຊື້ມາຈາກອີຢິບຫມົດແລ້ວ, ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງໄປ; ແລະຊື້ອາຫານມາໃຫ້ເຮົາອີກ."

³ ຢູດາຕອບວ່າ, "ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ບອກພວກເຮົາຢ່າງເດັດຂາດວ່າ, "ຢ່າໄປໃຫ້ເພິ່ນເຫັນຫນ້າ ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະນຳນ້ອງຊາຍຫລ້າໄປດ້ວຍ." ຖ້າພໍ່ໃຫ້ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາ ໄປກັບພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະລົງໄປຊື້ອາຫານມາໃຫ້ພໍ່.⁴ ແຕ່ຖ້າພໍ່ບໍ່ໃຫ້ເຂົາໄປ, ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ລົງໄປ. ເພາະຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າຢາມາໃຫ້ເຫັນຫນ້າ ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະພານ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໄປດ້ວຍ."

⁵ ອີສະຣາເອນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກັບເຮົາ ດ້ວຍການບອກຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ພວກເຈົ້າຍັງມີນ້ອງຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ?"⁷ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຖາມລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບພວກເຮົາ ແລະຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ. ເຂົາໄດ້ຖາມວ່າ, "ພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ບໍ່? ພວກເຈົ້າມີພີ່ນ້ອງອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່?" ພວກເຮົາໄດ້ຕອບຕາມຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້. ພວກເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ ເພິ່ນຈະເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງນຳນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າລົງມາ?"

⁸ ຢູດາເວົ້າກັບ ອີສະຣາເອນພໍ່ຂອງຕົນວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ເດັກນັ້ນໄປກັບລູກ. ພວກເຮົາຈະລູກຂຶ້ນແລະໄປ ເພື່ອພວກເຮົາຈະມີຊີວິດ ແລະບໍ່ຕາຍ, ທັງພວກເຮົາ, ພໍ່, ແລະລູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ.⁹ ລູກຂໍເປັນຕົວປະກັນເພື່ອເຂົາເອງ. ພໍ່ໃຫ້ລູກຮັບຜິດຊອບໄດ້. ຖ້າລູກບໍ່ນຳເຂົາກັບມາໃຫ້ພໍ່ແລະຈະມອບເຂົາຕໍ່ຫນ້າພໍ່ກໍຂໍໃຫ້ລູກໄດ້ຮັບການປະນາມຕະຫລອດໄປ.¹⁰ ເພາະຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຊັກຊ້າຢູ່, ແນ່ນອນຢ່າງນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຄົງຈະກັບມາທີ່ນີ້ເປັນຖ້ຽວທີສອງແລ້ວ."

¹¹ ອີສະຣາເອນພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຖ້າເປັນຢ່າງນັ້ນກໍຈຶ່ງເຮັດເລື່ອງນີ້ດຽວນີ້. ຈົ່ງນຳສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນນີ້ບາງສ່ວນ ໃສ່ໃນກະສອບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ແບກລົງໄປໃຫ້ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຂອງຂວັນຄື: ນ້ຳມັນພືດທີ່ມີກິນຫອມ, ແລະນ້ຳເຜິ້ງ, ເຄື່ອງເທດ, ແລະຢາງໄມ້ຫອມຫມາກກໍ. ແລະອາມອນ."¹² ຈຶ່ງຖືເງິນໄປນຳສອງເທົ່າ. ເງິນທີ່ໄດ້ຖືກນຳກັບມາໃນກະສອບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າກັບໄປ. ບາງທີ່ອາດຈະເປັນຄວາມຜິດພາດ.

¹³ ພານ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າໄປດ້ວຍ. ຈົ່ງລູກຂຶ້ນ ແລະໄປຫາຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນອີກຄັ້ງ.¹⁴ ຂໍພຣະເຈົ້າອົງຊົງຮິດອຳນາດປຣະທານຄວາມເມດຕາແກ່ພວກເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ, ເພື່ອວ່າເພິ່ນຈະໄດ້ປິດປ່ອຍພີ່ນ້ອງອີກຄົນຂອງພວກເຈົ້າ. ຖ້າເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ສູນເສຍລູກທັງສອງຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍ

ຖືກເຮັດໃຫ້ສູນເສຍ."¹⁵ ພວກລູກຊາຍໄດ້ນຳຂອງຂວັນນີ້, ແລະໃນມືຂອງພວກເຂົາມີເງິນຈຳນວນສອງເທົາ, ໄປພ້ອມກັບເປັນຢາມືນ. ພວກເຂົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະລົງໄປຍັງອີຍີບ ແລະໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າໂຢເຊັບ.

¹⁶ເມື່ອໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນເປັນຢາມືນກັບພວກເຂົາ, ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຢ້ານຂອງເພິ່ນວ່າ, "ຈົ່ງນຳພວກຜູ້ຊາຍເຂົາມາໃນເຮືອນ, ຂ້າສັດໂຕຫນຶ່ງ ແລະຈັດຕັ້ງມອກຫານ, ເພາະພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນຈະກິນອາຫານກັບເຮົາທັງນີ້."¹⁷ພໍ່ຢ້ານນັ້ນໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ໂຢເຊັບສັ່ງ. ເຂົາໄດ້ນຳພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນເຂົ້າໄປໃນ ເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ.

¹⁸ພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນກໍຢ້ານກົວ ເພາະວ່າພວກເຂົາຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ. ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມັນເປັນເພາະເງິນນັ້ນທີ່ ກັບເຂົາມາຢູ່ໃນກະສອບຂອງພວກເຮົາ ຄັງແລກທີ່ເຮົາຖືເຮົາໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າມາ, ບາງທີເຂົາອາດຈະຫາໂອກາດຫາເລື່ອງພວກເຮົາ ເຂົາອາດຈະຈັບ ພວກເຮົາ, ແລະເອົາພວກເຮົາໄປເປັນທາດ, ແລະຍຶດລໍ່າງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ."¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປຫາພໍ່ຢ້ານຂອງໂຢເຊັບ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບ ເຂົາທີ່ປະຕູຢ້ານ, ²⁰ເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພວກເຮົາໄດ້ລົງມາຄັງແລກເພື່ອຊື້ອາຫານ.

²¹ມັນກໍເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ໄປເຖິງທີ່ພັກ, ພວກເຮົາໄດ້ເປີດກະສອບເຂົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເບິ່ງເຖິດເງິນຂອງທຸກຄົນໄດ້ຢູ່ຄົບ ໃນກະສອບຂອງແຕ່ລະຄົນ. ພວກເຮົາໄດ້ນຳມັນກັບມາໃນມືຂອງພວກເຮົາ.²²ເງິນອື່ນໆພວກເຮົາກໍໄດ້ຖືມານຳເພື່ອຊື້ອາຫານ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າໃຜໄດ້ເອົາເງິນຂອງພວກເຮົາໃສ່ໃນກະສອບຂອງພວກເຮົາ."²³ພໍ່ຢ້ານນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ພວກທ່ານ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຜູ້ນຳເງິນຂອງພວກເຮົາໃສ່ໃນກະສອບເຂົ້າຂອງພວກເຮົາ. ເຮົາໄດ້ຮັບເງິນຂອງພວກເຮົາ ແລ້ວ." ຈາກນັ້ນພໍ່ຢ້ານໄດ້ນຳຊືມໂອນອອກມາຫາພວກເຂົາ.

²⁴ພໍ່ຢ້ານຂອງໂຢເຊັບໄດ້ນຳພວກເຂົາທັງຫລາຍເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ. ລາວໄດ້ໃຫ້ນ້ຳແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ລ້າງຕີນຂອງພວກເຂົາ. ລາວ ເອົາເຟືອງໃຫ້ລ້າງພວກເຂົາກິນ.²⁵ພວກເຂົາໄດ້ຕຽມຂອງຂວັນທັງຫລາຍສຳລັບການມາຂອງໂຢເຊັບໃນເວລາທັງນັ້ນ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍືນວ່າເພິ່ນຈະ ມາກິນອາຫານທັງນັ້ນ.

²⁶ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຂອງຂວັນຊຶ່ງຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນຢ້ານ, ແລະໄຄ້ງຄຳນັບລົງເຖິງພື້ນຕໍ່ຫນ້າເພິ່ນ.²⁷ເພິ່ນໄດ້ຖາມພວກເຂົາເຖິງ ຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພໍ່ຂອງພວກເຮົາ, ຄົນແກ່ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງນັ້ນສະບາຍດີບໍ່? ເພິ່ນຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະສະບາຍດີບໍ່?"

²⁸ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພໍ່ຂອງພວກເຂົາຍັງຢູ່ຢູ່ໃຊ້ຂອງທ່ານສະບາຍດີ. ເພິ່ນຍັງມີຊີວິດຢູ່." ພວກເຂົາໄດ້ກົມ ແລະ ຫມອບຂາບລົງ.²⁹ເມື່ອ ເພິ່ນໄດ້ຫລັງຂຶ້ນເພິ່ນໄດ້ເຫັນເປັນຢາມືນນ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນ, ລູກຊາຍຂອງແມ່ຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນິຄົມນ້ອງຊາຍຫລ້າຂອງພວກເຮົາທີ່ ພວກເຮົາໄດ້ບອກເຮົາບໍ່? ຈາກນັ້ນເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ?" "ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງພຣະເມດຕາ, ແກ່ເຮົາ."

³⁰ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກສະເໝີອັນໃຈກ່ຽວກັບນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ, ເພິ່ນໄດ້ຫາຫິງຈະຮ້ອງໃຫ້. ເພິ່ນຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຂອງເພິ່ນ ແລະຮ້ອງໃຫ້ ຫິນນັ້ນ.³¹ເພິ່ນໄດ້ລ້າງຫນ້າຂອງເພິ່ນແລ້ວອອກມາ. ເພິ່ນໄດ້ລະງັບຈິດໃຈຕົວເອງ, ເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງຍົກອາຫານມາ."

³²ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຈຶ່ງໄດ້ຍົກອາຫານມາໃຫ້ໂຢເຊັບໂດຍສ່ວນຂອງເພິ່ນເອງ ແລະຂອງພວກອ້າຍນ້ອງໂດຍສ່ວນຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກຄົນອີຍີບຫິນນັ້ນໄດ້ ກິນກັບເຂົາໃນສ່ວນຂອງພວກເຂົາ ເພາະວ່າຄົນອີຍີບ ບໍ່ສາມາດກິນເຂົ້າຈີກບໍ່ຊາວເຮັບເຮີ, ເພາະວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດແກ່ຄົນອີຍີບ.³³ພວກອ້າຍ ໄດ້ນັ່ງຕໍ່ຫນ້າເພິ່ນ, ລູກຊາຍຫົວປີຕາມສິດທິລູກຫົວປີ, ແລະນ້ອງຄົນສູດທ້ອງຕາມອາຍຸຂອງເຂົາ.

ພວກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍຖືກເຮັດໃຫ້ປະຫລາດໃຈດ້ວຍກັນ.³⁴ໂຢເຊັບໄດ້ໃຫ້ສ່ວນຕ່າງໆແກ່ພວກເຂົາຈາກອາຫານທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງເພິ່ນ. ແຕ່ສ່ວນຂອງເປັນຢາມືນໄດ້ຮັບຫລາຍກວ່າຫ້າເທົາ. ຂອງພວກອ້າຍຂອງເຂົາພວກເຂົາໄດ້ດື່ມ ແລະສະບຽນສະຫນານກັບເພິ່ນ.

44 ¹ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງຄົນຕົນເຮືອນຂອງເພິ່ນ, ເວົ້າວ່າ, "ໃສ່ອາຫານໃຫ້ເຕັມກະສອບທັງຫລາຍຂອງພວກຜູ້ຊາຍໃຫ້ຫລາຍ, ເທົ່າທີ່ພວກເຂົາສາມາດ ບັນທຸກໄປໄດ້, ແລະໃສ່ເງິນຂອງພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໃນປາກກະສອບຂອງເຂົາ.²ໃສ່ຂອງເຮົາຈອກເງິນ, ໃນປາກກະສອບຂອງຄົນສູດທ້ອງພ້ອມ, ກັບເງິນຂອງເຂົາຫິນນຳມາຊື້ເຂົ້າ." ຄົນຕົນເຮືອນກໍໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງ.

³ເມື່ອຮຸ່ງເຮົາຂຶ້ນມາ, ພວກຜູ້ຊາຍກໍໄດ້ອອກເດີນທາງ, ພວກເຂົາພ້ອມ ແລະລໍ່າງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.⁴ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຈາກເມືອງແຕ່ຍັງບໍ່ໄກ, ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງຄົນຕົນເຮືອນຂອງເຂົາ, "ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຕິດຕາມພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນໄປ, ແລະ ເມື່ອເຈົ້າໄປທັນພວກເຂົາ, ເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເປັນຫຍັງ ພວກເຮົາຕອບແທນການດີດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຈອກທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງເຮົາໃຊ້ດື່ມ, ແລະຈອກທີ່ທ່ານໃຊ້ການທຳນວາຍບໍ່? ພວກເຮົາໄດ້ ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຄືສິ່ງນີ້ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດ."⁵

⁶ຄົນຮັບໃຊ້ໃນເຮືອນຂອງໂຢເຊັບໄດ້ຕາມມາທັນພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ເວົ້າຖອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ກັບພວກເຂົາ.⁷ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເວົ້າຖອຍຄຳເຫລົ່ານີ້? ຂໍໃຫ້ມັນຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານທີ່ພວກເຂົາຈະກະທຳຢ່າງນັ້ນ.

⁸ເບິ່ງເຖິດ, ເງິນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພົບໃນກະສອບທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາໃນການເປີດກະສອບພວກເຮົາ, ກໍໄດ້ນຳມັນອອກມາຈາກດິນແດນການອາໄສກັບມາ ໃຫ້ທ່ານອີກຄັ້ງ. ຈະເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດທີ່ພວກເຮົາຈະລັກເງິນ ຫລືຄຳຈາກຢ້ານເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ?⁹ບໍ່ວ່າທ່ານຈະພົບທີ່ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຄົນໃດ, ຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາຄົນນັ້ນຕາຍເທາະ, ແລະ ພວກເຮົາກໍຈະເປັນທາດຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ."¹⁰ຄົນຕົນເຮືອນນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ບັດນີ້ໃຫ້ເປັນໄປຕາມທີ່ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຮົາເຖິດ. ພົບຈອກທີ່ຜູ້ໃດກໍຕາມກໍໃຫ້ຄົນນັ້ນເປັນທາດຂອງເຮົາ ແລະ ພວກທ່ານທີ່ເຫລືອກໍພົບຜິດ."

¹¹ຈາກນັ້ນຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນໄດ້ຟ້າວ ແລະ ຍົກເອົາກະສອບຂອງຕົນວາງລົງເທິງດິນ, ແລ້ວແຕ່ລະຄົນໄດ້ເປີດກະສອບຂອງຕົນອອກ.¹²ຄົນຕົນເຮືອນໄດ້ເລີ່ມ ຄົ້ນຫາ. ເຂົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຈາກຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຫລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ໄປຈົບທີ່ຜູ້ມີອາຍຸນ້ອຍທີ່ສຸດ, ແລະ ຈອກນັ້ນກໍຖືກພົບໃນກະສອບຂອງເປັນຢາມືນ.

¹³ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຈັກເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນໄດ້ເອົາກະສອບບັນທຸກຂຶ້ນຫລັງລໍ່າງຂອງເຂົາ ແລະ ກັບເຂົ້າເມືອງ.

¹⁴ເມື່ອຢູ່ດາ ແລະອ້າຍນ້ອງຂອງລາວໄດ້ມາຮອດເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ. ເພິ່ນຍັງຢູ່ຫິນນັ້ນ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ພາກັນກົມຂາບລົງຕໍ່ຫນ້າເພິ່ນເຖິງພື້ນ.¹⁵ໂຢເຊັບ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປ? ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນເຊັ່ນເຮົານີ້ທຳນວາຍໄດ້?"

¹⁶ຢູ່ດາເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍພວກເຮົາຈະສາມາດເວົ້າຢ່າງໃດໄດ້ອີກ? ຫລືວ່າພວກເຮົາຈະພົບສູດຕົວເຮົາເອງໄດ້ຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ພົບ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ. ບັດນີ້, ພວກເຮົາເປັນທາດຂອງເຈົ້ານາຍທ່ານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ທັງພວກເຮົາ ແລະ ເຂົາຜູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ພົບຈອກ ຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາ."¹⁷ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ມັນຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເຮົາ! ຫລືຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນຜູ້ທີ່ໄດ້ພົບຈອກຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາ, ຄົນນັ້ນ ຈະເປັນ ທາດຂອງເຮົາ, ແຕ່ສຳລັບພວກເຮົາທັງຫລາຍທີ່ເຫລືອ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນກັບເມື່ອຫາພໍ່ຂອງພວກເຮົາຢ່າງສັນຕິເຖິດ."

¹⁸ຈາກນັ້ນຢູ່ດາໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍຄວາມກະລຸນາເຖິດ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເວົ້າຈັກຄຳໃຫ້ທ່ານຟັງ, ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮ້າຍຂອງທ່ານຕົກຢູ່ກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ເພາະທ່ານເປັນເຫມືອນຝາໂຮ.¹⁹ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖາມຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າມີພໍ່ ແລະ ນ້ອງຊາຍຫລືບໍ່?"

²⁰ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕອບວ່າ, "ພວກຂ້ານ້ອຍມີພໍ່ທີ່ເຖົ້າແກ່ຫລາຍ, ແລະ ຍັງມີນ້ອງຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ, ທີ່ເກີດເມື່ອເພິ່ນເຖົ້າແກ່ແລ້ວ. ອ້າຍຂອງເດັກຜູ້ນີ້ໄດ້ຕາຍໄປ ແລ້ວ, ແລະ ລາວຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເກີດຮ່ວມທ້ອງແມ່ດຽວກັນ ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່, ແລະ ພໍ່ຂອງລາວຈຶ່ງຮັກລາວ

ຫລາຍ.²¹ ຈາກນັ້ນທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, "ຈົ່ງນຳເຂົາລົງມາຫາເຮົາເພື່ອທີ່ເຮົາຈະພົບເຂົາ."²² ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້ານາຍຂອງເຮົາ, "ເດັກຄົນນັ້ນບໍ່ສາມາດຈາກພໍ່ຂອງລາວມາບໍ່ໄດ້. ເພາະວ່າຖ້າເຂົາປະຖົມພໍ່ຂອງເຂົາ ພໍ່ຂອງເຂົາຕ້ອງຕາຍ."

²³ ຈາກນັ້ນທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານວ່າ, "ຖ້ານ້ອງຊາຍຄົນສຸດທ້ອງບໍ່ລົງມາກັບພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ພົບຫນ້າເຮົາອີກ."²⁴ ແລະເມື່ອເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂຶ້ນໄປພົບພໍ່, ຂອງຂ້ານ້ອຍຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ພວກເຮົາໄດ້ບອກເຂົາເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ.

²⁵ ພໍ່ຂອງພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງໄປອີກຄັ້ງ, ຊືອາຫານໃຫ້ເຮົາ."²⁶ ຈາກນັ້ນພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕອບເພີນວ່າ, "ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໄປໄດ້. ຖ້ານ້ອງຄົນສຸດທ້ອງຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄປກັບເຮົາ, ຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາຈະລົງໄປເພາະພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດພົບຫນ້າຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ ນອກຈາກນ້ອງຊາຍຄົນສຸດທ້ອງຈະໄປກັບເຮົາ."

²⁷ ພໍ່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເມຍຂອງເຮົາ ໄດ້ເກີດລູກຊາຍສອງຄົນແກ່ເຮົາ.²⁸ ຄົນທີ່ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາໄດ້ໄປຈາກເຮົາແລະເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າ. "ແນ່ນອນເຂົາໄດ້ຖືກຈັກເປັນຕ່ອນໆ, ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນລາວນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ."²⁹ ບັດນີ້ຖ້າພວກເຈົ້ານຳຄົນນີ້ໄປຈາກເຮົາອີກ, ແລະເກີດອັນຕະລາຍກັບເຂົາ, ພວກເຈົ້າຈະນຳຜົມຫງອກຂອງເຮົາກັບຄວາມໂສກເສົ້າລົງສູ່ແດນຄົນຕາຍ."

³⁰ ຢູ່ດາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, "ທ່ານເອີຍ ຖ້າຂ້ານ້ອຍກັບເມື່ອຫາພໍ່, ໂດຍບໍ່ມີນ້ອງຄົນນີ້ກັບເມື່ອນຳແລ້ວ ພໍ່ເຫັນວ່າບໍ່ມີລາວມານຳເພິ່ນກໍຈະທຽມຕາຍແລະມັນກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອເຂົາເຫັນເດັກນັ້ນບໍ່ຢູ່ກັບພວກເຮົາ ເພິ່ນຈະຕາຍ."³¹ ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ຈະນຳຜົມຫງອກຂອງພໍ່ຂອງພວກເຮົາ.

ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານກັບຄວາມໂສກເສົ້າລົງສູ່ແດນຄົນຕາຍ.³² ເພາະຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເປັນຄົນປະກັນສຳລັບເດັກນັ້ນກັບພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະໄດ້ບອກເພີນວ່າ, "ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ນຳເຂົາກັບມາໃຫ້ເພີນ, ຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍຈະຍອມຮັບຜິດຕໍ່ພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດໄປ."

³³ ດັ່ງນັ້ນບັດນີ້, ຂໍ້ກຳລັງນຳໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຢູ່ເປັນທາດກັບເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແທນເດັກຄົນນັ້ນ, ແລະອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນັ້ນກັບຂຶ້ນໄປກັບພວກຮ້າຍຂອງເຂົາ.³⁴ ເພາະຂ້ານ້ອຍຈະກັບໄປພົບພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ່າງໃດ ຖ້າເດັກນັ້ນບໍ່ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍ? ຂ້ານ້ອຍເກງວ່າຈະເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມາສູ່ພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ."

45 ¹ ແລ້ວໂຢເຊັບກໍບໍ່ສາມາດບັງຄັບຕົວເອງເຮົາໄວ້ໄດ້ຕໍ່ຫນ້າຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ຢືນກັບລາວ. ລາວຈຶ່ງເວົ້າຢ່າງດັງວ່າ, "ທຸກຄົນຕ້ອງຈາກເຮົາໄປ."

ສະນັ້ນບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ຢືນຢູ່ກັບໂຢເຊັບ ລາວບອກພວກຮ້າຍນ້ອງຂອງຕົນວ່າ ລາວແມ່ນໃຜນັ້ນ.² ລາວໄດ້ໃຫ້ສະອິນສຽງດັງ, ຈົນຊາວອີຍິບໄດ້ຍິນ, ແລະ ຂ່າວຈຶ່ງແຜ່ໄປເຖິງຣາຊວັງຂອງຟາໂຣ. ³ ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຮ້າຍນ້ອງຂອງຕົນວ່າ, "ຂ້ອຍແມ່ນໂຢເຊັບເອງ. ພໍ່ຂອງຂ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່ບໍ່?" ແຕ່ພໍ່ເມື່ອໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ພວກຮ້າຍນ້ອງຂອງໂຢເຊັບບໍ່ສາມາດຕອບລາວໄດ້, ເພາະພວກເຂົາຕຶກໃຈທີ່ສຸດໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງລາວ.

⁴ ແລ້ວໂຢເຊັບກໍເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, "ກະຮຸນາຫຍັບເຂົາມາໃກ້ໆຂ້ອຍເຖິງ." ພວກເຂົາຈຶ່ງຫຍັບເຂົາ. ລາວໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ, "ຂ້ອຍແມ່ນໂຢເຊັບ, ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຂາຍມາທີ່ປະເທດອີຍິບ.⁵ ຢ່າທຸກໃຈ ຫລື ໃຈຮ້າຍໃຫ້ຕົວພວກເຈົ້າເອງເລີຍທີ່ໄດ້ຂາຍຂ້ອຍມາທີ່ນີ້, ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍມານີ້ກ່ອນພວກເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ວຍຊີວິດຄົນ.⁶ ສອງປີແລ້ວທີ່ການອິດຢາກໄດ້ມາທີ່ດິນແດນແຫ່ງນີ້, ແລະ ຈະມີອີກຫ້າປີຊຶ່ງຈະບໍ່ມີການປູກຝັງ ແລະ ການເກັບກ່ຽວເລີຍ.

⁷ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍມາກ່ອນພວກເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ວຍຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ດັ່ງຄົນທີ່ຍັງເຫລືອໄວ້ໃນໂລກນີ້, ແລະ ເພື່ອຮັກສາໃຫ້ພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍການປົກປ້ອນທີ່ຢືນໃຫຍ່.⁸ ດັ່ງນັ້ນບັດນີ້ ມັນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍມາທີ່ນີ້ ແຕ່ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ່າງຫາກທີ່ໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍມາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເປັນພໍ່ຂອງກະສັດຟາໂຣ, ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບປະເທດທັງຫມົດຂອງເພີນ, ແລະ ເປັນຜູ້ປົກຄອງດິນແດນປະເທດອີຍິບທັງຫມົດ.⁹ ຈົ່ງຟ້າວກັບເມື່ອ ແລະ ໄປຫາພໍ່ຂອງຂ້ອຍ ແລະ ບອກແກ່ເພີນວ່າ, 'ນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນດານໃຫ້ຂ້ອຍ ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດອີຍິບທັງຫມົດ. ຂໍພໍ່ມາຫາຂ້ອຍ, ຢ່າໄດ້ຊັກຊ້າເລີຍ.'¹⁰ ພໍ່ຈະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນໂກເຊັ້ນ, ແລະ ພໍ່ຈະຢູ່ໃກ້ຂ້ອຍ, ພໍ່ ແລະ ລູກຫລານຂອງພໍ່, ແລະ ຝູງແກະ ແລະ ຝູງງົວ ແລະ ທຸກໆສິ່ງທີ່ພໍ່ມີຢູ່.¹¹ ຂ້ອຍຈະຈັດຕຽມສຳລັບພໍ່, ເພາະຄວາມອິດຫວັງຍັງຈະມີອີກຫ້າປີ, ສະນັ້ນພໍ່, ຄົວເຮືອນຂອງພໍ່, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພໍ່ມີຈະບໍ່ອິດຍາກລຳບາກ."

¹² ເບິ່ງແມ, ຕາຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງແນມເບິ່ງ, ແລະ ຕາຂອງເບັນຈາມິນນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍເອີຍ, ນີ້ແມ່ນປາກຂອງຂ້ອຍເອງທີ່ເວົ້າກ່າວຕໍ່ພວກເຈົ້າ.

¹³ ເຈົ້າຈຶ່ງເລົ່າໃຫ້ພໍ່ຂອງຂ້ອຍຟັງເທິດ ເຖິງກຽດສັກສີທັງຫມົດທີ່ຂ້ອຍມີໃນປະເທດອີຍິບນີ້ ແລະ ໃນທຸກໆສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນ. ເຈົ້າຈຶ່ງຟ້າວໄປ ແລະ ພາພໍ່ຂອງຂ້ອຍມາຢູ່ທີ່ນີ້."

¹⁴ ລາວໄດ້ກອດຄໍເປັນຢ່າງມົນນ້ອງຊາຍຂອງລາວພ້ອມທັງຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ເປັນຢ່າງມົນກໍໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເທິງຄໍຂອງລາວ.¹⁵ ລາວໄດ້ຈູບພວກຮ້າຍທຸກໆຄົນ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ໃສ່ພວກເຂົາ. ຫລັງຈາກນັ້ນຮ້າຍນ້ອງລາວກໍໄດ້ລົມກັບລາວ.

¹⁶ ເມື່ອຂ່າວໄດ້ແຜ່ໄປເຖິງຣາຊວັງຂອງຟາໂຣວ່າ: "ບັນດາຮ້າຍ ແລະ ນ້ອງຂອງໂຢເຊັບໄດ້ມາ." ກະສັດຟາໂຣ ແລະ ບັນດາຂ້າຣາຊການຂອງພະອົງຕ່າງກໍມີຄວາມຍິນດີເປັນຢ່າງຫລາຍ.¹⁷ ຟາໂຣໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, "ຈົ່ງບອກໃຫ້ພວກຮ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເຮັດສິ່ງນີ້: ເກັບເອົາສັດຂອງເຈົ້າ ແລະ ໄປທີ່ການາອານ."¹⁸ ໃຫ້ໄປເອົາພໍ່ ແລະ ຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າກັບມາຫາເຮົາທີ່ນີ້. ເຮົາຈະມອບທີ່ດິນທີ່ດີໃນດິນແດນແຫ່ງປະເທດເອຍິບໃຫ້ພວກເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະມີຢູ່ມີກິນຈົນອົມຫນ້າສຳລານໃນແຜ່ນດິນນີ້."

¹⁹ ບັດນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກສົ່ງວ່າ, 'ໃຫ້ເຮັດສິ່ງນີ້, ໃຫ້ເອົາກວຽນອອກຈາກອີຍິບໄປ ເພື່ອໄປຂົນເອົາລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເມຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວ ກັບຄືນມາພີ.²⁰ ຢ່າພາກັນເປັນຫວ່ງຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ, ເພາະສິ່ງດີທີ່ສຸດຢູ່ໃນປະເທດອີຍິບທັງຫມົດ ຈະເປັນຂອງພວກເຈົ້າ."

²¹ ເຫລົ່າລູກຊາຍຂອງອີສະຣາເອນກໍປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນ. ໂຢເຊັບໄດ້ເອົາກວຽນຫລາຍຄັນໃຫ້ພວກເຂົາ, ຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດຟາໂຣ, ແລະ ໄດ້ເອົາອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາຖືໄປກິນຕາມທາງ.²² ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ ໄດ້ຮັບເຄື່ອງນຸ່ງໃຫມ່ຜູ້ລະຊຸດ, ແຕ່ເປັນຢ່າງມົນນັ້ນ ເພີນໄດ້ເອົາເງິນສາມຮ້ອຍຫລວງ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງໃຫມ່ໃຫ້ເຂົາເປັນພິເສດທ້າຊຸດ.²³ ສຳລັບພໍ່ຂອງເພີນແລ້ວເພີນໄດ້ສົ່ງສິ່ງນີ້ໃຫ້ຄື: ລ່ຊິບໂຕທີ່ຕາງສິ່ງທີ່ດີຂອງປະເທດອີຍິບ; ແລະ ມີລ່ຊິບໂຕຕາງເຂົາສານ, ເຂົາຈີ, ແລະ ສິ່ງໆອື່ນໆອີກ ສຳລັບພໍ່ຂອງຕົນເພື່ອໃນການເດີນທາງ.

²⁴ ດັ່ງນັ້ນລາວໄດ້ສົ່ງພວກຮ້າຍນ້ອງຂອງຕົນອອກເດີນທາງໄປ. ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງເດີ ພວກເຈົ້າຢ່າໄດ້ຜິດຖຽງກັນ ໃນເວລາເດີນທາງກັບ."²⁵ ພວກເຂົາໄດ້ອອກເດີນທາງອອກຈາກອີຍິບ ແລະ ໄດ້ມາເຖິງດິນແດນການາອານ, ໄປຫາຢ່າໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາ.²⁶ ພວກເຂົາຈຶ່ງຟ້າວບອກພໍ່ວ່າ, "ໂຢເຊັບຍັງມີຊີວິດຢູ່! ແລະ ລາວກໍເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດອີຍິບທັງຫມົດ." ຫົວໃຈຂອງຢ່າໂຄບກໍເຕັມດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ, ເພາະເພີນບໍ່ອາດເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້.

²⁷ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເລົ່າຄຳເວົ້າທັງຫມົດຂອງໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາສູ່ເພີນຟັງ. ເມື່ອຢ່າໂຄບໄດ້ເຫັນກວຽນທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ສົ່ງມາຮັບເພີນນັ້ນ, ຈິດວິນຍານຂອງຢ່າໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາກໍຟື້ນຟູຂຶ້ນມາອີກ.²⁸ ອີສະຣາເອນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຽງພໍແລ້ວ! ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່. ຂ້ອຍຈະໄປແລະ ພົບລາວ ກ່ອນທີ່ຂ້ອຍຈະຕາຍ."

46¹ອີສະຣາເອນໄດ້ມີຮູບເອົາສິ່ງຂອງທັງຫມົດທີ່ເພີ່ມມີ ແລະ ໄດ້ໄປທີ່ເມືອງເບເອນເຊບາ. ບ່ອນທີ່ເພີ່ມໄດ້ຖວາຍບູຊາແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກຳ
ຂອງເພີ່ມ.²ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບທາງຄວາມຝັນໃນຄືນນັ້ນວ່າ, "ຢາໂຄບ, ຢາໂຄບເອີຍ." ເພີ່ມກ່າວວ່າ, "ໂດຍ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫີນ."³ພຣະອົງກ່າວ
ວ່າ, "ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ເຈົ້າ. ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານທີ່ຈະລົງໄປປະເທດອີຍິບ, ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່.⁴ເຮົາຈະໄປປະເທດ
ອີຍິບກັບເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະນຳເອົາເຈົ້າ ກັບຄືນມາສູ່ດິນແດນນີ້ອີກ ແລະ ໂຢເຊັບຈະປົດຕາເຈົ້າດ້ວຍມືຂອງລາວເອງ."

⁵ຢາໂຄບກໍລຸກຂຶ້ນຈາກເມືອງເບເອນເຊບາ. ພວກລູກຊາຍຂອງອີສະຣາເອນໄດ້ເອົາພວກເຂົາ, ພວກເດັກນ້ອຍ, ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາ, ຂຶ້ນຂີ
ກວຽນທີ່ຟາໂຣໄດ້ສົ່ງມາຮັບເພີ່ມ.⁶ພວກເຂົາເອົາຝູງສັດກັບຊັບສິມບັດທັງຫມົດທີ່ມີໃນການາອານ ອອກເດີນທາງໄປສູ່ປະເທດອີຍິບ.⁷ຢາໂຄບໄດ້ນຳເອົາ
ເຊືອສາຍທັງຫມົດຂອງຕົນໄປນຳດັງນີ້: ບັນດາລູກຊາຍຂອງເພີ່ມ, ບັນດາຫລານຊາຍຂອງເພີ່ມ, ບັນດາລູກສາວຂອງເພີ່ມ ແລະ ບັນດາຫລານສາວຂອງ
ເພີ່ມ.

⁸ເຊືອສາຍຂອງຢາໂຄບທີ່ໄປປະເທດອີຍິບ, ກັບເພີ່ມມີຮູບເປັນລູກຊາຍກົກຂອງເພີ່ມ⁹ແລະພວກລູກຊາຍຂອງຮູເບັນດັງນີ້: ຮານິກ, ປານລູ, ເຮຊະໂຣນ, ແລະ
ການໝີ.¹⁰ຊິເມໂອນ ແລະພວກລູກຊາຍຂອງຕົນ: ເຢມູເອນ, ຢາມິນ, ໂອຮາດ, ຢາກິນ, ໂຊຮາ, ແລະລູກທີ່ເກີດຈາກຍິງຊາວການາອານຊື່ວ່າ ຊາອູນ.¹¹ເລວີ
ແລະລູກຊາຍຂອງຕົນ: ເກໂຊນ, ໂກຮາດ, ແລະເມຣາອີ.

¹²ຢູດາ ແລະພວກລູກຊາຍຂອງຕົນ: ເອຣະ, ໂອນານ, ເຊລາ, ເປເຣັດ, ແລະເຊຣາ. (ສ່ວນເອຣະກັບໂອນານ ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງຢູດານັ້ນ ຕາຍທີ່
ການາອານ). ພ້ອມດ້ວຍລູກຊາຍຂອງເປເຣັດຊື່ວ່າ ເຮຊະໂຣນ, ແລະຮາມູນ.¹³ອິດຊາຄາກັບພວກລູກຊາຍຂອງຕົນ: ໂຕລາ, ປູອາ, ຢາຊຸບ, ແລະຊິມໂຣນ.

¹⁴ເຊບູໂລນກັບພວກລູກຊາຍຂອງຕົນ: ເສເຣັດ, ເອໂລນ ແລະຢາເລເອນ.¹⁵ຄົນເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນລູກຊາຍຂອງນາງເລອາ ທີ່ໄດ້ເກີດໃຫ້ຢາໂຄບ
ໃນເມໂຊໂຟຕາເມຍ ລວມທັງນາງດີນາລູກສາວຂອງຕົນດ້ວຍ. ເມື່ອນັ້ນລວມທັງຫມົດແລ້ວ ເຊືອສາຍທີ່ສືບມາຈາກນາງເລອາ ມີຢູ່ 33 ຄົນ.

¹⁶ກາດ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງຕົນ: ເຊໂຟນ, ຮັກກີ, ຊູນີ, ເອຊະໂບນ, ເອຣີ, ອາໂຣດ, ແລະອາເຣລີ.¹⁷ອາເຊ ແລະພວກລູກຊາຍຂອງຕົນ: ອິມນາ, ອິຊະວາ, ອິຊະວີ, ເບຣີຢາ, ແລະນາງເສຣາລູກສາວຂອງລາວ ພ້ອມທັງລູກຊາຍຂອງເບຣີຢາ: ເຮເບ, ແລະມັນກີເອນ.¹⁸ພວກ 16 ຄົນນີ້ແມ່ນເຊືອສາຍຂອງ
ຢາໂຄບ, ທີ່ສືບມາຈາກນາງຊິລະປາ ເຮືອຍລ້ຽງທີ່ລາບານໄດ້ມອບໃຫ້ນາງເລອາ ລູກສາວຂອງຕົນ.

¹⁹ສ່ວນຮາເຊັນ ເມຍຂອງຢາໂຄບ ມີລູກຊາຍສອງຄົນ: ໂຢເຊັບ ແລະເບັນຢາມິນ.²⁰ຢູ່ໃນປະເທດອີຍິບ ໂຢເຊັບມີລູກຊາຍສອງຄົນຊື່ວ່າ ມານາເຊ ແລະ
ເອຟຣາອິມ ທີ່ໄດ້ນຳນາງອາເສນາດລູກສາວຂອງໂຢຕີເຟຣາປະໂລຫິດແຫ່ງເມືອງເຮລີໂອໂປລີ.²¹ລູກຊາຍຂອງເບັນຢາມິນ ມີດັງນີ້: ເບລາ, ເບເຄ, ອັດຊະເບນ, ເກຣາ, ນາອາມານ, ເອຣີ, ໂຣເຊ, ມຸບປິມ, ແລະອາກເດ.²²ພວກສືບສີຄົນນີ້ເປັນເຊືອສາຍຂອງຢາໂຄບ ທີ່ສືບມາຈາກນາງຮາເຊັນ.

²³ດານ ແລະ ລູກຊາຍຂອງຕົນຊື່ວ່າຮູຊິມ.²⁴ເນັບທາລີ ແລະລູກຊາຍຂອງຕົນ ມີດັງນີ້: ຢາເຊເອນ, ກູນີ, ເຢເຊ, ແລະ ຊິນເລັມ.²⁵ພວກເຈັດຄົນນີ້ເປັນ
ເຊືອສາຍຂອງຢາໂຄບທີ່ສືບມາຈາກນາງບິນຮາ, ເຮືອຍລ້ຽງທີ່ລາບານໄດ້ມອບໃຫ້ນາງຮາເຊັນລູກສາວຂອງຕົນ.

²⁶ຈຳນວນເຊືອສາຍແຫ່ງທັງຫມົດຂອງຢາໂຄບ, ທີ່ໄປຢູ່ໃນປະເທດອີຍິບມີ 66 ຄົນ; ໂດຍນັບນັບເມຍຂອງພວກລູກຊາຍຂອງເພີ່ມ.²⁷ໂຢເຊັບມີລູກຊາຍທີ່ເກີດຢູ່
ໃນປະເທດອີຍິບສອງຄົນ, ເມື່ອຮວບຮວມຄອບຄົວຂອງຢາໂຄບທັງຫມົດ ທີ່ໄປຢູ່ໃນປະເທດອີຍິບແລ້ວມີ 70 ຄົນ.

²⁸ຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງຢູດາໄປບອກໂຢເຊັບລ່ວງຫນ້າ ເພື່ອໃຫ້ມາພົບພໍ່ຂອງຕົນທີ່ເຂດໂກເຊັນ. ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດ.²⁹ໂຢເຊັບຈຶ່ງຂີລົດມ້າອອກໄປພົບພໍ່ຂອງຕົນ
ທີ່ເຂດໂກເຊັນທັນທີ. ເມື່ອທັງສອງພົບກັນ ໂຢເຊັບຈຶ່ງຟ້າວກອດຄໍພໍ່ຂອງຕົນໄຫ້ສະຮືນເປັນເວລານານ.³⁰ຢາໂຄບເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ບັດນີ້ ພໍ່ພວມແລ້ວທີ່ຈະ
ຕາຍ, ເມື່ອໄດ້ເຫັນຫນ້າລູກ, ແລະຮູ້ວ່າລູກຍັງມີຊີວິດຢູ່."

³¹ແລ້ວໂຢເຊັບກໍກ່າວຕໍ່ພວກອ້າຍ ຕະຫລອດທັງຄອບຄົວທັງຫມົດຂອງພໍ່ຕົນວ່າ, "ຂ້ອຍຕ້ອງໄປບອກໃຫ້ກະສັດຮູ້ວ່າ, ພວກອ້າຍນ້ອງກັບຄອບຄົວທັງຫມົດ
ຂອງພໍ່ຂ້ອຍ, ທີ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນການາອານນັ້ນ, ມາຮອດແລ້ວ."³²ຂ້ອຍຈະບອກເພີ່ມວ່າ, ພວກເຈົ້າເປັນຄົນລ້ຽງແກະແລະລ້ຽງງົວ. ແລະພວກເຈົ້າໄດ້ເອົາ
ຝູງແກະ, ກັບຝູງງົວພ້ອມທຸກສິ່ງທີ່ມີນັ້ນມານຳ.

³³ເມື່ອກະສັດເອີ້ນພວກເຈົ້າໄປຖາມ, ເຖິງວິຊາອາຊີບຂອງພວກເຈົ້າ,³⁴ໃຫ້ພວກເຈົ້າຕອບວ່າ, "ພວກເຈົ້າລ້ຽງສັດເປັນອາຊີບເຫມືອນດັ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງ
ພວກເຮົາ, ໂດຍວິທີນີ້ກະສັດກໍຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນເຂດໂກເຊັນໄດ້." ໂຢເຊັບແນະນຳເຊັນນີ້, ເພາະຊາວອີຍິບບໍ່ມັກລ້ຽງແກະ."

47¹ດັງນັ້ນ ໂຢເຊັບຈຶ່ງພາອ້າຍເຫລົ່າຄົນຂອງຕົນໄປພົບກະສັດ. ເພີ່ມບອກກະສັດວ່າ, "ພໍ່ ແລະພວກອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໄດ້ມາແຕ່ການາອານແລ້ວ,
ພ້ອມກັບຝູງແກະ ແລະຝູງງົວ ຕະຫລອດທັງທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່. ດຽວນີ້, ພວກເຂົາເຈົ້າອາໄສຢູ່ເຂດໂກເຊັນ."²ແລ້ວໂຢເຊັບກໍແນະນຳພວກອ້າຍ
ຂອງຕົນຕໍ່ກະສັດ.

³ກະສັດຖາມວ່າ, "ພວກເຈົ້າມີອາຊີບຫຍັງ?" ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ທ່ານເອີຍ ພວກຂ້ານ້ອຍມີອາຊີບເປັນຜູ້ລ້ຽງສັດ, ຄືກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພວກ
ຂ້ານ້ອຍ."⁴ພວກຂ້ານ້ອຍມາຂໍອາໄສຢູ່ປະເທດນີ້, "ເພາະໃນການາອານເກີດການອຶດຢາກຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ຈົນບໍ່ມີທັງຫຍ້າສຳລັບລ້ຽງຝູງສັດ. ກະລຸນາ
ໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຂດໂກເຊັນນັ້ນເຖິດ."

⁵ກະສັດກ່າວແກ່ໂຢເຊັບວ່າ, "ບັດນີ້ ພໍ່ແລະພວກອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າໄດ້ມາຮອດແລ້ວ." ຕິນແດນຂອງປະເທດອີຍິບກໍເປັນຂອງພວກເຂົາຄືກັນ. ພວກເຂົາຕັ້ງ
ຫລັກແຫລ່ງຢູ່ໃນເຂດໂກເຊັນໄດ້ ບ່ອນທີ່ມີດິນດີທີ່ສຸດໃນປະເທດນີ້. ນອກຈາກນີ້ ຖ້າເຈົ້າຮູ້ວ່າ ໃນພວກເຂົາຜູ້ຫນຶ່ງຜູ້ໃດມີຄວາມສາມາດ, ກໍໃຫ້ຮັບລ້ຽງ
ຝູງສັດຂອງເຮົາດ້ວຍ."

⁷ແລ້ວໂຢເຊັບກໍໄດ້ພາຢາໂຄບພໍ່ຂອງຕົນເຂົ້າໄປພົບກະສັດ. ຢາໂຄບອວຍພອນກະສັດ.⁸ແລະກະສັດໄດ້ຖາມຢາໂຄບວ່າ, "ເຈົ້າອາຍຸໄດ້ຈັກປີ
ແລ້ວ?"⁹ຢາໂຄບຕອບວ່າ, "ຊີວິດທີ່ທ່ອງທ່ຽວໄປມາຂອງຂ້ານ້ອຍ ມີຢູ່ 130 ປີ. ເປັນເວລາສັ້ນ ແລະລຳບາກ. ບໍ່ຄືຊີວິດທີ່ທ່ອງທ່ຽວໄປມາຂອງບັນພະບູຣຸດ
ຂອງຂ້ານ້ອຍ."¹⁰ຢາໂຄບອວຍພອນກະສັດ ແລະອຳລາກັບໄປ.

¹¹ໂຢເຊັບໄດ້ຈັດທີ່ດິນໃຫ້ພໍ່ກັບພວກອ້າຍຂອງຕົນຢູ່ໃນປະເທດອີຍິບ, ໂດຍເລືອກເອົາດິນຕອນດີທີ່ສຸດຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງຮາມາເຊັດ, ໃຫ້ເປັນສິມບັດຂອງ
ພວກເຂົາຕາມທີ່ກະສັດໄດ້ສັ່ງ.¹²ໂຢເຊັບໄດ້ຈັດຫາສະບຽງອາຫານໃຫ້ພໍ່, ບັນດາອ້າຍນ້ອງ, ແລະຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາທຸກໆຄົນ, ຕະຫລອດທັງພວກ
ເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ຕິດຕາມມານຳມັນ.

¹³ການອຶດຢາກຄັ້ງນີ້ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ; ຈົນວ່າຢູ່ໃນປະເທດອື່ນໆບໍ່ມີອາຫານກິນ ແລະປະຊາຊົນອີຍິບກັບຊາວການາອານກໍອ່ອນເພຍຍ້ອນການອຶດຢາກ.
¹⁴ໂຢເຊັບທ້ອນໂຮມເອົາເງິນທັງຫມົດທີ່ໄດ້ມາຈາກການຂາຍເຂົ້າ, ນຳໄປຖອກທີ່ຄົງຂອງຮາຊວັງ.

¹⁵ເມື່ອຊາວອີຍິບ ແລະຊາວການາອານຈ່າຍເງິນໝົດແລ້ວ, ຊາວເອຍິບຈຶ່ງຫຼົ່ມກັນມາຫາໂຢເຊັບ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຂໍອາຫານ! ໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍກິນແຕ່ທ້ອນ
ຢາປະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຫົວຕາຍເລີຍ. ກະລຸນາຫາທາງຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍແຕ່ທ້ອນ ເພາະເງິນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຈ່າຍໄປຈົນຫມົດ
ແລ້ວ."¹⁶ໂຢເຊັບຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ຖ້າພວກເຈົ້າຫມົດເງິນແທ້, ໃຫ້ນຳສັດມາແລກປ່ຽນເອົາເຂົ້າ."¹⁷ດັງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາສັດຂອງຕົນມາໃຫ້ໂຢເຊັບ. ແລະ
ເພີ່ມກໍເອົາອາຫານແລກປ່ຽນເອົາສັດ ເປັນຕົ້ນ: ມ້າ, ແກະ, ແບ້, ງົວ, ແລະລຳ. ໃນປີນັ້ນ ເພີ່ມໄດ້ຈ່າຍອາຫານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ ໂດຍວິທີແລກປ່ຽນກັບສັດ
ຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ປີຕໍ່ມາ ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນມາຫາໂຢເຊັບອີກ, ແລະເວົ້າວ່າ, "ທ່ານເອີຍ ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍເວົ້າຄວາມຈິງສູ່ທ່ານຝັ່ງ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ປິດບັງຫຍັງເລີຍຄື: ເງິນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍ່ຫມົດແລ້ວ ແລະສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍ່ເປັນຂອງທ່ານແລ້ວ. ດຽວນີ້ ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຫລືອຫຍັງ, ພໍເອົາມາໃຫ້ທ່ານແລກປ່ຽນ ນອກຈາກພວກຂ້ານ້ອຍເອງກັບທີ່ດິນເຫຼົ່ານັ້ນ." ¹⁹ຢາປ່ອຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງອິດຕາຍເທພາະ, ກະລຸນາຫາທາງຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍແຕ່ຖ້ອນ ຢາປ່ອຍໃຫ້ທີ່ດິນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຫວ່າງເປົ້າລ້າງເລີຍ. ຂໍທ່ານຈົງຊື້ທີ່ດິນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເພື່ອແລກເອົາອາຫານ. ພວກຂ້ານ້ອຍຍິນດີຍອມເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດ, ແລະທີ່ດິນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍ່ໃຫ້ເປັນຂອງເພີນດ້ວຍ. ຈົງເອົາເຂົ້າໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ອິດຕາຍ, ແລະເອົາເຂົ້າປູກໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເພື່ອທີ່ດິນຈະບໍ່ຖືກປະປ່ອຍໃຫ້ວ່າງເປົ້າລ້າງ."

²⁰ໂຢເຊັບໄດ້ຊື້ເອົາທີ່ດິນທັງຫມົດໃນປະເທດອີຢິບໃຫ້ກະສັດ. ຊາວອີຢິບທຸກຄົນຈໍາເປັນຕ້ອງຂາຍທີ່ດິນຂອງຕົນ, ຍ້ອນວ່າການອິດຢາກເທື່ອນີ້ຮ້າຍແຮງຫຼາຍ. ແລະທີ່ດິນທັງຫມົດ, ໃນປະເທດອີຢິບກໍ່ກາຍເປັນຂອງກະສັດ. ²¹ໂຢເຊັບໄດ້ນໍາພາຊາວອີຢິບມາເປັນຄົນຮັບໃຊ້, ແລະເຂດແດນຈາກສິນສຸດຂອງປະເທດເບືອງນີຈູເບືອງອີນ. ²²ຍັງແຕ່ທີ່ດິນຂອງພວກປະໂລຫິດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເພີນບໍ່ໄດ້ຊື້ເອົາ. ພວກປະໂລຫິດບໍ່ໄດ້ຂາຍທີ່ດິນຂອງພວກຕົນ. ເພາະກະສັດໃຫ້ເງິນອຸດຫນູນແກ່ພວກເຂົາ.

²³ໂຢເຊັບກໍ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, "ພວກເຈົ້າເຫັນແລ້ວວ່າ, ມີນີ້ຂ້ອຍໄດ້ຊື້ເອົາພວກເຈົ້າ ພ້ອມທີ່ດິນຂອງພວກເຈົ້າມາເປັນຂອງກະສັດ. ອັນນີ້ແມ່ນເຂົ້າປູກ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າເອົາໄປຫວ່ານໃນນາ. ²⁴ເມື່ອຮອດລະດູເກັບກໍ່ງວ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງເອົາຜົນລະປູກຫນຶ່ງສ່ວນຫ້າໃຫ້ກະສັດ, ສ່ວນຫົກເຫລືອນັ້ນ ໃຫ້ເປັນຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອເປັນເຂົ້າປູກ ແລະສໍາລັບກິນໃນຄອບຄົວ."

²⁵ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ທ່ານໄດ້ເຮັດດີ. ຕໍ່ພວກຂ້ານ້ອຍໂດຍຊ່ວຍເອົາຊີວິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້. ພວກຂ້ານ້ອຍຍິນດີເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດ." ²⁶ດັ່ງນັ້ນ ໂຢເຊັບຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງກິດຫມາຍປົກຄອງທີ່ດິນໄວ້ໃນປະເທດອີຢິບຄື: ຜົນລະປູກຫນຶ່ງສ່ວນຫ້າເປັນຂອງກະສັດ. ກິດຫມາຍນີ້ຍັງໃຊ້ກິນຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ມີແຕ່ທີ່ດິນຂອງພວກປະໂລຫິດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເປັນຂອງກະສັດ.

²⁷ຊາວອີສະຣາເອນທີ່ອາໄສໃນປະເທດອີຢິບຢູ່ໃນເຂດໂກເຊັນ. ໄດ້ຮັບມີເປັນດິຂຶ້ນພ້ອມທັງມີລູກຫລານຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ²⁸ຢາໂຄບອາໄສຢູ່ໃນປະເທດອີຢິບສິບເຈັດປີ, ຈົນເພີນມີອາຍຸຫນຶ່ງສິບສິບສີ່ປີເຈັດປີ.

²⁹ເມື່ອຢາໂຄບຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ, ເພີນຈຶ່ງເອີ້ນເອົາໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງຕົນມາ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຈົງວາງມືໃສ່ວ່າງຂາຂອງພໍ່ ແລະສາບານຢ່າງຫນັກແຫນ້ນວ່າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຝັງໄວ້ໃນປະເທດອີຢິບນີ້. ³⁰ພໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ລູກຝັງສິບຂອງພໍ່ໄວ້ຢູ່ໃນບ່ອນຝັງສິບຂອງຢາໂຄບຕາຍຂອງພວກເຮົາ, ຈົງເອົາຊາກສິບຂອງພໍ່ອອກຫນຶ່ງຈາກປະເທດອີຢິບ ແລະຝັງໄວ້ຢູ່ໃນຖ້ຳຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາ." ໂຢເຊັບຕອບວ່າ, "ລູກຈະເຮັດຕາມທີ່ພໍ່ຕ້ອງການ." ³¹ຢາໂຄບເວົ້າວ່າ, "ຈົງສາບານຕໍ່ພໍ່ວ່າລູກຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນ." ໂຢເຊັບໄດ້ສາບານ. ແລ້ວຢາໂຄບກໍ່ໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນ ໂດຍກົມຂາບລົງເທິງທີ່ຫົວຕຽງນອນຂອງຕົນ.

48 ¹ຫລັງຈາກສິ່ງທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ມີຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາບອກໂຢເຊັບວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດພໍ່ຂອງທ່ານປ່ວຍ."

ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນໍາເອົາລູກຊາຍທັງສອງຄົນຂອງເຂົາໄປກັບເຂົາ, ຄືມານາເຊ ແລະເອຟຣາອິມ. ²ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຮັບການບອກກ່າວ, "ເບິ່ງເຖິດ, ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງທ່ານໄດ້ມາເຖິງເພື່ອຈະຢັ້ງຢືນທ່ານ," ອີສາຣາເອນໄດ້ຮວບຮວມກໍາລັງ ແລະໄດ້ລູກຂຶ້ນນັ່ງເທິງຕຽງ.

³ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງອິດອໍານາດໄດ້ປາກົດແກ່ພໍ່ທີ່ເມືອງລູເຊໃນແຜ່ນດິນການາອານ.

ພຣະອົງໄດ້ຊົງອວຍພຣະພອນພໍ່ແລະໄດ້ກ່າວກັບພໍ່ວ່າ, 'ເບິ່ງເຖິດເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເກີດຜົນ,

ແລະເພີນພູນຂຶ້ນຢ່າງມາກມາຍເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຊຸມນຸມຂອງບັນດາປະຊາຊາດ.

ເຮົາຈະປະສະຫານແຜ່ນດິນນີ້ແກ່ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າເປັນກໍາມະສິດຕະຫລອດໄປ."

⁴ບັດມີລູກຊາຍທັງສອງຄົນຂອງລູກ, ຜູ້ຊົງໄດ້ຢັ້ງເກີດແກ່ລູກໃນແຜ່ນດິນອີຢິບ ພວກເຂົາເປັນຂອງພໍ່ເອຟຣາອິມ ແລະມານາເຊຈະເປັນຂອງພໍ່ເມື່ອທີ່ຮູບເປັນແລະຊິເມໂອນ. ⁵ເປັນຂອງພໍ່ພວກລູກທີ່ລູກມີຫລັງຈາກ;

ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນຂອງລູກພວກເຂົາຈະຖືກຈິດຊີໄວ້ພາຍໃຕ້ຊື່ຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ. ⁷ແຕ່ສໍາຫລັບພໍ່,

ເມື່ອໄດ້ມາຈາກປັດດານຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພໍ່ ຕໍ່ສາລາທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດລະຫວ່າງທາງ

ທີ່ຈະໄປແຜ່ນດິນການາອານໃນຂະນະທີ່ຍັງຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເອຟຣາທາ. ພໍ່ໄດ້ຝັງນາງໄວ້ລະຫວ່າງທາງທີ່ຈະໄປຍັງເອຟຣາທາ"(ນັ້ນຄື, ເປັດເລເຮັມ).

⁸ເມື່ອອີສະຣາເອນໄດ້ເຫັນພວກລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ, ເຂົາໄດ້ເວົ້າ, "ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຂອງໃຜ?" ⁹ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງເຂົາວ່າ,

"ພວກເຂົາຄືລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລູກ, ຜູ້ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະສະຫານໃຫ້ແກ່ລູກທີ່ນີ້,

"ຈົງນໍາພວກເຂົາເຂົ້າມາຫາພໍ່ເພື່ອທີ່ພໍ່ຈະໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາ." ¹⁰ບັດນິດວງຕາຂອງອີສະຣາເອນໄດ້ມືດມືວ,

ເພາະຄວາມມືອາຍຸຫລາຍຂອງເຂົາດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງແນມບໍ່ເຫັນ, ແລະເຂົາໄດ້ຈູບພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ໂອບກອດພວກເຂົາ.

¹¹ອີສະຣາເອນໄດ້ກ່າວກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ພໍ່ເຄີຍຄາດຫວັງວ່າທີ່ໄດ້ເຫັນຫນ້າຂອງລູກອີກ,

ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ພໍ່ໄດ້ເຫັນລູກທັງຫລາຍຂອງລູກ." ¹²ໂຢເຊັບໄດ້ນໍາພວກເຂົາອອກຈາກລະຫວ່າງຫົວເຂົາຂອງອີສະຣາເອນ,

ແລະຈາກນັ້ນເຂົາ ໄດ້ກົມຫນ້າລົງພື້ນ. ¹³ໂຢເຊັບໄດ້ນໍາທັງສອງຄົນເອຟຣາອິມ, ຢູ່ທາງຂວາມືຂອງເຂົາ ຄືຢູ່ທາງຊ້າຍມືຂອງເຂົາ ຄືຢູ່ທາງຂວາມືຂອງ

ອີສະຣາເອນ, ແລະໄດ້ນໍາພວກເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ເຂົາ.

¹⁴ອີສະຣາເອນໄດ້ຍື່ນມືຂວາອອກ ແລະວາງເທິງຫົວຂອງເອຟຣາອິມ, ຜູ້ຊົງເປັນນ້ອງ, ແລະມືຊ້າຍຂອງເຂົາເທິງຫົວຂອງມານາເຊ.

ເຂົາໄດ້ໄຂ່ວມືຂອງເຂົາເພາະວ່າມານາເຊເປັນລູກຫົວປີ. ¹⁵ອີສະຣາເອນໄດ້ອວຍພອນໂຢເຊັບ, ກ່າວວ່າ,

"ຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າພຣະອົງ ອັບຣາຮາມ ແລະອີສະຣາເອນໄດ້ຕິດຕາມ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ເບິ່ງຂ້າພຣະອົງຈົນເຖິງວັນນີ້,

¹⁶ຂໍໃຫ້ເຫວະດາຜູ້ທີ່ປົກປັກຮັກສາຂ້າພຣະອົງຈາກອັນຕະລາຍທັງຫມົດ. ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງອວຍພຣະພອນແດັກເຫລົ່ານີ້

ຂໍໃຫ້ຊື່ຂອງຂ້າພຣະອົງເປັນຊື່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະຊື່ຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າພຣະອົງຄື ອັບຣາຮາມ ແລະອີສະຣາເອນ. ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເຕີບໂຕຂຶ້ນທະວີຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນ."

¹⁷ເມື່ອໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນພໍ່ຂອງເຂົາວາງມືຂວາເທິງຫົວຂອງເອຟຣາອິມ, ເຂົາຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ.

ເຂົາໄດ້ຈັບມືຂອງພໍ່ຂອງເຂົາຢ້າຍຈາກເທິງຫົວເອຟຣາອິມ ໄປຍັງເທິງຫົວຂອງມານາເຊ. ¹⁸ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງເຂົາ, "ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນີ້ ພໍ່ຂອງລູກ;

ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນບຸດຫົວປີ. ວາງມືຂວາຂອງພໍ່ເທິງຫົວຂອງເຂົາເຖິດ."

¹⁹ພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ປະຕິເສດ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພໍ່ຮູ້ລູກເອີຍ, ພໍ່ຮູ້. ເຂົາຈະກາຍເປັນຊົນຊາດ, ແລະເຂົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ດ້ວຍ

ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເຂົາ,

ແລະເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາຈະທະວີຄູນກາຍເປັນປະຊາຊາດ." ²⁰ອີສະຣາເອນໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາໃນວັນນັ້ນ ດ້ວຍຄໍາເຫລົ່ານີ້,

"ປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນອາດຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດອວຍພອນໂດຍຊື່ຂອງເຈົ້າ ລາວວ່າ, 'ຂໍພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫມືອນເອຟຣາອິມ ແລະເຫມືອນມານາເຊ." ດ້ວຍວິທີນີ້ ອິສະຣາເອນໄດ້ຈັດເອຟຣາອິມໄວ້ກ່ອນມານາເຊ.

²¹ອິສະຣາເອນໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ, "ເບິ່ງເຖິງພໍ່ກຳລັງຈະຕາຍ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຢູ່ກັບລູກ, ແລະຈະຊົງນຳລູກກັບໄປຍັງດິນແດນຂອງບັນພະບຸຣຸດທັງຫລາຍຂອງລູກ.²² ເຖິງລູກເຊິ່ງເປັນຄົນດຽວທີ່ຢູ່ເມືອບັນດາພີ່ນ້ອງ, ພໍ່ມອບທຶນເຂົາທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄົນອາໄມ ດ້ວຍດາບ ແລະທະນູຂອງພໍ່ໃຫ້ລູກ."

49 ¹ຈາກນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ເອີ້ນຫາລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາ, ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ: "ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈົນມາລວມກັນ ແລະເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບໃນພວກເຈົ້າໃນອານາຄົດ.² ພວກເຈົ້າຈົນມາຊຸມນຸມກັນ ແລະຟັງ, ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຢາໂຄບ. ຈົ່ງຟັງອິສະຣາເອນ, ພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າ.

³ຮູບບັນ, ເຈົ້າເປັນລູກຫົວປີຂອງເຮົາ, ເປັນອຳນາດຂອງເຮົາ, ແລະເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງກຳລັງຂອງເຮົາ, ເປັນກຽດຕິຍົດຊື່ສຽງທີ່ສຳຄັນຂອງເຮົາ, ແລະເປັນພະລັງທີ່ສຳຄັນຂອງເຮົາ.⁴ ບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ເຫມືອນນ້ຳທີ່ໄຫລແຮງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຕົກວ່າຄົນອື່ນ, ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຕຽງຂອງພໍ່ຈາກນັ້ນເຈົ້າ. ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນມົນທົນ; ເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງທຶນອນຂອງເຮົາ

⁵ຊີເມໂອນ ແລະເລວີເປັນພີ່ນ້ອງກັນ. ອາດູດແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງຄື ດາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.⁶ ອິດວິນຍານຂອງເຮົາ, ຈະບໍ່ເຂົ້າໄປໃນທີ່ປະຊຸມນຸມຂອງພວກເຂົາ; ເພາະຈິດໃຈຂອງເຮົາມີສັກສິດຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍ. ມັນເປັນຄວາມພິທີພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໂຕຜູ້ທັງຫລາຍພິການ.

⁷ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ເຮັດໃຫ້ຖືກແຊ່ງເພາະວ່າມັນຄືຄວາມດູຮ້າຍ ແລະຄວາມໂມໂຫຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເພາະວ່າມັນຄືຄວາມໂຫດຮ້າຍ. ເຮົາແບ່ງແຍກພວກເຂົາໃນຢາໂຄບ ແລະກະຈາຍພວກເຂົາໃນອິສະຣາເອນ.

⁸ຢູດາເອີຍ, ພວກພີ່ນ້ອງຈະສັນຮະເສີນເຈົ້າ. ມືຂອງເຈົ້າຈະຢູ່ເທິງຄໍຂອງເຫລົ່າສັດຕູຂອງເຈົ້າ. ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພໍ່ເຈົ້າຈະກຶມຄຳນັບລົງຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ.

⁹ຢູດາເປັນເຫມືອນລູກສິງໂຕ. ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ ເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປຈາກເຫຍືອຂອງເຈົ້າ. ເຂົາໄດ້ກຶມລົງ, ເຂົາໄດ້ຫມອບລົງເຫມືອນສິງໂຕ, ເຫມືອນສິງໂຕຕົວເມຍ. ໃຜຈະກ້າປຸກເຂົາ?

¹⁰ໄມ້ເທົາຂອງກະສັດຈະບໍ່ຈາກໄປຈາກຢູດາ, ຫລືໄມ້ເທົາຂອງຜູ້ປົກຄອງຈະບໍ່ອອກໄປຈາກລະຫວ່າງເທົາຂອງເຂົາ, ຈົນກວ່າຊີໂລຈະມາ. ປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະເຊື່ອຟັງເຂົາ.

¹¹ຈົ່ງມັດລວາຂອງເຂົາກັບເຫລົ່າຕົ້ນອະນຸ່ນ, ແລະລູກລວາໂຕຜູ້ຂອງເຂົາເຂົ້າກັບເຫລົ່າຕົ້ນອະນຸ່ນທີ່ເລືອກໄວ້ ເຂົາໄດ້ຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາໃນເຫລົ່າອະນຸ່ນ ແລະເສື້ອຄູມຂອງເຂົາໃນເລືອດແຫ່ງອະນຸ່ນ.¹² ດວງຕາຂອງເຂົາຈະມີສີເຂັ້ມຄືເຫລົ່າອະນຸ່ນ, ແລະແຂ້ວຂອງເຂົາຈະຂາວຄືນົມ.

¹³ເຊບູໂລນ ຈະອາໄສຢູ່ແຖມຊາຍທະເລ. ເຂົາຈະເປັນທ່າເຮືອສຳລັບເຮືອທັງຫລາຍ, ແລະອານາເຂດຂອງເຂົາຈະຂະຫຍາຍອອກໄປເຖິງຊີໂດນ.

¹⁴ອິດຊາຄາເປັນລວາທີ່ມີກຳລັງແຂງແຮງ, ກຳລັງນອນຢູ່ລະຫວ່າງຄອກແກະທັງຫລາຍ.¹⁵ ເຂົາເຫັນທີ່ຝັກຜ່ອນທີ່ດີ ແລະແຜ່ນດິນທີ່ ຫນ້າເພີ່ງໃຈ. ເຂົາຈະກຶມບ່າຂອງເຂົາລົງຮັບແອກ ແລະກ່ອນເປັນຄົນຮັບໃຊ້ສຳລັບງານນັ້ນ.

¹⁶ດານຈະບໍ່ພາກສາປະຊາຊົນຂອງເຂົາຄືເຜົ່າຫນຶ່ງຂອງອິສະຣາເອນ.¹⁷ ດານຈະເປັນນູໂຕຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ຂ້າງທາງ, ງູພິດໂຕຫນຶ່ງໃນທາງນັ້ນທີ່ຈະກັດສິ້ນເທົາມ້າ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຂີ່ມ້າຫາງາຍຫລັງຕົກ.¹⁸ ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຢາເວ, ຂ້າພຣະອົງລໍຄອຍການຊ່ວຍຊ່ວຍຂອງພຣະອົງ.

¹⁹ກາດເອີຍ ຜູ້ກິດຂີ້ຈະຮຸ່ງໂຈມເຂົາ, ແຕ່ເຂົາຈະໂຈມຕີພວກເຂົາທີ່ສ່ວນຫລັງຂອງພວກເຂົາ.²⁰ ອາຫານຂອງອາເຊີຈະສົມບູນ, ແລະເຂົາຈະຈັດອາຫານສຳລັບກະສັດ.²¹ ເນັບທາລີຈະເປັນກວາງໂຕເມຍທີ່ຖືກປ່ອຍ; ເຂົາຈະມີລູກກວາງທີ່ສວຍງາມ.

²²ໂຢເຊັບເປັນງ່າທີ່ເກີດຜົນ, ງ່າທີ່ເກີດຜົນທີ່ຢູ່ໃກ້ຫນອງນ້ຳ, ທີ່ມີງ່າທັງຫລາຍເລືອກຢູ່ເທິງກຳແພງ.²³ ພວກພິນທະນູຈະໂຈມຕີເຂົາແລະຍິງໄປທີ່ເຂົາ ແລະຂົມຊໍເຂົາ.

²⁴ແຕ່ທະນູຂອງເຂົາຍັງຄົງຕັ້ງຊື່, ແລະມືຂອງເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຳລານ ເພາະມືຂອງອົງຜູ້ຊົງມີອິດຂອງຢາໂຄບ, ເພາະຊື່ຂອງພຣະຜູ້ລ້ຽງພຣະສິລາຂອງອິສະຣາເອນ.

²⁵ພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ຂອງເຈົ້າ ຈະຊົງຊ່ວຍເຈົ້າແລະພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງອິດອຳນາດຈະຊົງອວຍພອນເຈົ້າດ້ວຍພຣະພອນຂອງທ້ອງຟ້າເບື້ອງເທິງ, ພຣະພອນແຫ່ງທີ່ເລິກທີ່ຢູ່ຂ້າງໃຕ້, ແລະພຣະພອນແຫ່ງເຕົ້ານົມ ແລະທ້ອງ.

²⁶ພຣະພອນແຫ່ງພໍ່ຂອງເຈົ້າຍິງໃຫຍ່ກວ່າພຣະພອນແຫ່ງພໍ່ເຂົາໂບຮານ ຫລືສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ຫນ້າປາຖະໜາຂອງເນີນເຂົາໂບຮານທັງຫລາຍ. ໃຫ້ພຣະພອນທັງຫລາຍຢູ່ເທິງຫົວຂອງໂຢເຊັບ, ໃຫ້ພອນນັ້ນປະດັບເທິງຫົວຂອງລາວ ທີ່ຫນ້າຜາກຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຕັ້ງໄວ້ສະເພາະຈາກບັນດາຍາດຕິພີ່ນ້ອງຂອງຕົນນັ້ນ.

²⁷ເປັນຢາມິນເປັນຫມາປ່າທີ່ອິດຫົວ. ໃນຕອນເຊົ້າເຂົາຈະກິນກິນເຫຍືອ, ແລະໃນຕອນແລງເຂົາຈະແບ່ງສິ່ງທີ່ປຸ້ນມາ."

²⁸ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄື ຄົນອິສະຣາເອນ. ທັງສິບສອງເຜົ່າ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພໍ່ຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ເມື່ອເຂົາໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາ.

ເຂົາໄດ້ອວຍພອນແຕ່ລະຄົນດ້ວຍຄຳອວຍພອນທີ່ເຫມາະສົມ.²⁹ ຈາກນັ້ນຢາໂຄບໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາ ແລະໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ,

"ເຮົາກຳລັງຈະໄປຢູ່ກັບລູກຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຟັງເຮົາກັບລູກທັງຫລາຍຂອງເຮົາໃນຖ້ຳທີ່ຢູ່ໃນຫຼີງນາຂອງເອຟະໂຣນອິດຕິ,

³⁰ໃນຖ້ຳທີ່ຢູ່ໃນຫຼີງນາຂອງເປລາຊິຢູ່ໃກ້ມັມເຣໂນແຜ່ນດິນການາອານ ຫຼີງນາທີ່ອັບຣາຮາມ ໄດ້ຊື້ເພື່ອເປັນສຸສານຈາກເອຟະໂຣນອິດຕິ ທີ່ນັ້ນ.

³¹ພວກເຂົາໄດ້ຟັງອັບຣາຮາມ ແລະຊາຣາເມຍຂອງເຂົາ; ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຟັງອີຊາກ ແລະເຣເບກາ ເມຍຂອງເຂົາ; ແລະທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ຟັງເລອາ.³² ຫຼີງນາແລະຖ້ຳທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ຖືກຊື້ຈາກຄົນອິດຕິ."³³ ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ສັ່ງເສຍລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາແລ້ວ, ເຂົາໄດ້ຕຶງຕີນຂອງເຂົາຂຶ້ນເທິງຕຽງ, ໄດ້ຫາຍໃຈເຮືອກສຸດທ້າຍ, ແລະໄດ້ໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງເຂົາ.

50 ¹ແລ້ວໂຢເຊັບກໍໄດ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈເປັນຢ່າງຫລາຍ ເຂົາໄດ້ກຶມລົງເທິງໃບຫນ້າຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ,

ແລະເຂົາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເທິງຮ່າງກາຍຂອງພໍ່ເຂົາແລະໄດ້ຈຸບເຂົາ. ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາ

ເຊິ່ງເປັນແພດໃຫ້ອາບນ້ຳຢາຮັກສາຊາກສົບຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນພວກແພດຈຶ່ງໄດ້ອາບນ້ຳຢາອິດສະຣາເອນ.³ ພວກເຂົາໃຊ້ເວລາສິລິບວັນ, ເພື່ອດອງສົບ ແລ້ວຊາວອີຢິບທັງຫລາຍໄດ້ໄວ້ທຸກເພື່ອເຂົາເປັນເວລາເຈັດສິບວັນ.

⁴ເມື່ອເວລາການໄວ້ທຸກໄດ້ຜ່ານໄປ, ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າຮາຊະສຳນັກຂອງຟາໂຣກ່າວວ່າ, "ຖ້າບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນທີ່ຊອບໃນສາຍຕາຂອງພວກທ່ານ, ຂໍໄດ້ໂປດທຸນຟາໂຣວ່າ, ພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ໃຫ້ເຂົາສາບານວ່າ, "ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາກຳລັງຈະຕາຍ. ຈົ່ງຟັງເຮົາໄດ້ສຳລັບຕົວເຮົາເອງໃນແຜ່ນດິນການາອານ.

ພວກເຈົ້າຈົງຝັງເຮົາໄວ້ຫີນນັ້ນ." ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປ ແລະຝັງພໍ່ຂອງເຮົາ, ແລະຈາກນັ້ນເຮົາຈະກັບມາ."⁶ ຝາໂຮໄດ້ຕອບ, "ໄປເຖິງ ແລະຈົງຝັງພໍ່ຂອງເຮົາ, ດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ໃຫ້ສາບານໄວ້." ໂຢເຊັບໄດ້ຂຶ້ນໄປຝັງສິບພໍ່ຂອງຕົນ. ຂ້າຮາຊະການທັງຫມົດຂອງຝາໂຮກໍໄດ້ໄປກັບເຂົາຄືຂ້າຮາຊະສຳນັກທັງຫມົດຂອງຝາໂຮ, ຂ້າຮາຊະການຜູ້ໃຫຍ່ທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນອີຍິບ,⁸ ພ້ອມດ້ວຍຄົວເຮືອນທັງຫມົດຂອງໂຢເຊັບ, ແລະພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ, ແລະຄົວເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ ຍົກເວັ້ນທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກປະຖິ້ມທີ່ແຜ່ນດິນເມືອງໂກເຊນ.⁹ ຂະບວນລົດຮີບທັງຫມົດ ແລະນັກຮີບທັງຫມົດ ກໍໄດ້ໄປກັບເຂົາດ້ວຍນັບເປັນຄົນກຸ່ມໃຫຍ່.

¹⁰ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດລານນວດເຂົາແຫ່ງອາທາດ ເທິງອີກຝັ່ງຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຄຳຄວນຢ່າງຫລາຍແລະໂສກເສົ້າເສຍໃຈຢ່າງຍິ່ງ. ຫີນນັ້ນໂຢເຊັບໄດ້ໃຫ້ມີການຄຳຄວນເພື່ອພໍ່ຂອງເຂົາ.¹¹ ເປັນເວລາເຈັດວັນ, ເມື່ອຄົນການາອານ, ຫຼືອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໄດ້ຄຳຄວນຫລາຍນວດເຂົາແຫ່ງອາທາດ, ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນີ້ຄືວາລະແຫ່ງຄວາມເສຍໃຈຢ່າງຍິ່ງສຳລັບຄົນອີຍິບທັງຫມົດ." ນັ້ນຄືສາເຫດທີ່ເອີ້ນສະຖານຫີນນັ້ນເຊິ່ງຢູ່ອີກພາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນວ່າ, ອາເບັນມີຊະຣາອີມ.

¹²ດັ່ງນັ້ນລູກຊາຍທັງຫລາຍພວກລູກຫລານຂອງເຂົາ.¹³ ໄດ້ກະທຳເພື່ອຢາໂຄບຕາມທີ່ໄດ້ສັງພວກເຂົາໄວ້

ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາໄດ້ນຳເຂົາມາຍັງແຜ່ນດິນການາອານ ແລະໄດ້ຝັງເຂົາໃນຖ້ຳໃນຫຼັງນາຂອງມັດເປລາ, ໃກ້ມັນເຣ.

ອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ຖ້ຳນັ້ນກັບຫຼັງນາເພື່ອເປັນສຸສານ ເຂົາໄດ້ຊື້ຈາກເອເຟລໂລນຄົນອິດຕີ.¹⁴ ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາຝັງພໍ່ຂອງເຂົາແລ້ວ, ໂຢເຊັບກໍໄດ້ກັບໄປຍັງອີຍິບ, ເຂົາ, ແລະພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ, ແລະທັງຫມົດຜູ້ທີ່ໄດ້ເດີນທາງຮ່ວມໄປກັບເຂົາ ເພື່ອຝັງພໍ່ຂອງເຂົາ.

¹⁵ເມື່ອພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນວ່າພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມີຍັງຈະເກີດຂຶ້ນຖ້າໂຢເຊັບຍັງໃຈຮ້າຍໃຫ້ພວກເຮົາ ແລະຕ້ອງການແກ້ແຄ້ນພວກເຮົາຢ່າງເຕັມທີ່ສຳລັບສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍໃຈພວກເຮົາໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບເຂົາ?"¹⁶ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຄົນໄປຫາໂຢເຊັບ, ກ່າວວ່າ, "ພໍ່ຂອງທ່ານໄດ້ສັງໄວ້ກ່ອນທີ່ທ່ານຈະຕາຍ, ວ່າ,¹⁷ ຈົ່ງບອກໂຢເຊັບດັ່ງນີ້ວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຍົກໂທດການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ຜິດຕໍ່ເຈົ້າ." ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ຍົກໂທດພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຮົາຂອງພໍ່ຂອງທ່ານ."

ໂຢເຊັບໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາ.

¹⁸ພວກອ້າຍໄດ້ໄປ ແລະກຶມຫນ້າຕໍ່ໂຢເຊັບດ້ວຍ ພວກເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງເຖິງ,

ພວກເຮົາເປັນຄົນຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງທ່ານ."¹⁹ ແຕ່ໂຢເຊັບໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ຂ້ອຍຢູ່ໃນຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາບໍ່?"²⁰ ສຳລັບພວກອ້າຍ, ພວກອ້າຍໄດ້ມຸ້ງທຳຮ້າຍຕໍ່ນ້ອງ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ສັງເກດເຫັນໃຈເກີດຜົນດີ, ເພື່ອຮັກສາຊີວິດຄົນຈຳນວນຫລາຍ, ດັ່ງທີ່ພວກອ້າຍໆເຫັນທຸກມື້ນີ້.²¹ ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ນ້ອງຈະຈັດການດູແລພວກອ້າຍໆ ແລະລູກທັງຫລາຍຂອງພວກອ້າຍ."

ເຂົາໄດ້ປອບໃຈພວກເຂົາດ້ວຍວິທີນີ້ແລະໄດ້ເວົ້າຢ່າງເມດຕາຕໍ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ.

²²ໂຢເຊັບໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນອີຍິບ, ກັບຄອບຄົວຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ. ໄດ້ມີຊີວິດຫນຶ່ງຮ້ອຍສິບປີ.²³ ໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນລູກທັງຫລາຍຂອງເອເຟລາອີມຮອດຮຸ້ນທີສາມ.

ເຂົາໄດ້ເຫັນລູກທັງຫລາຍຂອງມາກີ ລູກຊາຍຂອງມັດເສ, ຜູ້ເຊິ່ງຖືກວາງເທິງເຂົາຂອງໂຢເຊັບ.

²⁴ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າກັບພວກພີ່ນ້ອງເຂົາວ່າ, "ເຮົາກຳລັງຈະຕາຍ; ແຕ່ແນ່ນອນພວກເຮົາຈະມາຍາມພວກທ່ານ ແລະນຳພວກທ່ານອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນນີ້ ໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຮົາຊົງສັນຍາທີ່ປະຣະທານໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ, ແກ່ອີຊາກ,

ແລະຢາໂຄບ."²⁵ ແລ້ວໂຢເຊັບກໍໄດ້ໃຫ້ຄົນອີສະຣາເອນໃຫ້ຄຳສັດຈະສາບານ. ເຂົາໄດ້ເວົ້າ, "ແນ່ນອນພວກເຮົາຈະມາຍາມພວກທ່ານ.

ໃນເວລານັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງນຳກະດູກຂອງເຮົາໄປຈາກຫີນ."²⁶ ດັ່ງນັ້ນໂຢເຊັບໄດ້ເສຍຊີວິດ, ເມື່ອອາຍຸໄດ້ 110 ປີ.

ພວກເຂົາໄດ້ອາບນ້ຳຢາຮັກສາຊາກສົບເຂົາ ແລະເຂົາໄດ້ຖືກໃຊ້ໄວ້ໃນໂລງໃນອີຍິບ.

ອິບພະຍົບ

1 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນລາຍຊື່ຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງອີສະຣາເອນ ຜູ້ໄດ້ເຂົ້າໄປອາໄສໃນປະເທດອີຍິບກັບຢາໂຄບ, ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວຂອງຕົນຄື:² ຮູເບັນ, ຊິເມໂອນ, ເລວີ, ແລະຢູດາ,³ ອິດຊາຄາ, ເຊບູລູນ, ແລະເບັນຢາມິນ,⁴ ດານ, ນັບທາລີ, ຄາດ ແລະອາເຊ.

⁵ຄົນທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບເຈັດສິບຄົນ. ສ່ວນໂຢເຊັບນັ້ນໄດ້ໄປຢູ່ໃນອີຍິບກ່ອນແລ້ວ.

⁶ຕໍ່ມາໂຢເຊັບ, ກັບພວກອ້າຍນ້ອງຂອງເຂົາ, ແລະ ທຸກຄົນໃນຊ່ວງຍຸກນັ້ນໄດ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍໄປຫມົດແລ້ວ.⁷ ຝ່າຍຊາວອີສະຣາເອນຕໍ່ມາກໍໄດ້ມີລູກດີກ, ເພີ່ມທະວີຈຳນວນຂຶ້ນ, ແລະ ມີກຳລັງຫລາຍຂຶ້ນ; ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວທັງແຜ່ນດິນນັ້ນ.

⁸ບັດນີ້ ແລ້ວໄດ້ມີກະສັດອົງໃຫມ່ຂຶ້ນປົກຄອງຮາຊະສົມບັດໃນປະເທດອີຍິບ, ພະອົງບໍ່ຊົງຮັກກັບໂຢເຊັບ.⁹ ພະອົງກ່າວກັບຊົນຊາດຂອງພະອົງວ່າ, "ເບິ່ງແມ້, ຊາວອີສະຣາເອນໄດ້ເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນຫລາຍ ແລະມີກຳລັງຫລາຍກວ່າພວກເຮົາອີກ."¹⁰ ມາເຖິນ,

ໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ອຸບາຍຢ່າງສະຫລາດເພື່ອຂັດຂວາງພວກເຂົາ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະທະວີຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະຖ້າເກີດສົງຄາມຂຶ້ນເມື່ອໃດ, ພວກເຂົາຈະເຂົ້າຮ່ວມມືກັບພວກສັດຕູ, ຫັນມາຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ, ແລະຈະອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນນີ້ໄດ້."

¹¹ເພາະສະນັ້ນ ຄົນອີຍິບຈຶ່ງຕັ້ງຜູ້ຄວບຄຸມບັງຄັບຊາວອີສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດວຽກການຫນັກ. ຊາວອີສະຣາເອນສ້າງເມືອງໃຫ້ແກ່ຝາຣາໂອ ຄື: ເມືອງປີໂທມ ແລະເມືອງຣາມາເສດ.¹² ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າ ຊາວອີຍິບບັງຄັບພວກເຂົາຫລາຍເທົ່າໃດ, ຊາວອີສະຣາເອນກໍຍັງເພີ່ມຈຳນວນ ແລະ

ຍັງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນໄປອີກເທົ່ານັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ ຊາວອີຍິບຈຶ່ງເລີ່ມຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ຊາວອີສະຣາເອນ.

¹³ຊາວອີຍິບຈຶ່ງບັງຄັບຊາວອີສະຣາເອນເຮັດວຽກຢ່າງຫນັກ.¹⁴ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຂົມຂຶ້ນ ດ້ວຍການເຮັດວຽກຢ່າງຫນັກຄື ນວດດິນ ແລະປັ້ນດິນຈີ, ແລະ ເຮັດວຽກຫມົດທຸກປະເພດໃນຫຼັງນາ. ພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກຫນັກຫລາຍທຸກຢ່າງ.

¹⁵ຕໍ່ມາກະສັດອີຍິບໄດ້ຊົງມີຄຳສັ່ງໃຫ້ນາງຫມໍ່ຕ່າຍຊາວເຮັບເຣີ; ຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ ຊິຟຣາ, ແລະ ອີກຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ ປູອາ.¹⁶ ພະອົງຊົງກ່າວວ່າ,

"ເມື່ອເຈົ້າໄປຊ່ວຍຍິງຊາວເຮັບເຣີທີ່ກຳລັງເກີດລູກ, ຈົ່ງສັ່ງເກດເບິ່ງເມື່ອພວກນາງເກີດລູກ. ຖ້າເປັນລູກຊາຍກໍໃຫ້ຂ້າເສຍ,

ຖ້າເປັນລູກຍິງກໍໃຫ້ໄວ້ຊີວິດ."¹⁷ ແຕ່ພວກນາງຫມໍ່ຕ່າຍຢ່າງພວກເຮົາ ແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດອີຍິບທີ່ສັ່ງພວກນາງ;

ພວກເຂົາເລີຍປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍລອດຊີວິດແທນ.

¹⁸ກະສັດອີຍິບຈຶ່ງມີຄຳສັ່ງໃຫ້ພວກນາງຫມໍ່ຕ່າຍເຂົ້າເຝົ້າ ແລະຊົງກ່າວຕໍ່ພວກນາງວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້,

ແລະປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍມີຊີວິດຢູ່?"¹⁹ ພວກນາງຫມໍ່ຕ່າຍຈຶ່ງຫຼຸນຕອບຝາຣາໂອວ່າ, "ເພາະພວກຍິງຊາວເຮັບເຣີ ບໍ່ຄືພວກຍິງຊາວອີຍິບ.

ພວກນາງແຂງແຮງ ແລະຈຶ່ງເກີດລູກກ່ອນທີ່ພວກນາງຫມໍ່ຕ່າຍໄປຮອດພວກເຂົາ."

²⁰ພຣະເຈົ້າຈຶງໄດ້ປົກປ້ອງພວກນາງຫມໍ່ຕ່າງແຍນັ້ນ. ປະຊາຊົນຈຶງຍິນເພີມຈຳນວນຂຶ້ນ ແລະມີກຳລັງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຫລາຍ.

²¹ເພາະວ່າພວກນາງຫມໍ່ຕ່າງແຍນັ້ນຢາກເກງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈຶງປະທານໃຫ້ພວກນາງມີຄອບຄົວ²²ຝາຣາໂອມີຄຳສັ່ງແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງວ່າ, "ລູກຊາຍຊາວເຮັບເຮີຄົນເກີດມາ ພວກເຈົ້າຈຶງໂຍນຖືມລົງໃນແມ່ນ້ຳເສຍ, ແຕ່ຖ້າເປັນລູກສາວທຸກຄົນຈຶງປ່ອຍໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້."

2 ບັດນີ້ ຊາຍເຜົາເລວີຄົນຫນຶ່ງໄດ້ແຕ່ງງານກັບຍິງສາວເຜົາເລວີຄົນຫນຶ່ງ. ຍິງຜູ້ນັ້ນໄດ້ຖືພາ ແລະ ໄດ້ເກີດລູກຊາຍ ເມື່ອນາງເຫັນວ່າເດັກນັ້ນເປັນເດັກສົມບູນດີ, ນາງຈຶງເຊືອງເຂົາໄວ້ເປັນເວລາສາມເດືອນ.

³ແຕ່ເມື່ອນາງບໍ່ສາມາດເຊືອງເຂົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ, ນາງຈຶງເອົາກະຕ່າທີ່ສານດ້ວຍໄມ້ອັນ ແລະທາດ້ວຍນ້ຳມັນດິນ ແລະທອຍ.

ຈາກນັ້ນນາງຈຶງໄດ້ວາງເດັກນັ້ນລົງໃນກະຕ່າ ແລ້ວນຳໄປວາງໄວ້ທີ່ກໍ່ຕົນອັນໃນນ້ຳແຄມຕາຝັ່ງແມ່ນ້ຳ.⁴ເຮືອຍຂອງເດັກນັ້ນອຍຢືນຢູ່ຫ່າງໆ ລໍຖ້າເບິ່ງວ່າ ຈະມີເຫດການຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາ.

⁵ເມື່ອລູກສາວຂອງກະສັດຝາຣາໂອ ໄດ້ສະເດັດລົງມາອາບນ້ຳທີ່ແມ່ນ້ຳ ໃນຂະນະທີ່ພວກສາວໃຊ້ຢ່າງຕາມແຄມແມ່ນ້ຳນັ້ນ. ນາງກໍ່ເຫັນກະຕ່າຢູ່ກາງກໍ່ຕົນອັນ ແລະຈຶງສັ່ງສາວໃຊ້ໃຫ້ເປັນເອົາມາ.⁶ເມື່ອນາງຊົງເປີດກະຕ່ານັ້ນ, ນາງກໍ່ເຫັນເດັກນັ້ນອຍ, ເບິ່ງແມ່, ເດັກນັ້ນອຍກໍ່ລັງໄຫ້ຂຶ້ນ. ນາງຊົງເກີດສົງສານເດັກນັ້ນອຍນີ້ ແລະກ່າວວ່າ, "ນີ້ເປັນລູກຄົນເຮັບເຮີຄົນຫນຶ່ງແນ່ນອນ."

⁷ແລ້ວເຮືອຍຂອງເດັກນັ້ນຈຶງທູນລູກສາວຂອງຝາຣາໂອວ່າ,

"ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຫາຍິງຊາວເຮັບເຮີມາລ້ຽງເດັກນີ້ໃຫ້ທ່ານບໍ່?"⁸ລູກສາວຂອງຝາຣາໂອຈຶງມີຄຳສັ່ງກັບນາງວ່າ, "ຈຶງໄປສາ." ເດັກຜູ້ຍິງຄົນນີ້ຈຶງໄປ ແລະນຳແມ່ຂອງເດັກນັ້ນອຍນັ້ນມາ.

⁹ລູກສາວຂອງຝາຣາໂອຊົງສັ່ງກັບແມ່ຂອງເດັກວ່າ, "ຈຶງຮັບເດັກຄົນນີ້ໄປ, ແລະລ້ຽງໄວ້ໃຫ້ເຮົາ, ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຄ່າຮ້າງໃຫ້ແກ່ເຮົາ."

ດັ່ງນັ້ນຍິງນັ້ນຈຶງຮັບເດັກນັ້ນ ແລະກໍ່ລ້ຽງເຂົາໄວ້¹⁰ເມື່ອເດັກໄດ້ໃຫຍ່ສູງຂຶ້ນ, ນາງກໍ່ນຳເຂົາມອບໃຫ້ລູກສາວຂອງຝາຣາໂອ, ແລະເຂົາໄດ້ກາຍເປັນລູກຊາຍຂອງນາງ. ນາງຈຶງຕັ້ງຊື່ກັບເຂົາວ່າ ໂມເຊ ແລະກ່າວວ່າ, "ເພາະເຮົາໄດ້ເອົາເຂົາອອກມາຈາກນ້ຳ."

¹¹ເມື່ອໂມເຊໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ລາວໄດ້ອອກໄປຢ້ຽມຢາມພວກພີນ້ອງ ແລະເຫັນພວກເຂົາເຮັດວຽກຫນັກ. ລາວເຫັນຊາວອີຍິບຄົນຫນຶ່ງ ກຳລັງຖືຊາວເຮັບເຮີຄົນຫນຶ່ງ, ຊຶ່ງເປັນຊົນຊາດດຽວກັນກັບຕົນເອງ.¹²ລາວເບິ່ງໄປທາງນີ້ ແລະ ທາງນັ້ນ, ແລະເມື່ອລາວບໍ່ເຫັນມີໃຜຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ລາວຈຶງໄດ້ຂ້າຊາວອີຍິບ ແລະເຊືອງສົບໄວ້ໃນກອງດິນຊາຍ.

¹³ລາວໄດ້ອອກໄປຂ້າງນອກໃນວັນຕໍ່ມາ, ແລະ, ເບິ່ງແມ່, ຊາຍຊາວເຮັບເຮີສອງຄົນກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັນຢູ່. ລາວຈຶງເວົ້າກັບຄົນທີ່ເຮັດຜິດນັ້ນວ່າ, "ເຈົ້າຖືພີນ້ອງຂອງເຈົ້າເອງເຮັດຫຍັງ?"¹⁴ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, "ໃຜຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳ ແລະເປັນຜູ້ຕັດສິນພວກເຮົາ? ເຈົ້າກຳລັງວາງແຜນຈະຂ້າເຮົາ ເຫມືອນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຂ້າຊາວອີຍິບຄົນນັ້ນບໍ່?" ແລ້ວໂມເຊເລີຍຕົກໃຈ ແລະເວົ້າວ່າ, "ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດນັ້ນ ຄົງຮູ້ກັນທົ່ວໄປແລ້ວແນ່ນອນ."

¹⁵ບັດນີ້ເມື່ອຝາຣາໂອຊົງໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້, ພຣະອົງຈຶງພະຍາຍາມຂ້າໂມເຊເສຍ. ແຕ່ໂມເຊຫນີຈາກຝາຣາໂອໄປຢູ່ໃນດິນແດນມີຕີອານ.

ທີ່ນັ້ນລາວນັ່ງຢູ່ທີ່ຂ້າງນ້ຳສ້າງແຫ່ງຫນຶ່ງ.¹⁶ບັດນີ້ ປະໂລຫິດຊາວມີຕີອານມີລູກສາວເຈັດຄົນ. ພວກນາງພາກັນມາ, ຕັກນ້ຳ, ແລະຕື່ມນ້ຳໃນອ່າງໃຫ້ຝູງສັດຂອງພໍ່ກັນ.¹⁷ມີພວກຄົນລ້ຽງແກະມາເຖິງ ແລະພະຍາຍາມໄລ່ພວກນາງໄປ, ແຕ່ໂມເຊຈຶງໄດ້ໄປ ແລະຊ່ວຍພວກນາງ. ແລ້ວລາວໃຫ້ນ້ຳດື່ມແກ່ແກະຂອງພວກນາງ.

¹⁸ເມື່ອຍິງສາວເຫລົ່ານັ້ນກັບຄືນໄປຫາເຮືອນຜູ້ເປັນພໍ່, ເຂົາຖາມວ່າ, "ເປັນຫຍັງມື້ນີ້ພວກເຈົ້າຈຶງກັບມາໄວ້ແທ້?"¹⁹ພວກນາງຕອບວ່າ

ມີຊາວເຄຢູຍິບຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ພີນ້ອງຈາກພວກຄົນລ້ຽງແກະ. ເຂົາຍັງໄດ້ຕັກນ້ຳໃຫ້ພວກເຮົາ

ແລະໃຫ້ຝູງສັດກັນດ້ວຍ."²⁰ເຂົາເຈົ້າກັບລູກສາວຂອງຕົນວ່າ, "ຊາຍຄົນນັ້ນຢູ່ໃສແລ້ວ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶງຖືມຊາຍຄົນນັ້ນ?

ຝ່າວໄປເອີ້ນເອົາລາວມາກິນອາຫານນຳພວກເຮົາສາ."

²¹ໂມເຊຈຶງຕົກລົງໃຈອາໄສຢູ່ກັບຊາຍຜູ້ນີ້, ຊຶ່ງລາວໄດ້ຍິນນາງຊົບໄປຣາ ຜູ້ເປັນລູກສາວໃຫ້ແຕ່ງງານກັບເຂົາ.²²ນາງກໍ່ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ແລະໂມເຊຕັ້ງຊື່ລູກຂອງລາວວ່າເກໂຊມ; ລາວເວົ້າວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ."

²³ເມື່ອເວລາໄດ້ຜ່ານໄປດົນນານ, ກະສັດຂອງອີຍິບກໍ່ສິ້ນພະຊົນ. ຊາວອີສຣາເອນຕ່າງຮ້ອງຄາງ ເພາະການເປັນແຮງງານທາດເຂົ້າທັງຫລາຍ.

ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ແລະຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເຂົາກໍ່ຂຶ້ນໄປເຖິງພຣະເຈົ້າ, ເພາະເຫດທີ່ພວກເຂົາເປັນທາດນັ້ນ.

²⁴ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຄາງຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ.

²⁵ພຣະເຈົ້າເຫັນຊາວອີສຣາເອນ, ແລະພຣະອົງຊົງຮູ້ເຖິງສະພາບຄວາມເປັນໄປຂອງພວກເຂົາ.

3 ບັດນີ້ ໂມເຊຍັງກຳລັງລ້ຽງຝູງແກະຂອງເຢທະໂລ ພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວ, ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດຂອງຊາວມີຕີອານ.

ໂມເຊໄດ້ນຳຝູງສັດໄປໄກໄປພາກຫນຶ່ງຂອງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະມາເຖິງໄຮເຮັບ, ພູຂອງພຣະເຈົ້າ.²ທີ່ນັ້ນເຫວະດາຂອງພຣະຢາເວ ກຳປາກົດແກ່ໂມເຊໃນແປວໄຟໃນພູມໄມ້. ໂມເຊເບິ່ງ, ແລະເບິ່ງແມ່, ພູມໄມ້ກຳລັງໄຫມ້ຢູ່, ແຕ່ພູມໄມ້ບໍ່ຖືກເຜົາໄຫມ້. ໂມເຊຈຶງເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າໄປ ແລະເບິ່ງສິ່ງທີ່ຫນ້າອັສະຈັນນີ້, ວ່າເປັນຫຍັງພູມໄມ້ຈຶງບໍ່ຖືກເຜົາໄຫມ້."

⁴ເມື່ອພຣະຢາເວທອດພຣະເນດວ່າ ເຂົາໄດ້ຫລຽວມາເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າຈຶງເປັ່ງສຽງອອກມາຈາກພູມໄມ້ ແລະກ່າວວ່າ, "ໂມເຊ, ໂມເຊເອີຍ."

ໂມເຊໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້."⁵ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ຢາເຂົ້າມາໃກ້ກວ່ານີ້, ຈຶງປິດເກັບອອກຈາກຕີນຂອງເຈົ້າ,

ເພາະວ່າບ່ອນທີ່ເຈົ້າກຳລັງຢືນຢູ່ນີ້ເປັນບ່ອນຕັ້ງໄວ້ເພື່ອເຮົາ."⁶ພຣະອົງກ່າວອີກວ່າ, "ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ." ແລ້ວໂມເຊກໍ່ປົກຫນ້າຂອງລາວ, ເພາະລາວຢ້ານທີ່ຈະຫລຽວເບິ່ງພຣະເຈົ້າ.

⁷ພຣະເຈົ້າຢາເວກ່າວວ່າ, "ແນ່ນອນເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ທີ່ຢູ່ໃນອີຍິບແລ້ວ. ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ

ຍ້ອນພວກນາຍຄູມງານຂອງເຂົາ, ເພາະເຮົາຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກຍາກຂອງພວກເຂົາ.⁸ເຮົາຈຶງລົງມາເພື່ອຈະປິດປ່ອຍພວກເຂົາ

ໃຫ້ເປັນອິສະຫລະຈາກອຳນາດຂອງຊາວອີຍິບ ແລະນຳພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ດິນແດນກວ້າງຂວາງ, ໄປຍັງດິນແດນທີ່ມີນ້ຳມັນແລະນ້ຳເຜິ້ງໄຫລ; ໄປຍັງບ່ອນຢູ່ຂອງຊາວການາອານ, ຊາວອິດຕິ, ຊາວອາໂມ, ຊາວເປຣິຊີ, ຊາວອີວີ, ແລະຊາວເຢບູດ.

⁹ບັດນີ້ ສຽງຮ້ອງຂອງປະຊາຊົນອີສຣາເອນ ໄດ້ມາເຖິງເຮົາແລ້ວ. ຍິງກວ່ານັ້ນ, ເຮົາໄດ້ເຫັນການກົດຂີ່ຂຶ້ນເຫັງຈາກຊາວອີຍິບ.¹⁰ແລ້ວບັດນີ້, ເຮົາຈະສົ່ງເຈົ້າໄປເຝົ້າກະສັດຝາຣາໂອ ເພື່ອເຈົ້າຈະນຳຊົນຊາດອີສຣາເອນ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ອອກຈາກອີຍິບ."

¹¹ແຕ່ໂມເຊທູນຕອບພຣະເຈົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນໃຜ, ທີ່ຈະເຝົ້າຝາຣາໂອ ແລະນຳຊົນຊາດອີສຣາເອນອອກຈາກອີຍິບ?"¹²ພຣະເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, "ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າແນ່ນອນ. ນີ້ຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນຕໍ່ເຈົ້າ ທີ່ວ່າເຮົາສົ່ງເຈົ້າໄປ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ນຳປະຊາຊົນອອກຈາກອີຍິບແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຈະນະມັດສະການເຮົາເທິງພູນີ້."

¹³ໂມເຊທຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ, "ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄປຫາຊາວອິສະຣາເອນ ແລະບອກພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຮຸດຂອງພວກເຈົ້າ ໃຊ້ໃຫ້ເຮົາມາຫາພວກເຈົ້າ' ແລະພວກເຂົາຈະຖາມຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ພຣະອົງມີພຣະນາມວ່າແນວໃດ?' ຂ້ານ້ອຍຄວນຈະຕອບພວກເຂົາວ່າແນວໃດ?"¹⁴ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕອບໂມເຊວ່າ, "ເຮົາເປັນຜູ້ຊົງເຮົາເປັນ." ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າກັບຊາວອິສະຣາເອນວ່າ, 'ເຮົາໄດ້ສົ່ງຂ້ານ້ອຍມາຫາເຈົ້າທັງຫລາຍ.'¹⁵ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວກັບໂມເຊອີກວ່າ, "ເຈົ້າຕ້ອງກ່າວກັບຊາວອິສະຣາເອນວ່າ, 'ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູຮຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ຊົງໃຊ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມາຫາພວກເຈົ້າ.' ນີ້ເປັນນາມຊື່ຂອງເຮົາຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະຄົນທຸກຮຸ້ນຈະຈິດຈື່ຈຳເຮົາໃນນາມຊື່ນີ້."

¹⁶ຈຶ່ງໄປ ແລະຮວບຮວມພວກຜູ້ອາວຸໂສຂອງອິສະຣາເອນໃຫ້ມາລວມກັນ. ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຮຸດຂອງພວກເຈົ້າຄື, ພຣະເຈົ້າຂອງອິບຣາຮາມ, ຂອງອີຊາກ, ແລະຂອງຢາໂຄບ, ໄດ້ປາກົດກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, 'ໂດຍແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ສັງເກດພວກເຈົ້າ ແລະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າໃນອິຍົບ.'¹⁷ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ທີ່ຈະນຳເຈົ້າ ອອກຈາກການກົດຂີ່ຂຶ້ນເຫຼັງໃນອິຍົບ ໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຊາວການາອານ, ຊາວອິດຕິ, ຊາວອາໂມ, ຊາວເປຣິຊີ, ຊາວອີວີ, ແລະຊາວເຢຍຸດ, ໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ມີນ້ຳມັນແລະນ້ຳເຜິ້ງໄຫລ.'¹⁸ພວກເຂົາຈະເຊື່ອຟັງຄຳຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າກັບຜູ້ອາວຸໂສຂອງອິສະຣາເອນຕ້ອງໄປເຂົ້າເຝົ້າກະສັດອິຍົບ, ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງຫຼຸນວ່າ, 'ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເຮັບເຮີ, ປາກົດແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ. ບັດນີ້ ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເດີນທາງໄປຈັກສາມວັນ' ເພື່ອໄປຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ເພື່ອວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ."

¹⁹ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າກະສັດອິຍົບ ຈະບໍ່ຍອມປ່ອຍພວກເຈົ້າໄປ, ເວັ້ນແຕ່ມີຂອງເຂົາຈະຖືກຍັງຄົງຢູ່.²⁰ເຮົາຈະຢຽດມີຂອງເຮົາອອກ ແລະຕໍ່ສູ້ຊາວອິຍົບດ້ວຍການອິສະຣາເອນທຸກຢ່າງ ທີ່ເຮົາຈະເຮັດທາມກາງພວກເຂົາ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເຂົາກໍຈະຍອມປ່ອຍພວກເຈົ້າໄປ.

²¹ເຮົາຈະໃຫ້ປະຊາຊົນເປັນທີ່ພິຈາລະນາຂອງຊາວອິຍົບ, ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຈົ້າອອກໄປ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງໄປດ້ວຍມືເປົ່າ.²²ຜູ້ຍິງທຸກຄົນຈະຮຽກຮ້ອງເອົາເຄື່ອງເງິນແລະຄຳ ແລະເສື້ອຜ້າຈາກພວກເພື່ອນບ້ານຊາວອິຍົບ ແລະຈາກພວກຜູ້ຍິງຄົນອື່ນໆ ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເພື່ອນບ້ານນັ້ນ. ພວກເຈົ້າຈະເອົາເຄື່ອງເສັ້ນຫລົງນັ້ນໄປ ນຸ່ງໃຫ້ພວກລູກຊາຍ ແລະລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນີ້ພວກເຈົ້າຈະຍຶດເອົາຈາກຊາວອິຍົບ."

4 ໂມເຊຈຶ່ງທຸນຕອບວ່າ, "ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງຂ້ານ້ອຍ ຫລືຝັງສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ກັບເວົ້າວ່າ, 'ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ເຈົ້າດອກ?'"²ພຣະຢາເວຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ມີຫຍັງຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າ?" ໂມເຊທຸນວ່າ, "ໄມ້ຄ້ອນເຫຼົ້າ." ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງໂຍນມັນລົງດິນ." ໂມເຊຈຶ່ງໂຍນລົງມັນລົງພື້ນດິນ, ແລະໄມ້ຄ້ອນເຫຼົ້ານັ້ນກໍກາຍເປັນໆ. ໂມເຊຈຶ່ງແລ່ນຫນຶ່ງ.

⁴ພຣະຢາເວເວົ້າກັບໂມເຊວ່າ, "ຈຶ່ງເດີມືອກໄປ ແລະ ຈັບຫາງຂອງມັນໄວ້." ເຂົາຈຶ່ງເດີມືອກໄປ ແລະຈັບໄວ້. ງູນັນກໍກາຍເປັນໄມ້ຄ້ອນເຫຼົ້າຢູ່ໃນມືຂອງລາວອີກຄັ້ງ.⁵ທັງນີ້ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຮຸດຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ໄດ້ປາກົດແກ່ເຈົ້າແລ້ວ."

⁶ພຣະຢາເວຍັງກ່າວກັບລາວອີກວ່າ, "ບັດນີ້ ຈຶ່ງເອົາມືສອດໄວ້ໃນເສື້ອຄຸມຂອງເຈົ້າ." ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊກໍສອດມືໄວ້ໃນເສື້ອຄຸມຂອງລາວ. ເມື່ອລາວເອົາມືອອກມາ, ເບິ່ງແມ່, ມືຂອງເຂົາກໍເປັນພະຍາດຂີ້ຫູດ, ຂາວເຫມືອນຫີມະ.⁷ພຣະຢາເວຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ເຮົາມືຂອງເຈົ້າສອດໄວ້ໃນເສື້ອຄຸມອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. "ສະນັ້ນໂມເຊກໍສອດມືເຂົ້າໄປໃນເສື້ອຄຸມຂອງລາວ, ແລະເມື່ອເອົາມືອອກມາ, ລາວເຫັນວ່າ ມືກັບກາຍເປັນປົກກະຕິອີກເທື່ອຫນຶ່ງ, ເຫມືອນກັບສ່ວນອື່ນໆຂອງຮ່າງກາຍຂອງລາວ.

⁸ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອເຈົ້າ-ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ໃສ່ໃຈ ຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງອິດທິພົນຂອງເຮົາໃນເທືອທ້າຍອິດນີ້ ຫລືເຊື່ອໃນນັ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະເຊື່ອຫມາຍສຳຄັນໃນເທືອທີສອງ."⁹ຖ້າຖືງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງອິດທິພົນຂອງເຮົາໃນທັງສອງເທືອນີ້, ຫລືຝັງສຽງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວຈຶ່ງຕັກນ້ຳຈາກແມ່ນ້ຳ ແລະເຫລັງເທິງດິນແຫ້ງ. ນ້ຳທີ່ຕັກມາກໍຈະກາຍເປັນເລືອດເທິງດິນແຫ້ງ."

¹⁰ແຕ່ໂມເຊທຸນຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນຄົນເວົ້າເກັງ, ທັງໃນອະດີດ ຫລືຕັ້ງແຕ່ເມື່ອພຣະອົງກ່າວກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຜູ້ນ. ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເວົ້າຕິດອ່າງແລະບໍ່ຊັດເຈນ."¹¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບລາວວ່າ, "ຜູ້ໃດສ້າງປາກຂອງມະນຸດ? ຜູ້ໃດສ້າງມະນຸດໃຫ້ປາກກົກ ຫລືຫຼຸຫນວກ ຫລືຕາດີ ຫລືຕາບອດ? ບໍ່ແມ່ນພຣະຢາເວບໍ່?¹²ບັດນີ້ ຈຶ່ງໄປເຖິງແລະເຮົາຈະຢູ່ກັບປາກຂອງເຈົ້າ ແລະສອນເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ຄວນຈະເວົ້າ."¹³ແຕ່ໂມເຊທຸນວ່າ, "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂຜດໃຊ້ຄົນອື່ນໄປສາ, ໃຜກໍໄດ້ພຣະອົງປະສົງຈະສົ່ງໄປ."

¹⁴ແລ້ວພຣະຢາເວຈຶ່ງໂກດຮ້າຍໂມເຊ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ແລ້ວອາໂຣນ, ອ້າຍຂອງເຈົ້າ, ທີ່ເປັນຊາວເລວີ? ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າລາວເປັນຄົນເວົ້າເກັງ. ຍິງກວ່ານັ້ນ, ລາວກໍາລັງເດີນທາງມາພົບເຈົ້າ, ລາວຈະດີໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນເຈົ້າ."¹⁵ເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັບລາວ ແລະບອກຄຳທີ່ຈະໃຫ້ລາວເວົ້າ. ແລ້ວເຮົາຈະຢູ່ກັບປາກຂອງເຈົ້າ ແລະປາກຂອງລາວ, ແລະເຮົາຈະສຳແດງໃຫ້ເຈົ້າທັງສອງຮູ້ວ່າຄວນເຮັດຫຍັງແດ່.¹⁶ລາວຈະເວົ້າກັບປະຊາຊົນແທນເຈົ້າ. ລາວຈະເປັນປາກຂອງເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າຈະເປັນເຫມືອນພຣະເຈົ້າສຳລັບລາວ.¹⁷ເຈົ້າຈຶ່ງຖືໄມ້ຄ້ອນເຫຼົ້ານີ້ໄວ້ໃນມື. ດ້ວຍສິ່ງນີ້ເຈົ້າຈະເຮັດຫມາຍສຳຄັນຕ່າງໆ."

¹⁸ໂມເຊຈຶ່ງກັບໄປຫາເຢທະໂຣຜໍເຖົ້າຂອງຕົນ ແລະບອກເພິ່ນວ່າ, "ຂໍໃຫ້ລູກໄປຢ້ຽມຢາມຍາດພີ່ນ້ອງຂອງລູກຊົງຢູ່ໃນອິຍົບ ແລະເພື່ອຈະໄດ້ເບິ່ງວ່າເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ຫລືບໍ່." ເຢທະໂຣຕອບໂມເຊວ່າ, "ຈຶ່ງໄປດ້ວຍສັນຕິສຸກເຖິນ."¹⁹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊໃນດິນແດນມີຕີອານວ່າ, "ຈຶ່ງໄປ, ກັບໄປອິຍົບ, ເພາະຄົນທັງຫລາຍທີ່ພະຍາຍາມລ່າເອົາຊີວິດຂອງເຈົ້ານັ້ນຕາຍແລ້ວ."²⁰ໂມເຊຈຶ່ງພາເມຍ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງຕົນຂຶ້ນໄປ. ລາວກັບໄປຍັງດິນແດນອິຍົບ, ແລະລາວກໍຖືໄມ້ຄ້ອນເຫຼົ້າຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງຕົນ.

²¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເມື່ອເຈົ້າກັບໄປເຖິງອິຍົບ, ຈຶ່ງເຮັດການອິສະຣາເອນທັງຫມົດ ຊຶ່ງເຮົາມອບໄວ້ໃນອຳນາດຂອງເຈົ້າ ຕໍ່ຫນ້າຂອງກະສັດຟາຣາໂອ. ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລາວໃຈແຂງກະດ້າງ, ແລະລາວຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ປະຊາຊົນໄປ.²²ເຈົ້າຈຶ່ງທຸນກັບຟາຣາໂອວ່າ, 'ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຊາວອິສະຣາເອນເປັນລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ເປັນລູກກົກຂອງເຮົາ,²³ແລະເຮົາບອກແກ່ເຈົ້າວ່າ, 'ຈຶ່ງປ່ອຍລູກຊາຍຂອງເຮົາໃຫ້ໄປນະມັດສະການເຮົາ.' ແຕ່ຖ້າລາວປະຕິເສດທີ່ຈະບໍ່ປ່ອຍໄປ, ເຮົາຈະຂ້າລູກຊາຍກົກຂອງລາວເສຍ.'"

²⁴ໃນລະຫວ່າງທາງ, ເມື່ອພວກເຂົາຢຸດພັກຄ້າງຄືນ, ພຣະຢາເວມາພົບໂມເຊ ແລະ ຊົງປະສົງທີ່ຈະຂ້າລາວເສຍ.²⁵ແລ້ວນາງຊົບໄປອາໄສຢູ່ເອົາມິດຫິນຄົມມາ ແລະຕັດຫນັງປາຍອະໄວຍະວະເພດຂອງລູກຊາຍຂອງຕົນ, ແລ້ວເອົາໄປແຕະຕິນຂອງໂມເຊ. ແລ້ວນາງຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ແມ່ນອນແລ້ວ ເຈົ້າເປັນເຈົ້າບ່າວແຫ່ງເລືອດ." ເພາະພິທີຕັດນັ້ນ.²⁶ແລ້ວພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງໄວ້ຊີວິດລາວ. ນາງຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າເປັນເຈົ້າບ່າວທີ່ໄດ້ມາແຫ່ງເລືອດ" ເມືອງຈາກເຂົ້າພິທີຕັດ.

²⁷ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ອາໂຣນວ່າ, "ຈຶ່ງໄປພົບກັບໂມເຊໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ." ອາໂຣນກໍໄປ, ພົບລາວທີ່ພູຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຈູບລາວ.

²⁸ໂມເຊຈຶ່ງເລົ່າໃຫ້ອາໂຣນເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວທັງຫມົດວ່າພຣະອົງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ໄປເວົ້າ ແລະກ່ຽວກັບຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງອິດທິພົນຂອງພຣະຢາເວຊຶ່ງສົ່ງໃຫ້ເຮັດ.

²⁹ ແລ້ວໂມເຊກັບອາໂຣນຈຶ່ງອອກໄປ ແລະ ເອີ້ນປະຊຸມບັນດາຜູ້ອາວຸໂສຂອງຊາວອິສະຣາເອນພ້ອມກັນ.³⁰ ອາໂຣນຈຶ່ງກ່າວຖ້ອຍຄໍາທັງຫມົດຂອງພຣະຢາເວຊິງໄກ່ກ່າວກັບໂມເຊ. ໂມເຊໄດ້ສະແດງຫມາຍສໍາຄັນໂດຍອິດອໍານາດຂອງພຣະຢາເວຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນ.³¹ ປະຊາຊົນກໍໄດ້ເຊື່ອ. ເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະຢາເວສະເດັດມາຢ້ຽມຢາມຫາຊົນຊາດອິສະຣາເອນ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ທອດພຣະເນດຄວາມທຸກຍາກຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຂົາຕ່າງກໍຂາບລົງ ແລະນະມັດສະການພຣະອົງ.

5 ¹ ຫລັງຈາກເຫດການເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ໂມເຊແລະອາໂຣນໄດ້ໄປເຂົ້າເຝົ້າຟາຣາໂອ ແລະຫຼຸນວ່າ, "ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນກ່າວວ່າ: 'ຈົ່ງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຈັດພິທີລ້ຽງຖວາຍແກ່ເຮົາຖືກແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.'² ຟາຣາໂອກ່າວວ່າ, "ໃຜແມ່ນພຣະຢາເວ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈະຕ້ອງເຊື່ອຝັງ ແລະປ່ອຍຄົນອິສະຣາເອນໄປ? ເຮົາບໍ່ຮູ້ພຣະຢາເວ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍຄົນອິສະຣາເອນໄປ."³ ພວກເຂົາຈຶ່ງຫຼຸນວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເຮັບເຮົາໄດ້ພົບກັບພວກຂ້ານ້ອຍ, ຂໍໃຜດອະນຸຍາດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ຈັກສາມມືເພື່ອເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ລົງໂທດພວກເຮົາດ້ວຍພິພິດ ຫລືດ້ວຍດາບ."⁴ ແຕ່ກະສັດແຫ່ງອີຢິບເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ໂມເຊ ແລະອາໂຣນ, ຍ້ອນຫຍັງພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຖືມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ? ຈົ່ງກັບໄປເຮັດວຽກຂອງພວກເຈົ້າ."⁵ ພຣະອົງຍັງກ່າວອີກວ່າ, "ບັດນີຄົນເຮັບເຮົາມີຫລາຍໃນດິນແດນຂອງເຮົາ, ແລະພວກເຈົ້າກໍລັງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງຢຸດວຽກ."⁶ ໃນມື້ດຽວກັນນັ້ນ, ຟາຣາໂອ ມີຄໍາສັ່ງຕໍ່ຜູ້ຄຸມງານ, ແລະຫົວຫນ້າຄົນງານ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ,⁷ "ຕໍ່ໄປຈະບໍ່ຄືເກົ່າອີກ, ພວກເຈົ້າຢາໃຫ້ເພື່ອງແກ່ພວກທາດສໍາລັບໃຊ້ເຮັດດິນຈີ. ຈົ່ງໃຫ້ພວກມັນໄປຫາເພື່ອງເອງ."⁸ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ເຈົ້າຕ້ອງກໍານົດໃຫ້ພວກມັນເຮັດດິນຈີໃຫ້ໄດ້ຈໍານວນເທົ່າເດີມ. ຢ່າໃຫ້ຫລຸດລົງ, ເພາະພວກມັນຂີ້ຄ້ານ. ນີ້ເປັນເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກມັນພາກັນຮ້ອງຂໍ ແລະກ່າວວ່າ, "ຂໍປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາໄປ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ."⁹ ຈົ່ງໃຫ້ພວກມັນເຮັດວຽກຫນັກເພີ່ມຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າພວກມັນຈະໄດ້ມີວິແຕ່ເຮັດວຽກ ແລະບໍ່ໄດ້ສິ້ນໃຈກັບຄຳເວົ້າຕົວະຍົວະນັ້ນ."¹⁰ ດັ່ງນັ້ນພວກຄຸມງານ ແລະພວກຫົວຫນ້າຄົນງານກໍອອກໄປອອກພວກທາດ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ນີຄືສິ່ງທີ່ຟາຣາໂອໄດ້ສັ່ງ: 'ເຮົາຈະບໍ່ແຈກຈ່າຍເພື່ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.'¹¹ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປ ແລະຫາເພື່ອງເອົາເອງບ່ອນໃດກໍໄດ້ທີ່ມັນມີ, ແຕ່ຕ້ອງເຮັດດິນຈີໃຫ້ໄດ້ຈໍານວນເທົ່າເດີມ."¹² ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງແຍກຍ້າຍກັນໄປຫົວແຜ່ນດິນອີຢິບ ເພື່ອຊອກຫາເພື່ອງ.¹³ ພວກຄຸມວຽກຄອຍເລັ່ງລັດ ແລະເວົ້າວ່າ, "ເຮັດວຽກຂອງເຈົ້າໃຫ້ສໍາເລັດ ເຫມືອນເມື່ອກ່ອນຕອນທີ່ໄດ້ເພື່ອງຢູ່."¹⁴ ແລ້ວຫົວຫນ້າຄົນງານຂອງຟາຣາໂອໄດ້ຂ້ຽນຕີຫົວຫນ້າຄຸມງານຂອງຊາວອິສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຮັບຜິດຊອບວຽກນັ້ນ. ຫົວຫນ້າຄົນງານຖາມຕະຫລອດເວລາວ່າ, "ເປັນຫຍັງແຕ່ມືນີ ແລະ ວານນີພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຮັດດິນຈີໃຫ້ຄົບຕາມຈໍານວນທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້, ຕາມທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍເຮັດຄືດັ່ງຜ່ານມານັ້ນ?"¹⁵ ດັ່ງນັ້ນຫົວຫນ້າຄົນງານວຽກຊາວອິສະຣາເອນຈຶ່ງເຂົ້າເຝົ້າຟາຣາໂອ ແລະຮ້ອງຂໍຕໍ່ທ່ານ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງຊົງເຮັດຕໍ່ພວກທາດຂອງທ່ານແບບນີ້?"¹⁶ ພວກທາດຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບແຈກຈ່າຍເພື່ອງອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ພວກຄຸມງານກັບສັ່ງພວກເຮົາວ່າ, 'ໃຫ້ເຮັດດິນຈີ!' ບັດນີພວກເຮົາ, ຜູ້ເປັນທາດຂອງທ່ານ, ເຖິງປານນັ້ນພວກເຮົາກໍໄດ້ຖືກຂ້ຽນຕີ, ທັງໆທີ່ພວກຄົນຂອງທ່ານເອງທີ່ເປັນຝ່າຍຜິດ."¹⁷ ແຕ່ຟາຣາໂອກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າຄົນຂີ້ຄ້ານ! ເຈົ້າຄົນຂີ້ຄ້ານ! ພວກເຈົ້າຮ້ອງຂໍວ່າ, 'ປ່ອຍພວກເຮົາອອກໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ.'¹⁸ ດັ່ງນັ້ນບັດນີຈຶ່ງກັບໄປເຮັດວຽກ. ເຮົາຈະບໍ່ຈ່າຍເພື່ອງໃຫ້, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດດິນຈີໃຫ້ໄດ້ຕາມຈໍານວນເທົ່າເດີມ."¹⁹ ຫົວຫນ້າຄຸມງານຊາວອິສະຣາເອນເຫັນວ່າພວກຕົນກໍລັງເຕືອດຮ້ອນ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກສັ່ງວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງບໍລິດຈໍານວນດິນຈີໃນແຕ່ລະມື້ລົງ."²⁰ ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາຈາກການເຝົ້າຟາຣາໂອແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ພົບໂມເຊ ແລະອາໂຣນທີ່ຍືນຢູ່ຂ້າງນອກວັງ.²¹ ພວກເຂົາເວົ້າກັບໂມເຊ ແລະອາໂຣນວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວພິຈາລະນາແລະລົງໂທດພວກທ່ານ, ເພາະພວກທ່ານເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນທີ່ກຽດຊັງໃນສາຍຕາຂອງຟາຣາໂອພ້ອມກັບເຫລົ່າຂ້າຮາຊະການ. ພວກທ່ານໄດ້ເອົາດາບໃສ່ມືຂອງພວກເຂົາເພື່ອທີ່ຈະຂ້າພວກເຮົາເສຍ."

²² ໂມເຊຈຶ່ງກັບໄປຫາພຣະຢາເວ ແລະກາບຫຼຸນວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ, ເຫດໃດພຣະອົງຊົງນໍາຄວາມທຸກຮ້ອນມາເຖິງຄົນເຫລົ່ານີ້? ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງຂ້ານ້ອຍມາເພື່ອວຽກນີ້?"²³ ຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄປເຂົ້າເຝົ້າຟາຣາໂອຫຼຸນ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຟາຣາໂອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນເຕືອດຮ້ອນ, ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນອິສະຣະເລີຍ."

6 ¹ ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ບັດນີເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນເຫດການຊົງເຮົາຈະກະທໍາແກ່ຟາຣາໂອ. ເຈົ້າຈະເຫັນສິ່ງນີ້, ເພື່ອລາວຈະປ່ອຍປະຊາຊົນໄປ ເພາະມືອັນເຂັ້ມແຂງຂອງເຮົາ. ເພາະມືອັນເຂັ້ມແຂງຂອງເຮົາ, ຟາຣາໂອຈະຂັບລໍ່ປະຊາຊົນອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງລາວ."

² ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບໂມເຊ ແລະບອກກັບລາວວ່າ, "ເຮົາຄືພຣະຢາເວ.³ ເຮົາໄດ້ປາກົດແກ່ອັບຣາຮາມ, ແກ່ອີຊາກ ແລະແກ່ຢາໂຄບໃນຖານະພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງອິດອໍານາດຫຍິງໃຫຍ່; ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກ ເຮົາໃນນາມພຣະຢາເວ."

⁴ ເຮົາຍັງຕັ້ງຜົນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ, ເພື່ອຈະຍົກແຜ່ນດິນການາອານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແຜ່ນດິນຊົງພວກເຂົາເຄີຍໄດ້ອາໄສໃນຖານະຄົນຕ່າງຝ່າຍ, ແຜ່ນດິນຊົງພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປມາ.⁵ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຄໍາຄວນຂອງຊາວອິສະຣາເອນຊົງເປັນທາດຂອງອີຢິບ, ແລະເຮົາຍັງຈິດຈໍາຜົນທະສັນຍາຂອງເຮົາໄດ້.

⁶ ສະນັ້ນ, ຈົ່ງໄປບອກກັບອິສະຣາເອນວ່າ, 'ເຮົາຄືພຣະຢາເວ. ເຮົາຈະປົດປ່ອຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກການເປັນທາດຂອງຊາວອີຢິບ, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າພົ້ນຈາກອໍານາດຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາຈະຊ່ວຍກອບກູ້ພວກເຈົ້າດ້ວຍການສໍາແດງອໍານາດຂອງເຮົາ, ແລະດ້ວຍການພິພາກສາລົງໂທດຢ່າງຫນັກ.⁷ ເຮົາຈະຮັບພວກເຈົ້າເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ນໍາພວກເຈົ້າອອກມາຈາກການເປັນທາດຂອງຊາວອີຢິບ.

⁸ ເຮົາຈະນໍາພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປຍັງແຜ່ນດິນຊົງເຮົາໄດ້ປະຕິຍານໄວ້ວ່າຈະມອບໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ, ແກ່ອີຊາກ, ແລະແກ່ຢາໂຄບ. ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າເປັນກໍາມະສິດ. ເຮົາຄືພຣະຢາເວ."⁹ ເມື່ອໂມເຊບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ຊາວອິສະຣາເອນ, ແຕ່ພວກເຂົາກັບບໍ່ຍອມຝັງລາວ ເພາະຄວາມຫ້ຖອຍຂອງພວກເຂົາ ເນື່ອງຈາກການເປັນທາດຢ່າງຫ້ຽມໂຫດ.

¹⁰ ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະຊົງບອກວ່າ,¹¹ "ຈົ່ງໄປບອກຟາຣາໂອ, ກະສັດແຫ່ງອີຢິບໃຫ້ປ່ອຍຊາວອິສະຣາເອນອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງເສຍ."¹² ໂມເຊຫຼຸນກັບພຣະຢາເວວ່າ,

"ແມ່ນແຕ່ຊາວອິສະຣາເອນຍັງບໍ່ເຊືອຝັງຂ້າງນ້ອຍ, ແລ້ວຟາຣາໂອຈະເຊືອຝັງຂ້າງນ້ອຍຫລື, ໃນເມື່ອຂ້າງນ້ອຍເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ?"¹³ ພຣະຢາເວຈຶ່ງກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະ ແກ່ອາໂຣນ. ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາໃຫ້ແຈ້ງແກ່ຊາວອິສະຣາເອນ ແລະ ແກ່ຟາຣາໂອ, ກະສັດແຫ່ງອີຢິບ, ໃຫ້ປ່ອຍຊາວອິສະຣາເອນໃຫ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ.

¹⁴ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຕົ້ນຕະກູນຂອງພວກເຂົາ: ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຮູເບັນ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍກົກຂອງອິສະຣາເອນ, ຮາໂນກ, ປານລູ, ເຮຊະໂຣນ, ແລະກາມີ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນຕະກູນບັນພະບູລຸດຂອງຮູເບັນ.¹⁵ ບັນດາລູກຊາຍຂອງຊີເມໂອນຄືເຢມູເອນ, ຢາມິນ, ໂອຮາດ, ຢາກິນ, ໂຊຮາ, ແລະຊາອຸນ— ຊຶ່ງແມ່ເປັນຍິງຊາວການາອານ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນຕະກູນບັນພະບູລຸດຂອງຊີເມໂອນ.

¹⁶ຕໍ່ໄປນີ້ຄືລາຍຊື່ບັນດາລູກຊາຍຂອງເລວີ, ຕາມລຳດັບວົງຕະກູນຂອງພວກເຂົາ. ຄື ເກໂຊນ, ໂກຮາດ, ແລະເມຣາຣີ. ເລວີມີຊີວິດຢູ່ຈົນອາຍຸໄດ້ 137 ປີ.

¹⁷ລູກຊາຍຂອງເກໂຊນຄື ລິບນີ ແລະຊີເມອີ.¹⁸ ລູກຊາຍຂອງໂກຮາດຄື ອຳຣາມ, ອິດຊະຣາ, ຮັບໂຣນ, ແລະອຸດຊີເອນ. ໂກຮາດມີຊີວິດຢູ່ຈົນອາຍຸໄດ້ 133 ປີ.¹⁹ ບັນດາລູກຊາຍຂອງເມຣາຣີ ຄື ມາລີ ແລະມູຊີ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກາຍມາເປັນບັນພະບູລຸດຂອງເລວີ, ຕາມລຳດັບພົງພັນຂອງພວກເຂົາ.

²⁰ອຳຣາມໄດ້ແຕ່ງງານກັບໂຢເກເບັດ, ຜູ້ເປັນນ້ອງສາວຂອງພໍ່ຂອງຕົນ. ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ລາວຊື່ ອາໂຣນ ແລະໂມເຊ. ອຳຣາມມີອາຍຸ 137 ປີ ແລະກໍ່ສິ້ນຊີວິດ.²¹ ບັນດາລູກຊາຍຂອງອິຊຸຣາ ຄື ໂກຣາ, ເນເຟກ, ແລະຊິກຣີ.²² ບັນດາລູກຊາຍຂອງອຸດຊີເອນ ຄື ມີຊາເອນ, ເອນຊາຟັນ, ແລະສີທະຣີ.

²³ອາໂຣນໄດ້ແຕ່ງງານກັບເອລີຊາບາ, ລູກສາວຂອງອຳມິນາດາບ, ນ້ອງສາວຂອງນາໂຊນ. ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ກັບລາວຊື່ ນາດາບ, ອາບິຮູ, ເອເລອາຊາ ແລະອີທາມາ.²⁴ ບັນດາລູກຊາຍຂອງໂກຣາ ຄື ອັດສີ, ເອນການາ, ແລະອາບິນາສັບ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນຕະກູນບັນພະບູລຸດຂອງໂກຣາ.

²⁵ເອເລອາສາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນແຕ່ງງານກັບລູກສາວຄົນຫນຶ່ງຂອງຢູດີເອນ. ນາງເກີດລູກຊາຍໃຫ້ລາວຊື່ ຟິເນຮາດ. ຫົກກ່ວມາແລ້ວນັ້ນ ລ້ວນເປັນຕົ້ນຕະກູນເລວີຕາມລຳດັບພົງພັນຂອງພວກເຂົາ.

²⁶ແມ່ນອາໂຣນ ແລະ ໂມເຊນີເອງ ທີ່ພຣະຢາເວບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງນຳຊາວອິສະຣາເອນອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ, ຕາມຫມວດຕາມກອງເຂົາ."²⁷ ອາໂຣນ ແລະໂມເຊກ່າວແກ່ຟາຣາໂອ, ກະສັດຂອງຊາວອີຢິບ, ເພື່ອຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົານຳຊາວອິສະຣາເອນອອກໄປຈາກອີຢິບ. ທັງສອງຄົນນີ້ຄືໂມເຊແລະອາໂຣນຄົນນີ້ແຫລະ.

²⁸ເມື່ອພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊໃນແຜ່ນດິນອີຢິບ,²⁹ ພຣະອົງກ່າວແກ່ວ່າ, "ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ. ຈົ່ງໄປບອກຟາຣາໂອ, ກະສັດແຫ່ງອີຢິບ, ທຸກສິ່ງຕາມທີ່ເຮົາຈະບອກເຈົ້າ."³⁰ ແຕ່ໂມເຊທູນແກ່ພຣະຢາເວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ, ເຫດໃດຟາຣາໂອຈຶ່ງຕ້ອງເຊືອຝັງຂ້ານ້ອຍ?"

7 ¹ພຣະຢາເວບອກໂມເຊວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງເຈົ້າເປັນ ເຫມືອນພະເຈົ້າຕໍ່ຟາຣາໂອ. ອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນເຫມືອນຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມຂອງເຈົ້າ.² ເຈົ້າຈະຕ້ອງເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້າໃຫ້ເວົ້າ. ແລ້ວອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າຈະບອກແກ່ຟາຣາໂອວ່າໃຫ້ປ່ອຍປະຊາຊົນອິສະຣາເອນອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງລາວ.

³ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຟາຣາໂອໃຈແຂງ, ແລະເຮົາຈະສ້າງແດງບັນດາຫມາຍສໍາຄັນແຫ່ງອິດອໍານາດຂອງເຮົາ, ທັງການອັດສະຈັນຫລາຍຢ່າງ, ໃນແຜ່ນດິນອີຢິບ. ແຕ່ຟາຣາໂອກໍ່ຈະບໍ່ເຊືອຝັງເຈົ້າ, ເພື່ອເຮົາຈະຢຽດມືຂອງເຮົາເຫນືອອີຢິບ ແລະພາຍໃນໂຍທາຂອງເຮົາ, ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະບັນດາພົງພັນອິສະຣາເອນ, ອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບດ້ວຍການລົງໂທດຢ່າງຫນັກ. ຊາວອີຢິບຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ ເມື່ອເຮົາໄດ້ຢຽດມືຂຶ້ນເຫນືອອີຢິບ ແລະພາຍໃນຊາດອິສະຣາເອນອອກຈາກທ່າມກາງພວກເຂົາ."

⁴ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນຈຶ່ງເຮັດຕາມນັ້ນ; ຄືພວກເຂົາໄດ້ເຮັດດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວສັ່ງພວກເຂົານັ້ນ. ໂມເຊມີອາຍຸແປດສິບປີ, ແລະ ອາໂຣນມີອາຍຸແປດສິບສາມປີ ເມື່ອເຂົາທັງສອງເຂົາໄປທູນຟາຣາໂອນັ້ນ.

⁵ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະອາໂຣນ,⁶ "ເມື່ອຟາຣາໂອສັ່ງເຈົ້າວ່າ, 'ຈົ່ງສ້າງແດງການອັດສະຈັນເບິ່ງແມ່,' ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງບອກອາໂຣນວ່າ, 'ເຮົາໄມ້ຄ່ອນເທົ່າໄປນໍາ ແລະໂຍນມັນລົງຕໍ່ຫນ້າຟາຣາໂອ, ແລ້ວໄມ້ຄ່ອນເທົ່າຈະໄດ້ກາຍເປັນນູ.'⁷ ແລ້ວໂມເຊ ແລະອາໂຣນຈຶ່ງເຂົ້າເປົ່າຟາຣາໂອ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວສັ່ງໄວ້ນັ້ນ. ອາໂຣນໂຍນໄມ້ຄ່ອນເທົ່າຂອງລາວລົງຕໍ່ຫນ້າຟາຣາໂອ ແລະ ບັນດາຂ້າຣາຊະການຂອງເຂົາ, ແລະ ໄມ້ຄ່ອນເທົ່ານັ້ນກາຍເປັນນູ.

⁸ຝ່າຍຟາຣາໂອຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອີນນັກປຣາດຂອງພະອົງ ແລະ ຫມໍ່ຜີມາເຊັນກັນ. ພວກເຂົາກໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນຄືກັນດ້ວຍມາຍາກິນຂອງພວກເຂົາ.⁹ ພວກເຂົາຕ່າງຄົນຕ່າງກໍ່ໂຍນໄມ້ຄ່ອນເທົ່າຂອງຕົນລົງ, ແລະ ໄມ້ຄ່ອນເທົ່າທັງຫລາຍກໍ່ກາຍເປັນນູ. ແຕ່ໄມ້ຄ່ອນເທົ່າຂອງອາໂຣນໄດ້ກິນກິນນູຂອງພວກເຂົາທັງຫມົດເສຍ.¹⁰ ແຕ່ຟາຣາໂອຍັງຄົງມີໃຈແຂງຢູ່, ແລະພະອົງປ່ອຍພົງ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ລ່ວງຫນ້າແລ້ວ.

¹¹ພຣະຢາເວບອກແກ່ໂມເຊວ່າ, "ໃຈຂອງຟາຣາໂອແຂງ, ແລະລາວຍັງຄົງປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍປະຊາຊົນໄປ.

¹²ເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາຟາຣາໂອໃນຕອນເຊົ້າໃນຂະນະທີ່ລາວໄປຍັງແມ່ນໍ້າ. ຈົ່ງລໍຖ້າລາວຢູ່ແຄມແມ່ນໍ້າເພື່ອພົບກັບລາວ, ແລະ ເອົາໄມ້ຄ່ອນເທົ່າທີ່ກາຍເປັນນູໄດ້ນັ້ນໄປນໍາ.

¹³ແລ້ວກ່າວແກ່ລາວວ່າ, 'ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຮົາໄດ້ສັ່ງຂ້ານ້ອຍມາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, 'ຈົ່ງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາອອກໄປເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ນະມັດນະການ ເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ຈົນບັດນີ້ເຈົ້າກໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຊືອຝັງເຮົາແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ.'¹⁴ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ດ້ວຍເຫດການຕໍ່ໄປນີ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາເປັນພຣະຢາເວ. ເຮົາຈະຟາດນໍ້າໃນແມ່ນໍ້ານີ້ເລດ້ວຍໄມ້ຄ່ອນເທົ່າໃນມືຂອງເຮົາ, ແລະແມ່ນໍ້ານັ້ນຈະກາຍເປັນເລືອດ.¹⁵ ປາທີ່ອາໄສໃນແມ່ນໍ້ານັ້ນຈະຕາຍ, ແລະແມ່ນໍ້າຈະເນົາເຫມັນ. ຊາວອີຢິບຈະບໍ່ສາມາດດື່ມນໍ້າຈາກແມ່ນໍ້າໄດ້."¹⁶

¹⁷ແລ້ວພຣະຢາເວສັ່ງໂມເຊວ່າ, "ເຈົ້າຈຶ່ງບອກອາໂຣນວ່າ, 'ໃຫ້ເອົາໄມ້ຄ່ອນເທົ່າຂອງເຈົ້າ ແລະຍືນມືອອກໄປເຫນືອນໍ້າທັງຫລາຍແຫ່ງອີຢິບ, ແລະເຫນືອແມ່ນໍ້າທັງຫລາຍ, ເຫນືອອາຍນໍ້າທັງຫລາຍ, ເຫນືອສະລອຍນໍ້າທັງຫລາຍ, ແລະຫນອງທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່ານໍ້າຂອງພວກເຂົາຈະກາຍເປັນເລືອດ. ຈົ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອວ່າເລືອດຈະເຕັມໄປທົ່ວແຜ່ນດິນອີຢິບ, ແມ່ນແຕ່ຖັງນໍ້າທີ່ພາຊະນະທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ ແລະ ພາຊະນະຫີນ."¹⁸

¹⁹ໂມເຊກັບອາໂຣນຈຶ່ງເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ. ອາໂຣນຈຶ່ງຍົກໄມ້ຄ່ອນເທົ່າຂຶ້ນ ແລະຟາດລົງໃນນໍ້າໃນແມ່ນໍ້າ, ຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງຟາຣາໂອ ແລະຂ້າຣາຊະການຂອງເຂົາ. ນໍ້າທັງ ຫມົດໃນແມ່ນໍ້າຈຶ່ງກາຍເປັນເລືອດ.²⁰ ປາໃນແມ່ນໍ້າຕາຍ, ແລະແມ່ນໍ້າເລີ່ມສົງກິນເຫມັນ. ຊາວອີຢິບບໍ່ອາດດື່ມນໍ້າຈາກແມ່ນໍ້າໄດ້, ແລະມີແຕ່ເລືອດຢູ່ເຕັມທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນແຜ່ນດິນອີຢິບ.

²¹ແຕ່ພວກນັກມາຍາກິນຂອງຊາວເອຍິບກໍ່ເຮັດໄດ້ເຫມືອນກັນດ້ວຍມາຍາກິນຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນໃຈຂອງຟາຣາໂອຈຶ່ງຍັງຄົງແຂງກະດ້າງ, ແລະປະຕິເສດທີ່ຈະເຊືອຝັງໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ, ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວກ່າວໄວ້ວ່າຈະເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນນັ້ນ.

²³ ແລ້ວຟາຣາໂອກໍສະເດັດກັບເມືອ ແລະເຂົ້າໄປໃນວັງຂອງພະອົງ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ສົນໃຈແມ້ໃນເຫດການຄັ້ງນີ້.

²⁴ ຊາວອີຢິບທັງຫມົດກໍພາກັນຊຸດຊຸມຕາມແຄມແມ່ນ້ຳ ເພື່ອຈະໄດ້ນ້ຳດື່ມ, ແຕ່ພວກເຂົາຕື່ມນ້ຳຈາກແມ່ນ້ຳນັ້ນບໍ່ໄດ້.

²⁵ ເຈັດວັນຜ່ານໄປຫລັງຈາກທີ່ພຣະຢາເວຊິງບັນດານໃຫ້ນັກກາຍເປັນເລືອດແລ້ວ.

8 ¹ ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງໄປຫາຟາຣາໂອແລະບອກລາວວ່າ, 'ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:

"ຈົ່ງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ນະມັດສະການເຮົາ.² ຖ້າເຈົ້າປະຕິເສດຫົວຈິຈະປ່ອຍພວກເຂົາໄປ, ເຮົາຈະສົ່ງຝູງກົບຂຶ້ນມາເຮັດໃຫ້ເດືອດຮ້ອນຫົວດິນແດນຂອງເຈົ້າ.³ ແມ່ນ້ຳຈະເຕັມໄປດ້ວຍຝູງກົບ. ພວກມັນຈະຂຶ້ນມາ ແລະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ, ໃນຫ້ອງນອນຂອງເຈົ້າ, ແລະຕ່າງໆນອນຂອງເຈົ້າ. ພວກມັນຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຫລົ່າຂ້າຮາຊະການຂອງເຈົ້າ. ພວກມັນຈະຢູ່ຕາມຕີນໂຕປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ, ເຂົາໃນເຕົາອົບຂອງເຈົ້າ, ແລະເຂົາໄປໃນຊາມປະສົມແປ້ງຂອງເຈົ້າ.⁴ ຝູງກົບຈະຮຸກຮານເຈົ້າ, ປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ, ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ."⁵

⁵ ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເຈົ້າຈົ່ງບອກອາໂຣນ, 'ຈົ່ງຍົກມືຂອງເຈົ້າຂຶ້ນ ແລະ ຈົ່ງຍົກໄມ້ຄ້ອນເທົາເຫມືອແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍ, ຫ້ວຍຮ່ອງທັງຫລາຍ, ແລະສະນ້ຳທັງຫລາຍ, ແລະຈະມີຝູງກົບຫົວແຜ່ນດິນອີຢິບ.'⁶ ອາໂຣນຈົ່ງຍື່ນມືອອກເຫມືອນ້ຳທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນອີຢິບ, ແລະຝູງກົບກໍຂຶ້ນມາຫົວແຜ່ນດິນອີຢິບ.⁷ ແຕ່ພວກນັກມາຍາກິນກໍໃຊ້ເວດມົນຂອງຕົນເຊັ່ນດຽວກັນ: ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຝູງກົບຂຶ້ນມາເຕັມຫົວແຜ່ນດິນອີຢິບຄືກັນ.

⁸ ແລ້ວຟາຣາໂອຈຶ່ງເອີ້ນໂມເຊ ແລະອາໂຣນມາຫາ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງອະທິຖານເຖິງພຣະຢາເວເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເອົາຝູງກົບອອກໄປຈາກເຮົາເສຍ ແລະປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ແລ້ວເຮົາຈະປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າອອກໄປ, ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະອົງ."⁹ ໂມເຊກ່າວແກ່ຟາຣາໂອວ່າ, "ພະອົງມີສິດທິເສດທິຈະບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ ເມື່ອໃດຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍອະທິຖານເພື່ອພະອົງ, ຂ້າຮາຊະການຂອງທ່ານ, ແລະປະຊາຊົນຂອງທ່ານ, ເພື່ອທີ່ຈະຂັບໄລ່ຝູງກົບໄປຈາກພະອົງ ເຮືອນທັງຫລາຍຂອງພະອົງ ແລະ ເຫລືອຝູງກົບທີ່ຢູ່ແຕ່ໃນແມ່ນ້ຳເທົ່ານັ້ນ."

¹⁰ ຟາຣາໂອກ່າວວ່າ, "ມືອີນ." ໂມເຊທູນຕອບວ່າ, "ຈະເປັນໄປຕາມທີ່ພະອົງກ່າວມານັ້ນ, ເພື່ອພະອົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດ ເຫມືອນພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ."¹¹ ຝູງກົບຈະໄປຈາກພະອົງ, ຈາກເຮືອນຂອງພະອົງ, ຂ້າຮາຊະການຂອງພະອົງ, ແລະປະຊາຊົນຂອງພະອົງ. ກົບຈະຢູ່ແຕ່ໃນແມ່ນ້ຳເທົ່ານັ້ນ."¹² ໂມເຊ ແລະອາໂຣນຈຶ່ງກັບອອກມາຈາກການເຝົ້າຟາຣາໂອ. ແລ້ວໂມເຊຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນັ້ນກັບຝູງກົບ ທີ່ພຣະອົງນຳມາເພື່ອລົບກວນຟາຣາໂອ.

¹³ ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ໂມເຊທູນຂໍ: ຝູງກົບຈຶ່ງຕາຍຊະຊາຍຕາມບ້ານເຮືອນ, ລານເມືອງ, ແລະທົ່ງນາ.¹⁴ ປະຊາຊົນຈຶ່ງເອົາຊາກກົບມາສຸມເປັນກອງໆ, ແລະແຜ່ນດິນກໍສົງກົນເຫມືອນໄປທົ່ວ.¹⁵ ແຕ່ເມື່ອຟາຣາໂອເຫັນວ່າຄວາມທຸກຮ້ອນບັນເທົາລົງແລ້ວ, ພະອົງກໍກັບມີໃຈແຂງກະດ້າງບໍ່ຍອມຮັບຝັງໂມເຊ ແລະອາໂຣນອີກ, ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າພະອົງຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.

¹⁶ ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງບອກອາໂຣນວ່າ, 'ຈົ່ງຍື່ນໄມ້ຄ້ອນເທົາຂອງເຈົ້າອອກ ແລະຕີຝຸ່ນເທິງຫນ້າດິນ, ແລ້ວຝຸ່ນເຫລົ່ານັ້ນຈະກາຍເປັນຮິນຫົວແຜ່ນດິນອີຢິບ.'¹⁷ ພວກເຂົາກໍເຮັດຕາມເຊັ່ນນັ້ນ: ອາໂຣນຍື່ນໄມ້ຄ້ອນເທົາອອກ. ແລ້ວລາວກໍໄດ້ຕີຝຸ່ນເທິງຫນ້າດິນ. ຝູງຮິນຂຶ້ນມາຕອມຄົນ ແລະສັດ. ຝຸ່ນທັງຫມົດເທິງຫນ້າດິນກໍກາຍເປັນຝູງຮິນຫົວແຜ່ນດິນອີຢິບ.

¹⁸ ພວກນັກມາຍາກິນພະຍາຍາມຈະໃຊ້ເວດມົນຂອງຕົນ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຮິນ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍເຮັດບໍ່ໄດ້. ຝູງຮິນຕ່າງມາຕອມທັງຄົນ ແລະສັດ.

¹⁹ ນັກມາຍາກິນຈຶ່ງທູນແກ່ຟາຣາໂອວ່າ, "ມືເປັນຜົນຈາກນິວພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ." ແຕ່ໃຈຂອງຟາຣາໂອກັບແຂງກະດ້າງ, ພະອົງປະຕິເສດທີ່ຈະຟັງພວກເຂົາອີກ. ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າຟາຣາໂອຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.

²⁰ ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເຈົ້າຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດ ແລະ ໄປຍື່ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຟາຣາໂອຕອນທີ່ລາວໄປທຶດແມ່ນ້ຳ. ບອກກັບລາວວ່າ, 'ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້: ຈົ່ງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປເພື່ອພວກເຂົາຈະນະມັດສະການເຮົາ.'²¹ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍອມປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປ ເຮົາຈະສົ່ງຝູງແມງວັນມາຕອມຕີນໂຕເຈົ້າ, ຂ້າຮາຊະການຂອງເຈົ້າ, ແລະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ, ແລະເຂົາໄປໃນເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮືອນທັງຫລາຍຂອງຊາວອີຢິບຈະເຕັມໄປດ້ວຍແມງວັນ, ແລະແມ່ນແຕ່ພື້ນດິນບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າຍື່ນກໍຈະເຕັມໄປແມງວັນ.

²² ແຕ່ໃນວັນນັ້ນເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ດິນແດນໂກເຊັນແຕກຕ່າງໄປຈາກເດີມ, ຄືດິນແດນທີ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາອາໄສຢູ່, ຝູງແມງວັນຈະບໍ່ມີຢູ່ທີ່ນັ້ນເລີຍ. ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຢາເວ ສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງແຜ່ນດິນນີ້.²³ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຂອງເຮົາ ແລະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ. ນີ້ເປັນຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງຮີດອຳນາດຂອງເຮົາ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນມືອີນ."²⁴ ພຣະຢາເວເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ແລະຝູງແມງວັນຈຳນວນມະຫາສານເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຟາຣາໂອ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຂ້າຮາຊະການທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ຫົວທັງແຜ່ນດິນອີຢິບ, ທັງແຜ່ນດິນໄດ້ຖືກທຳລາຍ ເພາະຝູງແມງວັນນັ້ນ.

²⁵ ຟາຣາໂອຈຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ໂມເຊ ແລະອາໂຣນມາເຂົ້າເຝົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໃນດິນແດນຂອງເຮົາ."²⁶ ໂມເຊຕອບວ່າ, "ບໍ່ຖືກຕ້ອງສຳລັບຂ້ານ້ອຍທີ່ຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະເຄື່ອງບູຊາທີ່ຂ້ານ້ອຍຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ລັງກຽດຂອງຊາວອີຢິບ. ຫາກພວກຂ້ານ້ອຍຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຊຶ່ງເປັນທີ່ຫນ້າລັງກຽດ ໃນສາຍຕາຂອງຊາວອີຢິບ, ຈະບໍ່ຖືກພວກເຂົາເອົາກ້ອນຫີນຄວາງພວກຂ້ານ້ອຍຫລື?

²⁷ ຢາໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນເລີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງເດີນທາງສາມມື ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ເພື່ອຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງພວກຂ້ານ້ອຍນັ້ນ."

²⁸ ຟາຣາໂອກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ແຕ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງບໍ່ໄປໂກຫລາຍ. ຈົ່ງອະທິຖານໃຫ້ເຮົາດ້ວຍ."²⁹ ແລ້ວໂມເຊທູນວ່າ, "ຫັ້ນທີ່ທີ່ຂ້ານ້ອຍຈາກໄປ ຂ້ານ້ອຍຈະອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ ຂໍໃຫ້ຝູງແມງວັນອອກໄປຈາກພະອົງ, ຟາຣາໂອ, ແລະຂ້າຮາຊະການ ແລະປະຊາຊົນຂອງທ່ານພາຍໃນມືອີນ. ແຕ່ຂໍພະອົງຢາໄດ້ກັບຄຳທີ່ຈະປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວອີກ."

³⁰ ແລ້ວໂມເຊຈຶ່ງລາຈາກຟາຣາໂອ ແລະອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ.³¹ ພຣະຢາເວເຮັດຕາມທີ່ໂມເຊທູນຂໍ: ພຣະອົງໄດ້ເອົາຝູງແມງວັນອອກໄປຈາກຟາຣາໂອ, ຂ້າຮາຊະການ, ແລະປະຊາຊົນຂອງພະອົງ. ບໍ່ເຫລືອແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ.³² ແຕ່ເທື່ອນີ້ຟາຣາໂອ ກໍມີໃຈແຂງກະດ້າງຄືເກົ່າ, ແລະບໍ່ຍອມປ່ອຍປະຊາຊົນໄປ.

¹ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົງໄປຫາຟາຣາໂອ ແລະບອກລາວວ່າ, 'ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຮີ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:
 "ຈົງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄພຮອດພວກເຂົາຈະໄດ້ນະມັດສະການເຮົາ."²ແຕ່ຫາກເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍພວກເຂົາໄປ, ຖ້າເຈົ້າຍັງດຶງພວກເຂົາໄວ້,
³ແລ້ວພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວຈະຢູ່ເຫນືອຝູງສັດຂອງເຈົ້າໃນທຶງນາ ແລະເຮັດໃຫ້ຝູງມ້າ, ຝູງລຳ, ຝູງອຸດ, ຝູງງົວ, ຝູງແກະ, ແລະຝູງແບ້,
 ແລະເຮັດໃຫ້ເກີດໂຣກລະບາດທີ່ເປັນຕາຢ້ານຫລາຍ.⁴ພຣະຢາເວຈະເຮັດຕໍ່ຝູງສັດຂອງຊາວອິສະຣາເອນແລະຂອງຊາວອີຢິບແຕກຕ່າງກັນ:
 ສັດຂອງຊາວອິສະຣາເອນຈະບໍ່ຕາຍເລີຍ.
⁵ພຣະຢາເວຫມົດກໍາມົດເວລາ; ພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ໃນມືອື່ນເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໃນແຜ່ນດິນ."⁶ພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ໃນມື້ຕໍ່ມາ:
 ຝູງສັດຂອງຊາວອີຢິບພາກັນລົມຕາຍຫມົດ. ສ່ວນຝູງສັດຂອງຊາວອິສະຣາເອນບໍ່ຕາຍ, ແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ.⁷ຟາຣາໂອໄດ້ກວດສອບເບິ່ງ, ແລະ, ເບິ່ງແມ່,
 ວ່າສັດຂອງຊາວອິສະຣາເອນບໍ່ຕາຍແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ. ໃຈຂອງຟາຣາໂອຍັງແຂງກະດ້າງຄືເກົ່າ, ສະນັ້ນພະອົງຈຶ່ງບໍ່ຍອມປ່ອຍປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄປ.
⁸ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ, "ຈົງກໍາຂີ່ເຖົ້າຈາກເຖົ້າຂຶ້ນມາໃຫ້ເຕັມກໍາມື. ເຈົ້າ, ໂມເຊ, ຕ້ອງຫວ່ານຂີ່ເຖົ້ານັ້ນຂຶ້ນໄປໃນອາກາດ
 ໃນຂະນະທີ່ຟາຣາໂອກໍາລັງເຝົ້າເບິ່ງຢູ່.⁹ຂີ່ເຖົ້ານັ້ນຈະກາຍເປັນຝຸ່ນລະອອງຈະປົກຄຸມໄປທົ່ວແຜ່ນດິນອີຢິບ. ພວກເຂົາຈະເກີດຕຸ່ມຝີ
 ແລະເຈັບປວດຕາມຕົນໂຕ ຕະຫລອດທັງຄົນ ແລະສັດທັງຫມົດໃນອີຢິບ."¹⁰ດັ່ງນັ້ນໂມເຊ ແລະອາໂຣນຈຶ່ງນໍາຂີ່ເຖົ້າຈາກເຖົ້າໄປນໍາ ແລະຍືນຢູ່ຕໍ່
 ຫນ້າຂອງຟາຣາໂອ. ແລ້ວໂມເຊກໍາລັງໄດ້ຫວ່ານຂີ່ເຖົ້າຂຶ້ນໄປໃນອາກາດ. ຂີ່ເຖົ້ານັ້ນເຮັດໃຫ້ເກີດຕຸ່ມຝີ ແລະ ເຈັບປວດແຕກລາມທົ່ວໄປທັງຄົນ ແລະ ສັດ.
¹¹ບັນດານັກມາຍາກິນຕ່າງກໍບໍ່ອາດຕໍ່ຕ້ານໂມເຊໄດ້ເພາະຝີ, ເພາະຝີກໍໄດ້ຂຶ້ນທີ່ຕົວພວກເຂົາ ແລະ ຄືຊາວເອຢິບທັງຫລາຍດ້ວຍ.
¹²ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຟາຣາໂອແຂງກະດ້າງຢູ່, ດັ່ງນັ້ນຟາໂອຈຶ່ງບໍ່ຍອມຝັງໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ.
 ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊໄວ້ວ່າຟາຣາໂອຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນ.
¹³ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, "ຈົງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າໆ, ໄປຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຟາຣາໂອ, ແລະບອກລາວວ່າ, 'ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຮີ,
 ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: 'ຈົງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ນະມັດສະການເຮົາ.¹⁴ຍ້ອນວ່າເທື່ອນີ້ເຮົາຈະສົ່ງທັງຫມົດພ້ອມໆເຫນືອເຈົ້າທັງເຈົ້າເອງ,
 ເຫນືອຂ້າຣາຊະການຂອງເຈົ້າ ແລະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ. ເຮົາຈະເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກນີ້ບໍ່ມີຜູ້ໃດສະເໜີເຫມືອນເຮົາ.
¹⁵ບັດນີ້ ເຮົາສາມາດຢຽດມືອກ ແລະໂຈມຕີເຈົ້າ ແລະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າດ້ວຍເຊື້ອໂຣກ, ແລະເຮົາຈະກວາດລ້າງເຈົ້າຈາກແຜ່ນດິນໄດ້.
¹⁶ແຕ່ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງຍອມຮຸນຍາດໃຫ້ເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່: ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ສໍາເລັດອໍານາດຂອງເຮົາແກ່ເຈົ້າ, ເພື່ອວ່ານາມຂອງເຮົາຈະຊໍາລືໄປທົ່ວໂລກ.
¹⁷ເຈົ້າຍັງຖືສິດຕິສູ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ໂດຍບໍ່ຍອມປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາພວກເຂົາໄປ.
¹⁸ຈົງຟັງ! ໃນມືອື່ນເວລາດຽວກັນນີ້ ເຮົາຈະສົ່ງພາຍຸຫມາກເຫັບຕົກມາຢ່າງຮຸນແຮງ, ຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນໃນອີຢິບ
 ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ມັນເລີ່ມຕົ້ນຈົນເຖິງດຽວນີ້.¹⁹ບັດນີ້, ຈົງສົງຄົນ ແລະຕ້ອນຝູງສັດ ແລະນໍາທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີໃນທຶງນາເຂົ້າໃນບ່ອນປອດພ້ອມ.
 ເພາະຄົນທຸກຄົນແລະສັດທຸກໂຕທີ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າມາໃນເຮືອນ—ຈະຖືກຫມາກເຫັບຕົກໃສ່ພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຈະຕາຍ."
²⁰ຈາກນັ້ນບັນດາຂ້າຣາຊະການຂອງຟາຣາໂອ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວກໍຮັບນໍາຂ້າທາດ ແລະ ຝູງສັດເຂົ້າມາຢູ່ໃນເຮືອນ.
²¹ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ສົນໃຈຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວ ກໍບໍ່ອຍຂ້າທາດທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຝູງສັດໄວ້ໃນທຶງນາ.
²²ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, "ຈົງຢຽດມືຂອງເຈົ້າຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ ເພື່ອວ່າຈະມີຫມາກເຫັບຕົກທົ່ວແຜ່ນດິນອີຢິບ, ເທິງຄົນ, ເທິງສັດທັງຫລາຍ,
 ແລະເທິງພືດພັນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນທຶງນາທົ່ວແຜ່ນດິນອີຢິບ."²³ໂມເຊຈຶ່ງຍົກໄມ້ຄ້ອນເທົ້າຂຶ້ນສູ່ຟ້າ, ແລະພຣະຢາເວສົ່ງຟ້າຜ່າ, ສົ່ງຫມາກເຫັບ,
 ແລະສົ່ງຟ້າແມບມາຍັງແຜ່ນດິນ. ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຝົນຫມາກເຫັບຕົກລົງໃນແຜ່ນດິນອີຢິບ.²⁴ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຫມາກເຫັບ ແລະ
 ມີຟ້າແມບປົນກັບຫມາກເຫັບຢ່າງຮຸນແຮງ, ຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃນແຜ່ນດິນອີຢິບນັບຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມເປັນປະເທດຊາດມາ.
²⁵ທົ່ວທັງແຜ່ນດິນອີຢິບ, ຫມາກເຫັບໄດ້ຕົກມາທໍາລາຍທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນທຶງນາ, ທັງຄົນ ແລະສັດທັງຫລາຍ. ມັນຕົກມາຖືກພືດພັນທັງຫມົດໃນທຶງນາ
 ແລະຫັກຕື່ນໄປທຸກຄົນ.²⁶ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ແຜ່ນດິນໂກເຊັນ, ບ່ອນທີ່ຊາວອິສະຣາເອນອາໄສຢູ່, ບໍ່ມີຫມາກເຫັບຕົກໃສ່ເລີຍ.
²⁷ແລ້ວຟາຣາໂອຈຶ່ງສົງຄົນໄປເອີ້ນໃຫ້ໂມເຊ ແລະອາໂຣນເຂົ້າເຝົ້າ, ພະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ໃນຄວາມນີ້ເຮົາໄດ້ເຮັດບາບ. ພຣະຢາເວເປັນຝ່າຍຖືກ,
 ແລະເຮົາ ແລະປະຊາຊົນຂອງເຮົາເປັນຝ່າຍຜິດ.²⁸ຈົ່ງອ້ອນວອນພຣະຢາເວ, ເພາະຟ້າຜ່າທີ່ຮຸນແຮງ ແລະຫມາກເຫັບທີ່ຫລາຍເກີນໄປ,
 ແລ້ວເຮົາຈະປ່ອຍພວກເຈົ້າໄປ, ແລະພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ."
²⁹ໂມເຊທຸນກັບຟາຣາໂອວ່າ, "ຫັນທີທີ່ຂ້ານ້ອຍອອກຈາກເມືອງໄປແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຍົກມືຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລ້ວຟ້າຮ້ອງຈະງຽບ,
 ແລະຈະບໍ່ມີຫມາກເຫັບຕົກອີກ. ເພື່ອວ່າພະອົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າໂລກນີ້ເປັນຂອງພຣະຢາເວ."³⁰ແຕ່ຝ່າຍທ່ານກັບຂ້າຣາຊະການນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ
 ທ່ານຍັງຄົງບໍ່ຢາກເກງພຣະເຈົ້າ ພຣະຢາເວ."
³¹ບັດນີ້ຕົ້ນປານ ແລະເຂົ້າບາເລກໍຖືກທໍາລາຍແລ້ວ, ເພາະເຂົ້າບາເລຮຸຮວງແລ້ວ, ແລະຕົ້ນປານກໍກໍາລັງອອກດອກ.³²ແຕ່ເຂົ້າບາເລ
 ແລະເຂົ້າປານບໍ່ໄດ້ຖືກທໍາລາຍຫມົດ ເພາະພວກມັນເປັນພືດຮຸ້ນຫລັງ.³³ເມື່ອໂມເຊຈາກຟາຣາໂອ ແລະອອກໄປນອກເມືອງ,
 ລາວໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນຟ້າຕໍ່ພຣະຢາເວ; ຟ້າຮ້ອງ ແລະຫມາກເຫັບກໍຢຸດ, ແລະບໍ່ມີຝົນຕົກລົງມາອີກ.
³⁴ເມື່ອຟາຣາໂອເຫັນວ່າຝົນ, ຫມາກເຫັບ, ແລະຟ້າຮ້ອງສະຫງົບລົງແລ້ວ, ພະອົງກໍເຮັດບາບອີກ ແລະເຮັດໃຈຂອງພະອົງແຂງກະດ້າງ,
 ລວມທັງຂ້າຣາຊະການຂອງພະອົງດ້ວຍ.³⁵ໃຈຂອງຟາຣາໂອແຂງກະດ້າງ, ດັ່ງນັ້ນພະອົງຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄປ.
 ນິຕິສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບໂມເຊເຖິງສິ່ງທີ່ຟາຣາໂອຈະເຮັດ.

10 ¹ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, "ຈົງໄປຫາຟາຣາໂອ, ເພາະເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງລາວ ແລະໃຈຂອງບັນດາຂ້າຣາຊະການຂອງລາວແຂງກະດ້າງ.
 ເຮົາໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອສະແດງຫມາຍສໍາຄັນ ເຫລົ່ານີ້ແຫ່ງອິດທິອໍານາດຂອງເຮົາທໍາມາກາງພວກເຂົາ.²ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງນີ້ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເລົ່າແກ່ລູກ
 ແລະ ຫລານເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ, ເຖິງວິທີທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາວອີຢິບຢ່າງຮຸນແຮງ, ແລະວິທີທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຫມາຍສໍາຄັນຕ່າງໆ
 ແຫ່ງອິດທິອໍານາດຂອງເຮົາທໍາມາກາງພວກເຂົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ."
³ດັ່ງນັ້ນໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນຈຶ່ງເຂົ້າເຝົ້າຟາຣາໂອ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ, "ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຮີ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:
 'ເຈົ້າຈະປະຕິເສດທີ່ຈະຖອມຕົວຕໍ່ເຮົາອີກດີນປານໃດ? ຈົງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປເພື່ອນະມັດສະການເຮົາ.
⁴ແຕ່ຖ້າເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປ, ຈົງຟັງ, ໃນມືອື່ນເຮົາຈະທໍາໃຫ້ຝູງຕັກແຕນເຂົ້າມາໃນດິນແດນຂອງເຈົ້າ.
⁵ພວກມັນຈະປົກຄຸມພື້ນດິນເຕັມໄປຫມົດ ຈົນບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນພື້ນດິນ. ພວກມັນຈະກິນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຫລືອຈາກຫມາກເຫັບທໍາລາຍ.
 ພວກມັນຈະກິນຕົ້ນໄມ້ທຸກຄົນ ຊຶ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ກິນໃນທຶງນາດ້ວຍ.⁶ພວກມັນຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ, ຂອງຂ້າຣາຊະການທຸກຄົນຂອງເຈົ້າ,
 ແລະຂອງຊາວອີຢິບ—ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນເລີຍ, ຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ພວກເຂົາອາໄສໃນແຜ່ນດິນມາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້." ແລ້ວໂມເຊກໍຈາກໄປ
 ແລະອອກຈາກຟາຣາໂອ.

⁷ບັນດາຂ້າຮາຊະການຂອງຟາຣາໂອກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, "ຊາຍຄົນນີ້ຈະເປັນຜູ້ຄຸກຄາມເຮົາອີກດິນປານໃດ? ຂໍປ່ອຍຊາວອິສະຣາເອນໄປນະມັດສະການພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າອີຍິປຈະຈົບຫາຍແລ້ວ?" ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນຖືກນຳຕົວເຂົ້າມາເຝົ້າຟາຣາໂອອີກ, ຜູ້ຊົງໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ຈົງໄປນະມັດສະການພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ແຕ່ໃຜແດ່ຈະໄປ?"

⁸ໂມເຊກ່າວວ່າ, "ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄປກັບຄືນຫນຸ່ມ ແລະກັບຜູ້ອາວຸໂສ, ບັນດາລູກຊາຍ ແລະລູກສາວ. ພວກເຮົາຈະໄປກັບຝູງແກະແບ້ແລະຝູງງົວ, ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຈັດງານລ້ຽງຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ." ¹⁰ຟາຣາໂອກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວຈົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ຖ້າຂ້ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປ ແລະລູກຫລານຂອງເຈົ້າໄປດ້ວຍ. ເບິ່ງເຖິງ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍບາງຢ່າງໃນໃຈ." ¹¹ບໍ່ໄດ້! ຈົງໄປ, ໄດ້ສະເພາະຜູ້ຊາຍທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ແລະນະມັດສະການພຣະຢາເວ, ເພາະນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ." ແລ້ວໂມເຊ ແລະອາໂຣນກໍຖືກຂັບໄລ່ໄປໃຫ້ພົ້ນຫນ້າຂອງຟາຣາໂອ.

¹²ແລ້ວພຣະຢາເວຈົງກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົງຍົກມືຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າເຫນືອແຜ່ນດິນອີຍິປໄປຍັງຝູງຕັກແຕນ, ເພື່ອພວກມັນຈະໄດ້ໂຈມຕີແຜ່ນດິນອີຍິປ ແລະກິນພືດພັນທຸກຢ່າງ, ຄືທຸກຢ່າງທີ່ເຫລືອຈາກຫມາກເຫັບທ່າລາຍນັ້ນ." ¹³ໂມເຊຈົງຍົກມືຂຶ້ນເທົ່າຂອງເຂົາອອກເຫນືອແຜ່ນດິນອີຍິປ, ແລະພຣະຢາເວກໍນຳລົມຕາເວັນອອກພັດມາເຫນືອແຜ່ນດິນຕະຫລອດທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ. ເມື່ອເຖິງຕອນເຊົ້າ, ລົມຕາເວັນອອກກໍພັດຝູງຕັກແຕນມາ.

¹⁴ຝູງຕັກແຕນໄປທົ່ວແຜ່ນດິນອີຍິປ ແລະ ເກາະຢູ່ທົ່ວທຸກສ່ວນຂອງອີຍິປ. ບໍ່ເຄີຍມີຕັກແຕນຝູງໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນຢ່າງນີ້ມາກ່ອນເລີຍ, ແລະຫລັງຈາກນີ້ຈະບໍ່ມີເຫດການຢ່າງນີ້ອີກເລີຍ. ¹⁵ພວກມັນປົກຄຸມທົ່ວແຜ່ນດິນທັງຫມົດ ຈົນເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງມືດໄປ. ພວກມັນກິນພືດພັນທຸກຢ່າງໃນແຜ່ນດິນ ແລະ ຫມາກໄມ້ຈາກຕົ້ນທັງຫມົດຊຶ່ງເຫລືອຈາກຫມາກເຫັບທ່າລາຍ. ຫົວທັງແຜ່ນດິນອີຍິປນັ້ນ, ຈະບໍ່ມີພືດໃບຂຽວສົດເຫລືອເລີຍ, ບໍ່ວ່າຕົ້ນໄມ້ຫລືພືດພັນໃດໆໃນທຶງນາ.

¹⁶ແລ້ວຟາຣາໂອຈົງອີບໃຫ້ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນເຂົ້າເຝົ້າແລ້ວກ່າວວ່າ, "ເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະຕໍ່ເຈົ້າດ້ວຍ." ¹⁷ບັດນີ້, ຂໍເຈົ້າຍົກໂທດບາບຂອງເຮົາເທື່ອນີ້ດ້ວຍ, ແລະອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໃຫ້ຄວາມຜ່ານພົ້ນໄປຈາກເຮົາ." ¹⁸ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈົງໄປຈາກຟາຣາໂອ ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ.

¹⁹ພຣະຢາເວຈົງນຳລົມຕາເວັນຕົກທີ່ຮຸນແຮງຫລາຍມາ ພັດເອົາຝູງຕັກແຕນ ແລະໄປຕົກໃນທະເລແດງ; ຈົນບໍ່ເຫລືອຕັກແຕນແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວທົ່ວຂອດແດນອີຍິປ. ²⁰ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຟາຣາໂອແຂງກະຕ້າງ, ແລະຟາຣາໂອຈົງບໍ່ຍອມປ່ອຍຊາວອິສະຣາເອນໄປ.

²¹ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, "ຈົງຍົກມືຂອງເຈົ້າຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ, ເພື່ອຈະໃຫ້ຄວາມມືດທົ່ວແຜ່ນດິນອີຍິປ ເປັນຄວາມມືດຈົນຕ້ອງໃຊ້ມືລູບຄຳໄປ.

²²ໂມເຊຈົງຍົກມືຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ, ແລະກໍມີຄວາມມືດຫນ້າທົ່ວແຜ່ນດິນອີຍິປສາມມື້. ²³ພວກເຂົາເບິ່ງກັນບໍ່ເຫັນເລີຍ;

ບໍ່ມີໃຜລຸກໄປຈາກເຮືອນຂອງຕົນຕະຫລອດທັງສາມມື້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ບັນດາຊາວອິສະຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາອາໄສນັ້ນ.

²⁴ຟາຣາໂອເອີ້ນໂມເຊເຂົ້າເຝົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົງໄປນະມັດສະການພຣະຢາເວເຖິງ, ແຕ່ໃຫ້ຄອບຄົວໄປກັບພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຝູງແກະ ແລະແບ້ຈະຕ້ອງຢູ່ທີ່ນີ້." ²⁵ແຕ່ໂມເຊຕອບວ່າ, "ທ່ານຕ້ອງມອບເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາດ້ວຍ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ. ²⁶ຝູງສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງໄປກັບພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ; ດ້ວຍວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເອົາສັດຈາກຝູງໄປຖວາຍພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ. ດ້ວຍວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຕ້ອງເອົາສັດໄປຖວາຍພຣະຢາເວ ຈົນກວ່າຈະເຖິງທີ່ນັ້ນກ່ອນ."

²⁷ແຕ່ພຣະຢາເວເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຟາຣາໂອແຂງກະຕ້າງຢູ່ຄືເກົ່າ, ແລະ ພະອົງຈົງບໍ່ຍອມປ່ອຍພວກເຂົາໄປ. ²⁸ຟາຣາໂອ ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງຕໍ່ໂມເຊວ່າ, "ຈົງໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກຂ້ອຍ, ອະວັງຕົວໃຫ້ດີ, ຢ່າມາໃຫ້ຂ້ອຍເຫັນຫນ້າອີກ, ຖ້າຂ້ອຍເຫັນຫນ້າເຈົ້າມື້ໃດ, ເຈົ້າຈະຕາຍມື້ນັ້ນ." ²⁹ໂມເຊຈົງຕອບວ່າ, "ພະອົງເປັນຜູ້ກ່າວແລ້ວເດີ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ມາໃຫ້ພະອົງເຫັນຫນ້າອີກເລີຍ."

11 ¹ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຍັງມີພັນພືດອີກຢ່າງຫນຶ່ງມາສູ່ຟາຣາໂອ ແລະ ອີຍິປ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ລາວຈະປ່ອຍພວກເຈົ້າໄປຈາກທີ່ນີ້. ສູດທ້າຍເມື່ອລາວປ່ອຍພວກເຈົ້າໄປ, ລາວຈະຂັບໄລ່ພວກເຈົ້າອອກຈົນຫມົດ." ²ຈົນອກປະຊາຊົນທຸກຄົນທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ ຂໍເອົາເຄື່ອງເງິນ ແລະ ເຄື່ອງຄ່າຈາກເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ." ³ບັດນີ້ ພຣະຢາເວເຮັດໃຫ້ຊາວອີຍິປພໍໃຈຊາວອິສະຣາເອນ. ຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນ, ໂມເຊກໍເປັນທີ່ນັບຖືຫລາຍໃນສາຍຕາຂອງຂ້າຮາຊະການຂອງຟາຣາໂອ ແລະຂອງປະຊາຊົນອີຍິປດ້ວຍ.

⁴ໂມເຊທຸນກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: 'ເວລາປະມານທັງງຸ່ມຄືນ ເຮົາຈະອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນອີຍິປ.' ⁵ລູກກົກທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນອີຍິປຈະຕາຍ, ຕັ້ງແຕ່ລູກກົກຂອງຟາຣາໂອ, ຜູ້ທີ່ນັ່ງເທິງບັນລັງ, ຈົນເຖິງລູກກົກຂອງທາດຍິງຜູ້ຢູ່ຫລັງເຄື່ອງໄມ້ແປງ, ແລະລູກຂອງສັດເກີດກ່ອນທັງຫມົດດ້ວຍ.

⁶ແລ້ວຈະມີການຮ້ອງໃຫ້ສຽງດັງທົ່ວແຜ່ນດິນເອີຍິປ, ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ຕໍ່ໄປພາຍຫນ້າຈະບໍ່ມີອີກເລີຍ.

⁷ແຕ່ຈະບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ສຽງຫມາກເຫົ້າໃດໆຕໍ່ສູ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ, ບໍ່ວ່າຄົນຫລືສັດ. ໂດຍວິທີນີ້ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຈະປະຕິບັດຕໍ່ຊາວອີຍິປ ແລະ ຊາວອິສະຣາເອນແຕກຕ່າງກັນ." ⁸ເຫລົ່າຂ້າຮາຊະການທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ, ຟາຣາໂອ, ຈະລົງມາຫາເຮົາ ແລະກາບລົງຕໍ່ເຮົາ. ພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, 'ຈົງໄປ, ທັງເຈົ້າ ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດຜູ້ຕິດຕາມເຈົ້າມາດ້ວຍ!' ຫລັງຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍຈະອອກໄປ."

ແລ້ວລາວໄດ້ທຸນລາຈາກຟາຣາໂອໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່.

⁹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຟາຣາໂອຈະບໍ່ຍອມຟັງພວກເຈົ້າ. ນີ້ກໍເພື່ອການທີ່ເຮົາຈະເຮັດການອັດສະຈັນຫລາຍຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນອີຍິປ." ¹⁰ໂມເຊ ແລະອາໂຣນໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດຕໍ່ຫນ້າຂອງຟາຣາໂອ. ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຟາຣາໂອແຂງກະຕ້າງຢູ່ຄືເກົ່າ, ແລະ ຟາຣາໂອຈົງບໍ່ຍອມປ່ອຍປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໃຫ້ອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງພະອົງ.

12 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊໃນແຜ່ນດິນອີຍິປ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ²ສຳລັບພວກເຈົ້າ, ເດືອນນີ້ຈະເປັນເດືອນເລີມຕົ້ນ, ເປັນເດືອນທຳອິດຂອງປີສຳລັບພວກເຈົ້າ.

³ຈົງສັ່ງໃນທີ່ຊຸມນຸມຊາວອິສະຣາເອນວ່າ, 'ໃນວັນທີ່ສິບເດືອນນີ້ ໃຫ້ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນເອົາລູກແກະ ຫລືແບ້ຫນຸ່ມໂຕຫນຶ່ງສຳລັບພວກເຂົາ, ແຕ່ລະຄອບຄົວຈົງເຮັດຢ່າງນີ້ຄື, ລູກແກະຄອບຄົວລະຫນຶ່ງໂຕ. ⁴ຖ້າຄອບຄົວໃດມີຄົນຫນ້ອຍເກີນໄປສຳລັບລູກແກະຫນຶ່ງໂຕ, ກໍໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນ ແລະເພື່ອນບ້ານຂອງລາວ ເອົາຊີນລູກແກະ ຫລືແບ້ຫນຸ່ມທີ່ຈະພຽງພໍສຳລັບຈຳນວນຄົນ. ຄືຈະຕ້ອງພຽງພໍສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຈະກິນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຕ້ອງເອົາຊີນຢ່າງພຽງພໍທີ່ຈະລ້ຽງພວກເຂົາທັງຫມົດ.

ເພາະພຣະຢາເຈຈະນຳພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຍິບ. ນີ້ເປັນຄືນແຫ່ງພຣະຢາເຈທີ່ຊາວອິສະຣາເອນ ຕະຫລອດຈົນເຖິງຍຸກລູກຫລາຍຕ້ອງຖືປະຕິບັດ.

⁴³ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊ ແລະອາໂຣນວ່າ, "ລະບຽບພິທີປັດສະຄາເປັນດັ່ງນີ້: ຄືຢ່າໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດຮ່ວມກິນ."⁴⁴ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທາດທຸກຄົນຂອງຊາວອິສະຣາເອນ, ທີ່ໄດ້ເອົາເງິນຊື້ມາ, ອາດກິນໄດ້ຫລັງຈາກເຈົ້າໃຫ້ເຂົາເຂົ້າພິທີຕັດແລ້ວ.

⁴⁵ ຄົນຕ່າງດ້າວ ແລະລູກຈ້າງຕ້ອງໃຫ້ກິນອາຫານໃດໆ⁴⁶ ອາຫານນັ້ນໃຫ້ກິນແຕ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເອົາຊົນໄປນອກເຮືອນ, ແລະບໍ່ຫັກກະດູກໃດໆຂອງມັນແລ້ວ.

⁴⁷ ໃຫ້ຊຸມນຸມຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດປະບັດຕາມພິທີນີ້.⁴⁸ ຖ້າມີຄົນຕ່າງດ້າວມາອາໄສຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະຕ້ອງການຈະປະຕິບັດຕາມພິທີປັດສະຄາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ກໍໃຫ້ຊາຍພວກນັ້ນທຸກຄົນເຂົ້າພິທີຕັດກ່ອນ. ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາມາ ແລະປະຕິບັດຕາມພິທີນັ້ນໄດ້. ລາວຈະກາຍເປັນເຫມືອນຄົນທີ່ເກີດໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ ຈະກິນອາຫານໃດໆບໍ່ໄດ້.

⁴⁹ ບົດບັດຍັດນີ້ຈະຕ້ອງປະຕິບັດແບບດຽວກັນທັງຄົນພື້ນເມືອງ ແລະຄົນຕ່າງຊາດຊຶ່ງອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ."⁵⁰ ດັ່ງນັ້ນຊາວອິສະຣາເອນທຸກຄົນກໍໄດ້ປະຕິບັດຕາມພິພຣະຢາເວໄດ້ມີຄຳສັ່ງແກ່ໂມເຊແລະອາໂຣນ.

⁵¹ ໃນມື້ນັ້ນເອງພຣະຢາເວໄດ້ນຳຊາວອິສະຣາເອນອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ ໂດຍການແຍກເປັນຂະບວນພົນໂຍທາ.

13 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊ ແລະຊົງກ່າວວ່າ,² "ຈົ່ງແຍກລູກກົກທັງຫມົດໄວ້ໃຫ້ເຮົາ, ສິ່ງທີ່ອອກຈາກຄັນຄັ້ງທຳອິດເພດຜູ້ທຸກຊະນິດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄົນ ຫລືສັດ. ລູກຫົວປີນັ້ນເປັນຂອງເຮົາ."

ໂມເຊໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, "ຈົ່ງລະນຶກເຖິງມື້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ອອກມາຈາກອີຢິບ, ອອກຈາກເຮືອນແຫ່ງການເປັນທາດ, ເພາະໂດຍພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວອັນເຂັ້ມແຂງ ໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກທີ່ນັ້ນ. ຢ່າກິນເຂົ້າຈີທີ່ມີເຊືອແປ້ງ.⁴ ພວກເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກອີຢິບໃນມື້ນີ້, ໃນເດືອນອາປິບ.⁵ ເມື່ອພຣະຢາເວນຳພວກເຈົ້າມາເຖິງແຜ່ນດິນຂອງຊາວການາອານ, ຊາວຮິດຕີ, ຊາວອະໂມຣິດ, ຊາວຮີວີ, ແລະຊາວເຢບູດ, ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງສັນຍາໄວ້ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງເຈົ້າ, ວ່າຈະຍົກໃຫ້ເຈົ້າເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີນ້ຳມື ແລະນ້ຳເຜິ້ງ— ແລ້ວພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖືພິທີປະຕິບັດການນະມັດສະການນີ້ໃນເດືອນນີ້.

⁶ ເປັນເວລາເຈັດມື້ທ່ານຕ້ອງກິນເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອແປ້ງ; ໃນມື້ທີ່ເຈັດຈຶ່ງມີເທສະການລ້ຽງ ເພື່ອຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະຢາເວ.

⁷ ຈົ່ງກິນເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອແປ້ງຕະຫລອດທັງເຈັດມື້; ຢ່າໃຫ້ເຫັນເຂົ້າຈີທີ່ມີເຊືອໃນຫມູ່ພວກທ່ານ. ຢ່າໃຫ້ເຫັນເຊືອໃດໆຕາມອານາເຂດຂອງພວກທ່ານ.

⁸ ໃນມື້ນັ້ນ ຈົ່ງບອກລູກທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, 'ການເຮັດສິ່ງນີ້ກໍ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ກະທຳເພື່ອເຮົາ

ໃນຂະນະທີ່ເຮົາອອກມາຈາກອີຢິບ.'⁹ ນີ້ຈະເປັນດັ່ງສິ່ງເຄື່ອນໃຈທີ່ມີຂອງເຈົ້າ, ແລະທີ່ຫນ້າຜາກຂອງເຈົ້າ.

ນີ້ກໍເພື່ອພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວຈະຢູ່ທີ່ປາກຂອງເຈົ້າ, ເພາະດ້ວຍພຣະຫັດອັນເຂັ້ມແຂງຂອງພຣະຢາເວທີ່ໄດ້ຊົງນຳເຈົ້າອອກຈາກອີຢິບ.

¹⁰ ສະນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຮັກສາກົດເກນນີ້ຕາມກຳຫນົດທຸກໆໄປ.

¹¹ ເມື່ອພຣະຢາເວຊົງນຳເຈົ້າໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຄົນການາອານ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບເຈົ້າ ແລະບັນພະບູຣຸດຂອງເຈົ້າທີ່ຈະຊົງກະທຳ, ແລະເມື່ອພຣະອົງຈະປະຣະທານແຜ່ນດິນນັ້ນແກ່ພວກເຈົ້າ.¹² ເຈົ້າຈຶ່ງແຍກລູກກົກທຸກຄົນ ແລະລູກສັດຫົວປີທຸກໂຕຂອງເຈົ້າອອກໄວ້. ເພດຜູ້ທຸກໂຕຈະເປັນຂອງພຣະຢາເວ.¹³ ລູກລໍຫົວປີທຸກໂຕເຈົ້າສາມາດຊື້ກັບຄືນຄືດຽວກັບລູກແກະກໍໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຊື້ຄືນ, ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຫັກຄໍມັນ. ແຕ່ລູກກົກຂອງເຈົ້າໃນທ່າມກາງລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ—ເຈົ້າຕ້ອງຊື້ພວກເຂົາຄືນມາ.

¹⁴ ເມື່ອຕໍ່ໄປພາຍຫນ້າ ເມື່ອລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຖາມວ່າ, 'ການເຮັດຢ່າງນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າຫຍັງ?' ກໍໃຫ້ເຈົ້າຕອບເຂົາວ່າ,

'ເປັນເພາະພຣະຫັດອັນເຂັ້ມແຂງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງນຳພວກເຮົາອອກຈາກອີຢິບຈາກເຮືອນທາດ.'¹⁵ ເມື່ອຟາຣາອໂຕດີດ້ານບ່ອຍມປ່ອຍພວກເຮົາໄປ.

ພຣະຢາເວຈຶ່ງປະທານລູກກົກທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນອີຢິບ ແລະ ລູກຫົວປີຂອງສັດທັງຫມົດ. ທັງລູກກົກຂອງຄົນ ແລະ ລູກຫົວປີຂອງສັດ.

ນີ້ຄືເຫດທີ່ຂ້າພ່ອຍຖວາຍບູຊາໂຕຜູ້ທຸກໂຕທີ່ອອກມາຈາກຄັນທຳອິດແຕ່ພຣະຢາເວ,

ແລະນີ້ຄືເຫດວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຊື້ລູກຊາຍກົກທັງຫມົດຂອງເຮົາກັບຄືນມາ."¹⁶ ນີ້ຈະກາຍມາເປັນສິ່ງເຄື່ອນໃຈເທິງມື,

ແລະເຄື່ອນຄວາມຈຳເທິງຫນ້າຜາກຂອງເຈົ້າ. ເພາະດ້ວຍພຣະຫັດອັນເຂັ້ມແຂງຂອງພຣະຢາເວໄດ້ນຳພວກເຮົາອອກມາຈາກອີຢິບ."

¹⁷ ເມື່ອຟາຣາອໂຕດີບ່ອຍປະຊາຊົນໄປແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາໄປທາງແຜ່ນດິນຂອງຊາວຟິລິດສະຕິນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນທາງໃກ້ກໍຕາມ.

ເພາະພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ບາງເທື່ອເມື່ອປະຊາຊົນຈະປ່ຽນໃຈ ເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງຜະເຊີນຫນ້າກັບສິ່ງຄາມ ແລະຈະກັບໄປຍັງອີຢິບອີກ."¹⁸ ດັ່ງນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງນຳປະຊາຊົນອ້ອມໄປຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຈິນເຖິງທະເລຕີນກົກ. ຊາວອິສະຣາເອນກໍອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບຜ່ອມອາວຸດທຳສິ່ງຄາມ.

¹⁹ ໂມເຊໄດ້ນຳເອົາກະດູກຂອງໂຢເຊັບໄປກັບລາວດ້ວຍ, ເພາະໂຢເຊັບໄດ້ໃຫ້ຊາວອິສະຣາເອນປະຕິຍານຢ່າງຈິງຈັງ ແລະກ່າວວ່າ,

"ພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍພວກທ່ານຢ່າງແນ່ນອນນັ້ນ,

ແລະໃຫ້ພວກທ່ານຈຶ່ງເອົາກະດູກຂອງຂ້ອຍໄປກັບພວກເຈົ້າດ້ວຍ."²⁰ ພວກອິສະຣາເອນອົບພະຍົບອອກຈາກເມືອງສຸກໂກດ

ແລະຕັ້ງຄ້າຍທີ່ເອທາມຊຶ່ງຢູ່ຂອບຂອງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.²¹ ພຣະຢາເວນຳທາງພວກເຂົາໃນເວລາກາງວັນດ້ວຍເສົາເມກ. ໃນເວລາກາງຄືນດ້ວຍເສົາໄຟ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສະຫວ່າງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ພວກເຂົາຈະເດີນທາງໄດ້ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ.²² ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ເອົາເສົາເມກໃນເວລາກາງເວັນ ຫລືເສົາໄຟໃນເວລາກາງຄືນ ອອກຫນີຈາກເບື້ອງຫນ້າປະຊາຊົນເລີຍ.

14 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊ ແລະກ່າວວ່າ,² "ຈົ່ງສັງຊາວອິສະຣາເອນວ່າ ພວກເຂົາຄວນຫັນກັບ ແລະຕັ້ງຄ້າຍຫນ້າປີຮາຮີໂຣດ,

ໃນລະຫວ່າງມືກໂດນ ແລະທະເລ, ຫນ້າບາອານເຊໂຟນ. ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍບໍລິເວນແຄມທະເລ ກົງກັນຂ້າມປີຮາຮີໂຣດ.

³ ຟາຣາອໂຕຈະກ່າວເຖິງຊາວອິສະຣາເອນວ່າ, 'ພວກເຂົາກຳລັງພະເນຈອນໄປໃນແຜ່ນດິນ. ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໄດ້ປິດກັນພວກເຂົາໄວ້.'

⁴ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຟາຣາອໂຕແຂງກະດ້າງໄປ, ແລະລາວຈະໄລ່ຕິດຕາມພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບກຽດຍ້ອນຟາຣາອໂຕ

ແລະກອງທັບທັງຫມົດຂອງລາວ. ຊາວເອຢິບຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ." ດັ່ງນັ້ນຊາວອິສະຣາເອນກໍໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງນັ້ນ.

⁵ ເມື່ອກະສັດອີຢິບໄດ້ຮູ້ວ່າຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ຫນີໄປແລ້ວ, ທ່າທີ່ຂອງຟາຣາອໂຕ ແລະ ບັນດາຂ້າຮາຊະການຂອງພະອົງກໍປ່ຽນໃຈມາຕໍ່ສູ້ປະຊາຊົນ.

ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປໃນການປ່ອຍພວກອິສະຣາເອນໄປລ້າໆ ແທນທີ່ຈະເຮັດວຽກຮັບໃຊ້ພວກເຮົາ?"

⁶ ແລ້ວຟາຣາອໂຕກໍກຽມຜ່ອມເຫລົ້າທະຫານມ້າ ແລະນຳກອງທັບໄປກັບພະອົງດ້ວຍ.⁷ ພະອົງນຳລົດມ້າຫົກຮ້ອຍຄັນ ແລະ

ລົດມ້າອື່ນອີກທັງຫມົດຂອງຊາວອີຢິບ, ຜ່ອມທັງບັນດານາຍທະຫານປະຈຳຢູ່ທຸກຄົນ.⁸ ພຣະຢາເວໄດ້ໃຫ້ໃຈຂອງຟາຣາອໂຕແຂງກະດ້າງ, ກະສັດຂອງເອຢິບ,

ແລະກະສັດໄດ້ຕິດຕາມຊາວອິສະຣາເອນໄປ. ບັດນີ້ ຊາວອິສະຣາເອນຫນີອອກໄປດ້ວຍຊັຍຊະນະ.⁹ ແຕ່ຊາວເອຢິບໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປ,

ຜ່ອມທັງມ້າທັງຫມົດຂອງພະອົງ ແລະ ລົດມ້າທັງຫລາຍ, ພົນມ້າຂອງພະອົງ, ແລະທະຫານຂອງພະອົງ. ພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມມາຫັນຊາວອິສະຣາເອນ

ທີ່ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ບໍລິເວນ ແຄມທະເລກົງກັນຂ້າມກັບປີຮາຮີໂຣດ, ດ້ານຫນ້າບາອານເຊໂຟນ.

¹⁰ເມື່ອຟາຣາໂອໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້, ຊາວອິສະຣາເອນກໍໄດ້ເງິຍຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງ ແລະ ປະຫລາດໃຈ. ຊາວເອຢິບກໍາລັງຍົກກອງທັບຕິດຕາມມາ, ແລະພວກເຂົາກໍຢ້ານຫລາຍ. ຊາວອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ.¹¹ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, "ຂຸມຝັ່ງສືບໃນອິຢິບບໍ່ມີບໍ່, ຫ່ານຈຶ່ງໄດ້ພາພວກເຮົາອອກມາຕາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນີ້? ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບພວກເຮົາຢ່າງນີ້, ຄືພາພວກເຮົາອອກມາຈາກອິຢິບ?"
¹²ເຮົາບອກທ່ານໃນອິຢິບແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຮົາບອກທ່ານວ່າ, 'ຈຶ່ງປ່ອຍພວກເຮົາຕາມລຳພັງ, ໃຫ້ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ຊາວອິຢິບເຖິງ.'
¹³ເຮັດດັ່ງກ່າວພວກເຂົາກໍຍັງດຶກວ່າ ພວກເຮົາມາຕາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນີ້."
¹⁴ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ຈຶ່ງສະຫງົບໄວ້ ແລະ ເບິ່ງການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ພຣະຢາເວຈະເຮັດເພື່ອພວກທ່ານໃນມື້ນີ້. ເພາະພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຄົນອິຢິບທີ່ເຫັນໃນມື້ນີ້ອີກ."¹⁵ພຣະຢາເວຈະສູ້ຮົບແທນພວກທ່ານ, ແລະພວກທ່ານຈຶ່ງສະຫງົບຢູ່ເຖິງ."
¹⁶ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເປັນຫຍັງ, ໂມເຊ, ຈຶ່ງມາຮ້ອງທຸກຕໍ່ເຮົາອີກ? ຈຶ່ງສັງອິສະຣາເອນໃຫ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປ."
¹⁷ຈຶ່ງຍົກໄມ້ຄ້ອນເທົາຂອງເຈົ້າຂຶ້ນ, ແລ້ວຍືນມືອອກໄປເຫນືອທະເລ ແລະ ແຍກມັນອອກໃຫ້ເປັນສອງສ່ວນ, ເພື່ອວ່າຊາວອິສະຣາເອນຈະຢ່າງຜ່ານທະເລເທິງດິນແຫ່ງໄດ້.¹⁸ຈຶ່ງຮູ້ວ່າເຮົາກໍຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊາວອິຢິບແຂງກະດ້າງ ແລ້ວພວກເຂົາຈະຕາມພວກເຈົ້າໄປ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບກຽດ ເພາະຟາຣາໂອແລະທະຫານທັງຫມົດ, ລົດຮົບ, ແລະພົນມ້າທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.
¹⁹ແລ້ວຊາວອິຢິບຈະຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຢາເວ ເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບກຽດ ເພາະຟາຣາໂອ, ລົດມ້າທັງຫລາຍ, ແລະລົດຮົບຂອງເຂົາ."
²⁰ເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊີ້ນຳຫນ້າຊາວອິສະຣາເອນ, ກໍໄດ້ຍ້າຍກັບ ແລະໄປຢູ່ຂ້າງຫລັງຂອງພວກເຂົາ. ເສົາເມກຍ້າຍຈາກຂ້າງຫນ້າ ແລະ ກັບມາຕັ້ງຢູ່ຂ້າງຫລັງພວກເຂົາ.²¹ເສົາເມກມາຢູ່ລະຫວ່າງຄ້າຍຂອງອິຢິບ ແລະຄ້າຍຂອງອິສະຣາເອນ. ເປັນເມກມືດແກ່ຊາວອິຢິບ, ແຕ່ເປັນແສງສະຫວ່າງແກ່ຊາວອິສະຣາເອນ, ໂດຍຂ້າງຫນຶ່ງກັບເຂົ້າມາໃກ້ກັນກັບອີກຂ້າງຫນຶ່ງຕະຫລອດຄືນ.
²²ໂມເຊໄດ້ຍືນມືອອກເຫນືອທະເລ, ພຣະຢາເວກໍໄດ້ຍືນດານໃຫ້ລົມຕາເວັນອອກພັດໃຫ້ທະເລໄຫລກັບ ຕະຫລອດທັງກາງຄືນ ແລະເຮັດໃຫ້ນ້ຳທະເລກາຍເປັນດິນແຫ້ງ. ໂດຍວິທີນີ້ນ້ຳທະເລໄດ້ແຍກອອກຈາກກັນ.²³ຊາວອິສະຣາເອນກໍໄດ້ພາກັນຢ່າງຜ່ານກາງທະເລເທິງດິນແຫ້ງ. ນ້ຳນັ້ນຕັ້ງເປັນເຫມືອນກຳແພງຂຶ້ນມາສຳລັບພວກເຂົາທັງທຸກຂວາ ແລະ ທາງຊ້າຍ.
²⁴ຊາວອິຢິບກໍໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປ. ພວກເຂົາຕິດຕາມເຂົາໄປໃນກາງທະເລ—ມ້າທັງຫມົດຂອງຟາຣາໂອ, ລົດມ້າທັງຫລາຍ, ແລະພົນທະຫານດ້ວຍ.
²⁵ແຕ່ເມື່ອຕອນເຊົ້າມືດ, ພຣະຢາເວໄດ້ເບິ່ງທະຫານຊາວອິຢິບຈາກເສົາໄຟ ແລະເສົາເມກ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາວອິຢິບແຕກຕື່ນທຳມາກາງພວກເຂົາ.
²⁶ລົດມ້າຄາ, ແລະ ພົນມ້າຂັບໄປດ້ວຍຄວາມລຳບາກ. ດັ່ງນັ້ນຊາວອິຢິບຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ໃຫ້ເຮົາຫນີຈາກອິສະຣາເອນເຖິງ, ເພາະພຣະຢາເວຕໍ່ສູ້ອິຢິບແທນພວກເຂົາ."
²⁷ພຣະຢາເວກໍກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈຶ່ງຍືນມືອອກເຫນືອທະເລ ເພື່ອວ່ານ້ຳທະເລຈະໄຫລກັບຄືນມາຖ້ວມຊາວອິຢິບ, ລົດມ້າທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະພົນທະຫານຂອງພວກເຂົາ."²⁸ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ຍືນມືອອກເຫນືອທະເລ, ແລະມັນກໍໄດ້ໄຫລກັບຄືນຄືເກົ່າໃນເວລາຕອນເຊົ້າມືດ. ຊາວອິຢິບໄດ້ພາກັນຫນີກະແສນ້ຳ, ແລະພຣະຢາເວໄດ້ກວາດຄົນອິຢິບລົງກາງທະເລ.²⁹ນ້ຳທະເລກໍໄດ້ໄຫລກັບມາຖ້ວມລົດມ້າທັງຫລາຍ, ພົນທະຫານ, ແລະກອງທັບທັງຫມົດຂອງຟາຣາໂອ ຊຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນທະເລ. ບໍ່ມີໃຜລອດຊີວິດ.
³⁰ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ຍ່າງໄປຕາມດິນແຫ້ງກາງທະເລ. ນ້ຳທະເລໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນເຫມືອນກຳແພງສຳລັບພວກເຂົາທັງທຸກຂວາ ແລະທາງຊ້າຍ.³¹ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ອິສະຣາເອນລອດພົ້ນຈາກມືຂອງຊາວອິຢິບ, ແລະອິສະຣາເອນກໍໄດ້ເຫັນສິບຂອງຊາວອິຢິບທີ່ແຄມທະເລ.
³²ເມື່ອອິສະຣາເອນໄດ້ເຫັນຮີດອຳນາດຫຍິບໃຫຍ່ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາວອິຢິບ, ປະຊາຊົນກໍໄດ້ຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລະພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈພຣະຢາເວ ແລະ ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

15 ¹ແລ້ວໂມເຊ ແລະ ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາຮ້ອງວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊັບຊະນະຢ່າງຫຍິບໃຫຍ່; ທັງມ້າ ແລະລົດມ້າ ພຣະອົງໄດ້ໂຍນລົງໃນທະເລ.
²ພຣະຢາເວເປັນກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະບົດເພງ, ແລະພຣະອົງເປັນຄວາມລອດຂອງຂ້ານ້ອຍ. ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຍົກຍ້ອງພຣະອົງ.³ພຣະຢາເວເປັນນັກຮົບ; ພຣະຢາເວຄືພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.
⁴ພຣະອົງໂຍນລົດມ້າ ແລະທະຫານຂອງຟາຣາໂອລົງໄປໃນທະເລ. ຂ້າຮາຊະການທີ່ຖືກເລືອກຂອງຟາຣາໂອຈົມໃນທະເລຕື່ນກົກ.
⁵ນ້ຳໄດ້ຖ້ວມພວກເຂົາຫມົດ; ພວກເຂົາໄດ້ຈົມລົງໄປເຫມືອນກ້ອນຫີນ.
⁶ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງຮີດອຳນາດຫຍິບໃຫຍ່; ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຊຶ່ງທຳລາຍສັດຕູຮູ້ເສຍ.
⁷ໃນຄວາມຫຍິບໃຫຍ່ ພຣະອົງໄດ້ຂວ້າຜູ້ທີ່ລຸກຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ; ມັນໄດ້ເຜົາຜານພວກເຂົາເຫມືອນກັບເຜົາໃຫມ້ຕໍ່ເຜືອງ.⁸ໂດຍລົມທີ່ລະບາຍຈາກລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງ ນ້ຳໄດ້ກໍ່ຕົວຂຶ້ນ; ນ້ຳເລິກທີ່ໃຈກາງທະເລກໍແຂງຕົວ.
⁹ຝ່າຍສັດຕູກ່າວວ່າ, 'ຂ້ອຍຈະຕິດຕາມ, ຂ້ອຍຈະໄລ່ໃຫ້ຫັນ, ຂ້ອຍຈະແບ່ງຂອງທີ່ປຸ້ນມາ; ຂ້ອຍຈະພໍໃຈທີ່ໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາສົມໃຈແລ້ວ; ຂ້ອຍຊັກດາບອອກມາ; ມືຂອງຂ້ອຍຈະທຳລາຍພວກເຂົາ.'¹⁰ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເປົ່າດ້ວຍລົມຂອງພຣະອົງ, ແລະທະເລກໍໄດ້ຖ້ວມພວກເຂົາ; ພວກເຂົາໄດ້ຈົມລົງເຫມືອນຂີ້ກົວໃນກະແສນ້ຳທະເລອັນຫຍິບໃຫຍ່.¹¹ໃນບັນດາພະດ້າງໆນັ້ນ, ແມ່ນອົງໃດນີ້ ຈະເຫມືອນພຣະອົງ? ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ອົງໃດນີ້ຈະເຫມືອນພຣະອົງ, ຜູ້ຊີ້ງາມສະຫງ່າໃນຄວາມບໍ່ຮືສຸດ, ຫນ້າຖວາຍກຽດດ້ວຍຄຳສັນຮະເສີນ, ຊຶ່ງເຮັດການອັດສະຈັນ?
¹²ພຣະອົງໄດ້ຢຽດພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງອອກ, ແຜ່ນດິນກັກກິນພວກເຂົາ.¹³ໃນຄວາມສັດຊື່ໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງນຳປະຊາຊົນຊຶ່ງໄດ້ຊົງຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ. ດ້ວຍຮີດທານຸພາບຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງພາພວກເຂົາມາເຖິງທີ່ອັນບໍ່ຮືສຸດທີ່ພຣະອົງສະຖິດຢູ່.
¹⁴ປະຊາຊົນຈະໄດ້ຍິນ, ແລະພວກເຂົາຈະຢ້ານຫລາຍ; ການຕົກໃຈຢ້ານກໍຈະຄວບຄຸມຊາວຟິລິດສະເຕຍ.¹⁵ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍຂອງເອດໂມຈະຢ້ານ; ພວກທະຫານຂອງໂມອາບຈະຢ້ານຈົນຕົວສັ່ນ; ຄົນການາອານທັງຫມົດຈະຫມົດກຳລັງໃຈໄປເສຍ.
¹⁶ການຕົກໃຈ ແລະຄວາມຢ້ານກົວຈະເກີດຂຶ້ນໃນພວກເຂົາ. ຍ້ອນຮີດອຳນາດແຫ່ງແຂນຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຫນັງຕຶງເຫມືອນກ້ອນຫີນ ຈົນກວ່າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜ່ານໄປ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ—ຈົນກວ່າປະຊາຊົນຊຶ່ງພຣະອົງຊ່ວຍນັ້ນຜ່ານໄປ.
¹⁷ພຣະອົງຈະຊົງນຳພວກເຂົາເຂົ້າມາ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຕັ້ງຫລັກແຫລ່ງເທິງພູທີ່ເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ, ສະຖານທີ່, ໂອ ພຣະຢາເວ, ວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຢູ່ອາໄສ, ເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ດ້ວຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ.
¹⁸ພຣະຢາເວຈະຄອບຄອງຢູ່ຕະຫລອດໄປ ແລະເປັນນິດ"
¹⁹ເພາະບັນດາມ້າຂອງຟາຣາໂອກັບລົດມ້າທັງຫລາຍຂອງເຂົາ ແລະພົນມ້າໄດ້ລົງໄປໃນທະເລ.
ພຣະຢາເວກໍໄດ້ໃຫ້ນ້ຳທະເລໄຫລກັບມາຖ້ວມພວກເຂົາເສຍ. ແຕ່ຊາວອິສະຣາເອນຢ່າງໄປເທິງດິນແຫ້ງກາງທະເລ.²⁰ນາງມີອີອາມຜູ້ປະກາດພຣະຫັມ,

ເຮືອຍຂອງອາໂຣນ, ກໍຖືກອາແຊງໄປນຳ, ແລະບັນດາຜູ້ຍິງທັງຫມົດກໍຖືກອາແຊງໄປນຳ, ເຕັ້ນລຳໄປພ້ອມກັນກັບນາງ.

²¹ນາງມີອີອາມໄດ້ຮ້ອງເພງຕອບພວກເຂົາວ່າ: "ຈິງຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະຢາເວເຖິນ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊັບຊະນະຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ບັນດາມ້າ ແລະ ລົດມ້າຂອງເຂົາ ພຣະອົງໄດ້ໂຍນລົງໄປໃນທະເລ."

²²ແລ້ວໂມເຊໄດ້ນຳອິສະຣາເອນອອກຈາກທະເລແດງ. ພວກເຂົາໄດ້ໄປຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຊູເຣ.

ພວກເຂົາເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານສາມມື້ ແລະ ບໍ່ພົບນ້ຳເລີຍ.²³ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງ ມາຣາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດດື່ມນ້ຳບ່ອນນັ້ນໄດ້ ເພາະນ້ຳມັນຂົມ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ມາຣາ.

²⁴ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນກໍໄດ້ຈົມຕໍ່ໂມເຊ ແລະອາໂຣນ, "ພວກເຮົາຈະດື່ມຫຍັງ?"²⁵ໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ, ແລະພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງໃຫ້ລາວເຫັນຕີນໄມ້ຕົ້ນຫນຶ່ງ. ເມື່ອໂມເຊໂຍນມັນລົງນ້ຳ, ແລະນ້ຳນັ້ນກໍຫວານຕື່ມໄດ້.

ທີ່ນັ້ນພຣະຢາເວປະຖານກົດຫມາຍຢ່າງເຂັ້ມງວດໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະທີ່ນັ້ນພຣະອົງໄດ້ທົດສອບເບິ່ງພວກເຂົາ.²⁶ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ຖ້າເຈົ້າໃສ່ໃຈຝັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງ, ແລະຖ້າພວກເຈົ້າຝັງສຽງພຣະບັນຍັດ ແລະເຊື່ອຝັງກົດຫມາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ—ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ໂຮກຕ່າງໆ ຊົງເຮົາໃຫ້ເກີດແກ່ຊາວອີຢິບເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າເລຍ, ເພາະເຮົາຄຶພຣະຢາເວເປັນຜູ້ປົວພວກເຈົ້າ.

²⁷ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງເອລິມ, ຊຶ່ງໃນທີ່ນັ້ນມີນ້ຳອອກກັບສິບສອງແຫ່ງ ແລະ ມີຕົ້ນອິນທະຜາະລຳເຈັດສິບຕົ້ນ. ພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍໃກ້ກັບນ້ຳນັ້ນ.

16 ¹ປະຊາຊົນໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກເອລິມ, ແລະຊຸມຊົນຂອງຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ມາເຖິງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ຊິນ, ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງເອລິມ ແລະ ຊິນາຍ, ໃນວັນທີ່ສິບຫ້າເດືອນສອງ ພາຍຫລັງອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ.²ຊຸມຊົນທັງຫມົດຂອງຊາວອິສະຣາເອນຈົມຕໍ່ວ່າໂມເຊ ແລະອາໂຣນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.³ຊາວອິສະຣາເອນກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຖ້າຫາກເຮົາໄດ້ຕາຍເສຍໃນແຜ່ນດິນອີຢິບ ດ້ວຍພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວໃນອີຢິບ ໃນເມື່ອພວກເຮົານັ່ງຢູ່ໃກ້ຫມື່ນ ແລະກິນເຂົ້າຈີຢ່າງອີ່ມຫນ່າ.

ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ນຳພວກເຮົາມາຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນີ້ ເພື່ອຈະຂ້າຄົນເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມອຶດຫິວ."

⁴ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເຮົາຈະໃຫ້ອາຫານຕິກມາຈາກສະຫວັນເຫມືອນຫ່າຝົນເພື່ອເຈົ້າ. ປະຊາຊົນຈະອອກໄປ ແລະເກັບແຕ່ພືດສະເພາະມື້ຫນຶ່ງ ໃຫ້ເປັນດັ່ງນີ້ ເພື່ອວ່າເຮົາໄດ້ທົດສອບພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາຈະເດີນຕາມບັນຍັດຂອງເຮົາຫລືບໍ່.⁵ຕໍ່ມາໃນມື້ທີຫົກ, ພວກເຂົາຈະເກັບເອົາອາຫານນັ້ນຫລາຍຫລາຍໄດ້ ຊຶ່ງຫລາຍກວ່າທຸກໆມື້ທີ່ຜ່ານມາ, ແລະພວກເຂົາຈະແຕ່ງອາຫານດ້ວຍສິ່ງທີ່ນຳເຂົ້າມາ."

⁶ແລ້ວໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນບອກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດວ່າ, "ໃນຕອນແລງພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ

ພຣະເຢເວຜູ້ຊົງໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ."ໃນຕອນເຊົ້າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວ,

ເພາະພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຈົມຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ. ພວກເຮົາທັງສອງເປັນໃຜທີ່ພວກເຈົ້າຈົມວ່າຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ? ໂມເຊຍັງກ່າວອີກວ່າ,

"ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ໃນຕອນແລງພຣະຢາເວຈະປະຖານຊິນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ

ໃນຕອນເຊົ້າພຣະອົງຈະປະຖານອາຫານໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ກິນຈົນອີ່ມ—ເພາະພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຈົມຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ວ່າພຣະອົງ. ທັງອາໂຣນ ແລະຂ້ອຍເປັນໃຜ? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈົມຕໍ່ວ່າພວກເຮົາ; ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ວ່າພຣະຢາເວ."

ໂມເຊກ່າວກັບອາໂຣນວ່າ, "ຈົງບອກແກ່ຊຸມນຸມຊົນອິສະຣາເອນທັງປວງວ່າ, 'ຈົງມາຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ,

ເພາະພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຈົມຂອງພວກທ່ານແລ້ວ.'"¹⁰ຕໍ່ມາໃນຂະນະທີ່, ອາໂຣນກ່າວກັບຊຸມນຸມຊົນອິສະຣາເອນທັງປວງ,

ວ່າພວກເຂົາໄດ້ເບິ່ງໄປທາງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ, ເບິ່ງແມ່, ສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວປາກົດຢູ່ໃນເມກ."¹¹ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ເວົ້າກັບໂມເຊ

ແລະກ່າວວ່າ,¹²"ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຈົມຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນແລ້ວ. ຈົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ໃນຕອນແລງພວກເຈົ້າຈະໄດ້ກິນຊິນ,

ແລະໃນຕອນເຊົ້າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ອາຫານກິນຈົນອີ່ມ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາເປັນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ."

¹³ພໍເຖິງຕອນແລງ ຝູງນົກຊຸ່ມໄດ້ຍິນມາ ແລະປົກຄຸມເຕັມຄ້າຍ. ໃນຕອນເຊົ້າກໍມີນ້ຳຫມອກຮອບຄ້າຍ.¹⁴ເມື່ອນ້ຳຫມອກເຫຼືອໄປແລ້ວ

ມີເມັດເຫມືອນນ້ຳຫມອກແຂງຢູ່ເທິງພື້ນດິນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນັ້ນ.¹⁵ເມື່ອປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຫັນ, ຈົງພາເວົ້າກັນວ່າ, "ມີແມ່ນຫຍັງ?"

ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງ. ໂມເຊຈຶ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ, "ມີແມ່ນອາຫານທີ່ວ່າພຣະຢາເວໄດ້ປະຖານໃຫ້ພວກເຈົ້າກິນ.

¹⁶ມີເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງໄວ້ຄື: 'ເຈົ້າຕ້ອງເກັບ, ໃຫ້ສຳລັບພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ, ໃນປະຣົມານທີ່ພວກທ່ານຈະຕ້ອງກິນ,

ຫນຶ່ງໂອເມັດຫນຶ່ງຄົນຂອງຄົນຂອງເຈົ້າ. ມີຄືວິທີເຈົ້າຈະເກັບ:

ຈົງເກັບພືດສຳລັບທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຕັ້ນຂອງເຈົ້າ."¹⁷ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນກໍເຮັດຕາມນັ້ນ, ບາງຄົນເກັບຫລາຍ, ບາງຄົນເກັບຫນ້ອຍ.

¹⁸ເມື່ອພວກເຂົາໃຊ້ໂອເມັດ, ຄົນທີ່ເກັບໄດ້ຫລາຍກໍບໍ່ມີເຫລືອ, ແລະຄົນທີ່ເກັບຫນ້ອຍກໍບໍ່ຂາດ. ແຕ່ລະຄົນເກັບໄດ້ພຽງພໍຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ.

¹⁹ແລ້ວໂມເຊສົ່ງພວກເຂົາວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ໃຜເກັບເຫລືອໄວ້ຈົນຮອດຕອນເຊົ້າ."²⁰ເຖິງປານນັ້ນ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ເຊື່ອຝັງໂມເຊ.

ບາງຄົນໃນພວກເຂົາເຫລືອໄວ້ຈົນຮອດຕອນເຊົ້າ, ແຕ່ອາຫານນັ້ນກໍເນົາເປັນຫນອນ ແລະບຸດເຫມັນ. ແລ້ວໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ຮ້າຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

²¹ພວກເຂົາເກັບມັນທຸກໆເຊົ້າ. ພວກເຂົາເກັບພໍດີໄດ້ກິນໃນແຕ່ລະມື້. ເມື່ອແດດອອກຮ້ອນຂຶ້ນ, ມັນກໍລະລາຍໄປເສຍ.

²²ຕໍ່ມາເມື່ອເຖິງມື້ທີຫົກ ພວກເຂົາເກັບອາຫານນັ້ນສອງເທົ່າ, ຄືສອງໂອເມັດສຳລັບແຕ່ລະຄົນ. ຜູ້ນຳທັງຫມົດໃນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະ ບອກໂມເຊ.

²³ລາວກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້: 'ມີອີ່ມເປັນວັກພັກຜ່ອນ, ເປັນສະບາໂຕບໍ່ຮີສຸດ ເພື່ອໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະຢາເວ,

ຈົງປົ່ງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການປົ່ງ, ແລະຈົງຕື່ມໃນສິ່ງທີ່ຕ້ອງການຕື່ມ. ສ່ວນທີ່ເຫລືອທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ, ຈົງເກັບໄວ້ຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ.'"

²⁴ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເກັບໄວ້ຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ, ຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງນັ້ນ, ອາຫານນັ້ນກໍບຸດເນົາ, ບໍ່ມີຫນອນເລີຍໃນນັ້ນ.²⁵ໂມເຊກ່າວວ່າ,

"ຈົງກິນອາຫານນັ້ນມື້ນີ້, ເພາະມື້ນີ້ເປັນວັນສະບາໂຕເພື່ອໃຫ້ກຽດພຣະຢາເວ. ມື້ນີ້ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ພົບອາຫານຢ່າງນັ້ນໃນທັງຫຍ້າເລີຍ.

²⁶ພວກເຈົ້າຈະເກັບອາຫານລະຫວ່າງຫົກມື້, ແຕ່ມື້ທີ່ເຈັດເປັນວັນສະບາໂຕ. ໃນວັນສະບາໂຕຈະບໍ່ມີມານາເລີຍ.²⁷ຕໍ່ມາໃນມື້ທີ່ເຈັດ

ບາງຄົນໄດ້ອອກໄປເກັບມານາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ພົບເລີຍ.

²⁸ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈະປະຕິເສດທີ່ຈະຮັກສາຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ ແລະກົດຫມາຍຂອງເຮົາດົນປານໃດ?"²⁹ເບິ່ງແມ່, ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະຖານວັນສະບາໂຕໃຫ້ພວກເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນມື້ທີຫົກປະຖານອາຫານໃຫ້ພວກເຈົ້າສອງວັນ. ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນພັກຢູ່ໃນທີ່ຂອງຕົນ; ຢ່າໃຫ້ໃຜອອກຈາກບ່ອນພັກໃນມື້ທີ່ເຈັດນັ້ນເລີຍ."³⁰ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງໄດ້ຢຸດພັກໃນມື້ທີ່ເຈັດ.

³¹ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນເອີ້ນຊື່ອາຫານນັ້ນວ່າ "ມານາ." ເປັນເມັດສີຂາວເຫມືອນເມັດຜັກຊີ, ແລະມີອິດຊາດເຫມືອນຂະຫນົມປະສົມນ້ຳຜັງ.

³²ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໄວ້ວ່າ: 'ຈົງຜອງມານາຫນຶ່ງໂອເມັດ ເກັບໄວ້ຕະຫລອດຊົ່ວຂາດພື້ນຂອງເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນອາຫານ ຊຶ່ງເຮົາສັ່ງພວກເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ຫລັງຈາກເຮົານຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ.'"

³³ໂມເຊບອກອາໂຣນວ່າ, "ຈົ່ງເອົາຫມັ້ນນຶ່ງອັນ ແລະ ເອົາຫມື່ງໂອເມຂອງມານາໃສ່ໃນນັ້ນ. ໃຫ້ເກັບມັນໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ໃຫ້ເກັບຮັກສາໄວ້ຕະຫລອດຊີວິດຊາດພັນຂອງພວກເຮົາ."³⁴ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໂມເຊ, ອາໂຣນກໍໄດ້ເກັບມັນໄວ້ຂ້າງແຜ່ນກິດບັນຍັດໃນຫົບພັນທະສັນຍາ.

³⁵ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ກິນມານາສີ່ສິບປີຈົນຮອດຕອນທີ່ພວກເຂົາມາເຖິງແຜ່ນດິນທີ່ຈະອາໄສຢູ່. ພວກເຂົາກິນມານາຈົນມາເຖິງຊາຍແດນແຜ່ນດິນການາອານ.³⁶ບັດນີໂອເມຫມື່ງເທົ່າກັບຫມື່ງສ່ວນສິບຂອງເອຟາ.

17

¹ຊຸມນຸມຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ອອກເດີນທາງຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນ, ຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາໄດ້ຖັງຄ້າຍທີ່ເຣຟິດີມ, ແຕ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ມີນ້ຳໃຫ້ປະຊາຊົນດື່ມ.²ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງກ່າວໂທດໂມເຊເຖິງສະຖານະການຂອງພວກເຂົາ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ນ້ຳພວກເຮົາດື່ມແມ່." ໂມເຊຕອບວ່າ, "ພວກເຈົ້າຫາເລື່ອງເຮົາເຮັດຫຍັງ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງທົດລອງພຣະຢາເວ?"³ປະຊາຊົນຫົວນ້ຳຫລາຍ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຈົມຕໍ່ສູ້ໂມເຊ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໄດ້ພາກເຮົາອອກຈາກອີຢິບ? ມາເພື່ອຈະຂ້າພວກເຮົາ ແລະ ລູກໆຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຝູງສັດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ຫົວນ້ຳຕາຍຫລື?"

⁴ແລ້ວໂມເຊຈຶ່ງຮ້ອງຫາພຣະຢາເວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດຢ່າງໃດດີກັບປະຊາຊົນພວກນີ້? ພວກເຂົາເກືອບເອົາຫິນຂວ້າງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ."⁵ພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງລ່ວງຫນ້າປະຊາຊົນໄປ ແລະນໍາພວກຜູ້ອາດູໂສບາງຄົນຂອງອິສະຣາເອນໄປກັບເຈົ້າ. ຈົ່ງເອົາໄມ້ຄ້ອນເທົາທີ່ເຈົ້າໃຊ້ຕີນ້ຳ ແລະ ຈົ່ງໄປ.⁶ເຮົາຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າທີ່ນັ້ນ ເທິງໂຮເຣັບ, ແລະເຈົ້າຈຶ່ງຕີກ້ອນຫິນນັ້ນ. ນ້ຳກໍຈະໄຫລອອກມາຈາກຫິນໃຫ້ປະຊາຊົນດື່ມ." ແລ້ວໂມເຊກໍເຮັດດັ່ງນັ້ນຕໍ່ຫນ້າພວກຜູ້ອາດູໂສຂອງອິສະຣາເອນ.

⁷ລາວໄດ້ເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ມາສາ ແລະ ເມຣິບາ ເພາະຊາວອິສະຣາເອນຈົມຕໍ່ວ່າ, ແລະເພາະພວກເຂົາໄດ້ທົດລອງພຣະຢາເວເປັນເຈົ້າໂດຍກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາຈຶ່ງຫລືບ?"

⁸ແລ້ວກອງທັບຊາວອາມາເຕລັກກໍໄດ້ຍົກມາ ແລະ ໂຈມຕີອິສະຣາເອນທີ່ເຣຟິດີມ.⁹ດັ່ງນັ້ນໂມເຊໄດ້ສັ່ງໂຢຊວຍວ່າ, "ຈົ່ງເລືອກຜູ້ຊາຍບາງຄົນ, ອອກໄປຕໍ່ສູ້ອາມາເຕລັກ. ມືອນເຮົາຈະຢືນເທິງຍອດຂອງພູ ພ້ອມກັບຖິ້ມໄມ້ຄ້ອນເທົາຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື."¹⁰ດັ່ງນັ້ນໂຢຊວຍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບອາມາເຕລັກຕາມຄໍາສັ່ງຂອງໂມເຊ, ຂະນະທີ່ໂມເຊ, ອາໂຣນ, ແລະຮູເຣໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຍອດພູນັ້ນ.

¹¹ຂະນະທີ່ໂມເຊຍົກມືຂຶ້ນເມື່ອໃດ, ອິສະຣາເອນກໍໄດ້ປຽບ: ເມື່ອລາວລົດມືລົງພັກ, ອາມາເຕລັກກໍໄດ້ປຽບເມື່ອນັ້ນ.¹²ເມື່ອມືຂອງໂມເຊອ່ອນແຮງລົງ, ອາໂຣນ ແລະ ຮູເຣຈຶ່ງຍົກກ້ອນຫິນມາ ແລະ ວາງໃຫ້ໂມເຊນັ່ງ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ອາໂຣນ ແລະ ຮູເຣຈຶ່ງຍົກຊູມຂອງລາວຂຶ້ນ, ຄົນຫນຶ່ງຢູ່ອີກຂ້າງຫນຶ່ງຂອງລາວ, ອີກຄົນຫນຶ່ງຢູ່ອີກຂ້າງຫນຶ່ງຂອງລາວ. ດັ່ງນັ້ນມືທັງສອງເບື້ອງຂອງລາວຈຶ່ງຖືກຍົກຂຶ້ນຈົນຕາເວັນຕົກດິນ.

¹³ດັ່ງນັ້ນໂຢຊວຍຈຶ່ງໄດ້ເອົາຂະນະປະຊາຊົນອາມາເຕລັກໄດ້ດ້ວຍຕາບ.

¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງຂຽນຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປນີ້ລົງໃນປຶ້ມ, ແລະອ່ານໃຫ້ໂຢຊວຍຟັງນໍາ, ເພາະເຮົາຈະລົບລ້າງຊື່ອາມາເຕລັກໃຫ້ສິ້ນຊາກ ໃຫ້ຫາຍໄປຈາກຄວາມຊົງຈໍາພາຍໃຕ້ຝ່າຍນີ້."¹⁵ແລ້ວໂມເຊໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາ ແລະລາວເອີ້ນແທ່ນນັ້ນວ່າ "ພຣະຢາເວເປັນທຸງຂອງຂ້ານ້ອຍ."¹⁶ລາວກ່າວວ່າ, "ເພາະມືນີ້ຫນຶ່ງຍົກຂຶ້ນໄປຍັງບັນລັງຂອງພຣະຢາເວ—ວ່າພຣະຢາເວຈະເຮັດສິ່ງຄາມກັບອາມາເຕລັກທຸກຊົດຊາດພັນ."

18 ¹ເຢທະໂຣ, ປະໂລຫິດແຫ່ງມິດີອານ, ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊ, ໄດ້ຍິນເຖິງກິດຈະການຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອໂມເຊ

ແລະອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ລາວໄດ້ຍິນວ່າພຣະຢາເວນໍາອິສະຣາເອນອອກຈາກອີຢິບ.²ເຢທະໂຣ, ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊ, ໄດ້ພາຊິບໂປຣາ, ເມຍຂອງໂມເຊ, ຫລັງຈາກທີ່ໂມເຊສົ່ງນາງກັບເມື່ອເຮືອນ.³ພ້ອມກັບລູກຊາຍທັງສອງຂອງນາງ; ລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ ເກໂຊມ, ເພາະໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນຕ່າງແດນ."⁴ອີກຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າເອລີເອເຊ, ເພາະໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູຣຸດຂ້ານ້ອຍ ເປັນຜູ້ອຸປະຖໍາຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍຈາກຄົນດາບຂອງຟາຣາໂອ."

⁵ເຢທະໂຣ, ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊ, ພາລູກໆຂອງໂມເຊ ແລະພາເມຍຂອງລາວມາຫາໂມເຊໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ບ່ອນທີ່ລາວຖັງຄ້າຍຢູ່ທີ່ພູຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁶ລາວໄດ້ບອກໂມເຊວ່າ, "ຂ້ອຍ, ເຢທະໂຣພໍ່ເຖົ້າຂອງເຈົ້າ, ຂ້ອຍກໍາລັງມາພ້ອມກັບເມຍ ແລະ ລູກທັງສອງຂອງເຈົ້າ."

ໂມເຊອອກໄປພົບພໍ່ເຖົ້າ, ຂາບລົງ, ແລະອຸບລາວ. ພວກເຂົາຖາມສຸກທຸກຂອງກັນແລະກັນ ແລະແລ້ວຈຶ່ງພາເຂົ້າໄປໃນເຕ້ນ.

ໂມເຊເລົ່າໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າຂອງຕົນຟັງເຖິງ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດກັບຟາຣາໂອ ແລະ ຊາວອີຢິບ ເພາະເຫັນແກ່ອິສະຣາເອນ, ທັງຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກທຸກຢ່າງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງການເດີນທາງ, ແລະວິທີທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຝັນພັບ.

⁹ເຢທະໂຣກໍຊົມຊືມຍິນດີ ທີ່ໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມດີທັງຫມົດ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດເພື່ອອິສະຣາເອນ,

ໃນການທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກມືຂອງຊາວອີຢິບ.¹⁰ເຢທະໂຣໄດ້ກ່າວວ່າ, "ສາທຸກການແດ່ພຣະຢາເວ, ຜູ້ໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກມືຂອງຊາວອີຢິບ ແລະຈາກມືຂອງຟາຣາໂອ, ແລະປົດປ່ອຍປະຊາຊົນໃຫ້ຝັນຈາກມືຂອງຊາວອີຢິບ.

¹¹ບັດນີຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະຢາເວເປັນໃຫຍ່ກວ່າພະທັງຫລາຍ, ເພາະເມື່ອຊາວອີຢິບກິດຂີ່ຊາວອິສະຣາເອນຢ່າງເຫັນແກ່ຕົວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

¹²ເຢທະໂຣ, ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊ, ໄດ້ນໍາເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ສ່ວນອາໂຣນກັບບັນດາຜູ້ອາດູໂສຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ມາກິນລ້ຽງກັບພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ.

¹³ໃນມື້ຕໍ່ໄປ ໂມເຊນັ່ງລົງຕິດສິນຄະດີໃຫ້ປະຊາຊົນ. ປະຊາຊົນຢືນອ້ອມລາວຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າຈົນຮອດຄ່ຳ.¹⁴ເມື່ອພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊເຫັນທຸກຢ່າງ ທີ່ໂມເຊໄດ້ເຮັດເພື່ອປະຊາຊົນ, ລາວກ່າວວ່າ, "ນີ້ເຈົ້າໃຊ້ວິທີອັນໃດເປັນທີ່ບັດກັບປະຊາຊົນນີ້? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງນັ່ງເຮັດດຽວກັບຄົນດຽວ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍຢືນອ້ອມເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າຈົນຮອດຄ່ຳ?"

¹⁵ໂມເຊໄດ້ຕອບພໍ່ເຖົ້າວ່າ, "ປະຊາຊົນມາຫາຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຂໍໃຫ້ທຸນຖາມເຖິງຄໍາຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ.¹⁶ເມື່ອພວກເຂົາມີການໄຕ້ຖຽງກັນ, ພວກເຂົາກໍມາຫາຂ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍກໍຕິດສິນຄະດີລະຫວ່າງຄົນຫນຶ່ງກັບອີກຄົນຫນຶ່ງ, ແລະຂ້ອຍກໍສອນພວກເຂົາໃຫ້ຮູ້ກົດເກນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ."

¹⁷ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊກ່າວກັບລາວວ່າ, "ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຫລາຍ.¹⁸ແນ່ນອນເຈົ້າຈະອ່ອນແຮງເອງ, ທັງເຈົ້າແລະປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າດ້ວຍ. ພາລະນີ້ຫນັກເກີນກໍາລັງຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ຄົນດຽວດອກ."¹⁹ຈົ່ງຟັງຂ້ອຍເຖິນ. ຂ້ອຍຈະໃຫ້ຄໍາແນະນໍາແກ່ເຈົ້າ,

ແລະຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະຖິດກັບເຈົ້າດ້ວຍ, ເພາະເຈົ້າເປັນຜູ້ແທນຂອງປະຊາຊົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະເຈົ້ານຳຄວາມຂັດແຍ່ງມາແຈ້ງແກ້ພຣະອົງ.

²⁰ເຈົ້າຈົງສັງສອນພວກເຂົາໃຫ້ຮູ້ກົດເກນແລະພຣະບັນຍັດ. ເຈົ້າຕ້ອງຊົງຖືກພວກເຂົາເຖິງການດຳເນີນຊີວິດ ແລະ ສິ່ງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ.

²¹ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈົງເລືອກຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດຈາກປະຊາຊົນທັງຫມົດ, ຊາຍທີ່ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຊາຍທີ່ຮັກຄວາມຈິງ ຜູ້ທີ່ຊົງການໄດ້ຮັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທັມ. ເຈົ້າຈົງແຕ່ງຕັ້ງຄົນຢ່າງນີ້ໄວ້ເຫນືອປະຊາຊົນ, ເພື່ອໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳໃນການດູແລຄົນຜັນຄົນແດ່, ຮ້ອຍຄົນແດ່, ຫ້າສິບຄົນແດ່ ແລະສິບຄົນແດ່.²²ພວກເຂົາຈະພິພາກສາຄະດີຂອງປະຊາຊົນທຸກກໍລະນີທີ່ເກີດເປັນກໍລະນີວັດປະຈຳວັນ, ແຕ່ທີ່ຄະດີຍາກໆໃຫ້ພວກເຂົານຳມາແຈ້ງຕໍ່ເຈົ້າ. ແຕ່ສ່ວນຄະດີເລັກໆນ້ອຍໆ, ໃຫ້ພວກເຂົາຕັດສິນກັນເອງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ວຽກງານຂອງເຈົ້າເປົ່າລົງ, ແລະພວກເຂົາຈະແບກພາລະຮ່ວມກັບເຈົ້າ.²³ຖ້າເຈົ້າເຮັດດັ່ງນີ້, ແລະຖ້າພຣະເຈົ້າສັງເກດເຫັນເຈົ້າໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍສາມາດຫິນໄດ້, ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດນີ້ກໍຈະໄປຍັງທີ່ອາໄສຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ."

²⁴ສະນັ້ນໂມເຊກໍເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວ ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ລາວໄດ້ກ່າວທຸກປະການ.

²⁵ໂມເຊຈົງໄດ້ເລືອກຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດຈາກອົສະຣາເອນທັງຫມົດ ແລະ ຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າຂອງປະຊາຊົນ, ຜູ້ນຳເຫລົ່ານີ້ດູແລຜັນຄົນ, ຮ້ອຍຄົນ, ຫ້າສິບຄົນ, ແລະສິບຄົນ.²⁶ພວກເຂົາໄດ້ພິພາກສາຄະດີຂອງປະຊາຊົນໃນສະຖານະການປົກກະຕິ. ໃນຄະດີຍາກໆພວກເຂົາກໍໄດ້ນຳໄປແຈ້ງໂມເຊ, ແຕ່ພວກເຂົາເອງພິພາກສາຄະດີນ້ອຍໆທັງຫມົດ.²⁷ແລ້ວໂມເຊໄດ້ສົ່ງພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວກັບໄປ, ແລະເຢື່ອໂຮກໄດ້ກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງເພີນເອງ.

19 ¹ໃນເດືອນທີ່ສາມຫລັງຈາກປະຊາຊົນອົສະຣາເອນໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ, ໃນມືດຽວກັນນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຊິນາຍ.

²ຫລັງຈາກພວກເຂົາອອກຈາກເຣເຟດິມ ແລະມາເຖິງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຊິນາຍ, ພວກເຂົາກໍຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານທາງດ້ານຫນ້າພູ.

³ໂມເຊໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາພຣະເຈົ້າ. ພຣະຢາເວກ່າວກັບລາວຈາກພູ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງບອກໃຫ້ຄົວເຮືອນຂອງຢາໂຄບ, ປະຊາຊົນອົສະຣາເອນ:

⁴ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດກັບຊາວອີຢິບ, ເຖິງວິທີທີ່ເຮົາອຸ້ມຂູ່ພວກເຈົ້າຂຶ້ນເຫມືອນປົກຂອງນົກອິນຊີ ແລະນຳພວກເຈົ້າໂດຍນຳພວກເຈົ້າມາເຖິງເຮົາ.

⁵ບັດນີ້, ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຮັກສາຜັນທະສັນຍາຂອງເຮົາໄວ້, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນສົມບັດພິເສດຂອງເຮົາ

ໃນທຳມະກາງຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ເພາະແຜ່ນດິນທັງປວງເປັນຂອງເຮົາ.⁶ພວກເຈົ້າຈະເປັນອານາຈັກປະໂລຫິດ ແລະເປັນຊົນຊາດບໍ່ອິສຸດສຳລັບເຮົາ. ເຫລົ່ານີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ເຈົ້າຕ້ອງບອກກັບປະຊາຊົນອົສະຣາເອນ."

⁷ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈົງມາ ແລະເອີ້ນປະຊຸມພວກຜູ້ອາວຸໂສຂອງປະຊາຊົນ. ລາວປະກາດຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາຕາມພື້ນພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງລາວ.

⁸ປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ຕອບຟ້ອມກັນວ່າ, "ພວກເຮົາຈະເຮັດທຸກສິ່ງຕາມພື້ນພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວ."

ແລ້ວໂມເຊກໍມາລາຍງານຖ້ອຍຄຳຂອງປະຊາຊົນແດ່ພຣະຢາເວ.⁹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າໃນເມກຫນາທິບ ເພື່ອວ່າປະຊາຊົນຈະບໍ່ໄດ້ຍິນໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າກັບເຈົ້າ ແລະຈະໄດ້ເຊື່ອເຈົ້າຕະຫລອດໄປ." ແລ້ວໂມເຊບອກຖ້ອຍຄຳຂອງປະຊາຊົນສູ່ພຣະຢາເວຟັງ.

¹⁰ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງໄປຫາປະຊາຊົນ, ມື້ນີ້ແລະມື້ອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາຊຳລະຕົນໃຫ້ບໍ່ອິສຸດສຳລັບເຮົາ, ແລະ

ໃຫ້ພວກເຂົາຊຳລະເສື້ອຜ້າໃຫ້ຂອງຕົນໃຫ້ສະອາດ.¹¹ຈົ່ງຕຽມຕົວໃຫ້ພ້ອມໃນວັນທີ່ສາມ, ເພາະໃນມື້ທີ່ສາມພຣະຢາເວຈະລົງມາທີ່ພູຊິນາຍ.

¹²ເຈົ້າຈົງກຳໜົດເຂດໃຫ້ປະຊາຊົນຢູ່ຮອບພູ, ຈົ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ພວກເຈົ້າຢ່າຂຶ້ນໄປເທິງພູ ຫລື ແມ່ນແຕ່ແຕະຕ້ອງແດນມັນ.

ໃຜເອົາແຕະຕ້ອງພູຈະຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ."¹³ຫາມບໍ່ໃຫ້ໃຜແຕະຕ້ອງຜູ້ນັ້ນ. ແທນທີ່ຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ລາວຕ້ອງຖືກຂວັງ ຫລືຍິງດ້ວຍກ້ອນຫີນ. ບ່ວງຈະເປັນຄົນ ຫລືສັດ, ກໍຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ, ເມື່ອມີສຽງແກເປົ່າຍາວ, ໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ຕີນພູໄດ້."

¹⁴ແລ້ວໂມເຊລົງຈາກພູມາຫາປະຊາຊົນ. ລາວໃຫ້ປະຊາຊົນຊຳລະຕົວແດ່ພຣະຢາເວ ແລະພວກເຂົາຊຳລະເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາ.

¹⁵ລາວກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ, "ຈົ່ງຕຽມຕົວໃຫ້ພ້ອມໃນມື້ທີ່ສາມ; ຢ່າເຂົ້າໃກ້ເມຍຂອງພວກເຈົ້າ."

¹⁶ໃນມື້ທີ່ສາມ, ເມື່ອເຖິງຕອນເຊົ້າ, ຝ່າກໍຮ້ອງແລະຝ້າແມບເມກຫນາທິບຄຸມເທິງພູ, ແລະມີສຽງເປົ່າແກດັງຫລາຍ,

ຈົນປະຊາຊົນທັງຫມົດຢູ່ໃນຄ້າຍຢ້ານຫລາຍຈົນໂຕສັ່ນ.¹⁷ໂມເຊນຳປະຊາຊົນໃຫ້ອອກມາຈາກຄ້າຍໄປເພື່ອພິພຣະເຈົ້າ, ແລະພວກເຂົາມາຍືນຢູ່ຕີນພູ.

¹⁸ພູຊິນາຍມີຄວັນປົກຄຸມຢູ່ທັງຫມົດ ເພາະພຣະຢາເວສະເດັດລົງມາເທິງພູນັ້ນໃນໄຟແລະຄວັນ. ເຫມືອນຄວັນຈາກເຕົາເຜົາ,

ແລະຫນ່ວຍພູທັງຫມົດກໍສື່ນຢ່າງຮຸນແຮງ.

¹⁹ເມື່ອສຽງແກຍິງດັງຂຶ້ນ ແລະດັງຂຶ້ນ, ໂມເຊໄດ້ເວົ້າ, ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບສຽງຂອງລາວ.²⁰ພຣະຢາເວລົງມາເທິງພູຊິນາຍ, ຢູ່ເທິງຍອດພູ,

ແລະພຣະອົງເອີ້ນໂມເຊໃຫ້ຂຶ້ນໄປຍອດພູ, ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈົງຂຶ້ນໄປ.²¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງລົງໄປ

ແລະເຄື່ອນປະຊາຊົນຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດລ່ວງລ້າເຂົ້າມາເບິ່ງເຮົາ, ຫລືຈະໃຫ້ເຮົາລົງໂທດພວກເຂົາເຖິງຕາຍ."²²ໃຫ້ພວກປະໂລຫິດທີ່ເຂົ້າມາໃກ້ເຮົານັ້ນ

ໃຫ້ພວກເຂົາຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍ່ອິສຸດ—ຕຽມຕົວເອງໃຫ້ພ້ອມຕໍ່ການມາຂອງເຮົາ—ເພື່ອວ່າເຮົາຈະບໍ່ປະຫານພວກເຂົາ."

²³ໂມເຊກ່າວກັບພຣະຢາເວວ່າ, "ປະຊາຊົນຂຶ້ນມາເທິງພູບໍ່ໄດ້, ເພາະພຣະອົງຊົງສັ່ງພວກຂ້ານ້ອຍວ່າ: ຈົ່ງກັ່ນເຂດຮອບພູນັ້ນ

ແລະກັ່ນໄວ້ສຳລັບພຣະຢາເວ."²⁴ພຣະຢາເວກ່າວກັບລາວວ່າ, "ຈົ່ງໄປ, ລົງໄປຈາກພູ, ແລະພາອາໂຣນຂຶ້ນມາກັບເຈົ້າ, ແຕ່ຢ່າໃຫ້ພວກປະໂລຫິດ

ແລະປະຊາຊົນລ່ວງລ້າເຂດແດນທີ່ຈະຂຶ້ນມາເຖິງເຮົາ, ຫລືຈະໃຫ້ເຮົາປະຫານພວກເຂົາ."²⁵ດັ່ງນັ້ນໂມເຊກໍໄດ້ລົງໄປຫາປະຊາຊົນ ແລະ ໄດ້ບອກພວກເຂົາ.

20 ¹ພຣະເຈົ້າກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ:²"ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ,

ຄືໃຫ້ອອກຈາກເຮືອນທາດ.³ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃດຕໍ່ຫນ້າເຮົາ.

⁴ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຮູບແກະສະຫລັກໃດສຳລັບຕົນ ຫລືຮູບເຫມືອນຂອງສິ່ງໃດ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນຝ້າສະຫວັນເບື້ອງເທິງ, ຫລືໃນແຜ່ນດິນໂລກເບື້ອງລຸ່ມ,

ຫລືສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນ້ຳເບື້ອງລຸ່ມ.⁵ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຂາບໄຫວ້ພວກມັນ ຫລືນະມັດສະການພວກມັນ, ເພາະເຮົາ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ,

ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຫວັງແຫນ. ເຮົາລົງໂທດຄວາມຊົ່ວຂອງບັນພະບຸຣຸດໂດຍນຳການລົງໂທດຕົກທອດໄປເຖິງລູກຫລານ. ເຖິງສາມ ແລະ

ສີ່ເຊັ່ນຄົນຜູ້ທີ່ເຮົາກຽດຊັງ.⁶ແຕ່ເຮົາສຳແດງຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຜັນທະສັນຍາຕໍ່ຄົນນັບຜັນ ຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ ແລະຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ.

⁷ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງບໍ່ອອກພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄປໃນທາງທີ່ຜິດ,

ເພາະເຮົາຈະບໍ່ເອົາໂທດຄົນທີ່ໃຊ້ພຣະນາມຂອງເຮົາໄປໃນທາງທີ່ຜິດກໍບໍ່ໄດ້.

⁸ຈົ່ງລະນຶກເຖິງວັນສະບາໂຕ, ໃຫ້ຖືເປັນວັນບໍ່ອິສຸດຕໍ່ເຮົາ.⁹ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດວຽກທັງສິ້ນຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດຫົກວັນ.

¹⁰ແຕ່ໃນມື້ທີ່ເຈັດນັ້ນຖືເປັນສະບາໂຕແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ໃນມື້ນັ້ນພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດວຽກງານໃດໆ, ທັງພວກເຈົ້າ, ຫລືລູກຊາຍ, ຫລືລູກຍິງ, ຫລືທາດຊາຍ, ຫລືທາດຍິງ, ຫລືສັດລ້ຽງ, ຫລືຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສໃນປະຕູເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

¹¹ ເພາະໃນຫົກມື້ພຣະຢາເວໄດ້ສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກ, ທະເລ, ແລະທຸກສິ່ງໃນທີ່ເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະພັກຜ່ອນໃນມື້ທີ່ເຈັດ. ສະນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ອວຍພອນວັນສະບາໂຕ ແລະຖັງມື້ນັ້ນໃຫ້ເປັນວັນບໍ່ອີສຸດ.

¹² ຈິ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ບິດາ ແລະ ມານດາຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢືນຍາວເທິງແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ¹³ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຂ້າຄົນ. ¹⁴ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຜິດປະເພນີ.

¹⁵ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ລັກຊັບຈາກຜູ້ອື່ນ. ¹⁶ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເປັນພະຍານບໍ່ຈິງໃສ່ຮ້າຍເພື່ອນບ້ານ. ¹⁷ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ໂລບບ້ານເຮືອນຂອງເພື່ອນບ້ານ; ທາດຊາຍຂອງລາວ, ທາດຍິງຂອງລາວ, ງົວຂອງລາວ, ລວາຂອງລາວ, ຫລືສິ່ງໃດໆຊຶ່ງເປັນຂອງເພື່ອນບ້ານ."

¹⁸ ປະຊາຊົນທັງຫມົດເຫັນຟ້າແມບ ແລະໄດ້ຍິນສຽງຟ້າຮ້ອງ, ແລະໄດ້ຍິນສຽງແກ, ແລະໄດ້ເຫັນຄວັນຈາກພູ. ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນສິ່ງນີ້, ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານກົວຈົນຕົວສັ່ນ ແລະຍືນຢູ່ໄກໆ. ¹⁹ ພວກເຂົາຈຶ່ງກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈິ່ງບອກພວກເຮົາເຖິງ, ແລະພວກເຮົາຈະຟັງ; ແຕ່ຢ່າໃຫ້ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຮົາເລີຍ, ຫລືພວກເຮົາຈະຕາຍ." ²⁰ ໂມເຊກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເພື່ອທົດສອບເບິ່ງພວກເຈົ້າ ເພື່ອການໃຫ້ກຽດພຣະອົງຈະຢູ່ໃນພວກເຈົ້າ, ແລະເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດບາບ." ²¹ ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງໄດ້ຍືນຢູ່ໄກໆ, ແລະໂມເຊເຂົ້າໄປໃຫ້ຄວາມມືດຫນ້າ ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່.

²² ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ສິ່ງນີ້ແຫລະ ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງບອກຊາວອິສະຣາເອນຄື: 'ພວກເຈົ້າເອງໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າຈາກສະຫວັນ. ²³ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຮູບພະອິນໃດ ສຳລັບພວກເຈົ້າເອງມາທຽບກັບເຮົາ, ບໍ່ວ່າພະເຈົ້ານັ້ນເຮັດດ້ວຍເງິນ ຫລື ຄຳ. ²⁴ ພວກເຈົ້າຕ້ອງທຳແທນບູຊາທີ່ເຮັດດ້ວຍດິນສຳລັບເຮົາ. ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍບູຊາດ້ວຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງເຈົ້າ, ເຄື່ອງຖວາຍເພື່ອຄວາມສຳມັກຄີທັມ, ດ້ວຍແກະ, ແລະງົວ. ໃນທຸກບ່ອນທີ່ເຮົາຕ້ອງການໄດ້ຮັບກຽດຕາມຊື່ຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະມາຫາພວກເຈົ້າ ແລະອວຍພອນພວກເຈົ້າ. ²⁵ ຖ້າພວກເຈົ້າສ້າງແທນບູຊາດ້ວຍຫີນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ສ້າງດ້ວຍຫີນທີ່ຕິກແຕ່ງແລ້ວ. ເພາະຖ້າພວກເຈົ້າໃຊ້ເຄື່ອງມືຕິກແຕ່ງມັນ. ພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຫີນເປັນມົນທົນ. ²⁶ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເດີນຕາມຂັນໄດໂປຢັງແທນບູຊາຂອງເຮົາ; ເພື່ອບ້ອງກັນພວກເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ເຫັນຂອງລັບຂອງພວກເຈົ້າ.'"

21 ¹ ທ່ຳໄປມີເປັນກົດຕ່າງໆຊຶ່ງເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າເຂົ້າທັງຫລາຍຄື:

² ຖ້າເຈົ້າຊື້ທາດເຮັບເຮົາໄວ້ເປັນທາດ, ລາວຈະຈະຮັບໃຊ້ເຈົ້າຫົກປີ, ແລະໃນປີທີ່ເຈັດລາວຈະໄດ້ເປັນອິສະຣະໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍຄ່າໄຖ່.

³ ຖ້າລາວມາຄົນດຽວ, ລາວຈະເປັນອິສະຣະພຽງຄົນດຽວ; ຖ້າລາວແຕ່ງງານມານຳ, ແລ້ວເມຍຂອງລາວຕ້ອງເປັນອິສະຣະດ້ວຍ. ຖ້ານາຍຫາເມຍໃຫ້ລາວ ແລະນາງນັ້ນເກີດລູກຊາຍ ຫລືລູກສາວ, ເມຍແລະລູກຂອງນາງຈະເປັນຂອງນາຍ, ແລະລາວຈະຕ້ອງເປັນອິສະຣະພຽງຜູ້ດຽວ.

⁵ ແຕ່ຖ້າທາດນັ້ນເວົ້າມາຢ່າງຊັດເຈນວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຮັກນາຍ, ຮັກເມຍ, ແລະ ລູກຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຢາກອອກໄປເປັນອິສະຣະ." ⁶ ແລ້ວໃຫ້ນາຍນັ້ນພາທາດນັ້ນໄປເຝົ້າພຣະເຈົ້າ. ນາຍຕ້ອງພາລາວໄປທີ່ປະຕູ ຫລືເສົາປະຕູ, ແລະໃຫ້ນາຍເຈາະຫູຂອງລາວດ້ວຍເຫລັກຫມາດ. ແລ້ວລາວຈະຢູ່ຮັບໃຊ້ນາຍຕະຫລອດຊີວິດຂອງລາວ.

⁷ ຖ້າຊາຍໃດຂາຍລູກສາວເປັນທາດຍິງ, ນາງຈະບໍ່ໄດ້ເປັນອິສະຣະເຫມືອນທາດຊາຍ. ຖ້ານາງນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈນາຍ, ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ຮັບນາງໄວ້, ແລ້ວລາວຕ້ອງຍອມໃຫ້ນາງຖືກຊື້ຄືນ. ແຕ່ຊາຍນັ້ນບໍ່ມີສິດຂາຍນາງນັ້ນໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ. ລາວບໍ່ໄດ້ຮັບສິດເຊັ່ນນີ້, ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງສັດຊື່ຕໍ່ນາງ.

⁹ ຖ້ານາຍຍິງຍິງນັ້ນໃຫ້ເປັນເມຍຂອງລູກຊາຍຂອງຕົນ, ນາຍຕ້ອງປະຕິບັດກັບນາງເຫມືອນເປັນລູກສາວຂອງຕົນ. ¹⁰ ຖ້າລາວເອົາຍິງອື່ນອີກມາເປັນເມຍ, ລາວຕ້ອງບໍ່ລຸດຄ່າອາຫານ, ເສື້ອຜ້າ, ຫລືສິດທິແຕ່ງງານຂອງນາງ. ¹¹ ແຕ່ຖ້າລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດສາມຢ່າງນີ້ແກ່ນາງ. ແລ້ວນາງນັ້ນຈະໄປກໍ່ໄດ້ໂດຍເປັນອິສະຣະບໍ່ຕ້ອງເສຍຄ່າໄຖ່ໃດໆ.

¹² ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມຕີຄົນຫນຶ່ງແລ້ວເຂົ້າກໍ່ຕາຍ, ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຮັບເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍແນ່ນອນ. ¹³ ຖ້າຄົນນັ້ນເຮັດໄປໂດຍບໍ່ໄດ້ຕ້ອງໄວ້ລ່ວງຫນ້າ, ແຕ່ດ້ວຍອຸປັດເຫດ, ແລ້ວເຮົາຈະກຳຫນົດທີ່ແຕ່ງຫນຶ່ງໃຫ້ລາວສາມາດຫນີໄປໄດ້. ¹⁴ ຖ້າຜູ້ໃດເຈດຕະນາຂ້າເພື່ອນບ້ານ ແລະວາງແຜນຂ້າຄົນໂດຍເຈດຕະນາ, ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງນຳຕົວລາວ, ແມ່ນວ່າລາວຈະຢູ່ທີ່ແທນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອລົງໂທດເຂົາເຖິງຕາຍ.

¹⁵ ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ທຸບຕີບິດາ ຫລືມານດາຂອງຕົນ ຈະຖືກລົງໂທດເຖິງຄວາມຕາຍແນ່ນອນ. ¹⁶ ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມລັກພາຕົວຄົນໄປ ແລະຂາຍເຂົາ ຫລືພົບວ່າຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃນຄວາມຄອບຄອງຂອງເຂົາ, ຜູ້ລັກນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ¹⁷ ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ປ່ອຍດຳບິດາ ຫລືມານດາຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ.

¹⁸ ຖ້າຜູ້ຊາຍຕໍ່ສູ້ກັນ ແລະຝ່າຍຫນຶ່ງເອົາຫີນຂ້າງຫລືຊີກດ້ວຍກຳປັ້ນ, ແລະ ແຕ່ອີກຝ່າຍຫນຶ່ງບໍ່ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ແຕ່ບາດເຈັບຕ້ອງນອນພັກທີ່ໂງ່ຂອງລາວ; ¹⁹ ແລ້ວຖ້າລາວຫາຍດີ ແລະ ສາມາດຢ່າງໄດ້ໂດຍໃຊ້ໄມ້ຄ້ອນເທົາຂອງລາວ, ຜູ້ທີ່ນັ້ນຈະຕ້ອງເສຍຄ່າເສຍເວລາ; ຄ່າຮັກສາພະຍາບານທັງຫມົດຈົນລາວຫາຍດີເປັນປົກກະຕິ. ແຕ່ຄົນທີ່ເຮັດຮ້າຍນັ້ນຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດຖານຂ້າຄົນ.

²⁰ ຖ້າຜູ້ໃດທຸບຕີທາດຊາຍ ຫລືທາດຍິງຂອງຕົນດ້ວຍໄມ້, ແລະຖ້າທາດນັ້ນຕາຍເນື່ອງຈາກການຕີນັ້ນ, ແລ້ວຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ.

²¹ ຢ່າງໃດກໍ່ດີ, ຖ້າທາດນັ້ນມີຊີວິດຕໍ່ໄປພາຍໃນຫນຶ່ງຫລືສອງສອງມື້, ນາຍກໍ່ບໍ່ຕ້ອງຖືກລົງໂທດ, ເພາະລາວຕ້ອງທໍຣະມານໃຈຈາກສູນເສຍທາດນັ້ນ.

²² ຖ້າຜູ້ຊາຍຕີກັນ ແລະໄປເຮັດໃຫ້ຍິງຖືພາບາດເຈັບຈົນ ເຮັດໃຫ້ເດັກເກີດກ່ອນກໍ່ຫນົດ ຫລືຫລູລູກ, ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍ. ຄົນທີ່ທຳຮ້າຍນາງຈະຕ້ອງຖືກປັບໄຫມຕາມແຕ່ສາມຂອງຍິງນັ້ນຈະຮຽກຮ້ອງເອົາຈາກລາວ, ແລະ ລາວຕ້ອງຈ່າຍຕາມທີ່ຜູ້ພິພາກສາຕັດສິນ.

²³ ແຕ່ຫາກນາງໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ, ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ແທນດ້ວຍຊີວິດ. ²⁴ ຕາແທນຕາ, ແຂ້ວແທນແຂ້ວ, ມືແທນມື, ຕີນແທນຕີນ, ²⁵ ຮອຍໄຫມ້ແທນຮອຍໄຫມ້, ບາດແຜແທນບາດແຜ, ຫລືຮອຍຊ້າແທນຮອຍຊ້າ.

²⁶ ຖ້າຜູ້ໃດຕີທີ່ຕາຂອງທາດຊາຍ ຫລືທາດຍິງແລ້ວເຮັດໃຫ້ຕາບອດໄປ, ແລ້ວລາວຈະຕ້ອງປ່ອຍທາດຜູ້ນັ້ນໃຫ້ເປັນອິສະຣະ ເພື່ອໃຊ້ແທນດວງຕາຂອງທາດນັ້ນ. ²⁷ ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ແຂ້ວຂອງທາດຊາຍ ຫລື ທາດຍິງຫລຸດອອກໄປ, ລາວຕ້ອງປ່ອຍທາດຜູ້ນັ້ນເປັນອິສະຣະ ເພື່ອໃຊ້ແທນແຂ້ວ.

²⁸ ຖ້າງົວຂ້າຊາຍ ຫລືຍິງຄົນຫນຶ່ງເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ຈິ່ງເອົາຫີນຄ່ວາງງົວນັ້ນໃຫ້ຕາຍ ແລະຫ້າມກິນຊີນຂອງມັນ; ແຕ່ເຈົ້າຂອງງົວບໍ່ມີໂທດ.

²⁹ ແຕ່ຖ້າງົວມີນິໄສມັກຊົນຄົນມາກ່ອນ, ແລະມີຜູ້ມາເຕືອນໃຫ້ເຈົ້າຂອງງົວໃຫ້ຮູ້ແລ້ວ, ແຕ່ເຈົ້າຂອງບໍ່ໄດ້ກັກຂັງມັນໄວ້, ແລະມັນໄດ້ຊົນຄົນຕາຍໄປບໍ່ວ່າຊາຍຫລືຍິງ, ກໍ່ໃຫ້ເອົາຫີນຂ້ວາງງົວນັ້ນເສຍໃຫ້ຕາຍ, ແລະໃຫ້ລົງໂທດເຈົ້າຂອງງົວໃຫ້ເຖິງຕາຍດ້ວຍ.

³⁰ ຖ້າຈະຮຽກຮ້ອງເອົາຄ່າໄຖ່ຊີວິດຂອງລາວ, ລາວຕ້ອງເສຍຄ່າໄຖ່ຕາມຈຳນວນທີ່ເຂົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຈ່າຍ.

³¹ ຫາກງົວນັ້ນຊົນລູກຊາຍ ຫລືລູກສາວ, ເຈົ້າຂອງງົວຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລາວປະຕິບັດ. ³² ຖ້າງົວນັ້ນຊົນທາດຊາຍ ຫລືທາດຍິງຂອງຜູ້ໃດ, ເຈົ້າຂອງງົວຕ້ອງໃຫ້ເງິນສາມສິບເຊເຊ, ແລະຕ້ອງເອົາຫີນຄ່ວາງງົວນັ້ນໃຫ້ຕາຍ.

³³ຖ້າຜູ້ໃດເປີດນ້ຳສ້າງ, ຫລືຊຸດນ້ຳສ້າງ ແລະບໍ່ໄດ້ອັດມັນໄວ້, ແລະມີງົວຫລືລວາຕົກລົງໄປໃນນ້ຳສ້າງນັ້ນ, ເຈົ້າຂອງນ້ຳສ້າງຕ້ອງຈ່າຍຄ່າເສຍຫາຍ.
³⁴ລາວຕ້ອງຈ່າຍແທນຄົນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງສັດ, ແລະສັດທີ່ຕາຍມັນຈະຕົກເປັນຂອງເຈົ້າຂອງນ້ຳສ້າງ.
³⁵ຖ້າງົວຂອງຜູ້ໃດທຳຮ້າຍງົວຂອງຜູ້ອື່ນຕາຍ. ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຂາຍງົວທີ່ເປັນນັ້ນ ແລະແບ່ງເງິນກັນ, ແລະແບ່ງງົວທີ່ຕາຍມັນໃຫ້ເທົ່າກັນ.
³⁶ແຕ່ຖ້າຮູ້ແລ້ວວ່າງົວມີນິດໃສມັກຊົນຄົນອື່ນມາກ່ອນ, ແລະເຈົ້າຂອງບໍ່ໄດ້ກັກຂັງໄວ້, ເຈົ້າຂອງຕ້ອງໃຊ້ງົວແທນຄົນງົວ, ແລະງົວທີ່ຕາຍກໍຈະຕົກເປັນຂອງເຈົ້າຂອງສັດເອງ.

22

¹ຖ້າຜູ້ໃດລັກງົວ ຫລືແກະໄປ ແລະ ຂ້າຫລືຂາຍ, ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງໃຊ້ແທນງົວຫ້າໂຕຕໍ່ງົວຫນຶ່ງໂຕ, ແລະ ແກະສີໂຕຕໍ່ແກະຫນຶ່ງໂຕ.
²ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນຄົນຂີລັກກຳລັງເຂົ້າມາ, ແລະ ຖ້າລາວໄດ້ຕິຄົນຂີລັກນັ້ນຈົນຕາຍ, ໃນກໍລະນີນັ້ນກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນຖານຂ້າຄົນໃນຄະດີຂອງລາວ.
³ແຕ່ຖ້າຕາເວັນຂຶ້ນແລ້ວກ່ອນທີ່ລາວບຸກລູກເຂົ້າມາ, ຄວາມຜິດຖານຂ້າຄົນຈະຕົກແກ່ຜູ້ຂ້າລາວນັ້ນ. ຄົນຂີລັກຕ້ອງໃຊ້ແທນຄົນ, ຖ້າລາວບໍ່ມີອັນໃດຈະໃຊ້ໃຫ້. ແລ້ວລາວຕ້ອງຂາຍຕົນເອງເພື່ອໃຊ້ແທນສິ່ງທີ່ລາວລັກໄປ.⁴ຖ້າຝົບສັດທີ່ລັກໄປນັ້ນຍັງເປັນຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງລາວ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນງົວ, ຫລືສີ, ຫລືແກະ, ລາວຕ້ອງຈ່າຍຄົນສອງເທົ່າ.
⁵ຖ້າຜູ້ໃດປ່ອຍຝູງສັດຂອງຕົນໄປກິນຫຍ້າໃນທົ່ງຫຍ້າ ຫລືໃນສວນອະນຸ່ນ ແລະປ່ອຍໃຫ້ສັດຫລົງ, ແລະເຂົາໄປກິນຫຍ້າໃນທົ່ງນາຂອງອີກຄົນຫນຶ່ງ, ລາວຕ້ອງໃຊ້ແທນດ້ວຍຝົດຜົນສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຈາກທົ່ງນາ ແລະ ຈາກສ່ວນຂອງລາວເອງ.
⁶ຖ້າໄຟລຸກ ແລະ ລາມໄປຕິດຝຸ່ມຫນາມຈົນເຖິງກອງເຂົ້າ, ຫລືເຂົ້າທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກ່ຽວ, ຫລືລາມໄປໃນທົ່ງນາຈົນເສຍຫມົດ, ຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ຈຸດໄຟຕ້ອງໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍທັງຫມົດ.
⁷ຖ້າຜູ້ໃດຝາກເງິນ ຫລື ສິ່ງຂອງໄວ້ກັບເພື່ອນບ້ານເພື່ອໃຫ້ລາວໃຫ້ດູແລ, ແລະຖ້າສິ່ງຂອງນັ້ນຖືກລັກໄປຈາກເຮືອນຂອງຜູ້ນັ້ນ, ຖ້າຈັບຄົນຂີລັກໄດ້ ຄົນຂີລັກນັ້ນຕ້ອງໃຊ້ແທນສອງເທົ່າ.⁸ແຕ່ຖ້າຫາກຈັບຄົນຂີລັກບໍ່ໄດ້ ກໍໃຫ້ເຈົ້າຂອງເຮືອນມາຝົບກັບຜູ້ພິພາກສາ ເພື່ອຮັບການພິຈາລະນາແມ່ນລາວເອງ ຫລືບໍ່ທີ່ລັກສົມບັດຂອງເພື່ອນບ້ານ.⁹ໃນຄະດີຮ້ອງຟ້ອງທຸກຢ່າງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເລື່ອງງົວ, ສີ, ແກະ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ຫລືເລື່ອງສິ່ງຂອງໃດໆທີ່ຕາຍໄປ ຊຶ່ງບາງຄົນຮ້າງວ່າ, "ສິ່ງນີ້ເປັນຂອງຂ້ອຍ." ໃຫ້ທັງສອງຝ່າຍນຳກໍລະນີຂອງເລື່ອງນັ້ນ ໄປຝົບຜູ້ພິພາກສາ. ຜູ້ໃດທີ່ຜູ້ພິພາກສາພິຈາລະນາຜິດ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໃຊ້ແທນເປັນສອງເທົ່າແກ່ເພື່ອນບ້ານຂອງລາວ.
¹⁰ຖ້າຜູ້ໃດຝາກລໍ, ງົວ, ແກະ, ຫລືສັດໃດໆ ໄວ້ກັບເພື່ອນບ້ານຂອງລາວ, ແລະຖ້າສັດຕາຍ ຫລື ເຈັບຫລືຖືກຕ້ອນເອົາໄປໂດຍບໍ່ມີໃຜເຫັນ.
¹¹ຕ້ອງໃຫ້ທັງສອງຄົນນັ້ນສາບານຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, ຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດໄດ້ເອົາຊັບສິນຂອງເພື່ອນບ້ານໄວ້ໃນມືຂອງລາວ ຫລືບໍ່.
ແລ້ວເຈົ້າຂອງນັ້ນຈະຕ້ອງຍອມຮັບ, ຜູ້ຮັບຝາກນັ້ນບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຊົດເຊີຍ.¹²ແຕ່ຖ້າສິ່ງຂອງຖືກລັກໄປຈາກລາວ, ອີກຝ່າຍຫນຶ່ງຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຊົດເຊີຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງ.¹³ຖ້າສັດນັ້ນຖືກຕັດເປັນຕ່ອນໆ, ໃຫ້ອີກຄົນນຳຊາກມາໃຫ້ກວດເບິ່ງເປັນຫລັກຖານ. ລາວບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຊົດເຊີຍສຳລັບສັດທີ່ຖືກຕັດເປັນຕ່ອນໆນັ້ນ.
¹⁴ຖ້າຜູ້ໃດຢືມສັດຈາກເພື່ອນບ້ານ, ແລະແລ້ວມັນເກີດເຈັບ ຫລືຕາຍໃນລະຫວ່າງທີ່ເຈົ້າຂອງບໍ່ຢູ່, ອີກຄົນຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຊົດເຊີຍເຕັມຕາມຈຳນວນ.
¹⁵ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຂອງຢູ່ນຳ, ອີກຄົນບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຊົດເຊີຍ; ຖ້າເປັນສັດເຂົ້າ, ໃຫ້ຈ່າຍແຕ່ຄ່າເຂົ້າເທົ່ານັ້ນ.
¹⁶ຖ້າຜູ້ໃດຫລອກລວງສາວປອດທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຫມັ້ນຫມາຍ, ແລະຖ້າລາວນອນກັບນາງນັ້ນ. ລາວຕ້ອງຮັບນາງມາເປັນເມຍຂອງລາວ ໂດຍຈ່າຍເງິນຄ່າສິນສອດຕາມທີ່ຮຽກຮ້ອງ.¹⁷ຖ້າພໍ່ຂອງນາງບໍ່ຍອມຢືນຢານໃຫ້ລາວຢ່າງເດັດຂາດ, ລາວກໍຕ້ອງເສຍເງິນເທົ່າສິນສອດຕາມທຳນຽມສູ່ຂໍສາວປອດນັ້ນ.
¹⁸ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ນັກເວດມົນມີຊີວິດຢູ່.¹⁹ຜູ້ໃດຮ່ວມສົມສູ່ກັບສັດຈະຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍ.
²⁰ຜູ້ໃດກໍຕາມບູຊາແດ່ພະໃດໆນອກຈາກພຣະຢາເວ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກທຳລາຍຢ່າງຫມົດສິນ.²¹ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຄົນຕ່າງໆ ຫລືຂົ່ມເຫັງເຂົາ. ເພາະພວກເຈົ້າກໍເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງໆດ້ວຍໃນແຜ່ນດິນອີ່ຫລີຍ.
²²ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຂົ່ມເຫັງຢູ່ຫມ້າຍ ຫລື ລູກກຳຜ້າພໍ່.²³ຖ້າພວກເຈົ້າຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາ, ແລະຖ້າພວກເຂົາຮ້ອງຫາເຮົາ, ເຮົາຈະຟັງຄຳຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ.²⁴ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນ, ແລະເຮົາຈະປະຫານພວກເຈົ້າດ້ວຍດາຍ; ເມຍຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຫມ້າຍ, ແລະລູກຂອງພວກເຈົ້າຈະກຳຜ້າພໍ່.
²⁵ຖ້າພວກເຈົ້າໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຄົນໃດທີ່ເປັນຄົນຈົນທຳມະກາງພວກເຈົ້າຍືມເງິນໄປ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືວ່າຕົນເປັນເຈົ້າຫນຶ່ງ ຫລືທຳມະເອົາດອກເບ້ຍຈາກລາວ.²⁶ຖ້າພວກເຈົ້າຍືດເສື້ອຄຸມຂອງເພື່ອນບ້ານໄວ້ເປັນຂອງຄ້າປະກັນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຄືນຂອງນັ້ນໃຫ້ລາວກ່ອນຕາເວັນຕົກດິນ,²⁷ເພາະສິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງດຽວສຳລັບຄຸມ; ເສື້ອຜ້ານັ້ນກໍສຳລັບຄຸມຮ່າງກາຍຂອງລາວ. ລາວຈະໃຊ້ອັນໃດຫມົດນອນ? ເມື່ອລາວຮ້ອງທຸກຕໍ່ເຮົາ, ເຮົາຈະຟັງລາວ, ເພາະເຮົາມີໃຈເມດຕາ.
²⁸ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫມິນປະຫມາດເຮົາ, ພຣະເຈົ້າ, ຫລືສາບແຊ່ງຜູ້ປົກຄອງປະຊາຊົນຂອງພວກເຈົ້າ.
²⁹ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຊັກຊ້າທີ່ຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ຈາກການເກັບກ່ຽວຂອງເຈົ້າ ຫລືຈາກອ່າງຢຽບອະນຸ່ນຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍລູກຊາຍກົກຂອງເຈົ້າແກ່ເຮົາ.³⁰ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍລູກຫົວປີຂອງງົວ ແລະແກະຂອງເຈົ້າ. ໃຫ້ລູກມັນຢູ່ກັບແມ່ເຈັດມື້, ແຕ່ພໍເຖິງມື້ທີແປດຕ້ອງເອົາມາຖວາຍແກ່ເຮົາ.³¹ພວກເຈົ້າເປັນປະຊາຊົນທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດສຳລັບເຮົາ. ສະນັ້ນພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນຊີ້ນສັດທີ່ຖືກກັດຕາຍໃນທົ່ງນາ. ແຕ່, ພວກເຈົ້າຈົງໂຍນຊາກນັ້ນໃຫ້ຫມາກິນ.

23

¹ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ການລາຍງານກ່ຽວກັບຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງ. ຈົ່ງຢ່າຮ່ວມກັບຄົນຊົ່ວໂດຍເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ.
²ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຊົດຕາມຢ່າງຄົນສ່ວນຫລາຍ, ຫລືບໍ່ເປັນພະຍານໂດຍລຳອຽງເຂົ້າຂ້າງຄົນສ່ວນຫລາຍ ເພາະຈະເຮັດໃຫ້ເສຍຄວາມຍຸຕິທັມໄປ.
³ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຕ້ອງເຂົ້າຂ້າງຄົນຈົນໃນຄະດີຂອງລາວ.
⁴ຖ້າພວກເຈົ້າພົບງົວ ຫລືສີຂອງສັດຕູຫລົງມາ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງພາໄປສົ່ງຄືນລາວ.⁵ຖ້າພວກເຈົ້າເຫັນສ່ວນຂອງຜູ້ທີ່ກຽດຊັງເຈົ້າລົມລົງ ເພາະຂົນເຄື່ອງຫນັກ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເມີນເສີຍຄົນນັ້ນ. ພວກເຈົ້າຈົ່ງຊ່ວຍລາວກັບສ່ວນຂອງລາວ.
⁶ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ບິດເບືອນຄວາມຍຸຕິທັມ ຫລືຄົນຈົນຄວນໄດ້ຮັບໃນຄະດີຂອງລາວ.⁷ຢ່າຮ່ວມກັບຄົນອື່ນໃນການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ, ແລະ ຢ່າປະຫານຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດ ຫລື ຄົນຊອບທັມ, ເພາະເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍຄົນເຮັດຊົດຢ່າງນັ້ນ.⁸ຫ້າມຮັບສິນບິນ, ເພາະສິນບິນເຮັດໃຫ້ຄົນຕາດີ ກາຍເປັນຄົນຕາບອດ,

ແລະເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄ່າຂອງຄົນສັດຊີບິດເບືອນໄປ.⁹ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຂົມເຫັງຄົນຕ່າງດ້າວ, ເພາະພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຊີວິດຄົນຕ່າງດ້າວແລ້ວ, ເມື່ອພວກເຈົ້າກໍ່ເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນແຜ່ນດິນອີຢິບມາກ່ອນ.

¹⁰ ຕະຫລອດຫົກປີພວກເຈົ້າຈະຫວ່ານພືດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະເກັບກ່ຽວຜົນຂອງມັນ.¹¹ ແຕ່ປີທີ່ເຈັດນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະງົດໄຖ ແລະປ່ອຍທຶນງາໃຫ້ວ່າງໄວ້, ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນທ່າມກາງພວກເຈົ້າໄດ້ເກັບກິນ, ສ່ວນທີ່ພວກເຂົາເຫລືອໄວ້ນັ້ນກໍ່ໃຫ້ສັດປ່າກິນ.

ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນກັບສ່ວນອື່ນ ແລະສ່ວນຫມາກກອກເຫດດ້ວຍ.

¹² ໃນລະຫວ່າງຫົກວັນພວກເຈົ້າຈະເຮັດວຽກຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ໃນວັນທີ່ເຈັດນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈົງຢຸດພັກ. ຈົ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອຈົ່ງ ແລະລໍຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ພັກ, ແລະລູກຊາຍທາດຍິງຂອງພວກເຈົ້າ ກັບຄືນຕ່າງດ້າວຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ໃຫ້ສິດຊົນດ້ວຍ.¹³ ຈົ່ງຕັ້ງໃຈປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງພວກເຈົ້ານັ້ນ.

ຢ່າອອກຊີ້ພະອື່ນໆ, ຫລືຢ່າກ່າວຊື່ຂອງພະເຫລົ່ານັ້ນ ໃຫ້ໄດ້ຍິນຈາກປາກຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁴ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເດີນທາງໄປສະຫລອງເທສະການຖວາຍໃຫ້ເຮົາປິລະສາມເທື່ອ.¹⁵ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືເທສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ.

ຕາມທີ່ເຮົາສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້, ພວກເຈົ້າຈະກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ ເປັນເວລາເຈັດມື້. ເພາະໃນເວລານັ້ນ

ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າມາປາກົດຕົວຕໍ່ຫນ້າເຮົາໃນເດືອນຂອງອາບິບ, ຊຶ່ງແມ່ນໄດ້ກ່າວຫນີໄວ້. ໃນເດືອນນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ອອກມາຈາກອີຢິບ.

ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ມາເຝົ້າເຮົາມື້ເປົ່າ.

¹⁶ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືເທສະການລ້ຽງສະຫລອງການເກັບກ່ຽວ, ພືດຜົນທຳອິດທີ່ເກີດຈາກແຮງງານຂອງພວກເຈົ້າ ເມື່ອພວກເຂົາຫວ່ານພືດລົງໃນນາ.

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືເທສະການສະຫລອງພືດຜົນປາຍປີ, ເມື່ອພວກເຈົ້າເກັບພືດຜົນຈາກທຶນງາແລ້ວ.¹⁷ ຊາຍທຸກຄົນຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະຢາເວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປິລະສາມເທື່ອ.

¹⁸ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຍອມຖວາຍເລືອດຈາກເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຮັດຖວາຍໃຫ້ແກ່ເຮົາ ພ້ອມກັບເຂົ້າຫນົມໃສ່ເຊືອແປ້ງ.

ໄຂມັນຈາກເຄື່ອງຖວາຍບູຊາໃນເທສະການລ້ຽງຂອງເຮົາ ຈະຕ້ອງບໍ່ເຫລືອຄ່າງຄົນຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ.

¹⁹ ພວກເຈົ້າຕ້ອງນຳສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງພືດຜົນທຳອິດຈາກດິນຂອງພວກເຈົ້າມາຢັ້ງພຣະວິຫານຂອງເຮົາ,

ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຕື່ມລູກແບ້ດ້ວຍນົມຂອງແມ່ຂອງມັນ.

²⁰ ເຮົາຈະໃຊ້ເທວະດາຂອງເຮົານຳຫນ້າພວກເຈົ້າເພື່ອຄຸ້ມຄອງພວກເຈົ້າຕາມທາງ, ແລະນຳພວກເຈົ້າໄປເຖິງບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ຕຽມໄວ້.²¹ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ແລະເຊືອຟັງລາວ. ເພາະລາວຈະບໍ່ຍົກໂທດ, ໃນຄວາມຜິດຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ, ດ້ວຍລາວໄດ້ເຮັດໃນນາມຂອງເຮົາ.

²² ຖ້າພວກເຈົ້າເຊືອຟັງສຽງຂອງລາວແທ້ໆ ແລະເຮັດຕາມທຸກໆສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາຈະເປັນສັດຕູຕໍ່ພວກສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ ແລະເປັນຄູ່ຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ເປັນຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງພວກເຈົ້າ.

²³ ເທວະດາຂອງເຮົາຈະໄປຂ້າງຫນ້າພວກເຈົ້າ ແລະ ນຳພວກເຈົ້າໄປເຖິງຊາວອະໂມຣິດ, ຊາວອິດຕິ, ຊາວເປຣິຊີ, ຊາວການາອານ, ຊາວອີວີ,

ແລະຊາວເຢບູດ. ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເສຍ.²⁴ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຂາບໄຫວ້, ນະມັດສະການບັນດາພະຂອງພວກເຂົາ,

ຫລືເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງທຳລາຍຮູບເຄົາຣົບຂອງພວກເຂົາ ແລະທຸບເສົາສັກສິດໃຫ້ແຕ່ລກລະອຽດ.

²⁵ ພວກເຈົ້າຕ້ອງນະມັດສະການພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງຈະອວຍພອນແກ່ອາຫານ ແລະນ້ຳຂອງພວກເຈົ້າ.

ເຮົາຈະເອົາຄວາມເຈັບປ່ວຍອອກໄປຈາກທ່າມກາງພວກເຈົ້າ.

²⁶ ຈະບໍ່ມີຜູ້ຢັ້ງເປັນຫມັ້ນ ຫລື ຫລູກໃນດິນແດນຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າມີອາຍຸຍືນ.²⁷ ເຮົາຈະສົ່ງຄວາມຢ້ານໃນຕົວເຮົາ

ຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຂົາໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງໃສ່ກໍ່ຕາມທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະປະຫານຊາວເມືອງທັງຫມົດທີ່ພວກເຈົ້າໄປຜະເຊີນຫນ້ານັ້ນ.

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສັດຕູທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າຫັນຫລັງຫມົດພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຢ້ານ.²⁸ ເຮົາຈະສົ່ງຝຸ່ງແຖນຍັກກໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ ເພື່ອຂັບໄລ່ຊາວອີວີ,

ຊາວການາອານ, ແລະຊາວອິດຕິ ໄປໃຫ້ຝົນຫນ້າພວກເຈົ້າ.²⁹ ເຮົາຈະບໍ່ໄລ່ພວກເຂົາໄປໃຫ້ຝົນຫນ້າພວກເຈົ້າໃນປີດຽວ, ຫລືແຜ່ນດິນຈະຮົກຮ້າງໃຫ້,

ແລະສັດປ່າຈະຫລາຍເກີນໄປສຳລັບພວກເຈົ້າ.

³⁰ ແຕ່ເຮົາຈະຄ່ອຍໆ, ໄລ່ພວກເຂົາໄປໃຫ້ຝົນຫນ້າພວກເຈົ້າ ຈົນພວກເຈົ້າທະວີຈຳນວນຫລາຍ ແລະຄອບຄອງດິນແດນນັ້ນເປັນກຳມະສິດ.

³¹ ເຮົາຈະກຳຫນົດເຂດແດນຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ຕັ້ງແຕ່ທະເລຕີນກົກ ເຖິງທະເລຂອງຄົນຟິລິດຕິນ, ແລະຕັ້ງແຕ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳເອຟາຣັດ.

ເຮົາຈະໃຫ້ຊັຍຊະນະແກ່ພວກເຈົ້າເຫນືອຜູ້ອາໄສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ພວກເຈົ້າຈະຂັບໄລ່ອອກໄປໃຫ້ຝົນຫນ້າພວກເຈົ້າ.

³² ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຜົນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ ຫລືກັບບັນດາພະຂອງພວກເຂົາ.³³ ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ອາໄສໃນດິນແດນຂອງພວກເຈົ້າ,

ຫລືພວກເຂົາຈະຊັກຊຸງພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ເຮົາ. ຖ້າພວກເຈົ້ານະມັດສະການພະຂອງພວກເຂົາ,

ການເຮັດເຊັ່ນນີ້ຈະເປັນບ່ວງແຮ້ວຕັກຈັບພວກເຈົ້າ."

24 ¹ ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງຂຶ້ນມາເຝົ້າເຮົາ—ເຈົ້າ, ອາໂຣນ, ນາດາບ, ອາບິຮູ ແລະ ພວກຜູ້ອາວຸໂສຂອງອິສະຣາເອນເຈັດສິບຄົນ, ແລະ ນະມັດສະການເຮົາຢູ່ໂກຮູ.² ໂມເຊຜູ້ດຽວໃຫ້ເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ. ສ່ວນຄົນອື່ນຕ້ອງບໍ່ມາໃກ້ ແລະຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ປະຊາຊົນຂຶ້ນມາກັບເຂົາ."

³ ໂມເຊຈຶ່ງໄປ ແລະບອກໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫມົດຮູ້ວ່າ ຖ້ອຍຄ່າ ແລະຄ່າສັ່ງທັງສິນຂອງພຣະຢາເວ. ປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍ່ຕອບເປັນສຽງດຽວກັນວ່າ,

"ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມຖ້ອຍຄ່າຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້."⁴ ແລ້ວໂມເຊໄດ້ຂຽນທຸກໆຖ້ອຍຄ່າຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ. ໃນຕອນເຊົ້າມືດ,

ໂມເຊໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາຂຶ້ນທີ່ເທິງພູ ແລະຕັ້ງເສົາຫົນຂຶ້ນສືບສອງຕີນ, ເພື່ອວ່າຫົນເຫລົ່ານັ້ນຈະແທນຈຳນວນສືບສອງເພົາຂອງອິສະຣາເອນ.

⁵ ລາວສົ່ງພວກຊາຍຫນຸ່ມບາງຄົນຂອງຊາວອິສະຣາເອນ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທີ່ມີ ດ້ວຍຈົ່ງແດ່ພຣະຢາເວ.

⁶ ໂມເຊເອົາເລືອດຈົ່ງມາເຄິ່ງຫນຶ່ງ ແລະໃສ່ໄວ້ໃນຊາມຫລາຍຫນ່ວຍ; ລາວໄດ້ພິມເລືອດເຄິ່ງນັ້ນທີ່ແຜ່ນບູຊາ.

⁷ ລາວໄດ້ເອົາຫນຶ່ງສີໝໍ້ທະສັນຍາມາ ແລະອ່ານໃຫ້ປະຊາຊົນຟັງດ້ວຍສຽງດັງ. ພວກເຂົາກ່າວວ່າ,

"ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມທຸກໆຖ້ອຍຄ່າຂອງພຣະຢາເວທີ່ໄດ້ກ່າວອອກນັ້ນ. ພວກເຮົາຈະເຊືອຟັງ.⁸ ແລ້ວໂມເຊກໍ່ໄດ້ເອົາເລືອດ ແລະປະພິມປະຊາຊົນ.

ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ນີ້ເປັນເລືອດແຫ່ງຜົນທະສັນຍາ ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດກັບພວກທ່ານພວກເຈົ້າໂດຍການໃຫ້ສັນຍານີ້

ແກ່ພວກເຈົ້າດ້ວຍຖ້ອຍຄ່າທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້."

⁹ ແລ້ວໂມເຊ, ອາໂຣນ, ນາດາບ, ອາບິຮູ ແລະພວກຜູ້ອາວຸໂສຂອງອິສະຣາເອນເຈັດສິບຄົນກໍ່ຂຶ້ນໄປເທິງພູ.¹⁰ ພວກເຂົາເຫັນພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ.

ພື້ນທີ່ຮອງຕີນເປັນເຫມືອນທາງຢ່າງທີ່ເຮັດຈາກເບີງຄືແກ້ວໄມ້ຫຼຸນ, ສຸກໃສ່ເຫມືອນທ້ອງຟ້າເອງເລີຍ.¹¹ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລົງໂທດ

ເພາະຄວາມໂກດຕໍ່ບັນດາຜູ້ນຳຂອງອິສະຣາເອນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ, ແລະພວກເຂົາກິນ ແລະດື່ມ.

¹² ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາເຮົາເທິງພູ ແລະຄອຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເຮົາຈະໃຫ້ແຜ່ນຫີນ ແລະກົດຫມາຍ ແລະພຣະບັນຍັດ

ຂຶ້ນເຮົາໄດ້ຈາລຶກໄວ້, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ສອນພວກເຂົາ."¹³ ຕັ້ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັບໂຢຊວຍຜູ້ຊ່ວຍຂອງລາວ ແລະ ຂຶ້ນໄປເທິງພູຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບບັນດາຜູ້ອາດູໄສວ່າ, "ຈົ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະຄອຍຖ້າຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະກັບມາຫາພວກທ່ານ. ອາໂຣນ ແລະ ຮູເຣ ກໍຢູ່ກັບພວກເຮົາ. ຖ້າໃຜມີຄະດີຫຍັງ, ກໍຈົ່ງໄປຫາພວກເຂົາເຖິນ."¹⁵ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງຂຶ້ນເທິງພູ, ແລະ ເມກກໍປົກຄຸມລາວໄວ້.

¹⁶ສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວຢູ່ເທິງພູຊິນາຍ, ແລະ ເມກນັ້ນກໍປົກຄຸມພູຢູ່ຫົກມື. ໃນມື້ທີ່ເຈັດພຣະອົງຊົງເອີ້ນໂມເຊຈາກເມກ.

¹⁷ພຣະລັກສະນະແຫ່ງສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວ ເຫມືອນແປວໄຟທີ່ໄຫມ້ຢູ່ເທິງຈອມພູ ໃນສາຍຕາຂອງຊາວອິສະຣາເອນ.¹⁸ໂມເຊເຂົ້າໄປໃນເມກນັ້ນ ແລະຂຶ້ນໄປເທິງພູ. ລາວຢູ່ເທິງພູນັ້ນສິບສິບມື້ ແລະ ສິບຄືນ.

25 ¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,²ຈົ່ງບອກຊາວອິສະຣາເອນໃຫ້ນຳເຄື່ອງຖວາຍມາໃຫ້ເຮົາຈາກທຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີແຮງຈູງໃຈເຮັດດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ.

ເຮົາຕ້ອງຮັບຂອງທີ່ທຸກຄົນນຳມາຖວາຍໃຫ້ເຮົາ.

³ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນເຄື່ອງຖວາຍທີ່ເຮົາຕ້ອງຮັບຈາກພວກເຂົາ: ຄຳ, ເງິນ, ແລະທອງແດງ;⁴ດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະຜ້າເລນິນເນືອລະອຽດ; ແລະຂົນແບ້;

⁵ແລະຫນັງງົວທະເລ; ໄມ້ກະຖິນເທດ; ນ້ຳມັນໄຟຕະກຽງໃນສະຖານນະມັດສະການ; ເຄື່ອງເທດສຳລັບນ້ຳມັນເພື່ອໃຊ້ໃນການເຈີມ

ແລະສຳລັບເຄື່ອງຫອມ;⁷ພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ ແລະພອຍອິນໆສຳລັບຝັງໃນເອໂຟດແລະແຜ່ນຮອງເອິກ.

⁸ແລ້ວໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງສະຖານນະມັດສະການໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ.

⁹ເຮົາຕ້ອງເຮັດມັນໃຫ້ຕິດຕາມແບບທີ່ເຮົາຈະສຳແດງແກ່ເຮົາສຳລັບຕໍ່ເຕັ້ນ ແລະ ອຸປະກອນທຸກຢ່າງ.

¹⁰ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຮັດຕົ້ນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ. ຂະໜາດຍາວສອງສອກເຄິງ; ກວ້າງຫນຶ່ງສອກເຄິງ ແລະ ສູງຫນຶ່ງສອກເຄິງ;¹¹ເຮົາຕ້ອງຫຸ້ມຫັງຂ້າງໃນ ແລະຂ້າງນອກດ້ວຍຄຳບໍ່ອິສຸດ, ແລະເຮົາຕ້ອງເຮັດເປັນຂອບອ້ອມຮອບນອກດ້ວຍຄຳໂດຍຮອບດ້ານເທິງ.

¹²ເຮົາຕ້ອງຫລໍ່ຫຼາກທອງຄຳ, ແລະຕິດໄວ້ທີ່ຂາຕົ້ນຫນ້າສີດ້ານ, ອີກສອງໂດຍສອງຫຼຸ່ມທາງດ້ານຫນຶ່ງ, ອີກສອງຫຼຸ່ມທາງດ້ານຫນຶ່ງ.

¹³ເຮົາຕ້ອງເຮັດໄມ້ຄານຫາມສອງອັນຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳ.¹⁴ເຮົາຕ້ອງສອດຄານຫາມໃສ່ຫຸ້ມສອງດ້ານ,

ເພື່ອໃຊ້ສຳລັບຫາມຕົ້ນນັ້ນ.

¹⁵ຄານນັ້ນຈະຕ້ອງສອດຢູ່ໃນຫຼຸຂອງຕົ້ນ; ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ເອົາຄານນັ້ນອອກຈາກຫຼຸ.

¹⁶ເຮົາຕ້ອງໃສ່ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຮົາໄວ້ໃນຕົ້ນພັນທະສັນຍາຂອງຂໍ້ຄຳສັ່ງ.¹⁷ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດຟາຕົ້ນໄຖ່ບາບ ຈາກທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ.

ຂະໜາດຍາວສອງສອກເຄິງ, ແລະກວ້າງຫນຶ່ງສອກເຄິງ.¹⁸ເຮົາຕ້ອງເຮັດຮູບເຄຣູບສອງອົງດ້ວຍທອງຄຳຕິຂຶ້ນຮູບດ້ວຍຄ້ອນ

ທີ່ປາຍທັງສອງດ້ານຂອງຟາຕົ້ນໄຖ່ບາບ.

¹⁹ເຄຣູບທີ່ຫນຶ່ງໄວ້ອີກດ້ານຫນຶ່ງຂອງຟາຕົ້ນໄຖ່ບາບ, ແລະອີກອົງຫນຶ່ງໄວ້ບ່ອນອີກດ້ານຫນຶ່ງ ທັງສອງອົງນີ້ຕ້ອງຕິຂຶ້ນຮູບ

ເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບຟາຕົ້ນໄຖ່ບາບ.²⁰ເຄຣູບຕ້ອງກາງປົກອອກ ແລະເຮັດໃຫ້ເກີດເງົາປົກຄຸມເທິງຟາກັບພວກເຂົາ. ຟາຕົ້ນໄຖ່ບາບ

ເຄຣູບຕ້ອງຫັນຫນ້າເຂົ້າຫາກັນ ແລະເບິ່ງມາຍິ່ງທາງກາງຟາຕົ້ນໄຖ່ບາບ.²¹ເຮົາຕ້ອງວາງຟາຕົ້ນໄຖ່ບາບນີ້ໄວ້ເທິງຕົ້ນພັນທະສັນຍາ,

ແລະເຮົາຕ້ອງໃສ່ສິ່ງຊຶ່ງເຮົາຈະໃຫ້ເຮົາໄວ້ໃນຕົ້ນພັນທະສັນຍາແຫ່ງຄຳສັ່ງ.

²²ເຮົາຈະຢູ່ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າເຝົ້າ ແລະຈະສົນທະນາກັບເຮົາຈາກພຣະທີ່ນັ້ນກະຣຸນາລະຫວ່າງກາງເຄຣູບທັງສອງ. ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງຕົ້ນພຣະບັນຍັດ ເຮົາຈະສົນທະນາກັບເຮົາທຸກເລື້ອງ ຊຶ່ງເຮົາຈະສັ່ງເຮົາໃຫ້ປະກາດແກ່ຊົນຊາດ ອິສະຣາເອນ.

²³ເຮົາຕ້ອງເຮັດໂຕະຫນ່ວຍຫນຶ່ງດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ. ຄວາມຍາວຈະຕ້ອງເປັນສອງສອກ; ຄວາມກວ້າງຂອງມັນຈະຕ້ອງເປັນຫນຶ່ງສອກ ແລະຄວາມສູງຂອງມັນຈະເປັນຫນຶ່ງສອກເຄິງ.²⁴ເຮົາຕ້ອງຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ ແລະໃຊ້ຄຳເຮັດຂອບອ້ອມຮອບນອກດ້ວຍທອງຄຳຢູ່ເທິງດ້ວຍ.

²⁵ເຮົາຕ້ອງເຮັດແຜ່ນຂອງໂຄງຮອບໂຕະກວ້າງຫນຶ່ງຟາມີ, ອ້ອມຮອບໂຄງໂຕະດ້ວຍທອງຄຳ.²⁶ເຮົາຕ້ອງເຮັດຫຼຸທອງທຳສີຫຼຸ ແລະຕິດໄວ້ທີ່ສີມຸມ,

ບ່ອນທີ່ຂາໂຕະທັງສີຂາຍູນັ້ນ.²⁷ບັນດາຫຼຸຕ້ອງຕິດກັບໂຄງເພື່ອເປັນຮູສຳລັບສອດຄານຫາມໂຕະນັ້ນ.

²⁸ເຮົາຕ້ອງເຮັດຄານຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍຄຳເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໃຊ້ຫາມໂຕະ.²⁹ເຮົາຕ້ອງເຮັດຈານ, ບ່ວງ, ໂຖໃຫຍ່, ແລະຖ້ວຍຕ່າງໆ

ເພື່ອໃຊ້ເຫຍື່ອເຄື່ອງດື່ມບູຊາ. ເຮົາຈຶ່ງເຮັດດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ.³⁰ເຮົາຕ້ອງວາງເຂົ້າຈີຕໍ່ຫນ້າເທິງໂຕະນີ້ຕໍ່ຫນ້າເຮົາຕະຫລອດເວລາ.

³¹ເຮົາຕ້ອງເຮັດຄັນຕະກຽງອັນຫນຶ່ງຈາກທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ ທີ່ຂຶ້ນຮູບດ້ວຍຄ້ອນ. ທັງຖານ ແລະລຳຕົວຂອງຄັນຕະກຽງ. ພວກໂຕດອກ, ຖານດອກ,

ແລະພວກກີບດອກທັງຫມົດຕ້ອງຂຶ້ນເປັນເນື້ອດຽວກັນ.³²ໃຫ້ກົງຫົກກົງແຍກອອກຈາກຄັນຕະກຽງ—ຂ້າງລະສາມກົງ, ແລະສາມກົງຂອງຄັນຕະກຽງ

ຈະຕ້ອງຍື່ນອອກມາຈາກອີກຟາກຫນຶ່ງ, ແລະສາມກົງຂອງຄັນຕະກຽງຕ້ອງຍື່ນອອກໄປອີກດ້ານອື່ນ.

³³ກົງທຳອິດຕ້ອງມີສາມດອກເຮັດດ້າຍຄືດອກຫມາກບົກ, ລູມມີຖານດອກ ແລະກີບດອກ, ແລະ

ອີກກົງຫນຶ່ງມີສາມດອກເຮັດດ້າຍຄືດອກຫມາກບົກລູມມີຖານດອກ ແລະກີບດອກ. ຈະຕ້ອງເຫມືອນກັນທັງຫົກກົງທີ່ຍື່ນອອກມາຈາກລຳຄັນຕະກຽງ.

³⁴ເທິງລຳຄັນຕະກຽງທາງກາງ, ຈະຕ້ອງມີສີ່ຈອກທີ່ເຮັດເປັນເຫມືອນຮູບດອກຫມາກບົກລູມ, ຮອງດ້ວຍຖານດອກແລະກີບດອກຢ່າງລະສີດອກ.

³⁵ໃຫ້ເຮັດດອກຕູມດອກຫນຶ່ງ ຮອງຮັບກົງຄູ່ທຳອິດ—ອີກດອກຫນຶ່ງຮອງຮັບຂະໜານຄູ່ທີສອງ—ໃຫ້ເປັນເນື້ອດຽວກັນດ້ວຍ.

ໃນທ່ານອຸງດຽວກັນອີກດອກຫນຶ່ງຮອງຮັບກົງຂະໜານຄູ່ທີສາມເຮັດຂຶ້ນເປັນເນື້ອດຽວກັນ.

ຈະຕ້ອງເຫມືອນກັນສຳຫລັບກົງທີ່ຍື່ນອອກມາຈາກຄັນຕະກຽງ.³⁶ຖານດອກແລະກົງຕ່າງໆຈະຕ້ອງເປັນເນື້ອດຽວກັນ,

ໃຫ້ຕິຂຶ້ນຮູບດ້ວຍຄ້ອນຈາກຄຳບໍ່ອິສຸດແຜ່ນດຽວກັນ.

³⁷ເຮົາຕ້ອງເຮັດຄັນຕະກຽງ ແລະຕະກຽງເຈັດຫນ່ວຍ, ແລະຈັດວາງຕະກຽງເພື່ອໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງຈາກຕະກຽງ.³⁸ມິດຕັດໄສ່ຕະກຽງ

ແລະຖາດຮອງຕ້ອງເຮັດດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ.³⁹ໃຊ້ທອງຄຳບໍ່ອິສຸດຫນຶ່ງຕະລັນເຮັດຄັນຕະກຽງ ແລະເຄື່ອງປະກອບທັງຫມົດ.

⁴⁰ຕ້ອງຫມັ້ນໃຈວ່າເຮັດຕາມແບບທີ່ເຮົາໄດ້ສຳແດງແກ່ເຮົາເທິງພູນີ້.

26 ¹ເຮົາຕ້ອງສ້າງຕໍ່ເຕັ້ນດ້ວຍຜ້າກັງສິບຜືນ ທີ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອດີ ແລະຂົນແກະຍ້ອມສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມເປັນເປັນຮູບເຄຣູບ.

ນີ້ຈະເປັນງານຂອງຊ່າງຝີມືທີ່ຊຳນານຫລາຍ.²ຄວາມຍາວຂອງຜ້າກັງແຕ່ລະຜືນຕ້ອງຍາວຊາວແປດສອກ, ກວ້າງສີ່ສອກ.

ຜ້າກັງທຸກຜືນໃຫ້ມີຂະໜາດເທົ່າກັນ.³ຜ້າກັງຜືນຈະຕ້ອງໃຫ້ເກາະຕິດກັນ, ແລະອີກຜ້າຜືນນັ້ນຈະຕ້ອງເກາະຕິດກັນດ້ວຍ.

⁴ເຮົາຕ້ອງເຮັດຫຼຸຜ້າກັງດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ຕິດໄວ້ຕາມປາຍຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຂອງຜ້າກັງຊຸດທີ່ຫນຶ່ງ. ໃນລັກສະນະດຽວກັນ,

ເຮົາຕ້ອງເຮັດປາຍຂອບດ້ານນອກສຸດຂອງຜ້າກັງຊຸດທີ່ສອງ.⁵ເຮົາຕ້ອງເຮັດຫຼຸຜ້າກັງສິບຫຼຸທີ່ຜ້າກັງຊຸດທີ່ຫນຶ່ງ,

ແລະເຮົາຕ້ອງເຮັດຫຼຸຜ້າກັງທີ່ຂອບຜ້າກັງໃນຊຸດທີ່ສອງ. ຈົ່ງເຮັດດັ່ງນີ້ ເພື່ອໃຫ້ຫຼຸຜ້າກັງເຫລົ່ານີ້ຢູ່ກົງກັນຂວ້າມກັນລະກັນ.⁶ເຮົາຕ້ອງເຮັດຂໍ້ທອງຄຳຜ້າກັງສິບຂໍ້

ແລະເກາະຜ້າກັງທັງສອງຊຸດ ເພື່ອຮ້ອຍໃຫ້ເປັນຕໍ່ເຕັ້ນທີ່ເນື້ອດຽວກັນ.

⁷ ເຈົ້າຢູ່ຮັດຜ້າກັງດ້ວຍຂົນແບ່ງສຳລັບເຕັ້ນຄຸມຫໍເຕັ້ນ. ເຈົ້າຢູ່ຮັດຜ້າກັງເຫລົ່ານັ້ນສືບເອັດຜົນ.

⁸ ຄວາມຍາວຂອງຜ້າກັງແຕ່ລະຜົນຕ້ອງເປັນສາມສິບສອກ, ແລະຄວາມກວ້າງຂອງຜ້າກັງແຕ່ລະຜົນຈະເປັນສີ່ສອກ.

ຜ້າກັງສືບເອັດຜົນຕ້ອງເປັນຂະໜາດເທົ່າກັນ.⁹ ເຈົ້າຢູ່ຮັດເກາະຜ້າກັງທຳຜົນ ໃສ່ແຕ່ລະຜົນໃຫ້ຕິດກັນ ແລະຜ້າກັງອີກຫົກຜົນໃຫ້ເກາະຕິດກັນ.

ເຈົ້າຢູ່ຮັດຜ້າກັງຜົນທີ່ຫົກນັ້ນສອງທິບໃຫ້ຢູ່ຂ້າງຫນ້າຫໍເຕັ້ນ

¹⁰ ເຈົ້າຢູ່ຮັດຫູຜ້າກັງສືບຫູຕິດກັບຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຊຸດທຳອິດ, ແລະອີກຫ້າສິບຫູຕິດກັບຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຊຸດທີສອງ.¹¹ ເຈົ້າຢູ່ຮັດຂໍ້ຂອງແດງຫ້າສິບຂໍ້ ແລະຈົງເກາະຂໍ້ເຂົ້າທີ່ຫູຜ້າກັງ.

ແລ້ວເຈົ້າໂຍງຫໍເຕັ້ນເຂົ້າດ້ວຍກັນ ເພື່ອໃຫ້ຕິດກັນເປັນຫລັງດຽວ.

¹² ສ່ວນທີ່ເກີນຢູ່ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງຜ້າເຕັ້ນ, ຄືວ່າ, ສ່ວນທີ່ເຫລືອຫ້ອຍລົງມາຈາກຜ້າເຕັ້ນ, ຕ້ອງຫ້ອຍທີ່ດ້ານຫລັງຫໍເຕັ້ນ.

¹³ ດ້ານຫນຶ່ງຂອງຜ້າກັງຕ້ອງເປັນຫນຶ່ງສອກ, ແລະອີກດ້ານກໍຍາວຫນຶ່ງສອກ—ສ່ວນທີ່ຍາວເກີນໄປຂອງຜ້າເຕັ້ນຈະຕ້ອງຫ້ອຍລົງມາທາງຂ້າງຫໍເຕັ້ນມາຂ້າງຫນຶ່ງ ແລະອີກຂ້າງຫນຶ່ງ ສຳລັບໃຊ້ກຳບັງ.¹⁴ ເຈົ້າຢູ່ຮັດຜ້າຄຸມຫໍເຕັ້ນ ດ້ວຍຫນຶ່ງແກະໂຕຜູ້ຍ່ອມສີແດງ, ແລະຄຸມດ້ວຍຫນຶ່ງສິດຢາງດີອີກຊັ້ນຫນຶ່ງ.

¹⁵ ເຈົ້າຢູ່ຮັດໂຄງໄມ້ທີ່ຕັ້ງຊື່ສຳລັບຫໍເຕັ້ນຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ.¹⁶ ຄວາມຍາວຂອງແຕ່ລະໂຄງໄມ້ນັ້ນໃຫ້ຍາວສິບສອກ, ແລະຄວາມກວ້າງຈະຕ້ອງເປັນຫນຶ່ງສອກເຄິ່ງ.¹⁷ ໃຫ້ໂຄງໄມ້ ແຕ່ລະອັນມີສອງຫ້ອຍເພື່ອໃຫ້ຍືດຕິດກັນແລະກັນ.

ເຈົ້າຈົງເຮັດໂຄງໄມ້ທຸກອັນຂອງຫໍເຕັ້ນດ້ວຍວິທີນີ້.¹⁸ ເມື່ອເຈົ້າເຮັດໂຄງໄມ້ສຳລັບຫໍເຕັ້ນ, ເຈົ້າຢູ່ຮັດໂຄງຊາວສີອັນສຳລັບດ້ານໃຕ້.

¹⁹ ເຈົ້າຢູ່ຮັດຖານຮອງຮັບດ້ວຍເງິນສີສິບອັນ ສຳລັບວາງໃຫ້ໂຄງໄມ້ຊາວສີອັນ. ຕ້ອງມີຖານສອງອັນຢູ່ໃຫ້ໂຄງທຳອິດສຳລັບສວມຖານສອງອັນ ແລະໃຫ້ໂຄງອີກອັນໃຫ້ມີຖານຮອງຮັບສອງຖານສຳລັບສວມຖານສອງອັນດ້ວຍ.²⁰ ດ້ານທີ່ສອງຂອງຫໍເຕັ້ນ, ດ້ານທີ່ເຫນືອນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ໂຄງໄມ້ຊາວສີອັນ²¹ ແລະຖານເງິນສີສິບອັນ ຈະຕ້ອງມີຖານສອງອັນສຳລັບໂຄງທຳອິດ, ຖານສອງອັນໃຫ້ໂຄງຖັດໄປແລະຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ.

²² ສ່ວນດ້ານຫລັງຂອງຫໍເຕັ້ນຂ້າງທິດຕາເວັນຕົກ, ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໂຄງໄມ້ຫົກອັນ.²³ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໂຄງສອງອັນສຳລັບມູມຫໍເຕັ້ນດ້ານຫລັງ.

²⁴ ໂຄງໄມ້ເຫລົ່ານີ້ຕ້ານລຸ່ມໃຫ້ແຍກກັນ ແຕ່ສ່ວນດ້ານເທິງຈະເຊື່ອມຕໍ່ກັນດ້ວຍຂໍ້ດຽວກັນ. ຈະຕ້ອງທຳວິທີນີ້ທີ່ດ້ານຫລັງຂອງທັງສອງມູມ.

²⁵ ຈະມີໂຄງໄມ້ແປດອັນ, ພ້ອມກັບຖານເງິນ, ຈະມີຖານສິບຫົກອັນຫມົດທຸກອັນ, ສອງຖານຢູ່ໃຕ້ຂອບທຳອິດຂອງຖານ, ຖານສອງອັນໃຕ້ຂອບຖັດໄປ, ແລະຂອບຕ່ຳໄປ.

²⁶ ເຈົ້າຢູ່ຮັດຮາວຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ—ຫ້ອຍສຳລັບໂຄງໄມ້ຟາຫໍເຕັ້ນດ້ານຫນຶ່ງ.²⁷ ອີກຫ້ອຍສຳລັບຮາວໄມ້ຟາຫໍເຕັ້ນດ້ານຫນຶ່ງ, ແລະອີກຫ້ອຍສຳລັບຮາວໄມ້ຟາຫໍເຕັ້ນດ້ານຫລັງທີ່ດ້ານທິດຕະວັນຕົກ.²⁸ ຮາວທາງກາງຊຶ່ງຢູ່ຕອນກາງຂອງໂຄງໄມ້, ທີ່ຈະຕ້ອງຮ້ອຍໄມ້ໃຫ້ຕິດກັນ, ຈາກປາຍເຖິງປາຍອີກຫນຶ່ງໄປອີກປາຍເບື້ອງຫນຶ່ງ.

²⁹ ເຈົ້າຕ້ອງຫຸ້ມໂຄງໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຄຳ. ເຈົ້າຢູ່ຮັດຂໍ້ເກາະຄຳສຳລັບຮ້ອຍກອນ, ເພື່ອພວກມັນຈະຍືດຮາວເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງຫຸ້ມກອນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຄຳ.³⁰ ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງຫໍເຕັ້ນນັ້ນເປັນຮູບແບບທີ່ເຮົາໄດ້ສະແດງແກ່ເຈົ້າແລ້ວເທິງພູ.

³¹ ເຈົ້າຢູ່ຮັດຜ້າກັງຜົນຫນຶ່ງຫຍິບດ້ວຍຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າເລນິນເນືອດີ, ແສ້ວເປັນຮູບເຄຣຸບ, ຊຶ່ງເປັນວຽກຂອງຊ່າງຝີມືທີ່ຊ້ານານ.³² ເຈົ້າຕ້ອງແຂວນຜ້າກັງນັ້ນໄວ້ທີ່ເສົາໄມ້ກະຖິນເທດສີເສົາທີ່ຫຸ້ມດ້ວຍຄຳ ເສົາມີຈະຕ້ອງມີຂໍ້ຄຳທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງຖານເງິນສີອັນ.³³ ເຈົ້າຕ້ອງແຂວນຜ້າກັງນັ້ນໃຕ້ຂໍ້ສຳລັບເກາະຜ້າກັງນັ້ນ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງເອົາຫີບພຣະໂອວາດເຂົ້າມາໄວ້ໃນດ້ານໃນຫລັງຜ້າກັງ. ແລະຜ້າກັງນັ້ນຈະແບ່ງຫໍເຕັ້ນອອກເປັນສອງສ່ວນ ຈາກສະຖານສັກສິດທີ່ສຸດ.

³⁴ ເຈົ້າຈົງຕັ້ງຟາຫີບໄຖ່ປາບນັ້ນໄວ້ ເທິງຫີບພຣະໂອວາດ, ໃນສະຖານສັກສິດທີ່ສຸດ.³⁵ ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງໂຕະໄວ້ຂ້າງນອກຜ້າກັງ. ເຈົ້າຕ້ອງວາງຄັນຕະກຽງກົງກັນຂວາມກັບໂຕະທາງດ້ານທິດໃຕ້ຂອງຫໍເຕັ້ນ. ໂຕະຕ້ອງຕັ້ງໄວ້ທາງດ້ານເຫນືອ.

³⁶ ເຈົ້າຢູ່ຮັດຜ້າກັງບັງຕາທີ່ປະຕູທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນ. ເຈົ້າຢູ່ຮັດດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ ແລະດ້ວຍຜ້າເລນິນສອງເສັ້ນ, ຊຶ່ງເປັນງານຊ່າງແສ້ວ.³⁷ ສຳລັບການແຂວນ, ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເສົາຫ້າຕີນຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍຄຳ. ຂໍ້ຂອງເສົາເຫລົ່ານັ້ນຕ້ອງເຮັດດ້ວຍຄຳ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງຫລໍ່ຖານທອງແດງຫ້ອຍສຳລັບຮອງຮັບເສົານັ້ນ.

27 ¹ ເຈົ້າຢູ່ຮັດແທ່ນບູຊາຈາກໄມ້ກະຖິນເທດຍາວຫ້າສອກ ແລະກວ້າງຫ້າສອກ. ແທ່ນບູຊາຈະຕ້ອງເປັນສີລຽມຈິດຕຸລັດ ແລະສູງສາມສອກ.

² ເຈົ້າຢູ່ຮັດຍອດແທ່ນສີມຸມເທິງໃຫ້ແຫລມເຫມືອນເຂົາງົວໂຕຜູ້ ຍອດເຫລົ່ານັ້ນເຮັດເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບແທ່ນບູຊາ.

ແລະເຈົ້າຕ້ອງຫຸ້ມດ້ວຍທອງແດງ.

³ ເຈົ້າຢູ່ຮັດອຸປະກອນສຳລັບແທ່ນບູຊາຄື: ພວກຫມັ້ນສຳລັບໃສ່ຂີ້ເຖົ້າ, ແລະພວກຊວ້ານ, ອ່າງລ້າງມື, ສ້ອມຕັດຊີນ, ແລະຖາດຮອງໄຟຕ່າງໆ ເຈົ້າຢູ່ຮັດເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງດ້ວຍທອງແດງ.⁴ ເຈົ້າຢູ່ຮັດເຫລັກຮອງເຕົາໄຟສຳລັບແທ່ນບູຊາ, ດ້ວຍທອງແດງ.

ຈົງເຮັດຫູທອງແດງຕິດທັງສີມຸມຂອງເຫລັກຮອງເຕົາໄຟນັ້ນ.

⁵ ເຈົ້າຢູ່ຮັດເຫລັກຮອງຕີນຢູ່ໃຕ້ຂອບຂອງແທ່ນບູຊາ, ລະດັບກາງຂອງແທ່ນບູຊາ.⁶ ເຈົ້າເຮັດໄມ້ຄານຫາມແທ່ນບູຊາ, ຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງຫຸ້ມດ້ວຍທອງແດງ.

⁷ ໄມ້ຄານນັ້ນຕ້ອງສອດໃສ່ຂໍ້ເກາະ, ແລະໄມ້ຄານຈະຕ້ອງຢູ່ຂ້າງແທ່ນບູຊາທັງສອງດ້ານ, ເພື່ອໃຊ້ຫາມ.⁸ ເຈົ້າຢູ່ຮັດແທ່ນນັ້ນດ້ວຍໄມ້ກະດານ, ແຕ່ຂ້າງໃນແທ່ນໃຫ້ເປັນຮູ, ເຈົ້າຢູ່ຮັດຕາມແບບທີ່ເຮົາໄດ້ສະແດງແກ່ເຈົ້າແລ້ວເທິງພູນັ້ນ.

⁹ ເຈົ້າຢູ່ຮັດລານຫໍເຕັ້ນ. ຈະຕ້ອງມີຜ້າກັງທາງດ້ານໃຕ້ຂອງລານ, ຜ້າກັງເຮັດດ້ວຍຜ້າປານດ້າຍຄູ່ຍາວຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ.

¹⁰ ສ່ວນຜ້າກັງຈະຕ້ອງໃຫ້ມີເສົາຊາວຕີນ, ກັບຖານທອງແດງຊາວຖານ. ເຊັ່ນດຽວກັນຈະຕ້ອງມີຮ່ວງຂໍ້ເງິນເພື່ອຈະເກາະເສົາ, ເຫມືອນຮາວເງິນຍືດເສົາຕ່າງໆ.

¹¹ ໃນເຊັ່ນດຽວກັນດ້ານທິດເຫນືອ, ຈະຕ້ອງມີຜ້າກັງຍາວຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກຕິດກັບເສົາຊາວຕີນ, ຖານທອງແດງຊາວຖານຂໍ້ເກາະເງິນ ແລະຮາວເງິນສຳລັບຍືດເສົາຕ່າງໆ.¹² ດ້ານຕາເວັນຕົກຂອງລານຈະຕ້ອງມີຜ້າກັງຍາວຫ້າສິບສອກ. ຈະຕ້ອງມີເສົາສິບຕີນ ແລະຖານຮອງສິບເສົາສິບຖານ.

¹³ ລານດ້ານຕະເວັນອອກຈະຕ້ອງມີຜ້າກັງຍາວຫ້າສິບສອກເຊັ່ນກັນ.

¹⁴ ຜ້າກັງດ້ານທາງເຂົ້າຂ້າງຫນຶ່ງຈະຕ້ອງຍາວສິບຫ້າສອກ, ຈະຕ້ອງມີເສົາສາມຕີນ ພ້ອມກັບຖານຮອງຮັບເສົາສາມຖານ.

¹⁵ ອີກຂ້າງຫນຶ່ງໃຫ້ມີຜ້າກັງຍາວສິບຫ້າສອກ. ຈະຕ້ອງມີເສົາສາມຕີນ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາສາມຖານ.¹⁶ ປະຕູຂອງລານຈະຕ້ອງເປັນຜ້າກັງຍາວຊາວສອກ. ຜ້າກັງຈະຕ້ອງເຮັດດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປານດ້າຍຄູ່ເນື້ອດີ ຊຶ່ງເປັນວຽກຂອງຊ່າງແສ້ວ. ຈະຕ້ອງມີເສົາສິບຕີນ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາສິບຖານ.

¹⁷ເສົາທັງຫມົດທີ່ຮອບລານຕ້ອງມີຮາວເງິນ, ຂໍເກາະເງິນ, ແລະຖານທອງແດງ.¹⁸ຄວາມຍາວຂອງຜ້າຮອບລານຈະຕ້ອງເປັນຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ, ກວ້າງຫ້າສິບສອກ, ແລະສູງຫ້າສອກເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານດ້າຍຄູ່ເນື້ອດີໃຊ້ຂໍເກາະທັງຫມົດ, ແລະຖານທອງແດງ.¹⁹ອຸປະກອນທຸກອັນທີ່ຈະໃຊ້ໃນຫໍເຕັ້ນ, ແລະພ້ອມທັງຫລັກຫມູດທຸກອັນຂອງຫໍເຕັ້ນ, ແລະ ເຫລັກຫມູດທຸກອັນຂອງລານຫໍເຕັ້ນນັ້ນຕ້ອງເຮັດດ້ວຍທອງແດງ.
²⁰ເຈົ້າຕ້ອງສັງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໃຫ້ນຳນ້ຳມັນຫມາກກອກ, ບໍຣິສຸດ, ແລະທິສະກັດໄວ້ແລ້ວ, ສຳລັບຕະກຽງສະນັ້ນພວກເຂົາຈະໄດ້ໃຫ້ໄຟລຸກໄຫມ້ຢູ່ສະເຫມີ.²¹ໃນຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ຂ້າງນອກຜ້າກັງ ຊຶ່ງຢູ່ຫນ້າຫໍເຕັ້ນທີ່ມີຫົບພຣະໂອວາດ, ໃຫ້ອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວດູແລຕະກຽງໃຫ້ລຸກໄຫມ້ຢູ່ສະເຫມີຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ, ຕັ້ງແຕ່ຕອນແລງຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ. ກິດນີ້ຈະເປັນຂໍ້ປະຕິບັດທຸກວອນ ສຳລັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທຸກຮຸ້ນ.

28 ¹ຈົ່ງໄປເອີ້ນອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະບັນດາລູກໆຂອງລາວ —ນາດາບ, ອາບິຮູ, ເອເຣອາຊາ, ແລະອິທາມາ—

ອອກຈາກທ່າມກາງຊາວອິສະຣາເອນເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ເຈົ້າໃນຖານະປະໂລຫິດ.²ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍສຳລັບອາໂຣນ, ອ້າຍຂອງເຈົ້າ, ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍນີ້ຈະເປັນກຽດ ແລະຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງລາວ.³ເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າກັບປະຊາຊົນທັງຫມົດຊຶ່ງຈິດໃຈສະຫລາດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາເຕັມປ່ຽມດ້ວຍສະຕິປັນຍາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຮັດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍບໍຣິສຸດສຳລັບອາໂຣນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຈົ້າໃນຖານະປະໂລຫິດຂອງເຈົ້າ.

⁴ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດ, ເຄື່ອງປ້ອງກັນເອິກ, ເອໂຟດ, ເສື້ອຄຸມ, ເສື້ອຄຸມຖັກ, ຜ້າໂພກຫົວ, ແລະສາຍຮັດແອວ. ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຮັດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍແຍກຕ່າງຫາກສຳລັບເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະເຮັດເພື່ອອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຈົ້າໃນຖານະປະໂລຫິດ.⁵ພວກຊ່າງຝີມີຕ້ອງໃຊ້ຜ້າປ່ານເນື້ອດີ, ໃຊ້ຄຳ, ດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ.

⁶ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດເສື້ອເອໂຟດເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ, ດ້ວຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ແລະຜ້າປ່ານສອງເສັ້ນເນື້ອດີ. ຕ້ອງເປັນວຽກຂອງຊ່າງຝີມີຜູ້ຊ່ານານ.⁷ຕ້ອງມີແຖບມັດບ່າສອງຂຶ້ນທີ່ມູມດ້ານເທິງສອງຂ້າງ.⁸ສາຍຮັດແອວທີ່ຖັກຢາງລະອຽດເຫມືອນກັບເຮັດເອໂຟດ; ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເປັນເນື້ອດຽວກັນເສື້ອເອໂຟດ, ເຮັດຈາກຜ້າປ່ານເນື້ອດີເສັ້ນຄູ່ ດ້ວຍທອງຄຳ, ດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ.

⁹ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ພອຍສີນ້ຳເຂົ້າສອງແຜ່ນ ແລະສະຫລັກຊືລຸກຊາຍເທິງແຜ່ນຫີນ ແລະນັ້ນເປັນຊີຂອງລູກຊາຍທັງສິບສອງຄົນຂອງອິສະຣາເອນ.

¹⁰ຫີນແຜ່ນທີ່ຫນຶ່ງຈະຕ້ອງມີຫົກຊີ, ແລະອີກຫົກຊີຕ້ອງຢູ່ເທິງຫີນອີກແຜ່ນ, ຕາມລຳດັບການເກີດຂອງບັນດາລູກຊາຍ.¹¹ວຽກຂອງຊ່າງແກະສະຫລັກຫີນ ເປັນເຫມືອນຢ່າງແກະສະຫລັກຕຣາປຣະທັບ, ເຈົ້າຕ້ອງແກະສະຫລັກຫີນສອງແຜ່ນດ້ວຍຊີຂອງລູກຊາຍສິບສອງຄົນຂອງອິສະຣາເອນ.

ເຈົ້າຕ້ອງຕິດບັນດາຫີນເທິງເຮືອນຄຳ.¹²ເຈົ້າຕ້ອງຮ້ອຍຫີນທັງກ້ອນນີ້ ເຂົ້າກັບແຖບທັງສອງຂ້າງຂອງເສື້ອເອໂຟດ, ຫີນເຫລົ່ານັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວລະນຶກເຖິງບັນດາລູກຊາຍຂອງອິສະຣາເອນ. ອາໂຣນຈະແບກຊີຂອງພວກເຂົາທັງຫມົດໄວ້ເທິງບ່າທັງສອງຂ້າງ ຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງ.

¹³ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເຮືອນທອງຄຳ¹⁴ ແລະສາຍຄໍສອງເສັ້ນເຮັດດ້ວຍຄຳບໍຣິສຸດເຫມືອນຖັກເປັນເຊືອກ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງຕິດສາຍຄໍທີ່ເຮືອນທອງຄຳ.

¹⁵ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເຄື່ອງຮັດເອິກແຫ່ງການຕັດສິນ, ຊຶ່ງເປັນວຽກຂອງຊ່າງຝີມີຜູ້ຊ່ານານ, ເຫມືອນກັບທີ່ໃຊ້ເຮັດເສື້ອເອໂຟດ. ເຮັດດ້ວຍຄຳ, ສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະຜ້າຂົນສັດສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານເນື້ອດີ.¹⁶ໃຫ້ເຮັດເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມຈັດຕຸລັດ. ເຈົ້າຕ້ອງພັບຜ້າສອງທົບ ຍາວຫນຶ່ງຊ່ວງ ແລະກວ້າງຫນຶ່ງຊ່ວງ

¹⁷ເຈົ້າຕ້ອງຕິດພອຍເປັນສີແດງ. ແຖວທຳອິດຈະຕ້ອງຕິດທັບທິມ, ລູກລາຄຳ, ແລະພອຍແດງສີເຂັ້ມ.¹⁸ແຖວທີສອງຕ້ອງຕິດມໍຣະກິດ, ມະນີໂຊດ, ແລະເພັດ.

¹⁹ແຖວທີສາມຕ້ອງຕິດນິນ, ໂມຣາ, ແລະພອຍສີມ່ວງ.²⁰ແຖວທີສີ່ຕ້ອງຕິດພອຍຂຽວ, ພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ, ແລະພອຍສີນ້ຳຕານ.

ພອຍເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງຕິດໃນເຮືອນທອງຄຳ.

²¹ພອຍທັງຫລາຍຕ້ອງຈັດລຽງຕາມຊີຂອງລູກຊາຍຂອງອິສະຣາເອນສິບສອງຄົນ, ໄວ້ຕາມລຳດັບຊີ. ພວກຫີນນັ້ນຕ້ອງເຫມືອນແກະສະຫລັກຕຣາປຣະທັບ, ແຕ່ລະຊິຂະແທນແຕ່ລະເຜົ່າຈາກສິບສອງເຜົ່າ.²²ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເສື້ອຮັດເອິກ ລັກສະນະດ້າຍເຊືອກຖັກເຂົ້າກັນ, ເປັນວຽກຖັກດ້ວຍທອງຄຳບໍຣິສຸດ.

²³ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຫູຄຳສອງຫູສຳລັບເສື້ອຮັດເອິກ ແລະຕ້ອງຕິດທີ່ມູມເທິງທັງສອງຂອງເສື້ອຮັດເອິກ.²⁴ເຈົ້າຕ້ອງຕິດຫູສອງຫູທີ່ມູມສອງມູມຂອງຜ້າທັບເອິກ.

²⁵ເຈົ້າຕ້ອງຕິດທີ່ປາຍຂອງສາຍຄໍຖັກທັງສອງຂ້າງ ແລ້ວໃຫ້ຕິດກັບບ່າທັງສອງຂ້າງ.

ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງຕິດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ແຖບຍຶດເສື້ອເອໂຟດເທິງບ່າໄວ້ທີ່ດ້ານຫນ້າ.²⁶ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຫູທອງຄຳສອງຫູ,

ແລະເຈົ້າຕ້ອງຕິດທີ່ມູມລຸ່ມທັງສອງມູມຂອງເສື້ອເຮັດເອິກ, ເທິງມູມຖັດໄປຂ້າງໃນ.

²⁷ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຫູທອງຄຳສອງຫູ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງສອດໃຫ້ແຖບທີ່ມັດບ່າທັງສອງຂອງເສື້ອເອໂຟດກົງກັບດ້ານຫນ້າ. ໃກ້ກັບຮອຍເຫມືອສາຍຮັດແອວ

ຊຶ່ງຖັກຢາງລະອຽດຂອງເສື້ອເອໂຟດ.²⁸ພວກເຂົາຕ້ອງມັດເສື້ອຮັດເອິກດ້ວຍຫູຂອງມັນ ແລະຮ້ອຍກັບຫູຂອງເສື້ອເອໂຟດດ້ວຍດ້າຍຖັກສີຟ້າ, ເພື່ອທີ່ຈະຕິດທັບສາຍຮັດແອວຖັກເສື້ອເອໂຟດ. ສິ່ງນີ້ກໍ່ເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ເສື້ອຮັດເອິກຫລຸດຈາກເສື້ອເອໂຟດ.

²⁹ເມື່ອອາໂຣນເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍຣິສຸດ, ລາວຕ້ອງແຂວນຊີບັນດາລູກຊາຍຂອງອິສະຣາເອນຈາກຮຶກ ໄວ້ທີ່ເອິກຂອງລາວໃນເສື້ອຮັດເອິກແຫ່ງການຕັດສິນ,

ໃຫ້ເປັນທີ່ລະນຶກຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວສະເຫມີ.³⁰ເຈົ້າຈົ່ງສອດອູຣິມ ແລະທູມມິມໄວ້ໃນເສື້ອຮັດເອິກແຫ່ງການຕັດສິນ,

ເພື່ອທີ່ທັງສອງສິ່ງນີ້ຈະແນບທີ່ໃຈຂອງອາໂຣນ ເມື່ອລາວເຂົ້າມາຫາພຣະຢາເວ. ດັ່ງນັ້ນອາໂຣນຈະນຳເອົາເຄື່ອງມືການຕັດສິນໃຈ

ເພື່ອປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄວ້ທີ່ຫົວໃຈຂອງລາວ ຢູ່ຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວສະເຫມີ.

³¹ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເສື້ອຄຸມໃຫ້ເຂົ້າກັບເສື້ອເອໂຟດ ດ້ວຍຜ້າສີມ່ວງລ້ວນ.³²ໃຫ້ເຮັດຊ່ອງຫວ່າງທາງກາງຜືນເສື້ອສຳລັບສວມທາງຫົວ

ຊ່ອງຫວ່າງນີ້ຈະມີແຖບຖັກທໍຮອບຄຳ ເພື່ອເສື້ອຈະບໍ່ຂາດ. ສິ່ງນີ້ຈະຕ້ອງເປັນວຽກຂອງຊ່າງຫຍິບ.

³³ທາງດ້ານລຸ່ມຂອງເສື້ອຄຸມ, ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຫມາກພິລາຕ່າງໆດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມຮອບເສື້ອຄຸມ. ກະດິງຄຳຕ້ອງຕິດສະລັບໂດຍຮອບ.

³⁴ຈະຕ້ອງມີກະດິງຄຳຫນ່ວຍຫນຶ່ງ ແລະຫມາກພິລາອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງ, ຈະຕ້ອງມີຫມາກກະດິງຄຳອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງ ແລະຫມາກພິລາອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງ—

ແລະຕັ້ງໄປ—ຮອບດ້ານລຸ່ມຂອງເສື້ອຄຸມ.³⁵ອາໂຣນຈະນຸ່ງເສື້ອຄຸມນີ້ ເມື່ອລາວຮັບໃຊ້, ເພື່ອວ່າສຽງກະດິງຈະໄດ້ຍິນ

ເມື່ອລາວເຂົ້າໄປຢູ່ຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວໃນສະຖາບໍຣິສຸດ ແລະເມື່ອລາວອອກມາ. ນີ້ແຫລະວ່າລາວຈະບໍ່ຕາຍ.

³⁶ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດແຜ່ນທອງຄຳບໍຣິສຸດ ແລະສະຫລັກໄວ້ເຫມືອນຢ່າງແກະສະຫລັກຕຣາປຣະທັບວ່າ,

"ບໍຣິສຸດແດ່ພຣະຢາເວ."³⁷ເຈົ້າຕ້ອງເອົາດ້າຍຖັກສີຟ້າມັດແຜ່ນຄຳນັ້ນໄວ້ໃຫ້ຢູ່ທີ່ຫນ້າຜ້າໂພກຫົວ.³⁸ແຜ່ນທອງຄຳນັ້ນຈະຢູ່ເທິງຫນ້າຜາກຂອງອາໂຣນ;

ລາວຕ້ອງແບກຄວາມຜິດຕ່າງໆ ກ່ຽວເນື່ອງກັບເຄື່ອງບູຊາອັນບໍຣິສຸດທີ່ຊາວອິສະຣາເອນນຳມາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.

ຈະຕ້ອງມັດຜ້າໂພກຫົວທີ່ຫນ້າຜາກຂອງລາວໄວ້ສະເຫມີ. ເພື່ອພຣະຢາເວຈະຮັບເຄື່ອງຖວາຍຂອງພວກເຂົາ.

³⁹ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເສື້ອຄຸມດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອດີ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງໂພກຫົວນັ້ນດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອດີ. ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດສາຍແອວດ້ວຍ, ຊຶ່ງເປັນວຽກຂອງຊ່າງແສ່ວ.

⁴⁰ສໍາລັບບັນດາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດບັນດາເສືອຄູມ, ສາຍແອວ, ແລະຜ້າໂພກຕົວເພື່ອເປັນກຽດແລະຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພວກເຂົາ.
⁴¹ເຈົ້າຕ້ອງນຸ່ງຊຸດໃຫ້ອາໂຣນ ຮ້າຍຂອງເຈົ້າ, ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ, ເຈົ້າຕ້ອງເຈີມພວກເຂົາ, ສະຖາປະນາພວກເຂົາ, ແລະແຍກພວກເຂົາອອກຕ່າງຫາກເພື່ອເຮົາ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ເຮົາໃນຖານະປະໂລຫິດທັງຫມົດ.
⁴²ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດບັນດາເສືອຊັ້ນໃນໃຫ້ພວກເຂົາດ້ວຍຜ້າເລນິນທີ່ຈະປົກປິດສ່ຽງກາຍຂອງພວກເຂົາ, ຊຶ່ງຈະປົກຄຸມພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ແອວໄປຈົນເຖິງຕີນຂາ.
⁴³ອາໂຣນແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວຕ້ອງນຸ່ງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍເຫລົ່ານີ້ ຫລືເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໄກ້ແທນບູຊາເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ. ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດສິ່ງນີ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດ ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຕາຍ. ເລື່ອງນີ້ໃຫ້ເປັນກົດຖາວອນສໍາລັບອາໂຣນ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງລາວສືບໄປ.

29 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດທີ່ຈະແຍກພວກເຂົາໄວ້ສໍາລັບເຮົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ເຮົາໃນຖານະປະໂລຫິດ. ຈົ່ງເອົາຈິງໆໝົດໂຕຫນຶ່ງ ແລະແກະຜູ້ສອງໂຕຊົງປາສະຈາກຕໍາຫນີ,² ເຂົາຈິໄຮ້ເຊື້ອແປ້ງ, ແລະເຄັກໄຮ້ເຊື້ອແປ້ງປົນນໍ້າມັນ. ພ້ອມທັງເຂົ້າຫນົມແຜ່ນບາງໄຮ້ເຊື້ອແປ້ງຫນ້າມັນ. ຈົ່ງເຮັດເຂົ້າຫນົມເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍແປ້ງສາລີຢ່າງດີ.

³ເຈົ້າຈົ່ງໃສ່ເຂົ້າຫນົມເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນກະຕ່າດຽວ, ຈົ່ງນໍາມາພ້ອມກັບກະຕ່າ, ແລະຖວາຍພ້ອມກັບຈົງໂຕຜູ້ ແລະແກະໂຕຜູ້ສອງໂຕ.⁴ເຈົ້າຕ້ອງພາອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວມາສະແດງຕົວທີ່ປະຕູຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ. ເຈົ້າຈົ່ງຊໍາຮະຕົວອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວໃນນັ້ນ.

⁵ເຈົ້າຕ້ອງນໍາເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ ແລະສວມໃສ່ໃຫ້ອາໂຣນດ້ວຍເສືອຄູມ, ເສືອຄູມຍາວເອໂຟດ, ເສືອເອໂຟດ, ແລະເສືອຮັດເອິກ, ມັດສາຍແອວຂອງເອໂຟດທີ່ຖືກແສວຢ່າງວິຈິດບັນຈົງໃຫ້ແຫນ້ນຮອບລາວ.⁶ເຈົ້າຕ້ອງພັນຜ້າໂພກຕົວໃສ່ເທິງຕົວຂອງລາວ ແລະສວມມົງກຸດບໍລິສຸດທີ່ຜ້າໂພກຕົວ.⁷ແລ້ວເອົານໍ້າມັນເຈີມມາ ແລະຖອກລົງໃສ່ຕົວຂອງລາວ ແລະນິແຫລະເປັນວິທີທີ່ເຈີມລາວ.

⁸ເຈົ້າຕ້ອງນໍາບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວມາ ແລະສວມເສືອຄູມໃຫ້ພວກເຂົາ.⁹ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວໃສ່ສາຍຮັດແອວ ແລະຈົ່ງໃສ່ສາຍຮັດຕົວໃຫ້ພວກເຂົາ. ແລ້ວວຽກໃນຖານະປະໂລຫິດກໍຈະເປັນຂອງພວກເຂົາຕາມກົດບັນຍັດຕະລອດໄປ. ນິແຫລະເປັນວິທີທີ່ເຈົ້າຕ້ອງສະຖາປະນາອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວໄວ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຮົາ.

¹⁰ເຈົ້າທຸກຄົນຕ້ອງນໍາຈົງຜູ້ມາຕໍ່ຫນ້າຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ, ແລະໃຫ້ອາໂຣນກັບບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວວາງມືລົງເທິງຕົວຈົງ.¹¹ເຈົ້າຕ້ອງຂ້າຈົງຜູ້ນັ້ນ ຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ.

¹²ເຈົ້າຕ້ອງນໍາເລືອດຈົງບາງສ່ວນ ແລະໃຊ້ນິ້ວມືຈຸ່ມທາງທີ່ເຂົ້າຂອງແທ່ນບູຊາ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງຖອກເລືອດທີ່ເຫລືອທີ່ຖານຂອງແທ່ນບູຊາ.

¹³ເຈົ້າຕ້ອງເອົາໄຂມັນທັງຫມົດທີ່ຜູ້ເຄື່ອງໃນ, ແລະໄຂມັນທັງຫມົດທີ່ຜູ້ເຄື່ອງຕັບ ແລະໂຕທັງສອງຫນ່ວຍ ທັງໄຂມັນທີ່ຕິດໂຕນັ້ນ; ມາເຜົາທັງຫມົດເທິງແທ່ນບູຊາ.¹⁴ແຕ່ຊີ້ນກັບຫນຶ່ງ, ຂີຂອງຈົງນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງເຜົາໄຟຫົນອກຄ້າຍ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍໂຖ່ບາບ.

¹⁵ເຈົ້າຕ້ອງນໍາແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງມາ, ແລະອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວຕ້ອງວາງມືເທິງຕົວແກະນັ້ນ.¹⁶ເຈົ້າຕ້ອງຂ້າແກະໂຕນັ້ນ ແລະເອົາເລືອດພົມໄປຮອບຖວາຍແທ່ນບູຊາ.¹⁷ເຈົ້າຕ້ອງຕັດແກະໂຕນັ້ນອອກເປັນຕ່ອນໆ ແລະລ້າງເຄື່ອງໃນກັບຂາມັນ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງວາງເຄື່ອງໃນໄວ້ກັບສ່ວນອື່ນໆ, ແລະພ້ອມກັບຕົວຂອງມັນ.¹⁸ເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນຈົ່ງເຜົາແກະໂຕຜູ້ທັງໂຕ. ເປັນເຄື່ອງເຜົາຖວາຍບູຊາແຕ່ພຣະຢາເວ, ເປັນກິນທີ່ຫອມ, ເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາດ້ວຍໄຟແຕ່ພຣະຢາເວ.

¹⁹ເຈົ້າຕ້ອງນໍາແກະໂຕຜູ້ອີກໂຕຫນຶ່ງມາ ແລະໃຫ້ອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວຕ້ອງວາງມືເທິງຕົວຂອງແກະນັ້ນ.²⁰ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງຂ້າແກະໂຕຜູ້ ແລະນໍາເລືອດສ່ວນຫນຶ່ງມາ ຫາທີ່ປາຍໃບຫູຂ້າງຂວາຂອງອາໂຣນ, ແລະປາຍໃບຫູຂ້າງຂວາຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ, ທີ່ນິ້ວໄປມືຂ້າງຂວາ, ແລະທີ່ນິ້ວໄປຕີນຂ້າງຂວາຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງພົມເລືອດຮອບຖວາຍແທ່ນບູຊາທຸກດ້ານ.

²¹ເຈົ້າຕ້ອງນໍາເລືອດສ່ວນຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາ ແລະ ນໍ້າມັນເຈີມບາງສ່ວນ, ແລະພົມອາໂຣນ ແລະເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງລາວ, ແລະຈົ່ງພົມບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ. ອາໂຣນຈະຕ້ອງແຍກໄວ້ສໍາລັບເຮົາ, ເຊັ່ນດຽວກັນໃຫ້ແຍກເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງລາວດ້ວຍ, ບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວທີ່ຢູ່ກັບລາວ.

²²ເຈົ້າຕ້ອງເອົາໄຂມັນຂອງແກະໂຕຜູ້, ຊຶ່ງເປັນໄຂມັນສ່ວນທາງຫາງ, ໄຂມັນຜູ້ເຄື່ອງໃນ, ແລະໄຂມັນຜູ້ເຄື່ອງຕັບ, ໂຕທັງສອງຫນ່ວຍ ແລະໄຂມັນຜູ້ເຄື່ອງ, ແລະກິກຂາຂວາ—ເພາະເປັນແກະໂຕຜູ້ທີ່ໃຊ້ເພື່ອການສະຖາປະນາປະໂລຫິດສໍາລັບເຮົາ.²³ຈົ່ງນໍາເຂົ້າຈີ້ກ່ອນຫນຶ່ງ ແລະເຂົ້າຫນົມເຄັກນໍ້າມັນທາງຫນຶ່ງແຜ່ນ, ແລະເຂົ້າຈີ້ແຜ່ນບາງຫນຶ່ງແຜ່ນຈາກກະຕ່າ ເຂົ້າຈີ້ເຫລົ່ານີ້ໄຮ້ເຊື້ອແປ້ງ ຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ.

²⁴ເຈົ້າຕ້ອງນໍາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃສ່ໃນມືທັງສອງຂ້າງຂອງອາໂຣນ ແລະມືທັງສອງຂ້າງຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະຖວາຍການໂບກຂອງເຫລົ່ານັ້ນສໍາລັບເຮົາ ເປັນເຄື່ອງຖວາຍໂບກບູຊາ ສະເພາະຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ.²⁵ເຈົ້າຕ້ອງຮັບອາຫານຈາກມືຂອງພວກເຂົາ ແລະນໍາໄປເຜົາລວມກັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ເປັນກິນຫອມສໍາລັບເຮົາ; ເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍແຕ່ເຮົາດ້ວຍໄຟ.

²⁶ເຈົ້າຕ້ອງເອົາຊີ້ນສ່ວນເອິກຈາກແກະໂຕຜູ້ສໍາລັບຖວາຍຂອງອາໂຣນ ແລະຖວາຍໂບກເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ ຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະມັນຈະເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງເຈົ້າ.²⁷ເຈົ້າຕ້ອງເອົາຊີ້ນເອິກຂອງເຄື່ອງຖວາຍໂບກບູຊາທີ່ຖວາຍໂບກແລ້ວ ແຍກອອກໄວ້ສໍາລັບເຮົາ, ແລະຊີ້ນກິກຂາທີ່ເປັນສ່ວນຂອງປະໂລຫິດ—ທັງສ່ວນເອິກທີ່ຖວາຍໂບກແລ້ວ ແລະ ຊີ້ນກິກຂາຊຶ່ງຈະເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ.²⁸ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນກົດຕະຫລອດໄປສໍາລັບອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ.

ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ ເພື່ອຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ ຈາກເຄື່ອງຖວາຍສັນຕິບູຊາ.

²⁹ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍບໍລິສຸດຂອງອາໂຣນຕ້ອງສະຫງວນໄວ້ ສໍາລັບບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວສືບໄປ. ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຈີມ ແລະສະຖາປະນາໃນພວກເຂົາເພື່ອເຮົາ.³⁰ປະໂລຫິດຜູ້ສືບທອດແທນອາໂຣນຈາກທ່າມກາງບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ, ຜູ້ຊຶ່ງຈະມາຍັງເຕັ້ນນິດພົບສໍາລັບຮັບໃຊ້ເຮົາໃນສະຖານບໍລິສຸດ, ຈະຕ້ອງສວມເຄື່ອງແຕ່ງກາຍເຫລົ່ານີ້ເປັນເວລາເຈັດມື້.

³¹ເຈົ້າຕ້ອງນໍາແກະໂຕຜູ້ສໍາລັບແຕ່ງຕັ້ງບັນດາປະໂລຫິດສໍາລັບເຮົາ ແລະ ເອົາຊີ້ນມາຕື້ມໃນສະຖານນະມັດສະການ.³²ອາໂຣນ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ ຕ້ອງກິນຊີ້ນແກະໂຕຜູ້ນັ້ນ ແລະເຂົ້າຈີ້ຊຶ່ງຢູ່ໃນກະຕ່າທີ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ.³³ພວກເຂົາຕ້ອງກິນຊີ້ນ ແລະເຂົ້າຈີ້ທີ່ນໍາມາຖວາຍບູຊາໂຖ່ບາບ ແລະສະຖາປະນາພວກເຂົາ, ເພື່ອແຍກພວກເຂົາອອກມາສໍາລັບເຮົາ. ແຕ່ຄົນອື່ນໆຈະກິນບໍ່ໄດ້, ເພາະພວກເຂົາຕ້ອງຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ຖວາຍແກ່ເຮົາແລ້ວ, ໄດ້ສະຫງວນໄວ້ສໍາລັບເຮົາ.³⁴ຖ້າຊີ້ນທີ່ໃຊ້ໃນເຄື່ອງຖວາຍເພື່ອສະຖາປະນາ, ຫລືເຂົ້າຈີ້ໃດໆນັ້ນຍັງເຫລືອຢູ່ຈົນຮອດຕອນເຊົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງເຜົາມັນ. ຫ້າມກິນເພາະເປັນສິ່ງທີ່ແຍກໄວ້ສໍາລັບເຮົາ.

³⁵ໂດຍວິທີນີ້ແຫລະ, ໃຫ້ເຮັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າໃຫ້ເຮັດ, ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕໍ່ອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ.

³⁶ເປັນເວລາເຈັດມື້ທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕຽມພວກເຂົາ. ທຸກໆມື້ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍຈົງໂຕຜູ້ ມາຖວາຍເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາໂຖ່ບາບ. ເຈົ້າຕ້ອງຊໍາຮະແທນບູຊາໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍການໂຖ່ບາບໃຫ້ກັບແທ່ນນັ້ນ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງເຈີມແທ່ນນັ້ນເພື່ອແຍກໄວ້ສໍາລັບເຮົາ.

³⁷ ເປັນເວລາເຈັດມື້ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດການໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບແທນບູຊາ ແລະ ແຍກໄວ້ສໍາລັບພຣະຢາເວ. ແລ້ວແທນບູຊາແຍກໄວ້ສໍາລັບເຮົາຈະສົມບູນ. ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ສໍາພັນກັບແທນນີ້ ກໍ່ຈະຕ້ອງແຍກໄວ້ສໍາລັບພຣະຢາເວ.

³⁸ ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍບູຊາເທິງແທນບູຊາທຸກວັນ ດ້ວຍລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີສອງໂຕ.³⁹ ແກະໂຕຫນຶ່ງເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍໃນຕອນເຊົ້າ, ແລະແກະອີກໂຕຫນຶ່ງເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍບູຊາຕອນແລງ.

⁴⁰ ພ້ອມກັບລູກແກະໂຕທໍາອິດນັ້ນ, ຈິງຖວາຍແປ້ງຢ່າງດີຫນຶ່ງສ່ວນສິບເອຟາ ປົນນໍ້າມັນທີ່ສະກັດໄວ້ຈາກບັນດາຫມາກກອກຫນຶ່ງໃນສີອິນ, ແລະເຫລົ່າອາງຸ່ນຫນຶ່ງໃນສີອິນ ເປັນເຄື່ອງຖວາຍຕືມບູຊາ.

⁴¹ ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍລູກແກະໂຕທີສອງປະມານກ່ອນຕາເວັນຕົກດິນ. ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງຖວາຍເມັດພືດບູຊາ ເຊັ່ນດຽວກັບຕອນເຊົ້າ, ແລະເຄື່ອງຖວາຍຕືມບູຊາຄູ່ກັນດ້ວຍ. ໃຫ້ເປັນກິນຫອມສໍາລັບເຮົາເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຜົາດ້ວຍໄຟສໍາລັບເຮົາ.

⁴² ນີ້ຕ້ອງເປັນເຄື່ອງຖວາຍເຜົາບູຊາສະເຫມີໄປຕະຫລອດທຸກຍຸກຂອງເຈົ້າ, ທາງເຂົ້າເຕັ້ນນັດພົບຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຮົາຈະພົບເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພື່ອທີ່ຈະເວົ້າກັບເຈົ້າທີ່ນັ້ນ.

⁴³ ນັ້ນຄືທີ່ເຮົາຈະພົບກັບຊາວອິສະຣາເອນ; ຄືເຕັ້ນຈະແຍກໄວ້ສໍາລັບເຮົາດ້ວຍພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງເຮົາ.⁴⁴ ເຮົາຈະແຍກຫໍ່ເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ແລະແທນບູຊາໄວ້ສໍາລັບເຮົາ. ເຮົາຈະແຍກອາໂຣນແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວໄວ້ເປັນປະໂລຫິດເພື່ອຮັບໃຊ້ເຮົາ.

⁴⁵ ເຮົາຈະຢູ່ທາມກາງຊາວອິສະຣາເອນ ແລະຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.⁴⁶ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ໄດ້ນໍາພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຢູ່ທາມກາງພວກເຂົາ. ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

30 ¹ ເຈົ້າຕ້ອງສ້າງແທນບູຊາສໍາລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມ. ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດແທນນັ້ນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ.² ຄວາມຍາວຈະຕ້ອງເປັນຫນຶ່ງສອກ, ແລະຄວາມກວ້າງຂອງມັນຫນຶ່ງສອກ. ມັນຕ້ອງເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມຈັດຕຸລັດ, ແລະສູງສອງສອກ, ເຂົາຂອງແທນຕ້ອງເຮັດເປັນເນື້ອດຽວກັນ.

³ ເຈົ້າຕ້ອງຫຸ້ມແທນບູຊາເຄື່ອງຫອມດ້ວຍຄໍາບໍຣິສຸດ—ດ້ານເທິງ, ດ້ານຂ້າງ, ເຂົາຂອງແທນ. ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຂອບດ້ວຍທອງຄໍາອ້ອມຮອບແທນ.

⁴ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຫຸທອງຄໍາສອງຫູ ຕິດໃຕ້ຂອບທັງສອງດ້ານທີ່ກົງກັນຂວາມກັນ. ຫຸນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນໂຕສໍາລັບສອດໄມ້ຄານຫາມແທນບູຊາ.

⁵ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໄມ້ຄານຫາມ ຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງຫຸ້ມມັນດ້ວຍທອງຄໍາ.⁶ ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງແທນເຜົາເຄື່ອງຫອມນັ້ນໄວ້ຂ້າງຫນ້າຜ້າກັງ ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ມັນຕ້ອງຢູ່ຂ້າງຫນ້າຝາຫີບໄຖ່ບາບ ຊຶ່ງຢູ່ເຫນືອຫີບແຫ່ງຄໍາພະຍານ, ທີ່ຊຶ່ງເຮົາຈະພົບກັບເຈົ້າ.

⁷ ອາໂຣນຕ້ອງເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງແທນນັ້ນທຸກໆເຊົ້າ. ລາວຕ້ອງເຜົາເຄື່ອງຫອມນັ້ນ ເມື່ອລາວດູແລຕະກຽງ,⁸ ແລະອາໂຣນໃຕ້ຕະກຽງອີກໃນຕອນແລງ ດັງນັ້ນເຄື່ອງຫອມຈະເຜົາເທິງແທນນັ້ນ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ສະເຫມີໄປຕະຫລອດຊີວອາຍຸຄົນຂອງເຈົ້າ.⁹ ແຕ່ເຈົ້າຫ້າມນໍາເຄື່ອງຫອມອື່ນ, ຫລື ຫ້າມນໍາເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຫລືເຄື່ອງພືດພັນບູຊາມາເຜົາເທິງແທນບູຊາເຄື່ອງຫອມ. ເຈົ້າຕ້ອງຫ້າມຖອກເຄື່ອງຕືມບູຊາເທິງແທນນັ້ນ.

¹⁰ ອາໂຣນຕ້ອງເຮັດພືດໄຖ່ບາບເທິງຈອມຂອງແທນປີລະເທື່ອ. ດ້ວຍເລືອດຂອງເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງໄຖ່ ເຂົາຕ້ອງໄຖ່ບາບກັບແທນນັ້ນປີລະເທື່ອຕະຫລອດຊີວຊາດພັນຂອງພວກເຈົ້າ. ແທນນັ້ນຈະແຍກໄວ້ສໍາລັບພຣະຢາເວຢ່າງສົມບູນ."

¹¹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,¹² "ເມື່ອເຈົ້າຈິດສໍາມະໂນຄົວຊາວອິສະຣາເອນ, ແລ້ວຈິງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນນໍາຄໍາໄຖ່ຊີວິດຂອງຕົນມາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ. ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດສິ່ງນີ້ຫລັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ພົບພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີພິພິດເກີດຂຶ້ນທາມກາງພວກເຂົາ ເມື່ອເຈົ້າພົບພວກເຂົາ.

¹³ ທຸກໆຄົນທີ່ຖືກນັບໃນທະບຽນສໍາມະໂນຄົວຈະຕ້ອງຖວາຍດັ່ງນີ້: ເງິນຫນັກເຄິງເຊເຂ, ຕາມເຊເຂຂອງສະຖານນະມັດສະການ (ເຊເຂຫນຶ່ງເທົ່າກັບຊາວເກຣກ.) ເຄິງເຊເຂຈະເປັນເຄື່ອງຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ.¹⁴ ທຸກໆຄົນທີ່ຖືກນັບ, ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ, ເມື່ອປະຊາຊົນນໍາສິ່ງຂອງມາຖວາຍບູຊາແກ່ເຮົາ.

¹⁵ ເມື່ອປະຊາຊົນຖວາຍເຄື່ອງບູຊານີ້ແດ່ເຮົາ ເພື່ອໄຖ່ບາບສໍາລັບຊີວິດຂອງຕົນນັ້ນ, ຄົນຮັ່ງມີຕ້ອງບໍ່ຖວາຍເກິນເຄິງເຊເຂ, ແລະຄົນຍາກຈົນກໍ່ຕ້ອງບໍ່ຖວາຍນ້ອຍກວ່ານັ້ນ.¹⁶ ເຈົ້າຕ້ອງຮັບເງິນຄໍາໄຖ່ບາບຈາກຊາວອິສະຣາເອນ

ແລະເຈົ້າຕ້ອງຈັດສັນເງິນເພື່ອງານຂອງຫໍ່ເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ. ຈະຕ້ອງເປັນເຄື່ອງເຕືອນໃຈຂອງຊາວອິສະຣາເອນຕໍ່ຫນ້າເຮົາ, ເພື່ອຈະໄຖ່ບາບສໍາລັບຊີວິດພວກເຈົ້າ."

¹⁷ ພຣະຢາເວໄດ້ເວົ້າກັບໂມເຊ ແລະກ່າວວ່າ,¹⁸ "ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດອ່າງຂະຫນາດໃຫຍ່ດ້ວຍທອງແດງ ພ້ອມທັງຂາຕັ້ງທອງແດງ, ເປັນອ່າງສໍາລັບຊໍາຣະລ້າງ. ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງອ່າງນັ້ນໄວ້ລະຫວ່າງຫໍ່ເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ແລະແທນບູຊາ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງເອົານໍ້າໃສ່ອ່າງນັ້ນ.

¹⁹ ອາໂຣນແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວຕ້ອງລ້າງມື ແລະຕີນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍນໍ້າຈາກໃນອ່າງນັ້ນ.²⁰ ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ຫລືເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ແທນບູຊາ ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຮົາດ້ວຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ພວກເຂົາຕ້ອງລ້າງດ້ວຍນໍ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ.

²¹ ພວກເຂົາຕ້ອງລ້າງມື ແລະຕີນເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ. ແລະນີ້ຈະເປັນກົດບັນຍັດຕະຫລອດໄປສໍາລັບອາໂຣນ ແລະ ບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງລາວຕະຫລອດຊີວຊາດພັນຂອງພວກເຂົາ."

²² ພຣະຢາເວເວົ້າກັບໂມເຊ ແລະກ່າວວ່າ,²³ "ຈິງເອົາເຄື່ອງເທດຢ່າງດີເຫລົ່ານີ້; ຢ່າງໄມ້ຫອມນໍ້າຫ້າຮ້ອຍເຊເຂ, ກໍາຍານ 250 ເຊເຂ, ຫົວສີໂຄຫອມ 250 ເຊເຂ,²⁴ ແລະກາລະບູນຫ້າຮ້ອຍເຊເຂ, ຊັງຕາມນໍ້າຫນັກຂອງເຊເຂຂຶ້ນຂອງສະຖານນະມັດສະການ, ແລະນໍ້າມັນຫມາກກອກຫນຶ່ງອິນ.

²⁵ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດນໍ້າມັນເຈີມບໍຣິສຸດດ້ວຍສ່ວນປະສົມເຫລົ່ານີ້, ຕາມວິທີການຂອງຊ່າງປຸງນໍ້າຫອມ. ຈະເປັນນໍ້າມັນເຈີມບໍຣິສຸດ, ທີ່ສະຫງວນໄວ້ສໍາລັບເຮົາ.

²⁶ ເຈົ້າຕ້ອງເຈີມເຕັ້ນນັດພົບ ດ້ວຍນໍ້າມັນນັ້ນ, ລວມທັງຫີບແຫ່ງຄໍາພະຍານ,²⁷ ໂຕະແລະເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງ, ຄັນຕະກຽງແລະເຄື່ອງໃຊ້ປະຈໍາຄັນຕະກຽງ, ແທນເຜົາເຄື່ອງຫອມ,²⁸ ແທນບູຊາສໍາລັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ພ້ອມເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງ, ແລະອ່າງກັບຖານຮອງ.

²⁹ ເຈົ້າຕ້ອງແຍກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ສໍາລັບເຮົາ ເພື່ອວ່າມັນຈະບໍ່ຣິສຸດສໍາລັບເຮົາ. ສິ່ງໃດໆທີ່ສໍາພັນສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ ກໍ່ຈະບໍ່ຣິສຸດໄປດ້ວຍ.³⁰ ເຈົ້າຕ້ອງເຈີມອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະແຍກພວກເຂົາໄວ້ສໍາລັບເຮົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຮົາໃນຖານະປະໂລຫິດ.

³¹ ເຈົ້າຕ້ອງແຈ້ງແກ່ຊາວອິສະຣາເອນວ່າ, "ນີ້ເປັນນໍ້າມັນເຈີມທີ່ແຍກໄວ້ສໍາລັບເຮົາຕະຫລອດຊີວຊາດພັນຂອງເຈົ້າ.

³² ຫ້າມໃຊ້ນໍ້າມັນນີ້ກັບຜິວຫນັງຄົນ, ແລະຫ້າມເຮັດນໍ້າອື່ນໃຫ້ມີສ່ວນປະສົມເຫມືອນນໍ້າມັນນີ້, ເພາະນໍ້າມັນນີ້ແຍກໄວ້ສໍາລັບພຣະຢາເວ.

ເຈົ້າຕ້ອງຖືຮັກສາລັກສະນະນີ້.³³ ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມປະສົມນໍ້າມັນຫອມຢ່າງນີ້, ຫລືຜູ້ໃດກໍ່ຕາມໃຊ້ທາໃສ່ຄົນອື່ນ, ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຕັດອອກຈາກການເປັນປະຊາຊົນຂອງລາວ."

³⁴ ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈິງເອົາເຄື່ອງເທດ - ກໍາຍານ, ຊະມິດ ແລະມາຫາຫິງ, ປະສົມກັບກໍາຍານບໍຣິສຸດໃນອັດຕາສ່ວນທີ່ເທົ່າກັນ.

³⁵ ຈົ່ງປະສົມຕາມແບບຂອງເຄື່ອງຫອມ, ປະສົມເຫມືອນເຄື່ອງຫອມ, ປຸງດ້ວຍເກືອ, ໃຫ້ບໍ່ຣິສຸດ, ແລະແຍກອອກຕ່າງຫາກ.

³⁶ ເຈົ້າຈະບິດມັນຢ່າງລະອຽດເລີຍ. ວາງໄວ້ຫນ້າຫີບແຫ່ງພະຍານ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນຫໍ່ເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ, ທີ່ເຮົາຈະມາພົບກັບເຈົ້າ.

ເຈົ້າຕ້ອງຖືວ່າເຄື່ອງຫອມນັ້ນບໍ່ຣິສຸດທີ່ສຸດສໍາລັບເຮົາ.

³⁷ສ່ວນເຄື່ອງຫອມທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດເຫມືອນສ່ວນປະສົມນີ້ເພື່ອໃຊ້ເອງ. ຕ້ອງຖືວ່ານີ້ເປັນຂອງບໍ່ຮິສຸດທີ່ສຸດຕໍ່ເຈົ້າ. ³⁸ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມ ເຮັດເຄື່ອງຫອມເຊັ່ນນີ້ໄວ້ໃຊ້ເປັນນ້ຳຫອມ ຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກຄວາມເປັນປະຊາຊົນຂອງເຂົາ."

31 ¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, ²"ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ເລືອກເບື້ອງລູກຊາຍຂອງອູຣິ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອູຣິ, ຈາກເຜົ່າຢູດາ. ³ເຮົາໄດ້ໃຫ້ລາວເຕັມປ່ຽມດ້ວຍວິນຍານຂອງເຮົາ, ໃຫ້ລາວມີສະຕິປັນຍາ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແລະຄວາມຮູ້, ໃນວຽກງານຊ່າງທຸກຢ່າງ. ⁴ເພື່ອຈະຄິດອອກແບບໃນການເຮັດເຄື່ອງຄຳ, ເຄື່ອງເງິນ, ແລະເຄື່ອງທອງແດງ; ⁵ໃນການເຈຍລະໂນ ແລະ ປະກອບພອຍ ແລະວຽກແກະສະຫລັກໄມ້— ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດວຽກງານຊ່າງທຸກຢ່າງ. ⁶ນອກຈາກລາວແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງໂອໂຮລຽບ ລູກຊາຍຂອງອາຣິສະມັກ, ຈາກເຜົ່າດານ. ເຮົາຍັງໄດ້ໃສ່ທັກສະໃນໃຈຂອງທຸກຄົນທີ່ສະຫລາດ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າ. ນິລວມທັງ ⁷ຫໍເຕັ້ນແຫ່ງການຊຸມນຸມ, ຫໍແຫ່ງຄຳພະຍານ, ຝາຫໍບໍ່ຖ່າຍເທິງຫໍ, ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງຂອງເຕັ້ນ— ⁸ໂຕະແລະເຄື່ອງໃຊ້ສຳລັບໂຕະ, ຄັນຕະກຽງບໍ່ຮິສຸດກັບເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສຳລັບຄັນຕະກຽງ, ແທ່ນບູຊາເຜົາເຄື່ອງຫອມ, ⁹ແທ່ນບູຊາສຳລັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາລວມທັງເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສຳລັບແທ່ນ, ແລະອ່າງຂະຫນາດໃຫຍ່ກັບຖານຮອງ. ¹⁰ນິລວມທັງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ຖືກແສວຢ່າງວິຈິດບັນຈົງ— ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍນີ້ບໍ່ຮິສຸດສຳລັບອາໂຣນປະໂລຫິດ ແລະ ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ, ສະຫງວນໄວ້ສຳລັບເຮົາເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຮົາໃນຖານະປະໂລຫິດ. ¹¹ນິລວມໄປເຖງນ້ຳມັນເຈີມ ແລະ ເຄື່ອງຫອມສຳລັບສະຖານະມັດສະການ. ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດທີ່ເຮົາໄດ້ຊົງສັ່ງເຈົ້າ. ¹²ພຣະຢາເວເວົ້າກັບໂມເຊ ແລະກ່າວວ່າ, ¹³"ຈົ່ງສັ່ງຊາວອິສະຣາເອນວ່າ: 'ເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາວັນສະບາໂຕຂອງພຣະຢາເວໄວ້ຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ເພາະມີຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນລະຫວ່າງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຈົ້າຕະຫລອດຊີວິດຊາດຜັນຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຢາເວ, ຜູ້ໄດ້ແຍກພວກເຈົ້າໄວ້ສຳລັບພຣະອົງ. ¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາວັນສະບາໂຕ, ເພື່ອຈະເປັນວັນບໍ່ຮິສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າ, ສະຫງວນໄວ້ສຳລັບພຣະອົງ. ຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ວັນນັ້ນເປັນມົນທົນຈະຕ້ອງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຮັດວຽກໃນວັນສະບາໂຕ, ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຕັດອອກຈາກການປະຊາຊົນຂອງລາວ. ¹⁵ຈົ່ງເຮັດວຽກຫົກວັນ, ແຕ່ໃນມື້ທີ່ເຈັດເປັນວັນສະບາໂຕສຳລັບຢຸດພັກຜ່ອນທັງຫມົດ, ເປັນວັນບໍ່ຮິສຸດ, ທີ່ສະຫງວນໄວ້ເພື່ອພຣະກຽດຂອງພຣະຢາເວ. ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຮັດວຽກໃນວັນສະບາໂຕ ຕ້ອງເຖິງຄວາມຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ¹⁶ດັ່ງນັ້ນ ຊາວອິສະຣາເອນຕ້ອງຮັກສາວັນສະບາໂຕ. ພວກເຂົາຕ້ອງຍຶດຖືຕະຫລອດຊີວິດຊາດຜັນຂອງພວກເຂົາ ເປັນກົດຖາວອນຕະຫລອດໄປ. ¹⁷ສະບາໂຕຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນລະຫວ່າງພຣະຢາເວ ແລະ ຊາວອິສະຣາເອນສະເຫມີໄປ, ເພາະໃນຫົກວັນພຣະຢາເວໄດ້ສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະແຕ່ໃນວັນທີ່ເຈັດຊົງຢຸດພັກຜ່ອນ, ແລະຢອນພຣະທັຍ." ¹⁸ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບໂມເຊເທິງພູຊິນາຍສຳເລັດແລ້ວ, ພຣະອົງຈົ່ງປະທານແຜ່ນພຣະບັນຍັດສອງແຜ່ນ, ເຮັດຈາກຫິນ, ຈາກຮີກດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.

32 ¹ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນວ່າໂມເຊຢັ້ງຊ້າ ບໍ່ລົງມາຈາກພູເທີອ, ພວກເຂົາຈຶ່ງລວມຕົວອ້ອມຮອບອາໂຣນ ແລະກ່າວກັບລາວວ່າ, "ມາເຖີດ, ຈົ່ງສ້າງຮູບເຄົາຣົບໃຫ້ພວກເຮົາ ຊຶ່ງຈະນຳຫນ້າພວກເຮົາໄປ. ເພາະວ່າໂມເຊຄົນນີ້ແຫລະ, ເປັນຊາຍຄົນທີ່ໄດ້ນຳພວກເຮົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລາວແລ້ວ." ²ດັ່ງນັ້ນອາໂຣນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງຖອດບັນດາຜູ້ມຸກຫູທອງຄຳຈາກບັນດາເມຍ ແລະ ຫູຂອງບັນດາລູກຊາຍ ແລະຈາກບັນດາລູກສາວ, ແລະນຳມາໃຫ້ເຮົາເຖີດ." ³ປະຊາຊົນທັງຫມົດຈຶ່ງຖອດຜູ້ມຸກຄຳຈາກຫູຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ນຳມາມອບໃຫ້ແກ່ອາໂຣນ. ⁴ເມື່ອອາໂຣນໄດ້ຮັບຄຳຈາກພວກເຂົາແລ້ວ, ຈຶ່ງໃຊ້ເຄື່ອງມືຫລໍ່, ແລະໄດ້ຫລໍ່ເປັນຮູບລູກງົວໂຕຫນຶ່ງ. ແລ້ວປະຊາຊົນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ອິສະຣາເອນເອີຍ, ສິ່ງນີ້ແຫລະເປັນພະຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ນຳເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ." ⁵ເມື່ອອາໂຣນເຫັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຮູບລູກງົວນັ້ນ ແລະລາວໄດ້ປະກາດວ່າ: "ມືອນຈະເປັນງານລ້ຽງຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະຢາເວ." ⁶ປະຊາຊົນກໍ່ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າໃນມື້ຕໍ່ມາ ແລະ ໄດ້ຖວາຍບັນດາເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະໄດ້ນຳບັນດາເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີຫມາ. ແລ້ວປະຊາຊົນກໍ່ໄດ້ນຶງລົງກິນ ແລະດື່ມ, ແລະແລ້ວກໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນມ່ວນຊື່ນໃນງານລ້ຽງຖວາຍເມົາມາຍ. ⁷ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງຮີບໄປໄວໆ, ເພາະວ່າປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ, ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ນຳອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບນັ້ນ, ໄດ້ເຮັດເລື່ອງເສື່ອມເສຍ. ⁸ພວກເຂົາໄດ້ຫັນຈາກທາງ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາໄວ້ນັ້ນຢ່າງໄວວາ. ພວກເຂົາໄດ້ຫລໍ່ຮູບລູກງົວຂຶ້ນສຳລັບພວກເຂົາເອງ ແລະໄດ້ນະມັດສະການ ແລະໄດ້ຖວາຍບູຊາແກ່ຮູບນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ໂອ ອິສະຣາເອນເອີຍ, ສິ່ງນີ້ແຫລະເປັນພະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ນຳພວກເຮົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ.' ⁹ແລ້ວພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, ¹⁰"ເຮົາໄດ້ເຫັນຊົນຊາດນີ້ແລ້ວ. ເບິ່ງແມ, ພວກເຂົາເປັນຊົນຊາດທີ່ຫົວຕົກ. ບັດນີ້ ຈົ່ງຢາພະຍາຍາມຫ້າມເຮົາ. ເພື່ອຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະເຜົາໄຫມ້ພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາເສຍ. ¹¹ແລ້ວເຮົາຈະສ້າງຊົນຊາດໃຫຍ່ຈາກເຈົ້າ. ¹²ແຕ່ໂມເຊພະຍາຍາມຂໍໃຫ້ພຣະອົງບັນເທົາຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໂກດຮ້າຍຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ນຳອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບດ້ວຍອິດທິພົນອັນຫຍິບໃຫຍ່ ແລະດ້ວຍພຣະຫັດອັນຊົງອິດຫລີ? ¹³ເປັນຫຍັງຈະໃຫ້ຄົນອີຢິບກ່າວວ່າ, 'ພຣະອົງນຳພວກເຂົາອອກມາເພື່ອຈະທຳຮ້າຍພວກເຂົາ, ເພື່ອຈະປະທານພວກເຂົາເທິງພູນີ ແລະທຳລາຍພວກເຂົາເສຍຈາກແຜ່ນດິນໂລກ?' ຂໍພຣະອົງຫັນກັບຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍອັນແຮງກ້າ ແລະ ຂໍປ່ຽນໃຈຢ່າລົງໂທດປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເຊັ່ນນີ້ເລີຍ. ¹⁴ຂໍຜູ້ລະນຶກເຖິງ ອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ ແລະອິສະຣາເອນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງເອງໄດ້ໃຫ້ຄຳປະຕິຢາຍດ້ວຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງເອງ ແລະກ່າວກັບພວກເພີນວ່າ, 'ເຮົາຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເຫມືອນດັ່ງດວງດາວໃນຟ້າສະຫວັນ, ແລະເຮົາຈະຍົກແຜ່ນດິນນີ້ທັງຫມົດທີ່ເຮົາສັນຍາໃຫ້ແກ່ ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເປັນມໍຣະດົກຕະຫລອດໄປ.' ¹⁵ແລ້ວພຣະຢາເວຈຶ່ງປ່ຽນພຣະທັຍ ບໍ່ຊົງລົງໂທດຕາມທຶພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ¹⁶ແລ້ວໂມເຊກໍ່ໄດ້ກັບລົງມາຈາກພູ, ຖືແຜ່ນພຣະບັນຍັດສອງແຜ່ນໃນມືຂອງລາວ, ບັນດາແຜ່ນຫີນນັ້ນໄດ້ຈາກຮີກທັງສອງດ້ານ, ທັງດ້ານຫນ້າ ແລະ ດ້ານຫລັງ. ¹⁷ແຜ່ນຫີນທັງສອງແຜ່ນເປັນສິພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ແລະເປັນລາຍພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ໄດ້ສະຫລັກໄວ້ເທິງແຜ່ນຫີນນັ້ນ. ¹⁸ເມື່ອໄປຊວຍໄດ້ຍິນສຽງປະຊາຊົນຮ້ອງໃສ່ກັນຢູ່, ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບໂມເຊວ່າ, "ມີສຽງດັງເຫມືອນກຳລັງສູ້ຮົບກັນຢູ່ໃນຄ້າຍ" ¹⁹ແຕ່ໂມເຊໄດ້ຕອບວ່າ, "ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສຽງຮ້ອງຂອງຜູ້ຊະນະ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນສຽງຮ້ອງຂອງຜູ້ປະຣາຊັຍ, ແຕ່ເປັນສຽງຮ້ອງລຳທຳເພງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນ."

¹⁹ເມື່ອໂມເຊເຂົ້າມາໃກ້ຄ້າຍ, ລາວໄດ້ເຫັນລູກງົວ ແລະປະຊາຊົນກຳລັງເຕັ້ນລຳ. ລາວກໍ່ໃຈຮ້າຍສຸດໆ. ລາວໄດ້ຟຸ້ມແຜ່ນຫີນຈາກມືຂອງລາວ ແລະເຮັດໃຫ້ມັນແຕກເສຍຫີນຕີນພູ.²⁰ ລາວໄດ້ເອົາລູກງົວທີ່ປະຊາຊົນເຮັດໄວ້, ເຜົາເສຍ, ບິດເປັນຜິງ, ແລະໂຮຍລົງໃນນ້ຳ. ແລ້ວລາວໄດ້ໃຫ້ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນດືມ.

²¹ແລ້ວໂມເຊກ່າວກັບອາໂຣນວ່າ, "ປະຊາຊົນນີ້ເຮັດຫຍັງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງນຳບາບໃຫຍ່ນີ້ມາສູ່ພວກເຂົາ?"²²ອາໂຣນຕອບວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງທ່ານເຜົາໄຫມ້ຂຶ້ນເລີຍ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ທ່ານກໍ່ຮູ້ວ່າປະຊາຊົນພວກນີ້, ພວກເຂົາຮູ້ວິທີທີ່ຈະເຮັດຊົ່ວ."

²³ພວກເຂົາໄດ້ມາບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ຂໍສ້າງພະໃຫ້ເຮົາຊຶ່ງຈະນຳຫນ້າເຮົາ. ດ້ວຍວ່າໂມເຊ, ຄົນນີ້ທີ່ໄດ້ນຳເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບນັ້ນ, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລາວແລ້ວ."²⁴ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ໃຜມີຄຳ, ໃຫ້ປົດອອກມາ." ພວກເຂົາກໍ່ມອບຄຳໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍກໍ່ໄດ້ໂຍນລົງໄປໃນໄຟ ແລະຜົນກໍ່ຄືລູກງົວນີ້."

²⁵ໂມເຊເຫັນປະຊາຊົນບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ (ເພາະອາໂຣນໄດ້ປ່ອຍພວກເຂົາທັງຫລາຍຈົນບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້, ເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກພວກສັດຕູຂອງພວກເຂົາເຢາຍເຢີຍ).²⁶ ແລ້ວໂມເຊຍື່ນຢູ່ທີ່ປະຕູຄ້າຍ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຜູ້ໃດເປັນຝ່າຍພຣະຢາເວ, ຈຶ່ງມາຫາເຮົາເຖິດ." ຄົນເລວີທັງຫມົດກໍ່ໄດ້ມາຫາລາວພ້ອມກັນ.²⁷ ໂມເຊຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງອີສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: 'ແຕ່ລະຄົນ ຈຶ່ງຖືດາບແນບກາຍ ແລະໄປມາຕາມປະຕູຄ້າຍບ່ອນຫນຶ່ງ ໄປອີກບ່ອນຫນຶ່ງຮອບຄ້າຍ, ແລະຂ້າພຸກຄົນແມ້ເປັນພີ່ນ້ອງ, ມິດສະຫາຍ, ແລະເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາເອງກໍ່ຕາມ.'"

²⁸ຄົນເລວີກໍ່ເຮັດຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງ. ໃນມື້ນັ້ນປະຊາຊົນປະມານສາມພັນຄົນໄດ້ຕາຍລົງ.²⁹ ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບຄົນເລວີ, "ໃນມື້ນີ້ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງສະຖາປະນາຕົນເອງຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວ, ແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງສູ້ຮົບກັບລູກຊາຍ ແລະອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ, ເພື່ອວ່າພຣະຢາເວຈະໄດ້ອວຍພອນທ່ານທັງຫລາຍມື້ນີ້."

³⁰ມື້ຕໍ່ມາໂມເຊກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, "ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບທີ່ຫຍຸ້ງໃຫຍ່. ບັດນີ້ເຮົາຈະຂຶ້ນໄປຫາພຣະຢາເວ."

ບາງທີ່ເຮົາຈະສາມາດຂໍໂຖບາບຂອງພວກເຈົ້າ."³¹ ໂມເຊຈຶ່ງກັບໄປຫາພຣະຢາເວ ແລະກ່າວວ່າ, "ໂອ ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດບາບໃຫຍ່ຫລວງ ແລະພວກເຂົາສ້າງຮູບເຄົາຮີບຄຳສຳລັບຕົນເອງ."³² ແຕ່ບັດນີ້, ຂໍພຣະອົງໂຜດຍົກໂທດບາບຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ; ແຕ່ຖ້າພຣະອົງບໍ່ເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ໂຜດລົບຊີຂອງຂ້ານ້ອຍເສຍຈາກປຶ້ມພຣະອົງໄດ້ຈົດໄວ້ນັ້ນ."

³³ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ເຮົາ, ເຮົາກໍ່ຈະລົບຊີຜູ້ນັ້ນຈາກທະບຽນຂອງເຮົາ."³⁴ ບັດນີ້ຈຶ່ງໄປ, ນຳປະຊາຊົນໄປຍັງທີ່ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ບອກແກ່ເຈົ້າແລ້ວ. ເບິ່ງແມ່, ເຫວະດາຂອງເຮົາຈະນຳຫນ້າພວກເຈົ້າໄປ. ແຕ່ວ່າມືທີ່ເຮົາຈະລົງໂທດນັ້ນ, ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຂົາ ເພາະບາບຂອງພວກເຂົາ."³⁵ ແລ້ວພຣະຢາເວບັນດານໃຫ້ເກີດພິພິດກັບປະຊາຊົນ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດລູກງົວ, ຊຶ່ງອາໂຣນໄດ້ເຮັດນັ້ນ.

33 ¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈຶ່ງໄປຈາກທີ່ນີ້, ເຈົ້າ ແລະປະຊາຊົນຜູ້ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ນຳອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ."

ໄປຍັງແຜ່ນດິນຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັນຍາກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ, ເມື່ອເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, 'ເຮົາຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າ.'² ເຮົາຈະໃຊ້ເຫວະດາອົງຫນຶ່ງນຳຫນ້າພວກເຈົ້າໄປ, ແລະເຮົາຈະຂັບໄລ່ຊາວການາອານ, ຊາວອະໂມຣິດ, ຊາວອິດິດ, ຊາວເປຣີຊີ, ຊາວຮີວີ, ແລະຊາວເຢບຸດ ອອກໄປເສຍ.³ ຈຶ່ງຂຶ້ນໄປຍັງແຜ່ນດິນ, ຊຶ່ງມີນ້ຳມັນ ແລະນ້ຳເຜິ້ງໄຫລ, ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ໄປກັບເຈົ້າ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າເປັນປະຊາຊົນທີ່ຫົວແຂງ, ຍ້ານວ່າເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຈົ້າເສຍກາງທາງ."

⁴ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນຂ່າວຮ້າຍນີ້, ພວກເຂົາກໍ່ເປັນທຸກຫລາຍ, ແລະບໍ່ມີໃຜສວມໃສ່ເຄື່ອງປະດັບເລີຍ.⁵ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈຶ່ງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, 'ເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຫົວແຂງ. ຖ້າເຮົາໄປກັບພວກເຈົ້າບິດຫນຶ່ງ, ເຮົາກໍ່ຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຈົ້າເສຍ. ບັດນີ້, ຈຶ່ງຖອດເຄື່ອງປະດັບອອກເສຍ ເພື່ອເຮົາຈະຕັດສິນໃຈວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບພວກເຈົ້າ.'"⁶ ດັ່ງນັ້ນຊາວອີສະຣາເອນ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ສວມໃສ່ເຄື່ອງປະດັບ ຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ຢູ່ເຂດພູໂຮເຣັບເປັນຕົ້ນມາ.

ໂມເຊຕັ້ງເຕັ້ນຫລັງຫນຶ່ງໄວ້ ແລະ ວາງໄວ້ນອກຈາກຄ້າຍໄກວິສິມຄວນຈາກຄ້າຍ. ລາວເອີ້ນວ່າຫໍເຕັ້ນແຫ່ງການຊຸມນຸມ.

ທຸກໆຄົນທີ່ໄດ້ຖາມພຣະຢາເວເລື່ອງໃດໆ ກໍ່ຈະອອກໄປຍັງຫໍເຕັ້ນແຫ່ງການຊຸມນຸມ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ນອກຄ້າຍ.⁸ ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ໂມເຊອອກໄປຍັງຫໍເຕັ້ນນັ້ນ, ປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍ່ລຸກຂຶ້ນຍືນຢູ່ ທີ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນຂອງຕົນ ແລະເບິ່ງໂມເຊຈົນກວ່າລາວເຂົ້າໄປຂ້າງໃນ.⁹ ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ໂມເຊເຂົ້າໄປໃນຫໍເຕັ້ນແລ້ວ, ເສົາເມກຈະໄດ້ລອຍລົງມາຕັ້ງຢູ່ທີ່ປະຕູທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນ, ແລະພຣະຢາເວກໍ່ກ່າວກັບໂມເຊ.

¹⁰ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມ ທີ່ປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ເຫັນເສົາເມກຕັ້ງຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນ, ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍ່ຈະໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະທຸກຄົນນະມັດສະການຢູ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນຂອງຕົນ.¹¹ ພຣະຢາເວຈະໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊຫນ້າຕໍ່ຫນ້າ, ເຫມືອນຄົນໆຫນຶ່ງລົມກັບເພື່ອນຂອງລາວ. ແລ້ວໂມເຊກໍ່ໄດ້ກັບໄປຍັງຄ້າຍ, ແຕ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວຄື ໂຢຊວຍລຸກຊາຍຂອງນຸນ, ຊຶ່ງເປັນຊາຍຫນຸ່ມ, ຍັງຄົງຢູ່ໃນເຕັ້ນ.

¹²ໂມເຊກ່າວກັບພຣະຢາເວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ຈຶ່ງນຳປະຊາຊົນນີ້ຂຶ້ນໄປ,' ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າຈະໃຊ້ໃຜຂຶ້ນໄປກັບຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ເຮົາຮູ້ຈັກຊື່ຂອງເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າຍັງເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງເຮົາດ້ວຍ.'¹³ ບັດນີ້ຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນທີ່ພໍໃຈໃນພຣະເນດຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ຂໍໂຜດສຳແດງທາງຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຍັງເປັນທີ່ພໍໃຈໃນພຣະເນດຂອງພຣະອົງ. ໂຜດຈຶ່ງວ່າຊົນຊາດນີ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ."

¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາເອງຈະໄປກັບເຈົ້າ, ແລະເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ເປົາໃຈ."¹⁵ ແລ້ວໂມເຊຈຶ່ງກ່າວກັບພຣະອົງວ່າ, "ຖ້າພຣະອົງເອງບໍ່ສະເດັດໄປກັບພວກຂ້ານ້ອຍ, ກໍ່ຢ່າງນຳພວກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນໄປຈາກທີ່ນີ້ເລີຍ.¹⁶ ຖ້າບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ ຂ້ານ້ອຍ ແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄດ້ເປັນທີ່ພໍໃຈໃນພຣະເນດຂອງພຣະອົງແລ້ວ? ນອກຈາກພຣະອົງຈະສະເດັດໄປກັບພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍ ແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກຊົນຊາດອື່ນທີ່ແຜ່ນດິນໂລກບໍ່?"

¹⁷ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຂໍນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້, ເພາະເຈົ້າເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງເຮົາແລ້ວ, ແລະເຮົາຮູ້ຈັກຊື່ຂອງເຈົ້າ."¹⁸ ໂມເຊກ່າວວ່າ, "ຂໍໂຜດສະແດງພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍເຖິດ."

¹⁹ພຣະຢາເວຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມດີທັງຫມົດຂອງເຮົາປາກົດແຈ້ງຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ, ແລະເຮົາຈະປະກາດນາມຂອງ 'ພຣະຢາເວ' ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ. ເຮົາຈະພໍໃຈຜູ້ໃດ ກໍ່ຈະພໍໃຈຜູ້ນັ້ນ, ແລະເຮົາຈະເມດຕາຜູ້ໃດ ເຮົາກໍ່ຈະເມດຕາຜູ້ນັ້ນ."²⁰ ແຕ່ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າຈະເຫັນຫນ້າເຮົາບໍ່ໄດ້, ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນຫນ້າເຮົາ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຢູ່ໄດ້."

²¹ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ມືທີ່ແຫ່ງຫນຶ່ງຢູ່ໃກ້ເຮົາ; ເຈົ້າຈະໄປຍືນຢູ່ເທິງຫີນ.²² ຂະນະເມື່ອພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງເຮົາໄດ້ຜ່ານໄປ, ເຮົາຈະເຊື່ອງເຈົ້າໄວ້ໃນຊອກຫີນ ແລະ ຈະຍັງເຈົ້າໄວ້ດ້ວຍມືເຮົາຈົນກວ່າເຮົາໄດ້ຜ່ານໄປ."²³ ແລ້ວເຮົາຈະເອົາມືຂອງເຮົາອອກໄປ, ແລະເຈົ້າຈະເຫັນຫລັງຂອງເຮົາ, ແຕ່ຫນ້າຂອງເຮົາເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນ."

34¹ ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົງຕັດຫີນສອງແຜ່ນໃຫ້ເຫມືອນດັງຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ. ເຮົາຈະຈາກຮີກເທິງແຜ່ນຫີນເຫລົ່ານັ້ນ ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນຫີນຊຸດທຳອິດ, ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດແຕກນັ້ນ." ຈົງຕຽມໃຫ້ຜ່ອມໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ຂຶ້ນມາຍັງພູຊິນາຍ, ແລະເຈົ້າເອງຈົງມາພົບເຮົາທີ່ນັ້ນເທິງຍອດພູ.

² ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດໄດ້ມາປາກົດຕົວທີ່ໃດເທິງພູກັບເຈົ້າ. ຢ່າໃຫ້ຝູງສັດ ຫລືເຫລົ່າສັດ ແມ້ແຕ່ມາກິນຫຍ້າຢູ່ຫນ້າພູນີ້ກໍບໍ່ໄດ້." ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງຕັດຫີນສອງແຜ່ນເຫມືອນຊຸດທຳອິດ, ແລະລາວກໍໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູຊິນາຍ, ຕາມພຣະຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວທີ່ໄດ້ຊົງສັ່ງລາວ. ໂມເຊໄດ້ຖືຫີນສອງແຜ່ນໄວ້ໃນມືຂອງລາວ.

³ ພຣະຢາເວລົງມາໃນເມກ ແລະຍືນຢູ່ກັບໂມເຊທີ່ນັ້ນ, ລາວໄດ້ເປັ້ງສຽງອອກພຣະນາມ "ພຣະຢາເວ."⁴ ພຣະຢາເວໄດ້ຜ່ານລາວໄປກ່ອນ ແລະກ່າວວ່າ, "ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ, ໂກດຮ້າຍຊ້າ, ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ ຕໍ່ຄຳຫມັ້ນສັນຍາ ແລະໄວ້ວາງໃຈໄດ້,"⁵ ຜູ້ຮັກສາຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຄຳຫມັ້ນສັນຍາໄວ້ໃຫ້ກັບຄົນເປັນພັນໆຊົ່ວອາຍຸຄົນ, ໃຫ້ອະພິຍານລ່ວງລະເມີດ, ການທຳຣະຍົດ, ແລະບາບທັງຫລາຍ. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ລະເວັ້ນການລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະອົງໃຫ້ໂທດຄວາມບາບຂອງພໍ່ຕົກທອດໄປເຖິງລູກ ແລະຫລານ, ເຖິງສາມແລະສີ່ຊົ່ວອາຍຸຄົນ."

⁶ ໂມເຊຈຶ່ງຮັບຫມອບລົງເຖິງດິນ ແລະໄດ້ນະມັດສະການ.⁷ ແລ້ວລາວໄດ້ກາບທູນວ່າ, "ຖ້າຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ພໍໃຈໃນພຣະເນດຂອງພຣະອົງ, ໂອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກໍຂໍພຣະອົງໂຜດໄປກັບພວກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ຫົວຕົ. ຂໍໂຜດໄດ້ອະພິຍານລ່ວງລະເມີດ ແລະຄວາມບາບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ແລະຂໍຮັບພວກຂ້ານ້ອຍເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງດ້ວຍ."

⁸ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາ, ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນຂອງເຮົາທັງຫມົດ, ເຮົາຈະເຮັດການອັດສະຈັນ ຊຶ່ງບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຮັດໃນຫົວແຜ່ນດິນໂລກ ຫລືໃນຊົນຊາດໃດໆທັງປວງ. ປະຊາຊົນທັງຫມົດ ຊຶ່ງເຈົ້າຢູ່ທ່າມກາງເຈົ້ານັ້ນ, ຈະໄດ້ເຫັນຣາຊະກິດຂອງເຮົາ, ເພາະເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວ."⁹ ຈົງເຊື່ອຟັງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໃນມືນີ້. ເຮົາຈະຂັບໄລ່ຊາວອະໂມຣິດ, ຊາວການາອານ, ຊາວອິດຕິ, ຊາວເປຣີຊີ, ຊາວອີວີ, ແລະຊາວເຢຍຸດ ໄປໃຫ້ຝົນຫນ້າພວກເຈົ້າ.

¹⁰ ຈົງລະວັງຕົວໃຫ້ດີ ຢ່າໄດ້ໄປເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ຊຶ່ງເຈົ້າກຳລັງຫມັ້ງຫນ້າໄປ, ບໍ່ສະນັ້ນພວກເຂົາຈະເປັນກັບຕົກທ່າມກາງພວກເຈົ້າ.¹¹ ແຕ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົງທຳລາຍ ບັນດາແຜ່ນບູຊາຂອງພວກເຂົາ, ຫັບບັນດາເສົາຫີນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ມຸ້ນລະອຽດ, ແລະ ປ້າຍບັນດາເສົາຂອງອາເຊຣາຂອງພວກເຂົາເສຍ.¹² ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ນະມັດສະການພະອິນ, ເພາະພຣະຢາເວ, ຜູ້ມີພຣະນາມວ່າ ຫວງແຫນ, ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຫວງແຫນ.

¹³ ດັ່ງນັ້ນຈົງລະວັງ ຢ່າເຮັດສັນຍາກັບຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ເພາະເມື່ອພວກເຂົານອກໃຈພະເຫລົ່ານັ້ນຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຖວາຍບູຊາພະເຫລົ່ານັ້ນຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະເຊີນພວກເຈົ້າໄປຮ່ວມດ້ວຍ ແລະພວກເຈົ້າຈະກິນຂອງທີ່ພວກເຂົາຖວາຍບູຊານັ້ນ,¹⁴ ແລ້ວເມື່ອພວກເຈົ້າຈະຮັບບັນດາລູກຍິງຂອງພວກເຂົາມາໃຫ້ແກ່ບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະບັນດາລູກຍິງຂອງເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ ຈະນອກໃຈເຮົາຫັນໄປຫາພະເຫລົ່ານັ້ນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁵ ຈົງຢ່າຫລໍ່ບັນດາຮູບພະທີ່ເຮັດຈາກໂລຫະໄວ້ສຳລັບຕີນເອງ.

¹⁶ ເຈົ້າຕ້ອງຖືເຫສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ. ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ຊົງສັ່ງເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງກິນເຂົ້າຈີບມີຕາມກຳຫນົດໃນເດືອນອາຍຸ, ເພາະໃນເດືອນອາຍຸເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກອີຍິບ.

¹⁷ ລູກກິກທັງຫມົດເປັນຂອງເຮົາ, ແມ້ແຕ່ ລູກສັດໂຕຜູ້ທຸກໂຕຂອງງົວ, ແລະຂອງແກະ.¹⁸ ເຈົ້າຕ້ອງຊື້ຄືນລູກລໍຫົວປີນັ້ນດ້ວຍລູກແກະ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຢາກຊື້ຄືນ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຫັກຄໍມັນເສຍ. ເຈົ້າຕ້ອງຊື້ຄືນລູກຊາຍກິກທັງຫມົດຂອງເຈົ້າຄືນ. ຫ້າມຜູ້ໃດມາຫາເຮົາມື້ເປົ້າ.

¹⁹ ເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດວຽກຫົກມື້, ແຕ່ໃນມື້ທີ່ເຈັດເຈົ້າຕ້ອງຢຸດພັກຜ່ອນ, ແມ້ແຕ່ໃນລະດູໂຖນາ ແລະລະດູເກັບກ່ຽວກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງຢຸດພັກຜ່ອນ.

²⁰ ເຈົ້າຕ້ອງສະຫລອງເຫສະການປະຈຳອາທິດ ດ້ວຍພຶດຜົນທຳອິດຂອງການເກັບກ່ຽວເຂົ້າສຳລິ,

ແລະເຈົ້າຕ້ອງສະຫລອງເຫສະການຮວບຮວມຜະລິດຜົນໃນທ້າຍປີ.

²¹ ປີລະສາມຄັ້ງ ຈົງໃຫ້ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຂອງເຈົ້າເຂົ້າມາເຝົ້າຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ.

²² ເພາະເຮົາຈະຂັບໄລ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍອອກໄປ ໃຫ້ຝົນຫນ້າພວກເຈົ້າ ແລະຂະຫຍາຍເຂດແດນຂອງເຈົ້າອອກໄປ. ບໍ່ມີໃຜຢາກໄດ້ແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າເລີຍ ເມື່ອເຈົ້າຈະຂຶ້ນໄປຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າປີລະສາມຄັ້ງນັ້ນ.

²³ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖວາຍເລືອດຂອງເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາພ້ອມກັບເຊືອແປ້ງ, ຫລືຫ້າມເຫລືອຊົນຈາກການຖວາຍບູຊາ ໃນເຫສະການປັດສະຄາໄວ້ຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ.²⁴ ເຈົ້າຕ້ອງນຳພຶດຜົນທຳອິດທີ່ດີທີ່ສຸດ ຈາກແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າມາຖວາຍຍັງເຮືອນຂອງເຮົາ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຕື່ມຊີນລູກແປ້ງດ້ວຍນ້ຳນົມແມ່ຂອງມັນ."

²⁵ ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເຈົ້າຈຶ່ງຂຽນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໄວ້, ເພາະເຮົາໄດ້ສັນຍາດ້ວຍຕົວເຮົາເອງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ທີ່ ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ ແລະໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຈົ້າ ແລະອິສະຣາເອ." ²⁶ ໂມເຊຢູ່ກັບພຣະຢາເວທີ່ນັ້ນສີສັບມື ແລະສີສັບຄືນ; ລາວບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານ ຫລືດື່ມນ້ຳເລີຍ. ພຣະອົງໄດ້ຈາກຮີກຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄວ້ເທິງແຜ່ນຫີນ, ຄືພຣະບັນຍັດສິບປະການ.

²⁷ ເມື່ອໂມເຊລົງມາຈາກພູຊິນາຍ ມີແຜ່ນພຣະບັນຍັດສອງແຜ່ນໃນມືຂອງລາວດ້ວຍ, ລາວບໍ່ໄດ້ຮູ້ໃບຫນ້າຂອງລາວສ່ອງແສງປະກາຍໃນຂະນະທີ່ລາວສິນທະນາກັບພຣະເຈົ້າ.²⁸ ເມື່ອອາໂຣນ ແລະຊາວອິສະຣາເອນເຫັນໂມເຊ, ໃບຫນ້າຂອງລາວກໍສ່ອງແສງປະກາຍ, ແລະພວກເຂົາກໍຢ້ານບໍ່ກ້າເຂົ້າມາໃກ້ລາວ.²⁹ ແຕ່ໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາມາ, ແລະອາໂຣນ ແລະຜູ້ນຳທັງຫມົດຂອງຊຸມນຸມຊົນກໍກັບມາຫາລາວ, ແລ້ວໂມເຊກ່າວກັບພວກເຂົາ.

³⁰ ຫລັງຈາກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ເຂົ້າມາຫາໂມເຊ, ແລະລາວຈຶ່ງບອກພຣະບັນຍັດທັງຫມົດແກ່ເຂົາທັງຫລາຍຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ປຣະທານໃຫ້ລາວເທິງພູຊິນາຍ.³¹ ເມື່ອໂມເຊເວົ້າກັບພວກເຂົາຈົບແລ້ວ, ລາວກໍໃຊ້ຜ້າຄຸມຫນ້າໄວ້.

³² ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ໂມເຊ ເຂົ້າເຝົ້າພຣະພັກພຣະຢາເວເພື່ອກ່າວກັບພຣະອົງ, ລາວກໍປິດຜ້າອອກ, ຈົນກວ່າລາວຈະກັບອອກມາ, ເມື່ອລາວອອກມາ, ລາວກໍໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຊາວອິສະຣາເອນເຖິງສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ເວົ້າ.³³ ເມື່ອຊາວອິສະຣາເອນເຫັນໂມເຊມີແສງປະກາຍ, ລາວກໍຈະໃຊ້ຜ້າຄຸມຫນ້າອີກ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຂົ້າໄປທູນຕໍ່ພຣະເຢເວ.

35 ¹ໂມເຊເອີ້ນຊຸມນຸມຊາວອິສະຣາເອນທັງໝົດມາປະຊຸມກັນ ແລະກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍເຮັດ. ²ຈົ່ງເຮັດວຽກຫົກມືໃຫ້ສຳເລັດ, ແຕ່ສຳລັບເຈົ້າ, ມືທີ່ເຈັດຈະຕ້ອງເປັນມືບໍ່ອິສຸດ, ວັນສະບາໂຕຂອງການຢຸດພັກຜ່ອນຢ່າງຫມົດສິນ, ບໍ່ອິສຸດແຕ່ພຣະຢາເວ. ໃຜກໍຕາມທີ່ເຮັດວຽກໃນມື້ນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ. ³ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ດັ່ງໄຟໃນເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າ ໃນວັນສະບາໂຕນັ້ນ."

⁴ໂມເຊກ່າວກັບຊຸມນຸມທັງສິນຂອງອິສະຣາເອນ, ກ່າວວ່າ, "ມືຄືສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໄວ້. ⁵ຈົ່ງນຳເຄື່ອງບູຊາມາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ທຸກຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ເຕັມໃຈ. ຈົ່ງນຳສິ່ງຂອງມາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ—ຄຳ, ເງິນ, ທອງແດງ, ⁶ດ້າຍຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ຜ້າປ່ານຢ່າງດີ; ຂົນແປ້ງ; ⁷ບັນດາຫນັງແກະໂຕຜູ້ຍ່ອມສີແດງ; ແລະບັນດາຫນັງງົວທະເລ; ໄມ້ກະຖິນເທດ; ⁸ນ້ຳມັນຄົນຕະກຽງສຳລັບສະຖານນະມັດສະການ, ເຄື່ອງເທດສຳລັບປຸງນ້ຳມັນໄວ້ເຈີມ ແລະສຳລັບປຸງເຄື່ອງຫອມ, ⁹ພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ ແລະພອຍຕ່າງໆສຳລັບຕິດໃນເອໂຟດ ແລະ ເສື້ອຮັດເອີກ. ¹⁰ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຊຳນານຈົ່ງມາຊ່ວຍກັນ ແລະເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວຊົ່ວສັ່ງເຖິງ—¹¹ຫໍເຕັ້ນຜ່ອມກັບເຕັ້ນ, ຜ້າຄຸມເຕັ້ນ, ບັນດາຂໍກ່ຽວ, ບັນດາໂຄງໄມ້, ບັນດາກອນ, ບັນດາເສົາ, ແລະບັນດາຖານຮອງຮັບເສົາ; ¹²ລວມເຖິງຫົບຜ່ອມກັບຄານສຳລັບຫາມ, ຝາຫົບແຫ່ງການໂຖ່ບາບ, ແລະຜ້າກັງບັງຕາດ້ວຍ. ¹³ພວກເຂົາຈົ່ງໄດ້ນຳໂຕະຜ່ອມກັບໄມ້ຄານສຳລັບຫາມ, ເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສຳລັບໂຕະ, ແລະເຂົ້າຈີວາງຕໍ່ຫນ້າ; ¹⁴ຄົນຕະກຽງທີ່ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ, ຜ່ອມກັບອຸປະກອນຕ່າງໆສຳລັບຄົນຕະກຽງ, ບັນດາຕະກຽງ, ແລະນ້ຳມັນຈູດບັນດາຕະກຽງ; ¹⁵ແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມຜ່ອມກັບບັນດາໄມ້ຄານ, ນ້ຳມັນເຈີມ ແລະເຄື່ອງຫອມ; ຜ້າກັງບັງຕາສຳລັບທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນ; ¹⁶ແທ່ນສຳລັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ຜ່ອມດ້ວຍຕາຫນ່າງທອງແດງ ແລະບັນດາໄມ້ຄານຫາມ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆຂອງແທ່ນ; ແລະອ່າງຂະຫນາດໃຫຍ່ກັບຖານຮອງ. ¹⁷ພວກເຂົາຈົ່ງໄດ້ນຳຜ້າກັງສຳລັບກັນລານຫໍເຕັ້ນ ຜ່ອມທັງເສົາ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາ, ແລະຜ້າກັງບັງຕາສຳລັບທາງເຂົ້າລານ; ¹⁸ແລະບັນດາຫລັກຫມູດສຳລັບຫໍເຕັ້ນ ແລະບັນດາຫລັກຫມູດສຳລັບລານຫໍເຕັ້ນ, ຜ່ອມກັບບັນດາເຂືອກ. ¹⁹ພວກເຂົາຈົ່ງນຳເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຕ່າງໆ ທີ່ຫຍິບດ້ວຍມືຢ່າງວິຈິດບັນຈົງສຳລັບການຮັບໃຊ້ໃນສະຖານບໍ່ອິສຸດ, ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍບໍ່ອິສຸດຕ່າງໆສຳລັບອາໄສປະໂຫຍດ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໃຊ້ປະຕິບັດງານຂອງປະໂຫຍດ. ²⁰ແລ້ວທຸກເຜົ່າຂອງອິສະຣາເອນແຕ່ກຍ້າຍ ແລະຈາກກັນໄປຈາກໂມເຊ. ²¹ທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈ ແລະປາຖະຫນາທີ່ຈະຖວາຍ ຕ່າງກໍໄດ້ນຳສິ່ງຂອງມາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ ສຳລັບການສ້າງຫໍເຕັ້ນ, ອຸປະກອນທຸກຢ່າງສຳລັບວຽກຮັບໃຊ້ໃນຫໍເຕັ້ນ, ແລະສຳລັບເຄື່ອງແຕ່ງກາຍບໍ່ອິສຸດຕ່າງໆ. ²²ພວກເຂົາໄດ້ມາ, ທັງຊາຍ ແລະຍິງ, ຄືທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳເຂັມຄັດ, ບັນດາຖົມຫູ, ບັນດາແຫວນ, ແລະບັນດາເຄື່ອງປະດັບ, ທຸກອັນລ້ວນເປັນຄຳ. ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ນຳສິ່ງຂອງຖວາຍເປັນຄຳມາ ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂບກຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ. ²³ທຸກຄົນທີ່ມີດ້າຍຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ຫລື ສີແດງເຂັ້ມ, ຜ້າປ່ານຢ່າງດີ, ຂົນແປ້ງ, ບັນດາຫນັງແກະໂຕຜູ້ຍ່ອມສີແດງ, ຫລື ບັນດາຫນັງງົວກໍໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນມາຖວາຍ. ²⁴ທຸກຄົນທີ່ເຮັດເຄື່ອງຖວາຍຈາກເງິນ ຫລື ຈາກທອງແດງ ກໍໄດ້ນຳມາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລະທຸກຄົນທີ່ມີໄມ້ກະຖິນເທດ ທີ່ໃຊ້ກັບວຽກໃດໄດ້ ກໍນຳໄມ້ນັ້ນມາຖວາຍ. ²⁵ຜູ້ຍິງທຸກຄົນທີ່ຊຳນານໃນການປັ້ນຂົນແກະດ້ວຍມື ແລະກໍໄດ້ນຳດ້າຍຂົນແກະມາປັ້ນ—ສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ຫລືສີແດງເຂັ້ມ, ຫລືຜ້າປ່ານປັ້ນຢ່າງດີມາ. ²⁶ຜູ້ຍິງທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈ ແລະຊຳນານກໍໄດ້ປັ້ນຂົນແປ້ງ. ²⁷ພວກຜູ້ນຳກໍນຳພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ ແລະພອຍອື່ນໆ ສຳລັບຕິດໃນເອໂຟດ ແລະເສື້ອຮັດເອີກ; ²⁸ພວກເຂົາໄດ້ນຳພວກເຄື່ອງເທດ ນ້ຳມັນສຳລັບຕະກຽງຕ່າງໆ, ນ້ຳມັນສຳລັບເຈີມ, ແລະເຄື່ອງເທດສຳລັບປຸງເຄື່ອງຫອມ. ²⁹ຊາວອິສະຣາເອນທີ່ເຕັມໃຈກໍນຳພວກເຂົາແຕ່ພຣະຢາເວ; ສຳລັບວຽກທຸກຢ່າງ ຊາຍແລະຍິງທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈ ກໍໄດ້ນຳວັດສະດຸຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ສຳລັບວຽກ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົ່ວສັ່ງຜ່ານທາງໂມເຊໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດ. ³⁰ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບອິສະຣາເອນວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ພຣະຢາເວໄດ້ເອີ້ນຊື່ເບຊາເລນລູກຊາຍຂອງອູເຣ, ຈາກເຜົາຢູດາ. ³¹ພຣະອົງໄດ້ເຕີມໃຫ້ເບຊາເລນ ເຕັມປ່ຽນດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ລາວມີສະຕິປັນຍາ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແລະຄວາມຮູ້ໃນງານຊ່າງທຸກຢ່າງ, ³²ເພື່ອອອກແບບຢ່າງວິຈິດບັນຈົງໃນການເຮັດເຄື່ອງຄຳ, ເງິນ, ແລະ ທອງແດງ; ³³ໃນການເຈຍລະໂນພອຍຕ່າງໆ, ແລະໃນການຕິດໃນຕົວເຮືອນ ໃນການແກະສະລັກໄມ້—ສຳລັບງານອອກແບບທຸກຊະນິດ ແລະ ງານຊ່າງທຸກຢ່າງດ້ວຍ. ³⁴ພຣະອົງໄດ້ໃສ່ຫົວໃຈແຫ່ງການສອນໃຫ້ແກ່ລາວ, ລວມທັງລາວ ແລະໂອໂຮລຽບລູກຊາຍອາຮິສາມັກ, ຈາກເຜົາດານ. ³⁵ພຣະອົງໄດ້ປະສານທັກສະໃຫ້ຄົນທັງສອງນີ້ ໃນການເຮັດວຽກ, ວຽກອອກແບບ, ວຽກແກະສະລັກ, ແລະວຽກແສວດ້ວຍຂົນແກະຄືສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານຢ່າງດີ, ແລະຊ່າງຫຍິບ. ພວກເຂົາເປັນຊ່າງຝີມືເຮັດໄດ້ທຸກຢ່າງ, ແລະເປັນຊ່າງອອກແບບຢ່າງວິຈິດບັນຈົງ.

36 ¹ດັ່ງນັ້ນເບຊາເລນ ແລະ ໂອໂຮລຽບ ແລະຊ່າງຝີມືທຸກຄົນ ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ປະສານທັກສະ ແລະຄວາມສາມາດໃຫ້ຮູ້ຈັກວິທີການເຮັດວຽກທຸກຢ່າງ ໃນການສ້າງສະຖານບໍ່ອິສຸດ ທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດວຽກຕາມທຸກຢ່າງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົ່ວສັ່ງໄວ້."

²ໂມເຊຈົ່ງໄດ້ເອີ້ນເບຊາເລນ ແລະໂອໂຮລຽບ ແລະຊ່າງຝີມືທຸກຄົນ ຊຶ່ງພຣະຢາເວປະສານສະຕິປັນຍາໄວ້ໃນໃຈຂອງເຂົາ, ແລະຄືຄົນທີ່ເຕັມໃຈມາ ແລະເຮັດວຽກ. ³ພວກເຂົາໄດ້ຮັບສິ່ງຂອງຖວາຍທຸກຢ່າງມາຈາກໂມເຊ ຄືສິ່ງຂອງຖວາຍທີ່ຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ນຳມາຖວາຍເພື່ອສ້າງສະຖານບໍ່ອິສຸດ. ປະຊາຊົນຍັງນຳບັນດາເຄື່ອງຖວາຍມາໃຫ້ໂມເຊດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈອີກທຸກເຊົ້າ. ⁴ດັ່ງນັ້ນຊ່າງຝີມືທຸກຄົນທີ່ກຳເຮັດວຽກເພື່ອສະຖານບໍ່ອິສຸດນັ້ນ ຕ່າງກໍໄດ້ປະລະຈາກວຽກຂອງຕົນທີ່ໄດ້ເຮັດຢູ່.

⁵ພວກຊ່າງຝີມືໄດ້ບອກໂມເຊວ່າ, "ປະຊາຊົນນຳສິ່ງຂອງມາຖວາຍຫລາຍເກີນຄວາມຕ້ອງການ ທີ່ຈະໃຊ້ໃນວຽກຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດນັ້ນ." ⁶ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈົ່ງສັ່ງໃຫ້ປະກາດໄປທົ່ວຄ້າຍວ່າ ບໍ່ໃຫ້ໃຜກໍຕາມນຳສິ່ງຂອງຖວາຍມາສ້າງສະຖານບໍ່ອິສຸດອີກແລ້ວ ແລ້ວປະຊາຊົນຈົ່ງໄດ້ຢຸດທີ່ຈະນຳຂອງເຫລົ່ານັ້ນມາ.

⁷ພວກຊ່າງໄດ້ມີອຸປະກອນທີ່ຫລາຍເກີນພໍແລ້ວ ສຳລັບວຽກທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດທັງຫມົດ.

⁸ດັ່ງນັ້ນຊ່າງຝີມືທຸກຄົນໃນຫມູ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຫໍເຕັ້ນ ດ້ວຍຜ້າກັງສີບູຜົນ ທີ່ເຮັດຈາກຜ້າປ່ານເນື້ອດີ ແລະດ້ານຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ສີແດງເຂັ້ມ ຊຶ່ງອອກແບບເປັນຮູບພາບເຄຣດູບຕ່າງໆ. ນີ້ເປັນວຽກຂອງເບຊາເລນ, ຊຶ່ງເປັນຊ່າງຝີມືທີ່ເກັ່ງຫລາຍ. ⁹ຄວາມຍາວຂອງຜ້າກັງແຕ່ລະຜືນຄືຊາວແປດສອກ, ກວ້າງສີ່ສອກ. ຜ້າກັງທັງຫມົດມີຂະຫນາດເທົ່າກັນ. ¹⁰ເບຊາເລນໄດ້ເອົາຜ້າກັງຫ້າຜືນແກະຕິດກັນ, ແລະອີກຫ້າຜືນນັ້ນກໍໄດ້ແກະຕິດກັນດ້ວຍ. ¹¹ລາວໄດ້ເຮັດຫູຜ້າກັງດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ຕິດໄວ້ຕາມຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຂອງຊຸດທີ່ຫນຶ່ງ, ແລະລາວກໍໄດ້ເຮັດຢ່າງດຽວກັນທີ່ດ້ານນອກຂອບຜ້າກັງໃນຜ້າກັງຊຸດທີສອງ. ¹²ລາວໄດ້ເຮັດຫູຂອງຜ້າກັງຜືນທຳອິດຫ້າສິບຫູ ແລະຕາມຂອບຜ້າກັງຊຸດທີສອງ ຫ້າສິບຫູ. ດັ່ງນັ້ນຫູຂອງຜ້າກັງຈຶ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັນ. ¹³ລາວໄດ້ເຮັດຂໍເກາະທອງຄຳ ຫ້າສິບອັນ ແລະ ໃຊ້ກ່ຽວຫູຂອງແຖບຜ້າກັງເຂົ້າດ້ວຍກັນ ເພື່ອໃຫ້ຫໍເຕັ້ນເປັນຫນຶ່ງດຽວກັນ.

¹⁴ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດຜ້າກັງຂົນແບ່ງສຳລັບເຕັ້ນຄູມຫໍເຕັ້ນອີກສິບເອັດຜົນ.¹⁵ ຄວາມຍາວຂອງຜ້າກັງ ແຕ່ລະຜົນມີຂະໜາດສາມສິບສອກ, ແລະກວ້າງສີ່ສອກ. ທັງສິບເອັດຜົນມີຂະໜາດເທົ່າກັນ.¹⁶ ລາວໄດ້ກ່ຽວຜ້າກັງເຂົ້າດ້ວຍກັນ ແລະສ່ວນອີກຫົກຜົນກໍກ່ຽວຕິດກັນແຍກໄວ້ຕ່າງໆທາກ.

¹⁷ ລາວໄດ້ເຮັດຫູຜ້າກັງຫ້າສິບຫູຕິດກັບຂອບຜ້າກັງຂອງຊຸດທຳອິດ, ແລະຫູຜ້າກັງອີກຫ້າສິບຫູຕິດກັບຂອບຜ້າກັງ ເພື່ອກ່ຽວກັບຜ້າກັງຊຸດທີສອງ.

¹⁸ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດຂໍເກາະທອງແດງຫ້າສິບອັນ ກ່ຽວຫູເຕັ້ນໃຫ້ເປັນຫລັງດຽວກັນ.¹⁹ ລາວໄດ້ເຮັດຜ້າຄູມຫໍເຕັ້ນ ດ້ວຍຫນັງແກະໂຕຜູ້ຍ່ອມສີແດງຊັນຫນຶ່ງ, ແລະຄູມຫັບດ້ວຍຫນັງຢ່າງດີອີກຊັນຫນຶ່ງ.

²⁰ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດໂຄງໄມ້ແນວຕັ້ງສຳລັບຄ້າຫໍເຕັ້ນຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ.²¹ ຄວາມຍາວຂອງແຕ່ໂຄງໄມ້ເປັນສິບສອກ ແລະກວ້າງຫນຶ່ງສອກເຄິງ.

²² ໂຄງໄມ້ແຕ່ລະອັນມີຫ້ອຍໄມ້ສອງອັນ ເພື່ອໃຫ້ຍຶດໂຄງໄມ້ຕິດກັນ. ລາວໄດ້ເຮັດໂຄງໄມ້ທຸກອັນຂອງຫໍເຕັ້ນຢ່າງນີ້.²³ ລາວໄດ້ເຮັດໂຄງໄມ້ສຳລັບຫໍເຕັ້ນດັ່ງນີ້: ໂຄງໄມ້ດ້ານໃຕ້ຊາວອັນ.

²⁴ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດຖານເງິນສຳລັບຮອງຮັບເດືອນຈຳນວນສິບສິບອັນໃຕ້ໂຄງໄມ້ຊາວອັນ. ມີຖານສອງອັນໃຕ້ຂອງໄມ້ຫນຶ່ງອັນ ເພື່ອເຊື່ອມອີກໂຄງຫນຶ່ງເຂົ້າດ້ວຍກັນ, ແລະຖານສອງອັນໃຕ້ແຕ່ລະໂຄງເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ແຕ່ລະໂຄງເຂົ້າດ້ວຍກັນ.²⁵ ດ້ານທີສອງຂອງຫໍເຕັ້ນຂ້າງທິດເຫນືອນັ້ນ, ເຂົາໄດ້ເຮັດໂຄງໄມ້ຊາວອັນ.²⁶ ແລະຖານເງິນຮອງຮັບເດືອນສິບສິບຖານ. ມີຖານຮອງຮັບຫ້ອຍສອງອັນໃຕ້ໂຄງໄມ້ອັນທຳອິດ, ອີກສອງອັນໃຕ້ຂອບຖັດໄປ, ແລະຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ.

²⁷ ສ່ວນດ້ານຫລັງຂອງຫໍເຕັ້ນທາງທິດຕາເວັນຕົກ, ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດໂຄງໄມ້ຫົກອັນ.²⁸ ລາວໄດ້ເຮັດໂຄງໄມ້ອີກສອງອັນ ສຳລັບມູມຫໍເຕັ້ນດ້ານຫລັງ.

²⁹ ໂຄງໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນມູມແຍກກັນຂ້າງລຸ່ມ, ແຕ່ເຊື່ອມຕໍ່ດ້ານເທິງຕິດກັນດ້ວຍຂໍເກາະອັນຫນຶ່ງ. ລາວໄດ້ເຮັດສອງຊຸດຢ່າງນີ້ໃຫ້ເກີດມູມສອງມູມ.

³⁰ ເປັນໂຄງໄມ້ແປດອັນຜ່ອມກັບຖານເງິນທັງຫມົດ. ມີຖານສອງອັນໃຕ້ຖານອັນທຳອິດ, ອີກສອງອັນໃຕ້ຖານຖັດໄປ, ແລະຕໍ່ໆໄປ.

³¹ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດຮາວດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ—ຫ້າອັນສຳລັບໂຄງໄມ້ຝາຫໍເຕັ້ນດ້ານຫນຶ່ງ,³² ຮາວອີກຫ້າອັນສຳລັບໂຄງໄມ້ຝາຫໍເຕັ້ນອີກດ້ານຫນຶ່ງ, ຮາວອີກຫ້າອັນສຳລັບໂຄງໄມ້ຝາຫໍເຕັ້ນດ້ານຫລັງທາງທິດຕາເວັນຕົກ.³³ ລາວໄດ້ເຮັດຮາວຢູ່ລະຫວ່າງກາງຂອງໂຄງໄມ້, ນັ້ນຫມາຍຄວາມວ່າ, ຕົວກາງໃຫ້ອ້ອມຕອນກາງຂອງໂຄງໄມ້ ສຳລັບຝາຕັ້ງແຕ່ປາຍຫນຶ່ງໄປຈົນຮອດອີກປາຍຫນຶ່ງ.³⁴ ລາວໄດ້ຫຸ້ມໂຄງໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍທອງຄຳ, ລາວໄດ້ເຮັດຂໍເກາະທອງຄຳສຳລັບຮ້ອຍຮາວ, ແລະລາວຫຸ້ມຮາວນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳ.

³⁵ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດຜ້າກັງຜົນຫນຶ່ງດ້ວຍດ້າຍຂົນແກະສີຝ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ແລະດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອດີ, ເປັນພາບເຄຣຸບຊິງເປັນວຽກຂອງຊ່າງສີມີ.³⁶ ລາວໄດ້ເຮັດເສົາຜ້າກັງຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ ສີເສົາ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳ.

ລາວໄດ້ເຮັດຂໍເກາະຕິດເສົານັ້ນດ້ວຍທອງຄຳ, ແລະຫລໍ່ຖານເງິນສີອັນສຳລັບຮອງຮັບເສົານັ້ນ.

³⁷ ລາວໄດ້ເຮັດຜ້າກັງບັງຫລາຍ ສຳລັບທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນ. ດ້ວຍດ້ານຂົນແກະສີຝ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ໃຊ້ຜ້າປ່ານເນື້ອດີ, ຊິງວຽກຊ່າງແສ່ວ.

³⁸ ລາວຍັງໄດ້ເຮັດເສົາຫ້າຕີນ ສຳລັບຜ້າກັງຜ່ອມດ້ວຍຫູເກາະ. ລາວໄດ້ຫຸ້ມຍອດເສົາ ແລະຮາວຜ້າກັງນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳ.

ຖານທັງຫ້າສຳລັບຮອງຮັບເສົານັ້ນເຮັດດ້ວຍທອງແດງ

37 ¹ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດຫົບດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ. ຍາວສອງສອກເຄິງ; ກວ້າງຫນຶ່ງສອກເຄິງ; ແລະ ສູງຫນຶ່ງສອກເຄິງ. ² ລາວໄດ້ຫຸ້ມຫົບນັ້ນທັງດ້ານໃນ ແລະດ້ານນອກດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດ ແລະໄດ້ເຮັດຂອບດ້ານເທິງດ້ວຍທອງຄຳອ້ອມຮອບຫົບນັ້ນ. ³ ລາວໄດ້ຫລໍ່ຂໍເກາະທອງຄຳສີຂີ້ ສຳລັບຫົບນັ້ນຕິດໄວ້ທີມູມທັງສີ່, ດ້ານຫນຶ່ງສອງຂໍເກາະ ແລະອີກສອງຂໍອີກດ້ານຫນຶ່ງ.

⁴ ລາວໄດ້ເຮັດຄານຫາມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳ. ⁵ ລາວໄດ້ສອດຄານຫາມເຂົ້າທີ ຂໍເກາະຂ້າງຫົບສຳລັບໃຊ້ຫາມຫົບນັ້ນ.

⁶ ລາວໄດ້ເຮັດຝາຫົບໄຖ່ບາບດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດ. ຍາວສອງສອກເຄິງ, ແລະ ກວ້າງຫນຶ່ງສອກເຄິງ.

⁷ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດເຄຣຸບຄຳສອງຮູບທີ່ຂຶ້ນຮູບດ້ວຍ ຄ້ອນທີ່ປາຍຝາຫົບໄຖ່ບາບ. ⁸ ເຄຣຸບອົງຫນຶ່ງຢູ່ທີ່ປາຍຝາຫົບໄຖ່ບາບດ້ານຫນຶ່ງ, ແລະອີກອົງຫນຶ່ງຢູ່ອີກດ້ານຫນຶ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບຝາຫົບໄຖ່ບາບ. ⁹ ເຄຣຸບໄດ້ກາງປົກຂຶ້ນສູງ ແລະ ປົກຄຸມຝາຫົບໄຖ່ບາບ. ເຄຣຸບແຕ່ລະອົງຫັນຫນ້າເຂົ້າຫາກັນ ແລະ ເບິ່ງມາທາງກາງຝາຫົບໄຖ່ບາບ.

¹⁰ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດໂຕະຫນ່ວຍຫນຶ່ງຈາກໄມ້ກະຖິນເທດ. ຍາວສອງສອກ, ກວ້າງຫນຶ່ງສອກ, ແລະສູງຫນຶ່ງສອກເຄິງ.

¹¹ ລາວໄດ້ຫຸ້ມໂຕະນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດ ແລະເຮັດຂອບດ້ານເທິງດ້ວຍທອງຄຳອ້ອມຮອບໂຕະນັ້ນດ້ວຍ. ¹² ລາວໄດ້ໂຄງອ້ອມຮອບໂຕະກວ້າງຫນຶ່ງຝາມີ, ອ້ອມຮອບໂຄງນັ້ນດ້ວຍຄຳ. ¹³ ລາວໄດ້ເຮັດຫູຂໍເກາະທອງຄຳສີຂີ້, ຕິດໄວ້ທີສີມູມ, ບ່ອນຂາໂຕະທັງສີ່.

¹⁴ ຂໍເກາະນັ້ນຕິດກັບໂຄງສຳລັບສອດຄານຫາມ, ສຳລັບຫາມໂຕະ. ¹⁵ ລາວໄດ້ເຮັດຄານຫາມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳ, ສຳລັບຫາມໂຕະ.

¹⁶ ລາວໄດ້ເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ທີ່ຢູ່ໂຕະນັ້ນ—ຈານທັງຫລາຍ, ບ່ວງທັງຫລາຍ, ອ່າງທັງຫລາຍ, ແລະໂຖທີ່ໃຊ້ຖອກເຄື່ອງດື່ມບູຊາ.

ລາວໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດ.

¹⁷ ລາວໄດ້ເຮັດຄັນຕະກຽງດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດໂດຍໃຊ້ຄ້ອນຕີຂຶ້ນຮູບ. ລາວໄດ້ເຮັດຜ່ອມທັງຖານ ແລະລຳຕົວຂອງຄັນຕະກຽງ. ຈອກທັງຫລາຍ, ຮອງຕະກຽງ, ຖານໃບ, ແລະດອກຂອງມັນກໍເຮັດເປັນເນື້ອດຽວກັບຄັນຕະກຽງ. ¹⁸ ມີກົງຫົກກົງຂະຫຍາຍອອກຈາກຄັນຕະກຽງຂ້າງຂອງມັນ— ຂ້າງລະສາມກົງຂະຫຍາຍອອກຈາກຄັນ, ແລະອີກສາມກົງຂະຫຍາຍອອກອີກຂ້າງຫນຶ່ງ. ¹⁹ ກົງທຳອິດຈະຕ້ອງມີສາມຈອກ ຄ້າຍຄືດອກໄມ້ຫມາກບົກ, ມີຖານໃບ, ແລະດອກ, ແລະອີກກົງຫນຶ່ງມີສາມດອກເຮັດຄ້າຍຄືດອກໄມ້ຫມາກບົກ, ມີຖານໃບ ແລະດອກ. ຈະຕ້ອງເຫມືອນກັນທັງຫົກກົງທີ່ຍື່ນອອກມາຈາກຄັນຕະກຽງ.

²⁰ ເທິງຄັນຕະກຽງ, ຢູ່ທາງກາງ, ຈະຕ້ອງມີຈອກສີຫນ່ວຍທີ່ເຮັດເປັນເຫມືອນຮູບດອກໄມ້ຫມາກບົກ, ຮອງດ້ວຍຖານໃບ ແລະດອກທັງຫລາຍ.

²¹ ໃຫ້ເຮັດຖານໃບຫນຶ່ງອັນຮອງຮັບກົງຂະຫນານຄູ່ທຳອິດ—ໃຫ້ເຮັດຂຶ້ນເປັນເນື້ອດຽວກັນ, ແລະອີກຖານໃບຫນຶ່ງຮອງຮັບກົງຂະຫນານຄູ່ທີສອງ— ໃຫ້ເຮັດເປັນເນື້ອດຽວຄືກັນ. ໃນເຊັ່ນດຽວກັນອີກດອກຫນຶ່ງຮອງຮັບກົງຂະຫນານຄູ່ທີສາມ, ໃຫ້ເຮັດເປັນເນື້ອດຽວກັນ, ຈະຕ້ອງເຫມືອນກັນສຳລັບທັງຫົກກົງທີ່ຍື່ນອອກມາຈາກຄັນຕະກຽງ. ²² ຖານໃບ ແລະກົງເປັນເນື້ອດຽວກັບຄັນຕະກຽງທັງຫມົດ, ຕີຂຶ້ນຮູບເປັນເນື້ອດຽວກັນ ດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດ.

²³ ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດຄັນຕະກຽງ ແລະຕະກຽງເຈັດອັນ, ມີຕັດໃສ່ຕະກຽງ ແລະຖາດຮອງເຮັດດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດ. ²⁴ ລາວໄດ້ເຮັດຄັນຕະກຽງ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສຳລັບ ຄັນຕະກຽງນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດຫນັກຫນຶ່ງຕະລິ້ນ.

²⁵ ເບຊາເລນໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມ. ລາວໄດ້ເຮັດແຜ່ນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ. ຄວາມຍາວຫນຶ່ງສອກ, ແລະກວ້າງຫນຶ່ງສອກ, ເປັນຮູບສີຫລ້ຽມຈິດຕຸລັດ ແລະສູງສອງສອກ. ຍອດທີມູມແຜ່ນນັ້ນກໍເປັນເນື້ອກັບແຜ່ນ. ²⁶ ລາວໄດ້ຫຸ້ມແຜ່ນເຄື່ອງຫອມນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮີສຸດ— ທັງດ້ານເທິງ, ທັງດ້ານເທິງ, ແລະດ້ານຂ້າງທຸກດ້ານ, ແລະຍອດຂອງແຜ່ນ. ລາວຍັງໄດ້ເຮັດຂອບດ້ວຍທອງຄຳອ້ອມຮອບແຜ່ນນັ້ນ.

²⁷ລາວໄດ້ເຮັດຂໍ້ກະທຳຂອງຂໍ້ຕົກລົງໄວ້ໃຫ້ຂອບດ້ານລະຫັກກັນຂວັນກັນ. ຂໍ້ກະທຳນັ້ນເປັນທີ່ສໍາລັບລັບສອດໄມ້ຄານຫາມແທນບູຊາ.
²⁸ລາວໄດ້ເຮັດໄມ້ຄານຫາມນັ້ນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ, ແລະລາວໄດ້ຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄໍາ.²⁹ລາວໄດ້ປຸງນໍ້າຫອມເຈີມອັນບໍ່ອິສຸດ ແລະປຸງເຄື່ອງຫອມບໍ່ອິສຸດ, ຕາມສິລະປະຂອງຊ່າງປຸງ.

38 ¹ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດແທ້ເຄື່ອງເຜົາບູຊາດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ. ຍາວຫ້າສອກ ແລະກວ້າງຫ້າສອກ—ຮູບສີ່ຫລ່ຽມຈັດຕຸລັດ—ແລະສູງສາມສອກ.
²ລາວໄດ້ຂະຫຍາຍທັງສີ່ມຸມເທິງແທ້ນ ນັ້ນຮູບເຫມືອນເຂົາງົວ. ເຂົາງົວນັ້ນເປັນເນື້ອດຽວກັບແທ້ນ, ລາວໄດ້ຫຸ້ມແທ້ນດ້ວຍທອງແດງ.
³ລາວໄດ້ເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສໍາລັບແທ້ນນັ້ນ—ຫມໍ້ສໍາລັບໃສ່ຂີ້ເຖົາ, ຊວ້ານ, ອ່າງ, ສ້ອມແກະຊິນ, ແລະຖາດຮອງໄຟຕ່າງໆ.
ລາວໄດ້ເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ທຸກອັນ ສໍາລັບແທ້ນນັ້ນດ້ວຍທອງແດງ.
⁴ລາວໄດ້ເຮັດຕະແກງສໍາລັບແທ້ນ, ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຂອບໃນຮອບແທ້ນບູຊາດ້ວຍທອງແດງ, ແລະໃຫ້ຍືນລົງມາຈົນເຖິງປະມານເຄິ່ງແທ້ນ.
⁵ລາວໄດ້ຫລໍ່ຂໍ້ກະທຳຂໍ້ຕົກລົງສີ່ຂອງຕະແກງທອງແດງສໍາລັບສອດໄມ້ຄານຫາມ.
⁶ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດໄມ້ຄານຫາມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍທອງແດງ.⁷ລາວໄດ້ສອດໄມ້ຄານຫາມນັ້ນໄວ້ຂໍ້ກະທຳແທ້ນທັງສອງດ້ານ, ສໍາລັບຫາມ. ລາວໄດ້ເຮັດແທ້ນນັ້ນດ້ວຍໄມ້ກະດານ, ໃຫ້ຂ້າງໃນເປັນຮູ.
⁸ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດອ່າງຂະໜາດໃຫຍ່ ຖານຮອງອ່າງດ້ວຍທອງແດງ. ລາວໄດ້ສ້າງກະຕ່າອອກຈາກກະຈົກແວ່ນຂອງບັນດາຜູ້ຍິງ ທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນນັດພິບ.
⁹ລາວຍັງໄດ້ສ້າງລານຫໍເຕັ້ນ. ໂດຍດ້ານໃຕ້ຂອງລານມີຜ້າບັງລານທີ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອດີ, ຍາວຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ.¹⁰ຜ້າບັງລານມີເສົາຊາວຕິນ, ຖານທອງແດງຊາວຖານ. ມີຂໍ້ກະທຳຕ່າງໆຕິດເສົາ, ຮາວຍຶດເສົານັ້ນເຮັດດ້ວຍເງິນ.
¹¹ໃນເຊັ່ນດຽວກັນທາງດ້ານເຫນືອໃຫ້ມີຜ້າບັງລານ, ຍາວຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ ກັບເສົາຊາວຕິນ, ຖານທອງແດງຊາວຖານ, ຂໍ້ກະທຳຕ່າງໆ ຕິດເສົາ ແລະ ຮາວຍຶດເສົານັ້ນເຮັດດ້ວຍເງິນ.¹²ຜ້າບັງລານດ້ານຕະເວັນຕົກຍາວຫ້າສິບສອກ, ກັບເສົາສິບຕິນ ແລະຖານຮອງສິບຖານ. ຂໍ້ກະທຳ ແລະຮາວຍຶດເສົາຕ່າງໆ ນັ້ນເຮັດດ້ວຍເງິນ.
¹³ລານຍັງໃຊ້ຜ້າຍາວຫ້າສິບສອກໄປທາງດ້ານຕະເວັນຕົກ.¹⁴ຜ້າບັງລານດ້ານແຄມທາງເຂົ້າຂ້າງຫນຶ່ງຍາວສິບຫ້າສອກ. ມີເສົາສາມຕິນ ກັບຖານຮອງເສົາສາມຖານ.¹⁵ອີກຂ້າງຫນຶ່ງຂອງທາງເຂົ້າຂອງລານ ມີຜ້າບັງລານຍາວສິບຫ້າສອກ, ມີເສົາສາມຕິນ ແລະຖານຮອງສາມຖານ.
¹⁶ຜ້າບັງລານທັງຫມົດໂດຍຮອບລານນັ້ນເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອດີ.
¹⁷ຖານຮອງຮັບເສົານັ້ນເຮັດທອງແດງ. ສ່ວນຂໍ້ຕົກເສົາ ແລະຮາວຍຶດເສົາເຮັດດ້ວຍເງິນ, ແລະຫົວເສົານັ້ນຫຸ້ມດ້ວຍເງິນ. ເສົາທຸກຕິນຂອງລານມີຮາວຍຶດເສົາເຮັດດ້ວຍເງິນ.¹⁸ຜ້າກັງທີ່ປະຕູລານນັ້ນຍາວຊາວສອກ. ຜ້າກັງນັ້ນເຮັດຈາກຜ້າເລນິນເນື້ອດີ ສີຟ້າ, ສີມ່ວງ ແລະດ້າຍສີແດງເຂັ້ມ ຜ້າປ່ານເນື້ອດີດ້າຍຄູ່, ຍາວຊາວສອກ, ຄືຄວາມຍາວຊາວສອກ ແລະສູງຫ້າສອກ, ສະເຫມີກັບຜ້າບັງລານ.¹⁹ມີຖານຮອງຮັບເສົາ ສີຖານເປັນທອງແດງ ແລະຂໍ້ແກະເຮັດດ້ວຍເງິນ. ສ່ວນທີ່ຫຸ້ມຫົວເສົາກັບຮາວຍຶດເສົາເຮັດດ້ວຍເງິນ.²⁰ຫລັກຫມຸດທຸກອັນຂອງຫໍເຕັ້ນ ແລະຂອງລານຮອບຫໍເຕັ້ນນັ້ນເຮັດດ້ວຍທອງແດງ.
²¹ຕໍ່ໄປນີ້ຄືສິ່ງຂອງທີ່ໃຊ້ໃນຫໍເຕັ້ນ, ຄືຫໍເຕັ້ນແຫ່ງກິດເກນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ຊຶ່ງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຕາມຄໍາສັ່ງຂອງໂມເຊ.
ເປັນວຽກຂອງຄົນເລວີໃນການຕູດແລຂອງອີຫາມາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນປະໂລຫິດ.²²ເບຊາເລນລູກຊາຍຂອງອູຣີເປັນລູກຊາຍຂອງອູຣີ, ຈາກເຜົ່າຢູດາ, ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງຜ່ານທາງໂມເຊ.²³ໂອໂຮລຽບ ລູກຊາຍຂອງອາຣີສາມັກ, ຈາກເຜົ່າດານ, ຜູ້ຮ່ວມງານກັບເບຊາເລນເປັນຊ່າງແກະສະຫລັກ, ເປັນຊ່າງຊ່ານນວຽກ, ແລະເປັນຊ່າງແສ່ວໂດຍໃຊ້ດ້າຍຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ແລະຜ້າປ່ານເນື້ອດີ.
²⁴ທອງຄໍາທັງຫມົດທີ່ໃຊ້ສໍາລັບການສ້າງນີ້, ໃນວຽກທັງຫມົດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຖານບໍ່ອິສຸດນັ້ນ—ທອງຄໍາທີ່ມາຈາກເຄື່ອງຖວາຍບູຊາໂບກ— ມີນໍ້າຫນັກຊາວເກົາຕະລັນ ແລະ 730 ເຊເຂັນ, ຕາມມາດຕາຊັງນໍ້າຫນັກເຊເຂັນຂອງສະຖານນະມັດສະການ.
²⁵ເງິນທີ່ໄດ້ຈາກຊຸມຊົນຈາກການຖວາຍໂບກຫນັກຫນຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນ ແລະ 1,775 ເຊເຂ, ຕາມມາດຕາຊັງນໍ້າຫນັກຂອງສະຖານນະມັດສະການ.
²⁶ຫລືໂດຍເກັບເງິນຜູ້ຊາຍຄົນລະຫນຶ່ງເບຄາ, ນີຄີເຄິງເຊເຂ, ຊຶ່ງຕາມເຊເຂຂອງສະຖານນະມັດສະການ.
ຈໍານວນຕົວເລກນີ້ມີຜົນຖານຈາກທຸກຄົນທີ່ໄດ້ນັບໄວ້ໃນທະບຽນສໍາມະໂນຄົວ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີອາຍຸແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປ—ລວມທັງຫມົດໄດ້ 603,550 ຄົນ.
²⁷ເງິນຫນັກຫນຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນນັ້ນ ໃຊ້ຫລໍ່ຖານຮອງຮັບເສົາຂອງສະຖານບໍ່ອິສຸດ ແລະຖານຂອງຜ້າກັງ; ຖານຮ້ອຍອັນ, ເງິນຫນຶ່ງຕະລັນໄດ້ຫນຶ່ງຖານ.
²⁸ຈາກໃນສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງເງິນ 1,775 ເຊເຂ, ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດຂໍ້ກະທຳສໍາລັບເສົາ, ຫຸ້ມຫົວເສົານັ້ນ, ແລະເຮັດຮາວຍຶດເສົາດ້ວຍ.
²⁹ທອງແດງຈາກເຄື່ອງຖວາຍບູຊາໂບກຫນັກເຈັດສິບຕະລັນ ແລະ 2,400 ເຊເຂ.
³⁰ຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ລາວໄດ້ເຮັດຖານທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນນັດພິບ, ເຮັດດ້ວຍທອງແດງ, ແລະຕະແກງທອງແດງ, ແລະເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດຂອງແທ້ນນັ້ນ,
³¹ເຮັດຖານສໍາລັບລານ, ຖານທີ່ທາງເຂົ້າລານ, ຫລັກຫມຸດທຸກໂຕຂອງຫໍເຕັ້ນ, ແລະເຫລັກຫມຸດທຸກໂຕສໍາລັບລານນັ້ນ.

39 ¹ພວກເຂົາໄດ້ຫຍິບເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຢ່າງວິຈິດບັນຈົງດ້ວຍດ້າຍຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ ສໍາລັບນຸ່ງເວລາປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນສະຖານນະມັດສະການ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງອາໂຣນສໍາລັບສວມໃນສະຖານບໍ່ອິສຸດ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊນັ້ນ.
²ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດເສື້ອເຄື່ອງໄຟດ້ວຍທອງຄໍາ, ດ້າຍຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ແລະຜ້າປ່ານດ້າຍຄູ່ເນື້ອດີ.
³ພວກເຂົາຕິດຄໍແຜ່ອກເປັນແຜ່ນບາງໆ ແລະຕິດເປັນເສັ້ນໆ, ເພື່ອຫຍິບເຂົ້າກັບດ້າຍຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ແລະເຂົ້າກັບຜ້າປ່ານເນື້ອດີ, ເປັນວຽກຂອງຊ່າງຝີມີຜູ້ຊ່ານນາງານ.
⁴ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດແຖບຕິດໄວ້ບ່າຂອງເສື້ອເຄື່ອງໄຟ, ໃຫ້ຕິດກັບມູມດ້ານເທິງສອງມູມ.⁵ສາຍຮັດແອວກໍແສ່ວຢ່າງວິຈິດບັນຈົງເຫມືອນເສື້ອເຄື່ອງໄຟ; ແສ່ວເຂົ້າກັນເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບເສື້ອເຄື່ອງໄຟ, ຊຶ່ງເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານດ້າຍຄູ່ເນື້ອດີ ທີ່ແສ່ວດ້ວຍຄໍາ, ດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ.
⁶ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຫີນອ່ອນຕັດໄວ້, ໃນຕົວເຮືອນທອງຄໍາ ຊຶ່ງແກະສະຫລັກຢ່າງມີລວດລາຍລະອຽດ, ແລະຈາຣຶກເປັນລາຍຊຶ່ງລູກຊາຍທັງສິບສອງຄົນຂອງອິສະຣາເອນ.⁷ເບຊາເລນໄດ້ຕິດຫີນເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ແຖບບ່າຂອງເສື້ອເຄື່ອງໄຟ, ເພື່ອໃຫ້ຫີນນັ້ນເປັນທີ່ລະນຶກແຕ່ພຣະຢາເວ ເຖິງລູກຊາຍສິບສອງຄົນຂອງອິສະຣາເອນ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ.

⁸ລາວໄດ້ເຮັດເສືອຮັດເອິກ, ເປັນວຽກຂອງຊ່າງສີມືຜູ້ຊ່ານານ, ຕິກແຕ່ງເຫມືອນເສືອເອໂຟດ. ລາວໄດ້ເຮັດຈາກທອງຄຳ, ຖັກດ້ວຍດ້າຍຂົນແກະສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ແລະຜ້າປານເນືອດີ.⁹ເປັນຮູບສີຫລ່ຽມຈັດຕຸລັດ. ພວກເຂົາໄດ້ຜັບເສືອຮັດເອິກເປັນສອງທ່ອນ. ຍາວຫນຶ່ງຄືບ ແລະກວ້າງຫນຶ່ງຄືບ.

¹⁰ພວກເຂົາໄດ້ຕິດສັນຍະມານີສີແດງນັ້ນ. ແຖວທີ່ຫນຶ່ງຕິດທັບທິມ, ພອຍສີແດງເຂັ້ມ, ແລະໂກເມນ,¹¹ແຖວທີ່ສອງຕິດມໍຣະກິດ, ໄພທູນ, ແລະເພັດ.

¹²ແຖວທີ່ສາມຕິດນິນ, ໂມຣາ, ແລະພອຍສີມ່ວງ.¹³ແຖວທີ່ສີ່ຕິດນິນ, ພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ ແລະພອຍສີນ້ຳຕານ. ພອຍເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຕິດໃນຕົວເຮືອນຂອງທອງຄຳ

¹⁴ພອຍເຫລົ່ານີ້ລຽງຕາມລຳດັບຊື່ຂອງລູກຊາຍສິບສອງຄົນຂອງອິສະຣາເອນ, ລຽງຕາມລຳດັບຊື່. ພວກມັນເຫມືອນແກະສະຫລັກຕຣາປຣະທັບ, ແຕ່ລະຊື່ຫມາຍເຖິງແຕ່ລະເຜົ່າຂອງສິບສອງເຜົ່າ.¹⁵ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສາຍຄຳຄ້າຍຖັກກ້ຽວເທິງເສືອຮັດເອິກ, ເປັນວຽກຖັກດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ.

¹⁶ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເຮືອນຄຳສອງອັນ, ແລະຫຸສອງຫູເຮັດດ້ວຍຄຳ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕິດຫຸຄຳສອງຫູໄວ້ທີ່ສອງມູມຂອງເສືອຮັດເອິກ.

¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ໃສ່ສາຍຄຳຖັກດ້ວຍທອງຄຳໃນຫຸທັງສອງທີ່ມູມເສືອຮັດເອິກ.¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ຕິດປາຍຮ້ອຍຖັກສອງຂ້າງນັ້ນ ກັບຕົວເຮືອນທັງສອງ.

ພວກເຂົາໄດ້ຕິດທີ່ແຖບປ່າຂອງເສືອເອໂຟດທີ່ດ້ານຫນ້າ.

¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຫຸທອງຄຳສອງຫູ ແລະໃສ່ທີ່ມູມດ້ານລຸ່ມທັງສອງຂ້າງຂອງເສືອຮັດເອິກ.²⁰ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຫຸທອງຄຳອີກສອງຫູ ແລະໃສ່ໄວ້ທີ່ໃຕ້ແຖບປ່າໃຫລ່ດ້ານຫນ້າຂອງເສືອເອໂຟດ. ໃກ້ແຂບເຫນືອສາຍຮັດແອວ ຊຶ່ງແສວດ້ວຍສີມືຢ່າງວິຈິດບັນຈົງຂອງເສືອເອໂຟດ.

²¹ພວກເຂົາໄດ້ມັດເສືອຮັດເອິກນັ້ນຕິດໃສ່ຂໍເກາະຂອງຂໍເສືອເອໂຟດດ້ວຍດ້າຍຖັກສີຟ້າ, ເພື່ອໃຫ້ທັບສາຍຮັດແອວ

ຊຶ່ງແສວດ້ວຍສີມືຢ່າງວິຈິດບັນຈົງຂອງເສືອເອໂຟດ. ສິ່ງນີ້ກໍ່ເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ເສືອຮັດເອິກຫລຸດໄປຈາກເສືອເອໂຟດ.

ສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ.

²²ເບຊາເລນໄດ້ເຮັດເສືອຄູມເຂົ້າກັບຂຸດເສືອເອໂຟດ ດ້ວຍຜ້າແສວສີມ່ວງລ້ວນ, ເປັນວຽກຂອງຊ່າງແສວ.²³ທີ່ມີຊ່ອງສວມໃສ່ຫົວທາງກາງຂອງເສືອນັ້ນ. ໄດ້ຫຍິບຮອບຄໍເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂາດ.²⁴ຂອບດ້ານລຸ່ມເສືອນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເປັນຫມາກພິລາ ໂດຍໃຊ້ດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ແລະຜ້າປານເນືອດີ.

²⁵ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກະລິງດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕິດກະລິງລະຫວ່າງຫມາກພິລາ ໂດຍຮອບຂອງລຸ່ມເສືອຄູມ, ລະຫວ່າງຫມາກພິລານັ້ນມີ

—²⁶ກະລິງຫນ່ວຍຫນຶ່ງ ແລະຫມາກພິລາຫມາກຫນຶ່ງ, ກະລິງອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງ ແລະ ຫມາກພິລາອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງ—ດ້ານລຸ່ມເສືອຄູມນັ້ນ ສຳລັບອາໂຣນນຸ່ງເວລາປະຕິບັດຫນ້າທີ່. ສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊທຸກປະການ.

²⁷ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເສືອຄູມດ້ວຍຜ້າປານເນືອດີ ສຳລັບອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ.²⁸ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜ້າໂພກຫົວ, ຜ້າມັດຫົວ, ເຮັດເສືອດ້ານໃນດ້ວຍຜ້າປານເນືອດີ.²⁹ແລະເຮັດສາຍຮັດແອວດ້ວຍຜ້າເລນິນເນືອດີ ແລະດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະສີແດງເຂັ້ມ, ເປັນວຽກສີມືຂອງຊ່າງແສວ. ສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊໄວ້.

³⁰ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດແຜ່ນມົງກຸດທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ; ພວກເຂົາແກະສະຫລັກທີ່ແຜ່ນມົງກຸດ, ເຫມືອນຕຣາປຣະທັບວ່າ,

"ບໍ່ອິສຸດແຕ່ພຣະຢາເວ."³¹ພວກເຂົາໄດ້ເອົາດ້າຍຖັກສີຟ້າ ມັດໄວ້ເທິງຜ້າໂພກຫົວ. ສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊໄວ້.

³²ດັ່ງນັ້ນວຽກສຳລັບຫໍເຕັ້ນ, ຫໍເຕັ້ນນັດພິບ, ກໍ່ສຳເລັດລົງ. ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນກໍ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນທຸກປະການ.

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ.³³ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນຳຫໍເຕັ້ນມາໃຫ້ໂມເຊ—ທັງເຕັ້ນ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທຸກອັນ, ຂໍເກາະ, ໂຄງໄມ້, ກອນ, ເສົາ, ແລະຖານຮອງຮັບເສົາ;³⁴ພວກເຂົາໄດ້ຄຸມຫໍເຕັ້ນດ້ວຍຫນັງແກະໂຕຜູ້ຍ້ອມສີແດງ, ຄຸມດ້ວຍຫນັງງົວທະເລ, ແລະຜ້າກັງສຳລັບບັງຕາ.³⁵ຫີບແຫ່ງຄຳພະຍານ, ໄມ້ຄານຫາມ ແລະຝາຫີບໄຖ່ບາບ.

³⁶ພວກເຂົາໄດ້ນຳໂຕະ, ເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສຳລັບໂຕະນັ້ນ, ແລະເຂົາຈຶ່ງ.³⁷ຄັນຕະກຽງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ອິສຸດ ແລະຕະກຽງທີ່ຕັ້ງເປັນແຖວ, ລວມທັງເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດຂອງຄັນຕະກຽງນັ້ນ;³⁸ແທ່ນບູຊາຄຳ, ນ້ຳມັນເຈີມ ແລະເຄື່ອງຫອມ; ຜ້າກັງບັງຕາສຳລັບທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນ.³⁹ແທ່ນບູຊາທອງແດງ ກັບຕະແກງທອງແດງ ແລະໄມ້ຄານຫາມ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດຂອງແທ່ນ ແລະອ່າງຂະຫນາດໃຫຍ່ກັບຖານຮອງອ່າງ.

⁴⁰ພວກເຂົາໄດ້ນຳຜ້າກັງບັງລານ, ກັບເສົາ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາ, ແລະຜ້າກັງສຳລັບທາງເຂົ້າລານ; ເຊືອກ, ແລະຫລັກຫມູດສຳລັບເຕັ້ນ; ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດສຳລັບປະຕິບັດຫນ້າທີ່ທຸກຫໍເຕັ້ນ, ສຳລັບຫໍເຕັ້ນນັດພິບ.⁴¹ພວກເຂົາໄດ້ນຳເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ຫຍິບຢ່າງວິຈິດບັນຈົງມາສຳລັບນຸ່ງເມື່ອປະຕິບັດຫນ້າທີ່ ໃນສະຖານບໍ່ອິສຸດ, ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍບໍ່ອິສຸດສຳລັບອາໂຣນປະໂລຫິດ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ, ສຳລັບພວກເຂົາໃຊ້ນຸ່ງໃນເວລາປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດ.

⁴²ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນອິສະຣາເອນກໍ່ເຮັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງທາງໂມເຊນັ້ນ.⁴³ໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ກວດເບິ່ງວຽກງານທັງປວງ ແລະເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ສຳເລັດທຸກຢ່າງ, ແລະ, ເບິ່ງແມ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງນັ້ນ, ແລ້ວໂມເຊໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາ.

40 ¹ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,²"ໃນທີ່ຫນຶ່ງຂອງເດືອນທີ່ຫນຶ່ງຂອງປີໃຫມ່ ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງຫໍເຕັ້ນ, ຄືຫໍເຕັ້ນນັດພິບຂຶ້ນ

³ເຈົ້າຕ້ອງວາງຫີບແຫ່ງຄຳພະຍານໃນຫໍເຕັ້ນ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງກັນຜ້າກັງບັງຫີບນັ້ນໄວ້.⁴ເຈົ້າຕ້ອງນຳໂຕະເຂົ້າມາຕັ້ງໄວ້

ແລະຈັດເຄື່ອງໃຊ້ເທິງໂຕະໄວ້ຕາມບ່ອນຂອງມັນ. ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງນຳຄັນຕະກຽງເຂົ້າມາ ແລະຕັ້ງຕະກຽງໃສ່ຄັນຕະກຽງໃຫ້ເຂົ້າທີ່.

⁵ເຈົ້າຕ້ອງວາງແທ່ນບູຊາຄຳສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມ ຕໍ່ຫນ້າຫີບແຫ່ງຄຳພະຍານ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງຕິດຕັ້ງຜ້າກັງທີ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນ.

⁶ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງຫີບແທ່ນເຄື່ອງເຜົາບູຊາໄວ້ດ້ານຫນ້າທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນ, ເຂົ້າເຕັ້ນນັດພິບ.

⁷ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງອ່າງຂະຫນາດໃຫຍ່ໄວ້ລະຫວ່າງຫໍເຕັ້ນນັດພິບກັບແທ່ນບູຊາ ແລະເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ນ້ຳໃນອ່າງນັ້ນ.

⁸ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດລານໄວ້ຮອບໆ, ແລະເຈົ້າຕ້ອງຕິດຜ້າກັງບັງຕາໄວ້ທີ່ທາງເຂົ້າລານ.⁹ເຈົ້າຕ້ອງເອົານ້ຳມັນເຈີມມາ ແລະເຈີມຫໍເຕັ້ນ ແລະທຸກໆສິ່ງໃນນັ້ນ.

ເຈົ້າຕ້ອງຊຳຣະເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງ ແລະຂອງຕິກແຕ່ງໃຫ້ບໍ່ອິສຸດສຳລັບເຮົາ; ແລ້ວຫໍເຕັ້ນນັ້ນຈະບໍ່ອິສຸດ.¹⁰ເຈົ້າຕ້ອງເຈີມແທ່ນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງເທິງແທ່ນບູຊາ. ເຈົ້າຕ້ອງຊຳຣະແທ່ນນັ້ນໃຫ້ບໍ່ອິສຸດສຳລັບເຮົາ ແລະແທ່ນບູຊານັ້ນຈະບໍ່ອິສຸດຫລາຍສຳລັບເຮົາ.

¹¹ເຈົ້າຕ້ອງເຈີມທັງອ່າງທອງແດງ ແລະຖານຮອງອ່າງ ແລະອີກທັງຊຳຣະໃຫ້ບໍ່ອິສຸດສຳລັບເຮົາ.

¹²ເຈົ້າຈຶ່ງນຳອາໂຣນກັບລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວມາທີ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນນັດພິບ ແລະເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ນ້ຳລ້າງຊຳຣະພວກເຂົາເສຍ.

¹³ເຈົ້າຈຶ່ງສວມເຄື່ອງແຕ່ງກາຍບໍ່ອິສຸດໃຫ້ອາໂຣນ ແລະຊຳຣະລາວໃຫ້ບໍ່ອິສຸດສຳລັບເຮົາ, ເຈີມລາວ ແລະ ຊຳຣະຕົວລາວໃຫ້ບໍ່ອິສຸດ ເພື່ອລາວຈະເປັນປະໂລຫິດຮັບໃຊ້ເຮົາ.

¹⁴ເຈົ້າຈຶ່ງນຳລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວມາດ້ວຍ ແລະສວມເສືອຄູມໃຫ້ພວກເຂົາ.¹⁵ເຈົ້າຕ້ອງເຈີມພວກເຂົາເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ເຈົ້າເຈີມບິດາຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະເປັນປະໂລຫິດຮັບໃຊ້ເຮົາ.

ການເຈີມນັ້ນຈະເປັນການເຈີມແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາໄວ້ເປັນປະໂລຫິດທີ່ມີຜົນຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ."¹⁶ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ໂມເຊໄດ້ເຮັດຄື;

ລາວໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງລາວ. ລາວໄດ້ເຮັດສິ່ງທັງປວງນີ້.

¹⁷ດັງນັ້ນທ່ານກໍໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນໃນມືທິຫນຶງເດືອນທຳອິດປີທີສອງ.¹⁸ ໂມເຊໄດ້ຕັ້ງຕຳແໜ່ນຂຶ້ນ, ວາງຮາກຖານ, ຕັ້ງໂຄງໄມ້, ຕິດໃສ່ກອນ, ແລະຕັ້ງເສົາຕ່າງໆຂຶ້ນ.
¹⁹ລາວໄດ້ກາງສົງຫຼືຈະຄຸມຕຳແໜ່ນ ແລະເອົາຜ້າເຕັ້ນຄຸມເຫນືອຕຳແໜ່ນ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ສັງລາວໄວ້.²⁰ ລາວໄດ້ແຜ່ນຫີນແຫ່ງຜັນທະສັນຍາໄວ້ໃນຫີບນັ້ນ.
ລາວໄດ້ສອດໄມ້ຄານໄວ້ຫີບ ແລະວາງຝາຫີບໄຖ່ບາບໄວ້ດ້ານເທິງ.
²¹ລາວໄດ້ນຳຫີບນັ້ນໄປໄວ້ໃນຕຳແໜ່ນ. ລາວໄດ້ຕິດຕັ້ງຜ້າກັງເພື່ອບັງຫີບແຫ່ງຄຳພະຍານ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ສັງລາວ.
²²ລາວໄດ້ວາງໂຕະໄວ້ໃນຕຳແໜ່ນນັດພົບ, ທາງທິດເຫນືອຂອງຕຳແໜ່ນ, ນອກຜ້າກັງ.
²³ລາວໄດ້ຈັດລຽງເຂົາຈີໃຫ້ເປັນລະບຽບໄວ້ເທິງໂຕະຕໍ່ພຣະເນດພຣະຢາເວ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ສັງລາວນັ້ນ.
²⁴ລາວໄດ້ຕັ້ງຄັນຕະກຽງໄວ້ໃນຕຳແໜ່ນນັດພົບ, ກົງກັນຂ້າມກັບໂຕະ, ທາງທິດໃຕ້ຂອງຕຳແໜ່ນ.²⁵ ລາວໄດ້ໄຕ້ຕະກຽງດ້ານຫນ້າພຣະຢາເວ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ສັງລາວ.
²⁶ລາວໄດ້ຕັ້ງແຜ່ນບູຊາເຄື່ອງຫອມທອງຄຳໃນຕຳແໜ່ນນັດພົບຕໍ່ຫນ້າຜ້າກັງ.²⁷ ລາວເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງແຜ່ນນັ້ນ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ສັງລາວ
²⁸ລາວໄດ້ແຂວນຜ້າກັງບັງຕາທິຫນ້າປະຕູຕຳແໜ່ນ.²⁹ ລາວໄດ້ຕັ້ງແຜ່ນເຄື່ອງເຜົາບູຊາໄວ້ທາງເຂົາຕຳແໜ່ນ, ຄືທາງເຂົາຕຳແໜ່ນນັດພົບ.
ລາວໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງບູຊາພິດເທິງແຜ່ນນັ້ນ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ສັງລາວ.³⁰ ລາວໄດ້ຕັ້ງອ່າງໄວ້ລະຫວ່າງຕຳແໜ່ນນັດພົບ ແລະແຜ່ນບູຊາ, ແລະລາວໄດ້ໃສ່ນ້ຳໃນອ່າງສຳລັບຊຳຣະລ້າງ.
³¹ໂມເຊ, ອາໂຣນ, ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ ໄດ້ລ້າງມື
ແລະລ້າງຕີນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍນ້ຳໃນອ່າງ.³² ເມື່ອໃດກໍຕາມທຶພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃນຕຳແໜ່ນນັດພົບ
ແລະເມື່ອໃດກໍຕາມທຶພວກເຂົາຈະຂຶ້ນໄປຍັງແຜ່ນບູຊານັ້ນ. ພວກເຂົາກໍຈະຊຳຣະລ້າງຕີນເອງເສຍກ່ອນ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ສັງໂມເຊໄວ້.
³³ໂມເຊໄດ້ກັນບໍລິເວນລານຮອບຕຳແໜ່ນ ແລະແຜ່ນບູຊາ. ລາວໄດ້ກັນຜ້າກັງບັງຕາທິທາງເຂົາລານ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ໂມເຊກໍເຮັດສຳເລັດຫນ້າທີ.
³⁴ແລ້ວໃນຂະນະນັ້ນມີເມກມາປົກຄຸມຕຳແໜ່ນນັດພົບໄວ້, ແລະພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວກໍຢູ່ເຕັມຕຳແໜ່ນນັ້ນ.
ເພາະເມກປົກຄຸມຢູ່ ແລະ ເພາະພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວກໍຢູ່ເຕັມຕຳແໜ່ນນັ້ນ.
³⁶ເມື່ອໃດກໍຕາມ ທຶເມກນັ້ນລອຍຂຶ້ນຈາກຕຳແໜ່ນ, ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນກໍຈະອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປ.³⁷ ແຕ່ຫາກວ່າເມກນັ້ນບໍ່ໄດ້ລອຍຂຶ້ນໄປຈາກຕຳແໜ່ນ,
ແລ້ວປະຊາຊົນກໍຈະບໍ່ອອກເດີນທາງເລີຍ. ພວກເຂົາຈະຄອຍຖ້າຢູ່ຈົນກວ່າຈະເຖິງມືທິເມກນັ້ນລອຍຂຶ້ນໄປ.
³⁸ເພາະເມກຂອງພຣະຢາເວຢູ່ເຫນືອຕຳແໜ່ນໃນຕອນກາງເວັນ, ແລະຝ່າຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ເຫນືອຕຳແໜ່ນໃນຕອນກາງຄືນ,
ປະຊາຊົນຊາວອີສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້ຕະຫລອດການເດີນທາງ.

ກິດລະບຽບເລວີ

1 ¹ພຣະຢາເວຊົງຮຽກເອີນໂມເຊ ແລະກ່າວກັບທ່ານຈາກຕຳແໜ່ນນັດພົບວ່າ,² “ຈົ່ງບອກຄົນອີດສະຣາເອນ ແລະ ເວີກັບເຂົາວ່າ,
³“ເມື່ອຄົນໃດໃນພວກທ່ານນຳເຄື່ອງບູຊາມາຖວາຍພຣະຢາເວນັ້ນ, ໃຫ້ເອົາສັດລ້ຽງ, ອັນເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງທ່ານມາຈາກຝູງງົວຫລືຝູງແບ້ແກະ.
⁴ຖ້າເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາທີ່ມາຈາກຝູງງົວ, ເຂົາຕ້ອງຖວາຍເປັນໂຕຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຕຳຫນີ. ເຂົາຕ້ອງມາຖວາຍບ່ອນທາງເຂົາປະຕູເຫນືອຕຳແໜ່ນນັດພົບ,
ເພື່ອເປັນທີ່ຍອມຮັບພຣະພັກພຣະຢາເວ.⁵ ໃຫ້ເຂົາວາງມືເທິງຫົວເຄື່ອງເຜົາບູຊານັ້ນ,
ແລ້ວຈະເປັນທີ່ຍອມຮັບແທນໂຕເຂົາເພື່ອລົບລ້າງມືນສຳລັບໂຕເຂົາເອງ.
⁶ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຂ້າງນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ. ແລ້ວບັນດາບຸດຂອງອາໂຣນ, ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ,
ກໍນຳເລືອດນັ້ນມາຊິດໃສ່ແຜ່ນບູຊາແລະຮອບຂ້າງຂອງແຜ່ນບູຊາຢູ່ທາງເຂົາຕຳແໜ່ນນັດພົບ.⁷ ແລະໃຫ້ເຂົາລອກຫນຶງເຄື່ອງບູຊານັ້ນອອກ ແລະຕັດເປັນຕ່ອນໆ.
⁸ແລ້ວບັນດາບຸດຂອງອາໂຣນຊົງເປັນປະໂຫຍດຈະຈຸດໄຟເທິງແຜ່ນບູຊາ ແລະ ຈັດວາງຝີນເທິງໄຟ.⁹ ບັນດາລູກຂອງອາໂຣນ, ຊົງເປັນປະໂຫຍດ,
ຈະວາງສ່ວນເຫລົ່ານັ້ນ ຊົງມີສ່ວນຫົວ ແລະໂຂມັນ, ຕາມລຳດັບໄວ້ເທິງຝີນທີ່ຕິດໄຟຊົງຢູ່ເທິງແຜ່ນບູຊາ.¹⁰ ສ່ວນເຄື່ອງໃນ ແລະຂາຂອງມັນ
ເຂົາຈະລ້າງດ້ວຍນ້ຳ. ແລ້ວປະໂຫຍດຈົ່ງເຜົາທຸກຢ່າງເທິງແຜ່ນບູຊາໃຫ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ຊົງເປັນກິນຫອມສຳລັບເຮົາ; ແລະ
ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟສຳລັບເຮົາ.
¹¹ຖ້າເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາສຳລັບເຜົາບູຊານັ້ນມາຈາກຝູງແກະ ຫລື ແບ້, ເປັນແກະໂຕຫນຶງຫລື ແບ້ໂຕຫນຶງ,
ເຂົາຈະຕ້ອງຖວາຍໂຕຜູ້ທີ່ປາສະຈາກການຕຳຫນີ.¹² ເຂົາຕ້ອງຂ້າສັດທັງຫມົດດ້ານເຫນືອຂອງແຜ່ນບູຊາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.
ແລ້ວບັນດາບຸດຂອງອາໂຣນ, ຊົງເປັນປະໂຫຍດ, ຈະຖອກເລືອດນັ້ນໃສ່ແຜ່ນບູຊາທຸກດ້ານ.
¹³ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຕັດສັດນັ້ນອອກເປັນສ່ວນໆ ໃຫ້ມີຫົວແລະໂຂຂອງມັນ, ແລະປະໂຫຍດຈະວາງສ່ວນນັ້ນຕາມລຳດັບໄວ້ເທິງຝີນເທິງໄຟ,
ທີ່ແຜ່ນບູຊາເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ,¹⁴ ໃຫ້ເຂົາລ້າງເຄື່ອງໃນກັບຂາດ້ວຍນ້ຳ. ແລະ ປະໂຫຍດຈະຖວາຍຫມົດທັງໂຕ, ແລະ ເຜົາເທິງແຜ່ນບູຊາ.
ມັນເປັນເຄື່ອງເຜົາຖວາຍ, ແລະ ຈະເປັນກິນຫອມສຳລັບພຣະຢາເວ; ຈະເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແດ່ພຣະອົງ.
¹⁵ຖ້າເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວຂອງເຂົານັ້ນເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາທີ່ມາຈາກນົກ, ເຂົາຈະຕ້ອງນຳນົກເຂົາ ຫລື ນົກພິລາບຫນ່ວງມາເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ.
¹⁶ປະໂຫຍດຈະຕ້ອງນຳສັດນັ້ນມາທີ່ແຜ່ນບູຊາ, ແລ້ວບິດຫົວນົກ ແລະເຜົາເທິງແຜ່ນບູຊາ ແລ້ວເລືອດນົກຈະໄຫລອອກມາທາງຂ້າງແຜ່ນບູຊາ.
¹⁷ເຂົາຈະຕ້ອງເອົາກະເພາະ ແລະ ສົງທີ່ຢູ່ຂ້າງໃນກະເພາະ, ໄປຖິ້ມທາງຂ້າງແຜ່ນບູຊາທາງທິດຕາເວັນອອກ, ທີ່ມີຂີ້ຖືກ.¹⁸ ເຂົາຈະຕ້ອງຈັກປັກນົກ,
ໃຫ້ເຍກອອກຈາກກັນເປັນສອງສ່ວນ. ແລ້ວປະໂຫຍດຈະເຜົາມັນເທິງຝີນທີ່ວາງຢູ່ໄຟທີ່ແຜ່ນບູຊາ, ແລະ ມັນຈະເປັນເຄື່ອງເຜົາຖວາຍ, ແລະ
ສົງກິນຫອມສຳລັບພຣະຢາເວ; ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແດ່ພຣະອົງ.

2

¹ເມື່ອຄົນໃດນຳເຄື່ອງບູຊາເປັນພິດຜົນມາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຕ້ອງເປັນແປ້ງຢ່າງດີ,
ແລະເຂົາຈະຖອກນ້ຳມັນລົງເທິງແປ້ງແລະວາງເຄື່ອງຫອມເທິງແປ້ງ.² ເຂົາຕ້ອງເອົາເຄື່ອງບູຊານັ້ນໄປໃຫ້ບັນດາບຸດຂອງອາໂຣນຊົງເປັນປະໂຫຍດ,
ແລະປະໂຫຍດຈະເອົາແປ້ງຢ່າງດີທີ່ມີນ້ຳມັນ, ແລະວາງເຄື່ອງຫອມເທິງແປ້ງນັ້ນອອກມາກຳມືຫນຶງ.
ແລ້ວປະໂຫຍດຈະເຜົາເຄື່ອງບູຊາເທິງແຜ່ນບູຊາໃຫ້ເປັນເຄື່ອງໃຊ້ແທນເຄື່ອງບູຊາ ນີ້ເປັນກິນຫອມສຳລັບພຣະຢາເວ;
ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍພຣະຢາເວດ້ວຍໄຟ.³ ເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຫລືອນັ້ນຈະເປັນຂອງອາໂຣນແລະລູກຂອງທ່ານນີ້ເປັນສ່ວນທີ່ສັກສິດຫລາຍ
ແດ່ພຣະຢາເວຈາກບັນດາເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍໄຟ.

⁴ເມື່ອທ່ານຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ປາສະຈາກເຊື້ອແປ້ງທີ່ອົບໃນເຕົາອົບ, ຂະໜົມປັ່ງນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຂະໜົມປັ່ງທີ່ອ່ອນນຸ້ມທີ່ເຮັດມາຈາກເນື້ອລະອຽດປະສົມນໍ້າມັນ, ຫລື ຂະໜົມປັ່ງກອບທີ່ປາສະຈາກເຊື້ອແປ້ງ, ຊຶ່ງທາດ້ວຍນໍ້າມັນ.⁵ ຖ້າເຄື່ອງບູຊາເປັນການອົບດ້ວຍຫມໍ້ເຫລັກແບບ, ຈະຕ້ອງເປັນແປ້ງຢ່າງດີທີ່ປາສະຈາກເຊື້ອແປ້ງທີ່ທາດ້ວຍນໍ້າມັນ.
⁶ທ່ານຈະຕ້ອງແບ່ງອອກເປັນສ່ວນໆແລ້ວຖອກນໍ້າມັນໃສ່ເທິງນັ້ນ. ນິຕິເຂົ້າຈີຖວາຍບູຊາ⁷ ຖ້າເຄື່ອງຖວາຍບູຊານັ້ນຖືກປຸງແຕ່ງໃນຫມໍ້, ຈະຕ້ອງເຮັດຈາກຍອດແປ້ງ ແລະ ນໍ້າມັນຢ່າງດີ.
⁸ທ່ານຕ້ອງນໍາເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຮັດຈາກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ແລ້ວຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ປະໂຣຫິດ, ຜູ້ທີ່ຈະນໍາໄປຍັງແທ່ນບູຊາ.
⁹ແລ້ວປະໂຣຫິດຈະຈັບບາງສ່ວນອອກມາຈາກເຄື່ອງບູຊາ ແລະປະໂຣຫິດຈະເຜົາເທິງແທ່ນບູຊາ, ນັ້ນຈະເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາດ້ວຍໄຟ, ແລະ ນັ້ນຈະເປັນກິນຫອມສໍາລັບພຣະຢາເວ.¹⁰ ເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຫລືອ ຈະຖືກເປັນຂອງອາໂຣນ ແລະ ບັນດາລູກຫລານຂອງທ່ານ. ນີ້ເປັນສ່ວນສັກສິດຫລາຍແດ່ພຣະຢາເວຈາກບັນດາເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍໄຟ.
¹¹ເຄື່ອງບູຊາທີ່ທ່ານນໍາມາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວຕ້ອງບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງ, ເພາະທ່ານຈະຕ້ອງເຜົາໂດຍປາສະຈາກເຊື້ອແປ້ງຫລືນໍ້າເຜິ້ງ, ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.¹² ທ່ານຈະຖວາຍຂອງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະຢາເວ ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລະຫວ່າງຜົນລະປູກທໍາອິດ, ແຕ່ຂອງເຫລົ່ານັ້ນຈະໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ເກີດກິນຫອມເທິງແທ່ນບູຊາ.¹³ ທ່ານຈະຕ້ອງປຸງເຄື່ອງບູຊາແຕ່ລະຢ່າງດ້ວຍເກືອ. ທ່ານຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ເກືອແຫ້ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຂາດໄປຈາກເຄື່ອງບູຊາຂອງທ່ານ. ທ່ານຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງທ່ານພ້ອມດ້ວຍເກືອ.
¹⁴ຖ້າທ່ານຖວາຍພືດຜົນເປັນເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງຜົນທໍາອິດແດ່ພຣະຢາເວ, ໃຫ້ຖວາຍເມັດໃຫມ່ໆ ທີ່ປິ່ງໃສ່ໄຟແລ້ວບິດລະອຽດໃຫ້ເປັນອາຫານ.
¹⁵ແລ້ວທ່ານຕ້ອງໃສ່ນໍ້າມັນແລະໃສ່ເຄື່ອງຫອມລົງໄປ. ນັ້ນແມ່ນເຄື່ອງບູຊາທີ່ເປັນພືດຜົນ.¹⁶ ແລ້ວປະໂຣຫິດຈະເຜົາເມັດທີ່ບິດແລ້ວທັງນໍ້າມັນ ແລະ ເຄື່ອງຫອມເພື່ອເປັນສ່ວນທີ່ແທ່ນບູຊາ. ນິຕິເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟ ແດ່ພຣະຢາເວ.

3 ¹ຖ້າຄົນໃດທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຊຶ່ງເປັນສັດບູຊາທີ່ເປັນສັດຈາກຝູງງົວ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນໂຕຜູ້ຫລືໂຕເມຍ ເຂົາຕ້ອງຖວາຍສັດທີ່ປາສະຈາກຕໍາຫນິຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.² ໃຫ້ເຂົາວາງມືຂອງເຂົາເທິງຫົວສັດຂອງເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ ແລະຂ້າມັນເສຍທີ່ປະຕູເຕັ້ນນັດພົບ. ແລ້ວບັນດາບຸດຂອງອາໂຣນທີ່ເປັນປະໂຣຫິດຈະຊິດເລືອດຂອງສັດທີ່ດ້ານຂ້າງຮອບແທ່ນບູຊາ.
³ສ່ວນຜູ້ທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາສັນຕິບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ. ໄຂມັນທີ່ຜູ້ມາຫລືຕິດກັບເຄື່ອງໃນ, ແລະ ຫມາກໄຂ່ຫລັງທັງສອງຂ້າງ ແລະ ໄຂມັນທີ່ຜູ້ມາຊຶ່ງຢູ່ທີ່ບັນແອວ ແລະ ຕັບທັງກ້ອນ - ເຂົາຈະຕ້ອງຕັດທັງຫມົດນີ້ອອກພ້ອມຫມາກໄຂ່ຫລັງ.
⁴ແລ້ວບັນດາບຸດຂອງອາໂຣນຈະເຜົາທັງຫມົດນີ້ເທິງແທ່ນບູຊາພ້ອມກັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຊຶ່ງວາງໄວ້ ເທິງພື້ນຫົວໄວ້ເທິງໄຟ. ນີ້ຈະເປັນກິນຫອມສໍາລັບພຣະຢາເວ; ນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ຖວາຍແດ່ພຣະອົງດ້ວຍໄຟ.
⁵ຖ້າເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາແດ່ພຣະຢາເວຂອງຄົນນັ້ນເອົາມາຈາກຝູງແບ້ ແກະ ເປັນໂຕຜູ້ຫລືໂຕແມ່ກໍຕາມ, ເຂົາຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ປາສະຈາກການຕໍາຫນິ.⁶ ຖ້າຖວາຍລູກແກະເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ, ເຂົາຈະຕ້ອງຖວາຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.
⁷ໃຫ້ເຂົາວາງມືເຂົາເທິງຫົວແທ່ນບູຊາ ແລ້ວຂ້າສັດນັ້ນເຊິ່ງຫນ້າເຕັ້ນນັດພົບ. ແລ້ວບັນດາບຸດຂອງອາໂຣນຈະຊິດເລືອດຂອງສັດທີ່ດ້ານຂ້າງຮອບແທ່ນບູຊາ.
⁸ສ່ວນຜູ້ທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ. ໄຂມັນ, ແລະ ຫາງທີ່ມີໄຂທັງຫມົດໃຫ້ຕິດຊິດຈົນເຖິງກະດູກສັນຫລັງ, ແລະ ໄຂມັນທີ່ຜູ້ມາເຄື່ອງໃນ ແລະ ໄຂມັນທັງຫມົດທີ່ໃກ້ກັບເຄື່ອງໃນ,⁹ ແລະ ຫມາກໄຂ່ຫລັງທັງສອງຂ້າງ ແລະ ໄຂມັນທີ່ຕິດຢູ່ຊຶ່ງຢູ່ເຊິ່ງບັນແອວ, ແລະ ຕັບທັງສອງກ້ອນ ເຂົາຈະຕ້ອງເອົາທັງຫມົດນີ້ອອກພ້ອມກັບຫມາກໄຂ່ຫລັງ.
¹⁰ແລ້ວປະໂຣຫິດຈະເຜົາທັງຫມົດນີ້ເທິງແທ່ນບູຊາໃຫ້ເປັນອາຫານເຜົາດ້ວຍໄຟ ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.
¹¹ຖ້າເຄື່ອງບູຊາຂອງຄົນນັ້ນເປັນແບ້, ແລ້ວເຂົາຈະຖວາຍສັດນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.¹² ເຂົາຕ້ອງວາງມືຂອງເຂົາເທິງຫົວແບ້ນັ້ນ ແລະຂ້າມັນເຊິ່ງຫນ້າເຕັ້ນນັດພົບ. ແລ້ວບັນດາລູກຂອງອາໂຣນຈະຊິດເລືອດຂອງມັນອ້ອມຮອບທຸກດ້ານຂອງແທ່ນບູຊາ.
¹³ຄົນນັ້ນຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ. ເຂົາຈະຕ້ອງເອົາໄຂຂອງມັນທີ່ຜູ້ມາເຄື່ອງໃນ, ແລະ ໄຂມັນທັງຫມົດທີ່ໃກ້ກັບເຄື່ອງໃນອອກໄປ.
¹⁴ເຂົາຈະຕ້ອງເອົາຫມາກໄຂ່ຫລັງທັງສອງຂ້າງ ແລະ ໄຂມັນຕິດຢູ່ກັບຫມາກໄຂ່ຫລັງນັ້ນ, ຊຶ່ງຢູ່ບັນແອວ, ແລະ ຕັບທັງສອງກ້ອນອອກມາພ້ອມກັບຫມາກໄຂ່ຫລັງ.¹⁵ ປະໂຣຫິດຈະເຜົາທັງຫມົດເທິງແທ່ນບູຊາໃຫ້ເປັນອາຫານ, ເຜົາໄຟຊຶ່ງຈະເປັນກິນຫອມ. ໄຂມັນທັງຫມົດນັ້ນເປັນຂອງພຣະຢາເວ.¹⁶ ນີ້ເປັນກິດເກນຖາວອນຕະຫລອດຊີວອາຍຸຂອງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າໃນທຸກແຫ່ງທີ່ພວກເຂົາສ້າງບ່ອນພັກອາໄສ, ວ່າພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນໄຂຂອງມັນຫລືເລືອດ."

4 ¹ພຣະຢາເວຕັດສິ່ງແກ່ໂມເຊວ່າ,² "ຈົ່ງບອກປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ, "ເມື່ອໃດຄົນເຮັດບາບໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ, ເປັນການເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະຢາເວຊຶ່ງບັນຊາບໍ່ໃຫ້ເຮັດ, ແລະ ເຂົາເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມຕ້ອງຫ້າມ, ໃຫ້ເຮັດຕາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.
³ຖ້າປະໂຣຫິດໃຫຍ່ໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ນໍາຄວາມຜິດບາບມາສູ່ປະຊາຊົນ, ໃຫ້ຖວາຍງົວຫນຸ່ມທີ່ປາສະຈາກຕໍາຫນິແດ່ພຣະຢາເວໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາເພື່ອລົບລ້າງສໍາລັບຄວາມບາບທີ່ເຂົາເຮັດ.
⁴ເຂົາຕ້ອງນໍາງົວມາທາງຫນ້າເຕັ້ນນັດພົບຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ແລະ ວາງມືຂອງເຂົາເທິງຫົວງົວນັ້ນ ແລະ ຂ້າງົວນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.
⁵ປະໂຣຫິດທີ່ໄດ້ຮັບການເຈົ້າຈະນໍາເລືອດງົວບາງສ່ວນເຂົ້າໃນເຕັ້ນນັດພົບ.
⁶ປະໂຣຫິດຈະເອົານົວມືຈຸ່ມເລືອດນັ້ນ ແລະເພີນກໍຊິດເລືອດໃສ່ທາງຫນ້າຜ້າກັງເຈັດເທື່ອຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ.
⁷ແລ້ວປະໂຣຫິດຈະເອົາເລືອດບາງສ່ວນໄປທາງໃສ່ຈອມຂອງແທ່ນທີ່ໃຊ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມຊຶ່ງຢູ່ໃນເຕັ້ນນັດພົບຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ແລະ ເຂົາຈະຖອກເລືອດທີ່ເຫລືອຂອງງົວລົງຖ້ານຂອງແທ່ນເຜົາບູຊາ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງເຂົ້າຂອງເຕັ້ນນັດພົບ.
⁸ເຂົາຈະຕັດເອົາໄຂມັນທັງຫມົດຂອງງົວຜູ້ທີ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບອອກມາ; ຄືໄຂມັນທີ່ຜູ້ມາເຄື່ອງໃນ; ໄຂມັນທັງຫມົດທີ່ຕິດກັບເຄື່ອງໃນ, ຫມາກໄຂ່ຫລັງທັງສອງຂ້າງກັບໄຂມັນຢູ່ໃຕ້, ໃກ້ບັນແອວ, ແລະ ຕັບທັງສອງກ້ອນພ້ອມກັບຫມາກໄຂ່ຫລັງ ເຂົາຈະຕັດທັງຫມົດນີ້ອອກຈາກກັນ.
⁹ເຂົາຈະຕັດອອກຈາກກັນເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເຂົາຕັດອອກຈາກງົວໂຕຜູ້ທີ່ເປັນເຄື່ອງຖວາຍສັນຕິບູຊາ. ແລ້ວປະໂຣຫິດຈະເຜົາຊີ້ນສ່ວນເຫລົ່ານັ້ນເທິງແທ່ນບູຊາ.
¹⁰ສ່ວນຫນັງຂອງໂຕງົວຜູ້ ແລະ ຊີ້ນທີ່ເຫລືອ, ພ້ອມກັບຫົວ ແລະ ຂາ, ເຄື່ອງໃນ ແລະ ຂີຂອງມັນ,¹¹ ສ່ວນທີ່ເຫລືອທັງຫມົດນີ້ - ເຂົາຈະນໍາເອົາໄປນອກຄ້າຍພັກໄປຍັງສະຖານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຊໍາລະເພື່ອເອົາ, ທີ່ຊຶ່ງພວກເຂົາຖອກຂີ້ເຫີາຖິ້ມ; ພວກເຂົາຈະເຜົາຊີ້ນສ່ວນເຫລົ່ານັ້ນເທິງກອງພື້ນທີ່ນັ້ນ. ພວກເຂົາຕ້ອງເຜົາຊີ້ນສ່ວນເຫລົ່ານັ້ນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຖອກຂີ້ເຫີາຖິ້ມ.

¹³ຖ້າຊຸມນຸມຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດເຮັດບາບໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ, ແລະ ທັງຊຸມນຸມຊົນບໍ່ຮູ້ໂຕວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຢວເຊີຍບັນຊາຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດ, ແລະ ຖ້າພວກເຂົາມີຄວາມຜິດ,¹⁴ແລ້ວເມື່ອຄວາມບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດກາຍເປັນທີ່ຮູ້ກັນທົ່ວ, ເມື່ອນັ້ນທັງຊຸມນຸມຊົນຈະຕ້ອງຖວາຍລົງວິວຫນຸ່ມໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະ ໃຫ້ເຂົາເອົາຈິງວິວນັ້ນມາຕໍ່ຫນ້າເຕັ້ນນັດພົບ.

¹⁵ແລ້ວບັນດາຜູ້ອາວຸໂສຂອງຊຸມນຸມຊົນຈະວາງມືຂອງພວກເຂົາເທິງຕົວຈິງຜູ້ນັ້ນຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ, ແລະ ຈິງຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຂ້າຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ.

¹⁶ແລ້ວປະໂຫຍດຜູ້ໄດ້ຮັບການຊົງເຈີມຈະນຳເລືອດບາງສ່ວນຂອງຈິງໂຕຜູ້ເຂົາໄປຢັງເຕັ້ນນັດພົບ,¹⁷ແລະປະໂຫຍດຈະເອົານິວຂອງເຂົາຈຸ່ມເລືອດ ແລະຊິດເລືອດນັ້ນໃສ່ຫນ້າຜ້າມານເຈັດຄັ້ງຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ.

¹⁸ເຂົາຈະເອົາເລືອດບາງສ່ວນໄປຫາເຂົາທັງຫລາຍຂອງແທ່ນບູຊາ ຊຶ່ງຢູ່ໃນເຕັ້ນນັດພົບຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ, ແລະ ເຂົາຈະຖອກເລືອດທັງຫມົດທີ່ຖ້ານຂອງແທ່ນເຜົາບູຊາ, ຊຶ່ງຢູ່ຫນ້າເຕັ້ນນັດພົບ.¹⁹ເຂົາຈະຕັດເອົາໄຂມັນທັງຫມົດອອກ ແລະ ເອົາໄປເຜົາເທິງແທ່ນບູຊາ.

²⁰ນິຄີແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາຈະຕ້ອງເຮັດກັບຈິງໂຕນີ້. ເຊັ່ນດຽວກັນທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດກັບຈິງໂຕຜູ້ຂອງເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະຕ້ອງເຮັດແບບດຽວກັນກັບຈິງໂຕນີ້ ແລະປະໂຫຍດຈະລົບລ້າງບາບໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

²¹ເຂົາຈະເອົາຈິງໂຕນີ້ອອກມາຄ້າຍພັກ ແລະເຜົາຈິງໂຕຜູ້ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຈິງໂຕທ້າອິດ. ນິແມ່ນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບສຳລັບຊຸມນຸມຊົນນັ້ນ.

²²ຫາກຜູ້ນຳຄົນໃດທີ່ເຮັດບາບໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ, ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງໃນຂໍ້ຫ້າມທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາຊົງບັນຊາຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດ, ແລະເຂົາມີຄວາມຜິດ.²³ແລ້ວໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຂົາຮູ້ເຖິງຄວາມບາບຂອງເຂົາທີ່ໄດ້ເຮັດໄປ, ເຂົາຕ້ອງນຳແບ້ໂຕຜູ້ທີ່ປາສະຈາກການຕຳຫນິມາເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ.

²⁴ເຂົາຈະວາງມືເທິງຕົວແບ້ ແລະຂ້າແບ້ໃນສະຖານທີ່ພວກເຂົາຂ້າເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ. ນິແມ່ນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

²⁵ປະໂຫຍດຈະເອົານິວຈຸ່ມເລືອດຂອງເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະ ຫາເຈີມໃສ່ເທິງຍອດແທ່ນບູຊາ, ສ່ວນເລືອດທີ່ເຫລືອເຂົາຈະຖອກເລືອດຂອງແບ້ທີ່ຖ້ານຂອງແທ່ນເຜົາເຄື່ອງບູຊາ.

²⁶ເຂົາຈະເຜົາໄຂມັນທັງຫມົດຢູ່ແທ່ນບູຊາ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໄຂມັນຂອງເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາ. ແລະປະໂຫຍດຈະເຮັດການໄຖ່ໂຫດບາບແທ່ນໃນເລື່ອງຄວາມບາບຂອງເຂົາ, ແລະຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

²⁷ຖ້າປະຊາຊົນທົ່ວໄປຄົນໃດເຮັດບາບໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ, ແລະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊົງບັນຊາບໍ່ໃຫ້ເຮັດ, ແລະເມື່ອເຂົາຄິດເຖິງຄວາມຜິດຂອງເຂົາ, ²⁸ແລ້ວມີການແຈ້ງໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຳລັບຄວາມບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ, ເຂົາກໍ່ຕ້ອງເອົາແບ້ໂຕແມ່ໂຕຫນຶ່ງທີ່ປາສະຈາກຕຳຫນິ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບຄວາມບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ.

²⁹ເຂົາຈະວາງມືຂອງເຂົາເທິງຕົວຂອງເຄື່ອງບູຊາເພື່ອລົບລ້າງບາບ ໃນສະຖານທີ່ສຳລັບການເຜົາເຄື່ອງບູຊາ.³⁰ປະໂຫຍດຈະເອົານິວຂອງເຂົາຈຸ່ມເລືອດ ແລະ ຫາຍອດແທ່ນບູຊາຢູ່ແຈຂອງແທ່ນ. ເຂົາຈະຖອກເລືອດທີ່ເຫລືອທັງຫມົດຢູ່ແຈຂອງແທ່ນບູຊາ.

³¹ເຂົາຈະຕ້ອງຕັດເອົາໄຂມັນທັງຫມົດອອກ, ເຊັ່ນດຽວກັນໄຂມັນທີ່ຖືກຕັດອອກຈາກເຄື່ອງສັນຕິບູຊາ. ປະໂຫຍດຈະເຜົາໄຂມັນໃຫ້ເກີດເປັນກິນຫອມສຳລັບພຣະຢາເວ. ປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງບາບສຳລັບຄົນນັ້ນ, ເຂົາຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

³²ຫາກຄົນນັ້ນນຳລູກແກະມາຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຂອງເຂົາ, ເຂົາຕ້ອງນຳລູກແກະໂຕແມ່ ທີ່ປາສະຈາກຕຳຫນິມາ.

³³ເຂົາຈະວາງມືຂອງເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະ ຂ້າລູກແກະນັ້ນເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຢູ່ສະຖານທີ່ພວກເຂົາຂ້າເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

³⁴ແລ້ວປະໂຫຍດຈະເອົານິວຂອງເຂົາຈຸ່ມເລືອດຂອງເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະຫາຍອດແທ່ນຢູ່ແຈຂອງເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ແລະ ເຂົາຈະຖອກເລືອດລູກແກະທັງຫມົດລົງຖ້ານຂອງເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.³⁵ເຂົາຈະຕັດເອົາໄຂມັນອອກ, ເຊັ່ນກັນກັບໄຂມັນລູກແກະຂອງເຄື່ອງບູຊາຂອງເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາທີ່ຖືກຕັດອອກ, ແລະ ປະໂຫຍດຈະເຜົາໄຂມັນນັ້ນເທິງເຄື່ອງບູຊາຂອງພຣະຢາເວດ້ວຍໄຟ, ປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງບາບຂອງຄົນນັ້ນສຳຫລັບຄວາມບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ, ແລະຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

5 ¹ຖ້າຄົນໃດເຮັດບາບ ເພາະເຂົາໄດ້ເຫັນບາງສິ່ງບາງຢ່າງຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບການຂໍ້ຮ້ອງໃຫ້ໄປເປັນພະຍານ, ໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຄີຍໄດ້ເຫັນຫລືເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນຕໍ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານ, ເຂົາຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ.

²ຫລືຖ້າຄົນໃດແຕ່ຕະຫລົກສິ່ງໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດໃຫ້ເປັນມົນທົນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຊາກສັດປ່າທີ່ເປັນມົນທົນ ຫລື ຊາກສັດລ້ຽງທີ່ໄດ້ຕາຍໄປ, ຫລື ສັດເລືອຄານ, ແມ້ວ່າຄົນນັ້ນຈະບໍ່ເຈດຕະນາທີ່ຈະແຕ່ຕະຫລົກ, ເຂົາກໍ່ເປັນມົນທົນ ແລະ ມີຄວາມຜິດ.

³ຫລືຖ້າເຂົາແຕ່ຕະຫລົກຄວາມເປັນມົນທົນຂອງບາງຄົນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນມົນທົນໃດກໍ່ຕາມ, ແລະ ຖ້າເຂົາບໍ່ຮູ້ໂຕ, ເຂົາກໍ່ຈະມີຄວາມຜິດເມື່ອເຂົາຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ນ.⁴ຫລືຖ້າຄົນໃດອອກປາກສາບານວ່າຈະເຮັດຊົວ, ຫລື ເຮັດດີ, ບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນຈະອອກປາກເປັນຄຳອະທິຖານ, ແມ້ວ່າໄດ້ເຮັດຜິດໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເມື່ອເຂົາຮຽນຮູ້, ເຂົາກໍ່ຈະມີຄວາມຜິດໃນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້.

⁵ເມື່ອບາງຄົນໄດ້ເຮັດຜິດໃດທີ່ກ່າວມາ, ເຂົາຕ້ອງສາລະພາບບາບທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດໄປ.

⁶ແລ້ວເຂົາຕ້ອງນຳເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບມາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວສຳລັບຄວາມບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ, ໃຫ້ເປັນສັດໂຕແມ່ຈາກຝູງ, ຈະເປັນລູກແກະ ຫລືແບ້ຫນຶ່ງໂຕ, ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະປະໂຫຍດ ຈະເຮັດການໄຖ່ບາບສຳລັບເຂົາໃນເລື່ອງຄວາມບາບຂອງເຂົານັ້ນ.

⁷ຖ້າເຂົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຊື້ລູກແກະຫນຶ່ງໂຕ, ແລ້ວສາມາດນຳນົກເຂົາສອງໂຕ ຫລື ນົກພິລາບຫນຸ່ມສອງໂຕມາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະ ອີກໂຕຫນຶ່ງສຳລັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.⁸ເຂົາຕ້ອງນຳມາໃຫ້ປະໂຫຍດ, ຜູ້ທີ່ຈະຖວາຍໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບກ່ອນ - ປະໂຫຍດຈະບິດຫົວນົກ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ຂາດອອກຈາກໂຕ.

⁹ແລ້ວປະໂຫຍດຈະຊິດເລືອດບາງສ່ວນໃສ່ເທິງເຄື່ອງບູຊາ, ແລະເຂົາຈະຖອກເລືອດທີ່ເຫລືອລົງແທ່ນບູຊາ. ນິເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

¹⁰ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຖວາຍນົກໂຕທີ່ສອງເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ດັ່ງທີ່ກ່າວໄວ້ໃນຄຳສັ່ງນັ້ນ, ແລະປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດບາບໄປ, ແລະ ຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

¹¹ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຊື້ນົກເຂົາສອງໂຕຫລືນົກພິລາບຫນຸ່ມສອງໂຕໄດ້, ເຂົາຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເປັນແບ້ຢ່າງດີມາຫນຶ່ງກິໂລກຣາມ ມາຖວາຍເປັນການລົບລ້າງບາບຂອງເຂົາ, ເຂົາຕ້ອງບໍ່ໃສ່ນ້ຳມັນຫອມໃດໆລົງໄປ, ເພາະນິເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

¹²ເຂົາຕ້ອງນຳເຄື່ອງບູຊານັ້ນມາໃຫ້ປະໂຫຍດ, ແລະປະໂຫຍດຈະເອົາອອກມາຫນຶ່ງກຳມີໃຫ້ເປັນສ່ວນທີ່ແທ່ນບູຊາ, ແລະເອົາມາເຜົາທີ່ແທ່ນບູຊາ, ໂດຍໂຮຍໃສ່ເຄື່ອງບູຊາຖວາຍດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ. ນິເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ,¹³ປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງບາບໃດໆ ທີ່ຄົນນັ້ນໄດ້ເຮັດ, ແລະ ຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ. ແບ້ທີ່ເຫລືອຈາກການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຈະຖືກເປັນຂອງປະໂຫຍດ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເຄື່ອງຖວາຍບູຊາພືດຜົນ."

¹⁴ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ້ໄຂແຈ້ງ.¹⁵ຖ້າຄົນໃດຝ່າຟື້ນພຣະບັນຊາ ແລະ ເຮັດບາບຕໍ່ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາເຮັດ, ແລ້ວເຂົາຕ້ອງນຳເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດບາບມາຖວາຍພຣະຢາເວ. ເຄື່ອງບູຊານີ້ຈະຕ້ອງເປັນແກະໂຕຜູ້ທີ່ປາສະຈາກຕຳຫນິທີ່ເອົາມາຈາກຝູງ;

ຜ້ອງຕີລາຄາແກະນັ້ນເປັນເງິນເຊເຄ - ເປັນເຊເຄຂອງສະຖານນະມັດສະການເພື່ອໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ.

¹⁶ເຂົາຜ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວຊິງພໍພຣະໄທສຳລັບສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດໄປໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດສັກສິດ, ເຂົາຜ້ອງເພີ່ມອີກຫນຶ່ງໃນເຂົ້າເຂົ້າໄປແລະ ມອບໃຫ້ປະໂຫຍດ. ແລ້ວປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງບາບສຳລັບເຂົາ, ແລ້ວຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

¹⁷ຖ້າຄົນໃດເຮັດບາບ ແລະເຮັດສິ່ງໃດທີ່ພຣະຢາເວຊິງບັນຊາໄວ້ບໍ່ໃຫ້ເຮັດ, ແມ້ວ່າເຂົາບໍ່ຮູ້ໂຕເຂົາກໍຈະມີຄວາມຜິດ ແລະ

ຜ້ອງແບກຮັບຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ.¹⁸ ເຂົາຜ້ອງນຳແກະໂຕຜູ້ທີ່ປາສະຈາກຕຳຫນິດອອກຈາກຝຸງມາໂຕຫນຶ່ງ,

ຊຶ່ງມີມູນຄ່າເທົ່າກັບເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດມາໃຫ້ແກ່ປະໂຫຍດ. ແລ້ວປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງບາບຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມບາບທີ່ເຂົາ, ໄດ້ເຮັດໂດຍບໍ່ຮູ້ໂຕ ແລະ ເຂົາຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.¹⁹ ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ, ເພາະເຂົາມີຄວາມຜິດພຣະຢາເວຊິງແນ່ນອນ."

6 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,²"ຖ້າຄົນໃດເຮັດບາບ ແລະ ຝ່າຟື້ນພຣະບັນຊາຕໍ່ພຣະຢາເວ, ໂດຍບໍ່ຍອມຄືນສິ່ງຂອງທີ່ຝາກໃຫ້ເຂົາດູແລ, ຫລື ຖ້າເຂົາໂກງ ຫລື ຂະໂມຍເພື່ອນບ້ານຫລື ຖ້າເຂົາບິບບັງຄັບເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ,³ ຫລື ເຂົາໄດ້ຝົບບາງສິ່ງທີ່ເພື່ອນບ້ານເຮັດເສຍໄປນັ້ນ

ແລ້ວວ່າຕົນບໍ່ເຫັນ, ຫລື ເລື່ອງທີ່ປະຊາຊົນເຮັດບາບທ່ານເອງນີ້.⁴ ແລ້ວຕໍ່ມາຖ້າເຂົາໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ມີຄວາມຜິດ,

ເຂົາຈະຜ້ອງຄືນອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຂົາໄດ້ລັກມາ ຫລືບິບບັງຄັບເອົາມາ ຫລື ຍຶດເອົາສິ່ງທີ່ຝາກໄວ້ກັບເຂົາ ຫລືເຄື່ອງທີ່ຫາຍໄປທີ່ເຂົາໄດ້ຝົບ.

⁵ຫລື ຖ້າເຂົາມີການຕົວະໃນເລື່ອງໃດເລື່ອງຫນຶ່ງ, ໃນວັນທີ່ຝົບວ່າເຂົາມີຄວາມຜິດເຂົາຜ້ອງຄືນໃຫ້ທັງຫມົດ ແລະ ເພີ່ມຫນຶ່ງໃນເຂົ້າແກ່ຄົນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງ.

⁶ແລ້ວເຂົາຜ້ອງນຳເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດມາຖວາຍພຣະຢາເວ: ໂດຍນຳແກະຜູ້ທີ່ປາສະຈາກຕຳຫນິດເອົາມາຈາກຝຸງ

ຊຶ່ງມີຄ່າເປັນທີ່ຍອມຮັບມາມອບໃຫ້ແກ່ປະໂຫຍດ, ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ.⁷ ປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງບາບສຳລັບເຂົາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ແລະ ເຂົາຈະໄດ້ຮັບການອະໄພໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດໄປ."

⁸ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,⁹"ຈົ່ງສັງອາໂຣນ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາວ່າ, "ນີ້ຄືພຣະບັນຍັດເລື່ອງເຄື່ອງເຜົາບູຊາ:

ເຄື່ອງເຜົາບູຊາຈະຜ້ອງເຜົາເທິງແທ່ນບູຊາຕະຫລອດຄືນຈົນຮອດເຂົ້າ, ແລະ ຈະຜ້ອງໃຫ້ໄຟຂອງແທ່ນບູຊາລຸກຢູ່ສະເຫມີ.

¹⁰ປະໂຫຍດຈະສວມຂຸດຜ້າປ່ານຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາຈະສວມຂຸດຊັ້ນໃນຂອງເຂົາເປັນຜ້າປ່ານດ້ວຍ,

ເຂົາຈະຜ້ອງຕັກເອົາຂີ້ເຖົ້າທີ່ເຫລືອຈາກການເຜົາບູຊາເທິງແທ່ນບູຊາ, ແລະເຂົາຈະເອົາຂີ້ເຖົ້າໃສ່ທາງຂ້າງແທ່ນບູຊາ,

¹¹ປະໂຫຍດຈະຜ້ອງຖອດເສື້ອຂຸດຂອງເຂົາອອກແລະປ່ຽນໃສ່ອີກຂຸດຫນຶ່ງ ເພື່ອເອົາຂີ້ເຖົ້າໄປທາງນອກຄ້າຍໄປຍັງສະຖານທີ່ສະອາດແລ້ວ.

¹²ຢ່າໃຫ້ໄຟຕັບ ແລະ ປະໂຫຍດຈະເຜົາຟື້ນເທິງແທ່ນບູຊາໃນທຸກເຂົ້າ, ແລະ ເຂົາຜ້ອງຈັດວາງເຄື່ອງບູຊາຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້, ແລະ

ເຂົາຜ້ອງເຜົາໄຂມັນຂອງສັນຕິບູຊາເທິງແທ່ນບູຊາ.¹³ ໄຟຈະຜ້ອງລຸກໂຫມ້ໃນແທ່ນບູຊາຢູ່ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໄຟຜ້ອງບໍ່ຕັບ.

¹⁴ນີ້ເປັນບັນຍັດສຳລັບເຄື່ອງບູຊາ. ບັນດາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຕ່ພຣະຢາເວຕໍ່ຫນ້າແທ່ນບູຊາ.

¹⁵ປະໂຫຍດຈະເອົາແປ້ງຢ່າງດີພ້ອມກັບນ້ຳມັນ ແລະ ເຄື່ອງຫອມທີ່ເປັນເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະ

ປະໂຫຍດຈະເຜົາເທິງແທ່ນບູຊາເພື່ອໃຫ້ເກີດກິນຫອມປຽບເປັນຕົວແທນການຖວາຍບູຊາ.

¹⁶ແລ້ວອາໂຣນແລະບັນດາບຸດຂອງເຂົາຈະກິນອາຫານຫຍິບກໍຕາມທີ່ເຫລືອຈາກເຄື່ອງບູຊາ,

ຈະຜ້ອງກິນໂດຍປາສະຈາກເຊືອແປ້ງພາຍໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດສັກສິດ; ພວກເຂົາຈະກິນອາຫານຢູ່ລານໃນເຕັ້ນນັດພົບ.

¹⁷ແລະຈະຜ້ອງປົງໂດຍບໍ່ໃສ່ເຊືອແປ້ງ, ເອົາໄດ້ໃຫ້ສ່ວນນີ້ເປັນສ່ວນຂອງເຄື່ອງບູຊາຂອງເອົາທຸກວາຍດ້ວຍໄຟ. ເປັນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດສັກສິດທີ່ສຸດ,

ເປັນເຄື່ອງບູຊາລ້າງບາບ ແລະເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ.¹⁸ ໃຫ້ເປັນກິດເກນຕະຫລອດທຸກຊົ່ວຄາຍຂອງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ,

ຊາຍໃດທີ່ເປັນເຊືອສາຍຂອງອາໂຣນຈະກິນໄດ້ ເພາະເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງເຂົາຊຶ່ງແບ່ງມາຈາກເຄື່ອງບູຊາຂອງພຣະຢາເວທີ່ຖວາຍດ້ວຍໄຟ.

ໃຜກໍຕາມທີ່ແຕ່ຜ້ອງຂອງຖວາຍເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະກາຍເປັນຄົນບໍລິສຸດ."

¹⁹ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຕັດແກ່ໂມເຊອີກວ່າ,²⁰"ນີ້ຄືເຄື່ອງບູຊາສຳລັບອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາ,

ທີ່ຈະຜ້ອງຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວເມື່ອລູກຊາຍແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບການເຈີມ:

ໃຫ້ເອົາແປ້ງເຂົ້າຢ່າງດີສອງກິໂລກຣາມເຊັ່ນດຽວກັນກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາທີ່ຖວາຍປະຈຳ, ຕອນເຊົ້າຖວາຍເຄື່ອງຫນຶ່ງ ຕອນແລງຖວາຍອີກເຄື່ອງຫນຶ່ງ.

²¹ໃຫ້ປົນແປ້ງກັບນ້ຳມັນ ແລ້ວທອດໃນຫມ້ເມື່ອສຸກແລ້ວ. ຈົ່ງເອົາເຂົ້າມາເປັນຕ່ອນເຈົ້າຈະຖວາຍເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາເພື່ອເກີດກິນຫອມສຳຫລັບພຣະຢາເວ.

²²ລູກຂອງມະຫາປະໂຫຍດຈະເປັນມະຫາປະໂຫຍດຄືນໃຫມ່ຈາກທ່າມກາງບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາຈະຜ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊານີ້ໃຫ້ເປັນຄຳສັ່ງໄວ້ຕະຫລອດໄປ.

ເຄື່ອງບູຊາທັງຫມົດນັ້ນຈະຜ້ອງເຜົາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ.²³ ເຄື່ອງບູຊາປະໂຫຍດທັງຫມົດຈະຜ້ອງເຜົາຈົນຫມົດຈະຜ້ອງບໍ່ເອົາມາກິນ."

²⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຕັດສິດແກ່ໂມເຊວ່າ, ²⁵"ຈົ່ງບອກອາໂຣນວ່າ ຈົ່ງບອກອາໂຣນແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາວ່າ

"ນີ້ເປັນກິດບັນຍັດເລື່ອງເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ: ເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຈະຜ້ອງຖືກຂ້າໃນບໍລິເວນທີ່ໃຊ້ເຂົ້າເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.

ນີ້ເປັນສິ່ງບໍລິສຸດທີ່ສຸດ.²⁶ ປະໂຫຍດຜູ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ຈະກິນເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.

ແລະຈະຜ້ອງກິນອາຫານໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດສັກສິດບ່ອນເດີນຂອງເຕັ້ນນັດພົບ.

²⁷ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ຖືກຜ້ອງເນື້ອຂອງເຄື່ອງບູຊານັ້ນກໍຈະກາຍເປັນສິ່ງບໍລິສຸດ, ຖ້າເຄື່ອງນຸ່ງຜືນໃດຖືກເລືອດສັດເຈົ້າຈະຜ້ອງຊັກລ້າງ,

ບ່ອນສ່ວນທີ່ມີເລືອດນັ້ນ, ໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ.²⁸ ແຕ່ຫມ້ດິນຕີມີໃຊ້ຕີມເຄື່ອງບູຊານັ້ນຈະຜ້ອງທຸບ. ຖ້າຕີມໃນຫມ້ທອງເຫລືອງ,

ຈະຜ້ອງຂັດແລະລ້າງໃຫ້ສະອາດດ້ວຍນ້ຳ.

²⁹ຊາຍທຸກຄົນໃນຖ່າມກາງພວກປະໂຫຍດສາມາດກິນເຄື່ອງບູຊາບາງສ່ວນໄດ້ເພາະເປັນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ.

³⁰ແຕ່ເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບທີ່ນຳເຂົ້າມາໃນເຕັ້ນນັດພົບເພື່ອເຮັດການລ້າງບາບໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດແລ້ວ ຫ້າມກິນຊິນສັດນັ້ນ. ແຕ່ໃຫ້ເຜົາໄຟເສຍ.

7

¹ນີ້ເປັນກິດເກນຂອງເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດນີ້ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ.

²ພວກເຂົາຜ້ອງຂ້າເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດບາບໃນສະຖານທີ່ດຽວໄວ້ສຳລັບຂ້າເຄື່ອງບູຊາ,

ແລະພວກເຂົາຜ້ອງຊິດເລືອດຂອງເຄື່ອງບູຊາອ້ອມຮອບເຄື່ອງເຜົາບູຊາທຸກດ້ານ.³ ໄຂມັນໃນເຄື່ອງບູຊານັ້ນຈະຜ້ອງຖວາຍທັງຫມົດ: ມີໄຂມັນທີ່ຫາງ,

ໄຂມັນທີ່ຫຸ້ມເຄື່ອງໃນ,⁴ ຫມາກໄຂ່ຫລັງທັງສອງຂ້າງ, ແລະ ໄຂມັນທີ່ຫຸ້ມຕັບ, ພ້ອມກັບຫມາກໄຂ່ຫລັງທັງຫມົດນີ້ຜ້ອງເອົາອອກ.

⁵ປະໂຫຍດຜ້ອງເຜົາຊິນສ່ວນເຫລົ່ານັ້ນເທິງແທ່ນບູຊາທີ່ຖວາຍດ້ວຍໄຟແຕ່ພຣະຢາເວ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ.

⁶ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຖ່າມກາງປະໂຫຍດສາມາດກິນສ່ວນຂອງເຄື່ອງບູຊານີ້ໄດ້. ເຄື່ອງບູຊາຜ້ອງກິນໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດເນື່ອງຈາກເປັນສິ່ງບໍລິສຸດທີ່ສຸດ.

⁷ ເຄື່ອງບູຊາລຶບລ້າງບາບກໍາເຊັນດຽວກັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ. ທັງສອງຢ່າງນີ້ໃຊ້ກົດເກນແບບດຽວກັນ.

ເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນຕົກເປັນຂອງປະໂຫຍດຜູ້ເຮັດການລ້າງບາບດ້ວຍເຄື່ອງບູຊາ.

⁸ ປະໂຫຍດທີ່ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງໃຜກໍຕາມສາມາດເກັບໜຶ່ງຂອງໃຜກໍຕາມທີ່ແທ່ນບູຊານັ້ນໄວ້ສໍາລັບຕົນເອງໄດ້.

⁹ ເຄື່ອງບູຊາທຸກຢ່າງທີ່ອົບໃນເຕົາອົບ,

ແລະເຄື່ອງບູຊາແບບດຽວກັນທີ່ເຮັດໃຫ້ສຸກໃນໜັກຂະຫລືໃນເຫລັກປົງຈະຕົກເປັນຂອງປະໂຫຍດຜູ້ທີ່ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊານັ້ນ.

¹⁰ ເຄື່ອງບູຊານັ້ນແບບເຫຼັກ ຫລື ແບບປະສົມກັບກັບນໍ້າມັນ, ຈະຕົກເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອາໂຣນທັງໝົດໂດຍເທົ່າທຽມກັນ.

¹¹ ນີ້ເປັນກົດເກນຂອງເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາທີ່ປະຊາຊົນຈະນໍາມາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.¹² ຜູ້ໃດຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເປັນການຂອບພະຄຸນ, ເຂົາຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ເປັນເຂົາຈິທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງແຕ່ປະສົມນໍ້າມັນ ຫລືເຄັກທີ່ເຮັດໂດຍບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງ, ແຕ່ແຜ່ປັນແຜ່ນຫາດ້ວຍນໍ້າມັນ ແລະ ເຄັກທີ່ເຮັດຈາກແປ້ງຢ່າງດີປະສົມນໍ້າມັນ.

¹³ ແລະເມື່ອເປັນໄປຕາມຈຸດປະສົງແຫ່ງການຖວາຍຂອບພະຄຸນ, ເຂົາຖວາຍເຂົາຈິທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງ ຮ່ວມກັບເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາ.

¹⁴ ເຂົາຕ້ອງຖວາຍຢ່າງລະກອນຂອງເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ.

ເຄື່ອງບູຊາຕົກເປັນຂອງປະໂຫຍດຜູ້ທີ່ເອົາເລືອດສັດໄປຊິດໃສ່ແທ່ນບູຊາ.

¹⁵ ຜູ້ທີ່ຖວາຍສັນຕິບູຊາເພື່ອເປັນການຖວາຍຂອບພະຄຸນຕ້ອງກິນເນື້ອຂອງເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຂົາຖວາຍໃນວັນທີ່ເຂົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ.

ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຫລືອໄວ້ຈົນຮອດຕອນເຊົ້າ¹⁶ ແຕ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຂົາເຮັດຖວາຍມີຈຸດປະສົງເພື່ອການປະຕິຍານຕົນ

ຫລືມີຈຸດປະສົງໂດຍການຖວາຍໂດຍສະຫມັກໃຈ, ຊິນນັ້ນຕ້ອງກິນໃນວັນທີ່ເຂົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ, ແຕ່ສິ່ງໃດທີ່ເຫລືອນັ້ນໃຫ້ກິນໃນມື້ຖັດມາໄດ້.

¹⁷ ຢ່າງໃດກໍດີ, ແຕ່ຖ້າຊິນຂອງເຄື່ອງບູຊາເຫລືອຮອດມື້ທີ່ສາມໃຫ້ເຜົາເສຍ.¹⁸ ຖ້າຊິນຂອງເຄື່ອງບູຊາໃດທີ່ມາຈາກສັນຕິບູຊາຖືກກິນໃນວັນທີ່ສາມ, ຈະບໍ່ເປັນຫຍັງອັນດີ, ແລະ ເຊື້ອເສຍຊື່ສຽງຂອງຜູ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ. ເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດ, ແລະຜູ້ທີ່ກິນຊິນນັ້ນຈະແບກຮັບຄວາມຜິດບາບ

ແຫ່ງການເຮັດບາບຂອງເຂົາ.

¹⁹ ຫ້າມກິນຊິນໃດໆທີ່ໄປປະສົມກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ. ຕ້ອງເຜົາເສຍ. ສ່ວນຊິນສ່ວນອື່ນນັ້ນ, ໃຜກໍຕາມທີ່ສະອາດກໍສາມາດກິນໄດ້.

²⁰ ແຕ່ຄົນໃດທີ່ບໍ່ສະອາດທີ່ກິນຊິນຈາກເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວ ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກປະຊາຊົນຂອງເຂົາ.

²¹ ຖ້າຜູ້ໃດແຕ່ຕະຫລົກສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດໃດຂອງພຣະນຸດ ຫລືສັດປ່າທີ່ບໍ່ສະອາດ, ຫລືຈາກບາງຢ່າງທີ່ບໍ່ສະອາດແລະຫນ້າລັງກຽດ,

ແລະຖ້າເຂົາມາກິນຊິນເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວ, ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກປະຊາຊົນຂອງເຂົາເອງ.

²² ແລ້ວພຣະຢາເວສັ່ງແກ່ໂມເຊວ່າ,²³ "ຈົ່ງບອກແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ, 'ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນໄຂມັນຂອງເຈົ້າ ຫລື ແກະຫລືແປ້ງ.

²⁴ ໄຂມັນຂອງສັດທີ່ຕາຍມາຈາກການຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ ຫລືໄຂມັນຂອງສັດທີ່ ຖືກສັດປ່າກັດກິນ, ອາດຈະເອົາໄປໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງອື່ນໄດ້, ແຕ່ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າກິນ.

²⁵ ໃຜກໍຕາມທີ່ກິນໄຂມັນຂອງສັດທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເອົາມາຖວາຍດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ, ບຸກຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກປະຊາຊົນຂອງເຂົາ.

²⁶ ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ກິນເລືອດໃດໆທັງໝົດ ບໍ່ວ່າຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າເລືອດນັ້ນຈະມາຈາກນົກຫລືສັດ.²⁷ ໃຜກໍຕາມທີ່ກິນເລືອດໃດໆກໍຕາມ ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກປະຊາຊົນຂອງເຂົາ."

²⁸ ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວກໍວ່າແກ່ໂມເຊວ່າ,²⁹ "ຈົ່ງບອກແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ, "ຜູ້ທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ ຕ້ອງນໍາເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາມາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ ຕ້ອງນໍາສ່ວນຂອງເຄື່ອງບູຊາມາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.³⁰ ເຄື່ອງຖວາຍດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ.

ເຂົາຕ້ອງນໍາມາຖວາຍດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ. ເຂົາຕ້ອງນໍາໄຂມັນມາຜ່ອມກັບຊິນຫນ້າເອິກ

ແລ້ວເອົາຊິນຫນ້າເອິກນັ້ນໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.

³¹ ປະໂຫຍດຕ້ອງເຜົາໄຂມັນນັ້ນເທິງແທ່ນບູຊາ, ແຕ່ຊິນຫນ້າເອິກນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງອາໂຣນ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ.

³² ເຈົ້າຕ້ອງມອບຂາຂວາດ້ານຫລັງສັດໃຫ້ແກ່ປະໂຫຍດໃຫ້ເປັນສ່ວນທີ່ຖວາຍທີ່ແທ່ນບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາຂອງເຈົ້າ.

³³ ປະໂຫຍດເປັນ, ເຊື້ອສາຍຂອງອາໂຣນຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຖວາຍເລືອດຂອງສັນຕິບູຊາ ແລະໄຂມັນເຂົາຈະໄດ້ຮັບຂາຂວາເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງເຂົາຈາກເຄື່ອງບູຊາ.

³⁴ ເພາະເຮົາໄດ້ເອົາຊິນຫນ້າເອິກຂອງເຄື່ອງບູຊາຖວາຍ ແລະ ຕົ້ນຂາຊຶ່ງເປັນຂອງຖວາຍຈາກປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ແລະ

ທັງໝົດນັ້ນມອບໃຫ້ແກ່ອາໂຣນຜູ້ທີ່ເປັນປະໂຫຍດຂອງບັນດາບຸດຂອງເຂົາຕາມສ່ວນແບ່ງຕາມປົກກະຕິຂອງພວກເຂົາ.

³⁵ ນີ້ແມ່ນສ່ວນແບ່ງສໍາລັບອາໂຣນ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາຈາກເຄື່ອງບູຊາຕ່າງໆ ທີ່ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍໄຟ,

ໃນວັນທີ່ໂມເຊຖວາຍພວກເຂົາໃຫ້ປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວດ້ານວຽກງານແຫ່ງການເປັນປະໂຫຍດ.

³⁶ ນີ້ເປັນສ່ວນແບ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ບັນຊາໃຫ້ເອົາຈາກປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຍົກໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ໃນວັນທີ່ເຂົາເຈົ້າຕັ້ງປະໂຫຍດ.

ນີ້ຈະເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງເຂົາຊົ່ວລຸ້ນອາຍຸ.

³⁷ ນີ້ເປັນກົດເກນຂອງເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ ເຄື່ອງບູຊາຊໍາລະລ້າງບາບ, ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ, ພິທີບູຊາໃຫ້ບໍລິສຸດ,

ແລະເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາ,³⁸ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊເທິງພູຊິນາຍ ໃນວັນທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແດ່ພຣະຢາເວໃນຖິ່ນທຸລະກິນດານຊິນາຍ."

8 ¹ ພຣະຢາເວກໍວ່າແກ່ໂມເຊວ່າ,² "ຈົ່ງນໍາອາໂຣນ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາມາຜ່ອມກັບເຂົ້າ, ນໍາເສື້ອຄູມ ແລະ

ນໍ້າມັນເຈີມສໍາລັບເຄື່ອງບູຊາລຶບລ້າງບາບ, ແກະໂຕຜູ້ສອງໂຕ, ແລະຂະໜົມປັ້ງບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງໜຶ່ງກະຕ່າ."

³ ໃຫ້ຊຸມນຸມຊິນມາປະຊຸມກັນຢູ່ທາງຫນ້າທາງເຂົ້າເຖິງນັດພິບ."

⁴ ດັ່ງນັ້ນໂມເຊກໍເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາເຂົ້າ ແລະຊຸມນຸມຊິນກໍມາຜ່ອມກັນຫນ້າທາງເຂົ້າເຖິງນັດພິບ.⁵ ແລ້ວໂມເຊບອກຊຸມນຸມຊິນວ່າ,

"ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ເຮັດ."

⁶ ໂມເຊໄດ້ນໍາເອົາອາໂຣນແລະລູກຊາຍຂອງອາໂຣນມາແລະໄດ້ລ້າງຊໍາລະເຂົ້າດ້ວຍນໍ້າ. ໂມເຊໄດ້ເອົາຊຸດໃສ່ໃຫ້ອາໂຣນ,

ແລະມັດຜ້າຮອບແອວເຂົ້າໃສ່ເສື້ອໃຫ້ເຂົາ ແລ້ວໃສ່ເອໂຟດໃຫ້ເຂົາ

ແລະໂມເຊໄດ້ຮັດເອໂຟດດ້ວຍຜ້າມັດແອວທຸກຢ່າງຮອບໂຕເຂົາດີແລະມັດເອໂຟດໃຫ້ຕິດກັບອາໂຣນ.

⁷ ໂມເຊໄດ້ສວມເຄື່ອງປ້ອງກັນຫນ້າເອິກໃຫ້ແກ່ອາໂຣນ, ແລະ ໄດ້ໃສ່ອຸຣິມ ແລະ ທຸມມິມໃສ່ໃນນັ້ນດ້ວຍ. ໂມເຊໄດ້ມັດຜ້າໃສ່ຫົວອາໂຣນ,

ດ້ານຫນ້າຂອງຜ້າມາລາ, ໂມເຊໄດ້ມັດແຜ່ນທອງຄໍາເປັນມົງກຸດ, ທີ່ບໍລິສຸດຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາເຂົ້າ.

¹⁰ໂມເຊໄດ້ເອົານໍ້າມັນເຈີມ, ໄປເຈີມຫໍເຕັ້ນສັກສິດພ້ອມກັບທຸກສິ່ງຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະແຍກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ຕ່າງຫາກແດ່ພຣະຢາເວ.

¹¹ເຂົາໄດ້ເອົານໍ້າມັນຊີດໃສ່ແທ່ນບູຊາເຈັດຄັ້ງ. ແລະເຈີມແທ່ນບູຊາແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ປະຈຳເຄື່ອງບູຊາທັງຫມົດ, ແລະອ່າງລ້າງຊຳລະຖ້ານຮອງ, ເພື່ອແຍກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ຕ່າງຫາກແດ່ພຣະຢາເວ.

¹²ໂມເຊໄດ້ຖອກນໍ້າມັນເຈີມໃສ່ຫົວຂອງອາໂຣນແນ່ ແລະໄດ້ເຈີມເຂົາໄວ້ເພື່ອແຍກຕ່າງຫາກ.¹³ໂມເຊໄດ້ນຳລູກຂອງອາໂຣນມາແລ້ວໃສ່ຊຸດໃຫ້ເຂົາ. ໂມເຊໄດ້ເອົາຜ້າມັດແອວພວກເຂົາ ແລະເອົາຜ້າປ່ານມັດຫົວພວກເຂົາ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້.

¹⁴ໂມເຊໄດ້ນຳງົວມາເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະອາໂຣນ

ແລະບັນດາລູກຂອງເຂົາໄດ້ວາງມືຂອງເຂົາເທິງຫົວງົວທີ່ພວກເຂົານຳມາເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.¹⁵ໂມເຊໄດ້ຂ້າງງົວນັ້ນ

ແລະເອົາມືຂອງເຂົາຈຸ່ມເລືອດແລ້ວໄປເຈີມໃສ່ຕີນແທ່ນບູຊາ, ຊຳລະແທ່ນບູຊາໃຫ້ບໍ່ຮີບຮຸດ ແລະຖອກເລືອດໃສ່ແທ່ນບູຊາ,

ແລະແຍກໄວ້ຕ່າງຫາກສຳລັບພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດການລົບມົນທຶນຂອງແທ່ນບູຊານັ້ນ.

¹⁶ໂມເຊໄດ້ເອົາໄຂມັນທັງຫມົດທີ່ຫຸ້ມເຄື່ອງໃນ, ຫຸ້ມຕັບ ແລະ ຫມາກໄຂ່ຫລັງທັງສອງຂ້າງ ແລະໄຂມັນຂອງຫມາກໄຂ່ຫລັງ,

ແລະໂມເຊໄດ້ເອົາທັງຫມົດນັ້ນເທິງແທ່ນບູຊາ¹⁷ ແລະງົວໂຕນັ້ນຫນຶ່ງຂອງມັນຊື່ນຂອງມັນ ແລະຂີຂອງມັນ ເຂົາໄດ້ເອົາໄປເຜົານອກຄ້າຍ,

ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້.

¹⁸ໂມເຊໄດ້ຖວາຍແກະຜູ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ແລະອາໂຣນ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ວາງມືຂອງເຂົາເທິງຫົວແກະຜູ້ໂຕນັ້ນ.¹⁹ໂມເຊໄດ້ຂ້າແກະ ແລະເອົາເລືອດຂອງແກະນັ້ນຊີດຮອບແທ່ນບູຊາ.

²⁰ເຂົາໄດ້ຕັດແກະອອກເປັນຕ່ອນ ແລະໄດ້ເຜົາສ່ວນຫົວແລະຊີ້ນສ່ວນຕ່າງໆແລະໄຂມັນ²¹ ເຂົາໄດ້ລ້າງເຄື່ອງໃນ ແລະ ສ່ວນຂາດ້ວຍນໍ້າ,

ແລະເຂົາໄດ້ເຜົາແກະຜູ້ທັງຫມົດນັ້ນເທິງແທ່ນບູຊາ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເກີດເປັນກິນຫອມ.

ເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍໄຟຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໂມເຊໄວ້.

²²ແລ້ວໂມເຊໄດ້ຖວາຍແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງເປັນແກະຜູ້ທີ່ເປັນເຄື່ອງສະຖາປະນາ, ແລະອາໂຣນ ແລະລູກຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ວາງມືຂອງເຂົາເທິງຫົວແກະຜູ້ນັ້ນ.

²³ອາໂຣນໄດ້ຂ້າແກະ, ແລະໂມເຊໄດ້ເອົາເລືອດໄປເຈີມປາຍຫູດ້ານຂວາຂອງອາໂຣນ,

ແລະຫົວໄປມືດ້ານຂວາຂອງເຂົາ²⁴ ໂມເຊໄດ້ນຳລູກຊາຍຂອງອາໂຣນ, ແລະເຂົາໄດ້ເອົາເລືອດແຕ່ປາຍຫູຂ້າງຂວາຂອງເຂົາ, ຫົວມືຂວາຂອງພວກເຂົາ

ແລະຫົວໄປມືຂອງເຂົາ. ແລ້ວໂມເຊກໍຊີດເລືອດນັ້ນຮອບທຸກດ້ານຂອງແທ່ນບູຊາ.

²⁵ໂມເຊໄດ້ເອົາໄຂມັນ, ແລະຫາງທີ່ມີໄຂມັນ, ແລະໄຂມັນທີ່ຕິດກັບເຄື່ອງໃນ, ຫຸ້ມຕັບ, ຫມາກໄຂ່ຫລັງສອງຂ້າງແລະໄຂມັນຂອງມັນ,

ແລະຂາຂວາທາງຫລັງ.²⁶ໂມເຊໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີບມີເຊື້ອແປ້ງກ້ອນຫນຶ່ງຈາກກະຕ່າທີ່ວາງຕໍ່ພະພັນພຣະຢາເວ, ເຂົ້າເອົາເຂົ້າຫນົມບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງມາຫນຶ່ງກ້ອນ,

ແລະ ເຂົ້າຫນົມປັງປະສົມນໍ້າມັນຫນຶ່ງກ້ອນ ແລະ ເຜົາເຂົ້າຫນົມແຜ່ນຫນຶ່ງແຜ່ນ ແລະ ວາງທັງຫມົດນັ້ນເທິງໄຂມັນ ແລະ

ວາງໃສ່ຂາຂວາເບື້ອງທາງຫລັງ.²⁷ໂມເຊໄດ້ເອົາທັງຫມົດນີ້ວາງໃສ່ໃນມືຂອງອາໂຣນ ແລະ ໃນມືຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາ ແລະ

ໄດ້ຍື່ນຕໍ່ພຣະພັນພຣະຢາເວເປັນເຄື່ອງບູຊາຍື່ນຖວາຍ.

²⁸ໂມເຊໄດ້ເອົາທັງຫມົດນັ້ນອອກຈາກມືຂອງພວກເຂົາ ແລະເຜົາທັງຫມົດນັ້ນເທິງແທ່ນບູຊາໃຫ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

ທັງຫມົດນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການຖວາຍສະຖາປະນາແລະເກີດເປັນກິນຫອມ. ຫົວເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.

²⁹ໂມເຊໄດ້ເອົາຊີນຫນ້າເອິກແລະບົດຊີນໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.

ນີ້ແມ່ນສ່ວນແບ່ງຂອງໂມເຊຈາກແກະໂຕຜູ້ທີ່ໃຊ້ໃນການແຕ່ງຕັ້ງປະໂຫຍດ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້.

³⁰ໂມເຊໄດ້ເອົານໍ້າມັນເຈີມ ແລະ ເລືອດທີ່ຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາ; ມາຊີດໃສ່ອາໂຣນ, ແລະພວກລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ

ຊີດໃສ່ເທິງເສື້ອຜ້າຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາ ແລະຊີດໃສ່ໂຕຂອງເຂົາດ້ວຍ ດ້ວຍວິທີນີ້ໂມເຊໄດ້ແຍກເອົາອາໂຣນ ແລະ ເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ.

ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາ ແລະ ເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາໄວ້ຕ່າງຫາກ, ສະເພາະພຣະຢາເວ.

³¹ດັ່ງນັ້ນໂມເຊໄດ້ກ່າວແກ່ອາໂຣນ ແລະລູກຊາຍຂອງເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງຕື່ມຊີນບ່ອນທາງເຂົ້າຂອງເຕັ້ນນັດພົບ, ແລະ ໃຫ້ກິນຊີນ ແລະ ເຂົ້າຈີຈາກກະຕ່າຂອງເຄື່ອງບູຊາເພື່ອການສະຖາປະນາທີ່ນັ້ນ, ຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້ວ່າ, "ອາໂຣນ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາຈະກິນ."³²ຊີນ ແລະ ເຂົ້າຈີທີ່ເຫລືອໃຫ້ພວກທ່ານເຜົາເສຍ.³³ ພວກທ່ານຕ້ອງບ່ອນກໄປຈາກທາງເຂົ້າເຕັ້ນນັດພົບເປັນເວລາເຈັດມື້ຈົນກວ່າວັນແຫ່ງສະຖາປະນາຈະຄົບກຳນົດ. ເພາະພຣະຢາເວຈະຊົງສະຖາປະນາພວກທ່ານເປັນເວລາເຈັດວັນ.

³⁴ສິ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໃນວັນນີ້ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ເຮັດເພື່ອເປັນການລົບລ້າງບາບໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.³⁵ ພວກທ່ານຈະຕ້ອງຢູ່ຫນ້າທາງເຂົ້າເຕັ້ນນັດພົບ,

ທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນເປັນເວລາເຈັດວັນແລະເພື່ອເປັນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕາຍ

ເພາະນີ້ເປັນຄຳທີ່ເອົາໄດ້ສັ່ງໄວ້.³⁶ດັ່ງນັ້ນອາໂຣນ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມທຸກຢ່າງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາຜ່ານທາງໂມເຊ.

9 ¹ໃນວັນທີ່ແປດໂມເຊໄດ້ເອີ້ນອາໂຣນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຂົາ ແລະ ບັນດາພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິດສະຣາເອນ. ໂມເຊໄດ້ບອກແກ່ອາໂຣນວ່າ

"ຈົ່ງເອົາລູກງົວໂຕຫນຶ່ງມາຈາກຝຸງສຳລັບເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະ ແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງທີ່ປາສະຈາກການຕຳຫນິ, ແລະ ຖວາຍທັງສອງຢ່າງຕໍ່ພຣະພັນພຣະຢາເວ.

³ເຈົ້າຕ້ອງບອກແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ, "ຈົ່ງເອົາແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງສຳລັບເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະ ລູກງົວໂຕຫນຶ່ງ ແລະ ລູກແກະໂຕຫນຶ່ງ ທັງຄູ່ຕ້ອງມີອາຍຸຫນຶ່ງປີ ແລະ ປາສະຈາກການຕຳຫນິ, ສຳລັບເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ."ໃຫ້ເອົາງົວໂຕຫນຶ່ງ ແລະ

ແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງສຳລັບເປັນເຄື່ອງສັ່ນຕີບູຊາມາຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ພຣະພັນພຣະຢາເວ, ແລະ

ເອົາເຄື່ອງພືດຜົນບູຊາທີ່ປະສົມນໍ້າມັນມາດ້ວຍເພາະໃນວັນນີ້ພຣະຢາເວຊົງປາດຖະຫນາແກ່ພວກທ່ານ."⁵ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເອົາທຸກຢ່າງທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ໄປທີ່ເຕັ້ນນັດພົບ ແລະ ຊຸມນຸມອິດສະຣາເອນທັງຫມົດກໍເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ຍື່ນຕໍ່ພຣະພັນພຣະຢາເວ.

ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ,

"ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດເພື່ອພຣະສີຣີຂອງພຣະອົງຈະປະກົດແດ່ທ່ານທັງຫລາຍ."⁷ແລ້ວໂມເຊໄດ້ບອກແກ່ອາໂຣນວ່າ,

"ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃກ້ແທ່ນບູຊາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງທ່ານ ແລະ ເຮັດການລົບມົນທຶນສຳລັບໂຕຂອງທ່ານ ແລະ

ສຳລັບປະຊາຊົນ, ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາສຳລັບປະຊາຊົນເພື່ອລົບລ້າງມົນທຶນບາບສຳລັບໂຕຂອງພວກເຂົາຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້."

⁸ດັ່ງນັ້ນອາໂຣນຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃກ້ແທ່ນບູຊາ ແລະໄດ້ຂ້າລູກງົວເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ລົບລ້າງບາບເພື່ອຕີນເອງ. ບັນດາລູກຂອງອາໂຣນກໍນຳເລືອດມາໃຫ້ເຂົາ,

ເຂົາກໍເອົານົວຈຸ່ມເລືອດ ແລະ ໄປເຈີມຂ້າງແທ່ນບູຊາ; ແລ້ວເຂົາກໍຖອກເລືອດນັ້ນໃສ່ຂ້າງແທ່ນບູຊາ.

¹⁰ເຂົາໄດ້ເຜົາໄຂມັນ, ຫມາກໄຂ່ຫລັງ, ແລະຜັງຜິດທີ່ຫຸ້ມຕັບເທິງແທ່ນບູຊາໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ຕາມທຶພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໂມເຊໄວ້.

¹¹ເຂົາໄດ້ເຜົາຊີນ ແລະຫນຶ່ງພາຍນອກຄ້າຍພັນ.

¹²ອາໂຣນໄດ້ຂ້າສັດຂອງເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ແລະບັນດາລູກຂອງອາໂຣນໄດ້ເອົາເລືອດມາໃຫ້ເຂົາ ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ເອົາເລືອດໄປຊີດໃສ່ແທນບູຊາທຸກດ້ານ.
¹³ແລ້ວບັນດາລູກຂອງອາໂຣນກໍສົ່ງເຄື່ອງບູຊາແຕ່ລະອັນຜ່ອນກັບຫົວໃຫ້ແກ່ອາໂຣນແລະອາໂຣນກໍເຜົາທັງຫມົດນັ້ນເທິງແທນບູຊາ¹⁴ອາໂຣນໄດ້ລ້າງເຄື່ອງໃນ
ແລະ ຂາສັດ ແລະໄດ້ເຜົາທັງຫມົດນັ້ນເທິງເຄື່ອງເຜົາບູຊາທີ່ຢູ່ເທິງແທນບູຊາ.
¹⁵ອາໂຣນໄດ້ນຳແບ້ໂຕຫນຶ່ງມາຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ເອົາແບ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບໄຖ່ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ຂ້າເສຍອາໂຣນໄດ້ຖວາຍແກະນັ້ນສຳລັບຄວາມຜິດບາບ, ດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດກັບແບ້ໂຕທຳອິດ.¹⁶ອາໂຣນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ
ແລະໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມທິພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້.¹⁷ອາໂຣນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ; ເຂົາໄດ້ນຳມາກຳມືຫນຶ່ງ ແລະ
ເຜົາເສຍເທິງແທນບູຊາໃນຕອນເຊົ້າ.
¹⁸ອາໂຣນໄດ້ຂ້າງົວໂຕຜູ້, ແລະ ແກະໂຕຜູ້ນັ້ນໃຫ້ເປັນເຄື່ອງສັນຕິບູຊາສຳລັບປະຊາຊົນ. ບັນດາລູກຂອງອາໂຣນໄດ້ນຳເລືອດມາໃຫ້ເຂົາ
ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ເອົາເລືອດມາຊີດໃສ່ແທນບູຊາທຸກດ້ານ.¹⁹ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຕັດໄຂມັນແກະຜູ້ ແລະແບ້ໂຕຜູ້, ຫາງທີມີໄຂມັນ, ໄຂມັນທີ່ຜູ້ເຄື່ອງໃນ,
ຫມາກໄຂ່ຫລັງ ແລະ ຜັງພືດທີ່ຜູ້ມັບ.
²⁰ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຊີນສ່ວນຕ່າງໆທີ່ຖືກຫັກອອກໄປວາງໄວ້ເທິງຊີນອອກ, ແລ້ວອາໂຣນກໍເຜົາໄຂມັນນັ້ນເທິງແທນບູຊາ.
²¹ອາໂຣນໄດ້ຍົກຊີນອອກແລະຕີນຂາຂວາຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂບກຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ດັ່ງທີ່ໂມເຊໄດ້ກຳໜົດສັ່ງໄວ້.
²²ແລ້ວອາໂຣນກໍຍົກມືຂຶ້ນຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນແລະອວຍພອນພວກເຂົາ; ແລ້ວອາໂຣນກໍລົງມາຈາກການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ເຄື່ອງເຜົາບູຊາ,
ແລະສັນຕິບູຊາ.²³ໂມເຊກໍບອກໂອນໄດ້ເຂົ້າໄປເຖິງນັດພົບ, ແລ້ວເມື່ອເຂົາທັງສອງໄດ້ອອກມາອີກຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ອວຍພອນປະຊາຊົນ ແລະ
ພຣະສິຣິພຣະຢາເວໄດ້ປະກົດແກ່ປະຊາຊົນທັງປວງ.²⁴ແລ້ວມີໄຟຟຸ່ງອອກມາຈາກພຣະຢາເວ ແລະ ເຜົາເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ໄຂຂອງມັນທີ່ຢູ່ເທິງແທນບູຊາ
ເມື່ອປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ເຫັນເຫດການນີ້ ພວກເຂົາກໍເປັ່ງສຽງຂຶ້ນ ແລະ ກົມຫນ້າລົງກັບພື້ນ.

10 ¹ນາດາບແລະອາບິຮູ, ລູກຊາຍຂອງອາໂຣນ, ຕ່າງໄດ້ເອົາຫມີຂາງຂອງຕີນມາ, ແລະເອົາຖ່ານໄຟລົງໄປ, ແລ້ວໃສ່ເຄື່ອງຫອມ.
ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍໄຟທີ່ຕ້ອງຫ້າມຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ. ຊຶ່ງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາຖວາຍ.
²ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີໄຟອອກມາເຜົາຜານພວກເຂົາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕາຍລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.
³ແລ້ວໂມເຊໄດ້ບອກແກ່ອາໂຣນວ່າ, "ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວເຖິງເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສັ່ງວ່າ,
"ເຮົາຈະສຳແດງຄວາມບໍ່ອິດສະລະຂອງເຮົາແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຂົາມາໃກ້ເຮົາ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງປວງ." ອາໂຣນກໍເສີຍ ແລະມີດຽບ.
ໂມເຊໄດ້ເອີ້ນມີຊາເອນ ແລະເອນຊາຟັນ, ຜູ້ເປັນບຸດຊາຍຂອງອຸດຊີເອນ ລູກຂອງອາໂຣນມາ, ແລະ ບອກພວກເຂົາວ່າ,
"ຈົນມາແບກພື້ນຖານຂອງພວກທ່ານອອກໄປຈາກຄ້າຍ ຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງ."
⁵ດັ່ງນັ້ນພວກປະໂຣຕິດຈຶ່ງເຂົ້າມາໃກ້, ແລະໄດ້ແບກສອງຄົນນັ້ນອອກໄປຈາກຄ້າຍພັກທັງທີ່ຍັງໃສ່ຊຸດປະໂຣຕິດຢູ່. ຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້.
⁶ແລ້ວໂມເຊໄດ້ກ່າວແກ່ອາໂຣນແລະເອເລອາຊາ ແລະອິທາມາ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງອາໂຣນວ່າ, "ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ເສັ້ນຜົມຂອງພວກທ່ານຫ້ອຍລົງ,
ແລະຢ່າຈິກຜ້າຂອງພວກທ່ານ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕາຍ, ແລະເພື່ອພຣະຢາເວຈະບໍ່ໂກດຮ້າຍກັບຊຸມນຸມຂຶ້ນທັງປວງ, ແຕ່ໃຫ້ບັນດາຍາດຂອງພວກທ່ານ
ແລະ ເຊື້ອຊາດອິດສະຣາເອນທັງຫມົດໄວ້ທຸກໃຫ້ແກ່ພວກທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຜົາຜານໄດ້.⁷ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ອອກຈາກທາງເຂົ້າຂອງເຕັ້ນນັດພົບ
ບໍ່ສະນັ້ນພວກທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍ ເພາະນັ້ນຈິ່ງມີແຫ່ງການເຈັມຂອງພຣະຢາເວຊຶ່ງຢູ່ກັບພວກທ່ານ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງໂມເຊ.
⁸ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ອາໂຣນວ່າ, "⁹ຢ່າກິນເຫລືອຈະກຸ່ນຫລືເຄື່ອງຕີມມືນເມົາ ທັງໂຕເຈົ້າ
ຫລືບັນດາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ກັບເຈົ້າເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປທີ່ເຕັ້ນນັດພົບ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ.
ນີ້ເປັນກົດເກນຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ.¹⁰ເພື່ອແຍກເບິ່ງລະຫວ່າງຄວາມບໍ່ອິດສະລະ ແລະ ຄວາມທຳມະດາ, ລະຫວ່າງມົນທົນ ແລະ ບໍ່ມົນທົນ,
¹¹ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ສອນປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນເຖິງກົດເກນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາຜ່ານທາງໂມເຊ."
¹²ໂມເຊກ່າວແກ່ອາໂຣນ ແລະ ເອເລອາຊາ ແລະ ອິທາມາ, ຊຶ່ງເປັນລູກຂອງອາໂຣນວ່າ,
"ຈົນເອົາເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຫລືອຈາກການຖວາຍດ້ວຍໄຟແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລ້ວກິນໂດຍຢາສະຈາກເຊື້ອແປ້ງຂ້າງແທນບູຊາ, ເພາະນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ອິດສະລະທີ່ສຸດ.
¹³ທ່ານຕ້ອງກິນອາຫານໃນສະຖານທີ່ບໍ່ອິດສະລະ, ເພາະນີ້ເປັນສ່ວນແບ່ງສຳລັບທ່ານ
ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງທ່ານຈາກເຄື່ອງຖວາຍບູຊາດ້ວຍໄຟແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພາະຂ້າພ້ອມໄດ້ຮັບການບັນຊາມາບອກແກ່ທ່ານເຊັ່ນນີ້.
¹⁴ຊີນຫນ້າເອິກທີ່ຖວາຍ ແລະ ຊີນຕີນຂາທີ່ຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວນັ້ນ, ທ່ານຕ້ອງກິນໃນສະຖານທີ່ສະອາດຊຶ່ງເປັນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຍອມຮັບ. ທັງໂຕທ່ານ
ແລະ ລູກຊາຍຍິງຂອງທ່ານຄວນກິນສ່ວນເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະໄດ້ມອບໃຫ້ເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງທ່ານ ແລະ
ບັນດາລູກຊາຍຂອງທ່ານທີ່ມາຈາກເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແຫ່ງສັນຕິບູຊາຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ.¹⁵ໃຫ້ພວກເຂົາເອົາຊີນຕີນຂາທີ່ໄດ້ນຳມາຖວາຍ ແລະ
ຊີນເອິກທີ່ໄດ້ຖວາຍມາຜ່ອນກັບໄຂມັນທີ່ຕ້ອງຖວາຍດ້ວຍໄຟ, ເພື່ອເອົາມາຢູ່ຖວາຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວທັງຫມົດ. ນີ້ຈະເປັນຂອງທ່ານ ແລະ
ບັນດາລູກຊາຍຂອງທ່ານໃຫ້ເປັນສ່ວນແບ່ງຕະຫລອດໄປ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້."
¹⁶ແລ້ວໂມເຊໄດ້ຖາມເຖິງແບ້ໂຕທີ່ໃຊ້ຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະພົບວ່າແບ້ນັ້ນໄດ້ຖືກເຜົາແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງຮ້າຍເອເລອາຊາ ແລະ
ອິທາມາ, ຊຶ່ງເປັນລູກທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງອາໂຣນ; ໂມເຊຈຶ່ງຖາມວ່າ,
¹⁷"ເປັນຫຍັງພວກທ່ານບໍ່ກິນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບນັ້ນໃນສະຖານທີ່ບໍ່ອິດສະລະເພາະນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ອິດສະລະທີ່ສຸດ, ແລະ ພຣະຢາເວຊຶ່ງມອບໃຫ້ພວກທ່ານ,
ເພື່ອຍົກຄວາມຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄປເສຍ ແລະ ເພື່ອລົບລ້າງບາບເຂົາຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ?"¹⁸ເບິ່ງແມ້,
ເລືອດຂອງແບ້ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ບໍ່ອິດສະລະເພາະສະນັ້ນທ່ານຄວນກິນອາຫານໃນບໍລິເວນທີ່ບໍ່ອິດສະລະຕາມທີ່ຂ້າພ້ອມໄດ້ສັ່ງໄວ້."
¹⁹ແລ້ວອາໂຣນໄດ້ຕອບໂມເຊວ່າ, "ເບິ່ງແມ້, ມື້ນີ້ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເພື່ອລົບລ້າງບາບຂອງພວກເຂົາແລະເຜົາເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ,
ແລະສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນພວກເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ກິນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບໃນວັນນີ້,
ແລ້ວນັ້ນຈະເປັນທີ່ພຣະໃຫຍ່ສາຍພຣະເນດພຣະຢາເວໄດ້ບໍ່?"²⁰ເມື່ອໂມເຊໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາກໍພໍໃຈ.

11 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງແລະກ່າວແກ່ອາໂຣນວ່າ,²"ຈົນກ່າວກັບຄືນອິດສະຣາເອນວ່າ, 'ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ່າງໆ ທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດ
ກິນໄດ້ໃນທຳມະກາງບັນດາສັດທັງປວງທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ.
³ພວກເຈົ້າສາມາດກິນສັດໃດໆທີ່ແຍກກີບ ແລະທີ່ຄ້ຽວເຮືອງທຸກໆຊະນິດໄດ້ດ້ວຍ.⁴ຢ່າງໃດກໍຕາມ
ສັດບາງຊະນິດທີ່ຄ້ຽວເຮືອງໄດ້ຫລືແຍກກີບພຽງຢ່າງດຽວພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນພວກມັນ ເຊັ່ນອູດ, ເພາະມັນຄ້ຽວເຮືອງໄດ້ແຕ່ບໍ່ແຍກກີບ.
ດັ່ງນັ້ນອູດຈຶ່ງເປັນມົນທົນສຳລັບພວກເຈົ້າ.

⁵ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂຕຖຸນ, ເພາະມັນຄ້ຽວເຄື່ອງແຕ່ບໍ່ແຍກກີບ, ຈຶ່ງເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ.⁶ ກະຕ່າຍ, ເພາະມັນຄ້ຽວເຄື່ອງແຕ່ບໍ່ແຍກກີບ, ຈຶ່ງເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ.⁷ ຫມູ, ແມ່ນວ່າມັນແຍກກີບແຕ່ບໍ່ຄ້ຽວເຄື່ອງ ຈຶ່ງເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ.⁸ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນເນື້ອໃດໆຂອງພວກມັນ ຫລືແຕ່ຕະຢ່າງຂອງພວກມັນ. ພວກມັນເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ.

⁹ ບັນດາສັດຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ໃນນ້ຳ ພວກເຈົ້າກິນໄດ້ທັງຫມົດເຊັ່ນຈຳພວກທີ່ມີຄີ ແລະ ມີເກັດ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນມະຫາສະຫມຸດ ຫລື ໃນແມ່ນ້ຳກໍຕາມ.

¹⁰ ແຕ່ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງຫມົດທີ່ບໍ່ມີຄີ ແລະ ບໍ່ມີເກັດໃນມະຫາສະຫມຸດ ຫລື ໃນແມ່ນ້ຳ, ລວມເຖິງທຸກໆສິ່ງທີ່ເຄື່ອນໄຫວໃນນ້ຳ, ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງຫມົດຢູ່ໃນນ້ຳ - ພວກມັນຕ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດສໍາລັບພວກເຈົ້າ.

¹¹ ໃນເມື່ອພວກມັນຕ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນເນື້ອຂອງມັນ; ແລະຊາກຂອງມັນເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດດ້ວຍ.

¹² ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ບໍ່ມີຄີຫລືບໍ່ມີເກັດໃນນ້ຳເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດສໍາລັບພວກເຈົ້າ.

¹³ ບັນດານົກຕ່າງໆ ທີ່ຫນ້າກຽດສໍາລັບພວກເຈົ້າທຸກໆພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນມີດັງນີຄີ: ນົກອິນຊີ, ນົກແຮ້ງ, ¹⁴ ນົກຢຽວຫາງຍາວ, ນົກຢຽວດໍາທຸກຊະນິດ,

¹⁵ ນົກກາທຸກຊະນິດ, ¹⁶ ນົກເຄົາໃຫຍ່, ນົກເຄົານ້ອຍ, ນົກນາງນວນ, ແລະ ນົກແຫລວທຸກຊະນິດ.

¹⁷ ພວກເຈົ້າຕ້ອງລ້ຽງດູນົກເຄົານ້ອຍ, ນົກເຄົາແມວໃຫຍ່, ນົກອ້າຍກນ້ຳ, ¹⁸ ແລະນົກອໍຫລໍ, ກະທຸງ, ນົກຢຽວກິນປາ¹⁹ ນົກກະສາດໍາ, ນົກກະສາທຸກຊະນິດ, ນົກຫົວຂວັນ, ແລະ ເຈຍດ້ວຍ.

²⁰ ແມງທີ່ມີປີກຊຶ່ງຄານສີຂາທັງຫມົດເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດສໍາລັບພວກເຈົ້າ. ²¹ ພວກເຈົ້າຈະກິນແມງໃດໆ

ທີ່ບິນໄດ້ຊຶ່ງຄານສີຂາຖ້າພວກມັນມີຂາພໍໃຊ້ໂດດໄປນໍາດິນໄດ້. ²² ພວກເຈົ້າສາມາດກິນຕົກແຕນ, ຈິງຫລິດ, ຈັກຈັນ, ຫລືຕົກກະແຕນທຸກຊະນິດ.

²³ ແຕ່ແມງໄມ້ບິນໄດ້ ຊຶ່ງຄານສີຂາອື່ນໆ ເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດສໍາລັບພວກເຈົ້າ.

²⁴ ພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນມົນທົນໄປຈົນເຖິງຕອນແລງເພາະສັດເຫລົ່ານີ້ ຖ້າເຈົ້າໄປແຕ່ຕະຢ່າງຂອງຊາກຫນຶ່ງຂອງມັນ.

²⁵ ໃຜກໍຕາມທີ່ຈັບຊາກຂອງມັນຈະຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ ແລະ ຍັງເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

²⁶ ສັດທີ່ມີກີບທຸກໆໂຕແຕ່ບໍ່ໄດ້ແຍກຈາກກັນຕະຫລອດທັງກີບ ຫລື ບໍ່ຄ້ຽວເຄື່ອງທຸກໆໂຕເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ.

ທຸກຄົນທີ່ແຕ່ຕະຢ່າງພວກມັນຈະເປັນມົນທົນ. ²⁷ ສັດຫຍັງກໍຕາມທີ່ຢ່າງດ້ວຍອົງຕົນໃນບັນດາເຫລົ່າສັດຢ່າງສີຂາ, ພວກມັນເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ, ໃຜກໍຕາມທີ່ແຕ່ຕະຢ່າງຊາກນັ້ນຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ. ²⁸ ໃຜແຕ່ຕະຢ່າງສັດນັ້ນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ ແລະ ເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ. ສັດເຫລົ່ານີ້ເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ.

²⁹ ໃນບັນດາເຫລົ່າສັດຕ່າງໆ ທີ່ເລືອຄານສັດເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ: ເຊັ່ນ ເຫງັນ, ຫນູ, ຫນູຊິງ, ໂຕເຮ້ຍທຸກຊະນິດ. ³⁰ ກັບແກ້, ກະປອມ, ແຕຍ້, ຈິງຫລິດ, ແລະ ຈິໂກະ.

³¹ ໃນບັນດາສັດທັງຫມົດທີ່ເລືອຄານ, ເຫລົ່ານີ້ເປັນສັດທີ່ເປັນມົນທົນສໍາລັບພວກເຈົ້າ. ໃຜກໍຕາມທີ່ແຕ່ຕະຢ່າງພວກມັນ

ເມື່ອມັນຕາຍຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນເຖິງຕອນແລງ. ³² ຖ້າສັດເຫລົ່ານັ້ນຕາຍ ແລະ ຕົກຖືກສົ່ງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງນັ້ນຈະເປັນມົນທົນບໍ່ວ່າຈະຖືກໄມ້, ຜ້າ, ຫນັງສັດ, ຫລື ຜ້າກະສອບບໍ່ວ່າຈະເປັນຫຍັງ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະໃຊ້ເພື່ອສົ່ງໃດກໍຕາມ ສິ່ງນັ້ນທ້ອງນໍາໄປຮຸ່ນນ້ຳ; ແລ້ວຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນເຖິງຕອນແລງ.

ແລ້ວຈຶ່ງຈະສະອາດ. ³³ ຫມື່ນດິນທຸກໆບ່ອນທີ່ສັດເປັນມົນທົນຕົກເຂົ້າໄປໃນຫມື່ນ ຫລື ຕົກໃນເທິງຫມື່ນ, ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ຢູ່ໃນຫມື່ນກໍຈະກາຍເປັນມົນທົນ, ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງທໍາລາຍຫມື່ນໃນນັ້ນຖືມ.

³⁴ ອາຫານທຸກຢ່າງທີ່ສະອາດ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ກິນໄດ້, ແຕ່ມີນ້ຳທີ່ເປັນມົນທົນຢືດໃສ່, ອາຫານນັ້ນກໍເປັນມົນທົນ, ທຸກສິ່ງທີ່ດື່ມນ້ຳໃນຫມື່ນນັ້ນຈະກາຍເປັນມົນທົນ. ³⁵ ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ່ວນໃດກໍຕາມຂອງຊາກສັດທີ່ເປັນມົນທົນຕົກໃສ່ຈະເປັນມົນທົນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຕົາອົບ ຫລືຫມໍ້ເຮັດອາຫານ ຈະຕ້ອງທຸບໃຫ້ເປັນຊົນສ່ວນ. ຫມື່ນນັ້ນເປັນມົນທົນ ແລະ ຕ້ອງເປັນມົນທົນສໍາຫລັບພວກເຈົ້າ.

³⁶ ນ້ຳຝຸ ຫລື ອ່າງນ້ຳດື່ມຢູ່ເປັນສິ່ງທີ່ສະອາດຖ້າສັດແບບນັ້ນຕົກລົງໄປ. ແຕ່ຖ້າໃຜຖືກຊາກສັດທີ່ເປັນມົນທົນໃນນ້ຳ, ເຂົາຈະກາຍເປັນມົນທົນ.

³⁷ ຖ້າສ່ວນໃດໆຂອງຊາກສັດທີ່ເປັນມົນທົນຕົກລົງເມັດສໍາຫລັບເມັດພືດປູກຊະນິດໃດກໍຕາມເມັດເຫລົ່ານັ້ນກໍຍັງສະອາດຢູ່. ³⁸ ແຕ່ຖ້ານ້ຳທີ່ຕົກໃສ່ເມັດພືດ ແລະ ຖ້າມີສ່ວນໃດໆຂອງຊາກສັດທີ່ເປັນມົນທົນຕົກໃສ່ນ້ຳ ນ້ຳນັ້ນກໍຈະເປັນມົນທົນຕໍ່ພວກເຈົ້າ.

³⁹ ຖ້າສັດໂຕໃດທີ່ເຈົ້າສາມາດກິນ ໄດ້ຕາຍລົງໄປ, ແລ້ວຜູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງຊາກສັດກໍຈະກາຍເປັນມົນທົນໄປຈົນເຖິງຕອນແລງ.

⁴⁰ ໃຜກໍຕາມທີ່ກິນຊາກສັດສ່ວນໃດກໍຕາມຂອງສັດນັ້ນຈະຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ ແລະ ຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

ໃຜກໍຕາມທີ່ຈັບຊາກສັດນັ້ນຈະຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ ແລະ ຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

⁴¹ ສັດທຸກຊະນິດທີ່ຄານເທິງດິນດ້ວຍທ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດ; ຢ່າກິນສັດເຫລົ່ານັ້ນ. ⁴² ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ເລືອຄານດ້ວຍທ້ອງ ແລະ ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ແລ່ນສີຂາ ຫລື ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ມີຂາຫລາຍຂາ ສັດທີ່ເລືອຄານເທິງດິນທັງຫມົດ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນສັດເຫລົ່ານີ້, ເພາະມັນເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດ.

⁴³ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ໂຕເຈົ້າເປັນມົນທົນດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃດໆ ທີ່ຄານດ້ວຍທ້ອງ; ພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນເປັນມົນທົນເພາະພວກມັນ, ເພາະພວກເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍ່ອິສຸດ ເພາະພວກມັນ. ⁴⁴ ເພາະເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາໂຕເຈົ້າໃຫ້ ບໍ່ອິສຸດ, ເພາະສະນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ອິສຸດ ເພາະເຮົາບໍ່ອິສຸດ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນມົນທົນດ້ວຍສັດຊະນິດໃດກໍຕາມທີ່ເຄື່ອນໄຫວໄປມາເທິງຫນ້າດິນ.

⁴⁵ ຜູ້ທີ່ນໍາພວກເຈົ້າອອກມາຈາກດິນແດນຂອງເອຢິບ, ເພື່ອເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ເຫດສະນັ້ນພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ອິສຸດ.

⁴⁶ ນິຄີກິດເກນແຫ່ງສັດຕ່າງໆ, ນົກຕ່າງໆ, ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຊະນິດທີ່ເຄື່ອນໄປໃນນ້ຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງທີ່ເລືອຄານໄປມາເທິງດິນ.

⁴⁷ ເພື່ອຈະແບ່ງແຍກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ສາມາດກິນໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ກິນບໍ່ໄດ້."

12 ¹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, ² "ຈົ່ງບອກແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ, "ຖ້າຜູ້ຍິງຄົນໃດມີລູກ ແລະ ອອກລູກຊາຍ ນາງກໍຈະເປັນມົນທົນເປັນເວລາເຈັດວັນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເມື່ອນາງເປັນມົນທົນໃນຊ່ວງມີປະຈຳເດືອນຂອງນາງ. ³ ໃນວັນທີ່ແປດ ເດັກນ້ອຍນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດພິທີຕັດຫນັງປາຍອະໄວຍະວະເພດຂອງເດັກນ້ອຍຊາຍນັ້ນ.

⁴ ແລ້ວເຮັດການຊໍາລະມານດາໃຫ້ບໍ່ອິສຸດຈາກການຕົກເລືອດຂອງນາງຕໍ່ໄປອີກສາມສິບສາມວັນ. ຫ້າມນາງຈັບຕ້ອງສິ່ງບໍ່ອິສຸດໃດໆ ຫລືເຂົ້າມາສະຖານທີ່ສັກສິດຈົນກວ່າຈະຄົບກໍານົດວັນແຫ່ງການຊໍາລະໃຫ້ບໍ່ອິສຸດຂອງນາງ. ⁵ ແຕ່ຖ້າເກີດລູກຜູ້ຍິງ ນາງຈະເປັນມົນທົນເປັນເວລາສອງອາທິດ, ເຊັ່ນດຽວກັບກັນການເປັນປະຈຳເດືອນຂອງນາງ. ແລ້ວກໍຈະຊໍາລະມານດາໃຫ້ບໍ່ອິສຸດຕໍ່ໄປອີກຫົກສິບຫົກວັນ.

⁶ ເມື່ອຄົບກໍານົດວັນແຫ່ງການຊໍາລະໃຫ້ບໍ່ອິສຸດຂອງນາງແລ້ວ ບໍ່ວ່າສໍາຫລັບລູກຊາຍຫລືລູກຜູ້ຍິງ, ນາງຈະຕ້ອງນໍາລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງໄປມາເປັນເຄື່ອງເຜົາຍູຊາ, ແລະນົກພິລາບຫລືນົກເຂົ້າມາເປັນເຄື່ອງຍູຊາລົບລ້າງບາບ, ໃຫ້ນໍາມາມອບໃຫ້ແກ່ປະໂຫຍດທິທາງເຂົ້າເຖິງນັດພິບ.

⁷ ແລ້ວປະໂຫຍດຈະຖວຍເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ ແລະເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນສໍາຫລັບນາງ, ແລະນາງໄດ້ຮັບການຊໍາລະຈາກການຕິກເລືອດຂອງນາງ. ນີ້ແມ່ນກົດເກນສໍາຫລັບຜູ້ຍິງຄົນໃດທີ່ເກີດລູກຊາຍ ຫລືຍິງກໍ່ຕາມ.
⁸ ຖ້ານາງບໍ່ສາມາດຫາລູກແກະມາໄດ້ ນາງຮ້ອງນໍາມັກເຂົ້າສອງໂຕຫລືນົກພິລາບ, ໃຫ້ໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະອີກໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງບາບໃຫ້ແກ່ນາງ; ແລ້ວນາງກໍ່ຈະສະອາດ."

13 ¹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະອາໂຣນ ວ່າ,² "ເມື່ອຄົນໃດມີອາການບວມ ຫລື ຜົນ ຫລືຮອຍດ່າງຕາມຜິວຂອງເຂົາ ແລະຕິດເຊື້ອ ແລະມີໂຣກຜິວຫນັງໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ, ກໍ່ພາເຂົາມາຫາອາໂຣນຜູ້ເປັນມະຫາປະໂຫຍດ, ຫລືບຸກຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດຂອງລູກຂອງເຂົາທີ່ເປັນປະໂຫຍດ.

³ ແລ້ວປະໂຫຍດຈະກວດໂຣກຜິວຫນັງຂອງຮ່າງກາຍເຂົາ. ຖ້າຂົນທີ່ເປັນໂຣກກາຍເປັນສີຂາວ, ແລະຖ້າໂຣກນັ້ນເປັນເລິກກວ່າຜິວຫນັງ ສະແດງວ່ານັ້ນເປັນໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອ, ຫລັງຈາກປະໂຫຍດກວດເຂົ້າແລ້ວ ຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາເປັນມົນທົນ.⁴ ຖ້າຮອຍດ່າງທີ່ຜິວຂອງເຂົາເປັນສີຂາວ, ແລະປະກົດວ່າເປັນບໍ່ເລິກໄປກວ່າຜິວຫນັງ, ແລະຖ້າຂົນບ່ອນບໍລິເວນທີ່ເປັນໂຣກກາຍເປັນສີຂາວ, ປະໂຫຍດຕ້ອງກັກຄົນທີ່ເປັນໂຣກໄວ້ເຈັດວັນ.

⁵ ໃນວັນທີ່ເຈັດ, ປະໂຫຍດຕ້ອງກວດເບິ່ງເຂົາເພື່ອເບິ່ງວ່າໃນຄວາມເຫັນຂອງປະໂຫຍດນັ້ນຖ້າເຫັນວ່າໂຣກນັ້ນບໍ່ດີລົງ, ແລະຖ້າບໍ່ລາມໄປຕາມຜິວຫນັງ.

ຖ້າບໍ່ມີ, ກໍ່ໃຫ້ປະໂຫຍດກັກເຂົາໄວ້ເຈັດວັນອີກ.⁶ ແລ້ວປະໂຫຍດຈະກວດອີກເທື່ອຫນຶ່ງໃນວັນທີ່ເຈັດ ເພື່ອເບິ່ງວ່າໂຣກນັ້ນດີຂຶ້ນ ແລະບໍ່ລາມເພີ່ມອີກຕາມຜິວຫນັງ. ຖ້າບໍ່ມີກໍ່ໃຫ້ປະໂຫຍດປະກາດວ່າເຂົາສະອາດ ເປັນພຽງຜົນຄັນ. ເຂົາຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາແລ້ວເຂົ້າສະອາດ.

⁷ ແຕ່ຖ້າຜົນນັ້ນລາມໄປຕາມຜິວຫນັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ໄປ ສະແດງໂຕຕໍ່ປະໂຫຍດເພື່ອຊໍາລະຕົນ, ເຂົາຕ້ອງມາສະແດງໂຕຕໍ່ປະໂຫຍດອີກຄັ້ງ.

⁸ ປະໂຫຍດຈະກວດເຂົາເພື່ອເບິ່ງວ່າຜົນໄດ້ລາມໄປຕາມຜິວຫນັງເພີ່ມ ຫລືຖ້າໄດ້ລາມໄປ. ປະໂຫຍດປະກາດວ່າເຂົາເປັນມົນທົນ ນັ້ນເປັນໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອ.

⁹ ເມື່ອມີໂຣກຜິວຫນັງທີ່ຕິດເຊື້ອມີຢູ່ໃນບາງຄົນ, ຕ້ອງພາເຂົາໄປຫາປະໂຫຍດ.¹⁰ ປະໂຫຍດຈະກວດເຂົາເພື່ອເບິ່ງວ່າມີຜິວຫນັງບວມສີຂາວ ຫລືບໍ່, ຖ້າຂົນໄດ້ກາຍເປັນສີຂາວ ຫລືຖ້າມີແຜສີດຫົວມ.¹¹ ຖ້າມີ, ສະແດງວ່ານັ້ນແມ່ນໂຣກຜິວຫນັງຊໍ້າເຮືອ ແລະປະໂຫຍດຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາເປັນມົນທົນ. ປະໂຫຍດຈະກັກໂຕເຂົາໄວ້ ເພາະວ່າເຂົາເປັນມົນທົນແລ້ວ.

¹² ຖ້າໂຣກນັ້ນກະຈາຍໄປທົ່ວຜິວຫນັງ ແລະ ຄວບຄຸມຜິວຫນັງທັງໂຕຂອງຄົນນັ້ນຈາກຫົວລົງຮອດຕີນ, ຕາມທີ່ໄດ້ປະກົດແກ່ປະໂຫຍດ,

¹³ ແລ້ວປະໂຫຍດຕ້ອງກວດເຂົາເພື່ອເບິ່ງວ່າໂຣກນັ້ນໄດ້ຄວບຄຸມໄປທົ່ວທັງຮ່າງກາຍຂອງເຂົາຫລືບໍ່. ຖ້າເປັນ, ປະໂຫຍດຕ້ອງປະກາດວ່າຄົນທີ່ເປັນໂຣກນັ້ນສະອາດ. ຖ້າໂຕຂອງເຂົາຂາວທັງຫມົດ ເຂົາກໍ່ສະອາດ¹⁴ ແຕ່ຖ້າມີແຜສີດປະກົດນໍາໂຕເຂົາ ເຂົາຈະເປັນມົນທົນ.

¹⁵ ປະໂຫຍດຕ້ອງເບິ່ງແຜສີດນັ້ນ ແລະປະກາດວ່າ ເຂົາເປັນມົນທົນເພາະແຜສີດນັ້ນເປັນມົນທົນ. ມັນເປັນໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອ.

¹⁶ ແຕ່ຖ້າແຜສີດນັ້ນເປັນແຜຂາວອີກຄັ້ງ, ຄົນນັ້ນຕ້ອງເປັນປະໂຫຍດ.

¹⁷ ແລ້ວປະໂຫຍດຈະກວດເຂົາເພື່ອເບິ່ງວ່າເນື້ອຫນັງຂອງເຂົາໄດ້ກາຍເປັນສີຂາວຫລືບໍ່. ຖ້າເປັນ ປະໂຫຍດຈະປະກາດວ່າຄົນນັ້ນສະອາດ.

¹⁸ ເມື່ອຄົນໃດເປັນຜິວຫນັງ ແລະໄດ້ຫາຍແລ້ວ,¹⁹ ແລະຢູ່ບໍລິເວນຜິວບວມເປັນສີຂາວຫລືຈຸດດ່າງ, ສີຂາວອົມແດງ,

ເຂົາຈະຕ້ອງໄປສະແດງໂຕແກ່ປະໂຫຍດ.²⁰ ປະໂຫຍດຈະກວດເບິ່ງເພື່ອເບິ່ງວ່າເປັນເລິກກວ່າຜິວຫນັງຫລືບໍ່.

ແລະຖ້າບ່ອນນັ້ນກາຍເປັນສີຂາວຖ້າເປັນດັງນັ້ນ, ປະໂຫຍດກໍ່ຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາເປັນມົນທົນ, ນັ້ນເປັນໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອ,

ຖ້າໂຣກນັ້ນເກີດຂຶ້ນບ່ອນຈຸດທີ່ເປັນຜິວ.

²¹ ແຕ່ປະໂຫຍດກວດແລ້ວເຫັນວ່າບໍ່ມີຂົນສີຂາວບ່ອນນັ້ນ, ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນກ້ອງຜິວຫນັງຈາງໄປແລ້ວ, ປະໂຫຍດຈະຕ້ອງກັກໂຕເຂົາໄວ້ເຈັດວັນ.

²² ຖ້າໂຣກນັ້ນລາມໄປຕາມຜິວຫນັງຕາມວົງກວ້າງ, ປະໂຫຍດຈະຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາເປັນມົນທົນ. ນັ້ນເປັນໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອ,

²³ ແຕ່ຖ້າຮອຍດ່າງນັ້ນຄົງຢູ່ເທົ່າເດີມ, ແລະບໍ່ລາມອອກໄປ ກໍ່ເປັນແຄ່ຮອຍແຜເປັນຈາກຝີ, ແລະປະໂຫຍດຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາສະອາດ.

²⁴ ເມື່ອຜິວຫນັງມີຮອຍໄຫມ້ ແລະ ມີບາດແຜສີດທີ່ຊີ້ກັບບໍລິເວນນັ້ນກາຍເປັນສີຂາວຊໍ້າ, ຫລື ເປັນສີດ່າງສີຂາວ.

²⁵ ປະໂຫຍດຈະຕ້ອງກວດເພື່ອເບິ່ງວ່າຂົນໃນຈຸດນັ້ນປ່ຽນເປັນສີຂາວຫລືບໍ່, ຖ້າປະກົດວ່າຮອຍນັ້ນຢູ່ເລິກກວ່າຊົນຜິວຫນັງຖ້າມີ, ນັ້ນກໍ່ເປັນໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອ ແຜນັ້ນໄດ້ໂພງຂຶ້ນມາຕາກຮອຍໄຫມ້, ແລະ ປະໂຫຍດຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາເປັນມົນທົນ. ນັ້ນຄືໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອ.

²⁶ ແຕ່ຖ້າຫາກປະໂຫຍດກວດ ແລະ ພົບວ່າບໍ່ມີຂົນສີຂາວຢູ່ຈຸດນັ້ນ, ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນພາຍໄຕ້ຜິວຫນັງ, ແຕ່ໄດ້ຈາງໄປແລ້ວນັ້ນ,

ແລ້ວປະໂຫຍດຕ້ອງກັກໂຕເຂົາໄວ້ເຈັດວັນ.²⁷ ແລ້ວປະໂຫຍດຕ້ອງກວດເຂົາໃນວັນທີ່ເຈັດ. ຖ້າລູກລາມເປັນວົງກວ້າງເທິງຜິວຫນັງ,

ກໍ່ໃຫ້ປະໂຫຍດປະກາດວ່າເຂົາເປັນມົນທົນ. ນັ້ນເປັນໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອ.²⁸ ຖ້າຈຸດດ່າງນັ້ນຍັງຄົງທໍ່ເກົ່າ, ແລະ ບໍ່ລູກລາມໄປຕາມຜິວແຕ່ໄດ້ຈາງລົງ, ແລະ ຜິວຫນັງໂພງສະເພາະບ່ອນໄຟໄຫມ້, ປະໂຫຍດຈະຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາສະອາດເພາະວ່າມັນເປັນພຽງແຕ່ຮອຍແຜເປັນຈາກໄຟໄຫມ້.

²⁹ ຖ້າຊາຍ ຫລື ຍິງທີ່ມີໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອເທິງຫົວ ຫລື ຄາງ,³⁰ ແລ້ວປະໂຫຍດຈະຕ້ອງກວດໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອຂອງຄົນນັ້ນ, ເພື່ອເບິ່ງວ່າໂຣກນັ້ນລົງເລິກໄປກວ່າຜິວຫນັງ ຫລືບໍ່, ແລະຖ້າມີສີເຫລືອງ, ມີຂົນບາງບ່ອນຈຸດນັ້ນ. ຖ້າມີປະໂຫຍດຕ້ອງປະກາດວ່າເປັນມົນທົນ. ເຂົາເປັນຜົນຄັນ, ເປັນໂຣກທີ່ຕິດເຊື້ອເທິງຫົວ ຫລື ຄາງ.

³¹ ຖ້າປະໂຫຍດເປັນໂຣກຜົນຄັນ ແລະ ເຫັນວ່າບໍ່ເລິກກວ່າຜິວຫນັງ, ແລະ ບໍ່ມີຂົນສີດໍາຢູ່ບໍລິເວນນັ້ນ,

ແລ້ວໃຫ້ປະໂຫຍດກັກໂຕຄົນທີ່ເປັນໂຣກຜົນຄັນໄວ້ເຈັດວັນ.

³² ພໍເຖິງວັນທີ່ເຈັດກໍ່ໃຫ້ປະໂຫຍດກວດໂຣກເພື່ອ ເບິ່ງວ່ານັ້ນລູກລາມໄປຫລືບໍ່, ຖ້າບໍ່ມີຂົນສີເຫລືອງ, ແລະ ຖ້າໂຣກນັ້ນປະກົດແຕ່ພຽງຜິວຫນັງ,

³³ ແລ້ວກໍ່ໃຫ້ຄົນນັ້ນແຖບຂົນເສຍ, ແຕ່ຫ້າມແຖບບໍລິເວນທີ່ເປັນໂຣກ, ແລະ ປະໂຫຍດຕ້ອງກັກຄົນທີ່ເປັນໂຣກຜົນຄັນໄວ້ອີກເຈັດວັນ.

³⁴ ພໍເຖິງວັນທີ່ເຈັດ ປະໂຫຍດກໍ່ຈະກວດໂຣກ ເພື່ອເບິ່ງວ່າໂຣກນັ້ນຢຸດຄຸກຄາມໄປຕາມຜິວຫນັງຫລືບໍ່, ຖ້າປະກົດວ່າບໍ່ເລິກໄປກວ່າຜິວຫນັງ,

ປະໂຫຍດຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາສະອາດ. ໃຫ້ຄົນນັ້ນຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ, ແລ້ວເຂົາຈະສະອາດ.

³⁵ ແຕ່ຖ້າໂຣກຜົນຄັນນັ້ນໄດ້ລາມໄປຕາມວົງກວ້າງ ຫລື ຈາກທີ່ປະໂຫຍດໄດ້ກ່າວວ່າເຂົາສະອາດແລ້ວ,³⁶ ກໍ່ຕ້ອງໃຫ້ປະໂຫຍດກວດເຂົາອີກ.

ແຕ່ຖ້າໂຣກນັ້ນລາມໄປຮອດຜິວຫນັງແລ້ວ, ປະໂຫຍດບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເບິ່ງຫາຂົນສີເຫລືອງ, ຄົນນັ້ນກໍ່ເປັນມົນທົນແລ້ວ.³⁷ ແຕ່ຖ້າໃນສາຍຕາຂອງປະໂຫຍດ ໂຣກຜົນຄັນນັ້ນບໍ່ລາມ, ແລະ ມີຂົນສີດ່າງອກຢູ່ບໍລິເວນນັ້ນ, ຜົນຄັນນັ້ນໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ, ເຂົາກໍ່ສະອາດ ແລະ ປະໂຫຍດຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາສະອາດ.

³⁸ ແຕ່ຖ້າຊາຍ ຫລື ຍິງທີ່ມີຮອຍຂາວທີ່ຜິວຫນັງ,³⁹ ຕ້ອງໃຫ້ປະໂຫຍດກວດຄົນນັ້ນເພື່ອເບິ່ງວ່າຮອຍນັ້ນເປັນສີຂາວຊຸ່ນ ຫລືບໍ່,

ຊຶ່ງເປັນກຽນທີ່ໂພງຂຶ້ນໃນຜິວຫນັງ. ເຂົາສະອາດ,

⁴⁰ ຖ້າຜົມຂອງຊາຍໃດຫລືນຈາກຫົວຂອງເຂົາ, ເຂົາເປັນຄົນຫົວລ້ານແຕ່ເຂົາສະອາດ.⁴¹ ແຕ່ຖ້າຜົມຂອງເຂົາຫລືນອອກດ້ານຫນ້າຫົວຂອງເຂົາ, ແລະຖ້າຫນ້າຜາກຂອງເຂົາລ້ານ ເຂົາສະອາດ.

⁴²ແຕ່ຖ້າບ່ອນຫົວລ້ານ ຫລືຫນ້າຜາກລ້ານຂອງເຂົາ, ນັ້ນເປັນໂຮກທີ່ຕິດເຊືອທີ່ໄດ້ໄພງຂຶ້ນ.

⁴³ແລ້ວຕ້ອງໃຫ້ປະໂຫຍດກວດເບິ່ງເຂົາເພື່ອເບິ່ງວ່າຮອຍບວມທີ່ບໍລິເວນເປັນໂຮກເທິງຫົວລ້ານ ຫລືຫນ້າຜາກລ້ານທີ່ມີສີແດງ, ຫລື ບໍ່ເຫມືອນກັບລັກສະນະຂອງໂຮກທີ່ຕິດເຊືອເທິງຜິວຫນັງ.⁴⁴ຖ້າເປັນ, ແລ້ວເຂົາກໍ່ມີໂຮກທີ່ຕິດເຊືອ, ແລະ ເຂົາເປັນມົນທົນ.

ປະໂຫຍດຕ້ອງປະກາດວ່າເຂົາເປັນມົນທົນຢ່າງແນ່ນອນ ເພາະໂຮກເທິງຫົວຂອງເຂົາ.

⁴⁵ຄົນທີ່ເປັນໂຮກທີ່ຕິດເຊືອ ຕ້ອງໃສ່ເສື້ອຜ້າຂາດ, ໃຫ້ປ່ອຍຜົມ, ແລະ ໃຫ້ເຂົາປິດຫນ້າຂອງເຂົາຈົນເຖິງດັງຂອງເຂົາ, ແລ້ວຮ້ອງວ່າ "ມົນທົນ, ມົນທົນ."⁴⁶ຕະຫລອດເວລາທີ່ເຂົາເປັນໂຮກທີ່ຕິດເຊືອ, ເຂົາຈະເປັນມົນທົນເພາະເຂົາເປັນມົນທົນດ້ວຍໂຮກທີ່ສາມາດຕິດຕໍ່ໄດ້, ເຂົາຈະຕ້ອງຢູ່ຄົນດຽວ. ເຂົາຕ້ອງຢູ່ພາຍນອກຄ້າຍ.

⁴⁷ເມື່ອເຄື່ອງແຕ່ງກາຍເກີດມີເຊືອລາຂຶ້ນເປັນດວງໆ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ ຈາກຂົນສັດຫລືຜ້າປ່ານ.⁴⁸ ຫລືຕິດຢູ່ຕາມຜ້າປ່ານຕ່ອນໃດຕ່ອນຫນຶ່ງ ຫລືຜ້າຂົນສັດ, ຫລືຫນັງສັດ, ຫລືສິ່ງໃດທີ່ເຮັດດ້ວຍຫນັງສັດ.⁴⁹ຖ້າມີເຊືອລາທີ່ເປັນເປື້ອນເປັນສີຂຽວຫລືສີແດງໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ, ໃນຫນັງ, ຫລືດ້າຍທີ່ຫລືຖັກ, ຫລືສິ່ງໃດໆ, ທີ່ເຮັດດ້ວຍຫນັງແລ້ວເປັນເຊືອລາທີ່ລາມໄປໄດ້; ຕ້ອງນຳສິ່ງນັ້ນໄປສະແດງຕໍ່ປະໂຫຍດ.

⁵⁰ປະໂຫຍດຕ້ອງກວດເບິ່ງເຂົາໃນສິ່ງນັ້ນ; ປະໂຫຍດຕ້ອງກັກສິ່ງໃດໆ ທີ່ເປັນເຊືອລາໄວ້ເຈັດວັນ.⁵¹ພໍເຖິງວັນທີ່ເຈັດ ໃຫ້ປະໂຫຍດກວດເບິ່ງເຂົາລາມອີກຄັ້ງ.

ຖ້າເຊືອລາລາມໄປເຖິງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ ຫລື ສິ່ງໃດໆ ຫລື ທີ່ ຫລື ຖັກຈາກຂົນສັດ ຫລືຜ້າປ່ານ ຫລືຫນັງ ຫລືສິ່ງໃດກໍ່ຕາມ, ທີ່ເຮັດດ້ວຍຫນັງ ສະແດງວ່າເປັນເຊືອລາອັນຕະລາຍ, ແຕ່ສິ່ງນັ້ນເປັນມົນທົນ.⁵²ເຂົາຕ້ອງເຜົາເຄື່ອງແຕ່ງກາຍນັ້ນ ທີ່ຫລື ຖັກຈາກຂົນສັດ ຫລືຜ້າປ່ານ, ຫລືຫນັງ ຫລື ສິ່ງໃດໆ ກໍ່ຕາມທີ່ກວດພົບເຊືອລານັ້ນ, ເພາະອາດນຳໄປສູ່ການເປັນໂຮກໄດ້. ສິ່ງນັ້ນຕ້ອງຖືກເຜົາໃຫ້ຫມົດໄປ.

⁵³ຖ້າປະໂຫຍດກວດເບິ່ງສິ່ງຂອງນັ້ນ ແລະເຫັນວ່າເຊືອລາລາມບໍ່ໄດ້ລາມໄປໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ, ຫລື ສິ່ງທີ່ຫລື ຫລືຖັກຈາກຂົນສັດ ຫລືຜ້າປ່ານ, ຫລື ໃນສິ່ງໃດທີ່ເຮັດດ້ວຍຫນັງ.⁵⁴ປະໂຫຍດຈະສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຊັກສິ່ງທີ່ມີເຊືອລາ, ແລະ ປະໂຫຍດຕ້ອງກັກສິ່ງນັ້ນໄວ້ອີກເຈັດວັນ.

⁵⁵ແລ້ວປະໂຫຍດຈະກວດເບິ່ງສິ່ງທີ່ເຄີຍເປັນເຊືອລາທີ່ຖືກຊັກແລ້ວ, ຖ້າເຊືອລາລາມບໍ່ປ່ຽນສີ, ແມ້ວ່າເຊືອລາລາມບໍ່ລາມອອກໄປກໍ່ເປັນມົນທົນ.

ພວກເຮົາຕ້ອງເຜົາສິ່ງນັ້ນທັງຫມົດບໍ່ວ່າເກີດເຊືອລາຂຶ້ນບ່ອນຈຸດໃດກໍ່ຕາມ.

⁵⁶ຖ້າປະໂຫຍດກວດເບິ່ງສິ່ງນັ້ນ, ແລະ ຖ້າເຊືອລາລາມຈາກລົງຈາກຊັກແລ້ວ, ກໍ່ໃຫ້ຈັກບໍລິເວນທີ່ເກີດຮອຍນັ້ນອອກເສຍຈາກເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຫລືຫນັງ, ຫລື ຈາກດ້ວຍຫລືດ້າຍຖັກ.⁵⁷ຖ້າຍັງປະກົດຂຶ້ນອີກຈາກເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ, ບໍ່ວ່າມີດ້າຍຫລື ດ້າຍຖັກ ຫລືໃນສິ່ງໃດໆ, ທີ່ເຮັດດ້ວຍຫນັງ, ສະແດງວ່າເຊືອລາລາມອອກໄປ. ເຮົາຕ້ອງເຜົາສິ່ງໃດໆທີ່ມີເຊືອລາ.⁵⁸ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຫລືສິ່ງໃດໆ ທີ່ຫລື ຖັກດ້ວຍຂົນສັດຫລືຜ້າປ່ານ ຫລືດ້ວຍຫນັງ, ຖ້າເຮົາຊັກສິ່ງນັ້ນແລ້ວເຊືອລາລາມຫມົດໄປ, ສິ່ງນັ້ນກໍ່ຕ້ອງຖືກຊັກອີກເປັນຄັ້ງທີສອງ, ແລ້ວສິ່ງນັ້ນຈະສະອາດ.

⁵⁹ນີ້ເປັນກົດເກນວ່າດ້ວຍເຊືອລາໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນສັດ ຫລືຜ້າປ່ານ, ຫລືສິ່ງໃດໆທີ່ຫລື ຫລືຖັກຈາກຂົນສັດ ຫລືຜ້າປ່ານ ຫລືຫນັງ ຫລືສິ່ງໃດໆ ທີ່ເຮັດດ້ວຍຫນັງ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ປະກາດວ່າສິ່ງໃດທີ່ເຮັດດ້ວຍຫນັງ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ປະກາດວ່າສິ່ງໃດສະອາດ ຫລື ສິ່ງໃດເປັນມົນທົນ."

14 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ,²"ນີ້ເປັນກົດເກນໃນວັນຊຳລະໂຕຂອງຄົນທີ່ເຄີຍເປັນໂຮກ. ຕ້ອງນຳເຂົາເຂົາມາຫາປະໂຫຍດ.

³ແລ້ວປະໂຫຍດຈະອອກໄປນອກຄ້າຍເພື່ອກວດເບິ່ງຄົນນັ້ນ ຖ້າໂຮກຜິວຫນັງຕິດເຊືອນັ້ນຫາຍດີ.

⁴ແລ້ວປະໂຫຍດຈະສັ່ງໃຫ້ຄົນຊຳລະໂຕໃຫ້ນຳນົກທີ່ສະອາດ, ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ມາສອງໂຕ, ໄມ້ສິນສີດາ, ດ້າຍສີແດງ, ແລະ ໃບຫູສົບມັດຫນຶ່ງ.

⁵ປະໂຫຍດຈະສັ່ງໃຫ້ເຂົາຂ້າມິກໂຕຫນຶ່ງໃສ່ນ້ຳທີ່ສະອາດຢູ່ໃນຫມໍ້ດິນ.

⁶ແລ້ວປະໂຫຍດເອົານົກທີ່ມີຊີວິດອີກໂຕ, ແລະ ໄມ້ສິນສີດາ, ແລະດ້າຍແດງ, ແລະຕົ້ນໃບຫູສົບ, ແລ້ວເຂົາຈະຈຸ່ມທັງຫມົດນີ້,

ລວມເຖິງນົກທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນເລືອດຂອງນົກໂຕມີຊີວິດຢູ່, ໃນເລືອດຂອງນົກໂຕທີ່ຖືກຂ້າຢູ່ນ້ຳທີ່ສະອາດ.

⁷ແລ້ວປະໂຫຍດຈະຊີດນ້ຳນີ້ໃສ່ຄົນທີ່ຊຳລະໂຕຈາກໂຮກເຈັດຄັ້ງ, ແລະ ແລ້ວປະໂຫຍດປະກາດວ່າເຂົາດີສະອາດຈາກໂຮກພະຍາດ.

ແລ້ວປະໂຫຍດຈະປ່ອຍນົກໂຕທີ່ມີຊີວິດໄປໃນທ້ອງຫຼັງ.

⁸ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະຈະຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ, ໂກນຜົມແລະຂົນທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ແລະອາບນ້ຳ, ແລ້ວເຂົາຈະສະອາດ.

ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າມາໃນຄ້າຍ, ແຕ່ເຂົາຈະຢູ່ພາຍນອກແກ້ວທີ່ພັກຂອງເຂົາເຈັດວັນ.⁹ພໍເຖິງວັນທີ່ເຈັດເຂົາຕ້ອງແຖຜົມທັງຫມົດທີ່ຢູ່ຫົວຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາຕ້ອງແຖຫນວດແລະຄິດດ້ວຍ. ເຂົາຕ້ອງໂກນຂົນທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາແລະອາບນ້ຳແລ້ວເຂົາຈະສະອາດ.

¹⁰ໃນວັນທີ່ແປດເຂົາຕ້ອງເອົາລູກແກະໂຕຜູ້ທີ່ປາສະຈາກຕຳຫນົນມາສອງໂຕ, ແລະ ລູກແກະໂຕເມຍອາຍຸຫນຶ່ງປີທີ່ປາສະຈາກຕຳຫນົນ. ແລະ ແບ່ງຢ່າງດີປົນນ້ຳມັນຫມາກກອກເທດສອງກິໂລກຣາມ, ແລະ ນ້ຳມັນຫມາກກອກເທດເຄິ່ງລິດ.

¹¹ປະໂຫຍດຜູ້ທີ່ເຮັດພິທີຊຳລະຈະນຳຜູ້ທີ່ເຮັດການຊຳລະໂຕມາຍື່ນຕໍ່ພຣະຢາເວ. ພ້ອມກັບສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ທາງເຂົາເຕັ້ນນັດພົບ.

¹²ປະໂຫຍດຈະເອົາລູກແກະໂຕຜູ້ໂຕຫນຶ່ງຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດ, ພ້ອມກັບນ້ຳມັນຫນຶ່ງໃນສາມລິດ, ເຂົາຈະຍໍສົ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອເປັນເຄື່ອງຍົກຍໍບູຊາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ.¹³ປະໂຫຍດຕ້ອງຂ້າລູກແກະໂຕຜູ້ໃນສະຖານທີ່ໃຊ້ຂ້າເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະເຄື່ອງບູຊາໃນບໍລິເວນສັກສິດ, ແລະເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຕົກເປັນຂອງປະໂຫຍດ. ເຊັ່ນດຽວກັບເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດ ເພາະເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສູດທີ່ສຸດ.

¹⁴ປະໂຫຍດຈະນຳເລືອດບາງສ່ວນຂອງເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດ, ແລະ ໄປເຈີມປາຍຫົວດ້ານຂວາຂອງຄົນທີ່ຮັບການຊຳລະໂຕ, ແລະເຈີມຫົວໄປມືຂວາ, ແລ້ວ ນິ້ວໄປຕີນເບື້ອງຂວາ.¹⁵ແລ້ວປະໂຫຍດຈະເອົານ້ຳມັນຈາກຫນຶ່ງໃນສາມລິດນັ້ນຖອກລົງຝາມີຊ້າຍຂອງຕີນແນ່,¹⁶ ແລະ ເອົານິ້ວມືຂວາເຂົ້າຈຸ່ມລົງນ້ຳມັນທີ່ຢູ່ໃນມືຊ້າຍຂອງເຂົາ, ແລະ ຊີດນ້ຳມັນດ້ວຍນິ້ວຂອງເຂົາເຈັດຄັ້ງຕໍ່ພຣະຢາເວ.

¹⁷ປະໂຫຍດຈະເອົານ້ຳມັນທີ່ເຫລືອໃນມືຂອງເຂົາໄປແຕ່ປາຍຫູດ້ານຂວາຂອງຄົນທີ່ຮັບການຊຳລະໂຕ, ແລະຫົວໄປມືຂວາ, ແລະຫົວໄປຕີນເບື້ອງຂວາ, ເຂົາຕ້ອງເຈີມນ້ຳມັນທີ່ທັບຢູ່ເລືອດຂອງເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດ.¹⁸ແລ້ວນ້ຳມັນໃນມືຂອງປະໂຫຍດ, ເຂົາກໍ່ຈະເຈີມຢູ່ຫົວຂອງຄົນທີ່ຮັບການຊຳລະໂຕ, ແລ້ວປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງມືນັ້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ.

¹⁹ແລ້ວປະໂຫຍດຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະ ເຮັດການລົບມືນັ້ນ ສຳລັບຄົນທີ່ຮັບການຊຳລະໂຕເນື່ອງມາຈາກມືນັ້ນຂອງເຂົາ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາຈະຂ້າເຄື່ອງເຜົາບູຊາ,²⁰ແລ້ວປະໂຫຍດຈະຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ແລະ ເຄື່ອງບູຊາເທິງແທ່ນບູຊາ, ແລ້ວປະໂຫຍດຈະເຮັດການລົບລ້າງມືນັ້ນສຳລັບຄົນນັ້ນ, ແລ້ວເຂົາຈະສະອາດ.

²¹ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຖ້າຄົນນັ້ນຂັດສົນ ແລະບໍ່ສາມາດຫາເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້, ກໍ່ໃຫ້ເຂົາເອົາລູກແກະໂຕຜູ້ມາໂຕຫນຶ່ງ

ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດທີ່ຈະໃຊ້ຍົກຍໍຖວາຍ, ເພື່ອການລົບລ້າງມືນັ້ນເພື່ອໂຕເຂົາເອງ, ແລະ

ເອົາແບ່ງຢ່າງດີມາປະສົມກັບນ້ຳມັນຫນຶ່ງກິໂລກຣາມເທົ່ານັ້ນເພື່ອຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ແລະ ນ້ຳມັນຫນຶ່ງໃນສາມລິດ.²²ພ້ອມກັບນັ້ນເຂົາສອງໂຕ

ຫລີນກິດພິລາບສອງໂຕ, ຫລືເຂົາສາມາດຫາມາໄດ້ນັກໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະ ອີກໂຕຈະເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.²³ ໃນວັນທີ່ແປດ ໃຫ້ເຂົານຳມາມອບໃຫ້, ປະໂຮຫິດສຳລັບການຊຳລະໂຕທີ່ທາງເຂົາເຕັ້ນນັດພົບ, ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.

²⁴ປະໂຮຫິດຈະເອົາລູກແກະສຳລັບເຄື່ອງບູຊາມາ, ແລະ ເຂົາຈະເອົານ້ຳມັນຫມາກກອກຫນຶ່ງໃນສາມລິດມາດ້ວຍ, ແລະ ເຂົາຈະຊຸສົງຂອງເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນສູງດັ່ງວ່າເຂົາຖວາຍສົງຂອງເຫລົ່ານັ້ນແດ່ພຣະຢາເວ.²⁵ ແລ້ວເຂົາຈະຂ້າລູກແກະເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດ, ແລະ ເຂົາຈະເອົາເລືອດບາງສ່ວນຂອງເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດໄປແຕະປາຍຫູສຳລັບຄົນທີ່ຮັບການຊຳລະໂຕ, ແລະ ເຈີມຫົວໄປມືເບື້ອງຂວາ, ແລະ ຫົວໄປຕີນຂອງເຂົາ.

²⁶ແລ້ວປະໂຮຫິດຈະຖອກນ້ຳມັນໃສ່ບາງສ່ວນໃສ່ມືຊ້າຍຂອງຕົນ.²⁷ ແລະ

ເຂົາຈະໃຊ້ນິ້ວມືຂວາຂອງເຂົາຊິດນ້ຳມັນທີ່ຢູ່ໃນມືຊ້າຍຂອງເຂົາເຈັດຄັ້ງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.

²⁸ແລ້ວປະໂຮຫິດຈະເອົານ້ຳມັນບາງສ່ວນໃນມືຂອງເຂົາ ໄປແຕະຫົວຂວາຂອງຄົນທີ່ຮັບການຊຳລະໂຕ, ແລະ ເຈີມຢູ່ຫົວໄປມືຂວາ, ແລະ ຫົວໄປຕີນຂວາຂອງເຂົາ, ຈຸດດຽວກັນກັບທີ່ເຂົາໄດ້ເຈີມດ້ວຍເລືອດຂອງເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດ.

²⁹ປະໂຮຫິດຈະເອົານ້ຳມັນທີ່ເຫລືອໃນມືຂອງເຂົາເຈີມຢູ່ຫົວຂອງຄົນຊຳລະໂຕ ເພື່ອການລົບລ້າງມົນທົນຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.

³⁰ເຂົາຕ້ອງຖວາຍນົກເຂົາ ຫລີນກິດພິລາບຫນຶ່ງໂຕ, ເຫົາທີ່ຄົນຈະສາມາດຫາມາໄດ້ -³¹ ຫນຶ່ງໂຕໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ. ແລະ ອີກໂຕຫນຶ່ງໃຫ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ແລ້ວປະໂຮຫິດຈະເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນສຳລັບຄົນທີ່ຮັບການຊຳລະໂຕຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.

³²ນິຕິກິດເກນຂອງຄົນເປັນໂຮກຜົວຫນຶ່ງທີ່ຕິດເຊືອ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຫາເຄື່ອງບູຊາສຳລັບການຊຳລະໂຕຂອງເຂົາໄດ້ຕາມປົກກະຕິ."

³³ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະ ແກ່ອາໂຣນວ່າ,³⁴ "ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຄານອານ

ຊິງເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ເປັນກຳມະສິດແກ່ພວກເຈົ້າແລ້ວ, ແລະ ຖ້າເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຊືອລາທິລູກລາມໃນບ້ານຫລັງຫນຶ່ງໃນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຈົ້າຖືກຳມະສິດນັ້ນ,

³⁵ແລ້ວໃຫ້ເຈົ້າຂອງບ້ານ ຕ້ອງມາບອກປະໂຮຫິດ. ເຂົາຕ້ອງແຈ້ງວ່າ, 'ມີບາງສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືເຊືອລາຢູ່ໃນບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍ.'

³⁶ແລ້ວປະໂຮຫິດຈະສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ບ້ານວ່າງເປົ້າກ່ອນປະໂຮຫິດຈະໄປເບິ່ງຮ່ອງຮອຍເຊືອລາ,

ເພື່ອຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງໃດໃນບ້ານເຮັດໃຫ້ເປັນມົນທົນ, ຫລັງຈາກນັ້ນປະໂຮຫິດຕ້ອງຍ່າງເຂົ້າໄປເບິ່ງບ້ານ.³⁷ ເຂົາຕ້ອງກວດເບິ່ງວ່າເຊືອນັ້ນຢູ່ຝາເຮືອນຫລືບໍ່ ແລະ ເບິ່ງວ່າປະກົດມີຮອຍສີຂຽວຫລືສີແດງເລິກໄປໃນຝາເຮືອນຫລືບໍ່.³⁸ ຖ້າບ້ານນັ້ນມີເຊືອລາ, ປະໂຮຫິດຈະອອກຈາກບ້ານ ແລະ ປັດປະຕູບ້ານໄວ້ເຈັດວັນ.

³⁹ພໍເຖິງວັນທີ່ເຈັດ, ປະໂຮຫິດກໍຈະກັບມາອີກຄັ້ງ, ແລະ ກວດເບິ່ງວ່າເຊືອລາໄດ້ລຸກລາມໄປຕາມຜາບ້ານຫລືບໍ່.

⁴⁰ຖ້າລຸກລາມປະໂຮຫິດກໍຈະສັ່ງໃຫ້ເຂົາຮືກ່ອນຫົນທີ່ພົບວ່າມີເຊືອນ້ອມອອກ, ແລະ ເອົາໄປຖິ້ມໃນທີ່ ທີ່ເປັນມົນທົນຢູ່ນອກເມືອງ.

⁴¹ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຂູດຝາທາງໃນເຮືອນທັງຫມົດອອກ, ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງເອົາຜັງທີ່ຂູດອອກທີ່ເຈືອປົນດ້ວຍເຊືອນ້ອມອອກໄປຖິ້ມນອກເມືອງໃນສະຖານທີ່ ທີ່ເປັນມົນທົນ.⁴² ພວກເຂົາຕ້ອງເອົາຫົນອື່ນໃສ່ເຂົ້າໄປແທນທີ່ກ່ອນຫົນທີ່ຖືກນຳອອກໄປ, ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງເອົາຂີ້ຕົມໃຫມ່ມາສາບເຮືອນນັ້ນ.

⁴³ຖ້າເຊືອລານັ້ນກັບມາເກີດຂຶ້ນອີກແລະ ລຸກລາມໄປໃນບ້ານທີ່ເອົາກ່ອນຫົນອອກໄປຖິ້ມແລ້ວ.

⁴⁴ປະໂຮຫິດເຂົ້າມາກວດບ້ານເພື່ອວ່າເຊືອລາໄດ້ລຸກລາມບ້ານຫລືບໍ່, ຖ້າລຸກລາມ, ນັ້ນເປັນເຊືອລາທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ, ບ້ານນັ້ນກໍເປັນມົນທົນ.

⁴⁵ເຮືອນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຮີລົງ. ກ່ອນຫົນ, ໄມ້, ແລະ ທັງຫມົດທີ່ສາບໃນເຮືອນທັງຫມົດຈະຕ້ອງຖືກນຳເອົາອອກໄປນອກເມືອງ, ໄປຍັງສະຖານທີ່ ທີ່ເປັນມົນທົນ.⁴⁶ ຍິງກວ່ານັ້ນ, ໃຜກໍຕາມທີ່ເຂົາໄປເຮືອນນັ້ນໃນຂະນະທີ່ເຮືອນຍັງປັດຢູ່, ກໍເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

⁴⁷ທຸກຄົນທີ່ອອກຫລັບໃນເຮືອນຫລັງນັ້ນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ກິນໃນເຮືອນຫລັງນັ້ນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ.

⁴⁸ຖ້າປະໂຮຫິດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນດັ່ງກ່າວ ຫລືກວດເບິ່ງວ່າມີເຊືອລາລຸກລາມໃນເຮືອນ ຫລື ບໍ່, ຫລັງຈາກທີ່ເຮືອນຫລັງນັ້ນໄດ້ສາບໃຫມ່ແລ້ວ, ຖ້າເຊືອລາໄດ້ຫາຍໄປ, ປະໂຮຫິດກໍຈະປະກາດວ່າເຮືອນຫລັງນັ້ນສະອາດ.

⁴⁹ປະໂຮຫິດຈະຕ້ອງເອົານົກມາສອງໂຕເພື່ອເຮັດການຊຳລະເຮືອນ, ແລະ ໄມ້ສິນສີດາ, ດ້າຍສີແດງ, ແລະ ຕົ້ນຫູສົບ.

⁵⁰ເຂົາຈະຂ້ານົກໂຕຫນຶ່ງເທິງນ້ຳທີ່ສະອາດໃນໂຖດິນ.⁵¹ ເຂົາຈະເອົາໄມ້ສິນສີດາ, ຕົ້ນຫູສົບ, ເຂົາຈະຂ້ານົກໂຕຫນຶ່ງເທິງນ້ຳທີ່ສະອາດ, ເພິ່ນຈະຊິດເລືອດນົກນັ້ນໃສ່ເຮືອນເຈັດເທື່ອ.

⁵²ປະໂຮຫິດຈະຊຳລະເຮືອນຫລັງນັ້ນດ້ວຍເລືອດຂອງນົກ, ແລະ ດ້ວຍນ້ຳສະອາດ, ດ້ວຍນົກທີ່ມີຊີວິດໄມ້ສິນສີດາ, ຕົ້ນຫູສົບ, ແລະ ດ້າຍສີແດງ.

⁵³ແຕ່ເຂົາຈະປ່ອຍນົກທີ່ມີຊີວິດອອກຈາກເມືອງໄປສູ່ທ້ອງຟ້າ, ດ້ວຍວິທີນີ້ປະໂຮຫິດຕ້ອງການລົບລ້າງມົນທົນ, ສຳລັບເຮືອນນັ້ນ, ແລະ ເຮືອນນັ້ນກໍສະອາດ.

⁵⁴ນີ້ເປັນກິດຂອງໂຮກຜົວຫນຶ່ງທີ່ຕິດເຊືອທຸກຊະນິດ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດໂຮກແບບນັ້ນ, ແລະ ສຳລັບໂຮກຜື່ນຄັນ.⁵⁵ ແລະ ສຳລັບເຊືອລາໃນເສື້ອຜ້າ ແລະ ໃນເຮືອນ.⁵⁶ ສຳລັບຮອຍບວມ, ສຳລັບຜື່ນຄັນ, ແລະ ສຳລັບຮອຍດ່າງ.⁵⁷ ເພື່ອກຳນົດໃນກໍລະນີເຫລົ່ານີ້ວ່າ ເມື່ອໃດເປັນມົນທົນ ຫລືເມື່ອໃດສະອາດ, ນິຕິກິດສຳລັບໂຮກຜົວຫນຶ່ງທີ່ຕິດເຊືອ, ແລະ ເຊືອລາ."

15 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນວ່າ,² "ຈົ່ງເວົ້າແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນ, ແລະ ບອກພວກເຂົາວ່າ,

"ເມື່ອຊາຍໃດມີຂອງແຫລວທີ່ຕິດເຊືອໄຫລອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ, ເຂົາກໍເປັນມົນທົນ.

³ມົນທົນຂອງເຂົາເກີດຂຶ້ນເພາະຂອງແຫລວໄຫລອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ ຫລື ໄດ້ຢຸດແລ້ວກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ເປັນມົນທົນ.

⁴ຕ່ຽງນອນທຸກຕ່ຽງທີ່ເຂົາຈະນອນເປັນມົນທົນ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຂົານັ່ງກໍຈະເປັນມົນທົນ.

⁵ຄົນໃດທີ່ແຕະຕ້ອງຕ່ຽງຂອງເຂົາຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລະ ອາບນ້ຳ ແລະ ຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

⁶ຄົນໃດທີ່ໄປນັ່ງເທິງສິ່ງໃດທີ່ຊາຍຜູ້ມີຂອງແຫລວຕິດເຊືອໄຫລອອກກ່ອນໄດ້ນັ່ງກ່ອນນັ້ນ,

ຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລະ ອາບນ້ຳແລະ ເຂົາຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.⁷ ຄົນໃດທີ່ຈັບຕ້ອງຄົນທີ່ມີຂອງແຫລວໄຫລອອກ, ຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ, ແລະ ອາບນ້ຳ ແລະ ເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

⁸ຖ້າຄົນໃດທີ່ມີຂອງແຫລວແບບນັ້ນໄຫລອອກໄປຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ບາງຄົນທີ່ສະອາດ, ຄົນທີ່ຖືກຖິ້ມນ້ຳລາຍຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ, ແລະ ອາບນ້ຳ ແລະ ຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.⁹ ສິ່ງໃດທີ່ຜູ້ທີ່ມີຂອງແຫລວໄຫລອອກເອົາໄປນັ່ງຫັບກໍຈະເປັນມົນທົນ.

¹⁰ຄົນໃດທີ່ແຕະຕ້ອງສິ່ງໃດໆ, ທີ່ຮອງຮັບຄົນທີ່ເປັນມົນທົນນັ້ນ ຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

ແລະ ຄົນທີ່ຈັບຕ້ອງສິ່ງນັ້ນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລະ ອາບນ້ຳແລະ ເຂົາຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

¹¹ຄົນໃດທີ່ຖືກສິ່ງທີ່ຈັບຕ້ອງສິ່ງທີ່ໄຫລອອກຖືກໂຕໂດຍທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ລ້າງມືຂອງເຂົາກ່ອນ, ຜູ້ຖືກແຕະຕ້ອງນັ້ນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລະ ອາບນ້ຳ, ແລະ ເຂົາຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.¹² ພາຊະນະດິນທຸກອັນທີ່ຜູ້ມີຂອງແຫລວໄຫລອອກເຊັ່ນນັ້ນແຕະຕ້ອງ ໃຫ້ທຸບເສຍ, ແລະ ພາຊະນະໄມ້ທຸກອັນຕ້ອງລ້າງໃນນ້ຳ.

¹³ ເມື່ອຄົນທີ່ມີສິ່ງທີ່ໂຫລອກກາມາໄດ້ຊຳລະສິ່ງທີ່ໂຫລອກກາມາຂອງເຂົາແລ້ວ, ເຂົາຕ້ອງນັບການຊຳລະຂອງເຂົາໃຫ້ຄົບເຈັດວັນ, ແລະເຂົາຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ, ແລະອາບນ້ຳໃນທີ່ທີ່ມີນ້ຳໂຫລ ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງຈະສະອາດກາ¹⁴ໃນວັນທີ່ແປດ, ໃຫ້ເຂົາເອົານົກສອງໂຕ ແລະມາຂ້າຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວທີທາງເຂົາເຕັ້ນນັດພົບ. ແລະມອບນົກເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ແກ່ປະໂຫຍດ. ¹⁵ ໃຫ້ປະໂຫຍດຖວາຍນົກເຫລົ່ານັ້ນ. ໂຕໜຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ. ແລະອີກໂຕໜຶ່ງເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ແລະໃຫ້ປະໂຫຍດເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນໃນເລື່ອງທີ່ໂຫລອກໃຫ້ແກ່ເຂົາຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ.

¹⁶ ຊາຍຄົນໃດໄດ້ຫລັງນັກກາມ ໃຫ້ເອົານ້ຳອາບທັງໂຕ, ແລະເຂົາຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

¹⁷ ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທຸກຊະນິດຫລືຫນັງທຸກຊະນິດທີ່ນັກກາມ ໂຫລໃສ່ຕ້ອງຊັກລ້າງດ້ວຍນ້ຳ ແລະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

¹⁸ ຖ້າຍິງແລະຊາຍຫລັບນອນນຳກັນ ແລະຫລັງນັກກາມໃສ່ຍິງພວກເຂົາຕ້ອງອາບນ້ຳ ແລະພວກເຂົາຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

¹⁹ ເມື່ອຍິງໃດມີປະຈຳເດືອນ, ມົນທົນຂອງນາງຕໍ່ເນື່ອງໄປເຈັດວັນ, ແລະຜູ້ໃດແຕ່ຕ້ອງນາງຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

²⁰ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງນາງໄປນອນທັບຂະນະທີ່ມີປະຈຳເດືອນກໍ່ເປັນມົນທົນ; ທຸກສິ່ງທີ່ໄປນັ່ງທັບກໍ່ເປັນມົນທົນດ້ວຍ.

²¹ ຄົນໃດທີ່ໄປແຕ່ຕ້ອງປ່ອນນອນຂອງນາງຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຕົນແລະອາບນ້ຳ, ແລະຄົນນັ້ນຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

²² ຄົນໃດທີ່ແຕ່ຕ້ອງສິ່ງໃດໆ, ຫຼືນາງນັ່ງຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລະອາບນ້ຳ ແລະຄົນນັ້ນຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

²³ ບໍ່ວ່າຈະເປັນບ່ອນນອນຫລືສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ນາງເຕັ້ງ ຖ້າຊາຍຄົນໃດໄປແຕ່ຕ້ອງສິ່ງນັ້ນຄົນນັ້ນກໍ່ເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

²⁴ ຖ້າຊາຍຄົນໃດນອນຫລັບກັບນາງ, ແລະມົນທົນຂອງນາງໂຫລຕິດກັບຊາຍນັ້ນ, ຊາຍນັ້ນກໍ່ເປັນມົນທົນໄປເຈັດວັນ, ບ່ອນນອນທຸກແຫ່ງທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນໄປນອນກໍ່ຈະເປັນມົນທົນ.

²⁵ ຖ້າຍິງຄົນໃດມີເລືອດໂຫລອກກາມຫລາຍມື້, ທັງທີ່ບໍ່ແມ່ນຊ່ວງທີ່ເປັນປະຈຳເດືອນຂອງນາງ, ຫລືມີເລືອດໂຫລອກກາມອກເຫນືອຊ່ວງປະຈຳເດືອນຂອງນາງ, ໃນວັນທີ່ມີມົນທົນຂອງນາງໂຫລອກກາມກໍ່ເປັນຄືກັບຊ່ວງທີ່ນາງເປັນປະຈຳເດືອນຂອງນາງ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ນາງເປັນມົນທົນ.²⁶ ທຸກບ່ອນທີ່ນາງໄດ້ນອນໃນຂະນະທີ່ນາງມີເລືອດໂຫລອກກາມກໍ່ຈະເປັນເຫມື່ອນບ່ອນນອນຂອງນາງທີ່ມີປະຈຳເດືອນຂອງນາງ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ນາງນັ່ງທັບຈະເປັນຢ່າງດຽວກັບມົນທົນຂອງປະຈຳເດືອນຂອງນາງ.

²⁷ ຄົນໃດແຕ່ຕ້ອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຈະເປັນມົນທົນ, ຊາຍນັ້ນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລະອາບນ້ຳ ແລະເຂົາຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນຮອດຕອນແລງ.

²⁸ ແຕ່ຖ້າຊຳລະດ້ວຍເລືອດທີ່ໂຫລອກກາມລາວແລ້ວ, ໃຫ້ລາວນັບເອງໃຫ້ຄົບເຈັດວັນ, ຕໍ່ຈາກນັ້ນນາງຈຶ່ງສະອາດ,

²⁹ ໃນວັນທີ່ແປດໃຫ້ນາງນຳເອົານົກສອງໂຕຫລືນົກພິລາບສອງໂຕ, ແລະເອົາໄປໃຫ້ປະໂຫຍດທີ່ທາງເຂົາເຕັ້ນນັດພົບ,

³⁰ ປະໂຫຍດດ້ານຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໜຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະອີກໂຕໜຶ່ງເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ແລະປະໂຫຍດເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນຂອງນາງໃນເລື່ອງທີ່ເປັນມົນທົນອັນເນື່ອງມາຈາກມີເລືອດໂຫລອກກາມ, ຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ.

³¹ ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ແຍກຄົນອິດສະຣາເອນຈາກການເປັນມົນທົນຂອງເຂົາທັງຫລາຍ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍຍ້ອນມົນທົນຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍການເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງເຂົາເປັນມົນທົນ.

³² ເຫລົ່ານີ້ເປັນລະບຽບກ່ຽວກັບຜູ້ໃດທີ່ມີຂອງແຫລວໂຫລອກກາມ, ແລະກ່ຽວກັບຊາຍໃດທີ່ລ້ຽງນັກກາມອອກຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ໂຕຂອງເຂົາເປັນມົນທົນ.

³³ ແລະກ່ຽວກັບຍິງທີ່ມີປະຈຳເດືອນ, ກ່ຽວກັບຜູ້ຊາຍທີ່ມີຂອງແຫລວໂຫລອກກາມບໍ່ວ່າຊາຍຫລືຍິງ, ແລະຊາຍທີ່ຫລັບນອນກັບຍິງທີ່ເປັນມົນທົນ.

16 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊ - ຫລັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງລູກສອງຄົນຂອງອາໂຣນ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ພຣະຢາເວ ແລ້ວເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.² ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, "ຈຶ່ງເວົ້າກັບອາໂຣນນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະບອກເຂົາວ່າ, ຈຶ່ງຢ່າເຂົ້າໄປໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດຕາມໃຈມັກຄີເຂົ້າໄປໃນມ່ານຜ້າຫນ້າຝາຫົບແຫ່ງການລົບລ້າງມົນທົນບາບຊຶ່ງຕິດຢູ່ເທິງຫົບພຣະບັນຍັດ. ຖ້າເຂົາເຂົ້າໄປເຂົາຈະຕາຍ, ເພາະວ່າທີ່ນັ້ນແມ່ນບ່ອນທີ່ເຮົາປະກົດໃນເມກ, ເຫນືອຝາອັດຫົບແຫ່ງການລົບລ້າງມົນທົນບາບ.

³ ດັ່ງນັ້ນນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ອາໂຣນໄດ້ເຮັດເມື່ອເຂົາມາໃນສະຖານທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເຂົາຕ້ອງເຂົ້າມາພ້ອມກັບງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງໂຕທີ່ໃຊ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ແລະແກະຫນຶ່ງໂຕທີ່ໃຊ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.⁴ ເຂົາຕ້ອງໃສ່ຊຸດຜ້າປ່ານບໍ່ຮູ້ສຸດ, ແລະເຂົາຕ້ອງໃສ່ຜ້າປ່ານໃນນັ້ນ, ແລະເຂົາຕ້ອງມັດແອວດ້ວຍຜ້າປ່ານແລະໃສ່ຜ້າດ້ວຍຜ້າປ່ານນີ້ແມ່ນຊຸດທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເຂົາຕ້ອງອາບນ້ຳແລ້ວໃສ່ຊຸດນີ້.

⁵ ເຂົາຕ້ອງເອົາແກະຜູ້ສອງໂຕຈາກຊຸມນຸມຊົນອິດສະຣາເອນໄປເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ. ແລະແກະໂຕຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

⁶ ແລ້ວອາໂຣນຕ້ອງຖວາຍງົວເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຂອງໂຕເອງ, ເພື່ອເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນຂອງໂຕເອງ, ແລະຄອບຄົວຂອງເຂົາ.

⁷ ແລ້ວເຂົາຕ້ອງເອົາແບ້ສອງໂຕນັ້ນໄປຖວາຍຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວບ່ອນທາງເຂົາເຕັ້ນນັດພົບ.

⁸ ແລ້ວອາໂຣນຕ້ອງຈັບສະຫລາກແບ້ສອງໂຕນັ້ນ, ສະຫລາກໜຶ່ງຕົກເປັນຂອງພຣະຢາເວ. ແລະສະຫລາກໜຶ່ງເພື່ອເປັນຂອງແບ້ຮັບບາບ.

⁹ ແລ້ວອາໂຣນຕ້ອງຖວາຍແບ້ໂຕທີ່ສະຫລາກຕົກເປັນຂອງພຣະຢາເວ. ແລະຖວາຍແບ້ນັ້ນໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

¹⁰ ແຕ່ແບ້ໂຕທີ່ສະຫລາກຕົກເປັນແບ້ຮັບບາບຈະຕ້ອງນຳມາຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວເປັນທີ່ຍິ່ງມີຊີວິດຢູ່, ເພື່ອເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນບາບໂດຍການປ່ອຍແບ້ທີ່ເປັນແບ້ຮັບບາບນັ້ນເຂົ້າສູ່ຖິ່ນທຸລະກັນດານ.

¹¹ ແລ້ວອາໂຣນຕ້ອງຖວາຍງົວເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຂອງໂຕເອງ, ເຂົາຕ້ອງເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນບາບຂອງໂຕເອງ, ແລະຂອງຄອບຄົວຂອງເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຕ້ອງຂ້າງົວໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຂອງໂຕເອງ.

¹² ອາໂຣນຕ້ອງນຳຫມັ້ງຂາງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຖ່ານໄຟທີ່ເອົາອອກມາຈາກແຫ່ນບູຊາຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ. ພ້ອມກັບກຳຍານທີ່ບິດລະອຽດຢ່າງດີຫນຶ່ງກຳມີ, ແລະ ນຳສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າໄປສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ.¹³ ພາຍໃນນັ້ນເພິນຈະກຳກຳຍານໂຮຍໃສ່ໄຟຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ ເພື່ອໃຫ້ຄວັນຈາກເຄື່ອງຫອມປົກຄຸມເຫນືອຝາຫົບແຫ່ງການລົບລ້າງມົນທົນບາບທີ່ຕິດຢູ່ເທິງຫົບພັນທະສັນຍາ. ເຂົາຕ້ອງເຮັດແນວນີ້ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ.

¹⁴ ແລ້ວເຂົາຕ້ອງເອົາເລືອດງົວໄປຊິດໃສ່ຝາແຫ່ງການລົບລ້າງມົນທົນບາບ. ດ້ວຍນິ້ວຂອງເຂົາເຈັດຄັ້ງຕໍ່ຫນ້າຫົບແຫ່ງການລົບລ້າງມົນທົນ.

¹⁵ ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຂ້າແບ້ໂຕທີ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບສຳລັບປະຊາຊົນ, ແລ້ວເອົາເລືອດຂອງແບ້ນັ້ນເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ.

¹⁶ ຫຼືນັ້ນເຂົາຕ້ອງເຮັດກັບເລືອດແບ້ຊິດດຽວກັນກັບທີ່ເຂົາເຄີຍເຮັດກັບເລືອດງົວຄືເຂົາຕ້ອງເອົາເລືອດນັ້ນເທິງຝາຫົບແຫ່ງການລົບລ້າງມົນທົນບາບ.

¹⁷ ເຂົາຕ້ອງເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນຂອງສະຖານທີ່ບິດລະອຽດອັນເນື່ອງມາຈາກການເຮັດໃຫ້ເປັນມົນທົນຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ແລະເພາະການກະບົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມບາບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ເຂົາຕ້ອງເຮັດເຊັ່ນນີ້ສຳລັບເຕັ້ນນັດພົບ, ດ້ວຍຊຶ່ງເປັນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດຢູ່ທາມກາງການກະທຳທີ່ເປັນມົນທົນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ ຫຼັກມາຄົນໃດຢູ່ໃນເຕັ້ນນັດພົບເມື່ອອາໂຣນເຂົ້າໄປຫາການລົບລ້າງມົນທົນທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ, ຈົນກວ່າເຂົາຈະອອກມາ ແລະ ໄດ້ເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນຂອງໂຕເຂົາ ແລະຂອງຄອບຄົວຂອງເຂົາ, ແລະ ຂອງຊຸມນຸມຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຈົນຫມົດສິ້ນແລ້ວ.

¹⁹ ເຂົາຕ້ອງອອກໄປຍິ່ງແຫ່ນບູຊາທີ່ຢູ່ຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ, ແລະການລົບລ້າງມົນທົນຂອງແຫ່ນນັ້ນ, ແລະ ເຂົາຕ້ອງເອົາເລືອດງົວ, ແລະ

ເລືອດແບ້ບາງສ່ວນ ໄປເຈີມແຈຂອງແທ່ນບູຊາ.¹⁹ ແລ້ວໃຊ້ນິວມິຊິດເລືອດບາງສ່ວນເຈັດເທື່ອໃສ່ເທິງແທ່ນບູຊາ, ແລະ ແຍກໄວ້ສະເພາະພຣະຢາເວ, ໃຫ້ຜົນຈາກການກະທຳທີ່ເປັນມິນທິນຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ.

²⁰ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຮັດການລົບລ້າງມິນທິນຂອງສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ, ເຕັ້ນນັດພົບ, ແລະແທ່ນບູຊາສຳເລັດແລ້ວ, ເຂົາຕ້ອງຖວາຍແບ້ໂຕທີ່ຍັງມີຊີວິດ.

²¹ອາໂຣນຕ້ອງວາງມືເທິງຫົວຂອງແບ້ທີ່ຍັງມີຊີວິດ ແລະສະພາບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫມົດຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ການກະບົດທັງສິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມບາບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາໄວ້ເທິງແບ້ນັ້ນ, ແລ້ວເຂົາຕ້ອງວາງຄວາມບາບຊົ່ວນັ້ນໄວ້ເທິງຫົວຂອງແບ້ໂຕນັ້ນ, ແລ້ວມອບແບ້ນັ້ນໄວ້ກັບແບ້ທີ່ຄົນຮ້ອນຈະເອົາແບ້ນັ້ນໄປປ່ອຍໃນຖິ່ນທູລະກັນດານ.²² ແບ້ນັ້ນຈະແຍກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງປະຊາຊົນທັງຫມົດໄປຍັງທີ່ລັບລີ ແລະເຂົາຕ້ອງປ່ອຍແບ້ໃຫ້ມັນເຂົ້າໄປຖິ່ນທູລະກັນດານ.

²³ແລ້ວອາໂຣນຕ້ອງກັບໄປຍັງເຕັ້ນນັດພົບ, ແລະຖອດຊຸດຜ້າປ່ານທີ່ເຂົາໄດ້ໃສ່ກ່ອນເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດອອກ, ແລະເຂົາຕ້ອງເກັບຊຸດໄວ້ທີ່ນັ້ນ.

²⁴ເຂົາຕ້ອງອາບນ້ຳໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ, ແລະໃສ່ຊຸດປຶກກະຕິຂອງເຂົາ, ແລ້ວເຂົາຕ້ອງອອກໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງຕົນເອງ, ແລະເຄື່ອງບູຊາຂອງປະຊາຊົນ, ແລະນີ້ເປັນການລົບລ້າງມິນທິນບາບຂອງຕົນແລະຂອງປະຊາຊົນ.

²⁵ເຂົາຕ້ອງເຜົາໄຂມັນຂອງເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບເທິງແທ່ນບູຊາ.²⁶ ຊາຍທີ່ນຳແບ້ຮັບບາບໄປປ່ອຍຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລະອາບນ້ຳ ຫລັງຈາກນັ້ນແລ້ວເຂົາຈຶ່ງກັບເຂົ້າມາໃນຄ້າຍໄດ້.

²⁷ໂຕຖົງທີ່ໃຊ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບແລະແບ້ທີ່ໃຊ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ທີ່ໄດ້ນຳເລືອດຂອງມັນໄປເຮັດການລົບລ້າງມິນທິນໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ, ຈະຕ້ອງຖືກນຳອອກໄປພາຍນອກຄ້າຍແລະຕ້ອງເຜົາຫນຶ່ງ, ຊິນ, ແລະຂີຂອງມັນທີ່ນັ້ນ.²⁸ ຊາຍທີ່ເຜົາສ່ວນເຫລົ່ານັ້ນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນເອງແລະອາບນ້ຳ, ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາຈຶ່ງກັບເຂົ້າມາໃນຄ້າຍໄດ້.

²⁹ນີ້ເປັນກົດເກນຖາວອນສຳລັບພວກເຈົ້າວ່າໃນເດືອນທີ່ເຈັດ, ໃນວັນທີ່ສິບຂອງເດືອນນັ້ນພວກເຈົ້າຕ້ອງຖອມໂຕລົງ, ແລະ ບໍ່ເຮັດວຽກງານໃດໆ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຊາວເມືອງເອງ ຫລືຄົນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ.

³⁰ນີ້ເປັນເພາະວ່າໃນວັນແຫ່ງການລົບລ້າງມິນທິນບາບຈະເປັນວັນທີ່ຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອພວກເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະສະອາດຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ.

³¹ນີ້ເປັນວັນສະບາໂຕແຫ່ງການຢຸດພັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າເອງຕ້ອງຖອມໂຕລົງ ແລະບໍ່ເຮັດວຽກໃດໆ, ນີ້ຈະເປັນກົດເກນຖາວອນໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ.

³²ມະຫາປະໂຫຍດທີ່ຈະຮັບການເຈີມ ແລະຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນມະຫາປະໂຫຍດແທນບິດາຂອງຕົນ, ເຂົາຕ້ອງເຮັດການລົບລ້າງມິນທິນນີ້, ແລະໃສ່ຊຸດຜ້າປ່ານ, ຊຶ່ງເປັນຊຸດທີ່ບໍລິສຸດ³³ ເຂົາຕ້ອງເຮັດການລົບລ້າງມິນທິນຂອງສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ, ເຂົາຕ້ອງລົບລ້າງມິນທິນຂອງເຕັ້ນນັດພົບ. ແລະຂອງແທ່ນບູຊາ, ເຂົາຕ້ອງເຮັດການລົບລ້າງມິນທິນຂອງປະໂຫຍດ, ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງຊຸມນຸມຊົນ.

³⁴ນີ້ເປັນກົດເກນຖາວອນສຳລັບພວກເຈົ້າ,

ເພື່ອເຮັດການລົບລ້າງມິນທິນບາບຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອັນເນື່ອງມາຈາກຄວາມບາບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາປົກຄຸມທັງໝົດ.³⁵ ໂມເຊກໍ່ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້.

17

¹ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,² "ຈົ່ງບອກແກ່ອາໂຣນ ແລະ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາ, ແລະ ບອກປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ບອກພວກເຂົາເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້ວ່າ,³ ຊາຍຄົນໃດຈາກອິດສະຣາເອນຂ້າງໆ, ລູກແກະ ຫລືແບ້ພາຍໃນຄ້າຍ ຫລືຜູ້ທີ່ຂ້າພາຍນອກຄ້າຍ, ເພື່ອຈະຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ.⁴ ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ນຳເຄື່ອງບູຊານັ້ນມາທາງເຂົ້າເຕັ້ນນັດພົບເພື່ອຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວຕໍ່ຫນ້າສະຖານທີ່ບໍລິສຸດນັ້ນ, ຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ມີຄວາມຜິດໃນການເຮັດໃຫ້ເລືອດໂຫລ, ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດໂຫລ ແລະຊາຍຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກທ່າມກາງຜູ້ຄົນຂອງເຂົາ.

⁵ຈຸດປະສົງຂອງພຣະບັນຊານີ້ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ຈະນຳເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຂົາມາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ ທີ່ທາງເຂົ້າເຕັ້ນນັດພົບ, ນຳມາມອບໃຫ້ປະໂຫຍດເພື່ອເພື່ອຖວາຍເປັນເຄື່ອງສັນຕິບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ. ແທນທີ່ການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມເດີນພາຍນອກ.

⁶ປະໂຫຍດຈະຊິດເລືອດນັ້ນໃສ່ແທ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າຂອງເຕັ້ນນັດພົບ;

ປະໂຫຍດຈະເຜົາໄຂມັນເພື່ອໃຫ້ເກີດເປັນກິນຫອມແດ່ພຣະຢາເວ.

⁷ປະຊາຊົນຕ້ອງບໍ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຂົາ, ໃຫ້ແກ່ຮູບປັ້ນແບ້ອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່ານີ້ເປັນການກະທຳທີ່ຫນ້າລັງກຽດ.

ນີ້ຈະເປັນກົດເກນຖາວອນສຳລັບພວກເຂົາໄປຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.'

⁸ເຈົ້າຕ້ອງບອກແກ່ພວກເຂົາວ່າ, 'ຊາຍອິດສະຣາເອນຄົນໃດ, ຫລືຄົນຕ່າງຊາດຄົນໃດຜູ້ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ, ຜູ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຫລືເຄື່ອງບູຊາ.⁹ ແລະບໍ່ໄດ້ນຳເຄື່ອງບູຊາມາທີ່ທາງເຂົ້າຂອງເຕັ້ນນັດພົບເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ. ຊາຍຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກຊົນຊາດຂອງເຂົາ.

¹⁰ຖ້າຄົນໃດໃນພົງພັນອິດສະຣາເອນ, ຫລືຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາຫ້າມກິນເລືອດໃດໆ, ເຮົາຈະຕັ້ງຫນ້າຂອງເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບຄົນນັ້ນທີ່ກິນເລືອດ, ແລະເຮົາຈະຕັດເຂົາອອກຈາກທ່າມກາງຊົນຊາດຂອງເຂົາ.

¹¹ເພາະວ່າຊີວິດສັດໂຕຫນຶ່ງກໍ່ຄືເລືອດຂອງມັນ, ເຮົາໄດ້ໃຫ້ເລືອດຂອງມັນແກ່ພວກເຈົ້າເພື່ອໃຊ້ເຮັດການລົບລ້າງມິນທິນເທິງແທ່ນບູຊາສຳຫລັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ເພາະວ່າເລືອດນັ້ນເອງທີ່ເຮັດການລົບລ້າງມິນທິນໄດ້ເພາະເລືອດນັ້ນເອງທີ່ລົບລ້າງມິນທິນໃຫ້ແກ່ຊີວິດ.

¹²ເຫດນັ້ນເຮົາບອກປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ, ຫ້າມຄົນໃດໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າກິນເລືອດ, ແມ້ແຕ່ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າກໍ່ຫ້າມກິນເລືອດ.¹³ ຫາກມີຄົນອິດສະຣາເອນຄົນໃດ ຫລືຄົນຕ່າງຊາດຄົນໃດອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ອອກໄປລ່າສັດແລະຂ້າສັດຫລືນົກທີ່ສາມາດກິນໄດ້, ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖອກເລືອດຂອງສັດຖິ້ມແລະເອົາດິນຖິ້ມ.

¹⁴ເພາະຊີວິດສັດແຕ່ລະໂຕຄືເລືອດຂອງມັນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາໄດ້ບອກແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ, "ເຈົ້າຈຶ່ງຢາກກິນເລືອດໃດໆ, ເພາະສັດທີ່ມີຊີວິດທຸກໂຕຄືເລືອດຂອງມັນໃຜກໍ່ຕາມທີ່ກິນເລືອດຕ້ອງຖືກຕັດອອກ."

¹⁵ທຸກຄົນທີ່ກິນສັດທີ່ທາຍແລ້ວຫລືຖືກສັດປ່າກັດຕາຍ, ບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນຈະເປັນຊາວເມືອງແຕ່ກໍ່ເນີດຫລືເປັນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ເຂົາຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາແລະອາບນ້ຳແລະເຂົາຈະເປັນມິນທິນໄປຈົນເຖິງຕອນແລງ, ແລ້ວເຂົາຈະສະອາດ.

¹⁶ແຕ່ຖ້າເຂົາຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາຫລືອາບນ້ຳ ເຂົາກໍ່ຕ້ອງແບກຮັບຄວາມຜິດຂອງເຂົາ."

18¹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,² "ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະ ບອກພວກເຂົາວ່າ, 'ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າທັງຫມາຍ. ເຈົ້າທັງຫມາຍຕ້ອງບໍ່ເຮັດຕາມສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ປະຊາຊົນເຮັດຄືໃນເວລາທີ່ ຊຶ່ງທຶພວກເຈົ້າເຄີຍຢູ່ອາໄສມາກ່ອນ. ເຈົ້າທັງຫມາຍຕ້ອງບໍ່ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ປະຊາຊົນເຮັດຄືໃນການອາໄສ, ຊຶ່ງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາກຳລັງພາເຈົ້າທັງຫມາຍໄປ. ຈົ່ງຢ່າເຮັດຕາມປະເພນີຂອງເຂົາ.

⁴ ເຈົ້າທັງຫມາຍຕ້ອງເຮັດຕາມກົດຫມາຍຂອງເຮົາ, ແລະເຈົ້າທັງຫມາຍຕ້ອງຮັກສາຄຳບັນຊາຂອງເຮົາ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ດຳເນີນຕາມນັ້ນ, ເພາະເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າທັງຫມາຍ. ⁵ ເຫດສະນັ້ນເຈົ້າທັງຫມາຍຕ້ອງຮັກສາກົດເກນຂອງເຮົາ. ແລະກົດຫມາຍຂອງເຮົາ ຖ້າໃຜເຮັດຕາມນັ້ນ, ເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ກົດເກນເຫລົ່ານັ້ນເຮົາຄືພຣະຢາເວ.

⁶ ຈົ່ງຢ່າໃຫ້ຄົນໃດຫລັບນອນກັບໃຜກໍ່ຕາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນຄືພີ່ນ້ອງ. ເຮົາຄືພຣະຢາເວ.

⁷ ຈົ່ງຢ່າລົບລຸກຽດບິດາຂອງເຈົ້າໂດຍການຫລັບນອນກັບມານດາຂອງເຈົ້າ. ນາງເປັນແມ່ຂອງເຈົ້າ! ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຕ້ອງລົບລຸກຽດນາງ.

⁸ ຢ່າຫລັບນອນກັບບັນດາເມຍຂອງບິດາເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫລັບລຸກຽດຂອງບິດາເຈົ້າເບບນັ້ນ.

⁹ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບເອື້ອຍຫລີ້ນ້ອງສາວຄົນໃດຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ວ່ານາງເປັນລູກສາວຂອງບິດາເຈົ້າຫລືເປັນລູກສາວຂອງແມ່ເຈົ້າ, ບໍ່ວ່ານາງຖືກລ້ຽງມາໃນບ້ານຂອງເຈົ້າຫລືທີ່ຕ່າງໆ ກາກເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫລັບນອນກັບເອື້ອຍຫລີ້ນ້ອງສາວຂອງເຈົ້າ.

¹⁰ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບລູກສາວຂອງລູກຊາຍເຈົ້າ ຫລືລູກສາວຂອງລູກຜູ້ຍິງຂອງເຈົ້າ. ນັ້ນຈະເປັນຄວາມຮັບອາຍຂອງເຈົ້າເອງ.

¹¹ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບລູກສາວຂອງເມຍຂອງບິດາເຈົ້າ. ຜູ້ຊຶ່ງເກີດມາຈາກບິດາເຈົ້າ, ລາວເປັນນ້ອງສາວຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫລັບນອນກັບນາງ.

¹² ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບປາຫລີອາຂອງເຈົ້າ. ນາງເປັນພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດກັບພໍ່ເຈົ້າ. ¹³ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບປາຫລີນ້ຳຍິງຂອງເຈົ້າ ນາງເປັນພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດກັບແມ່ຂອງເຈົ້າ. ¹⁴ ຈົ່ງຢ່າລົບລຸກຽດລູກຫລີອາຂອງເຈົ້າໂດຍການຫລັບນອນກັບເມຍຂອງເຂົາ. ຈົ່ງຢ່າເຂົ້າໄປກິນເພາະຫວັງເຊັ່ນນັ້ນ, ນາງເປັນປາສະໄໝ່ຫລີອາສະໄໝ່ຂອງເຈົ້າ.

¹⁵ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບລູກໄຜ່ຂອງເຈົ້າ. ນາງເປັນເມຍຂອງລູກຊາຍເຈົ້າ, ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບນາງ.

¹⁶ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບເມຍຂອງອ້າຍຫລີ້ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າລົບລຸກຽດເຂົາດ້ວຍວິທີນີ້.

¹⁷ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບຜູ້ຍິງແລະລູກສາວຂອງນາງ, ຫລືລູກສາວຂອງລູກຊາຍນາງ. ຫລືລູກສາວລູກຜູ້ຍິງຂອງນາງ, ພວກເຂົາຕ່າງເປັນຍາດໃກ້ຊິດກັບນາງ, ແລະ ການຫລັບນອນກັບເຂົາເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.

¹⁸ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ແຕ່ງງານກັບເອື້ອຍຫລີ້ນ້ອງສາວຂອງເມຍເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເປັນເມຍຄົນທີສອງ, ແລະ ຫລັບນອນກັບນາງໃນຂະນະທີ່ເມຍຄົນທຳອິດຂອງເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່.

¹⁹ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບຜູ້ຍິງໃນຊ່ວງນາງມີປະຈຳເດືອນ, ນາງເປັນມິນທິນໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ. ²⁰ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານເຈົ້າ, ແລະເຮັດໂຕເຈົ້າເອງໃຫ້ເປັນມິນທິນກັບນາງເບບນັ້ນ.

²¹ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຍົກລູກທັງຫມາຍຂອງເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາລຸຍໄຟ, ເພື່ອເຈົ້າຈະຖວາຍພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພະໂມເລັກ, ເພາະມັນນຳຄວາມເຊື່ອມເສຍມາໃຫ້ນາມຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ເຮົາຄືພຣະຢາເວ.

²² ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບຜູ້ຊາຍອື່ນໆ ເຫມືອນກັບນອນກັບຜູ້ຍິງ. ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ²³ ຈົ່ງຢ່າຫລັບນອນກັບສັດໃດໆ ແລະ ເຮັດໂຕເຈົ້າເອງໃຫ້ເປັນມິນທິນເພາະມັນ. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຍິງຄິດນອນກັບສັດໃດໆ. ເພາະການເຮັດບ້າເຊັ່ນນີ້ ພາໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນມິນທິນຕາມກົດບັນຍັດ.

²⁴ ຈົ່ງຢ່າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເອງເປັນມິນທິນດ້ວຍວິທີການເຫລົ່ານີ້ເລີຍ, ເພາະຊົນຊາດທັງຫມາຍຄືຊົນຊາດຕ່າງໆ, ທີ່ເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ອອກໄປຕ່າງກໍ່ເຈົ້າທັງຫມາຍຕ່າງກໍ່ເປັນມິນທິນດ້ວຍວິທີການເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ.

²⁵ ແຜ່ນດິນຕ້ອງກາຍເປັນມິນທິນດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ລົງໂທດຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະແຜ່ນດິນ ໂດຍເຮັດໃຫ້ເປັນສ່ຽງໜ້າມາຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ອາໄສ.

²⁶ ເຫດສະນັ້ນເຈົ້າທັງຫມາຍຕ້ອງຮັກສາຄຳບັນຊາແລະກົດເກນຂອງເຮົາ, ແລະຕ້ອງບໍ່ເຮັດຫຍັງທີ່ເປັນສິ່ງຫນ້າລັງກຽດເຫລົ່ານີ້, ບໍ່ວ່າເຈົ້າທັງຫມາຍຊຶ່ງເປັນຊາວເມືອງອິດສະຣາເອນມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຫລືຄົນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ.

²⁷ ເພາະນີ້ຄືສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນຄືບັນດາຄົນທີ່ເຄີຍຢູ່ອາໄສໃນທີ່ນີ້ກ່ອນພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັນ, ແລະບັດນີ້ແຜ່ນດິນນັ້ນກໍ່ເປັນມິນທິນ.

²⁸ ເຫດສະນັ້ນຈົ່ງລະວັງເພື່ອແຜ່ນດິນນັ້ນຈະບໍ່ເປັນມິນທິນ, ເຫມືອນດັ່ງທີ່ມັນເຄີຍເປັນມິນທິນຈາກຜູ້ຄົນທີ່ເຄີຍຢູ່ອາໄສມາກ່ອນພວກເຈົ້າອອກມາແລ້ວ.

²⁹ ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດເຫລົ່ານັ້ນ, ຄົນນັ້ນທີ່ເຮັດເບບນັ້ນຈະຖືກຕັດອອກຈາກທ່າມກາງຊົນຊາດຂອງເຂົາ. ³⁰ ເຫດສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາຄຳບັນຊາຂອງເຮົາໂດຍບໍ່ເຮັດຕາມປະເພນີທີ່ຫນ້າລັງກຽດເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງເຄີຍຖືປະຕິບັດກັນໃນແຜ່ນດິນນີ້ ກ່ອນພວກເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າທັງຫມາຍຈົ່ງຢ່າເຮັດໃຫ້ໂຕຂອງເຈົ້າເອງເປັນມິນທິນເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

19¹ ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,² " ຈົ່ງກ່າວແກ່ທີ່ຊຸມນຸມຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ແລະບອກພວກເຂົາວ່າ, 'ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ລິສຸດ. ເພາະເຮົາຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍ່ລິສຸດ. ³ ທຸກຄົນຈຶ່ງເຄົາລົບແມ່ຂອງຕົນແລະພໍ່ຂອງຕົນ, ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາໂຕຂອງເຮົາ, ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ⁴ ຈົ່ງຢ່າຫັນໄປຫາຮູບເຄົາລົບອັນໄຮ້ຄ່າ, ຫລືບັນຮູບເຄົາລົບເພື່ອຕົນເອງ. ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ⁵ ເມື່ອພວກເຈົ້າຖວາຍເຄື່ອງສັນຕິບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົວເຈົ້າເປັນທີ່ຍອມຮັບ. ⁶ ເຄື່ອງບູຊານັ້ນຕ້ອງກິນໃນມືດຽວກັບທີ່ເຈົ້າຖວາຍ, ຫລືມືຕໍ່ໄປ. ຖ້າມີຫຍັງເຫລືອຈົນເຖິງມືທີສາມຈະຕ້ອງເຜົາ, ⁷ ຖ້າໄດ້ກິນຫມົດແລ້ວໃນມືທີສາມນັ້ນ, ມັນເປັນມິນທິນ. ຕ້ອງບໍ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບ. ⁸ ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ກິນກໍ່ຕ້ອງແບກຮັບຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ, ເພາະເຂົາລົບລຸກຽດທີ່ບໍ່ລິສຸດແດ່ພຣະຢາເວ. ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກຊົນຊາດຂອງເຂົາ. ⁹ ເມື່ອພວກເຈົ້າເກັບກ່ຽວຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເກັບກ່ຽວຕາມມຸມຂອງທຸ່ງນາຂອງພວກເຈົ້າຈົນກ້ຽງ. ແລະຈະບໍ່ເກັບກ່ຽວຜົນຜະລິດໄປຈົນຫມົດ. ¹⁰ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເກັບພວງອາງຸນທຸກເມັດຈາກສວນອະນຸ່ງຂອງພວກເຈົ້າ. ຫລືເກັບພວງອະນຸ່ງທີ່ເຮັດເທິງພື້ນໃນສວນອະນຸ່ງຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຫລືອໄວ້ສຳລັບຄົນຕ່າງຊາດ. ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ¹¹ ຢ່າລັກ. ຢ່າຕົວະ. ຢ່າຫລອກລວງກັນແລະກັນ. ¹² ຢ່າສາບານໂດຍອ້າງນາມຂອງເຮົາແລະເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຖືກຢູ່ດຍາມ. ເຮົາຄືຢາເວ.

¹³ ຢ່າກິດຂີ້ເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຈົ້າຫລືບຸ້ນເຂົາ. ຕ້ອງບໍ່ຄ້າງຄ່າແຮງຂອງຄົນລູກຈ້າງຂ້າມຄືນຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ.

¹⁴ ຢ່າດຳຄົນຫຼຸຫວນກຫລືວາງສິ່ງສະດຸດຂວາງຄົນຕາບອດ. ແຕ່ຈົ່ງເກງກົວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າແທນ. ເຮົາຄືຢາເວ.

¹⁵ ຢ່າເຮັດໃຫ້ການຕັດສິນບໍ່ທ່ຽງທ່າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ສະແດງຄວາມລຳອຽງຕໍ່ບາງຄົນເພາະເຫັນວ່າເຂົາຍາກຈົນ, ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ສະແດງຄວາມລຳອຽງແກ່ບາງຄົນເພາະເຫັນວ່າເຂົາເປັນຄົນສຳຄັນ. ແຕ່ຈົ່ງຕັດສິນເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງຍຸດຕິທຳ.

¹⁶ ຢ່າຫວັງວ່າໄປຫົວເພື່ອນບ້ານເລື່ອງບໍ່ທ່ຽງທ່າໃຫ້ກະຈາຍໄປໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງພວກເຈົ້າ. ແຕ່ຈົ່ງຫາທາງທີ່ຈະປົກປ້ອງຊີວິດຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຄືຢາເວ.

¹⁷ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕືກເຕືອນເພື່ອນບ້ານດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ. ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນໃນຄວາມບາບເພາະເຂົາ.¹⁸ ຢ່າແກ້ແຄ້ນ ຫລື ຄິດປອງຮ້າຍຄົນໃນຊົນຊາດດຽວກັນ, ແຕ່ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຈົ້າເຫມືອນຮັກຕົນເອງ. ເຮົາຄືຢາເວ.

¹⁹ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາຄຳບັນຊາຂອງເຮົາ. ຢ່າປະສົມພັນບັນດາສັດຂອງພວກເຈົ້າກັບສັດອື່ນທີ່ຕ່າງຊະນິດກັນ, ຢ່າຫວ່ານເມັດສອງຊະນິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນປະສົມກັນເມື່ອວ່ານໃນທຶງນາຂອງພວກເຈົ້າ. ຢ່າໃສ່ຊຸດທີ່ເຮັດມາຈາກຜ້າສອງຊະນິດປະສົມກັນ.

²⁰ ຜູ້ໃດທີ່ຫລັບນອນກັບທາດຍິງຊຶ່ງໄດ້ຫມັ້ນຫມາຍໄວ້ແລ້ວສຳລັບຜົວ, ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການໂຖ່ຖອນ ຫລື ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບອິດສະລະຂອງນາງ, ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ຕາຍເພາະວ່ານາງຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບອິດສະລະ.

²¹ ຊາຍນັ້ນຕ້ອງນຳເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດຂອງຕົນມາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວບ່ອນທາງເຂົ້າເຖິງນັດພົບ. ໂດຍນຳແກະຕິວຜູ້ມາເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ.

²² ແລ້ວປະໂຮຫິດຈະເຮັດການລົບມັນທຶນໃຫ້ແກ່ເຂົາດ້ວຍແກະໂຕຜູ້ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ສຳລັບຄວາມບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດລົງໄປ, ແລ້ວຄວາມບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດລົງໄປກໍຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

²³ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນ ແລະໄດ້ປູກຕົ້ນໄມ້ຫລາຍຊະນິດໄວ້ເພື່ອເປັນອາຫານ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືວ່າຜົນທີ່ອອກມານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ທຳມະກິນ, ຫມາກໄມ້ນັ້ນເປັນທີ່ຕ້ອງຫ້າມສຳລັບພວກເຈົ້າເປັນເວລາສາມປີ, ຫ້າມກິນຜົນນັ້ນ.²⁴ ແຕ່ໃນປີທີສີ່, ຜົນລະປູກທັງຫມົດຈະບໍລິສຸດ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຖວາຍສັນລະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວ.²⁵ ໃນປີທີຫ້າ, ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງຈະກິນຜົນລະປູກນັ້ນໄດ້, ການທີ່ຄອຍຖ້າແບບນັ້ນກໍເພື່ອໃຫ້ຕົນໄມ້ທັງຫລາຍໄດ້ອອກຜົນເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ, ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁶ ຢ່າກິນຊີ້ນທີ່ຍັງມີເລືອດຢູ່ຂ້າງໃນນັ້ນ, ຢ່າປົກສາວິນຍານຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບເລື່ອງອານາຄົດ, ຢ່າຫາທາງຄວບຄຸມຄົນອື່ນໂດຍໃຊ້ອຳນາດເຫນືອທຳມະຊາດ.

²⁷ ຢ່າເຮັດຕາມນິໄສຂອງຄົນຕ່າງຊາດເຊັ່ນການໂກນດ້ານຂ້າງຫົວຫລືຕັດປາຍຫນວດຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁸ ຢ່າເຊື່ອດຣຳງາຍຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອໄວ້ທຸກແກ່ຄົນຕາຍ, ຫລືສັກເທິງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຄືຢາເວ.

²⁹ ຢ່າເຮັດໃຫ້ລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າຂາຍຫນ້າໂດຍການເຮັດໃຫ້ນາງເປັນໂສເພນີ, ບໍ່ສະນັ້ນຊົນຊາດກໍຈະລືມລືງຕໍ່ການຂາຍຕົວແລະແຜ່ນດິນຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

³⁰ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາບັນດາວິໄນສະບາໂຕຂອງເຮົາແລະໃຫ້ກຽດແກ່ສະຖານນະມັດສະການແຫ່ງພັບພາຂອງເຮົາ. ເຮົາຄືຢາເວ.

³¹ ຢ່າຫັນໄປຫາບັນດາຄົນທີ່ຕິດຕໍ່ເວົ້າກັບຄົນຕາຍຫລືວິນຍານຕ່າງໆ. ຢ່າທຽວເສາະຫາພວກເຂົາ, ບໍ່ສະນັ້ນພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນມົນທົນ. ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

³² ພວກເຈົ້າຕ້ອງຄຳນັບຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີຜົນງານແລ້ວແລະໃຫ້ກຽດຕໍ່ຫນ້າຜູ້ອາວຸໂສ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຍ່າເກງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຄືຢາເວ.

³³ ຖ້າມີບັນດາຄົນຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພວກເຂົາ.

³⁴ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືວ່າຄົນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ກັບພວກເຈົ້າກໍເປັນເຫມືອນຊາວອິດສະຣາເອນໂດຍກຳເນີດທີ່ຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ, ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັກເຂົາເຫມືອນຕົວເອງ, ເພາະພວກເຈົ້າກໍເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງຊາດໃນແຜ່ນດິນອີຍິບ, ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

³⁵ ຢ່າໂກງເຄື່ອງວັດທີ່ໃຊ້ດັດຄວາມຍາວຊັ້ນໆຫນັກ, ຫລືຕວງປະລິມານ.³⁶ ພວກເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ເຄື່ອງຊັ້ນທີ່ທຽບກົງ, ແລະຖ້ວຍຕວງທີ່ທຽບກົງ, ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ຜູ້ໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.³⁷ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຝັງເຮັດຕາມກົດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງເຮົາ, ແລະກົດຫມາຍທັງຫມົດຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດຕາມນັ້ນ. ເຮົາຄືຢາເວ."

20 ¹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,² "ຈົ່ງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ, 'ຄົນໃດໃນທຳມະກາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ຫລືຄົນຕ່າງຊາດຄົນໃດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນທີ່ໄດ້ຍົກລູກທັງຫລາຍຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ພະໂມເລັກ, ຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນຕ້ອງເອົາຫີນຕືກໃສ່ເຂົາ.

³ ເຮົາຈະຕັ້ງຫນ້າເຮົາສູ່ກັບຄົນນັ້ນດ້ວຍແລະຈະຕັດເຂົາອອກຈາກທຳມະກາງຊົນຊາດຂອງເຂົາ ເພາະເຂົາໄດ້ຍົກລູກທັງຫລາຍຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ພະໂມເລັກ, ເຮັດໃຫ້ສະຖານບໍລິສຸດຂອງເຮົາເປັນມົນທົນແລະເຮັດໃຫ້ນາມບໍລິສຸດຂອງເຮົາຖືກຢຽດຢາມ.

⁴ ຖ້າປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນປິດຫຼັບປິດຕາຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຊາຍຄົນນັ້ນເມື່ອເຂົາໄດ້ຍົກລູກທັງຫລາຍຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ພະໂມເລັກ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ລົງໂທດຊາຍຄົນນັ້ນເຖິງຕາຍ.⁵ ເຮົາກໍຈະຕັ້ງຫນ້າສູ່ຄົນນັ້ນແລະເຊື່ອສາຍຂອງເຂົາ, ແລະເຮົາຈະຕັດເຂົາແລະຄົນອື່ນໆ. ຜູ້ໄດ້ຮ່ວມການບໍ່ຊື່ສັດກັບເຂົາໃນການຫລິ້ນຊູ້ກັບພະໂມເລັກ.

⁶ ຄົນໃດທີ່ເຫັນໄປຫາບັນດາຄົນທີ່ຕິດຕໍ່ເວົ້າກັບຄົນຕາຍ, ຫລືໄປຫາບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕໍ່ເວົ້າກັບວິນຍານຕ່າງໆ, ກໍເອົາຕົວເຂົາຮ່ວມເຮັດການບໍ່ຊື່ສັດກັບພວກເຂົາ, ເຮົາຈະຕັ້ງຫນ້າສູ່ຄົນນັ້ນ. ເຮົາຈະຕັດເຂົາອອກຈາກຖ່າມກາງຊົນຊາດຂອງເຂົາ.

⁷ ເຫດສະນັ້ນຈົ່ງຊຳລະຕົວຂອງເຈົ້າແລະຈົ່ງບໍລິສຸດ, ເພາະເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.

⁸ ເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາຄຳບັນຊາຂອງເຮົາແລະເຮັດຕາມນັ້ນ, ເຮົາຄືຢາເວຜູ້ໄດ້ແຍກພວກເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ບໍລິສຸດ.

⁹ ທຸກຄົນທີ່ແຂ່ງດ່າພໍຂອງເຂົາຫລືແມ່ຂອງເຂົາຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ, ເຂົາໄດ້ແຂ່ງດ່າພໍຂອງເຂົາຫລືແມ່ຂອງເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາມີຄວາມຜິດແລະສົມຄວນຕາຍ.

¹⁰ ຊາຍຄົນໃດທີ່ລ່ວງປະເວນີກັບເມຍຂອງຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງ, ຄືຄົນໃດທີ່ລ່ວງປະເວນີກັບເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ, ຜູ້ລ່ວງປະເວນີທັງຊາຍ ແລະຍິງຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍທັງຄູ່ຢ່າງແນ່ນອນ.¹¹ ຊາຍຄົນໃດທີ່ນອນຮ່ວມກັບເມຍຂອງພໍ່ຂອງຕົນ ເພື່ອຫລັບນອນກັບນາງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພໍ່ຂອງຕົນຂາຍຫນ້າ, ທັງລູກຊາຍ ແລະເມຍຂອງພໍ່ຂອງເຂົາຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ, ພວກເຂົາມີຄວາມຜິດ ແລະ ສົມຄວນຕາຍ.

¹² ຖ້າຊາຍຄົນຫນຶ່ງຫລັບນອນກັບລູກສະໄໝຂອງເຂົາ, ພວກເຂົາທັງສອງຄົນຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດການປະພຶດຜິດນອກສິນທຳ, ພວກເຂົາມີຄວາມຜິດແລະ ສົມຄວນຕາຍ.

¹³ ຖ້າຊາຍຄົນຫນຶ່ງຫລັບນອນກັບຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງ, ເຫມືອນດັ່ງຫລັບນອນກັບຜູ້ຍິງພວກເຂົາທັງຄູ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າອາຍ, ພວກເຂົາຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຂົາມີຄວາມຜິດແລະສົມຄວນຕາຍ.

¹⁴ ຖ້າຊາຍຄົນຫນຶ່ງແຕ່ງງານກັບຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງແລະກໍແຕ່ງງານກັບແມ່ຂອງນາງດ້ວຍ, ນີ້ເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກເຜົາ, ທັງຊາຍແລະຍິງທັງສອງຄົນ, ເພື່ອຈະບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນຖ່າມກາງພວກເຈົ້າ.

¹⁵ ຖ້າຊາຍຄົນຫນຶ່ງສົມສູ້ກັບສັດ, ເຂົາຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ, ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງຂ້າສັດຕົວນັ້ນ.

¹⁶ ຖ້າຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງເຂົາຫາສັດໃດເພື່ອສົມສູ້ກັບມັນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຂ້າຜູ້ຍິງແລະສັດນັ້ນ, ພວກເຂົາຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຂົາມີຄວາມຜິດແລະສົມຄວນຕາຍ.

¹⁷ ຖ້າຊາຍຄົນຫນຶ່ງຫລັບນອນກັບເອື້ອຍຫລືນ້ອງສາວຂອງເຂົາ ບໍ່ວ່າເປັນລູກສາວຂອງພໍ່ຂອງເຂົາຫລືລູກສາວຂອງແມ່ຂອງເຂົາ, ຖ້າເຂົາຫລັບນອນກັບນາງແລະນາງຫລັບນອນກັບເຂົາ, ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າອາຍ, ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກຖ່າມກາງຊົນຊາດຂອງເຂົາ

ເພາະເຂົາໄດ້ຫລັບນອນກັບເຄືອຍຫລີ້ນ້ອງສາວຂອງຕົນເອງ, ເຂົາຕ້ອງແບກຮັບຄວາມຜິດຂອງເຂົາ.

¹⁸ຖ້າຊາຍຄົນໜຶ່ງຫລັບນອນກັບຜູ້ຍິງໃນຊ່ວງຫົນກາງມີປະຈຳເດືອນແລະໄດ້ຮ່ວມຫລັບນອນກັບນາງດ

ເຂົາໄດ້ເປີດຂອງລັບຂອງນາງເຮັດໃຫ້ເລືອດນາງໄຫລ, ທັງຊາຍແລະຍິງນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກຖ່າມກາງຊົນຊາດຂອງເຂົາ.

¹⁹ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫລັບນອນກັບເຄືອຍຫລີ້ນ້ອງສາວຂອງແມ່ເຈົ້າ, ຫລືເຄືອຍຫລີ້ນ້ອງສາວຂອງພໍ່ເຈົ້າ,

ເພາະວ່າເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດຂອງເຈົ້າຂາຍຫນ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງແບກຮັບຄວາມຜິດຂອງຕົນ. ²⁰ຖ້າຊາຍຄົນໜຶ່ງຫລັບນອນກັບປ່າຂອງເຂົາ, ເຂົາໄດ້ລົບຫລັກຽດລູກຂອງເຂົາ, ເມື່ອພວກເຂົາຕາຍໄປດເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຂົາທັງຄູ່ ແລະເມື່ອພວກເຂົາຕາຍໄປ. ເຮົາຈະເອົາມໍລະດົກໃດໆ, ຫຼືລູກທັງຫລາຍຂອງເຂົາອາດໄດ້ຮັບຈາກພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາໄປ.

²¹ຖ້າຊາຍຄົນໜຶ່ງແຕ່ງງານກັບເມຍຂອງອ້າຍຫລີ້ນ້ອງຊາຍຂອງຕົນໃນຂະນະທີ່ອ້າຍຫລີ້ນ້ອງຊາຍຍັງມີຊີວິດຢູ່, ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຂາຍຫນ້າ, ເຂົາໄດ້ລົບລູກຽດອ້າຍຫລີ້ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາອາດຈະໄດ້ຮັບເປັນມໍລະດົກຈາກພໍ່ຂອງພວກເຂົາ.

²²ເຫດສະໜັບສະໜູນເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາກົດບັນຍັດທັງສິນຂອງເຮົາ ແລະ ກົດຫມາຍທັງສິນຂອງເຮົາ;

ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງເຮັດຕາມນັ້ນເພື່ອແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາຈະພາພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປຢູ່ນັ້ນຈະບໍ່ຄ່າຍພວກເຈົ້າອອກມາ.

²³ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຕາມທຳນຽມປະເພນີຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆ, ຫຼືເຮົາຈະຂັບໄລ່ອອກໄປຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງທັງຫມົດນີ້. ແລະ ເຮົາລັກຽດພວກເຂົາ.

²⁴ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເປັນມໍລະດົກເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າຖືກຳມະສິດເຫນືອແຜ່ນດິນນັ້ນ, ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີນໍ້າມັນແລະນໍ້າເຜິ້ງໄຫລ. ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ຜູ້ໄດ້ແຍກພວກເຈົ້າອອກຈາກຊົນຊາດອື່ນ.

²⁵ເຫດສະໜັບສະໜູນເຈົ້າຕ້ອງແຍກເບິ່ງໃຫ້ອອກລະຫວ່າງບັນດາສັດທີ່ສະອາດແລະສັດທີ່ເປັນມົນທົນ, ລະຫວ່າງບັນດາທີ່ເປັນມົນທົນກັບບັນດາທີ່ສະອາດພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຕົວໃຫ້ເປັນມົນທົນດ້ວຍບັນດາສັດຫລືນົກທີ່ເປັນມົນທົນ, ຫລືດ້ວຍສັດໃດໆ, ຫຼືເລືອຄານໄປເທິງດິນ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ແຍກອອກຈາກພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນ.

²⁶ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ລິສຸດ, ເພາະເຮົາຢາເວບໍ່ລິສຸດ, ແລະ ເຮົາໄດ້ແຍກພວກເຈົ້າອອກຈາກຊົນຊາດອື່ນໆ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຂອງເຮົາ.

²⁷ຊາຍຫລີ້ຍິງໃດທີ່ຕິດຕໍ່ເວົ້າກັບຄົນຕາຍຫລືຄົນທີ່ຕິດຕໍ່ເວົ້າກັບວິນຍານຕ່າງໆຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ.

ປະຊາຊົນຈະຕ້ອງຕຶກພວກເຂົາດ້ວຍກ້ອນຫີນພວກເຂົາມີຄວາມຜິດແລະສົມຄວນຕາຍ."

21 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງກ່າວແກ່ບັນດາປະໂລຫິດລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງອາໂຮນ, ແລະ ບອກແກ່ພວກເຂົາວ່າ,

'ຢ່າເຮັດໂຕເອງໃຫ້ເປັນມົນທົນດ້ວຍເລື່ອງບັນດາຜູ້ເສຍຊີວິດທຳມະຊາດຂອງເຂົາ. ນອກຈາກບັນດາພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດຂອງເຂົາ, ແມ່ຂອງເຂົາ, ພໍ່ຂອງເຂົາ, ລູກຊາຍຂອງເຂົາ, ລູກສາວຂອງເຂົາ. ຫລືອ້າຍນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ, ຜູ້ເປັນພົມມະຈາລີຊຶ່ງຍັງຟັງພາເຂົາ, ເພາະນາງຍັງບໍ່ມີຜົວ, ເຂົາອາດຍອມເປັນມົນທົນເພາະນາງໄດ້.

⁴ແຕ່ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເປັນມົນທົນດ້ວຍເລື່ອງພີ່ນ້ອງຄົນອື່ນໆ ແລະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນມົນທົນ.

⁵ປະໂລຫິດຕ້ອງບໍ່ແຖຫົວຫລືແຖປາຍຫນວດຂອງເຂົາ ແລະ ບໍ່ເຊືອດຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາເອງ.

⁶ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ລິສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແລະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຖືກຢຽດຢາມ.

ເພາະພວກປະໂຫິດຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງອາຫານຂອງພຣະຢາເວ. ເປັນອາຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

ເຫດນັ້ນພວກປະໂຫິດຕ້ອງບໍ່ລິສຸດ.

⁷ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ແຕ່ງງານກັບຜູ້ຍິງໃດທີ່ເປັນໂສເພນີ ແລະ ຄົນທີ່ເປັນມົນທົນ, ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ແຕ່ງງານກັບຜູ້ຍິງຄົນໃດທີ່ຢ່າຮ້າງຈາກຜົວຂອງນາງ.

⁸ເພາະພວກເຂົາຖືກແບກໄວ້ສຳຫລັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າຈະຕ້ອງແຍກເຂົາໄວ້ຕ່າງຫາກເພາະເຂົາເປັນຜູ້ຖວາຍອາຫານແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ເຂົາຕ້ອງບໍ່ລິສຸດສຳລັບເຈົ້າ. ເພາະເຮົາຢາເວຜູ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ລິສຸດ, ເຮົາບໍ່ລິສຸດ.

⁹ລູກຍິງຂອງປະໂຫິດຄົນໃດທີ່ເຮັດຕົວເອງໃຫ້ເປັນມົນທົນໂດຍການເປັນໂສເພນີເຮັດໃຫ້ພໍ່ຂອງນາງຂາຍຫນ້າ. ນາງຕ້ອງຖືກເຜົາ.

¹⁰ຜູ້ທີ່ເປັນມະຫາປະໂຫິດໃນຖ່າມກາງພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ, ຜູ້ທີ່ຖືກເຈີມຫົວດ້ວຍນໍ້າມັນແຫ່ງການຊົງເຈີມ,

ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍ່ລິສຸດເພື່ອສວມເຄື່ອງແຕ່ງກາຍພິເສດຂອງມະຫາປະໂຫິດ, ຕ້ອງບໍ່ປ່ອຍຜົມ ຫລື ຈີກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ.

¹¹ເຂົາຕ້ອງບໍ່ໄປທີ່ໃດກໍ່ຕາມທີ່ມີສີບູຢູ່ ແລະ ເຮັດຕົວເອງໃຫ້ເປັນມົນທົນ, ແມ້ວ່າເພື່ອພໍ່ຫລືແມ່ຂອງເຂົາກໍ່ຕາມ.

¹²ມະຫາປະໂຫິດຕ້ອງບໍ່ອອກຈາກບໍລິເວນສະຖານນະມັດສະການແຫ່ງພິບພາ

ຫລືເຮັດໃຫ້ສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາຖືກຢຽດຢາມເພາະເຂົາໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລິສຸດແລ້ວໃນຖານະມະຫາປະໂຫິດໂດຍນໍ້າມັນແຫ່ງການຊົງເຈີມ ເຮົາຄືຢາເວ.

¹³ມະຫາປະໂຫິດຕ້ອງແຕ່ງງານກັບຍິງພົມມະຈາລີເພື່ອໃຫ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາ. ¹⁴ເຂົາຕ້ອງບໍ່ແຕ່ງງານກັບຍິງຫນ້າຍ, ຍິງທີ່ຢ່າຮ້າງ, ຫລືຍິງທີ່ເປັນໂສເພນີ, ເຂົາຈະບໍ່ແຕ່ງງານກັບຍິງປະເພດນີ້. ເຂົາຈະແຕ່ງງານກັບຍິງພົມມະຈາລີຈາກຊົນຊາດຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.

¹⁵ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາເປັນມົນທົນຖ່າມກາງຊົນຊາດຂອງເຂົາ. ເພາະເຮົາຄືຢາເວຜູ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາບໍ່ລິສຸດ."

¹⁶ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, ¹⁷"ຈົ່ງກ່າວກັບອາໂຮນແລະບອກເຂົາວ່າ, 'ຄົນໃດໃນເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າໃນຕະຫລອດຊີວິດອາຍຸທີ່ມີຮ່າງກາຍພິການ, ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າມາຖວາຍອາຫານແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ.

¹⁸ຊາຍໃດທີ່ມີຮ່າງກາຍພິການຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າໄປໃກ້ພຣະຢາເວເຊັ່ນຄົນຕາຍອາດຫລືຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍ່າງໄດ້, ຄົນທີ່ຮູບຮ່າງບໍ່ສົມປະກອບຫລືບິດບ້ຽວ.

¹⁹ຄົນທີ່ພິການທີ່ມີຫລືຕີນ. ²⁰ຄົນຫລັງຄ່ອມຫລືຄົນຜອມຫລືເຜີຍຜົດປົກກະຕິ, ຫລືຄົນທີ່ຕາຂອງເຂົາພິການ, ຫລືມີໂລກ, ຂີກກາ, ຫິດ, ຫລື ຄົນທີ່ລູກອັນທະຫລືຕອນ.

²¹ທຳມະຄົນໃດໃນຖ່າມກາງເຊື້ອສາຍຂອງອາໂຮນຜູ້ເປັນປະໂຫິດທີ່ມີຮ່າງກາຍພິການເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ.

ເພາະຄົນແບບນັ້ນມີຮ່າງກາຍພິການ, ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອຖວາຍອາຫານແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ.

²²ແຕ່ເຂົາສາມາດກິນອາຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາໄດ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນບາງສ່ວນຈາກຂອງທີ່ບໍ່ລິສຸດທີ່ສຸດຫລືບາງສ່ວນຈາກຂອງທີ່ບໍ່ລິສຸດ. ²³ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າໄປພາຍໃນຜ້າກັງຫລືເຂົ້າມາໃກ້ແຜ່ນບູຊາ, ເພາະເຂົາມີຮ່າງກາຍພິການ, ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ສະຖານບໍ່ລິສຸດຂອງເຮົາເປັນມົນທົນ.

ເພາະເຮົາຄືຢາເວ. ຜູ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ລິສຸດ. ²⁴"ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ອາໂຮນ, ແກ່ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາ, ແລະແກ່ຊົນຊາດອິດສະລາເອນ.

22¹ ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,² “ຈົ່ງກ່າວແກ່ອາໂຣນແລະແກ່ລູກຊາຍທັງຫຼາຍຂອງເຂົາ,

ຈົ່ງບອກພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ຫ່າງຈາກສິ່ງບໍລິສຸດຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ,

ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ແຍກໄວ້ເພື່ອເຮົາພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ນາມຂອງເຮົາຖືກຢຽດຢາມ, ເຮົາຄືຢາເວ.” ຈົ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ,

“ຖ້າເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຮົາຄົນໃດໃນຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຮົາເຂົາໃກ້ສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດທີ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ແຍກໄວ້ແດ່ພຣະຢາເວ, ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເປັນມົນທົນ ຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກກຸ່ມເຮົາ. ເຮົາຄືຢາເວ.

⁴ ຫລືມີສິ່ງທີ່ຕິດເຊື້ອໄຫລອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງເຂົາຮັບປະທານເຄື່ອງບູຊາໃດໆ, ທີ່ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວຈົນກວ່າເຂົາຈະບໍລິສຸດ, ຄົນໃດກໍ່ຕາມທີ່ແຕ່ຕ້ອງສົ່ງທີ່ເປັນມົນທົນໃດໆ, ໂດຍການແຕ່ຕ້ອງສົບ, ຫລືໂດຍແຕ່ຕ້ອງຊາຍໃດທີ່ຫລັງນ້ຳກາມ.

⁵ ຫລືຄົນໃດແຕ່ຕ້ອງສັດເລືອກຄານທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນມົນທົນ, ຫລືແຕ່ຕ້ອງຄົນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນມົນທົນ, ບໍ່ວ່າເປັນມົນທົນແບບໃດກໍ່ຕາມ.

⁶ ແລ້ວປະໂຫຍດຜູ້ທີ່ແຕ່ຕ້ອງມົນທົນໃດໆ, ຈະເປັນມົນທົນໄປຈົນເຖິງເວລາຕອນແລງ. ເຂົາຕ້ອງບໍ່ກິນສິ່ງບໍລິສຸດໃດໆອອກຈາກເຂົາໄດ້ອາບນ້ຳແລ້ວ.

⁷ ເມື່ອດວງຕາເວັນຕົກແລ້ວ, ເຂົາຈຶ່ງຈະສະອາດ, ຫລັງຈາກດວງຕາເວັນຕົກເຂົາຈຶ່ງສາມາດກິນຂອງທີ່ບໍລິສຸດນັ້ນໄດ້ເພາະວ່າເປັນອາຫານຂອງເຂົາ.

⁸ ເຂົາຕ້ອງບໍ່ກິນຫຍັງທີ່ພົບວ່າຕາຍໄປແລ້ວຫລືຖືກສັດປ່າຂ້າ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນມົນທົນ. ເຮົາຄືຢາເວ.

⁹ ປະໂຫຍດທັງຫຼາຍຕ້ອງເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງສອນຂອງເຮົາ, ບໍ່ສະນັ້ນພວກເຂົາຈະມີຄວາມຜິດປາບແລະອາດຕາຍເພາະລົບລຸ່ເຮົາ.

ເຮົາຄືຢາເວຜູ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍລິສຸດ.

¹⁰ ຫ້າມຄົນພາຍນອກຄອບຄົວຂອງປະໂຫຍດ ລວມເຖິງແຂກທັງຫຼາຍຂອງປະໂຫຍດ ຫລືລູກຊາຍຂອງເຂົາກິນສິ່ງໃດທີ່ເປັນຂອງບໍລິສຸດ.

¹¹ ແຕ່ຖ້າປະໂຫຍດໄດ້ຊື້ຫາດຄົນໃດດ້ວຍເງິນຂອງເຂົາເອງ, ຫາດນັ້ນກໍ່ຮັບກິນຂອງທີ່ໄດ້ແຍກໄວ້ແດ່ພຣະຢາເວໄດ້,

ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງປະໂຫຍດແລະທາດທັງຫຼາຍກິນຂອງເຫລົ່ານັ້ນຮ່ວມກັບເຂົາໄດ້.

¹² ຖ້າລູກຍິງຂອງປະໂຫຍດໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄົນທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ, ນາງບໍ່ສາມາດກິນຂອງຖວາຍໃດໆທີ່ບໍລິສຸດໄດ້.

¹³ ແຕ່ຖ້າລູກຍິງຂອງປະໂຫຍດເປັນຍິງຫມ້າຍ, ຫລືຢາຮ້າງ, ແລະຖ້ານາງບໍ່ມີລູກແລະຖ້ານາງໄດ້ກັບມາອາໄສຢູ່ບ້ານພໍ່ຂອງນາງເຫມືອນເມື່ອຕອນເປັນສາວ,

ນາງສາມາດກິນອາຫານຂອງບໍດາຂອງນາງໄດ້. ແຕ່ຫ້າມຄົນທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງປະໂຫຍດກິນອາຫານປະໂຫຍດ.

¹⁴ ເຂົາຕ້ອງຊິດໃຊ້ຄືນໃຫ້ແກ່ປະໂຫຍດ, ເຂົາຕ້ອງເພີ່ມໃຫ້ອີກຫນຶ່ງໃນຫ້າແລະມອບຄືນແກ່ປະໂຫຍດ.

¹⁵ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຕ້ອງບໍລິບູລູກຽດສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນແລະຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.

¹⁶ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງແບກຮັບຄວາມປາບທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມຜິດແຫ່ງການກິນອາຫານທີ່ບໍລິສຸດ.

ເພາະເຮົາຄືຢາເວຜູ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍລິສຸດ.”

¹⁷ ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,¹⁸ “ຈົ່ງກ່າວແກ່ອາໂຣນແລະລູກຊາຍທັງຫຼາຍຂອງເຂົາ, ແລະແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງປວງຈົ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ,

“ຄົນອິດສະຣາເອນຫລືຄົນຕ່າງຊາດຄົນໃດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນ,

ເມື່ອພວກເຂົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາບໍ່ວ່າເປັນເຄື່ອງບູຊາເພື່ອປະຕິຢາຍຫລືບໍ່ວ່າເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໃຈສະຫມັກ, ຫລືບໍ່ວ່າເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ.

¹⁹ ຖ້າຈະໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ພໍໃຈ, ພວກເຂົາຕ້ອງຖວາຍສັດຕົວຜູ້ທີ່ປາສະຈາກຕໍານິ, ທີ່ເອົາມາຈາກຝູງຽວຝູງແກະຫລືຝູງແບ້.

²⁰ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ຖວາຍສິ່ງໃດໆ, ທີ່ມີຕໍານິ. ເຮົາຈະບໍ່ໃຈສົ່ງພວກເຮົາຖວາຍ.

²¹ ຄົນໃດຖວາຍເຄື່ອງສັນຕິບູຊາທີ່ເອົາມາຈາກຝູງໂຄຫລືຝູງແບ້ແກະແດ່ພຣະຢາເວເພື່ອແກ້ຄໍາປະຕິຢາຍຫລືເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໃຈສະຫມັກເຄື່ອງບູຊານັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ມີຕໍານິສັດນັ້ນຕ້ອງບໍ່ພິການ.

²² ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ຖວາຍສັດໃດໆ, ທີ່ຕາບອດ, ພິການຫລືເປັນແຜ່ນທີ່ມີສິ່ງທີ່ໄຫລອອກ, ເປັນຂີກາກ, ຫລືເປັນຫົດ

ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ຖວາຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແດ່ພຣະຢາເວໃຫ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາດ້ວຍໄຟເທິງແທ້ນບູຊາ.

²³ ເຮົາສາມາດຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍສະຫມັກໃຈດ້ວຍງົວຫລືລູກແກະທີ່ພິການຫລືໂຕນ້ອຍໄດ້.

ແຕ່ເຄື່ອງບູຊາແບບນັ້ນຈະບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຖ້າຖວາຍເພື່ອແກ້ຄໍາປະຕິຢາຍ.

²⁴ ຢ່າຖວາຍສັດໃດໆ ແດ່ພຣະຢາເວທີ່ມີລູກອັນຫະຊັກ, ຖືກທູບ ຈິກຂາດ, ຫລືມີຮອຍຕັດ, ຢ່າເຮັດແບບນີ້ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ.

²⁵ ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ຖວາຍອາຫານຂອງພຣະເຮົາຂອງເຮົາຈາກມືຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ສັດຕ່າງໆ, ເຫລົ່ານັ້ນມີຕໍານິແລະພິການ,

ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈ.

²⁶ ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,²⁷ “ເມື່ອງົວຫລືແກະຫລືແບ້ອອກລູກມາ, ມັນຕ້ອງຢູ່ກັບແມ່ຂອງມັນເຈັດວັນ ແລ້ວຕ້ອງແຕ່ວັນທີ່ແປດເປັນຕົ້ນໄປ,

ມັນສາມາດເປັນເຄື່ອງບູຊາສໍາຫລັບຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍໄຟຊຶ່ງເປັນທີ່ພໍໃຈໄດ້.

²⁸ ຢ່າຂ້າແມ່ງົວຫລືແມ່ແກະພ້ອມກັບລູກຂອງມັນໃນມືດຽວກັນ.²⁹ ເມື່ອພວກເຮົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະຢາເວ.

ພວກເຮົາຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈ.³⁰ ເຄື່ອງບູຊານັ້ນຕ້ອງຖືກກິນໃນມືດຽວກັນທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ,

ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ເຫລືອອາຫານໄວ້ຈົນເຖິງເຊົ້າ. ເຮົາຄືຢາເວ.

³¹ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງຮັກສາກົດບັນຍັດຂອງເຮົາ ແລະເຮັດຕາມນັ້ນ. ເຮົາຄືຢາເວ.³² ພວກເຮົາຕ້ອງບໍລິບູລູກຽດພຣະນາມອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາ.

ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຕ້ອງຍອມຮັບວ່າເຮົາບໍລິສຸດ. ເຮົາຄືຢາເວຜູ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍລິສຸດ,

³³ ຜູ້ທີ່ໄດ້ນໍາພວກເຮົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບເພື່ອເປັນພຣະເຮົາຂອງພວກເຮົາ. ເຮົາຄືຢາເວ.”

23¹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,² “ຈົ່ງກ່າວແກ່ອິດສະຣາເອນ, ແລະ ບອກເຂົາວ່າ,

“ຕໍ່ໄປນີ້ຄືເຫດສະການລ້ຽງຕ່າງໆທີ່ຖືກກໍານົດໄວ້ແດ່ພຣະຢາເວທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດໃຫ້ເປັນການປະຊຸມບໍລິສຸດ;

ເປັນເຫດສະການລ້ຽງປະຈຳຂອງເຮົາ.

³ ພວກເຮົາເຮັດວຽກໃນທຸກມື້, ແຕ່ວັນທີ່ເຈັດເປັນວັນສະບາໂຕແຫ່ງການຫຍຸດພັກຢ່າງສົມບູນເປັນການປະຊຸມບໍລິສຸດ,

ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງເຮັດວຽກເພາະເປັນວັນສະບາໂຕແດ່ພຣະຢາເວໃນທຸກແຫ່ງທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່.

⁴ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນເຫດສະການລ້ຽງທີ່ກໍານົດໄວ້ຂອງພຣະຢາເວ. ເປັນການປະຊຸມພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດໃຫ້ຮູ້ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ກໍານົດໄວ້.

⁵ ໃນຕອນແລງຂອງວັນທີ່ສິບສີ່, ເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ເປັນປັດສະກາຂອງພຣະຢາເວ.

⁶ ໃນວັນທີ່ສິບຫ້າຂອງເດືອນດຽວກັນເປັນເຫດສະການກິນຂະຫນົມປັ້ງບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງເປັນເວລາເຈັດວັນ.

⁷ ໃນມື້ທຳອິດພວກເຮົາຕ້ອງຈັດໃຫ້ມີການຊຸມນຸມພ້ອມກັນພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດວຽກປະຈຳຂອງພວກເຮົາ.

⁸ ພວກເຮົາຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາອາຫານແດ່ພຣະຢາເວເປັນເວລາເຈັດວັນ, ໃນວັນທີ່ເຈັດເປັນການປະຊຸມທີ່ຈັດໄວ້ແດ່ພຣະຢາເວ.

ແລະໃນວັນນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດວຽກປະຈຳ.

⁹ພຣະຢາເວໄດ້ຕັດກັບໂມເຊວ່າ,¹⁰“ຈົ່ງກ່າວກັບຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະ ບອກພວກເຂົາວ່າ, 'ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແລະເມື່ອພວກເຈົ້າເກັບກ່ຽວຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງເອົາຜົນທຳອິດຫນຶ່ງມັດໄປໃຫ້ປະໂຫຍດ.¹¹ ແລະປະໂຫຍດດັ່ງນີ້ຈະເປັນຂໍ້ພະພຸດທະຢາເວເມື່ອພວກເຈົ້າຈະເປັນພົນລະເມືອງໃນມື້ທີ່ໄປຈາກວັນສະບາໂຕເປັນວັນທີ່ປະໂຫຍດຈະຍົກເຄື່ອງບູຊາຂຶ້ນແລະຖວາຍໃຫ້ແກ່ເຮົາ.

¹²ໃນມື້ທີ່ພວກເຈົ້າມັດເຂົ້າຊຸມຮ່ວມເຂົ້ານັ້ນຂຶ້ນ, ແລະຖວາຍແກ່ເຮົາ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍລູກແກະໂຕຫນຶ່ງອາຍຸຫນຶ່ງປີທີ່ປາສະຈາກການຕຳຫນິດໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ.

¹³ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາຕ້ອງເປັນແບ່ງຢ່າງດີນັ້ນຫມາກກອກເທດສອງກິໂລກຣາມ ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ. ເພື່ອໃຫ້ເກີດກິນຫອມຜ່ອມກັບເຫລົ່າອຸ່ນຫນຶ່ງລົດເຊັ່ນດຽວກັນເປັນເຄື່ອງບູຊາດື່ມຖວາຍ.¹⁴ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນຂະຫນົມປັ່ງ, ເຂົ້າຂົວຫລືເຂົ້າດິບຈົນກວ່າຈະເຖິງວັນດຽວກັນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊານີ້ແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ນີ້ເປັນກິດເກນຖາວອນຂອງເຈົ້າໃນທຸກແຫ່ງທີ່ເຈົ້າອາໄສຢູ່.

¹⁵ເລີ່ມຕົ້ນຈາກວັນຖັດຈາກວັນສະບາໂຕຊຶ່ງເປັນວັນທີ່ພວກເຈົ້ານຳຟອນເຂົ້າແຫ່ງເຄື່ອງບູຊາມາໂບກຖວາຍ, ຈົ່ງນັບໃຫ້ຄົບເຈັດອາທິດ.

¹⁶ພວກເຈົ້າຕ້ອງນັບໄປເຖິງຫ້າສິບວັນ, ຊຶ່ງຈະເປັນວັນຖັດຈາກສະບາໂຕທີ່ເຈັດ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເມັດໃຫມ່ແດ່ພຣະຢາເວເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ.

¹⁷ພວກເຈົ້າຕ້ອງນຳຂະຫນົມປັ່ງສອງກ້ອນເຮັດຈາກແບ່ງສອງກິໂລກຣາມຈາກທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງພວກເຈົ້າຂະຫນົມປັ່ງຕ້ອງເຮັດຈາກແບ່ງຢ່າງດີທີ່ໃສ່ເຊືອແປ້ງແລະອົບ, ນັ້ນຈະເປັນເຄື່ອງບູຊາຢູ່ຖວາຍແຫ່ງຜົນທຳອິດແດ່ພຣະຢາເວ.¹⁸ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍຜ່ອມກັບຂະຫນົມປັ່ງນັ້ນຄື ລູກແກະເຈັດໂຕທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງປີ ແລະປາສະຈາກຕຳຫນິດ, ງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງໂຕ, ແກະຜູ້ສອງໂຕມາເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວຜ່ອມກັບເຄື່ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ແລະເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຂົາ, ເປັນເຄື່ອງຖວາຍດ້ວຍໄຟແລະເກີດເປັນກິນຫອມແດ່ພຣະຢາເວ.

¹⁹ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍແບ່ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະລູກແກະໂຕຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີສອງໂຕເພື່ອຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ.

²⁰ປະໂຫຍດທີ່ຕ້ອງຍົກເຄື່ອງບູຊາຖວາຍຜ່ອມກັບຂະຫນົມປັ່ງຊຶ່ງເປັນຜົນທຳອິດຕໍ່ພະພຸດທະຢາເວ.

ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນຜ່ອມກັບລູກແກະສອງໂຕແດ່ພຣະເຈົ້າເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນຂອງຖວາຍບໍລິສຸດແດ່ພຣະຢາເວສຳຫລັບປະໂຫຍດ.

²¹ໃນວັນດຽວກັນພວກເຈົ້າຕ້ອງປະກາດໃຫ້ມີປະຊຸມບໍລິສຸດ, ແລະພວກເຈົ້າບໍ່ເຮັດງານປະຈຳ,

ນີ້ເປັນກິດເກນຖາວອນຕະຫລອດໄປຂອງເຈົ້າໃນທຸກແຫ່ງທີ່ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່.

²²ເມື່ອພວກເຈົ້າເກັບກ່ຽວພືດຜົນຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເກັບກ່ຽວຕາມມຸມຂອງທຶງນາຈົນຫມົດ, ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເກັບເມັດທີ່ຕິກ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖິ້ມໄວ້ສຳຫລັບຄົນຍາກຈົນ ແລະ ສຳລັບຄົນຕ່າງດ້າວ, ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.”

²³ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,²⁴“ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ, 'ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງຂອງເດືອນທີ່ເຈັດຈະເປັນມື້ພັກຢ່າງຈິງຈັງສຳຫລັບພວກເຈົ້າ, ເປັນສັນຍານດ້ວຍການເປົ່າແກ ແລະເປັນການປະຊຸມບໍລິສຸດ.’” ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດວຽກປະຈຳຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ.”

²⁶ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,²⁷“ໃນວັນທີ່ສິບຂອງເດືອນທີ່ເຈັດນີ້ເປັນວັນລົບລ້າງມົນທົນ, ເປັນການປະຊຸມບໍລິສຸດ, ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖອມໂຕລົງ, ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ.

²⁸ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດວຽກໃນວັນນັ້ນເພາະເປັນວັນລົບລ້າງມົນທົນທີ່ຈະລົບລ້າງມົນທົນຂອງໂຕພວກເຈົ້າເອງ, ສະເພາະພຣະພັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁹ໃນວັນນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຖອມໂຕເອງລົງຈະຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກຊົນຊາດຂອງເຂົາ.

³⁰ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດວຽກງານໃດ ໃນວັນນັ້ນ, ເຮົາພຣະຢາເວຈະທຳລາຍຜູ້ນັ້ນໄປເສຍຈາກທຳມະກາງປະຊາຊົນຂອງເຂົາ.³¹ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດວຽກງານໃດໆ ໃນວັນນັ້ນ, ມີຈະເປັນກິດເກນຖາວອນຕະຫລອດຊົ່ວເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າໃນທຸກແຫ່ງທີ່ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່.

³²ວັນນີ້ຕ້ອງເປັນວັນສະບາໂຕແຫ່ງການຫຍຸດພັກຢ່າງຈິງຈັງສຳລັບພວກເຈົ້າ, ແລະ

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖອມໂຕລົງເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ເວລາຕອນແລງທີ່ເກົ້າຂອງເດືອນນັ້ນ,

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືຮັກສາວັນສະບາໂຕຂອງພວກເຈົ້າຈາກເວລາຕອນແລງເຖິງຕອນຄ່ຳມືດ.

³³ພຣະຢາເວໄດ້ຕັດແກ່ໂມເຊວ່າ,³⁴“ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ,

'ໃນວັນທີ່ສິບຫ້າຂອງເດືອນທີ່ເຈັດຈະເປັນວັນເທດສະການຖ້າຢູ່ໄຟຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວຈະຖືຢູ່ເຈັດວັນ.

³⁵ໃນມື້ທຳອິດມີການປະຊຸມບໍລິສຸດພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດວຽກປະຈຳ.³⁶ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວເປັນເວລາເຈັດວັນ, ໃນວັນທີ່ເປດຈະຕ້ອງມີການປະຊຸມບໍລິສຸດ ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ. ນີ້ເປັນການປະຊຸມຕາມພິທີ, ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດວຽກງານໃດໆ.

³⁷ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນເທດສະການລ້ຽງຕາມກຳນົດແດ່ພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງພວກເຈົ້າຕ້ອງປະກາດເປັນປະຊຸມບໍລິສຸດເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ, ຄືເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງຖວາຍບູຊາເຄື່ອງສັດບູຊາ. ໃຫ້ຖວາຍແຕ່ລະຢ່າງຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນແຕ່ລະວັນ.

³⁸ເທດສະການລ້ຽງເຫລົ່ານີ້ຈະເພີ່ມເຕີມເຂົ້າໄປນອກເຫນືອຈາກວັນສະບາໂຕຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຖວາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ການປະຕິຍານຕົນທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໃຈສະຫມັກຂອງພວກເຂົາທີ່ພວກເຈົ້າຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.

³⁹ໃນເລື່ອງກ່ຽວກັບເທດສະການຖ້າຢູ່ໄຟ, ໃນວັນທີ່ສິບຫ້າຂອງເດືອນທີ່ເຈັດ,

ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຮວບຮວມພືດທີ່ໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນແລ້ວພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາເທດສະການລ້ຽງນີ້ແດ່ພຣະຢາເວ, ສຳລັບເຈັດວັນ.

ໃນມື້ທຳອິດຈະເປັນມື້ພັກ, ແລະ ໃນວັນທີ່ເປດກໍຈະເປັນມື້ພັກດ້ວຍ.

⁴⁰ໃນມື້ທຳອິດພວກເຈົ້າຕ້ອງເອົາຜົນທີ່ດີທີ່ສຸດຈາກຕົ້ນມາ, ໃບຕານກ້ານຜ້າວກັບຫງ່າໄມ້ທີ່ມີໃບດີກ,

ແລະພວກເຈົ້າຈະຊີ້ນຊົມຢືນດີຕໍ່ພະພັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າເປັນເວລາເຈັດວັນ.

⁴¹ພວກເຈົ້າຕ້ອງສະຫລອງເທດສະການລ້ຽງນີ້ເປັນເວລາເຈັດວັນໃນແຕ່ລະປີ, ມີຈະເປັນກິດເກນຖາວອນຕະຫລອດຊົ່ວຊົນຊາດແລະຍິງພັນຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງສະຫລອງເທດສະການລ້ຽງນີ້ໃນເດືອນທີ່ເຈັດ.

⁴²ພວກເຈົ້າຕ້ອງອາໄສຢູ່ກອງໄຟນ້ອຍໆເປັນເວລາເຈັດວັນ, ຊາວອິດສະຣາເອນໂດຍກຳນົດທຸກຄົນຕ້ອງຢູ່ໃນໄຟນ້ອຍໆ, ເປັນເວລາເຈັດວັນ.

⁴³ເພື່ອເຊື່ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າຊັ້ນຕໍ່ຊັ້ນຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ,

ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນອາໄສຢູ່ໃນໄຟພັກແບບນັ້ນຢ່າງໃດເມື່ອເຮົາໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ,

ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.”⁴⁴ ດັ່ງນັ້ນແລະໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ປະກາດໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນຮູ້ເຖິງເທດສະການລ້ຽງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ເພື່ອພຣະຢາເວ.

¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ,

²"ຈົງສັ່ງໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນນຳນ້ຳມັນບໍລິສຸດທີ່ໄດ້ຄັນຈາກຜົນຂອງຫມາກກອກເຫດມາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເພື່ອໃຊ້ຕື່ມຕະກຽງ, ເພື່ອໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງລູກຢູ່ສະເຫມີ.

³ພາຍນອກຫນ້າຕີບແຕ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ຢູ່ໃນເຕັ້ນນັດພົບ, ອາໂຣນຕ້ອງຄອຍດູແລໃຫ້ຕະກຽງນີ້ມີໄຟລູກຢູ່ສະເຫມີຕໍ່ພະພັກພຣະຢາເວ, ຕັ້ງແຕ່ຕອນແລງຈົນຮອດເຊົ້າ, ນີ້ເປັນກົດເກນຖາວອນຕະຫລອດຊີວິດຂຶ້ນຊາດພົງພັນຂອງເຈົ້າ.⁴ມະຫາປະໂຫຍດຕິດຕ້ອງຄອຍຮັກສາຕະກຽງ, ທີ່ຢູ່ເທິງຄັນຕະກຽງທອງຄຳບໍລິສຸດທີ່ມີໄຟລູກຢູ່ສະເຫມີຕໍ່ພະພັກພຣະຢາເວ.

⁵ເຈົ້າຕ້ອງເອົາແບ່ງຢາງດີທີ່ອົບແລ້ວມາສົບສອງກ້ອນ, ແຕ່ລະກ້ອນຕ້ອງເຮັດຈາກແບ່ງ.⁶ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງວາງລຽງເປັນສອງແຖວ, ແຖວລະຫົກກ້ອນເທິງໂຕະທອງຄຳບໍລິສຸດທີ່ຕໍ່ພະພັກພຣະຢາເວ.

⁷ເຈົ້າຕ້ອງໂຮຍເຄື່ອງຫອມບໍລິສຸດລະຫວ່າງແຕ່ລະແຖວຂອງຂະຫນົມປັງເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ເປັນສ່ວນທີ່ແທ້, ເຄື່ອງຫອມນີ້ຈະຖືກເຜົາແດ່ພຣະຢາເວ.⁸ທຸກມື້ສະບາໂຕ

ມະຫາປະໂຫຍດຕິດຕ້ອງວາງຂະຫນົມປັງຫນ້າພະພັກພຣະຢາເວສະເຫມີໃນນາມຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ, ເປັນເຄື່ອງຫມາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍານີ້.

⁹ເຄື່ອງຖວາຍນີ້ຈະຕິດເປັນຂອງອາໂຣນ, ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຈະກິນເຄື່ອງບູຊານັ້ນໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ, ເພາະມີເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຈາກການຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວທີ່ຖວາຍດ້ວຍໄຟ.

¹⁰ບັດນີ້ ເກີດມີເລື່ອງວ່າລູກຊາຍຂອງຜູ້ຍິງອິດສະຣາເອນຄົນຫນຶ່ງ, ຊຶ່ງບິດາຂອງເຂົາເປັນຄົນເອຢິບ, ໄດ້ໄປໃນຖ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ, ລູກຊາຍຄົນນີ້ເປັນລູກຂອງຜູ້ຍິງອິດສະຣາເອນໄດ້ຜິດກັບຊາຍອິດສະຣາເອນຄົນຫນຶ່ງໃນຄ້າຍ.

¹¹ລູກຊາຍຂອງຍິງຄົນອິດສະຣາເອນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຫມິນປະຫມາດພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ. ແລະໄດ້ແຂ່ງດ່າພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງໄດ້ພາເຂົາມາຫາໂມເຊ ແມ່ຂອງເຂົາຊື່ ເຊໂລມິດ, ລູກຜູ້ຍິງຂອງຕີບອີທິມາຈາກເຜົາດານ.

¹²ພວກເຂົາໄດ້ຝັງຄົນນັ້ນໄວ້ຈົນກວ່າພຣະຢາເວຈະຊົງເຈັ້ງປະສົງຂອງພຣະອົງເອງຕໍ່ພວກເຂົາ.

¹³ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຕັດສິນແກ່ໂມເຊວ່າ,¹⁴"ຈົງເອົາຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ແຂ່ງດ່າພຣະເຈົ້າອອກໄປພາຍນອກຄ້າຍ, ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຄຳດ່າຂອງເຂົາຕ້ອງວາງມືເທິງຫົວຜູ້ນັ້ນ, ຫລັງຈາກນັ້ນທີ່ຊຸມນຸມທັງຫມົດຈະຕ້ອງເອົາຫີນດີກໃສ່ເຂົາໃຫ້ຕາຍ.

¹⁵ເຈົ້າຕ້ອງອະທິບາຍໃຫ້ແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ, "ຜູ້ໃດແຂ່ງດ່າພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາຕ້ອງແບກຮັບຄວາມຜິດຂອງຕົນ.

¹⁶ໃຜທີ່ຫມິນປະຫມາດພຣະຢາເວຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ທີ່ຊຸມນຸມທັງຫມົດຕ້ອງເອົາຫີນດີກໃສ່ເຂົາໃຫ້ຕາຍ, ບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນເປັນຄົນຕ່າງຊາດຫລືເປັນຄົນອິດສະຣາເອນໂດຍກຳເນີດ, ຖ້າຜູ້ໃດຫມິນປະຫມາດພຣະນາມພຣະຢາເວ, ເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດເຖິງຕາຍ.

¹⁷ຖ້າໃຜຕີອີກຄົນຈົນຕາຍ, ເຂົາຕ້ອງຮັບໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ.¹⁸ຖ້າໃຜຕີສັດຂອງຄົນອື່ນຈົນຕາຍ, ເຂົາຕ້ອງຈ່າຍຊົດເຊີຍ ຊີວິດຕໍ່ຊີວິດ.

¹⁹ຖ້າຜູ້ໃດຕີເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ ເຂົາຕ້ອງຖືກເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ.²⁰ກະດູກຫັກຕ່າງກະດູກຫັກຕ່າງ, ແຂ້ວຕ່ແຂ້ວ, ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນອີກຜູ້ຫນຶ່ງເຈັບຢ່າງໃດ, ເຂົາຕ້ອງຖືກເຮັດແບບດຽວກັນ.²¹ຜູ້ໃດຂ້າສັດອີກໂຕຫນຶ່ງຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຊົດໃຊ້, ຜູ້ໃດຂ້າຄົນຕ້ອງຮັບໂທດເຖິງຕາຍ.

²²ເຈົ້າຕ້ອງມີກົດຫມາຍຢ່າງດຽວກັນທັງກັບຄົນຕ່າງຊາດ ແລະຄົນອິດສະຣາເອນໂດຍກຳນົດດ້ວຍ,

ເພາະເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ."²³ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ບອກແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນ

ແລະປະຊາຊົນໄດ້ພາຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ແຂ່ງດ່າພຣະຢາເວອອກໄປພາຍນອກຄ້າຍ. ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ເອົາກ້ອນຫີນດີກໃສ່ເຂົາໃຫ້ຕາຍ.

ຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວທີ່ມີມາຍັງໂມເຊ.

25 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊເທິງພູເຂົາຊິນາຍວ່າ,²"ຈົງກ່າວແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນແລະບອກພວກເຂົາວ່າ, 'ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ ເຮົາປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແຜ່ນດິນນັ້ນຕ້ອງຮັກສາວັນສະບາໂຕແດ່ພຣະຢາເວ.

³ພວກເຈົ້າຕ້ອງຫວ່ານໃນທຶງນາຂອງພວກເຈົ້າໃນຫົກປີ, ແລະໃນຫົກປີນັ້ນພວກເຈົ້າຕ້ອງຕັດແຕ່ງສວນອຸ່ນຂອງພວກເຈົ້າແລະຮວບຮວມຜົນຜະລິດ.

⁴ແຕ່ໃນປີທີ່ເຈັດ ຕ້ອງຖືເປັນປີສະບາໂຕແຫ່ງການຢຸດພັກຂອງແຜ່ນດິນຢ່າງຈິງຈັງ ເປັນສະບາໂຕແດ່ພຣະຢາເວ

ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫວ່ານໃນທຶງນາຂອງພວກເຈົ້າຫລືຕັດແຕ່ງສວນອຸ່ນຂອງພວກເຈົ້າ.

⁵ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດການເກັບກ່ຽວສິ່ງໃດທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນເອງ ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດການເກັບກ່ຽວອະຫຼ່າງໃດໆ, ທີ່ເຕີບໃຫຍ່ ນີ້ຈະເປັນປີແຫ່ງການຫຍຸດພັກຂອງແຜ່ນດິນຢ່າງຈິງຈັງ.⁶ສິ່ງໃດທີ່ເຕີບໂຕເທິງແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ໄດ້ເພາະປູກໃນຊ່ວງປີສະບາໂຕຈະເປັນອາຫານແກ່ພວກເຈົ້າ ທັງພວກເຈົ້າ ແລະທາດຊາຍຍິງຂອງພວກເຈົ້າ ລູກຈ້າງຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສຢູ່ຖ່າມກາງພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເກັບອາຫານ.

⁷ທັງຝູງສັດຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະສັດປ່າຈະໄດ້ກິນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເອງເທິງແຜ່ນດິນ.

⁸ພວກເຈົ້າຕ້ອງນັບປີສະບາໂຕເຈັດປີເຈັດຄັ້ງ, ນັ້ນຄືນັບເຈັດຄູນເຈັດປີ, ນັ້ນຈະເປັນເຈັດປີສະບາໂຕ, ລວມທັງຫມົດສິ່ງເກົ່າປີ.

⁹ແລ້ວພວກເຈົ້າຕ້ອງເປົ່າເຂົ້າສັດໃຫ້ດັ່ງຫົວທຸກຫົນແຫ່ງໃນວັນທີ່ສົບສອງເດືອນທີ່ເຈັດ, ໃນວັນແຫ່ງການລົບລ້າງມືນທຶນນັ້ນພວກເຈົ້າຕ້ອງເປົ່າເຂົ້າສັດໃຫ້ດັ່ງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁰ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງປີທີ່ຫ້າສິບໄວ້ແດ່ພຣະຢາເວ, ແລະປະກາດອິດສະລະພາບຫົວທັງແຜ່ນດິນແກ່ທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ.

ນັ້ນຈະເປັນການສະເຫລີມສະຫລອງສຳຫລັບພວກເຈົ້າທີ່ດິນ, ແລະບັນດາທາດຕ້ອງກັບຄືນສູ່ຄອບຄອງພວກເຂົາ.

¹¹ປີທີ່ຫ້າສິບເປັນປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງສຳຫລັບພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫວ່ານຫລືເຮັດການເກັບກ່ຽວ, ຈົງກິນທຸກສິ່ງທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນເອງ, ແລະເກັບຜົນອະຫຼ່າງນັ້ນ.¹²ເພາະວ່ານີ້ເປັນປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງທີ່ບໍລິສຸດສຳຫລັບພວກເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າຕ້ອງກິນພືດທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນເອງຕາມທຶງນາ.

¹³ພວກເຈົ້າຕ້ອງສົ່ງທຸກຄົນໃຫ້ກັບຄືນໄປຍັງທີ່ດິນຂອງພວກເຂົາເອງໃນປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງນີ້.

¹⁴ຖ້າພວກເຈົ້າຂາຍທີ່ດິນໃຫ້ແກ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ໂກງຫລືເຮັດຜິດຕໍ່ກັນ.

¹⁵ຖ້າພວກເຈົ້າຊື້ທີ່ດິນຈາກເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ, ໃຫ້ພິຈາລະນາຈຳນວນປີ. ແລະພິດຜົນທີ່ສາມາດເກັບກ່ຽວໄດ້

ໄປຈົນເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງໃນຄັ້ງຕໍ່ໄປ, ເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຂາຍທີ່ດິນກໍ່ຕ້ອງພິຈາລະນາເຖິງເລື່ອງນັ້ນດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.

¹⁶ຖ້າຈຳນວນປີທີ່ເຫລືອກ່ອນຈະເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງຄົບຮອບໃນຄັ້ງຕໍ່ໄປເຫລືອນ້ອຍ, ລາຄາທີ່ດິນກໍ່ນ້ອຍລົງ

ເພາະຈຳນວນຄັ້ງທີ່ເຈົ້າຂອງໃຫມ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜົນເກັບກຳລັງຈາກຜົນຜະລິດຈາກແຜ່ນດິນຈະຂຶ້ນຢູ່ກັບຈຳນວນປີທີ່ເຫລືອກ່ອນທີ່ຈະເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງຄັ້ງຕໍ່ໄປ.

¹⁷ ພວກເຈົ້າຕ້ອງປ່ຽນກັນຫລືເຮັດຜິດກັນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ເພາະເຮົາຄືພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁸ ເພາະສະນັ້ນພວກເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງ, ເຮັດຕາມກົດເກນຂອງເຮົາ, ຈົ່ງຮັກສາກົດຫມາຍຂອບເຮົາ, ແລະເຮັດຕາມແລ້ວພວກເຈົ້າຈະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຢ່າງປອດໄພ.¹⁹ ແຜ່ນດິນຈະເກີດຜົນແລະພວກເຈົ້າຈະກິນອາຫານຈົນອີ່ມ, ແລະອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພ.

²⁰ ພວກເຈົ້າອາດເວົ້າວ່າ, "ແລ້ວພວກເຮົາຈະກິນອາຫານຫຍັງໃນປີທີ່ເຈັດລະ? ເບິ່ງແມ່, ເຮົາບໍ່ສາມາດຫວ່ານຫລືລວມຜົນຂອງເຮົາໄດ້."²¹ ເຮົາຈະບັນຊາພອນຂອງເຮົາມາເຫນືອພວກເຈົ້າໃນປີທີ່ຫົກແລະນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເກັບກຳລັງໄດ້ສຳລັບສາມປີ.²² ພວກເຈົ້າຈະຫວ່ານໃນປີທີ່ແປດ, ແລະຍັງຈະໄດ້ກິນຜົນຜະລິດຫລາຍປີກ່ອນຫນ້ານັ້ນຈາກສາງຈົນກວ່າຈະເຖິງການເກັບກຳລັງໃນປີທີ່ເກົ່າ, ພວກເຈົ້າຍັງຈະສາມາດກິນອາຫານຈາກທີ່ເກັບສະສົມໄວ້ໃນຫລາຍປີກ່ອນຫນ້ານັ້ນ.

²³ ທີ່ດິນຕ້ອງປ່ຽນຖືກຂາຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງໃຫມ່ຢ່າງຖາວອນ, ເພາະແຜ່ນດິນເປັນຂອງເຮົາ ພວກເຈົ້າທັງປວງຕ່າງເປັນຄົນຕ່າງດ້າວແລະອາໄສຢູ່ຊົ່ວຄາວໃນແຜ່ນດິນຂອງເຮົາ.²⁴ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ມີສິດແຫ່ງການໄຖ່ຖອນສຳລັບທີ່ດິນທັງຫມົດທີ່ພວກເຈົ້າຖືຄອງຢູ່, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຍອມໃຫ້ຄອບຄົວຈາກເຂົາໄດ້ຊື້ທີ່ດິນຄືນ.²⁵ ຖ້າພີ່ນ້ອງຄົນອິດສະຣາເອນຂອງເຈົ້າທຸກຍາກລົງ, ເພາະເຫດນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຂາຍທີ່ດິນບາງສ່ວນໃຫ້ເຂົາ, ຫລັງຈາກນັ້ນພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດຂອງເຂົາສາມາດຊື້ທີ່ດິນທີ່ເຂົາໄດ້ຂາຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຄືນກັບໄປໄດ້.

²⁶ ຖ້າຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ມີຍາດມາໄຖ່ຖອນທີ່ດິນຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຂົາລຳລວຍຂຶ້ນ ແລະມີຄວາມສາມາດໄຖ່ຖອນຄືນໄດ້.

²⁷ ກໍ່ໃຫ້ເຂົາຄຳນວນຢ້ອນໄປເຖິງປີທີ່ພວກເຂົາຖືກຂາຍໄປ, ແລະຈ່າຍຄືນໃຫ້ຄືນທີ່ຊື້ໄປນັ້ນ ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງສາມາດກັບໄປທີ່ດິນຂອງເຂົາໄດ້.

²⁸ ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ສາມາດໄຖ່ຖອນທີ່ດິນກັບມາໄດ້, ທີ່ດິນຂອງເຂົາທີ່ຂາຍໄປນັ້ນກໍ່ຍັງເປັນຂອງຄົນທີ່ຊື້ໄປຈົນກວ່າຈະເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ເມື່ອເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ທີ່ດິນທີ່ຈະຖືກຄືນໄປໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຂາຍໄປ, ແລະເຈົ້າຂອງເດີມກໍ່ຈະກັບໄປຢູ່ທີ່ດິນຂອງຕົນເອງໄດ້.

²⁹ ຖ້າຊາຍຄົນໃດຂາຍເຮືອນທີ່ມີກຳແພງ, ເຂົາກໍ່ສາມາດຊື້ຄືນໄດ້ພາຍໃນຫນຶ່ງປີຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຂາຍເຮືອນໄປແລ້ວເຂົາມີສິດໄຖ່ຖອນໄດ້ຕະຫລອດຫນຶ່ງປີ.

³⁰ ຖ້າເຮືອນນັ້ນບໍ່ຖືກໄຖ່ຖອນພາຍໃນຫນຶ່ງປີ ເຮືອນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງທີ່ມີກຳແພງນັ້ນກໍ່ຈະເປັນຊັບສິນຂອງຊາຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ຊື້ບ້ານນັ້ນໄປຕະຫລອດຊົ່ວຊົນຊາດຂອງເຂົາ, ເຮືອນຫລັງນັ້ນຈະບໍ່ຕ້ອງຄືນໃນປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ.

³¹ ແຕ່ບັນດາເຮືອນຕາມຫມູ່ບ້ານທີ່ບໍ່ມີກຳແພງລ້ອມຮອບຈະຖືວ່າເປັນເຫມືອນທີ່ດິນທົ່ງນາ, ເປັນດິນທີ່ສາມາດໄຖ່ຖອນໄດ້, ແລະທີ່ດິນນັ້ນຈະຖືກສົ່ງຄືນໃນປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ.³² ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບັນດາເຮືອນຂອງຄົນທີ່ເປັນຄົນເລວີທີ່ຢູ່ເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາສາມາດໄຖ່ຖອນໄດ້ທຸກເວລາ.

³³ ຖ້າຄົນເລວີຄົນຫນຶ່ງໄດ້ໄຖ່ຖອນບ້ານທີ່ເຂົາໄດ້ຂາຍໄປ, ບ້ານໃນເມືອງທີ່ຖືກຂາຍໄປນັ້ນ, ຈະຕ້ອງສົ່ງຄືນໃນປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ເພາະບັນດາບ້ານໃນເມືອງຂອງຄົນເລວີນັ້ນເປັນຊັບສິນຂອງພວກເຂົາໃນຖ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ.

³⁴ ແຕ່ທົ່ງນາທີ່ລ້ອມເມືອງຂອງພວກເຂົາຈະຂາຍບໍ່ໄດ້ເພາະທົ່ງນາເຫລົ່ານັ້ນເປັນຊັບສິນຖາວອນຂອງຄົນເລວີ.

³⁵ ຖ້າພີ່ນ້ອງຮ່ວມຊາດຂອງພວກເຈົ້າທຸກຍາກລົງ ຈົນເຂົາບໍ່ສາມາດລ້ຽງດູຕົນເອງໄດ້ຕໍ່ໄປ, ພວກເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງຊ່ວຍເຂົາເຫມືອນກັບພວກເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍຄົນຕ່າງດ້າວຫລືຄົນອື່ນໆ. ຫຼືໄດ້ອາໄສຄືແຂກເມືອງໃນຖ່າມກາງພວກເຈົ້າ.

³⁶ ຢ່າຄິດດອກເບ້ຍຫລືພະຍາຍາມຫາກຳໄລໃດໆ ຈາກເຂົາ, ແຕ່ຈຶ່ງຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຈົ້າ.

³⁷ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ເຂົາກູ້ເງິນຫລືຄິດດອກເບ້ຍ, ຫລືຂາຍອາຫານໃຫ້ເຂົາໂດຍຄິດກຳໄລ.³⁸ ເຮົາຄືພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ໃດນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ແຍກແຜ່ນດິນຄານາອັນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແລະເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

³⁹ ຖ້າພີ່ນ້ອງຮ່ວມຊາດຂອງພວກເຈົ້າທຸກຍາກລົງ ແລະຂາຍຕົວເຂົາເອງສຳຫລັບພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ບັງຄັບໃຫ້ເຂົາເຮັດວຽກຄືທາດ.

⁴⁰ ຈົ່ງປະຕິບັດຕໍ່ເຂົາເຫມືອນລູກຮ້າງ, ເຂົາຕ້ອງເປັນຄືຄົນທີ່ເຄີຍອາໄສຢູ່ກັບເຈົ້າຊົ່ວຄາວ, ເຂົາຈະຮັບໃຊ້ພວກເຂົາຈົນເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ.

⁴¹ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາຈະຈາກເຈົ້າໄປ, ທັງໂຕເຂົາແລະລູກທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ, ແລະເຂົາຈະກັບໄປຍັງຄອບຄົວຂອງເຂົາ, ແລະໄປຍັງທີ່ດິນຂອງປີດາເຂົາ.

⁴² ເພາະພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຮົາຜູ້ຊຶ້ງເຮົາໄດ້ນຳເຂົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກຂາຍໃຫ້ເປັນທາດ.

⁴³ ພວກເຈົ້າຕ້ອງປົກຄອງພວກເຂົາຢ່າງຫລຸນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

⁴⁴ ສ່ວນເລື່ອງທາດຊາຍຍິງຂອງພວກເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມາຈາກຊົນຊາດຕ່າງໆ, ຫຼືອາໄສຢູ່ລ້ອມຮອບພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າສາມາດຊື້ທາດຈາກພວກເຂົາໄດ້.

⁴⁵ ພວກເຈົ້າສາມາດຊື້ທາດຈາກຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສຢູ່ຖ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ຊຶ່ງມາຈາກຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ບັນດາເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຂົາທັງຫລາຍເປັນຊັບສິນຂອງພວກເຈົ້າໄດ້.

⁴⁶ ພວກເຈົ້າສາມາດຍົກທາດເຫລົ່ານັ້ນເປັນມໍລະດົກແກ່ລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ໄປໄດ້ເຫມືອນດັ່ງເປັນຊັບສິນ, ພວກເຈົ້າສາມາດຊື້ທາດຂອງພວກເຈົ້າຈາກພວກເຂົາໄດ້ທຸກເມື່ອ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປົກຄອງເຫນືອພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າຈາກຖ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ.

⁴⁷ ຖ້າຄົນຕ່າງດ້າວຫລືພວກທີ່ອາໄສກັບເຈົ້າລຳລວຍຂຶ້ນ, ແລະຖ້າພີ່ນ້ອງຄົນອິດສະຣາເອນຈັກຄົນຫນຶ່ງຂອງພວກເຈົ້າທຸກຍາກລົງ ແລະຂາຍໂຕເອງໃຫ້ຄົນຕ່າງດ້າວຄົນນັ້ນຫລືບາງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງຄົນຕ່າງດ້າວນັ້ນ.⁴⁸ ຫລັງຈາກພວກພີ່ນ້ອງຄົນອິດສະຣາເອນຂອງພວກເຈົ້າຖືກຊື້ໄປ, ເຂົາສາມາດຖືກຊື້ຄືນໄດ້, ບາງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາສາມາດໄຖ່ຖອນເຂົາໄດ້.

⁴⁹ ອາດເປັນລູກຂອງຄົນນັ້ນ, ຫລືລູກຮ້າຍລູກນ້ອງຂອງເຂົາທີ່ຈະໄຖ່ຖອນເຂົາ ຫລືຄົນໃດທີ່ເປັນພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດຂອງເຂົາຈາກຄອບຄົວຂອງເຂົາ, ຫລືຖ້າເຂົາລຳລວຍຂຶ້ນ, ເຂົາອາດໄຖ່ຖອນໂຕເອງໄດ້.⁵⁰ ເຂົາຕ້ອງຕໍ່ລອງກັບຄືນທີ່ຊື້ເຂົາໄປ, ພວກເຂົາຕ້ອງນັບຈຳນວນປີທີ່ເຂົາຂາຍໂຕເອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊື້ໄປຈົນເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ.

ຄ່າໄຖ່ຖອນຂອງເຂົາຕ້ອງຄິດຕາມອັດຕາທີ່ຈ່າຍໃຫ້ແກ່ລູກຮ້າງ, ຕາມຈຳນວນປີທີ່ເຫລືອທີ່ເຂົາສາມາດເຮັດວຽກໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊື້ເຂົາໄປ.

⁵¹ ຖ້າຍັງມີເຫລືອຢູ່ຫລາຍປີກວ່າຈະເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ເຂົາຕ້ອງຈ່າຍຄ່າໄຖ່ຖອນຄືນຕາມຈຳນວນປີທີ່ເຫລືອນັ້ນ.

⁵² ຖ້າເຫລືອບໍ່ຮອດປີກ່ອນທີ່ຈະເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ກໍ່ໃຫ້ຜູ້ຂາຍຄິດໄລ່ຈຳນວນປີທີ່ເຫລືອ, ແລະເຂົາຈະຕ້ອງຈ່າຍຄ່າໄຖ່ຖອນຕົນເອງຕາມຈຳນວນປີທີ່ເຫລືອນັ້ນ.

⁵³ ເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຄືລູກຮ້າງປີຕໍ່ໄປ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຫລຸນ.⁵⁴ ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ໄຖ່ຖອນຕາມທີ່ບໍ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ, ເຂົາກໍ່ຕ້ອງຮັບໃຊ້ຈົນເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ. ທັງໂຕເຂົາແລະລູກ ຂອງເຂົາທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ.⁵⁵ ສຳຫລັບເຮົາແລ້ວ, ຄົນອິດສະຣາເອນຕ່າງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຜູ້ຊຶ້ງເຮົາໄດ້ນຳອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ. ເຮົາຄືພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

26¹ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຮູບເຄົາລົບ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຕັ້ງຮູບແກະສະຫລັກຫລືເສົາຫີນສັກສິດ, ແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຕັ້ງຮູບຫີນແກະສະຫລັກໃດໆ,

ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອພວກເຈົ້າຈະຂາບໄຫວ້, ເພາະເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

² ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືວັນສະບາໂຕທັງຫລາຍຂອງເຮົາແລະໃຫ້ກຽດສະຖານນະມັດສະການຂອງເຮົາເຮົາຄືພຣະຢາເວ.

³ ຖ້າພວກເຈົ້າດຳເນີນຢູ່ໃນກິດຫມາຍຂອງເຮົາແລະຮັກສາບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງເຮົາແລະເຮັດຕາມນັ້ນ,⁴ ເຮົາກໍຈະປະທານຝົນຕາມລະດູການຂອງມັນ, ແລະຕົ້ນໄມ້ຕ່າງໆ ໃນທ້ອງທົງຈະເກີດພືດຜົນຂອງມັນ.

⁵ ການນວດເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະຍາວໄປຈົນເຖິງເວລາເກັບກ່ຽວຜົນອະນຸ, ແລະການເກັບກ່ຽວຜົນອະນຸນິນນານຈົນເຖິງລະດູຫວ່ານ, ພວກເຈົ້າຈະກິນອາຫານຂອງພວກເຈົ້າຈົນອົມແລະຢູ່ຢ່າງປອດໄພໃນບໍລິເວນທີ່ພວກເຈົ້າສ້າງທີ່ອາໄສຂອງພວກເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

⁶ ເຮົາຈະໃຫ້ເກີດຄວາມສະຫງົບສຸກໃຫ້ແຜ່ນດິນ,

ພວກເຈົ້າຈະນອນລົງໂດຍບໍ່ມີໃຜມາເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ້ານໄດ້ເຮົາຈະເອົາບັນດາສັດຮ້າຍທັງຫລາຍອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ.

⁷ ພວກເຈົ້າຈະໄລ່ຕິດຕາມສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າແລະພວກເຈົ້າຈະລົມລົງດ້ວຍດາບຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ.⁸ ພວກເຈົ້າອ້າງຄົນຈະໄລ່ໄດ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນ, ແລະພວກເຈົ້າຮ້ອຍຄົນຈະໄລ່ໄດ້ຫນຶ່ງຫມື່ນຄົນ; ສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າຈະລົມລົງດ້ວຍດາບຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກເຈົ້າ.

⁹ ເຮົາຈະເບິ່ງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເກີດຜົນແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທະວີຂຶ້ນ; ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ.

¹⁰ ພວກເຈົ້າຈະກິນອາຫານທີ່ເກັບສະສົມໄວ້ເປັນເວລາດົນນານ,

ພວກເຈົ້າຈະເອົາອາຫານທີ່ເກັບໄວ້ອອກໄປເພາະພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງການຜົນທີ່ສຳຫລັບການເກັບກ່ຽວໃຫມ່.

¹¹ ເຮົາຈະສະຖິດຢູ່ຫ່າງໄກຂອງເຮົາໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າ, ແລະເຮົາຈະບໍ່ກຽດຊັງພວກເຈົ້າ.

¹² ເຮົາຈະເດີນໄປຖ່າມກາງພວກເຈົ້າແລະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະພວກເຈົ້າຈະເປັນປະຊາກອນຂອງເຮົາ.

¹³ ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ຜູ້ໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ,

ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເປັນທາດຂອງພວກເຂົາເຮົາໄດ້ຫັກໄມ້ແຫ່ງແອກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເດີນຕົງໄດ້.

¹⁴ ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຟັງເຮົາ, ແລະຈະບໍ່ເຮັດຕາມບັນຍັດທັງປວງນີ້.¹⁵ ແລະຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດກິດເກນຂອງເຮົາ, ແລະກຽດຊັງກິດຫມາຍຂອງເຮົາ.

ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດຕາມບັນຍັດທັງປວງຂອງເຮົາ, ແຕ່ທຳລາຍພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ.

¹⁶ ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາກໍຈະເຮັດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ເຮົາຈະນຳສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານມາຫາພວກເຈົ້າ, ໂຮກຕ່າງໆ ແລະຄວາມເຈັບໄຂ້ທີ່ຈະທຳລາຍດວງຕາທັງຫລາຍ, ແລະພວກເຈົ້າຫວ່ານເມັດໂດຍເປົ່າປະໂຫຍດ, ເພາະສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າຈະກິນພືດຜົນຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁷ ເຮົາຈະຕັ້ງຫນ້າຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ, ແລະພວກເຈົ້າຈະຖືກປົກຄອງໂດຍສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ, ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າກຽດຊັງຈະປົກຄອງເຫນືອພວກເຈົ້າ, ແລະພວກເຈົ້າຈະແລ່ນຫນີເຖິງວ່າບໍ່ມີໃຜໄລ່ຕາມພວກເຈົ້າ.

¹⁸ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຟັງບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າເຈັດເທົ່າຢ່າງຮຸນແຮງສຳຫລັບຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁹ ເຮົາຈະທຳລາຍຄວາມດີດັ້ງຈອງຫອງຂອງພວກເຈົ້າ,

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຟ້າເຫນືອພວກເຈົ້າເປັນເຫມືອນເຫລັກແລະແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າເປັນເຫມືອນທອງສຳລິດ.

²⁰ ກຳລັງຂອງພວກເຈົ້າຖືກໃຊ້ຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ, ເພາະແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເກີດຜົນໃຫ້ເກັບກ່ຽວ,

ແລະຕົ້ນໄມ້ທັງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ອອກຜົນຂອງມັນ.

²¹ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ດຳເນີນຕໍ່ຫນ້າເຮົາແລະບໍ່ຟັງເຮົາ, ເຮົາຈະນຳຄວາມຈິບຫຍາມາຍັງພວກເຈົ້າເຈັດເທົ່າຂອງຂະຫນາດບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

²² ເຮົາຈະສົ່ງສັດຮ້າຍທັງຫລາຍມາຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ, ຊຶ່ງຈະມາລັກລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫລືອຢູ່ຈຳນວນນ້ອຍ, ຫົນທາງຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນທີ່ຮ້າງເປົ່າ.

²³ ແມ້ຈະພົບກັບສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ຍອມຮັບການສັ່ງສອນຂອງເຮົາແລະພວກເຈົ້າຍັງຄົງດຳເນີນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.²⁴ ເຮົາກໍຈະດຳເນີນຕໍ່ຕ້ານພວກເຈົ້າດ້ວຍ, ແລະເຮົາເອງຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າເຈັດເທົ່າເພາະຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁵ ເຮົາຈະນຳດາບມາຍັງພວກເຈົ້າທີ່ຈະເຮັດການແກ້ໄຂເຄັ່ນເພາະການຝ່າຝືນພັນທະສັນຍາ, ພວກເຈົ້າຈະລວມໂຕກັນຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆ ແລະເຮົາຈະສົ່ງໂຮກມາຍັງທຳມະກາງພວກເຈົ້າໃນຫີນນັ້ນ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁶ ເມື່ອເຖິງຕອນທີ່ເຮົາຕັດແຫລ່ງອາຫານຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຢູ່ສິບຄົນຈະສາມາດອົບຂະຫນົມປັ້ງໂດຍໃຊ້ເຕົາອົບເຕົາດຽວ, ແລະພວກເຈົ້າຈະແບ່ງເຂົ້າຈີຂອງພວກເຈົ້າໂດຍການຊັງ, ພວກເຈົ້າຈະກິນແຕ່ບໍ່ອົມ.

²⁷ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຟັງເຮົາໃນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແຕ່ຍັງຄົງດຳເນີນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.²⁸ ແລ້ວເຮົາກໍຈະດຳເນີນການຕໍ່ຕ້ານພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ, ແລະເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າໃຫ້ຫລາຍກວ່າຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າເຈັດເທົ່າ.

²⁹ ພວກເຈົ້າຈະກິນຊີ້ນຂອງລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະກິນລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າ.

³⁰ ເຮົາຈະທຳລາຍສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ເທິງພູ, ແລະຕັດແທ້ເຄື່ອງຫອມຂອງພວກເຈົ້າລົງ, ແລະໂຍນສົບຂອງພວກເຈົ້າເທິງຊາກຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະຊັງພວກເຈົ້າ.

³¹ ເຮົາຈະປ່ຽນເມືອງຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຊາກແຕກຫັກ, ແລະທຳລາຍສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພວກເຈົ້າ,

ເຮົາຈະບໍ່ພໍໃຈກິນຫອມແຫ່ງເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຈົ້າ.³² ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນຮ້າງເປົ່າ,

ສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າຜູ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນຈະຕິກໃຈກັບຄວາມຮ້າງເປົ່ານັ້ນ.³³ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າກະຈັດກະຈາຍໄປຖ່າມກາງຊົນຊາດຕ່າງໆ, ແລະເຮົາຈະຊັກດາບຂອງເຈົ້າອອກແລະໄລ່ຕາມພວກເຈົ້າ, ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກຖິ້ມຮ້າງໄວ້,

ແລະເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນຊາກປັກຫັກພັງ.

³⁴ ແລ້ວແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຍືນຕີໃນວັນສະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນດິນທີ່ແຜ່ນດິນນັ້ນວ່າງເປົ່າ, ແລະພວກເຈົ້າກໍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູທັງຫລາຍ,

ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນແຜ່ນດິນກໍຈະຢຸດພັກແລະຍືນຕີໃນວັນສະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ.³⁵ ນານເທົ່າແຜ່ນດິນນັ້ນວ່າງເປົ່າ

ແຜ່ນດິນກໍຈະຢຸດພັກຊຶ່ງເປັນການຢຸດພັກທີ່ແຜ່ນດິນນັ້ນບໍ່ເຄີຍມີໃນວັນສະບາໂຕທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ເມື່ອພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

³⁶ ສຳຫລັບບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ,

ເຮົາຈະສົ່ງຄວາມຢ້ານກົວເຂົ້າມາຍັງຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າດັ່ງນັ້ນແມ້ແຕ່ສຽງໃບໄມ້ປົວຕາມລົມກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສະຖຽນ,

ແລະພວກເຈົ້າຈະຫນີເຫມືອນດັ່ງພວກເຈົ້າກຳລັງຫນີດາບ.

³⁷ ພວກເຈົ້າຈະລົມລົງແມ້ບໍ່ມີໃຜໄລ່ຕາມພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະສະດູດຊຶ່ງກັນ, ແລະກັນເຫມືອນກັບພວກເຈົ້າກຳລັງແລ່ນຫນີດາບ

ແມ້ບໍ່ມີໃຜໄລ່ຕາມພວກເຈົ້າພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີກຳລັງທີ່ຈະຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.³⁸ ພວກເຈົ້າຈະຈິບຫຍາມໄປຖ່າມກາງປະຊາຊາດ,

ແລະແຜ່ນດິນທັງຫລາຍສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ.³⁹ ບັນດາພວກທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ຈະຕິກຕໍ່ລົງໃນນຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະເພາະຄວາມບາບຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າພວກເຈົ້າຈະຊຸດໂຊມໄປດ້ວຍ.

⁴⁰ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະຄວາມບາບຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ,

ແລະການທໍລະຍົດຂອງພວກເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຊິສັດຕໍ່ເຮົາ, ແລະການທີ່ພວກເຂົາໄດ້ດໍາເນີນການຕໍ່ເຮົາດ້ວຍ.

⁴¹ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຫັນໄປຕໍ່ຖ້ານພວກເຂົາ, ແລະເຮົາໄດ້ນໍາພວກເຂົາໄປສູ່ແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຖ້າຈິດໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ຖ່ອມໂຕລົງ, ແລະຖ້າພວກເຂົາຍອມຮັບການລົງໂທດສໍາຫລັບການບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.⁴² ແລ້ວເຮົາກໍຈະລະນຶກເຖິງສັນຍາຂອງເຮົາກັບຢາໂຄບ, ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບອີຊາກ, ແລະພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບອັບຣາຮາມ, ແລະເຮົາຈະລະນຶກເຖິງແຜ່ນດິນນັ້ນ.

⁴³ແຜ່ນດິນຈະຖືກຖິ້ມຮ້າງໄວ້ໂດຍພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນແຜ່ນດິນຈະຍືນດີກັບວັນສະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນໃນຂະນະທີ່ຖືກຖິ້ມໄວ້ໃຫ້ຮ້າງໂດຍບໍ່ມີພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດສໍາລັບຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາເອງປະຕິເສດກົດເກນຂອງເຮົາ, ແລະກຽດຊັງກົດຫມາຍຂອງເຮົາ.

⁴⁴ແຕ່ນອກເໜືອຈາກເລື່ອງທັງຫມົດນີ້, ເພື່ອພວກເຂົາຢູ່ແຜ່ນດິນຂອງເຫລົ່າສັດຕູເຮົາຈະປະຕິເສດພວກເຂົາ, ເຮົາຈະບໍ່ກຽດຊັງພວກເຂົາຈົນທໍາລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດສິນ, ແລະບໍ່ສິນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ມີກັບເຂົາ, ເພາະເຮົາຄຶມຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.⁴⁵ ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ເຂົາ, ເຮົາຈະລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ນໍາອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕ້ານບັນດາຊົນຊາດ, ເພື່ອເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເຮົາຄຶມຣະຢາເວ."

⁴⁶ເຫລົ່ານີ້ເປັນບັນຍັດກົດເກນ,

ແລະກົດຫມາຍຕ່າງໆທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໄວ້ລະຫວ່າງພຣະອົງເອງກັບຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ພູເຂົາຊົນາຍໂດຍຜ່ານໂມເຊ.

27 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ຕັດສິນໃຈແກ່ໂມເຊວ່າ,² "ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ, 'ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິຍານຕົນເປັນພິເສດຕໍ່ພຣະຢາເວ ໃຫ້ໃຊ້ການປະມານຄ່າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

³ມາດຕະຖານລາຄາຂອງພວກເຈົ້າສໍາຫລັບຜູ້ຊາຍຫນຶ່ງຄົນຈາກອາຍຸຊາວເຖິງຊາວຫົກປີຕ້ອງມີຄ່າເປັນເງິນຫ້າສິບເຊເຂ, ຕາມເຊເຂຂອງສະຖານນະມັດສະການ.⁴ ສໍາຫລັບຜູ້ຍິງຫນຶ່ງຄົນທີ່ມີອາຍຸເທົ່າກັບມາດຕະຖານລາຄາຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງມີສາມສິບເຊເຂ.

⁵ຈາກອາຍຸຫ້າປີເຖິງຊາວປີມາດຕະຖານລາຄາຂອງພວກເຈົ້າສໍາຫລັບຜູ້ຊາຍຕ້ອງມີຄ່າຊາວເຊເຂ, ແລະສໍາຫລັບຜູ້ຍິງມີຄ່າສິບເຊເຂ.

⁶ຈາກອາຍຸຫນຶ່ງເດືອນຈົນເຖິງອາຍຸຫ້າປີ, ມາດຕະຖານລາຄາຂອງພວກເຈົ້າສໍາຫລັບຜູ້ຊາຍຕ້ອງມີຄ່າເປັນເງິນຫ້າເຊເຂ, ແລະສໍາຫລັບຜູ້ຍິງມີຄ່າເປັນເງິນສາມເຊເຂ.

⁷ຈາກອາຍຸຫົກປີຂຶ້ນໄປສໍາຫລັບຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ມາດຕະຖານລາຄາຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄ່າສິບຫ້າເຊເຂ, ແລະສໍາຫລັບຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງມີຄ່າສິບເຊເຂ.

⁸ແຕ່ຖ້າສໍາຫລັບຄົນທີ່ເຮັດການປະຕິຍານຕົນບໍ່ສາມາດວ່າຍ, ຕາມລາຄາມາດຕະຖານໄດ້, ກໍຕ້ອງໃຫ້ຄົນທີ່ຈະຖວາຍໄປພົບປະໂຮຫິດ, ແລະປະໂຮຫິດຈະຕິລາຄາລູກຄົນນັ້ນຕາມລາຄາທີ່ຜູ້ທີ່ເຮັດການປະຕິຍານຕົນນັ້ນສາມາດຈັດຫາມາໄດ້.

⁹ຖ້າມີບາງຄົນຕ້ອງການຖວາຍສັດໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ,

ແລະຖ້າພຣະຢາເວຊົງຍອມຮັບເຄື່ອງບູຊານັ້ນສັດນັ້ນກໍຈະຖືກແຍກໄວ້ແດ່ພຣະອົງ.¹⁰ ຄົນນັ້ນຕ້ອງບໍ່ເອົາຫຍັງມາແທນຫລືສັບປ່ຽນສັດໂຕນັ້ນ, ບໍ່ວ່າຈະເອົາໂຕທີ່ບໍ່ດີມາແທນໂຕທີ່ດີ, ຖ້າເຂົາເອົາໂຕຫນຶ່ງມາສັບປ່ຽນອີກໂຕຫນຶ່ງ, ທັງໂຕທີ່ນໍາມາປ່ຽນ ແລະໂຕທີ່ຖືກສັບປ່ຽນຈະກາຍເປັນຂອງບໍລິສຸດທັງຄູ່.

¹¹ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າຂອງຖວາຍທີ່ຄົນນັ້ນໄດ້ປະຕິຍານທີ່ຈະຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວພຣະຢາເວເປັນຂອງມົນທົນ,

ພຣະຢາເວກໍຈະບໍ່ຊົງຍອມຮັບຂອງຖວາຍນັ້ນ, ແລ້ວຄົນນັ້ນຕ້ອງນໍາສັດນັ້ນໄປຫາປະໂຮຫິດ.

¹²ປະໂຮຫິດຈະຕິລາຄາສັດນັ້ນຕາມລາຄາຕະຫລາດຂອງສັດນັ້ນໆ, ບໍ່ວ່າປະໂຮຫິດຈະຕິລາຄາສັດນັ້ນເທົ່າໃດ, ກໍເປັນລາຄາຂອງສັດນັ້ນ.

¹³ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການໄຖ່ຄົນກໍຕ້ອງເພີ່ມລາຄາອີກຫນຶ່ງໃນຫ້າຂອງລາຄາໄຖ່.

¹⁴ເມື່ອຜູ້ໃດຖວາຍບ້ານຂອງຕົນໃຫ້ເປັນຂອງຖວາຍບໍລິສຸດແດ່ພຣະຢາເວ, ປະໂຮຫິດກໍຈະຕິລາຄາທັງຂອງຕີ, ແລະບໍ່ຕິບໍ່ວ່າປະໂຮຫິດຕິລາຄາເທົ່າໃດກໍຈະເປັນໄປຕາມນັ້ນ.¹⁵ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຂອງທີ່ຖວາຍບ້ານຂອງຕົນຕ້ອງການໄຖ່ບ້ານຄືນ, ເຂົາກໍຈະຕ້ອງເພີ່ມອີກຫນຶ່ງໃນຫ້າຂອງລາຄາໄຖ່ຖອນບ້ານນັ້ນແລ້ວບ້ານກໍຈະເປັນຂອງເຂົາ.

¹⁶ຖ້າຜູ້ໃດຖວາຍທີ່ດິນບາງສ່ວນຂອງເຂົາລາຄາຂອງທີ່ດິນນັ້ນ, ຈະໄປເປັນຕາມປະລິມານຂອງເມັດທີ່ໂດຫວ່ານລົງໄປ, ອັດຕາເງິນຫ້າສິບແຫ່ງຕໍ່ເຂົາເຕືອຍຊາວກິໂລ.

¹⁷ຖ້າເຂົາຖວາຍທີ່ດິນຂອງເຂົາໃນຊ່ວງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ທີ່ດິນກໍຈະມີລາຄາເຕັມ.

¹⁸ແຕ່ຖ້າເຂົາຖວາຍທີ່ດິນຫລັງຈາກປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ.

ປະໂຮຫິດກໍຕ້ອງຄຳນວນລາຄາຂອງທີ່ດິນຕາມຈຳນວນປີທີ່ເຫລືອຈົນກວ່າຈະເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງໃນຄັ້ງຕໍ່ໄປ, ແລະຕ້ອງຫັກລາຄານັ້ນອອກເສຍ.

¹⁹ຖ້າຜູ້ໃດທີ່ຖວາຍທີ່ດິນນັ້ນຢາກຈະໄຖ່ທີ່ດິນຄືນ, ເຂົາກໍຈະຕ້ອງເພີ່ມລາຄາອີກຫນຶ່ງໃນຫ້າເຂົ້າໄປ, ແລ້ວທີ່ດິນຈະເປັນຂອງເຂົາ.

²⁰ຖ້າເຂົາບໍ່ໄຖ່ຖອນທີ່ດິນຄືນຫລືຖ້າເຂົາຂາຍທີ່ດິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ອີກຄົນຫນຶ່ງກໍບໍ່ສາມາດໄຖ່ທີ່ດິນນັ້ນຄືນໄດ້ອີກ.

²¹ແຕ່ເມື່ອດິນນັ້ນຖືກປົດປ່ອຍໃນປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ກໍຕິກເປັນຂອງຖວາຍບໍລິສຸດແດ່ພຣະຢາເວແທນ. ເຫມືອນເປັນທີ່ດິນທີ່ໄດ້ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວຢ່າງສົມບູນ, ທີ່ດິນນັ້ນຈະເປັນກຳມະສິດຂອງປະໂຮຫິດ.

²²ຖ້າຜູ້ໃດຖວາຍທີ່ດິນທີ່ເຂົາໄດ້ຊື້ໄວ້, ແຕ່ທີ່ດິນນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຈາກທີ່ດິນຂອງຄອບຄົວຂອງເຂົາ.

²³ແລ້ວປະໂຮຫິດກໍຈະປະເມີນລາຄາທີ່ດິນໄປຈົນເຖິງປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ ແລະຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຈ່າຍລາຄາ, ທີ່ດິນໃນມືນັ້ນໃຫ້ເປັນຂອງຖວາຍບໍລິສຸດແດ່ພຣະຢາເວ.

²⁴ໃນປີແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງທີ່ດິນນັ້ນກໍຈະກັບຄືນໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຂົາໄດ້ໄປຊື້ມາ, ແກ່ເຈົ້າຂອງທີ່ດິນເດີມ.

²⁵ການປະເມີນລາຄາທັງຫມົດຕ້ອງເປັນໄປຕາມນ້ຳໜັກເຊເຂ, ຂອງສະຖານນະມັດສະການ, ຊາວເກຣດ ຕ້ອງມີຄ່າເທົ່າກັບຫນຶ່ງເຊເຂ.

²⁶ບໍ່ໃຫ້ເອົາລູກສັດຫົວປີຈາກຝູງມາຖວາຍ, ເພາະລູກສັດຫົວປີເປັນຂອງພຣະຢາເວຢູ່ແລ້ວ, ບໍ່ວ່າຈະຫລືແກະ ສັດນັ້ນເປັນຂອງພຣະຢາເວ.

²⁷ຖ້າເປັນສັດທີ່ເປັນມົນທົນ, ເຈົ້າຂອງກໍສາມາດຊື້ກັບໄປໄດ້ຕາມລາຄາຂອງມັນ, ແລະຕ້ອງເພີ່ມລາຄາອີກຫນຶ່ງໃນຫ້າ, ຖ້າສັດນັ້ນບໍ່ຖືກໄຖ່ຄືນ, ກໍຈະຖືກຂາຍ, ຕາມລາຄາທີ່ກຳນົດໄວ້.

²⁸ແຕ່ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຂົາອຸທິດຖວາຍໃຫ້ແດ່ພຣະຢາເວ, ຈາກທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາມີບໍ່ວ່າເປັນຄົນຫລືສັດ, ຫລືທີ່ດິນຂອງຄອບຄົວ, ຈະຖືກຂາຍຫລືຖືກໂຖ່ຖອນບໍ່ໄດ້, ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກຖວາຍເປັນສິ່ງບໍລິສຸດທີ່ສຸດແດ່ພຣະຢາເວ.²⁹ບໍ່ມີການຈ່າຍຄ່າໂຖ່ຖອນສໍາຫລັບຄົນທີ່ຖືກມອບໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຖືກທໍາລາຍ, ຄົນນັ້ນຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍ.

³⁰ສິບລິດທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນ, ບໍ່ວ່າເປັນເມັດເຂົ້າເທິງແຜ່ນດິນຫລືຜົນຈາກຕົ້ນໄມ້ຕ່າງໆ, ເປັນຂອງພຣະຢາເວ, ເປັນຂອງບໍລິສຸດແດ່ພຣະຢາເວ.

³¹ຖ້າຄົນໃດໂຖ່ຖອນສິບລິດໃດໆ, ຂອງເຂົາ ເຂົາຕ້ອງເພີ່ມລາຄາເຂົ້າໄປອີກຫນຶ່ງໃນຫ້າ.

³²ແລະທຸກໂຕທີ່ສິບໂຕຂອງຝູງງົວແລະຝູງແບ້ແກະ, ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງທີ່ຜ່ານການຖືກນັບດ້ວຍໄມ້ເທົ່າຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະ, ຫນຶ່ງໃນສິບນັ້ນຕ້ອງຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.³³ຜູ້ລ້ຽງແກະຕ້ອງບໍ່ເບິ່ງຫາສັດທີ່ດີກວ່າຫລືບໍ່ດີກວ່າ, ແລະເຂົາຕ້ອງບໍ່ສັບປ່ຽນກັບອີກໂຕຫນຶ່ງ ຖ້າເຂົາສັບປ່ຽນ, ທັງໂຕທີ່ນໍາມາປ່ຽນ, ແລະໂຕທີ່ຖືກສັບປ່ຽນກໍຈະເປັນຂອງບໍລິສຸດ, ບໍ່ສາມາດໂຖ່ຖອນໄດ້."

³⁴ເຫລົ່ານີ້ເປັນພຣະສັນຍາຕ່າງໆ ທີ່ພຣະຢາເວປຣະທານໃຫ້ແກ່ໂມເຊສໍາລັບຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ຢູ່ເຂົາຊີນາຍ.

ຈົດບັນຊີ

1 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ບອກໂມເຊທີ່ຕົ້ນບ່ອນຊຸມນຸມທີ່ຖືກແຕ້ງແລ້ງກັນດານຊີນາຍວ່າ,

ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນມື້ທີ່ຫນຶ່ງຂອງເດືອນທີ່ສອງໃນຊ່ວງປີທີສອງຫລັງຈາກທີ່ຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ,
²"ຈົ່ງເຮັດສໍາມະໂນຄົວຂອງຜູ້ຊາຍອິດສະຣາເອນທຸກຄົນຕາມແຕ່ລະຕະກູນ ແລະ ຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ. ຈົ່ງນັບພວກເຂົາຕາມລາຍຊື່ຜູ້ຊາຍ
ທັງຫມົດ.³ແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ, ຈົ່ງນັບທຸກຄົນທີ່ສາມາດອອກຮີບເປັນທະຫານໄດ້ໃຫ້ກັບອິດສະຣາເອນໄດ້. ເຈົ້າກັບອາໂລນ
ຕ້ອງຈົດບັນທຶກຈໍານວນຂອງຜູ້ຊາຍໃນກຸ່ມທີ່ມີອາຍຸດຂອງພວກເຂົາ.

⁴ຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນຫົວຫນ້າຕະກູນຈາກແຕ່ລະເຜົ່າ, ຕ້ອງມາຮັບໃຊ້ກັບພວກເຈົ້າໃນຖານະເປັນຜູ້ນໍາເຜົ່າຂອງເຂົາ.

ຜູ້ນໍາແຕ່ລະຄົນຕ້ອງນໍາຜູ້ຊາຍທີ່ຈະສູ້ຮົບເພື່ອເຜົ່າຂອງເຂົາມາ.⁵ເຫລົ່ານີ້ເປັນລາຍຊື່ຂອງຜູ້ນໍາທີ່ຕ້ອງສູ້ຮົບຮ່ວມກັບເຈົ້າຄື: ເອລີຊູ, ລູກຊາຍຂອງເຊເດ
ຈາກເຜົ່າຮູເບັນ.⁶ເຊລູມີເອນ, ລູກຊາຍຂອງຊູຣິດຊັດດາຍ ຈາກເຜົ່າຊິເມໂອນ;

⁷ນາໂຊນ, ລູກຊາຍຂອງອໍາມິນາດາບຈາກເຜົ່າຢູດາ.⁸ເນທາເນນ, ລູກຊາຍຂອງຊູອາຈາກເຜົ່າອິດຊາຄາ.⁹ເອລີອາບ,
ລູກຊາຍຂອງເຮໂລນຈາກເຜົ່າເຊບູໂລນ.

¹⁰ເອລີຊາມາ, ລູກຊາຍຂອງອາມມິຮູດຈາກເຜົ່າເອຟຣາອິມລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ; ກາມານີເອນ, ລູກຊາຍຂອງເປນາຊາຈາກເຜົ່າມານາເຊ;¹¹ອາບິດານ,
ລູກຊາຍຂອງເກດີໂອນີຈາກເຜົ່າເບັນຢາມິນ;

¹²ອາຮີເຢເຊ, ລູກຊາຍຂອງອໍາມິຊັດດາຍຈາກເຜົ່າດານ;¹³ປາກີເອນ, ລູກຊາຍຂອງອິກກະຣັນຈາກເຜົ່າອາເຊ;¹⁴ເອລີອາສັບ,

ລູກຊາຍຂອງຄູເອນຈາກເຜົ່າກາດ;¹⁵ອາຮີຣາ, ລູກເອນັນຈາກເຜົ່າເນັບທາລີ."

¹⁶ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພວກຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກປະຊາຊົນ. ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເຜົ່າຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາເປັນຜູ້ນໍາໃນອິດສະຣາເອນ.

¹⁷ໂມເຊ ແລະ ອາໂລນໄດ້ນໍາຄົນເຫລົ່ານີ້, ທີ່ໄດ້ຈົດບັນທຶກຕາມລາຍຊື່.¹⁸ ແລະ

ທ່ານທັງສອງພ້ອມກັບຄົນເຮົານີ້ທັງຫມົດໄດ້ປະຊຸມຜູ້ຊາຍອິດສະຣາເອນທຸກຄົນໃນມື້ທີ່ຫນຶ່ງເດືອນສອງ.

ຈາກນັ້ນຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນທີ່ມີອາຍຸແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປໄດ້ຖືກຈົດຊື່ບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາ. ເຂົາຕ້ອງບອກຊື່ຕະກູນ

ແລະຄອບຄົວທີ່ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາ.

¹⁹ຫລັງຈາກທີ່ໂມເຊໄດ້ຈົດບັນທຶກໄດ້ຈົດບັນທຶກຈໍານວນຂອງພວກເຂົາໃນຖືນແຕ້ງແລ້ງກັນດານຊີນາຍ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໄວ້ໃຫ້ທ່ານເຮັດແລ້ວ.

²⁰ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າຮູເບັນ, ລູກຊາຍກົກຂອງອິດສະຣາເອນ,

ແລະຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້ຈາກການຈົດບັນທຶກຂອງຕະກູນແລະ ຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.

²¹ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າຮູເບັນໄດ້ 46,500ຄົນ.

²²ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າຊິເມໂອນ ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້, ຈາກການຈົດບັນທຶກຂອງຕະກູນ
ແລະ ຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.²³ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າຊິເມໂອນໄດ້ 59,300ຄົນ.

²⁴ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າ ກາດ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ມີອາຍຸແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້, ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນ ແລະ

ຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.²⁵ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າກາດໄດ້45,650ຄົນ.

²⁶ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າຢູດາ ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້, ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນ ແລະ

ຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.²⁷ພວກເຂົານັບໄດ້ຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າຢູດາໄດ້ 74,600ຄົນ.

²⁸ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າອິດຊາຄາ ແລະຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີ ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້,

ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນແລະຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.²⁹ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າອິດຊາຄາໄດ້ 54,400ຄົນ.

³⁰ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າເຊບູໂລນ ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້, ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນ ແລະ

ຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.³¹ພວກເຂົານັບໄດ້ຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າ ເຊບູໂລນໄດ້ 57,400ຄົນ.

³²ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າເອຟຣາອິມລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ ແລະຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້,

ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນແລະຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.³³ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າເອຟຣາອິມໄດ້ 40,500ຄົນ.

³⁴ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າ ມານັດເຊລູກຊາຍໂຢເຊບ ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້

ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນແລະຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.³⁵ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າມານັດເຊໄດ້ 32,200ຄົນ.

³⁶ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າ ເບັນຢາມິນ ແລະ

ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນແລະຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.

³⁷ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າເບັນຢາມິນໄດ້ 35,400ຄົນ.

³⁸ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າດານ ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້, ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນ ແລະ

ຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.³⁹ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າດານໄດ້ 62,700ຄົນ.

⁴⁰ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່າ ອາເຊ ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້, ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.⁴¹ພວກເຂົານັບຈໍານວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າອາເຊໄດ້ 41,500ຄົນ.

⁴²ລາຍຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ນັບໄດ້ຈາກເຜົ່ານັບທາລີ ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້ຈາກການບັນທຶກຂອງຕະກູນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ. ⁴³ພວກເຂົານັບຈຳນວນຜູ້ຊາຍຈາກເຜົ່າ ນັບທາລີໄດ້ 53,400ຄົນ.

⁴⁴ໂມເຊແລະອາໂຣນນັບພວກຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານີ້ທຸກຄົນລວມທັງຜູ້ຊາຍສິບສອງຄົນທີ່ເປັນຜູ້ນຳຂອງສິບສອງເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອນ.

⁴⁵ເພາະສະນັ້ນຜູ້ຊາຍອິດສະຣາເອນທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ, ທີ່ສາມາດອອກຮີບໄດ້, ທີ່ໄດ້ນັບໃນແຕ່ລະຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.

⁴⁶ພວກເຂົານັບຈຳນວນຜູ້ຊາຍໄດ້ 603,550.

⁴⁷ແຕ່ບໍ່ໄດ້ນັບພວກຜູ້ຊາຍທີ່ສືບເຊື້ອສາຍຈາກເລວີ. ⁴⁸ເພາະພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ສັງໂມເຊໄວ້ວ່າ, ⁴⁹“ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງນັບຈຳນວນພົນ ເຜົ່າເລວີ ຫລືລວມພວກເຂົາໃນຈຳນວນລວມທັງຫມົດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ,

⁵⁰ແທນທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນຈຶ່ງມອບມາຍໃຫ້ພວກເລວີເບິ່ງແຍງຫໍ້ເຕັ້ນສັກສິດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແລະ ເບິ່ງແຍງເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດ ແລະ ເບິ່ງແຍງທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດນັ້ນ, ພວກເລວີຕ້ອງຂຶ້ນເຕັ້ນສັກສິດຕະຫລອດທັງຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ແລະ ຕັ້ງທີ່ພັກຮ້ອນຮອບທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.

⁵¹ພວກເລວີກໍຈະມ້າງຫໍເຕັ້ນສັກສິດລົງເມື່ອມີການຕັ້ງຫໍເຕັ້ນຂຶ້ນພວກເລວີຕ້ອງຕັ້ງຫໍເຕັ້ນຂຶ້ນ. ຄົນແປກຫນ້າຄົນໃດທີ່ເຂົ້າມາໃກ້ຫໍເຕັ້ນສັກສິດຈະໄດ້ຮັບໂທດເຖິງຕາຍ. ⁵²ສ່ວນຊາວອິດສະຣາເອນຕັ້ງຄ້າຍພັກຂອງພວກຕົນຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍພັກໃກ້ກັບທຸງທີ່ເປັນຂອງກຸ່ມມີອາວຸດຂອງຕົນ.

⁵³ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເລວີຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍຂອງພວກເຂົາຢູ່ອ້ອມຮອບຫໍເຕັ້ນສັກສິດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄວ້ເພື່ອທີ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຈະບໍ່ລົງມາເຫນືອຊຸມຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້. ພວກເລວີຕ້ອງເຝົ້າຮັກສາຫໍເຕັ້ນສັກສິດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄວ້. ⁵⁴“ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ເຮັດທຸກໆສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ພວກເຂົາເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງຜ່ານທາງໂມເຊ.

2 ¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນອີກຄັ້ງ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ²“ຄົນອິດສະຣາເອນແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍພັກຮ້ອນຮອບທຸງຂອງຕົນ, ຕາມທຸງຂອງຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງຕົນເອງ. ພວກເຂົາຈະຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ອ້ອມຮອບຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມທຸກດ້ານ.

³ຄ້າຍພັກເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຈະຕັ້ງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມ, ທິດວາງຕາເວັນຂຶ້ນ, ຄ້າຍພັກເຫລົ່ານັ້ນເປັນຄ້າຍພັກຂອງຢູດາ ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍພັກພາຍໃຕ້ທຸງຂອງຕົນ. ນາໂຊນລູກອຳມີນາດາບເປັນຜູ້ນຳຂອງຄົນຢູດາ. ⁴ຈຳນວນຄົນຢູດາຄື 74,600ຄົນ.

⁵ເຜົ່າອິດສະຣາເອນຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍພັກຖັດໄປຈາກເຜົ່າຢູດາ. ເນທານາເອນລູກຊູອາຕ້ອງນຳທະຫານຂອງອິດຊາຄາ. ⁶ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 54,400ຄົນ.

⁷ເອລີອາບລູກເຮໂລນຕ້ອງນຳທະຫານຂອງເຊບູໂລນ. ⁸ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 57,400ຄົນ.

⁹ຈຳນວນຄົນທັງຫມົດຂອງຄ້າຍພັກຢູດາຄື 186,400ຄົນ. ພວກເຂົາຈະອອກເດີນທາງອອກຫນ້າກ່ອນ.

¹⁰ທາງດ້ານທິດໃຕ້ຈະເປັນຄ້າຍພັກຂອງຮູເບັນພາຍໃຕ້ທຸງພວກເຂົາ, ຜູ້ນຳຄ້າຍພັກຂອງຮູເບັນຄືເອລີຊູລູກເຊເດອູເຣ. ¹¹ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 46,500ຄົນ.

¹²ເຜົ່າຊິເມໂອນຕັ້ງຄ້າຍພັກຖັດຈາກຮູເບັນ. ຜູ້ນຳຂອງຊິເມໂອນຄືເຊລູມີເອນລູກຊູຣິດຊັດຕາຍ. ¹³ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ນັບໄດ້ໃນກອງຂອງເຂົາຄື 59,300ຄົນ.

¹⁴ເຜົ່າກາດຢູຖັດໄປ. ຜູ້ນຳຂອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຄືເອລີອາສັບລູກດູເອນ. ¹⁵ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 45,650ຄົນ.

¹⁶ຄົນທັງຫມົດທີ່ນັບໄດ້ໃນຄ້າຍພັກຮູເບັນຕາມກອງຂອງພວກເຂົາ, ຄື 151,450 ຄົນ. ພວກເຂົາຈະອອກເດີນທາງເປັນລຳດັບທີ່ສອງ.

¹⁷ຕໍ່ຈາກນັ້ນຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມ ຕ້ອງອອກມາຈາກຄ້າຍພັກພ້ອມກັບຄົນເລວີທີ່ຢູ່ທາງກາງຂອງຄ້າຍພັກທັງຫມົດ. ພວກເຂົາຕ້ອງອອກມາຈາກຄ້າຍໃຫ້ເປັນລຳດັບແບບດຽວກັບທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍພັກ. ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຕ້ອງຢູ່ໃນບ່ອນຂອງເຂົາຕາມທຸງໄຊຂອງຕົນ.

¹⁸ກອງຂອງຄ້າຍພັກຂອງເອຟຣາອິມຢູພາຍໃຕ້ທຸງຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາຄືເອລີຊາມາລູກອາມມິຮູດ. ¹⁹ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 40,500ຄົນ.

²⁰ຖັດຈາກພວກເຂົາໄປຄືເຜົ່າມານັດເຊ. ຜູ້ນຳຂອງມານັດເຊຄືກາມາລີເອນລູກເປດາຊູ. ²¹ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 32,200 ຄົນ.

²²ຖັດໄປຈະເປັນເຜົ່າເບັນຢາມິນ. ຜູ້ນຳຂອງເບັນຢາມິນຄື ອາບິດານລູກເກເດໂອນີ. ²³ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 35,400 ຄົນ.

²⁴ຈຳນວນຄົນທັງຫມົດທີ່ນັບໄດ້ໃນຄ້າຍພັກຂອງເອຟຣາອິ ຄື 108,100ຄົນພວກເຂົາຈະອອກເດີນທາງເປັນລຳດັບທີສາມ.

²⁵ທາງດ້ານທິດເຫນືອຈະເປັນກອງຂອງຄ້າຍພັກຂອງດານ. ຜູ້ນຳຂອງຄົນດານຄື ອາຮີເອເຊລູກອຳມິຊັດຕາຍ. ²⁶ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 62,700 ຄົນ.

²⁷ຄົນຂອງເຜົ່າອາເຊຕັ້ງຄ້າຍພັກຖັດໄປຈາກດານ. ຜູ້ນຳຂອງອາເຊຄືປາກີເອນລູກອີກກະຣານ. ²⁸ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 41,500 ຄົນ.

²⁹ເຜົ່ານັບທາລີຢູຖັດໄປ. ຜູ້ນຳຂອງນັບທາລີຄື ອາຮີຣາລູກເອນັນ. ³⁰ຈຳນວນຄົນໃນກອງຂອງເຂົາຄື 53,400ຄົນ.

³¹ຈຳນວນຄົນທັງຫມົດທີ່ນັບໄດ້ໃນຄ້າຍພັກທີ່ຢູ່ກັບດານຄື 157,600ຄົນພວກເຂົາຈະອອກຈາກຄ້າຍພັກເປັນລຳດັບສຸດທ້າຍ, ພາຍໃຕ້ທຸງຂອງພວກເຂົາ."

³²ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ, ທີ່ນັບໄດ້ຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ຈຳນວນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ນັບໄດ້ທັງຫມົດໃນຄ້າຍພັກ, ຂອງພວກເຂົາຕາມກອງຕ່າງໆຄື 603,550ຄົນ. ³³ແຕ່ໂມເຊກັບອາໂລນບໍ່ໄດ້ນັບຄົນເລວີທີ່ຢູ່ທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ.

ນີ້ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້ກັບໂມເຊ.

³⁴ຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້ກັບໂມເຊ. ພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍພັກຕາມທຸງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ອອກໄປຈາກຄ້າຍຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາລ່ຽງລຳດັບຕາມຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາ.

3

¹ຕອນນີ້ເປັນປະຫວັດສາດຂອງເຊື້ອສາຍຂອງອາໂຣນແລະໂມເຊເມື່ອພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊເທິງພູເຂົາຊິນາຍ. ²ຊີລູກຊາຍຂອງອາໂຣນຄືນາດາບລູກກິກ, ແລະ ອາບິຮູ, ອາເລອາຊາ, ແລະອີທາມາ.

³ເຫລົ່ານີ້ເປັນຊື່ຂອງລູກຊາຍອາໂຣນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເຈີມເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາໃຫ້ເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນປະໂຫຍດ. ⁴ແຕ່ນາດາບ ແລະ ອາບິຮູໄດ້ລືມລົງຕາຍຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍໄຟທີ່ຕ້ອງຫ້າມແຕ່ພຣະອົງໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຊິນາຍ. ນາດາບ ແລະ ອາບິຮູບໍ່ມີລູກ, ດັ່ງນັ້ນເອເລອາຊາກັບອີທາມາຈຶ່ງເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນປະໂຫຍດກັບອາໂຣນພ້ອມພວກເຂົາ.

⁵ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ⁶"ຈຶ່ງນຳເຜົ່າເລວີມາ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າອາໂຣນປະໂຫຍດເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຊ່ວຍທ່ານ.

⁷ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ແທນອາໂຣນ ແລະ ແທນຊຸມຊົນທັງໝົດທີ່ໜ້າທີ່ເປັນບ່ອນຊຸມນຸມ. ພວກເຂົາຕ້ອງທ່າງານຮັບໃຊ້ໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດ.

⁸ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງໃນໃນເຕັ້ນທີ່ຊຸມນຸມ, ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງຊ່ວຍບັນດາເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອນໃນການເຮັດໜ້າທີ່ຂຶ້ນຍ້າຍຫໍເຕັ້ນສັກສິດ.

⁹ເຈົ້າຕ້ອງມອບຄົນເລວີໃຫ້ກັບອາໂຣນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຂົາ. ພວກເຂົາຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ຊ່ວຍເຂົາເຮັດວຽກຮັບໃຊ້ຄົນອິດສະຣາເອນຕະຫລອດໄປ.

¹⁰ເຈົ້າຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງອາໂຣນ ແລະ ພວກລູກຂອງເຂົາໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ, ແຕ່ຄົນຕ່າງຊາດຄົນໃດເຂົາມາໃກ້ຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ."

¹¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ¹²"ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ເລືອກຄົນເລວີມາຈາກທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ. ເຮົາໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ແທນທີ່ເຮົາຈະເລືອກລູກຊາຍກົກແຕ່ລະຄົນທີ່ເກີດມາທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ. ຄົນເລວີເປັນຂອງເຮົາ.

¹³ລູກຊາຍກົກທັງໝົດເປັນຂອງເຮົາ. ໃນວັນທີ່ເຮົາຂ້າລູກຊາຍກົກທັງໝົດໃນເອຢິບ, ເຮົາໄດ້ແຍກລູກກົກທັງໝົດໃນອິດສະຣາເອນ, ອອກມາເພື່ອເຮົາເອງທັງຄົນ ແລະ ສັດ. ພວກເຂົາທັງໝົດເປັນຂອງເຮົາ. ເຮົາຄືຢາເວ."

¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊີນາຍ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ¹⁵"ຈົນນັບເຊື້ອສາຍຂອງເລວີໃນແຕ່ລະຄອບຄົວ, ໃນວົງວານບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ. ຈົນນັບຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປ." ¹⁶ໂມເຊກໍນັບພວກເຂົາ. ຕາມຄຳກ່າວຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມທີ່ພຣະອົງສັ່ງໃຫ້ເຮັດ.

¹⁷ຊື່ຂອງພວກລູກຊາຍພວກເລວີຄື ເກໂຊນ, ໂກຮາດ ແລະ ເມຣາລີ. ¹⁸ຕະກຸນທີ່ມາຈາກລູກຂອງເກໂຊນຄືລິບນີແລະຊິເມອີ.

¹⁹ຕະກຸນທີ່ມາຈາກລູກຂອງໂກຮາດຄື ອຳຣາມ, ອິຊະຮາ, ເຮັບໂລນ, ແລະ ອຸດຊີເອນ. ²⁰ຕະກຸນທີ່ມາຈາກລູກຂອງເມຣາລີຄື ມາຣະລີ ແລະ ມູຊີ. ຊື່ເຫລົ່ານີ້ເປັນຕະກຸນຂອງຄົນເລວີ, ທີ່ຈິດລາຍຊື່ຕະກຸນຕໍ່ຕະກຸນ.

²¹ຕະກຸນທີ່ມາຈາກຄົນລິບນີແລະຄົນຊິເມອີຈາກເກໂຊນ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຕະກຸນຂອງຄົນເກໂຊນ. ²²ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປທີ່ນັບໄດ້, ລວມທັງໝົດ 7,500 ຄົນ. ²³ຕະກຸນຂອງຄົນເກໂຊນຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍຝັກທາງດ້ານທິດຕາເວັນຕົກຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ.

²⁴ເອລີອາສັບລູກຂອງລາເອນຕ້ອງນຳຕະກຸນຂອງເຊື້ອສາຍ ຂອງຄົນເກໂຊນ.

²⁵ຄອບຄົວຂອງເກໂຊນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມລວມທັງຫໍເຕັ້ນສັກສິດດ້ວຍ, ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບເຕັ້ນນັ້ນ ສິ່ງທີ່ປົກຄຸມເຕັ້ນ, ແລະຜ້າກັງທີ່ໃຊ້ເປັນທາງເຂົ້າຂອງເຕັ້ນທີ່ຊຸມນຸມ. ²⁶ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຜ້າກັງບັງລານ, ຜ້າກັງທາງເຂົ້າລານທີ່ຢູ່ຮອບສະຖານທີ່ນະມັດສະການແລະແທ່ນບູຊາ. ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບເຊື້ອກົງຂອງເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມແລະຮັບຜິດຊອບທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ.

²⁷ຕະກຸນເຫລົ່ານີ້ມາຈາກໂກຮາດຄື: ຕະກຸນຂອງອຳຣາມ, ແລະຕະກຸນຂອງອິຊະຮາ, ຕະກຸນຂອງເຮັບໂລນ, ແລະຕະກຸນຂອງອຸດຊີເອນ. ຕະກຸນເຫລົ່ານີ້ເປັນຂອງໂກຮາດ. ²⁸ຜູ້ຊາຍທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປທີ່ນັບໄດ້ 8,600 ຄົນ. ທີ່ສັກສາສິງຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວ.

²⁹ຄອບຄົວຂອງເຊື້ອສາຍຂອງໂກຮາດ ຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍຝັກທາງດ້ານທິດໃຕ້ຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ.

³⁰ເອລີຊາຟັນລູກຂອງອຸດຊີເອນຈະຕ້ອງນຳຕະກຸນໂກຮາດ. ³¹ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບທີ່ບັນທະສັນຍາ, ໂຕະ, ຫລັກຕະກຽງ, ແທ່ນບູຊາ, ແລະສິ່ງບໍ່ຮູ້ສຸດທີ່ໃຊ້ໃນການປົວລະບັດຂອງພວກເຂົາ ຜ້າກັງ, ແລະງານທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ບໍລິເວນໂດຍຮອບນັ້ນ. ³²ເອເລອາຊາລູກອາໂຣນປະໂຫຍດຕ້ອງນຳຄົນເລວີ. ເຂົາຕ້ອງກຳກັບຮັບຜິດຊອບຄົນທີ່ຢູ່ແລສະຖານທີ່ສັກສິດ.

³³ມີສອງຕະກຸນທີ່ມາຈາກຕະກຸນເມຣາລີຄື: ຕະກຸນຂອງຄົນມາຣະລີແລະຕະກຸນຂອງຄົນມູຊີ. ຕະກຸນເຫລົ່ານີ້ມາຈາກເມຣາລີ.

³⁴ຜູ້ຊາຍທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປທີ່ນັບໄດ້ 6,200 ຄົນ. ³⁵ຊຸຣີເອນລູກຊາຍຂອງອາບີໄຮຕ້ອງນຳຕະກຸນຂອງເມຣາລີ. ພວກເຂົາຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍຝັກທາງດ້ານທິດເຫນືອຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ.

³⁶ເຊື້ອສາຍຂອງເມຣາລີຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໄມ້ຂອບຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ, ຄານ, ໄມ້ເສົາ, ແລະຕີນເສົາແລະສ່ວນປະກອບທັງໝົດ ແລະ ລວມເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ³⁷ເສົາຫລັກ ແລະ ໄມ້ເສົາຂອງລານທີ່ຢູ່ຮອບຫໍເຕັ້ນ ຜ່ອນກັບຂີ້ຕໍ່, ຫລັກສຽບ, ແລະເຊືອກມັດ.

³⁸ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນກັບບັນດາລູກຊາຍຂອງເພິ່ນນັ້ນ ຕ້ອງຕັ້ງຄ້າຍຝັກທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ, ທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມ. ພວກເຂົາຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດພາລະກິດໜ້າທີ່ໃນບ່ອນນະມັດສະການແລະໜ້າທີ່ຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ. ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຂົາມາໃກ້ບ່ອນນະມັດສະການຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍ. ³⁹ໂມເຊກັບອາໂຣນໄດ້ນັບຜູ້ຊາຍທັງໝົດໃນຕະກຸນຂອງເລວີທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວຊົງສັ່ງໄວ້. ພວກເຂົານັບໄດ້ສອງຫມື່ນສອງພັນຄົນ.

⁴⁰ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົນນັບລູກຊາຍກົກທັງໝົດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປ. ຈົນຈິດລາຍຊື່ຂອງພວກເຂົາ.

⁴¹ເຈົ້າຕ້ອງນຳເອົາຄົນເລວີໃຫ້ກັບເຮົາ ເຮົາຄືຢາເວ ເພື່ອແທນລູກກົກທັງໝົດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ, ແລະຝູງສັດຂອງຄົນເລວີແທນລູກຫົວປີຂອງຝູງສັດຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

⁴²ໂມເຊນັບລູກຫົວປີທັງໝົດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ ຕາມທີ່ພຣະຢາເວຊົງສັ່ງເພິ່ນໃຫ້ເຮັດ.

⁴³ເພິ່ນນັບລູກຊາຍຫົວປີທຸກຄົນຕາມຊື່ທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປເພິ່ນນັບໄດ້ 22,273 ຄົນ

⁴⁴ພຣະຢາເວ, ກ່າວກັບໂມເຊ. ອີກດັ່ງຫນຶ່ງ ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ⁴⁵ຈົນນຳເອົາຄົນເລວີມາແທນທີ່ລູກຫົວປີທຸກຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ, ແລະນຳເອົາຝູງສັດຂອງຄົນເລວີມາແທນສັດຂອງຊຸມຊົນນັ້ນ ຄົນເລວີເປັນຂອງເຮົາ ເຮົາຄືຢາເວ.

⁴⁶ເຈົ້າຕ້ອງເກັບເງິນຄົນລະຫ້າຫລວງເພື່ອເປັນຄ່າໄຖ່ລູກຊາຍກົກຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ 273 ຄົນທີ່ເກີນຈຳນວນຂອງຄົນເລວີ.

⁴⁷ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ຫລວງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ. ເປັນຕົວກຳນົດການສັ່ງນຳຫນັກຂອງເຈົ້າ ຫນຶ່ງຫລວງເທົ່າກັບຊາວເກຣາ.

⁴⁸ເຈົ້າຕ້ອງມອບເງິນຄ່າໄຖ່ທີ່ເຈົ້າຈ່າຍໃຫ້ກັບອາໂຣນລະບັນດາລູກຂອງເຂົາ. ⁴⁹ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງເກັບຄ່າໄຖ່ຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເກີນຈາກຈຳນວນຂອງຄົນທີ່ຄົນເລວີໄດ້ໄຖ່ໄວ້ແລ້ວ. ⁵⁰ໂມເຊເກັບເງິນຈາກລູກຊາຍກົກຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ ທ່ານເກັບໄດ້ 1,365 ຫລວງເຊເຄ, ທີ່ສັ່ງນຳຫນັກຕາມສຳນັກນະມັດສະການ. ⁵¹ໂມເຊໄດ້ມອບເງິນຄ່າໄຖ່ນັ້ນໃຫ້ກັບອາໂຣນແລະພວກລູກຂອງລາວ. ໂມເຊໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວທີ່ຊົງບອກໃຫ້ທ່ານເຮັດ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງທ່ານໄວ້.

4

¹⁻²ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊແລະກັບອາໂຣນ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ຈົນເຮັດສຳມະໂນຄົວຂອງຜູ້ຊາຍເຊື້ອສາຍຂອງໂກຮາດຈາກທ່າມກາງຄົນເລວີ, ຕາມຕາມຕະກຸນແລະຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ. ³ຈົນນັບຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸ 30 ປີ ເຖິງ 50 ປີ. ຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງເຂົ້າຮ່ວມກັບກຸ່ມຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມ.

⁴ເຊື້ອສາຍຂອງໂກຮາດຕ້ອງຮັບຜິດຊອບສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດທີ່ສຸດທີ່ສະຫງວນໄວ້ສຳລັບເຮົາໃນຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມ.

⁵ເມື່ອຄ້າຍຝັກຕຽມທີ່ຈະເຄື່ອນຍ້າຍອອກໄປ, ອາໂຣນກັບພວກລູກຊາຍຂອງເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໄປຂ້າງໃນຫໍເຕັ້ນນັ້ນ, ປິດຜ້າກັງຊິງໃຊ້ກັນອະນິສຸທິສະຖານຈາກວິສຸທິສະຖານແລະປົກຫົບແຫ່ງຜັນທະສັນຍາດ້ວຍຜ້າກັງນັ້ນ.⁶ພວກເຂົາຕ້ອງປົກຫົບນັ້ນດ້ວຍຫນັງທາຄັດຄຸມ. ພວກເຂົາຕ້ອງປູຜ້າສີຟ້າປົກຫົບນັ້ນໄວ້ ພວກເຂົາຕ້ອງສອດໄມ້ຄານຫາມເພື່ອຂົນຍ້າຍໄປ.

⁷ພວກເຂົາໄດ້ປູຜ້າສີຟ້າເທິງໂຕະເຂົາຈີຕ໌ຫນ້າ ພວກເຂົາຕ້ອງ ວາງຈານ, ບ່ວງ, ຊາມ, ແລະໂຖສຳລັບເຍັນເທິງໂຕະນັ້ນ, ເຂົາຈີຕ໌ອີກມືຢູ່ເທິງໂຕະສະເຫມີ.

⁸ພວກເຂົາຕ້ອງປົກສິ້ງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຜ້າສີແດງເຂັ້ມແລະປົກຫົບດ້ວຍຫນັງທາຄັດອີກຊັ້ນຫນຶ່ງ ພວກເຂົາຕ້ອງສອດໄມ້ຄານຫາມເພື່ອຈະຂົນໂຕະນັ້ນໄປ.

⁹ພວກເຂົາຕ້ອງເອົາຜ້າສີຟ້າມາແລະ ປົກຫລັກຕະກຽງ, ຜ່ອມກັບຕະກຽງ, ເຫລັກຄີບ, ຖາດ, ແລະຖັງໃສ່ນ້ຳມັນສຳລັບຕະກຽງທຸກຫນ່ວຍຂອງຫລັກຕະກຽງ.¹⁰ພວກເຂົາຕ້ອງວາງຫລັກຕະກຽງແລະສ່ວນປະກອບຂອງມັນທັງຫມົດ ໃນການຫໍດ້ວຍຫນັງທາຄັດແລະພວກເຂົາຕ້ອງວາງມັນເທິງຄານຫາມ.¹¹ພວກເຂົາຕ້ອງປູຜ້າສີຟ້າເທິງແທ່ນບູຊາທອງຄຳ.

ພວກເຂົາຕ້ອງປົກມັນດ້ວຍການຫໍດ້ວຍຫນັງທາຄັດ, ແລະຈາກນັ້ນກໍ່ສອດໄມ້ຄານຫາມ.

¹²ພວກເຂົາຕ້ອງເອົາຂອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສຳລັບງານວິສຸທິສະຖານ ແລະຫມັ້ນດ້ວຍຜ້າສີຟ້າ. ພວກເຂົາຕ້ອງປົກມັນດ້ວຍຫນັງທາຄັດ ແລະ ວາງຂອງໃຊ້ນັ້ນໄວ້ເທິງຄານຫາມ.¹³ພວກເຂົາຕ້ອງເອົາຂີ້ເຖົ້າອອກຈາກແທ່ນບູຊາ ແລະປູຜ້າສີມ່ວງເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນ.

¹⁴ພວກເຂົາຕ້ອງວາງຂອງໃຊ້ທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາໃຊ້ໃນງານກ່ຽວກັບແທ່ນບູຊາເທິງໂຄງຫາມສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ຄື ຖາດຮອງໄຟ, ຂໍເກາະ, ຊ້ວນ, ຊາມ, ແລະ ຂອງໃຊ້ອື່ນໆ ທຸກຢ່າງສຳລັບແທ່ນບູຊາ. ພວກເຂົາຕ້ອງປົກແທ່ນບູຊາດ້ວຍຫນັງທາຄັດ ແລະຈາກນັ້ນກໍ່ສອດໄມ້ຄານຫາມ.

¹⁵ເມື່ອອາໂຣນແລະພວກລູກຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ປົກຄຸມວິສຸທິສະຖານແລະຂອງໃຊ້ທຸກຢ່າງຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ແລະໃນຕອນທີ່ຈະເຄື່ອນຍ້າຍຄ້າຍຝັກອອກໄປຫລັງຈາກນັ້ນ ເຊື້ອສາຍຂອງໂກຮາດ, ຕ້ອງເຂົ້າມາຂົນຍ້າຍວິສຸທິສະຖານໄປ.

ຖ້າພວກເຂົາແຕ່ຕ້ອງຂອງໃຊ້ບໍ່ຮິສຸດ, ພວກເຂົາຕ້ອງຕາຍ. ນີ້ເປັນງານຂອງເຊື້ອສາຍຂອງໂກຮາດຄືການຂົນເຄື່ອງໃຊ້ໃນເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມ.

¹⁶ເອເລອາຊາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນປະໂຫຍດເປັນຜູ້ຄວບຄຸມການດູແລນ້ຳມັນສຳລັບຕະກຽງ, ເຄື່ອງຫອມ, ແລະພືດຜົນເປັນເມັດເພື່ອຖວາຍບູຊາ, ແລະນ້ຳມັນເຈີມ, ເຂົ້າຄວບຄຸມການດູແລຫໍເຕັ້ນສັກສິດທັງຫມົດ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດນັ້ນຄື, ວິສຸທິສະຖານແລະຂອງໃຊ້ຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນ.

¹⁷ພຣະຢາເວກຳວກັບໂມເຊ ແລະອາໂຣນ. ພຣະອົງກຳວ່າວ່າ,¹⁸ຢ່າໃຫ້ຕະກູນເຜົ່າຄົນໂກຮາດ, ຖືກຕັດຂາດໄປຈາກທຳມະກາງຄົນເລວີ.

¹⁹ຈົງປົກປ້ອງພວກເຂົາ, ເພື່ອທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ແລະ ບໍ່ຕາຍ, ໂດຍການເຮັດເຊັ່ນນີ້. ຕອນທີ່ພວກເຂົາໃກ້ສິ່ງບໍ່ຮິສຸດ.

²⁰ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າໄປຂ້າງໃນເພື່ອຈະເບິ່ງວິສຸທິສະຖານແມ່ນແຕ່ຊິວອິດໃຈດຽວ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຕ້ອງຕາຍ ອາໂຣນແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເຂົາຕ້ອງກຳນົດໃຫ້ຄົນໂກຮາດແຕ່ລະຄົນໃຫ້ເຮັດງານສະເພາະຂອງເຂົາ."

²¹ພຣະຢາເວບອກກັບໂມເຊອີກຄັ້ງ. ພຣະອົງບອກວ່າ,²²ຈົງເຮັດສຳມະໂນຄົວຂອງເຊື້ອສາຍຂອງເກໂຊນດ້ວຍ, ຕາມຄອບຄົວພໍ່ຂອງພວກເຂົາ.

²³ຈົງນັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີອາຍຸ ສາມສິບປີ ເຖິງຫ້າສິບປີ. ຈົງນັບພວກເຂົາທຸກຄົນທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບກຸ່ມຄົນທີ່ຈະບິວລະບັດ ຫນ້າທີ່ໃນຫໍເຕັ້ນທີ່ຊຸມນຸມ.

²⁴ນີ້ເປັນງານຂອງຕະກູນຂອງຄົນເກໂຊນ, ເມື່ອພວກເຂົາປະຕິບັດຫນ້າທີ່ ແລະສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຂົນຍ້າຍ.²⁵ພວກເຂົາຕ້ອງຂົນຜ້າກັງຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ, ຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ, ແລະຜ້າທີ່ປົກຄຸມ ທີ່ມີການປົກຄຸມດ້ວຍຫນັງທາຄັດທີ່ຢູ່ເທິງນັ້ນ, ແລະຜ້າກັງສຳລັບທາງເຂົ້າຂອງຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ.

²⁶ພວກເຂົາຕ້ອງຂົນຜ້າກັງຂອງລານ, ຜ້າກັງສຳລັບທາງເຂົ້າປະຕູຂອງປະຕູລານ ທີ່ຢູ່ໃກ້ຫໍເຕັ້ນແລະແທ່ນບູຊາ,

ເຊື້ອຂອງຜ້າກັງເຫລົ່ານັ້ນແລະເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສຳລັບການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ,

ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຄວນຈະເຮັດກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດສິ່ງນັ້ນ.

²⁷ອາໂຣນແລະພວກລູກຊາຍຂອງເຂົາ ຕ້ອງກຳກັບຮັບຜິດຊອບປະຕິບັດຫນ້າທີ່ທຸກຢ່າງຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຄົນເກໂຊນ, ໃນທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາຂົນຍ້າຍ, ແລະໃນການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າຕ້ອງກຳນົດຄວາມຮັບຜິດຊອບທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

²⁸ນີ້ເປັນການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງຕະກູນຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຄົນເກໂຊນສຳລັບຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ.

ອີຫາມາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນປະໂຫຍດຕ້ອງນຳພວກເຂົາໃນການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ.

²⁹ເຈົ້າຕ້ອງນັບເຊື້ອສາຍຂອງເມຣາຣີຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ ແລະລຽງລຳດັບພວກເຂົາຕາມຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.

³⁰ຕັ້ງແຕ່ຄົນທີ່ມີອາຍຸ ສາມສິບປີ ເຖິງຫ້າສິບປີ ຈົງນັບທຸກຄົນທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກຸ່ມແລະປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນເຕັ້ນປະຊຸມ.

³¹ນີ້ເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບແລະງານຂອງພວກເຂົາໃນການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ທັງຫມົດສຳລັບຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ.

ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໂຄງຮ່າງຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ, ໄມ້ຄານ, ໄມ້ເສົາ, ແລະຕີນຮອງ.³²ຕະຫລອດຈົນເສົາ, ໄມ້ຂອງລານຮອບຫໍເຕັ້ນສັກສິດ, ຕີນຮອງ, ຫລັກສຽບ, ແລະເຊື້ອກສຳລັບອ້ອມເດີນກັບສ່ວນປະກອບຕ່າງໆຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ, ຈົງຈິດລາຍຊື່ຂອງສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຂົນຍ້າຍ.

³³ນີ້ເປັນງານຂອງຕະກູນຂອງເຊື້ອສາຍເມຣາຣີ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດສຳລັບຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ ພາຍໃຕ້ການກຳກັບຮັບຜິດຊອບຂອງ ອີຫາມາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນປະໂຫຍດ."

³⁴ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ແລະພວກຜູ້ນຳຊຸມຊົນນັ້ນໄດ້ນັບຄົນໂກຮາດ ຕາມຄອບຄົວບັນພະບູລຸດຂອງພໍ່.

³⁵ພວກເຂົານັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີອາຍຸສາມສິບປີຂຶ້ນໄປຈົນເຖິງຫ້າສິບປີພວກເຂົານັບທຸກຄົນທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບກຸ່ມຄົນທີ່ຈະປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນເຕັ້ນປະຊຸມ.

³⁶ພວກເຂົານັບໄດ້ 2,750 ຄົນຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ.

³⁷ໂມເຊແລະອາໂຣນ ນັບຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຕະກູນແລະຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງຄົນໂກຮາດ ທີ່ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນເຕັ້ນປະຊຸມ. ໃນການເຮັດເຊັ່ນນີ້, ພວກເຂົາເຊື້ອຝັງສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວສັ່ງພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດຜ່ານທາງໂມເຊ.

³⁸ເຊື້ອສາຍຂອງເກໂຊນ ທີ່ນັບໃນຕະກູນຂອງພວກເຂົາຕາມຄອບຄົວໃນບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ,³⁹ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸ ສາມສິບປີເຖິງຫ້າສິບປີ, ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກຸ່ມຄົນທີ່ຈະປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ.⁴⁰ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ທີ່ນັບຕາມຕະກູນແລະຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ, ນັບໄດ້ 2,630 ຄົນ.

⁴¹ໂມເຊແລະອາໂຣນໄດ້ນັບຕາມຕະກູນຂອງເຊື້ອສາຍເກໂຊນ ຜູ້ທີ່ຈະປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ. ໃນການເຮັດເຊັ່ນນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ເຊື້ອຝັງສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຜ່ານທາງໂມເຊ.

⁴²ເຊື້ອສາຍຂອງເມຣາຣີທີ່ນັບໄດ້ໃນຕະກູນຂອງພວກເຂົາ ຕາມຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ,⁴³ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸ ສາມສິບປີເຖິງຫ້າສິບປີ, ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກຸ່ມທີ່ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນເຕັ້ນປະຊຸມ.⁴⁴ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ທີ່ນັບຕາມຕະກູນແລະຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ, ນັບໄດ້ 3,200 ຄົນ.

⁴⁵ໂມເຊແລະອາໂຣນນັບພວກຜູ້ຊາຍ, ເຫລົ່ານີ້ທຸກຄົນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເມຣາຣີ. ໃນການເຮັດເຊັ່ນນີ້, ພວກເຂົາເຊື້ອຝັງສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຜ່ານທາງໂມເຊ.

⁴⁶ດັງນັ້ນໂມເຊ, ອາໂຣນ, ແລະພວກຜູ້ນຳຂອງອິດສະຣາເອນ ຈຶ່ງນັບຄົນເລວີທັງໝົດຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ
ໃນຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.⁴⁷ ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸ ສາມສິບປີເຖິງຫ້າສິບປີ, ພວກເຂົານັບທຸກຄົນທີ່ຈະເຮັດວຽກໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດ,
ແລະຜູ້ທີ່ຈະຂົນຍ້າຍແລະຮັບຜິດຊອບສິ່ງຂອງຕ່າງໆໃນຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ.⁴⁸ ພວກເຂົານັບໄດ້ 8,580 ຄົນ.
⁴⁹ ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງຜ່ານ, ໂມເຊນັບຜູ້ຊາຍ, ແຕ່ລະຄົນຕໍ່ໄປຕາມປະເພດຂອງງານທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ເຮັດ.
ເພິ່ນນັບຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນຕາມຫນ້າທີ່ຂອງຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ພວກເຂົາຮັບໄວ້. ໃນການເຮັດເຊັ່ນນີ້,
ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຝັງຕາມທີ່ພຣະຢາເວຊົງສັ່ງພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດຜ່ານທາງໂມເຊ.

5 ¹ພຣະຢາເວບອກໂມເຊ. ພຣະອົງບອກວ່າ,²“ຈົ່ງສັ່ງຄົນອິດສະຣາເອນໃຫ້ແຍກທຸກຄົນທີ່ຕິດເຊື້ອໂລກຜົວຫນຶ່ງ, ແລະທຸກຄົນທີ່ມີສິ່ງໂຫລອກມາ,
ແລະຄົນໃດກໍ່ຕາມທີ່ເປັນມົນທົນຈາກການແຕ່ລະຢ່າງຊາກສົບອອກໄປຈາກຄ້າຍພັກ.³ ບໍ່ວ່າຊາຍຫລືຍິງ, ເຈົ້າຕ້ອງແຍກພວກເຂົາອອກຈາກຄ້າຍພັກ.
ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄ້າຍພັກມີມົນທົນ, ເພາະເຮົາສະຖິດຢູ່ໃນຄ້າຍພັກນີ້.” “ຄົນອິດສະຣາເອນເຮັດຕາມນັ້ນ.
ພວກເຂົາແຍກຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປຈາກຄ້າຍພັກ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ. ຄົນອິດສະຣາເອນກໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະຢາເວ.

⁵ພຣະຢາເວບອກໂມເຊ. ພຣະອົງບອກວ່າ,⁶ເມື່ອຜູ້ຊາຍຫລືຜູ້ຍິງໄດ້ເຮັດບາບໃດໆ ຢ່າງທີ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເຮັດບາບຕໍ່ກັນ, ແລະເປັນການບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ເຮົາ,
ຄົນນັ້ນກໍ່ມີຄວາມຜິດ.⁷ ຈາກນັ້ນເຂົາຕ້ອງສາລະພາບບາບທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ. ເຂົາຕ້ອງໃຊ້ແທນຄົນແກ່ການເຮັດຜິດຂອງເຂົາ ແລະເພີ່ມຄ່າອີກໜຶ່ງໃນຫ້າ.
ເຂົາຕ້ອງໃຫ້ຄ່າໃຊ້ແທນນັ້ນຕໍ່ຄົນທີ່ເຂົາເຮັດຜິດ.

⁸ແຕ່ຖ້າຄົນທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳຜິດບໍ່ມີຜົນຮ້ອງໃກ້ຊິດ ຫຼືຈະຮັບຄ່າໃຊ້ແທນຄົນ, ຄ່າການເຮັດຜິດຂອງເຂົາໃຫ້ກັບເຮົາຜ່ານທາງປະໂຮຫິດ,
ຜ່ອມກັບລູກແກະທີ່ຈະລົບບາບໃຫ້ກັບຕົວເຂົາເອງ.⁹ ເຄື່ອງບູຊາຂອງທຸກຄົນຈະເປັນຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ, ບັນດາສິ່ງທີ່ຄົນອິດສະຣາເອນ,
ແຍກໄວ້ແລະນຳມາໃຫ້ປະໂຮຫິດກໍ່ຈະເປັນຂອງເຂົາ.¹⁰ ເຄື່ອງບູຊາຂອງທຸກຄົນຈະເປັນຂອງປະໂຮຫິດ; ຖ້າຄົນໃດມອບສິ່ງໃດໆໃຫ້ແກ່ປະໂຮຫິດ,
ສິ່ງນັ້ນກໍ່ຈະເປັນຂອງເຂົາ.”

¹¹ພຣະອົງບອກວ່າ,¹²“ຈົ່ງເວົ້າກັບຄົນອິດສະຣາເອນ. ຈົ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ, ‘ສິມມຸດວ່າເມຍຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງນອກໃຈແລະເຮັດບາບຕໍ່ຜົວຂອງນາງ.

¹³ແລ້ວສິມມຸດວ່າຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງຫລັບນອນກັບນາງ. ໃນກໍລະນີນັ້ນ, ນາງກໍ່ເປັນມົນທົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜົວຂອງນາງຈະບໍ່ເຫັນຫລືບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນີ້,
ແລະເຖິງແມ່ນວ່າມີໃຜຈັບໄດ້ວ່ານາງໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນພະຍານປັກປານາງ,¹⁴ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,
ວິນຍານແຫ່ງຄວາມຮຽກຮ້ອງຍັງຄອບເຄື່ອນຜົວວ່າ ເມຍຂອງເຂົາເປັນມົນທົນ. ຢ່າງໃດກໍ່ດີ, ວິນຍານແຫ່ງຄວາມຮຽກຮ້ອງອາດມາເທິງຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ໄດ້
ເຖິງວ່າເມຍຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນມົນທົນ.

¹⁵ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນີ້, ຊາຍຄົນນັ້ນຄວນພາເມຍຂອງເຂົາໄປຫາປະໂຮຫິດ. ແລະຜົວຕ້ອງນຳເຄື່ອງຕືມບູຊາສຳລັບນາງມາດ້ວຍ.

ເຂົາຕ້ອງນຳແປ້ງເຂົ້າບາເລຫນຶ່ງສ່ວນສິບມາດ້ວຍ. ເຂົາຕ້ອງບໍ່ສຳນຸກຫລືກ້າຍານເທິງແປ້ງນັ້ນເພາະແປ້ງນັ້ນເປັນພືດຜົນບູຊາແຫ່ງຄວາມຮຽກຮ້ອງ,
ພືດຜົນບູຊານັ້ນອາດຈະເປັນຕົວຊີ້ໃຫ້ເຫັນບາບໄດ້.

¹⁶ປະໂຮຫິດຕ້ອງພາມາກຳໄລ່ແລະໃຫ້ນາງຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ.¹⁷ ປະໂຮຫິດຕ້ອງນຳໂຖທີ່ມີນ້ຳບໍລິສຸດມາແລະເອົາຝຸ່ນຈາກພື້ນຂອງຫໍເຕັ້ນສັກສິດ.
ເຂົາຕ້ອງໃສ່ຝຸ່ນລົງໄປໃນນ້ຳນັ້ນ.

¹⁸ປະໂຮຫິດຈະໃຫ້ຍິງນັ້ນຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ແລະ ເຂົາຈະແກ້ມັດຜົມເທິງຫົວຂອງນາງ. ເຂົາຈະວາງພືດຜົນບູຊາແຫ່ງການລະນຶກໄວ້ໃນມືຂອງນາງ,
ທີ່ເປັນພືດຜົນບູຊາແຫ່ງຄວາມສົ່ງໃສ. ປະໂຮຫິດຈະຖິ້ມນ້ຳຂົ້ມທີ່ນຳຄຳສາບແຊ່ງມາໄວ້ໃນມືຂອງເຂົາ.¹⁹ ປະໂຮຫິດຈະໃຫ້ຍິງນັ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳສາບານ
ແລະບອກກັບນາງວ່າ, ‘ຖ້າບໍ່ມີຊາຍອື່ນມີເພດສຳພັນກັບເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫລົງຜິດແລະເຮັດໃຫ້ເປັນມົນທົນ,
ແລ້ວເຈົ້າຈະຜັນຈາກນ້ຳຂົ້ມທີ່ນຳຄຳສາບແຊ່ງມານີ້.

²⁰ແຕ່ຖ້າເຈົ້າ, ເປັນຍິງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ຜົວໄດ້ຫລົງຜິດໄປ, ຖ້າເຈົ້າເປັນມົນທົນ, ແລະຖ້າມີຊາຍອື່ນໄດ້ຫລັບນອນກັບເຈົ້າ,²¹ ຈາກນັ້ນ,
(ປະໂຮຫິດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ນາງໃຫ້ຄຳສາບານ ເພື່ອທີ່ຈະນຳຄຳສາບແຊ່ງລົງມາເທິງນາງ, ແລະຈາກນັ້ນເຂົາຕ້ອງເວົ້າກັບຍິງຄົນນີ້ຕໍ່ໄປວ່າ)

‘ພຣະຢາເວຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕິກຢູ່ໃນຄຳສາບແຊ່ງເພື່ອໃຫ້ຊຸມຊົນຂອງເຈົ້າເຫັນວ່າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ
ຖ້າພຣະຢາເວຊົງເຮັດໃຫ້ກົກຂາຂອງເຈົ້າລົບໄປແລະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງເຈົ້າໄດ້.²² ນ້ຳທີ່ນຳຄຳສາບແຊ່ງມາກໍ່ຈະເຂົ້າໄປໃນກະເພາະຂອງເຈົ້າ
ແລະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງເຈົ້າໄດ້ ແລະເຮັດໃຫ້ກົກຂາຂອງເຈົ້າລົບໄປ.’ ຍິງຄົນນັ້ນຕ້ອງຕອບວ່າ, ‘ແມ່ນ, ຂໍໃຫ້ສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນຖ້າຂ້າຍອຍຜິດ.’

²³ປະໂຮຫິດຕ້ອງຂຽນຄຳສາບແຊ່ງເຫລົ່ານັ້ນເທິງຫນັງສືມ້ວນ, ແລະຈາກນັ້ນເຂົາຕ້ອງລ້າງຄຳສາບແຊ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ລົງໄປໃນນ້ຳຂົ້ມນັ້ນ.

²⁴ປະໂຮຫິດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຍິງນັ້ນກິນນ້ຳຂົ້ມທີ່ນຳຄຳສາບແຊ່ງມາ. ນ້ຳທີ່ນຳຄຳສາບແຊ່ງມາຈະເຂົ້າໄປໃນຕົວນາງ ແລະກາຍເປັນລົດຂົ້ມ.

²⁵ປະໂຮຫິດຕ້ອງເອົາພືດຜົນບູຊາແຫ່ງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕາມມືຂອງຍິງນັ້ນ. ເຂົາຕ້ອງຍົກພືດຜົນບູຊານັ້ນຂຶ້ນຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ

ແລະນຳພືດຜົນບູຊານັ້ນໄປທີ່ແທນບູຊາ.²⁶ ປະໂຮຫິດຕ້ອງເອົາຫີນຍະບູຊາມາຫນຶ່ງກຳມີທີ່ເປັນຕົວແທນເຄື່ອງບູຊາ, ແລະ ເຜົາເທິງແທນບູຊາ
ແລ້ວເຂົາຕ້ອງໃຫ້ຍິງນັ້ນກິນນ້ຳຂົ້ມ.

²⁷ເມື່ອເຂົາໃຫ້ນາງຕືມນ້ຳນັ້ນແລ້ວ, ຖ້ານາງເປັນມົນທົນ ເພາະນາງເຮັດຜິດຕໍ່ຜົວຂອງນາງ,

ແລ້ວນ້ຳທີ່ນຳຄຳສາບແຊ່ງກໍ່ຈະເຂົ້າໄປໃນຕົວນາງແລະກາຍເປັນລົດຂົ້ມ. ທ້ອງຂອງນາງຈະໄດ້ ແລະກົກຂາຂອງນາງຈະລົບໄປ.

ຍິງນັ້ນຈະຖືກສາບແຊ່ງທຳມາກຳຊຸມຊົນຂອງນາງ.²⁸ ແຕ່ຖ້ານາງບໍ່ເປັນມົນທົນ ແລະ ນາງສະອາດແລ້ວນາງກໍ່ຕ້ອງຜັນຄວາມຜິດ ນາງຈະຕັ້ງຄັນກຳໄດ້.

²⁹ນີ້ເປັນກົດເລື່ອງຄວາມຮຽກຮ້ອງ. ກົດນີ້ເປັນກົດສຳລັບຜູ້ຍິງທີ່ນອກໃຈຜົວຂອງຕົນແລະເປັນມົນທົນ.

³⁰ກົດນີ້ເປັນກົດສຳລັບຜູ້ຊາຍທີ່ມີວິນຍານແຫ່ງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕາມມືຂອງເຂົາ. ເຂົາຕ້ອງພາຍິງນັ້ນໄປຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ,
ແລະປະໂຮຫິດຕ້ອງເຮັດທຸກຢ່າງກັບນາງຕາມທີ່ກົດເລື່ອງຄວາມຮຽກຮ້ອງໄດ້ອະທິບາຍໄວ້.

³¹ຊາຍຄົນນັ້ນຈະຜັນຈາກຄວາມຜິດໃນການພາເມຍຂອງເຂົາໄປຫາປະໂຮຫິດ. ຍິງຄົນນັ້ນຕ້ອງຮັບຄວາມຜິດທຶນາງໄດ້ເຮັດ.”

6

¹ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ພຣະອົງບອກວ່າ,²“ຈົ່ງເວົ້າກັບຄົນອິດສະຣາເອນ. ຈົ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ,

‘ເມື່ອຜູ້ຊາຍຫລືຜູ້ຍິງຄົນໃດໄດ້ແຍກຕົວເອງອອກມາ ແຕ່ພຣະຢາເວດ້ວຍການອຸທິດຕົວພິເສດເປັນນາຊີວີ,

³ເຂົາຕ້ອງເອົາຕົວເອງອອກຈາກເຫລົ່າອະນຸກູນແລະເຄື່ອງຕືມມືນເມົາ. ເຂົາຕ້ອງບໍ່ຕືມນ້ຳສົ້ມທີ່ເຮັດມາຈາກເຫົ້າອະນຸກູນຫລືຈາກເຄື່ອງຕືມມືນເມົາ.

ເຂົາຕ້ອງບໍ່ຕື່ມນ້ຳອະນຸກຸລະກຳກະຊວງສິດທິມະນຸດກະຊວງແຫ່ງເລີຍ.

⁴ ຕະຫລອດເວລາທີ່ເຂົາແຍກຕົວອອກມາເພື່ອເຂົາຕ້ອງບໍ່ກິນສິ່ງໃດທີ່ເຮັດມາຈາກຕົນອະນຸກຸລະກຳທຸກຢ່າງທີ່ເຮັດມາຈາກເມັດຈີນເຖິງເບືອກຂອງມັນ.

⁵ ຕະຫລອດຊ່ວງເວລາຂອງການອຸທິດຕົນໃນການແຍກຕົວອອກມາຂອງເຂົາ,

ຫ້າມໃຊ້ມິດແຖເທິງຫົວຂອງເຂົາຈົນກວ່າເວລາຂອງການແຍກຕົວອອກມາຂອງເຂົາ ແຕ່ພຣະຢາເວຄົບກຳຫນົດ. ເຂົາຕ້ອງແຍກຕົວອອກມາ
ແຕ່ພຣະຢາເວ. ເຂົາຕ້ອງຈົບຜົນຍາວເທິງຫົວຂອງເຂົາ.

⁶ ຕະຫລອດຊ່ວງລະຫວ່າງເວລາຂອງການແຍກຕົວເອງອອກມາແຕ່ພຣະຢາເວ, ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າມາໃກ້ຊາກສົບ.

⁷ ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເປັນມົນທົນເນື່ອງຈາກ ພໍ, ແມ່, ນ້ອງຊາຍ, ຫລື ນ້ອງສາວຂອງເຂົາ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາຕາຍ.

ນີ້ເປັນເພາະເຂົາຖືກແຍກໄວ້ແຕ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຕາມທີ່ທຸກຄົນເຫັນໄດ້ຈາກຜົນຍາວຂອງເຂົາ.⁸ ຕະຫລອດຊ່ວງເວລາການແຍກອອກມາຂອງເຂົາ,
ເຂົາບໍ່ອີສຸດ, ແລະ ສະຫງວນໄວ້ແຕ່ພຣະຢາເວ.

⁹ ແຕ່ຫາກມີຄົນມາຕາຍຢ່າງກະຫັນຫັນຢູ່ໃກ້ເຂົາພໍດີ ແລະເຮັດໃຫ້ຫົວຂອງເຂົາທີ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະເປັນມົນທົນ,
ແລ້ວເຂົາກໍ່ຕ້ອງແຖຫົວໃນວັນຊຳລະຕົວຂອງເຂົາຄືໃນວັນທີ່ເຈັດ ເຂົາຕ້ອງແຖຫົວ.

¹⁰ ວັນທີ່ແປດ ເຂົາຕ້ອງນຳນົກເຂົ້າສອງໂຕຫລືນົກກາງແກນຸ່ມສອງໂຕມາຫາປະໂຫຍດທີ່ທາງເຂົາເຕັ້ນປະຊຸມ.

¹¹ ປະໂຫຍດຕ້ອງຖວາຍນົກໂຕໜຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະອີກໂຕໜຶ່ງເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ນົກເຫລົ່ານີ້ຈະລົບລ້າງບາບໃຫ້ກັບເຂົາ
ເພາະເຂົາໄດ້ເຮັດບາບຈາກການຢູ່ໃກ້ຊາກສົບ, ເຂົາຕ້ອງສຳລະຫົວຂອງເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດອີກຄັ້ງໃນວັນນັ້ນ.

¹² ເຂົາຕ້ອງແຍກຕົວເອງອອກຈາກພຣະຢາເວໃນຊ່ວງວັນຊຳລະຕົວຂອງເຂົາ. ເຂົາຕ້ອງນຳລູກແກະໂຕຜູ້ໂຕໜຶ່ງທີ່ມີອາຍຸໜຶ່ງປີມາເປັນເຄື່ອງບູຊາ.
ແຫງການເຮັດຜິດຈຳນວນວັນກ່ອນທີ່ເຂົາເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເປັນມົນທົນ, ຕ້ອງຖືວ່າບໍ່ນັບ ເພາະການແຍກຕົວອອກມາເປັນມົນທົນ.

¹³ ເຂົາຕ້ອງຖືກນຳມາຍັງທາງເຂົ້າຂອງເຕັ້ນປະຊຸມ.¹⁴ ເຂົາຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາແຕ່ພຣະຢາເວ. ເຂົາຕ້ອງຖວາຍລູກແກະຜູ້ໂຕໜຶ່ງທີ່ມີອາຍຸໜຶ່ງປີ
ແລະບໍ່ມີຖານີເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ເຂົາຕ້ອງນຳລູກແກະໂຕແມ່ໜຶ່ງໂຕທີ່ມີອາຍຸໜຶ່ງປີທີ່ບໍ່ມີຖານີເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

ເຂົາຕ້ອງນຳແກະໂຕຜູ້ໂຕໜຶ່ງທີ່ບໍ່ມີຖານີມາຖວາຍເປັນສານບູຊາ.¹⁵ ເຂົາຕ້ອງນຳເຂົ້າຈີທີ່ບໍ່ມີເຊືອແປ້ງມາກະຕ່າໜຶ່ງ,
ເຂົ້າຈີທີ່ເຮັດຈາກເນື້ອແປ້ງລະອຽດປະສົມດ້ວຍນ້ຳມັນ, ເຂົ້າຈີແຜ່ນທີ່ບໍ່ມີເຊືອຫາດ້ວຍນ້ຳມັນ, ພ້ອມກັບຜິດຜົນບູຊາແລະເຄື່ອງຕືມບູຊາ.

¹⁶ ປະໂຫຍດຕ້ອງຖວາຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ເຂົາຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

¹⁷ ເຂົາຕ້ອງຖວາຍແກະໂຕຜູ້ໂຕໜຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ພ້ອມກັບກະຕ່າເຂົ້າຈີທີ່ບໍ່ມີເຊືອແປ້ງ, ແລະສານບູຊາແຕ່ພຣະຢາເວ.

ປະໂຫຍດຕ້ອງຖວາຍຜິດຜົນບູຊາແລະເຄື່ອງຕືມບູຊາດ້ວຍ.

¹⁸ ຜູ້ເປັນນາຊີວິດຕ້ອງແຖຫົວຂອງເຂົາທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການແຍກຕົວອອກມາແຕ່ພຣະເຈົ້າ ທີ່ທາງເຂົາເຕັ້ນປະຊຸມ.

ເຂົາຕ້ອງເອົາເສ້ນຜົມຈາກຫົວຂອງເຂົາແລະໃສ່ລົງເທິງໄຟທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງສັນຕິບູຊາ.

¹⁹ ເຂົ້າຈີທີ່ບໍ່ມີເຊືອແປ້ງໜຶ່ງກ່ອນມາຈາກກະຕ່າ, ແລະເຂົ້າຈີແຜ່ນທີ່ບໍ່ມີເຊືອແປ້ງໜຶ່ງແຜ່ນມາ. ເຂົາຕ້ອງວາງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນມືຂອງນາຊີວິດນັ້ນ
ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ແຖຫົວຂອງເຂົາເພື່ອສະແດງການແຍກຕົວອອກມາແລ້ວ.

²⁰ ປະໂຫຍດຕ້ອງແກ່ງເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນເປັນເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ສ່ວນທີ່ບໍ່ອີສຸດສຳລັບປະໂຫຍດ,
ພ້ອມກັບຊີນຫນ້າເອິກທີ່ໄດ້ແກ່ງຖວາຍແລະຊີນກົກຂາທີ່ໄດ້ຖວາຍແລ້ວສຳລັບປະໂຫຍດ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ນາຊີວິດນັ້ນກໍ່ຈະຕື່ມເຫລົ່າອະນຸກຸລະກຳໄດ້.

²¹ ນີ້ເປັນກົດສຳລັບນາຊີວິດທີ່ປະຕິຍານເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາແຕ່ພຣະຢາເວ ສຳລັບການແຍກຕົວອອກມາຂອງເຂົາ. ສິ່ງອື່ນໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຂົາຖວາຍໄດ້,
ເຂົາຕ້ອງຖືຮັກສາພາລະຜູກພັນຕາມຄຳປະຕິຍານທີ່ເຂົາໄດ້ກ່າວໄວ້, ເພື່ອທີ່ຈະຮັກສາສັນຍາຕາມກົດສຳລັບນາຊີວິດທີ່ໄດ້ບອກໄວ້."

²² ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພຣະອົງບອກວ່າ,²³ ຈົ່ງເວົ້າກັບອາໂຣນແລະພວກລູກຊາຍຂອງເຂົາ. ບອກວ່າ,
'ພວກເຈົ້າຕ້ອງອວຍພອນຄົນອິດສະຣາເອນຢ່າງນີ້. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບອກກັບພວກເຂົາວ່າ,²⁴ "ຂໍພຣະຢາເວຊົ່ວອວຍພອນແລະປົກປັກຮັກສາພວກເຈົ້າ.

²⁵ ຂໍພຣະຢາເວຊົ່ວໃຫ້ພຣະພໍ່ຂອງພຣະອົງສ່ອງແສງເທິງພວກເຈົ້າແລະຊົ່ວເມດຕາກາລຸນາແກ່ພວກເຈົ້າ.

²⁶ ຂໍພຣະຢາເວຫລຽວເບິ່ງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເມດຕາເອັນດູ ແລະປະທານສັນຕິສຸກແກ່ພວກເຈົ້າ."²⁷ ໃນການອວຍພອນເຊັ່ນນີ້
ພວກເຂົາຕ້ອງເອີ້ນນາມຂອງເຮົາຕໍ່ຄົນອິດສະຣາເອນ. ແລ້ວເຮົາຈະອວຍພອນພວກເຂົາ."

7 ¹ ໃນວັນທີໂມເຊໄດ້ຕັ້ງຫໍເຕັ້ນສັກສິດສຳເລັດນັ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ເຈີມຫໍເຕັ້ນສັກສິດແລະແຍກຫໍເຕັ້ນນັ້ນແຕ່ພຣະຢາເວ,

ພ້ອມກັບເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງຂອງຫໍເຕັ້ນນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດການເຈີມແຫ່ນບູຊາແລະຂອງໃຊ້ທຸກຢ່າງຂອງແຫ່ນບູຊານັ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ.

ເພິ່ນເຈີມສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແລະແຍກໄວ້ແຕ່ພຣະຢາເວ.² ໃນວັນນັ້ນ, ບັນດາຜູ້ນຳຂອງອິດສະຣາເອນ, ພວກຫົວຫນ້າຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ,
ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ນຳເຜົາຕ່າງໆ. ພວກເຂົາໄດ້ໄດ້ຮັບຜິດຊອບໃນການນັບຈຳນວນຄົນໃນການເຮັດສຳມະໂນຄົວ.

³ ພວກເຂົານຳເຄື່ອງຖວາຍບູຊາຂອງພວກເຂົາມາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ພວກເຂົານຳກວຽນຫົກລ່າແລະງົວສິບສອງໂຕມາ.

ພວກເຂົານຳກວຽນມາຫນຶ່ງລ່າຕໍ່ຜູ້ນຳສອງຄົນ, ແລະຜູ້ນຳແຕ່ລະຄົນໄດ້ນຳງົວມາຜູ້ລະຫນຶ່ງໂຕ. ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ຫນ້າຫໍເຕັ້ນສັກສິດ.

⁴ ພຣະອົງບອກວ່າ,⁵ "ຈົ່ງຮັບບັນດາເຄື່ອງບູຊາຈາກພວກເຂົາ ແລະໃຊ້ເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນສຳລັບງານໃນເຕັ້ນປະຊຸມ.

ຈົ່ງມອບເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບຄົນເລວີ, ໃຫ້ກັບແຕ່ລະຄົນຕາມທີ່ຕ້ອງການໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃນງານຂອງເຂົາ."

ໂມເຊຈົ່ງຮັບກວຽນແລະຝູງງົວມາ, ແລະເພິ່ນໄດ້ມອບເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບຄົນເລວີ.

⁷ ເພິ່ນໄດ້ມອບກວຽນສອງລ່າແລະງົວສິບໄສ້ໃຫ້ກັບເຊືອສາຍຂອງເກີໂຊນ, ເພາະເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງການໃຊ້ໃນການເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາ.

⁸ ເພິ່ນໄດ້ມອບກວຽນສີ່ລ່າແລະງົວແປດໂຕໃຫ້ກັບເຊືອສາຍຂອງເມຣາອີ, ໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງ ອິທາມາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນປະໂຫຍດ.

ເພິ່ນໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເພາະເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງການໃຊ້ໃນການເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາ.

⁹ ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ມອບສິ່ງໃດຈາກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບເຊືອສາຍຂອງໂກຮາດເລີຍ, ເພາະວຽກຂອງພວກເຂົາເປັນວຽກກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆ

ຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະຢາເວ ທີ່ພວກເຂົາຈະແປກໄວ້ເທິງບ່າພວກເຂົາເອງ.

¹⁰ ບັນດາຜູ້ນຳໄດ້ຖວາຍສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາສຳລັບການມອບຖວາຍແຫ່ນບູຊາ ໃນວັນທີໂມເຊ ໄດ້ເຈີມແຫ່ນບູຊາ.

ພວກຜູ້ນຳໄດ້ຖວາຍບັນດາເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ.¹¹ ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊວ່າ,

"ຜູ້ນຳແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາສຳລັບການມອບຖວາຍແຫ່ນບູຊາໃນວັນຂອງເຂົາເອງ."

¹² ນີ້ທຳອິດ, ນາໂຊນລູກຊາຍຂອງອາມີນາດາບ, ແຫ່ງເຜົາຢູດາ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ.¹³ ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄື ຈານເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ 130 ເຊເຂ
ແລະຊາມເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ 70 ເຊເຂ ຕາມອິດຕາຊຶ່ງສຳນັກນະມິດສະການ.

ບາຊະນະທັງສອງໃບນີ້ຕັ້ມດ້ວຍແປ້ງຢາງດິປິນກັບນ້ຳມັນເພື່ອເປັນການຖວາຍພຶດຜົນບູຊາ.¹⁴ ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານຄຳຫນຶງໃບຫີຫນັກ 10 ເຊເຂ
ແລະເຕັມດ້ວຍເຄືອກຫອມ.

¹⁵ ເຂົ້າຖວາຍົງວຫນ່ມຫນຶ່ງໂຕ, ແກະຜັກຫນຶ່ງໂຕ, ແລະລກແກະຜັກອາຍຫນຶ່ງປີຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

¹⁶ເຂົາຖາວາຍແປຜູ້ຫນຶງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລັບລ້າງບາບ. ¹⁷ເຂົາຖາວາຍງົວຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແປຜູ້ຫ້າໂຕແລະລູກແກະໂຕຜູ້ຫນຶງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາສໍາລັບສານບູຊາ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງນາໂຊນລູກຊາຍຂອງອໍາມິນາດາບ.

¹⁸ ມີທິສອງ, ເນທານາເອນລຸກຊາຍຂອງຊອາ, ຜູ້ນຳຂອງເພົາອິດຊາຄາ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ.

¹⁹ ເຂົາໄດ້ຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄືຈານເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ130ເຊເຂ ແລະຊາມເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ ໔໒໐ສິບເຊເຂ

ຕາມອັດຕາຊ້າຂອງສຳນັກນະມັດສະການ ພາຊະນະທັງສອງໃບນີ້ເຕັມດ້ວຍແປ້ງຢ່າງດີປົນກັບນ້ຳມັນເພື່ອເປັນພືດຜົນບູຊາ.

²⁰ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈາກຄໍາຫນຶງໂຫນ້ກ 10 ເຊເຂ, ທີ່ເລີ່ມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ.²¹ເຂົາຖວາຍງົວຫນຸ່ມຫນຶງໂຕ, ແກະຜູ້ຫນຶງໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶງປີຫນຶງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາ.²²ເຂົາຖວາຍແບ້ຜູ້ຫນຶງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບຊ້າງບາບ.²³ເຂົາຖວາຍງົວຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແບ້ຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຫນຶງປີຫ້າໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາສໍາລັບສັນຕິບູຊາ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງເນທານາເອນລູກຊາຍຂອງຊາຢາ.

²⁴ ມີທິສາມ, ເອລິອາບລູກຊາຍຂອງເຮໂລນ, ຜູ້ນຳຂອງເຜົ່າເຊບູໂລນ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ. ²⁵ ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄື ຈານເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ 130

ເຊເຂ, ແລະຊາມເງິນຊາມເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ70 ເຊເຂ ຕາມອັດຕາຊື້ຂອງສຳນັກນະມັດສະການ
ພາຊະນະທັງສອງໃບນີ້ເຕັມດ້ວຍແປ້ງຢາງດີປົນກັບນ້ຳມັນເພື່ອເປັນຫັນຍະບູຊາ.²⁶ ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈາກທອງຄຳຫນຶ່ງໃບຫນັກສິບເຊເຂ,
ຫຼືເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ.

²⁷ ເຂົາຖວາຍງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງໂຕ, ແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ, ແລະລູກແກະໂຕຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.²⁸ ເຂົາຖວາຍແປ້ຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລືບລ້າງບາບ.

²⁹ ເຂົາຖວາຍງົວຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແບ້ຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະໂຕຜູ້ມີອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສັນຕິບູຊາ

ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງເຈລິອາບລຸກຊາຍຂອງເຮໂລນ.

³⁰ ມີທີສີ, ເລດີຊູລຸກຊາຍຂອງເຊດສູເຣ, ຜູ້ນຳຂອງເຜົ່າຣູເບັນ, ໄດ້ຕ້ວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ. ³¹ ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄື ຈາມເງິນໜຶ່ງໃບໜັກ 130 ເຊເຊ ແລະຊາມເງິນໜຶ່ງໃບໜັກເຈັດສິບເຊເຊ, ຕາມການຄິດໄລ່ຕາມອັດຕາຊັງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ

ພາຊະນະທັງສອງໃບນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍແປ້ງຢາງດີປົນກັບນ້ຳມັນເຜືອເປັນພືດຜົນບູຊາ.³² ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານທອງຄຳຫນຶ່ງໃບຫນັກ ສິບ ເຊເຂ
ຫຼືເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ.

³³ ເຂົາຖວາຍງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງໂຕ, ແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.³⁴ ເຂົາຖວາຍແປ້ຜູ້ ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

35. ເຂົາຖວາຍົງຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແປຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕ, ເປັນເຫມືອນສັນຕິບູຊາຖວາຍ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງເອລີຊລກຊາຍຂອງເຊເດສເລ.

36. ມີທິຫ້າ, ເຊລຸມີເລນລູກຊາຍຂອງຊູຣິດຊັດດາຍ, ຜູ້ນຳຂອງເຜົ່າຊິເມໂນນ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ. 37. ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄື ຈານເງິນໜຶ່ງໃບໜັກ 130ເຊເຊ ແລະຊາມເງິນໜຶ່ງໃບໜັກເຈັດສິບ ເຊເຊ, ຕາມອັດຕາຊ້າງຂອງສຳນັກນະມັດມັດສະການ

ພາຊະນະທັງສອງໃບນີ້ເຕັມດ້ວຍແບ້ງຢ່າງດີປະສົມກັບນໍ້າມັນເລືອເປັນພືດຜົນບູຊາ.³⁸ ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານທອງຄໍາຫນຶ່ງໃບຫນັກສີບເຊເຂ. ຫຼືເຕັມດ້ວຍເຄືອຈຸຫອມ.

[illegible]

⁴⁰ເຂົາໄດ້ຖວາຍເປັຜູ້ຫນຶງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລັບລ້າງບາບ. ⁴¹ເຂົາຖວາຍງົວຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແປ້ຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ຫນຶງໂຕຫ້າໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສານບູຊາ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງຂອງເຊລົມໂອນລຸກຊາຍຂອງຊຸດິດຊັດຕາຍ.

⁴² ນີ້ຫຼືຫົກ, ເອລີອາສັບລູກຊາຍຂອງດູເອນ, ຜູ້ນຳຂອງເຜົ່າກາດ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ. ⁴³ ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄື ຈານເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ130ເຊເຊ ແລະຊາມເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກເຈັດສິບເຊເຊ, ຕາມອັດຕາຊັງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ.

ພາຊະນະທັງສອງໃບເຕັມດ້ວຍແປ້ງຢ່າງດີປົນກັບນໍ້າມັນເພື່ອເປັນພືດຜົນບູຊາ.⁴⁴ ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານທອງຄໍາຫນຶງໃບຫນັກສີບເຊເຊ, ຫີເຕັມດ້ວຍເຄືອາຫອມ.

⁴⁵ ເຂົ້າຖວາຍົງວຫນ້າມຫນຶ່ງໂຕ, ແກະຜັກຫນຶ່ງໂຕ, ແລະລູກແກະຜັກມີອາຍຸຫນຶ່ງປີເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

⁴⁶ ខ្មោចរាយប្រយោជន៍ពិសេសនៃប្រជាជនក្រីក្រ។ ⁴⁷ ខ្មោចរាយប្រយោជន៍ពិសេសនៃប្រជាជនក្រីក្រ។

ແລະລກແກະໂຕຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບຸຊາສຳລັບສັນຕິບຸຊາ. ມີເປັນເຄື່ອງບຸຊາຂອງເອລິອາສັບລກຊາຍຂອງດູເອນ.

130 ເຊເຊ ແລະ ຂາມເງິນໜຶ່ງໃບຫນັກເຈັດສິບເຊເຊ, ຕາມອັດຕາຊ້ຳຂອງສຳນັກນະມັດສະການ.

ບາຊະນະສອງໃບນີ້ໄດ້ມຸ້ມດ້ວຍແປ້ງຢາງດິປະສົມກັບນໍ້າມັນເພື່ອເປັນທັນຍະບູຊາ.⁵⁰ ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານທອງຄໍາຫນຶ່ງໃບຫນັກສີບເຊເຊ, ທີ່ໄດ້ມຸ້ມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ.

⁵¹ ເຂົາຖວາຍງົວຫນ່ວຍນຶງໂຕ, ແກະຜັກນຶງໂຕ, ແລະລູກແກະຜັກອາຍຫນຶງປີເປັນເຄື່ອງເຜົາບຸຊາ. ⁵² ເຂົາຖວາຍແປຜັກນຶງໂຕເປັນເຄື່ອງບຸຊາລົບລ້າງບາບ.

59. ເຂົາໆຫຼາຍໆຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແປຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສິນເຕີຍຊາ, ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງເອລິຊາມາລູກຊາຍຂອງອາມມິຮຸດ.

⁵⁴ ຫີ້ຫໍ່ແປດ, ກາມາດີອນລູກຊາຍຂອງເປດາຊູ, ຜູ້ນໍາຂອງເຜົ່າມານັດເຊ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ. ⁵⁵ ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄື ຈານເງິນໜຶ່ງໃບໜັກ 130ເຊເຊ, ແລະຊາມເງິນໜຶ່ງໃບໜັກ ໒໐໐ສິບເຊເຊ, ຕາມອັດຕາຊັງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ,

ພາຊະນະທັງສອງໃບເຕັມດ້ວຍແປ້ງຢາງດິປະສົມກັບນໍ້າມັນເຜືອເປັນພືດຜົນບູຊາ.⁵⁶ ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານທອງຄໍາຫນຶ່ງໃບຫນັກ ສິບເຊເຂ, ຫຼືເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ.

⁵⁷ ເຂົາຖວາຍົງໜ່ວຍໜຶ່ງໂຕ, ແກະຜັກໜຶ່ງໂຕ, ແລະລູກແກະຜັກໜຶ່ງປີເປັນເຄື່ອງເຜົາບຊາ. ⁵⁸ ເຂົາຖວາຍແປຜັກໜຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງບຊາລົບລ້າງບາບ.

⁵⁹ ເຂົາຖວາຍົງວຸ້ມສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແປຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລາແກະຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕເປັນເຄື່ອງບຸຊາສຳລັບສັນຕິບຸຊາ,

ນີ້ເປັນເຄື່ອງບຸຊາຂອງກາມາລີເອນລກຊາຍຂອງເປດາຊ.

⁶⁰ ມີທິເກົາ, ອາປິດານລກຊາຍຂອງກິເດໂອນີ, ຜູ້ນຳຂອງເຜົ່າເປັນຢາມິນໄດ້ຖວາຍເຄືອບຊາຂອງເຂົາ. ⁶¹ ເຄືອບຊາຂອງເຂົາຄື

ຈາກເງິນຫນຶ່ງໃບຫນຶ່ງໂດລາ 130 ເຊເຊ ແລະ ຊາມເງິນຫນຶ່ງໃບຫນຶ່ງ ເຈັດສິບເຊເຊ, ຕາມອັດຕາຊັງຂອງສໍານັກນະມັດສະການ, ບາງຄະນະທັງສອງໃບເຕັມດ້ວຍແປງຢາງດິປະສົມກັບນໍ້າມັນເພື່ອເປັນພືດຜົນບູຊາ.⁶² ເຂົາຖວາຍຈາກທອງຄໍາຫນຶ່ງໃບຫນຶ່ງສິບເຊເຊ, ຫຼືເຕັມດ້ວຍເຄືອກຫອມ.

⁶³ເຂົາຖວາຍງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງໂຕ, ແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ⁶⁴ເຂົາຖວາຍແບ້ຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

⁶⁵ເຂົາຖວາຍງົວຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແບ້ຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະໂຕຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສັນຕິບູຊາ, ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງອາດິດານລູກຊາຍຂອງກິເດໂອນີ.

⁶⁶ໃນມືທິສິບ, ອາຮິເອເຊລູກຊາຍຂອງອຳມີຊັດດາຍ, ຜູ້ນຳຂອງເຜົາດານ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ. ⁶⁷ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄືຈານເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ 130 ເຊເຂ, ແລະຊາມເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກເຈັດສິບ ເຊເຂ, ຕາມອັດຕາຊຶ່ງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ. ພາຊະນະສອງໃບນີ້ເຕັມດ້ວຍແປ້ງຢາງດິປະສິມນັ້ນເພື່ອເປັນພືດຜົນບູຊາ. ⁶⁸ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານທອງຄຳຫນຶ່ງໃບຫນັກ ສິບເຊເຂ, ທີ່ເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ.

⁶⁹ເຂົາຖວາຍງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງໂຕ, ແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

⁷⁰ເຂົາຖວາຍແບ້ຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ. ⁷¹ເຂົາຖວາຍງົວຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແບ້ຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສັນຕິບູຊາ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງອາຮິເອເຊລູກຊາຍຂອງອຳມີຊັດດາຍ.

⁷²ມືທິສິບເອັດ, ປາກີເອນລູກຊາຍຂອງອິກກະຣັນ, ຜູ້ນຳຂອງເຜົາອາເຊ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ. ⁷³ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄືຈານເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ 130 ເຊເຂແລະຊາມເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ ເຈັດສິບເຊເຂ, ຕາມອັດຕາຊຶ່ງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ.

ພາຊະນະສອງໃບນີ້ເຕັມດ້ວຍແປ້ງເນືອລະອຽດປະສົມກັບນ້ຳມັນເພື່ອເປັນພືດຜົນບູຊາ.

⁷⁴ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານທອງຄຳຫນຶ່ງໃບຫນັກສິບເຊເຂທີ່ເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ.

⁷⁵ເຂົາຖວາຍງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງໂຕ, ແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

⁷⁶ເຂົາຖວາຍແບ້ຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ. ⁷⁷ເຂົາຖວາຍງົວຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແບ້ຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສັນຕິບູຊາ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງປາກີເອນລູກຊາຍຂອງອິກກະຣັນ.

⁷⁸ມືທິສິບສອງ, ອາຮິເອລູກຊາຍຂອງເອນັນ, ຜູ້ນຳຂອງເຜົາເນັບທາລີ, ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາ. ⁷⁹ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຂົາຄື ຈານເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ 130 ເຊເຂ ແລະຊາມເງິນຫນຶ່ງໃບຫນັກ ເຈັດສິບເຊເຂ, ຕາມອັດຕາຊຶ່ງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ

ພາຊະນະທັງສອງໃບນີ້ເຕັມດ້ວຍແປ້ງຢາງດິປະສິມນັ້ນເພື່ອເປັນພືດຜົນບູຊາ. ⁸⁰ເຂົາໄດ້ຖວາຍຈານທອງຄຳຫນຶ່ງໃບຫນັກ ສິບເຊເຂທີ່ເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ.

⁸¹ແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ⁸²ເຂົາຖວາຍແບ້ຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

⁸³ເຂົາຖວາຍງົວຜູ້ສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແບ້ຜູ້ຫ້າໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີຫ້າໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສັນຕິບູຊາ.

ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງອາຮິເອລູກຊາຍຂອງເອນັນ.

⁸⁴ບັນດາຜູ້ນຳຂອງອິດສະຣາເອນ ໄດ້ແຍກສິ່ງທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ໃນວັນທີໂມເຊ ເຈີມແທນບູຊານັ້ນ. ພວກເຂົາແຍກຈານເງິນສິບສອງໃບ, ຊາມເງິນສິບສອງໃບ, ແລະຈານທອງຄຳສິບສອງໃບ. ⁸⁵ຈານເງິນແຕ່ລະໃບຫນັກ 130 ເຊເຂແລະຊາມເງິນແຕ່ລະໃບຫນັກ ເຈັດສິບເຊເຂ, ພາຊະນະເງິນທັງຫມົດມີນ້ຳຫນັກ 2,400 ເຊເຂ, ຕາມອັດຕາຊຶ່ງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ. ⁸⁶ຈານທອງຄຳແຕ່ລະໃບ, ທີ່ເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ, ຫນັກ ສິບເຊເຂ, ຕາມອັດຕາຊຶ່ງຂອງສຳນັກນະມັດສະການ. ຈານທອງຄຳທັງຫມົດຫນັກ 120 ເຊເຂ.

⁸⁷ພວກເຂົາແຍກສັດທັງຫມົດໄວ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາຄື, ງົວສິບສອງໂຕ, ແກະຜູ້ສິບສອງໂຕ, ແລະລູກແກະໂຕຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີສິບສອງໂຕ, ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍພືດຜົນບູຊາຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍແບ້ຜູ້ສິບສອງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ. ⁸⁸ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍຈາກຜູງສັດທັງຫມົດ, ຂອງພວກເຂົາຄື ງົວ 24 ໂຕ, ແກະຜູ້ 60 ໂຕ, ແບ້ຜູ້ 60 ໂຕ, ແລະລູກແກະຜູ້ອາຍຸຫນຶ່ງປີ 60 ໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສັນຕິບູຊາ. ນີ້ເປັນການມອບຖວາຍ ແທນບູຊາຕໍ່ລັງຈາກທີ່ໄດ້ເຈີມແທນບູຊານັ້ນແລ້ວ.

⁸⁹ເມື່ອໂມເຊ ເຂົ້າໄປໃນເຕັ້ນປະຊຸມເພື່ອ ກ່າວຕໍ່ພຣະຢາເວ, ເພິ່ນໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງກ່າວກັບເພິ່ນ.

ພຣະຢາເວກ່າວກັບເພິ່ນຈາກເຫນືອຝາຫີບແຫ່ງການໄຖ່ເທິງຫີບແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ຈາກລະຫວ່າງເຄຣບທັງສອງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນ.

8 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ພຣະອົງບອກວ່າ, ²"ຈົ່ງບອກເຂົາວ່າ,

'ຕະກຽງເຈັດຫນ່ວຍຕ້ອງສອງແສງໄປທາງຫນ້າຂອງຫລັກຕະກຽງເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຕະກຽງເຫລົ່ານັ້ນ.'"

³ອາໂຣນກໍໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້. ເພິ່ນໄດ້ຕະກຽງເທິງຫລັກຕະກຽງເພື່ອໃຫ້ສອງແສງໄປທາງດ້ານຫນ້າຂອງຫລັກຕະກຽງນັ້ນ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ.

⁴ຫລັກຕະກຽງໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໃນລັກສະນະນີ້ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ໂມເຊເຫັນແບບສຳລັບຫລັກຕະກຽງ. ຫລັກຕະກຽງນັ້ນເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ ທີ່ໃຊ້ຄ່ອນທູບຖັດຕິນຈົນເຖິງຍອດທີ່ມີຖ້ວຍທີ່ທູບດ້ວຍຄ່ອນເປັນເຫມືອນດອກໄມ້.

⁵ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ອີກຄັ້ງພຣະອົງບອກວ່າ, ⁶"ຈົ່ງນຳຄົນເລວີອອກຈາກທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນແລະຊຳລະພວກເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດ.

⁷ຄືໃຫ້ໃຊ້ນ້ຳຊຳລະຊົດໃສ່ພວກເຂົາ. ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຂົາແຖບຂຶ້ນທົ່ວທັງຕົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະຊັກເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາ

ການເຮັດແບບນີ້ເປັນການຊຳລະຕົວພວກເຂົາເອງໃຫ້ບໍລິສຸດ.

⁸ແລ້ວໃຫ້ພວກເຂົານຳງົວຫນຸ່ມມາໂຕຫນຶ່ງແລະພືດຜົນບູຊາຄູ່ກັນທີ່ເປັນແປ້ງຢາງດິປະສິມກັບນ້ຳມັນ.

ໃຫ້ພວກເຂົາເອົາງົວຫນຸ່ມອີກໂຕຫນຶ່ງມາເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

⁹ມາທີ່ດ້ານຫນ້າເຕັ້ນປະຊຸມ ແລະໃຫ້ເອີ້ນຊຸມຊົນຂອງຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດມາຊຸມນຸມກັນ. ¹⁰ເມື່ອເຈົ້າຳນຳຄົນເລວີມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ຄົນອິດສະຣາເອນຕ້ອງວາງມືພວກເຂົາເທິງຄົນເລວີ. ¹¹ອາໂຣນຕ້ອງຖວາຍຄົນເລວີຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາແກວ່ງໄປແກວ່ງມາຈາກຄົນອິດສະຣາເອນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຫນ້າທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວ.

¹²ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍງົວໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບແລະງົວອີກໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ເພື່ອລົບລ້າງບາບໃຫ້ກັບຄົນເລວີ.

¹³ຈົ່ງໃຫ້ຄົນເລວີຢູ່ຕໍ່ຫນ້າອາໂຣນແລະຕໍ່ຫນ້າບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາ, ແລະຍົກພວກເຂົາຂຶ້ນເປັນເຄື່ອງບູຊາແກວ່ງໄປແກວ່ງມາຖວາຍຕໍ່ເຮົາ.

¹⁴ໃນການເຮັດແບບນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງແຍກຄົນເລວີອອກຈາກທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ. ຄົນເລວີຈະເປັນຂອງເຮົາ. ¹⁵ຫລັງຈາກນັ້ນ,

ຄົນເລວີຕ້ອງເຂົ້າໄປປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນເຕັ້ນປະຊຸມ. ເຈົ້າຕ້ອງຊຳລະພວກເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດ. ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍພວກເຂົາເປັນເຄື່ອງບູຊາຍົກຍ່າມຖວາຍ.

¹⁶ຈົ່ງເຮັດແບບນີ້, ເພາະພວກເຂົາເປັນຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ ຈາກທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ.

ພວກເຂົາຈະມາແທນທີ່ເດັກຊາຍແຕ່ລະຄົນທີ່ເກີດຈາກທ້ອງເປັນຄົນທຳອິດ, ຄືລູກກີກຂອງເຊື້ອສາຍທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນ.

ເຮົາໄດ້ຮັບເອົາຄົນເລວີໄວ້ສຳລັບເຮົາເອງ. ¹⁷ລູກກີກທັງຫມົດທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນເປັນຂອງເຮົາ, ທັງຄົນແລະສັດ.

ໃນວັນທີ່ເຮົາເອົາຊີວິດລູກຊາຍກີກທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ເຮົາໄດ້ແຍກພວກເຂົາໄວ້ສຳລັບເຮົາເອງ.

¹⁸ ເຮົາໄດ້ຮັບເອົາຄົນເລວີຈາກທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນມາແທນທີ່ລູກກົກທັງຫມົດ.

¹⁹ ເຮົາໄດ້ມອບພວກຄົນເລວີເປັນຂອງປະທານໃຫ້ກັບອາໂຣນແລະບັນດາລູກຂອງເຂົາ. ເຮົາໄດ້ຮັບເອົາພວກເຂົາຈາກທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ ເພື່ອຈະເຮັດຫນ້າທີ່ຂອງຄົນອິດສະຣາເອນໃນຫໍເຫັນປະຊຸມ. ເຮົາໄດ້ມອບພວກເຂົາເພື່ອລົບລ້າງບາບໃຫ້ກັບຄົນອິດສະຣາເອນ ເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ມີໄຟພັດໃດໆ ຈະທຳຮ້າຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນເມື່ອພວກເຂົາມາຢູ່ໃກ້ສະຖານທີ່ສັກສິດ."

²⁰ ໂມເຊ, ອາໂຣນ, ແລະຊຸມຊົນຂອງຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດກໍໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້ກັບຄົນເລວີ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງ ໂມເຊ ກ່ຽວກັບຄົນເລວີ. ຄົນອິດສະຣາເອນ ກໍໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້ກັບພວກເຂົາ.²¹ ຄົນເລວີກໍຊຳລະຕົນເອງໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະພວກເຂົາຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ, ແລະອາໂຣນໄດ້ຖວາຍພວກເຂົາເປັນເຄື່ອງບູຊາຍົກຍ່ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ ແລະເພິ່ນກໍເຮັດການລົບລ້າງບາບໃຫ້ກັບພວກເຂົາເພື່ອຊຳລະພວກເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດ.

²² ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຄົນເລວີກໍໄດ້ເຂົ້າໄປທຳການບົວລະບັດຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ໃນຫໍເຫັນປະຊຸມຕໍ່ຫນ້າອາໂຣນແລະຕໍ່ຫນ້າບັນດາລູກຊາຍຂອງອາໂຣນ. ນີ້ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງກັບໂມເຊກ່ຽວກັບຄົນເລວີ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນເລວີທຸກຄົນດ້ວຍວິທີການນີ້.

²³ ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ອີກຄັ້ງພຣະອົງບອກວ່າ,²⁴ "ກົດທັງຫມົດນີ້ໃຊ້ສຳລັບຄົນເລວີ ທີ່ມີອາຍຸ ຊາວທ້າປີ ຂຶ້ນໄປ.

ພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າຮ່ວມໃນກຸ່ມເພື່ອປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນເຫັນປະຊຸມ.

²⁵ ພວກເຂົາຕ້ອງຢຸດການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນລັກສະນະນີ້ເມື່ອມີອາຍຸ ຫ້າສິບປີ. ເຖິງທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງປະຕິບັດຫນ້າທີ່ອີກຕໍ່ໄປ.

²⁶ ພວກເຂົາອາດຈະຍັງຊ່ວຍພວກພີ່ນ້ອງຂອງຕົນທີ່ຍັງເຮັດວຽກຢູ່ໃນເຫັນປະຊຸມກໍໄດ້, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງປະຕິບັດຫນ້າທີ່ອີກຕໍ່ໄປ.

ເຈົ້າຕ້ອງກຳກັບຮັກສາຄົນເລວີໃນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ."

9 ¹ ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນາຍ, ໃນເດືອນທີ່ຫນຶ່ງຂອງປີທີ່ສອງຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.

ພຣະອົງກ່າວວ່າ,² "ຈົ່ງໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນຖືປັດສະຄາຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ຂອງປີ.³ ໃນວັນທີ່ສິບສີ່ຂອງເດືອນນີ້, ເວລາແລງ,

ເຈົ້າຕ້ອງຖືປັດສະຄາຕາມເວລາກຳນົດໄວ້ຂອງປີ. ເຈົ້າຕ້ອງຖືປັດສະຄາ, ຕາມກົດລະບຽບທຸກຢ່າງ,

ແລະເຮັດຕາມຂໍ້ບັງຄັບທັງຫມົດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຫດສະການນັ້ນ."

⁴ ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ບອກກັບຄົນອິດສະຣາເອນວ່າພວກເຂົາຄວນຈະຖືເຫດສະການປັດສະຄາ.⁵ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືປັດສະຄາໃນເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ວັນທີ່ສິບສີ່ຂອງເດືອນນັ້ນ, ເວລາແລງ, ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນາຍ. ຄົນອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເຮັດຕາມທຸກຢ່າງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ໂມເຊເຮັດ.

⁶ ມີບາງຄົນທີ່ເປັນມິນທິນເນືອງຈາກພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ຂ້ອງສົບ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຖືປັດສະຄາໃນວັນນັ້ນໄດ້. ພວກເຂົາຈຶ່ງໄປຢູ່ຕໍ່ຫນ້າໂມເຊ ແລະອາໂຣນ ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເຮົາໄດ້ເປັນມິນທິນເພາະໄດ້ແຕ່ຂ້ອງສົບ.

ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຫ້າມເຮົາຈາກການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ ຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ຂອງປີ

ທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ?"⁷ ໂມເຊຈຶ່ງຕອບຄົນເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, "ຈົ່ງລໍຖ້າ ຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອທີ່ຈະຟັງວ່າ ພຣະຢາເວຈະບອກສັງແນວໃດກ່ຽວກັບພວກທ່ານ.

⁸ ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ພຣະອົງບອກວ່າ,⁹ "ຈົ່ງເວົ້າກັບຄົນອິດສະຣາເອນ. ຈົ່ງບອກວ່າ,

ຖ້າຄົນໃດໃນພວກເຈົ້າຫລືລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າເປັນມິນທິນເພາະແຕ່ຂ້ອງສົບ, ຫລືຢູ່ລະຫວ່າງການເດີນທາງ,

ເຂົາກໍຍັງຖືປັດສະຄາແດ່ພຣະຢາເວໄດ້."

¹¹ ພວກເຂົາຕ້ອງຖືປັດສະຄາໃນເດືອນທີ່ສອງ ວັນທີ່ສິບສີ່ເວລາແລງ. ພວກເຂົາຕ້ອງກິນປັດສະຄາພ້ອມກັບເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງກັບຜັກຂົມ.

¹² ຢ່າໃຫ້ພວກເຂົາປະປັດສະຄາເຫລືອໄວ້ຮອດມືອິນເຊົ້າ, ຫລືຫັກກະດູກໃດໆຂອງສັດ. ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດຕາມກົດລະບຽບຂອງປັດສະຄາ.

¹³ ແຕ່ຄົນໃດທີ່ບໍ່ເປັນມິນທິນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ລະຫວ່າງການເດີນທາງ, ແຕ່ຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືປັດສະຄາ,

ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດຂາດຈາກຊຸມຊົນຂອງເຂົາເພາະເຂົາບໍ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ ພຣະຢາເວ ຊົງປະສົງຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ຂອງປີ.

ຄົນນັ້ນຕ້ອງແບກຮັບບາບຂອງເຂົາ.¹⁴ ຖ້າຄົນຕ່າງໆດ້າວຄົນໃດທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ແລະຖືປັດສະຄາເພື່ອຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຢາເວ, ເຂົາຕ້ອງຖືປັດສະຄາແລະເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້, ໃນການຖືກົດເກນຕ່າງໆຂອງປັດສະຄາ, ແລະຕາມກົດຂອງປັດສະຄາ. ເຈົ້າຕ້ອງມີກົດຢ່າງດຽວກັນສຳລັບຄົນຕ່າງໆ ແລະ ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເກີດໃນແຜ່ນດິນນີ້."

¹⁵ ໃນວັນທີ່ຈັດຕັ້ງຫໍເຫັນປະຊຸມ, ໄດ້ມີເມກມາປົກຄຸມຫໍເຫັນປະຊຸມ, ທີ່ເປັນຫໍເຫັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາພຣະບັນຊາ.

ໃນຕອນກາງຄືນເມກທີ່ຢູ່ເຫນືອຫໍເຫັນປະຊຸມ. ກໍຈະປາກົດເຫມືອນໄຟຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ.¹⁶ ກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນຢູ່ສະເຫມີ.

ເມກຈະປົກຄຸມຫໍເຫັນປະຊຸມແລະປາກົດເຫມືອນໄຟໃນຕອນກາງຄືນ.¹⁷ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເມກລອຍຂຶ້ນໄປຈາກເຫັນນັ້ນ, ຄົນອິດສະຣາເອນ

ກໍຈະອອກເດີນທາງໄປ. ເມກຢຸດລົງໃນກໍຕາມ, ຄົນອິດສະຣາເອນກໍຈະຕັ້ງຄ້າຍພັກທີ່ນັ້ນ.

¹⁸ ຄົນອິດສະຣາເອນຈະອອກເດີນທາງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຕັ້ງຄ້າຍພັກຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ,

ໃນຂະນະທີ່ເມກຍັງຄົງຢູ່ເຫນືອຫໍເຫັນປະຊຸມ, ພວກເຂົາຈະພັກໃນຄ້າຍພັກຂອງພວກເຂົາ.

¹⁹ ເມື່ອເມກຍັງຄົງຢູ່ເຫນືອຫໍເຫັນປະຊຸມເປັນເວລາຫລາຍວັນ, ແລ້ວຄົນອິດສະຣາເອນກໍຈະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ບໍ່ອອກເດີນທາງ.

²⁰ ບາງເທື່ອເມກຍັງຢູ່ເຫນືອຫໍເຫັນປະຊຸມບໍ່ພໍເທົ່າໃດວັນ. ໃນກໍລະນີນັ້ນ, ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ ພວກເຂົາຈະຕັ້ງຄ້າຍພັກ

ແລະອອກເດີນທາງອີກຄັ້ງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ.²¹ ບາງເທື່ອເມກກໍປາກົດໃນຄ້າຍພັກ ຕັ້ງແຕ່ຕອນແລງຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ.

ເມື່ອເມກລອຍຂຶ້ນໄປໃນຕອນເຊົ້າ, ພວກເຂົາກໍອອກເດີນທາງ. ຖ້າເມກຄົງຢູ່ເປັນເວລາຫນຶ່ງວັນຫນຶ່ງຄືນ, ແຕ່ເມື່ອເມກລອຍຂຶ້ນໄປ

ພວກເຂົາກໍຈະເດີນທາງໄປ.

²² ບໍ່ວ່າເມກຈະຢູ່ເຫນືອຫໍເຫັນປະຊຸມ ເປັນເວລາສອງວັນ, ຫນຶ່ງເດືອນ, ຫລືຫນຶ່ງປີ, ຕາບໃດທີ່ເມກຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ,

ຄົນອິດສະຣາເອນຕ້ອງພັກຢູ່ໃນຄ້າຍຂອງພວກເຂົາແລະບໍ່ອອກເດີນທາງ. ແຕ່ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເມກລອຍຂຶ້ນໄປ, ພວກເຂົາກໍຈະອອກເດີນທາງ.

²³ ພວກເຂົາຈະຕັ້ງຄ້າຍພັກຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ, ແລະພວກເຂົາຈະເດີນທາງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຈະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ ທີ່ຊົງປະທານຜ່ານທາງໂມເຊ.

10 ¹ ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ພຣະອົງບອກວ່າ,² "ຈົ່ງເຮັດແກເງິນສອງອັນ. ຈົ່ງທຸບເງິນດ້ວຍຄ້ອນເພື່ອເຮັດແກເຫລົ່ານັ້ນ.

ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ແກເພື່ອທີ່ຈະເອີ້ນຊຸມຊົນໃຫ້ມາຊຸມນຸມກັນ ແລະເອີ້ນຊຸມຊົນໃຫ້ເຄື່ອນຍ້າຍຄ້າຍພັກຂອງພວກເຂົາ.

³ພວກປະໂຫຍດຕ້ອງເປົ່າແກເພື່ອເອີ້ນຊຸມຊົນທັງໝົດມາຊຸມນຸມຢູ່ຂ້າງໜ້າເຈົ້າທີ່ທາງເຂົາເຕັ້ນປະຊຸມ.⁴ຖ້າພວກປະໂຫຍດເປົ່າແກພຽງອັນດຽວ, ແລ້ວບັນດາຜູ້ນຳ, ທີ່ເປັນຫົວໜ້າຂອງຕະກຸນຕ່າງໆຂອງອິດສະຣາເອນ, ຕ້ອງມາຊຸມນຸມກັນ.⁵ເມື່ອເຈົ້າເປົ່າແກເປັນສັນຍານສຽງດັງ, ບັນດາຄ້າຍພັກທາງດ້ານທິດຕາເວັນອອກຕ້ອງເລີ່ມອອກເດີນທາງ.

⁶ເມື່ອເຈົ້າເປົ່າແກເປັນສັນຍານສຽງດັງຄັ້ງທີສອງ, ບັນດາຄ້າຍພັກທາງດ້ານທິດໃຕ້ກໍຕ້ອງເລີ່ມອອກເດີນທາງ.

ພວກເຂົາຕ້ອງເປົ່າເປັນສັນຍານສຽງດັງສຳລັບການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາ.⁷ເມື່ອຊຸມຊົນມາປະຊຸມກັນຈິງເປົ່າແກເຫລົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ຕ້ອງສຽງດັງ.

⁸ພວກລູກຊາຍຂອງອາໂຮນ, ບັນດາປະໂຫຍດ, ຕ້ອງເປົ່າແກ ແກນີຈະເປັນກິດລະບຽບສຳລັບພວກເຈົ້າ ຕະຫລອດຊີວິດຂຶ້ນຄົນຂອງພວກເຈົ້າ.

⁹ເມື່ອພວກເຈົ້າອອກໄປເຮັດເສີກກັບສັດຕູທີ່ຂົນເຫຼັງເຈົ້າ, ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງເປົ່າເປັນສຽງສັນຍານສູ່ຮີບດ້ວຍແກເຫລົ່ານັ້ນ. ເຮົາ, ຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁰ໃນເວລາແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ທັງເຫດສະການງານລ້ຽງທີ່ຈິດຂຶ້ນເປັນປະຈຳແລະທຸກຕື້ນເດືອນ, ເຈົ້າຕ້ອງເປົ່າແກເຊັ່ນດຽວກັນເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງເຈົ້າ ແລະເປົ່າແກເຫນືອເຄື່ອງບູຊາສຳລັບສາມບູຊາຂອງເຈົ້າ.

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າລະນຶກເຖິງ ເຮົາ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ."

¹¹ໃນວັນທີ່ຊາວຂອງເດືອນທີ່ສອງປີທີສອງ, ເມກລອຍຂຶ້ນໄປຈາກຫໍເຕັ້ນສັກສິດ, ແຫ່ງພັນທະສັນຍາພຣະບັນຊາ.

¹²ແລ້ວຄົນອິດສະຣາເອນກໍອອກເດີນທາງຈາກຖິ່ນທຸລະກັນດານຊິນາຍ. ເມກນັ້ນກໍຢູ່ດິນໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານປາລານ.¹³ພວກເຂົາໄດ້ອອກເດີນທາງ, ຄັ້ງທຳອິດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວທີ່ໄດ້ຊົງປະທານຜ່ານທາງໂມເຊ.

¹⁴ຄ້າຍພັກພາຍໃຕ້ທຸງຂອງເຜົາຢູດາ ອອກເດີນທາງເປັນກອງທຳອິດທີ່ເຄືອນຂະບວນ, ແຕ່ລະກອງຂອງພວກເຂົາອອກໄປ.

ນາໂຊນລູກຊາຍຂອງອິມມິນາດາບໄດ້ນຳກອງຂອງຢູດາ.¹⁵ເນທານາເອນລູກຊາຍຂອງຊູອາໄດ້ນຳກອງເຜົາຂອງຕະກຸນອິດຊາດາ.¹⁶ເອລີອາບລູກຊາຍຂອງເຮໂລນ ໄດ້ນຳກອງເຜົາ ຂອງຕະກຸນເຊບູໂລນ.

¹⁷ຕະກຸນເກໂຊນແລະຕະກຸນເມຣາຣີ, ຜູ້ທີ່ດູແລຫໍເຕັ້ນສັກສິດ, ກໍມ້າງຫໍເຕັ້ນລົງ ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ອອກເດີນທາງ.¹⁸ຕໍ່ມາ,

ບັນດາກອງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ທຸງຄ້າຍພັກລູເບັນ ກໍເລີ່ມອອກເດີນທາງ. ເອລີຊູ ລູກຊາຍຂອງເຊເດອູເຮໄດ້ນຳກອງຂອງອູເບັນ.¹⁹ເຊລູມີເອນ

ລູກຊາຍຂອງຊູຣິດຊິດດາຍ ໄດ້ນຳກອງເຜົາຂອງຕະກຸນ ຊິເມໂອນ.²⁰ເອລີອາສັບລູກຊາຍຂອງ ດູເອນໄດ້ນຳກອງເຜົາຂອງຕະກຸນກາດ.

²¹ຄົນໂກຮາດອອກເດີນທາງ. ພວກເຂົາແບກຫາມເຄື່ອງໃຊ້ບໍລິສຸດຂອງສະຖານນະມັດສະການ. ສ່ວນກອງອື່ນໆກໍຈະຈັດຕັ້ງຫໍເຕັ້ນກ່ອນທີ່ຄົນໂກຮາດ

ຈະໄປເຖິງທີ່ຄ້າຍພັກຕໍ່ໄປ.²²ບັນດາກອງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ທຸງຂອງຕະກຸນເອຟຣາອິມ ອອກເດີນທາງເປັນລຳດັບຕໍ່ໄປ. ເອລີຊາມາລູກຊາຍຂອງອຳມິຊຸດໄດ້ນຳກອງຂອງເອຟຣາອິມ.²³ກາມາລີເອນລູກຊາຍຂອງເປດາຊູໄດ້ນຳກອງເຜົາຂອງຕະກຸນມານາເຊ.

²⁴ອາບິດານລູກຊາຍຂອງກິເດໂອນີໄດ້ນຳກອງເຜົາຂອງຕະກຸນເບັນຢາມິນ.

²⁵ບັນດາກອງທີ່ຕັ້ງຄ້າຍພັກພາຍໃຕ້ທຸງຂອງຕະກຸນ ດານ ອອກເດີນທາງເປັນກອງສຸດທ້າຍ. ອາຣີເອເຊລູກຊາຍຂອງອຳມິຊິດດາຍໄດ້ນຳກອງຂອງ ດານ.

²⁶ປາກີເອນລູກຊາຍຂອງອິກກະຣັນ ໄດ້ນຳກອງເຜົາຂອງຕະກຸນອາເຊ.²⁷ອາຣີຣາລູກຊາຍຂອງເອນັນໄດ້ນຳກອງເຜົາຂອງຕະກຸນນັບທາລີ.

²⁸ນີເປັນຮູບແບບການເດີນທາງ ຂອງກອງຕ່າງໆ ຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ.

²⁹ໂມເຊໄດ້ເວົ້າກັບໂຮບບຳ ລູກຊາຍຂອງເຣອູເອນ ຄົນມີດີອານ. ເຣອູເອນເປັນພໍ່ຂອງເມຍຂອງໂມເຊ.

ໂມເຊໄດ້ເວົ້າກັບໂຮບບຳວ່າ, "ເຮົາກຳລັງເດີນທາງໄປຍັງສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ບອກ ວ່າ, ' ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ.' ມາກັບເຮົາເຖິດ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດດິດເຈົ້າ. ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າຈະຊົງເຮັດດິດອິດສະຣາເອນ,"³⁰ແຕ່ໂຮບບຳໄດ້ບອກໂມເຊວ່າ, " ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໄປກັບທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຊຸມຊົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ."

³¹ແລ້ວໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ຕອບວ່າ, " ຢ່າຈາກເຮົາໄປເລີຍ. ເຈົ້າຮູ້ວິທີການຕັ້ງຄ້າຍພັກໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ. ເຈົ້າຕ້ອງຄອຍລະວັງໃຫ້ກັບເຮົາ. ³²ຖ້າເຈົ້າໄປກັບເຮົາ, ເຮົາຈະເຮັດດິດເຈົ້າ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະຢາເວ ຊົງເຮັດດິດເຮົາ."

³³ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງຈາກພູເຂົາແຫ່ງ ພຣະຢາເວ ເປັນເວລາສາມວັນ. ຫີບແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ

ກໍໄປຂ້າງໜ້າພວກເຂົາເປັນເວລາສາມວັນ ເພື່ອຈະຫາສະຖານທີ່ພັກໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.³⁴ເມກຂອງພຣະຢາເວ

ຢູ່ເຫນືອພວກເຂົາໃນຕອນກາງເວັນໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເດີນທາງ.

³⁵ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຫີບນັ້ນອອກເດີນທາງ, ໂມເຊຈະກ່າວວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວ. ຊົງລຸກຂຶ້ນ, ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພຣະອົງ. ກະຈັດກະຈາຍໄປ ຂໍໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊັງພຣະອົງແລ່ນຫນີໄປຈາກພຣະອົງ."³⁶ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຫີບນັ້ນຢຸດລົງ, ໂມເຊກໍຈະກ່າວວ່າ, " ຂໍພຣະຢາເວ, ຊົງກັບມາ, ສູ່ຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ມີຈຳນວນມາກມາຍຫລາຍຫມື່ນຄົນນີ້ດ້ວຍເຖິດ."

11

¹ຕອນນີ້ປະຊາຊົນໄດ້ຈົບກ່ຽວກັບຄວາມຍາກລຳບາກຂອງພວກເຂົາຂະນະທີ່ພຣະຢາເວຊົງຟັງຢູ່. ພຣະຢາເວຊົງໄດ້ຍິນຄົນເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວກໍໂມໂຫ.

ໄຟຈາກພຣະຢາເວ ໄດ້ເຜົາໄຫມ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ ແລະ ເຜົາຄ້າຍພັກທີ່ຢູ່ຂ້າງນອກໄປບາງສ່ວນ.²ແລ້ວປະຊາຊົນກໍຮ້ອງຂໍຕໍ່ໂມເຊ,

ດັງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະ ໄຟນັ້ນກໍມອດ.³ພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າຕາເບຣາ,

ເພາະໄຟຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເຜົາໄຫມ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ.

⁴ພວກຄົນຕ່າງຊາດບາງຄົນກໍເຂົ້າມາຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ກັບຕະກຸນອິດສະຣາເອນ. ພວກເຂົາຕ້ອງການອາຫານທີ່ດີກວ່າມາກິນ. ແລ້ວຄົນອິດສະຣາເອນກໍເລີ່ມຮ້ອງໃຫ້ ຄຳຄວນແລະກ່າວວ່າ, " ໃຜຈະເອົາຊີນໃຫ້ພວກເຮົາກິນ?"⁵ພວກເຮົາຄິດເຖິງປາຢູ່ໃນເອຍິບ, ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກິນໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍອັນໃດ, ອີກທັງຫມາກແຕງ, ຫມາກໂມ, ຕົ້ນກະທຽມຈິນ, ຫົວຫອມ, ແລະຫົວກະທຽມ.⁶ຢັດນີ ເຮົາເບື້ອງອາຫານນີ້ເຕັມທີ່ແລ້ວ, ເພາະທີ່ເຮົາເຫັນທັງໝົດກໍມີແຕ່ມານາ."

⁷ມານາມີລັກສະນະເຫມືອນເມັດຜັກຊີ. ເບິ່ງເຫມືອນຢາງໄມ້.⁸ປະຊາຊົນກໍຢາງອອກໄປຮອບໆ ແລະເກັບມານາ. ພວກເຂົາບິດມານາໃນໄມ້ຫີນ, ຕຳໃນຄິກ, ຕື້ມໃນຫມ້, ແລະເຮັດເປັນເຂົ້າຈີ. ມານາມີລົດເຫມືອນນໍ້າມັນຫມາກກອກສົດ.

⁹ເມື່ອນໍ້າຫມອກຕົກລົງມາເຫນືອຄ້າຍພັກ, ມານາກໍຈະຕົກລົງມາດ້ວຍ.¹⁰ໂມເຊໄດ້ຍິນວ່າປະຊາຊົນຮ້ອງໃຫ້ ຄຳຄວນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະຜູ້ຊາຍທຸກຄົນກໍຢູ່ທີ່ທາງເຂົາຫໍເຕັ້ນຂອງຕົນ. ພຣະຢາເວໂມໂຫຫລາຍ, ແລະການຈົມຂອງພວກເຂົາເປັນຄວາມຜິດໃນສາຍຕາຂອງໂມເຊ.

¹¹ໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, " ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງລຳບາກເຊັ່ນນີ້? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຊົງພໍ້ພໍ້ພໍ້ເຫຂົ້າກໍ່ອຍ? ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້າກໍ່ອຍແບກພາລະຫນັກຈິນເກີນກຳລັງກັບຄົນທັງໝົດນີ້."¹²ຂ້ານ້ອຍຕັ້ງທ້ອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາບໍ່? ຂ້ານ້ອຍເກີດພວກເຂົາມາ

ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ' ຈົ່ງຮູ້ເຂົ້າໄວ້ແນ່ນອນຂອງເຈົ້າ ເຫມືອນກັບພໍ່ຮູ້ມູນລູກນ້ອຍບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ມູນລູກເຂົາໄປຍັງແຜ່ນດິນ ທີ່ພຣະອົງຊົງສາບານກັບບັນດາ ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາບໍ່?

¹³ຂ້າພະເຈົ້າຈະຫາຊົນຈາກໃສມາໃຫ້ຄົນທັງຫມົດນີ້ໄດ້? ພວກເຂົາກໍາລັງຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວາມ ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າແລະບອກວ່າ, 'ຂໍຊົນໃຫ້ພວກເຮົາກິນ.'¹⁴ຂ້າພະເຈົ້າພຽງຄົນດຽວ ບໍ່ສາມາດແບກຮັບຄົນເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດໄດ້. ພວກເຂົາມີຈຳນວນຫລາຍເກີນໄປສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁵ຖ້າຫາກພຣະອົງຈະຊົງກະທຳແກ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊັ່ນນີ້, ກໍ່ຂໍໃຫ້ພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າເສຍດຽວນີ້ເຖິດ, ແລະຖ້າພຣະອົງເມດຕາຂ້າພະເຈົ້າ ກໍ່ຂໍຊົງເອົາຄວາມທຸກຍາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປເຖິດ."

¹⁶ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, " ຈົ່ງພາພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງ ອິດສະຣາເອນ ເຈັດສິບຄົນມາຫາເຮົາ.

ຂໍໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພວກເຂົາເປັນພວກຜູ້ໃຫຍ່ແລະເປັນພວກເຈົ້າຫນ້າທີ່ຂອງປະຊາຊົນ. ຈົ່ງພາພວກເຂົາມາທີ່ຕັ້ງແຕ່ປະຊຸມແລະຢືນຢູ່ກັບເຈົ້າທຶນນ.

¹⁷ເຮົາຈະລົງມາແລະສົນທະນາກັບເຈົ້າທຶນນ. ເຮົາຈະເອົາພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ເທິງເຈົ້າບາງສ່ວນມາ ແລະໃສ່ລົງໄປເທິງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາຈະແບກພາລະປະຊາຊົນຮ່ວມກັບເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງແບກພາລະພຽງຄົນດຽວ.

¹⁸"ຈົ່ງບອກປະຊາຊົນວ່າ, ' ຈົ່ງຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດ, ສຳລັບມືອິນແລະພວກເຈົ້າຈະໄດ້ກິນຊົນແທ້ໆ, ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວາມ

ແລະພຣະຢາເວຊົງໄດ້ຍິນພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ, " ໃຜຈະໃຫ້ຊົນເຮົາກິນ? ເຮົາຢູ່ໃນເອຢິບກໍ່ຕັ້ງແລ້ວ."

ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວຈະຊົງປະທານຊົນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແລະພວກເຈົ້າຈະໄດ້ກິນຊົນ.¹⁹ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ກິນຊົນແຕ່ພຽງມືດຽວ, ສອງມື, ຫ້າມື,

ສິບມື, ຫລືຊາວມື,²⁰ ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະກິນຊົນຕະຫລອດທັງເດືອນ ຈົນຊົນອອກມາທາງຮູ່ດັງຂອງເຈົ້າ. ຈົນຊົນເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເບື້ອງຫນ້າຍມັນ

ເພາະພວກເຈົ້າປະຕິເສດພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວາມຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ. ເຈົ້າບອກວ່າ, "

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງອອກມາຈາກເອຢິບ?"

²¹ແລ້ວໂມເຊກ່າວວ່າ, " ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບຄົນ 600,000 ຄົນ ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "

ເຮົາຈະໃຫ້ຊົນພວກເຂົາກິນຕະຫລອດທັງເດືອນ.²²ເຮົາຄວນຈະຂ້າຝູງແບ້ ແກະແລະຝູງງົວມາເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໃຈບໍ່?

ເຮົາຄວນຈະຈັບປາທັງຫມົດໃນທະເລມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໃຈບໍ່?"²³ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, " ມີຂອງເຮົາສິ້ນໄປບໍ່?

ບັດນີ້ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນວ່າຖ້ອຍຄ່າຂອງເຮົາຈະເປັນຈິງຫລືບໍ່."

²⁴ໂມເຊອອກໄປແລະບອກຖ້ອຍຄ່າທີ່ພຣະຢາເວກ່າວຕໍ່ປະຊາຊົນ. ເພິ່ນໄດ້ປະຊຸມຜູ້ໃຫຍ່ຂອງປະຊາຊົນ ເຈັດສິບຄົນ

ແລະໃຫ້ພວກເຂົາຢືນຢູ່ຮອບຫໍເຕັ້ນນັ້ນ.²⁵ພຣະຢາເວຊົງລົງມາໃນເມກ ແລະກ່າວກັບໂມເຊ.

ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງນຳພຣະວິນຍານເທິງໂມເຊບາງສ່ວນໄປແລະໃສ່ເທິງພວກຜູ້ໃຫຍ່ທັງເຈັດສິບຄົນນັ້ນ. ເມື່ອພຣະວິນຍານຊົງສະຖິດເທິງພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາກໍ່ທຳນວາຍ, ແຕ່ສະເພາະໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດອີກເລີຍ.

²⁶ຊາຍສອງຄົນທີ່ຢັ້ງຢືນໃນຄ້າຍພັກ, ຊື່ເອັດດາດ ແລະ ເມດາດ. ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງສະຖິດເທິງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ຊື່ຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນລາຍຊື່ນັ້ນດ້ວຍ,

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອອກໄປທີ່ເຕັ້ນນັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍ່ດີ, ພວກເຂົາກໍ່ທຳນວາຍໃນຄ້າຍພັກ.²⁷ຊາຍຫນຸ່ມຄົນຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນຄ້າຍພັກນັ້ນໄດ້ແລ່ນມາບອກໂມເຊວ່າ, "

ເອັດດາດ ແລະເມດາດ ກໍາລັງທຳນວາຍຢູ່ໃນຄ້າຍພັກ."

²⁸ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນຸນ, ຜູ້ຊ່ວຍຂອງໂມເຊ, ຊົງເປັນຄົນຫນຶ່ງຂອງຄົນທີ່ເພິ່ນເລືອກມາ, ບອກກັບໂມເຊວ່າ, " ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,

ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຢຸດເວົ້າເຖິດ."²⁹ໂມເຊບອກກັບເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າອິດສາເພາະເຫັນແກ່ເຮົາບໍ່? ເຮົາຢາກໃຫ້ປະຊາຊົນທຸກຄົນຂອງພຣະຢາເວ ເປັນຜູ້ທຳນວາຍ

ແລະເພື່ອທີ່ພຣະອົງ ຈະໃສ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງເທິງພວກເຂົາທຸກຄົນ!"³⁰ແລ້ວໂມເຊແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິດສະຣາເອນກໍ່ກັບໄປຍັງຄ້າຍພັກ.

³¹ແລ້ວລົມກໍ່ພັດມາຈາກພຣະຢາເວ ແລະຫອບເອົານົກຊຸ້່ມມາຈາກທະເລ. ພວກນົກເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ມາຕິກຢູ່ໃກ້ຄ້າຍພັກ,

ຊົງເດີນທາງໄປເຖິງປະມານຫນຶ່ງມື້ແລະເດີນທາງກັບມາປະມານຫນຶ່ງມື້. ນົກຊຸ້່ມກໍ່ຕິກຢູ່ອ້ອມຄ້າຍພັກສູງຈາກພື້ນດິນປະມານຫນຶ່ງສອກ.

³²ປະຊາຊົນກໍ່ມ່ວນຢູ່ກັບການຈັບນົກຊຸ້່ມຢູ່ຕະຫລອດທັງວັນ, ທັງຄືນ, ແລະຕະຫລອດມື້ຕໍ່ມາດ້ວຍ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈັບນົກຊຸ້່ມໄດ້ຕ່ຳກວ່າ ສິບໂຮເມີ.

ພວກເຂົາແບ່ງນົກຊຸ້່ມໃຫ້ແກ່ກັນທົ່ວຄ້າຍພັກ.

³³ໃນຂະນະທີ່ຊົນນັກຍັງຕິດແຂ້ວພວກເຂົາຢູ່, ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຫຍໍ້ຊົນນັ້ນຢູ່, ພຣະຢາເວ ກໍ່ໂກດຮ້າຍພວກເຂົາ.

ພຣະອົງຊົງຂ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍພະຍາດຮ້າຍແຮງ.³⁴ເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ກິບໂຣດຣັດຕາອາວາ,

ເພາະທີ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຝັງສິບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢາກກິນແຮງ.³⁵ປະຊາຊົນໄດ້ເດີນທາງຈາກກິບໂຣດຣັດຕາອາວາໄປຍັງຮາເຊໂຣດ,

ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກ.

12 ¹ມີຮີອາມແລະອາໂຣນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ກັບໂມເຊ ເພາະເຫດຢັງຊາວກູເຊທີ່ເພິ່ນແຕ່ງງານດ້ວຍ.²ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວບອກກັບໂມເຊ ຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນບໍ່? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກກັບພວກເຮົາບໍ່? "ໃນຂະນະນັ້ນພຣະຢາເວຊົງໄດ້ຍິນໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ.

³ໂມເຊເປັນຄົນທີ່ອ່ອນໄຫວຖ່ອມຕົວທີ່ສຸດ, ຖ່ອມໃຈຫລາຍກວ່າທຸກຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

⁴ໃນທັນໃດນັ້ນ ພຣະຢາເວ ກໍ່ໄດ້ບອກກັບໂມເຊ, ອາໂຣນ, ແລະມີຮີອາມວ່າ: " ພວກເຈົ້າ, ທັງສາມຄົນຈຶ່ງອອກໄປທີ່ຕັ້ງແຕ່ປະຊຸມ."

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາທັງສາມຄົນຈຶ່ງອອກໄປ.⁵ແລ້ວພຣະຢາເວ ກໍ່ສະເດັດລົງມາໃນເສົາເມກ. ພຣະອົງໄດ້ຍິນຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າຕໍ່ເຕັ້ນປະຊຸມ ແລະຊົງເອີ້ນອາໂຣນ

ແລະ ມີຮີອາມ. ພວກເຂົາທັງສອງຄົນກໍ່ອອກມາຂ້າງຫນ້າ.

⁶ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, " ບັດນີ້ຈົ່ງຝັງຖ້ອຍຄ່າຂອງເຮົາ. ເມື່ອຜູ້ທຳນວາຍຂອງເຮົາຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ, ເຮົາຈະສະແດງຕົວເຮົາເອງຕໍ່ເຂົາໃນນິມິດ

ແລະເວົ້າກັບເຂົາໃນຄວາມຝັນ.⁷ແຕ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ບໍ່ໄດ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ໃນຄົວເຮືອນທັງຫມົດຂອງເຮົາ ເຂົາເປັນຄົນສັດຊື່.

⁸ເຮົາເວົ້າກັບໂມເຊຫນ້າຕໍ່ຫນ້າ, ບໍ່ໄດ້ເວົ້າດ້ວຍນິມິດຫລືຄຳປະສານ. ເຂົາໄດ້ເຫັນຮູບຮ່າງຂອງເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງກ້າເວົ້າຕໍ່ສູ້, ໂມເຊ

ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ?"

⁹ພຣະຢາເວໄດ້ໂກດຮ້າຍພວກເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ເຂົາທັງສອງຄົນ, ແລະພຣະອົງກໍ່ຈາກພວກເຂົາໄປ.¹⁰ເມກກໍ່ລອຍຂຶ້ນໄປຈາກເຕັ້ນນັ້ນ, ແລະໃນທັນໃດ

ມີຮີອາມກໍ່ເກີດພະຍາດຂີ້ຫູດ ຜິວຫນັງຂາວດັງນວນຝ້າຍ. ເມື່ອອາໂຣນຫລຽວມາເບິ່ງ ມີຮີອາມ, ເພິ່ນກໍ່ວ່າມາງເປັນຂີ້ຫູດ.

¹¹ອາໂຣນຈຶ່ງກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, " ໂອ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍຢາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໂທດຍ້ອນບາບກຳນົດເລີຍ. ພວກເຮົາເວົ້າຢ່າງໄງ້ຈ້າ,

ແລະພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບແລ້ວ.¹²ຂໍຢາໃຫ້ນາງເປັນດັງເດັກນ້ອຍເກີດໃຫມ່ທີ່ຕາຍແລ້ວ ຜູ້ທີ່ມີເນື້ອຫນັງກຸດໄປເລິງຫນຶ່ງ

ຕອນທີ່ເກີດອອກມາຈາກຫ້ອງແມ່."

¹³ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງຮ້ອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢາເວ. ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງໃຜດຮັກສານາງໃຫ້ຫາຍດີດ້ວຍເຖິດ."¹⁴ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "

ຖ້າພໍ່ຂອງນາງຖືມັນຈັດລາຍໃສ່ຫນ້າຂອງນາງ, ນາງກໍ່ຈະອັບອາຍໄປເຈັດວັນ. ຈົ່ງກັກຕົວນາງໄວ້ນອກຄ້າຍເຈັດວັນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ

ຈົງພາບາງເຂົ້າມາອີກຄັ້ງ.¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ມີຮືອນ ຈົງຖືກກັກຕົວໄວ້ນອກຄ້າຍພັກເປັນເວລາເຈັດວັນ. ປະຊາຊົນກໍບໍ່ໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປໃສ່ຈົນກວ່ານາງໄດ້ກັບມາຍັງຄ້າຍພັກ.

¹⁶ ຫລັງຈາກນັ້ນປະຊາຊົນກໍອອກເດີນທາງໄປຈາກ ຮາຊິໂຣດແລະຕັ້ງຄ້າຍພັກໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ.

13 ¹ ຈາກນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ,² "ຈົງສົງບາງຄົນໄປສອດແນມແຜ່ນດິນການາອານ, ທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນ. ຈົງສົງຄົນຈາກທຸກເຜົ່າຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ. ເຜົ່າລະຄິນແຕ່ລະຄົນຕ້ອງເປັນຜູ້ນຳທ່າມກາງພວກເຂົາ."

³ ປາຣານ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນຜູ້ນຳທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນ.⁴ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລາຍຊື່ຂອງພວກເຂົາ: ຈາກເຜົ່າຮູເບັນ, ຊາມມູອາລູກຊາຍຂອງຊັກກູເຣ;

⁵ ຈາກເຜົ່າ, ຊາຟັດ ລູກຊາຍຂອງໂຮຣີ;⁶ ຈາກເຜົ່າຢູດາ, ກາເຣັບ ລູກຊາຍຂອງເຢຟຸນເນ;⁷ ຈາກເຜົ່າອິດຊາຄາ, ອີການລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ;

⁸ ຈາກເຜົ່າເອຟຣາອິມ, ໂຮເຊຢາລູກຊາຍຂອງນູນ;

⁹ ຈາກເຜົ່າເບັນຢາມິນ, ປານຕິລູກຊາຍຂອງຣາຟູ;¹⁰ ຈາກເຜົ່າເຊບູໂລນ, ກາດຕິເອນລູກຊາຍຂອງໂສຕິ;

¹¹ ຈາກເຜົ່າໂຢເຊັບ (ນັ້ນເປັນການບອກວ່າຈາກເຜົ່າມານັດເຊ), ກາດຕິລູກຊາຍຂອງສູສີ;¹² ຈາກເຜົ່າດານ, ອາມມີເອນລູກຊາຍຂອງເກມາລີ;

¹³ ຈາກເຜົ່າອາເຊ, ເສທູເຣລູກຊາຍຂອງມິກາເອນ;¹⁴ ຈາກເຜົ່າເນັບທາລີ, ນາບິລູກຊາຍຂອງວິບສີ;¹⁵ ຈາກເຜົ່າກາດ, ເກອູເອນລູກຊາຍຂອງມາກີ;

¹⁶ ເຫລົ່ານີ້ເປັນລາຍຊື່ຂອງຄົນທີ່ໂມເຊໄດ້ສົ່ງໄປສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ. ໂມເຊເອີ້ນໂຮເຊຢາລູກຊາຍ ຂອງນູນໂດຍໃຊ້ຊື່ວ່າ ໂຢຊວຍ.

¹⁷ ໂມເຊສົ່ງພວກເຂົາໄປສອດແນມແຜ່ນດິນການາອານ. ເພິ່ນບອກພວກເຂົາວ່າ, "ຈົງເຂົ້າໄປຕັ້ງແຕ່ ເນເກບແລະຂຶ້ນໄປຍັງເຂດແດນເນິນພູ.

¹⁸ ຈົງສຳຫລວດເບິ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ ເພື່ອເບິ່ງວ່າແຜ່ນດິນນັ້ນເປັນຢ່າງໃດ. ຈົງສັງເກດເບິ່ງຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນວ່າ, ພວກເຂົາເຂັມແຂງຫລືອ່ອນແອ, ແລະພວກເຂົາມີຈຳນວນນ້ອຍຫລືຫລາຍ.¹⁹ ຈົງເບິ່ງວ່າແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ເປັນຢ່າງໃດ. ຕີຫລືບໍ່ຕີ? ບັນດາເມືອງທີ່ນັ້ນເປັນຢ່າງໃດ? ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນເປັນຄ້າຍພັກ, ຫລືເປັນເມືອງທີ່ມີກຳແພງປ້ອງກັນ?²⁰ ຈົງເບິ່ງວ່າແຜ່ນດິນນັ້ນເປັນຢ່າງໃດ, ແຜ່ນດິນສຳລັບການປູກຝັງນັ້ນອຸດົມສົມບູນຫລືບໍ່, ແລະມີຕົ້ນໄມ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຫລືບໍ່. ຈົງກຳຫານເຖິດແລະນຳຕົວຢ່າງຫມາກໄມ້ບາງຊະນິດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນມາດ້ວຍ."

ເວລານີ້ເປັນລະດູທີ່ຫມາກອະງຸ່ນລ້ຽນທຳອິດສຸກ.

²¹ ດັ່ງນັ້ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງຂຶ້ນໄປແລະສອດແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ຖິ່ນທຸລະກັນດານ ຂຶ້ນ ຈົນເຖິງເຣໂຮບ, ໃກ້ກັບເມືອງເລໂບ ຮາມັດ.

²² ພວກເຂົາຂຶ້ນໄປຈາກເນເກບແລະມາເຖິງເມືອງ ເຮັບໂຣນ. ມີຄົນອາຣິມານ, ຄົນເຊຊາຍ, ແລະຄົນຕານໄມ, ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຊົນຊາດອານາກິມ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເມືອງເຮັບໂຣນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນກ່ອນເມືອງໂຊອານໃນເອຢິບເຈັດປີ.

²³ ພວກເຂົາກໍ່ຕັດເອົາງ່າອະງຸ່ນງ່າຫນຶ່ງທີ່ມີຫມາກດົກຫລາຍ. ພວກເຂົາຕ້ອງໃຊ້ສອງຄົນໃນກຸ່ມພວກເຂົາຫາມພວງອະງຸ່ນນັ້ນດ້ວຍໄມ້ຄານ.

ພວກເຂົາຍັງເອົາຫມາກພິລາແລະຫມາກເຕືອມາດ້ວຍ.²⁴ ສະຖານທີ່ນັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ຮ່ອມພູເອັດຊະໂຄນ,

ເພາະພວກເຂົາຕ້ອງຕິດສະຣາເອນໄດ້ຕັດມາຈາກທີ່ນັ້ນ.

²⁵ ຫລັງຈາກນັ້ນສີສິບວັນ, ພວກເຂົາກັບມາຈາກການສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ.²⁶ ພວກເຂົາກັບມາຫາໂມເຊ, ອາໂຣນ,

ແລະຊຸມຊົນທັງຫມົດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ ປາຣານ, ທິກາເດັດ. ພວກເຂົາໄດ້ກັບມາລາຍງານຕໍ່ເພິ່ນທັງສອງແລະຊຸມຊົນທັງຫມົດ, ແລະໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງຫມາກໄມ້ທີ່ນຳມາຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ.

²⁷ ພວກເຂົາບອກໂມເຊວ່າ, "ເຮົາໄດ້ໄປເຖິງແຜ່ນດິນທີ່ທ່ານໄດ້ສົ່ງເຮົາໄປ. ແຜ່ນດິນນັ້ນອຸດົມດ້ວຍນ້ຳນົມແລະນ້ຳເຜິ້ງແທ້ໆ.

ນີ້ເປັນຫມາກໄມ້ຈຳນວນຫນຶ່ງຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ."²⁸ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄົນທີ່ສ້າງບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາທີ່ນັ້ນເປັນຄົນແຂງແຮງຫລາຍ.

ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນມີກຳແພງປ້ອງກັນແລະໃຫຍ່ໂຕຫລາຍ. ເຮົາໄດ້ເຫັນເຊື້ອສາຍຂອງຄົນອານາກິມທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.²⁹ ຄົນອານາເຫລົ່າອາໄສຢູ່ໃນ ເນເກບ.

ຄົນອິດຕິ, ຄົນເຢບູດ, ແລະຄົນອາໂມຣິດມີບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາໃນເຂດແດນເນິນພູ. ຄົນການາອານອາໄສຢູ່ໃກ້ທະເລແລະຕາມຝັ່ງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ."

³⁰ ແລ້ວກາເລັບໄດ້ໃຫ້ປະຊາຊົນງຽບຕໍ່ຫນ້າໂມເຊແລະກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ເຮົາຂຶ້ນໄປແລະຍຶດຄອງແຜ່ນດິນນັ້ນ,

ເພາະເຮົາສາມາດຊະນະເມືອງນັ້ນໄດ້ແນ່ນອນ."³¹ ແຕ່ຄົນອື່ນໆທີ່ໄດ້ໄປກັບເຂົາຕອບວ່າ, "ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້

ເພາະພວກເຂົາແຂງແກ່ນກວ່າພວກເຮົາ."

³² ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ລາຍງານກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາໄປສອດແນມມາໃຫ້ຮູ້ກັນຫມົດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນເກີດຄວາມຫ້າດອຍ.

ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ໄປເຫັນມາເປັນແຜ່ນດິນທີ່ກິນຄົນ. ທຸກຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນທີ່ນັ້ນເປັນຄົນທີ່ສູງໃຫຍ່ຫລາຍ."³³ ທີ່ນັ້ນເຮົາໄດ້ເຫັນຍັກ,

ທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຄົນອານາກິມ, ຄົນທີ່ມາຈາກພວກຍັກໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົາ. ເຮົາເປັນເຫມືອນຕັກແຖນເມື່ອປຽບທຽບກັບພວກເຂົາ,

ແລະນີ້ກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ, ດ້ວຍ."

14

¹ ໃນຄືນນັ້ນຊຸມຊົນທັງຫມົດກໍ່ຮ້ອງໃຫ້ສຽງດັງ.² ຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດກໍ່ຕໍ່ວ່າໂມເຊ ແລະອາໂຣນ. ຊຸມຊົນທັງຫມົດກ່າວກັບເພິ່ນທັງສອງວ່າ,

"ເຮົາຢາກຈະຕາຍເສຍໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ແລະໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານທີ່ນີ້!

³ ເປັນຫຍັງພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງນຳພວກເຮົາມາຍັງແຜ່ນດິນນີ້ເພື່ອທີ່ຈະຕາຍດ້ວຍດາບ? ເມຍແລະລູກນ້ອຍໆຂອງເຮົາກໍ່ຈະກາຍເປັນຜູ້ຮັບເຄາະ.

ໃຫ້ພວກເຮົາກັບໄປທີ່ເອຢິບບໍ່ດີກ່ວາບໍ່?"

⁴ ໃຫ້ພວກເຮົາເລືອກຜູ້ນຳອີກຄົນຫນຶ່ງ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາກັບໄປທີ່ເອຢິບ, "⁵ ແລ້ວໂມເຊ

ແລະອາໂຣນກໍ່ຫມຸບຫນ້າລົງຕໍ່ຫນ້າທີ່ປະຊຸມຂອງຊຸມຊົນຄົນອິດສະຣາເອນ.

⁶ ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ ແລະກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຟຸນເນ, ທັງສອງຄົນທີ່ຢູ່ໃນພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກສົ່ງໄປສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ,

ກໍ່ໄດ້ຈັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ.⁷ ພວກເຂົາເວົ້າກັບຊຸມຊົນຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ. ພວກເຂົາບອກວ່າ,

"ແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄປສຳຫລວດຈົນຫົວນັ້ນເປັນແຜ່ນດິນທີ່ດີຫລາຍ.⁸ ຖ້າພຣະຢາເວຊົງພໍພຣະໄທພວກເຮົາແລ້ວ,

ພຣະອົງຈະຊົງນຳພວກເຮົາເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະປະທານແຜ່ນດິນນັ້ນແກ່ພວກເຮົາ. ແຜ່ນດິນທີ່ອຸດົມດ້ວຍນ້ຳນົມແລະນ້ຳເຜິ້ງ.

⁹ ແຕ່ຂໍຢາກຈະບົດຕໍ່ພະຢາເວ, ແລະຢາຢ້ານຄົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນເລີຍ. ພວກເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍເຫມືອນກັບອາຫານ.

ເກາະກຳບັງຂອງພວກເຂົາຈະຖືກເອົາອອກໄປຈາກພວກເຂົາ, ເພາະພຣະຢາເວ ຊົງສະຖິດກັບເຮົາ.

ຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເລີຍ."¹⁰ ແຕ່ຊຸມຊົນທັງຫມົດໄດ້ຮູ້ວ່າຈະເອົາກ້ອນຫີນແກວ່ງໃສ່ພວກເຂົາໃຫ້ຕາຍ. ແລ້ວພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງ ພຣະຢາເວ
ກໍໄດ້ປາກົດທີ່ເຫັນບ່ອນປະຊຸມຕໍ່ຫນ້າຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ.

¹¹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະຫມົນປະຫມາດເຮົາດິນປານໃດ? ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມວາງໃຈເຮົາດິນປານໃດ,
ທັງໆທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງລິດອຳນາດຂອງເຮົາທັງຫມົດທຳມາກາງພວກເຂົາ?"¹² ເຮົາຈະຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍໄຟພິບັດ,
ຕັດສິດທີ່ພວກເຂົາຈາກມໍລະດົກ, ແລະສ້າງຊົນຊາດຫນຶ່ງຈາກຕະກູນຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ຍິ່ງໃຫຍ່ແລະເຂັ້ມແຂງກວ່າພວກເຂົາ."

¹³ໂມເຊໄດ້ຕອບພຣະຢາເວວ່າ, "ຖ້າພຣະອົງຊົງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ແລ້ວຊາວເອຢິບກໍຈະໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້,
ເພາະພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຄົນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ລອດຊີວິດດ້ວຍລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ."¹⁴ ພວກເຂົາຈະບອກເລື່ອງນີ້ຕໍ່ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້
ພວກເຂົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງສະຖິດກັບຄົນເຫລົ່ານີ້, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງຫນ້າຕໍ່ຫນ້າ.
ເມກຂອງພຣະອົງຖືກຢູ່ເຫນືອຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງຊົງນຳຫນ້າພວກເຂົາໄປໃນເສົາເມກໃນຕອນກາງເວັນແລະເປັນເສົາໄຟໃນຕອນກາງຄືນ.
¹⁵ຖ້າພຣະອົງຊົງຂ້າຄົນເຫລົ່ານີ້ເຫມືອນກັບຄົນດຽວ, ແລ້ວຊົນຊາດຕ່າງໆກໍຈະໄດ້ຍິນເຖິງຊື່ສຽງຂອງພຣະອົງ ກໍຈະເວົ້າກັນແລະກ່າວວ່າ, "ເພາະ
ພຣະຢາເວ ບໍ່ສາມາດພາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າຈະມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາໄດ້, ພຣະອົງຈຶ່ງຂ້າພວກເຂົາໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ."
¹⁷ບັດນີ້, ຂ້ານ້ອຍຂໍວົງວອນຕໍ່ພຣະອົງ, ຂໍຊົງໃຊ້ລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ເພາະພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ,¹⁸ "ພຣະຢາເວຜູ້ຮ້າຍຊ້າ
ແລະເຕັມລົ້ນດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ໃນພັນທະສັນຍາ. ພຣະອົງໃຫ້ອະໄພຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແລະການກະບົດ. ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງລະເວັ້ນຄວາມຜິດ
ເມື່ອພຣະອົງຊົງນຳການລົງໂທດບາບຂອງບັນພະບູລຸດ, ຕົກທອດໄປເຖິງລູກຫລານຂອງພວກເຂົາແລະສີຊົວອາຍຸຄົນ."¹⁹ ຂ້ານ້ອຍ, ຂໍວົງວອນຕໍ່ພຣະອົງ,
ຂໍຊົງອະໄພບາບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະຄວາມຮັກຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄວາມສັດຊື່ໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ເຫມືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງອະໄພຄົນເຫລົ່ານີ້ມາ
ຕັ້ງແຕ່ພວກເຂົາຢູ່ໃນເອຢິບ ຈົນເຖິງບັດນີ້."

²⁰ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ເຮົາຍົກໂທດໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອເປັນໄປຕາມຄຳຂໍຮ້ອງຂອງເຈົ້າ,²¹ ແຕ່ແທ້ຈິງ, ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສັ້ນໃດ,
ແລະແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດນີ້ກໍຈະເຕັມດ້ວຍພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງເຮົາສັ້ນນັ້ນ,"²² ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງເຮົາ
ແລະຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງລິດອຳນາດທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳ ໃນເອຢິບ ແລະໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງທົດລອງເຮົາເຖິງສິບເທື່ອ
ແລະບໍ່ຟັງສຽງຂອງເຮົາ.

²³ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ.

ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນໃນພວກເຂົາທີ່ຫມົນປະຫມາດເຮົາຈະໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນນັ້ນ,²⁴ ຍົກເວັ້ນກາເລັບ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາທີ່ມີວິນຍານແຕກຕ່າງກັນ.

ເຂົາໄດ້ຕິດຕາມເຮົາຢ່າງສຸດໃຈ; ເຮົາຈະນຳເຂົາເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ເຂົາໄດ້ໄປສອດແນມມານັ້ນ. ເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາຈະໄດ້ແຜ່ນດິນເປັນກຳມະສິດ.

²⁵(ໃນເວລານັ້ນຄົນອາມາເຕລັກແລະຄົນການາອານອາໄສຢູ່ໃນຮ່ອມພູນັ້ນ.) ໃນມື້ອື່ນຈຶ່ງກັບຄືນແລະໄປຍັງຖິ່ນທຸລະກັນດານຕາມທາງໄປທະເລແດງ."

²⁶ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊແລະກັບອາໂຣນ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ,²⁷ ເຮົາຕ້ອງທົນຕໍ່ຊຸມຊົນຊົ່ວຮ້າຍນີ້ທີ່ຈືມວ່າໃສ່ເຮົານານປານໃດ?

ເຮົາໄດ້ຍິນຄົນອິດສະຣາເອນຈືມວ່າເຮົາພຽງພໍແລ້ວ.

²⁸"ຈົ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, 'ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສັ້ນໃດ, ເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ພວກເຈົ້າ, ຕາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຂໍຮ້ອງເຮົາສັ້ນນັ້ນ:

²⁹ຊາກສົບຂອງພວກເຈົ້າຈະຕົກລົ້ນຢູ່ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານນີ້, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຈືມວ່າເຮົາ, ພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ຖືກນັບໄວ້ໃນການເຮັດສຳມະໂນຄົວ,
ຈຳນວນຄົນທັງຫມົດຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ."³⁰ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນ ທີ່ເຮົາສັນຍາວ່າ ຈະສ້າງບ້ານຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ,
ຍົກເວັ້ນກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຢູນເນ ແລະໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ.

³¹ແຕ່ລູກນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າ ທີ່ພວກເຈົ້າບອກວ່າເປັນຜູ້ຮັບເຄາະນັ້ນ, ເຮົາຈະພາພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນນັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າປະຕິເສດ!³² ແຕ່ສຳລັບພວກເຈົ້າ, ຊາກສົບຂອງເຈົ້າຈະຕົກລົ້ນໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານນີ້.

³³ລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຄົນລ້ຽງແກະໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານເປັນເວລາສິບປີ. ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບຜົນທີ່ຕາມມາ ຈາກການກະບົດຂອງພວກເຈົ້າ
ແລະຈົນກວ່າຊາກສົບຂອງພວກເຈົ້າຈະຄົບຈຳນວນໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ.

³⁴ຕາມຈຳນວນວັນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ໄປສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ ເປັນເວລາ - ສິບວັນ,

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັບຜົນທີ່ຕາມມາຂອງບາບຂອງພວກເຈົ້າເປັນເວລາສິບປີເຊັ່ນດຽວກັນ - ຫນຶ່ງປີຄືແຕ່ລະວັນ,
ແລະພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຮູ້ວ່າການເປັນສັດຕູຕໍ່ເຮົານັ້ນເປັນຢ່າງໃດ."³⁵ ເຮົາ, ຄືພຣະຢາເວ, ໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວ. ເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ຊຸມຊົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງຫມົດນີ້
ທີ່ລວມຕົວກັນຕໍ່ສູ້ເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຂົາຈະຖືກຕັດອອກຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແລະພວກເຂົາຈະຕາຍທີນີ້."

³⁶ດັ່ງນັ້ນພວກຄົນທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄປສອດແນມທີ່ແຜ່ນດິນນັ້ນກໍຕາຍທັງຫມົດດ້ວຍໄຟພິບັດຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.

³⁷ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ທີ່ກັບມາແລະລາຍງານໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ. ນີ້ເຮັດໃຫ້ຊຸມຊົນທັງຫມົດນັ້ນຈືມວ່າໃຫ້ໂມເຊ.

³⁸ໃນບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປເບິ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ, ມີພຽງໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ ແລະກາເລັບ ລູກຊາຍຂອງເຢຢູນເນເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່.

³⁹ເມື່ອໂມເຊເລົ່າຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດ, ພວກເຂົາກໍຮ້ອງໃຫ້ໂສກເສົ້າຢ່າງຫນັກ.⁴⁰ ພວກເຂົາລູກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດໃນຕອນເຊົ້າ
ແລະຂຶ້ນໄປທີ່ເນີນພູສູງແລະເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ພວກເຮົາຢູ່ທີນີ້, ແລະເຮົາຈະໄປຍັງບ່ອນທີ່ ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້,
ເພາະພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບແລ້ວ."

⁴¹ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຂັດຂຶ້ນຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ? ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ປະສົບຄວາມສຳເລັດ.⁴² ຢ່າໄປເລີຍ, ເພາະພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ
ເພື່ອປົກປ້ອງພວກເຈົ້າຈາກການໂຈມຕີຂອງສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ.⁴³ ຄົນອາມາເລກແລະຄົນການາອານຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍດ້ວຍຕາບ
ເພາະພວກເຈົ້າຫັນກັບຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວ. ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ."

⁴⁴ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຂຶ້ນໄປຍັງເຂດແດນເນີນພູສູງນັ້ນໂດຍພະລະການ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າໂມເຊຫລືຫົວແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງ ພຣະຢາເວ
ກໍຈະບໍ່ໄດ້ອອກໄປຈາກຄ້າຍ.⁴⁵ ແລ້ວຄົນອາມາເລກກໍລົງມາ, ແລະຄົນການາອານທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງເນີນພູເຫລົ່ານັ້ນກໍລົງມາດ້ວຍ.
ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ໂຈມຕີຄົນອິດສະຣາເອນແລະໄດ້ຊະນະພວກເຂົາ ມາຕາມທາງຈົນໄປເຖິງເມືອງໂຮມາ.

15 ¹ຕໍ່ມາພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ,² ຈົ່ງເວົ້າກັບຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະບອກພວກເຂົາວ່າ,

ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄປອາໄສຢູ່, ທີ່ພຣະຢາເວຈະມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ,

³ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈັດຕັ້ງເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຜົາດ້ວຍໄຟແດ່ພຣະຢາເວ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ຫລືເຄື່ອງບູຊາເພື່ອແກ້ບະບົນ
ຫລືເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈ, ຫລືເຄື່ອງບູຊາຕອນເທດສະການງານລ້ຽງຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອໃຫ້ມີກິນຫອມທີ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ
ຈາກຝູງຽວ ຫລືຝູງແບ້ ແກະ.

⁴ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ ພ້ອມກັບການຖວາຍພຶດຜົນບູຊາທີ່ເປັນແປ້ງຢາງດີ
ຫນຶ່ງສ່ວນສືບເອຟາປິນກັບນ້ຳມັນຫມາກກອກເທດຫນຶ່ງລິດ.⁵ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຫລືອອະນຸກຸນຫນຶ່ງລິດ, ຕໍ່ລູກແກະຫນຶ່ງໂຕ,
ເປັນເຄື່ອງຕືມບູຊາພ້ອມກັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາຫລືເຄື່ອງສັດບູຊາດ້ວຍ.

⁶ຖ້າພວກເຈົ້າຖວາຍແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈັດຕຽມແປ້ງຢາງດີສອງສ່ວນສືບເອຟາປິນກັບນ້ຳມັນຫມາກກອກເທດເຄິງລິດເປັນພຶດຜົນບູຊາ.

⁷ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຫລືອອະນຸກຸນ, ເຄິງລິດເປັນເຄື່ອງຕືມບູຊາ. ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ມີກິນຫອມແດ່ພຣະຢາເວ.

⁸ເມື່ອພວກເຈົ້າຈັດຕຽມງົວຜູ້ໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຫລືເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ແກ້ບະບິນຫລືເປັນເຄື່ອງສັນຕິບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ,
⁹ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງພຶດຜົນບູຊາທີ່ເປັນແປ້ງຢາງດີສາມສ່ວນສືບເອຟາປິນກັບນ້ຳມັນຫມາກກອກເທດສອງລິດພ້ອມກັບງົວຜູ້ໂຕນັ້ນດ້ວຍ.

¹⁰ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຫລືອອະນຸກຸນສອງລິດເປັນເຄື່ອງຕືມບູຊາ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟ, ເພື່ອໃຫ້ມີກິນຫອມແດ່ພຣະຢາເວ.

¹¹ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເຊັ່ນນີ້ສໍາລັບງົວຜູ້ແຕ່ລະໂຕ, ສໍາລັບແກະຜູ້ແຕ່ລະໂຕ, ແລະສໍາລັບລູກແກະໂຕຜູ້ຫລືລູກແບ້ແຕ່ລະໂຕ.

¹²ເຄື່ອງບູຊາທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າຈັດຕຽມແລະຖວາຍຕ້ອງເຮັດຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນຫນ້າ.

¹³ຄົນອິດສະຣາເອນພື້ນເມືອງທຸກຄົນຕ້ອງເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕາມວິທີການນີ້,
ເມື່ອຄົນໂຕທີ່ນໍາເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຜົາດ້ວຍໄຟມາເພື່ອໃຫ້ມີກິນຫອມເປັນທີ່ພຣະໄທແດ່ພຣະຢາເວ.

¹⁴ຖ້າຄົນຕ່າງຊາດທີ່ພັກອາໄສຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ຫລືໃຜກໍ່ຕາມທີ່ພັກອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ຕະຫລອດທຸກຊົ່ວໂມງຄົນຂອງພວກເຈົ້າ,
ເຂົາຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຜົາດ້ວຍໄຟ, ເພື່ອໃຫ້ມີກິນຫອມແດ່ພຣະຢາເວ. ເຂົາຕ້ອງເຮັດເຫມືອນພວກເຈົ້າເຮັດ.

¹⁵ຕ້ອງມີກິດເກນຢ່າງດຽວກັນສໍາລັບຊຸມຊົນນີ້ ແລະ ສໍາລັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ເປັນກິດເກນຖາວອນຕະຫລອດຊົ່ວໂມງຄົນ.
ຂອງພວກເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ຄົນເດີນທາງທີ່ພັກອາໄສຢູ່ກັບພວກເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງເຮັດເຫມືອນຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດດ້ວຍ.
ເຂົາຕ້ອງເຮັດເຫມືອນຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ.¹⁶ກິດເກນແລະຂີ້ບັງຄັບດຽວກັນຕ້ອງໃຊ້ກັບພວກເຈົ້າ
ແລະກັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ພັກອາໄສຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ."

¹⁷ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊອີກຄັ້ງ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ,¹⁸ "ຈົ່ງເວົ້າກັບຄົນອິດສະຣາເອນແລະບອກພວກເຂົາວ່າ,"
ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ພາພວກເຈົ້າມາ,¹⁹ ເມື່ອພວກເຈົ້າກິນອາຫານທີ່ເປັນຜົນມາຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ,
ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແລະຖວາຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບເຮົາ.

²⁰ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຂົ້າຈີກ້ອນທໍາອິດ ຈາກກ້ອນແປ້ງທີ່ປະສົມແລ້ວຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາຈາກລານຟາດເຂົ້າ.
ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຂົ້າຫມົດມັນດ້ວຍວິທີນີ້.²¹ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ຖວາຍຈາກເຂົ້າຈີກ້ອນທໍາອິດ
ຈາກແປ້ງທີ່ປະສົມແລ້ວຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ກັບເຮົາຕະຫລອດທຸກຊົ່ວໂມງຄົນຂອງພວກເຈົ້າ ບາງຄັ້ງ.

²²ພວກເຈົ້າຈະເຮັດບາບໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາທີ່ຈະເຮັດເຊັ່ນນີ້,
ຕອນທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງທຸກປະການທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງກັບໂມເຊ²³ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າຜ່ານທາງໂມເຊ
ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ເຮົາເລີ່ມໃຫ້ຄໍາສັ່ງແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ໄປຂ້າງຫນ້າຕະຫລອດຊົ່ວໂມງຄົນຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁴ໃນກໍລະນີຂອງການເຮັດບາບໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາທີ່ຊຸມຊົນບໍ່ຮູ້ຕົວ, ກໍ່ໃຫ້ຊຸມຊົນທັງຫມົດຖວາຍງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ
ເພື່ອໃຫ້ມີກິນຫອມແດ່ພຣະຢາເວ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເຄື່ອງຖວາຍພຶດຜົນບູຊາແລະເຄື່ອງຕືມບູຊາ, ພ້ອມກັບການຖວາຍນິຕາມທີ່ກົດຂັບງົວໄດ້ສັ່ງໄວ້,
ແລະແບ້ຜູ້ໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

²⁵ປະໂຫຍດຕ້ອງເຮັດການລົບລ້າງບາບໃຫ້ກັບຊຸມຊົນຂອງຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ
ເພາະການເຮັດບາບນັ້ນເປັນຄວາມຜິດພາດ. ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຂົາມາ, ຖວາຍໃຫ້ ເຮົາ ເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຜົາດ້ວຍໄຟ.
ພວກເຂົານໍາເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຂອງພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ສໍາລັບຄວາມຜິດພາດຂອງເຂົາ.

²⁶ແລ້ວຊຸມຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດກໍ່ຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ, ແລະລວມທັງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ກັບພວກເຂົາດ້ວຍ,
ເພາະປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ເຮັດບາບໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ.

²⁷ເຂົາຕ້ອງຖວາຍແບ້ໂຕແມ່ອາຍຸຫນຶ່ງປີເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງຄວາມບາບ.²⁸ປະໂຫຍດຕ້ອງເຮັດການລົບລ້າງຄວາມບາບ
ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ເຮັດບາບໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ. ເມື່ອໄດ້ມີການລົບລ້າງບາບແລ້ວ.

²⁹ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີກິດເກນດຽວກັນສໍາລັບຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງໃດໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ, ກິດເກນດຽວກັນສໍາລັບຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງຄົນອິດສະຣາເອນໂດຍກໍາເນີດ ແລະ
ສໍາລັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ພັກອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ.

³⁰ແຕ່ຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ເປັນການລະເມີດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄົນອິດສະຣາເອນໂດຍກໍາເນີດຫລືຄົນຕ່າງຊາດ, ກໍ່ເປັນການຫມືນປະຫມາດເຮົາ.
ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກຊຸມຊົນຂອງເຂົາ.³¹ເພາະເຂົາໄດ້ຫມືນປະຫມາດຄໍາຂອງເຮົາແລະລະເມີດຄໍາສັ່ງຂອງເຮົາ,
ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ບາບຂອງເຂົາກໍ່ຈະຢູ່ທີ່ຕົວເຂົາ."

³²ຂະນະທີ່ຄົນອິດສະຣາເອນຢູ່ໃນຖິ່ນທຸລະກິດດານ, ພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບຄົນຫນຶ່ງທີ່ອອກໄປເຮົາພື້ນໃນວັນສະບາໂຕ.

³³ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພົບເຂົາຈຶ່ງພາເຂົາມາຫາໂມເຊ, ອາໂຣນ, ແລະຊຸມຊົນທັງຫມົດ.

³⁴ພວກເຂົາກັກຊາຍຄົນນັ້ນໄວ້ໃນທີ່ຄຸມຂັງເພາະບໍ່ເຄີຍມີການປະກາດໄວ້ວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບເຂົາ.

³⁵ແລ້ວພຣະຢາເວກໍ່ໄດ້ບອກກັບໂມເຊວ່າ, "ຊາຍຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ.
ຊຸມຊົນທັງຫມົດຕ້ອງເອົາກ້ອນຫີນຕີກໃສ່ເຂົາຫຼືນອກຄ້າຍ."³⁶ດັ່ງນັ້ນຊຸມຊົນທັງຫມົດກໍ່ນໍາເຂົາອອກໄປນອກຄ້າຍ ແລະເອົາກ້ອນຫີນຕີກໃສ່ເຂົາຈົນຕາຍ
ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ.

³⁷ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊອີກຄັ້ງ. ພຣະອົງບອກວ່າ,³⁸ "ຈົ່ງເວົ້າກັບເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ
ແລະສັ່ງພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດຍອຍຫ້ອຍໃສ່ແຈສີຂອງພວກເຂົາ, ຈົ່ງຫ້ອຍຍອຍເຫລົ່ານັ້ນແຕ່ລະແຈດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ.
ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດເຊັ່ນນີ້ຕະຫລອດທຸກຊົ່ວໂມງຄົນຂອງພວກເຂົາ."³⁹ການເຮັດເຊັ່ນນີ້ຈະເປັນການເຕືອນໃຈພວກເຈົ້າ,
ໂດຍສະເພາະເມື່ອພວກເຈົ້າແນມເບິ່ງຍອຍນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຈະເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງເຮົາທຸກປະການ,
ເພື່ອທີ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ແນມເບິ່ງຕາມໃຈແລະຕາຂອງພວກເຈົ້າເອງແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເອງຫລິ້ນຊັກກັບພວກເຂົາ.

⁴⁰ການເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອພວກເຈົ້າລະນຶກເຖິງແລະເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງຂອງເຮົາ, ແລະເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຫຼືໄດ້ສະຫງວນໄວ້ສໍາລັບເຮົາ,
ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.⁴¹ເຮົາຄືພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ນໍາພວກເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ເພື່ອເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.
ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ."

16¹ ໃນຕອນນັ້ນໂຄຣາລູກຊາຍຂອງອີຊະຮາ ຜູ້ເປັນບຸດຊາຍຂອງໂກຣາດ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເລວີ, ພ້ອມກັບດາທານແລະອາບີຣາມລູກຊາຍຂອງເອລີອາບ, ແລະໂອນລູກຊາຍຂອງເປເລດ, ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງລູເບັນ, ໄດ້ລວບລວມຄົນຈຳນວນຫນຶ່ງ.

² ພວກເຂົາລູກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານໂມເຊ, ພ້ອມກັບຄົນອື່ນໆຈາກຄົນອິດສະຣາເອນ, ທີ່ເປັນຜູ້ນຳຂອງຊຸມຊົນຈຳນວນສອງຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນທີ່ເປັນຄົນມີຊື່ສຽງໃນຊຸມຊົນ.³ ພວກເຂົາມາຊຸມນຸມກັນເພື່ອທີ່ຈະພົບໂມເຊແລະອາໂຣນ. ພວກເຂົາກ່າວກັບທ່ານທັງສອງວ່າ, "ທ່ານເຮັດເກີນໄປແລ້ວ! ຊຸມຊົນທັງຫມົດນີ້ໄດ້ຖືກແຍກໄວ້, ພວກເຮົາທຸກຄົນ, ແລະພຣະຢາເວກໍ່ສະຖິດຢູ່ທາມກາງພວກເຮົາ. ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຍົກຕົວເອງຂຶ້ນເຫນືອຄົນທີ່ເຫລືອຂອງຊຸມຊົນຂອງພຣະຢາເວ?"

⁴ ໂມເຊໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນກໍ່ຫມຸບຫນ້າລົງ.⁵ ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າກັບໂຄຣາແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມາກັບເຂົາທຸກຄົນ, "ໃນຕອນເຊົ້າພຣະຢາເວຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຮູ້ກັນວ່າ ໃຜເປັນຂອງພຣະອົງ ແລະໃຜທີ່ໄດ້ຮັບການແຍກໄວ້ແດ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະຊົງນຳຄົນນັ້ນມາໃກ້ພຣະອົງ. ຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກ ພຣະອົງຈະຊົງນຳມາໃກ້ພຣະອົງທີ່ແທນບູຊາ."

⁶ ຈຶ່ງເຮັດດັ່ງນີ້, ໂຄຣາແລະພັກພວກຂອງເຈົ້າຈຶ່ງນຳກະຖາງໄຟມາ.

⁷ ໃນມື້ອື່ນເຊົ້ານີ້ແລະໃສ່ໄຟແລະເຄື່ອງຫອມລົງໄປໃນກະຖາງໄຟເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ. ຜູ້ໃດທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກ, ຄົນນັ້ນຈະຖືກແຍກໄວ້ແດ່ພຣະຢາເວ. ເຈົ້າເຮັດເກີນໄປແລ້ວ, ເຈົ້າທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເລວີ."

⁸ ໂມເຊ, ໄດ້ເວົ້າກັບໂຄລາອີກວ່າ, " ບັດນີ້, ເຈົ້າທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຄົນເລວີຈຶ່ງຟັງ: 'ການທີ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນຊົງແຍກເຈົ້າໄວ້ຈາກຊຸມຊົນອິດສະຣາເອນ, ເພື່ອນຳພວກເຈົ້າມາໃກ້ພຣະອົງ, ເພື່ອໃຫ້ເຮັດວຽກໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດຂອງພຣະຢາເວ, ແລະຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຊຸມຊົນນີ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ ນັ້ນເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍສຳລັບທ່ານບໍ່?"¹⁰ ພຣະອົງຊົງນຳເຈົ້າມາໃກ້, ແລະລວມທັງຍາດຕິພັນອົງຂອງເຈົ້າທຸກຄົນ, ທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເລວີ, ທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາຕຳແໜ່ງປະໂຫຍດອີກ!

¹¹ ນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ເຈົ້າແລະພັກພວກຂອງເຈົ້າມາຊຸມນຸມກັນຕໍ່ຕ້ານພຣະຢາເວ. ດັ່ງນັ້ນເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຈຶມວ່າກ່ຽວກັບອາໂຣນ, ຜູ້ທີ່ເຊື້ອຟັງພຣະຢາເວ?"

¹² ແລ້ວໂມເຊກໍ່ເອີ້ນດາທານແລະອາບີຣາມ, ລູກຊາຍຂອງເອລີອາບ, ແຕ່ພວກເຂົາບອກວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ຂຶ້ນມາ."

¹³ ການທີ່ທ່ານພາເຮົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນທີ່ອຸດົມດ້ວຍນ້ຳນົມແລະນ້ຳເຜິ້ງ, ເພື່ອທີ່ຈະຂ້າເຮົາໃນຖິ່ນທຸລະກິດດານເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍສຳລັບທ່ານບໍ່?"

ບັດນີ້ທ່ານຕ້ອງການຈະເຮັດໃຫ້ຕົວທ່ານເອງເປັນຜູ້ປົກຄອງເຫນືອເຮົາ."¹⁴ ຢັງກວ່ານັ້ນ, ທ່ານຍັງບໍ່ພາເຮົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນດ້ວຍນ້ຳນົມແລະນ້ຳເຜິ້ງ, ຫລືບໍ່ໄດ້ມອບທຶງນາແລະສວນອະນຸ່ງໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ບັດນີ້ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຕາຍອດດ້ວຍຄຳສັ່ນຍາທີ່ວ່າງເປົ່າບໍ່? ເຮົາຈະບໍ່ມາຫາທ່ານ."

¹⁵ ຂໍຢ່າຊົງຮັບເຄື່ອງບູຊາຈາກພວກເຂົາ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເອົາລໍຂອງພວກເຂົາມາແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ, ແລະຂ້ານ້ອຍກໍ່ບໍ່ເຄີຍທຳຮ້າຍໃຜໃນພວກເຂົາເລີຍ."¹⁶ ແລ້ວໂມເຊກໍ່ເວົ້າກັບໂຄຣາວ່າ, "ມື້ອື່ນນີ້ເຈົ້າແລະພັກພວກຂອງເຈົ້າທັງຫມົດຕ້ອງໄປຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ທັງເຈົ້າແລະພວກເຂົາ, ແລະອາໂຣນ."

¹⁷ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຕ້ອງນຳກະຖາງໄຟມາແລະໃສ່ເຄື່ອງຫອມລົງໄປໃນນັ້ນ. ແລ້ວແຕ່ລະຄົນກໍ່ຕ້ອງນຳກະຖາງໄຟຂອງຕົນມາຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ກະຖາງໄຟສອງຮ້ອຍຫ້າສິບຫນ່ວຍ. ທັງເຈົ້າແລະອາໂຣນ, ກໍ່ຕ້ອງເອົາກະຖາງໄຟຂອງພວກເຈົ້າມາດ້ວຍ."

¹⁸ ດັ່ງນັ້ນຊາຍທຸກຄົນກໍ່ໄດ້ເອົາກະຖາງໄຟຂອງຕົນໄປ, ໃສ່ໄຟລົງໄປໃນນັ້ນ, ແລະວາງເຄື່ອງຫອມໃນກະຖາງໄຟນັ້ນ, ແລະຢືນຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າເຕັ້ນປະຊຸມກັບໂມເຊແລະອາໂຣນ.¹⁹ ໂຄຣາໄດ້ປະຊຸມຊຸມຊົນທັງຫມົດໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານໂມເຊແລະອາໂຣນ ທີ່ທາງເຂົ້າເຕັ້ນປະຊຸມ, ແລະພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວກໍ່ປົກຄຸມຊຸມຊົນທັງຫມົດ.

²⁰ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊແລະອາໂຣນວ່າ:²¹ ຈຶ່ງແຍກຕົວອອກຈາກຊຸມຊົນນີ້ທີ່ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດສິ້ນເສຍດຽວນີ້."²² ໂມເຊແລະອາໂຣນຫມຸບຫນ້າລົງ ແລະ ຫນຸ່ວວ່າ, " ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງວິນຍານຂອງມວນມະນຸດ, ຖ້າຫາກຄົນຫນຶ່ງເຮັດບາບ, ພຣະອົງຈະຊົງໂກດຮ້າຍຕໍ່ຊຸມຊົນທັງຫມົດບໍ່?"

²³ ພຣະຢາເວຊົງຕອບໂມເຊ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ²⁴ "ຈຶ່ງບອກກັບຊຸມຊົນນີ້ວ່າ. ຈົ່ງອອກໄປ, ຈົ່ງອອກໄປໃຫ້ໄກຈາກເຕັ້ນຂອງໂຄຣາ, ດາທານ, ແລະອາບີຣາມ."²⁵ ແລ້ວໂມເຊກໍ່ລູກຂຶ້ນແລະໄປຫາດາທານແລະອາບີຣາມ; ພວກອາວຸໂສຂອງອິດສະຣາເອນກໍ່ຕາມເພິ່ນໄປ.²⁶ ເພິ່ນບອກກັບປະຊາຊົນວ່າ, "ຈົ່ງອອກໄປຈາກເຕັ້ນຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫລົ່ານີ້ດຽວນີ້ແລະຢາແຕ່ຕ້ອງສົ່ງໃດຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍຫມົດສິ້ນເນື່ອງຈາກບາບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ."²⁷ ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ທຸກດ້ານຂອງເຕັ້ນຂອງໂຄຣາ, ດາທານ, ແລະອາບີຣາມກໍ່ອອກມາແລະຢືນຢູ່ທີ່ປະຕູເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາ, ພ້ອມກັບເມຍ, ລູກຊາຍ, ແລະລູກນ້ອຍໆຂອງພວກເຂົາ.

²⁸ ແລ້ວໂມເຊຈຶ່ງກ່າວວ່າ, " ໂດຍການເຮັດເຊັ່ນນີ້ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງເຮົາມາເພື່ອທີ່ຈະເຮັດງານເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ, ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕາມໃຈຂອງເຮົາ."²⁹ ຖ້າຄົນເຫລົ່ານີ້ຕາຍດ້ວຍການຕາຍທຳມະຊາດທີ່ເກີດຂຶ້ນ ເປັນປົກກະຕິທົ່ວໄປ, ແລ້ວພຣະຢາເວກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.³⁰ ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງເຮັດໃຫ້ພື້ນດິນອ້າອອກແລະກິນພວກເຂົາ, ພ້ອມກັບຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເຂົ້າໄປເຫມືອນກັບປາກຂະຫນາດໃຫຍ່, ແລະຖ້າພວກເຂົາລົງໄປສູ່ແດນຄົນຕາຍທັງເປັນ, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຫມືນປະຫມາດພຣະຢາເວ."

³¹ ທັນທີ ທີ່ໂມເຊເວົ້າຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດນີ້ຈົບ, ພື້ນດິນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຍະອອກ.³² ແຜ່ນດິນກໍ່ຍະອອກແລະກິນພວກເຂົາ, ຄອບຄົວພວກເຂົາ, ແລະທຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມກັບໂຄຣາ, ລວມທັງຊັບສິນທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ.

³³ ພວກເຂົາແລະທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາກໍ່ລົງໄປສູ່ແດນຄົນຕາຍທັງເປັນ. ແຜ່ນດິນກໍ່ປົກປິດພວກເຂົາໄວ້, ແລະໃນເຫດການນີ້ພວກເຂົາກໍ່ດັບສູນໄປຈາກທຳມະກາງຊຸມຊົນນີ້.³⁴ ຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ອອກໆພວກເຂົາກໍ່ແລ່ນຫນີຈາກສ່ຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ແຜ່ນດິນນີ້ຈະກິນພວກເຮົາເຂົາໄປດ້ວຍ!"³⁵ ແລ້ວໄຟຈາກພຣະຢາເວກໍ່ລົງມາເຜົາຜານຄົນ250ຄົນທີ່ຖວາຍເຄື່ອງຫອມນັ້ນ.

³⁶ ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊອີກວ່າ,³⁷ ຈຶ່ງບອກເອເລອາຊາລູກຊາຍຂອງອາໂລນປະໂຫຍດ ແລະໃຫ້ເຂົາເອົາກະຖາງໄຟອອກມາຈາກກອງໄຟນັ້ນ, ເພາະກະຖາງໄຟນັ້ນໄດ້ຖືກແຍກໄວ້ສະເພາະເຮົາ. ແລ້ວໃຫ້ເຂົາກະຈາຍທ່ານທີ່ລູກຢູ່ນັ້ນອອກໄປໄກໆ.

³⁸ ຈຶ່ງເອົາກະຖາງໄຟຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍເພາະບາບຂອງພວກເຂົາມາ. ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເປັນແຜ່ນບາງໆທີ່ຕິດ້ວຍຄ້ອນສຳລັບປົກແທນບູຊາຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ເຮັດເພື່ອຖວາຍກະຖາງໄຟເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ຫນ້າເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນກະຖາງໄຟເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຖືກແຍກໄວ້ສະເພາະເຮົາ. ກະຖາງໄຟເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນຂອງການຊົງສະຖິດຂອງເຮົາຕໍ່ຄົນອິດສະຣາເອນ."

³⁹ ເອເລອາຊາປະໂຫຍດກໍ່ເອົາກະຖາງໄຟທອງສຳລິດທີ່ຖືກໄຟເຜົາເຫລົ່ານັ້ນໃຊ້, ແລະກະຖາງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຖືກຕິດ້ວຍແຜ່ນບາງໆປົກແທນບູຊາ,

⁴⁰ ເພື່ອເປັນການເຕືອນໃຈຄົນອິດສະຣາເອນ, ເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ມີຄົນພາຍນອກຄົນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນເຊື້ອສາຍຈາກອາໂຣນ ຈະເຂົ້າມາເຜົາເຄື່ອງຫອມຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນເຫມືອນກັບໂຄຣາແລະພັກພວກຂອງເຂົາ ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້ຜ່ານໂມເຊ.

⁴¹ແຕ່ວັນຕໍ່ມາຊຸມຊົນທັງໝົດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ ກໍຈົມວ່າໂມເຊ ແລະອາໂຣນ. ພວກເຂົາບອກວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ຂ້າຄົນຂອງພຣະຢາເວ,"⁴²ແລ້ວເຫດການນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອຊຸມຊົນໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນຕໍ່ຜ້ານໂມເຊກັບອາໂຣນ, ຂະນະທີ່ພວກເຂົາຕັນຫນ້າໄປທາງຫນ້າຕີນປະຊຸມແລະ, ເບິ່ງແມ, ເມກໄດ້ປົກຄຸມເຕັ້ນນັ້ນ. ພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວກໍປາກົດຂຶ້ນ, ແລະໂມເຊແລະອາໂຣນກໍມາທີ່ຂ້າງຫນ້າຕີນປະຊຸມ.⁴³

⁴⁴ແລ້ວພຣະຢາເວບອກໂມເຊ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຖອຍອອກຫ່າງຈາກປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດສິນດຽວນີ້." ແລ້ວໂມເຊແລະອາໂຣນກໍຕາຍໄປທາງຫນ້າຕີນດິນ.⁴⁵ໂມເຊຈຶ່ງບອກກັບອາໂຣນວ່າ, "ຈົ່ງໄປເອົາກະຖາງໄຟມາ, ແລ້ວໃສ່ໄຟທີ່ມາຈາກແທ່ນບູຊາລົງໄປ, ແລະໃສ່ເຄື່ອງຫອມລົງໄປໃນກະຖາງໄຟນັ້ນ, ຈົ່ງຖືກະຖາງໄຟນັ້ນມາທີ່ຊຸມຊົນນີ້ໂດຍໄວ, ແລະເຮັດການລົບລ້າງບາບໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍໄດ້ລົງມາຈາກພຣະຢາເວ. ໂລກລະບາດເກີດຂຶ້ນແລ້ວ."⁴⁷

ດັ່ງນັ້ນອາໂຣນຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ໂມເຊສັ່ງ. ເພິ່ນຈຶ່ງແລ່ນເຂົ້າໄປທາງກາງຂອງຊຸມຊົນນັ້ນ. ໂລກລະບາດເລີ່ມແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປທາງທັງສະຫຼາຍແລ້ວທຳມາກາງປະຊາຊົນ, ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງໃສ່ເຄື່ອງຫອມລົງເຮັດການລົບລ້າງບາບໃຫ້ກັບປະຊາຊົນ. ອາໂຣນກໍຍື່ນຢູ່ລະຫວ່າງຄົນຕາຍກັບຄົນທີ່ມີຊີວິດ; ໃນການເຮັດເຊັ່ນນີ້ ໂລກລະບາດກໍໄດ້ຢຸດລົງ.⁴⁸

⁴⁹ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕາຍຈາກໂລກລະບາດ ມີຈຳນວນ 14,700 ຄົນ, ນອກເຫນືອຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຕາຍໄປໃນເລື່ອງຂອງໂຄຣາ.⁵⁰ອາໂຣນໄດ້ກັບມາຫາໂມເຊ ທີ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ, ແລະໂລກລະບາດກໍສິ້ນສຸດລົງ.

17 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເວົ້າກັບຄົນອິດສະຣາເອນແລະເອົາໄມ້ເທົາຈາກພວກເຂົາມາ, ໄມ້ເທົາອັນຫນຶ່ງຈາກແຕ່ລະບັນພະບູລຸດແຕ່ລະເຜົ່າ, ຈຳນວນສິບສອງອັນ. ຈົ່ງຂຽນຊື່ແຕ່ລະຄົນເທິງໄມ້ເທົາຂອງເຂົາ. ເຈົ້າຕ້ອງຂຽນຊື່ ອາໂຣນ ເທິງໄມ້ເທົາຂອງເຜົ່າເລວີ. ຕ້ອງມີໄມ້ເທົາອັນຫນຶ່ງສຳລັບຜູ້ນຳແຕ່ລະຄົນຈາກເຜົ່າບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາ. ເຈົ້າຕ້ອງວາງໄມ້ເທົາເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ໃນເຕັ້ນປະຊຸມ ໃນຕໍ່ຫນ້າຕີບັນພະບູລຸດສັນຍາພຣະບັນຊາ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ພົບກັບເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບໄມ້ເທົາຂອງຄົນທີ່ເຮົາເລືອກກໍຈະແຕກຫນ້າ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄຳຈົມຈາກຄົນອິດສະຣາເອນ, ທີ່ເຂົາເຈົ້າຕໍ່ຜ້ານເຈົ້າຢຸດໄປ." ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງບອກກັບຄົນອິດສະຣາເອນ. ຜູ້ນຳເຜົ່າທຸກຄົນກໍນຳໄມ້ເທົາຂອງເຂົາມາໃຫ້ເພິ່ນ, ໄມ້ເທົາອັນຫນຶ່ງຈາກຜູ້ນຳແຕ່ລະຄົນທີ່ເລືອກມາແຕ່ລະເຜົ່າບັນພະບູລຸດ, ໄມ້ເທົາທັງໝົດມີສິບສອງອັນ. ໄມ້ເທົາຂອງອາໂຣນກໍຢູ່ທຳມາກາງໄມ້ເທົາເຫລົ່ານັ້ນ.

⁷ແລ້ວໂມເຊກໍວາງໄມ້ເທົາເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວໃນເຕັ້ນແຫ່ງຕີບັນພະບູລຸດສັນຍາພຣະບັນຊາ. ວັນຕໍ່ມາ ໂມເຊໄດ້ໄປທີ່ເຕັ້ນແຫ່ງຕີບັນພະບູລຸດສັນຍາພຣະບັນຊາ ແລະ, ເບິ່ງເຖິງໄມ້ເທົາ, ຂອງອາໂຣນທີ່ເປັນຄົນເຜົ່າເລວີກໍແຕກຫນ້າ. ໄມ້ເທົານັ້ນແຕກຫນ້າແລະອອກດອກ ແລະເກີດຫມາກອາວມອນສູກ! ໂມເຊຈຶ່ງເອົາໄມ້ເທົາທັງໝົດອອກໄປຈາກພຣະພັກພຣະຢາເວມາຍັງຄົນອິດສະຣາເອນທັງໝົດ, ແລະແຕ່ລະຄົນກໍເອົາໄມ້ເທົາຂອງເຂົາໄປ.

¹⁰ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງວາງໄມ້ເທົາຂອງອາໂຣນໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຕີບັນພະບູລຸດສັນຍາພຣະບັນຊາ. ຈົ່ງເກັບໄມ້ເທົານັ້ນໄວ້ເປັນເຄື່ອງຫມາຍຕໍ່ຄົນທີ່ກະບົດ ເພື່ອທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄຳຈົມວ່າຕໍ່ເຮົາສິ້ນສຸດລົງ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍ."¹¹ໂມເຊກໍເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງເພິ່ນ.

¹²ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນເວົ້າກັບໂມເຊແລະກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະຕາຍກັນທີນີ້. ເຮົາຈະຈົບຫາຍກັນຫມົດ!¹³ທຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນມາ ຄົນທີ່ເຂົ້າມາໃກ້, ຫໍເຕັ້ນສັກສິດຂອງພຣະຢາເວ ຈະຕາຍເຮົາຕ້ອງ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ຕາຍຫມົດບໍ່?"

18 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບອາໂຣນວ່າ, "ເຈົ້າ, ກັບພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະເຊື້ອສາຍຂອງບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າຈະຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເຮັດບາບທັງໝົດທີ່ເຮັດຕໍ່ສະຖານນະມັດສະການ. ແຕ່ສະເພາະເຈົ້າກັບພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເຮັດບາບທັງໝົດທີ່ເຮັດໂດຍຄົນທີ່ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງປະໂຫຍດ. ສ່ວນພວກຜູ້ນຳຂອງເຜົ່າເລວີ, ເປັນເຜົ່າບັນພະບູລຸດ, ຂອງເຈົ້າຈຶ່ງພາພວກເຂົາມາກັບເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮ່ວມກັນກັບເຈົ້າ ແລະຊ່ວຍເຈົ້າເມື່ອເຈົ້າແລະພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ ເຮັດວຽກຢູ່ຂ້າງຫນ້າຕີນປະຊຸມສັນຍາພຣະບັນຊາ.

³ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າມາໃກ້ສິ່ງໃດໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ ຫລືສິ່ງທີ່ໃຊ້ກັບແທ່ນບູຊາ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາແລະລວມທັງເຈົ້າດ້ວຍຈະຕາຍ. ພວກເຂົາຕ້ອງຮ່ວມກັນກັບເຈົ້າແລະຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເຕັ້ນປະຊຸມ, ເພາະວຽກທັງໝົດກ່ຽວກັບຫໍເຕັ້ນນັ້ນ. ຄົນຕ່າງຊາດຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າມາໃກ້ເຈົ້າ.

⁵ເຈົ້າຕ້ອງຮັບຜິດຊອບສະຖານທີ່ບໍລິສຸດແລະແທ່ນບູຊາ ເພື່ອທີ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະບໍ່ລົງມາເຫນືອຄົນອິດສະຣາເອນອີກ.

⁶ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາເອງໄດ້ເລືອກພວກຜູ້ນຳຂອງເຈົ້າຈາກເຜົ່າເລວີທຳມາກາງເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ. ພວກເຂົາເປັນຂອງປະທານແກ່ເຈົ້າ, ທີ່ໄດ້ມອບຖວາຍໃຫ້ເຮົາເຮັດວຽກກ່ຽວກັບຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ.

⁷ແຕ່ສະເພາະເຈົ້າແລະພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຮັດຫນ້າທີ່ໃນຕຳແໜ່ງປະໂຫຍດທີ່ກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ໃຊ້ກັບແທ່ນບູຊາ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຜ້າກັງນັ້ນ. ເຈົ້າເອງກໍຕ້ອງຖືປະຕິບັດຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບເຫລົ່ານັ້ນ. ເຮົາໄດ້ມອບຕຳແໜ່ງປະໂຫຍດໃຫ້ກັບເຈົ້າເປັນຂອງປະທານ. ຄົນໃດທີ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດເຂົ້າມາໃກ້ ຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ."

⁸ຕໍ່ມາພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບອາໂຣນວ່າ, "ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາໄດ້ມອບຫນ້າທີ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າ ຮັບຜິດຊອບເຄື່ອງບູຊາທີ່ຖວາຍຕໍ່ເຮົາ, ແລະສິ່ງບໍລິສຸດທຸກຢ່າງທີ່ຄົນອິດສະຣາເອນຖວາຍຕໍ່ເຮົາ. ເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຈົ້າແລະພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າເພື່ອເປັນສ່ວນຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດໄປ.⁹ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງບໍລິສຸດທີ່ສຸດ, ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຜົາໄຟຈາກເຄື່ອງບູຊາທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາຄື ພືດຜົນບູຊາທຸກຢ່າງ, ເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບທຸກຢ່າງ, ແລະເຄື່ອງບູຊາຊິດໃຊ້ບາບທຸກຢ່າງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງບໍລິສຸດທີ່ສຸດສຳລັບເຈົ້າ ແລະພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ.

¹⁰ເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ບໍລິສຸດທຸກຢ່າງ; ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຈຶ່ງກິນສິ່ງນັ້ນ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍລິສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າ.¹¹ເຫລົ່ານີ້ຄືເຄື່ອງບູຊາທີ່ຈະເປັນຂອງເຈົ້າ: ຄືຂອງຖວາຍຂອງພວກເຂົາ, ເຄື່ອງບູຊາຍົກຍ່ຖວາຍທັງໝົດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ. ເຮົາໄດ້ມອບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ພວກລູກຊາຍແລະລູກສາວ, ຂອງເຈົ້າເພື່ອເປັນສ່ວນຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດໄປ. ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ສະອາດແລ້ວຈະກິນສິ່ງໃດໆຂອງເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ໄດ້.

¹²ນັ້ນຢ່າງດີທີ່ສຸດທັງໝົດ, ເຫລົ່າອະນຸໄມ້ ແລະພືດຜົນເປັນເມັດ, ທີ່ດີທີ່ສຸດທັງໝົດ ຜົນທຳອິດທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຖວາຍຕໍ່ເຮົາ ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.¹³ຫມາກໄມ້ສຸກລ້ຽນທຳອິດຂອງທຸກຜົນທີ່ຢູ່ໃນທີ່ດິນຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ນຳມາຖວາຍເຮົາ, ຈະເປັນຂອງເຈົ້າ. ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະສະອາດແລ້ວ ກໍຈະກິນເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ໄດ້.

¹⁴ສິ່ງທີ່ໄດ້ມອບຖວາຍທຸກສິ່ງໃນອິດສະຣາເອນຈະເປັນຂອງເຈົ້າ. ¹⁵ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຄັງທໍາອິດ, ລູກຫົວປີທັງຫມົດທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ທັງຄົນແລະສັດ, ຈະເປັນຂອງເຈົ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ, ປະຊາຊົນຈະຕ້ອງຊື້ລູກຊາຍກົກທຸກຄົນກັບຄືນຢ່າງແນ່ນອນ, ແລະພວກເຂົາຕ້ອງຊື້ສັດໂຕຜູ້ທີ່ບໍ່ມີມືນທຶນກັບຄືນໄປ. ¹⁶ປະຊາຊົນຈະນໍາລູກກົກເຫລົ່ານັ້ນກັບໄປດ້ວຍການຊື້ຄືນໄປຫລັງຈາກທີ່ມີອາຍຸໄດ້ຫນຶ່ງເດືອນ. ແລ້ວປະຊາຊົນຕ້ອງຊື້ກັບຄືນ, ເປັນເງິນຫ້າຫລ່ຽນ, ຕາມຫລ່ຽນຂອງສໍານັກນະມັດສະການທີ່ມີຄ່າເທົ່າກັບຊາວເກຣາ.

¹⁷ແຕ່ລູກຫົວປີຂອງງົວ, ຫລືລູກຫົວປີຂອງແກະ, ຫລືລູກຫົວປີຂອງແບ້, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຊື້ສັດເຫລົ່ານັ້ນກັບຄືນ; ສັດເຫລົ່ານີ້ຖືກແຍກໄວ້ໃຫ້ເຮົາໂດຍສະເພາະ. ເຈົ້າຕ້ອງຊິດເລືອດຂອງພວກມັນເທິງແທນບູຊາແລະເຜົາໂຂ້ມັນຂອງພວກມັນເປັນເຄື່ອງບູຊາ ທີ່ເຜົາດ້ວຍໄຟ, ທີ່ມີກິນຫອມທີ່ພໍພຣະໄທພຣະຢາເວ.

¹⁸ຊີນຂອງມັນຈະເປັນຂອງເຈົ້າ. ເຊັ່ນດຽວກັບຊີນເອິກຖວາຍແລະຊີນກົກຂ້າງຂວາ, ຊີຂອງພວກມັນຈະເປັນຂອງເຈົ້າ.

¹⁹ເຄື່ອງບູຊາບໍ່ຮິສຸດທັງຫມົດ ທີ່ຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແລະແກ່ບັນດາລູກຊາຍແລະລູກສາວຂອງເຈົ້າ ທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ເພື່ອເປັນສ່ວນແບ່ງຕະຫລອດໄປ. ຊຶ່ງເປັນພັນທະສັນຍາດ້ວຍເກືອຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ພັນທະສັນຍາທີ່ຜູກພັນຕະຫລອດໄປ, ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ສໍາລັບເຈົ້າແລະລູກຫລານຂອງເຈົ້າທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ. ²⁰ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບອາໂຮນວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີມໍລະດົກໃນແຜ່ນດິນຂອງປະຊາຊົນ, ຫລືພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີສ່ວນແບ່ງໃນຊັບສິນທຳມະກາງປະຊາຊົນ. ເຮົາເປັນສ່ວນແບ່ງແລະເປັນມໍລະດົກຂອງພວກເຈົ້າທຳມະກາງຄົນອິດສະຣາເອນ.

²¹ເບິ່ງເຖິງ ເຮົາໄດ້ມອບຫນຶ່ງສ່ວນສິບທັງຫມົດ, ໃນອິດສະຣາເອນ ເປັນມໍລະດົກແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງຄົນ ເລວີ, ໃນການຕອບແທນສໍາລັບການເຮັດວຽກທີ່ພວກເຂົາຮັບຜິດຊອບເບິ່ງແຍງຫໍເຫຼັກບ່ອນຊຸມນຸມ.

²²ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປຄົນອິດສະຣາເອນຕ້ອງບໍ່ມາໃກ້ຫໍເຫຼັກບ່ອນຊຸມນຸມ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ບາບນີ້ແລະຕາຍ.

²³⁻²⁴ຄົນເລວີຕ້ອງເຮັດວຽກກ່ຽວກັບຫໍເຫຼັກບ່ອນຊຸມນຸມ. ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບບາບໃດກໍຕາມທີ່ກ່ຽວກັບຫໍເຫຼັກບ່ອນຊຸມນຸມ. ນີ້ຈະເປັນກົດຖາວອນຕະຫລອດໄປ. ທຸກຊົນອາຍຸຄົນຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງມີມໍລະດົກທຳມະກາງຄົນອິດສະຣາເອນ. ເພາະຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ, ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເປັນສ່ວນແບ່ງຕໍ່ເຮົາ ຫນຶ່ງສ່ວນສິບເຫລົ່ານີ້ແຫລະທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ກັບຄົນເລວີ ເປັນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ. ເປັນເປັນເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງມີມໍລະດົກທຳມະກາງຄົນອິດສະຣາເອນ.'

²⁵ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊ ແລະກ່າວວ່າ, ²⁶"ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າກັບຄົນເລວີແລະບອກພວກເຂົາວ່າ, ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫນຶ່ງສ່ວນສິບຈາກຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເປັນມໍລະດົກຂອງພວກເຈົ້າ ທີ່ມາຈາກພວກເຂົາ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງແບ່ງຈາກຫນຶ່ງສ່ວນສິບນັ້ນຖວາຍຍິເສດແດ່ພຣະຢາເວ, ²⁷ສ່ວນແບ່ງຂອງພວກເຈົ້າພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືວ່າ ຖ້າສ່ວນແບ່ງນັ້ນເປັນຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງພືດຜົນຈາກເຂົ້າໄຫມ່ແລະເຫລົ້າອະງຸ່ນໄຫມ່.

²⁸ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງແບ່ງສ່ວນຫນຶ່ງແດ່ພຣະຢາເວຈາກຫນຶ່ງສ່ວນສິບທັງຫມົດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກຄົນອິດສະຣາເອນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍສ່ວນແບ່ງຂອງພຣະອົງຈາກພວກເຂົາໃຫ້ກັບອາໂຮນປະໂຣຫິດ. ²⁹ຈາກຂອງຖວາຍທັງຫມົດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍສ່ວນແບ່ງທຸກຢ່າງແດ່ພຣະຢາເວ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດດັ່ງນີ້ຈາກສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດແລະບໍ່ຮິສຸດທີ່ສຸດທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.'

³⁰ເພາະສະນັ້ນເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ເມື່ອພວກເຈົ້າຖວາຍສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງສິ່ງນັ້ນ, ແລ້ວສິ່ງນັ້ນຕ້ອງເປັນຜົນທີ່ຄົນເລວີ ໄດ້ຮັບຈາກລານຝາດເຂົ້າແລະອ່າງເຫລົ້າອະງຸ່ນ. ³¹ພວກເຈົ້າຈະກິນສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງເຄື່ອງຖວາຍຂອງພວກເຈົ້າໃນບ່ອນໃດກໍໄດ້, ທັງເຈົ້າແລະຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າ, ເພາະສິ່ງນັ້ນເປັນຄ່າຕອບແທນຂອງພວກເຈົ້າສໍາລັບການເຮັດວຽກໃນຫໍເຫຼັກບ່ອນຊຸມນຸມ.

³²ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຜິດບາບໃດໆ ດ້ວຍການກິນແລະການດື່ມສິ່ງນັ້ນ, ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ຖວາຍສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບແດ່ພຣະຢາເວ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫມົນປະຫມາດເຄື່ອງບູຊາບໍ່ຮິສຸດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍ.'

19 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂມເຊແລະອາໂຮນ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ²" ຊຶ່ງເປັນກົດທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້າ:

ຈົ່ງບອກຄົນອິດສະຣາເອນວ່າໃຫ້ພວກເຂົານໍາງົວແມ່ສີແດງທີ່ມີສຸຂະພາບດີ ແລະ ບໍ່ມີຕໍານິ, ແລະບໍ່ເຄີຍໃຊ້ວຽກຈັກເທື່ອ. ³ຈົ່ງໃຫ້ງົວແມ່ໂຕນີ້ແກ່ເອເລອາຊາປະໂຣຫິດ. ເຂົາຕ້ອງນໍາມັນອອກໄປນອກຄ້າຍ, ແລະຄົນຫນຶ່ງຕ້ອງຂ້າມັນຕໍ່ຫນ້າເຂົາ. ⁴ເອເລອາຊາປະໂຣຫິດຕ້ອງເອົາມືຂອງເຂົາຈຸ່ມເລືອດຂອງມັນມາບາງສ່ວນແລະຊິດເລືອດນັ້ນໄປທາງຫນ້າບ່ອນຫໍເຫຼັກບ່ອນຊຸມນຸມເຈັດເທື່ອ. ⁵ປະໂຣຫິດອີກຄົນຫນຶ່ງຕ້ອງເຜົາງົວແມ່ໂຕນີ້ຕໍ່ຫນ້າເຂົາ. ເຂົາຕ້ອງເຜົາຫນຶ່ງຂອງມັນ, ຊີນຂອງມັນ, ແລະເລືອດຂອງມັນຜ່ອມດ້ວຍເຄື່ອງໃນໄສ້ພຸງຂອງມັນ. ⁶ປະໂຣຫິດຄົນນັ້ນຕ້ອງເອົາໄມ້ສິນສິດາ, ໃບຕົ້ນຫຸສົບ, ແລະດ້າຍສີແດງເຂັ້ມມາ, ແລະໂຍນທັງຫມົດນີ້ລົງໄປທາງກາງຂອງງົວແມ່ທີ່ກໍາລັງເຜົາໄຫມ່ຢູ່ນັ້ນ. ⁷ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາແລະຊໍາລະຕົວໃນນໍ້າ. ຈາກນັ້ນເຂົາກໍຈະກັບມາຍັງຄ້າຍພັກ, ທີ່ເພິນຍັງຄົງເປັນມືນທຶນຢູ່ຈົນເຖິງຄໍ່າ. ⁸ຄົນທີ່ເຜົາງົວສາວໄດ້ນັ້ນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນໃນນໍ້າແລະຊໍາລະຕົວໃນນໍ້າ. ເພິນຍັງເປັນມືນທຶນຈົນເຖິງຄໍ່າ. ⁹ແລ້ວໃຫ້ຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ ທີ່ບໍ່ເປັນມືນທຶນ ຕາມກົດບັນຍັດໄປເກັບເອົາຂີ້ເຖົາຂອງງົວແມ່ ແລ້ວເອົາໄປວາງຮັກສາໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ສະອາດນອກຄ້າຍ ຕາມກົດບັນຍັດ ເພື່ອຊຸມຊົນອິດສະຣາເອນ. ຈະໄດ້ເອົາມາໃຊ້ເປັນນໍ້າຊໍາລະມືນທຶນ ເພື່ອລົບລ້າງບາບ. ¹⁰ຊາຍທີ່ຊ່ວນຂີ້ເຖົານັ້ນ ຕ້ອງຊັກເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງຕົນ ແຕ່ລາວຍັງຈະເປັນມືນທຶນຈົນຮອດຄໍ່າ. ໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນ ຫລື ຊາວຕ່າງດ້າວ ທີ່ອາໄສຢູ່ນຳນັ້ນ ປະຕິບັດຕາມ ລະບຽບການນີ້ ທຸກຍຸກທຸກສະໄຫມສືບໄປ. ¹¹ໃຜກໍຕາມທີ່ແຕ່ຕ້ອງສືບຂອງຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງກໍຈະເປັນມືນທຶນຢູ່ເຈັດວັນ. ¹²ຄົນນັ້ນຕ້ອງຊໍາລະຕົນເອງໃຫ້ບໍລິສຸດໃນວັນທີສາມແລະວັນທີເຈັດ. ແລ້ວເຂົາຈົ່ງຈະສະອາດ. ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ຊໍາລະຕົນເອງໃຫ້ບໍລິສຸດໃນວັນທີສາມ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ສະອາດໃນວັນທີເຈັດ. ¹³ໃຜກໍຕາມທີ່ແຕ່ຕ້ອງສືບ, ຂອງຄົນທີ່ຕາຍ, ແລະບໍ່ຊໍາລະຕົນເອງໃຫ້ບໍລິສຸດຄົນນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ຫໍເຫຼັກບ່ອນຊຸມນຸມພຣະຢາເວເປັນມືນທຶນ. ຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກອິດສະຣາເອນ ເພາະນໍ້າຊໍາລະມືນທຶນບໍ່ໄດ້ຊໍາລະເທິງຕົວເຂົາ. ເຂົາຈະຍັງຄົງເປັນມືນທຶນຢູ່; ມືນທຶນຂອງເຂົາຈະຍັງຄົງຢູ່ເທິງຕົວຂອງເຂົາ. ¹⁴ນີ້ເປັນກົດສໍາລັບຄົນທີ່ຕາຍໃນຫໍເຫຼັກ. ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າໄປໃນເຫຼັກນັ້ນ ແລະທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຫຼັກນັ້ນຢູ່ແລ້ວຈະເປັນມືນທຶນຢູ່ເຈັດວັນ. ¹⁵ໃຫ້ກັບຫມົດທຸກຫນ່ວຍທີ່ເປີດຢູ່ບໍ່ມີຝາອັດກໍຈະເປັນມືນທຶນ. ¹⁶ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຄົນທີ່ຢູ່ພາຍນອກຫໍເຫຼັກທີ່ໄດ້ແຕ່ຕ້ອງຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບ, ສິບໃດໆ, ກະດູກມະນຸດ, ຫລືຊຸມຝັງສືບຄົນນັ້ນກໍຈະເປັນມືນທຶນຢູ່ເຈັດວັນ. ¹⁷ຈົ່ງເຮັດດັ່ງນີ້ສໍາລັບຄົນທີ່ເປັນມືນທຶນ: ຈົ່ງເອົາຂີ້ເຖົາຈາກເຄື່ອງເຜົາບູຊາລົບລ້າງບາບ ແລະ ປະສົມຂີ້ເຖົານັ້ນລົງໄປໃນນໍ້າທີ່ສະອາດໃນຖ້ວຍ. ¹⁸ຈາກນັ້ນຄົນທີ່ສະອາດຕ້ອງເອົາໃບຕົ້ນຫຸສົບ, ຈຸ່ມລົງໃນນໍ້ານັ້ນ, ແລະຊິດໃສ່ເທິງເຫຼັກນັ້ນ, ເທິງພາຊະນະທຸກໆສິ່ງພາຍໃນເຫຼັກ, ເທິງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະເທິງຄົນທີ່ແຕ່ຕ້ອງກະດູກ, ຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ, ສິບຫລືຊຸມຝັງສືບ. ¹⁹ໃນວັນທີສາມແລະໃນວັນທີເຈັດ, ຄົນທີ່ສະອາດຕ້ອງຊິດນໍ້າໃສ່ຄົນທີ່ເປັນມືນທຶນ. ໃນວັນທີ່ເຈັດຄົນທີ່ເປັນມືນທຶນຕ້ອງຊໍາລະຕົນເອງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ເຂົາຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາແລະຊໍາລະຕົວໃນນໍ້າ. ພໍເຖິງຕອນຄໍ່າເຂົາກໍຈະສະອາດ.

²⁰ແຕ່ຄົນທີ່ຍັງເປັນມົນທົນຢູ່, ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຊຳລະຕົນເອງໃຫ້ບໍລິສຸດ ຄົນນັ້ນກໍຈະຖືກຕັດອອກຈາກຊຸມຊົນ, ເພາະເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະຢາວເປັນມົນທົນ. ນັ້ນຊຳລະມົນທົນບໍ່ໄດ້ຊົດໃສ່ເທິງຕົວເຂົາ; ເຂົາຈຶ່ງຍັງຄົງເປັນມົນທົນ.
²¹ນີ້ເປັນກົດຕະຫລອດໄປເປັນນິດກ່ຽວກັບສະຖານະການເຫລົ່ານີ້. ຄົນທີ່ຊົດນັ້ນຊຳລະມົນທົນຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ. ຄົນທີ່ແຕ່ຕ້ອງນັ້ນຊຳລະມົນທົນກໍຈະເປັນມົນທົນຢູ່ຈົນເຖິງເວລາຄ່ຳ.²²ຄົນທີ່ແຕ່ຕ້ອງສົ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເປັນມົນທົນກໍຈະເປັນມົນທົນ. ຄົນທີ່ແຕ່ຕ້ອງສົ່ງນັ້ນຈະເປັນມົນທົນຈົນເຖິງເວລາຄ່ຳ."

20 ¹ຊຸມຊົນທັງໝົດຂອງອິດສະຣາເອນ, ກໍເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານຊິນ, ໃນເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ພວກເຂົາພັກຢູ່ທີ່ກາເດັດ.
ມີລິອາມໄດ້ເສຍຊີວິດແລະໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ທີ່ນັ້ນ.

²ໃນບ່ອນນັ້ນ ບໍ່ມີນັ້ນໃຫ້ກັບຊຸມຊົນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມາເຕົ້າໂຮມກັນຕໍ່ຕ້ານໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ.³ປະຊາຊົນໄດ້ຈົມຮ້າຍວ່າໂມເຊ, ພວກເຂົາກ່າວວ່າ," ຕອນທີ່ພົ້ນອອກຈາກອິດສະຣາເອນ ຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ຕາຍຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາວ! ຖ້າຫາກເຮົາໄດ້ຕາຍດ້ວຍກໍຄົງເປັນການດີກວ່າ.

⁴ເປັນຫຍັງ ພວກທ່ານຈຶ່ງນຳຊຸມຊົນຂອງພຣະຢາວເຂົ້າມາ ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານນີ້, ເພື່ອຢາກໃຫ້ພວກເຮົາແລະຝູງສັດ ຂອງພວກເຮົາຕາຍໃນທີ່ນີ້ຊັ້ນບໍ່?

⁵ເປັນຫຍັງ ພວກທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຮົາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນບ່ອນທຸກຍາກລຳບາກ ເຊັ່ນນີ້? ຊຶ່ງບໍ່ມີພືດພັນຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ໃນບ່ອນນີ້ບໍ່ມີເຂົ້າກິນ, ຫມາກເດືອນເຫດ, ອະງຸ່ນ, ຫລືຫມາກພິລາ ແລະແມ່ນແຕ່ນ້ຳ ຈະດື່ມກໍຍັງບໍ່ມີ."

⁶ດັ່ງນັ້ນໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ຈຶ່ງອອກໄປຈາກຂ້າງຫນ້າທີ່ປະຊຸມນັ້ນ. ພວກເຂົາໄປຍືນຢູ່ທາງປະຕູເຂົ້າຫໍເຕັ້ນປະຊຸມ. ແລະຫມູ່ບາງຄົນລົງດິນ. ແສງສຸກໃສແຫ່ງສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາວ ກໍໄດ້ປາກົດຂຶ້ນໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ.

⁷ພຣະຢາວກ່າວກັບໂມເຊ ວ່າ,⁸"ຈົ່ງຈັບເອົາໄມ້ຄ້ອນເທົາໄປ ແລະເອີ້ນປະຊຸມຊຸມຊົນ, ເຈົ້າ, ແລະ ອາໂຣນຮ້າຍຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງເວົ້າກັບໂງ່ນຫີນທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ, ແລະ ສັ່ງຫີນນັ້ນໃຫ້ນັ້ນໄປຫລອກມາ. ເຈົ້າຈະໄດ້ນັ້ນໄປຫລອກມາຈາກໂງ່ນຫີນສຳລັບປະຊາຊົນ ສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ສັດຂອງພວກເຂົາໄດ້ດີມີ."⁹ແລ້ວໂມເຊ ກໍອອກໄປ ແລະ ຖືເອົາໄມ້ຄ້ອນເທົາທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າ ພຣະຢາວ, ຕາມທີ່ພຣະຢາວເຊິ່ງໄດ້ສັ່ງໄວ້ໃຫ້ເຂົາເຮັດ.

¹⁰ແລ້ວໂມເຊແລະອາໂຣນ ກໍເອີ້ນຊຸມຊົນ ມາລວມກັນ ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າໂງ່ນຫີນນັ້ນ. ໂມເຊ ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ບັດນີ້ຈຶ່ງຝັງທາງນີ້, ພວກເຈົ້າຄົນກະບົດເອີຍ ເຮົາຈະຕ້ອງເອົານ້ຳອອກມາຈາກໂງ່ນຫີນນີ້ ໃຫ້ພວກເຈົ້າດື່ມຊັ້ນບໍ່?"¹¹ແລ້ວ ໂມເຊ ກໍຍົກໄມ້ຄ້ອນເທົາຂອງເຂົາຂຶ້ນຕີໂງ່ນຫີນສອງເທື່ອ, ແລະ ນ້ຳກໍໄຫລທະລອກມາຢ່າງ ຫລວງຫລາຍ. ແລ້ວຊຸມຊົນກໍໄດ້ດື່ມ, ແລະ ຝູງສັດທັງປວງກໍພາກັນດື່ມ.

¹²ແລ້ວພຣະຢາວ ໄດ້ກ່າວຕໍ່ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ວ່າ, "ຍ້ອນວ່າເຈົ້າທັງສອງບໍ່ໄດ້ວາງໃຈເຮົາ ຫລືຖວາຍກຽດແກ່ເຮົາເປັນອົງບໍລິສຸດສັກສິດ ໃນສາຍຕາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ນຳພາ ພວກເຂົາເຂົ້າໄປຢູ່ໃນດິນແດນ ບ່ອນທີ່ເຮົາ ໄດ້ສັນຍາວ່າ ຈະມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົານັ້ນ."¹³ສະຖານທີ່ນັ້ນ ຈຶ່ງມີຊື່ເອີ້ນວ່ານ້ຳແຫ້ງເມຣິບາ ເພາະບ່ອນທີ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ໄດ້ຈົມຮ້າຍ ໃສ່ພຣະພຣະຢາວທີ່ນັ້ນ, ແລະ ບ່ອນທີ່ພຣະອົງ ໄດ້ສຳແດງໃຫ້ພວກເຂົາ ເຫັນວ່າພຣະອົງຊຶ່ງເປັນອົງບໍລິສຸດສັກສິດຕໍ່ພວກເຂົາ.

¹⁴ໂມເຊໄດ້ສັ່ງ ຜູ້ນຳຂ່າວຈາກເມືອງ ກາເດັດ ໄປຫາກະສັດແຫ່ງດິນແດນ ເອໂດມ ວ່າ: "ຂ່າວນີ້ ແມ່ນສົງມາຈາກຍາດຕິພົນຂອງທ່ານ ເຜົ່າຕ່າງໆຂອງຊາດອິດສະຣາເອນ. ທ່ານກໍຮູ້ເຖິງຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ພວກເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາແລ້ວ.¹⁵ທ່ານຮູ້ວ່າບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ໄປຍັງປະເທດເອຢິບ ແລະອາໄສຢູ່ໃນເອຢິບເປັນເວລາຍາວນານ.

ຊາວເອຢິບໄດ້ກົດຂີ່ຂົນເຫັງເຮົາຢ່າງຫນັກແລະລວມທັງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ.¹⁶ເມື່ອພວກເຮົາຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະຢາວ.

ພຣະອົງຊຶ່ງໄດ້ຍິນສຽງຂອງພວກເຮົາແລະສົ່ງເທວະດາຕີນຫນຶ່ງມາແລະນຳເຮົາອອກມາຈາກ ເອຢິບ. ເບິ່ງແມ່, ພວກເຮົາຢູ່ໃນກາເດັດ ເມືອງທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບເຂດແດນຂອງທ່ານນີ້ເອງ.

¹⁷ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ທ່ານ ຈົ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາ ຜ່ານດິນແດນຂອງທ່ານໄປດ້ວຍ. ພວກເຮົາ ແລະ ຝູງສັດຈະບໍ່ຜ່ານ ເຂົ້າໄປໃນທົ່ງນາ, ຫລື ສວນອະງຸ່ນ ແລະ ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳຈາກສ້າງຂອງທ່ານດ້ວຍ. ພວກເຮົາຈະໄປຕາມທາງຫລວງ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ລ້ຽວໄປທາງຂວາມືຫລືທາງຊ້າຍ ຈົນກ່ວາພວກເຮົາໄດ້ຜົນເຂດຂອງທ່ານໄປ."

¹⁸ແຕ່ກະສັດແຫ່ງເອໂດມໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈະຜ່ານເຂົ້າມາທີ່ນີ້ບໍ່ໄດ້. ຖ້າພວກເຈົ້າເຂົ້າມາ, ເຮົາຈະມາຜ່ອມກັບດາບທີ່ຈະໂຈມຕີພວກເຈົ້າ."¹⁹ແລ້ວປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ກໍບອກທ່ານວ່າ, "ພວກເຮົາຈະຢູ່ຕາມທາງຫລວງ ເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າພວກເຮົາຫລື ຝູງສັດຂອງເຮົາຫາກດື່ມນ້ຳຂອງພວກທ່ານ ພວກເຮົາຈະຈ່າຍຄ່າຕອບແທນໃຫ້ພວກທ່ານ. ຂໍພຽງໃຫ້ພວກເຮົາຢ່າງຜ່ານໄປເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດເລີຍ."

²⁰ແຕ່ກະສັດແຫ່ງເອໂດມຕອບວ່າ," ພວກເຈົ້າຈະຜ່ານເຂົ້າມາບໍ່ໄດ້."

ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງເອໂດມຈຶ່ງອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບອິດສະຣາເອນດ້ວຍມືທີ່ເຂັ້ມແຂງຜ່ອມກັບທະຫານຫລວງຫລາຍ.

²¹ກະສັດແຫ່ງເອໂດມປະຕິເສດທີ່ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນ ຂ້າມຜ່ານເຂດ. ເພາະເຫດນີ້,

ຊາວອິດສະຣາເອນຈຶ່ງລ້ຽວອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນເອໂດມ.

²²ດັ່ງນັ້ນຄົນອິດສະຣາເອນຈຶ່ງອອກຈາກ ກາເດັດ. ຊຸມຊົນທັງໝົດຂອງອິດສະຣາເອນກໍມາຮອດພູເຂົາ ໂຮເຣ.²³ພຣະຢາວໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະອາໂຣນທີ່ພູເຂົາໂຮເຣ, ທີ່ຢູ່ຕິດເຂດແດນຂອງເອໂດມ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ,²⁴"ອາໂຣນ ຕ້ອງຖືກລວມເຂົ້າໄປຢູ່ກັບຄົນຂອງເຂົາ, ເພາະເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນ. ນີ້ເພາະພວກເຈົ້າທັງສອງໄດ້ກະບົດຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາທີ່ນັ້ນແຫ່ງເມຣິບາ.

²⁵ຈົ່ງນຳອາໂຣນ ແລະ ເອເລອາຊາ ລູກຊາຍຂອງລາວມາ, ແລະພາພວກເຂົາຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາໂຮເຣ.²⁶ຈົ່ງຖອດຊຸດເສື້ອຂອງປະໂຮຫິດຂອງອາໂຣນ ອອກແລະສວມໃສ່ຊຸດນັ້ນໃຫ້ກັບເອເລອາຊາລູກຊາຍຂອງລາວ. ອາໂຣນຕ້ອງຕາຍແລະຖືກລວມໄປຢູ່ກັບຄົນຂອງເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ."

²⁷ໂມເຊ ກໍເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາວໄດ້ສັ່ງໄວ້. ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ເທິງພູເຂົາ ໂຮເຣ ຕໍ່ຫນ້າຊຸມຊົນທັງໝົດ²⁸ໂມເຊ ກໍໄດ້ຖອດເສື້ອປະໂຮຫິດອອກຈາກອາໂຣນ ແລະ ສວມຊຸດນັ້ນໃສ່ໃຫ້ເອເລອາຊາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງລາວ. ອາໂຣນຕາຍຢູ່ທີ່ເທິງພູເຂົານັ້ນ; ແລ້ວໂມເຊ ແລະ ເອເລອາຊາ ຈຶ່ງກັບລົງມາ.²⁹ເມື່ອຊຸມຊົນທັງໝົດຮູ້ວ່າ ອາໂຣນໄດ້ຕາຍແລ້ວ ຊົນຊາດທັງໝົດກໍຮ້ອງໃຫ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ອາໂຣນເປັນເວລາສາມສິບວັນ.

21 ¹ເມື່ອກະສັດແຫ່ງເມືອງ ອາຣັດ, ຊາວການາອານຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເນເກບ, ໄດ້ຍິນວ່າຊາວອິດສະຣາເອນກໍາລັງເດີນທາງມາຕາມທາງໄປອະທາຣິມ, ຈຶ່ງອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບອິດສະຣາເອນ ແລະ ໄດ້ຈັບບາງຄົນມາເປັນຊະເລີຍເສີກ.²ຄົນອິດສະຣາເອນ ໄດ້ປະຕິຢາມຕໍ່ພຣະຢາວວ່າ, "ຖ້າພຣະອົງຊຶ່ງໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ຕິຊະນະຊາວເມືອງນີ້ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍຈະທຳລາຍບ້ານເມືອງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ດັບກ້ຽງ."³ພຣະຢາວໄດ້ຊົງຟັງສຽງຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ

ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກເຂົາຕິຊະນະເຫນືອຄົນການາອານ. ພວກເຂົາຈຶ່ງທຳລາຍຊາວເມືອງນັ້ນ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາຈົນສິ້ນຊາກ. ແລະ ໄດ້ໃສ່ຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າ ໂຮມາ.

⁴ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງ ອອກຈາກພູເຂົາ ໂຮເຣ ໄປຕາມທາງທີ່ໄປຍັງທະເລແດງ ເພື່ອອ້ອມໄປທາງເຂດແດນຂອງ ເອໂດມ. ປະຊາຊົນພາກັນຫມົດຄວາມອິດທິພົນ⁵ປະຊາຊົນຈຶ່ງໄດ້ຈົມຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ໂມເຊ ວ່າ, “ເປັນຫຍັງ ທ່ານຈຶ່ງນຳພາພວກເຮົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ ມາຕາຍຢູ່ໃນກາງຖິ່ນທຸລະກັນດານນີ້? ບ່ອນບໍ່ມີອາຫານ, ບໍ່ມີນ້ຳ, ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ອາດທົນກິນອາຫານຕາຍໆ ເຊັ່ນນີ້ໄດ້ດອກ.”

⁶ແລ້ວພຣະຢາເວ ກໍໄດ້ສົ່ງຜິດ ມາທຳມາກາງປະຊາຊົນ. ງູຝັດກໍຕອດປະຊາຊົນ; ຕາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ.⁷ປະຊາຊົນຈຶ່ງມາຫາໂມເຊ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບແລ້ວ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຕໍ່ວ່າພຣະຢາເວແລະທ່ານ. ຂໍທ່ານຈົງພາວັນນາອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະຊົງເອົາອອກໄປຈາກເຮົາ.” ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊ ຈຶ່ງໄດ້ພາວັນນາ ອະທິຖານຂໍເພື່ອປະຊາຊົນ.

⁸ພຣະຢາເວ ກໍໄດ້ຍອກກັບໂມເຊວ່າ, “ໃຫ້ເຮັດງຸ່ມເປັນຫອງສຳຮິດ ຕອກຕິດໄວ້ກັບເສົາ ເພື່ອວ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຖືກຕອດເມື່ອແນມເບິ່ງຫອງສຳຮິດນັ້ນແລ້ວກໍໄດ້ຮັບການປົ່ວໃຫ້ຫາຍດີ.” ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊ ຈຶ່ງເຮັດງຸ່ມຫອງສຳຮິດໂຕໜຶ່ງແລະຕອກໄວ້ກັບເສົາ. ເມືອງຕອດຄົນໃດ ເມື່ອຫລຽວເບິ່ງຫອງສຳຮິດນັ້ນ, ເຂົາກໍລອດຊີວິດ.

¹⁰ແລ້ວຊາວອິດສະຣາເອນ ກໍອອກ ເດີນທາງຕໍ່ໄປ ແລະຕັ້ງຄ້າຍ ຫຼືເມືອງໂອໂບດ.¹¹ພວກເຂົາເດີນທາງອອກຈາກທີ່ນັ້ນແລະຕັ້ງ ຄ້າຍຝັກຢູ່ທີ່ ອີເຢອາບາຣິມ ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານທີ່ຫັນຫນ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເຂດແດນ ຊາວໂມອາບ.

¹²ຈາກທີ່ນັ້ນພວກເຂົາກໍເດີນທາງຕໍ່ໄປແລະຕັ້ງຄ້າຍຝັກຢູ່ທີ່ຮ່ອມພູ ເສເຣັດ.¹³ຈາກທີ່ນັ້ນພວກເຂົາເດີນທາງຕໍ່ໄປແລະຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ອີກຝັ່ງໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳ ອາໂນນ, ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ ຊຶ່ງເປັນສ່ວນທີ່ຕໍ່ຈາກເຂດແດນ ຂອງຊາວ ອາໂມຣິດ. (ແມ່ນ້ຳ ອາໂນນ ເປັນເຂດແດນຂອງໂມອາບ, ທີ່ກັນລະຫວ່າງໂມອາບແລະຊາວອາໂມ.)

¹⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ ທີ່ເມືອງນີ້ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນປຶ້ມປັນທຶກຂອງສົງຄາມຂອງພຣະຢາເວວ່າ, “ວາເຮັບ ໃນເຂດຂອງຊູຟາ ແລະ ຮ່ອມພູທັງຫລາຍ ຂອງແມ່ນ້ຳອາໂນນ,¹⁵ເນື້ອຂອງຮ່ອມພູທັງຫລາຍ ຊຶ່ງຍາວໄປເຖິງເມືອງ ອາຣະ ແລະ ລົງໄປຕາມເຂດແດນຂອງໂມອາບ.”

¹⁶ຈາກທີ່ນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປ ຍັງເມືອງເບຣ໌, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ ທີພຣະຢາເວໄດ້ຍອກໂມເຊ ວ່າ, “ຈົງເອີ້ນປະຊາຊົນໃຫ້ມາເຖົ້າໂຮມກັນເພື່ອເຮົາຈະໃຫ້ນ້ຳດື່ມແກ່ພວກເຂົາ.”

¹⁷ແລ້ວຊາວອິດສະຣາເອນກໍຮ້ອງເພງນີ້ ວ່າ: “ຈົງພົງຂຶ້ນມາ, ບໍ່ນ້ຳເອີຍ. ຈົງຮ້ອງເພງເຖິງບໍ່ນ້ຳນີ້.¹⁸ບໍ່ນ້ຳທີ່ຜູ້ນຳຂອງເຮົາໄດ້ຂຸດໄວ້, ບໍ່ນ້ຳທີ່ປັນດາເຈົ້ານາຍຂອງປະຊາຊົນໄດ້ຂຸດກະບອງ ແລະໄມ້ຄ້ອນເທົ້າຂອງພວກເຂົາ.” ແລ້ວຈາກຖິ່ນທຸລະກັນດານນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປເຖິງ ມັດຕານາ.

¹⁹ຈາກມັດຕານາ ພວກເຂົາກໍເດີນທາງໄປຍັງນາຮາລີເອນ, ແລະ ຈາກນາຮາລີເອນ ໄປເຖິງບາໂມດ,²⁰ແລະ ຈາກບາໂມດ ໄປເຖິງຮ່ອມພູທີ່ເຂດແດນຂອງໂມອາບ. ນັ້ນຄືທີ່ຊຶ່ງຫລຽວເຫັນຈາກຍອດພູ ປີຊະກາ ຊຶ່ງແນມອອກໄປເຫັນຖິ່ນທຸລະກັນດານນີ້.

²¹ແລ້ວຄົນອິດສະຣາເອນ ຈຶ່ງສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານໄປຍອກສື່ໂຫນ ກະສັດຂອງ ຊາວອາໂມ ວ່າ,²²“ກະລຸນາໃຫ້ພວກເຮົາຜ່ານດິນແດນຂອງທ່ານໄປ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ລ້ຽວເຂົ້າໄປໃນໄຮ່ນາ ຫລື ສ່ວນອະງຸ່ນໃດໆເລີຍ. ເຮົາຈະບໍ່ຕີມັນນ້ຳຈາກບໍ່ ຂອງທ່ານພວກເຮົາຈະເດີນທາງໄປຕາມທາງຫລວງ.

ຈົນກວ່າເຮົາຈະຂ້າມພື້ນເຂດແດນຂອງທ່ານອອກໄປ.”²³ແຕ່ ກະສັດສີໂຫນ ບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນຜ່ານເຂົ້າເຂດແດນຂອງພວກເຂົາໄປ, ສີໂຫນໄດ້ຮວບຮວມເອົາກອງທະຫານທັງຫມົດ ແລະໂຈມຕີຄົນອິດສະຣາເອນ ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ. ພວກເຂົາມາທີ່ຢາຮາດ, ແລະບຸກໂຈມຕີຊາວອິດສະຣາເອນ.

²⁴ຊາວອິດສະຣາເອນກໍໂຈມຕີກອງທັບຂອງສີໂຫນດ້ວຍຄົມດາບ ແລະ ຍຶດດິນແດນຂອງ ພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳ ອາກໂນນ ຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳຢັບໂບກ, ໄກອອກໄປຈົນເຖິງດິນແດນຂອງ ຊາວອາໂມນ. ໃນຕອນນັ້ນເຂດແດນຂອງຊາວອາໂມນ ໄດ້ມີການປ້ອງກັນໄວ້.

²⁵ຄົນອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຍຶດເມືອງຂອງຊາວອາໂມຣິດທັງຫມົດແລະອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ, ພ້ອມທັງເມືອງເຮັດຊະໂບນ ແລະຫມູ່ບ້ານທັງຫມົດຂອງເມືອງນັ້ນ.²⁶ເຮັດຊະໂບນ ເປັນເມືອງຫລວງຂອງເຈົ້າສີໂຫນ ກະສັດຂອງຊາວອາໂມຣິດ;

ຜູ້ທີ່ສູ້ຮົບກັບກະສັດຄົນກ່ອນຂອງໂມອາບ. ສີໂຫນໄດ້ຍຶດດິນແດນຂອງເຂົາທັງຫມົດຕັ້ງແຕ່ເຂດແດນຂອງເຂົາຈົນຮອດແມ່ນ້ຳ ອາກໂນນ.

²⁷ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເວົ້າເປັນຄຳສຸພາສິດວ່າ, “ຈົງມາທີ່ເຮັດຊະໂບນ. ຂໍໃຫ້ສ້າງເມືອງເຈົ້າສີໂຫນຂຶ້ນມາໃຫມ່ແລະສະຖາປານາຂຶ້ນອີກຄັ້ງ.

²⁸ໄຟໄດ້ຟັງອອກຈາກ ເຮັດຊະໂບນ, ແປວໄຟຈາກເມືອງຂອງເຈົ້າສີໂຫນ ໄດ້ເຜົາຜານເມືອງອາຣາ ແຫ່ງໂມອາບ, ແລະບັນດາເຈົ້າທີ່ສູ້ສົງຂອງແມ່ນ້ຳ ອາກໂນນ.

²⁹ວິບັດຈົງມີແກ່ເຈົ້າ, ໂມອາບ! ເຈົ້າໄດ້ຈົບຫາຍແລ້ວ, ຄົນຂອງພະເຄໂມດ.

ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາເປັນຜູ້ລີໄພແລະບັນດາລູກສາວຂອງເຂົາເປັນນັກໂທດຂອງສີໂຫນກະສັດຂອງຄົນອາໂມຣິດ.

³⁰ແຕ່ເຮົາໄດ້ຊະນະເຫນືອສີໂຫນ. ເຮັດຊະໂບນໄດ້ຖືກທຳລາຍລ້າງໄປຕະຫລອດທາງຈົນເຖິງດີໂບນ. ເຮົາໄດ້ຊະນະພວກເຂົາຕະຫລອດທາງ ຈົນເຖິງເມືອງໂນຟາ, ຫຼືໄປຈົນເຖິງ ເມເດບາ.”

³¹ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອິດສະຣາເອນ ກໍເລີ່ມອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນຂອງຊາວອາໂມຣິດ ຕະຫລອດມາ.³²ແລ້ວໂມເຊຈຶ່ງສົ່ງຄົນອອກໄປເບິ່ງຊ່ອງທາງທີ່ເມືອງ ຢາເສ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຍຶດຫມູ່ບ້ານຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວອາໂມຣິດທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນອອກໄປ.

³³ແລ້ວພວກເຂົາ ກໍລ້ຽວໄປແລະຂຶ້ນໄປ ຕາມທາງໄປເມືອງບາຊານ. ໂອກ ກະສັດ ແຫ່ງບາຊານ ກໍໄດ້ອອກມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ, ເຂົາແລະກອງທັບເຂົາມາ, ເພື່ອສູ້ຮົບກັບຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ ເອັດເຣອີ.³⁴ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຍອກກັບໂມເຊວ່າ, “ຢ່າສູ້ຢ້ານເລີຍ, ເພາະເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າຕິຊະນະເຫນືອເຂົາ, ກອງທັບທັງຂອງເຂົາ, ແລະ ດິນແດນຂອງເຂົາ. ຈົງເຮັດກັບເຂົາເຫມືອນຢ່າງທີ່ເຈົ້າເຮັດກັບສີໂຫນ ກະສັດຂອງຊາວອາໂມຣິດ, ທີ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງເຮັດຊະໂບນ.”³⁵ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ສັງຫານສີໂຫນ ພ້ອມທັງລູກຊາຍ ຂອງເຂົາ, ແລະກອງທັບຂອງເຂົາ, ປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງເຂົາ ໂດຍບໍ່ມີໃຜລອດຊີວິດເລີຍ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍຍຶດດິນແດນມາປົກຄອງ.

22 ¹ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປ ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຝັກຕາມຫົງຮາບພຽງຂອງໂມອາບໃກ້ກັບເມືອງເຢຣີໂກ, ທີ່ຢູ່ອີກຝາກໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈີດແດນຈາກເມືອງນັ້ນ.

²ບາຫລາກລູກຊາຍຂອງຊິໂປ ໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນ ໄດ້ເຮັດກັບຊາວອາໂມຣິດ.

³ຊາວໂມອາບຈຶ່ງຢ້ານຄົນເຫລົ່ານັ້ນຫລາຍເພາະພວກເຂົາມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແລະຊາວໂມອາບກໍຢູ່ໃນຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ຄົນອິດສະຣາເອນ.

⁴ກະສັດແຫ່ງໂມອາບ ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ ພວກຜູ້ອາວຸໂສຂອງຄົນມິດີອານວ່າ, “ ຄົນຫລວງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ຈະກິນທັງຫມົດສິ່ງທີ່ ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຮົາ ເຫມືອນດັ່ງງົວກິນຫຍ້າຢູ່ຕາມຫົງນາ.” ບັດນີ້ບາຫລາກລູກຊາຍຂອງຊິໂປເປັນກະສັດແຫ່ງໂມອາບໃນເວລານັ້ນ.

⁵ ເຂົາໄດ້ສົ່ງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານໄປເຊີນ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງເບໂອ, ທີ່ເມືອງ ເປໂທທິຢູໄກ້ກັບແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ, ໃນດິນແດນຂອງຊົນຊາດຂອງພວກເຂົາແລະປະຊາຊົນຂອງເຂົາ. ເຂົາໄດ້ເອີ້ນຄົນນັ້ນມາແລະກ່າວວ່າ, " ເບີງແມ, ມີຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ມາຈາກເອຢິບຢູ່ທີ່ນີ້. ພວກເຂົາໄດ້ແຜ່ພາຍໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງ ແລະ ພວກເຂົາຢູ່ຕິດກັບພວກເຮົາໃນຕອນນີ້. "ດັ່ງນັ້ນ

ຂໍໂຜດມາດດຽວນີ້ເຖິດແລະສາບແຊ່ງຊົນຊາດນີ້ໃຫ້ກັບພວກເຮົາ. ເພາະພວກເຂົາມີກຳລັງຫລາຍເກີນໄປສຳລັບພວກເຮົາ. ແລ້ວບາງທີພວກເຮົາອາດຈະຈັດການເພື່ອໂຈມຕີ ພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ໄລ່ພວກເຂົາໃຫ້ອອກໄປຈາກ ດິນແດນນີ້. ເຮົາຮູ້ວ່າທ່ານກ່າວຄຳອວຍພອນຜູ້ໃດກໍຕາມກໍຈະໄດ້ຮັບພອນ, ແລະ ທ່ານກ່າວຄຳສາບແຊ່ງຜູ້ໃດກໍຕາມ ເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄຳສາບແຊ່ງ. "

⁷ ດັ່ງນັ້ນ ບັນດາຜູ້ນຳຂອງຊາວໂມອາບ ແລະ ພວກຜູ້ນຳຂອງຊາວມິດີອານ, ຈຶ່ງອອກໄປແລະເອົາຄຳຕອບແທນສຳລັບຄຳທ່ານວາຍໄປດ້ວຍ.

ພວກເຂົາກໍມາຫາບາລາອາມ ແລະ ໄດ້ບອກຄຳເວົ້າ ຂອງບາຫລາກໃຫ້ແກ່ເພີນ.⁸ ບາລາອາມ ຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, " ຈຶ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ຄົນນີ້ເຖິດ ຂ້ອຍຈະນຳຄຳທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບຂ້ອຍໃນຄືນນີ້. " ດັ່ງນັ້ນ ພວກຜູ້ນຳຂອງຊາວໂມອາບຈຶ່ງພັກຢູ່ ທີ່ນັ້ນກັບບາລາອາມໃນຄືນນັ້ນ.

⁹ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຫາ ບາລາອາມ ແລະ ຖາມລາວວ່າ, " ຄົນເຫລົ່ານີ້ ທີ່ມາພັກນຳເຈົ້າ ນັ້ນແມ່ນໃຜ? " ¹⁰ ບາລາອາມ ຈຶ່ງຕອບພຣະເຈົ້າວ່າ, " ບາຫລາກລູກຊາຍຂອງຊິບໂປ, ກະສັດແຫ່ງໂມອາບ, ໄດ້ສົ່ງຄົນພວກເຂົາມາຫາຂ້ານ້ອຍ. ເຂົາບອກວ່າ, ¹¹ ເບີງແມ, ມີປະຊາຊົນທີ່ອອກມາຈາກ ເອຢິບ ໄດ້ແຜ່ພາຍພົນທີ່ດິນຂອງເຮົາ. ດຽວນີ້ຂໍໃຫ້ມາ ສາບແຊ່ງພວກເຂົາໃຫ້ກັບເຮົາ. ບາງທີເຮົາຈະຈັດການ ເພື່ອສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາໄດ້ແລະຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປໄດ້. "

¹² ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກບາລາອາມ ວ່າ, " ເຈົ້າຢາໄປກັບຄືນເຫລົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າຢາສາບແຊ່ງຄົນອິດສະຣາເອນ ເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄຳອວຍພອນ. " ¹³ ບາລາອາມລຸກຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ ແລະບອກກັບພວກຜູ້ນຳຂອງ ບາຫລາກວ່າ, " ຈຶ່ງກັບໄປຍັງດິນແດນຂອງພວກທ່ານເຖິດເພາະພຣະຢາເວຊົງປະຕິເສດທີ່ຈະໃຫ້ຂ້ອຍໄປ ກັບພວກເຈົ້າ. " ¹⁴ ດັ່ງນັ້ນ ພວກຜູ້ນຳຂອງຄົນໂມອາບຈຶ່ງຈາກໄປ ແລະກັບຄືນໄປຫາບາຫລາກ. ພວກເຂົາບອກເພີນວ່າ, " ບາລາອາມ ປະຕິເສດທີ່ຈະມາກັບພວກຕົນ. "

¹⁵ ບາຫລາກໄດ້ສົ່ງບັນດາ ຜູ້ນຳໄປອີກຄັ້ງຫນຶ່ງຊຶ່ງມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າເປັນຄົນສຳຄັນກວ່າພວກທຳອິດ. ¹⁶ ພວກເຂົາໄດ້ມາຫາ ບາລາອາມແລະບອກເຂົາວ່າ, " ບາຫລາກລູກຊາຍຂອງຊິບໂປກ່າວໄປກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: " ຂໍຢ່າໃຫ້ສິ່ງໃດ ສິ່ງຫນຶ່ງກິດຂວາງທ່ານຈາກການມາຫາເຮົາ,

¹⁷ ເພາະເຮົາຈະຈ່າຍໃຫ້ແກ່ທ່ານຢ່າງງາມແລະໃຫ້ກຽດແກ່ທ່ານຢ່າງສູງ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ທ່ານບອກໃຫ້ເຮົາເຮັດ.

ດັ່ງນັ້ນຂໍກະລຸນາມາເຖິດແລະສາບແຊ່ງ ຊົນຊາດນີ້ໃຫ້ກັບເຮົາ. "

¹⁸ ບາລາອາມ ໄດ້ຕອບແລະກ່າວກັບຄືນບາຫລາກ, " ເຖິງແມ່ນວ່າບາຫລາກຈະມອບຣາຊວັງຂອງເພີນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເງິນແລະຄຳໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດຝ່າຝົນຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະສາມາດເຮັດນ້ອຍຫລືຫລາຍກ່ວາທີ່ພຣະອົງຊົງບອກຂ້ານ້ອຍໄດ້.

¹⁹ ແລ້ວຕອນນີ້, ຂໍໃຫ້ຄອຍທີ່ນີ້ຄົນນີ້ດ້ວຍ, ເພື່ອທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ວ່າພຣະຢາເວ ຈະຊົງບອກອັນໃດ ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຮູ້ຕື່ມກໍໄດ້. " ²⁰ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຫາ ບາລາອາມໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ບອກກັບເຂົາວ່າ, " ເມືອງຈາກພວກຄົນເຫລົ່ານີ້ ມາຂໍຮ້ອງເຈົ້າ, ໃຫ້ໄປກັບພວກເຂົາ ຈຶ່ງຕື່ນຂຶ້ນແລ້ວໄປກັບພວກເຂົາສາ. ແຕ່ຈຶ່ງເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າໃຫ້ເຮັດ ເຫຼົ່ານັ້ນ. "

²¹ ບາລາອາມຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ, ຜູກລໍຂອງເຂົາ, ແລະ ອອກ ເດີນທາງໄປກັບພວກຜູ້ນຳຊາວໂມອາບ. ²² ແຕ່ເພາະເຫດທີ່ເຂົາໄປ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຜຸ່ງຂຶ້ນ. ເພາະດາຂອງພຣະຢາເວກໍມາຢືນຂວາງຢູ່ໃນຫົນທາງນັ້ນເປັນເຫມືອນຄົນທີ່ເປັນສັດຕູຕໍ່ບາລາອາມ, ທີ່ກຳລັງຂີລໍຂອງເຂົາ. ຄົນຮັບໃຊ້ສອງຄົນຂອງບາລາອາມກໍຢູ່ກັບເຂົາດ້ວຍ. ²³ ເມື່ອໂຕລໍ ໄດ້ເຫັນເພາະດາຂອງພຣະຢາເວທີ່ຊັກດາບອອກມາຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາກໍລັງຢືນຢູ່ໃນຫົນທາງນັ້ນ. ລໍໂຕນັ້ນກໍແລ່ນອອກ ຈາກທາງແລະເຂົ້າໄປສູ່ຫົງນາ. ບາລາອາມ ຈຶ່ງຕີລໍໂຕນັ້ນ ຂະຫນາບມັນໃຫ້ກັບຄືນມາສູ່ຫົນທາງໃຫຍ່.

²⁴ ແລ້ວເພາະດາຂອງພຣະຢາເວ ກໍມາຢືນຢູ່ໃນທາງແຄບຂອງຫົນທາງລະຫວ່າງສວນອະງຸ່ນ, ຊຶ່ງມີກຳແພງຫົນຢູ່ດ້ານຂວາຂອງເຂົາແລະກຳແພງອີກດ້ານຫນຶ່ງຢູ່ທາງຊ້າຍຂອງເຂົາ. ²⁵ ເມື່ອໂຕລໍ ໄດ້ເຫັນເພາະດາຂອງພຣະຢາເວອີກ. ມັນຈຶ່ງໄປຕຳກຳແພງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕີນຂອງບາລາອາມບຽດກັບຝາຫົນ. ບາລາອາມ ຈຶ່ງຕີລໍອີກ.

²⁶ ເພາະດາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ໄປລ່ວງຫນ້າກ່ອນ ແລະ ຢືນຢູ່ໃນທາງແຄບອີກແຫ່ງຫນຶ່ງ ທີ່ແຕ່ລະດ້ານບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຜ່ານໄປ.

²⁷ ເມື່ອລໍໂຕນັ້ນຫລຽວເຫັນເພາະດາຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ມັນກໍຫມູບລົງຂ້າງໃຕ້ບາລາອາມ. ບາລາອາມເກີດໃຈຮ້າຍຂຶ້ນມາ, ແລະເຂົາກໍຕີລໍໂຕນັ້ນດ້ວຍໄມ້ເທົາຂອງເຂົາ.

²⁸ ແລ້ວພຣະຢາເວກໍຊົງເປີດປາກລໍໂຕນັ້ນ ມັນກໍປາກໄດ້. ມັນເວົ້າຕໍ່ບາລາອາມ ວ່າ, " ຂ້ອຍ ເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າແດ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕີຂ້ອຍເຖິງສາມເທື່ອເຊັ່ນນີ້? " ²⁹ ບາລາອາມ ຕອບລໍວ່າ, " ກໍຍ້ອນເຈົ້າທຳຫາເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຢາກມີດາບຢູ່ໃນມືຂອງຂ້ອຍ. ຖ້າຫາກມີຂ້ອຍຈະຂ້າເຈົ້າເສຍດຽວນີ້. " ³⁰ ໂຕລໍຈຶ່ງກ່າວກັບບາລາອາມວ່າ, " ຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນລໍ ໂຕທີ່ເຈົ້າເຄີຍຂີໄປມາຊົງຊີວິດນັ້ນບໍ່? ຂ້ອຍເຄີຍໄດ້ເຮັດກັບເຈົ້າແບບນີ້ມາກ່ອນຫລືບໍ່? " ບາລາອາມ ຕອບວ່າ, " ບໍ່. "

³¹ ແລ້ວພຣະຢາເວ ຈຶ່ງເປີດຕາບາລາອາມ, ແລະເພີນກໍໄດ້ເຫັນເພາະດາຂອງພຣະຢາເວທີ່ຊັກດາບຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາຢືນຂວາງໃນຫົນທາງຢູ່. ບາລາອາມ ຈຶ່ງກົມຫົວຂອງເຂົາແລະຫມູບຫນ້າລົງດິນ. ³² ເພາະດາ ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, " ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າຈຶ່ງຕີລໍ ຂອງເຈົ້າເຖິງສາມເທື່ອເຊັ່ນນີ້? ເບີງແມ, ເຮົາໄດ້ມາເປັນຄົນຫນຶ່ງທີ່ເປັນສັດຕູຕໍ່ເຈົ້າ ເພາະການກະທຳຂອງເຈົ້າຊົງຮ້າຍຕໍ່ຫນ້າເຮົາ. ³³ ລໍໂຕນັ້ນໄດ້ເຫັນເຮົາ ຈຶ່ງຫັນຫນ້າອອກໄປເຖິງສາມເທື່ອ. ຖ້າມັນບໍ່ຫັນໄປຈາກເຮົາ, ເຮົາຄົງໄດ້ຂ້າເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນແລະ ໄວ້ຊີວິດຂອງມັນ. "

³⁴ ບາລາອາມ ຈຶ່ງເວົ້າກັບເພາະດາຂອງພຣະຢາເວວ່າ, " ຂ້ານ້ອຍເຮັດບາບແລ້ວ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານຢືນຂວາງກັບຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນຫົນທາງນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າເປັນການເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ພໍໃຈ, ຂ້ານ້ອຍນັ້ນຈະກັບຄືນເມື່ອດຽວນີ້. " ³⁵ ແຕ່ເພາະດາຂອງພຣະຢາເວບອກບາລາອາມວ່າ, " ຈຶ່ງໄປ ກັບຄືນເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ໄປ. ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າສະເພາະຄຳທີ່ເຮົາບອກເຈົ້າກ່າວເຫຼົ່ານັ້ນ. " ດັ່ງນັ້ນ ບາລາອາມ ຈຶ່ງເດີນທາງຕໍ່ໄປກັບພວກຜູ້ນຳຂອງບາຫລາກ.

³⁶ ເມື່ອເຈົ້າບາຫລາກ ໄດ້ຍິນວ່າ ບາລາອາມໄດ້ມາແລ້ວ, ເພີນກໍຮີບເດີນທາງອອກໄປພົບລາວ ທີ່ເມືອງໃນໂມອາບທີ່ແມ່ນ້ຳ ອາໂນນ, ທີ່ກັ້ນຊາຍແດນ.

³⁷ ເຈົ້າບາຫລາກ ໄດ້ກ່າວກັບບາລາອາມວ່າ, " ເຮົາບໍ່ໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາເຈົ້າເພື່ອເອີ້ນໃຫ້ເຈົ້າມາບໍ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມາຫາເຮົາ? ເຈົ້າຄິດວ່າ, ເຮົາບໍ່ສາມາດໃຫ້ກຽດເຈົ້າໄດ້ບໍ່? "

³⁸ ແລ້ວບາລາອາມ ຈຶ່ງຕອບບາຫລາກ, ກ່າວວ່າ, " ຂ້ານ້ອຍມາຫາທ່ານແລ້ວ. ບັດນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈະມີອຳນາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່?

ຂ້ານ້ອຍເວົ້າໄດ້ພຽງແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃສ່ໄວ້ໃນປາກຂອງຂ້ານ້ອຍເຫຼົ່ານັ້ນ. " ³⁹ ບາລາອາມ ຈຶ່ງໄປກັບເຈົ້າບາຫລາກ, ແລະພວກເພີນກໍໄປເຖິງກິຣິອາດຮູຊິດ. ⁴⁰ ແລ້ວເຈົ້າບາຫລາກ ໄດ້ຖວາຍງົວ ແລະ ແກະເປັນເຄື່ອງບູຊາ ແລະໃຫ້ຊົນບາງສ່ວນໃຫ້ບາລາອາມ ແລະ ພວກຜູ້ນຳທີ່ໄດ້ໄປກັບຕົນ.

⁴¹ ໃນຕອນເຊົ້າ, ເຈົ້າບາຫລາກໄດ້ຜາ ບາລາອາມ ຂຶ້ນໄປເທິງທີ່ສູງບາອານ. ຈາກບ່ອນນັ້ນ ບາລາອາມ ກໍສາມາດຫລຽວ ເຫັນຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ຢູ່ໃນຄ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ພຽງສ່ວນຫນຶ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ.

¹ບາລາອາມໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າບາຫລາກວ່າ, “ຂໍຈົງສ້າງແຜ່ນບູຊາຂຶ້ນເຈັດແຜ່ນໃຫ້ຂ້າພ່ອຍທີນີ້ ແລະ ຈັດຕັ້ງມຸງຜູ້ເຈັດໂຕ ແລະ ແກະຜູ້ເຈັດໂຕ.”²ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າບາຫລາກກໍ່ເຮັດຕາມທີ່ບາລາອາມໄດ້ຂໍມາແລ້ວບາຫລາກກັບບາລາອາມກໍ່ໄດ້ຖວາຍຍົງຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ ແລະ ແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາເທິງແຜ່ນບູຊາແຕ່ລະອັນ.³ແລ້ວບາລາອາມກໍ່ໄດ້ກ່າວແກ່ເຈົ້າບາຫລາກວ່າ, “ຈົງຍືນຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນບູຊາຂອງທ່ານ ແລະ ຂ້າພ່ອຍຈະໄປ. ບາງທີພຣະຢາເວຈະຊົງມາພົບຂ້າພ່ອຍ. ອັນໃດກໍ່ຕາມພຣະອົງຊົງສຳແດງແກ່ຂ້າພ່ອຍ ຂ້າພ່ອຍຈະມາບອກທ່ານ.”

ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງອອກໄປ ຍັງຈອມພູທີ່ບໍ່ມີຕີນໄມ້ເລີຍ.

⁴ຂະນະທີ່ເຂົາຢູ່ເທິງຈອມພູນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍ່ມາພົບເຂົາ, ແລະບາລາອາມກໍ່ໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ຂ້າພ່ອຍໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາ ເຈັດແຜ່ນ ແລະ ຂ້າພ່ອຍກໍ່ໄດ້ຖວາຍຍົງຜູ້ຫນຶ່ງໂຕແລະແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເທິງແຜ່ນແລ້ວ.”⁵ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃສ່ຖ້ອຍຄຳໃນປາກບາລາອາມແລະກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົງກັບຄືນໄປຫາບາຫລາກ ແລະ ເວົ້າກັບເຂົາ.”⁶ດັ່ງນັ້ນ ບາລາອາມຈຶ່ງກັບມາຫາບາຫລາກ, ທີ່ ກຳລັງຍືນຢູ່ໃກ້ແຜ່ນຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງເຂົາ, ແລະພວກຜູ້ນຳຄົນໂມອາບ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ.

⁷ແລ້ວບາລາອາມ ໄດ້ເລີ່ມກ່າວຄຳທ່ານວາຍຂອງເຂົາ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ບາຫລາກໄດ້ພາຂ້ອຍມາຈາກເມືອງອາຣາມ, ກະສັດແຫ່ງໂມອາບຈາກພູດອຍທາງທິດຕາເວັນອອກ. ‘ມາເຖິດ, ຈົງສາບແຊ່ງຢາໂຄບເພື່ອເຮົາ,’ ເຂົາກ່າວວ່າ. ‘ມາເຖິດມາຕໍ່ສູ້ກັບອິດສະຣາເອນ.’⁸ຂ້ອຍຈະສາບແຊ່ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຊົງສາບແຊ່ງໄດ້ຢ່າງໃດ? ຂ້ອຍຈະສູ້ຮົບກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງສູ້ຮົບໄດ້ຢ່າງໃດ?”

⁹ເພາະຈາກຍອດໂງ່ນຫີນນັ້ນຂ້ອຍຫລຽວເຫັນພວກເຂົາ; ຈາກເນີນພູເຫລົ່ານັ້ນຂ້ອຍ ເຝົ້າເບິ່ງພວກເຂົາ. ເບິ່ງແມ່, ມີຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມລຳພັງແລະບໍ່ຖືວ່າພວກເຂົາພວກເຂົາເອງເປັນພຽງຊົນຊາດທຳມະດາ.

¹⁰ໃຜຈະນັບຈຳນວນເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບທີ່ມີຫລວງຫລາຍ ດັ່ງຂີ້ຝຸ່ນດິນຫລືນັບຈຳນວນພຽງແຕ່ຫນຶ່ງໃນສີຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້?

ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍຕາຍຢ່າງຄວາມຕາຍຂອງຄົນຊອບທຳ, ແລະຂໍໃຫ້ບັນປາຍຊີວິດຂ້ອຍເປັນເຫມືອນດັ່ງຄົນຊອບທຳ.”

¹¹ບາຫລາກ ກໍ່ເວົ້າຕໍ່ ບາລາອາມ ວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເຮັດອັນໃດເພື່ອເຮົາ? ເຮົາພາເຈົ້າສາບແຊ່ງສັດຕູຂອງເຮົາ, ແຕ່ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າກັບມາອວຍພອນພວກເຂົາແທນ.”¹²ບາລາອາມຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍຈະບໍ່ລະວັງທີ່ຈະເວົ້າຄຳພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃສ່ໄວ້ໃນປາກຂ້ອຍໄດ້ບໍ່?

¹³ດັ່ງນັ້ນບາຫລາກຈຶ່ງບອກເຂົາວ່າ, “ຂໍໃຜດມາກັບເຮົາຢູ່ໃນບ່ອນຫນຶ່ງເຖິດ. ທີ່ຊົງເຈົ້າສາມາດຫລຽວເຫັນສ່ວນທີ່ຢູ່ໃກ້ທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ແມ່ນທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາທີ່ນັ້ນ. ເຈົ້າຈະສາບແຊ່ງພວກເຂົາເພື່ອເຮົາ.”¹⁴ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງພາບາລາອາມເຂົາໄປຍັງຫຼົງນາຂອງໂຊຟິມ, ທີ່ເທິງພູປີສະກາ, ແລະສ້າງແຜ່ນບູຊາອີກເຈັດແຜ່ນ. ເຂົາຖວາຍຍົງຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ ແລະແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເທິງແຜ່ນແລ້ວແຜ່ນບູຊາ.¹⁵ແລ້ວບາລາອາມ ໄດ້ ເວົ້າກັບບາຫລາກ ວ່າ, “ຂໍຈົງຍືນຢູ່ໃກ້ກັບແຜ່ນເຜົາບູຊາຂອງທ່ານທີ່ນີ້ເຖິດ, ສ່ວນຂ້ອຍນັ້ນຈະໄປພົບພຣະຢາເວຢູ່ທີ່ອື່ນ.”

¹⁶ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງມາພົບກັບບາລາອາມ ແລະ ຊົງໃສ່ຖ້ອຍຄຳໃນປາກຂອງເຂົາ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ,

ຈົງກັບໄປຫາບາຫລາກແລະບອກຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາແກ່ເຂົາ.¹⁷ບາລາອາມໄດ້ກັບຄືນມາຫາບາຫລາກ, ແລະເຫັນເຂົາ, ຍືນຢູ່ໃກ້ແຜ່ນຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງເຂົາ, ແລະພວກຜູ້ນຳຂອງຊາວໂມອາບກໍ່ຢູ່ກັບເຂົາ. ແລ້ວບາຫລາກກໍ່ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຢ່າງໃດ?”¹⁸ບາລາອາມຈຶ່ງເລີ່ມກ່າວຄຳທ່ານວາຍຂອງເຂົາ. ເຂົາກ່າວວ່າ, “ ບາຫລາກ ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ແລະຟັງ. ຈົງຟັງຂ້ອຍ, ເຈົ້າຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊິບໂປ.

¹⁹ພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ຄືມະນຸດ, ພຣະອົງຈະຊົງເວົ້າຕົວະໄດ້, ຫລືບໍ່ໄດ້ເປັນມະນຸດ, ທີ່ຈະປ່ຽນພຣະໄທຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາສິ່ງໃດໄວ້ແລ້ວ ຈະບໍ່ຊົງກະທຳສິ່ງນັ້ນ? ເມື່ອພຣະອົງກ່າວໄວ້ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງເຮັດສິ່ງນັ້ນໃຫ້ສຳເລັດບໍ່?²⁰ເບິ່ງແມ່, ຂ້ອຍໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ກ່າວຄຳອວຍພອນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານພຣະພອນ ແລະຂ້ອຍຈະກັບຄຳບໍ່ໄດ້.

²¹ພຣະອົງບໍ່ຊົງເຫັນຄວາມຍາກລຳບາກໃດໆໃນຢາໂຄບຫລືຄວາມທຸກຍາກໃດໆໃນອິດສະຣາເອນ. ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງ ພວກເຂົາ ສະຖິດກັບພວກເຂົາ, ແລະໃຫ້ຮ້ອງຕໍ່ກະສັດຂອງພວກເຂົາ.²²ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ ດ້ວຍພຣະກຳລັງເຫມືອນກຳລັງຂອງງົວປ່າ.

²³ບໍ່ມີເວດມົນໃດທີ່ຕໍ່ຕ້ານຢາໂຄບໄດ້, ແລະບໍ່ມີຄຳທ່ານວາຍອານາຄົດໃດທີ່ຈະທຳຮ້າຍອິດສະຣາເອນໄດ້. ແຕ່ຢາໂຄບແລະ ອິດສະຣາເອນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄຳກ່າວວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່! ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດສຳລັບພວກເຂົາ!’

²⁴ເບິ່ງແມ່, ຊົນຊາດທີ່ລຸກຂຶ້ນມາເຫມືອນດັ່ງໂຕສິງ, ເປັນເຫມືອນກັບສິງໂຕທີ່ປາກົດໂຕແລະເຂົ້າໂຈມຕີ.

ມັນຈະບ່ອນລົງຈົນກ່ວາມັນຈະໄດ້ກິນເຫຍື່ອຂອງມັນແລ້ວ. ແລະກິນເລືອດ ຈາກໂຕທີ່ມັນໄດ້ຂ້າ.”

²⁵ບາຫລາກ ຈຶ່ງເວົ້າກັບບາລາອາມ ວ່າ, “ຢ່າສາບແຊ່ງພວກເຂົາ ຫລືອວຍພອນພວກເຂົາເລີຍ.”²⁶ແຕ່ບາລາອາມ ກໍ່ຕອບບາຫລາກ ວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ບອກທ່ານວ່າ ຂ້ອຍຕ້ອງເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ ໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ອຍເວົ້າ?”²⁷ດັ່ງນັ້ນບາຫລາກ ຈຶ່ງຕອບບາລາອາມວ່າ, “ຈົງມາດຽວນີ້ເຖິດ, ເຮົາຈະພາເຈົ້າໄປຍັງອີກຫນຶ່ງ. ບາງທີອາດຈະເປັນທີ່ພຣະໄທຂອງ ພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຍອມໃຫ້ເຈົ້າ ສາບແຊ່ງພວກເຂົາເພື່ອເຮົາ.”

²⁸ດັ່ງນັ້ນບາຫລາກຈຶ່ງພາບາລາອາມ ໄປທີ່ເທິງຍອດພູເປໂອ ບ່ອນທີ່ແນມລົງມາເຫັນຖິ່ນທູຣະກັນດານນັ້ນ.²⁹ບາລາອາມ ໄດ້ເວົ້າກັບບາຫລາກ ວ່າ, “ຂໍໃຫ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາເຈັດແຜ່ນໃຫ້ຂ້ອຍທີນີ້ ແລະ ຈັດຕັ້ງມຸງຜູ້ເຈັດໂຕ ແລະ ແກະຜູ້ເຈັດໂຕມາ.”³⁰ດັ່ງນັ້ນບາຫລາກ ກໍ່ເຮັດຕາມທີ່ບາລາອາມ ໄດ້ບອກ; ເຂົາໄດ້ຖວາຍຍົງຜູ້ຫນຶ່ງໂຕ ແລະ ແກະຜູ້ຫນຶ່ງໂຕເທິງແຜ່ນແລ້ວແຜ່ນບູຊາ.

24 ¹ເມື່ອບາລາອາມໄດ້ເຫັນວ່າພຣະຢາເວຊົງພໍພຣະໄທທີ່ຈະອວຍພອນອິດສະຣາເອນ, ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄປ, ເພື່ອໃຊ້ເວດມົນ, ເຫມືອນຄັ້ງອື່ນໆ. ແຕ່ເຂົາໄດ້ອ່ວຍຫນ້າໄປທາງຖິ່ນທູລະກັນດານ.

²ເຂົາໄດ້ເງິຍຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງ ແລະ ເຫັນວ່າອິດສະຣາເອນ ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍ, ແຕ່ລະຄ້າຍໃນເຜົາຂອງຕີນ, ແລະພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາສະຖິດກັບເຂົາ.³ເຂົາໄດ້ຮັບຄຳທ່ານວາຍແລະກ່າວວ່າ, “ບາລາອາມ ລູກຊາຍເປໂອຕ້ອງກ່າວ, ຊາຍທີ່ຕາເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ.

⁴ເຂົາເວົ້າແລະໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົາເຫັນນິມິດຈາກກອງຜູ້ຊົງມີອິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່, ຕໍ່ພຣະພັກຜູ້ທີ່ເຂົາກຶມກັບລົງດ້ວຍຕາທີ່ໄດ້ຖືກເປີດອອກ. ຢາໂຄບ, ເອີຍບັນດາເດັກຂອງທ່ານຊ່າງງາມແທ້ນັ້ນ, ໂອ ຊາວອິດສະຣາເອນ ເອີຍ ສະຖານທີ່ ທີ່ທ່ານອາໄສຢູ່!

⁶ເຫມືອນກັບຮ່ອມພູເຫລົ່ານັ້ນທີ່ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ, ເຫມືອນສວນທັງຫລາຍ ທີ່ຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳ, ເຫມືອນຕົ້ນເກດສະຫນາ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປູກໄວ້, ເຫມືອນຕົ້ນສິນສິດ ທີ່ຖືກປູກໄວ້ແຄມສາຍນ້ຳ.

⁷ນ້ຳໃຫລມາຈາກຖິ່ນນ້ຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາອຸດົມດ້ວຍນ້ຳ. ກະສັດຂອງພວກເຂົານັ້ນ ຈະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ເຈົ້າອາກາກ, ແລະ ຣາຊອານາຈັກຂອງເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ.

⁸ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກ ເອຢິບ, ດ້ວຍພຣະກຳລັງ ດັ່ງກຳລັງຂອງງົວປ່າ. ພວກເຂົາຈະກິນບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບເຂົາ. ເຂົາຈະຫັກກະຕູກຂອງພວກເຂົາເປັນທ່ອນໆ. ເຂົາຈະຍິ່ງພວກເຂົາດ້ວຍທະນູຂອງເຂົາ.

⁹ເຂົາຫມອບລົງເຫມືອນໂຕສິງ, ດັ່ງນາງສິງ. ໃຜຈະກຳລິບກວນເຂົາ? ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ອວຍພອນເຂົາໄດ້ຮັບຄຳອວຍພອນ; ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ສາບແຊ່ເຂົາໄດ້ຮັບການສາບແຊ່.”

¹⁰ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງບາຫລາກ ກໍໄດ້ຜຸ່ງຂຶ້ນຕໍ່ບາລາອາມ ແລະ ເຂົາກໍຕິບມືຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ. ບາຫລາກເວົ້າກັບບາລາອາມວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຊີນເຈົ້າມາ ເພື່ອໃຫ້ສາບແຊ່ສັດຕູຂອງເຮົາ, ແຕ່ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາ ເຖິງສາມເທື່ອແລ້ວ.”¹¹ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄປຈາກເຮົາແລະ ກັບເມືອເຮືອນຂອງທ່ານດຽວນີ້. ເຮົາສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ລາງວັນຢ່າງງາມແກ່ເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກົດກັນເຈົ້າບໍ່ ໃຫ້ໄດ້ຮັບລາງວັນໃດໆ.”

¹²ແລ້ວບາລາອາມ ກໍໄດ້ຕອບບາຫລາກ ວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ບອກກັບຜູ້ສັງຂ່າວສານທີ່ເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໄປ ຫາຂ້ອຍແລ້ວວ່າ¹³ເຖິງແມ່ນວ່າບາຫລາກ ຈະມອບວັງຂອງເຂົາທີ່ເຕັມດ້ວຍເງິນແລະຄຳ, ໃຫ້ຂ້ອຍ ຂ້ອຍກໍບໍ່ອາດຝ່າຝືນຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ ແລະສິ່ງທີ່ຮ້າຍຫລືດີ, ຫລືສິ່ງໃດທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງການຈະເຮັດ. ຂ້ອຍເວົ້າໄດ້ສະເພາະຄຳທີ່ພຣະຢາເວຊົງບອກໃຫ້ຂ້ອຍເວົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າດັ່ງນີ້ກັບພວກເຂົາບໍ່? ດັ່ງນັ້ນຕອນນີ້, ເບິ່ງແມ່, ຂ້ອຍຈະກັບຄືນໄປຍັງຊົນຊາດຂອງຂ້ອຍ, ແຕ່ຂໍເຕືອນທ່ານກ່ອນວ່າ ຊົນຊາດນີ້ ຈະເຮັດສິ່ງໃດຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງທ່ານໃນອີກບໍ່ທົດວັນຂ້າງຫນ້າ.”

¹⁵ບາລາອາມໄດ້ເລີ່ມກ່າວຄຳທ່ານວາຍດັ່ງນີ້. ເຂົາກ່າວວ່າ, “ບາລາອາມ ລູກຊາຍ ເປໂອໄດ້ກ່າວ, ຊາຍທີ່ມີຕາເບິ່ງເຫັນໄດ້ ຢ່າງຈະແຈ້ງ.

¹⁶ນີ້ເປັນຄຳທ່ານວາຍຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ ມາຈາກອົງສູງສຸດ, ຜູ້ທີ່ມີນິດຈາກອົງຜູ້ມີອິດທິພົນ ຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ພຣະພໍ່ກໍຜູ້ທີ່ເຂົາກຶມຂາບລົງ, ດ້ວຍດວງຕາກະຈ່າງແຈ້ງ ຂ້ອຍເຫັນເຂົາ ແຕ່ຕອນນີ້ເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້.

¹⁷ຂ້ອຍແນມເບິ່ງເຂົາ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃກ້. ດາວດວງຫນຶ່ງຈະມາຈາກຢາໂຄບ, ແລະອາດຈະຂຶ້ນມາຈາກອິດສະຣາເອນ.

ເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ນຳຂອງໂມອາບກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ຫຳລາຍເຊື້ອສາຍຂອງເຊດທັງຫມົດ.

¹⁸ແລ້ວເອໂດມຈະເປັນກຳມະສິດຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະເສອີກໍຈະເປັນກຳມະສິດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ, ສັດຕູຂອງ ອິດສະຣາເອນຜູ້ທີ່ອິດສະຣາເອນຈະມີໄຊຊະນະດ້ວຍກຳລັງ.¹⁹ກະສັດອົງຫນຶ່ງຈະອອກມາຈາກຢາໂຄບ ຜູ້ທີ່ຈະຊົງຄອບຄອງ, ແລະ ເຂົາຈະທຳລາຍຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຈາກເມືອງຂອງພວກເຂົາ.”

²⁰ແລ້ວບາລາອາມ ໄດ້ເບິ່ງຫົວອາມາເລກ ແລະໄດ້ເລີ່ມກ່າວຄຳທ່ານວາຍຂອງເຂົາ. ເຂົາກ່າວວ່າ, “ຄັງຫນຶ່ງຄົນອາມາເລກ ເຄີຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ແຕ່ໃນບັນຍາຍ ຂອງເຂົາຈະຈິບຫາຍໄປຕະຫລອດ.”

²¹ກໍຫລຽວໄປເຫັນຄົນເກນິດ ແລະເລີ່ມກ່າວຄຳທ່ານວາຍຂອງເຂົາ. ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ບ່ອນທີ່ພວກທ່ານອາໄສຢູ່ເຂັມແຂງຫລາຍ ປອດໄພເຫມືອນຮັງນົກທີ່ງອຍ ຢູ່ເທິງໂງ່ນຫີນຜຸ່ນ.²²ຢ່າງໃດກໍຕາມຄົນເກນິດກໍຈະຖືກທຳລາຍ ເມື່ອຊາວອິດຊີເຣຍມາຈັບພວກເຈົ້າໄປເປັນຊະເລີຍ.”

²³ແລ້ວບາລາອາມ ໄດ້ເລີ່ມກ່າວຄຳທ່ານວາຍສຸດທ້າຍຂອງເຂົາ. ເຂົາກ່າວວ່າ, “ໄພວິບັດແກ່ພວກເຈົ້າເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດສິ່ງນີ້ໃຜຈະມີຊີວິດລອດໄດ້?

²⁴ເຮືອທັງຫລາຍຈະມາຈາກຮິມຝັ່ງຂອງກິດຕິມ; ເຮືອເຫລົ່ານັ້ນຈະໂຈມຕີອິດຊີເຣຍ ແລະ ຈະຊະນະເອເບ, ແຕ່ ພວກເຂົາກໍຈະມີຈຸດຈົບໃນການຖືກທຳລາຍເຊັ່ນກັນ.”²⁵ແລ້ວບາລາອາມ ກໍລຸກຂຶ້ນແລະຈາກໄປ. ເຂົາໄດ້ກັບໄປຍັງບ້ານຂອງເຂົາ, ແລະບາຫລາກກໍຈາກໄປ ເຊັ່ນກັນ.

25 ¹ເມື່ອຊາວອິດສະຣາເອນ ໄດ້ມາຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ ຊິດຕິມ, ນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍຊາວອິດສະຣາເອນ ໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ກັນກັບຍິງຊາວໂມອາບ,²ພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ເຊື່ອເຊີນພວກເຂົາ ເຂົາຮ່ວມບຸນສະຫລອງພິທີຖວາຍບູຊາ ໃນບ່ອນຂາບໄຫວ້ພະຂອງຊາວໂມອາບ. ພວກເຂົາໄດ້ກິນອາຫານທີ່ໄດ້ບູຊາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ນິບຮູບພະທັງຫລາຍຂອງ ພວກເຂົາ³ຊາວອິດສະຣາເອນ ກໍໄດ້ຮ່ວມຂາບໄຫວ້ພະບາອານ ແຫ່ງເປອໍດ້ວຍ, ສະນັ້ນ ອົງພຣະຢາເວຈຶ່ງໂກດຮ້າຍພວກເຂົາ

⁴ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂມເຊ ວ່າ, “ໃຫ້ຈັບບັນດາຫົວຫນ້າຂອງຊາດ ອິດສະຣາເອນ ທັງຫມົດມາປະຫານຊີວິດ ຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງຫລາຍ. [ງ]

ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ແລະ ພຣະຢາເວຈະບໍ່ໂກດຮ້າຍ ຊາວອິດສະຣາເອນ ຕໍ່ໄປ.”⁵ໂມເຊ ຈຶ່ງສັ່ງບັນດາເຈົ້າຫນ້າທີ່ວ່າ, “ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ

ໃນພວກເຈົ້າປະຫານຊີວິດຂອງທຸກໆ ຄົນໃນເຜົ່າຂອງພວກເຈົ້າ ທີ່ຂາບໄຫວ້ພະບາອານ ແຫ່ງ ເປອໍ.”

⁶ມີຊາວອິດສະຣາເອນຜູ້ຫນຶ່ງໄດ້ນຳຍິງຊາວມິດີອານ. ຜູ້ຫນຶ່ງເຂົາໄປໃນເຕັ້ນຂອງຕີນ ຕໍ່ຫນ້າໂມເຊ ແລະ

ຊຸມຊົນທັງຫມົດໃນຂະນະທີ່ກຳລັງໄວ້ທຸກທີ່ປະຕູເຂົາຫໍເຕັ້ນ ບ່ອນອົງພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່.⁷ເມື່ອ ພີເນຣາດ ລູກຊາຍຂອງເອເລອາຊາ ແລະ ຫລານຊາຍ ຂອງປະໂຣຕິດອາໂຣນ ໄດ້ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ; ລາວຈຶ່ງຖືຫອກລູກຂຶ້ນໄປ ຈາກທີ່ປະຊຸມຕິດຕາມຊາຍ ແລະ ຍິງຄູ່ນັ້ນເຂົາໄປໃນເຕັ້ນ.

⁸ແລະ ຊັດຫອກຂອງຕີນໃສ່ຈີນຊອດເຂົາທັງສອງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ໂຣກລະບາດພິພົມ ທຳລາຍຊາວອິດສະຣາເອນ ຢູ່ນັ້ນຈຶ່ງຢຸດເຊົາລົງ,⁹ແຕ່ໂຣກລະບາດນີ້ ກໍໄດ້ທຳລາຍ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ໄປແລ້ວ 24,000 ຄົນ.

¹⁰ພຣະຢາເວ ໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂມເຊ ວ່າ,¹¹“ເພາະສິ່ງທີ່ ພີເນຣາ ໄດ້ເຮັດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໂກດຮ້າຍປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ. ລາວໄດ້ຈັດການຢ່າງເດັດຂາດ ຕໍ່ຜູ້ທີ່ຂາບໄຫວ້ພະອິນ ໆ ນອກເຫນືອຈາກເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ, ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໂກດຮ້າຍແລະທຳລາຍພວກເຂົາ.

¹²ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງບອກລາວວ່າ, ເຮົາຈະຕັ້ງຄຳສັນຍາຢ່າງຫນຶ່ງໄວ້ກັບລາວຕະຫລອດໄປ¹³ຄື

ລາວຕະຫລອດທັງເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈະໄດ້ເປັນປະໂຣຕິດຮັບໃຊ້ເຮົາ ສືບໆໄປ ເພາະວ່າລາວໄດ້ຈັດການຢ່າງເດັດຂາດກັບທຸກໆຄົນ ທີ່ກະບົດຕໍ່ເຮົາ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຍົກໂທດປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບ.”

¹⁴ຊາຍອິດສະຣາເອນ ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍພ້ອມກັບຍິງ ມິດີອານ ນັ້ນຊື່ວ່າ ສິມຣີ ລູກຊາຍຂອງຊາລູ ຫົວຫນ້າຄອບຄົວໃນເຜົ່າຊິເມໂອນ.¹⁵ສ່ວນຍິງຊາວມິດີອານ ນັ້ນຊື່ວ່າ ໂກສະບີ ລູກສາວຂອງຊູເຣ ຫົວຫນ້າຂອງຫມວດຫນຶ່ງໃນບັນດາຕະກູນ ມິດີອານ.

¹⁶ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂມເຊ ວ່າ,¹⁷“ຈຶ່ງບຸກໂຈມຕີ ຊາວມິດີອານ ແລະ ທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ກ້ຽງ.¹⁸ເພາະເຂົາປະຕິບັດກັບເຈົ້າດ້ວຍອຸບາຍ. ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຊົດຕໍ່ເຈົ້າ ທີ່ເມືອງເປອໍ ແລະ ຍ້ອນໂກສະບີ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກຂ້າໃນເວລາ ທີ່ເກີດໂຣກລະບາດນັ້ນ.”

¹ຕໍ່ມາ ຫລັງຈາກໄພພິບັດນັ້ນສະຫງົບລົງແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບໂມເຊ ແລະ ເອເລອາຊາລູກຊາຍອາໂຣນວ່າ,²“ຈົ່ງເຮັດສຳມະໂນຄົວຊຸມນຸມຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ອາຍຸຕັ້ງແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປ, ຕາມຍາດຕິພັນອົງຕາມບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາທັງຫມົດໃນອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ສາມາດເຂົ້າສົງຄາມໄດ້.”

³ໂມເຊກັບເອເລອາຊາຜູ້ເປັນປະໂລຫິດ ປາໄສກັບພວກເຂົາທີ່ທຶງພຽງໂມອາບແຄມແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນໃກ້ເມືອງເຢຣີໂກວ່າ,⁴“ຈົ່ງເຮັດສຳມະໂນຄົວປະຊາຊົນ, ອາຍຸຕັ້ງແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປ, ” ຕາມທີ່ພຣະຢາວເຊີງສັ່ງໂມເຊແລະຄົນອິສຣາເອນ ຜູ້ທີ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບຄື.”

⁵ເຜົ່າຮູເບັນ (ຮູເບັນ ເປັນລູກຊາຍກິກ ຂອງຢາໂຄບ) ປະກອບດ້ວຍຕະກູນຂອງຮານິກຄົນຕະກູນຮານິກ, ປານລູ ຄົນຕະກູນປານລູ.⁶ ເຮຊະໂຣນ ຄົນຕະກູນເຮຊະໂຣນແລະ ຄາມີ ຄົນຕະກູນ ຄາມີ.⁷ ເຫລົ່ານີ້ມາຈາກຕະກູນຮູເບັນ ມີຈຳນວນພົນ 43,730 ຄົນ.

⁸ແລະລູກຊາຍຂອງປານລູ ຄືເອລີອາບ⁹ລູກຊາຍຂອງເອລີອາບຄື ເນມູເອນ, ດາທານ, ແລະອາບີຣາມ. ນີຄິດາທານແລະອາບີຣາມທີ່ເລືອກຈາກຊຸມນຸມຊົນ, ເປັນຜູ້ຂັດຂວາງໂມເຊແລະອາໂຣນໃນພັກພວກໂກຣາ ຕອນທີ່ພວກເຂົາຂັດຂວາງພຣະຢາວ.

¹⁰ແຜ່ນທໍລະນີໄດ້ອ້າງປາກອອກກິນພວກເຂົາພ້ອມກັບໂກຣາ ແລະພັກພວກເຖິງຕາຍ. ໂດຍຖືກໄຟເຜົາຜານ250 ຄົນ, ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍເປັນເລື່ອງເຕືອນໃຈ.¹¹ ແຕ່ພວກ ລູກຊາຍຂອງ ໂກຣາ ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າ.

¹²ລູກຊາຍຂອງຊິເມໂອນຕາມຕະກູນຂອງລາວ ຄື: ເນມູເອນ, ຄົນຕະກູນເນມູເອນ, ຢາມິນ, ຄົນຕະກູນຢາມິນ, ຢາກິນ, ຄົນຕະກູນຢາກິນ,¹³ ເຊຣາ, ຄົນຕະກູນເຊຣາ, ຊາອູນ, ຄົນຕະກູນຊາອູນ.¹⁴ ຕະກູນເຫລົ່ານີ້ເປັນຕະກູນຂອງຄົນຊິເມໂອນ, ມີຈຳນວນສອງຫມື່ນສອງພັນສອງຮ້ອຍຄົນ.

¹⁵ບຸດຂອງກາດ ຕາມຕະກູນຂອງລາວ: ຄິເຊໂຟນ, ຄົນຕະກູນເຊໂຟນ, ຮັກກີ, ຄົນຕະກູນຮັກກີ, ຊູນີ, ຄົນຕະກູນຊູນີ,¹⁶ ໂອສະນີ, ຄົນຕະກູນໂອສະນີ, ເອຣີ, ຄົນຕະກູນເອຣີ,¹⁷ ອາໂຣດ, ຄົນຕະກູນອາໂຣດ, ອາເຣລີ, ຄົນຕະກູນອາເຣລີ,¹⁸ ຕະກູນ, ເຫລົ່ານີ້ມີຈຳນວນພົນ 40,500 ຄົນ.

¹⁹ລູກຊາຍຂອງຢູດາຄື ເອຣະແລະໂອນານ, ເອຣະກັບໂອນານຕາຍໃນແຜ່ນດິນການາອານ.²⁰ ແລະລູກຊາຍຂອງຢູດາຕາມຕະກູນຂອງລາວ ຄື: ເຊລາ, ຄົນຕະກູນເຊລາ, ເປເຣັດ, ຄົນຕະກູນເປເຣັດ, ເຊຣາ, ຄົນຕະກູນເຊຣາ,²¹ ແລະລູກຊາຍຂອງເປເຣັດຕາມຕະກູນຂອງລາວຄື: ເຮດຊະໂຣນ ຄົນຕະກູນເຮດຊະໂຣນ, ຮາມູນ, ຄົນຕະກູນຮາມູນ.²² ຕະກູນເຫລົ່ານີ້, ມີຈຳນວນພົນ 76,500 ຄົນ.

²³ເຜົ່າອິດຊາຄາ ປະກອບດ້ວຍຕະກູນ ໂຕລາ, ຄົນຕະກູນໂຕລາ, ປູວາ, ຄົນຕະກູນປູວາ,²⁴ ຢາຊຸບ, ຄົນຕະກູນຢາຊຸບ ແລະ ຊິມໂຣນ, ຄົນຕະກູນຊິມໂຣນ.

²⁵ຕະກູນເຫລົ່ານີ້ ມີຈຳນວນພົນ 64,300 ຄົນ.

²⁶ເຜົ່າເຊບູໂລນ ປະກອບດ້ວຍ: ເສເຣັດ, ຄົນຕະກູນເສເຣັດ ເອໂລນ, ຄົນຄອບຄົວເອໂລນ, ຢາເລເອນ, ຄົນຕະກູນຢາເລເອນ.

²⁷ຕະກູນເຫລົ່ານີ້ຂອງເຜົ່າເຊບູໂລນ, ມີຈຳນວນພົນ 60,500 ຄົນ.

²⁸ລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບຕາມຕະກູນຂອງລາວ ຄື: ມານາເຊແລະເອເຟຣາຍິມ.²⁹ ລູກຊາຍຂອງມານາເຊ ຄື: ມາກີ, ຄົນຕະກູນມາກີ (ມາກີໃຫ້ກຳເນີດບຸດຊີກີເລອາດ), ກິເລອາດ, ຄົນຕະກູນກິເລອາດ

³⁰ລູກຊາຍຂອງກິເລອາດ ຄືອີເອເຊ, ຄົນຕະກູນອີເອເຊ, ເຮເລັກ, ຄົນຕະກູນເຮເລັກ.³¹ ແລະອາຊະຣີເອນ, ຄົນຕະກູນອາຊະຣີເອນ, ເຊເຕັມ, ຄົນຕະກູນເຊເຕັມ.³² ແລະເຊມິດາ, ຄົນຕະກູນເຊມິດາ ເຮເຟ ຄົນຕະກູນເຮເຟ.

³³ເສໂລເຟຣັດ ຜູ້ທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງ ເຮເຟ ບໍ່ມີລູກຊາຍ ມີແຕ່ລູກສາວ. ຊິງມີຊື່ດັງນີ້: ມາຣະລາ, ໂນອາ, ໂຮຄະລາ, ມິລະກາ ແລະ ຕີຣະຊາ.

³⁴ຕະກູນເຫລົ່ານີ້ ມີຈຳນວນພົນ 52,700 ຄົນ.

³⁵ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເອເຟຣາຍິມຕາມຕະກູນຂອງລາວຄື ຊູເທລາ, ຄົນຕະກູນຊູເທລາ, ເບເຄ, ຄົນຕະກູນເບເຄ. ຕາຮານ, ຄົນຕະກູນຕາຮານ³⁶ ຕະກູນຂອງ ເອຣານ ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກ ຊູເທລາ.³⁷ ຕະກູນເຫລົ່ານີ້ ມີຈຳນວນພົນ 32,500 ຄົນ. ຕະກູນເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກໂຢເຊັບ.

³⁸ລູກຊາຍຂອງເບັນຢາມິນຕາມຄອບຄົວຂອງລາວຄື: ເບລາ, ຄົນຕະກູນເບລາ, ອາຊະເບັນ, ຄົນຕະກູນອາຊະເບັນ, ອາຣີຣາມ ຄົນຕະກູນອາຣີຣາມ.³⁹ ເຊຟູຟາມ ຄົນຕະກູນຊູຟາມ, ຮູຟາມ, ຄົນຕະກູນຮູຟາມ.⁴⁰ ແລະລູກຊາຍຂອງເບລາ, ຄືອາດແລະນາອາມານ ຄົນຕະກູນ ອາດ, ນາອາມານ ຄົນຕະກູນນາອາມານ.⁴¹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເບັນຢາມິນຕາມຕະກູນຂອງລາວ ຕະກູນເຫລົ່ານີ້ ມີຈຳນວນພົນ 45,600 ຄົນ.

⁴²ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງດານຕາມຕະກູນຂອງລາວຄື: ຊູຮາມ ຄົນຕະກູນຊູຮາມ, ເປັນຕະກູນຂອງດານຕາມຕະກູນຂອງລາວ⁴³ ຊິງມີຈຳນວນພົນ 64,400 ຄົນ.

⁴⁴ບຸດຂອງອາເຊຕາມຕະກູນຂອງລາວຄື: ອິມນາ ຄົນຄອບຄົວອິມນາ ອິຊະວີ, ຄົນຕະກູນອິຊະວີ, ເບຣີອາ, ຄົນຕະກູນ ເບຣີອາ.⁴⁵ ລູກຊາຍຂອງເບຣີອາຄື: ເຮເບ. ຄົນຕະກູນເຮເບ, ມັນກີເອນ ຄົນຕະກູນມັນກີເອນ.⁴⁶ ອາເຊ ມີລູກສາວ ຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ເຊຣາ.⁴⁷ ຕະກູນເຫລົ່ານີ້ ມີຈຳນວນພົນ 53,400 ຄົນ.

⁴⁸ລູກຊາຍຂອງນັບທາລິຕາມຕະກູນຂອງລາວ ຄື: ຢາເຊເອນ ຄົນຕະກູນຢາເຊເອນ, ກູນີ, ຄົນຕະກູນກູນີ,⁴⁹ ເຢດເຊ, ຄົນຕະກູນເຢດເຊ, ຊິນເລັມ, ຄົນຕະກູນຊິນເລັມ.⁵⁰ ຕະກູນເຫລົ່ານີ້, ມີຈຳນວນພົນ 45,400 ຄົນ.

⁵¹ຈຳນວນຜູ້ຊາຍ ຊາວອິດສະຣາເອນ: ທັງຫມົດມີ 601,730 ຄົນ.

⁵²ພຣະຢາວໄດ້ບອກໂມເຊ ວ່າ,⁵³“ຈົ່ງແບ່ງດິນແດນ ໃຫ້ແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນ ເຜົ່າຕ່າງໆ ຕາມຈຳນວນລາຍຊື່ຂອງ ປະຊາຊົນ.

⁵⁴ມໍລະດົກສ່ວນໃຫຍ່ກໍ່ໃຫ້ແບ່ງແກ່ຄົນຕະກູນໃຫຍ່, ແລະມໍລະດົກສ່ວນນ້ອຍກໍ່ໃຫ້ແບ່ງແກ່ຄົນຕະກູນນ້ອຍ, ທຸກຕະກູນຈະໄດ້ຮັບສ່ວນມໍລະດົກຕາມຈຳນວນຄົນ.⁵⁵ ແຕ່ໃຫ້ຈັບສະຫລາກແບ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມໍລະດົກຕາມລາຍຊື່ຕະກູນຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.⁵⁶ ໃຫ້ຈັບສະຫລາກແບ່ງມໍລະດົກຂອງພວກເຂົານັ້ນຕາມສ່ວນຕະກູນໃຫຍ່ ແລະຕະກູນນ້ອຍ.”

⁵⁷ສ່ວນເຜົ່າເລວີ ນັ້ນປະກອບດ້ວຍ ຕະກູນ ດັງນີ້: ເກໂຊນ, ຄົນຕະກູນເກໂຊນ, ໂກຣາດ, ຄົນຕະກູນໂກຣາດ, ແລະ ເມຣາອີ, ຄົນຕະກູນເມຣາອີ.

⁵⁸ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຕະກູນຂອງເລວີ ຄື: ຄົນຕະກູນລິບນີ ເຮບໂຣນ, ຄົນຕະກູນເຮັບໂຣນ, ຄົນຕະກູນມາລີ, ຄົນຕະກູນມຸຊີ, ຄົນຕະກູນໂກຣາ, ແລະໂກຣາດໃຫ້ກຳເນີດບຸດຊີອາຣາມ.⁵⁹ ເມຍ ຂອງລາວແມ່ນ ໂຢເກເບັດ, ລູກສາວຂອງ ເລວີ ທີ່ເກີດໃນປະເທດເອຢິບ. ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ ອຳຣາມ ສອງຄົນດັງນີ້: ອາໂຣນ ແລະ ໂມເຊ ກັບລູກສາວຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ ມີຣີອາມ.

⁶⁰ອາໂຣນ ມີລູກຊາຍສີ່ຄົນ ດັງນີ້: ນາດາບ ອາບີຮູ, ເອເລອາຊາ ແລະ ອີທາມາ.⁶¹ ນາດາບ ແລະ ອາບີຮູ

ໄດ້ຕາຍຕອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍບູຊາໄພທີ່ໂຮງຫ້າມ ຕໍ່ຫນ້າອົງພຣະຢາວ.⁶² ລູກຊາຍຂອງຊາວເລວີ ທີ່ມີອາຍຸ ຫນຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປ

ມີຈຳນວນສອງຫມື່ນສາມພັນ ຄົນ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກນັບຮ່ວມເຂົ້າກັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ເຜົ່າອື່ນ ໆ ຍ້ອນພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຊັບສົມບັດສ່ວນໃດໆ ຢູ່ໃນຊາດອິດສະຣາເອນ.

⁶³ໂມເຊ ແລະ ເອເລອາຊາ ເປັນຜູ້ຈັດຫະບຽນຕະກູນຕ່າງໆ ເຫລົ່ານີ້. ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເຮັດສຳມະໂນຄົວ ຊາວອິດສະຣາເອນ ທີ່ທຶງພຽງໂມອາບ

ຊິງຢູ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນທີ່ເມືອງເຢຣີໂກ.⁶⁴ ແຕ່ຕາມລາຍຊື່ເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີຊາຍຈັກຄົນຫນຶ່ງຊື່ໂມເຊແລະອາໂຣນປະໂລ-

ຫິດໄດ້ນັບໄວ້ຕອນທີ່ນັບຄົນອິດສະຣາເອນໃນຖິ່ນແຫ່ງກັນດານຊິນາຍ.

⁶⁵ ພາະອົງພຣະຢາເວ ໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາໄວ້ວ່າ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງ ຕາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ກໍໄດ້ເປັນດັ່ງນັ້ນທຸກປະການ ຍົກເວັ້ນແຕ່ກາເລບລູກຊາຍຂອງເຢຟຸນເນ ແລະໂຢຊວຍ ລູກຊາຍຂອງນູນ.

27 ¹ ຕອນນັ້ນ ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງ ເຊໂລເຟຣາດ ຜູ້ເປັນບຸດຂອງເຮເຟ ຜູ້ເປັນບຸດຂອງກິເລອາດ ຜູ້ທີ່ເປັນບຸດຂອງມາກີ, ລູກຊາຍຂອງມານາເຊ, ຜູ້ຊົງສືບຕະກຸນຂອງໂຢເຊັບໄດ້ເຂົ້າມາ ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຄື: ມາລາ, ໂນອາ, ໂຮກລາ, ມິລະກາ ແລະ ຕີຣະຊາ.

² ພວກເຂົາມາຢືນຢູ່ຊ້ອງຫນ້າໂມເຊ, ປະໂຣຫິດເອເລອາຊາ, ບັນດາຜູ້ນຳແລະ ຊຸມຊົນທັງຫມົດທີ່ທາງເຂົ້າຕໍ່ເກີດບ່ອນອົງພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່ ແລະ ຮຽກຮ້ອງສິດທິຂອງພວກ. ຕົນວ່າ, ³ “ພໍ່ຂອງພວກເຮົາໄດ້ຕາຍໃນຖິ່ນ ແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ໂດຍບໍ່ມີລູກຊາຍຈັກຄົນ. ເພິ່ນບໍ່ແມ່ນພໍ່ຂອງພວກເຮົາ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ອົງພຣະຢາເວ ເພິ່ນໄດ້ຕາຍໄປ ຍ້ອນບາບກໍາຂອງເພິ່ນເອງ.

⁴ ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ນາມຊື່ຂອງພວກເຮົາຕ້ອງດັບສູນໄປຈາກຊາດອິດສະຣາເອນ ເພາະເພິ່ນບໍ່ມີລູກຊາຍພຽງເທົ່ານັ້ນຊັ້ນບໍ່?

⁵ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາມີດິນແດນຢູ່ໃນທ່າມກາງຍາດທີ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາດ້ວຍເຖີດ.” ⁶ ໂມເຊ ໄດ້ນຳເລື່ອງນີ້ໄປຕໍ່ຫນ້າອົງພຣະຢາເວ.

⁶ ແລະ ພຣະຢາເວກໍໄດ້ບອກເພິ່ນວ່າ, ⁷ “ລູກສາວຂອງເຊໂລເຟຣາດ ເວີຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ກຳມະສິດທີ່ດິນໃນທ່າມກາງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ ແລະ ໃຫ້ມໍລະດົກບົດາຂອງພວກເຮົາຕົກທອດມາເຖິງພວກເຮົາ. ⁸ ເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ, “ຖ້າຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຕາຍໄປ ໂດຍທີ່ລາວບໍ່ມີລູກຊາຍ, ກໍຈຶ່ງໃຫ້ມໍລະດົກຂອງລາວຕົກໄປເປັນຂອງລູກສາວຂອງລາວໄດ້.

⁹ ຖ້າລາວບໍ່ມີລູກສາວ ກໍຈຶ່ງໃຫ້ມໍລະດົກສ່ວນນັ້ນຕົກເປັນຂອງພີ່ນ້ອງຂອງລາວເສຍ. ¹⁰ ຖ້າລາວບໍ່ມີອ້າຍນ້ອງ, ກໍຈຶ່ງມອບໃຫ້ເປັນຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພໍ່ລາວ.

¹¹ ແລະຖ້າພໍ່ຂອງລາວກໍບໍ່ມີພີ່ນ້ອງ, ກໍຈຶ່ງໃຫ້ມໍລະດົກນັ້ນຕົກເປັນຂອງຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ໃກ້ຊິດຕໍ່ໄປ, ເປັນຜູ້ມີສິດໃນການສືບມໍລະດົກນັ້ນ. ນີ້ເປັນຄຳສັ່ງ ເປັນກົດເກນສຳລັບອິດສະຣາເອນ ທີ່ພຣະຢາເວຊົງສັ່ງໃຫ້ໄວ້ກັບໂມເຊ.”

¹² ພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, “ຈຶ່ງເດີນທາງໄປພູ ອາບາຣິມ ເພື່ອໄປເບິ່ງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາຈະມອບໃຫ້ພວກອິດສະຣາເອນ.

¹³ ຫລັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຕາຍຄືກັນກັບ ອາໂຣນ ອ້າຍຂອງເຈົ້າ ¹⁴ ເພາະເຈົ້າທັງສອງໄດ້ຝ່າຝົນຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ ທີ່ຖືກແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ຊິນ, ຄາວທີ່ຊຸມຊົນອິດສະຣາເອນ ທັງຫມົດໄດ້ຈົມຮ້າຍໃສ່ເຮົາທີ່ ເມຣິບາ ນັ້ນ ເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ.” (ເມຣິບາ ແມ່ນບ່ອນທີ່ກາເດັດ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ຊິນ.)

¹⁵ ໂມເຊ ໄດ້ອ້ອນວອນ ອະທິຖານຕໍ່ອົງພຣະຢາເວ ວ່າ, ¹⁶ “ ໂອ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຊີວິດຂອງທຸກຄົນ, ຂໍຊົງເຜດແຕ່ງ- ຕັ້ງໃຫ້ມີຜູ້ນຳປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້. ຜູ້ທີ່ເປັນບັງຄັບບັນຊາພວກເຂົາອອກສູ່ສະໜາມຮົບ, ເພື່ອວ່າຊຸມນຸມຊົນຂອງພຣະອົງນີ້, ຈະບໍ່ເປັນເໝືອນແກະທີ່ຂາດຜູ້ລ້ຽງ.”

¹⁸ ພຣະຢາເວຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ໂມເຊວ່າ, “ຈຶ່ງໄປເອົາໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດ, ແລະມີພຣະວິນຍານ, ແລ້ວໃຫ້ວາງມືເທິງຫົວເພິ່ນ.

¹⁹ ໃຫ້ເອົາລາວຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າປະໂລຫິດ ເອເລອາຊາແລະຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດ ແລ້ວໃຫ້ປະກາດແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ລາວເປັນຜູ້ສືບແທນເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າຄົນເຫລົ່ານີ້.

²⁰ ເພື່ອໃຫ້ຊຸມນຸມຊົນອິດສະຣາເອນຝັງຄວາມເພິ່ນ, ຂໍໃຫ້ມອບສິດ ແລະອຳນາດບາງຢ່າງຂອງເຈົ້າໃຫ້ໂຢຊວຍ. ²¹ ໂຢຊວຍຈະປົກສາກັບປະໂລຫິດ ເອເລ- ອາຊາ ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກນັ້ນພຣະໂທຂອງເຮົາ, ໂດຍອຸຣິມແລະຫູມມິມ. ໂດຍວິທີນີ້ເອເລອາຊາຈະແນະນຳ ໂຢຊວຍແລະຊຸມນຸມຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ຕາມຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາ.”

²² ໂມເຊໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ. ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ໂຢຊວຍຢືນຊື່ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າປະໂລຫິດແລະຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດ.

²³ ເພິ່ນໄດ້ວາງມືລົງເທິງຫົວໂຢຊວຍແລະປະກາດແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນຜູ້ສືບທອດຕຳແໜ່ງແທນຕົນ, ຕາມທີ່ອົງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງເພິ່ນໄວ້ທຸກປະການ.

28 ¹ ພຣະຢາເວໄດ້ບອກໂມເຊ, ² “ຈຶ່ງບອກຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ' ເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາ ອາຫານຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູ- ຊາດ້ວຍໄຟ ໃຫ້ເປັນກິນທີ່ພຣະໂທ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ທີ່ຈະຖວາຍບູຊາແກ່ເຮົາຕາມເວລາກຳຫນົດ.' ”

³ ແລະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ' ນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຂອງພວກເຮົາຄວນຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວ, ຄືລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປົບມີຕຳຫນິສອງໂຕ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາປະຈຳທຸກວັນ. ' ເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍລູກແກະເປັນເຄື່ອງບູຊາໃນຕອນເຊົ້າໂຕຫນຶ່ງ ແລະລູກແກະອີກໂຕຫນຶ່ງນັ້ນເຈົ້າ ຈຶ່ງຖວາຍບູຊາໃນຕອນຄ່ຳ.

⁵ ແລະຍອດແປ້ງຫນຶ່ງສ່ວນສິບເອຟາເປັນເຄື່ອງບູຊາພຶດຜົນເປັນເມັດນວດກັບນ້ຳມັນສະກັດຫນຶ່ງໃນສີຮົ້ນ.

⁶ ອັນນີ້ ແມ່ນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນ ທີ່ຕ້ອງເຜົາໃຫ້ຫມົດຕາມ ພິທີຖວາຍບູຊາອາຫານເທື່ອທຳອິດທີ່ພູເຂົາຊິນາຍ ກິນຫອມຫວນ,

ຈຶ່ງເປັນທີ່ພໍໃຈອົງພຣະຢາເວ. ⁷ ສ່ວນເຄື່ອງດື່ມບູຊາ ຄືເຫລົ່າອາຍຸຫນຶ່ງລິດທີ່ຖວາຍພ້ອມກັບລູກແກະໂຕທີ່ຫນຶ່ງນັ້ນ ໃຫ້ຖອກໃສ່ແທນບູຊາ.

⁸ ລູກແກະໂຕທີ່ສອງ ທີ່ຈະຖວາຍໃນຕອນແລງ ໃຫ້ຖວາຍຢ່າງດຽວກັນ ກັບກາງຖວາຍໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ໃຫ້ຖວາຍ ເຫລົ່າອະນຸພິມພ້ອມ.

ອັນນີ້ກໍແມ່ນການຖວາຍອາຫານຄືກັນ, ກິນຫອມຫວນຈຶ່ງເປັນທີ່ພໍໃຈອົງພຣະຢາເວ.

⁹ ໃນວັນສະບາໂຕ ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປົບສອງໂຕ, ທີ່ບໍ່ມີຕຳຫນິ, ແລະ ຍອດແປ້ງສອງໃນສິບເອຟານວດກັບນ້ຳມັນໃຫ້ເປັນເຄື່ອງພຶດຜົນບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາ. ¹⁰ ນີ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາທຸກວັນສະບາໂຕນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາ.

¹¹ ໃນເວລາຕົ້ນເດືອນທຸກເດືອນ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ, ຄືງົວຫນຶ່ງສອງໂຕ, ແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງ, ລູກແກະຫນຶ່ງປົບມີຕຳຫນິເຈັດໂຕ.

¹² ສຳລັບງົວໂຕຫນຶ່ງຈຶ່ງເອົາຍອດແປ້ງສາມໃນສິບເອຟານວດກັບນ້ຳມັນສຳລັບເປັນເຄື່ອງພຶດຜົນບູຊາ, ແລະ ສຳລັບແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງນັ້ນ

ຈຶ່ງເອົາຍອດແປ້ງສອງໃນສິບເອຟານວດກັບນ້ຳມັນເປັນເຄື່ອງພຶດຜົນບູຊາ. ¹³ ສຳລັບລູກແກະທຸກໂຕ ຈຶ່ງເອົາຍອດແປ້ງຫນຶ່ງໃນສິບເອຟານວດກັບນ້ຳ- ມັນເປັນເຄື່ອງພຶດຜົນບູຊາ, ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາທີ່ມີກິນຫອມທີ່ພຣະໂທ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວ.

¹⁴ ສ່ວນເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັນນັ້ນ ສຳລັບງົວເຖິກໂຕຫນຶ່ງຈຶ່ງເອົານ້ຳອະນຸພິມເຄິງຮິນ, ສຳລັບແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງຈຶ່ງເອົາຫນຶ່ງໃນສາມຮິນ, ສຳ- ລັບລູກແກະໂຕຫນຶ່ງຈຶ່ງເອົາຫນຶ່ງໃນສີຮົ້ນ, ນີ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳເດືອນ ທຸກເດືອນຕະຫລອດປີ. ¹⁵ ແລະເອົາລູກແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູ- ຊາໄຖ່ບາບຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວ. ໃຫ້ນຳມາບູຊານອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາພ້ອມ.

¹⁶ ໃນວັນທີ່ສືບສີຂອງເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ໃຫ້ພວກເຈົ້າສະເຫລີມສະຫລອງ ປັດສະຄາເພື່ອຍົກຍໍໃຫ້ກຽດພຣະຢາເວ. ¹⁷ ໃນວັນທີ່ສືບທ້າ ໃຫ້ເລີ່ມເຫດສະການຂຶ້ນ ເຈັດວັນ ຊຶ່ງໃນລະຫວ່າງນີ້, ໃຫ້ກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງເທົ່ານັ້ນ. ¹⁸ ໃນວັນເລີ່ມຕົ້ນ, ຂອງເຫດສະການ ໃຫ້ພວກເຈົ້າເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອນະມັດສະການ ແລະ ຢາເຮັດວຽກໃດໆ ທັງສິນ.

¹⁹ ແຕ່ຈຶ່ງຖວາຍບູຊາດ້ວຍໄຟ ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ. ຄືເອົາງົວຫນຸ່ມສອງໂຕ, ແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງ, ແລະ ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປົບມີຕຳຫນິ, ເບິ່ງໃຫ້ດີວ່າບໍ່ມີຕຳຫນິ. ²⁰ ແລະ ເອົາຍອດແປ້ງນວດກັບນ້ຳມັນເປັນເຄື່ອງພຶດຜົນບູຊາຂອງສັດເຫລົ່ານັ້ນ, ສຳລັບງົວເຖິກໂຕຫນຶ່ງເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍສາມໃນສິບເອ- ຟາ, ແລະ ສຳລັບແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງສອງໃນສິບເອຟາ. ²¹ ສຳລັບລູກແກະໂຕຫນຶ່ງໃນລູກແກະເຈັດໂຕນັ້ນ, ຈຶ່ງເອົາແປ້ງຫນຶ່ງໃນສິບເອຟາ. ²² ແລະ ເອົາແປ້ງຜູ້ໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ ເພື່ອເຮັດການລືບລ້າງມົນທົນບາບຂອງເຈົ້າ.

²³ ເຈົ້າຈິງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕອນເຊົ້າ ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາປະຈຳນັ້ນ.²⁴ ໃນທ່ານອາດຮູ້ວ່າ ເຈົ້າຈິງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທຸກວັນຕະຫລອດທັງເຈັດມື້, ຄືຖວາຍອາຫານເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟ, ເປັນກິນຫອມທີ່ພຣະໄທພຣະຢາເວ. ຈິງຖວາຍບູຊານອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາດ້ວຍ.²⁵ ໃນມື້ທີ່ເຈັດ ພວກເຈົ້າຈິງມີການປະຊຸມບໍລິສຸດ ເພື່ອຖວາຍກຽດພຣະຢາເວ, ເຈົ້າຢາເວັດວຽກຫນັກໃນມື້ນັ້ນ.
²⁶ ໃນວັນຖວາຍຜົນຊັ້ນທຳອິດ, ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຫມ່ມາເປັນເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວໃນເທດສະການລະດູກັບກຽວນັ້ນ, ເຈົ້າຈິງມີການປະຊຸມບໍລິສຸດເພື່ອຖວາຍກຽດພຣະຢາເວ, ເຈົ້າຢາເວັດວຽກຫນັກໃນມື້ນັ້ນ.²⁷ ແຕ່ຈິງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃຫ້ເປັນກິນຫອມທີ່ພຣະໄທແກ່ພຣະຢາເວ. ຄືຖວາຍງົວຫນຸ່ມສອງໂຕ ແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງ, ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີເຈັດໂຕ.²⁸ ແລະ ຖວາຍຍອດແປ້ງນວດກັບນ້ຳມັນເປັນເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ຄືສຳລັບງົວໂຕຫນຶ່ງຖວາຍແປ້ງສາມໃນສິບເອຟາ. ສຳລັບແກະຜູ້ໂຕໜຶ່ງໂຕນັ້ນແມ່ນສອງໃນສິບເອຟາ.
²⁹ ສຳລັບລູກແກະເຈັດໂຕ ໂຕລະຫນຶ່ງໃນສິບເອຟາ.³⁰ ພ້ອມກັບລູກແປ້ງໂຕຫນຶ່ງສຳລັບລົບລ້າງມືນທິນຂອງເຈົ້າ,³¹ ນອກຈາກເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ແລະ ເຄື່ອງບູຊາພິດຜົນເປັນເມັດ ເຈົ້າຈິງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາດ້ວຍ, ເບິ່ງໃຫ້ດີວ່າຕ້ອງປາດສະຈາກຕຳຫນິ.

29 ¹ ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງຂອງເດືອນທີ່ເຈັດ, ໃຫ້ພວກເຈົ້າເຕົ້າໂຮມກັນ, ເພື່ອນະມັດສະການ ແລະ ຢາເວັດວຽກໃດໆທັງສິນ. ໃນວັນນີ້ຈິງເປົ່າແກ ໃຫ້ດັງສະຫນັ້ນ.

² ຈິງເຜົາເຄື່ອງບູຊາຖວາຍເປັນກິນຫອມຫວນຈິງເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະຢາເວ. ດັ່ງນີ້: ງົວເຖົກໂຕຫນຶ່ງ, ແກະເຖົກໂຕຫນຶ່ງ ແລະ ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີເຈັດໂຕ. ສັດທັງຫມົດນັ້ນໃຫ້ເປັນສັດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ ແລະ ບໍ່ມີຕຳຫນິ.

³ ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍຍອດແປ້ງນວດກັບນ້ຳມັນເປັນເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາເປັນເມັດ, ຄືສຳລັບງົວເຖົກນັ້ນ, ຈິງຖວາຍແປ້ງສາມໃນສິບເອຟາສຳລັບແກະຜູ້ໂຕນັ້ນ, ແມ່ນສອງໃນສິບເອຟາ,⁴ ລູກແກະເຈັດໂຕ ໂຕລະຫນຶ່ງໃນສິບເອຟາ.⁵ ແລະ ຖວາຍລູກແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ ເພື່ອລົບລ້າງມືນທິນບາບຂອງເຈົ້າ.

⁶ ໃຫ້ການຖວາຍບູຊາໃນເດືອນທີ່ເຈັດ ໂດຍເພີ່ມໃສ່ໃນທຸກການຖວາຍບູຊາ ທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດໃນທຸກຕົ້ນເດືອນ: ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ ແລະ ເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາເປັນເມັດ ແລະ ເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳຄູ່ກັບເຄື່ອງບູຊາພິດຜົນເປັນເມັດ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາພ້ອມ ຕາມກົດລະບຽບເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ ໃຫ້ເປັນກິນຫອມທີ່ພຣະໄທ ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວ.

⁷ ໃນວັນທີ່ສິບເດືອນທີ່ເຈັດມື້ ພວກເຈົ້າຈິງມີການປະຊຸມບໍລິສຸດ ເຈົ້າຕ້ອງຖອມໃຈລົງຖວາຍກຽດແກ່ພຣະຢາເວ. ບໍ່ຕ້ອງເຮັດວຽກຫນັກໃດໆ.

⁸ ແຕ່ເຈົ້າຈິງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ. ໃຫ້ເປັນກິນຫອມທີ່ພຣະໄທ, ຄືຖວາຍງົວຫນຸ່ມໂຕຫນຶ່ງ, ແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງ, ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີເຈັດໂຕ. ເຈົ້າຢາເວໃຫ້ມີຕຳຫນິ.

⁹ ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍ ຍອດແປ້ງປະສົມກັບນ້ຳມັນເປັນເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາເປັນເມັດ, ສຳລັບງົວໂຕນັ້ນຖວາຍແປ້ງສາມໃນສິບເອຟາ, ສຳລັບແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງນັ້ນແມ່ນສອງໃນສິບເອຟາ.¹⁰ ສຳລັບລູກແກະເຈັດໂຕນັ້ນ ໂຕລະຫນຶ່ງໃນສິບເອຟາ.¹¹ ແລະ ຖວາຍລູກແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ນອກເຫນືອເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບລົບລ້າງມືນທິນ ແລະ ເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາພ້ອມ.

¹² ໃນວັນທີ່ສິບຫ້າເດືອນທີ່ເຈັດ ພວກເຈົ້າຈິງມີການປະຊຸມບໍລິສຸດ ເຈົ້າຢາເວັດວຽກຫນັກ ແລະ ເຈົ້າຈິງມີການກິນລ້ຽງເຈັດມື້ພຣະຢາເວ.

¹³ ເຈົ້າຈິງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟ ເປັນກິນຫອມທີ່ພຣະໄທພຣະຢາເວ, ຄືງົວຫນຸ່ມສິບສາມໂຕ, ແກະຜູ້ສອງໂຕ, ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີສິບສີ່ໂຕ, ສັດເຫລົ່ານີ້ຢາໃຫ້ມີຕຳຫນິ.

¹⁴ ແລະຖວາຍຍອດແປ້ງນວດກັບນ້ຳມັນເປັນເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ສຳລັບງົວສິບສາມໂຕ ໂຕຫນຶ່ງຖວາຍແປ້ງສາມສ່ວນສິບເອຟາ, ສຳລັບແກະຜູ້ສອງໂຕ, ໂຕລະສອງສ່ວນສິບເອຟາ.¹⁵ ສຳລັບລູກແກະສິບສີ່ໂຕ ໂຕລະຫນຶ່ງສ່ວນສິບເອຟາ.¹⁶ ແລະຖວາຍລູກແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາພ້ອມ.

¹⁷ ໃນມື້ທີ່ສອງ ຈິງຖວາຍງົວຫນຸ່ມສິບສອງໂຕ, ແກະຜູ້ສອງໂຕ, ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີບໍ່ມີຕຳຫນິສິບສີ່ໂຕ.¹⁸ ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັບສຳລັບງົວ, ແກະຜູ້, ແລະລູກແກະນັ້ນຕາມຈຳນວນຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້.¹⁹ ແລະຖວາຍລູກແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາປະຈຳ.

²⁰ ໃນມື້ທີ່ສາມ ຈິງຖວາຍງົວສິບເອັດໂຕ, ແກະຜູ້ສອງໂຕ, ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີບໍ່ມີຕຳຫນິສິບສີ່ໂຕ.²¹ ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັບ, ສຳລັບງົວ ແກະຜູ້, ແລະລູກແກະ, ຕາມຈຳນວນ ຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້.²² ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາດ້ວຍ.

²³ ໃນມື້ທີ່ສີ່ຂອງການຊຸມນຸມຈິງຖວາຍງົວສິບໂຕ, ແກະຜູ້ສອງໂຕ ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີບໍ່ມີຕຳຫນິສິບສີ່ໂຕ.²⁴ ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັບ, ສຳລັບງົວ ແກະຜູ້, ແລະລູກແກະ, ຕາມຈຳນວນ ຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້.²⁵ ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍລູກແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາດ້ວຍ.

²⁶ ໃນມື້ທີ່ຫ້າ ຈິງຖວາຍງົວເກົ້າໂຕ, ແກະຜູ້ສອງໂຕ, ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີບໍ່ມີຕຳຫນິສິບສີ່ໂຕ.²⁷ ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັບ ສຳລັບງົວ ແກະຜູ້ ແລະລູກແກະ ຕາມຈຳນວນ ຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້.²⁸ ແລະຖວາຍແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາພ້ອມ.

²⁹ ໃນມື້ທີ່ຫົກ ຈິງຖວາຍງົວແປດໂຕ ແກະຜູ້ສອງໂຕ ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີບໍ່ມີຕຳຫນິສິບສີ່ໂຕ.³⁰ ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັບ, ສຳລັບງົວ, ແກະຜູ້, ແລະລູກແກະ, ຕາມຈຳນວນ ຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້.³¹ ແລະຖວາຍແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາພ້ອມ.

³² ໃນມື້ທີ່ເຈັດ ເຈົ້າຈິງຖວາຍງົວເຈັດໂຕ, ແກະຜູ້ສອງໂຕ, ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີບໍ່ມີຕຳຫນິສິບສີ່ໂຕ.³³ ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັບ, ສຳລັບງົວ, ແກະຜູ້, ແລະລູກແກະ, ຕາມຈຳນວນ ຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້.³⁴ ແລະຖວາຍແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາພ້ອມ.

³⁵ ໃນມື້ທີ່ແປດ ເຈົ້າຈິງມີການປະຊຸມອັນສັກສິດ ເຈົ້າຢາເວັດວຽກຫນັກ.³⁶ ແຕ່ເຈົ້າຈິງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟ, ໃຫ້ເປັນກິນຫອມທີ່ພຣະໄທພຣະຢາເວ, ຄືງົວເຖົກໂຕຫນຶ່ງ, ແກະຜູ້ໂຕຫນຶ່ງ, ລູກແກະອາຍຸຫນຶ່ງປີບໍ່ມີຕຳຫນິເຈັດໂຕ.

³⁷ ແລະຖວາຍເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັບ, ສຳລັບງົວ, ແກະຜູ້, ແລະລູກແກະ, ຕາມຈຳນວນ, ຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້.

³⁸ ແລະຖວາຍແປ້ງໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ນອກເຫນືອເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳ, ຊຶ່ງຄູ່ກັບເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາດ້ວຍ.

³⁹ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ພວກເຈົ້າຈິງຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວຕາມເທດສະການຈຳນິດຂອງເຈົ້າ, ເພີ່ມເຂົ້າກັບການຖວາຍຕາມຄຳປະຕິຢາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະການຖວາຍດ້ວຍໃຈສະຫມັກຂອງເຈົ້າ, ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ເຄື່ອງພິດຜົນບູຊາ, ເຄື່ອງດື່ມບູຊາ, ແລະເຄື່ອງສິນຕິບູຊາຂອງເຈົ້າ⁴⁰ ສະນັ້ນ ໂມເຊ ຈິງໄດ້ບອກປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພຣະຢາເວ ໄດ້ສັ່ງເພີ່ມໄວ້ທຸກປະການ.

30 ໂມເຊໄດ້ເວົ້າກັບຫົວໜ້າຕະກູນກ່ຽວກັບຄົນອີສະຣາເອນວ່າ,² “ເມື່ອຊາຍຜູ້ໃດປະຕິຍານໄວ້ກັບພຣະຢາເວ, ຫລືໃຫ້ປະຕິ-
ຍານຜູກມັດຕົວໄວ້ດ້ວຍຄຳສັນຍາ, ຢ່າງໜຶ່ງຢ່າງໃດ ຢາໃຫ້ລາວເສຍສັດຈະ. ລາວຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງລາວທັງໝົດ.
³ ຫລືເມື່ອຍິງຄົນໜຶ່ງຄົນໃດປະຕິຍານໄວ້ແກ່ພຣະຢາເວ ແລະຜູກມັດຕົວເອງໄວ້ດ້ວຍຄຳສັນຍາ ເມື່ອນາຍັງສາວຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພໍ່,
⁴ ແລະຖ້າພໍ່ຂອງນາຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ນາຍປະຕິຍານໄວ້ ແລະຄຳສັນຍາທີ່ນາຍຜູກມັດຕົວເອງ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງກັບນາຍ ກໍໃຫ້ຄຳທີ່ປະຕິຍານໄວ້ນັ້ນຄົງຢູ່,
ແລະໃຫ້ຄຳສັນຍາທີ່ຜູກມັດຕົວນາຍໄວ້ນັ້ນຄົງຢູ່.
⁵ ແຕ່ຖ້າພໍ່ຂອງນາຍຄັດຄ້ານໃນມື້ທີ່ລາວໄດ້ຍິນນັ້ນ ການທີ່ນາຍປະຕິຍານໄວ້ກໍດີ, ຄຳສັນຍາທີ່ຜູກມັດຕົວນາຍໄວ້ກໍດີ, ຈະໝົດໄປນຳ ແລະພຣະຜູ້ເປັນ-
ເຈົ້າຈະຊົງອະໄພໃຫ້ແກ່ນາຍ, ເພາະພໍ່ຂອງນາຍໄດ້ຄັດຄ້ານນາຍໄວ້.
⁶ ແລະຖ້ານາຍແຕ່ງານມີຜົວແລ້ວ ສິ່ງທີ່ນາຍປະຕິຍານໄວ້ ຫລືກ່າວດ້ວຍຮິມປາກທີ່ບໍ່ທັນຄິດຊຶ່ງຜູກມັດຕົວນາຍ;⁷ ຝ່າຍຜົວກໍໄດ້ຍິນແລ້ວ ແລະໃນມື້ທີ່ໄດ້ຍິນ
ລາວກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງກັບນາຍ ສິ່ງທີ່ນາຍປະຕິຍານໄວ້ນັ້ນ ແລະຄຳສັນຍາທີ່ຜູກມັດຕົວນາຍຈະຍັງຢູ່.
⁸ ແຕ່ຖ້າໃນມື້ນັ້ນຄືຜົວມາໄດ້ຍິນນາຍ ແລະລາວຄັດຄ້ານ, ກໍໃຫ້ຄຳທີ່ນາຍປະຕິຍານໄວ້ນັ້ນເປັນໂມຄະ, ທັງຄຳກ່າວດ້ວຍຮິມປາກທີ່ບໍ່ທັນຄິດຂອງນາຍ
ຊຶ່ງຜູກມັດຕົວນາຍນັ້ນກໍເປັນໂມຄະດ້ວຍ, ແລະພຣະຢາເວຈະອະໄພໃຫ້ແກ່ນາຍ
⁹ ແຕ່ຄຳປະຕິຍານທີ່ແມ່ຫມ້າຍ ຫລືແມ່ຮ້າງໃຫ້ໄວ້, ຫລືຄຳໃດທີ່ນາຍເວົ້າຜູກມັດຕົວເອງ ຄຳເວົ້ານັ້ນຈະຍັງຢູ່.¹⁰ ແລະຖ້ານາຍປະຕິ-
ຍານໄວ້ໃນເຮືອນຂອງຜົວນາຍ ຫລືໃຫ້ສັນຍາດ້ວຍຜູກມັດຕົວເອງໄວ້,¹¹ ແລະຜົວຂອງນາຍໄດ້ຍິນແລ້ວ, ແຕ່ບໍ່ເວົ້າຫຍັງແກ່ນາຍ ແລະບໍ່ຄັດ-
ຄ້ານນາຍ, ຄຳປະຕິຍານຂອງນາຍທັງໝົດຈະຍັງຢູ່ ແລະຄຳສັນຍາທຸກຢ່າງຊຶ່ງນາຍຜູກມັດຕົວເອງຈະຍັງຢູ່ເຊັ່ນກັນ.
¹² ແຕ່ຖ້າຜົວຂອງນາຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນໂມຄະໃນມື້ທີ່ລາວໄດ້ຍິນແລ້ວ, ສິ່ງໃດທີ່ອອກຈາກຮິມປາກຂອງນາຍກ່ຽວດ້ວຍຄຳປະຕິຍານ ຫລືຄຳສັນ-
ຍາຂອງນາຍກໍຈະເປັນໂມຄະ. ຜົວຂອງນາຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນໂມຄະ. ແລະພຣະຢາເວຈະຊົງອະໄພໃຫ້ແກ່ນາຍ.
¹³ ຄຳປະຕິຍານທັງໝົດທີ່ເຮັດໃຫ້ນາຍຖ່ອມໃຈເອງ ຜົວຂອງນາຍສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົງຢູ່ ຫລື ເປັນໂມຄະໄດ້.¹⁴ ແຕ່ຖ້າຜົວຂອງນາຍບໍ່ກ່າວສິ່ງໃດແກ່ນາຍ
ລາວຍ່ອມເຮັດໃຫ້ຄຳປະຕິຍານ ແລະຄຳສັນຍາທັງໝົດຂອງນາຍ. ຊຶ່ງຈະຕິກແກ່ນາຍໃຫ້ຍັງຢູ່ ເພາະລາວບໍ່ເວົ້າສິ່ງໃດໃນມື້ທີ່ລາວໄດ້ຍິນ
ລາວຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົງຢູ່.
¹⁵ ແຕ່ຖ້າພາຍຫລັງທີ່ລາວໄດ້ຍິນ ແລ້ວມາເຮັດໃຫ້ເປັນໂມຄະ ລາວຕ້ອງຮັບໂທດຕາມຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງນາຍ.¹⁶ ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ເປັນກົດເກນຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນ-
ເຈົ້າຊົງສັ່ງໂມເຊໄວ້ເປັນເລື່ອງລະຫວ່າງຜົວກັບເມຍຂອງລາວ ເລື່ອງລະຫວ່າງພໍ່ກັບລູກສາວ ໃນຂະນະທີ່ນາຍຍັງເປັນສາວຢູ່ ຄືຍັງຢູ່ໃນເຮືອນພໍ່ຂອງນາຍ.

31 ອົງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂມເຊ ວ່າ,² “ຈົ່ງແກ້ແຄ້ນຄົນມີຕີອານເພື່ອຄົນອີສະຣາເອນ ແລ້ວພາຍຫລັງເຈົ້າຈະຕາຍໄປຢູ່ກັບປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ”
ແລະໂມເຊກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ “ຈົ່ງຕຽມຄົນບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າໃຫ້ຮ່ວມດ້ວຍອາວຸດ ເພື່ອເຮັດສົງຄາມ ແລ້ວຍົກໄປສູ່ພວກມີຕີ-
ອານເພື່ອການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະຢາເວຕໍ່ຄົນມີຕີອານ.⁴ ເຈົ້າຈຶ່ງສົ່ງຄົນຈາກຕະກູນອີສະຣາເອນທັງໝົດ ຕະກູນລະພັນຄົນເຂົ້າຮ່ວມສົງຄາມ.”⁵ ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈັດຄົນຈາກອີສະຣາເອນທີ່ນັບພັນ ຕະກູນລະພັນຄົນ ເປັນຄົນຫມື່ນສອງພັນຮ່ວມດ້ວຍອາວຸດເພື່ອເຂົ້າສົງຄາມ.
⁶ ແລະໂມເຊສົ່ງຄົນຕະກູນລະພັນຄົນອອກໄປຕໍ່ສູ້, ທັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນກັບພີເນຣອາດລູກຊາຍເອເລອາຊາໄປເຮັດສົງຄາມ, ພ້ອມກັບເຄື່ອງໃຊ້ອັນບໍລິສຸດ
ແລະມີແກປຸກຢູ່ໃນມື.⁷ ພວກເຂົາ ໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີພວກມີຕີອານ ຕາມທີ່ອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂມເຊໄວ້ ແລະ ຂ້າຜູ້ຊາຍ ທຸກຄົນຖິ້ມ.⁸ ພວກເຂົາໄດ້ປະ-
ຫານຊີວິດບັນດາກະສັດຄົນມີຕີອານພ້ອມກັບຄົນອື່ນທີ່ພວກເຂົາຂ້າ ມີເອວີ, ເຣເກັມ, ຊູເຣ, ຮູເຣ, ແລະເຣບາ, ກະສັດທັງຫ້າອົງຂອງຄົນມີຕີອານ.
ແລະໄດ້ປະຫານຊີວິດບາລາອາມລູກຊາຍເບໂອ, ດ້ວຍຕາບ.
⁹ ແລະຄົນອີສະຣາເອນໄດ້ຈັບຜູ້ຍິງຊາວມີຕີອານທັງໝົດມາເປັນຊະເລີຍ ພ້ອມກັບພວກເດັກນ້ອຍທັງຫລາຍ,
ແລະກວາດເອົາຝູງຽວຝູງແບ່ງແຍກແລະເຄື່ອງຂອງທັງປວງໄປຫມົດ. ຊຶ່ງເປັນຊັບທີ່ຢູ່ນມາໄດ້.¹⁰ ແລະເອົາໄຟເຜົາບັນດາເມືອງທີ່ອາໄສຂອງພວກເຂົາ
ແລະເຜົາຄ້າຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ.
¹¹ ແລ້ວເກັບບັນດາເຄື່ອງທີ່ຍຶດໄດ້, ແລະຊັບທີ່ຢູ່ນມາໄດ້ທັງຄົນ ແລະສັດໄປຫມົດ.¹² ແລ້ວພວກເຂົານຳຊະເລີຍ,
ແລະຊັບສິນທີ່ຢູ່ນໄດ້ກັບເຄື່ອງທີ່ຍຶດໄດ້ທັງໝົດມາຫາໂມເຊ, ແລະເອເລອາຊາແລະຊຸມນຸມຊົນອີສະຣາເອນທີ່ຄ້າຍ ໃນທົ່ງພຽງໂມອາບ, ແຄມແມ່ນ້ຳຢ-
ແດນໃກ້ເມືອງເຢຣີໂກ.
¹³ ໂມເຊ, ແລະເອເລອາຊາ ປະໂລຫິດ, ແລະບັນດາຜູ້ນຳແຫ່ງຊຸມນຸມຊົນອອກໄປຕ້ອນຮັບພວກເຂົານອກຄ້າຍ.¹⁴ ໂມເຊຮ້າຍພວກນາຍທະຫານ, ຄົນາຍພັນ
ແລະນາຍຮ້ອຍ, ຜູ້ກັບຈາກການເຮັດສົງຄາມ,¹⁵ “ໂມເຊເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ “ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ໄວ້ຊີວິດພວກຜູ້ຍິງທັງໝົດຫລື?
¹⁶ ບຶງແມ ຍ້ອນຄຳປຶກສາຂອງບາລາອາມ ຍິງເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນອີສະຣາເອນ, ຫລົງລະເມີດຕໍ່ພຣະຢາເວໃນເລື່ອງເບໂອ ແລະໄຟຜີ-
ບັດຈຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນທຳມາກາງຊຸມນຸມຊົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹⁷ ບັດນີ້, ຈຶ່ງປະຫານຊີວິດເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ແລະປະຫານຊີວິດຜູ້-
ຍິງທີ່ເຄີຍນອນຮ່ວມກັບຊາຍທຸກຄົນ.
¹⁸ ແຕ່ຈຶ່ງໄວ້ຊີວິດເດັກຜູ້ຍິງທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍນອນຮ່ວມກັບຊາຍໄວ້ສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍເອງ.
¹⁹ ຈຶ່ງຢູ່ພາຍນອກຄ້າຍເຈັດມື້, ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ແຕ່ຕ້ອງຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າ, ຈຶ່ງຊຳລະຕົວ, ແລະຊະເລີຍຂອງຕົນເອງໃນມື້ທີ່ສາມ ແລະມື້ທີ່ເຈັດ.
²⁰ ເຈົ້າຕ້ອງຊຳລະເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທຸກສ່ວນ, ເຄື່ອງຫນັງສັດທຸກສ່ວນ, ແລະເຄື່ອງຂົນແບ່ງທັງໝົດ, ແລະເຄື່ອງທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ທຸກສ່ວນ.”
²¹ ແລະເອເລອາຊາ ປະໂລຫິດໄດ້ກ່າວແກ່ທະຫານຜູ້ອອກໄປເຮັດສົງຄາມວ່າ, “ນີ້ເປັນກົດບັນຍັດຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໂມເຊໄວ້.²² ສະເພາະທອງຄຳ, ເງິນ,
ທອງສຳລິດ, ເຫລັກ, ດິບຸກ, ແລະຊືນ.²³ ທຸກສິ່ງທີ່ທົນໄຟໄດ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງລວກດ້ວຍໄຟ, ແລ້ວຈະສະອາດ ຢ່າງໃດກໍດີ ຕ້ອງຊຳລະດ້ວຍນ້ຳລ້າງມືນທິນ,
ແລະສິ່ງໃດທີ່ທົນໄຟບໍ່ໄດ້ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ຜ່ານນ້ຳ.²⁴ ເຈົ້າຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຈົ້າໃນມື້ທີ່ເຈັດ ແລະເຈົ້າຈະສະອາດ. ຫລັງຈາກນັ້ນ
ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຂົ້າມາໃນຄ້າຍໄດ້.”
²⁵ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ບອກ ໂມເຊ ວ່າ,²⁶ “ເຈົ້າ ແລະເອເລອາຊາຜູ້ເປັນປະໂຫິດ, ກັບບັນດາຜູ້ນຳຂອງຊຸມນຸມຊົນ, ຈຶ່ງນັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ມາທັງຄົນ ແລະສັດ.
²⁷ ແລະແບ່ງສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນອອກເປັນສອງສ່ວນ, ໃຫ້ທະຫານຜູ້ອອກໄປເຮັດສົງຄາມສ່ວນໜຶ່ງ, ແລະໃຫ້ບັນດາຊຸມນຸມຊົນອີກສ່ວນໜຶ່ງ.
²⁸ ແລະຈຶ່ງຫັກເອົາສ່ວນໜຶ່ງຈາກທະຫານທີ່ອອກໄປເຮັດສົງຄາມເປັນຂອງຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວ, ຫ້າຮ້ອຍຫັກໜຶ່ງ, ທັງຄົນ ແລະງົວ ແລະ ລໍ ແລະຝູງແບ່ງ
ແກະ.²⁹ ຈຶ່ງເອົາຈາກເຄື່ອງສ່ວນຂອງພວກເຂົາ ມອບໃຫ້ແກ່ເອເລອາຊາ ຜູ້ເປັນປະໂຫິດ, ເປັນເຄື່ອງບູຊາແກ່ເຈົ້າ.
³⁰ ແລະຈາກເຄື່ອງສ່ວນຂອງຄົນອີສະຣາເອນນັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງນຳຫ້າສິບຫັກໜຶ່ງຈາກຄົນ, ຝູງງົວ, ຝູງລໍ, ແລະຝູງແບ່ງແກະ, ແລະສັດທັງໝົດ ມອບໃຫ້ແກ່ຄົນເລ-
ວີຜູ້ເບິ່ງແຍງຫໍເຕັ້ນສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”³¹ ແລະໂມເຊກັບເອເລອາຊາ, ປະໂຫິດໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວຊົງສັ່ງແກ່ໂມເຊ.

³²ບັນດາຊັບທີ່ປຸ້ນມາໄດ້ ອັນເຫລືອຈາກສິ່ງທີ່ທະຫານຍຶດມານັ້ນ ຄື: ແກະຫົກແສນເຈັດຫມື່ນຫ້າພັນໂຕ, ³³ງົວເຈັດຫມື່ນສອງພັນໂຕ, ³⁴ລົດຫມື່ນຫນຶ່ງພັນໂຕ, ³⁵ແລະຄົນ ຄືຜູ້ຍິງທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍນອນຮ່ວມກັບຊາຍ ທັງຫມົດມີສາມຫມື່ນສອງພັນຄົນ. ³⁶ແລະໃນເຄິ່ງສ່ວນຂອງຄົນທີ່ອອກໄປເຮັດສົງຄາມ ມີແກະສາມແສນສາມຫມື່ນເຈັດພັນຫ້າຮ້ອຍໂຕ. ³⁷ສ່ວນແກະທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວມິຫົກຮ້ອຍເຈັດສິບຫ້າໂຕ. ³⁸ມີງົວສາມຫມື່ນຫົກພັນໂຕ ງົວທີ່ເປັນສ່ວນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຈັດສິບສອງໂຕ. ³⁹ມີລໍ 30,500 ໂຕ, ຊຶ່ງເປັນສ່ວນຂອງພຣະຢາເວຫົກສິບເອັດໂຕ. ⁴⁰ສ່ວນຄົນມີຫນຶ່ງຫມື່ນຫົກພັນຄົນ, ຊຶ່ງເປັນສ່ວນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມສິບສອງຄົນ. ⁴¹ໂມເຊໄດ້ມອບສ່ວນທີ່ໄດ້ມາຊຶ່ງເປັນຂອງພິເສດຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວນັ້ນ. ມອບໃຫ້ແກ່ເອເລອາຊາຕາມທີ່ພຣະຢາເວຊຶ່ງສັ່ງໄວ້ກັບໂມເຊ. ⁴²ຈາກເຄິ່ງສ່ວນຂອງຄົນອິສຣາເອນຊຶ່ງໂມເຊໄດ້ແບ່ງມາຈາກສ່ວນທີ່ທະຫານໄປເຮັດສົງຄາມໄດ້ນັ້ນ. ⁴³(ເຄິ່ງສ່ວນຂອງຊຸມນຸມຊິນ ຄືແກະສາມແສນສາມຫມື່ນເຈັດພັນຫ້າຮ້ອຍໂຕ, ⁴⁴ງົວສາມຫມື່ນຫົກພັນໂຕ. ⁴⁵ລໍສາມຫມື່ນຫ້າຮ້ອຍໂຕ. ⁴⁶ແລະຄົນຫນຶ່ງຫມື່ນຫົກພັນຄົນ). ⁴⁷ຈາກເຄິ່ງສ່ວນຂອງຄົນອິສຣາເອນນັ້ນ, ໂມເຊໄດ້ເອົາຫນຶ່ງສ່ວນຫ້າສິບ, ທັງຄົນ ແລະສັດ, ມອບໃຫ້ແກ່ຄົນເລວີຜູ້ເບິ່ງແຍງຫໍເຫຼັກສິດຂອງພຣະຢາເວ. ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງສັ່ງໂມເຊໄວ້. ⁴⁸ແລ້ວນາຍທະຫານຜູ້ບັງຄັບກອງພັນທັງປວງ, ຄືນາຍພັນນາຍຮ້ອຍໄດ້ເຂົ້າມາຫາໂມເຊ. ⁴⁹ແລະກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, “ຄົນໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ກວດນັບທະຫານຜູ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລ້ວບໍ່ມີຄົນຫາຍໄປຈັກຄົນດຽວ. ⁵⁰ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳສ່ວນທີ່ຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊຶ່ງຕ່າງຄົນຕ່າງໄດ້ມາ, ຄື ສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ, ມີປອກຂາ, ແລະສາຍຄໍ ແຫວນ, ຕຸ້ມຫູ, ແລະປອກແຂນ, ເພື່ອເຮັດການລົບລ້າງມືນທຶນບາບຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ.” ⁵¹ໂມເຊແລະເອເລອາຊາກໍຮັບເອົາບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳຈາກພວກເຂົາ. ⁵²ແລະທອງຄຳທັງຫມົດຈາກເຄື່ອງຖວາຍ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວ, ຈາກນາຍພັນ ແລະນາຍຮ້ອຍ ມີນັ້ນກໍ່ຫມົດ 16,750 ເຊເຊ. ⁵³(ທະຫານເຫລົ່ານັ້ນຕ່າງຄົນຕ່າງກໍ່ໄດ້ເກັບເຄື່ອງຂອງຂອງຂ້າເສີກມານຳ). ⁵⁴ໂມເຊແລະເອເລອາຊາ ໄດ້ຮັບທອງຄຳຈາກນາຍພັນນາຍຮ້ອຍ. ນຳມາໃນຫໍເຫຼັກສິດແຫ່ງຊຸມນຸມ ເປັນທີ່ລະບຸກຳຄົນອິສຣາເອນຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

32 ¹ຄົນຮູ້ເປັນແລະຄົນກາດມີຝູງງົວເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນຢາເຊແລະແຜ່ນດິນກິເລອາດ, ບ່ອນນັ້ນເປັນບ່ອນທີ່ເຫມາະແກ່ຝູງສັດ. ²ດັ່ງນັ້ນ ຄົນກາດແລະຄົນຮູ້ເປັນຈຶ່ງມາຫາໂມເຊ, ແລະເອເລອາຊາທີ່ເປັນປະໂຫຍດແລະຜູ້ນຳຂອງຊຸມນຸມຊິນກ່າວວ່າ, ³“ນິຄົລາຍຊື່ຂອງທີ່ຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ສຳຫລວດເບິ່ງຄື: ອາຕາໂຣດ, ດີໂບນ, ຢາເຊ, ນິມຣາ, ເຮັດຊະໂບນ, ເອເລອາເລ, ເສບາມ, ເນໂບ, ແລະເບໂອນ. ⁴ເປັນແຜ່ນດິນຊຶ່ງພຣະຢາເວ ຊຶ່ງທ່ານລາຍຕໍ່ຫນ້າຄົນອິສຣາເອນ, ເປັນແຜ່ນດິນເຫມາະກັບຝູງສັດ, ແລະຄົນໃຊ້ຂອງທ່ານ, ມີຝູງງົວຈຳນວນຫລາຍ.” ⁵ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍກ່າວວ່າ, “ຖ້າຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນທີ່ພິເສດໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ, ຂໍມອບແຜ່ນດິນນີ້ເປັນກຳມະສິດແກ່ຄົນໃຊ້ຂອງທ່ານ, ຂໍຢາພາຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນໄປເລີຍ.” ⁶ແຕ່ໂມເຊເວົ້າກັບຄົນກາດແລະຄົນຮູ້ເປັນວ່າ, “ຄວນໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າໄປເຮັດສົງຄາມ, ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າຈະຄອຍຢູ່ບ່ອນນີ້ແບບນັ້ນບໍ່? ⁷ເປັນຫຍັງເຈົ້າທັງຫລາຍເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຄົນອິສຣາເອນທີ່ຄອຍທີ່ຈະຍົກຂ້າມໄປຍັງແຜ່ນດິນຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະທານແກ່ພວກເຂົາ? ⁸ພໍ່ຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ ທ່ານທີ່ເຮົາໄດ້ໃຊ້ພວກເຂົາໄປຈາກກາດເດັດ-ບາເນອາ ໃຫ້ສອດແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ. ⁹ເມື່ອພວກເຂົາຂຶ້ນໄປຍັງພູເຂົາເອັດຊະໂບນ, ແລະໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍ່ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຄົນອິສຣາເອນທີ່ຄອຍທີ່ຈະຍົກຂ້າມໄປໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງປະທານແກ່ພວກເຂົາ. ¹⁰ໃນມື້ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງໂກດຮ້າຍພວກເຂົາຢ່າງຫມັກ ພຣະອົງຊົງປະຕິຢາມໄວ້ວ່າ: ¹¹“ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ອົບພະຍົບອອກຈາກເອຢິບອາຍຸຕັ້ງແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັນຍາວ່າຈະມອບໃຫ້ອິບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມເຮົາດ້ວຍໃຈຈິງ. ¹²ເວັ້ນແຕ່ກາເລັບລູກຊາຍເຢຟຸນເນຄົນເກນິດຊີ, ແລະໂຢຊວຍລູກຊາຍນູນ. ເພາະວ່າພວກເຂົາທັງສອງຕິດຕາມເຮົາດ້ວຍໃຈຈິງ”. ¹³ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງໂກດຮ້າຍຕໍ່ອິສຣາເອນ, ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຫ້ພວກເຂົາພະເນຈອນຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດາມສີສິບປີ, ຈົນລຸ້ນພວກທີ່ເຮັດຜິດໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາຍໄປຈົນຫມົດ. ¹⁴ແລະເບິ່ງແມ, ເຈົ້າໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາແຫນ້ນຂອງເຈົ້າ, ເປັນເຊື້ອສາຍຄົນບາບທີ່ຈະເພີ່ມທະວີພຣະພິເລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ອິສຣາເອນໃຫ້ຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ¹⁵ເພາະວ່າຖ້າເຈົ້າທັງຫລາຍຫັນຫນີຈາກການຕິດຕາມພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຊົງປະຖິ້ມພວກເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດາມອີກ, ແລະເຈົ້າທັງຫລາຍຈະທຳລາຍຊົນຊາດທັງຫມົດນີ້” ¹⁶ແລ້ວພວກເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ໂມເຊກ່າວວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະສ້າງຄອກສຳລັບຝູງແບ້ແກະບ່ອນນີ້, ແລະສ້າງເມືອງສຳລັບຄອບຄົວຂອງເຮົາທັງຫລາຍ. ¹⁷ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍຈະຖືອາວຸດພ້ອມທີ່ຈະໄປຂ້າງຫນ້າຄົນອິສຣາເອນຈົນກວ່າເຮົາທັງຫລາຍຈະນຳພວກເຂົາໄປເຖິງບ່ອນຂອງພວກເຂົາ. ຄອບຄົວຂອງເຮົາຈະໄດ້ຢູ່ໃນເມືອງທີ່ມີກຳແພງອ້ອມຮອບ ເພາະຢ້ານຊາວແຜ່ນດິນນີ້. ¹⁸ເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ຍອມກັບເຮືອນຈົນກວ່າຄົນອິສຣາເອນຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ. ¹⁹ເພາະເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບມໍລະດົກກັບພວກເຂົາຊຶ່ງຢູ່ຝາກແມ່ນ້ຳຢໍແດນແລະຕ່ອອກໄປ ເພາະວ່າມໍລະດົກທີ່ຕິກທອດມາເຖິງເຮົາກໍ່ຢູ່ຝາກແມ່ນ້ຳຢໍແດນ, ເບື້ອງຕາເວັນອອກນີ້.” ²⁰ໂມເຊຈຶ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຮັດເຊັ່ນນີ້, ຄືຈັບອາວຸດຂຶ້ນເຂົ້າສູ່ສົງຄາມຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ. ²¹ຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນໄປຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະຊົງຂັບໄລ່ສັດຕູໃຫ້ພົ້ນພຣະອົງ. ²²ແລະແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຝ່າຍແພ້ຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະອົງແລ້ວ. ພາຍຫລັງເຈົ້າຈຶ່ງຈະກັບ. ແລະພົ້ນຈາກພັນທະທີ່ມີຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະຊາວອິສຣາເອນ. ແລະແຜ່ນດິນນີ້ຈະຕິກເປັນກຳມະສິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ. ²³ແຕ່ຖ້າເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້, ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ. ຈຶ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ບາບຂອງທ່ານກໍ່ຈະໄລ່ຕາມທັນ. ²⁴ຈຶ່ງສ້າງເມືອງສຳລັບຄອບຄົວທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະສ້າງຄອກສຳລັບແບ້ແກະຂອງເຈົ້າ ແລະເຮັດຕາມຄຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງເຈົ້າ. ²⁵ຄົນກາດກັບຄົນຮູ້ເປັນຈຶ່ງກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ “ຄົນໃຊ້ຂອງທ່ານຈະເຮັດດັ່ງທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍບັນຊາ. ²⁶ເດັກນ້ອຍທັງຫລາຍ, ເມຍທັງຫລາຍ, ຝູງສັດ ແລະສັດໃຊ້ທັງຫມົດຂອງພວກເຮົາ, ຈະຢູ່ບ່ອນນີ້ໃນເມືອງກິເລອາດ. ²⁷ແຕ່ຄົນໃຊ້ຂອງທ່ານທຸກຄົນ, ຜູ້ມີອາວຸດເຮັດສົງຄາມຈະຂ້າມໄປ, ເພື່ອສູ້ຮົບຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍສັ່ງ.” ²⁸ກ່ຽວກັບເລື່ອງພວກເຂົາມີໂມເຊຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງແກ່ເອເລອາຊາ, ແລະໂຢຊວຍລູກຊາຍນູນ, ແລະແກ່ຫົວຫນ້າຕະກູນຂອງຄົນອິສຣາເອນ, ²⁹“ແລະໂມເຊກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ “ຖ້າຄົນກາດແລະຄົນຮູ້ເປັນທຸກຄົນຜູ້ມີອາວຸດທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນໄປພ້ອມກັບເຈົ້າທັງຫລາຍ ແລະແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຝ່າຍແພ້ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າແລ້ວ, ເຈົ້າຈຶ່ງມອບແຜ່ນດິນກິເລອາດໃຫ້ເປັນກຳມະສິດແກ່ພວກເຂົາ. ³⁰ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຖືອາວຸດຂ້າມໄປກັບເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໄດ້ສ່ວນແຜ່ນດິນການາອານຮ່ວມກັບເຈົ້າເປັນກຳມະສິດ.” ³¹ຄົນກາດກັບຄົນຮູ້ເປັນຕອບວ່າ, “ພຣະຢາເວກ່າວກັບຄົນໃຊ້ຂອງທ່ານຢ່າງໃດ, ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ³²ພວກເຮົາຈະຖືອາວຸດຂ້າມໄປຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສູ່ແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະທີ່ດິນມໍລະດົກຂອງພວກເຮົານັ້ນຈະຄົງຢູ່ຝາກແມ່ນ້ຳຢໍແດນເບື້ອງນີ້.”

³³ ໂມເຊໄດ້ມອບດິນແດນເຫລົ່ານີ້ແກ່ຄົນກາດ ແລະຄົນຮູບັນ, ແລະເຄີງຫນຶ່ງຂອງຕະກູນມານາເຊລູກຊາຍໂຢເຊັບ, ຄືອານາຈັກຂອງສີຫົນກະສັດແຫ່ງຄົນອະໂມຣິດ, ແລະອານາຈັກຂອງໂອກກະສັດແຫ່ງບາຊານ, ທັງແຜ່ນດິນ, ແລະຫົວເມືອງ, ຕະຫລອດພົມແດນ, ຄືຫົວເມືອງໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ອ້ອມຮອບເຂົາ.

³⁴ ແລະຄົນກາດກໍ່ສ້າງເມືອງດີໂບນ, ອາຕາໂຣດ, ອາໂຣເອ. ³⁵ ອາດໂຣດ ໂຊຟັນ, ຢາເຊ, ໂຢກເບຮາ, ³⁶ ເບັດນິມຣາ, ແລະເບັດຮາຣານ, ໃຫ້ເປັນເມືອງມີກໍາແພງອ້ອມຮອບ ແລະສ້າງຄອກໃຫ້ພວກແກະ.

³⁷ ຄົນຮູບັນກໍ່ສ້າງເມືອງເຮັດຊະໂບນ, ເອເລອາເລ, ກິຣິອາດທາຍິມ, ³⁸ ເນໂບ, ແລະບາອານເມໂອນ, (ຊື່ເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງປ່ຽນໃຫມ່), ແລະສິບມາ, ແລະຕັ້ງຊື່ໃຫມ່ໃຫ້ແກ່ເມືອງທີ່ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນນັ້ນ. ³⁹ ຄົນມາກີບຸດຊາຍມານາເຊໄດ້ເຂົ້າໄປຍຶດເມືອງກິເລອາດ, ແລະຂັບໄລ່ພວກອະໂມຣິດຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ.

⁴⁰ ໂມເຊຈຶ່ງຍົກກິເລອາດໃຫ້ແກ່ມາກີບຸດຊາຍມານາເຊ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ເຂົ້າອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ. ⁴¹ ຢາອີ ບຸດຊາຍມານາເຊຍົກທັບໄປຍຶດຊົນນະບົດຂອງພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະເອີ້ນຊື່ວ່າຮາໂວດຢາອີ. ⁴² ໃນບາໂປຍຶດເກນາດ, ແລະຊົນນະບົດຂອງເມືອງນີ້, ແລະເອີ້ນວ່າເມືອງໂນ-ບາຕາມຊື່ຂອງພວກເຂົາ.

33 ¹ ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນໄລຍະທາງຍ່າງຂອງຄົນອີສຣາເອນ, ເມື່ອເຂົາຍ່າງອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບເປັນຫມວດຫມູ່ພາຍໃຕ້ການນຳຂອງໂມເຊແລະອາໂຣນ.

² ໂມເຊໄດ້ຈິດສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຂົາອອກຍ່າງເໝືອນໄລຍະ, ຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວ. ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນໄລຍະ, ຕາມສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຂົາຍ່າງຜ່ານໄປ.

³ ພວກເຂົາຍ່າງອອກຈາກຮາເມເສດໃນເດືອນຕຶນ, ໃນວັນທີສິບຫ້າຂອງເດືອນຕຶນນັ້ນ, ຖັດຈາກວັນປັດສະຄາໄປມື້ຫນຶ່ງ, ຄົນອີສຣາເອນຍ່າງອອກຍ່າງມີໄຊໃນສາຍຕາຂອງບັນດາຊາວເອຢິບທັງຫມົດ. ⁴ ຂະນະນັ້ນ, ຊາວເອຢິບກໍາລັງຝັງສິບລູກຫົວປີທັງຫລາຍຂອງຕົນ, ຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊົງປະຫານຊີວິດທ່າມກາງພວກເຂົາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງລົງໂທດພະທັງຫລາຍຂອງເຂົາດ້ວຍ.

⁵ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອີສຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຮາເມເສດ, ແລະຕັ້ງຄ້າຍທີ່ສຸກໂກດ. ⁶ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກສຸກໂກດ ແລະມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ເອທາມ, ຊຶ່ງຢູ່ແຄມຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ⁷ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກເອທາມ, ຖອຍຫລັງກັບມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າບາອານເຊໂຟນ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ຫນ້າເມືອງມິກໂດນ.

⁸ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຫນ້າຮາໂຣດຂ້າມກາງທະເລເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ແລະພວກເຂົາຍ່າງໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເອທາມໄລຍະທາງສາມມື້ ແລະຕັ້ງຄ້າຍທີ່ມາຣາ. ⁹ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກມາລາມາເຖິງເອລິມ, ທີ່ເອລິມມີນ້ຳພູສິບສອງແຫ່ງ, ແລະຕື້ນປາມເຈັດສິບຕື້ນ. ແລະພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍບ່ອນນັ້ນ. ¹⁰ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກເອລິມມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ທະເລແດງ.

¹¹ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກທະເລແດງມາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນ. ¹² ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ໂດບຟະກາ. ¹³ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກໂດບຟະກາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ອາລູຊາ. ¹⁴ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກອາລູຊາ ຕັ້ງຄ້າຍທີ່ເຣຟິດິມ, ບ່ອນນັ້ນບໍ່ມີນ້ຳໃຫ້ປະຊາຊົນດື່ມ.

¹⁵ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກເຣຟິດິມມາຕັ້ງຄ້າຍໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນາຍ. ¹⁶ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນາຍມາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ກີບໂຣດ ຮັດຕວາ. ¹⁷ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກກີບໂຣດ ຮັດຕວາມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ຮາເຊໂຣດ. ¹⁸ ແລະພວກເຂົາຍົກຍ່າງອອກຈາກຮາເຊໂຣດ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ຣິດມາ.

¹⁹ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຣິດມາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ຣິມໂມນ ເປເຣດ. ²⁰ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຣິມໂມນ ເປເຣດ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ລິບນາ.

²¹ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກລິບນາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ຣິດສາ. ²² ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຣິດສາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ເກຣລາທາ.

²³ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກເກຣລາທາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ພູເຂົາເຊເຟ. ²⁴ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກພູເຂົາເຊເຟ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ຮາຣາດາ.

²⁵ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຮາຣາດາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ມັກເຮໂລດ. ²⁶ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກມັກເຮໂລດ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ຕາຣາດ.

²⁷ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຕາຣາດາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ເຕຣາ. ²⁸ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກເຕຣາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ມີທະກາ. ²⁹ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກມີທະກາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ຮາຊະໂມນາ. ³⁰ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຮາຊະໂມນາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ໂມເສໂຣດ.

³¹ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກໂມເສໂຣດ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ເບເນ ຢາອາການ. ³² ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກເບເນ ຢາອາການ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ໂຮເຣ ຮັກກິດກາດ. ³³ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກໂຮເຣ ຮັກກິດກາດ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ໂຢດບາທາ. ³⁴ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກໂຢດບາທາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ອາບໂຣນາ.

³⁵ - - ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກອາບໂຣນາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ເອັດຊີໂອນ ເກເບ. ³⁶ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກເອັດຊີໂອນ ເກເບ ມາຕັ້ງຄ້າຍໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນ ຄືກາເດັດ. ³⁷ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກກາເດັດ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ພູເຂົາໂຮເຣ ຕິດກັບແຜ່ນດິນເອໂດມ.

³⁸ ແລະປະໂລຫິດອາໂຣນໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາໂຮເຣ, ຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວ ແລະໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງ, ເດືອນທີ່ຫ້າປີທີ່ສິບ, ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ຄົນອີສຣາເອນຍົກຍ່າງອອກຈາກປະເທດເອຢິບ. ³⁹ ເມື່ອອາໂຣນເສຍຊີວິດພູເຂົາໂຮເຣນັ້ນ ເພິ່ນມີອາຍຸ 123 ປີ.

⁴⁰ ແລະກະສັດເມືອງອາຣັດ, ຊາວກາຟາອານ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານທາງພາກໃຕ້ໃນແຜ່ນດິນການາອານໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າຄົນອີດສະຣາເອນກໍາລັງມາ.

⁴¹ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກພູເຂົາໂຮເຣ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ຊັນໂມນາ. ⁴² ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຊັນໂມນາ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ປູໂນນ.

⁴³ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກປູໂນນ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ໂອໂບດ.

⁴⁴ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກໂອໂບດມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ອີເຢ ອາບາຣິມໃນດິນແດນໂມອາບ. ⁴⁵ ແລະພວກເຂົາອອກຍ່າງອອກຈາກອີເຢມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ດີໂບນກາດ.

⁴⁶ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກດີໂບນກາດ ແລະ ມາຕັ້ງຄ້າຍທີ່ອັນໂມນ ດິບລະທາຍິມ.

⁴⁷ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກອັນໂມນ ດິບລະທາຍິມມາຕັ້ງຄ້າຍໃນພູເຂົາເນໂບ. ⁴⁸ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອອກຈາກພູເຂົາເນໂບມາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ຫົງພຽງໂມ-

ອາບແຄມແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນໃກ້ເມືອງເຢຣິໂກ. ⁴⁹ ພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນ, ຕັ້ງແຕ່ເບັດ ເຢຊີໂມດ ໄກໂປຈິນຮອດອາເບັນຊິດຕິມໃນຫົງພຽງໂມອາບ

⁵⁰ ແລະພຣະຢາເວກໍາວກັບໂມເຊໃນຫົງພຽງໂມອາບແຄມແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນໃກ້ເມືອງເຢຣິໂກວ່າ, ⁵¹ “ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນອີສຣາເອນວ່າ: ເມື່ອເຈົ້າຂ້າມແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນເຂົາໄປໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ⁵² ເຈົ້າຈຶ່ງຂັບໄລ່ຊາວເມືອງນັ້ນອອກທັງຫມົດໃຫ້ຜົນຫນ້າເຈົ້າ. ແລະທຳລາຍຮູບແກະສະ-

ຫລັກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດແລະທຳລາຍຮູບເຄົາລົບທີ່ເປັນໂລຫະຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດ. ແລະທຳລາຍບັນດາປູຊະນິຍະສະຖານສູງຂອງພວກເຂົາ.

⁵³ ແລະເຈົ້າຈຶ່ງຂັບໄລ່ຊາວແຜ່ນດິນນັ້ນອອກ ແລະ ເຂົ້າໄປຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃນນັ້ນ, ເພາະເຮົາໄດ້ໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າຖືກຳມະສິດ. ⁵⁴ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈັບສະຫລາກມໍລະດົກທີ່ດິນນັ້ນ, ຕາມຄອບຄົວຂອງເຈົ້າຄອບຄົວທີ່ໃຫຍ່ເຈົ້າຈຶ່ງ ໃຫ້ມໍລະດົກສ່ວນໃຫຍ່, ຄອບຄົວທີ່ນ້ອຍເຈົ້າຈຶ່ງ ໃຫ້ມໍລະດົກສ່ວນນ້ອຍ, ດິນຜົນໃດທີ່ສະຫລາກຕົກແກ່ຄົນໃດກໍ່ເປັນຂອງຄົນນັ້ນ. ເຈົ້າຈຶ່ງຮັບມໍລະດົກຕາມຕະກູນຂອງບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ.

⁵⁵ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວເມືອງນັ້ນອອກໃຫ້ຜົນຫນ້າເຈົ້າ, ຕໍ່ມາຜູ້ທີ່ເຈົ້າໃຫ້ເຫລືອຢູ່ນັ້ນກໍຈະກາຍເປັນສັງໝະໃນຕາຂອງເຈົ້າ, ແລະເປັນຫນາມທີ່ສີຂ້າງຂອງເຈົ້າ. ແລະພວກເຂົາຈະຮຸກຮານເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຈົ້າເຂົ້າອາໄສຢູ່ນັ້ນ.⁵⁶ ແລະ ຕໍ່ມາເຮົາຈະເຮັດແກ່ພວກເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ເຮົາຄິດຈະປະຕິບັດແກ່ພວກເຂົານັ້ນ.”

34 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ສັງໂມເຊວ່າ,²“ຈົ່ງບອກຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ, ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນການາອານ (ອັນເປັນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເປັນມໍລະດົກຄືແຜ່ນດິນການາອານຕາມເຂດແດນທັງຫມົດ) ນັ້ນ.³ເຂດເບື້ອງໃຕ້ຂອງເຈົ້ານັບຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນຕາມເບື້ອງເອໂດມ. ແລະ ອານາ-ເຂດໃຕ້ຂອງເຈົ້ານັ້ນນັບຈາກປາຍທະເລຕາຍທາງທິດຕາເວັນອອກ.

⁴ແລະອານາເຂດຂອງເຈົ້າຈະລ້ຽວໄປທາງໃຕ້ເນີນສູງອີກຮັບຍີມຂ້າມໄປຫາຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນໄປສູ່ດລົງທີ່ທິດໃຕ້ກາເດັດ ບາເນອາໄປຈົນຮອດຮາ-ຊາອັດດາຜ່ານໄປຈົນຮອດອາຊະໂມນ.⁵ຈາກບ່ອນນັ້ນ, ອານາເຂດຈະລ້ຽວຈາກອາຊະໂມນຫາແມ່ນໍ້າຢີເຢຣ໌ໄປສູ່ສູດລົງທີ່ທະເລ.

⁶ອານາເຂດທາງທິດຕາເວັນຕົກເຈົ້າຈະໄດ້ທະເລເມດີຕາລາເນ ແລະ ຝັ່ງທະເລນັ້ນ. ນີ້ຈະເປັນເຂດແດນທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງເຈົ້າ.

⁷ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນອານາເຂດທາງທິດເໜືອຂອງເຈົ້າ ຄືຈາກທະເລເມດີຕາລາເນເຈົ້າຈົ່ງເຮັດເຄື່ອງຫມາຍໄປຈົນຮອດຜູ້ເຂົ້າໂຮເຣ, ⁸ຈາກຜູ້ເຂົ້າໂຮເຣເຈົ້າຈົ່ງເຮັດເຄື່ອງຫມາຍເລື້ອຍໄປຈົນຮອດທາງເຂົ້າເມືອງເລໂບຮາມັດ, ແລະ ປາຍສຸດຂອງອານາເຂດເບື້ອງນີ້ຄືເຊດາດ.⁹ແລ້ວອານາ-ເຂດຈະຍາວໄປຮອດຊີໂຟຣນ ແລະ ໄປສູ່ສູດທິຣາຊາເອນັ້ນ. ນີ້ເປັນອານາເຂດທາງທິດເໜືອຂອງເຈົ້າ.

¹⁰ແລ້ວຈາກນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງເຮັດເຄື່ອງຫມາຍອານາເຂດທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເຈົ້າຈາກຮາຊາ-ເອນັ້ນຫາເຊຟາມ.¹¹ແລະອານາເຂດຈະລົງມາຈາກເຊ-ຟາມຮອດຮີບລາ, ຂ້າງຕາເວັນອອກຂອງເມືອງອາຍິນ. ແລະອານາເຂດຈະລົງມາເຖິງທີ່ສຸດປາຍທະເລຄິນເນເຣດ ທາງທິດຕາເວັນອອກ.¹²ແລະອານາ-ເຂດຈະລົງມາຮອດແມ່ນໍ້າຢີເຢຣ໌ແດນສຸດລົງທີ່ທະເລຕາຍ. ນີ້ເປັນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ, ຕາມອານາເຂດໂດຍຮອບ.”

¹³ໂມເຊບອກຄົນອິດສະຣາເອນໂດຍກ່າວວ່າ, “ນີ້ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຈັບສະຫລາກຮັບເປັນມໍລະດົກ, ຊຶ່ງພຣະຢາເວຊົງສັ່ງວ່າ, ໃຫ້ຍົກໃຫ້ທັງເກົາຕະກູນກັບອີກເຄິ່ງຕະກູນ.¹⁴ພາະວ່າຕະກູນຄົນຮູເປັນຕາມບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຕະກູນຄົນກາດຕາມບັນພະບູ-ລຸດຂອງພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ຮັບມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວ ຄົນເຄິ່ງຕະກູນມານາເຊກໍໄດ້ຮັບມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.¹⁵ທັງສອງຕະກູນ ແລະ ເຄິ່ງຕະກູນນັ້ນໄດ້ຮັບມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາທີ່ຟາກແມ່ນໍ້າຢີເຢຣ໌ແດນເບື້ອງນີ້ໃກ້ກັບເມືອງເຢຣິໂກທາງທິດຕາເວັນອອກ.”

¹⁶ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,¹⁷“ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຊື່ບຸກຄົນທີ່ຈະແບ່ງດິນແດນແກ່ພວກເຈົ້າ ຄື: ເອເລອາຊາປະໂລຫິດ ແລະ ໂຢຊວຍລູກຊາຍນູນ.

¹⁸ເຈົ້າຈົ່ງນຳຜູ້ນຳຂອງຄົນທຸກຕະກູນໄປ ແບ່ງດິນແດນເພື່ອເປັນມໍລະດົກ.”

¹⁹ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຊື່ຂອງພວກຜູ້ນຳເຫລົ່ານັ້ນຄື: ກາເລັບລູກຊາຍເຢຟູເນ, ຈາກຕະກູນຢູດາ²⁰ເຊມູເອນລູກຊາຍອຳມິຮຸດ ຈາກຄົນຕະກູນຊິເມໂອນ.

²¹ເອລິດາດລູກຊາຍກິຊະໂລນ, ຈາກຕະກູນເປັນຢາມິນ.²²ບຸກກິລູກຊາຍໂຢກລີ, ຜູ້ນຳຄົນຫນຶ່ງຈາກຕະກູນດານ.²³ຮານນີເອນລູກຊາຍເອໂຟດ, ຜູ້ນຳຄົນຫນຶ່ງຈາກລູກຫລານຂອງ ໂຢເຊັບຕະກູນມານາເຊ.

²⁴ເກມູເອນລູກຊາຍຊິບຕານ, ຜູ້ນຳຄົນຫນຶ່ງຈາກຕະກູນຄົນເອຟຣາຍິມ.²⁵ເອລິຊາຟັນລູກຊາຍປານັກ, ຜູ້ນຳຄົນຫນຶ່ງຈາກຕະກູນຄົນເຊບູລູນ²⁶ປັນຕີ-ເອນລູກຊາຍອັດຊານ, ຜູ້ນຳຄົນຫນຶ່ງຈາກຕະກູນຄົນອິດຊາດາ.

²⁷ອາຮິຮຸດລູກຊາຍເຊໂລມິ, ຜູ້ນຳຄົນຫນຶ່ງຈາກຕະກູນຄົນອາເຊ.²⁸ເປດາເອນລູກຊາຍອຳມິຮຸດ, ຫົວຫນ້າຄົນຫນຶ່ງຈາກຕະກູນຄົນນັບທາລີ²⁹ບຸກ-ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ພຣະຢາເວຊົງບອກໃຫ້ແບ່ງມໍລະດົກໃຫ້ຄົນອິສະຣາເອນໃນ ແຜ່ນດິນການາອານ.

35 ¹ພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບໂມເຊໃນທຶງພຽງໂມອາບແຄມແມ່ນໍ້າຢີເຢຣ໌ແດນໃກ້ກັບເມືອງເຢຣິໂກ ວ່າ,²“ຈົ່ງບອກຄົນອິສະຣາ-

ເອນໃຫ້ພວກເຂົາຍົກເມືອງໃຫ້ຄົນເລວີໄດ້ອາໄສຢູ່. ຈາກມໍລະດົກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບນັ້ນ ແລະ ຍົກທຶງຫຍ້າອ້ອມຮອບເມືອງນັ້ນໃຫ້ຄົນເລວີດ້ວຍ.

³ໃຫ້ເມືອງນັ້ນເປັນຂອງພວກເຂົາເພື່ອຈະໄດ້ອາໄສ. ໃຫ້ທຶງຫຍ້າເພື່ອຝູງສັດ, ແລະຊັບສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ແລະ ສັດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

⁴ເຂື່ອງທຶງຫຍ້າຂອງເມືອງທີ່ເຈົ້າຍົກໃຫ້ແກ່ຄົນເລວີນັ້ນໃຫ້ມີເຂດຈາກກຳແພງເມືອງແລະຫ່າງອອກໄປຫນຶ່ງພັນສອກໂດຍຮອບ.

⁵ແລະເຈົ້າຈົ່ງວັດແທກພາຍນອກເມືອງສອງພັນສອກເປັນດ້ານຕາເວັນອອກ, ສອງພັນສອກເປັນທິດໃຕ້, ສອງພັນສອກເປັນທິດຕາເວັນຕົກ, ສອງພັນສອກເປັນທິດເໜືອ, ໃຫ້ຕົວເມືອງຢູ່ເຄິ່ງກາງ. ນີ້ເປັນທຶງຫຍ້າປະຈຳເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.

⁶ເມືອງຊຶ່ງເຈົ້າຈະຍົກໃຫ້ແກ່ຄົນເລວີ ຄື ເມືອງລີໄພຕົກເມືອງ ເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນຂ້າຄົນຫນຶ່ງໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງເພີ່ມໃຫ້ພວກເຂົາອີກສິ່ງສິບສອງເມືອງ.⁷ເມືອງທັງຫມົດທີ່ເຈົ້າຍົກໃຫ້ຄົນເລວີເປັນສິ່ງສືບແປດຫົວເມືອງ. ຈົ່ງໃຫ້ມີທຶງຫຍ້າຕາມເມືອງຕ່າງໆດ້ວຍ.

⁸ແລະຫົວເມືອງທີ່ເຈົ້າຈະໃຫ້ພວກເຂົາຈາກກຳມະສິດຂອງຄົນອິສະຣາເອນນັ້ນ, ຈາກຕະກູນໃຫຍ່ເຈົ້າກໍເອົາເມືອງຫລາຍ, ຈາກຕະກູນນ້ອຍເຈົ້າກໍເອົາເມືອງນ້ອຍ. ທຸກຕະກູນຕາມສ່ວນຂອງມໍລະດົກທີ່ຕົນໄດ້ຮັບ ໃຫ້ຍົກໃຫ້ແກ່ຄົນເລວີ.”

⁹ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,¹⁰ພຣະຢາເວກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, ເມື່ອພວກເຈົ້າຂ້າມແມ່ນໍ້າຢີເຢຣ໌ແດນ, ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນການາອານ,¹¹ໃຫ້ພວກເຈົ້າເລືອກເອົາເມືອງລີໄພເພື່ອຜູ້ທີ່ຂ້າຄົນໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ ຈະຫລົບລີຢູ່ໄດ້.

¹²ໃຫ້ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນເປັນເມືອງລີໄພຈາກຜູ້ທີ່ອາດາດ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຂ້າຄົນຕ້ອງຕາຍກ່ອນທີ່ເຂົາຈະຍືນຕໍ່ຫນ້າຊຸມນຸມຊົນເພື່ອຮັບການພິພາກສາ.

¹³ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ເປັນເມືອງລີໄພຕົກເມືອງ.

¹⁴ຈົ່ງໃຫ້ຟາກແມ່ນໍ້າຢີເຢຣ໌ແດນເບື້ອງນີ້ສາມເມືອງ, ແລະ ອີກສາມເມືອງໃນແຜ່ນດິນການາອານ ເປັນເມືອງລີໄພ.¹⁵ທັງຫມົດເມືອງນີ້ເປັນເມືອງລີໄພຂອງຄົນອິ-ສະຣາເອນ, ສຳລັບຄົນຕ່າງດ້າວ, ແລະ ສຳລັບຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ທາມກາງພວກເຂົາ, ເພື່ອຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດທີ່ໄດ້ຂ້າຜູ້ອື່ນໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາໄດ້ຫລົບ-ຫນີໄປບ່ອນນັ້ນ.

¹⁶ຖ້າຜູ້ໃດຕີຄົນອື່ນດ້ວຍເຄື່ອງມືເຫລັກ, ຈົນຄົນນັ້ນຕາຍ, ລາວກໍເປັນຂ້າຕະກອນ, ໃຫ້ປະຫານຊີວິດຄົນນັ້ນ.

¹⁷ຜູ້ໃດຕີລາວໃຫ້ລົມລົງດ້ວຍກ້ອນຫີນໃນມືທີ່ມີຂະໜາດຂ້າຄົນໄດ້, ແລະ ລາວຕາຍ, ຜູ້ນັ້ນເປັນຂ້າຕະກອນ, ໃຫ້ປະຫານຊີວິດຄົນນັ້ນ.¹⁸ຫລືຜູ້ໃດໃຊ້ອາ-ວຸດໄມ້ທີ່ຢູ່ໃນມືທີ່ມີຂະໜາດຂ້າຄົນໄດ້, ຕີລາວລົມລົງ, ແລະ ຕາຍ, ຜູ້ນັ້ນເປັນຂ້າຕະກອນ, ໃຫ້ປະຫານຊີວິດຄົນນັ້ນເສຍ.

¹⁹ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຄຽດແຄ້ນເອງເປັນຜູ້ປະຫານຊີວິດຄົນນັ້ນ. ຖ້າວ່າຜູ້ທີ່ຄຽດແຄ້ນພົບລາວເມື່ອໃດ, ກໍໃຫ້ປະຫານຊີວິດເມື່ອນັ້ນ.

²⁰ຖ້າຜູ້ໃດແທງລາວດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງ, ຫລືລໍ່ຖ້າແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ລາວ, ຈົນຕາຍ.²¹ຫລືເພາະເປັນສັດຕູກັນຕີລາວລົມລົງ, ຈົນລາວຕາຍ ໃຫ້ປະຫານຊີ-ວິດຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວຕາຍນັ້ນ, ລາວເປັນຂ້າຕະກອນ, ເມື່ອຜູ້ທີ່ຄຽດແຄ້ນພົບລາວເມື່ອໃດ, ກໍໃຫ້ປະຫານຊີວິດລາວເສຍ.

²²ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ເປັນສັດຕູກັນແທງລາວ, ຫລືເອົາຫຍັງຕິກໃສ່ລາວໂດຍບໍ່ໄດ້ຄອຍຖ້າຕິກຕີຢູ່.²³ຫລືໃຊ້ກ້ອນຫີນທີ່ມີຂະ-ໜາດຂ້າຄົນໄດ້ຕິກຖືກລາວໂດຍບໍ່ໄດ້ເຫັນ, ແລະ ລາວຕາຍ, ທັງທີ່ລາວບໍ່ໄດ້ເປັນສັດຕູກັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປອງຮ້າຍກັນ.

²⁴ໃນກໍລະນີນີ້, ກໍ່ໃຫ້ຊຸມນຸມຊົນຕັດສິນຄວາມລະຫວ່າງຜູ້ຂ້າ ແລະ ຜູ້ຄຽດແຄ້ນຕາມກົດໝາຍນີ້.²⁵ໃຫ້ຊຸມນຸມ-
ຊົນຊ່ວຍຜູ້ຂ້າໃຫ້ຜົນຈາກມີຜູ້ຂອງຄຽດແຄ້ນ, ໃຫ້ຊຸມນຸມຊົນພາໂຕລາວກັບໄປເມືອງລີໄພ, ຊຶ່ງລາວໄດ້ຫນີໄປຢູ່ນັ້ນ, ໃຫ້ລາວຢູ່ບ່ອນນັ້ນຈົນກວ່າມະ-
ຫາປະໂຫຍດ, ຜູ້ໄດ້ຖືກເຈັບໄວ້ດ້ວຍນ້ຳມັນບໍລິສຸດຈະຕາຍເສຍກ່ອນ.

²⁶ຖ້າຜູ້ຂ້າຄົນໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຈນັ້ນ ອອກໄປຈາກເຂດເມືອງລີໄພເວລາໃດ,²⁷ ແລະຜູ້ຄຽດແຄ້ນພົບລາວນອກເຂດເມືອງລີໄພ, ຜູ້ຄຽດແຄ້ນໄດ້ຂ້າຜູ້ຂ້າຄົນນັ້ນ,
ຜູ້ທີ່ຄຽດແຄ້ນຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດໃດ.²⁸ ເພາະວ່າຊາຍຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຢູ່ໃນເຂດເມືອງລີໄພ, ຈົນມະຫາປະໂຫຍດຕາຍກ່ອນ. ຫລັງຈາກທີ່ມະຫາປະໂຫຍດ-
ຕາຍແລ້ວ, ຜູ້ຂ້າຄົນນັ້ນຈຶ່ງສາມາດກັບໄປແຜ່ນດິນທີ່ເຂົາຖືກໍາມະສິດຢູ່ໄດ້.

²⁹ເຫລົ່ານີ້ຄວນເປັນກົດໝາຍແຫ່ງຄຳຕັດສິນຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໃນທີ່ອາໄສທັງປວງຂອງພວກເຈົ້າ.³⁰ ຫາກຜູ້ໃດຂ້າລາວຕາຍ,
ໃຫ້ປະຫານຊີວິດຜູ້ນັ້ນຕາມປາກຂອງພະຍານ, ແຕ່ຢາປະຫານຊີວິດຜູ້ໃດດ້ວຍມືພະຍານປາກດຽວ.

³¹ຍິງກວ່ານັ້ນອີກ, ເຈົ້າຢາຮັບຄ່າໂຖ່ຊີວິດຂອງຜູ້ຂ້າຄົນ ຜູ້ມີຄວາມຜິດເຖິງຕາຍນັ້ນ, ແຕ່ລາວຕ້ອງຕາຍ.³² ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຮັບຄ່າໂຖ່ຄົນທີ່ຫລົບ-
ຫນີໄປຍັງເມືອງລີໄພ. ເພື່ອໃຫ້ກັບມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງລາວ ກ່ອນທີ່ມະຫາປະໂຫຍດຈະຕາຍ.

³³ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່ເປັນມົນທົນ ເພາະວ່າເລືອດເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເປັນມົນທົນ, ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຊໍາລະແຜ່ນ-
ດິນໃຫ້ຫມົດມົນທົນທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກເລືອດໃນແຜ່ນດິນນັ້ນໄດ້, ນອກຈາກຈະປະຫານຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເລືອດຕົກເສຍກ່ອນ.³⁴ ເຈົ້າຢາເຮັດໃຫ້ເກີດມົນ-
ທົນໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຈົ້າອາໄສຢູ່, ມັນເປັນທີ່ເຮົາຢູ່ນັ້ນ, ເຮົາ, ຄືພຣະຢາເວ, ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງຄົນອິສະຣາເອນ.”

36 ¹ແລ້ວຜູ້ນຳຄອບຄົວຄົນກິເລອາດ ລູກຊາຍຂອງມາກີ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍມານາເຊ ຄອບຄົວຕ່າງຂອງລູກຊາຍໂຢເຊັບ, ເຂົາມາໃກ້ ແລະເວົ້າຕໍ່ຫນ້າໂມເຊ
ແລະຕໍ່ຫນ້າຜູ້ນຳ ຄືບັນດາຜູ້ນຳຄອບຄົວຄົນອິສະຣາເອນ.² ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ “ພຣະຢາເວໄດ້ບອກເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຈັບສະຫລາກຍົກແຜ່ນດິນ
ໃຫ້ເປັນມໍລະດົກແກ່ຄົນອິສະຣາເອນ. ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບບັນຊາຈາກພຣະຢາເວໃຫ້ຍົກມໍລະດົກຂອງເຊໂລເຟຂາດພິ-
ນ້ອງຂອງພວກເຮົາແກ່ລູກສາວຂອງລາວ.

³ຖ້ານາງທັງຫລາຍແຕ່ງງານກັບລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນອິສະຣາເອນຕະກູນອື່ນແລ້ວ. ສ່ວນມໍລະດົກຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາຈະເພີມໃຫ້ກັບມໍລະ-
ດົກຂອງຄົນຕະກູນອື່ນໆໄປຢູ່ນຳ. ເພາະສະນັ້ນຈຶ່ງເປັນການນຳມໍລະດົກໄປຈາກສ່ວນທີ່ເປັນຂອງພວກເຮົາ.⁴ ແລະເມື່ອເຖິງປີແຫ່ງສັດຂອງຄົນອິ-
ສະຣາເອນມາເຖິງ, ມໍລະດົກທີ່ເປັນສ່ວນຂອງນາງກໍຈະຖືກຍົກໄປເພີມເຂົ້າກັບສ່ວນຂອງຕະກູນອື່ນໆໄປຢູ່ນຳ. ຈຶ່ງເປັນການນຳເອົາສ່ວນມໍລະ-
ດົກຂອງນາງໄປຈາກສ່ວນມໍລະດົກຂອງຕະກູນພໍ່ຂອງພວກເຮົາ.”

⁵ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊ ຈຶ່ງບອກປະຊາຊົນໃຫ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະຢາເວ ດັ່ງນີ້: “ເລື່ອງທີ່ເຜົ່າມານາເຊ
ເວົ້າມານັ້ນແມ່ນຖືກຕ້ອງ⁶ ສະນັ້ນແຫລະພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ພວກລູກສາວຂອງເສໂລເຟຮັດມີສິດທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບໃຜກໍໄດ້ແຕ່
ຕ້ອງແມ່ນຄົນໃນເຜົ່າດຽວກັນ.’

⁷ສ່ວນມໍລະດົກຂອງຄົນອິດສະຣາເອນຈະບໍ່ຖືກຍົກຍ້າຍຈາກຕະກູນຫນຶ່ງໄປໃຫ້ອີກຕະກູນຫນຶ່ງ, ຄົນອິດສະຣາເອນທຸກຄົນຕ້ອງຢູ່ໃນມໍລະດົກຂອງຕະ-
ກູນບັນພະບູລຸດຂອງຕົນ.

⁸ຍິງທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຮັບກຳມະສິດມໍລະດົກໃນຕະກູນອິດສະຣາເອນຕະກູນໃດກໍໃຫ້ເປັນເມຍຂອງຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງໃນຄອບຄົວໃນຕະກູນພໍ່ຂອງຕົນ. ເພື່ອຄົນອິດ-
ສະຣາເອນທຸກຄົນຈະໄດ້ຖືກໍາມະສິດມໍລະດົກຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາ.⁹ ຈະບໍ່ມີມໍລະດົກທີ່ຖືກຍ້າຍຈາກຕະກູນຫນຶ່ງໄປອີກຕະກູນຫນຶ່ງ, ທຸກໆເຜົ່າຂອງຄົນອິ-
ສະຣາເອນແຕ່ລະຕະກູນຄວນຮັກສາໄວ້ມໍລະດົກຂອງຕົນ.”

¹⁰ພຣະຢາເວຊົງບອກໂມເຊຢ່າງໃດ, ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງເຊໂລເຟຮັດກໍປະຕິບັດຢ່າງນັ້ນ.¹¹ ມາລາ, ຕີຣະຊາ, ໂຮກລາ, ມິລະກາ, ແລະໂນອາ,
ລູກສາວຂອງເຊໂລເຟຮັດໄດ້ແຕ່ງງານກັບລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພີ່ນ້ອງພໍ່ຂອງຕົນ.¹² ພວກນາງໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄອບຄົວມານາເຊລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ.
ໃນທາງນີ້, ມໍລະດົກຂອງນາງກໍຍັງຢູ່ໃນຕະກູນພໍ່ຂອງນາງ.

¹³ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເປັນບົດບັນຍັດ ແລະ ຄຳຕັດສິນຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງຜ່ານທາງ ໂມເຊແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນໃນທົ່ງພຽງໂມອາບແຄມແມ່ນ້ຳຢໍ-
ແດນໃກ້ກັບເມືອງເຢຣິໂກ.

ພຣະບັນຍັດສອງ

1 ¹ເຫລົ່ານີ້ຄືບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງໂມເຊທີ່ກ່າວຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ທີ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນໃນຖິ່ນທູລະກັນດານ,
ໃນທົ່ງພຽງຂອງພູເຂົາແມ່ນ້ຳຈໍແດນເຊິ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບເມືອງ ຊູຟະ, ລະຫວ່າງເມືອງປາຣານ, ໂຕເຟນ, ລາບານ, ຮາເຊໂຣດ, ແລະ ຕີຊາຮາບ.

²ຈາກໂຮເຣບໄປທາງພູເຂົາຊິນາຍເພື່ອຈະໄປເຖິງເມືອງຄາເດັດບາເນຍ, ຕ້ອງໃຊ້ເວລາເດີນທາງສິບເອັດມື

³ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສິບສີ່, ໃນເດືອນທີ່ສິບເອັດ, ໃນມື້ທຳອິດຂອງເດືອນ,
ທີ່ໂມເຊໄດ້ເວົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໂມເຊກ່ຽວກັບພວກເຂົາ.

⁴ມີແມ່ນຫລັງຈາກທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ໂຈມຕີສີໂຫນກະສັດຂອງຄົນອາໂມຣິດ, ຊຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນເຮັດຊະໂບນ, ແລະ ໂອກກະສັດແຫ່ງບາຊານ,
ຊຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນອັດຊະຕາໂຣດ ແລະເອັດເຣອີ.

⁵ທາງອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ໃນດິນແດນໂມອາບ, ໂມເຊເລີ່ມຕົ້ນປະກາດຄຳສັ່ງສອນເຫລົ່ານີ້ວ່າ,

⁶“ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວກັບພວກເຮົາທີ່ໂຮເຣັບ, ວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດຮ່ອມພູເຂົາມີດິນນານພໍແລ້ວ.

⁷ກັບໄປ ແລະ ເລີ່ມການເດີນທາງຂອງເຈົ້າ, ແລະໄປເຖິງປະເທດຮ່ອມພູແຫ່ງອາໂມຣິດ

ແລະໄປເຖິງສະຖານທີ່ໃກ້ຄຽງໃນເຂດທົ່ງພຽງຂອງຮ່ອມພູແຫ່ງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ໃນປະເທດຮ່ອມພູເຂົາ, ໃນທີ່ພູພຽງຕ່ຳ, ໃນເນເກບ, ແລະ
ຕາມຊາຍຝັ່ງທະເລ - ໃນດິນແດນການາອານ, ແລະ ໃນເລບານອນຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ເອີຟຣັດ,⁸ ເບິ່ງສາ, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງດິນແດນນັ້ນເອົາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ;
ຈຶ່ງເຂົ້າໄປ ແລະ ຍຶດຄອງດິນແດນນັ້ນເອົາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ;

ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຍຶດຄອງດິນແດນນັ້ນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ແກ່ບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ ຄື ອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະ ຢາໂຄບ -
ເພື່ອເອົາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາທີ່ພາຍຫລັງຈາກພວກເຂົານັ້ນ.’

⁹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານໃນເວລານັ້ນວ່າ, ‘ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດແຍກພວກທ່ານໄວ້ພຽງຄົນດຽວໄດ້.¹⁰ ພຣະຢາເວ

ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງເພີ່ມທະວີຄຸນພວກທ່ານ, ແລະ ເບິ່ງສາ, ໃນວັນນີ້ພວກທ່ານມີຈຳນວນຫລາຍດັ່ງດວງດາວໃນຝ້າສະຫວັນ.¹¹ ຂໍພຣະຢາເວ,
ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ, ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເພີ່ມພູນຫລາຍຂຶ້ນອີກເປັນພັນເທົ່າ, ແລະ
ຂໍຊົງອວຍພອນພວກທ່ານຕາມທີ່ຊົງສັນຍາເອົາໄວ້ກັບພວກທ່ານ!

¹²ເຮົາຈະສາມາດແບກຫາບພາລະຫນັກ, ແລະ ຂໍ້ພິພາກຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານໄດ້ແນວໃດ? ¹³ຈົ່ງເລືອກບັນດາຄົນທີ່ສະຫລາດ, ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແລະ ຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງດີຈາກແຕ່ລະເຜົ່າ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຫົວຫນ້າປົກຄອງເຫນືອພວກທ່ານ. ¹⁴ພວກທ່ານໄດ້ຕອບຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ພວກເຮົາສົມຄວນເຮັດ.'

¹⁵ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ເລືອກບັນດາຫົວຫນ້າອອກມາຈາກເຜົ່າຕ່າງໆຂອງພວກທ່ານ, ຄືຄົນທີ່ສະຫລາດ, ແລະ ຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງດີ, ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຫົວຫນ້າປົກຄອງດູແລພວກທ່ານ, ເປັນຫົວຫນ້າຄວບຄຸມຄົນໜຶ່ງຝ່າຍຄົນ, ເປັນຫົວຫນ້າຄວບຄຸມຄົນໜຶ່ງຮ້ອຍຄົນ, ເປັນຫົວຫນ້າຄວບຄຸມຄົນຫ້າຫມື່ນຄົນ, ເປັນຫົວຫນ້າຄວບຄຸມຄົນສິບຄົນ, ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງບັນດາເຈົ້າຫນ້າທີ່ປະຈຳເຜົ່າແຕ່ລະເຜົ່າ.

¹⁶ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັງເກດຜູ້ພິພາກສາຂອງພວກທ່ານໃນຄັ້ງນັ້ນວ່າ 'ຈົ່ງຟັງຂໍ້ພິພາກສາຕ່າງໆລະຫວ່າງຝ່າຍນ້ອງຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ຈົ່ງຕັດສິນຢ່າງຊອບທຳລະຫວ່າງຄົນໜຶ່ງ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ, ແລະ ກັບຄືນຕ່າງຊາດທີ່ຢູ່ກັບເຂົານັ້ນ.

¹⁷ພວກທ່ານຈະບໍ່ສະແດງຄວາມລຳອຽງຕໍ່ຜູ້ໃດໃນຂໍ້ພິພາກສາ; ພວກທ່ານຈະຟັງສຽງຄົນເລັກນ້ອຍ ແລະ ເຫມືອນກັບສຽງຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.

ພວກທ່ານບໍ່ຢ້ານກົວຫນ້າຂອງຜູ້ໃດ, ເພາະການພິພາກສາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ພິພາກສາທີ່ຍາກແກ້ພວກທ່ານຈະຕັດສິນໄດ້ນັ້ນ, ພວກທ່ານຈະນຳມາຫາຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຟັງຂໍ້ພິພາກສານັ້ນ. ¹⁸ຂ້ານ້ອຍສັງເກດພວກທ່ານໃນຄັ້ງນັ້ນເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານສົມຄວນເຮັດ.

¹⁹ພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກໄຮເຣັບແລະ ໄດ້ຜ່ານເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານອັນກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນຕາຢ້ານຕາມທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນນັ້ນ, ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງທາງທີ່ພວກເຮົາຈະໄປຍັງປະເທດຮ່ອມພູເຂົາຂອງຄົນອາໂມຣິດ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ຊົງສັ່ງພວກເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງທີ່ຄາເດັດບາເນຍ.

²⁰ຂ້ານ້ອຍກ່າວແກ່ພວກທ່ານວ່າ,

'ພວກທ່ານໄດ້ມາຮອດປະເທດຮ່ອມພູເຂົາຂອງຄົນອາໂມຣິດຕາມທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ. ²¹ເບິ່ງສາ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ໄດ້ຊົງຕັ້ງດິນແດນນີ້ເອົາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານແລ້ວ; ຈົ່ງຂຶ້ນໄປ ແລະ ຍຶດຄອງດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບພວກທ່ານ; ຢ່າຢ້ານ, ຫລື ຫ້ຖ້ອຍໃຈເລີຍ.'

²²ພວກທ່ານໄດ້ມາຫາພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, 'ໃຫ້ພວກເຮົາສົ່ງຜູ້ຊາຍໄປຂ້າງຫນ້າພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະສອດແນມເບິ່ງດິນແດນນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ນຳຖ້ອຍຄຳມາລາຍງານເຖິງວິທີການທີ່ພວກເຮົາຈະໂຈມຕີ, ແລະ ກ່ຽວກັບເມືອງນັ້ນທີ່ພວກເຮົາຈະມາ.' ²³ຄຳແນະນຳນັ້ນເປັນທີ່ພິຈາລະນາຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າງຫລາຍ; ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕັ້ງຊາຍສິບສອງຄົນ, ຄົນໜຶ່ງຈາກທຸກເຜົ່າ.

²⁴ພວກເຮົາຈຶ່ງຫັນຫນ້າແລະ ມຸ່ງໄປທີ່ປະເທດຮ່ອມພູເຂົາ, ມາເຖິງຮ່ອມພູເຂົາແຫ່ງເອັດຊະໂຄນ, ແລະ ສອດແນມເບິ່ງດິນແດນນັ້ນ.

²⁵ພວກເຮົານຳຜົນຜະລິດທີ່ເກີດຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ ຖືມາໃນມືຂອງພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ນຳລົງມາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.

ພວກເຂົາຍັງກັບມາລາຍງານພວກເຮົາອີກດ້ວຍວ່າ, 'ທີ່ນັ້ນເປັນດິນແດນທີ່ດີທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.'

²⁶ແຕ່ພວກທ່ານປະຕິເສດທີ່ຈະໂຈມຕີ, ແລະ ຍັງກະບົດຕໍ່ພຣະບັນຊາຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ²⁷ພວກທ່ານໄດ້ຈົມວ່າໃນເດີນຂອງພວກທ່ານ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ນີ້ເປັນເພາະພຣະຢາເວ ຊຶ່ງກຽດຊັງພວກເຮົາ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ນຳພວກເຮົາອອກມາຈາກດິນແດນເອຢິບ, ເພື່ອມອບພວກເຮົາເອົາໄວ້ໃນມືຂອງຄົນອາໂມຣິດໃຫ້ທຳລາຍພວກເຮົາເສຍ.' ²⁸ພວກເຮົາສາມາດໄປທີ່ໃດໃນເວລານີ້? ພວກເຮົາຍັງນ້ອງຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາສະຫລາຍ, ໂດຍກ່າວວ່າ, 'ຄົນພວກນັ້ນໂຕໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ສູງກວ່າເຮົາຫລາຍ; ບັນດາເມືອງຂອງພວກເຮົາກໍ່ ໃຫຍ່ໂຕ ແລະ ມີກຳລັງຫລາຍຈົນເຖິງສະຫວັນ; ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພວກລູກຊາຍຂອງອານາຄົມຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.'

²⁹ແລ້ວເຮົາກໍ່ໄດ້ບອກເຈົ້າວ່າ, 'ຢ່າຢ້ານກົວ, ຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເລີຍ, ³⁰ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ຜູ້ຊົງນຳຫນ້າພວກທ່ານ, ພຣະອົງຈະຊົງຕໍ່ສູ້ເພື່ອພວກທ່ານ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອພວກທ່ານໃນເອຢິບຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກທ່ານ, ³¹ແລະ ເຊັ່ນກັນໃນຖິ່ນແຫ່ງດັ່ງທຸລະກັນດານ, ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນແລ້ວພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ຊົງອຸ້ມຂູ່ພວກທ່ານ, ຄືກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງອຸ້ມຂູ່ລູກຊາຍຂອງເຂົາໃນທຸກທີ່ທຸກແຫ່ງທີ່ພວກທ່ານໄປຈົນພວກທ່ານມາສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້.

³²ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດຈາກຖ້ອຍຄຳນີ້ ພວກທ່ານກໍ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ³³ຜູ້ຊົງນຳທາງໄປທາງຫນ້າພວກທ່ານ ເພື່ອຊອກຫາທີ່ຢູ່ອາໄສຫນຶ່ງ, ດ້ວຍໄຟໃນເວລາກາງຄືນ ແລະ ດ້ວຍເມກໃນເວລາກາງເວັນເພື່ອຫາສະຖານທີ່ຫນຶ່ງໃຫ້ກັບພວກທ່ານສຳລັບຕັ້ງຄ້າຍ

³⁴ພຣະຢາເວຊົງໄດ້ຍິນສຽງຖ້ອຍຄຳຂອງພວກທ່ານ ແລະ ຊົງພຣະພິໂຣດ; ພຣະອົງຊົງສັນຍາ

ແລະກ່າວວ່າ ³⁵ແນ່ນອນຈະບໍ່ມີຄົນໃດທຳມາກາງຄົນເລົ່ານີ້ຊຶ່ງເປັນຄົນລຸ້ນທີ່ຊົ່ວຊ້າຈະໄດ້ເຫັນດິນແດນອັນປະເສີດຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາເອົາໄວ້ຈະປະທານໃຫ້ແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາຈະໄດ້ດິນແດນນັ້ນ ເຮົາຈະປະທານດິນແດນທີ່ເຂົາໄດ້ຢຽບຢ່າງນັ້ນແກ່ເຂົາ ແລະ ແກ່ບັນດາລູກຫລານຂອງເຂົາ ເພາະເຂົາໄດ້ຕິດຕາມພຣະຢາເວຢ່າງເຕັມທີ່

³⁷ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພຣະເຈົ້າຢາເວຊົງພຣະພິໂຣດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍເຫດເພາະພວກທ່ານດ້ວຍ, ພຣະອົງກ່າວວ່າ, 'ເຈົ້າເອງກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປດິນແດນນັ້ນເຊັ່ນກັນ;

³⁸ໂຢຊວຍລູກຂອງນູນ, ຜູ້ຍືນຕໍ່ຫນ້າເຈົ້ານີ້, ເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປທີ່ນັ້ນ; ຈົ່ງຫນູນໃຈເຂົາ, ເພາະເຂົາຈະເປັນຜູ້ນຳອິດສະຣາເອນໃຫ້ຮັບດິນແດນນັ້ນເປັນກຳມະສິດ.

³⁹ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ບັນດາເດັກນ້ອຍໆຂອງພວກເຈົ້າ, ຄືບັນດາຄົນທີ່ພວກເຈົ້າກ່າວວ່າພວກເຂົາຈະຕົກເປັນເຫຍືອ, ຜູ້ຊົງໃນວັນນີ້ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງດີ ຫລື ຊົ່ວ - ພວກເຂົາຈະໄປທີ່ນັ້ນ. ເຮົາຈະມອບດິນແດນນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະຄອບຄອງດິນແດນນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຄອບຄອງດິນແດນນັ້ນ. ⁴⁰ແຕ່ສຳລັບພວກເຈົ້າ, ຈົ່ງຫັນກັບ ແລະ ເດີນທາງເຂົ້າໄປຖິ່ນທຸລະກັນດານຕາມທາງທີ່ຈະໄປທະເລແດງ.'

⁴¹ແລ້ວພວກທ່ານຕອບແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວແລ້ວ; ພວກເຮົາຈະຂຶ້ນໄປ ແລະ ຕໍ່ສູ້, ແລະ ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມທຸກສິ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດ.'

ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນທຳມາກາງພວກທ່ານຕ່າງກໍ່ເຮັດອາວຸດສຳລັບເຮັດສົງຄາມ, ແລະ

ພວກທ່ານພ້ອມຈະເຂົ້າໂຈມຕີປະເທດຮ່ອມພູເຂົານັ້ນ ⁴²ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ຈົ່ງບອກແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ຢ່າເຂົ້າໂຈມຕີ ແລະ ຕໍ່ສູ້ ເພາະເຮົາຈະບໍ່ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະເອົາຊະນະສັດຕູ.'

⁴³ຂ້ານ້ອຍກ່າວແກ່ພວກທ່ານແນວນີ້, ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ຍອມຟັງ. ພວກທ່ານຫັກຫລັງຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ; ພວກທ່ານເຂົ້າໂຈມຕີປະເທດຮ່ອມພູເຂົານັ້ນ.

⁴⁴ແຕ່ຊາວອາໂມຣິດ, ຜູ້ອາໄສຢູ່ປະເທດຮ່ອມພູເຂົານັ້ນໄດ້ອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກທ່ານ ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກທ່ານຄືຝູງເຜິງ, ແລະ

ໂຈມຕີພວກທ່ານໄລ່ລົງມາຈາກເຊຣະ, ຈົນເຖິງໂຮມາ.

⁴⁵ພວກທ່ານກັບຄືນແລະຮ້ອງໄຫ້ພຣະຢາເວ; ແຕ່ພຣະຢາເວບໍ່ຟັງສຽງພວກທ່ານ, ບໍ່ສົນໃຈພວກທ່ານເລີຍ. ⁴⁶ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງຕ້ອງພັກອາໄສຢູ່ທີ່ກາເດັດເປັນເວລາຫລາຍວັນ, ຕະຫລອດເວລາທີ່ພວກທ່ານອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ

2¹ ຕໍ່ມາພວກເຮົາຈຶ່ງກັບ ແລະ ເດີນທາງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງທຸລະກິນດານຕາມທາງສູ່ທະເລແດງ, ຕາມທິພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບພວກຂ້ານ້ອຍ;

ພວກເຮົາໄດ້ຍ່າງອ້ອມພູເຂົາເຊຣະເປັນເວລາຫລາຍວັນ.²ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ, ຄືວ່າ,

³ 'ພວກເຮົາໄດ້ຍ່າງອ້ອມພູເຂົາເປັນເວລາດົນນານສົມຄວນແລ້ວ; ຈຶ່ງຫັນໄປທາງທິດເຫນືອເທິນ.

⁴ ຈຶ່ງສັງປະຊາຊົນວ່າ, "ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຍ່າງຜ່ານເຂດປ່າໄມ້ເຮືອນຂອງພີ່ນ້ອງພວກເຮົາ, ຄືເຊືອສາຍຂອງເອຊາວ, ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເຊຣະ; ພວກເຮົາຈະຢ້ານພວກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ, ເພາະເຮົາຈະບໍ່ມອບດິນແດນໃດໆຂອງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ບໍ່, ຈະບໍ່ເຫັນແມ່ນແຕ່ພໍ້ໄວ້ໃຫ້ຝາຕີນຢຽບຢາໄປ; ເພາະເຮົາໄດ້ມອບພູເຂົາເຊຣະໃຫ້ເອຊາວເປັນກຳມະສິດແລ້ວ.

⁶ ພວກເຮົາຈຶ່ງເອົາເງິນຊື້ອາຫານຈາກພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ກິນ; ພວກເຮົາຈຶ່ງເອົາເງິນຊື້ນ້ຳຈາກເຂົາດ້ວຍ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ດື່ມ.

⁷ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງອວຍພອນເຮົາໃນການງານແຫ່ງນ້ຳມືທຸກຢ່າງຂອງພວກເຮົາ;

ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮູ້ເຖິງການຍ່າງຜ່ານຖິ່ນທຸລະກິນດານອັນກວ້າງໃຫຍ່ນີ້. ເພາະໃນເວລາສືບສິບປີເຫລົ່ານີ້ ພຣະຢາເວ

ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ຊົງສະຖິດກັບພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ຂາດສິ່ງໃດໆເລີຍ."

⁸ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ໄປຜ່ານພວກອ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາ, ຄືເຊືອສາຍຂອງເອຊາວຜູ້ອາໄສໃນເຊຣະ, ອອກໄປຈາກເສັ້ນທາງອາຣາບາ, ແລະ ຈາກເອຊີໂອນເກເບ. ແລ້ວພວກເຮົາຈຶ່ງຫັນກັບ ແລະ ຜ່ານໄປທາງຖິ່ນທຸລະກິນດານຂອງໂມອາບ.

⁹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ຢ່າລົບກວນໂມອາບ, ແລະ ຢ່າເຮັດສິ່ງຄາມກັບພວກເຮົາ.

ເພາະເຮົາຈະບໍ່ມອບດິນແດນຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເປັນກຳມະສິດ, ເພາະເຮົາໄດ້ມອບເມືອງໃຫ້ແກ່ເຊືອສາຍຂອງໂລດ,

ເປັນກຳມະສິດຂອງພວກເຮົາແລ້ວ.'

¹⁰ (ແຕ່ກ່ອນຫນ້ານີ້ເອມິມໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່, ຈຳນວນຫລາຍ, ແລະ ສູງຄືກັບຄົນອານາກິມ;¹¹ ເຫລົ່ານີ້ຖືກນັບວ່າເປັນພວກເຣຟາອິມ,

ຄືກັບຄົນອານາກິມ; ແຕ່ຄົນໂມອາບເອີ້ນພວກເຮົາວ່າເອມິມ.

¹² ມີກ່ອນພວກເຮົາໄດ້ຮັບຢູ່ທີ່ເຊຣະດ້ວຍ, ແຕ່ເຊືອສາຍຂອງເອຊາວໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຮົາ. ໄດ້ທຳລາຍພວກເຮົາຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ ແລະ

ໄດ້ມາອາໄສຢູ່ແຫນ້ນພວກເຮົາ, ຄືກັບອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເຮັດຕໍ່ແຜ່ນດິນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ພວກເປັນກຳມະສິດນັ້ນ.)

¹³ "ບັດນີ້ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຂ້າມແມ່ນ້ຳເຊເຣັດ.' ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຂ້າມແມ່ນ້ຳເຊເຣັດ.¹⁴ ບັດນີ້ນັບຈາກທິພຣະເຂົາມາຈາກຄາເຕັດບາເນຍ

ຈົນວ່າພວກເຮົາໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳເຊເຣັດແລ້ວ, ເປັນເວລາທັງຫມົດສາມສິບແປດປີ.

ໃນເວລານັ້ນເອງທິພຣະຊາຍທັງຫມົດໃນຄົນລຸ້ນນັ້ນທີ່ຖືກຕຽມໄວ້ເພື່ອສູ້ຮົບໄດ້ຕາຍຈາກທຳມະກາງປະຊາຊົນ, ຕາມທິພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາແກ່ພວກເຮົາ.

¹⁵ ຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ມື້ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຕໍ່ສູ້ປະຊາຊົນລຸ້ນນັ້ນເພື່ອທຳລາຍເຂົາຈາກປະຊາຊົນຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະຫມົດສິນໄປ.

¹⁶ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອຜູ້ຊາຍທັງຫມົດໄດ້ກຽມໄວ້ເພື່ອການສູ້ຮົບໄດ້ຕາຍ ແລະ ຫມົດສິນໄປທຳມະກາງປະຊາຊົນ,¹⁷ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍ, ວ່າ, ¹⁸ 'ມີພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ຍ່າງຜ່ານເມືອງອາຣະ, ເຂດແດນຂອງຄົນໂມອາບ.¹⁹ ຢ່າກ່າວວ່າ ຫລື ສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ; ເພາະເຮົາຈະບໍ່ມອບດິນແດນໃດໆຂອງຄົນອຳໂມນໃຫ້ແກ່ເຮົາເປັນກຳມະສິດ; ເນື່ອງຈາກເຮົາໄດ້ມອບດິນແດນນັ້ນໃຫ້ແກ່ເຊືອສາຍຂອງໂລດເປັນກຳມະສິດແລ້ວ."

²⁰ (ທີ່ນັ້ນຖືກນັບວ່າເປັນດິນແດນພວກເຣຟາອິມ. ດ້ວຍພວກເຣຟາອິມເຄີຍຢູ່ທີ່ນັ້ນກ່ອນ - ແຕ່ຄົນອຳໂມນເອີ້ນເຂົາວ່າຊຳຊຸມມິມ -²¹ ເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່, ຈຳນວນຫລາຍ, ແລະ ສູງຄືຄົນອານາກິມ. ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງທຳລາຍພວກເຮົາຕໍ່ຫນ້າຕ່າງຄົນອຳໂມນ, ແລະ ຄົນອຳໂມນໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຮົາ ແລະ ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນແຫນ້ນພວກເຮົາ.²² ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງເອຊາວ, ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເຊຣະ, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍພວກເຮົາຕໍ່ຫນ້າຕ່າງພວກເຮົາ, ແລະ ໄດ້ເຂົ້າອາໄສແຫນ້ນພວກເຮົາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

²³ ຄືກັນກັບພວກອາວິມທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຫມູ່ປ່າໄມ້ຕ່າງໆ ໄປໄກຮອດກາຊາ, ຄົນເຄັບໄທຣິມ, ຊຶ່ງມາຈາກເກາະເຄັບໄທ, ໄດ້ທຳລາຍພວກເຮົາແລະ ຕັ້ງຖິ່ນຖານແຫນ້ນພວກເຮົາ.)

²⁴ ບັດນີ້ລຸກຂຶ້ນ, ອອກເດີນທາງ ແລະ ຂ້າມແມ່ນ້ຳອາກໂນນ; ເບິ່ງສາ, ເຮົາໄດ້ມອບສີໂຫນຊາວອາໂມຣິດ, ຜູ້ເປັນກະສັດແຫ່ງເຮັດຊະໂບນ, ແລະ

ດິນແດນຂອງເຂົາເອົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງເລີ່ມຢຶດຄອງ, ແລະ ເຮັດສິ່ງຄາມສູ້ຮົບນຳເຂົາ.²⁵ ມີນີ້ເຮົາຈະເລີ່ມໃສ່ຄວາມຢ້ານ ແລະ

ບ້າຄັງຕໍ່ພວກເຮົາໃຫ້ກັບປະຊາຊົນທັງຫລາຍລຸ່ມຝາ; ພວກເຮົາຈະໄດ້ຍືນຂ່າວກ່ຽວກັບພວກເຮົາ ແລະ ຈະໂຕສັນສະຫ້ານແລະ

ເປັນທຸກທໍລະມານເນື່ອງຈາກພວກເຮົາ.'

²⁶ ເຮົາສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເກເດໂມດ ໄປຍັງສີໂຫນ, ກະສັດແຫ່ງເຮັດຊະໂບນ, ພ້ອມກັບຖ້ອຍຄຳແຫ່ງສັນຕິສຸກ, ກ່າວວ່າ,

²⁷ 'ຂໍໃຫ້ຖິ່ນຂອງເຮົາຢຽບຜ່ານດິນແດນຂອງທ່ານ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະເດີນໄປຕາມທາງຫລວງນັ້ນ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ລ້ຽວໄປທາງຂວາ ຫລືທາງຊ້າຍ.

²⁸ ທ່ານຈະຂາຍອາຫານໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ກິນ; ແລະ ເພື່ອເຮົາເງິນ, ທ່ານຈະຂາຍນ້ຳໃຫ້ເຮົາ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ດື່ມ;

ຂໍພຽງແຕ່ວ່າທ່ານໃຫ້ເຮົາຜ່ານຕາມທາງຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ;²⁹ ຄືກັບບັນດາເຊືອສາຍຂອງເອຊາວ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເຊຣະ, ແລະ

ຄືກັບຊາວໂມອາບຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເອຣະ, ໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາ;

ຈົນເຮົາໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນເຂົ້າໄປໃນດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.'

³⁰ ແຕ່ກະສັດສີໂຫນ, ແຫ່ງເຮັດຊະໂບນບໍ່ຍອມປ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ຜ່ານດິນຂອງເຂົາ;

ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຂົາແຂງກະດ້າງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຂົາຕື່ງ,

ເພື່ອພຣະອົງຈະປາບເຂົາໃຫ້ຜ່າຍແຜ່ດ້ວຍອິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດແລ້ວໃນວັນນີ້.³¹ ພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ,

'ເບິ່ງສາ, ເຮົາໄດ້ມອບສີໂຫນ ແລະ ດິນແດນເຮົາໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ; ຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນຢຶດຄອງເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ດິນແດນຂອງເຂົາເປັນກຳມະສິດ.'

³² ແລ້ວສີໂຫນຈຶ່ງໄດ້ອອກມາຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາ, ເຂົາ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເຂົາທັງຫມົດ, ມາຕໍ່ສູ້ຢາຮາດ.

³³ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ມອບເຂົາໃຫ້ພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ປາບເຂົາໃຫ້ຜ່າຍແຜ່ໄປ; ເຮົາຕິເຂົາຈົນຕາຍ, ທັງບັນດາລູກຊາຍ, ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເຂົາທັງຫມົດ.

³⁴ ເຮົາຢຶດຄອງເມືອງທັງຫມົດຂອງເຂົາໃນເວລານັ້ນ ແລະ ໄດ້ທຳລາຍທຸກເມືອງຢ່າງໂຫດຮ້າຍ - ບັນດາຊາຍ ແລະ ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;

ເຮົາບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ໃຜລອດຊີວິດ.³⁵ ມີພຽງຝູງສັດທີ່ຍຶດມາເປັນຂອງພວກເຮົາ, ພ້ອມກັບຂອງຮີບເມືອງຕ່າງໆ ທີ່ເຮົາໄດ້ຍຶດມາ.

³⁶ ຈາກອາໄສເຣ, ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງແຄມລຸ່ມແມ່ນ້ຳອາກໂນນ, ແລະ ຈາກເມືອງທີ່ຢູ່ໃນລຸ່ມແມ່ນ້ຳນັ້ນໄປຕາມທາງທຸກທາງຈົນຮອດແມ່ນ້ຳ,

ໄປຕາມທາງທຸກທາງຈົນເຖິງກິເລອາດ, ບໍ່ມີເມືອງໃດທີ່ສູງເກີນໄປສຳລັບພວກເຮົາ.

ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ປະທານໄຊຊະນະໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເຫນືອສັດຕູທັງຫມົດທີ່ຢູ່ທາງຫນ້າພວກເຮົາ.

³⁷ ມັນເປັນພຽງແຜ່ນດິນຂອງເຊືອສາຍຄົນອຳໂມນທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປ, ຄືທຸກຝັ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຢັບໂບກ, ແລະ ເມືອງຕ່າງໆ ໃນປະເທດອ້ອມພູເຂົານັ້ນ - ທີ່ໃດໆກໍຕາມທິພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ຊົງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄປ.

3 ¹ ແລ້ວພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຫັນກັບ ແລະ ຂຶ້ນໄປຕາມທາງສູ່ບາຊານ. ກະສັດໂອກ, ແຫ່ງບາຊານ, ໄດ້ມາ ແລະ ໂຈມຕີເຮົາ, ເຂົາ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເຂົາທັງຫມົດ, ມາຕໍ່ສູ້ທີ່ເອັດເຣອີ.² ພຣະຢາເວກວ່າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ຢ່າຢ້ານເລີຍ; ເພາະເຮົາໄດ້ມອບໄຊຊະນະເຫນືອເຂົາໃຫ້ເຈົ້າທັງຫມົດແລ້ວ ແລະ ໄດ້ວາງປະຊາຊົນທັງຫມົດ ແລະ ດິນແດນຂອງເຂົາພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະເຮັດກັບເຂົາເຫນືອກັບທີ່ເຮັດຕໍ່ສີໂຫນ, ກະສັດຊາວອາໂມຣິດ, ຜູ້ອາໄສຢູ່ເຮັດຊະໂບນ.'³ ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຊົງປະທານໄຊຊະນະເຫນືອກະສັດໂອກແຫ່ງບາຊານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງເຂົາຖືກວາງໄວ້ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາຈົນບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງເຂົາທີ່ຫລົງເຫລືອຢູ່.⁴ ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດຄອງເມືອງທັງຫມົດຂອງເຂົາໃນເວລານັ້ນ; ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ເມືອງດຽວທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍຶດຄອງມາຈາກພວກເຂົາ: ຈຳນວນເມືອງຫົກສິບເມືອງ - ຄືທຸກພາກຂອງອັກໂກບ, ອານາຈັກຂອງໂອກໃນບາຊານ.⁵ ເຫລົ່ານີ້ຄືເມືອງປ້ອມທັງຫມົດທີ່ມີກຳແພງສູງ, ປະຕູໃຫຍ່, ແລະ ບານປະຕູ; ນອກຈາກນີ້ແມ່ນຫມູ່ບ້ານຈຳນວນຫລາຍທີ່ບໍ່ມີກຳແພງ.⁶ ພວກເຮົາໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາຈົນຫມົດສິນ, ຄືກັບພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກະສັດສີໂຫນແຫ່ງເຮັດຊະໂບນ, ທຳລາຍເມືອງທຸກເມືອງຢ່າງຮາບຄາບ - ທັງບັນດາຊາຍ ແລະ ຍິງ ລວມທັງເດັກນ້ອຍໆ.⁷ ແຕ່ຝູງສັດທັງຫມົດ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆ, ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດເປັນຂອງພວກເຮົາ.⁸ ໃນເວລານັ້ນພວກເຮົາໄດ້ຍຶດຄອງດິນແດນຈາກມືຂອງກະສັດທັງສອງຂອງຄົນອາໂມຣິດ, ຜູ້ອາໄສຢູ່ອີກຝາກຫນຶ່ງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ຈາກແມ່ນ້ຳອາກໂນນໄປຈົນເຖິງພູເຂົາເຮີໂມນ⁹ (ພູເຂົາເຮີໂມນນັ້ນ ຊາວຊີໂດນເອີ້ນວ່າ ສີຮີໂອນ, ແລະ ຊາວອາໂມຣິດເອີ້ນວ່າເສນີ)¹⁰ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆເປັນພູພຽງ, ກິເລອາດທັງຫມົດ, ແລະ ບາຊານທັງຫມົດ, ຕະຫລອດທຸກເສັ້ນທາງທີ່ໄປຮອດເມືອງສາເລກາ ແລະ ເມືອງເອັດເຣອີ, ເມືອງຕ່າງໆຂອງອານາຈັກຂອງໂອກໃນບາຊານ."¹¹ (ສຳລັບສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງພວກເອຟຣາອິມ, ມີພຽງກະສັດໂອກແຫ່ງບາຊານເທົ່ານັ້ນທີ່ເຫລືອລອດຢູ່. ເບິ່ງສາ! ບ່ອນນອນຂອງເຂົາເປັນຕຽງເຫລັກ. ມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຮີບບາ, ບ່ອນທີ່ຂອງຊາວອາໂມນອາໄສຢູ່ບໍ່? ຕຽງນີ້ແມ່ນຍາວເກົ້າສອກ ແລະ ກວ້າງສີສອກ, ນີ້ຄືວິທີວັດຂະໜາດຂອງປະຊາຊົນ.)¹² ດິນແດນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດມາເປັນກຳມະສິດໃນເວລານັ້ນ - ຈາກອາໂອເອ, ຄືດິນແດນທີ່ຢູ່ໃກ້ລຸ່ມແມ່ນ້ຳອາກໂນນ, ແລະ ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງປະເທດຮ່ອມພູໃນກິເລອາດ, ແລະ ໃນເມືອງຕ່າງໆ - ດິນແດນເມືອງຕ່າງໆນັ້ນເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ເຜົ່າຮູເບັນ ແລະ ເຜົ່າກາດ.¹³ ສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງກິເລອາດ ແລະ ບາຊານທັງຫມົດ, ຄືອານາຈັກຂອງໂອກ, ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ເຜົ່າມານາເຊເຄິ່ງຫນຶ່ງຄືແຄ້ນທັງຫມົດຂອງອາໂກບ, ແລະ ບາຊານທັງຫມົດ. (ອານາເຂດດຽວກັນນີ້ໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນດິນແດນຂອງພວກເອຟຣາອິມ.¹⁴ ຢ່າອີ, ຜູ້ເປັນຄົນໃນເຜົ່າມານາເຊ, ໄດ້ຮັບເອົາແຄ້ນຫນຶ່ງຂອງອັກໂກບ ໄປຈົນເຖິງເຂດແດນຂອງຊາວເກຊູ ແລະ ຊາວມາອາກາ. ເຂົາເອີ້ນຊື່ແຄ້ນທັງຫມົດ, ແມ່ນແຕ່ບາຊານຕາມຊື່ຂອງເຂົາເອງແມ່ນ ຮາບວິດ ຢ່າອີ, ມາຈົນເຖິງວັນນີ້.)¹⁵ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບກິເລອາດໃຫ້ແກ່ມາກີ.¹⁶ ສຳລັບເຜົ່າຮູເບັນ ແລະ ເຜົ່າກາດຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບອານາເຂດຈາກກິເລອາດໄປຈົນຮອດລຸ່ມແມ່ນ້ຳອາກໂນນ - ຄືນັບຈາກຕອນກາງຂອງແມ່ນ້ຳເປັນເຂດແດນຂອງອານາເຂດ - ແລະ ໄປຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳຢັບໂບກ, ເຊິ່ງເປັນເຂດແດນຂອງເຊືອສາຍອຳໂມນ.¹⁷ ເຂດແດນທີ່ອີກສ່ວນຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນເຊັ່ນກັນ, ຈາກດິນເນເລດໄປເຖິງທະເລແຫ່ງອາຣັບບາ (ນັ້ນແມ່ນ, ທະເລເກຣີ) ໄປຈົນເຖິງທາງລາກຂອງພູເຂົາປີສະກາໃນທິດຕາເວັນອອກ.¹⁸ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພວກທ່ານໃນເວລານັ້ນ, ກ່າວວ່າ, 'ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ມອບດິນແດນນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເປັນກຳມະສິດ; ພວກທ່ານ, ຄືບັນດາຊາຍທີ່ເປັນນັກຮົບທັງຫມົດ, ຈະຂ້າມໄປກ່ອນຝັ່ງຂອງພວກທ່ານ, ຄືປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ.¹⁹ ແຕ່ເມຍຂອງພວກທ່ານ, ລູກໆ ແລະ ຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ (ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າພວກທ່ານມີຝູງສັດຈຳນວນຫລາຍ), ຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກທ່ານທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານນັ້ນ,²⁰ ຈົນກ່ວາພຣະຢາເວຈະປະທານການຝັກສະຫງົບໃຫ້ແກ່ຝັ່ງຂອງພວກທ່ານ, ຄືກັບພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ຈົນກ່ວາເຂົາໄດ້ຍຶດຄອງດິນແດນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຄືດິນແດນອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນນັ້ນ; ຈາກນັ້ນພວກທ່ານຄືພວກຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ຈະກັບມາຍັງດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານແລ້ວນັ້ນ.'²¹ ເຮົາໄດ້ບັນຊາໂຢຊວຍໃນເວລານັ້ນ, ໂດຍກ່າວວ່າ, 'ສາຍຕາຂອງທ່ານໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ຊົງເຮັດກະສັດທັງສອງເຫລົ່ານີ້; ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດຢ່າງດຽວກັນຕໍ່ທຸກອານາຈັກທີ່ທ່ານເຂົ້າໄປ.²² ທ່ານຈະບໍ່ຢ້ານພວກເຂົາ, ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຊົງເປັນຜູ້ດຽວທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອພວກທ່ານ.'²³ ຂ້ານ້ອຍຫຼຸ່ມວ່າພຣະຢາເວໃນເວລານັ້ນ, ໂດຍກ່າວວ່າ,²⁴ 'ໂຮ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລີ່ມຕົ້ນສຳແດງແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຖິງມື້ອັນເຂັ້ມແຂງຂອງພຣະອົງ; ຈະມີພະໃດໃນຝ້າສະຫວັນ ຫລື ໂລກນີ້ທີ່ສາມາດເຮັດພາລະກິດຢ່າງດຽວກັນກັບພຣະອົງໄດ້ເຮັດນັ້ນ, ແລະ ສາມາດເຮັດພາລະກິດອັນຊົງຮິດໄດ້ຄືພຣະອົງ?²⁵ ຂ້ານ້ອຍຂໍວົງວອນພຣະອົງ, ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຂ້າມໄປ ແລະ ເບິ່ງເຫັນດິນແດນອັນປະເສີດທີ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ເຫັນປະເທດຮ່ອມພູເຂົາທິດີ, ແລະເຫັນເລບານອນດ້ວຍເຖິດ.'²⁶ ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງຄຽດຮ້າຍຂ້ານ້ອຍເຫດເພາະພວກທ່ານ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຝັງສຽງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ໃຫ້ເລື່ອງນີ້ແລ້ວສຳລັບເຈົ້າ - ຢ່າເວົ້າເລື່ອງນີ້ກັບເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.'²⁷ ຈົ່ງຂຶ້ນໄປຍອດພູເຂົາປີສະກາ ແລະເປີດຕາຂອງເຈົ້າເບິ່ງໄປຕາມທິດຕາເວັນຕົກ, ແລະທິດຕາເວັນອອກ; ຈົ່ງເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາຂອງເຈົ້າ, ເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.²⁸ ແຕ່ວ່າ, ຈົ່ງສັງສອນໂຢຊວຍ ແລະ ຫມູນໃຈ ແລະເສີມກຳລັງເຂົ້າ, ເພາະເຂົາຈະຂ້າມນ້ຳຫນ້າໄປກ່ອນປະຊາຊົນນີ້, ແລະ ເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຮັບດິນແດນທີ່ເຈົ້າຈະເບິ່ງເຫັນເປັນມໍລະດົກ.²⁹ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຍັງຄົງຢູ່ໃນຮ່ອມພູເຂົາຝັ່ງກັນຂ້າມກັບເປັດເປອ່.

4 ¹ ບັດນີ້, ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຝັ່ງກົດຫມາຍ ແລະ ຂັບງຳລັບທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະສອນພວກທ່ານ, ເພື່ອການປະຕິບັດນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນທ່ານອາດຈະມີຊີວິດ ແລະ ເຂົ້າໄປຍຶດຄອງດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ, ຈະຊົງມອບໃຫ້ພວກທ່ານ.² ພວກທ່ານຈະບໍ່ເພີ່ມເຂົ້າໄປໃນຖ້ອຍຄ່າໃດໆທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບັນຊາແກ່ພວກທ່ານ, ແລະ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຫນ້ອຍລົງ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະຮັກສາຄ່າບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ງພວກທ່ານນັ້ນ.³ ດວງຕາຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດ ເນື່ອງຈາກພູເປອ່; ພຣະເຈົ້າຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ທຳລາຍທຸກຄົນທີ່ຂາບໄຫວ້ພະບາອານໃນທີ່ນັ້ນ.⁴ ແຕ່ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ຍຶດຫມັ້ນໃນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກໍມີຊີວິດເຖິງທຸກວັນນີ້.⁵ ເບິ່ງສາ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສອນກົດຫມາຍ ແລະ ກົດປັນຍັດທຸກຂໍ້ແກ່ພວກທ່ານ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ງສອນແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອພວກທ່ານບໍ່ຄວນຈະໄດ້ເຮັດຕາມໃນທ່າມກາງດິນແດນທີ່ພວກທ່ານກຳລັງເຂົ້າໄປຍຶດຄອງຢູ່ນັ້ນ.⁶ ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງຖືຮັກສາ ແລະ ເຮັດຕາມ; ແລະ

ເພາະນີແມ່ນສະຕິປັນຍາ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກທ່ານໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊົນຕ່າງໆ ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບກົດຫມາຍເຫລົ່ານີໂດຍເວົ້າວ່າ, 'ນີແມ່ນຊົນຊາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແມ່ນປະຊາຊົນທີ່ມີສະຕິປັນຍາ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ.'

⁷ເພາະມີຊົນຊາດໃຫຍ່ອື່ນໃດທີ່ມີພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃກ້ພວກເຂົາ, ຄືກັບພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ

ທີ່ພວກເຮົາຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ທຸກເວລາບໍ່? ⁸ມີຊົນຊາດໃຫຍ່ອື່ນໃດທີ່ມີກົດຫມາຍ ແລະ

ຂັ້ນບັດທີ່ຊອບທໍາຄືກັບກົດຫມາຍເຫລົ່ານີທີ່ຂ້າພໍ່ຂ້າຍໄດ້ຕັ້ງໃຈໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານໃນມືນີຢ່າງນັ້ນບໍ່?

⁹ພຽງແຕ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ປົກປ້ອງຕົວຂອງທ່ານເອົາໄວ້ໃຫ້ດີ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ລົມສົງຕ່າງໆທີ່ດວງຕາຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນ,

ແລ້ວເພື່ອວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີຈະບໍ່ອອກໄປຈາກຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານໃນທຸກວັນຂອງຊີວິດທ່ານ.

ແຕ່ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ບັນດາລູກຫລານຂອງພວກທ່ານໄດ້ຮູ້ເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີເຖິດ. ¹⁰ໃນວັນນີທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານທີ່ໂຮເຣັບ,

ເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ຈົ່ງເອີ້ນປະຊາຊົນມາຊຸມນຸມຕໍ່ຫນ້າເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາໄດ້ຍິນບັນດາຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາ,

ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຢາກເຮົາໃນທຸກວັນນີທີ່ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ, ແລະ

ທີ່ພວກເຮົາຈະສອນໃຫ້ແກ່ບັນດາລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ.'

¹¹ພວກທ່ານໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະຍິນຢູ່ທີ່ພູເຂົານັ້ນ. ພູເຂົາດັ່ງກ່າວມີໄຟລຸກລາມຂຶ້ນໄປເທິງໃຈກາງຂອງທ້ອງຟ້າສະຫວັນ, ມີຄວາມມົດຄືມ, ມີເມກ, ແລະ

ຄວາມມົດຫນາແຫນ້ນ. ¹²ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບພວກທ່ານອອກມາຈາກກາງໄຟນັ້ນ; ພວກທ່ານໄດ້ຍິນສຽງພ້ອມກັບບັນດາຖ້ອຍຄໍາ,

ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຫັນຮູບສັນນິຖານ ພວກທ່ານພຽງໄດ້ຍິນສຽງເທົ່ານັ້ນ.

¹³ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກາດຕໍ່ພວກທ່ານເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຕິບັດຄື, ບັນຍັດສິບປະການ.

ພຣະອົງຊົງຂຽນບັນຍັດນັ້ນເທິງແຜ່ນຫີນສອງແຜ່ນ. ¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງຂ້າພໍ່ຂ້າຍໃນເວລານັ້ນ, ເພື່ອສອນກົດບັນຍັດໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ,

ເພື່ອທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມໃນດິນແດນທີ່ພວກທ່ານກໍາລັງຂ້າມໄປເພື່ອຢຶດຄອງນັ້ນ.

¹⁵ພວກທ່ານຢາເວເຮັດຕົວເອງໃຫ້ເຊື່ອມເສຍ - ເພາະວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ເຫັນຮູບແບບໃດໃນມືທີ່ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບທ່ານທີ່ເຮໂຣ ອອກຈາກກາງໄຟ

- ¹⁶ຈົ່ງໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພວກເຮົາບໍ່ເຮັດບາບ ແລະ ສ້າງຮູບເຄົາຣົບໃດໆ ສໍາລັບພວກເຮົາເອງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຮູບພະຜູ້ຊາຍ ຫລື ຍິງ, ¹⁷ຫລື

ຮູບເຫມືອນສັດຊະນິດໃດໆ ທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຫລື ຮູບຄົນກົມປົກບິນໃນທ້ອງຟ້າ, ¹⁸ຫລືຮູບຄືສິ່ງໃດໆທີ່ເລືອຄານເທິງດິນ,

ຫລືຮູບຄືປາໃດໆທີ່ຢູ່ໃນນໍ້າໃຕ້ພື້ນດິນ.

¹⁹ພວກທ່ານຢາເວເປັນຕາພວກທ່ານເບິ່ງຂຶ້ນໄປເທິງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ເບິ່ງທີ່ດວງຕາເວັນ, ດວງເດືອນ, ຫລື ດວງດາວຕ່າງໆ -

ຄືບໍລິເວນທັງໝົດຂອງຟ້າສະຫວັນ - ແລະ ຖືກພາໃຫ້ເນັດສະການສົ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ

ບູຊາສົ່ງເຫລົ່ານັ້ນຄືສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ປະທານໃຫ້ປະຊາຊົນທຸກຄົນພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້າທັງໝົດ.

²⁰ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ເອົາທ່ານ ແລະ ນໍາທ່ານອອກມາຈາກເຕົາເຫລັກ, ຄືອອກຈາກເອຢິບ, ເພື່ອເປັນປະຊາຊົນທີ່ເປັນມໍລະດົກຂອງພຣະອົງເອງ,

ຢ່າງທີ່ພວກທ່ານເປັນຄືທຸກມື້ນີ້.

²¹ພຣະຢາເວຊົງໂກດຮ້າຍຂ້າພໍ່ຂ້າຍເຫດເພາະພວກທ່ານ; ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າຂ້າພໍ່ຂ້າຍຈະບໍ່ຄວນຂ້າມແມ່ນໍ້າຈໍແດນ, ແລະ

ທີ່ຂ້າພໍ່ຂ້າຍບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນດິນແດນອັນປະເສີດ,

ຄືດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກໍາລັງຈະມອບໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເປັນກໍາມະສິດນັ້ນ. ²²ແຕ່ຂ້າພໍ່ຂ້າຍຕ້ອງຕາຍໃນດິນແດນນີ້;

ຂ້າພໍ່ຂ້າຍຕ້ອງບໍ່ຂ້າມແມ່ນໍ້າຈໍແດນ; ແຕ່ພວກທ່ານຈະຂ້າມໄປ ແລະ ຄອບຄອງດິນແດນອັນປະເສີດນັ້ນ.

²³ຈົ່ງລະວັງຕົວຂອງພວກທ່ານໃຫ້ດີ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຫລົງລືມພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ,

ທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດກັບພວກທ່ານ, ແລະ ສ້າງຮູບແກະສະຫລັກທີ່ເປັນຮູບຊົງໃດໆ

ເພື່ອຕົວຂອງພວກທ່ານເອງທີ່ພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດນັ້ນ.

²⁴ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເປັນໄຟທີ່ເຜົາຜານ, ແລະເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຫວຽດແຫນ.

²⁵ເມື່ອພວກທ່ານໃຫ້ກໍາເນີດບັນດາລູກແລະ ຫລານທັງຫລາຍ, ເມື່ອພວກທ່ານຈະອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນເປັນເວລາດົນ, ແລະ

ຖ້າພວກທ່ານຈະເຮັດຕົວໃຫ້ເຊື່ອມເສຍ ແລະ ສ້າງຮູບແກະສະຫລັກເປັນຮູບຊົງຂອງສິ່ງໃດໆ, ແລະ

ເຮັດສິ່ງຊົດຮ້າຍໃນສາຍຕາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ຊົງເປັນການຍິວະໃຫ້ພຣະອົງຊົງໂກດຮ້າຍ - ²⁶ຂ້າພໍ່ຂ້າຍຮ້ອງເຖິງຟ້າສະຫວັນ

ແລະແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ເປັນພະຍານຕໍ່ຕ້ານພວກທ່ານໃນວັນນີ

ທີ່ບໍ່ຊ້ານານພວກທ່ານຈະພິນາດຢ່າງສິ້ນເຊີງຈາກແຜ່ນດິນທີ່ພວກທ່ານກໍາລັງຈະຂ້າມແມ່ນໍ້າຈໍແດນໄປຄອບຄອງນັ້ນ;

ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຢືເວລາຂອງພວກທ່ານໃຫ້ຍາວນານແຕ່ພວກທ່ານຈະຖືກທໍາລາຍຢ່າງໝົດສິ້ນ.

²⁷ພຣະຢາເວຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານກະຈັດກະຈາຍໄປທ່າມກາງປະຊາຊົນທັງຫລາຍ, ແລະ

ພວກທ່ານຈະເຫລືອພຽງຈໍານວນນ້ອຍໃນທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດ, ທີ່ພຣະຢາເວຊົງນໍາທ່ານໃຫ້ຈາກໄປນັ້ນ.

²⁸ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະປະຕິບັດຮັບໃຊ້ບັນດາພະອື່ນ, ການງານແຫ່ງນໍ້າມືຂອງມະນຸດ, ຄືໄມ້ ແລະຫີນ, ທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ບໍ່ໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູ, ກິນບໍ່ໄດ້, ຫລືດື່ມກິນບໍ່ໄດ້.

²⁹ແຕ່ຈາກທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະສະແຫວງຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ພວກທ່ານຈະພົບພຣະອົງ,

ເມື່ອພວກທ່ານສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍສຸດຈິດດ້ວຍສຸດໃຈຂອງພວກທ່ານ.

³⁰ເມື່ອພວກທ່ານຢູ່ໃນຄວາມໂສກເສົ້າ, ແລະ ເມື່ອສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີທັງໝົດມາເຫນືອພວກທ່ານ,

ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ມາພວກທ່ານຈະຫັນກັບຫາພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ແລະ ຟັງສຽງຂອງພຣະອົງ.

³¹ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເມດຕາ; ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຜິດຫວັງຫລື ທໍາລາຍພວກທ່ານ,

ຫລືຊົງລືມພັນທະສັນຍາຂອງບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາເອົາໄວ້ກັບພວກເຂົາ.

³²ບາດນີ້ຈົ່ງຖາມເຖິງວັນເຫລົ່ານັ້ນໃນອາດິດ, ຄືວັນທີ່ຢູ່ກ່ອນພວກທ່ານ: ນັບຈາກວັນນັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ, ແລະ

ຈາກຟາກຟ້າຫນຶ່ງໄປຈົນເຖິງອິກຟາກຟ້າຫນຶ່ງ, ຈົ່ງຖາມວ່າເຄີຍມີສິ່ງໃດຄືກັບສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ຫລື ມີສິ່ງໃດທີ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາດັ່ງນີ້?

³³ເຄີຍມີຄົນໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່າວອອກມາຈາກກາງໄຟຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ, ແລະ ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແບບນີ້ບໍ່?

³⁴ຫລື ພຣະເຈົ້າເຄີຍທີ່ໄດ້ພະຍາຍາມໄປ ແລະ ນໍາຊົນຊາດຫນຶ່ງມາເພື່ອພຣະອົງເອງຈາກທ່າມກາງຊົນຊາດຫນຶ່ງ, ດ້ວຍການລອງໃຈ, ດ້ວຍຫມາຍສໍາຄັນ,

ແລະ ດ້ວຍການອັດສະຈັນ, ດ້ວຍສົງຄາມ, ດ້ວຍມືອັນຊົງຮິດ, ແລະ ດ້ວຍແຂນອັນຮິດເດດຂອງພຣະອົງທີ່ຢຽດອອກ, ແລະ

ດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ຄືກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດເພື່ອທ່ານໃນປະເທດເອຢິບກ່ອນສາຍຕາຂອງທ່ານ?

³⁵ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ຊົງສຳແດງແກ່ພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ແລະ ນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວບໍ່ມີພະອື່ນໃດເລີຍ.³⁶ ຈາກທ້ອງຟ້າ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງສ້າງສອນພວກທ່ານ; ເທິງແຜ່ນດິນໂລກພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນໄຟອັນໃຫຍ່; ພວກທ່ານໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງອອກມາຈາກກອງໄຟອັນໃຫຍ່ນັ້ນ.

³⁷ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກສາບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ, ພຣະອົງຊົງເລືອກເຊື້ອສາຍທີ່ຕາມມາຂອງພວກເຂົາ, ແລະໄດ້ນຳພວກທ່ານອອກມາຈາກເອຢິບຜ່ອມກັບການຊົງສະຖິດຂອງພຣະອົງ, ຜ່ອມກັບອິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ;

³⁸ເພື່ອຂັບໄລ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢຶດໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ເຂັ້ມແຂງກວ່າອອກໄປຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອນຳພວກທ່ານເຂົ້າມາ, ເພື່ອມອບດິນແດນຂອງພວກທ່ານໃຫ້ເປັນກຳມະສິດດັ່ງໃນທຸກວັນນີ້.

³⁹ດັ່ງນັ້ນໃນວັນນີ້ຈົ່ງຮູ້ເຖິດ, ແລະ ວາງສິ່ງນີ້ເອົາໄວ້ໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານ, ວ່າພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າໃນຝ້າສະຫວັນເບື້ອງເທິງ ແລະເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ເບື້ອງລຸ່ມບໍ່ມີຜູ້ໃດອີກແລ້ວ.⁴⁰ ພວກທ່ານຈະຮັກສາບັນດາກິດຫມາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງທີ່ຂ້າພ້ອມຊົງສ້າງພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄປໄດ້ດີ ແລະຜ່ອມທັງບັນດາລູກຫລານທີ່ມາພາຍຫລັງພວກທ່ານດ້ວຍ, ແລະ ເພື່ອວັນເວລາຂອງພວກທ່ານຈະຍືນຍາວໃນດິນແດນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເປັນນິດ."

⁴¹ແລ້ວໂມເຊຊົງໄດ້ເລືອກເມືອງສາມເມືອງທາງຝັ່ງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ,⁴² ເພື່ອຄົນຈະຫລົບຫນີໄປໃນເມືອງໃດເມືອງໜຶ່ງເຫລົ່ານີ້ ຖ້າຫາກເຂົາຂ້າຄົນໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ເປັນສັດຕູກັນມາກ່ອນ. ໂດຍການຫນີໄປເມືອງໃດເມືອງໜຶ່ງເຂົາຈະລອດຊີວິດ.⁴³ ເມືອງເຫລົ່ານີ້ຄື, ເບເຊທິເທິງພູພຽງສຳລັບເຜົ່າຮູບເມ່ນເມືອງຮາໂມດ ໃນເຂດແດນຂອງກີເລອາດສຳລັບເຜົ່າກາດ; ແລະ ເມືອງໂກລານໃນບາຊານ, ສຳລັບເຜົ່າມານິດເຊ.

⁴⁴ນີ້ແມ່ນກິດຫມາຍທີ່ໂມເຊໄດ້ມອບກິດບັນຍັດທັງໝົດໄວ້ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ;⁴⁵ ເຫລົ່ານີ້ຄືກິດຫມາຍທີ່ເປັນພັນທະສັນຍາ, ກິດບັນຍັດຕ່າງໆ, ແລະ ກິດຫມາຍອື່ນໆທີ່ໂມເຊໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ເມື່ອພວກເຂົາອອກມາຈາກເອຢິບ,

⁴⁶ເມື່ອພວກເຂົາຢູ່ທາງຝັ່ງຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ໃນພູເຂົາກົງກັນຂ້າມເມືອງເບັດເປອ, ໃນດິນແດນສີໂຫນ, ຜູ້ເປັນກະສັດອາໂມ, ຜູ້ອາໄສຢູ່ເຮັດຊະໂບນ, ຄືຜູ້ທີ່ໂມເຊ ແລະປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ປາບໃຫ້ຜ່າຍແຜ່ເມື່ອພວກເຂົາອອກມາຈາກເອຢິບ.

⁴⁷ພວກເຂົາຍຶດດິນແດນຂອງລາວໃຫ້ເປັນກຳມະສິດ, ແລະ ດິນແດນຂອງໂອກເປັນກະສັດແຫ່ງຊາບານ - ສິງເຫລົ່ານີ້, ຄືກະສັດທັງສອງຄົນອາໂມຣິດ, ຜູ້ຢູ່ອີກຝາກໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ.⁴⁸ ອານາເຂດນີ້ນັບຈາກອາໂຣເອ, ໄປສູ່ດຂອບລຸ່ມແມ່ນ້ຳອາກໂນນ, ໄປຈົນເຖິງພູເຂົາສີຣີໂອນ (ຫລືພູເຮີໂມນ),⁴⁹ ແລະ ລວມເອົາດິນແດນນັ້ນຍັງນັບລວມເອົາອານາເຂດທັງຫມົດຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ຈົນໄປຮອດທະເລອາຣາບາ, ໄປເຖິງຕາຍທີ່ຕີນພູປີສະກາ.

5

ໂມເຊໄດ້ເອີ້ນປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຟັງກິດບັນຍັດ, ແລະ ກິດເກນຕ່າງໆທີ່ຂ້າພ້ອມຈະກ່າວໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຍິນໃນວັນນີ້, ເພາະພວກທ່ານຈະຮຽນຮູ້ຖືຮັກສາເອົາໄວ້.

²ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາຕໍ່ພວກໂຮເຣັບ.³ ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງເຮັດພັນທະສັນຍານີ້ຕໍ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ຊົງເຮັດກັບພວກເຮົາ, ພວກເຮົາທຸກຄົນຍັງມີຊີວິດຢູ່ທຸກວັນນີ້.

⁴ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບພວກທ່ານຫນ້າຕໍ່ຫນ້າ ທີ່ເທິງພູເຂົາອອກມາຈາກກາງໄຟນັ້ນ⁵ (ຂ້າພ້ອມໄດ້ຍິນຢູ່ລະຫວ່າງພຣະຢາເວ ກັບພວກທ່ານໃນເວລານັ້ນ, ເພື່ອເປີດເຜີຍຖ່ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ; ໃນເວລານັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ; ເພາະພວກທ່ານຢ້ານເນື່ອງຈາກໄຟນັ້ນ, ແລະ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປພູເຂົາ).

ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວ,⁶ ເຮົາເປັນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກດິນແດນເອຢິບ, ອອກມາຈາກການເປັນທາດ.

⁷ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີພະອື່ນໃດຕໍ່ຫນ້າເຮົາ.⁸ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດຮູບສະຫລັກສຳລັບຕົວເອງ ຫລືຮູບຄືຂອງສິ່ງໃດໆທີ່ຢູ່ເທິງຟ້າເບື້ອງເທິງ, ຫລືທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນເບື້ອງລຸ່ມ, ຫລືທີ່ຢູ່ໃນລຸ່ມນ້ຳນັ້ນ.

⁹ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ກົມກາບ ຫລື ຮັບໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງຫວງແຫນ.

ເຮົາລົງໂທດຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງບັນດາບັນພະບູລຸດນັ້ນໂດຍການນຳການລົງໂທດມາເຖິງບັນດາລູກຫລານ, ຄືຊົ່ວຊ້າອາຍຸຄົນທີ່ສາມ ແລະ ສີບັນດາຂອງບັນດາຄົນທີ່ກຽດຊັງເຮົາ,¹⁰ ແລະ ສຳແດງຄວາມສັດຊື່ຕາມພັນທະສັນຍາຕໍ່ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັກເຮົາ ຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ.

¹¹ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ສົມຄວນ,

ເພາະພຣະຢາເວບໍ່ຢອຍໃຫ້ຄົນຍົກພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວຢ່າງບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດ.

¹²ຈົ່ງຮັກສາວັນສະບາໂຕໃຫ້ເປັນວັນບໍ່ຮີສຸດ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງພວກເຈົ້າ.¹³ ພວກເຈົ້າຈະອອກແຮງ ຫລື ເຮັດວຽກທັງຫມົດຂອງເຈົ້າໃນເວລາຫົກວັນ;¹⁴ ແຕ່ວັນທີ່ເຈັດຄືວັນສະບາໂຕ ຈົ່ງຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

ໃນວັນນັ້ນພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດວຽກໃດໆ - ບໍ່ວ່າໂຕເຈົ້າ, ຫລືລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລືລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລື ຂ້າທາດຊາຍ, ແລະ ທາດຍິງ, ຫລື ງົວຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລືລາຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລືຝູງສັດໃດໆຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລືຄົນຕ່າງຊາດຢູ່ທີ່ປະຕູຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ. ສິ່ງນີ້ເພື່ອໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍ ແລະ ຄົນຮັບຢຶງຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຜັກຜ່ອນເຊັ່ນດຽວກັບພວກເຈົ້າ.

¹⁵ພວກເຈົ້າຈະລະນຶກເຖິງວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ເປັນທາດໃນດິນແດນເອຢິບ, ແລະ

ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກທີ່ນັ້ນໂດຍມືອັນຊົງຮິດ ແລະ ໂດຍແຂນທີ່ຢຽດອອກ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ພວກເຈົ້າຖືຮັກສາວັນສະບາໂຕ.

¹⁶ຈົ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ບິດາ ແລະ ແກ່ມານດາຂອງພວກເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດນັ້ນ,

ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຍືນຍາວຢູ່ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຢາເວຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແລະ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ.

¹⁷ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຂ້າຄົນ.¹⁸ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຮ່ວມປະເວນີ້.¹⁹ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ລັກເລັກຂະໂມຍນ້ອຍ.²⁰ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ່ຜື່ນບ້ານຂອງຕົນ.

²¹ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຍາດເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຢາກໄດ້ບ້ານຂອງເພື່ອນບ້ານ, ທຶງນາຂອງເຂົາ, ຫລືຂ້າທາດຊາຍຂອງເຂົາ, ຫລື ທາດຍິງຂອງເຂົາງົວຜູ້ເຂົາ, ຫລືລາຂອງເຂົາ, ຫລືສິ່ງໃດໆ ທີ່ເປັນຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ.'

²²ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດ້ວຍສຽງອັນດັງຕໍ່ຫນ້າຊຸມຊົນທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານເທິງພູເຂົາອອກມາຈາກກາງໄຟ, ຈາກກ້ອນເມກ, ແລະ ຈາກຄວາມມືດ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເພີ່ມເຕີມຖ້ອຍຄຳໃດໆອີກ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ຂຽນຈາລຶກຖ້ອຍຄຳນັ້ນໄວ້ເທິງສິລາຈາລຶກສອງແຜ່ນ ແລະໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ.

²³ຕໍ່ມາເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງກ່າວອອກມາຈາກທ່າມກາງຄວາມມືດ, ໃນຂະນະທີ່ພູເຂົານັ້ນກຳລັງລຸກໄຫມ້, ຊົງທ່ານໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ຂ້ານ້ອຍຄື - ບັນດາຜູ້ອາວຸໂສທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານ ແລະບັນດາຫົວຫນ້າເຜົ່າຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານ.²⁴ພວກທ່ານກ່າວວ່າ, 'ເບິ່ງສາ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະສະຫງ່າອາສີຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງມາຈາກກາງໄຟ; ໃນວັນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວກັບປະຊາຊົນ, ພວກເຂົາສາມາດມີຊີວິດຢູ່.

²⁵ແຕ່ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສົມຄວນຕາຍ? ເພາະໄຟອັນໃຫຍ່ນີ້ຈະເຜົາຜານພວກເຮົາ;

ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາດົນກວ່ານີ້, ພວກເຮົາຕ້ອງຕາຍແທ້.²⁶ເພາະນອກເຫນືອຈາກພວກເຮົາ ມີໃຜ ຫລືໃນທ່າມກາງມະນຸດທັງຫມົດທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນກ່າວອອກມາຈາກກາງໄຟ ແລະ ຍັງໄດ້ມີຊີວິດຢູ່, ຄືຢ່າງພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບໍ່?

²⁷ສຳລັບທ່ານນັ້ນ, ທ່ານຄວນໄປ ແລະຟັງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາກ່າວກັບທ່ານ;

ຢ້າຄືນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາກ່າວກັບທ່ານແກ່ພວກເຮົາ; ພວກເຮົາຈະຟັງ; ແລະ ເຮັດຕາມ.'

²⁸ພຣະຢາເວໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານ. ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍ, 'ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ

ເຮົາໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆຂອງປະຊາຊົນນີ້, ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກ່າວນັ້ນດີ.²⁹ໂອ, ຊົງມີຫົວໃຈເຊັ່ນນີ້ໃນພວກເຂົາ, ຫລືພວກເຂົາຈະໃຫ້ກຽດແກ່ເຮົາ ແລະຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງຫມົດຂອງເຮົາສະເຫມີ, ເພື່ອພວກເຂົາ ແລະ ບັນດາລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຈະຢູ່ເປັນເປັນສຸກສືບໄປເປັນນິດ!

³⁰ຈຶ່ງໄປເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈຶ່ງກັບໄປຍັງເດີນຂອງພວກເຈົ້າເຖິດ."

³¹ແຕ່ສຳລັບເຈົ້າ, ຈຶ່ງຍືນຢູ່ທີ່ນັ້ນກັບເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະບອກເຈົ້າເຖິງພຣະບັນຍັດທັງຫມົດກົດຫມາຍ, ແລະກົດເກນຕ່າງໆ ທີ່ເຈົ້າຈະສອນພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືຮັກສາດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເປັນກຳມະສິດດ້ວຍເຫດນີ້.'

³²ພວກທ່ານຈະຖືຮັກສາ, ສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ພວກທ່ານ ພວກທ່ານຈະບໍ່ຫັນເຫໄປທາງຂວາຫລືຫັນເຫໄປທາງຊ້າຍ.

³³ເພື່ອທ່ານຈະຍ່າງໃນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງທ່ານ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະມີຊີວິດຢູ່, ແລະ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະຢູ່ເປັນເປັນສຸກ, ແລະ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະມີວິນເວລາທີ່ຍືນຍາວໃນດິນແດນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເປັນກຳມະສິດນັ້ນ.

6 ¹ດັງນັ້ນເຫລົ່ານີ້ຄືຄຳສັ່ງ, ກົດບັນຍັດ, ແລະກົດເກນຕ່າງໆ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງສັ່ງພວກທ່ານ,

ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະຖືຮັກສາໄວ້ໃນດິນແດນທີ່ພວກທ່ານກຳລັງຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປເພື່ອຢຶດຄອງນັ້ນ;

²ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໃຫ້ກຽດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເມື່ອພວກທ່ານຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ

ຄຳສັ່ງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງສັ່ງພວກທ່ານ - ຄືພວກທ່ານ, ບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກທ່ານ, ຕະຫລອດທຸກວັນໃນຊີວິດຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອວັນເວລາຂອງພວກທ່ານຈະຍືນຍາວ.

³ດ້ວຍເຫດນີ້ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈຶ່ງຟັງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ແລະ ຖືຮັກສາເອົາໄວ້ເພື່ອວ່າພວກທ່ານ ຈະທະວີຄຸນຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ໃນດິນແດນທີ່ມີນ້ຳມື ແລະ ນ້ຳເຜີ້ງໄຫລລົ້ນ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ, ໄດ້ຊົງສັນຍາແກ່ພວກທ່ານວ່າຈະຊົງເຮັດ.

⁴ຈຶ່ງຟັງເຖິດ, ອິດສະຣາເອນເອີຍ: ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຊົງເປັນພຣະເຈົ້າດຽວ.

⁵ພວກທ່ານຈຶ່ງຮັກພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ດ້ວຍສິນສຸດກຳລັງຂອງພວກທ່ານ.

⁶ຖ້ອຍຄຳນີ້ບົ່ງບອກເຖິງຂ້ານ້ອຍກຳລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນມື້ນີ້ຈະຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານ;⁷ແລະ

ພວກທ່ານຈະຫມັ້ນສອນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ບັນດາລູກຫລານຂອງພວກທ່ານ;

ພວກທ່ານຈະເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເມື່ອພວກທ່ານນັ່ງຢູ່ໃນບ້ານຂອງພວກທ່ານ, ເມື່ອພວກທ່ານຍ່າງໄປຕາມຫົນທາງ, ເມື່ອພວກທ່ານນອນລົງ ແລະ ເມື່ອພວກທ່ານລຸກຂຶ້ນ.

⁸ພວກທ່ານຈະຜູກຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເປັນຄືເຄື່ອງຫມາຍຢູ່ເທິງມືຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຄຽ້ນໄວ້ທີ່ຫນ້າຜາກລະຫວ່າງດວງຕາຂອງພວກທ່ານ.

⁹ພວກທ່ານຈະຂຽນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເທິງວົງກົບປະຕູບ້ານຂອງພວກທ່ານ ແລະເທິງປະຕູຮົວຂອງພວກທ່ານ.

¹⁰ເມື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານນຳພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນດິນແດນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ຕໍ່ບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ, ຄືຕໍ່ອິດສະຣາເອນ, ອີຊາກ, ແລະ ຕໍ່ຢາໂຄບ, ທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ພ້ອມກັບເມືອງຕ່າງໆທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ດີທີ່ສຸດຊຶ່ງພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ສ້າງ.¹¹ແລະ

ບັນດາເຮືອນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ດີທຸກຢ່າງຊຶ່ງພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດ, ບໍ່ນ້ຳຕ່າງໆທີ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຂຸດ, ແລະ ບັນດາສວນອະງຸ່ນ

ກັບຕີນຫມາກກອກເຫດທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ປູກ, ພວກທ່ານຈະກິນ ແລະ ຈົນອົມຫນ້າສຳລານ -¹²ດັງນັ້ນຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ດີ

ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ຫລົງລົ້ມພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງໄດ້ນຳພວກທ່ານອອກຈາກເອຢິບ, ອອກຈາກເຮືອນແຫ່ງການເປັນຫາດ.

¹³ພວກທ່ານຈະໃຫ້ກຽດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ; ພວກທ່ານຈະນະມັດສະການພຣະອົງ, ແລະ

ພວກທ່ານຈະປະຕິຢາມໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.¹⁴ພວກທ່ານຈະບໍ່ຕິດຕາມພະອື່ນ,

ບັນດາພະທັງຫລາຍຂອງປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກທ່ານ-¹⁵ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຢູ່ທ່າມກາງພວກທ່ານນັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຫວຽດເຫນ-ຖ້າພວກທ່ານເຮັດຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະມື້ງຂຶ້ນໂຈມຕີພວກທ່ານ ແລະ

ພຣະອົງຈະທຳລາຍພວກທ່ານຈາກຜືນແຜ່ນດິນໂລກ.

¹⁶ພວກທ່ານຈະບໍ່ທົດສອບພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ເຫມືອນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ທົດສອບພຣະອົງທີ່ມັດສາ.

¹⁷ພວກທ່ານຈະເຄັ່ງຄັດໃນການຖືຮັກສາພຣະບັນຊາຕ່າງໆ ຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ພຣະບັນຍັດກ່ຽວເນື່ອງດ້ວຍພິທີຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ, ແລະ ກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງພວກທ່ານເອົາໄວ້.

¹⁸ພວກທ່ານຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ດີງາມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຢູ່ເປັນເປັນສຸກ, ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປ ແລະ ຢຶດຄອງດິນແດນອັນປະເສີດທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາເອົາໄວ້ກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ,¹⁹ເພື່ອຂັບໄລ່ສັດຕູທັງຫມົດທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພວກທ່ານ, ດັງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ.

²⁰ເມື່ອລູກຊາຍຂອງພວກທ່ານຖາມພວກທ່ານໃນເວລາທີ່ມາເຖິງ, ກ່າວວ່າ, 'ແມ່ນຫຍັງແມ່ນກົດເກນ, ກົດສັນຍາຕ່າງໆ, ຕາມພັນທະສັນຍາ, ແລະ ກົດເກນອື່ນໆ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ຊົງສັ່ງພວກທ່ານໄວ້?'²¹ແລ້ວພວກທ່ານຈະເວົ້າກັບລູກຊາຍຂອງທ່ານວ່າ,

'ພວກເຮົາໄດ້ເຄີຍຕົກເປັນຫາດຝາໂຮໃນເອຢິບ; ພຣະຢາເວໄດ້ນຳເຮົາອອກຈາກເອຢິບດ້ວຍພຣະຫັດອັນຊົງອິດ,²²ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຫມາຍສຳຄັນ,

ແລະ ການອັດສະຈັນຕ່າງໆ, ຊຶ່ງເຮັດກົດຈະການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຮຸນແຮງ, ເຫນືອເອຍົບ, ເຫນືອຟາໂຣ, ແລະ ເຫນືອຄົວເຮືອນທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກເຮົາ;²³ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳເຮົາອອກຈາກທີ່ນັ້ນ, ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະຊົງນຳພວກເຮົາເຂົ້າໄປຍັງດິນແດນຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ແກ່ບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາຈະຊົງມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.
²⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງເຮົາໃຫ້ຮັກສາພະບັນຍັດທັງຫລາຍນີ້ໄວ້, ເພື່ອໃຫ້ຢາເກງພຣະຢາເວຂອງພວກເຮົາເພື່ອຜົນດີຂອງພວກເຮົາເອງ, ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງຮັກສາພວກເຮົາໃຫ້ມີຊີວິດ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເປັນຢູ່ທຸກວັນນີ້.
²⁵ຖ້າພວກເຮົາຖືຮັກສາພະບັນຍັດທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວຂອງພວກເຮົາຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວເຮົາໄວ້ກັບພວກເຮົານັ້ນ, ສິ່ງນີ້ຈະເປັນຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຮົາ.'

7 ¹ເມື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງນຳພວກທ່ານເຂົ້າມາດິນແດນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເປັນກຳມະສິດນັ້ນ, ພຣະອົງຈະຊົງຂັບໄລ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພວກທ່ານ - ຄືຊາວຮິດຕີ, ເກຄາຊີ, ອາໂມຣິດ, ການາອານ, ເປຣີຊີ ຮີວີ, ແລະ ເຢບູດຊົນຊາດທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ມີກຳລັງຫລາຍກວ່າພວກທ່ານ.
²ພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານປະທານຊົນຊາດໃຫຍ່ເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເມື່ອພວກທ່ານຮິບຊະນະພວກເຂົາ, ແລະ ພວກທ່ານຕ້ອງທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດ. ພວກທ່ານຈະບໍ່ເຮັດຜັນທະສັນຍາໃດໆກັບພວກເຂົາ, ແລະ ບໍ່ສຳເລັດຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຂົາເລີຍ.
³ພວກທ່ານຢ່າໄດ້ແຕ່ງງານໃດໆກັບພວກເຂົາ. ພວກທ່ານຈະບໍ່ມອບບັນດາລູກຜູ້ຍິງຂອງພວກທ່ານໃຫ້ແກ່ບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກທ່ານຈະບໍ່ນຳບັນດາລູກຜູ້ຍິງຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ລູກຜູ້ຊາຍຂອງທ່ານ.
⁴ເພາະພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກທ່ານຫັນເຫໄປຈາກການຕິດຕາມເຮົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະນະມັດສະການພະອິນ. ແລ້ວຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວຈະຜຸ້ງຂຶ້ນໂຈມຕີພວກທ່ານ, ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍພວກທ່ານຢ່າງໄວ.
⁵ນີ້ຄືວິທີການທີ່ພວກທ່ານຈະຈັດການກັບພວກເຂົາ: ພວກທ່ານຈະທຳລາຍແຫ່ນບູຊາຂອງພວກເຂົາ, ທຸບບັນດາເສົາຫີນຂອງພວກເຂົາຈົນຫມູ່ນ, ແລະ ເຜົາບັນດາເຄຣບຂອງພວກເຂົາເສຍ.
⁶ເພາະພວກທ່ານເປັນຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການແຍກໄວ້ສຳລັບພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ເລືອກພວກທ່ານໃຫ້ເປັນປະຊາຊົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຄອບຄອງ, ຍິ່ງກວ່າຊົນຊາດອື່ນໃດໆທີ່ຢູ່ເທິງຜືນແຜ່ນດິນໂລກນີ້.
⁷ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຮັກພວກທ່ານຫລືຊົງເລືອກພວກທ່ານເພາະພວກທ່ານມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າຊົນຊາດໃດໆ - ແຕ່ເພາະພວກທ່ານເປັນຈຳນວນຄົນທີ່ມີຈຳນວນຫນ້ອຍທີ່ສຸດ -⁸ແຕ່ເພາະພຣະອົງຊົງຮັກສາພວກທ່ານ, ແລະ ຮັກສາຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດເຮົາໄວ້ແກ່ບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ. ນີ້ຈຶ່ງເປັນສາເຫດທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງນຳພວກທ່ານອອກມາດ້ວຍມືອັນຊົງຮິດ ແລະ ໄດ້ໂຖ່ພວກທ່ານ, ອອກຈາກເຮືອນທາດຂອງຟາໂຣ, ກະສັດແຫ່ງເອຍົບ.
⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງຮູ້ຈັກພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານ - ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສັດຊື່, ຜູ້ຊົງຮັກສາພັນທະສັນຍາ ແລະ ຄວາມສັດຊື່ໄປຈົນເປັນພັນຊົດອາຍຸສຳລັບຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງ ແລະ ຮັກສາບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ,
¹⁰ແຕ່ຊົງຕອບສະຫນອງບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊັງພຣະອົງຕໍ່ຫນ້າຂອງພວກເຂົາ, ຊົງທຳລາຍພວກເຂົາ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປານີຕໍ່ຄົນໃດທີ່ກຽດຊັງພຣະອົງ; ພຣະອົງຈະຊົງຕອບສະຫນອງຕໍ່ຫນ້າຂອງເຂົາເອງ.¹¹ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກທ່ານຈະຖືຮັກສາຄຳສັ່ງ, ກົດບັນຍັດ, ແລະກົດເກນທັງຫລາຍທີ່ຂ້າພໍ່ຂອງພວກທ່ານໃນມື້ນີ້ ເພື່ອພວກທ່ານຈະເຮັດຕາມຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້.
¹²ຖ້າຫາກພວກທ່ານຝັງກົດເກນຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້, ແລະ ຖືຮັກສາເຮັດຕາມສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ຈະເກີດຂຶ້ນແນ່ນອນເພາະພຣະຢາເວຊົງຮັກສາພັນທະສັນຍາ ແລະ ຄວາມສັດຊື່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ.¹³ພຣະອົງຊົງຮັກສາພວກທ່ານ, ຊົງອວຍພອນພວກທ່ານ, ແລະ ໃຫ້ພວກທ່ານມີຈຳນວນທະວີຄຸນ; ພຣະອົງຊົງອວຍພອນຜົນຈາກຮ່າງກາຍທ່ານ ແລະຜົນຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານ, ພືດຜົນຂອງພວກທ່ານ, ເຫລົ່າອະນຸໄຫມຂອງພວກທ່ານ ແລະ ນ້ຳມັນຂອງພວກທ່ານ, ຊົງເພີ່ມພູມຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ, ໃນດິນແດນທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ແກ່ບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານວ່າຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານນັ້ນ.
¹⁴ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຫລາຍຂຶ້ນກວ່າຊົນຊາດອື່ນໆທັງຫມົດ; ຈະບໍ່ມີຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນຫມັ້ນ ແລະ ຜູ້ຍິງທີ່ເປັນຫມັ້ນທຳມາກາງພວກທ່ານ ຫລື ທຳມາກາງຝູງສັດພວກທ່ານ.¹⁵ພຣະຢາເວຈະກຳຈັດໂລກໄພທັງຫລາຍອອກໄປຈາກພວກທ່ານ; ຈະບໍ່ມີໂລກຮ້າຍຂອງເອຍົບທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮູ້ຈັກທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກທ່ານ, ແຕ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນກັບບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຊົງພວກທ່ານ.
¹⁶ພວກທ່ານຈະທຳລາຍປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໄຊຊະນະໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ແລະ ໃນຕາຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ມີຄວາມສົງສານ. ພວກທ່ານຈະບໍ່ນະມັດສະການພະຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ, ເພາະນັ້ນຈະເປັນກັບຕົກສຳລັບພວກທ່ານ.
¹⁷ຖ້າພວກທ່ານກ່າວໃນໃຈຂອງພວກທ່ານວ່າ, 'ຊົນຊາດຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າເຮົາ; ແລ້ວເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປໄດ້ແນວໃດ?'—
¹⁸ຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເລີຍ; ເພາະພວກທ່ານຈະລະນຶກເຖິງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ໄດ້ຊົງເຮັດກັບຟາໂຣ ແລະ ຕໍ່ເອຍົບນັ້ນ;
¹⁹ການທີ່ທຸກຄັ້ງໃຫຍ່ໃນຕາຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນ, ຫມາຍສຳຄັນ, ການອັດສະຈັນອັນຊົງຮິດ ແລະມີທີ່ຢຽດອອກທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ນຳພວກທ່ານ ຈະຊົງເຮັດຢ່າງດຽວກັນຕໍ່ບັນດາຊົນຊາດທັງຫມົດທີ່ພວກທ່ານຢ້ານ.
²⁰ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະສົ່ງຝູງຕໍ່ມາທຳມາກາງພວກເຂົາ, ຈົນກວ່າບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຫລົງເຫລືອ ແລະ ລີຢູ່ຈາກພວກທ່ານຈະຖືກກຳຈັດໄປຫມົດຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານ.²¹ພວກທ່ານຈະບໍ່ຢ້ານພວກເຂົາ, ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຊົງຢູ່ທຳມາກາງຂອງພວກທ່ານ, ພຣະເຈົ້າຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ແລະ ຫນ້າຢາເກງ.
²²ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຈະຊົງຂັບໄລ່ຊົນຊາດຕ່າງໆ ເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານ ເທື່ອລະຫມື່ອຍ. ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ສູ້ຮົບຊະນະພວກເຂົາໃນຄັ້ງດຽວ, ຫລື ສັດປ່າທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກທ່ານຈະເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ.
²³ແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະປະທານໄຊຊະນະເຫນືອເຂົາເມື່ອພວກທ່ານຈະປະເຊີນຫນ້າຂອງພວກເຂົາໃນສົງຄາມ; ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສັບສົນຢ່າງຫລາຍຈົນພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ.
²⁴ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ບັນດາກະສັດຂອງພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃກ້ອຳນາດຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ພວກທ່ານຈະກຳຈັດຊື່ຂອງພວກເຂົາອອກໄປ. ບໍ່ໃຫ້ເຫລືອແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ທ່ານຈະສາມາດຢືນຢັນຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາຈົນຫມົດ.
²⁵ພວກທ່ານຈະເຜົາຮູບແກະສະຫລັກຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ - ຢ່າຄິດຢາກໄດ້ເງິນຫລືທອງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະນຳມາເປັນຂອງທ່ານ, ເພາະຖ້າພວກທ່ານເຮັດແນວນັ້ນ ທ່ານຈະຕິດກັບຕົກຂອງມັນເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນທີ່ຫນ້າກຽດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

²⁶ ພວກທ່ານບໍ່ນຳສິ່ງຫນ້າກຽດໃດໆເຂົ້າມາບ້ານຂອງພວກທ່ານ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນນະມັດສະການສິ່ງນັ້ນ. ພວກທ່ານຈະລັງກຽດ ແລະ ຊົງສົງເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະມັນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກແຍກອອກເພື່ອການທຳລາຍ.

8

¹ ພວກທ່ານຕ້ອງຖືຮັກສາພະບັນຍັດທັງຫລາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງມອບໃຫ້ພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະມີຊີວິດ ແລະ ທະວີຂຶ້ນ, ແລະ ເຂົ້າໄປເຜືອຍຶດຄອງດິນແດນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຊົງສັນຍາຕໍ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ.

² ພວກທ່ານຈະລະນຶກເຖິງວິທີທຸກຢ່າງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຊົງນຳພວກທ່ານຊ່ວງສີສັບປີໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານນັ້ນ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະຊົງໃຫ້ພວກທ່ານຖ່ອມໃຈລົງ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະຊົງທົດສອບພວກທ່ານໃຫ້ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈພວກທ່ານ, ວ່າພວກທ່ານຈະຖືຮັກສາພະບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານດີຫລືບໍ່.

³ ພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຖ່ອມໃຈລົງ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຫົວ, ແລະ ຊົງລ້ຽງດູພວກທ່ານດ້ວຍມານາ, ຄືສິ່ງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ແລະລວມທັງບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານກໍບໍ່ຮູ້.

ພວກທ່ານຈະເຮັດແບບນັ້ນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເຂົ້າຈີເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນມີຊີວິດຢູ່; ແຕ່ໂດຍທຸກສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກພວກທ່ານເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນມີຊີວິດຢູ່.

⁴ ເສື້ອຜ້າຂອງພວກທ່ານກໍບໍ່ເກົາ ຫລື ຂາດ, ແລະ ຕີນຂອງທ່ານກໍບໍ່ບວມໃນຊ່ວງລະຫວ່າງສີສັບປີເຫລົ່ານັ້ນ.

⁵ ພວກທ່ານຈະຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານ, ຄືກັບຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ອົບຮົມສັງສອນລູກຊາຍຂອງຕົນ, ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຈະເລືອກເຊົາຂອງພວກທ່ານກໍອົບຮົມສັງສອນພວກທ່ານ. ພວກທ່ານຈະຖືຮັກສາພະບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະເດີນໄປທາງຂອງພວກທ່ານ ແລະ ຖວາຍກຽດແດ່ພວກທ່ານ.

⁷ ພວກທ່ານຈະເລືອກເຊົາຂອງທ່ານກຳລັງນຳທ່ານເຂົ້າໄປໃນດິນແດນອັນປະເສີດ, ດິນແດນທີ່ມີນ້ຳພູ ແລະ ແມ່ນ້ຳໄຫລອອກມາໄປຍັງພູເຂົາຕ່າງໆ, ແລະ ທ່ານກໍຈະເລືອກເຊົາຕ່າງໆ; ດິນແດນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເຂົ້າສາລີ ແລະ ເຂົ້າປະເລ, ຕົ້ນອະນຸນ, ຕົ້ນຫມາກເດືອຍ, ແລະ ຕົ້ນຫມາກພິລາ; ດິນແດນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຕົ້ນຫມາກກອກ ແລະ ນ້ຳເຜິ້ງ.

⁹ ຄືດິນແດນທີ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ກິນເຂົ້າຈີໄດ້ຢ່າງບໍ່ຂາດ, ແລະ ເປັນທີ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ໄປໂດຍບໍ່ມີຫຍັງ; ດິນແດນທີ່ມີຫີນຕ່າງໆທີ່ເຮັດຈາກເຫລັກ ແລະ ພວກທ່ານຈະຊຸດທອງແດງໄດ້ຕາມເນີນເຂົ້າຕ່າງໆ.¹⁰ ພວກທ່ານຈະໄດ້ກິນຢ່າງອົມຫນຳສຳລານ, ແລະ ພວກທ່ານຈະສັນລະເສີນພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານສຳລັບດິນແດນອັນປະເສີດທີ່ພວກທ່ານໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

¹¹ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ເພື່ອວ່າທ່ານຈະບໍ່ຫລົງລົ້ມພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ເສີຍຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງພວກທ່ານ, ພະບັນຍັດຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ກົດຫມາຍຂອງພວກທ່ານ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງພວກທ່ານໃນວັນນີ້,¹² ບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນ, ເພື່ອພວກທ່ານກິນເຂົ້າອົມແລ້ວ, ແລະ ເມື່ອພວກທ່ານສ້າງບ້ານທີ່ດີ ແລະ ອາໄສຢູ່ນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຫລົງໄຫລ.

¹³ ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີເມື່ອຝູງສັດທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານມີຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ເມື່ອເງິນແລະທອງຄຳຂອງພວກທ່ານເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີນັ້ນເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ,¹⁴ ແລ້ວຈິດໃຈຂອງທ່ານຈະມີວິໄນນຳສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານລົ້ມພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະຊົງນຳພວກທ່ານອອກມາຈາກດິນແດນເອຢິບ, ອອກມາຈາກເຮືອນທາດນັ້ນ.

¹⁵ ຢ່າຫລົງລົ້ມພວກທ່ານຜູ້ຊົງນຳພວກທ່ານອອກມາຈາກຖິ່ນທຸລະກັນດານອັນກວ້າງໃຫຍ່, ແລະ ຫນ້າຢ້ານທີ່ມີສັດມີພິດຮ້າຍແຮງ ແລະ ແມງງອດທັງຫລາຍ ແລະ ຜົນແຜ່ນດິນທີ່ແຫ້ງແລ້ງບໍ່ມີນ້ຳຜູ້ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫລອອກມາຈາກຫີນເຫລັກໄຟນັ້ນ.

¹⁶ ພວກທ່ານຈະຊົງລ້ຽງດູພວກທ່ານໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານດ້ວຍມານາທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຖ່ອມໃຈ ແລະ ທົດສອບພວກທ່ານ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານດີໃນບັນປາຍ,

¹⁷ ແຕ່ພວກທ່ານອາດກ່າວໃນໃຈຂອງພວກທ່ານວ່າ, 'ອຳນາດຂອງເຮົາ ແລະ ກຳລັງແຫ່ງມືຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ໄດ້ຄວາມມັ່ງຄັ່ງທັງໝົດນີ້.'

¹⁸ ແຕ່ພວກທ່ານຈະລະນຶກເຖິງພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະເລືອກເຊົາຂອງພວກທ່ານ, ເພາະພວກທ່ານໄດ້ເປັນຜູ້ປະທານອຳນາດແກ່ພວກທ່ານ; ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະຫມັ້ນຄົງ ເພື່ອພວກທ່ານຈະຊົງສະຖາປະນາພັນທະສັນຍາທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຊົງສັນຍາຕໍ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ, ດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນທຸກວັນນີ້.¹⁹ ສິ່ງນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ ຖ້າຫາກທ່ານລົ້ມພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະເດີນຕາມພະອິນງ ນະມັດສະການພະເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ບຸຊາພະເຫລົ່ານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດຕໍ່ພວກທ່ານໄວ້ໃນວັນນີ້ວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ.

²⁰ ຄືກັບຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ພວກທ່ານເລືອກເຊົາໂທດຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນຈະລົງໂທດພວກທ່ານ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອຟັງສັ່ງຂອງພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະເລືອກເຊົາຂອງພວກທ່ານ.

9 ¹ ຈົ່ງຟັງເຖິດ, ອິດສະຣາເອນເອີຍ; ພວກທ່ານກຳລັງຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໃນມືນີ້, ເພື່ອເຂົ້າໄປຂັບໄລ່ຊົນຊາດຕ່າງໆທີ່ຢຶງໃຫຍ່ກວ່າ

ແລະເຂັ້ມແຂງກວ່າພວກທ່ານ, ແລະ ຍຶດເມືອງທັງຫລາຍທີ່ຢຶງໃຫຍ່ ແລະ ມີບ້ອມສູງເຖິງຫ້ອງຟ້າ, ຜູ້ຄົນທີ່ໂຕໃຫຍ່ ແລະ

ສູງບັນພະບູລຸດຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນອານາດ, ຜູ້ທີ່ພວກທ່ານຮູ້ຈັກ, ແລະ ຜູ້ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນປະຊາຊົນເວົ້າວ່າ,

'ໃຜທີ່ສາມາດຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງຄົນອານາກິມໄດ້?'

³ ດັ່ງນັ້ນ ໃນມືນີ້ຈົ່ງຮູ້ເຖິດວ່າ ພວກທ່ານເລືອກເຊົາຂອງພວກທ່ານຄືພວກທ່ານຜູ້ຊົງໄປຂ້າງຫນ້າຂອງທ່ານຄືກັບໄຟທີ່ເຜົາຜາ; ພວກທ່ານຈະຊົງທຳລາຍພວກເຂົາ, ແລະ ພວກທ່ານຈະຊົງປາບພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານ; ເພື່ອພວກທ່ານຈະຂັບໄລ່ເຂົາອອກໄປ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຝຸ່ນາດໄປຢ່າງໄວຄືກັບພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ກ່າວແກ່ພວກທ່ານ.

⁴ ຢ່າເວົ້າໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ, ຫລັງຈາກພວກທ່ານເລືອກເຊົາຂອງພວກທ່ານໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານວ່າ, 'ເປັນເພາະຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາທີ່ພວກທ່ານເລືອກເຊົາຂອງພວກທ່ານຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພວກທ່ານເປັນຈິງດັ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ຕໍ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ, ຄືຕໍ່ ອັບຣາຮາມ ອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບ.

⁶ດັງນັ້ນຈຶ່ງຮູ້ເຖິງວ່າ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ຊົງປະທານດິນແດນນີ້ໃຫ້ພວກທ່ານຍຶດຄອງເພາະຄວາມຊອບທຳຂອງພວກທ່ານ, ເພາະພວກທ່ານເປັນປະຊາຊົນທີ່ຫົວແຂງ.

⁷ຈົງລະນຶກເຖິງ ແລະ ຢາກຫລົງລືມວ່າພວກທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານໂກດຮ້າຍໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານມາແລ້ວຢ່າງໃດ; ຈາກວັນນີ້ໃຫ້ທ່ານອອກຈາກເອຢິບຈົນພວກທ່ານຈະມາເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້, ພວກທ່ານໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວ.

⁸ພວກທ່ານເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວໂກດຮ້າຍຫລາຍພໍທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງທຳລາຍພວກທ່ານໄດ້.

⁹ເມື່ອຂ້າມອຍຊິນໄປພູເຂົາເພື່ອຮັບແຜ່ນສີລາ, ຄືແຜ່ນສີລາແຫ່ງຜັນທະສັນຍາທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບພວກທ່ານ, ຂ້າມອຍໄດ້ຢູ່ເທິງພູເຂົາເປັນເວລາສິບສິບມື້ ແລະ ສິບສິບຄົນ; ຂ້າມອຍບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີຫລືກິນນ້ຳເລີຍ.

¹⁰ພຣະຢາເວໄດ້ປະທະທ່ານແຜ່ນສີລາໃຫ້ພວກທ່ານສອງແຜ່ນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຊຶ່ງຖືກຂຽນໂດຍມືຂອງພຣະອົງ;

ເທິງສີລາເຫລົ່ານັ້ນທຸກສິ່ງໄດ້ຖືກຈາລຶກໄວ້ຄືກັບຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະກາດໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຈາກກາງໄຟທີ່ຢູ່ເທິງພູເຂົາໃນວັນທີ່ຊຸມນຸມກັນນັ້ນ.

¹¹ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນມີສຸດທ້າຍຫລັງຈາກສິບສິບວັນສິບສິບຄົນ ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ປະທະທ່ານແຜ່ນສີລາສອງແຜ່ນນັ້ນໃຫ້ແກ່ຂ້າມອຍ, ຄືສີລາແຫ່ງຜັນທະສັນຍາ.

¹²ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຕໍ່ຂ້າມອຍວ່າ, 'ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ຮີບລົງໄປຈາກທີ່ນີ້ເພາະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ນຳອອກໄປຈາກເອຢິບ,

ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົວຂອງພວກເຂົາເຊື່ອມເສຍແລ້ວ. ພວກເຂົາໄດ້ປົນຫນ້າອອກຈາກວິທີທີ່ເຮົາໄດ້ປັ້ນຊາພວກເຂົາຢ່າງໄວ

ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຮູບຫລໍ່ສຳລັບຕົວພວກເຂົາເອງແລ້ວ.'

¹³ນອກຈາກນີ້, ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າມອຍວ່າ, 'ເຮົາໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນນີ້; ພວກເຂົາເປັນປະຊາຊົນທີ່ຫົວແຂງ.¹⁴ຈົງປ່ອຍເຮົາເຖິດ, ເພື່ອເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ ລົບຊີຂອງພວກເຂົາອອກຈາກພາຍໃຕ້ຝັ່ງ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເປັນຊົນຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພວກເຂົາ.'

¹⁵ດັງນັ້ນຂ້າມອຍຈຶ່ງຫັນກັບ ແລະ ລົງມາຈາກພູເຂົານັ້ນ, ແລະ ພູເຂົານັ້ນກຳລັງເຜົາຜານໄຫມ້.

ແຜ່ນສີລາແຫ່ງຜັນທະສັນຍາທັງສອງແຜ່ນດິນໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງຂ້າມອຍ.¹⁶ຂ້າມອຍໄດ້ເບິ່ງ, ແລະ ເບິ່ງສາ,

ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ພວກທ່ານໄດ້ຫລໍ່ຮູບງົວສຳລັບຕົວເອງ.

ພວກທ່ານໄດ້ຫັນອອກຈາກວິທີທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປັ້ນຊາພວກທ່ານຢ່າງໄວ.

¹⁷ຂ້າມອຍໄດ້ນຳແຜ່ນສີລາທັງສອງມາ ແລະ ຖິ້ມລົງຈາກມືຂ້າມອຍ. ຂ້າມອຍທຳລາຍແຜ່ນສີລານັ້ນຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກທ່ານ.¹⁸ອີກເທື່ອຫນຶ່ງ

ຂ້າມອຍໄດ້ກິນຫນ້າລົງຕໍ່ພຣະຢາເວເປັນເວລາສິບສິບວັນສິບສິບຄົນ; ຂ້າມອຍບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ ຫລື ກິນນ້ຳເລີຍ,

ເພາະຄວາມບາບທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດ ໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຊົດຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ,

ຊຶ່ງເປັນການເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໂກດຮ້າຍ.

¹⁹ເພາະຂ້າມອຍຢ້ານຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍພຣະໃຈຂອງພຣະຢາເວ ຊຶ່ງໄດ້ໂກດຮ້າຍຫລາຍຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານເພື່ອທຳລາຍພວກທ່ານ.

ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ຟັງຂ້າມອຍໃນເວລານັ້ນດ້ວຍ.²⁰ພຣະຢາເວຊົງມີຄວາມໂກດຮ້າຍຫລາຍຕໍ່ອາໂຣນ ຈົນເຖິງກັບຈະທຳລາຍເຂົາ;

ຂ້າມອຍໄດ້ອະທິຖານເພື່ອອາໂຣນໃນເວລານັ້ນເຊັ່ນກັນ.

²¹ຂ້າມອຍໄດ້ນຳຄວາມບາບຂອງພວກທ່ານ, ຮູບຫລໍ່ລູກງົວທີ່ພວກທ່ານໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ, ແລະ ເຜົາມັນທຸບມັນຈົນມຸ່ນ, ແລະ ບົດຈົນເປັນຝຸ່ນ

ຈົນເປັນຄືກັບຂີ້ຝຸ່ນ. ຂ້າມອຍເຫມັນລົງແມ່ນ້ຳທີ່ໄຫລລົງມາຈາກພູເຂົາ.

²²ທີ່ຕາເບຣາ, ມັດສາ, ແລະ ກິບໂຣດ ຮັດຕາອາວາ, ພວກເຈົ້າກໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວໂກດຮ້າຍ.

²³ເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ສັງພວກທ່ານອອກຈາກກາເດັດບາກເນອາ ແລະ ກ່າວວ່າ, 'ຈົງຂຶ້ນໄປ ແລະ ຍຶດຄອງດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ,'

ແລ້ວພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.²⁴ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຫລື ຟັງສຽງຂອງພຣະອົງ

ພວກທ່ານໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວນັບຈາກວັນນັ້ນທີ່ຂ້າມອຍໄດ້ຮູ້ຈັກພວກທ່ານ.

²⁵ດັງນັ້ນ ຂ້າມອຍຈຶ່ງໄດ້ກິນຫນ້າລົງຕໍ່ພຣະຢາເວໃນຊ່ວງສິບສິບວັນສິບສິບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍພວກທ່ານ.

²⁶ຂ້າມອຍໄດ້ອະທິຖານເຖິງພຣະຢາເວ ວ່າ, 'ໂອ ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຢ່າໄດ້ທຳລາຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຫລື

ມໍລະດົກຂອງພຣະອົງໄດ້ໄຖ່ໂດຍຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳອອກມາຈາກເອຢິບດ້ວຍມືອັນຊົງຮີດ.

²⁷ຂໍຊົງລະນຶກເຖິງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະ ຢາໂຄບ; ຢາສິນໃຈໃນຄວາມຕື່ງຂອງປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນ ຫລື

ທີ່ຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ,²⁸ ເພື່ອວ່າດິນແດນຈາກທີ່ຂ້າມອຍໄດ້ນຳພວກເຂົາມານັ້ນຈະກ່າວໄດ້ວ່າ, "ເພາະພຣະຢາເວບໍ່ສາມາດນຳພວກເຂົາ

ເຂົ້າໄປໃນດິນແດນທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ຕໍ່ພວກເຂົາ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກມາ,

ເພື່ອປະທານພວກເຂົາໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ."²⁹ແຕ່ພວກເຂົາຍັງເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ

ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳອອກມາໂດຍພຣະກຳລັງອັນເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໂດຍການສຳແດງຮີດອຳນາດຂອງພຣະອົງນັ້ນ.'

10 ¹ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າມອຍວ່າ, 'ຈົງຕັດສິລາສອງແຜ່ນຄືກັບຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ຈົງລຸກຂຶ້ນມາຫາເຮົາເທິງພູເຂົາ, ແລະ ຈົງເຮັດຫົບໄມ້ຫນຶ່ງຫົບ.²ເຮົາຈະຂຽນຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ເທິງສີລາເຊັ່ນດຽວກັນກັບໄດ້ຂຽນເທິງສີລາສອງແຜ່ນທຳອິດທີ່ເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍໄປແລ້ວ, ແລະ ເຈົ້າຈຶ່ງນຳສີລາທັງສອງແຜ່ນໃສ່ໄວ້ໃນຫົບນັ້ນ.'

³ດັງນັ້ນຂ້າມອຍຈຶ່ງໄດ້ເຮັດຫົບຈາກໄມ້ກະຖິນເທດຂຶ້ນມາຫົບຫນຶ່ງ, ແລະ ຂ້າມອຍໄດ້ສະກັດສີລາສອງແຜ່ນຄືກັບເທື່ອທຳອິດ, ແລະ

ຂ້າມອຍໄດ້ຂຶ້ນໄປພູເຂົາໂດຍມີສີລາສອງແຜ່ນຢູ່ໃນມືຂອງຂ້າມອຍ. 'ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂຽນເທິງສີລາເຫລົ່ານັ້ນ,

ຄືກັບທີ່ໄດ້ຂຽນໃນເທື່ອທຳອິດຄືພຣະສັນຍາສືບປະການ

ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າມອຍອອກມາຈາກກາງໄຟທີ່ເທິງພູເຂົາໃນວັນແຫ່ງການຊຸມນຸມກັນນັ້ນ;

ແລ້ວພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ປະທານສີລາເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຂ້າມອຍ.

⁵ຂ້າມອຍໄດ້ຫັນກັບ ແລະ ລົງມາຈາກພູເຂົາ, ແລະ ນຳແຜ່ນສີລາທັງສອງແຜ່ນໃສ່ຫົບທີ່ຂ້າມອຍໄດ້ເຮັດຂຶ້ນມາ; ສີລາທັງສອງແຜ່ນກໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປັ້ນຊາຂ້າມອຍ."

⁶ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ເດີນທາງຈາກນ້ຳສ້າງທີ່ເປັນຂອງຢາອາການ ແລະ ໄດ້ໄປທີ່ໂມເສຣາ. ອາໂຣນໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ເຂົາໄດ້ຝັງທີ່ນັ້ນ; ເອເລອາຊາ, ລູກຊາຍຂອງເພີນໄດ້ຂຶ້ນເປັນປະໂຮຫິດແທນ.⁷ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປທີ່ກຸດໂກດາ, ແລະ ກຸດໂກດາໄປຍັງໂຢດບາຫາ, ຄືບ່ອນທີ່ມີນ້ຳຫລາຍ.

⁸ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເລືອກເຜົາເລວີໃຫ້ເປັນຜູ້ແບກຫົບຜັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ເພື່ອຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ ເພື່ອປະຕິບັດພຣະອົງ, ແລະ ເພື່ອວອຍພອນປະຊາຊົນໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຄືແບບທຸກມື້ນີ້.

⁹ ດ້ວຍເຫດນີ້ຄົນເລວີຈິງມີສິມບັດໃນດິນແດນນັ້ນຮ່ວມກັບພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ພຣະຢາເວຊິງເປັນມໍລະດົກຂອງເຂົາ, ຄືດັງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາ.)

¹⁰ "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ໃນເວລາສິສິບວັນສິສິບຄົນຄືຄັງທ່ານອີດ. ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຟັງຂ້ານ້ອຍໃນເວລານັ້ນເຊັ່ນກັນ;

ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຈະທຳລາຍພວກທ່ານ.¹¹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ຈິງລຸກຂຶ້ນ, ນຳຫນ້າປະຊາຊົນ

ນຳພວກເຂົາໄປໃນການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປ; ແລະ

ຍຶດຄອງດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາເຮົາໄວ້ກັບບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.'

¹² ບັດນີ້, ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ບໍ່ໄດ້ຊົງຕ້ອງການສິ່ງໃດຈາກພວກທ່ານ,

ນອກຈາກຄວາມຢາກເກງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອດຳເນີນວິຖີທັງໝົດຂອງພຣະອົງເພື່ອຮັກພຣະອົງ, ແລະ

ເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາດ້ວຍສິນສຸດໃຈຂອງພວກທ່ານ, ແລະດ້ວຍສິນສຸດຈິດຂອງພວກທ່ານ,¹³ ເພື່ອຮັກສາຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້ເພື່ອຜັນຕີຂອງພວກທ່ານເອງບໍ່ແມ່ນບໍ່?

¹⁴ ເບິ່ງສາ, ເພື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າຂອງທ້ອງຟ້າ ແລະສະຫວັນສູງສຸດ, ແຜ່ນດິນໂລກ, ພ້ອມທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

¹⁵ ພຽງແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ພໍ້ໃຈບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ ແລະຊົງຮັກພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງຊົງເລືອກພວກທ່ານຄືເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ, ສືບທອດຈາກພວກເຂົາ ຫລາຍ, ຍິ່ງກວ່າປະຊາຊົນອື່ນໃດ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດໃນວັນນີ້.

¹⁶ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈິງເຂົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ຢາຫົວແຂງອີກຕໍ່ໄປ.¹⁷ ເພາະພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າເຫນືອພະໃດໆ, ແລະ ຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫນືອເຈົ້ານາຍໃດໆ, ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິງໃຫຍ່, ຜູ້ຊົງສະຖິດ, ແລະ ຫນ້າຢາກເກງ, ຜູ້ຊົງບໍ່ເຫັນແກ່ຜູ້ໃດ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ຮັບສິນຈ້າງ.

¹⁸ ພຣະອົງຊົງດຳເນີນຢ່າງຍຸດຕິທຳເພື່ອຜູ້ກຳລັງແມ່, ແລະ ແມ່ຫນ້າຍ, ແລະ ພຣະອົງຊົງສຳແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດໂດຍການປະທານອາຫານ ແລະ ເສື້ອຜ້າໃຫ້ແກ່ເຂົາ.¹⁹ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈິງຮັກຄົນຕ່າງຊາດ; ເພາະພວກທ່ານເປັນຄົນຕ່າງຊາດໃນດິນແດນເອີຍ.

²⁰ ພວກທ່ານຈະຢາກເກງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ; ຈະນະມັດສະການພຣະອົງທ່ານຕ້ອງຜູກພັນຢູ່ກັບພຣະອົງ, ແລະ

ສາບານໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.²¹ ພຣະອົງຄືຄຳສັນລະເສີນຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ຜູ້ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຍິງໃຫຍ່ແລະ ສິ່ງທີ່ອິດສະຈັນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກັບພວກທ່ານ, ຕາມທີ່ດວງຕາຂອງພວກທ່ານໄດ້ແນມເຫັນນັ້ນ.

²² ບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານໄດ້ລົງໄປທີ່ເອີຍພຽງເຈັດສິບຄົນ;

ບັດນີ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ.

11 ¹ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກທ່ານຈະຮັກສາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານແລະຮັກສາຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ

ກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງກົດຫມາຍຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ

² ຈິງສັ່ງເກດເຖິງວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ກ່າວກັບລູກຫລານຂອງພວກທ່ານ, ຜູ້ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຫລືບໍ່ເຄີຍເຫັນການລົງໂທດຂອງພຣະຢາເວ,

ບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະຫັດອັນຊົງຮິດຂອງພຣະອົງ, ຫລືແຂນທີ່ປຽດອອກຂອງພຣະອົງ,³ ຫມາຍສຳຄັນແລະການກະທຳຕ່າງໆ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃນທຳມະກາງເອີຍຕໍ່ຟາໂຣ, ກະສັດຂອງເອີຍ, ແລະຕໍ່ດິນແດນທັງໝົດຂອງເຂົາ.

⁴ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດຕໍ່ກອງທັບຂອງເອີຍ, ຕໍ່ກອງທະຫານມ້າຂອງພວກເຂົາ, ຕໍ່ບັນດາລົດມ້າຂອງພວກເຂົາ,

ທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ນັກທະເລແດງຖ້ວມຈົມພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ໄລ່ຕິດຕາມພວກທ່ານ,

ແລະການທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງທຳລາຍພວກເຂົາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ຫລືສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອພວກທ່ານໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານຈົນກະທັ້ງພວກທ່ານໄດ້ມາເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງ

⁶ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດຕໍ່ດາຫານແລະອາບີຣາມ, ລູກຊາຍຂອງເອລີອາບ, ເຜົາຮູເປັນການທີ່ແຜ່ນດິນໂລກອ້າປາກຂອງມັນ

ແລະກິນພວກເຂົາລົງໄປ, ຄົວເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕິດຕາມພວກເຂົາໃນທຳມະກາງອິດສະຣາເອນທັງໝົດ.

⁷ ແຕ່ດວງຕາຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດ.

⁸ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈິງຖືຮັກສາພຣະບັນຊາທັງຫລາຍທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ເພື່ອພວກທ່ານຈະເຂັ້ມແຂງ,

ແລະເຂົ້າໄປຍຶດຄອງດິນແດນທີ່ພວກທ່ານກຳລັງຈະຂ້າມໄປຍຶດຄອງນັ້ນ,

⁹ ແລະພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ວັນເວລາຂອງພວກທ່ານຍືນຍາວຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ກັບບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານວ່າຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາແລະແກ່ຕົວ
ຄືດິນແດນທີ່ໄຫລລົ້ນດ້ວຍນ້ຳນົມແລະນ້ຳເຜິ້ງ.

¹⁰ ເພາະດິນແດນນັ້ນ, ຫລືພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປຍຶດຄອງນັ້ນ, ບໍ່ຄືກັບດິນແດນຂອງເອີຍທີ່ພວກທ່ານໄດ້ມາ,

ແມ່ນພວກທ່ານໄດ້ມາຈາກການວ່ານະມັດເຂົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະຫົດນ້ຳດ້ວຍຕີນຂອງພວກທ່ານເປັນຄືສວນພືດພັນຕ່າງໆ¹¹ ແຕ່ດິນແດນນັ້ນທີ່ພວກທ່ານ,

ຈະຂ້າມໄປຍຶດຄອງນັ້ນ, ເປັນດິນແດນແຫ່ງເນີນເຂົາແລະພູເຂົາຕ່າງໆ ແລະກິນນ້ຳທີ່ເປັນນ້ຳຝົນຈາກທ້ອງຟ້າ,

¹² ດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເອົາໃຈໃສ່ສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເປົ່າເຫນືອແຜ່ນດິນນັ້ນສະເຫມີ

ຈາກວັນເລີ່ມຕົ້ນຂອງປີໄປຈົນເຖິງວັນສຸດທ້າຍຂອງປີ.

¹³ ມັນຈະເກີດຂຶ້ນ, ຖ້າພວກທ່ານຈະຟັງດ້ວຍຄຳຫມັ້ນຕໍ່ຄຳສັ່ງຕ່າງໆ ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້,

ເພື່ອຮັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານແລະເພື່ອປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍສຸດຈິດດ້ວຍສຸດໃຈຂອງພວກທ່ານ.

¹⁴ ເພື່ອພຣະອົງຈະປະທານນ້ຳຝົນໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານຕາມລະດູການຂອງມັນ,

ຝົນຕົ້ນລະດູແລະຝົນປາຍລະດູເພື່ອພວກທ່ານຈະເກັບລວບລວມພືດຜົນຂອງພວກທ່ານ, ເຫລົ່າອະນຸໄຫມຂອງພວກທ່ານ ແລະນ້ຳມັນຂອງພວກທ່ານ.

¹⁵ ພຣະອົງຈະປະທານຫຍ້າໃນທ້ອງທົງຫຍ້າຂອງພວກທ່ານສຳລັບຝູງສັດ, ແລະພວກທ່ານຈະກິນຢ່າງອີ່ມຫນ້າ.

¹⁶ ຈິງເອົາໃຈໃສ່ຕົວຂອງພວກທ່ານເພື່ອວ່າຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກຫລອກລວງ, ແລະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຫັນອອກໄປແລະນະມັດສະການພະອິນ

ແລະກິນກາບພະເຫລົ່ານັ້ນ¹⁷ ເພື່ອວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວຈະບໍ່ຝຸງຂຶ້ນຕໍ່ສັງພວກທ່ານແລະເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ປິດທ້ອງຟ້າໃຫ້ມີຝົນ,

ແລະແຜ່ນດິນນັ້ນຈະບໍ່ຜະລິດຜົນ, ແລະພວກທ່ານຈະຖືກທຳລາຍຢ່າງໄວວາຈາກດິນແດນອັນປະເສີດທີ່ພຣະຢາເວຊົງປະທານໃຫ້ພວກທ່ານ.

¹⁸ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈິງຈົດຈຳຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໃນໃຈຂອງພວກທ່ານແລະຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານ, ຜູກເອົາໄວ້ເປັນຄືເຄື່ອງຫມາຍທີ່ມີຂອງພວກທ່ານ,

ແລະຄາດເອົາໄວ້ທີ່ລະຫວ່າງດວງຕາຂອງພວກທ່ານ¹⁹ ພວກທ່ານຈະສອນບັນດາຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກທ່ານ,

ແລະເວົ້າເຖິງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເພື່ອພວກທ່ານນັ້ງໃນບ້ານຂອງພວກທ່ານເມື່ອພວກທ່ານຢ່າງໄປຕາມຫົນທາງ, ເມື່ອພວກທ່ານນອນລົງ

ແລະເມື່ອທ່ານລຸກຂຶ້ນ.

²⁰ ພວກທ່ານຈະຂຽນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເອົາໄວ້ເທິງວົງກົບປະຕູບ້ານຂອງພວກທ່ານແລະທີ່ປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານ,
²¹ ເພື່ອວັນເວລາຂອງພວກທ່ານແລະວັນເວລາຂອງລູກຫລານຂອງທ່ານຈະທະວີຂຶ້ນຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ກັບບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານວ່າຈະປະທານໃຫ້ພວກທ່ານ,
²² ເພາະຖ້າພວກທ່ານຫມັ້ນພຽນໃນການຖືຮັກສາບັນຍັດທັງຫມົດທີ່ຂ້ານ້ອຍບັນຊາພວກທ່ານຢູ່ນີ້, ດັ່ງທີ່ພວກທ່ານກຳລັງເຮັດຕາມບັນຊາເຫລົ່ານັ້ນ, ເພື່ອຮັກສາພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອດຳເນີນທາງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ, ແລະເພື່ອຜູກພັນກັບພຣະອົງ, ²³ ແລະພຣະຢາເວຊົງຂັບໄລ່ຊົນຊາດຕ່າງໆ ເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດອອກໄປຈາກພວກທ່ານ, ແລະຈະຂັບໄລ່ຊົນຊາດຕ່າງໆທີ່ໃຫຍ່ກວ່າແລະມີກຳລັງຫລາຍກວ່າພວກທ່ານອອກໄປ.
²⁴ ທຸກສະຖານທີ່ ທີ່ຝາຕີນຂອງຂອງພວກທ່ານຢຽບຢ້າຈະເປັນຂອງພວກທ່ານຈາກຖິ່ນທຸລະກິດດານເລບານອນ ຈາກແມ່ນ້ຳ
ຄີແມ່ນ້ຳເມດີເຕຣາເນໃນທິດຕາເວັນຕົກບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າຈະຢຽບເຂົ້າໃນແຜ່ນດິນນັ້ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ²⁵ ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຢ້ານກວາພວກທ່ານແລະ
²⁶ ເບິ່ງ, ສາຂ້ານ້ອຍຕັ້ງພຣະພອນແລະຄຳສາບແຊ່ງຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານໃນວັນນີ້ ²⁷ ພຣະພອນຈະເປັນຂອງພວກທ່ານ,
ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຊື່ອຝັງບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານທີ່ຂ້ານ້ອຍບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ²⁸ ແລະຄຳສາບແຊ່ງຈະເປັນຂອງພວກທ່ານ,
ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອຝັງບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ເພື່ອໂປດຕາມພະອິນໆ ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ.
²⁹ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ. ເມື່ອພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານນຳພວກທ່ານເຂົ້າດິນແດນທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໄປຍຶດຄອງ,
ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຕັ້ງພຣະພອນເອົາໄວ້ເທິງພູເຂົາເກຣີຊິມແລະຄຳສາບແຊ່ງຈາກພູເອບານ. ³⁰ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າມພາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ,
ທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງຫີນທາງທິດຕາເວັນຕົກໃນດິນແດນຂອງຄົນການາອານທີ່ອາໄສຢູ່ໃນອາຣາບາ,
ກົງກັນຂ້າມກິນການດ້ານຂ້າງຕີນໂອກແຫ່ງໂມເຊບ?
³¹ ເພາະພວກທ່ານຕ້ອງຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນເພື່ອເຂົ້າໄປຍຶດຄອງດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກຳລັງຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ,
ແລະພວກທ່ານຈະຍຶດຄອງດິນແດນນັ້ນ ແລະອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ. ³² ພວກທ່ານຈະຖືຮັກສາກົດບັນຍັດທັງຫລາຍແລະກົດຫມາຍຕ່າງໆ
ທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານໃນວັນນີ້.

12

¹ ເຫລົ່ານີ້ຄືບັນຍັດແລະກົດຫມາຍຕ່າງໆ ທີ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ຖືຮັກສາໄວ້ໃນດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວ,
ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຍຶດຄອງ, ຕະຫລອດວັນເວລາທີ່ພວກທ່ານມີຊີວິດຢູ່ໂລກນີ້.
² ແນ່ນອນທີ່ພວກທ່ານຈະຕ້ອງທຳລາຍສະຖານທີ່ທຸກແຫ່ງທີ່ຊົນຊາດຕ່າງໆທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍຶດຄອງນັ້ນ ໄດ້ນະມັດສະການພະຕ່າງໆ
ຂອງພວກເຂົາເທິງພູເຂົາສູງຕ່າງໆ, ເທິງໂນນເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະກ້ອງຕີນໄມ້ສີຂຽວທຸກຕີນ.
³ ພວກທ່ານຕ້ອງທຳລາຍແທ່ນບູຊາຕ່າງໆ, ຂອງພວກເຂົາ ຈົ່ງທຸບເສົາຫີນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫມຸ່ນ, ແລະເຜົາເສົາອາເຊຣາຂອງພວກເຂົາ.
ພວກທ່ານຕ້ອງລືມຮູບແກະສັນຍາລັກພະຕ່າງໆ
ຂອງພວກເຂົາແລະລົບຊີ້ພະເຫລົ່ານັ້ນອອກຈາກສະຖານທີ່ນັ້ນ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານແບບນັ້ນ.
⁵ ແຕ່ຈົ່ງໄປຍັງສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຈະເລືອກອອກມາຈາກເຜົາຕ່າງໆ
ທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານເພື່ອສະຖາປານາພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ທີ່ນັ້ນເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະອົງປະທັບຢູ່, ແລະເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ພວກທ່ານຈະໄປ.
⁶ ທີ່ນັ້ນຄືສະຖານທີ່ ທີ່ພວກທ່ານຈະນຳເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງພວກທ່ານມາຖວາຍ, ເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກທ່ານ,
ແລະຂອງຖວາຍຕ່າງໆທີ່ນຳມາໂດຍມືຂອງທ່ານ, ຂອງຖວາຍແກ້ບິນຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານ, ຂອງຖວາຍຕາມສະຫມັກໃຈຂອງພວກທ່ານ,
ແລະຜົນທຳອິດຂອງຝູງສັດຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາ.
⁷ ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະກິນອາຫານຊ່ອງຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານແລະຊົມຊື່ນຍິນດີກັບທຸກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ລົງມືເຮັດ,
ພວກທ່ານແລະຄົວເຮືອນຂອງພວກທ່ານ, ຄືສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງອວຍພອນພວກທ່ານ.
⁸ ພວກທ່ານຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ທັງຫມົດທີ່ພວກເຮົາກຳລັງເຮັດໃນວັນນີ້; ບັດນີ້ທຸກຄົນກຳລັງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ;
⁹ ເພາະພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ມາເຖິງການພັກສະຫງົບ, ມາເຖິງມໍລະດົກທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.
¹⁰ ແຕ່ເມື່ອພວກທ່ານຂວ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນແລະອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ເປັນມໍລະດົກ,
ແລະເມື່ອພຣະອົງປະທານໃຫ້ພວກທ່ານພັກສະກົງຈາກບັນດາສັດຕູທັງຫມົດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງປອດໄພ,
¹¹ ແລ້ວສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃນສະຖານທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະເລືອກເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ກັບພວກທ່ານຈະນຳທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍບັນຊາພວກທ່ານ ຄື: ເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງພວກທ່ານ, ເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກທ່ານ,
ແລະເຄື່ອງຖວາຍທີ່ນຳມາໂດຍມືຂອງພວກທ່ານ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຖວາຍແກ້ບິນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ສາບານກັບພຣະຢາເວເອົາໄວ້ນັ້ນ.
¹² ພວກທ່ານຈະຊົມຊື່ນຍິນດີຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກທ່ານ, ບັນດາລູກຍິງຂອງພວກທ່ານ,
ບັນດາຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍຂອງພວກທ່ານ, ແລະບັນດາຄົນຮັບໃຊ້ຍິງຂອງພວກທ່ານ, ແລະບັນດາຄົນເລວີຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກທ່ານ,
ເພາະເຂົາໄດ້ຮັບມໍລະດົກຫລືສ່ວນແບ່ງຫລືມໍລະດົກຂອງພວກທ່ານ.
¹³ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຕົວຂອງພວກທ່ານໃຫ້ດີເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງພວກທ່ານທຸກສະຖານທີ່ ທີ່ພວກທ່ານເບິ່ງເຫັນ;
¹⁴ ແຕ່ທີ່ຄືພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເລືອກອອກມາຈາກເຜົາຫນຶ່ງໃນທຳມາກາງເຜົາຕ່າງໆຂອງພວກທ່ານທີ່ພວກທ່ານຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ,
ແລະທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍບັນຊາແກ່ພວກທ່ານ.
¹⁵ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກທ່ານອາດຂ້າແລະກິນສັດຕ່າງໆ ພາຍໃນປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານ, ຈົ່ງຮັບພຣະພອນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ,
ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກທ່ານ; ທັງຄົນທີ່ບໍ່ສະອາດແລະຄົນທີ່ສະອາດຈະກິນນັ້ນ, ຄືສັດຕ່າງໆເຊັ່ນລະມັງແລະກວາງ.
¹⁶ ແຕ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ກິນເລືອດ; ທ່ານຈະເຫລືອດລົງໃສ່ແຜ່ນດິນຄືເຫນົ້າ.
¹⁷ ພວກທ່ານຈະບໍ່ກິນໃນປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານ ເຊັ່ນ ຫນົງສ່ວນສິບຂອງພືດຜົນເປັນເມັດ, ເຫລົ້າອະງຸ່ນ, ນ້ຳມັນ ຫມາກກອກເທດ,
ລູກຫົວປີຂອງງົວແລະແກະ ຂອງພວກທ່ານ; ແລະຈະບໍ່ກິນຂອງໂຫວ້ບູຊາຖວາຍແກ້ບິນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ສາບານເອົາໄວ້, ຫລືບໍ່ກິນຂອງຖວາຍສະຫມັກໃຈ
ຫລືບໍ່ກິນຂອງຖວາຍທີ່ນຳມາດ້ວຍມືຂອງພວກທ່ານ.
¹⁸ ແທນທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນ, ພວກທ່ານຈະກິນທັງຫມົດນັ້ນໃນສະຖານທີ່ຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານແລະພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງເລືອກ
ພວກທ່ານ, ລູກຊາຍຂອງພວກທ່ານ, ລູກຍິງຂອງພວກທ່ານ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພວກທ່ານ, ແລະຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເລວີຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນປະຕູເມືອງຂອງທ່ານ,
ພວກທ່ານຈະຊົມຊື່ນຍິນດີຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ວາງມືຂອງພວກທ່ານນັ້ນ.
¹⁹ ຈົ່ງລະວັງຕົວຂອງພວກທ່ານໃຫ້ດີເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຖິ້ມຄົນເລວີດິນເຫົາພວກທ່ານຈະມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານ.

²⁰ ເມື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຂະຫຍາຍເຂດແດນຂອງພວກທ່ານ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາແກ່ພວກທ່ານ, ແລະພວກທ່ານເວົ້າວ່າ, ເຮົາຈະກິນຊີ້ນສິດ, ບ່ອນໃດກໍຕາມ, ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

²¹ ສະຖານທີ່ແຫ່ງນັ້ນທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກເລືອກສະຖາປານາພຣະນາມຂອງພຣະອົງຢູ່ຫ່າງໄກເກີນຈາກພວກທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຈະຂ້າສັດສ່ວນໜຶ່ງຈາກຝູງສັດຂອງພວກທ່ານທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກທ່ານຕາມທີ່ຂ້າໂນ້ຍໄດ້ບັນຊາພວກທ່ານ, ພວກທ່ານອາດກິນພາຍໃນປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານຕາມທີ່ໃຈຂອງພວກທ່ານປາຖະຫນາໄດ້.²² ເຊັ່ນການກິນອຸດແລະກວາງນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຈະກິນສິ່ງນັ້ນ; ຄົນທີ່ບໍ່ສະອາດແລະຄົນທີ່ສະອາດຈະກິນສິ່ງນັ້ນໄດ້ຄືກັນ.

²³ ຂໍແຕ່ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພວກທ່ານບໍ່ກິນເລືອດ, ເພາະເລືອດຄືຊີວິດ; ພວກທ່ານຈະບໍ່ກິນຊີວິດແລະຊີນັ້ນ.²⁴ ພວກທ່ານຈະບໍ່ກິນເລືອດ, ພວກທ່ານຈະເຫລືອດລົງແຜ່ນດິນຄືກັບເຫນັ້ນ²⁵ ພວກທ່ານຈະບໍ່ກິນເລືອດ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໄປຕີມາດີ ທັງລູກຫລານທີ່ນຳມາຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະເຮັດສິ່ງນີ້ຖືກຕ້ອງຕາມສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ.

²⁶ ແຕ່ສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວທີ່ພວກທ່ານມີແລະຖວາຍແກ້ບິນຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານ - ພວກທ່ານຈະເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາແລະໄປຍັງສະຖານທີ່ທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກ.²⁷ ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຄືຊີນແລະເລືອດເທິງແທ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ; ເລືອດຂອງເຄື່ອງແທ່ນບູຊາຕ່າງໆ, ພວກເຂົາຈະຖືກເຫລືອດແທ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະທ່ານຈະກິນຊີ້ນສິດ.

²⁸ ຈົ່ງສັງເກດແລະຟັງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ທີ່ຂ້າໂນ້ຍບັນຊາພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄປຕີມາດີ ແລະ ພ້ອມກັບລູກຫລານທີ່ຕາມມາຂອງພວກທ່ານຊົ່ວນິຣັນດອນ, ເມື່ອພວກທ່ານເຮັດສິ່ງດີແລະເລືອກຖືກຕ້ອງສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

²⁹ ເມື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳຈັດຊີນຊາດທັງຫລາຍອອກໄປຕໍ່ໜ້າຂອງພວກທ່ານ, ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປຂັບໄລ່ພວກເຂົາ, ແລະພວກທ່ານຂັບໄລ່ພວກເຂົາ, ແລະອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນຂອງພວກເຂົານັ້ນ,

³⁰ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຕົວຂອງພວກທ່ານໃຫ້ດີເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕິດກັບໃນການເຮັດຕາມເຂົາ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍໄປຕໍ່ໜ້າພວກທ່ານແລ້ວ, ຄືກັບດັກໃນການໄຕ່ຖາມເລື່ອງພະຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາດ້ວຍການຖາມວ່າ, 'ຊິນຊາດພວກນັ້ນມີດສະການພະຂອງພວກເຂົາແນວໃດ? ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ'.

³¹ ພວກທ່ານບໍ່ນະມັດສະການພຣະຢາເວຂອງພວກເຈົ້າ, ດ້ວຍວິທີການຢ່າງນັ້ນ ເພາະທຸກສິ່ງເປັນທີ່ຫນ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະຢາເວ, ສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ພຣະອົງຊົງລັງກຽດ-ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກັບພະຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາ;

ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນແຕ່ເຜົາລູກຊາຍທັງຫລາຍແລະລູກຍິງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາດ້ວຍໄຟເພື່ອພະຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາ.,

³² ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຂ້າໂນ້ຍບັນຊາພວກທ່ານ ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມ. ຢ່າເພີ່ມເຕີມເຂົ້າໄປຫລືຖອດອອກ.

13

¹ ຖ້າຫາກຜູ້ທ່ານວາຍຫລືຜູ້ແກ້ຄວາມຝັນ, ທ່ານວາຍວ່າຝັນເຫັນຄົນໜຶ່ງລູກຂຶ້ນທ່າມກາງພວກທ່ານ,

² ແລະທ່ານຍສຳຄັນຫລືການອັດສະຈັນຖ້າເຂົາເວົ້າແກ່ທ່ານນັ້ນເປັນຢ່າງນີ້ວ່າ, ' ໃຫ້ພວກເຮົາໄປຕິດຕາມພະອິນໆ ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະໃຫ້ເຮົາພະມັດສະການພະນັ້ນ',³ ຢ່າຟັງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນຂອງຜູ້ທ່ານວາຍນັ້ນ, ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງທົດສອບພວກທ່ານ; ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພວກທ່ານຮັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານສຸດຈິດສຸດໃຈ ແລະສຸດກຳລັງຄວາມຄິດຫລືບໍ່.

⁴ ພວກທ່ານຈະດຳເນີນຕາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະອົງ, ຄືຮັກສາພະບັນຍັດຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ, ແລະເຊື່ອຝັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ, ແລະພວກທ່ານຈະນະມັດສະການພຣະອົງແລະຜູກພັນຢູ່ກັບພຣະອົງ.⁵ ຜູ້ທີ່ຝັນເຫັນນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ ເພາະເຂົາໄດ້ເວົ້າໃຫ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະໄດ້ຊົງນຳພວກທ່ານອອກມາຈາກດິນແດນອີຢິບ, ແລະເປັນຜູ້ທີ່ຊົງໄຖ່ພວກທ່ານອອກຈາກເຮືອນທາດ. ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງການນຳພວກທ່ານ ຕີໂຕອອກຫ່າງວິຖີຊີວິດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງເອົາຄວາມຊົ່ວອອກຈາກທ່າມກາງພວກທ່ານເສຍ.

⁶ ສົມມຸດວ່າຜີນ້ອງຂອງພວກທ່ານ, ລູກຂອງແມ່ຂອງພວກທ່ານ, ຫລືລູກຜູ້ຍິງຂອງພວກທ່ານ, ຫລືລູກຊາຍຂອງພວກທ່ານຫລືແມ່ຂອງພວກທ່ານທີ່ຢູ່ໃນອ້ອມກອດຂອງພວກທ່ານ, ຫລືຫມູ່ຂອງພວກທ່ານທີ່ເປັນເຫມືອນດວງໃຈຂອງພວກທ່ານ ເຂົາມາຫາພວກທ່ານຢ່າງລັບໆ ແລະເວົ້າວ່າ, ' ໃຫ້ພວກເຮົາໄປນະມັດສະການພະອິນໆ ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ, ບໍ່ວ່າພວກທ່ານຫລືບັນພະບູຮູດຂອງພວກທ່ານ'.⁷ ຄືພະໃດໆ ຂອງປະຊາຊົນຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ລ້ອມຮອບພວກທ່ານ, ຢູ່ໃກ້ພວກທ່ານຫລືຢູ່ໄກຈາກພວກທ່ານ, ຈາກສູດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ ດ້ານໜຶ່ງຢັ່ງຈຸດສິນສຸດຂອງປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

⁸ ຢ່າຍອມຮັບເຂົາຫລືຝັງເຂົາ, ຢ່າໃຫ້ດວງຕາຂອງພວກທ່ານສົງສານເຂົາ, ຢ່າໃຫ້ຊີວິດເຂົາຫລືເຊື່ອໄວ້.⁹ ແຕ່ພວກທ່ານຈົ່ງຂ້າເຂົາເສຍ; ມືຂອງພວກທ່ານຈະເປັນມືທຳອິດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຕາຍ, ແລະຫລັງຈາກນັ້ນຈົ່ງເປັນມືຂອງປະຊາຊົນທຸກຄົນ.

¹⁰ ພວກທ່ານຈະຂ້າເຂົາໃຫ້ຕາຍດ້ວຍການຕີກ້ອນຫີນໃສ່, ເພາະເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມດຶງພວກທ່ານອອກຈາກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ຜູ້ໄດ້ຊົງນຳພວກທ່ານອອກມາຈາກປະເທດອີຢິບ, ແລະອອກຈາກບ່ອນທີ່ເຂົາເຄີຍຕິກເປັນເຮືອນທາດ¹¹ ຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດຈະໄດ້ຍິນແລະເກງຢ່ານ, ແລະຈະບໍ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວແນວນີ້ທ່າມກາງພວກທ່ານອີກຕໍ່ໄປ.

¹² ຖ້າພວກທ່ານຟັງຄົນໃດກ່າວເຖິງເມືອງໜຶ່ງໃນເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ, ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໃຫ້ພວກທ່ານອາໄສຢູ່ນັ້ນ:

¹³ ມີຄົນຫມູ່ມບາງຄົນເປັນຄົນຊົງຮ້າຍທີ່ໄດ້ອອກໄປຈາກພວກທ່ານແລະໄດ້ດຶງບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ເມືອງຂອງພວກທ່ານແລະເວົ້າວ່າ, ' ໃຫ້ພວກເຮົາໄປແລະນະມັດສະການພະອິນ ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ'.¹⁴ ແລ້ວພວກທ່ານຈະກວດສອບຫລັກຖານ, ເຮັດການຄົ້ນຫາ, ແລະຖາມຢ່າງລະອຽດຖືກຕ້ອງ.

ເມື່ອພວກທ່ານຄົ້ນພົບວ່າເລື່ອງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງແລະຖືກຕ້ອງແນ່ນອນທີ່ມີການເຮັດຊົ່ວຕ່າງຊ້າເກີດຂຶ້ນໃນທ່າມກາງພວກທ່ານແລ້ວ, ພວກທ່ານລົງມືເຮັດສາ.

¹⁵ ພວກທ່ານຈົ່ງໂຈມຕີຄົນຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນດ້ວຍຄົມດາບ ທຳລາຍໃຫ້ຫມົດ, ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ອາໄສຢູ່ນັ້ນ, ຕະຫລອດຈົນຝູງສັດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ, ຈົ່ງທຳລາຍດ້ວຍຄົມດາບ.¹⁶ ພວກທ່ານຈະຮວບຮວມຂອງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ ນຳມາໄວ້ກາງຫີນທາງແລະເຜົາເມືອງນັ້ນລວມທັງຂອງທີ່ຈັບມານຳມີໄດ້ທັງຫມົດດ້ວຍ, ເພື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເມືອງນັ້ນຈະຜຸພັງໄປເປັນນິດ, ມັນຈະຕ້ອງຖືກສ້າງຂຶ້ນມາອີກ.

¹⁷ ຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ມີແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຖືກແຍກໄວ້ເພື່ອການທຳລາຍຈະຢູ່ໃນມືຂອງພວກທ່ານ, ມີເປັນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດ, ເພື່ອວ່າພຣະຢາເວຈະເອົາຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງອອກໄປ, ແຕ່ຈະສຳແດງຄວາມເມດຕາພວກທ່ານ, ມີຄວາມສົງສານພວກທ່ານ, ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເພີ່ມຈຳນວນຫລາຍຂຶ້ນ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາແກ່ບັນພະບູຮູດຂອງພວກທ່ານ.

¹⁸ ພຣະອົງຈະຊົງນຳສິ່ງນີ້ເພາະພວກທ່ານຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອຖືກສາພຣະບັນຍັດທັງຫມົດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບັນຍາຍພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ເພື່ອເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

14

¹ ພວກທ່ານເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ຈົ່ງຢາດເນື້ອຫນຶ່ງຕົວເອງ, ຫລືອຸດສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງໂບຫນ້າຂອງພວກທ່ານເພື່ອຄົນຕາຍ.² ເພາະພວກທ່ານເປັນຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ຖືກແຍກໄວ້ເພື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະພຣະຢາເວຊົງເລືອກພວກທ່ານໃຫ້ເປັນປະຊາຊົນເພື່ອກຳມະສິດຂອງພຣະອົງເອງ, ຫລາຍກວ່າປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ຜົນແຜ່ນດິນນີ້.
³ ພວກທ່ານຈະບໍ່ກິນອາຫານທີ່ຫນ້າລັງກຽດໃດໆ.⁴ ເຫລົ່ານີ້ຄືສັດຕ່າງໆທີ່ພວກທ່ານຮັບປະທານໄດ້ ຄື: ງົວ, ແກະແລະແປ້, ກວາງ, ແກະປ່າ, ແປ້ປ່າ, ຫລືຝານ, ຄືສັດທັງຫລາຍທີ່ມີໂບກຕິນເປັນກີບ, ແລະຄ້ຽວເອືອງໄດ້ທຸກຊະນິດ.
⁶ ພວກທ່ານກິນສັດໃດໆທີ່ແຍກກີບໄດ້, ຄືສັດທີ່ແຍກກີບອອກເປັນສອງສ່ວນ, ແລະຄ້ຽວເອືອງ⁷ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ກິນສັດບາງຊະນິດທີ່ຄ້ຽວເອືອງຫລືມີກີບເປັນສອງສ່ວນຄື: ອູດກະຕ່າຍ, ເຫມັນ, ເພາະພວກມັນຄ້ຽວເອືອງ, ແຕ່ບໍ່ແຍກກີບ, ພວກມັນເປັນມົນທົນສຳລັບພວກທ່ານ.
⁸ ຫມູເປັນສັດທີ່ເປັນມົນທົນດ້ວຍເຊັ່ນກັນເພາະມັນມີກີບແຍກແຕ່ບໍ່ໄດ້ຄ້ຽວເອືອງ; ມັນເປັນສັດມົນທົນສຳລັບພວກທ່ານ, ຢາກິນຊີນຫມູແລະຢາແຕະຕ້ອງຊາກຂອງມັນ, ນອກຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້.
⁹ ບັນດາສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ໃນນ້ຳ ພວກທ່ານກິນໄດ້ ຄື: ສັດທີ່ມີເກັດ;¹⁰ ແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີເກັດນັ້ນ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ກິນ; ເພາະມັນເປັນມົນທົນສຳລັບພວກທ່ານ.
¹¹ ນົກທຸກໂຕທີ່ສະອາດພວກທ່ານກິນໄດ້.¹² ແຕ່ເຫລົ່ານີ້ແມ່ນນົກທັງຫລາຍທີ່ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ກິນ: ນົກອິນຊີ, ນົກແຮ້ງຫນວດແປ້, ນົກອອກ,¹³ ຢ່ຽວແດງແລະຢ່ຽວດຳ, ບ່ວງນົກຢ່ຽວໃດໆ ກໍຕາມ.
¹⁴ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ກິນນົກກະທາຊະນິດໃດໆ,¹⁵ ແລະນົກກະຈອກເຫດ, ແລະນົກເຄົ້າແມວ, ນົກນາງນວນ ແລະຢ່ຽວ ນົກເຂົາຊະນິດຕ່າງໆ,
¹⁶ ນົກເຄົ້າແມວນ້ອຍ, ນົກເຄົ້າແມວໃຫຍ່ ນົກເຄົ້າແມວສີຂາວ,¹⁷ ນົກກະທູງ, ນົກແຮ້ງ.
¹⁸ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ກິນນົກກະສາດຳ, ນົກກະສາຊະນິດຕ່າງໆ, ນົກຫົວຂວານ, ແລະຄ້າງຄາວ.¹⁹ ສັດມີປີກທຸກຊະນິດ, ຈຳພວກແມງເປັນສັດມີມົນທົນສຳລັບພວກທ່ານ; ພວກມັນຕ້ອງບໍ່ຖືກນຳມາກິນ.²⁰ ພວກທ່ານຈະກິນສັດມີປີກຕ່າງໆ ທີ່ສະອາດໄດ້ທຸກຊະນິດ.
²¹ ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງກິນສິ່ງໃດທີ່ຕາຍເອງ; ພວກທ່ານເອົາໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດໃນເມືອງຂອງພວກທ່ານໄດ້ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ກິນມັນ; ຫລືພວກທ່ານຈະຂາຍໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດກໍໄດ້. ເພາະພວກທ່ານເປັນຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແຍກໄວ້ເພື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຕື່ມລູກແປ້ອ່ອນໃນນ້ຳນົມແມ່ຂອງມັນ.
²² ພວກທ່ານຕ້ອງຖວຍຜົນລະປູກທີ່ພວກທ່ານໄດ້ແຕ່ລະປີນັ້ນ, ຈາກທຶງນາປີຕໍ່ປີ.²³ ພວກທ່ານຕ້ອງກິນຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ໃນທີ່ສະຖານທີ່ພຣະອົງຈະເລືອກໃຫ້ເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການທຸກໆຈາກພືດຜົນຂອງພວກທ່ານ, ຈາກເຫລົ່າອະນຸໄຫມຂອງພວກທ່ານ, ແລະສັດຫົວປີຈາກຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ; ເພື່ອພວກທ່ານຈະຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຖວຍຈາກຝູງດິນຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານສະເຫມີ.
²⁴ ຖ້າຫາກການເດີນທາງນັ້ນໄກເກີນກວ່າທີ່ພວກທ່ານຈະສາມາດແບກສິ່ງຂອງໄປໄດ້, ເພາະສະຖານທີ່ໆພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນຢູ່ຫ່າງໄກພວກທ່ານຫລາຍເກີນໄປ, ພຣະຢາເວຊົງອວຍພວກທ່ານ,²⁵ ພວກທ່ານຈົ່ງແລກປ່ຽນຂອງຖວຍໃຫ້ກາຍເປັນເງິນແທນ, ຈົ່ງຖືເງິນນັ້ນເອົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກທ່ານແລະຍ່າງໄປຍັງສະຖານທີ່ໆ ພຣະຢາເວພວກທ່ານຈະຊົງເລືອກນັ້ນ.
²⁶ ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງການໃຊ້ເງິນສຳລັບຊື້ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານປາດຖະຫນາ ຄື: ຊີ້ງວ, ຫລືຊີ້ແກະ, ສິ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານປາດຖະຫນາ, ພວກທ່ານຈົ່ງກິນດື່ມສິ່ງນັ້ນຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.²⁷ ສ່ວນຄົນເລວີຜູ້ທີ່ອາໄສໃນປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານຈົ່ງຢາດຖືມພວກເຂົາ, ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ສ່ວນແບ່ງຫລືຮັບມໍຣະດົກກັບພວກທ່ານເລີຍ.
²⁸ ພວກທ່ານຈະນຳເອົາທັງຫມົດຈາກຜົນຜະລິດໃນປີດຽວກັນນັ້ນມາ, ແລະພວກທ່ານຈະສະສົມເອົາໄວ້ໃນປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານ;²⁹ ແລະຄົນເລວີ, ເມືອງຈາກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫລືມໍຣະດົກກັບພວກທ່ານກັບຄືນຕ່າງຊາດແລະເດັກກຳໜ້າແລະແມ່ຫມ້າຍຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານ, ຈະມາແລະກິນອີ່ມຫນ້າ, ຈົ່ງເຮັດແນວນີ້ເພື່ອວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະອວຍພອນພວກທ່ານໃນການງານທຸກຢ່າງທີ່ມີຂອງພວກເຂົາເຮັດ.

15

¹ ເມື່ອຮອດທ້າຍປີຂອງປີທີ່ເຈັດ, ພວກທ່ານຕ້ອງຍົກຫນີສິນ ແລະໃຫ້ເຈົ້າຫນີທຸກຄົນຍົກເລີກຫນີ.² ຫນີສິນທີ່ເຂົາໃຫ້ເພື່ອນບ້ານເຂົາຍົມ: ເຂົາຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງເອົາຈາກເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຂົາ; ຫລືຈາກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາເພາະການຍົກຫນີຂອງພຣະຢາເວທີ່ໄດ້ປະກາດນີ້.
³ ພວກທ່ານສາມາດຮຽກຮ້ອງຈາກຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ແຕ່ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເປັນຂອງພວກທ່ານຊຶ່ງຢູ່ກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກທ່ານ; ມືຂອງພວກທ່ານຈະຕ້ອງຍອມປ່ອຍສິ່ງນັ້ນໄປ.
⁴ ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ມີຄົນຍາກຈົນຢູ່ໃນທຳມະກາງພວກທ່ານເພາະ(ພຣະຢາເວຈະອວຍພອນພວກທ່ານໃນດິນແດນທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເປັນກຳມະສິດຄອບຄອງ),
⁵ ຖ້າທ່ານຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອຖືກສາພຣະບັນຍັດທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ຂ້າພະເຈົ້າບັນຍາຍພວກທ່ານໃນວັນນີ້.
⁶ ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງອວຍພອນພວກທ່ານ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້; ພວກທ່ານຈະໃຫ້ຊົນຊາດຕ່າງໆຍົມແຕ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ຍົມ, ພວກທ່ານຈະປົກຄອງເຫນືອຊົນຊາດຕ່າງໆ ຫລາຍ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ປົກຄອງເຫນືອພວກທ່ານ.
⁷ ຄືຄົນທີ່ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກທ່ານ, ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະຕູເມືອງໃນດິນແດນຂອງພວກທ່ານ, ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານພວກທ່ານ, ຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ໃຈແຂງກະດ້າງຫລືປິດໃຈຕໍ່ພີ່ນ້ອງທີ່ຍາກຈົນຂອງພວກທ່ານ;
⁸ ແຕ່ພວກທ່ານຕ້ອງມີໃຈເຮືອເພື່ອເພື່ອເຂົາແລະໃຫ້ເຂົາຍົມຈົນພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາ.
⁹ ຈົ່ງລະວັງເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ຄວາມຊົ່ວໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ, ທີ່ກ່າວວ່າ, ປີທີ່ເຈັດ, ປີແຫ່ງການປົດປ່ອຍໃກ້ເຂົາມາແລ້ວ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ກູ້ຢືມເມື່ອລາວຮ້ອງຫາພຣະຢາເວພວກທ່ານກໍເປັນຝ່າຍຜິດ.¹⁰ ພວກທ່ານຕ້ອງໃຫ້ເຂົາ, ແລະໃຈຂອງພວກທ່ານກໍຕ້ອງເຕັມໃຈໃຫ້ເມື່ອໃຫ້ເຂົາແລ້ວ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງຕອບແທນພວກທ່ານດ້ວຍການອວຍພອນພວກທ່ານໃນການງານທຸກຢ່າງ ແລະໃນທຸກສິ່ງທີ່ມີຂອງພວກເຂົາເຮັດ.

¹¹ ເພາະຄົນຍາກຈົນຈະໄດ້ຫມົດ ໄປແຕ່ຈະຍັງຄົງມີຢູ່ໃນດິນແດນນີ້; ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບັນຊາພວກທ່ານແລະກ່າວວ່າ, ພວກທ່ານຕ້ອງມີໃຈເຮືອເພື່ອຕໍ່ພົ້ນອາຍຸຂອງພວກທ່ານ, ຄົນທີ່ຂັດສົນຂອງພວກທ່ານ, ແລະຄົນຍາກຈົນໃນດິນແດນຂອງພວກທ່ານ.

¹² ຖ້າພົ້ນອາຍຸຂອງພວກທ່ານ, ບໍ່ວ່າເປັນຄົນເຮັດເຮືອຜູ້ຊາຍ, ຫລືຍິງ, ກໍ່ຕິຂາຍຕົວເອງເປັນຄົນຮັບໃຊ້ພວກເຈົ້າເປັນເວລາຫົກປີ, ເມື່ອປີທີ່ເຈັດມາເຖິງໃຫ້ພວກທ່ານປ່ອຍລາວເປັນອິສະຫລະຈາກພວກທ່ານ.¹³ ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ເຂົາໄປມືເປົ່າ.

¹⁴ ພວກທ່ານຕ້ອງຈັດຕັ້ງມຸ້ງໄວ້ໃຈກວ້າງຂວາງ ແກ່ເຂົາ ຄືຂອງຈາກຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ, ຈາກລານນວດເຂົາຂອງພວກທ່ານ, ແລະຈາກບໍ່ຢາກຂອງພວກທ່ານ. ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງອວຍພອນພວກທ່ານນັ້ນ.

¹⁵ ພວກທ່ານຕ້ອງໃຫ້ເຂົາ ພວກທ່ານຕ້ອງລະນຶກເຖິງເມື່ອພວກທ່ານເປັນທາດຢູ່ໃນດິນແດນອີຢິບ, ແລະທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງໄຖ່ພວກທ່ານມາ: ດັ່ງນັ້ນໃນວັນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບັນຊາໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດສິ່ງນີ້.

¹⁶ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນຖ້າຫາກເຂົາເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, 'ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຈາກທ່ານໄປທີ່ໃດ ເພາະເຂົາຮັກພວກທ່ານ,' ແລະບ້ານຂອງພວກທ່ານ ແລະເພາະເຂົາມີຄວາມສຸກໃຈທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກທ່ານແລ້ວ,¹⁷ ພວກທ່ານຕ້ອງເອົາເຫລັກປາຍແຫລມແລະແຫຼງທະລູກຂອງເຂົາໄປຕິດທີ່ປະຕູ, ແລະເຂົາຈະເປັນທາດພວກທ່ານຕະຫລອດໄປ. ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດຢ່າງດຽວກັນນີ້ກັບທາດຍິງຂອງທ່ານດ້ວຍ.

¹⁸ ການທີ່ພວກທ່ານຕ້ອງປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ເປັນອິສະຫລະຈາກທ່ານ, ຕ້ອງບໍ່ເປັນເລື່ອງຍາກຈາກທ່ານດ້ວຍ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃຊ້ພວກທ່ານມາເຖິງຫົກປີແລະໄດ້ຮັບຄ່າແຮງຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນເປັນສອງເທົ່າ. ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງອວຍພອນທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານເຮັດ.

¹⁹ ສັດຫົວປີໃນສັດຂອງພວກທ່ານ ພວກທ່ານຕ້ອງແຍກເອົາໄວ້ເພື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ພວກທ່ານຈະບໍ່ໃຊ້ງານສັດຫົວປີໃນຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ, ຫລືບໍ່ຕິດຂົນສັດຫົວປີຈາກຝູງສັດຂອງທ່ານ.

²⁰ ພວກທ່ານຕ້ອງກິນສັດຫົວປີຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປີຕໍ່ປີໃນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າເລືອກພວກທ່ານແລະຄົວເຮືອນຂອງພວກທ່ານ ຖ້າມັນມີຕຳນິໃດໆ ເຊັ່ນ²¹ ຖ້າມັນພົບການຕາບອດ ຫລືມີຕຳນິໃດໆ ກໍ່ຕາມ, ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ນຳມາຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

²² ພວກທ່ານຈະກິນມັນພາຍໃນປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານ; ທັງຄົນເປັນມົນທົນແລະຄົນສະອາດຕ້ອງກິນຄືກັນ, ພວກທ່ານກິນລະມັງຫລືກວາງຫນຶ່ງໂຕ.

²³ ສິ່ງດຽວທີ່ພວກທ່ານບໍ່ກິນຄືເລືອດຂອງມັນ; ພວກທ່ານຕ້ອງເຫລືອດຂອງມັນລົງດິນຄືເຫນົ້າ.

16 ¹ ຈົ່ງຖືປະຕິບັດໃນເດືອນອາປິບ, ແລະຖືຮັກສາປັດສະຄາຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ເພາະໃນເດືອນອາປິບນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ໄດ້ນຳພວກທ່ານອອກມາຈາກອີຢິບໃນຕອນກາງຄືນ.

² ພວກທ່ານຈະຖວາຍປັດສະຄາຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານດ້ວຍບາງສ່ວນຈາກຝູງສັດໃນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າເລືອກເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການ.

³ ພວກທ່ານຈະບໍ່ກິນເຂົ້າຈີທີ່ມີເຊືອແປ້ງ; ແລະເຄື່ອງບູຊານັ້ນ ເປັນເວລາເຈັດວັນ ພວກທ່ານຈະກິນເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອແປ້ງ, ພ້ອມກັບເຄື່ອງບູຊາ; ເຂົ້າຈີແຫ່ງຄວາມທຸກໃຈ ເພາະພວກທ່ານໄດ້ອອກມາຈາກດິນແດນອີຢິບຢ່າງໄວ.

ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກທ່ານເພື່ອລະນຶກເຖິງວັນນັ້ນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ອອກມາຈາກອີຢິບ.

⁴ ເຊືອແປ້ງຕ້ອງບໍ່ມີໃນທຳມະກາງຂອງພວກທ່ານພາຍໃນຮົ້ວຂອງພວກທ່ານເປັນເວລາສິບເຈັດວັນ; ແລະຕ້ອງບໍ່ມີເນື້ອໃດໆ ທີ່ພວກທ່ານຖວາຍໃນຕອນແລງຂອງມື້ທີ່ອົດຈົນຮອດຄ່ຳ.

⁵ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຖວາຍປັດສະຄາພາຍໃນປະຕູເມືອງໃດໆ ຂອງພວກທ່ານທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໃຫ້.⁶ ແຕ່ຊົງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ໃນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າເລືອກໃຫ້ເປັນທີ່ນະມັດສະການນັ້ນ. ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຖວາຍປັດສະຄາໃນຕອນແລງເມື່ອຕາເວັນຕົກດິນ, ໃນເວລານັ້ນຂອງປີພວກທ່ານໄດ້ອອກມາຈາກອີຢິບ.

⁷ ພວກທ່ານຕ້ອງຍ່າງແລະກິນປັດສະຄານັ້ນໃນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເລືອກ, ໃນຕອນເຊົ້າທີ່ພວກທ່ານຈະຫັນກັບແລະໄປຍັງເຕັ້ນຂອງພວກທ່ານ.⁸ ເປັນເວລາຫົກວັນພວກທ່ານຈະກິນເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອ, ໃນວັນທີ່ເຈັດ ຈະມີການປະຊຸມນະມັດສະການພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ; ໃນມື້ນັ້ນພວກທ່ານຈະບໍ່ເຮັດວຽກ.

⁹ ພວກທ່ານຈຶ່ງນັບໄປໃຫ້ຄົບເຈັດອາທິດ; ເພື່ອຕົວຂອງພວກທ່ານ ຈາກເວລານັ້ນທີ່ພວກທ່ານເລີ່ມຕົ້ນເກັບກ່ຽວຕົ້ນເຂົ້າພວກທ່ານຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນໄປເຈັດອາທິດ.

¹⁰ ພວກທ່ານຕ້ອງຖືຮັກສາເຫສະການເພື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານພ້ອມກັບຖວາຍຂອງຖວາຍຕາມໃຈມັກຈາກມືຂອງພວກທ່ານທີ່ພວກທ່ານຈະໃຫ້, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງອວຍພອນພວກທ່ານ.

¹¹ ພວກທ່ານຈະຊື້ນຊົມຍືນດີຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ຄືພວກທ່ານ ລູກຊາຍຂອງພວກທ່ານ, ລູກຜູ້ຍິງຂອງພວກທ່ານ, ຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍຂອງພວກທ່ານ, ຄົນຮັບໃຊ້ຍິງຂອງພວກທ່ານ, ຄົນເລວີຢູ່ໃນປະຕູເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ ແລະຄົນຕ່າງຊາດ, ລູກກຳພ້າ, ແລະແມ່ຫມ້າຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນທຳມະກາງຂອງພວກທ່ານ, ສະຖານທີ່ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເລືອກເພື່ອເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພຣະອົງ.

¹² ພວກທ່ານຈະລະນຶກເຖິງຄາວທີ່ພວກທ່ານເປັນທາດໃນເອຢິບ; ພວກທ່ານຕ້ອງຖືປະຕິບັດກົດບັນຍັດຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ.

¹³ ພວກທ່ານຕ້ອງຖືຮັກສາເຫສະການອາທິດເປັນເວລາເຈັດວັນຫລັງຈາກພວກທ່ານໄດ້ຮວບຮວມການເກັບກ່ຽວຈາກລານນວດເຂົ້າຂອງພວກທ່ານແລະຈາກອ່າງຢຽບນ້ຳອະນຸ່ນຂອງພວກທ່ານ.¹⁴ ພວກທ່ານຈະຊື້ນຊົມຍືນດີໃນລະຫວ່າງເຫສະການຂອງພວກທ່ານ-ຄືພວກທ່ານ, ລູກຊາຍ, ແລະລູກຍິງຂອງພວກທ່ານ, ຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍແລະຍິງຂອງພວກທ່ານ, ຄົນເລວີແລະຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະລູກກຳພ້າ, ແລະແມ່ຫມ້າຍ ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະຕູເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ.

¹⁵ ເປັນເວລາເຈັດວັນ ພວກທ່ານຕ້ອງຖືປະຕິບັດເຫສະການນັ້ນເພື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໃນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເລືອກ, ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະອວຍພອນພວກທ່ານໃນການເກັບກ່ຽວທຸກຢ່າງ ແລະໃນການງານເຮັດວຽກດ້ວຍມືຂອງພວກທ່ານທຸກຢ່າງ, ແລະພວກທ່ານຕ້ອງຊື້ນຊົມຍືນດີຢ່າງເຕັມທີ່.

¹⁶ ເວລາສາມຄັ້ງໃນຫນຶ່ງປີທີ່ບັນດາຜູ້ຊາຍທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານຕ້ອງເປົ່າຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໃນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າເລືອກ: ໃນເຫສະການກິນເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອແປ້ງໃນເຫສະການອາທິດ, ແລະໃນເຫສະການຢູ່ໄຟ, ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ເຂົ້າເປົ່າພຣະພໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າດ້ວຍມືເປົ່າ;¹⁷ ແຕ່ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ຈະໃຫ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາສາມາດໃຫ້ໄດ້, ເພື່ອພວກທ່ານຈະຮູ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

¹⁸ ພວກທ່ານຕ້ອງຕັ້ງຜູ້ພິພາກສາແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ຕ່າງໆ ພາຍໃນປະຕູເມືອງທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ; ແລະພວກເຂົາຕ້ອງພິພາກສາທຸກຄົນ, ດ້ວຍຄຳຕັດສິນທີ່ຊອບທັມ.¹⁹ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ເອົາຄວາມຍຸຕິທັມອອກໄປດ້ວຍການບີບບັງຄັບ; ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງສະແດງຄວາມລຳອຽງຫລືຮັບສິນບິນ, ເພາະສິນບິນນັ້ນເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກທ່ານມືດບອດໄປ ແລະເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນຊອບທັມບິດເບືອນ.²⁰ ພວກທ່ານຕ້ອງຕິດຕາມຄວາມຍຸຕິທັມເຫຼົ່ານັ້ນ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີຊີວິດແລະຮັບມໍຣະດົກຄືດິນແດນທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

²¹ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຕັ້ງເສົາອາຄານເພື່ອຕີນເອງ ບໍ່ວ່າເສົາໃດໆ, ນອກເຫນືອຈາກແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານທີ່ພວກທ່ານຈະເຮັດໄວ້ສຳລັບພວກທ່ານເອງ.

²² ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຽດຊັງ.

17 ¹ ພວກທ່ານບໍ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເປັນງົວຫລືເກະທີ່ມີຕຳນິຫລືສິ່ງບໍ່ດີໃດໆ, ແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ເພາະນັ້ນຈະເປັນທີ່ໜ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

² ຖ້າຫາກພົບເຫັນຜູ້ຊາຍຫລືຍິງຄົນໃດໃນທຳມະກາງພວກທ່ານ, ຄືບັນດາປະຕູເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ທີ່ເຮັດຊົງໃນສາຍພຣະເນດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານແລະລະເມີດຕໍ່ບັນຍັດຂອງພຣະອົງ,³ ຄົນທີ່ໄດ້ໄປແລະນະມັດສະການພະອິນໆ ແລະກົມກາບພະເຫລົ່ານັ້ນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຕາເວັນ, ເດືອນ, ຫລືສິ່ງໃດທີ່ເປັນບໍລິວານທ້ອງຟ້າ. ສິ່ງໃດທີ່ໄດ້ຫ້າມເອົາໄວ້.

⁴ ແລະພວກທ່ານໄດ້ຮັບການບອກກ່າວເລື່ອງນີ້, ຫລືພວກທ່ານໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ແລ້ວ ພວກທ່ານຈົງຖາມຢ່າງລະອຽດ. ຖ້າຫາກເປັນຄວາມຈິງແລະຖືກຕ້ອງແນ່ນອນແລ້ວວ່າມີສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດເກີດຂຶ້ນໃນອິສະຣາເອນ, ນິຄີສິ່ງທີ່ພວກທ່ານສົມຄວນຕ້ອງເຮັດ.

⁵ ພວກທ່ານຕ້ອງນຳຜູ້ຊາຍຫລືຍິງຄົນນັ້ນ, ຄືຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງຊົງຮ້າຍນີ້, ມາຍັງປະຕູເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ ແລະພວກທ່ານຕ້ອງເອົາກ້ອນຫີນດຶກໃສ່ໃຫ້ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນຕາຍ.⁶ ໂດຍພະຍານສອງປາກ ຫລືພະຍານສາມປາກ ເຂົ້າຕ້ອງຕາຍ; ແຕ່ໂດຍພະຍານປາກດຽວເຂົ້າບໍ່ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ຕາຍ.⁷ ໃຫ້ພວກພະຍານທີ່ເຫັນນັ້ນແກ່ວງຫີນໃສ່ລາວກ່ອນ, ແລະຈາກນັ້ນຈົງເປັນປະຊາຊົນທັງຫມົດແກ່ວງໃສ່ຕາມທີ່ຫລັງ ແລະພວກທ່ານຈົງຈະກຳຈັດຄວາມຊົ່ວອອກໄປຈາກທຳມະກາງພວກທ່ານໄດ້.

⁸ ຖ້າມີຄະດີທີ່ຍາກເກີນກວ່າທີ່ພວກທ່ານຈະຕັດສິນໄດ້, ອາດເປັນຄຳຖາມເລື່ອງການຄາດຕະກຳໂດຍເຈດຕະນາຫລືຂ້າເລື່ອງສິດທິອັນຊອບທັມກັບບຸກຄົນຫນຶ່ງກັບອີກຄົນຫນຶ່ງ, ຫລືຄຳຖາມເລື່ອງການທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍ, ຫລືຄະດີອື່ນໆ, ຄະດີຕ່າງໆ, ທີ່ມີຄວາມຮຸນແຮງພາຍໃນປະຕູເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ. ດັ່ງນັ້ນແລ້ວພວກທ່ານຈົງຂຶ້ນໄປຍັງສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພຣະອົງ.

⁹ ພວກທ່ານຕ້ອງໄປຫາປະໂລຫິດ, ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຄົນເລວີ ແລະຜູ້ພິພາກສາກຳລັງເຮັດໃນເວລານັ້ນເພື່ອເພີ່ມຈະໄດ້ຕັດສິນຄວາມໃຫ້.

¹⁰ ພວກທ່ານຈົງສະແຫວງຫາຄຳປຶກສາຂອງພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາຈະໃຫ້ຄຳຕັດສິນກັບພວກທ່ານແລະພວກທ່ານຈະເຮັດຕາມກົດຫມາຍທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ແກ່ພວກທ່ານໃນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກໃຫ້ພວກທ່ານເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພຣະອົງ, ພວກທ່ານຈົງເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສັ່ງໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດ.

¹¹ ຈົງເຮັດຕາມກົດຫມາຍທີ່ພວກເຂົາສອນພວກທ່ານ, ແລະເຮັດຕາມຄຳຕັດສິນທີ່ພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ຢ່າຫັນໄປທາງຂວາມືຫລືຊ້າຍມືຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບອກພວກທ່ານ.

¹² ຄົນໃດກໍ່ຕາມທີ່ຈອງຫອງ, ບໍ່ຟັງສຽງຂອງປະໂລຫິດ ຜູ້ທີ່ຢືນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະຜັກຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ຫລືບໍ່ຟັງສຽງຜູ້ພິພາກສາ ຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ; ພວກທ່ານຈົງກຳຈັດຄົນຊົ່ວອອກໄປຈາກອິສະຣາເອນ¹³ ປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຍິນສຽງແລະຢາເກງ, ແລະບໍ່ເຮັດຕົວຈອງຫອງອີກຕໍ່ໄປ.

¹⁴ ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ມາເຖິງດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ປະທານໃຫ້ທ່ານ, ແລະເມື່ອພວກທ່ານຢຶດຄອງດິນແດນນັ້ນ, ແລະເລີ່ມຕີນອາໄສຢູ່ນັ້ນ, ແລະພວກທ່ານກ່າວວ່າ, 'ເຮົາຈະຕັ້ງກະສັດປົກຄອງເຫນືອເຮົາ, ຄືກັບທຸກຊົນຊາດທີ່ລ້ອມຮອບເຮົາຢູ່'.

¹⁵ ແລ້ວພວກທ່ານຈົງຕັ້ງໃຜບາງຄົນໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງເຫນືອເຮົາ ຄືຄົນທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກ.

ພວກທ່ານຕ້ອງຕັ້ງໃຜບາງຄົນຈາກພີ່ນ້ອງຂອງພວກທ່ານໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງເຫນືອພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຢາເອົາຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ບໍ່ແມ່ນພີ່ນ້ອງຂອງພວກທ່ານ, ມາປົກຄອງເຫນືອພວກທ່ານ.

¹⁶ ແຕ່ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເພີ່ມຈຳນວນມ້າຂອງເຂົາເອງ, ຫລືເປັນເຫດໃຫ້ປະຊາຊົນຫັນກັບໄປອີຍິບ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມາເພີ່ມ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາແລ້ວວ່າ, ພວກເຈົ້າຈົງຢາກັບໄປທາງນັ້ນອີກ.

¹⁷ ເຂົາຕ້ອງບໍ່ມີເມຍຫລາຍຄົນສຳລັບຕົວເຂົາເອງເພື່ອວ່າໃຈຂອງເຂົາຈະບໍ່ຫັນອອກໄປ. ເຂົາຕ້ອງບໍ່ສະສົມເງິນແລະທອງຈຳນວນຫລາຍ.

¹⁸ ເມື່ອເຂົານັ່ງບັນລັງອານາຈັກຂອງເຂົາ, ເຂົາຕ້ອງບັນທຶກສຳເນົາກົດຫມາຍນີ້ໃນຫນັງສືມ້ວນ, ສຳລັບຕົວຂອງເຂົາເອງຄືກົດຫມາຍທີ່ຢູ່ໜ້າຂອງປະໂລຫິດຜູ້ເປັນຄົນເລວີ.¹⁹ ຫນັງສືມ້ວນນັ້ນຕ້ອງຢູ່ກັບເຂົາ, ແລະເຂົາຕ້ອງອ່ານຫນັງສືທີ່ບັນທຶກມ້ວນນັ້ນທຸກວັນຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ, ເພື່ອວ່າເຂົາຈະຮຽນຮູ້ການຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ, ເຊັ່ນດຽວກັນເພື່ອຖືຮັກສາຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດທີ່ເປັນກົດຫມາຍນີ້, ແລະກົດບັນຍັດເຫລົ່ານີ້, ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້.

²⁰ ເຂົາຕ້ອງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອໃຈຂອງເຂົາຈະບໍ່ຄິດວ່າໃຈຂອງເຂົາດີກວ່າພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ, ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຫັນກັບໄປຈາກບັນຍັດຕ່າງໆ ໄປທາງຂວາມືຫລືຊ້າຍມື; ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການມີຊີວິດຍືນຍາວໃນອານາຈັກຂອງເຂົາ, ເຂົາແລະລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງເຂົາ, ໃນທຳມະກາງອິສະຣາເອນ.

18 ¹ ບັນດາປະໂລຫິດ, ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນເລວີທັງຫລາຍ, ແລະເຜົ່າເລວີທັງຫມົດ, ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫລືຮັບບັນດາມໍຣະດົກຮ່ວມກັບຊາວອິສະຣາເອນ, ພວກເຂົາຕ້ອງກິນຂອງຖວາຍບູຊາທັງຫລາຍຂອງພຣະຢາເວຊົງເຜົາດ້ວຍໄຟທີ່ເປັນດັງມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ.

² ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ມີມໍຣະດົກໃນທຳມະກາງພີ່ນ້ອງພວກເຂົາ; ພຣະຢາເວເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບເຂົາແລ້ວນັ້ນ.

³ ສິ່ງນີ້ຈະເປັນສິ່ງທີ່ປະໂຫຍດທັງຫລາຍສົມຄວນໄດ້ຮັບຈາກປະຊາຊົນ, ຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖວາຍບູຊາ ບໍ່ວ່າຈະເປັນງົວຫລືເກະ:

ພວກເຂົາຕ້ອງເອົາສ່ວນບາງສ່ວນແກ້ມສອງແກ້ມ, ແລະສ່ວນຕ່າງໆທີ່ເປັນອະໄວຍະວະພາຍໃນແກ່ປະໂລຫິດ.⁴ ຜົນທຳອິດຂອງພຶດຜົນຂອງພວກທ່ານ, ຂອງເຫລົ່າອະນຸໂຫມຂອງພວກທ່ານ, ແລະຂອງນ້ຳມັນຂອງພວກທ່ານ, ແລະຂົນເກະທີ່ຕັດຄັງແລກຂອງພວກທ່ານ,

ພວກທ່ານຕ້ອງມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.⁵ ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງເລືອກເຂົາອອກມາຈາກເຜົ່າຕ່າງໆ, ຂອງພວກທ່ານເພື່ອຍືນຢັນປະຕິບັດໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວທັງຕົວເຂົາແລະລູກຊາຍທັງຫຼາຍຂອງພວກເຂົາຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

⁶ຖ້າມີຄົນເລວີຄົນຫນຶ່ງຈາກເມືອງໃດໆ ຂອງພວກທ່ານອອກມາຈາກອິສະຣາເອນທັງຫມົດຈາກທີ່ທີ່ເຂົາກຳລັງອາໄສຢູ່, ແລະເຂົາມີຄວາມປາຖະຫນາຢ່າງສຸດໃຈທີ່ຈະມາຢັງສະຖານທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກນັ້ນ.

⁷ເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຄືກັບພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາທັງຫມົດທີ່ເປັນຄົນເລວີເຮັດ, ຄືຜູ້ທີ່ຍືນຢັນຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວ.⁸ ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບສ່ວນແບ່ງຢ່າງດຽວກັນໃນການກິນ, ນອກເຫນືອຈາກສິ່ງທີ່ໄດ້ຈາກການຂາຍມໍຣະດົກຄອບຄົວຂອງເຂົານັ້ນ.

⁹ພວກທ່ານນຳເຂົາມາໃນດິນແດນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຮຽນເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆ ເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁰ ໃນທຳມະກາງພວກທ່ານຈະຕ້ອງບໍ່ພົບຄົນໃດທີ່ເອົາລູກຊາຍແລະລູກຍິງຂອງເຂົາເຜົ່າໄຟ, ຕ້ອງບໍ່ພົບຄົນໃດທີ່ເປັນຄົນທ່ານວາຍ, ເປັນຫມໍ້, ຫລືເປັນຫມໍ້ສະເຫນ່ນ, ຫລືເປັນພໍ່ມົດ, ຫມໍ້, ເປັນຫມໍ້ພາຍ,¹¹ ເປັນທີ່ສືສານກັບຄົນຕາຍ, ຫລືເປັນຄົນທີ່ສືສານກັບວິນຍານຕ່າງໆ.

¹²ເພາະບໍ່ວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍເປັນທີ່ຫນ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະຢາເວ; ເພາະສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດເຫລົ່ານີ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈຶ່ງຂັບໄລ່ພວກທ່ານອອກໄປຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກທ່ານ.

¹³ພວກທ່ານຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ປາສະຈາກຕຳນິຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.¹⁴ ເພາະຊົນຊາດຕ່າງໆ ເຫລົ່ານີ້ພວກທ່ານຈະຂັບໄລ່ນັ້ນຝັງສຽງຂອງພວກຄົນທີ່ເປັນຄົນທ່ານວາຍແລະຫມໍ້; ແຕ່ສຳລັບພວກທ່ານພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດແນວນັ້ນ.

¹⁵ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຍົກຊູຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະຄົນຫນຶ່ງຈາກທຳມະກາງພວກທ່ານ, ຜູ້ຫນຶ່ງຈາກພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກທ່ານຄືກັບຂ້ານ້ອຍ, ພວກທ່ານຕ້ອງຝັງສຽງຂອງເຂົາ.

¹⁶ມີແມ່ນສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຂໍຈາກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານທີ່ໂຮເຮັບໃນວັນແຫ່ງການຊຸມນຸມນັ້ນ, ກ່າວວ່າ,

'ຢ່າໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຍິນສຽງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາອີກ, ຫລືຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງເບິ່ງເຫັນໄຟອັນແຮງກ້າມີອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕາຍ'.

¹⁷ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບພວກຂ້ານ້ອຍວ່າ, ' ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້ານັ້ນກໍດີ.

¹⁸ເຮົາຈະຍົກຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະຄົນຫນຶ່ງເພື່ອພວກເຂົາຊົງມາຈາກທຳມະກາງພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ເປັນຄືເຈົ້າ.

ເຮົາຈະໃສ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໃນປາກຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາແກ່ເຂົາ.

¹⁹ມັນຈະເກີດຂຶ້ນທີ່ມີປາກຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຝັງຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ຂອງເຮົາທີ່ກ່າວໂດຍນາມຂອງເຮົາທີ່ກ່າວໂດຍນາມຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະກຳນົດໂທດຕໍ່ເຂົາ.

²⁰ແຕ່ຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະທີ່ກ່າວຖ້ອຍຄຳຢ່າງຍະໂສໂອຫັງໃນນາມຂອງເຮົາ, ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັນຊາເຂົາໃຫ້ກ່າວ, ຫລືຜູ້ທີ່ກ່າວໃນນາມຂອງພະອື່ນໆ, ຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ'.²¹ ສິ່ງນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຕ້ອງກ່າວໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ: 'ພວກເຮົາຈະຈິດຈຳຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ກ່າວໄດ້ແນວໃດ?'

²²ພວກທ່ານຈະຈິດຈຳຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວເມື່ອຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະກ່າວໃນນາມພຣະຢາເວ. ຖ້າຫາກສິ່ງນັ້ນບໍ່ປະກົດຫລືເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ນັ້ນຍອມເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ກ່າວແລະຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະໄດ້ກ່າວສິ່ງນັ້ນຢ່າງຍະໂສໂອຫັງ ແລະພວກທ່ານຈຶ່ງຢ່າເກງຢ້ານເຂົາ.

19

¹ເມື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານທຳລາຍຊົນຊາດຕ່າງໆ,

ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງຈະປະທານດິນແດນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ,

ແລະເມື່ອພວກທ່ານຂັບໄລ່ພວກເຂົາແລະເຂົາອາໄສຢູ່ໃນບັນດາເມືອງແລະບ້ານເຮືອນຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາ,

²ພວກທ່ານຈຶ່ງເລືອກເມືອງສາມເມືອງສຳລັບພວກທ່ານເອງຊຶ່ງຢູ່ທາງກາງຂອງດິນແດນຂອງພວກທ່ານທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງຈະປະທານໃຫ້ພວກທ່ານຍຶດ

ພວກທ່ານຕ້ອງສ້າງຖະຫນົນສາຍຫນຶ່ງແລະແບ່ງເຂດແດນຕ່າງໆ, ໃນດິນແດນຂອງພວກທ່ານເປັນສາມສ່ວນ,

ດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ເປັນມໍຣະດົກ, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນທີ່ຂ້າບຸກຄົນອື່ນຈະຫນີໄປທີ່ນັ້ນ.

⁴ມີຄືກົດຫມາຍສຳລັບຄົນທີ່ຂ້າຄົນອື່ນແລະຫນີໄປອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຄື: ໃຜກໍຕາມທີ່ຂ້າເພື່ອນບ້ານໂດຍບໍ່ໄດ້ຖືກໃຈ, ແລະບໍ່ໄດ້ຊົງເຂົ້າມາກ່ອນ.

⁵ເຊັ່ນເມື່ອຊາຍຄົນຫນຶ່ງເຂົ້າໄປໃນປ່າເພື່ອຕັດໄມ້ກັບເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ,

ແລະມືຂອງເຂົາຈັບຂວານຂຶ້ນເພື່ອຈະຕັດຕົ້ນໄມ້ແລະຫົວຂວານນັ້ນຫລຸດອອກຈາກຕຳແລະໄປຖືກເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງເສຍຊີວິດ.

ດັ່ງນັ້ນຊາຍຄົນນັ້ນຕ້ອງຫນີໄປເມືອງໃດເມືອງຫນຶ່ງໃນເມືອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ.

⁶ບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນຄົນທີ່ອາຄາດໂລຫິດຈະຕາມຄົນນັ້ນເພື່ອເອົາຊີວິດຂອງເຂົາຖ້າຫາກເມືອງນັ້ນໄກເກີນໄປ, ດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຜູ້ຂຶ້ນ, ເຂົາຈະທຳຮ້າຍແລະຂ້າຊາຍຄົນນັ້ນ, ແມ່ນວ່າຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ສົມຄວນຈະຕ້ອງຕາຍ, ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຊົງເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາມາກ່ອນ.

⁷ດ້ວຍເຫດນີ້ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບັນຊາທ່ານໃຫ້ເລືອກເມືອງສາມເມືອງເພື່ອພວກທ່ານເອງ.

⁸ຖ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຂະຫຍາຍເຂດແດນຂອງພວກທ່ານ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາແກ່ບັນດາບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານໃຫ້ເຮັດ, ແລະປະທານດິນແດນທັງຫມົດໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຕາມທີ່ໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ວ່າຈະປະທານໃຫ້ບັນດາບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານ;

⁹ຖ້າພວກທ່ານຖືຮັກສາບັນຍັດທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ເພື່ອເຮັດຕາມ,

ທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້ຄືພຣະບັນຍັດໃຫ້ຮັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ແລະທີ່ຈະດຳເນີນໃນທາງຂອງພຣະອົງສະເຫມີ, ແລ້ວພວກທ່ານຕ້ອງເພີ່ມເມືອງເຫລົ່ານີ້ທັງສາມເມືອງເພື່ອທ່ານເອງ, ນອກເຫນືອຈາກສາມເມືອງເຫລົ່ານີ້.¹⁰ ຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອເປັນມໍຣະດົກ, ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ຄວາມຜິດເນື່ອງຈາກໂລຫິດຕິກຢູ່ນຳພວກທ່ານ.

¹¹ແຕ່ຖ້າຄົນໃດຊົງເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ, ຊຸມຄອບຄົວເຂົາ ລູກຂຶ້ນທຳຮ້າຍເຂົາ, ແລະຖ້າເຂົາຫນີໄປຍັງເມືອງໃດເມືອງຫນຶ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ.

¹²ບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາຕ້ອງສົ່ງຕົວແລະນຳເຂົາກັບມາທີ່ນັ້ນ, ແລະມອບເຂົາຄົນໃຫ້ກັບຍາດທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເຂົາ, ເພື່ອວ່າເຂົາຢ້ານຈະຖືກຂ້າຕາຍ.¹³ ດວງຕາຂອງພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ສະແດງຄວາມສົງສານແກ່ເຂົາ,

ແຕ່ພວກທ່ານຕ້ອງກຳຈັດຜູ້ທີ່ຈຶ່ງໃຈຂ້າຄົນຕາຍອອກໄປຈາກອິສະຣາເອນ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄປດີມາດີ.

¹⁴ພວກທ່ານບໍ່ຢ້າຍຫລັກເຂດຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງພວກທ່ານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືກໃຈໃນສະຖານທີ່ເປັນເວລານານມາແລ້ວ, ໃນມໍຣະດົກທີ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບ, ໃນດິນແດນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງຈະປະທານໃຫ້ພວກທ່ານຍຶດຄອງ.

¹⁵ພະຍານປາກດຽວຕ້ອງບໍ່ລຸກຂຶ້ນປັກປ່າຊາຍຄົນໃດໆ, ໃນເລື່ອງໃດໆ, ທີ່ເຂົາເຈັດບາບ, ບໍ່ວ່າໃນເລື່ອງໃດຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍື່ນຢັ້ງໂດຍພະຍານສອງປາກ, ຫລືພະຍານສາມປາກ.
¹⁶ສົມມຸດວ່າມີພະຍານບໍ່ຊອບທັມລຸກຂຶ້ນປັກປ່າຊາຍຄົນໃດເພື່ອພິສູດຈົນເຖິງການເຮັດຜິດຂອງເຂົາ.
¹⁷ດັ່ງນັ້ນຊາຍທັງສອງ ຄືຄົນທີ່ກຳລັງມີຂໍ້ພິພາກຕໍ່ກັນນັ້ນ, ຈະຕ້ອງຍື່ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະພິພາກຢາວ, ຕໍ່ຫນ້າປະໂລຫິດທັງຫລາຍ, ແລະ¹⁸ຜູ້ພິພາກສາທັງຫລາຍຕ້ອງເຮັດການໄຕ່ຕອງຢ່າງລະອຽດເບິ່ງວ່າພະຍານນັ້ນເຮັດແລະມີຫລັກຖານເຮັດເພື່ອປັກປ່າຢັ້ງຢືນຂອງເຂົາຫລືບໍ່?
¹⁹ດັ່ງນັ້ນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດແກ່ເຂົາຄື: ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຂົາປາຖະຫນາເຮັດຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກທ່ານຈະກຳຈັດຄົນຊົ່ວອອກໄປຈາກທ່າມກາງພວກທ່ານ.
ແລ້ວບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະໄດ້ຍິນແລະເກງຢ້ານ, ແລະຈາກນັ້ນຈະບໍ່ມີການເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນທ່າມກາງພວກທ່ານອີກ.
²¹ດວງຕາຂອງພວກທ່ານບໍ່ສະແດງຄວາມສົງສານ; ຊີວິດຕ້ອງແລກດ້ວຍຊີວິດ, ຕາແທນຕາ, ແຂ້ວແທນແຂ້ວ, ມືແທນມື, ຕີນແທນຕີນ.

20 ¹ເມື່ອພວກທ່ານອອກຮີບຕໍ່ສູ້ເຫລົ່າສັດຕູຂອງພວກທ່ານ ແລະເບິ່ງເຫັນມ້າເສີກທັງຫລາຍ, ແລະຜູ້ທີ່ມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຈົ່ງຢ່າຢ້ານເຂົາ, ເພາະພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງຢູ່ກັບພວກທ່ານ, ພຣະອົງໄດ້ນຳພວກທ່ານອອກມາຈາກອິຍົບ.
²ເມື່ອພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປໃນສົງຄາມປະໂຫຍດຕ້ອງເຂົ້າມາໃກ້ແລະເວົ້າກັບປະຊາຊົນ³ເຂົາຕ້ອງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ 'ອິສະຣາເອນຈົ່ງຟັງ, ພວກທ່ານຈະເຂົ້າເຮັດສົງຄາມກັບສັດຕູຂອງພວກທ່ານ. ຈົ່ງຢ່າໃຫ້ທ່ານ ຢ່າຢ້ານກົວພວກເຂົາເລີຍ.
⁴ເພາະພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເປັນຜູ້ດຽວທີ່ໄປກັບພວກທ່ານເພື່ອຕໍ່ສູ້ສັດຕູແທນພວກທ່ານແລະເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອພວກທ່ານໃຫ້ຝືນ'.
⁵ນາຍທະຫານທັງຫລາຍຕ້ອງເວົ້າກັບປະຊາຊົນແລະເວົ້າວ່າ, 'ມີຊາຍຄົນໃດທີ່ສ້າງບ້ານໃຫມ່ແລະຍັງບໍ່ໄດ້ຖວາຍບ້ານ? ໃຫ້ເຂົາກັບໄປບ້ານຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ຕາຍໃນສົງຄາມແລະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຖວາຍບ້ານແທນ.
⁶ມີໃຜທີ່ປູກສວນອະນຸ່ງແລະຍັງບໍ່ໄດ້ເກັບກ່ຽວຜົນ? ໃຫ້ເຂົາກັບບ້ານ, ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງຕາຍໃນສົງຄາມແລະໃຫ້ຄົນອື່ນເກັບກ່ຽວຜົນນັ້ນແທນ.
⁷ມີຊາຍຄົນໃດທີ່ໄດ້ຫມັ້ນຫມາຍກັບຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງແລະຍັງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານກັບລາວ? ໃຫ້ເຂົາກັບບ້ານເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ຕາຍໃນສົງຄາມແລະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຕ້ອງແຕ່ງງານກັບລາວ'.
⁸ນາຍທະຫານທັງຫລາຍຕ້ອງເວົ້າເພີ່ມເຕີມກັບປະຊາຊົນອີກວ່າ, 'ມີຊາຍຄົນໃດທີ່ຢ້ານຫລືສະເຫມັນບໍ່? ໃຫ້ເຂົາກັບໄປທີ່ບ້ານຂອງເຂົາ, ເພື່ອວ່າໃຈຂອງພີ່ນ້ອງເຂົາຈະບໍ່ລະລາຍໄປກັບພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາເອງ'.⁹ເມື່ອເຈົ້າຫນ້າທີ່ທັງຫລາຍໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນແລ້ວໆ, ພວກເຂົາຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ບັນຊາການເຫນືອພວກເຂົາ.
¹⁰ເມື່ອພວກທ່ານອອກໄປໂຈມຕີເມືອງຫນຶ່ງ, ຈົ່ງໃຫ້ຂີ້ສະເຫມີຍອມເຈລະຈາກັບຄົນເມືອງນັ້ນ.
¹¹ຖ້າເຂົາຍອມຮັບຂີ້ສະເຫມີຍຂອງພວກທ່ານແລະເປີດປະຕູເມືອງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ປະຊາຊົນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນທາດແຮງງານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານແລະຕ້ອງຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ.
¹²ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີການເຮັດຂີ້ສະເຫມີຍອມເຈລະຈາພວກທ່ານ, ແຕ່ກັບເຮັດສົງຄາມກັບພວກທ່ານແລ້ວ ພວກທ່ານຕ້ອງລ້ອມເມືອງນັ້ນ,
¹³ແລະເມື່ອພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໄຊຊະນະແກ່ພວກທ່ານແລະໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃກ້ການຄຸ້ມຄອງຈາກພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຕ້ອງຂ້າຜູ້ຊາຍຄົນໃນເມືອງນັ້ນ.
¹⁴ແຕ່ສຳລັບຜູ້ຍິງ ແລະເດັກນ້ອຍໆ, ທັງຫລາຍ ຝູງສັດ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນພວກທ່ານຈະຕ້ອງຍຶດມາເປັນຂອງຮີບເພື່ອທ່ານເອງ, ພວກທ່ານຈະໃຊ້ສິ່ງຂອງທີ່ຍຶດມາໄດ້ຈາກສັດຕູຂອງພວກທ່ານໄດ້
ຄົວພວກທ່ານພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ¹⁵ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດວິທີການນີ້ຕໍ່ເມືອງທີ່ຢູ່ໄກຈາກພວກທ່ານ, ເມືອງຕ່າງໆ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້.
¹⁶ໃນເມືອງຕ່າງໆ ຂອງປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເປັນມໍຣະດົກ, ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງໃດລອດຊີວິດ.¹⁷ແຕ່ພວກທ່ານຕ້ອງທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດ, ຄື ຊາວອາໂມໄຣ, ຊາວການາອານ, ຊາວເປຣິຊີ, ຊາວຮິວີ, ແລະຊາວເຢຍູດ, ຕາມທີ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງບັນຊາພວກທ່ານນັ້ນ.
¹⁸ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ສອນພວກທ່ານໃຫ້ເຮັດວິທີທີ່ກຳລັງກຽດຂອງພວກເຂົາ. ຄືກັບພວກເຂົາທີ່ໄດ້ເຮັດແກ່ພະຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົານັ້ນ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຮັດ ພວກທ່ານຈະເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.
¹⁹ເມື່ອພວກທ່ານຈະລ້ອມຮອບເມືອງຫນຶ່ງເປັນເວລານານ, ຂະນະທີ່ພວກທ່ານເຮັດສົງຄາມເພື່ອຍຶດຄອງນັ້ນ, ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ທຳລາຍຕົນໄມ້ຕ່າງໆ, ຂອງເມືອງນັ້ນໂດຍການໃຊ້ຄວາມຕັດພວກມັນເພາະພວກທ່ານຕ້ອງກິນຜົນຈາກພວກມັນ. ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຕັດໄມ້ລົງ, ເພາະຕົ້ນໄມ້ທຶງມາເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດທີ່ທ່ານລ້ອມຮອບຢູ່ນັ້ນແມ່ນຫລືບໍ່? ²⁰ມີພຽງຕົ້ນໄມ້ຕ່າງໆ ທີ່ພວກທ່ານຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນຕົ້ນໄມ້ທີ່ເປັນອາຫານ, ພວກທ່ານສາມາດທຳລາຍແລະຕັດໄດ້ພວກທ່ານຈະສ້າງເຄື່ອງລ້ອມເມືອງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນັ້ນທີ່ເຮັດສົງຄາມກັບພວກທ່ານ ຈົນກວ່າເມືອງນັ້ນຈະແຕກ.

21

¹ຖ້າມີບາງຄົນຖືກຂ້າຕາຍໃນທຶງນາໃນດິນແດນທີ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຄອບຄອງນັ້ນ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າໃຜເປັນຄົນຂ້າເຂົາແລ້ວ;²ບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງພວກທ່ານແລະພວກຜູ້ພິພາກສາຕ້ອງອອກໄປ, ແລະພວກເຂົາຕ້ອງວິດໄລຍະທາງເມືອງຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ລ້ອມຮອບຄົນນັ້ນທີ່ຖືກຂ້າ.
³ແລ້ວບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ໃກ້ເມືອງທີ່ມີຄົນຕາຍຫລາຍທີ່ສຸດ, ຕ້ອງນຳງົວສາວໂຕຫນຶ່ງມາຈາກຝູງ, ທີ່ເປັນງົວທີ່ບໍ່ຖືກໃຊ້ງານມາກ່ອນ.
⁴ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງນຳງົວສາວໂຕນັ້ນມາຫລິ້ນເຂົ້າແຫ້ງຫນຶ່ງທີ່ມີແມ່ນ້ຳໄຫລເປັນພູເຂົາທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກປູກເບີກຫລືວ່ານເມັດມາກ່ອນ, ແລະໃນພູເຂົານັ້ນພວກເຂົາຕ້ອງຫັກຄໍຂອງງົວສາວໂຕນັ້ນ.
⁵ພວກປະໂຫຍດ, ບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງຄົນເລວີ, ຕ້ອງມາໃກ້
ຄົວພວກເຂົາທີ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງເລືອກໃຫ້ປະຕິບັດພຣະອົງແລະອວຍພອນປະຊາຊົນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາວ;
ຈົ່ງຟັງຄຳຊີເນະຂອງພວກເຂົາຈະເປັນຄຳຕັດສິນສຳຫລັບທຸກຂໍ້ພິພາກສາແລະສຳລັບການຮ້າຍທຸກຢ່າງ.
⁶ບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ທັງຫມົດຂອງເມືອງນັ້ນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄົນຖືກຂ້າຕາຍຕ້ອງຊຳລະມືຂອງພວກເຂົາເຫນືອງົວສາວໂຕນັ້ນທີ່ຖືກຫັກຄໍໃນພູເຂົາ;
⁷ແລະພວກເຂົາຕ້ອງຕອບໃນເລື່ອງນີ້ແລະເວົ້າວ່າ, 'ມືຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດນິຕິກ ແລະດວງຕາຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ເບິ່ງເຫັນມັນ.

⁸ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຂໍຊົງໃຫ້ອະໄພຕໍ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຂອງພຣະອົງ, ຄືຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຖມມາ
ແລະຂໍຊົງຢາເວເຜີຍຕໍ່ສຳລັບການຫລັງເລືອດຂອງຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນທຳມະກາງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຂອງພຣະອົງເລີຍ,
ແລ້ວການຫລັງເລືອດນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຍົກໂທດ.⁹ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພວກທ່ານຈະເອົາການຫລັງເລືອດຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດອອກໄປຈາກທຳມະກາງພວກທ່ານ,
ເມື່ອພວກທ່ານເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁰ເມື່ອພວກທ່ານອອກໄປເຮັດສິ່ງຄຸນກັບສັດຕູຂອງພວກທ່ານແລະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໄຊຊະນະແກ່ພວກທ່ານ,
ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພວກທ່ານ, ແລະພວກທ່ານຈະເອົາພວກເຂົາມາເປັນຊະເລີຍ,
¹¹ຖ້າພວກທ່ານເຫັນຜູ້ຍິງຄົນໃດໜຶ່ງໃນທຳມະກາງຊະເລີຍນັ້ນ, ແລະທ່ານມີຄວາມປາຖະຫນາຕໍ່ລາວແລະຕ້ອງເອົາລາວມາເປັນເມຍຂອງທ່ານເອງ,
¹²ແລ້ວທ່ານຈະນຳລາວມາບ້ານຂອງທ່ານ; ລາວຈະຕັດຜົມຂອງລາວແລະຕັດເລັບຂອງລາວ.

¹³ແລ້ວລາວຈະຖອດເສື້ອຜ້າທີ່ລາວສວມໃສ່ໃນຕອນທີ່ຖືກຈັບມາເປັນຊະເລີຍອອກ
ແລະລາວຈະອາໄສຢູ່ບ້ານຂອງທ່ານແລະລາວຈະໄວ້ທຸກເພື່ອພໍ່ແມ່ຂອງລາວຕະຫລອດຫນຶ່ງເດືອນເຕັມ.
ຫລັງຈາກນັ້ນທ່ານຈະຫລັບນອນນຳລາວແລະເປັນສາມີຂອງລາວໄດ້, ແລະລາວຈະເປັນເມຍຂອງທ່ານ.¹⁴ ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ພໍໃຈລາວແລ້ວ,
ທ່ານສາມາດປ່ອຍລາວໄປສະຖານທີ່ ທີ່ລາວປາຖະຫນາໄດ້, ແຕ່ທ່ານຕ້ອງບໍ່ຂາຍລາວເພື່ອແລກກັບເງິນຢາງເດັດຂາດ,
ແລະທ່ານບໍ່ຕ້ອງປະຕິບັດກັບລາວຄືກັບເປັນທາດ ເພາະທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວເສຍກຽດຕິຍົດແລ້ວ.

¹⁵ຖ້າຫາກຜູ້ຊາຍຄົນໃດໜຶ່ງເມີນເຫນືອຫລືສອງຄົນເປັນທີ່ຮັກກັບອີກຄົນເປັນທີ່ກຽດຊັງ,
ແລະພວກນາງທັງສອງຄົນໄດ້ກຳເນີດລູກແກ່ເຂົາຄືທັງເມຍທີ່ເປັນທີ່ຮັກແລະເມຍທີ່ເປັນທີ່ກຽດຊັງ, ຖ້າລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງເມຍຄົນທີ່ຖືກກຽດຊັງ,
¹⁶ແລ້ວໃນວັນທີ່ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ຮັບມໍຣະດົກທີ່ເຂົາຄອບຄອງ,
ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເມຍທີ່ເປັນທີ່ຮັກເປັນລູກໜຶ່ງກັບອີກລູກຊາຍຂອງເມຍຄົນທີ່ເຂົາກຽດຊັງ, ຄືລູກຊາຍທີ່ເປັນລູກໜຶ່ງຢ່າງເທົ່າໃຈ.
¹⁷ແຕ່ເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບລູກຊາຍທີ່ເປັນຂອງເມຍທີ່ເຂົາກຽດຊັງນັ້ນ, ໂດຍການມອບສ່ວນແບ່ງເປັນສອງເທົ່າຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາຄອບຄອງແກ່ລູກຊາຍຄົນນັ້ນ;
ເພາະລູກຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງກຳລັງຂອງເຂົາ; ສິດຂອງລູກໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ຖ້າຫາກຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງມີລູກຊາຍຄືຕີຫລືກະບົດທີ່ບໍ່ຍອມຟັງສຽງຂອງພໍ່ເຂົາຫລືສຽງຂອງແມ່ຂອງເຂົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະຕັກເຕືອນ,
ລູກຊາຍກໍຈະບໍ່ຟັງສຽງຂອງພວກເຂົາ;
¹⁹ດັ່ງນັ້ນພໍ່ແລະແມ່ຂອງເຂົາຕ້ອງຈັບຕົວເຂົາແລະນຳອອກໄປຫາບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເມືອງຂອງເຂົາແລະໄປທີ່ປະຕູເມືອງຂອງເຂົາ.

²⁰ພວກເຂົາຕ້ອງເວົ້າຕໍ່ບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເມືອງເຂົາວ່າ, 'ນີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງເຮົາທີ່ຕີແລະກະບົດ; ເຂົາຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງສຽງຂອງເຮົາ;
ເຂົາເປັນຄົນດີຕ້ານທັງບໍ່ຢູ່ໃນໂອລາດ'.²¹ ແລ້ວຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນເມືອງຂອງເຂົາຕ້ອງເອົາກ້ອນຫີນໃສ່ເຂົາໃຫ້ຕາຍ;
ແລະພວກທ່ານຈະກຳຈັດຄວາມຊົ່ວອອກໄປທຳມະກາງພວກທ່ານໄດ້. ຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດຈະໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ແລະເກາງຢ້ານ.

²²ຖ້າຫາກຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຮັດບາບຊົງສົມຄວນຕາຍແລະເຂົາຖືກຂ້າຕາຍ, ແລະພວກທ່ານແຂນເຂົາໄວ້ທີ່ຕີນໄມ້ຕົ້ນຫນຶ່ງ,
²³ແລ້ວສິບຂອງເຂົາຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປ່ອຍໃຫ້ຄ້າງຄືນເທິງຕີນໄມ້ນັ້ນ. ແຕ່ພວກທ່ານ, ຕ້ອງເຜົາສິບຂອງເຂົາໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ;
ເພາະໃຜກໍຕາມທີ່ຖືກແຂນໄວ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບຄຳສາບແຊ່ໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ຈົ່ງເຊື່ອຟັງຄຳບັນຊານີເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງຈະປະທານໃຫ້ພວກທ່ານເປັນມໍຣະດົກນັ້ນເປັນມົນທົນ.

22

¹ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ເບິ່ງົວຂອງອິສະຣາເອນຫລືເກາະຂອງເຂົາທີ່ຫລົງແລະເສີຍໆກັບພວກມັນ; ພວກທ່ານຕ້ອງນຳພວກມັນກັບຄືນໃຫ້ເຂົາ.

²ຖ້າຫາກຫມູ່ຊາວອິສະຣາເອນຂອງພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃກ້ພວກທ່ານ, ຫລືຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກເຂົາ
ແລ້ວພວກທ່ານຕ້ອງນຳສັດນັ້ນກັບມາທີ່ບ້ານຂອງພວກທ່ານ, ແລະມັນຕ້ອງຢູ່ກັບພວກທ່ານຈົນກວ່າເຂົາຈະມາຕາມຫມັ້ນ
ແລະຈາກນັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງຄືນໃຫ້ແກ່ເຂົາ.

³ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດຢ່າງດຽວກັນນີ້ກັບລາວຂອງພວກເຂົາ; ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດຢ່າງດຽວກັນນີ້ກັບເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາ,
ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດຢ່າງດຽວກັນນີ້ກັບເພື່ອນບ້ານອິສະຣາເອນຂອງພວກທ່ານເຮັດຕົກເຮ່ຍ ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດຕົກເຮ່ຍ;
ແລະພວກທ່ານໄດ້ຜົບພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດເສີຍ.⁴ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ເບິ່ງລາວຂອງອິສະຣາເອນຂອງພວກທ່ານຫລືງົວຂອງເຂົາຕົກໄປຈາກຫົນທາງ
ແລະເສີຍຕໍ່ພວກມັນ; ພວກທ່ານຕ້ອງຊ່ວຍເຂົາເອົາມັນຂຶ້ນມາອີກຄັ້ງ.

⁵ຜູ້ຍິງຕ້ອງບໍ່ໃສ່ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງຜູ້ຊາຍ, ແລະຜູ້ຊາຍກໍບໍ່ຕ້ອງໃສ່ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຜູ້ຍິງ;
ເພາະໃຜທີ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍເປັນທີ່ຫນ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

⁶ຖ້າມີຮັງນົກຕົກຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຕາພວກທ່ານຢູ່ຫົນທາງ, ໃນຕີນໄມ້ຕົ້ນໃດ, ຫລືຢູ່ພື້ນດິນຊຶ່ງຢູ່ຮັງນົກມີລູກນົກນ້ອຍໆ, ຫລືໄຂ່ນົກ,
ແລະແມ່ຂອງມັນນັ່ງປົກລູກຂອງມັນຢູ່ຫລືໄຂ່ນົກນັ້ນ, ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ພາກແມ່ໄປຈາກລູກນ້ອຍໆ ຂອງມັນ.⁷ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ປ່ອຍແມ່ຂອງມັນໄປ,
ແຕ່ລູກນ້ອຍໆຂອງມັນ ທ່ານສາມາດເອົາມາໄດ້. ຈົ່ງເຊື່ອຟັງຄຳບັນຊານີເພື່ອພວກທ່ານຈະໄປດີມາດີ,
ແລະພວກທ່ານຈະມີຊີວິດຍືນຍາວຕະຫລອດວັນເວລາຂອງພວກທ່ານ.

⁸ເມື່ອພວກທ່ານສ້າງບ້ານຫລັງໃຫມ່, ແລ້ວພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດຮາວບັນໄດຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາຂອງພວກທ່ານ
ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເລືອດໄຫລເທິງຫລັງຄາບ້ານຂອງພວກທ່ານຖ້າຫາກມີໃຜຕົກລົງມາຈາກທີ່ນັ້ນ.

⁹ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ເຮັດສວນອະງຸ່ນດ້ວຍການຫວ່ານເມັດຝັນສອງຊະນິດຝ່ອມກັນ, ເພື່ອການເກັບກ່ຽວທັງຫມົດນັ້ນຈະບໍ່ເປັນມົນທົນຕໍ່ສະຖານທີ່ນັ້ນ,
ຄືເມັດຝັນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຫວ່ານແລະຜົນຜະລິດຈາກສວນອະງຸ່ນນັ້ນ.¹⁰ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ໃຊ້ງົວແລະລາວໄຖພວນດ້ວຍກັນ.

¹¹ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ໃສ່ເສື້ອຜ້າທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນແກະແລະຜ້າລິນິນເຂົ້າດ້ວຍກັນ.

¹²ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດຜູ້ຫ້ອຍເອົາໄວ້ທີ່ມຸມທັງສີ່ດ້ານຂອງເສື້ອຄຸມທີ່ພວກເຈົ້າສວມໃສ່.

¹³ຖ້າມີຊາຍຄົນໜຶ່ງກັບເມຍຄົນໜຶ່ງ, ຫລືບນອນກັບນາງ, ແລະຈາກນັ້ນກໍກຽດຊັງລາວ,

¹⁴ແລະຈາກນັ້ນກໍກ່າວຫາເຮັດໃຫ້ລາວອັບອາຍແລະເຮັດໃຫ້ລາວເສຍຊື່ສຽງແລະເວົ້າວ່າ, 'ຂ້ານ້ອຍຮັບເອົາຜູ້ຍິງຄົນນີ້ມາ ແຕ່ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃກ້ລາວ,
ຂ້ານ້ອຍພົບວ່າລາວບໍ່ແມ່ນຍິງບໍ່ຮິສຸດ'.

¹⁵ແລ້ວພໍ່ແລະແມ່ຂອງຍິງສາວຄົນນັ້ນຕ້ອງພິສູດຄວາມບໍ່ຮິສຸດຂອງຍິງສາວຕໍ່ບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ປະຕູເມືອງ.

¹⁶ພໍ່ຂອງຍິງສາວນັ້ນຕ້ອງເວົ້າຕໍ່ບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ວ່າ, 'ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບລູກສາວຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ເພື່ອເປັນພັນລະຍາ ແລະເຂົາກໍກຽດຊັງລາວ.
¹⁷ເບິ່ງສາ, ເຂົາໄດ້ເວົ້າໃຫ້ລາວອັບອາຍແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍພົບວ່າລູກສາວຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນຍິງບໍ່ຮິສຸດຂອງລູກສາວຂອງຂ້ານ້ອຍ.'
 ແລ້ວພວກເຂົາຈະຄືນເສື້ອຜ້ານັ້ນ'ອອກຕໍ່ຫນ້າຂອງບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເມືອງນັ້ນ.
¹⁸ບັນດາຜູ້ປົກຄອງເມືອງຕ້ອງນຳຕົວຂອງຜູ້ຊາຍນັ້ນມາແລະລົງໂທດເຂົາ ແລະພວກເຂົາຕ້ອງປັບເງິນຊາຍຄົນນັ້ນຈຳນວນຫນຶ່ງຮ້ອຍຫລວງ;
¹⁹ແລະມອບເງິນນັ້ນໃຫ້ພໍ່ຂອງຍິງສາວຄົນນັ້ນເພາະຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເສຍຊີວິດເລື່ອງບໍ່ຮິສຸດຂອງຄົນອີສະຣາເອນ. ນາງຕ້ອງເປັນເມຍຂອງເຂົາ;
 ເຂົາບໍ່ສາມາດສົງນາງໄປທີ່ໃດໄດ້ຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ.
²⁰ແຕ່ຖ້າສິ່ງນີ້ເປັນເລື່ອງຈິງທີ່ຮິສຸດໄດ້ວ່າ, ຍິງສາວຄົນນັ້ນບໍ່ ບໍ່ຮິສຸດ,²¹ ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງນຳຍິງຄົນນັ້ນມາທີ່ປະຕູບ້ານພໍ່ຂອງນາງ,
 ແລະພວກຜູ້ຊາຍຕ້ອງເອົາຂີ້ຫີນຕີກໃສ່ລາວໃຫ້ຕາຍ, ເພາະລາວໄດ້ປະພຶດຢ່າງຫນ້າອັບອາຍໃນອີສະຣາເອນ, ເຮັດໃສ່ເພນີໃນບ້ານຂອງພໍ່ຂອງນາງ;
 ແລະພວກທ່ານຈະກຳຈັດຄວາມຊົ່ວອອກໄປຈາກທຳມະກາງພວກທ່ານ.
²²ຖ້າຫາກມີຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຖືກຈັບໄດ້ວ່າໄປຫລັບນອນກັບຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງທີ່ໄດ້ແຕ່ງງານກັບຜູ້ຊາຍອີກຄົນແລ້ວ, ພວກເຂົາຕ້ອງຕາຍທັງຄູ່,
 ຄືຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ກຳລັງຫລັບນອນກັບຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນກັບຊາຍຄົນນັ້ນແລະຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນເອງດ້ວຍ;
 ແລະພວກທ່ານຈະກຳຈັດຄວາມຊົ່ວນັ້ນອອກໄປຈາກທຳມະກາງພວກທ່ານ.
²³ຖ້າຫາກມີຍິງສາວຄົນຫນຶ່ງທີ່ເປັນຍິງບໍ່ຮິສຸດ, ໄດ້ຫມັ້ນກັບຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ແລະມີຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງພົບເຫັນນາງໃນເມືອງແລະນອນກັບນາງ,
²⁴ຈົ່ງນຳພວກເຂົາທັງສອງຄົນມາທີ່ປະຕູເມືອງ, ແລະເອົາກ້ອນຫີນຕີກໃສ່ເຂົາໃຫ້ຕາຍ. ພວກທ່ານຕ້ອງເອົາຫີນຕີກໃສ່ຍິງຄົນນັ້ນ,
 ເພາະນາງໄດ້ສົ່ງສັງຮ້ອງ, ແມ່ນວ່ານາງຢູ່ເມືອງນັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງເອົາກ້ອນຫີນຕີກໃສ່ຊາຍຄົນນັ້ນ, ເພາະເຂົາຂົ່ມຂືນເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ;
 ແລະພວກທ່ານຈະກຳຈັດຄວາມຊົ່ວອອກໄປຈາກທຳມະກາງພວກທ່ານ.
²⁵ແຕ່ຖ້າຊາຍຄົນນັ້ນພົບຍິງສາວຄົນນັ້ນໃນທົ່ງນາ, ແລະຖ້າຫາກເຂົາກຸມນາງແລະຫລັບນອນກັບນາງຈະຕ້ອງຕາຍພຽງຄົນດຽວ.
²⁶ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງເຮັດສິ່ງໃດກັບຍິງສາວຄົນນັ້ນ; ບໍ່ມີຄວາມບາບທີ່ສົມຄວນຕາຍກັບຍິງນັ້ນ.
 ເພາະກໍລະນີນີ້ເປັນເຫມືອນຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ທຳຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາແລະຂ້າເຂົາ.²⁷ ເພາະເຂົາໄດ້ພົບນາງໃນທົ່ງນາ
 ຍິງສາວທີ່ຫມັ້ນແລ້ວໄດ້ສົ່ງສັງຮ້ອງ; ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍນາງໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້.
²⁸ຖ້າຫາກຊາຍຄົນຫນຶ່ງພົບຍິງສາວຄົນຫນຶ່ງທີ່ເປັນສາວບໍ່ຮິສຸດແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຫມັ້ນ, ແລະຖ້າເຂົາຈັບກຸມນາງແລະຫລັບນອນກັບນາງ,
 ແລະຖ້າພວກເຂົາຖືກຈັບໄດ້, ແລ້ວຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ຫລັບນອນກັບນາງຕ້ອງໃຫ້ເງິນຫ້າສິບເຊເຊກັບພໍ່ຍິງສາວຄົນນັ້ນ,
 ແລະນາງຕ້ອງເປັນພັນລະຍາຂອງເຂົາ, ເພາະເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງເສຍກຽດຕິຍົດ. ເຂົາຕ້ອງບໍ່ໄລ່ນາງໄປຈົນຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ.
³⁰ຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງຕ້ອງບໍ່ເອົາພັນລະຍາຂອງພໍ່ຂອງເຂົາມາເປັນພັນລະຍາຂອງເຂົາເອງ; ເຂົາຕ້ອງບໍ່ເອົາສິດທິໃນການແຕ່ງງານຂອງພໍ່ຂອງເຂົາໄປ.

23

¹ຕ້ອງບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດຖືກໂດຍການຖືກຕອນອະໄວຍະວະເພດຈະເຂົ້າໄປໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງພຣະຢາເວ.
²ຕ້ອງບໍ່ມີລູກນອກກິດຫມາຍຄົນໃດມີສ່ວນຮ່ວມໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງພຣະຢາເວ; ໄປຈົນເຖິງຊົນຮຸ້ນທີ່ສືບຂອງເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ,
 ໃນທຳມະກາງພວກເຂົາຈະບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງພຣະຢາເວ.
³ຄົນອຳໂມນຫລືຄົນໂມອາບຈະບໍ່ສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງພຣະຢາເວ; ໄປຈົນເຖິງຄົນຮຸ້ນທີ່ສືບຂອງເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ,
 ໃນທຳມະກາງຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງພຣະຢາເວໄດ້.
⁴ມີເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບຮັບພວກທ່ານດ້ວຍເຂົາຈິແລະນ້ຳຕົມຕາມທາງເມືອພວກທ່ານໄດ້ອອກມາຈາກອີຍິບ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ວ່າຈ້າງ
 ບາລາອາມລູກຊາຍເບອໍ ຈາກ ເປໂທໃນອາຣາມ ນາຮາອິມ, ໃຫ້ມາສາບແຊ່ງພວກທ່ານ.
⁵ແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຟັງສັງ ບາຣາອາມ;
 ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ປ່ຽນຄຳສາບແຊ່ງເປັນພຣະພອນສຳລັບພວກທ່ານແທນ,
 ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງຮັກພວກທ່ານ.⁶ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ສະແຫວງຫາສັນຕິສຸກຫລືຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພວກເຂົາ
 ໃນຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກທ່ານ.
⁷ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ກຽດຊັງຄົນເອໂດມ, ເພາະເຂົາເປັນຜີກໍ່ຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຊົງຄົນເອຍິບ,
 ເພາະເຫດພວກທ່ານເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງຊາດໃນດິນແດນຂອງເຂົາມາກ່ອນ.
⁸ເຊື້ອສາຍຂອງຊົນລຮຸ້ນທີ່ສາມທີ່ຖືກຳເນີດຈາກພວກເຂົາຈະສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນທີ່ປະຊຸມຂອງພຣະຢາເວໄດ້.
⁹ເມື່ອພວກທ່ານຕັ້ງຂະບວນກອງທັບເພື່ອຕໍ່ສູ້ສັດຕູຂອງພວກທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງຮັກສາໂຕເອງໃຫ້ພົ້ນຈາກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງ.
¹⁰ຖ້າໃນທຳມະກາງພວກທ່ານມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດທີ່ເປັນມົນທົນເພາະສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາໃນເວລາກາງຄືນແລ້ວ, ເຂົາຕ້ອງອອກໄປຈາກຄ້າຍຂອງກອງທັບນັ້ນ;
 ເຂົາຕ້ອງບໍ່ກັບເຂົ້າມາໃນຄ້າຍອີກ.¹¹ເມື່ອຮອດຕອນແລງເຂົາຕ້ອງຊຳລະຕົວໃຫ້ສະອາດດ້ວຍນ້ຳ, ເມື່ອດວງອາທິດຕົກ ເຂົາຈຶ່ງຈະກັບເຂົ້າມາໃນຄ້າຍໄດ້.
¹²ພວກທ່ານຕ້ອງມີສະຖານທີ່ແຫ່ງຫນຶ່ງພາຍນອກຄ້າຍທີ່ພວກທ່ານຈະໄປໄດ້ດ້ວຍ;¹³ແລະພວກທ່ານຈະມີອຸປະກອນບາງຢ່າງໃນທຳມະກາງອຸປະກອນຕ່າງໆ;
 ຂອງພວກທ່ານເພື່ອໃຊ້ຊຸດດິນ ເມື່ອພວກທ່ານນັ່ງຢູ່ລົງເພື່ອນັ່ງຖ່າຍດ້ວຍຕົວເອງ, ພວກທ່ານຕ້ອງຊຸດດິນດ້ວຍອຸປະກອນນັ້ນແລະຈາກນັ້ນໃຫ້ຖິ້ມດິນ.
¹⁴ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງດຳເນີນໃນທຳມະກາງພວກທ່ານດ້ວຍເຫດນີ້ຄ້າຍຂອງທ່ານຕ້ອງບໍ່ຮິສຸດ.
 ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງທອດພຣະເນດເຫັນສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນໃດໆ ໃນທຳມະກາງພວກທ່ານແລະຫັນຫນີຈາກພວກທ່ານ.
¹⁵ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ມອບທາດຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງຫນຶ່ງມາຈາກເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາ.¹⁶ຈົ່ງຍອມໃຫ້ເຂົາອາໄສຢູ່ກັບພວກທ່ານ,
 ບໍ່ວ່າເມືອງໃດທີ່ເຂົາເລືອກຢາກິດຂຶ້ນເຂົາ.
¹⁷ຕ້ອງບໍ່ມີຍິງໂສເພນີສາດສະຫນາໃນທຳມະກາງລູກຍິງທັງຫລາຍຂອງອີສະຣາເອນ,
 ແລະບໍ່ມີຍິງໂສເພນີໃນພິທີສາດສະຫນາໃນທຳມະກາງລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງອີສະຣາເອນ.
¹⁸ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ນຳຄຳຈ້າງຂອງໂສເພນີຫລືຄຳຈ້າງຂອງຫມາເຂົ້າມາໃນນິເວດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ;
 ເພາະສິ່ງນີ້ເປັນທີ່ຫນ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.
¹⁹ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຄິດດອກເບ້ຍຕໍ່ຜີກໍ່ຂອງຊາວອີສະຣາເອນ- ບໍ່ວ່າດອກເບ້ຍເງິນ, ດອກເບ້ຍອາຫານ, ດອກເບ້ຍສິ່ງຂອງໃດໆ, ທີ່ໃຫ້ຢືມເພື່ອເອົາດອກເບ້ຍ,
 ແລະພວກທ່ານໃຫ້ຢືມເພື່ອຄິດດອກເບ້ຍໄດ້.²⁰ຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດພວກທ່ານສາມາດເກັບດອກເບ້ຍໄດ້;

ພວກທ່ານໃຫ້ຢືມໂດຍບໍ່ຄິດດອກເບ້ຍຕໍ່ພື້ນຖານອິສະຣາເອນໄດ້, ເພື່ອວ່າພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານຈະຊົງອວຍພອນພວກທ່ານໃນທຸກສິ່ງ, ທີ່ມີຂອງພວກທ່ານເຮັດ, ໃນດິນແດນນັ້ນທີ່ພວກທ່ານເຂົ້າໄປຢຶດຄອງ.

²¹ ເມື່ອພວກທ່ານໃຫ້ຄໍາສາບານຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຊ້າໃນການເຮັດໃຫ້ຄໍາສາບານນັ້ນສໍາເລັດ, ເພາະພຣະຢາເວຂອງພວກທ່ານ; ຈະຮຽກຮ້ອງສິ່ງນັ້ນຈາກພວກທ່ານແນ່ນອນ. ²² ຖ້າບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄໍາສາບານສໍາເລັດກໍ່ບາບແກ່ພວກທ່ານ.

²³ ສິ່ງນັ້ນທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກປາກຂອງພວກທ່ານ ພວກທ່ານຕ້ອງປະຕິບັດແລະເຮັດຕາມ;

ຄືສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ໃຫ້ຄໍາສາບານເອົາໄວ້ຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ,

ສິ່ງໃດໆກໍ່ຕາມທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ສັນຍາດ້ວຍປາກຂອງພວກທ່ານໂດຍສະມັກໃຈ.

²⁴ ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນສວນອະນຸຊາຊົນຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານສາມາດຮັບປະທານຜົນຂອງອະນຸຊາຊົນໄດ້ຕາມທີ່ພວກທ່ານປາຖະຫນາ, ແຕ່ຢ່າເກັບຜົນອະນຸຊາຊົນໃສ່ກະຕ່າຂອງພວກທ່ານ. ²⁵ ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນທຶງນາຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານສາມາດໃຊ້ມືຂອງພວກທ່ານເດັດຮວງເຂົ້າ, ແຕ່ຫ້າມໃຊ້ກ່ຽວ ກ່ຽວຮວງເຂົ້າຂອງພວກທ່ານ.

24 ¹ ເມື່ອມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຮັບເມຍແລະແຕ່ງງານກັບລາວ, ບໍ່ເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງເຂົາເພາະເຂົາໄດ້ພົບສິ່ງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃນຕົວນາງ, ແລະເຂົາຕ້ອງຂຽນຫນັງສືໃຫ້ລາວສະບັບຫນຶ່ງ, ໃສ່ໄວ້ໃນມືຂອງນາງ, ແລະໄລ່ນາງອອກຈາກບ້ານຂອງເຂົາ.

² ເມື່ອເຮົາໄດ້ອອກມາຈາກບ້ານຂອງເຂົາ, ເຮົາສາມາດເປັນພັນລະຍາຂອງຜູ້ຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້.

³ ຖ້າຫາກມີຄົນທີ່ສອງຊັງນາງແລະຂຽນຫນັງສືຢ່າໃຫ້ນາງ, ໃສ່ໄວ້ໃນມືຂອງນາງ, ແລະໄລ່ນາງອອກໄປຈາກບ້ານຂອງເຂົາ;

ຫລືຫາກສາມີຄົນທີ່ສອງຕາຍຄືຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບນາງມາເປັນເມຍຂອງເຂົາ-⁴ ຄືຄົນທີ່ໄດ້ໄລ່ນາງອອກຈາກບ້ານຄົນທໍາອິດ,

ຈະບໍ່ສາມາດຮັບເຂົາມາເປັນເມຍຂອງເຂົາໄດ້ອີກ,

ຫລັງຈາກທີ່ລາວເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດແລ້ວເພາະການທີ່ເຮັດແນວນັ້ນເປັນທີ່ລັງກຽດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ,

ໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເປັນມໍຣະດົກ.

⁵ ເມື່ອຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງມີເມຍໃຫມ່ຄົນຫນຶ່ງເຂົາຈະບໍ່ໄປຕີເສັກ, ບໍ່ວ່າເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງຫນ້າທີ່ໃດກໍ່ຕາມ;

ເຂົາຈະເປັນອິສະລະເປັນເວລາຫນຶ່ງປີແລະຊົມຊື່ນຢູ່ກັບເມຍຂອງເຂົາທີ່ໄດ້ຮັບມານັ້ນ

⁶ ຢ່າໃຫ້ໃຜຢຶດໂມ້ຫລືຫີນໂມ້ເອົາໄວ້ເປັນປະກັນ, ເພາະມັນເປັນການຢຶດເອົາຊີວິດຂອງຄົນຫນຶ່ງໄວ້ເປັນປະກັນ.

⁷ ຖ້າຫາກຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງຖືກຈັບໄດ້ວ່າລັກພາຕົວພື້ນຖານໃດຂອງເຂົາໄປຈາກທ່າມກາງຄົນອິສະຣາເອນ, ແລະເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນທາດແລະຂາຍເຂົາ, ຄົນທີ່ລັກນັ້ນຕ້ອງຕາຍ; ແລະພວກທ່ານຈະກໍາຈັດຄວາມຊົ່ວອອກໄປຈາກທ່າມກາງຂອງພວກທ່ານ.

⁸ ຈົ່ງລະວັງກ່ຽວກັບໂຮກເຮືອນໃດໆ,

ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະເອົາໃຈໃສ່ປະຕິບັດແລະເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງສອນທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ມອບເອົາໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານທີ່ບັນດາປະໂລຫິດ, ຄົນເລວີທັງຫລາຍ

ໄດ້ສອນພວກທ່ານ, ຕາມທີ່ພວກທ່ານໄດ້ບັນຊາທັງຫມົດນັ້ນ; ເພື່ອພວກທ່ານຈະເຮັດຕາມ.

⁹ ຈົ່ງລະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຄວາມທີ່ທ່ານກໍາລັງອອກມາຈາກອີຢິບ.

¹⁰ ເມື່ອພວກທ່ານໃຫ້ເພື່ອນບ້ານຂອງພວກທ່ານຢືມສິ່ງໃດໆ, ພວກທ່ານຕ້ອງເຂົ້າໄປໃນບ້ານຂອງພວກເຂົາເພື່ອຢຶດຂອງປະກັນ.

¹¹ ພວກທ່ານຈະຍືນຢູ່ດ້ານນອກ, ແລະຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ພວກທ່ານໃຫ້ຢືມຈະນໍາຂອງປະກັນອອກມາໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

¹² ຖ້າຫາກເຂົາເປັນຄົນຍາກຈົນ, ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ຮັບໂດຍມືຂອງປະກັນຂອງເຂົາຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງພວກທ່ານ.

¹³ ພວກທ່ານຕ້ອງຄືນຂອງປະກັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາກ່ອນຕາເວັນຕົກດິນ, ເພື່ອເຂົາຈະສາມາດໃຊ້ເສື້ອຄຸມຫີມເວລານອນຫລັບແລະອວຍພອນພວກທ່ານ;

ສິ່ງນີ້ເປັນຄວາມຊອບທັມສໍາລັບພວກທ່ານ ຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

¹⁴ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ກົດຂີ່ລູກຈ້າງທີ່ຍາກຈົນຂັດສົນ, ບໍ່ວ່າເຂົາຈະເປັນພື້ນຖານຊາວອິສະຣາເອນຂອງພວກທ່ານ,

ຫລືເປັນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນຂອງພວກທ່ານພາຍໃນປະຕູເມືອງໃດໆກໍ່ຕາມ;

¹⁵ ໃນແຕ່ລະວັນພວກທ່ານຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃຫ້ເຂົາກ່ອນຕາເວັນຈະຕົກດິນກ່ອນທີ່ເລື່ອງນີ້ຈະໄດ້ຮັບການສະສາງ,

ເພາະເຂົາຍາກຈົນແລະມີໃຈຈິດຈຸ່ງກັບຄ່າຈ້າງນັ້ນ. ຈົ່ງເຮັດສິ່ງທີ່ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ກ່າວຫາຮ້ອງຫຼຸນພວກທ່ານຕໍ່ພຣະຢາເວ,

ແລະເພື່ອຈະບໍ່ເປັນຄວາມບາບທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດ.

¹⁶ ພໍ່ແມ່ທັງຫລາຍຕ້ອງບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍແຫນ້ນຂອງ, ພວກເຂົາພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍແຫນ້ນຂອງເຂົາ.

ແຕ່ທຸກຄົນ, ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍເພາະຄວາມບາບຂອງເຂົາເອງ.

¹⁷ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ໃຊ້ກໍາລັງບັງຄັບຄວາມຍຸຕິທັມໄປຈາກຄົນຕ່າງຊາດ, ຫລືລູກກໍາຜ້າຫລືຢຶດເສື້ອຄຸມຂອງແມ່ຫມ້າຍເປັນຂອງປະກັນ. ¹⁸ ແຕ່ພວກທ່ານ,

ຕ້ອງລະນຶກເຖິງຄວາມທີ່ເປັນທາດຢູ່ອີຢິບ, ແລະທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊ່ວຍກູ້ພວກທ່ານຈາກທີ່ນັ້ນ

ດ້ວຍເຫດນີ້ຂ້ານ້ອຍຈົ່ງສັງສອນໃຫ້ພວກທ່ານເຊື່ອຝັງຄໍາບັນຊານີ້.

¹⁹ ເມື່ອພວກທ່ານເກັບກ່ຽວໃນທຶງນາຂອງພວກທ່ານ, ແລະຖ້າພວກທ່ານໄດ້ລືມຟ່ອນເຂົ້າມັດຫນຶ່ງໄວ້ໃນທຶງນາ, ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງກັບໄປເອົາ,

ມັນຕ້ອງເປັນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ; ຂອງລູກກໍາຜ້າ, ຫລືຂອງແມ່ຫມ້າຍ,

ເພື່ອວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະອວຍພອນພວກທ່ານໃນການງານທຸກຢ່າງທີ່ມີຂອງທ່ານເຮັດ. ²⁰ ເມື່ອພວກທ່ານສັ່ນຕົ້ນຫມາກກອກ,

ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ກັບໄປກຶງເດີມອີກ; ມັນຈະຕ້ອງເປັນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ຂອງລູກກໍາຜ້າ, ຫລືຂອງແມ່ຫມ້າຍ.

²¹ ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ເກັບຊ້າທີ່ເດີມ, ສິ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນຈະເປັນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ເປັນຂອງລູກກໍາຜ້າ, ແລະເປັນຂອງແມ່ຫມ້າຍ.

²² ພວກທ່ານຕ້ອງລະນຶກເຖິງເມື່ອຄວາມທີ່ພວກທ່ານເປັນທາດຢູ່ໃນດິນແດນອີຢິບ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈົ່ງສັງສອນພວກທ່ານໃຫ້ເຊື່ອຝັງຄໍາບັນຊານີ້.

25 ¹ ຖ້າຫາກມີຂໍ້ພິພາກສາຂຶ້ນລະຫວ່າງມະນຸດດ້ວຍກັນ, ແລະພວກເຂົາໄປທີ່ສານແລະຜູ້ພິພາກສາຕັດສິນຄະດີຂອງພວກເຂົາ,

ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ຈະປະກາດວ່າບໍ່ມີຄວາມຜິດສໍາລັບຄວາມຊອບທັມແລະປະກາດລົງໂທດຄົນທີ່ເຮັດຊົ່ວ. ² ສໍາລັບຄົນທີ່ເຮັດຜິດແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການໂບຍຕີ,

ແລ້ວຜູ້ພິພາກສາຈະໃຫ້ເຂົາມອນລົງແລະນະໂຍບາຍຕໍ່ຫນ້າຜູ້ພິພາກສາພ້ອມກັບຄໍາສັ່ງໃຫ້ໂບຍຕີຈັກເທືອກະໄດ້, ແລ້ວແຕ່ການເຮັດຜິດຂອງຄົນນັ້ນ.

³ຜູ້ພິພາກສາຈະໃຫ້ເຂົາຖືກໂບຍຕີສີລິບຄັ້ງກໍໄດ້, ແຕ່ເຂົາຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກໂຈມຕີກາຍຈຳນວນນັ້ນ;
 ຖ້າຫາກເຂົາສົມຄວນຖືກໂບຍຕີຫລາຍກວ່າຈຳນວນນັ້ນແລ້ວໂບຍຕີຫລາຍກວ່ານັ້ນແລ້ວ,
 ພີ່ນ້ອງຊາວອິສະຣາເອນຂອງພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ເສຍກຽດຕິຍົດຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາພວກທ່ານ.
⁴ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງເອົາກະສອບອັດປາກງົວຂະນະທີ່ນວດເຂົ້າຢູ່.
⁵ຖ້າຫາກພີ່ນ້ອງອາໄສຢູ່ດ້ວຍກັນແລະຖ້າຫາກໜຶ່ງໃນນັ້ນມີຜູ້ໃດຕາຍ, ໂດຍບໍ່ມີລູກແມ່ແຕ່ຄົນດຽວ,
 ແລ້ວເມຍຂອງຄົນທີ່ຕາຍຕ້ອງບໍ່ແຕ່ງງານກັບຄືນພາຍນອກຄອບຄົວນີ້. ແຕ່ນ້ອງຊາຍຂອງຜົວລາວ, ຕ້ອງຫລັບນອນກັບນາງ, ແລະຮັບເປັນເມຍ,
 ແລະເຮັດໜ້າທີ່ໃຫ້ແກ່ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ. ສິ່ງນີ້ເພື່ອລູກຫົວປີຈະສືບຊື່ຂອງອ້າຍຄົນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນ,
 ເພື່ອວ່າຊື່ຂອງເຂົາຈະບໍ່ຖືກລືບໄປຈາກອິສະຣາເອນ.
⁷ຖ້າຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ປາຖະໜາຮັບເມຍຂອງອ້າຍຂອງເຂົາມາເປັນເມຍຂອງຕົນເອງ,
 ແລ້ວເມຍຂອງອ້າຍເຂົາຕ້ອງໄປທີ່ປະຕູເມືອງເພື່ອຫາບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ແລະເວົ້າວ່າ,
 'ນ້ອງຊາຍຂອງຜົວປະຕິເສດທີ່ຈະຍົກຊື່ຂອງອ້າຍຂອງເຂົາໃນອິສະຣາເອນ; ເຂົາຈະບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ນ້ອງຊາຍຂອງສາມີຕ່ນາງ'.
⁸ແລ້ວບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເມືອງເຂົາຕ້ອງເອີ້ນເຂົາມາແລະເວົ້າກັບເຂົາ. ແຕ່ຖ້າຫາກເຂົາຍັງຢືນຢັນແລະເວົ້າວ່າ,
 'ຂ້ານ້ອຍບໍ່ປາຖະໜາຈະຮັບນາງເປັນເມຍ'.
⁹ແລ້ວເມຍຂອງນ້ອງຊາຍເຂົາຕ້ອງຂຶ້ນມາຫາເຂົາຕໍ່ໜ້າບັນດາຜູ້ໃຫຍ່, ຖອດເກີບແຕະອອກແລະຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ໜ້າເຂົາ
 ນາງຕ້ອງຕອບເຂົາແລະເວົ້າວ່າ, 'ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສົມຄວນເຮັດກັບຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ບໍ່ສ້າງວົງຕະກູນຂອງອ້າຍຂອງເຂົາ'.
¹⁰ຊື່ຂອງເຂົາຈະຖືກເອີ້ນໃນອິສະຣາເອນວ່າ, 'ວົງຕະກູນຂອງເຂົາທີ່ເກີບແຕະຖືກຖອດອອກ'.
¹¹ແຕ່ຫາກມີຜູ້ຊາຍຕໍ່ສູ້ກັນ, ແລະເມຍຂອງຄົນໜຶ່ງໃນນັ້ນມາເພື່ອຊ່ວຍຊີວິດຜົວຂອງລາວຈາກມືຂອງຄົນນັ້ນທີ່ທຳຮ້າຍເຂົາ, ແລະ
 ຖ້າຫາກນາງຢືນມືອອກມາແລະຈັບຂອງລັບຂອງເຂົາ,¹²ແລ້ວພວກທ່ານຕ້ອງຕັດມືຂອງນາງຖິ້ມ; ສາຍຕາຂອງພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ມີຄວາມສົງສານ.
¹³ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ມີລູກຜຸ້ມນ້ຳຫນັກແຕກຕ່າງກັນໃນກະເປົາຂອງພວກທ່ານໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງ, ແລະນ້ອຍອັນໜຶ່ງ.
¹⁴ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ມີເຄື່ອງວັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນບ້ານຂອງພວກທ່ານ, ໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງແລະນ້ອຍອັນໜຶ່ງ.
¹⁵ພວກທ່ານຕ້ອງມີລູກຜຸ້ມນ້ຳຫນັກໜຶ່ງອັນທີ່ຖືກຕ້ອງແລະແມ້ນຢາ;
 ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງທ່ານຈະຢືນຍາວໃນດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງຈະປະທານໃຫ້ພວກທ່ານ.¹⁶ເພາະທຸກຄົນທີ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນ,
 ທຸກຄົນທີ່ເຮັດຢ່າງບໍ່ຊອບທັມນັ້ນ, ກໍເປັນທີ່ໜ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.
¹⁷ຈົ່ງລະມືກເຖິງສິ່ງທີ່ຄົນອາມາເລກເຮັດຕໍ່ພວກທ່ານຕາມຫົນທາງເມື່ອພວກທ່ານອອກມາຈາກອີຢິບ,¹⁸ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມາພົບທ່ານດ້ານຫລັງແນວໃດ,
 ທຸກຄົນທີ່ອ່ອນກຳລັງໃນກອງຫລັງຂອງພວກທ່ານ, ເມື່ອພວກທ່ານອ່ອນລ້າແລະອ່ອນແຮງ ເຂົາບໍ່ໄດ້ຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະເຈົ້າ.¹⁹ດ້ວຍເຫດນີ້
 ເມື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ປະທານຄວາມສະຫງົບຈາກເຫລົ້າສັດຕູທັງໝົດຂອງພວກທ່ານ,
 ໃນດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງປະທານໃຫ້ພວກທ່ານເພື່ອຢຶດຄອງເປັນມໍຣະດົກນັ້ນ,
 ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ລືມວ່າທ່ານຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຄົນອາມາເລກສືບໄປຈາກຄວາມຊົງຈຳພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້າ.

26

¹ເມື່ອພວກທ່ານກຳລັງເຂົ້າໄປໃນດິນແດນທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເປັນມໍຣະດົກນັ້ນ,
 ແລະເມື່ອພວກທ່ານຢຶດຄອງດິນແດນນັ້ນແລະອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
²ແລ້ວພວກທ່ານຕ້ອງເອົາຜົນກຳອິດຂອງການເກັບກຽວທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ນຳເຂົ້າມາຈາກດິນແດນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງຈະປະທານໃຫ້
 ພວກທ່ານຕ້ອງນຳຜົນນັ້ນໃສ່ກະຕ່າແລະໄປຢັ້ງສະຖານທີ່
 ທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນດັງສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພຣະອົງ.
³ພວກທ່ານຕ້ອງໄປຫາປະໂລຫິດຜູ້ທີ່ກຳລັງປະຕິບັດໃນເວລານັ້ນແລະເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, 'ໃນເວລານີ້ຂ້ານ້ອຍຍອມຮັບຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ
 ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເຖິງດິນແດນນີ້ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາວ່າຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ'.
⁴ປະໂລຫິດຕ້ອງຮັບກະຕ່ານັ້ນຈາກມືຂອງພວກທ່ານແລະວາງມັນລົງຕໍ່ໜ້າແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.
⁵ພວກທ່ານຕ້ອງເວົ້າຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານວ່າ, 'ບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້ານ້ອຍຄືອາຣາມ.
 ຜູ້ເລັດສິນເຂົາໄດ້ລົງໄປຢັ້ງອີຢິບແລະອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະປະຊາຊົນຂອງເຂົາມີຈຳນວນຫນ້ອຍ. ທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຫຍິງໃຫຍ່
 ເຂັ້ມແຂງແລະມີປະຊາຊົນແຫນ້ນຫນາ.
⁶ຊາວອີຢິບໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະໄດ້ທຳຣະມານພວກເຮົາ. ພວກເຂົາໃຫ້ເຮົາເຮັດວຽກເປັນຫາດ.⁷ເຮົາໄດ້ຮ້ອງທຸນພຣະຢາເວ,
 ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຟັງສຽງຂອງເຮົາແລະໄດ້ເຫັນຄວາມທຳຣະມານຂອງພວກເຮົາ,
 ການເຮັດວຽກຫນັກຂອງພວກເຮົາ, ແລະການດູຖຸກກົດຂີ່ຂອງພວກເຮົາ.
⁸ພຣະຢາເວໄດ້ນຳເຮົາອອກມາຈາກອີຢິບດ້ວຍພຣະຫັດອັນຊົງຮິດຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍພຣະກາຍທີ່ຢຽດອອກ, ດ້ວຍສິ່ງທີ່ໜ້າຢາເກງຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຕ່າງໆ;
⁹ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພວກເຮົາມາສະຖານທີ່ນີ້ແລະໄດ້ຊົງປະທານດິນແດນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ຄືດິນແດນຫນຶ່ງທີ່ມີນ້ຳມີແລະນ້ຳເຜິ້ງໄຫລ.
¹⁰ເບິ່ງສາເວລານີ້, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳຜົນແລກຂອງການເກັບກຽວທີ່ແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງຄືພຣະຢາເວ, ໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ,
 ພວກທ່ານຕ້ອງວາງມັນລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະນະມັດສະການຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງພຣະອົງ;
¹¹ແລະພວກທ່ານຕ້ອງຊົມຊືມຢືນດີທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງເຮັດເພື່ອພວກທ່ານ, ເພື່ອຄອບຄົວຂອງພວກທ່ານຄື, ຕົວພວກທ່ານ,
 ແລະຄົນເລວີ, ແລະຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຢູ່ທຳມະກາງພວກທ່ານ.
¹²ເມື່ອພວກທ່ານຖວາຍສິບລິດທັງໝົດຂອງການເກັບກຽວຂອງທ່ານໃນປີທີ່ສາມແລ້ວ, ນັ້ນຄື, ປີແຫ່ງການຖວາຍສິບລິດ,
 ແລ້ວພວກທ່ານຕ້ອງມອບສິ່ງນັ້ນໃຫ້ຄົນເລວີ, ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ແກ່ລູກກຳຜ້າ, ແກ່ແມ່ຫມ້າຍ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາສາມາດກິນໃນປະຕູເມືອຕ່າງໆ,
 ຂອງພວກທ່ານແລະອີມຫນ້າ.
¹³ພວກທ່ານຕ້ອງເວົ້າຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານວ່າ, 'ຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວອອກຈາກບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍ,
 ແລະໄດ້ມອບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແກ່ຄົນເລວີ, ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ແກ່ລູກກຳຜ້າ, ແລະ ແມ່ຫມ້າຍ,
 ຕາມບັນຍັດທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ລະເມີດບັນຍັດຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕ່ຂັດຽວ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ລືມເລີຍ.

¹⁴ຂ້າມ້ອຍບໍ່ໄດ້ກິນສິ່ງໃດໆ, ຈາກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃນການໄວ້ທຸກຂອງຂ້າມ້ອຍ, ຫລືຂ້າມ້ອຍບໍ່ໄດ້ວາງມັນທີ່ໃດເມື່ອຂ້າມ້ອຍບໍ່ບໍລິສຸດ, ຫລືຂ້າມ້ອຍບໍ່ໄດ້ມອບສິ່ງໃດໆຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ຄົນຕາຍ ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າມ້ອຍ; ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນຍາຍໃຫ້ຂ້າມ້ອຍເຮັດ.¹⁵ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທັບຄືຈາກສະຫວັນ, ແລະຂໍຊົງອວຍພອນປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຂອງພຣະອົງ, ແລະດິນແດນທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຮົາ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາກັບບັນພະບູຣຸດຂອງເຮົາ, ຄືດິນແດນຫນຶ່ງທີ່ມີນ້ຳນົມແລະນ້ຳເຜິ້ງໄຫລ'.
¹⁶ວັນນີພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງບັນຍາຍພວກທ່ານໃຫ້ເຊື່ອຟັງກົດຫມາຍແລະກົດເກນຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້; ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຈະຖືກສາກົດຄຳເຫລົ່ານີ້ແລະເຮັດຕາມດ້ວຍສິນສຸດໃຈແລະດ້ວຍສິນສຸດຈິດຂອງພວກທ່ານ.
¹⁷ພວກທ່ານໄດ້ປະກາດໃນວັນນີວ່າພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ພວກທ່ານຈະດຳເນີນໃນທາງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ແລະຖືກສາກົດຫມາຍຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ, ພຣະບັນຍາຍຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກທ່ານຈະຟັງພຣະສູ່ສຽງຂອງພຣະອົງ.
¹⁸ວັນນີພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະກາດວ່າພວກທ່ານເປັນປະຊາຊົນທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງພຣະອົງເອງ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ກັບພວກທ່ານ, ແລະພວກທ່ານຕ້ອງຖືກສາກົດຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ,¹⁹ ແລະພຣະອົງຈະຕັ້ງພວກທ່ານໃຫ້ສູງເຫນືອຊົນຊາດອື່ນໆ, ທັງຫມົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ ແລະພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄຳສັນຣະເສີນ, ແລະ ຊື່ສຽງ, ກຽດຕິຍົດ. ພວກທ່ານຈະເປັນປະຊາຊົນທີ່ຖືກເຍກອອກໄວ້ເພື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ຄືດັ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວນັ້ນ.

27

¹ໂມເຊແລະບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ບັນຍາຍປະຊາຊົນແລະເວົ້າວ່າ, " ຈົ່ງຖືກສາກົດພຣະບັນຍາຍທັງຫລາຍຂອງຂ້າມ້ອຍໄດ້ບັນຍາຍພວກທ່ານໃນວັນນີ.
²ໃນວັນນີເມື່ອພວກທ່ານຈະຂວ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນເຂົ້າສູ່ດິນແດນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຕ້ອງຕັ້ງກ້ອນຫີນຈຳນວນຫນຶ່ງຂຶ້ນສາບປູນ.³ ພວກທ່ານຕ້ອງຂຽນຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ຂອງກົດຫມາຍນີ້ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ຂວ້າມໄປ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກຳລັງຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ຄືດິນແດນທີ່ມີນ້ຳນົມແລະນ້ຳເຜິ້ງໄຫລບໍ່ຮີບ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູຣຸດພວກທ່ານໄດ້ຊົງສັນຍາແກ່ພວກທ່ານ.
⁴ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ຂວ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ຈົ່ງຕັ້ງຫີນເຫລົ່ານີ້ທີ່ຂ້າມ້ອຍກຳລັງບັນຍາຍພວກທ່ານໃນວັນນີ, ທີ່ເທິງພູເຂົາເອບາ, ແລະສາບຫີນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍປູນຂາວ.⁵ ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງສ້າງແທ່ນບູຊາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ຄືແທ່ນບູຊາທີ່ເຮັດຈາກຫີນທັງຫລາຍ; ແຕ່ພວກທ່ານຕ້ອງບໍ່ໃຊ້ເຄື່ອງມືເຫລັກສະກັດກ້ອນຫີນເຫລົ່ານັ້ນ.
⁶ພວກທ່ານຕ້ອງສ້າງແທ່ນບູຊາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານດ້ວຍຫີນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ສະກັດ; ພວກທ່ານຕ້ອງເຜົາແທ່ນບູຊານັ້ນຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.⁷ ແລະທ່ານຈະຖວາຍເຄື່ອງສັນຕິບູຊາແລະຈະກິນທີ່ນັ້ນ; ພວກທ່ານຈະຊືນຊົມຍິນດີຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະພໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.⁸ ພວກທ່ານຈະຂຽນຖ້ອຍຄຳທີ່ຊັດເຈນເທິງຫີນເຫລົ່ານັ້ນ".
⁹ໂມເຊແລະບັນດາປະໂລຫິດທັງຫລາຍ, ຄົນເລວີທັງຫລາຍ ໄດ້ກ່າວຕໍ່ຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດແລະເວົ້າວ່າ, "ອິສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງມິດແລະຟັງ: ໃນວັນນີພວກທ່ານໄດ້ມາເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.
¹⁰ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກທ່ານຕ້ອງເຊື່ອຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍາຍຕ່າງໆ ແລະກົດຫມາຍຂອງຂ້າມ້ອຍຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍາຍພວກທ່ານໃນວັນນີ".
¹¹ໂມເຊໄດ້ບັນຍາຍປະຊາຊົນໃນວັນດຽວກັນແລະເວົ້າວ່າ,
¹²"ຊົນເຜົ່າເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງຢືນເທິງພູເຂົາເກຣີຊີເພື່ອອວຍພອນປະຊາຊົນຫລັງຈາກພວກທ່ານໄດ້ຂວ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນມາແລ້ວ ໄດ້ແກ່, ເຜົາຊີເມໂອນ, ເຜົາເລວີ, ເຜົາຢູດາ, ເຜົາອິດຊາຄາ, ເຜົາໂຍເຊັບ, ແລະເຜົາເບັນຢາມິນ.
¹³ທັງຫມົດນີ້ຄືເຜົ່າຕ່າງໆ ທີ່ຕ້ອງຢືນເທິງພູເຂົາເອບາເພື່ອປະກາດຄຳແຊ່ງສາບ ໄດ້ແກ່: ເຜົາຣູເບນ, ເຜົາກາດ, ເຜົາອາເຊ, ເຜົາເຊບູໂລນ, ເຜົາດານ, ແລະເຜົາເນັບຫລີ.¹⁴ ຄົນເລວີທັງຫລາຍຈະຕອບແລະເວົ້າຕໍ່ຄົນທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນດ້ວຍສຽງອັນດຽວກັນວ່າ:
¹⁵ຂໍຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງຄືຄົນທີ່ສ້າງຮູບປັນຫລືຮູບແກະສະຫລັກ, ຊຶ່ງເປັນຫນ້າລັງກຽດຂອງພຣະຢາເວ, ຜົນງານແຫ່ງນ້ຳມືຂອງຊ່າງຝີມື, ແລະຄົນທີ່ຕັ້ງມັນໄວ້ໃນທີ່ລັບ," ແລ້ວປະຊາຊົນຈຶ່ງຕອບແລະ ກ່າວວ່າ "ເອແມນ".
¹⁶ຄຳແຊ່ງສາບເປັນຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເຄົາລົບນັບຖືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ. ແລ້ວປະຊາຊົນຕ້ອງກ່າວວ່າ, 'ອາແມນ'.¹⁷ ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງຄືຄົນທີ່ຍ້າຍຫລັກເຂດເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ" ແລ້ວປະຊາຊົນຕ້ອງກ່າວວ່າ "ອາແມນ".
¹⁸ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ ຄືຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຕາບອດຫລົງທາງ. "ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງກ່າວວ່າ"ອາແມນ"¹⁹ ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງຄືຄົນທີ່ໃຊ້ກຳລັງບັງຄັບຄວາມຍຸຕິທັມອອກໄປຈາກຄົນຕ່າງຊາດ, ລູກກຳຜ້າ, ຫລືແມ່ຫມ້າຍ, ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງກ່າວວ່າ"ອາແມນ".
²⁰ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ ຄືຄົນທີ່ອນກັບພໍ່ຂອງເຂົາ, ເພາະເຂົາໄດ້ເອົາສິດຂອງພໍ່ຂອງເຂົາໄປ," ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງກ່າວວ່າ "ອາແມນ".²¹ ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ ຄືຄົນທີ່ຫລັບນອນກັບສັດຊະນິດໃດໆ, ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງກ່າວວ່າ "ອາແມນ".
²²ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ ຄືຄົນທີ່ອນກັບຜີນ້ອງຜູ້ຍິງຂອງເຂົາ, ຄືຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ຍິງຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ, ຫລືກັບຜູ້ຍິງຂອງແມ່ຂອງເຂົາ, ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງກ່າວວ່າ "ອາແມນ".²³ ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ ຄືຄົນທີ່ອນກັບແມ່ຜູ້ຂອງເຂົາ ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງກ່າວວ່າ "ອາແມນ".
²⁴ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ ຄືຄົນທີ່ຂ້າເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາໃນທີ່ລັບ, ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງກ່າວວ່າ"ອາແມນ".²⁵ ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ, ຄືຄົນຮັບສິນບົນເພື່ອຂ້າຄົນບໍລິສຸດ, ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນຕ້ອງກ່າວວ່າ "ອາແມນ".
²⁶ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ ຄືຄົນທີ່ບໍ່ຍຶດຫມັ້ນໃນຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ທີ່ເປັນກົດຫມາຍນີ້, ທີ່ເຂົາຈະຟັງເພື່ອຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນ, ແລ້ວປະຊາຊົນຕ້ອງກ່າວວ່າ, "ອາແມນ".

28

¹ຖ້າພວກທ່ານເອົາໃຈໃສ່ໃນການຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານເພື່ອຖືກສາກົດພຣະບັນຍາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງທີ່ຂ້າມ້ອຍບັນຍາຍພວກທ່ານໃນວັນນີ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຕັ້ງພວກທ່ານເຫນືອຊົນຊາດອື່ນໆ ທັງຫມົດແຜ່ນດິນໂລກນີ້.² ພຣະພອນທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ຈະມາເຖິງພວກທ່ານ, ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

³ພຣະພອນຈະເປັນຂອງພວກທ່ານທີ່ໃນເມືອງຕ່າງໆພ້ອມໄຮ່ນາຮືວສວນ.⁴ແລະພຣະພອນຈະເປັນຂອງທ່ານໃນທຶງນາ ຜົນຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານ, ແລະຜົນຈາກສັດຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານ, ທີ່ເພີ່ມພູນ ແລະລູກອ່ອນຂອງຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ.

⁵ພຣະອົງຈະຊົງອວຍພອນພວກທ່ານໃຫ້ມີພຶດຜົນຫລາຍ.⁶ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນເມື່ອເຂົ້າມາ, ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນເມື່ອ ອອກໄປ.

⁷ພຣະຢາເວເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພວກທ່ານທີ່ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານນັ້ນຜ່າຍແຜ່ ຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກທ່ານ;

ພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານຫນຶ່ງທາງແຕ່ຈະຫນີໄປຈາກພວກທ່ານເຈັດທາງ.

⁸ພຣະຢາເວຊົງບັນຊາພຣະພອນມາເຫນືອພວກທ່ານແລະໃນທຸກສິ່ງທີ່ມີຂອງພວກທ່ານເຮັດ;

ພຣະອົງຈະຊົງອວຍພອນພວກທ່ານໃນດິນແດນທີ່ພຣະອົງກຳລັງຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

⁹ພຣະຢາເວຊົງສະຖາປະນາໃຫ້ພວກທ່ານໃຫ້ເປັນຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ຖືກແຍກໄວ້ເພື່ອພຣະອົງເອງ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ກັບພວກທ່ານ, ຖ້າທ່ານຖືຮັກສາບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ແລະດຳເນີນໃນທາງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ.

¹⁰ຊົນຊາດຕ່າງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຈະເບິ່ງເຫັນວ່າພວກທ່ານຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ, ແລະພວກເຂົາຈະເກງຢ້ານພວກທ່ານ.

¹¹ພຣະຢາເວຊົງເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຈະເຮັດຮຸ່ງເຮືອງດ້ວຍຜົນຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານ, ດ້ວຍຜົນຈາກຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ, ດ້ວຍຜົນຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານ, ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານວ່າຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

¹²ພຣະຢາເວຈະຊົງເປີດຄັງແຫ່ງສະຫວັນຂອງພຣະອົງເພື່ອປະທານຝົນໃຫ້ແກ່ແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານໃນເວລາທີ່ເຫມາະສົມ, ແລະຊົງອວຍພອນການງານທຸກຢ່າງທີ່ມີຂອງພວກທ່ານເຮັດພວກທ່ານຈະເປັນຜູ້ໃຫ້ຢືມແກ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍ, ແຕ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ເປັນຜູ້ທີ່ຂໍຢືມ.

¹³ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເປັນຫົວ, ແລະບໍ່ແມ່ນຫາງ ພວກທ່ານຢູ່ເຫນືອກວ່າເຫົານັ້ນ, ແລະພວກທ່ານຈະບໍ່ມີວັນຢູ່ພາຍໃຕ້, ຖ້າທ່ານຝັງພຣະບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງປະຕິບັດແລະເຮັດຕາມຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້.¹⁴ແລະພວກທ່ານຈະບໍ່ຫັນຫນີຈາກຖ້ອຍຄຳໃດໆ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ໄປທາງຂວາມືຫລືຊ້າຍມື ຄືໄປຕິດຕາມພະອິນໆ ເພື່ອປະຕິບັດພະເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁵ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຟັງສັງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອຖືຮັກສາບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ກົດຫມາຍຂອງພຣະອົງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ແລ້ວຄຳແຈ້ງສາບເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດຈະມາເຖິງພວກທ່ານແລະຕາມທັນພວກທ່ານ.

¹⁶ຄຳສາບແຈ້ງຈະຕາມທັນພວກທ່ານເມື່ອພວກທ່ານຢູ່ໃນເມືອງ, ແລະຄຳສາບແຈ້ງຈະຕາມທັນພວກທ່ານເມື່ອຢູ່ໃນທຶງນາ.

¹⁷ພຶດຜົນແລະອາຫານການກິນທີ່ໄດ້ມາຈາກພຶດຈະຖືກສາບແຈ້ງ.

¹⁸ຜົນຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານຈະຖືກແຈ້ງສາບ, ຜົນຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານຄືຝູງສັດທີ່ເພີ່ມພູນຂອງພວກທ່ານ, ແລະລູກອ່ອນຂອງຝູງສັດຂອງທ່ານນັ້ນ.¹⁹ຄຳສາບແຈ້ງຈະຕາມທັນເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າມາ, ແລະຄຳສາບແຈ້ງຈະຕາມທັນເມື່ອພວກທ່ານອອກໄປ.

²⁰ພຣະຢາເວຈະຊົງຄຳສາບແຈ້ງມາເຫນືອພວກທ່ານ, ຄວາມສັບສົນ, ແລະທຸກຢ່າງໃນມືຂອງພວກທ່ານ, ຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະຖືກທຳລາຍແລະຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະພິນາດໄປຢ່າງໄວ, ເພາະການເຮັດອັນຊົດຊ້າຂອງພວກທ່ານ, ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຖືມຂ້າພ້ອມເສຍ.

²¹ພຣະຢາເວຈະເຮັດໃຫ້ມີໂຣກຮ້າຍຕິດຢູ່ກັບພວກທ່ານ

ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍພວກທ່ານອອກໄປຈາກດິນແດນນັ້ນທີ່ພວກທ່ານເຂົ້າໄປຢຶດຄອງ.

²²ພຣະຢາເວຈະຊົງໂຈມຕີພວກທ່ານດ້ວຍໂຣກຕິດເຊືອ ດ້ວຍການເປັນໄຂ້, ດ້ວຍການອັກເສບ, ແລະດ້ວຍໄພແລ້ງກັບແຜຜູ້ຜອງ, ແລະດ້ວຍລົມທີ່ຮ້ອນແຜດເຜົາກັບໂລກເຊືອຣາ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຕາມທັນພວກທ່ານຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະພິນາດ.

²³ທ້ອງຟ້າທີ່ຢູ່ເຫນືອຫົວຂອງພວກທ່ານຈະເປັນທອງສຳຮິດ, ແລະແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ພວກທ່ານຈະເປັນເຫລັກ.

²⁴ພຣະຢາເວຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຝົນຂອງແຜ່ນດິນພວກທ່ານເປັນຜົງຝຸ່ນລະອອງ; ມັນຈະຕິກລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າເຫນືອພວກທ່ານ, ຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະຖືກທຳລາຍ.

²⁵ພຣະຢາເວຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຜ່າຍແຜ່ຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາສັດຕູຂອງພວກທ່ານ;

ພວກທ່ານຈະອອກໄປທາງຫນຶ່ງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາແຕ່ຈະຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກເຂົາເຈັດທາງ.

ພວກທ່ານຈະຖືກແກ້ງໄປແລະແກ້ງອອກຈາກທຳມະກາງຮາຊອນາຈັກທັງຫມົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້.

²⁶ສິບຂອງພວກທ່ານຈະເປັນອາຫານຂອງນົກໃນທ້ອງຟ້າແລະສັດທັງຫລາຍເທິງດິນ; ຈະບໍ່ມີໃຜໄລ່ພວກມັນໄປ.

²⁷ພຣະຢາເວຈະຊົງໂຈມຕີພວກທ່ານດ້ວຍຝີມືຂອງອີຍິບແລະດ້ວຍໂຣກ, ແລະດ້ວຍອາການຄັນ, ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ສາມາດຮັກສາໃຫ້ຫາຍໄດ້.

²⁸ພຣະຢາເວຈະຊົງໂຈມຕີພວກທ່ານດ້ວຍວິຈິດດ້ວຍອາການຕາບອດ, ແລະດ້ວຍການສັບສົນທາງຈິດ.

²⁹ພວກທ່ານຈະຕ້ອງລູບຄຳໄປຕາມທາງໃນຕອນທີ່ມີແສງສະຫວ່າງ, ແລະພວກທ່ານຈະບໍ່ຈະເຮັດຮຸ່ງເຮືອງໃນການໃຊ້ຊີວິດຕ່າງໆ; ຂອງພວກທ່ານ ພວກທ່ານຈະຖືກກົດຂີ່ແລະຖືກປຸ້ນຢູ່ສະເຫມີ, ແລະຈະບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້.

³⁰ພວກທ່ານຫມັ້ນກັບຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງ, ແຕ່ຜູ້ຊ່ວຍຄົນຫນຶ່ງຈະຍາດລາວອອກໄປແລະຂົ່ມຂຶ້ນນາງ,

ພວກທ່ານຈະສ້າງບ້ານຫລັງຫນຶ່ງແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ບ້ານຫລັງນັ້ນ; ພວກທ່ານຈະປູກຜົນອະຫວັນແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ກິນຜົນຂອງມັນ.

³¹ງົວຂອງພວກທ່ານຈະຖືກຂ້າຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກທ່ານແຕ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ກິນຊີ້ນຂອງມັນ, ລວາຂອງພວກທ່ານຈະຖືກຍາດຊິງໄປຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກທ່ານແລະຈະບໍ່ໄດ້ມັນກັບຄືນມາ, ເພາະຂອງພວກທ່ານຈະຖືກຍົກໃຫ້ສັດຕູຂອງພວກທ່ານ, ແລະຈະບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍເຫລືອພວກທ່ານ.

³²ລູກຊາຍແລະລູກຍິງຂອງພວກທ່ານທັງຫລາຍຈະຖືກມອບໃຫ້ກັບຊົນຊາດອື່ນໆ; ດວງຕາຂອງພວກທ່ານຈະເບິ່ງເຫັນເຂົາທຸກວັນ, ແລະລໍຄອຍພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ. ມືຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ມີກຳລັງ.

³³ການເກັບກຳງົວໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານແລະການງານຫນັກຂອງພວກທ່ານທັງຫມົດ; ຈະມີຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກມາກິນພວກມັນ ພວກທ່ານຈະຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ.³⁴ພວກທ່ານຈະກາຍເປັນຄົນເສຍຈິດດ້ວຍສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນທີ່ພວກທ່ານເຫັນ.

³⁵ພຣະຢາເວຈະຊົງໂຈມຕີເຂົາແລະຂາຂອງພວກທ່ານດ້ວຍຝີທີ່ພວກທ່ານບໍ່ສາມາດຮັກສາໃຫ້ຫາຍໄດ້, ຈາກປາຍຕີນຈົນຮອດຫົວ.

³⁶ພຣະຢາເວຈະຊົງນຳພວກທ່ານແລະກະສັດທີ່ພວກທ່ານຕັ້ງໄວ້ເຫນືອພວກທ່ານເອງນັ້ນໄປຍັງຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ, ບໍ່ວ່າພວກທ່ານຫລືບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານ; ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະນະມັດສະການພະອິນໆ ທີ່ເຮັດຈາກໄມ້ແລະຫີນ.

³⁷ພວກທ່ານຈະກາຍເປັນທີມາຫນ້າຢ້ານ, ສຸພາສິດບົດຫນຶ່ງ, ແລະຄ້າຄວນຫາ, ທຳມະກາງປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ພຣະຢາເວຈະຊົງນຳພວກທ່ານໄປນັ້ນ.

³⁸ພວກທ່ານຈະເອົາເມັດພືດຫລາຍຊະນິດອອກໄປໃນທຶງນາ, ແຕ່ຈະເກັບເມັດພັນມາໄດ້ຫນ້ອຍດຽວ, ເພາະຕັກແຕນທັງຫລາຍຈະມາທຳລາຍ.

³⁹ພວກທ່ານຈະປູກສວນອະນຸ່ນແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ຕື່ມເຫງົ້າອະນຸ່ນ, ຫລືແມ່ນແຕ່ຫມາກຂອງມັນກໍຈະບໍ່ໄດ້ເກັບ, ເພາະພວກທ່ານຈະມາກັດກິນພວກມັນ.

⁴⁰ ພວກທ່ານຈະມີຕົ້ນຫມາກກອກຫລວງຫລາຍໃນອານາເຂດພວກທ່ານ, ແຕ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ນໍ້າມັນໃດໆ ມາຮຸກຕົວຂອງພວກທ່ານ, ເພາະຜົນຂອງຕົ້ນຫມາກກອກຈະຫລົ້ນແລະເນົາເສຍ.⁴¹ ພວກທ່ານຈະມີລູກຜູ້ຊາຍແລະຍິງຫລາຍ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ອາໄສຢູ່ກັບພວກທ່ານ, ເພາະພວກເຂົາຈະໄປເປັນຊະເລີຍ.

⁴² ບັນດາຕົ້ນໄມ້ທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານແລະຜົນຈາກຕົ້ນຂອງພວກທ່ານຈະຖືກຕັກແຕ່ນທໍາລາຍຈົນຫມົດສິນ.⁴³ ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຢູ່ທາມກາງພວກທ່ານ, ຈະລຸກຂຶ້ນສູງເຫນືອພວກທ່ານຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ⁴⁴ ເຂົາຈະເປັນຜູ້ໃຫ້ພວກທ່ານຂໍຢືມ, ເຂົາຈະເປັນຫົວແລະພວກທ່ານຈະເປັນຫາງ.

⁴⁵ ຄໍາສາບແຊ່ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ຈະມາເຫນືອພວກທ່ານແລະຈະຕາມທັນພວກທ່ານຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະຖືກທໍາລາຍ. ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເພາະພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຟັງສຽງພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອຖືຮັກສາບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງພຣະອົງແລະກົດຂັບງໍຄັບຕ່າງໆຂອງພຣະອົງພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາພວກທ່ານ.

⁴⁶ ຄໍາສາບແຊ່ເຫລົ່ານີ້ຈະຢູ່ເຫນືອພວກທ່ານດັ່ງຫມາຍສໍາຄັນແລະການອັດສະຈັນ, ແລະເຫນືອເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານເປັນນິດ.

⁴⁷ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ນະມັດສະການພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມຊື່ມືນຍົນດີແລະດ້ວຍສຸດຈິດສຸດກໍາລັງເມື່ອພວກທ່ານຍັງມີຄວາມຈະເຣີນຢູ່ນັ້ນ.

⁴⁸ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກທ່ານຈະຮັບໃຊ້ສັດຕູທີ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າສົງມາໃຈມຕິພວກທ່ານ; ພວກທ່ານຈະຮັບໃຊ້ພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຫົວ, ດ້ວຍການເບື້ອຍກາຍ, ແລະດ້ວຍຄວາມຍາກຈົນ, ເຂົາຈະວາງແອກເຫລັກໄວ້ເທິງຄໍຂອງພວກທ່ານ, ຈົນກວ່າເຂົາຈະກໍາຈັດພວກທ່ານ.

⁴⁹ ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຊົນຊາດຫນຶ່ງມາໃຈມຕິພວກທ່ານຈາກແດນໄກ, ຈາກສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ, ເຫນືອນິກອິນຊີໂຕຫນຶ່ງທີ່ບິນຕົງມາຫາເຫຍືອຂອງມັນ, ຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈພາສາ;⁵⁰ ຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ມີໃບຫນ້າໂຫດ ທີ່ເຄົາລົບຄົນມີອາຍຸແລະບໍ່ຖືກກັບຄືນຫມູ່ມ.

⁵¹ ພວກເຂົາຈະກິນລູກອ່ອນຈາກຝູງສັດຂອງພວກທ່ານແລະຜົນຈາກຕົ້ນຂອງພວກທ່ານຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະຖືກທໍາລາຍ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະຮຽງເຂົ້າໄວ້ໃຫ້ທ່ານເລີຍ, ບໍ່ຖິ້ມເຫລົ້າອາຖູນ, ຫລືນໍ້າມັນເອົາໄວ້, ບໍ່ເຫລືອລູກອ່ອນຈາກຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ, ຈົນພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານພິນາດ,

⁵² ພວກເຂົາຈະອ້ອມປະຕູເມືອງທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານ, ຈົນກໍາແພງສູງແລະປ້ອມຂອງພວກທ່ານພັງທະລາຍ, ໃນທຸກແຫ່ງຂອງດິນແດນພວກທ່ານກໍາແພງຕ່າງໆ ຈະລົ້ມທະລາຍລົງຈົນຕະຫລອດຫົວດິນແດນທີ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

⁵³ ພວກທ່ານຈະກິນຜົນຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານເອງ, ຄືຊີ້ນຂອງລູກຊາຍແລະຍິງຂອງພວກທ່ານ, ຜູ້ທີ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ໃນການຖືກລ້ອມແລະເປັນທຸກທີ່ສັດຕູຂອງພວກທ່ານວາງໄວ້ເຫນືອພວກທ່ານ.

⁵⁴ ຄົນທີ່ສຸພາບແລະອ່ອນໂຍນໃນທາມກາງພວກທ່ານ, ເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນອິດສາພິນ້ອງຂອງເຂົາ, ເມຍຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຂົາ ແລະພວກລູກໆ ທີ່ເຫລືອຢູ່ກັບເຂົາ.⁵⁵ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະບໍ່ໃຫ້ຊີ້ນລູກຂອງເຂົາເອງທີ່ກໍາລັງຈະກິນກັບພວກເຂົາຄົນໃດ, ເພາະເຂົາຈະບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອສໍາລັບຕົວເອງໃນການຖືກລ້ອມຮອບແລະເປັນທຸກທີ່ສັດຕູຂອງພວກທ່ານຈະວາງໄວ້ເຫນືອພວກທ່ານພາຍໃນປະຕູເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກທ່ານ.

⁵⁶ ຜູ້ຍິງທີ່ສຸພາບແລະອ່ອນໂຍນໃນທາມກາງພວກທ່ານ, ຄືຄົນທີ່ຈະບໍ່ສຽງວາງປາຍຕີນຂອງນາງລົງຝືນດິນເພື່ອຄວາມອ່ອນໂຍນແລະສຸພາບ, ນາງຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ອິດສາຜູ້ທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງນາງລູກຊາຍຂອງນາງ, ແລະລູກຜູ້ຍິງຂອງນາງ,⁵⁷ ແລະເດັກທີ່ເກີດໃຫມ່ທີ່ອອກມາຈາກວ່າງຂາຂອງນາງ, ແລະລູກໆ ຫນ້າໃຫ້ກໍາເນີດ. ນາງຈະກິນພວກເຂົາໃນທີ່ລັບເພາະບໍ່ມີສິ່ງໃດເຫລືອອີກແລ້ວ, ໃນຊ່ວງການຖືກລ້ອມຮອບແລະເປັນທຸກທີ່ສັດຕູຂອງພວກທ່ານຈະວາງໄວ້ເຫນືອພວກທ່ານພາຍໃນປະຕູເມືອງຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານ.

⁵⁸ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຖືຮັກສາຖ້ອຍຄໍາທັງຫມົດຂອງກົດຫມາຍນີ້ ທີ່ຖືກບັນທຶກໃນຫນັງສື, ເພື່ອເປັນການຖວາຍກຽດແດ່ ພຣະນາມອັນຊົງຮິດ, ແລະຫນ້າຢາເກງນີ້, ຄືພຣະນາມຂອງພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ,

⁵⁹ ແລ້ວພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເກີດໂຮກໄພຕໍ່ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພວກທ່ານ; ໂຮກລະບາດຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກທ່ານ, ເປັນເວລາອັນຍາວນານ, ແລະໂຮກໄພທີ່ຮ້າຍແຮງຕ່າງໆ.

⁶⁰ ພຣະອົງຈະຊົງນໍາໂຮກໄພຂອງເອຢິບທີ່ພວກທ່ານຢ້ານໃຫ້ພວກທ່ານອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ; ພວກມັນຈະຕິດຢູ່ກັບພວກທ່ານ.

⁶¹ ຄວາມເຈັບປ່ວຍທຸກຊະນິດແລະໂຮກລະບາດຮ້າຍແຮງທຸກຊະນິດທີ່ບໍ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນກົດຫມາຍນີ້, ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງນໍາມາເຫນືອພວກທ່ານດ້ວຍຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະຖືກທໍາລາຍ.⁶² ພວກທ່ານຈະເຫລືອພຽງຈໍານວນນ້ອຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກທ່ານໄດ້ເປັນເຫນືອນດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າຈໍານວນຫລວງຫລາຍ, ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຟັງສຽງຂອງພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.

⁶³ ເມື່ອພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຊົມຢືນດີເຫນືອພວກທ່ານໃນການເຮັດສິ່ງດີຕໍ່ພວກທ່ານ, ແລະໃນການທະວີຄູນພວກທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງຊົມຢືນດີເຫນືອພວກທ່ານໃນການເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານພິນາດແລະໃນການທໍາລາຍພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຈະຖືກຖອນອອກຈາກດິນແດນທີ່ພວກທ່ານຈະໄປຢຶດຄອງນັ້ນ.

⁶⁴ ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານກະຈັດກະຈາຍໄປໃນທາມກາງປະຊາຊົນທັງຫມົດສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກຫນຶ່ງໄປຍັງປາຍແຜ່ນດິນໂລກຫນຶ່ງ; ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະນະມັດສະການພະອິນໆ, ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າພວກທ່ານຫລືບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານ, ພະຕ່າງໆ ທີ່ເຮັດຈາກໄມ້ແລະຫີນ.

⁶⁵ ໃນທາມກາງຊົນຊາດຕ່າງໆ ເຫລົ່ານີ້, ພວກທ່ານຈະບໍ່ພົບຄວາມສະດວກ, ແລະຈະບໍ່ຢຸດພັກສໍາລັບປາຍຕີນຂອງພວກທ່ານ; ແຕ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຈະປະທານຫົວໃຈທີ່ຫວັ່ນຫວັງ, ດວງຕາທີ່ຜິດຫວັງ, ແລະຈິດໃຈທີ່ໂສກເສົ້າໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານທີ່ນັ້ນແທນ.

⁶⁶ ຊີວິດຂອງພວກທ່ານຈະຖືກແຂວນໄວ້ໃນຄວາມສັບສົນຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກທ່ານ; ໃນທຸກຄໍາຄືນແລະໃນກາງເວັນຈະບໍ່ມີຄວາມແນ່ນອນເລີຍໃນຊີວິດຂອງພວກທ່ານ.

⁶⁷ ໃນເວລາເຊົ້າພວກທ່ານຈະເວົ້າວ່າ, 'ຂ້ານ້ອຍປາຖະຫນາໃຫ້ມັນເປັນເວລາຄໍາພວກທ່ານຈະເວົ້າວ່າໃຫ້ເປັນເວລາເຊົ້າ!' ເພາະຄວາມຢ້ານກົວໃນໃຈຂອງພວກທ່ານແລະສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ດວງຕາຂອງພວກທ່ານຈະໄດ້ເບິ່ງເຫັນ.⁶⁸ ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຈະຊົງນໍາພວກທ່ານເຂົ້າມາອີຍິບອີກຄັ້ງໂດຍທາງເຮືອ, ໂດຍເສັ້ນທາງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບພວກທ່ານ, 'ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນອີຍິບອີກ, ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະຂະຫຍາຍຕົວເອງໃຫ້ກັບພວກສັດຕູຂອງພວກທ່ານໃຫ້ເປັນທາດຊາຍແລະທາດຍິງ, ແຕ່ຈະບໍ່ມີໃຜຊີ້ພວກທ່ານໄດ້.'

29 ¹ ເຫລົ່ານີ້ຄືຖ້ອຍຄໍາຕ່າງໆ ທີ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຊົງບັນຊາໂມເຊໃຫ້ບອກກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໃນດິນແດນໂມອາບ, ຖ້ອຍຄໍາຕ່າງໆທີ່ເພີ່ມຈາກພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດກັບເຮົາທີ່ໂຮເຣັບ. ໂມເຊໄດ້ເອີ້ນຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດແລະເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານໄດ້ເບິ່ງເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາວເພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກທ່ານໃນດິນແດນອີຍິບຕໍ່ຝາໂຮ, ຕໍ່ທາດທັງຫມົດຂອງເຂົາ,

ແລະຕໍ່ດິນແດນຂອງເຂົາທັງຫມົດ-³ຄືການທົນທຸກຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່, ທິດວາງຕາຂອງເຂົາໄດ້ເຫັນຫມາຍສໍາຄັນຕ່າງໆ, ແລະການອັດສະຈັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕ່າງໆ ເຫລົ່ານັ້ນ.⁴ແຕ່ຈົນເຖິງວັນນີ້ພຣະຢາເວໄດ້ປະທານໃຈທີ່ຮູ້ດວງຕາທີ່ເບິ່ງເຫັນ, ຫຼັກທີ່ຈະໄດ້ຍິນ, ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

⁵ເຮົາໄດ້ນໍາພວກເຈົ້າມາເປັນເວລາສິບສີ່ປີໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ; ເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາກໍ່ຂາດ, ແລະເກີບຂອງເຂົາກໍ່ຈົກໄປ.⁶ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ກິນເຂົ້າຈີໃດໆ ແລະພວກເຈົ້າຈະບໍ່ດື່ມເຫລົ້າອະນຸໄດໆ, ຫລືເຫລົ້າອື່ນໆ, ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາເປັນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

⁷ເມື່ອພວກເຈົ້າມາເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້, ສີໂຫນແຫ່ງນະຄອນເຮັດສະໂບນ, ແລະໂອກ, ເຈົ້າກະສັດແຫ່ງນະຄອນບາຊານ, ໄດ້ຍົກທັບມາສູ້ຮົບພວກເຮົາ, ແລະເຮົາເຮັດໃຫ້ເຂົາຜ່າແຜ່.⁸ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດດິນແດນຂອງພວກເຂົາແລະມອບມັນໃຫ້ເປັນມໍລະດົກແກ່ຄົນເຜົ່າຮູບເປັນ, ແກ່ຄົນເຜົ່າກາດ, ແລະແກ່ຄົນເຜົ່າມານາເຊເຄິງເຜົ່າ.⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງຮັກສາຖ້ອຍຄໍາຕ່າງໆ ຂອງພັນທະສັນຍານີ້ແລະເຮັດຕາມ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະ ຈະເຮັດຮຸ່ງເຮືອງໃນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຮັດ.

¹⁰ວັນນີ້, ພວກທ່ານກໍາລັງຢືນຊັງຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານທັງຫມົດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນພວກຫົວຫນ້າທັງຫມົດຂອງພວກທ່ານ, ເຜົ່າ ຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານ, ບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງພວກທ່ານ, ແລະບັນດານາຍທະຫານຂອງພວກທ່ານ ຄືຜູ້ຊາຍທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນ, ¹¹ບັນດາລູກນ້ອຍຂອງພວກທ່ານ, ພວກເມຍຂອງພວກທ່ານ, ແລະຄົນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວກທ່ານ, ໃນຄ້າຍຂອງພວກທ່ານ, ທີ່ຕິດພັນແລະຫາບນ້ຳໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

¹²ພວກທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານແລະເຂົ້າສູ່ຄໍາສັນຍາທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກໍາລັງສັນຍາກັບພວກທ່ານ,

¹³ເພື່ອວ່າໃນວັນນີ້ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເຂົ້າສູ່ການເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ກັບພວກທ່ານ, ແລະຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາກັບບັນດາບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານ, ຄືແກ່ອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ.

¹⁴ເພາະບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພວກທ່ານເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາກໍາລັງເຮັດພັນທະສັນຍານີ້

ແລະຄໍາສັນຍານີ້-¹⁵ຄືທຸກຄົນທີ່ກໍາລັງຢືນຊັງທີ່ນີ້ກັບພວກເຮົາໃນວັນນີ້ທີ່ພຣະພໍ່ຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ-

ແຕ່ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາໃນວັນນີ້ດ້ວຍ.¹⁶ພວກທ່ານໄດ້ຮູ້ວິທີທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນອີຢິບ,

ແລະພວກທ່ານທີ່ເຮົາໄດ້ຜ່ານທ່າມກາງຊົນຊາດຕ່າງໆ ຕາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຜ່ານມານັ້ນ.

¹⁷ພວກທ່ານໄດ້ເບິ່ງເຫັນສິ່ງທີ່ຫນັກຫນ່ວງຄົບເຫລົ່ານັ້ນ: ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນດ້ວຍ ໄມ້, ຫີນ, ເງິນ, ຄໍາ, ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາ.

¹⁸ຈົ່ງແນ່ໃຈວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃນທ່າມກາງພວກທ່ານ ຄືຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ, ຄອບຄົວຫລືເຜົ່າໃດໆ, ທີ່ວັນນີ້ໃຈຂອງເຂົາໄດ້ຫັນໄປຈາກພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ເພື່ອໄປນະມັດສະການພະອື່ນ ຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆ ເຫລົ່ານັ້ນ. ຈົ່ງແນ່ໃຈວ່າຢູ່ທ່າມກາງພວກທ່ານບໍ່ມີຮາກທີ່ມີຄວາມຂົມຂື່ນແລະເປັນທຸກ.

¹⁹ເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງຄໍາສາບແຊ່ງຕ່າງໆນີ້, ເຂົາຈະອວຍພອນຕົວເອງໃນໃຈວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍມີສັນຕິສຸກເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍມີຄວາມດີ ທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ, "ສິ່ງນີ້ຈະທໍາລາຍທັງສິ່ງທີ່ປຽກແລະແຫ້ງໄປຜ່ອມໆ ກັນ.

²⁰ພຣະຢາເວຈະບໍ່ຊົງຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ແຕ່ພໍ່ໂຣດຂອງພຣະຢາເວແລະຄວາມຫຼົງຫວງຂອງພຣະອົງຈະຟຸ້ງຂຶ້ນໂຈມຕີເຂົາແທນ, ແລະຄໍາສາບແຊ່ງທັງຫມົດທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືນີ້ຈະມາເຫນືອເຂົາ, ແລະພຣະຢາເວຈະລົບຊີຂອງພວກເຂົາອອກໄປຈາກພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້ານີ້.

²¹ພຣະຢາເວຈະແຍກເຂົາອອກຈາກເຜົ່າທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນ, ເພື່ອຄວາມພິນາດ,

ເພື່ອຮັກສາຄໍາສາບແຊ່ງທັງຫມົດຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືແຫ່ງພັນທະສັນຍານີ້.

²²ຄົນລຸ້ນນັ້ນຈະມາເຖິງ, ຄືພວກລູກຫລານທີ່ເຕີບໂຕນັ້ນມາຫລັງຈາກພວກທ່ານ, ແລະຄົນຕ່າງຊາດທີ່ມາຈາກດິນແດນຕ່າງໆໄກ, ຈະເວົ້າເມື່ອພວກເຂົາເຫັນໄພພິບັດຕ່າງໆ ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ປ່ວຍນັ້ນ-²³ແລະເມື່ອພວກເຂົາເບິ່ງເຫັນວ່າດິນແດນທັງຫມົດໄດ້ກາຍເປັນກໍາມະຖິນ, ແລະເກືອທີ່ຖືກເຜົາໄຟ ຊຶ່ງບໍ່ມີການວ່ານຫລືການອອກຜົນບໍ່ມີການປູກຜັກເຫມືອນການຖືກທໍາລາຍ, ຂອງໂສດົມ ໂກໂມຣາ, ເມືອງອັດມາ, ແລະເຊບູດອິມ, ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ທໍາລາຍດ້ວຍຄວາມພິໂຣດຂອງພຣະອົງ-²⁴ພວກເຂົາຈະເວົ້າຜ່ອມກັນກັບຊົນຊາດອື່ນໆ ທັງຫມົດວ່າ,

"ເປັນຫຍັງພຣະຢາເວຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ຕໍ່ດິນແດນນີ້? ພິໂຣດອັນຮຸນແຮງນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?"

²⁵ແລ້ວປະຊາຊົນຈະເວົ້າວ່າ, "ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຖືກພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດກັບເຂົາເມື່ອພຣະອົງໄດ້ນໍາເຂົາອອກມາຈາກອີຢິບ,²⁶ແລະເພາະເຂົາໄດ້ຮັບໃຊ້ພະອື່ນໆ ແລະໄດ້ກົມກາຍຕໍ່ພະເຫລົ່ານັ້ນ, ພະອື່ນໆ ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກແລະທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

²⁷⁻²⁸ດ້ວຍເຫດນີ້ພິໂຣດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈຶ່ງຟຸ້ງຂຶ້ນໂຈມຕີດິນແດນນີ້, ເພື່ອນໍາຄໍາສາບແຊ່ງທັງຫມົດໃນຫນັງສືມາຍັງດິນແດນນີ້. ພຣະຢາເວໄດ້ຖອນຮາກຂອງເຂົາອອກຈາກດິນແດນຂອງພວກເຂົາ, ດ້ວຍຄວາມພິໂຣດ, ແລະເຮັດໃຫ້ເຂົາໄປອີກດິນແດນຫນຶ່ງ, ດັ່ງເຊັ່ນທຸກວັນນີ້".

²⁹ສິ່ງລືລົບເປັນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາພຽງຜູ້ດຽວ; ແຕ່ສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ຖືກສໍາແດງນັ້ນເປັນຂອງພວກເຮົາ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຮົາເປັນນິດ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມຖ້ອຍຄໍາທັງຫມົດຂອງກົດຫມາຍນີ້.

30 ¹ເມື່ອສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມາເຫນືອພວກທ່ານ, ຄືພຣະພອນຕ່າງໆ ແລະຄໍາສາບແຊ່ງຕ່າງໆ ທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງເອົາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານ,

ແລະເມື່ອພວກທ່ານລະນຶກເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນທ່າມກາງຊົນຊາດອື່ນໆ ທັງຫມົດໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ພວກທ່ານໄປນັ້ນ,²ແລະ

ເມື່ອພວກທ່ານຫັນມາຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະເຊື້ອຝັງສຽງຂອງພຣະອົງ,

ເຮັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ທັງພວກທ່ານແລະລູກຫລານຂອງພວກທ່ານ, ດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ດ້ວຍສິນສຸດໃຈຂອງພວກທ່ານ,³ເມື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງນໍາພວກທ່ານ;

ກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍແລະຊົງມີຄວາມສົງສານພວກທ່ານ

ພຣະອົງຈະຫັນກັບແລະຮວບຮວມທ່ານຈາກປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກະຈັດກະຈາຍໄປນັ້ນ.

⁴ຖ້າຫາກຄົນໃດໃນພວກທ່ານທີ່ຢູ່ທ່າມກາງປະຊາຊົນທີ່ຖືກຂັບໄລ່ໄປຍັງສະຖານທີ່ອື່ນໄກພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້ານີ້, ຈາກທີ່ນັ້ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ,

ຈະຮວບຮວມພວກທ່ານມາ ແລະຈາກທີ່ນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງນໍາພວກທ່ານມາ.⁵ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງນໍາພວກທ່ານ,

ເຂົ້າໄປຍັງດິນແດນທີ່ບັນດາບັນພະບູຣຸດພວກທ່ານເຄີຍຄອບຄອງດິນແດນນັ້ນອີກຄັ້ງ; ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດສິ່ງດີໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ

ແລະຈະທະວີຄູນພວກທ່ານຫລາຍຂຶ້ນກວ່າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດກັບບັນດາບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານ.

⁶ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະໃຫ້ພວກທ່ານແລະເຊື້ອສາຍຂອງພວກທ່ານມີໃຈເຊື່ອຝັງວ່າ,

ຈະຮັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານດ້ວຍສິນສຸດໃຈ, ແລະດ້ວຍສິນສຸດຈິດຂອງພວກທ່ານເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະມີຊີວິດຢູ່.

⁷ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະເອົາຄໍາສາບແຊ່ງທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ໃສ່ເຫນືອສັດຕູຂອງພວກທ່ານ, ແລະເຫນືອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊັງທ່ານ,

ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຂົ່ມເຫັງພວກທ່ານ.⁸ພວກທ່ານຈະຫັນກັບແລະເຊື້ອຝັງສຽງຂອງພຣະຢາເວ,

ແລະພວກທ່ານຈະເຮັດຕາມບັນຍັດທຸກປະການຂອງພຣະອົງທີ່ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້.

⁹ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານອຸດົມສົມບູນໃນການງານທຸກຢ່າງທີ່ມີຂອງພວກທ່ານເຮັດ, ໃນຜົນແຫ່ງຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານ, ໃນຜົນແຫ່ງຝູງສັດຂອງພວກທ່ານ, ໃນຜົນແຫ່ງດິນຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງດີໃຈເຫນືອພວກທ່ານອີກຄັ້ງຫນຶ່ງເພາະຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ, ເຫມືອນກັບພຣະອົງໄດ້ຍິນດີເຫນືອບັນດາບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານ.

¹⁰ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດສິ່ງນີ້ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະເຊື່ອຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອຖືຮັກສາບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງພຣະອົງ, ທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືແຫ່ງກົດບັນຍັດນີ້,

¹¹ຖ້າພວກທ່ານຫັນມາຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານດ້ວຍສິນສຸດໃຈແລະດ້ວຍສິນສຸດຈິດຂອງພວກທ່ານ.

¹²ເພາະພຣະບັນຍັດນີ້ທີ່ຂ້າພ່ອງກຳລັງບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້ບໍ່ໄດ້ຍາກສຳລັບພວກທ່ານ, ຫລືບໍ່ໄດ້ໄກເກີນກວ່າພວກທ່ານຈະເອື້ອມເຖິງໄດ້.

¹³ມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກ, ຫລືພວກທ່ານຈະຕ້ອງກ່າວວ່າ,

"ໃຜຈະຂຶ້ນໄປເທິງທ້ອງຟ້າເພື່ອພວກເຮົາແລະນຳມັນລົງມາໃຫ້ພວກເຮົາແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຍິນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ເຮົາເຮັດຕາມໄດ້ບໍ່?"

¹⁴ຫລືມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ອີກຝາກຂອງທະເລ, ຫລືພວກທ່ານຈະຕ້ອງກ່າວ, "ໃຜຈະຂວ້າມທະເລໄປເພື່ອເຮົາແລະນຳມັນມາໃຫ້ ເຮົາໄດ້ຍິນສິ່ງນັ້ນ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມໄດ້ບໍ່?"¹⁵ຖ້ອຍຄຳນັ້ນຢູ່ໃກ້ພວກທ່ານຢ່າງຫລາຍ, ຢູ່ໃນປາກ ແລະຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະເຮັດຕາມຖ້ອຍຄຳນັ້ນໄດ້.

¹⁶ເບິ່ງສາວັນນີ້ຂ້າພ່ອງໄດ້ວາງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຂອງພວກທ່ານ ຄືຊີວິດກັບສິ່ງດີ, ກັບຄວາມຕາຍແລະສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ.

¹⁷ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຊື່ອຟັງກົດເກນຕ່າງໆຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ດັ່ງທີ່ຂ້າພ່ອງໄດ້ບັນຊາພວກທ່ານໃນວັນນີ້ຮັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ໃຫ້ເດີນຕາມທາງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ, ແລະຖືຮັກສາບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງພຣະອົງ, ຂໍ້ບັງຄັບຕ່າງໆ ຂອງພຣະອົງ, ແລະກົດຫມາຍຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ, ທ່ານຈະມີຊີວິດແລະທະວີຄູນ, ແລະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງອວຍພອນພວກທ່ານໃນດິນແດນທີ່ພວກທ່ານກຳລັງຈະເຂົ້າໄປປົດຄອງນັ້ນ.

¹⁸ແຕ່ຖ້າຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານຫັນໄປເສຍ, ແລະພວກທ່ານບໍ່ຟັງແຕ່ກັບອອກຫ່າງແລະກົມກາຍຕໍ່ພະອົງໆແລະນະມັດສະການພະເຫລົ່ານັ້ນ,

¹⁹ແລ້ວຂ້າພ່ອງຂໍປະກາດກັບພວກທ່ານໃນວັນນີ້ວ່າ: ພວກທ່ານຈະພົ້ນາດຢ່າງແນ່ນອນ ພວກທ່ານຈະບໍ່ມີຊີວິດຍິນຍາວໃນດິນແດນທີ່ພວກທ່ານກຳລັງຈະຂວ້າມໄປແມ່ນ້ຳຈໍແດນເພື່ອເຂົ້າໄປແລະປົດຄອງນັ້ນ.

²⁰ຂ້າພ່ອງຈະເອີ້ນທ້ອງຟ້າແລະແຜ່ນດິນເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານໃນວັນນີ້ວ່າ ຂ້າພ່ອງໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານຄືຊີວິດແລະຄວາມຕາຍ, ພຣະພອນແລະຄຳສາບແຊ່ງ; ດ້ວຍເຫດນີ້ຈິ່ງເລືອກຊີວິດເພື່ອວ່າທ່ານຈະມີຊີວິດຢູ່, ພວກທ່ານແລະເຊື່ອສາຍຂອງພວກທ່ານ.

²¹ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອເປັນການຮັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອເຊື່ອຟັງສຽງຂອງພຣະອົງ, ແລະເພື່ອຜູກພັນກັບພຣະອົງພຣະອົງຄືຊີວິດຂອງພວກທ່ານແລະຊົງເປັນວັນເວລາທີ່ຍິນຍາວຂອງພວກທ່ານ, ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະມີຊີວິດໃນດິນແດນພຣະຢາເວທີ່ໄດ້ຊົງສັນຍາຈະປະທານແກ່ບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານ, ຄືແກ່ອັບຣາຮາມ, ແກ່ອີຊາກ, ແລະແກ່ຢາໂຄບ".

31 ໂມເຊໄດ້ໄປແລະກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ອິສະຣາເອນທັງຫມົດ.²ເຂົາເວົ້າກັບອິສະຣາເອນວ່າ, "ບັດນີ້ຂ້າພ່ອງອາຍຸຫນຶ່ງຮ້ອຍຊາວປີແລ້ວ; ຂ້າພ່ອງບໍ່ສາມາດອອກແລະເຂົ້າມາໄດ້ອີກ; ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພ່ອງວ່າ, "ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຂວ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ".³ພຣະອົງຈະຊົງຂວ້າມໄປກ່ອນຫນ້າພວກທ່ານ, ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍຊົນຊາດຕ່າງໆ ເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກທ່ານ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງຂັບໄລ່ພວກທ່ານອອກໄປ. ໂຢຊວຍ, ຈະຂວ້າມໄປກ່ອນຫນ້າພວກທ່ານ, ຕາມພຣະຢາເວກ່າວນັ້ນ.

⁴ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດກັບເຂົາດັ່ງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດຕໍ່ສີໂຫນ ແລະຕໍ່ໂອກ, ພວກກະສັດຂອງຄົນອາໂມຣິດ, ແລະຕໍ່ດິນແດນຂອງພວກເຂົາ, ຫລືພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍ.

⁵ພຣະຢາເວ ຈະຊົງປະທານໄຊຊະນະເຫນືອພວກເຂົາໃຫ້ພວກທ່ານເມື່ອພວກທ່ານອອກສົງຄາມ, ແລະພວກທ່ານຈະເຮັດກັບເຂົາທຸກຢ່າງຕາມທີ່ຂ້າພ່ອງໄດ້ບັນຊາພວກທ່ານ.⁶ຈົ່ງເຂັມແຂງແລະມີຄວາມກ້າຫານ ຈົ່ງຢ່າຢ້ານກົວຕໍ່ພວກເຂົາ, ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ພຣະອົງຄືຜູ້ທີ່ໄປກັບພວກທ່ານ ແລະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຜິດຫວັງຫລືຊົງຖືກພວກທ່ານ.

⁷ໂມເຊໄດ້ເອີ້ນໂຢຊວຍເຂົ້າມາຫາແລະເວົ້າກັບເຂົາຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດວ່າ, "ຈົ່ງເຂັມແຂງແລະກ້າຫານເຖິງ, ເພາະພວກທ່ານຈະກັບໄປກັບປະຊາຊົນນີ້ໃນດິນແດນທີ່ພຣະຢາເວຊົງສັນຍາກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາວ່າຈະປະທານໃຫ້ພວກເຂົາ; ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບດິນແດນນັ້ນເປັນມໍຣະດົກ.⁸ພຣະອົງຄືຜູ້ທີ່ນຳຫນ້າໄປ ພຣະອົງຈະຊົງຢູ່ກັບພວກທ່ານ ພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ທ່ານຜິດຫວັງຫລືຊົງຖືກທ່ານ ຢ່າຢ້ານຢາຊ້ຳຖອຍເລີຍ.

⁹ໂມເຊໄດ້ຂຽນກົດຫມາຍນີ້ແລະໄດ້ມອບໃຫ້ກັບບັນດາປະໂລຫິດ, ບັນດາລູກຊາຍຂອງຄົນເລວີ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຫາມຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ; ພຣະອົງໄດ້ປະທານສຳເນົາຕ່າງໆ ຂອງພັນທະສັນຍານັ້ນໃຫ້ບັນດາຜູ້ປົກຄອງຂອງຊາວອິສະຣາເອນດ້ວຍ.

¹⁰ໂມເຊໄດ້ບັນຊາພວກທ່ານແລະເວົ້າວ່າ, "ເມື່ອເຖິງທ້າຍເດືອນຂອງທຸກເຈັດປີ, ເວລານັ້ນ, ເປັນເວລາແກ່ໄຂເພື່ອຍົກເລີກສັນຍາຫນຶ່ງຕ່າງໆລະຫວ່າງເທສະການຢູ່ຟ¹¹ ເມື່ອຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ມາປະກົດໄດ້ຕົວຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໃນສະພາກະຊາດ ຫລືພຣະອົງຈະຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງ, ພວກທ່ານຈະອ່ານກົດຫມາຍນີ້ຕໍ່ຫນ້າຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຍິນ.

¹²ທີ່ຊຸມນຸມຂອງປະຊາຊົນ, ພວກຜູ້ຊາຍ, ແລະຜູ້ຍິງ, ແລະເດັກນ້ອຍໆ, ແລະຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຢູ່ພາຍໃນປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອວາພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິນແລະຮຽນຮູ້, ແລະເພື່ອພວກເຂົາຖວາຍກຽດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະຖືຮັກສາຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດຂອງກົດຫມາຍນີ້.¹³ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອວ່າລູກຫລານຂອງເຂົາທັງຫລາຍ, ຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮູ້ແລະໄດ້ຍິນຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານມີຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນ ພວກທ່ານກຳລັງຂວ້າມໄປແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປປົດຄອງນັ້ນ.

¹⁴ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງ ວັນນັ້ນກຳລັງມາເຖິງເມື່ອທ່ານຕ້ອງຕາຍ; ຈົ່ງເອີ້ນໂຢຊວຍແລະພວກເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ເຕັມນັດພົບ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະມອບບັນຍັດຢ່າງຫນຶ່ງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ". ໂມເຊແລະໂຢຊວຍໄດ້ໄປແລະໄດ້ຢູ່ໃນເຕັມນັດພົບ.¹⁵ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະກາດໃນເຕັມເສົາເມກ; ເສົາເມກທີ່ຕັ້ງຢູ່ເຫນືອປະຕູທາງເຂົ້າຂອງເຕັມ.

¹⁶ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, "ເບິ່ງສາ, ເຈົ້າຈະລ່ວງລັບໄປກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຈົ້າ; ປະຊາຊົນຈະລຸກຂຶ້ນແລະເຮັດຄືຢູ່ໂສເຟນີໄລ່ຕາມພະແປກຫນ້າ ທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ທາມກາງພວກເຂົາໃນດິນແດນທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເຂົ້າໄປ. ພວກເຂົາໄດ້ຖືມເຮົາແລະທຳລາຍພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບພວກເຂົາ.

¹⁷ ແລ້ວວັນນັ້ນ, ພິໂຣດຂອງເຮົາກໍຜູ້ຂຶ້ນທຳລາຍພວກເຂົາ, ແລະເຮົາຈະຖືມພວກເຂົາ ເຮົາຈະເຊື່ອງຫນ້າຈາກພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈະຖືກເຜົາຜານພວກເຂົາຈະພົບແຕ່ຄວາມພິນາດແລະວິບັດຕ່າງໆ. ເພື່ອພວກເຂົາຈະເວົ້າໃນວັນນັ້ນວ່າ, ພິນາດເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມາເຫນືອພວກເຮົາກໍເພາະພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ໄດ້ຊົງຢູ່ທຳມະກາງພວກເຮົາບໍ່?"¹⁸ ເຮົາຈະເຊື່ອງຫນ້າເຮົາຈາກພວກເຂົາວັນນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫມົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ, ເພາະເຂົາໄດ້ຫັນໄປຫາພະອິນ.

¹⁹ ບັດນີ້ຈົງຂຽນບົດເພງນີ້ເພື່ອຕົວຂອງພວກເຈົ້າເອງແລະສອນເພງນັ້ນໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ, ຈົງໃສ່ໄວ້ໃນປາກຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອບົດເພງນີ້ຈະເປັນພະຍານໃນການຕໍ່ສູ້ກັບປະຊາຊົນ ອິສະຣາເອນ.

²⁰ ເພາະເມື່ອເຮົາຈະໄດ້ນຳພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາວ່າຈະມອບໃຫ້ແກ່ບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ຄືດິນແດນທີ່ເຕັມດ້ວຍນ້ຳນົມແລະນ້ຳເຜິ້ງ, ແລະເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ກິນແລະອີ່ມຫນ້າແລະອ້ວນພິ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະຫັນໄປຫາພະອິນໆ ແລະພວກເຂົາຈະປະຕິບັດພະເຫລົ່ານັ້ນແລະພວກເຂົາຈະດູຫມືນປະຫມາດເຮົາ ແລະພວກເຂົາຈະດູຫມືນເຮົາແລະພວກເຂົາຈະທຳລາຍພັນທະສັນຍາເຮົາ.

²¹ ເມື່ອຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແລະບັນຫາຫລວງຫລາຍມາເຫນືອປະຊາຊົນນີ້, ບົດເພງນີ້ຈະເປັນພະຍານຕໍ່ພວກເຂົາດັ່ງຄຳພະຍານ (ເພາະມັນຈະບໍ່ຖືກລືມໄປຈາກປາກຂອງບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ). ເພາະເຮົາຮູ້ແຜນການຕ່າງໆ ທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສ້າງໃນວັນນີ້, ແມ່ນກ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄດ້ນຳພວກເຂົາເຂົ້າໄປດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາແກ່ພວກເຂົາກໍຕາມ.

²² ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈົງໄດ້ຂຽນບົດເພງໃນວັນດຽວກັນນັ້ນແລະໄດ້ສອນບົດເພງນັ້ນໃຫ້ກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.

²³ ພຣະຢາເວໄດ້ປະທານບັນຍັດຢ່າງຫນຶ່ງແກ່ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນຸນ, "ຈົງເຂັມແຂງແລະກ້າຫານເຖິດ; ເພາະເຈົ້າຈະນຳຄົນເຂົ້າໄປດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາແກ່ພວກເຂົາ, ແລະເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ".

²⁴ ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວໂມເຊໄດ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ຂອງກົດຫມາຍນີ້ລົງໃນຫນັງສືຈົນສຳເລັດ,

²⁵ ທີ່ເຂົາໄດ້ບັນຊາຄົນເລວີຜູ້ທີ່ຫມາຍຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ແລະເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ,

²⁶ "ຈົງເອົາຫນັງສືເຫຼັກກົດຫມາຍນີ້ແລະໃສ່ໄປດ້ານໃນຂອງຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນເພື່ອເປັນຄຳພະຍານຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານ.

²⁷ ເພາະຂ້ານ້ອຍຮູ້ເລື່ອງກະບົດຂອງພວກທ່ານແລະເລື່ອງຄວາມຕື່ງຂອງພວກທ່ານ; ຈົງເບິ່ງສາ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນກັບພວກທ່ານໃນທຸກວັນນີ້, ພວກທ່ານຍັງໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວ; ແລ້ວມັນຈະຍິ່ງກວ່ານີ້ປານໃດເມື່ອຫລັງຈາກຂ້ານ້ອຍຕາຍໄປແລ້ວ?"²⁸ ຈົງເອົນຊຸມນຸມຜູ້ອາດຸໂສທັງຫມົດຂອງເຜົ່າຕ່າງໆ ຂອງພວກທ່ານ, ແລະພວກນາຍພົນທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າໄປຫຼືຂອງພວກເຂົາແລະເອີ້ນທ້ອງຟ້າແລະແຜ່ນດິນໂລກມາເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ.

²⁹ ເພາະຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າຫລັງຈາກຂ້ານ້ອຍຕາຍໄປແລ້ວ ພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຊົ່ວຊ້າ; ແລະຫັນອອກຈາກວິທີທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບັນຊາພວກທ່ານຄວາມພິນາດຈະເຫນືອພວກທ່ານໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕາມມາ. ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເພາະພວກທ່ານຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ທີ່ເປັນການເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພິໂຣດໂດຍຜ່ານການງານແຫ່ງນີ້ມີຂອງພວກທ່ານ".

³⁰ ໂມເຊອ່ານອອກສຽງຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ຂອງບົດເພງນີ້ໃຫ້ກັບຊຸມນຸມຄົນທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ຍິນຈົນກະທັ່ງຈົບບົດເພງ.

32 ¹ ຈົງຟັງເຖິດ, ພວກເຈົ້າທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າ, ຂໍໃຫ້ແຜ່ນດິນຈົງຟັງຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆຈາກປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ. ² ຂໍໃຫ້ຄຳສອນຂອງຂ້ານ້ອຍຢາດລົງຄືສາຍຝົນ, ຂໍໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຍ້ອຍລົງມາຄືນ້ຳຄ້າງຄືກັບຝົນຊືນໃຈ, ຍ້ອຍລົງມາຕື່ນຫຍ້າທີ່ອ່ອນໄຫວ, ແລະເປັນຄືຫົດນ້ຳພືດພັນທັງປວງ.

³ ເພາະຂ້ານ້ອຍຈະປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ, ແລະອ້າງເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ. ⁴ ພຣະສີຣີ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັ້ນດີພ້ອມ; ເພາະວິຖີທາງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງນັ້ນຍຸຕິທັມ, ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າສັດຊີ ຊົງປະກາດຄວາມຊົ່ວຊ້າ. ພຣະອົງຊົງຍຸຕິທັມແລະຊື່ຕິງ.

⁵ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຢ່າງຊົ່ວເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນລູກທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນຄວາມອັບປະຍົດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເປັນຊົນຮຸ່ນທີ່ຫລົງຜິດແລະບໍ່ຊື່ສັດ. ⁶ ພວກທ່ານໂງ່ ແລະບໍ່ມີສະຕິ, ພວກທ່ານຕອບແທນພຣະຢາເວດ້ວຍວິທີນີ້ບໍ່? ພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງສ້າງພວກທ່ານ, ບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະບິດາຂອງພວກເຮົາບໍ່? ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງແລະສະຖາປະນາພວກທ່ານ.

⁷ ຈົງລະນຶກເຖິງວັນທັງຫລາຍ, ຈົງຄິດເຖິງປີທັງຫລາຍທີ່ຜ່ານມາຫລາຍຊົ່ວຄາຍຈົງຖາມບິດາຂອງພວກທ່ານແລະເຂົາຈະສະແດງໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນ, ພວກຜູ້ໃຫຍ່ທັງຫລາຍແລະພວກເຂົາຈະບອກພວກທ່ານ. ⁸ ເມື່ອອົງສູງສຸດໄດ້ປະທານຊົນຊາດທັງຫລາຍໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກພວກເຂົາ, ພຣະອົງກະຈາຍມະນຸດທັງຫມົດແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງຂອບເຂດໃຫ້ກັບປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດຈຳນວນບັນດາພະຂອງພວກເຂົານັ້ນ.

⁹ ເພາະສ່ວນຂອງພຣະຢາເວຄືປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ຢາໂຄບເປັນມໍຣະດົກທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຂອງພຣະຢາເວ. ¹⁰ ໃນຖິ່ນຫລະກັນດານທີ່ບໍ່ມີພືດຜົນແລະກວ້າງໃຫຍ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງປົກປ້ອງເຂົາແລະຊົງດູແລເຂົາ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຄຸ້ມກັນເຂົາເຫມືອນດັ່ງແກ້ວຕາຂອງພຣະອົງ.

¹¹ ເຫມືອນດັ່ງນີ້ກອິນຊີໂຕຫນຶ່ງທີ່ປົກປ້ອງຮັງຂອງມັນແລະພິປັກອອກເພື່ອຮັກສາລູກຂອງມັນ, ພຣະຢາເວກໍໄດ້ຊົງກາງປົກອອກແລະນຳທາງພວກເຂົາ.

¹² ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງແບກພວກເຂົາໄວ້ເທິງປົກຂອງພຣະອົງທັງໄດ້ຊົງນຳເຂົາພຽງຜູ້ດຽວ; ບໍ່ແມ່ນພະຂອງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ.

¹³ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາຂຶ້ນໄປສະຖານທີ່ສູງຂອງດິນແດນນັ້ນ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງລ້ຽງດູເຂົາດ້ວຍຜົນຕ່າງໆ; ຈາກຫຼິ້ນາພຣະອົງໄດ້ຊົງລ້ຽງດູເຂົາດ້ວຍນ້ຳເຜິ້ງຈາກສີລາ, ແລະນ້ຳມັນຈາກຜາຫິນຊັນ.

¹⁴ ເຂົາໄດ້ກິນອາຫານແລະດື່ມນ້ຳນົມຈາກຝູງສັດ ພ້ອມກັບໄຂມັນຂອງແກະທັງຫລາຍ, ບັນດາແກະໂຕຜູ້ແຫ່ງບາຊານ, ແລະແບ້ທັງຫລາຍ, ບັນດາແກະຜູ້ແຫ່ງບາຊານ, ແລະແຜະທັງຫລາຍ, ພ້ອມກັບເຂົ້າສາລີທີ່ດີທີ່ສຸດ, ແລະພວກທ່ານຈະໄດ້ດື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ງຊັນດີທີ່ນຳມາຈາກນ້ຳອະນຸ່ງ.

¹⁵ ແຕ່ເຢຣູຣູອ້ວນພິແລະຂັດຂຶ້ນ, ພວກທ່ານອ້ວນພິຂຶ້ນ ຫ່ານອ້ວນຫລາຍເກີນໄປ, ແລະທ່ານໄດ້ກິນອາຫານອື່ນ, ແລະເຂົາໄດ້ປະຕິເສດສີລາແຫ່ງຄວາມພິນຂອງເຂົາ. ¹⁶ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວຫຼົງຫວັງໂດຍບັນດາພະແປກຫນ້າຂອງພວກເຂົາໂດຍສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຂອງເຂົາ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງ ໂກດຮ້າຍ.

¹⁷ ພວກເຂົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ວິນຍານທັງຫລາຍ, ຊົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ບັນດາພະຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກ, ບັນດາພະຕ່າງໆທີ່ປະກົດບໍ່ດົນມານີ້, ບັນດາພະຕ່າງໆ, ທີ່ບັນດາບັນພະບູຣຸດພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຢາກພຣະຢາເວ. ¹⁸ ພວກທ່ານຖືມພຣະສີລາ ຜູ້ໄດ້ຊົງມາເປັນພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ, ແລະພວກທ່ານໄດ້ຫລົງລືມພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໃຫ້ກຳນົດພວກທ່ານ.

¹⁹ພຣະຢາເວໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຕິເສດພວກເຂົາເພາະບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາແລະບັນດາລູກຜູ້ຍິງຂອງເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຮ້າຍ.

²⁰ເຮົາຈະຫລົບຫນ້າຂອງເຮົາຈາກພວກເຂົາ, "ພຣະອົງໄດ້ຕັດສິນ" ແລະເຮົາຈະເບິ່ງວ່າຈຸດຈົບຂອງພວກເຂົາເປັນແນວໃດ; ເພາະເຂົາເປັນຊົນຮຸ້ນທີ່ເຮົາແຕ່ໃຈ ພວກລູກທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ.

²¹ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາອິດສາໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າແລະເຮັດໃຫ້ເຮົາຢາກຮ້າຍໂດຍສິ່ງບໍ່ມີຄ່າຂອງພວກເຂົາ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອິດສາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຊົນຊາດ; ຄືຊົນຊາດທີ່ໂງ່ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຢາກຮ້າຍ.

²²ເພາະໄຟໄດ້ຜຸງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາແລະກຳລັງເຜົາຜານໄປຮອດສ່ວນທີ່ເລິກຂອງແດນຄົນຕາຍ; ໄຟກຳລັງເຜົາຜານແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະການເກັບກ່ຽວຂອງມັນ ຮາກຖານຂອງພວກເຂົາຕ່າງໆ ກຳລັງລຸກດ້ວຍໄຟ.

²³ເຮົາຈະສຸມໄຟຟ້ບັດຕ່າງໆເທິງພວກເຂົາ, ເຮົາຈະຍິງລູກທັງຫມົດໃສ່ພວກເຂົາ;

²⁴ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ສູນເປົ່າໂດຍຄວາມຫົວແລະການເຜົາຜານຢ່າງຮ້ອນແຮງ ແລະການທຳລາຍຢ່າງຂຶ້ນຂຶ້ນ; ເຮົາຈະສົ່ງສັດປ່າທີ່ມີແຂ້ວເລັບ, ມາຍັງພວກທ່ານດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ມີພິດຫລືຄານມາ.

²⁵ທີ່ຫລົງເຫລືອຈາກຕາຍຈະສິ້ນຊີບ, ແລະໃນຫ້ອງນອນຕ່າງໆ ກໍຈະມີຄວາມຢ້ານ. ມັນຈະທຳລາຍຄົນຫນຸ່ມແລະຍິງສາວບໍ່ຮິສຸດ, ເດັກນ້ອຍ, ແລະຊາຍທີ່ມີຜົມຫງອກ. ²⁶ເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາກະຈັດກະຈາຍໄປ, ທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ອານຸສອນຂອງພວກເຂົາຫມົດໄປຈາກທ່າມກາງມະນຸດ.

²⁷ແຕ່ເຮົາກໍຢ້ານການຍິ່ວຂອງສັດຕູ ແລະບັນດາຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາຈະຕັດສິນຢ່າງຜິດພາດ, ແລະພວກເຂົາຈະກ່າວວ່າ, "ມືຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ," ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ທັງຫມົດ.

²⁸ເພາະອິສະຣາເອນເປັນຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ມີສະຕິປັນຍາ, ແລະມີການເຂົ້າໃຈພວກເຂົາ. ²⁹ໂອ, ພວກທີ່ເຂົາມີປັນຍາ ແລະມີຄວາມເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້, ທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຜິດພາດຈະເຖິງຈຸດຈົບຂອງເຂົາທີ່ຈະມາເຖິງ.

³⁰ຄົນຫນຶ່ງຈະສາມາດຂັບໄລ່ພັນຄົນໄດ້ຢ່າງໃດ, ແລະສອງຄົນຈະຖືກຂັບໄລ່ຫນຶ່ງຫມົດຄົນໄດ້ແນວໃດ, ເວັ້ນແຕ່ພຣະສິລາຂອງເຂົາໄດ້ຂະຫຍາຍພວກເຂົາເສຍ, ແລະພຣະຢາເວເຮັດໃຫ້ເຂົາຜ່າຍແຜ່?

³¹ເພາະກ້ອນຫີນຂອງພວກສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົານັ້ນຄືກັບພຣະສິລາຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ແມ່ນແຕ່ພວກສັດຕູຂອງພວກເຮົາ ກໍຍອມແຜ່.

³²ເພາະເຄືອຈະກຸ່ມຂອງພວກເຂົາທີ່ມາຈາກເຄືອຈະກຸ່ມໂສໂດມ, ແລະຈາກທຶງນາຂອງໂກໂມຣາ; ຜົນຈະກຸ່ມທັງຫລາຍເປັນຜົນຈະກຸ່ມພິເສດ; ພວກຂອງພວກມັນມີອິດຂົມ.

³³ເຫລົ່າຈະກຸ່ມຂອງເຂົາຄືພິດຂອງ ແລະພິດຂອງທີ່ເປັນພິດທີ່ເຮັດໃຫ້ທຣະມານຢ່າງມາກມາຍ. ³⁴ແຜນການນີ້ ເຮົາໄດ້ເກັບໄວ້ເປັນຄວາມລັບ, ປິດໄວ້ທ່າມກາງສົມບັດຂອງເຮົາບໍ່?

³⁵ການແກ້ແຄ້ນເປັນຂອງເຮົາທີ່ຈະມອບຄືນແລະຕອບແທນ, ໃນເວລານັ້ນເມື່ອຕົນຂອງລາວມີ, ເພາະວັນແຫ່ງໄຟຟ້ບັດສຳລັບພວກເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ແລ້ວ, ແລະສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ຕ້ອງມາເຖິງພວກເຂົາກໍເກີດຂຶ້ນຢ່າງໄວ".

³⁶ເພາະພຣະຢາເວຈະປະທານຄວາມຍຸຕິທັມແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງແລະ ພຣະອົງຈະຊົງອີຕົນບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຊົງເບິ່ງເຫັນອຳນາດຂອງພວກເຂົາສິ້ນໄປ ແລະບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນຫລົງເຫລືອຢູ່ ບໍ່ວ່າທາດທັງຫລາຍຫລືຄົນທີ່ເປັນອິສະຫລະ.

³⁷ແລ້ວພຣະອົງຈະກ່າວວ່າ, "ພະຕ່າງໆ, ຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃສ ກ້ອນຫີນທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າລີໄພຢູ່ໃສ? ³⁸ພະຕ່າງໆ ທີ່ກິນໄຂມັນທີ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຂົາແລະດື່ມເຫລົ່າອະນຸພາບທີ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຂົາຢູ່ທີ່ໃດບໍ່? ຈົ່ງໃຫ້ພະເຫລົ່ານັ້ນລຸກຂຶ້ນແລະຊ່ວຍພວກທ່ານເຖິດ; ຈົ່ງໃຫ້ພະເຫລົ່ານັ້ນປົກປ້ອງພວກທ່ານເຖິດ.

³⁹ເບິ່ງສາເຮົາຄືຜູ້ນັ້ນ, ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ມີພະອິນໂດນອກເຫນືອຈາກເຮົາ, ເຮົາທຳລາຍໃຫ້ຕາຍແລະເຮົາໃຫ້ຊີວິດ, ເຮົາໃຫ້ບາດເຈັບແລະເຮົາຮັກສາ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາລອດພົ້ນຈາກອິດອຳນາດຂອງເຮົາໄດ້. ⁴⁰ເພາະເຮົາຍັກມືຂຶ້ນທ້ອງຟ້າແລະກ່າວວ່າ, "ດັ່ງທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ນີ້ເຮົາຈະເຮັດ.

⁴¹ເມື່ອເຮົາລັບດາບອັນແວວວາວຂອງເຮົາໃຫ້ຄົມລົບ ເມື່ອມີຂອງເຮົາເລີ່ມຕົ້ນນຳຄວາມຍຸຕິທັມມາ ເຮົາຈະຕອບແທນດ້ວຍການແກ້ແຄ້ນສັດຕູຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະສະຫນອງຄືນໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລັງກຽດເຮົາ.

⁴²ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຂອງເຮົາເມົາໂລຫິດ, ແລະດາບຂອງເຮົາຈະກິນເນື້ອ ດ້ວຍໂລຫິດຂອງຜູ້ຖືກຂ້າແລະຜູ້ເປັນຊະເລີຍທັງຫລາຍແລະຈາກຫົວຂອງຜູ້ນຳຂອງພວກສັດຕູນັ້ນ".

⁴³ຈົ່ງຊົມຊົມຍິນດີ, ພວກເຈົ້າຊົນຊາດທັງຫລາຍ, ພ້ອມກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະພຣະອົງຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ກັບໂລຫິດຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ; ແລະພຣະອົງຈະລົບລ້າງບາບເພື່ອດິນແດນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

⁴⁴ໂມເຊໄດ້ມາແລະກ່າວເນື້ອເພງທັງຫມົດໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຟັງ, ເຂົາກັບໄປຊ່ວຍລູກຊາຍຂອງນູນ.

⁴⁵ເມື່ອໂມເຊທ້ອງຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດນີ້ໃຫ້ກັບຄືນອິສະຣາເອນທັງປວງຈົນຈົບແລ້ວ.

⁴⁶ເຂົາເວົ້າກັບປະຊາຊົນວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານຈິດຈັກກັບຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພວກທ່ານໃນວັນນີ້, ເພື່ອພວກທ່ານຈະສັງເກດບັນດາລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງທ່ານ, ໃຫ້ຖືຮັກສາຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດຂອງກົດຫມາຍນີ້.

⁴⁷ເພາະໃນສິ່ງນີ້ບໍ່ມີສິ່ງໃດບໍ່ສຳຄັນສຳລັບພວກທ່ານ, ເພາະມັນຄືຊີວິດຂອງພວກທ່ານ, ແລະໂດຍທາງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ພວກທ່ານເຮັດໃຫ້ວັນຂອງພວກທ່ານຍືນຍາວໃນດິນແດນທີ່ພວກທ່ານກຳລັງຂວ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປຢຶດຄອງນັ້ນ.

⁴⁸ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊໃນວັນດຽວກັນນັ້ນວ່າ, ⁴⁹ຈົ່ງຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາອາບາຣິມ, ຂຶ້ນໄປຈົນເຖິງພູເຂົາເນໂບ, ຊຶ່ງຢູ່ດິນແດນໂມອາບ, ຝັ່ງກົງກັນຂ້າມເຢຣິໂກ. ເຈົ້າຈະເບິ່ງດິນແດນການາອານ, ທີ່ເຮົາກຳລັງມອບໃຫ້ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນເປັນກຳມະສິດຂອງເຂົາ.

⁵⁰ເຈົ້າຈະຕາຍເທິງພູເຂົານັ້ນທີ່ເຈົ້າຂຶ້ນໄປ, ແລະເຈົ້າຈະຖືກຮວບຮວມໄປຢູ່ກັບປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ, ຄືກັບອາໂຣນ, ພີ່ນ້ອງຂອງອິສະຣາເອນຂອງເຈົ້າຈະຕາຍເທິງພູເຂົາແລະຖືກລວບລວມໄປຢູ່ກັບປະຊາຊົນຂອງເຂົາ.

⁵¹ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເພາະເຈົ້າບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ເຮົາໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນທີ່ນ້ຳແຫ່ງເມຣິບາຄາໃນຄາເດັດບາເນຍ, ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານແຫ່ງຊິນ; ເພາະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍການໃຫ້ກຽດ ແລະນັບຖືທ່າມກາງອິສະຣາເອນ. ⁵²ເພາະເຈົ້າຈະເບິ່ງເຫັນດິນແດນຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປທີ່ນັ້ນ, ຄືເຂົ້າໄປໃນດິນແດນທີ່ເຮົາກຳລັງມອບໃຫ້ກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.

33 ¹ມີຄຳອ່ວຍພອນທີ່ໂມເຊ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ອ່ວຍພອນປະຊາຊົນອິສະຣາເອນກ່ອນການຕາຍຂອງເຂົາ. ²ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ; ພຣະຢາເວໄດ້ສະເດັດມາຈາກຊົນນາຍແລະໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກ ເອໂດມ ເຫນືອພວກເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ສາຍແສງຈາກພູເຂົາປາຣານ, ແລະພຣະອົງໄດ້ມາພ້ອມກັບທູດສະຫວັນນັບຫມື່ນໆ, ໃນພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງຄືສາຍຟ້າແລບ.

³ແທ້ຈິງແລ້ວພຣະອົງຊົງຮັກປະຊາຊົນທັງຫຼາຍ; ບັນດາໄພພິບັດຂອງພຣະອົງແລະຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ກົມກຳປະພາບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາໄດ້ຖອຍຄຳທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງ. ໂມເຊໄດ້ບັນຊາກົດຫມາຍຢ່າງຫນຶ່ງແກ່ພວກເຂົາ, ມໍຣະດົກຢ່າງຫນຶ່ງສຳລັບຊຸມນຸມຊົນຂອງຢາໂຄບ.

⁵ແລ້ວມີກະສັດອົງຫນຶ່ງໃນເຢຊູຣູນ, ເມື່ອບັນດາຜູ້ນຳຂອງປະຊາຊົນໄດ້ມາຮ່ວມກັນ, ຊົນເຜົ່າທຸກເຜົ່າຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ມາຢູ່ຮ່ວມກັນ.

⁶ຈົງໃຫ້ຮູ້ເປັນມິຊິວິດຢູ່ແລະບໍ່ຕາຍ, ແຕ່ຂໍໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍຂອງເຂົາມີເລັກນ້ອຍ.

⁷ນີ້ແມ່ນພຣະພອນສຳລັບຢູດາ, ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຟັງເຖິດ, ຂໍຊົງຟັງສຽງຂອງຢູດາ, ແລະນຳເຂົາມາຢັງປະຊາຊົນຂອງເຂົາອີກຄັ້ງ, ຂໍຊົງຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ, ຂໍຊົງເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພວກສັດຕູເຂົາ.

⁸ສຳລັບຄົນເລວີ, ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ: ໂດຍອຸລິມແລະທຸມມິມ ຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ຈົງຮັກພັກດີຂອງພຣະອົງ, ຫຼືພຣະອົງໄດ້ທົດສອບຫຼີມັດສາ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕໍ່ສູ້ຫຼີມເຮີບາ.

⁹ຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບພໍ່ ແລະ ແມ່ ຂອງເຂົາວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ," ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ ຫລືບໍ່ໄດ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ບັນດາລູກຫລານຂອງເຂົາເອງ. ເພາະເຂົາໄດ້ປົກປ້ອງຖອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, ແລະໄດ້ຖືຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

¹⁰ເຂົາສອນບັນຍັດພຣະອົງແກ່ຢາໂຄບ ແລະສອນກົດຫມາຍຂອງພຣະອົງແກ່ອິສະຣາເອນ. ເຂົາຈະຖວາຍເຄື່ອງຫອມຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວແລະຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງພຣະອົງ.

¹¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງອວຍພອນບັນດາຊັບສິນຂອງເຂົາ, ແລະຍອມຮັບການງານຈາກມືຂອງເຂົາຂໍຊົງຂັບໄລ່ສົງໂຕຫລືກຸຂົນຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນກຽດຊັງເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ອີກ.

¹²ສຳລັບເບນຢາມິນ, ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ: ຜູ້ທີ່ເປັນພຣະຢາເວຊົງຮັກແລະຢູ່ຄຽງຂ້າງເຂົາຢ່າງຫມັ້ນຄົງ; ເພາະພຣະຢາເວຊົງປົກປ້ອງເຂົາ ຕະຫລອດເວລາອັນຍາວນານ, ແລະມີຊີວິດຢູ່ລະຫວ່າງອ້ອມພຣະກາຍຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ສຳລັບໂຢເຊບ, ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ: ຂໍໃຫ້ດິນແດນຂອງເຂົາໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະຢາເວດ້ວຍສິ່ງມີຄ່າຕ່າງໆ ຈາກທ້ອງຟ້າ, ດ້ວຍຢືດນ້ຳຄ້າງ, ແລະດ້ວຍສິ່ງທີ່ເລິກລຸ່ມແມ່ນ້ຳ.

¹⁴ຂໍໃຫ້ດິນແດນຂອງເຂົາໄດ້ຮັບການອວຍພອນດ້ວຍສິ່ງມີຄ່າຕ່າງໆ ຊົງເປັນການເກັບກ່ຽວຈາກດວງຕາເວັນ, ດ້ວຍສິ່ງມີຄ່າຕ່າງໆ ອັນເປັນຜົນຈາກເດືອນທັງຫຼາຍ,¹⁵ດ້ວຍສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຈາກບັນດາພູເຂົາບູຮານ, ແລະດ້ວຍສິ່ງມີຄ່າຕ່າງໆ ຈາກບັນດາເນີນເຂົາຊົ່ວນິຣັນດອນ.

¹⁶ຂໍໃຫ້ດິນແດນຂອງເຂົາໄດ້ຮັບສິ່ງມີຄ່າຕ່າງໆ ແຫ່ງແຜ່ນດິນແລະຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງມັນ, ແລະດ້ວຍນ້ຳພຣະຫໍຍປະເສີດຂອງພຣະອົງຜູ້ຢູ່ໃນຟຸມໄມ້ນັ້ນ. ຂໍໃຫ້ພຣະພອນມາຢັງຫົວຂອງໂຢເຊບ, ແລະຫົວຜູ້ປົກຄອງເຫນືອພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ.

¹⁷ສັດຫົວປີຂອງງົວ, ຄືສັກສີຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາຂອງເຂົາເປັນເຂົາຂອງງົວວ່າ. ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຂົາຈະຊຸກພວກປະຊາຊົນທັງຫຼາຍອອກໄປຈົນສຸດແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກເຂົາທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນ ເອຟຣາອິມ; ນັບຫມົນໆ ຄົນທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນ ມານັດເຊ ນັບພັນໆ ຄົນ.

¹⁸ສຳລັບເຊບູໂລນ, ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຊບູໂລນ, ຈົງຊົນຊົມຍິນດີເຖິດ, ໃນການອອກໄປ, ແລະພວກທ່ານ, ອິດຊາຄາ, ຈົງຢູ່ໃນເຕັນ.

¹⁹ພວກເຂົາຈະເອີ້ນປະຊາຊົນທັງຫຼາຍໄປຫຼິ້ນເຂົາຕ່າງໆ, ຫຼືນັ້ນເຂົາຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ. ເພາະພວກເຂົາຈະດູດກິນຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນທ້ອງທະເລທັງຫຼາຍ, ແລະຈາກເມັດຊາຍເທິງຫາດຊາຍ.

²⁰ສຳລັບກາດ, ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ: ການອວຍພອນຊົງເປັນຂອງເຂົາຄືຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ກາດ ກວ້າງໃຫຍ່ຫລາຍຂຶ້ນ. ເຂົາຈະມີຊີວິດເຫມືອນກັບນາງສົງ, ແລະເຂົາຈະສຶກແຂນຫລືຫົວ.

²¹ເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງສົງທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບຕົວເອງ, ເພາະມີສ່ວນດິນແດນທີ່ເປັນຂອງຜູ້ນຳທີ່ຖືກສະຫງວນໄວ້. ເຂົາມາຜ່ອມກັບບັນດາຫົວຫນ້າຂອງປະຊາຊົນເຂົາເຮັດໃຫ້ຄວາມຍຸຕິທັມຂອງພຣະຢາເວແລະບັນດາຫົວຫນ້າຂອງປະຊາຊົນ. ແລະເຮັດໃຫ້ຄວາມຍຸຕິທັມຂອງພຣະຢາເວ ແລະບັນດາຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງແກ່ອິສະຣາເອນສຳເລັດ.

²²ສຳລັບດານ, ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ: ດານເປັນສິ່ງຫມຸ່ມໂຕຫນຶ່ງທີ່ໂດດອອກມາຈາກບາຊານ.

²³ສຳລັບນັບທາລີ, ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ: ນັບທາລີ ຈົງອີມໃຈຢູ່ກັບຄວາມດີໃຈ, ແລະເຕັມໄປດ້ວຍພຣະພອນຂອງພຣະຢາເວ, ຈົງຢຶດຄອງດິນແດນທາງຕາເວັນຕົກແລະທາງໃຕ້.

²⁴ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ: ການອວຍພອນຊົງເປັນຂອງ ອາເຊ ຫລາຍຫຍິບກວ່າບັນດາລູກຊາຍອື່ນໆ; ຈົງໃຫ້ເຂົາເປັນຫຍິບອມຮັບຕໍ່ບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ, ແລະຈົງຍອມໃຫ້ເຂົາຈຸ່ມດິນຂອງເຂົາໃນນ້ຳມັນຫມາກກອກ.²⁵ຂໍໃຫ້ ດານ ແລະປະຕູເມືອງຂອງພວກທ່ານເປັນດານແລະຫອງສຳຮິດ; ພວກທ່ານຈະຢູ່ໃນຄວາມຫມັ້ນຄົງປອດໄພດົນນານ, ເຫຼົ່າພວກທ່ານມີຊີວິດຢູ່.

²⁶ບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນເຫມືອນພຣະເຈົ້າ, ແຫ່ງເຢຊູຣູນຜູ້ສັດຊີ ຄືຜູ້ຊົງພາຫະນະຜ່ານທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍເພື່ອຊ່ວຍພວກທ່ານ, ແລະໃນສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງເທິງເມກທັງຫລາຍ.

²⁷ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນນິຣັນດອນ, ຄືຫລີໄພແລະພາຍໃຕ້ຄືພຣະກາຍທີ່ນິຣັນດອນ. ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ສັດຕູອອກໄປຕໍ່ຫນ້າຕ່າງພວກທ່ານ, ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົງທຳລາຍເສຍ!".

²⁸ອິສະຣາເອນໄດ້ພັກອາໄສຢູ່ທີ່ປອດໄພ. ນ້ຳພູຂອງຢາໂຄບນັ້ນຫມັ້ນຄົງຢູ່ ໃນດິນແດນແຫ່ງພືດຜົນແລະເຫລົ່າອະນຸໂຫມ; ຈົງໃຫ້, ທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງຢາດນ້ຳຄ້າງເຫນືອເຂົາເຖິດ.

²⁹ພຣະທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງນັ້ນຫລາຍ, ອິສະຣາເອນ, ໃຜເປັນເຫມືອນພວກທ່ານ, ຄືປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນໂດຍພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງເປັນໄລ່ແຫ່ງ ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພວກທ່ານ, ແລະຊົງເປັນດາບແຫ່ງສັກສີຂອງພວກທ່ານບໍ່? ບັນດາສັດຕູພວກທ່ານຈະມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານສັນສະເຫຼືອ; ແຕ່ພວກທ່ານຈະໃຫ້ບັນດາສິ່ງສູງຂອງພວກເຂົາສັນສະເຫຼືອແລະລົມລົງ.

34 ໂມເຊຈົງຂຶ້ນຈາກທີ່ຮາບພຽງ ໂມອາບຈົນເຖິງພູເຂົາເນໂບ, ເຖິງຍອດເຂົາປີສະກາ, ຊົງຢູ່ຝັ່ງຕິງຂວາມຸກກັບເມືອງເຢຣິໂກ, ຫຼືນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນດິນແດນທັງຫມົດຂອງກິເລອາດໄປໄກຈົນເຖິງດານ,²ແລະນັບທາລີທັງຫມົດ, ແລະດິນແດນຂອງເອຟຣາອິມກັບມານາເຊ, ແລະດິນແດນທັງຫມົດຂອງຢູດາ, ໄປຈົນເຖິງທະເລທາງຝັ່ງຕາເວັນຕົກ.³ແລະເນເກບ, ແລະຫຼີພູພຽງ ແຫ່ງເຢຣິໂກ, ເມືອງແຫ່ງກິກຕານ, ໄປໄກຈົນເຖິງໂຊອາ.

⁴ພຣະຢາເວກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ນີ້ຄືດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ແກ່ອັບຣາຮາມ, ແກ່ອີຊາກ, ແລະແກ່ຢາໂຄບ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະມອບດິນແດນນັ້ນແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຮົາ," ເຮົາໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາເບິ່ງເຫັນດິນແດນນັ້ນກັບຕາຂອງເຮົາ, ແຕ່ເຮົາຈະໄດ້ຂວ້າມໄປຫຼີນັ້ນ.

⁵ດັງນັ້ນໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ຈຶ່ງໄດ້ເສຍຊີວິດໃນດິນແດນໂມອາບ, ດັ່ງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້.
⁶ພຣະຢາເວຊົງຝັງເຂົ້າໄວ້ດິນແດນໂມອາບທາງຝັ່ງກົງກັນຂ້າມກັບ ເປັດເປອ໌, ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຝັ່ງສືບຢູ່ບ່ອນໃດຈວບຈົນວັນນີ້.
⁷ໂມເຊມີອາຍຸຫນຶ່ງຮ້ອຍຊາວປີເມື່ອເຂົາເສຍຊີວິດ; ຕາຂອງເຂົາບໍ່ຟາງ, ແລະແຮງກໍບໍ່ລົດນ້ອຍລົງ.
⁸ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຄ້າຄວນເພື່ອໂມເຊໃນທຶງພຽງໂມອາບເປັນເວລາສາມສິບວັນ, ແລະແລ້ວວັນຕ່າງໆ ແຫ່ງການຄ້າຄວນໂມເຊກໍຈົບສິນ.
⁹ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນຸນກໍໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານແຫ່ງສະຕິປັນຍາເພາະໂມເຊໄດ້ວາງມືໃຫ້ເພິ່ນທ່າຫນ້າທີແທນ.
¹⁰ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຊື່ອຝັ່ງໂຢຊວຍ. ແລະໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ.
¹¹ນັບຈາກວັນນັ້ນເປັນຕົ້ນມາບໍ່ມີຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະໃດທີ່ຄືໂມເຊ, ຄືຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊົງຮູ້ຈັກຫນ້າຕໍ່ຫນ້າ.
¹²ບໍ່ມີຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະໃດເປັນຄືເຂົາໃນເລື່ອງຫມາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຫິພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສົ່ງເຂົາເຂົ້າໄປໃນດິນແດນອີຍິບ, ຄິຕໍຟາໂຣ
ແລະຕໍ່ບັນດາທາດຂອງເຂົາ, ແລະຕໍ່ດິນແດນທັງຫມົດຂອງເຂົາ.¹²ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ເຜີຍພຣະວະຈະນະຄົນໃດທີ່ເປັນເຫມືອນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫມົດ,
ຄືການເຮັດອັນຫນ້າຢາກເກງທີ່ໂມເຊໄດ້ເຮັດໃນສາຍຕາຂອງຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດ.

ໂຢຊວຍ

1 ¹ບັດນີ້ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ຫລັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງກັບໂຢຊວຍລູກຂອງນຸນ,
ຜູ້ຊ່ວຍລະດັບຫົວຫນ້າຂອງໂມເຊວ່າ,² "ໂມເຊ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນນີ້, ເຈົ້າ ແລະ
ປະຊາຊົນທັງຫມົດໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາຈະຍົກໃຫ້ພວກເຂົາ - ປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນ.³ເຮົາໄດ້ຍົກໃຫ້ເຈົ້າທຸກແຫ່ງ
ທີ່ຕົນຂອງພວກເຈົ້າຈະຍຽບລົງໄປ. ເຮົາໄດ້ຍົກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າແລ້ວດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບໂມເຊ.
⁴ຕັ້ງແຕ່ຖິ່ນທູຣະກັນດານ ແລະ ພູເຂົາເລບານອນ, ໄປຈົນສູດແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ ຄືແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ, ແຜ່ນດິນທັງຫມົດຂອງຊາວອິດຕິ, ແລະ ເຖິງທະເລໃຫຍ່,
ທາງທິດຕາເວັນຕົກ ຈະເປັນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ.⁵ບໍ່ມີໃຜອາດຍືນຍົດຕໍ່ເຈົ້າໄດ້ຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ.
ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າເຊັ່ນທີ່ເຮົາຢູ່ກັບໂມເຊມາແລ້ວ. ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມຫລືຈາກເຈົ້າໄປ.
⁶ຈຶ່ງເຂັມແຂງ ແລະ ກ້າຫານເຖິດ.
ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມໍຣະດົກຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັນຍາກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາວ່າຈະຍົກໃຫ້ພວກເຂົາ.⁷ຈຶ່ງເຂັມແຂງ ແລະ
ກ້າຫານເຖິດຈຶ່ງລະມັດຮະວັງທີ່ຈະເຊື່ອບັນຍັດທັງຫມົດທີ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ບັນຊາເຈົ້າ. ຈຶ່ງຢາໄດ້ຫັນຂວາ ຫລື ຫັນຊ້າຍ,
ເພື່ອທີ່ເຈົ້າຈະພົບກັບຄວາມສຳເລັດບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໄປທາງໃດກໍຕາມ.
⁸ເຈົ້າຈະເຂົ້າເຝົ້າພາວັນນາທັງກາງເວັນ ແລະກາງຄືນເພື່ອທີ່ຈະສາມາດເຊື່ອຝັ່ງທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໃນຫນັງສືນັ້ນ. ແລ້ວເຈົ້າຈະເຮັດຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ
ປະສົບຄວາມສຳເລັດ.⁹ເຮົາສົ່ງເຈົ້າແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຈຶ່ງເຂັມແຂງ ແລະ ກ້າຫານເຖິດ! ຢ່າຢ້ານ, ຢ່າຫ້ຖອຍ,
ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າສະຖິດກັບເຈົ້າທຸກບ່ອນທີ່ເຈົ້າໄປ."
¹⁰ແລ້ວໂຢຊວຍກໍບັນຊາຜູ້ນຳທັງຫລາຍຂອງປະຊາຊົນ,¹¹ "ຈຶ່ງໄປໃນຄ້າຍ ແລະ ສັງປະຊາຊົນວ່າ, "ຈຶ່ງຕຽມສະບຽງສຳລັບພວກທ່ານທັງຫລາຍ.
ໃນສາມວັນພວກທ່ານຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນນີ້ ແລະ ເຂົ້າໄປ ແລະ
ຍຶດແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງປະຣະທານໃຫ້ພວກທ່ານຍຶດຄອງ."
¹²ຕໍ່ຊາວຣູເບັນ, ຊາວກາດ ແລະ ເຄິງເຜົາຂອງຊາວມານາເຊ, ໂຢຊວຍເວົ້າວ່າ,¹³ "ຈຶ່ງຄຳຂອງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ,
ໄດ້ບັນຊາພວກທ່ານໄດ້ສັ່ງວ່າ, "ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຈະປະຣະທານທີ່ພັກສຳລັບທ່ານ ແລະພຣະອົງຈະຊົງປະຣະທານແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ທ່ານ."
¹⁴ເມຍຂອງທ່ານ, ລູກນ້ອຍຂອງທ່ານ, ແລະຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກທ່ານຈະຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງໂມເຊຍົກໃຫ້ທ່ານທີ່ຝາກຝຸ່ນຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.
ແຕ່ພວກນັກຮົບຂອງທ່ານຈະຂ້າມໄປກັບພວກພື້ນຖານຂອງທ່ານ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຂົາ.¹⁵ຈົນກວ່າພຣະຢາເວໄດ້ປະຣະທານທີ່ພັກ
ແກ່ພື້ນຖານຂອງທ່ານດັ່ງເຊັ່ນທີ່ພຣະອົງຊົງປະຣະທານໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະໄດ້ຄອບຄອງແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ
ຊົງປະຣະທານໃຫ້ພວກເຂົາ ແລ້ວທ່ານຈະກັບມາທີ່ແຜ່ນດິນຂອງທ່ານເອງ ແລະ ຄອບຄອງແຜ່ນດິນ,
ທີ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ທ່ານທີ່ຝາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ໃນທີ່ທິດຕາເວັນອອກ."
¹⁶ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຄອບໂຢຊວຍວ່າ, "ທັງຫມົດທີ່ທ່ານໄດ້ບັນຊາພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າທີ່ໃດທ່ານສົ່ງພວກເຮົາໄປ ພວກເຮົາຈະໄປ.
¹⁷ເຮົາຈະເຊື່ອຝັ່ງທ່ານເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເຮົາເຊື່ອຝັ່ງໂມເຊພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຊົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານ,
ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ກັບໂມເຊ.¹⁸ໃຜກໍຕາມທີ່ຂັດຂຶ້ນຄຳບັນຊາຂອງທ່ານ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຝັ່ງຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານ. ຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງເຖິງຕາຍ.
ຂໍພຽງແຕ່ຈຶ່ງເຂັມແຂງ ແລະ ກ້າຫານເຖິດ."

2

¹ຕໍ່ມາໂຢຊວຍລູກຂອງນຸນສົ່ງຊາຍສອງຄົນຈາກເມືອງຊິດຕິມເປັນການລັບໄປສອດແນມ. ເຂົາກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງໄປ, ກວດກາເບິ່ງໃຫ້ທົ່ວແຜ່ນດິນ,
ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງເມືອງເຢຣິໂກ." ພວກເຂົາກໍໄປ ແລະ ໄດ້ມາຮອດໃນບ້ານຂອງໂສເຟນີຄົນຫນຶ່ງຊື່ອາຮາບ, ແລະ ພວກເຂົາພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
²ມີລາຍງານໄປເຖິງກະສັດຂອງເມືອງເຢຣິໂກ ວ່າ, "ຈຶ່ງເບິ່ງເຖິດ,
ຊາຍຊາວອິສະຣາເອນສອງຄົນໄດ້ມາທີ່ນີ້ເພື່ອສອດແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນ."³ກະສັດຂອງເມືອງເຢຣິໂກ ໄດ້ຊົງມີຄຳສັ່ງໄປຍັງອາຮາບ ແລະ ບອກວ່າ,
"ຈຶ່ງນຳຕົວຊາຍຜູ້ທີ່ມາຫາເຈົ້າ ເຂົາຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຈົ້າ, ພວກເຂົາມາເພື່ອສອດແນມທີ່ແຜ່ນດິນນີ້."
⁴ແຕ່ຜູ້ຍິງໄດ້ພາຊາຍສອງຄົນໄປ ແລະ ເຊື່ອງພວກເຂົາໄວ້. ນາງຕອບວ່າ, "ແມ່ນແລ້ວ, ພວກຜູ້ຊາຍມາຫາຂ້ອຍ,
ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາມາຈາກທີ່ແຫ່ງໃດ.⁵ພວກເຂົາກໍຈາກໄປເມື່ອເວລາຄ່ຳ, ເມື່ອເປັນເວລາທີ່ປະຕູປິດ. ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາໄປທີ່ແຫ່ງໃດ.
ທ່ານອາດຈະຈັບພວກເຂົາຖ້າທ່ານຮັບຕາມພວກເຂົາໄປ."
⁶ແຕ່ຍັງນັ້ນໄດ້ພາເຂົາທັງສອງຄົນຂຶ້ນໄປເທິງດາດຟ້າ ແລະ ກໍໄດ້ເຊື່ອງຕົວພວກເຂົາໄວ້ທີ່ຕີນປ່ານຫົນນາງ ໄດ້ລຽງໄວ້ເທິງຫລັງຄາ.
⁷ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍກໍໄລ່ຕາມຄົນທັງສອງ ໄປຈົນຮອດທ່າຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ປະຕູກໍຖືກປິດຫັນທີ່ພວກຄົນໄລ່ຕາມນັ້ນອອກໄປແລ້ວ.
⁸ຊາຍທັງສອງຄົນຍັງບ່ອນໃນຄົນນັ້ນ, ເມື່ອຜູ້ຍິງໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາພວກເຂົາທີ່ເທິງດາດຟ້າ.⁹ນາງກ່າວວ່າ,
"ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ແກ່ທ່ານ ແລະ ຄວາມຢ້ານພວກຂອງທ່ານມາເຫນືອພວກເຮົາ.
ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ ເກືອບຈະຫລອມລະລາຍຕໍ່ຫນ້າທ່ານ.

¹⁰ ພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ຳຂອງທະເລແດງເຫຼືອດແຫ້ງໄປເພື່ອພວກທ່ານ ເມື່ອພວກທ່ານອອກມາຈາກເອຢິບ. ພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງພວກທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ກະສັດສອງພະອົງຂອງຄົນອາໂມລິດອີກຝັ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ - ຄີສີໂຫນ ແລະ ໂອກ - ຜູ້ຊົງຖືກຂ້າລົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ.¹¹ ທັນທີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ເສຍຂວັນ, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານເທື່ອໃນຄົນໃດເລີຍເພາະວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ - ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ໃນສະຫວັນເບື້ອງເທິງ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເບື້ອງລຸ່ມ.

¹² ບັດນີ້ແລ້ວ, ຂໍສາບານຕໍ່ຂ້າງນ້ອຍໃນນາມຂອງພຣະຢາເວວ່າ, ໃນເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ທ່ານແລ້ວ, ທ່ານຈະສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍດ້ວຍ. ຈົ່ງໃຫ້ຂ້ອຍມີຫມາຍສຳຄັນທີ່ແນ່ນອນ.¹³ ວ່າທ່ານຈະໄວ້ຊີວິດຂອງຂ້າງນ້ອຍ, ແມ່, ອ້າຍ, ນ້ອງຊາຍ, ເຮືອນນ້ອງຍິງ, ແລະ ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທ່ານຈະໄວ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ."

¹⁴ ພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນຈຶ່ງຕອບນາງວ່າ, "ຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ເຖິງຕາຍ! ຖ້າພວກເຈົ້າ ບໍ່ເປີດເຜີຍພາຣະກິດນີ້ຂອງເຮົາກັບໃຜ, ເມື່ອພຣະຢາເວປຣະທານແຜ່ນດິນນີ້ແກ່ເຮົາ ພວກເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ສັດຊື່ຕໍ່ພວກເຈົ້າ."

¹⁵ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຢອນພວກເຂົາລົງທາງປ່ອງຢ້ຽມໂດຍໃຊ້ເຊືອກ. ບ້ານຫຼີນາງອາໄສຢູ່ໄດ້ສ້າງໃນກຳແພງຂອງເມືອງ.¹⁶ ນາງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງໄປທີ່ເນີນພູ ແລະ ລີຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອພວກຜູ້ໄລ່ນ້ຳຈະບໍ່ເຫັນພວກທ່ານ. ຈົ່ງລີຢູ່ທີ່ນັ້ນສາມມື້ ຈົນກວ່າພວກທີ່ໄລ່ນ້ຳທ່ານຈະກັບ. ແລ້ວທ່ານກໍ່ເດີນທາງຕໍ່ໄປ."¹⁷ ພວກຜູ້ຊາຍເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ຜູກມັດຕາມຄຳສັນຍາທີ່ເຮົາສາບານ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຮັດສິ່ງນີ້."

¹⁸ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນນີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງເອົາເຊືອກສີແດງນີ້ຜູກໄວ້ທີ່ປ່ອງຢ້ຽມທີ່ເຈົ້າໄດ້ຢອນພວກເຂົາລົງໄປນັ້ນ, ແລະ ເຈົ້າຈຶ່ງຮວບຮວມພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງ ແລະ ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພໍ່ມາໄວ້ໃນບ້ານ.¹⁹ ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ອອກນອກປະຕູບ້ານຂອງເຈົ້າໄປທີ່ຫົນທາງ, ເລືອດຂອງພວກເຂົາຈະຢູ່ເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດ ແຕ່ຖ້າມີໃດມາແຕະຕ້ອງໃຜກໍ່ຕາມທີ່ຢູ່ໃນບ້ານ, ເລືອດຂອງເຂົາຈະຢູ່ເທິງຫົວຂອງເຂົາ.

²⁰ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບພາຣະກິດຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍ່ຈະຝັນຈາກຄຳສາບານທີ່ພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮົາສາບານໄວ້ນັ້ນ."²¹ ອາຮາບໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມທ່ານໄດ້ເວົ້ານັ້ນ." ນາງກໍ່ສົ່ງພວກເຂົາໄປ ແລ້ວນາງໄດ້ມັດເຊືອກສີແດງທີ່ປ່ອງຢ້ຽມນັ້ນ.

²² ພວກເຂົາໄດ້ຈາກໄປ ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງເນີນພູ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນສາມມື້ຈົນກະທັ່ງພວກຄົນທີ່ໄລ່ນ້ຳພວກເຂົາໄດ້ກັບໄປ. ພວກຄົນທີ່ຕິດຕາມໄດ້ຫາຕະຫລອດທາງ ແຕ່ບໍ່ເຫັນຫຍັງເລີຍ.

²³ ຊາຍສອງຄົນກັບໄປ ແລະ ຂ້ວາມກັບໄປຫາໂຢຊວຍລູກຂອງນູນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ບອກເຂົາທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດກັບພວກເຂົາ.

²⁴ ພວກເຂົາກ່າວແກ່ໂຢຊວຍວ່າ, "ແທ້ຈິງແລ້ວ ພຣະຢາເວໄດ້ມອບແຜ່ນດິນທັງຫມົດໄວ້ໃນມືເຮົາແລ້ວ. ຊາວເມືອງທຸກຄົນໃນແຜ່ນດິນກໍ່ຢ້ານວ່າເພາະພວກເຮົາ."

3 ¹ ໂຢຊວຍຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາອອກຈາກຊິດຕິມ. ພວກເຂົາ ແລະ ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນທັງຫມົດມາເຖິງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍພັກບ່ອນນັ້ນກ່ອນຈະຂ້ວາມໄປ.

² ຕໍ່ມາອີກສາມມື້, ພວກເຈົ້າຫນ້າທີ່ກໍ່ໄປຫົວຄ້າຍ; ພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງປະຊາຊົນວ່າ, "ເມື່ອພວກທ່ານເຫັນຫີບພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ແລະ ເຫັນພວກປະໂລຫິດຊຶ່ງມາຈາກຊົນເຜົ່າລະວີຫາມໄປພວກທ່ານຈະຕ້ອງອອກຈາກສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ແລະນຳໄປ.⁴ ຈະຕ້ອງມີໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງພວກທ່ານ ແລະ ຫີບປະມານຫນຶ່ງກິໂລແມັດ. ຈົ່ງຢາເຂົ້າໄປໃກ້ຫີບນັ້ນ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ຈັກທາງທີ່ຈະໄປ, ເພາະພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຄີຍໄປທາງນີ້ມາກ່ອນ."

³ ໂຢຊວຍກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ, "ຈົ່ງຊ້າຣະຕິວຂອງພວກທ່ານໃຫ້ບໍ່ຮີບສູດໃນມືອິນນີ ເພາະພຣະຢາເວຈະຊົງເຮັດການອີສະຣາເອນທ່າມກາງພວກທ່ານ."⁶ ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງພວກປະໂລຫິດວ່າ, "ຈົ່ງຫາມຫີບພັນທະສັນຍາ, ແລະຜ່ານໄປທາງຫນ້າປະຊາຊົນ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ຫາມຫີບພັນທະສັນຍາ ແລະ ຍ່າງໄປທາງຫນ້າປະຊາຊົນ.

⁷ ພຣະຢາເວໄດ້ບອກກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ໃນມືນີ້ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເປັນຊາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ໃນສາຍຕາຂອງຊາວອີສະຣາເອນທັງມວນ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາຢູ່ກັບໂມເຊມາແລ້ວຢ່າງໃດ, ເຮົາກໍ່ຈະຢູ່ກັບພວກເຈົ້າຢ່າງນັ້ນ."⁸ ເຈົ້າຈະສັ່ງປະໂລຫິດຜູ້ຫາມຫີບພັນທະສັນຍາວ່າ, "ເມື່ອພວກທ່ານມາຮອດແຄມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ພວກທ່ານຈະຢຸດຍິນຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນ."

⁹ ແລ້ວໂຢຊວຍກໍ່ໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນວ່າ, "ຈົ່ງມາບ່ອນນີ້, ແລະ ຟັງຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ."

¹⁰ ໂດຍເຫດນີ້ພວກທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງທ່ານທັງຫລາຍ ແລະ ຈະຊົງຂັບໄລ່ ຄົນການາອານ, ຄົນອິດຕິ, ຄົນອີຣີ, ຄົນເປຣິຊີ, ຄົນກີກາຊີ, ຄົນອາໂມລິດ, ແລະຄົນເຢຍຸດໃຫ້ຜົນຫນ້າທ່ານທັງຫລາຍ.¹¹ ຈົ່ງເບິ່ງນັ້ນ! ຫີບພັນທະສັນຍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແຫ່ງໂລກທັງມວນຈະຂ້ວາມໄປທາງຫນ້າທ່ານລົງໄປໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

¹² ບັດນີ້ຈົ່ງເລືອກຄົນສິບສອງຄົນອອກຈາກເຜົ່າຂອງອີສະຣາເອນ, ເຜົ່າລະຫນຶ່ງຄົນ.¹³ ເມື່ອຕີນຂອງພວກປະໂລຫິດຜູ້ຫາມຫີບຂອງພຣະຢາເວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແຫ່ງໂລກທັງມວນ ແຕະແມ່ນ້ຳຈໍແດນຈະເຍກອອກ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ນ້ຳທີ່ໂຫລມາຈາກທາງເທິງຈະຢຸດໂຫລ ແລະ ຈະຕັ້ງຂຶ້ນເປັນກອງດຽວ."

¹⁴ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ອອກເດີນທາງເພື່ອຈະຂ້ວາມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ພວກປະໂລຫິດທີ່ຫາມຫີບພັນທະສັນຍາໄປທາງຫນ້າປະຊາຊົນ.

¹⁵ ທັນທີທີ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ແບກຫີບພັນທະສັນຍາມາຮອດແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະ ຕີນຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຫາມຫີບຈຸ່ມລົງທີ່ແມ່ນ້ຳແລ້ວ (ຂະນະນັ້ນແມ່ນ້ຳຈໍແດນໂຫລຖ້ວມຝັ່ງຕະຫລອດຣະຕູກັບດຽວ),¹⁶ ນ້ຳທີ່ໂຫລມາຈາກທາງເທິງກໍ່ຢຸດເປັນກອງດຽວ. ນ້ຳຢຸດໂຫລຈາກໄລຍະໄກ. ນ້ຳຢຸດໂຫລຈາກເມືອງອາດາມ, ຊົງເປັນເມືອງຂ້າງໆເມືອງຊາເຣທານ, ແລະ ນ້ຳທີ່ໂຫລລົງເນເກບ, ທະເລເກືອ. ປະຊາຊົນກໍ່ຂ້ວາມໄປໃກ້ເມືອງເຢຣີໂກ.

¹⁷ ພວກປະໂລຫິດທີ່ຫາມຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຍິນເທິງພື້ນດິນແຫ້ງກາງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ຈົນກວ່າປະຊາຊົນອີສະຣາເອນທັງຫມົດຍ່າງຂ້ວາມໄປເທິງພື້ນດິນແຫ້ງ.

4 ¹ ເມື່ອປະຊາຊົນອີສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ຂ້ວາມແມ່ນ້ຳຈໍແດນແລ້ວ, ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວສັ່ງໂຢຊວຍວ່າ.² "ຈົ່ງເລືອກຄົນສິບສອງຄົນໃນຫມູ່ປະຊາຊົນ, ເຜົ່າລະຄົນ.³ ໃຫ້ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ: 'ຈົ່ງເອົາກ້ອນຫີນສິບສອງກ້ອນຈາກກາງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ບ່ອນທີ່ພວກປະໂລຫິດໄດ້ຍິນເທິງພື້ນທີ່ແຫ້ງ, ແລະ ໃຫ້ຂຶ້ນກ້ອນຫີນມາກັບທ່ານແລະ ໃຫ້ວາງລົງເທິງໃນບ່ອນທີ່ພວກທ່ານຈະນອນໃນຄືນນີ້.'"

⁴ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ເອີ້ນຄົນສິບສອງຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ຄັດເລືອກມາຈາກເຜົ່າຕ່າງໆ ຂອງອິສະຣາເອນ, ເຜົ່າລະຄິນ.⁵ໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງໄປທາງຫນ້າຫົບຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ໄປຍັງກາງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ໃຫ້ພວກທ່ານແຕ່ລະຄົນຍົກກ້ອນຫີນລະກ້ອນແບບກະຕຸ້ນບ່າຕາມຈຳນວນຂອງເຜົ່າຕ່າງໆ ຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ. ມີຈະເປັນສັນຍາລັກໃນທຳມະກາງພວກທ່ານເມື່ອບັນດາລູກຫລານພວກທ່ານຈະຖາມໃນວັນຂ້າງຫນ້າວ່າ, "ກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມຫມາຍຫຍັງສຳລັບທ່ານ?"⁷ແລ້ວທ່ານຈົ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ນ້ຳຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນແຍກຈາກກັນ ຕໍ່ຫນ້າຫົບພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະຢາເວ, ເມື່ອຫົບໄດ້ຂ້ວາມແມ່ນ້ຳຈໍແດນກໍ່ແຍກຈາກກັນ, ດັ່ງນັ້ນ ກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນສິ່ງເຄື່ອນຄວາມຊົງຈຳຂອງປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນຕະຫລອດໄປ."⁸ປະຊາຊົນຊາວອິດສະຣາເອນ ໄດ້ເຮັດຕາມໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງນັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາຂຶ້ນກ້ອນຫີນສິບສອງກ້ອນມາຈາກກາງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ຕາມພຣະຢາເວໄດ້ເວົ້າກັບໂຢຊວຍ. ພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ກ້ອນຫີນຂຶ້ນຕາມຈຳນວນເຜົ່າຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ. ພວກເຂົາເບກກ້ອນຫີນມາຍັງສະຖານທີ່, ຫຼືພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ ແລະ ໄດ້ກໍ່ພວກມັນຂຶ້ນໃນທີ່ນັ້ນ.⁹ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ກໍ່ກ້ອນຫີນສິບສອງກ້ອນທີ່ກາງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ໃນບ່ອນທີ່ດິນຂອງພວກປະໂລຫິດທີ່ໄດ້ຫາມຫົບພຣະບັນຍັດຂອງພັນທະສັນຍາຢືນຢູ່. ສິ່ງເຄື່ອນຄວາມຊົງຈຳຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນຮອດມື້ນີ້.¹⁰ພວກປະໂລຫິດທີ່ຫາມຫົບຄຳສັນຍາຢືນຢູ່ກາງແມ່ນ້ຳຈໍແດນຈົນກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ໄດ້ສັ່ງໂຢຊວຍໃຫ້ບອກປະຊາຊົນໄດ້ສຳເລັດ, ຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ບັນຊາໂຢຊວຍທຸກປະການ. ປະຊາຊົນຈຶ່ງຟ້າວຂ້ວາມແມ່ນ້ຳໄປ.¹¹ເມື່ອປະຊາຊົນຂ້ວາມໄປຫມົດແລ້ວ, ຫົບຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ພວກປະໂລຫິດກໍ່ຂ້ວາມໄປຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນ.¹²ຄົນເຜົ່າຄິນຮູເບັນ, ຄົນເຜົ່າກາດ, ແລະ ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງຄົນເຜົ່າມານາເຊ ໄດ້ຂ້ວາມໄປ ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ ໄດ້ຈັດຕັ້ງເປັນກອງທັບ, ຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ກັບພວກເຂົາ.¹³ມີຄົນຖືອາວຸດຄົບມືພ້ອມທີ່ຈະເຂົ້າເຮັດເສັກປະມານສິບສິບຝັນຄົນ, ໄດ້ຂ້ວາມໄປຢູ່ຊ້ອງຫນ້າພຣະຢາເວ, ເພື່ອໄປສູ່ທັງຮາບພຽງຂອງເມືອງເຢຣິໂກ.¹⁴ໃນມື້ນັ້ນພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ໂຢຊວຍຍິງໃຫຍ່ໃນສາຍຕາຂອງອິສະຣາເອນທັງຫມົດ. ເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ຍົກຍ້ອງທ່ານ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາເຄີຍຍົກຍ້ອງໂມເຊ ມາຕະຫລອດຊີວິດຂອງທ່ານ.¹⁵ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "¹⁶ຈົ່ງສັ່ງພວກປະໂລຫິດຜູ້ທີ່ຫາມຫົບແຫ່ງສັກຂີພະຍານໃຫ້ຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ." ດັ່ງນັ້ນ, ໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງພວກປະໂລຫິດ, "ຈົ່ງຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ."¹⁸ເມື່ອພວກປະໂຫິດຜູ້ຫາມຫົບຄຳສັນຍາແຫ່ງພຣະຢາເວຂຶ້ນມາຈາກກາງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະ ດິນຂອງພວກເຂົາຍົກຂຶ້ນຢູ່ບວດແຜ່ນດິນແຫ່ງແລ້ວ, ແລ້ວນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນກໍ່ໄຫລກັບມາຍັງບ່ອນເກົ່າ, ແລະ ຖ້ວມສອງຝັ່ງເຫມືອນເດີມຢ່າງເມື່ອສິບວັນກ່ອນ.¹⁹ປະຊາຊົນໄດ້ຂຶ້ນຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນໃນວັນທີ່ສິບເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ. ພວກເຂົາພັກທີ່ກິນການ, ດ້ານທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງເຢຣິໂກ.²⁰ກ້ອນຫີນສິບສອງກ້ອນທີ່ພວກເຂົານຳມາຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ໂຢຊວຍກໍ່ໄດ້ຕັ້ງໄວ້ໃນກິນການ.²¹ເຂົາໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນວ່າ, "ເມື່ອລູກຫລານຂອງທ່ານຖາມພໍ່ຂອງພວກເຂົາວ່າໃນເວລາຂ້າງຫນ້າວ່າ, "ກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ?"²²ຈົ່ງບອກລູກຫລານຂອງທ່ານວ່າ, 'ມີເປັນສະຖານທີ່, ທີ່ຊົນຊາດອິສະຣາເອນຂ້ວາມແມ່ນ້ຳຈໍແດນເທິງແຜ່ນດິນແຫ່ງ.²³ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນແຫ້ງເພື່ອພວກທ່ານ, ຈົນພວກທ່ານໄດ້ຂ້ວາມໄປ ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຮັດແກ່ທະເລແດງ, ຊົງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ແຫ້ງເພື່ອພວກເຮົາຈົນກວ່າພວກເຮົາຂ້ວາມໄປໄດ້ຫມົດ.²⁴ດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນທັງຫມົດເທິງແຜ່ນດິນຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວຊົງອານຸພາບ, ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະສັນຮະເສີນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານນິດນິຮັນດອນ.

5 ¹ຫີນທີ່ກະສັດທັງຫມົດຂອງຄົນອາໂມຣິດຊົງຢູ່ຝາກຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະ ກະສັດທັງຫມົດຂອງຄົນການາອານ, ຊົງຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລໃຫຍ່, ໄດ້ຍິນວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນເຫຼືອແຫ້ງໄປຈົນກວ່າປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຂ້ວາມຝາກໄປໄດ້, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ຫົດຫຼຸ່ ແລະ ບໍ່ມີກຳລັງໃຈເພາະພວກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.²ໃນເວລານັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ຈົ່ງເຮັດມິດດ້ວຍຫີນ ແລະ ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ຊາຍອິສະຣາເອນທັງຫມົດເຂົ້າພິທີຕັດອີກຄັ້ງ."³ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດມິດຫີນ ແລະ ເຮັດພິທີຕັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນທີ່ກິເບຣັນຮາອາຣາໂລດ.⁴ມີແມ່ນສາເຫດທີ່ໂຢຊວຍເຮັດພິທີຕັດພວກເຂົາຄື: ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ອອກມາຈາກເອຢິບລວມທັງທະຫານທັງຫມົດທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດຕາມທາງໃນຖິ່ນທູຣະກັນດານ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອອກມາຈາກເອຢິບ.⁵ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ອອກມາຈາກເອຢິບ ຈະໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດຫມົດແລ້ວ, ແຕ່ບໍ່ມີເດັກຊາຍຄົນໃດທີ່ເກີດໃນຖິ່ນທູຣະກັນດານ ຫລັງຈາກອອກມາຈາກເອຢິບນັ້ນໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດເລີຍ.⁶ສຳລັບປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນທີ່ເດີນທາງສືບຕໍ່ ໃນຖິ່ນທູຣະກັນດານຈົນກວ່າປະຊາຊົນທຸກຄົນກ່າວຄື, ປະຊາຊົນທຸກຄົນທີ່ເປັນນັກຮົບທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກເອຢິບ, ໄດ້ເສຍຊີວິດ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວ. ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາກັບພວກເຂົາໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາ ໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງ, ຊົງສັນຍາໄວ້ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາວ່າ ພຣະອົງຈະປະຣະທານ, ແຜ່ນດິນທີ່ມີນ້ຳມັນ ແລະ ນ້ຳເຜິ້ງເຕັມລື້ນໃຫ້ເຮົາ.⁷ມີແຕ່ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາທີ່ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງໃຫ້ມາແທນພວກເຂົານັ້ນທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດພິທີຕັດ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດໃນລະຫວ່າງທາງ.⁸ເມື່ອພວກເຂົາທັງຫມົດເຂົ້າພິທີຕັດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍ່ພັກໃນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍ ຈົນພວກເຂົາຕິເປັນປົກກະຕິ.⁹ແລ້ວພຣະຢາເວ, ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ວັນນີ້ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກເຮົາຜົນຈາກຄວາມອົບອາຍຂອງເອຢິບໄປຈາກພວກເຮົາແລ້ວ." ດັ່ງນັ້ນ, ສະຖານທີ່ນັ້ນໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າກິນການຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.¹⁰ປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນທີ່ຢູ່ໃນກິນການ. ໃນຕອນຄ່ຳຂອງວັນທີ່ສິບສອງເດືອນ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືເສຍການປ່ຽນສະຖານທີ່ຮາບພຽງຂອງເຢຣິໂກ.¹¹ພວກເຂົາໄດ້ກິນຜົນບາງຢ່າງ ຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ ໃນວັນຫລັງຈາກເສຍການປ່ຽນສະຖານ: ຄືເຂົ້າຂົວ ແລະ ເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ.¹²ມານາກໍ່ຂາດຫາຍໄປ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກິນຜົນຈາກແຜ່ນດິນ. ບໍ່ມີມານາສຳລັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ພວກເຂົາກິນຜົນຂອງແຜ່ນດິນການາອານໃນປີນັ້ນ.

¹³ເມື່ອໂຢຊວຍເຂົ້າໄປເມືອງເຢຣີໂກ, ເຂົາໄດ້ເງິນຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງ, ແລະ ນິເດ, ຊາຍຄົນຫນຶ່ງກໍາລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຂົາ; ເຂົາໄດ້ຊັກດາບຂອງເຂົາແລະ ຖືຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາ. ໂຢຊວຍໄດ້ເຂົ້າໄປຫາເຂົາ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ທ່ານຢູ່ຝ່າຍເຮົາ ຫລື ຝ່າຍສັດຕູຂອງເຮົາ?"

¹⁴"ບໍ່ແມ່ນທັງສອງຢ່າງເຮົາເປັນຜູ້ບັນຊາການທັບຂອງພຣະຢາເວ. ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ມາແລ້ວ.

"ແລ້ວໂຢຊວຍກໍກາບລົງເຖິງພື້ນດິນເພື່ອນະມັສະການແລ້ວຖາມເຂົາວ່າ,

"ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວສິ່ງໃດກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ?"¹⁵ຜູ້ບັນຊາການທັບຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເວົ້າກັບໂຢຊວຍວ່າ,

"ຈົ່ງຖອດເກີບຂອງເຈົ້າອອກຈາກຕີນຂອງເຈົ້າເສຍ, ເພາະວ່າບ່ອນທີ່ເຈົ້າກໍາລັງຢືນຢູ່ນີ້ເປັນບ່ອນສັກສິດ." ໂຢຊວຍກໍເຮັດຕາມ.

6 ¹ບັດນີ້ທາງເຂົ້າເມືອງເຢຣີໂກ, ທັງຫມົດກໍຖືກປິດເພາະເຫດແຫ່ງກອງທັບຂອງອິສະຣາເອນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດອອກ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຂົ້າ.

²ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງເຂົາໄດ້ມອບເມືອງເຢຣີໂກທັງກະສັດຂອງເມືອງ, ແລະ

ເຫລົ່າທະຫານທີ່ຝຶກຝົນຂອງເມືອງໄວ້ໃນມືພວກເຈົ້າແລ້ວ.

³ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຢ່າງອ້ອມເມືອງນີ້, ພວກທະຫານຢ່າງຮອບເມືອງຫນຶ່ງຄັ້ງ. ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດເຊັ່ນນີ້ເປັນເວລາຫົກວັນ.

⁴ພວກປະໂລຫິດເຈັດຄົນຈະຕ້ອງຖືແກເຂົາແກະເຈັດອັນນໍ້າຫນ້າຫົບ. ໃນວັນທີ່ເຈັດ, ພວກເຈົ້າຈົ່ງຢ່າງອ້ອມເມືອງເຈັດຮອບ, ແລະ ໃຫ້ພວກປະໂລຫິດເປົ່າແກ.

⁵ແລ້ວພວກເຂົາຈະຕ້ອງເປົ່າເຂົາແກະເປັນສ່ວນຢ່າງໆ, ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນສ່ວນແກນັ້ນ ປະຊາຊົນທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄຫ້ຮ້ອງຂຶ້ນສ່ວນດັ່ງໆ, ແລະ ກໍາແພງເມືອງກໍຈະເຈືອນລົງ. ເຫລົ່າທະຫານຈະຕ້ອງໂຈມຕີ, ແຕ່ລະຄົນມຸ່ງໄປຂ້າງຫນ້າ."

⁶ໂຢຊວຍລູກຂອງນຸນຈົງເອີ້ນພວກປະໂລຫິດແລະ ເວົ້າກັບພວກເພື່ອນວ່າ, "ຈົ່ງຍົກຫົບແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂຶ້ນຫາມ, ແລະ

ໃຫ້ປະໂລຫິດເຈັດຄົນຖືແກເຂົາແກະເຈັດອັນ, ຢ່າງນໍ້າຫນ້າຫົບແຫ່ງພຣະຢາເວ,"⁷ເຂົາໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ " ຈົ່ງໄປ ແລະ ຢ່າງອ້ອມຮອບເມືອງ, ແລະ ໃຫ້ທະຫານອາວຸດຄົບມີຈະເດີນຂ້າງຫນ້າຫົບແຫ່ງພຣະຢາເວ."

⁸ເມື່ອໂຢຊວຍໄດ້ເວົ້າກັບປະຊາຊົນແລ້ວໆ, ພວກປະໂລຫິດເຈັດຄົນໄດ້ຖືແກເຂົາແກະເຈັດອັນຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ຂະນະທີ່ຢ່າງໄປຂ້າງຫນ້າ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເປົ່າແກ. ຫົບແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ກໍໄດ້ຕາມຫລັງພວກເຂົາ.⁹ເຫລົ່າທະຫານພ້ອມຖືອາວຸດໄດ້ເດີນນໍ້າຫນ້າພວກປະໂລຫິດ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເປົ່າແກຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ກອງຣະວັງຫລັງກໍໄດ້ເດີນຕາມຫົບ ແລະ ພວກປະໂລຫິດກໍໄດ້ເປົ່າແກຂອງພວກເພື່ອນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

¹⁰ແຕ່ໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງປະຊາຊົນກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຢ່າຮ້ອງໂຮ, ຈົ່ງຢ່າໃຫ້ມີສ່ວນອອກຈາກປາກພວກທ່ານຈົນກວ່າຈະເຖິງວັນທີ່ເຮົາຈະບອກ ໃຫ້ພວກທ່ານຮ້ອງໂຮ ເມື່ອເຖິງຕອນນັ້ນແລ້ວພວກທ່ານຈົ່ງຈະຮ້ອງໂຮໄດ້."¹¹ດັ່ງນັ້ນເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົບແຫ່ງພຣະຢາເວ, ຢ່າງອ້ອມເມືອງຫນຶ່ງຮອບ, ໃນມື້ນັ້ນແລ້ວພວກເຂົາກໍພັກຄ້າງຄືນຢູ່ໃນຄ້າຍ.

¹²ແລ້ວໂຢຊວຍກໍໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດ, ແລະ ພວກປະໂລຫິດໄດ້ຍົກຫົບແຫ່ງພຣະຢາເວຂຶ້ນ.¹³ພວກປະໂລຫິດເຈັດຄົນ, ຜູ້ທີ່ຖືແກເຂົາແກະ ເຈັດອັນຢູ່ຫນ້າຫົບແຫ່ງພຣະຢາເວ, ໄດ້ຢ່າງໄປຂ້າງຫນ້າຢ່າງມຸ້ງຫມັ້ນ ແລະ ເປົ່າແກ ເຫລົ່າທະຫານຖືອາວຸດກໍຢ່າງຢູ່ຂ້າງຫນ້າພວກເຂົາ. ແຕ່ເມື່ອກອງຣະວັງຫລັງໄດ້ຢ່າງຢູ່ຂ້າງຫລັງຫົບແຫ່ງພຣະຢາເວ, ແລ້ວແກທັງຫລາຍກໍໄດ້ຖືກເປົ່າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

¹⁴ພວກເຂົາຢ່າງເປັນແຖວອ້ອມເມືອງຫນຶ່ງຮອບໃນມື້ທີ່ສອງ ແລະ ໄດ້ກັບເຂົ້າຄ້າຍພວກເຂົາເຮັດເຊັ່ນນີ້ຢູ່ຫົກມື້.

¹⁵ໃນມື້ທີ່ເຈັດ ພວກເຂົາໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນແຕ່ເດິກໆ, ແລະ ພວກເຂົາຢ່າງອ້ອມຮອບເມືອງຕາມແບບຂອງພວກເຂົາ ເຊັ່ນເຄີຍໃນເທືອນີ້ເປັນເທືອນີ້ ເຈັດ.

¹⁶ໃນມື້ນີ້ແຫລະພວກເຂົາຢ່າງອ້ອມຮອບເມືອງເປັນມື້ທີ່ເຈັດ, ເມື່ອພວກປະໂລຫິດເປົ່າແກ, ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງພວກປະຊາຊົນວ່າ, "ຈົ່ງໄຫ້ຮ້ອງ! ເພາະພຣະຢາເວຊົມມອບເມືອງໃຫ້ພວກທ່ານແລ້ວ.

¹⁷ເມືອງ ແລະ ທຸກສິ່ງໃນເມືອງຈະຕ້ອງຖືກທໍາລາຍລົງເພື່ອຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ມີພຽງຮາຮາບຍິງໂສເພນີເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະລອດຊີວິດ - ຄື ນາງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນບ້ານຂອງນາງເພາະວ່ານາງໄດ້ເຊື່ອງຜູ້ຊາຍທີ່ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ໄປ."¹⁸ແຕ່ສໍາລັບພວກທ່ານ, ຈົ່ງເຝົ້າຣະວັງກ່ຽວກັບການນໍາສົ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່ຈະຖືກທໍາລາຍນັ້ນ, ພວກທ່ານຢ່າໄດ້ນໍາສົ່ງໃດອອກມາ. ຖ້າພວກທ່ານເຮັດແບບນັ້ນ, ພວກທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ຄ້າຍຂອງພວກອິສະຣາເອນຈະຕ້ອງຖືກທໍາລາຍ ແລະ ພວກທ່ານຈະນໍາບັນຫາມາ."¹⁹ເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດທີ່ເປັນເງິນ, ຫອງຄໍາ, ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງສໍາລິດ ແລະ ເຫລັກເປັນຂອງຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ. ຂອງພວກນັ້ນຈະຕ້ອງນໍາໄປທີ່ຄັງຂອງພຣະຢາເວ."

²⁰ເມື່ອພວກເຂົາເປົ່າແກ, ພວກປະຊາຊົນກໍຮ້ອງຂຶ້ນກົກກ້ອງ ແລະ ກໍາແພງເມືອງກໍເຈືອນລົງ ທຸກຄົນກໍບຸກ ແລະ ຍືດເມືອງ.

²¹ພວກເຂົາໄດ້ທໍາລາຍເມືອງລົງຈົນຫມົດກໍ່ງຽງ ທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງ ດ້ວຍຄົມດາບຂອງພວກເຂົາ - ຜູ້ຊາຍແລະ ຜູ້ຍິງ, ຄົນຫນຸ່ມ ແລະ ຄົນເຖົ້າ, ງົວ, ແກະແລະ ລໍ່ທັງຫລາຍ.

²²ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຊາຍສອງຄົນ ທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປສອດແນມໃນເມືອງວ່າ, "ຈົ່ງໄປຍັງບ້ານໂສເພນີ. ນໍາພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບນາງມາ, ຕາມທີ່ພວກທ່ານໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບນາງ."

²³ດັ່ງນັ້ນຊາຍຫນຸ່ມສອງຄົນທີ່ໄດ້ໄປສອດແນມກໍໄດ້ເຂົ້າໄປ ແລະ ນໍາຮາຮາບອອກມາ. ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເອົາພໍ່, ແມ່, ຮ້າຍ, ເສືອຍນ້ອງ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງທຸກໆຄົນໃນຄອບຄົວຂອງນາງອອກມາ. ພວກເຂົາໄດ້ນໍາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປຍັງສະຖານທີ່ນອກຄ້າຍຢູ່ຂອງພວກອິສະຣາເອນ.

²⁴ພວກເຂົາເຜົາເມືອງ ແລະ ທຸກສິ່ງໃນນັ້ນ ພຽງແຕ່ເງິນ, ຄໍາ, ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ທີ່ເປັນທອງເຫລືອງ ແລະ ເປັນເຫລັກ ເທົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກນໍາໄປໄວ້ທີ່ຄັງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

²⁵ແຕ່ໂຢຊວຍໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຮາຮາບຍິງໂສເພນີ, ແລະ ຄອບຄົວຂອງນາງ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງນາງໄດ້ລອດຊີວິດ.

ນາງໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນອິສະຣາເອນຈົນເຖິງຫຸກວັນນີ້ ເພາະວ່ານາງໄດ້ເຊື່ອງຜູ້ຊາຍທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງໄປສອດແນມເຢຣີໂກ.

²⁶ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາໃນເວລານັ້ນດ້ວຍຄໍາສາບານ, ແລະ ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຊາຍໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ສ້າງເມືອງນີ້ຄື, ເຢຣີໂກຂຶ້ນມາໃຫມ່. ຈະຖືກສາບແຊງຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ຄົນທີ່ຈະວາງຮາກຖານກໍຂໍໃຫ້ເສຍລູກຊາຍກົກຂອງຕົນ, ແລະ ຄົນທີ່ຈະສ້າງປະຕູກໍຂໍໃຫ້ເສຍລູກຊາຍຫລ້າຂອງຕົນ."²⁷ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວກໍໄດ້ສະຖິດກັບໂຢຊວຍ, ແລະ ຊື່ສ່ຽງຂອງເຂົາກໍຊຳລືໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ.

7 ¹ແຕ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ກະທໍາການ ຢ່າງບໍ່ສັດຊື່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຕ້ອງແຍກອອກມາເພື່ອທໍາລາຍນັ້ນ. ອາການລູກຂອງການຫມົດ

ຜູ້ເປັນລູກຂອງຊັບຕີ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຊຣາ, ຈາກເຜົາຢູດາ, ໄດ້ເອົາສິ່ງທີ່ຕ້ອງແຍກອອກມາເພື່ອທໍາລາຍບາງສ່ວນໄປ, ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ, ຈົ່ງແຜດເຜົາປະຊາຊົນຂອງຊາວອິສະຣາເອນ.

²ໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງຜູ້ຊາຍຈາກເຢຣີໂກໄປເມືອງອາຣີ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບເບັດອາເວນ, ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເບັດອາເວນ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບເຂົາເຫລົ່ານັ້ນວ່າ,

"ຈົ່ງຂຶ້ນໄປ ແລະ ຈົ່ງສອດແນມແຜ່ນດິນ "ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຂຶ້ນໄປ ແລະ ສອດແນມເມືອງອາຣີ.³ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາຫາໂຢຊວຍ, ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ.

"ຢາສິງປະຊາຊົນທັງຫມົດຂຶ້ນໄປເມືອງອາອີ. ໃຫ້ສິງສອງ ຫລື ສາມພັນຄົນຂຶ້ນໄປ ໂຈມຕີເມືອງອາອີ. ຢາໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫມົດລຳບາກໃນການສູ້ຮົບ, ເພາະວ່າພວກນັ້ນມີຈຳນວນນ້ອຍ."

⁴ດັງນັ້ນຈິງມີປະຊາຊົນປະມານສາມພັນຄົນ ເຫັນພົນຂຶ້ນໄປຈາກກອງທັບ, ແຕ່ຄົນພວກນີ້ກໍ່ຕ້ອງແຕກຖອຍຫນີຈາກຄົນຂອງເມືອງອາອີ.

⁵ຄົນເມືອງອາອີໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຕາຍໄປປະມານ ສາມສິບຫົກຄົນ

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມຊາວອິສະຣະເອນຈາກປະຖົມເມືອງໄປຈົນເຖິງເມືອງເຊບາຣິມ, ແລະ ກໍ່ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງລົງຕາມເນີນພູເຂົາ. ປະຊາຊົນຈິງເສຍຂວັນ ແລະ ຢ້ານກົວ.

⁶ແລ້ວໂຢຊວຍກໍ່ຈັກເສືອຜ້າຂອງຕົນ. ເຂົາ ແລະ ພວກຜູ້ນຳຂອງອິສະຣະເອນກໍ່ເອົາຂີ້ຝຸ່ນດິນໂຮຍໃສ່ເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫມຸບຫນ້າລົງພື້ນດິນຫນ້າຫົບຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຢູ່ແຫ່ງນັ້ນແຕ່ເຊົ້າຈົນຄ່ຳ.⁷ຈາກນັ້ນໂຢຊວຍກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່, ພວກເຂົາເຈົ້າເຮົາເປັນເຈົ້າ, ເຫດໃດປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ຂ້າພວກແມ່ນ້ຳຈຳແດນມາ ທີ່ນີ້? ພວກເຮົາຊົງນຳປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ຂ້າພວກແມ່ນ້ຳຈຳແດນມາ ເພື່ອມອບພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງພວກອາໂມຣິດ ເພື່ອທຳລາຍພວກຂ້ານ້ອຍເສຍຢ່າງນັ້ນບໍ່? ຖ້າພຽງແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍຕັດສິນໃຈທີ່ແຕກຕ່າງໄປ, ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຄົງຍັງຢູ່ອີກຝັ່ງຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈຳແດນ!"

⁸ຂ້າແດ່ອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍກ່າວຫຍັງໄດ້ແດ່ ຫລັງຈາກທີ່ອິສະຣະເອນ ໄດ້ຫັນຫລັງໃຫ້ບັນດາສັດຕູຂອງພວກເຂົາ?⁹ເພາະວ່າພວກການາອານ ແລະ ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນຈະໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ພວກເຂົາຈະລ້ອມພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ກະທຳໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນໂລກລືມຊື່ພວກຂ້ານ້ອຍ. ພວກເຮົາຈະກະທຳຢ່າງໃດເພື່ອພຣະນາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ?"

¹⁰ພຣະຢາເວ, ໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ຈົງລຸກຂຶ້ນເຖິງ! ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈິງຫມຸບຫນ້າລົງກັບພື້ນຢ່າງນີ້?" ອິສະຣະເອນໄດ້ເຮັດບາບ.

ພວກເຂົາໄດ້ລະເມີດພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ ຊົງເຮົາໄດ້ສັງພວກເຂົາໄວ້. ພວກເຂົາໄດ້ລັກບາງສິ່ງທີ່ແຍກໄວ້ ພວກເຂົາໄດ້ລັກເອົາມາ ແລະ ປິດອຳໄວ້ ໂດຍໄດ້ວາງສິ່ງທີ່ໄດ້ລັກເອົາມາກັບຊັບສິນສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ.¹²ຜົນຈາກເລື່ອງນີ້,

ປະຊາຊົນອິສະຣະເອນຈິງບໍ່ສາມາດຕັ້ງສູ່ເຫລົ່າສັດຕູຂອງພວກເຂົາໄດ້, ພວກເຂົາຫັນຫລັງໃຫ້ພວກສັດຕູຂອງພວກເຂົາເພາະວ່າພວກເຂົາເອງໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງຖືກແຍກ ເພື່ອການທຳລາຍເສຍເອງ.

ເຮົາຈະບໍ່ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປນອກຈາກພວກເຈົ້າຈະທຳລາຍສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ຄວນຕ້ອງທຳລາຍແຕ່ຍັງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ.

¹³ຈົງລຸກຂຶ້ນ! ຊ່າຣະປະຊາຊົນໃຫ້ບໍ່ອິສຸດ, ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົງຊ່າຣະຕົວພວກເຈົ້າເສຍສຳລັບມືອິນ. ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງອິສະຣະເອນກ່າວໄວ້ວ່າ, "ໂອອິສະຣະເອນເອີຍ, "ມີສິ່ງທີ່ຕ້ອງແຍກອອກເພື່ອທຳລາຍທີ່ຍັງຢູ່ທາມກາງພວກເຈົ້າ, ເຈົ້າຈິງສູ້ຮົບເຫລົ່າສັດຕູບໍ່ໄດ້ ຈົນກ່ວາພວກເຈົ້າຈະນຳສົງຂອງທີ່ແຍກອອກເພື່ອທຳລາຍນັ້ນ ອອກເສຍຈາກຫມູ່ພວກເຈົ້າ."

¹⁴ໃນຕອນເຊົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງນຳສະເໜີຕົວເຈົ້າເອງໂດຍເຜົາຂອງເຈົ້າ. ເຜົາໃດທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກໄວ້ ກໍ່ຈະຕ້ອງເຂົ້າມາເທືອລະຕະກູນ.

ຕະກູນໃດທີ່ພຣະຢາເວ, ຊົງເລືອກໄວ້ກໍ່ໃຫ້ເຂົ້າມາເທືອລະຄົວເຮືອນ. ຄົວເຮືອນໃດທີ່ພຣະຢາເວຊົງຄັດໄວ້ກໍ່ໃຫ້ເຂົ້າມາເທືອລະຄົນ.¹⁵ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນຄືນທີ່ຖືກຈັບຄັດເລືອກໄວ້ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີສິ່ງທີ່ຖືກແຍກເພື່ອການທຳລາຍເຫລົ່ານັ້ນ, ເຂົາຈະຖືກເຜົາໄຟ, ລວມທັງທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາມີເພາະວ່າເຂົາໄດ້ລະເມີດພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ແລະເພາະວ່າເຂົາໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຫນ້າອັບອາຍໃນອິສະຣະເອນ."

¹⁶ດັງນັ້ນ, ໂຢຊວຍໄດ້ຕື່ນແຕ່ເດັກໆ ແລະ ໄດ້ນຳອິສະຣະເອນເຂົ້າມາໃກ້ເທືອລະເຜົາ, ແລະເຜົາຢູ່ດາໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້.¹⁷ໂຢຊວຍໄດ້ນຳເຜົາຢູ່ດາມາໃກ້, ແລະ ຕະກູນເຊຣາກໍ່ໄດ້ຖືກເລືອກ. ເຂົານຳຕະກູນເຊຣາ ມາເທືອລະຄົນ, ແລະ ຊັບຕິໄດ້ຖືກເລືອກ.¹⁸ເຂົາໄດ້ນຳຄົວເຮືອນຊັບຕິເຂົ້າມາເທືອລະຄົນ, ແລະ ອາການລູກຊາຍຂອງການຫມີຜູ້ເປັນລູກຂອງຊັບຕິ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງ ເຊຣາຈາກເຜົາຢູ່ດາກໍ່ໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້.

¹⁹ໂຢຊວຍຈິງກ່າວແກ່ ອາການວ່າ, "ລູກຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົງບອກຄວາມຈິງຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງອິສະຣະເອນ, ແລະ ສາຣະພາບຜິດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ຈົງບອກເຮົາວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປ ຈົງຢາບິດບັງເຮົາເລີຍ."²⁰ອາການໄດ້ຕອບໂຢຊວຍວ່າ, "ເປັນຄວາມຈິງ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງອິສະຣະເອນ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດ:²¹ຄືເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນເສື້ອຄູມາຈາກບາບີໂລນ, ເງິນຫນັກປະມານສອງຮ້ອຍເຊເຊ, ແລະ ຄຳແຫ່ງຫນຶ່ງຫນັກ ຫ້າສິບເຊເຊ, ຂ້ານ້ອຍປຣາຖນາຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ເອົາມັນມາ. ຂອງພວກນັ້ນໄດ້ເຊື່ອງຢູ່ໃນດິນກາງເຕັ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ເງິນກໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ມັນນັ້ນ."

²²ໂຢຊວຍຈິງສົງຜູ້ສື່ສານໄປ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ແລ່ນໄປທີ່ເຕັ້ນ ແລະ ມີຂອງຕ່າງໆຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຫລຽວເຫັນ, ພວກເຂົາກໍ່ພົບວ່າຂອງທີ່ເຊື່ອງໄວ້ໃນເຕັ້ນຂອງເຂົາ, ແລະ ເງິນໄດ້ເຊື່ອງຢູ່ກ່ອນນັ້ນ.²³ພວກເຂົາໄດ້ນຳຂອງພວກນັ້ນອອກມາຈາກກາງເຕັ້ນ ແລະ ນຳມາມອບໃຫ້ໂຢຊວຍ ແລະ ແກ່ປະຊາຊົນອິສະຣະເອນທັງຫມົດ. ແລ້ວເຂົາກໍ່ວາງຂອງເຫລົ່ານັ້ນລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ.

²⁴ແລ້ວໂຢຊວຍ, ແລະ ຄົນອິສະຣະເອນທີ່ຢູ່ກັບເຂົາທັງຫມົດໄດ້ນຳອາການລູກເຊຣາ, ແລະເງິນ, ເສື້ອຄູມ, ຄຳແຫ່ງ, ບັນດາລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເຂົາ, ຝຸງງົວ, ລໍ, ແກະ, ຜ້າເຕັ້ນຂອງເຂົາ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາມີ, ແລະ ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ນຳສົງຂອງເຫລົ່ານັ້ນໄປຍັງພູເຂົາອາໂຄ.

²⁵ແລ້ວໂຢຊວຍກ່າວວ່າ, "ເປັນຫຍັງທ່ານຈິງນຳຄວາມທຸກຍາກມາໃຫ້ພວກເຮົາ? ພຣະຢາເວຈະຊົງນຳຄວາມທຸກຍາກມາເຖິງທ່ານໃນວັນນີ້." ພວກອິສະຣະເອນທັງຫມົດກໍ່ເອົາກ້ອນຫີນແກ່ວງໃສ່ເຂົາ ແລ້ວພວກເຂົາເອົາກ້ອນຫີນແກ່ວງໃສ່ພວກທີ່ເຫລືອ ແລະ ຈູດພວກເຂົາດ້ວຍໄຟ.

²⁶ພວກເຂົາເອົາກ້ອນຫີນຖິ້ມທັບເຂົາໄວ້ເປັນກອງໃຫຍ່ທີ່ຍັງຢູ່ທີ່ນີ້ຈົນທຸກວັນນີ້. ພຣະຢາເວກໍ່ຊົງຫັນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ດັງນັ້ນສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ຈິງຖືກເອີ້ນວ່າຮ່ອມພູອາໂຄມາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

8 ¹ໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ຢ່າຢ້ານ; ຢ່າຫ້ຖອຍໃຈເລີຍ. ຈົງນຳທະຫານທັງຫມົດໄປກັບເຈົ້າ ລຸກຂຶ້ນໄປຍັງ ເມືອງອາອີ. ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ມອບກະສັດຂອງເມືອງອາອີ, ໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ທັງປະຊາຊົນຂອງເຂົາ, ເມືອງຂອງເຂົາ, ແລະແຜ່ນດິນຂອງເຂົາ.

²ເຈົ້າຈິງເຮັດກັບເມືອງອາອີ ແລະ ກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບເມືອງເຢຣີໂກ ແລະ ກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນ, ຍົກເວັ້ນເຈົ້າຈະເອົາເຂົາຂອງ ແລະສັດລ້ຽງເປັນຂອງເຈົ້າໄດ້ຈິງດຽວໂຈມຕີເມືອງທາງດ້ານຫລັງ."

³ດັງນັ້ນໂຢຊວຍຈິງໄດ້ລຸກຂຶ້ນພ້ອມກັບທະຫານ ຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງອາອີ. ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ຄັດເລືອກຜູ້ຊາຍສາມຫມື່ນຄົນ - ເປັນຄົນທີ່ແຂງແຮງ, ຄົນທີ່ກ້າຫານ - ແລະ ໄດ້ສົງພວກເຂົາອອກໄປໃນເວລາກາງຄືນ.⁴ເຂົາໄດ້ສົງພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານຈິງລີ້ຢູ່ດ້ານຫລັງຂອງເມືອງນັ້ນ, ຢ່າໄປໂກຈາກເມືອງ, ແຕ່ໃຫ້ທຸກຄົນຕຽມພ້ອມໄວ້.

⁵ສ່ວນຂ້ອຍ ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບຂ້ອຍຈະບຸກເຂົ້າເມືອງ, ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາ, ເຮົາກໍ່ຈະແລ່ນຖອຍຫນີຈາກພວກເຂົາເຫມືອນກ່ອນຫນ້ານັ້ນ.⁶ພວກເຂົາຈະຕາມພວກເຮົາອອກມາຈົນກ່ວາເຮົາຈະດຶງພວກເຂົາອອກມາຫ່າງຈາກເມືອງ. ພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, 'ພວກເຂົາກໍ່ລົງແລ່ນຫນີພວກເຮົາ ຢ່າງທີ່ພວກເຂົາເຮັດເທື່ອກ່ອນນັ້ນ. 'ດັງນັ້ນພວກເຮົາກໍ່ຈະຫນີຈາກພວກເຂົາ.

⁷ແລ້ວໃຫ້ພວກທ່ານຂຶ້ນມາຈາກທີ່ລີ້ ແລະ ທ່ານຈະເຂົ້າຢຶດເມືອງ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະຊົງມອບເມືອງນັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງພວກທ່ານ.

⁸ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າຢຶດເມືອງໄດ້ແລ້ວ, ທ່ານຈະຈຸດໄຟເຜົາເມືອງ. ທ່ານຈະຕ້ອງເຮັດຢ່າງນີ້ເມື່ອທ່ານເຊື່ອຝັງຄຳສັ່ງຕາມພຣະຢາເວ, ໄດ້ສັ່ງໄວ້, ນີ້ແຫລະທີ່ຂັບໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວ. ⁹"ໂຢຊວຍກໍໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາໄປ, ແລະ ພວກເຂົາກໍອອກໄປຍັງທີ່ບ່ອນລີໂຈມຕີ, ແລະ ພວກເຂົາລີຢູ່ລະຫວ່າງເບັດເອນກັບເມືອງອາຣີທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງເມືອງອາຣີ. ແຕ່ໂຢຊວຍໄດ້ນອນຄ້າງຄືນຢູ່ທ່າມກາງປະຊາຊົນ.

¹⁰ໂຢຊວຍໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນຕອນເຊົ້າແຕ່ເດິກໆ ແລະ ໃຫ້ທະຫານຂອງເຂົາຕຽມຜ່ອມ, ໂຢຊວຍແລະ ພວກຜູ້ນຳຂອງອິສະຣາເອນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີປະຊາຊົນຂອງເມືອງອາຣີ. ¹¹ທະຫານທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບເພີນ ໄດ້ມຸ້ງຫນ້າໄປຍັງເມືອງ. ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄກ້ເມືອງ ແລະ ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ດ້ານທິດເຫນືອຂອງເມືອງອາຣີ. ມີຮ່ອມພູຂັ້ນລະຫວ່າງພວກເຂົາກັບເມືອງອາຣີ. ¹²ເພີນໄດ້ນຳຜູ້ຊາຍປະມານຫ້າພັນຄົນ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາລີຢູ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງເມືອງ ລະຫວ່າງເບັດເອນ ແລະ ເມືອງອາຣີ.

¹³ພວກເຂົາກໍໄດ້ຈັດກອງກຳລັງທະຫານທັງຫມົດ, ໃຫ້ກອງທັບຫລັກຢູ່ດ້ານເຫນືອຂອງເມືອງ, ແລະ ພວກທັບຫລັງໃຫ້ຢູ່ດ້ານຕາເວັນອອກຂອງເມືອງ. ໂຢຊວຍໄດ້ຄ້າງຄືນຢູ່ໃນຮ່ອມພູ. ¹⁴ຕໍ່ມາເມື່ອກະສັດແຫ່ງເມືອງອາຣີເຫັນດັ່ງນັ້ນ, ເພີນ ແລະ ກອງທັບຂອງເພີນກໍຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະ ພ້າວອອກໄປໂຈມຕີອິສະຣາເອນທີ່ສະຖານທີ່ນັ້ນ ຫນ້າໄປທາງຮ່ອມພູແຫ່ງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ເພີນບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຖືກຫລອນໂຈມຕີທາງດ້ານຫລັງຂອງເມືອງ.

¹⁵ໂຢຊວຍ ແລະ ພວກອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຖອຍຄືນຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ, ແລະ ປົບຫນີໄປຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

¹⁶ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງກໍຖືກລັບເພື່ອໃຫ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປ, ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄລ່ຕາມໂຢຊວຍໄປ ແລະ ພວກເຂົາກໍຖອນອອກໄປຈາກເມືອງ.

¹⁷ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຈັກຄົນເຫລືອຢູ່ໃນເມືອງອາຣີ ແລະ ເບັດເອນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ອອກໄປໄລ່ຕາມອິສະຣາເອນ ພວກເຂົາປະເມືອງແລະ ປ່ອຍໃຫ້ເມືອງເປີດຢູ່ຂະນະໄລ່ຕາມອິສະຣາເອນໄປ.

¹⁸ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ຈົ່ງເອົາຫອກຂອງເຈົ້າຊີໄປທາງເມືອງອາຣີ, ເພາະເຮົາຈະມອບເມືອງອາຣີໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ."

ໂຢຊວຍກໍໄດ້ຊື້ຫອກທີ່ຢູ່ໃນມືໄປທາງເມືອງນັ້ນ. ¹⁹ພວກທະຫານທີ່ລີຢູ່ເພື່ອໂຈມຕີກໍອອກໄປຢ່າງວ່ອງໄວຈາກທີ່ຂອງພວກເຂົາ ເມື່ອໂຢຊວຍໄດ້ເດີມອອກໄປ. ພວກເຂົາໄດ້ແລ່ນ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ໄດ້ຢຶດເມືອງໄວ້. ພວກເຂົາໄດ້ຈຸດໄຟເຜົາເມືອງທັນທີ.

²⁰ພວກຜູ້ຊາຍຊາວເມືອງອາຣີ ຫລຽວຄືນຫລັງ. ພວກເຂົາເຫັນຄວັນໄຟຈາກເມືອງພຸ່ງຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ, ແລະ

ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຫລົບຫນີໄປທາງນັ້ນຫລືທາງນີ້ໄດ້. ເພາະພວກທະຫານອິສະຣາເອນ

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຫລົບຫນີໄປຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານບໍ່ດົນໄດ້ຫັນຫນ້າກັບມາ ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ.

²¹ເມື່ອໂຢຊວຍກັບຄືນອິສະຣາເອນທັງຫມົດ ເຫັນວ່າກອງຊູມໂຈມຕີຢຶດເມືອງໄດ້ແລ້ວ ແລະ ຄວັນໄຟທີ່ໄຫມ້ເມືອງໄດ້ພຸ່ງຂຶ້ນ.

ພວກເຂົາກໍຫັນກັບມາຂ້າຊາວເມືອງອາຣີ.

²²ທະຫານຄົນອື່ນໆຂອງອິສະຣາເອນ, ພວກຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງກໍໄດ້ອອກມາໂຈມຕີພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍຂອງເມືອງອາຣີ ຈຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງກອງທັບຂອງອິສະຣາເອນ, ຢູ່ຂ້າງນີ້ ແລະ ຢູ່ຂ້າງນັ້ນ. ອິສະຣາເອນໄດ້ໂຈມຕີຊາວເມືອງອາຣີ; ຈົນບໍ່ມີຈັກຄົນລອດຊີວິດຫລືຫນີໄປໄດ້.

²³ພວກເຂົາໄດ້ຈັບກະສັດແຫ່ງເມືອງອາຣີ, ຜູ້ທີ່ຖືກຈັບເປັນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຄຸມຕົວເຂົາມາຫາໂຢຊວຍ.

²⁴ເມື່ອອິສະຣາເອນ ໄດ້ຂ້າສັດຕູໃນເມືອງອາຣີທຸກຄົນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານທີ່ພວກເຂົາໄລ່ຕາມໄປນັ້ນ, ແລະ ເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດຈົນເຖິງຄົນສຸດທ້າຍ, ໄດ້ລົ້ມຕາຍດ້ວຍຄົມຕາບ. ພວກອິສະຣະເອນກໍໄດ້ກັບມາ ທີ່ເມືອງອາຣີ. ແລະ ຂ້າທຸກຄົນຖິ້ມ.

²⁵ພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຂ້າໃນວັນນັ້ນ, ທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງມີຈຳນວນທັງຫມົດສິບສອງພັນຄົນ, ຄືຊາວເມືອງອາຣີ.

²⁶ໂຢຊວຍຍັງສືບຕໍ່ຊື້ຫອກຂອງຖິ່ນໄປສູ່ເມືອງອາຣີ ຈົນກວ່າເຂົາຈະໄດ້ທຳລາຍປະຊາຊົນຂອງເມືອງອາຣີໃຫ້ພົ້ນາດຫມົດ.

²⁷ພວກອິສະຣາເອນພຽງແຕ່ເອົາຝູງສັດລ້ຽງ ແລະ ເຂົ້າຂອງຂອງເມືອງນັ້ນໄປເປັນຂອງພວກເຂົາ, ຕາມພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂຢຊວຍໄວ້ນັ້ນ.

²⁸ໂຢຊວຍຈຶ່ງເຜົາເມືອງອາຣີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນຊາກເພພັງຢູ່ເປັນນິດ. ມັນໄດ້ເປັນສະຖານທີ່ຫວ່າງເປົ່າມາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

²⁹ເຂົາໄດ້ແຂວນກະສັດແຫ່ງອາຣີທີ່ເທິງຕີນໄມ້ໄວ້ຈົນຮອດຄຳ. ເມື່ອຕາເວັນກຳລັງຈະຕິກ

ໂຢຊວຍໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ນຳເອົາສິບຂອງກະສັດລົງມາຈາກຕີນໄມ້ ແລະ ໂຍນເຂົ້າໄປຫົວຫນ້າປະຕູເມືອງ.

ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເອົາຫົນຈຳນວນຫລາຍຫົວຖິ້ມໄວ້ເປັນກອງໃຫຍ່ ກອງຫົນນັ້ນຍັງຄົງຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

³⁰ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາທີ່ພູເຂົາ ເອບານ, ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງອິສະຣາເອນ. ³¹ດັ່ງທີ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງສັ່ງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ, ຕາມທີ່ໄດ້ຈຳນິກໄວ້ໃນຫນັງສືກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊວ່າ: "ແຫ່ນບູຊາຈາກຫົນທີ່ບໍ່ຕັດແຕ່ງ, ຫົບມີຜູ້ໃດໄດ້ໃຊ້ເຄື່ອງມືເຫລັກຕິກແຕ່ງເລີຍ." ເຂົາໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທີ່ມ.

³²ໃນທີ່ນັ້ນຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນ, ເຂົາໄດ້ຈຳນິກສຳເນົາຂອງກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊໄວ້ເທິງສີລານັ້ນ.

³³ອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ພວກຜູ້ນຳ, ພວກເຈົ້າຫນ້າທີ່, ພວກຜູ້ຕັດສິນຂອງພວກເຂົາຢືນສອງຂ້າງຂອງຫົບ ກ່ອນປະໂລຫິດ ແລະ

ຄົນເລວີຜູ້ທີ່ຫມາຍຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ - ພວກຄົນຕ່າງດ້າວເຊັ່ນດຽວກັບພວກທ້ອງຖິ່ນ -

ເຄີຍຫນຶ່ງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢືນປົນຫລັງໃສ່ພູເຂົາເກຣີຊິມ ແລະ ອີກເຄີຍຫນຶ່ງໄດ້ຢືນປົນຫລັງໃສ່ພູເຂົາເອບານ.

ພວກເຂົາໄດ້ອວຍພອນປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ, ຕາມທີ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້ແຕ່ຕື້ນ.

³⁴ຫລັງຈາກນັ້ນໂຢຊວຍໄດ້ອ່ານທຸກຖ້ອຍຄຳໃນກົດບັນຍັດ, ເປັນຄຳອວຍພອນແລະ ຄຳສາບແຊ່ງ,

ຕາມທີ່ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຈຳນິກໄວ້ໃນຫນັງສືກົດບັນຍັດ. ³⁵ບໍ່ມີຈັກຄຳດຽວຈາກທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ແລ້ວ

ທີ່ໂຢຊວຍບໍ່ໄດ້ອ່ານຕໍ່ຫນ້າການຊຸມນຸມຂອງອິສະຣາເອນ, ລວມທັງຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ, ແລະ ຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ຢູ່ໃນຫມູ່ພວກເຂົາ.

9 ¹ຫລັງຈາກນັ້ນບັນດາກະສັດ ທີ່ຢູ່ຫ່າງອອກໄປຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະ ໃນດິນແດນແຖບເນີນພູ ແລະ ຕາມຕີນພູ ຕາມແຄມຝັ່ງທະເລໃຫຍ່ຈົນເຖິງເລບານອນ - ຄີຄິນອິດຕີ, ຄີນອາໂມຣິດ, ຄີນການາອານ, ຄີນເປຣີຊີ, ຄີນອີວີ, ແລະ ຄີນເຢບູດ

- ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮ່ວມກັນພາຍໃຕ້ຄຳສັ່ງດຽວທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບໂຢຊວຍ ແລະ ອິສະຣາເອນ.

²ເມື່ອພວກທີ່ຢູ່ໃນເມືອງກີເບໂອນ ໄດ້ຍິນເຖິງສົງຄາມໂຢຊວຍໄດ້ກະທຳຕໍ່ເປຣີໂກ ແລະ ເມືອງອາຣີ. ³ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ກິນອຸປາຍຫນຶ່ງ.

ພວກເຂົາໄດ້ໄປຕັ້ງພວກສືສານ. ພວກເຂົານຳເອົາຖົງທີ່ຂາດ ແລະ ພາດໃສ່ຫລັງລໍ. ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຖົງຫນຶ່ງເຫລົ່າອະງຸ່ນເກົາທີ່ຈິກ, ຂາດ, ແລະ ໄດ້ຕາບຄືນ. ⁴ພວກເຂົາໃສ່ເກີບແຕະທີ່ເກົາ ແລະ ຂາດ ແລະ ນຸ່ງເສື້ອຜ້າເກົາ, ແລະ ຂາດ. ເຂົາຈຶ່ງຖືໄປນຳກໍແຫ້ງ ແລະ ຕົກໄຫມ້.

⁵ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງມາຫາໂຢຊວຍໃນຄ້າຍທີ່ກິນການ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເພີນ ແລະ ຜູ້ຊາຍທັງຂອງອິສະຣາເອນວ່າ,

"ພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງມາຈາກດິນແດນທີ່ຢູ່ໄກຫລາຍ, ດັ່ງນັ້ນບໍ່ດົນຂໍເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບເຮົາເຖິດ." ⁶ບັນດາຜູ້ຊາຍຂອງອິສະຣາເອນ

ໄດ້ກ່າວກັບຄືນອິດຕິເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, "ບາງທີພວກທ່ານອາດຈະອາໄສຢູ່ໃກ້ພວກເຮົານີ້ແຫລະ

ເຮົາຈະເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບພວກທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ?" ⁷ພວກເຂົາກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ເຮົາເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ" ໂຢຊວຍຖາມພວກເຂົາວ່າ,

"ພວກທ່ານເປັນໃຜ?" ພວກທ່ານມາຈາກໃສ?"

⁹ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບເພິນວ່າ, "ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນທີ່ໂກຫລາຍ, ເພາະພຣະນາມພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ. ພວກເຮົາໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງລາວຂອງພຣະອົງ, ແລະ ທຸກເລື່ອງລາວທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໃນເອຢິບ -¹⁰ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳກັບກະສັດສອງຄົນຂອງຊາວອາໂມຣິດ ທີ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງຈຳແດນ - ຄືເຈົ້າສີໂຫນກະສັດຂອງເຮັດສະໂບນ, ແລະ ໂອກກະສັດຂອງບາຊານຜູ້ຢູ່ທີ່ເມືອງອິສະຕາໂຣດ.

¹¹ພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຮົາ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ເຮົາວ່າ, 'ຈົ່ງເອົາອາຫານສຳລັບເດີນທາງ. ຈົ່ງໄປຫາພວກເພິນ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກເພິນວ່າ, "ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ. ຂໍເຮັດຂີ້ຕົກລົງກັບພວກເຮົາເຖິດ."¹²ນີ້ຄືເຂົ້າຈີຂອງພວກເຮົາ, ມັນຍັງອຸ່ນໆຢູ່ເມື່ອພວກເຮົານຳອອກມາຈາກບ້ານຂອງພວກເຮົາ ໃນມື້ທີ່ພວກເຮົາອອກເດີນທາງມາຫາພວກທ່ານ. ແຕ່ບັດນີ້, ເບິ່ງເຖິດ, ມັນແຫ້ງແລະ ຕົກໂຫມະແລ້ວ.¹³ຖິ່ນເຫລົ່າອະນຸນິຍົງໃຫມ່ເມື່ອເຮົາເຕີມເຫລົ່າອະນຸນິ, ແລະ ນຳມາດ້ວຍ, ແລະ ເບິ່ງເຖິດ, ບັດນີ້ມັນກຳລັງຮົ່ວ ເສື້ອຜ້າ ແລະ ເກີບແຕ່ຂອງພວກເຮົາກໍ່ຂາດເນື່ອງຈາກການເດີນທາງທີ່ໂກຫລາຍ."

¹⁴ດັ່ງນັ້ນພວກອິສະຣາເອນກໍ່ຮັບອາຫານຂອງພວກເຂົາມາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂໍຄຳແນະນຳຈາກພຣະຢາເວເພື່ອການຊົງນຳ.

¹⁵ໂຢຊວຍກໍ່ໄດ້ສ້າງມິດຕະພາບກັບພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດຄຳສັນຍາກັບພວກເຂົາ, ໃຫ້ໄວ້ຊີວິດພວກເຂົາ.

ພວກຜູ້ນຳຂອງປະຊາຊົນໄດ້ເຮັດຄຳສາບານກັບພວກເຂົາດ້ວຍ.

¹⁶ນັບເປັນເວລາສາມວັນຫລັງຈາກທີ່ພວກອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດຂີ້ຕົກລົງກັບພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃກ້ໆນີ້ເອງ.

¹⁷ແລ້ວພວກອິສະຣາເອນໄດ້ອອກເດີນທາງໄປເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາໃນວັນທີ່ສາມ. ເມືອງຂອງພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຄືເມືອງກິເບໂອນ, ເກຟລາ, ເບເອໂຣດແລະ ກິເລອາດ ເຢອາຣິມ.

¹⁸ພວກປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນ ບໍ່ໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາເພາະວ່າພວກຜູ້ນຳຂອງເຂົາ ໄດ້ເຮັດສາບານຢ່າງຫນັກຫນ່ວນກັບພວກເຂົາ ຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນແລ້ວ. ພວກອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍ່ຕົກລົງກັບພວກຜູ້ນຳຂອງເຂົາ.¹⁹ແຕ່ພວກຜູ້ນຳທັງຫລາຍໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນທັງປວງວ່າ, "ເຮົາໄດ້ສາບານກັບພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນແລ້ວ, ແລະ ບັດນີ້ເຮົາບໍ່ສາມາດທຳຮ້າຍພວກເຂົາໄດ້.

²⁰ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະກະທຳກັບພວກເຂົາ: ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄວາມໂກດຮ້າຍໃດໆ ລົງມາເຫນືອເຮົາ ເພາະຄຳສາບານຊົງເຮົາໄດ້ສາບານຕໍ່ພວກເຂົານັ້ນ, ເຮົາຈະໄວ້ຊີວິດພວກເຂົາ."²¹ພວກຜູ້ນຳຈົ່ງໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາວ່າ, "ໃຫ້ພວກເຂົາມີຊີວິດຕໍ່ໄປເທາະ"

ດັ່ງນັ້ນພວກກິເບໂອນຈຶ່ງໄດ້ເປັນຄົນຕັດຝົນ ແລະ ຄົນຕັກນ້ຳສຳລັບພວກອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ຕາມທີ່ພວກຜູ້ນຳໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນກັບພວກເຂົາ.

²²ໂຢຊວຍຈຶ່ງເອີ້ນພວກເຂົາມາ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຫລອກລວງພວກເຮົາ ເມື່ອພວກເຈົ້າກ່າວວ່າ, 'ພວກເຮົາຢູ່ຫ່າງໂກຫລາຍຈາກພວກທ່ານ', ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າກໍ່ຢູ່ທີ່ນີ້ທ່າມກາງພວກເຮົາ?"²³ບັດນີ້, ເພາະເຫດນີ້ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖືກສາບແຊ່ງ ແລະ ບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າຈະຕົກເປັນທາດໄປຕະຫລອດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕັດຝົນ ແລະ ຕັກນ້ຳສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ."

²⁴ພວກເຂົາໄດ້ຕອບໂຢຊວຍ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ເພາະເຫດວ່າ ເຮົາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກທ່ານ ໄດ້ຮັບການບອກເລົ່າວ່າພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຄື ໂມເຊມອບແຜ່ນດິນທັງຫມົດນີ້ແກ່ທ່ານ, ແລະ ໃຫ້ທຳລາຍຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ທັງຫມົດເທິງແຜ່ນດິນຕໍ່ຫນ້າທ່ານ - ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຢ້ານຫລາຍກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາ."²⁵ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກທ່ານໄດ້ຄວບຄຸມພວກເຮົາໃຫ້ຢູ່ໃນອຳນາດຂອງທ່ານແລ້ວ. ຂໍທ່ານເຮັດຕາມທີ່ທ່ານເຫັນວ່າດີແລະ ຖືກຕ້ອງສຳລັບທ່ານທີ່ຈະເຮັດກັບພວກເຮົາ, ຈົ່ງກະທຳເຖິດ."

²⁶ດັ່ງນັ້ນໂຢຊວຍຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ພວກເຂົາ: ເພິນໄດ້ຢ້າຍພວກເຂົາອອກຈາກການຄວບຄຸມຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ, ແລະ ພວກອິສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ.²⁷ໃນວັນນັ້ນໂຢຊວຍ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນກິເບໂອນໃຫ້ເປັນຄົນຕັດຝົນ ແລະ ຄົນຕັກນ້ຳສຳລັບຊຸມຊົນ, ແລະ ສຳລັບແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວ, ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, ໃນສະຖານທີ່ຊົງພຣະຢາເວຊົງເລືອກ.

10 ¹ບັດນີ້ເມື່ອອາໂດນິເຊເດັກ, ກະສັດແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ, ຊົງໄດ້ຍິນວ່າໂຢຊວຍໄດ້ຍຶດເມືອງອາຣີ ແລະ ໄດ້ທຳລາຍເມືອງຈິນກັງຽວແລ້ວ (ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເພິນໄດ້ເຮັດກັບເຢຣີໂກ ແລະ ກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນ),

ເຂົາໄດ້ຍິນດ້ວຍວ່າປະຊາຊົນຂອງກິເບໂອນໄດ້ເຮັດສັນຍາສັນຕິພາບກັບອິສະຣາເອນ ແລະ ໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ.

²ປະຊາຊົນຂອງເຢຣູຊາເລັມກໍ່ຮູ້ສຶກຢ້ານກົວຫລາຍ ເພາະວ່າກິເບໂອນເປັນເມືອງໃຫຍ່, ເຫມືອນກັບເມືອງຫລວງທັງຫລາຍ.

ເປັນເມືອງໃຫຍ່ກວ່າເມືອງອາຣີ, ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍຂອງເມືອງທຸກຄົນກໍ່ເປັນນັກຮົບທີ່ເກັ່ງກ້າດ້ວຍ.

³ດັ່ງນັ້ນ ອາໂດນິເຊເດັກ, ກະສັດແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງສານໄປຫາໂຮຣາມ, ກະສັດແຫ່ງເຮັບໂຮນ, ເຈົ້າປີຣາມກະສັດແຫ່ງຢາຣະມຸດ, ແລະ ເຈົ້າຢາເຟຍກະສັດແຫ່ງລາກິດ, ແລະ ເຈົ້າເດບີກະສັດແຫ່ງເອກໂລນວ່າ:⁴"ຂໍເຊີນພວກທ່ານມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າໂຈມຕີ ກິເບໂອນເຖິດ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສັນຍາສັນຕິພາບກັບໂຢຊວຍ ແລະ ກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ."

⁵ກະສັດອາໂມຣິດທັງຫ້າຄົນນັ້ນຄືກະສັດແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ, ກະສັດແຫ່ງເຮັບໂຮນ, ກະສັດແຫ່ງຢາຣະມຸດ, ກະສັດແຫ່ງລາກິດ, ກະສັດແຫ່ງເອກໂລນກໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາ, ພວກເຂົາ ແລະ ກອງທັບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາທັງຫມົດ. ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຈັດວາງກຳລັງຂອງຕົນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບກິເບໂອນ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຍຸກໂຈມຕີ.

⁶ຜູ້ຄົນກິເບໂອນໄດ້ສົ່ງສານໄປຫາໂຢຊວຍ ແລະ ກອງທັບທີ່ກິນການ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໄວເຂົາເຖິດ! ຂໍຢ່າປະມືຂອງພວກທ່ານຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ.

ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາພວກເຮົາໂດຍໄວ ແລະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດດ້ວຍເຖິດ, ຈົ່ງຊ່ວຍພວກເຮົາເພາະກະສັດແຫ່ງອາໂມຣິດໄດ້ຢູ່ໃນດິນແດນເທິງພູເຂົາໄດ້ໂຈມຕີພວກເຮົາ."⁷ໂຢຊວຍໄດ້ຂຶ້ນໄປຈາກກິນການ, ຄືເຂົາ ແລະ ທະຫານທັງຫມົດ ແລະ ນັກຕໍ່ສູ້ທຸກຄົນໄດ້ໄປກັບເພິນ.

⁸ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເລີຍ. ເຮົາໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືເຈົ້າແລ້ວ. ຈະບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ເຈົ້າໄດ້."

⁹ໂຢຊວຍໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີພວກນັ້ນທັນທີ, ໄດ້ຍຶກທັບເດີນທາງຕະຫລອດທັງຄືນຈາກກິນການ.

¹⁰ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູສັບສົນຕໍ່ຫນ້າອິສະຣາເອນ, ແລະ ອິສະຣາເອນໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຕາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ກິນການ ແລະ ໄດ້ໂລ່ຕິດຕາມຫນ້າທາງຂຶ້ນໄປທີ່ ເບັດໂຮໂຣນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າພວກນັ້ນເທິງຫນ້າທາງທີ່ໄປອາເຊກາ ແລະ ນັກເກດາ.

¹¹ຂະນະທີ່ພວກເຂົາແລ່ນຖອຍຫນີຈາກພວກອິສະຣາເອນ, ໄປຕາມທາງເບັດໂຮໂຣນນັ້ນ

ພຣະຢາເວຊົງໂຍນກ້ອນຫີນກ້ອນໃຫຍ່ໆລົງມາຈາກຝ້າເຫນືອພວກເຂົາ ຕະຫລອດເຖິງເມືອງອາເຊກາ, ແລະ ເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ຕາຍ.

ຜູ້ທີ່ຕາຍດ້ວຍລູກເຫັບຫີນນັ້ນ ກໍ່ຫລາຍກວ່າຜູ້ທີ່ຕາຍດ້ວຍດາບຂອງຜູ້ຊາຍອິສະຣາເອນ.

¹²ແລ້ວໂຢຊວຍກໍກ່າວຕໍ່ພຣະຢາເວ, ໃນມື້ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົມມອບຊັຍຊະນະໃຫ້ອິສະຣາເອນ ເຫມືອຊາວອາໂມຣິດ. ນິຄີສິງຫີໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະຢາເວ, ຕໍ່ຫນ້າພວກອິສະຣາເອນວ່າ, "ດວງອາທິດ, ຈົ່ງຢຸດຢູ່ທີ່ເມືອງກີເບໂອນສາ, ແລະ ດວງເດືອນ, ຈົ່ງຢຸດຢູ່ເທິງຮ່ອມພູໄອຢາໂຣນ."

¹³ດວງອາທິດໄດ້ຢຸດຢູ່, ແລະ ດວງເດືອນກໍບໍ່ໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍໄປໃສ່ ຈົນກວ່າຊົນຊາດຈະໄດ້ແກ້ແຄ້ນສັດຕູຂອງພວກເຂົາ. ສິງນີໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຢາຊາບແມ່ນບໍ່? ດວງອາທິດຍັງຢຸດຢູ່ກາງທ້ອງຟ້າ; ມັນບໍ່ໄດ້ຕົກໄປປະມານຫນຶ່ງວັນ.¹⁴ຈະບໍ່ມີວັນໃດເຫມືອນເຊັ່ນນີ້ກ່ອນຫລັກສິ່ງນີ້ອີກແລ້ວທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຟັງສຽງຂອງມະນຸດ. ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຕັ້ງສູ່ເພື່ອພວກຂອງອິສະຣາເອນ.

¹⁵ໂຢຊວຍກັບພວກອິສະຣາເອນທັງຫມົດ ທີ່ຢູ່ກັບເພິນກໍໄດ້ກັບໄປທີ່ຄ້າຍທີ່ກິນການ.¹⁶ບັດນີ້ກະສັດທັງຫ້າຄົນນັ້ນໄດ້ຫນີໄປຫລົບລີຢູ່ໃນຖ້ຳມັກເກດາ.¹⁷ໄດ້ມີລາຍງານໄປເຖິງໂຢຊວຍວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ພົບກະສັດທັງຫ້າຄົນ! ພວກເຂົາໄດ້ຫລົບລີຢູ່ໃນຖ້ຳມັກເກດາ!"

¹⁸ໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງກົງກ່ອນຫົນປິດປາກຖ້ຳແລະ ໃຫ້ທະຫານເຝົ້າພວກເຂົາໄວ້." ຈົ່ງຢາຖ້ຳຢູ່. ໃຫ້ຕິດຕາມພວກສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໂຈມຕີພວກເຂົາຈາກດ້ານຫລັງ. ຈົ່ງຢາໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຊົມມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວ."

²⁰ໂຢຊວຍ ແລະ ລູກແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ໄດ້ເສັດສິ້ນຈາກການຂ້າພວກເຂົາຫລົງມາເປັນຈຳນວນຫລາຍ, ຈົນພວກເຂົາເກືອບຖືກທຳລາຍຈົນຫມົດກ້ຽງແລ້ວ; ມີແຕ່ພຽງຜູ້ລອດຊີວິດສອງ ສາມຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຫລົບຫນີໄປຢູ່ໃນເມືອງທີ່ມີກຳແພງລ້ອມ.

²¹ແລ້ວກອງທັບທັງຫມົດກໍກັບມາຫາໂຢຊວຍທີ່ຄ້າຍພັກມັກເກດາ. ບໍ່ມີໃຜກ້າກ່າວຮ້າຍປະຊາຊົນອິສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ.

²²ໂຢຊວຍຈົ່ງກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເປີດປາກຖ້ຳແລະ ນຳກະສັດທັງຫ້າພະອົງອອກມາຫາເຮົາ."²³ພວກເຂົາກໍເຮັດຕາມທີ່ເພິນໄດ້ບອກ. ພວກເຂົານຳກະສັດທັງຫ້າພະອົງອອກມາຈາກຖ້ຳພາມາຫາທ່ານ - ມີກະສັດແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ, ກະສັດແຫ່ງເຮັບໂຣນ, ກະສັດແຫ່ງຢາຣະມຸດ, ກະສັດແຫ່ງລາກິດ, ແລະ ກະສັດແຫ່ງເອກໂລນ.

²⁴ເມື່ອພວກເຂົານຳກະສັດເຫລົ່ານັ້ນມາຫາໂຢຊວຍ, ເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດມາ. ເຂົາໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ບັງຄັບການຂອງທະຫານທີ່ອອກໄປຮ່ວມຮົບກັບທ່ານວ່າ, "ຈົ່ງເອົາຕີນຂອງພວກທ່ານຢຽບທີ່ຄໍຂອງພວກເຂົາ." ດັ່ງນັ້ນເຂົາກໍຂຶ້ນມາ ແລະ ເອົາຕີນຢຽບຄໍຂອງພວກເຂົາ.²⁵ແລ້ວເພິນເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ "ຢ່າຢ້ານຫລືຕົກໃຈເລີຍ. ຈົ່ງເຂັມແຂງ ແລະ ກ້າຫານເຖິດ. ນິຄີສິງຫີພຣະຢາເວຈະເຮັດກັບພວກສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງຈະຕັ້ງສູ່ດ້ວຍ."

²⁶ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ລົງມື ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກກະສັດ. ເພິນໄດ້ແຂວນພວກເຂົາໄວ້ເທິງຕີນໄມ້ຫ້າຕີນຈົນຮອດຄຳ.²⁷ເມື່ອຕາເວັນຕົກດິນ, ໂຢຊວຍໄດ້ມີຄຳສັ່ງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາສົບກະສັດເຫລົ່ານັ້ນລົງມາຈາກຕີນໄມ້, ແລະ ກໍໄດ້ໂຍນເຂົາໄປໃນຖ້ຳທີ່ພວກເຂົາເຄີຍຫລົບລີຢູ່ກ່ອນນັ້ນແລ້ວປາກຖ້ຳຖືກປິດດ້ວຍຫົນກ່ອນໃຫຍ່ ກ່ອນຫົນເຫລົ່ານັ້ນຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

²⁸ໂດຍວິທີນີ້, ໂຢຊວຍກໍຍຶດເມືອງມັກເກດາໄດ້ວັນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຂ້າທຸກຄົນທີ່ນັ້ນດ້ວຍດາບ, ລວມທັງກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນ. ເພິນໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ ສົງມີຊີວິດທຸກຢ່າງທີ່ນັ້ນຈົນຫມົດກ້ຽງ. ເຂົາບໍ່ໃຫ້ເຫລືອຜູ້ລອດຊີວິດ. ເຂົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ກະສັດແຫ່ງມັກເກດາເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເພິນໄດ້ເຮັດກັບກະສັດເຢຣີໂກ.

²⁹ໂຢຊວຍ ແລະ ອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍໄດ້ອອກຈາກມັກເກດາມາເຖິງເມືອງລິບນາ. ເຂົາໄດ້ໄປສູ່ຮົບກັບລິບນາ.

³⁰ພຣະຢາເວຍັງໄດ້ມອບເມືອງນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງອິສະຣາເອນ - ເຊັ່ນດຽວກັບກະສັດຂອງພວກເຂົາ. ໂຢຊວຍໄດ້ລົງມືໂຈມຕີທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດດ້ວຍດາບ. ເພິນບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ໃຜລອດຊີວິດ. ເພິນໄດ້ເຮັດກັບກະສັດຂອງເມືອງນີ້ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເພິນໄດ້ເຮັດກັບກະສັດແຫ່ງເຢຣີໂກ.

³¹ແລ້ວໂຢຊວຍ ແລະ ພວກອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍອອກຈາກເມືອງລິບນາມາເຖິງເມືອງລາກິດ. ເຂົາຕັ້ງຄ້າຍໃກ້ເມືອງ ແລະ ກໍເຂົ້າໂຈມຕີ.

³²ພຣະຢາເວໄດ້ປ່ອຍທານລາກິດໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງອິສະຣາເອນ. ໂຢຊວຍກໍໄດ້ຍຶດເມືອງໃນວັນທີ່ສອງ. ເພິນໄດ້ລົງມືກັບທຸກສິ່ງໃນເມືອງນັ້ນດ້ວຍດາບ, ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເພິນໄດ້ເຮັດກັບລິບນາ.

³³ແລ້ວໂຮຣາມ, ກະສັດແຫ່ງເກເຊ, ໄດ້ຂຶ້ນມາຊ່ວຍເມືອງລາກິດ. ໂຢຊວຍກໍໄດ້ໂຈມຕີເຂົາ ແລະ ກອງທັບຂອງເຂົາຈົນວ່າບໍ່ເຫລືອຜູ້ລອດຊີວິດເລີຍ.

³⁴ແລ້ວໂຢຊວຍຜ່ອມກັບພວກອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍອອກຈາກເມືອງລາກິດມາເຖິງເມືອງເອກໂລນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍໃກ້ເມືອງແລະ ເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ,³⁵ ແລະ ໄດ້ຍຶດເມືອງໃນວັນດຽວກັນ. ພວກເຂົາໄດ້ແຫງດ້ວຍດາບ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ຢ່າງດຽວທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດຕໍ່ເມືອງລາກິດ.

³⁶ແລ້ວໂຢຊວຍຜ່ອມກັບພວກອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍຂຶ້ນໄປຈາກເມືອງເອກໂລນມາເຖິງເມືອງເຮັບໂຣນ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຂົ້າລ້ອມ ແລະ ເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ.³⁷ພວກເຂົາກໍຍຶດເມືອງນັ້ນແລ້ວ ກໍໄດ້ຂ້າກະສັດ ແລະ ຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບ. ພວກເຂົາທຳລາຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີຊີວິດໃນເມືອງນັ້ນຢ່າງຮາບຄາບ, ບໍ່ໃຫ້ເຫລືອຜູ້ໃດລອດຊີວິດ, ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດກັບເມືອງເອກໂລນ. ເພິນໄດ້ທຳລາຍເມືອງນັ້ນແລະ ສົງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງໃນເມືອງນັ້ນ.

³⁸ແລ້ວໂຢຊວຍກໍໄດ້ກັບ, ແລະ ກອງທັບອິສະຣາເອນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບເພິນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍກັບມາຍັງເມືອງເດບີ ແລະ ເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ.

³⁹ທ່ານກໍໄດ້ຍຶດເມືອງລວມທັງກະສັດ, ແລະ ຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບທັງຫມົດ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ລົງມືຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍດາບ ແລະ ກໍໄດ້ທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນຢ່າງລາບຄາບ. ໂຢຊວຍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຜູ້ໃດລອດຊີວິດ, ທ່ານໄດ້ເຮັດຕໍ່ເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະ ກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນຢ່າງໃດທ່ານກໍເຮັດກັບເມືອງລິບນາ ແລະ ກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນຢ່າງນັ້ນ.

⁴⁰ໂຢຊວຍໄດ້ຊັຍຊະນະທຸກເທິງດິນແດນ, ຮ່ອມພູເນເບ, ຕາມຕີນພູ, ແລະ ຕາມເນີນພູ. ກະສັດທັງຫມົດຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດລອດຊີວິດ. ເພິນໄດ້ທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງອິສະຣາເອນ ໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້.

⁴¹ໂຢຊວຍໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາດ້ວຍດາບຕັ້ງແຕ່ຄາເດັດບາເນຍເຖິງກາຊາ, ແລະທັງແຜ່ນດິນໂກເຊນຈົນເຖິງເມືອງກີເບໂອນ.

⁴²ໂຢຊວຍໄດ້ຈັບພວກກະສັດເຫລົ່ານີ້ ແລະເມືອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ໃນບັນຮີບດຽວເພາະພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ຊົງສັ່ງຮົບເພື່ອອິສະຣາເອນ.⁴³ແລ້ວໂຢຊວຍ, ຜ່ອມກັບຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍໄດ້ກັບໄປຍັງຄ້າຍທີ່ກິນການ.

11 ¹ເມື່ອຢາບິນ, ກະສັດແຫ່ງຮາໂຊ, ໄດ້ຍິນຂ່າວນີ້ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສົງສານໄປຫາໂຢບັບ, ກະສັດແຫ່ງມາໂດນ, ໄປຫາກະສັດແຫ່ງຊິມໂລນ, ແລະໄປຫາກະສັດແຫ່ງອັກຊັບ.²ເຂົາໄດ້ສົງສານໃຫ້ບັນດາກະສັດຊົງຢູ່ໃນດິນແດນເນີນພູຕອນເຫນືອ, ໃນຮ່ອມພູແມ່ນ້ຳຈຳແດນທາງຕອນໃຕ້ຂອງຄາລິເລ, ແລະ ໃນດິນແດນພູເຂົາໂດເຣທາງທິດຕາເວັນຕົກ.³ເຂົາໄດ້ສົງສານໄປຫາພວກການາອານທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ທິດຕາເວັນຕົກດ້ວຍ, ພວກອາໂມຣິດພວກອິດຕິ, ພວກເຢຣີຊີ, ແລະ ພວກເຢບຸດໃນດິນແດນເນີນພູ, ແລະ ພວກອີວິທາງຕີນພູເຮືອໂມນໃນແຜ່ນດິນມີຊະປາ.⁴ດ້ວຍຈຳນວນທະຫານທີ່ຫລວງຫລາຍດັ່ງເມັດຊາຍຕາມແຄມຝັ່ງທະເລ, ພວກເຂົາມີນ້ຳ ແລະ ອິດຮົບຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.⁵ກະສັດທັງຫມົດນີ້ກໍໄດ້ພົບກັນໃນເວລາທີ່ໄດ້ນັດຫມາຍໄວ້, ແລະ ກໍໄດ້ມາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໂຮມກັນທີ່ຫ້ວຍນ້ຳເມໂຣມເພື່ອຕັ້ງສູ່ກັບອິສະຣາເອນ.

⁶ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ຈົ່ງຢ່າຢ້ານພວກເຂົາ, ເພາະວ່າມືອີນໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາທັງຫມົດແກ່ອິສະຣາເອນຢາງຄົນຕາຍແລ້ວ. ໃຫ້ເຈົ້າຕັດເອີ້ນຄະນ່ອງມ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຜົາລົດມ້າຂອງພວກເຂົາເສຍ."⁷ໂຢຊວຍ ແລະ ທະຫານຂອງເຂົາທັງຫມົດ. ພວກເຂົາກໍ່ມາເຖິງທີ່ຮ່ວມນ້ຳເມໂຣມທັນທີ, ແລະ ກໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີພວກສັດຕູຮູ.

⁸ພຣະຢາເວໄດ້ໃຫ້ພວກສັດຕູຮູຕິກຢູ່ໃນມືຂອງອິສະຣາເອນ, ແລະ ພວກເຂົາແຫງພວກສັດຕູຮູດ້ວຍດາບ ແລະ ໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປເຖິງຊີໂດນ, ເຖິງເມືອງມີສະເຣໂຟດມາອິມ, ແລະ ເຖິງຮ່ອມພູມີຊະປາດ້ານຕາເວັນອອກ. ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າພວກສັດຕູຮູຈົນກວ່າບໍ່ເຫລືອໄວ້ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.

⁹ໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກເຂົາຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງເຂົາ. ເຂົາໄດ້ຕັດເອີ້ນຄະນ່ອງມ້າ ແລະ ເຜົາລົດຮີບທັງຫມົດ.

¹⁰ໂຢຊວຍກໍ່ໄດ້ກັບມາໃນເວລານັ້ນ ແລະ ໄດ້ຍຶດເມືອງຮາໂຊ. ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຂ້າກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນດ້ວຍດາບ.

(ຮາໂຊໄດ້ເຄີຍເປັນຫົວຫນ້າຂອງອານາຈັກເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ.)¹¹ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ດາບຂ້າສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ເພິ່ນກໍ່ໄດ້ແຍກພວກເຂົາອອກມາເພື່ອທຳລາຍເສຍ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດລອດເຫລືອແລ້ວ ເພິ່ນກໍ່ເຜົາເມືອງຮາໂຊ.

¹²ໂຢຊວຍໄດ້ຍຶດທຸກເມືອງຂອງກະສັດເຫລົ່ານີ້. ເພິ່ນໄດ້ຈັບກະສັດທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍດາບ.

ເພິ່ນໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາທຸກໆຄົນດັ່ງທີ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໄວ້.¹³ອິສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ເຜົາເມືອງໃດໆທີ່ໄດ້ສ້າງຕາມໂຄກເນິນ, ຍົກເວັ້ນຮາໂຊເມືອງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ເຜົາ.

¹⁴ກອງທັບຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ນຳຊັບສິນທັງຫມົດຈາກເມືອງເຫລົ່ານີ້ຜ່ອມທັງຝູງສັດລ້ຽງມາເປັນຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າທຸກຄົນດ້ວຍດາບ ພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ເຫລືອສິ່ງມີຊີວິດໄວ້ເລີຍ.¹⁵ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັງໂມເຊ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄວ້ຢ່າງໃດ, ໂມເຊກໍ່ໄດ້ສັ່ງໂຢຊວຍໄວ້ຢ່າງນັ້ນ ແລະ ໂຢຊວຍກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໄວ້ກັບໂມເຊ.

¹⁶ຄືດິນແດນເນິນພູ, ເນເກບທັງຫມົດ ແຜ່ນດິນແຫ່ງໂກເຊນທັງຫມົດ, ທີ່ບັນດາຕີນພູ, ຮ່ອມພູແຫ່ງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ດິນແດນເນິນພູຂອງອິສະຣາເອນ, ແລະ ດິນແດນທີ່ຮາບພຽງ.¹⁷ຈາກພູເຂົາຮາລັກໃກ້ກັບເອໂດມ, ແລະ ໄປທາງເຫນືອເຖິງບາອານກາດ ໃນຮ່ອມພູເລບານອນ ຕີນພູເຂົາເອີໂມນ, ເພິ່ນໄດ້ຈັບກະສັດທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຂ້າເສຍ.

¹⁸ໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດສົງຄາມຢູ່ເປັນເວລາບາງ ກັບກະສັດທັງຫມົດນີ້.¹⁹ບໍ່ມີຈັກເມືອງທີ່ໄດ້ເຮັດສັນຍາສັນຕິພາບກັບກອງທັບອິສະຣາເອນ ນອກຈາກຄົນອີວີຊິງໄດ້ອາໄສທີ່ ກິເປໂອນ. ອິສະຣາເອນໄດ້ຍຶດເມືອງທີ່ເຫລືອທັງຫມົດດ້ວຍການສູ້ຮົບ.²⁰ເພາະວ່າພຣະຢາເວ,

ຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາມີໃຈແຂງ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດສົງຄາມກັບພວກອິສະຣາເອນ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກທຳລາຍຢ່າງຫມົດກ່ຽວໂດຍປາສະຈາກຄວາມເມດຕາ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງ, ໄດ້ຊົງສັງໂມເຊໄວ້.

²¹ແລ້ວໂຢຊວຍກໍ່ໄດ້ມາໃນເວລານັ້ນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ທຳລາຍຄົນອານາກິມ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດສົງຄາມໃນດິນແດນເນິນພູທີ່ເຮັບໂຮນ, ເດບີອານາບ, ແລະ ໃນດິນແດນເນິນພູທຸກແຫ່ງຂອງຢູດາ, ແລະ ເນິນພູຂອງອິສະຣາເອນ. ໂຢຊວຍໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ ເມືອງຂອງພວກເຂົາຈົນກ່ຽງ.

²²ບໍ່ມີຄົນອານາກິມເຫລືອໃນແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນຍົກເວັ້ນທີ່ກາຊາ, ກາດ, ແລະ ອາສະໂດດ.

²³ດັ່ງນັ້ນໂຢຊວຍໄດ້ຍຶດຄອງດິນແດນທັງຫມົດ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໄວ້ກັບໂມເຊທຸກປະການ. ໂຢຊວຍກໍ່ໄດ້ມອບໄວ້ໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກ ແກ່ອິສະຣາເອນຕາມທີ່ໄດ້ແບ່ງໃຫ້ແຕ່ລະເຜົ່າ ແລ້ວແຜ່ນດິນກໍ່ສະຫງົບຈາກສົງຄາມ.

12 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ຄືບັນດາກະສັດຂອງດິນແດນ, ຊຶ່ງຜູ້ຊາຍອິສະຣາເອນໄດ້ຍຶດຄອງແຜ່ນດິນ. ພາກຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ແລະ ເລີຍໄປທາງພາກເຫນືອ. ຈາກຮ່ອມພູລຸ່ມແມ່ນອາກໂນນເຖິງພູເຂົາເອີໂມນ ແລະ ທັງຫມົດຂອງອາຣາບານເຖິງພາກຕາເວັນອອກ.²ເຈົ້າສີໂຫນ, ກະສັດຂອງຄົນອາໂມຣິດ, ຢູ່ທີ່ເຮັດຊະໂບນ. ເຂົາໄດ້ປົກຄອງນັບຈາກອາໂຣຮີ, ຊຶ່ງຢູ່ຕາມແຄມຮ່ອມພູອາກໂນນ, ຈາກກາງຮ່ອມພູ ແລະ ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງກີເລອາດລົງໄປເຖິງແມ່ນ້ຳຢັບໂບກຕິດຊາຍແດນຂອງຄົນອາໂມນ.

³ເຈົ້າສີໂຫນໄດ້ປົກຄອງອາຣາບາໄປຈົນເຖິງທະເລກິນເນເຣ, ເຖິງທິດຕາເວັນອອກ, ເຖິງທະເລຂອງອາຣາບາ (ທະເລເກືອ) ເຖິງທິດຕາເວັນອອກ, ມາຈົນເຖິງເບັດເຢຊີໂມດ ແລະ ໄປເຖິງຕອນໃຕ້, ໄປຈົນເຖິງຕີນພູຂອງພູເຂົາປີສະກາ.⁴ເຈົ້າໂອກ, ກະສັດແຫ່ງບາຊານ, ຊຶ່ງເປັນຄົນເຜົາເຣຟາອິມທີ່ເຫລືອຢູ່. ຜູ້ຢູ່ທີ່ອິດຊະຕາໂຣດ ແລະ ເອັດເຣຣີ.⁵ເຂົາໄດ້ປົກຄອງເຫນືອພູເຂົາເອີໂມນ, ສາເລກາ, ແລະ ບາຊານທັງຫມົດ, ເຖິງຊາຍແດນຂອງປະຊາຊົນເກຣູ ແລະ ຄົນມາອາກາ, ແລະ ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງກີເລອາດ, ເຖິງເຂດແດນຂອງເຈົ້າສີໂຫນ, ກະສັດແຫ່ງເຮັດຊະໂບນ.

⁶ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ປະຊາຊົນຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພ່າຍແຜ່ ແລະ ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ໄດ້ມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ເປັນກຳມະສິດຂອງຄົນຮູເບັນ, ຄົນກາດ, ແລະ ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງຄົນເຜົາມານາເຊ.

⁷ເຫລົ່ານີ້ຄືບັນດາກະສັດຂອງດິນແດນຊຶ່ງໂຢຊວຍກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຕີເອົາຊະນະທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ຕັ້ງແຕ່ບາອັນກາດໃນຮ່ອມພູໃກ້ກັບເລບານອນ ເຖິງພູເຂົາຮາລັກໃກ້ກັບເອໂດມ. ໂຢຊວຍໄດ້ມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ເປັນກຳມະສິດ ແກ່ຄົນເຜົາຕ່າງໆຂອງອິສະຣາເອນ.⁸ເພິ່ນໄດ້ມອບແຜ່ນດິນພູທີ່ໃຕ້ອາຣາບາຂ້າງຫນ້າດາເນິນພູໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ທີ່ເນເກບແຜ່ນດິນຂອງຄົນອິດຕີ, ຄົນອາໂມຣິດ, ຄົນກາບາອານ, ຄົນເປຣີຊີ, ຄົນອີວີ, ແລະ ຄົນເຢບູດ.

⁹ເຫລົ່າກະສັດທັງຫລາຍຊຶ່ງລວມທັງກະສັດຂອງເຢຣີໂກ ກະສັດຂອງອາຊີຢູ່ໃກ້ເບັດເອີນ.¹⁰ກະສັດຂອງເຢຣູຊາເລັມ, ກະສັດຂອງເອນາຍິມ.

¹¹ກະສັດຂອງຢາຣະມຸດ, ກະສັດຂອງລາກິດ.¹²ກະສັດຂອງເອກໂຮນ, ກະສັດຂອງເກເຊ.

¹³ກະສັດຂອງເດບີ, ກະສັດຂອງເກເດ, ¹⁴ກະສັດຂອງໂຮມາ, ກະສັດຂອງອາຣາດ, ¹⁵ກະສັດຂອງລິບນາ, ກະສັດຂອງອາດູນລຳ, ¹⁶ກະສັດຂອງມັກເກດາ, ກະສັດຂອງເບັດເອນ,

¹⁷ກະສັດຂອງຕັບປູອາ, ກະສັດຂອງເຣເຟ, ¹⁸ກະສັດຂອງອາເຟັກ, ກະສັດຂອງລາຊາໂຮນ, ¹⁹ກະສັດຂອງມາໂດນ, ກະສັດຂອງຮາໂຊ,

²⁰ກະສັດຂອງຊິມໂຮນເມໂຮນ, ກະສັດຂອງອັກຊັບ,

²¹ກະສັດຂອງຕາອານັກ, ກະສັດຂອງເມກິດໂດ, ²²ກະສັດຂອງເກເດັດ, ກະສັດຂອງໂຢກເນອາມໃນກາເມນ, ²³ກະສັດຂອງໂດເຣ, ໃນນາຟາດໂດເຣ, ກະສັດຂອງໂກຍິມໃນກິນການ. ²⁴ກະສັດຂອງຕິຣະຊາ. ລວມຈຳນວນກະສັດທັງຫມົດຄືສາມສິບເອັດພະອົງ.

13 ¹ບັດນີ້ໂຢຊວຍໄດ້ເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ ເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, "ເຈົ້າກໍ່ເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ແຕ່ຍັງມີແຜ່ນດິນອີກຫລາຍແຫ່ງທີ່ຕ້ອງຍຶດຄອງ.

²ນີ້ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ຍັງຄົງເຫລືອຢູ່: ຄືທ້ອງຖິ່ນທັງໝົດຂອງພິລິບປິນ, ແລະ ທ້ອງຖິ່ນທັງໝົດຂອງຄິນເກຊູ,
³(ນັບຈາກຊີໂຫນຊຶ່ງຢູ່ທິດຕາເວັນອອກຂອງເອຢິບ ແລະ ເຫນືອຂຶ້ນໄປເຖິງຊາຍແດນຂອງເອັກໂຣນ, ຊຶ່ງເປັນຊັບສິນຂອງຄິນກາຟາອານ;
ຜູ້ປົກຄອງຂອງພິລິບປິນມີຊື່ຄື: ຊາວກາຊາ, ຊາວອາສະໂດດ, ຊາວອາສະເກໂລນ, ຊາວກາດ ແລະ ຊາວເອກໂຣນ - ເຂດແດນຂອງອາວິມ).
⁴ທາງຕອນໃຕ້, ຍັງມີແຜ່ນດິນທັງໝົດຂອງຄິນກາຟາອານ, ແລະ ເມອາຣາຊຶ່ງເປັນຂອງຊາວຊີໂດນ,
ເຖິງເຂດເມືອງອາເຟກເຖິງເຂດແດນຂອງຄິນອາໂມຣິດ;⁵ແຜ່ນດິນຂອງຊາວເກບາ, ແລະ ເລບານອນທັງໝົດໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ,
ຈາກບາອານກາດທີ່ຢູ່ຕິນພູເຂົາເຮີໂມນເຖິງເລໂບ ຮາມັດ.
⁶ເຊັ່ນດຽວກັນ ຜູ້ທີ່ອາໄສເທິງເນີນພູຈາກເລບານອນທັງໝົດຈົນເຖິງມີສະເຣໂຟດມາອິມ, ລວມທັງປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງຊີໂດນ.
ເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປຕໍ່ຫນ້າກອງທັບຂອງອິສະຣາເອນ. ຈົ່ງແນ່ໃຈວ່າໄດ້ມອບດິນແດນໃຫ້ອິສະຣາເອນເປັນມໍຣະດົກ,
ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າແລ້ວ.⁷ຈົ່ງແບ່ງດິນແດນນີ້ເປັນມໍຣະດົກໃຫ້ແກ່ເຜົ່າຕ່າງໆເກົ່າເຜົ່າ ແລະ ເຄີ່ງຫນຶ່ງຂອງເຜົ່າມານາເຊ."
⁸ສ່ວນອີກເຄີ່ງຫນຶ່ງຂອງເຜົ່າມານາເຊ, ເຜົ່າຮູເບັນ ແລະ
ເຜົ່າກາດໄດ້ຮັບມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາທີ່ໂມເຊໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາທິດຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ,⁹ຈາກອາໂລເອຊຶ່ງຢູ່ແຄມຮ່ອມພູອາກໂນນ
(ລວມທັງເມືອງທີ່ຢູ່ທາມກາງຮ່ອມພູ), ເຖິງພູພຽງທັງໝົດຂອງເມືອງເບເດບາໄປຈົນເຖິງດີໂບນ;
¹⁰ເມືອງທັງໝົດນີ້ຂອງເຈົ້າສີໂຫນກະສັດຂອງຄິນອາໂມຣິດ, ຜູ້ຊົງຄອບຄອງຢູ່ໃນເຮັດຊະໂບນ, ໂກອອກໄປຈົນເຖິງເຂດແດນຄິນອາໂມນ.¹¹ກີເລອາດ ແລະ
ທ້ອງຖິ່ນຂອງ ຄິນເກຊູ ແລະ ຄິນມາອາກາ, ທັງໝົດຂອງພູເຂົາເຮີໂມນ, ບາຊານທັງໝົດເຖິງສາເລກາ;¹²ອານາຈັກທັງໝົດຂອງເຈົ້າໂອກໂນບາຊານ,
ຜູ້ຊົງຄອບຄອງໃນອັດຊະຕາໂລດ ແລະ ເອັດເຣອີ - ເຫລົ່ານີ້ຄືສິ່ງທີ່ຖືກຖິ້ມໄວ້ໃຫ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຈາກພວກເຮຟາອິມ - ໂມເຊຣິບຊະນະພວກເຂົາແລະ
ໄດ້ໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປ.
¹³ແຕ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ ບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຄິນ ເກຊູ ຫລືຄິນມາອາກາອອກໄປ. ດ້ວຍເຫດນີ້,
ຊາວເກຊູກັບຊາວມາອາກາຈຶ່ງຍັງອາໄສຢູ່ທາມກາງອິສະຣາເອນ ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.
¹⁴ສໍາລັບເຜົ່າເລວີພຽງເຜົ່າດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໂມເຊບໍ່ໄດ້ມອບສ່ວນມໍຣະດົກ. ໃຫ້ເຄີ່ງຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ,
ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນທີ່ເຮັດດ້ວຍໄຟນັ້ນເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ, ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້ກັບໂມເຊ.
¹⁵ໂມເຊໄດ້ມອບມໍຣະດົກໃຫ້ເຜົ່າຮູເບັນ, ຕະກູນຕໍ່ຕະກູນ.¹⁶ເຂດແດນຂອງພວກເຂົານັບຈາກອາໂຣເອ, ເທິງຝັ່ງຂອງແຄມແມ່ນ້ຳອາກໂນນ ແລະ
ເມືອງທີ່ຢູ່ທາມກາງຮ່ອມພູ ແລະ ເຂດພູພຽງທັງໝົດທີ່ຢູ່ຮ່ອມແອັມເມືອງເມເດບາ.
¹⁷ເຜົ່າຮູເບັນເຊັ່ນກັນກໍໄດ້ຮັບເຮັດຊະໂບນແລະ ເມືອງທຸກເມືອງທີ່ຢູ່ໃນເຂດພູພຽງນີ້ຄື: ດີໂບນ, ແລະ ບາມິດບາອານ, ແລະ ເບັດບາອານເບໂອນ,¹⁸ແລະ
ຢາຮາດ, ແລະ ເກເດໂມດ, ແລະ ເມຟາອາດ,¹⁹ແລະ ກີຣິອາດທາອິມ, ແລະ ສິບມາ, ແລະ ເຊເຣັດຊາຮາ, ທີ່ຢູ່ເທິງພູນ້ອຍຕາມຮ່ອມພູນັ້ນ.
²⁰ຮູເບັນກໍເຊັ່ນກັນໄດ້ຮັບເບັດເປຣ໌, ເນີນພູຂອງປີສະກາ, ແລະ ເບັດເຢຊີໂມດ,²¹ເມືອງທັງໝົດຊຶ່ງຢູ່ຕາມພູພຽງ, ແລະ ອານາຈັກທັງໝົດຂອງເຈົ້າສີໂຫນ
ກະສັດຂອງຄິນອາໂມຣິດ, ຜູ້ຊົງຄອບຄອງຢູ່ໃນເຮັດຊະໂບນ, ຜູ້ຊົງໂມເຊໄດ້ເຮັດໃຫ້ພ່າຍແພ້ພ້ອມກັບພວກຜູ້ນໍາຂອງຊາວມິດິອານ, ເອວີ, ເຣເກມ, ຊູເຣ,
ຮູເຣ, ແລະເຮບາເປັນພວກເຈົ້າຊາຍຂອງສີໂຫນ, ຜູ້ຊົງອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.
²²ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຂ້າ ບາລາອາມລູກຂອງເບຣ໌, ຜູ້ເປັນຄົນດູໂຊກຊາຕາເສຍດ້ວຍດາບ,
ທ່າມກາງພວກທີ່ເຫລືອເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ຂ້າເສຍ.²³ອານາເຂດຂອງເຜົ່າຮູເບັນທີ່ຢູ່ມີແມ່ນ້ຳເປັນເຂດແດນ; ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງຄິນຮູເບັນ,
ຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ, ລວມທັງເມືອງຕ່າງໆກັບຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆ.
²⁴ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ໂມເຊໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບພວກກາດ, ຕາມຕະກູນຕໍ່ຕະກູນ:²⁵ອານາເຂດຂອງເຂົາຄືຢາເຊ, ແລະ ເມືອງທັງໝົດຂອງກີເລອາດ, ແລະ
ເຄີ່ງຫນຶ່ງຂອງແຜ່ນດິນຄິນອາໂມນ, ເຖິງອາໂຣເອ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງຕາເວັນອອກຂອງເມືອງຮັບບາ,²⁶ຕັ້ງແຕ່ເມືອງເຮັດຊະໂບນ ເຖິງຮາມັດມີສະເປ ແລະ ເບໂຕນິມ
ແລະ ຕັ້ງແຕ່ມະຫານາອິມຈົນເຖິງເຂດແດນຂອງເດບີ.
²⁷ໃນຮ່ອມພູ, ໂມເຊໄດ້ມອບເບັດຮາຣາມ, ເບັດນິມຣາ, ສຸໂຄດ ແລະ ຊາໂຟນ, ອານາຈັກສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງເຈົ້າສີໂຫນກະສັດແຫ່ງເຮັດຊະໂບນ,
ມີແມ່ນ້ຳຈໍແດນເປັນເຂດແດນ, ຈົນລົງມາເຖິງທະເລກິນເນເຣ, ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.²⁸ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງຄິນເຜົ່າກາດ,
ຕາມຕະກູນຂອງເຂົາລວມທັງເມືອງຕ່າງໆກັບຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບຂອງເມືອງນັ້ນດ້ວຍ.
²⁹ໂມເຊໄດ້ມອບມໍຣະດົກໃຫ້ກັບເຜົ່າມານາເຊເຄີ່ງເຜົ່າ. ເປັນສ່ວນທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຄີ່ງຫນຶ່ງຂອງຄິນເຜົ່າມານາເຊ, ຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ.
³⁰ອານາເຂດຂອງເຂົາທັງຫລາຍເລີ່ມຈາກມະຫານາອິມ, ບາຊານທັງໝົດ ອານາຈັກຂອງເຈົ້າໂອກກະສັດຂອງບາຊານ,
ແລະເມືອງທຸກເມືອງຂອງຢາອີຊຶ່ງຢູ່ໃນບາຊານຫົກສິບເມືອງ.³¹ກີເລອາດເຄີ່ງຫນຶ່ງ ແລະ ອັດຊະທາໂຣດ ແລະ ເອເດອີ
(ເມືອງຕ່າງໆຂອງເຈົ້າໂອກໂນບາຊານ). ເມືອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ຕະກູນມາກີລູກຊາຍຂອງມານາເຊ - ຄືເຄີ່ງຫນຶ່ງຂອງຊາວມາກີ,
ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ແຕ່ລະຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.
³²ນີ້ຄືມໍຣະດົກຊຶ່ງໂມເຊໄດ້ຈັດສັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ຢູ່ໃນທົ່ງພຽງໂມອາບ, ຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງເຢຣີໂກ.
³³ໂມເຊບໍ່ໄດ້ມອບມໍຣະດົກໃຫ້ແກ່ຄິນເຜົ່າເລວີ. ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ຊຶ່ງເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາດັ່ງທີ່ພຣະອົງ,
ໄດ້ສັ່ງໄວ້ກັບພວກເຂົາ.

14 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນພື້ນທີ່ຂອງແຜ່ນດິນທີ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຮັບມອບເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ, ໃນແຜ່ນດິນກາຟາອານ, ຊຶ່ງເອເລອາຊາປະໂລຫິດ,
ແລະ ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ, ແລະບັນດາຜູ້ນໍາເຜົ່າຂອງຄອບຄົວ ບັນພະບຸຣຸດຂອງເຂົາໃນປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຈັດສັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.
²ມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາໄດ້ຈັບສະຫລາກແບ່ງກັນ ໃນລະຫວ່າງຄິນເກົ້າເຜົ່າເຄີ່ງ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້ໂດຍມືຂອງໂມເຊ.
³ເພາະໂມເຊໄດ້ໃຫ້ມໍຣະດົກແກ່ສອງເຜົ່າເຄີ່ງທາງຟາກນັ້ນຂອງຈໍແດນແລ້ວ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ມໍຣະດົກແກ່ພວກເລວີ.
⁴ເຜົ່າພັນຂອງໂຢຊວຍແຕ່ຈຶ່ງແລ້ວມີຢູ່ສອງເຜົ່າ, ມານາເຊ ແລະ ເອເຟຣາອິມ. ພວກເລວີບໍ່ໄດ້ຮັບສ່ວນຂອງມໍຣະດົກໃນແຜ່ນດິນ,
ໄດ້ແຕ່ພຽງບາງເມືອງເພື່ອຢູ່ອາໄສເທົ່ານັ້ນ, ກັບແຜ່ນດິນທົ່ງຫຍ້າສໍາລັບສັດລ້ຽງ ແລະ ສໍາລັບເປັນແຫລ່ງຊັບພະຍາກອນຂອງພວກເຂົາ.
⁵ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ແຜ່ນດິນ.
⁶ແລ້ວຄິນເຜົ່າຢູດາໄດ້ມາຫາໂຢຊວຍ ທີ່ກິນກາມ. ກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຊຸນເນຊາວ ເກນິດ, ໄດ້ກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ,
"ທ່ານໄດ້ຮູ້ເລື່ອງຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊຄິນຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ຽວກັບທ່ານ ແລະ ຂ້ານ້ອຍແລ້ວທີ່ຄາເດັດບາເນຍ.
⁷ຂ້ານ້ອຍມີອາຍຸສິ້ນສຸດໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຈາກຄາເດັດບາເນຍ ເພື່ອສອດແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນ.
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ນໍາມາລາຍງານໃຫ້ແກ່ເຂົາຕາມຄວາມຄິດເຫັນຂອງຂ້ານ້ອຍ."

⁸ ແຕ່ສ່ວນພິນອງຊຶ່ງຂຶ້ນໄປພ້ອມກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຢ້ານກົວ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເອງໄດ້ຕິດຕາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງສຸດໃຈ. 'ໂມເຊໄດ້ສັນຍາໃນວັນນັ້ນ, ກ່າວວ່າ, 'ແນ່ນອນແຜ່ນດິນຊຶ່ງຕິນຂອງທ່ານໄດ້ຍ່າງຢູ່ໄປນັ້ນຈະຕິກເປັນມໍຣະດົກຂອງທ່ານ ແລະ ຂອງລູກຫລານຂອງທ່ານສືບໄປເປັນນິດ, ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຕິດຕາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງສຸດໃຈ.'

¹⁰ ບັດນີ, ເບິ່ງເຖິງ! ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ຕະຫລອດສິບສິບຫ້າປີ, ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວເຊັ່ນນີ້ແກ່ໂມເຊ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອີສະຣາເອນໄດ້ເດີນທາງໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ບັດນີ, ເບິ່ງເຖິງ! ວັນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸແປດສິບຫ້າປີແລ້ວ.

¹¹ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງແຂງແຮງໃນວັນນີ້ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຄີຍເປັນໃນວັນທີ່ໂມເຊໄດ້ສັງຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປ.

ກຳລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນເວລານີ້ເປັນເຫມືອນກຳລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ເຄີຍເປັນ, ບໍ່ວ່າເພື່ອສົງຄາມ ເພື່ອອອກໄປຫລືເພື່ອເຂົ້າມາ.

¹² ດັ່ງນັ້ນຂໍມອບດິນແດນເນີນພູນີ, ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນວັນນັ້ນ. ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຍິນໃນວັນນັ້ນ ທີ່ເຫລົ່າຄົນອານາກິມຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພ້ອມດ້ວຍເມືອງໃຫຍ່ມີກຳແພງລ້ອມຢ່າງຫມັ້ນຄົງ. ບາງທີພຣະຢາເວຈະສະຖິດກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປໄດ້ ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວ."

¹³ ແລ້ວໂຢຊວຍກໍ່ອວຍພອນເຂົາ ແລະ ຍົກເມືອງເຮັບໂຮນໃຫ້ກາເລັບລູກຊາຍເຢຟູນເນເປັນມໍຣະດົກ.

¹⁴ ດັ່ງນັ້ນເຮັບໂຮນໄດ້ກາຍເປັນມໍຣະດົກແກ່ກາເລັບລູກຊາຍເຢຟູນເນຕະກູນເກນິດຈິນເຖິງທຸກວັນນີ້, ເຂົາໄດ້ຕິດຕາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງອີສະຣາເອນຢ່າງສຸດໃຈ. ¹⁵ ບັດນີຊຶ່ງຂອງເຮັບໂຮນແຕ່ເດີມມີຊື່ວ່າຊອງອາກບາ. (ອາກບາເປັນເມືອງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງຊາວອານາກິມ.) ແລ້ວແຜ່ນດິນຈຶ່ງໄດ້ສະຫງົບຈາກການເສີກສົງຄາມ.

15 ¹ ການຈັດສັນທີ່ດິນສຳລັບປະຊາຊົນເຜົ່າຢູດາ, ໄດ້ຈັດໃຫ້ຕາມຕະກູນພວກເຂົາ, ທາງດ້ານໃຕ້ຂະຫຍາຍໄປເຖິງຊາຍແດນແຫ່ງເອໂດມ, ເຖິງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານແຫ່ງຊິນ ເປັນທີ່ສຸດປາຍດ້ານໃຕ້. ² ເຂດແດນຂອງພວກເຂົາທາງທິດໃຕ້ນັ້ນຕັ້ງຢູ່ຕາມຈາກປາຍທະເລເກຣີອ, ຄືຕັ້ງແຕ່ອ່າວຊິງຕັນໄປທາງທິດໃຕ້.

³ ອານາເຂດຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຍື່ນໄປທາງທິດໃຕ້ຂອງເນີນພູອັກລັບບິມ ແລະ ຜ່ານຕໍ່ໄປເຖິງຊິນ, ແລະ ຂຶ້ນໄປທາງທິດໃຕ້ຂອງຄາເດັດບາເນຍ, ຕາມທາງເຮັບໂຮນ, ແລະ ຂຶ້ນໄປເຖິງອັດດາ, ທີ່ລ້ຽວໄປເຖິງກາກກາ. ⁴ ຜ່ານຕໍ່ໄປເຖິງອ່າຊະໂມນ, ໄປຕາມລຳນ້ຳຂອງເອຍິບ, ແລະ ມາສິນສຸດທິທະເລ. ນີ້ເປັນເຂດແດນທາງທິດໃຕ້ຂອງພວກເຂົາ.

⁵ ເຂດແດນທາງທິດຕາເວັນອອກຄືທະເລເກຣີອ, ໄປເຖິງປາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ເຂດແດນທາງທິດເຫນືອຕັ້ງແຕ່ອ່າວທີ່ທະເລປາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

⁶ ຂຶ້ນໄປເຖິງເບັດໂຮກະລາ ແລະ ຜ່ານຕໍ່ໄປເຖິງເບັດອາຣາບາ. ແລ້ວຂຶ້ນໄປເຖິງໂງ່ນຫີນຂອງໂບຮານ ລູກຊາຍຂອງຮູເບັນ.

⁷ ແລ້ວເຂດແດນກໍ່ຂຶ້ນໄປເຖິງເດບີຈາກອ່ອມພູອາໂຄ, ແລະ ຂຶ້ນໄປທາງເຫນືອລ້ຽວໄປທາງກິນການຊຶ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້ວາມເນີນພູອາດູມມິມ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງໃຕ້ຂອງອ່ອມພູ ແລ້ວເຂດແດນກໍ່ໄດ້ຜ່ານໄປເຖິງນ້ຳພູເອນເຊເມດ ແລະ ໄປເຖິງເອນໂຣເກນ. ⁸ ແລ້ວເຂດແດນໄດ້ຂຶ້ນໄປທາງອ່ອມພູ ເບນອິນໂນມ ເຖິງທາງທິດໃຕ້ເມືອງຂອງຄົນເຢບູດ (ນັ້ນຄືເຢຣູຊາເລັມ). ແລ້ວຂຶ້ນໄປເຖິງຍອດພູ ທີ່ເທິງຍອດຢູ່ຫນ້າອ່ອມພູອິນໂນມ, ທາງທິດຕາເວັນຕົກ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງເຫນືອສຸດຂອງອ່ອມພູເຣຟາອິມ.

⁹ ແລ້ວຊາຍແດນເລີຍໄປຈາກຍອດພູເຖິງນ້ຳພູແຫ່ງລຳນ້ຳເນັບໂທອາ, ແລະ ຈາກທີ່ນັ້ນກໍ່ມາເຖິງເມືອງຕ່າງໆຂອງພູເຂົາເອຟະໂຣນ.

ແລ້ວຊາຍແດນກໍ່ລ້ຽວໄປທາງບາອາລາ (ເຫມືອນກັນກັບກີຣິອາດເຢອາຣິມ). ¹⁰ ແລ້ວຊາຍແດນກໍ່ລ້ຽວໄປບາອາລາ, ໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກເຖິງພູເຂົາເສອີ, ແລະ ຜ່ານໄປຕາມໂຫລ່ພູເຢອາຣິມທາງເຫນືອ (ເມືອງດຽວກັບເກສາໂລນ), ລົງໄປເຖິງເມືອງເບັດເຊເມດ, ແລະ ຜ່ານເມືອງຕິມນາ.

¹¹ ຊາຍແດນໄດ້ຍາວອອກໄປຂ້າງເນີນພູດ້ານເຫນືອຂອງເມືອງເອກໂຮນ, ແລ້ວກໍ່ລ້ຽວໄປຫາເມືອງຊິກເກໂຮນ ແລະ ຜ່ານໄປເຖິງພູເຂົາບາອາລາ, ຈາກທີ່ນັ້ນກໍ່ໄປເຖິງ ຢັບເນເອວ. ຊາຍແດນກໍ່ມາສິນສຸດທິທະເລ. ¹² ຊາຍແດນທາງທິດຕາເວັນຕົກ ຄືທະເລໃຫຍ່ ແລະ ຝັ່ງທະເລ.

ນີ້ຄືຊາຍແດນລ້ອມຮອບເຜົ່າຄົນຢູດາຕາມຕະກູນຕ່າງໆ.

¹³ ໃນການປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວທີ່ໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍ, ໂຢຊວຍໄດ້ມອບທີ່ດິນສ່ວນຫນຶ່ງໃນເຂດຂອງຄົນຢູດາໃຫ້ແກ່ກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຟູນເນການມອບແຜ່ນດິນທຳມາກາງເຜົ່າຢູດາ, ຄືກີຣິອາດ, ອາກບາ, ນັ້ນຄືເມືອງເຮັບໂຮນ (ອາກບາເປັນພໍ່ຂອງອານາກ). ¹⁴ ກາເລັບໄດ້ຂັບໄລ່ລູກສາມຄົນຂອງອານາກອອກຈາກທີ່ນັ້ນຄື: ເຊຊາຍ, ອາຣິມານ, ແລະ ຕານໄມວິງວານຂອງອານາກ.

¹⁵ ເຂົາໄດ້ຂຶ້ນໄປຈາກທີ່ນັ້ນຜະເຊີນຫນ້າກັບຜູ້ທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງເດບີ (ເດບີເຄີຍໄດ້ຊື່ວ່າກີຣິອາດເຊເຟ).

¹⁶ ກາເລັບໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຊາຍໃດທີ່ໂຈມຕີເມືອງກີຣິອາດເຊເຟ ແລະ

ຍຶດໄດ້ເຮົາຈະຍົກອັກສາລູກສາວຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນເມຍ." ¹⁷ ເມື່ອໂອດນີເອນລູກຊາຍເກນາດ, ນ້ອງຊາຍຂອງກາເລັບຍຶດເມືອງນັ້ນໄດ້, ກາເລັບຈຶ່ງຍົກອັກສາລູກສາວຂອງເຂົາໃຫ້ແຕ່ງງານກັບລາວ.

¹⁸ ຢູ່ມາຫລັງຈາກນັ້ນ, ອັກສາໄດ້ມາຫາໂອດນີເອນ ແລະ ນາງໄດ້ຊັກຊວນເຂົາໃຫ້ຂໍຫົງນາຫນຶ່ງຕອນຈາກພໍ່ຂອງນາງ. ເມື່ອນາງລົງຈາກຫລັງລໍຂອງນາງ, ກາເລັບໄດ້ຖາມວ່າ, "ເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ?"

¹⁹ ອັກສາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂໍຄວາມກະຣຸນາເປັນພິເສດຢ່າງຫນຶ່ງເຖິງ, ເພາະທ່ານໄດ້ໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງເນເກຍແກ່ຂ້າພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ."

ຈຶ່ງຂໍທ່ານໄດ້ໃຫ້ນ້ຳພູແກ່ຂ້າພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລ້ວກາເລັບກໍ່ໄດ້ມອບນ້ຳພູເທິງ ແລະ ນ້ຳພູລຸ່ມໃຫ້ແກ່ນາງ.

²⁰ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຜົ່າຄົນຢູດາ, ທີ່ມອບໃຫ້ຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ.

²¹ ເມືອງຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງເຜົ່າຄົນຢູດາຊຶ່ງຢູ່ທາງທິດໃຕ້ສຸດ, ທາງຊາຍແດນເອໂດມ, ຄືເມືອງຂັບເຊເອນ, ເອເດ, ແລະຢາກູເຣ. ²² ກິນາ, ດີໂມນາ, ອາດາດາ, ²³ ເຄເດັດ, ຮາໂຊ, ອິດນັນ, ²⁴ ຊິເຟ, ເທເລັມ, ເບອາໂລດ.

²⁵ ຮາໂຊຮາດັດຕາ, ເກຣີໂອດ ເຮຊະໂຮນ (ເມືອງນີ້ກໍ່ຍັງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າເປັນເມືອງຮາໂຊດ້ວຍ), ²⁶ ອາມາມ, ເຊມາ, ໂມລາດາ. ²⁷ ຮາຊາກັດຕາ, ເຮຊະໂມນ, ເບັດເປເລັດ, ²⁸ ຮາຊາຊອນ, ເບເອນເຊບາ, ບິຊີໂອທິຢາ.

²⁹ ບາອາລາ, ອິອິມ, ເອເຊມ, ³⁰ ເອນໂຕລັດ, ເກສິນ, ໂຮມາ. ³¹ ຊິກລັກ, ມາດມານນາ, ສັນສັນນາ, ³² ເລບາໂອດ, ຊິນອິມ, ອາອິນ ແລະ ອິມໂມນ.

³³ ໃນທີ່ເນີນພູຕຳລົງໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກ, ທີ່ມີເມືອງເອຊະຕາໂອນ, ໂຊຣາ, ອາຊະນາ. ³⁴ ຊາໂນອາ, ເອັນກັນນິມ, ທັບປູອາ, ເອນາມ. ³⁵ ຢາຣະມູດ, ອາດູນລຳ, ໂສໂກ, ອາເຊກາ. ³⁶ ຊາອາຣິມ, ອາດິທາອິມ, ເກເດຣາ ແລະເກເດໂຮທາອິມ, ເຫລົ່ານີ້ຄືເມືອງ ສິບສິບເມືອງລວມທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

³⁷ ເຊນານ, ຮາດາຊາ, ມິກດັນກາດ, ³⁸ ຕີເລອານ, ມິຊະປາ, ໂຢກເທເອນ, ³⁹ ລາກິດ, ໂບຊະກາດ, ເອກໂລນ.

⁴⁰ ກັບໂບນ, ລາມາມ, ກິດລິດ. ⁴¹ ເກເດໂຮດ, ເບັດດາໂກນ, ນາອາມາ ແລະມັກເກດາ, ລວມເປັນສິບຫົກເມືອງລວມທັງຫມົດຂອງຕ່າງໆ.

⁴² ລິບນາ, ເອເທ, ອາຊານ, ⁴³ ອິຟະຕາ, ອາຊະນາ, ເນຊິບ, ⁴⁴ ເກອິລາ, ອັກຊິບ, ມາເຣຊາ ລວມເປັນເກົ້າເມືອງລວມທັງຫມົດຂອງຕ່າງໆ.

⁴⁵ເອັກໂຣນ, ກັບເມືອງຕ່າງໆ ແລະ ຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບເມືອງນັ້ນ;⁴⁶ຈາກເອັກໂຣນເຖິງທະເລໃຫຍ່, ທຸກເມືອງທີ່ຢູ່ໃກ້ເມືອງອາຊະໂດດ, ກັບຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບເມືອງນັ້ນ.⁴⁷ອາຊະໂດດ, ກັບເມືອງຕ່າງໆ ແລະ ຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບເມືອງນັ້ນ ຈົນເຖິງລຳນ້ຳຂອງເອຍິບ, ແລະ ທະເລໃຫຍ່ພ້ອມກັບທາງຝັ່ງທະເລ.

⁴⁸ໃນດິນແດນແຖບເນີນພູຄື ຊາເມຍ, ຢັດຕີ, ໂສໂກ,⁴⁹ ດານນາ, ກິລິອາດສັນນາ, (ຄືເມືອງເດບີ),⁵⁰ ອານາບ, ເອຊະເຕມິວ, ອານິມ,⁵¹ ໂກເຊັນ, ໂຮໂລນ, ກິໂລນ. ລວມເປັນສິບເອັດເມືອງ, ກັບຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບ.

⁵²ອາຣັບ, ດູມາ, ເອຊານ,⁵³ ຢານິມ, ເບັດຕັບປູອາ, ອາເຟກາ,⁵⁴ ຮຸມຕາ, ກິຣິອາດອາກບາ,(ຊຶ່ງແມ່ນເມືອງເຮັບໂຣນ) ແລະເມືອງຊີໂອເຣ.

ລວມເປັນເກົ້າເມືອງກັບຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບ.

⁵⁵ມາໂອນ, ກາເມນ, ຊິເຟ, ຢຸດຕາ,⁵⁶ ຍິດຊະເຣນ, ໂຢກເດອາມ, ຊາໂນອາ,⁵⁷ ກາອິນ, ກິເບອາ, ແລະ ຕິມນາ. ລວມເປັນສິບເມືອງກັບຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບ.

⁵⁸ຮັນຮຸນ, ເບັດຊູເຣ, ເກໂດເຣ,⁵⁹ ມາອາຣາດ, ເບັດອາໂນດ, ແລະ ເມືອງເອນເຕໂກນລວມເປັນຫົກເມືອງກັບຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບ.

⁶⁰ກິຣິອາດບາອານ, (ຄືເມືອງກິຣິອາດເຢອາຣິມ), ແລະຮັບບາ, ລວມເປັນສອງເມືອງກັບຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບ.⁶¹ໃນຖິ່ນທຸຣະກັນດານຄື ເບັດອາຣາບາ, ມິດຕິນ, ເສກະກາ.⁶²ນິບຊານ, ເມືອງບໍ່ເກືອ ແລະ ເອນເກດີ. ເຫລົ່ານີ້ລວມເປັນຫົກເມືອງກັບຫມູ່ບ້ານໂດຍຮອບ.

⁶³ແຕ່ຄົນເຢຍຸດ, ຊຶ່ງເປັນຊາວເມືອງ ເຢຣູຊາເລັມນັ້ນ, ຄົນຢູດາບໍ່ສາມາດຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປໄດ້, ດັ່ງນັ້ນຄົນເຢຍຸດຈຶ່ງອາໄສຢູ່ກັບຄົນຢູດາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

16 ¹ການຈັດສັນທີ່ດິນຂອງເຜົ່າຂອງໂຢເຊັບ ນັ້ນໄດ້ຂະຫຍາຍຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ທີ່ເມືອງເຢຣິໂກ, ຄືທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງນ້ຳພູຂອງເຢຣິໂກ, ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸຣະກັນດານ, ຂຶ້ນໄປຈາກເຢຣິໂກເຂົ້າໄປໃນແດນເນີນພູເມືອງເບັດເອນ.²ແລ້ວຈາກນັ້ນກໍຈາກເມືອງເບັດເອນໄປຍັງເມືອງລູເຊ ແລະ ຜ່ານເລີຍໄປເຖິງເມືອງອາທາໂຣດ, ໃນເຂດຂອງຄົນອັດຕາ.

³ແລ້ວລົງໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກ ເຖິງເຂດຂອງຄົນຢາຟະເຣດ, ທີ່ໄກອອກໄປຈົນເຖິງເຂດເມືອງເບັດໂຮໂຣນລຸ່ມ, ແລະ ໄປເຖິງເມືອງເກເຊ; ໄປສິ້ນສຸດທີ່ທະເລ.⁴ໃນວິທີນີ້ເຜົ່າຂອງໂຢເຊັບຄືມານາເຊ, ແລະ ເອຟຣາອິມໄດ້ຮັບມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ.

⁵ເຂດຂອງເຜົ່າເອຟຣາອິມ ທີ່ໄດ້ຈັດສັນຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ ເປັນດັ່ງນີ້ຄື:

ຊາຍແດນຕາມມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາທາງທິດຕາເວັນອອກເລີມຕັ້ງແຕ່ເມືອງອາທາໂຣດ, ອັດຕາ, ໂກໂປຈົນເຖິງເບັດໂຮໂຣນ.

⁶ຈາກທີ່ນັ້ນກໍຕໍ່ໄປຈົນເຖິງທະເລ ຈາກເມືອງນິກເມທັດ, ທາງທິດເຫນືອ ແລະ ລ້ຽວມາທາງທິດຕາເວັນອອກເຖິງເມືອງ ຕາອານາດ ຊີໂລ ແລ້ວຜ່ານຜົນເມືອງນີ້ໄປທາງທິດຕາເວັນອອກເຖິງເມືອງຢາໂນອາ.⁷ແລ້ວລົງໄປຈາກເມືອງຢາໂນອາ ໄປຈົນເຖິງເມືອງເຢຣິໂກ, ສິ້ນສຸດລົງທີ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

⁸ຈາກທີ່ບູອາ ຊາຍແດນດ້ານຕາເວັນຕົກເຖິງລຳນ້ຳກາຣາ ແລະ ໄປສິ້ນສຸດທີ່ທະເລ. ນີ້ຄືມໍຣະດົກຂອງເຜົ່າເອຟຣາອິມ, ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ຄົນຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ,⁹ພ້ອມດ້ວຍເມືອງຕ່າງໆ. ທີ່ໄດ້ຮັບການເລືອກສຳລັບເຜົ່າເອຟຣາອິມຕາມມໍຣະດົກຕາມເຜົ່າ ມານາເຊ - ເມືອງຕ່າງໆທັງຫມົດ, ກັບຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆທັງຫມົດ.

¹⁰ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກຄົນການາອານ ຊຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເກເຊອອກໄປ, ດັ່ງນັ້ນຄົນການາອານຈຶ່ງອາໄສຢູ່ທ່າມກາງຄົນເອຟຣາອິມຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, ແຕ່ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ກໍຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກດັ່ງທາດຮັບໃຊ້.

17 ¹ການຈັດສັນທີ່ດິນໃຫ້ແກ່ເຜົ່າມານາເຊ (ຜູ້ຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍກົກຂອງໂຢເຊັບ) -ນັ້ນຄືສຳລັບມາກິລູກຊາຍກົກຂອງມານາເຊ, ແລະເປັນພໍ່ຂອງກິເລອາດ, ລູກຫລານຂອງມາກິໄດ້ຮັບຈັດສັນທີ່ດິນຂອງກິເລອາດ, ແລະ ບາຊານເປັນສ່ວນແບ່ງເພາະມາກິເຄີຍເປັນທະຫານ.

²ທີ່ດິນໄດ້ຖືກຈັດສັນໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ ຂອງຄົນເຜົ່າມານາເຊ, ໃຫ້ແກ່ຕະກູນຂອງພວກເຂົາຄື: ອາບິເອເຊ, ເຮເລັກ, ອາສະກິເອນ, ເຊເຄມ, ເຮເຟ, ແລະ ເຊມິດາ, ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຫລານຜູ້ຊາຍຂອງຄົນມານາເຊ, ລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ ໃຫ້ຕາມຕະກູນຂອງເຂົາ.

³ບັດນີເຊໂລເຟຣັດ, ລູກຊາຍຂອງເຮເຟ, ລູກຊາຍຂອງກິເລອາດ, ລູກຊາຍຂອງມາກິ, ລູກຊາຍຂອງມານາເຊ, ເຊໂລເຟຣັດບໍ່ມີລູກຊາຍມີແຕ່ລູກສາວ ຊຶ່ງລູກຂອງເຂົາຄື: ມາຣະລາ, ໂນອາ, ໂຮກະລາ, ມິລະກາ, ແລະ ຕິຣະຊາ.⁴ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາຫາ ເອເລອາຊາ, ປະໂລຫິດໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ ແລະ ພວກຜູ້ນຳ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ "ພຣະຢາເວ, ໄດ້ສົ່ງໂມເຊໃຫ້ຍົກມໍຣະດົກໃຫ້ກັບເຮົາເຊັ່ນດຽວກັບພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ".

ດັ່ງນັ້ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ, ເຂົາໄດ້ໃຫ້ມໍຣະດົກແກ່ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນທ່າມກາງພວກຜົນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.

⁵ທີ່ດິນສິບສ່ວນຈຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນມານາເຊໃນກິເລອາດ ແລະ ບາຊານ, ຊຶ່ງຢູ່ອີກຝັ່ງຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

⁶ເພາະວ່າລູກສາວຂອງມານາເຊກໍໄດ້ຮັບມໍຣະດົກທ່າມກາງລູກຊາຍຂອງທ່ານ. ແຜ່ນດິນກິເລອາດນັ້ນໄດ້ຈັດສັນໃຫ້ກັບເຜົ່າມານາເຊທີ່ເຫລືອຢູ່.

⁷ເຂດແດນຂອງມານາເຊ ຕັ້ງໃນຈາກອາເຊໂປຈົນເຖິງນິກເມທັດ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງຊີເຄມ, ແລ້ວເຂດແດນໄດ້ອອກໄປທາງທິດໃຕ້ເຖິງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ໃກ້ກັບນ້ຳພູທັບປູອາ.⁸(ແຜ່ນດິນທັບປູອາ ເປັນຂອງພວກມານາເຊ, ແຕ່ເມືອງທັບປູອາເທິງ ຊາຍແດນຂອງພວກມານາເຊເປັນຂອງເຜົ່າເອຟຣາອິມ.)

⁹ຊາຍແດນກໍລົງໄປເຖິງລຳນ້ຳກາຣາ. ເມືອງເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງຢູ່ທາງຕອນໃຕ້ຂອງລຳນ້ຳທ່າມກາງເມືອງຕ່າງໆ ຂອງມານາເຊທີ່ເປັນຂອງເອຟຣາອິມ. ເຂດແດນຂອງມານາເຊກໍຂຶ້ນໄປທາງເຫນືອຂອງລຳນ້ຳ ແລະ ໄປສິ້ນສຸດທີ່ທະເລ.¹⁰ແຜ່ນດິນທາງທິດໃຕ້ເປັນຂອງເອຟຣາອິມ, ແລະ ແຜ່ນດິນທາງທິດເຫນືອເປັນຂອງມານາເຊ; ມີທະເລເປັນຊາຍແດນ. ທາງເຫນືອຕິດດິນແດນອາເຊ ແລະທາງທິດຕາເວັນອອກ, ຕິດອິດຊາຄາ.

¹¹ໃນເຂດອິດຊາຄາ ແລະ ໃນອາເຊນັ້ນ, ມານາເຊໄດ້ຍຶດຄອງເມືອງເບັດເຊອານ ແລະ ຫມູ່ບ້ານຮອບໆນັ້ນ, ອິບເລອານກັບຫມູ່ບ້ານຮອບໆ ເມືອງນັ້ນ, ແລະ ຊາວເມືອງໂດເຣກັບຫມູ່ບ້ານ ຊາວເມືອງເອນໂດເຣກັບຫມູ່ບ້ານຮອບໆ, ນັ້ນແລະ ຊາວເມືອງ ຕາອານກັບຫມູ່ບ້ານຮອບໆນັ້ນ, ແລະຊາວເມືອງເມກິດໂດກັບຫມູ່ບ້ານຮອບໆນັ້ນ, (ແລະ ເປັນເມືອງທີ່ສາມຄືນາເຟ).¹²ແຕ່ເຜົ່າມານາເຊກໍຍັງບໍ່ສາມາດຍຶດຄອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້, ແລະ ຄົນການາອານຍັງຄົງຢູ່ອາໄສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

¹³ເພື່ອປະຊາຊົນອິສະຣາເອນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ບັງຄັບຄົນການາອານໃຫ້ເຮັດວຽກຫນັກ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

¹⁴ດັ່ງນັ້ນລູກຫລານຂອງຄົນເຜົ່າໂຢເຊັບ ໄດ້ເວົ້າກັບໂຢຊວຍ, ກ່າວວ່າ, "ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຈັດສັນທີ່ດິນໃຫ້ເຮົາໄດ້ພຽງສ່ວນດຽວເປັນມໍຣະດົກ, ໃນເມື່ອເຮົາມີຄົນຫລວງຫລາຍ ແລະ ພຣະຢາເວ, ກໍໄດ້ຊົງອວຍພອນພວກເຮົາມາຕະຫລອດ?"¹⁵ໂຢຊວຍໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ຖ້າທ່ານມີຄົນຫລວງຫລາຍ, ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຖາງເອົາປ່າ ທີ່ດິນສຳລັບພວກທ່ານເອງໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເຢຣິຊີ, ແລະ ຄົນເຮຟາອິມ. ຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ໄດ້ເລີຍ, ເນື່ອງຈາກດິນແດນເນີນພູຂອງເອຟຣາອິມນັ້ນນ້ອຍເກີນໄປສຳລັບພວກເຮົາ."

¹⁶ພວກເຊື້ອສາຍຂອງໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວວ່າ, "ແດນເນີນພູເຫລົ່ານີ້ກໍບໍ່ພຽງພໍສຳລັບພວກເຮົາ. ແຕ່ຄົນການາອານຜູ້ທີ່ຢູ່ຕາມທົ່ງພຽງມີຮິດຮິບເຫລັກ ແລະ ທັງພວກທີ່ຢູ່ໃນເບັດເຊອານ ແລະຫມູ່ບ້ານລອບໆ ແລະ ພວກທີ່ຢູ່ໃນຮ່ອມພູຍຶດຊະເຣນ".¹⁷ແລ້ວໂຢຊວຍຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງໂຢເຊັບຄື -

ເອຟຣາອິມ ແລະມານາເຊວ່າ, "ພວກທ່ານທີ່ມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍ, ແລະ ພວກທ່ານມີກຳລັງເຂັ້ມແຂງ. ພວກທ່ານຈະຕ້ອງບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນແບ່ງພຽງສ່ວນດຽວຄືດິນແດນທີ່ໄດ້ຈັດສັນໃຫ້ພວກທ່ານແລ້ວ.¹⁸ ດິນແດນເນີນພູກໍຈະເປັນຂອງທ່ານ ເຖິງແມ່ນວ່າເປັນປ່າໃຫ້ທ່ານຈຶ່ງຖາງໃຫ້ແປນ ແລະຍຶດຄອງໄປສຸດເຂດແດນ. ທ່ານຈະຂັບໄລ່ພວກການາອານໃຫ້ອອກໄປ, ແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະມີອິດມ້າເຫລັກ, ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະແຂງແຮງກໍຕາມ".

18 ¹ແລ້ວຊຸມຊົນຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດ ກໍ່ໄດ້ມາປະຊຸມກັນທີ່ເມືອງຊີໂລ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງເຕັ້ນນັດພົບຂຶ້ນທີ່ນັ້ນ.² ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດຄອງແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ ຍັງມີອີກເຈັດເຜົາໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບມອບມໍຣະດົກຂອງເຂົາ. ³ໂຢຊວຍຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນວ່າ, "ພວກເຮົາຈະລໍຖ້າອີກນານປານໃດ? ທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາປະຣະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຊາຍສາມຄົນຈາກແຕ່ລະເຜົາ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປ ພວກເຂົາຈະອອກໄປ ແລະ ສຳຫລວດແຜ່ນດິນໂດຍລະອຽດ. ພວກເຂົາຈະຂຽນຄຳອະທິບາຍເຖິງແນວເຂດທີ່ດິນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະກັບມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ. ⁵ພວກເຂົາຈະແບ່ງທີ່ດິນອອກເປັນເຈັດສ່ວນ. ຄົນຢູດາຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນດິນແດນຂອງເຂົາທາງທິດໃຕ້, ແລະ ຕະກູນຂອງໂຢເຊັບຈະຍັງໃຫ້ຢູ່ໃນດິນແດນຂອງພວກເຂົາທາງທິດເໜືອ. ⁶ພວກເຮົາຂຽນແນວເຂດທີ່ດິນເປັນເຈັດສ່ວນ ແລະນຳມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າທີ່ນີ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈັບສະຫລາກສຳລັບພວກເຮົາທີ່ນີຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ⁷ຄົນເລວີບໍ່ມີສ່ວນແບ່ງໃນທ່າມກາງພວກເຮົາ, ເພາະຕ່າງໆປະໂຫຍດຂອງພຣະຢາເວ, ເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ ເຜົາກາດ, ເຜົາຣູເບັນ, ແລະ ເຄິງເຜົາຂອງມານາເຊກໍ່ໄດ້ຮັບມໍຣະດົກຂອງເຂົາທາງຝາກຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຊຶ່ງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາແລ້ວ." ⁸ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນອອກເດີນທາງໄປ ໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເດີນທາງໄປໃຫ້ຂຽນແນວເຂດເມືອງ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງເດີນທາງໄປໃຫ້ທົ່ວແຜ່ນດິນ ແລະ ໃຫ້ຂຽນແນວເຂດທີ່ດິນແລ້ວນຳກັບມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈັບສະຫລາກໃຫ້ພວກເຮົາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ທີ່ຊີໂລ." ⁹ຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຈາກໄປ ແລະ ໄດ້ເດີນສຳຫລວດຢ່າງລະອຽດ. ແລະ ໄດ້ຂຽນຄຳອະທິບາຍລົງໃນມ້ວນຫນຶ່ງສີ່ຊື່ເມືອງຕ່າງໆ ໃນເຈັດສ່ວນໃສ່ລາຍຊື່ເມືອງຕ່າງໆໃນແຕ່ລະສ່ວນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ກັບມາຫາໂຢຊວຍໃນຄ້າຍທີ່ຊີໂລ. ¹⁰ແລ້ວໂຢຊວຍກໍ່ຈັບສະຫລາກໃຫ້ພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ທີ່ຊີໂລໃນບ່ອນນັ້ນເອງທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ຈັດແບ່ງທີ່ດິນໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ, ແລະ ແຕ່ລະເຜົາກໍ່ໄດ້ຮັບຕາມສ່ວນແບ່ງຂອງແຜ່ນດິນ. ¹¹ການຈັດສັນທີ່ດິນສຳລັບເຜົາເບັນຢາມິນ ກໍ່ໄດ້ຈັດແບ່ງໃຫ້ຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ. ຂອບເຂດດິນແດນທີ່ເປັນສ່ວນຂອງພວກເຂົາຕັ້ງຢູ່ລະຫວ່າງລູກຫລານຂອງຢູດາ ແລະ ລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບ. ¹²ທາງທິດເໜືອຊາຍແດນຂອງພວກເຂົາເລີ່ມຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ແລະຊາຍແດນກໍ່ຂຶ້ນໄປເຖິງເນີນພູທາງທິດເໜືອຂອງເຢຣີໂກ, ແລ້ວຂຶ້ນໄປດິນແດນເນີນພູທາງທິດຕາເວັນຕົກ. ແລ້ວໄປຈົນເຖິງຖິ່ນທູຣະກັນດານເບັດອາເວນ. ¹³ຈາກທີ່ນັ້ນຊາຍແດນໄດ້ຜ່ານໄປທາງໃຕ້ໃນທິດທາງໄປຍັງລູເຊ (ສະຖານທີ່ດຽວກັບເບັດເອນ). ແລ້ວເຂດແດນກໍ່ລົງໄປທາງໃຕ້ເຖິງອາທາໂຣດອັດດາ, ທາງພູເຂົາທີ່ຍາວໄປທາງໃຕ້ເມືອງເບັດໂຮໂຣນ. ¹⁴ແລ້ວຊາຍແດນນີ້ກໍ່ອອກໄປທິດທາງຫນຶ່ງ: ໄປທາງດ້ານຕາເວັນຕົກ ໂຄ້ງໄປທາງທິດໃຕ້ມຸ້ງໄປທາງພູເຂົາກົງກັນຂ້ວາມກັບເບັດໂຮໂຣນ, ເຂດແດນນີ້ໄປສິ້ນສຸດລົງທີ່ກີຣິອາດບາອານ (ນັ້ນຄືກີຣິອາດເຢອາຣິມ), ເມືອງທີ່ເປັນຂອງເຜົາຢູດາ ນີ້ເປັນການແບ່ງເຂດແດນທາງດ້ານຕາເວັນຕົກ. ¹⁵ສ່ວນທາງດ້ານໃຕ້ນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນຂ້າງນອກເມືອງ ກີຣິອາດເຢອາຣິມ. ຊາຍແດນກໍ່ເລີ່ມຈາກເອຟໂຣນໄປທາງຕາເວັນຕົກເຖິງນ້ຳພູຂອງລຳນ້ຳແຫ່ງເນັບໂທອາ. ¹⁶ແລ້ວຊາຍແດນກໍ່ລົງໄປເຖິງເຂດພູເຂົາຊຶ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້ວາມກັບຮ່ອມພູ ເບັນຮິນໂນມຊຶ່ງຢູ່ທາງເໜືອສຸດຂອງຮ່ອມພູເຣຟາອິມ, ແລ້ວກໍ່ລົງໄປທີ່ຮ່ອມພູຮິນໂນມ, ທາງໃຕ້ສິ້ນພູຂອງຄິນເຢບຸດ ແລະ ຕໍ່ໄປເຖິງເອນໂຣເກນ. ¹⁷ແລ້ວກໍ່ໂຄ້ງໄປທາງທິດເໜືອຈົນໄປເຖິງເອນເຊເມດ, ຈາກທີ່ນັ້ນກໍ່ໄປຍັງເກລີໂລດຊຶ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້ວາມກັບທາງຂຶ້ນເຂົາຊີອາດຸມມິມ, ແລ້ວລົງໄປຍັງໂງ່ນຫີນຂອງໂບຮານລູກຊາຍຂອງຣູເບັນ. ¹⁸ແລ້ວຜ່ານໄປທາງເໜືອໄປເຖິງສິ້ນພູຂອງເບັດອາຣາບາ ແລະ ລົງໄປເຖິງອາຣາບາ. ¹⁹ແລ້ວຊາຍແດນກໍ່ຜ່ານໄປທາງເໜືອສິ້ນພູເບັດໂຮລະກາ ຊາຍແດນໄປສຸດລົງທີ່ອ່າວດ້ານເໜືອຂອງທະເລເກຣັກທີ່ປາຍດ້ານໃຕ້ຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ນີ້ເປັນຊາຍແດນດ້ານໃຕ້. ²⁰ແມ່ນ້ຳຈໍແດນເປັນຊາຍແດນທາງທິດຕາເວັນອອກ. ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງລູກຫລານເຜົາເບັນຢາມິນທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ, ມີຊາຍແດນຕໍ່ຊາຍແດນລ້ອມຮອບກັນທັງຫມົດ. ²¹ບັດນີ້ເມືອງຕ່າງໆຂອງເຜົາເບັນຢາມິນຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາຄື: ເຢຣີໂກ, ເບັດໂຮກະລາ, ເອເມັກເກຊິດ, ²²ເບັດອາລະບາ, ເຊມາຣາອິມ, ເບັດເອນ, ²³ອັບວິມ, ປາຣາ, ໂອຟະຣາ, ²⁴ເກຟາອຳໂມນີ, ໂອຟະນີ, ແລະເກບາມີສິບສອງເມືອງລວມທັງຫມົດບ້ານຮອບໆ. ²⁵ຍັງມີອີກຫລາຍເມືອງຂອງກີເບໂອນ, ຣາມາ, ເບເອໂຣດ, ²⁶ມີຊະປາ, ເຄຟຣາ, ໂມຊາ, ²⁷ເຣເຄມ, ອີຣະເປເອນ, ທາຣະລາ, ²⁸ເສລາ, ຮາເອເລັບ, ເຢບູ, (ເມືອງດຽວກັບເຢຣູຊາເລັມ), ກີເບອາ ແລະ ກີຣິອາດ, ເຢອາຣິມ. ລວມທັງຫມົດມີ 14 ເມືອງລວມທັງຫມົດບ້ານຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເບັນຢາມິນຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ.

19 ¹ສະຫລາກທີ່ສອງໄດ້ຕົກເປັນຂອງເຜົາຊີເມໂອນ ແລະ ໄດ້ຖືກຈັດສັນໃຫ້ແຕ່ລະຕະກູນຂອງພວກເຂົາ. ມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາຢູ່ກາງມໍຣະດົກທີ່ເປັນຂອງເຜົາຢູດາ. ²ພວກເຂົາມີເມືອງເຫລົ່ານີ້ເປັນມໍຣະດົກຄື ເບຍເອເຊບາ, ເຊບາ, ໂມລາດາ, ³ຮາຊາຊອນ, ບາລາ, ເອເຊມ, ⁴ເອນໂທລັດ, ເບອູນ, ໂຮມາ. ⁵ຊີເມໂອນ, ແລະ ມີສິກລາກດ້ວຍ, ເບັດມັກກາໂບດ, ຮາຊາສຸສາ, ⁶ເບັດເລບາໂອດແລະຊາຣູເຣນ. ເຫລົ່ານີ້ເປັນສິບສາມເມືອງ ລວມທັງຫມົດບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ. ⁷ຊີເມໂອນ ເມືອງ ອາອິນ, ຮິມໂມນ, ເອເທ, ອາຊານ, ລວມເປັນສີ່ເມືອງລວມທັງຫມົດບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ. ⁸ເຫລົ່ານີ້ຄືຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆລອບເມືອງທີ່ໄກອອກໄປເຖິງບາອາລາດເບເອ (ທີ່ດຽວກັບລາມາໃນເນເກບ). ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຜົາຊີເມໂອນ, ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ. ⁹ມໍຣະດົກຂອງເຜົາຊີເມໂອນມີສ່ວນຫນຶ່ງຢູ່ໃນເຜົາຂອງຢູດາ. ເພາະວ່າແຜ່ນດິນທີ່ໄດ້ຈັດສັນໃຫ້ເຜົາຢູດານັ້ນໃຫຍ່ຫລາຍເກີນໄປສຳລັບພວກເຂົາ, ເຜົາຂອງຊີເມໂອນຈຶ່ງໄດ້ຮັບມໍຣະດົກຢູ່ສ່ວນເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ສະຫລາກທີ່ສາມໄດ້ຕົກເປັນຂອງເຜົາເຊບູໂລນ, ແລະ ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຕະກູນຂອງພວກເຂົາ. ດິນແດນທີ່ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຂົາເລີ່ມທີ່ສາອິດ.

¹¹ຊາຍແດນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນໄປທາງຕາເວັນຕົກໄປສູ່ເມືອງມາຣາລາ ແລະ ໄດ້ໄປເຖິງເດບເບດເຊດ; ແລ້ວກໍ່ຂະຫຍາຍໄປເຖິງຫ້ວຍນ້ຳທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້ວາມກັບໂຢກເນອາມ.

¹²ຈາກສາອິດຊາຍແດນລ້ຽວໄປທາງຕາເວັນອອກແລະໄປເຖິງເຂດແດນກີສະໂລດຕາໂບເຣ.

ຈາກທີ່ນັ້ນກໍ່ຜ່ານໄປທາງທິດຕາເວັນອອກເຖິງດາເບຣັດແລະກໍ່ຂຶ້ນໄປເຖິງຢາເຟຍ.¹³ຈາກທີ່ນັ້ນກໍ່ໄປທາງທິດຕາເວັນອອກໄປເຖິງກັດເຮເຟ, ແລະ ກໍ່ເຖິງເອັດຄາຊິນ, ຕໍ່ໄປເຖິງຮິມໂມນ ແລະ ລ້ຽວກັບມາຫາເນອາ.

¹⁴ເຂດແດນກໍ່ໄດ້ລ້ຽວໄປທາງເຫນືອເຖິງຮັນນາໂທນ, ແລະ ສິນສຸດທີ່ຮ່ອມພູອິບທາເອນ,¹⁵ ພື້ນທີ່ນີ້ລວມທັງເມືອງຕ່າງໆຂອງຂັບຕາດ, ນາຫະລານ, ຊິມໂຣນ, ອິດາລາ, ແລະເບັດເລເຣັມ. ມີເມືອງຕ່າງໆລວມສິບສອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁶ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຜົາເສບູໂລນ, ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ຕະກູນຂອງພວກເຂົາ, ເມືອງຕ່າງໆລວມທັງຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁷ສະຫລາກທີ່ສີ່ໄດ້ຕົກເປັນຂອງ ເຜົາອິດຊາຄາ, ແລະ ກໍ່ໄດ້ມອບໃຫ້ຕະກູນຂອງພວກເຂົາ.¹⁸ດິນແດນຂອງພວກເຂົາລວມ. ຍິດເຮເອນ, ເຄສູນໂລດ, ຊູເນມ,¹⁹ ຮາຟາຣາອິມ, ຊິໂອນ, ແລະ ອານາຮາຣັດ.

²⁰ລວມທັງຮັບບິດ, ກິຊິໂອນ, ເອເບດ,²¹ ເຣເມັດ, ເອນກັນນິມ, ເອນຫັດຕາ, ແລະ ເບັດປັດເຊດອີກດ້ວຍ.²²ດິນແດນຂອງພວກເຂົາຍັງຕິດເຂດແດນທາໂບ, ຊາຫະຊູມາ ແລະ ເບັດເຊເມດ ແລະ ສິນສຸດທີ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ລວມເປັນ ສິບຫົກເມືອງ. ລວມທັງຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆຂອງເມືອງນັ້ນ.

²³ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຜົາ ຄິນອິດຊາຄາ, ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ ຄືເມືອງຕ່າງໆ - ແລະ ຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ.

²⁴ສະຫລາກທີ່ຫ້າໄດ້ຕົກເປັນຂອງເຜົາຄິນອາເຊທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ.²⁵ດິນແດນຂອງພວກເຂົາລວມເມືອງເຮນກາດ, ຮາລີ, ເບເຕນ, ອັກຊັບ,²⁶ ອິນລໍາເມເຫລັກ, ອາມາດ, ແລະ ມິດຊັນ. ທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງເຂດແດນຂະຫຍາຍອອກໄປເຖິງຄາເມນ ແລະ ຊິໂຫລບນາດ.

²⁷ແລ້ວລ້ຽວໄປທາງທິດຕາເວັນອອກເຖິງເບດຕາໂກນແລະໄປເຖິງເສບູໂລນ, ແລະ ໄປເຖິງຮ່ອມພູອິບທາເອນ, ໄປທາງເຫນືອເຖິງເບດເອເມກ ແລະ ເນອີເອນ. ແລ້ວໄປເຖິງຄາບູນທາງເຫນືອ.²⁸ແລ້ວໄປເຖິງເອໂບນ, ເຣໂຫບ, ຮໍາໂມນ, ແລະ ການາ, ໄປເຖິງຊິໂດນເມືອງໃຫຍ່ກວ່າ.

²⁹ເຂດແດນລ້ຽວກັບມາເຖິງຣາມາ, ແລະ ໄປເຖິງເມືອງທີ່ມີປ້ອມປ້ອງກັນ. ແລະ ເຂດແດນກໍ່ອ້ອມເຖິງໂຮສະ ແລະ ສິນສຸດລົງທີ່ທະເລ ໃນບໍລິເວນອັກຊັບ.

³⁰ອູມມາ, ອາເຟກ ແລະເອໂຮບ. ນີ້ຄືຊາວສອງເມືອງລວມທັງຫມູ່ບ້ານຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.

³¹ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຜົາອາເຊ, ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ ເມືອງຕ່າງໆລວມທັງຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ.

³²ສະຫລາກທີ່ຫົກຕົກເປັນຂອງເຜົານັບທາລີ, ແລະ ໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ.

³³ເຂດແດນຂອງພວກເຂົາເລີ່ມຈາກເຮເລັບຈາກຕີນໂອກທີ່ສາມັນນິມ, ທີອາດາມິເນເຊບ, ແລະ ຍັບເນເອນ, ໄກອອກໄປເຖິງລັດຄູມ. ແລະສິນສຸດທີ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.³⁴ເຂດແດນກໍ່ອ້ອມໄປທາງຕາເວັນຕົກເຖິງອັດຊະໂນດທາໂບ, ແລະ ໄປເຖິງຮຸກໂກກ; ໄປຈຸກັບເຊບູໂລນ, ທາງທິດໃຕ້ ແລະ ໄປເຖິງອາເຊທາງທິດຕາເວັນຕົກ ແລະ ຢູ່ດາທາງທິດຕາເວັນອອກທີ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

³⁵ເມືອງຕ່າງໆທີ່ມີກ້າແພງລ້ອມຮອບຄື ຊິດດິມ, ເຊເຣ, ຮາມມັດ, ຮັກກັດ, ກິນເນເຣດ,³⁶ ອາດາມາ, ຮາມາ, ຮາໂຊ,³⁷ ເກເດັດ, ເອັດເຣອີ, ເອນຮາໂຊ.

³⁸ຍັງມີເມືອງຢີໂລນ, ມິກດາເລນ, ໂຮເຣັມ, ເບັດທານາດ, ແລະ ເບັດເຊເມດ, ແລະ ມີເມືອງຕ່າງໆລວມສິບເກົ້າເມືອງ ລວມທັງຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນໂດຍຮອບ.³⁹ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຜົານັບທາລີ, ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາເມືອງຕ່າງໆລວມທັງຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ.

⁴⁰ສະຫລາກທີ່ເຈັດໄດ້ຕົກເປັນຂອງເຜົາດານ, ແລະ ໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ.⁴¹ດິນແດນທີ່ເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ ຄື ໂຊຣາ, ເອັດທາໂອນ, ອີຣະເຊເມດ.⁴²ຊາອາລັບບິນ, ໄອຢາໂລນ, ອິດລາ,

⁴³ລວມທັງເອໂລນ, ທິມນາ, ເອັກໂຣນ,⁴⁴ ເອນເຕກ, ກິບເບໂລນ, ບາອາລາດ,⁴⁵ ເຢຣຸດ, ເບເນເບຣາດ, ກາດຮິມໂມນ,⁴⁶ ເມຢາຣະໂກນ, ແລະ ຮັກໂກນຍາວໄປກັບດິນແດນທີ່ຂ້ວາມໄປຈາກຢັບຟາ.

⁴⁷ເມື່ອດິນແດນຂອງຊິນເຜົາດານໄດ້ຖືກສູນເສຍໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ດານໄດ້ໂຈມຕີເມືອງເລເຊມ, ສູ້ກັບພວກເຂົາ, ແລະ ຍຶດເມືອງ. ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າທຸກຄົນດ້ວຍດາບຍຶດຊັບສິນ ແລະ ໄດ້ປະກາດເປັນເມືອງຂອງຕົນທີ່ນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຊື່ເລເຊມໃຫມ່ວ່າ ດານຕາມບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ.⁴⁸ນີ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຜົາດານທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ, ເມືອງຕ່າງໆລວມທັງຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.

⁴⁹ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງດິນແດນສ່ວນຕ່າງໆ ຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນເປັນມໍຣະດົກເສັດສິ້ນແລ້ວ, ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນກໍ່ໄດ້ມອບສ່ວນມໍຣະດົກໃນຫມູ່ຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ.⁵⁰ຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ, ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ມອບເມືອງທີ່ເຂົາຂໍໄວ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາຄື ເມືອງທີ່ມາດເສຣາ, ໃນດິນແດນເນີນພູຂອງເອຟຣາອິມ, ເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງຂຶ້ນອີກຄັ້ງໃຫມ່ແລະອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁵¹ນີ້ເປັນມໍຣະດົກທີ່ເອເລອາຊາປະໂຣຫິດ, ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ ແລະ ຜູ້ນໍາເຜົາຕ່າງໆຂອງຄອບຄົວທັງຫລາຍ ຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາໃນປະຊາຊົນອີສະຣາເອນ, ໄດ້ຈັດສັນກັນໂດຍການຈັບສະຫລາກທີ່ຊິໂລ, ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ທີ່ທາງເຂົ້າຂອງເຕັມນັດຟິບ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເສັດສິ້ນການຈັດສັນທີ່ດິນ.

20 ¹ແລ້ວພຣະຢາເວ, ໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ.²"ຈົ່ງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນວ່າ

'ຈົ່ງກໍານົດເມືອງລີ້ພັຍໄວ້ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າທາງໂມເຊແລ້ວນັ້ນ.³ຈົ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອໃຫ້ຄົນໃດໆ ທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ ສາມາດໄປທີ່ນັ້ນໄດ້. ເມືອງເຫລົ່ານີ້ຈະໄດ້ເປັນທີ່ລີ້ພັຍຈາກໃຜກໍ່ຕາມ ທີ່ຫາທາງແກ້ແຄ້ນແທນເລືອດຂອງບຸກຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ຖືກຂ້າ.

⁴ເຂົາຈະຫນີໄປຍັງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ ເມືອງໃດເມືອງໜຶ່ງ ແລະ ຈະຢືນຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງແລະ ອະທິບາຍເລື່ອງຂອງຕົນໃຫ້ພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເມືອງນັ້ນ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະນໍາເຂົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ໃຫ້ສະຖານທີ່ສໍາລັບເຂົາອາໄສທາມກາງພວກເຂົາ.

⁵ຖ້າຫນຶ່ງຄົນໃນພວກເຂົາຈະພະຍາຍາມແກ້ແຄ້ນແທນເລືອດ ຂອງບຸກຄົນຜູ້ໄດ້ຖືກຂ້າ, ແລ້ວປະຊາຊົນຂອງເມືອງຈະຕ້ອງບໍ່ມອບຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ຂ້າເຂົາແກ່ເຈົ້າຫນ້າທີ່ເຫລົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງບໍ່ເຮັດຢ່າງນີ້ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ຂ້າເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ. ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຄຽດແຄ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ.

⁶ເຂົາຈະຕ້ອງອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນຈົນກວ່າເຂົາຈະໄດ້ຢືນຕໍ່ຫນ້າການປະຊຸມເພື່ອການພິພາກສາ ຈົນກວ່າຜູ້ທີ່ເຮັດຫນ້າທີ່ມະຫາປະໂລຫິດໃນເວລານັ້ນຈະເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ແລ້ວຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ຂ້າບຸກຄົນໂດຍອຸປະຕິເຫດ ອາດຈະໄດ້ກັບໄປຍັງເມືອງຂອງຕົນ ແລະ ໄປຢ້ານຂອງຕົນ, ໄປຍັງເມືອງທີ່ເຂົາຈາກມານັ້ນໄດ້."

⁷ດັ່ງນັ້ນພວກອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ເລືອກເມືອງເກເດັດໃນຄາລີເລໃນດິນແດນເນີນພູຂອງເຜົ່າເນັບທາລີ, ແລະ ຊີເຄມໃນດິນແດນຮ່ອມພູເອເຟຣາອິມແລະກີເລອາດອາກບາ (ເມືອງດຽວກັບເຮັບໂລນ).⁸ໃນດິນແດນຮ່ອມພູຂອງຢູດາ. ທາງຟາກແມ່ນ້ຳຈຳແດນທິດຕາເວັນອອກຂອງເຢຣີໂກ ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກເມືອງເບເຊໃນຖິ່ນແຫ່ງກັນດານເທິງພູພຽງ ຈາກເຜົ່າຮູເບັນ; ຄື ເມືອງຣາໂມດໃນກີເລອາດ, ຈາກເຜົ່າກາດ; ແລະເມືອງໂກລານແຫ່ງບາຊານ, ຈາກເຜົ່າມານາເຊ.
⁹ເມືອງເຫລົ່ານີ້ເປັນເມືອງທີ່ໄດ້ຄັດເລືອກໄວ້ສຳລັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດ ແລະສຳລັບຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສຢູ່ທຳມະຊາດພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນຖ້າໃຜທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນໂດຍບໍ່ເຈຕະນາ ສາມາດຫນີໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອຄວາມປອດໄພໄດ້
ບຸກຄົນນີ້ຈະບໍ່ຕ້ອງຕາຍດ້ວຍມືຂອງຄົນນັ້ນທີ່ຕ້ອງການແກ້ແຄ້ນແທນເລືອດທີ່ຕິກ, ຈົນກວ່າຄົນທີ່ຖືກກ່າວຫາຈະໄດ້ຍືນຕໍ່ຫນ້າທີ່ປະຊຸມເສຍກ່ອນ.

21 ¹ຂະນະນັ້ນພວກຫົວຫນ້າຕະກູນຕ່າງໆ ຂອງຄົນເລວີໄດ້ມາຫາເອເລອາຊາປະໂລຫິດ, ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ,

ແລະບັນດາຫົວຫນ້າຂອງຄອບຄົວຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.

²ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເມືອງຊີໂລໃນແຜ່ນດິນຂອງການາອານ,"ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງສັ່ງທ່ານທັງຫລາຍໂດຍຜ່ານທາງໂມເຊວ່າ ໃຫ້ມອບເມືອງຕ່າງໆແກ່ພວກເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ອາໄສຢູ່, ພ້ອມທັງທຶງຫຍ້າສຳລັບຝູງສັດລ້ຽງຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ."

³ດັ່ງນັ້ນຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ, ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ມອບເມືອງ, ທຶງຫຍ້າຈາກມໍຣະດີກຂອງພວກເຂົາ, ໃຫ້ແກ່ຄົນເລວີ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

⁴ການຈັບສະຫລາກສຳລັບຕະກູນໂກຮາດໄດ້ຜົນອອກມາເປັນດັ່ງນີ້: ບັນດາປະໂລຫິດ-ຊົງເປັນລູກຫລານຂອງອາໂຣນຜູ້ທີ່ມາຈາກຄົນເລວີ - ໄດ້ຮັບເມືອງຕ່າງໆ ສິບສາມເມືອງທີ່ໄດ້ມາຈາກເຜົ່າຢູດາ, ໄດ້ມາຈາກເຜົ່າຊີເມໂອນ, ແລະໄດ້ມາຈາກເຜົ່າເບັນຢາມິນ.

⁵ລູກຫລານທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຄົນໂກຮາດໄດ້ຮັບເມືອງສິບເມືອງໂດຍການຈັບສະຫລາກຈາກຕະກູນຕ່າງໆ ຂອງເຜົ່າເອເຟຣາອິມ, ຈາກເຜົ່າດານ, ແລະຈາກເຄິງເຜົ່າຂອງມານາເຊ.

⁶ແລ້ວປະຊາຊົນທີ່ສິບເຊື້ອສາຍມາຈາກເກໂຊນ, ໂດຍການຈັບສະຫລາກກໍໄດ້ຮັບ, ຣາລີສິບສາມເມືອງຈາກຕະກູນຕ່າງໆຂອງເຜົ່າອິດຊາຄາ, ເຜົ່າອາເຊ, ເຜົ່າເນັບທາລີ, ແລະຈາກເຄິງເຜົ່າຂອງມານາເຊໃນບາຊານ.⁷ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ເປັນລູກຫລານຂອງເມຣາລີໄດ້ຮັບ ສິບສອງເມືອງ ຈາກເຜົ່າຮູເບັນ, ເຜົ່າກາກ, ແລະເຜົ່າເຊບູໂລນ.

⁸ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ມອບເມືອງຕ່າງໆ, ເຫລົ່ານີ້ໂດຍການຈັບສະຫລາກ (ລວມທັງທຶງຫຍ້າຂອງພວກເຂົາ) ໃຫ້ແກ່ຄົນເລວີ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້ໂດຍຜ່ານທາງໂມເຊ.⁹ຈາກເຜົ່າຢູດາແລະເຜົ່າຊີເມໂອນ, ພວກເຂົາໄດ້ຈັດສັນແຜ່ນດິນຕາມຊື່ເມືອງຕ່າງໆ ນີ້ຄືລາຍຊື່ເມືອງ.

¹⁰ເມືອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ລູກຫລານຂອງອາໂຣນ, ຜູ້ຢູ່ທຳມະຊາດຕະກູນຂອງໂກຮາດ,

ຕະກູນຫນຶ່ງຊຶ່ງເປັນຄົນເລວີເພາະສະຫລາກທຳອິດໄດ້ຕິກເປັນຂອງພວກເຂົາກ່ອນ.

¹¹ພວກອິສະຣາເອນ ໃຫ້ເມືອງກີເລອາດ ອາກບາແກ່ພວກເຂົາ (ອາກບາເປັນພໍ່ຂອງອານາກ), ຄືບ່ອນດຽວກັບເມືອງເຮັບໂລນຢູ່ໃນເຂດພູດອຍຂອງຢູດາ, ລວມທັງທຶງຫຍ້າລອບເມືອງນັ້ນດ້ວຍ.¹²ແຕ່ທຶງນາຂອງເມືອງແລະຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆ ໂດຍຮອບເມືອງນີ້ໄດ້ຍົກໃຫ້ແກ່ກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຟູນເນ, ເປັນກຳມະສິດແລ້ວ.

¹³ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ເມືອງເຮັບໂລນພ້ອມດ້ວຍທຶງຫຍ້າແກ່ລູກຫລານຂອງອາໂລນປະໂລຫິດ-

ຊຶ່ງເປັນເມືອງລືພ້ອມສຳລັບຜູ້ໂດຍທາງທີ່ໄດ້ຂ້າຜູ້ອື່ນໂດຍບໍ່ເຈຕະນາ-ແລະເມືອງລີບນາພ້ອມທັງຫຍ້າ.¹⁴ເມືອງຢັດທີ່ພ້ອມທັງຫຍ້າ, ແລະເມືອງເອຊະເທມີພ້ອມທັງຫຍ້າ.¹⁵ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ເມືອງໂຮໂລນພ້ອມດ້ວຍທັງຫຍ້າ, ເມືອງເດບີພ້ອມດ້ວຍທັງຫຍ້າ,¹⁶ເມືອງອາອິນພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງຢູດຕາພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງເບັດເຊເມດພ້ອມທັງຫຍ້າ, ລວມເປັນເກົ້າເມືອງທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ຈາກສອງເຜົ່ານີ້.

¹⁷ຈາກເຜົ່າເບັນຢາມິນໄດ້ມອບເມືອງກີເບໂອນພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງເກບາພ້ອມທັງຫຍ້າ,¹⁸ເມືອງອານາທິດພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງອານໂມນພ້ອມທັງຫຍ້າ-ລວມສີເມືອງ.¹⁹ເມືອງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ບັນດາປະໂລຫິດ, ທີ່ເປັນລູກຫລານຂອງອາໂຣນ, ລວມທັງຫມົດສິບສາມເມືອງ, ພ້ອມກັບທັງຫຍ້າ.

²⁰ສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງຄອບຄົວຂອງຄົນໂກຮາດ-ຄົນເລວີເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຕະກູນຂອງໂກຮາດ-

ພວກເຂົາມີເມືອງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມາຈາກເຜົ່າເອເຟຣາອິມໂດຍການຈັບສະຫລາກ.

²¹ເມືອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄືເມືອງຊີເຄມພ້ອມກັບທັງຫຍ້າໃນແຖບເນີນພູຂອງເອເຟຣາອິມ- ເມືອງຂອງຜູ້ລືພ້ອມສຳລັບຄົນທີ່ຂ້າບຸກຄົນໂດຍບໍ່ເຈຕະນາ- ເມືອງເກເຊພ້ອມທັງຫຍ້າ,²²ເມືອງກີບຊາອິມພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງເບັດໂຮໂລນພ້ອມທັງຫຍ້າ-ລວມທັງຫມົດເປັນສີເມືອງ.

²³ຈາກການເຜົາດານ, ຈາກການເຮັດຄວາມສະອາດຂອງໂກຮາດມອບເມືອງເອນເທເກພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງກີບເບໂທນພ້ອມທັງຫຍ້າ,

²⁴ໂອຢາໂລນພ້ອມທັງຫຍ້າ, ແລະກາດຣິມໂມນພ້ອມທັງຫຍ້າ-ລວມສີເມືອງດ້ວຍກັນ.

²⁵ຈາກເຄິງເຜົ່າຂອງມານາເຊ, ຕະກູນຂອງໂກຮາດໄດ້ຮັບເມືອງທາອານັກພ້ອມທັງຫຍ້າ ແລະກາດຣິມໂມນພ້ອມທັງຫຍ້າ-ລວມເປັນສອງເມືອງ.

²⁶ມີເມືອງສິບເມືອງໃນທັງຫມົດສຳລັບຄົນໃນຕະກູນໂກຮາດທີ່ເຫລືອຢູ່, ພ້ອມທັງຫຍ້າຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.

²⁷ຈາກເຄິງເຜົ່າຂອງຄົນມານາເຊ ແກ່ຄົນເກໂຊນ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຕະກູນຫນຶ່ງຂອງຄົນເລວີ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ໂກລານໃນບາຊານພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງຜູ້ລືພ້ອມສຳລັບຜູ້ທີ່ຂ້າຜູ້ອື່ນໂດຍບໍ່ເຈຕະນາ ແລະມີເມືອງເບເຊເຕຣາພ້ອມທັງຫຍ້າ ລວມທັງຫມົດສອງເມືອງ.

²⁸ແກ່ຕະກູນເກໂຊນພວກເຂົາໄດ້ມອບ ກີຊີໂອນຈາກເຜົາອິດຊາຄາ, ພ້ອມທັງຫຍ້າ, ດາເບລັດພ້ອມທັງທັງຫຍ້າ,²⁹ຢາຣະມຸດພ້ອມທັງຫຍ້າ, ແລະເອັນກັນນິມພ້ອມທັງຫຍ້າ-ລວມສີເມືອງ.³⁰ຈາກເຜົາອາເຊ, ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ ເມືອງມີຊັນພ້ອມທັງຫຍ້າ, ອັບໂດນພ້ອມທັງຫຍ້າ,

³¹ເມືອງເຮນກາດພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງເຣໂຮບພ້ອມທັງຫຍ້າ, ແລະເມືອງລີໂຮບພ້ອມທັງຫຍ້າ-ລວມສີເມືອງທັງຫມົດ.

³²ຈາກເຜົ່າເນັບທາລີ, ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຕະກູນເກໂຊນ ເມືອງເກເດັດໃນກາລີເລພ້ອມທັງຫຍ້າ-ເປັນເມືອງລືພ້ອມສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຂ້າຜູ້ອື່ນໂດຍບໍ່ເຈຕະນາ; ເມືອງຮາມໂມດໂດເຮພ້ອມທັງຫຍ້າ, ແລະເມືອງກາກຕານພ້ອມທັງຫຍ້າ-ລວມທັງຫມົດສາມເມືອງ.³³ມີເມືອງຕ່າງໆສິບສາມເມືອງທີ່ເປັນຄົນເກໂຊນ, ລວມທັງທັງຫຍ້າຂອງພວກເຂົາ.

³⁴ແກ່ພວກເຜົາເລວີທີ່ເຫລືອ - ຕະກູນເມຣາຣີ - ໄດ້ຮັບມອບຂອງເຜົາເຊບູໂລນ: ມີເມືອງໂຢກເນອາມພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງກາກຕາພ້ອມທັງຫຍ້າ,

³⁵ເມືອງດິມນາພ້ອມທັງຫຍ້າ, ແລະເມືອງນາຣາລາດພ້ອມທັງຫຍ້າ - ລວມທັງຫມົດສີເມືອງ.

³⁶ແກ່ຕະກູນເມຣາຣີໄດ້ຮັບຈາກເຜົາຮູເບັນຄື: ເມືອງເບເຊພ້ອມທັງຫຍ້າ, ເມືອງຢາຕັບພ້ອມທັງຫຍ້າ,³⁷ເມືອງເກເດໂມດພ້ອມທັງຫຍ້າ, ແລະເມືອງເມຟາອາດພ້ອມທັງຫຍ້າ - ລວມສີເມືອງ.³⁸ຈາກເຜົາກາດມີເມືອງຣາໂມດໃນກີເລອາດພ້ອມທັງຫຍ້າ -

ເມືອງລືພ້ອມສຳລັບໃຜກໍຕາມທີ່ຂ້າຜູ້ອື່ນໂດຍບໍ່ເຈຕະນາ - ແລະເມືອງມະຫານາອິມພ້ອມທັງຫຍ້າ.

³⁹ ຕະກູນຂອງຄົນເມຣາຣີໄດ້ຮັບເມືອງເຮັດຊະໂບນຜ່ອມທຶງຫຍ້າ, ແລະເມືອງຢາເຊຊື່ອມທຶງຫຍ້າ, ລວມທັງຫມົດສີເມືອງ.⁴⁰ ທັງຫມົດນີ້ເມືອງຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງຫລາຍຕະກູນຂອງຄົນເມຣາຣີ, ຊຶ່ງມາຈາກຕະກູນຂອງເຜົ່າຄົນເລວີ - ມີສິບສອງເມືອງທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາໂດຍການຈັບສະຫລາກ.

⁴¹ ເມືອງຕ່າງໆຂອງຄົນເລວີ ຊຶ່ງຢູ່ທາມກາງກຳມະສິດຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນນັ້ນລວມທັງຫມົດມີ ສີສິບແປດເມືອງ, ຜ່ອມທຶງຫຍ້າທຸກເມືອງ.

⁴² ເມືອງເຫລົ່ານີ້ແຕ່ລະເມືອງມີທຶງຫຍ້າຜ່ອມຮອບທຸກເມືອງ. ໂດຍວິທີນີ້ເຮັດກັບເມືອງເຫລົ່ານີ້ທຸກເມືອງ.

⁴³ ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ປຣະທານແຜ່ນດິນໃຫ້ອິສະຣາເອນຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ແກ່ບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ. ພວກອິສະຣາເອນໄດ້ຍຶດແລ້ວກໍເຂົ້າໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ.⁴⁴ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ປຣະທານໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ທຸກດ້ານ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີສັດຕູຂອງພວກເຂົາຈັກຄົນດຽວທີ່ຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາໄດ້.

ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງມອບສັດຕູຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງເຂົາທັງຫມົດ.

⁴⁵ ບໍ່ມີຈັກສິ່ງທາມກາງພຣະສັນຍາອັນປະເສີດທຸກຢ່າງຊົງພຣະຢາເວຊົງສັນຍາຕໍ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຈະຫລົ້ມເຫລວຈາກເປັນຈິງ. ທຸກສິ່ງເປັນຄວາມຈິງທັງສິ້ນ.

22 ¹ ໃນເວລານັ້ນໂຢຊວຍໄດ້ເອີ້ນຄົນຮູເບັນ, ຄົນກາດ, ແລະຄົນມານາເຊເຄິງເຜົ່າມາ.² ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,

"ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງຊົງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຮັດ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງພວກເຈົ້າ.

³ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຖົມຟີນ້ອງຂອງເຈົ້າເປັນເວລານານມາແລ້ວ, ຈົນເຖິງເວລານີ້,

ແລະເຈົ້າເຮັດຫນ້າທີ່ສຳເລັດຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໂດຍພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ,

⁴ ດຽວນີ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ໂຜດໃຫ້ຟີນ້ອງຂອງເຈົ້າຢຸດຝັກແລ້ວ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ກັບພວກເຂົາ.

ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງກັບບ້ານຂອງເຈົ້າເຖິດໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ,

ຊົງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າທີ່ອີກຝັ່ງຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນນັ້ນ.

⁵ ພຽງແຕ່ຈົງຣະວັງໃຫ້ດີທີ່ຈະປະຕິບັດກົດບັນຍັດແລະກົດຫມາຍທີ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງເຈົ້າໄວ້ແລ້ວ,

ໃຫ້ຮັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ໃຫ້ເດີນໃນທຸກທາງຂອງພຣະອົງ, ແລະໃຫ້ປົວຣະບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ,

ຕິດສະນິດກັບພຣະອົງແລະນະມັດສະການພຣະອົງດ້ວຍສູດໃຈແລະດ້ວຍສູດຈິດຂອງພວກເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນໂຢຊວຍໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາແລະໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາກັບໄປ, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບໄປທີ່ເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາ.

⁷ ດຽວນີ້ຫນຶ່ງເຄິງຂອງເຜົ່າມານັດເຊ ໂມເຊໄດ້ມອບກຳມະສິດໃຫ້ເຂົາໃນບາຊານ, ແຕ່ອີກເຄິງເຜົ່ານັ້ນ

ໂຢຊວຍໄດ້ມອບກຳມະສິດໃຫ້ພວກເຂົາທີ່ໃກ້ຄຽງກັບຟີນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ໃນແຜ່ນດິນພາກຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

ໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາກັບໄປທີ່ເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາ; ເພິ່ນໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາແລະໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ,

"ຈົ່ງກັບໄປເຕັ້ນຂອງພວກເຈົ້າຜ່ອມກັບເງິນຈຳນວນຫລາຍ, ແລະຝູງສັດຈຳນວນຫລາຍ, ພ້ອມດ້ວຍເງິນແລະຄຳ, ຫອງ, ເຫລັກ,

ແລະເສື້ອຜ້າອີກຫລາຍຢ່າງ, ຈົ່ງແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ຍຶດມາ. ໄດ້ຈາກເຫລົ່າສັດຕູຂອງເຈົ້າໃຫ້ຟີນ້ອງຂອງເຈົ້າ".

⁹ ດັ່ງນັ້ນລູກຫລານຂອງຄົນຮູເບັນ, ລູກຫລານຂອງຄົນກາດ, ແລະເຄິງເຜົ່າຂອງຄົນມານາເຊຈຶ່ງໄດ້ກັບບ້ານ, ໄດ້ຈາກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທີ່ຊົງໄລ, ຊົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ. ພວກເຂົາໄດ້ຈາກໄປຍັງແຜ່ນດິນກິເລອາດໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງ, ຊົງພວກເຂົາໄດ້ເປັນກຳມະສິດ,

ໃນການເຊື່ອຟັງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ, ຜ່ານທາງມືຂອງໂມເຊ.

¹⁰ ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງແມ່ນ້ຳຈໍແດນໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ຄົນຮູເບັນແລະຄົນກາດແລະ ຄົນມານາເຊເຄິງເຜົ່າໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາໃກ້ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ,

ເປັນແຫ່ນຂະຫນາດໃຫຍ່ທີ່ເງິນເດີນ.¹¹ ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຍິນແລະເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງແມ່! ພວກປະຊາຊົນຄົນຮູເບັນ, ຄົນກາດ,

ແລະຄົນມານາເຊເຄິງເຜົ່າ ໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາທີ່ຫນ້າແຜ່ນດິນຂອງການາອານ, ທີ່ເກລີໂລດ, ໃນດິນແດນໃກ້ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ,

ເທິງຝັ່ງທີ່ເປັນຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ."

¹² ເມື່ອປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ, ຊຸມນຸມຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດ ກໍໄປລວມກັນທີ່ເມືອງຊີໂລ ເພື່ອຈະຂຶ້ນໄປເຮັດເສັກກັບພວກເຂົາ.

¹³ ແລ້ວປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ສັ່ງພວກຜູ້ສື່ຂ້າວໄປຫາ ຄົນຮູເບັນ, ຄົນກາດ, ແລະຄົນມານາເຊເຄິງເຜົ່າ, ໃນແຜ່ນດິນກິເລອາດ.

ພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງຟີເນຣາລູກຊາຍຂອງເອເລອາຊາ, ທີ່ເປັນປະໂລຫິດ.¹⁴ ແລະພ້ອມດ້ວຍຜູ້ນຳສິບຄົນ,

ຫນຶ່ງຄົນຈາກແຕ່ລະຄອບຄົວດັ່ງເດີມຂອງອິສະຣາເອນ, ແລະທຸກຄົນໃນພວກເຂົາເປັນຫົວຫນ້າຕະກູນໃນປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.

¹⁵ ພວກເຂົາໄດ້ມາຫາປະຊາຊົນ ຄົນຮູເບັນ, ຄົນກາດ, ແລະເຄິງຫນຶ່ງຂອງເຜົ່າມານາເຊ, ໃນແຜ່ນດິນຂອງກິເລອາດແລະໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ:

¹⁶ "ຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດຂອງພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ' ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດການທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ເຊັ່ນນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ

ໃນການທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຫັນກັບຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວ, ໂດຍໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາສຳລັບພວກທ່ານໃນວັນນີ້. ໃນການທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະຢາເວ?

¹⁷ ບາບຊິງເຮົາໄດ້ເຮັດທີ່ເມືອງເປຣອ່ນນັ້ນຢັງບໍ່ພໍ? ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ເຮົາຍັງບໍ່ອາດຊຳຣະຕົວຂອງເຮົາໃຫ້ສະອາດໄດ້.

ເພາະບາບນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດພິຍະພິບັດແກ່ຊຸມນຸມຊົນຂອງພຣະຢາເວ.¹⁸ ພວກເຈົ້າຈະຫັນໄປເສຍຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວໃນວັນນີ້ອີກບໍ່?

ຖ້າພວກເຈົ້າທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະຢາເວວັນນີ້, ມືອິນພຣະອົງກໍຈະໂກດຮ້າຍຕໍ່ຊຸມນຸມຊົນຂອງອິສະຣາເອນທັງຫມົດ.

¹⁹ ຖ້າແຜ່ນດິນໃນກຳມະສິດຂອງເຈົ້າເປັນມົນທົນ, ແລ້ວເຈົ້າຄວນຂ້າວມໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ຫໍ້ເຕັ້ນສັກສິດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຕັ້ງຢູ່

ແລະຖືກຳມະສິດສຳລັບພວກເຈົ້າທາມກາງພວກເຮົາເຖິດ. ຂໍພຽງແຕ່ຢາກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວ, ຫລືກະບົດຕໍ່ເຮົາໂດຍການສ້າງແຫ່ນບູຊາສຳລັບຕົວເຈົ້າ

ນອກຈາກແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.²⁰ ອາການລູກຊາຍຂອງເຊຣາ

ໄດ້ທຳລາຍຄວາມເຊື່ອໃນເລື່ອງຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງສະຫງວນໄວ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່?

ຄວາມໂກດຮ້າຍບໍ່ໄດ້ຕິດຕິກຢູ່ກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດບໍ່? ຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕາຍຄົນດຽວໃນການເຮັດຜິດຂອງເຂົາ."

²¹ ຂະນະນັ້ນຄົນຮູເບັນ, ຄົນກາດ, ແລະຄົນມານາເຊເຄິງເຜົ່າໄດ້ຕອບຜູ້ນຳຂອງຕະກູນອິສະຣາເອນວ່າ:²² "ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດ, ພຣະຢາເວ!

ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດ - ພຣະອົງຊົງຮູ້, ແລະຊົງໃຫ້ອິສະຣາເອນຮູ້ດ້ວຍເຖິດ! ຖ້ານີ້ເປັນການກະບົດ ຫລືທໍຣະຍົດຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຢ່າຊົງໄວ້ຊີວິດ

ພວກເຮົາໃນວັນນີ້²³ ສຳລັບການທີ່ໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາເພື່ອທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຫັນໄປຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວ,

ຖ້າພວກເຮົາສ້າງແຫ່ນບູຊານັ້ນເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຫລືເພື່ອຖວາຍບູຊາພຶດຜົນຫລືຖວາຍເພື່ອຄວາມສຳມັກຄີທັມ ດັ່ງນັ້ນຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວ,

ໃຫ້ພວກເຮົາຮັບຜິດເຖິດ.

²⁴ ແຕ່ບໍ່ເລີຍ ພວກເຮົາໄດ້ສ້າງໄວ້ເພາະຢ້ານວ່າໃນເວລາຕໍ່ໄປພາຍຫນ້າລູກຫລານຂອງທ່ານອາດຈະກ່າວຕໍ່ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາວ່າ,

'ພວກເຈົ້າມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງອັນໃດກັບພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ?

²⁵ ເພາະວ່າພຣະຢາເວ ຊົງກຳນົດໃຫ້ແມ່ນ້ຳຈຳແດນເປັນຊາຍແດນລະຫວ່າງພວກເຮົາກັບພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າປະຊາຊົນຮູ້ເປັນ, ແລະປະຊາຊົນກາດ, ພວກເຈົ້າບໍ່ມີສ່ວນໃນພຣະຢາເວ. ດັ່ງນັ້ນເດັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈຳຕ້ອງນະມັສະການພຣະຢາເວ.

²⁶ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ, 'ໃຫ້ເຮົາສ້າງແຫ່ນບູຊາຕອນນີ້ເຖິດ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃດໆ.

²⁷ ແຕ່ເພື່ອເປັນພະຍານລະຫວ່າງພວກເຮົາກັບພວກເຈົ້າ, ແລະລະຫວ່າງຄົນຊົງອາຍຸຕໍ່ຈາກພວກເຮົາ, ວ່າເຮົາຈະເຮັດການບົວຣະບັດພຣະຢາເວຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແລະດ້ວຍການຖວາຍສາມັກຄີທັມ, ເພື່ອລູກຫລານຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ກ່າວແກ່ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາໃນເວລາຂ້າງຫນ້າວ່າ, "ພວກເຈົ້າບໍ່ມີສ່ວນໃນພຣະຢາເວ."

²⁸ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ຖ້າມີການເວົ້າເຊັ່ນນີ້ກັບເຮົາ ຫລືກັບລູກຫລານຂອງເຮົາໃນວັນຂ້າງຫນ້າ ເຮົາກໍຈະກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່! ນັ້ນເປັນແຫ່ນບູຊາຄ້າຍຄືກັບແຫ່ນບູຊາແຫ່ງພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງເຮົາເຮັດໄວ້, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຫລືບໍ່ແມ່ນເພື່ອຖວາຍບູຊາໃດໆ, ແຕ່ເພື່ອເປັນພະຍານລະຫວ່າງເຮົາກັບພວກເຈົ້າ. ²⁹ ຂໍໃຫ້ເລື່ອງນີ້ຫ່າງຈາກເຮົາເຖິດທີ່ເຮົາຈະທໍຣະບິດຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະວັນນິຫັນຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວ, ໂດຍການສ້າງແຫ່ນບູຊາອື່ນສຳລັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ຖວາຍບູຊາພຶດຜົນ ຫລືຖວາຍເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທັມ ນອກຈາກແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຮົາຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ຫນ້າຫໍແກ່ນສັກສິດຂອງພຣະອົງ."

³⁰ ເມື່ອພົ້ນຮາປະໂລຫິດ ແລະພວກຜູ້ນຳຂອງປະຊາຊົນ, ນັ້ນແມ່ນ, ອິສະຣາເອນ ຄືບັນດາຫົວຫນ້າຕະກູນຕ່າງໆ ຂອງອິສະຣາເອນທີ່ຢູ່ດ້ວຍກັນກັບເຂົານັ້ນ, ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທີ່ປະຊາຊົນເຜົາຮູ້ເປັນ, ປະຊາຊົນເຜົາກາດ, ແລະປະຊາຊົນເຜົາມານາເຊກ່າວກໍເຫັນດີໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ³¹ ພົນຮາ ລູກຊາຍຂອງເອເລອາຊາປະໂລຫິດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຕໍ່ປະຊາຊົນເຜົາຮູ້ເປັນ, ເຜົາກາດ, ແລະເຜົາມານາເຊວ່າ, "ໃນວັນນີ້ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະຢາເວສະຖິດທຳມາກາງພວກເຮົາ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດການທໍຣະບິດຕໍ່ພຣະອົງ, ບັດນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຊວຍກູ້ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນພົ້ນຈາກການລົງໂທດຂອງພຣະຢາເວ."

³² ແລ້ວພົນຮາລູກຊາຍຂອງເອເລອາຊາປະໂລຫິດ, ແລະພວກຜູ້ນຳກັບຈາກຄົນຮູ້ເປັນ, ແລະຄົນກາດ, ຈາກແຜ່ນດິນກິເລອາດ ໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານ, ໄປຫາປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ, ແລະນຳເອົາຄຳເວົ້າໄປຫາເຂົາ.

³³ ລາຍງານຂອງພວກເຂົາດີໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນກໍສັ່ນຣະເສີນພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ເວົ້າເຖິງເລື່ອງທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມກັບຄົນຮູ້ເປັນ, ແລະຄົນກາດ, ເພື່ອຫາລາຍແຜ່ນດິນຊົງພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ນັ້ນ.

³⁴ ຄົນຮູ້ເປັນ ແລະຄົນກາດເອີ້ນແທ້ນັ້ນວ່າ "ພະຍານ" ເພາະພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ແທ້ນັ້ນເປັນພະຍານລະຫວ່າງເຮົາວ່າພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ."

23 ¹ ພາຍຫລັງອີກຫລາຍປີ, ເມື່ອພຣະຢາເວ,

ໄດ້ປະທານຄວາມສະຫງົບແກ່ອິສະຣາເອນຈາກພວກສັດຕູທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາທີ່ລ້ອມຮອບພວກເຂົາ, ແລະໂຢຊວຍກໍເຖົ້າແລະມີອາຍຸຫລາຍ. ໂຢຊວຍກໍໄດ້ເອີ້ນປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດ - ທັງພວກຜູ້ໃຫຍ່, ແລະພວກຜູ້ນຳ, ພວກຜູ້ພິພາກສາ, ແລະບັນດາເຈົ້າຫນ້າທີ່ - ແລະເພິ່ນໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ. ² ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງຊົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳຕໍ່ປະຊາຊາດເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດເພື່ອເຫັນແກ່ພວກເຈົ້າ ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຊົງສູ້ຮົບເພື່ອພວກເຈົ້າ. ³ ຈົ່ງເບິ່ງເຖິດ! ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບປະຊາຊາດຕ່າງໆ ທີ່ເຫລືອຢູ່ເພື່ອໄດ້ຍຶດຄອງໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກແກ່ເຜົາຕ່າງໆຂອງພວກເຈົ້າ, ລວມທັງປະຊາຊາດທັງຫລາຍຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍເສຍ, ຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳຈຳແດນຈົນເຖິງທະເລໃຫຍ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກ. ⁴ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າພຣະອົງຈະຊົງຝັກດັນພວກເຂົາອອກໄປໃຫ້ພົ້ນສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະຊົງຢຶດແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ ແລະພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຍຶດຄອງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ⁵ ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງເຂັມແຂງໄວ້ໃຫ້ຫລາຍ, ເພື່ອທີ່ພວກເຈົ້າຈະຮັກສາແລະເຮັດຕາມທຸກສິ່ງຊົງຂຽນໄວ້ໃນຫນັງສືກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ຢ່າຫັນຫາໄປ ບໍ່ວ່າທາງຂວາຫລືທາງຊ້າຍກໍຕາມ. ⁶ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າສ່ວນກັບປະຊາຊາດເຫລົ່ານີ້ທີ່ຍັງຄົງເຫລືອຢູ່ທຳມາກາງພວກເຈົ້າ ຫລືຮ້ອງອອກຊື່ພະຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ, ຫລືສາບານໃນນາມພະເຫລົ່ານັ້ນ, ຫລືນະມັດສະການຂາບໄຫວ້ມັນດ້ວຍ. ⁷ ແຕ່ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢຶດຫມັ້ນຢູ່ກັບພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າດັ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດຢູ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ⁸ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ປະຊາຊາດທີ່ໃຫຍ່ໂຕ, ເຂັມແຂງອອກໄປຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ, ສ່ວນພວກເຈົ້າເອງກໍຍັງບໍ່ມີໃຜທຶກສາມາດຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຈົນເຖິງວັນນີ້. ⁹ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າກໍຈະຂັບໄລ່ພົນຄົນໃຫ້ຫນີໄປໄດ້. ເພາະວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າ ຄືຜູ້ນັ້ນທີ່ຊົງສູ້ຮົບເພື່ອພວກເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ແລ້ວ. ¹⁰ ຈົ່ງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດ, ເພື່ອທີ່ພວກເຈົ້າຈະຮັກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ¹¹ ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າຫັນກັບແລະຜູກພັນກັບຄົນທີ່ມີຊີວິດລອດຂອງປະຊາຊາດເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ ທຳມາກາງພວກເຈົ້າຫລືຖ້າພວກເຈົ້າ ຫລືຖ້າພວກເຈົ້າມາກັບພວກເຂົາແລະພວກເຂົາມາກັບເຈົ້າ, ¹² ແລ້ວໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ແນ່ວ່າ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງຂັບໄລ່ຊົນຊາດເຫລົ່ານີ້ອອກໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກເຈົ້າອີກ ແຕ່ພວກເຂົາຈະເປັນບ້ວງແລະເປັນກັບດັກສຳລັບພວກເຈົ້າ. ເປັນແສ້ຕິຫລັງພວກເຈົ້າ, ເປັນຫນ້າ ແຫງຕາຂອງພວກເຈົ້າ ຈົນກວ່າພວກເຈົ້າຈະພົ້ນາດໄປຈາກແຜ່ນດິນທີ່ດີນີ້, ຊົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ¹³ ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍລົງໄປຕາມທາງຂອງໂລກນີ້, ແລະພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ແກ່ໃຈແລ້ວວ່າ ບໍ່ມີຄຳເວົ້າແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວທີ່ໄດ້ຫລົ້ມເຫລວຈາກຄວາມເປັນຈິງ ໃນສິ່ງດີທຸກສິ່ງຊົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດໄດ້ສຳເລັດສຳລັບພວກເຈົ້າ. ບໍ່ມີຈັກສິ່ງດຽວທີ່ຫລົ້ມເຫລວ. ¹⁴ ແຕ່ສິ່ງດີຊົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ສັນຍາກັບພວກເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດທຸກຢ່າງ, ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວ, ກໍຈະຊົງນຳສົ່ງຮ້າຍທຸກຢ່າງມາເຖິງເຈົ້າຈົນກວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງທຳລາຍພວກເຈົ້າຈາກແຜ່ນດິນອັນດີນີ້ ຊົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ພວກເຈົ້າ. ¹⁵ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຮັກສາພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພວກເຈົ້າໄວ້. ຖ້າພວກເຈົ້າໄປຮັບໃຊ້ແລະຂາບລົງນະມັສະການພະອິນເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວຈະຜຸ່ງຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຈົ້າ, ແລະພວກເຈົ້າຈະພົ້ນາດໄປຢ່າງວ່ອງໄວ ຈາກແຜ່ນດິນທີ່ດີຊົງພຣະອົງໄດ້ປະທານແກ່ພວກເຈົ້າ."

24 ¹ ແລ້ວໂຢຊວຍກໍໄດ້ຮວບຮວມບັນດາເຜົາຕ່າງໆ ຂອງອິສະຣາເອນມາທີ່ເມືອງຊີເຄມ ແລະໄດ້ເອີ້ນພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິສະຣາເອນ, ພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ, ພວກຜູ້ພິພາກສາຂອງພວກເຂົາ, ແລະເຈົ້າຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາກໍມາສະແດງຕົວຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ.

ໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນທັງໝົດວ່າ, "ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ໄດ້ກ່າວວ່າ, ' ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຈົ້າ
ນານມາແລ້ວໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຟາກນັ້ນຂອງແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ, ຄື ເຕຣາ ບໍ່ຂອງອິບຣາຮາມແລະພໍ່ຂອງນາໂຮ - ແລະພວກເຂົາເຈົ້າເຈົ້າມີສະການພະອິນໂຍ.
3 ແຕ່ເຮົາໄດ້ນຳພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າມາຈາກຟາກນັ້ນຂອງຢູເຟຕິດແລະໄດ້ນຳເຂົາມາຍັງແຜ່ນດິນການາອານແລະໄດ້ໃຫ້ເຂົາມີລູກຫລານຫລວງຫລາຍ
ໂດຍທາງລູກຊາຍຂອງເຂົາຄືອີຊາກ.4 ແລ້ວເຮົາໄດ້ໃຫ້ຢາໂຄບແລະເອຊາວແກ່ອີຊາກ. ເຮົາໄດ້ໃຫ້ແດນເນີນພູເຊອີ ແກ່ເອຊາວເປັນກຳມະສິດ,
ແຕ່ຢາໂຄບແລະລູກຫລານຂອງເຂົາໄດ້ລົງໄປເອຍີບ.
5 ເຮົາໄດ້ສົ່ງໂມເຊແລະອາໂຣນ, ແລະເຮົາໄດ້ທໍລະມານຊາວເອຍີບດ້ວຍພັຍພິບັດ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາ.
6 ເຮົາໄດ້ນຳບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຈົ້າອອກມາຈາກເອຍີບ. ແລະພວກເຈົ້າກໍໄດ້ມາເຖິງທະເລພວກເອຍີບໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາດ້ວຍ
ເຫລົ່າຮີດເສັກແລະຄົນນຳຈົນມາເຖິງທະເລຕີນກີກ.
7 ເມື່ອບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຈົ້າຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ, ພຣະອົງກໍຊົງບັນດານໃຫ້ຄວາມມືດເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງພວກເຈົ້າກັບຊາວເອຍີບ.
ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທະເລມາເຫນືອພວກເຂົາແລະຖ້ວມພວກເຂົາ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນເອຍີບ.
ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍໄດ້ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເປັນເວລານານ.
8 ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າມາເຖິງແຜ່ນດິນຂອງຄົນອາໂມຣິດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ອີກຟາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ພວກເຂົາສູ້ຮົບກັບພວກເຈົ້າ,
ແລະເຮົາໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າກໍຢຶດຄອງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະເຮົາກໍໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ.
9 ແລ້ວບາຫລາກລູກຊາຍຂອງຊິບໄປ, ກະສັດຂອງໂມອາບໄດ້ລຸກຂຶ້ນໂມເຕີອິສະຣາເອນ. ເຂົາໃຊ້ໃຫ້ໄປເອີນບາລາອາມລູກຊາຍຂອງເບອໍ,
ໃຫ້ມາແຊ່ງພວກເຈົ້າ.10 ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຟັງບາລາອາມ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາໄດ້ອວຍພອນພວກເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາໄດ້ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນມືຂອງເຂົາ.
11 ພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້ວາມແມ່ນ້ຳຈໍແດນມາທີ່ເມືອງເຢຣີໂກ. ພວກຜູ້ນຳຂອງເຢຣີໂກໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຈົ້າ, ລວມທັງຄົນອາໂມຣິດ, ຄົນເຢຣີຊີ, ຄົນການາອານ,
ຄົນອິດຕີ, ຄົນກີກາຊີ, ຄົນອີວີແລະຄົນເຢບູດ. ເຮົາໄດ້ມອບຊັຍຊະນະເຫນືອພວກເຂົາໃຫ້ພວກເຈົ້າ
ແລະໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພວກເຈົ້າ.12 ເຮົາໄດ້ສົ່ງຝູງຕໍ່ໄປຂ້າງຫນ້າພວກເຈົ້າ, ຊຶ່ງໄດ້ໄລ່ພວກເຂົາແລະກະສັດສອງຄົນ
ຂອງຊາວອາໂມຣິດອອກໄປຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ. ມັນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພາະດ້ວຍຄາບຫລີໂດຍລູກທະນູຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ.
13 ເຮົາໄດ້ມອບແຜ່ນດິນຊຶ່ງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖາກຖາງ ແລະເມືອງຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງ, ແລະບັດນິພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.
ພວກເຈົ້າໄດ້ກິນຫມາກໄມ້ຈາກສວນຫມາກອະງຸ່ນແລະສວນຫມາກອກເຫດທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປູກ,'
14 ດຽວນີ້ຈົ່ງຢາກເກງພຣະຢາເວ ແລະນະມັສະການພຣະອົງດ້ວຍສຸດກຳລັງແລະດ້ວຍຄວາມສັດຊື່;
ຈົ່ງປະຖົມບັນດາພະເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ນະມັສະການທີ່ອີກຟາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດແລະເອຍີບນັ້ນສາ,
ແລະຈົ່ງນະມັດສະການແຕ່ພຣະຢາເວເຫລົ່ານັ້ນ.15 ແລະຖ້າພວກເຈົ້າເຫັນວ່າຜິດໃນສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າໃນການທີ່ພວກເຈົ້າເຈົ້າມີສະການພຣະຢາເວ,
ເຈົ້າກໍຈົ່ງເລືອກເອົາໃນວັນນີ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບົວຣະບັດໃຜ, ບັນດາພະຕ່າງໆຊຶ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າໄດ້ບົວຣະບັດຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ,
ຫລືບັນດາພະຂອງຊາວອາໂມຣິດ, ໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງເຈົ້າອາໄສຢູ່. ແຕ່ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າແລະຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເຮົາຈະນະມັສະການພຣະຢາເວ."
16 ພວກປະຊາຊົນໄດ້ຕອບແລະກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາຈະບໍ່ປະຖົມພຣະຢາເວໄປບົວຣະບັດພະອິນໂຍ,
17 ເພາະວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳເຮົາແລະບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນເອຍີບ, ອອກມາຈາກເຮືອນຫາດ,
ແລະຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດການອັສສະຈັນຍິງໃຫຍ່ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົາ, ແລະຜູ້ຊຶ່ງຊັບຄອງເຮົາຕະຫລອດທາງທີ່ເຮົາໄດ້ເດີນໄປ,
ແລະທ່າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຜ່ານໄປ.18 ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ປະຊາຊົນທັງໝົດນັ້ນອອກໄປຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ,
ລວມທັງຄົນອາໂມຣິດຊຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະນະມັສະການພຣະຢາເວ, ເພາະວ່າພຣະອົງຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ."
19 ແຕ່ໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, "ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດບົວຣະບັດພຣະຢາເວໄດ້ດອກ, ເພາະວ່າພຣະອົງຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຮື້ສຸດ,
ພຣະອົງຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຫວງແຫນ; ພຣະອົງຈະບໍ່ອະພິຍານລະເມີດຫລືການບາບຂອງພວກເຈົ້າ.
20 ຖ້າພວກເຈົ້າປະຖົມພຣະຢາເວແລະໄປນະມັສະການພະຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງຫັນກັບແລະທຳລາຍພວກເຈົ້າ.
ພຣະອົງຈະເຜົາຜານພວກເຈົ້າຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງ, ໄດ້ຊົງເຮັດດີຕໍ່ພວກເຈົ້າມາແລ້ວ."
21 ແຕ່ປະຊາຊົນໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ບໍ່, ພວກເຮົາຈະນະມັສະການພຣະຢາເວ."22 ແລ້ວໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ,
"ໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນພະຍານແກ່ຕີນເອງວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ເລືອກພຣະຢາເວ, ສຳລັບຕົວພວກເຈົ້າເອງເພື່ອນະມັສະການພຣະອົງ." ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ,
"ພວກເຮົາເປັນພະຍານ."23 ບັດນີ້ ຈົ່ງປະຖົມພະທັງຫລາຍຂອງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ແລະກັບໃຈມາຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ,
ຂອງອິສະຣາເອນ."
24 ປະຊາຊົນໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ພວກເຮົາຈະນະມັສະການພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ"
ພວກເຮົາຈະເຊື່ອຝັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ."25 ໂຢຊວຍຈົ່ງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາສຳລັບ
ປະຊາຊົນໃນມື້ນັ້ນແລະໄດ້ວາງກົດບັນຍັດກັບກົດລະບຽບຕ່າງໆທີ່ເມືອງຊີເຄມ.26 ໂຢຊວຍໄດ້ບັນທຶກຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໃນຫນັງສືກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເພິ່ນໄດ້ເອົາກ້ອນຫີນໃຫຍ່ແລະຂຶ້ນທີ່ຮີມຂອງຕີນໂອກ ທີ່ຢູ່ຂ້າງສະຖານທີ່ນະມັສະການຂອງພຣະຢາເວ.
27 ໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນທັງໝົດວ່າ, "ຫີນກ້ອນນີ້ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ພວກເຮົາ. ເພາະມັນໄດ້ຍືນທຸກຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບພວກເຮົາ.
ສະນັ້ນ ມັນຈະເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ ຫາກວ່າພວກເຈົ້າປະຕິເສດພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ."28 ດັ່ງນັ້ນ ໂຢຊວຍໄດ້ສົ່ງປະຊາຊົນໄປ
ທຸກຄົນກັບໄປສູ່ດິນແດນທີ່ເປັນສ່ວນຂອງໃຜລາວ.
29 ພາຍຫລັງຈາກເຫດການເຫລົ່ານີ້ ໂຢຊວຍລຸກຊາຍຂອງນູນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ກໍໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອອາຍຸໄດ້ 110 ປີ.
30 ພວກເຂົາກໍໄດ້ຝັງສົບຂອງເພິ່ນໄວ້ໃນເຂດທີ່ດິນມໍຣະດີກຂອງເພິ່ນທີ່ເມືອງຕີມນາດເສຣາ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນເຂດເນີນພູເອຟຣາອິມ, ຫາງເຫນືອຂອງພູເຂົາກາອາດ.
31 ອິສະຣາເອນກໍໄດ້ນະມັດສະການພຣະຢາເວຕະຫລອດຊີວິດຂອງໂຢຊວຍ. ແລະຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກຜູ້ນຳທີ່ມີອາຍຸຍືນຍາວກວ່າໂຢຊວຍ,
ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ມີປະສົບການທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອອິສະຣາເອນ.
32 ກະດູກຂອງໂຢເຊບ, ທີ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ນຳອອກມາຈາກເອຍີບ - ພວກເຂົາໄດ້ຝັງໄວ້ທີ່ເມືອງຊີເຄມ,
ໃນສ່ວນທີ່ດິນຊຶ່ງຢາໂຄບໄດ້ຊື້ໄວ້ຈາກລູກຊາຍຂອງຮາໂມພໍ່ຂອງຊີເຄມ, ເພິ່ນໄດ້ຊື້ມາດ້ວຍເງິນຫນຶ່ງຮ້ອຍຫລວງ,
ແລະມັນໄດ້ກາຍເປັນມໍຣະດີກສຳລັບລູກຫລານຂອງໂຢເຊບ.33 ແລ້ວເອເລອາເຊລູກຊາຍຂອງອາໂລນກໍຕາຍໄປ.
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງເພິ່ນໄວ້ທີ່ເກເບອາເມືອງຂອງຟິເນຣາລູກຊາຍຂອງເຂົາຊຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເພິ່ນ. ມັນຢູ່ໃນດິນແດນເນີນພູຂອງເອຟຣາອິມ.

ພວກຜູ້ປົກຄອງ

¹ຫລັງຈາກໂຍຊວຍເສຍຊີວິດແລ້ວ, ຄົນອີສະຣາເອນໄດ້ທຸນຖາມພຣະຢາເວ ວ່າ, “ໃຜຜູ້ທຳອິດຈະໂຈມຕີກັບຄົນການາອານສຳລັບພວກເຮົາ, ເພື່ອສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ?”²ພຣະຢາເວຕອບວ່າ, “ຢູ່ດາຈະໂຈມຕີ, ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ມອບແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ພວກເຂົາແລ້ວ.”³ຄົນຢູດາຈຶ່ງເວົ້າ ກັບຄົນຊີເມໂອນ, ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນວ່າ, “ຈຶ່ງຂຶ້ນໄປກັບພວກເຮົາ ໃນເຂດແດນທີ່ກຳນົດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຄົນການາອານນຳກັນ. ພວກເຮົາຈະໄປຮ່ວມຮົບໃນເຂດແດນທີ່ກຳນົດໃຫ້ແກ່ເຮົານັ້ນດ້ວຍ.” ດັ່ງນັ້ນ, ເຜົາຊີເມໂອນກໍໄປກັບພວກເຂົາ.

⁴ຄົນຢູດາ ກໍໂຈມຕີ, ແລະ ພຣະຢາເວ ໄດ້ມອບໄຊຊະນະແກ່ຄົນການາອານ ແລະ ຄົນເປຣີຊີ. ພວກເຂົາ ປະຫານຫນຶ່ງຫມື່ນຄົນ ຫຼືເມືອງເບເຊັກ.⁵ພວກເຂົາ ພົບອາໂດນີ-ເບເຊັກ ໃນເມືອງເບເຊັກ, ແລະ ພວກເຂົາສູ້ຮົບກັບເພິນ ແລະ ໄດ້ປະຫານຄົນການາອານ ແລະ ຄົນເປຣີຊີ.

⁶ແຕ່ອາໂດນີ-ເບເຊັກຫນີໄປໄດ້, ແລະ ພວກເຂົາ ນຳຈັບລາວໄດ້, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັດນິ້ວຫົວໄປ້ມື ແລະ ນິ້ວຫົວໄປ້ຕີນຂອງລາວ.⁷ອາໂດນີ-ເບເຊັກກ່າວວ່າ, “ຍັງມີກະສັດເຈັດສິບອົງ, ຜູ້ທີ່ມີຫົວໄປ້ມື ແລະ ຫົວໄປ້ຕີນຖືກຕັດອອກ, ໄດ້ເກັບເສດອາຫານຢູ່ກ້ອງໂຕະຂອງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດຢ່າງໃດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແກ່ເຮົາເຊັ່ນນັ້ນ” ພວກເຂົາກໍຈັບຕົວເພິນມາຫຼັກຢູ່ຮຸຊາເລັມ ແລະ ເພິນໄດ້ເສຍຊີວິດໃນບ່ອນນັ້ນ.

⁸ຄົນຢູດາໄດ້ເຂົ້າສູ້ຮົບເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຍຶດເມືອງໄດ້. ພວກເຂົາ ໂຈມຕີຊາວເມືອງດ້ວຍຄົມດາບ ແລະ ພວກເຂົາເອົາໄຟເຜົາເມືອງ.⁹ພາຍຫລັງ, ຄົນຢູດາ ໄດ້ລົງໄປສູ້ຮົບກັບຄົນການາອານ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດແດນເຂົາ ແລະ ໃນຮ່ອມພູເຂົາ ຢູ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກ¹⁰ຢູດາ ໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບຄົນການາອານ ຜູ້ຢູ່ໃນເຮັບໂຮນ (ເມືອງເຮັບໂຮນ ເມື່ອກ່ອນຊື່ວ່າ ກິຣິອາດອາຣະບາ) ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປະຫານເຊຊາຍ, ອາຮິມານ ແລະ ຕານໂມ.

¹¹ຈາກບ່ອນນັ້ນ ຄົນຢູດາໄດ້ຍົກທັບ ໄປສູ້ຮົບກັບຊາວເມືອງເດບີ (ເມືອງເດບີ ເມື່ອກ່ອນມີຊື່ວ່າກິຣິອາດເຊເຟ)¹²ກາເລັບ ກ່າວວ່າ “ໃຜໂຈມຕີເມືອງກິຣິອາດເຊເຟ ແລະ ຍຶດໄດ້, ເຮົາຈະຍົກອັກສາ, ລູກສາວຂອງເຮົາ, ໃຫ້ເປັນເມຍ¹³ໂອດນີເອນ, ລູກຊາຍເກນາ (ຫລານຊາຍຂອງກາເລັບ)ຕີເອົາເມືອງເດບີໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ ກາເລັບຈຶ່ງຍົກອັກສາ, ລູກສາວຂອງຕົນ, ໃຫ້ເປັນເມຍຂອງເພິນ.

¹⁴ຢູ່ຕໍ່ມາ ອັກສາ ມາຫາໂອດນີເອນ, ແລະ ນາງຈຶ່ງຊວນຜົວໃຫ້ ຂໍເນື້ອຫີນາຜໍໃຫ້ແກ່ນາງ. ນາງກໍລົງຈາກຫລັງລາ, ກາເລັບຖາມນາງວ່າ “ເຈົ້າຕ້ອງການອັນໃດ?”¹⁵ນາງຈຶ່ງຕອບເພິນວ່າ “ຂໍຂອງຂວັນໃຫ້ລູກຈັກຢ່າງຫນຶ່ງແດ່. ເມື່ອພໍ່ໃຫ້ລູກມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງແລ້ງກັນດານແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ນ້ຳພູແກ່ລູກດ້ວຍ.”

ດັ່ງນັ້ນ, ກາເລັບກໍຍົກບໍ່ນ້ຳພູເທິງ ແລະ ບໍ່ນ້ຳພູລຸ່ມ ໃຫ້ແກ່ນາງ.

¹⁶ລູກຫລານຂອງພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊ ຄົນເກນີ ໄດ້ໄປຈາກເມືອງທີ່ມີຕີນຕານ ພ້ອມກັບຄົນຢູດາ, ມາເຖິງຕີນທີ່ກັນດານຂອງເຜົາຢູດາ ທີ່ຢູ່ໃນເນເກບ, ເພື່ອອາໄສຢູ່ກັບຄົນຢູດາ ຢູ່ໃກ້ກັບອາຣາດ.¹⁷ຄົນຢູດາ ກໍຍົກທັບໄປຮ່ວມກັບຄົນຊີເມໂອນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີ ຄົນການາອານ ຜູ້ຢູ່ໃນເມືອງເຊເມັດ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍເມືອງນັ້ນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ເມືອງນັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ໂຮມາ.

¹⁸ຄົນຢູດາໄດ້ຍຶດເມືອງຄາຊາເຊັນກັນ ແລະ ພ້ອມທັງອານາເຂດຮອບໆ, ເມືອງອາຊະກາໂລນ ແລະ ພ້ອມທັງອານາເຂດ ແລະ ເມືອງເອັກໂຮນ ແລະ ພ້ອມອານາເຂດຮອບໆ.¹⁹ພຣະຢາເວ ໄດ້ສະຖິດກັບຄົນຢູດາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດແດນພູເຂົາເປັນກຳມະສິດ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຂັບໄລ່ຊາວເມືອງທີ່ຢູ່ໃນຮ່ອມພູເຂົານັ້ນໄດ້ ເພາະວ່າພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນມີລິດຮົບເຫລັກ.

²⁰ເມືອງເຮັບໂຮນນັ້ນ ໄດ້ຍົກໃຫ້ກາເລັບ (ດັງຫີໂມເຊໄດ້ກ່າວໄວ້), ແລະ ເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ລູກຊາຍທັງສາມຄົນຂອງອານາກອກໄປ.²¹ແຕ່ຄົນເບັນຢາມິນ ບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ ຄົນເຢຍຸດ ຜູ້ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ອອກໄປ. ດັ່ງນັ້ນ ຄົນເຢຍຸດຈຶ່ງອາໄສຢູ່ກັບຄົນເບັນຢາມິນໃນເຢຣູຊາເລັມຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

²²ນອກນີ້ ເຮືອນຂອງໂຍເຊັບກະກຽມໄປສູ້ຮົບເມືອງເບັດເອນ, ແລະ ພຣະຢາເວສະຖິດກັບພວກເຂົາ.²³ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປສອດແນມເມືອງເບັດເອນ (ແຕ່ກ່ອນເມືອງນີ້ ຊື່ ລູເຊ).²⁴ຜູ້ສອດແນມເຫັນຊາຍຄົນຫນຶ່ງຢ່າງອອກມາຈາກເມືອງ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບລາວວ່າ “ຂໍຊື່ທາງເຂົາເມືອງນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາດ້ວຍ, ແລະ ພວກເຮົາຈະປານີເຈົ້າ.”

²⁵ຊາຍຄົນນັ້ນ ກໍຊື່ທາງເຂົາເມືອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີຊາວເມືອງນັ້ນ ດ້ວຍຄົມດາບ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ອ່ອນຊາຍຄົນນັ້ນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວທັງຫມົດລອດໄປ²⁶ຫລັງຈາກນັ້ນ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນອິດຕີ ແລະ ສ້າງເມືອງຂຶ້ນເມືອງຫນຶ່ງ, ເອີ້ນຊື່ວ່າເມືອງລູເຊ, ຊຶ່ງເປັນຊື່ຢູ່ຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້.

²⁷ຄົນມານາເຊ ບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວເມືອງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເບັດເຊອານ ແລະ ຊາວຊິນນະບິດຂອງເມືອງນັ້ນໃຫ້ອອກໄປ, ຫລື ຊາວເມືອງຕາອານັກ ແລະ ຊາວຊິນນະບິດຂອງເມືອງນັ້ນ, ຫລື ຊາວເມືອງໂດເຣ ແລະ ຊາວຊິນນະບິດຂອງເມືອງນັ້ນ, ຫລື ຊາວເມືອງອິບເລອານ ແລະ ຊາວຊິນນະບິດຂອງເມືອງນັ້ນ, ຫລື ຊາວເມືອງເມກິດໂດ ແລະ ຊາວຊິນນະບິດຂອງເມືອງນັ້ນ, ເພາະວ່າຄົນການາອານ ຍັງຕັດສິນໃຈອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.²⁸ເມື່ອຄົນອີສະຣາເອນ ມີກຳລັງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ພວກເຂົາກໍບັງຄັບຄົນການາອານ ຮັບໃຊ້ ພວກເຂົາດ້ວຍການເຮັດວຽກຫນັກ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຄົນພວກນັ້ນອອກໄປໂດຍສິ້ນເຊີງ.

²⁹ເອຟຣາອິມບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຄົນການາອານ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເກເຊໃຫ້ອອກໄປ, ດັ່ງນັ້ນຄົນການາອານ ຍັງສືບຕໍ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເກເຊກັບພວກເຂົາ.

³⁰ເຊບູໂລນບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວເມືອງກິດໂຮນ, ຫລື ຊາວເມືອງນາຮາລານ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນການາອານໄດ້ສືບຕໍ່ອາໄສຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ແຕ່ຄົນເຊບູໂລນ ກໍບັງຄັບຄົນການາອານ ຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ ດ້ວຍການເຮັດວຽກຫນັກ.

³¹ອາເຊບບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວເມືອງອັກໂກ, ຫລື ຊາວເມືອງຊີໂດນ, ຫລື ຊາວເມືອງອາຣະລັບ, ຫລື ຊາວເມືອງອັກຊີບ, ຫລື ຊາວເມືອງເຮນບາ, ຫລື ຊາວເມືອງອາເຟກ, ຫລື ຊາວເມືອງເຣໂຮບ.³²ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອາເຊໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບຄົນການາອານ(ຜູ້ອາໄສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ), ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກນັ້ນໃຫ້ອອກໄປ.

³³ເຜົາເນັບທາລີບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເບັດເຊເມັດ, ຫລື ຊາວເມືອງເບັດ-ອານາດ. ດັ່ງນັ້ນ ເຜົາເນັບທາລີອາໄສຢູ່ກັບຄົນການາອານ (ຜູ້ອາໄສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ). ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາວເມືອງເບັດ-ເຊເມັດ ແລະ ຊາວເມືອງເບັດ-ອານາດ ໄດ້ຖືກບັງຄັບ ຮັບໃຊ້ແຮງງານຫນັກໃຫ້ແກ່ຄົນເນັບທາລີ.

³⁴ຄົນອາໂມບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ເຜົາດານ ໃຫ້ອາໄສຢູ່ໃນເຂດພູເຂົາຂອງເມືອງ, ບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາລົງມາອາໄສຢູ່ຮ່ອມພູເຂົາ.³⁵ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອາໂມຍັງອາໄສຢູ່ທີ່ພູເຂົາເຮເລັດ, ໃນເມືອງໂອຢາໂລນ, ແລະ ໃນເມືອງຊາອານບີມ, ແຕ່ອຳນາດທາງທະຫານຂອງເຮືອນຂອງໂຍເຊັບເຫນືອກວ່າພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກບັງຄັບ ຮັບໃຊ້ແຮງງານຫນັກ ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.³⁶ອຳນາດຂອງຄົນອາໂມແມ່ນຕັ້ງຕົ້ນແຕ່ທາງຂ້ວາມພູເຂົາອັກຣັບບີມ ຫຼືເມືອງເຊລາຂຶ້ນໄປຮອດພູເຂົາຂອງເມືອງ.

2 ¹ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ສະເດັດມາຈາກເມືອງກິນການເພື່ອໄປໂບກົມ, ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ເຮົາພາພວກເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະ ນຳພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບປູ່ຢ່າຕາຍາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ບອກວ່າ, ‘ເຮົາຈະບໍລິບລ້າງສັນຍາທີ່ມີກັບພວກເຈົ້າ.’ ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງສັນຍາໃດໆ ກັບຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້. ພວກເຈົ້າຕ້ອງທຳລາຍແຜ່ນພູຊາທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາຖີ້ມ’. ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ ທີ່ເຮົາໄດ້ບອກໄວ້. ພວກເຈົ້າກັບໄປເຮັດຢ່າງອື່ນແທນ?”

³ສະນັ້ນ ເຮົາຂໍບອກດຽວນີ້ວ່າ, 'ເຮົາຈະບໍ່ຂັບໄລ່ຄົນການາອານອອກໄປກ່ອນພວກເຮົາ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະກາຍເປັນຫນ້າມຍອກຂອງພວກເຮົາ ແລະ ບັນດາພຣະຕ່າງໆຂອງພວກເຮົາ ຈະເປັນຜູ້ລ້າວພວກເຮົາ.'"⁴ເມື່ອທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວເວົ້າຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ຄົນອິສະຣາເອນທຸກຄົນແລ້ວ, ປະຊາຊົນກໍພາກັນຮ້ອງສຽງດັງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້.⁵ພວກເຮົາເອີ້ນສະຖານທີ່ວ່າ ໂບກິມ. ແລ້ວພວກເຮົາກໍນຳເຄື່ອງບຸຊາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວທີ່ນັ້ນ.

⁶ເມື່ອໂຢຊວຍໄດ້ສົ່ງຄົນກັບຄືນເມືອແລ້ວ, ຄົນອິສະຣາເອນແຕ່ລະຄົນກໍໄປໃນສະຖານທີ່ຖືກຮັບມອບກໍາມະສິດ, ເພື່ອຢຶດຄອງເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນຂອງພວກເຮົາ.⁷ຄົນໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວຕະຫລອດຊົວຊີວິດຂອງໂຢຊວຍ ແລະ ພວກຜູ້ອາວຸໂສທີ່ມີອາຍຸຂອງຍິນກວ່າລາວ, ພວກຜູ້ນຳເຫລົ່ານີ້ ເປັນຜູ້ຮູ້ຈັກກິດການທຸກຢ່າງ ທີ່ພຣະຢາເວ ຊົງເຮັດຕໍ່ພວກອິສະຣາເອນ. ໂຢຊວຍລູກຂອງນູນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ໄດ້ເສຍຊີວິດເມື່ອອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍສິບປີ.

⁹ພວກເຮົາເອົາສິບຂອງເພີນຝັງໄວ້ໃນດິນຂອງເພີນເອງ ຢູ່ເທິງພູເອຟຣາອິມ ທີ່ເມືອງຕີມນາດເສຣາ, ຢູ່ທາງທິດເຫນືອຂອງພູເຂົາກາອາດ.¹⁰ຕໍ່ມາ ຄົນໃນສະໄຫມທຸກໆຄົນ ກໍເສຍຊີວິດ ແລະ ຖືກຝັງເຊັ່ນດຽວກັນ. ພວກທີ່ເກີດຮຸ້ນໃຫມ່ຈະບໍ່ຮູ້ພຣະຢາເວ ຫລື ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດຕໍ່ຊາວອິສະຣາເອນ.

¹¹ຄົນອິສະຣາເອນເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະບາອານ.¹²ພວກເຮົາໄດ້ຕັດຂາດຈາກພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປູ່ຢາຕາຍາຍຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຊົງນຳພາພວກເຮົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ. ພວກເຮົາພາກັນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າອື່ນ, ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊົນຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຮົານັ້ນ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນຂາບໄຫວ້ພຣະເຫລົ່ານີ້. ພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວ ຊົງພຣະພິໂລດ ເພາະວ່າ.¹³ພວກເຮົາຕັດຂາດຈາກພຣະຢາເວ ແລະ ນະມັດສະການພຣະບາອານ ແລະ ພຣະອັດສະຕາກ.

¹⁴ຄວາມຊົງພຣະພິໂລດຂອງພຣະຢາເວ ຕໍ່ຄົນອິສະຣາເອນ, ແລະ ພຣະອົງ ຈົ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກໂຈນເຂົ້າມາ ປຸ້ນຊັບສິນຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຍັງຊົງຂາຍພວກເຮົາເປັນທາດ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖືກຄອບຄອງດ້ວຍກຳລັງຂອງສັດຕູທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປ້ອງກັນຕົວເອງຈາກສັດຕູຂອງພວກເຮົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.¹⁵ເມື່ອໃດກໍຕາມ ຊາວອິສະຣາເອນ ໄດ້ອອກໄປສູ່ຮົບ, ພຣະອັດສະຕາກຂອງພຣະຢາເວ ກໍຊົງຕໍ່ສູ້ ເພື່ອປາບພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາພາຍແພ້, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງສາບານຕໍ່ພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຕິກຢູ່ໃນຄວາມຂັດສິນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

¹⁶ຫລັງຈາກ ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງ, ຜູ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ຝັນຈາກເງື່ອມມືຂອງພວກລັກຂະໂມຍຊັບສິນຂອງພວກເຮົາ.¹⁷ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາບໍ່ຍອມປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພວກຜູ້ປົກຄອງເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະ ເຮັດຕົວເອງໃຫ້ເປັນໄສເຜນີ້ໃຫ້ພຣະອື່ນ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຫລົ່ານັ້ນ. ບໍ່ດົນພວກເຮົາໄດ້ຫັນໄປຈາກທາງທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ດຳລົງຊີວິດ-ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ-ແຕ່ພວກເຮົາເອງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມ.

¹⁸ເມື່ອພຣະຢາເວຊົງໂຜດໃຫ້ມີຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມໃຫ້ພວກເຮົາ, ພຣະອົງ ກໍຊົງຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຊົງຊ່ວຍໃຫ້ຝັນຈາກເງື່ອມມືຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາຕະຫລອດຊົວຊີວິດຂອງຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມ. ພຣະຢາເວ ຊົງມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຮົາ ໃນຂະນະພວກເຮົາໄດ້ຮ້ອງຄວນຄາງ ເພາະວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຂົ່ມເຫັງພວກເຮົາ.¹⁹ແຕ່ເມື່ອຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ, ພວກເຮົາ ຈະຫັນຫນີໄປ ແລະ ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍ-ກວ່າບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາປະຕິເສດທີ່ຈະປະຖິ້ມການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃດໆຂອງພວກເຮົາ ຫລື ວິທີທີ່ດີດ້ານຂອງພວກເຮົາ.

²⁰ຄວາມຊົງພຣະພິໂລດຂອງພຣະຢາເວ ເຮັດໃຫ້ເກີດການຕໍ່ຕ້ານຊາວອິສະຣາເອນ; ຊົງກ່າວວ່າ "ເພາະຊົນຊາດເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ລະເມີດຄຳສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາ - ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຝັງຄຳຂອງເຮົາ."²¹ຖ້ແຕ່ນີ້ໄປ ເຮົາຈະບໍ່ຂັບໄລ່ຊົນຊາດໃດທີ່ໂຢຊວຍ ຍັງເຫລືອໄວ້ຢູ່ ໃນເວລາທີ່ລາວເສຍຊີວິດ.²²ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ ເພື່ອ ເຮົາຈະທົດສອບພວກອິສະຣາເອນ, ວ່າພວກເຮົາຈະຖືຮັກສາເສັ້ນທາງຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ດຳເນີນຕາມນັ້ນ, ຕາມທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັກສາຫລັບ."²³ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງປ່ອຍຊົນຊາດເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ອອກໄປຢ່າງໄວວາ ແລະ ມອບພວກເຮົາໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງໂຢຊວຍ.

3 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ພຣະຢາເວ ຊົງປ່ອຍໃຫ້ຊົນຊາດເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອໃຊ້ທິດລອງຄົນອິສະຣາເອນ, ຄືທຸກຄົນໃນອິສະຣາເອນຊົງຍັງບໍ່ເຄີຍປະສົບສົງຄາມໃດໆເກີດຂຶ້ນໃນການາອານ.²(ພຣະອົງ ໄດ້ຊົງສອນເລື່ອງສົງຄາມກັບໃຫ້ເຊື້ອສາຍຄົນອິສະຣາເອນຮຸ້ນໃຫມ່ ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ຮູ້ມາກ່ອນ.)³ຄົນເຫລົ່ານີ້ ຄືບັນຫາຊົນຊາດ: ຄິກະສັດທັງຫ້າຂອງພວກພິລິດສະຕິນ, ຄົນການາອານທັງຫມົດ, ຊາວຊີໂດນ ແລະ ຊາວຮີວີ ຜູ້ອາໄສຢູ່ເທິງພູເຂົາເລບານອນ, ຕັ້ງແຕ່ພູເຂົາບາອານ ເອີ-ໂມນ ເຖິງທາງເຂົ້າເມືອງຮາມັດ.

⁴ບັນດາຊົນຊາດເຫລົ່ານີ້ ທີ່ເຫລືອຢູ່ ເປັນວິທີຂອງພຣະຢາເວ ຊົງທິດລອງຄົນອິສະຣາເອນ, ເພື່ອຍືນຍັນວ່າພວກເຮົາ ຈະເຊື່ອຝັງພຣະບັນຍັດ, ຊົງພຣະອົງສັ່ງໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາໂດຍຜ່ານທາງໂມເຊນັ້ນຫລັບ.⁵ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອິສະຣາເອນຈຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນບັນດາຄົນການາອານ, ຄົນຮີດຕີ, ຄົນອາໂມ, ຄົນເປຣີຊີ, ຄົນຮີວີ, ແລະ ຄົນເຢຍຸດ.⁶ພວກເຮົາໄດ້ສູ້ຂໍ້ລູກສາວຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາເປັນເມື່ອຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍົກລູກສາວຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາກໍຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາເຫລົ່ານັ້ນ.

⁷ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ຫລົງລີ້ມພຣະຢາເວ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຕົນ. ພວກເຮົາໄດ້ນະມັດສະການບັນດາພຣະບາອານ ແລະ ເຈົ້າແມ່ອາເຊຣາ.⁸ສະນັ້ນ, ພຣະພິໂລດຂອງພຣະຢາເວກໍຝຸງຂຶ້ນຕໍ່ອິສະຣາເອນ ແລະ ພຣະອົງຊົງຂາຍພວກເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດກູ-ຊານຣິຊາທາອິມ ກະສັດເມືອງເມໂຊໂປຕາເມຍ ແລະ ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ຮັບໃຊ້ກູຊານຣິຊາທາອິມ ເປັນເວລາແປດປີ.

⁹ເມື່ອຄົນອິສະຣາເອນຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຢາເວ ໄດ້ມອບຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງ ທີ່ຈະມາຊ່ວຍຄົນອິສະຣາເອນ, ແລະ ຊ່ວຍພວກເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ລອດ-ຝົນ: ໂອດນີເອນລູກຊາຍຂອງເກນາດ (ນ້ອງຊາຍຂອງກາເລັບ).¹⁰ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເສີມກຳລັງລາວ, ແລະລາວຕັດສິນຄົນອິສະຣາເອນ ແລະ ລາວກໍອອກໄປສູ່ຮົບ ແລະ ພຣະຢາເວ ໄດ້ມອບລາວມີໄຊຊະນະ ເຫນືອກະສັດກູຊານຣິຊາທາອິມ ກະສັດເມືອງອາຣາມ. ມືຂອງໂອດນີເອນເອົາຊະນະ ກູຊານຣິຊາທາອິມ.¹¹ແຜ່ນດິນນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ຄວາມສະຫງົບສຸກມາສິບປີ. ແລ້ວໂອດນີເອນລູກຊາຍເກນາດກໍໄດ້ເສຍຊີວິດ.

¹²ຫລັງຈາກນັ້ນ ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ພຣະຢາເວ ຈຶ່ງຊົງເສີມກຳລັງແກ່ກະສັດເອກໂລນຂອງເມືອງໂມອາບ ໃຫ້ມີອຳນາດເຫນືອຄົນອິສະຣາເອນ.¹³ເອັກໂລນ ໄດ້ສົມທົບກັບຄົນອຳໂມນ ແລະ ຄົນອາມາເຫລັກ ຍົກທັບໄປໂຈມຕີ ແລະ ເອົາຊະນະ ອິສະຣາເອນ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດເມືອງເຢຣີໂກ.¹⁴ຄົນອິສະຣາເອນຈຶ່ງຮັບໃຊ້ເອັກໂລນກະສັດແຫ່ງໂມອາບເປັນເວລາສິບແປດປີ.

¹⁵ເມື່ອຄົນອິສະຣາເອນຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງມອບຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງ ຈະມາຊ່ວຍພວກເຮົາ, ເອຣຸດ ລູກຊາຍເກຣາ, ຄົນເບັນຢາມິນ, ຄົນແຮງມີຊ້າຍ. ຄົນອິສະຣາເອນໃຫ້ເພີນ, ເປັນຜູ້ນຳເອົາສ່ວຍໄປມອບແກ່ກະສັດເອກໂລນຂອງເມືອງໂມອາບ

¹⁶ເອຣຸດໄດ້ເຮັດດາບຂອງຕົວເອງ ທີ່ມີຂອບຄົມສອງດ້ານຍາວຫນຶ່ງສອກ; ລາວໄດ້ເຫັນບໍ່ໄວ້ໃສ່ໃນເສື້ອຜ້າຢູ່ກິດຂາເບື້ອງຂວາຂອງລາວ.¹⁷ລາວກໍນຳສ່ວຍໄປມອບແກ່ກະສັດເອກໂລນແຫ່ງເມືອງໂມອາບ (ຕອນນີ້ເອກໂລນເປັນຄົນຕຸ້ຍຫລາຍ).¹⁸ຫລັງຈາກ ເອຣຸດໄດ້ມອບສ່ວຍແລ້ວ, ເພີນ ກໍອອກໄປກັບຄືນທີ່ຫາບຫາມສ່ວຍນັ້ນ.

¹⁹ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສຳລັບເອຣຸດ, ເມື່ອລາວໄປເຖິງສະຖານທີ່ມີຮູບເຄົາລົບສະຫລັກທີ່ຢູ່ໃກ້ກິນການ, ລາວກໍຫັນກັບໄປ, ແລະ ລາວຫຼຸນວ່າ "ຂ້າແຕ່ກະສັດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍມີຂໍ້ຄວາມລົບ ທີ່ຈະກາບຫຼຸນໃຫ້ຮູ້" ເອກໂລນຈຶ່ງມີບັນຊາວ່າ "ງຽບໆ!" ດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ເປົ່າຢູ່ກໍຫຼຸນລາອອກໄປ

ຈາກຫ້ອງ.²⁰ ເອຮຸດກໍເຂົ້າໄປເຝົ້າເພີນ. ຂະນະນັ້ນກະສັດປະທັບຢູ່ອີງດຽວໃນຫ້ອງເຢັນຂອງຊັ້ນເທິງ. ເອຮຸດທູນວ່າ “ຂ້ານ້ອຍມີພຣະຄຳສັ່ງຈາກພຣະເຈົ້າຖວາຍພຣະອົງ” ກະສັດຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກພຣະຫີນນັ້ງ.

²¹ ເອຮຸດກໍເອື້ອມມືຊ້າຍຂອງລາວ ແລະ ຖອດດາບອອກຈາກຂາຂວາຂອງລາວ, ແລະ ລາວກໍແທງເຂົ້າໄປໃນຮ່າງກາຍຂອງກະສັດເອກໂລນ.²² ດ້າມດາບກໍຈົມເຂົ້າໄປຫມິດທັງດາບໃນຕົວພຣະອົງ. ດ້ວຍປາຍດ້າມກໍອອກມາທາງຫລັງຂອງເພີນ, ແລະ ໄຂມັນຫຸ້ມດາບໄວ້, ສຳລັບເອຮຸດບໍ່ໄດ້ຖອດດາບອອກຈາກຫ້ອງຂອງເພີນ.²³ ຈາກນັ້ນ ເອຮຸດອອກໄປຫລິ້ນບຽງ ແລະ ໄດ້ປິດປະຕູຫ້ອງຊັ້ນເທິງທີ່ຢູ່ຫລັງເຂົ້າ ແລະ ໃສ່ກະແຈປະຕູໄວ້.

²⁴ ຫລັງຈາກ ເອຮຸດໄປແລ້ວ, ພວກຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດກໍເຂົ້າມາ; ພວກເຂົາເຫັນວ່າປະຕູຫ້ອງຊັ້ນເທິງປິດໃສ່ກຸນແຈຢູ່, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຄິດວ່າ “ພຣະອົງກຳລັງຜ່ອນຄາຍຕົວເອງໃນຄວາມເຢັນຂອງຫ້ອງຊັ້ນເທິງຢ່າງແນ່ນອນ”.²⁵ ພວກເຂົາກັງວົນຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ຈົນກະທັ່ງພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາລະເລີຍຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ເມື່ອກະສັດຍັງບໍ່ໄດ້ເປີດປະຕູຫ້ອງຊັ້ນເທິງ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາກະແຈ ແລະ ໄຂເປີດປະຕູອອກ, ແລະ ເຫັນເຈົ້ານາຍຂອງຕົນລົມລົງພື້ນ, ເສຍຊີວິດ.

²⁶ ໃນຂະນະ ທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຄອຍຖ້າກັນຢູ່ນັ້ນ, ສິ່ງໃສ່ວ່າ ພວກເຂົາຄວນເຮັດຫຍັງ, ເອຮຸດ ກໍຫນີໄປພື້ນ ແລະ ຂ້ວາມໄປບ່ອນມີຮູບແກະສະຫລັກຮູບປັ້ນ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງຫນີມາເຖິງເມືອງເສຣັອາ.²⁷ ເມື່ອລາວມາເຖິງແລ້ວ ຈຶ່ງເປົ່າສຽງແກດັງຂຶ້ນໃນເຂດເນີນພູເຂົາແຫ່ງເອຟຣາຍິມ. ຈາກນັ້ນຄົນອິສະຣາເອນກໍລົງມາຈາກພູເຂົາດ້ວຍກັນກັບລາວ, ແລະ ລາວກໍໄດ້ນຳຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປ.

²⁸ ລາວໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາໄປເຖິງ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວກຳລັງຈະເອົາຊະນະສັດຕຣຂອງພວກເຈົ້າ, ຄືຊົນຊາດໂມອາບ”. ພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມລາວໄປ ແລະ ຍຶດຝັ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈຳແດນຂ້ວາມຜ່ານຈາກໂມອາບ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມໃຫ້ໃຜເລີຍຂ້ວາມນ້ຳໄປໄດ້.²⁹ ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຂົາປະທານຄົນໂມອາບປະມານຫນຶ່ງຫມື່ນຄົນ, ແລະ ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດ. ບໍ່ມີໃຜຫລົບຫນີໄດ້.³⁰ ສະນັ້ນໃນມື້ນັ້ນໂມອາບຈຶ່ງຜ່າຍແຜ່ໂດຍກຳລັງຂອງອິສະຣາເອນ ແລະ ແຜ່ນດິນນັ້ນ ໄດ້ສະຫງົບສຸກເປັນເວລາແປດສິບປີ.

³¹ ຫລັງຈາກເອຮຸດ ຜູ້ປົກຄອງຄົນຕໍ່ໄປແມ່ນຊຳຄາລູກຊາຍຂອງອານາດ ຜູ້ທີ່ຂ້າຄົນຝລິດສະຕິນຫົກຮ້ອຍຄົນ ດ້ວຍໄມ້ຄອ້ນເທົາທີ່ໃຊ້ລ້ຽງງົວ. ລາວຍັງໄດ້ປິດປ່ອຍອິສະຣາເອນໃຫ້ພື້ນຈາກອັນຕະລາຍ.

4

¹ ຫລັງຈາກເອຮຸດເສຍຊີວິດແລ້ວ, ຄົນອິສະຣາເອນກໍເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປໃນຕາຂອງພຣະຢາເວ.² ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງຂາຍພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ອຳນາດຂອງຢາບິນກະສັດແຫ່ງການອານ ທີ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງຢູ່ໃນເມືອງຮາໂຊ. ຜູ້ປັນຊາແມ່ທັບຂອງເພີນຊື່ວ່າ ສີເສຣາ, ແລະ ເພີນໄດ້ອາໄສຢູ່ເມືອງຮາໂຊເຊັດຂອງຄົນຕ່າງຊາດ.³ ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ຮ້ອງຂໍ ຫາພຣະຢາເວ ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ເພາະວ່າ ສີເສຣາ ມີລົດຮີບເຫລັກເກົ້າຮ້ອຍຄັນ ແລະ ລາວໄດ້ປັບປຸງຄັບຂົນເຫຼັກຄົນອິສະຣາເອນດ້ວຍກຳລັງ ເປັນເວລາຊາວປີ.

⁴ ໃນເວລານັ້ນ ນາງເດໂບຣາ, ຜູ້ເຜີຍພຣະຄຳ (ເມຍຂອງລັບປີໂດດ), ເປັນຜູ້ນຳພາການຕັດສິນການປົກຄອງໃນອິສະຣາເອນ.⁵ ນາງເຄີຍນັ່ງຢູ່ກ້ອງຕືນຕານຂອງເດໂບຣາ ຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງອາມາ ແລະ ເມືອງເບັດເອນ ໃນເຂດເນີນພູແຫ່ງເອຟຣາຍິມ, ແລະ ຄົນອິສະຣາເອນ ກໍມາຫານາງ ເພື່ອໃຫ້ນາງແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ້ງຂອງພວກເຂົາ.

⁶ ນາງໄດ້ສົ່ງບາຣາກ ລູກຊາຍຂອງອາບີໂນອາມ ທີ່ມາຈາກເມືອງເກເດັດໃນແຂວງເນັບທາລີ. ນາງກ່າວວ່າ, “ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ໄດ້ຊົງສົ່ງແກ້ເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງໄປຫຼີ້ນຕາໂບ, ແລະ ເກນເອົາພວກຜູ້ຊາຍສືບພັນຄົນຈາກເມືອງເນັບທາລີ ແລະ ເຊບູໂລນ ໄປກັບພວກເຈົ້າ.”⁷ ສ່ວນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສີເສຣາ, ຜູ້ປັນຊາການແມ່ທັບຂອງຢາບິນ ມາພົບເຈົ້າຢູ່ແມ່ນ້ຳກີໂຊນ, ພ້ອມດ້ວຍລົດຮີບ ແລະ ກອງທັບຂອງທ່ານ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ໄຊຊະນະແກ້ເຈົ້າ.”

⁸ ບາຣາກ ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ນາງວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າໄປກັບຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຈະໄປ, ແຕ່ວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄປກັບຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຈະບໍ່ໄປ”⁹ ນາງກ່າວວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໄປກັບເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຈະໄປຈະບໍ່ນຳໄປສູ່ກຽດສັກສີຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວ ຈະຊົງຂາຍສີເສຣາໄວ້ໃນກຳມືຂອງແມ່ຍິງຄົນຫນຶ່ງ” ແລ້ວນາງເດໂບຣາກໍລຸກໄປກັບບາຣາກເຖິງເມືອງເກເດັດ.

¹⁰ ບາຣາກໄດ້ເອີ້ນພວກຄົນຈາກເຊບູໂລນ ແລະ ເນັບທາລີ ໃຫ້ເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ເມືອງກາເດັດ. ສືບພັນຄົນຕິດຕາມລາວ, ແລະ ນາງເດໂບຣາກໍໄປກັບລາວ.

¹¹ ໃນຂະນະນັ້ນ ເຮເບ (ຄົນເກນິດ) ໄດ້ແຍກຕົວອອກຈາກຄົນເກນິດ ເພາະເພີນໄດ້ແຍກຫນີຈາກພວກເກນິດທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍໂຮບັບ ຜູ້ເປັນ(ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊ) ແລະ ເຂົາໄດ້ຕັ້ງຕູບຜ້າເຕັ້ນຂອງລາວໃກ້ຕືນໂອກໃນຊາອານັນນິມ ໃກ້ເມືອງເກເດັດ.

¹² ເມື່ອພວກເຂົາບອກສີເສຣາວ່າ, “ບາຣັກລູກຊາຍຂອງອາບີໂນອາມໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງພູຕາໂບແລ້ວ.”¹³ ສ່ວນສີເສຣາກໍເອີ້ນເອົາລົດຮີບທັງຫມົດ, ຊົງເປັນລົດຮີບເຫລັກເກົ້າຮ້ອຍຄັນ, ແລະ ຫະຫນາທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບລາວ, ຍົກທັບອອກຈາກເມືອງຮາໂຊເຊັດແຫ່ງ ຮາໂກຍິມຂອງຄົນຕ່າງຊາດໄປເຖິງແມ່ນ້ຳກີໂຊນ.

¹⁴ ນາງເດໂບຣາໄດ້ກ່າວຕໍ່ບາຣັກວ່າ, “ຈົ່ງອອກໄປ! ເພາະ ມື້ນີ້ເປັນມື້ທີ່ພຣະຢາເວ ຊົງມອບໄຊຊະນະແກ້ເຈົ້າເຫນືອ ສີເສຣາ. ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງນຳຫນ້າເຈົ້າບໍ່?”. ດັ່ງນັ້ນ ບາຣາກໄດ້ລົງຈາກພູເຂົາຕາໂບ ພ້ອມດ້ວຍຫະຫນາສືບພັນຄົນຕິດຕາມລາວໄປ.

¹⁵ ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ກອງທະຫານຂອງສີເສຣາ ສັບສິນ, ພ້ອມທັງລົດຮີບທັງຫມົດຂອງເຂົາ ແລະ ກອງທະຫານທັງລົດຮີບຂອງເຂົາກໍມີຜູ້ນວາຍເຊັ່ນກັນ. ຄົນຂອງບາຣັກ ໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະ ສີເສຣາຈຶ່ງລົງອອກຈາກລົດຮີບ ແລະ ແລ່ນຫນີໄປ.¹⁶ ແຕ່ບາຣາກໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມລົດຮີບ ແລະ ກອງທະຫານໄປ ຈົນຮອດເມືອງຮາໂຊເຊັດແຫ່ງຮາໂກຍິມຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ກອງທະຫານຂອງສີເສຣາທັງຫມົດໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ ບໍ່ເຫລືອຈັກຄົນ.

¹⁷ ສ່ວນສີເສຣາ ໄດ້ແລ່ນຫນີໄປທີ່ຕູບຜ້າເຕັ້ນຂອງນາງຢາເອນ ເມຍຂອງເຮເບຊາວເກນິດ, ເພາະວ່າມີຄວາມສະຫງົບສຸກລະຫວ່າງ ທ່ານຜູ້ນີ້ພ້ອມທັງຄອບຄົວເຄີຍຜູກສຳພັນກັບຢາບິນກະສັດແຫ່ງຮາໂຊ, ແລະ ວົງວານຂອງເຮເບຄົນເກນິດ.¹⁸ ນາງຢາເອນໄດ້ອອກໄປພົບສີເສຣາ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ເຊີນຫັນມາທາງນີ້, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ; ຫັນມາທາງຂ້ອຍ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານຫຍັງເລີຍ”. ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຫັນໄປຫານາງ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນຂອງນາງ, ແລະ ນາງຈຶ່ງປົກຄຸມຕົວລາວດ້ວຍຜ້າຫົມ.

¹⁹ ລາວໄດ້ເວົ້າຕໍ່ນາງວ່າ, “ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍດື່ມນ້ຳແດ່ ເພາະວ່າຂ້ອຍຫົວນ້ຳຫລາຍ” ນາງຈຶ່ງເປີດກະຖົງຫນຶ່ງທີ່ໃສ່ນ້ຳນົມ ແລະ ໃຫ້ລາວດື່ມ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນນາງກໍປົກຄຸມລາວອີກ.²⁰ ລາວເວົ້າກັບນາງອີກວ່າ, “ ຂໍໃຫ້ຍິນຢູ່ທາງເຂົ້າຜ້າເຕັ້ນ, ຖ້າມີຄົນມາຖາມເຈົ້າວ່າ ມີໃຜຢູ່ຫນີບໍ່? ໃຫ້ບອກເຂົາວ່າ ບໍ່ມີ.”

²¹ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ນາງຢາເອນ (ເມຍຂອງເຮເບ) ໄດ້ເອົາຂໍເຫລັກຂອງຜ້າເຕັ້ນ ແລະ ຄ້ອນຕີອັນຫນຶ່ງຢູ່ໃນມືຂອງລາວ ແລະ ໄດ້ແອບເຂົ້າໄປຫາລາວຢ່າງລັບໆ, ເພາະລາວນອນຫລັບສະຫນິດ, ແລະ ນາງກໍເອົາຄ້ອນຕີຕອກຂໍເຫລັກຖູບຜ້າເຕັ້ນໃສ່ຂະໜົບຂອງລາວຈົນຊອດຮອດຂີດິນ, ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດ.²² ໃນຂະນະທີ່ ບາຣັກມາຊອກຫາສີເສຣາ, ນາງຢາເອນກໍອອກໄປພົບລາວ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ “ເຊີນມາທາງນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈະຊີໃຫ້ທ່ານເຫັນຜູ້ທີ່ທ່ານກຳລັງຊອກຫາ” ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງເຂົ້າໄປກັບນາງ ແລະ ພົບສີເສຣານອນຕາຍຢູ່ນັ້ນ, ໂດຍມີຂໍເຫລັກສຽບຂະໜົບຂອງລາວ.

²³ດັງນັ້ນ ໃນມື້ນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດຢາຍພາຍແພ້, ຕໍ່ຫນ້າຄົນການາອານ.²⁴ກໍາລັງຂອງຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ຕໍ່ສູ້ກັບຢາຍ ເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງການາອານ ຈົນພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍພຣະອົງເສຍສິນ.

5 ¹ໃນມື້ນັ້ນ ນາງເດໂບຣາ ແລະບາຣັກຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາບີໂນອາມໄດ້ຮ້ອງເພງນີ້ວ່າ,²ເມື່ອພວກຜູ້ນຳໄດ້ນຳຫນ້າອິສະຣາເອນ, ເມື່ອປະຊາຊົນອາສາສະຫມັກໄປສູ່ຮີບເສີກດ້ວຍຄວາມຍິນດີພວກເຮົາຂໍສັນຣະເສີນພຣະອົງ!

³ທ່ານກະສັດທັງຫລາຍຈົງຟັງເຖິນ! ແລະເຈົ້າຜູ້ນຳທັງຫລາຍຈົງຟັງດ້ວຍ! ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ.⁴ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາຈາກພູເສອີ, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກມາຈາກເຂດເມືອງເອໂດມນັ້ນ, ແຜ່ນດິນກໍສັນສະເທືອນ, ຫ້ອງຟ້າກໍສັນສະເທືອນ, ກ້ອນເປືອ ກໍໄດ້ຖອກເຫນົ້າຝົນລົງມາ.

⁵ພູເຂົາໄດ້ສັນໄຫວຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ; ແຜ່ນແຕ່ພູຊົນາຍກໍສັນໄຫວຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສະຣາເອນ.⁶ໃນສະໄຫມຂອງຊຳຄາ (ລູກຊາຍຂອງອານາດ), ໃນສະໄຫມຂອງຢາເອນ, ເສັ້ນທາງຫລວງຕ່າງໆ ກໍຖືກປະຖົມ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ເຄີຍສັນຈອນໄປມາກໍຫຼຽວຫາງໂຄ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ.

⁷ໃນອິສະຣາເອນ ມີນັກຮີບບໍ່ເທົ່າໃດຄົນ, ຈົນກວ່າ ຂ້ານ້ອຍເດໂບຣາ ໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາ ຜູ້ເປັນແມ່ຄົນຫນຶ່ງ ໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາໃນພວກອິສະຣາເອນ.⁸ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເລືອກນັບຖືພຣະໃຫມ່, ໄດ້ມີການຕໍ່ສູ້ກັນທີ່ປະຕູເມືອງ ແລະ ແຕ່ວ່າບໍ່ມີໄລ່ ຫລືຫອກທີ່ເຫັນ ໃນຈຳນວນພວກຜູ້ຊາຍອິສະຣາເອນສິລິບຜັນຄົນນີ້.

⁹ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ອອກໄປຫາຜູ້ບັນຊາການຂອງອິສະຣາເອນ, ຜ່ອມກັບປະຊາຊົນທີ່ອາສາສະຫມັກດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ພວກເຮົາຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວສຳລັບພວກເຂົາ.¹⁰ຈົງຄິດເຖິງເລື່ອງນີ້ ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ຂີດສີຂາວ ຫນຶ່ງຢູ່ເທິງອານ, ແລະ ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ຍ່າງໄປມາຕາມເສັ້ນທາງ.

¹¹ຈົງຟັງສຽງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຮ້ອງເພງຢູ່ສະຖານທີ່ຕັກນ້ຳ. ຫນັ້ນພວກເຂົາບອກອີກເທື່ອຫນຶ່ງເຖິງຜັນທະກິດທີ່ຊອບທັມຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ການກະທຳທີ່ຊອບທັມຂອງພວກນັກຮີບຂອງພຣະອົງໃນອິສະຣາເອນ. ແລ້ວພວກໄຜ່ພົນຂອງພຣະຢາເວ ກໍພາກັນຍ່າງລົງໄປທີ່ປະຕູເມືອງນັ້ນ.

¹²ຈົງຕື່ນເຖິນ, ຕື່ນຂຶ້ນເຖິນ, ນາງເດໂບຣາ! ຈົງຕື່ນເຖິນ, ຕື່ນຂຶ້ນມາຮ້ອງເພງ! ຈົງຕື່ນເຖິນ, ບາຣັກລູກຊາຍຂອງອາບີໂນອາມເອີຍ, ຈັບເອົາພວກຊະເລີຍຂອງທ່ານອອກໄປ.¹³ແລ້ວຜູ້ລອດຊີວິດ ໄດ້ລົງມາຫາບັນດາຜູ້ມີກຽດສັກສີ; ພວກໄຜ່ພົນຂອງພຣະຢາເວ ກໍຟ້າວເຂົ້າມາຂ້ານ້ອຍຜ່ອມດ້ວຍພວກຮີບ.

¹⁴ພວກເຂົາມາຈາກເອຟຣາອິມ, ຜູ້ທີ່ຮາກເຫງົ້າຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນອາມາເຫລັກ; ຄົນເປັນຢາມິນໄດ້ຕິດຕາມທ່ານໄປ. ຈາກຜູ້ບັນຊາການໄດ້ລົງມາຈາກມາ-ກີ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ຊົງຖືທຸງຂອງນາຍທະຫານນາຍທະຫານມາຈາກເຊບູໂລນ.

¹⁵ພວກຜູ້ນຳຂອງຂ້ານ້ອຍໃນເຜົ່າອິດຊາຄາ ກໍມານຳເດໂບຣາ; ແລະ ອິດຊາຄາ ໄດ້ຢູ່ກັບບາຣາກ ຊຶ່ງຕິດຕາມເຂົາເຂົ້າໄປໃນຮ່ອມ-ພູພາຍໃຕ້ຄຳສັ່ງຂອງເຂົາ. ມີການຕັດສິນໃຈຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ທ່າມກາງຕະກູນຕ່າງໆຂອງຮູເບັນ.

¹⁶ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈົງນັ່ງຢູ່ລະຫວ່າງເຕົາໄຟ, ເພື່ອຝັງຄົນລ້ຽງແກະເປົ່າແກເອີນຝູງສັດຂອງພວກເຂົາຟັງ? ສ່ວນຕະກູນຮູເບັນຕ່າງໆ ໄດ້ມີການຕັດສິນໃຈຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່.

¹⁷ສ່ວນກິເລອາດນັ້ນໄດ້ອາໄສຢູ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳ ຈໍແດນ; ແລະດານ, ເປັນຫຍັງລາວຈົງຂີ່ເຮືອໄປ? ອາເຊຍັງຄົງຢູ່ຕາມແຄມທະເລ ແລະອາໄສຢູ່ໃກ້ທ່າເຮືອຂອງພວກເຂົາ.¹⁸ເຊບູໂລນເປັນເຜົ່າທີ່ສ້າງຊີວິດຂອງພວກເຂົາທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ, ແລະເນີບທາລີ, ກໍເຊັນກັນ, ຢູ່ຕາມສະຫນາມຮີບ.

¹⁹ບັນດາເຈົ້າຊີວິດໄດ້ມາ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ສູ້ຮົບກັນ; ເຈົ້າຊີວິດທັງຫລາຍຂອງການາອານໄດ້ສູ້ຮົບທີ່ຕາມາກໃກ້ນ້ຳຫ້ວຍເມກິດໂດ. ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຍຶດເອົາເງິນຄ່າໄປນຳ.²⁰ເຫລົ່າດວງດາວ ໄດ້ສູ້ຮົບຈາກທ້ອງຟ້າ, ຈາກວິທີຂອງດາວເຫລົ່ານັ້ນ ຂໍ້ວາມຜ່ານທ້ອງຟ້າ ດາວເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ສູ້ຮົບກັບສີເສຣາ.

²¹ແມ່ນ້ຳກີໂຊນໄດ້ຝັດກວາດລ້າງພວກເຂົາອອກໄປ, ຊຶ່ງເປັນສາຍນ້ຳດັງເດີມ, ແມ່ນ້ຳກີໂຊນ. ຈົງເດີນຫນ້າໄປຈິດວິນຍານຂອງຂ້ອຍ, ຈົງເຂັ້ມແຂງເຖິນ.

²²ແລ້ວສຽງຄໍ້ອງມ້າທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງແລ່ນມາ, ການແລ່ນມາຂອງບັນດາຜູ້ແກ່ງກ້າຂອງເຂົາ.

²³ສາບແຊ່ງເມຣິດ! ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ 'ແນ່ນອນ ຈົງສາບແຊ່ງຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາຊ່ວຍຝ່າຍພຣະຢາເວ, ເພື່ອຊ່ວຍພຣະຢາເວ ໃນການສູ້ຮົບກັບພວກນັກຮີບທີ່ເກັ່ງກ້າ'.

²⁴ນາງຢາເອນ ໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍກວ່າຍິງອື່ນໆທັງຫມົດ, ຢາເອນ (ເມຍຂອງເຮເບຄິນເກນິດ) ນາງໄດ້ຮັບການສັນຣະເສີນຍິງກວ່າຜູ້ຍິງທັງຫມົດທີ່ຢູ່ອາໄສຢູ່ໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນ.²⁵ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຂີ່ດີມນ້ຳ, ແລະ ນາງຢາເອນກໍເອົານ້ຳນົມໃຫ້ດີມແຫນ; ນາງໄດ້ເອົາເນີຍໃສ່ຈານອັນສວຍງາມ ສຳລັບເຈົ້າຊາຍ.

²⁶ນາງໄດ້ຂໍຂອງເຕັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງນາງ, ແລະມືຂອງນາງໄດ້ຖືໄມ້ຄ້ອນຕີ; ນາງໄດ້ຂ້າສີເສຣາດ້ວຍຄ້ອນຕີອັນນັ້ນ, ນາງຕີສີເສຣາຈົນຫົວແຕກ. ນາງແຫງຂະຫມັບຈົນຊອດຫົວຂອງລາວໄປອີກຂ້າງຫນຶ່ງ.²⁷ສ່ວນສີເສຣາກໍລົ້ມລົງ ຢູ່ລະຫວ່າງຕີນຂອງນາງ, ສີເສຣາລົ້ມລົງ ແລະນອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

ລາວຢູ່ລະຫວ່າງຕີນຂອງນາງ. ສະຖານທີ່ລາວລົ້ມລົງເປັນທີ່ຊົງເຂົາໄດ້ຖືກຂ້າຢ່າງຫລຸນ.

²⁸ແມ່ຂອງສີເສຣາກໍຫລຽວອອກມາທາງປ່ອງຢ້ຽມແມ່ຂອງ ລາວຈອບເບິ່ງຜ່ານຊ່ອງຂອງຕາຫນ່າງອອກໄປ ແລະນາງຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າໃຈ, "ເປັນຫຍັງລົດຮີບຂອງສີເສຣາຈົງມາຊ້າແທ້? ເປັນຫຍັງສຽງຄໍ້ອງມ້າຂອງລາວຈົງນານກັບມາແທ້?"

²⁹ບັນດາເຈົ້າຍິງທີ່ແສນສະຫລາດ ນາງຕອບວ່າ, ແລະນາງກໍໃຫ້ຄຳຕອບກັບຕົວເອງຢູ່ເຫມືອນກັນ.³⁰"ພວກເຂົາອາດບໍ່ໄດ້ພົບເຫັນ ແລະ ຍັງບໍ່ໄດ້ແບ່ງບັນຂອງທີ່ລັກມາ ຫລືບໍ່? ຜູ້ຍິງຫນຶ່ງຄົນ, ສອງຄົນສຳລັບຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ; ຂອງທີ່ໄດ້ລັກມາທີ່ເປັນເສື້ອຜ້າສຳລັບສີເສຣາ, ຂອງທີ່ລັກມາທີ່ເປັນຍ້ອມສີແສວລວດລາຍ, ຜ້າຍ້ອມສີທີ່ແສວລວດລາຍສອງຜືນສຳລັບຄ້ອງຄໍ້ອງຜູ້ທີ່ລັກມາບໍ່".

³¹ດັງນັ້ນ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຂໍໃຫ້ສັດຕູທັງສິນຂອງພຣະອົງຈົງຈັບຫາຍໄປ, ແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນມິດຂອງພຣະອົງຈະເປັນເຫນືອນດັງກັບດວງອາທິດຂຶ້ນໃນແສງແຮງກ້າ"ແລ້ວແຜ່ນດິນນີ້ ໄດ້ມີຄວາມສະຫງົບສຸກ ເປັນເວລາສິລິບປີ".

6 ¹ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດບາບໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນກຳມືຂອງຄົນມິດີອານເປັນເວລາເຈັດປີ.

²ຝ່າຍຜູ້ມີອຳນາດຂອງຄົນມິດີອານກໍໄດ້ກົດຂີ່ຄົນອິສະຣາເອນ. ເພາະວ່າຄົນມິດີອານ, ຄົນອິສະຣາເອນ ຈົງຮ້ອງສ້າງທີ່ຝັກອາໄສສຳລັບພວກເຂົາເອງຕາມທີ່ຫລົບລີດຕ່າງໆໃນຮ່ອມພູ, ໃນຖ້ຳຕ່າງໆ ແລະໃນບ່ອນທີ່ກຳລັງເຂັ້ມແຂງຕ່າງໆ.

³ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນທຸກເທື່ອທີ່ຄົນອິສະຣາເອນຫວ່ານພຶດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຄົນມິດີອານ ແລະຄົນອາມາເຫລັກ ແລະຄົນມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ ກໍມາບຸກໂຈມຕີຄົນອິສະຣາເອນ.⁴ພວກເຫລົ່ານີ້ພາກັນຕັ້ງຄ້າຍຝັກຂອງພວກເຂົາຢູ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະທຳລາຍຜົນລະປູກຕ່າງໆ, ຕະຫລອດທາງໄປເຖິງເມືອງກາ-ຊາ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະອາຫານໃດເລີຍເຫລືອໄວ້ໃຫ້ ຄົນອິສະຣາເອນ, ແລະບໍ່ມີຝູງແກະ ຫລື ບໍ່ມີຝູງງົວ ຫລື ຝູງລໍ່.

⁵ເມື່ອໃດກໍຕາມພວກເຂົາ ແລະຝູງສັດລ້ຽງ ແລະ ຕູບຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນມາ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ບຸກເຂົ້າມາເຫມືອນດັງຝູງຕັກແຕນ, ແລະບໍ່ສາມາດນັບປະຊາຊົນ ຫລື ອຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້. ພວກເຂົາບຸກເຂົ້າມາ ເພື່ອທຳລາຍແຜ່ນດິນນັ້ນ.⁶ຍ້ອນຄົນມິດີອານທຳລາຍ ຄົນອິສະຣາເອນຈົງອ່ອນກຳລັງລົງຫລາຍ ຈົນຄົນອິສະຣາເອນພາກັນຮ້ອງຫຼຸນຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຕ່າງກາພຣະຢາເວ.

⁷ເມື່ອຄົນອີສະຣາເອນຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຢາເວ ຍ້ອນການຮຸກຮານຂອງຄົນມິດີອານນັ້ນ.⁸ພຣະຢາເວກໍຊົງໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ໜຶ່ງມາບອກຄົນອີສະຣາເອນ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນນັ້ນກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ “ ນິຕິຖອຍຄຳພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອີສະຣາເອນ, ຊົງກ່າວວ່າ: ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດອີຢິບ; ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກເຮືອນຂອງຂ້າທາດ.

⁹ເຮົາໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າອອກຈາກເງືອມມືພວກອີຢິບ, ແລະອອກຈາກມືທູກຄົນຜູ້ທີ່ກົດຂີ່ມເຫັງພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກພວກເຈົ້າ ແລະເຮົາໄດ້ມອບດິນແດນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.¹⁰ເຮົາບອກກັບພວກເຈົ້າວ່າ, “ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ; ເຮົາໄດ້ບັນຊາພວກເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ນະມັດສະການພຣະຕ່າງໆ ຂອງພວກອະໂມຣິດ, ຊົງພວກເຈົ້າກຳລັງອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນຂອງພວກເຂົາຢູ່”. ແຕ່ວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງສຽງຂອງເຮົາເລີຍ.”

¹¹ໃນຂະນະນັ້ນທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາ ແລະນັ່ງຢູ່ກ້ອງຕີນໂອກໃກ້ບ້ານໂອຟະຣາ, ຊົງເປັນບ້ານຂອງໂຢອາດ (ຄົນອາບີເອເຊ) ໃນຂະນະທີ່ກິເດໂອນ, ລູກຊາຍຂອງໂຢອາດ ກຳລັງແຍກເມັດສາລີ ໂດຍຟາດມັນລົງພື້ນ, ໃນບ່ອນບິບນ້ຳອະງຸ່ນ ເພື່ອເຊື່ອງເມັດສາລີຈາກພວກມິດີອານ.¹²ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ປະກົດຕໍ່ເຂົາ ແລະເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ພຣະຢາເວ ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານ, ທ່ານນັກຮິບຜູ້ກ້າຫານ”.

¹³ຝ່າຍກິເດໂອນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ທູດອົງນັ້ນວ່າ, “ ໂອ້, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຖ້າພຣະຢາເວ ຊົງສະຖິດຢູ່ນຳພວກຂ້ານ້ອຍ, ເປັນຫຍັງ ເຫດຮ້າຍທັງໝົດນີ້ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ? ແລະການອັດສະຈັນຕ່າງໆຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ທີ່ບັນພະບູຣຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເລົ່າໃຫ້ພວກເຮົາຟັງນັ້ນຢູ່ບ່ອນໃດ, ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະຢາເວ ຊົງນຳຫນ້າພວກຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກປະເທດອີຢິບນັ້ນ ແມ່ນ ຫລື ບໍ່?’. ແຕ່ບັດນີ້ ພຣະຢາເວ ຊົງປະຖົມພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະໄດ້ມອບພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງຄົນມິດີອານ.”

¹⁴ພຣະຢາເວ ຈຶ່ງຊົງແນມເບິ່ງເຂົາ ແລະເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າໄປດ້ວຍກຳລັງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ແລ້ວ. ຈົ່ງໄປປົດປ່ອຍຄົນອີສະຣາເອນອອກຈາກກຳມືຂອງຂອງຄົນມິດີອານ. ເຮົາໄດ້ສົ່ງເຈົ້າໄປ ຫລືບໍ່?”¹⁵ກິເດໂອນໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ຂ້ອຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກະລຸນານຳຂ້ານ້ອຍ ຈະປົດປ່ອຍຄົນອີສະຣາເອນໄດ້ຢ່າງໃດ? ເບິ່ງແມ່, ຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍ ແມ່ນອ່ອນແອທີ່ສຸດໃນເຜົ່າມານາເຊ, ແລະຂ້ານ້ອຍເອງກໍເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫນ້ອຍໃນເຮືອນຂອງພໍ່ຂ້ານ້ອຍ.”

¹⁶ພຣະຢາເວ ຈຶ່ງຊົງກ່າວຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, “ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະເຈົ້າຈະຊະນະກອງທັບຄົນມິດີອານທັງໝົດຄືກັບສູ້ຮົບກັບຄົນຕູດຽວ.”¹⁷ກິເດໂອນໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຫາກພຣະອົງຊົງໃຜດເມດຕາຂ້ານ້ອຍ, ຂໍປະທານຫມາຍສຳຄັນວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ສັ່ງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ.”¹⁸ຂໍຂຽນໃຜດເມດຕາຢ່າຟ້າວສະເດັດຈາກບ່ອນນີ້ ຈົນກວ່າຂ້ານ້ອຍຈະນຳເອົາເຄື່ອງຖວາຍມາໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ” ແລ້ວພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະພັກຢູ່ທີ່ນີ້ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະກັບມາ.”

¹⁹ກິເດໂອນ ກໍໄດ້ໄປ ແລະ ກະກຽມແບ້ຫນຸ່ມ ແລະໄດ້ເຮັດເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ ຈາກແປ້ງໜຶ່ງເອຟາ. ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ຈັດຊົນໃສ່ກະຕ່າ, ແລະນຳແກງໃສ່ຫມໍ້ ແລະນຳເອົາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາມອບໃຫ້ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວຢູ່ກ້ອງຕີນສິນ.²⁰ຝ່າຍທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງນັ້ນຈຶ່ງກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, “ຈົ່ງເອົາຊົນ ແລະ ເຂົ້າຈີວາງໄວ້ເທິງໂງ່ນຫີນ ແລ້ວຖອກນ້ຳແກງລົງໃສ່”. ກິເດໂອນກໍເຮັດຕາມນັ້ນ.

²¹ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວ ຊົງເອົາປາຍໄມ້ເທົາຂອງຕີນແຕ່ຕ້ອງຊົນ ແລະເຂົ້າຈີນັ້ນ ໃນທັນໃດນັ້ນ ໄປໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກໂງ່ນຫີນ ແລະໄຫມ້ຊົນກັບເຂົ້າຈີຈົນຫມົດ ໂດຍບໍ່ມີເຊືອເຟິງ. ຕໍ່ມາທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວກໍຫາຍຕົວໄປ ແລະ ກິເດໂອນ ກໍບໍ່ເຫັນເພິ່ນອີກເລີຍ.

²²ກິເດໂອນກໍໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ນີ້ແມ່ນທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວ. ກິເດໂອນຈຶ່ງທູນວ່າ, “ ໂອ້, “ພຣະຢາເວຂອງຂ້ານ້ອຍເອີ! ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວຕໍ່ຫນ້າແລ້ວ!”²³ພຣະຢາເວຊົງບອກເພິ່ນວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົ່ງເກີດແກ່ເຈົ້າ! ຢ່າຢ້ານກົວເລີຍ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ.”²⁴ດັ່ງນັ້ນ ກິເດໂອນໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາໃຫ້ພຣະຢາເວຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເຂົາເອີ້ນແຫ່ນບູຊານີ້ວ່າ, “ພຣະຢາເວຄືຄວາມສະຫງົບສຸກ” ແຫ່ນບູຊານີ້ຍັງຄົງຢູ່ທີ່ໂອຟະຣາ ຂອງຕະກູນອາບີເອເຊຈົນເທົາທຸກວັນນີ້.

²⁵ໃນຄືນນັ້ນ ພຣະຢາເວຊົງບອກເພິ່ນວ່າ “ຈົ່ງເອົາງົວເຖິກຂອງພໍ່ເຈົ້າໄປ ແລະງົວເຖິກໂຕທີ່ສອງ ທີ່ມີອາຍຸເຈັດປີ, ແລະ ຫຳລາຍແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະບາອານທີ່ເປັນຂອງພໍ່ເຈົ້າ, ຈົ່ງຕັດເສົາອາເຊຣາທີ່ຢູ່ທາງຂ້າງນັ້ນອອກນຳ.”²⁶ຈົ່ງສ້າງແຫ່ນບູຊາໃຫ້ພຣະຢາເວຂອງເຈົ້າຢູ່ເທິງບ່ອນສູງສຸດຂອງບ່ອນລີ້ໄພນີ້, ແລະກໍສ້າງແຫ່ນນີ້ໃຫ້ຖືກວິທີ. ຈົ່ງຖວາຍງົວເຖິກໂຕທີ່ສອງເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຈົ່ງໃຊ້ຝືນຈາກເສົາອາເຊຣາທີ່ເຈົ້າຕັດລົງນັ້ນ”

²⁷ດັ່ງນັ້ນ ກິເດໂອນ ຈຶ່ງໄດ້ພາເອົາຄົນໃຊ້ຂອງລາວສິບຄົນໄປ ແລະປະຕິບັດຕາມພຣະຢາເວທີ່ຊົງບອກລາວ. ແຕ່ຍ້ອນວ່າ

ລາວຢ້ານຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພໍ່ລາວ ແລະຄົນໃນເມືອງເຫັນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກຕອນກາງເວັນ, ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງເຮັດໃນເວລາກາງຄືນ.

²⁸ໃນເວລາຕອນເຊົ້າ ເມື່ອຄົນໃນເມືອງນັ້ນໄດ້ລຸກແຕ່ເດິກ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຫັນແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະບາອານໄດ້ຫັກລົງມາແລະເສົາອາເຊຣາ ທີ່ຢູ່ທາງຂ້າງກໍຖືກຕັດລົງ, ແລ້ວໄດ້ເຫັນງົວເຖິກທີ່ໄດ້ຖວາຍຢູ່ເທິງແຫ່ນບູຊາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ນັ້ນ.²⁹ຄົນໃນເມືອງຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ແມ່ນໃຜເຮັດສິ່ງນີ້?”ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າກັບຄົນອື່ນໆ ແລະ ສືບຖາມຫາຄຳຕອບ,ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ“ກິເດໂອນລູກຊາຍຂອງໂຢອາດໄດ້ເປັນຜູ້ເຮັດສິ່ງນີ້”.

³⁰ຫລັງຈາກນັ້ນ ຄົນໃນເມືອງຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໂຢອາດວ່າ, “ຈົ່ງເອົາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າອອກມາ ເພື່ອລາວອາດຈະຖືກຂ້າຖິ້ມ, ເພາະລາວເປັນຜູ້ຫຳລາຍແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະບາອານ ແລະເພາະວ່າລາວໄດ້ຕັດເສົາອາເຊຣາຢູ່ທາງຂ້າງນັ້ນອອກ.”

³¹ແຕ່ໂຢອາດໄດ້ເວົ້າກັບທູກຄົນທີ່ມາຟ້ອງຕໍ່ລາວວ່າ, “ພວກເຈົ້າມາຟ້ອງຮ້ອງແທນພຣະບາອານບໍ່? ພວກເຈົ້າປ້ອງກັນພຣະບາອານບໍ່? ຖ້າເປັນຜູ້ໃດກໍຕາມຟ້ອງຮ້ອງແທນພຣະນັ້ນ, ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຂ້າຖິ້ມກ່ອນຮຸ່ງເຮົາ. ຖ້າພຣະບາອານເປັນພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງໃຫ້ເພິ່ນປ້ອງກັນຕົວເພິ່ນເອງເຖິງ ເມື່ອມີໃຜຕຶງແຫ່ນບູຊາຂອງເພິ່ນອອກ”.³²ດ້ວຍເຫດຜົນນັ້ນ ໃນມື້ນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເອີ້ນກິເດໂອນວ່າ“ ເຢຣູບບາອານ”, ເພາະລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ພຣະບາອານປ້ອງກັນຕົວເພິ່ນເອງ”, ເພາະ ໄດ້ຫຳລາຍແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະບາອານ.

³³ດຽວນີ້ ບັນດາຄົນມິດີອານ ພ້ອມທັງຄົນອາມາເຫລັກ ແລະຊາວຕາເວັນອອກອອກມາເຖົ້າໂຮມກັນ. ພວກເຂົາ ກໍພາກັນຂ້າວາມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ແລະຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ຮ່ອມບູ ຢຶດຊະເຣນ.

³⁴ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳກິເດໂອນ. ກິເດໂອນກໍເປົ່າແກເອີ້ນເອົາຕະກູນອາບີເອເຊ, ສະນັ້ນພວກເຂົາອາດຕິດຕາມລາວໄປ³⁵ລາວໄດ້ສົ່ງຄົນນຳຂ້າວໄປບອກຫົວເຂດແດນຂອງມານາເຊ, ແລະພວກເຂົາກໍຖືກເອີ້ນໃຫ້ອອກໄປຕິດຕາມລາວດ້ວຍ. ລາວຍັງໄດ້ສົ່ງຄົນນຳຂ້າວໄປທີ່ເຜົາອາເຊ, ເຊບູໂລນ ແລະເນັບຫລີ, ແລະພວກເຂົາກໍຂຶ້ນມາ ເພື່ອບິບກັບລາວ.

³⁶ກິເດໂອນໄດ້ທູນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຖ້າພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍຊ່ວຍຊີວິດຄົນອີສະຣາເອນ, ດັ່ງພຣະອົງໄດ້ສັ່ງແລ້ວ-³⁷ເບິ່ງແມ່, ຂ້ານ້ອຍຈະເອົາຂີນແກະວາງໄວ້ເທິງລານຟາດເຂົ້າ. ຖ້າວ່າມື້ນຳຫມອກຕິກຖືກແຕ່ຂີນແກະເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະພື້ນດິນ ກໍຍັງແຫ້ງຢູ່ຄືເກົ່າ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍຊ່ວຍຊີວິດອີສະຣາເອນ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງແທ້.”

³⁸ເຫດການດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນ-ກິເດໂອນໄດ້ລຸກມາແຕ່ເດິກ ໃນເຊົ້າມື້ໃຫມ່, ລາວກໍເອົາຂີນແກະນັ້ນມາ, ແລະປັ້ນນ້ຳຫມອກອອກຈາກຂີນແກະນັ້ນ, ມື້ນຳໄດ້ໄຫລອອກຫລາຍມາຈົນເຕັມຊາມ.

³⁹ຫລັງຈາກນັ້ນ ກິເດໂອນຈຶ່ງທູນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂໍຢ່າຊົງພຣະພິໂລດຂ້ານ້ອຍ, ຂໍໃຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າຕື່ມອີກຄັ້ງ. ຂໍຊົງໃຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທົດລອງເບິ່ງຂີນແກະອີກເທື່ອໜຶ່ງ. ໃນຄັ້ງນີ້ຂໍໃຫ້ຂີນແກະແຫ້ງ, ແລະ ໃຫ້ນ້ຳຫມອກຕິກລົງພື້ນດິນຮອບໆ.”⁴⁰ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດການສົ່ງນັ້ນຕາມທີ່ລາວໄດ້ຮ້ອງຂໍໃນຄືນນັ້ນ. ຊົງໃຫ້ຂີນແກະແຫ້ງ, ແລະໃຫ້ມື້ນຳຫມອກຕິກລົງພື້ນດິນຮອບໆ.

7¹ ຫລັງຈາກເຢຊູບາອານ (ນັ້ນຄື, ກິເດໂອນ) ພ້ອມດ້ວຍປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບລາວໄດ້ລຸກແຕ່ເຂົາ, ແລະພວກເຂົາໄປຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທາງບໍ່ນ້ຳບູຮາ-ໂຣດ. ສ່ວນຄ້າຍພັກຂອງຄົນມິດີອານ ແມ່ນຢູ່ທາງທິດເຫນືອຂອງພວກເຂົາຮ່ອມພູໂກ້ງ ພູເຂົາໂມເຣ.

²ພຣະຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ກິເດໂອນວ່າ, “ມີຫະຫານຫລາຍເກີນໄປສຳລັບເຮົາ ຈະໃຫ້ເຈົ້າມີໄຊຊະນະເຫນືອຄົນມິດີອານ, ເພື່ອຫຼີກສະຮາເອນ ຈະບໍ່ອວດອ້າງເຮົາໄດ້ ໂດຍກ່າວວ່າ ‘ກຳລັງຂອງພວກເຮົາເອງ ໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໄວ້’.”³ເພາະສະນັ້ນ, ຈິງປະກາດໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຍິນດຽວນີ້ ແລະກ່າວວ່າ, ‘ຖ້າຜູ້ໃດທີ່ຢ້ານກົວ, ຜູ້ໃດທີ່ສັ່ນສະເຫຼືອນ, ຂໍໃຫ້ລາວກັບຄືນຈາກພູກິເລອາດນັ້ນເສຍ’.” ດັ່ງນັ້ນຈິງມີຄົນຊາວສອງພັນຄົນໄດ້ອອກໄປ, ແລະຍັງເຫລືອພຽງແຕ່ຫມົນຄົນເທົ່ານັ້ນ.

⁴ພຣະຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ກິເດໂອນວ່າ, “ປະຊາຊົນຍັງມີຫລາຍຢູ່. ຈິງພາພວກເຂົາລົງໄປແຄມນ້ຳ, ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຈຳນວນຂອງພວກເຂົານ້ອຍລົງສຳລັບເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ. ຖ້າເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ, ‘ຄົນນີ້ຈະໄປກັບເຈົ້າ’, ລາວຈະໄປທັນທີ; ແຕ່ຖ້າວ່າເຮົາບອກ, ‘ຄົນນີ້ບໍ່ໄປກັບເຈົ້າ’, ລາວກໍຈະບໍ່ໄປເດັດຂາດ.”

⁵ດັ່ງນັ້ນ ກິເດໂອນຈິງນຳພາປະຊາຊົນລົງໄປແຄມນ້ຳ, ແລ້ວພຣະຢາເວຊິງບອກລາວວ່າ, “ຈິງແຍກທຸກຄົນທີ່ດື່ມນ້ຳດ້ວຍລິນ, ຄືກັນກັບຫມາ, ອອກຈາກທຸກຄົນທີ່ຄູເຂົາລົງດື່ມນ້ຳ.”⁶ດັ່ງນັ້ນ ມີຈຳນວນສາມຮ້ອຍຄົນທີ່ເລຍກິນນ້ຳມີຢູ່. ສ່ວນຄົນທີ່ເຫລືອນັ້ນ ໄດ້ຄູເຂົາລົງດື່ມນ້ຳ.

⁷ພຣະເຈົ້າຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ກິເດໂອນວ່າ, “ເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າໄວ້ ແລະໃຫ້ເຈົ້າຊະນະເຫນືອຄົນມິດີອານ ດ້ວຍຄົນຈຳນວນສາມຮ້ອຍຄົນທີ່ເລຍກິນນ້ຳນັ້ນ. ແລ້ວໃຫ້ຄົນອື່ນທຸກໆຄົນກັບຄືນໄປບ່ອນຂອງຕົນເອງ.”⁸ດັ່ງນັ້ນ ຄົນທີ່ຖືກເລືອກໄດ້ເອົາສະບຽງ ແລະແກ ຂອງພວກເຂົາ. ກິເດໂອນກໍສັ່ງຄົນອີສະຮາເອນກັບຄືນເມືອຫມົດ, ທຸກຄົນກໍໄດ້ໄປທີ່ເຕັ້ນຂອງເຂົາ, ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ສາມຮ້ອຍຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່. ໃນຂະນະນັ້ນ ຄ້າຍຂອງຄົນມິດີອານ ໄດ້ລົງມາຢູ່ຮ່ອມພູທາງເບື້ອງລຸ່ມ.

⁹ໃນຄົນດຽວກັນນັ້ນ ພຣະຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ກິເດໂອນວ່າ, “ຈິງລຸກຂຶ້ນ, ບຸກໂຈມຕີຄ້າຍ, ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າຊະນະເຫນືອຄ້າຍນັ້ນ.”¹⁰ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຢ້ານກົວຈະລົງໄປ, ລົງໄປທີ່ຄ້າຍກັບປູຣາຄົນໃຊ້ຂອງເຈົ້າ, ¹¹ແລະຟັງວ່າພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າຫຍັງກັນແດ່, ແລະຄວາມກ້າຫານຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ເສີມກຳລັງ ເພື່ອບຸກໂຈມຕີຄ້າຍນັ້ນ.” ດັ່ງນັ້ນ ກິເດໂອນ ຈິງໄປກັບກັບປູຣາຄົນໃຊ້ຂອງເຂົາ, ລົງໄປກອງກຳລັງຮັກສາເຂດແດນຄ້າຍນັ້ນ.

¹²ຝ່າຍຄົນມິດີອານ, ຄົນອາມາເຕລັກ, ແລະປະຊາຊົນໃນພາກຕາເວັນອອກທັງໝົດທີ່ຢູ່ຕາມຮ່ອມພູຫນ້າເຫນືອ. ເຫມືອນດັ່ງຝູງຕັກແຕນ.ມີຝູງອູດຂອງພວກເຂົາຫລາຍເກີນກວ່າທີ່ຈະນັບໄດ້; ພວກເຂົາມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າເມັດດິນຊາຍເທິງແຄມທະເລ.

¹³ເມື່ອກິເດໂອນມາຮອດບ່ອນນັ້ນ, ມີຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງພວມເລົ່າຄວາມຝັນຂອງຕົນສູ່ຫມູ່ຂອງລາວຟັງວ່າ. ຊາຍຄົນນັ້ນກ່າວວ່າ, ເບິ່ງແມ່! “ຂ້ອຍໄດ້ຝັນວ່າ, ແລະຂ້ອຍໄດ້ເຫັນເຂົາກ້ອນຫນຶ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍເຂົ້າບາເລ ກິງເຂົ້າມາໃນຄ້າຍຄົນມິດີອານ. ເຂົາຈືກ້ອນນີ້ກິງເຂົ້າເຕັ້ນນັ້ນ, ແລະ ຕຳຜ້າເຕັ້ນຢ່າງແຮງຈົນມັນຂວ້າລົງ, ແລະ ຫັນຫນ້າຂຶ້ນລົງ, ແລ້ວເຕັ້ນກໍເພພັງລົງ.”¹⁴ຊາຍຄົນອື່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ອັນນີ້ຖືກຫມາຍເຖິງດາບຂອງກິເດໂອນ (ຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢ-ອາດ), ຄົນອີສະຮາເອນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຜດໃຫ້ລາວຊະນະເຫນືອຄົນມິດີອານ ແລະ ກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.”

¹⁵ເມື່ອກິເດໂອນໄດ້ຍິນເລື່ອງຄວາມຝັນ ແລະ ການຕີຄວາມຫມາຍຂອງຄວາມຝັນນັ້ນ, ລາວກໍມາຂາບໄຫວ້ນະມັດສະການ. ລາວໄດ້ກັບໄປທີ່ຄ້າຍຂອງຄົນອີສະຮາເອນ ແລະກ່າວວ່າ, “ຈິງລຸກຂຶ້ນ! ພຣະຢາເວຊິງມອບໄຊຊະນະເຫນືອກອງທັບມິດີອານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາແລ້ວ.”¹⁶ພຣະເຈົ້າຈິງໄດ້ແບ່ງຄົນສາມຮ້ອຍຄົນນັ້ນອອກເປັນສາມກຸ່ມ, ແລະພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ແກ່ທັງໝົດ ແລະໄຫວ້ເປົ່າ, ທີ່ມີໂຄມໄຟໃນຜູ້ລະຫນ່ວຍໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

¹⁷ລາວໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຈິງເບິ່ງເຮົາ ແລະເຮັດຕາມທີ່ເຮົາເຮັດ. ຈິງຄອຍເຝົ້າເບິ່ງ! ເມື່ອເຮົາໄປຮອດຄ້າຍແລ້ວ, ພວກທ່ານຈິງເຮັດຢ່າງທີ່ເຮົາເຮັດ.

¹⁸ເມື່ອເຮົາເປົ່າແກ, ເຮົາ ແລະທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບເຮົາ, ແລ້ວກໍພາກັນເປົ່າແກຂອງພວກທ່ານເຊັ່ນດຽວກັນ ຈາກທຸກໆດ້ານຂອງຄ້າຍທັງໝົດ, ແລະຮ້ອງຕະໂນນຂຶ້ນ ” ເພື່ອພຣະຢາເວ ແລະກິເດໂອນ!”

¹⁹ດັ່ງນັ້ນ ກິເດໂອນ ແລະຄົນຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນທີ່ຢູ່ກັບລາວ ກໍຮອດແຄມຄ້າຍພັກ, ໃນເວລາກ່ອນທ່ຽງຄືນ, ຂະນະທີ່ຄົນມິດີອານ ກຳລັງຈະປ່ຽນຄົນຍາມໃຫມ່, ພວກເຂົາເປົ່າແກຂຶ້ນ ແລະທັບໄຫວ້ພວກເຂົາຖືໄປນັ້ນໃຫ້ແຕກ.

²⁰ທັງສາມກຸ່ມ ກໍເປົ່າແກຂຶ້ນ ແລະທັບໄຫວ້ພວກເຂົາກໍໄດ້ແຕກ. ພວກເຂົາຖືໂຄມໄຟ ໃນມືຊ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະມືຂວາຖືແກເພື່ອເປົ່າແກ. ພວກເຂົາຮ້ອງຕະໂນນວ່າ, “ດາບ! ເພື່ອພຣະຢາເວ ແລະກິເດໂອນ.”²¹ທຸກໆ ຄົນຍິນຢູ່ບ່ອນຮ້ອມຮອບຄ້າຍພັກນັ້ນ ແລະກອງທັບຄົນມິດີອານທັງໝົດ ໄດ້ແລ່ນໄປ.

ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຕະໂນນ ແລະ ແລ່ນຫນີອອກໄປ.

²²ເມື່ອພວກເຂົາເປົ່າແກສາມຮ້ອຍອັນ, ພຣະຢາເວ ຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນມິດີອານທຸກຄົນຈັບດາບຕໍ່ສູ້ກັບເພື່ອນຂອງເຂົາ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ. ກອງທັບນັ້ນ ກໍໄດ້ຫນີໄປໄກຈົນເຖິງເມືອງເບັດຊິດຕາ ໄປຍັງເມືອງເຊເຣທານ, ໄກ ໄປຈົນເຖິງເຂດແດນເມືອງອາເບັນເມໂຮລາ, ໃກ້ຢ້ານຕັບບັດ.²³ພວກອີສະຮາເອນທີ່ມາຈາກເຜົ່າເນບທາລີ, ເຜົ່າອາເຊ, ແລະເຜົ່າມານາເຊ ແລະເຜົ່າທຸກໆຄົນ ກໍຖືກໄລ່ອອກ, ແລະພວກເຂົາ ກໍໄດ້ໄລ່ຄົນມິດີອານໄປ.

²⁴ກິເດໂອນໄດ້ສັ່ງຄົນນຳຂ່າວໄປບອກຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາເອຟຣາອິມ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈິງລົງໄປຕໍ່ສູ້ກັບຄົນມິດີອານ ແລະຍຶດເອົາແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄວ້, ໄກໄປຈົນເຖິງເບັດບາຣາ, ເພື່ອສະກັດພວກເຂົາໄວ້.” ດັ່ງນັ້ນຄົນເອຟຣາອິມທັງໝົດກໍມາເຖົ້າໂຮມກັນ ແລະຍຶດບັນດາສາຍນ້ຳນັ້ນໄວ້, ໄກໄປຈົນຮອດເຂດເບັດບາຣາ ແລະແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.²⁵ພວກເຂົາໄດ້ຈັບເຈົ້ານາຍສອງຄົນຂອງມິດີອານ, ຄື ໂອເຣັບ ແລະເຊເອັບ. ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າໂອເຣັບຢູ່ເທິງຫີນດານໂອເຣັບ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າ ເຊເອັບທີ່ບໍ່ເຫລືອອາງຸ່ນເຊເອັບ. ພວກເຂົາກໍຂັບໄລ່ກວາດລ້າງຄົນມິດີອານໄປ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຫົວຂອງໂອເຣັບກັບເຊເອັບໄປທີ່ກິເດໂອນ, ຊຶ່ງຢູ່ພາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

8¹ ຄົນເອຟຣາອິມໄດ້ເວົ້າຕໍ່ກິເດໂອນວ່າ, “ທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບພວກເຮົາ? ທ່ານບໍ່ໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາ ເມື່ອທ່ານໄດ້ສູ້ຮົບກັບຄົນມິດີອານ”. ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ຖຽງກັນຢ່າງຮຸນແຮງກັບລາວ.

²ແລ້ວພວກເຂົາກໍຄຽດໃຫ້ກິເດໂອນ ແລະບອກວ່າ, “ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຫຍັງທີ່ຈະປ່ຽນທຽບກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດໄດ້? ຜົນອະນຸຊາດເອຟຣາອິມ ເກັບຕົກກັບຢັງຕິກວ່າຜົນອະນຸຊາດບີຊາເກັບກ່ຽວ ທັງໝົດ? ³ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໄຊຊະນະແກ່ພວກທ່ານ ເຫນືອບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງຄົນມິດີອານ ຄື ໂອເຣັບ ແລະເຊເອັບ! ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສາມາດອັນໃດທີ່ຈະປ່ຽນທຽບກັບສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້”. ເມື່ອກິເດໂອນໄດ້ເວົ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍເຂົ້າຄຽດ.

⁴ກິເດໂອນກັບສາມຮ້ອຍຄົນຮອດແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ແລະໄດ້ຂ້າແມ່ນ້ຳນັ້ນໄປ. ພວກເຂົາອິດເມືອຫມົດແຮງ, ແຕ່ກໍຍັງຄົງໄລ່ຕາມໄປ.⁵ກິເດໂອນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຊາວເມືອງສຸໂຄດວ່າ, “ຂໍໃຜດໃຫ້ເຂົາຈີແກ່ຄົນທີ່ຕິດຕາມຂ້ອຍແດ່ເຖິນ, ເພາະພວກເຂົາອິດເມືອຫລາຍ, ແລະຂ້ອຍກໍລັງໄລ່ຕາມເຊບາກັບຊັນມຸນນາເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກມິດີອານຢູ່.”

⁶ແຕ່ພວກຜູ້ນຳຂອງເມືອງສຸໂຄດເວົ້າວ່າ, “ເຫດໃດພວກຂ້ອຍຈິງຈະຕ້ອງເອົາອາຫານໃຫ້ຫະຫານຂອງເຈົ້າກິນ ໃນເມື່ອເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນຈັບເຊບາ ແລະຊັນມຸນນາໄດ້ເທື່ອ.”⁷ດັ່ງນັ້ນ ກິເດໂອນຈິງເວົ້າວ່າ, “ດີແລ້ວ ເມື່ອໃດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມອບເຊບາ ແລະຊັນມຸນນາ ໄວ້ໃນກຳມີຂອງຂ້ອຍ ຂ້ອຍຈະເອົາຫວາຍທີ່ຍັງມີຫນາມ ແລະໄມ້ຫນາມມາຂ້ຽນພວກເຈົ້າ.”

⁸ຈາກນັ້ນ ກິເດໂອນກໍໄປຍັງເມືອງເປນູເອນ, ແລະໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຊາວເມືອງນັ້ນຢ່າງດຽວກັນ, ແຕ່ຊາວເມືອງເປນູເອນກໍຕອບຢ່າງດຽວກັນເໝືອນກັບຊາວເມືອງສຸໂຄດ.⁹ ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບຄືນຊຸກໂກດ ແລະກ່າວວ່າ “ເມື່ອຂ້ອຍກັບຄືນມາອີກຄັ້ງໂດຍຄວາມສະຫງົບສຸກ, ຂ້ອຍຈະທຳລາຍຫໍຄອຍນີລົງ.”

¹⁰ຕອນນີ້ ເຊບາ ແລະຊັ້ນມູນນາ ໄດ້ຢູ່ທີ່ກາໂກເຣ ກັບກອງທັບຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ມີປະມານສິບຫ້າພັນຄົນ, ຄົນທັງຫມົດກໍຍັງເຫລືອຢູ່ຈາກກອງທັບທັງຫມົດຂອງຊາວຕາເວັນອອກ, ເພາະມີທະຫານທີ່ໄດ້ການຝຶກການສູ້ຮົບດ້ວຍດາບ ໄດ້ລົ້ມຕາຍໄປຫນຶ່ງແສນຊາວພັນຄົນ.

¹¹ກິເດໂອນໄດ້ໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນແດນຍຶດຄອງໄດ້, ຜ່ານເມືອງໂນບາແລະໂຢກເບຣາ. ເຂົາໄດ້ເອົາຊະນະກອງທັບສັດຕູ, ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຖືກໂຈມຕີ.¹² ເຊບາແລະຊັ້ນມູນນາກໍແລ່ນປົບຫນີໄປ, ແລະຂະນະທີ່ກິເດໂອນໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປ, ເຂົາໄດ້ຈັບເຈົ້າຊີວິດມີດີອານທັງສອງຄົນ - ຄືເຊບາ ແລະຊັ້ນມູນນາ-ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ກອງທັບຂອງພວກເຂົາທັງຫມົດແຕກຕື່ນ.

¹³ກິເດໂອນ, ລູກຊາຍຂອງໂຢອາດກໍກັບມາຈາກສູ້ຮົບໂດຍຜ່ານມາທາງເຮເຣັດ.¹⁴ ລາວໄດ້ແລ່ນໄປຫາຊາຍຫນຸ່ມຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ເປັນຄົນສຸໂຄດ ແລະຂໍຄຳແນະນຳຈາກເຂົາ. ຊາຍຫນຸ່ມຜູ້ນັ້ນໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ລາວຟັງກ່ຽວກັບຜູ້ນຳຂອງເມືອງສຸໂຄດ ແລະພວກເຖົ້າແກ່, ເຈັດສິບເຈັດຄົນຂອງເມືອງນັ້ນ.

¹⁵ກິເດໂອນໄປຫາຊາວເມືອງສຸໂຄດ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງເຊບາ ແລະ ຊັ້ນມູນນາ ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ດູດຫມືນປະຫມາດຂ້ອຍ ແລະເວົ້າ, ‘ພວກເຈົ້າໄດ້ໄຊຊະນະເຊບາກັບຊັ້ນມູນນາແລ້ວຫລື ບໍ່? ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າລາວຈະເອົາເຂົາໃຈໃຫ້ກອງທັບຂອງພວກເຈົ້າ.’”¹⁶ ກິເດໂອນຈຶ່ງນຳພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ໃນເມືອງນັ້ນໄປ, ແລະລາວໄດ້ລົງໂທດຄົນສຸໂຄດເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຫນາມໃນທະເລຊາຍ ແລະ ພູມຫນາມ.¹⁷ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ລາວໄດ້ທຳລາຍຫໍຄອຍຂອງເມືອງເປນູເອນ ແລະຂ້າຊາວເມືອງນັ້ນ.

¹⁸ຫລັງຈາກນັ້ນ ກິເດໂອນໄດ້ເວົ້າກັບຖາມເຊບາ ແລະຊັ້ນມູນນາວ່າ, “ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຂ້າທີ່ພູເຂົາຕາໂບນັ້ນ ເປັນຄົນປະເພດໃດ?”. ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, “ພວກເຈົ້າເປັນແນວໃດ, ພວກເຂົາກໍເປັນຢ່າງນັ້ນ. ພວກເຂົາທຸກໆຄົນຄືກັນກັບລູກຊາຍຂອງກະສັດ.”¹⁹ ກິເດໂອນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ພວກເຂົາເປັນອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້ອຍ, ເປັນລູກຊາຍຂອງແມ່ຂ້ອຍ. ພຣະຢາເວຊິງມີຊີວິດຢູ່ສັ້ນໃດ, ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່, ຂ້ອຍຈະບໍ່ຂ້າພວກເຈົ້າ.”

²⁰ລາວໄດ້ເວົ້າກັບເຢເຕ (ລູກຊາຍກົກຂອງລາວ) ວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະໄປຂ້າພວກເຂົາເສຍ!” ແຕ່ຊາຍຫນຸ່ມນັ້ນບໍ່ກ້າຖອດດາບອອກ ເພາະລາວຢ້ານເພາະວ່າລາວຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່.²¹ ແລ້ວເຊບາ ແລະຊັ້ນມູນນາເວົ້າວ່າ, “ທ່ານຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະຂ້າພວກເຮົາດ້ວຍຕົນເອງເຖິງ! ເພາະຢັ້ງຢືນຊາຍເຕັມ-ຕົວເທົ່າໃດ, ກຳລັງຂອງເຂົາກໍຫລາຍເທົ່ານັ້ນ”. ກິເດໂອນຈຶ່ງຂ້າເຊບາກັບຊັ້ນມູນນາ. ເຂົາຍັງເອົາເຄື່ອງປະດັບທີ່ມີຮູບພະຈັນທີ່ເອີ້ນອຸດຂອງພວກເຂົາໄປພ້ອມ.

²²ຫລັງຈາກນັ້ນ ຄົນອີສະຣາເອນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ກິເດໂອນວ່າ, “ຂໍຈົ່ງເປັນຜູ້ຮຸ້ມຄອງພວກຂ້ານ້ອຍເຖິງ, ທັງທ່ານ ແລະລູກຂອງທ່ານ, ແລະຫລານຂອງທ່ານ-ເພາະວ່າ ທ່ານໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ຜົນຈາກເງື່ອມມືຂອງຄົນມີດີອານ.”²³ ກິເດໂອນໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຂ້ອຍ ແລະລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຈະບໍ່ເປັນຜູ້ຮຸ້ມຄອງຂອງພວກເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ພຣະຢາເວເປັນຜູ້ຮຸ້ມຄອງພວກເຈົ້າ.”

²⁴ກິເດໂອນເວົ້າຕໍ່ໂຢອິກວ່າ, “ໃຫ້ຂ້ອຍຂໍສິ່ງຫນຶ່ງຈາກພວກເຈົ້າ ຄືຂໍໃຫ້ແຕ່ລະຄົນໃນພວກເຈົ້າໃຫ້ຝຸ່ມຫູເຫລົ່ານັ້ນຈາກຂອງທີ່ພວກເຈົ້າຢຶດມາຂອງເຂົາໄດ້ນັ້ນໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ” (ຄົນມີດີອານຖືຝຸ່ມຫູຄຳ ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນອິດຊາມາເອນ).²⁵ ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາຍິນດີທີ່ຈະເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ທ່ານ”. ພວກເຂົາຈຶ່ງປູເສື້ອຄຸມ ແລະທຸກຄົນ ກໍໂຍນຝຸ່ມຫູຈາກຂອງທີ່ຢຶດມາຂອງເຂົາ ລົງໄປໃນເສື້ອຄຸມນັ້ນ.

²⁶ນ້ຳຫນັກຂອງຝຸ່ມຫູຄຳທີ່ລາວຂໍມານັ້ນໄດ້ພັນເຈັດຮ້ອຍບາດ. ນອກຈາກນີ້ຂອງທີ່ບຸ້ນມາໄດ້ຍັງມີເຄື່ອງປະດັບ, ເຄື່ອງເອ້ ສ້ອຍຄໍ, ເຄື່ອງນຸ່ງສີ່ມວງທີ່ເຈົ້າ ຊີ-ວິດມີດີອານນຸ່ງຖື, ແລະອີກທັງເຄື່ອງເອ້ສ້ອຍທີ່ຜູກຄໍພວກອຸດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ.

²⁷ກິເດໂອນໄດ້ເຮັດ ໂອຟຣາອັນຫນຶ່ງຈາກຝຸ່ມຫູເຫລົ່ານັ້ນ ແລະເກັບໄວ້ໃນເມືອງຂອງເຂົາໃນເມືອງໂອຟຣາ ແລະຄົນອີສະຣາເອນທັງຫມົດ ກໍຫລິ້ນຊຸກັນໂດຍພາກັນນະມັດສະການຮູບພຣະນັ້ນ. ຊຶ່ງໄດ້ເປັນບ້ວງແຮ້ວແກ່ກິເດໂອນ ແລະຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາ.²⁸ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນມີດີອານໄດ້ພ່າຍແພ້ຕໍ່ຫນ້າຄົນອີສະຣາເອນ ແລະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຍົກຫົວຂຶ້ນອີກ. ດັ່ງນັ້ນ ຜົນແຜ່ນດິນກໍໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງົບສຸກຕະຫລອດສິບປີໃນສະໄຫມຂອງກິເດໂອນ.

²⁹ເຢຣູບບາອານ, ລູກຊາຍຂອງໂຢອາດ ໄດ້ໄປ ແລະ ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານຂອງຕົນ.³⁰ ກິເດໂອນມີລູກຊາຍເຈັດສິບຄົນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ, ເພາະລາວມີເມຍຫລາຍຄົນ.³¹ ເມຍນ້ອຍຂອງລາວທີ່ຢູ່ເມືອງເຊເລມ, ກໍໄດ້ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ແກ່ລາວ, ແລະກິເດໂອນຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງວ່າ ອາບິເມເຫລັກ.

³²ກິເດໂອນ, ລູກຊາຍຂອງໂຢອາດ, ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນວັຍເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ ແລະສິບຂອງລາວໄດ້ຝັງໄວ້ໃນເມືອງໂອຟຣາໃນອຸບມຸງຝັງສິບຂອງໂຢອາດພໍຂອງລາວ, ຊຶ່ງເປັນເມືອງຂອງຕະກູນອາບິເອເຊ.³³ ຕໍ່ມາ, ເມື່ອເຫດການກິເດໂອນໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ, ຄົນອີສະຣາເອນກໍໄດ້ກັບຫັນຄືນໄປອີກ ແລະຫລິ້ນຊຸກັນ ໂດຍພາກັນນະມັດສະການພຣະບາອານ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະບາອານເບຣິດເປັນພຣະຂອງພວກເຂົາ.

³⁴ຄົນອີສະຣາເອນຫລັງລືມການທີ່ຈະຖວາຍກຽດຕິຍົດພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຊົງຊ່ອຍຕົນໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບທຸກໆດ້ານນັ້ນ.³⁵ ພວກເຂົາບໍ່ຮັກສາສັນຍາທີ່ມີຕໍ່ຄອບຄົວເຢຣູບບາອານ (ນັ້ນຄື ກິເດໂອນ), ໃນການຕອບແທນສຳລັບທີ່ເຄີຍສ້າງຄຸນງາມຄວາມດີໄວ້ກັບຄົນອີສະຣາເອນ.

9 ¹ຢູ່ມາ ອາບິເມເຫລັກລູກຊາຍຂອງ ເຢຣູບບາອານ ໄດ້ໄປຫາພວກຍາດພີນ້ອງຂອງແມ່ທີ່ເມືອງຊີເລມ ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ແລະກັບຕະກູນຂອງຄອບຄົວຂອງແມ່ລາວທັງຫມົດວ່າ,² “ຂໍໂຜດເວົ້າແບບນີ້, ‘ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ນຳທັງຫມົດເມືອງຊີເລມຈະໄດ້ຍິນວ່າ, “ແນວໃດທີ່ດີກວ່າກັນສຳລັບພວກເຈົ້າ: ທີ່ຈະມີລູກຊາຍທັງເຈັດສິບຄົນຂອງເຢຣູບບາອານ ເປັນຄົນປົກຄອງພວກເຈົ້າ ຫລືວ່າ ຄົນດຽວເປັນຄົນປົກຄອງພວກເຈົ້າ? ຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ຂ້ອຍກໍເປັນກະດູກ ແລະເປັນເນື້ອຫນຶ່ງຂອງພວກເຈົ້າ.”

³ແລ້ວບັນດາພີນ້ອງທາງແມ່ຂອງອາບິເມເຫລັກ ໄດ້ເວົ້າກັບພວກຜູ້ນຳເມືອງຊີເລມ, ແລະພວກເຂົາເຫັນດີທີ່ຈະຕິດຕາມອາບິເມເຫລັກ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ລາວເປັນພີນ້ອງຂອງພວກເຮົາ”. ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເງິນເຈັດສິບຫລ້ວນຈາກວິຫານແຫ່ງບາອານເບຣິດໃຫ້ແກ່ລາວ, ແລະອາບິເມເຫລັກກໍເອົາເງິນນັ້ນ ໄປຈ້າງພວກອັດຕະພານ, ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມລາວໄປ.

⁵ອາບິເມເຫລັກໄດ້ໄປທີ່ບ້ານພໍ່ຂອງເຂົາທີ່ເມືອງໂອຟຣາ, ແລະລາວໄດ້ຂ້າລູກຊາຍເຈັດສິບຄົນ, ລູກຊາຍຂອງເຢຣູບບາອານຢູ່ເທິງຫີນແຜ່ນດຽວກັນ. ເຫລືອພຽງແຕ່ ໂຢທາມ, ທີ່ເປັນລູກຊາຍຫລ້າ ຂອງ ເຢຣູບບາອານ, ເພາະລາວໄດ້ໄປລີຢູ່. ບັນດາຜູ້ນຳທັງຫມົດຂອງເມືອງຊາວຊີເລມ ພ້ອມທັງຊາວເບັດມິນໂລ ກໍໄດ້ມາເຖົ້າໂຮມກັນ ແລະພວກເຂົາໄປ ແລະແຕ່ງຕັ້ງອາບິເມເຫລັກເປັນເຈົ້າຊີວິດ, ຢູ່ຂ້າງຕີນສິນໃກ້ກັບເສົານັ້ນ ທີ່ຕັ້ງໃນເມືອງຊີເລມ.

⁷ເມື່ອໂຢທາມໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ລາວກໍໄປຍືນຢູ່ເທິງຍອດພູເຂົາເກຣີຊິມ. ລາວໄດ້ຮ້ອງຕະໂນນ ແລະເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າ, ພວກຜູ້ນຳທັງຫມົດຂອງຊາວຊີເລມທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຟັງຂ້ອຍ ເພື່ອພຣະເຈົ້າອາດຈະຊົງຟັງພວກເຈົ້າ. ຄັ້ງຫນຶ່ງ, ຕື້ນໄມ້ທັງຫມົດອອກໄປເພື່ອແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າຊີວິດຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ປົກຄອງພວກມັນ. ເພາະພວກມັນໄດ້ເວົ້າກັບຕື້ນຫມາກກອກວ່າ, ‘ຂໍຈົ່ງປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາເຖິງ’.

⁹ແຕ່ຕົນຫມາກກອກໄດ້ຕອບພວກມັນວ່າ, 'ຂ້ອຍຄວນຈະປະຖິ້ມຜະລິດນ້ຳມັນຂອງຂ້ອຍ, ທີ່ໃຊ້ຖວາຍກຽດແກ່ເທບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມວນມະນຸດ, ເພື່ອຂ້ອຍຈະກັບຄືນມາ, ເພື່ອໂຍກຕົນໄມ້ອື່ນໆ?'.¹⁰ຕົນໄມ້ທັງຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຕົນຫມາກເດືອນວ່າ, 'ຂໍຈົງມາ ແລະປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາເຖິນ'.¹¹ແຕ່ຕົນຫມາກເດືອນຕອບພວກມັນວ່າ, 'ຂ້ອຍຄວນຈະປະຖິ້ມຜະລິດທີ່ຫວານ ແລະ ຫມາກໄມ້ທີ່ດີຂອງຂ້ອຍ, ເພື່ອຂ້ອຍຈະກັບມາ ແລະໂຍກຕົນໄມ້ອື່ນໆບໍ່?'.¹²ຕົນໄມ້ທັງຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຕົນອະງຸ່ນວ່າ, 'ຂໍຈົງມາ ແລະປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາເຖິນ'.¹³ແຕ່ຕົນອະງຸ່ນຕອບພວກມັນວ່າ,

'ຂ້ອຍຄວນຈະປະຖິ້ມຜະລິດອະງຸ່ນ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ເທບພຣະເຈົ້າ ແລະມວນມະນຸດມີຄວາມສຸກ, ແລະກັບຄືນໄປ, ແລະໂຍກຕົນໄມ້ອື່ນ?'.¹⁴ແລ້ວຕົນໄມ້ທຸກຕົນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຕົນພູມຫນາມວ່າ, 'ຂໍຈົງມາ ແລະປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາເຖິນ'.

¹⁵ຕົນພູມຫນາມໄດ້ຕອບກັບຕົນໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, 'ຖ້າພວກເຈົ້າຕ້ອງການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຂ້ອຍເປັນເຈົ້າຊີວິດເຫນືອພວກເຈົ້າແທ້, ເຊີນມາ ແລະຫາທີ່ບ່ອນປອດໄພຊື່ນຮົມຂອງຂ້ອຍ. ຖ້າບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ໄຟອອກມາຈາກຕົນພູມຫນາມ ແລະ ໃຫ້ໄຟນັ້ນເຜົາໄຫມ້ຕົນສິນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ເທິງພູເລບານອນນີ'.¹⁶ສະນັ້ນ, ບັດນີ້, ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ, ແລະ ຊິສັດ, ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງອາບິເມເຫລັກເປັນເຈົ້າຊີວິດ, ແລະ ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດດີຕໍ່ເຢຣູບາອານ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວແບບນີ້, ແລະ ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດລາວຕາມສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບ-.

¹⁷ແລະຄິດວ່າພໍຂອງຂ້ອຍໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອພວກເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ສ່ຽງຊີວິດຂອງເພິ່ນ, ແລະເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຄົນມີຕີອານ-¹⁸ແຕ່ມືນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ລຸກຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ຄອບຄົວພໍຂອງຂ້ອຍ ແລະ ໄດ້ຂ້າລຸກຊາຍເຈັດສິບຄົນຂອງເພິ່ນ, ຢູ່ເທິງຫີນແຜ່ນດຽວ ແລ້ວພວກເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງອາບິເມເຫລັກ, ລູກທີເກີດຈາກຍິງຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນ, ເປັນເຈົ້າຊີວິດເຫນືອຜູ້ນຳທັງຫມົດຂອງຊີເຄມ, ເພາະວ່າລາວເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁹ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຊິສັດ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈ ສັດຊື່ທີ່ ເຢຣູບາອານ ແລະຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມປະຕິຍືນຕິ ກັບອາບິເມເຫລັກ, ແລະໃຫ້ລາວຈຶ່ງມີຄວາມຍິນດີຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເຖິນ.²⁰ແຕ່ຖ້າບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ໄຟ ອອກມາຈາກອາບິເມເຫລັກ ແລະເຜົາຜານຊາວຊີເຄມກັບຊາວເບັດມິນໂລ. ປ່ອຍໃຫ້ໄຟລຸກອອກມາຈາກຊີເຄມ ແລະເບັດມິນໂລ, ເຜົາຜານອາບິເມເຫລັກເຊັ່ນດຽວກັນເຖິນ.²¹ແລະ ລາວໄປຍັງເມືອງເບເອ. ລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເພາະເມືອງນັ້ນໃກ້ກັບອາບິເມເຫລັກ, ຮ້າຍຂອງລາວ.

²²ອາບິເມເຫລັກໄດ້ປົກຄອງເຫນືອອິສະຣາເອນເປັນເວລາສາມປີ.²³ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ວິນຍານອັນຊົ່ວຮ້າຍເຂົ້າມາ ລະຫວ່າງອາບິເມເຫລັກ ກັບພວກຜູ້ນຳເມືອງຊີເຄມ. ຜູ້ນຳຂອງຊີເຄມໄດ້ທໍາລະຍົດຕໍ່ຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ພວກເຂົາມີ ກັບອາບິເມເຫລັກ.²⁴ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງນີ້ ເພື່ອທີ່ຈະແກ້ແຄ້ນການຫາລຸນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດແກ່ລູກຊາຍເຈັດສິບຄົນຂອງເຢຣູບາອານ, ແລະອາບິເມເຫລັກ ຊຶ່ງເປັນຜົນຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ ກໍຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຂ້າພວກເຂົາ, ແລະຄົນຊີເຄມ ກໍຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ເພາະເຂົາໄດ້ຊ່ວຍອາບິເມເຫລັກຂ້າຜົນຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ.

²⁵ດັ່ງນັ້ນ ພວກຜູ້ນຳຂອງເມືອງຊີເຄມ ຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຜູ້ຊາຍເພື່ອຊຸມຢູ່ລ່ວງຄອຍຢູ່ເທິງຍອດພູເຂົາ ທີ່ພວກເຂົາສາມາດຕັກຈັບອາບິເມເຫລັກ ແລະພວກເຂົາກໍປຸ້ນທຸກຄົນທີ່ຜ່ານໄປມາທາງນັ້ນ. ເລື່ອງນີ້ຖືກລາຍງານໃຫ້ອາບິເມເຫລັກໃຫ້ຮູ້.

²⁶ຝ່າຍກາອານລູກຊາຍເອເບັດໄດ້ມາກັບຍາດຜົນຮ້ອງຂອງລາວ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂວ້າມໄປໃນເມືອງຊີເຄມ. ພວກຜູ້ນຳຂອງເມືອງຊີເຄມ ກໍມີຄວາມຫມັ້ນໃຈກາອານ.²⁷ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນອອກໄປໃນທຶງນາ ແລະກັບຫມາກອະງຸ່ນຈາກສ່ວນອະງຸ່ນ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຢຽບຫມາກອະງຸ່ນ. ພວກເຂົາ ໄດ້ຈັດງານລ້ຽງໃນວິຫານຂອງພຣະຂອງພວກເຂົາ, ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກິນ ແລະດື່ມ, ແລະໄດ້ດຳສາບແຊ່ງອາບິເມເຫລັກດ້ວຍ.

²⁸ກາອານລູກຊາຍຂອງເອເບັດຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ອາບິເມເຫລັກຄືໃຜ, ແລະເຮົາຊາວຊີເຄມເປັນໃຜ, ທີ່ພວກເຮົາຄວນຮັບໃຊ້ລາວ?"

ລາວບໍ່ແມ່ນລູກຊາຍຂອງເຢຣູບາອານ? ເຊບູນບໍ່ແມ່ນເປັນເຈົ້າຫນ້າທີ່ບໍ່? ຈົ່ງຮັບໃຊ້ຄົນຮາໂມ, ພໍ່ຂອງຊີເຄມສາ! ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຮັບໃຊ້ອາບິເມເຫລັກ?²⁹ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຄົນເມືອງນີ້ຢູ່ໃກ້ການປົກຄອງຂອງເຮົາ! ແລ້ວເຮົາຈະຖອດອາບິເມເຫລັກອອກ". ເຮົາຈະເວົ້າກັບອາບິເມເຫລັກກ່າວ, "ຈົ່ງເອີ້ນກອງທັບຂອງທ່ານອອກມາສາ."

³⁰ເມື່ອເຊບູນ, ເຈົ້າເມືອງ, ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງກາອານລູກຊາຍເອເບັດ ໄດ້ກ່າວ ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວກໍເພີ່ມຂຶ້ນ.³¹ລາວໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຍັງອາບິເມເຫລັກ ເພື່ອຫລອກລວງ, ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ກາອານລູກຊາຍເອເບັດ ແລະບັນດາຍາດຜົນຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ ກຳລັງມາທີ່ເມືອງຊີເຄມ, ແລະພວກເຂົາຍຸ-ແຍ່ເມືອງນັ້ນໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບທ່ານ.

³²ບັດນີ້, ຂໍຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໃນຕອນກາງຄືນ ທັງທ່ານ ແລະພວກທະຫານທີ່ຢູ່ກັບທ່ານ, ແລະກຽມຊຸມຄອຍຖ້າໂຈມຕີຢູ່ໃນທຶງນາ.³³ພໍຮອດຕອນເຊົ້າ, ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນ ຂໍຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າໆ ແລະ ຮີບບຸກເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງ. ເມື່ອລາວ ແລະກອງທັບຂອງລາວພ້ອມອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບທ່ານ, ກໍຈົ່ງເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອພວກເຂົາເຖິນ".

³⁴ແລ້ວອາບິເມເຫລັກ ກໍລຸກຂຶ້ນຕອນກາງຄືນ, ລາວ ແລະກອງທັບທັງຫມົດຂອງລາວ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສີກອງຊຸມຄອຍໂຈມຕີເມືອງຊີເຄມ.

³⁵ກາອານລູກຊາຍເອເບັດ ກໍໄດ້ອອກໄປ ແລະ ຍືນຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງນັ້ນ. ອາບິເມເຫລັກ ແລະ ກອງທັບ ກໍໄດ້ອອກມາຈາກບ່ອນຕັກຊຸມຂອງພວກເຂົາ.

³⁶ເມື່ອກາອານເຫັນກອງທັບເຫລົ່ານັ້ນ, ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບເຊບູນວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ກອງທັບກຳລັງເຄື່ອນລົງມາຈາກຍອດພູເຂົາ" ເຊບູນຕອບລາວວ່າ "ທ່ານກຳລັງເຫັນເງົາຂອງພູເຂົາເປັນເຫມືອນຄົນ".³⁷ກາອານເວົ້າຂຶ້ນ ແລະກ່າວວ່າ "ເບິ່ງ, ກອງທັບກຳລັງລົງມາໃນກາງແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະກອງທັບອີກກອງຫນຶ່ງກຳລັງລົງມາທາງຕົ້ນສິນແຫ່ງຜູ້ທ່ານວາຍ".

³⁸ແລ້ວເຊບູນກໍກ່າວກັບກາອານວ່າ, "ຕອນນີ້ ຖ້ອຍຄຳທີ່ໂອ້ອວດຂອງທ່ານ, ທ່ານຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ, 'ອາບິເມເຫລັກຄືຜູ້ໃດ ທີ່ເຮົາຕ້ອງຮັບໃຊ້ລາວ?' ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ທ່ານຫມັ້ນປະຫມາດບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຈົ່ງຍົກທັບອອກໄປ ແລະ ສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາສາ".³⁹ກາອານກໍອອກໄປ ແລະ ລາວກໍນຳຫນ້າກອງທັບຊີເຄມອອກໄປ, ແລະເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບອາບິເມເຫລັກ.⁴⁰ອາບິເມເຫລັກກໍຂັບໄລ່ຕາມລາວມາ ແລະ ກາອານກໍໄດ້ຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາລາວ. ຫລາຍຄົນໄດ້ບາດເຈັບລົ້ມຕາຍຂ້າງຫນ້າທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງນັ້ນ.

⁴¹ອາບິເມເຫລັກ ໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງອາຣູມາ. ເຊບູນກໍຂັບໄລ່ກາອານກັບຍາດຜົນຮ້ອງຂອງພວກເຂົາອອກໄປຈາກເມືອງຊີເຄມ.⁴²ໃນມື້ຕໍ່ມາຊາວເມືອງໄດ້ອອກໄປທີ່ທຶງນາ ແລະໄດ້ລາຍງານເລື່ອງນີ້ໃຫ້ອາບິເມເຫລັກຮູ້.⁴³ລາວຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາຄົນຂອງລາວ, ແບ່ງພວກເຂົາອອກເປັນສາມກອງ, ພວກເຂົາຊຸມຄອຍໂຈມຕີຢູ່ທີ່ທຶງນາ. ລາວໄດ້ເຫັນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ກຳລັງອອກມາຈາກໃນເມືອງ ແລະລາວກໍໂຈມຕີ ແລະປະຫານພວກເຂົາ.

⁴⁴ສ່ວນອາບິເມເຫລັກ ແລະພວກທະຫານທີ່ຢູ່ກັບລາວໄດ້ໂຈມຕີ ແລະປິດທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງນັ້ນ. ຝ່າຍທະຫານອີກສອງກອງກໍບຸກເຂົ້າໂຈມຕີທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນທຶງນາ ແລະຂ້າພວກເຂົາ.⁴⁵ອາບິເມເຫລັກໄດ້ໂຈມຕີເມືອງນັ້ນຫມົດມື້. ລາວຍຶດເມືອງນັ້ນ, ແລະຂ້າຝັນປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ. ລາວໄດ້ທັງຫລາຍເມືອງນັ້ນ ແລະຫວ່ານເກືອລົງໃນເມືອງນັ້ນ.

⁴⁶ເມື່ອພວກຜູ້ນຳຕໍ່ຄອຍທັງຫມົດແຫ່ງເມືອງຊີເຄມ ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາກໍຫນີເຂົ້າໄປໃນທີ່ຕ້ອງໃຕ້ດິນໃນວັດຂອງພຣະບາອານເບຣິດ.⁴⁷ອາບິເມເຫລັກໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ ພວກຜູ້ນຳທັງຫມົດໄດ້ໄປຊຸມນຸມກັນຢູ່ທີ່ຕໍ່ຄອຍແຫ່ງເມືອງຊີເຄມ.

⁴⁸ອາບິເມເຫລັກໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາຊານໂມນ, ລາວ ແລະ ຄົນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບລາວ. ອາບິເມເຫລັກຖືຂວານອັນຫນຶ່ງ ແລະຕັດກົງໄມ້. ລາວໄດ້ວາງມັນໃສ່ບ່າແບກມາ ແລະສັ່ງພວກຄົນທີ່ມາກັບລາວວ່າ, "ສົ່ງພວກເຈົ້າເຫັນຂ້ອຍເຮັດ, ຈົ່ງຮີບຮ້ອນ ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ຂ້ອຍເຮັດສາ".⁴⁹ດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນກໍຕັດກົງໄມ້ ແລະ ແບກຕາມອາບິເມເຫລັກ. ພວກເຂົາໄດ້ສຸມກົງໄມ້ໄວ້ ທີ່ກຳແພງຂອງປ້ອມ, ແລະພວກເຂົາກໍຈຸດໄຟເຜົາປ້ອມນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ມີປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງຫໍຊີເຄມກໍຕາຍຫມົດ, ປະມານຫນຶ່ງຝັນຄົນທັງຊາຍ ແລະຍິງ.

⁵⁰ດັ່ງນັ້ນ ອາບິເມເຫລັກໄດ້ໄປຫາເມືອງເຫຍັດ ແລະລາວຕັ້ງຄ້າຍສູ່ຮີບກັບເມືອງເຫຍັດ ແລະຍຶດເມືອງນັ້ນໄດ້.⁵¹ ແຕ່ໃນເມືອງມີປ້ອມທີ່ແຂງແຮງໃນເມືອງນັ້ນ ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍ ແລະພວກຜູ້ຍິງທັງໝົດ ແລະຜູ້ນຳທຸກຄົນຂອງເມືອງໄດ້ຫນີໄປ ແລະປົດປະຕູຂັງຕົວເອງໄວ້. ແລ້ວພວກເຂົາກໍຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາຂອງປ້ອມນັ້ນ.

⁵²ອາບິເມເຫລັກໄດ້ມາຮອດປ້ອມ ແລະໂຈມຕີປ້ອມນັ້ນ ແລະລາວໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ປະຕູປ້ອມໄດ້ແລ້ວ ເພື່ອຈະເອົາໄຟເຜົາ.⁵³ ແຕ່ມີຍິງສາວຄົນຫນຶ່ງໄດ້ໂຍນກອນຫີນຖິ້ມລົງຖືກຫົວອາບິເມເຫລັກ ແລະ ກະໂຫລກຫົວຂອງລາວແຕກ.⁵⁴ ແລ້ວລາວຈຶ່ງຟ້າວຮ້ອງບອກຄົນຫນຸ່ມທີ່ຖືອາວຸດຂອງຕົນມາ, ແລະບອກວ່າ “ຈຶ່ງຖືດາບຂອງເຈົ້າ ແລະຂ້າເຮົາເລີຍ, ເພື່ອຈະບໍ່ມີຄົນກ່າວກ່ຽວກັບເຮົາວ່າ, “ຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງຂ້າເຮົາຕາຍ”. ດັ່ງນັ້ນ ຊາຍຫນຸ່ມຂອງລາວຄົນນັ້ນ ກໍແຕ່ງລາວຈົນຊອດ, ແລະລາວກໍເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

⁵⁵ເມື່ອຄົນອີສະຣາເອນໄດ້ເຫັນວ່າ ອາບິເມເຫລັກຕາຍແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍກັບເມືອບ້ານຂອງຕົນ.⁵⁶ ດັ່ງນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ແກ້ແຄ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງອາບິເມເຫລັກທີ່ລາວໄດ້ເຮັດຕໍ່ພໍ່ຂອງຕົນ ໂດຍການຂ້າພີ່ນ້ອງເຈັດສິບຄົນຂອງຕົນ.⁵⁷ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຂອງຊາວຊີເຄມໄດ້ຕົກຖືກຫົວຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍເອງ ແລະຄຳສາບແຊ່ງຂອງໂຢທາມລູກຊາຍຂອງເຢຣຸບບາອານ ກໍຕົກຢູ່ເທິງພວກເຂົາທັງຫລາຍ.

10 ¹ຕໍ່ຈາກອາບິເມເຫລັກ, ໂຕລາລູກຊາຍຂອງຢູອາຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໂດໂດ, ຄົນອິດຊາຄາຜູ້ທີ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຊາມີໃນເຂດແດນຜູ້ເຂົ້າເອເຟຣາອິມໄດ້ລູກຂຶ້ນມາຊ່ວຍອີສະຣາເອນໃຫ້ຜົນ.² ລາວໄດ້ປົກຄອງອີສະຣາເອນເປັນເວລາຊາວສາມປີ. ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດ ແລະພວກເຂົາຝັງສິບລາວໄວ້ທີ່ເມືອງຊາມີ.

³ຕໍ່ຈາກລາວ ຄີຢາອີ ຄົນກີເລອາດ. ລາວໄດ້ຂຶ້ນມາປົກຄອງອີສະຣາເອນຢູ່ຊາວສອງປີ.⁴ ລາວມີລູກຊາຍສາມສິບຄົນ ຜູ້ທີ່ ຂີລູກລາສາມສິບໂຕ, ແລະພວກເຂົາມີເມືອງຢູ່ສາມສິບຫົວເມືອງທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນກີເລອາດ, ຊຶ່ງໄດ້ເອີ້ນວ່າ ເມືອງຮາໂວດ-ຢາອີ ຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້.⁵ ຢາອີໄດ້ເສຍຊີວິດ ແລະຖືກຝັງໄວ້ທີ່ເມືອງກາໂມນ.

⁶ຄົນອີສະຣາເອນກໍເຮັດຊົງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຫລາຍຂຶ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ ແລະໄດ້ນະມັດສະການພຣະບາອານທັງຫລາຍ, ພຣະອັດ-ຊະຕາກ, ພຣະຂອງຄົນຊີເຣຍ, ພຣະຂອງເມືອງຊີໂດນ, ພຣະຂອງຄົນໂມອາບ, ພຣະຂອງຄົນອຳໂມນ, ແລະ ພຣະຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍປະຖິ້ມພຣະຢາເວ ແລະບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການພຣະອົງອີກ.⁷ ພຣະຟິລິດຂອງພຣະຢາເວ ກໍຮ້ອນຂຶ້ນຕໍ່ອີສະຣາເອນ, ແລະພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງຂາຍພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ ແລະໃນມືຂອງຄົນອຳໂມນ.

⁸ພວກເຂົາໄດ້ປັບປັງຄັບ ແລະຂົມເຫັງຄົນອີສະຣາເອນໃນປີນັ້ນ, ແລະພວກເຂົາຂົມເຫັງຄົນອີສະຣາເອນທັງໝົດທີ່ຢູ່ຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນອະໂມຣິດ, ທີ່ຢູ່ໃນກີເລອາດເປັນເວລາສິບແປດປີ.⁹ ແລ້ວຄົນອຳໂມນໄດ້ຂ້າແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ເພື່ອໄປສູ່ຮີບກັບເບັນຢາມິນ ແລະສູ່ຮີບກັບວົງວານຂອງເອເຟຣາອິມ, ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອີສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເຄື່ອດຮ້ອນຢ່າງຍິ່ງ.

¹⁰ແລ້ວຄົນອີສະຣາເອນຮ້ອງທຸກຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, “ຖ້າພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງແລ້ວ, ເພາະວ່າພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄປ ແລະໄດ້ນະມັດສະການປັນດາພຣະບາອານ”.¹¹ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວກັບຄົນອີສະຣາເອນວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກຊາວເອຢິບ, ຈາກຄົນອາໂມຣິດ, ຈາກຄົນອຳໂມນ ແລະຈາກຄົນຟິລິດສະຕິນ.¹² ແລະຈາກຄົນຊີໂດນ ຫລືບໍ່? ຄົນອາມາເຫລັກ ແລະຄົນມາໂອນ ໄດ້ປັບປັງ-ຄັບພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າໄດ້ທູນຂໍຕໍ່ເຮົາ, ແລະເຮົາໄດ້ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກອຳນາດຂອງພວກເຂົາ.

¹³ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາອີກ ແລະນະມັດສະການພຣະອື່ນ. ເຫດນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງຈະບໍ່ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນອີກຕໍ່ໄປ.¹⁴ ຈຶ່ງໄປ ແລະທູນຂໍຕໍ່ພຣະຕ່າງໆ ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ນະມັດສະການ. ໃຫ້ພຣະເຫລົ່ານັ້ນ ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນໃນຍາມພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມທຸກລຳບາກນີ້”

¹⁵ຄົນອີສະຣາເອນໄດ້ກາຍທູນຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງແລ້ວ. ຂໍພຣະອົງຊົງເຮັດແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍຕາມທີ່ພຣະອົງເຫັນດີເຖິງ. ແຕ່ຂໍຊົງໄຜດຊ່ວຍພວກເຮົາໃນມື້ນີ້ເຖິງ”.¹⁶ ພວກເຂົາ ໄດ້ກຳຈັດພຣະຕ່າງດ້ວຍຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ທາມກາງພວກເຂົາອອກໄປ ແລະນະມັດສະການພຣະຢາເວ. ຝ່າຍພຣະອົງຊົງທຸກຮ້ອນໃຈ ດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກຂອງອີສະຣາເອນ.

¹⁷ແລ້ວຄົນອຳໂມນກໍໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນ ແລະຕັ້ງຄ້າຍ ໃນກີເລອາດ. ຄົນອີສະຣາເອນກໍມາພ້ອມກັນ ແລະຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ມີຊະປາ.¹⁸ ພວກຜູ້ນຳອີສະຣາເອນຂອງຄົນກີເລອາດເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ໃດທີ່ຈະເປັນຄົນທຳອິດອອກໄປສູ່ຮີບກັບຄົນອຳໂມນກ່ອນ? ລາວຈະໄດ້ເປັນຜູ້ນຳເຫນືອທັງໝົດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກີເລອາດ”.

11 ¹ໃນຕອນນີ້ ເຢັບທາຄົນກີເລອາດ ເປັນທະຫານຜູ້ກ້າ, ແຕ່ລາວເປັນລູກຊາຍຂອງຍິງໂສເຟນີ. ກີເລອາດເປັນພໍ່ຂອງລາວ.² ເມຍຂອງກີເລອາດ ຍັງໄດ້ເກີດລູກຊາຍອີກຫລາຍຄົນ. ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງເມຍຂອງລາວນັ້ນໃຫຍ່ຂຶ້ນແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ເຢັບທາອອກຈາກເຮືອນໄປ ແລະໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ “ເຈົ້າບໍ່ມີສ່ວນໃນມໍຣະດົກໃດໆຂອງຄອບຄົວພວກເຮົາ. ເພາະວ່າເຈົ້າເປັນລູກຊາຍຂອງຍິງຄົນອື່ນ”.³ ດັ່ງນັ້ນ, ເຢັບທາຈຶ່ງໄດ້ຫນີຈາກພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ແລະໄປອາໄສຢູ່ທີ່ແຜ່ນດິນໂຕບ. ພວກນັກເລງອິດຕະພາບ ກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບເຢັບທາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ມາ ແລະໄປນຳເຂົາ.

⁴ຫລາຍວັນຕໍ່ມາ, ຄົນອຳໂມນໄດ້ເຮັດສົງຄາມກັບຄົນອີສະຣາເອນ.⁵ ຂະນະທີ່ຄົນອຳໂມນເຮັດສົງຄາມກັບຄົນອີສະຣາເອນນັ້ນ, ພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເມືອງກີເລອາດໄດ້ໄປພາເຢັບທາມາຈາກແຜ່ນດິນໂຕບ.⁶ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ເຢັບທາວ່າ, “ຈຶ່ງກັບມາ ແລະເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຮົາເຖິງ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບຄົນອຳໂມນໄດ້”

⁷ເຢັບທາໄດ້ກ່າວກັບພວກຜູ້ນຳຂອງກີເລອາດວ່າ, “ພວກທ່ານກຽດຊັງຂັອຍ ແລະໄດ້ຂັບໄລ່ຂັອຍໃຫ້ອອກຈາກເຮືອນຂອງພໍ່ຂັອຍ. ບັດນີ້ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງມາຫາຂັອຍ ຕອນທີ່ພວກທ່ານປະສົບກັບຄວາມລຳບາກ?”.⁸ ພວກຜູ້ນຳຂອງກີເລອາດໄດ້ຕອບເຢັບທາວ່າ, “ເຫດຜົນທີ່ພວກເຮົາກັບມາຫາເຈົ້າໃນຕອນນີ້; ຂໍຈຶ່ງກັບມາກັບພວກເຮົາ ແລະສູ່ຮີບກັບຄົນອຳໂມນ ແລະເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນຜູ້ນຳເຫນືອທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກີເລອາດ”.

⁹ເຢັບທາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງກີເລອາດວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານນຳຂັອຍກັບເຮືອນອີກເພື່ອສູ່ຮີບກັບຄົນອຳໂມນ ແລະຖ້າພຣະຢາເວໄດ້ມອບພວກເຮົາມີໄຊນະນະເຫນືອພວກເຂົາ, ຂັອຍຈະເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກທ່ານ”.¹⁰ ພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງກີເລອາດຈຶ່ງຕອບເຢັບທາວ່າ, “ຂໍພຣະຢາເວເປັນພະຍານລະຫວ່າງພວກເຮົາ ຖ້າຫາກພວກເຮົາ ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພວກເຮົາເວົ້າ!”.¹¹ ດັ່ງນັ້ນ ເຢັບທາຈຶ່ງໄປກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງກີເລອາດ, ແລະປະຊາຊົນກໍແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ລາວເປັນຜູ້ນຳ ແລະຜູ້ບັນຊາການຂອງເຫນືອພວກເຂົາ. ແລ້ວເຢັບທາກໍກ່າວຢ້າອີກຄັ້ງເຖິງຄຳຫມັ້ນສັນຍາທັງໝົດທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ ເມື່ອລາວຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວທີ່ເມືອງມີຊະປາ.

¹²ແລ້ວເຢັບທາຈຶ່ງສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຍັງກະສັດຂອງຊາວອຳໂມນ, ຖາມວ່າ “ຄວາມຂັດແຍ້ງຄັ້ງນີ້ລະຫວ່າງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງ? ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຍົກທັບມາຕໍ່ສູ້ ເພື່ອຍຶດເອົາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ”.¹³ ກະສັດຂອງຄົນອຳໂມນຕອບກັບຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງເຢັບທາວ່າ, “ເພາະວ່າເມື່ອອີສະຣາເອນໄດ້ອອກຈາກເອຢິບ, ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດແຜ່ນດິນຂອງເຮົາໄປ ຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳອາກໂນນເຖິງແມ່ນ້ຳຢັບໂບກ, ແລະຮອດແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ບັດນີ້ ຈຶ່ງຄືແຜ່ນດິນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບເຮົາໂດຍດີ.”

¹⁴ເຢຍູທາໄດ້ສົງຜູ້ສົງຂ່າວໄປຫາກະສັດຄົນອຳໂມນອີກຄັ້ງ.¹⁵ ແລະລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, “ນີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳຂອງເຢຍູທາ ກ່າວວ່າ: ອິສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ຢຶດແຜ່ນດິນຂອງໂມອາບ ແລະແຜ່ນດິນຂອງຄົນອຳໂມນ.”¹⁶ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ມາຈາກເອຢິບ, ແລະ ອິສະຣາເອນໄດ້ເດີນທາງຖິ້ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໄປຮອດທະເລແດງ ແລະໄປຍັງກາເດັດ.

¹⁷ເມື່ອອິສະຣາເອນ ໄດ້ສົງຜູ້ສົງຂ່າວໄປຍັງກະສັດແຫ່ງເອໂດມ, ກ່າວວ່າ, ‘ຂໍໃຜຕໃຫ້ພວກເຮົາເດີນທາງຜ່ານດິນແດນຂອງທ່ານໄປເຖິງ’, ກະສັດເອໂດມກໍບໍ່ຟັງ. ແລ້ວພວກເຂົາຍັງໄດ້ສົງຜູ້ສົງຂ່າວໄປຫາກະສັດແຫ່ງໂມອາບ, ແຕ່ເພິນກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດ. ດັ່ງນັ້ນ ອິສະຣາເອນຈຶ່ງຍັງຄົງຝັກຫີກກາເດັດ.

¹⁸ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາ ກໍໄດ້ເດີນທາງໄປໃນຖິ້ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະໄດ້ຫນີອອກຈາກແຜ່ນດິນເອໂດມ ແລະແຜ່ນດິນໂມອາບ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງແຜ່ນດິນໂມອາບ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຝັກຢູ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງອາກໂນນ.

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນດິນແດນຂອງໂມອາບ, ເພາະວ່າອາກໂນນເປັນເຂດແດນຂອງໂມອາບ.

¹⁹ອິສະຣາເອນຈຶ່ງສົງຜູ້ສົງຂ່າວໄປຫາສີໂຫນ, ກະສັດຄົນອາໂມຣິດ, ຜູ້ທີ່ປົກຄອງເມືອງເຮັດຊະໂບນ; ອິສະຣາເອນກ່າວກັບລາວວ່າ, ‘ຂໍໃຜຕໃຫ້ພວກເຮົາຜ່ານແຜ່ນດິນຂອງທ່ານໄປທີ່ຊຶ່ງເປັນດິນແດນຂອງພວກເຮົາເຖິງ’.²⁰ ແຕ່ສີໂຫນບໍ່ວາງໃຈຄົນອິສະຣາເອນເດີນທາງຜ່ານເຂດແດນຂອງຕົນ. ສະນັ້ນ ສີໂຫນຈຶ່ງເຕົ້າໂຮມກອງທັບຂອງລາວ ແລະຍົກກອງທັບໄປທີ່ຢາຮາດ ແລະລາວໄດ້ສູ້ຮົບກັບຄົນອິສະຣາເອນທີ່ນັ້ນ.

²¹ແລະພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສະຣາເອນ, ໄດ້ມອບເມືອງສີໂຫນ ແລະປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງລາວໄວ້ໃນມືອິສະຣາເອນ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຊະນະຄົນສີໂຫນ. ດັ່ງນັ້ນ ອິສະຣາເອນຈຶ່ງຢຶດຄອງແຜ່ນດິນທັງໝົດຂອງຄົນອາໂມຣິດຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.²² ພວກເຂົາຢຶດຄອງທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເຂດແດນທັງໝົດຂອງຄົນອາໂມຣິດ, ຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳອາກໂນນຮອດແມ່ນ້ຳຢັບໂບກ, ແລະຕັ້ງແຕ່ຖິ້ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໄປຈົນຮອດແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

²³ຈາກນັ້ນ ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສະຣາເອນ, ໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ຄົນອາໂມຣິດອອກຕໍ່ຫນ້າອິສະຣາເອນຂອງພຣະອົງ, ບັດນີ້ ທ່ານຄວນຈະຢຶດຄອງເອົາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາບໍ່?²⁴ ທ່ານຈະບໍ່ຄອງແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຄໂມດ, ພຣະຂອງທ່ານໄດ້ມອບໃຫ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ? ດັ່ງນັ້ນ

ແຜ່ນດິນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ມອບແກ່ພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະຢຶດຄອງເອົາ.²⁵ ບັດນີ້ ທ່ານຈະຕົກວ່າບາຫລາກລູກຊາຍຂອງຊິບໂປ, ກະສັດເມືອງໂມອາບບໍ່? ລາວກໍາຫີກຈະໂກດຮ້າຍກັບອິສະຣາເອນບໍ່? ລາວເຄີຍເຮັດເສີກກັບຄົນອິສະຣາເອນບໍ່?

²⁶ຂະນະທີ່ຄົນອິສະຣາເອນ ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຮັດຊະໂບນ ແລະຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆຂອງເມືອງນັ້ນ ເປັນເວລາສາມຮ້ອຍປີ, ແລະໃນເມືອງອາໂຣເອ ແລະຫມູ່ບ້ານຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະຢູ່ໃນບັນດາຫົວເມືອງທີ່ຕັ້ງຢູ່ຕາມຝັ່ງແມ່ນ້ຳອາກໂນນ- ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເອົາພວກເຂົາກັບຄືນມາໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ?.

²⁷ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດຕໍ່ທ່ານ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດຕໍ່ຂ້ອຍ ຫຼືມາໂຈມຕີຂ້ອຍ. ຂໍພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ພິພາກສາ, ຈະຊົງຕັດສິນຄວາມລະຫວ່າງຄົນອິສະຣາເອນ ແລະຄົນອາໂມນໃນມື້ນີ້.”²⁸ ແຕ່ກະສັດຂອງຄົນອາໂມນບໍ່ໄດ້ຟັງຄຳເຕືອນຂອງເຢຍູທາ ໄດ້ສົງໄປໃຫ້ເຂົາ.

²⁹ຫລັງຈາກນັ້ນ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ສະເດັດມາສະຖິດຢູ່ກັບເຢຍູທາ, ແລະ ລາວຈຶ່ງເດີນທາງຜ່ານກີເລອາດ ແລະມານາເຊ, ແລະ ຜ່ານມີຊະປາແຫ່ງກີເລອາດ, ແລະຈາກມີຊະປາແຫ່ງກີເລອາດ, ລາວໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປຮອດບ່ອນຄົນອາໂມນ.³⁰ ເຢຍູທາໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະກ່າວວ່າ, “ຖ້າຫາກພຣະອົງມອບໄຊນະນະແກ່ຂ້ານ້ອຍເຫນືອຄົນອາໂມນ,³¹ ແລ້ວຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ອອກມາຈາກປະຕູເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຕ້ອນຮັບຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍກັບມາຈາກຄົນອາໂມນດ້ວຍຄວາມສະຫງົບ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຂອງພຣະຢາເວ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍຜູ້ນັ້ນເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ”

³²ດັ່ງນັ້ນ ເຢຍູທາຈຶ່ງໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງຄົນອາໂມນ ເພື່ອສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ, ແລະພຣະຢາເວ ໄດ້ມອບໄຊນະນະແກ່ພວກເຂົາ.³³ ແລະລາວໄດ້ໂຈມຕີຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ເກີດການຂ້າຝັນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈາກເມືອງອາໂຣເອໄປກັບເຖິງເມືອງມິນນິດ ລວມຊາວຫົວເມືອງ ແລະໄປຈົນເມືອງອາເບັນ ເກຣາມິນ. ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອາໂມນຈຶ່ງໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຄົນອິສະຣາເອນ.

³⁴ເຢຍູທາ ໄດ້ກັບມາເຖິງເຮືອນຂອງລາວທີ່ເມືອງມີຊະປາ, ແລະລູກສາວຂອງລາວກໍໄດ້ຖືກອງ, ແລະເດັກນ້ອຍອອກມາຕ້ອນຮັບລາວ. ນາງເປັນລູກຄົນດຽວຂອງລາວ, ແລະນອກຈາກລູກສາວຄົນນີ້ ລາວບໍ່ມີລູກຊາຍ ແລະລູກສາວອີກເລີຍ.³⁵ ຫັນທີລາວເຫັນນາງ, ລາວກໍຈິກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ, ແລະກ່າວວ່າ, “ໂອເຢ! ລູກສາວຂອງພໍ່! ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພໍ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າ, ແລະເຈົ້າເປັນເຫດໃຫ້ພໍ່ເຈັບປວດ! ເພາະວ່າພໍ່ໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ພຣະຢາເວໄວ້ແລ້ວ, ແລະພໍ່ບໍ່ສາມາດຄືນຄຳສັນຍາຂອງພໍ່ໄດ້”

³⁶ນາງຈຶ່ງກ່າວກັບພໍ່ວ່າ, “ພໍ່ຂອງລູກ, ເມື່ອພໍ່ໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ພຣະຢາເວແລ້ວ ກໍຈຶ່ງເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທີ່ພໍ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ເຖິງ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດການແກ້ແຄ້ນຕໍ່ຄົນອາໂມນສັດຕູຂອງພໍ່ໃຫ້ກັບພໍ່ແລ້ວ”.³⁷ ນາງເວົ້າກັບພໍ່ຂອງນາງວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພໍ່ຮັກສາສັນຍານີ້ແກ່ລູກເຖິງ. ຂໍປ່ອຍໃຫ້ລູກຢູ່ລຳພັງຈັກສອງເດືອນ, ເພື່ອລູກຈະໄດ້ຈາກໄປ ແລະລົງໄປເທິງພູເຂົາແລະຮ້ອງໄຫ້ຄຳຄວນເຖິງຄວາມເປັນພິມມະຈາລີຂອງລູກ, ທັງລູກກັບເພືອນໆຂອງລູກ”

³⁸ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈົງໄປສາ”. ລາວໄດ້ປ່ອຍນາງໄປເປັນເວລາສອງເດືອນ. ນາງກໍຈາກລາວໄປ, ນາງ ແລະເພືອນໆຂອງນາງ, ແລະພວກເຂົາ ກໍພາກັນຮ້ອງໄຫ້ຄຳຄວນເຖິງຄວາມເປັນພິມມະຈາລີຂອງນາງເທິງພູເຂົານັ້ນ.³⁹ ຢູ່ມາເມື່ອຄົບສອງເດືອນແລ້ວ ນາງກໍກັບມາຫາພໍ່ຂອງນາງ, ຜູ້ທີ່ເຮັດກັບນາງຕາມຄຳສັນຍາທີ່ໄດ້ປະຕິຍານໄວ້. ໃນເວລານັ້ນ ນາງຍັງບໍ່ເຄີຍສົມສູ້ກັບຊາຍໃດເລີຍ, ແລະເລື່ອງນີ້ຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນທ່ານຽມໃນອິສະຣາເອນ.⁴⁰ ທີ່ທຸກໆປີ ພວກລູກສາວຊາວອິສະຣາເອນ, ຈະເລົ່າເລື່ອງຂອງລູກສາວຂອງເຢຍູທາຄົນກີເລອາດເປັນເວລາສີ່ມື້.

12 ¹ມີສ່ຽງເອີ້ນອອກໄປເຖິງຄົນເອຟຣາອິມ; ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານເມືອງຊາໂຟນ ແລະກ່າວກັບເຢຍູທາວ່າ, “ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງຍົກທັບຂ້າມໄປສູ້ຮົບກັບຄົນອາໂມນແລະບໍ່ໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາໄປກັບທ່ານ? ພວກເຮົາຈະຈູດໄຟເຜົາເຮືອນຂອງທ່ານ ໃຫ້ຝັງລົງມາທັບຕົວທ່ານ”.² ເຢຍູທາຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ,

“ຂ້ອຍກັບປະຊາຊົນຂອງຂ້ອຍໄດ້ຢູ່ໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງໃຫຍ່ກັບຄົນອາໂມນ. ເມື່ອຂ້ອຍເອີ້ນພວກທ່ານ, ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ຝັນຈາກພວກເຂົາ.

³ເມື່ອຂ້ອຍເຫັນວ່າພວກທ່ານບໍ່ຊ່ວຍຂ້ອຍ, ແລ້ວຂ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ສ່ຽງຊີວິດດ້ວຍກຳລັງຂອງຂ້ອຍເອງ ແລະຍົກທັບຂ້າມໄປສູ້ຮົບກັບຄົນອາໂມນ, ແລະພຣະຢາເວໄດ້ມອບໄຊຊະນະແກ່ຂ້ອຍ. ເຫດໃດ ພວກທ່ານ ຈຶ່ງໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບຂ້ອຍໃນມື້ນີ້?”⁴ ເຢຍູທາຈຶ່ງຮວບຮວມບັນດາຊາວກີເລອາດ ແລະລາວກໍໄດ້ສູ້ຮົບກັບຄົນເອຟຣາອິມ. ຄົນກີເລອາດກໍໄດ້ໂຈມຕີຄົນເອຟຣາອິມ ເພາະວ່າພວກເຂົາກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຊາວກີເລອາດ ເປັນພວກຄົນຫລົບຫນີໄພໃນເອຟຣາອິມທັງໃນທຳມະຊາດຄົນເອຟຣາອິມ ແລະມານາເຊ”

⁵ຄົນກີເລອາດກໍເຂົ້າຢຶດທ່າຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ທີ່ຂ້າມໄປຫາເອຟຣາອິມ. ເມື່ອມີຄົນເອຟຣາອິມຫລອດຊີວິດຄົນໃດໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍຂ້າມແມ່ນ້ຳໄປນຳແດ່, ” ຄົນກີເລອາດກໍຖາມລາວວ່າ “ເຈົ້າເປັນຄົນເອຟຣາອິມບໍ່?”, ເມື່ອລາວຕອບວ່າ “ບໍ່ແມ່ນ”.⁶ ແລ້ວພວກເຂົາເວົ້າວ່າ “ຈົງເວົ້າຄຳວ່າຊິບໂປ-ເຫລັດ”, ແລະຖ້າລາວເວົ້າວ່າ “ຊິບໂປເຫລັດ” (ເພາະວ່າຄົນເອຟຣາອິມບໍ່ສາມາດອອກສ່ຽງຄຳນີ້ໄດ້ຖືກຕ້ອງ), ຄົນກີເລອາດຈະຈັບກຸມ ແລະຂ້າຢູ່ທ່າຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ໃນເວລານັ້ນຄົນເອຟຣາອິມໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍສິຫມົນສອງພັນຄົນ.

⁷ເຢຍູທາໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນເປັນເວລາຫົກປີ. ແລ້ວເຢຍູທາຊາວກີເລອາດກໍເສຍຊີວິດ ແລະຖືກຝັງໄວ້ຢູ່ຫົວເມືອງຫນຶ່ງໃນເມືອງຂອງກີເລອາດ.

⁸ຕໍ່ຈາກເຢຍູທາມາ, ຄືອິບຊິນແຫ່ງບັດເລເຮັມ ໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນ.⁹ ລາວມີລູກຊາຍສາມສິບຄົນ. ລາວໄດ້ຍົກລູກສາວສາມສິບຄົນໃຫ້ແຕ່ງງານອອກໄປ ແລະລາວໄດ້ຮັບລູກສາວສາມສິບຄົນຂອງຄົນອື່ນ, ຈາກເຜົ່າອື່ນມາໃຫ້ກັບບັນດາລູກຊາຍຂອງຕົນ. ລາວໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນເປັນເວລາຈັດປີ.

¹⁰ແລ້ວອີບຊັນກໍ່ເສຍຊີວິດຖືກຝັງໄວ້ທີ່ເບັດເລເຮັມ.¹¹ ຕໍ່ມາ ເອໂລນຄົນເຊບູໂລນໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນ ແລະລາວໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນເປັນເວລາສິບປີ.
¹²ແລ້ວເອໂລນຄົນເຊບູໂລນກໍ່ເສຍຊີວິດ ແລະຖືກຝັງໄວ້ທີ່ໂອຢາໂລນໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເຊບູໂລນ.
¹³ຕໍ່ມາ ອັບໂດນລູກຊາຍອິນເລນຊາວບິຣາໂທນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງອິສະຣາເອນ.¹⁴ ລາວມີລູກຊາຍສີ່ສິບຄົນ ແລະຫລານຊາຍສາມສິບຄົນ. ພວກເຂົາໄດ້ຂີ່ລາເຈັດສິບໂຕ, ແລະລາວໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນເປັນເວລາແປດປີ.¹⁵ ຕໍ່ມາອັບໂດນລູກຊາຍອິນເລນຊາວບິຣາໂທນກໍ່ເສຍຊີວິດ ແລະຖືກຝັງໄວ້ຢູ່ບິຣາໂທນໃນແຜ່ນດິນຂອງເອຟຣາອິມຢູ່ເທິງພູເຂົາຂອງຄົນອາມາເລກ.

13 ¹ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຢວາເອຢາ, ແລະພຣະອົງຈຶ່ງຊົງມອບພວກເຂົາຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພວກຟິລິດສະຕິນເປັນເວລາສີ່ສິບປີ.² ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງມາຈາກເມືອງໂຊຣາ, ເປັນຄົນຢູ່ໃນຕະກູນເຜົາດານ, ຊື່ມາໂນອາ. ເມຍຂອງລາວບໍ່ສາມາດຖືພາໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງບໍ່ມີລູກ.
³ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາ ຈຶ່ງປະກົດຕໍ່ນາງ ແລະເວົ້າກັບນາງວ່າ, “ດຽວນີ້, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືພາໄດ້, ແລະເຈົ້າບໍ່ມີລູກ, ແຕ່ວ່າດຽວນີ້ເຈົ້າຈະຖືພາ, ແລະເຈົ້າຈະໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍ.”⁴ ຈົ່ງລະວັງຢາຕີມເຫລົ້າອະນຸ່ງ ຫລື ຂອງມືນເມົາ ແລະຢາກິນອາຫານທີ່ບໍ່ສະອາດ.⁵ ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າຈະຖືພາ ແລະຈະໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງ. ຢ່າໃຫ້ມິດແຖ ຕັດຜົມຂອງລາວ, ເພາະເດັກຄົນນີ້ຈະເປັນນາຊີຣີແຕ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງ ແລະລາວຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍຄົນອິສະຣາເອນໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ.”
⁶ ຈາກນັ້ນ ຍິງຄົນນັ້ນກໍ່ອອກມາ ແລະບອກຜົວຂອງນາງວ່າ, “ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຫາຂ້ອຍ, ແລະລັກສະນະຂອງເພິ່ນເປັນເຫມືອນທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຕາຢ້ານຫລາຍ. ຂ້ອຍເອງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖາມເພິ່ນເລີຍວ່າ ເພິ່ນມາຈາກໃສ, ແລະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ບອກຊື່ຂອງເພິ່ນໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້.”⁷ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ບອກຂ້ອຍວ່າ, ເບິ່ງແມ! ເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືພາ ແລະເຈົ້າຈະໄດ້ລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ. ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຢາຕີມເຫລົ້າອະນຸ່ງ ຫລື ຂອງມືນເມົາ ແລະຢາກິນອາຫານທີ່ຫວງຫ້າມ, ເພາະເດັກນ້ອຍນັ້ນຈະເປັນຄົນນາຊີຣີແຕ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ລາວຢູ່ໃນທ້ອງຂອງເຈົ້າຈົນເຖິງວັນຕາຍຂອງລາວ.”
⁸ ຫລັງຈາກນັ້ນ ມາໂນອາກໍ່ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຢວາວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະເຢວາ, ຂໍຊົງໂຜດສົງຜູ້ຊາຍທີ່ພຣະອົງສົງມານັ້ນມາຫາພວກຂ້ານ້ອຍອີກຄັ້ງເຖິນ ເພື່ອພຣະອົງຊົງຈະສັ່ງສອນພວກຂ້ານ້ອຍເຖິງສິ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດກັບເດັກທີ່ຈະເກີດມານັ້ນ.”⁹ ສ່ວນພຣະເຈົ້າກໍ່ຊົງຕອບຄໍາອະທິຖານຂອງມາໂນອາ ແລະທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນມາຫາຍິງນັ້ນອີກຄັ້ງ ໃນຂະນະທີ່ນາງກໍ່ລັງນັ່ງຢູ່ໃນຫີນນາ ແຕ່ມາໂນອາ, ຜູ້ເປັນຜົວຂອງນາງບໍ່ໄດ້ຢູ່ນ່ານາງ.
¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປບອກຜົວຢ່າງໄວວາວ່າ, “ເບິ່ງແມ! ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ມາຫາຂ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ມາຫາຂ້ອຍມີກ່ອນນັ້ນ ໄດ້ປະກົດຕໍ່ຂ້ອຍອີກແລ້ວ.”¹¹ ມາໂນອາຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະຕາມເມຍຂອງລາວໄປ. ເມື່ອລາວມາຮອດຊາຍຄົນນັ້ນ, ແລະລາວຖາມວ່າ, “ທ່ານນີ້ບໍ່ ທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍເວົ້າກັບເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍ?” ຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ຕອບວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວ.”
¹² ດັ່ງນັ້ນ ມາໂນອາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາຂອງທ່ານເປັນຄວາມຈິງເຖິນ. ຈະມີຂໍ້ປະຕິບັດໃດສໍາລັບເດັກຄົນນີ້ແລະຈະເຮັດຫຍັງແດ່?”
¹³ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາໄດ້ຕອບມາໂນອາວ່າ, “ເມຍຂອງເຈົ້າຕ້ອງເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທີ່ເຈົ້າໄດ້ບອກລາວນັ້ນຢ່າງລະມັດລະວັງ.”¹⁴ ນາງຈະກິນສິ່ງທີ່ມາຈາກຕີນອະນຸ່ງບໍ່ໄດ້, ແລະບໍ່ໃຫ້ນາງຕີມເຫລົ້າອະນຸ່ງ ຫລື ຂອງມືນເມົາ ແລະຢາກິນອາຫານທີ່ຫວງຫ້າມ. ນາງຈະຕ້ອງເຊື່ອຝັງທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ເຈົ້າໄດ້ບອກນາງເຮັດ.”
¹⁵ ມາໂນອາເວົ້າວ່າກັບທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາ, “ຂໍທ່ານຊົງໂຜດຢູ່ນີ້ກ່ອນເຖິນ, ເພື່ອໃຫ້ເວລາແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍກະກຽມເອົາແບ້ນ້ອຍຕົວຫນຶ່ງໃຫ້ແກ່ທ່ານ.”¹⁶ ແຕ່ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາໄດ້ກ່າວຕໍ່ມາໂນອາວ່າ, “ຖ້າວ່າເຈົ້າຢູ່ນີ້ ເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ກິນອາຫານຂອງພວກເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຢາກຈັດແຈງເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ກໍ່ຈົ່ງຖວາຍແຕ່ພຣະເຢວາເຖິນ.” (ມາໂນອາບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານເປັນທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາ.)
¹⁷ ມາໂນອາຈຶ່ງໄດ້ຖາມທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາວ່າ, “ທ່ານຊື່ຫຍັງ, ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ໃຫ້ກຽດຕິຍົດແກ່ທ່ານ ເມື່ອຖ້ອຍຄໍາຂອງທ່ານທີ່ບອກນີ້ກາຍເປັນຈິງ?”¹⁸ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາໄດ້ຖາມລາວວ່າ, “ເຈົ້າຖາມຊື່ເຈົ້າເຮັດຫຍັງ? ຊື່ຂອງເຈົ້າເປັນເລື່ອງອັດສະຈັນ!”
¹⁹ ແລ້ວມາໂນອາໄດ້ເອົາແບ້ຫນຸ່ມກັບເມັດເຂົ້າໃສ່ແທ່ນບູຊາຫີນ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນແຕ່ພຣະເຢວາ. ທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສົງອັດສະຈັນ. ໃນຂະນະທີ່ມາໂນອາ ກັບເມຍຂອງລາວກໍ່ລັງເຝົ້າເບິ່ງຢູ່.²⁰ ເມື່ອແປວໄຟກໍ່ລັງລຸກຂຶ້ນຈາກແທ່ນບູຊາຂຶ້ນໄປສູ່ທ້ອງຟ້າ ແລະທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາ ກໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປໃນແປວໄຟຂອງແທ່ນບູຊານັ້ນ. ມາໂນອາ ແລະເມຍຂອງລາວ ກໍ່ເຫັນເຫດການນັ້ນ ແລະກຶມຫນ້າລົງເຖິງພື້ນດິນ.
²¹ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາ ບໍ່ໄດ້ປະກົດອີກເລີຍຕໍ່ມາໂນອາ ແລະເມຍຂອງລາວ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ມາໂນອາຈຶ່ງຮູ້ວ່າທ່ານຄືທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຢວາ.
²² ແລ້ວມາໂນອາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ເມຍຂອງຕົນວ່າ, “ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍ, ເພາະພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ!”
²³ ແຕ່ເມຍຂອງລາວຕອບວ່າ, “ຖ້າພຣະເຢວາຊົງຕ້ອງການຂ້າພວກເຮົາ, ພຣະອົງຄົງບໍ່ຍອມຮັບເອົາເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຮົາຖວາຍແຕ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຄົງຈະບໍ່ສໍາແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນສິ່ງທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້, ຫລືພຣະອົງກໍ່ບໍ່ຊົງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຍິນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນເວລານີ້ດອກ.”
²⁴ ຕໍ່ມາ ຍິງຜູ້ນີ້ກໍ່ໄດ້ເກີດລູກຊາຍ, ແລະໃສ່ຊື່ວ່າ ແຊມຊັນ. ເດັກນີ້ກໍ່ຈະເລີນເຕີບໂຕຂຶ້ນ ແລະພຣະເຢວາ ກໍ່ຊົງອວຍພອນແກ່ລາວ.²⁵ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຢວາໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ລາວມີຈິດໃຈກະວົນກະວາຍ ໃນຂະນະທີ່ລາວຢູ່ໃນຄ້າຍຝັກຊາວດານ ລະຫວ່າງເມືອງໂຊຣາກັບເມືອງເອຊະຕາໂອນ.

14 ¹ແຊມຊັນໄດ້ລົງໄປໃນເມືອງຕີມນາ, ແລະໃນເມືອງນີ້ລາວໄດ້ເຫັນຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງ, ຫນຶ່ງໃນບັນດາລູກສາວຊາວຟິລິດສະຕິນ.² ເມື່ອລາວກັບຄືນມາບ້ານ ແລະລາວເວົ້າສູ່ພໍ່ແມ່ຂອງລາວຟັງວ່າ, “ລູກໄດ້ເຫັນຍິງສາວຄົນຫນຶ່ງໃນບັນດາລູກສາວຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ ຢູ່ໃນເມືອງຕີມນາ. ບັດນີ້ຂໍນາງໃຫ້ເປັນເມຍຂອງລູກເຖິນ.”
³ ແຕ່ພໍ່ແມ່ຂອງລາວໄດ້ຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີຜູ້ຍິງຈັກຄົນຫນຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ສາວໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າເອງ, ຫລືຄົນໃນປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາບໍ່? ເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໄປເອົາເມຍຊາວຟິລິດສະຕິນ ຊຶ່ງເປັນພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ ມາເປັນເມຍຂອງເຈົ້າ” ແຕ່ແຊມຊັນບອກພໍ່ຂອງລາວວ່າ, “ຂໍນາງໃຫ້ລູກເຖິນ, ເພາະເມື່ອລູກເຫັນນາງ, ລູກພໍ່ໃຈນ່ານາງຜູ້ດຽວເຫຼົ່ານັ້ນ.”⁴ ແຕ່ພໍ່ແມ່ຂອງລາວກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮູ້ຄືກັນວ່າ ເລື່ອງນີ້ມາຈາກພຣະເຢວາ, ຊຶ່ງນ່າພາແຊມຊັນເຮັດດັ່ງນີ້ເພາະພຣະອົງຊົງຕ້ອງການສ້າງຂັ້ນຕັ້ງກັບຄົນຟິລິດສະຕິນ (ໃນເວລານີ້ຄົນອິສະຣາເອນກໍ່ຢູ່ໃຕ້ກຳລັງປົກຄອງຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ).
⁵ ຕໍ່ມາ ແຊມຊັນໄດ້ລົງໄປຍັງເມືອງຕີມນາພໍ່ແມ່ຂອງລາວ, ແລະ ພວກເຂົາໄປຮອດສ່ວນອະນຸ່ງຂອງເມືອງຕີມນາ. ແລະ ເບິ່ງແມ, ມີສິ່ງຫນຸ່ມໂຕຫນຶ່ງອອກມາ ແລະຮ້ອງ ກໍາຣາມເຂົ້າໃສ່ແຊມຊັນ.⁶ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຢວາເຮົາຊົງສະຖິດກັບລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ໃຊ້ມືຈັກໃຕ້ສິ່ງນັ້ນຢ່າງງ່າຍດາຍເຫມືອນດັ່ງຈີກແບ້ໂຕນ້ອຍໆ, ແລະ ທັງຫລາຍບໍ່ມີຫຍັງໃນມືຂອງລາວເລີຍ. ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂອງລາວຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນ.
⁷ ລາວໄດ້ໄປ ແລະລົມສາວຜູ້ນັ້ນ, ແລະເມື່ອລາວແນມເບິ່ງນາງ, ລາວກໍ່ພໍ່ໃຈໃນນາງຫລາຍ.⁸ ບໍ່ພໍ່ເຫຼົາໃດມື້ຕໍ່ມາ ເມື່ອ ແຊມຊັນກໍ່ກັບມາແຕ່ງງານກັບນາງ, ລາວໄດ້ແວ່ອອກຈາກທາງໄປເບິ່ງຊາກສິ່ງນັ້ນ. ແລະ, ເບິ່ງແມ, ມີຝູງເຜິ້ງມາເຮັດຮັງ ແລະມີນ້ຳເຜິ້ງໃນຊາກສິ່ງໂຕຕົວນັ້ນ.⁹ ລາວຈຶ່ງບິບເອົານ້ຳເຜິ້ງໃສ່

ມີຂອງລາວ ແລະເດີນທາງຕໍ່ໄປ, ກິນໄປຕາມທາງ. ເມື່ອໄປຮອດພູແມ່ຂອງລາວ, ລາວໄດ້ແບ່ງນ້ຳ-

ເຜີ້ງນ້ຳໃຫ້ແກ່ພວກເພີນ ແລະ ພວກເພີນກໍກິນ. ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ບອກພວກເພີນເລີຍວ່າ ລາວໄດ້ເອົານ້ຳເຜີ້ງນ້ຳມາຈາກຊາກໂຕສິງ.

¹⁰ແລ້ວພໍ່ຂອງແຊມຊັ້ນໄດ້ໄປປ່າຂອງຍິງສາວນັ້ນ ແລະແຊມຊັ້ນກໍຈັດງານກິນລ້ຽງຂຶ້ນໃນທີ່ນັ້ນ, ຕາມທຳນຽມຂອງພວກຊາຍຫນຸ່ມ.

¹¹ທັນທີບັນດາຍາດຂອງນາງເຫັນລາວ, ພວກເຂົາກໍພາລາວໄປຢູ່ກັບພວກເພື່ອນຂອງພວກເຂົາສາມສິບຄົນ.

¹²ແຊມຊັ້ນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າທວາຍຈັກຂັ້ນໜຶ່ງ. ຖ້າຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຈົ້າບອກຄຳຕອບແກ່ຂ້ອຍໄດ້ໃນລະຫວ່າງງານລ້ຽງເຈັດມື້, ຂ້ອຍຈະມອບເສື້ອຄູມຜ້າປ່ານສາມສິບຕິວ ແລະເສື້ອຜ້າສາມສິບຊູດ.”¹³ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າບອກຄຳຕອບແກ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້, ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຕ້ອງມອບເສື້ອຄູມຜ້າປ່ານສາມສິບຕິວ ແລະ ເສື້ອຜ້າສາມສິບຊູດໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍເດີ.” ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ແຊມຊັ້ນວ່າ, “ຈຶ່ງບອກຄຳທວາຍນັ້ນມາ.”

¹⁴ແຊມຊັ້ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ມີຂອງທີ່ກິນໄດ້ອອກມາຈາກຕົວຜູ້ກິນ; ມີຂອງຮີດຫວານອອກມາຈາກຕົວຜູ້ແຂງແຮງ”.

ແຕ່ບັນດາແຂກຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຫາຄຳຕອບໄດ້ໃນ ສາມມື້ຕໍ່ມາ.

¹⁵ໃນມື້ທີສີ່ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ເມຍຂອງແຊມຊັ້ນວ່າ, “ຈຶ່ງວາງກິນອຸບາຍໃຫ້ຜົວຂອງເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາບອກຄຳຕອບຂອງຄຳທວາຍນັ້ນແກ່ພວກຂ້ອຍແດ່, ຫລື ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະເຜົາເຈົ້າ ແລະເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ເຊັນພວກເຮົາມາຫີນີ້ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຍາກຈົນບໍ່?”

¹⁶ເມຍຂອງແຊມຊັ້ນຈຶ່ງໄດ້ທັງຮ້ອງໄຫ້ ຕໍ່ຫນ້າເຂົາ; ແລະເວົ້າວ່າ, “ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດທັງຫມົດນັ້ນເປັນການກຽດຊັງຂ້ອຍ! ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກຂ້ອຍ. ເຈົ້າຕັ້ງຄຳທວາຍໃຫ້ຫມູ່ຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ບອກຄຳຕອບນັ້ນແກ່ຂ້ອຍ” ແຊມຊັ້ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ນາງວ່າ, “ແມ່ນແຕ່ພໍ່ຂອງຂ້ອຍກໍຍັງບໍ່ໄດ້ບອກເພີນ, ເຫດໃດຂ້ອຍຈຶ່ງຈະບອກເຈົ້າ.”¹⁷ນາງໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຕະຫລອດເຈັດມື້ທຸກມື້ທຸກມື້ຂອງພວກເຂົາ. ພໍມາຮອດມື້ທີເຈັດ ແຊມຊັ້ນກໍບອກຄຳຕອບແກ່ນາງ ເພາະວ່ານາງເປັນຄົນຊຸຊື່ຫລາຍ. ແລ້ວນາງກໍນຳເອົາຄຳຕອບນັ້ນໄປບອກຫມູ່ຂອງຕົນ.

¹⁸ກ່ອນຈະເຖິງຕາເວັນຕົກ ໃນມື້ທີເຈັດ ພວກຜູ້ຊາຍຊາວເມືອງນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ລາວວ່າ, “ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຫວານກວ່ານ້ຳເຜີ້ງ? ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະແຮງກວ່າໂຕສິງ?” ແຊມຊັ້ນຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ເອົາຈຶ່ງແມ່ຂອງຂ້ອຍໄປໂຖນາ, ພວກເຈົ້າ

ກໍຄົງຈະຊອກຫາຄຳຕອບຂອງຄຳທວາຍຂອງຂ້ອຍບໍ່ໄດ້.”

¹⁹ທັນໃດນັ້ນພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊິງສະຖິດກັບແຊມຊັ້ນດ້ວຍພະລັງ. ແຊມຊັ້ນໄດ້ລົງໄປໃນເມືອງອາສະເກໂລນ ແລະຂ້າຊາຍສາມສິບຄົນຢູ່ທີ່ເມືອງນັ້ນ. ລາວໄດ້ຢຶດເອົາເສື້ອຜ້າອັນຈົບງາມຂອງພວກເຂົາ, ແລະລາວໄດ້ໃຫ້ເສື້ອຜ້ານັ້ນໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຕອບຄຳທວາຍນັ້ນໄດ້. ແລ້ວແຊມຊັ້ນກໍກັບຄືນເມື່ອເຮືອນພໍ່ຂອງລາວດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້າຍ.²⁰ສ່ວນເມຍຂອງລາວ ກໍໄດ້ຖືກຍົກໃຫ້ກັບຫມູ່ຂອງລາວ.

15 ¹ຫລາຍມື້ຕໍ່ມາ, ໃນຊ່ວງເກັບກ່ຽວເຂົ້າສາລີ, ແຊມຊັ້ນໄດ້ເອົາແປ້ນໂຕໜຶ່ງ ແລະ ອອກໄປຢາມເມຍຂອງລາວ. ແຊມຊັ້ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຕົນເອງວ່າ, “ຂ້ອຍຊິໄປຫ້ອງເມຍຂອງຂ້ອຍ”. ແຕ່ພໍ່ຂອງນາງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ລາວເຂົ້າໄປໃນ.²ພໍ່ຂອງນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຄິດວ່າເຈົ້າຊັງນາງແລ້ວ, ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຍົກລາວໃຫ້ແກ່ຫມູ່ເພື່ອນຂອງເຈົ້າ. ນ້ອງສາວຂອງນາງກໍສວຍງາມກວ່ານາງ, ແມ່ນບໍ່? ເອົານາງໄປແທນສາ”.

³ແຊມຊັ້ນໄດ້ເວົ້າພວກເຂົາວ່າ, “ໃນເທື່ອນີ້ ຂ້ອຍຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນເລື່ອງກ່ຽວກັບພວກຝິລິດສະຕິນ ເມື່ອຂ້ອຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈັບປວດ.”⁴ແຊມຊັ້ນຈຶ່ງໄປ ແລະຈັບເອົາຫມາຈອກສາມຮ້ອຍໂຕ ແລະລາວໄດ້ມັດຫາງຂອງມັນແຕ່ລະຄູ່ຕິດກັນໄວ້. ແລ້ວລາວໄດ້ເອົາໂຄມໄຟມາ ແລະມັດໄວ້ທາງກາງຫາງຂອງແຕ່ລະຄູ່.

⁵ແລ້ວລາວໄດ້ໃຫ້ໂຄມໄຟນັ້ນ, ແລະລາວກໍປ່ອຍຝູງຫມາຈອກນັ້ນເຂົ້າໄປໃນນາເຂົ້າຂອງພວກຝິລິດສະຕິນ, ແລະພວກມັນກໍຈຸດໄຟເຜົາເຂົ້າທັງກອງທີ່ຊ້ອນກັນ ແລະເມັດພືດທີ່ຍືນຕົ້ນຢູ່ທຸກນາ ພ້ອມດ້ວຍສ່ວນອະນຸ່ງ ແລະສ່ວນຫມາກກອກ.⁶ພວກຝິລິດສະຕິນຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ເຮັດນີ້?” ແລ້ວພວກເຂົາກໍບອກວ່າ, “ແມ່ນແຊມຊັ້ນເປັນຜູ້ເຮັດ, ເພາະພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວທີ່ເມືອງຕີມນາ, ໄດ້ຍົກເມຍຂອງແຊມຊັ້ນ ແລະໃຫ້ແກ່ຫມູ່ຂອງລາວ”. ຫລັງຈາກນັ້ນຄົນຝິລິດສະຕິນຈຶ່ງໄປ ແລະ ເຜົາຍົງຄົນນີ້ ແລະພໍ່ຂອງລາວ.

⁷ແຊມຊັ້ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, “ ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດແບບນີ້, ຂ້ອຍຈະແກ້ແຄ້ນຕໍ່ພວກເຈົ້າ, ແລະຫລັງຈາກການແກ້ແຄ້ນສຳເລັດ ຂ້ອຍຈະຢຸດ.”⁸ຫລັງຈາກນັ້ນລາວກໍຟັນພວກເຂົາເປັນຕ່ອນໆ, ສະໄໝກ ແລະກົກຂາ, ດ້ວຍການຂ້າຢ່າງໂຫດຮ້າຍ. ແລ້ວລາວກໍຫນີໄປ ແລະອາໄສຢູ່ໃນຖ້ຳທີ່ຫນ້າຜາເອຕາມ.

⁹ແລ້ວ ພວກຝິລິດສະຕິນໄດ້ຂຶ້ນມາ ແລະພວກເຂົາກະກຽມພ້ອມສູ້ຮົບໃນຢູດາ ແລະຕັ້ງກອງທັບຂອງພວກເຂົາໃນເມືອງເລຮີ.¹⁰ພວກຜູ້ຊາຍຢູດາຈຶ່ງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງມາຮົບເສີກກັບພວກເຮົາ?” ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ຍົກທັບມາສູ້ຮົບ ເພື່ອຈະມາຈັບແຊມຊັ້ນ, ແລະພວກເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ລາວຄືລາວໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກເຮົາ.”

¹¹ຕໍ່ມາຊາວຢູດາສາມພັນຄົນກໍພາກັນໄປຍັງຖ້ຳທີ່ຫນ້າຜາ ເອຕາມນັ້ນ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບແຊມຊັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າພວກຝິລິດສະຕິນເປັນຜູ້ປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແບບນີ້ຕໍ່ພວກເຮົາ?” ແຊມຊັ້ນກໍຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຂ້ອຍກ່ອນ, ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນຂ້ອຍເຮັດຕໍ່ພວກຝິລິດສະຕິນ ເຊັ່ນກັນ”

¹²ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບແຊມຊັ້ນວ່າ. “ພວກເຮົາລົງມານີ້ ເພື່ອຈັບເອົາເຈົ້າ ແລະມອບໃຫ້ພວກຝິລິດສະຕິນ”. ແຊມຊັ້ນກໍເວົ້າຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, “ສາບານກັບຂ້ອຍກ່ອນວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຂ້າຂ້ອຍ. ດ້ວຍຕົວຂອງພວກເຈົ້າເອງ”¹³ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, “ບໍ່, ພວກເຮົາຈະມັດເຈົ້າດ້ວຍເຊືອກເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະມອບເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາ. ພວກເຮົາສາບານ ພວກເຮົາຈະບໍ່ຂ້າເຈົ້າ” ແລ້ວພວກເຂົາກໍມັດແຊມຊັ້ນດ້ວຍເຊືອກໃຫມ່ສອງເສັ້ນ ແລະພາລາວໄປຈາກຫນ້າຜານັ້ນ.

¹⁴ເມື່ອມາຮອດເມືອງເລຮີ, ພວກຝິລິດສະຕິນກໍແລ່ນມາພ້ອມທັງຮ້ອງດັງ ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນລາວ. ແຕ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊິງສະຖິດໃຫ້ລາວມີກຳລັງ. ເຊືອກທີ່ມັດແຂນຂອງລາວ ກໍກາຍເປັນເຫນືອນຜ້າປ່ານທີ່ຖືກໄຟໃຫມ່ ແລະ ເຊືອກເຫລົ່ານັ້ນກໍຫລຸດອອກຈາກມືຂອງລາວ.

¹⁵ແຊມຊັ້ນໄດ້ເຫັນກະດູກຄາງລໍອັນຍິ່ງໃຫມ່ຢູ່, ແລະລາວຈຶ່ງເດີມີລົງຈັບເອົາ ແລະໄດ້ໃຊ້ກະດູກຄາງລໍນັ້ນຂ້າພວກຝິລິດສະຕິນຕາຍໄປພັນຄົນ.¹⁶ແຊມຊັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ດ້ວຍກະດູກຄາງລໍອັນດຽວ, ເປັນກອງຊ້ອນກອງ, ຍ້ອນກະດູກຄາງລໍອັນນີ້ ຂ້ອຍໄດ້ຂ້າຄົນຫນຶ່ງພັນຄົນ.”

¹⁷ເມື່ອ ແຊມຊັ້ນໄດ້ກ່າວຈົບແລ້ວ, ລາວກໍແກວ່ງກະດູກລໍຖືມ, ແລະລາວໄດ້ເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ພູກະດູກຄາງລໍ.¹⁸ຕໍ່ມາ ແຊມຊັ້ນຫົວນ້ຳຫລາຍ, ແລະລາວຈຶ່ງຮ້ອງຫຼຸນພຣະຢາເວວ່າ, “ພຣະອົງຊົງມອບໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ມີຂ້ານ້ອຍຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວໂດຍຫົວນ້ຳ ແລະຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກຄົນທີ່ຍິ່ງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບພິທີຕັດບໍ່?”

¹⁹ພຣະຢາເວກໍຊົງບັນດານໃຫ້ເປັດຮູ້ນ້ຳຢູ່ທີ່ເລຮີ ແລະມີນ້ຳອອກມາ. ເມື່ອແຊມຊັ້ນຕື່ມນ້ຳແລ້ວ ແລະກຳລັງຂອງລາວກໍກັບມາ ແລະລາວກໍຟັນຕົວຄືນ.

ສະນັ້ນລາວຈຶ່ງເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ເອີ້ນຮັກກໍເຣ, ແລະຊົງຍັງມີຢູ່ໃນເມືອງເລຮີຈົນເທົ່າທຸກມື້ນີ້.²⁰ແຊມຊັ້ນໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນໃນສະໄຫມຄົນຝິລິດສະຕິນຢູ່ເປັນເວລາຊາວປີ.

16¹ ຕໍ່ມາ ແຊມຊັ້ນໄດ້ໄປຫາເມືອງກາຊາ ແລະໄດ້ພົບຍິງໂສເພນິຄົນຫນຶ່ງຢູ່ຫີນນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງເຂົ້າໄປນອນຢູ່ນ່ານາງ.² ເມື່ອຄົນກາຊາຮູ້ວ່າ, ແຊມ-
ຊັ້ນໄດ້ມາຫີນໄດ້ແລ້ວ. ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນມາອ້ອມສະຖານທີ່ ແລະໃນຫີນລັບ, ພວກເຂົາລໍຖ້າລາວຢູ່ປະຕູເມືອງຕະຫລອດຄືນ. ພວກເຂົາພາກັນນຽບຢູ່ຕະ-
ຫລອດທັງຄືນ. ພວກເຂົາເຄີຍເວົ້າວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາລໍຖ້າຈົນຮອດມືອິນເຊົ້າ, ແລະຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈະຂ້າລາວຖິ້ມ.”
³ ແຕ່ແຊມຊັ້ນໄດ້ນອນຢູ່ຕຽງນອນຮອດຕອນທ່ຽງຄືນ. ໃນເວລາທ່ຽງຄືນ ລາວກໍ່ລຸກ ແລະລາວດຶງປະຕູເມືອງຜ່ອມທັງເສົາປະຕູທັງສອງຕື້ນ,
ແລະລາວໄດ້ຖອນເສົາເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນມາຈາກດິນ, ບານປະຕູແລະຂອບທັງຫມົດ, ແລ້ວວາງໃສ່ບ່າຂອງລາວ, ແລະແບກຂຶ້ນໄປຈົນເຖິງຍອດພູ, ຕໍ່ຫນ້າ
ເມືອງເຮັບໂຮນ.
⁴ ຫລັງຈາກນັ້ນ ແຊມຊັ້ນກໍ່ມີຄວາມຮັກໄຄ່ກັບຍິງຄົນຫນຶ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ຮ່ອມພູໂສເຮັກ. ນາງຊື່ວ່າເດລິລາ. ⁵ ພວກຜູ້ນຳພິລິດສະຕິນຈຶ່ງໄປຫາຍິງຄົນນັ້ນ, ແລະ
ເວົ້ານາງວ່າ, “ຈຶ່ງວາງກິນອຸບາຍເພື່ອຖາມແຊມຊັ້ນວ່າ ກຳລັງຫິມະຫາສານຂອງລາວມາຈາກບ່ອນໃດ, ແລະໂດຍວິທີໃດທີ່ພວກເຮົາຈະຊະນະລາວໄດ້,
ເພື່ອພວກເຮົາຈັບມັນໄດ້ລາວໄດ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາວອັບອາຍ. ຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້, ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຈະເອີ້ນເງິນໃຫ້ເຈົ້າ ຜົນຫນຶ່ງຮ້ອຍຫລວງ.”
⁶ ດັ່ງນັ້ນ ນາງເດລິລາຈຶ່ງເວົ້າແຊມຊັ້ນວ່າ, “ຈຶ່ງບອກໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ແດ່ວ່າ ເຈົ້າມີກຳລັງມະຫາສານໄດ້ແນວໃດ?, ແລະຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງຕ້ອງການມັດ
ເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ, ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າອາດຈະຖືກຄວບຄຸມ.” ແຊມຊັ້ນກໍ່ຕອບນາງວ່າ, “ຖ້າວ່າພວກເຂົາມັດຂ້ອຍດ້ວຍເຊືອກຫນ້າຫະນູໃຫມ່ໆ ເຈັດເສັ້ນທີ່ຍັງບໍ່ທັນ
ແຕ້ງ, ຂ້ອຍຈະກາຍເປັນຄົນອ່ອນແອ ແລະ ເຫມືອນຄົນອື່ນໆ.”
⁸ ແລ້ວພວກຜູ້ປົກຄອງພິລິດສະຕິນກໍ່ນຳເອົາເຊືອກຫນ້າຫະນູທີ່ຍັງໃຫມ່ ແລະຍັງບໍ່ທັນແຕ້ງເຈັດເສັ້ນມາໃຫ້ເດລິລາ, ແລະ ນາງກໍ່ມັດແຊມຊັ້ນໄວ້.
⁹ ຂະນະທີ່ນາງໄດ້ໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນລໍຖ້າຢູ່ໃນຫ້ອງຂ້າງໃນຂອງນາງ. ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ແຊມຊັ້ນ, ພວກພິລິດສະຕິນມາຫາເຈົ້າແລ້ວ!”.
ແຕ່ແຊມຊັ້ນໄດ້ດຶງເຊືອກນັ້ນຂາດເຫມືອນດັ່ງໄຟໃຫມ່ເສັ້ນດ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຄວາມເລິກລັບກໍ່ລຽວກັບກຳລັງຂອງລາວ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ.
¹⁰ ຕໍ່ມາ ນາງເດລິລາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ແຊມຊັ້ນອີກວ່າ, “ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ລ້ວງຂ້ອຍ ແລະເວົ້າຕົວຂ້ອຍ. ສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າບອກຂ້ອຍແດ່ວ່າ
ເຈົ້າມີກຳລັງມະຫາສານໄດ້ແນວໃດ?” ¹¹ ລາວໄດ້ຕອບນາງວ່າ, “ຖ້າພວກເຂົາມັດຂ້ອຍດ້ວຍເຊືອກໃຫມ່ທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຄີຍໃຊ້, ຂ້ອຍຈະເປັນຄົນອ່ອນແອ
ແລະເປັນເຫມືອນຄົນອື່ນໆ.” ¹² ດັ່ງນັ້ນ ນາງເດລິລາຈຶ່ງເອົາເຊືອກໃຫມ່ນັ້ນມາມັດລາວ ແລະເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ແຊມຊັ້ນ ພວກພິລິດສະຕິນ
ມາຫາເຈົ້າແລ້ວ!”. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ລ້ວງລໍຖ້າຢູ່ໃນຫ້ອງຂ້າງໃນ. ແຕ່ແຊມຊັ້ນກໍ່ດຶງເຊືອກນັ້ນໃຫ້ຂາດອອກຈາກແຂນຂອງລາວເປັນເຫມືອນເສັ້ນດ້າຍ.
¹³ ແລ້ວນາງເດລິລາໄດ້ຖາມແຊມຊັ້ນວ່າ, “ຈົນເຖິງດຽວນີ້ ເຈົ້າຍັງລ້ວງຂ້ອຍ ແລະເວົ້າຕົວຂ້ອຍອີກ. ຂໍເຈົ້າຈຶ່ງບອກຂ້ອຍວ່າ
ເຈົ້າມີກຳລັງມະຫາສານໄດ້ແນວໃດ?”. ແຊມຊັ້ນຈຶ່ງບອກວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າເອົາຜົມເຈັດປອຍຂອງຂ້ອຍໄປຕຳໃນຫູກແລະຖືກຝົມໃຫ້ແຫນ້ນ, ແລ້ວຂ້ອຍຈະ
ກາຍເປັນຄົນອ່ອນແອເຫມືອນຄົນອື່ນ.” ¹⁴ ໃນຂະນະທີ່ລາວນອນ, ນາງເດລິລາ ແລ້ວກໍ່ເອົາຜົມເຈັດປອຍຂອງລາວ ໄປຕຳໃນຫູກ, ແລະຖືກຝົມໃຫ້ແຫນ້ນ,
ແລະນາງກໍ່ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ແຊມຊັ້ນ! ພວກພິລິດສະຕິນມາຫາເຈົ້າແລ້ວ”. ລາວຈຶ່ງຕື່ນຂຶ້ນຈາກຫລັບ ແລະຖອດຝົມ ແລະດຶງເຄືອອອກຈາກຫູກນັ້ນ.
¹⁵ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ເຈົ້າຈະເວົ້າແນວໃດ, ‘ເຈົ້າຮັກຂ້ອຍ’, ໃນເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມລັບຂອງເຈົ້າກັບຂ້ອຍ? ເຈົ້າໄດ້ລ້ວງຂ້ອຍເຖິງສາມເທື່ອແລ້ວ ແລະ
ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນບອກຂ້ອຍເລີຍວ່າ ເຈົ້າມີກຳລັງມະຫາສານໄດ້ແນວໃດ?”. ¹⁶ ທຸກມື້ ນາງເດລິລາໄດ້ກິດຕົນລາວດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງນາງ,
ແລະນາງໄດ້ຍັງຄັບລາວຫລາຍຢ່າງ ຈົນວ່າແຊມຊັ້ນຢາກຈະຕາຍເສຍ.
¹⁷ ໃນສຸດທ້າຍແຊມຊັ້ນໄດ້ບອກນາງທຸກຢ່າງຕາມຄວາມຈິງວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍໃຊ້ມິດຕິດຜົມເທິງຫົວຂອງຂ້ອຍຈັກເທື່ອເລີຍ, ເພາະວ່າເປັນຄົນນາຊີຣີແດ່
ພຣະເຈົ້າ ຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນຫ້ອງແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ຖ້າຫົວຂອງຂ້ອຍຖືກຕິດຜົມ, ແລ້ວກຳລັງຂອງຂ້ອຍຈະຫມົດ, ແລະ ຂ້ອຍຈະກາຍເປັນຄົນອ່ອນແອ
ເຫມືອນຄົນອື່ນໆ.”
¹⁸ ເມື່ອນາງເດລິລາເຊື່ອໃຈວ່າລາວໄດ້ບອກຄວາມຈິງກັບນາງແລ້ວ, ນາງກໍ່ສົ່ງຂ່າວໄປບອກພວກຜູ້ນຳພິລິດສະຕິນວ່າ, “ຈຶ່ງກັບມາອີກຄັ້ງ, ເພາະລາວໄດ້
ບອກຄວາມຈິງທຸກຢ່າງໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍແລ້ວ.” ແລ້ວພວກຜູ້ປົກຄອງພິລິດສະຕິນຈຶ່ງຂຶ້ນໄປຫນາງ, ຜ່ອມທັງເອົາເງິນໃສ່ມືນາງຜ່ອມ. ¹⁹ ນາງໄດ້ກ່ອມແຊມຊັ້ນ
ນອນເທິງຕັກຂອງນາງ ແລະເອີ້ນໃຫ້ຜູ້ຫນຶ່ງມາຕິດຜົມທັງເຈັດປອຍເທິງອອກຈາກຫົວຂອງລາວ, ແລະນາງກໍ່ເລີ່ມເຮັດໃຫ້ລາວຫມົດແຮງ,
ເພາະກຳລັງຂອງລາວໄດ້ຫມົດໄປແລ້ວ.
²⁰ ນາງຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ແຊມຊັ້ນ! ພວກພິລິດສະຕິນມາຫາເຈົ້າແລ້ວ!” ລາວໄດ້ຕື່ນຈາກຫລັບ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໄປເຫມືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນໆ
ແລະສັ້ນຕົວເອງໃຫ້ຫລຸດໄປ” ແຕ່ລາວບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຈາກລາວໄປແລ້ວ. ²¹ ຕໍ່ມາ ພວກພິລິດສະຕິນໄດ້ຈັບລາວ ແລະເຈາະຫນ່ວຍຕາທັງສອງຂອງ
ລາວອອກ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳລາວໄປເມືອງກາຊາ ແລະໄດ້ໃສ່ໂສ້ທອງຜູກລາວໄວ້. ລາວໄດ້ໃຫ້ໂມ້ແປ້ງຢູ່ໃນຄຸກ. ²² ແຕ່ຜົມຂອງລາວໄດ້ເລີ່ມປົ່ງຂຶ້ນຄືນອີກ
ຫລັງຈາກຖືກຕິດອອກໄປ.
²³ ສ່ວນຜູ້ປົກຄອງຂອງພິລິດສະຕິນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແດ່ພຣະດາໂກນ, ພຣະຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຊື່ນຊົມຍິນດີ,
“ພຣະຂອງພວກເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະແຊມຊັ້ນ, ສັດຕຣູຂອງພວກເຮົາ, ແລະໄດ້ວາງລາວຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກເຮົາ.” ²⁴ ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ເຫັນແຊມ-
ຊັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ສັນຣະເສີນພຣະຂອງເຂົາ, ແລະເວົ້າວ່າ, “ພຣະຂອງພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກເຮົາຊະນະສັດຕຣູຂອງພວກເຮົາ,
ແລະໄດ້ມອບລາວໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ຜູ້ທຳລາຍປະເທດຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຂ້າພວກເຮົາຫລາຍຄົນ.”
²⁵ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາພາກັນຊົມຊື່ນຍິນດີຢູ່ນັ້ນ, ແລະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ຈຶ່ງເອີ້ນແຊມຊັ້ນມາ, ເພື່ອໃຫ້ລາວເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຫົວຂວັນ.” ເມື່ອພວກເຂົາ
ໄດ້ພາແຊມຊັ້ນອອກມາຈາກຄຸກ ແລະລາວກໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫົວຂວັນໄດ້. ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ລາວຢືນຢູ່ລະຫວ່າງກາງເສົາສອງຕື້ນ. ²⁶ ແຊມຊັ້ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່
ເດັກຊາຍຜູ້ຈູງມີລາວມານັ້ນວ່າ, “ຈຶ່ງພາຂ້ອຍໄປຍືນຢູ່ແປະເສົາຄ້າເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອຮອງຮັບຕືກນີ້, ເພື່ອທີ່ຂ້ອຍຈະອີງເສົາເຫລົ່ານີ້ໄດ້.”
²⁷ ໃນເວລານັ້ນ ຫ້ອງໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍທັງຊາຍແລະຍິງ. ພວກຜູ້ປົກຄອງພິລິດສະຕິນທຸກໆຄົນກໍ່ຢູ່ໃນຫີນນັ້ນ. ຢູ່ເທິງຫລັງຄາພຽງກໍ່ມີທັງຊາຍ ແລະຍິງປະມານ
ສາມພັນຄົນ, ຊຶ່ງພວກເຂົາກໍ່ລ້ວງແນມເບິ່ງແຊມຊັ້ນເຮັດຕະຫລົກຢູ່.
²⁸ ແຊມຊັ້ນໄດ້ຮ້ອງຫຼຸນຫາພຣະຢາເວວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍໂຜດລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍ! ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີກຳລັງມະຫາສານອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ,
ພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະລ້າງແຄ້ນຄົນພິລິດສະຕິນ ໃຫ້ກັບຕາທັງສອງຂ້າງຂອງຂ້ານ້ອຍ.” ²⁹ ແຊມຊັ້ນກໍ່ຈັບເສົາຄ້າກາງສອງຕື້ນທີ່ຮອງຕືກນັ້ນ,
ແລະລາວໄດ້ຍື່ນເສົາທັງສອງຕື້ນນັ້ນ, ເສົາຫນຶ່ງດ້ວຍມືເບື້ອງຂວາຂອງລາວ ແລະອີກເສົາຫນຶ່ງດ້ວຍມືເບື້ອງຊ້າຍຂອງລາວ.
³⁰ ແຊມຊັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕາຍຜ່ອມກັບຄົນເມືອງພິລິດສະຕິນນີ້ເຖິງ!” ລາວຊຸກເສົານັ້ນດ້ວຍກຳລັງຂອງລາວ ແລະຕືກນັ້ນລົງທັບພວກຜູ້-
ປົກຄອງ ແລະຄົນອື່ນທຸກໆ ຄົນຢູ່ໃນຕືກນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຕາຍທີ່ລາວໄດ້ຂ້າເມື່ອລາວຕາຍແມ່ນຫລາຍກວ່າຄົນທີ່ລາວໄດ້ຂ້າ ເມື່ອຕອນລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່.
³¹ ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະຄອບຄົວຂອງພໍ່ລາວທັງຫມົດ. ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ພາກັນມາເອົາສິບລາວກັບຄືນເມືອ, ແລ້ວຝັງສິບຂອງລາວຢູ່ລະຫວ່າງ
ເມືອງໄຊຮາ ແລະເມືອງເອຊະຕາໂອນ ຢູ່ຫົບອນຝັງສິບຂອງມາໂນອາ, ພໍ່ຂອງລາວ. ແຊມຊັ້ນໄດ້ປົກຄອງຄົນອີສະຣາເອນຢູ່ເປັນເວລາຊາວປີ.

17¹ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຢູ່ເຂດເນີນພູເຂົາເອຟຣາອິມ, ແລະລາວ ຊື່ມີກາ. ² ລາວເວົ້າກັບແມ່ຂອງລາວວ່າ, “ເງິນຫນຶ່ງພັນຫນຶ່ງຮ້ອຍຫລວງ ຊຶ່ງມີຄົນລັກໄປ
ຈາກແມ່, ແລະແມ່ກໍ່ໄດ້ສາບແຕ່ງ, ຫຼືລູກໄດ້ຍືນມານັ້ນ -ເບິ່ງແມ່! ເງິນນັ້ນຢູ່ທີ່ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍໄປລັກເອົາມາເອງ,” ແມ່ຂອງລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ຂໍພຣະຢາເວ
ຊົງອ່ວຍພອນໃຫ້ລູກຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິດ”.

³ລາວໄດ້ເອົາເງິນຈຳນວນໜຶ່ງພັນໜຶ່ງຮ້ອຍຫລຽນ ມາຄືນໃຫ້ແມ່ຂອງລາວ ແລະແມ່ລາວເວົ້າວ່າ, "ແມ່ໄດ້ແຍກເງິນນີ້ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ ເພື່ອໃຫ້ລູກຂອງແມ່ທຳຈະເຮັດຮູບແກະສະຫລັກ ແລະຮູບຫລໍ່ໂລຫະຕ່າງໆ. ບັດນີ້ ແມ່ຈຶ່ງໄດ້ຄືນເງິນໃຫ້ແກ່ລູກ".⁴ເມື່ອລາວໄດ້ຄືນເງິນໃຫ້ແກ່ແມ່ຂອງລາວ ແລ້ວ, ແມ່ກໍນຳເງິນສອງຮ້ອຍຫລຽນ, ແລະມອບໃຫ້ກັບຊ່າງເງິນ ເຮັດເປັນຮູບແກະສະຫລັກ ແລະຮູບຫລໍ່ໂລຫະຕ່າງໆ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຮູບເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງມີກາ.

⁵ມີກາຄົນນີ້ມີເຮືອນພຣະຫລັງໜຶ່ງ ແລະ ລາວເຮັດຮູບເອໂຟດ ແລະ ຮູບພຣະ ແລະ ບັນດາພຣະປະຈຳບ້ານ, ແລະລາວໄດ້ຮ້າງລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດຂອງລາວ.⁶ໃນສະໄຫມນັ້ນ ຍັງບໍ່ມີກະສັດໃນອິສະຣາເອນ, ແລະ ທຸກຄົນກໍເຮັດຕາມທີ່ຕົນເອງເຫັນດີ.

⁷ໃນຂະນະນັ້ນ ມີຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງຊາວເມືອງເບັດເລເຮັມໃນຢູດາ ຈາກຕະກູນເຜົາຢູດາ, ຊຶ່ງເປັນຄົນເລວີ. ລາວອາໄສຢູ່ຫນ້າເພື່ອປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງລາວ.⁸ຊາຍນັ້ນ ໄດ້ຢ່າງອອກຈາກເມືອງເບັດເລເຮັມໃນຢູດາ ເພື່ອທ່ຽວຫາບ່ອນພັກອາໄສ. ໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງເດີນທາງຢູ່, ລາວໄດ້ມາເຖິງບ້ານມີກາຢູ່ເຂດພູເຂົາເອເຟຣາອິມ.⁹ມີກາຈຶ່ງເວົ້າກັບລາວວ່າ "ທ່ານມາຈາກໃສ" ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບລາວວ່າ, "ຂ້ອຍເປັນຄົນເລວີຊາວບ້ານເບັດເລເຮັມໃນຢູດາ, ຂ້ອຍເດີນທາງທ່ຽວຫາບ່ອນທີ່ຂ້ອຍຈະພັກອາໄສ".

¹⁰ມີກາຈຶ່ງກ່າວແກ່ລາວວ່າ "ຈຶ່ງພັກກັບຂ້ອຍເຖິດ, ແລະມາເປັນພໍ່ ແລະປະໂລຫິດຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຈະໃຫ້ເງິນເຈົ້າໃຫ້ປົວສິບຫລຽນ, ແລະໃຫ້ເຄື່ອງນຸ່ງໜຶ່ງຊຸດ, ແລະໃຫ້ອາຫານແກ່ເຈົ້າດ້ວຍ". ດັ່ງນັ້ນຄົນເລວີຄົນນັ້ນຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ.¹¹ຄົນເລວີຄົນນັ້ນກໍພໍໃຈທີ່ຈະຢູ່ກັບມີກາ, ແລະຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນກໍເປັນຄືກັບລູກຊາຍຂອງລາວຄົນໜຶ່ງ.

¹²ມີກາກໍໄດ້ແຍກຄົນເລວີຄົນນັ້ນໄວ້ໃຫ້ປະຕິບັດພິທີການຕ່າງໆ ແລະ ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດຂອງລາວ ແລະ ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງລາວ.¹³ມີກາກ່າວວ່າ, "ບັດນີ້ຂ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າ ພຣະຢາເວຈະຊົງເຮັດສິ່ງດີໆແກ່ຂ້ອຍ, ເພາະວ່າຄົນເລວີຄົນນີ້ໄດ້ມາເປັນປະໂລຫິດຂອງຂ້ອຍ."

18 ¹ໃນສະໄຫມນັ້ນບໍ່ມີກະສັດໃນອິສະຣາເອນ ແລະຄົນຕະກູນດານຍັງທ່ຽວຫາທີ່ດິນແດນທີ່ຈະພັກອາໄສຢູ່, ຈົນເຖິງມື້ນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມຣະດົກຈາກບັນດາເຜົາອິສະຣາເອນ. ດັ່ງນັ້ນ ຄົນດານໄດ້ສົ່ງຄົນຫ້າຄົນຈາກບັນດາເຜົາຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ມີຄວາມສຳນານການສູ້ຮົບມາຈາກໂຊຣາ ແລະຈາກເອຊະຕາໂອນ ເພື່ອອອກເດີນທາງຢ່າງສອດແນມ, ແລະ ກວດກາເບິ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, "ຈຶ່ງໄປ ແລະ ກວດກາເບິ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ". ພວກເຂົາກໍມາຮອດເຂດເນີນພູເຂົາເອເຟຣາອິມ, ມາຮອດເຮືອນຂອງມີກາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຄ້າງຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

³ເມື່ອພວກເຂົາຢູ່ໃກ້ເຮືອນຂອງມີກາ, ພວກເຂົາກໍຈື່ສຽງຄົນເລວີໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງແວະເຂົ້າໄປ ແລະຖາມລາວວ່າ, "ແມ່ນໃຜພາທ່ານມາບ່ອນນີ້? ເຈົ້າມາເຮັດຫຍັງຢູ່ບ່ອນນີ້? ນີ້ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢູ່ບ່ອນນີ້?" ລາວໄດ້ຕອບຄົນເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, "ມີກາເຮັດສິ່ງນີ້ແກ່ຂ້ອຍ, ລາວຈ້າງຂ້ອຍໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດຂອງລາວ".

⁵ພວກເຂົາກໍເວົ້າກັບລາວວ່າ, "ຂໍໂຜດທູນຖາມພຣະເຈົ້າໃຫ້ແດ່ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າການເດີນທາງຂອງພວກເຮົາກຳລັງຈະໄປນີ້ ຈະປະສົບຜົນສຳເລັດຫລືບ?".⁶ປະໂລຫິດນັ້ນຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, "ຈຶ່ງໄປດ້ວຍສັນຕິສຸກເຖິດ. ພຣະຢາເວຈະນຳທາງໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປ".

⁷ເມື່ອຊາຍທັງຫ້າຄົນກໍຈາກໄປ ແລະມາຮອດເມືອງລາອິດ, ເຫັນປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ເມືອງນັ້ນມີຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມປອດໄພ, ເຫມືອນກັບຄົນຊີໂດນອາໄສຢູ່, ຢ່າງສະຫງົບ, ແລະບໍ່ມີຄວາມກັງວົນ. ບໍ່ມີໃຜມາຍຶດຄອງ ຫລືກົດຂີ່ຂົນເຫັງພວກເຂົາ ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຄົນຊີໂດນ, ແລະບໍ່ມີການພົວພັນກັບຄົນອື່ນເລີຍ.⁸ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາຫາເຜົາໂຊຣາ ແລະເອຊະຕາໂອນຂອງພວກເຂົາ. ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຫຍັງແດ່?".

⁹ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ມາເຖິດ! ໃຫ້ພວກເຮົາໄປໂຈມຕີພວກເຂົາສາ! ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະເປັນແຜ່ນດິນທີ່ດີຫລາຍ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍບໍ່? ຢາລໍຊ້າທີ່ຈະໂຈມຕີ ແລະຍຶດຄອງແຜ່ນດິນນັ້ນ."¹⁰ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍໄປ, ພວກທ່ານຈະໄດ້ພົບເຫັນປະຊາຊົນຜູ້ຄິດວ່າພວກເຂົາປອດໄພ. ແລະແຜ່ນດິນທີ່ກວ້າງຂວາງ! ພຣະເຈົ້າຊົງມອບແຜ່ນດິນນີ້ໄວ້ແກ່ພວກທ່ານແລ້ວ- ເປັນສະຖານທີ່ ຊຶ່ງບໍ່ຂາດແຄນຫຍັງເລີຍໃນແຜ່ນດິນນີ້."

¹¹ຄົນເຜົາດານຫົກຮ້ອຍຄົນ, ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງອາວຸດສິ່ງຄາມ, ອອກເດີນທາງຈາກໂຊຣາ ແລະເອຊະຕາໂອນ.¹²ພວກເຂົາຂຶ້ນໄປ ແລະຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ກິຣິອາດ-ເຢອາຣິມໃນຢູດາ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນ ທີ່ປະຊາຊົນເອີນສະຖານທີ່ນີ້ວ່າທີ່ຫມັ້ນຂອງພວກດານ ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້; ເມືອງນີ້ຢູ່ຫ່າງທິດຕາເວັນຕົກຂອງເມືອງກິຣິອາດ-ເຢອາຣິມ.

¹³ພວກເຂົາກໍພ່ານຈາກບ່ອນນັ້ນໄປຍັງເຂດເນີນພູເຂົາເອເຟຣາອິມ ແລະມາຮອດເຮືອນຂອງມີກາ.¹⁴ແລ້ວຊາຍທັງຫ້າຄົນທີ່ໄປສອດແນມເບິ່ງເມືອງລາອິດກໍບອກແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນວ່າ, "ພວກທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າໃນເຮືອນເຫລົ່ານີ້ມີຮູບເອໂຟດ, ພຣະປະຈຳບ້ານຕ່າງໆ, ຮູບພຣະຮູບແກະສະຫລັກ ແລະຮູບຫລໍ່ໂລຫະ? ຂໍໃຫ້ຕັດສິນໃຈດຽວນີ້ວ່າພວກເຮົາຈະເຮັດຫຍັງ?".

¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບເຂົ້າໄປທີ່ນັ້ນ ແລະມາຮອດເຮືອນຂອງຄົນເລວີໜຸ່ມຄົນນັ້ນ ຄືທີ່ເຮືອນຂອງມີກາ, ແລະພວກເຂົາຖາມທຸກສຸກຂອງລາວ.¹⁶ບັດນີ້ຄົນດານທີ່ຖືອາວຸດສິ່ງຄາມຫົກຮ້ອຍຄົນ ກໍໄດ້ຍິນຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູຮື້ວນັ້ນ.

¹⁷ຊາຍທັງຫ້າຄົນທີ່ອອກໄປສອດແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ ກໍຢ່າງເຂົ້າໄປທີ່ນັ້ນ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເອົາຮູບແກະສະຫລັກເອໂຟດ, ຮູບພຣະປະຈຳບ້ານຕ່າງໆ, ແລະຮູບຫລໍ່ໂລຫະຕ່າງໆໄປ, ໃນຂະນະທີ່ ປະໂລຫິດ ກໍຍິນຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູຮື້ວ ກັບທະຫານຫົກຮ້ອຍຄົນຖືອາວຸດເຮັດສິ່ງຄາມນັ້ນ.¹⁸ເມື່ອຄົນເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງມີກາ ແລະນຳເອົາຮູບແກະສະຫລັກເອໂຟດ, ຮູບພຣະປະຈຳບ້ານຕ່າງໆ, ແລະຮູບຫລໍ່ໂລຫະຕ່າງໆໄປ, ປະໂລຫິດຖາມພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານກຳລັງເຮັດຫຍັງ?"

¹⁹ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ງຽບໄວ້ໆ! ຈຶ່ງເອົາມືປິດປາກຂອງເຈົ້າໄວ້ ແລະມາກັບພວກເຮົາສາ, ແລະມາເປັນພໍ່ ແລະເປັນປະໂລຫິດຂອງເຮົາ. ດຶກວ່າເຈົ້າຈະເປັນປະໂລຫິດໃນເຮືອນຂອງຊາຍຄົນດຽວ ຫລືວ່າຈະເປັນປະໂລຫິດຂອງເຜົາ ຊຶ່ງເປັນຕະກູນໜຶ່ງຂອງອິດສະຣາເອນ?"²⁰ໃຈຂອງປະໂລຫິດນັ້ນກໍຍິນດີ, ລາວຈຶ່ງເອົາຮູບເອໂຟດ, ຮູບພຣະປະຈຳບ້ານຕ່າງໆ ແລະຮູບແກະສະຫລັກໄປ, ແລະໄດ້ຕາມຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປ.

²¹ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຫນີອອກໄປ. ແລະພວກເຂົາໃຫ້ເດັກນ້ອຍພ້ອມທັງຝູງສັດ ແລະຊັບສິນຂອງພວກເຂົາຢູ່ຂ້າງຫນ້າພວກເຂົາເອງ.²²ເມື່ອພວກເຂົາໄປຫ່າງຈາກເຮືອນມີກາແລ້ວ, ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນໃກ້ຄຽງກັບເຮືອນຂອງມີກາ ກໍຖືກເອີ້ນອອກມາລວມຕົວກັນ, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ຕາມໄປຈົນເຜົາດານ.

²³ພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນຄົນດານ, ພວກເຂົາກໍຫັນກັບມາເວົ້າກັບມີກາວ່າ, "ເປັນຫຍັງ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນຄົນພວກນີ້ກັບ?".

²⁴ມີກາຕອບພວກເຂົາວ່າ "ພວກເຈົ້າໄດ້ລັກພຣະຕ່າງໆຂອງຂ້ອຍ ຊຶ່ງຂ້ອຍສ້າງຂຶ້ນ, ແລະພວກເຈົ້ານຳປະໂລຫິດຂອງຂ້ອຍໄປ, ແລະພວກເຈົ້າກຳລັງຈະໄປ. ຂ້ອຍຈະມີຫຍັງເຫລືອຢູ່ບໍ່? ພວກເຈົ້າຍັງຈະຖາມຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ, 'ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຍັງຍາກ?'".²⁵ຄົນດານຈຶ່ງຕອບລາວວ່າ, "ເຈົ້າຢາເວົ້າຫຍັງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຍິນອີກ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມີບາງຄົນທີ່ກຳລັງໃຈຮ້າຍຫລາຍ ກໍຈະໄປຕີເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າພ້ອມຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ກໍຈະຖືກຂ້າຖິ້ມ."²⁶ແລ້ວຄົນດານກໍໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປຕາມທາງຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອມີກາເຫັນວ່າພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນມີກຳລັງຫລາຍກວ່າລາວຫລາຍ, ແລະຈຶ່ງຫັນກັບແລະໄດ້ກັບໄປເຮືອນຂອງຕົນ.

²⁷ຄົນເຜົາດ່ານ ນຳເອົາສິ່ງທີ່ມີກາສ້າງຂຶ້ນ, ແລະ ນຳປະໂຫຍດຂອງລາວມານຳ, ແລະ ພວກເຂົາກໍເດີນທາງມາຮອດລາອິດ ມາເຖິງປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ຢາງສະຫງົບສຸກ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກັງວົນ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຄົມດາບ ແລະເອົາໄຟເຜົາເມືອງຖິ້ມ.²⁸ ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາຊ່ວຍພວກເຂົາ ເພາະວ່າພວກເຂົາຢູ່ໄກຈາກເມືອງຊິໂດນ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ພົວພັນກັບຄົນອື່ນເລີຍ. ເມືອງນີ້ເປັນຢູ່ໃນຮ່ອມພູເຂົາຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງເບັດເຣໂອນ. ຄົນດານ ກໍສ້າງເມືອງຂຶ້ນໃຫມ່ ແລະ ອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.²⁹ ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງນັ້ນວ່າດານ, ຕາມຊື່ຂອງດານທີ່ເປັນບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຊຶ່ງຫນຶ່ງໃນບັນດາລູກຊາຍຂອງອິສະຣາເອນ. ແຕ່ເມືອງນີ້ເຄີຍມີຊື່ວ່າເມືອງລາອິດ.

³⁰ຄົນເຜົາດານກໍຕັ້ງຮູບແກະສະຫລັກໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາເອງ. ສ່ວນໂຢນາທານລູກຊາຍເກໂຊມ, ລູກຊາຍຂອງມານາເຊ, ລາວ ແລະລູກຊາຍເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ເຜົາຄົນດານຈົນຮອດສະໄຫມທີ່ແຜ່ນດິນຕົກໄປເປັນຊະເລີຍ.³¹ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຮູບແກະສະຫລັກ ຊຶ່ງມີກາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນຕະຫລອດເວລາທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ເມືອງຊິໂລ.

19 ¹ໃນສະໄຫມນັ້ນ, ເມື່ອບໍ່ມີກະສັດໃນອິສະຣາເອນ, ມີຜູ້ຊາຍຄົນ, ເລວີຄົນຫນຶ່ງ, ອາໄສຢູ່ດິນແດນຫ່າງໄກທີ່ສຸດຢູ່ໃນເຂດພູເຂົາເອຟຣາອິມ. ລາວໄດ້ເອົາຍິງຄົນຫນຶ່ງຈາກເມືອງເບັດເລເຮັມໃນຢູດາມາເປັນເມຍນ້ອຍຂອງຕົນເອງ.² ແຕ່ເມຍນ້ອຍຂອງລາວບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ລາວ; ນາງໄດ້ຈາກລາວ ແລະກັບຄືນເມື່ອເຮືອນຂອງພໍ່ນາງຢູ່ທີ່ເບັດເລເຮັມໃນຢູດາ. ນາງໄດ້ພັກອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນເປັນເວລາສີ່ເດືອນ.

³ແລ້ວຜົວຂອງນາງກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະໄປຕາມຫນາງ ເພື່ອຈະຊວນໃຫ້ນາງກັບຄືນມາ. ຄົນໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງຂອງລາວໄດ້ໄປນຳລາວ ພ້ອມລາຄູ່ຫນຶ່ງ. ນາງພາລາວເຂົ້າໃນເຮືອນພໍ່ຂອງນາງ. ເມື່ອພໍ່ຂອງນາງເຫັນລາວ, ເພິ່ນກໍມີຄວາມຍິນດີຫລາຍ.⁴ ພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວ, ຄືພໍ່ຂອງຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ, ໄດ້ຊວນໃຫ້ລາວພັກຢູ່ນັ້ນສາມມື້. ພວກເຂົາກິນ, ແລະດື່ມ, ແລະພວກເຂົາພັກຄ້າງຄືນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁵ຢູມາ ມີທີສີ ພວກເຂົາກໍຕື່ນຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດ ແລະລາວໄດ້ກຽມຕົວຈະອອກເດີນທາງ, ແຕ່ພໍ່ຂອງຍິງສາວນັ້ນເວົ້າກັບລູກເຂີຍຂອງຕົນວ່າ, “ກິນເຂົ້າຈີອີກຈັກຫນ້ອຍໃຫ້ມີກຳລັງ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈຶ່ງອອກເດີນທາງໄປ”.⁶ ດັ່ງນັ້ນ ຊາຍສອງຄົນນັ້ນກໍນັ່ງລົງກິນ ແລະດື່ມນຳກັນ. ຈາກນັ້ນພໍ່ຂອງຍິງນັ້ນກໍເວົ້າວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພັກຄ້າງຄືນຢູ່ທີ່ນີ້ອີກເຖິດ ແລະເຮັດຈິດໃຈໃຫ້ເບົກບານ”.

⁷ເມື່ອຄົນເລວີໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈະອອກເດີນທາງໄປ, ພໍ່ຂອງຍິງສາວຄົນນັ້ນກໍຊັກຊວນໃຫ້ລາວໃຫ້ລາວຢູ່ຕໍ່, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງປ່ຽນແຜນ ແລະໄດ້ຄ້າງຄືນທີ່ນັ້ນອີກ.

⁸ໃນວັນທີ່ຫ້າ ລາວກໍຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດເພື່ອຈະອອກເດີນທາງໄປ, ພໍ່ຂອງຍິງສາວຄົນນັ້ນເວົ້າວ່າ “ພັກເອົາແຮງອີກຈັກຫນ້ອຍ, ແລະລໍຖ້າຈົນຮອດຕອນບ່າຍເຖິດ”. ດັ່ງນັ້ນ ຊາຍທັງສອງກໍໄດ້ກິນອາຫານທ່ຽງນຳກັນ.

⁹ເມື່ອຄົນເລວີ ແລະເມຍນ້ອຍກັບຄືນໃຊ້ຂອງລາວ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈະອອກເດີນທາງ, ພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວ, ຄືພໍ່ຂອງຍິງສາວນັ້ນ ກໍເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ນີ້ກໍໃກ້ຈະຄ່າແລ້ວ. ຂໍຈົ່ງພັກທີ່ນີ້ຈັກຄືນຫນຶ່ງ ແລະເຮັດຈິດໃຈໃຫ້ເບົກບານ. ມີອື່ນເຊົ້າພວກເຈົ້າຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະ ເດີນທາງກັບບ້ານກໍໄດ້”.

¹⁰ແຕ່ຄົນເລວີນັ້ນບໍ່ຍອມພັກຄ້າງຄືນ. ລາວຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະອອກເດີນທາງໄປ. ລາວໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງເຢບູດ(ຄືເມືອງເຢຣູຊາເລັມ). ລາວມີລາສອງໂຕທີ່ມີອານາ- ແລະເມຍນ້ອຍຂອງລາວກໍໄປນຳລາວ.¹¹ ເມື່ອພວກເຂົາມາໃກ້ເມືອງເຢບູດກໍເກືອບຫມົດມື້, ແລະຄົນໃຊ້ຈຶ່ງບອກນາຍຂອງຕົນວ່າ, “ມາເຖິດ, ພວກເຮົາໄປແວະທີ່ເມືອງຂອງຄົນເຢບູດກ່ອນ ແລະນອນຄ້າງຄືນຢູ່ໃນເມືອງນີ້ເຖິດ”.

¹²ນາຍຂອງລາວຕອບກັບລາວວ່າ, “ພວກເຮົາຈະບໍ່ແວະເຂົ້າໄປໃນເມືອງຂອງຄົນຕ່າງດ້າວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນອິສະຣາເອນ. ພວກເຮົາຈະຜ່ານໄປຮອດເມືອງກີເບອາ”.¹³ ຄົນເລວີຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຫນຸ່ມຂອງລາວວ່າ, “ມາເຖິດ, ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃກ້ບ່ອນເຫລົ່ານັ້ນຈັກແຫ່ງຫນຶ່ງ, ແລະ ນອນຄ້າງຄືນຢູ່ທີ່ກີເບອາ ຫລືທີ່ຣາມາ”.

¹⁴ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເດີນທາງຜ່ານໄປ, ແລະ ເມື່ອຕາເວັນກໍຕົກແລ້ວ ພວກເຂົາກໍມາໃກ້ກີເບອາຊຶ່ງເປັນຂອງຄົນເປັນຢາມິນ.¹⁵ ພວກເຂົາຈຶ່ງແວະເຂົ້າໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອນອນຄ້າງຄືນທີ່ເມືອງກີເບອາ. ພວກເຂົາແວະເຂົ້າໄປ ແລະ ນັ່ງຢູ່ທີ່ຖະຫນົນໃນເມືອງນັ້ນ ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜພາພວກເຂົາເຂົ້າໄປນອນໃນເຮືອນຂອງເຂົາເລີຍ.

¹⁶ແຕ່ຫລັງຈາກນັ້ນ ມີຊາຍເຖົ້າຄົນຫນຶ່ງກໍລັງກັບມາຈາກເຮັດນາເປັນເວລາຄ່າແລ້ວ. ລາວເປັນຄົນແຖບພູເຂົາເອຟຣາອິມ, ແລະລາວມາອາໄສຢູ່ໃນເມືອງກີເບອາບໍ່ດົນປານໃດ. ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນຄົນເປັນຢາມິນ.¹⁷ ເມື່ອລາວເຖິງຫນ້າຂຶ້ນເຫັນຜູ້ເດີນທາງຄົນນັ້ນນັ່ງຢູ່ທີ່ຖະຫນົນໃນເມືອງ. ຊາຍຜູ້ເຖົ້າຄົນນັ້ນກໍຖາມວ່າ, “ພວກທ່ານຈະໄປໃສ ແລະພວກທ່ານມາຈາກໃສ?”.

¹⁸ຄົນເລວີຄົນນັ້ນຈຶ່ງຕອບລາວວ່າ, “ພວກເຮົາກໍລັງເດີນທາງຈາກເບັດເລເຮັມໃນຢູດາ ຈະໄປທີ່ຍັງດິນແດນຫ່າງໄກທີ່ສຸດຂອງແຖບພູເຂົາເອຟຣາອິມ, ຊຶ່ງຂ້ອຍມາຈາກບ່ອນນັ້ນ, ຂ້ອຍໄປເບັດເລເຮັມໃນຢູດາມາ ແລະຂ້ອຍຈະກັບໄປພຣະວິຫານພຣະຢາເວ, ບໍ່ມີໃຜພາຂ້ອຍເຂົ້າໄປພັກໃນເຮືອນຂອງເຂົາເລີຍ.

¹⁹ພວກເຮົາມີເພື່ອງ ແລະອາຫານທີ່ຈະລ້ຽງລາຂອງພວກເຮົາ, ແລະກໍມີທັງອາຫານ ແລະເຫລົ່າອະນຸໂຫລກສຳລັບຕົນເອງ ແລະສາວຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າທີ່ນີ້, ແລະສຳລັບຄົນຫນຸ່ມຄົນນີ້ກັບພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າດ້ວຍ. ພວກເຮົາບໍ່ຂາດສິ່ງໃດເລີຍ.”

²⁰ຊາຍຜູ້ເຖົ້າຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບຮັບພວກເຂົາວ່າ, “ຂໍສັ່ນຕີສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານເຖິດ, ຂ້ອຍຈະເບິ່ງແຍງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການທັງຫມົດ. ຂໍພຽງແຕ່ຢ່ານອນຄ້າງຄືນຢູ່ຖະຫນົນເມືອງນີ້ເລີຍ”.²¹ ດັ່ງນັ້ນ, ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ພາຄົນເລວີເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ ແລະເອົາອາຫານໃຫ້ແກ່ລາວເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາກໍລ້າງຄືນຂອງຕົນ ແລະກິນອາຫານ ແລະດື່ມ.

²²ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍລັງມີຄວາມຍິນດີຢູ່ນັ້ນ. ບາງຄົນຊາວເມືອງນັ້ນ, ທີ່ເປັນນັກເລງມາລ້ອມເຮືອນນັ້ນ, ທຸບປະຕູ, ຮ້ອງບອກຊາຍຜູ້ເຖົ້າ, ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮືອນນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງນຳຜູ້ຊາຍທີ່ເຂົ້າມາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າມາໃຫ້ພວກເຮົາຮ່ວມເພດກັບລາວ”.²³ ຊາຍຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮືອນກໍອອກໄປເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຢ່າເລີຍ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ອຍ, ຂໍຢ່າເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງນີ້ເລີຍ! ເພາະຊາຍຄົນນີ້ເປັນແຂກໃນເຮືອນຂອງຂ້ອຍ, ຂໍຢ່າເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້ເລີຍ!.

²⁴ເບິ່ງແມ, ລູກສາວພິມມະຈາລີຄົນຫນຶ່ງຂອງຂ້ອຍ ແລະເມຍນ້ອຍຂອງລາວຢູ່ທີ່ນີ້. ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍຈະພາພວກນາງອອກມາໃຫ້ພວກທ່ານດຽວນີ້. ຈົ່ງຂົ່ມ-ຂຶ້ນພວກນາງ ຫລືເຮັດຫຍັງແກ່ພວກນາງຕາມໃຈມັກສາ, ແຕ່ຂໍຢ່າເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍກັບຊາຍຄົນນີ້ເລີຍ”.²⁵ ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຍອມຟັງລາວເລີຍ, ຄົນເລວີຄົນນັ້ນຈຶ່ງຈັບເມຍນ້ອຍຂອງຕົນ ແລະພານາງອອກໄປໃຫ້ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກໍຈັບນາງໄປ, ຂົ່ມຂຶ້ນນາງ ແລະເຮັດຫລາກຢ່າງຕະຫລອດຄືນ ແລະຈົນຮຸ່ງເຊົ້າ ພວກເຂົາກໍບ່ອນນາງໄປ.²⁶ ເມື່ອຮຸ່ງແຈ້ງ ຍິງສາວຄົນນັ້ນກໍກັບມາ ແລະນາງກໍລົມລົງທີ່ປະຕູເຮືອນຂອງຊາຍຄົນບ່ອນທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງຕົນພັກຢູ່, ແລະນາງນອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນຈົນແຈ້ງສະຫວ່າງ.

²⁷ເຈົ້ານາຍຂອງນາງກໍລຸກຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ, ເມື່ອເປີດປະຕູເຮືອນ ແລະຈະອອກເດີນທາງ. ລາວເຫັນເມຍນ້ອຍຂອງລາວກໍນອນຢູ່ທີ່ປະຕູເຮືອນ, ດ້ວຍມືຂອງລາວຢູ່ດ້ວຍອອກໄປເຖິງທາງເຂົ້າປະຕູ.²⁸ ຄົນເລວີຈຶ່ງເວົ້າກັບນາງວ່າ, “ລູກຂຶ້ນ ແລະພວກເຮົາໄປກັນເຖິດ”. ແຕ່ກໍບໍ່ມີຄຳຕອບ. ລາວຈຶ່ງເອົານາງຂຶ້ນຫລັງລາ, ແລະຊາຍນັ້ນອອກເດີນທາງໄປເຮືອນຂອງຕົນ.

²⁹ເມື່ອຄົນເລວີມາຮອດເຮືອນຂອງລາວແລ້ວ, ລາວກໍເອົາມືດ, ແລະ ລາວໄດ້ຈັບຕົວເມຍນ້ອຍຂອງລາວ, ແລະຝັນສືບເມຍນ້ອຍຕັດແຂນຕັດຂາອອກເປັນສິບສອງທອນ, ແລະນຳກັນສົ່ງໄປຫົວເຂດແດນອິສະຣາເອນ.³⁰ ທຸກຄົນທີ່ເຫັນເຫດການນີ້ກໍເວົ້າວ່າ, “ເລື່ອງຢ່າງນີ້ບໍ່ມີໃຜເຄີຍໄດ້ພົບໄດ້ເຫັນຕັ້ງແຕ່ສະໄຫມຄົນອິສະຣາເອນອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບຈົນຮອດມື້ນີ້. ຈົ່ງຄິດເບິ່ງ! ແລະໃຫ້ຄຳແນະນຳພວກເຮົາ! ຈົ່ງບອກພວກເຮົາວ່າຈະເຮັດແນວໃດ!”

20¹ ແລ້ວຄົນອີສະຣາເອນທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ດານຈິນເຖິງເບຍເອເຊບາ, ກໍໄດ້ອອກມາເປັນນ້ຳໃຈຫນຶ່ງດຽວ, ລວມທັງແຜ່ນດິນກິເລອາດກໍອອກມາດ້ວຍ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປະຊຸມກັນຕໍ່ພຣະຢາເວທີ່ເມືອງມິຊະປາ.² ພວກຫົວໜ້າຂອງຄົນອີສະຣາເອນທັງໝົດ, ຈາກທຸກເຜົ່າຂອງອີສະຣາເອນ, ກໍໄດ້ເຂົ້າມາປະກົດຕົວໃນທີ່ປະຊຸມແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ- ມີທະຫານຍ່າງສີແສນຄົນ ຜູ້ທີ່ຜ່ອມຈະສູ້ຮົບດ້ວຍດາບ.

³ ໃນຂະນະທີ່ຄົນເປັນຢາມິນໄດ້ຍິນວ່າຄົນອີສະຣາເອນໄດ້ຂຶ້ນໄປເມືອງມິຊະປາ. ຄົນອີສະຣາເອນກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງບອກພວກເຮົາວ່າ ເລື່ອງຊົ່ວຮ້າຍນີ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ”.⁴ ຄົນເລວີນັ້ນ, ຊຶ່ງເປັນຜົວຂອງຍິງຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍເຖິງເມືອງກິເບອາໃນເຂດແດນທີ່ເປັນຂອງຄົນເປັນຢາມິນ, ຂ້ອຍແລະເມຍນ້ອຍຂອງຂ້ອຍ, ໄດ້ຄ້າງຄົນໃນຢູ່ນັ້ນ.

⁵ ໃນເວລາກາງຄືນ, ພວກຜູ້ນຳຂອງກິເບອາ ໄດ້ບຸກເຂົ້າມາຫາຂ້ອຍ, ໄດ້ລ່ອມເຮືອນນັ້ນ ແລະຫມາຍຈະຂ້າຂ້ອຍ. ພວກເຂົາໄດ້ຈັບເອົາເມຍນ້ອຍຂອງຂ້ອຍໄປ ແລະຂົນຂຶ້ນນາງ, ແລະນາງກໍຕາຍ.⁶ ຂ້ອຍຈຶ່ງນຳສົບເມຍນ້ອຍຂອງຂ້ອຍກັບໄປ ແລະຟັນອອກເປັນທ່ອນໆ, ແລະສົ່ງໄປຍັງພວກເຂົາໃນແຕ່ລະເຂດແດນທີ່ເປັນມໍລະດົກຂອງອິດສະຣາເອນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ ແລະໂກດແຄ້ນເຊັ່ນນັ້ນໃນອິດສະຣາເອນ.”⁷ ບັດນີ້, ທ່ານຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫລາຍ, ຈຶ່ງໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະຄຳປຶກສາ ໃນທີ່ນີ້ເຖິດ.”

⁸ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍລຸກຂຶ້ນຜ່ອມກັນເປັນໃຈດຽວ ແລະພວກເຂົາກ່າວວ່າ, “ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາຈະກັບໄປເຖິງເມືອງລາວ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາຈະກັບໄປເຮືອນຂອງລາວ!”⁹ ແຕ່ບັດນີ້ ນິຕິສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະເຮັດກັບເມືອງກິເບອາ: ພວກເຮົາຈະໄປໃຈມຕິກັບເມືອງນັ້ນຕາມໄດ້ຈັບສະລາກໄດ້ນຳເຮົາ.

¹⁰ ພວກເຮົາຈະເລືອກຄົນສົບຄົນຈາກຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນຈາກຫົວເຜົ່າອິດສະຣາເອນ, ແລະຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນຈາກຫນຶ່ງຜັນຄົນ, ແລະຫນຶ່ງຜັນຄົນຈາກຫນຶ່ງແສນຄົນ, ເພື່ອຈັດຫາສະບຽງສຳລັບຄົນເຫລົ່ານີ້, ດັ່ງນັ້ນ ເພື່ອເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງເມືອງກິເບອາໃນເປັນຢາມິນ, ພວກເຂົາຈະລົງໂທດຄົນເຫລົ່ານັ້ນສຳລັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃນອິດສະຣາເອນ.¹¹ ດັ່ງນັ້ນ ພວກທະຫານຂອງອິດສະຣາເອນທັງໝົດກໍໄດ້ລວມຕົວກັນອອກໄປຕໍ່ສູ້ຮົບເມືອງນັ້ນໃຈດຽວກັນ.

¹² ເຜົ່າຕ່າງໆຂອງຄົນອິດສະຣາເອນກໍສົ່ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປຫົວເຜົ່າຂອງຄົນເປັນຢາມິນທັງໝົດ, ໄດ້ບອກວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດເລື່ອງຊົ່ວຮ້າຍແບບນີ້ແນວໃດ?”¹³ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຈົ່ງມອບຊາຍຄົນຊົ່ວຮ້າຍທັງຫລາຍນັ້ນໃນເມືອງກິເບອາດມາໃຫ້ເຮົາ, ເພື່ອພວກເຮົາຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມ ແລະ ເພື່ອພວກເຮົາເອົາຄວາມຊົ່ວອອກໄປຈາກຄົນອິດສະຣາເອນ”. ແຕ່ຄົນເປັນຢາມິນບໍ່ຍອມຟັງ- ສຽງຄົນອິດສະຣາເອນຜຶ້ນອງຂອງຕົນ.¹⁴ ຈາກນັ້ນຄົນເປັນຢາມິນກໍອອກມາຈາກບັນດາຫົວເມືອງຕ່າງໆມາລວມຕົວກັນທີ່ເມືອງກິເບອາ ເພື່ອຜ່ອມກັນທີ່ຈະສູ້ຮົບກັບຄົນອິດສະຣາເອນ.

¹⁵ ຄົນເປັນຢາມິນໄດ້ພາກັນຈາກເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອທີ່ຈະສູ້ຮົບໃນວັນນັ້ນ ມີທະຫານຈຳນວນສອງຫນຶ່ງຫນ້າຄົນທີ່ຊຳນານໃນການສູ້ຮົບດ້ວຍດາບ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີຄົນອີກເຈັດຮ້ອຍຄົນຂອງພວກເຂົາຖືກເລືອກຈາກເມືອງກິເບອາ.¹⁶ ໃນຈຳນວນທະຫານທັງໝົດນີ້ ມີເຈັດຮ້ອຍຄົນທີ່ຖືກເລືອກແລ້ວທີ່ຖະຫນົດມີຊ້າຍ. ແຕ່ລະຄົນສາມາດເອົາຍິງກະຕຸນໃສ່ກ້ອນຫີນໃຫ້ຖືກເສັ້ນ- ຜົມໄດ້ບໍ່ພາດເລີຍ.

¹⁷ ຄົນອີສະຣາເອນທີ່ບໍ່ນັບຄົນເປັນຢາມິນ, ຈຳນວນສີ່ແສນຄົນ ທີ່ຊຳນານໃນການສູ້ຮົບດ້ວຍດາບ. ຄົນທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນລ້ວນແຕ່ເປັນນັກຮົບ.¹⁸ ຄົນອີສະຣາເອນກໍລຸກຂຶ້ນ, ຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງເບນເອນ, ແລະທູນຂໍຄຳປຶກສາຈາກພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາທູນຖາມວ່າ, “ຜູ້ໃດຈະໄປສູ້ຮົບກັບຄົນເປັນຢາມິນ ເພື່ອພວກເຂົາບໍ່ອຍກ່ອນ?” ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ, “ຢູ່ດາຈະໄປສູ້ຮົບກ່ອນ”

¹⁹ ຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະພວກເຂົາຍ້າຍຄ້າຍຂອງພວກເຂົາໄປໃກ້ເມືອງກິເບອາ²⁰ ຄົນອິດສະຣາເອນອອກໄປສູ້ຮົບກັບຄົນເປັນຢາມິນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕຽມທະຫານເພື່ອຕໍ່ສູ້ຮົບກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເມືອງກິເບອາ.²¹ ຄົນເປັນຢາມິນອອກມາຈາກເມືອງກິເບອາ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າທະຫານຂອງຄົນອິດສະຣາເອນໄປສອງຫມື່ນຄົນໃນມື້ນັ້ນ.

²² ແຕ່ຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ເສີມກຳລັງກັນ ແລະພວກເຂົາຈັດແນວຮົບໃນທີ່ເດີມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ວາງຕຳແໜ່ງໄວ້ໃນວັນທຳອິດ.²³ ຈາກນັ້ນຄົນອິດສະຣາເອນກໍຂຶ້ນໄປ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວນຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວຈົນຮອດຕອນແລງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສະແຫວງຫາການນຶກຈາກພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາໄດ້ທູນຖາມວ່າ “ພວກເຂົາບໍ່ອຍຄວນທີ່ຈະອອກໄປສູ້ຮົບກັບຄົນເປັນຢາມິນຜຶ້ນອງຂອງພວກເຂົາບໍ່ອຍອີກຫລືບ?” ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ “ຈົ່ງໄປສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາເຖິດ!”

²⁴ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບພວກທະຫານຂອງເປັນຢາມິນໃນມື້ທີສອງ.²⁵ ແລະໃນມື້ທີສອງນັ້ນ, ຄົນເປັນຢາມິນກໍຍົກທັບອອກໄປຈາກກິເບອາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນອິດສະຣາເອນໄປຫນຶ່ງຫມື່ນແປດຜັນຄົນ. ຊຶ່ງທຸກຄົນລ້ວນເປັນຄົນຊຳນານໃນການສູ້ຮົບດ້ວຍດາບ.

²⁶ ແລ້ວພວກທະຫານທັງໝົດຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດ ຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ເມືອງເບັດເອັນ ແລະຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວນ, ແລະທີ່ນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອິດອາຫານຈົນຮອດຕອນແລງ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທຳຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ.

²⁷ ຄົນອິດສະຣາເອນຈຶ່ງທູນຖາມພຣະຢາເວ- ເພາະວ່າຫົບຜັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ບ່ອນທີ່ນັ້ນໃນສະໄຫມນັ້ນ.²⁸ ແລະພີເນຕັດລູກຊາຍຂອງເອເລ-ອາຊາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາໂຣນກຳລັງຮັບໃຊ້ຢູ່ຫນ້າຫົບຜັນໃນສະໄຫມນັ້ນ- ພວກເຂົາທູນຖາມວ່າ “ພວກເຂົາບໍ່ອຍຄວນຈະອອກໄປສູ້ຮົບກັບຄົນເປັນຢາມິນຜຶ້ນອງຂອງພວກເຂົາບໍ່ອຍອີກຄັ້ງຫລືວ່າຄວນຈະຢຸດ?” ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງສູ້ຮົບເຖິດ ເພາະວ່າມືອິນນີ ເຮົາຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເອົາຊະນະພວກເຂົາ.”

²⁹ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອິດສະຣາເອນຈຶ່ງຈັດຄົນຊ້ອນໄວ້ອ້ອມເມືອງກິເບອາ.³⁰ ຄົນອິດສະຣາເອນກໍຂຶ້ນໄປສູ້ຮົບກັບຄົນເປັນຢາມິນໃນວັນທີສາມ, ແລະພວກເຂົາຈັດຕຽມທະຫານຕໍ່ສູ້ເມືອງກິເບອາເຫມືອນກັບທີ່ພວກເຂົາເຮັດຄາວກ່ອນ.

³¹ ຄົນເປັນຢາມິນກໍໄດ້ອອກໄປແລະສູ້ຮົບກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຖືກຫລອກລວງໃຫ້ຫ່າງອອກໄປຈາກຕົວເມືອງ. ພວກເຂົາກໍເລີ່ມຂ້າຜັນປະຊາຊົນຈຳນວນຫນຶ່ງ. ມີຄົນອິດສະຣາເອນປະມານສາມສິບຄົນທີ່ຕາຍຕາມຫຼັງນາ ແລະເສັ້ນທາງ. ຫນຶ່ງໃນເສັ້ນທາງໄປຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ: ແລະອີກເສັ້ນຫນຶ່ງໄປເມືອງກິເບອາ.

³² ແລ້ວຄົນເປັນຢາມິນຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ພວກເຂົາຝ່າຍແຜ່ ແລະພວກເຂົາກຳລັງແລ່ນຫນີຈາກພວກເຮົາຄືກັນກັບຄາວກ່ອນ”. ແຕ່ຄົນອິດສະຣາເອນເວົ້າວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາແລ່ນຖອຍອອກມາ ແລະລໍຖ້າພວກເຂົາອອກມາຫ່າງຈາກເມືອງໄປຮອດຖະຫນົນນັ້ນ”.³³ ຄົນອິດສະຣາເອນທັງມີກໍລຸກອອກຈາກບ່ອນຂອງຕົນ ແລະຈັດແນວຮົບຂອງຕົນທີ່ບາອານ-ຕາມາ. ແລ້ວພວກທະຫານຂອງອິດສະຣາເອນທີ່ຄອຍຖ້າຊຸ້ມຢູ່ກ່ອນຈາກບ່ອນຂອງຕົນຈາກເມືອງມາຣາ-ເກບາ.

³⁴ ມີຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກຄັດເລືອກມາຈາກຄົນອິດສະຣາເອນທັງໝົດຫນຶ່ງຫມື່ນຄົນໄດ້ອອກມາສູ້ຮົບກັບເມືອງກິເບອາ ແລະ ການກຳລັງຕໍ່ສູ້ຢ່າງດຸ-ເດືອດ, ແຕ່ຄົນເປັນຢາມິນບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມໂຫດຮ້າຍກຳລັງໃກ້ເຂົ້າມາເຖິງຕົນແລ້ວ.³⁵ ພຣະຢາເວໃຫ້ຄົນເປັນຢາມິນຝ່າຍແຜ່ຄົນອິດສະຣາເອນ. ໃນມື້ນັ້ນ, ພວກທະຫານ ຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ຂ້າຄົນເປັນຢາມິນສອງຫມື່ນຫ້າຜັນຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນ ຄົນຕາຍເຫລົ່ານີ້ລ້ວນແຕ່ຊຳນານການສູ້ຮົບດ້ວຍດາບ.

³⁶ດັງນັ້ນ ພວກທະຫານເປັນຢາມິນຈຶ່ງເຫັນວ່າ ພວກເຂົາພ່າຍແພ້ແລ້ວ. ຄົນອິດສະຣາເອນທຳທາຖອຍຫນີຕໍ່ຄົນເປັນຢາມິນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາວາງໃຈຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຊຸມຢູ່ອ້ອມເມືອງກີເບອາ.³⁷ ແລ້ວຄົນທີ່ຊຸມຢູ່ກຸລຸກຂຶ້ນ, ແລະຮີບ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍຸກຂຶ້ນເຂົ້າໄປໃນເມືອງກີເບອາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນດ້ວຍດາບ.³⁸ ຄົນອິດສະຣາເອນ ກັບພວກຄົນທີ່ຊຸມຢູ່ ໄດ້ນັດກັນໃນການໃຫ້ສັນຍານວ່າ ຖ້າເຫັນຄວັນກ້ອນໃຫຍ່ຝຸ່ງຂຶ້ນມາຈາກໃນເມືອງນັ້ນ.

³⁹ເມື່ອສິ່ງສັນຍານໄປແລ້ວ ພວກທະຫານຂອງອິດສະຣາເອນກໍ່ຫັນກັບມາຈາກການສູ້ຮົບ. ຄົນເປັນຢາມິນໄດ້ເລີ່ມໂຈມຕີ ແລະພວກເຂົາຂ້າຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ສາມສິບຄົນ, ພວກເຂົາກໍ່ເວົ້າວ່າ, “ແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ພ່າຍແພ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາແລ້ວ, ເຫມືອນຢ່າງການສູ້ຮົບໃນຄັ້ງກ່ອນ”.

⁴⁰ແຕ່ຄວັນໄຟລຸກຝຸ່ງຂຶ້ນມາຈາກໃນເມືອງນັ້ນ, ຄົນເປັນຢາມິນຫັນມາ ແລະ ເຫັນຄວັນໄຟໄດ້ຝຸ່ງຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າຈາກຫົວເມືອງນັ້ນ.⁴¹ ແລ້ວຄົນອິດສະຣາເອນກໍ່ໄດ້ຫັນກັບມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ. ຄົນເປັນຢາມິນຢ້ານກວ່າຫລາຍ, ເພາະວ່າພວກເຂົາເຫັນວ່າຄວາມໂຫດຮ້າຍມາເຫນືອພວກເຂົາແລ້ວ.

⁴²ດັງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງແລ່ນຫນີໄປຈາກຄົນອິດສະຣາເອນ, ຫນີເຂົ້າໄປທາງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ແຕ່ສິ່ງຄາມກໍ່ຍັງຕາມພວກເຂົາໄປຢ່າງຫນັກ.

ພວກທະຫານຂອງອິດສະຣາເອນ ໄດ້ອອກມາຈາກເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາໃນທີ່ບ່ອນພວກເຂົາຢືນຢູ່.

⁴³ພວກເຂົາໄດ້ລ້ອມຄົນເປັນຢາມິນ, ຂັບໄລ່ໄປ, ແລະໄດ້ໄລ່ພວກເຂົາໄປ, ແລະຢຽບຢາພວກເຂົາລົງໄປທີ່ໂນອາ. ຕະຫລອດທາງໄປທີ່ດຕາເວັນຂອງເມືອງກີເບອາ.⁴⁴ ຄົນເປັນຢາມິນລືມຕາຍຫນຶ່ງຫມື່ນແປດພັນຄົນ, ຊຶ່ງທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ເປັນນັບຮີບທີ່ມີຊື່ສຽງໃນສະຫນາມຮີບ.

⁴⁵ພວກເຂົາໄດ້ກັບ ແລະ ຫນີໄປທາງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຮອດແຜ່ນຫີນຮິມໂມນ. ຄົນອິດສະຣາເອນ ຂ້າຄົນເປັນຢາມິນຫລາຍກວ່າຫ້າພັນຄົນຕາມຖະຫນົນນັ້ນ. ພວກເຂົາຍັງຄົງໄລ່ຕາມພວກເຂົາ, ແລະໄລ່ຕາມໄປໃກ້ເຖິງກີໂດມ, ແລະພວກເຂົາຂ້າຄົນຫລາຍກວ່າສອງພັນຄົນ.⁴⁶ ຄົນເປັນຢາມິນທັງຫມົດທີ່ລືມຕາຍໃນມື້ນັ້ນ ສອງຫມື່ນຫ້າພັນຄົນ-ຊຶ່ງເປັນຄົນທີ່ຊຳນານການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍດາບ;

ພວກເຂົາທຸກຄົນລ້ວນມີຊື່ສຽງໃນການສູ້ຮົບໃນສະຫນາມຮີບ.

⁴⁷ແຕ່ມີທະຫານຫົກຮ້ອຍຄົນໄດ້ຫັນກັບ ແລະ ຫນີໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຮອດແຜ່ນຫີນຮິມໂມນ. ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ແຜ່ນຫີນຮິມໂມນເປັນເວລາສີ່ເດືອນ.⁴⁸ ພວກທະຫານຂອງອິດສະຣາເອນກໍ່ກັບມາສູ້ຮົບກັບຄົນເປັນຢາມິນອີກ ແລະໄດ້ໂຈມຕີ ແລະຂ້າພວກເຂົາ- ທັງເມືອງ, ຝູງສັດ ແລະ ບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຂົາພົບເຫັນ. ພວກເຂົາຍັງໄດ້ເອົາໄຟເຜົາທຸກຫົວເມືອງຕາມເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ.

21 ¹ໃນຕອນນີ້ ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ໃຫ້ຄຳຫນັ້ນສັນຍາກັນທີ່ເມືອງມີຊະປາວ່າ, “ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາທີ່ຈະໃຫ້ລູກສາວຂອງຕົນແຕ່ງງານກັບຄົນເປັນຢາມິນ”.² ເມື່ອປະຊາຊົກໍ່ໄດ້ໄປຍັງເມືອງເບັດເອັນ ແລະ ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວຈິນຮອດຕອນແລງ ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວນ.³ ພວກເຂົາຮ້ອງຫຼືນວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ເປັນຫຍັງເຫດການນີ້ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນອິສະຣາເອນ, ຊຶ່ງເຜົາຫນຶ່ງຂອງບັນດາເຜົາຂອງພວກເຮົາຈະຂາດຫາຍໄປໃນວັນນີ້.”

⁴ໃນມື້ຕໍ່ມາປະຊາຊົນໄດ້ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າໆ ແລະ ສ້າງແຜ່ນບູຊາແຜ່ນຫນຶ່ງ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທຳ.⁵ ແລະຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຜົາໃດໃນບັນດາເຜົາຂອງອິສະຣາເອນທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາຊຸມນຸມຕໍ່ພຣະຢາເວ?” ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາທີ່ສຳຄັນກ່ຽວກັບຄົນໃດກໍ່ຕາມທີ່ບໍ່ມາຊຸມນຸມຕໍ່ພຣະຢາເວຢູ່ມືດຊະປາ, ພວກເຂົາກ່າວວ່າ “ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກປະຫານຊີວິດຢ່າງແນ່ນອນ.”

⁶ຄົນອິສະຣາເອນມີຄວາມເມດຕາສົ່ງສານຕໍ່ຄົນເປັນຢາມິນພື້ນອງຂອງຕົນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ “ໃນມື້ນີ້ເຜົາຫນຶ່ງໄດ້ຖືກຕັດຂາດຈາກອິສະຣາເອນແລ້ວ.”⁷ ໃຜຈະຫາເມຍໃຫ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຫລືອຢູ່ ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ ພວກເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນໃດໃນພວກເຂົາແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງພວກເຮົາ?”

⁸ພວກເຂົາຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ເຜົາໃດໃນບັນດາເຜົາຂອງອິສະຣາເອນທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາເຝົ້າພຣະຢາເວທີ່ມີຊະປາ?” ຊຶ່ງໄດ້ພົບວ່າບໍ່ມີຄົນໃດຈາກຢາເບັດກີເລອາດມາຊຸມນຸມເລີຍ.⁹ ເພາະວ່າເມື່ອໄດ້ຈັດວາງປະຊາຊົນໃຫ້ເປັນລະບຽບແລ້ວ, ເບິ່ງແມ, ບໍ່ມີຊາວເມືອງຢາເບັດກີເລອາດຢູ່ບ່ອນນັ້ນເລີຍ.¹⁰ ດັງນັ້ນ ຊຸມນຸມຊົນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງທະຫານຜູ້ກຳຫນົດທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາອອກໄປຫນຶ່ງຫມື່ນສອງພັນຄົນ ພ້ອມກັບຄຳສັ່ງໃຫ້ໄປຍັງຢາເບັດກີເລອາດ ແລະໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະຂ້າພວກເຂົາ ທັງຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ.

¹¹ຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້: ພວກເຈົ້າຕ້ອງຂ້າຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຫລັບນອນກັບຜູ້ຊາຍແລ້ວ.¹² ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ພົບໃນຫມູ່ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ຢາເບັດກີເລອາດມີພວກຍິງສາວຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍຮ່ວມຫລັບນອນກັບຊາຍໃດໆເລີຍ ສີ່ຮ້ອຍຄົນ ແລະພວກເຂົາຈຶ່ງພາຍິງເຫລົ່ານັ້ນມາທີ່ຄ້າຍຊີໂລ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ.

¹³ຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດ ກໍ່ສົ່ງຂ່າວອອກໄປ ແລະໄດ້ບອກຄົນເປັນຢາມິນຊຶ່ງຢູ່ແຜ່ນຫີນຮິມໂມນວ່າ ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ສະຈົບເສີກແລ້ວ.

¹⁴ຄົນເປັນຢາມິນໄດ້ກັບມາໃນເວລານັ້ນ ແລະພວກເຂົາກໍ່ມອບພວກຍິງສາວຊາວຢາເບັດກີເລອາດ, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ພໍສາວຍິງສຳລັບພວກເຂົາທັງຫມົດ.¹⁵ ປະຊາຊົນກໍ່ໄດ້ເສຍໃຈກັບເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນເປັນຢາມິນ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງເຜົາຂອງອິສະຣາເອນ.

¹⁶ພວກຜູ້ນຳຂອງຊຸມນຸມຊົນນັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຈະຈັດຫາເມຍໃຫ້ກັບຄົນເປັນຢາມິນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ແນວໃດ, ເພາະວ່າພວກເຮົາເປັນຢາມິນຖືກຂ້າຕາຍຫມົດແລ້ວ.”¹⁷ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຕ້ອງມີມໍລະດົກໃຫ້ແກ່ຄົນເປັນຢາມິນທີ່ລອດຕາຍ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຜົາຫນຶ່ງຖືກທຳລາຍຈາກອິສະຣາເອນ.

¹⁸ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຍົກບັນດາລູກສາວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເປັນເມຍພວກເຂົາ, ເພາະວ່າຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາໄວ້ວ່າ, “ຜູ້ໃດຍົກລູກສາວໃຫ້ເປັນເມຍແກ່ເປັນຢາມິນ ຈຶ່ງຖືກສາບແຊ່ງ”.¹⁹ ດັງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ງານລ້ຽງເຫສກການຖວາຍພຣະຢາເວທຸກໆປີຢູ່ຊີໂລ (ທີ່ຊຶ່ງຢູ່ເຫນືອເບັດເອັນ, ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງຖະຫນົນຂຶ້ນຈາກເມືອງເບັດເອັນຮອດຊີເຄມ ແລະ ຢູ່ທາງທິດໃຕ້ຂອງເລໂບນາ)”

²⁰ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງຄົນເປັນຢາມິນ, ແລະກ່າວວ່າ, “ຈຶ່ງໄປຊຸມຄອຍຢູ່ໃນສວນອະງຸ່ນ.”²¹ ລໍຖ້າເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ ເມື່ອພວກລູກສາວຊາວຊີໂລອອກມາເຖິນລຳ, ແລ້ວຟ້າວແລ່ນອອກມາຈາກສວນອະງຸ່ນ ແລະພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນກໍ່ລັກເອົາພວກລູກສາວຊາວຊີໂລມາເປັນເມຍ, ແລ້ວກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນເປັນຢາມິນ.

²²ເມື່ອພໍ ຫລືພື້ນອງຂອງພວກນາງເຫລົ່ານັ້ນມາຮ້ອງທຸກຕໍ່ພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະບອກພວກເຂົາວ່າ, ‘ຂໍຈົ່ງສະແດງກະລຸນາຕໍ່ພວກເຮົາເຖິດ!

ຂໍໃຜດຍອມໃຫ້ພວກນາງຢູ່ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເມຍແກ່ແຕ່ລະຄົນໃນເວລາສົ່ງຄາມ. ເນື່ອງຈາກພວກທ່ານ

ບໍ່ໄດ້ມອບບັນດາລູກສາວຂອງພວກທ່ານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ພວກທ່ານກໍ່ຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດ.”

²³ຄົນເປັນຢາມິນກໍ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເມຍໄປຕາມຈຳນວນພວກເຂົາຕ້ອງການຈາກບັນດາຍິງສາວທີ່ກຳລັງເຖິນລຳ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເອົາຕົວພວກນາງໄປເປັນເມຍຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກໍ່ກັບໄປຢູ່ໃນທີ່ດິນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງຂຶ້ນໃຫມ່ ແລະອາໄສຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ.

²⁴ແລ້ວຄົນອິດສະຣາເອນ ກໍ່ອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ ແລະກັບຍ້າມ, ຕ່າງຄົນກໍ່ໄປຍັງເຜົາ ແລະຕະກູນຂອງຕົນ, ແລະຕ່າງກັບໄປຍັງທີ່ມໍລະດົກຂອງຕົນ.

²⁵ໃນສະໄຫມນັ້ນ ບໍ່ມີກະສັດໃນອິສະຣາເອນ. ທຸກຄົນເຮັດໃນສິ່ງຖືກຕ້ອງທີ່ຕົນເອງເຫັນດີ.

ນາງຮຸດ

1¹ ໃນສະໄຫມເມື່ອຜູ້ພິພາກສາຢູ່ນັ້ນມີການຂາດແຄນອາຫານເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ, ແລະມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຈາກເມືອງເບັດເລເຮັມ, ໃນເຂດຢູດາຍ ໄດ້ເດີນທາງໄປທີ່ແຜ່ນດິນໂມອາບຜ່ອມກັບເມຍ ແລະ ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງເຂົາ.² ຊາຍຄົນນີ້ຊື່ວ່າເອລີເມເລັກ, ແລະ ເມຍຂອງເຂົາຊື່ວ່ານາງນາໂອມີ. ແລະ ລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຂົາຊື່ວ່າ ມາໂລນ ແລະ ກີລີໂອນ, ພວກເຂົາເປັນຄົນເອລີເມເລັກ, ເມືອງເບັດເລເຮັມ, ໃນເຂດຢູດາຍ. ພວກເຂົາມາເຖິງແຜ່ນດິນໂມອາບ ແລະ ໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

³ ແລ້ວເອລີເມເລັກ, ຜູ້ເປັນຜົວຂອງນາງນາໂອມີກໍ່ໄດ້ເສຍຊີວິດ, ແລະ ນາງຖືກຖິ້ມໃຫ້ຢູ່ກັບລູກຊາຍທັງສອງຄົນ.⁴ ບຸດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຍິນໂມອາບເປັນເມຍ; ຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ນາງໂອປາ, ແລະ ອີກຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່ານາງຣູດ. ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາປະມານສິບປີ.⁵ ແລ້ວທັງມາໂລນ ແລະ ກີລີໂອນກໍ່ເສຍຊີວິດ, ນາງນາໂອມີຈຶ່ງຢູ່ໂດຍບໍ່ມີຜົວ ແລະ ລູກທັງສອງຄົນຂອງນາງ.

⁶ ແລ້ວນາງນາໂອມີຈຶ່ງຕັດສິນໃຈອອກຈາກໂມອາບ ຜ່ອມກັບລູກໄຜ້ທັງສອງຂອງນາງ ແລະ ກັບໄປຍັງຢູດາຍ ເພາະນາງໄດ້ຍິນຂະນະຢູ່ໃນແຂວງຂອງໂມອາບ ວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໃນຍາມຕ້ອງການ ແລະ ປຣະທານອາຫານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

⁷ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງອອກຈາກສະຖານທີ່ ຊຶ່ງນາງເຄີຍໄດ້ອາໄສຢູ່ພ້ອມກັບລູກໄຜ້ທັງສອງຄົນຂອງນາງ, ແລະ ພວກນາງຈຶ່ງຍ່າງລົງໄປຕາມຫົນທາງເພື່ອກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນຢູດາຍ.

⁸ ນາງນາໂອມີໄດ້ເວົ້າກັບລູກໄຜ້ທັງສອງຄົນວ່າ, "ໄປ, ກັບໄປ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງກັບໄປຍັງບ້ານແມ່ຂອງພວກເຈົ້າເຖິດ. ຂໍພຣະຢາເວສ້າແດງຄວາມກະຣຸນາຕໍ່ພວກເຈົ້າ, ເຫມືອນຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າແດງຄວາມກະຣຸນາຕໍ່ຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລະ ຕໍ່ຂ້ອຍດ້ວຍ.

⁹ ຂໍໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປຣະທານການພັກສະຫງົບ, ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າໃນບ້ານຂອງຄອບຄົວໃຫມ່ຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນເຖິດ.

¹⁰ ແລ້ວນາງນາໂອມີຈຶ່ງຈູບລາລູກໄຜ້ທັງສອງ, ແລະ ພວກນາງກໍ່ເບິ່ງສ່ຽງຮ້ອງໄປ. ພວກນາງເວົ້າກັບນາງນາໂອມີວ່າ, "ຢ່າເລີຍ! ພວກເຈົ້າຈະກັບໄປພ້ອມກັບທ່ານໄປຍັງຊົນຊາດຂອງທ່ານ."

¹¹ ແຕ່ນາງນາໂອມີເວົ້າວ່າ, "ຈຶ່ງກັບໄປເຖິດ, ລູກສາວຂອງເຮົາເອີຍ! ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄປກັບຂ້ອຍ? ຂ້ອຍຈະຍັງມີລູກຊາຍໃນຄົນເພື່ອຈະມາເປັນຜົວຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ອີກຢ່າງນັ້ນບໍ່?"¹² ຈຶ່ງກັບໄປເຖິດ, ລູກເອີຍ, ໄປຕາມທາງຂອງພວກເຈົ້າຖ້ອນ, ເພາະຂ້ອຍເອງກໍ່ແກ່ເກີນກວ່າທີ່ຈະມີຜົວໄດ້ອີກແລ້ວ. ຖ້າຫາກຂ້ອຍບອກວ່າ, 'ຂ້ອຍຫວັງວ່າ ຂ້ອຍຈະໄດ້ຜົວຄົນຫນຶ່ງໃນຄົນນີ້,' ແລະ ໃຫ້ກໍາເນີດລູກຊາຍທັງຫລາຍ,¹³ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະລໍຖ້າຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະເຕີບໂຕຢ່າງນັ້ນບໍ່? ພວກເຈົ້າຈະລໍຖ້າແລະ ບໍ່ແຕ່ງານກັບຊາຍຄົນໃຫມ່ເວລາທີ່ຈະມີບໍ່? ຢ່າເລີຍ, ລູກສາວເອີຍ! ມັນຈະເປັນຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງສໍາລັບຂ້ອຍ, ຫລາຍກວ່າເປັນຄວາມໂສກເສົ້າໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ເພາະພຣະບັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຫັນມາຕໍ່ສູ້ຂ້ອຍແລ້ວ."

¹⁴ ແລ້ວບັນດາລູກໄຜ້ຂອງນາງກໍ່ເບິ່ງສ່ຽງຂຶ້ນ ແລະ ຮ້ອງໄປອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ. ໂອປາໄດ້ຈູບລາແມ່ຍ່າຂອງນາງ, ແຕ່ນາງຮຸດຍັງຄົງກອດນາງເອົາໄວ້ແໜ້ນ.

¹⁵ ນາງນາໂອມີເວົ້າວ່າ, "ຝັງເດີ, ເຮືອຍໄຜ້ຂອງເຈົ້າໄດ້ກັບໄປຫາຊົນຊາດ ແລະ ພຣະທັງຫລາຍຂອງເຂົາແລ້ວ. ເຈົ້າຈຶ່ງກັບໄປພ້ອມກັບເຮືອຍໄຜ້ຂອງເຈົ້າເຖິດ."

¹⁶ ແຕ່ນາງຮຸດເວົ້າວ່າ, "ຂໍຢ່າພາກຂ້ານ້ອຍໄປຈາກແມ່ເລີຍ, ເພາະບໍ່ວ່າແມ່ຈະໄປທີ່ໃດ, ຂ້ານ້ອຍຈະໄປນຳ; ແມ່ຢູ່ທີ່ໃດ, ຂ້ານ້ອຍກໍ່ຈະຢູ່ນຳ; ປະຊາຊົນຂອງແມ່ກໍ່ຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງແມ່ ກໍ່ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ."¹⁷ ແມ່ຕາຍຢູ່ທີ່ໃດ, ຂ້ານ້ອຍກໍ່ຈະຕາຍ ແລະ ຈະຝັງເອົາໄວ້ທີ່ນັ້ນ. ຂໍພຣະຢາເວ ລົງໂທດຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຍິງກວ່ານັ້ນ, ຂໍໃຫ້ມີພຽງຄວາມຕາຍເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະແຍກພວກເຮົາອອກຈາກກັນໄດ້."¹⁸ ເມື່ອນາງນາໂອມີ ໄດ້ເຫັນວ່ານາງຮຸດມີຄວາມຕັ້ງໃຈຈິງທີ່ຈະໄປພ້ອມກັບນາງ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ຢຸດໄຕ້ແຍ່ງກັບຮຸດ.

¹⁹ ດັ່ງນັ້ນທັງສອງຄົນຈຶ່ງເດີນທາງມາຈົນເຖິງເມືອງເບັດເລເຮັມ. ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງທີ່ເມືອງເບັດເລເຮັມ, ຜູ້ຄົນທັງເມືອງຕ່າງກໍ່ມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນການກັບມາຂອງພວກເຂົາ. ພວກຜູ້ຍິງເວົ້າວ່າ, "ນີ້ຄົນນາງນາໂອມີແມ່ນບໍ່?"²⁰ ແຕ່ນາງນາໂອມີເວົ້າກັບພວກນາງວ່າ, "ຢ່າຮ້ອງຂ້ານ້ອຍວ່ານາໂອມີເລີຍ. ຈຶ່ງຮ້ອງຂ້ານ້ອຍວ່າມາຮາເຖິດ, ເພາະອົງຜູ້ຊົງສະຖິດໄດ້ກະທຳຕໍ່ຂ້ອຍຢ່າງຂົມຂຶ້ນໃຈຫລາຍ.

²¹ ຂ້ານ້ອຍອອກໄປຢ່າງບໍ່ຮູ້ບຸນ, ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ນຳຂ້ານ້ອຍກັບມາບ້ານອີກຄັ້ງດ້ວຍຄວາມວ່າງເປົ່າ. ດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງຂ້ານ້ອຍວ່ານາໂອມີ, ເບິ່ງແມ່ ພຣະຢາເວໄດ້ລົງໂທດຂ້ານ້ອຍ, ອົງຜູ້ຊົງສະຖິດໄດ້ກະທຳໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຈັບປວດຫລາຍ?"

²² ດັ່ງນັ້ນນາງນາໂອມີ ແລະ ນາງຮຸດຊາວໂມອາບ, ຜູ້ເປັນລູກໄຜ້ຂອງນາງ, ໄດ້ກັບມາຈາກປະເທດໂມອາບ. ພວກນາງໄດ້ມາເຖິງເມືອງເບັດເລເຮັມ ໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນຣະດູການເກັບກ່ຽວເຂົ້າບາເລ.

2¹ ບັດນີ້ຜົວຂອງນາງນາໂອມີ, ຄືເອລີເມເລັກ, ມີຍາດຄົນຫນຶ່ງ, ຊື່ໂບອາດ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຄົນຮັງມີ, ແລະ ເປັນຄົນມີອິດທິພົນ.² ນາງຮຸດ, ຊາວໂມອາບໄດ້ເວົ້າກັບນາງນາໂອມີວ່າ, "ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປ ແລະ ເກັບຮວງເຂົ້າທີ່ຫລົ້ນລົງເຫລືອໄວ້ໃນທົ່ງນາ. ຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມຜູ້ໃດກໍ່ໄດ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍເຫັນຄວາມມີນ້ຳໃຈໃນດວງຕາຂອງເຂົາ." ດັ່ງນັ້ນນາງນາໂອມີໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ຈຶ່ງໄປເຖິດ, ລູກສາວຂອງເຮົາ."

³ ນາງຮຸດໄດ້ໄປ ແລະ ເກັບເຂົ້າທີ່ຕິກໃນທົ່ງນາພາຍຫລັງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເກັບກ່ຽວ. ນາງຍັງເອີ້ນໄດ້ເຂົ້າມາໃນທົ່ງນາຂອງໂບອາດ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຍາດກັບເອລີເມເລັກ.⁴ ເບິ່ງແມ່, ໂບອາດໄດ້ມາຈາກເບັດເລເຮັມ ແລະ ເວົ້າກັບຜູ້ເກັບກ່ຽວເຂົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຊົງຢູ່ກັບພວກທ່ານເຖິດ." ພວກເຂົາຕອບໂບອາດວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວອວຍພອນທ່ານ."

⁵ ແລ້ວໂບອາດໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາທີ່ຄວບຄຸມດູແລຄົນເກັບກ່ຽວເຂົ້ານັ້ນວ່າ, "ຍິງສາວນີ້ເປັນຄົນຂອງຜູ້ຊາຍຄົນໃດນ?"⁶ ຄົນຄວບຄຸມດູແລຄົນກ່ຽວເຂົ້າໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ນາງເປັນຍິງສາວຊາວໂມອາບຜູ້ຊຶ່ງກັບມາພ້ອມກັບນາງນາໂອມີຈາກແຜ່ນດິນໂມອາບ." ນາງໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ກະຣຸນາອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍເກັບສິ່ງທີ່ຕິກໃນທົ່ງນາ ຫລັງຈາກທີ່ພວກຄົນງານໄດ້ເກັບກ່ຽວເຂົ້າ." ດັ່ງນັ້ນນາງໄດ້ມາທີ່ນີ້ ແລະ ສືບຕໍ່ຕັ້ງແຕ່ເຂົ້າຈົນເຖິງດຽວນີ້, ຍົກເວັ້ນພຽງແຕ່ຕອນທີ່ນາງພັກພຽງເລັກນ້ອຍໃນບ້ານ."

⁸ ແລ້ວໂບອາດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບນາງຮຸດວ່າ, "ເຈົ້າກໍາລັງຝັງເຮົາເວົ້າຢູ່ບໍ່, ລູກສາວຂອງເຮົາ? ຢ່າໄປເກັບເຂົ້າ ທີ່ຕິກທົ່ງນາອື່ນ; ຢ່າໄປຈາກທົ່ງນາຂອງເຮົາ. ແຕ່ຈຶ່ງຢູ່ທີ່ນີ້, ແລະ ເຮັດວຽກກັບພວກສາວຄົນງານຂອງເຮົາ."⁹ ໃຫ້ຈັບຕາເບິ່ງທົ່ງນາທີ່ພວກຜູ້ຊາຍກໍາລັງເກັບກ່ຽວຢູ່ນັ້ນ ແລະ ຈຶ່ງຕິດຕາມພວກຜູ້ຍິງຄົນອື່ນໆໄປ. ຂ້ອຍໄດ້ສັງເກດພວກຜູ້ຊາຍ ບໍ່ໄດ້ແຕ່ຕ້ອງຕົວເຈົ້າ, ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມເມື່ອເຈົ້າກະຫາຍນ້ຳ, ໃຫ້ເຈົ້າໄປທີ່ຫມັ້ນ ແລະ ຕື່ມນ້ຳທີ່ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ຕັກໄວ້ໃຫ້ນັ້ນ."

¹⁰ ແລ້ວນາງກໍ່ມີລົງຕໍ່ຫນ້າໂບອາດ, ເອົາຫົວກົມລົງທີ່ພື້ນດິນ. ນາງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຈາກທ່ານເຊັ່ນນີ້, ຊຶ່ງທ່ານຕິດຂ້ານ້ອຍທີ່ເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ?"¹¹ ໂບອາດໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າແກ່ນາງວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ຮັບຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດທັງຫມົດຫລັງຈາກທີ່ຜົວຂອງເຈົ້າຕາຍ. ເຈົ້າໄດ້ຈາກພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ, ແລະ ແຜ່ນດິນເກີດຂອງເຈົ້າເພື່ອຕິດຕາມແມ່ຂອງຜົວ

ແລະມາຢູ່ກັບປະຊາຊົນທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ.¹² ຂໍພຣະຢາເວປຣະທານລາງວັນສຳລັບການກະທຳຂອງເຈົ້າ.

ຂໍໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບການຕອບແທນຢ່າງບໍ່ຮີບຮາກພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຊົນຊາດອິສະຣາເອນ, ພາຍໃຕ້ຮົມປົກຂອງພຣະອົງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງ."

¹³ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຂ້າພໍ່ຂ້າຍໄດ້ຮັບຄວາມຊື່ນຊອບໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພໍ່ຂ້າຍ, ເພາະທ່ານໄດ້ຫນູນໃຈຂ້າພໍ່ຂ້າຍ, ແລະທ່ານໄດ້ເວົ້າດ້ວຍຄວາມກະຣຸນຕໍ່ຂ້າພໍ່ຂ້າຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພໍ່ຂ້າຍເອງກໍບໍ່ໄດ້ເປັນສາວໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງຂອງທ່ານ."

¹⁴ ໃນເວລານັ້ນໂບອາດໄດ້ເວົ້າກັບນາງຮູດວ່າ, "ຈົງມາຫນີ, ແລະກິນເຂົ້າຈີ, ແລະຈື່ເຂົ້າຈີຂອງເຈົ້າໃນເຫລືອກຸ່ນນີ້ທ່ອນ." ນາງໄດ້ນັ່ງຂ້າງໆພວກຄົນກ່ຽວເຂົ້າ, ແລະ ເຂົ້າເອົາເຂົ້າຈີອົບໃຫ້ນາງ. ນາງກໍໄດ້ກິນຈົນກະທັ່ງນາງພໍໃຈ ແລະ ປະປ່ອຍໄວ້ສ່ວນທີ່ເຫລືອ.

¹⁵ ເມື່ອນາງລູກຂຶ້ນແລ້ວໄປເກັບເຂົ້າທີ່ຕົກ, ໂບອາດໄດ້ສັງເກດຜູ້ຊາຍຫນຸ່ມຂອງເຂົາວ່າ, "ຈົງໃຫ້ນາງໄດ້ເກັບເຂົ້າ ແມ່ນແຕ່ທ່ານກາງພ່ອນເຂົ້າ, ແລະຢ່າໄດ້ຕຳໜຶ່ງເລີຍ."¹⁶ ຈົງດຶງຮວງເຂົ້າອອກມາຈາກພ່ອນ ແລະ ຖິ້ມໄວ້ໃຫ້ນາງເກັບເຂົ້າ, ແລະ ຢ່າໄດ້ຕຳມາດເລີຍ."

¹⁷ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງເກັບເມັດເຂົ້າໃນຫຼັງນາຈົນຮອດແລງ. ແລ້ວນາງກໍຝາດຮວງເຂົ້າຫຼັງນາໄດ້ຮວບຮວມມານັ້ນ, ແລະ ເມັດເຂົ້າໄດ້ປະມານສິບກິໂລ.

¹⁸ ນາງຍົກເຂົ້ານັ້ນຂຶ້ນ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ. ແລ້ວແມ່ຍ່າໄດ້ເຫັນເຂົ້າຫຼັງນາໄດ້ເກັບມານັ້ນ.

ນາງເອົາເມັດເຂົ້າອົບທີ່ເຫລືອຈາກອາຫານຫຼັງນາໄດ້ກິນອີກແລ້ວນັ້ນ ໃຫ້ແມ່ຍ່າກິນ.

¹⁹ ແມ່ຍ່ານາງຈຶ່ງເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ມີນິເຈົ້າໄປເກັບເຂົ້າທີ່ຕົກຢູ່ໃສ?"

ແລ້ວນາງຮູດໄດ້ບອກແມ່ຍ່າຂອງນາງກ່ຽວກັບຊາຍທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງຫຼັງນາຫຼັງນາໄດ້ເຮັດວຽກນາງເວົ້າວ່າ, "ຊາຍທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງຫຼັງນາທີ່ຂ້າພໍ່ຂ້າຍໄປເຮັດວຽກມີນິເຈົ້າວ່າໂບອາດ."²⁰ ນາງນາໂອມີເວົ້າກັບລູກໄພ່ຂອງນາງວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວອວຍພອນເຂົ້າຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັດຊື່ຂອງເຂົາຕໍ່ຜູ້ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຫລືຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວບໍ່ເຄີຍຂາດ." ນາງນາໂອມີໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ, "ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຫນຶ່ງໃນບັນດາຍາດພີ່ນ້ອງສະຫນິດຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຮົາ."

²¹ ນາງຮູດຊາວໂມອາບໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ແມ່ນແທ້, ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້າຄວນຢູ່ໃກ້ໆ ກັບພວກຄົນງານຊາຍໝູ່ມຂອງເຮົາ

ຈົນກ່ວາພວກເຂົາຈະກ່ຽວເຂົ້າຂອງເຂົາໃຫ້ແລ້ວທັງຫມົດ."²² ນາງນາໂອມີເວົ້າກັບນາງຮູດລູກໄພ່ຂອງນາງວ່າ, "ດີແລ້ວລູກເອີຍ, ທີ່ເຈົ້າອອກໄປກັບພວກຄົນງານຍິງຂອງເຂົາ, ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍຈາກຫຼັງນາອື່ນໆ."

²³ ດັ່ງນັ້ນນາງໄດ້ຢູ່ໃກ້ໆ ຄົນງານຍິງຂອງໂບອາດ ເພື່ອເກັບເຂົ້າທີ່ຕົກຈົນສິ້ນຣະດູກັບກ່ຽວເຂົ້າບາເລ ແລະເຂົ້າສາລີ. ນາງໄດ້ຢູ່ກັບແມ່ຍ່າຂອງນາງ.

3 ¹ ນາງນາໂອມີ, ແມ່ຍ່າຂອງນາງເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ໂອລູກສາວຂອງແມ່ເອີຍ, ແມ່ຄວນທີ່ຈະຫາທີ່ພັກສຳລັບເຈົ້າ

ເພື່ອສົ່ງເຫລືອນັ້ນອາດຈະໄປໄດ້ດີສຳລັບເຈົ້າ? ບັດນີ້ ໂບອາດ, ຊາຍຜູ້ຊົງເປັນນາຍຂອງພວກຄົນຮັບໃຊ້ຍິງສາວ ທີ່ເຈົ້າໄປນຳ, ເຂົາເປັນຍາດສະຫນິດຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຫວາ? ເບິ່ງເດີ, ເຂົາຈະໄປນວດເຂົ້າບາເລທີ່ລານນວດເຂົ້າໃນຄືນນີ້.

³ ສະນັ້ນ, ຈົງໄປອາບນ້ຳລ້າງໂຕເຈົ້າ, ໃສ່ເສື້ອຜ້າທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວໄປທີ່ລານນວດເຂົ້າ. ແຕ່ຢ່າໃຫ້ຊາຍນັ້ນຮູ້ວ່າເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນກ່ວາເຂົາຈະກິນແລະດື່ມແລ້ວ.⁴ ແຕ່ເມື່ອເຂົາໄປນອນ, ຈົງສັງເກດວ່າເຂົານອນບ່ອນໃດເພື່ອພາຍຫລັງເຈົ້າຈະໄປຫາເຂົາໄດ້, ແລ້ວໃຫ້ເປີດຜ້າຄຸມຕີນຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາໄປນອນທີ່ນັ້ນ. ແລ້ວເຂົາຈະບອກເຈົ້າວ່າຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດ" ນາງຮູດກ່າວກັບນາງນາໂອມີວ່າ, "ລູກຈະເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ແມ່ສັ່ງ."

⁶ ດັ່ງນັ້ນນາງກໍລົງໄປທີ່ລານນວດເຂົ້າ, ແລະນາງເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງແມ່ຍ່າທີ່ໄດ້ບອກນາງໄວ້.⁷ ເມື່ອໂບອາດໄດ້ກິນ ແລະດື່ມແລ້ວ ແລະຈິດໃຈຂອງເຂົາມີຄວາມສຸກ, ແລ້ວເຂົາກໍໄປນອນຢູ່ທາງຫລັງກອງເຂົ້າ. ແລ້ວນາງຄ່ອຍໆ ເຂົ້າໄປ ເປີດຜ້າຄຸມຕີນຂອງເຂົາ, ແລະ ນອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

⁸ ພໍທັງຮູ້ຄືນ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍສະຖຽນ. ເຂົາພັກໂຕ, ແລະ ເຫັນມີຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງມານອນຢູ່ປາຍຕີນຂອງເຂົາ!⁹ ເຂົາຈຶ່ງຖາມວ່າ, "ເຈົ້າເປັນໃຜ" ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ "ຂ້ອຍຊື່ນາງຮູດ, ເປັນສາວໃຊ້ຂອງນາຍທ່ານ. ຂໍໂຜດໃຫ້ຂ້າພໍ່ຂ້າຍໄຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ຢູ່ກ່ອງຜ້າຄຸມຂອງທ່ານເຖິດ,

ເພາະນາຍທ່ານເປັນຍາດສະຫນິດຂອງຂ້າພໍ່ຂ້າຍ."

¹⁰ ໂບອາດກໍກ່າວວ່າ, "ບຸດຍິງເອີຍ, ຂໍພຣະຢາເວຊົງອວຍພອນເຈົ້າ. ເພາະເຈົ້າມີນ້ຳໃຈໃນຕອນຫລັງນີ້ຫລາຍກ່ວາຕອນທຳອິດ, ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໄປຕາມຊາຍຫນຸ່ມຄົນໃດເລີຍ ບໍ່ວ່າເປັນຄົນຍາກຈົນ ຫລືຄົນລ້າລວຍ."¹¹ ບັດນີ້, ບຸດຍິງຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າຢ້ານກົວເລີຍ!

ເຮົາຈະເຮັດເພື່ອເຈົ້າທຸກຢ່າງຕາມທີ່ເຈົ້າກ່າວ, ເພາະຄົນທັງເມືອງຂອງເຮົາກໍຮູ້ວ່າເຈົ້າເປັນຍິງທີ່ຫນ້າຍົກຍ້ອງ.

¹² ແມ່ນຈົງເຫັນ ທີ່ເຮົາເປັນຍາດພີ່ນ້ອງສະຫນິດກັນ ແຕ່ມີຄົນຫນຶ່ງທີ່ເປັນຍາດສະຫນິດຫລາຍກ່ວາເຮົາ.¹³ ຈົງພັກຢູ່ທີ່ນີ້ຄືນນີ້, ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າ, ຖ້າເຂົາຈະເຮັດຕາມສິດທິຂອງການເປັນຍາດສະຫນິດ, ກໍດີແລ້ວ, ໃຫ້ເຂົາເຮັດຕາມຫນ້າທີ່ແຫ່ງການເປັນຍາດສະຫນິດນັ້ນ. ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ເຮັດເພື່ອເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະໃຊ້ສິດນັ້ນ, ໂດຍພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ. ຈົງນອນພັກຈົນກ່ວາຈະຮອດເຂົ້າ."

¹⁴ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງນອນຢູ່ທີ່ປາຍຕີນຂອງເຂົາຈົນຮອດເຊົ້າ. ແຕ່ນາງຕື່ນກ່ອນແຈ້ງທີ່ຄົນຈະຈິກັນໄດ້. ເພາະໂບອາດບອກວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າມີຜູ້ຍິງມາທີ່ລານນວດເຂົ້າ."¹⁵ ແລ້ວໂບອາດກໍບອກວ່າ, "ຈົງແກ້ເສື້ອຄຸມຂອງເຈົ້າອອກ" ເມື່ອນາງເຮັດຕາມ, ເຂົາກໍຕົກເຂົ້າບາເລໃຫ້ນາງພັກຂະຫນາດໃຫຍ່ໃສ່ລົງໄປ. ແລ້ວໃຫ້ນາງແບກກັບໄປ. ແລ້ວເຂົາກໍເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.

¹⁶ ເມື່ອນາງຮູດກັບມາຫາແມ່ຍ່າ, ນາງກໍຖາມວ່າ, "ລູກສາວຂອງແມ່ເອີຍ, ເຈົ້າເປັນຈັງໃດແນ່?" ແລ້ວນາງຮູດກໍເລົ່າເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ຊາຍນັ້ນໄດ້ເຮັດເພື່ອນາງ.

¹⁷ ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ "ທ່ານໄດ້ໃຫ້ເຂົາສາລີແກ່ລູກ ຮອດພັກຂະຫນາດໃຫຍ່ເພາະທ່ານບອກວ່າ,

"ເຈົ້າຢ່າກັບໄປຫາແມ່ຍ່າເຈົ້າດ້ວຍມືເປົ່າເລີຍ."¹⁸ ແລ້ວນາງໂອມີຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ລູກສາວຂອງແມ່ເອີຍ, ຈົງຢູ່ທີ່ນີ້ ຈົນກ່ວາຈະຮູ້ເລື່ອງວ່າເປັນຈັງໃດ, ເພາະຊາຍນັ້ນຈະບໍ່ຢຸດພັກຈົນກ່ວາເຂົາຈະດຳເນີນເລື່ອງໃຫ້ສຳເລັດໃນວັນນີ້."

4 ¹ ບັດນີ້ໂບອາດໄປທີ່ປະຕູເມືອງ ແລະ ນັ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ບໍດິນປານໃດ, ຍາດສະຫນິດທີ່ໂບອາດກ່າວເຖິງກໍຢ່າງຜ່ານ. ໂບອາດຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເພື່ອນເອີຍ, ຂໍເຊີນເຂົ້າມາ ແລະນັ່ງທີ່ນີ້ເຖິດ." ຊາຍຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າມາ ແລະນັ່ງລົງ.² ຈາກນັ້ນ ໂບອາດກໍພາພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເມືອງມາສືບຄົນ ແລະ ກ່າວວ່າ "ນັ່ງທີ່ນີ້ເຖິດ" ພວກເຂົາກໍນັ່ງລົງ.

³ ໂບອາດຈຶ່ງເວົ້າກັບຍາດສະຫນິດຄົນນັ້ນວ່າ, "ນາງນາໂອມີຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບມາຈາກແຜ່ນດິນໂມອາບ, ກຳລັງຂາຍທີ່ດິນທີ່ເປັນສ່ວນຂອງເອລີເມເລັກທີ່ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ.⁴ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດທີ່ຈະແຈ້ງໃຫ້ທ່ານຮູ້ ແລະ ບອກແກ່ທ່ານວ່າ, "ຈົງຊື້ທີ່ດິນນັ້ນໄວ້ ຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງປວງທີ່ນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້, ແລະ ຕໍ່ຫນ້າພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຊາວເມືອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ," ຖ້າທ່ານຢາກຈະໄຖ່ທີ່ດິນນັ້ນ ກໍຈົງໄຖ່ເຖິດ. ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ຢາກໄຖ່ທີ່ດິນນັ້ນ ກໍຂໍບອກຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ດ້ວຍເຖິດ, ເພາະບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະໄຖ່ທີ່ດິນນີ້ໄດ້ ນອກຈາກທ່ານ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີສິດຕໍ່ໄປຈາກທ່ານ." ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄຖ່ທີ່ດິນນີ້ເອງ."

⁵ແລ້ວໂບອາດຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ໃນວັນທີ່ທ່ານຊື່ທິດິນນາຈາກມືຂອງນາງນາໂອມີ, ທ່ານຕ້ອງຮັບເອົານາງຮຸດຊາວໂມອາບ, ເມຍຂອງຜູ້ຕາຍໄວ້ດ້ວຍ, ເພື່ອນາມຂອງຜູ້ຕາຍຈະສືບຕໍ່ໄປເທິງມໍຣະດົກຂອງເຂົາ."⁶ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄຖ່ທິດິນນັ້ນເພື່ອຕົວເອງໂດຍບໍ່ເຮັດໃຫ້ມໍຣະດົກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເສຍໄປໄດ້. ທ່ານຈຶ່ງເອົາສິດທິການໄຖ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປໄຖ່ເພື່ອຕົວທ່ານເອງເຖິດ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄຖ່ທິດິນນັ້ນໄດ້."

⁷ເມືອງຈາກນີ້ເປັນທ່ານງຽມໃນອິສະຣາເອນສະໄຫມກ່ອນກ່ຽວກັບການໄຖ່ ແລະ ການແລກປ່ຽນສິ່ງຂອງ. ການຍືນຍັນຂໍ້ຕົກລົງທຸກຢ່າງ, ຄົນຫນຶ່ງຕ້ອງຖອດຖົງຕີນຂ້າງຫນຶ່ງຂອງເຂົາ ແລະ ໃຫ້ຖົງຕີນນັ້ນກັບເພື່ອນບ້ານ; ນີ້ເປັນທ່ານງຽມປະຕິບັດໃນການເຮັດຂໍ້ຕົກລົງຕາມກົດຫມາຍໃນອິສະຣາເອນ.⁸ເພາະເຫດນີ້ ຍາດສະຫນິດທຸກຄົນຈຶ່ງບອກກັບໂບອາດວ່າ, "ຈຶ່ງຊື່ທິດິນສຳລັບຕົວທ່ານເອງເຖິດ," ແລະ ເຂົາກໍຖອດຖົງຕີນຂ້າງຫນຶ່ງຂອງເຂົາອອກ.

⁹ແລ້ວໂບອາດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ແລະ ຄົນທັງປວງວ່າ, "ພວກທ່ານໄດ້ເປັນພະຍານໃນວັນນີ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊື່ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເອລີເມເລັກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຄີລີໂອນ ແລະ ຂອງມາໂລນຈາກມືຂອງນາໂອມີ."¹⁰ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ຄົນາງຮຸດຊາວໂມອາບທີ່ເປັນເມຍຂອງມາໂລນ: ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ມາເປັນເມຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍົກນາມຂອງຜູ້ຕາຍເຫນືອມໍຣະດົກຂອງເຂົາ, ເພື່ອນາມຂອງເຂົາຈະບໍ່ຖືກຕັດອອກຈາກອ້າຍນ້ອງຂອງເຂົາ ແລະ ຈາກປະຕູແຫ່ງສະຖານທີ່ຂອງເຂົາ. ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ເປັນພະຍານໃນວັນນີ້ດ້ວຍ."

¹¹ຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ປະຕູເມືອງ ແລະ ພວກຜູ້ອາວຸໂສຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາເປັນພະຍານ. ຂໍພຣະຢາເວຊິງເຮັດໃຫ້ຍິ່ງນັ້ນທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາທີ່ບ້ານຂອງທ່ານ ເປັນເຫມືອນກັບຮາເຊັນ ແລະ ເລອາເທີນ, ຍິ່ງທັງສອງຄົນທີ່ໄດ້ສ້າງເຮືອນແຫ່ງອິສະຣາເອນ; ແລະ ຂໍໃຫ້ທ່ານຈະເຮັດຮຸ່ງເຮືອງໃນເອເຟຣັດ ແລະ ມີຊິສຽງໃນເບັດເລເຮັມ."¹²ຂໍໃຫ້ເຮືອນຂອງທ່ານເປັນເຫມືອນເຮືອນຂອງເປເຣັດ, ຜູ້ທີ່ຕາມາໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດໃຫ້ແກ່ຢູດາຍ, ຜ່ານທາງລູກຫລານທີ່ພຣະຢາເວຈະປຣະທານແກ່ທ່ານຈາກຍິງສາວຄົນນີ້."

¹³ດັ່ງນັ້ນ ໂບອາດຈຶ່ງຮັບນາງຮຸດມາ, ແລະ ນາງກໍໄດ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາ. ເຂົາກໍຫລັບນອນກັບນາງ, ແລະ ພຣະຢາເວກໍອະນຸຍາດໃຫ້ນາງຖືພາ, ນາງກໍໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ.¹⁴ພວກຜູ້ຍິງກໍເວົ້າກັບນາງນາໂອມີວ່າ, "ສາທຸກການແດ່ພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງບໍ່ປະຖົມເຈົ້າໃຫ້ປາສະຈາກຍາດມິດ, ໃນເວລານີ້ໄດ້ຜດໃຫ້ເຈົ້າມີຫລານຊາຍ. ຂໍໃຫ້ເດັກຄົນນີ້ມີຊື່ສຽງໃນອິສະຣາເອນ."¹⁵ຂໍໃຫ້ເຂົາເປັນຜູ້ຟື້ນຟູຊີວິດ ແລະ ເປັນຜູ້ລ້ຽງດູເຈົ້າໃນຍາມເຖົ້າແກ່, ເພາະລູກໄພ່ຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຮັກເຈົ້າ, ຜູ້ເຮັດດີກັບທ່ານ ທີ່ດີກວ່າລູກຊາຍເຈັດຄົນ, ທີ່ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດເຂົາ."

¹⁶ນາງນາໂອມີຮັບເດັກນັ້ນມາຮັບໄວ້ໃນອ້ອມອີກ ແລະ ດູແລເຂົາ.¹⁷ພວກຜູ້ຍິງທີ່ເປັນເພື່ອນບ້ານໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ກັບເຂົາ, ເວົ້າວ່າ, "ພວກນາງຕັ້ງຊື່ເຂົາວ່າ ໂອເບັດ. ເຂົາໄດ້ເປັນພໍ່ຂອງເຢຊີ, ທີ່ເປັນພໍ່ຂອງດາວິດ."

¹⁸ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຟົງຟັນຂອງເປເຣັດ: ເປເຣັດເປັນພໍ່ຂອງເຮຊະໂຣນ,¹⁹ເຮຊະໂຣນເປັນພໍ່ຂອງຣາມ, ຣາມເປັນພໍ່ຂອງອຳມິນາດາບ, ²⁰ອຳມິນາດາບເປັນພໍ່ຂອງນາໂຊນ, ນາໂຊນເປັນພໍ່ຂອງຊັນໂມນ,²¹ຊັນໂມນເປັນພໍ່ຂອງໂບອາດ, ໂບອາດເປັນພໍ່ຂອງໂອເບັດ,²²ໂອເບັດເປັນພໍ່ຂອງເຊຊີ ແລະ ເຊຊີເປັນພໍ່ຂອງດາວິດ.

1 ຊາມູເອນ

¹ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ເປັນຊາວຣາມາຂອງເມືອງຊູເຟ, ເຂດເນີນພູເອເຟຣາອິມ; ຊື່ຂອງລາວແມ່ນເອນການາ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຣຣາມ ລູກຊາຍຂອງເອລີຮູ ລູກຊາຍຂອງໂຕຮູ ລູກຊາຍຂອງຊູ, ຄົນໃນເຜົ່າເອເຟຣາອິມ. ລາວມີເມຍສອງຄົນ; ຊື່ເມຍຄົນທີ່ຫນຶ່ງຄື: ນາງຮັນນາ, ແລະເມຍຄົນທີ່ສອງຊື່ ນາງເປນິນນາ. ນາງເປນິນນາມີລູກ, ແຕ່ນາງຮັນນາບໍ່ມີລູກ.

³ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ໄປຈາກເມືອງຂອງລາວ ທຸກໄປໄປນະມັສະການ ແລະ ຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຢາເວຈາກໂຍທາ ທີ່ເມືອງຊີໂລ. ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງເອລີຄີ, ໂຮບນີ ແລະ ຟິເນຫັດ, ເປັນປະໂລຫິດຂອງພຣະຢາເວ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເມື່ອເຖິງວັນທີ່ເອນການາຈະຖວາຍສັດບູຊາທຸກປີ, ລາວໃຫ້ສ່ວນແບ່ງຂອງຊີນແກ່ເປນິນນາເມຍຂອງລາວ, ແລະໃຫ້ແກ່ບັນດາລູກຊາຍ ແລະບັນດາຂອງລູກສາວທຸກຄົນ.

⁵ແຕ່ລາວໄດ້ແບ່ງໃຫ້ຮັນນາສອງເທົ່າ, ເພາະວ່າລາວຮັກຮັນນາ, ເຖິງວ່າພຣະຢາເວໄດ້ປິດມິດລູກຂອງນາງໄວ້.⁶ຄູ່ແຂ່ງຂອງນາງກໍເຍາະເຍີ້ນາງຢ່າງຫນັກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນາງໃຈຮ້າຍ, ຍ້ອນວ່າພຣະຢາເວໄດ້ປິດມິດລູກຂອງນາງ.

⁷ດັ່ງນັ້ນ ຫລັງຈາກຫລາຍຕໍ່ຫລາຍປີ, ເມື່ອນາງຂຶ້ນໄປທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວກັບຄອບຄົວຂອງນາງ, ຄູ່ແຂ່ງຂອງນາງກໍເຍາະເຍີ້ນາງສະເຫມີ. ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ບໍ່ກິນຫຍັງເລີຍ.⁸ເອນການາຜົວຂອງນາງກໍເວົ້າກັບນາງສະເຫມີວ່າ, "ຮັນນາ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ກິນຫຍັງເລີຍ? ເປັນຫຍັງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຈຶ່ງໃສກເສົ້າ? ຂ້ອຍບໍ່ດີກວ່າລູກຊາຍສິບຄົນສຳລັບເຈົ້າບໍ່?"

⁹ມີເທື່ອຫນຶ່ງໃນເຫດການເຫລົ່ານີ້, ຮັນນາໄດ້ລຸກຂຶ້ນຫລັງຈາກພວກເຂົາກິນ ແລະ ດືມອີມແລ້ວ ໃນເມືອງຊີໂລ. ໃນຕອນນັ້ນ ເອລີ ປະໂລຫິດໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງບ່ອນນັ່ງຂອງລາວ ທາງຂ້າງປະຕູພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.¹⁰ນາງເຈັບປວດໃຈຫລາຍ; ນາງຈຶ່ງໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂຶ້ນ.

¹¹ນາງໄດ້ສາບານແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວຈາກໂຍທາ, ຖ້າພຣະອົງຊົງເບິ່ງເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ລະນຶກເຖິງຂ້າຍ້ອຍ, ແລະບໍ່ຊົງລືມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ຂໍປຣະທານລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວຂ້າຍ້ອຍຈະມອບເຂົາໃຫ້ແກ່ພຣະຢາເວຕະຫລອດຊີວິດຂອງລາວ, ແລະ ຈະບໍ່ໃຫ້ມິດແຖຖືກຫົວຂອງລາວເລີຍ."

¹²ຂະນະທີ່ນາງກຳລັງອະທິຖານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວນັ້ນ, ເອລີກໍໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງປາກຂອງນາງ.¹³ຮັນນາໄດ້ເວົ້າໃນໃຈຂອງນາງ. ຮິມສິບຂອງນາງເຫນັງໄປມາ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນສຽງຂອງນາງ. ເພາະເຫດນີ້ເອລີຈຶ່ງໄດ້ຄິດວ່ານາງເມົາເຫລົ້າ.¹⁴ເອລີຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ນາງຈະເມົາເຫລົ້າໄປອີກດິນປານໃດ? ຈຶ່ງຖິ້ມເຫລົ້າອະງຸ່ນຂອງນາງໄປເສຍ."

¹⁵ຮັນນາໄດ້ຕອບວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າຍ້ອຍ, ຂ້າຍ້ອຍເປັນຍິງຄົນຫນຶ່ງທີ່ມີຈິດໃຈໃສກເສົ້າ. ຂ້າຍ້ອຍບໍ່ໄດ້ດືມເຫລົ້າອະງຸ່ນ ຫລື ເຫລົ້າໃດໆ, ແຕ່ຂ້າຍ້ອຍໄດ້ເປີດໃຈຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ.¹⁶ຢາຄິດວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ເປັນຜູ້ຍິງທີ່ໄຮ້ຢ່າງອາຍ; ຂ້າຍ້ອຍໄດ້ເວົ້າອອກມາດ້ວຍຄວາມກັງວົນໃຈ ແລະ ຄວາມອັດສະໃຈຢ່າງທີ່ສຸດຂອງຂ້າຍ້ອຍ."

¹⁷ແລ້ວເອລີກໍໄດ້ຕອບ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງກັບໄປເປັນສຸກເຖີນ; ຂໍພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນປຣະທານຕາມຄຳຂໍທີ່ເຈົ້າໄດ້ຂໍຈາກພຣະອົງ."¹⁸ນາງກໍຕອບວ່າ, "ຂໍຍິງຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ໄດ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງທ່ານເຖີນ." ແລ້ວຜູ້ຍິງນັ້ນກໍໄດ້ໄປຕາມທາງຂອງນາງແລະໄດ້ກິນ; ໃບຫນ້າຂອງນາງກໍບໍ່ໃສກເສົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າໆ ແລະ ນະມັສະການຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບເມື່ອເຮືອນຂອງພວກເຂົາຢູ່ຣາມາ. ເອນການາກໍໄດ້ຫລັບນອນກັບຮັນນາເມຍຂອງລາວ, ແລະພຣະຢາເວກໍໄດ້ລະນຶກເຖີງນາງ.²⁰ໃນເວລາຕໍ່ມາ, ຮັນນາກໍໄດ້ຖືພາ ແລະໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ. ນາງໄດ້ເອີ້ນຊື່ລາວວ່າຊາມູເອນ, ກ່າວວ່າ, "ເພາະວ່າຂ້າຍ້ອຍໄດ້ຂໍລາວມາຈາກພຣະຢາເວ."

²¹ອີກເທື່ອຫນຶ່ງ, ເອນການາ ແລະທຸກຄົນໃນຄົວເຮືອນຂອງລາວໄດ້ກັບຂຶ້ນໄປເພື່ອຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຢາເວເປັນປະຈຳທຸກປີ ແລະແກ່ຄຳສາບານຂອງລາວ.²²ແຕ່ຮັນນາບໍ່ໄດ້ໄປ; ນາງໄດ້ເວົ້າກັບຜົວຂອງນາງວ່າ, "ຂ້ອຍຈະບໍ່ໄປຈົນກວ່າເດັກຈະອອກມາກ່ອນ;

ແລ້ວຂ້ອຍຈະພາລາວໄປ, ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ແລະ ຢູ່ຫນ້າພຣະຫລອດໄປ."²³ ເອນການາ ຜົວຂອງນາງກໍບອກນາງວ່າ, "ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າດີສຳລັບເຈົ້າເຖິນ. ຖ້າຈົນຮອດຍາມທີ່ເຈົ້າໃຫ້ລາວອອກນົມກ່ອນ; ຂໍພຽງແຕ່ພຣະຢາເວຢັ້ງຢືນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ."

ດ້ວຍເຫດນີ້ ຍິງນັ້ນກໍຢູ່ ແລະ ໄດ້ລ້ຽງດູລູກຂອງນາງຈົນກວ່ານາງໄດ້ໃຫ້ລາວອອກນົມ.

²⁴ເມື່ອນາງໄດ້ໃຫ້ລາວອອກນົມແລ້ວ, ນາງໄດ້ພາລາວໄປຜ່ອມກັບນາງ, ຜ່ອມກັບງົວອາຍຸສາມປີໂຕຫນຶ່ງໄປນຳ, ອາຫານຫນຶ່ງເອຟາ, ແລະເຫລົ່າອະນຸໜຶ່ງແກ້ວ, ແລະໄດ້ພາລາວໄປພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໃນຊີໂລ. ບັດນີ້ ເດັກຄົນນັ້ນຍັງນ້ອຍຢູ່.²⁵ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າງົວ, ແລະພວກເຂົາພາເດັກໄປຫາເອລີ.

²⁶ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໂອ້, ເຈົ້າຍາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ! ຕາບໃດທີ່ທ່ານມີຊີວິດຢູ່, ເຈົ້າຍາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຄືຍິງທີ່ໄດ້ຢືນຢູ່ບ່ອນນີ້ ຕໍ່ຫນ້າທ່ານເພື່ອອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ."²⁷ ເພາະວ່າ ເດັກຄົນນີ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອະທິຖານ ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ປະທານຕາມຄຳຮ້ອງຂໍຕາມທີ່ຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຂໍພຣະອົງ.²⁸ ຂ້ານ້ອຍຂໍຖວາຍລາວແດ່ພຣະຢາເວ, ຕາບເທົາທີ່ລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່ ລາວຖືກຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວແລ້ວ." ແລ້ວລາວກໍນະມັສະການພຣະຢາເວຢູ່ຫນ້າ.

2 ັ້ນນາໄດ້ອະທິຖານ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຍິນດີໃນພຣະຢາເວ. ກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການຍົກຊູຂຶ້ນໃນພຣະຢາເວ.

ປາກຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ອອກເຫນືອພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຍິນດີໃນການໄຖ່ຂອງພຣະອົງ.

²ບໍ່ມີໃຜບໍ່ຮູ້ສຸດດັ່ງພຣະຢາເວ, ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜປຽບເຫມືອນພຣະອົງ; ບໍ່ມີໃຜທີ່ເຕີ້ເຫມືອນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

³ຢາອວດອ້າງອີກຕໍ່ໄປ; ຢາໃຫ້ຄວາມຈອງຫອງອອກມາຈາກປາກຂອງພວກເຮົາ. ເພາະພຣະຢາເວເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຮອບຮູ້;

ໂດຍພຣະອົງການກະທຳທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບການຊັງຊາ.⁴ ຄັນທະນຸຂອງຊາຍທີ່ຍິງໃຫຍ່ກໍຕັກ,

ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄຊເຊກໄດ້ຮັບການເສີມກຳລັງເຫມືອນສາຍເອວ.

⁵ບັນດາຄົນທີ່ເຄີຍກິນອີ່ມກໍຕ້ອງອອກຮັບຈ້າງຫາອາຫານ; ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອິດຢາກກໍຢຸດອິດຢາກ.

ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ເຫັນເປັນຫມັ້ນກໍເກີດລູກຊາຍເຈັດຄົນ, ແຕ່ຜູ້ຍິງທີ່ມີລູກຫລາຍກໍອ່ອນແຮງໄປ.

⁶ພຣະຢາເວຂ້າ ແລະ ຊິງໃຫ້ມີຊີວິດ. ພຣະອົງຊິງນຳໄປເຖິງແດນຄົນຕາຍ ແລະ ໃຫ້ເປັນຄົນມາ.⁷ ພຣະຢາເວຊິງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນບາງຄົນຍາກຈົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ບາງຄົນຮັ່ງມີ. ພຣະອົງຊິງເຮັດໃຫ້ຖ່ອມລົງ ແລະ ຊິງຍົກຂຶ້ນດ້ວຍ.

⁸ພຣະອົງຊິງຍົກຄົນຍາກຈົນຂຶ້ນຈາກຂີ້ຝຸ່ນດິນ. ພຣະອົງຊິງຍົກຄົນຂັດສິນຂຶ້ນຈາກກອງຂີ້ເຖົາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົານັ່ງຮ່ວມກັບພວກເຈົ້າຍາຍ ແລະ ໃນບ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດເປັນມໍຣະດົກ. ເພາະວ່າ ບັນດາເສົາແຫ່ງແຜ່ນດິນເປັນຂອງພຣະຢາເວ

ແລະພຣະອົງຊິງວາງຮາກຖານຂອງໂລກໄວ້ເທິງເສົາເຫລົ່ານັ້ນ.

⁹ພຣະອົງຈະຊິງດູແລການຕີນຂອງປະຊາຊົນທີ່ສັດຊື່ຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຕ້ອງຖືກເຮັດໄປຖິ້ມໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ງຽບໃນຄວາມມືດ, ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜຈະຊະນະດ້ວຍກຳລັງ.

¹⁰ບັນດາ ຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຢາເວຈະຊິງຖືກທຸບໃຫ້ແຕກເປັນຕ່ອນໆ; ພຣະອົງຈະຊິງສົ່ງສຽງຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາຈາກສະຫວັນ.

ພຣະຢາເວຈະຊິງພິພາກສາຄາວສຸດທ້າຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ພຣະອົງຈະຊິງປະທານກຳລັງແກ່ກະສັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະເສີມກຳລັງຂອງຜູ້ທີ່ພຣະອົງເຈີມໄວ້."

¹¹ແລ້ວເອນການາໄດ້ໄປຣາມາ, ໄປທີ່ເຮືອນຂອງລາວ. ສ່ວນເດັກນ້ອຍກໍໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວຕໍ່ຫນ້າປະໂລຫິດເອລີ.

¹²ບັດນີ້ ບັນດາລູກຊາຍຂອງເອລີເປັນຄົນໄຮ້ຄ່າ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະຢາເວ.¹³ ປະເພນີຂອງພວກປະໂລຫິດຕໍ່ປະຊາຊົນເປັນຢ່າງນີ້ ເມື່ອມີຊາຍຄົນໃດຖວາຍເຄື່ອງສັດບູຊາ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງປະໂລຫິດຈະເຂົ້າມາກັບສ້ອມສາມງ່າມໃນມືຂອງລາວ, ຂະນະທີ່ຊົນກຳລັງຕື່ມຢູ່ນັ້ນ.

¹⁴ລາວຈະເອົາສ້ອມສາມງ່າມແຫງເຂົ້າໄປໃນຫມໍ້, ຫລື ຫມໍ້ຫຸງ, ຫລືຫມໍ້ຕີມຂະຫນາດໃຫຍ່. ສ້ອມທີ່ຖືກນຳຂຶ້ນມາຖືກສົ່ງໃດປະໂລຫິດກໍເອົາໄວ້ສຳລັບລາວ.

ພວກເຂົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຢູ່ຊີໂລ ແກ່ຊາວອິສະຣາເອນທຸກຄົນທີ່ມາທີ່ນັ້ນ.

¹⁵ຍິງໄປກວ່ານັ້ນ, ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຜົາໄຂມັນ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງປະໂລຫິດໄດ້ເຂົ້າມາ,

ແລະເວົ້າກັບຊາຍທີ່ກຳລັງຖວາຍສັດບູຊາຢູ່ນັ້ນວ່າ, "ຂໍຊົນໄປປິ່ງໃຫ້ປະໂລຫິດແດ່; ເພາະວ່າລາວຈະບໍ່ຮັບຊົນຕື່ມຈາກເຈົ້າ,

ແຕ່ເອົາຊົນດິບເທົ່ານັ້ນ."¹⁶ ຖ້າຊາຍຄົນນັ້ນກ່າວແກ່ລາວວ່າ, "ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຜົາໄຂມັນກ່ອນ, ແລະ ແລ້ວຈຶ່ງເອົາໄປຕາມທີ່ທ່ານຕ້ອງການເທີນ."

ແລ້ວລາວຈະຕອບວ່າ, "ບໍ່ໄດ້, ເຈົ້າຈະຕ້ອງໃຫ້ຂ້ອຍດຽວນີ້; ຖ້າບໍ່ໃຫ້, ຂ້ອຍກໍຈະໃຊ້ກຳລັງເອົາໄປ."¹⁷ ບາບຂອງຄົນຫນຸ່ມທັງສອງນັ້ນ ໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຫມືນປະຫມາດເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ.

¹⁸ແຕ່ຊາມູເອນໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ເຫມືອນເດັກຄົນຫນຶ່ງທີ່ຮັດແອວດ້ວຍຜ້າເລນິນເອໂຟດ.¹⁹ ແມ່ຂອງລາວໄດ້ຫຍິບເສື້ອຄຸມໂຕນ້ອຍໆ ສຳລັບລາວທຸກໆປີ, ເມື່ອນາງຂຶ້ນໄປຜ່ອມກັບຜົວຂອງນາງ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງສັດບູຊາປະຈຳປີ.

²⁰ເອລີໄດ້ອວຍພອນເອນການາ ແລະ ເມຍຂອງລາວເວົ້າວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວປະທານລູກຫລາຍຄົນໃຫ້ແກ່ທ່ານອີກໂດຍຜູ້ຍິງຄົນນີ້ ເພາະວ່າຄົນຫນຶ່ງເຄີຍຂໍນັ້ນ ໄດ້ມອບຖວາຍໃຫ້ພຣະຢາເວ." ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບເມືອເຮືອນຂອງພວກເຂົາເອງ.²¹ ພຣະຢາເວໄດ້ຊ່ວຍຮັ່ນນາ, ແລະນາງກໍຖືພາອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍສາມຄົນ ແລະລູກສາວສອງຄົນ. ຂະນະທີ່, ເດັກຊາຍຊາມູເອນກໍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ.

²²ບັດນີ້ ເອລີກໍເຖົາຫລາຍແລ້ວ; ລາວໄດ້ຍິນເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ລູກທັງສອງຂອງລາວກຳລັງເຮັດແກ່ຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ແລະທີ່ພວກເຂົາຫລັບນອນກັບຜູ້ຍິງທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າຫໍແຕ່ນັ້ນດັບ.²³ ລາວກໍເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້? ເພາະຂ້ອຍໄດ້ຍິນກ່າວກັບການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍຈາກປະຊາຊົນທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້."²⁴ ຢາເລີຍ, ລູກເອີຍ; ເພາະວ່າມັນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ດີທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນນັ້ນ. ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວບໍ່ເຊື່ອຝັ່ງ.

²⁵"ຖ້າຊາຍໃດເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ກັບອີກຄົນຫນຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າຈະຕັດສິນລາວ; ແຕ່ຖ້າຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະຢາເວ, ໃຜຈະໄດ້ແຍ້ງເພື່ອລາວໄດ້ຫລີກ?" ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຝັ່ງບົດຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວຕັ້ງໃຈຈະຂ້າພວກເຂົາແລ້ວ.²⁶ ເດັກຊາຍຊາມູເອນກໍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະເປັນທີ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ແລະຕໍ່ຫນ້າມະນຸດດ້ວຍ.

²⁷ບັດນີ້ ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາເອລີ ແລະເວົ້າກັບລາວວ່າ, "ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, 'ເຮົາບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍເຮົາເອງໃຫ້ແກ່ບັນພະບູຣຸດຂອງເຈົ້າ, ເມື່ອພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃນເອີໂບ ພາຍໃຕ້ການເປັນທາດຢູ່ໃນເຊື້ອສາຍຂອງຟາໂຣຫລີ?'²⁸ ເຮົາໄດ້ເລືອກລາວອອກຈາກເຜົ່າອິສະຣາເອນທັງຫມົດໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດຂອງເຮົາ, ເພື່ອຂຶ້ນໄປທີ່ແຜ່ນບູຊາຂອງເຮົາ, ແລະ ເຜົ່າເຄື່ອງຫອມບູຊາ, ເພື່ອນຸ່ງເສື້ອເອໂຟດຕໍ່ຫນ້າເຮົາ.

ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ບັນພະບູຣຸດຂອງເຈົ້າດ້ວຍເຄື່ອງຖວາຍທັງຫລາຍ ທີ່ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ຖວາຍບູຊາດ້ວຍໄຟ.

²⁹ເຫດໃດ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງດູຫມືນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາຂອງເຮົາ ແລະ ສົ່ງຂອງຖວາຍທີ່ເຮົາໄດ້ສົ່ງໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ເຮົາສະຖິດຢູ່? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າໃຫ້ກຽດແກ່ລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຈົ້າເຫມືອເຮົາ ໂດຍເຮັດໃຫ້ໂຕຂອງພວກເຈົ້າຮ້ວນພີ

ດ້ວຍສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຄື່ອງຖວາຍທຸກຢ່າງຈາກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຂອງເຮົາ?³⁰ ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຊົງກ່າວວ່າ, 'ເຮົາໄດ້ສັນຍາວ່າເຊືອສາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະເຊືອສາຍຂອງບັນດາບັນພະບູຮູດຂອງເຈົ້າຈະດຳເນີນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາເປັນນິດ.' ແຕ່ບັດນີ້ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ, 'ຂໍໃຫ້ການນັ້ນຫ່າງໄກໄປຈາກເຮົາ, ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ກຽດແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຽດເຮົາ, ແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຫມິນປະຫມາດເຮົາ ຈະຕົກຕຳລົງ.

³¹ ເບິ່ງແມ່, ວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອເຮົາຈະຕັດກຳລັງຂອງພວກເຈົ້າອອກ ແລະ ກຳລັງຂອງເຊືອສາຍຂອງພໍ່ເຈົ້າ, ເພື່ອຈະບໍ່ມີຄົນເຖົ້າໃນເຊືອສາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ³² ເຈົ້າຈະເຫັນຄວາມທຸກຮ້ອນໃນບ່ອນຢູ່ຂອງເຮົາ. ແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ດີຈະມອບໃຫ້ແກ່ອິສະຣາເອນກໍຕາມ, ແຕ່ຈະບໍ່ມີຄົນເຖົ້າໃນເຊືອສາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ³³ ມີໃຜໃນພວກເຈົ້າ ຊົງເຮົາບໍ່ໄດ້ຕັດເສຍຈາກແຫ່ນບູຊາຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະໃຫ້ດວງຕາທັງສອງຂອງພວກເຈົ້າຫລົ້ມແຫລວໄປ, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມໂສກເສົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ.

ທຸກຄົນທີ່ເກີດໃນເຊືອສາຍຂອງພວກເຈົ້າຈະຕາຍ.

³⁴ ສິ່ງນີ້ຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນແກ່ພວກເຈົ້າ ຊົງຈະບັງເກີດຂຶ້ນແກ່ລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຈົ້າ, ຄືໂຮບນີ ແລະ ຟິເນຫັດ: ພວກເຂົາຈະຕາຍໃນວັນດຽວກັນ.

³⁵ ເຮົາຈະຕັ້ງຄົນເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດຂອງເຮົາຂຶ້ນ ຜູ້ທີ່ຈະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາມີຢູ່ໃນໃຈ ແລະ ໃນຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ.

ເຮົາຈະສ້າງເຊືອສາຍທີ່ຫມັ້ນຄົງໃຫ້ລາວ; ແລະ ລາວຈະດຳເນີນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າກະສັດຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເຈັມຕັ້ງໄວ້ຕະຫລອດໄປ.

³⁶ ທຸກຄົນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນເຊືອສາຍຂອງເຈົ້າຈະມາ ແລະຂາບໄຫວ້ລາວ, ຮ້ອງຂໍເງິນອັນຫນຶ່ງ ແລະເຂົາຈິກ່ອນຫນຶ່ງ, ແລະ ຈະເວົ້າວ່າ,

"ຂໍທ່ານກະຣຸນາຕັ້ງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນຕຳແຫນ່ງປະໂຫຍດຈັກເທື່ອຫນຶ່ງເຖິງ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ກິນເສດເຂົ້າຈີແດ່." "

3 ¹ ເດັກຊາຍຊາມູເອນໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວພາຍໃຕ້ເອລີ. ໃນສະໄໝນັ້ນມີຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງແຕ່ຫນ້ອຍຫລາຍ;

ຊົງບໍ່ມີນິມິດທີ່ທ່ານວາຍເປັນປະຈຳ. ² ໃນເວລານັ້ນ, ເມື່ອເອລີ, ຜູ້ຊົງດວງຕາໄດ້ເລີ່ມມືວ ດັ່ງນັ້ນລາວບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ, ກຳລັງຈະນອນລົງບ່ອນນອນຂອງລາວ. ³ ຕະກຽງຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ດັບ, ແລະຊາມູເອນກຳລັງຈະຫລົ້ມຕົວລົງນອນຫລັບຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ໃນບ່ອນທີ່ຫົບຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່. ⁴ ພຣະຢາເວຊົງເອີ້ນຊາມູເອນ, ຜູ້ຊົງເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫີນີ."

⁵ ຊາມູເອນແລ່ນໄປຫາເອລີ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫີນີ, ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ເອີ້ນຂ້ານ້ອຍ." ເອລີໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າ; ຈົ່ງກັບໄປນອນສາ.

ດັ່ງນັ້ນ ຊາມູເອນກັບໄປ ແລະນອນລົງ. ⁶ ພຣະຢາເວຊົງເອີ້ນອີກເທື່ອຫນຶ່ງວ່າ, "ຊາມູເອນ." ຊາມູເອນກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ແລະໄປຫາເອລີ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫີນີ, ເພາະເຫດທີ່ທ່ານເອີ້ນຂ້ານ້ອຍ." ເອລີໄດ້ຕອບວ່າ, "ລູກເອີຍ; ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າ, ຈົ່ງກັບໄປນອນອີກສາ."

⁷ ຕອນນັ້ນ ຊາມູເອນບໍ່ເຄີຍມີປະສົບການໃດໆເລີຍກັບພຣະຢາເວ, ຫລືຍັງບໍ່ເຄີຍມີຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍແກ່ລາວເລີຍ.

⁸ ພຣະຢາເວຊົງເອີ້ນຊາມູເອນອີກເທື່ອ ເປັນເທື່ອທີສາມ. ອີກເທື່ອຫນຶ່ງຊາມູເອນກໍລຸກຂຶ້ນໄປຫາເອລີ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫີນີ,

ເພາະທ່ານໄດ້ເອີ້ນຂ້ານ້ອຍ." ແລ້ວເອລີຈຶ່ງໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເອີ້ນເດັກນັ້ນ.

⁹ ແລ້ວເອລີຈຶ່ງເວົ້າກັບຊາມູເອນວ່າ, "ຈົ່ງໄປ ແລະນອນລົງອີກ; ຖ້າພຣະອົງເອີ້ນເຈົ້າອີກ, ເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, 'ຂໍໂຜດຊົງກ່າວເຖິງ, ພຣະຢາເວ, ເພາະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງກຳລັງຟັງຢູ່.'" ດັ່ງນັ້ນ ຊາມູເອນຈຶ່ງກັບໄປ ແລະ ນອນໃນບ່ອນນອນຂອງລາວອີກເທື່ອຫນຶ່ງ.

¹⁰ ພຣະຢາເວໄດ້ມາ ແລະຍືນຢູ່; ພຣະອົງຊົງເອີ້ນຄືກັນກັບຄັ້ງກ່ອນໆວ່າ, "ຊາມູເອນ, ຊາມູເອນ." ແລ້ວຊາມູເອນຕອບວ່າ, "ຂໍໂຜດຊົງກ່າວເຖິງ, ເພາະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງກຳລັງຟັງຢູ່." ¹¹ ພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບຊາມູເອນວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກຳລັງຈະເຮັດສິ່ງຫນຶ່ງໃນອິສະຣາເອນ ຊົງຫຼຸດຂອງທຸກຄົນຈະໄດ້ຍິນກ່າວອີໄປ.

¹² ໃນວັນນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ເອລີທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່າວກັບ ເຊືອສາຍຂອງເອລີ, ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດທ້າຍ. ¹³ ເຮົາໄດ້ບອກກັບລາວວ່າ

ເຮົາກຳລັງຈະພິພາກສາເຊືອສາຍຂອງລາວອີກຄັ້ງ ສຳລັບການບາບທີ່ລາວໄດ້ຮູ້ເລື່ອງແລ້ວ,

ເພາະວ່າລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວໄດ້ນຳການສາບແຂ່ງມາເຫນືອພວກເຂົາ ແລະ ລາວກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດຢັ້ງພວກເຂົາ. ¹⁴ ເພາະວ່າ ສິ່ງນີ້ແຫລະ ທີ່ເຮົາໄດ້ສາບານຕໍ່ເຊືອສາຍຂອງລາວວ່າ ຄວາມບາບທັງຫລາຍໃນເຊືອສາຍຂອງລາວ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກບາບໂດຍການຖວາຍເຄື່ອງສັດບູຊາ ຫລື ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາໃດໆທັງນັ້ນ."

¹⁵ ຊາມູເອນນອນລົງຈົນຮອດຕອນເຊົ້າ; ແລ້ວລາວໄດ້ເປີດປະຕູພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ແຕ່ຊາມູເອນຢ້ານທີ່ຈະບອກໃຫ້ເອລີກ່າວກັບນິມິດ.

¹⁶ ແລ້ວເອລີກໍເອີ້ນຊາມູເອນ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ຊາມູເອນ, ລູກເອີຍ." ຊາມູເອນໄດ້ຕອບວ່າ "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫີນີ."

¹⁷ ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເລື່ອງຫຍັງທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກກັບເຈົ້າ? ຂໍຢ່າປິດບັງໄວ້ຈາກຂ້ອຍເລີຍ. ຂໍພຣະເຈົ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນແກ່ເຈົ້າ, ແລະ ໃຫ້ຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າປິດບັງສິ່ງໃດໄວ້ຈາກຂ້ອຍ ໃນເລື່ອງທັງຫມົດທີ່ພຣະອົງຊົງບອກແກ່ເຈົ້າ." ¹⁸ ຊາມູເອນຈຶ່ງເລົ່າໃຫ້ລາວຟັງທຸກຢ່າງ;

ລາວບໍ່ໄດ້ປິດບັງຫຍັງໄວ້ຈາກລາວເລີຍ. ເອລີໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະອົງຄືພຣະຢາເວ. ຂໍພຣະອົງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຫັນວ່າດີຕໍ່ພຣະອົງເຖິງ."

¹⁹ ຊາມູເອນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະພຣະຢາເວສະຖິດກັບລາວ ແລະບໍ່ໃຫ້ຄຳທ່ານວາຍທັງຫມົດຂອງລາວເປັນຄວາມຈິງ. ²⁰ ຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດ

ຕັ້ງແຕ່ດານເຖິງເບເອຊາບາກໍໄດ້ຮູ້ວ່າ ຊາມູເອນໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພຣະຢາເວ. ²¹ ພຣະຢາເວປາກົດອີກເທື່ອຫນຶ່ງທີ່ຊີໂລ,

ເພາະພຣະອົງສະແດງພຣະອົງເອງແກ່ຊາມູເອນ ທີ່ຊີໂລໂດຍພຣະທັມຂອງພຣະອົງ.

4 ¹ ຖ້ອຍຄຳຂອງຊາມູເອນໄດ້ມາເຖິງຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດ. ບັດນີ້ ອິສະຣາເອນໄດ້ຍົກກອງທັບອອກໄປເຮັດສົງຄາມກັບພວກຟິລິສະຕິນ.

ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍທີ່ເອເບເຊບາ, ແລະ ຄົນຟິລິສະຕິນກໍໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃນອາເຟກ. ² ພວກຟິລິສະຕິນຈັດພົນຮີບເປັນແຖວເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ກັບອິສະຣາເອນ.

ເມື່ອສົງຄາມແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ, ອິສະຣາເອນໄດ້ເສຍຊັຍຊະນະໃຫ້ແກ່ພວກຟິລິສະຕິນ, ຜູ້ໄດ້ຂ້າສິພັນຄົນໃນສະຫນາມຮີບ.

³ ເມື່ອພວກປະຊາຊົນກັບມາສູ່ຄ້າຍພັກ, ພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິສະຣາເອນວ່າ, "ເປັນຫຍັງພຣະຢາເວເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາ

ຜ່າຍແຜ່ຕໍ່ຫນ້າພວກຟິລິສະຕິນໃນວັນນີ້? ໃຫ້ພວກເຮົານຳເອົາຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຈາກເມືອງຊີໂລມາຫີນີ,

ເພື່ອວ່າຫີບພັນທະສັນຍາຈະໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາຫີນີ, ເພື່ອຫີບພັນທະສັນຍາຈາກເມືອງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ." ⁴ ດັ່ງນັ້ນ

ປະຊາຊົນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜູ້ຊາຍຫລາຍຄົນໄປທີ່ເມືອງຊີໂລ; ຈາກທີ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຈາກມາໂຍທາ, ຜູ້ນັ່ງຢູ່ເຫນືອເຄຣູບ.

ລູກທັງສອງຂອງເອລີ, ຄືໂຮບນີ ແລະຟິເນຫັດ, ກໍໄດ້ຢູ່ກັບຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁵ ເມື່ອຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຄ້າຍ, ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງ, ແລະແຜ່ນດິນກໍດັງກ້ອງສະຫນັ້ນ.

⁶ ເມື່ອຊາວຟິລິສະຕິນໄດ້ຍິນສຽງໂຫ້ຮ້ອງ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ສຽງໂຫ້ຮ້ອງອີກກະທຶກໃນຄ້າຍຂອງພວກເຮົາເຮັດເຮັນຫມາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດກັນ?"

ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຮູ້ວ່າຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາຂ້າງໃນຄ້າຍແລ້ວ.

⁷ ຊາວຟິລິສະຕິນກໍຢ້ານ; ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າອົງຫນຶ່ງໄດ້ມາທີ່ຄ້າຍແລ້ວ." ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ວິບັດແກ່ພວກເຮົາ!

ບໍ່ເຄີຍເກີດເລື່ອງຢ່າງນີ້ມາກ່ອນເລີຍ!" ວິບັດແກ່ພວກເຮົາ! ໃຜຈະຊ່ວຍເອົາພວກເຮົາຈາກອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເຫລົ່ານີ້ໄດ້?

ພະເຈົ້າເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ບຸກໂຈມຕີຊາວເອຢິບ ດ້ວຍພັຍພັດທິແຕກຕ່າງກັນຫລາຍຊະນິດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.⁹ ຈົ່ງກ້າຫານເຖິນ, ແລະຈົ່ງເປັນລູກຜູ້ຊາຍ, ເຈົ້າທັງຫລາຍຊາວພິລິສະຕິນເອີຍ, ຫລື ພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນທາດຂອງຊາວເຮັບເຮີ, ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາເຄີຍເປັນທາດພວກເຈົ້າ. ຈົ່ງເປັນລູກຜູ້ຊາຍ, ແລະຈົ່ງຕໍ່ສູ້."

¹⁰ ຄົນພິລິສະຕິນຈຶ່ງໄດ້ສູ້ຮົບ, ແລະອິສະຣາເອນກໍໄດ້ຜ່າຍແຜ. ທຸກຄົນກໍໄດ້ຫນີໄປຍັງຢ້ານຂອງລາວ, ແລະມີການຂ້າຝັນກັນຢ່າງຫນັກ; ມີທະຫານຮາບຂອງອິສະຣາເອນຕາຍໄປສາມສິບຝັນຄົນ.¹¹ ຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກຍຶດໄປ, ແລະລູກຊາຍທັງສອງຂອງເອລີ, ໂຮບນີ ແລະຟິເນຫັດ, ກໍຕາຍດ້ວຍ.

¹² ຜູ້ຊາຍເຜົາເປັນຢາມິນຄົນຫນຶ່ງໄດ້ແລ່ນມາຈາກສະຫນາມຮີບ ແລະມາເຖິງຊີໂລໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ, ມາເຖິງດ້ວຍເສື້ອຜ້າຂາດ ແລະຂີ້ຝຸ່ນຕິນກໍຢູ່ເທິງຫົວຂອງລາວ.¹³ ເມື່ອລາວໄດ້ມາເຖິງ, ເອລີກໍລັງນັ່ງຢູ່ບ່ອນນັ່ງຂອງລາວຂ້າງຖະຫນົນ ລໍຖ້າເບິ່ງ ເພາະຈິດໃຈຂອງທ່ານຢ້ານກ່ຽວກັບເລື່ອງຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເຂົ້າມາໃນເມືອງ ແລະໄດ້ບອກຂ່າວ, ແລະຊາວເມືອງທັງຫມົດກໍຮ້ອງໄຫ້ສຽງດັງ.

¹⁴ ເມື່ອເອລີໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງດັງເຊັ່ນນັ້ນ, ກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ສຽງອີກກະຫຼີກນີ້ເປັນສຽງຫຍັງກັນ?" ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຮີບເຂົ້າມາ ແລະບອກເອລີ.¹⁵ ບັດນີ້ ເອລີອາຍຸໄດ້ເກົ່າສິບແປດປີ; ດວງຕາຂອງລາວກໍມົວ, ແລະລາວບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນແລ້ວ.

¹⁶ ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບເອລີວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນທີ່ມາຈາກສະຫນາມຮີບ. ຂ້ານ້ອຍຫນີມາຈາກການສູ້ຮົບວັນນີ້." ເອລີກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ລູກເອີຍ, ເປັນແນວໃດແດ່?"¹⁷ ຜູ້ຊາຍຄົນທີ່ມາບອກຂ່າວຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ, "ອິສະຣາເອນໄດ້ຫນີຈາກຊາວພິລິສະຕິນ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ມີການຂ້າຝັນກັນຢ່າງຫນັກຫ່າມກາງປະຊາຊົນ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ລູກຊາຍທັງສອງຄົນຂອງເຈົ້າ, ຄືໂຮບນີ ແລະຟິເນຫັດ, ກໍຕາຍແລ້ວ, ແລະຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກຍຶດໄປແລ້ວ."

¹⁸ ເມື່ອລາວໄດ້ເວົ້າເຖິງຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເອລີກໍໄດ້ຫງາຍຫລັງຕິກຈາກບ່ອນນັ່ງທີ່ຢູ່ຂ້າງປະຕູ ຄໍຂອງລາວກໍຫັກ, ແລະ ລາວກໍຂາດໃຈຕາຍ, ເພາະລາວເຖົ້າຫລາຍແລ້ວ ແລະຖ້ຽມໄພດ. ລາວໄດ້ຕັດສິນອິສະຣາເອນສິລິບປີ.

¹⁹ ບັດນີ້ລູກໄຜ່ຂອງລາວ, ຄືເມຍຂອງຟິເນຫັດກໍຖືພາ, ແລະໄກ້ກໍານົດເກີດລູກແລ້ວ. ເມື່ອນາງໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຍຶດໄປ ແລະພໍ້ວິວຂອງນາງ ແລະ ຜິວຂອງນາງກໍໄດ້ຕາຍໄປ, ນາງກໍໄດ້ຄຸກເຂົ້າລົງ ແລະເກີດລູກ, ແຕ່ຄວາມເຈັບປວດສາຫັດເກີດຂຶ້ນຖ້ວມໃຈນາງ.

²⁰ ເມື່ອນາງກໍລົງຈະຕາຍ ພວກຜູ້ຍິງທີ່ເຝົ້າເບິ່ງນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະເຈົ້າຫາກໄດ້ລູກຄົນຫນຶ່ງ." ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ຕອບ ຫລື ໃສ່ໃຈກັບເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຫົວໃຈ.

²¹ ນາງໄດ້ຕັ້ງຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ ອິຄາໂບດ, ເວົ້າວ່າ, "ພຣະສະຫງ່າຣາສີໄດ້ພາກຈາກອິສະຣາເອນແລ້ວ!" ເພາະຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຍຶດໄປ, ແລະເພາະພໍ້ວິວຂອງນາງ ແລະ ຜິວຂອງນາງ.²² ນາງເວົ້າວ່າ, "ພຣະສະຫງ່າຣາສີໄດ້ພາກໄປຈາກອິສະຣາເອນແລ້ວ, ເພາະຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຍຶດໄປແລ້ວ."

5 ບັດນີ້ ຊາວພິລິສະຕິນໄດ້ຍຶດຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ນໍາໄປຈາກເອເບເຊຍາໄປຍັງອາສະໂດດ.

² ຄົນພິລິສະຕິນກໍໄດ້ນໍາຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໄປໃນວິຫານຂອງພະດາໂກນ, ແລະວາງຫົບໄວ້ຂ້າງພະດາໂກນ.

³ ເມື່ອປະຊາຊົນຊາວອາສະໂດດ ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າໃນວັນຕໍ່ມາ, ເບິ່ງແມ່, ພະດາໂກນກໍໄດ້ລົ້ມລົງເຖິງພື້ນດິນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາພະດາໂກນ ແລະ ຕັ້ງຂຶ້ນໃນບ່ອນຂອງມັນອີກເທື່ອຫນຶ່ງ.

⁴ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຕື່ນໃນເຊົ້າມືຕໍ່ມາ, ເບິ່ງແມ່ ພະດາໂກນໄດ້ຂວ້າຫນ້າລົງເຖິງດິນຕໍ່ຫນ້າຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ. ຫົວຂອງພະດາໂກນ ແລະມືທັງສອງຂ້າງກໍໄດ້ແຕກຫັກຢູ່ທາງເຂົ້າປະຕູ. ເຫລືອແຕ່ລໍາໂຕຂອງພະດາໂກນທີ່ຍັງຢູ່.⁵ ນິຄີເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງ, ແມ່ນແຕ່ທຸກວັນນີ້, ພວກປະໂລຫິດຂອງພະດາໂກນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າໄປໃນວິຫານຂອງພະດາໂກນ ຈຶ່ງບໍ່ຢຽບທາງເຂົ້າປະຕູວິຫານຂອງພະດາໂກນທີ່ເມືອງອາສະໂດດ.

⁶ ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຢຽດອອກເຫນືອປະຊາຊົນຊາວອາສະໂດດຢ່າງຫນັກ. ພຣະອົງໄດ້ທໍາລາຍພວກເຂົາ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາທຸກທໍລະມານດ້ວຍພິຕ້າງໆ, ທັງໃນເມືອງອາສະໂດດ ແລະອານາເຂດທັງຫມົດຂອງເມືອງນັ້ນ.

⁷ ເມື່ອຊາວເມືອງອາສະໂດດໄດ້ຮູ້ວ່າມີຫຍັງກໍລົງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນຈະບໍ່ຢູ່ກັບພວກເຮົາ, ເພາະວ່າ ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງລົງໂທດພວກເຮົາ ແລະ ພະດາໂກນພະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຢ່າງຫນັກ."

⁸ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປ ແລະ ໄດ້ເອີ້ນປະຊຸມພວກເຈົ້ານາຍທັງຫມົດຂອງຊາວພິລິສະຕິນ; ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ,

"ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນ?" ພວກເຂົາຕອບວ່າ,

"ໃຫ້ເຮົາຢ່າຍຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນໄປທີ່ເມືອງກາດ." ດັ່ງນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງຢ່າຍຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນໄປທີ່ນັ້ນ.⁹ ແຕ່ພາຍຫລັງ ເມື່ອພວກເຂົາຢ່າຍຫົບວິນວຽນໄປ, ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວກໍໄດ້ລົງໂທດເມືອງນັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຮຸນຮົງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ພຣະອົງໄດ້ທໍລະມານຊາວເມືອງນັ້ນ, ທັງຜູ້ເລັກນ້ອຍ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍ; ແລະພິຕ້າງໆກໍໄດ້ແຕກເທິງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປຍັງເມືອງເອກໂຮນ.

ແຕ່ຫົນທີ່ຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນມາເຖິງເມືອງເອກໂຮນແລ້ວ, ຊາວເມືອງເອກໂຮນກໍໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ຢ່າຍຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນມາໃຫ້ເຮົາເພື່ອຂ້າພວກເຮົາ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ."

¹¹ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນປະຊຸມພວກເຈົ້ານາຍທັງຫມົດຂອງຊາວພິລິສະຕິນ; ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ,

"ຈົ່ງສົ່ງຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນໄປເສຍ, ແລະໃຫ້ຫົບນັ້ນກັບໄປບ່ອນເກົ່າ, ເພາະວ່າມີຄວາມແຕກຕື່ນຢູ່ຫົວທັງເມືອງ; ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດຢ່າງຫນັກຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ."¹² ຊາວເມືອງທີ່ຍັງບໍ່ຕາຍກໍຖືກທໍລະມານດ້ວຍພິຕ້າງໆ, ແລະ ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງເມືອງກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງຟ້າສະຫວັນ.

6 ບັດນີ້ ຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຢູ່ໃນດິນແດນຂອງຊາວພິລິສະຕິນເຈັດເດືອນ.² ແລ້ວຄົນພິລິສະຕິນກໍໄດ້ເອີ້ນປະຊຸມພວກປະໂລຫິດ ແລະພວກໂຫຣຣາຈານມາ; ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, "ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວດີ? ຈົ່ງບອກພວກເຮົາວ່າ ພວກເຮົາຈະສົ່ງຫົບກັບໄປບ່ອນເກົ່າໄດ້ຢ່າງໃດ."

³ບັນດາປະໂລຫິດ ແລະ ພວກໂຫຣຣາຈານໄດ້ຕອບວ່າ, "ຖ້າພວກທ່ານສົງໄສກ່ຽວກັບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນໄປ, ກໍຢ່າສົງໄປໂດຍບໍ່ມີຂອງຂວັນ; ທັງຫມົດນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າຕ້ອງໄປພ້ອມເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງຄວາມຜິດຖວາຍແດ່ພຣະອົງ. ແລ້ວພວກທ່ານຈະຖືກປົນປົງໃຫ້ຫາຍດີ, ແລະພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຫດໃດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຫັນໄປຈາກພວກທ່ານຈົນຮອດດຽວນີ້." ⁴ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ມັນຄວນຈະເປັນອັນໃດທີ່ພວກເຮົາຈະຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງຄວາມຜິດ ຫຼືພວກເຮົາຕ້ອງໃຫ້ກັບພຣະອົງ?" ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຫມາກຝັກທອງຄຳຫ້າຫນ່ວຍ ແລະ ຫມູທອງຄຳຫ້າໂຕຕາມຈຳນວນເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ. ເພາະພວກເຈົ້າ ແລະພວກເຈົ້ານາຍລ້ວນຖືກພິພິດເຊັນດຽວກັນ. ⁵ພວກທ່ານຕ້ອງເຮັດແບບຈຳລອງຮູບຝີຂອງພວກທ່ານ, ແລະແບບຈຳລອງຮູບຫມູຂອງພວກເຈົ້າຊຶ່ງທຳລາຍແຜ່ນດິນ, ແລະພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍພຣະສະຫງ່າຮາສີແດ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ. ບາງທີ ພຣະອົງຈະຍົກພຣະອົງຂອງພຣະອົງຈາກພວກເຈົ້າ, ຈາກບັນດາພະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ. ⁶ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ໃຈພວກເຈົ້າແຂງກະດ້າງໄປ, ຢ່າງເຊັ່ນຄົນເອຍິບ ແລະຟາໂຣໄດ້ໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງ? ຢ່າງນັ້ນແຫລະ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາຢ່າງ; ຄົນເອຍິບກໍຕ້ອງປ່ອຍປະຊາຊົນໄປ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈາກໄປບໍ່ແມ່ນບໍ່? ⁷ບັດນີ້ແລ້ວ, ຈຶ່ງໄປຈັດຫາກວຽນໃຫມ່ຄົນຫນຶ່ງ ມາເຂົ້າຫຼັມແອກກັບງົວແມ່ລູກອ່ອນສອງຕົວ ຊຶ່ງຍັງບໍ່ເຄີຍເຂົ້າຫຼັມແອກມາກ່ອນ. ຈົ່ງຜູກແມ່ງົວຄູ່ນີ້ກັບກວຽນ, ແຕ່ໃຫ້ນຳລູກໆມັນຂອງກັບໄປເຮືອນ, ໃຫ້ຜົນຈາກແມ່ງົວຄູ່ນີ້. ⁸ແລ້ວຈຶ່ງນຳຕົວແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວມາວາງໄວ້ເທິງກວຽນ. ໃຫ້ວາງເຄື່ອງທອງຄຳ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າຈະສົ່ງໄປຖວາຍພຣະອົງເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງຄວາມຜິດໄວ້ໃນກ່ອງຂ້າງຕີບນັ້ນ. ແລ້ວກໍສົ່ງມັນໄປ ແລະປ່ອຍໃຫ້ໄປຕາມທາງຂອງມັນ. ⁹ແລ້ວລໍຖ້າເບິ່ງ; ຖ້າມັນໄປຕາມທາງເຖິງເຂດແດນຂອງມັນເອງ ໄປເຖິງເບັດເຊເມດ, ແລ້ວນັ້ນແຫລະ ແມ່ນພຣະຢາເວຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກຍາກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນີ້. ແຕ່ຖ້າບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ບໍ່ແມ່ນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງທີ່ຂ້ຽນຕີພວກເຮົາ; ຖ້ວາ ເປັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາໂດຍບັງເອີນ. ¹⁰ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳນັ້ນ; ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາງົວແມ່ລູກອ່ອນສອງໂຕ, ຫຼັມແອກເຂົ້າກວຽນ, ແລ້ວຂັງລູກມັນໄວ້ທີ່ເຮືອນ. ¹¹ພວກເຂົາກໍໄດ້ວາງຕີບແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວໄວ້ເທິງກວຽນ ພ້ອມກັບກ່ອງຫມູທອງຄຳ ແລະ ຮູບຝີຂອງພວກເຂົາ. ¹²ແມ່ງົວທັງສອງກໍຍ່າງຊຶ່ງໄປຕາມທາງເມືອງເບັດເຊເມດ. ພວກມັນໄດ້ໄປຕາມທາງຫລວງ, ພາງຢ່າງພາງຮ້ອງໄປ ໂດຍບໍ່ຫັນຂວາ ຫລືຫັນຊ້າຍ. ບັນດາພວກເຈົ້ານາຍຂອງຊາວຟິລິສະຕິນກໍໄດ້ຕິດຕາມ ພວກມັນໄປຈົນເຖິງເຂດແດນເມືອງເບັດເຊເມດ. ¹³ບັດນີ້ ຊາວເມືອງເບັດເຊເມດກໍລັງກ່ຽວເຂົ້າສາລີຢູ່ທີ່ຮ່ອມພູ. ເມື່ອພວກເຂົາເງິຍຫນ້າຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ເຫັນຕີບນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຊິນຊິມຍິນດີ. ¹⁴ກວຽນໄດ້ເຂົ້າມາໃນທຶງນາຂອງໂຢຊວຍ ຈາກເມືອງເບັດເຊເມດ ແລະ ໄດ້ຢຸດຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ມີຕີນໃຫຍ່ກ້ອນຫນຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຜ່າໄປຈາກກວຽນ, ແລະ ໄດ້ຖວາຍແມ່ງົວສອງໂຕນັ້ນເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ. ¹⁵ຄົນເລວີໄດ້ນຳຕີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ກ່ອງທີ່ບັນຈຸຮູບຫລໍ່ທອງຄຳຕ່າງໆທີ່ຢູ່ຂ້າງໃນນັ້ນລົງ, ບ່ອນທີ່ຮູບທອງຄຳຕ່າງໆຢູ່ນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ວາງສົ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ເທິງກ້ອນຕີນໃຫຍ່. ຊາວເບັດເຊເມດ ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຢາເວໃນວັນດຽວກັນ. ¹⁶ເມື່ອເຈົ້ານາຍທັງຫ້າຂອງຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບໄປເມືອງເອກໂລນໃນວັນນັ້ນ. ¹⁷ຕໍ່ໄປນີ້ ເປັນຮູບຝີຄຳ ຊຶ່ງຊາວຟິລິສະຕິນສົ່ງກັບໄປເປັນ ເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງຄວາມຜິດແດ່ພຣະຢາເວ: ຮູບຫນຶ່ງສຳລັບເມືອງອາສະໂດດ, ຮູບຫນຶ່ງສຳລັບເມືອງກາຊາ, ຮູບຫນຶ່ງສຳລັບເມືອງອາສະເກໂລນ, ຮູບຫນຶ່ງສຳລັບເມືອງກາດ, ແລະ ອີກຮູບຫນຶ່ງສຳລັບເມືອງເອກໂລນ. ¹⁸ຮູບຫມູທອງຄຳກໍເຫມືອນກັນ ຕາມຈຳນວນເມືອງທັງຫມົດຂອງຊາວຟິລິສະຕິນທີ່ເປັນເມືອງຂອງເຈົ້ານາຍທັງຫ້າຄົນ, ທັງເມືອງທີ່ມີປ່ອມປາການ ແລະ ຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆ. ຫົນກ້ອນໃຫຍ່ ຊຶ່ງຢູ່ຂ້າງຕີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ວາງໄວ້ນັ້ນ ກໍຍັງເປັນພະຍານຢູ່ຈົນທຸກວັນນີ້ ທີ່ທຶງນາຂອງໂຢຊວຍ ຊາວເບັດເຊເມດ. ¹⁹ພຣະຢາເວໄດ້ໄກ້ມາຕິຊາວເບັດເຊເມດບາງສ່ວນ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຂ້າງໃນຕີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ. ພຣະອົງໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ຊາຍ 50.070 ຄົນ. ປະຊາຊົນກໍໂສກເສົ້າ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຂ້າປະຊາຊົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ. ²⁰ແລ້ວຊາວເມືອງເບັດເຊເມດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໃຜຈະສາມາດຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພິກພຣະຢາເວໄດ້, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ອິສຸດນີ້? ຫົນຈະໄປຫາຜູ້ໃດ ເມື່ອໄປຈາກພວກເຮົາແລ້ວ?" ²¹ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງພວກຜູ້ສົ່ງຂ້າວໄປຍັງຊາວເມືອງກີຣິອາດເຢອາຣິມ, ເວົ້າວ່າ, "ຊາວຟິລິສະຕິນໄດ້ສົ່ງຕີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຄືນມາແລ້ວ; ຂໍລົງມາແລະນຳຕີບກັບໄປຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເຖິນ"

7 ¹ຊາວເມືອງກີຣິອາດເຢອາຣິມໄດ້ມາ, ນຳຕີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ຂຶ້ນໄປເຖິງເຮືອນຂອງອາບີນາດາບ ຊຶ່ງຢູ່ເທິງເນີນພູ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ຖືກໃຫ້ເອເລອາຊາລູກຊາຍຂອງລາວ ເພື່ອໃຫ້ດູແລຕີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ. ²ນັບແຕ່ວັນທີ່ຕີບນັ້ນໄດ້ຢູ່ທີ່ ກີຣິອາດເຢອາຣິມ, ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປຍາວນານເຖິງຊາວບໍ່. ບັນດາເຊື້ອສາຍອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍໄດ້ຄຳຄວນເຖິງພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ສະຖາປະນາທີ່ຈະກັບມາຫາພຣະຢາເວ. ³ຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າກັບເຊື້ອສາຍອິສະຣາເອນທັງປວງວ່າ, "ຖ້າພວກເຈົ້າຈະກັບມາຫາພຣະຢາເວດ້ວຍສິນສຸດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ຈຶ່ງຖິ້ມພວກພະເຈົ້າຕ່າງດ້າວ ແລະ ພະອັດໂທເຣັດເສຍຈາກທຳມາກາງພວກເຈົ້າ, ແລະຈຶ່ງກັບໃຈຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະນະມັສະການພຽງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ." ⁴ແລ້ວປະຊາຊົນແຫ່ງອິສະຣາເອນ ຈຶ່ງໄດ້ຖິ້ມພະບາອານ ແລະພະອັດໂທເຣັດ, ແລະນະມັສະການພຽງພຣະຢາເວເທົ່ານັ້ນ. ⁵ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈຶ່ງນຳຄົນອິສະຣາເອນທັງປວງໄປທີ່ເມືອງມິດສະປາ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວເພື່ອພວກເຈົ້າ." ⁶ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປະຊຸມກັນທີ່ເມືອງມິດສະປາ, ແລະໄດ້ຕັກນ້ຳມາເທອກຕໍ່ພຣະພິກພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາໄດ້ອິດອາຫານໃນວັນນັ້ນ ແລະເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ." ⁷ໃນບ່ອນນັ້ນເອງທີ່ຊາມູເອນໄດ້ຕັດສິນຂໍຂັດແຍ່ງຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ ແລະ ໄດ້ນຳປະຊາຊົນ. ⁸ບັດນີ້ ເມື່ອຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ຍິນວ່າ ປະຊາຊົນຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ມາປະຊຸມກັນທີ່ເມືອງມິດສະປາ, ພວກເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຟິລິສະຕິນກໍໄດ້ຍົກກອງທັບຂຶ້ນມາໄກ້ຕິ. ເມື່ອປະຊາຊົນຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຢ້ານກົວຄົນຟິລິສະຕິນ. ⁹ແລ້ວປະຊາຊົນຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຊາມູເອນວ່າ, "ຢ່າຢຸດຮ້ອງທຸນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາ, ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ."

⁹ ຊາມູເອນກໍໄດ້ເອົາລູກແກະອ່ອນທີ່ຍັງບໍ່ຢາມໂຕຫນຶ່ງມາ ແລະ ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາຫມົດໂຕຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ. ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະຢາເວ ເພື່ອອີສະຣາເອນ, ແລະພຣະຢາເວກໍໄດ້ຕອບລາວ.

¹⁰ ໃນຂະນະທີ່ຊາມູເອນກໍາລັງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຢູ່ນັ້ນ ຄົນຟິລິສະຕິນກໍໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ເພື່ອບຸກໂຈມຕີອີສະຣາເອນ. ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ຝັ່ງຮ້ອງສຽງດັງຕໍ່ສູ້ຄົນຟິລິສະຕິນໃນວັນນັ້ນ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສັບສົນ, ແລະພວກເຂົາກໍຝຸ້ນວາຍຕໍ່ຫນ້າຄົນອີສະຣາເອນ.

¹¹ ພວກຜູ້ຊາຍຊາວອີສະຣາເອນກໍໄດ້ອອກຈາກເມືອງມີຊະປາ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ກວາດພວກຟິລິສະຕິນ ແລະໄດ້ຂ້າຝັນພວກເຂົາໄປຈົນເຖິງໃຕ້ຂອງເມືອງເບັດຄາ.

¹² ແລ້ວຊາມູເອນກໍເອົາຫີນກ້ອນຫນຶ່ງ ແລະຕັ້ງໄວ້ລະຫວ່າງເມືອງມີຊະປາ ແລະເມືອງເຊນ. ລາວໄດ້ໃຫ້ຊື່ຫີນນັ້ນວ່າ ເອເບັນເອເຊີ, ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາມາຈົນເຖິງບັດນີ້."

¹³ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຟິລິສະຕິນຈຶ່ງຜ່າຍແຜ່ ແລະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຂດແດນຂອງອີສະຣາເອນອີກເລີຍ. ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຕໍ່ສູ້ຄົນຟິລິສະຕິນຕະຫລອດຊີວິດຂອງຊາມູເອນ.¹⁴ ບັນດາເມືອງທີ່ຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ຍຶດໄປຈາກອີສະຣາເອນນັ້ນ ກໍໄດ້ຄືນມາເປັນຂອງອີສະຣາເອນອີກ, ຕັ້ງແຕ່ເມືອງເອກໂຮນເຖິງເມືອງກາດ; ອີສະຣາເອນກໍໄດ້ຍຶດເຂດຊາຍແດນຄືນມາຈາກມືຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ. ແລ້ວກໍມີສັນຕິພາບລະຫວ່າງອີສະຣາເອນແລະຄົນອໍາໂມນດ້ວຍ.

¹⁵ ຊາມູເອນໄດ້ຕັດສິນປະຊາຊົນອີສະຣາເອນຕະຫລອດຊີວິດຂອງລາວ.¹⁶ ທຸກປີ ລາວກໍໄດ້ວຽນໄປເມືອງເບັດເອນ, ໄປເມືອງກິນການ, ແລະເມືອງມີຊະປາ. ລາວໄດ້ຕັດສິນຄະດີສໍາລັບອີສະຣາເອນໃນບັນດາເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁷ ແລ້ວລາວໄດ້ກັບມາທີ່ເມືອງຮາມາ, ເພາະວ່າເຮືອນຂອງລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ແລະຫີນນັ້ນລາວໄດ້ຕັດສິນຄະດີສໍາລັບອີສະຣາເອນດ້ວຍ. ລາວໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວຫີນນັ້ນດ້ວຍ.

8 ¹ ເມື່ອຊາມູເອນເຖົ້າແກ່ແລ້ວ, ລາວໄດ້ຕັ້ງພວກລູກຊາຍຂອງລາວໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນ.² ຊື່ຂອງລູກຊາຍຫົວປີຂອງລາວຄື ໂຍເອນ, ແລະ ຊື່ຂອງລູກຊາຍຄົນທີສອງຄືອາບິຢາ. ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຜູ້ຕັດສິນໃນເມືອງເບຍເອເຊບາ.

³ ພວກລູກຊາຍຂອງລາວບໍ່ໄດ້ດໍາເນີນຊີວິດຕາມຢ່າງຂອງລາວ, ພວກເຂົາໄດ້ຊອກຫາລາຍໄດ້ທີ່ບໍ່ສັດຊື່. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບສິນບິນ ແລະໄດ້ບິດເບືອນຄວາມຍຸຕິທັມ.

⁴ ພວກເຖົ້າແກ່ທັງຫມົດຂອງອີສະຣາເອນໄດ້ມາຮ່ວມກັນ ແລະ ໄດ້ມາຫາຊາມູເອນຢູ່ເມືອງຮາມາ.⁵ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, "ເບິ່ງແມ້, ທ່ານກໍເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ແລະພວກລູກຊາຍຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ດໍາເນີນຊີວິດຕາມຢ່າງຂອງທ່ານ. ບັດນີ້ ຂໍທ່ານໄດ້ຕັ້ງກະສັດໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກເຮົາເຫມືອນປະຊາຊາດທັງປວງເຖິນ."

⁶ ແຕ່ມັນເຮັດໃຫ້ຊາມູເອນບໍ່ພໍໃຈ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍຕັ້ງກະສັດໃຫ້ປົກຄອງພວກເຮົາ." ດັ່ງນັ້ນ ຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ.

⁷ ພຣະຢາເວໄດ້ຕອບຊາມູເອນວ່າ, "ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງປະຊາຊົນໃນທຸກເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າກັບເຈົ້າ; ເພາະວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດເຮົາ ຈາກການເປັນກະສັດເຫນືອພວກເຂົາ.

⁸ ຫົວພວກເຂົາກໍລັງກະທໍາຂະນະນີ້ ກໍເຫມືອນກັບຫົວພວກເຂົາໄດ້ເຄີຍເຮັດນັບຕັ້ງແຕ່ເຮົາໄດ້ນໍາພວກເຂົາອອກມາຈາກເອຍິບ, ຄືພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ, ແລະຮັບໃຊ້ບັນດາພຣະອື່ນ, ແລະດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍລັງເຮັດກັບເຈົ້າດ້ວຍເຊັ່ນກັນ. ບັດນີ້ ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ຕັກເຕືອນພວກເຂົາຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ເຖິງວິທີທາງທີ່ກະສັດຈະປົກຄອງພວກເຂົາ."

¹⁰ ດັ່ງນັ້ນຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ບອກຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍຂອງພຣະຢາເວໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຂໍໃຫ້ມີກະສັດ.¹¹ ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ກະສັດຜູ້ທີ່ຈະຄອບຄອງເຫນືອພວກເຮົາຈະຊົງກະທໍາ. ພະອົງຈະເກນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະ ກໍານົດໃຫ້ພວກເຂົາປະຈໍາການລົດຮີບ ແລະ ໃຫ້ເປັນພົນມ້າຂອງພະອົງ, ແລະໃຫ້ຂັບຮີດມ້າຮີບທັງຫລາຍຂອງພະອົງ.¹² ພະອົງຈະແຕ່ງຕັ້ງພະອົງເອງໃຫ້ເປັນຜູ້ບັນຊາການທະຫານພັນຄົນ, ແລະຜູ້ບັບຊາການທະຫານຫ້າສິບຄົນ. ພະອົງຈະໃຫ້ບາງຄົນໂຖດິນຂອງພະອົງ, ບາງຄົນກໍຽວເຂົ້າຂອງພະອົງ, ແລະບາງຄົນເຮັດອາວຸດທັງຫລາຍ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ຂອງຮີດມ້າຮີບຂອງພະອົງ.

¹³ ພະອົງຈະນໍາລູກສາວທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາໄປເປັນຜູ້ປຸງເຄື່ອງຫອມ, ເຮັດອາຫານ ແລະ ເປັນຜູ້ຮີບເຂົ້າຈີທັງຫລາຍ.

¹⁴ ພະອົງຈະເອົານາສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາ, ແລະສ່ວນອະນຸ່ງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ສ່ວນຫມາກກອກເທດຂອງພວກເຮົາ, ແລະມອບໃຫ້ແກ່ພວກຂ້າຮາຊະການທັງຫລາຍຂອງພະອົງ.¹⁵ ພະອົງຈະເອົາຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງຜົນລະປູກ ແລະສ່ວນອະນຸ່ງທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາໄປໃຫ້ແກ່ ພວກຂ້າຮາຊະການ ແລະ ຂ້າຮາຊະບໍຣິວານຂອງພະອົງ.

¹⁶ ພະອົງຈະເອົາພວກຂ້າຮາຊະການຊາຍ ແລະ ຍິງເປັນຂອງພະອົງ ແລະສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງພວກຄົນຫນຸ່ມ ແລະລວາຫລາຍຕົວຂອງພວກເຮົາໄປ; ພະອົງຈະໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດວຽກງານທັງຫມົດໃຫ້ພະອົງ.¹⁷ ພະອົງຈະຫັກຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງຝູງສັດຂອງພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາຈະເປັນທາດຂອງພະອົງ.

¹⁸ ແລ້ວໃນວັນນັ້ນພວກເຮົາຈະຮ້ອງທຸກ ເພາະກະສັດຂອງພວກເຮົາ ຜູ້ຊົງພວກເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາສໍາລັບພວກເຮົາ; ແຕ່ພຣະຢາເວຈະບໍ່ຕອບພວກເຮົາໃນວັນນັ້ນ."

¹⁹ ແຕ່ປະຊາຊົນໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະຟັງຊາມູເອນ; ພວກເຂົາກໍກ່າວວ່າ, "ບໍ່! ຈະຕ້ອງມີກະສັດປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາ"²⁰ ເພື່ອທີ່ພວກເຮົາຈະເປັນເຫມືອນເຫລົ່າປະຊາຊາດອື່ນທັງຫມົດ, ແລະເພື່ອທີ່ກະສັດຂອງເຮົາຈະຕັດສິນພວກເຮົາ ແລະ ນໍາຫນ້າພວກເຮົາໄປແລະຕໍ່ສູ້ໃນສົງຄາມຂອງພວກເຮົາ."

²¹ ເມື່ອຊາມູເອນໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາທັງປວງຂອງປະຊາຊົນ ລາວກໍນໍາຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ກັບໄປທຸນພຣະຢາເວໃຫ້ຮູ້ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ.

²² ພຣະຢາເວກໍກັບຊາມູເອນວ່າ, "ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງພວກເຂົາ ແລະຫາເຫດໃຫ້ບາງຄົນໄດ້ເປັນກະສັດສໍາລັບພວກເຂົາ." ດັ່ງນັ້ນຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຄົນອີສະຣາເອນວ່າ, "ໃຫ້ທຸກຄົນກັບໄປຍັງເມືອງຂອງຕົນ."

9 ¹ ມີຜູ້ຊາຍຈາກເຜົາເບັນຢາມິນ, ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຫີນບຸກຫນ້າຖື. ລາວມີຊື່ວ່າ ກິເຊ ລາວເປັນລູກຊາຍຂອງອາບິເອນ ລູກຊາຍຂອງເຊໂຣເຣ ລູກຂອງເບໂກຣັດ, ຊຶ່ງເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຕະກຸນອາຟິຢາ, ລູກຊາຍຂອງຄົນເຜົາເບັນຢາມິນ.² ລາວມີລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ໂຊນ, ເປັນຊາຍຫນຸ່ມຮູບຮ່າງດີ. ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນອີສະຣາເອນທີ່ຈະສະຫງ່າກວ່າລາວ. ລາວສູງກວ່າຄົນອື່ນໆໃນປະຊາຊົນ ຈາກບ່າໂຫລ່ຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນໄປ ລາວສູງກວ່າຄົນອື່ນທັງຫມົດ.

³ ບັດນີ້ຝູງລວາຂອງກິເຊ, ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງໂຊນ, ຫາຍໄປ. ດັ່ງນັ້ນກິເຊ ຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບໂຊນລູກຊາຍຂອງຕົນວ່າ, "ຈົ່ງເອົາຄົນໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງໄປກັບເຈົ້າ; ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະໄປຕາມຫາຝູງລວາ."⁴ ດັ່ງນັ້ນ ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ເດີນທາງຜ່ານແດນເຂດເນີນພູເຂົາເອຟາອາອິມ ແລະໄດ້ເດີນທາງຜ່ານເຂົາດິນແດນຊາລີຊາ,

ແຕ່ພວກເຂົາຊອກຫາຝູງລວາບໍ່ພົບ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຜ່ານຂ້ວາມດິນແດນຊາອາລີມ, ແຕ່ຝູງລາບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫີນນັ້ນ.

ແລ້ວລາວໄດ້ຜ່ານເຂົ້າດິນແດນຂອງເບັນຢາມິນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ພົບຝູງລວາເລີຍ.

⁵ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງດິນແດນຊູ, ໂຊນ ຈຶງໄດ້ເວົ້າກັບຄົນໃຊ້ຂອງລາວທີ່ຢູ່ກັບລາວວ່າ, "ຈົງມາເຫາ, ໃຫ້ເຮົາກັບໄປບ້ານ, ຫລື ພໍ່ຂອງຂ້ອຍອາດຈະເຂົ້າກັບວິນເລືອງຝູງລວາ ແຕ່ເລີຍຮ້ອນໃຈກັບເລືອງຂອງພວກເຮົາແທນ."⁶ແຕ່ຄົນໃຊ້ໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ຈົງຟັງເຖິນ, ມີຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຄົນຫນຶ່ງໃນເມືອງນີ້. ລາວເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖືຫລາຍ; ທຸກສິ່ງທີ່ລາວເວົ້າຈະກາຍເປັນຈິງ. ໃຫ້ພວກເຮົາໄປຫາຄົນນັ້ນເຫາ; ບາງທີລາວອາດຈະບອກເຮົາເຖິງທາງໃດທີ່ເຮົາຄວນໄປໃນການເດີນທາງຂອງພວກເຮົາ."

⁷ແລ້ວໂຊນໄດ້ເວົ້າກັບຄົນໃຊ້ຂອງລາວວ່າ, "ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາໄປ, ພວກເຮົາຈະເອົາຫຍັງໄປໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນ? ເພາະວ່າເຂົາຈິ່ງໃນຖິ່ງຂອງເຮົາກໍຫມົດແລ້ວ, ແລະບໍ່ມີຂອງຂວັນທີ່ຈະນຳໄປໃຫ້ແກ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາມີອັນໃດແດ່?"⁸ຄົນໃຊ້ໄດ້ຕອບໂຊນ ແລະເວົ້າວ່າ, "ນີ້ແຫລະ, ໃນມືຂ້າງນ້ອຍມີເງິນຢູ່ຫນຶ່ງສ່ວນສີເຂຸເຄັ້ນ ທີ່ຂ້າງນ້ອຍຈະໃຫ້ແກ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າທາງໃດທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະໄປ."

⁹(ອີສະຣາເອນໃນສັມຍກ່ອນ, ເມື່ອຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດໄດ້ໄປສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົງມາເຖິນ, ໃຫ້ເຮົາໄປຫາຜູ້ທ່ານວາຍກັນ." ເພາະຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນສັມຍນັ້ນເອີ້ນກັນວ່າຜູ້ທ່ານວາຍ.)¹⁰ແລ້ວໂຊນໄດ້ເວົ້າກັບຄົນໃຊ້ຂອງລາວວ່າ, "ເວົ້າໄດ້ດີຫລາຍ, ມາເຫາ, ໃຫ້ເຮົາໄປກັນ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶງໄປຢັ້ງເມືອງທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່.¹¹ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຂຶ້ນພູໄປຍັງເມືອງນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ພົບພວກຍິງສາວອອກມາຕັກນ້ຳ; ໂຊນ ແລະ ຄົນໃຊ້ຈຶງໄດ້ຖາມພວກນາງວ່າ, "ຜູ້ທ່ານວາຍຢູ່ຫີນຫລື?"

¹²ພວກນາງໄດ້ຕອບ, ແລະກ່າວວ່າ, "ລາວຢູ່ຫີນ; ເບິ່ງແມ່, ລາວຢູ່ທ້າວຫນ້າພວກທ່ານ. ພ້າວໄປເຖິນ, ເພາະວ່າ ລາວກໍາລັງເຂົ້າມາທີ່ເມືອງວັນນີ, ເພາະວ່າປະຊາຊົນຈະມີການຖວາຍສັດບູຊາຢູ່ທີ່ສະຖານທີ່ສູງໃນວັນນີ."¹³ຫັ້ນທີ່ພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ພວກທ່ານຈະພົບລາວກ່ອນທີ່ລາວຈະຂຶ້ນໄປສະຖານທີ່ສັກສິດ ເພື່ອຮັບປະທານອາຫານ. ປະຊາຊົນຈະບໍ່ຮັບປະທານອາຫານຈົນກວ່າລາວຈະມາ, ເພາະລາວຕ້ອງມາອວຍພອນເຄື່ອງສັດບູຊາ; ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກເຊີນຈຶງຈະຮັບປະທານ. ຍັດນີ້ ຂຶ້ນໄປເຖິດ, ເພາະພວກທ່ານຈະໄດ້ພົບກັບລາວຫັ້ນທີ່."

¹⁴ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາທັງສອງຈຶງຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງນັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ພວກເຂົາເຫັນຊາມູເອນກໍາລັງຍ່າງອອກມາທາງພວກເຂົາ, ເພື່ອຂຶ້ນໄປຍັງສະຖານທີ່ສັກສິດນັ້ນ.

¹⁵ຍັດນີ້ ວັນກ່ອນທີ່ໂຊນຈະມາ, ພຣະຢາເວໄດ້ສຳແດງແກ່ຊາມູເອນແລ້ວວ່າ:¹⁶"ມືອິນເວລາປະມານເວລານີ້ ເຮົາຈະສົ່ງຊາຍຄົນຫນຶ່ງຈາກດິນແດນເບັນຢາມິນ, ແລະເຈົ້າຈະຈົມລາວໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊາຍເຫນືອປະຊາຊົນອີສະຣາເອນຂອງເຮົາ. ລາວຈະຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ພົບຈາກມືຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ. ເພາະວ່າ ເຮົາໄດ້ເບິ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມສົງສານ ເພາະສ່ຽງຮ້ອງໄດ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພວກເຂົາມາເຖິງເຮົາແລ້ວ."

¹⁷ເມື່ອຊາມູເອນໄດ້ເຫັນໂຊນ, ພຣະຢາເວ ຊົງບອກກັບລາວວ່າ, "ນີ້ເປັນຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າ! ລາວຄືຄົນທີ່ຈະປົກຄອງເຫນືອປະຊາຊົນຂອງເຮົາ."¹⁸ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ຊາມູເອນທີ່ປະຕູແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍບອກຂ້າງນ້ອຍແດ່ວ່າ ເຮືອນຂອງຜູ້ທ່ານວາຍຢູ່ບ່ອນໃດ?"¹⁹ຊາມູເອນໄດ້ຕອບໂຊນ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ທ່ານວາຍຄົນນັ້ນ. ຈົງນຳຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນໄປຍັງສະຖານທີ່ສັກສິດ, ເພາະໃນວັນນີ້ ທ່ານຈະກິນອາຫານກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ເຊົ້າມືອິນຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ທ່ານໄປ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານແກ່ທ່ານ.

²⁰ສ່ວນເລື່ອງຝູງລວາຂອງທ່ານທີ່ຫາຍໄປສາມວັນແລ້ວນັ້ນ, ຢ່າວິຕົກກ່ຽວກັບພວກມັນເລີຍ, ເພາະມີຄົນພົບພວກມັນແລ້ວ. ຄວາມປຣາຖນາທັງຫມົດຂອງອີສະຣາເອນນັ້ນຢູ່ກັບໃຜ? ມັນບໍ່ແມ່ນຕົວທ່ານ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງພໍ່ທ່ານຫລື?"²¹ໂຊນຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ຂ້າງນ້ອຍບໍ່ແມ່ນຄົນເຜົາເບັນຢາມິນ, ທີ່ເປັນເຜົາເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາເຜົາຂອງອີສະຣາເອນຫລື?"

ເປັນເຜົາເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດໃນເຜົາຕ່າງໆຂອງອີສະຣາເອນ ແລະ ຕະກູນຂອງຂ້າງນ້ອຍບໍ່ແມ່ນຕະກູນທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາ ຕະກູນຂອງເຜົາເບັນຢາມິນຫລື? ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶງບອກຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ກັບຂ້າງນ້ອຍ ດ້ວຍທາງຢ່າງນີ້?"

²²ດັ່ງນັ້ນ ຊາມູເອນກໍໄດ້ພາໂຊນກັບຄືນໃຊ້ຂອງລາວ, ນຳພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງໂຖງ, ແລະໃຫ້ພວກເຂົານັ່ງໃນບ່ອນນັ່ງດ້ານຫນ້າ ສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນມາ, ຊຶ່ງມີປະມານ 30 ຄົນ.

²³ຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຄົວວ່າ, "ຈົງນຳສ່ວນທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ເຈົ້າ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າວ່າ, 'ໃຫ້ເກັບໄວ້ຕ່າງຫາກ.' " ນັ້ນມາ.²⁴ດັ່ງນັ້ນ ພໍ່ຄົວຈຶງໄດ້ນຳສ່ວນຂາໄຕ້ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆເທິງຫີນນັ້ນມາ ແລະໄດ້ວາງໄວ້ຕ່າງໆກັບໂຊນ. ແລ້ວຊາມູເອນເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງ ສ່ວນທີ່ໄດ້ເກັບໄວ້ກໍໄດ້ວາງຢູ່ຕ່າງໆທ່ານແລ້ວ. ຈົ່ງກິນມັນເຖິນ, ເພາະວ່າ ມັນຖືກເກັບໄວ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ກຳຫນົດໄວ້, ຈາກເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, 'ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊີນປະຊາຊົນມາແລ້ວ.'" ດັ່ງນັ້ນ ໂຊນຈຶງຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັບຊາມູເອນໃນວັນນັ້ນ.

²⁵ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຖານທີ່ສັກສິດ ເຂົ້າມາໃນເມືອງ, ຊາມູເອນໄດ້ສົນທະນາກັບໂຊນເທິງດາດຟ້າ.²⁶ແລ້ວໃນຕອນເຊົ້າມືດ, ຊາມູເອນກໍໄດ້ເອີ້ນເຮົາໂຊນຈາກເທິງດາດຟ້າ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະສົ່ງທ່ານໄປຕາມທາງຂອງທ່ານ." ດັ່ງນັ້ນໂຊນກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ແລະທັງສອງກໍໄດ້ອອກໄປທີ່ຖະຫນົນ.

²⁷ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງຍ່າງກົງໄປທີ່ຊານເມືອງ, ຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າກັບໂຊນວ່າ, "ຈົງບອກຄົນໃຊ້ໃຫ້ຍ່າງນຳຫນ້າພວກເຮົາໄປກ່ອນ" — ແລະ ລາວໄດ້ຍ່າງໄປແລ້ວ — "ແຕ່ທ່ານຈຶງຢູ່ຫີນຈົກຫນ້ອຍກ່ອນ, ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ປະກາດຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານຮູ້."

10 ¹ແລ້ວຊາມູເອນກໍໄດ້ຈັບແກ້ວນ້ຳມັນ, ໄດ້ເຫລົ່ງເທິງຫົວຂອງໂຊນ, ແລະໄດ້ຈູບລາວ. ລາວກ່າວວ່າ,

"ພຣະຢາເວເຈົ້າທ່ານໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳເຫນືອມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລື?"²ເມື່ອທ່ານໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າວັນນີ, ທ່ານຈະພົບຊາຍສອງຄົນໃກ້ທີ່ຟັງສືບຂອງຣາເຊັມໃນເຂດແດນເບັນຢາມິນທີ່ເຊັມຊາ. ພວກເຂົາຈະບອກທ່ານວ່າ, 'ຝູງລວາຊຶ່ງທ່ານຊອກຫານັ້ນໄດ້ພົບແລ້ວ. ຍັດນີ້ ບົດຂອງທ່ານໄດ້ເລີກກັບວິນເລືອງຝູງລວາແລ້ວ ແລະຮ້ອນໃຈເລື່ອງຂອງພວກທ່ານ, ກ່າວວ່າ, 'ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດເລື່ອງລູກຊາຍຂອງເຮົາດີ?'"

³ແລ້ວທ່ານຈະຜ່ານຫີນນັ້ນໄປ, ແລະທ່ານຈະໄປເຖິງຕີນໂອກແຫ່ງທາໂບ. ຊາຍສາມຄົນຊຶ່ງກໍາລັງຂຶ້ນໄປຫາພຣະເຈົ້າທີ່ເປັດເອນຈະພົບທ່ານຫີນນັ້ນ, ຄົນຫນຶ່ງແບກລູກແບ້ສາມໂຕ, ອີກຄົນຫນຶ່ງຖືເຂົ້າຈີສາມກ່ອນ, ແລະອີກຄົນຫນຶ່ງຖືຖົງຫນຶ່ງເຫລົ່າອະນຸ່ງຖົງຫນຶ່ງ. ພວກເຂົາຈະຫັກທາຍທ່ານ ແລະ ມອບເຂົ້າຈີໃຫ້ທ່ານສອງກ່ອນ, ຊຶ່ງທ່ານຈະຮັບເອົາຈາກມືຂອງພວກເຂົາ.

⁵ຕໍ່ຈາກນັ້ນ, ທ່ານຈະມາເຖິງເນີນພູຂອງພຣະເຈົ້າ, ບ່ອນຊຶ່ງກອງທະຫານຮັກສາການຂອງພວກຟິລິສະຕິນຢູ່. ເມື່ອທ່ານມາເຖິງເມືອງ, ທ່ານຈະພົບກຸ່ມຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍາລັງມາຈາກສະຖານທີ່ສັກສິດພ້ອມດ້ວຍພິນໃຫຍ່, ອຳມານາດ, ປີ, ພິນເຂົ້າຄູ່, ແລະນຳຫນ້າພວກເຂົາໄປ;

ພວກເຂົາຈະປະກາດພຣະທັມຢູ່.⁶ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວຈະສວມທັບທ່ານ, ແລະທ່ານຈະປະກາດພຣະທັມຮ່ວມກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະທ່ານຈະຖືກປ່ຽນໄປເປັນຄົນລະຄົນ.

⁷ບັດນີ້, ເມື່ອຫມາຍສຳຄັນເຫລົ່ານີ້ເກີດແຕ່ທ່ານ, ເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ຕາມທີ່ມີໂອກາດ, ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດກັບທ່ານ.

⁸ຈົງລົງໄປກ່ອນຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າທີ່ກິນການ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະລົງໄປມາຫາທ່ານ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງສັນຕິບູຊາ.

ຈົງຄອຍຖ້າເຈັດວັນຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານ ແລະ ບອກທ່ານໃຫ້ຮູ້ວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮັບເຮັດຢ່າງໃດ."

⁹ເມື່ອໂຊນໄດ້ຈາກຊາມູເອນໄປ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນຈິດໃຈຂອງໂຊນໃຫ້ເປັນອີກແບບຫນຶ່ງ. ແລ້ວຫມາຍສຳຄັນເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນນັ້ນ.

¹⁰ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາທີ່ເນີນພູ, ກຸ່ມຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ມາພົບກັບລາວ, ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສວມທັບລາວ

ດັງນັ້ນລາວກໍປະກາດພຣະທັມຢູ່ໃນຫມູ່ພວກເຂົາ.

¹¹ເມື່ອທຸກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກລາວ ກ່ອນມາເຫັນລາວປະກາດພຣະທັມຢູ່ກັບພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ, ປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນກໍໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ,

"ເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບລູກຊາຍຂອງກິເຊ? ຕອນນີ້ໂຊນໄດ້ຢູ່ໃນຈຳພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມດ້ວຍຫລື?"¹² ຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ມາຈາກທີ່ນັ້ນເຫມືອນກັນໄດ້ຕອບວ່າ,

"ແລ້ວບິດາຂອງພວກເຂົາເປັນໃຜ?" ດ້ວຍເຫດນີ້, ກໍກາຍເປັນຄຳກ່າວວ່າ,

"ໂຊນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມອີກຄົນຫນຶ່ງຫລື?"¹³ ເມື່ອລາວໄດ້ປະກາດພຣະທັມສຳເລັດແລ້ວ, ລາວກໍໄດ້ມາຍັງສະຖານທີ່ສັກສິດ.

¹⁴ແລ້ວລູກຂອງໂຊນຈຶ່ງໄດ້ຖາມລາວ ແລະ ຄົນໃຊ້ຂອງລາວວ່າ, "ພວກເຈົ້າໄປໃສມາ?" ລາວຕອບວ່າ, "ໄປຊອກຫາຝູງລາວ. ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນວ່າ

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຊອກຫາຝູງລາວນັ້ນແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ໄປຫາຊາມູເອນ."¹⁵ ລູກຂອງໂຊນເວົ້າວ່າ, "ຂໍບອກຂ້ອຍວ່າ

ຊາມູເອນໄດ້ບອກຫຍັງແກ່ເຈົ້າແດ່."¹⁶ ໂຊນໄດ້ຕອບລູກຂອງລາວວ່າ, "ລາວໄດ້ບອກພວກເຮົາຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ພົບຝູງລາວແລ້ວ."

ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ບອກລູກເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວກັບ ຣາຊະອານາຈັກ, ຊຶ່ງຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າ.

¹⁷ບັດນີ້ຊາມູເອນໄດ້ເອີ້ນປະຊາຊົນມາປະຊຸມກັນ ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວທີ່ມີຊະປາ.¹⁸ ລາວໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນອີ່ສະຣາເອນວ່າ, "ນິຄີສິງທິພຣະຢາເວ,

ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອີ່ສະຣາເອນໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ເຮົາໄດ້ນຳອີ່ສະຣາເອນອອກຈາກເອຢິບ, ແລະເຮົາໄດ້ຊ່ວຍກູ້ພວກເຈົ້າຈາກມືຂອງຊາວເອຢິບ,

ແລະຈາກມືຂອງອານາຈັກທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຂົ່ມເຫັງພວກເຈົ້າ."¹⁹ ແຕ່ວັນນີ້ພວກເຈົ້າຈະປະຖົມພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ,

ຜູ້ຊົງຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະຄວາມທຸກຮ້ອນ; ແລະພວກເຈົ້າກໍກ່າວຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, 'ຂໍຖືກສະໜັບສະໜູນເຮົາ.' ບັດນີ້

ຈຶ່ງເຂົ້າມາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວຕາມເຜົາຂອງພວກເຈົ້າ ແລະຕາມຕະກູນຂອງພວກເຈົ້າ."

²⁰ດັງນັ້ນ ຊາມູເອນກໍໄດ້ນຳເຜົາອີ່ສະຣາເອນທຸກເຜົາເຂົ້າມາໃກ້, ແລະເຜົາເປັນຢາມິນໄດ້ຖືກເລືອກ.

²¹ແລ້ວລາວກໍນຳເຜົາເປັນຢາມິນເຂົ້າມາໃກ້ຕາມຕະກູນຂອງພວກເຂົາ; ແລະຕະກູນມາຕາອີໄດ້ຮັບເລືອກ; ແລະໂຊນລູກຊາຍຂອງກິເຊກໍໄດ້ຖືກເລືອກ.

ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຊອກຫາໂຊນກໍບໍ່ພົບ.

²²ແລ້ວປະຊາຊົນກໍຕ້ອງການທີ່ຈະຫຼຸດຖາມພຣະເຈົ້າອີກຫລາຍຄຳຖາມຕໍ່ໄປວ່າ, "ມີຜູ້ຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງມາທີ່ນີ້ຫລືຍັງ?" ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ,

"ລາວໄດ້ລີ້ຢູ່ທີ່ກອງຂີ້ເຫຍື້ອ."²³ ແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ແລ່ນໄປ ແລະພາໂຊນມາຈາກທີ່ນັ້ນ. ເມື່ອລາວໄດ້ຢືນຢູ່ທາມກາງປະຊາຊົນ,

ລາວກໍສູງກວ່າປະຊາຊົນທຸກຄົນຈາກບ່າໄຫລ່ຂຶ້ນໄປ.

²⁴ແລ້ວຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, "ພວກເຈົ້າເຫັນຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວຫລືບໍ່?

ບໍ່ມີຄົນໃດເຫມືອນກັບລາວໃນທາມກາງປະຊາຊົນທັງຫມົດ!" ປະຊາຊົນທັງປວງຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, "ຂໍພະມະຫາກະສັດຈົງຊົງພະຈະເຣີນ!"

²⁵ແລ້ວຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ບອກກັບປະຊາຊົນໃຫ້ຮູ້ເຖິງທ່ານງຽມປະຕິບັດ ແລະ ກິດຕ່າງໆຂອງຕ່າງແຫ່ງກະສັດ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສື,

ແລະໄດ້ວາງໄວ້ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ. ແລ້ວຊາມູເອນກໍໄດ້ໃຫ້ປະຊາຊົນກັບໄປຍ້ານເຮືອນຂອງຕົນເອງ.

²⁶ໂຊນກໍໄດ້ກັບເມື່ອເຮືອນຂອງລາວທີ່ກິເບອາດ້ວຍ, ແລະມີເຫລົ່ານັກຮົບ, ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນດານໃຫ້ຈິດໃຈໄປກັບລາວດ້ວຍ.

²⁷ແຕ່ມີຄົນອັນຕະລານບາງຄົນກ່າວວ່າ, "ຊາຍຄົນນີ້ຈະຊ່ວຍເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ?" ພວກປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຫມິນປະຫມາດໂຊນ

ແລະບໍ່ໄດ້ນຳຂອງຂວັນອັນໃດມາໃຫ້ລາວ. ແຕ່ໂຊນກໍມີດຽວໄວ້ຢູ່.

11 ¹ແລ້ວນາຮາດຄົນອຳໂມນກໍໄດ້ໄປ ແລະ ໄດ້ຖືກລ້ອມເມືອງຢາເບັດ ກິເລອາດ. ຊາວເມືອງຢາເບັດທັງຫມົດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບນາຮາດວ່າ,

"ຈົງເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາຈະຍອມຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ."² ແຕ່ນາຮາດຄົນອຳໂມນໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ຕາມເງື່ອນໄຂນີ້

ຂ້ອຍຈະເຮັດສັນທິສັນຍາກັບພວກທ່ານ, ຄືວ່າເຮົາຈະຄວັກຕາເບື້ອງຂວາຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນ, ແລະ

ດ້ວຍວິທີນີ້ຈະເປັນທີ່ອີບປະຍົດແກ່ອີ່ສະຣາເອນທັງປວງ."

³ສ່ວນພວກເຖົ້າແກ່ແຫ່ງເມືອງຢາເບັດໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ຂໍຜ່ອນຜັນໃຫ້ພວກເຮົາຈັກເຈັດວັນ,

ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ສົ່ງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປໃຫ້ທິວເຂດແດນອີ່ສະຣາເອນ. ແລ້ວ, ຖ້າບໍ່ມີຄົນໃດຊ່ວຍກູ້ພວກເຮົາໄດ້,

ພວກເຮົາຈະຍອມມອບຕົວກັບພວກທ່ານ."

⁴ຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄດ້ມາເຖິງກິເບອາ, ບ່ອນທີ່ໂຊນອາສັຍຢູ່, ແລະໄດ້ບອກປະຊາຊົນວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ. ປະຊາຊົນທັງປວງກໍຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍສຽງດັງ. ບັດນີ້

ໂຊນກໍລັງຕ້ອນຝູງງົວກັບມາຈາກທົ່ງຫຍ້າ. ໂຊນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບປະຊາຊົນທີ່ພວກເຂົາກໍລັງຮ້ອງໄຫ້ນັ້ນ?"

ພວກເຂົາຈຶ່ງເລົ່າໃຫ້ໂຊນຮູ້ເຖິງເລື່ອງທີ່ຄົນຢາເບັດໄດ້ເວົ້າໄວ້.

⁶ເມື່ອໂຊນໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສວມທັບໂຊນ, ແລະລາວກໍໂກດຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່.

⁷ລາວຈຶ່ງເອົາແອກງົວມາອັນຫນຶ່ງຕັດອອກໃຫ້ເປັນທ່ອນໆ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປທິວເຂດແດນທັງປວງຂອງອີ່ສະຣາເອນ. ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ,

"ໃຜທີ່ບໍ່ອອກມາຕິດຕາມໂຊນ ແລະ ຕິດຕາມຊາມູເອນ, ນິຄີສິງທິຈະເກີດຂຶ້ນກັບງົວຂອງລາວ."

ແລ້ວຄວາມຢ້ານກົວພຣະຢາເວກໍໄດ້ແຜ່ມາເຫມືອປະຊາຊົນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ອອກມາຮ່ວມເປັນໃຈດຽວກັນ.⁸ ເມື່ອລາວໄດ້ລວມພົນຢູ່ທີ່ເບເຊັກ,

ປະຊາຊົນອີ່ສະຣາເອນມີສາມແສນຄົນ, ແລະຜູ້ຊາຍເຜົາຢູດາມີສາມສິບພັນຄົນ.

⁹ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວທີ່ມານັ້ນວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບອກຄົນຢາເບັດ ກິເລອາດວ່າ, 'ມືອຶນ, ໃນເວລາແດດຮ້ອນ,

ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ.'" ດັງນັ້ນ ພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວຈຶ່ງໄດ້ກັບໄປ ແລະ ໄດ້ບອກຄົນຢາເບັດ, ແລະພວກເຂົາກໍຕິໃຈ.

¹⁰ແລ້ວຄົນຢາເບັດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບນາຮາດວ່າ, "ມືອຶນ ພວກເຮົາຈະຍອມມອບຕົວກັບພວກທ່ານ, ແລະ

ພວກທ່ານສາມາດເຮັດຢ່າງໃດກັບພວກເຮົາກໍໄດ້ຕາມທີ່ພວກທ່ານເຫັນວ່າດີສຳລັບພວກທ່ານ."

¹¹ພໍຮອດຕອນເຊົ້າຂອງວັນຕໍ່ມາ ໂຊນກໍໄດ້ຈັດແບ່ງປະຊາຊົນອອກເປັນສາມກຸ່ມ. ພວກເຂົາໄດ້ຍົກເຂົ້າມາກາງຄ້າຍໃນຕອນເຊົ້າມືດ, ແລະ ໄດ້ໂຈມຕີ ແລະ

ເອົາຊະນະຄົນອຳໂມນໃນເວລາແດດອອກ. ພວກທີ່ລອດຊີວິດກໍໄດ້ກະຈົດກະຈາຍໄປ, ດັງນັ້ນ ບໍ່ມີສອງຄົນໃດທີ່ຫນີໄປດ້ວຍກັນໄດ້ເລີຍ.

¹²ແລ້ວປະຊາຊົນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບຊາມູເອນວ່າ, "ແມ່ນໃຜເປັນຄົນເວົ້າວ່າ, 'ໂຊນຈະປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາຫລີ?' ຈຶ່ງນຳຄົນເຫລົ່ານັ້ນອອກມາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຂ້າພວກເຂົາເສຍ."¹³ ແຕ່ໂຊນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ໃນວັນນີ້ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຖືກປະທານຊີວິດເລີຍ, ເພາະວ່າ ວັນນີ້ເປັນວັນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊ່ວຍອິສະຣາເອນ."

¹⁴ແລ້ວຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບປະຊາຊົນວ່າ, "ມາເຖິດ, ໃຫ້ພວກເຮົາໄປຍັງກິນການ ແລະ ຮີຟິນເລື່ອງຣາຊະວົງທີນັ້ນ."¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນທັງປວງຈຶ່ງໄດ້ໄປຍັງກິນການ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງໂຊນເປັນກະສັດ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວທີ່ກິນການ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍສິນຕິພາບບູຊາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ແລະ ໂຊນພ້ອມກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທັງປວງກໍປິຕິຍິນຕິຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

12 ¹ຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບປະຊາຊົນທັງປວງວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຟັງທຸກເລື່ອງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງກະສັດເຫນືອພວກທ່ານແລ້ວ.² ບັດນີ້, ນິຕິກະສັດທີ່ດຳເນີນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຖົ້າຈົນຜົມຫງອກແລ້ວ; ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຢູ່ກັບພວກທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍໄດ້ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານຕັ້ງແຕ່ຫນຸ່ມຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

³ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້; ຂໍພວກທ່ານຈຶ່ງເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ແລະ ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຈົ້ມໄວ້. ງົວຂອງໃຜແດ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍຶດເອົາໄວ້? ລວາຂອງໃຜແດ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍຶດເອົາໄປ? ມີໃຜແດ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຄີຍສັກໂກງ? ມີໃຜແດ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຄີຍບິບບັງຄັບ? ຂ້າພະເຈົ້າຮັບສິນຊ້າງລາງວັນຈາກມືຂອງໃຜແດ່ທີ່ປິດຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ? ຈຶ່ງເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ຂ້າພະເຈົ້າສາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຄືນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ."

⁴ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ທ່ານບໍ່ເຄີຍໄດ້ຫລອກລວງພວກເຮົາ, ບໍ່ເຄີຍໄດ້ບິບບັງຄັບພວກເຮົາ, ຫລືໄດ້ເຄີຍລັກສົງຂອງໃດໆໄປຈາກມືຂອງຜູ້ໃດເລີຍ."⁵ ລາວກໍໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງເປັນພະຍານຕໍ່ພວກທ່ານ, ແລະ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເຈົ້ມໄວ້ກໍເປັນພະຍານໃນວັນນີ້, ວ່າພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ພິບສົງໃດໃນມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ." ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງເປັນພະຍານ."

⁶ຊາມູເອນກໍໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ, "ພຣະຢາເວຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງໂມເຊກັບອາໂຮນ, ແລະ ຜູ້ໄດ້ຊົງນຳບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.⁷ ສະນັ້ນ ບັດນີ້, ພວກທ່ານ ຈຶ່ງສະແດງຕົວເອງ, ເພື່ອທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງຂໍພວກທ່ານຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວກ່ຽວກັບພຣະຣາຊະກິດອັນຊອບທັມທັງປວງຂອງພຣະຢາເວ, ຊື່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳຕໍ່ພວກທ່ານ ແລະ ຕໍ່ບັນພະບູຣຸດທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ.

⁸ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເອຢິບ, ແລະ ບັນພະບູຣຸດທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານໄດ້ຮ້ອງຫຼົ້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລ້ວພຣະຢາເວກໍໄດ້ໃຊ້ໂມເຊກັບອາໂຮນ, ຜູ້ຊົງໄດ້ນຳບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານອອກຈາກເອຢິບ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາອາໄສຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນີ້.

⁹ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ລືມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ; ພຣະອົງໄດ້ຂາຍພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງສີເສຣາ, ແມ່ທັບຂອງກອງທັບແຫ່ງເມືອງຮາໂຊ, ໃນມືຂອງຟິລິສະຕິນ, ແລະ ໃນມືຂອງກະສັດແຫ່ງໂມອາບ; ແລະ ເຂົາເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບບັນພະບູຣຸດທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ.

¹⁰ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮ້ອງຫຼົ້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບແລ້ວ, ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຖິ້ມພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ໄປຮັບໃຊ້ບັນດາພະບາອານ ແລະ ບັນດາພະອາສະຕາໂຣດ. ແຕ່ບັດນີ້ ຂໍຊ່ວຍກູ້ພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນຈາກມືຂອງພວກສັດຕູຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ."¹¹ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງເຢຣູບບາອານ, ເບດານ, ເຍີບທາ, ແລະ ຊາມູເອນ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຊັບຊະນະເຫນືອພວກສັດຕູທີ່ຢູ່ຮອບພວກທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດພິຍ.

¹²ເມື່ອພວກທ່ານເຫັນນາຮາດວ່າ ກະສັດຂອງປະຊາຊົນອາໂມນມາຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານ, ພວກທ່ານກໍໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, 'ບໍ່ໄດ້!

ກະສັດຈຳ້ຕ້ອງປົກຄອງເຫນືອພວກເຮົາແທນ' — ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເປັນກະສັດຂອງພວກທ່ານ."¹³ ບັດນີ້ ນິຕິກະສັດທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເລືອກແລ້ວ, ຜູ້ຊົງພວກທ່ານໄດ້ຮ້ອງຂໍ ແລະ ຜູ້ຊົງພຣະຢາເວໄດ້ຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດໄວ້ເຫນືອພວກທ່ານແລ້ວ.

¹⁴ຖ້າພວກທ່ານຢ້າເກງພຣະຢາເວ, ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ບໍ່ກະບົດຕໍ່ພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວ, ແລ້ວທັງທ່ານ ແລະ ກະສັດຜູ້ປົກຄອງເຫນືອພວກທ່ານ ຈະເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ."¹⁵ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ກະບົດຕໍ່ພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວ, ແລ້ວມືຂອງພຣະຢາເວຈະຊົງຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານ, ເຫມືອນທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ບັນພະບູຣຸດທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ.

¹⁶ເຖິງແມ່ນບັດນີ້ ພວກທ່ານສະແດງຕົວຂອງພວກທ່ານ ແລະ ເບິ່ງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ຊຶ່ງພຣະຢາເວຈະກະທຳຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກທ່ານ.

¹⁷ວັນນີ້ບໍ່ແມ່ນຫລືທີ່ເປັນວັນກັບກ່ຽວເຂົ້າບາເລ້? ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງຫຼົ້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ, ຂໍພຣະອົງໃຫ້ມີຟ້າຮ້ອງ ແລະ ຝົນມາ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ໄດ້ເຫັນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກທ່ານຫລາຍພຽງໃດ ຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ເຮັດໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ, ໃນການທີ່ໄດ້ຫຼົ້ນຂໍໃຫ້ມີກະສັດສຳລັບພວກທ່ານເອງ."¹⁸ ດັ່ງນັ້ນ ຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງຫຼົ້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ; ແລະ ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ພຣະຢາເວໃຫ້ມີຟ້າຮ້ອງແລະ ຝົນມາ. ແລ້ວປະຊາຊົນທັງປວງກໍໄດ້ຢ້ານກົວພຣະຢາເວ ແລະ ຊາມູເອນໃຫຍ່ຫລວງຫລາຍ.

¹⁹ແລ້ວປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ເວົ້າກັບຊາມູເອນວ່າ, "ຂໍໃຫ້ທ່ານອະທິຖານເພື່ອຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ,

ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ເຖິງຕາຍ. ເພາະເຮົາໄດ້ເພີມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ເຂົ້າກັບບາບທັງປວງຂອງພວກເຮົາ

ໃນການຂໍໃຫ້ມີກະສັດສຳລັບພວກເຮົາ."²⁰ ຊາມູເອນໄດ້ຕອບວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງປວງນີ້, ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຫັນໄປເສຍຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວ ແຕ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວດ້ວຍສຸດໃຈຂອງພວກທ່ານ."²¹ ຢ່າຫັນໄປຕິດຕາມສິ່ງໄຮ້ສາຣະ ຊຶ່ງບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫລືຊ່ວຍພວກເຈົ້າໄດ້, ເພາະພວກມັນເປັນສິ່ງໄຮ້ຄ່າ.

²²ເພາະໂດຍເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະຢາເວຈະບໍ່ປະຖິ້ມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະພັກພຣະຢາເວທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.²³ ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ຂໍໃຫ້ການເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະຢາເວ ດ້ວຍການຢຸດອະທິຖານເພື່ອພວກທ່ານໂກຫ່າງໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ. ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້ວາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສອນເຖິງທາງທີ່ດີແລະຖືກຕ້ອງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

²⁴ພຽງແຕ່ວ່າ ຈຶ່ງຢ້າເກງພຣະຢາເວ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຈິງ ດ້ວຍສຸດໃຈຂອງພວກທ່ານ. ຈຶ່ງຝົຈາຣະນາເຖິງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍສິ່ງ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກະທຳແກ່ພວກທ່ານ.²⁵ ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານຍັງຕິດຕາມເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້າອີກ, ທັງພວກທ່ານ ແລະ ກະສັດຂອງພວກທ່ານຈະຖືກທຳລາຍໄປເສຍ."

13 ¹ໂຊນມີອາຍຸສາມສິບປີ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນຄອງຣາຊະອຳນາດ; ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຄອງຣາຊະອຳນາດສິບປີເຫນືອອິສະຣາເອນ, ພຣະອົງໄດ້ຄິດເລືອກຜູ້ຊາຍອິສະຣາເອນສາມພັນຄົນ. ສອງພັນຄົນໃຫ້ຢູ່ກັບພຣະອົງທີ່ມີກມາດ ແລະ ໃນເຂດແດນເມີນພູເບັດເອນ,

ອີກຫນຶ່ງພັນຄົນນັ້ນໃຫ້ຢູ່ກັບໂຢນາທານທີ່ເມືອງກີເບອາແຫ່ງເປັນຢາມິນ. ທະຫານທີ່ເຫລືອນັ້ນພະອົງກໍໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ກັບເມືອເຮືອນຂອງໃຜລາວ, ແຕ່ລະຄົນກໍໄດ້ກັບເມືອທີ່ເດີນຂອງຕົນ.

⁷ໂຢນາທານໄດ້ປາບກອງທັບທະຫານຮັກສາການຂອງພວກຟິລິສຕິນ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ເກບາຜ່າຍແຜ່ໄປ ແລະ ຄົນຟິລິສຕິນໄດ້ຮູ້ເລື່ອງ.

ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ເປົ່າແກຫົວແຜ່ນດິນ, ແລະກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ຄົນເຮັບເຮືັ້ງຫລາຍໄດ້ຍິນ." "ຄົນອິສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ຍິນວ່າ

ໂຊນໄດ້ປາບກອງທະຫານຮັກສາການຂອງຟິລິສຕິນຜ່າຍແຜ່ໄປແລ້ວ, ແລະຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍໄດ້ກາຍເປັນຫົກຽດຊັງຂອງຄົນຟິລິສຕິນຢ່າງຍິ່ງ.

ແລ້ວເຫລົ່າທະຫານກໍໄດ້ຖືກເອີ້ນອອກມາໃຫ້ສົມທົບກັບໂຊນທີ່ກິນການ.

⁸ຄົນຟິລິສຕິນໄດ້ລວມພົນເພື່ອຕໍ່ສູ້ຄົນອິສະຣາເອນ; ມີຮົດມ້າຮີບສາມພັນຄົນ, ມີຄົນທີ່ຈະຂັບຮົດມ້າຮີບຫົກພັນຄົນ, ແລະ ກອງທະຫານກໍມີຢ່າງຫລາຍເຫມືອນເມັດຊາຍທີ່ແຄມທະເລ. ພວກເຂົາກໍຍົກກຳລັງຂຶ້ນມາຕັ້ງຢູ່ທີ່ມິກມາດ, ທາງທິດຕາເວັນອອກເບັດທາເວນ.

⁹ເມື່ອຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຫັນວ່າຕົກຢູ່ໃນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແລ້ວ—ເພາະປະຊາຊົນໄດ້ຖືກກົດດັນ, ແລ້ວປະຊາຊົນກໍໄດ້ລີ້ຢູ່ໃນຖ້ຳ, ໃນຝຸ່ມໄມ້, ໃນກອງຫິນ, ໃນນ້ຳສ້າງ, ແລະໃນຊຸມຕ່າງໆ.¹⁰ຄົນເຮັບເຮືັ້ງບາງຄົນໄດ້ຂ້ວາມແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນໄປຍັງດິນແດນກາດ ແລະ ກິເລອາດ. ແຕ່ໂຊນກໍຍັງຢູ່ທີ່ກິນການ, ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ຕິດຕາມພະອົງໄປຢ່າງຢ້ານກົວ.

¹¹ພະອົງໄດ້ລໍຖ້າຢູ່ເຈັດວັນ, ຕາມເວລາທີ່ຊາມູເອນໄດ້ກຳຫນົດໄວ້. ແຕ່ຊາມູເອນບໍ່ໄດ້ມາທີ່ກິນການ, ແລະປະຊາຊົນກໍກະຈັດກະຈາຍໄປຈາກໂຊນ.

¹²ໂຊນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ຈຶ່ງນຳເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງໂຕ ແລະ ເຄື່ອງສັນຕິບູຊາມາໃຫ້ເຮົາ." ແລ້ວພະອົງໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ.

¹³ທັນທີທີ່ພະອົງໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງໂຕນັ້ນ ຊາມູເອນກໍໄດ້ມາເຖິງ. ໂຊນອອກໄປຕ້ອນຮັບລາວ ແລະ ຫັກຫາຍລາວ.

¹⁴ແລ້ວຊາມູເອນກ່າວວ່າ, "ພະອົງໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປແລ້ວນີ້? ໂຊນໄດ້ຕອບວ່າ, "ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນກໍລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄປ, ແລະທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ມາພາຍໃນວັນທີ່ກຳຫນົດໄວ້, ແລະຄົນຟິລິສຕິນກໍໄດ້ຊຸມນຸມກັນທີ່ມິກມາດ,¹⁵ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ, 'ບັດນີ້ຄົນຟິລິສຕິນຈະຍົກມາຮີບກັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ກິນການ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຂໍພຣະກະຣຸນາຕໍ່ພຣະຢາເວ.' ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຝຶນໃຈຕົນເອງໃຫ້ຂຶ້ນໄປຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງໂຕ."

¹⁶ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ກ່າວກັບໂຊນວ່າ, "ພະອົງໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ໃຼ່ຈຳຫລາຍ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ.

ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບັນຊາພະອົງໄວ້ ເພື່ອວ່າພຣະຢາເວຈະໄດ້ສະຖາປະນາການຄອງຣາຊຂອງພະອົງເຫມືອຊົນຊາດອິສະຣາເອນຕະຫລອດໄປ."¹⁷ແຕ່ບັດນີ້ການຄອງຣາຊຂອງພະອົງຈະບໍ່ຕໍ່ເນື່ອງ. ພຣະຢາເວໄດ້ຊອກຫາຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງຕາມຊອບພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຊາຍຄົນນັ້ນໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊາຍເຫນືອປະຊາຊົນຂອງເພີນ, ແຕ່ວ່າພະອົງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງພະອົງໄວ້."

¹⁸ແລ້ວຊາມູເອນກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປຈາກກິນການແຫ່ງເຜົາເປັນຢາມິນ. ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ນັບປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ກັບພະອົງໄດ້ປະມານຫົກຮ້ອຍຄົນ.¹⁹ໂຊນ, ກັບໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງພະອົງ, ແລະປະຊາຊົນກໍໄດ້ຢູ່ກັບທັງສອງພະອົງ, ຢູ່ໃນເກບາແຫ່ງເຜົາເປັນຢາມິນ.

ແຕ່ພວກຟິລິສຕິນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ມິກມາດ.

²⁰ມີຫນ່ວຍຈູ່ໂຈມອອກມາຈາກຄ້າຍຂອງພວກຟິລິສຕິນສາມຫນ່ວຍ. ຫນ່ວຍຫນຶ່ງຫັນຫນ້າໄປທາງໂອຟາ, ສູ່ດິນແດນຊູເອັດ.

²¹ອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງຫັນຫນ້າໄປທ່ານເບັດໂຮໂຣນ, ແລະ ອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງຫັນຫນ້າໄປທາງເຂດແດນ ຊຶ່ງຢູ່ເຫນືອພູເຂົາເສໂບຍິມທາງໄປຖິນແຫ້ງລັງກັນດານ.

²²ທິວແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນບໍ່ສາມາດຈະຫາຊ່າງຕິເຫລັກໄດ້, ເພາະພວກຟິລິສຕິນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຢ່ານວ່າ ພວກເຮັບເຮົາຈະເຮັດດາບ ຫລື ຫອກສຳລັບພວກເຂົາ."²³ແຕ່ຄົນອິສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ລົງມາຫາພວກຟິລິສຕິນ, ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຝົນໄຖ, ສຽມ, ຂວານ ແລະ ກ່ຽວ ຂອງພວກເຂົາ.

²⁴ຄຳຈ້າງໃນຝົນນັ້ນສອງສ່ວນສາມເຊກງຽນສຳລັບໄຖແລະສຽມ, ແລະຫນຶ່ງສ່ວນສາມສຳລັບສ້ອມສາມງ່າມ, ຂວານ ແລະ ໄມ້ແສ້ຕິງໆ.

²⁵ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເຖິງວັນເຮັດສົງຄາມ, ບໍ່ມີດາບ ຫລື ຫອກໃນມືຂອງທະຫານທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບໂຊນ ແລະ ໂຢນາທານ;

ມີພຽງໂຊນແລະໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງພະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີອາວຸດ.²⁶ກອງທະຫານຮັກສາການຂອງພວກຟິລິສຕິນກໍໄດ້ຍົກທັບມາກາຍເມືອງມິກມາດ.

14 ¹ວັນຫນຶ່ງໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງໂຊນໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ສັ່ງຂ່າວຫນ່ວຍທີ່ຕິດອາວຸດຂອງທ່ານວ່າ, "ມາເຖິດ,

ໃຫ້ເຮົາຂ້ວາມໄປຫົກກອງທະຫານຟິລິສຕິນທີ່ຝັ່ງນັ້ນ." ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ບອກພໍຂອງທ່ານໃຫ້ຮູ້.

²ໂຊນໄດ້ຝັກຢູ່ທີ່ຊານເມືອງກີເບອາກ້ອງຕົນພິລາ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ມິໂກນ. ມີທະຫານປະມານຫົກຮ້ອຍຄົນໄດ້ຢູ່ກັບເພີນ,

³ລວມທັງອາຫິຢາລູກຊາຍຂອງອາຫິຕູບ(ອ້າຍຂອງອີຄາໂບດ) ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຟິເນຫັດ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເອລີ

ປະໂລຫິດຂອງພຣະຢາເວທີ່ເມືອງຊີໂລ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ສວມເສື້ອເຢຊີ. ປະຊາຊົນບໍ່ຮູ້ວ່າ ໂຢນາທານໄດ້ໄປແລ້ວ.

⁴ຕາມທາງຂ້ວາມພູເຂົາແຕ່ລະບ່ອນທີ່ໂຢນາທານຕ້ອງການທີ່ຈະຂ້ວາມໄປເຖິງກອງທະຫານຮັກສາການຂອງຄົນຟິລິສຕິນນັ້ນ, ມີຫນ້າຜາຫີນຢູ່ຝາກຫນຶ່ງ.

ມີຫນ້າຜາຫີນຝາກຫນຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າໂບເຊັດ ແລະ ມີຫນ້າຜາຫີນອີກຍອດຫນຶ່ງຊື່ເສນາ.⁵ຫນ້າຜາຫີນຍອດຫນຶ່ງຢູ່ທາງເຫນືອຕໍ່ຫນ້າມິກມາດ, ແລະ

ອີກຍອດຫນຶ່ງຢູ່ທາງໃຕ້ ດ້ານຫນ້າເກບາ.

⁶ໂຢນາທານໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ສັ່ງຂ່າວຫນ່ວຍທີ່ຖືອາວຸດຂອງທ່ານວ່າ, "ມາເຖິດ, ໃຫ້ເຮົາຂ້ວາມໄປຍັງກອງທະຫານຮັກສາການພວກນີ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິຕິຕິດເຖີນ.

ບາງທີ່ພຣະຢາເວຈະຊົງກະທຳໃນນາມຊື່ຂອງພວກເຮົາ, ເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຢຸດຢັງພຣະຢາເວໄດ້ຈາກການຊ່ວຍຊ້ອ ບໍ່ວ່າໂດຍຄົນຫນ້ອຍ ຫລື

ຄົນຫລາຍ."⁷ຜູ້ຖືອາວຸດຂອງທ່ານໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ເຮັດຫຼກສິ່ງຕາມທີ່ໃຈຂອງພະອົງມີພະປະສົງເຖີນ. ຊົງຫມູ່ຫນ້າໄປເຖິດ, ເບິ່ງແມ່,

ຂ້ານ້ອຍຢູ່ກັບພະອົງ, ພ້ອມທີ່ຈະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພະອົງ."

⁸ແລ້ວໂຢນາທານເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາຈະຂ້ວາມໄປຫາພວກທະຫານ, ແລະພວກເຮົາຈະສະແດງຕົວພວກເຮົາໃຫ້ພວກເຂົາ.

⁹ຖ້າພວກເຂົາເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ, 'ຈົ່ງລໍຖ້າຢູ່ທີ່ນີ້ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະມາເຖິງຕົວພວກເຮົາ' — ແລ້ວພວກເຮົາຈະຢືນໃນສະຖານທີ່ຂອງພວກເຮົາ ແລະ

ຈະບໍ່ຂຶ້ນໄປຫາພວກເຂົາ."¹⁰ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາຕອບວ່າ, 'ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາພວກເຮົາ' ແລ້ວພວກເຮົາຈະຂຶ້ນໄປ; ເພາະວ່າ

ພຣະຢາເວໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງເຮົາແລ້ວ. ນີຈະເປັນສັນຍານແກ່ເຮົາ."

¹¹ດັ່ງນັ້ນ ທັງສອງຈຶ່ງໄດ້ສະແດງຕົນແກ່ກອງທະຫານຮັກສາການຂອງຄົນຟິລິສຕິນ. ຄົນຟິລິສຕິນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່,

ພວກເຮັບເຮົາໄດ້ອອກມາຈາກຮູທີ່ພວກເຂົາລີ້ແລ້ວ."¹²ແລ້ວກອງທະຫານຮັກສາການຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງບອກໂຢນາທານ ແລະຜູ້ຖືອາວຸດຂອງພະອົງ ແລະ ເວົ້າວ່າ,

"ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາຈະສະແດງບາງສິ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້." ໂຢນາທານຈຶ່ງໄດ້ບອກຜູ້ຖືອາວຸດຂອງທ່ານວ່າ, "ຈົ່ງຕາມຂ້ອຍມາ,

ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງອິສະຣາເອນແລ້ວ."

¹³ໂຢນາທານກໍໄດ້ປີນຂຶ້ນໄປດ້ວຍມື ແລະ ຕີນຂອງທ່ານ, ແລະຜູ້ຖືອາວຸດຂອງທ່ານກໍໄດ້ຕາມຫລັງທ່ານໄປດ້ວຍ.

ພວກຟິລິສຕິນກໍໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍຕໍ່ຫນ້າໂຢນາທານ, ແລະຜູ້ຖືອາວຸດຂອງທ່ານກໍໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທາງຫລັງລາວ.¹⁴ການໂຈມຕີຄັ້ງທຳອິດທີ່ໂຢນາທານ ແລະ ຜູ້ຖືອາວຸດຂອງທ່ານ, ໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍປະມານຊາວຄົນໃນຝົນທີ່ປະມານເຄິ່ງເຮັກຕາ.

¹⁵ ແລະໄດ້ເກີດຄວາມຢ້ານກົວພາຍໃນຄ້າຍ, ໃນທັງຫຍ້າ, ແລະໃນປະຊາຊົນທັງໝົດ. ແມ່ນແຕ່ກອງທະຫານຮັກສາການ ແລະ ຫນ່ວຍໂຈມຕີກໍໄດ້ຢ້ານກົວດ້ວຍ. ໄດ້ເກີດແຜ່ນດິນໄຫວ, ແລະ ມີການຢ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

¹⁶ ແລ້ວພວກຍາມຂອງໂຊນທີ່ຢູ່ກີບອາແຫ່ງເຜົາເບັນຢາມົນກໍໄດ້ເບິ່ງຢູ່; ເຫລົ່າທະຫານຂອງຄົນຟິລິບປິນກໍແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ແລ່ນຮຸ່ນວາຍໄປມາ.¹⁷ ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງສັງແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ກັບພະອົງວ່າ, "ຈຶ່ງນັບແລະເບິ່ງວ່າ ມີໃຜຫາຍໄປຈາກພວກເຮົາແດ່." ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ນັບເບິ່ງແລ້ວ, ໂຢນາທານ ແລະ ຜູ້ຖືອາວຸດຂອງທ່ານໄດ້ຫາຍໄປ.

¹⁸ ໂຊນໄດ້ສັງອາຫິຢາວ່າ, "ຈຶ່ງນຳຫີບຜັນຫະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າມາຫີນີ. ເພາະວ່າໃນເວລານັ້ນ ຫີບຜັນຫະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຢູ່ກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ."¹⁹ ໃນຂະນະທີ່ໂຊນກຳລັງເວົ້າກັບປະໂລຫິດຢູ່ນັ້ນ, ຄວາມຮຸ່ນວາຍໃນຄ້າຍຂອງຄົນຟິລິບປິນກໍຍັງຄົງດຳເນີນຢູ່ ແລະ ເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນ. ແລ້ວໂຊນໄດ້ເວົ້າກັບປະໂລຫິດວ່າ, "ຈຶ່ງຖອນມືຂອງພວກທ່ານອອກກ່ອນ."

²⁰ ໂຊນ ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງທີ່ຢູ່ກັບພະອົງກໍໄດ້ມາລວມກັນ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປສະຫນາມຮີບ.

ດາບຂອງພວກຟິລິບປິນກໍຕັດສິ້ນຜັດຊາວເມືອງຂອງພວກເຂົາເອງ. ແລະມີຄວາມສັບສົນອັນໃຫຍ່.²¹ ບັດນີ້ ພວກເຮັບເຮົາເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ເຄີຍຢູ່ກັບພວກຟິລິບປິນກ່ອນຫນ້ານັ້ນ, ແລະຜູ້ທີ່ໄປໃນຄ້າຍກັບພວກເຂົາ, ເຖິງປານນັ້ນ ພວກເຂົາກໍກັບມາເຂົ້າກັບຄືນອິສະຣາເອນທີ່ຢູ່ຝ່າຍໂຊນ ແລະ ໂຢນາທານ.

²² ເມື່ອຄົນອິສະຣາເອນທັງປວງທີ່ໄດ້ລີ້ຢູ່ໃນເຂດແດນພູເຂົາເອຟາຣາອິມໄດ້ຍິນວ່າ ຄົນຟິລິບປິນກໍລັງຫນີໄປ, ແມ່ນແຕ່ພວກເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາໃນການສູ້ຮົບ.²³ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ຊ່ວຍຖັດອິສະຣາເອນໃນວັນນັ້ນ, ແລະສົງຄາມກໍຜ່ານເຖິງເມືອງເບທາເວນໄປ.

²⁴ ໃນວັນນັ້ນ ຄົນອິສະຣາເອນຕ້ອງທຸກຍາກ ເພາະໂຊນໃຫ້ພວກປະຊາຊົນໄດ້ສາບານ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ຖ້າໃຜກິນອາຫານຈົນຮອດເວລາແລງໃນວັນນີ້ ແລະ ເຮົາໄດ້ແກ້ແຄ້ນພວກສັດຕູຂອງເຮົາ." ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ມີໃຜໃນກອງທັບໄດ້ກິນອາຫານເລີຍ.²⁵ ແລ້ວພວກປະຊາຊົນທັງໝົດກໍໄດ້ເຂົ້າມາໃນປ່າ ແລະ ໃນທີ່ນັ້ນມີນ້ຳເຜີ້ງຢູ່ຕາມພື້ນດິນ.²⁶ ເມື່ອພວກປະຊາຊົນເຂົ້າໄປໃນປ່າ, ນ້ຳເຜີ້ງກໍລັງໄຫລຢູ່, ແຕ່ບໍ່ມີຄົນໃດເອົາມືໃສ່ປາກ ເພາະວ່າປະຊາຊົນໄດ້ຢ້ານກົວຄຳສາບານ.

²⁷ ແຕ່ໂຢນາທານບໍ່ໄດ້ຍິນຄຳສາບານຂອງບິດາຂອງທ່ານທີ່ໄດ້ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນນັ້ນ. ພະອົງຈຶ່ງແຍ່ປາຍໄມ້ທີ່ຢູ່ມືຂອງທ່ານ ແລະ ຈົມທີ່ຮັ່ງເຜີ້ງ.

ທ່ານກໍໄດ້ເອົາມືຂອງທ່ານໃສ່ປາກຂອງທ່ານ, ແລະ ຕາຂອງທ່ານກໍສະຫວ່າງຂຶ້ນ.²⁸ ແລ້ວມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃນພວກປະຊາຊົນຕອບວ່າ, "ບິດາຂອງທ່ານໄດ້ໃຫ້ພວກທະຫານສາບານວ່າ, 'ໃຫ້ຜູ້ທີ່ກິນອາຫານໃນວັນນີ້ຖືກສາບແຊ່' ເຖິງແມ່ນວ່າ ປະຊາຊົນຈະອ່ອນແຮງຈາກຄວາມຫິວກໍຕາມ."

²⁹ ແລ້ວໂຢນາທານຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະບິດາຂອງຂ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດປັນຫາແກ່ແຜ່ນດິນ. ເບິ່ງແມ່ ວ່າດວງຕາຂອງຂ້ອຍສະຫວ່າງ ເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ກິນນ້ຳເຜີ້ງພຽງຫນ້ອຍດຽວ."³⁰ ຈະດີຢັງກວ່ານີ້ອີກເທົ່າໃດ ຖ້າປະຊາຊົນໄດ້ກິນຂອງທີ່ຍຶດມາໄດ້ຈາກພວກສັດຕູ ຊຶ່ງພວກເຂົາຕາມາໄດ້ຢ່າງອິສະຣາເອນໃນວັນນີ້? ເພາະວ່າຕອນນີ້ ການຂ້າຝັນຄົນຟິລິບປິນນັ້ນບໍ່ຫລາຍແລ້ວ."

³¹ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນຟິລິບປິນໃນວັນນັ້ນຈາກມົກມາດ ເຖິງໄອຢາໂລນ. ປະຊາຊົນກໍອ່ອນເພຍຫລາຍທີ່ສຸດ.

³² ປະຊາຊົນໄດ້ແລ່ນຢ່າງລະໂມບເຂົ້າຫາຂອງທີ່ຍຶດມາໄດ້ ແລະ ໄດ້ເອົາແກະ, ງົວ ແລະ ລູກງົວ, ແລະຂ້າພວກມັນເທິງແຜ່ນດິນ.

ປະຊາຊົນກໍໄດ້ກິນຜ່ອມກັບເລືອດ.

³³ ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄປບອກໂຊນວ່າ, "ມາເຖີດ, ປະຊາຊົນກໍລັງເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ ໂດຍໄດ້ກິນອາຫານຜ່ອມກັບເລືອດ." ໂຊນໄດ້ສັ່ງວ່າ, "ພວກເຈົ້າໄດ້ປະພຶດຢ່າງບໍ່ສັດຊື່ແລ້ວ. ບັດນີ້, ຈຶ່ງກົງກ່ອນຫີນໃຫຍ່ມາໃຫ້ເຮົາວັນນີ້."³⁴ ໂຊນໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ, "ຈຶ່ງອອກໄປທາມກາງປະຊາຊົນ ແລະ ບອກພວກເຂົາວ່າ, 'ຈຶ່ງໃຫ້ທຸກຄົນນຳງົວຂອງລາວ ຫລື ແກະຂອງລາວມາຂ້າເສຍຫີນ, ແລ້ວກິນອາຫານ.

ຢ່າເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະຢາເວໂດຍກິນອາຫານຜ່ອມກັບເລືອດ.'" ດັ່ງນັ້ນ ພວກປະຊາຊົນແຕ່ລະຄົນກໍໄດ້ນຳງົວຂອງຕົນມາ ຜ່ອມພວກເຂົາໃນຄືນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຂ້າເສຍຫີນ.

³⁵ ໂຊນກໍໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງເປັນແຫ່ນບູຊາແຫ່ນທຳອິດ ຊຶ່ງພະອົງໄດ້ສ້າງຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.

³⁶ ແລ້ວໂຊນໄດ້ສັ່ງວ່າ, "ໃຫ້ເຮົາລົງໄປໄລ່ຕາມພວກຟິລິບປິນໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ປຸ້ນພວກເຂົາຈົນຮອດຕອນເຊົ້າ; ຢ່າໃຫ້ພວກເຂົາລອດຊີວິດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ." ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂໍຊົງເຮັດຕາມທີ່ພະອົງເຫັນຊອບເຖີນ." ແຕ່ປະໂລຫິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າຫີນີເຖີນ."³⁷ ໂຊນກໍທຸນຖາມພຣະເຈົ້າວ່າ, "ສົມຄວນທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄລ່ຕິດຕາມພວກຟິລິບປິນຫລືບໍ່? ພຣະອົງຈະຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງອິສະຣາເອນຫລື" ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕອບພະອົງໃນວັນນັ້ນ.

³⁸ ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົງມາຫີນີເຖີນ, ພວກທ່ານທັງໝົດທີ່ເປັນຜູ້ນຳຂອງປະຊາຊົນ; ຈົງຮຽນຮູ້ ແລະ ເບິ່ງວ່າຄວາມບາບນີ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດໃນວັນນີ້. ເພາະວ່າ, ພຣະຢາເວຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຜູ້ຊົງຊ່ວຍຖັດເອົາຄົນອິສະຣາເອນ, ເຖິງແມ່ນວ່າເປັນໂຢນາທານແມ່ນລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ລາວກໍຈະຕ້ອງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ." ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຈັກຫນຶ່ງໃນພວກປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຕອບພະອົງ.

⁴⁰ ແລ້ວພະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບຄືນອິສະຣາເອນທັງປວງວ່າ, "ພວກທ່ານຈະຕ້ອງຢູ່ຝ່າຍຫນຶ່ງ, ແລະ ເຮົາແລະໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງເຮົາຈະຢູ່ອີກຝ່າຍຫນຶ່ງ." ປະຊາຊົນໄດ້ເວົ້າກັບໂຊນວ່າ, "ຂໍເຮັດຕາມທີ່ພະອົງເຫັນຊອບເຖີນ."⁴¹ ດັ່ງນັ້ນໂຊນຈຶ່ງໄດ້ທຸນຖາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນວ່າ, "ຂໍສະແດງທຸມມິມ." ໂຢນາທານແລະໂຊນໄດ້ຈັບສະຫລາກ, ແຕ່ຝ່າຍປະຊາຊົນກໍລອດຈາກຖືກເລືອກ.⁴² ແລ້ວໂຊນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ໃຫ້ຈັບສະຫລາກ ລະຫວ່າງ ເຮົາກັບໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງເຮົາ." ແລ້ວໂຢນາທານໄດ້ຖືກສະຫລາກນັ້ນ.

⁴³ ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບໂຢນາທານວ່າ, "ຈົງບອກເຮົາວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປ." ໂຢນາທານກໍໄດ້ບອກພະອົງວ່າ,

"ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊົມນ້ຳເຜີ້ງທີ່ຕິດປາຍໄມ້ຄ່ອນເທົ່າ ຊຶ່ງຢູ່ໃນມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລັກຫນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫີນີ; ຂ້ານ້ອຍຍອມທີ່ຈະຕາຍ."⁴⁴ ໂຊນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດ ແລະ ຈະເພີ່ມໂທດນັ້ນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕາຍ, ໂຢນາທານເອີຍ."

⁴⁵ ແລ້ວປະຊາຊົນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ໂຊນວ່າ, "ໂຢນາທານສົມຄວນຕາຍຫລື, ຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳຊັຍຊະນະຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ມາສູ່ອິສະຣາເອນ? ຢ່າໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນເລີຍ! ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ນອນສັ້ນໃດ, ເສັ້ນຜົມຂອງທ່ານຈັກເສັ້ນຫນຶ່ງຈະບໍ່ຕົກເຖິງດິນ, ເພາະວ່າໃນວັນນີ້ທ່ານໄດ້ເຮັດສົງຄາມດ້ວຍກັນກັບພຣະເຈົ້າ." ດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຂອງໂຢນາທານໄວ້ ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຕາຍ.⁴⁶ ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ຢຸດໄລ່ຕາມພວກຟິລິບປິນ, ແລະ ພວກຟິລິບປິນໄດ້ກັບໄປຍັງທີ່ຢູ່ຂອງພວກເຂົາ.

⁴⁷ ແລ້ວໂຊນໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງເຫນືອຄົນອິສະຣາເອນນັ້ນ, ພະອົງໄດ້ຕັ້ງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພະອົງທຸກດ້ານ. ພະອົງໄດ້ຕັ້ງສູ້ກັບໂມອາບ, ຊາວອຳໂມນ, ຊາວເອໂດມ, ກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງໂສບາ, ແລະ ຄົນຟິລິບປິນ. ບໍ່ວ່າພະອົງຈະຫັນໄປທາງໃດ, ພະອົງກໍໄດ້ຕິພວກເຂົາແຕກຝ່າຍໄປ.

⁴⁸ ພະອົງສູ້ຮົບຢ່າງກ້າຫານ ແລະ ໄດ້ປາບປາມພວກອາມາເຫລັກ. ພະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຖັດອິສະຣາເອນໃຫ້ຝັນຈາກມືຂອງພວກທີ່ປຸ້ນພວກເຂົາ

⁴⁹ບັນດາລູກຊາຍຂອງໂຊນຄື ໂຢນາຫານ, ອິວີ, ແລະ ມັກກີຊວຍ. ຊີລູກສາວທັງສອງຂອງພະອົງແມ່ນ ເມຮາບ, ຄີລູກຫົວປີ, ແລະ ຊີຜູ້ນ້ອງແມ່ນ ມີຄາ.
⁵⁰ຊີເມຍຂອງໂຊນແມ່ນ ອາຫີໂນອາມ; ນາງເປັນລູກສາວຂອງອາຫີມາອັດ. ຊີແມ່ທັບຂອງພະອົງແມ່ນອັບເນລູກຊາຍຂອງເນີ, ລູງຂອງໂຊນ.
⁵¹ກິເຊຜູ້ເປັນບິດາຂອງໂຊນ; ແລະເນີ, ຜູ້ເປັນບິດາຂອງອັບເນ, ຜູ້ທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງອາບີເອນ.
⁵²ຕະຫລອດຣາຊະການຂອງໂຊນ ມີສິ່ງຄາມຢ່າງຈຸນແຮງກັບຄົນຟິລິສະຕິນຢູ່ສະເຫມີ. ເມື່ອໂຊນໄດ້ເຫັນຜູ້ຊາຍຄົນໃດທີ່ເປັນນັກຮົບທີ່ແຂງແຮງ, ຫລື ເປັນຄົນກ້າຫານ, ພະອົງກໍໄດ້ນຳມາຮັບໃຊ້ພະອົງ.

15 ¹ຊາມູເອນກໍໄດ້ກ່າວກັບໂຊນວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ໃຊ້ຂ້າພະເຈົ້າມາເຈີມທ່ານເປັນກະສັດເຫນືອປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ ຈິງຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ.²ນີຄືສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຈາກໂຍທາໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ເຮົາໄດ້ຈິດຈຳສິ່ງທີ່ອາມາເຫລັກໄດ້ເຮັດຕໍ່ອິສະຣາເອນຄືສະກັດກັນຄົນອິສະຣາເອນລະຫວ່າງທາງ, ເມື່ອພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.³ບັດນີ ຈິງໄປ ແລະ ໂຈມຕີອາມາເຫລັກ ແລະ ທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີທັງຫມົດ. ຢ່າໄດ້ປານີພວກເຂົາ, ແຕ່ຈິງຂ້າທັງຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍແລະແອນ້ອຍ, ງົວແລະແກະ, ອູດແລະລວາດ້ວຍ.'
⁴ໂຊນຈິງໄດ້ເກນປະຊາຊົນ ແລະ ນັບພົນທະຫານທີ່ເມືອງເທລາອິມ: ມີທະຫານຮາບສອງແສນຄົນ, ແລະຄົນໃນເຜົາຢູດາສິບພັນຄົນ.
⁵ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ຍົກກອງທັບມາຍັງເມືອງອາມາເຫລັກ ແລະ ໄດ້ລໍຖ້າຢູ່ຮ່ອມຜູ້.
⁶ແລ້ວໂຊນໄດ້ກ່າວກັບຄົນເຄໂນວ່າ, "ຈິງໄປ, ຈິງແຍກໄປເສຍ, ໃຫ້ອອກໄປຈາກຄົນອາມາເຫລັກ. ເພື່ອເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍພວກທ່ານໄປພ້ອມກັບພວກເຂົາ. ເພາະພວກທ່ານໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຊືອສາຍອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ." ດັ່ງນັ້ນ ຄົນເຄໂນກໍແຍກອອກໄປຈາກຄົນອາມາເຫລັກ.
⁷ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ບຸກໂຈມຕີຄົນອາມາເຫລັກ, ຕັ້ງແຕ່ຮາວີລາໄປຈົນເຖິງຊູ, ຊຶ່ງຢູ່ດ້ານທິດຕາເວັນອອກຂອງເອຢິບ.
⁸ແລ້ວພະອົງໄດ້ຈັບອາກັກກະສັດຂອງຄົນອາມາເລກທັງເປັນ; ພະອົງໄດ້ທຳລາຍປະຊາຊົນທັງຫມົດດ້ວຍຄົມດາບ.⁹ແຕ່ໂຊນ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ໄວ້ຊີວິດອາກັກ, ກັບຝູງແກະທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ຝູງງົວທີ່ດີທີ່ສຸດ, ເຫລົ່າລູກງົວທີ່ອ່ອນໄຫວ, ແລະບັນດາແກະ. ທຸກສິ່ງທີ່ດີທັງຫມົດ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ທຳລາຍ. ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງ ແລະ ໄຮ້ຄ່າ ຈົນຫມົດກ້ຽງ.
¹⁰ແລ້ວພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງຊາມູເອນ, ກ່າວວ່າ,¹¹"ເຮົາເສຍໃຈທີ່ເຮົາໄດ້ຕັ້ງໂຊນເປັນກະສັດ, ເພາະລາວໄດ້ຫັນຈາກການຕິດຕາມເຮົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ." ຊາມູເອນກໍໂກດຮ້າຍຫລາຍ; ຈິງໄດ້ຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະຢາເວຕະຫລອດຄືນ.
¹²ຊາມູເອນກໍໄດ້ລູກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າໆ ເພື່ອທີ່ຈະໄປຫາໂຊນໃນເຂົ້ານັ້ນ. ຊາມູເອນຖືກບອກວ່າ, "ໂຊນໄດ້ມາພິພິເສດກາເມນ ແລະ ພະອົງໄດ້ມາສ້າງອະນຸສາວະລີຂອງພະອົງເອງ, ແລ້ວກໍໄດ້ຫັນກັບໄປ ແລະ ໄດ້ມຸ້ງຫນ້າຜ່ານລົງໄປຈົນເຖິງກິນການ."¹³ແລ້ວຊາມູເອນກໍໄດ້ມາຫາໂຊນ, ແລະໂຊນກ່າວກັບເພີນວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວຊົງອວຍພອນທ່ານເຖິດ! ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວແລ້ວ."
¹⁴ຊາມູເອນໄດ້ຕອບວ່າ, "ຖ້າຢ່າງນັ້ນສ່ຽງແກະນີ ທີ່ຮ້ອງເຂົ້າຫຼວງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະສ່ຽງງົວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຄືອັນໃດກໍນ?"¹⁵ໂຊນໄດ້ຕອບວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ນຳພວກມັນມາຈາກຄົນອາມາເຫລັກ. ເພາະວ່າ ປະຊາຊົນໄດ້ໄວ້ຊີວິດບັນດາແກະ ແລະ ງົວທີ່ດີທີ່ສຸດ, ເພື່ອໃຫ້ເປັນເຄື່ອງສັດບູຊາແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ. ນອກຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍຫມົດເລີຍ."¹⁶ແລ້ວຊາມູເອນຈິງໄດ້ກ່າວກັບໂຊນວ່າ, "ດຽວກ່ອນ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກທ່ານວ່າ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງໃດມີຄືນນີ້." ແລະໂຊນກໍໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈິງກ່າວມາເຖິດ!"
¹⁷ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ແມ່ນວ່າທ່ານເປັນແຕ່ພຽງຜູ້ເລັກນ້ອຍໃນສາຍຕາຂອງທ່ານເອງ, ທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວຫນ້າຂອງບັນດາເຜົ່າອິສະຣາເອນຫລື? ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຈີມທ່ານໄວ້ເປັນກະສັດເຫນືອອິສະຣາເອນ,
¹⁸ແລະພຣະຢາເວໄດ້ໃຊ້ໃຫ້ທ່ານອອກໄປຕາມທາງຂອງທ່ານໄດ້, 'ຈິງໄປ ແລະ ຈົງທຳລາຍພວກຄົນບາບ, ຄືຄົນອາມາເຫລັກທັງຫລາຍ, ແລະ ໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະຫມົດສິນໄປ.'¹⁹ເປັນຫຍັງທ່ານຈິງບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສ່ຽງຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ໄປຍຶດສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ແລະ ເປັນຫຍັງຈິງໄດ້ເຮັດສິ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ?"
²⁰ແລ້ວໂຊນກ່າວກັບຊາມູເອນວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສ່ຽງຂອງພຣະຢາເວແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບໂຕອາກັກກະສັດແຫ່ງຄົນອາມາເຫລັກມາ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ທຳລາຍຄົນອາມາເລກຫມົດສິນແລ້ວ.
²¹ແຕ່ປະຊາຊົນໄດ້ເກັບຂອງທີ່ຍຶດບາງສ່ວນ—ແກະແລະງົວ, ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຈາກສິ່ງທີ່ຕ້ອງຖືກທຳລາຍນັ້ນ, ເພື່ອນຳມາເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໃນເມືອງກິນການ."
²²ຊາມູເອນຕອບວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງພໍພຣະທັຍໃນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງສັດບູຊາທັງຫລາຍ, ເທົ່າກັບການທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສ່ຽງຂອງພຣະຢາເວຫລື? ເບິ່ງເຖິດ ການເຊື່ອຟັງກໍດີກວ່າເຄື່ອງຖວາຍສັດບູຊາ, ແລະ ຊົງຈະເອົາໃຈໃສ່ກໍດີກວ່າຂໍ້ມືນຂອງບັນດາແກະຜູ້ນັ້ນ."²³ເພາະວ່າ ການກະບົດກໍເປັນເຫມືອນບາບແຫ່ງການຖືເລິກຖືຍາມ, ແລະ ຄວາມດີດ້ານກໍເປັນເຫມືອນບາບຊົ່ວ ແລະ ການຊົ່ວຮ້າຍ. ເພາະເຫດທີ່ທ່ານປະຖິ້ມພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ທ່ານຈິງຖືກຖອດອອກຈາກຕຳແໜ່ງກະສັດ."
²⁴ແລ້ວໂຊນກ່າວກັບຊາມູເອນວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບແລ້ວ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຝ່າຝືນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານປະຊາຊົນ ແລະ ຟັງສ່ຽງຂອງພວກເຂົາ."²⁵ບັດນີ, ຂໍໂຜດອະພິຍາຍໂທດຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເຖິນ, ແລະ ກັບໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ນະມີສະການພຣະຢາເວ."
²⁶ຊາມູເອນກ່າວກັບໂຊນວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ກັບໄປກັບທ່ານ; ເພາະທ່ານໄດ້ປະຖິ້ມພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ຖອດທ່ານອອກຈາກການເປັນກະສັດເຫນືອອິສະຣາເອນແລ້ວ."²⁷ພໍຊາມູເອນຫັນຫລັງຈະໄປ, ໂຊນກໍດຶງປາຍເສື້ອຂອງທ່ານໄວ້, ຈົນເສື້ອນັ້ນກໍຂາດ.
²⁸ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ໃນວັນນີພຣະຢາເວໄດ້ຈັກອານາຈັກຂອງອິສະຣາເອນຈາກທ່ານເສຍແລ້ວ ແລະ ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນທີ່ດີກວ່າທ່ານ.
²⁹ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ ຈະບໍ່ຕົວະ ຫລື ປ່ຽນໃຈຂອງພຣະອົງ; ເພາະວ່າ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນມະນຸດ, ທີ່ປ່ຽນໃຈຂອງພຣະອົງໄດ້."
³⁰ແລ້ວໂຊນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດບາບແລ້ວ, ແຕ່ຕອນນີ້ ຂໍທ່ານໂຜດໃຫ້ກຽດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຕໍ່ຫນ້າພວກເຖົ້າແກ່ຂອງປະຊາຊົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ຫນ້າຄົນອິສະຣາເອນ. ຂໍກັບໄປນຳຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ນະມີສະການພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ."³¹ດັ່ງນັ້ນ ຊາມູເອນຈິງໄດ້ກັບໄປນຳໂຊນ, ແລະໂຊນກໍໄດ້ນະມີສະການພຣະຢາເວ."
³²ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກທ່ານຈົງນຳອາກັກກະສັດຂອງຄົນອາມາເຫລັກມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ." ແລະອາກັກກະສັດມາຫາທ່ານ ຖືກລ່າມດ້ວຍໂຊ້ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຄວາມຂົມຂືນແຫ່ງຄວາມຕາຍກໍຜ່ານພົ້ນໄປຢ່າງແນ່ນອນແລ້ວ."³³ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວວ່າ,

"ດາຍຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ຍິງໄຮ້ບຸດສິນໃດ, ມານດາຂອງທ່ານຈະໄຮ້ບຸດໃນໝູ່ພວກຜູ້ຍິງສັນນັ້ນ." ແລ້ວຊາມູເອນກໍຕັດອາກັກເປັນຕ່ອນໆ ຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ ຢູ່ກິນການ.

³⁴ ຊາມູເອນກໍໄປຫຼີກອາມາ, ແລະໂຊນກໍຂຶ້ນໄປຍັງວັງຂອງພະອົງ ຢູ່ກິນການແຫ່ງໂຊນ.³⁵ ຊາມູເອນບໍ່ໄດ້ມາພົບໂຊນອີກຈົນເຖິງວັນຕາຍຂອງລາວ. ເພາະລາວໄດ້ໂສກເສົ້າກ່ຽວກັບໂຊນ. ພຣະຢາເວໄດ້ເສຍພຣະຫິຍທີ່ໄດ້ຖືໂຊນເປັນກະສັດເຫນືອອິສະຣາເອນ.

16 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຊາມູເອນວ່າ, "ອີກຄົນປານໃດທີ່ເຈົ້າຈະເປັນທຸກເລື່ອງຂອງໂຊນ, ເຮົາໄດ້ປະຖົມລາວຈາກການເປັນກະສັດເຫນືອອິສະຣາເອນແລ້ວ? ຈົ່ງເຕົ້າໜັງມັນໃຫ້ເຕັມເຂົ້າສັດຂອງເຈົ້າ ແລະ ໄປ. ເຮົາຈະສົ່ງເຈົ້າໄປຫາເຢຊີ ຊາວເບັດເລເຮັມ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ເລືອກກະສັດອົງໜຶ່ງສໍາລັບເຮົາ ຈາກທ່າມກາງບັນດາລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວ."

² ຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະໄປໄດ້ຢ່າງໃດ? ຖ້າໂຊນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ລາວຈະປະຕານຂ້ານ້ອຍເສຍ." ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງນໍາກົງແມ່ໂຕໜຶ່ງໄປກັບເຈົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ, 'ຂ້າພະເຈົ້າມາເພື່ອຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ.'³ ຈົ່ງເອີ້ນເຢຊີມາຫຼີກການຖວາຍສັດບູຊາ, ແລະ ເຮົາຈະສໍາເລັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບເຮັດຢ່າງໃດ. ເຈົ້າຈະເຈັມຜູ້ຊົງເຮົາຈະບອກເຈົ້າເພື່ອເຮົາ."

⁴ ຊາມູເອນກໍໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວ ແລະ ໄດ້ໄປຫຼີເບັດເລເຮັມ. ພວກເຖົ້າແກ່ຂອງເມືອງນັ້ນກໍຕົວສັນ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາມາພົບລາວ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທ່ານມາຢ່າງສັນຕິຫລື?"⁵ ລາວກ່າວວ່າ, "ຢ່າງສັນຕິ; ຂ້າພະເຈົ້າມາຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ."

ຈົ່ງກຽມພ້ອມຊໍາຮະຕົວຂອງພວກທ່ານໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ ແລະມາກັບຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອໄປຖວາຍສັດບູຊາ." ແລ້ວຊາມູເອນກໍໄດ້ຊໍາຮະຕົວເຢຊີ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ ແລະເຊີນພວກເຂົາໄປຖວາຍສັດບູຊາດ້ວຍ.

⁶ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາແລ້ວ, ລາວກໍແນມເຫັນເອລີອາຍ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບຄົນເອງວ່າ ຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ເຈັມໄວ້ກໍ ໄດ້ຍິນຢູ່ຂ້າງຫນ້າລາວແລ້ວ.

⁷ ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຊາມູເອນວ່າ, "ຢ່າເບິ່ງທີ່ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງລາວ, ຫລື ເບິ່ງທີ່ຄວາມສູງສະຫງ່າຂອງຮ່າງກາຍຂອງລາວ; ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ປະຕິເສດລາວ. ສໍາລັບພຣະຢາເວແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເບິ່ງເຫມືອນມະນຸດເບິ່ງ; ມະນຸດເບິ່ງທີ່ຮູບຮ່າງພາຍນອກ, ແຕ່ພຣະຢາເວເບິ່ງທີ່ຈິດໃຈພາຍໃນ."

⁸ ແລ້ວເຢຊີກໍເອີ້ນອາບິນາດາຍ ແລະໃຫ້ລາວຢ່າງຜ່ານຊາມູເອນ. ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວກໍບໍ່ໄດ້ເລືອກຜູ້ນີ້ເຫມືອນກັນ."⁹ ແລ້ວເຢຊີກໍໄດ້ໃຫ້ຊາມາຍ່າງຜ່ານໄປ, ແຕ່ຊາມູເອນກໍໄດ້ກ່າວວ່າ,

"ພຣະຢາເວກໍບໍ່ໄດ້ຊົງເລືອກຄົນນີ້ເຫມືອນກັນ."¹⁰ ແລ້ວເຢຊີກໍໄດ້ໃຫ້ລູກທັງເຈັດຄົນຢ່າງຜ່ານຫນ້າຊາມູເອນ.

ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ບອກກັບເຢຊີວ່າ, "ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງເລືອກຄົນໃດເລີຍຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້."

¹¹ ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ກ່າວກັບເຢຊີວ່າ, "ພວກນີ້ເປັນລູກຊາຍທັງໝົດຂອງເຈົ້າຫລື?" ລາວຕອບວ່າ, "ຍັງມີຄົນສຸດທ້ອງເຫລືອຢູ່, ແຕ່ລາວກໍາລັງລ້ຽງແກະຢູ່."

ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວກັບເຢຊີວ່າ, "ຈົ່ງໃຊ້ຄົນໄປແລະນໍາລາວມາ;

ເພາະພວກເຮົາຈະບໍ່ຍອມນັ່ງຈົນກວ່າລາວຈະມາທີ່ນີ້."¹² ເຢຊີກໍໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປແລະໄດ້ນໍາລາວມາ.

ເມື່ອງຈາກລູກຊາຍຂອງລາວເປັນຄົນຜິວແດງມີດວງຕາງົດງາມແລະຮູບຮ່າງງາມດີ. ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງລູກຂຶ້ນ, ຈົ່ງເຈັມລາວ;

ເພາະລາວເປັນຄົນນັ້ນແຫລະ."

¹³ ແລ້ວຊາມູເອນຈຶ່ງໄດ້ນໍາເຂົ້າສັດທີ່ມີນ້ຳມັນ ແລະໄດ້ເຈັມລາວ ໄວ້ທ່າມກາງພວກອ້າຍໆຂອງລາວ.

ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສວມຫັບດາວິດນັບຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ. ແລ້ວຊາມູເອນກໍໄດ້ລູກຂຶ້ນແລະໄດ້ກັບໄປຫຼີກອາມາ.

¹⁴ ບັດນີ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວຊົງຈາກໂຊນໄປ, ແລະວິນຍານຊົ່ວທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຈາກພຣະຢາເວກໍໄດ້ລົບກວນລາວແຫນ້າ.

¹⁵ ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຊນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ວິນຍານທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຈາກພຣະເຈົ້າ ກໍາລັງລົບກວນພະອົງຢູ່."¹⁶ ຂໍໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ

ຈົ່ງສັ່ງພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໃຫ້ຫາຄົນທີ່ມີຄວາມຊໍານານໃນການຕິດພິມ. ແລ້ວເມື່ອວິນຍານທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຈາກພຣະເຈົ້າມາເຫນືອພະອົງ.

ລາວກໍຈະຕິດພິມແລະພະອົງຈະຕິດຂຶ້ນ."

¹⁷ ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງວ່າ, "ຈົ່ງໄປຫາຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ຕິດພິມໄດ້ດີແລະນໍາລາວມາຫາເຮົາ."¹⁸ ແລ້ວໜຶ່ງໃນພວກຊາຍໝູ່ມໄດ້ຕອບ, ແລະກ່າວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງເຢຊີຊາວເບັດເລເຮັມ, ຜູ້ຊົງມີຝີມືໃນການຕິດພິມ, ເປັນຄົນແຂງແຮງ, ເປັນຄົນກ້າຫານ, ເປັນນັກຮົບ, ເປັນຄົນສຸຂຸມໃນການເວົ້າ, ແລະເປັນຄົນມີຫນ້າຕາດີ; ແລະພຣະຢາເວສະຖິດກັບລາວ."¹⁹ ດັ່ງນັ້ນໂຊນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຍັງເຢຊີ, ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງສັ່ງດາວິດລູກຊາຍຂອງທ່ານ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບແກະນັ້ນມາຫາເຮົາ."

²⁰ ເຢຊີກໍໄດ້ຈັດລາວໜຶ່ງໂຕບັນທຸກເຂົ້າຈີ, ຖົງໜຶ່ງໃສ່ເຫລືອກອະງຸ່ນຖົງໜຶ່ງ, ແລະລູກແບ້ໂຕໜຶ່ງ,

ແລະໄດ້ສັ່ງໄປກັບດາວິດລູກຊາຍຂອງລາວໃຫ້ຖວາຍແກ່ໂຊນ.²¹ ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ມາຫາໂຊນ ແລະເຂົ້າຮັບຫນ້າທີ່ຂອງລາວ. ໂຊນກໍຮັກດາວິດຫລາຍ, ແລະດາວິດກໍໄດ້ເປັນຄົນຖືເຄື່ອງອາວຸດຂອງໂຊນ.

²² ໂຊນໄດ້ສັ່ງຂ່າວໄປຫາເຢຊີ, ເວົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ດາວິດຢູ່ກັບເຮົາ,

ເພາະລາວເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ."²³ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ວິຍານທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຈາກພຣະເຈົ້າມາເຫນືອໂຊນ, ດາວິດກໍຈັບພິມແລະໄດ້ຫລິ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນໂຊນກໍຮູ້ສຶກສົດຊື່ນຂຶ້ນ, ແລະວິນຍານທີ່ເປັນອັນຕະລາຍກໍຈາກພະອົງໄປ.

17 ¹ບັດນີ້ ຄົນຝິລິສະຕິນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບຂອງພວກເຂົາເພື່ອສົງຄາມ. ພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ທີ່ໂສໂຄ, ຊຶ່ງເປັນຂອງຢູດາ.

ພວກເຂົາໄດ້ມາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ລະຫວ່າງໂສໂຄກັບອາເຊຣາ, ໃນເອແຟດດໍາມິມ.

² ໂຊນແລະຄົນອິສະຣາເອນກໍໄດ້ລວມຕົວກັນ ແລະໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ຮ່ອມພູເອລາ, ແລະວາງແນວຮົບເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຝິລິສະຕິນ.

³ ຄົນຝິລິສະຕິນໄດ້ຍິນຢູ່ທີ່ພູເຂົາອີກຂ້າງໜຶ່ງ, ແລະອິສະຣາເອນກໍໄດ້ຍິນຢູ່ທີ່ພູເຂົາອີກຂ້າງໜຶ່ງ ມີຮ່ອມພູຂັ້ນກາງລະຫວ່າງພວກເຂົາທັງສອງ.

⁴ ມີຊາຍແຂງແຮງຄົນໜຶ່ງໄດ້ອອກມາຈາກຄ້າຍຂອງຄົນຝິລິສະຕິນ, ຊາຍຄົນນີ້ຊື່ວ່າ ໂກລິອາດແຫ່ງກາດ, ຜູ້ຊົງສູງຫົກສອກແລະໜຶ່ງຄົບ.

⁵ ລາວໄດ້ສວມຫມວກທອງແດງເທິງຫົວຂອງລາວ, ແລະໄດ້ໃສ່ເສື້ອເກາະທີ່ເຮັດເປັນວົງຮ້ອຍກັນ.

ເສື້ອເກາະນັ້ນຫນັກປະມານຫ້າຝັນເຊເຂັນຈາກທອງແດງ.

⁶ ລາວໃສ່ສະນັບແຄ່ງທອງແດງ ແລະມີຫອກຊັດທອງແດງຢູ່ທີ່ບ່າທັງສອງຂ້າງຂອງລາວ.⁷ ດ້າມຫອກຂອງລາວນັ້ນໃຫຍ່,

ພ້ອມດ້ວຍເຊືອກຮ້ອຍສໍາລັບການຟາດມັນ ເຫມືອນສາຍເທິງໄມ້ມັດຫຼັກຕໍ່າຜ້າ. ປາຍຫອກເປັນເຫລັກຫນັກປະມານຫົກຮ້ອຍເຊເຂັນ.

ຄົນຖືໂລ່ຂອງລາວກໍຢ່າງນໍາຫນ້າລາວໄປ.

⁸ລາວໄດ້ຍິນແລະໄດ້ຮ້ອງມາທາງແນວຫນ້າຂອງອິສະຣາເອນວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າອອກມາເພື່ອຕັ້ງເຮັດສິ່ງຄາມ? ເຮົາບໍ່ແມ່ນຄົນຟິລິສະຕິນຫລື, ແລະພວກເຈົ້າກໍ່ເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງໂຊນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຈົ່ງເລືອກຊາຍຄົນຫນຶ່ງແທນພວກເຈົ້າ ໃຫ້ລາວລົງມາຫາເຮົາ." ຖ້າລາວຊະນະໃນການຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ ແລະ ຂ້າເຮົາໄດ້, ແລ້ວພວກເຮົາຈະເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ພວກເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າເຮົາຊະນະ ແລະຂ້າລາວເສຍ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຮົາແລະຮັບໃຊ້ພວກເຮົາ."

¹⁰ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຂໍທ້າກອງທັບອິສະຣາເອນໃນວັນນີ້."

ຈົ່ງສົງຊາຍຄົນຫນຶ່ງມາຕໍ່ສູ້ກັນ."¹¹ ເມື່ອໂຊນແລະອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ຍິນຄົນຟິລິສະຕິນນັ້ນໄດ້ເວົ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ຕົກໃຈແລະຢ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

¹²ບັດນິດາວິດເປັນລູກຂອງເອຟາດຫາແຫ່ງເມືອງເບັດເລເຮັມໃນຢູດາ, ຊື່ເຢຊີ. ຜູ້ທີ່ມີລູກຊາຍແປດຄົນ.

ເຢຊີເປັນຄົນມີອາຍຸຫລາຍແລ້ວໃນຣາຊະການຂອງໂຊນ.¹³ ລູກຊາຍໃຫຍ່ສາມຄົນຂອງເຢຊີກໍ່ໄດ້ຕາມໂຊນເຂົ້າສູ່ສະຫນາມຮີບ.

ຊື່ຂອງລູກຊາຍສາມຄົນທີ່ໄປເຂົ້າສູ່ສະຫນາມຮີບເອລີອາບລູກຊາຍກົກ, ຜູ້ທີ່ສອງອາບິນາດາບ, ແລະ ຜູ້ທີ່ສາມຊາມມາ.

¹⁴ດາວິດເປັນລູກຊາຍຫລ້າ. ຮ້າຍໆທັງສາມຄົນກໍ່ໄດ້ຕິດຕາມໂຊນໄປ.¹⁵ ບັດນິດາວິດໄດ້ໄປໆກັບໆລະຫວ່າງກອງທັບຂອງໂຊນ ແລະລ້ຽງແກະຂອງພໍ່ທີ່ເບັດເລເຮັມ, ເພື່ອທີ່ຈະລ້ຽງດູພວກມັນ.¹⁶ ເປັນເວລານານເຖິງສິບວັນທີ່ຄົນຟິລິສະຕິນ ຜູ້ທີ່ແຂງແຮງຄົນນັ້ນໄດ້ມາໃກ້ທັງຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງ ເພື່ອທ້າທາຍໃຫ້ຄົນອອກໄປສູ່ກັບລາວ.

¹⁷ແລ້ວເຢຊີໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດລູກຂອງຕົນວ່າ, "ຈົ່ງນຳເຂົາຂົວຫນຶ່ງເອຟານີ ແລະເຂົາຈີສິບກ້ອນນີ້, ແລະນຳໄປໃຫ້ພວກຮ້າຍໆຂອງເຈົ້າທີ່ຄ້າຍໄວໆ."

¹⁸ພ້ອມກັນນັ້ນ ຈົ່ງນຳເນີຍແຂງສິບກ້ອນນີ້ໄປໃຫ້ຜູ້ບັງຄັບກອງທັບຂອງພວກເຂົາດ້ວຍເຊັ່ນກັນ. ຈົ່ງເບິ່ງວ່າ ພວກຮ້າຍໆຂອງເຈົ້າທຸກສຸກຢ່າງໃດ ແລະຈົ່ງນຳຫລັກຖານທີ່ສະແດງວ່າພວກເຂົາສະບາຍດີກັບມາດ້ວຍ.

¹⁹ພວກຮ້າຍໆຂອງເຈົ້າຢູ່ກັບໂຊນກັບຄືນອິສະຣາເອນທັງປວງທີ່ຮ່ອມພູເອລາ, ສູ້ຮົບກັບຄົນຟິລິສະຕິນ."²⁰ ດາວິດຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດ

ແລະປະຖົມຝູງສັດໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມຄູແລຂອງຄົນລ້ຽງແກະ. ລາວໄດ້ເອົາສະບຽງອາຫານ ແລະໄດ້ຈາກໄປ, ຕາມທີ່ເຢຊີໄດ້ສັ່ງລາວ. ລາວໄດ້ມາເຖິງຄ້າຍຂະນະເມື່ອກອງທັບກໍາລັງຈະອອກໄປແນວຮີບໃຫ້ຮ້ອງເພື່ອເຮັດສິ່ງຄາມ.²¹ ແລ້ວອິສະຣາເອນກັບຄືນຟິລິສະຕິນຕ່າງກໍ່ໄດ້ຕັ້ງແນວຮີບຜະເຊີນຫນ້າກັນ.

²²ດາວິດກໍ່ໄດ້ປະຖົມເຄື່ອງຂອງໄວ້ກັບຜູ້ດູແລອຸປະກອນທັງຫລາຍ, ໄດ້ແລ້ວໄປທຶກກອງທັບ, ແລະໄດ້ທັກທາຍພວກຮ້າຍໆຂອງຕົນ.

²³ເມື່ອລາວກໍາລັງເວົ້າກັບພວກຮ້າຍ, ຄົນຟິລິສະຕິນທີ່ແຂງແຮງຊາວກາດ, ຊື່ໂກລິອາດ, ແລະໄດ້ອອກມາຈາກແນວຮີບຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ, ແລະກ່າວຖ້ອຍຄຳຢ່າງທີ່ເຄີຍເວົ້າມາກ່ອນແລ້ວ, ແລະດາວິດກໍ່ໄດ້ຍິນ.²⁴ ເມື່ອຄົນອິສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ເຫັນຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ແລ່ນຫນີໄປ ແລະຢ້ານກົວລາວຫລາຍ.

²⁵ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພວກເຈົ້າເຄີຍເຫັນຊາຍທີ່ອອກມານັ້ນຫລືບໍ່? ລາວໄດ້ອອກມາທ້າທາຍອິສະຣາເອນ.

ກະສັດຈະມອບຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງຍິ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊາຍຜູ້ທີ່ຂ້າລາວໄດ້, ແລະພະອົງຈະມອບລູກສາວຂອງພະອົງແຕ່ງານດ້ວຍ, ແລະເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພໍ່ຂອງລາວ ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນພາສີໃນອິສະຣາເອນ."

²⁶ດາວິດໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢືນຢູ່ຂ້າງລາວວ່າ, "ລາວຈະເຮັດຢ່າງໃດ ແກ່ຜູ້ຊາຍທີ່ຂ້າຄົນຟິລິສະຕິນຄົນນີ້ໄດ້

ແລະນຳເອົາຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າໄປຈາກອິສະຣາເອນ? ຄົນຟິລິສະຕິນຜູ້ບໍ່ເຂົ້າພິທີຕັດຄົນນີ້ເປັນໃຜ ຈຶ່ງໄດ້ມາທ້າທາຍກອງທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່?"²⁷ ແລ້ວພວກປະຊາຊົນໄດ້ກ່າວຊ້າໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຄີຍເວົ້າ, ແລະໄດ້ຍອກລາວວ່າ, "ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ ສຳລັບຜູ້ຊາຍທີ່ຂ້າລາວໄດ້ຈະໄດ້ຮັບຕາມນັ້ນ."

²⁸ເອລີອາບຮ້າຍກົກໄດ້ຍິນດາວິດເວົ້າກັບພວກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍ. ເອລີອາບກໍ່ໄດ້ໂກດຮ້າຍດາວິດ, ແລະລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າລົງມາທີ່ນີ້ເຮັດຫຍັງ? ເຈົ້າໄດ້ປະຖົມແກະຈຳນວນຫນ້ອຍດຽວໄວ້ກັບໃຜໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນັ້ນ? ຂ້ອຍເອງຮູ້ເຖິງຄວາມອວດດີຂອງເຈົ້າ, ແລະຄວາມຄິດຊົດໃນໃຈຂອງເຈົ້າ; ເພາະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອທີ່ເຈົ້າຈະມາເບິ່ງສິ່ງຄາມ."²⁹ ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຕອບວ່າ, "ຕອນນີ້ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຫຍັງຫລືຍັງ? ຂ້ອຍກໍ່ພຽງແຕ່ຖາມບໍ່ແມ່ນຫລື?"³⁰ ລາວຈຶ່ງໄດ້ຫັນໄປຫາຄົນອື່ນເສຍ, ແລະໄດ້ເວົ້າຢ່າງດຽວກັນ. ປະຊາຊົນກໍ່ໄດ້ຕອບລາວເຫມືອນຢ່າງຄາວກ່ອນ.

³¹ເມື່ອຖ້ອຍຄຳທີ່ດາວິດໄດ້ເວົ້ານັ້ນໄດ້ຍິນຫົວກັນ, ບັນດາທະຫານໄດ້ເລົ່າໃຫ້ໂຊນຟັງ, ແລະພະອົງຈຶ່ງໃຫ້ນຳດາວິດເຂົ້າມາ.

³²ແລ້ວດາວິດກໍ່ໄດ້ທຸນໂຊນວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ຈິດໃຈຂອງໃຜຢ້ານໄປ ເພາະຊາຍຄົນຟິລິສະຕິນຄົນນັ້ນເລີຍ;

ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງຈະໄປສູ່ຮີບກັບຄົນຟິລິສະຕິນຄົນນີ້."³³ ໂຊນໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄປຕໍ່ສູ້ຄົນຟິລິສະຕິນນີ້ ເພື່ອສູ້ຮີບກັບລາວ; ເພາະເຈົ້າເປັນພຽງເດັກຫນຸ່ມ, ແລະລາວເປັນນັກຮີບມາຕັ້ງແຕ່ຍັງເປັນຊາຍຫນຸ່ມ."

³⁴ແຕ່ດາວິດໄດ້ຕອບໂຊນວ່າ, "ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເຄີຍລ້ຽງຝູງແກະຂອງບິດາ. ເມື່ອສິ່ງໂຕຫລືຫມີໄດ້ມາເອົາລູກແກະໂຕຫນຶ່ງໄປຈາກຝູງ,

³⁵ຂ້ານ້ອຍກໍ່ໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມມັນໄປ, ແລະຊ່ວຍກູ້ລູກແກະນັ້ນມາຈາກປາກຂອງມັນ. ເມື່ອມັນໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍ່ໄດ້ຈັບຄາງຂອງມັນ, ໄດ້ທູບຕີມັນ, ແລະໄດ້ຂ້າມັນເສຍ.

³⁶ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໄດ້ເຄີຍຂ້າສິ່ງແລະຫມີມາແລ້ວ. ຄົນຟິລິສະຕິນຜູ້ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດນີ້ກໍ່ເປັນເຫມືອນສັດເຫລົ່ານັ້ນໂຕຫນຶ່ງ, ດ້ວຍລາວໄດ້ທ້າທາຍກອງທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່."

³⁷ດາວິດໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະຢາເວຜູ້ຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍຈາກອົງຕີນຂອງສິ່ງ ແລະຈາກອົງຕີນຂອງຫມີມາແລ້ວ.

ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍຈາກມືຂອງຄົນຟິລິສະຕິນນີ້." ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ຈົ່ງໄປເຖິດ, ແລະຂໍພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ."³⁸ ໂຊນກໍ່ໄດ້ຊົງສວມຊຸດຍຸດທະພັນຂອງພະອົງໃຫ້ແກ່ດາວິດ. ພະອົງໄດ້ສວມຫມວກທອງແດງເທິງຫົວຂອງລາວ, ແລະສວມເສື້ອເກາະທີ່ເຮັດເປັນວົງຮ້ອຍດ້ວຍໄສ້ໃຫ້ລາວ.

³⁹ດາວິດກໍ່ໄດ້ຄາດດາບທັບຊຸດເກາະຂອງລາວ. ແຕ່ລາວບໍ່ສາມາດຈະຍ່າງໄປໄດ້, ເພາະວ່າລາວບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

ແລ້ວດາວິດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບໂຊນວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດອອກໄປສູ່ຮີບກັບເຄື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້, ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍໄດ້ຝຶກຝົນກັບພວກນີ້ມາກ່ອນ."

ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງໄດ້ແກ່ພວກມັນອອກ.⁴⁰ ລາວຈຶ່ງໄດ້ຖືໄມ້ຄ່ອນເທົາໄວ້ໃນມືຂອງລາວ ແລະໄດ້ເລືອກກ້ອນຫີນກ້ຽງໄດ້ຫ້າກ້ອນຈາກແຄມແມ່ນ້ຳ;

ລາວຈຶ່ງໄດ້ໃສ່ໃນຖົງຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງລາວ. ຢ່າງກະທູນຂອງລາວກໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງລາວ ເມື່ອລາວໄດ້ອອກໄປຫາຄົນຟິລິສະຕິນ.

⁴¹ຄົນຟິລິສະຕິນນັ້ນກໍ່ໄດ້ອອກມາໃກ້ດາວິດ, ພ້ອມກັບຄົນຖືໄລ່ຍ່າງນຳຫນ້າລາວໄປ.⁴² ເມື່ອຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ເບິ່ງຮອບໆແລະໄດ້ເຫັນດາວິດ, ກໍ່ດູຫມິນລາວ, ເພາະວ່າລາວເປັນພຽງແຕ່ເດັກນ້ອຍ, ແລະຜົວແດງໆ, ເປັນຄົນຫນ້າຕາດີ.⁴³ ແລ້ວຄົນຟິລິສະຕິນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ, "ຂ້າເປັນຫມາຫລື, ເຈົ້າຈຶ່ງມາຫາຂ້າດ້ວຍໄມ້ຄ່ອນເທົາ?" ແລະຄົນຟິລິສະຕິນກໍ່ໄດ້ສາບແຊ່ງດາວິດ ໂດຍໃຊ້ນາມບັນດາພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

⁴⁴ຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ, "ຈົ່ງມາຫາເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເອົາຊີນຂອງເຈົ້າໃຫ້ນົກໃນທ້ອງຟ້າ

ແລະໃຫ້ສັດທັງຫລາຍໃນປ່າ."⁴⁵ ດາວິດກໍ່ໄດ້ຕອບຄົນຟິລິສະຕິນຄົນນັ້ນວ່າ, "ທ່ານມາຫາຂ້ານ້ອຍດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍຫອກ, ແລະດ້ວຍຫອກຊັດ.

ແຕ່ຂ້ານ້ອຍມາຫາທ່ານໃນພຣະນາມຊື່ແຫ່ງພຣະຢາເວອາມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງກອງທັບອິສະຣາເອນ, ຜູ້ຊົງທ່ານໄດ້ທ້າທາຍນັ້ນ.

⁴⁶ໃນວັນນີ້ ພຣະຢາເວຈະມອບຊັຍຊະນະເຫນືອເຈົ້າໃຫ້ຂ້າພໍ່ອຍ, ແລະຂ້າພໍ່ອຍຈະຂ້າເຈົ້າ ແລະຕັດຫົວຂອງເຈົ້າຈາກລຳຕົວຂອງເຈົ້າ. ໃນວັນນີ້ ຂ້າພໍ່ອຍຈະເອົາສິບຂອງກອງທັບຟິລິສະຕິນ ໃຫ້ແກ່ນົກໃນອາກາດ ແລະ ແກ່ສັດປ່າທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ, ເພື່ອທັງໂລກຈະຮູ້ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງໃນອິສະຣາເອນ.⁴⁷ ແລະຊຸມນຸມຊົນທັງສິ້ນຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ປະທານຊັຍຊະນະດ້ວຍດາບຫລືຫອກ. ເພາະວ່າການຮົບຄັ້ງນີ້ເປັນຂອງພຣະຢາເວ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງມອບພວກທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາ.

⁴⁸ເມື່ອຄົນຟິລິສະຕິນນັ້ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ດາວິດ, ແລ້ວດາວິດກໍ່ໄດ້ແລ່ນຢ່າງໄວວາ ເຂົ້າຫາກອງທັບສັດຕູເພື່ອປະທະກັນ.

⁴⁹ດາວິດໄດ້ເອົາມືຈົກເຂົ້າໄປໃນຖົງຂອງລາວ, ໄດ້ເອົາຫີນກ້ອນໜຶ່ງອອກມາ, ໄດ້ຍິງກະຕູນ, ແລະຖືກຫນ້າຜາກຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ. ກ້ອນຫີນລົບເຂົ້າໄປໃນຫນ້າຜາກຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ, ແລະລາວໄດ້ຫລົ້ມຂັ້ນຫນ້າລົງເຖິງດິນ.

⁵⁰ດາວິດກໍ່ໄດ້ຊະນະຄົນຟິລິສະຕິນດ້ວຍກະຕູນ ແລະ ກ້ອນຫີນໜຶ່ງກ້ອນ. ດາວິດໄດ້ຕີຄົນຟິລິສະຕິນແລະຂ້າລາວເສຍ. ບໍ່ມີດາບຢູ່ໃນມືຂອງດາວິດ.

⁵¹ແລ້ວດາວິດຈຶ່ງໄດ້ແລ່ນໄປ ແລະຍືນຢູ່ເຫນືອຄົນຟິລິສະຕິນ, ແລະໄດ້ຈັບດາບຂອງລາວຊັກອອກມາຈາກຝັກ, ຂ້າລາວ, ແລະໄດ້ຕັດຫົວຂອງລາວອອກເສຍດ້ວຍດາບ. ເມື່ອພວກຟິລິສະຕິນໄດ້ເຫັນວ່າ ຊາຍທີ່ແຂງແຮງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕາຍແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຫນີໄປ.

⁵²ແລ້ວຄົນອິສະຣາເອນແລະຄົນຢູດາກໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນໂຕ້ຮ້ອງ, ແລະໄລ່ຕາມພວກຟິລິສະຕິນໄປຈົນເຖິງຮ່ອມພູ ແລະ ເຖິງທີ່ປະຕູເມືອງເອກໂລນ. ຄົນຟິລິສະຕິນຕາຍຊະຊາຍຕາມທາງເຖິງຊາອາຣາອິມ, ຕະຫລອດທາງໄປເຖິງກາດແລະເອກໂລນ.

⁵³ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ກັບມາຈາກການໄລ່ຕີຕາມຄົນຟິລິສະຕິນ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ປຸ້ນຄ້າຍຂອງພວກເຂົາ.⁵⁴ ດາວິດກໍ່ໄດ້ນຳຫົວຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ ແລະໄດ້ນຳມານະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ລາວໄດ້ວາງເຄື່ອງອາວຸດຂອງລາວໄວ້ໃນເຕັ້ນຂອງລາວ.

⁵⁵ເມື່ອໂຊນເຫັນດາວິດອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຟິລິສະຕິນ, ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ຖາມອັບເນແມ່ທັບຂອງທ່ານວ່າ, "ອັບເນ, ຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ເປັນລູກຂອງໃຜ? ອັບເນກ່າວວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ພະອົງຊົງມີຊີວິດຢູ່ແມ່ສັນໃດ, ຂ້າພໍ່ອຍບໍ່ຮູ້."⁵⁶ ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໄປສືບຖາມເບິ່ງວ່າ, ເດັກໜຸ່ມຄົນນີ້ເປັນລູກຂອງໃຜ."

⁵⁷ເມື່ອດາວິດໄດ້ກັບມາຈາກການຂ້າພວກຟິລິສະຕິນແລ້ວ, ອັບເນກໍ່ໄດ້ພາຕົວລາວມາ, ແລະໄດ້ນຳເຂົ້າໄປຫາໂຊນ ພ້ອມດ້ວຍຫົວຂອງຄົນຟິລິສະຕິນໃນມືຂອງລາວ.⁵⁸ ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ຖາມວ່າ, "ເດັກໜຸ່ມເອີຍ, ເຈົ້າເປັນລູກຂອງໃຜ?" ດາວິດໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້າພໍ່ອຍເປັນລູກຊາຍຂອງເຢຊິຊາວເບັດເລເຮັມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ."

18 ¹ເມື່ອດາວິດໄດ້ເວົ້າກັບໂຊນຈົບລົງແລ້ວ, ໃຈຂອງໂຢນາທານກໍ່ຜຸກພັນກັບຈິດໃຈຂອງດາວິດ, ແລະໂຢນາທານຮັກດາວິດເຫມືອນກັບຮັກຊີວິດຂອງຕົນເອງ. ໂຊນກໍ່ໃຫ້ດາວິດໄດ້ເຮັດຫນ້າທີ່ຂອງລາວຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນ; ພະອົງຍ່ອມໃຫ້ລາວກັບເມື່ອບ້ານເຮືອນຂອງບິດາຂອງລາວ.

³ແລ້ວໂຢນາທານແລະດາວິດກໍ່ໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາແຫ່ງມິດຕະພາບ ເພາະພະອົງຮັກລາວເຫມືອນກັບຮັກຊີວິດຂອງພະອົງເອງ. ໂຢນາທານກໍ່ໄດ້ຖອດເສື້ອຄຸມທີ່ພະອົງສວມຢູ່ ແລະມອບໃຫ້ແກ່ດາວິດພ້ອມທັງເຄື່ອງອາວຸດ, ເຊັ່ນດຽວກັນດາບຂອງພະອົງ, ຄີນຫະນູ, ແລະສາຍແອວ.

⁵ດາວິດກໍ່ໄດ້ອອກໄປທຸກບ່ອນຕາມທີ່ໂຊນສົ່ງລາວໄປ, ແລະລາວປະສົບຄວາມສຳເລັດ. ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນເຫນືອພວກນັກຮົບ. ນີ້ເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊົນທັງປວງແລະໃນສາຍຕາຂອງພວກຂ້າຣາຊະການຂອງໂຊນດ້ວຍ.

⁶ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາຈາກການມີຊັຍຊະນະເຫນືອຄົນຟິລິສະຕິນ, ພວກຜູ້ຍິງກໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກເມືອງທັງໝົດຂອງອິສະຣາເອນ, ຮ້ອງເພງແລະເຕັ້ນລຳ, ຖວາຍການຕ້ອນຮັບກະສັດໂຊນດ້ວຍການເຕັ້ນລຳ, ດ້ວຍໃຈຍິນດີ, ແລະດ້ວຍເຄື່ອງດົນຕີທັງຫລາຍ. ພວກຜູ້ຍິງໄດ້ຮ້ອງເພງຈາກບົດຫນຶ່ງໄປອີກບົດຫນຶ່ງ. ພວກນາງໄດ້ຮ້ອງວ່າ, "ໂຊນຂ້າຄົນເປັນພັນໆ, ແລະດາວິດຂ້າຄົນເປັນຫມືນໆ."

⁸ໂຊນໂກດຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່, ແລະບົດເພງນີ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພະອົງ. ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ຍົກຍ້ອງດາວິດວ່າຂ້າຄົນເປັນຫມືນໆ, ແຕ່ພວກເຂົາຍົກຍ້ອງເຮົາວ່າ ຂ້າພຽງແຕ່ພັນໆຄົນ. ເຂົາຈະໄດ້ອັນໃດອີກຫລື ນອກຈາກຣາຊະສົມບັດ?"⁹ ໂຊນກໍ່ໄດ້ຈັບຕາເບິ່ງດາວິດດ້ວຍຄວາມສົງສັຍຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນມາ.

¹⁰ໃນວັນຕໍ່ມາ ວິນຍານອັນຕະຣາຍຈາກພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເຂົ້າສົ່ງໂຊນ ແລະພະອົງກໍ່ໄດ້ເວົ້າຄືຄົນບ້າຢູ່ໃນວັງຂອງພະອົງ. ດັ່ງນັ້ນດາວິດກໍ່ໄດ້ຫລິ້ນເຄື່ອງດົນຕີຢ່າງຫລາຍເຄີຍເຮັດແຕ່ລະວັນ. ໂຊນໄດ້ຖືຫອກຢູ່ໃນມືຂອງພະອົງ.¹¹ ໂຊນກໍ່ໄດ້ຊັດຫອກ, ດ້ວຍຫວັງວ່າ, "ຂ້າຈະສຽບດາວິດໃຫ້ຕິດກັບຝາ." ແຕ່ດາວິດຫນີຈາກມືຂອງໂຊນສອງຄັ້ງໃນສະຖານະການແບບນີ້.¹² ໂຊນກໍ່ຢ້ານກົວດາວິດ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວສະຖິດກັບລາວ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະຖິດກັບໂຊນອີກແລ້ວ.

¹³ດັ່ງນັ້ນ ໂຊນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຍ່າດາວິດໄປຈາກພະອົງ ແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງພັນ. ໂດຍໃນວິທີນີ້ດາວິດກໍ່ໄດ້ອອກໄປ ແລະໄດ້ກັບມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນ.¹⁴ ດາວິດໄດ້ປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນທຸກໆທາງ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດກັບລາວ.

¹⁵ເມື່ອໂຊນໄດ້ເຫັນລາວໄດ້ປະສົບຄວາມສຳເລັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ພະອົງກໍ່ຢູ່ໃນກັງວົນປົນກັບຄວາມຢ້ານຕໍ່ລາວ.¹⁶ ແຕ່ຄົນອິສະຣາເອນທັງໝົດ ແລະຄົນຢູດາຮັກດາວິດ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ອອກໄປແລະໄດ້ກັບມາຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ.

¹⁷ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງສັ່ງດາວິດວ່າ, "ມີຄືລູກສາວກົກຂອງເຮົາຊື່ເມຣາບ. ເຮົາຈະມອບນາງໃຫ້ເຈົ້າໄວ້ເປັນພັນຣະຍາ. ຂໍພຽງແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຄົນກ້າຫານສຳລັບເຮົາ ແລະຈຶ່ງຕໍ່ສູ້ໃນສົງຄາມຂອງພຣະຢາເວ." ເພາະໂຊນຄິດວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ມືຂອງເຮົາຕໍ່ສູ້ລາວ, ແຕ່ໃຫ້ມືຂອງຄົນຟິລິສະຕິນຕໍ່ສູ້ລາວ."¹⁸ ດາວິດຈຶ່ງກ່າວກັບໂຊນວ່າ, "ຂ້າພໍ່ອຍເປັນໃຜ, ແລະໃຜເປັນວົງຄະນາຍາດຂອງຂ້າພໍ່ອຍ, ຫລືຕະກູນບິດາຂອງຂ້າພໍ່ອຍໃນອິສະຣາເອນ, ທີ່ຂ້າພໍ່ອຍຈະເປັນລູກເຂີຍຂອງກະສັດ?"

¹⁹ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເມຣາບລູກສາວຂອງໂຊນຄວນຈະຖືກມອບໃຫ້ດາວິດ, ນາງໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ເປັນເມຍຂອງອາດີເອນຊາວເມໂຫລາ.

²⁰ແຕ່ມີຄູ່ລູກສາວຂອງໂຊນ, ໄດ້ຮັກດາວິດ. ພວກເຂົາໄດ້ບອກໂຊນ, ແລະເລື່ອງນີ້ໄດ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພະອົງ.²¹ ແລ້ວໂຊນໄດ້ຄິດໃນໃຈວ່າ, "ເຮົາຈະຍົກນາງໃຫ້ແກ່ລາວ, ເພື່ອນາງຈະເປັນກັບດັກໃສ່ລາວ, ແລະມືຂອງພວກຟິລິສະຕິນຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ລາວ."

²²ດັ່ງນັ້ນໂຊນຈຶ່ງສັ່ງແກ່ດາວິດຄັ້ງທີສອງວ່າ, "ເຈົ້າຈະເປັນລູກເຂີຍຂອງເຮົາ."

²³ໂຊນໄດ້ສັ່ງຄົນໃຊ້ຂອງພະອົງວ່າ, "ຈົງເວົ້າເປັນສ່ວນຕົວກັບດາວິດ ແລະເວົ້າວ່າ, 'ເບິ່ງແມ່, ກະສັດພໍ່ໃຈໃນເຈົ້າ. ແລະບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງກໍ່ຮັກເຈົ້າ. ບັດນີ້ແລ້ວ ຈົງເປັນລູກເຂີຍຂອງກະສັດເຖິດ.'"

²⁴ດັ່ງນັ້ນພວກຄົນໃຊ້ຂອງໂຊນໄດ້ເວົ້າຖອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ດາວິດ. ແລ້ວດາວິດເວົ້າວ່າ " ເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍຢູ່ບໍ່ທົ່ວເປັນລູກເຂີຍຂອງກະສັດ, ດ້ວຍຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຍາກຈົນ, ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນຫນ້າທີ່ແຕ່ຢ່າງໃດ?"²⁵ ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຊນຈຶ່ງໄດ້ລາຍງານຕໍ່ພະອົງເຖິງຖອຍຄຳທີ່ດາວິດໄດ້ກ່າວ.

²⁶ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າດັ່ງນີ້ແກ່ດາວິດ, 'ກະສັດບໍ່ປະຖາຖນາສິນສອດໃດໆ, ນອກຈາກຫນັງປາຍຫຸ້ມອະໄວຍະວະເພດຂອງຊາຍຊາວຟິລິສະຕິນຫນຶ່ງຮ້ອຍອັນເທົ່ານັ້ນ, ເພື່ອຈະໄດ້ແກ້ແຄ້ນພວກສັດຕູຂອງກະສັດ.'"

ບັດນີໂຊນຄິດວ່າ ຈະໃຫ້ດາວິດລົງລົງດ້ວຍມືຂອງພວກພິລິສະຕິນ.²⁶ ເມື່ອພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ໄດ້ບອກຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ດາວິດ, ເລື່ອງນີ້ກໍ່ເປັນທີ່ພິຈາລະນາໃນທາງເປັນລູກເຂີຍຂອງກະສັດ."

²⁷ກ່ອນເວລາທີ່ກຳໜົດໄວ້ຈະຫມົດໄປ, ດາວິດໄດ້ໄປພ້ອມກັບຄົນທັງຫລາຍຂອງລາວ ແລະໄດ້ຂ້າພວກພິລິສະຕິນສອງຮ້ອຍຄົນ. ດາວິດກໍ່ໄດ້ນຳຫນຶ່ງປາຍອະໄວຍະວະເພດຊາຍຂອງພວກເຂົາມາ, ແລະໄດ້ຖວາຍເຕັມຈຳນວນໃຫ້ແກ່ກະສັດ, ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງໄດ້ຍິນມີຄຳລູກສາວຂອງພະອົງໃຫ້ເປັນພັນລະຍາຂອງດາວິດ.²⁸ ເມື່ອໂຊນໄດ້ເຫັນ, ແລະຮູ້ວ່າພຣະຢາເວສະຖິດກັບດາວິດ, ແລະມີຄຳລູກສາວຂອງໂຊນ, ໄດ້ຮັກລາວ.²⁹ ໂຊນກໍ່ຍິງຢ້ານກົວດາວິດຫລາຍຂຶ້ນ. ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ເປັນສັດຕູຂອງດາວິດຕະຫລອດມາ.

³⁰ແລ້ວບັນດາເຈົ້າຊາຍຂອງພິລິສະຕິນກໍ່ອອກມາເພື່ອເຮັດສົງຄາມ, ແລະຍິງພວກເຂົາຈະອອກມາຫລາຍຄັ້ງປານໃດ, ດາວິດກໍ່ໄດ້ປະສົບຄວາມສຳເລັດຫລາຍກວ່າບັນດາຂ້າຣາຊະການທັງຫມົດຂອງໂຊນ, ດັ່ງນັ້ນ ຊື່ຂອງລາວຈຶ່ງເປັນທີ່ນິຍົມຢູ່ຢ່າງສູງ.

19 ¹ໂຊນໄດ້ກ່າວກັບໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງພະອົງ ແລະກັບບັນດາຂ້າຣາຊະການທັງຫມົດຂອງພະອົງວ່າ ພວກເຂົາຄວນຂ້າດາວິດເສຍ. ²ແຕ່ໂຢນາທານ, ລູກຊາຍຂອງໂຊນ, ພິຈາລະນາໃນໃຈໃນຕອນຂ້າງຂອງດາວິດ. ດັ່ງນັ້ນ ໂຢນາທານໄດ້ບອກກັບດາວິດວ່າ, "ໂຊນພໍ່ຂອງຂ້ອຍຫາຊ່ອງທາງທີ່ຈະຂ້າເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງຮະວັງໃຫ້ດີໃນຕອນເຊົ້າມືອິນນີ ແລະ ລີໃນບ່ອນທີ່ລັບລີ.³ ຂ້ອຍຈະອອກໄປ ແລະຍືນຢູ່ຂ້າງໆພໍ່ຂອງຂ້ອຍໃນທົນນາທີ່ເຈົ້າຢູ່, ແລະຂ້ອຍຈະຫຼຸນຂໍ້ພໍ່ກັບເລື່ອງຂອງເຈົ້າ. ຖ້າຂ້ອຍຮູ້ເລື່ອງໃດກໍ່ຕາມ, ຂ້ອຍຈະບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້."

⁴ໂຢນາທານໄດ້ກ່າວຊົມເຊີຍດາວິດຕໍ່ໂຊນຜູ້ເປັນບິດາ ແລະໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ, "ຂໍຢ່າໃຫ້ກະສັດເຮັດບາບຕໍ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງເລີຍ. ເພາະວ່າດາວິດກໍ່ໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພະອົງ, ແລະລາວໄດ້ເຮັດການງານທີ່ດີທັງຫລາຍເພື່ອພະອົງ.⁵ ເພາະລາວໄດ້ສ່ຽງຊີວິດຂອງລາວ ແລະໄດ້ຂ້າຄົນພິລິສະຕິນນັ້ນ. ພຣະຢາເວໄດ້ປຣະທານຊັຍຊະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບອິສະຣາເອນທັງປວງ. ພະອົງໄດ້ເຫັນແລ້ວແລະກໍ່ໄດ້ຊົມຊືມຍິນດີ. ເປັນຫຍັງພະອົງຈະເຮັດບາບຕໍ່ເລື່ອງທີ່ໄດ້ຄວາມຜິດໂດຍການຂ້າດາວິດເສຍຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ?"

⁶ໂຊນກໍ່ໄດ້ຟັງໂຢນາທານ. ໂຊນປະຕິຍານວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງມີຊີວິດຢູ່ແນ່ນອນສັນໃດ, ລາວຈະບໍ່ຖືກຂ້າ."⁷ ແລ້ວໂຢນາທານກໍ່ໄດ້ເອີ້ນດາວິດ, ແລະໂຢນາທານໄດ້ບອກລາວທຸກສິ່ງ. ໂຢນາທານໄດ້ນຳດາວິດເຂົ້າມາຫາໂຊນ, ແລະລາວກໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາຫາພະອົງຢ່າງແຕ່ກ່ອນ.

⁸ສົງຄາມໄດ້ເກີດຂຶ້ນອີກຄັ້ງ, ແລະດາວິດກໍ່ໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກພິລິສະຕິນ ແລະ ໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາດ້ວຍການຂ້າຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ. ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າລາວ⁹ ຕໍ່ມາວິນຍານທີ່ເປັນອັນຕະຣາຍຈາກພຣະຢາເວກໍ່ມາເຫນືອໂຊນ ເມື່ອພະອົງນັ່ງຢູ່ໃນວັງຂອງພະອົງ ພ້ອມດ້ວຍຫອກຢູ່ໃນມືຂອງພະອົງ, ແລະຂະນະທີ່ດາວິດກຳລັງຫລິ້ນເຄື່ອງດົນຕີຂອງລາວຢູ່.

¹⁰ໂຊນໄດ້ພະຍາຍາມຊັດຫອກຫມາຍຈະສຽບດາວິດໃຫ້ຕິດຝາດ້ວຍຫອກ, ແຕ່ລາວກໍ່ໄດ້ຫລົບຫອກຂອງໂຊນ, ດັ່ງນັ້ນໂຊນຈຶ່ງໄດ້ຊັດຫອກຕິດຝາ, ດາວິດກໍ່ໄດ້ຫນີໄປໄດ້ໃນຄືນນັ້ນ.¹¹ ໂຊນໄດ້ໃຊ້ພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາເຮືອນຂອງດາວິດ ເພື່ອເຝົ້າເບິ່ງລາວ ເພື່ອຈະຂ້າລາວເສຍໃນເວລາເຊົ້າ. ແຕ່ມີຄຳພັນຣະຍາຂອງດາວິດໄດ້ບອກລາວວ່າ, "ຖ້າຄືນນີ້ເຈົ້າບໍ່ຫນີເອົາໄຕລອດ, ມືອິນເຈົ້າຈະຖືກຂ້າຕາຍ."

¹²ດັ່ງນັ້ນ ມີຄຳຈຶ່ງໄດ້ຢືນດາວິດລົງທາງປ່ອງຢ້ຽມ. ລາວກໍ່ໄດ້ຫນີໄປ, ແລະຫນີລອດໄປໄດ້.¹³ ມີຄຳໄດ້ເອົາຮູບເຄົາຣົບຂອງຄົວເຮືອນມາ ແລະໄດ້ວາງໄວ້ເທິງຕຽງນອນ. ແລ້ວນາງກໍ່ໄດ້ວາງຫມອນເທິງຂົນແບ້ໄວ້ເທິງຫົວຂອງມັນ, ແລະໄດ້ເອົາຜ້າຫົມຄຸມໄວ້.

¹⁴ເມື່ອໂຊນໄດ້ສົງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຈັບດາວິດ, ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, "ລາວບໍ່ສະບາຍ."¹⁵ ແລ້ວໂຊນໄດ້ສົງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວນັ້ນໄປເບິ່ງດາວິດ; ໄດ້ສັງວ່າ, "ຈຶ່ງນຳເຂົາມາຫາເຮົາທັງຕຽງ. ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຂ້າລາວເສຍ."

¹⁶ເມື່ອພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄດ້ເຂົ້າມາ, ມີເດ, ຮູບເຄົາຣົບຂອງຄົວເຮືອນກໍ່ຢູ່ໃນຕຽງພ້ອມກັບຂົນແບ້ເທິງຫມອນຢູ່ທີ່ຫົວຂອງມັນ.

¹⁷ໂຊນໄດ້ເວົ້າກັບມີຄຳວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຫລອກລວງເຮົາ ແລະປ່ອຍສັດຕູຂອງເຮົາໄປເສຍ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຫນີໄປ?"

ມີຄຳໄດ້ຕອບໂຊນວ່າ, "ລາວເວົ້າກັບລູກວ່າ, 'ຈຶ່ງປ່ອຍຂ້ານ້ອຍໄປ. ຄວນຫລີກຫຼີກຂ້ານ້ອຍຈະຂ້າເຈົ້າເສຍ?'"

¹⁸ບັດນີ ດາວິດກໍ່ຫນີລອດໄປໄດ້, ແລະລາວໄດ້ໄປຫາຊາມູເອນທີ່ຣາມາ ແລະ ໄດ້ເລົ່າໃຫ້ລາວຟັງທຸກສິ່ງທີ່ໂຊນໄດ້ເຮັດຕໍ່ລາວ. ແລ້ວຊາມູເອນກໍ່ໄດ້ຍຸທິນາໂຢດ.¹⁹ ມີຄືນໄປບອກໂຊນວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ດາວິດຢູ່ທີ່ນາໂຢດໃນຣາມາ."²⁰ ແລ້ວໂຊນກໍ່ໄດ້ສົງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຈັບດາວິດ.

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຫມູ່ຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມກຳລັງປະກາດພຣະທັມຢູ່ ແລະຊາມູເອນກໍ່ໄດ້ຍືນເປັນຫົວຫນ້າພວກເຂົາ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ສວມທັບພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງໂຊນ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ປະກາດພຣະທັມດ້ວຍ.

²¹ເມື່ອໂຊນໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້, ພະອົງກໍ່ໄດ້ສົງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວອື່ນໄປ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ໄດ້ປະກາດພຣະທັມດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ ໂຊນຈຶ່ງສົງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປເປັນຄັ້ງທີສາມ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ປະກາດພຣະທັມດ້ວຍ.²² ແລ້ວພະອົງກໍ່ໄດ້ໄປທີ່ຣາມາດ້ວຍຕົນເອງ ແລະໄດ້ມາເຖິງບໍ່ນ້ຳເລີກໃນເມືອງເສຄູ. ພະອົງໄດ້ຖາມວ່າ, "ຊາມູເອນກັບດາວິດຢູ່ບ່ອນໃດ?" ມີບາງຄົນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ພວກເຂົາໄດ້ຍຸທິນາໂຢດໃນຣາມາ."

²³ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ໄປນາໂຢດໃນຣາມາ. ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໂດມາເຫນືອພະອົງ, ແລະຂະນະທີ່ພະອົງໄດ້ໄປຊົງປະກາດພຣະທັມຈົນພະອົງສະເດັດມາເຖິງນາໂຢດທີ່ຣາມາ.²⁴ ພະອົງໄດ້ແກ້ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພະອົງອອກ ແລະໄດ້ປະກາດພຣະທັມດ້ວຍ ຕໍ່ຫນ້າຊາມູເອນ. ພະອົງໄດ້ເປື້ອຍກາຍຢູ່ຕະຫລອດມື້ ແລະຕະຫລອດຄືນ. ມີຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າຢ້ອນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖາມວ່າ, "ໂຊນຢູ່ຫ່າມກາງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມດ້ວຍຫລື?"

20 ¹ແລ້ວດາວິດກໍ່ໄດ້ຫນີຈາກນາໂຢດໃນເມືອງຣາມາ ແລະໄດ້ມາ ແລະໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂຢນາທານວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສົງໃດຫລື?"

ມີຫຍັງເປັນຄວາມຜິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລື? ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບອັນໃດຕໍ່ບິດາຂອງທ່ານ, ພະອົງຈຶ່ງຕ້ອງການເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ?"² ໂຢນາທານໄດ້ຕອບດາວິດວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນແນ່ນອນ; ທ່ານຈະບໍ່ຕາຍດອກ. ບິດາຂອງເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດເລື່ອງໃຫຍ່ຫລືເລື່ອງນ້ອຍອັນໃດ ໂດຍບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້. ເປັນຫຍັງພໍ່ຈະບິດບັງເລື່ອງນີ້ຈາກເຮົາຫລື? ບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນແນ່ນອນ."

³ດາວິດໄດ້ສາບານອີກຄັ້ງແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພໍ່ຂອງທ່ານຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນທີ່ພິຈາລະນາໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ.

ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ໂຢນາທານຮູ້ເລື່ອງນີ້, ຢ້ານວ່າລາວຈະໂສກເສົ້າໃຈ." ແຕ່ທີ່ຈຶ່ງກໍ່ຄື ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ, ແລະເທົ່າທີ່ທ່ານມີຊີວິດຢູ່ສັນໃດ, ຍັງເຫລືອອີກພຽງກ້າວດຽວລະຫວ່າງຂ້າພະເຈົ້າກັບຄວາມຕາຍ."

⁴ແລ້ວໂຢນາທານຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະບອກອັນໃດກໍ່ຕາມ, ຂ້ອຍຈະເຮັດຕາມເພື່ອເຈົ້າ."⁵ ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບໂຢນາທານວ່າ, "ມືອິນເປັນມືອອກໃຫມ່, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຄວນຈະຕ້ອງນັ່ງຮັບປະທານອາຫານກັບກະສັດ. ແຕ່ຂໍໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປ, ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະລີຢູ່ໃນທົນນາຈົນເຖິງວັນທີສາມຕອນແລງ.

⁶ຖ້າພໍ່ຂອງທ່ານລະນຶກເຖິງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ແລ້ວຂໍໃຫ້ບອກພະອົງວ່າ, "ດາວິດໄດ້ວົງວອນຂໍລາຂ້າພະເຈົ້າໄປເບິດເລເຮັມເມືອງຂອງລາວ; ເພາະວ່າມັນເປັນເວລາຖວາຍສັດບູຊາປະຈຳປີຂອງຕະກູນທັງຫມົດທີ່ນັ້ນ."⁷ຖ້າພະອົງກ່າວວ່າ, "ດີແລ້ວ," ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານກໍຈະມີສັນຕິສຸກ. ແຕ່ຖ້າພະອົງໃຈຮ້າຍ, ກໍຈົງຮູ້ວ່າພະອົງຕັດສິນໃນທາງຊົ່ວຮ້າຍແລ້ວ.

⁸ດັ່ງນັ້ນ ຂໍທ່ານເຮັດຢ່າງມີຄວາມເມດຕາແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍ. ເພາະທ່ານໄດ້ນຳຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະຢາເວກັບທ່ານ. ແຕ່ຖ້າມີຄວາມບາບໃນຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົງປຣະຫານຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍໂຕທ່ານເອງ; ເປັນຫຍັງທ່ານຈະນຳຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ພໍ່ຂອງທ່ານຫລີ? ⁹ໂຢນາທານຈົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຢາໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນສຳລັບເຈົ້າເລີຍ! ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າ ພໍ່ຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດການຮ້າຍທີ່ຈະມາເຖິງທ່ານ, ເຈົ້າຈະບໍ່ບອກເຈົ້າຫລີ?"

¹⁰ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ກ່າວກັບໂຢນາທານວ່າ, "ໃຜຈະບອກຂ້າພະເຈົ້າ ຖ້າພໍ່ຂອງທ່ານຕອບທ່ານຢ່າງຮຸນແຮງ?"¹¹ໂຢນາທານໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ມາເຖີດ, ໃຫ້ເຮົາອອກໄປທີ່ຫຼົງໜ້າ." ດັ່ງນັ້ນ ທັງສອງຈົງໄດ້ອອກໄປທີ່ຫຼົງໜ້າ.

¹²ໂຢນາທານໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຊົງເປັນພຣະຍານ.

ເມື່ອເຮົາໄດ້ຖາມຄຳຖາມພໍ່ຂອງເຮົາເວລາປະມານນີ້ໃນມື້ອື່ນ, ຫລືໃນວັນທີສາມ, ເບິ່ງແມ່, ຖ້າມື້ອື່ນໃດຕິດດາວິດແລ້ວ, ຈະບໍ່ໃຊ້ຄົນໄປແຈ້ງເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຫລີ?

¹³ຖ້າພໍ່ຂອງເຮົາພໍໃຈທີ່ທ່ານຮ້າຍເຈົ້າ, ຂໍພຣະຢາເວລົງໂທດແກ່ໂຢນາທານ ແລະ ຊົງເພີມໂທດໃຫ້ດ້ວຍ ຖ້າເຮົາບໍ່ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ ແລະ ສົ່ງເຈົ້າຫນີໄປຢ່າງປອດພິພາດ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ໄປຢ່າງສັນຕິສຸກ. ຂໍພຣະຢາເວສະຖິດກັບທ່ານ, ຢ່າງທີ່ພຣະອົງສະຖິດກັບພໍ່ຂອງເຮົາ.

¹⁴ຖ້າເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ, ຂໍເຈົ້າຈົງສະແດງຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຕໍ່ເຮົາ, ຫລືເຮົາຈະບໍ່ຕາຍ?

¹⁵ຂໍຢ່າຕັດພັນທະສັນຍາແຫ່ງຄວາມສັດຊື່ຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຮົາຕະຫລອດໄປ—ເຖິງແມ່ນວ່າ

ເມື່ອພຣະຢາເວຊົງກຳຈັດສັດຕູທັງປວງຂອງດາວິດຈາກແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວກໍຕາມ."¹⁶ດັ່ງນັ້ນ

ໂຢນາທານຈົງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດແລະກ່າວວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວແກ່ແຄ້ນພວກສັດຕູຂອງດາວິດ."

¹⁷ໂຢນາທານກໍໄດ້ໃຫ້ດາວິດປະຕິຍານອີກຄັ້ງຫນຶ່ງໂດຍຄວາມຮັກທີ່ພະອົງມີຕໍ່ລາວ, ເພາະວ່າ ພະອົງໄດ້ຮັກລາວຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ຮັກຊີວິດຂອງຕົນເອງ.

¹⁸ແລ້ວໂຢນາທານໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ມື້ອື່ນເປັນມື້ອອກໃຫມ່ຄຳຫນຶ່ງ. ເຈົ້າຈະຕ້ອງຂາດໄປ ເພາະບ່ອນນັ່ງຂອງເຈົ້າຈະວ່າງຢູ່.

¹⁹ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຢູ່ຄົບສາມມື້ແລ້ວ, ໃຫ້ເຈົ້າລົງໄປໂດຍໄວ ແລະ ກັບມາບ່ອນທີ່ເຈົ້າຫລົບລີ້ເມື່ອເຖິງວັນນັ້ນ ແລະ ຄອຍຖ້າຢູ່ຂ້າງຫົນເອເຊ.

²⁰ເຮົາຈະຍິງລູກທະນູສາມດອກໄປຂ້າງຫຼັງທ່ານ, ເຫມືອນກັບວ່າເຮົາຍິງເປົ່າ."²¹ແລ້ວເຮົາຈະໃຊ້ເຕັກຫນຸ່ມຂອງເຮົາໄປແລະເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ, 'ຈົງໄປຫາພວກລູກທະນູ,' ຖ້າເຮົາເວົ້າກັບເຕັກຫນຸ່ມວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ພວກລູກທະນູນັ້ນຢູ່ທາງຂ້າງນີ້ຂອງເຈົ້າ; ຈົງໄປເອົາມາ.' ແລ້ວເຈົ້າຈົງມາ; ເພາະວ່າພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນແນ່ນອນໃນ ທ່ານກໍປອດພິພາດແລ້ວ, ບໍ່ມີອັນຕະຣາຍອັນໃດເລີຍ.

²²ແຕ່ຖ້າເຮົາເວົ້າກັບເຕັກຫນຸ່ມຄົນນັ້ນວ່າ, 'ເບິ່ງແມ່, ພວກລູກທະນູຢູ່ກາຍເຈົ້າໄປ,' ແລ້ວເຈົ້າຈົງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງເຈົ້າຫນີໄປ."²³ສ່ວນຂໍ້ຕົກລົງທີ່ເຈົ້າກັບຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັນນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່, ພຣະຢາເວຊົງຢູ່ທີ່ນີ້ລະຫວ່າງເຈົ້າແລະຂ້ອຍຕະຫລອດໄປ."

²⁴ດາວິດຈົງໄດ້ຫລົບລີ້ຢູ່ໃນຫຼົງໜ້າ. ເມື່ອເຖິງມື້ອອກໃຫມ່ຫນຶ່ງຄຳ, ກະສັດໄດ້ນັ່ງເພື່ອຮັບປະທານອາຫານ.²⁵ກະສັດໄດ້ນັ່ງເທິງບ່ອນນັ່ງຂອງພະອົງ ເທິງບ່ອນນັ່ງຂ້າງຝາຄືເກົ່າ. ໂຢນາທານໄດ້ຢືນແລະອັບເນໄດ້ນັ່ງຂ້າງໂຊນ. ແຕ່ບ່ອນນັ່ງຂອງດາວິດວ່າງຢູ່.

²⁶ໂຊນຍັງບໍ່ໄດ້ເວົ້າອັນໃດໃນວັນນັ້ນ, ເພາະພະອົງຄິດໃນໃຈວ່າ, "ມີເຫດບາງຢ່າງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບລາວ. ລາວມີມົນທົນ;

ແນ່ນອນລາວມີມົນທົນຢູ່."²⁷ແຕ່ໃນວັນທີສອງ, ມື້ຕໍ່ມາຂອງມື້ອອກໃຫມ່ຫນຶ່ງຄຳ, ບ່ອນນັ່ງຂອງດາວິດກໍວ່າງຢູ່.

ໂຊນກໍເວົ້າກັບໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງຕົນວ່າ, "ເປັນຫຍັງລູກຂອງເຢຊິບໄດ້ມາຮັບປະທານອາຫານທັງວານນີ້ແລະວັນນີ້?"

²⁸ໂຢນາທານກໍໄດ້ຕອບໂຊນວ່າ, "ດາວິດວົງວອນຂໍລາຂ້າພະເຈົ້າໄປຍັງບ້ານເບັດເລເຮັມ."²⁹ລາວໄດ້ບອກວ່າ, 'ຂໍປ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໄປ.

ເພາະຕະກູນຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີການຖວາຍສັດບູຊາໃນເມືອງ, ແລະອ້າຍໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ໄປທີ່ນັ້ນ. ບັດນີ້, ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈຈາກທ່ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປ ແລະ ຢຽມຢາມພວກອ້າຍໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.' ດ້ວຍເຫດນີ້ລາວຈົງບໍ່ໄດ້ມາຮ່ວມໂຕະຂອງກະສັດ."

³⁰ແລ້ວຄວາມໂກດຮ້າຍກໍຟຸ່ງຂຶ້ນຕໍ່ໂຢນາທານ, ແລະພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າເປັນລູກຊາຍຂອງຍິງຜິດສິລະທັມ ແລະ ກະບົດ! ເຮົາບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເລືອກບຸດເຢຊິບາເປັນຄວາມອັບອາຍແກ່ເຈົ້າເອງ, ແລະແກ່ແມ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດເຈົ້າ?"³¹ເພາະວ່າຕາຍໃດທີ່ບຸດເຢຊິບມີຊີວິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ໂຕເຈົ້າຫລືອາຊະອາຈັກຂອງເຈົ້າຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ບໍ່ໄດ້. ບັດນີ້ແລ້ວ, ຈົງໃຊ້ຄົນໄປຈັບລາວມາໃຫ້ເຮົາ, ເພາະເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍແນ່ນອນ."

³²ໂຢນາທານຈົງໄດ້ຕອບໂຊນພະບິດາຂອງທ່ານວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍ?

ລາວໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດ?"³³ແຕ່ໂຊນໄດ້ຊັດຫອກໃສ່ທ່ານຫມາຍຈະຂ້າທ່ານເສຍ. ດັ່ງນັ້ນໂຢນາທານຈົງຮູ້ວ່າ ພະບິດາຂອງຕົນຕັ້ງໃຈຈະຂ້າດາວິດ.

³⁴ໂຢນາທານຈົງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກໂຕະດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ແລະບໍ່ໄດ້ກິນຫຍັງເລີຍໃນວັນທີສອງຂອງເດືອນນັ້ນ,

ເພາະຄວາມໂສກເສົ້າໃຈດ້ວຍເລື່ອງຂອງດາວິດ, ເພາະວ່າພະບິດາຂອງທ່ານລົບຫລຸກງຽຕຂອງລາວ.

³⁵ພໍຮອດຕອນເຊົ້າ, ໂຢນາທານກໍໄດ້ອອກໄປທີ່ຫຼົງໜ້າຕາມທີ່ນັດຫມາຍໄວ້ກັບດາວິດ, ແລະມີເຕັກຫນຸ່ມໄປນຳກັນກັບລາວຄືນຫນຶ່ງ.

³⁶ພະອົງໄດ້ເວົ້າກັບເຕັກຫນຸ່ມນັ້ນວ່າ, "ຈົງແລ່ນໄປແລະຊອກຫາພວກລູກທະນູທີ່ຂ້ອຍຍິງໄປ." ເມື່ອເຕັກຫນຸ່ມນັ້ນແລ່ນໄປ,

ໂຢນາທານໄດ້ຍິງລູກທະນູດອກຫນຶ່ງໄປເກີນຫນ້າເຕັກນັ້ນ."³⁷ເມື່ອເຕັກຫນຸ່ມນັ້ນມາເຖິງບ່ອນທີ່ລູກທະນູ ຊົງໂຢນາທານໄດ້ຍິງໄປນັ້ນຕົກ,

ໂຢນາທານກໍໄດ້ຮ້ອງໄລ່ຫລັງເຕັກຫນຸ່ມນັ້ນແລະກ່າວວ່າ, "ລູກທະນູກາຍເຈົ້າໄປຂ້າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ່?"

³⁸ແລ້ວໂຢນາທານກໍໄດ້ຮ້ອງໄລ່ຕາມຫລັງເຕັກຫນຸ່ມນັ້ນວ່າ, "ຮີບໄວແນ່, ຮີບໄປໄວແດ່, ຢາຢູ່ຊ້າ!"

ດັ່ງນັ້ນເຕັກຫນຸ່ມຂອງໂຢນາທານກໍໄປເກັບພວກລູກທະນູ ແລະ ໄດ້ກັບມາຫນ້າຂອງຕົນ.³⁹ແຕ່ເຕັກຫນຸ່ມນັ້ນບໍ່ຮູ້ເລື່ອງໃດຫນຶ່ງ. ມີພຽງແຕ່ໂຢນາທານ ແລະ ດາວິດເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ວ່າເລື່ອງຫຍັງ.⁴⁰ໂຢນາທານກໍໄດ້ມອບເຄື່ອງອາວຸດຂອງທ່ານໃຫ້ເຕັກຫນຸ່ມນັ້ນ ແລະໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ຈົງໄປ, ຈົງເອົາມັນເຂົ້າໄປໃນເມືອງ."

⁴¹ທັນທີທີ່ເຕັກຫນຸ່ມນັ້ນໄປແລ້ວ, ດາວິດກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນມາຈາກດ້ານຫລັງຂອງກອງຫົນ, ກົມຂາບລົງເຖິງດິນ, ແລະໄດ້ໂຄ້ງຄຳນັບລົງສາມຄັ້ງ.

ພວກເຂົາໄດ້ຈູບຊຶ້ງກັນແລະກັນ, ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍກັນ, ແຕ່ດາວິດໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຫລາຍກວ່າ.⁴²ໂຢນາທານຈົງໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ຈົງໄປໂດຍສັນຕິເຖີດ,

ເພາະວ່າເຮົາທັງສອງໄດ້ປະຕິຍານໄວ້ແລ້ວໃນພຣະນາມຊີແຫ່ງພຣະຢາເວວ່າ, 'ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຊົງຢູ່ລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບເຈົ້າ

ແລະລະຫວ່າງເຊື້ອສາຍຂອງຂ້ອຍກັບເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າສືບໄປເປັນນິດ.'" ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະໄດ້ຈາກໄປ,

ແລະໂຢນາທານກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.

21 ¹ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ມາທີ່ເມືອງໂນບໄປຫາອາທິເມເລັກປະໂລຫິດ. ອາທິເມເລັກໄດ້ຕິດສັນເຊັນດ້ວຍຄວາມຢ້ານມາຫາດາວິດ ແລະໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ຍ້ອນຫຍັງທ່ານຈົງມາຄືນດຽວ ແລະບໍ່ມີໃຜມາກັບທ່ານຫລີ?"²ດາວິດຈົງໄດ້ເວົ້າກັບອາທິເມເລັກປະໂລຫິດວ່າ,

"ກະສັດໄດ້ສົງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດພາຣະກິດຢ່າງຫນຶ່ງ ແລະໄດ້ສົງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ໃຜຮູ້ເຖິງເລື່ອງທີ່ເຮົາໃຊ້ເຈົ້າໄປເຮັດນັ້ນ, ແລະເລື່ອງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາເຈົ້ານັ້ນ." ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັດຫມາຍໄວ້ກັບພວກຄົນຫນຸ່ມໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງຫນຶ່ງ.

³ບັດນີ້ແລ້ວ ທ່ານມີຫຍັງຢູ່ໃນມືແດ້? ຂໍໃຫ້ເຂົາຈິແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຈັກຫ້າກ່ອນ, ຫລືອ້ນໃດກໍໄດ້ທີ່ທ່ານມີຢູ່ຫນຶ່ງ." ⁴ປະໂລຫິດນັ້ນໄດ້ຕອບດາວິດ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ມີເຂົາຈິທໍາມະດາເລີຍ, ແຕ່ມີເຂົາຈິບໍຣິສຸດ—ຖ້າໃຫ້ພວກຄົນຫນຸ່ມຮັກສາມັນໃຫ້ຫ່າງຈາກຜູ້ຍິງມາກໍແລ້ວກັນ.

⁵ດາວິດໄດ້ຕອບປະໂລຫິດວ່າ, "ຫຍັງແລ້ວ ພວກຜູ້ຍິງກໍໄດ້ຖືກຮັກສາໃຫ້ຫ່າງຈາກເຮົາໃນຕະຫລອດສາມມື້ທີ່ຜ່ານມາແລ້ວ, ເຫມືອນຄັ້ງກ່ອນໆທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກໄປ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງຜູ້ຊາຍກໍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ ເຖິງແມ່ນເປັນການເຮັດວຽກຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ຍິງວັນນິພວກເຂົາກໍຍິງບໍ່ຮິສຸດກວ່າເກົ່າ." ⁶ດັ່ງນັ້ນ ປະໂລຫິດຈຶ່ງໄດ້ມອບເຂົາຈິບໍຣິສຸດໃຫ້ແກ່ລາວ.

ເພາະວ່າຫນ້າບໍ່ມີເຂົາອິນອີກນອກຈາກເຂົາຈິຕໍ່ຫນ້າພຣະພໍ່, ຊຶ່ງໄດ້ເກັບມາຈາກຕໍ່ຫນ້າພຣະພໍ່ຂອງພຣະຢາວ, ເພື່ອທີ່ຈະວາງເຂົາຈິໃຫມ່ແທນທີ່ໃນວັນທີ່ເກັບເອົາເຂົາຈິເກົ່ານັ້ນອອກໄປ.

⁷ບັດນີ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງຂອງໂຊນຢູ່ຫນ້າໃນວັນນັ້ນ, ຖືກກັກຕິວໃຫ້ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາວ. ລາວຊື່ວ່າໂດເອກຊາວເອໂດມ, ຫົວຫນ້າຄົນລ້ຽງສັດຂອງໂຊນ.

⁸ດາວິດໄດ້ເວົ້າກັບອາທິເມເລັກວ່າ, "ບັດນີ້ ຫນ້າບໍ່ມີຫອກຫລືດາບໃນມືຢູ່ຈັກດວງຫນຶ່ງຫລື? ເພາະວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນໍາດາບຫລືອາດຕິດໂຕມາເລີຍ, ເພາະວ່າ ພາຣະກິດຂອງກະສັດນັ້ນເລັ່ງດ່ວນຫລາຍ." ⁹ປະໂລຫິດຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ດາບຂອງໂກລິອາດຄົນຟິລິສະຕິນ, ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ຂ້າທີ່ຮ່ອມພູເອລາມັນ, ຍັງຖືກຜ້າຫໍ້ຢູ່ຂ້າງຫລັງເສື້ອເອໂຟດ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງການດາບດວງນັ້ນ, ຈຶ່ງເອົາໄປເຖິດ, ເພາະວ່າບໍ່ມີອາດຕິນໃດຢູ່ທີ່ນີ້ອີກແລ້ວ." ¹⁰ດາວິດໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ບໍ່ມີດາບດວງອິນອີກເຫມືອນດາບດວງນັ້ນແລ້ວ; ເອົາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ."

¹¹ດາວິດກໍໄດ້ລູກຂຶ້ນແລະໄດ້ຫນ້າຈາກໂຊນໄປຫາອາກິດ, ກະສັດຂອງເມືອງກາດ. ¹²ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອາກິດໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ດາວິດຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນຫລືທີ່ເປັນກະສັດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮ້ອງເພງໃຫ້ກັນແລະກັນກ່ຽວກັບລາວໃນການເຕັ້ນລໍາຫລີທີ່ວ່າ, 'ໂຊນໄດ້ຂ້າຄົນເປັນຜັນໆຄົນ, ແລະດາວິດໄດ້ຂ້າຄົນເປັນຫມື່ນໆຄົນ?'" ¹³ດາວິດກໍໄດ້ເກັບຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນໃຈ ແລະ ຢ້ານອາກິດ, ກະສັດແຫ່ງເມືອງກາດຫລາຍ. ¹⁴ລາວຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນປະຕິກິລິຍາຂອງລາວຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ ແລະໄດ້ເຮັດເປັນຄືຄົນບໍ່ໃນຫມູ່ພວກເຂົາ; ລາວໄດ້ເຮັດເຄື່ອງຫມາຍໄວ້ທີ່ປະຕູຕ່າງໆຂອງປະຕູຂອງເມືອງ ແລະປ່ອຍໃຫ້ນໍາລາຍໂຫລລົງຕາມຫນວດເຄົາຂອງລາວ.

¹⁵ແລ້ວອາກິດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ພວກເຈົ້າເບິ່ງຊາຍຄົນທີ່ເປັນບ້າ. ແລ້ວພວກເຈົ້າພາລາວມາຫາເຮົາເຮັດຫຍັງ? ¹⁶ເຮົາຂາດຄົນບໍ່ຫລື, ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ພາຄົນນີ້ມາເຮັດກິລິຍາແບບນີ້ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ? ຄົນຢ່າງນີ້ຄວນເຂົ້າມາໃນວັງຂອງເຮົາຫລື?"

22 ¹ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດກໍໄດ້ໄປຈາກຫນ້ານ ແລະໄດ້ຫນີໄປຢູ່ທີ່ຖ້ຳອາດູນລໍາ. ເມື່ອພວກອ້າຍໆແລະເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງບິດາຂອງລາວໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາກໍໄດ້ລົງໄປຫາລາວຫນຶ່ງ. ²ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມທຸກຍາກ, ທຸກຄົນທີ່ມີຫນີສິນ, ແລະທຸກຄົນທີ່ບໍ່ພໍໃຈກໍໄດ້ລວມກັນມາຫາລາວ—ພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນມາຫາລາວ. ດາວິດກໍເປັນຫົວຫນ້າພວກເຂົາ. ມີຄົນມາຢູ່ກັບລາວປະມານສີ່ສ້ອຍຄົນ.

³ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ອອກຈາກຫນ້ານໄປຍັງເມືອງມີຊະປາໃນໂມອາບ. ລາວໄດ້ບອກກະສັດແຫ່ງໂມອາບວ່າ, "ຂໍໃຜດີໃຫ້ບິດາມານດາຂອງຂ້ານ້ອຍໄປຢູ່ກັບພະອົງເຖິດ ຈົນກວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກະທຳປະການໃດເພື່ອຂ້ານ້ອຍ." ⁴ລາວກໍໄດ້ປະພວກເຂົາໄວ້ກັບກະສັດແຫ່ງໂມອາບ.

ບິດາແລະມານດາຂອງລາວກໍໄດ້ອາສັຍຢູ່ກັບພະອົງຕະຫລອດເວລາທີ່ດາວິດຢູ່ໃນທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງຂອງລາວ.

⁵ແລ້ວຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊິກາດໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ, "ຢ່າຢູ່ໃນທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງຂອງທ່ານ. ຈຶ່ງຈາກໄປເສຍແລະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຢູດາເຖິດ." ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດກໍໄດ້ຈາກຫນ້ານແລະໄດ້ໄປຢູ່ໃນປ່າເຮເຣັດ.

⁶ໂຊນໄດ້ຮູ້ວ່າໄດ້ມີຜູ້ພົບເຫັນດາວິດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບລາວ. ບັດນີ້ ໂຊນໄດ້ຢູ່ທີ່ເມືອງກິເບດກ້ອງຕິນສິນຫມອກໃນເມືອງຣາມາ, ພ້ອມດ້ວຍຫອກຂອງພະອົງ, ແລະພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫມົດຂອງພະອົງກໍໄດ້ຍິນຢູ່ອ້ອມຮອບພະອົງ.

⁷ໂຊນໄດ້ກ່າວກັບພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຢືນຢູ່ອ້ອມພະອົງວ່າ, "ບັດນີ້ຈຶ່ງຟັງໃຫ້ດີ, ປະຊາຊົນແຫ່ງເບັນຢາມິນ! ລູກຊາຍຂອງເຢຊີຈະໃຫ້ທັງນາທັງຫລາຍ ແລະສວນອະນຸທັງຫລາຍແກ່ພວກເຈົ້າຫລື? ລາວຈະຕັ້ງພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງຜັນ ແລະຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງຮ້ອຍຫລື, ⁸ເພື່ອເປັນການແລກປ່ຽນສໍາລັບທີ່ພວກເຈົ້າທັງຫມົດຄິດກະບົດຕໍ່ເຮົາຫລື? ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນແຈ້ງແກ່ເຮົາເລີຍ ເມື່ອລູກຊາຍຂອງເຮົາເຮັດພັນທະສັນຍາກັບລູກຊາຍຂອງເຢຊີ. ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຈົ້າກໍາລັງເສຍໃຈກັບເຮົາ. ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນໃນພວກເຈົ້າແຈ້ງແກ່ເຮົາວ່າ ລູກຊາຍຂອງເຮົາ ໄດ້ປຸກປັນດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ. ໃນວັນນີ້ລາວກໍຫລົບລີ້ແລະຄອຍຖ້າເຮົາ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ໂລກຕີເຮົາ."

⁹ແລ້ວໂດເອກ ຄົນເອໂດມ ຜູ້ທີ່ເປັນຫົວຫນ້າພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຊນຈຶ່ງໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນລູກຊາຍຂອງເຢຊີມາທີ່ເມືອງໂນບ, ມາຫາອາທິເມເລັກລູກຊາຍຂອງອາທິທູບ. ¹⁰ລາວກໍໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາວເຂົ້າໃຫ້ຊົງຊ່ວຍລາວ, ແລະລາວໄດ້ໃຫ້ສະບຽງອາຫານແກ່ລາວ ແລະໃຫ້ດາບຂອງໂກລິອາດຄົນຟິລິສະຕິນແກ່ລາວໄປ."

¹¹ແລ້ວກະສັດກໍໄດ້ສົງຄົນໄປເອີ້ນເອົາອາທິເມເລັກປະໂລຫິດ ລູກຊາຍຂອງອາທິທູບ ແລະເຊື້ອສາຍບິດາຂອງທ່ານທັງຫມົດ, ທີ່ເປັນພວກປະໂລຫິດທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນເມືອງໂນບ. ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍໄດ້ມາຫາກະສັດ. ¹²ໂຊນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບັດນີ້ຈຶ່ງຟັງ, ລູກຊາຍຂອງອາທິທູບ." ລາວໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫນີແລ້ວ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ." ¹³ໂຊນໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮ່ວມກັນກະບົດຕໍ່ເຮົາ, ທັງພວກເຈົ້າແລະລູກຊາຍຂອງເຢຊີ, ໃນການທີ່ເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ເຂົາຈິແລະດາບແກ່ລາວ, ແລະໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າໃຫ້ລາວ ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍລາວ, ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງໄດ້ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ, ແລະໄດ້ຄອຍຖ້າຂຸ່ມດັກເຮົາຢູ່, ເຫມືອນຢ່າງທຸກວັນນີ້?"

¹⁴ແລ້ວອາທິເມເລັກໄດ້ຕອບກະສັດແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໃນບັນດາຂໍ້ອາຊະການຂອງພະອົງທັງຫມົດ ມີໃຜແຕ່ທີ່ຈະຊື່ສັດຢ່າງດາວິດ, ຜູ້ທີ່ເປັນລູກເຂີຍຂອງກະສັດ ແລະເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທະຫານຮັກສາຂອງພະອົງ, ແລະເປັນຜູ້ມີກຽດໃນອາຊະວັງຂອງພະອົງຫລື? ¹⁵ວັນນີ້ ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊ່ວຍລາວຈຶ່ງຫລື? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເປັນແບບນັ້ນແນ່ນອນ! ຂໍຢ່າໃຫ້ກະສັດໄດ້ກ່າວໂທດຢ່າງຫນຶ່ງຢ່າງໃດຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ຫລືຕໍ່ເຊື້ອສາຍທັງປວງຂອງບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍເລີຍ. ເພາະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງບໍ່ຮູ້ເລື່ອງທັງຫມົດນີ້ເລີຍ."

¹⁶ກະສັດໄດ້ຕອບວ່າ, "ອາທິເມເລັກເອີຍ, ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ, ທັງເຈົ້າເອງແລະເຊື້ອສາຍທັງປວງຂອງບິດາຂອງເຈົ້າດ້ວຍ." ¹⁷ກະສັດກໍໄດ້ສົງໃຫ້ທະຫານຮັກສາພະອົງຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ໆຫນ້ານວ່າ, "ຈຶ່ງຫັນມາແລະຂ້າພວກປະໂລຫິດຂອງພຣະຢາວສາ. ເພາະວ່າມີຂອງພວກເຂົາຢູ່ກັບດາວິດ, ແລະເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າລາວຫນີໄປ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຮົາຮູ້." ແຕ່ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດບໍ່ໄດ້ລົງມືຂ້າພວກປະໂລຫິດຂອງພຣະຢາວ.

¹⁸ ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບໂຕເອກວ່າ, "ເຈົ້າຈຶ່ງຫັນໄປຂ້າປະໂລຫິດເຫລົ່ານັ້ນ." ດັ່ງນັ້ນ ໂຕເອກຊາວເອໂດມກໍໄດ້ຫັນໄປ ແລະໄດ້ຂ້າຝັນບັນດາປະໂລຫິດ; ລາວໄດ້ຂ້າບຸກຄົນທີ່ສວມເສື້ອຜ້າຢ້ານເອໂຟດແປດສິບຫ້າຄົນໃນວັນນັ້ນ.¹⁹ ດ້ວຍຄົມດາບ, ລາວໄດ້ປຣະຫານຊາວເມືອງໂນບ, ເມືອງຂອງພວກປະໂລຫິດ, ຂ້າທັງຜູ້ຊາຍແລະຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍແລະເດັກແດງ, ແລະບັນດາງົວແລະໂຕລວາ ແລະບັນດາແກະທັງຫລາຍ. ລາວໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງຫມົດດ້ວຍຄົມດາບ.

²⁰ ແຕ່ລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງຂອງອາຫິເມລັກລູກຊາຍຂອງອາຫິທູບ, ຊື່ວ່າອາບິຢາທາ, ໄດ້ຫນີຜົນ ແລະໄດ້ຫນີຕາມດາວິດໄປ.²¹ ບາບິຢາທາກໍໄດ້ບອກດາວິດວ່າ ໂຊນໄດ້ປຣະຫານພວກປະໂລຫິດທັງຫລາຍຂອງພຣະຢາເວແລ້ວ.

²² ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບອາບິຢາທາວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ຮູ້ໃນວັນນັ້ນແລ້ວ, ເມື່ອໂຕເອກຊາວເອໂດມກໍໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ວ່າລາວຈະຕ້ອງບອກໂຊນຢ່າງແນ່ນອນ. ຂ້ອຍເອງກໍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບສຳລັບຄວາມຕາຍຂອງທຸກຄົນໃນເຊື້ອສາຍຂອງບິດາຂອງເຈົ້າ.²³ ຈຶ່ງຢູ່ກັບຂ້ອຍເຖິດ ແລະຢ່າຢ້ານເລີຍ. ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງເຈົ້າ ກໍສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງຂ້ອຍຄືກັນດ້ວຍ. ເຈົ້າຈະປອດພ້ອມເມື່ອຢູ່ກັບຂ້ອຍ.

23 ¹ ພວກເຂົາບອກດາວິດວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ຄົນຟິລິສະຕິນກໍາລັງສູ້ຮົບກັບເມືອງເຄອີລາ ແລະກໍາລັງປຸ້ນລານນວດເຂົາ." ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະຢາເວ ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແລະໄດ້ທູນຖາມວ່າ, "ຄວນທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຟິລິສະຕິນເຫລົ່ານີ້ຫລືບໍ່? ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ຈຶ່ງໄປເຖິດ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຟິລິສະຕິນ ແລະຈຶ່ງຊ່ວຍກູ້ເມືອງເຄອີລາໄວ້."

² ພັກພວກຂອງດາວິດກ່າວກັບລາວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ພວກເຮົາຢ້ານກົວຢູ່ທີ່ນີ້ໃນຢູດາ. ພວກເຮົາຈະຢ້ານກົວຫລາຍຂະຫນາດໃດ ຖ້າພວກເຮົາຂຶ້ນໄປຍັງເຄອີລາ ເພື່ອສູ້ຮົບກັບເຫລົ່າກອງທັບຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ?" ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ພຣະຢາເວໄດ້ຕອບລາວວ່າ, "ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ, ລົງໄປຍັງເຄອີລາ. ເພາະເຮົາຈະມອບຄົນຟິລິສະຕິນໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ."

³ ດາວິດກັບພັກພວກຂອງລາວກໍໄດ້ໄປຍັງເຄອີລາຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຟິລິສະຕິນ. ລາວໄດ້ນຳເອົາຝູງສັດຂອງພວກເຂົາໄປ ແລະໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາດ້ວຍການຂ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ດັ່ງນັ້ນດາວິດກໍໄດ້ຊ່ວຍກູ້ຊາວເມືອງເຄອີລາໄວ້.

⁴ ເມື່ອອາບິຢາທາລູກຊາຍຂອງອາຫິເມລັກໄດ້ຫນີໄປຫາດາວິດທີ່ເມືອງເຄອີລານັ້ນ, ລາວໄດ້ຖືເສື້ອເອໂຟດໄປນຳ.

⁵ ມີຄົນໄດ້ໄປບອກໂຊນວ່າດາວິດໄດ້ໄປທີ່ເຄອີລາແລ້ວ. ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງເຮົາແລ້ວ. ເພາະເຂົາໄດ້ຂັງຕົວເອງ ເມື່ອເຂົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງທີ່ມີປະຕູຫລາຍບານ ແລະລູກກົງຫລາຍອັນ. ໂຊນໄດ້ເອີ້ນທະຫານທັງຫມົດໃຫ້ເຂົາສູ້ສົງຄາມ, ໃຫ້ລົງໄປຍັງເຄອີລາ, ເພື່ອປິດລັອມດາວິດກັບພັກພວກຂອງລາວ.⁶ ດາວິດໄດ້ຮູ້ວ່າໂຊນວາງແຜນທຳຮ້າຍລາວ. ລາວຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບອາບິຢາທາປະໂລຫິດວ່າ, "ຈຶ່ງນຳເສື້ອເອໂຟດມາຫນີເຖິດ."

⁷ ແລ້ວດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນແນ່ນອນວ່າໂຊນຫາຊ່ອງທາງທີ່ຈະມາຍັງເຄອີລາ, ເພື່ອທຳລາຍເມືອງນີ້ ເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນເຫດ.⁸ ຊາວເຄອີລາຈະມອບຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງໂຊນຫລື? ໂຊນຈະລົງມາຕັ້ງທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນມານັ້ນຢ່າງນັ້ນຫລື? ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຂໍພຣະອົງໄດ້ບອກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເຖິດ." ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຂົາຈະລົງມາ."

⁹ ແລ້ວດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຊາວເຄອີລາຈະມອບຂ້ານ້ອຍ ແລະພັກພວກຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງໂຊນຫລື?" ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກເຂົາຈະມອບເຈົ້າ."

¹⁰ ແລ້ວດາວິດແລະພັກພວກຂອງລາວ, ຊຶ່ງມີປະມານຫົກຮ້ອຍຄົນ, ກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ໄປຈາກເຄອີລາ, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປຈາກບ່ອນຫນຶ່ງໄປຍັງອີກບ່ອນຫນຶ່ງ. ມີຄົນໄປບອກໂຊນວ່າ ດາວິດໄດ້ໄປຈາກເຄອີລາແລ້ວ, ແລະພະອົງກໍໄດ້ເລີກການຕິດຕາມ.

¹¹ ດາວິດກໍໄດ້ຢູ່ຕາມທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ໃນເຂດແດນເນີນພູແຫ່ງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຂອງຊິບ. ໂຊນກໍໄດ້ຕາມລ່າຊີວິດຂອງລາວທຸກວັນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບລາວໄວ້ໃນມືຂອງໂຊນ.

¹² ດາວິດໄດ້ເຫັນວ່າໂຊນໄດ້ອອກມາ ເພື່ອສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງລາວ; ບັດນີ້ ດາວິດກໍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານແຫ່ງຊິບທີ່ໂຮເຣັດ.¹³ ແລ້ວໂຢນາທານ, ລູກຊາຍຂອງໂຊນ, ກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ໄປຫາດາວິດທີ່ໂຮເຣັດ, ແລະໄດ້ເສີມກຳລັງຂອງລາວໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ ໂຢນາທານໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ເພາະວ່າພະຫັດຂອງໂຊນພໍຂ້ອຍຈະຫາເຈົ້າບໍ່ພົບ. ເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນກະສັດເຫນືອອິສະຣາເອນ, ແລະຂ້ອຍຈະເປັນທີ່ສອງຮອງຈາກເຈົ້າ. ໂຊນພໍຂ້ອຍກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ດ້ວຍ."¹⁵ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ດາວິດກໍຍັງຢູ່ທີ່ໂຮເຣັດ, ແລະໂຢນາທານກໍໄດ້ກັບໄປທີ່ພຣະຣາຊະວັງ.

¹⁶ ຊາວຊິບໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາໂຊນທີ່ກີບອາ ແລະກ່າວວ່າ, "ດາວິດໄດ້ຫລົບລີຢູ່ທ່າມກາງພວກຂ້ານ້ອຍ ໃນທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງທີ່ໂຮເຣັດ, ເທິງເນີນພູເຂົາຮາຄິລາ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ເຢຊີໂມນບໍ່ແມ່ນຫລື?"¹⁷ ບັດນີ້ ຂໍເຜດລົງມາເຖິດ, ຂ້າແດ່ກະສັດ! ສຸດແລ້ວແຕ່ພະອົງຈະຊົງປະສົງ, ຂໍລົງມາເຖິດ! ສ່ວນພວກຂ້ານ້ອຍຈະມອບລາວໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດ."

¹⁸ ໂຊນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວຊົງອວຍພອນແກ່ພວກທ່ານ. ເພາະພວກທ່ານໄດ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ເຮົາ."¹⁹ ຈຶ່ງໄປ, ເບິ່ງໃຫ້ແນ່ໃຈຢຶງຂຶ້ນ. ໃຫ້ຮູ້ ແລະ ຫາເບິ່ງວ່າ ສະຖານທີ່ທີ່ລາວລີນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ ແລະໃຜໄດ້ເຫັນລາວທີ່ນັ້ນແດ່. ມີຄົນໄດ້ບອກເຮົາວ່າ ລາວເປັນຄົນເຈົ້າເລ່ແທ້ໆ.²⁰ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ແລະໃຫ້ຮູ້ທີ່ຊຸ່ມທັງຫມົດທີ່ລາວໄດ້ລີຢູ່. ຈຶ່ງກັບມາຫາເຮົາດ້ວຍຂ່າວສານທີ່ແນ່ນອນ, ແລ້ວເຮົາຈະໄປກັບພວກເຈົ້າ. ຖ້າລາວຢູ່ໃນເຂດແດນນັ້ນ, ເຮົາຈະຄົ້ນຫາລາວໃນທ່າມກາງພັນຄົນຂອງຕະກຸນຢູດາ."

²¹ ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະໄດ້ໄປຍັງເມືອງຊິບກ່ອນຫນ້າໂຊນ. ບັດນີ້ ດາວິດກັບພັກພວກຂອງລາວຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານມາໂອນໃນອາຣາບາຕອນໃຕ້ຂອງເຢຊີໂມນ.

²² ໂຊນແລະເຫລົ່າທະຫານຂອງພະອົງກໍໄດ້ຄົ້ນຫາລາວ. ແຕ່ມີຄົນໄປບອກດາວິດ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ລົງໄປຍັງເນີນພູເຂົາຫີນ ແລະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານມາໂອນ. ເມື່ອໂຊນໄດ້ຍິນກໍໄດ້ຕິດຕາມດາວິດໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານມາໂອນ.

²³ ໂຊນໄດ້ໄປຟາກພູເຂົາອີກຂ້າງຫນຶ່ງ, ສ່ວນດາວິດ ແລະພັກພວກຂອງລາວກໍໄປຢູ່ພູເຂົາອີກຟາກຫນຶ່ງ. ດາວິດຟ້າວຫນີໄປຈາກໂຊນ. ເພາະໂຊນແລະເຫລົ່າທະຫານຂອງພະອົງໄດ້ລັອມດາວິດ ແລະ ພັກພວກຂອງລາວ ເພື່ອຈະຈັບພວກລາວ.

²⁴ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາບອກໂຊນແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຮູ້ກັບໄປ, ເພາະຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນ."

²⁵ ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ກັບຈາກການໄລ່ລ່າດາວິດ ແລະ ໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບຄົນຟິລິສະຕິນ. ດັ່ງນັ້ນ ສະຖານທີ່ນັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ສີລາຝັນພ້ອມ.

²⁶ ດາວິດກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງແຫ່ງເອນເກຕີ.

24 ¹ເມື່ອໂຊນໄດ້ກັບຈາກການໄລ່ລ່າຄົນພິລິສະຕິນແລ້ວ, ໄດ້ມີຄົນມາບອກລາວວ່າ, "ດາວິດຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເອນເກດີ."² ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ນຳກຳລັງສາມພັນຄົນທີ່ຄັດເລືອກຈາກຄົນອິສະຣາເອນທັງປວງ ແລະໄດ້ໄປຄົ້ນຫາດາວິດກັບພັກພວກຂອງລາວທີ່ເຫລົ່າຫົນລຽງຜາ.

³ພະອົງໄດ້ມາເຖິງຄອກແກະໃນລະຫວ່າງທາງ, ບ່ອນທີ່ມີຖ້ຳແຫ່ງຫນຶ່ງ. ໂຊນກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເພື່ອພັກຜ່ອນ. ບັດນີ້ ດາວິດກັບພັກພວກຂອງລາວກໍໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນສ່ວນທີ່ເລິກເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳ. ພັກພວກຂອງດາວິດກໍໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່ ວັນນີ້ເປັນວັນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, 'ເຮົາຈະມອບສັດຕູຂອງເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງເຮົາ, ເພື່ອເຮົາຈະເຮັດກັບລາວຕາມທີ່ເຮົາປະສົງ.'" ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຄານໄປຢ່າງງຽບໆ ແລະເຂົ້າໄປ ແລະໄດ້ຕັດສິນເສື່ອຂອງໂຊນ.

⁵ຫລັງຈາກນັ້ນ ຈິດໃຈຂອງດາວິດກໍໄດ້ຮູ້ສຶກຜິດ ເພາະວ່າ ລາວໄດ້ຕັດສິນເສື່ອຂອງໂຊນ.⁶ ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພັກພວກຂອງລາວວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວຫ້ມາຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດໃນສິ່ງນີ້ຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວເຈົ້າໄວ້, ຄືທີ່ຈະຢຽດມືອອກຕໍ່ສູ້ກັບພະອົງ, ເບິ່ງແມ່ ພະອົງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊົງເຈົ້າໄວ້." ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດໄດ້ຕຳຫນິດຄົນຂອງລາວ ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ແລະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາທຳຮ້າຍໂຊນ. ໂຊນກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ໄດ້ອອກຈາກຖ້ຳ, ແລະໄປຕາມທາງຂອງພະອົງ.

⁸ຫລັງຈາກນັ້ນ, ດາວິດໄດ້ລຸກຂຶ້ນດ້ວຍ, ໄດ້ອອກໄປຈາກຖ້ຳ, ແລະຮ້ອງຫາໂຊນວ່າ: "ຂ້າແດ່ກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ." ເມື່ອໂຊນໄດ້ຫລຽວເບິ່ງດ້ານຫລັງ, ດາວິດກໍໄດ້ໂນ້ມໂຕກົມລົງເຖິງດິນ ແລະ ໄດ້ສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ໂຊນ.⁹ ດາວິດໄດ້ເວົ້າກັບໂຊນວ່າ, "ເປັນຫຍັງພະອົງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນທີ່ກ່າວວ່າ, 'ເບິ່ງແມ່, ດາວິດສະແຫວງຫາທາງທີ່ຈະທຳຮ້າຍພະອົງ?'"

¹⁰ໃນວັນນີ້ ຕໍ່ສາຍຕາຂອງພະອົງໄດ້ປະຈຸກແລ້ວວ່າ ພຣະຢາເວ ສົ່ງພະອົງໄວ້ໃນມືຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ເມື່ອພວກເຮົາຢູ່ໃນຖ້ຳ. ບາງຄົນຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍປະຣະທານພະອົງເສຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ໄວ້ຊີວິດຂອງພະອົງ. ຂ້ານ້ອຍກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ຢຽດມືອອກທຳຮ້າຍເຈົ້ານາຍຂອງເຮົາ; ເພາະພະອົງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊົງເຈົ້າໄວ້."¹¹ ເບິ່ງແມ່, ບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເບິ່ງສິນເສື່ອຂອງພະອົງຢູ່ໃນມືຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ. ເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັດສິນເສື່ອຂອງພະອົງອອກ ແລະບໍ່ໄດ້ປະຣະທານພະອົງເສຍ, ຂໍພະອົງຊົງຮູ້ເຖິດ ແລະເບິ່ງເຖິດວ່າ ໃນມືຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຜິດຫລີກະບິດ, ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພະອົງ, ເຖິງແມ່ນວ່າພະອົງກຳລັງຕາມລ່າຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອທຳລາຍຂ້ານ້ອຍເສຍກໍຕາມ.

¹²ຂໍພຣະຢາເວຊົງພິຈາລະນາຕັດສິນລະຫວ່າງຂ້ານ້ອຍກັບພະອົງ, ແລະຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຊົງແກ້ແຄ້ນແທນຂ້ານ້ອຍທີ່ຕໍ່ສູ້ພະອົງ, ແຕ່ມືຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄວນເຮັດສິ່ງໃດຕໍ່ສູ້ພະອົງ.¹³ ດັ່ງສຸພາສິດໂບຮານທີ່ວ່າ, "ຄວາມອະທັມກໍອອກມາຈາກຄົນອະທັມ." ແຕ່ມືຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດຕໍ່ສູ້ພະອົງເລີຍ.

¹⁴ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນອອກມາຕາມຫາໃຜ? ພະອົງຊົງໄລ່ຕາມຈັບຜູ້ໃດ? ຊົງໄລ່ຕາມຫມາຕາຍຫລື! ຊົງໄລ່ຕາມໂຕມັດໂຕຫນຶ່ງຫລື!

¹⁵ຂໍພຣະຢາເວຊົງເປັນຜູ້ພິພາກສາ ແລະຊົງພິຈາລະນາຕັດສິນລະຫວ່າງຂ້ານ້ອຍກັບພະອົງ, ແລະຂໍພຣະອົງໂຜດເບິ່ງ, ຂໍຊົງເວົ້າຄະດີຄວາມຝ່າຍຂ້ານ້ອຍ ແລະຂໍຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງພະອົງດ້ວຍ."

¹⁶ເມື່ອດາວິດໄດ້ເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ໂຊນຈົບແລ້ວ, ໂຊນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນັ້ນເປັນສຽງຂອງເຈົ້າຫລື, ດາວິດລູກຊາຍຂອງພໍ່?" ໂຊນກໍໄດ້ສົງສຽງແລະຮ້ອງໄຫ້.

¹⁷ພະອົງໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ເຈົ້າຊອບຫມາຍຶງກ່າວເຮົາ. ເພາະເຈົ້າຕອບແທນເຮົາດ້ວຍຄວາມດີ, ໃນເມື່ອເຮົາຕອບແທນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮ້າຍກາດ.

¹⁸ເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນໃນວັນນີ້ແລ້ວວ່າ ເຈົ້າເຮັດຄວາມດີຕໍ່ເຮົາຢ່າງໃດ, ໃນການທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຣະທານຊີວິດຂອງເຮົາເສຍ ເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ຊົງມອບເຮົາໄວ້ໃນຄວາມເມດຕາຂອງເຈົ້າ.

¹⁹ເພາະວ່າຖ້າຊາຍຄົນໃດພິບສັດຕູຂອງຕົນ, ລາວຈະປ່ອຍເຂົາໄປຢ່າງປອດພິຍຫລື? ຂໍພຣະຢາເວປະຣະທານລາງວັນແກ່ເຈົ້າສຳລັບການດີທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາໃນວັນນີ້."²⁰ ບັດນີ້, ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ເຈົ້າຈະເປັນກະສັດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຣາຊະອານາຈັກອິສະຣາເອນຈະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າ.

²¹ຈົ່ງປະຕິຍານຕໍ່ເຮົາໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ຕັດເຊື້ອສາຍຂອງເຮົາ ເມື່ອເຮົາຕາຍໄປແລ້ວ, ແລະຈະບໍ່ທຳລາຍຊື່ຂອງເຮົາຈາກເຊື້ອສາຍບິດາຂອງເຮົາ."²² ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດກໍໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ໂຊນ. ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ກັບໄປທີ່ພະຣາຊະວັງຂອງຕົນ, ແຕ່ດາວິດກັບພັກພວກຂອງລາວກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງ.

25 ¹ບັດນີ້ ຊາມູເອນໄດ້ສິນຊີວິດແລ້ວ. ຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນແລະໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ກັບລາວ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຟັງສືບຂອງລາວໄວ້ທີ່ບ້ານຂອງລາວໃນຮາມາ. ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານປາຣານ.

²ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃນມາໂອນ, ຜູ້ໄດ້ມີຊັບສິນບັດຫລາຍໃນຮາມາ. ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນຮັ່ງມີຫລາຍ. ລາວມີແກະສາມພັນໂຕແລະ ແບ້ຫນຶ່ງພັນໂຕ. ລາວກຳລັງຕັດຂົນແກະຂອງລາວຢູ່ທີ່ຮາມາ.³ ຊາຍຄົນນັ້ນຊື່ນາບານ, ແລະຊື່ເມຍຂອງລາວແມ່ນອາບິກາເອນ. ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ເປັນຄົນສະຫລາດ ແລະ ຮູບຮ່າງງົດງາມຫລາຍ. ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນຫົວແຂງ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍໃນການກະທຳຂອງລາວ. ລາວເປັນລູກຫລານຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຄາເລັບ.

⁴ດາວິດໄດ້ຍິນຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານວ່າ ນາບານກຳລັງຕັດຂົນແກະຂອງລາວຢູ່.⁵ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ຊາຍຫນຸ່ມສືບຄົນໄປ. ດາວິດກ່າວກັບຊາຍຫນຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, "ຈົ່ງຂຶ້ນໄປໃນທີ່ຮາມາ, ໄປຫນາບານ, ແລະຫັກຫາຍເຂົາໃນນາມຊື່ຂອງເຮົາ.

⁶ໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍເວົ້າກັບລາວວ່າ, 'ຂໍໃຫ້ຊີວິດທີ່ຮຸ່ງເຮືອງຈົ່ງມີແກ່ທ່ານ. ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານ ແລະ ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ຄອບຄົວຂອງທ່ານ, ແລະສັນຕິພາບຈົ່ງມີແກ່ທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານມີທັງຫມົດ.

⁷ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າທ່ານມີຄົນຕັດຂົນແກະຢູ່ຫລາຍຄົນ. ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງທ່ານໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະຣາຍໃກ້ໆໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເລີຍ, ແລະພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຂາດອັນໃດໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ໃນຮາມາ.

⁸ຈົ່ງຕາມພວກຄົນຫນຸ່ມຂອງທ່ານໄດ້, ແລະພວກເຂົາຈະບອກທ່ານ. ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ພວກຄົນຫນຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຈາກທ່ານເຖິດ, ເພາະພວກເຮົາໄດ້ມາໃນມືທີ່ມີງານລ້ຽງ. ຂໍໂຜດໃຫ້ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ໃນຕອນນີ້ ແກ່ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ແລະດາວິດລູກຊາຍຂອງທ່ານເຖິດ."

⁹ເມື່ອພວກຄົນຫນຸ່ມຂອງດາວິດໄດ້ມາເຖິງ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ກ່າວຄຳເຫລົ່ານັ້ນແກ່ນາບານໃນນາມຂອງດາວິດ ແລະຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍໄດ້ລໍຖ້າຢູ່.

¹⁰ນາບານໄດ້ຕອບພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດວ່າ, "ດາວິດເປັນໃຜ, ລູກຊາຍຂອງເຢຊີແມ່ນໃຜ? ສນັ້ນມີຄົນໃຊ້ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ຫນີໄປຈາກນາຍຂອງພວກເຂົາ."¹¹ ຄວນຫລືທີ່ຂ້ອຍຈະນຳເຂົາຈີຂອງຂ້ອຍ ແລະ ນ້ຳຂອງຂ້ອຍ ແລະຊີ້ນຂອງຂ້ອຍ ຊຶ່ງຂ້ອຍໄດ້ຂ້າໄວ້ສຳລັບພວກຄົນຕັດຂົນແກະຂອງຂ້ອຍ, ແລະມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າຊຶ່ງມາຈາກໃສຂ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້?"

¹²ດັ່ງນັ້ນ ພວກຄົນຫນຸ່ມຂອງດາວິດກໍໄດ້ຫັນຫນີ ແລະ ກັບມາຍອກດາວິດເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເວົ້າ.¹³ ດາວິດໄດ້ເວົ້າກັບພວກຂອງຕົນວ່າ, "ທຸກຄົນຈຶ່ງເອົາດາບຄາດແອວຂອງຕົນໄວ້." ດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນກໍໄດ້ເອົາດາບຄາດແອວຂອງຕົນ. ດາວິດກໍໄດ້ເອົາດາບຂອງລາວຄາດແອວດ້ວຍ. ມີປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນຕາມດາວິດຂຶ້ນໄປ, ແລະສອງຮ້ອຍຄົນຢູ່ເບື້ອງເຄື່ອງ.

¹⁴ແຕ່ມີຄົນຫນຶ່ງໃນພວກຄົນຫນຸ່ມໄດ້ບອກນາງອາບິກາເອນ, ພັນລະຍາຂອງນາບານ; ເຂົາເວົ້າວ່າ, "ດາວິດໄດ້ສົ່ງພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວມາຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອວອຍພອນນາຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະລາວກັບດຳວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁵ແຕ່ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນດີຕໍ່ເຮົາຫລາຍ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກທຳຮ້າຍ ແລະບໍ່ໄດ້ຂາດສິ່ງໃດຕະຫລອດເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ໄປກັບພວກເຂົາ ເມື່ອພວກເຮົາຍັງຢູ່ໃນທຶງນາທັງຫລາຍນັ້ນ.

¹⁶ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນກຳແພງສຳລັບພວກເຮົາທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ, ຕະຫລອດເວລາທີ່ເຮົາລ້ຽງແກະຢູ່ກັບພວກເຂົາ.¹⁷ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈິງຮັບຮູ້ເລື່ອງນີ້ແລະພິຈາລະນາວ່າທ່ານຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຖືກກຳໜົດຕໍ່ຫນ້າມາຍຂອງເຮົາແລ້ວ, ແລະຕໍ່ຄົວເຮືອນທັງຫມົດຂອງລາວດ້ວຍ. ລາວເປັນຄົນພານທີ່ໃຜຈະໃຊ້ເຫດຜົນກັບລາວບໍ່ໄດ້ເລີຍ."

¹⁸ແລ້ວອາບິກາເອນກໍໄດ້ຮັບຈັດເຂົາຈິສອງຮ້ອຍກ້ອນ, ແລະເຫລົ່ານັ້ນສອງຂວດ, ແກະທີ່ໄດ້ປຸງສຳເລັດແລ້ວຫ້າໂຕ, ແລະເຂົ້າຫ້າຖົງ, ຫມາກອະງຸ່ນແຫ້ງຫນຶ່ງຮ້ອຍຖົງ, ແລະ ຂະຫນົມຫມາກເດືອນສອງຮ້ອຍກ້ອນ, ແລະໄດ້ບັນທຸກສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນເທິງຫລັງລວາ.

¹⁹ນາງກໍໄດ້ສົ່ງພວກຄົນຫນຸ່ມຂອງນາງວ່າ, "ຈິງຮັບໄປກ່ອນຂ້ອຍ, ແລະຂ້ອຍຈະຕາມເຈົ້າໄປ." ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ບອກນາບານສາມີຂອງນາງ.

²⁰ເມື່ອນາງໄດ້ຂີ່ລາວແລະໄດ້ລົງມາຕາມສັນພູເຂົາ, ດາວິດກັບພັກພວກຂອງລາວໄດ້ລົງມາຫາງນາງ, ແລະນາງກໍໄດ້ພົບກັບພວກເຂົາ.

²¹ບັດນີດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໄຮ້ປະໂຫຍດເສຍແລ້ວທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຝົ້າທຸກສິ່ງທີ່ຊາຍຄົນນີ້ມີຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ດັ່ງນັ້ນບໍ່ມີສິ່ງໃດຂອງລາວໄດ້ຂາດຫາຍໄປເລີຍຈາກທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງລາວ, ແລະລາວຕອບແທນຄວາມດີຂອງຂ້ອຍດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ."²² ດາວິດໄດ້ເວົ້າວ່າ ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳການຢ່າງນັ້ນກັບຂ້ານ້ອຍເອງ, ແລະ ຂໍຊົງເພີ່ມໂທດນັ້ນດ້ວຍ, ຖ້າໃນມື້ອື່ນເຊົ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຊາຍພຽງຫນຶ່ງຄົນໃນຈຳນວນຄົນທັງຫມົດທີ່ເປັນຂອງລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່."

²³ເມື່ອນາງອາບິກາເອນເຫັນດາວິດ, ນາງກໍຮັບລົງຈາກຫລັງລວາຂອງນາງ ແລະໄດ້ກົມຫນ້າລົງຕໍ່ຫນ້າດາວິດ ແລະໄດ້ກົມຫນ້າລົງເຖິງຟື້ນຄຳນັບລາວ.

²⁴ນາງໄດ້ກົມໂຕລົງທີ່ຕີນຂອງລາວ ແລະເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ, ທີ່ເປັນຜູ້ຜິດ. ຂໍຄວາມກະຣຸນາໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເວົ້າໃຫ້ທ່ານຟັງ, ແລະໂຜດຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍ.

²⁵ຂໍເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໂຜດຢ່າໄດ້ເອົາຄວາມກັບ, ນາບານ, ຜູ້ຊາຍໄຮ້ຄຳຄົນນີ້ເລີຍ, ເພາະເຂົາເປັນຄົນທີ່ຊົງຂອງລາວ ຊົງຂອງລາວຄືນາບານ, ແລະຄວາມໂງ່ຈ້າກໄດ້ຢູ່ກັບລາວ. ແຕ່ສ່ວນຂ້ານ້ອຍຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ເຫັນພວກຄົນຫນຸ່ມຂອງທ່ານຊົງທ່ານໃຊ້ໄປ."²⁶ ແລ້ວບັດນີ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ນສັນໃດ, ແລະທ່ານມີຊີວິດຢູ່ແນ່ນສັນນັ້ນ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງຢືນຢັງທ່ານເສຍຈາກຄວາມຜິດທີ່ເຮັດໃຫ້ເລືອດຕິກ, ແລະຈາກການແກ້ແຄ້ນດ້ວຍມືຂອງທ່ານເອງ, ບັດນີຂໍໃຫ້ພວກສັດຕູຂອງທ່ານ, ແລະພວກທີ່ຈະປອງຮ້າຍຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເປັນເຫມືອນຢ່າງນາບານ.

²⁷ບັດນີ ຂໍໃຫ້ຂອງຂວັນນີ້ ຊົງຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ນຳມາໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍມອບແກ່ພວກຄົນຫນຸ່ມຜູ້ຕິດຕາມເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ.

²⁸ໂຜດຍົກໂທດຄວາມຜິດຂອງຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານເຖິດ, ເພາະພຣະຢາເວຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເຊື້ອສາຍທີ່ຮັ່ງມີຢ່າງແນ່ນອນ, ເພາະວ່າເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກຳລັງໄດ້ຕໍ່ສູ້ໃນສົງຄາມຢູ່ຝ່າຍພຣະຢາເວ; ແລະຈະບໍ່ພົບຄວາມຊົ່ວໃນຕົວທ່ານຕະຫລອດຊີວິດຂອງທ່ານ.

²⁹ແມ່ນວ່າມີຄົນໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄລ່ຕາມທ່ານຫມາຍເອົາຊີວິດຂອງທ່ານກໍຕາມ, ແຕ່ຊີວິດຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈະຜູກມັດຢູ່ກັບຄວາມສຳພັນໃນກຸ່ມຂອງການມີຊີວິດໂດຍພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ; ແລະພຣະອົງຈະຊົງເອົາຊີວິດຂອງເຫລົ່າສັດຕູຂອງທ່ານອອກໄປ, ເຫມືອນດັ່ງ ເອົາກ້ອນຫີນອອກຈາກຖົງຍິງກະຕູນ.

³⁰ພຣະຢາເວ ຈະຊົງເຮັດທຸກຢ່າງໃຫ້ສຳເລັດແກ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ກັບທ່ານ, ແລະໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງທ່ານເປັນຜູ້ນຳເຫນືອອິສະຣາເອນ.³¹ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເປັນພາຣະໃຫ້ສະດຸດສຳລັບເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ— ທີ່ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ເລືອດບໍ່ຮິສຸດໄດ້ຫລັງອອກມາ, ຫລືເພາະເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ພະຍາຍາມຊ່ວຍເຫລືອຕົນເອງໃຫ້ຟື້ນ. ເພາະວ່າ ເມື່ອພຣະຢາເວຊົງເຮັດສິ່ງດີແກ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ກໍຂໍຣະນຶກເຖິງຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍ."

³²ດາວິດໄດ້ເວົ້າກັບນາງອາບິກາເອນວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ຂໍສາທຸກການແດ່ພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງສົ່ງເຈົ້າໃຫ້ມາພົບກັບເຮົາໃນວັນນີ້.

³³ສະຕິປັນຍາຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ ແລະໂຕເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນ, ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ປ້ອງກັນເຮົາໃນວັນນີ້ໃຫ້ຟື້ນຈາກການເຮັດໃຫ້ເລືອດຕິກ ແລະຈາກການແກ້ແຄ້ນດ້ວຍມືຂອງເຮົາເອງ!

³⁴ເພາະໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຄືຜູ້ໄດ້ຊົງລະງັບເຮົາເສຍຈາກການທຳຮ້າຍເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັບມາພົບເຮົາ, ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດເຫລືອແກ່ນາບານ ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອຍຈັກຄົນໃນມື້ອື່ນເຊົ້າ."³⁵ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດກໍໄດ້ຮັບບັນດາສິ່ງທຶນງານນຳມາໃຫ້ລາວຈາກມືຂອງນາງເອງ; ລາວໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ຈົງກັບເມື່ອເຮືອນຂອງນາງດ້ວຍສັນຕິສຸດເຖີນ; ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ຟັງສຽງຂອງເຈົ້າແລ້ວ ແລະເຮົາໄດ້ຮັບເອົາຄຳຂໍຮ້ອງຂອງເຈົ້າແລ້ວ."

³⁶ອາບິກາເອນກໍໄດ້ກັບໄປຫານາບານ; ເບິ່ງແມ່, ລາວກຳລັງຈັດງານລ້ຽງໃນເຮືອນຂອງລາວ, ເຫມືອນກັບວ່າງານລ້ຽງຂອງກະສັດ; ແລະຈິດໃຈຂອງນາບານກໍເບີກບານ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ມືນເມົາຫລາຍ. ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ບອກສິ່ງໃດໃຫ້ລາວຈົນເວລາຮຸ່ງເຮົາ.

³⁷ເມື່ອເຖິງເວລາເຊົ້າ, ເມື່ອເຫລົ່າອະງຸ່ນຊ່ວງຈາກນາບານໄປແລ້ວ, ພັນຣະຍາຂອງລາວກໍໄດ້ເລົ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ລາວຟັງ; ຫົວໃຈຂອງລາວກໍຢຸດເຕັ້ນ, ແລະລາວກໍໄດ້ກາຍເປັນດັ່ງກ່ອນຫີນ.³⁸ ຕໍ່ມາລາວອີກປະມານສິບວັນ ພຣະຢາເວກໍໄດ້ຊົງປະທານນາບານ ແລະລາວກໍຕາຍ.

³⁹ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນວ່ານາບານສິ້ນຊີວິດແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ສາທຸກການແດ່ພຣະຢາເວ ຜູ້ຊົງແກ້ແຄ້ນການຢຽດຢ້າທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຈາກມືຂອງນາບານ ແລະປ້ອງກັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈາກຄວາມຊົ່ວ. ພຣະຢາເວຊົງຕອບແທນຄວາມຊົ່ວຂອງນາບານໃຫ້ຕິກໃສ່ເທິງຫົວຂອງລາວເອງ."

ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ສົ່ງຄົນໄປແລະໄດ້ເວົ້າກັບອາບິກາເອນໃຫ້ມາເປັນພັນຣະຍາຂອງລາວ.⁴⁰ ເມື່ອຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດມາເຖິງອາບິກາເອນທີ່ກາເມນ, ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ດາວິດໄດ້ສົ່ງພວກເຮົາມາຫາທ່ານເພື່ອນຳທ່ານໄປເປັນພັນຣະຍາຂອງລາວ."

⁴¹ນາງກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນກົມຫນ້າລົງເຖິງຕີນ, ແລະກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານເປັນທາດທີ່ຈະລ້າງຕີນໃຫ້ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."⁴² ອາບິກາເອນກໍຮັບ ແລະ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ແລະຂີ່ລາວໄປຜ່ອມກັບສາວໃຊ້ຂອງນາງອີກຫ້າຄົນ; ແລະນາງກໍໄດ້ຕິດຕາມພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງດາວິດໄປ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນພັນຣະຍາຂອງລາວ.

⁴³ບັດນີ ດາວິດຍັງໄດ້ຮັບນາງອາບິກາເອນໃນອາມຊາວຢິດສະເຣເອນເປັນພັນຣະຍາດ້ວຍ; ທັງສອງກໍເປັນພັນຣະຍາຂອງລາວ.

⁴⁴ໂຊນໄດ້ຍົກມີຄຳລູກສາວຂອງພະອົງ, ຊົງເປັນພັນຣະຍາຂອງດາວິດ, ໃຫ້ແກ່ປັດຕິລູກຊາຍຂອງລາວອີດຊາວກາລິມດ້ວຍ.

¹ຊາວຊົນມາຫາໂຊນທີ່ເມືອງກີບອາ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ດາວິດຫລັບລີຢູ່ເທິງເນີນພູເຂົາຮາຄິລາ, ຊຶ່ງຢູ່ດ້ານຫນ້າຂອງເຢຊີໂມນບໍ່ແມ່ນຫລື?"² ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ລົງໄປທີ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊົບ, ພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍອິດສະຣາເອນທີ່ໄດ້ຮັບການຄັດເລືອກແລ້ວສາມພັນຄົນ, ເພື່ອຄົ້ນຫາດາວິດໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊົບ.

³ໂຊນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ເນີນພູຮາຄິລາ, ຊຶ່ງຢູ່ທາງດ້ານຫນ້າຂອງເຢຊີໂມນ. ແຕ່ດາວິດຍັງຄົງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ ລາວໄດ້ເຫັນວ່າໂຊນກຳລັງມາຕາມຫາລາວໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.⁴ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດກໍໄດ້ສົ່ງພວກຜູ້ສອດແນມອອກໄປ ແລະ ຈຶ່ງໄດ້ຮູ້ວ່າໂຊນມາແນ່ນອນ.

⁵ ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ມາຍັງທີ່ຊຶ່ງໂຊນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍນັ້ນ; ລາວກໍໄດ້ເຫັນບ່ອນທີ່ໂຊນນອນພ້ອມກັບອັບເນລຸກຊາຍຂອງເນີ, ແມ່ທັບຂອງກອງທັບຂອງພະອິງ; ໂຊນໄດ້ນອນຢູ່ກາງເຂດຄ້າຍພັກ, ແລະພວກທະຫານກໍໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍອ້ອມຮອບພະອິງ, ທຸກຄົນຫລັບກັນຫມິດ.

⁶ ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ເວົ້າກັບອາທິເມເລັກຄົນຮິດຕີ, ແລະກັບອາບີເຊລຸກຊາຍຂອງນາງເສຣູຢາ, ນ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບວ່າ, "ໃຜຈະລົງໄປໃນຄ້າຍຂອງໂຊນກັບເຮົາແດ່?" ອາບີເຊໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເອງ! ຂ້ານ້ອຍຈະລົງໄປກັບທ່ານ."⁷ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດແລະ ອາບີເຊ ຈຶ່ງໄດ້ລົງໄປທີ່ກອງທັບນັ້ນໃນເວລາກາງຄືນ. ໂຊນໄດ້ນອນຫລັບຢູ່ກາງຄ້າຍ ມີຫອກປັກຢູ່ພື້ນດິນທີ່ເທິງຫົວຂອງພະອິງ. ອັບເນກັບພວກທະຫານກໍໄດ້ນອນອ້ອມຂ້າງພະອິງຢູ່.⁸ ແລ້ວອາບີເຊໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ, "ໃນວັນນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບສັດຕູຂອງທ່ານໃນມືຂອງທ່ານແລ້ວ. ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແຫງລາວດ້ວຍຫອກໃຫ້ຕິດດິນຄັ້ງດຽວກັນ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຕ້ອງແຫງລາວຄັ້ງທີສອງດອກ."

⁹ ດາວິດບອກອາບີເຊວ່າ, "ຂໍຢາກຳລາຍພະອິງເລີຍ; ເພາະໃຜຈະຢຽດມືອອກຕໍ່ສູ້ ຜູ້ຊຶ້ງພຣະຢາເວຊິງເຈີມໄວ້ ແລະ ຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດຫລື?"¹⁰ ດາວິດໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະຢາເວຊິງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ນອນໃດ, ພຣະຢາເວຈະຂ້າພະອິງເອງ, ຫລືຈະເຖິງວັນກຳຫນົດທີ່ພະອິງຕາຍ, ຫລືພະອິງຈະຕໍ່ສູ້ໃນສົງຄາມແລະຖືກຂ້າ."

¹¹ ຂໍພຣະຢາເວຊິງຫ້າມປາມຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຢຽດມືອອກຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊິງເຈີມໄວ້; ແຕ່ບັດນີ້, ຈຶ່ງເອົາຫອກທີ່ຢູ່ເທິງຫົວຂອງພະອິງ ແລະ ໂຫນ້າ, ແລະໃຫ້ເຮົາໄປກັນເຖິດ."¹² ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ເອົາຫອກ ແລະ ໂຫນ້າຈາກເທິງຫົວຂອງໂຊນ, ແລະພວກເຂົາກໍອອກໄປ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ, ຫລືບໍ່ມີຜູ້ໃດຕື່ນເພາະທຸກຄົນໄດ້ນອນຫລັບຫມິດ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົານອນຫລັບສະຫນິດ.

¹³ ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຂ້າມໄປອີກຟາກຫນຶ່ງໄປ ແລະຍືນຢູ່ເທິງຍອດພູເຂົາໂກອອກໄປ; ບ່ອນທີ່ມີໄລຍະໄກລະຫວ່າງພວກເຂົາທັງສອງຝ່າຍ.

¹⁴ ດາວິດກໍໄດ້ຮ້ອງສ່ຽງດັງໃສ່ພວກທະຫານແລະອັບເນລຸກຊາຍຂອງເນີວ່າ; ລາວກ່າວວ່າ, "ອັບເນ, ເຈົ້າບໍ່ຕອບຫລື?" ແລ້ວອັບເນຕອບວ່າ, "ເຈົ້າເປັນໃຜມາຮ້ອງສ່ຽງດັງຫາກະສັດຫລື?"

¹⁵ ດາວິດໄດ້ຕອບອັບເນວ່າ, "ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ຊາຍທີ່ກ້າຫານດອກຫລື? ໃນອິດສະຣາເອນມີໃຜສະເຫມີເຫນືອນເຈົ້າແດ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ເຝົ້າກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າໄວ້? ເພາະໄດ້ມີຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປຈະປະຫານເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າ."¹⁶ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດນີ້ບໍ່ດີ. ພຣະຢາເວຊິງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ນອນໃດ, ພວກເຈົ້າຄວນຕາຍເພາະພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຝົ້າລະວັງເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຊຶ້ງພຣະຢາເວໄດ້ຊິງເຈີມໄວ້. ບັດນີ້ ເບິ່ງແມ່ ຫອກຂອງກະສັດຢູ່ບ່ອນໃດ ແລະ ໂຫນ້າບ່ອນເທິງຫົວຂອງພະອິງນັ້ນຢູ່ບ່ອນໃດ!"

¹⁷ ໂຊນຈຶ່ງສ່ຽງຂອງດາວິດໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງສ່ຽງ ແລະກ່າວວ່າ, "ດາວິດລຸກຊາຍຂອງເຮົາບໍ່, ມີເປັນສ່ຽງຂອງເຈົ້າຫລື?" ດາວິດກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່ກະສັດ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເປັນສ່ຽງຂອງຂ້ານ້ອຍເອງ."¹⁸ ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຈຶ່ງໄດ້ໄລ່ຕາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອິງ? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດ? ມີຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຊົດອັນໃດແດ່?"

¹⁹ ບັດນີ້, ຂ້ານ້ອຍຂໍເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໄດ້ຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອິງ. ຖ້າພຣະຢາເວໄດ້ຢຸກປັນພະອິງໃຫ້ຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ, ຂໍໃຫ້ພຣະອິງຮັບເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ; ຖ້າເປັນມະນຸດທີ່ໄດ້ຍິນ, ກໍຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເປັນທີ່ສາບແຊ່ງຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ຂ້ານ້ອຍອອກໄປໃນວັນນີ້, ຈາກສ່ວນແບ່ງໃນມໍລະດົກຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້; ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ຈຶ່ງໄປຮັບໃຊ້ພວກພະອິນໆ.'²⁰ ບັດນີ້, ຂໍຢາກໃຫ້ເລືອດຂອງຂ້ານ້ອຍຕິກເຖິງດິນໂກຈາກພຣະຜັກຂອງພຣະຢາເວ; ເພາະກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ມາເພື່ອຄົ້ນຫາຫມັດໂຕດຽວ ດັ່ງຜູ້ໄລ່ຕາມນົກກະທາຢູ່ເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍ."

²¹ ແລ້ວໂຊນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດບາບແລ້ວ. ດາວິດ, ລຸກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ; ເຮົາຈະບໍ່ທຳຮ້າຍເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະໃນວັນນີ້ຊີວິດຂອງເຮົາກໍປະເສີດໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າ. ເບິ່ງແມ່, ເຮົາສະແດງໂຕເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ ແລະ ໄດ້ເຮັດຜິດໃຫຍ່ຫລວງ."

²² ດາວິດໄດ້ຕອບແລະກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່ກະສັດ! ເບິ່ງແມ່, ຫອກຂອງພະອິງກໍຢູ່ທີ່ນີ້, ຂໍຊິງໃຫ້ຄົນຫນຸ່ມຄົນຫນຶ່ງຂ້າມມາຮັບໄປ ແລະ ນຳໄປຄືນໃຫ້ພະອິງສາ."²³ ພຣະຢາເວໄດ້ຕອບແທນແກ່ທຸກຄົນຕາມຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສັດຊື່ຂອງເຂົາ; ເພາະໃນວັນນີ້ ພຣະຢາເວໄດ້ມອບພະອິງໄວ້ໃນມືຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ປາຖະຫນາຈະຢຽດມືອອກຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊິງເຈີມໄວ້.

²⁴ ເບິ່ງແມ່, ໃນສາຍຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ ຊີວິດຂອງພະອິງມີຄຳສັນໃດໃນວັນນີ້, ຂໍໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍມີຄຳໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວສັນນັ້ນ, ແລະຂໍພຣະອິງຊ່ວຍຊ່ວຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກຄວາມຍາກລຳບາກທັງຫມົດດ້ວຍ."²⁵ ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ດາວິດລຸກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ! ຂໍໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນເທີນ, ເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຕ່າງໆຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດຢ່າງແນ່ນອນ." ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ໄປຕາມທາງຂອງລາວ, ແລະໂຊນກໍກັບສູ່ພະຣາຊະວັງຂອງພະອິງ.

27 ¹ດາວິດໄດ້ສຳນຶກໃນໃຈຂອງລາວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຄົງຈະຕ້ອງຕາຍດ້ວຍມືຂອງໂຊນຈັກວັນຫນຶ່ງ; ບໍ່ມີສິ່ງໃດດີກວ່າທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະຫນີໄປຢູ່ໃນດິນແດນຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ; ໂຊນກໍຈະຢຸດໃນການຕາມຫາຂ້ານ້ອຍໃນເຂດແດນຂອງອິດສະຣາເອນ; ວິທີນີ້ແຫລະທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະຫລົບຫນີຈາກມືຂອງພະອິງໄດ້."

²ດາວິດໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະໄດ້ຂ້າມໄປ, ລາວແລະພວກພັກທີ່ຢູ່ກັບລາວທັງຫມົດຮ້ອຍຄົນ, ໄດ້ໄປຫາອາກີເຊລຸກຊາຍຂອງມາໂອດ, ກະສັດແຫ່ງເມືອງກາດ.

³ດາວິດກໍໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບອາກີເຊທີ່ເມືອງກາດ, ທັງລາວແລະຄົນຂອງລາວ, ແລະຄອບຄົວຂອງແຕ່ລະຄົນ, ແລະດາວິດພ້ອມກັບພັນລະຍາສອງຄົນຂອງລາວ, ຄືອາທິໂນອາມຄົນຍິດສະຣາເອນ, ແລະອາບີກາເອນຄົນກາເມນ, ພັນລະຍາຂອງນາບານ.⁴ ມີຄົນໄດ້ໄປບອກໂຊນວ່າ ດາວິດໄດ້ຫນີໄປທີ່ເມືອງກາດແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນພະອິງກໍບໍ່ໄດ້ຊອກຫາລາວອີກຕໍ່ໄປ.

⁵ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບອາກີເຊວ່າ, "ຖ້າຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງພະອິງແລ້ວ, ຂໍຊິງໃຫ້ພວກເຂົາມອບສະຖານທີ່ແຫ່ງຫນຶ່ງໃນເມືອງທັງຫລາຍຂອງພະອິງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ອາໄສຢູ່ນັ້ນ; ເພາະວ່າບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອິງຈະຕ້ອງຢູ່ໃນເມືອງຮ່ວມກັບພະອິງ?"⁶ ດັ່ງນັ້ນອາກີເຊກໍໄດ້ມອບສິລາກໃຫ້ລາວໃນວັນນັ້ນເອງ; ນັ້ນເປັນເຫດຜົນວ່າ ເປັນຫຍັງສິລາກຈຶ່ງເປັນຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູດາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ໄລຍະເວລາທີ່ດາວິດເຂົ້າໄປຢູ່ໃນດິນແດນຟິລິດສະຕິນນັ້ນ ເປັນເວລາຫນຶ່ງປີ ແລະ ອີກສີ່ເດືອນເຕັມ.

⁸ດາວິດ ແລະ ຄົນຂອງລາວກໍໄດ້ໄປໂຈມຕີຄົນເກຊູ, ຄົນເກເຊີ, ແລະຄົນອາມາເລກ; ເພາະຊົນຊາດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ, ໄກໄປຈົນເຖິງເມືອງຊູເຖິງແຜ່ນດິນເອຢິບ, ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນມາຕັ້ງແຕ່ບູຮານແລ້ວ.⁹ດາວິດກໍໄດ້ໂຈມຕີແຜ່ນດິນ ແລະບໍ່ໄດ້ໄວ້ຊີວິດຜູ້ຊາຍຫລືຜູ້ຍິງຈັກຄົນເລີຍ; ລາວໄດ້ຍຶດເອົາຝູງແກະ, ຝູງງົວ, ຝູງລາ, ຝູງອູດ, ແລະ ເສືອຜ້າ; ລາວໄດ້ກັບແລະມາຫາອາກີເຊອີກຄັ້ງ.
¹⁰ອາກີເຊມັກຖາມວ່າ, "ວັນນີ້ ພວກເຈົ້າໄປໂຈມຕີບ່ອນໃດມາ?" ດາວິດກໍຕອບວ່າ, "ໄປໂຈມຕີທາງຕອນໃຕ້ຂອງຢູດາ," ຫລື
 "ໄປໂຈມຕີທາງຕອນໃຕ້ຂອງຕະກູນເຢຣາເມເອນ," ຫລື "ໄປໂຈມຕີທາງຕອນໃຕ້ຂອງຄົນເຄໂນ."
¹¹ດາວິດບໍ່ໄດ້ນຳຊີວິດຜູ້ຊາຍຫລືຜູ້ຍິງຄົນໃດເລີຍມາທີ່ເມືອງກາດເລີຍ, ກ່າວວ່າ, "ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດບອກເລື່ອງຂອງພວກເຮົາວ່າ, 'ດາວິດໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນແລະເຊັ່ນນີ້.'" ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດທັງຫມົດ ໃນຂະນະທີ່ລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນຄົນຟິລິດສະຕິນ.
¹²ອາກີເຊກໍໄດ້ໄວ້ວາງໃຈດາວິດ, ກ່າວວ່າ, "ລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຂອງລາວກຽດຊັງລາວແທ້ໆ; ເພາະສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຂ້ອຍຕະຫລອດໄປ."

28 ¹ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອເຮັດສົງຄາມສູ້ຮົບກັບອິດສະຣາເອນ.
 ອາກີເຊໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ, "ຈົ່ງຮູ້ແນ່ວ່າ ເຈົ້າຈະອອກໄປກັບເຮົາໃນກອງທັບ, ທັງເຈົ້າແລະຄົນຂອງເຈົ້າດ້ວຍ."²ດາວິດໄດ້ເວົ້າກັບອາກີເຊວ່າ, "ສູດແລ້ວແຕ່ຈະເຫັນຄວນ ພະອົງຊົງຮູ້ວ່າ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງເຮັດອັນໃດໄດ້ແດ່." ອາກີເຊໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ, "ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນທະຫານອາລັກຂາຂອງເຮົາຢ່າງຖາວອນ."
³ບັດນີ້ ຊາມູເອນໄດ້ຕາຍແລ້ວ, ແລະອິດສະຣາເອນທັງປວງກໍໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ກັບລາວ ແລະ ໄດ້ຝັງສືບລາວໄວ້ທີ່ເມືອງຣາມາ, ຊຶ່ງເປັນບ້ານເກີດຂອງລາວເອງ. ໂຊນກໍໄດ້ກຳຈັດພວກຄົນທີ່ສືບສານກັບຄືນຕາຍ ຫລືພວກວິນຍານເສຍຈາກແຜ່ນດິນ.⁴ແລ້ວຄົນຟິລິດສະຕິນກໍໄດ້ຊຸມນຸມກັນ ແລະໄດ້ມາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ຊູແນມ, ແລະໂຊນໄດ້ຮວບຮວມອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ກີໂບອາ.
⁵ເມື່ອໂຊນໄດ້ເຫັນກອງທັບຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ, ພະອົງກໍຢ້ານກົວ, ແລະໃຈຂອງພະອົງກໍສັ່ນສະຫ້ານຢ້ານກົວຫລາຍ. ໂຊນໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ແຕ່ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຕອບພະອົງ—ບໍ່ວ່າ ດ້ວຍຄວາມຝັນ, ຫລືດ້ວຍອຸຣົມ, ຫລືໂດຍທາງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ.
⁷ແລ້ວໂຊນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງວ່າ, "ຈົ່ງໄປຄົ້ນຫາຍິງຄົນຜູ້ທີ່ສາມາດເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ໄປຫານາງ ແລະຂໍຄໍາແນະນໍາຈາກນາງ." ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງພະອົງກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ມີຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນເຮືອນເອນໂດນ ຜູ້ທີ່ປະກາດໂຕວ່າ ສາມາດເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້."
 ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ປອມຕົວ, ໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງທໍາມະດາ, ແລະໄດ້ອອກໄປ, ທັງພະອົງກັບຜູ້ຊາຍສອງຄົນ; ພວກເຂົາໄດ້ໄປຫາຜູ້ຍິງຄົນຊົງຄົນນັ້ນໃນເວລາກາງຄືນ. ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂໍເຂົາຊົງໃຫ້ນາຍຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຂໍຮ້ອງເຈົ້າໂດຍການໃຫ້ວິນຍານເຂົາສົ່ງ, ແລະຈົງເອີ້ນຫາຄົນຕາມຊື່ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ບອກໃຫ້ເຈົ້າ."⁹ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ໂຊນໄດ້ເຮັດຢ່າງໃດແດ່, ຫລືລາວໄດ້ກຳຈັດພວກຫມໍ້ ແລະພວກທີ່ສືບສານກັບຄືນຕາຍຫລືວິນຍານທັງຫລາຍ. ດັ່ງນັ້ນ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໄດ້ມາວາງກັບຕັກຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕາຍຫລື?"¹⁰ໂຊນໄດ້ປະຕິຍານໃນນາມຂອງພຣະຢາເວກັບຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ນອນສັ້ນໃດ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດເພາະເລື່ອງນີ້ສັ້ນນັ້ນ."
¹¹ແລ້ວຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຖາມວ່າ, "ເຈົ້າຈະໃຫ້ຂ້ອຍເອີ້ນຫາໃຜຂຶ້ນມາໃຫ້ເຈົ້າ?" ໂຊນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເອີ້ນຊາມູເອນຂຶ້ນມາໃຫ້ຂ້ອຍ."¹²ເມື່ອຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນຊາມູເອນ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງສ່ຽງດັງແລະໄດ້ເວົ້າກັບໂຊນ, ກ່າວວ່າ, "ຍ້ອນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງຫລອກລວງຂ້ານ້ອຍ? ເພາະວ່າພະອົງຄືໂຊນ."
¹³ກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງ?" ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບໂຊນວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເຫັນພະເຈົ້າອົງໜຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນ."¹⁴ພະອົງໄດ້ຖາມນາງວ່າ, "ຮູບຮ່າງຫນ້າຕາຂອງລາວເປັນແນວໃດ?" ນາງຕອບວ່າ, "ເປັນຜູ້ຊາຍແກ່ກໍລັງຂຶ້ນມາ; ລາວແຕ່ງກາຍດ້ວຍເສື້ອຄຸມ." ໂຊນກໍໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ ນັ້ນແມ່ນຊາມູເອນ, ແລະ ລາວໄດ້ນຶມໂຕລົງເຖິງດິນ ເພື່ອສະແດງຄວາມນັບຖື.
¹⁵ຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າກັບໂຊນວ່າ, "ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໄດ້ລືບກວນຂ້ານ້ອຍ ແລະໄດ້ເອີ້ນຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນມາ?" ໂຊນໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມທຸກຫລາຍ, ເພາະຄົນຟິລິດສະຕິນກໍລັງມາເຮັດສົງຄາມກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຖົມຂ້າພະເຈົ້າໄປເສຍແລ້ວ ແລະບໍ່ໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າອີກເລີຍ, ບໍ່ວ່າໂດຍພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ, ຫລືໂດຍທາງຄວາມຝັນ. ເພາະສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນທ່ານຂຶ້ນມາ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ແຈ້ງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດຢ່າງໃດດີ."
¹⁶ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທ່ານຈະຖາມຫຍັງຂ້ານ້ອຍ, ໃນເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ຫນີໄປຈາກທ່ານແລ້ວ, ແລະພຣະອົງໄດ້ມອບທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງຜູ້ເປັນສັດຕູຂອງທ່ານ?"¹⁷ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທໍາແກ່ທ່ານດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວແລ້ວນັ້ນ. ພຣະຢາເວໄດ້ຍຶດເອົາອານາຈັກນັ້ນໄປຈາກທ່ານ ແລະພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ—ຄືດາວິດ.
¹⁸ເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງສ່ຽງຂອງພຣະຢາເວ ແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ອາມາເຕລັກ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງກະທໍາສິ່ງນີ້ແກ່ທ່ານໃນວັນນີ້.¹⁹ຍິງໄປກວ່ານັ້ນອີກ, ພຣະຢາເວຈະມອບອິດສະຣາເອນຜ່ອມທັງໂຕຂອງທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ. ມືອື່ນໂຕຂອງທ່ານແລະຜ່ອມກັບລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງທ່ານຈະຢູ່ກັບເຮົາ. ພຣະຢາເວຈະມອບກອງທັບອິດສະຣາເອນໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ."
²⁰ແລ້ວໂຊນກໍໄດ້ລົມລົງຢຽດໂຕຊື່ເທິງພື້ນດິນທັນທີ ແລະແຮງຢ້ານກົວຫລາຍຂຶ້ນ ເພາະຖ້ອຍຄໍາຂອງຊາມູເອນ. ບໍ່ມີກໍລັງເຫລືອຢູ່ໃນພະອົງ, ເພາະພະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບປະທານອາຫານຕະຫລອດມື້, ຕະຫລອດຄືນ.²¹ຍິງຄົນນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າມາຫາໂຊນ ແລະເມື່ອນາງເຫັນວ່າພະອົງອຸກອັງໃຈຫລາຍ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ສາວໃຊ້ຂອງພະອົງໄດ້ຝັງສ່ຽງຂອງພະອົງ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍອມສ່ຽງຊີວິດ ແລະຍອມຝັງຖ້ອຍຄໍາຂອງພະອົງໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍ.
²²ເພາະສະນັ້ນບັດນີ້, ຈົ່ງຝັງຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງສາວໃຊ້ຂອງພະອົງແດ່ຖ້ອນ, ແລະຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຈັດຕັ້ງມອກຫານເລັກນ້ອຍຕໍ່ຫນ້າພະອົງ. ຂໍໃຫ້ກິນ ເພື່ອພະອົງຈະມີກໍລັງ ເມື່ອພະອົງໄປຕາມທາງຂອງພະອົງ."²³ແຕ່ໂຊນໄດ້ປະຕິເສດ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ກິນ." ແຕ່ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ, ຜ່ອມກັບຍິງຄົນນັ້ນ, ໄດ້ອ້ອນວອນພະອົງ, ແລະພະອົງກໍໄດ້ຝັງສ່ຽງຂອງພວກເຂົາ. ພະອົງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນ ແລະໄດ້ນຶງເທິງຕຽງ.
²⁴ຍິງຄົນນັ້ນມີລູກງົວຖ້ອຍພີຢູ່ໃນເຮືອນຫນຶ່ງໃຕ້; ນາງກໍໄດ້ຮັບຂ້າເສຍ; ນາງໄດ້ເອົາແປງມານວດ, ໄດ້ປົ່ງເຮັດເຂົ້າຈີ ແລະໄດ້ເຮັດເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອແປ້ງ.
²⁵ນາງກໍໄດ້ນຳມາຖວາຍໃຫ້ໂຊນ ແລະພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ກິນ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະກັບໄປໃນຕອນກາງຄືນ.

29 ¹ບັດນີ ພວກພິລິດສະຕິນ ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບທັງປວງຂອງພວກເຂົາຢູ່ທີ່ເອເຟກ; ຄົນອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ນ້ຳພູ ຊຶ່ງຢູ່ໃນຍົດສະເຣເອນ.

²ບັນດາເຈົ້າຊາຍຂອງຄົນພິລິດສະຕິນ ໄດ້ຢ່າງຜ່ານໄປຕາມກອງຮ້ອຍແລະຕາມກອງຝັນ;

ດາວິດແລະຄົນຂອງລາວກໍຜ່ານໄປກອງລະວັງຫລັງກັບອາກີເຊ.

³ແລ້ວບັນດາເຈົ້າຊາຍຂອງຄົນພິລິດສະຕິນ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກເຮັບເຮົາເຫລົ່ານີ້ມາເຮັດຫຍັງຢູ່ບ່ອນນີ້?"

ອາກີເຊກໍໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າຊາຍຄົນພິລິດສະຕິນວ່າ, "ນີ້ບໍ່ແມ່ນດາວິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຊນທລີ, ລາວຢູ່ກັບເຮົາມາຫລາຍວັນ, ຫລືຫລາຍປີແລ້ວ, ແລະເຮົາຍັງບໍ່ເຄີຍພົບຄວາມຜິດໃນໂຕຂອງລາວເລີຍ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ລາວຫນີມາຫາເຮົາຈົນເຖິງວັນນີ້."

⁴ແຕ່ພວກເຈົ້າຊາຍຂອງຄົນພິລິດສະຕິນກໍໄດ້ໂກດຮ້າຍຕໍ່ພະອົງ; ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບພະອົງວ່າ, "ຂໍສົງຊາຍຄົນນັ້ນໄປໃຫ້ຝັນ,

ເພື່ອໃຫ້ລາວກັບໄປຢູ່ທີ່ບ່ອນພະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ລາວສາ; ຢ່າໃຫ້ລາວລົງໄປສະຫນາມຮັບກັບພວກເຮົາເລີຍ,

ເພື່ອວ່າທີລາວຈະບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງພວກເຮົາໃນສະຫນາມຮັບ. ເພາະວ່າຊາຍຄົນນີ້ຈະຄືນຕີກັບເຈົ້າຊາຍຂອງລາວໄດ້ຢ່າງໃດ?

ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຫົວຂອງຄົນຂອງພວກເຮົາຫລື?"

⁵ຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນດາວິດຜູ້ຊຶ່ງພວກເຂົາຮ້ອງເພງເດັ່ນລຳຕໍ່ກັນແລະກັນ, ກ່າວວ່າ, "ໂຊນຂ້າຄົນເປັນຝັນໆ, ແລະດາວິດຂ້າຄົນເປັນຫມືນໆຫລື?"

⁶ແລ້ວອາກີເຊຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນດາວິດມາ ແລະເວົ້າກັບລາວວ່າ, "ພຣະຢາວແຂງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ນອນໃດ, ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕົນເປັນຄົນຕີມາຕະຫລອດ, ແລະການທີ່ເຈົ້າອອກໄປ ແລະກັບການເຂົ້າມາຂອງເຈົ້າກັບຂ້ອຍໃນກອງທັບນັ້ນດີໃນສາຍຕາຂອງຂ້ອຍ; ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ພົບຄວາມຜິດໃນໂຕເຈົ້າ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ເຈົ້າໄດ້ມາຢູ່ກັບຂ້ອຍຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຈົ້າຊາຍທັງຫລາຍບໍ່ມັກເຈົ້າເລີຍ.⁷ດັ່ງນັ້ນບັດນີ ຈຶ່ງກັບໄປຢ່າງສັນຕິເຖິດ, ເພື່ອທີ່ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນທີ່ຂັດໃຈພວກເຈົ້າຊາຍຂອງຄົນພິລິດສະຕິນ."

⁸ດາວິດກໍໄດ້ເວົ້າກັບອາກີເຊວ່າ, "ແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດຫລື? ພະອົງໄດ້ພົບສິ່ງໃດໃນໂຕຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ

ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພະອົງຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້,

ທີ່ຂ້ານ້ອຍອາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບກັບພວກສັດຕູຂອງເຈົ້າຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຫລື?"⁹ອາກີເຊກໍໄດ້ຕອບແລະກ່າວແກ່ດາວິດວ່າ, "ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ

ເຈົ້າບໍ່ມີຂໍ້ຕໍາຫນິດໃດໆໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ເຫມືອນກັບເຫວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບັນດາເຈົ້າຊາຍຂອງຄົນພິລິດສະຕິນໄດ້ກ່າວວ່າ,

'ລາວຈະຕ້ອງບໍ່ຂຶ້ນໄປກັບພວກເຮົາໃນສົງຄາມ.'

¹⁰ດັ່ງນັ້ນບັດນີ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າໃນມືອິນຜ່ອມກັບພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາຍຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ມາກັບເຈົ້າ; ຫນ້າທີ່ພວກເຈົ້າລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າໆນັ້ນ

ແລະພໍເມື່ອຝ້າສາງ, ກໍຈຶ່ງໄປເລີຍ."¹¹ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ເຂົ້າມືດ, ທັງໂຕລາວພ້ອມກັບຝັກພວກຂອງລາວ, ເພື່ອອອກເດີນທາງໃນຕອນເຊົ້າ, ກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຄົນພິລິດສະຕິນ. ແຕ່ຄົນພິລິດສະຕິນໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງຍົດສະເຣເອນ.

30 ¹ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອດາວິດແລະຄົນຂອງລາວໄດ້ມາເຖິງຊິກລັກໃນວັນທີສາມ, ຄົນອາມາເລກໄດ້ມາປຸ້ນເນແກບແລະຊິກລັກ.

ພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີຊິກລັກ, ໄດ້ເຜົາຊິກລາກເສຍ,²ແລະໄດ້ຈັບພວກຜູ້ຍິງກັບທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ, ທັງເດັກນ້ອຍແລະຜູ້ໃຫຍ່. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າໃຜ, ແຕ່ໄດ້ກວາດຕ້ອນໄປຕາມທາງຂອງພວກເຂົາ.

³ເມື່ອດາວິດ ແລະ ຝັກພວກຂອງລາວມາເຖິງເມືອງນັ້ນ, ເມືອງກໍໄດ້ຖືກເຜົາໄປແລ້ວ, ແລະບັນດາຜົນລະຍາຂອງພວກເຂົາ, ບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະບັນດາລູກສາວຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ.⁴ແລ້ວດາວິດແລະພວກປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ໂອ້ຍຄາງ ແລະໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຈົນພວກເຂົາບໍ່ມີກຳລັງຈະຮ້ອງໄຫ້ອີກແລ້ວ.

⁵ບັນດາເມຍທັງສອງຂອງດາວິດກໍໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ, ຄືອາທິໂນອາມຄົນຍົດສະເຣເອນ, ແລະອາບິກາເອນຜົນລະຍາຂອງນາບານຄົນກາເມນ.

⁶ດາວິດກໍໄດ້ເປັນທຸກຫລາຍ, ເພາະພວກປະຊາຊົນໄດ້ເວົ້າກັນວ່າຈະຂວ້າງກ່ອນທີ່ໃສ່ລາວໃຫ້ຕາຍ, ເພາະຈິດໃຈຂອງພວກປະຊາຊົນຂົມຂືນຫລາຍ, ເລື່ອງພວກລູກຊາຍແລະລູກສາວຂອງພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ; ແຕ່ດາວິດໄດ້ເຂັມແຂງຂຶ້ນໃນພຣະຢາວ, ພຣະເຈົ້າຂອງລາວ.

⁷ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບອາບິກາເອນ ລູກຊາຍຂອງປະໂລຫິດອາທິເມເຫລົ່າວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້ອນວອນທ່ານ, ໂຜດນຳເສື້ອເຄື່ອງໂຟດມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ."

ອາບິກາເອນກໍໄດ້ນຳເສື້ອເຄື່ອງໂຟດມາໃຫ້ດາວິດ.⁸ດາວິດໄດ້ຫຼຸນຖາມພຣະຢາວ ເພື່ອຂໍການຊົງນຳວ່າ, "ຖ້າຂ້ານ້ອຍຈະໄລ່ຕາມກອງທະຫານນີ້ໄປ, ຂ້ານ້ອຍຈະໄປຫັນພວກເຂົາຫລືບໍ່?" ພຣະຢາວໄດ້ຊົງຕອບລາວວ່າ, "ຈົງໄລ່ຕາມເຖິດ, ເພາະເຈົ້າຈະໄປຫັນພວກເຂົາແນ່ນອນ,

ແລະຈະຊ່ວຍກູ້ທຸກສິ່ງໄດ້ແນ່ນອນ."

⁹ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດກໍໄດ້ອອກໄປ, ທັງລາວພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບລາວຫົກຮ້ອຍຄົນ; ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງແມ່ນ້ຳເບໂສ,

ໃນບ່ອນທີ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖືກປະຖິ້ມໄວ້.¹⁰ແຕ່ດາວິດກໍໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມຕໍ່ໄປ, ທັງໂຕລາວແລະຜູ້ຊາຍສີ່ຮ້ອຍຄົນ; ສ່ວນຜູ້ຊາຍສອງຮ້ອຍຄົນ ຄືພວກທີ່ອ່ອນເພີຍເກີນທີ່ຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳເບໂສກໍຢຸດຝັກຜ່ອນຢູ່ຂ້າງຫລັງ.

¹¹ພວກເຂົາພົບຄົນເອຍິບຄົນຫນຶ່ງຢູ່ໃນທົ່ງນາ ແລະໄດ້ນຳໂຕລາວມາຫາດາວິດ; ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ເຂົາຈີແກ່ລາວ, ແລະລາວໄດ້ກິນ;

ພວກເຂົາກໍໃຫ້ລາວດື່ມນ້ຳ;¹²ແລະພວກເຂົາໃຫ້ເຂົາຫນີມາກເດືອ ແລະ ຫມາກອະງຸ່ນແຫ່ງສອງຖົງແກ່ລາວ. ເມື່ອລາວໄດ້ກິນແລ້ວ,

ລາວກໍມີກຳລັງຂຶ້ນມາອີກເທື່ອຫນຶ່ງ, ເພາະວ່າລາວບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີຫລືດື່ມນ້ຳມາສາມວັນສາມຄືນແລ້ວ.

¹³ດາວິດໄດ້ຖາມລາວວ່າ, "ເຈົ້າເປັນຄົນຂອງໃຜ? ເຈົ້າມາຈາກໃສ? ລາວຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຫນຸ່ມແຫ່ງເອຍິບ, ຄົນໃຊ້ຂອງຄົນອາມາເລກ; ເມື່ອສາມວັນມາແລ້ວນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ປ່ວຍມາສາມວັນແລ້ວ."¹⁴ພວກເຮົາໄດ້ມາປຸ້ນທີ່ເນແກບຂອງຄົນເຄເຕທີ, ແລະປຸ້ນເຄື່ອງຂອງໆຢູ່ດາ, ແລະທີ່ເນແກບຂອງຄາເລັບ, ແລະພວກເຮົາໄດ້ເຜົາເມືອງຊິກລັກ."

¹⁵ດາວິດໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ເຈົ້າຈະພາເຮົາລົງໄປເຖິງພວກທີ່ມາປຸ້ນນີ້ໄດ້ຫລືບໍ່?" ຄົນເອຍິບໄດ້ຕອບວ່າ,

"ຂໍປະຕິຍານແກ່ຂ້ານ້ອຍໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າວ່າຈະບໍ່ປະທານຂ້ານ້ອຍ ຫລືຈະບໍ່ທໍລະຍົດໂດຍການມອບຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະພາທ່ານໄປທີ່ພວກປຸ້ນນັ້ນ."

¹⁶ເມື່ອຄົນເອຍິບໄດ້ພາດາວິດລົງໄປແລ້ວ, ກໍພົບພວກປຸ້ນກໍໄດ້ກະຈາຍກັນຢູ່ເຕັມຫົວພື້ນທີ່, ຕ່າງກໍກິນແລະດື່ມແລະເດັ່ນລຳ

ເພາະເຄື່ອງຂອງທີ່ປຸ້ນມາໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຊຶ່ງພວກເຂົາເອົາມາຈາກແຜ່ນດິນພິລິດສະຕິນ ແລະຈາກແຜ່ນດິນຂອງຢູດາ.

¹⁷ດາວິດກໍໄດ້ຂ້າຝັນພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ຍາມຄ່ຳຄືນຈົນຮອດຕອນເຊົ້າວັນໃຫມ່. ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດຫນີລອດຈາກພວກເຂົາໄປໄດ້ຈົກຄືນເລີຍ, ຍົກເວັ້ນພວກຄົນຫນຸ່ມສີ່ຮ້ອຍຄົນຊຶ່ງໄດ້ຂີ່ອູດແລະຫນີໄປ.

¹⁸ດາວິດໄດ້ກອບກູ້ເອົາເຄື່ອງຂອງທີ່ຄົນອາມາເລກໄດ້ນຳໄປຄືນມາໄດ້ທັງຫມົດ; ແລະດາວິດກໍໄດ້ຊ່ວຍຜົນລະຍາທັງສອງຂອງລາວມາໄດ້.

¹⁹ບໍ່ມີສິ່ງໃດຂອງພວກເຂົາທີ່ຂາດໄປເລີຍ, ບໍ່ວ່າຈະເລັກນ້ອຍຫລືໃຫຍ່, ບໍ່ວ່າພວກລູກຊາຍຫລືພວກລູກສາວ,

ບໍ່ວ່າສິ່ງຂອງທີ່ຍົດມາຫລືສິ່ງຂອງທີ່ຖືກປຸ້ນໄປ, ຫລືສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເອົາໄປເປັນຂອງພວກເຂົາ. ດາວິດໄດ້ຄືນມາທຸກຢ່າງ.

²⁰ ດາວິດຍັງໄດ້ຍຶດຝູງສັດລ້ຽງທັງຫມົດ ແລະຝູງສັດຕ່າງໆ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄລ່ຕອນໄປຂ້າງຫນ້າຝູງສັດອື່ນໆ. ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ດາວິດຍຶດມາໄດ້."

²¹ ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ກັບມາຫາຜູ້ຊາຍສອງຮ້ອຍຄົນ ຜູ້ທີ່ອ່ອນກຳລັງທີ່ຈະຕິດຕາມລາວໄປ, ພວກເຫລົ່ານີ້ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຝັກຜ່ອນຢູ່ທີ່ແມ່ນ້ຳເບໂສ. ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປພົບດາວິດ ແລະພວກປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ກັບລາວ. ເມື່ອດາວິດໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້, ລາວກໍໄດ້ທັກທາຍພວກເຂົາ.

²² ແລ້ວບັນດາຄົນຊົ່ວຮ້າຍແລະຄົນໄຮ້ຄ່າທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ທາງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຕິດຕາມດາວິດໄປກ່າວວ່າ, "ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໄປກັບພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຮົາຍຶດມາໄດ້ແກ່ພວກເຂົາ. ຍົກເວັ້ນໃຫ້ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນໄດ້ມາເອົາຝັນລະຍາ ແລະ ບັນດາລູກທັງຫລາຍຂອງເຂົາ, ນຳພາພວກເຂົາ, ແລະ ໄປເສຍ."

²³ ແລ້ວດາວິດກ່າວວ່າ, "ພິນ້ອງຂອງຂ້າຍ້ອຍເອີຍ, ພວກທ່ານຢ່າໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບສິ່ງຊຶ່ງພຣະຢາວໄດ້ມອບແກ່ພວກເຮົາເລີຍ. ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງພັກຮັກສາພວກເຮົາໄວ້ແລະໄດ້ມອບພວກປຸ້ນຊຶ່ງມາຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາ."²⁴ ໃຜແດ່ທີ່ຈະຟັງພວກທ່ານໃນເລື່ອງນີ້? ເພາະຄົນທີ່ລົງໄປໃນສົງຄາມໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຂອງພວກເຂົາຢ່າງໃດ, ຄົນທີ່ຢູ່ຮັກສາການກໍຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງແລະໄດ້ຮັບເຫມືອນກັນ."²⁵ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, ສິ່ງທີ່ດາວິດໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນໃຫ້ເປັນກົດແລະຫລັກປະຕິບັດສຳລັບຄົນອິດສະຣາເອນ.

²⁶ ເມື່ອດາວິດໄດ້ມາເຖິງຊິກລັກ, ລາວກໍໄດ້ສົ່ງສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ນັ້ນສ່ວນຫນຶ່ງໄປໃຫ້ພວກຜູ້ອາດູໂສຂອງຢູດາ, ແລະໃຫ້ແກ່ພວກເພື່ອນຂອງລາວ, ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ້,

ນີ້ເປັນສິ່ງຂອງສຳລັບພວກທ່ານຈາກສິ່ງຂອງທີ່ຍຶດມາຈາກພວກສັດຕູຂອງພຣະຢາວ."²⁷ ລາວໄດ້ສົ່ງບາງສ່ວນໃຫ້ແກ່ຜູ້ອາດູໂສທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນເບທູເອນ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນອາໂມດຕອນໃຕ້, ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນຢາຕີ,²⁸ ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນອາໂຣເອ, ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນສິບໂມນ, ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນເອເທໂມອາ.

²⁹ ລາວໄດ້ສົ່ງບາງສ່ວນໃຫ້ແກ່ພວກຜູ້ອາດູໂສທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນອາຄານ, ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນບັນດາເມືອງຂອງຄົນເຢຣາເມເອນ, ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນບັນດາເມືອງຂອງຄົນເຄໂນ້,³⁰ ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນໂຮເຣມາ, ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນໂຮອາຊານ, ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນອາທາດ,³¹ ແລະໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນເຮັບໂຣນ, ແລະໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນບ່ອນທີ່ດາວິດເອງກັບພວກເຂົາໄດ້ເຄີຍໄປ.

31 ¹ ປັດນີຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຄົນອິດສະຣາເອນ. ແລະຄົນອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ຫນີຕໍ່ຫນ້າຄົນຟິລິດສະຕິນ ແລະໄດ້ຫລົ້ມຕາຍຢູ່ເທິງພູເຂົາກີໂບອາ.

² ຄົນຟິລິດສະຕິນກໍໄດ້ໄລ່ທັນໂຊນແລະພວກລູກຊາຍຂອງພະອົງ. ຄົນຟິລິດສະຕິນກໍໄດ້ຂ້າບັນດາລູກຊາຍຂອງໂຊນຄືໂຍນາທານ, ອາບິນາດາຍ, ແລະມັກຄີຊວາ.³ ການສູ້ຮົບກໍຫນັກຫນ່ວງຕໍ່ໂຊນ, ແລະພວກນັກແມ້ນທະນູກໍໄດ້ໂຈມຕີໂຊນຢ່າງກະທັນຫັນ. ພະອົງໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດເພາະພວກເຂົາ.

⁴ ແລ້ວໂຊນໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຖືອາດູດຂອງພະອົງວ່າ, "ຈົ່ງຊິກດາບຂອງເຈົ້າອອກ ແລະແທງເຮົາເສຍໃຫ້ທະລູ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ,

ຢ້ານວ່າພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕິດເຫລົ່ານີ້ຈະມາ ແລະ ເຮັດປ່າເຖືອນຕໍ່ເຮົາ." ແຕ່ຜູ້ຖືອາດູດຂອງພະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ, ເພາະລາວຢ້ານກົວຫລາຍ. ດັ່ງນັ້ນ

ໂຊນຈຶ່ງໄດ້ຈັບດາບຂອງພະອົງຂຶ້ນມາແລະຫລົ້ມທັບດາບນັ້ນ.⁵ ເມື່ອຜູ້ຖືອາດູດຂອງພະອົງໄດ້ເຫັນວ່າໂຊນຕາຍແລ້ວ,

ລາວກໍໄດ້ຫລົ້ມທັບດາບຂອງລາວຕາຍຄືກັນກັບພະອົງ.⁶ ດັ່ງນັ້ນ ໂຊນກໍໄດ້ຕາຍ, ລູກຊາຍສາມຄົນຂອງພະອົງ, ແລະຜູ້ຖືອາດູດຂອງພະອົງ— ລວມທັງຄົນເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ ກໍໄດ້ຕາຍໃນວັນດຽວກັນນັ້ນເອງ.

⁷ ເມື່ອປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ຊຶ່ງຢູ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງພູເຂົາ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ຝັ່ງກົງກັນຂ້າມຂອງແມ່ນ້ຳຢາດເນນ,

ໄດ້ເຫັນວ່າພວກຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຫນີໄປ, ແລະໄດ້ເຫັນວ່າໂຊນກັບລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ປະຖົມບັນດາເມືອງຕ່າງໆ

ແລະໄດ້ຫນີໄປ, ແລະຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.⁸ ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນຕໍ່ມາ,

ເມື່ອຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ມາປິດສິ່ງຂອງຈາກຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ, ກໍໄດ້ພົບສິບຂອງໂຊນແລະລູກຊາຍທັງສາມຄົນຢູ່ເທິງພູເຂົາກີໂບອາ.

⁹ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕິດຫົວຂອງໂຊນ ແລະໄດ້ແກ້ເຄື່ອງອາດູດຂອງພະອົງອອກ ແລະໄດ້ສົ່ງຜູ້ແຈ້ງຂ່າວໄປຫົວແຜ່ນດິນຟິລິດສະຕິນ

ແລະໄດ້ແຈ້ງຂ່າວໄປຍັງວິຫານຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ ແລະໄປຍັງປະຊາຊົນຝ່ວຍ.

¹⁰ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເຄື່ອງອາດູດຂອງພະອົງໄປໄວ້ໃນວິຫານຂອງພະອັດໂທເລັດ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ມັດສິບຂອງພະອົງໄວ້ກັບກຳແພງເມືອງເບຊານ.

¹¹ ເມື່ອຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງຢາເບດກີເລອາດໄດ້ຍິນວ່າຄົນຟິລິດສະຕິນເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບໂຊນ,¹² ຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນນັກຮົບທຸກຄົນກໍໄດ້ລູກຂຶ້ນ

ແລະເດີນທາງຕະຫລອດຄືນ ແລະໄດ້ປິດສິບຂອງໂຊນ ແລະສິບຂອງລູກຊາຍທັງສາມຈາກກຳແພງເມືອງເບຊານ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳມາທີ່ເມືອງຢາເບດ

ແລະໄດ້ເຜົາສິບຢູ່ທີ່ນັ້ນ.¹³ ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເກັບກະດູກ ແລະໄດ້ໄປຝັງສິບຂອງໂຊນ ແລະລູກຊາຍຂອງພະອົງໄວ້ທີ່ກ້ອງຕີນສິນຫມອກໃນຢາເບດ,

ແລະໄດ້ອິດອາຫານເປັນເວລາເຈັດວັນ.

2 ຊາມູເອນ

1 ¹ ຫລັງຈາກການຕາຍຂອງກະສັດໂຊນແລ້ວ, ດາວິດກໍໄດ້ກັບມາຈາກການໂຈມຕີຄົນອາມາເຫລັກ ແລະໄດ້ຝັກຢູ່ທີ່ຊິກລັກໄດ້ສອງວັນ.² ວັນທີສາມ, ຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາຈາກຄ້າຍຂອງກະສັດໂຊນໃສ່ເສື້ອຜ້າຂາດ ແລະ ມີດິນເປື້ອນທີ່ຫົວຂອງຂົາ. ເມື່ອເຂົາໄດ້ມາຮອດດາວິດ ກໍໄດ້ຫມອບຫນ້າລົງຮອດພື້ນດິນ ແລະ ໄດ້ຫມົດແຮງຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

³ ດາວິດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າມາຈາກໃສ?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າມາຈາກຄ້າຍຂອງອິດສະຣາເອນ."⁴ ດາວິດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, "ຂໍບອກຂ້ອຍວ່າເຫດຜົນເປັນແນວໃດແນ່." ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພວກປະຊາຊົນໄດ້ຫນີຈາກການສູ້ຮົບ. ມີຫລາຍຄົນໄດ້ລົ້ມລົງ ແລະ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຕາຍແລ້ວ.

ກະສັດໂຊນ ແລະ ໂຍນາທານລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍຕາຍເຊັ່ນກັນ."⁵ ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຖາມຊາຍຫນຸ່ມຄົນນັ້ນວ່າ, "ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າໂຊນ ແລະ ໂຍນາທານລູກຂອງເພິ່ນໄດ້ຕາຍແລ້ວ?"

⁶ ຊາຍຫນຸ່ມນັ້ນໄດ້ຕອບວ່າ, "ບັງເອີນທີ່ຂ້າຍ້ອຍມາທີ່ພູເຂົາກີນໂບອາ, ແລະ ທີ່ນັ້ນກະສັດໂຊນໄດ້ຊົງຍືນຄຳຫອກຂອງຕົນຢູ່, ແລະ ລົດມ້າ ແລະ ຄົນຂີ່ທັງຫລາຍກໍກຳລັງມາໃກ້ເພິ່ນ.⁷ ກະສັດໂຊນໄດ້ຫລຽວມາ ແລະ ເລີຍເຫັນຂ້າຍ້ອຍ ແລະ ກໍໄດ້ເອີ້ນຂ້າຍ້ອຍ. ຂ້າຍ້ອຍໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້າຍ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້."

⁸ ເພິ່ນໄດ້ຖາມຂ້າຍ້ອຍວ່າ, "ເຈົ້າແມ່ນໃຜ?" ຂ້າຍ້ອຍຕອບວ່າ, "ຂ້າຍ້ອຍເປັນຄົນອາມາເຫລັກ."⁹ ເພິ່ນກໍໄດ້ບອກຂ້າຍ້ອຍວ່າ, "ຈົ່ງມາຍືນເຫນືອເຮົາ ແລະ ຂ້າເຮົາສະ, ເພາະເຮົາກຳລັງເຈັບປວດຢ່າງແສນສາຫັດ, ແຕ່ເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່."¹⁰ ຂ້າຍ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ໄປຍືນເຫນືອເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ຂ້າເພິ່ນເລີຍ, ເພາະຂ້າຍ້ອຍຮູ້ວ່າເພິ່ນຈະບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໄດ້ອີກຫລັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ລົ້ມໄປ. ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ຖອດມົງກຸດຢູ່ຫົວຂອງເພິ່ນ ແລະ ປະລັກແຂນຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ນຳສົ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາໃຫ້ທ່ານ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າຍ້ອຍ."

¹¹ແລ້ວດາວິດໄດ້ຈັກເສື້ອຂອງເຂົາ, ແລະຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ກັບເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຄືກັນ.¹²ພວກເຂົາໄດ້ຄຳຄວນຫາ, ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ໄດ້ອິດອາຫານຈົນຮອດແລງ, ເພື່ອໂຊນ, ເພື່ອໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ, ແລະ ເພື່ອເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມຕາຍດ້ວຍດາບ.¹³ດາວິດໄດ້ຖາມຊາຍໜຸ່ມວ່າ, "ເຈົ້າມາຈາກໃສ?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນລູກຊາຍຂອງຄົນຕ່າງດ້າວໃນດິນແດນ, ຂອງຄົນອາມາເຫລັກ."

¹⁴ດາວິດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ຢ້ານກົວທີ່ຈະຂ້າກະສັດຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຈີມແລ້ວນັ້ນດ້ວຍມືຂອງເຈົ້າເອງ?"¹⁵ດາວິດກໍໄດ້ເອີ້ນຊາຍຄົນໜຶ່ງ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈົງໄປ ແລະ ຂ້າເຂົາເສຍ." ແລ້ວຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ໄປ ແລະ ໄດ້ຂ້າເຂົາ, ແລະ ຄົນອາມາເຫລັກນັ້ນກໍຕາຍ.¹⁶ແລ້ວດາວິດໄດ້ກ່າວແກ່ສິບຂອງຄົນອາມາເຫລັກວ່າ, "ເລືອດຂອງເຈົ້າກໍຕິກຢູ່ຫົວຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າປາກຂອງເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານປັກປ່າໂຕເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂ້າກະສັດຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຈີມໄວ້."

¹⁷ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຮ້ອງເພງໄວ້ອາໄລໃຫ້ກະສັດໂຊນ ແລະ ໂຢນາທານລູກຂອງເພິ່ນ.¹⁸ເຂົາໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນສອນເພງໄວ້ອາໄລນີ້ໃຫ້ແກ່ເຊື້ອຊາດຢູດາ, ຊຶ່ງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືຂອງຢາຊາ.¹⁹ ສັກສີຂອງທ່ານອິດສະຣາເອນເອີຍ, ໄດ້ຖືກຂ້າເສຍແລ້ວ! ຢູ່ທີ່ສູງຂອງທ່ານວິລະບູລຸດລົມລົງໄດ້ຢ່າງໃດ!²⁰ຢາບອກເລື່ອງນີ້ໃນເມືອງກັດ, ຢາປະກາດເລື່ອງນີ້, ໃນຫົນທາງເມືອງອາຊະເກໂລນ, ເພາະເຫດວ່າພວກບຸດສາວຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນຈະບໍ່ປິຕິຍິນດີ, ເພາະພວກລູກສາວຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ, ຈະບໍ່ສະເຫລີມສະຫລອງ.

²¹ເທິງພູກິນໂບອາເອີຍ, ຂໍຢາມີນ້ຳຄ້າງ ຫລືນ້ຳຝົນເທິງເຈົ້າ, ຢາໃຫ້ທຶງນາອອກຮວງ, ເພາະວ່າທີ່ນັ້ນໄລ່ຂອງວິລະບູລຸດໄດ້ມີມົນທົນແລ້ວ, ໄລ່ຂອງໂຊນບໍ່ໄດ້ຖືກເຈີມດ້ວຍນ້ຳມັນອີກຕໍ່ໄປ.²²ຈາກເລືອດຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກຂ້າ, ຈາກຮ່າງກາຍຂອງນັກຮົບ, ຄັນທະນູຂອງໂຢນາທານບໍ່ໄດ້ຫັນກັບມາ, ແລະ ດາບຂອງກະສັດໂຊນກໍບໍ່ໄດ້ກັບມາຕ່າງເປົ່າ.

²³ໂຊນ ແລະ ໂຢນາທານໄດ້ເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ຫນ້າຍິນດີໃນຊີວິດ, ແລະ ໃນຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈະບໍ່ແຍກຈາກກັນ. ພວກເຂົາວ່ອງໄວກວ່າອິນຊີທັງຫລາຍ, ພວກເຂົາກໍແຂງແຮງກວ່າສິ່ງໂຕທັງຝູງ.²⁴ລູກສາວຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົງຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອກະສັດໂຊນ, ຜູ້ຊົງປະດັບພວກເຈົ້າຢ່າງອົງອາດດ້ວຍຜ້າສີແດງເຂັ້ມ ເຊັ່ນດຽວກັບເພັດພອນນາຢູຊະຫນິດ, ແລະ ຊົງປະດັບທອງຄຳເທິງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁵ວິລະບູລຸດໄດ້ລົ້ມລົງແລ້ວໃນທຳມາກາງສົງຄາມ! ໂຢນາທານກໍໄດ້ຖືກສັ່ງຫານຢູ່ເທິງເນີນພູຂອງທ່ານ.²⁶ໂຢນາທານອ້າຍຂອງຂ້ອຍເອີຍ, ຂ້ອຍເປັນທຸກເພື່ອທ່ານ, ທ່ານເປັນທີ່ຊົມໃຈຂອງຂ້ອຍຫລາຍ. ຄວາມຮັກຂອງທ່ານມີຕໍ່ຂ້ອຍນັ້ນກໍອິດສະຈັນ, ເຫນືອກວ່າຄວາມຮັກໃດໆທີ່ມີຕໍ່ສະຕຣີ.²⁷ວິລະບູລຸດລົ້ມລົງໄດ້ຢ່າງໃດ, ແລະ ອາດູດສົງຄາມກໍໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ!"

2 ¹ຫລັງຈາກເຫດການນີ້ ດາວິດໄດ້ຖາມພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຄວນຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງໜຶ່ງໃນຈຳນວນເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາຫລືບ?" ພຣະຢາເວໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, "ຈົງຂຶ້ນໄປເຖິງ." ດາວິດໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຄວນຂຶ້ນໄປຢູ່ໃສ?" ພຣະຢາເວກໍກ່າວວ່າ, "ທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນ." ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ນັ້ນພ້ອມກັບເມຍທັງສອງຂອງເຂົາ, ດ້ວຍຄືອາຮິໂນອາມຊາວຢິດຊະເຣນ, ແລະ ອາບິກາຍເມຍໜ້າຍຂອງນາບານຊາວກາເມນ.³ດາວິດກໍໄດ້ນຳຄົນທີ່ຢູ່ນຳເຂົາຂຶ້ນໄປທຸກຄົນ, ຊຶ່ງແຕ່ລະຄົນກໍໄດ້ພາຄອບຄົວໄປນຳ, ໄປຍັງເມືອງຕ່າງໆ ຂອງເຮັບໂຮນ, ໃນສະຖານທີ່ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມອາໄສຢູ່.⁴ແລ້ວຜູ້ຄົນຈາກຢູດາກໍໄດ້ມາ ແລະ ໄດ້ເຈີມດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອເຊື້ອຊາດຂອງຢູດາ. ພວກເຂົາໄດ້ມາບອກດາວິດວ່າ, "ຊາວຢາເບັດກີເລອາດໄດ້ເປັນຜູ້ຝັງຊາກສິບຂອງໂຊນ."⁵ດັ່ງນັ້ນດາວິດໄດ້ສົ່ງພວກສົງສານໄປຫາຊາວຢາເບັດກີເລອາດນັ້ນ ໄດ້ບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຂໍພວກທ່ານຮັບພຣະພອນຈາກພຣະຢາເວ, ທີ່ທ່ານສະແດງຄວາມຈົງຮັກພໍດີຕໍ່ໂຊນເຈົ້ານາຍຂອງພວກທ່ານ ແລະ ໄດ້ຝັງສິບຂອງເພິ່ນ.⁶ບັດນີ້ຂພຣະຢາເວຊົງສຳແດງຄວາມຮັກອັນຫນັກໜຶ່ງ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພວກທ່ານ. ເຮົາຈະເຮັດຄວາມດີນີ້ຕໍ່ພວກທ່ານເພາະສິ່ງນີ້ທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ.⁷ບັດນີ້, ເພາະສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ມີຂອງພວກທ່ານເຂັ້ມແຂງ; ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານກ້າຫານເຖິງ ເພາະວ່າໂຊນເຈົ້ານາຍຂອງພວກທ່ານໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ແລະ ປະຊາຊົນຢູດາກໍໄດ້ເຈີມຕັ້ງເຮົາໄວ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາແລ້ວ."

⁸ແຕ່ອັບເນລູກຊາຍຂອງເນຣະ, ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງກະສັດໂຊນ, ກໍໄດ້ພາອີຊະໂບເຊັດລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຊນ ແລະ ໄດ້ນຳໄປທີ່ເມືອງມະຫານາອິມ.⁹ເຂົາໄດ້ສະຖາປະນາອີຊະໂບເຊັດ ໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງເຂດແດນກີເລອາດ, ອາເຊ, ຢິດຊະເຣນ, ຄິນເອຟຣາອິມ, ຄິນເປັນຢາມິນ, ແລະ ຄິນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ.

¹⁰ເມື່ອອີຊະໂບເຊັດລູກຊາຍຂອງໂຊນ, ໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງຊົນຊາດອິດສະຣາເອນນັ້ນ, ມີອາຍຸສິບສີ່ປີ, ແລະ ໄດ້ຊົງປົກຄອງດິນແດນຢູ່ສອງປີ. ແຕ່ເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາໄດ້ຕິດຕາມດາວິດ.¹¹ເວລາທີ່ດາວິດຊົງເປັນກະສັດປົກຄອງເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາໃນເຮັບໂຮນນັ້ນເປັນເວລາເຈັດປີກັບຫົກເດືອນ.

¹²ອັບເນລູກຂອງເນຣະ, ແລະ ທະຫານອີຊະໂບເຊັດລູກຊາຍຂອງໂຊນ, ໄດ້ອອກຈາກເມືອງມະຫານາອິມໄປຍັງເມືອງກີເບໂອນ.¹³ໂຢອາບລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢາ ແລະ ທະຫານຂອງດາວິດ ໄດ້ອອກໄປພົບກັບພວກເຂົາທີ່ເມືອງກີເບໂອນ. ພວກເຂົາໄດ້ນັ່ງທີ່ຂອບສະນ້າ, ພວກໜຶ່ງຢູ່ຝັ່ງໜຶ່ງຂອງສະ ແລະ ອີກພວກໜຶ່ງກໍຢູ່ອີກດ້ານໜຶ່ງ.

¹⁴ອັບເນຈົງໄດ້ເວົ້າກັບໂຢອາບວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຄົນໜຸ່ມລູກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ແຂ່ງຂັນກັນຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາເບິ່ງດູ." ແລ້ວໂຢອາບກໍໄດ້ຕອບວ່າ, "ໃຫ້ພວກເຂົາລູກຂຶ້ນ."

¹⁵ແລ້ວພວກຄົນໜຸ່ມກໍໄດ້ລູກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຮ່ວມກັນ, ສິບສອງຄົນສຳລັບຝ່າຍເປັນຢາມິນ ແລະ ຝ່າຍອີຊະໂບເຊັດລູກຂອງໂຊນ, ແລະ ຝ່າຍພວກທະຫານສິບສອງຄົນຂອງດາວິດ.

¹⁶ແຕ່ລະຄົນຕ່າງກໍໄດ້ຈັບຫົວຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ ແລະ ໄດ້ແທງດາບທີ່ຂ້າງຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້, ແລະ ພວກເຂົາຕ່າງກໍໄດ້ລົ້ມລົງດ້ວຍກັນ. ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນທີ່ນັ້ນເປັນພາສາຮິບຣູວ່າ, "ຫົງດາບ" ຫລື "ສະຫນາມແຫ່ງດາບ," ຊຶ່ງຢູ່ໃນກີເບໂອນ.¹⁷ການສູ້ຮົບໃນວັນນັ້ນດູເຄືອດຫລາຍ ແລະ ອັບເນ ແລະ ພວກຄົນອິດສະຣາເອນກໍພ່າຍແພ້ທະຫານຂອງຝ່າຍດາວິດ.

¹⁸ລູກຊາຍທັງສາມຂອງນາງເຊຣູອີຢາກໍໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຄື: ໂຢອາບ, ແລະ ອາບິເຊ, ແລະ ອາສາເຣນ. ອາສາເຣນຜູ້ແລ່ນໄວເຫມືອນຝານປ່າ.¹⁹ອາສາເຣນໄດ້ໄລ່ຕາມອັບເນຢ່າງບໍ່ລົດລະ ແລະ ໄດ້ນຳເຂົາໄປໂດຍບໍ່ໄດ້ລ້ຽວໄປທາງໃດເລີຍ.

²⁰ອັບເນໄດ້ຫລຽວຫລັງມາ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນັ້ນແມ່ນອາສາເຣນບໍ?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ແມ່ນແລ້ວ."²¹ອັບເນຈຶ່ງໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, "ຈົງລ້ຽວໄປທາງຂວາຂອງເຈົ້າ ຫລືທາງຊ້າຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈັບເອົາຄົນໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງແລ້ວກໍຮົບເອົາອາດູດຂອງເຂົາໄປ." ແຕ່ອາສາເຣນບໍ່ຍອມຢູດາຈາກການໄລ່ຕາມ.

²²ດັ່ງນັ້ນອັບເນຈຶ່ງໄດ້ບອກອາສາເຣນອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ, "ຈົງຢຸດໄລ່ນຳຂ້ອຍສາ. ຈະໃຫ້ຂ້ອຍຟາດເຈົ້າລົງດິນເຮັດຫຍັງ? ແລ້ວຂ້ອຍຈະເງິຍຫນ້າເບິ່ງໂຢອາບ, ພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?"²³ແຕ່ອາສາເຣນບໍ່ຢຸດໄລ່, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ອັບເນກໍໄດ້ແທງເຂົາໂຕດ້ວຍດ້າມຫອກຂອງເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ຫອກກໍທະລຸອອກອີກດ້ານໜຶ່ງ. ອາສາເຣນກໍໄດ້ລົ້ມລົງຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ເລື່ອງນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ທີ່ໃຜກໍຕາມທີ່ມາເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງນັ້ນທີ່ອາສາເຣນລົ້ມລົງ ແລະ ຕາຍ, ເຂົາຈະຢຸດຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະ ກໍຍິນຢູ່ຊື່ໆ.

²⁴ແຕ່ໂຢອາບກັບອາບິເຊກໍໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມອັບເນໄປ. ເມື່ອດວງຕາເວັນກຳລັງຈະຕົກ, ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ມາຮອດເນີນພູອຳມາ, ຊຶ່ງໃກ້ກີອາ ຕາມທາງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງທຸລະກັນດານເມືອງກີເບໂອນ.²⁵ຄົນເປັນຢາມິນກໍໄດ້ລວມຕົວກັນຫລັງອັບເນ ແລະ ໄດ້ຍືນຢູ່ເທິງຍອດຂອງເນີນພູ.

²⁶ ແລ້ວອັບເນໄດ້ຮ້ອງຖາມໂຢອາບ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈະໃຫ້ດາບທຳລາຍທ່ານຕະຫລອດໄປບໍ່? ອີກດິນປານໃດທ່ານຈຶ່ງຈະສັງພວກທະຫານໃຫ້ຕົກກັບຈາກການໄລ່ຕາມພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາ?"²⁷ ໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ຕອບວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ສິ້ນໃດ, ຖ້າທ່ານບໍ່ເວົ້າຂຶ້ນ, ພວກທະຫານກໍຈະໄລ່ຕາມພວກພື້ນຖານຂອງເຂົາຈົນຮອດມືອິນເຊີ!"

²⁸ ດັ່ງນັ້ນ ໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ເປົ່າແກ, ແລະພວກທະຫານທັງປວງກໍໄດ້ຢຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໄລ່ຕາມອິດສະຣາເອນອີກ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ສູ້ຮົບກັນອີກຕໍ່ໄປ²⁹ ອັບເນ ແລະ ຄົນຂອງເຂົາກໍໄດ້ເດີນທາງຕະຫລອດກາງຄືນຜ່ານອາຣາບາ. ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ໄດ້ເດີນທັບຕະຫລອດຊ່ວງເຊົ້າ ແລະກໍໄດ້ມາຮອດມາຫານາອິມ.

³⁰ ໂຢອາບກໍໄດ້ກັບມາຈາກການໄລ່ຕາມອັບເນ. ເຂົາໄດ້ລວບລວມທະຫານທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ທີ່ຂາດຫາຍໄປຄື ອາສາເຣນ ແລະ ທະຫານຂອງດາວິດສິບເກົ້າຄົນ.³¹ ແຕ່ຄົນຂອງດາວິດໄດ້ຂ້າຄົນເປັນຢາມິນ ແລະຄົນຂອງອັບເນຕາຍໄປສາມລ້ອຍຫົກສິບຄົນ.

³² ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ນຳເອົາຊາກສົບຂອງອາສາເຣນໄປຝັງຢູ່ໃນອຸບມຸງຜໍຂອງເຂົາ, ຊຶ່ງຢູ່ເມືອງເບັດເລເຮັມ. ໂຢອາບ ແລະ ພວກຄົນຂອງເຂົາກໍໄດ້ເດີນທາງຕະຫລອດຄືນ, ແລະໃນ ເກຣເຊົ້າມືດກໍໄດ້ມາຮອດເມືອງເຮັບໂຮນ.

3 ບັດນີກໍໄດ້ມີສົງຄາມອັນຍາວນານລະຫວ່າງເຊືອສາຍຂອງໂຊນແລະເຊືອສາຍຂອງດາວິດ. ຝ່າຍດາວິດກໍໄດ້ເຂັມແຂງຫລາຍຂຶ້ນ, ແຕ່ຝ່າຍຂອງໂຊນໄດ້ອ່ອນກຳລັງລົງເລື້ອຍໆ.

² ມີລູກຊາຍຫລາຍຄົນຂອງດາວິດໄດ້ເກີດຫຼືເມືອງເຮັບໂຮນ. ລູກຫົວເມືອງຂອງເຂົາຄືອຳໂນນ, ລູກຂອງອາຣີໂນອາມຊາວຢິດຊະເຣນ.

³ ລູກຊາຍຜູ້ທີສອງຂອງເຂົາ, ກິເລອາບ, ຜູ້ທີ່ເປັນແມ່ແມ່ນນາງອາບິກາຍ, ແມ່ຫມ້າຍຂອງນາບານຈາກຄາເມລ. ແລະ ຜູ້ທີສາມຄື, ອັບຊາໂລມ, ລູກຊາຍນາງມາອາກາ, ລູກສາວກະສັດຕາມໄມ, ແຫ່ງເກຊູ.

⁴ ລູກຊາຍຜູ້ທີສີ່ຂອງດາວິດ, ອາໂດນິຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງນາງຮັກກິດ. ລູກຊາຍຄົນທີຫ້າຂອງເຂົາຄື ເຊຟາຕິຢາ, ຜູ້ທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງນາງອາບິຕານ,

⁵ ແລະ ລູກຊາຍຄົນທີຫົກຄື, ອິດທະເລອາມ, ຜູ້ທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງນາງເອັກລາ ເມຍຂອງດາວິດ. ພວກລູກຊາຍເຫລົ່ານີ້ຂອງດາວິດໄດ້ເກີດຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຮນ.

⁶ ສິນນີໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງສົງຄາມລະຫວ່າງຝ່າຍຂອງໂຊນ ກັບຝ່າຍຂອງດາວິດ ທີ່ອັບເນໄດ້ເຮັດໂຕໃຫ້ເຂັມແຂງຂຶ້ນໃນຝ່າຍກະສັດໂຊນ.

ໂຊນໄດ້ມີເມຍນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່ານາງອິຊະປາ, ລູກສາວຂອງອາຣີຢາ. ອິຊະປາເຊັດລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຊນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຫາອັບເນວ່າ, "ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປນອນກັບເມຍນ້ອຍພໍ່ຂອງເຮົາ?"

⁸ ອັບເນໄດ້ໃຈຮ້າຍຫລາຍໃນຄຳເວົ້າຂອງອິຊະປາເຊັດ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ດາຊັນຫວາ? ທຸກມື້ນີ້ຂ້ານ້ອຍກຳລັງສຳແດງຄວາມຈິງຮັກພັກຕິຕໍ່ເຊືອສາຍຂອງໂຊນ, ພໍ່ຂອງທ່ານ, ແລະ ຕໍ່ພື້ນຖານຂອງທ່ານ, ແລະ ຕໍ່ມິດສະຫາຍຂອງພໍ່ທ່ານ, ບໍ່ໄດ້ມອບທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງດາວິດ. ແຕ່ບັດນີທ່ານຍັງກ່າວຫາຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເລື່ອງຜູ້ຍິງຄືນນີ້ບໍ່?"

⁹ ຂໍພຣະຢາເວຊິງລົງໂທດຂ້ານ້ອຍ, ຄື ອັບເນ, ແລະຂໍຊົງເພີມໂທດນັ້ນດ້ວຍ, ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຮັດເພື່ອດາວິດ ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສາບານແກ່ເຂົາວ່າ,¹⁰ ຄື ຍ້າຍອາຊອນາຈັກຈາກເຊືອຊາດຂອງກະສັດໂຊນ ແລະ ສະຖາປານາບັນລັງຂອງດາວິດເຫນືອອິດສະຣາເອນ ແລະ ເຫນືອຢູດາ, ຕັ້ງແຕ່ດານຮອດເບເອນເຊບາ."¹¹ ອິຊະປາເຊັດກໍບໍ່ສາມາດຕອບກັບອັບເນໄດ້ແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ, ເພາະພະອົງຊົງເກງຢ້ານເຂົາ.

¹² ແລ້ວອັບເນກໍໄດ້ສົງພວກສົງສານໄປຍັງດາວິດເພື່ອເວົ້າແທນໂຕເອງວ່າ, "ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນຂອງໃຜ? ຂໍຊົງເຮັດພັນທະສັນຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ທ່ານຈະຊົງເຫັນວ່າມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຝ່າຍທ່ານ, ເພື່ອນຳອິດສະຣາເອນທັງຫມົດມາຢູ່ຝ່າຍທ່ານ."¹³ ດາວິດໄດ້ຕອບວ່າ, "ດີແລ້ວ, ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາກັບເຈົ້າ. ແຕ່ມີສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ ຄືວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມາພົບຫນ້າເຮົາໄດ້ ເປັນແຕ່ວ່າເຈົ້າຈະນຳມືການ, ລູກສາວຂອງກະສັດໂຊນມາດ້ວຍ, ເມື່ອເຈົ້າຈະມາພົບເຮົາ."

¹⁴ ແລ້ວດາວິດໄດ້ສົງພວກສົງສານໄປຍັງອິຊະປາເຊັດ, ລູກຊາຍຂອງໂຊນກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງມອບເມຍຂ້າພະເຈົ້າມືການ ໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ຜູ້ຊົງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫມັ້ນໄວ້ດ້ວຍຫນັງປາຍອີງຄະຊາດຂອງພວກພິລິດ ຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນ."¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ອິຊະປາເຊັດຈຶ່ງໄດ້ສົງຄົນໄປພາມືການແລະ ໄດ້ເອົານາງ ຈາກຜົວຂອງນາງຄື, ປານຕິເອນ, ລູກຊາຍລາອິດ.¹⁶ ຜົວຂອງລາວໄດ້ໄປກັບລາວ, ຮ້ອງໃຫ້ຕາມລາວໄປຈົນຮອດບາຮູຣິມ. ແຕ່ເມື່ອອັບເນບອກກລາວວ່າ, "ຈົ່ງກັບໄປຍ້ານດຽວນີ້ເລີຍ." ແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ກັບໄປ.

¹⁷ ອັບເນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບພວກຜູ້ອາດຸໂສຂອງອິດສະຣາເອນວ່າ, "ໃນອາດິດພວກທ່ານໄດ້ພະຍາຍາມໃຫ້ດາວິດເປັນກະສັດເຫນືອພວກທ່ານ."¹⁸ ບັດນີຈຶ່ງເຮັດດັ່ງນັ້ນ. ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວເຖິງດາວິດວ່າ, 'ດ້ວຍມືຂອງດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຊ່ວຍກູ້ອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈາກພວກພິລິດສະຕິນ ແລະ ຈາກມືສັດຕູທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.'"

¹⁹ ອັບເນກໍໄດ້ເວົ້າເປັນສ່ວນໂຕກັບຄົນເປັນຢາມິນເຊັ່ນດຽວກັນ. ແລ້ວອັບເນກໍໄດ້ໄປບອກດາວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນດ້ວຍເຊັ່ນກັນ ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ອິດສະຣາເອນ ແລະ ເຊືອສາຍທັງຫມົດຂອງເປັນຢາມິນໄດ້ຕິກລົງກັນທີ່ຈະດຳເນີນການໃຫ້ສຳເລັດ.²⁰ ເມື່ອອັບເນຜ່ອມກັບຄືນຂອງເຂົາຈຳນວນຊາວຄົນໄດ້ມາຮອດເຮັບໂຮນ ເພື່ອເຂົ້າເຝົ້າດາວິດ, ດາວິດໄດ້ຈັດຕັ້ງມາງານລ້ຽງສຳລັບພວກເຂົາ.

²¹ ອັບເນໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ດາວິດວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຈະລວມຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດມາຍັງທ່ານ, ກະສັດຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາກັບທ່ານ, ແລະ ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະຊົງຄອບຄອງທຸກຢ່າງຕາມໃຈມັກຂອງທ່ານ." ດັ່ງນັ້ນດາວິດກໍໄດ້ສົງອັບເນກັບໄປ, ແລະ ອັບເນກໍໄດ້ຈາກໄປໂດຍສິ້ນຕິ.

²² ແລ້ວທະຫານຂອງດາວິດ ແລະ ໂຢອາບໄດ້ກັບມາຈາກການໄປປຸ້ນ ແລະ ໄດ້ນຳສົງຂອງທີ່ຍຶດໄດ້ຫລາຍມານຳກັບພວກເຂົາ. ແຕ່ອັບເນບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບດາວິດທີ່ເຮັບໂຮນແລ້ວ. ດາວິດໄດ້ສົງເຂົ້າກັບໄປແລ້ວ, ແລະ ເຂົາກໍໄດ້ຈາກໄປໂດຍສິ້ນຕິ.²³ ເມື່ອໂຢອາບກັບກອງທັບທັງຫລາຍທີ່ເຂົາໄດ້ມາຮອດ, ພວກເຂົາໄດ້ບອກໂຢອາບວ່າ, "ອັບເນລູກຊາຍຂອງເນຣະໄດ້ມາເຝົ້າກະສັດ, ແລະ ເພິນໄດ້ສົງເຂົ້າກັບໄປ, ແລະ ອັບເນກໍໄດ້ກັບໄປໂດຍສິ້ນຕິ."

²⁴ ແລ້ວໂຢອາບກໍໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດ ແລະ ໄດ້ບອກວ່າ, "ທ່ານຊົງເຮັດຫຍັງໄປແລ້ວ? ເບິ່ງສາ, ອັບເນໄດ້ມາເຂົ້າເຝົ້າທ່ານ! ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໄດ້ສົງເຂົ້າໄປແບບນີ້, ແລະ ເຂົາກໍໄດ້ຈາກໄປແລ້ວ? ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າອັບເນລູກຊາຍຂອງເນຣະ ໄດ້ມາເພື່ອລັລວງທ່ານ ແລະ ເພື່ອລັລວງຮູ້ທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານກຳລັງເຮັດ?"²⁶ ເມື່ອໂຢອາບໄດ້ເຝົ້າດາວິດແລ້ວໆ, ເຂົາໄດ້ສົງຜູ້ສົງສານນຳອັບເນໄປ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ນຳອັບເນກັບມາຈາກບໍ່ນ້ຳສ້າງທີ່ຊື່ຊື່, ແຕ່ດາວິດບໍ່ໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້.

²⁷ ເມື່ອອັບເນໄດ້ກັບມາຮອດເຮັບໂຮນແລ້ວ, ໂຢອາບກໍໄດ້ນຳເຂົາຫລົບເຂົ້າທາງປະຕູເມືອງເພື່ອຈະເວົ້າກັບເຂົາຕາມລຳພັງ. ທີ່ນັ້ນເອງໂຢອາບໄດ້ແຕ່ງທ້ອງເຂົາ ແລະ ຂ້າເຂົາຕາຍ, ໂຢອາບກໍແກ້ແຄ້ນເລືອດຂອງອາສາເຣນນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ.

²⁸ ເມື່ອດາວິດໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້ ທ່ານໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຕົວເຮົາ ແລະ ອາຊອນາຈັກຂອງເຮົາ ປາສະຈາກຄວາມຜິດສືບໄປເປັນນິດ ເພາະຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວດ້ວຍເລື່ອງໂລຫິດຂອງອັບເນລູກຊາຍຂອງເນຣະ."²⁹ ຂໍໃຫ້ຄວາມຜິດການຕາຍຂອງອັບເນຕົກເຫນືອຫົວຂອງໂຢອາບ ແລະ ເຫນືອເຊືອສາຍທັງຫລາຍຂອງພໍ່ເຂົາ. ຂໍໃຫ້ການລົງໂທດຕິກຄອບຄົວຂອງໂຢອາບໃຫ້ຄົນມີບາດແຜ ຫລື ໂລກຜົວຫນຶ່ງ ຫລື ຄົນທີ່ມີການ ແລະ ຕ້ອງຢ່າງດ້ວຍໄມ້ເຫຼົ້າ ຫລື ຖືກຂ້າດ້ວຍຄົມ

ດາບ ຫລື ຄົນຂາດອາຫານ." ³⁰ ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບ ແລະ ອາບີໂຊນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ຂ້າອັບເນ, ເພາະອັບເນໄດ້ຂ້າອາສາເຮນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາໃນສະຫນາມຮີບທິກິເບໂຣນ.

³¹ ດາວິດກໍໄດ້ເວົ້າກັບໂຢອາບ ແລະ ປະຊາຊົນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບທ່ານວ່າ, "ຈົ່ງຈັກເສື້ອຜ້າຂອງພວກທ່ານ, ເອົາຜ້າກະສອບມັດແອວໄວ້, ແລະ ຈົ່ງໄວ້ທຸກຕໍ່ຫນ້າຮ່າງກາຍຂອງອັບເນ." ບັດນີກະສັດດາວິດໄດ້ຢ່າງຕາມຂະບວນສືບໄປ. ³² ພວກເຂົາກໍໄດ້ຝັງສືບອັບເນໄວ້ທີ່ເຮັບໂຣນ. ກະສັດກໍໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຊົງຮ້ອງສ່ຽງດັງທີ່ອຸບໂມງຝັງສືບຂອງອັບເນ, ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງກໍໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເຊັ່ນດຽວກັນ.

³³ ກະສັດໄດ້ຄຳຄວນຫາອັບເນ ແລະ ໄດ້ຮ້ອງເພງວ່າ, "ຄວນບໍ່ທີ່ອັບເນຈະຕາຍ ຄືຄົນເຂົາວ່າ? ³⁴ ມີຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຖືກມັດ. ຕີນຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຕິດໃສ່ຕວນ. ຄືຄົນລົມລົງຕໍ່ຫນ້າເນາະ. ລູກຊາຍຂອງຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທຳ, ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າກໍໄດ້ລົມລົງ." ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງປະຊາຊົນທັງປວງກໍຮ້ອງໄຫ້ຫາເຂົາອີກ.

³⁵ ແລ້ວປະຊາຊົນທັງປວງກໍໄດ້ມາບອກດາວິດໃຫ້ກິນອາຫານເມື່ອເວລາຍັງເວັນຢູ່, ແຕ່ດາວິດປາຖະຫນາວ່າ, "ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດເຮົາ, ແລະ ຊົງເພີມໂທດນັ້ນດ້ວຍ, ຖ້າເຮົາໄດ້ຊົມເຂົາຈີ ຫລື ສິ່ງອື່ນໃດກ່ອນດວງອາທິດຕົກ." ³⁶ ປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ສັງເກດເຫັນການໂສກເສົ້າຂອງດາວິດ, ແລະ ກໍໄດ້ພໍ້ໃຈພວກເຂົາ, ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ກະສັດໄດ້ເຮັດແລ້ວສ້າງຄວາມພໍ້ໃຈໃຫ້ພວກເຂົາ.

³⁷ ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນທັງຫລາຍອິດສະຣາເອນທັງປວງກໍໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນວັນນັ້ນວ່າ ກະສັດບໍ່ໄດ້ມີຄວາມປາຖະຫນາໃນການຂ້າອັບເນລູກຊາຍຂອງເນຣະ. ³⁸ ກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບພວກຂ້າຣາຊານຂອງຕົນວ່າ, "ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າ ວັນນີ້ເຈົ້າຊາຍ ແລະ ຄົນທີ່ຢຶງໃຫຍ່ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ລົມລົງໃນອິດສະຣາເອນ? ³⁹ ບາດນີ ເຮົາກໍອ່ອນກຳລັງໃນວັນນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາໄດ້ຮັບການເຈີມເປັນກະສັດແລ້ວ. ຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານີ້ຊົງເປັນລູກຊາຍ, ຂອງນາງເຊຣູອີຢານີ, ກໍໂຫດຮ້າຍເກີນໄປສຳລັບເຮົາ. ຂໍພຣະຢາເວຕອບສະຫນອງຜູ້ເຮັດຊົງໂດຍການລົງໂທດເຂົາຕາມຄວາມຊົງ, ທີ່ເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບເຖິດ."

4 ¹ ເມື່ອອີຊະໂບເຊັດ, ລູກຂອງກະສັດໂຊນ, ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າອັບເນໄດ້ຕາຍທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ, ມີຂອງເຂົາກໍໄດ້ອ່ອນແຮງລົງ, ແລະ ອິດສະຣາເອນທັງຫລາຍກໍຫ້ໃຈ. ² ບັດນີລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຊນໄດ້ມີຜູ້ຊາຍສອງຄົນເປັນຫົວຫນ້າຫນ່ວຍທະຫານ. ຊື່ຂອງເຂົາແມ່ນບາອານາ ແລະ ອີກຄົນຫນຶ່ງຊື່ເຣກາບ, ທັງສອງນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮິມໂມນ ຊາວເມືອງເບເອໂຣດ ຄົນເຜົາເປັນຢາມິນ (ເພາະວ່າເບເອໂຣດຖືກນັບເຂົ້າເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງເຜົາເປັນຢາມິນຜ່ອມ, ແລະ ຊາວເບເອໂຣດໄດ້ຫນີໄປຍັງກິດຕາອິມ ແລະ ໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້).

³ ບັດນີ ໂຢນາທານ, ລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຊນ, ມີລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຕີນຂອງເຂົາເປັນງ່ອຍ. ເມື່ອເດັກຄົນນີ້ມີອາຍຸຫ້າປີ ໄດ້ມີຂ່າວເລື່ອງຂອງໂຊນ ກັບໂຢນາທານມາຈາກຍິດຊະເຣນ. ພະຍາບານຂອງເຂົາໄດ້ຮູ້ມລູກຂຶ້ນຫນຶ່ງ. ແຕ່ເມື່ອລາວກຳລັງແລ່ນຫນີນັ້ນ, ລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານໄດ້ຕົກລົງ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນງ່ອຍຂາເປ້ຍ. ເຂົາຊື່ເມຟີໂບເຊັດ.

⁵ ດັ່ງນັ້ນລູກຊາຍທັງສອງຂອງຮິມໂມນຊາວເບເອໂຣດ, ທີ່ຊື່ເຣກາບ ແລະ ບາອານາ, ນັ້ນໄດ້ເດີນທາງໃນຊ່ວງທີ່ຮ້ອນຂອງກາງເວັນ ໄປຮອດວັງຂອງອີຊະໂບເຊັດ. ໃນຂະນະທີ່ເພີນກຳລັງພັກຫຼັງ, ⁶ ຜູ້ຍິງທີ່ເຝົ້າຍາມປະຕູກໍໄດ້ເພີດຫລັບໄປ ຂະນະພັດຫ່ອນເຂົ້າສາລີ, ແລະ ເຣກາບ ແລະ ບາອານາກໍໄດ້ຢ່າງຍ່ອງເຂົ້າໄປຢ່າງງຽບ ແລະ ໄດ້ຜ່ານນາງໄປໄດ້. ⁷ ດັ່ງນັ້ນ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນວັງນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຈຸ້ມອີຊະໂບເຊັດ ແລະ ໄດ້ຂ້າເຂົາໃນຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງນອນຫລັບຢູ່ເທິງບ່ອນນອນໃນຫ້ອງນອນຂອງເຂົາ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຕັດຫົວຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ນຳຫົວນັ້ນໄປ, ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປຕາມຫົນທາງຕະຫລອດຄືນຈົນຮອດຮ່ອມພູອາຣາບາ.

⁸ ພວກເຂົານຳເອົາຫົວຂອງອີຊະໂບເຊັດມາໃຫ້ດາວິດຢູ່ທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ, ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ຂໍໄດ້ຊົງເບິ່ງເຖິດ, ນີຄືຫົວຂອງອີຊະໂບເຊັດລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຊນ, ສັດຕູຂອງທ່ານ, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການພະຍາຍາມຂ້າທ່ານ. ໃນວັນນີ້ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງແກ້ແຄ້ນແຜນກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຕ້ານໂຊນ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງເພີນແລ້ວ" ⁹ ດາວິດໄດ້ກຳລັງຕອບເຣກາບ ແລະ ບາອານາຮ້າຍຂອງເຂົາ, ລູກຊາຍຮິມໂມນຊາວເບເອໂຣດ; ທ່ານໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງດຳລົງຊີວິດຢູ່, ຜູ້ຊົງຊ່ວຍກູ້ຊີວິດຂອງເຮົາຈາກຄວາມທຸກຍາກທັງປວງ. ¹⁰ ເມື່ອມີຜູ້ໃດໄດ້ບອກເຮົາວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ກະສັດໂຊນເສຍຊີວິດແລ້ວ," ແລ້ວຄິດວ່າເຂົາເປັນຜູ້ນຳຂ່າວດີມາ, ເຮົາກໍໄດ້ຈັບເຂົາ ແລະ ໄດ້ຂ້າເສຍທີ່ເມືອງຊິກລັກ. ນັ້ນເປັນລາງວັນທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາສຳລັບຂ່າວຂອງທ່ານນັ້ນ.

¹¹ ຍິງກວ່ານັ້ນເທົ່າໃດ, ເມື່ອເຫລົ່າຄົນຊົງໄດ້ຂ້າຄົນອະທ້າວໃນບ້ານ ແລະ ເທິງບ່ອນນອນຂອງເຂົານັ້ນ, ຄວນບໍ່ທີ່ເຮົາຈະບໍ່ຮ້ອງເອົາເລືອດຂອງເຂົາຈາກມືຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຫ້າລາຍພວກເຈົ້າເສຍຈາກແຜ່ນດິນ?" ¹² ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຊົງອອກຄຳສັ່ງພວກຄົນຫນຸ່ມ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງສອງ ແລະ ໄດ້ຕັດມື ແລະ ຕັດຕີນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ແຂວນສືບພວກເຂົາໄວ້ທີ່ຂ້າງສະນ້າທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ. ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ນຳຫົວຂອງອີຊະໂບເຊັດໄປຝັງໄວ້ທີ່ຝັງສືບຂອງອັບເນທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ.

5 ¹ ແລ້ວທຸກເຜົາຂອງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ມາຫາດາວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງເທິນ, ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນກະດູກ ແລະ ເນື້ອຫນຶ່ງຂອງທ່ານ.

² ໃນອາດິດເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້, ເມື່ອກະສັດໂຊນຊົງໄດ້ເປັນກະສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ກໍເປັນທ່ານນັ້ນ ທີ່ຊົງເປັນຜູ້ນຳກອງທັບຂອງອິດສະຣາເອນ. ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ເພີນວ່າ, "ເຈົ້າຈະນຳປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຂອງເຮົາ, ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນ."

³ ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ອາດຸໂສທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ມາເຝົ້າກະສັດທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ, ແລະ ກະສັດດາວິດກໍໄດ້ຊົງເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ ສະເພາະຫນ້າພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຈີມດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອອິດສະຣາເອນ. ⁴ ດາວິດຊົງມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ເມື່ອຊົງເລີ່ມຄອງຣາດ, ແລະ ທ່ານໄດ້ຊົງຄອງຣາດຢູ່ສີ່ສິບປີ. ⁵ ຊົງຄອງຣາດເຫນືອຢູ່ດາຍ ທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນເປັນເວລາ ເຈັດປີຫົກເດືອນ, ແລະ ຫົນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ທ່ານໄດ້ຊົງຄອງຣາດສາມສິບປີເຫນືອອິດສະຣາເອນ ແລະ ຢູ່ດາຍທັງຫມົດ.

⁶ ກະສັດ ແລະ ພວກຄົນຂອງເພີນໄດ້ໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຕໍ່ສູ້ກັບຄົນເຢຍູດ, ພວກທີ່ອາໄສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າມາທີ່ນີ້ ເຝັ້ນແຕ່ວ່າຄົນຕາບອດ ແລະ ຄົນພິການຈະຫັນຫລັງໃຫ້. ດາວິດບໍ່ສາມາດເຂົ້າມາທີ່ນີ້ໄດ້." ⁷ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ດາວິດໄດ້ຊົງຢຶດທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງຂອງຊີໂອນໄດ້, ຊຶ່ງບັດນີກໍຄືເມືອງຂອງດາວິດ.

⁸ ໃນເວລານັ້ນກະສັດດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໃຜຈະໂຈມຕີຄົນເຢຍູດ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນໄປຕາມທາງນ້ຳ ໄປສູ່ 'ຄົນພິການ ແລະ ຄົນຕາບອດ' ຜູ້ເປັນພວກສັດຕູຂອງດາວິດ." ນັ້ນຄືເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ 'ຄົນຕາບອດ ແລະ ຄົນພິການ' ເຂົ້າມາໃນຣາຊວັງ." ⁹ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດກໍໄດ້ປະທັບຢູ່ໃນທີ່ກຳບັງເຂັມແຂ້ງ ແລະ ກໍໄດ້ຮ້ອງຫົນນຳເມືອງດາວິດ. ເພີນໄດ້ຊົງເສີມສ້າງຮອບເມືອງ, ຈາກດ້ານຫນ້າໄປຈົນຮອດດ້ານໃນ. ¹⁰ ດາວິດກໍໄດ້ຊົງມີກຳລັງເຂັມແຂງຫລາຍຂຶ້ນ ເພາະວ່າພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈອມໂຢທາ, ໄດ້ສະຖິດກັບເພີນ.

¹¹ ແລ້ວອີຣາມກະສັດເມືອງຕີເຮໄດ້ຊົງສົ່ງພວກຄະນະຜູ້ສົ່ງຂ່າວສາມມາຫາດາວິດ, ແລະ ໄດ້ຊົງສົ່ງໄມ້ແປກ, ພວກຊ່າງໄມ້, ແລະ ພວກຊ່າງກໍສ້າງ. ພວກເຂົາໄດ້ມາສ້າງວັງສຳລັບດາວິດ. ¹² ດາວິດໄດ້ຊົງຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວຊົງແຕ່ງຕັ້ງເພີນໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອອິດສະຣາເອນ, ແລະ ເພີນໄດ້ຊົງຍົກຍ້ອງຣາຊອານາຈັກຂອງເພີນ ດ້ວຍເຫັນແກ່ອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເພີນ.

¹³ ພາຍຫລັງທີ່ດາວິດໄດ້ອອກຈາກເຮັບໂຮນ ແລະ ໄດ້ລົງມາພົບຄອນເປຣຊາເລັມ, ດາວິດຊິງໄດ້ມີເຫລົ່ານາງສະໜັມເມຍນ້ອຍ ແລະ ເມຍຫລາຍເພີ່ມຂຶ້ນອີກໃນເປຣຊາເລັມ, ແລະ ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວໄດ້ເກີດກັບເພີ່ນຕື່ມອີກ.¹⁴ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລາຍຊື່ ທີ່ໄດ້ເກີດລູກໃນເປຣຊາເລັມຄື: ຊາມມູອາ, ໄຊບັບ, ນາທານ, ໄຊໂລໂມນ, ອິບຮາ, ເອລີຊາ, ເນເຟກ, ຢາເຟຍ,¹⁵ ເອລີຊາມາ, ເອລີອາດາ, ແລະເອລີເຟເລັດ.

¹⁷ ບັດນີ້ ເມື່ອຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ຍິນວ່າດາວິດໄດ້ຊົງຮັບການເຈີມເປັນກະສັດເຫນືອອິດສະຣາເອນ, ພວກເຂົາທັງປວງກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປຊອກຫາດາວິດ. ແຕ່ດາວິດໄດ້ຊົງຮູ້ເລື່ອງນີ້ ແລະ ໄດ້ລົງໄປຍັງທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງ.¹⁸ ບັດນີ້ ຄົນຟິລິດສະຕິນກໍໄດ້ມາ ແລະ ໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປທີ່ຫຸບເຂົາເຮຟາອິມ.

¹⁹ ແລ້ວດາວິດໄດ້ກ່າວຂໍການຊົງຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະຢາເວ. ເພີ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຄວນທີ່ຂ້າພ່ອຍຈະຍົກຂຶ້ນໄປສູ່ຮັບກັບຄົນຟິລິດສະຕິນຫລືບໍ່?" ພຣະອົງຈະຊົງມອບໄຊຊະນະເຫນືອພວກເຂົາຫລືບໍ່? ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບດາວິດວ່າ, "ຈົ່ງໄປໂຈມຕີພວກເຂົາ, ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າສູ່ຮັບຊະນະ."²⁰ ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຊົງໂຈມຕີທີ່ບາອານເປຣາຊິມ, ແລະ ທີ່ນັ້ນເອງເພີ່ນໄດ້ຊົງຊະນະພວກເຂົາ. ເພີ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງໄດ້ຕິເຫລົ້າຂ້າສິກຂອງຂ້າພ່ອຍຕໍ່ຫນ້າຂ້າພ່ອຍດັ່ງກະແສນ້ຳໄຫລຖ້ວມທີ່ຝູ່ງໃສ່." ດັ່ງນັ້ນ ຊື່ຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນເປັນ ບາອານເປຣາຊິມ.²¹ ຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ຖືກຮູບເຄົາລົບທີ່ນັ້ນ, ແລະ ດາວິດແລະຄົນຂອງເພີ່ນກໍຂຶ້ນເອົາໄປ.

²² ແລ້ວຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາອີກ ແລະ ໄດ້ຂະຫຍາຍແນວອີກຄັ້ງຫນຶ່ງໃນພູເຂົາເຮຟາອິມ.²³ ດັ່ງນັ້ນດາວິດຊົງໄດ້ສະແຫວງຫາການຊົງຊ່ວຍຈາກພຣະຢາເວ ອີກຄັ້ງ, ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບເພີ່ນວ່າ, "ເຈົ້າຢາຂຶ້ນໄປໂຈມຕີດ້ານຫນ້າຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ຈົ່ງອ້ອມໄປຂ້າງຫລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຂົ້າເຖິງພວກເຂົາທາງຫນ້າຫມູ່ຕື່ມມອນ.

²⁴ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຢ່າງຢູ່ເທິງຕື້ນໄມ້ໃນສາຍລົມພັດຜ່ານຍອດຕື່ນມອນແລ້ວ, ຈົ່ງໂຈມຕີເຂົ້າໄປດ້ວຍກອງກຳລັງ. ຈົ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ເພາະພຣະຢາເວຈະລົງໄປຂ້າງຫນ້າເຈົ້າ ເພື່ອໂຈມຕີກອງທັບຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ."²⁵ ດັ່ງນັ້ນດາວິດໄດ້ຊົງເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້. ເພີ່ນໄດ້ຊົງສັງຫານຄົນຟິລິດສະຕິນຈາກເມືອງເກບາຈິນເຖິງເມືອງເກເຊ.

6 ບັດນີ້ດາວິດໄດ້ຊົງລວບລວມຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ເລືອກເອົາຜູ້ເກັ່ງກ້າໃນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ, ໄດ້ສາມຫມື່ນຄົນ.¹ ດາວິດກໍໄດ້ຊົງລູກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ໄປກັບປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງເພີ່ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບເພີ່ນທີ່ໄດ້ມາຈາກບາອາລາໃນຢູດາຍ ເພື່ອນຳຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນມາຈາກທີ່ນັ້ນ, ຊຶ່ງໄດ້ຮ້ອງຕາມພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວຈາກມາໂຍທາ, ຜູ້ປະທັບເຫນືອພວກເຣຊຸບ.

³ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເອົາລັດຄົນໃຫມ່ບັນຈຸທີ່ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳອອກມາຈາກບ້ານຂອງອາບິນາດາບ, ຊຶ່ງຢູ່ເທິງເນີນພູ. ອຸດຊາ ແລະ ອາຮີໂອ, ພວກລູກຊາຍຂອງເຂົາ, ກໍໄດ້ຂັບລັດຄົນໃຫມ່ນັ້ນ.⁴ ພວກເຂົາໄດ້ນຳລັດທີ່ໄດ້ບັນທຸກຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າອອກຈາກບ້ານຂອງອາບິນາດາບຊຶ່ງຢູ່ເທິງເນີນພູ. ອາຮີໂອໄດ້ຢ່າງທາງຫນ້າຕົວ.⁵ ແລ້ວດາວິດ ແລະທຸກຄົນຂອງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເລີ່ມມ່ວນຊື່ນກັນສະເພາະຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ໄດ້ສະເຫລີມສະຫລອງກັນດ້ວຍເຄື່ອງດົນຕີໄມ້, ດ້ວຍຜົນ, ດ້ວຍຜົນໃຫຍ່, ດ້ວຍສັນກະລໍ, ດ້ວຍກອງ, ແລະ ກະຈັບປີ.

⁶ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດລານຟາດເຂົ້ານາໂກນ, ເຫລົ່າງົວນັ້ນກໍໄດ້ສະດຸດ, ແລະອຸດຊາກໍໄດ້ເດີມີຂອງເຂົາອອກໄປຈັບຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້, ແລະ ເຂົາໄດ້ຈັບທັງຫົວໄວ້.⁷ ແລ້ວພຣະຢາເວກໍໄດ້ໂກດຮ້າຍອຸດຊາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະຫານເຂົາທີ່ນັ້ນເພາະຄວາມຜິດຂອງເຂົາ. ອຸດຊາໄດ້ຕາຍທີ່ຂ້າງຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁸ ດາວິດກໍໄດ້ໃຈຮ້າຍ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະຫານອຸດຊາ, ແລະ ເພີ່ນໄດ້ຮ້ອງທີ່ບ່ອນນັ້ນວ່າ ເປເຣັດອຸດຊາ ສະຖານທີ່ນັ້ນກໍໄດ້ຊື່ວ່າ ເປເຣັດອຸດຊາມາຈິນເຖິງທຸກວັນນີ້.⁹ ໃນວັນນັ້ນດາວິດກໍໄດ້ຊົງຢ້ານພຣະຢາເວ. ເພີ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະນຳເອົາຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວນີ້ໄປໄດ້ຢ່າງໃດ?"

¹⁰ ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຊົງຍອມນຳຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວເຂົ້າໄປກັບເພີ່ນໃນເມືອງຂອງດາວິດ. ແຕ່ເພີ່ນໄດ້ຊົງໃຫ້ລ້ຽວໄປທີ່ບ້ານຂອງໂອເບັດເອໂດມຊາວເມືອງກາດ.¹¹ ທັບຂອງພຣະຢາເວກໍໄດ້ຢູ່ທີ່ບ້ານຂອງໂອເບັດເອໂດມຊາວເມືອງກາດເປັນເວລາສາມເດືອນ. ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວກໍໄດ້ຊົງອວຍພອນເຂົາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາທຸກຄົນ.

¹² ມີຄົນໄດ້ໄປບອກກະສັດດາວິດວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງອວຍພອນຄອບຄົວຂອງໂອເບັດເອໂດມ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຂົາເມືອງດ້ວຍຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. "ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປນຳຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈາກບ້ານຂອງໂອເບັດເອໂດມເຖິງເມືອງຂອງດາວິດດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ.¹³ ເມື່ອພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງຫາມຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຢ່າງໄປໄດ້ຫົກກ່າວ, ເພີ່ນກໍໄດ້ຊົງຖວາຍງົວໂຕຫນຶ່ງ ກັບລູກງົວຜູ້ໂຕຫນຶ່ງ.

¹⁴ ດາວິດກໍໄດ້ຊົງເຕັ້ນລຳຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ດ້ວຍສູດກຳລັງຂອງເພີ່ນ; ເພີ່ນໄດ້ສວມພຽງເສື້ອປານເທົ່ານັ້ນ.¹⁵ ດັ່ງນັ້ນດາວິດ ແລະ ທຸກຄົນທັງຫມົດໃນເຮືອນຂອງອິດສະຣາເອນ ກໍໄດ້ນຳຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຂຶ້ນມາ ດ້ວຍສຽງໂຮ່ຮ້ອງ ແລະ ດ້ວຍສຽງແກທັງຫລາຍ.

¹⁶ ບັດນີ້ຂະນະທີ່ຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເຂົ້າມາຮອດເມືອງຂອງດາວິດ, ນາງມີການ, ລູກສາວຂອງກະສັດໂຊນ, ກໍໄດ້ເບິ່ງອອກໄປທີ່ປ່ອງຢ້ຽມ. ນາງໄດ້ຊົງເຫັນກະສັດດາວິດຊົງກຳລັງໂດດ ແລະ ກຳລັງເຕັ້ນລຳ ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ແລ້ວນາງກໍໄດ້ດູຖູກດາວິດໃນໃຈ.¹⁷ ພວກເຂົາໄດ້ນຳຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວເຂົ້າມາຕັ້ງໄວ້ໃນທີ່ກຳຫນົດ, ບ່ອນກາງເຕັ້ນຊົງດາວິດໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຊົງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ແລະ ເຄື່ອງສັນຕິບູຊາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ.

¹⁸ ເມື່ອດາວິດໄດ້ຊົງສຳເລັດການຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງຖວາຍສາມັກຄີທຳແລ້ວ, ເພີ່ນກໍໄດ້ຊົງອວຍພອນປະຊາຊົນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວຈາກມາໂຍທາ.¹⁹ ແລ້ວເພີ່ນໄດ້ຊົງແຈກເຂົ້າຈີ ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທຸກຄົນ, ຄືປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ, ໃຫ້ເຂົາຈີຄົນລະກ້ອນ, ຊົນບຶງຜູ້ລະຕ່ອນ, ແລະເຄັກຫມາກລະແຊ້ງຄົນລະກ້ອນ. ແລ້ວປະຊາຊົນທັງປວງຕ່າງກໍກັບໄປຍັງບ້ານຂອງຕົນ.

²⁰ ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຊົງກັບໄປອວຍພອນແກ່ຄອບຄົວຂອງເພີ່ນ. ແຕ່ນາງມີການ, ລູກສາວຂອງກະສັດໂຊນ ໄດ້ອອກມາພົບດາວິດ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ວັນນີ້ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ກຽດຕິຍົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເລີຍ, ຜູ້ໄດ້ຊົງແກ່ເຄື່ອງຂອງທ່ານໃນວັນນີ້ຕໍ່ຫນ້າພວກສາວໃຊ້ຂອງລາວ, ຄືຄົນຢາໃຫ້ກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຕົນເບິ່ງຢ່າງບໍ່ອາຍ!"

²¹ ດາວິດໄດ້ຊົງກ່າວຕອບນາງມີການວ່າ, "ເຮົາໄດ້ເຮັດສິ່ງນັ້ນຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ຜູ້ໄດ້ຊົງເລືອກເອົາໄວ້ເຫນືອພ່ອງເຈົ້າ ແລະ ເຫນືອຣາຊວົງທັງຫມົດຂອງເພີ່ນ, ຜູ້ໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ນຳເຫນືອປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວ, ເຫນືອອິດສະຣາເອນ. ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວເຮົາຈຶ່ງຈະຜ່ອນຢ່າງນີ້ຕໍ່ໄປ!²² ເຮົາຈະຍອມຖືກູຖູກຍົງກວ່ານີ້, ແລະ ເຮົາຈະເປັນຄົນຕຳຕ້ອຍໃນສາຍຕາເຮົາເອງ. ແຕ່ພວກສາວໃຊ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງນັ້ນ ສຳລັບພວກເຂົາ, ເຮົາຈະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບກຽດ."²³ ດັ່ງນັ້ນນາງມີການ, ລູກສາວຂອງກະສັດໂຊນ, ກໍບໍ່ມີລູກຈົນເຖິງມືຕາຍຂອງນາງ.

7 ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ຫລັງຈາກທີ່ກະສັດໄດ້ຢູ່ໃນວັງຂອງເພີ່ນ, ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ເພີ່ນສະງົບຈາກເຫລົ້າສັດຕູຮອບດ້ານຂອງເພີ່ນ,¹ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ທ່ານວາຍນາທານວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງເຫັນ, ເຮົາຢູ່ໃນວັງທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ແປກ, ແຕ່ຕົວພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ໃນເຕັ້ນ."

³ ແລ້ວນາທານໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ, "ຈົ່ງໄປ, ຊົງເຮັດທຸກສິ່ງຕາມໃຈຂອງທ່ານ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງສະຖິດກັບທ່ານ."⁴ ແຕ່ໃນຄືນດຽວກັນນັ້ນ ຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງນາທານ, ກ່າວວ່າ,⁵ "ຈົ່ງໄປ ແລະ ບອກດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາວ່າ, 'ນີ້ແມ່ນພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຈົ້າຈະສ້າງວິຫານໃຫ້ເຮົາຢູ່ບໍ່?"

⁶ ເພາະເຮົາບໍ່ເຄີຍຢູ່ໃນວິຫານນັບແຕ່ວັນທີ່ເຮົາໄດ້ນຳຄອບຄົວອິດສະຣາເອນຂຶ້ນມາຈາກເອຢິບຈົນເຖິງວັນນີ້, ແຕ່ເຮົາເອງກໍໄປອາໄສຢູ່ຫໍເຕັ້ນ, ແລະ ຫໍສັກສິດ.⁷ ໃນທີ່ຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ໄປກັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ເຮົາເຄີຍເວົ້າກັບຜູ້ນຳຄົນໃດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຂົາລ້ຽງດູອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າບໍ່ສ້າງວິຫານໄມ້ແປກໃຫ້ເຮົາ?"⁸

⁸ ສະນັ້ນບັດນີ້, ຈິງໄປບອກດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາວ່າ, "ນິຄົທິພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: 'ເຮົາໄດ້ນຳເຈົ້າມາຈາກທົ່ງຫຍ້າ, ຈາກການຕາມຝູງແກະ, ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳເຫນືອອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ.' ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບເຈົ້າທຸກແຫ່ງທີ່ເຈົ້າໄປ. ເຮົາໄດ້ກຳຈັດສັດຕູຂອງເຈົ້າທັງຫມົດໃຫ້ຜົນຫນ້າເຈົ້າ. ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງ, ເຊັ່ນດຽວກັບຊື່ສຽງພວກຜູ້ຍິງໃຫຍ່ໃນໂລກ.

¹⁰ ເຮົາຈະແຕ່ງຕັ້ງສະຖານທີ່ຫນຶ່ງໃຫ້ອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະກໍ່ຕັ້ງພວກເຂົາໄວ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ບໍ່ຖືກລົບກວນອີກຕໍ່ໄປ. ພວກປະຊາຊົນຈະຢູ່ຢ່າງບໍ່ມີການກົດຂີ່ຂົນເຫຼັງພວກເຂົາອີກ, ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃນເວລາທີ່ຜ່ານມາ,¹¹ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕັ້ງແຕ່ສະໄໝເມື່ອເຮົາໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງໄດ້ເຮັດເຫນືອອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ບັດນີ້ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຢຸດພັກສະງົບຈາກບັນດາສັດຕູຂອງເຈົ້າ. ຍິງໄປກ່ວານັ້ນ, ເຮົາເອງ, ພຣະຢາເວປະກາດກັບພວກເຈົ້າວ່າເຮົາຈະສ້າງເຊື້ອສາຍໃຫ້ເຈົ້າ.

¹² ເມື່ອວັນຂອງເຈົ້າຄົບສິມບູນແລ້ວ ແລະເຈົ້າໄດ້ຕາຍໄປຢູ່ນຳບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະຍົກຄອບຄົວຂອງເຈົ້າຄົນຫນຶ່ງສືບຕໍ່ຈາກເຈົ້າ, ຜູ້ຊຶ້ງເກີດມາຈາກຕົວເຈົ້າເອງ, ແລະ ເຮົາຈະສ້າງອານາຈັກຂອງເຂົາ.¹³ ເຮົາຈະເປັນຜູ້ສ້າງວິຫານເພື່ອນາມຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ບັງລັງແຫ່ງອານາຈັກຂອງເຂົາໃຫ້ຢູ່ປົກຄອງຕະຫລອດໄປ.¹⁴ ເຮົາຈະເປັນພໍ່ເຂົາ, ແລະ ເຂົາຈະເປັນລູກຊາຍຂອງເຮົາ. ຖ້າເຂົາເຮັດບາບ, ເຮົາຈະຕີສອນເຂົາດ້ວຍໄມ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍການຂ້ຽນຕີຢ່າງລູກຂອງມະນຸດທັງຫລາຍ.

¹⁵ ແຕ່ຄຳສັນຍາຄວາມສັດຊື່ຫມັ້ນຄົງຂອງເຮົາຈະບໍ່ຫນີໄປຈາກເຂົາ, ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ໂຊນ, ຜູ້ຊຶ້ງເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ.¹⁶ ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ອານາຈັກຂອງເຈົ້າຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າຕະຫລອດໄປ ແລະ ບັນລັງຂອງເຈົ້າຈະຫມັ້ນຄົງຕະຫລອດໄປ."¹⁷ ນາທານກໍໄດ້ບອກດາວິດຕາມຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ, ແລະ ເຂົາໄດ້ບອກດາວິດຕາມພຣະເຈົ້າສຳແດງນີ້ທັງຫມົດ.

¹⁸ ແລ້ວກະສັດດາວິດຈິງໄດ້ໄປຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ "ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍເປັນໃຜ, ແລະ ເຊື້ອສາຍຂ້ານ້ອຍເປັນໃຜທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຂ້ານ້ອຍມາຮອດຈຸດນີ້?"¹⁹ ບັດນີ້ສິ່ງນີ້ກໍຍິ່ງເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຢາເວ. ຫ່ານກ່າວເຖິງເຊື້ອສາຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃນອານາຄົດ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຊົນໃນຮຸ້ນຕໍ່ໄປໃນອານາຄົດ ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະຢາເວ!²⁰ ຂ້ານ້ອຍ, ດາວິດ, ຈະພູນຂໍສິ່ງໃດອີກຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ອີກ? ພຣະອົງຊົງຍົກຢ້ອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²¹ ເພື່ອເຫັນແກ່ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ, ແລະເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງຊົງເຮັດສິ່ງໃຫຍ່ນີ້ທັງຫມົດ ແລະ ໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.²² ສະນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຍິງໃຫຍ່, ພຣະເຈົ້າຢາເວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ມີໃຜສະເຫມີເຫມືອນພຣະອົງ, ແລະ ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃດອີກນອກເຫມືອພຣະອົງ, ຕາມທີ່ທູຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນມາ.²³ ຊົນຊາດໃດຈະຄຶອິດສະຣາເອນ, ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ? ຊົນຊາດດຽວໃນໂລກທີ່ພຣະອົງຊົງໄຖ່ເອົາມາຈາກການເປັນທາດຮັບໃຊ້, ເພື່ອໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຮັບກຽດ, ເພື່ອຊົງເຮັດສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ການກະທຳທີ່ເປັນຫນ້າຢາກເກງນັ້ນສຳລັບແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ຊົນຊາດຕ່າງໆ ແລະ ບັນດາພະຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຜົນຫນ້າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຖັດອອກຈາກເອຢິບ.

²⁴ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງອິດສະຣາເອນໃຫ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຕະຫລອດນິລັນດອນ, ແລະ ພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ, ກໍໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

²⁵ ບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ຽວກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົານັ້ນຫມັ້ນຄົງຢູ່ຕະຫລອດໄປ. ຂໍຊົງເຮັດດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ.²⁶ ຂໍພຣະນາມຂອງພຣະອົງຍິງໃຫຍ່ຕະຫລອດນິລັນດອນ, ເພື່ອປະຊາຊົນຈະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຢາເວຈອມໂຍທາ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ" ຂະນະທີ່ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ.

²⁷ ເພາະພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ໄດ້ຊົງສຳແດງແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ວ່າພຣະອົງຈະສ້າງເຊື້ອສາຍໃຫ້ເຂົານັ້ນເປັນເຫດວ່າ, ຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈິງມີໃຈກ້າຫານຕໍ່ພຣະອົງ.²⁸ ບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຊົງວາງໃຈໄດ້, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສັນຍາທີ່ດີນີ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.²⁹ ສະນັ້ນ, ບັດນີ້ ຂໍຊົງອວຍພອນເຊື້ອສາຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອໃຫ້ດຳເນີນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງຕະຫລອດໄປ. ເພາະຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ແລະ ດ້ວຍພຣະພອນຂອງພຣະອົງ ກໍຂໍໃຫ້ເຊື້ອສາຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບພຣະພອນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ."

8 ¹ ຕໍ່ມາເຫດການນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ດາວິດໄດ້ໂຈມຕີຄົນຟິລິດສະຕິນ ແລະ ໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນດາວິດໄດ້ຍຶດເມືອງກັນ ແລະ ຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆຈາກການຄວບຄຸມຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ.

² ແລ້ວເພິນຊົງເອົາຊະນະຄົນໂມອາບ ແລະ ໄດ້ບັງຄັບຄົນຂອງພວກເຂົາ ໃຫ້ລ້ຽນເປັນແຖວຫນຶ່ງ ໂດຍໃຫ້ພວກເຂົາອນລົງພື້ນດິນ. ເພິນໄດ້ແບ່ງພວກເຂົາອອກເປັນສອງແຖວເພື່ອຂ້າ, ແລະ ອີກແຖວຫນຶ່ງໃຫ້ໄວ້ຊີວິດ. ດັ່ງນັ້ນຄົນໂມອາບກໍໄດ້ກາຍເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມນຳເຄື່ອງມາຖວາຍເພິນ.

³ ແລ້ວດາວິດໄດ້ໂຈມຕີຮາດາເດລູກຊາຍຂອງເຣໂຮບ, ກະສັດເມືອງໂຊບາ, ທີ່ກະສັດຮາດາເດໄດ້ເດີນທາງໄປພື້ນຝູອຳນາດຂອງເພິນທີ່ແຄມແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ.

⁴ ດາວິດໄດ້ຍຶດລົດມ້າ ຫນົງພັນເຈັດຮ້ອຍຄັນ ແລະ ທະຫານສອງຫມື່ນຄົນຈາກເຂົາ. ດາວິດໄດ້ຕັດເອີ້ນມ້າລົດເສີກທັງຫມົດ, ແຕ່ໃຫ້ເຫລືອພຽງໄວ້ ແກ່ລົດມ້າເສີກແຕ່ຫນຶ່ງຮ້ອຍຄັນ.

⁵ ເມື່ອຄົນອາຣາມ ຊາວເມືອງດາມັສກັດໄດ້ມາຊ່ວຍຮາດາເດເຊແຫ່ງໂຊບາ, ດາວິດກໍໄດ້ຂ້າຄົນອາຣາມຊາວສອງພັນຄົນ.

⁶ ແລ້ວກະສັດດາວິດກໍໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍທະຫານໄວ້ໃນດິນແດນຂອງອາຣາມ ຊາວເມືອງດາມັສກັດ, ແລະ ພວກເຂົາຈິງຕິກລົງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດກາຍເປັນຂ້າທາດ ແລະ ຍອມເສຍສວຍໃຫ້ເພິນ. ພຣະຢາເວໄດ້ໃຫ້ດາວິດໄດ້ຮັບໄຊຊະນະທຸກບ່ອນທີ່ເພິນໄປສູ່ຮີບ.

⁷ ດາວິດໄດ້ຍຶດເອົາໄລ່ປ່ອງກັນທອງຄຳ ທີ່ທະຫານຂອງຮາດາເດເຊຕັ້ງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ນຳທາງພວກເຂົາໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.⁸ ຈາກເມືອງເບເຕາ ແລະ ເມືອງເປໂຣໄທ, ເມືອງຕ່າງໆຂອງຮາດາເດເຊເຊ, ກະສັດດາວິດໄດ້ຍຶດເອົາທອງສຳຣິດຈຳນວນຫລາຍ.

⁹ ເມື່ອໂຕອີ, ກະສັດແຫ່ງຮາມັດ, ໄດ້ຍິນວ່າດາວິດໄດ້ຕີເສີກຊະນະກອງທັບທັງຫລາຍຂອງຮາດາເດເຊ,¹⁰ ໂຕອີໄດ້ສົ່ງໂຢຣາມລູກຊາຍຂອງເພິນໄປເຝົ້າກະສັດດາວິດ ເພື່ອຖວາຍຄຳນັບ ແລະ ຖວາຍພະພອນຂອງເພິນ, ເພາະດາວິດໄດ້ຊົງຕີເສີກກັບຮາດາເດເຊ, ແລະ ໄດ້ປາບປາມເຂົາລົງໄດ້, ແລະ ເພາະວ່າຮາດາເດເຊໄດ້ເຮັດສິ່ງຄາມ ກັບໂຕອີ. ຮາກິໂດຣັມກໍໄດ້ນຳຊັບສິນເງິນ, ຄຳ, ແລະ ທອງສຳຣິດໄປຖວາຍເພິນດ້ວຍ.

¹¹ ກະສັດດາວິດໄດ້ມອບຖວາຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແດ່ພຣະຢາເວ, ພໍ່ມອກັບເງິນ ແລະ ທອງຄຳຈາກປະຊາຊາດທັງຫລາຍທີ່ເພິນໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ.¹² ນັບຕັ້ງແຕ່ເອໂດມ, ໂມອາບ, ພວກປະຊາຊົນຂອງອຳໂມນ, ຄົນຟິລິດສະຕິນ, ແລະ ອາມາເຕລັກ, ແລະ ດ້ວຍສິນຄ້າທັງຫມົດທັງຫມົດທີ່ໄດ້ຍຶດມາຈາກຮາດາເດເຊລູກຊາຍຂອງເຣໂຮບ, ກະສັດແຫ່ງໂຊບານັ້ນດ້ວຍ.

¹³ຊີຂອງດາວິດໄດ້ຊ່າລີກັນໄປເມື່ອເພິ່ນຊົງມີໄຊຊະນະເຫນືອພວກອາຣາມ ໃນພູເຂົາແຫ່ງເກືອ, ທີ່ມີຈຳນວນເຖິງຫນຶ່ງຫມື່ນແປດພັນຄົນ.¹⁴ ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງກອງທັບທະຫານຮັກສາ ຢູ່ຫົວເມືອງເອໂດມ, ແລະ ຄົນເອໂດມທັງຫລາຍກໍ່ເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດ. ພຣະຢາເວໄດ້ປຣະທານໄຊຊະນະໃຫ້ແກ່ດາວິດໃນທຸກແຫ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ໄປ.

¹⁵ດາວິດໄດ້ຊົງປົກຄອງອິດສະຣາເອນທັງຫລາຍ, ແລະເພິ່ນໄດ້ເຮັດຄວາມຍຸດຕິທຳແກ່ຊົນຊາດຂອງເພິ່ນທັງຫລາຍ.¹⁶ ໂຢອາບລູກຊາຍຂອງ ນາງເຊຣູອີຢາໄດ້ເປັນແມ່ທັບ, ແລະເຍໂຮຊາຟັດລູກຊາຍຂອງອາຮີລູດໄດ້ເປັນເຈົ້າຫນ້າທີ່ຜູ້ຈັດບັນທຶກ.¹⁷ ຊາດີກລູກຊາຍຂອງອາຮີລູດ ແລະ ອາຮີເມເຫລັກລູກຊາຍຂອງອາບິອາທາໄດ້ເປັນປະໂຫຍດ, ແລະເສຣາອີຢາເປັນເລຂາທິການ.¹⁸ ເບເນອີຢາລູກຊາຍຂອງເຍໂຮຊາດາເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຄົນເລວີ ແລະຄົນເປເລັດ, ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງດາວິດໄດ້ເປັນບັນດາຫົວຫນ້າທີ່ປົກສາຂອງກະສັດ.

9 ¹ດາວິດໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຍັງມີເຊື້ອສາຍຜູ້ໃດຂອງໂຊນເຫລືອຢູ່ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະສະແດງຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງແກ່ຜູ້ນັ້ນໂດຍເຫັນແກ່ໂຢນາທານ?"² ມີຄົນຮັບໃຊ້ໃນເຊື້ອສາຍຂອງໂຊນຄົນຫນຶ່ງ ທີ່ຊື່ວ່າຊີບາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນເຂົາມາພົບດາວິດ. ກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າຄືຊີບາບໍ່?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ແມ່ນ. ຂ້ານ້ອຍຄືຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ." ດັ່ງນັ້ນ

³ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ບໍ່ມີໃຜໃນເຊື້ອສາຍຂອງໂຊນເຫລືອຢູ່ແລ້ວບໍ່ ຜູ້ທີ່ເຮົາອາດຈະສະແດງຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ເຂົາ?" ຊີບາໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ, "ໂຢນາທານຍັງມີລູກຊາຍເຫລືອຢູ່ອີງຫນຶ່ງ, ຜູ້ທີ່ຕິນຂອງລາວພິການ."⁴ ກະສັດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, "ເຂົາຢູ່ໃສ?" ຊີບາຈຶ່ງໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ, "ເຂົາຢູ່ໃນບ້ານຂອງມາກີລູກຊາຍຂອງອຳມີເອນ ໃນເມືອງໂລເດບາ."

⁵ແລ້ວກະສັດດາວິດໄດ້ສົ່ງຄົນໄປນຳເຂົາມາຈາກບ້ານຂອງມາກີລູກຊາຍຂອງອຳມີເອນ ທີ່ໂລເດບາ.⁶ ດັ່ງນັ້ນເມຟິໂບເຊັດລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຊນ, ກໍ່ໄດ້ມາເຝົ້າດາວິດ ແລະ ຄູກເຂົ້າກິມຫນ້າລົງພື້ນເພື່ອນິບດາວິດ ດາວິດຕອບວ່າ, "ນີ້ແມ່ນເມຟິໂບເຊັດຫວ່ານີ." ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ໂອເບິງແມ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ!"

⁷ດາວິດໄດ້ຕອບວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະເຮົາຈະສະແດງຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຕໍ່ເຈົ້າແນ່ນອນ ເພື່ອເຫັນແກ່ໂຢນາທານພໍ່ຂອງເຈົ້າ, ແລະເຮົາຈະຄືນທີ່ດິນທັງຫມົດຂອງໂຊນປູ່ຂອງເຈົ້າແກ່ເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າຈະຮັບປະທານອາຫານຢູ່ທີ່ໂຕະຂອງເຮົາສະເຫມີໄປ."⁸ ເມຟິໂບເຊັດກໍ່ໄດ້ຄູກເຂົ້າລົງຄ່ານັບ ແລະໄດ້ຫຼຸດວ່າ, "ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານແມ່ນຜູ້ໃດ? ຊຶ່ງທ່ານຈະຊົງເຫັນດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມກັບຫມາທີຕາຍແລ້ວຢ່າງຂ້ານ້ອຍນີ້?"

⁹ແລ້ວກະສັດໄດ້ເອີ້ນຊີບາ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງໂຊນ, ແລະໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ສິ່ງຂອງທັງຫມົດທີ່ເປັນຂອງໂຊນ ແລະຂອງພີ່ນ້ອງເພິ່ນເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຫລານເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າແລ້ວ."¹⁰ ໂຕເຈົ້າ. ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະຄົນໃຊ້ຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງໂຖນາໃຫ້ເຂົາ ແລະເຈົ້າຈະຕ້ອງເກັບກ່ຽວຜົນນັ້ນມາເພື່ອລູກຊາຍແຫ່ງເຈົ້ານາຍເຈົ້າຈະໄດ້ມີອາຫານກິນ. ສຳລັບເມຟິໂບເຊັດຫລານເຈົ້ານາຍເຈົ້າ, ຈະຕ້ອງກິນອາຫານທີ່ໂຕະຂອງເຮົາສະເຫມີໄປ."

ບາດນີ້ຊີບາມີລູກຊາຍສິບຫ້າຄົນ ແລະຄົນຮັບໃຊ້ຊາວຄົນ.

¹¹ແລ້ວຊີບາຈຶ່ງໄດ້ຫຼຸດກະສັດວ່າ, "ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈະເຮັດທຸກສິ່ງກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊົງມີຄຳສັ່ງແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ເພິ່ນ." ກະສັດໄດ້ເວົ້າຕໍ່ອີກວ່າ, "ສຳລັບເມຟິໂບເຊັດ ເຂົາຈະຮັບປະທານທີ່ໂຕະກິນເຂົ້າຂອງເຮົາ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບລູກຊາຍຂອງກະສັດຫນຶ່ງ."¹² ເມຟິໂບເຊັດໄດ້ມີລູກຊາຍນ້ອນຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າມີກາ. ທຸກຄົນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານຂອງຊີບາກໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເມຟິໂບເຊັດ.¹³ ດັ່ງນັ້ນເມຟິໂບເຊັດຈຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະເຂົາໄດ້ກິນອາຫານທີ່ໂຕະເກົາສະເຫມີ, ເຖິງແມ່ນວ່າຕົນຂອງເຂົາຈະພິການ.

10 ¹ສິ່ງນີ້ກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກທີ່ກະສັດແຫ່ງຄົນອຳໂມນ, ໄດ້ຮາບູນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍ່ໄດ້ຊົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນເພິ່ນ.² ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະສະແດງນ້ຳໃຈຕໍ່ຮາບູນລູກຊາຍນາຮາດ, ດັ່ງທີ່ພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ຊົງສະແດງຄວາມກະລຸນາຕໍ່ເຮົາ." ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງພວກຂ້າຮາດຊາກຂອງເພິ່ນໄປສະແດງຄວາມເສຍໃຈຕໍ່ຮາບູນ ກ່ຽວດ້ວຍເລື່ອງພໍ່ຂອງເຂົາ. ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດກໍ່ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນຂອງປະຊາຊົນອຳໂມນ.³ ຕໍ່ພວກຜູ້ນຳຂອງຄົນອຳໂມນໄດ້ບອກຮາບູນເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາວ່າ, "ທ່ານຊົງຄິດວ່າດາວິດຊົງໃຫ້ກຽດພໍ່ຂອງທ່ານແທ້ໆ ຫລື ທີ່ເຂົາໄດ້ສົ່ງພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາເພື່ອຊົງສະແດງຄວາມເສຍໃຈຕໍ່ທ່ານ? ດາວິດບໍ່ໄດ້ສົ່ງພວກຂ້າຮາດຊາກຂອງເຂົາມາຫາທ່ານເພື່ອກວດສອບເມືອງ ເພື່ອສອດແນມ, ແລະເພື່ອຈະເອົາເມືອງນີ້ບໍ່?"⁴ ດັ່ງນັ້ນຮາບູນຈຶ່ງໄດ້ຮັບພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດມາແຖບວດເຄິ່ງຫນຶ່ງ, ແລະ ໄດ້ຕັດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍພວກເຂົາອອກຈົນເຖິງສະໄໝຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ປ່ອຍໄປ.⁵ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງນີ້ໃຫ້ດາວິດໄດ້ຊົງຮູ້, ພະອົງກໍ່ໄດ້ຊົງສົ່ງຄົນໄປພົບເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອົບອາຍຫລາຍ. ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຝັກທີ່ເມືອງເຢຣີໂກ ຈົນກ່ວາທ່ານວດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ປົ່ງຂຶ້ນຄືນ, ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍກັບມາ."

⁶ເມື່ອປະຊາຊົນອຳໂມນໄດ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງສັດຕູກັບດາວິດ, ປະຊາຊົນອຳໂມນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜູ້ສື່ສານໄປຈ້າງຄົນອາຣາມ ເມືອງເບັດເຣໂຮບ ແລະໂຊບາ, ເປັນທະຫານຈຳນວນສອງຫມື່ນຄົນ, ແລະ ກະສັດເມືອງມາອາກາຟ໌ພ້ອມດ້ວຍກຳລັງຄົນ ຫນຶ່ງພັນຄົນ, ແລະກຳລັງຄົນເມືອງໂຕບຫນຶ່ງຫມື່ນສອງພັນຄົນ.⁷ ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ເຂົາຈຶ່ງສົ່ງໂຢອາບ ແລະກອງທັບເຫລົ່ານັ້ນກັບລົບທັງຫມົດໄປ.⁸ ພວກຄົນອຳໂມນກໍ່ໄດ້ຍົກທັບອອກມາ ແລະ ໄດ້ຈັດແນວຮົບໄວ້ທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອາຣາມຈາກໂຊບາ ແລະ ຈາກເມືອງເຣໂຮບ, ແລະຊາວເມືອງໂຕບ ແລະຊາວເມືອງມາອາກາ, ຢູ່ທີ່ພື້ນທີ່ໂລ່ງສະເພາະພວກເຂົາ.

⁹ເມື່ອໂຢອາບໄດ້ເຫັນວ່າ ການສູ້ຮົບນັ້ນປະເຊີນຫນ້າເຂົາ ຢູ່ທັງຂ້າງຫນ້າ ແລະຂ້າງຫລັງ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເລືອກຈາກຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ທີ່ເກັ່ງທີ່ສຸດໃນການສູ້ຮົບ ແລະໄດ້ຈັດພວກເຂົາໄວ້ ແລ້ວເພື່ອຕໍ່ສູ້ຄົນອາຣາມ.¹⁰ ສຳລັບພວກທະຫານທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນກອງທັບ, ເຂົາໄດ້ຈັດໄວ້ໃຫ້ຢູ່ໃນບັງຄັບບັນຊາຂອງອາບີໄຊ ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາເອງ, ແລະ ເຂົາກໍ່ໄດ້ຈັດຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເຂົາຕໍ່ສູ້ກັບກອງທັບຂອງຄົນອຳໂມນ.

¹¹ໂຢອາບໄດ້ກ່າວວ່າ, "ອາບີໄຊ, ຖ້າຄົນອາຣາມແຂງແຮງກວ່າກຳລັງຂອງເຮົາ, ກໍ່ໃຫ້ເຈົ້າໄປຊ່ວຍເຮົາ. ແຕ່ຖ້າກຳລັງຄົນອຳໂມນແຂງແຮງກວ່າກຳລັງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາຈະມາ ແລະຊ່ວຍເຈົ້າ."¹² ຈຶ່ງເຂັມແຂງໄວ້, ແລະ ຈຶ່ງໃຫ້ເຮົາສະແດງຄວາມເຂັມແຂງຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອບັນດາເມືອງຕ່າງໆ ຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ເພື່ອພຣະຢາເວຈະໄດ້ຊົງເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບ ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ."

¹³ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບ ກັບພວກທະຫານຂອງກອງທັບຂອງເຂົາ ກໍ່ໄດ້ບຸກເຂົ້າໄປສູ້ຮົບຕໍ່ກັບຄົນອາຣາມ, ທີ່ໄດ້ຖືກກົດດັນໃຫ້ຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າກອງທັບຂອງອິດສະຣາເອນ.¹⁴ ເມື່ອກອງທັບຂອງຄົນອຳໂມນໄດ້ເຫັນວ່າ ຄົນອາຣາມໄດ້ຫນີໄປແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຫນີໄປຈາກອາບີໄຊດ້ວຍ ແລະ ໄດ້ກັບເຂົ້າໄປໃນເມືອງ. ແລ້ວໂຢອາບກໍ່ໄດ້ກັບມາຈາກການສູ້ຮົບກັບປະຊາຊົນອຳໂມນ ແລະໄດ້ກັບໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁵ເມື່ອຄົນອາຣາມໄດ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ພ່າຍແຜ່ຕໍ່ຄົນອິດສະຣາເອນແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງລວມຕົວເຂົ້າດ້ວຍກັນອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ.¹⁶ ແລ້ວຮາດາເດເຊໄດ້ສົ່ງຄົນໄປນຳກອງທະຫານອາຣາມຈາກອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ. ພວກເຂົາໄດ້ມາຍັງເມືອງເຮລາມ ໂດຍມີໂຊບັກ, ແມ່ທັບຂອງຮາດາເດເຊນຳຫນ້າພວກເຂົາໄປ.

¹⁷ເມື່ອດາວິດໄດ້ຮັບຮູ້ໃນເລື່ອງນີ້, ພະອົງໄດ້ຊົງຮວບຮວມຊາວອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະໄດ້ມາເຖິງເຮລາມ. ຄົນອາຣາມກໍ່ໄດ້ຈັດແນວຮົບຂອງພວກເຂົາ ເຂົາຕໍ່ສູ້ດາວິດ ແລະ ໄດ້ສູ້ຮົບກັບພະອົງ.¹⁸ ຄົນອາຣາມໄດ້ຫນີຈາກອິດສະຣາເອນ. ດາວິດໄດ້ປະທານຄົນອາຣາມ ຊົງເປັນທະ

ຫານລົດມ້າເສິກເຈັດຮ້ອຍຄົນ ແລະ ທະຫານມ້າສີຫມົນຄົນ. ໂຊບັກແມ່ທັບຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະຕາຍຢູ່ຫນ້າ. ¹⁹ ເມື່ອບັນດາກະສັດພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອາດາເດເຊເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຜ່າຍແຜ່ຕໍ່ອິດສະຣາເອນ, ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຮັດສັນຍາສະຫງົບເສິກກັບອິດສະຣາເອນ ແລະ ໄດ້ຍອມຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນຄົນອາຣາມຈຶ່ງຢ້ານຫົວຈະຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງຄົນອໍາໂມນອີກຕໍ່ໄປ.

11 ¹ ແລ້ວສິງກິກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນລະດູໃບໄມ້ປົງ, ໃນເວລາທີ່ບັນດາກະສັດໂດຍປົກກະຕິກໍ່ໄດ້ອອກໄປຮີບ, ດາວິດໄດ້ຊົງສົງໂຍອາບ, ພ້ອມກັບພວກທະຫານ, ແລະກອງທັບຂອງອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ. ພວກເຂົາໄດ້ໄປທຳລາຍກອງທັບຂອງຄົນອໍາໂມນ ແລ້ວລ້ອມເມືອງຮີບບາໄວ້. ແຕ່ດາວິດໄດ້ຢູ່ຫນ້າຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

² ດັ່ງນັ້ນມັນກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາບ່າຍວັນຫນຶ່ງ ເມື່ອດາວິດໄດ້ຊົງລູກຂຶ້ນຈາກຫີນອນຂອງເພີນ ແລະໄດ້ຍ່າງຢູ່ເທິງດາດຟ້າຫລັງຄາ ຂອງຣາຊວັງຂອງເພີນ. ຈາກຫີນນັ້ນເພີນໄດ້ເຫັນຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງໄດ້ກຳລັງອາບນ້ຳຢູ່, ແລະຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນກຽມຫລາຍ. ³ ດັ່ງນັ້ນດາວິດໄດ້ຊົງສົງຄົນໄປ ແລະໄດ້ຖາມຄົນທັງຫລາຍ ຫຼືຮູ້ເລື່ອງກ່ຽວກັບຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ. ບາງຄົນໄດ້ຫຼຸ່ນວ່າ, "ອາຣາຜູ້ຍິງນີ້ຄືບັດເຊບາ, ລູກສາວຂອງເອລີອາມ, ແລະນາງເປັນເມຍຂອງອູຣິຢາຄົນອິດທິບໍ່ແມ່ນບໍ່?"

⁴ ດາວິດກໍ່ໄດ້ຊົງສົງພວກຜູ້ສື່ສານໄປ ແລະກໍ່ໄດ້ນຳນາງມາ, ນາງໄດ້ມາເຝົ້າເພີນ, ແລ້ວເພີນກໍ່ໄດ້ຊົງຫລັບນອນກັບນາງ (ເພາະວ່ານາງຫາກໍ່ເສັດສິ້ນພິທີຊຳລະຕົວ ຫລັງຈາກເຊົາເປັນປະຈຳເດືອນແລ້ວ). ແລ້ວນາງກໍ່ໄດ້ກັບໄປບ້ານຂອງນາງ. ⁵ ຜູ້ຍິງນັ້ນກໍ່ໄດ້ຖືພາ, ແລະນາງຈຶ່ງໄດ້ສົງຄົນໄປ ແລະໄດ້ບອກດາວິດ, ນາງໄດ້ບອກວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຖືພາແລ້ວ."

⁶ ດາວິດກໍ່ໄດ້ຊົງສົງຄົນໄປຫາໂຍອາບບອກວ່າ, "ຈົ່ງສົງອູຣິຢາຄົນອິດທິມາໃຫ້ເຮົາ." ດັ່ງນັ້ນໂຍອາບກໍ່ໄດ້ສົງອູຣິຢາໄປໃຫ້ດາວິດ. ⁷ ດາວິດກໍ່ໄດ້ຮັບສັງວ່າໂຍອາບເປັນຢ່າງໃດ, ກອງທັບເປັນຢ່າງໃດແດ່, ແລະສົງຄາມເປັນຢ່າງໃດ. ⁸ ດາວິດໄດ້ຮັບສັງກັບອູຣິຢາວ່າ, "ຈົ່ງລົງໄປບ້ານຂອງເຈົ້າ, ແລະໃຫ້ສ້າງຕີນຂອງເຈົ້າເຖິດ." ດັ່ງນັ້ນອູຣິຢາກໍ່ໄດ້ອອກໄປຈາກຣາຊວັງຂອງກະສັດ, ແລະກະສັດໄດ້ຊົງສົງຂອງປະທານໄປໃຫ້ອູຣິຢາຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ຈາກໄປແລ້ວ.

⁹ ແຕ່ອູຣິຢາໄດ້ນອນຫຼືປະຕູຣາຊວັງຂອງກະສັດ ພ້ອມກັບມະຫາເລັກທັງຫມົດຂອງນາຍຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາບໍ່ໄດ້ລົງໄປຫຼືບ້ານຂອງເຂົາ. ¹⁰ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຫຼຸ່ນດາວິດວ່າ, "ອູຣິຢາບໍ່ໄດ້ລົງໄປຫຼືບ້ານຂອງເຂົາ," ດາວິດກໍ່ໄດ້ຮັບສັງແກ່ອູຣິຢາວ່າ, "ເຈົ້າເດີນທາງມາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ລົງໄປບ້ານຂອງເຈົ້າ?" ¹¹ ອູຣິຢາໄດ້ຫຼຸ່ນຕອບດາວິດວ່າ, "ຫົບພັນທະສັນຍາ, ແລະອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາຢູ່ໃນເຕັ້ນ ແລະໂຍອາບຂອງຂ້ານ້ອຍ, ກັບບັນດາຂ້າຣາຊການຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ຫຼືພື້ນທີ່ໂລ່ງ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍເອງຈະໄປຫຼືບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍເພື່ອກິນ, ຕື່ມ ແລະນອນກັບເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ່າງໃດ? ຕາບໃດທ່ານຍັງມີຊີວິດຢູ່, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດຢ່າງນີ້ເລີຍ."

¹² ດັ່ງນັ້ນດາວິດກໍ່ໄດ້ຮັບສັງແກ່ອູຣິຢາວ່າ, "ມືນີ້ກໍ່ໃຫ້ພັກຢູ່ຫຼືນີ້ເຖິດ, ແລະມືອື່ນເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າໄປ." ດັ່ງນັ້ນອູຣິຢາກໍ່ໄດ້ພັກຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນມືນີ້ ແລະມືຕໍ່ມາ. ¹³ ເມື່ອດາວິດໄດ້ຊົງຮ້ອງເຂົາມາ ເຂົາກໍ່ໄດ້ມາຮັບປະທານ, ແລະຕື່ມຕໍ່ຫນ້າເພີນ, ແລະດາວິດໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາມືນເມົາ. ໃນຕອນບ່າຍອູຣິຢາກໍ່ໄດ້ອອກໄປນອນໃນຫີນອນກັບພວກຂ້າຣາຊການຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາ, ເຂົາບໍ່ໄດ້ລົງໄປບ້ານຂອງເຂົາ.

¹⁴ ດັ່ງນັ້ນພໍ່ເຂົາວັນໃຫມ່ ດາວິດໄດ້ຊົງຂຽນສານເຖິງໂຍອາບ, ແລະໄດ້ສົງໄປກັບມືອູຣິຢາ. ¹⁵ ດາວິດໄດ້ຊົງຂຽນໃນສານນັ້ນວ່າ, "ຈົ່ງຕັ້ງອູຣິຢາໃຫ້ຢູ່ແນວຫນ້າຂອງການຮີບຫຼືດູເດືອດຫຼືສຸດ, ແລ້ວໃຫ້ພວກເຈົ້າຖອຍໄປຈາກເຂົາ, ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຖືກຕີ ແລະຖືກຂ້າຕາຍ."

¹⁶ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດໃຫ້ອູຣິຢາໄປຫຼື ຫຼືເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າມີພວກທະຫານຂອງພວກສັດຕູທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດທີ່ກຳລັງສູ້ຮົບຢູ່. ¹⁷ ເມື່ອຄົນຂອງເມືອງນັ້ນໄດ້ອອກມາສູ້ຮົບກັບກອງທັບຂອງໂຍອາບ, ມີທະຫານບາງຄົນຂອງດາວິດໄດ້ລີ້ມຕາຍ, ແລະອູຣິຢາກໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍຫຼືນັ້ນດ້ວຍ.

¹⁸ ເມື່ອໂຍອາບໄດ້ສົງຖ້ອຍຄ່າໄປຫຼຸ່ນດາວິດເລື່ອງລາວການຮີບທັງຫມົດໃຫ້ຊົງຮູ້ກ່ຽວກັບສົງຄາມ, ¹⁹ ເຂົາໄດ້ສົງຜູ້ສື່ສານນັ້ນວ່າ, "ເມື່ອເຈົ້າຫຼຸ່ນເລື່ອງລາວການຮີບທັງຫມົດຕໍ່ກະສັດແລ້ວ, ²⁰ ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ວ່າ ກະສັດໄດ້ໃຈຮ້າຍຂຶ້ນມາ, ແລະພະອົງໄດ້ຖາມເຈົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າສູ້ຮົບໃກ້ເມືອງນັ້ນ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າພວກເຂົາຈະຍິງຈາກກຳແພງ?"

²¹ ໃຜຂ້າອາບິເມເຫລັກລູກຊາຍຂອງກິເດໂອນ? ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງເອົາຫີນໄມ້ຖິ້ມເຂົາຈາກກຳແພງເມືອງ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາໄດ້ຕາຍຫຼືເມືອງເຫດບໍ່? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃກ້ກຳແພງ?" ແລ້ວໃຫ້ເຈົ້າຫຼຸ່ນວ່າ, "ອູຣິຢາຄົນອິດທິສູ້ຮົບໃຊ້ຂອງທ່ານກໍ່ໄດ້ຕາຍດ້ວຍ."

²² ດັ່ງນັ້ນຜູ້ສື່ສານກໍ່ໄດ້ຈາກໄປ ເຂົາໄດ້ມາເຝົ້າດາວິດ ແລະໄດ້ບອກເພີນໃຫ້ຊົງຮູ້ທຸກຢ່າງຕາມທີ່ໂຍອາບໄດ້ສົງເຂົາມາ. ²³ ແລ້ວຜູ້ສື່ສານນັ້ນກໍ່ໄດ້ຫຼຸ່ນດາວິດວ່າ, "ພວກສັດຕູມີກຳລັງເຫນືອເຮົາໃນຕອນແລກ, ພວກເຂົາໄດ້ອອກມາສູ້ກັບເຮົາທີ່ກາງທຶງນາ, ແຕ່ເຮົາໄດ້ໄລ່ພວກເຂົາໃຫ້ກັບໄປເຖິງທາງເຂົາປະຕູເມືອງ."

²⁴ ແລ້ວຍິງທະນູຂອງພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຍິງເຫລົ່າທະຫານຂອງທ່ານຈາກກຳແພງ, ແລະທະຫານຂອງກະສັດບາງຄົນກໍ່ໄດ້ຕາຍ, ແລະອູຣິຢາຄົນອິດທິສູ້ຮົບໃຊ້ຂອງທ່ານກໍ່ໄດ້ຕາຍດ້ວຍ. ²⁵ ແລ້ວດາວິດກໍ່ໄດ້ຮັບສັງຜູ້ສື່ສານນັ້ນວ່າ "ຈົ່ງກ່າວກັບໂຍອາບວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຫຼາກໃຈ, ເພາະດາບສັງຫານບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນຫລືຄົນນີ້. ຈົ່ງສູ້ຮົບໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ແລະໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຢູ່ຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ສູ້ເມືອງນັ້ນ, ແລະທຳລາຍໃຫ້ໄດ້" ແລະໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈເຂົາ."

²⁶ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເມຍຂອງອູຣິຢາໄດ້ຮູ້ວ່າ ອູຣິຢາຜົວຂອງນາງໄດ້ຕາຍແລ້ວ, ນາງກໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຫນັກເລື່ອງຜົວຂອງນາງ. ²⁷ ເມື່ອການໄວ້ທຸກຂອງນາງໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ, ດາວິດກໍ່ໄດ້ສົງຄົນໃຫ້ໄປຮັບນາງມາທີ່ຣາຊວັງຂອງເພີນ, ແລະໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ເພີນ. ແຕ່ສິງຊິງດາວິດໄດ້ຊົງເຮັດນັ້ນບໍ່ເປັນຫຼືພໍໃຈຂອງພຣະຢາເວ.

12 ¹ ແລ້ວພຣະຢາເວຊົງໃຊ້ນາທານໄປຫາດາວິດ. ນາທານກໍ່ໄດ້ໄປເຝົ້າ ແລະຫຼຸ່ນເພີນວ່າ, "ຍັງມີຜູ້ຊາຍສອງຄົນ, ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຫນຶ່ງຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງຮັງມີ ແລະອີກຄົນຫນຶ່ງຍາກຈິນ. ² ຜູ້ຊາຍຄົນຮັງມີນັ້ນມີແພະແກະ ແລະງົວຫລວງຫລາຍ, ³ ແຕ່ຜູ້ຊາຍຄົນຍາກຈິນນັ້ນບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ເວັ້ນແຕ່ແກະໂຕແມ່ໂຕນ້ອຍໆ ໂຕດຽວຫຼືເຂົາໄຊຊື່ມາ, ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ລ້ຽງໄວ້ມັນໄດ້ເຕີບໂຕມາກັບເຂົາ ແລະບັນດາລູກທັງຫລາຍຂອງເຂົາ ມັນໄດ້ກິນອາຫານຮ່ວມກັບເຂົາດ້ວຍ. ແລະໄດ້ຕື່ມຈາກຖ້ວຍດຽວກັບເຂົາ, ແລະມັນໄດ້ນອນໃນອີກຂອງເຂົາ ແລະເປັນເຫມືອນລູກສາວຂອງເຂົາ."

⁴ ມື້ຫນຶ່ງມີແຂກຄົນຫນຶ່ງ ໄດ້ເດີນທາງມາຫາຄົນຮັງມີ, ແຕ່ຄົນຮັງມີບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເອົາສັດຈາກຝູງງົວ ແລະແກະຂອງເຂົາມາເຮັດອາຫານ ສຳຫລັບລ້ຽງແຂກ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາລູກແກະໂຕແມ່ຂອງຄົນຈິນ ແລະຕຽມເປັນອາຫານໃຫ້ແກ່ແຂກຂອງເຂົາ. ⁵ ດາວິດກໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍຜູ້ຊາຍທີ່ຮັງມີຄົນນັ້ນຫລາຍ, ແລະໄດ້ຮັບສັງແກ່ນາທານວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງມີຊີວິດ, ຜູ້ຊາຍຄົນທີ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນສົມຄວາມຕາຍ. ⁶ ເຂົາຈະຕ້ອງຊົດໃຊ້ຄົນລູກແກະໃຫ້ສິເຫຼົ່າເພາະເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້, ແລະເພາະວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ຊາຍທີ່ຍາກຈິນ."

⁷ ນາທານຈຶ່ງໄດ້ຫຼຸ່ນດາວິດວ່າ, "ທ່ານນັ້ນແຕ່ລະຄືຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ປັນກະສັດເຫນືອອິດສະຣາເອນ, ແລະເຮົາໄດ້ຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງໂຊນ. ⁸ ເຮົາໄດ້ມອບຣາຊວັງເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະໄດ້ມອບເຫລົ່າເມຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນອ້ອມແຂນຂອງເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ມອບວົງວານຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາຍ, ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າດ້ວຍເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ຖ້າເຫີນີ້ຍັງນ້ອຍກິນໄປ ເຮົາຈະເພີມໃຫ້ຫລວງຫລາຍກ່ອນນີ້."

⁹ດັ່ງນັ້ນເປັນຫຍັງເຈົ້າເຖິງໄດ້ດູຫມິນ ພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວ, ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວໃນສາຍຕາພຣະອົງ? ເຈົ້າໄດ້ປະທານອຸຣິຢາຄິນອິດຕິດ້ວຍດາບ ແລະ ໄດ້ເອົາເມຍຂອງເຂົາມາເປັນເມຍຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ຂ້າເຂົາດ້ວຍດາບຂອງກອງທັບຂອງຄົນອຳໂມນ.¹⁰ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີດາບນັ້ນຈະບໍ່ຄາດໄປຈາກຮາຊວິງຂອງເຈົ້າ, ເພາະເຈົ້າໄດ້ດູຫມິນເຮົາ ແລະໄດ້ເອົາເມຍຂອງອຸຣິຢາຄິນອິດຕິດ້ວຍເມຍຂອງເຈົ້າ."

¹¹ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ນີ້ແຫລະ, ເຮົາຈະໃຫ້ເຫດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າຈາກຄອບຄົວຂອງເຈົ້າເອງ. ຕໍ່ຫນ້າຕ່າງເຈົ້າ, ເຮົາຈະເອົາບັນດາເມຍຂອງເຈົ້າໄປໃຫ້ເພື່ອນຂອງເຈົ້າ, ແລະເຂົາຈະນອນຮ່ວມກັບບັນດາເມຍຂອງເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ.¹²ເພາະເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບຂອງເຈົ້ານັ້ນຢ່າງລັບໆ, ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດການນີ້, ຕໍ່ຫນ້າອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຢ່າງເປີດເຜີຍ."¹³ແລ້ວດາວິດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບນາທານວ່າ, "ເຮົາໄດ້ກະທຳບາບຕໍ່ພຣະຢາເວແລ້ວ." ນາທານໄດ້ຫຼຸນດາວິດວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ອະໄພບາບຂອງທ່ານແລ້ວເຊັ່ນກັນ. ທ່ານເອງຈະບໍ່ຖືກຂ້າ."

¹⁴ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພາະທ່ານໄດ້ຊົງຫມິນປະຫມາດພຣະຢາເວແລ້ວ, ດ້ວຍການກະທຳດັ່ງນີ້ ລູກຊາຍທີ່ເກີດມານັ້ນຈະຕາຍແນ່ນອນ."¹⁵ແລ້ວນາທານກໍໄດ້ກັບໄປຍັງບ້ານຂອງເຂົາ. ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍ ຊົງເມຍຂອງອຸຣິຢາເກີດກັບດາວິດນັ້ນ, ໄດ້ປ່ວຍຫນັກ.

¹⁶ດາວິດກໍໄດ້ຊົງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອລູກຊາຍນັ້ນ. ດາວິດໄດ້ຊົງອິດອາຫານ ແລະໄດ້ເຂົ້າໄປຂ້າງໃນ ແລະໄດ້ນອນເທິງພື້ນຕະຫລອດຄືນ.¹⁷ພວກຜູ້ອາດາວິດໃນວັງຂອງເພີນກໍໄດ້ລູກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ມາຢືນຢູ່ຂ້າງເພີນ, ເພື່ອຈະຍົກເພີນຂຶ້ນຈາກພື້ນ, ແຕ່ເພີນບໍ່ຊົງຍອມລູກຂຶ້ນ, ແລະເພີນບໍ່ກິນຫຍັງກັບພວກເຂົາ.

¹⁸ແລ້ວເຫດການນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ພໍມີທີ່ເຈັດລູກຊາຍກໍໄດ້ເສຍຊີວິດ. ສ່ວນຂ້າຮາຊານຂອງດາວິດກໍໄດ້ຢ້ານ ບໍ່ກ້າຫຼຸນເພີນວ່າ, ລູກຊາຍນັ້ນຕາຍແລ້ວ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, "ເບິ່ງເຖິງ ຂະນະທີ່ລູກຊາຍຍັງຕາຍຢູ່ ພວກເຮົາໄດ້ຫຼຸນຕໍ່ເພີນ, ແຕ່ເພີນກໍບໍ່ໄດ້ຊົງຟັງສຽງຂອງພວກເຮົາເລີຍ. ເພີນກໍອາດເຮັດຫຍັງຕໍ່ຕົວເພີນເອງຫລືບໍ່? ຖ້າພວກເຮົາຫຼຸນເພີນວ່າ ລູກຊາຍໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ?!"

¹⁹ແຕ່ເມື່ອດາວິດໄດ້ແນມເບິ່ງເຫລົ່າຂ້າຮາຊານກໍລັງຊືມກັນຢູ່, ດາວິດກໍໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າລູກຊາຍນັ້ນໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ. ເພີນຈຶ່ງໄດ້ຊົງຮັບສັງກັບຂ້າຮາຊານຂອງເພີນວ່າ, "ເດັກນັ້ນໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວບໍ່?" ພວກເຂົາໄດ້ຫຼຸນຕອບວ່າ, "ໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ"²⁰ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຊົງລູກຂຶ້ນຈາກພື້ນ ແລະໄດ້ຊຳລະລ້າງຮ່າງກາຍຂອງເພີນ, ເຊັດໂຕເພີນ, ປ່ຽນເຄື່ອງເພີນ. ເພີນໄດ້ດຳເນີນເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະໄດ້ນະມັດສະການທີ່ນັ້ນ, ແລະຫລັງຈາກນັ້ນແລ້ວເພີນກໍໄດ້ກັບອາຊວັງຂອງເພີນ. ເມື່ອເພີນໄດ້ຊົງຮັບສັງ, ໃຫ້ຈິດອາຫານມາພວກເຂົາກໍໄດ້ຈິດຂອງກິນຕໍ່ຫນ້າເພີນ, ແລະເພີນກໍໄດ້ກິນ.

²¹ແລ້ວເຫລົ່າຂ້າຮາຊານຂອງເພີນຈຶ່ງໄດ້ຫຼຸນຖາມເພີນວ່າ, "ເປັນຫຍັງທ່ານເຮັດເຊັ່ນນີ້? ທ່ານໄດ້ອິດອາຫານ ແລະຊົງຮ້ອງໃຫ້ເພື່ອລູກຊາຍນັ້ນໃນຂະນະທີ່ເຂົາຊົງມີຊີວິດຢູ່, ແຕ່ເມື່ອລູກຊາຍນັ້ນເສຍຊີວິດແລ້ວ, ທ່ານກໍໄດ້ຊົງລູກຂຶ້ນກິນອາຫານ."²²ດາວິດກໍໄດ້ຕອບວ່າ, "ເມື່ອເດັກນັ້ນມີຊີວິດຢູ່ ເຮົາໄດ້ອິດອາຫານ ແລະໄດ້ຮ້ອງໃຫ້. ເພາະເຮົາວ່າ, ໃຜຈະຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະຢາເວຈະຊົງເມດຕາເຮົາຫລືບໍ່, ທີ່ຈະຊົງໃຫ້ເດັກນັ້ນມີຊີວິດຕໍ່ໄດ້?"²³ແຕ່ດຽວນີ້ເຂົາໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ, ເຮົາຈະອິດອາຫານເຮັດຫຍັງ? ເຮົາຈະເຮັດເດັກໃຫ້ພື້ນຂຶ້ນມາໄດ້ບໍ່? ເຮົາຈະຕາມເດັກນັ້ນໄປ, ແຕ່ເຂົາຈະບໍ່ກັບມາຫາເຮົາ."

²⁴ຕໍ່ມາ ດາວິດຊົງໄປຫາບາງບັດເຊບາເມຍຂອງຕົນ, ແລະໄດ້ຊົງຫລັບນອນກັບນາງ, ນາງກໍໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ໂຊໂລໂມນ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຮັກເຂົາ.²⁵ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ນາທານຜູ້ທ່ານວຍໄປ ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍນັ້ນວ່າ ເຢດິດິຢາ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງຮັກເພີນ.

²⁶ບັດນີໂຢອາບໄດ້ສູ້ຮົບກັບຮັບບາ, ເມືອງຫລວງຂອງຄົນອຳໂມນ ແລະເຂົາໄດ້ຍຶດປ້ອມປາການຂອງເມືອງນັ້ນໄດ້.²⁷ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜູ້ສືບສານໄປເຝົ້າດາວິດ ແລະໄດ້ຫຼຸນວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສູ້ຮົບກັບນະຄອນຮັບບາ, ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍຶດແຫລ່ງນ້ຳຂອງເມືອງໄດ້ແລ້ວ."²⁸ບັດນີຂໍທ່ານໄດ້ຊົງຮວບຮວມທະຫານທີ່ເຫລືອ ແລະຕັ້ງຄ້າຍຕິເມືອງນັ້ນ ແລະຍຶດໃຫ້ໄດ້, ເພາະຢ້ານວ່າຖ້າຂ້ານ້ອຍຕິໄດ້, ກໍຈະຮ້ອງຊື່ເມືອງນັ້ນຕາມຊື່ຂອງຂ້ານ້ອຍ."

²⁹ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຊົງຮວບຮວມທະຫານທັງຫມົດ ແລະໄດ້ຍົກໄປຍັງເມືອງຮັບບາ, ເພີນໄດ້ຊົງຕໍ່ສູ້ ແລະໄດ້ຍຶດເມືອງນັ້ນໄດ້.³⁰ດາວິດຊົງຢຶດມົງກຸດຈາກຫົວຂອງກະສັດຂອງພວກເຂົາ. ມົງກຸດນັ້ນເປັນຫອງຄຳຫນັກປະມານສາມສິບຫ້າກິໂລ. ປະດັບດ້ວຍເພັດພອຍ ເຂົາກໍໄດ້ໃສ່ເທິງຫົວຂອງດາວິດ. ແລ້ວເພີນໄດ້ຊົງຢຶດຊັບສິມບັດຂອງເມືອງນັ້ນອອກໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

³¹ເພີນໄດ້ຊົງນຳປະຊາຊົນ ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນອອກມາ ແລະໄດ້ຊົງບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກງານດ້ວຍເລືອຍຕ່າງໆ, ແລະຂວານເຫລັກຕ່າງໆ ເພີນໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດງານທີ່ເຕົາເຜົາດິນຈີ. ດາວິດໄດ້ຊົງໃຫ້ເມືອງທັງຫມົດ ຂອງຄົນອຳໂມນໄດ້ເຮັດງານໃຊ້ແຮງງານນີ້. ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ກັບໄປ ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ພ້ອມກັບທະຫານທັງຫມົດ.

13 ¹ເຫດການເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກທີ່ ອຳໂນນລູກຊາຍຂອງດາວິດ, ໄດ້ຊົງຫລົງຮັກຕາມາລູກຊາຍຕ່າງແມ່ຂອງເພີນທຶງດາງາມ, ຕາມາ ຜູ້ຊົງເປັນນ້ອງສາວແທ້ໆ ຂອງອັບຊາໂລມ, ລູກຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງຂອງດາວິດ.²ອຳໂນນໄດ້ຊົງຄັບອີກຄັບໃຈຈົນລົ້ມປ່ວຍເມືອງດ້ວຍລູກສາວຕາມາ. ນາງເປັນສາວພິມມະຈາລີ, ແລະເບິ່ງຄືວ່າຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳຫລັບອຳໂນນທີ່ຈະເຮັດຫຍັງກັບນາງໄດ້.

³ແຕ່ອຳໂນນໄດ້ມີຫມູ່ຄົນຫນຶ່ງຊື່ໂຢນາດາບລູກຊາຍຂອງຊາມມາເປັນອ້າຍຂອງດາວິດ, ໂຢນາດາບນັ້ນເປັນຄົນເຈົ້າປັນຍາ. "ໂຢນາດາບຈຶ່ງໄດ້ຫຼຸນອຳໂນນວ່າ, "ເປັນຫຍັງລູກຊາຍຂອງກະສັດ, ຈຶ່ງໄດ້ຊົງຊືມເສົາເຊັ່ນນີ້ທຸກເຊົ້າ? ທ່ານຈະບໍ່ຊົງບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແດ່ບໍ່?" ດັ່ງນັ້ນອຳໂນນຈຶ່ງໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, "ເຮົາຮັກຕາມານ້ອງສາວຂອງອັບຊາໂລມ, ນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ."

⁵ແລ້ວ ໂຢນາດາບຈຶ່ງໄດ້ບອກເພີນວ່າ, "ຂໍເຊີນນອນເທິງບ່ອນນອນ ແລະທຳທຳເປັນໄຂ້. ເມື່ອພໍຂອງທ່ານມາຢ້ຽມ, ກໍໃຫ້ຫຼຸນວ່າ, "ຂໍກະລຸນາໃຫ້ຕາມານ້ອງສາວຂອງຂ້ານ້ອຍມາໃຫ້ອາຫານແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະມາຕຽມອາຫານຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນ, ແລະກິນຈາກມືຂອງນາງ?"⁶ດັ່ງນັ້ນ ອຳໂນນຈຶ່ງນອນ ແລະໄດ້ທຳທຳເປັນໄຂ້ ເມື່ອກະສັດໄດ້ມາຢ້ຽມ. ອຳໂນນກໍໄດ້ຫຼຸນກະສັດວ່າ, "ຂໍກະລຸນາໃຫ້ຕາມານ້ອງສາວມາເຮັດອາຫານຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ກິນຈາກມືຂອງນາງ."

⁷ແລ້ວດາວິດກໍຊົງໃຊ້ຄົນໄປແຈ້ງຕາມາທີ່ວັງຂອງເພີນວ່າ, "ຈົງໄປທີ່ວັງຂອງອຳໂນນອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະເຮັດອາຫານໃຫ້ເຂົາ."⁸ດັ່ງນັ້ນຕາມາກໍໄດ້ໄປຍັງວັງຂອງອຳໂນນອ້າຍຂອງນາງ ທີ່ເຂົາກຳລັງນອນຢູ່. ນາງໄດ້ຈັບແປ້ງມາ ແລະໄດ້ນວດ, ແລະໄດ້ເຮັດຂະຫນົມຕໍ່ຫນ້າເພີນ. ນາງກໍໄດ້ປິ່ງຂະຫນົມ ນາງກໍໄດ້ຍົກຫມົມມາ ແລະໃຫ້ຂະຫນົມຕໍ່ອ້າຍ, ແຕ່ອຳໂນນກໍໄດ້ຊົງປະຕິເສດທີ່ຈະບໍ່ກິນ. ແລ້ວອຳໂນນໄດ້ເວົ້າກັບຄົນອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນວ່າ, "ໃຫ້ທຸກຄົນອອກໄປ, ອອກໄປຈາກເຮົາ" ດັ່ງນັ້ນທຸກຄົນກໍໄດ້ອອກໄປຈາກເພີນ.

¹⁰ດັ່ງນັ້ນອຳໂນນກໍໄດ້ສັງກັບຕາມາວ່າ, "ຈົງເອົາອາຫານເຂົ້າມາໃນຫ້ອງຂອງອ້າຍ ເພື່ອອ້າຍຈະໄດ້ກິນຈາກມືຂອງນ້ອງ." ດັ່ງນັ້ນຕາມາກໍໄດ້ນຳຂະຫນົມທີ່ນາງໄດ້ເຮັດນັ້ນ, ແລະໄດ້ນຳເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງໃຫ້ອຳໂນນອ້າຍຂອງນາງ.¹¹ເມື່ອນາງໄດ້ນຳຂະຫນົມມາໃກ້ເພີນ, ອຳໂນນກໍໄດ້ຊົງຈັບນາງໄວ້ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມາເຖິງ, ເຂົ້າມານອນກັບອ້າຍ."¹²ນາງຈຶ່ງໄດ້ຕອບເພີນວ່າ, "ຢາເລີຍ, ອ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຢາໄດ້ຍັງຄັບຂ້ານ້ອຍເລີຍ, ສົ່ງຢ່າງນີ້ເຂົາບໍ່ເຮັດກັນໃນອິດສະຣາເອນ. ຢາເຮັດເລື່ອງທີ່ຊົ່ວຊ້າຢ່າງນີ້ເລີຍ!"

¹³ຂ້ານ້ອຍຈະກຳຈັດຄວາມອາຍນີ້ໄປໄດ້ຢ່າງໃດ? ສ່ວນອ້າຍແດ່? ອ້າຍກໍຈະເປັນຄົນເສຍຫນ້າຄົນຫນຶ່ງໃນອິດສະຣາເອນ! ບັດນີ, ຂໍຫຼຸນກະສັດເຖິງ, ເພີນຈະບໍ່ຫວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ຈາກເພີນ."¹⁴ຢ່າງໃດກໍຕາມອຳໂນນບໍ່ຍອມຟັງສຽງນາງ. ເພາະເພີນຊົງມີກຳລັງຫລາຍກວ່າຕາມາ, ເພີນຈຶ່ງໄດ້ຊົງບັງຄັບນາງ ແລະນອນກັບນາງ.

¹⁵ແລ້ວອຳໂນນກໍໄດ້ຊົງເປືອຫນ້າຍນາງ ດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງທີ່ສຸດ. ເພີນຊົງກຽດຊັງນາງຫລາຍ ຍິ່ງກວ່າຄວາມປາຖະຫນາຊົງເພີນຊົງເຄີຍມີຕ່ນາງ. ອຳໂນນໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ຈົງລຸກຂຶ້ນໄປໃຫ້ພື້ນ."¹⁶ແຕ່ນາງໄດ້ຕອບເພີນວ່າ, "ບໍ່! ເພາະຄວາມຜິດໃຫຍ່ຫລວງນີ້ ທີ່ຈະຊົງຂັບໄລ່ຂ້ານ້ອຍໄປກໍຫລາຍກວ່າ

ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຊົງເຮັດກັບຂ້ານ້ອຍ!" ແຕ່ອ່ານໂນນບໍ່ຍອມຟັງນາງ.¹⁷ ແຕ່ໄດ້ຊົງຮ້ອງມະຫາດເລັກສ່ວນພະອົງ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງເອົາຜູ້ຍິງຄົນນີ້ອອກໄປໃຫ້
ພົນເຮົາ, ແລ້ວປິດປະຕູໃສ່ໂລຫະລັງຈາກນາງອອກໄປ."

¹⁸ ແລະມະຫາດເລັກຂອງພະອົງ ກໍໄດ້ນຳນາງອອກໄປ ແລະໄດ້ປິດປະຕູໃສ່ໂລຫະລັງຈາກນາງອອກໄປ. ຕາມາໄດ້ນຸ່ງເສື້ອຄຸມຍາວທີ່ໄດ້ປະດັບປະດາ ເພາະ
ເຫລົ່າລູກສາວຂອງກະສັດທີ່ຍັງເປັນຍິງພົມມະຈາລິນຸ່ງກັນເຊັ່ນນັ້ນ.¹⁹ ຕາມາກໍໄດ້ເອົາຂີ້ເທົາໃສ່ຫົວຂອງນາງ ແລະໄດ້ຈັກເສື້ອຄຸມຍາວຂອງນາງ. ນາງໄດ້
ເອົາມືທັງສອງຂ້າງຂອງນາງຄຸມຫົວ ແລະໄດ້ຢາງໄປ, ຮ້ອງໄຫ້ສຽງດັງຂະນະທີ່ນາງໄດ້ຢາງໄປ.

²⁰ ອັບຊາໂລມອ້າຍຂອງນາງກໍໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ອ່ານໂນນອ້າຍຂອງນ້ອງໄດ້ຢູ່ກັບນ້ອງບໍ່? ແຕ່ ບັດນີ້ ຈົ່ງມິດສາ, ນ້ອງຂອງອ້າຍ. ເຂົາເປັນອ້າຍຂອງເຈົ້າ.
ຢ່າທຸກໃຈເພາະເລື່ອງນີ້ເລີຍ," ດັ່ງນັ້ນຕາມາກໍໄດ້ຢູ່ດຽວດາຍໃນວັງຂອງອ້າຍອັບຊາໂລມ.²¹ ແຕ່ເມື່ອກະສັດດາວິດໄດ້ຊົງຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ, ເພິ່ນກໍໄດ້
ໃຈຮ້າຍຫລາຍ.²² ອັບຊາໂລມບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບອ່ານໂນນເລີຍ, ເພາະອັບຊາໂລມໄດ້ກຽດຊົງເພິ່ນຫລາຍໃນສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດກັບຕາມານ້ອງສາວຂອງເພິ່ນໄດ້ອັບ
ອາຍ.

²³ ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ຕໍ່ມາອີກສອງປີເຕັມ ຫຼືອັບຊາໂລມໄດ້ຈັດງານຕັດຂີນແກະຫຼືບາອານຮາໂຊ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ເອຟຣາອິມ, ແລະອັບຊາໂລມໄດ້ເຊີນລູກທັງ
ຫມົດຂອງກະສັດໄປໃນງານນັ້ນ.²⁴ ອັບຊາໂລມໄດ້ໄປເຝົ້າກະສັດ ແລະໄດ້ທູນວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານມີງານຕັດຂີນແກະ. ຂໍທູນເຊີນ, ກະສັດພ້ອມ
ດ້ວຍມະຫາດເລັກຂອງທ່ານໄປໃນງານນັ້ນໄປກັບຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ."

²⁵ ກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບອັບຊາໂລມວ່າ, "ບໍ່, ລູກເອີຍ, ຢ່າເລີຍ ພວກເຮົາທຸກຄົນບໍ່ຄວນໄປກັນຫມົດເລີຍ ເພາະວ່າພວກເຮົາຈະເປັນພາລະແກ່ເຈົ້າ." ອັບຊາ
ໂລມກໍໄດ້ຊົງເກັບກ່ອມກະສັດ, ແຕ່ເພິ່ນກໍບໍ່ຍອມໄປ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຊົງອວຍພອນໃຫ້ອັບຊາໂລມ.²⁶ ແລ້ວອັບຊາໂລມຈຶ່ງໄດ້ທູນວ່າ, "ຖ້າບໍ່ກະລຸນາໄປ ກໍຂໍຊົງ
ກະລຸນາໃຫ້ອ່ານໂນນອ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄປດ້ວຍກັນກັບພວກເຮົາເຖິດ." ດັ່ງນັ້ນກະສັດໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງຈະໃຫ້ອ່ານໂນນໄປກັບເຈົ້າດ້ວຍ?"

²⁷ ອັບຊາໂລມໄດ້ທູນເກັບກ່ອມດາວິດ, ແລະດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຊົງໃຫ້ອ່ານໂນນ ແລະລູກຂອງກະສັດທັງຫມົດໄປດ້ວຍກັນກັບອັບຊາໂລມ.²⁸ ອັບຊາໂລມໄດ້ຊົງ
ບັນຊາພວກມະຫາດເລັກຂອງເພິ່ນວ່າ, "ຈົ່ງຖ້າເບິ່ງຢ່າງໃກ້ຊິດ. ເມື່ອອ່ານໂນນໄດ້ເລີ່ມເປົາເຫລົ່າອະນຸ່ງເມື່ອໃດ, ແລະເມື່ອເອົາສິ່ງພວກເຈົ້າວ່າ, "ຈົ່ງປະຫານ
ອ່ານໂນນ," ແລ້ວຈຶ່ງຂ້າເຂົາ ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ເຮົາເອງສັງພວກເຈົ້າແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຈົ່ງເຂັມແຂງ ແລະກ້າຫານເຖິດ."²⁹ ດັ່ງນັ້ນພວກມະຫາດເລັກຂອງອັບຊາ
ໂລມກໍໄດ້ເຮັດກັບອ່ານໂນນຕາມທີ່ອັບຊາໂລມໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້. ແລ້ວລູກທັງຫມົດຂອງກະສັດກໍໄດ້ລູກຂຶ້ນ, ແລະທຸກຄົນກໍໄດ້ຊົງຂີດແຕ່ລະຄົນ ແລະຫນີໄປ
ດັ່ງນັ້ນ.

³⁰ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ຂະນະເມື່ອເຫລົ່າລູກຊາຍໄດ້ຊົງດຳເນີນຢູ່ຕາມທາງໄດ້ມີຂ່າວໄປເຖິງດາວິດວ່າ, "ອັບຊາໂລມໄດ້ຊົງຂ້າລູກຂອງເພິ່ນທັງຫມົດແລ້ວ,
ແລະບໍ່ເຫລືອລອດຢູ່ຈັກຄົນດຽວ."³¹ ກະສັດຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຈັກເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ, ແລະນອນລົງພື້ນ, ຄົນຮັບໃຊ້ທັງຫມົດກໍໄດ້ນຸ່ງເສື້ອ
ຜ້າຈົກຂາດຢືນເຝົ້າຢູ່.

³² ໂຢນາດາບລູກຊາຍຂອງຊາມມາ, ຫລານຊາຍຂອງດາວິດ, ໄດ້ຊົງຕອບ ແລະໄດ້ທູນວ່າ, "ຂໍຢ່າໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍສຳຄັນຜິດໄປວ່າ ພວກເຂົາໄດ້
ຂ້າຄົນຫນຸ່ມແຫ່ນັ້ນທັງຫມົດທີ່ເປັນລູກຂອງກະສັດ, ເພາະວ່າອ່ານໂນນຕາຍແຕ່ຜູ້ດຽວ. ອັບຊາໂລມຊົງວາງແຜນການນີ້ຕັ້ງແຕ່ມືທືອ່ານໂນນໄດ້ຊົງເຮັດຮຸ່ນ
ແຮງຕໍ່ຕາມານ້ອງສາວຂອງທ່ານ."³³ ເພາະສະນັ້ນ ຂໍກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າທຸກໃຈ, ດ້ວຍຊົງຢາເຊືອວ່າ ລູກທັງຫມົດຂອງທ່ານໄດ້ຕາຍ, ເພາະອ່ານ
ໂນນໄດ້ຕາຍແຕ່ຄົນດຽວ."

³⁴ ອັບຊາໂລມກໍໄດ້ຫນີໄປ. ທະຫານຍາມໄດ້ແງນຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງ ແລະໄດ້ເຫັນຄົນຈຳນວນຫລາຍກຳລັງມາ ຈາກທາງຕາມຫລັງເນີນພູທາງດ້ານຕາເວັນຕົກ
ຂອງເຂົາ.³⁵ ແລ້ວໂຢນາດາບຈຶ່ງໄດ້ທູນກະສັດວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ບັນດາລູກຊາຍກຳລັງມາແລ້ວ. ສິ່ງນີ້ເປັນຈິງຕາມຖ້ອຍຄຳທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງທ່ານໄດ້ທູນແລ້
ວ."³⁶ ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອເຂົາໄດ້ເວົ້າຈົບລົງບັນດາລູກຂອງກະສັດ, ກໍໄດ້ມາເຖິງ ແລະຊົງຮ້ອງໃຫ້ສຽງດັງແລະຊົງຂົມຂຶ້ນ. ກະສັດກໍຊົງຂົມຂຶ້ນ
ແລະບັນດາຄົນຮັບໃຊ້ກໍຮ້ອງໄຫ້ສະອິກສະອື່ນດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.

³⁷ ແຕ່ອັບຊາໂລມໄດ້ຫນີໄປ ແລະໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຕາມໄມ ລູກຊາຍຂອງອາມມິຮຸດ, ກະສັດເມືອງເກຊູ. ດາວິດໄດ້ຊົງໄວ້ທຸກໃຫ້ລູກຂອງເພິ່ນທຸກມື້.³⁸ ດັ່ງນັ້ນ ອັບ
ຊາໂລມກໍໄດ້ຫນີໄປຍັງເມືອງເກຊູ, ແລະໄດ້ຊົງຢູ່ທີ່ນັ້ນສາມປີ.³⁹ ໃຈຂອງກະສັດດາວິດຊົງອາໄລເຖິງອັບຊາໂລມ, ເພາະເພິ່ນໄດ້ຊົງຮັບການເລົ່າໂລມເລື່ອງ
ຂອງອ່ານໂນນ ແລະການຕາຍຂອງເຂົາ.

14 ¹ ບັດນີ້ໂຢອາບລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອິຢາ ໄດ້ຮູ້ວ່າຈິດໃຈຂອງກະສັດໄດ້ຊົງປາຖະຫນາຈະໄດ້ພົບອັບຊາໂລມ.² ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປຍັງເມືອງ
ເຕກົວ ແລະໄດ້ພາຜູ້ຍິງສະຫລາດຄົນຫນຶ່ງມາພົບເຂົາ. ເຂົາໄດ້ບອກນາງວ່າ, "ຈົ່ງທ່າທ່າເປັນຄົນໄວ້ທຸກ ແລະນຸ່ງເສື້ອຂອງຄົນໄວ້ທຸກ. ກະລຸນາຢ່າທາ
ນ້ຳມັນ, ແຕ່ທ່າທ່າຄືຜູ້ຍິງໄວ້ທຸກໃຫ້ຜູ້ຕາຍມາຫລາຍມື້.³ ແລ້ວຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດ ແລະທູນຂໍຄວາມແກ່ທ່ານກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາຈະອະທິບາຍໃຫ້ເຈົ້າ." ດັ່ງ
ນັ້ນໂຢອາບກໍໄດ້ບອກຖ້ອຍຄຳໃຫ້ຍິງນັ້ນທີ່ຈະໄປທູນແກ່ກະສັດ.

⁴ ເມື່ອຜູ້ຍິງຊາວເຕກົວໄດ້ມາທູນຕໍ່ກະສັດ, ນາງກໍໄດ້ນອນຊົບຫນ້າລົງເຖິງພື້ນດິນ ແລະໄດ້ທູນວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ."⁵ ກະສັດໄດ້
ເວົ້າກັບຜູ້ຍິງນັ້ນວ່າ, "ເຈົ້າມີເລື່ອງຫຍັງບໍ່?" ນາງໄດ້ທູນວ່າ, "ຄວາມຈິງເປັນດັ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍເປັນຍິງຫນ້າຍ, ຜິວຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕາຍແລ້ວ. ຂ້ານ້ອຍ, ສາວ
ໃຊ້ຂອງທ່ານມີລູກຊາຍສອງຄົນ, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ແຕ່ງງານກັນທີ່ທຶງນາ, ແລະບໍ່ມີໃຜແຍກພວກເຂົາອອກ. ລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງຈຶ່ງໄດ້ຂ້າອີກຄົນຫນຶ່ງຕາຍ.

⁶ ບັດນີ້ ບັນດາຍາດພີ່ນ້ອງທັງຫມົດ, ກໍໄດ້ຫັນກັນມາຫາສາວໃຊ້ຂອງເພິ່ນບອກວ່າ, "ຈົ່ງມອບຜູ້ຂ້າອ້າຍຂອງເຂົາເພື່ອເຮົາຈະຂ້າເຂົາໃຫ້ຕາຍ, ເພື່ອຊິດໃຊ້ຊີ
ວິດຂອງອ້າຍເຂົາທີ່ຖືກຂ້ານັ້ນ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະທຳລາຍຜູ້ຮັບບໍ່ລະດົກດ້ວຍ." ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ມີລູກເຫລືອຢູ່ເລີຍ, ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ເຫລືອໃຫ້
ແມ່ນແຕ່ຊື່ຫລືເຊື້ອສາຍ ຂອງຜິວຂ້ານ້ອຍເທິງພື້ນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເລີຍ."

⁸ ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບຍິງຄົນນັ້ນວ່າ, "ໄປຢ້ານເຈົ້າເຖິດ, ແລະເຮົາເອງຈະສັງການບາງສິ່ງເພື່ອເຈົ້າ."⁹ ຜູ້ຍິງຊາວເຕກົວ ຈຶ່ງໄດ້ທູນກະສັດວ່າ, "ຂ້າແຕ່
ກະສັດ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍໃຫ້ໂທດຕົກຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະກັບເຊື້ອສາຍພໍຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິດ. ກະສັດ ແລະຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນຢ່າໃຫ້ມີໂທດເລີຍ."

¹⁰ ກະສັດໄດ້ຕອບວ່າ, "ຖ້າມີໃຜກ່າວຫຍັງແກ່ເຈົ້າ, ຈົ່ງພາເຂົາມາຫາເຮົາ, ແລະເຂົາຈະບໍ່ແຕ່ຕ້ອງເຈົ້າອີກເລີຍ."¹¹ ແລ້ວນາງກໍໄດ້ທູນວ່າ, "ຂໍກະສັດຊົງ
ກ່າວ, ໃນພຣະນາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ເພື່ອຜູ້ຮັບຜິດຊອບແຫ່ງໂລຫະດາວະບໍ່ທຳລາຍຜູ້ໃດອີກຕໍ່ໄປ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະບໍ່ທຳອ້າຍລູກຊາຍຂອງ
ຂ້ານ້ອຍ." ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງມີຊີວິດຢູ່, ເສັ້ນຜົມຂອງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າເສັ້ນດຽວຈະບໍ່ຕົກລົງເຖິງດິນ."

¹² ແລ້ວຜູ້ຍິງໄດ້ທູນວ່າ, "ຂໍສາວໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ທູນອີກຈັກຄຳຫນຶ່ງແກ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ." ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເວົ້າມາ."¹³ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຍິງນັ້ນຈຶ່ງ
ໄດ້ທູນວ່າ, "ເຫດໃດທ່ານໄດ້ຊົງເຮັດຜິດຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ? ສຳຫລັບໃນການກ່າວເຊັ່ນນີ້, ກະສັດໄດ້ຊົງເປັນຄົນຢູ່ກັບຄົນທີ່ມີຄວາມຜິດ, ເພາະວ່າ
ກະສັດຍິງບໍ່ໄດ້ນຳລູກຊາຍຜູ້ຖືກເນລະເຫດກັບມາວັງເລີຍ.¹⁴ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍ, ແລະພວກເຮົາເປັນຄົນທີ່ເຫຍື່ອເທິງພື້ນດິນ, ຫຼືບໍ່ສາມາດຈະເກັບ
ລວມກັບຄືນມາອີກບໍ່ໄດ້. ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງທຳລາຍຊີວິດ, ແຕ່ຊົງເຮັດຜິດສຳຫລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເນລະເຫດໄດ້ກັບຄືນມາອີກ."

¹⁵ ບັດນີ້, ແລ້ວທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທູນເລື່ອງນີ້ຕໍ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ກໍເພາະວ່າພວກປະຊາຊົນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ້ານ. ດັ່ງນັ້ນສາວໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄດ້
ຄິດວ່າ, "ບັດນີ້ຂ້ອຍຈະທູນກະສັດ. ບາງທີກະສັດຈະຊົງເຮັດຕາມຄຳຂໍຂອງສາວໃຊ້ເພິ່ນ." ເພາະວ່າກະສັດຈະຊົງຟັງເຮົາ, ເພື່ອຫາກະຊົງຊ່ວຍກູ້ສາວໃຊ້ຂອງ
ເພິ່ນຈາກມືຂອງຜູ້ຈະທຳລາຍທັງຕົວຂ້ານ້ອຍ, ແລະລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈາກມໍລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າ."¹⁷ ແລ້ວສາວໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານວ່າ, "ຂ້າແຕ່

ພຣະຢາເວ, ຂໍໃຫ້ສັນຍາຂອງກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ພິພິດຢຽບດັງເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຜູ້ຊົງຮູ້ຄວາມດີ ແລະຊົງ. ຂໍພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານສະຖິດກັບທ່ານເຖິດ."

¹⁸ແລ້ວກະສັດໄດ້ຊົງກ່າວກັບຍິງນັ້ນວ່າ, "ຈົ່ງຢາບິດບັງສົງໃດຈາກເຮົາທີ່ເຮົາເອງຈະຖາມເຈົ້າ." ຜູ້ຍິງນັ້ນໄດ້ທູນວ່າ, "ຂໍກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກ່າວເຖິດ."¹⁹ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ມີຂອງໂຢອາບກ່ຽວຂ້ອງກັບເຈົ້າດ້ວຍໃນເລື່ອງທັງຫມົດນີ້ແມ່ນບໍ່?" ຜູ້ຍິງນັ້ນໄດ້ທູນຕອບ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍທ່ານຊົງມີຊີວິດຢູ່ ບໍ່ມີໃຜຫນີໄປທາງຂວາມືຫລືທາງຊ້າຍມືໄດ້ຈາກທຸກສິ່ງທີ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນແລ້ວ."

²⁰ເຂົານັ້ນແຕ່ລະໂຢອາບຜູ້ຮັບໃຊ້ທ່ານທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ກໍ່ເພື່ອຈະແກ້ໄຂສະຖານະການທີ່ກຳລັງເປັນຢູ່ນີ້. ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງມີສະຕິປັນຍາ, ເຫມືອນດັ່ງສະຕິປັນຍາຂອງເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຊົງຮູ້ທຸກສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ."

²¹ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວສັ່ງໂຢອາບວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄປ, ແລະນຳອັບຊາໂລມຊາຍຫນຸ່ມຄົນນັ້ນກັບມາ."²²ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບກໍ່ໄດ້ນອນລົງກົມຫນ້າລົງພື້ນດິນ ແລະຖວາຍຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ກະສັດ. ໂຢອາບໄດ້ທູນວ່າ, "ມີຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຮູ້ວ່າ, ຂ້ານ້ອຍ, ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານຈາກກະສັດ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໃນການທີ່ກະສັດໄດ້ຊົງພໍໃຈ ຕາມຄຳທູນຂໍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ."

²³ດັ່ງນັ້ນ, ໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງເກຊູ, ແລະໄດ້ພາອັບຊາໂລມມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.²⁴ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ເຂົາກັບໄປວັງຂອງເຂົາເຖິດ, ແຕ່ຢາໃຫ້ເຂົາເຝົ້າເຮົາ." ດັ່ງນັ້ນອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ກັບໄປຢູ່ວັງຂອງເພີນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າກະສັດ.

²⁵ບັດນີ້ ອິດສະຣາເອນບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງໃນເລື່ອງຄວາມສະຫງ່າງາມຫລາຍເທົ່າກັບອັບຊາໂລມ. ນັບແຕ່ປາຍຕີນຈົນຮອດຫົວຂອງເພີນ ເພີນບໍ່ຊົງມີຕຳນິເລີຍ.²⁶ເມື່ອເພີນຊົງຕັດຜົມໃນທ້າຍປີຂອງທຸກປີ, ເພາະວ່າຜົມເທິງຫົວຂອງເພີນມີນ້ຳຫນັກຫລາຍ, ເພີນໄດ້ຊົງຊົງຜົມ ໄດ້ຫນັກປະມານເຖິງສອງກິໂລຊົງໄດ້ຊົງຕາມນ້ຳມາດຕະຖານຂອງກະສັດ.²⁷ອັບຊາໂລມໄດ້ມີລູກຊາຍສາມຄົນ, ແລະລູກສາວຄົນຫນຶ່ງຊື່ຕາມາ, ນາງເປັນຍິງຫຼີງາມ.

²⁸ອັບຊາໂລມໄດ້ຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເຖິງສອງປີເຕັມ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າກະສັດ.²⁹ແລ້ວອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ສົງຄົນໄປນຳຫາໂຢອາບໃຫ້ນຳເພີນເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດ, ແຕ່ໂຢອາບບໍ່ໄດ້ມາຫາເພີນ. ດັ່ງນັ້ນເພີນກໍ່ໄດ້ຊົງສົງຄົນໄປຄັງຫລືສອງ, ແຕ່ໂຢອາບກໍ່ບໍ່ໄດ້ມາອີກ.

³⁰1 ດັ່ງນັ້ນ ອັບຊາໂລມຈຶ່ງໄດ້ຊົງສັ່ງ ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພີນວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ນາຂອງໂຢອາບຢູ່ຕ່າງຈາກນາຂອງເຮົາ. ເຂົາມີເຂົ້າບາເລທີ່ນັ້ນ ຈຶ່ງໄປເອົາໄຟເຜົາ." ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ເອົາໄຟເຜົານາ.³¹ແລ້ວໂຢອາບກໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປຫາອັບຊາໂລມທີ່ວັງຂອງເພີນ, ແລະໄດ້ທູນຖາມເພີນວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈຶ່ງເອົາໄຟເຜົານາຂອງຂ້ານ້ອຍ?"

³²ອັບຊາໂລມໄດ້ຕອບໂຢອາບວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ເຮົາສົງຄົນໄປບອກທ່ານວ່າ, "ມານີເຖິດ ເຮົາຈະສົ່ງທ່ານໄປຫາກະສັດທູນວ່າ, "ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມາຈາກເກຊູເຮັດຫຍັງ? ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍ່ດີກວ່າ" ດັ່ງນັ້ນ. ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ເຮົາໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າກະສັດ, ແລະຖ້າເຮົາມີຄວາມຜິດ ກໍ່ໃຫ້ເພີນຊົງຂ້າເຮົາ."³³ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ. ແລະໄດ້ທູນເພີນໃຫ້ຊົງຮູ້ ເມື່ອກະສັດຊົງຮ້ອງຫາອັບຊາໂລມ, ເພີນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດ ກົມຫນ້າລົງພື້ນດິນຕໍ່ຫນ້າກະສັດ, ແລະກະສັດກໍ່ໄດ້ຊົງຈູບອັບຊາໂລມ.

15 ¹ອັບຊາໂລມໄດ້ຈັດຕຽມລົດເສິກ ແລະມ້າຫລາຍໂຕສຳຫລັບເພີນເອງ, ກັບທະຫານແລ່ນນຳຫນ້າເພີນ ຈຳນວນຫ້າສິບຄົນ.²ອັບຊາໂລມໄດ້ຊົງຕື່ນແຕ່ເຂົ້າ. ຊົງຍືນຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູ ຖ້າໃຜມີເລື່ອງຖວາຍກະສັດ, ໃຫ້ຊົງຕັດສິນ ອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ຮ້ອງຜູ້ນັ້ນ ແລະໄດ້ຖາມວ່າ, "ເຈົ້າມາຈາກເມືອງໃດ?"

ແລ້ວເມື່ອເຂົາໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເປັນຄົນເຜົ່າຫນຶ່ງໃນອິດສະຣາເອນ."

³ດັ່ງນັ້ນ ອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ຊົງບອກເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ຄຳຮ້ອງຂອງເຈົ້າກໍ່ດີ ແລະຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ກະສັດບໍ່ໄດ້ຊົງຖັງໃຜໄວ້ໃຫ້ຟັງເຈົ້າ." ອັບຊາໂລມໄດ້ກ່າວເຕີມວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍປາຖະຫນາວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງເປັນຜູ້ພິພາດສາ ໃນແຜ່ນດິນນີ້ ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອໃຜມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງຫລືຕ້ອງການຄຳຕັດສິນ ຈະໄດ້ມາຫາຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ຄວາມຢຸດຕິທຳແກ້ເຂົາ!"

⁵ດັ່ງນັ້ນ ເລື່ອງນີ້ກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອມີໃຜເຂົ້າມາຫາອັບຊາໂລມເພື່ອກົມກາຍອັບຊາໂລມ, ອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ຍືນມືອອກກອດ ແລະຈູບເຂົາ. ອັບຊາໂລມໄດ້ເຮັດແບບນີ້ແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ຫຼືມາເຝົ້າກະສັດເພື່ອຂໍຄຳຕັດສິນ. ດັ່ງນັ້ນອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ຊະນະໃຈຂອງບັນດາຊາວອິດສະຣາເອນ.

⁷ເມື່ອລ່ວງມາຈົນຮອດທ້າຍປີທີ່ສີ່ອັບຊາໂລມ ໄດ້ທູນກະສັດວ່າ, "ຂໍຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປ ແລະແກ້ປະ ຊົງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັນຍາໄວ້ຕໍ່ພຣະຢາເວທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ."⁸ເພາະວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ເມື່ອຕອນຍັງຢູ່ໃນເມືອງເກຊູໃນຊື່ເຮຍວ່າ, "ຖ້າພຣະຢາເວຊົງນຳຂ້ານ້ອຍກັບມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມອີກເທື່ອຫນຶ່ງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍນະມັດສະການພຣະຢາເວ."⁹

⁹ດັ່ງນັ້ນກະສັດໄດ້ກ່າວຕອບເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງໄປເປັນສຸກເຖິດ" ດັ່ງນັ້ນອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະໄດ້ໄປຍັງເມືອງເຮັບໂຣນ.¹⁰ແຕ່ແລ້ວອັບຊາໂລມໄດ້ສົງຜູ້ຊອດແນມໄປຫົວອິດສະຣາເອນທຸກເຜົ່າ, ກ່າວວ່າ, "ທັນທີທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍືນສຽງແກດັງຂຶ້ນເມື່ອໃດ, ແລ້ວພວກທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ອັບຊາໂລມເປັນກະສັດທີ່ເຮັບໂຣນ."¹¹

¹¹ອັບຊາໂລມ ໄດ້ເຊີນເອົາສອງຮ້ອຍຄົນ ຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄປກັບຕີນ, ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ໄປດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ຮູ້ເລື່ອງທັງຫມົດທີ່ອັບຊາໂລມໄດ້ວາງແຜນໄວ້.¹²ຂະນະເມື່ອອັບຊາໂລມຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຢູ່ນັ້ນ, ລາວໄດ້ສົງຄົນໄປເຊີນອາຣີໂຕເຟນຈາກກິໂລເມືອງຂອງເຂົາ. ເຂົາເປັນທີ່ປຶກສາຂອງດາວິດ. ການຄົບຄົດກັນຂອງອັບຊາໂລມກໍ່ເຂັ້ມແຂັງຂຶ້ນ, ເພາະປະຊາຊົນທີ່ມາຕິດຕາມອັບຊາໂລມກໍ່ໄດ້ເພີນຫລາຍຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

¹³ຜູ້ສື່ສານຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາເຝົ້າດາວິດ ທູນວ່າ, "ໃຈຂອງຄົນອິດສະຣາເອນຄ່ອຍຕາມອັບຊາໂລມໄປແລ້ວ."¹⁴ດັ່ງນັ້ນດາວິດໄດ້ຊົງຮັບສັ່ງແກ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຢູ່ກັບເພີນທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມວ່າ, "ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ເຮົາຫນີໄປເຖິດ, ບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາໄດ້ຫນີຈາກອັບຊາໂລມ. ຈົ່ງຕຽມຫນີໄປທັນທີ, ບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນ ເຂົາຈະນຳພວກເຮົາທັນ, ແລະນຳເຫດຮ້າຍມາເຖິງພວກເຮົາ ແລະເຂົາຈະທຳລາຍເມືອງນີ້ດ້ວຍຄົມດາບ."¹⁵ເຫລົ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ທູນກະສັດວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານພ້ອມຈະເຮັດຕາມຊົງກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຕັດສິນໃຈທຸກປະການ."

¹⁶ກະສັດກໍ່ໄດ້ຊົງຈາກໄປ ແລະຄົນທັງຫມົດ, ໃນຣາຊສຳນັກຂອງເພີນ, ກໍ່ໄປພ້ອມກັບເພີນ.¹⁷ກະສັດໄດ້ຊົງຖືມູ້ຢູ່ທີ່ເປັນສາວໄຊໄວ້ສິບຄົນ ໃຫ້ເຝົ້າຣາຊວັງ, ຫລັງຈາກນັ້ນກະສັດກໍ່ໄດ້ອອກໄປປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍ່ໄດ້ຕາມເພີນໄປ ແລະໄດ້ຢູ່ທີ່ບ້ານຢູ່ຫລັງສຸດທ້າຍ.¹⁸ກອງທັບທັງຫມົດກໍ່ໄດ້ເດີນທັບໄປກັບເພີນ, ແລະຕໍ່ຫນ້າຂອງເພີນ ບັນດາຄົນເກເຮັດທັງຫມົດ, ແລະຄົນເປເລັດທັງຫມົດ, ກັບຄືນກາດທັງຫມົດ ຫົກຮ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ຕິດຕາມເພີນກໍ່ໄດ້ຢ່າງຜ່ານເພີນໄປເຫມືອນກັນ.

¹⁹ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບອິດໄຕວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈະໄປກັບພວກເຮົາດ້ວຍ? ຈົ່ງກັບໄປ ແລະຢູ່ກັບກະສັດ, ເພາະພວກເຈົ້າເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ ແລະຖືກເນລະເຫດມາດ້ວຍ. ຈົ່ງກັບໄປບ້ານເມືອງຂອງພວກເຈົ້າເຖິດ."²⁰ເນື່ອງຈາກພວກເຈົ້າຫາກມາຮອດມືວານນີ້, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າເດີນທາງໄປກັບພວກເຮົາດ້ວຍ? ເຮົາເອງກໍ່ຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາກຳລັງຈະໄປທີ່ໃດ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກັບໄປເຖິດ ແລະພາພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າກັບໄປດ້ວຍ. ຂໍຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງ ແລະຄວາມຈົ່ງຈົງຢູ່ກັບເຈົ້າເຖິດ."

²¹ແຕ່ອິດໄຕໄດ້ທູນຕອບກະສັດວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງມີຊີວິດຢູ່, ແລະກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງມີຊີວິດຢູ່, ແນ່ນອນທີ່ດຽວ ບໍ່ວ່າເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄປທີ່ໃດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ກໍ່ຂໍໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຫດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຫລືຕາຍກໍ່ຕາມ."²²ດັ່ງນັ້ນດາວິດກໍ່ໄດ້ກ່າວກັບອິດໄຕວ່າ, "ຈົ່ງໄປ ແລະຢູ່ກັບພວກເຮົາຕໍ່ໄປ." ດັ່ງນັ້ນອິດໄຕພ້ອມກັບຄືນຂອງເຂົາ ແລະຄອບຄົວຂອງເຂົາທັງຫມົດທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາຈຶ່ງເດີນທາງຕໍ່ໄປ.²³ຊາວເມືອງທັງຫມົດກໍ່ໄດ້ຮ້ອງໃຫ້

ສຽງດັງ ເມື່ອປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ຜ່ານຂ້າມໄປຫ້ວຍກິດໂຮນ, ແລະຫຼັກສະສັດເອງກໍໄດ້ຂ້າມຜ່ານໄປເຊັ່ນກັນ. ປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ເດີນທາງຕາມເສັ້ນທາງໄປຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

²⁴ແມ່ນແຕ່ຊາດິກພ້ອມຄົນເລວີທັງຫມົດ, ຫຼືຫາມຫຼັບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາດ້ວຍ. ພວກເຂົາໄດ້ວາງຫຼັບຂອງພຣະເຈົ້າລົງ, ແລະແລ້ວອາບີອາທາກໍໄດ້ມາຮ່ວມກັບພວກເຂົາດ້ວຍ. ພວກເຂົາໄດ້ຖ້າຈົນປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ຜ່ານອອກຈາກເມືອງໄປ.²⁵ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຊາດິກວ່າ, "ຈົງຫາມຫຼັບຂອງພຣະເຈົ້າກັບເຂົາໄປໃນເມືອງເຖິດ ຫາກວ່າພຣະຢາເວຊິງພໍໃຈເຮົາ, ພຣະອົງຈະຊົງນຳເຮົາກັບ ແລະໃຫ້ເຮົາເຫັນທັງຫຼັບນັ້ນກັບທີ່ຢູ່ຂອງພຣະອົງ."²⁶ ແຕ່ຖ້າພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ເຮົາບໍ່ພໍໃຈເຮົາ" ເບິ່ງເຖິດ, ເຮົາຢູ່ຫີນີ, ຂໍພຣະອົງຊົງເຮັດກັບເຮົາຕາມຫຼັກພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບເຖິດ."

²⁷ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຊາດິກປະໂຫຍດວ່າ, "ທ່ານເປັນຜູ້ທ່ານວຍບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຈົງກັບເຂົາໄປໃນເມືອງຢ່າງສະຫງົບ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍທັງສອງຂອງທ່ານ, ຄືໂຢນາທານລູກຂອງອາບີອາທາ."²⁸ ເບິ່ງເຖິດ, ເຮົາຈະລໍຖ້າຢູ່ທີ່ຂ້າມຂອງອາຣາບາຈົນກວ່າຈະມີຂ່າວມາຈາກພວກທ່ານໃຫ້ເຮົາຮູ້."²⁹ ດັ່ງນັ້ນຊາດິກກັບອາບີອາທາຈຶ່ງໄດ້ຫາມຫຼັບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ພັກຢູ່ຫີນີນັ້ນ.

³⁰ແຕ່ດາວິດໄດ້ປະຕິເສດເປົ້າ ແລະໂສກເສົ້າໄປເທິງພູເຂົາຫາມາກກອກເທດ, ແລະເພີນຊົມຜ້າຄຸມຫົວ. ປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບເພີນຊົມຜ້າຄຸມຫົວ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງຂຶ້ນໄປໂດຍຮ້ອງໄຫ້.³¹ ມີຄົນໄດ້ທູນດາວິດວ່າ, "ອາຣິໂຕເຟນຢູ່ໃນພວກສົມຄົບຄົດກັບອັບຊາໂລມດ້ວຍ." ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງໄດ້ອະທິຖານ, "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງປ່ຽນໃຫ້ຄຳປຶກສາຂອງອາຣິໂຕເຟນໃຊ້ກ່າວບໍ່ໄດ້ເຖິດ."

³²ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອດາວິດໄດ້ມາຮອດສຸດທິນທາງຊົງຫຼິ້ນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ຮູຊາຍຊາວເມືອງອາກກິດໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າເພີນ, ດ້ວຍເສື້ອຄຸມຫີຈິກຂາດ ແລະດິນຢູ່ເທິງຫົວຂອງເຂົາ.³³ ດາວິດໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ຖ້າເຈົ້າຂ້າມໄປກັບເຮົາ, ເຈົ້າຈະເປັນພາລະແກ່ເຮົາ."³⁴ ແລະກ່າວກັບອັບຊາໂລມວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຖວາຍຕົວເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ດັ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງພໍ່ຂອງທ່ານມາແຕ່ກ່ອນໃດ, ຂ້ານ້ອຍກໍຂໍເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເຊັ່ນນັ້ນ," ແລ້ວເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄຳປຶກສາຂອງອາຣິໂຕເຟນສັບສົນເພື່ອເຮົາ.

³⁵ຊາດິກກັບອາບີອາທາພວກປະໂຫຍດກໍຢູ່ກັບເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່? ດັ່ງນັ້ນສິ່ງໃດກໍຕາມ ຫຼືເຈົ້າໄດ້ຍິນໃນອາຊວັງ, ເຈົ້າຈະຕ້ອງບອກໃຫ້ຊາດິກກັບອາບີອາທາພວກປະໂຫຍດຮູ້.³⁶ ດູເຖິດ ພວກເຂົາມີລູກຊາຍສອງຄົນຂອງເຂົາຢູ່ດ້ວຍ, ຄື: ອາຣິມາອາດ, ລູກຊາຍຂອງຊາດິກ, ແລະໂຢນາທານ, ລູກຊາຍຂອງອາບີອາທາ, ທ່ານຈຶ່ງໃຊ້ໃຫ້ພວກເຂົາມາບອກເຮົາທຸກເລື່ອງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ."³⁷ ດັ່ງນັ້ນຮູຊາຍ, ເພື່ອນສະຫນິດຂອງດາວິດຈຶ່ງໄດ້ກັບເຂົາໄປໃນເມືອງ, ພໍດີກັບອັບຊາໂລມໄດ້ມາຮອດ ແລະໄດ້ເຂົ້າສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

16 ¹ເມື່ອດາວິດໄດ້ກາຍເນີນພູໄປຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ຊິບາຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເມຟິໂບເຊັດກໍໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າເພີນ ຊິບາມີລໍຄູ່ຫນຶ່ງພ້ອມບັນທຸກເຂົ້າຈີສອງຮ້ອຍກ້ອນ ລູກເກດຫນຶ່ງຮ້ອຍພວງ, ແລະ ຫມາກໄມ້ສິດອີກຫນຶ່ງຮ້ອຍພວງ, ກັບເຫລົ່າອະນຸ່ງເຕັມຫນຶ່ງຖົງ.² ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຊິບາວ່າ, "ເຈົ້າມາສົ່ງເຫລົ່ານີ້ມາເຮັດຫຍັງ?" ຊິບາໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ລໍຄູ່ນັ້ນເພື່ອຮາຊວົງຈະໄດ້ຊົງຂີ່ ສ່ວນເຂົາຈີ ແລະຫມາກໄມ້ແຫ່ງສຳຫລັບພວກຄົນຫນຸ່ມຈະໄດ້ກິນ, ແລະເຫລົ່າອະນຸ່ງເພື່ອຜູ້ທີ່ອິດເມື່ອຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຈະໄດ້ດື່ມກິນ."

³ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຫລານຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າຢູ່ໃດ?" ຊິບາໄດ້ທູນກະສັດວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ທ່ານຊົງຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະທ່ານກ່າວວ່າ, "ມື້ນີ້ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນຈະຄົນອາຊອານາຈັກຂອງພໍ່ຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ເຮົາ."⁴ ແລ້ວກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຊິບາວ່າ, "ແນະນຳ ບັດນີ, ຊັບສົມບັດຂອງເມຟິໂບເຊັດກໍຕິກເປັນຂອງເຈົ້າ." ຊິບາໄດ້ທູນວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຖວາຍດ້ວຍໃຈຖ່ອມ. ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນຫົວໃຈໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ."

⁵ເມື່ອກະສັດດາວິດໄດ້ມາຍັງເມືອງບາຣູຣິມ, ມີຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງຢູ່ໃນຕະກູນຂອງໂຊນ, ເຂົາໄດ້ອອກມາຫີນັ້ນ. ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ມີຊື່ວ່າ ຊິເມອິລູກຊາຍຂອງເກຣາເຂົາໄດ້ຢ່າງໄປປ້ອຍດ່າໄປ.⁶ ເຂົາໄດ້ເອົາຫີນແກວ່ງໃສ່ດາວິດແລະແກວ່ງໃສ່ບັນດາຂ້າລາດສະການຂອງກະສັດ, ຮ້າຍດ່າທະຫານແລະອົງຂະລັກທີ່ຢູ່ຂ້າງຂວາແລະຂ້າງຊ້າຍຂອງກະສັດ.

⁷ຊິບາອີໄດ້ປ້ອຍດ່າສຽງດັງວ່າ, "ໄປໃຫ້ພົນ ອອກໄປຈາກຫີນີ, ຜູ້ຮ້າຍຂ້າຄົນ, ອາດຊະຍາກອນ!" ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຕອບສະຫນອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນໃນເລື່ອງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຮຫິດຫລັງໃນເຊື້ອສາຍຂອງໂຊນ, ຜູ້ຊົງເຈັບປົກຄອງແຫນ່ງຢູ່ນັ້ນ. ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງມອບຮາຊອານາຈັກໄວ້ໃນມືຂອງອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຄວາມຈິບຫາຍເພາະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮ້າຍຂ້າຄົນ ອາດຊະຍາກອນ."

⁸ແລ້ວອາບີໄຊລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢາ, ຈຶ່ງໄດ້ທູນກະສັດວ່າ, "ເປັນຫຍັງໃຫ້ຫມາຕາຍໂຕນີ້ມາປ້ອຍດ່າກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ? ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຂ້າມໄປ ແລະຕັດຫົວມັນ."⁹ ແຕ່ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢາເຮື່ຍ, ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງພວກເຈົ້າ? ບາງທີເຂົາກຳລັງປ້ອຍດ່າເຮົາເພາະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວສັ່ງເຂົາວ່າ, "ຈົງປ້ອຍດ່າດາວິດ" ແລ້ວໃຜຈະສາມາດເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງກຳລັງປ້ອຍດ່າກະສັດ?"

¹¹ດັ່ງນັ້ນດາວິດໄດ້ກ່າວກັບອາບີໄຊ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫມົດຂອງເພີນວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເກີດຈາກກາຍຂອງເຮົາ ຍັງສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງເຮົາ. ຍິງກວ່ານັ້ນ ເປັນຫຍັງຄົນເບັນຢາມິນຄົນນີ້ຈະບໍ່ປາຖະຫນາໃຫ້ເຮົາຈິບຫາຍບໍ່? ປ້ອຍເຂົາເຖິດ ໃຫ້ເຂົາປ້ອຍດ່າໄປ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ເຂົາເຮັດ."¹² ບາງທີພຣະຢາເວຈະຊົງເຫັນຄວາມທຸກໃຈຂອງເຮົາ, ແລະພຣະຢາເວຈະຊົງປົດປ້ອຍເຮົາ ແລະຊິດເຊີຍເຮົາດ້ວຍການດີແຫນຄຳປ້ອຍດ່າຂອງເຂົາໃນວັນນີ້."

¹³ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຊົງໄປຕາມທາງພ້ອມກັບຄົນຂອງເພີນ, ຂະນະທີ່ຊິເມອິກໍໄດ້ຢ່າງຂ້າງເພີນໄປຕາມເນີນພູເຂົາ, ປ້ອຍດ່າ ແລະເອົາຝຸ່ນຫວ່ານໃສ່ ແລະເອົາຫີນແກວ່ງໃສ່ເພີນຂະນະທີ່ຢ່າງໄປ.¹⁴ ແລ້ວກະສັດກັບທະຫານທັງປວງທີ່ຢູ່ກັບເພີນກໍເມື່ອຍລ້າ, ແລະເພີນໄດ້ຊົງພັກຜ່ອນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຢຸດພັກໃນຄືນນັ້ນ.

¹⁵ຂະນະທີ່ ອັບຊາໂລມ ແລະປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ຫຼືໄດ້ຢູ່ກັບພຣະອົງ, ກໍໄດ້ມາຮອດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະມີອາຣິໂຕເຟນກໍໄດ້ມາກັບເພີນດ້ວຍ.

¹⁶ເລື່ອງນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຮູຊາຍຊາວອາກກິດ, ເພື່ອນຂອງດາວິດ, ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າອັບຊາໂລມວ່າ, "ຂໍກະສັດຈົງຫມັ້ນຍືນ ຂໍກະສັດຈົງຫມັ້ນຍືນ!"

¹⁷ແລະ ອັບຊາໂລມໄດ້ກ່າວກັບຮູຊາຍວ່າ, "ນີ້ຄືຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ເພື່ອນຂອງທ່ານບໍ່? ເປັນຫຍັງທ່ານບໍ່ໄປກັບເຂົາ?"¹⁸ ຮູຊາຍໄດ້ທູນອັບຊາໂລມວ່າ, "ບໍ່! ຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວກັບປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້, ກັບຄືນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ເລືອກຕັ້ງໃຜໄວ້, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນ."

¹⁹ຍິງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຄວນຈະຮັບໃຊ້ໃຜ? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄວນຮັບໃຊ້ລູກຊາຍຂອງທ່ານບໍ່? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ພໍ່ຂອງທ່ານມາແລ້ວ, ແບບໃດ ກໍຈະຮັບໃຊ້ທ່ານແບບນັ້ນ."

²⁰ແລ້ວອັບຊາໂລມໄດ້ເວົ້າກັບອາຣິໂຕເຟນວ່າ, "ຈົງໃຫ້ຄຳປຶກສາແກ່ເຮົາວ່າພວກເຮົາຈະເຮັດຈັງໃດດີ."²¹ ອາຣິໂຕເຟນໄດ້ຕອບອັບຊາໂລມວ່າ, "ຈົງຫລັບນອນກັບພວກສາວໃຊ້ຂອງພໍ່ຂອງທ່ານ ຊົງທ່ານໄດ້ຊົງຖືມໄວ້ໃຫ້ເຝົ້າອາຊວັງ, ແລະ ຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຈະໄດ້ຍິນວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເປັນທີ່ກວັດຊົງຂອງພໍ່ຂອງທ່ານແລ້ວ. ແລ້ວບັນດາມືຂອງຄົນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ຝ່າຍທ່ານກໍຈະເຂັ້ມແຂັງຂຶ້ນ."

²²ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກາງເຖິນໃຫ້ອັບຊາໂລມໄວ້ເທິງດາດຝ້າຫລັງຄາຂອງອາຊວັງ, ແລະອັບຊາໂລມກໍໄດ້ຊົງຫລັບນອນກັບພວກສາວໃຊ້ຂອງພໍ່ ຂອງທ່ານ ຕໍ່ຫນ້າອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ.²³ ບັດນີ ຄຳປຶກສາຂອງອາຣິໂຕເຟນທີ່ໄດ້ທູນຖວາຍໃນແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ເຫມືອນກັບວ່າເຂົາໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍເຂົາເອງ. ນັ້ນຄືຄຳປຶກສາທັງຫມົດຂອງອາຣິໂຕເຟນໄດ້ຮັບຜິດຈາລະນາທັງດາວິດ ແລະອັບຊາໂລມ.

17 ¹ແລ້ວອາຣິໂຕເຟນໄດ້ທູນອັບຊາໂລມວ່າ, "ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເລືອກທະຫານໜຶ່ງໜຶ່ງສອງພັນຄົນ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຍົກໄປໄລ່ຕາມດາວິດໃນຄືນນີ້. ²ຂ້ານ້ອຍຈະໄປທັນເພີນ ເມື່ອເພີນຍັງເມື່ອຍ ແລະອ່ອນກຳລັງ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ເພີນປະຫລາດໃຈດ້ວຍຄວາມຢ້ານ. ທະຫານທັງປວງທີ່ຢູ່ກັບເພີນກໍຈະໝົນໄປ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຂ້າຝັນກະສັດເຫຼົ່ານັ້ນ. ³ຂ້ານ້ອຍຈະນຳທະຫານທັງປວງກັບມາເຂົ້າຝ່າຍທ່ານ, ເຫມືອນກັບເຈົ້າສາວກຳລັງມາຫາຜົວຂອງນາງ, ແລະປະຊາຊົນທັງປວງກໍຈະສະຫງົບສຸກພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງທ່ານ." ⁴ສິງທິອາຣິໂຕເຟນໄດ້ທູນໄດ້ເປັນທີ່ພໍໃຈອັບຊາໂລມ ແລະເປັນທີ່ພໍໃຈແກ່ບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ແຫ່ງອິດສະຣາເອນ.

⁵ແລ້ວອັບຊາໂລມໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບັດນີ້ຈຶ່ງຮ້ອງຮູ້ຊາຍຄົນອາກກິດ, ເຂົາມາ, ແລະໃຫ້ເຮົາຟັງວ່າເຂົາຈະເວົ້າຢ່າງໃດ." ⁶ເມື່ອຮູ້ຊາຍໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າອັບຊາໂລມແລ້ວ, ອັບຊາໂລມຈຶ່ງໄດ້ຊົງອະທິບາຍໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າອາຣິໂຕເຟນໄດ້ກ່າວ ແລະໄດ້ຖາມຮູ້ຊາຍວ່າ, "ຄວນທີ່ເຮົາຈະເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງອາຣິໂຕເຟນຫລືບໍ່? ຖ້າບໍ່, ທ່ານຈຶ່ງບອກເຮົາວ່າທ່ານແນະນຳຢ່າງໃດ." ⁷ດັ່ງນັ້ນຮູ້ຊາຍໄດ້ທູນອັບຊາໂລມວ່າ, "ຄຳປຶກສາຂອງອາຣິໂຕເຟນແນະນຳໃນຄັ້ງນີ້ບໍ່ດີ."

⁸ຮູ້ຊາຍໄດ້ທູນຕໍ່ໄປວ່າ, "ທ່ານເອງຊົງຮູ້ແລ້ວວ່າ ພໍ່ຂອງທ່ານ ແລະພວກຂອງທ່ານເປັນເຫລົ່ານັກຮົບ, ແລະຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາກໍລັງໂຫດຮ້າຍ, ແລະພວກເຂົາເປັນເຫມືອນໝີ່ຫລີກຖືກລັກເອົາໄປໃນທຶງ. ພໍ່ຂອງທ່ານຊົງຊ້າງານເສິກ, ທ່ານຈະບໍ່ຊົງຝັກຢູ່ກັບກອງທັບໃນຄືນນີ້." ເບິ່ງເຖິດ, ເຖິງຂະນະນີ້ເພີນກໍໄດ້ຊົງລີ້ຢູ່ໃນຖ້ຳບາງແຫ່ງຫລືໃນອີກຫຼັກໜຶ່ງ. ແລ້ວສິງມີຈະເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອທະຫານຂອງເພີນ ໄດ້ລົມຕາຍໃນການເລີ່ມລູ່ໂຈມ ໃສ່ກໍ່ຕາມທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ກໍຈະກ່າວວ່າ, "ພວກທະຫານທີ່ຕິດຕາມອັບຊາໂລມໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ." ¹⁰ຈາກນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ທະຫານທີ່ກ້າຫານທີ່ສຸດ ທີ່ຈິດໃຈເຫມືອນຢ່າງໃຈສິງກໍຈະຢ້ານເພາະອິດສະຣາເອນທັງໝົດຮູ້ວ່າ ພໍ່ຂອງເພີນທະຫານທີ່ກ້າຫານ, ແລະເຫລົ່າທະຫານທີ່ຢູ່ກັບເພີນເຂັ້ມແຂງຫລາຍ.

¹¹ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຂໍທູນໃຫ້ຄຳປຶກສາວ່າ ທ່ານ, ຄວນທີ່ຈະຊົງລວບລວມອິດສະຣາເອນທັງໝົດ ຕັ້ງແຕ່ເມືອງດານຮອດເມືອງເບເອນເຊບາ, ໃຫ້ຫລວງຫລາຍດັ່ງຊາຍທີ່ທະເລ, ແລະທ່ານກໍໄປຮົບດ້ວຍທ່ານເອງ. ¹²ແລ້ວພວກເຮົາຈະເຂົ້າຮົບກັບເຂົາໃນທີ່ທີ່ພວກເຮົາພົບເຂົາ, ແລະພວກເຮົາຈະເຂົ້າໂຈມຕີເຫມືອນນ້ຳຄ້າງຕົກເຫນືອພື້ນດິນ. ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ມີໃຜເຫລືອລອດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ, ຫລືແມ່ນແຕ່ຕົວດາວິດເອງ.

¹³ຖ້າເຂົາຖອຍໄປລວມກັນໃນເມືອງ, ແລ້ວຄົນອິດສະຣາເອນທັງໝົດກໍຈະເອົາເຊືອກເຂົາໄປໃນເມືອງ ແລະເຮົາຈະລາກມັນລົງໄປໃນແມ່ນ້ຳ, ຈົນກະທັ່ງບໍ່ມີໃຜຫາກ້ອນຫີນຈັກກ້ອນໜຶ່ງພົບເຫັນທີນັ້ນ. ¹⁴ແລ້ວອັບຊາໂລມ ແລະຄົນອິດສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຄຳປຶກສາຂອງຮູ້ຊາຍຄົນອາກກິດຕົກວ່າຄຳປຶກສາຂອງອາຣິໂຕເຟນ." ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຫນຸນນຳຄຳປະຕິເສດຕໍ່ຄຳປຶກສາອັນດີຂອງອາຣິໂຕເຟນ ເພື່ອຈະຊົງນຳຄວາມຫລົ້ມຈົມມາຍັງອັບຊາໂລມ.

¹⁵ແລ້ວຮູ້ຊາຍຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບຊາດິກ ແລະອາບີອາທາປະໂຣຕິດທັງສອງວ່າ, "ອາຣິໂຕເຟນໄດ້ໃຫ້ຄຳປຶກສາຢ່າງນັ້ນຢ່າງນີ້ແກ່ອັບຊາໂລມ ແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິດສະຣາເອນ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໃຫ້ຄຳປຶກສາຢ່າງອື່ນ. ¹⁶ບັດນີ້ຈຶ່ງຮົບສົງຄົນໄປທູນດາວິດໃຫ້ຊົງຮູ້ວ່າ, "ຄືນນີ້ຢ່າຊົງຝັກໃນທ່າຂ້າມຂອງແມ່ນ້ຳອາຣາບາ, ແຕ່ໃຫ້ຂ້າມໄປໃຫ້ໄດ້ ບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນກະສັດຈະຊົງຖືກຈັບໄປພ້ອມກັບປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບເພີນ."

¹⁷ມີສາວໃຊ້ຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຄີຍໄປ ແລະບອກໃຫ້ທັງສອງຮູ້ ເພາະເຂົາທັງສອງບໍ່ສາມາດຈະສ່ຽງມີຄົນເຫັນໃນເມືອງ. ເມື່ອຜູ້ສື່ສານມາຮອດ ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປ, ແລະໄດ້ທູນກະສັດດາວິດໃຫ້ຊົງຮູ້. ¹⁸ແຕ່ມີເດັກຫນຸ່ມຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຫັນພວກເຂົາໃນຄັ້ງນີ້ ແລະໄດ້ໄປທູນອັບຊາໂລມ. ໃຫ້ຊົງຮູ້ດັ່ງນັ້ນໂຢນາທານ ແລະອາຣິມາອາດກໍໄດ້ຮົບໄປຢ່າງໄວ ແລະໄດ້ມາເຖິງບ້ານຂອງຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ບາຣູຣິມ, ທີ່ມີນ້ຳສ້າງຢູ່ທີ່ຂ້າງບ້ານ ທີ່ພວກເຂົາ, ໄດ້ລົງໄປຢູ່ໃນນ້ຳສ້າງນັ້ນ.

¹⁹ເມຍຂອງຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ ກໍໄດ້ເອົາຜ້າມາປູປິດປາກນ້ຳສ້າງ, ແລະກໍໄດ້ຍ້າຍເມັດເຂົ້າຕາກຢູ່ເທິງນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າໂຢນາທານ, ແລະອາຣິມາອາດຢູ່ໃນນ້ຳສ້າງ. ²⁰ທະຫານຂອງອັບຊາໂລມ ກໍໄດ້ມາຫາຜູ້ຍິງເຈົ້າຂອງບ້ານ ແລະໄດ້ຖາມວ່າ, ອາຣິມາອາດ ແລະໂຢນາທານຢູ່ໃສ?" ນາງຕອບວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳໄປແລ້ວ." ດັ່ງນັ້ນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຫາເບິ່ງຮອບໆ ແລະຄົ້ນຫາບໍ່ພົບ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

²¹ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນມາຈາກທີ່ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄປແລ້ວ ໂຢນາທານ ແລະອາຣິມາອາດໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກນ້ຳສ້າງ. ພວກເຂົາໄດ້ໄປທູນກະສັດດາວິດໃຫ້ຊົງຮູ້; ເຂົາທັງສອງໄດ້ທູນດາວິດວ່າ, "ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນ ແລະຮົບຂ້າມແມ່ນ້ຳໄປ ເພາະວ່າອາຣິໂຕເຟນໃຫ້ຄຳປຶກສາຢ່າງນັ້ນຢ່າງນີ້ກ່ຽວກັບທ່ານ." ²²ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນ ແລະທະຫານທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບເພີນ, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈຳແດນ. ພໍມີເຂົ້າກໍບໍ່ມີເຫລືອຈັກຄົນໜຶ່ງທີ່ຢັ້ງໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈຳແດນ.

²³ເມື່ອອາຣິໂຕເຟນໄດ້ເຫັນວ່າບໍ່ມີໃຜເຮັດຕາມຄຳປຶກສາຂອງເຂົາ, ເຂົາກໍໄດ້ຂີລໍ ແລະຈາກໄປຍັງເມືອງຂອງເຂົາ. ຈັດການເລື່ອງຄອບຄົວຂອງເຂົາ, ເຂົາທີ່ເຂົ້າທາງ ແລະໄດ້ແຂວນຄໍຕົວເອງ. ເຂົາກໍໄດ້ຕາຍ ແລະໄດ້ຝັງໄວ້ທີ່ອຸບມຸງພໍ່ຂອງເຂົາ.

²⁴ແລ້ວດາວິດໄດ້ມາຍັງເມືອງມະຫານາອິມ. ສ່ວນອັບຊາໂລມເອງ, ກໍໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈຳແດນ, ເພີນລວມທັງຄົນອິດສະຣາເອນທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບເພີນດ້ວຍ.

²⁵ອັບຊາໂລມໄດ້ຊົງຕັ້ງອາມາສາເປັນຜູ້ບັນສາການແຫນ້ນໂຢອາບ. ອາມາສາເປັນລູກຊາຍຂອງເຢເທີຄົນອິດຊະມາເອນທີ່ໄດ້ນອນກັບອາບີການ, ຜູ້ທີ່ເປັນລູກສາວຂອງນາຮາດ, ນ້ອງສາວຂອງນາງເຊຣູອີຢາແມ່ຂອງໂຢອາບ. ²⁶ແລ້ວຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະອັບຊາໂລມ ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນກີເລອາດ.

²⁷ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອດາວິດໄດ້ມາເຖິງມາຫະນາອິມ, ທີ່ໄຊບີລູກຊາຍຂອງນາຮາດຈາກເມືອງຮັບບາໃນອຳໂມນ, ແລະມາກີລູກຊາຍຂອງອາມີເອນຈາກໂລເດບາ, ແລະບາກຊິນໂລຊາວກີເລອາດຊາວໂຣເກລິມ, ²⁸ໄດ້ຂຶ້ນຫີນອນ ແລະຜ້າຫີມ, ຊາມ ແລະຫຍ້, ແລະເຂົ້າສາລີ, ແລະແປ້ງບາເລ, ເຂົ້າຂົວ, ຖົວ, ຖົວແດງ, ແລະເມັດຖົວ, ²⁹ນ້ຳເຜິງ, ເນຍ, ແກະ, ແລະເນຍແຂງທີ່ໄດ້ມາຈາກຝູງສັດ, ດັ່ງນັ້ນດາວິດ ແລະໃຫ້ພວກທະຫານທີ່ຢູ່ກັບເພີນກໍໄດ້ກິນ. ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພວກທະຫານຫົວ ແລະອ່ອນເພຍ ແລະກະຫາຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ."

18 ¹ດາວິດໄດ້ກວດນັບເຫລົ່າທະຫານທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບເພີນ ແລະໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ບັງຄັບບັນຊາລະດັບນາຍພັນ ແລະນາຍຮ້ອຍໃຫ້ພວກເຂົາ. ²ແລ້ວດາວິດໄດ້ຊົງສົ່ງກອງທັບອອກໄປ, ໜຶ່ງໃນສາມໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງໂຢອາບ, ແລະອີກໜຶ່ງໃນສາມໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ບັນຊາຂອງອາບີໄຊ ລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢາ, ນ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບ, ແລະອີກໜຶ່ງໃນສາມໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງອິດໂຕຄົນກາກ. ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບກອງທັບວ່າ, "ເຮົາເອງຈະອອກໄປກັບພວກທ່ານແນ່ນອນດ້ວຍຕົວເຮົາເອງເຊັ່ນກັນ."

³ແຕ່ພວກທະຫານເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ທູນວ່າ, "ຂໍທ່ານຢ່າໄດ້ໄປໃນການຕໍ່ສູ້ເລີຍ, ເພາະວ່າຖ້າພວກຂ້ານ້ອຍຈະໝົນໄປ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສິ້ນໃຈພວກຂ້ານ້ອຍ. ຫລືຖ້າພວກຂ້ານ້ອຍຕາຍສັກເຄີງໜຶ່ງ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສິ້ນໃຈພວກຂ້ານ້ອຍ! ແຕ່ທ່ານຊົງມີຄຳເຫົ້າກັບພວກຂ້ານ້ອຍໜຶ່ງໜຶ່ງຄົນ ເພາະສະນັ້ນຂໍທ່ານຊົງຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍຈາກໃນເມືອງຈະດີກວ່າ." ⁴ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເຮົາຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມທີ່ພວກທ່ານເຫັນວ່າດີທີ່ສຸດ." ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ຊົງຍິນທີ່ຂ້າງປະຕູເມືອງຂະນະທີ່ທະຫານທັງໝົດໄດ້ຢ່າງອອກໄປເປັນກອງຮ້ອຍ ແລະເປັນກອງທັບ.

⁵ກະສັດໄດ້ຊົງບັນຊາໂຢອາບ, ອາບີໄຊ, ແລະອິດໂຕກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເປົ່າມືກັບຊາຍຫນຸ່ມນັ້ນ, ກັບອັບຊາໂລມເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາເຖິດ." ເຫລົ່າຄົນທັງປວງກໍໄດ້ຍິນຄຳບັນຊາຊົງກະສັດສັງແກ່ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທັງຫລາຍດ້ວຍເລື່ອງກ່ຽວກັບອັບຊາໂລມ.

⁶ດັ່ງນັ້ນ ກອງທັບຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຫົວປະເທດເພື່ອສູ້ຮົບກັບຄົນອິດສະຣາເອນ; ການສົງຄາມນັ້ນໄດ້ຂະຫຍາຍເຂົ້າໄປໃນປ່າເອຟຣາອິມ. ⁷ກອງທັບຂອງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ພ່າຍແຜ່ແກ່ພວກທະຫານຂອງດາວິດທີນັ້ນ; ໄດ້ມີການຂ້າຝັນກັນຢ່າງໜັກໜຶ່ງ ໃນມື້ນັ້ນມີທະຫານຕາຍສອງໜຶ່ງຄົນ. ⁸ສົງຄາມກໍໄດ້ກະຈາຍໄປຫົວປະເທດ, ແລະໄດ້ມີຄົນທີ່ຖືກຂ້າໃນປ່າຫລາຍກ່ວາຖືກຂ້າໃນສະຫມາມຮົບ.

⁹ອັບຊາໂລມໄດ້ໄປພົບພວກທະຫານຂອງດາວິດເຂົ້າ. ອັບຊາໂລມໄດ້ກຳລັງຊົງຂີລຢູ່, ແລະລໍ້ນັ້ນໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປ ໃຕ້ຕີນໄມ້ໃຫຍ່ຂອງຕີນໂອກ ຫົວຂອງເພິ່ນກໍຊັງຕິດກົງຕີນໂອກແຫ່ນັ້ນ. ທ່ານກໍໄດ້ຖືກແຂວນຢູ່ລະວ່າງຟ້າ, ແລະດິນ ຂະນະທີ່ລໍ້ທ່ານໄດ້ຂີມານັ້ນໄດ້ແລ່ນກາຍໄປ.¹⁰ ມີບາງຄົນໄດ້ມາເຫັນສິ່ງນີ້ ແລະໄດ້ໄປແຈ້ງໃຫ້ໂຍອາບຮູ້ວ່າ, "ແນະນຳ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອັບຊາໂລມແຂວນຢູ່ຕີນໂອກ!"¹¹ ໂຍອາບກໍໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຊາຍ ທີ່ແຈ້ງໃຫ້ເຂົາກ່ຽວກັບອັບຊາໂລມ, "ເບິ່ງເຖິດ! ເຈົ້າເຫັນພະອົງແລ້ວ! ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຝັງເພິ່ນໃຫ້ຕິກພິນດິນ? ເຮົາກໍຈະໄດ້ໃຫ້ເງິນສິບຫລວງນັ້ນກັບສາຍແດນແກ່ເຈົ້າ."

¹²ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບໂຍອາບວ່າ, "ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບເງິນຫນຶ່ງພັນຫລວງ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເດີມອອກທ້າຮ້າຍລູກຂອງກະສັດ, ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ຍິນກະສັດໄດ້ຊົງບັນຊາທ່ານ, ອາບິໄຊ, ແລະ ອິດໂຕວ່າ, "ຈະບໍ່ມີໃຜແຕ່ຕະເຖ້ອງອັບຊາໂລມຊາຍຫນຸ່ມນັ້ນ."¹³ ຖ້າຂ້ານ້ອຍຈະສ່ຽງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ (ແລະບໍ່ມີຫຍັງປົດປັ້ງໃຫ້ພິນກະສັດ), ທ່ານເອງກໍຈະຖືມືຂ້ານ້ອຍ."

¹⁴ແລ້ວໂຍອາບຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາບໍ່ຄວນເສຍເວລາກັບເຈົ້າເຊັ່ນນີ້." ດັ່ງນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ຈັບຫອກສາມແງ່ມແຫງເຂົ້າໄປໃນຫົວໃຈຂອງອັບຊາໂລມ, ຂະນະທີ່ເພິ່ນຢັງຊົງມີຊີວິດຢູ່ ແລະກຳລັງແຂວນຕິດຢູ່ເທິງຕີນໂອກ.¹⁵ ແລ້ວທະຫານຫນຸ່ມສິບຄົນທີ່ຖືເຄື່ອງສູ້ຮົບຂອງໂຍອາບ ກໍໄດ້ລ້ອມອັບຊາໂລມໄວ້, ໄດ້ຈູ່ໂຈມເພິ່ນ, ແລະໄດ້ປະທານເພິ່ນ.

¹⁶ແລ້ວໂຍອາບກໍໄດ້ເປົ່າແກ, ແລະກອງທັບກໍໄດ້ກັບຈາກການໄລ່ຕາມອິດສະຣາເອນ, ເພາະໂຍອາບໄດ້ຢຸດກອງທັບໄວ້.¹⁷ ພວກເຂົາກໍໄດ້ນຳອັບຊາໂລມມາ ແລະໄດ້ໂຍນລົງໄປໃນຊຸມໃຫຍ່ໃນປ່າ; ພວກເຂົາໄດ້ຝັງຮ່າງຂອງອັບຊາໂລມພາຍໃຕ້ຫີນຫ້ອງໃຫຍ່, ຂະນະທີ່ຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຕ່າງກໍຫັນກັບໄປຫຼີ້ຢູ່ຂອງຕົນ.

¹⁸ບັດນີ້ອັບຊາໂລມ, ໃນຂະນະທີ່ຢັງຊົງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ, ໄດ້ຊົງຕັ້ງເສົາໄວ້ສຳຫລັບເພິ່ນເອງທີ່ພູເຂົາຂອງກະສັດ, ເພາະເພິ່ນໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, "ເຮົາບໍ່ມີລູກຊາຍທີ່ຈະສືບຄວາມຊົງຈຳຂອງຊື່ຂອງເຮົາ." ດັ່ງນັ້ນກໍໄດ້ມີການຮ້ອງເສົານັ້ນຕາມຊື່ຂອງເພິ່ນ, ເຂົາໄດ້ຮ້ອງກັນວ່າ ອານຸສາວະລີອັບຊາໂລມ ຈົນທຸກມື້ນີ້.

¹⁹ແລ້ວອາຮິມາລູກຊາຍຂອງຊາດິກກ່າວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແລ່ນນຳຂ່າວດີໄປທູນກະສັດ, ເຖິງການທີ່ພຣະຢາເວຊົງຊ່ວຍກູ້ທ່ານໃຫ້ພິນຈາກມືສັດຕູຂອງທ່ານ."²⁰ ໂຍອາບກໍໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ທ່ານຢາເປັນຄົນນຳຂ່າວໄປໃນມືນີ້ເລີຍ; ທ່ານຈຶ່ງນຳຂ່າວໃນມືນີ້ກໍເຖິດ. ມືນີ້ທ່ານຢາມຳຂ່າວເລີຍ ເພາະລູກຊາຍຂອງກະສັດໄດ້ຊົງເສຍຊີວິດຢູ່ແລ້ວ."

²¹ແລ້ວໂຍອາບກໍໄດ້ສັ່ງ ຊາວເອທິໂອເປຍຄົນຫນຶ່ງວ່າ, "ຈົ່ງໄປທູນກະສັດໃຫ້ຊົງຮູ້ ຕາມຕາມສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນ." ຊາວເອທິໂອເປຍນັ້ນກໍໄດ້ກົມກາບໂຍອາບ. ແລ້ວກໍໄດ້ແລ່ນໄປ²² ແລ້ວອາຮິມາລູກຊາຍຂອງຊາດິກ ຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບໂຍອາບອີກວ່າ, "ຂໍຢາໄດ້ຄຳນຶ່ງເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນເລີຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແລ່ນຕາມຊາວເອທິໂອເປຍຄົນນັ້ນໄປດ້ວຍ." ໂຍອາບໄດ້ຕອບວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢາກແລ່ນ, ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ເພາະວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຮາງວັນຫຍັງເລີຍ ຈາກການສົ່ງຂ່າວນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່?" ອາຮິມາລູກໄດ້ຕອບວ່າ,²³ "ບໍ່ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຂໍແລ່ນໄປ," ດັ່ງນັ້ນໂຍອາບຈຶ່ງໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງແລ່ນໄປເຖິດ" ແລ້ວອາຮິມາລູກກໍໄດ້ແລ່ນໄປຕາມທາງຮ້ອມພູຈຳແດນ, ແລະໄດ້ແລ່ນກາຍຊາວເອທິໂອເປຍໄປ.

²⁴ຂະນະນັ້ນດາວິດ ໄດ້ຢູ່ລະຫວ່າງທາງໃນ ແລະທາງນອກປະຕູເມືອງ. ມີທະຫານຍາມໄດ້ຂຶ້ນໄປຢູ່ເທິງຫລັງຄາ ປະຕູກຳແພງເມືອງ. ເມື່ອເຂົາໄດ້ແນມເບິ່ງ, ເຂົາໄດ້ເຫັນຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ກຳລັງແລ່ນໄປເຂົ້າມາຄົນດຽວ.²⁵ ທະຫານຍາມຄົນນັ້ນກໍໄດ້ຮ້ອງສ່ຽງດັງ ແລະໄດ້ທູນກະສັດ ແລະກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຖ້າເຂົາມາຄົນດຽວ, ກໍມີຂ່າວໃນປາກຂອງເຂົາ." ຜູ້ຊາຍກໍໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະໃກ້ກັບເມືອງ.

²⁶ແລ້ວທະຫານຍາມກໍໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນ ຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງກຳລັງແລ່ນມາ, ແລະ ທະຫານຍາມກໍໄດ້ຮ້ອງບອກ ໄປຫຼິ້ນາຍປະຕູເມືອງ; ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ມີຜູ້ຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງແລ່ນມາຄົນດຽວ." ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຂົາກໍເປັນຄົນນຳຂ່າວມາດ້ວຍ."²⁷ ດັ່ງນັ້ນທະຫານຍາມນັ້ນໄດ້ທູນວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າຄົນທີ່ແລ່ນມາກ່ອນຄື ອາຮິມາລູກຊາຍຂອງຊາດິກ." ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຂົາເປັນຄົນດີ ເຂົາກຳລັງມາພ້ອມກັບຂ່າວດີ."

²⁸ແລ້ວອາຮິມາລູກໄດ້ຮ້ອງ ແລະໄດ້ທູນກະສັດວ່າ, "ຂໍຄວາມໂຊກດີມີແຕ່ທຸກຄົນ." ເຂົາກໍໄດ້ກົມລົງກາບຕໍ່ຫນ້າກະສັດ ກົມຫນ້າລົງພິນ ແລະໄດ້ທູນວ່າ, "ສັນລະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ! ພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບ ບັນດາຜູ້ທີ່ຢຶກມືຂອງພວກເຂົາ ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ."²⁹ ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດໄດ້ກ່າວຕາມວ່າ, "ອັບຊາໂລມ ຊາຍຫນຸ່ມຄົນນັ້ນສະບາຍດີບໍ່?" ອາຮິມາລູກໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ເມື່ອໂຍອາບໄດ້ໃຊ້ຂ້ານ້ອຍ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດມາ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນການສັບສົນຢ່າງຫລາຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນັ້ນເລີຍ."³⁰ ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຍ່າງມາຂ້າງໆ ແລະມາຍືນບ່ອນນີ້." ດັ່ງນັ້ນອາຮິມາລູກຈຶ່ງໄດ້ຍ່າງມາ, ແລະໄດ້ຍືນຢູ່.

³¹ຊາວເອທິໂອເປຍກໍໄດ້ມາຮອດ ແລະໄດ້ທູນວ່າ, "ມີຂ່າວດີຖວາຍແດ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະໃນມືນີ້ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງແກ້ແຄ້ນໃຫ້ທ່ານ ໄດ້ຊົງພິນຈາກມືຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ທ່ານ."³² ແລ້ວກະສັດໄດ້ກ່າວຕາມ ຊາວເອທິໂອເປຍນັ້ນວ່າ, "ອັບຊາໂລມຊາຍຫນຸ່ມນັ້ນສະບາຍດີບໍ່?" ຊາວເອທິໂອເປຍນັ້ນໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ຂໍໃຫ້ບັນດາສັດຕູຂອງກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນທ້າຮ້າຍທ່ານ ໃຫ້ເປັນຄືຊາຍຫນຸ່ມຄົນນັ້ນເຖິດ."³³ ແລ້ວກະສັດໄດ້ຊົງທຸກໃຈຫລາຍ, ແລະເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນໄປ ເທິງຫ້ອງທີ່ຢູ່ເໜືອປະຕູ ແລະຊົງໂສກເສົ້າ. ຂະນະທີ່ເພິ່ນໄປເພິ່ນຊົງເສຍໃຈໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໂອ ອັບຊາໂລມລູກພໍ່, ລູກພໍ່, ອັບຊາໂລມເອີຍ, ພໍ່ເອງຢາກຈະຕາຍແທນເຈົ້າ, ໂອ ອັບຊາໂລມລູກພໍ່, ລູກພໍ່!"

19 ¹ໂຍອາບໄດ້ຮັບການບອກກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ ກະສັດໄດ້ຊົງໂສກເສົ້າ ແລະໄດ້ໄວ້ທຸກເພື່ອອັບຊາໂລມ."² ເພາະສະນັ້ນ ໄຊຊະນະໃນມືນີ້ນັ້ນກໍໄດ້ກາຍເປັນການໄວ້ທຸກຂອງທະຫານທັງປວງ, ເພາະໃນມືນີ້ພວກທະຫານໄດ້ຍິນວ່າ, "ກະສັດໄດ້ຊົງທຸກໃຈເພາະລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ."

³ໃນມືນີ້ພວກທະຫານ ໄດ້ລັກເຂົ້າມາໃນເມືອງຢ່າງງຽບໆ, ຄືກັບພວກທະຫານທີ່ລັກຫນີມາຢ່າງຫນ້າລະອາຍ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຫນີເສີກກັບມາ.⁴ ກະສັດໄດ້ຊົງຄຸມຫນ້າ ແລະໄດ້ຊົງໂສກເສົ້າ ແລະຊົງຈົມສ່ຽງດັງວ່າ, "ໂອ ອັບຊາໂລມລູກເອີຍ, ໂອ ອັບຊາໂລມລູກຂອງພໍ່, ລູກຂອງພໍ່"

⁵ໂຍອາບໄດ້ເຂົ້າໄປ ໃນຫີນກະສັດຂອງກະສັດ ແລະເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, "ມືນີ້ທ່ານໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ ທະຫານທັງຫມົດຂອງທ່ານ ໄດ້ຮັບຄວາມລະອາຍ ພວກເຂົາໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຂອງທ່ານໃນມືນີ້, ທັງຊີວິດຂອງບັນດາລູກຊາຍ, ແລະລູກສາວ, ແລະຊີວິດຂອງບັນດາເມຍ, ແລະຊີວິດຂອງບັນດາສາວໃຊ້ຂອງທ່ານ,

⁶ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຊົງຮັກຜູ້ທີ່ກຽດຊັງທ່ານ, ແລະໄດ້ຊົງກຽດຊັງຜູ້ຮັກທ່ານ. ເພາະໃນມືນີ້ທ່ານໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ແລ້ວວ່າ ບັນດານາຍທະຫານ ແລະທະຫານທັງຫລາຍ ບໍ່ມີຄຳສຳຫລັບທ່ານ. ໃນມືນີ້ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າຖ້າ ອັບຊາໂລມ ຍັງມີຊີວິດຢູ່, ແລະພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ຕາຍຫມົດນັ້ນ, ທ່ານກໍຄົງຈະພໍໃຈ.

⁷ບັດນີ້ຂໍທານຊົງລຸກຂຶ້ນ ແລະຂໍອອກໄປກ່າວໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແກ່ເຫລົ່າທະຫານຂອງທ່ານ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ສາບານ ໃນພຣະນາມພຣະຢາເວວ່າ, ຖ້າທ່ານບໍ່ມາ, ຈະບໍ່ມີຊາຍຈັກຄົນຫນຶ່ງ ຄ້າງຢູ່ກັບທ່ານໃນຄືນນີ້. ນັ້ນກໍຈະຮ້າຍແຮງຢັງກວ່າເຫດຮ້າຍອື່ນໆ ທັງຫມົດ ຊົງໄດ້ບັງເກີດແກ່ທ່ານຕັ້ງແຕ່ຍັງນ້ອຍ ມາຈົນເຖິງບັດນີ້."⁸ ດັ່ງນັ້ນກະສັດກໍໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນ, ແລະປະທັບຫີນປະຕູເມືອງ, ແລະປະຊາຊົນທັງປວງ ກໍໄດ້ຮັບການບອກເລົ່າວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ກະສັດໄດ້ຢູ່ຫີນປະຕູເມືອງ," ປະຊາຊົນທັງຫລາຍກໍໄດ້ມາ ເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າຂອງກະສັດ. ຝ່າຍອິດສະຣາເອນນັ້ນ, ຕ່າງກໍຫນີໄປຍັງຫີນອາໄສຂອງຕົນຫມົດແລ້ວ.

⁹ພວກເຂົາຖືກຖຽງກັນຫົວໄປໃນປະເທດວ່າ, "ກະສັດເຄີຍຊົງຊ່ວຍກູ້ເຮົາໃຫ້ພິນຈາກມືບັນດາສັດຕູຂອງເຮົາ, ແລະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພິນ ຈາກມືພວກພິລິດສະຕິນ, ແຕ່ບັດນີ້ທ່ານຊົງຫນີອອກຈາກແຜ່ນດິນ ເພາະເຫດແຫ່ງອັບຊາໂລມ."¹⁰ ອັບຊາໂລມ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ ໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງເຮົານັ້ນ ກໍໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວໃນສົງຄາມ, ດັ່ງນັ້ນເປັນຫຍັງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງເລີຍ ໃນເລື່ອງທີ່ຈະທູນເຊີນກະສັດໃຫ້ກັບຄືນມາປົກຄອງ?"

¹¹ກະສັດດາວິດໄດ້ສົງຄົນໄປຫາຊາດິກ ແລະອາບິອາທາປະໂຮຫິດທັງສອງ ຮັບສັງວ່າ, "ຈົ່ງເວົ້າກັບພວກຜູ້ອາດຸໂສ ຂອງຄົນຢູດາຍວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງເປັນຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຈະທຸນເຊີນ ກະສັດກັບຣາຊວັງຂອງເພີນ, ໃນເມື່ອມີຖ້ອຍຄໍາມາຈາກອິດສະຣາເອນ ທັງປວງຊົນຊົມເຖິງກະສັດ, ໃຫ້ກັບຣາຊວັງຂອງເພີນ?"¹²ພວກທ່ານເປັນພິນອງຂອງເຮົາ, ເປັນກະດູກ ແລະເນື້ອຂອງເຮົາ. ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຈະເປັນຄົນສຸດທ້າຍ ທີ່ຈະທຸນເຊີນກະສັດກັບ?"

¹³ແລ້ວຈົງບອກອາສາມາວ່າ, "ທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນກະດູກ ແລະເນື້ອຂອງເຮົາບໍ່? ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດເຮົາ ແລະຊົງເພີມໂທດນັ້ນ, ຖ້າທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ ກອງທັບຕໍ່ຫນ້າເຮົາແທນໂຍລາບ ຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ໄປ."¹⁴ດັ່ງນັ້ນທ່ານກໍ່ໄດ້ຊົງຂະນະໃຈຂອງຄົນຢູດາ ທັງປວງລາວກັບຈິດໃຈຂອງຜູ້ຊາຍຄົນດຽວ. ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສົງຄົນໄປທຸນກະສັດວ່າ, "ຂໍທ່ານກັບພ້ອມກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫມົດ."¹⁵ດັ່ງນັ້ນກະສັດກໍ່ໄດ້ກັບ ແລະມາຍັງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ບັດນີ້ຄົນຢູດາກໍ່ໄດ້ພາກັນມາ ທີ່ກິນການເພື່ອຮັບກະສັດ ແລະນໍາກະສັດຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

¹⁶ຊີເມອີ ລູກຊາຍຂອງເກຣາ, ຄົນເປັນຢາມິນ, ຜູ້ມາຈາກບາຣູຣິມ, ກໍ່ໄດ້ຮັບລົງມາພ້ອມກັບຄົນ ຢູດາ ເພື່ອຈະຮັບກະສັດດາວິດ.¹⁷ມີຄົນຈາກເຜົາເປັນຢາມິນ ພ້ອມກັບເຂົາຫນຶ່ງພັນຄົນ, ແລະຊີບາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຊນ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍສິບຫ້າຄົນ. ແລະຄົນໃຊ້ອີກຊາວຄົນ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຮັບຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ຕໍ່ຫນ້າກະສັດ.¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມມາເພື່ອ ນໍາຣາຊວັງຂອງກະສັດ ແລະລໍຄອຍເຮັດສິ່ງທີ່ເພີນເຫັນດີ. ຊີເມອີລູກຊາຍຂອງເກຣາ ໄດ້ໂນ້ມຕົວລົງຕໍ່ຫນ້າກະສັດ ກ່ອນທີ່ເພີນຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.

¹⁹ຊີເມອີໄດ້ທຸນກະສັດວ່າ, "ຂໍຢ່າງຊົງຖືໂທດ, ການລ່ວງລະເມີດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂໍຢ່າງຊົງຈິດຈໍາຄວາມຜິດ ທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດ ລົມໃນມືທີ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ຂໍກະສັດ, ຢ່າງຊົງຈິດຈໍາໄວ້ໃນໃຈ."²⁰ດ້ວຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ຮູ້ແລ້ວວ່າຂ້ານ້ອຍເອງໄດ້ເຮັດບາບ, ເບິ່ງເຖິງ ນິເຫັນເຫດວ່າເປັນຫຍັງໃນມືນີ້ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເປັນຄົນແລກໃນເຊື້ອສາຍ ໂຢເຊັບ ທັງຫມົດ ທີ່ລົງມາຮັບກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."

²¹ແຕ່ອາບິໂຊລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຊີເມອີບໍ່ສົມຄວນຕາຍເພາະສິ່ງນີ້, ເພາະເຂົາໄດ້ບໍ່ອຍດໍາ ຜູ້ທີ່ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຂອງພຣະຢາເວ?"²²ແລ້ວດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ລູກຊາຍທັງສອງຂອງນາງເຊຣູອີຢາເອີຍ, ເຮົາມີວຽກຫຍັງກັບທ່ານ, ຊົງໃນມືນີ້ທ່ານຈະມາເຕືອດຮ້ອນກັບເຮົາ? ໃນມືນີ້ຄວນທີ່ຈະໃຫ້ໃຜໃນອິດສະເອນມີໂທດເຖິງຕາຍບໍ່?"²³ດັ່ງນັ້ນກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຊີເມອີວ່າ, "ເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ." ແລ້ວກະສັດກໍ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ຄໍາສັນຍາວ່າລາວຊິບໍ່ຖືກປະທານຊີວິດ.

²⁴ລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຊນ ກໍ່ໄດ້ລົງມາຮັບກະສັດ. ເພີນບໍ່ໄດ້ຊົງລ້າງຕີນຫລື ແຖຫນວດຂອງເພີນຫລື, ຊົງຊັກເຄື່ອງຂອງເພີນຕັ້ງແຕ່ມືທີ່ກະສັດໄດ້ຈາກໄປ, ຈົນວັນທີ່ທ່ານໄດ້ກັບມາໃດຍ່າງມີໃຊ້.²⁵ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເພີນໄດ້ມາ ຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຈະຮັບມາກະສັດໄດ້ກ່າວ ຖາມວ່າ, "ເມພິໂບເຊັດ ເປັນຫຍັງທ່ານບໍ່ໄດ້ໄປກັບເຮົາ?"

²⁶ລາວຕອບວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕວະຂ້ານ້ອຍ ເພາະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, "ຂ້ອຍຈະອານລໍໂຕຫນຶ່ງເພື່ອຂ້ອຍຈະໄດ້ຂີ່ໄປຕາມກະສັດ, ເພາະວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານພິການ."²⁷ເຂົາກັບໄປທຸນກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໃສ່ຮ້າຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນຂໍໄດ້ຊົງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ທ່ານຊົງເຫັນວ່າດີ ໃນສາຍຕາຂອງທ່ານເຖິງ.²⁸ເພາະວ່າທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫມົດ ນັ້ນເປັນແຕ່ຄົນທີ່ສົມຄວນຕາຍ ຕໍ່ຫນ້າກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ທ່ານກໍ່ໄດ້ຊົງແຕ່ຕັ້ງຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງທ່ານໄວ້ໃນຫມູ່ຜູ້ທີ່ກິນຮ່ວມໂຕະທ່ານ. ຂ້ານ້ອຍຈະມີຄວາມເມດຕາປະການໃດ ທີ່ຈະຮ້ອງທຸນຕໍ່ກະສັດ?"

²⁹ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ທ່ານຈະເວົ້າເລື່ອງລາວຂອງທ່ານຕໍ່ໄປເຮັດຫຍັງ? ເຮົາໄດ້ຕັດສິນໃຈແລ້ວວ່າ ເມື່ອກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ກັບສູ່ຣາຊວັງໂດຍມີເຊຊັນນີແລ້ວ ກໍ່ໃຫ້ຊີບາຮັບໄປຫມົດເຖິງ."³⁰ເມພິໂບເຊັດຕອບວ່າ, "ໃຫ້ມຣະດິກຕົກເປັນຂອງຊີບາຫມົດເສຍ, ການທີ່ທ່ານກັບມາຢ່າງປອດໄພກໍ່ພຽງພໍແລ້ວສໍາລັບຂ້ານ້ອຍ."

³¹ແລ້ວບາກຊິນໄລ ຊາວກີເລອາດກໍ່ໄດ້ລົງມາຈາກໂຣເກລິມ ເພື່ອຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປສົງກະສັດ, ແລະເຂົາໄດ້ສົງກະສັດຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປ.³²ບັດນີ້ບາກຊິນໄລເປັນຄົນເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ອາຍຸແປດສິບປີ. ເຂົາໄດ້ນໍາສະບຽງອາຫານ ມາຖວາຍກະສັດຂະນະເພີນຢູ່ທີ່ນະຫານາອິມ, ເພາະເຂົາເປັນຄົນຮັ່ງມີຫລາຍ.³³ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບບາກຊິນໄລວ່າ, "ຈົ່ງຂ້າມມາຢູ່ກັບເຮົາ, ແລະເຮົາຈະລ້ຽງເບິ່ງເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ກັບເຮົາທຶນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ."

³⁴ບາກຊິນໄລໄດ້ທຸນກະສັດວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ຕໍ່ໄປໄດ້ອີກຈັກປີ ທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປຢູ່ກັບກະສັດທຶນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ?"³⁵ຂ້ານ້ອຍມີອາຍຸແປດສິບປີແລ້ວ. ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດ ແຍກວ່າແມ່ນຫຍັງດີ ແມ່ນຫຍັງຊົດໄດ້ບໍ່? ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈະຮູ້ລົດຊາດຂອງສິ່ງທີ່ກິນ ແລະດື່ມໄດ້ບໍ່? ຂ້ານ້ອຍຈະຟັງສຽງນັກຮ້ອງຊາຍ ແລະຍິງຮ້ອງເພງໄດ້ອີກບໍ່? ເປັນຫຍັງຈະໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ເປັນພາລະເພີມແກ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ?"³⁶ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານປະສົງຈະຕາມ ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນກັບກະສັດເຫຼົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນກະສັດຈະຊົງຕອບແທນດ້ວຍລາງວັນເຊັ່ນນີ້?

³⁷ຂໍໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ໄດ້ກັບໄປເພື່ອຈະຕາຍໃນເມືອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໃກ້ທີ່ຟັງສິບພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ. ແຕ່ຂໍຈົ່ງຊົງແນມເຫັນເຖິງ, ນິຄິກິມຮາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ. ຂໍໃຫ້ເຂົາຕາມກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄປ, ຂໍຊົງເຮັດຕໍ່ເຂົາຕາມທີ່ຊົງເຫັນຄວນ."

³⁸ກະສັດໄດ້ຕອບວ່າ, "ກິມຮາມຈະຂ້າມໄປກັບເຮົາ, ເຮົາຈະເຮັດຄຸນແກ່ເຂົາຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນຄວນ, ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະຫນາຈາກເຮົາ, ເຮົາຍິນດີເຮັດໃຫ້ເຈົ້າ."³⁹ແລ້ວປະຊາຊົນທັງຫມົດ ກໍ່ໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະກະສັດກໍ່ໄດ້ຂ້າມໄປ ກະສັດໄດ້ຊົງຈຸບບາກຊິນໄລ, ແລະໄດ້ອວຍພອນເຂົາ. ແລ້ວບາກຊິນໄລກໍ່ໄດ້ກັບໄປຍັງທີ່ຢູ່ຂອງເຂົາ.

⁴⁰ດັ່ງນັ້ນກະສັດໄດ້ຂ້າມໄປຍັງກິນການ, ແລະກິມຮາມກໍ່ໄດ້ຂ້າມຕາມເພີນໄປ. ກອງທັບຂອງຢູດາຍທັງຫມົດ ກໍ່ໄດ້ນໍາກະສັດຂ້າມມາ, ແລະເຄີງຫນຶ່ງຂອງກອງທັບດ້ວຍ.⁴¹ໃນບໍ່ຊ້າອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ກໍ່ໄດ້ເລີ່ມມາເຝົ້າກະສັດ ແລະໄດ້ທຸນກະສັດວ່າ, "ພິນອງຂອງເຮົາຄົນຢູດາຍ ຈຶ່ງໄດ້ລັກພາທ່ານໄປ, ແລະໄດ້ນໍາກະສັດ ແລະຣາຊວັງຂອງເພີນຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປ, ແລະພ້ອມກັບຄົນຂອງດາວິດທັງຫມົດ?"

⁴²ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຢູດາທັງປວງ ຈຶ່ງໄດ້ຕອບຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ, "ເພາະວ່າກະສັດຊົງເປັນພິນອງກັບເຮົາ. ທ່ານທັງຫລາຍຈະຄຽດ ດ້ວຍເລື່ອງນີ້ເຮັດຫຍັງ? ພວກເຮົາໄດ້ກິນສິ່ງໃດທີ່ກະສັດຕ້ອງຈ່າຍໃຫ້ຫລືບໍ່? ເພີນໃຫ້ລາງວັນຫຍັງແກ່ເຮົາບໍ່?"⁴³ຄົນອິດສະຣາເອນກໍ່ໄດ້ຕອບຄົນຢູດາວ່າ, "ເຮົາມີສິບເຜົາທີ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ສໍາພັນກັບກະສັດ, ດັ່ງນັ້ນເຮົາມີສິດທິໃນດາວິດຫລາຍກວ່າພວກທ່ານ. ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງດູກເຮົາເຊັ່ນນີ້? ບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາທີ່ເປັນພວກທ່ານອິດທິສະເຫນີໃຫ້ນໍາກະສັດຂອງພວກເຮົາກັບມາ?" ແຕ່ຖ້ອຍຄໍາຂອງຄົນ ຢູດາ ກໍ່ຮຸນແຮງກວ່າຖ້ອຍຄໍາຂອງຄົນ ອິດສະຣາເອນ.

20 ¹ທິດຽວກັນນັ້ນໄດ້ມີຄົນກໍ່ກວນຄົນຫນຶ່ງຊື່ເຊບາ ລູກຊາຍຂອງບີກິຣີ, ຄົນເປັນຢາມິນ. ເຂົາໄດ້ເປົ່າແກ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາບໍ່ມີສ່ວນໃນດາວິດ, ທັງກໍ່ບໍ່ໄດ້ມີມຣະດິກໃນລູກຊາຍຂອງເຢຊີ. ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ໃຫ້ທຸກຄົນກັບບ້ານຂອງຕົນເອງ."²ດັ່ງນັ້ນ ຄົນອິດສະຣາເອນທັງປວງກໍ່ໄດ້ປາກົດດາວິດ ແລະ ໄດ້ຕິດຕາມເຊບາລູກຊາຍຂອງບີກິຣີ. ແຕ່ຄົນຢູດາຍຍັງໄດ້ຕິດຕາມກະສັດຂອງພວກເຂົາຢ່າງໃກ້ຊິດ, ຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນຕະຫລອດທາງໄປຮອດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

³ເມື່ອດາວິດໄດ້ກັບມາທີ່ຣາຊວັງທຶນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເພີນໄດ້ນໍາສາວໃຊ້ທັງສິບຄົນ ທີ່ເພີນໄດ້ຊົງໄປໄວ້ໃຫ້ເປົ່າຣາຊວັງນັ້ນ, ແລະເອົາພວກເຂົາໄປໄວ້ໃນບ້ານຫລັງຫນຶ່ງທີ່ມີຢາມເຝົ້າ, ເພີນໄດ້ຊົງລ້ຽງດູພວກເຂົາໃນຄວາມຕ້ອງການຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ເພີນບໍ່ໄດ້ຊົງຫລັບນອນກັບພວກນາງອີກຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນພວກນາງຈຶ່ງໄດ້ຖືກກັກໄວ້, ໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແມ່ຫມ້າຍຈົນເຖິງມືຕາຍ.

⁴ແລ້ວກະສັດໄດ້ກ່າວກັບອາມາສາວ່າ, "ຈົງລະດົມຄົນຢູ່ດາຍໃຫ້ພ້ອມພາຍໃນສາມວັນ; ຕົວທ່ານຈົງມາຫິນີ, ດ້ວຍເຊັນກັນ."⁵ດັ່ງນັ້ນອາມາສາກໍໄດ້ອອກໄປລະດົມຄົນຢູ່ດາຍ, ແຕ່ເຂົາກໍໄດ້ເຮັດງານຊ້າເກີນເວລາທີ່ກະສັດໄດ້ກຳນົດໃຫ້ເຂົາເຮັດ.

⁶ດັ່ງນັ້ນດາວິດໄດ້ກ່າວກັບອາບີໄຊວ່າ, "ບັດນີເຊບາ ລູກຊາຍຂອງບິກິຣະສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນໃຫ້ເຮົາຫລາຍກວ່າອັບຊາໂລມໄດ້ເຮັດ. ທ່ານຈົງນຳບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ, ເຫລົ່າທະຫານຂອງເຮົາ, ແລະ ໄລ່ຕາມເຂົາໄປ, ຫລື ບໍ່ເຊັນນັ້ນເຂົາຈະຫາບັນດາເມືອງທີ່ມີປ້ອມປາການໄດ້ ແລະ ຫນີພົນສາຍຕາເຮົາ."⁷ແລ້ວພວກຄົນຂອງໂຢອາບໄດ້ອອກໄປໄລ່ຕາມເຂົາ, ພ້ອມກັບຄົນເກເຣັດ ກັບຄົນເປເລັດກັບນັກຮົບທັງຫມົດ. ພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລີ່ມເພື່ອໄລ່ຕາມເຊບາ ບຸດຊາຍຂອງບິກິຣີ.

⁸ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງໂງ່ນຫີນໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງກິເບໂອ, ອາມາສາ ກໍໄດ້ມາພົບພວກເຂົາ. ໂຢອາບໄດ້ສວມໃສ່ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທະຫານຢ່າງທີ່ເຂົາໄດ້ເຄີຍໃສ່, ໂດຍມີດາຍຢູ່ໃນຝັກຄັດແອວໄວ້. ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍ່າງໄປ, ດາບກໍໄດ້ຫລຸດຕິກລົງ.

⁹ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ຖາມອາສາມາວ່າ, "ພິນ້ອງຂອງຂ້ອຍ, ສະບາຍດີບໍ່?" ໂຢອາບກໍເອົາມືຂວາຈັບຫນວດຂອງອາສາມາດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຈູບເຂົາ.

¹⁰ອາມາສາບໍ່ໄດ້ສັງເກດດາບທີ່ຢູ່ໃນມືຂ້າຍຂອງໂຢອາບ. ໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງທ້ອງອາມາສາຈົນໃສ່ໄລ່ລົງພື້ນດິນ. ໂຢອາບບໍ່ໄດ້ແຕ່ງເຂົາອີກຄັ້ງ, ແລະ ອາມາສາກໍໄດ້ຕາຍ. ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບ ແລະ ອາບີໄຊນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາກໍໄດ້ໄລ່ຕາມເຊບາລູກຊາຍຂອງບິກິຣີໄປ.

¹¹ແລ້ວທະຫານຄົນຫນຶ່ງຂອງໂຢອາບໄດ້ຍື່ນຢູ່ໃກ້ອາມາສາ, ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ໃຜເຫັນດ້ວຍກັບໂຢອາບ, ແລະ ໃຜຢູ່ຝ່າຍດາວິດ, ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕິດຕາມໂຢອາບໄປ."¹²ອາມາສາກໍນອນຈົມກອງເລືອດຂອງຕົນເອງຢູ່ທີ່ໃນຫນ້າ. ເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນເຫັນພວກທະຫານທັງຫມົດໄດ້ຍື່ນຢູ່, ເຂົາກໍໄດ້ຍ້າຍອາມາສາຈາກຫນ້າໄປຖິ້ມໃນທົ່ງນາ ເຂົາໄດ້ໂຍນເສື້ອຜ້າປິດຮ່າງກາຍເຂົາໄວ້. ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າທຸກຄົນທີ່ຜ່ານມາກໍໄດ້ຍື່ນຢູ່.¹³ຫລັງຈາກທີ່ສິບຂອງອາມາສາໄດ້ຖືກນຳອອກຈາກຫນ້າທາງແລ້ວ, ທະຫານທັງປວງກໍໄດ້ຕາມໂຢອາບເພື່ອໄລ່ຕາມເຊບາລູກຊາຍຂອງບິກິຣີ.

¹⁴ເຊບາກໍໄດ້ຜ່ານເຂດແດນຕ່າງໆຂອງຄົນອິດສະຣາເອນທຸກເຜົ່າຈົນເຖິງອາເບັນ ແຕ່ງເບັດມາອາກາໂປຈົນເຖິງ, ແລະ ຜ່ານທະລູໂປທຸກດິນແດນຂອງຄົນບິກິຣີທັງຫມົດ.¹⁵ທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມກັນ ແລະ ໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມເຊບາໄປ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຕາມມາຫັນເຂົາ ແລະ ໄດ້ລ້ອມເຂົາໄວ້ໃນເມືອງອາເບັນແຂວງເບັດມາອາກາ. ພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ທາງເນີນຂຶ້ນບ່ອນກຳແພງ. ທະຫານທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບໂຢອາບກໍຕຳກຳແພງເພື່ອໃຫ້ກຳແພງຝັງລົງ.¹⁶ແລ້ວມີຜູ້ຍິງສະຫລາດຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຮ້ອງອອກມາຈາກໃນເມືອງວ່າ, "ຈົງຝັງ, ຂໍຝັງແດ່, ໂຢອາບ! ເຂົາມາໃກ້ຂ້ານ້ອຍແດ່ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າກັບທ່ານ."

¹⁷ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບກໍໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ນາງ, ແລະຜູ້ຍິງນັ້ນກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ທ່ານຄືໂຢອາບແມ່ນບໍ່?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ແມ່ນແລ້ວ. "ເຮົາຄືໂຢອາບ," ນາງຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ຂໍທ່ານຝັງຖ້ອຍຄ່າຂອງສາວໃຊ້ຂອງທ່ານຈັກຫນ້ອຍ." ເຂົາກໍໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຮົາກຳລັງຝັງຢູ່ແລ້ວ."¹⁸ແລ້ວນາງກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ສະໂຫມໂບອານພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, "ໃຫ້ຂໍຄຳປຶກສາທີ່ອາເບັນໃຫ້ແມ່ນອນເທີດ" ແລະ ຄຳປຶກສານັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເລື່ອງນັ້ນຈົບລົງໄດ້."¹⁹ພວກເຮົາເປັນເມືອງຫນຶ່ງທີ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມງຽບສະງົບທີ່ສຸດ ແລະ ສັດຊີໃນອິດສະຣາເອນ. ທ່ານກຳລັງຈະທຳລາຍເມືອງ ອັນເປັນເມືອງແມ່ຂອງອິດສະຣາເອນ. ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຕ້ອງການຈະມ້າງເພມໍຣະດົກຂອງພຣະຢາເວ?"

²⁰ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂໍໃຫ້ທ່າງໄກ, ຂໍໃຫ້ທ່າງໄກຈາກເຮົາ, ຊຶ່ງເຮົາຈະມ້າງເພຫລືທຳລາຍນັ້ນ."²¹ເລື່ອງນີ້ບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ. ແຕ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງຈາກເຂດເນີນພູເອເຟຣາອິມ, ຊື່ເຊບາລູກຊາຍຂອງບິກິຣີ, ໄດ້ຍົກມືຂອງເຂົາຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ກະສັດ, ຕໍ່ສູ່ດາວິດ. ຈົງມອບເຂົາມາຄົນດຽວ, ແລະ ເຮົາຈະຖອນທັບຈາກເມືອງນີ້." ຜູ້ຍິງນັ້ນຈຶ່ງກ່າວກັບໂຢອາບວ່າ, "ຫົວຂອງເຂົາຈະຖືກໂຍນຂ້າມກຳແພງມາໃຫ້ທ່ານ."²²ແລ້ວຜູ້ຍິງນັ້ນກໍໄປຫາປະຊາຊົນທັງຫມົດດ້ວຍປັນຍາຂອງນາງ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ຕິດຫົວຂອງເຊບາລູກຊາຍຂອງບິກິຣີ, ແລະ ໄດ້ໂຍນໃຫ້ໂຢອາບ. ແລ້ວເຂົາກໍເປົ່າແກ ແລະ ທະຫານຂອງໂຢອາບກໍໄດ້ແຍກໄປຈາກເມືອງ, ທຸກຄົນກໍໄດ້ກັບໄປຍັງທີ່ຢູ່ຂອງຕົນ. ແລ້ວໂຢອາບກໍໄດ້ກັບຄືນເຢຣູຊາເລີ່ມໄປຫາກະສັດ.

²³ແລ້ວໂຢອາບກໍໄດ້ກັບໄປເຝົ້າກະສັດຫີນະຄອນເຢຣູຊາເລີ່ມ, ແລະ ບັດນີໂຢອາບໄດ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ເບນາອິຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາໄດ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຄົນເກເຣັດ ແລະ ຄົນເປເລັດ.²⁴ອາໂດນິຣາມໄດ້ດູແລບັນດາຄົນງານທັງຫລາຍ, ແລະ ເຢໂຮຍອາດາຝັດລູກຊາຍຂອງອາຣີລູດໄດ້ເປັນຜູ້ດູແລກ່ຽວກັບແຮງງານ.²⁵ເຊວາເປັນເລຂາທິການຂອງສານຊາດິກ ແລະ ອາບີອາທາເປັນປະໂຮຫິດ.²⁶ອີຣາຕະກູນຢາອີເປັນຫົວຫນ້າຂ້າຣາຊການຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງດາວິດດ້ວຍ.

21 ¹ໄດ້ມີການອິດຢາກອາຫານໃນສະໄຫມຂອງດາວິດຢູ່ເປັນເວລາສາມປີຕິດຕໍ່ກັນ, ແລະ ດາວິດກໍໄດ້ສະແຫວງຫາຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ. ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ການອິດຢາກອາຫານທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້ານີ້ເປັນເພາະວ່າໂຊນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາ, ໄດ້ມີຄວາມຜິດໃນການຂ້າຄົນພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນກິເບໂອນ."

²ບັດນີຄົນກິເບໂອນນັ້ນບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ; ພວກເຂົາເປັນຄົນອາໂມຣິດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່. ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ສັນຍາຕໍ່ພວກເຂົາວ່າຈະບໍ່ຂ້າພວກເຂົາ, ແຕ່ໂຊນກໍໄດ້ຊົງພະຍາຍາມທີ່ຈະສັງຫານພວກເຂົາທັງຫມົດ ເພາະຄວາມກະຕືລືລົ້ນເພື່ອເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ແລະ ຢູ່ດາຍ.³ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດດາວິດໄດ້ຊົງຮ້ອງປະຊຸມພວກກິເບໂອນ ແລະ ໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ, "ເຮົາຄວນຈະເຮັດຫຍັງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານໄດ້? ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະແກ້ຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກເຈົ້າໄດ້, ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ອວຍພອນແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວ, ຜູ້ໄດ້ຮັບມໍຣະດົກຂອງຄວາມດີ ແລະ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອີງ?"

⁴ຄົນກິເບໂອໄດ້ທູນຕອບເພີນວ່າ, "ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເງິນ ຫລື ທອງລະຫວ່າງພວກຂ້ານ້ອຍທ່ານກັບໂຊນ ຫລື ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານ. ໃນທ່ານອຸດຽວກັນ ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທີ່ຈະປະຫານຊີວິດໃຜໃນອິດສະຣາເອນ." ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກທ່ານເວົ້າວ່າຢ່າງໃດ ທີ່ເຮົາຄວນຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານ?"

⁵ພວກເຂົາໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ, "ສຳລັບຜູ້ຊາຍຜູ້ທີ່ໄດ້ພະຍາຍາມຂ້າພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ວາງແຜນທຳລາຍພວກຂ້ານ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລະ ບໍ່ມີຢູ່ໃນເຂດແດນຂອງອິດສະຣາເອນ -⁶ຂໍໃຫ້ມອບເຈັດຄົນຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ແຂວນຄຳພວກເຂົາ ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ທີ່ກິເບອາບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງໂຊນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເລືອກຂອງພຣະຢາເວ." ດັ່ງນັ້ນກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ."

⁷ແຕ່ກະສັດໄດ້ຊົງໄວ້ຊີວິດເມຟິໂບເຊັດລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານ ແລະ ຫລານຊາຍຂອງໂຊນ, ເພາະຄຳສັນຍາຂອງພຣະຢາເວທີ່ທັງສອງໄດ້ເຮັດ, ຄືລະຫວ່າງດາວິດ ກັບໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງໂຊນ.⁸ແຕ່ກະສັດໄດ້ນຳເອົາລູກຊາຍສອງຄົນຂອງນາງຮີຊະປາລູກສາວຂອງອາອິຢາ, ລູກຊາຍທັງສອງຄົນຂອງນາງທີ່ໄດ້ເກີດກັບໂຊນ - ຊື່ຂອງລູກຊາຍທັງສອງຄົນຄື ອາກໂມນີ ແລະ ເມຟິໂບເຊັດ; ແລະ ດາວິດກໍໄດ້ນຳລູກຊາຍທັງຫ້າຄົນຂອງເມອາບລູກສາວຂອງໂຊນ, ຊຶ່ງພວກນາງໄດ້ມີກັບອິດຣີເອນ ລູກຊາຍຂອງບາກຊິນໂລຊາວເມືອງເມໂຮລາ.⁹ເພິນໄດ້ຊົງມອບຄົນເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນມືຂອງຄົນກິເບໂອນ. ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ແຂວນຄຳພວກເຂົາເທິງພູເຂົາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ແລະ ພວກເຂົາທັງເຈັດຄົນກໍໄດ້ຕາຍໄປດ້ວຍກັນ. ພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍໃນຊ່ວງລະດູກ່ຽວເຂົ້າ, ລະຫວ່າງມື້ທີ່ອິດຂອງມືເລີ່ມຕົ້ນກ່ຽວເຂົ້າປາເລ.

¹⁰ແລ້ວນາງຮີຊະປາ, ລູກສາວຂອງອາອິຢາ, ກໍໄດ້ເອົາຜ້າກະສອບຢູ່ໄວ້ເທິງກ້ອນຫີນສຳລັບຕົນເອງເທິງພູເຂົາຂ້າງໆ ຮ່າງກາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນຕາຍ, ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນລະດູກ່ຽວຈົນເຖິງເວລາທີ່ຝົນຈາກທ້ອງຟ້າຕົກຈາກທ້ອງຟ້າຕົກລົງພວກເຂົາ. ນາງບໍ່ຍອມໃຫ້ເຫລົ່າຝູງນີ້ແຕ່ງທ້ອງຟ້າມາລົບກວນຮ່າງທັງຫລາຍ

ໃນເວລາກາງເວັນ ຫລື ບໍ່ໃຫ້ສັດປ່າມາລົບກວນໃນເວລາກາງຄືນ.¹¹ເມື່ອເຂົາໄດ້ທູນດາວິດ, ໃຫ້ຊິງຮູ້ໃນສິ່ງຫຼາກຊະນິດ, ລູກສາວຂອງອາຣິຢາເມຍນ້ອຍຂອງໂຊນ, ໄດ້ເຮັດແລ້ວ.

¹²ດັ່ງນັ້ນດາວິດກໍໄດ້ໄປນຳກະສັດໂຊນ ແລະກະສັດໂຢນາທານລູກຊາຍເພີນມາຈາກພວກຄົນຂອງເມືອງຢາເບັດກິເລອາດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ລັກລອບເອົາໄປຈາກເມືອງເບັດຊານ, ທີ່ພວກຝິລິດສະຕິນແຂວນທັງສອງທ່ານໄວ້, ຫລັງຈາກທີ່ພວກຝິລິດສະຕິນປະຫານໂຊນໃນກິນໂບອາ.¹³ດາວິດໄດ້ຊິງນຳກະສັດໂຊນ ແລະກະສັດໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງເພີນມາຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະພວກເຂົາໄດ້ລວບລວມກະດູກຂອງຄົນທັງເຈັດຄົນທີ່ຖືກແຂວນຕໍ່ຕ້ານດ້ວຍເຊັ່ນກັນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຝັງກະສັດຂອງໂຊນ, ແລະຂອງໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງເພີນໄວ້ໃນແຜ່ນດິນຂອງເບັນຢາມິນໃນເມືອງເຊລາ, ໃນອຸບມຸງຂອງກິເຊຟຂອງກະສັດໂຊນ.

¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ຝັງກະດູກຂອງໂຊນ ແລະ ໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງເຂົາໃນປະເທດເບັນຢາມິນໃນເມືອງເຊລາ, ໃນອຸບມຸງຂອງກິເຊຟຂອງເຂົາ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຕາມທຸກຢ່າງທີ່ກະສັດໄດ້ຊິງບັນຊາໄວ້. ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຊິງຕອບຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາເພື່ອແຜ່ນດິນນັ້ນ.

¹⁵ແລ້ວພວກຝິລິດສະຕິນໄດ້ລົງມາເຮັດສິ່ງຄາມກັບຄືນອີດສະຣາເອນອີກຄັ້ງ. ດັ່ງນັ້ນດາວິດກໍໄດ້ລົງໄປຜ່ອມກັບກອງທັບຂອງເພີນ ແລະ ໄດ້ຊິງສູ້ຮົບກັບຄືນຝິລິດສະຕິນ. ດາວິດກໍຊິງໄດ້ຮັບໄຊຊະນະດ້ວຍການເມື່ອຍລ້າຈາກສິ່ງຄາມ.¹⁶ອີສະບິເບໂນບ, ຄົນຫນຶ່ງໃນເຊືອສາຍຍັກ, ຜູ້ທີ່ຫອກເປັນທອງສຳຮິດຫນັກປະມານສາມກິໂລ, ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ມີດາບໃຫມ່ຄາດແອວ, ໄດ້ຄິດຈະຂ້າດາວິດ.¹⁷ແຕ່ອາບິໄຊລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢາໄດ້ເຂົ້າມາຊ່ວຍດາວິດໄວ້, ແລະ ສູ້ຮົບກັບຄືນຝິລິດສະຕິນ, ແລະ ໄດ້ຂ້າເຂົາ. ແລ້ວເຫລົ່າທະຫານຂອງດາວິດກໍໄດ້ສັນຍາຕໍ່ຫນ້າເພີນວ່າ, "ຂໍທ່ານຢາໄປເຮັດສຶກຜ່ອມກັບພວກຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປເລີຍ, ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສູນເສຍທ່ານໄປ."

¹⁸ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງທີ່ມີການຮົບກັບພວກຝິລິດສະຕິນອີກຄັ້ງໃນເມືອງໂກບ, ຄາວນັ້ນສືບເບກາຍຊາວເມືອງຮູຊາໄດ້ຂ້າຄົນຮ່າງໃຫຍ່ຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ວ່າສາເຟ, ຜູ້ຊິງເປັນລູກຫລານຂອງເຣຟາອິມ.¹⁹ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນອີກຄັ້ງໃນການຮົບກັບພວກຝິລິດສະຕິນທີ່ເມືອງໂກບອີກ, ທີ່ເອນຮານານລູກຊາຍຂອງຢາອີ ຊາວເບັດເລເຣັມ, ໄດ້ຂ້າໂກລິອາດຊາວກາດ, ຜູ້ມີຫອກເທົ່າກັບໄມ້ກຳພັນຫຼາກ.

²⁰ເລື່ອງນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນມີການຮົບກັນອີກຄັ້ງໃນເມືອງກາດ ອັນເປັນເມືອງທີ່ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຮູບຮ່າງໃຫຍ່ ຜູ້ທີ່ມີນິວມີຂ້າງລະຫົກນິວ ແລະ ນິວຕິນຂ້າງລະຫົກນິວ ລວມກັນຊາວສີນິວ. ເຂົາກໍໄດ້ສືບເຊືອສາຍມາຈາກພວກເຣຟາອິມດ້ວຍ.²¹ເມື່ອເຂົາທ້າຍອີດສະຣາເອນ, ໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງຊາມມາ, ແລະຫລານຊາຍຂອງດາວິດກໍໄດ້ຂ້າເຂົາ.²²ຄົນເຫລົ່ານີ້ສືບເຊືອສາຍຄົນເຣຟາອິມຂອງເມືອງກາດ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍມືຂອງດາວິດ ແລະດ້ວຍມືຂອງເຫລົ່າທະຫານຂອງເພີນ.

22 ¹ດາວິດໄດ້ຊິງຮ້ອງບົດເພງນີ້ແກ່ພຣະຢາເວ ໃນວັນທີ່ພຣະເຢເວຊິງຊ່ວຍກູ້ເພີນໃຫ້ຝົນຈາກມືເຫລົ່າສັດຕູທັງຫມົດຂອງເພີນ, ແລະຈາກເງື່ອນມືຂອງໂຊນ.²ເພີນໄດ້ຊິງອະທິຖານວ່າ, "ພຣະຢາເວຊິງເປັນຜູ້ຄຸມຄອງຂອງຂ້ານ້ອຍ ເປັນປ້ອມປາການຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະເປັນຜູ້ຊ່ວຍກູ້ຂອງຂ້ານ້ອຍ.

³ພຣະເຈົ້າຊິງເປັນຜູ້ຄຸມຄອງຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າລິໄພຢູ່ໃນພຣະອົງ, ພຣະອົງຊິງເປັນໄລ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຊິງເປັນພະລັງແຫ່ງຄວາມລອດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຊິງເປັນທີ່ກຳບັງອັນແຂງແກ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດຈາກຄວາມຮຸນແຮງ.⁴ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງທູນພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊິງສືບຄວນແກ່ການສັນລະເສີນ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການຊິງຊ່ວຍໃຫ້ຝົນຈາກບັນດາສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁵ເພາະເຫລົ່າຄືນແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ລ້ອມຮອບຂ້ານ້ອຍ, ກະແສແຫ່ງຄວາມທຳລາຍກໍໄດ້ໄຫລຖ້ວມເຫນືອຂ້ານ້ອຍ.⁶ສາຍໃຍຂອງແດນຄົນຕາຍພັນຕົວຂ້ານ້ອຍ; ບ່ວງແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ພັນຮອບຂ້ານ້ອຍຢູ່.

⁷ໃນຄວາມທຸກລຳບາກຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງທູນພຣະຢາເວ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງທູນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງຊິງໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ, ແລະສຽງຮ້ອງທູນຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄປເຖິງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.

⁸ແລ້ວແຜ່ນດິນກໍໄດ້ສັນສະເທືອນ ແລະໄດ້ຫວັ້ນໄຫວ ຮາກຖານຂອງຝ້າກໍໄດ້ຫວັ້ນໄຫວ ແລະໄດ້ສັນສະເທືອນ, ເພາະພຣະເຈົ້າຊິງພຣະພິໂຣດ.⁹ຄວັນໄຟກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປຕາມຊ່ອງຮູດັ່ງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຖ່ານໄຟກໍໄດ້ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ. ຖ່ານເຫລົ່ານັ້ນກໍຕິດເປວໄຟ.

¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຊິງເປີດທ້ອງຟ້າ, ແລະໄດ້ລົງມາ ແລະຄວາມມືດກໍໄດ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງພຣະອົງ.¹¹ພຣະອົງໄດ້ຊິງຂີ້ຫລັງເຄຣຊບຕິນຫນຶ່ງ ແລະຊິງບິນໄປ. ພຣະອົງໄດ້ຊິງປະກົດເທິງປີກຂອງລົມ.¹²ພຣະອົງໄດ້ຊິງເຮັດໃຫ້ຄວາມມືດປົກຄຸມຢູ່ຮອບພຣະອົງ, ລວມເຫລົ່າເມກຝົນຫນ້າຕຶບໃນທ້ອງຟ້າທັງປວງ.

¹³ຈາກຄວາມສະຫວ່າງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງຖ່ານໄຟໄດ້ຕິກລົງມາ.¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຊິງສົງສຽງດັງຮ້າຍຟ້າຮ້ອງຈາກທ້ອງຟ້າ. ອົງຜູ້ສູງສຸດກໍໄດ້ຊິງຮ້ອງສຽງອັນສຸດຮີດ.¹⁵ພຣະອົງໄດ້ຊິງຍິງລູກທະນູ ແລະ ໄດ້ຊິງເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູກະຈາຍ ຊິງເຮັດໃຫ້ເກີດຝ້າແມບເຫລືອມ ແລະ ໄດ້ຊິງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາແຕກຫນີໄປ.

¹⁶ແລ້ວຊ່ອງທາງນັ້ນກໍໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ; ຮາກຖານໂລກກໍໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໄວ້ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຢາເວຮ້ອງນາບຊູ່ເຫລົ່າສັດຕູ, ທີ່ລົມຫາຍໃຈອອກຈາກດັງຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ພຣະອົງໄດ້ຊິງເດີມີລົງມາຈາກເທິງຟ້າ; ຊິງຈັບຂ້ານ້ອຍ! ພຣະອົງໄດ້ຊິງດຶງຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກນ້ຳທີ່ຊັດໄປມາ.¹⁸ພຣະອົງໄດ້ຊິງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍຈາກສັດຕູເຂັມແຂງ, ຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ຊິງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພວກເຂົາແຂງແຮງກວ່າຂ້ານ້ອຍຫລາຍ.

¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ກັບຂ້ານ້ອຍໃນມືທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະສົບໄພພິບັດ, ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊິງເປັນທີ່ເພິງພາຂອງຂ້ານ້ອຍ.²⁰ພຣະອົງໄດ້ຊິງນຳຂ້ານ້ອຍອອກມາຍັງຫີກວ້າງໃຫຍ່. ພຣະອົງໄດ້ຊິງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍໄວ້ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊິງພໍໃຈຂ້ານ້ອຍ.²¹ພຣະຢາເວໄດ້ມອບລາງວັນແກ່ຂ້ານ້ອຍຕາມຄວາມເປັນທຳຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊິງຊ່ວຍຟື້ນຟູຂ້ານ້ອຍຕາມຄວາມສະອາດຂອງມືທັງສອງຂອງຂ້ານ້ອຍ.

²²ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັກສາທາງຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໂດຍການຫັນຈາກພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.²³ເພາະກົດຫມາຍແຫ່ງຄວາມເປັນທຳທັງຫມົດຂອງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫັນໄປຈາກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

²⁴ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບໍ່ມີຕຳຫນິຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັກສາຕົວໄວ້ຈາກຄວາມບາບ.²⁵ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ຊິງຕອບແທນຂ້ານ້ອຍຕາມຄວາມເປັນທຳຂ້ານ້ອຍ, ຕາມອັດຕາຄວາມສະອາດຂອງຂ້ານ້ອຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.

²⁶ຕໍ່ຜູ້ທີ່ສັດຊື້, ທ່ານໄດ້ສຳແດງທ່ານເອງວ່າສັດຊື້; ຕໍ່ຜູ້ບໍ່ມີຕຳຫນິ, ທ່ານໄດ້ສຳແດງທ່ານເອງວ່າບໍ່ມີຕຳຫນິ. ຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ທ່ານໄດ້ສຳແດງທ່ານເອງວ່າບໍ່ຮູ້ສຸດ, ແຕ່ທ່ານຊິງເປັນສັດຕູຕໍ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຄິດໂກງ.

²⁸ພຣະອົງໄດ້ຊິງຊ່ວຍປະຊາຊົນທີ່ທຸກຍາກລຳບາກໃຫ້ລອດ, ແຕ່ສາຍຕາຂອງພຣະອົງທ່ານຕໍ່ສູ້ກັບດວງຕາທີ່ຍິ່ງຈອງຫອງ, ແລະ ພຣະອົງຊິງເຮັດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕຳລົງ.²⁹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊິງເປັນແສງແຈ້ງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວຊິງເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສະຫວ່າງໃນຄວາມມືດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

³⁰ເພາະໂດຍພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍສາມາດຜ່ານສິ່ງກົດຂວາງໄດ້; ໂດຍພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍສາມາດໂດດຂ້າມກຳແພງໄດ້.³¹ສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ທາງຂອງພຣະອົງຄືຄວາມສົມບູນແບບ. ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວແມ່ນບໍ່ມີຕຳຫນິ. ພຣະອົງຊິງເປັນໂລ່ກຳບັງຂອງທຸກຄົນທີ່ລິໄພຢູ່ໃນພຣະອົງ.

³²ເພາະຜູ້ໃດຈະເປັນພຣະເຈົ້າອີກ ນອກຈາກພຣະຢາເວ, ແລະຜູ້ໃດເປັນຜູ້ປົກປ້ອງເວັນແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ?³³ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊິງເປັນທີ່ລິໄພຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ພຣະອົງຊິງນຳຂ້ານ້ອຍໄປບໍ່ມີຕຳຫນິໃນທາງຂອງພຣະອົງ.

³⁴ພຣະອົງຊິງເຮັດໃຫ້ຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນຄືຢ່າງຕີນກວາງໂຕເມຍ ແລະຊິງວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ເທິງພູເຂົາທີ່ສູງ.³⁵ພຣະອົງຊິງຝຶກມືຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເຮັດສິ່ງຄາມ, ແຂນຂ້ານ້ອຍພຣະອົງໃຫ້ໂກງຄົນທະນູຫອງ.

³⁶ ພຣະອົງໄດ້ປະທານໄລ່ແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຄວາມພໍໃຈຂອງພຣະອົງກໍເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນໃຫຍ່ຂຶ້ນ.³⁷ ພຣະອົງໄດ້ປະທານສະຖານທີ່ກວ້າງຂວາງສຳລັບຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເດີນໄປ, ດັ່ງນັ້ນຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ພາດລົມລົງຈັກເທືອ.
³⁸ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄລ່ຕາມພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫັນກັບຈົນກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກທຳລາຍຈົນຫມົດ.³⁹ ຂ້ານ້ອຍທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ແຫງພວກເຂົາທະລຸ; ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນອີກ. ພວກເຂົາໄດ້ລົມລົງໃຕ້ຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍ.
⁴⁰ ພຣະອົງໄດ້ປະທານກຳລັງແກ່ຂ້ານ້ອຍຄືສາຍແອວເພື່ອສູ້ໃນສົງຄາມ; ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ລຸກຂຶ້ນສູ່ຂ້ານ້ອຍຢຸດລົງ.
⁴¹ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເຫລົ່າສັດຕູຫນີໄປ; ບັນດາຜູ້ທີ່ຊົງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍທຳລາຍທັງຫມົດ.
⁴² ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍພວກເຂົາໄດ້; ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ້ອງທຸນພຣະຢາເວ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບພວກເຂົາ.⁴³ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ທຸບເຂົາແຫລກລະອຽດເປັນຄືຝຸ່ນດິນ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫຍ້າພວກເຂົາຄືຂີ້ຕົມຕາມຫນ້າທາງ.
⁴⁴ ພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກການຜິດຖຽງກັນກັບປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງຊົງຮັກສາຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃຫ້ເປັນຫົວຫນ້າຂອງບັນດາປະຊາຊົນ. ປະຊາຊົນທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກກໍຈະຮັບໃຊ້ຂ້ານ້ອຍ.⁴⁵ ພວກຄົນຕ່າງດ້າວຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ກັບກາບຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ. ພວກເຂົາໄດ້ຍິນເຖິງຂ້ານ້ອຍ ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອຟັງຂ້ານ້ອຍ.⁴⁶ ພວກຄົນຕ່າງດ້າວກໍໄດ້ເສຍຂວັນຕົວສັນອອກມາຈາກທີ່ກຳບັງແຂງແກ່ງຂອງເຂົາ.
⁴⁷ ພຣະຢາເວຊົງມີຊີວິດຢູ່! ຂໍໃຫ້ຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ຄວນສັນລະເສີນ. ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ, ຫົນແຫ່ງຄວາມລອດຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁴⁸ ນິຄົພພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງແກ້ແຄ້ນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ນຳຊົນຊາດທັງຫລາຍລົງໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຂ້ານ້ອຍ.⁴⁹ ຜູ້ຊົງນຳຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກບັນດາສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ. ແທ້ທີຈິງ, ພຣະອົງຊົງຍົກຂ້ານ້ອຍຈາກຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍຈາກຜູ້ທີ່ໂຫດຮ້າຍ.
⁵⁰ ເພາະສະນັ້ນ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງທຳມາກາງບັນດາປະຊາຊົນ; ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.⁵¹ ພຣະເຈົ້າປະທານໄຊຊະນະຍິງໃຫຍ່ແກ່ກະສັດຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງອວຍພອນ, ແກ່ດາວິດ ແລະ ບັນດາລູກຫລານຂອງເພິ່ນເປັນນິລັນ."

23 ¹ ບັດນີ້ ນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳສູດທ້າຍຂອງດາວິດ-ດາວິດລູກຊາຍຂອງເຢຊີ, ຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບກຽດຢ່າງສູງ, ຜູ້ຮັບການອວຍພອນໂດຍພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ນັກແຕ່ງບົດເພງອັນອອນຊອນຂອງອິດສະຣາເອນ. ໄດ້ກ່າວວ່າ,² "ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຜ່ານຂ້ານ້ອຍ, ແລະສັງຂອງພຣະອົງຢູ່ທີ່ລິນຂອງຂ້ານ້ອຍ.

³ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນຊົງໄດ້ກ່າວ ກັບຂ້ານ້ອຍ ຜູ້ຄຸມຊາດອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, 'ເມື່ອຜູ້ຫນຶ່ງປົກຄອງມະນຸດໂດຍຍຸດຕິທຳ, ຜູ້ປົກຄອງດ້ວຍຄວາມຢາກເກງພຣະເຈົ້າ.⁴ ເຂົາຈະເປັນຄືແສງເມື່ອດວງຕາເວັນຂຶ້ນ, ໃນເວລາມືເຊົາທີ່ບໍ່ມີເມກ, ເມື່ອຫຍ້າອ່ອນງອກອອກຈາກດິນເມື່ອມີແສງຈຳຂອງດວງຕາເວັນພາຍຫລັງຝົນ.

⁵ ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເພາະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເຮັດພັນທະສັນຍານິລັນກັບຂ້ານ້ອຍ, ອັນເປັນລະບຽບທຸກຢ່າງ ແລະ ຫມັນຄົງຢ່າງນັ້ນບໍ່? ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງໃຫ້ຄວາມລອດທຸກດ້ານ ແລະຄວາມປາຖະນາທຸກຢ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍໃນທຸກໆສະພາບການບໍ່?

⁶ ແຕ່ຄົນບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າທັງຫມົດກໍຄືຫນາມທີ່ຖືກຖອນຖິ້ມໄປ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈະເອົາມືຢືດດ້ວຍມືຂອງໃຜໄດ້.⁷ ຄົນທີ່ແຕ່ະຕ້ອງພວກມັນ ຈະຕ້ອງຖືອາວຸດທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫລັກຫລໍ່ຕາມຂອງຫອກ. ພວກມັນຈະຕ້ອງຖືກເຜົາໃຫ້ທັງຫມົດໄວ້ທີ່ນັ້ນ."

⁸ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລາຍຊື່ຂອງນັກຮົບຜູ້ເກັ່ງກ້າຂອງດາວິດ ຄື: ໂຢເຊບບັດເຊບບັດ ຊາວຕາເກໂມ ເປັນຜູ້ນຳຂອງເຫລົ່ານັກຮົບຜູ້ເກັ່ງກ້າ. ເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນແປດຮ້ອຍຄົນໃນຄັ້ງດຽວ.

⁹ ຄົນທີ່ຮອງລົງມາຄື: ເອເລອາຊາລູກຊາຍຂອງໂດໂດ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາໂຮອານ ຜູ້ທີ່ເປັນຫນຶ່ງໃນສາມຂອງນັກຮົບຜູ້ເກັ່ງກ້າຂອງດາວິດ. ເຂົາໄດ້ຢູ່ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າທ້າທາຍພວກຟິລິດສະຕິນຊົງເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ນັ້ນເພື່ອເຮັດສົງຄາມ, ແລະເມື່ອຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຖອຍທັບ.¹⁰ ເອເລອາໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ຕໍ່ສູ້ພວກຟິລິດສະຕິນ ຈົນກະທັ້ງມືຂອງເຂົາອ່ອນລ້າ ແລະມືຂອງເຂົາເປັນຈັງແຂງຕິດທີ່ດາບຂອງເຂົາ. ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ໄດ້ໄຊຊະນະຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນມື້ນັ້ນ. ກອງທັບບໍ່ໄດ້ກັບຕາມເອເລອາ, ເພື່ອປິດເອົາອາວຸດຈາກຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍເຫຼົ່ານັ້ນ.

¹¹ ຮອງຈາກເຂົາລົງມາຄື: ຊາມມາລູກຊາຍຂອງອາກິ, ຊາວຮາຣາເຣ. ພວກຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ທົ່ງຫຍ້າເລຣີ ເປັນທີ່ມີຜົນດິນຜົນຫນຶ່ງມີຖົ່ວແດງເຕັມໄປຫມົດ, ແລະກອງທັບກໍຫນີໄປຈາກພວກເຂົາ.¹² ແຕ່ຊາມມາໄດ້ຍືນຢູ່ທຳມາກາງຜົນດິນນັ້ນ ແລະປ້ອງກັນຜົນດິນນັ້ນໄວ້ ເຂົາໄດ້ຂ້າພວກຟິລິດສະຕິນ, ແລະພຣະຢາເວຊົງເຮັດໃຫ້ມີໄຊຊະນະຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

¹³ ທະຫານສາມນາຍໃນພວກທະຫານສາມສິບຄົນນັ້ນ, ໄດ້ລົງມາຫາດາວິດໃນລະດູກ່ຽວເຂົາທີ່ຖ້ຳອາດູນລຳ. ກອງທັບຂອງຟິລິດສະຕິນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃນຮ່ອມພູເຣເຟອາອິມ.¹⁴ ໃນເວລານັ້ນດາວິດໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງ, ທີ່ຖ້ຳ, ຂະນະທີ່ພວກຟິລິດສະຕິນກໍໄດ້ຕັ້ງຫລັກແຫລ່ງຢູ່ທີ່ເບັດເລເຣັມ.

¹⁵ ດາວິດໄດ້ຊົງກະຫາຍນັ້ນ ແລະກ່າວວ່າ, "ຖ້າພຽງບາງຄົນຈະໃຫ້ນ້ຳແກ່ເຮົາດື່ມຈາກນ້ຳສ້າງທີ່ເບັດເລເຣັມ, ນ້ຳສ້າງທີ່ຢູ່ຂ້າງປະຕູເມືອງ!"¹⁶ ດັ່ງນັ້ນຈອມທະຫານສາມຄົນທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນກໍໄດ້ແຫກຄ້າຍຂອງກອງທັບຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນເຂົ້າໄປ ແລະໄດ້ຕັກນ້ຳຈາກນ້ຳສ້າງເບັດເລເຣັມ, ນ້ຳສ້າງທີ່ຢູ່ຫນ້າປະຕູເມືອງພວກເຂົາໄດ້ນຳມາແລະໄດ້ມາຖະວາຍແກ່ດາວິດ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຕິເສດທີ່ຈະຊົງດື່ມນ້ຳນັ້ນ. ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຫນັ້ນຖະວາຍແກ່ພຣະຢາເວ.¹⁷ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້າພຣະອົງຄວນຈະດື່ມໂລຫິດຂອງບັນດາຜູ້ໄດ້ໄປສ່ຽງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຫລື?" ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຊົງຍອມດື່ມ. ນັກຮົບທັງສາມໄດ້ເຮັດສົງເຫລົ່ານີ້.

¹⁸ ອາປິໄຊນ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບແລະລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອິຢາ, ໄດ້ເປັນຫົວຫນ້າຂອງທັງສາມຄົນນັ້ນ. ຄັງຫນຶ່ງເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍຫອກຕໍ່ທະຫານສາມຮ້ອຍຄົນ. ແລະໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ ເຂົາກໍໄດ້ມີຊື່ສຽງຮ່ວມກັບທະຫານເອກສາມຄົນນັ້ນ.¹⁹ ເຂົາໄດ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງພວກເຂົາ ຢ່າງໃດກໍຕາມຊື່ສຽງຂອງເຂົາບໍ່ເທົ່າກັບຊື່ສຽງຂອງທະຫານທີ່ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງທີ່ສຸດສາມຄົນນັ້ນ.

²⁰ ເບນາອິຢາແຫ່ງເມືອງກັບເຊເອນລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາ; ເຂົາເປັນຜູ້ຊາຍແຂງແຮງ ທີ່ໄດ້ເຮັດຄວາມສຳເລັດທີ່ຍິງໃຫຍ່ຫລາຍຢ່າງ. ເຂົາໄດ້ຂ້າລູກຊາຍທັງສອງຂອງອາຮີເອວແຫ່ງໂມອາບ. ເຂົາໄດ້ລົງໄປຂ້າສິງໂຕໃນນ້ຳສ້າງໃນມື້ທີ່ມະຕິກດ້ວຍ.²¹ ແລ້ວເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນອີຢິບຄົນຫນຶ່ງເປັນຜູ້ຊາຍຮູບຮ່າງສູງໃຫຍ່. ຄົນອີຢິບນັ້ນຖືຫອກຢູ່ໃນມື, ແຕ່ເບນາອິຢາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບເຂົາດ້ວຍພຽງໄມ້ຄ້ອນ. ເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາຫອກມາຈາກມືຂອງຄົນອີຢິບຄົນນັ້ນ ແລະໄດ້ຂ້າເຂົາຕາຍດ້ວຍຫອກຂອງເຂົາເອງ.

²² ເບນາອິຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາເຮັດວິລະກິດເຫລົ່ານີ້ຈົນມີຊື່ສຽງດັ່ງນັກຮົບສາມຄົນນັ້ນ.²³ ເຂົາມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງກວ່າທະຫານສາມສິບຄົນນັ້ນໂດຍຫົວໄປ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການນັບຖືຫລາຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບທະຫານເອກສາມຄົນນັ້ນ. ສະນັ້ນ ດາວິດກໍໄດ້ຊົງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນທະຫານຮັກຊາພຣະອົງ.

²⁴ ໃນສາມສິບຄົນນັ້ນຮວມຜູ້ຊາຍຕໍ່ໄປນີ້ ຄື ອາສາເຮນນ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບ, ເອນຮານນລູກຊາຍຂອງໂດໂດຊາວເບັດເລເຣັມ,²⁵ ຊາມມາຊາວເມືອງຮາໂຣດ, ເອລິກາຊາວເມືອງຮາໂຣດ,²⁶ ເຮເລັດ, ຊາວເບັດເລັດ, ອີຣາ, ລູກຊາຍຂອງອິກເກັດຊາວເຕກົວ,²⁷ ອາປິເອເຊຊາວເມືອງອານາທິດ, ເມບຸນນາຍຊາວຮູຊາ, ²⁸ ຊານໂມນຊາວອາໂຮ, ມະຫາໂຮຊາວເນໂຕຟາ.

²⁹ ເຮເລັດລູກຊາຍຂອງບາອານາ, ຊາວເນໂຕຟາ, ອິດໂຕລູກຊາຍຂອງຊາວກິເບອາເຜົາເປັນຢາມິນ,³⁰ ເບນາອິຢາຊາວບີອາໂທນ, ອິດໂຕລູກຊາວຮ່ອມພູໃກ້ເມືອງກາອາດ.³¹ ອາປິອານໂບນຊາວອາຣະບາ ອາຊະມາເວດຊາວບາຮູຣິມ,³² ເອລິອາຢາ, ຊາວຊາອານໂບນ, ບັນດາລູກຊາຍຂອງຢາເຊນ ໂຢນາທານ.

³³ອາຣີອາມລູກຊາຍຂອງຊາຮາກຊາວຮາຣາເຮ, ³⁴ເອລີເຟເລດລູກຊາຍຂອງອາຮາສະໄຍຊາວມາອາກາ, ເອລີອາມລູກຊາຍຂອງອາຣີໂຕເຟນຊາວກີໂລ, ³⁵ເຮຊະໂຮຊາວກາເມນ, ປາອາໂຮຊາວອາຣັບ, ³⁶ອີການລູກຊາຍຂອງນາທານຊາວໄຊບາ, ບານີຄິນເຜົາກາດ. ³⁷ເຊເລັກຄິນອໍາໂມນ, ນາຮາໂຮຊາວເບເອໂຣດ, ຄິນຖີເຄືອງອາວຸດຂອງໂຢອາບລູກຊາຍຂອງເຊຣູອີຢາ, ³⁸ອີຣາຊາວອິດໄຮ, ກຄາເຮັບຊາວອິດໄຮ, ³⁹ອູຣິຢາຄິນອິດຕິ ລວມທັງຫມົດສາມສິບເຈັດຄົນ.

24 ¹ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງທີ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວເກີດຂຶ້ນຕໍ່ອິດສະຣາເອນ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ດາວິດຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງໄປ, ນັບຄືນອິດສະຣາເອນ ແລະຄົນຢູດາ." ²ກະສັດຈົ່ງໄດ້ຊົງຮັບສັງກັບໂຢອາບ, ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຊົງຢູ່ກັບພະອົງວ່າ, "ຈົ່ງໄປໃຫ້ທົວອິດສະຣາເອນທຸກເຜົາ, ຕັ້ງແຕ່ເມືອງດານເຖິງເບເອນເຊບາ, ແລະຈົ່ງນັບຈຳນວນປະຊາຊົນ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຈຳນວນລວມຂອງປະຊາຊົນເພື່ອເຮັດສົງຄາມ." ³ໂຢອາບໄດ້ທູນກະສັດວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຊົງເພີ່ມປະຊາຊົນທີ່ມີຢູ່ອີກຮ້ອຍເທົ່າ, ຂໍແນມເຫັນຂອງກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ຊົງເຫັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ແຕ່ເຫດການໃດກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຈົ່ງຊົງປະສົງສິ່ງນີ້?" ⁴ຢາງໃດກໍຕາມຄໍາສັ່ງຂອງກະສັດ ກໍໄດ້ກົດດັນເຖິງທີ່ສຸດຕໍ່ໂຢອາບ ແລະກົດດັນບັນດາຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງກອງທັບ. ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບກັບບັນດາຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ ຂອງກອງທັບຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຈາກຕໍ່ຫນ້າກະສັດ ເພື່ອນັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ.

⁵ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍເດນໄປ ແລະໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍໃນເມືອງອາໂຣເອ, ທາງທິດໃຕ້ຂອງເມືອງໃນກາງຮ່ອມພູ ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ເດີນທາງໄປຜ່ານກາດໄປຈົນເຖິງເມືອງຢາເຊ. ⁶ພວກເຂົາກໍໄດ້ມາຢັ້ງກິເລອາດ ແລະມາຮອດໃນດິນແດນຂອງອິດຕິ, ແລ້ວຕໍ່ໄປຮອດເມືອງດານ ຮ່ອມໄປຮອດຊີໂດນ. ⁷ພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດປ່ອມຂອງອິດຕິ ແລະເມືອງທັງຫມົດຂອງຄິນອີວີ ແລະຂອງຄິນການາອານ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຍັງໃນຢູດາຍ ທີ່ເນເກບເມືອງເບເອເຊບາ.

⁸ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ໄປທົວແຜ່ນດິນນັ້ນແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກັບມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເມື່ອສິນເກົ່າເດືອນແລະຊາວມີ. ⁹ແລ້ວໂຢອາບກໍໄດ້ຖວາຍຈຳນວນທະຫານທີ່ນັບໄດ້ທັງຫມົດແກ່ກະສັດ. ມີທະຫານໃນອິດສະຣາເອນຈຳນວນ 800,000ຄົນ ຜູ້ພ້ອມເຮັດເສັກ, ແລະຄົນຢູດາມີ 500,000ຄົນ.

¹⁰ແລ້ວໃຈຂອງດາວິດກໍໄດ້ຊົງສຳນຶກຜິດຫລັງຈາກທີ່ເພີ່ນໄດ້ຊົງນັບຈຳນວນປະຊາຊົນສຳເລັດແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນດາວິດໄດ້ຊົງທູນຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບໃຫຍ່ຫລວງໃນການທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້. ບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍພຣະອົງຊົງລົບຄວາມບາບຂອງຜູ້ຮັບ ໃຊ້ຂອງພຣະອົງອອກໄປ, ເພາະຂ້ານ້ອຍເຮັດຢ່າງໂງ່າຫຼີ້ສຸດ."

¹¹ເມື່ອດາວິດໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ, ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວກໍໄດ້ມາຍັງກາດ, ຜູ້ທ່ານວຍຂອງ ດາວິດວ່າ, ¹²"ຈົ່ງໄປບອກດາວິດວ່າ: 'ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: 'ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າມີທາງເລືອກສາມຢ່າງ. ຈົ່ງເລືອກເອົາຫນຶ່ງຢ່າງ.'"

¹³ດັ່ງນັ້ນກາດຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າດາວິດ ແລະໄດ້ທູນເພີ່ນວ່າ, "ຈະໃຫ້ເກີດອິດຢາກອາຫານເປັນເວລາສາມປີ ໃນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານຫລືບ? ຫລືທ່ານຈະຍອມຫນີຕໍ່ຫນ້າສັດຕູຂອງທ່ານ ເປັນເວລາສາມເດືອນ ຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄລ່ຕາມທ່ານຫລືບ? ຫລືຈະໃຫ້ໂຮກລະບາດເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ ຂອງທ່ານເປັນເວລາສາມມື້ຫລືບ? ບັດນີ້ຂໍທ່ານໄດ້ຊົງຄິດເບິ່ງວ່າຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ກັບໄປທູນສົງໃດຕໍ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ." ¹⁴ແລ້ວດາວິດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບກາດວ່າ, "ເຮົາເປັນທຸກຫລາຍ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຕິກເຂົ້າໄປຢູ່ໃນມືຂອງພຣະຢາເວຫລາຍກວ່າ ໃຫ້ເຮົາຕິກເຂົ້າໄປໃນມືຂອງມະນຸດ, ເພາະພຣະອົງມີໃຈເມດຕາໃຫຍ່ຫລາຍ."

¹⁵ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ຊົງໃຫ້ໂຮກລະບາດເກີດຂຶ້ນ ໃນອິດສະຣາເອນຕັ້ງແຕ່ເວລາເຊົ້າຈົນຫມົດເວລາກໍານົດ, ແລະປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຕາຍຈຳນວນເຈັດຫມື່ນຄົນນັບຕັ້ງແຕ່ເມືອງດານເຖິງເບເອນເຊບາ. ¹⁶ເມື່ອເຫວະດາເດີມອອກເຫນືອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຫລາຍເມືອງນັ້ນ, ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປ່ຽນໃຈເພາະເລື່ອງເຫດຮ້າຍ ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນນັ້ນ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາເຫວະດາ ຜູ້ກຳລັງຫລາຍປະຊາຊົນວ່າ, "ພໍແລ້ວ! ບັດນີ້ຈົ່ງຢຸດມືຂອງເຈົ້າ." ໃນເວລານັ້ນທູດຂອງພຣະຢາເວກໍຢູ່ທີ່ລານຟາດເຂົ້າຂອງອາໂຣນາຄິນເຢບຸດ.

¹⁷ແລ້ວດາວິດໄດ້ທູນຕໍ່ພຣະຢາເວຂະນະທີ່ພຣະອົງເຫັນຝູງເຫວະດາຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຫານປະຊາຊົນນັ້ນ, ແລະໄດ້ຊົງທູນວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເອງໄດ້ເຮັດບາບ, ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດທີ່ເຮົາແຕ່ໃຈຕົນເອງ. ແຕ່ບັນດາແກະເຫລົ່ານີ້, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຫຍັງ? ຂໍມືຂອງພຣະອົງທຳໂຫດຂ້ານ້ອຍພຣະອົງ ແລະເຊື້ອສາຍພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິດ!"

¹⁸ແລ້ວກາດກໍໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າດາວິດ ແລະໄດ້ທູນເພີ່ນວ່າ, "ຂໍຂຶ້ນໄປສ້າງແຫ່ນບູຊາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວເທິງລານຟາດເຂົ້າຂອງອາໂຣນາຄິນເຢບຸດເຖິດ." ¹⁹ດັ່ງນັ້ນດາວິດກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປ, ຕາມຄໍາຂອງກາດຕາມທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາ. ²⁰ເມື່ອອາໂຣນາໄດ້ຫັນອອກໄປ ແລະໄດ້ເຫັນກະສັດ ແລະບັນດາຂ້າຣາຊການກຳລັງເຂົ້າມາຫາເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນອາໂຣນາກໍໄດ້ອອກໄປ ແລະໄດ້ກົມຕົວລົງກາບລົງດິນຕໍ່ກະສັດ.

²¹ແລ້ວອາໂຣນາໄດ້ທູນວ່າ, "ເຫດໃດກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຈົ່ງໄດ້ມາຫາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ?" ດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ມາຊີລານຟາດເຂົ້າຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອເຮົາຈະສ້າງແຫ່ນບູຊາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພື່ອທີ່ເລື່ອງໂຫດຮ້າຍຈະຫມົດໄປຈາກປະຊາຊົນ." ²²ນາໂຣນາຈຶ່ງໄດ້ທູນດາວິດວ່າ, "ຂໍກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂໍຊົງໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ສາຍຕາຍ ຂອງທ່ານເຫັນດີເຖິດ. ເບິ່ງເຖິດ, ທີ່ນີ້ມີຈຸດສຳຫລັບເຄື່ອງບູຊາເຜົາທັງຕົວ ແລະໄມ້ຟາດເຂົ້າກັບແອກສຳລັບເປັນຝືນ ຂ້າແຕ່ກະສັດ. ²³ຂອງທັງຫມົດນີ້ຂ້ານ້ອຍ ອາໂຣນາຂໍຖວາຍແຕ່ທ່ານ," ແລ້ວເຂົາໄດ້ທູນກະສັດອີກວ່າ, "ຂໍພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຊົງໂປດປານທ່ານ."

²⁴ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບອາໂຣນາວ່າ, "ບໍ່ໄດ້, ເຮົາຍື່ນຍື່ນທີ່ຈະຊື້ຈາກເຈົ້າຕາມລາຄານັ້ນ. ເຮົາຈະບໍ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເຜົາທັງຕົວແຕ່ພຣະຢາເວ ໂດຍທີ່ເຮົາບໍ່ເສຍຫຍັງເລີຍ." ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຊົງຊີລານຟາດເຂົ້າ ແລະຈົ່ງເປັນເງິນຫ້າສິບຫລຽນ. ²⁵ດາວິດກໍໄດ້ຊົງສ້າງແຫ່ນບູຊາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວທີ່ນັ້ນ ແລະຊົງໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງຕົວກັບເຄື່ອງບູຊາ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ທູນອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຢາເວໃນນາມຂອງແຜ່ນດິນ ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງລະງັບໂກດຮ້າຍທົວອິດສະຣາເອນ.

1 ກະສັດ

1 ¹ເມື່ອກະສັດດາວິດກໍເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ເຖິງວ່າພວກເຂົາກໍຫົມຜ້າໃຫ້ເພີ່ນ, ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ອົບອຸ່ນ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພີ່ນຈຶ່ງໄດ້ບອກເພີ່ນວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຊອກຫາສາວພິມມະຈາລິມາຖວາຍແຕ່ກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ. ໃຫ້ນາງຖວາຍການບົວລະບັດ ແລະຄອຍດູແລພະອົງ. ໃຫ້ນາງນອນໃນອ້ອມກອດຂອງພະອົງ ເພື່ອກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ອົບອຸ່ນ."

³ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເສາະຊອກຫາຍິງງາມຫົວເຂດແດນຂອງອິດສະຣາເອນ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ພົບອາບິຊາກຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມ ແລະໄດ້ນຳຕົວນາງມາເຝົ້າກະສັດ. ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນງາມຫລາຍ. ນາງໄດ້ຖວາຍການບົວລະບັດກະສັດ ແລະ ຄອຍດູແລພະອົງ, ແຕ່ກະສັດບໍ່ໄດ້ສົມສູ້ກັບນາງ.

⁵ໃນເວລານັ້ນ, ອາໂດນີຢາລູກຊາຍຂອງຮັກກິດໄດ້ຍົກຕົວເອງຂຶ້ນ, ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະເປັນກະສັດ." ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຕຽມບັນດາລົດມ້າເສັກ ແລະກອງທະຫານມ້າສຳລັບທ່ານເອງກັບຄືນຫ້າສິບຄົນໄວ້ແລ່ນນຳຫນ້າທ່ານ. ⁶ພະບິດາຂອງເພີ່ນກໍບໍ່ໄດ້ເຄີຍຂັດໃຈ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເບບນັ້ນ?" ອາໂດນີຢາເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ງາມຫລາຍ, ທ່ານເກີດມາຫລັງຈາກອັບຊາໂລມ.

⁷ທ່ານໄດ້ຄົບຄິດກັບໂຍອາບ ລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢາ ແລະ ກັບອາບີຢາປະໂລຫິດ. ພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມອາໂດນິຢາ ແລະ ໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອທ່ານ.

⁸ແຕ່ຊາດິກປະໂລຫິດ, ເບນາອີຢາ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຢາດາ, ນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ, ຊີເມອີ, ເຣອີ ແລະ ພວກທະຫານກ້າຂອງດາວິດບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມອາໂດນິຢາ.

⁹ອາໂດນິຢາໄດ້ຖວາຍບູຊາແກະ, ງົວ, ແລະລູກງົວຜູ້ພິທີໂງ່ນຫີນໃກ້ກັບເອນໂຣເກນ, ທ່ານໄດ້ເຊີນຜົນກະທົບທັງຫມົດຂອງທ່ານ ຄືບັນດາລູກຊາຍຂອງດາວິດ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດແຫ່ງຢູດາ, ທີ່ເປັນພວກຂ້າຮາຊາການຂອງກະສັດ.¹⁰ ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊີນນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ, ເບນາອີຢາ, ພວກທະຫານກ້າ ຫລື ຊາໂລໂມນນັ້ນຊາຍຂອງທ່ານ.

¹¹ແລ້ວນາທານກໍ່ໄດ້ຖາມຮາຊີນີບັດເຊບາແມ່ຂອງໂຊໂລໂມນ, ວ່າ, "ຮາຊີນີບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ່ວ່າອາໂດນິຢາ

ລູກຊາຍຂອງນາງຮັກກິດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຕົນເອງຂຶ້ນເປັນກະສັດແລ້ວ, ແລະ ດາວິດຜູ້ນຳຂອງພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ຊົງຮູ້ເລື່ອງນີ້ບໍ່?

¹²ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຖວາຍຄຳແນະນຳ, ເພື່ອຮາຊີນີຈະໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ຊີວິດຂອງໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງຮາຊີນີດ້ວຍ.

¹³ໃຫ້ຮາຊີນີເຂົ້າເຝົ້າກະສັດດາວິດ; ແລະທູນຖາມພະອົງວ່າ, "ຂ້າແດ່ພະຮາຊາ, ພະອົງໄດ້ສັນຍາກັບຂ້ານ້ອຍແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່ວ່າ,

"ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເປັນກະສັດສືບແທນທ່ານ?

"ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຫ້ອາໂດນິຢາຂຶ້ນເປັນກະສັດ?"¹⁴ໃນຂະນະທີ່ຮາຊີນີກາບທູນກະສັດຢູ່, ຂ້ານ້ອຍນຳເຂົ້າໄປເຝົ້າ ແລະ

ສະຫນັບສະຫນູນຄຳເວົ້າຂອງຮາຊີນີ."

¹⁵ດັ່ງນັ້ນບັດເຊບາ ກໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປທີ່ຕ້ອງຂອງກະສັດ. ກະສັດຊົງເຖົ້າຫລາຍ, ແລະ ອາບີຊາກຊາວຊູເນມກໍ່ກຳລັງຖວາຍການຮັບໃຊ້ກະສັດຢູ່.

¹⁶ບັດເຊບາກຶມຂາບກະສັດ ແລະ ກະສັດກໍ່ກ່າວຖາມວ່າ, "ເຈົ້າຕ້ອງການສິ່ງໃດບໍ່?"¹⁷ຮາຊີນີໄດ້ຕອບພະອົງວ່າ, "ຂ້າແດ່ພະຮາຊາ,

ທ່ານໄດ້ສາບານຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ວ່າ

"ແນ່ນອນໂຊໂລໂມນລູກຂອງຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດສືບແທນທ່ານ ແລະ ເຂົາຈະນັ່ງບັນລັງຂອງທ່ານ."

¹⁸ບັດນີ້, ເບິ່ງແມ້, ອາໂດນິຢາເປັນກະສັດແລ້ວ, ແມ້ແຕ່ພຣະອົງກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ກໍ່ບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ເລີຍ.¹⁹ເຂົາໄດ້ຖວາຍສັດບູຊາງົວ,

ລູກໂຕອົວນພີ, ແລະ ແກະຈຳນວນມາກມາຍຫລວງຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ເຊີນບັນດາລູກຊາຍຂອງກະສັດ, ອາບີອາທາປະໂລຫິດ, ແລະ

ໂຍອາບຜູ້ບັນຊາການກອງທັບ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊີນໂຊໂລໂມນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ.

²⁰ເພາະພະອົງ, ຄືກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ, ສາຍຕາຂອງອິດສະຣາເອນທັງຫມົດກໍ່ເບິ່ງພະອົງ, ຖ້າພະອົງບອກກັບເຂົາວ່າ

ຈະເຮັດໃຫ້ໃຜນັ່ງເທິງບ່ອນນັ່ງຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຈາກພະອົງ, ຜູ້ນຳຂອງຂ້ານ້ອຍ.²¹ເພາະສະນັ້ນຈະເປັນດັ່ງນີ້,

ຄືເມື່ອກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕາຍໄປແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍກໍ່ຕິດເປັນຝ່າຍຜິດ."

²²ໃນຂະນະທີ່ຮາຊີນີກຳລັງກາບທູນກະສັດຢູ່, ນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະໄດ້ເຂົ້າມາ.²³ຜູ້ຮັບໃຊ້ໄດ້ທູນຕໍ່ກະສັດວ່າ,

"ນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຢູ່ບ່ອນນີ້ແລ້ວ" ເມື່ອນາທານເຂົ້າມາຕໍ່ຫນ້າກະສັດ, ເຂົາກໍ່ກຶມກາບຫນ້າຈົນຈຸພົນ ຖວາຍບັງຄົມກະສັດ.

²⁴ແລ້ວນາທານກໍ່ເວົ້າວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ງໄວ້ບໍ່ວ່າ, "ອາໂດນິຢາ ຈະຄອງຣາດຕໍ່ຈາກເຮົາ, ແລະ

ເຂົາຈະນັ່ງບັນລັງຂອງເຮົາ?"²⁵ເພາະມືນີ້ທ່ານໄດ້ໄປຖວາຍບູຊາງົວ, ລູກງົວຜູ້ພິທີ, ແລະ ແກະຈຳນວນຫລາຍ, ແລະ

ໄດ້ເຊີນບັນດາໂອຣົດຂອງກະສັດທັງຜູ້ບັນຊາການກອງທັບ, ແລະ ອາບີອາທາປະໂລຫິດ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ກຳລັງກິນດື່ມຕໍ່ຫນ້າທ່ານ, ແລະ ກ່າວວ່າ,

'ຂໍກະອາໂດນິຢາຈົງອາຍຸຫມັ້ນຍິນ!'

²⁶ແຕ່ສ່ວນຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ, ຊາດິກຜູ້ເປັນປະໂຫິດ, ເບໂນຢາບຸດຊາຍຂອງເຢໂຮຢາດາ, ແລະ ໂຊໂລໂມນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ,

ທ່ານໄດ້ເຊີນພວກເຮົາຫລືບໍ່.²⁷ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ພະອົງບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຮົາ, ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ, ວ່າ

ຈະຊົງໃຫ້ໃຜນັ່ງເທິງບ່ອນນັ່ງຕໍ່ຈາກພະອົງບໍ່?"

²⁸ແລ້ວກະສັດດາວິດໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງເອີ້ນບັດເຊບາກັບຄືນມາຫາເຮົາ." ຮາຊີນີກໍ່ເຂົ້າມາເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າກະສັດ ແລະ ຊົງຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າກະສັດ.

²⁹ກະສັດຊົງປະຕິຍານ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຢາເວຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຜູ້ຊົງໄຖ່ຊີວິດຂອງເຮົາຈາກຄວາມທຸກຍາກ,

³⁰ມືນີ້ເຮົາໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ໃນພຣະນາມຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວວ່າ, "ໂຊໂຣໂມນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈະຄອງຣາດຈາກເຮົາແນ່ນອນ,

ແລະ ເຂົາຈະນັ່ງບັນລັງແທນເຮົາ,' ເຮົາຈະເຮັດແນວນີ້ໃນວັນນີ້."³¹ແລ້ວຮາຊານີບັດເຊບາກໍ່ໄດ້ກຶມຫົວລົງພື້ນ ແລະ ຕໍ່ຫນ້າກະສັດ ແລະ ເວົ້າວ່າ,

"ຂໍກະສັດດາວິດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍຊົງຈະເລີນເປັນນິດ!"

³²ກະສັດດາວິດໄດ້ມືຮັບສັ່ງວ່າ, "ຈົ່ງເອີ້ນຊາດິກປະໂຫິດ, ນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ, ກັບເບໂນຢາບຸດຊາຍຂອງເຢໂຮຢາດາມາຫາເຮົາ."

ດັ່ງນັ້ນເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງເຂົ້າມາເຝົ້າຕໍ່ພຣະພັກກະສັດ.³³ກະສັດກໍ່ສັ່ງເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, "ຈົ່ງພາຂ້າຮາຊາການຂອງເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ

ໃຫ້ໂຊໂຣໂມນລູກຊາຍຂອງເຮົາຂີ່ຂອງເຮົາ ແລະ ນຳເຂົາລົງໄປທີ່ກີໂຮນ."³⁴ໃຫ້ຊາດິກປະໂຫິດ ແລະ

ນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະເຈົ້າເຂົາໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອອິດສະຣາເອນທີນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງເປົ້າແກ ແລະ ປະກາດວ່າ, "ຂໍກະສັດໂຊໂລໂມນຊົງດຳລົງຢູ່ຕະຫລອດໄປ!"

³⁵ແລ້ວເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງຕິດຕາມເຂົາຂຶ້ນມາ, ແລະ ເຂົາຈະມານັ່ງເທິງບັນລັງຂອງເຮົາ; ເພາະເຂົາຈະເປັນກະສັດແທນເຮົາ.

ເຮົາໄດ້ຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ຄອບຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາ."³⁶ເບໂນຢາບຸດຊາຍຂອງກະສັດເຢໂຮຢາດາໄດ້ນິບ, ແລະ ເວົ້າວ່າ,

"ຂໍໃຫ້ເປັນດັ່ງນັ້ນເຖິດ! ຂໍພຣະຢາເວ, ເຈົ້າແຫ່ງກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໄດ້ຍືນຍົນດັ່ງນັ້ນ."³⁷ພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດກັບກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະ

ອົງມາແລ້ວຢ່າງໃດ, ກໍ່ຂໍໃຫ້ສະຖິດກັບໂຊໂລໂມນຢ່າງນັ້ນ, ແລະ

ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ບັນລັງຂອງໂຊໂລໂມນໃຫຍ່ຫລາຍກວ່າບັນລັງຂອງກະສັດດາວິດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ."

³⁸ດັ່ງນັ້ນຊາດິກປະໂຫິດ, ນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ, ແລະ ເບໂນຢາບຸດຊາຍຂອງເຢໂຮຢາດາ, ແລະ ຄົນເກເຣັດ ແລະຊາວເປເລັດ

ຈຶ່ງໃຫ້ໂຊໂລໂມນນັ່ງເທິງໂຕລໍຂອງກະສັດດາວິດ; ພວກເຂົາໄດ້ນຳທາງມາເຖິງກີໂຮນ.³⁹ຊາດິກປະໂຫິດໄດ້ນຳເຂົາສັດທິບັນຈຸນ້ຳມັນມາຈາກເຕັ້ນ ແລະ

ໄດ້ເຈັມຖົງໂຊໂລໂມນໄວ້. ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເປົ້າແກ, ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ກ່າວວ່າ,

"ຂໍກະສັດໂຊໂລໂມນຊົງກະເສີມສຳລານ!"⁴⁰ແລ້ວປະຊາຊົນທັງປວງກໍ່ໄດ້ຕາມພະອົງຂຶ້ນໄປ, ພ້ອມກັບໄດ້ເປົ້າຊຸ່ຍດ້ວຍຄວາມຍິນດີ

ຈົນແຜ່ນດິນສະເທືອນເພາະສຽງຂອງພວກເຂົາ.

⁴¹ເມື່ອອາໂດນິຢາ ແລະ ບັນດາແຂກທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາໄດ້ກິນອາຫານແລ້ວໆ ກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນ. ເມື່ອໂຍອາບໄດ້ຍິນສຽງແກ, ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ

"ເປັນຫຍັງຄືມີສຽງແຊວໃນເມືອງນັ້ນ?"⁴²ຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງເວົ້າຢູ່, ໂຍນາທານລູກຊາຍຂອງອາບີຢາປະໂລຫິດໄດ້ມາຮອດ ແລະ ອາໂດນິຢາໄດ້ກ່າວວ່າ,

"ເຂົາມາສາ, ເພາະເຈົ້າເປັນຄົນດີ ແລະໄດ້ເຮົາຂ່າວດີມາ."

⁴³ໂຍນາທານໄດ້ນິບອາໂດນິຢາ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ກະສັດດາວິດເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຊໂລໂມນເປັນກະສັດແລ້ວ,⁴⁴ແລະ

ກະສັດມີຄຳສັ່ງສົ່ງຊາດິກປະໂຫິດ, ນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ, ເບໂນຢາບຸດຊາຍຂອງເຢໂຮຢາດາ, ກັບຄືນເກເຣັດ ແລະ ຊາວເປເລັດ.

ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງໂຊໂລໂມນໄປ.⁴⁵ ຊາດກັບປະໂຫຍດກັບນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະໄດ້ເຈີມເຂົາໃຫ້ເປັນກະສັດທີ່ກິໂຮນ, ແລະ ເຂົາທັງຫລາຍກໍຂຶ້ນມາຈາກທີ່ນັ້ນດ້ວຍ ຄວາມຍິນດີ, ເພາະສະນັ້ນໃນເມືອງຈິງຟິດສະນັ້ນ. ນີ້ແມ່ນສຽງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ.

⁴⁶ ນອກຈາກນີ້, ໂຊໂລໂມນໄດ້ນຶງເທິງບັນລັງຂອງອານາຈັກດ້ວຍ.⁴⁷ ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ພວກບັນດາຂ້າຣາດຊະການຂອງກະສັດກໍໄດ້ເຂົ້າໄປຖວາຍພຣະພອນແກ່ກະສັດດາວິດ, ເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຮົາວ່າ, "ຂໍພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ນາມຂອງໂຊໂລໂມນດີຍິ່ງກວ່ານາມຂອງພະອົງ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ບັນລັງຂອງເຂົາຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຂອງພະອົງ." ແລ້ວກະສັດກໍກິມໂຕລົງບ່ອນນອນ.⁴⁸ ກະສັດກໍເວົ້າວ່າ, "ສາທຸການແດ່ພຣະຢາເວຂອງອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ປະທານຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ບັນລັງຂອງເຮົາໃນມືນີ້, ແລະ ດ້ວຍຕາຂອງເຮົາເອງໃນມືນີ້ຄວນເບິ່ງເຫັນ."

⁴⁹ ແລ້ວແຂກທັງປວງຂອງອາໂດນິຢາກໍຢ້ານ. ພວກເຂົາໄດ້ລູກຂຶ້ນ ແລະ ຕ່າງຄົນຕ່າງໄປຕາມທາງຂອງຕົນ.⁵⁰ ສ່ວນອາໂດນິຢາກໍຢ້ານໂຊໂລໂມນ ແລະ ຈິງລູກຂຶ້ນ, ແລະ ໄດ້ໄປຈັບທີ່ແຈຂອງແທນບູຊາ.⁵¹ ແລ້ວມີຄົນໄປກາບທູນໂຊໂລໂມນວ່າ, "ເບິ່ງແມ້, ອາໂດນິຢາຢ້ານກະສັດໂຊໂລໂມນ, ເພາະທ່ານຈັບແຈຂອງແທນບູຊາຢູ່, ເວົ້າວ່າ, 'ຂໍກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່ອນວ່າ ຈະບໍ່ປະຫານຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງດ້ວຍຕາບ.'" ⁵² ໂຊໂລໂມນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຖ້າແມ່ນວ່າເຂົາສຳແດງໂຕວ່າເປັນຄົນດີ, ແມ່ນແຕ່ຜົມເສັ້ນດຽວເຂົາຈະບໍ່ຕິກລົງດິນ, ແຕ່ຖ້າພົບຄວາມຊົ່ວຢູ່ໃນໂຕເຂົາ, ເຂົາຈະຕ້ອງເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ."⁵³ ດັ່ງນັ້ນກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປນຳຄົນລົງມາຈາກແທນບູຊາ. ທ່ານກໍມາ ແລະ ກາບຕໍ່ກະສັດໂຊໂລໂມນ, ແລະ ໂຊໂລໂມນໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ຈິງກັບໄປວັງຂອງເຈົ້າເຖິດ."

2

¹ ເມື່ອໃກ້ເວລາທີ່ດາວິດຈະສິ້ນໃຈຕາຍ, ເພິ່ນໄດ້ຊົງບອກໂຊໂລໂມລູກຂອງເພິ່ນ, ເວົ້າວ່າ,² "ພໍ່ກຳລັງຈະຕາຍແລ້ວ. ຈົ່ງເຂັມແຂງ, ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງສຳແດງຕົວຂອງເຈົ້າໃຫ້ເປັນລູກຜູ້ຊາຍ.³ ຈົ່ງຮັກສາພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະສຳເລັດຜົນໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ, ທີ່ຈະເຊື່ອຝັງກົດບັນຍັດ, ແລະ ກົດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ຈົ່ງລະມັດລະວັງທີ່ຈະຖືປະຕິບັດດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນກົດ ຫມາຍຂອງໂມເຊ, ສະນັ້ນທ່ານຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານເຮັດ, ທຸກບ່ອນທີ່ທ່ານໄປ, ⁴ ເພື່ອທີ່ພຣະເຈົ້າຢາເວຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ ຊົງພຣະອົງໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບເຮົາວ່າ, "ຖ້າບັນດາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າລະມັດລະວັງທີ່ຈະດຳເນີນ, ໃນທາງຂອງເຂົາຕໍ່ຫນ້າເຮົາດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ, ດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ຂາດຄົນສືບທອດທີ່ຈະນຶງເທິງບັນລັງຂອງອິດສະຣາເອນ." ⁵ ເຈົ້າເອງກໍຮູ້ວ່າ ໂຢອາບລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢາໄດ້ເຮັດຫຍັງຕໍ່ເຮົາ, ແລະ ເຂົາໄດ້ເຮັດຫຍັງຕໍ່ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງຊາດອິດສະຣາເອນສອງຄົນຄື, ອັບເນລູກຊາຍຂອງເນຣະ, ແລະ ອາມາສາລູກຊາຍຂອງເຢເທີ, ຜູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ຂ້າໄປ. ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດແຫ່ງສິ່ງຄາມໃນຍາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ເຂົາເຮັດໃຫ້ເລືອດແຫ່ງສິ່ງຄາມຕິກລົງເທິງສາຍເອວຂອງເຂົາ ແລະ ລົງເທິງເກີບທີ່ຢູ່ຕີນຂອງເຂົາ." ຈິດການກັບໂຢອາບດ້ວຍສະຕິປັນຍາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ, ແຕ່ຢາບ່ອຍໃຫ້ຕົວຂອງເຂົາຕິກລົງໄປສູ່ຊຸມຝັ່ງສືບຢາງສະຫງົບສຸກ.

⁷ ຢ່າງໃດກໍດີ, ຈິ່ງສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງບາກຊິນໂລຄິນກິເລອາດ, ແລະ ຈິ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນຫມູ່ຄົນທີ່ກິນອາຫານທີ່ໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າ, ເພາະເມື່ອເຮົາຫນີອັບຊາໂລມອ້າຍຂອງເຈົ້ານັ້ນ ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຊ່ວຍເຮົາໄວ້.

⁸ ເບິ່ງແມ, ຍັງມີຊົມອີລູກຊາຍຂອງເກເຣ, ຊາວເບັນຢາມິນຈາກບ້ານບາຣູອີມກໍຢູ່ກັບເຈົ້າ, ເຂົາເປັນຄົນທີ່ປ່ອຍດຳເຮົາດ້ວຍຖ່ອຍຄ່າທີ່ເຈັບແສບຫລາຍ ໃນມືທີ່ເຮົາໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງມາຫະນາອິມ. ຊົມອີໄດ້ລົງມາຕ້ອນຮັບເຮົາທີ່ແມ່ນ້ຳຈຳແດນ, ແລະ ເຮົາຈິ່ງໄດ້ສາບານຕໍ່ເຂົາໃນພຣະນາມພຣະເຈົ້າຢາເວວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ປະຫານຊີວິດເຈົ້າດ້ວຍຕາບ." ⁹ ບັດນີ້ ເຈົ້າຢາຖືວ່າເຂົາບໍ່ມີໂທດ. ເຈົ້າເປັນຄົນມີປັນຍາ, ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າຄວນຈະເຮັດຫຍັງກັບເຂົາ. ເຈົ້າຈິ່ງນຳຫົວຂອງເຂົາລົງໄປສູ່ຊຸມຝັ່ງສືບພ້ອມກັບເລືອດເພິ່ນ."

¹⁰ ແລ້ວດາວິດໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານ ແລະ ໄດ້ຝັງສືບໄວ້ໃນນະຄອນດາວິດ. ¹¹ ເວລາທີ່ດາວິດໄດ້ປົກຄອງອິດສະຣາເອນຄື ສີສິບປີ. ທ່ານໄດ້ຊົງຄອງຣາດໃນເຮັບໂຣນເຈັດປີ ແລະ ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມອີກສາມສິບສາມປີ.

¹² ຈາກນັ້ນໂຊໂລໂມນຈິ່ງໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດສືບແທນດາວິດພໍ່ຂອງຕົນ, ແລະ ອຳນາດໃນຕຳແໜ່ງກະສັດຂອງເພິ່ນກໍດຳລົງຢູ່ຢ່າງຫມັ້ນຄົງ.

¹³ ແລ້ວອາໂດນິຢາລູກຊາຍຂອງນາງຮັກກິດ ໄດ້ໄປຫາບັດເຊບາ ແມ່ຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ. ເພິ່ນຖາມວ່າ, "ເຈົ້າມາຢ່າງເປັນມິດບໍ່? "ທ່ານໄດ້ຕອບວ່າ, "ແມ່ນແລ້ວ." ¹⁴ ແລ້ວທ່ານໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ, "ຂ້ອຍມີເລື່ອງຢາກຖາມເຈົ້າບາງຢ່າງແນ່ໄດ້ບໍ່. "ຣາຊິນີຖາມວ່າ "ຖາມມາເທິດ." ¹⁵ ອາໂດນິຢາໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຈົ້າຄົງຮູ້ແລ້ວວ່າຂ້ອຍຄວນຈະເປັນກະສັດ, ແລະ ຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດກໍຄິດວ່າຂ້ອຍຈະໄດ້ເປັນກະສັດ. ແຕ່ພັດກາຍເປັນວ່ານັ້ນຊາຍຂອງຂ້ອຍໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດ, ເພາະຄວາມປະສົງຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁶ ບັດນີ້ຂ້ອຍມີຄຳຂໍຮ້ອງແຕ່ສິ່ງດຽວ, ແລະ ຂໍຢາໄດ້ປະຕິເສດຫັນຫນ້າຫນີເລີຍ." ຣາຊິນີບັດເຊບາຖາມວ່າ, "ກ່າວມາເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ " ¹⁷ ລາວຕອບວ່າ, "ກະຣຸນາເວົ້ານຳກະສັດໂຊໂລໂມນ, ເພາະກະສັດຄືຈະບໍ່ປະຕິເສດຣາຊິນີ, ເພື່ອທີ່ວ່າທ່ານຈະໄດ້ປະທານເອົານາງອາບີຊາກຊາວຊູເນມໃຫ້ເປັນເມຍຂອງຂ້ອຍ." ¹⁸ ບັດເຊບາຕອບວ່າ, "ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍຈະຖາມກະສັດໃຫ້ເຈົ້າ."

¹⁹ ບັດເຊບາຈິ່ງໄດ້ໄປຖາມກະສັດໂຊໂລໂມນໃຫ້ອາໂດນິຢາ. ກະສັດໄດ້ລູກຂຶ້ນຕ້ອນຮັບຣາຊິນີ ແລະ ກິມກາບເພິ່ນ. ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ນຶງເທິງບັນລັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຄົນໄປເອົາຕັ້ງມາໃຫ້ແມ່ນັ້ງເບື້ອງຂວາຂອງຕົນ. ²⁰ ຣາຊິນີໄດ້ກ່າວວ່າ "ແມ່ຈະຂໍສິ່ງນ້ອຍໆພຽງສິ່ງຫນຶ່ງຈາກລູກ, ຢ່າປະຕິເສດແມ່ເລຍ." ກະສັດຖາມເພິ່ນວ່າ, "ແມ່, ຢາກຂໍຫຍັງ? ລູກຈະບໍ່ປະຕິເສດແມ່ດອກ." ²¹ ນາງຕອບວ່າ, "ແມ່ຂໍລູກຍິນາງອາບີຊາກຊາວຊູເນມໃຫ້ເປັນເມຍຂອງອາໂດນິຢາ ອ້າຍຂອງລູກເຖິດ "

²² ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ຕອບ ແລະ ໄດ້ຖາມແມ່ຂອງເພິ່ນຄືນວ່າ, "ເປັນຫຍັງແມ່ຈິ່ງຂໍຮ້ອງລູກຍິນາງອາບີຊາກຊາວຊູເນມໃຫ້ອາໂດນິຢາ? ເປັນຫຍັງແມ່ຄືບໍ່ຂໍລູກໃຫ້ຍົກບັນລັງໃຫ້ລາວເລີຍ, ເພາະເຂົາເປັນອ້າຍຂອງລູກ ແລະ ຂໍອີກທັງປະໂຫຍດອາບີອາທາ, ແລະ ໂຢອາບລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູອີຢານຳ?" ²³ ແລ້ວກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ສາບານໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວວ່າ, "ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ຂ້າອາໂດນິຢາຍ້ອນລາວກ້າຂໍຮ້ອງຢ່າງນີ້, ກໍຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດແລະ ລົງໂທດໃຫ້ຫນັກຍິງຂຶ້ນ.

²⁴ ບັດນີ້ ພຣະຢາເວອີງຊົງຊີວິດຢູ່, ຜູ້ຊົງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ນຶງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ເປັນຜູ້ຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີລູກຫລານດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້, ຢ່າງແນ່ນອນ ສະນັ້ນອາໂດນິຢາຈະຕ້ອງຕາຍໃນວັນນີ້." ²⁵ ດັ່ງນັ້ນກະສັດໂຊໂລໂມນຈິ່ງໄດ້ສັ່ງເບນາອີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາໄປຫາ ແລະ ຂ້າອາໂດນິຢາ.

²⁶ ສ່ວນອາບີອາທາປະໂຫຍດນັ້ນ ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈິ່ງໄປຢູ່ເມືອງອານາທິດ, ໄປສູ່ໂຮ່ນາຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າສົມຄວນຈະຕາຍ, ແຕ່ໃນເວລານີ້ເຮົາຈະບໍ່ຂ້າເຈົ້າ, ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ຫາມຫົບຂອງພຣະຢາເວອີງເຈົ້ານາຍ ໄປທາງຫນ້າຂອງດາວິດພໍ່ຂອງເຮົາ ແລະ

ເພາະເຈົ້າໄດ້ຮ່ວມທຸກຮ່ວມສຸກທຸກຢ່າງກັບຄວາມທຸກຂອງພໍ່ຂອງເຈົ້າ.²⁷ ດັ່ງນັ້ນ ໄຊໂລໂມນໄດ້ຂັບໄລ່ອາຍຸອາຈານຫນ້າທີ່ປະໂຫຍດຂອງພຣະຢາເວ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍຂອງເອລີທີ່ເມືອງຊີໂລ.

²⁸ເມື່ອຂ່າວນີ້ໄປຮອດໂຢອາບ, ເຖິງແມ່ນວ່າໂຢອາບບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຂ້າງອັບຊາໂລມ. ແຕ່ທ່ານໄດ້ເຂົ້າຂ້າງອາໂດນີຢາ ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ຫນີໄປທີ່ເຕັນຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຈັບແກຂອງແທ່ນບູຊາໄວ້.²⁹ ມີຄົນໄດ້ໄປບອກກະສັດໄຊໂລໂມນວ່າ ໂຢອາບໄດ້ຫນີເຂົ້າໄປໃນເຕັນຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ບັນດີເຂົ້າໄດ້ຢູ່ຂ້າງແທ່ນບູຊາ. ແລ້ວດັ່ງນັ້ນໄຊໂລໂມນໄດ້ສົ່ງເບນາອີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາ, ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງໄປ, ຂ້າໂຢອາບ."

³⁰ດັ່ງນັ້ນເບນາອີຢາກໍໄດ້ມາເຕັນຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ກະສັດສັງເກດເຫັນເຈົ້າໃຫ້ອອກມາ." ໂຢອາບໄດ້ຕອບວ່າ, "ບໍ່ອອກ, ຂ້ອຍຈະຕາຍຢູ່ນີ້." ແລ້ວເບນາອີຢາກໍໄດ້ກັບໄປຫາກະສັດ, ແລະ ບອກວ່າ, "ໂຢອາບເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າເຂົາຕ້ອງການທີ່ຈະຕາຍທີ່ແທ່ນບູຊາ."³¹ ກະສັດໄດ້ກ່າວຕອບເຂົາວ່າ, "ຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຂົາເວົ້າ. ຂ້າເຂົາ ແລະ ຝັງເຂົາໄວ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ເອົາໂທດຄວາມຜິດ ຊຶ່ງໂຢອາບໄດ້ຂ້າຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດນັ້ນໄປຈາກເຮົາ ແລະ ຈາກເຊື້ອສາຍພໍ່ຂອງເຮົາ."

³²ຂໍພຣະຢາເວຊຶ່ງນໍາເລືອດຂອງເຂົາກັບມາຕິກເທິງຫົວຂອງເຂົາເອງ, ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ຂ້າຊາຍສອງຄົນທີ່ຊອບທ້າກວ່າ ແລະ ດີກ່ວາຕົວເຂົາດ້ວຍຕາຍ, ຄືອັບເນລູກຊາຍຂອງເນຣະ, ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ອາມາສາລູກຊາຍຂອງເຢເທີ, ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບແຫ່ງຢູດາຍ, ໂດຍທີ່ດາວິດພໍ່ຂອງເຮົາບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ.³³ ດັ່ງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ເລືອດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕິກລົງເທິງຫົວຂອງໂຢອາບ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕະຫລອດໄປ. ແຕ່ດາວິດ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງເພີນ ແລະ ລູກຫລານຂອງເພີນ ແລະ ບັງລັງຂອງເພີນ, ຈະມີຄວາມສຸກຈາກພຣະຢາເວຢູ່ຕະຫລອດໄປ."

³⁴ແລ້ວເບນາອີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາກໍໄດ້ເຂົ້າໄປ ແລະ ໄດ້ຂ້າໂຢອາບ. ເຂົາໄດ້ຝັງສົບໄວ້ໃນບ້ານຂອງໂຢອາບເອງຊຶ່ງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

³⁵ກະສັດໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເບນາອີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາໃຫ້ເປັນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບແທນໂຢອາບ, ແລະ ກະສັດກໍໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງຊາດິກປະໂອຕິດແທນທີ່ອາຍຸອາຈານ.

³⁶ແລ້ວກະສັດໄດ້ຊົງໃຊ້ຄົນໄປ ແລະ ເອີ້ນຊື່ເມອີໃຫ້ມາຫາ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ຈຶ່ງສ້າງບ້ານຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ອາໄສຢູ່ນັ້ນ, ແລະ ຢ່າຢ້າຍອອກຈາກນັ້ນໄປທີ່ອື່ນອີ່ນື່ງ."³⁷ ເພາະໃນມື້ທີ່ເຈົ້າອອກໄປ, ແລະ ຂ້າມນ້ຳກິດໂຮນ, ເຈົ້າຮູ້ໄວ້ເຖິງວ່າ ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍ ແລ້ວເລືອດຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງຕິກເທິງຫົວຂອງເຈົ້າເອງ."³⁸ ດັ່ງນັ້ນ ຊື່ເມອີຕອບວ່າ, "ທີ່ກະສັດກ່າວມານັ້ນແມ່ນດີແລ້ວ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ຈະເຮັດຕາມທີ່ກະສັດ ຜູ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກ່າວນັ້ນ." ດັ່ງນັ້ນ ຊື່ເມອີຈຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາດົນນານ.

³⁹ແຕ່ເມື່ອສິ້ນສຸດປີທີສາມ, ທາດສອງຄົນຂອງຊື່ເມອີໄດ້ຫລົບຫນີໄປຫາອາກີເຊລູກຊາຍຂອງມາອາກາ, ກະສັດເມືອງກາດ.

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ມາບອກຊື່ເມອີ, ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ທາດຂອງທ່ານຢູ່ໃນເມືອງກາດ."⁴⁰ ແລ້ວຊື່ເມອີກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ມັດອານຂີລາ ແລະ ໄປຫາອາກີເຊທີ່ເມືອງກາດ ເພື່ອຊອກຫາທາດຂອງຕົນ. ເຂົາໄດ້ໄປນໍາທາດຂອງເຂົາມາຈາກເມືອງກາດ.

⁴¹ເມື່ອມີຄົນໄດ້ມາບອກໄຊໂລໂມນວ່າ ຊື່ເມອີໄດ້ອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄປເມືອງກາດ ແລະ ໄດ້ກັບມາແລ້ວ,

⁴²ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ຊົງໃຊ້ຄົນໄປເອີ້ນຊື່ເມອີມາຫາ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າສາບານໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວບໍ່ແມ່ນບໍ່ ແລະ ແຈ້ງແກ່ເຈົ້າແລ້ວວ່າ, "ຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ໃນວັນທີ່ເຈົ້າອອກໄປ ບໍ່ວ່າຈະໄປທີ່ໃດ ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍແທ້?" ແລ້ວເຈົ້າກໍໄດ້ຕອບເຮົາວ່າ "ທີ່ກະສັດນັ້ນກ່າວກໍດີແລ້ວ."

⁴³ເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັກສາຄໍາສາບານທີ່ໃຫ້ໄວ້ຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະ ບໍ່ຮັກສາຄໍາສັ່ງຂອງເຮົາທີ່ໃຫ້ກັບເຈົ້ານັ້ນ?"⁴⁴ ກະສັດຍັງໄດ້ກ່າວກັບຊື່ເມອີວ່າ, "ໃນໃຈຂອງເຈົ້າເອງຮູ້ເລື່ອງເຫດຮ້າຍທັງຫມົດ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕໍ່ດາວິດພໍ່ຂອງເຮົາ."

ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວຈະຊົງນໍາເອົາເຫດຮ້າຍມາສະຫນອງເທິງຫົວຂອງເຈົ້າເອງ.

⁴⁵ແຕ່ກະສັດໄຊໂລໂມນຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ ແລະ

ບັນລັງຂອງດາວິດຈະຕັ້ງຫມົດຄົນທີ່ຫນ້າພຣະຢາເວຕະຫລອດໄປ."⁴⁶ ແລ້ວກະສັດໄດ້ຊົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເບນາອີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາເຂົ້າກໍໄດ້ອອກໄປຂ້າຊື່ເມອີ. ດັ່ງນັ້ນການປົກຄອງກໍໄດ້ຈົດຕັ້ງຢ່າງດີ. ກະສັດໄຊໂລໂມນໄດ້ຄວບຄຸມອໍານາດທັງຫມົດເປັນທີ່ສໍາເລັດ.

3

¹ໄຊໂລໂມນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນພັນທະມິດກັນກັບກະສັດແຫ່ງເອຢິບ. ໂດຍການແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງເພີນ ແລະ ຊົງໄດ້ພານາງມານະຄອນດາວິດ ຈົນເພີນໄດ້ສ້າງຮາຊວິງວິຫານ, ຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ກໍາແພງລ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມສໍາເລັດ.

²ປະຊາຊົນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມສະຖານບູຊາເທິງທີ່ສູງຕ່າງໆ, ເພາະຍັງບໍ່ໄດ້ສ້າງວິຫານເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ.

³ໄຊໂລໂມນໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກຂອງເພີນມີຕໍ່ພຣະຢາເວ ຊຶ່ງດໍາເນີນຕາມກົດເກນຂອງດາວິດພໍ່ຂອງຕົນ, ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນເພີນຍັງໄດ້ຊົງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຜົາເຄື່ອງບູຊາທີ່ສະຖານສູງ.

⁴ກະສັດໄດ້ໄປທີ່ເມືອງກີເບໂອນເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາບ່ອນນັ້ນ, ເພາະບ່ອນນັ້ນເປັນສະຖານສູງທີ່ສໍາຄັນຫລາຍ.

ໄຊໂລໂມນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຈໍານວນເປັນພັນໆເທື່ອເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນ.

⁵ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ໄຊໂລໂມນທີ່ເມືອງກີເບໂອນທາງຄວາມຝັນໃນຍາມຄໍາຄືນ; ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ "ຈຶ່ງຂໍ! ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາໃຫ້ອັນໃດເຈົ້າກໍຈຶ່ງຂໍເຫຼິ້ນ?"

⁶ດັ່ງນັ້ນ ໄຊໂລໂມນໄດ້ຕອບວ່າ, "ພຣະອົງຊົງສໍາແດງຄວາມຫມັ້ນຄົງໃນພັນທະສັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ດໍາເນີນດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ, ດ້ວຍຄວາມຊອບທ້າ, ແລະ ດ້ວຍຈິດໃຈຊື່ຖືກຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກສາຄວາມຫມັ້ນຄົງໃນພັນທະສັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ໄວ້ເພື່ອທ່ານ ແລະ ໄດ້ປະທານລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງແກ່ທ່ານນັ້ງເທິງບັນລັງຂອງທ່ານໃນມື້ນີ້."

⁷ບັດນີ້ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເປັນກະສັດແທນດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນພຽງເດັກນ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຊື່ເຮັດຢ່າງໃດດີ.⁸ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ ເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່, ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຈະນັບໄດ້.

⁹ສະນັ້ນຂໍພຣະອົງປະທານຈິດໃຈທີ່ເຂົ້າໃຈຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເພື່ອທີ່ຈະປົກຄອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຢ່າງຍຸດຕິທໍາ, ເພື່ອຈະແຍກຄວາມແຕກຕ່າງລະວ່າງດີກັບຊົດໄດ້. ເພາະໃຜຈະສາມາດພິພາກສາປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍນີ້ຂອງພຣະອົງໄດ້?"

¹⁰ທີ່ໄຊໂລໂມນໄດ້ຂໍເຊັນນີກໍເປັນທີ່ພິຈາລະນາຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹¹ ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ເພາະເຈົ້າໄດ້ຂໍສິ່ງນີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂໍຊີວິດຢືນຍາວ ຫລື ຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ຕົນເອງ ຫລື ຂໍຊີວິດສັດຕູຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າເອງໄດ້ຂໍຄວາມສາມາດແຍກແຍະເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຍຸດຕິທໍາ,¹² ບັດນີ້,

ເຮົາຈະເຮັດຕາມຄໍາທີ່ເຮົາໄດ້ຂໍເຮົາ. ເຮົາຈະໃຫ້ໃຈທີ່ປະກອບດ້ວຍປັນຍາແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ເພາະວ່າຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ເປັນຢູ່ກ່ອນເຈົ້າຫລັງຈາກເຈົ້າ, ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ຂຶ້ນມານຳຫລັງເຈົ້າຕໍ່ຈາກເຈົ້າ.

¹³ເຮົາຍັງຈະໃຫ້ເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂໍດ້ວຍ, ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ກຽດຕິຍົດ, ເພື່ອຈະບໍ່ມີກະສັດອົງໃດປຽບທຽບກັບເຈົ້າໄດ້ຕະຫລອດທັງເວລາທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ. ¹⁴ຖ້າເຈົ້າຈະດຳເນີນຕາມທາງຂອງເຮົາ ຮັກສາກົດເກນ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ, ແບບດາວິດພໍຂອງເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນນັ້ນ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະໃຫ້ອາຍຸຂອງເຈົ້າຍືນຍາວ."

¹⁵ແລ້ວໂຊໂລໂມນກໍໄດ້ຕື່ນຈາກນອນ, ແລະ ນິແຫລະ ເປັນຄວາມຝັນ. ທ່ານກໍໄດ້ສະເດັດມານະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໄດ້ຍືນຢູ່ຫນ້າຫົບພັນທະສັນຍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ທ່ານໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາ, ແລະ ໄດ້ຈັດງານລ້ຽງແກ້ຂ້າຮາຊການທຸກຄົນຂອງເພິ່ນ.

¹⁶ແລ້ວຍິງໂສເພນີສອງຄົນໄດ້ມາຫາກະສັດໂຊໂລໂມນ ແລະ ໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າທ່ານ. ¹⁷ຍິງຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອາໄສຢູ່ບ້ານຫລັງດຽວກັນ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍເກີດລູກຊາຍຂອງຄົນຫນຶ່ງ ຂະນະທີ່ນາງກໍຢູ່ໃນບ້ານ.

¹⁸ເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີສາມເມື່ອຂ້ານ້ອຍເກີດລູກແລ້ວ ແລະ ຍິງຄົນນີ້ກໍໄດ້ເກີດລູກດ້ວຍ. ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢູ່ນຳກັນ.

ບໍ່ມີໃຜຢູ່ກັບພວກຂ້ານ້ອຍໃນບ້ານນັ້ນເລີຍ, ພຽງແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍທັງສອງເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນບ້ານນັ້ນ.

¹⁹ແລ້ວລູກຊາຍຂອງຍິງຄົນນີ້ໄດ້ຕາຍແລ້ວໃນເວລາກາງຄືນ, ເພາະນາງນອນຫັບເຂົ້າ. ²⁰ດັ່ງນັ້ນໃນຕອນກາງຄືນນາງໄດ້ລູກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ເອົາລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄປຈາກຂ້າງກາຍຂ້ານ້ອຍ, ໃນຂະນະທີ່ສາວໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ນອນຫລັບຢູ່, ແລະ ໄດ້ວາງເຂົ້າໄວ້ໃນເອິກຂອງນາງ, ແລະ ນາງໄດ້ເອົາລູກຊາຍຂອງນາງທີ່ຕາຍແລ້ວນັ້ນໄວ້ໃນເອິກຂອງຂ້ານ້ອຍ.

²¹ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ ເພື່ອໃຫ້ລູກຂອງຂ້ານ້ອຍກິນນົມ, ເຂົາໄດ້ຕາຍແລ້ວ ແຕ່ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄິດເບິ່ງໃນຕອນເຊົ້າ, ເດັກນັ້ນບໍ່ແມ່ນລູກຊາຍທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເກີດອອກມາ. ²²ແຕ່ແລ້ວຍິງອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນ, ເດັກທີ່ມີຊີວິດເປັນລູກຂອງລາວ, ສ່ວນເດັກທີ່ຕາຍໄປເປັນລູກຂອງຂ້ານ້ອຍ." ຍິງຄົນທີ່ຫນຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ບໍ່, ເດັກທີ່ຕາຍເປັນລູກຂອງເຈົ້າ ແລະ ເດັກທີ່ມີຊີວິດຢູ່ເປັນລູກຂອງຂ້ອຍ." ນີ້ເປັນວິທີທີ່ພວກນາງໄດ້ຖຽງກັນຕໍ່ຫນ້າກະສັດ.

²³ແລ້ວກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຄົນຫນຶ່ງເວົ້າວ່າ, 'ເດັກທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນເປັນລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ສ່ວນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຕາຍແລ້ວ,' ແລະ ອີກຄົນຫນຶ່ງເວົ້າວ່າ, 'ບໍ່ແມ່ນ, ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຕາຍແລ້ວ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່.' ²⁴ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເອົາດາບມາໃຫ້ເຮົາເຫລັ້ມຫນຶ່ງ." ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນຳດາບມາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າກະສັດ. ²⁵ແລ້ວກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງແບ່ງເດັກທີ່ມີຊີວິດອອກເປັນສອງສ່ວນ, ແລະ ໃຫ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງສ່ວນຫນຶ່ງ ແລະ ອີກຄົນຫນຶ່ງສ່ວນຫນຶ່ງ."

²⁶ແລ້ວຍິງຄົນທີ່ລູກຊາຍຂອງຕົນຍັງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນໄດ້ຕອບກະສັດ, ເພາະວ່າຈິດໃຈເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດົນລູກຊາຍຂອງນາງ, ແລະ ນາງຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຈົ່ງມອບເດັກທີ່ມີຊີວິດນັ້ນໃຫ້ນາງອີກຄົນຫນຶ່ງໄປ, ແລະ ຢ່າຂ້າເຂົາເລີຍ." ແຕ່ຍິງອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ເດັກນັ້ນເປັນຂອງຂ້ອຍຫລືຂອງເຈົ້າ ແຕ່ຈົ່ງແບ່ງເທິນ." ²⁷ແລ້ວກະສັດໄດ້ຕອບວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ເດັກທີ່ມີຊີວິດນັ້ນແກ່ຍິງຄົນທຳອິດ ແລະ ຢ່າຂ້າເດັກເລີຍ ນາງເປັນແມ່ຂອງເດັກຄົນນັ້ນ." ²⁸ເມື່ອຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ຮູ້ເລື່ອງການພິພາກສາ ຊຶ່ງກະສັດໄດ້ຊົງພິພາກສານັ້ນ ເຂົາທັງຫລາຍກໍຢ້ານກົວກະສັດ ເພາະເຂົາເຫັນວ່າ ປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນທ່ານ ທີ່ຈະພິພາກສານັ້ນ.

4 ¹ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເປັນກະສັດຂອງຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ.²ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນບັນດາຂ້າຮາຊການຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເພິ່ນຄື: ອາຊາຣີຢາ ລູກຊາຍຂອງຊາດິກໄດ້ເປັນປະໂຣຫິດ.³ເອລີໂຮເຣັບ ແລະ ອາຣີຢາ ລູກຊາຍຂອງຊີຊາ, ເປັນເລຂາທິການປະຈຳຮາຊວັງ.

ເຢໂຮຊາຟັດລູກຊາຍຂອງອາຣີລູດເປັນຜູ້ບັນທຶກ.⁴ເບນາອີຢາ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຍອາດາໄດ້ເປັນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບ. ຊາດິກ ແລະ ອາບີອາທາໄດ້ເປັນປະໂຣຫິດ.

⁵ອາຊາຣີຢາລູກຊາຍຂອງນາທານເປັນຫົວຫນ້າຜູ້ປົກຄອງແຂວງຕ່າງໆ. ຊາບຸດລູກຊາຍຂອງນາທານໄດ້ເປັນປະໂຣຫິດ ແລະ ໄດ້ເປັນຫົວປົກສາຂອງກະສັດ.

⁶ອາຣີຊາໄດ້ເປັນຜູ້ກຳກັບບັນດາຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນວັງ ແລະ ອາໂດນີຣາມລູກຊາຍຂອງອັບດາເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄົນງານຜູ້ທີ່ເປັນຄົນງານໂຍທາ.

⁷ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊົງມີຜູ້ປົກຄອງແຂວງສິບສອງຄົນໄວ້ຢູ່ໃນປະເທດອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ເປັນຜູ້ຈັດສະບຽງອາຫານສຳລັບກະສັດ ແລະ ຄົວເຮືອນຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງໄດ້ຈັດຕັ້ງເດືອນຫນຶ່ງໃນຫນຶ່ງ.⁸ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຊື່ຂອງພວກເຂົາຄື: ເບນເຮີ, ປະຈຳທີ່ເຂດເນີນພູເອເຟຣາອິມ;

⁹ເບັນເດເກ ປະຈຳທີ່ເມືອງມາກາດ, ຊາອານບິມ ເບັດເຊເມດ, ແລະເອໂລນເບັດຮານານ;¹⁰ເບັນເຮເສັດ, ປະຈຳທີ່ເມືອງອາຣຸບໂບດ (ທີ່ຂຶ້ນກັບເຂົາມີ ໂສໂກ ແລະເຂດແດນເຮເຟທັງຫມົດ);

¹¹ເບນາບິນາດາບ, ປະຈຳທີ່ເຂດເມືອງໂດເຣທັງຫມົດ (ທ່ານໄດ້ຕາຟາດລູກສາວຂອງໂຊໂລໂມນເປັນເມຍ);¹²ບາອານາ ລູກຊາຍຂອງອາຣີລູດ, ປະຈຳທີ່ເມືອງຕາອານັກ ແລະເມກິດໂດ, ແລະ ເບັດເຊອານທັງຫມົດຊຶ່ງຢູ່ຂ້າງຊາເຣທານທີ່ຢູ່ໃກ້ລົງໄປຈາກເມືອງຍິດຊະເຣນ,

ຕັ້ງແຕ່ເບັດເຊອານຮອດອາເບັນເມໂຮລາໄປຈົນຮອດອີກດ້ານຫນຶ່ງຂອງເມືອງໂຢກເມອາມ;¹³ເບັນເກເບ, ປະຈຳທີ່ເມືອງຣາໂມດກິເລອາດ (ທີ່ຂຶ້ນກັບເຂົາມີຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆ ຂອງຢາອີລູກຊາຍຂອງນາມາເຊ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນກິເລອາດ, ແລະ ເຂົາໄດ້ມີອານາເຂດອີກໂກບຂຶ້ນກັບເຂົາ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນບາຊານ, ຄືເມືອງໃຫຍ່ຫົກສິບເມືອງຊຶ່ງມີກຳແພງເມືອງ ທັງມີກອນປະຕູເມືອງທີ່ເຮັດດ້ວຍຫອງສຳຣິດ);¹⁴ອາຣີນາດັບລູກຊາຍຂອງອິດໂດ, ປະຈຳທີ່ມະຫານາອິມ;

¹⁵ອາຣີມາອາດ, ປະຈຳທີ່ເນັບທາລີ (ທ່ານໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງບາເຊມາດ ລູກສາວອີກຄົນຫນຶ່ງຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ);¹⁶ບາອານາລູກຊາຍຂອງຮູຊາຍ, ປະຈຳທີ່ເຂດອາເຊ ແລະເບອາໂລດ;¹⁷ເຢໂຮຊາຟັດລູກຊາຍຂອງປາຣູອາ, ປະຈຳທີ່ອິດຊາຄາ;

¹⁸ຊີເມອີລູກຊາຍຂອງເອລາ, ປະຈຳທີ່ເບັນຢາມິນ;¹⁹ແລະ ເກເບລູກຊາຍຂອງອູຣີ, ປະຈຳທີ່ແຜ່ນດິນກິເລອາດ, ເມືອງຂອງສີໂຫນກະສັດຂອງຊາວອາໂມຣິດ ແລະ ຂອງໂອກກະສັດແຫ່ງບາຊານ, ມີຜູ້ກວດຮາຊການຄົນຫນຶ່ງທີ່ປະຈຳທີ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ.

²⁰ຄົນຢູດາ ແລະ ຄົນອິດສະຣາເອນນັ້ນໄດ້ມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍຄືເມື່ອຊາຍຕາມແຄມຝັ່ງທະເລ. ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກິນດື່ມ ແລະ ໄດ້ມີຈິດໃຈເບີກບານ.

²¹ໂຊໂລໂມນໄດ້ປົກຄອງທຸກອານາຈັກຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດໄປຈົນຮອດດິນແດນຂອງປະເທດເອຢິບ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຖວາຍບັນນານການ ແລະ ໄດ້ຮັບໃຊ້ໂຊໂລໂມນຈົນຕະຫລອດຊີວິດຂອງທ່ານ.²²ສະບຽງອາຫານສຳລັບໂຊໂລໂມນໃນມື້ຫນຶ່ງນັ້ນ ຄື ແປ້ງລະອຽດຫົກໂຕນ, ແລະ ອາຫານສິບສອງໂຕນ,²³ງົວຜູ້ພິສິບໂຕ, ງົວລ້ຽງຈາກຫົງນາຊາວໂຕ, ແກະຫນຶ່ງຮ້ອຍໂຕ, ນອກຈາກນີ້ມີ ກວາງ, ມັງ, ໂອງ, ແລະ ແກ່ໂຕຮ້ວນພີ.

²⁴ເພາະທ່ານໄດ້ຄອບຄອງທ້ອງຖິ່ນທັງຫມົດທາງທິດນີ້ຂອງແມ່ນ້ຳ, ຕັ້ງແຕ່ທິບສາໄປຈົນຮອດເມືອງກາຊາ,

ໄດ້ຄອບຄອງເຫມືອບັນດາກະສັດທີ່ຢູ່ທາງທິດນີ້ຂອງແມ່ນ້ຳ, ແລະ ທ່ານໄດ້ຊົງມີຄວາມສະຫງົບສຸກຢູ່ອ້ອມດ້ານຂອງທ່ານ.²⁵ຢູດາ ແລະ ອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ຢູ່ຢ່າງປອດໄພ, ທຸກຄົນຕ່າງກໍມີສ່ວນອະນຸຍາດ ແລະ ສ່ວນຫມາກເດືອນເຫດເປັນຂອງຕົນເອງ, ຈາກດານໄປເຖິງເບຍເອເຊບາ, ໃນທຸກວັນທັງຫມົດຂອງໂຊໂລໂມນ.

²⁶ໂຊໂລໂມນໄດ້ມີຄອກມ້າສີຫມືນຄອກສຳລັບລົດມ້າສີກຂອງທ່ານ, ແລະ ມີທະຫານມ້າຫນຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ.

²⁷ພວກຜູ້ປົກຄອງສືບສອງຄົນກໍໄດ້ຈັດສະບຽງອາຫານແກ່ກະສັດໂຊໂລໂມນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມາຢັ້ງໂຕະອາຫານກະສັດໂຊໂລໂມນ, ພວກເຂົາຕ່າງກໍໄດ້ຖວາຍສິ່ງຂອງຕາມເດືອນຂອງຕົນ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ສິ່ງໃດບິກພ່ອງເລີຍ.²⁸ພວກເຂົາໄດ້ນຳທັງເຂົ້າບາເລໂປຢັງສະຖານທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເມັດເຂົ້າພັນດີສຳລັບລົດມ້າ ແລະ ຂີ້ມ້າ, ແຕ່ລະຄົນໄດ້ນຳມາຕາມທີ່ເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້.

²⁹ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ໂຊໂລໂມນຫລາຍ, ແລະ ອີກທັງຄວາມຮອບຮູ້ທີ່ແຄມຝັ່ງທະເລ.

³⁰ສະຕິປັນຍາໂຊໂລໂມນເຫນືອກວ່າສະຕິປັນຍາຊາວຕາເວັນອອກ ແລະ ສະຕິປັນຍາທັງຫມົດຂອງເອຢິບ.³¹ພຣະອົງໄດ້ຊົງມີສະຕິປັນຍາຫລາຍກວ່າທຸກຄົນ - ຍິ່ງກວ່າຕະກູນເອທານ, ເຮມານ, ແລະ ຊາວດາກດາ, ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງມາໂຮນ - ແລະ ນາມຂອງພຣະອົງເລື່ອງລືໄປທຸກຊົນຊາດຢູ່ອ້ອມຮອບ.

³²ພຣະອົງໄດ້ກ່າວສຸພາສິດສາມຂໍ້ ແລະ ບົດເພງຂອງພຣະອົງມີຫນຶ່ງພັນຫ້າບົດ.³³ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນລະຍາຍເຖິງຕົນໄມ້, ຕັ້ງແຕ່ຕົນໄມ້ ແລະ ພືດຜົນຕ່າງໆຊຶ່ງອອກອກມາຈາກກຳແພງ. ພຣະອົງໄດ້ອະທິບາຍເຖິງສັດຕ່າງໆ ບັນດານົກ ບັນດາສັດເລືອຄານ ແລະ ປາ.

³⁴ປະຊາຊົນຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍກໍໄດ້ມາເພື່ອຢາກຟັງສະຕິປັນຍາຂອງໂຊໂລໂມນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕົວແທນຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງປວງ ຜູ້ໄດ້ຍິນເຖິງສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ.

5 ¹ຮີຣາມກະສັດເມືອງຕີເຣໄດ້ສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄປຫາກະສັດໂຊໂລໂມນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເຈັມໃຫ້ໂຊໂລໂມນຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນພໍ່ຂອງເພີນ; ເພາະຮີຣາມໄດ້ເປັນມິດທີ່ຮັກກັບກະສັດດາວິດຢູ່ເລື້ອຍໆ.

²ໂຊໂລໂມນໄດ້ສົ່ງຄຳຕອບໄປບອກກະສັດຮີຣາມວ່າ, "ທ່ານກໍຄົງຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ດາວິດພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຊົງສາມາດສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເພີນໄດ້ ເພາະສິ່ງຄາມອ້ອມຮອບເພີນຢູ່, ຈົນກວ່າພຣະຢາເວຈະຊົງໃຫ້ເພີນຊະນະສັດຕ່າງໆຫລາຍຂອງເພີນ.

⁴ແຕ່ບັດນີ້, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄວາມສະຫງົບສຸກແກ່ຊາຍແດນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ສັດຕູກໍບໍ່ມີ ແລະ ໂພຍໄພໃດໆກໍບໍ່ມາລົບກວນ.

⁵ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນໃຈສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບດາວິດພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, 'ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນເຈົ້ານັ້ນ ຈະສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບນາມຂອງເຮົາ.'

⁶ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ຂໍທານຈົ່ງສົງຄົນຂອງທ່ານໄປຕັດໄມ້ຕົ້ນແປກທີ່ພູເລບານອນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະສົມທົບກັບຄົນຂອງທ່ານ, ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ມອບເງິນຄ່າຈ້າງໃຫ້ຄົນຂອງທ່ານແກ່ທ່ານຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ຕັ້ງລາຄາໄວ້. ເພາະທ່ານກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ທ່ານກາງພວກເຮົານີ້ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກການຕັດໄມ້ໄດ້ດີດັ່ງຄົນຂອງທ່ານ."

⁷ເມື່ອຮີຣາມໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງໂຊໂລໂມນ, ທ່ານກໍໄດ້ຕີໃຈທີ່ສຸດ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ວັນນີ້ຂໍສັນລະເສີນພຣະຢາເວ ຜູ້ຊົງປະທານລູກຊາຍທີ່ມີປັນຍາຄົນຫນຶ່ງແກ່ດາວິດ ໃຫ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດປົກຄອງຊົນຊາດໃຫຍ່ນີ້ແທນເພີນ."⁸ຮີຣາມໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາໂຊໂລໂມນ, ກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຂ່າວ ທີ່ທ່ານສົ່ງຄົນໄປຫາຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມຈະເຮັດຕາມທີ່ທ່ານຕ້ອງການໃນເລື່ອງໄມ້ຕົ້ນແປກ ແລະ ໄມ້ສິນໃຫ້.

⁹ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນຈາກພູເລບານອນຈົນຮອດທະເລ, ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າຈະມັດເປັນແພລ່ອງຕາມທະເລໄປບ່ອນທີ່ທ່ານໄດ້ນຳຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາແຕກແຍກຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ຂໍທານມາຮັບເອົາເຂົາໄປ. ຂໍທານສົ່ງສະບຽງອາຫານແກ່ວັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເທົ່ານີ້ກໍສົມໃຈຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ."

¹⁰ດັ່ງນັ້ນຮີຣາມຈຶ່ງໄດ້ຈັດສົ່ງໄມ້ແປກ ແລະ ໄມ້ສິນໃຫ້ແກ່ໂຊໂລໂມນ ຕາມຄວາມຕ້ອງການທຸກຢ່າງ.

¹¹ແລ້ວໂຊໂລໂມນກໍໄດ້ໃຫ້ເຂົ້າເຄື່ອຍສີພັນໂຕນເພື່ອເປັນອາຫານແກ່ວັງຂອງທ່ານ ແລະ ນ້ຳມັນຫມາກກອກເທດສີພັນລົດ.

ໂຊໂລໂມນກໍໄດ້ສົ່ງສະບຽງອາຫານແບບນີ້ໃຫ້ແກ່ຮີຣາມທຸກປີ.¹²ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະທານສະຕິປັນຍາແກ່ໂຊໂລໂມນ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້.

ມີສັນຕິສຸກລະຫວ່າງຮີຣາມກັບໂຊໂລໂມນ, ແລະ ທັງສອງກໍມີຂໍ້ຕົກລົງຕໍ່ກັນ.

¹³ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເກນເອົາຄົນງານໂຍທາ ຈາກອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ. ຄົນທີ່ຖືກເກນ ຄົນທີ່ຖືກເກນມີຈຳນວນຜູ້ຊາຍສາມຫມືນຄົນ.

¹⁴ທ່ານໄດ້ໃຊ້ເຂົ້າທັງຫລາຍໄປພູເລບານອນ, ເພີນແບ່ງຄົນງານນີ້ອອກເປັນສາມພວກຄືພວກລະສົບພັນຄົນ

ແຕ່ລະພວກໃຊ້ເວລາເຮັດວຽກຢູ່ພູເລບານອນຫນຶ່ງເດືອນ ແລະ ກັບເມື່ອຢູ່ເຮືອນສອງເດືອນ. ແລະ ອາໂດນີຮາມໄດ້ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄົນງານ.

¹⁵ໂຊໂລໂມນໄດ້ມີຄົນຂຶ້ນຫີນຫນັກເຈັດຫມືນຄົນ ແລະ ຄົນຕັກຫີນຢູ່ແຖບເນີນພູແປດຫມືນຄົນ,¹⁶ນອກຈາກນີ້ຍັງມີຫົວຫນ້າຄົນໃຊ້ຂອງໂຊໂລໂມນອີກ ສາມພັນສາມຮ້ອຍຄົນ ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງວຽກງານ ແລະ ເປັນຫົວຫນ້າຜູ້ເບິ່ງແຍງປະຊາຊົນຜູ້ປະຕິບັດວຽກງານ.

¹⁷ກະສັດໄດ້ຊົງສົ່ງເຂົ້າທັງຫລາຍໃຫ້ສະກັດກ້ອນຫີນໃຫຍ່ງາມເດືອນກມາ ເພື່ອວາງຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານ.¹⁸ດັ່ງນັ້ນຄົນງານກໍສ້າງຂອງໂຊໂລໂມນ ແລະ ຄົນງານກໍສ້າງຂອງຮີຣາມແລະ ຊາວບິບໂລກໄດ້ຈັດຕຽມກ້ອນຫີນ ແລະ ໄມ້ເພື່ອສ້າງວິຫານ.

6 ¹ດັ່ງນັ້ນໂຊໂລໂມນໄດ້ເລີ່ມສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ 480

ຫລັງຈາກທີ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ໃນປີທີສີ່ຂອງການປົກຄອງອິດສະຣາເອນຂອງໂຊໂລໂມນ, ໃນເດືອນຊື່ເຟ ຊຶ່ງເປັນເດືອນທີສອງ.²ພຣະວິຫານຊຶ່ງກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງສຳລັບພຣະຢາເວນັ້ນຍາວຊາວເຈັດແມັດ ກວ້າງເກົ້າແມັດ ແລະ ສູງສືບສາມແມັດເຄິ່ງ.

³ຫ້ອງຊື່ທາງປະຕູເຂົ້າເລິກສີ່ແມັດເຄິ່ງ ແລະກວ້າງເກົ້າແມັດ ຊຶ່ງກວ້າງເທົ່າກັບຕົວພຣະວິຫານ.

⁴ສຳລັບພຣະວິຫານທ່ານໄດ້ຊົງສ້າງປ່ອງຢ້ຽມດ້ວຍວົງກົບໂດຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ທາງນອກແຄບກວ່າທາງໃນ.

⁵ດ້ານຂ້າງ ແລະ ດ້ານຫລັງພຣະວິຫານຕ່າງຈາກລະບຽງດ້ານຂ້າງນອກ ເພີນໄດ້ສ້າງຫ້ອງສາມຊັ້ນ ຊຶ່ງແຕ່ລະຊັ້ນສູງສອງແມັດຊາວເຊັ້ນ.⁶ຫ້ອງຊັ້ນລຸ່ມສຸດ ກວ້າງສອງແມັດຊາວເຊັ້ນ, ຊັ້ນກາງກວ້າງສອງແມັດເຈັດສິບເຊັ້ນ. ແລະ ຊັ້ນທີສາມກວ້າງສາມແມັດສິບເຊັ້ນ. ສຳລັບອ້ອມດ້ານນອກ ທ່ານໄດ້ສ້າງຂອບຢືນອອກມາຈາກຝາຂອງພຣະວິຫານໂດຍອ້ອມທັງຫມົດ ເພື່ອວ່າແຕ່ລະຫ້ອງຈະຕໍ່ກັນໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ໄມ້ຂາງ.

⁷ພຣະວິຫານນັ້ນກໍສ້າງດ້ວຍຫີນ ຊຶ່ງຕຽມມາຈາກບໍ່ຫີນ ເພາະສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຄ້ອນຕີ, ຂວານ ຫລື ເຄື່ອງມືຕ່າງໆທີ່ເປັນເຫລັກ ໃນພຣະວິຫານ ຂະນະທີ່ເຮັດວຽກກໍສ້າງ.⁸ທາງດ້ານທິດໃຕ້ຂອງພຣະວິຫານ ຄືທາງເຂົ້າຫ້ອງຊັ້ນລຸ່ມ, ແລ້ວຄົນກໍຂຶ້ນໂດຍໃຊ້ຂັ້ນໂດຍໄປຫາຊັ້ນທີສອງ, ແລະ ຈາກຊັ້ນທີສອງໄປຫາຊັ້ນທີສາມ.

⁹ດັ່ງນັ້ນໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ສ້າງຈົນແລ້ວ; ທ່ານໄດ້ໃຊ້ໄມ້ແປກເຮັດຂີ້ ແລະ ເພດານ.¹⁰ທ່ານໄດ້ສ້າງຫ້ອງອ້ອມພຣະວິຫານ, ແຕ່ລະດ້ານສູງສອງແມັດຊາວເຊັ້ນ; ໂດຍໄດ້ເຊື່ອມຕິດກັບຕົວພຣະວິຫານໂດຍໃຊ້ໄມ້ແປກ.

¹¹ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາຮອດໂຊໂລໂມນວ່າ,¹² "ກ່ຽວກັບພຣະວິຫານນີຊິເຈົ້າກຳລັງສ້າງຢູ່, ຖ້າເຈົ້າດຳເນີນຕາມກົດເກນຂອງເຮົາເຊື່ອຝັງກົດຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງຫມົດຂອງເຮົາ, ໂດຍດຳເນີນຕາມ ແລ້ວເຮົາກໍ່ຍິນຍອມສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າຊິງເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບບາດາວິດພໍ່ຂອງເຈົ້າ."¹³ ເຮົາຈະຢູ່ທຳມະກາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ແລະ ຈະບໍ່ຖືມພວກເຂົາເລີຍ."

¹⁴ດັ່ງນັ້ນໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານສຳເລັດ.¹⁵ ຝາຂ້າງໃນຂອງພຣະວິຫານຕັ້ງແຕ່ພື້ນຈົນຈຸເລດານແມ່ນເຮັດດ້ວຍແປ້ນໄມ້ແປກ. ແລະ ຈາກພື້ນກໍ່ປູດ້ວຍໄມ້ສິນ, ແລະ ເພີນກໍ່ໄດ້ປົກຄຸມພື້ນເຮືອນດ້ວຍໄມ້ປະດັບ.

¹⁶ທ່ານໄດ້ສ້າງດ້ານຫລັງຂອງພຣະວິຫານດ້ວຍແປ້ນໄມ້ແປກຈາກພື້ນຮອດເລດານ. ຊິງຍາວເກົ້າແມັດ ທ່ານໄດ້ສ້າງຫ້ອງສັກສິດທີສຸດ, ໃຫ້ເປັນຫ້ອງຊັ້ນໃນສຸດ.¹⁷ ຫ້ອງທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຫ້ອງຊັ້ນໃນສັກສິດທີສຸດ, ນັ້ນແມ່ນ, ຫ້ອງຍາວສິບແປດແມັດ.¹⁸ ສ່ວນທາງໃນພຣະວິຫານ, ຫ້ອງໄມ້ແປກແກະເປັນຮູບນ້ຳເຕົ້ານັ້ນ ແລະ ດອກໄມ້ບານ. ທາງໃນທັງຫມົດເປັນໄມ້ແປກ. ບໍ່ມີງານທີ່ໃຊ້ຫີນໃຫ້ເຫັນເລີຍທາງດ້ານໃນ.

¹⁹ໂຊໂລໂມນໄດ້ຈັດຕັ້ງຫ້ອງຊັ້ນໃນສຸດໄວ້ທາງໃນພຣະວິຫານ ເພື່ອຈະວາງຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວໄວ້ບ່ອນນັ້ນ.

²⁰ຫ້ອງຊັ້ນໃນສຸດນັ້ນຍາວເກົ້າແມັດ, ກວ້າງເກົ້າແມັດ, ແລະ ສູງເກົ້າແມັດ. ໂຊໂລໂມນໄດ້ໂອບຝາດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ແລະ ແທ່ນບູຊາກໍ່ແອ້ມດ້ວຍໄມ້ແປກ.

²¹ໂຊໂລໂມນໄດ້ໂອບທາງໃນພຣະວິຫານດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ, ແລະ ທ່ານໄດ້ວາງໂສ້ທອງຄຳໄວ້ຫນ້າຫ້ອງຊັ້ນໃນສຸດ, ແລະ ດ້ານຫນ້າກໍ່ໃຊ້ຄຳໂອບເຊັ່ນດຽວກັນ.²² ທ່ານໄດ້ໂອບພຣະວິຫານທາງໃນທັງຫລັງດ້ວຍທອງຄຳ ຈົນພຣະວິຫານນັ້ນສຳເລັດທັງຫມົດ. ທ່ານກໍ່ໄດ້ໂອບແທ່ນບູຊາທັງແທ່ນ ທີ່ເປັນຂອງຫ້ອງຊັ້ນໃນສຸດດ້ວຍທອງຄຳ.

²³ໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງເຄຣບສອງຕີນດ້ວຍໄມ້ຫມາກກອກເທດ, ແຕ່ລະຕີນສູງສີ່ແມັດສິບເຊັ່ນ, ໃນຫ້ອງທາງໃນສຸດ.

²⁴ປົກຂ້າງຫນຶ່ງຂອງເຄຣບຍາວສອງແມັດຊາວເຊັ່ນ ແລະ ອີກຂ້າງຫນຶ່ງກໍ່ຍາວສອງແມັດຊາວເຊັ່ນ. ຈາກສົ້ນປົກຂ້າງຫນຶ່ງໄປຮອດອີກຂ້າງຫນຶ່ງ.

²⁵ປົກອີກຂ້າງຫນຶ່ງທາງກັນສີ່ແມັດສິບເຊັ່ນ. ເຄຣບອີກຕີນຫນຶ່ງມີໄລຍະສ່ວນປົກສີ່ແມັດສິບເຊັ່ນ. ເຄຣບທັງສອງຕີນມີຂະໜາດເທົ່າກັນ ແລະ ຮູບຮ່າງແບບດຽວກັນ.²⁶ ຄວາມສູງຂອງເຄຣບຕີນຫນຶ່ງສີ່ແມັດສິບເຊັ່ນ ແລະ ອີກຕີນຫນຶ່ງກໍ່ຄືກັນ.

²⁷ໂຊໂລໂມນໄດ້ວາງເຄຣບໄວ້ໃນສ່ວນຊັ້ນໃນສຸດຂອງພຣະວິຫານ. ປົກຂອງເຄຣບນັ້ນກາງອອກ ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ອີກຂ້າງມາຈຸກັນຈົນຮອດຝາອີກຂ້າງຫນຶ່ງ ແລະ ປົກຂອງເຄຣບອີກຕີນຫນຶ່ງຕິດກັບຝາອີກຂ້າງຫນຶ່ງ. ປົກຂອງເຄຣບທັງສອງຕີນກໍ່ມາຕິດກັນທາງກາງຂອງຫ້ອງທີ່ສັກສິດທີສຸດ.

²⁸ໂຊໂລໂມນໄດ້ໂອບເຄຣບນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳ.

²⁹ທ່ານໄດ້ຊິງແກະສະຫລັກຝັງຂອງພຣະວິຫານນັ້ນ ດ້ວຍຮູບແກະສະຫລັກເປັນຮູບເຄຣບ, ຮູບຕີນຕານ, ແລະ ຮູບດອກໄມ້ບານທັງຫ້ອງທາງໃນ ແລະ ທາງນອກ.³⁰ ໂຊໂລໂມນໄດ້ປູພື້ນຂອງພຣະວິຫານນັ້ນ ດ້ວຍທອງຄຳທັງຂ້າງນອກ ແລະ ຂ້າງໃນ.

³¹ໂຊໂລໂມນໄດ້ເຮັດບານປະຕູດູ່ ດ້ວຍໄມ້ຫມາກກອກເທດສຳລັບທາງເຂົ້າສູ່ຫ້ອງຊັ້ນໃນສຸດ. ຫັບຫລັງ ແລະ ວົງກົບປະຕູໄດ້ເຮັດເປັນຮູບຫ້າຫລ່ຽມ.

³²ດັ່ງນັ້ນທ່ານໄດ້ເຮັດປະຕູດູ່ດ້ວຍໄມ້ຫມາກກອກເທດ, ແລະ ທ່ານໄດ້ແກະສະຫລັກບານປະຕູດູ່ເປັນຮູບເຄຣບ, ຮູບຕີນຕານ ແລະ ຮູບດອກໄມ້ບານ. ທ່ານໄດ້ໂອບບານປະຕູດູ່ດ້ວຍທອງຄຳ ແລະ ທ່ານແຜ່ທອງຄຳຫຸ້ມເຄຣບແລະ ຫຸ້ມຕີນຕານຕ່າງໆ.

³³ດ້ວຍວິທີນີ້, ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊິງເຮັດວົງກົບປະຕູທາງເຂົ້າພຣະວິຫານດ້ວຍໄມ້ຫມາກກອກເທດເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມ³⁴ ແລະ ເຮັດປະຕູສອງປະຕູດູ່ດ້ວຍໄມ້ສິນສາມໃບ. ບານປະຕູສອງບານຂອງປະຕູພັບຫາກັນໄດ້ ແລະ ອີກສອງບານຂອງອີກປະຕູຫນຶ່ງພັບໄດ້ຄືກັນ.

³⁵ພະອົງໄດ້ແກະສະຫລັກເຄຣບ, ຕີນຕານ, ແລະ ດອກໄມ້ບານເທິງບານປະຕູນັ້ນ, ແລະ ພະອົງໄດ້ໂອບດ້ວຍທອງຄຳສະຫມ່ຳສະເຫມີກັບງານແກະສະຫລັກນັ້ນ.

³⁶ພະອົງໄດ້ສ້າງລານຊັ້ນໃນດ້ວຍກຳແພງຫີນສະກັດສາມຊັ້ນ ແລະ ດ້ວຍໄມ້ສິນສີດາຫນຶ່ງຊັ້ນ.

³⁷ຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວກໍ່ຖືກວາງໄວ້ໃນປີທີສີ່, ຂອງເດືອນສິບ.³⁸ ໃນປີທີສິບເອັດ, ໃນເດືອນເບລ, ຊິງເປັນເດືອນທີ່ແປດ, ຊິງພຣະວິຫານນັ້ນກໍ່ໄດ້ສຳເລັດຫມົດທຸກສ່ວນ ແລະ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ທຸກຢ່າງ. ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊິງສ້າງພຣະວິຫານນັ້ນເຈັດປີ.

7 ¹ໂຊໂລໂມນໄດ້ໃຊ້ເວລາສິບສາມປີເພື່ອສ້າງຮາຊວັງຂອງເພີນເອງ.² ເພີນໄດ້ຊິງສ້າງພະຣາຊວັງປ່າແຫ່ງເລບານອນ. ຊິງຍາວສິບສິບສີ່ແມັດ, ກວ້າງຊາວສອງແມັດ, ແລະ ສູງສິບສາມແມັດເຄິງ. ພະຣາຊວັງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເທິງເສົາໄມ້ແປກ ມີຄານໄມ້ແປກຢູ່ເທິງເສົາ.

³ພະວິຫານມຸງດ້ວຍໄມ້ແປກເທິງຄານ. ຄານເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຈັບຢູ່ເທິງເສົາ. ມີຄານສິບສິບຫ້າຕີນ, ແຖວລະສິບຫ້າຕີນ.⁴ ມີຄານສາມແຖວ, ແລະ ຫນ້າປະຕູແຕ່ລະບານຢູ່ກົງກັນຂ້າມທັງສາມຊຸດ.⁵ ປະຕູ ແລະ ເສົາທັງຫມົດເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມພ້ອມຄານ, ແລະ ຫນ້າປະຕູຢູ່ກົງກັນຂ້າມປ່ອງຢ້ຽມທັງສາມຊຸດ.

⁶ມີໂຖງລະຫວ່າງເສົາຍາວຫ້າສິບສອງ ແລະ ກວ້າງສາມສິບແມັດເຄິງ, ມີມຸມຄັນໄດດ້ານຫນ້າ ພ້ອມເສົາ ແລະ ຫລັງຄາ.

⁷ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊິງສ້າງບັນລັງ ຊິງເອີ້ນອີກວ່າຫ້ອງຕັດສິນຄວາມ, ເປັນບ່ອນທີ່ກະສັດໂຊໂລໂມນຕັດສິນຄະດີຕ່າງໆ. ແລະ ອ້ອມດ້ວຍໄມ້ແປກຕັ້ງແຕ່ພື້ນຈົນຈຸເລດານ.

⁸ບໍລິເວນທີ່ກະສັດໂຊໂລໂມນຢູ່ນັ້ນ, ແມ່ນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນເດີນອີກແຫ່ງຫນຶ່ງພາຍໃນພື້ນທີ່ພະຣາຊວັງ, ຫ້ອງນີ້ແມ່ນໄດ້ສ້າງແບບດຽວກັບຕົວຕືກອື່ນໆ. ເພີນໄດ້ສ້າງເຮືອນແບບນີ້ໃຫ້ເມຍຂອງເພີນ, ຜູ້ທີ່ເປັນລູກສາວຂອງຟາໂຣ.

⁹ຫ້ອງຕ່າງໆພ້ອມທັງເດີນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ສ້າງດ້ວຍຫີນ, ອັນມີຄ່າທີ່ໄດ້ສະກັດອອກມາຕາມຂະໜາດ ແລະ ໄດ້ຕັດດ້ວຍເລືອຍ ແລະ ໄດ້ຂັດລຽບທັງດ້ານໃນ ແລະ ດ້ານນອກ. ຫີນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ໃຊ້ຕັ້ງແຕ່ ຮາກຖານຈົນຮອດດ້ານເທິງສຸດ, ແລະ ມີຕັ້ງແຕ່ທາງນອນຈົນເຖິງລານໃຫຍ່.

¹⁰ຮາກຖານນັ້ນໄດ້ເຮັດດ້ວຍຫີນ ອັນມີຄ່າຍາວແປດແມັດ ແລະ ສິບແມັດ.

¹¹ສ່ວນເທິງກໍ່ເປັນຫີນອັນມີຄ່າສະກັດອອກມາຕາມຂະໜາດ, ແລະ ໄມ້ແປກ.¹² ສະໜາມໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ ພະຣາຊວັງມີຫີນຕັດສາມແຖວ ແລະ ໄມ້ແປກແຖວຫນຶ່ງຄ້າຍຄືລານຊັ້ນໃນວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ມຸມຄັນໄດຂອງວິຫານ.

¹³ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ໃຊ້ຄືນໄປນຳຮູລາມ ແລະ ໄດ້ນຳເຂົ້າມາຈາກເມືອງໄທລະ.¹⁴ ຮູລາມເປັນລູກຊາຍຂອງແມ່ຫນ້າຍຊົນເຜົ່ານັບທາລີ; ປົດາຂອງເຂົາເປັນຊາວຕີເຣ ແລະ ເປັນຊ່າງທອງສຳຣິດ. ຮູລາມເຕັມໄປດ້ວຍສະຖິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ພິມີຊ່ຽວຊານທີ່ຈະເຮັດກັບທອງສຳຣິດທຸກຢ່າງ. ລາວໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າກະສັດໂຊໂລໂມນ ເພື່ອເຮັດວຽກກັບທອງສຳຣິດເພື່ອກະສັດ.

¹⁵ຮູລາມໄດ້ຕິບແຕ່ງເສົາທອງສຳຣິດສອງເສົາ, ແຕ່ລະເສົາສູງສິບແປດແມັດ ແລະ ສິບສອງແມັດໃນເສັ້ນອ້ອມວົງ.

¹⁶ເຂົາໄດ້ເຮັດຫົວເສົາສອງອັນເທິງຮາກເສົາ ເພື່ອຈະວາງໄວ້ເທິງຍອດເສົາ. ຫົວເສົາແຕ່ລະອັນສູງຫ້າແມັດ.¹⁷ ຕາຫນ້າງເປັນຕາຫມາກພິລາ ແລະ ພວງມະໂລໂຊສຳລັບຕິບແຕ່ງປົວທີ່ຢູ່ເທິງຫົວເສົາ, ເຈັດອັນສຳລັບເສົາແຕ່ລະອັນ.

¹⁸ດັງນັ້ນຮູ້ລາມໄດ້ເຮັດລູກທັບທິມສອງແຖວອ້ອມເທິງຍອດແຕ່ລະເສົາຄ້າ ເພື່ອຕິບແຕ່ງເສົາເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁹ຊິງບົວທີ່ຢູ່ເທິງຍອດເສົາທີ່ຢູ່ໃນມູມຂັ້ນໄດ ໄດ້ຕິບແຕ່ງດ້ວຍຕະກຽງໄຟ, ສູງສີ່ແມັດ.

²⁰ບົວຫົວເສົາສອງຕີນນັ້ນຢູ່ລວມ, ໃກ້ກັບສ່ວນເທິງຫລາຍ, ມີລູກທັບທິມສອງຮ້ອຍລູກຢູ່ອ້ອມຮອບ.²¹ເຂົາໄດ້ຕັ້ງເສົາໄວ້ທີ່ມູມຂັ້ນໄດວິຫານ. ເສົາເບື້ອງຂວາໄດ້ຊີ້ວ່າຢາກິນ, ແລະ ເສົາຢູ່ດ້ານຊ້າຍຊີ້ວ່າໂບອາດ.²²ເທິງຍອດເສົາຕິກແຕ່ງຄ້າຍເສົາໄຟ. ການຕິກແຕ່ງເສົາກໍໄດ້ສ້າງເລັດໃນວິທີນີ້.

²³ຮູ້ລາມໄດ້ເຮັດອ່າງນ້ຳຈາກໂລຫະຫລໍ່, ແທກຈາກຂອບຫນຶ່ງໄປຫາອີກຂອບຫນຶ່ງໄດ້ສິບແມັດ, ມັນສູງຫ້າແມັດ, ແລະ ແທກອ່າງນ້ຳໂດຍຮອບສາມສິບແມັດ.²⁴ລຸ່ມຂອບອ່າງນ້ຳໄດ້ຫລໍ່ເປັນຮູບນ້ຳເຕົາ, ສິບລູກທຸກໄລຍະຫນຶ່ງແມັດ, ຫລໍ່ເປັນອັນດຽວກັນກັບອ່າງນ້ຳເວລາດຽວກັນກັບຫລໍ່ອ່າງ.

²⁵ອ່າງນ້ຳນັ້ນຕັ້ງຢູ່ເທິງຈຸດສິບສອງໂຕ, ໂດຍສາມໂຕປົນຫນ້າໄປທາງທິດເຫນືອ, ສາມໂຕປົນຫນ້າໄປທິດຕາເວັນຕົກ, ແລະ ອີກສາມໂຕປົນຫນ້າໄປທາງທິດໃຕ້, ແລະ ປະສາມໂຕປົນຫນ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ. ອ່າງນ້ຳວາງເທິງຈຸດ, ແລະ ໂດຍໃຫ້ສ່ວນຫລັງຂອງຈຸດທຸກໂຕຢູ່ດ້ານໃນ.²⁶ອ່າງຫນ້າເທົ່າກັບຫນຶ່ງຝາມື, ແລະ ຂອບອ່າງເຮັດຄືຂອບຖ້ວຍ, ຄ້າຍດອກບົວກໍາລັງບານ. ຂັ້ນຫນ່ວຍນີ້ບັນຈຸນ້ຳໄດ້ສິບຫມື່ນລິດ.

²⁷ຮູ້ລາມໄດ້ເຮັດແທ່ນທອງສ້າງອິດສິບຄັນ ແຕ່ລະຄັນຍາວຫນຶ່ງແມັດແປດສິບເຊັ່ນ ແລະ ກວ້າງຫນຶ່ງແມັດແປດສິບເຊັ່ນ, ແລະ ສູງຫນຶ່ງແມັດສາມສິບເຊັ່ນ.²⁸ງານຂອງແທ່ນໄດ້ເປັນດັ່ງນີ້. ແທ່ນໄດ້ມີແຜງຊິງຕັ້ງລະຫວ່າງຂອບ,²⁹ແລະ ເທິງແຜງ ແລະ ກອບນັ້ນມີຮູບໂຕສິງ, ຈິງ, ແລະ ເຄຣູບ. ແທນຂອບທີ່ຢູ່ເທິງ ແລະ ລຸ່ມສິງໂຕ ແລະ ຈິງມີພວງມະໄລອ້ອມເປັນງານຂອງຊາງຕີ.

³⁰ກວຽນແຕ່ລະຄັນມີລັກທອງສ້າງອິດສິບ ແລະ ມີເພົາເປັນທອງສ້າງອິດສິບສິ້ນເປັນທອງສ້າງອິດຄ້າອ່າງໄວ້. ທີ່ຮອງຮັບນັ້ນໄດ້ຫລໍ່ໂດຍມີພວງມະໄລອ້ອມແຕ່ລະຂ້າງ.³¹ເຄື່ອງຄໍານີ້ໄດ້ຕິກແຕ່ງເປັນກົງຈັກສິບເປັນລວດລາຍ, ຢູ່ເທິງກວຽນມີຂອບວົງມົນສໍາລັບຕັ້ງອ່າງ, ຊິງສູງສິບຫ້າເຊັ່ນ. ນັບຈາກຂ້າງເທິງຂອງກວຽນລົງໄປ, ແລະ ເລິກລົງໄປສິບແປດເຊັ່ນຂອບນີ້ໄດ້ແກະສະຫລັກເປັນລວດລາຍອ້ອມຮອບ.

³²ກົງລັກສິບຢູ່ລຸ່ມທັງສອງຫົກສິບເຊັ່ນ, ແລະມີເພົາເປັນທອງດຽວກັນກັບກວຽນ.³³ບັນດາລິດລັ້ນໄດ້ຕິເຫລັກຄືລິດມ້າຮັບເສັກ, ທັງເພົາ, ຂອບລັ້, ດິວລັ້, ແລະດູມລັ້ ລັກຫລໍ່ຈາກໂລຫະທັງຫມົດ.

³⁴ກວຽນແຕ່ລະຄັນມີຂາຄໍາສີຂາທີ່ແຈເບື້ອງລຸ່ມຂອງມັນ, ຊິງເປັນທອງດຽວກັນກັບກວຽນ.³⁵ຢູ່ເທິງປາກກວຽນແຕ່ລະຄັນມີແຂບອ້ອມຍາວຊາວສອງເຊັ່ນ, ຂາຄໍາ ແລະ ແຜ່ນຝາດ້ານຂ້າງແມ່ນເຮັດເປັນທອງດຽວກັນກັບກວຽນ.

³⁶ເທິງແຜ່ນຮອງຮັບ ແລະ ກະດານໄດ້ແກະສະຫລັກຮູບເຄຣູບ, ຮູບສິງ, ແລະ ຮູບຕົ້ນຕານ ບໍ່ວ່າບ່ອນໃດທີ່ເປັນວ່າງກໍມີຮູບພວງມະໄລອ້ອມຢູ່ໄປທົ່ວ.

³⁷ຮູ້ລາມໄດ້ສ້າງກວຽນທັງຫມົດດັ່ງນີ້ຄືທຸກຄັນຄືກັນ. ຫມົດທຸກອັນຂະໜາດດຽວກັນ ແລະ ຮູບອ່າງຫນຶ່ງ, ແລະ ມີຮູບຊິງຄືກັນ.

³⁸ຮູ້ລາມເຮັດອ່າງສິບຫນ່ວຍ. ອ່າງຫນ່ວຍຫນຶ່ງສໍາລັບກວຽນລໍາຫນຶ່ງ. ແຕ່ລະຫນ່ວຍກວ້າງຫນຶ່ງແມັດແປດສິບເຊັ່ນ ແລະ ອ່າງຫນຶ່ງຫນ່ວຍສາມາດບັນຈຸໄດ້ແປດຮ້ອຍລິດ.³⁹ລາວໄດ້ເອົາກວຽນຫ້າລໍາຕັ້ງໄວ້ທາງທິດໃຕ້ຂອງວິຫານ ແລະ ອີກຫ້າລໍາຕັ້ງໄວ້ທາງທິດເຫນືອ ສ່ວນອ່າງທອງສ້າງອິດນັ້ນ. ລາວໄດ້ເອົາຕັ້ງໄວ້ສີ່ແຈທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງວິຫານ, ເຊິ່ງຫນ້າກັບທາງທິດໃຕ້ຂອງວິຫານ.

⁴⁰ຮູ້ລາມຍັງໄດ້ເຮັດຫມໍ້ ຊຸບ້ານ ແລະ ຖ້ວຍ. ແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ສ້າງເລັດງານທັງສິ້ນ ທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດຖວາຍກະສັດໂຊໂລໂມນ ສໍາລັບວິຫານຂອງພຣະຢາເວ:

⁴¹ເສົາສອງຕີນ, ຫົວເສົາຮັບເພດານສອງອັນທີ່ເປັນຮູບຖ້ວຍສາຍສ້ອຍທີ່ຖືກເປັນລວດລາຍຮູບໂສ້ຂອງແຕ່ລະເສົາຮູບຫມາກພິລາທອງສ້າງອິດສິບອ້ອມຫນ່ວຍ ແລະ ຕາຂ່າຍສອງຜືນ ຊິງຄຸມຄືທັງສອງຂອງບົວທີ່ຢູ່ເທິງຫົວເສົາ.

⁴²ເຂົາໄດ້ເຮັດລູກທັບທິມສິບຮ້ອຍລູກສໍາລັບຕາຄ່າຍສອງຜືນຕາຄ່າຍສອງຫນຶ່ງ: ມີລູກທັບທິມສອງແຖວ ສໍາລັບແຕ່ລະທ້ອນເຮັດດ້ວຍທ້ອນໄມ້ເພື່ອປົກຝາຖ້ວຍສອງໃບທີ່ຄ້າຍກັບໂຖໃສ່ເສົາ, ເພື່ອຄຸມທັງສອງຂອງບົວທີ່ຢູ່ເທິງເສົາ,⁴³ແທ່ນສິບແທ່ນ ແລະ ອ່າງສິບຫນ່ວຍຊິງຢູ່ເທິງແທ່ນນັ້ນ.

⁴⁴ເຂົາໄດ້ເຮັດທະເລ ແລະ ຈິງສິບສອງໂຕຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ;⁴⁵ນອກຈາກນີ້ຍັງມີຫມໍ້, ທັບທິມ, ອ່າງ, ແລະ ພາຊະນະທັງຫມົດ. ຮູ້ລາມໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍທອງສ້າງອິດ, ມາຖວາຍກະສັດໂຊໂລໂມນ, ສໍາລັບວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

⁴⁶ກະສັດໄດ້ຫລໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນທຶພຽງລຸ່ມຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະ ໃນທິດິນຫນ່ວງ ຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງຊຸກໂກ ແລະ ເມືອງຊາເຣທານໃນອ່ອມພູຈໍແດນ.

⁴⁷ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊິງຊັງເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດນີ້, ເພາະມີຫລາຍໂພດ ຈິງບໍ່ສາມາດຊັງຫນ້າຫນັກຂອງທອງສ້າງອິດໄດ້.

⁴⁸ໂຊໂລໂມນໄດ້ເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນວິຫານພຣະຢາເວທັງຫມົດຈາກທອງຄໍາ: ຄືແທ່ນບູຊາທອງຄໍາ ແລະ ໂຕະທອງຄໍາທີ່ໃຊ້ວາງຂະຫມົມປັງສະເພາະພຣະພັກ.⁴⁹ແທ່ນບູຊາ, ດ້ານຂວາຫ້າອັນ, ດ້ານຊ້າຍຫ້າອັນ, ຢູ່ຫນ້າຫ້ອງຊັ້ນໃນສູດ, ເຮັດດ້ວຍທອງຄໍາບໍລິສຸດ, ແລະດອກໄມ້, ຕະກຽງ, ແລະ ຄືມເຮັດຈາກທອງຄໍາ.

⁵⁰ຈອກ, ມິດຕັດສໍາລັບຕັດໃສ່ຕະກຽງ, ຊາມ, ບ່ວງ, ແລະ ຫມໍ້ທັງຫມົດລ້ວນແຕ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄໍາບໍລິສຸດ. ຍັງມີບານພັບປະຕູຂອງຫ້ອງຊັ້ນໃນ, ບ່ອນສັກສິດທີສຸດ, ແລະ ບານພັບຕ່າງໆນອກປະຕູພຣະວິຫານ, ທັງຫມົດລ້ວນແຕ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄໍາ.

⁵¹ດ້ວຍວິທີນີ້, ວຽກທຸກຢ່າງທີ່ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເຮັດກ່ຽວກັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວກໍໄດ້ສ້າງເລັດລົງ. ດັງນັ້ນໂຊໂລໂມນຈິງໄດ້ນໍາສິ່ງຂອງທີ່ດາວິດພໍຂອງຕົນໄດ້ແຍກໄວ້ຄື, ເຄື່ອງເງິນ, ເຄື່ອງທອງຄໍາ, ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆມາ, ແລະ ເກັບໄວ້ໃນຄັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

8

¹ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊິງເອີ້ນປະຊຸມຜູ້ອາວຸໂສຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ບັນດາຂອງເພົາຕ່າງໆ, ແລະ ຫົວຫນ້າຄອບຄົວຂອງຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອຈະນໍາຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຈາກເມືອງແຫ່ງດາວິດ, ນັ້ນຄືສີໂອນ.

²ຜູ້ຊາຍທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ມາປະຊຸມກັນຕໍ່ຫນ້າກະສັດໂຊໂລໂມນທຶງານລ້ຽງ, ໃນເດືອນເອທານິມ, ຊິງກົງກັບເດືອນທີເຈັດ.

³ພວກຜູ້ອາວຸໂສທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ມາ, ແລະ ພວກປະໂຮຫິດກໍໄດ້ຍົກຫົບມາ.⁴ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ນໍາຫົບຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ເຕັ້ນນິດພັບ, ອີກທັງເຄື່ອງໃຊ້ທີ່ບໍລິສຸດທຸກຢ່າງຊິງຢູ່ໃນເຕັ້ນຂຶ້ນມາ. ພວກປະໂຮຫິດ ແລະ ພວກເລວີໄດ້ນໍາຂອງເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນມາ.

⁵ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ມາປະຊຸມພ້ອມບັນດາຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນຕໍ່ຫນ້າຫົບພັນທະສັນຍາ, ແລະ ໄດ້ຖວາຍແກະ ແລະ ຈິງຈົນບໍ່ສາມາດນັບຈໍານວນໄດ້.

⁶ປະໂລຮິດໄດ້ນໍາຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວມາຍັງທີ່ຕັ້ງຂອງຫົບ, ໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນສູດຂອງວິຫານ, ໃນສະຖານທີ່ ທີ່ສັກສິດທີສຸດ, ພາຍໃຕ້ປືກຂອງເຄຣູບ. ປືກຂອງເຄຣູບໄດ້ກາງອອກເຖິງສະຖານທີ່ຂອງຫົບພັນທະສັນຍາ, ແລະ ປົກຄຸມຫົບໄວ້ ແລະ ໄມ້ຄານຊິງໃຊ້ຫາມຫົບ.

⁸ ໄມ້ຄານຫາມັນຍາວຫລາຍ ຈຶ່ງເຫັນປາຍຄານຫາມໄດ້ ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສະຖານທີ່ສັກສິດ ຫ້ອງຊັ້ນໃນສຸດ, ແຕ່ບໍ່ອາດເບິ່ງເຫັນຈາກພາຍນອກ.

ຄານຫາມກໍຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນທຸກວັນນີ້.

⁹ ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນຫົບນອກຈາກຫົນສອງແຜ່ນ ຊຶ່ງໂມເຊໃສ່ໄວ້ທີ່ຜູ້ເຂົ້າໂຮເຮັບ, ເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ເມື່ອເຂົ້າທັງຫລາຍໄດ້ອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຍິບ.¹⁰ ຕໍ່ມາເມື່ອພວກປະໂຫຕິດໄດ້ອອກມາຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ກໍເຕັມໄປດ້ວຍເມກປົກຫຸ້ມ.

¹¹ ຈົນພວກພວກປະໂຫຕິດບໍ່ອາດຍືນຢູ່ໄດ້ ເພາະເມກນັ້ນ, ເພາະພຣະສີຣີຂອງພຣະຢາເວເຕັມພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.

¹² ແລ້ວໂຊໂລໂມນໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງຈະຢູ່ໃນຄວາມມືດ,¹³ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສ້າງທ່ານ ທີ່ຢູ່ສູງສົງ, ສຳລັບພຣະອົງ, ເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ພຣະອົງຈະສະຖິດຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ."

¹⁴ ແລ້ວກະສັດໄດ້ຫັນມາ ແລະ ໄດ້ອວຍພອນຊຸມນຸມອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ຂະນະທີ່ຊຸມນຸມອິດສະຣາເອນທັງຫມົດເຂົ້າກຳລັງຍືນຢູ່.

¹⁵ ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, "ສັນລະເສີນພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ຊົງສັນຍາກັບດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ, ໄດ້ກ່າວວ່າ,¹⁶ "ຕັ້ງແຕ່ມືທີ່ເຮົາໄດ້ນຳອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາອອກມາເອຍິບ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ເລືອກເມືອງໃດຈາກທຸກເຜົ່າໃນອິດສະຣາເອນເພື່ອຈະສ້າງພຣະວິຫານ, ເພື່ອນາມຂອງເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍດີເຮົາໄດ້ເລືອກດາວິດ ໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ."

¹⁷ ບັດນິດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະນາມແຫ່ງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ.

¹⁸ ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໃຈສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບນາມຂອງເຮົານັ້ນ, ເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດດີຢູ່ແລ້ວ ໃນເລື່ອງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າ."¹⁹ ຢ່າງໃດກໍດີ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານ; ແຕ່ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ເກີດຈາກເຈົ້າ, ຂອງຈະສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບນາມຂອງເຮົາ."

²⁰ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງສຳເລັດຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂຶ້ນມາແທນທີ່ດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ນັ່ງຢູ່ບຸນຊອງອິດສະຣາເອນ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ.²¹ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກຳໜົດສະຖານທີ່ວາງຫົບທີ່ນັ້ນ, ທີ່ບັນຈຸພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວໄວ້ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ ເມື່ອຊົງນຳເຂົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຍິບ."

²² ໂຊໂລໂມນໄດ້ຍືນຢູ່ຫນ້າແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວ, ຕໍ່ຫນ້າຊຸມນຸມອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ແລະ ໄດ້ກາງແຂນຂອງທ່ານອອກສູ່ທ້ອງຟ້າ.

²³ ທ່ານໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ບໍ່ມີພະໃດຄືພຣະອົງໃນຟ້າເບື້ອງເທິງ ຫລື ແຜ່ນດິນເບື້ອງລຸ່ມ, ຜູ້ຊົງຮັກສາພັນທະສັນຍາ ດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ດີຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຜູ້ດຳເນີນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈ;

²⁴ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກສາສັນຍາທີ່ຊົງໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ ແມ່ນແລ້ວພຣະອົງໄດ້ກ່າວດ້ວຍປາກ, ແລະ ໄດ້ຊົງໃຫ້ສຳເລັດດ້ວຍມືໃນວັນນີ້.

²⁵ ບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ໄດ້ດຳເນີນຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ສັນຍາທີ່ໃຫ້ໄວ້ກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຄືໃຫ້ກັບດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ເຈົ້າຈະບໍ່ຂາດຜູ້ຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງຕໍ່ສາຍຕາເຮົາທີ່ຈະນັ່ງບັນລັງຂອງອິດສະຣາເອນ,

ຖ້າພຽງແຕ່ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະຮັກສາການເດີນຂອງເຂົາທີ່ຈະດຳເນີນໄປຕໍ່ຫນ້າເຮົາດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ

ຢ່າງທີ່ເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ຫນ້າເຮົານັ້ນ."²⁶ ບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ,

ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ພຣະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຄືດາວິດພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເປັນຈົງດ້ວຍເຫິນ.

²⁷ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ? ເບິ່ງແມ່, ແມ່ນແຕ່ຈັກກະວານທັງຫມົດ ແລະ ຟ້າສະຫວັນທັງສິ້ນຍັງບໍ່ອາດຈະຮອງຮັບພຣະອົງ - ໄດ້ແລ້ວພຣະວິຫານທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຈະໃຫຍ່ພໍທີ່ຈະຮອງຮັບພຣະອົງໄດ້ຫລາຍປານໃດ!²⁸ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ

ຂໍພຣະອົງໂຜດຟັງຄຳພາວັນນາອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃນຄຳອ້ອນວອນຂອງເຂົາ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງຟັງສຽງຮ້ອງ ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງໃນວັນນີ້.

²⁹ ຂໍພຣະອົງທີ່ຈະຊົງເຝົ້າເບິ່ງແຍງດູແລພຣະວິຫານນີ້ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ, ຄືສະຖານທີ່ຊົງພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ນາມຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນ' - ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈະອະທິຖານໃນສະຖານທີ່ນີ້.³⁰ ດັ່ງນັ້ນ

ຂໍພຣະອົງຊົງຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂອງອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ເມື່ອເຂົາທັງຫລາຍອະທິຖານໃນສະຖານທີ່ນີ້. ແມ່ນ, ພຣະອົງເອງຊົງຟັງຈາກບ່ອນຢູ່ຂອງພຣະອົງຄືຈາກຟ້າ; ແລະ ເມື່ອຊົງຟັງແລ້ວ, ກໍຊົງອະໄພໂທດບາບ.

³¹ ຖ້າຜູ້ຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງເຮັດບາບຕໍ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ ແລະ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ສາບານ, ແລະ ຖ້າເຂົາມາສາບານຕໍ່ຫນ້າແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງໃນວິຫານນີ້,

³² ຂໍພຣະອົງຊົງຟັງຈາກຟ້າສະຫວັນນັ້ນ ແລະ ຂໍຊົງກະທຳ; ພິພາກສາເຫລົ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ໂດຍລົງໂທດຜູ້ເຮັດຜິດ ແລະ ໃຫ້ການກະທຳຂອງເຂົາຕົກລົງເທິງຫົວຂອງເຂົາ, ແລະ ຕັດສິນວ່າຜູ້ຊອບທຳນັ້ນບໍ່ຮິສຸດໂດຍປະທານລາງວັນໃຫ້ພວກເຂົາຕາມຄວາມຊອບທຳຂອງເຂົາ.

³³ ເມື່ອອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງພ່າຍແພ້ສັດຕູ ເພາະໄດ້ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ພຣະອົງ, ແລ້ວຖ້າພວກເຂົາຫັນກັບມາຫາພຣະອົງ, ແລະ ຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ອະທິຖານ, ແລະ ວົງວອນສຳລັບການອະໄພໂທດຈາກພຣະອົງໃນພຣະວິຫານແຫ່ງນີ້

³⁴ ແລ້ວຂໍພຣະອົງຟັງໃນຟ້າສະຫວັນ ແລະ ຊົງຍົກໂທດບາບຂອງອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງນຳພວກເຂົາກັບມາຍັງແຜ່ນດິນ ຊົງພຣະອົງໄດ້ປະທານແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາທັງຫລາຍ.

³⁵ ເມື່ອຟ້າທັງຫລາຍປົດຢູ່ ແລະ ບໍ່ມີຝົນ ເພາະເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ພຣະອົງ - ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານໃນສະຖານທີ່ນີ້, ແລະ ຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຫັນກັບຈາກການຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງລົງໂທດພວກເຂົາ

³⁶ ແລ້ວກໍຂໍຊົງຟັງໃນຟ້າສະຫວັນ ແລະ ຊົງອະໄພບາບຂອງອິດສະຣາເອນຊົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງສອນທາງດີຊົງພວກເຂົາຄວນຈະດຳເນີນໄປ, ຂໍປະທານຝົນຕົກເທິງແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ, ຊົງພຣະອົງປະທານໃຫ້ເປັນມໍລະດົກແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

³⁷ ຖ້າມີການຂາດແຄນອາຫານໃນແຜ່ນດິນ, ຫລື ຖ້າມີໂຮກລະບາດ ຫລື ມີພືດຜົນຖືກທຳລາຍ ຍ້ອນໂຕຫນອນ, ຫລື ຕັກກະແຖນ, ຫລື ຖ້າສັດຕູໂຈມຕີປະຕູເມືອງໃດໆ ຂອງເຂົາໃນແຜ່ນດິນ, ຫລື ມີພືດຜົນໃດ ຫລື ມີໂຮກໄພໄຂ້ເຈັບເກີດຂຶ້ນ -³⁸ ແລະ ຫາກຄຳອະທິຖານ ຫລື ຄຳວົງວອນຂອງຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດ ຫລື ອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ - ໄດ້ສຳນຶກໃນໃຈຂອງເຂົາເລື່ອງໄພພິບັດ ໂດຍເດີມຂອງເຂົາອອກສູ່ພຣະວິຫານນີ້.

³⁹ ແລ້ວກໍຂໍພຣະອົງຊົງຟັງໃນຟ້າສະຫວັນ, ອັນເປັນທີ່ຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຂໍຊົງຍົກໂທດ ແລະ ຊົງກະທຳ, ແລະ ປະທານລາງວັນແກ່ແຕ່ລະຄົນຕາມການປະພຶດທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ຊົງພຣະອົງ ແລະ ເພາະພຣະອົງເຫຼົ່ານັ້ນຊົງຮູ້ຈິດໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນ.

⁴⁰ ຊົງເຮັດການນີ້ເພື່ອເຂົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຢ່າເກງພຣະອົງ ຕະຫລອດວັນເວລາທີ່ມີຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນ

ຊົງພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.

⁴¹ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ກ່ຽວກັບຄົນຕ່າງດ້າວ ຜູ້ຊົງບໍ່ແມ່ນອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ: ແຕ່ມາຈາກແດນໄກເນືອງຈາກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ

⁴² ເພາະເຂົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍິນເຖິງພຣະນາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ທີ່ເຮັດຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລ້ວເຂົາມານະມັດສະການ ແລະ ພາວັນນາອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງທີ່ວິຫານນີ້,⁴³ ແລ້ວກໍ່ຂໍພຣະອົງຊົງຟັງໃນຝ້າສະຫວັນອັນເປັນທີ່ຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຂໍຊົງເຮັດຕາມທຸກສິ່ງ ຊົງຄົນຕ່າງດ້າວໄດ້ທຸນຂໍພຣະອົງ ຂໍຊົງເຮັດເພື່ອຄົນທຸກຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮູ້ຈັກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ຢ່າເກງພຣະອົງ, ຄືຊົງເຮັດຕໍ່ອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ຂໍຊົງເຮັດເພື່ອເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ

ພຣະວິຫານນີ້ຊົງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສ້າງໄວ້ດ້ວຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

⁴⁴ ຖ້າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ ໂດຍທາງໃດໆ ທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ພວກເຂົາອອກໄປກໍ່ຕາມ ແລະ ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ, ໄປຍັງເມືອງຊົງພຣະອົງໄດ້ເລືອກສັນໄວ້, ແລະ ໄປຍັງພຣະວິຫານທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສ້າງເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

⁴⁵ ແລ້ວກໍ່ຂໍພຣະອົງຊົງຟັງຄໍາອະທິຖານ ແລະ ຄໍາອ້ອນວອນຂອງພວກເຂົາໃນຝ້າສະຫວັນ, ແລະ ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແກ່ພວກເຂົາ.

⁴⁶ ຖ້າເຂົາທັງຫລາຍເຮັດຜິດປາບຕໍ່ພຣະອົງ, ເພາະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດໄດ້ເຮັດຜິດປາບ, ແລະພຣະອົງໂກດຮ້າຍພວກເຂົາ ແລະ ຊົງມອບເຂົາໄວ້ກັບສັດຕູ, ດັ່ງນັ້ນພວກສັດຕູນໍາພວກເຂົາໄປ ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍທີ່ແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູນັ້ນ, ບໍ່ວ່າໄກ ຫລື ໃກ້.

⁴⁷ ແລ້ວຖ້າເຂົາສໍານຶກຜິດໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຂົາຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ໄດ້ກັບໃຈ

ແລ້ວຂໍຄວາມເມດຕາຕໍ່ພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍທຸນວ່າ, 'ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດຮຸນແຮງ ແລະ ເຮັດປາບ ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ປະພຶດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍ.'

⁴⁸ ຖ້າເຂົາທັງຫລາຍກັບມາຫາພຣະອົງດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈ ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງສັດຕູຈັບເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍ, ແລະ

ຖ້າເຂົາອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ຊົງພຣະອົງປະທານແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະ ໄປຍັງເມືອງທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກສັນໄວ້, ແລະ ພຣະວິຫານທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສ້າງເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

⁴⁹ ແລ້ວກໍ່ຂໍພຣະອົງຊົງຟັງຄໍາອະທິຖານ, ແລະ ຄໍາອ້ອນວອນເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ຂອງພວກເຂົາໃນຝ້າສະຫວັນ ອັນເປັນທີ່ຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂໍປະທານຄວາມຍຸດຕິທໍາແກ່ພວກເຂົາ.⁵⁰ ຂໍຊົງຍົກໂທດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜູ້ເຮັດປາບຊົງຝ່າຝືນຕໍ່ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຊົງຍົກໂທດຕໍ່ການທໍລະຍົດທີ່ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດຕໍ່ພຣະອົງ. ຂໍໃຫ້ພຣະອົງປະທານຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຂົາກ່ອນທີ່ສັດຕູຈັບພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍ, ເພື່ອສັດຕູຈະໄດ້ເມດຕາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງດ້ວຍ.

⁵¹ ພວກເຂົາເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກ. ຊົງພຣະອົງຊົງຊ່ວຍກັບອອກມາຈາກເອຢິບ ຄືອອກຈາກທ່າມກາງເຕົາຊົງເຫລັກຖືກຫລອມ.

⁵² ຂ້ານ້ອຍອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງຫລຽວເບິ່ງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຕໍ່ຄໍາອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຕໍ່ຄໍາອ້ອນວອນຂອງອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຂໍຊົງຟັງເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຂົາທັງຫລາຍຮ້ອງຕໍ່ພຣະອົງ.

⁵³ ເພາະພຣະອົງຊົງແຍກພວກເຂົາອອກຈາກທ່າມກາງຊົນທຸກຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ໃຫ້ເປັນສົມບັດຂອງພຣະອົງ ແລະຮັບພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວທາງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງນໍາບັນພະບູລຸດຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍອອກຈາກເອຢິບ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

⁵⁴ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອໂຊໂລໂມນຊົງຈັບຄໍາອະທິຖານ ແລະ ຄໍາອ້ອນວອນທັງຫມົດນີ້ຕໍ່ພຣະຢາເວແລ້ວ, ທ່ານໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຫນ້າແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວ, ຈາກທີ່ຄູເຂົ້າພ້ອມກັບຍົກມືຂຶ້ນສູ່ຝັ່ງ.⁵⁵ ທ່ານໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ຊົງອວຍພອນແກ່ຊຸມນຸມອິດສະຣາເອນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ,⁵⁶ "ສັນລະເສີນພຣະຢາເວ, ຜູ້ປະທານຄວາມສະຫງົບສຸກແກ່ອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຕາມທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ທຸກປະການ. ພຣະສັນຍາອັນດີທັງຫມົດຂອງພຣະອົງຊົງສັນຍາທາງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງນັ້ນບໍ່ຜິດພາດຈັກຄໍາດຽວ.

⁵⁷ ຂໍພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍສະຖິດກັບພວກເຮົາຄືຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະຖິດກັບບັນພະບູລຸດຂອງເຮົາ. ຂໍຢ່າຊົງປ່ອຍເຮົາ ຫລື ຖືມພວກເຮົາເລີຍ,⁵⁸ ແຕ່ຂໍພຣະອົງໂນ້ມຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາໃຫ້ມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອດໍາເນີນໃນທາງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດກົດເກນ ແລະ ກົດຫມາຍຂອງພຣະອົງ, ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້ແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ.

⁵⁹ ຂໍໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອ້ອນວອນ, ຕໍ່ພຣະຢາເວຢູ່ໃກ້, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາທັງວັນແລະຄືນ, ແລະ ຂໍຊົງຊ່ວຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ແກ່ອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຕາມນໍ້າພຣະໄທຂອງພຣະອົງ ຕາມຄວາມຈໍາເປັນໃນແຕ່ລະມື້;

⁶⁰ ເພື່ອຊົນທຸກຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮູ້ວ່າພຣະຢາເວນັ້ນ ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີພະອື່ນເລີຍ!

⁶¹ ເພາະສະນັ້ນຂໍໃຫ້ຈິດໃຈຂອງທ່ານທັງຫລາຍສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ຄືດໍາເນີນຢູ່ໃນກົດເກນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງດັ່ງໃນມືນີ້."

⁶² ແລ້ວກະສັດ ແລະ ຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບທ່ານ ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ.

⁶³ ໂຊໂລໂມນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເປັນເຄື່ອງຖວາຍເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທໍາຊົງທ່ານໄດ້ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ; ຄືງວສອງຫມື່ນສອງພັນໂຕ ແລະ ແກະຫນຶ່ງຮ້ອຍຊາວພັນໂຕ. ດັ່ງນັ້ນກະສັດ ແລະ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຈຶ່ງໄດ້ອຸທິດຖວາຍພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

⁶⁴ ໃນມືດຽວກັນນັ້ນ ກະສັດຊົງເຮັດບິທີຊໍາລະສ່ວນກາງຂອງເດີນຫຍ້າ ຊົງຢູ່ຫນ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ໃຊ້ທີ່ນັ້ນຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຖວາຍພຶດຜົນເປັນເມັດ ແລະ ຖວາຍໄຂມັນຂອງສັດໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ເພາະວ່າແຫ່ນທອງສໍາອິດຊົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວນັ້ນ ນ້ອຍເກີນກວ່າຈະຮັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ພຶດຜົນ ແລະ ໄຂມັນຂອງສັດໄດ້.

⁶⁵ ດັ່ງນັ້ນໂຊໂລໂມນຈຶ່ງໄດ້ຈັດສະຫລອງງານລ້ຽງໃນເວລານັ້ນ, ພ້ອມກັບອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ເປັນການຊຸມນຸມໃຫຍ່, ສະເພາະຫນ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງເຈັດມື້ ແລະ ຕໍ່ອີກເຈັດມື້ເປັນສິບສິບມື້.⁶⁶ ໃນມື້ທີ່ແປດ ທ່ານໄດ້ຊົງໃຫ້ປະຊາຊົນເມື່ອບ້ານ, ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ໄດ້ຖວາຍພຣະພອນແດ່ກະສັດ ແລະ ກັບໄປບ້ານຂອງຕົນດ້ວຍຈິດໃຈຊື່ນບານ ແລະ ຍິນດີ ເນື່ອງຈາກຄວາມດີທັງຫມົດຊົງພຣະຢາເວໄດ້ສໍາແດງແກ່ດາວິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ແກ່ອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

9 ¹ ຫລັງຈາກໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ສ້າງຮາຊວັງຂອງກະສັດ, ລວມທັງທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານມີຄວາມຕັ້ງໃຈນັ້ນ ທ່ານໄດ້ສ້າງສໍາເລັດແລ້ວ, ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປາກົດຕໍ່ໂຊໂລໂມນເປັນເທື່ອທີສອງ, ຄືຢ່າງທີ່ພຣະອົງຊົງປາກົດແກ່ທ່ານທີ່ເມືອງກີເບໂອນ.

³ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ພົນວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານ ແລະ ຄໍາອ້ອນວອນຂອງເຈົ້າ ຊົງເຈົ້າໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ເຮົານັ້ນ.

ແລ້ວເຮົາໄດ້ຊໍາລະວິຫານນີ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ສ້າງໃຫ້ບໍ່ຮື້ສຸດສໍາລັບເຮົາເອງ, ແລະ ໄດ້ໃສ່ນາມຂອງເຮົາທີ່ນັ້ນຕະຫລອດໄປ, ຕາຂອງເຮົາ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນຕະຫລອດເວລາ.

⁴ແລະ ສ່ວນເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າດຳເນີນຕໍ່ຫນ້າເຮົາເຫມືອນຢ່າງດາວວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນ ດ້ວຍໃຈຊື່ສັດ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຫວັງຫາ, ແລະ ເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທີ່ເຮົາບັນຊາເຈົ້າໄວ້ ແລະ ທັງຮັກສາກົດເກນ ແລະ ກົດຫມາຍຂອງເຮົາ,

⁵ແລ້ວເຮົາຈະສະຖາປະນາຮາຊບັນລັງແຫ່ງອານາຈັກຂອງເຈົ້າປົກຄອງອິດສະຣາເອນຕະຫລອດໄປ, ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກັບດາວວິດຂອງເຈົ້າວ່າ, "ເຈົ້າຈະບໍ່ຂາດຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍທີ່ຈະນັ່ງເທິງບັນລັງແຫ່ງອິດສະຣາເອນ".

⁶ແຕ່ຫາກເຈົ້າທັງຫລາຍ ຫລື ລູກຫລານຫັນໄປຈາກການຕິດຕາມເຮົາ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ກົດເກນຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ, ແລະ ໄປນະມັດສະການພະອື່ນໆ ແລະ ກົມກາບພະເຫລົ່ານັ້ນ.

⁷ແລ້ວເຮົາຈະຕັດປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອອກຈາກແຜ່ນດິນຊຶ່ງເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ເຮົາຈະປະຖົມວິຫານຊຶ່ງເຮົາເຮັດໃຫ້ບໍ່ອີສຸດເພື່ອນາມຂອງເຮົາໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ, ແລະ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຈະຖືກຕູກ ແລະ ຫມື່ນປະຫມາດໃນຫມູ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍ.

⁸ວິຫານນີ້ຈະກາຍເປັນກອງສົງຮົກຮ້າງຝັ່ງເພ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຜ່ານໄປຈະປະຫລາດໃຈ ແລະ ເຂົາຈະເຢາະເຍີຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງພຣະຢາເວຈຶ່ງເຮັດແບບນີ້ແກ່ແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ພຣະວິຫານນີ້?"⁹ແລ້ວພວກຄົນທັງຫລາຍກໍ່ຈະຕອບວ່າ, 'ເພາະເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ປະຖົມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ, ຜູ້ໄດ້ຊົງນຳບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຍິບ, ແລະ ໄດ້ໄປຍຶດຖືພະອື່ນ ທັງໄດ້ກົມກາບ ແລະ ນະມັດສະການພະອື່ນໆເຫລົ່ານັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງນຳໄພພິບັດທັງຫມົດນີ້ມາສູ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍ.'"

¹⁰ຕໍ່ມາເມື່ອທ້າຍປີທີ່ຊາວ ຫຼີໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງອາຄານສອງຫລັງ, ຄືພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຮາຊວັງຂອງກະສັດ.¹¹ບັດນີ້ ຮີຣາມ, ກະສັດແຫ່ງຕີເຣອີຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໄມ້ແປກ, ໄມ້ສິນ ແລະ ທອງຄຳໃຫ້ໂຊໂລໂມນ, ດັ່ງນັ້ນກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ໃຊ້ຕົບແຕ່ງຕາມທີ່ຕ້ອງການ- ແລ້ວກະສັດໂຊໂລໂມນກໍ່ປະທານເມືອງໃນແຜ່ນດິນຄາລີເລ ໃຫ້ກະສັດຮີຣາມຊາວເມືອງ.

¹²ຮີຣາມໄດ້ໄປຈາກເມືອງຕີເຣອີກວດກາເບິ່ງເມືອງຫຼີໂຊໂລໂມນໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເພິນ, ແຕ່ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈເພິນ.

¹³ດັ່ງນັ້ນຮີຣາມຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ນ້ອງຊາຍເອີຍ ເມືອງທີ່ທ່ານໃຫ້ເຮົານັ້ນ, ຄືເປັນເມືອງຫຍັງແບບນີ້?" ເພິນຈຶ່ງເອີ້ນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນວ່າ ແຜ່ນດິນກາບູນ, ຊຶ່ງພວກເຂົາຍັງຄົງເອີ້ນຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້.¹⁴ຮີຣາມໄດ້ສົ່ງທອງຄຳຫນັກ 120 ຕະລິນແກ່ກະສັດໂຊໂລໂມນ.

¹⁵ຕໍ່ໄປນີ້ເລື່ອງຂອງການຈັດການຊຶ່ງກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ໃຫ້ມາສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຮາຊວັງຂອງເພິນເອງ, ທັງຖືມືນຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງ, ສ້າງກຳແພງເມືອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ສ້າງທີ່ປ່ອງກັນເມືອງຮາໂຊ, ເມືອງເມກິດໂດ, ແລະເມືອງເກເຊ.¹⁶ກະສັດແຫ່ງເອຍິບໄດ້ຍົກທັບຂຶ້ນມາ ແລະ ຍຶດເມືອງເກເຊ. ເພິນໄດ້ເອົາໄຟຜົາ ທັງໄດ້ຂ້າຄົນຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ. ແລ້ວໄດ້ຍົກເມືອງນັ້ນໃຫ້ເປັນຂອງຂວັນແກ່ລູກສາວຂອງເພິນຊຶ່ງເປັນເມຍຂອງໂຊໂລໂມນ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນໂຊໂລໂມນຈຶ່ງໄດ້ສ້າງເມືອງເກເຊຂຶ້ນໃຫມ່ ແລະ ສ້າງເມືອງເບັດໂຮໂຣນເບື້ອງລຸ່ມ,¹⁸ເມືອງບາອາລາດ ແລະ ເມືອງຕາມາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ໃນແຜ່ນດິນຢູດາຍນັ້ນ,¹⁹ທັງບັນດາເມືອງສຳລັບໄວ້ສະບຽງອາຫານຫຼີໂຊໂລໂມນມີຢູ່, ແລະ ເມືອງທັງຫລາຍສຳລັບລົດມ້າຮີບຂອງເພິນ, ແລະ ເມືອງທັງຫລາຍສຳລັບມ້າຂອງເພິນ ແລະ ສົງໂດງ ທີ່ເພິນຢາກຈະສ້າງໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ໃນເລບານອນ ແລະ ຫົວແຜ່ນດິນພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງເພິນ.

²⁰ສຳລັບກຸ່ມຄົນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຈາກ ຄົນອາໂມຣິດ, ຮິດຕີ, ຄົນເຜີຣິຊິດ, ຊາວຮີວີ, ແລະ ຊາວຢາບູດ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນ ອິດສະຣາເອນ,

²¹ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ຊຶ່ງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນບໍ່ສາມາດຈະທຳລາຍໃຫ້ຫມົດໄດ້ - ໂຊໂລໂມນກໍ່ໄດ້ເກນໃຫ້ເປັນທາດແຮງງານຢູ່ຈົນມື້ນີ້.

²²ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ແຕ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນນັ້ນ. ໂຊໂລໂມນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເປັນທາດ, ເພາະເຂົາທັງຫລາຍເປັນທະຫານ, ຂ້າຮາຊການ, ຜູ້ບັນຊາກອງທັບ, ຜູ້ບັງຄັບກອງລົດຮີບ ແລະທະຫານມ້າຂອງເພິນ.

²³ເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົວຫນ້າຂ້າຮາຊການ ຄວບຄຸມຄົນງານທີ່ສ້າງອາຄານຕ່າງໆ, ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໃຫ້ຊາໂລໂມນ, ຈຳນວນຫ້າຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນ, ພວກເຂົາເປັນຄົນເບິ່ງແຍງປະຊາຊົນທີ່ເຮັດວຽກ.

²⁴ລູກສາວຂອງຟາໂຣ ໄດ້ຍ້າຍຂຶ້ນມາຈາກນະຄອນດາວິດ ມາຢູ່ວັງຫຼີໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງແກ່ນາງ. ແລ້ວໂຊໂລໂມນຈຶ່ງໄດ້ຖືມືນຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງ.

²⁵ໂຊໂລໂມນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງບູຊາເທິງແຜ່ນບູຊາປີລະສາມຄັ້ງ, ຊຶ່ງເພິນໄດ້ສ້າງຖວາຍພຣະຢາເວ, ທັງເຜົາບັນດາເຄື່ອງຫອມເທິງແຜ່ນບູຊາ ຖວາຍຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ດັ່ງນັ້ນເພິນຈຶ່ງໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຈົນສຳເລັດ.

²⁶ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງກອງທັບເຮືອທີ່ເມືອງເອຊີໂອນເກເບ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ເມືອງເອລາດ, ຢູ່ແຄມຝັ່ງຂອງອ່າວອາກາບາ ທະເລແດງ, ໃນແຜ່ນດິນເອໂດມ.

²⁷ຮີຣາມໄດ້ສົ່ງທະຫານທີ່ຊ່ຽວຊານຈາກກອງທັບເຮືອຂອງເພິນຜ່ອມກັບທະຫານຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ.²⁸ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ໄປຮອດເມືອງໂອເຟຍ ພ້ອມກັບທະຫານຂອງໂຊໂລໂມນ ແລະ ນຳທອງຄຳຈາກທີ່ນັ້ນຈຳນວນ 420 ຕະລິນ ກັບມາຖວາຍກະສັດໂຊໂລໂມນ.

10 ¹ເມື່ອຮາຊີນີແຫ່ງເຊບາ ໄດ້ຍິນເຖິງຊື່ສຽງຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ ເນື່ອງຈາກພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ, ຮາຊີນີຈຶ່ງເດີນທາງມາເພື່ອທຶດສອບດ້ວຍບັນຫາຫຍັງຍາກຫລາຍຢ່າງ.²ນາງໄດ້ມາພະຍາຍາມເຢຣູຊາເລັມພ້ອມດ້ວຍບໍລິວານຢ່າງຫລວງຫລາຍມານຳ, ພ້ອມທັງບັນທຸກເຄື່ອງເຫດຕ່າງໆ, ທອງຄຳ, ແລະ ເພັດພອຍລຳຄ່າຫລວງຫລາຍ. ເມື່ອນາງມາຮອດ, ນາງໄດ້ທູນໂຊໂລໂມນເລື່ອງໃນໃຈຂອງນາງທຸກຢ່າງ. ³ໂຊໂລໂມນໄດ້ຕອບບັນຫາທຸກຂໍ້ຂອງນາງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ນາງໄດ້ທູນຖາມກະສັດແລ້ວບໍ່ໄດ້ຄຳຕອບ.

⁴ເມື່ອຮາຊີນີແຫ່ງເຊບາເຫັນສະຕິປັນຍາທັງຫມົດຂອງໂຊໂລໂມນ, ແລະຮາຊວັງຫຼີໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງ,⁵ທັງອາຫານທີ່ໃຫ້ເກີນເຂົ້າ, ກັບບ່ອນນັ່ງຂອງບັນດາຂ້າຮາຊການ, ແລະ ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພິນ, ຕະຫລອດຈົນຮອດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງພວກເຂົາ; ທັງພະນັກງານເຊີນຖ້ວຍສະເຫວີຍຂອງເພິນ ລວມທັງລັກສະນະທີ່ເພິນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ນາງກໍ່ຖືດັ່ງ ແລະ ປະຫລາດໃຈຫລາຍ.

⁶ຮາຊີນີຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ກະສັດວ່າ, "ຄຳເລົ່າລືທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນໃນປະເທດຂອງຂ້ານ້ອຍເອງ ກ່ຽວກັບທ່ານ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງທ່ານນັ້ນລ້ວນແຕ່ເປັນຄວາມຈິງ.⁷ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນ, ຈົນໄດ້ມາຫາດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ບັດນີ້ ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນແລ້ວ. ທີ່ຄົນອື່ນໄດ້ບອກແກ່ຂ້ານ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮອດເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຂອງທ່ານ! ທ່ານມີຊື່ສຽງຫລາຍກວ່າຂ້າວິທີຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນມາ.

⁸ບັນດາຄົນຂອງທ່ານ, ແລະ ພວກຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ຄືຜູ້ທີ່ຄອຍປົນນິບັດຕໍ່ຫນ້າທ່ານເປັນປະຈຳ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຟັງສະຕິປັນຍາຂອງທ່ານ.

⁹ສັ້ນລະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ຜູ້ຊົງພໍໃຈໃນຕ່າງທ່ານ ແລະ ໄດ້ວາງທ່ານໄວ້ເທິງບັນລັງແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຮັກອິດສະຣາເອນຕະຫລອດໄປ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ທ່ານເປັນກະສັດ, ເພື່ອຈະຮັກສາກົດບັນຍັດ ແລະ ຄວາມຍຸດຕິທຳໄວ້!"

¹⁰ແລ້ວຮາຊິນີກໍຖວາຍທອງຄຳຫນັກ 120 ຕະລັນແກ່ກະສັດ ທັງເຄື່ອງເຫດ ແລະ ເພັດພອຍອັນລ້ຳຄ່າຢ່າງຫລວງຫລາຍ.
 ບໍ່ເຄີຍມີໃຜເອົາເຄື່ອງເຫດຢ່າງຫລວງຫລາຍແບບນີ້ຄືຮາຊິນີແຫ່ງເຊບາໄດ້ຖວາຍແກ່ກະສັດໂຊໂລໂມນອີກເລີຍ.
¹¹ກອງທັບເຮືອຂອງຮີຣາມ, ທີ່ໄດ້ບັນທຸກທອງຄຳມາຈາກໂອເຟຍ, ກໍໄດ້ນຳເອົາໄມ້ຈັນ ແລະເພັດພອຍອັນລ້ຳຄ່າຢ່າງຫລວງຫລາຍມາຈາກໂອເຟຍດ້ວຍ.
¹²ກະສັດໄດ້ໃຊ້ໄມ້ຈັນເຮັດເສົາສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ສຳລັບຮາຊວັງຂອງກະສັດ, ແລະ ເຮັດພົນນ້ອຍ ແລະ
 ພົນໃຫຍ່ສຳລັບພວກນັກຮ້ອງ. ຈົນທຸກມື້ນີ້ກໍບໍ່ເຄີຍມີໄມ້ຈັນເຂົ້າມາໃຫ້ເຫັນຢ່າງຫລວງຫລາຍແບບນີ້ອີກເລີຍ.
¹³ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ປະທານແກ່ຮາຊິນີແຫ່ງເຊບາໃນທຸກສິ່ງຢ່າງຫນ້າຕ້ອງການ, ຕາມຫນ້າຕ້ອງການຂໍ,
 ນອກຈາກສິ່ງທີ່ໂຊໂລໂມນໄດ້ປະທານແກ່ນາງດ້ວຍໃຈອັນກ້ວາງຂວາງຂອງເພິ່ນ. ດັ່ງນັ້ນຮາຊິນີກໍກັບໄປແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ
 ພ້ອມທັງຄະນະຜູ້ຕິດຕາມຂອງນາງ.
¹⁴ບັດນີ້ ນ້ຳຫນັກຂອງທອງຄຳທີ່ໄດ້ນຳມາຖວາຍໂຊໂລໂມນໃນປີຫນຶ່ງເປັນທອງຄຳຫນັກຮອດ 666 ຕະລັນ,¹⁵ນອກຈາກທອງຄຳຊຶ່ງມາຈາກພວກຄົນຄ້າຂາຍ
 ແລະ ຈາກສິນຄ້າຂອງພວກພໍ່ຄ້າ. ຈາກບັນດາກະສັດແຫ່ງອາຣາບເບຍທັງຫມົດ ແລະ ຈາກບັນດາເຈົ້າເມືອງຕ່າງໆໃນປະເທດກໍໄດ້ນຳເຄື່ອງທອງ ແລະ
 ເຄື່ອງເງິນມາຖວາຍແກ່ໂຊໂລໂມນ.
¹⁶ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເຮັດໄລ່ໃຫຍ່ສອງຮ້ອຍອັນຈາກທອງຄຳ. ໄລ່ຫົກຮ້ອຍອັນແຕ່ລະອັນໃຊ້ທອງຄຳເຮັດ.
¹⁷ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໄລ່ນ້ອຍສາມຮ້ອຍອັນຈາກທອງຄຳ. ໄລ່ແຕ່ລະອັນໃຊ້ທອງຄຳຫນັກເກືອບສອງກິໂລ; ກະສັດໄດ້ເກັບໄລ່ໄວ້ໃນຫ້ອງໂຖງແຫ່ງດົງເລບານອນ.
¹⁸ແລ້ວກະສັດໄດ້ສ້າງບັນລັງທີ່ໃຫຍ່ໂຕດ້ວຍງາຊ້າງ ແລະ ໂອບດ້ວຍທອງຄຳຢ່າງດີທີ່ສຸດ.¹⁹ມີຄົນໄດ້ຫົກຂັນຂຶ້ນໄປເທິງບັນລັງ ແລະ
 ຢູ່ທາງເບື້ອງຫລັງຂອງມັນກໍມີຮູບຫົວງົວ. ໄດ້ມີບ່ອນວາງແຂນ ແຕ່ລະຂ້າງຂອງບັນລັງ, ແລະ ມີສິ່ງໂຕສອງໂຕທີ່ຢູ່ທາງຂ້າງບ່ອນວາງແຂນນັ້ນ.
²⁰ມີຮູບສິ່ງໂຕອີກສິບສອງໂຕຢູ່ເທິງຂັນຄົນໄດ, ຫນຶ່ງໂຕຢູ່ເທິງແຕ່ລະຂ້າງຂອງຂັນທັງຫົກຂັນ. ບໍ່ມີບັນລັງໃດຈະຄືບັນລັງນີ້ໃນອານາຈັກອື່ນໆເລີຍ.
²¹ຖ້ວຍເຄື່ອງດື່ມທັງຫມົດ ຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ, ແລະ
 ຖ້ວຍເຄື່ອງດື່ມທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງໂຖງຂອງເລບານອນນັ້ນເຮັດດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ອີ່ສຸດ. ບໍ່ມີທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນເລີຍ, ເພາະເ
 ງິນນັ້ນຖືວ່າເປັນຂອງທີ່ບໍ່ມີຄ່າທຸກຢ່າງໃນສະໄຫມຂອງໂຊໂລໂມນ.²²ກະສັດໄດ້ມີກອງທັບເຮືອເດີນທະເລພ້ອມທັງກອງທັບເຮືອຂອງຮີຣາມ.
 ກອງທັບເຮືອໄດ້ນຳທອງຄຳ, ເງິນ, ງາຊ້າງ, ລົງໃຫຍ່ ແລະ ລົງນ້ອຍມາສາມປີຕໍ່ຄັ້ງ.
²³ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດໂຊໂລໂມນຈຶ່ງໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກະສັດອື່ນໆໃນໂລກ ໃນເລື່ອງຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ສະຖິປັນຍາ.
²⁴ຫົວຫ່າງໂລກກໍສະແຫວງຫາການມາຝັງສະຖິປັນຍາຂອງເພິ່ນ, ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໄວ້ໃຫ້ໃນໃຈຂອງເພິ່ນນັ້ນ.
²⁵ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ມາກໍໄດ້ນຳຂອງຂວັນມາມອບໃຫ້ເພິ່ນ ຄືສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ ແລະ ຄຳ, ເສື້ອຜ້າ, ອາວຸດ, ເຄື່ອງເຫດ, ມ້າ ແລະ ລໍໃນທຸກໆປີ.
²⁶ໂຊໂລໂມນໄດ້ຮວບຮວມລົດມ້າ ແລະ ຄົນຂີ່ມ້າ. ເພິ່ນໄດ້ມີລົດມ້າ 1,400 ຄັນ ແລະ ມ້າ ສິບສອງພັນໂຕ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ປະຈຳຢູ່ທີ່ເມືອງລົດມ້າ ແລະ
 ໄດ້ປະຈຳການຢູ່ກັບເພິ່ນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.²⁷ກະສັດໄດ້ເຮັດໃຫ້ເງິນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເປັນຄືກ່ອນຫົນເທິງພື້ນດິນ.
 ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີໄມ້ແປກຢ່າງຫລວງຫລາຍຄືຕົ້ນຫມາກເດືອນເຫດທີ່ເກີດຢູ່ຕາມຕົ້ນພູ.
²⁸ມ້າຂອງໂຊໂລໂມນໄດ້ຊືມຈາກມຸດສະຕີ ແລະ ກິລິເກຍ. ບັນດາພໍ່ຄ້າຂອງກະສັດກໍໄດ້ຊືມມາເປັນຝູງໆ, ແຕ່ລະຝູງຕາມລາຄາ.
²⁹ສ່ວນລົດມ້າທີ່ໄດ້ຊືມຈາກປະເທດເອຢິບນັ້ນ ຄັນຫນຶ່ງມີລາຄາເປັນເງິນຫົກຮ້ອຍຫລວງເງິນ, ມ້າໂຕຫນຶ່ງມີລາຄາ ຫ້າຮ້ອຍສິບຫລວງເງິນ.
 ມ້າເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້ຂາຍໄປໃຫ້ກະສັດທັງປວງຂອງຄົນອິດຕິ ແລະ ຄົນອາຣາມ.

11 ¹ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ຮັກຍິງຕ່າງຊາດຫລາຍຄົນ: ນອກຈາກລູກສາວຂອງຟາໂຣແລ້ວ ຍັງມີຍິງຊາວໂມອາບ, ຍິງຊາວອຳໂມນ, ຍິງຊາວເອໂດມ, ຍິງຊາວຊີໂດນ, ແລະ ຍິງຊາວອິດຕິ -²ຊຶ່ງເປັນປະຊາຊາດທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຄົນອິດສະຣາເອນວ່າ, "ພວກເຈົ້າຢາແຕ່ງງານກັບພວກເຂົາ ຫລື ຢາໃຫ້ພວກເຂົາມາແຕ່ງງານກັບພວກເຈົ້າ, ເພາະພວກເຂົາຈະຫັນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າໄປຕາມພະຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ."
 ແຕ່ໂຊໂລໂມນໄດ້ຮັກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້.
³ໂຊໂລໂມນໄດ້ມີເມຍທີ່ເປັນເຈົ້າຍິງເຈັດຮ້ອຍຄົນ ແລະ ມີເມຍນ້ອຍສາມຮ້ອຍຄົນ. ບັນດາເມຍຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຫັນຈິດໃຈຂອງເພິ່ນໄປ.
⁴ເພາະເມື່ອໂຊໂລໂມນໄດ້ເຖົ້າແກ່ແລ້ວ, ບັນດາເມຍຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຫັນຈິດໃຈຂອງເພິ່ນໄປຕາມພະອື່ນໆ;
 ຈິດໃຈຂອງເພິ່ນບໍ່ພັກດີຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ, ບໍ່ຄືກັບຈິດໃຈຂອງດາວິດພໍ່ຂອງເພິ່ນ.
⁵ເພາະໂຊໂລໂມນໄດ້ດຳເນີນຕາມເຈົ້າແມ່ອິດສະຣາເອນ, ພະຂອງຊາວຊີໂດນ, ແລະ ຕາມພະໂມເລກ, ພະທີ່ຫນ້າລັງກຽດຂອງຊາວອຳໂມນ.
⁶ໂຊໂລໂມນໄດ້ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ; ເຂົາບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຕາມພຣະຢາເວຢ່າງສຸດໃຈ, ບໍ່ຄືດາວິດພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ດຳເນີນ.
⁷ແລ້ວໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງບ່ອນຂາບໄຫວ້ພະເອໂດມ, ຊຶ່ງເປັນພະຂອງຊາວໂມອາບທີ່ຫນ້າລັງກຽດ,
 ເທິງພູເຂົາທີ່ຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ສ້າງບ່ອນຂາບໄຫວ້ພະໂມເລກ, ຊຶ່ງເປັນພະຂອງຊາວອຳໂມນທີ່ຫນ້າລັງກຽດດ້ວຍ.
⁸ເພິ່ນໄດ້ສ້າງບ່ອນຂາບໄຫວ້ໃຫ້ບັນດາເມຍຕ່າງຊາດທັງຫມົດຂອງເພິ່ນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງພູຊາແກ່ບັນດາພະຂອງພວກນາງ.
⁹ພຣະຢາເວໄດ້ໂກດຮ້າຍໂຊໂລໂມນ, ເພາະຈິດໃຈຂອງເພິ່ນໄດ້ຫັນໄປຈາກພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ,
 ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ປາກົດຕໍ່ເພິ່ນສອງເທື່ອແລ້ວ¹⁰ ແລະ ໄດ້ຊົງສັ່ງເພິ່ນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ວ່າ, ເພິ່ນບໍ່ຄວນໄປຕິດຕາມພະອື່ນໆ.
 ແຕ່ໂຊໂລໂມນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ.
¹¹ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂຊໂລໂມນວ່າ, "ເພາະເຈົ້າເຮັດແບບນີ້ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກສາພັນທະສັນຍາ ແລະ ກົດເກນຂອງເຮົາ
 ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າ, ເຮົາຈະເອົາອານາຈັກຂອງເຈົ້າໄປຈາກເຈົ້າແນ່ນອນ ແລະ ມອບໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງໃນບັນດາຂ້າຮາຊາການຂອງເຈົ້າ.¹²ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
 ເພື່ອເຫັນແກ່ດາວິດພໍ່ຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດໃນສະໄຫມຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ມັນຈະເກີດຂຶ້ນໃນຮາຊາການຂອງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ.¹³ຢ່າງໃດກໍຕິ
 ເຮົາຈະບໍ່ເອົາອານາຈັກທັງຫມົດໄປຈາກລາວ; ແຕ່ເຮົາຈະຈັງເຜົາຫນຶ່ງໄວ້ໃຫ້ລາວ, ເພື່ອເຫັນແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ແລະ
 ເພື່ອເຫັນແກ່ເຢຣູຊາເລັມຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້."
¹⁴ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ປະຕິບັດເກີດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ໂຊໂລໂມນ, ຄືຮາດາດຄົນເອໂດມ ເຂົາເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນຄອບຄົວຂອງກະສັດແຫ່ງເອໂດມ.
¹⁵ເມື່ອດາວິດໄດ້ຢູ່ໃນເອໂດມນັ້ນ, ໂຢອາບຜູ້ບັນຊາການກອງທັບໄດ້ຂຶ້ນໄປຝັງຜູ້ທີ່ຖືຂ້າຕາຍ, ແລະ ໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນເອໂດມ.¹⁶ໂຢອາບ ແລະ
 ຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນຫົກເດືອນ ຈົນກວ່າເຂົາຈະໄດ້ຂ້າຊີວິດຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນເອໂດມທັງຫມົດ.¹⁷ແຕ່ຮາດາດໄດ້ຫນີໄປເອຢິບ,
 ພ້ອມກັບຄົນເອໂດມບາງຄົນຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ ເວລານັ້ນຮາດາດຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່.
¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກເມືອງມິດິອານ ແລະ ໄປທີ່ເມືອງປາອານ, ຈາກທີ່ຊຶ່ງມາກັບເຂົາທັງຫລາຍເຂົາໄປປະເທດເອຢິບ,
 ເພື່ອໄປເຝົ້າຟາໂຣກະສັດແຫ່ງເອຢິບ, ຜູ້ໄດ້ປະທານບ້ານ ແລະ ທີ່ດິນແລະອາຫານໃຫ້ເຂົາດ້ວຍ.¹⁹ຮາດາດເປັນຫົວໃຈໃນສາຍຕາຂອງຟາໂຣ,
 ຟາໂຣຈຶ່ງໄດ້ປະທານນ້ອງສາວຂອງເມຍຕົນເອງ, ຄືນ້ອງສາວຂອງຮາຊິນີຕາເປເນັດໃຫ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາ.

²⁰ນ້ອງສາວຂອງຕາເປເນັດກໍເກີດລູກຊາຍແກ່ຮາດາດ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຊື່ວ່າ ເກນຸບັດ. ຕາເປເນັດໄດ້ລ້ຽງເຂົາໃນຮາຊວັງຂອງຟາໂຣ. ດັ່ງນັ້ນເກນຸບັດໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຮາຊວັງຂອງຟາໂຣທ່າມກາງບັນດາລູກຂອງຟາໂຣ.²¹ ຂະນະທີ່ເຂົາໄດ້ຢູ່ໃນເອຍິບ, ຮາດາດໄດ້ຍິນວ່າດາວິດໄດ້ລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງເພິ່ນແລ້ວ ແລະໂຢອາບຜູ້ບັນຊາການກອງທັບກໍໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ, ຮາດາດຈຶ່ງໄດ້ບອກຟາໂຣວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະກັບໄປປະເທດຂອງຂ້ານ້ອຍ."²² ແລ້ວຟາໂຣໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເຈົ້າຢູ່ກັບເຮົາ, ເຈົ້າຂາດເຫລືອຫຍັງບໍ່? ເຈົ້າຈຶ່ງຫາທາງທີ່ຈະກັບໄປປະເທດຂອງເຈົ້າ" ຮາດາດໄດ້ຕອບວ່າ "ບໍ່ໄດ້ຂາດຫຍັງ ແຕ່ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບໄປບ້ານຂອງຕົນເທີນ."

²³ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ໂຊໂລໂມນ, ຄືເຣຊິນລູກຊາຍຂອງເອລິອາດາ ຜູ້ທີ່ໄດ້ໝົນໄປຈາກຮາດາດເດເຊກະສັດແຫ່ງໂຊບາເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາ.²⁴ ເຣຊິນໄດ້ລວບລວມຜູ້ຄົນໃຫ້ຢູ່ກັບເຂົາ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນກອງກຳລັງນ້ອຍໆ, ເມື່ອດາວິດໄດ້ເອົາຊະນະຊາວໂຊບານັ້ນ. ຜູ້ຄົນຂອງເຣຊິນໄດ້ໄປໃນເມືອງດາມັສກັດ ແລະໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ເຣຊິນໄດ້ຄອບຄອງເມືອງດາມັສກັດ.

²⁵ເຂົາໄດ້ເປັນສັດຕູຂອງອິດສະຣາເອນຕະຫລອດສະໄຫມຂອງໂຊໂລໂມນ, ຮາດາດກໍໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຍາກລຳບາກໄປຜ່ອນໆກັນ.

ເຣຊິນໄດ້ກຽດຊັງອິດສະຣາເອນ ແລະ ໄດ້ປົກຄອງອາຣາມ.

²⁶ແລ້ວເຍໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ, ຄົນເອຟຣາອິມ, ຈາກເມືອງເຊເຣດາ. ຂ້າຮາຊາການຄົນໜຶ່ງຂອງໂຊໂລໂມນ, ຜູ້ທີ່ແມ່ຂອງເຂົາເປັນຍິງຫນ້າຍ, ຊື່ເຊຣູຢາ, ໄດ້ກະບົດຕໍ່ກະສັດດ້ວຍ.²⁷ ເຫດຜົນທີ່ເຂົາກະບົດຕໍ່ກະສັດ ເພາະໂຊໂລໂມນໄດ້ຖິ້ມຕົນແດນທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໄດ້ສ້ອມແປງກຳແພງເມືອງຂອງດາວິດພໍຂອງຕົນ.

²⁸ເຍໂຣໂບອາມເປັນນັກຮົບກ້າຫານ. ໂຊໂລໂມນໄດ້ເຫັນວ່າລາວເປັນຊາຍຫມຸ່ມທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຕ່ວງງານ,

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງໃຫ້ດູແລແຮງງານທັງຫມົດໃນເຮືອນຂອງເຍໂຊເຊັບ.²⁹ ໃນເວລານັ້ນ, ເມື່ອເຍໂຣໂບອາມໄດ້ອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ອາຮິຢາຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຊາວຊີໂລໂມນໄດ້ພົບເຂົາກາງທາງ. ບັດນີ້ ອາຮິຢາໄດ້ໃສ່ເສື້ອຄຸມໃຫມ່ ແລະ ທັງສອງຄົນກໍໄດ້ຢູ່ລຳພັງໃນທຶງນາ.

³⁰ແລ້ວອາຮິຢາກໍໄດ້ຈັບເສື້ອຄຸມໃຫມ່ທີ່ເຂົາສວມໃສ່ຢູ່ ແລະ ຈິກອອກເປັນສິບສອງຕ່ອນ.

³¹ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບເຍໂຣໂບອາມວ່າ, "ຈຶ່ງເອົາໄປສິບຕ່ອນ, ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, "ເບິ່ງແມ້, ເຮົາກຳລັງຈະຈິກອອກຈາກມືຂອງໂຊໂລໂມນ ແລະ ຈະໃຫ້ເຈົ້າສິບເຜົາ."³² (ແຕ່ເຂົາຈະມີເຜົາໜຶ່ງເພື່ອເຫັນແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ເຢຣູຊາເລັມເມືອງຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເລືອກຈາກເຜົາທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນ)³³ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ ແລະ ໄປນະມັດສະການເຈົ້າແມ່ອິດສະຣາເອນຂອງຊາວຊີໂດນ, ເຄໂມດພະຂອງຊາວໂມອາບ, ແລະ ໂມເລກ ພະຂອງຊາວອຳໂມນ.

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດຳເນີນໃນທາງຂອງເຮົາ, ຄືເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ, ທັງບໍ່ໄດ້ຮັກສາກົດເກນ ແລະ ກົດຫມາຍຂອງເຮົາ, ບໍ່ຄືກັບດາວິດພໍຂອງເຂົາໄດ້ເຮັດ.

³⁴ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຈະບໍ່ເອົາອານາຈັກທັງຫມົດໄປຈາກມືຂອງເຂົາ. ແຕ່ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາເປັນຜູ້ຄອບຄອງຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ, ເພາະເຫັນແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ເຮົາເລືອກໄວ້, ຜູ້ໄດ້ຮັກສາບັນຍັດ ແລະ ກົດເກນຂອງເຮົາ.

³⁵ແຕ່ເຮົາຈະເອົາອານາຈັກໄປຈາກມືລູກຊາຍຂອງເຂົາ ແລະ ຈະມອບໃຫ້ເຈົ້າສິບເຜົາ.

³⁶ເຮົາຈະໃຫ້ເຜົາໜຶ່ງແກ່ລູກຊາຍຂອງເຂົາເພື່ອວ່າດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະມີໂຄມໄຟດວງໜຶ່ງຕໍ່ຫນ້າເຮົາຕະຫລອດເວລາໃນເຢຣູຊາເລັມ, ເມືອງຊຶ່ງເຮົາເລືອກໃຫ້ນາມຊື່ຂອງເຮົາຕັ້ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

³⁷ເຮົາຈະເອົາໂຕເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະປົກຄອງທຸກຢ່າງທີ່ໃຈຂອງເຈົ້າຕ້ອງການ, ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນກະສັດຂອງອິດສະຣາເອນ.

³⁸ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຝັງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້າ, ແລະ ດຳເນີນໃນທາງທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ, ໂດຍຮັກສາກົດເກນ ແລະ ບັນຍັດຂອງເຮົາ, ຄືຢ່າງທີ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດ, ແລ້ວເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ຈະສ້າງເຊື່ອສາຍທີ່ຫມັ້ນຄົງໃຫ້ເຈົ້າ ຄືທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງໃຫ້ດາວິດ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ອິດສະຣາເອນແກ່ເຈົ້າ.³⁹ ເຮົາຈະລົງໂທດເຊື່ອສາຍຂອງດາວິດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຕະຫລອດໄປ."

⁴⁰ດັ່ງນັ້ນໂຊໂລໂມນຈຶ່ງໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຂ້າເຍໂຣໂບອາມ. ແຕ່ເຍໂຣໂບອາມໄດ້ລຸກຂຶ້ນໜັງໄປປະເທດເອຍິບ, ໄປຫາຊື່ຊາກກະສັດແຫ່ງເອຍິບ, ແລະ ເຂົາໄດ້ຢູ່ໃນເອຍິບຈົນກະສັດໂຊໂລໂມນຕາຍ.

⁴¹ສ່ວນເລື່ອງອື່ນໆນອກນັ້ນຂອງໂຊໂລໂມນ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງເພິ່ນ, ເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືຮາຊກິດຂອງໂຊໂລໂມນບໍ່ແມ່ນບໍ່?⁴² ໂຊໂລໂມນໄດ້ປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມ ເຫນືອປະເທດອິດສະຣາເອນທັງຫມົດເປັນເວລາສິບປີ.⁴³ ເພິ່ນໄດ້ຕາຍໄປ ແລະ ຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຝັ່ງເພິ່ນໄວ້ໃນນະຄອນດາວິດພໍຂອງເພິ່ນ. ເຮໂຫໂບອາມລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

12 ¹ເຮໂຫໂບອາມໄດ້ໄປທີ່ເມືອງຊີເຄມ, ເພາະອິດສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ມາຊີເຄມ ເພື່ອຈະຕັ້ງເພິ່ນໃຫ້ເປັນກະສັດ.

²ເມື່ອເຍໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດຮູ້ເລື່ອງນີ້ແລ້ວ (ເພິ່ນຍັງຄົງຢູ່ໃນເອຍິບ, ເພາະເພິ່ນໝົນຈາກກະສັດໂຊໂລໂມນ), ສຳ ຫລັບເຍໂຣໂບອາມໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເອຍິບ.

³ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາທັງຫລາຍກໍໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປເຊີນເພິ່ນ, ແລະເຮໂຫໂບອາມ ແລະ ຊຸມນຸມຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ເວົ້າບອກຕໍ່ເຮໂຫໂບອາມວ່າ,⁴ພໍຂອງເພິ່ນໄດ້ຊົງປະພຶດຕໍ່ພວກເຮົາຮຸນແຮງໂພດ. ຫຼືເຮັດໃຫ້ເຮົາແບກຫນັກຫລາຍ ບັດນີ້ຂໍຊົງລົດງານຫນັກຂອງພໍຂອງເພິ່ນ, ແລະຊ່ວຍບັນເທົາພາລະນີ້ໃຫ້ເປົາບາງລົງແລ້ວພວກຂ້ານ້ອຍຈະຮັບໃຊ້ທ່ານ."⁵ ເຮໂຫໂບອາມໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈຶ່ງກັບໄປກ່ອນ ແລ້ວສາມັ່ນ, ຈຶ່ງມາຫາເຮົາອີກ" ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງໄດ້ກັບໄປ.

⁶ກະສັດເຮໂຫໂບອາມໄດ້ຊົງປຶກສາຜູ້ອາວຸໂສ ຜູ້ຊົງປະຕິບັດໂຊໂຣໂມນ ພໍຂອງລາວ ຂະນະທີ່ລາວກຳລັງນອນຢູ່, ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທ່ານຈະແນະນຳເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ຕອບກັບປະຊາຊົນນີ້ຢ່າງໃດດີ?"⁷ ເຂົາທັງຫລາຍຈະກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, " ຖ້າເພິ່ນຊົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນນີ້ ແລະປະຕິບັດພວກເຂົາ, ແລະກ່າວຄຳຕົງແກ່ເຂົາ, ເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວຕະຫລອດໄປ."

⁸ແຕ່ເຮໂຫໂບອາມໄດ້ເສີຍຊາຕໍ່ຄຳປຶກສາທີ່ບັນດາຜູ້ອາວຸໂສວາຍນັ້ນ ແລະໄດ້ປຶກສາກັບພວກຄົນຫນຸ່ມທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນມາຜ່ອນກັບລາວ ແລະຢືນຢູ່ຝ່າຍລາວ.⁹ ທ່ານຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, "ທ່ານຈະແນະນຳເຮົາເພື່ອພວກເຮົາຈະຕອບປະຊາຊົນນີ້ຜູ້ໄດ້ຊົງລາຍງານວ່າ, "ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ວຽກງານຂອງເຮົາເປົ່າລົງ?"

¹⁰ຄົນຫມຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ມາພ້ອມກັບເຮໂຫໂບອາມ, ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, "ຂໍທ່ານກ່າວດັ່ງນີ້ແກ່ປະຊາຊົນນີ້ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ ພໍຂອງທ່ານ ໂຊໂຣໂມນໄດ້ເຮັດໃຫ້ວຽກຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຫນັກ ແຕ່ຂໍທ່ານຊົງເຮັດໃຫ້ເປົ່າລົງ. ຂໍທ່ານກ່າວກັບເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, 'ນີ້ວ່າກ້ອຍຂອງເຮົາກໍຫນ້າກ່ອນແອວພໍເຮົາ.'¹¹ດັ່ງນັ້ນດຽວນີ້, ເຖິງວ່າພໍເຮົາໄດ້ວາງພາລະຫນັກກັບທ່ານທັງຫລາຍ, ສ່ວນເຮົາຈະເພີ່ມວຽກຂອງທ່ານອີກ. ພໍຂອງເຮົາຈະລົງໂທດທ່ານດ້ວຍແລ້ວ, ແຕ່ເຮົາຈະລົງໂທດທ່ານດ້ວຍແມງປ່ອງ."

¹²ດັງນັ້ນເຢໂຣໂບອາມກັບປະຊາຊົນທັງຫມົດ ຈຶ່ງໄດ້ມາເຝົ້າເຮໂຕໂບອາມວັນທີສາມ, ດັງທີ່ກະສັດສັງວ່າ, "ຈຶ່ງກັບມາຫາເຮົາໃນວັນທີສາມ."¹³ກະສັດໄດ້ຕອບປະຊາຊົນຢ່າງດຸດັນ ແລະເສຍຊາຕໍ່ຄໍາປຶກສາທີ່ບັນດາຜູ້ອາວຸໂສໄດ້ກ່າວ ກັບທ່ານ.

¹⁴ທ່ານໄດ້ກ່າວກັບຄືນຫມູ່ທັງຫລາຍວ່າ ພໍ່ຂອງຂອງເຮົາໄດ້ວາງພາລະຫນັກໃຫ້ເຮົາ; ສ່ວນທ່ານກໍຈະເພີ່ມວຽກຂອງທ່ານຫລາຍຕື່ມອີກ. ພໍ່ຂອງເຮົາໄດ້ລົງໂທດດ້ວຍເສ້ ແຕ່ເຮົາຈະລົງໂທດດ້ວຍແມງປ່ອງ."

¹⁵ດັງນັ້ນກະສັດບໍ່ຟັງປະຊາຊົນ, ເພາະການປ່ຽນວຽກນີ້ມາຈາກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບເຢໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ.

¹⁶"ເມື່ອອິດສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ເຫັນວ່າກະສັດບໍ່ຟັງເຂົາທັງຫລາຍ, ປະຊາຊົນກໍຕອບກະສັດວ່າ," ພວກທ່ານມີສ່ວນແບ່ງຫຍັງຈາກດາວິດ? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີສ່ວນໃນມໍລະດົກຈາກລູກຊາຍຂອງເຢຊີ! ອິດສະຣາເອນເອີຍ ກັບໄປເຖິງຂອງທ່ານເຖິດ, ອິດສະຣາເອນ. ຈຶ່ງເບິ່ງຣາຊວົງຂອງທ່ານເອງເຖິດ, ດາວິດ. "ດັງນັ້ນຄົນອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ກັບໄປຍັງເຖິງຂອງພວກເຂົາ.¹⁷ ແຕ່ເຮໂຕໂບອາມປົກຄອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ຜູ້ອາໄສຢູ່ເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ, ເຮໂຕໂບອາມໄດ້ເປັນກະສັດຄອງເຫມືອພວກເຂົາ.

¹⁸ແຕ່ກະສັດເຮໂຕໂບອາມໄດ້ໃຊ້ອາໂດມຜູດແລໂຍທາໄປ ແຕ່ອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຂອງເຮົາຕົນຕົກໃສ່ເຂົາຕາຍກະສັດເຮໂຕໂບອາມກໍຮີບຂຶ້ນລົດມ້າເສີກຫນີໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ.¹⁹ດັງນັ້ນອິດສະຣາເອນຈຶ່ງກະບົດຕໍ່ຣາຊວົງຂອງດາວິດ

²⁰ຕໍ່ມາເມື່ອອິດສະຣາເອນທັງຫລາຍໄດ້ຍິນວ່າເຮໂຕໂບອາມໄດ້ກັບມາແລ້ວ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໃຫ້ໄປເຊີນທ່ານມາທີ່ປະຊຸມ ແລ້ວກໍຕັ້ງທ່ານໃຫ້ເປັນກະສັດເຫມືອອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ບໍ່ມີໃຜຕິດຕາມເຊືອຣາຊວົງຂອງດາວິດ ນອກຈາກເຜົາຢູດາເທົ່ານັ້ນ

²¹ເມື່ອເຮໂຕໂບອາມໄດ້ມາຮອດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງລະດົມພົນຈາກຈາກພົງພັນຢູດາທັງຫມົດແລະເຜົາເບນຢາມິນ ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ຄົດເລືອກມາເປັນທະຫານ 180,000ຄົນ ເພື່ອສູ້ຮົບກັບພົງພັນອິດສະຣາເອນ ເພື່ອຈະກອບກູ້ຣາຊອານາຈັກຄືນມາໃຫ້ແກ່ເຮໂຕໂບອາມລູກຂອງໂຊໂລໂມນ

²²ແຕ່ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຍັງເຊໂມຢາ ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ²³ຈຶ່ງໄປທູນເຮໂຕໂບອາມລູກຂອງໂຊໂລໂມນ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະກະບົດພົງພັນທັງຫມົດຂອງຢູດາແລະເບນຢາມິນ ແລະກັບປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ວ່າ²⁴ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັງນີ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຢາຂຶ້ນໄປໂຈມຕີຫລືດີ່ສູ່ກັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນພົນອົງຂອງເຈົ້າເລີຍ ແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງກັບຢ້ານຜົນເອງເຖິດ ເພາະສິ່ງນີ້ເປັນມາຈາກເຮົາ" ດັງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຊືອພົງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ ແລະກັບໄປຕາມທາງຂອງຕົນ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຊືອພົງພຣະວັດຈະນະພຣະຢາເວ

²⁵ແລ້ວເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຊົງສ້າງເມືອງເຊເຄມໃນຖິ່ນເອຟຣາຍີມ ແລະພັກຢູ່ເມືອງນັ້ນ ແລະອອກມາທີ່ນັ້ນ ທ່ານໄດ້ໄປສ້າງເມືອງເປນູເອນ²⁶ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຄິດໝາຍໃຈວ່າ" ເຫຼືອນີ້ຈະກັບໄປເມືອງຂອງດາວິດ"²⁷ຖ້າປະຊາຊົນນີ້ຂຶ້ນໄປຖວາຍເຄື່ອງສັດບູຊາ ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວທີ່ເມືອງເຢຣູຊາເລັມ

ແລ້ວຈິດໃຈຂອງປະຊາຊົນນີ້ຈະຫັນກັບໄປຫາເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາຄືກັບໄປເຮໂຕໂບອາມກະສັດແຫ່ງຢູດາ

²⁸ດັງນັ້ນກະສັດເຢໂຣໂບອາມ ຈຶ່ງໄດ້ຊົງປຶກສາ ແລະໄດ້ຊົງສ້າງລູກງົວທອງຄຳ ຂຶ້ນສອງຫົວ ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ" ທ່ານທັງຫລາຍຂຶ້ນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມດິນແລ້ວ ໂອ້ ອິດສະຣາເອນເອີຍ ຈຶ່ງເບິ່ງພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ຜູ້ຊົງໄດ້ນຳທ່ານຂຶ້ນມາຈາກເອຢິບ"²⁹ທ່ານໄດ້ເຮັດງົວໂຕຫນຶ່ງ ໄວ້ທີ່ເບເອນ ແລະອີກໂຕຫນຶ່ງຕັ້ງໄວ້ທີ່ເມືອງດານ³⁰ດັງນັ້ນ ການກະທຳນີ້ເປັນບາບ ເພາະປະຊາຊົນໄດ້ກາບໄຫວ້ຕົວໃດຕົວຫນຶ່ງ ຕະຫລອດທາງໄປທີ່ເມືອງດານ

³¹ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ສ້າງວິຫານເຖິງສະຖານສູງ ແລະທ່ານໄດ້ຕັ້ງປະຊາຊົນຈາກປະໂຮຫິດທຳມະດາຜູ້ບໍ່ແມ່ນບັນດາລູກຊາຍຂອງຄົນເລວີ³²ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ກຳນົດເຫດສະການລ້ຽງ ໃນວັນທີສິບ ຫ້າເດືອນແປດຄືກັບການລ້ຽງໃນຢູດາ ແລະທ່ານໄດ້ໄປທີ່ແຫ່ນບູຊາ

ທ່ານໄດ້ເຮັດແນວນີ້ໃນເບເອນຄືຖວາຍເຄື່ອງສັດບູຊາແກ່ຮູບງົວທີ່ທ່ານໄດ້ສ້າງໃນວັນນັ້ນ ແລະທ່ານໄດ້ສະຖາປະນາປະໂຮຫິດປະຈຳສະຖານສູງທີ່ເບັດເອນ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງສ້າງໄວ້ນັ້ນ

³³ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງແຫ່ນບູຊາຊຶ່ງທ່ານໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ທີ່ເບເອນ ໃນວັນທີສິບຫ້າເດືອນແປດ ໃນເດືອນຊຶ່ງທ່ານໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນເອງ ແລະໄດ້ກຳນົດເຫດສະການກິນລ້ຽງສຳຫລັບຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໄປຍັງແຫ່ນບູຊາເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມ

13

¹ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຄົນຫນຶ່ງໄດ້ອອກຈາກຮາຢູດາໄປຍັງເບັດເອນ ໂດຍວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຍິນຢູ່ແຫ່ນບູຊາເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມທ່ານໄດ້ກ່າວໂທດແຫ່ນບູຊານັ້ນ ໂດຍວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ ວ່າ" ໂອ ແຫ່ນບູຊາ ແຫ່ນບູຊາ ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ວ່າ ນິເດ ລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າໂຢສີຢາຈະເກີດມາໃນຣາຊວົງຂອງດາວິດ ແລະເທິງເຈົ້າຄືເທິງແທນນີ້ ເຂົາຈະບູຊາຍັນປະໂຮຫິດແຫ່ງສະຖານສູງເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງເຈົ້າແລະເຂົາຈະເຜົາກະດູກຄົນເທິງເຈົ້າ³ແລ້ວຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ໃຫ້ຫມາຍສຳຄັນໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ກ່າວວ່າ "ນີ້ເປັນຫມາຍສຳຄັນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ" ເບິ່ງສາແຫ່ນບູຊານັ້ນຈະຖືກແຍກອອກ ຈາກກັນແລະຂີ້ເຫີ້ຫຼີ້ງເທິງນັ້ນຈະຖືກເຫອກ

⁴ເມື່ອກະສັດເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ແຫ່ນບູຊາທີ່ເບັດເອນນັ້ນ ເພິ່ນກໍຊິຫນ້າຊາຍຜູ້ນັ້ນແລະສັງວ່າ ຈັບຊາຍຄົນນີ້ໄວ້ "ໃນທັນໃດນັ້ນແຂນຂອງກະສັດກໍລ່ອຍຈົນພົບຄົນບໍ່ໄດ້⁵ (ແຫ່ນບູຊາກໍແຕກພັງຫລາຍລົງຢ່າງກະຫັນຫັນ ແລະຂີ້ເຫີ້ຫຼີ້ງກໍໄດ້ຖືກເຫຈາກແຫ່ນ ດັງທີ່ອະທິບາຍຕາມຫມາຍສຳຄັນທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄວ້ໂດຍວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ)

⁶ກະສັດເຢໂຣໂບອາມໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ" ກະລຸນາພາວັນນາອະທິຖານຂໍພຣະເຈົ້າຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ແລະຈົງອະທິຖານເພື່ອເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະພົບມືເຂົ້າຫາໂຕເອງໄດ້ອີກ" ດັງນັ້ນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ອະທິຖານຫາພຣະຢາເວແລະແຂນຂອງກະສັດກໍພົບເຂົ້າຫາກັນອີກ ແລະໄດ້ກັບມາເປັນປົກກະຕິຢ່າງທີ່ໄດ້ເປັນມາກ່ອນຫນ້ານີ້ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຄືນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ເຊີນມາວັງກັບເຮົາເຖິດ ແລະເຕີມພະລັງຂອງທ່ານ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ລາງວັນທ່ານ"

⁸ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບກະສັດວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານຈະປະທານສົມບັດເຄິ່ງຫນຶ່ງ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ໄປກັບທ່ານ ແລະຈະບໍ່ກິນອາຫານຫລືດື່ມນ້ຳໃນສະຖານທີ່ນີ້ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາຂ້ານ້ອຍ ໂດຍວັດຈະນະຂອງພຣະອົງວ່າ ຢາກິນອາຫານຫລືດື່ມນ້ຳ ຫລືກັບໄປຕາມທາງທີ່ເຮົາມາ"¹⁰ດັງນັ້ນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໄປອີກທາງຫນຶ່ງ ແລະບໍ່ໄດ້ກັບໄປທາງທີ່ເຂົາມາຍັງເບັດເອນ

¹¹ບັດນີ້ມີຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະຊາດຄົນຫນຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນເບັດເອນ ຫນຶ່ງໃນລູກຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ມາ ແລະເລົ່າໃຫ້ຟັງເຖິງທຸກຢ່າງທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນວັນນັ້ນໃນເບັດເອນ ລູກຊາຍຂອງເຂົາຍັງໄດ້ບອກເຂົາ ເຖິງຄຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບກະສັດດ້ວຍ¹²ພໍ່ຂອງເຂົາໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າເຂົາໄປທາງໃດ? ບັດນີ້

ພວກລູກຊາຍໄດ້ຂອງເຂົາກໍໄດ້ຊື່ທາງທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ມາຈາກຢູດາໄດ້ໄປ¹³ດັງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບລູກຊາຍວ່າ “ຈົງຜູກອານລາໃຫ້ຂ້ອຍ” ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຜູກອານລາໃຫ້ລາວແລ້ວຈຶ່ງຂຶ້ນຂີ້ຫລັງລານັ້ນ

¹⁴ຜູ້ເຜີຍໄດ້ໄປຕາມທາງທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄປ ແລະໄດ້ພົບເຂົາກໍາລັງນັ່ງຢູ່ຕີນໂອກຕິນຫນຶ່ງແລະເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບເຂົາວ່າ “ທ່ານເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມາຈາກຢູດາບໍ່? ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ “ແມ່ນຂ້ອຍເອງ”¹⁵ແລ້ວຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະເວົ້າກັບເຂົາວ່າ “ເຊີນໄປບ້ານກັບຂ້ອຍແລະກິນອາຫານ”¹⁶ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຈະກັບໄປກັບທ່ານບໍ່ໄດ້ ຂ້ານ້ອຍຈະກິນອາຫານຫລືດື່ມນ້ຳກັບທ່ານທີ່ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້”¹⁷ເພາະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາວເໄດ້ ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ ຢ່າກິນອາຫານຫລືດື່ມນ້ຳທີ່ນັ້ນຫລືກັບໄປທາງທີ່ເຈົ້າມາ”

¹⁸ດັງນັ້ນຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍກໍເປັນຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະຄືກັນກັບທ່ານ ມີທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາວເວົ້າຫນຶ່ງໄດ້ບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ ຈົງພາເຂົາກັບບ້ານກັບເຈົ້າ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ກິນອາຫານກັບຕື່ມນ້ຳ”

ແຕ່ເຂົາຕວະຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ¹⁹ດັງນັ້ນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກັບໄປກັບຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະແລະໄດ້ກິນອາຫານແລະດື່ມນ້ຳໃນບ້ານຂອງເຂົາ²⁰ຂະນະທີ່ເຂົານັ່ງຢູ່ໃນຕະ

ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາວເໄດ້ມາຍັງຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຜູ້ໄດ້ນຳເຂົາກັບມາ²¹ແລະເຂົາໄດ້ຮ້ອງມາຍັງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ມາຈາກຢູດາວ່າ “ພຣະຢາວກ່າວດັງນີ້ວ່າ “ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງວັດຈະນະຂອງພຣະຢາວ

ແລະບໍ່ໄດ້ຮັກສາບັນຍັດຂອງພຣະຢາວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເຈົ້າ²²ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ກັບມາແລະກິນອາຫານແລະໄດ້ດື່ມນ້ຳ” ໃນທີ່ຊຶ່ງພຣະອົງຕັດກັບເຈົ້າມາ “ຢ່າຮັບປະທານອາຫານຫລືດື່ມນ້ຳ” ສິບຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຟັງຢູ່ອຸໂມງຂອງບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ”

²³ຕໍ່ມາຫລັງຈາກເຂົາໄດ້ກິນອາຫານແລະດື່ມນ້ຳແລ້ວ

ເຂົາກໍຜູກອານລາໃຫ້ແກ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ພາກັບມາ²⁴ເມື່ອຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໄປມີສິ່ງໃຫ້ມາກັດແລະຂ້າເຂົາ ແລະສິບຂອງເຂົາກໍໄດ້ຖືກຖິ້ມໄວ້ຂ້າງທາງ ແລະລາໂຕນັ້ນກໍໄດ້ຍືນຢູ່ຂ້າງໆ ສິບດ້ວຍ²⁵ເມື່ອພວກຜູ້ຊາຍຜ່ານໄປໄດ້ເຫັນສິບຖິ້ມຢູ່ຂ້າງທາງ ແລະສິ່ງໂຕກໍາລັງຍືນຢູ່ຂ້າງສິບນັ້ນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ມາແລະເວົ້າກັນໃນເມືອງທີ່ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະໄດ້ຢູ່ນັ້ນ

²⁶ເມື່ອຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຜູ້ທີ່ນຳເຂົາກັບມາຈາກທາງໄດ້ຮູ້ວ່າ ນັ້ນແມ່ນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາວເພາະສະນັ້ນພຣະຢາວເໄດ້ຊົງມອບທ່ານໄວ້ກັບສິ່ງໃຫ້ ຊຶ່ງໄດ້ກັດສິກທ່ານອອກເປັນຊົນໆ ແລະໄດ້ຂ້າທ່ານ ຕາມພຣະວັດຈະນະພຣະຢາວເໄດ້ເຖິນຕໍ່ທ່ານ²⁷ດັງນັ້ນຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະໄດ້ເວົ້າກັບລູກຊາຍຂອງເຂົາວ່າ “ຈົງຜູກອານລາໃຫ້ຂ້ອຍ”

ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຜູກອານລາໃຫ້²⁸ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໄປແລະໄດ້ພົບສິບນັ້ນຖິ້ມຢູ່ຂ້າງທາງ ແລະລາກັບສິ່ງໃຫ້ກໍກໍາລັງຍືນຢູ່ຂ້າງສິບ ສິ່ງໃຫ້ບໍ່ໄດ້ກິນສິບນັ້ນຫລືໄດ້ຂ້າລານັ້ນ

²⁹ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະກໍໄດ້ເອົາສິບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນຫລັງລາ ແລ້ວໄດ້ນຳກັບມາເຂົາໄດ້ມາຍັງເມືອງຂອງຕົນ

ເພື່ອໄວ້ທຸກແລະຟັງເຂົາ³⁰ແລ້ວເຂົາໄດ້ວາງສິບນັ້ນໃນອຸບໂມງຟັງສິບຂອງຕົນເອງແລະພວກເຂົາໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ເຂົາກ່າວວ່າອານານິຈານ້ອງຊາຍຂອງຂ້າເອີຍ”

³¹ຫລັງຈາກເຂົາໄດ້ຟັງເຂົາແລ້ວ ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະກໍໄດ້ເວົ້າກັບພວກລູກຊາຍຂອງຕົນວ່າ “ເມື່ອພໍ່ຕາຍ

ຈຶ່ງຟັງພໍ່ໄວ້ໃນອຸບໂມງຟັງສິບທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າມັນຈຶ່ງວາງກະດູກຂອງພໍ່ໄວ້ຂ້າງກະດູກຂອງເຂົາ³²ເພາະວ່າຖ້ອຍຄຳທີ່ເຂົາໄດ້ປະກາດໂດຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາວ ກ່າວໂທດແທ້ນບູຊາໃນເບັດເອນ ແລະກ່າວນິເວດທຸກແຫ່ງຂອງສະຖານສູງຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆ ຂອງສະມາເຣຍ ຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ

³³ຫລັງຈາກເຫດການເຫລົ່ານີ້ ເຢໂຣໂບອາມ ໄດ້ຫັນກັບຈາກທາງຊົວຂອງລາວ ແຕ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງປະໂຣຕິດຈາກຄົນຫົວໄປເປັນສະຖານສູງຕ່າງໆ

ໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ

ຜູ້ໃດທີ່ສະຖາປະນາຮັບໃຊ້ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນປະໂຣຕິດ³⁴ແລະສິ່ງນີ້ໄດ້ເປັນບາບແກ່ຣາຊວົງເຢໂຣໂບອາມ

ແລະເປັນເຫດໃຫ້ຖືກທຳລາຍແລະລ້າງຜານຣາຊວົງນັ້ນຫມົດຈາກແຜ່ນດິນໂລກ

14 ¹ໃນເວລານັ້ນ ອາບຢິາ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຣໂບອາມໄດ້ເຈັບປ່ວຍ²ເຢໂຣໂບອາມ ໄດ້ສັງເກດຂອງຕົນວ່າ “ຈົງລູກຂຶ້ນແລະປອມຕົວຂອງເຈົ້າ

ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ໃຜຈື່ເຈົ້າໄດ້ ແລະໄປທີ່ເມືອງຊີໂລເພາະອາຫິຢາຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຢູ່ທີ່ນັ້ນ ທ່ານເປັນຜູ້ໃດກ່າວເລື່ອງເຮົາວ່າ

ເຮົາຈະໄດ້ເປັນກະສັດເຫນືອປະຊາຊົນນີ້”ເຈົ້າຈຶ່ງເອົາເຂົາຫມົດປັງສິບກ້ອນ ຂະຫນົມຫວານແຜ່ນ ແລະນ້ຳເຜິ້ງຫນຶ່ງໃຫ້ ໄປຫາອາຫິຢາ

ທ່ານຈະບອກເຈົ້າວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລູກ”

⁴ເມຍຂອງເຢໂຣໂບອາມກໍໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນນາງຈຶ່ງໄປເມືອງຊີໂລແລະໄປບ້ານອາຮິຢາ ບັດນີ້ ອາຮິຢາເບິ່ງບໍ່ເຫັນ

ເພາະທ່ານເຖົ້າແກ່ລາຍ⁵ພຣະຢາວໄດ້ກ່າວກັບອາຮິຢາວ່າ “ເບິ່ງເມຍຂອງເຢໂຣໂບອາມກໍາລັງມາ ເພື່ອຈະຖາມເລື່ອງລູກຂອງນາງ

ເພາະເດັກນ້ອຍນັ້ນບໍ່ສະບາຍ ໃຫ້ເຈົ້າຕອບນາງແນວນີ້ ເມື່ອນາງມາຮອດ ນາງກໍຈະເຮັດໂຕຄືເປັນຄົນອື່ນໆ”

⁶ເມື່ອອາຮິຢາໄດ້ຍິນສຽງໄດ້ຍິນສຽງບາດຕິນຂອງນາງມາຮອດເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າເຂົາມາທາງໃນພິເປັນຫຍັງຄືເຮັດທ່າທີ່ເປັນຄົນອື່ນຄືບໍ່ເຮັດເປັນໂຕເອງເລີຍ?

ຂ້ອຍມີຂ່າວຈະບອກເຈົ້າ⁷ຂໍໃຫ້ເຈົ້າໄປບອກເຢໂຣໂບອາມວ່າ ພຣະຢາວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນກ່າວດັງນີ້ວ່າ”

ເຮົາໄດ້ຍົກເຈົ້າຂຶ້ນຈາກທ່າມກາງປະຊາຊົນ

ແລະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນປະມຸກເຫນືອອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງ⁸ເຮົາໄດ້ສຶກຣາຊອານາຈັກຈາກຣາຊວົງຂອງດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງ

⁹ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຊົວຫຍິງກວ່າຄົນທີ່ຢູ່ກ່ອນເຈົ້າ

ເຈົ້າໄດ້ສ້າງພຣະອື່ນແລະຮູບຫລໍ່ໂລຫະແລະເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍແລະເຮົາໄດ້ຖິ້ມເບື້ອງຫລັງຂອງເຈົ້າ¹⁰ເພາະສະນັ້ນ ເບິ່ງສາ

ເຮົາຈະນຳໄພພິບັດມາເຫນືອຣາຊວົງຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະຕັດຊາຍທຸກຄົນໃນອິດສະຣາເອນທັງທາດແລະເສລີ

ແລະເຮົາຈະເຜົາຜານຣາຊວົງຂອງເຈົ້າຢ່າງທີ່ຄົນເຜົາຂີ້ສັດໃຫ້ໃຫມ່ຈົນຫມົດ

¹¹ຜູ້ໃດທີ່ເປັນຄົນໃນຣາຊວົງຂອງເຈົ້ານາຍມີຕາຍໃນເມືອງ ກໍຈະຖືກຫມາກັດກິນ ແລະໃຜກໍຕາມທີ່ຕາຍໃນທຶງນານິກອາກາດຈະກິນ

ເພາະພຣະຢາວໄດ້ກ່າວໄວ້¹²ເພາະສະນັ້ນເມຍຂອງເຢໂຣໂບອາມຈຶ່ງສະເດັດໄປເມືອງຂອງນາງ ເມື່ອພຣະຢາວຂອງນາງສະເດັດເຂົ້າເມືອງ

ລູກຂອງນາງກໍຕາຍ¹³ແລ້ວອິດສະຣາເອນຈະໄວ້ທຸກໃຫ້ແລະຣາຊວົງຂອງເຢໂຣໂບອາມນັ້ນຍັງພົບບາງສິ່ງທີ່ພຣະໂທພຣະເນດຂອງພຣະຢາວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ

¹⁴ບັດນີ້ ພຣະຢາວຈະຊົງຕັ້ງກະສັດກອົງຫນຶ່ງເຫນືອອິດສະຣາເອນ ຜູ້ຈະກໍາຈັດຣາຊວົງຂອງເຢໂຣໂບອາມໃນວັນນັ້ນດ້ວຍ

ວັນນັ້ນຄືວັນນີ້ຕັ້ງແຕ່ໄປນີ້¹⁵ເພາະພຣະຢາວຈະຊົງຕີອິດສະຣາເອນຄືຕີນອີທີ່ຢູ່ໃນນ້ຳ ແລະຈະຊົງຖອນຮາກອິດສະຣາເອນອອກສຽງຈາກແຜ່ນດິນອັນດີນີ

ຊຶ່ງພຣະອົງປະທານແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຈະກະຈາຍພວກເຂົາໃຫ້ຜັນແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດໄປ

ເພາະເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ສ້າງບັນດາເສົາພະອາເຊຣາ

ຊິເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວໂຣ¹⁶ພຣະອົງຈະຊົງມອບອິດສະຣາເອນໄວ້ເພາະບາບຂອງເຢໂຣໂບອາມຊົງທ່ານອົງໄດ້ເຮັດ
ແລະເຮັດໃຫ້ອິດສະຣາເອນເຮັດບາບດ້ວຍ”

¹⁷ດັ່ງນັ້ນເມຍຂອງເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຊົງລູກຂຶ້ນ ຈາກໄປ ແລະໄປເຖິງເມືອງຕີຣະຊາ ພໍນາງຍ່າງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ເມືອນາງໄປຮອດປະຕູເຮືອນຂອງນາງ
ລູກຊາຍຂອງນາງກໍຕາຍ¹⁸ ຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວຊົງກ່າວທາງຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຄືອາຫິຢາຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ

¹⁹ສ່ວນພາລະກິດອື່ນໆ ຂອງເຢໂຣໂບອາມເລື່ອງພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດເສັກ ແລະຊົງຄອບຄອງຢ່າງໃດນັ້ນ ເບິ່ງເມະ

ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ²⁰ ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງເປັນເວລາຊາວສອງປີ

ແລ້ວໄດ້ຊົງລ່ວງຫລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງພຣະອົງແລະນາດາບພະຣາຊາອິດຂອງພະອົງ ກໍຂຶ້ນເປັນກະສັດແຫ່ງພຣະອົງ

²¹ບັດນີ້ ເຮໂຫໂບອາມ ລູກຂອງໂຊໂລໂມນ ໄດ້ຄອງຣາດໃນຢູດາ ເມື່ອເຮໂຫໂບອາມຊົງເປັນກະສັດນັ້ນ ພະອົງມີອະຍຸສິບເອັດພັນສາ

ແລະໄດ້ຄອງຣາດສິບເຈັດປີໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຊົງເປັນເມືອງທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກໃຫ້ເຜົາທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນ

ເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພຣະມານດາຂອງພຣະອົງມີພະນາມວ່າ ນາອາມານ ເປັນຄົນອັບໂມນ²² ຢູດາໄດ້ເຮັດຊົວໃນສາຍພຣະເນດພຣະຢາເວ
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈເພາະບາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດນັ້ນ ຫຍິງກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ບັນພະບູລຸດໄດ້ເຮັດທັງຫມົດ

²³ເພາະພວກເຂົາໄດ້ສ້າງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ໂຕເອງ ຄືສະຖານສູງ ເສົາສັກສິດ ແລະບັນດາເສົາອາເຊຣາ ທີ່ເທິງໂນນພູສູງທຸກເນີນ

ແລະກ້ອງຕື້ນໄມ້ຊຽວທຸກຕື້ນ²⁴ ຫຍິງກວ່ານັ້ນໄດ້ມີຍິງໂສເພນີໃນພິທີສາດສະຫນາໃນແຜ່ນດິນນັ້ນດ້ວຍ

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດທຸກຢ່າງຂອງບັນດາປະຊາຊາດ ຊົງພຣະຢາເວໄດ້ໄລ່ເຂົາອອກໄປໃຫ້ຜົນຫນ້າປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ

²⁵ທີ່ນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ຫາແຫ່ງກະສັດເຮໂຫໂບອາມ

ຊິຊັກກະສັດອີຢິບໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນມາອົບກັບກຸງເຢຣູຊາເລັມ²⁶ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາຊັບສິນບັດແຫ່ງພຣະນິເວດຂອງພຣະຢາເວ

ແລະຊັບສິນບັດແຫ່ງພຣະຣາຊວັງກະສັດພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາໄປທຸກຢ່າງພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາໄລ່ທອງຄຳທັງຫມົດທີ່ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ນັ້ນໄປດ້ວຍ

²⁷ກະສັດເຮໂຫໂບອາມໄດ້ຊົງເຮັດໂລ່ທອງສຳຣິດຂຶ້ນແທນທີ່ແລະມອບໄວ້ໃນກນດູແລຂອງພວກຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ

ຜູ້ໄດ້ເຝົ້າດູແລປະຕູພະຣາຊວັງ²⁸ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ກະສັດໄດ້ໄປພຣະນິເວດຂອງພຣະຢາເວ ທະຫານຮັກສາພະອົງກໍຖືໄລ່ອອກມາ

ແລ້ວນຳກັບໄປໄວ້ໃນປ້ອມຂອງທະຫານຮັກສາພະອົງຄືເກົ່າ

²⁹ສ່ວນເລື່ອງອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຮໂຫໂບອາມ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ ໄດ້ບັດທຶກໄວ້ໃນຫນັງສື ກະສັດຢູດາແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫວາ?

³⁰ມີສິ່ງຄາມຕະຫລອດລະຫວ່າງເຮໂຫໂບອາມກັບເຢໂຣໂບອາມ³¹ ດັ່ງນັ້ນເຮໂຫໂບອາມກໍໄດ້ລ່ວງຫລັບໄປກັບບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານ
ແລະຝັງສົບໄວ້ກັບບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານໃນຄິດດາວິດມີແມ່ຊື່ວ່ານາອາມານ ເປັນຄົນອາມໂມນ ອາບິຢາຜູ້ເປັນລູກກໍໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແຫ່ງພຣະອົງ

15

¹ໃນອາຊການປີທີສິບແປດຂອງກະສັດ ອາບິຢາໄດ້ຊົງເລີ່ມປົກຄອງເຫນືອຢູດາ² ພຣະອົງໄດ້ຊົງຄອງຣາດຢູ່ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມສາມປີ ມີແມ່ຊື່ວ່າ

ມາອາຄານາງເປັນລູກຂອງອາບິຊາໂລມ³ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດບາບເຊັ່ນດຽວກັນກັບລູກຂອງພະອົງທີ່ຊົງເຮັດກ່ອນສະໄໝຂອງພະອົງ

ແລະບໍ່ໄດ້ມີໃຈຝັກດີແນ່ວແນ່ຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກພະອົງຄືຈິດໃຈຂອງດາວິດບັນພະບູລຸດຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດ

⁴ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ດາວິດ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາໄດ້ປະທານດວງປະທັບດວງຫນຶ່ງໃນເຢຣູຊາເລັມ ໂດຍໃຫ້ລູກສອງຄົນໄດ້ຂຶ້ນມາປົກຄອງຕໍ່

ແລະເຮັດໃຫ້ເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນແຂງ⁵ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ເພາະດາວິດໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ຕະຫລອດຊີວິດຂອງເພິ່ນ

ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງທຸກຢ່າງ ຍົກເວັ້ນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບອຸຣິຢາຊາວຣິດຕີ⁶ ບັດນີ້ ມີສິ່ງຄາມລະຫວ່າງ ເຮໂຫໂບອາມກັບເຢໂຣໂບອາມ

ຕະຫລອດຊີວິດຂອງອາບິຢາ.

⁷ເຫດການອື່ນໆ ກະສັດອາບິຢາໄດ້ເຮັດແມ່ນໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຈົດຫມາຍແຫ່ງກະສັດຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?

ແລະມີສິ່ງຄາມລະຫວ່າງອາບິຢາກັບເຢໂຣໂບອາມ⁸ ອາບິຢາໄດ້ຕາຍໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງຕົນແລະພວກເຂົາໄດ້ຝັງພະອົງໄວ້ໃນເມືອງດາວິດ

ແລ້ວອາສາລູກຂອງພະອົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແຫ່ງ

⁹ໃນປີທີ່ຊາວຂອງຣາຊການເຢໂຣໂບອາມກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນອາສາໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງເຫນືອຢູດາ¹⁰ ພະອົງໄດ້ຊົງຄອງຣາດຢູ່

ສິບເອັດປີໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແມ່ຜູ້ຂອງພະອົງຄືມາອາຄາ

ລູກຜູ້ຍິງຂອງອາບິຊາໂລມ¹¹ ອາສາໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວຄືດາວິດບັນພະບູລຸດຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດ

¹²ອາສາໄດ້ເນລະເຫດໂສເພນີປະຈຳສາດສະຫນາອອກໄປຈາກດິນແດນ

ແລະໄດ້ທຳລາຍຮູບເຄົາລົບທັງປວງທີ່ບັນພະບູລຸດໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ¹³ ພະອົງໄດ້ຊົງຖອດນາງມາອາຄາແມ່ຜູ້ຂອງພຣະອົງອອກຈາກຕຳແໜ່ງພະຜົນປົກຄອງ

ເພາະເຈົ້ານາງໄດ້ສ້າງເສົາອາເຊຣາອັນຫນ້າລັງກຽດ ອາສາໄດ້ທຳລາຍເສົານັ້ນແລະເຜົາຖິ້ມທີ່ພູເຂົາຂີດໂຣນ

¹⁴ແມ່ພະອົງໄດ້ຮືສະຖານທີ່ບູຊາເທິງທີ່ສູງທັງຫລາຍຖິ້ມ

ແຕ່ໃຂໃຈຂອງອາສາກໍຝັກດີແນ່ວແນ່ຕໍ່ພຣະຢາເວຕະຫລອດຊີວິດ¹⁵ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳເງິນແລະທອງແລະພາຊະນະຕ່າງໆ

ຊົງພະອົງກັບຮຸກຮ້າຍໄດ້ຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າມາໄວ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ

¹⁶ສິ່ງຄາມລະຫວ່າງອາສາກັບບາອາຊາກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນຕະຫລອດຣາຊການ¹⁷ ບາອາຊາກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບຢູດາ

ແລະບາອາຊາໄດ້ຊົງສ້າງປ້ອມປາການທີ່ເມືອງຣາມາເພື່ອໄດ້ຊົງປິດທາງເຂົ້າອອກສູ່ແດນຂອງກະສັດອາສາແຫ່ງຢູດາ

¹⁸ແລ້ວອາສາຈຶ່ງໄດ້ນຳເງິນແລະທອງຄຳທີ່ເຫລືອທັງຫມົດຈາກຄັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ

ແລະຈາກທ້ອງພະຄັງຂອງຣາຊວັງຂອງກະສັດພະອົງໄດ້ຊົງນຳມາມອບໃຫ້ຂ້າຣາຊ

ບໍລິວານນຳໄປຖວາຍກະສັດເປັນຮາດາດແຫ່ງອາຣາມຊົງປົກຄອງຢູ່ໃນເມືອງດາມັສກັດ ເປັນຮາດັດນີເປັນລູກຂອງຮິມໂມນ ຊົງເປັນລູກຂອງເຮຊີໂອນ

ກະສັດອາສາໄດ້ເວົ້າວ່າ¹⁹ ຂໍໃຫ້ເຮົາເປັນພັນທະມິດກັນຄືອາຊາບິດາຂອງເຮົາທັງສອງ ຂ້ານ້ອຍສົງເງິນແລະທອງນີ້ມາແດ່ທ່ານ

ຂໍໃຫ້ທ່ານໄດ້ຊົງຕັດສຳພັນໄມຕິກັບມາອາຊາກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ເພື່ອເຂົາຈະຖອຍທັບໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ”

²⁰ເປັນຮາດາດໄດ້ຊົງເຫັນດີກັບກະສັດອາສາ ແລະໄດ້ສົ່ງແມ່ທັບແລະກອງກຳລັງໄປໂຈມຕີເມືອງຕ່າງໆ ຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ຊົງພິຊິດເມືອງອີເປນ ດານ

ອາເບເບ ມາອາຄາ ດິນເນເຮັດທັງຫມົດລວມທັງນັບທາລີ²¹ ເມື່ອບາອາຊາໄດ້ຊົງຮູ້ເລື່ອງນີ້ກໍຢຸດສ້າງເມືອງຣາມາ

ແລ້ວໄດ້ຖອຍທັບໄປຍັງຕີຣະຊາ²² ຈາກນັ້ນກະສັດອາສາອອກຄຳສັ່ງໄປຫົວອານາຈັກໃນຢູດາ

ບໍ່ເວັ້ນຜູ້ໃດເລີຍໃຫ້ພວກເຂົາຊ່ວຍກັນຂຶ້ນຫົນແລະໄມ້ຊົງບາອາຊາໄດ້ຊົງໃຊ້ຢູ່ທີ່ເມືອງຣາມາ

ແລ້ວກະສັດອາສາໄດ້ຊົງນຳໄປສ້າງເມືອງເກບາໃນແດນເປັນຢາມິນແລະເມືອງມິດສະປາ

²³ ເຫດການອື່ນໆ ໃນຮາຊາການອາສາຄວາມສຳເລັດທັງຫລາຍ ພາລະກິດທັງຫມົດ ແລະເມືອງຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມີບັນຫີກໃນກິດຫມາຍກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເມືອອາສາໄດ້ເຖົ້າແລ້ວໄດ້ຕາຍຍ້ອນພະຍາດຂອງລາວ²⁴ ແລ້ວອາສາກໍໄດ້ຕາຍໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດ ແລ້ວໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃນເມືອງດາວິດ ແລະເຢໂຮຊາຟັດລູກຂອງທ່ານໄດ້ເປັນກະສັດແຫ່ງນັ້ນ

²⁵ ນາດາບລູກຂອງເຢໂຮໂບອາມໄດ້ຊົງປົກຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນ ຖືກກັນກັບປີທີສອງຂອງຮາຊາການກະສັດແຫ່ງຢູດາ ໄດ້ຊົງປົກຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນສອງປີ²⁶ ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພະເນດຂອງພຣະຢາເວ ດຳເນີນຕາມວິຖີແລະບາບຂອງຮາຊາບິດາ ຊົງຊັກນຳອິດສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບຕາມ

²⁷ ຝ່າຍອາບາຊາລູກຊາຍຂອງອາຫິຢາເຜົາອິດສະຣາວາງແຜນແລະລົງມືສັງຫານນາດັບ ຂະນະທີ່ໄດ້ຮ່ວມກັບກອງທັບ ອິດສະຣາເອນລ້ອມເມືອງກີບເບໂທນໃນຟິລິດສະຕິນ²⁸ ໃນປີທີສາມຂອງຮາຊາການຂອງອາສາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ ບາອາຊາໄດ້ປົ່ງພຣະຊົນນາດັບແລ້ວຂຶ້ນຄອງຮາຊາແຫ່ງນັ້ນ

²⁹ ທັນທີທີ່ພະອົງເປັນກະສັດ ບາອາຊາກໍໄດ້ຂ້າຄົນທຸກຄົນໃນຄອບຄົວ ຂອງເຢໂຮໂບອາມ ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ໃຜລອດຊີວິດເລີຍ ເປັນໄປຕາມພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ຜ່ານທາງອາຫິຢາ

ຊາວຊີໂລຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ³⁰ ເພາະບາບທີ່ເຢໂຮໂບອາມໄດ້ເຮັດແລະຊັກນຳອິດສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດຕາມ ແລະເພາະເຂົາໄດ້ຊົງຍົວະໃຫ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນຟິໂຣດ

³¹ ເຫດການອື່ນໆ ໃນຮາຊາການຂອງນາດັບແລະເພາະຮາຊາກິດທັງປວງໄດ້ຊົງມີບັນຫີກໄວ້ໃນຈິດຫມາຍກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນຫວາ?

³² ມີສິ່ງຄາມລະຫວ່າງອາສາກັບບາອາຊາກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ

³³ ໃນປີທີສາມຂອງຮາຊາການອາສາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ບາອາຊາລູກຂອງອາຫິຢາໄດ້ຊົງປົກຄອງເຫນືອດິນແດນອິກສະຣາເອນທັງຫມົດທີ່ເມືອງຕີຣາຊາ ໄດ້ປົກຄອງເຫນືອສິບສີ່ປີ³⁴ ບາອາຊາໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງດຳເນີນຕາມວິຖີແລະບາບຂອງເຢໂຮໂບອາມ ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊັກນຳໃຫ້ອິດສະຣາເອນເຮັດບາບຕາມ

16 ¹ ວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງ ເຢຮູລາຊາຍຂອງຮານານີ ໄດ້ກ່າວໂທດບາອາຊາວ່າ “ໃນເມືອເຮົາໄດ້ເຊີດຊູເຈົ້າຂຶ້ນມາຈາກຜົງສາລີ ແລະໄດ້ຕັ້ງເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳເຫນືອອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຕາມທາງຂອງເຢໂຮໂບອາມ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ອິດສະຣາເອນຄົນຂອງເຮົາເຮັດບາບ ເຮັດໃຫ້ເຮົາຢາກຮ້າຍດ້ວຍບາບຂອງເຂົາທັງຫລາຍ

³ ເບິ່ງສາ ເຮົາຈະກວດລ້າງບາອາຊາ ແລະຮາຊາວົງຂອງເຂົາໃຫ້ຫມົດ ແລະເຮັດໃຫ້ຮາຊາວົງຂອງເຢໂຮໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ ຫມາຈະກິນຜູ້ໃດກໍຕາມໃນຮາຊາວົງບາອາຊາທີ່ຕາຍໃນເມືອງ ແລະນົກໃນອາກາດຈະກິນຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕາຍໃນທຶງນາ”

⁵ ສ່ວນເລື່ອງອື່ນໆ ຂອງບາອາຊາ ແລະສິ່ງທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ ແລະພະຣາຊອຳນາຂອງພຣະອົງ ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນຫວາ?⁶ ບາອາຊາໄດ້ຊົງລ່ວງຫລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງພະອົງ ແລະໄດ້ຝັງສົບໄວ້ທີ່ເມືອງຕີຣະຊາ ແລະເອລາລູກຂອງທ່ານກໍຂຶ້ນເປັນກະສັດແຫ່ງນັ້ນ

⁷ ດັ່ງນັ້ນວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາໂດຍຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະເຢຮູ ລູກຊາຍຂອງຮານານີ ກ່າວໂທດບາອາຊາ ແລະເຊືອສາຍພະອົງ ທັງເລື່ອງຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນສາຍພະເນດພຣະຢາເວ ຄືເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍດ້ວຍພະຣາຊກິດແຫ່ງມືຂອງພະອົງ ທີ່ເປັນຄືຮາຊາວົງຂອງເຢໂຮໂບອາມ ແລະເພາະພະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍຮາຊາວົງຂອງເຢໂຮໂບອາມດ້ວຍ

⁸ ໃນປີທີສິບຫົກແຫ່ງຮາຊາການກະສັດອາສາກະສັດຢູດາ ເອລາລູກຂອງບາອາຊາໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນໃນເມືອງຕີຣະຊາ ແລະທ່ານໂດຍຄອບຄອງຢູ່ສອງປີ⁹ ຂ້າຮາຊາການຂອງພະອົງ ຊົງເປັນຜູ້ບັນຊາການກອງລົດມ້າສຶກເຄິງຫນຶ່ງຂອງພະອົງ ໄດ້ຕິດກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ ບັດນີ້ເມືອພະອົງໄດ້ຢູ່ທີ່ເມືອງຕີຣະຊາກິນເຫລົ້າຈີນເມົາໃນບ້ານຂອງອາຣະຊາ ຜູ້ເບິ່ງແຍງຮັກສາວັງ¹⁰ ຊົມຮິໄດ້ເຂົ້າມາລອບຂ້າພະອົງ ພະອົງລົ້ມລົງແລ້ວປະຫານເລີຍໃນປີທີ່ຊາວເຈັດແຫ່ງຮາຊາການອາສາ ກະສັດຂອງຢູດາ ແລ້ວກໍຂຶ້ນເປັນກະສັດແຫ່ງນັ້ນ

¹¹ ເມືອຊົມຮິໄດ້ເລີ່ມຄອງຮາຊາແລະນັ່ງເທິງບັນລັງຂອງທ່ານ ທ່ານໄດ້ຊົງປະຫານຮາຊາວົງຂອງບາອາຊາ ພະອົງບໍ່ໄດ້ເຫລືອຊາຍຈັກຄົນດຽວທັງທີ່ເປັນຟີນ້ອງສະນິດ ຫລືມິດສະຫາຍຂອງບາອາຊາເລີຍ¹² ດັ່ງນັ້ນຊົມຮິໄດ້ທຳລາຍຮາຊາວົງຂອງບາອາຊາຈົນຫມົດ ຕາມວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວຊຶ່ງໄດ້ກ່າວໂທດບາອາຊາໂດຍເຢຮູຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະ¹³ ເພາະບາບທັງຫລາຍຂອງບາອາຊາແລະບາບຂອງເອຣາ ຮາຊາຖອດຂອງພະອົງຊຶ່ງໄດ້ເຮັດ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ອິດສະຣາເອນເຮັດບາບນຳ

ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນບໍ່ພໍໃຈນຳເລື່ອງຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ

¹⁴ ສ່ວນເລື່ອງອື່ນໆຂອງເອຣາ ແລະທຸກສິ່ງຊຶ່ງພະອົງໄດ້ເຮັດ ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນບໍ່ ແມ່ນບໍ່?

¹⁵⁻¹⁶ ໃນປີທີສິບເຈັດແຫ່ງຮາຊາການອາສາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ສີຣິມໄດ້ຊົງຄອງຮາດາໄດ້ແຕ່ເຈັດວັນໃນເມືອງທີ່ຮາຊາບັດນີກອງທັບຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ ເມືອກອງທັບ ຊຶ່ງຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ນັ້ນໄດ້ຂ້າວ່າ “ ຊົມຮິໄດ້ກະບົດແລະໄດ້ປົ່ງພະຊົນກະສັດແລ້ວ “ ໃນວັນທີ່ຄ້າຍອິດສະຣາເອນທັງຫລາຍຈຶ່ງຕັ້ງອີມຣິຜູ້ບັນຊາການກອງທັບໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອອິດສະຣາເອນ¹⁷ ອີມຣິແລະຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫລາຍໄດ້ຂຶ້ນໄປຈາກເມືອງກີບເບໂທນ ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າລ້ອມເມືອງຕີຣະຊາ

¹⁸ ດັ່ງນັ້ນ ເມືອອີມຣິໄດ້ຊົງເຫັນວ່າເມືອງນັ້ນແຕກແລ້ວ ພຣະອົງກໍໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນປ້ອມຂອງຮາຊາວັງ ແລະໄດ້ເຜົາຮາຊາວັງດ້ວຍໄຟ ແລະດ້ວຍວິທີນີ້ພະອົງໄດ້ຕາຍໃນກອງໄຟ¹⁹ ເພາະບາບຊຶ່ງພະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ຄືໄດ້ເຮັດຊົ່ວໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ດຳເນີນການຂອງເຢໂຮໂບອາມ ແລະດ້ວຍບາບຊຶ່ງພະອົງໄດ້ເຮັດທີ່ນຳອິດສະຣາເອນເຮັດບາບດ້ວຍ²⁰ ສ່ວນເລື່ອງນອກຂອງຊົມຮິ ລວມທັງຫນັງສືເຫລົ່ານັ້ນແຫ່ງອິດສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນຫວາ?

²¹ ແລ້ວປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສອງສ່ວນ ເຄິງຫນຶ່ງປະຊາຊົນຕິຕາມທິບນິລູກາຍຂອງກິນິດ ແລະຍົກທ່ານຂຶ້ນເປັນກະສັດ ແລະອີກຫນຶ່ງຕິຕາມອີມຣິ²² ແຕ່ປະຊາຊົນຕິຕາມທິບນິລູກາຍຂອງກິຍັດ ດັ່ງນັ້ນທິບນິຈຶງໄດ້ຕາຍ ແລະອີມຣິໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດ

²³ ອີມຣິໄດ້ເລີ່ມຄອງອິດສະຣາເອນໃນປີທີສາມສິບເອັດແຫ່ງຮາຊາການປີທີສາມສິບເອັດແຫ່ງຮາຊາການອາສາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະພະອົງໄດ້ຊົງຄອງຢູ່ສິບສອງປີ ພະອົງໄດ້ຄອງຮາດາໃນເມືອງຕີຣະຊາເປັນເວລາຫົກປີ²⁴ ພະອົງໄດ້ຊົງເຂົ້າຊາມາເຣຍ ຈາກເຊເຊມດ້ວຍເງິນສອງຕະລິນພະອົງໄດ້ສ້າງເມືອງເທິງພູເຂົານັ້ນແລະໄດ້ເອີ້ນນາມເມືອງທີ່ສ້າງນັ້ນວ່າ ສະມາເຣຍ ຕາມຊື່ຂອງເຊເຊມຜູ້ເປັນອາດິດພູເຂົານັ້ນ

²⁵ອິມຣິໄດ້ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້ານໃນສາຍພະເນດຂອງພຣະຢາເວ
 ແລະໄດ້ເຮັດຊົ່ວກວ່າປັນດາກະສັດຜູ້ຢູ່ກ່ອນພະອົງ²⁶ ເພາະພະອົງໄດ້ຊົງດຳເນີນຕາມທາງທັງຫລາຍຂອງເຢໂຣໂບອາມ ລູກຊາຍຂອງເນບັດ
 ແລະຕະບາບຂອງພະອົງຊົງພະອົງນຳອິດສະຣາເອນເຮັດບາບດ້ວຍ ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວແຕ່ງອິດສະຣາເອນບໍ່ພໍໃຈກັບປັນດາຮູບເຄົາລົບນັ້ນ
²⁷ສ່ວນເລື່ອງອື່ນໆ ຂອງອິມຣິຊົງໄດ້ເຮັດແລະພະຣາຊອຳນາດຊົງໄດ້ຊົງສຳເລັດໄດ້ປັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືກະສັດແຕ່ງອິດສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນບໍ່?
²⁸ດັ່ງນັ້ນອິມຣິໄດ້ລ່ວງຫລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງພະອົງ ແລະເຂົາຝັງພະສົບໄວ້ກຸງຊາມາເຣຍ
 ແລະອາຫັບພະຣາຊໂອຣິດຂອງພະອົງກໍໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ
²⁹ໃນປີທີສາມສິບແປດແຕ່ງຣາຊການອາສາກະສັດຂອງຢູດາ ອາຫັບພະຣາຊໂອຣິດຂອງອິມຣິໄດ້ປົກຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນ
 ອາຮາບພະຣາຊໂອຣິດຂອງອິມຣິໄດ້ຊົງປົກຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນໃນກຸງສະມາເຣຍຊາວສອງປີ³⁰ ອາຮາບພະຣາຊໂອຣິດຂອງອິມຣິໄດ້ເຮັດຊົ່ວໃນສາຍພະເນດພະຢາເວ
 ຫລາຍກວ່າປັນດາກະສັດຢູ່ກ່ອນ
³¹ການທີ່ອາຮາບໄດ້ຊົງດຳເນີນຕາມບາບຂອງເຢໂຣໂບອາມລູກຊາຍເນບັດນັ້ນເບິ່ງຄືວ່າເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍສຳລັບພຣະອົງ
 ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ຮັບເຢເຊເບນພະຣາຊທິດຂອງເອັນບາອິດກະສັດຂອງຊາວໄຊດອນມາເປັນເມຍ ແລະພະອົງໄດ້ນະມັດສະການ ພະບາອານ
 ແລະກິມກາບພະນັນ³² ພະອົງໄດ້ຕັ້ງແຫ່ນບູຊາ ພະບາອານໃນນິເວດພະບາອານຊົງພະອົງໄດ້ສ້າງໄວ້ໃນກຸງຊາມາເຣຍ³³ ອາຮາມຕັ້ງເສົາພະອາເຊຣາ
 ອາຮາມໄດ້ເຮັດສິ່ງພຣະຢາເວພິໂຣດຫລາຍກວ່າກະສັດແຕ່ງອິດສະຣາເອນທຸກພະອົງຊົງຢູ່ກ່ອນພະອົງ
³⁴ລະຫວ່າງການປົກຄອງຂອງອາຮາມ ອິເອນຊາວເບັດເອນໄດ້ສ້າງເມືອງເຢຣິໂກຂຶ້ນ
 ອິເອນໄດ້ວາງຮາກຖານເມືອງນັ້ນໂດຍຕ້ອງເສຍອາບິຮາມພະຣາຊໂອຣິດຫົວປີຂອງທ່ານ ແລະຕັ້ງປະຕູເມືອງໂດຍຕ້ອງເສຍເຊກູບລູກຊາຍຫລ້າ
 ຕາມພະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ ຊົງຕັດທາງໂຍຊູວາລູກຊາຍຂອງນຸນ

17 ¹ເອລີຢາ ຊາວທິບີແຕ່ງເມືອງທິບີຂະບີໃນກິເລອາດໄດ້ບອກອາຫັບວ່າ “ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຕ່ງອິດສະຣາເອນ ຜູ້ຊົງຂ້າພະອົງໄດ້
 ຊົງພະຊົນຢູ່ບ່ອນໃດຈະມີນ້ຳຄ້າງຫລືຝົນໃນປີເຫລົ່ານີ້ ນອກຈະທ່ານຈະຂໍ້ຊ້ຳນ້ອຍ
²ວັດຈະນະຂອງພະຢາເວມາຍັງເອລີຢາວ່າ “³ຈົ່ງອອກຈາກທິບີໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ ລີຢູ່ທາງຕາເວັນອອກແມ່ນ້ຳຈໍແດນສິງນິຈະເກີ
 ດຂຶ້ນເມືອເຈົ້າຈະດື່ມນ້ຳຈາກລຳທານ ແລະເຮົາໄດ້ສັ່ງຝູງກາໄຫ້ລຍງເຈົ້າຢູ່ທິນັນ”
⁵ດັ່ງນັ້ນເອລີຢາຈຶ່ງໄດ້ໄປແລະເຮັດຕາມວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ ທີ່ໄດ້ຊົງບັນຊາເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ຂ້າງລຳທານເກຣີດ
 ຊົງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຢໍແດນ⁶ ຝູງກາກໍໄດ້ນຳຂະຫນົມປັງແລະເນື້ອມາໃຫ້ເຂົາໃນຕອນເຊົ້າ ແລະນ້ຳອາຫານມາໃຫ້ໃນເວລາຕອນແລງ
 ແລະເຂົາໄດ້ດື່ມນ້ຳຈາກລຳທານ⁷ ແຕ່ຕໍ່ມາອີກບໍ່ດົນທ່ານກໍແຕ່ງ ເພາະບໍ່ມີຝົນໃນແຜ່ນດິນ
⁸ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງເອລີຢາວ່າ “⁹ຈົ່ງລູກຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງຊາເຣຟິດຊົງຂຶ້ນກັບເມືອງຊິໂດນ ແລະອາໄສຢູ່ທິນັນເບິ່ງສາ
 ເຮົາໄດ້ສັ່ງແມ່ນ້ຳຍຄົນຫນຶ່ງທິນັນໃຫ້ລ້ຽງດູເຈົ້າ” ດັ່ງນັ້ນ¹⁰ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ລູກຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງສາເຣຟິດ ແລະເມືອເຂົາມາເຖິງປະຕູເມືອງ
 ຊົງແມ່ນ້ຳຍຄົນຫນຶ່ງທິນັນກໍລັງເກັບຝົນດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນນາງແລະເວົ້າວ່າ “ຂໍນ້ຳກິນຈັກຫນ້ອຍແດ່ເພື່ອຂ້າ້ນ້ອຍຈະໄດ້ກິນ
¹¹ໃນຂະນະທີ່ນາງຈະໄປເອົານ້ຳ ເຂົາກໍໄດ້ເອີ້ນນາງແລະບອກວ່າ “
 ຂໍຂະຫນົມປັງນ້ຳເຈົ້າມາໃຫ້ຈັກອັນສາ”¹² ນາງໄດ້ຕອບວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ພະຊົນຢູ່ບ່ອນໃດຂ້ອຍບໍ່ມີຂະຫນົມປັງເລີຍ
 ມີແຕ່ແບ່ງກຳມືຫນຶ່ງໃນຫມື້ ແລະນ້ຳມັນເລັກນ້ອຍໃນໃຫຍ່ເບິ່ງສາ
 ຂ້ອຍກໍາລັງເກັບຝົນສອງອັນເພື່ອຂ້ອຍຈະເຂົ້າໄປເຮັດຂະຫນົມສຳລັບໂຕເອງແລະລູກຊາຍ
 ເພື່ອພວກເຂົາຈະກິນແລ້ວກໍຕາຍຢູ່ທິນັນ”¹³ ແຕ່ເອລີຢາໄດ້ບອກນາງວ່າ “ ຢ່າຢ້ານເລີຍ
 ຈົ່ງໄປເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າເວົ້າແຕ່ຈົ່ງເຮັດຂະຫນົມກ້ອນນ້ອຍໃຫ້ຂ້ອຍກ່ອນແລ້ວເອົາມາໃຫ້ຂ້ອຍກ່ອນ ແລ້ວພາຍຫລັງຈຶ່ງເຮັດສຳຫລັບເຈົ້າ
 ແລະລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ
¹⁴ເພາະພຣະຢາເວເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ອາຫານໃນຫມື້ນັ້ນຈະບໍ່ຂາດ
 ແລະນ້ຳໃນໄຫມ້ນັ້ນຈະໄຫລບໍ່ຫມົດຈົນກວ່າພຣະຢາເວຈະສົງຝົນລົງມາຝົນດິນ”¹⁵ ດັ່ງນັ້ນນາງກໍໄປເຮັດຕາມຄຳຂອງເອລີຢາທີ່ໄດ້ບອກນາງ
 ນາງແລະເອລີຢາພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວກໍໄດ້ກິນອາຫານຢູ່ຫລາຍວັນ¹⁶ ອາຫານໃນຫມື້ກໍບໍ່ຂາດນ້ຳໃນໄຫມ້ໄຫລບໍ່ຢຸດ
 ຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວທາງເອລີຢາ
¹⁷ພາຍຫລັງຈາກເຫດການເຫລົ່ານີ້ ລູກຊາຍຂອງຍິງນັ້ນເປັນເຈົ້າຂອງບ້ານກໍໄດ້ລົ້ມປ່ວຍ ອາການປ່ວຍຂອງເຂົານັ້ນຫນັກຫລາຍ
 ຈົນບໍ່ມີລົມຫາຍໃຈເຫລືອຢູ່ແລ້ວ¹⁸ ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖົ້າເອລີຢາວ່າ “ ໂອຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຂ້ອຍເຮັດຫຍັງໃຫ້ທ່ານ? ທ່ານຈຶ່ງມາຫາຂ້ອຍ
 ແລະເພື່ອຂ້າລູກຊາຍຂ້ອຍແນວນີ້ຫວາ?
¹⁹ແລ້ວເອລີຢາໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ “ເອົາລູກຊາຍມາໃຫ້ຂ້າ້ນ້ອຍເຖິດ” ເຂົາກໍໄດ້ນຳເດັກຊາຍໄປຈາກແຂນຂອງນາງແລະຮຸ້ມໄປຫ້ອງຊັ້ນເທິງທີ່ທ່ານພັກຢູ່
 ແລະເຂົາວາງເດັກນ້ອຍນັ້ນຢູ່ບ່ອນນອນຂອງເຂົາເອງ²⁰ ເຂົາໄດ້ທູນພຣະຢາເວວ່າ “
 ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງພຣະອົງໄດ້ນຳເຫດຮ້າຍມາເຫນືອຍິງມ້າຍທີ່ຂ້າພະອົງອາໄສຢູ່ນັ້ນບາດດຽວບໍ່?
 ໂດຍໄດ້ປະທານລູກຊາຍຂອງນາງ? ”²¹ ແລ້ວເອລີຢາກໍໄດ້ຢຽດໂຕທັບເດີນນັ້ນສາມເທື່ອ
 ເຂົາໄດ້ຮ້ອງທູນພຣະຢາເວວ່າ “ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງ ຂ້າພະອົງຂໍເດັກນ້ອຍນີ້ມາເຂົາໃນຕົວເຂົາອີກດ້ວຍເຖິດ”
²²ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຟັງສຽງຂອງເອລີຢາ ຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າມາໃນຕົວຂອງເຂົາອີກ²³ ເອລີຢາໄດ້ຮຸ້ມເດັກນັ້ນ
 ແລະໄດ້ນຳເຂົາມາຈາກຫ້ອງຊັ້ນເທິງເຂົາໄປໃນບ້ານ ເຂົາໄດ້ມອບເດັກນ້ອຍນັ້ນໃຫ້ແມ່ຂອງເຂົາແລະເວົ້າວ່າ “ ເບິ່ງແມ່
 ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່”²⁴ ຍິງນັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບເອລີຢາວ່າ “ ຕອນນີ້ຂ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າທ່ານເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ
 ແລະພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວອອກຈາກປາກທ່ານເປັນຄວາມຈິງ”

18 ¹ຫລັງຈາກນັ້ນເປັນເວລາຫລາຍວັນ ພຣະດຳລັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເອລີຢາໃນປີທີສາມທີ່ຝົນບໍ່ຕົກວ່າ “
 ຈົ່ງໄປສະແດງໂຕຂອງເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າອາຫັບ ແລະເຮົາຈະສົງຝົນຕົກລົງມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ”² ເອລີຢາຈຶ່ງໄປສະແດງຕົວຂອງເຂົາຕໍ່ອາຫັບ
 ບັດນີ້ການກັນດານອາຫານໃນສະມາເຣຍຮຸນແຮງຫລາຍ

³ອາຫັບໄດ້ຊົງຮັບສິ່ງໃຫ້ໂອບາດີຫົວຫນ້າຜູ້ດູແລວັງມາເຫັນ ບັດນີ
ໂອບາດີໄດ້ຖວາຍກຽດພຣະຢາເວຫລາຍເພາະເມື່ອຄັ້ງເຢເຊເບນໄດ້ຂ້າຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ໂອບາດີໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອພວກຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນແລະໄດ້ລີເຂົາໃນຖ້ຳສອງແຫ່ງ ແຫ່ງລະຫ້າສິບຄົນແລະຈັດສົງອາຫານກັບນ້ຳໃຫ້
⁵ອາຫັບໄດ້ກ່າວກັບໂອບາດີຢ່າວ່າ “ຈົງໄປຍັງຕາມຳແລະລຳທານທຸກແຫ່ງທົ່ວແຜ່ນດິນບາງທີເຮົາອາດຈະພົບຫຍ້າແລະພໍ້ລ້ຽງຊີວິດມ້າແລະລໍ
ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ບໍ່ສູນເສຍສັດທັງຫມົດ”⁶ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງພື້ນທີ່ກັນເພື່ອຈະໄດ້ຄົ້ນຫາທົ່ວເຖິງ ແລະຄົ້ນຫານ້ຳ
ອາຫັບໄດ້ສະເດັດໄປທາງຫນຶ່ງດ້ວຍໂຕຂອງລາວເອງແລະໂອບາດີໄດ້ໄປອີກທາງຫນຶ່ງ
⁷ຂະນະທີ່ບາດີໄດ້ຍ່າງໄປຕາມທາງ ເອລີຢາກໍ່ບັງເອີນໄດ້ມາພົບເຂົາ ໂອບາດີກໍ່ຈື່ເອລີຢາໄດ້ ແລະໄດ້ກົມຄຳນັບລົງພື້ນ ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ
“ນີ້ແມ່ນເອລີຢານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແທ້ຫຼືບໍ່? ເອລີຢາຕອບວ່າ “ ຂ້ອຍເອງ ໄປເວົ້າກັບກະສັດເຖິດວ່າ ອເອລີຢາຢູ່ຫີນີ”
⁹ໂອບາດີໄດ້ຖາມວ່າ “ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຫຍັງບໍ່ ທ່ານຈຶ່ງຈະໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເຂົາໄປໃນມືຂອງອາຫັບ ເພື່ອໃຫ້ພະອົງປະຫານເຈົ້າ?”
¹⁰ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ພະຊົນຢູ່ແນ່ສິ້ນໃດ ກໍ່ບໍ່ມີອານາຈັກໃດຫນ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ສົງຄົນ ໄປຄົ້ນຫາໂຕທ່ານ ສິນນັ້ນ”
ແລະເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ອານາຈັກໃດບອກວ່າ “ເອລີຢາບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫີນີ”
ອາຫັບກໍ່ຈະຊົງໃຫ້ພວກເຂົາສາບານວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ພົບທ່ານ¹¹ມາຕອນນີ້ທ່ານບອກໃຫ້” ໄປທູນເຈົ້ານາຍວ່າເອລີຢາຢູ່ຫີນີ
¹²ແຕ່ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄປແລ້ວ ພະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວຈະມາຮັບໂຕທ່ານໄປທີ່ໃດຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮູ້
ແລະເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄປແລະທູນອາຮາບກັບມາບໍ່ພົບທ່ານພະອົງຈະປະຫານຂ້ານ້ອຍ
ທັງໆທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ນະມັດສະການພຣະຢາເວມາຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍຍັງຫນຸ່ມໆນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ¹³ບໍ່ມີໃຜບອກທ່ານບໍ່ວ່າ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຫຍັງເມື່ອຄັ້ງເຢເຊເບນຂ້າຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວນັ້ນ
ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອງໂຕຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຮ້ອຍຄົນໃນຖ້ຳໂດຍແບ່ງຫ້າສິບຄົນໃນຖ້ຳ ແລະຈັດສົງອາຫານກັບນ້ຳໃຫ້ແນວໃດ?
¹⁴ຕອນນີ້ ທ່ານບອກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເວົ້າວ່າໄປ ແລະບອກນາຍຂອງເຈົ້າວ່າເອລີຢາຢູ່ຫີນີ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງໄດ້ປະຫານຊີວິດຂ້ານ້ອຍ¹⁵ແລ້ວເອລີຢາໄດ້ກ່າວວ່າ
“ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຢືນຫຍິດເພື່ອພຣະອົງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ສິ້ນໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍ່ຈະສະແດງຕົວຕໍ່ອາຫັບໃນວັນນີ້ຢ່າງແນ່ນອນສິນນັ້ນ
¹⁶ດັ່ງນັ້ນ ໂອບາດີຈຶ່ງໄດ້ໄປເຂົ້າເຝົ້າອາຫັບແລະກາບທູນພະອົງໃນສິ່ງທີ່ເອລີຢາໄດ້ເວົ້າ
ແລ້ວກະສັດກໍ່ໄດ້ສະເດັດອອກມາພົບເອລີຢາ¹⁷ເມື່ອອາຮັບໄດ້ເຫັນເອລີຢາ ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ “ນີ້ເຈົ້າບໍ່?
ເຈົ້າຄືຄົນທີ່ນຳຄວາມເດືອດຮ້ອນມາສູ່ອິດສະຣາເອນ”
¹⁸ເອລີຢາໄດ້ຕອບວ່າ “ ຂ້າພະອົງບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມເດືອດຮ້ອນມາສູ່ອິດສະຣາເອນ
ແຕ່ພະອົງແລະຮາຊວົງຂອງພະອົງຕ່າງຫາກທີ່ໄດ້ນຳຄວາມເດືອດຮ້ອນມາ
ໂດຍພະອົງໄດ້ຖິ້ມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວແລະໂດຍການຕິດຕາມບາອານ”¹⁹ບັດນີ ຈົງສົງຂ່າວໄປແລະລວມອິດສະຣາເອນທັງຫມົດມາພົບ
ຂ້ານ້ອຍເທິງພູເຂົາກາເມນຸພັມທັງຜູ້ທ່ານນາຍຂອງພະບາອານ 450 ຄົນ ແລະຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະຂອງແມ່ອາເຊຣາສີຮ້ອຍຄົນ
ຊົງເຢເຊເບນເຄີຍລວມໂຕະອາຫານນຳ
²⁰ດັ່ງນັ້ນອາຮາມຈຶ່ງໄດ້ສົງຂ່າວໄປຍັງປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ
ເອີ້ນບັນດາຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະມາຊຸມນຸມເທິງພູເຂົາກາເມນຸ²¹ເອລີຢາໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ປະຊາຊົນທັງຫມົດແລະໄດ້ກ່າວວ່າ “ພວກທ່ານຈະປ່ຽນໃຈໄປມາດິນອີກປານໃດ?
ຫາກພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຈົງຕິດຕາມພຣະອົງ ແຕ່ຫາກພະບາອານເປັນພະເຈົ້າກໍ່ຕິດຕາມເຂົາໄປເຖິດ”
ແຕ່ປະຊາຊົນບໍ່ໄດ້ຕອບຫຍັງກັບທ່ານຈັກຄຳດຽວ
²²ແລ້ວເອລີຢາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ “ເຮົາ ເຮົາເປັນພຽງຄົນດຽວເປັນຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວທີ່ເຫລືອຢູ່
ແຕ່ຝ່າຍພະບາອານມີຜູ້ພະຍາກອນເຖິງ 450 ຄົນ”²³ດັ່ງນັ້ນ ພວກທ່ານຈຶ່ງນຳຈົງຜູ້ສອງໂຕ ໃຫ້ຄົນຂອງພະບາອານເລືອກເອົາໂຕຫນຶ່ງ
ແລະສັບເປັນຕ່ອນວາງໄວ້ຢູ່ກອງພື້ນ ແຕ່ບໍ່ຕ້ອງລຸດໄຟ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຕຽມຈົງຜູ້ອີກໂຕຫນຶ່ງ
ແລະນຳມາໄວ້ກອງພື້ນໂດຍບໍ່ລຸດໄຟດ້ວຍເຊັ່ນກັນ²⁴ຈາກນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງຮ້ອງອອກມາຈາກພະນາມພວກທ່ານ ເຮົາຈະຮ້ອງອອກມາພຣະນາມພຣະຢາເວ
ແລະພຣະເຈົ້າອົງທີ່ຕອບຈະສົ່ງໄຟລົງມານັ້ນແລະແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງທັງຮູ້ແທ້” ແລະປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຕອບແລ້ວກ່າວວ່າ “ນີ້ເຂົາທ່າດີ”
²⁵ດັ່ງນັ້ນ ເອລີຢາໄດ້ເວົ້າກັບ ຜູ້ພະຍາກອນພະບາອານວ່າ
“ຈົງເລືອກຈົງຜູ້ໄປໂຕຫນຶ່ງສຳລັບພວກທ່ານແລະຈັດຕຽມກ່ອນເຖິດເພາະຫາກພວກທ່ານມີກັນຫລາຍຄົນແລ້ວຈຶ່ງຮ້ອງພະນາມຂອງພວກທ່ານແຕ່ຢ່າລຸດໄຟຂ້າງຈົງຜູ້”²⁶ພວກ
ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຮຸ່ຍກັບພະນາມຂອງພະບາອານຕັ້ງແຕ່ເຂົາຈົນທ່ຽງ ຮ້ອງດັ່ງໆວ່າ ຂ້າແຕ່ພະບາອານ ໂປດລຸດໄຟໃຫ້ຂ້າພະອົງເຖິດ”
ແຕ່ບໍ່ໄດ້ມີສຽງຫລືໃຜຕອບອອກມາເລີຍ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເອີ້ນໄປຮ້ອນໆ ແທ່ນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ
²⁷ຕອນທ່ຽງເອລີຢາໄດ້ເລີ່ມເຢາະເຢີຍພວກເຂົາວ່າ “ຮ້ອງດັ່ງຂຶ້ນອີກແດ່ ພະບາອານແມ່ນພະເຈົ້າເດະ ບາງທີພະອົງອາດຈະກຳລັງໃຈລອຍຫລື
ປົດທຸກຢູ່ຫລືກຳລັງເດີນທາງ ບາງເທື່ອພະອົງກະລັງຫລັບຢູ່
ຕ້ອງຊ່ວຍກັນປຸກໃຫ້ເຕີນ”²⁸ສະນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຊ່ວຍກັນຮ້ອງເຮງຂຶ້ນແລະພວກເຂົາໄດ້ເອົາດາບແລະຫອກມາປາດເລືອດໂຕເອງຕາມພິທີກຳເຂົາເລືອດໂຫລເຕັມໂຕພວກເຂົາເຮງ”²⁹ຈົງ
ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສົງຍ້າຄັ້ງຕໍ່ໄປຈົນຮອດເວລາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕອນແລງ ແຕ່ບໍ່ມີຫຍັງຕອບຮັບ ບໍ່ມີໃຜສົນໃຈຄຳຮ້ອງຂໍຂອງພວກເຂົາ
³⁰ແລ້ວເອລີຢາໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນນັ້ນວ່າ “ມາໃກ້ໆເຮົາ” ແລະພວກເຂົາທັງຫມົດກໍ່ມາໃກ້ເຂົາ
ແລ້ວເອລີຢາກໍ່ໄດ້ແປງແທ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວຊົງຢູ່ໃນສະພາບຜູ້ພັງ³¹ເອລີຢາໄດ້ນຳຫີນມາສັບສອງກ້ອນ
ຫນຶ່ງກ້ອນແທ່ນຫນຶ່ງເຜົາຂອງບັນດາເຜົາບັນດາລູກຊາຍຢາໂຄບຜູ້ຊົງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ “ອິດສະຣາເອຈະເປັນນາມຂອງເຈົ້າ”³²ດ້ວຍຫີນເຫລົ່ານີ້
ເຂົາໄດ້ໃຊ້ໃນການສ້າງແທ່ນບູຊາໃນພຣະນາມພຣະຢາເວ ແລ້ວເຂົາໄດ້ຊຸດຮ່ອງຮອຍແທ່ນບູຊາຂະຫນາດໃຫຍ່ພິທີກຳໃສ່ເມັດພິດໄດ້ເກືອບສິບສິດ
³³ເຂົາໄດ້ລຽງໄມ້ພື້ນທີ່ປອດໄຟສັບຈົງຜູ້ເປັນຕ່ອນໆ ວາງຕ່ອນຕ່າງໆ ຂອງຈົງຜູ້ໃສ່ກອງພື້ນ ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ
“ຈົງຕັກນ້ຳໃສ່ໃຫ້ເຕັມຖັງແລະເຫລົ່າເຄື່ອງເຜົາບູຊາແລະເທິງກອງພື້ນ”³⁴ແລ້ວເຂົາກໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ “ຈົງເຮັດອີກເປັນຄັ້ງທີສອງ ເຮັດອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ
ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າຈົງເຮັດອີກເປັນຄັ້ງທີສາມ”³⁵ນ້ຳໄຫລຮ້ອນແທ່ນບູຊາແລະໄດ້ເຕັມຮ່ອງທີ່ຊຸດໄວ້
³⁶ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຕອນແລງເວລາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະເອລີຢາໄດ້ເດີນທາງມາໃກ້ແລະກ່າວວ່າ
“ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນອິດສະຣາເອນ ແລະຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ
ແລະຂ້ານ້ອຍເຮັດທັງຫມົດນີ້ແມ່ນເຮັດຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ”³⁷ຂໍພະອົງຕອບຂ້ານ້ອຍເພື່ອປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຄືພຣະອົງ
ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງນຳຈິດໃຈຂອງເຂົາກັບມາຫາພຣະອົງເອງອີກຄັ້ງ”

³⁸ທັນໃດນັ້ນເອງໄຟຂອງພຣະຢາເວກໍຕົກລົງມາແລະໄດ້ເຜົາໄຫມ້ເຄື່ອງບູຊາຂະໜາດໃຫຍ່ໄມ້ຝົນ
ຫົນແລະພື້ນດິນບ່ອນນັ້ນແລະເມັດເກົ່າທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບແຫ່ນນັ້ນກໍແຫ້ງໄປຫມົດ³⁹ ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍໄດ້ກົມຫນ້າລົງພື້ນດິນແລະຮ້ອງວ່າ
“ພຣະຢາເວ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ⁴⁰ ດັ່ງນັ້ນເອລີຢາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ “ຈົ່ງຈັບກຸມໂຕບັນດາຄົນຂອງພະບາອານ ໄວ້
ຢາໃຫ້ເຂົາຫນີລອດໄປໄດ້ເມັດເກົ່າຄົນດຽວ” ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍຈັບກຸມ
ແລະເອລີຢາໄດ້ນຳໂຕບັນດາຜູ້ຄົນເຄົາລົບພະບາອານທີ່ລົງໄປໃນຫ້ວຍກິໂຊນແລະຂ້າພວກເຂົາເສຍ
⁴¹ເອລີຢາໄດ້ກ່າວກັບບາອານວ່າ “ຂໍຈົ່ງລູກຂຶ້ນເຊີນກິນແລະດື່ມເຖິດເພາະມີຝົນຮ່າໃຫຍ່”⁴² ດັ່ງນັ້ນ ອາຮາມຈຶ່ງໄດ້ໄປກິນແລະດື່ມ
ແລ້ວເອລີຢາໄດ້ຂຶ້ນໄປຍອດພູກາເມນ ແລ້ວເຂົາໄດ້ກົມໂຕລົງຮອດພື້ນດິນແລະກົມຫນ້າຂອງເຂົາລົງລະຫວ່າງເຂົາຂອງເຂົາ
⁴³ເຂົາໄດ້ສັງຄົມຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາວ່າ “ຈົ່ງໄປແລະເບິ່ງທະເລ” ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາໄດ້ຂຶ້ນໄປ ແລະເບິ່ງ ແລ້ວໄດ້ເວົ້າວ່າ “ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ”
ກັບໄປເບິ່ງອີກເຈັດເທື່ອ⁴⁴ ໃນຄັ້ງທີ່ເຈັດຄົນຮັບໃຊ້ໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເບິ່ງສາ ມີເມກນ້ອຍໆກ້ອນຊ້າຝາມີຫນຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກທະເລ” ເອລີຢາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ
“ຈົ່ງໄປທູນຕ່ອາຮາມວ່າ ຈົ່ງຕຽມລົດມ້າເສັກຂອງພຣະອົງແລ້ວຈົ່ງລົງຈາກພູເຂົາ ກ່ອນພະອົງຈະຊົງຕິດຝົນ”
⁴⁵ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດໃນປັດຈຸບັນຢ່າງກວ້າງຂວາງດ້ວຍເມກອັນຫນ້າຕື່ບກັບກຸມຝ້າສະຫວັນ ລົມເລີມພັດມາ ແລະຝົນຫ່າໃຫຍ່ກໍເລີ່ມຕົກ
ອາຮາມໄດ້ຟ້າວໄປຍຶດຊະເນ⁴⁶ ແຕ່ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ລົງມາເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອມັດແອວໃຫ້ແຫນ້ນແລະແລ່ນແຂ່ງກັນຂຶ້ນຫນ້າກະສັດມາຈົນຮອດທາງເຂົາຍຶດສະເນ

19 ¹ອາຮາບ ເລົ່າເລື່ອງທັງຫມົດທີ່ເອລີຢາໄດ້ເຮັດ

ແລະການທີ່ເອລີຢາໄດ້ປະຫານຜູ້ພະຍາກອນຂອງພະບາອານທັງຫມົດດ້ວຍດາບ² ຈາກນັ້ນນາງເຢເຊເບນຈຶ່ງໄດ້ສັງຄົມມາແຈ້ງເອລີຢາວ່າ
“ຂໍໃຫ້ພະທັງຫລາຍເຮັດກັບເຮົາແລະຫລາຍກວ່ານັ້ນຫາກພາຍໃນມືອນນີ້ເວລາດຽວກັນນີ້
ເຮົາຍັງບໍ່ປິດຊີວິດເຈົ້າເຫມືອນຜູ້ທີ່ປິດຊີວິດຄົນເຫລົ່ານັ້ນ”³ ເມື່ອເອລີຢາໄດ້ຍິນສຽງດັ່ງນັ້ນ ເຂົາກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະຫນີເອົາຊີວິດລອດ
ໄປຍັງເບເອເຊບາຊົງເປັນຂອງອານາຈັກຢູດາ ແລະຖິ້ມຄົນຮັບໃຊ້ໄວ້ທີ່ນັ້ນ
⁴ສ່ວນເຂົາເອງກໍເດີນທາງເຂົາໄປໃນຖິ່ນທູລະກັນດານແຕ່ຄົນດຽວ ຫມົດມື້ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງໄດ້ມາແລະນັ່ງລົງກ້ອງຕົນໄມ້ຕົ້ນຫນຶ່ງ
ເຂົາໄດ້ອະທິຖານໃຫ້ໂຕເອງຕາຍແລະກ່າວວ່າ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວຂ້າພຣະອົງທຶນມາດົນແລ້ວ ຂ້າໄດ້ຊົງເອົາຊີວິດຂ້ານ້ອຍໄປເຖິດ
ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຕົກວ່າບັນພະບູລຸດຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ⁵ ສະນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ນອນກ້ອງຝຸ່ມໄມ້ແລະຫລັບໄປຫນີໃດນັ້ນກໍມີທູດສະຫວັນອົງຫນຶ່ງໄດ້ມາແຕ່ຕະຖອງຕົວເຂົາແລະ
ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະກິນອາຫານ⁶ ເອລີຢາໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະເບິ່ງໄປອ້ອມໆ ແລະມີຂະຫມົດປົ່ງປົ່ງຖານຮ້ອນໆ ແລະມີນ້ຳຈອກຫນຶ່ງຢູ່ໃກ້ຫົວລາວ
ສະນັ້ນເຂົາຈຶ່ງກິນຂະຫມົດປົ່ງ ດື່ມນ້ຳແລ້ວລົມໂຕນອນລົງອີກ
⁷ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວກໍໄດ້ມາອີກຄັ້ງຫນຶ່ງເປັນເທື່ອທີສອງ ໄດ້ແຕ່ຕະຖອງເຂົາແລະໄດ້ບອກວ່າ
“ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະກິນອາຫານເພາະການເດີນທາງຄັ້ງນີ້ເກີນກຳລັງຂອງທ່ານ”⁸ ດັ່ງນັ້ນເອລີຢາຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນກິນອາຫານແລະກິນນ້ຳ
ແລະເຂົາເດີນທາງຈາກກຳລັງຂອງອາຫານທີ່ລາວກິນນັ້ນເປັນເວລາສິບວັນສິບຄືນຈົນມາເຖິງພູເຂົາຊິນາຍຂອງພຣະເຈົ້າ
⁹ເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປທີ່ຖ້ຳແຫ່ງຫນຶ່ງແລ້ວທັນໃດນັ້ນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວກໍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ເອລີຢາເອີຍ ເຈົ້າເຮັດຫຍັງຢູ່ທີ່ນີ້?”
¹⁰ເອລີຢາໄດ້ຕອບວ່າ “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກເປີດຕາຫລາຍເພື່ອພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ
ເພາະປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຖິ້ມພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ທຳລາຍແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງແລະໄດ້ສັ່ງຫານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງດ້ວຍດາບ ບັດນີ້ ເຫລືອຂ້ານ້ອຍພຽງຄົນດຽວ
ແລະພວກເຂົາພະຍາຍາມເອົາຊີວິດທ່ານດ້ວຍ
¹¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ “ຈົ່ງອອກໄປຍືນຕໍ່ຫນ້າເຮົາເທິງພູເຂົາ”
ແລ້ວເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ສະເດັດຜ່ານໄປກໍມີລົມພາຍຸແຮງພັດປະທະພູເຂົາເຮັດໃຫ້ຫົນແຕກເປັນປ່ຽງ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ແຕ່ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນລົມ
ແລ້ວຕໍ່ຈາກລົມກໍເກີດແຜ່ນດິນໄຫວນັ້ນ¹² ແລ້ວພາຍຫລັງແຜ່ນດິນໄຫວກໍກົກພັດໄຟລຸກ ແຕ່ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄຟນັ້ນ ຫລັງຈາກໄຟມີສຽງຊຶມເບົາໆ
¹³ເມື່ອເອລີຢາໄດ້ຍິນສຽງ ເຂົາກໍໄດ້ຍົກເສື້ອຄຸມປິດຫນ້າ ແລະໄດ້ຍືນຢູ່ປາກທາງເຂົາຖ້ຳ ແລ້ວໄດ້ຍິນສຽງຫນຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ເອລີຢາເອີຍ
ເຈົ້າມາເຮັດຫຍັງຢູ່ນີ້?”¹⁴ ເອລີຢາໄດ້ຕອບວ່າ “
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກເປີດຕາຫລາຍເພື່ອພຣະເຈົ້າຢາເວພຣະເຈົ້າໂຍທາເພາະປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຖິ້ມພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ທຳລາຍແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ສັ່ງຫານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງດ້ວຍດາບ
ບັດນີ້ເຫລືອຂ້ານ້ອຍພຽງຄົນດຽວແລະພວກເຂົາພະຍາຍາມເອົາຊີວິດຂ້າພະອົງນຳ”
¹⁵ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ “ຈົ່ງກັບໄປຕາມທາງທີ່ເຈົ້າມາ ແລ້ວໄປຍັງຖິ່ນທູລະກັນດານ ດາມັສກັດ ແລະເມື່ອເຈົ້າໄປຮອດທີ່ນັ້ນ
ຈົ່ງເຈີມຮາຊາເອນໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອອາຮາມ”¹⁶ ແລະເຈົ້າຈຶ່ງເຈີມເຢບຸດລູກຊານຂອງນິມຊີໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອອິດສະຣາເອນ
ແລ້ວຈຶ່ງເຈີມເອລີຊາລູກຊາຍຊາຟັດຊາວອາເບັນເມໂຮລາໃຫ້ເປັນຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະສືບຕໍ່ຈາກເຈົ້າ
¹⁷ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ຜູ້ໃດຫນີລອດຄົມດາບຮາຊາເອນຈະຖືກຂ້າ
ແລະຜູ້ໃດຫນີຮອດຄົມດາບຂອງເຢຮູຈະຖືກເອລີອາຊາຂ້າ¹⁸ ແຕ່ເຮົາຈະເຫລືອປະຊາຊົນໄວ້ເຈັດພັນຄົນໃນອິດສະຣາເອນ
ຜູ້ຊົງຫົວເຂົາຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ຄຸລົງຂາບໄຫວ້ ແລະປາກຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ຈູບພະບາອານ
¹⁹ເອລີຢາຈາກໄປຈາກທີ່ນັ້ນແລະພົບເອລີຊາລູກຊາຍຂອງຊາຟັດກຳລັງໂຖນາ ແລະໄດ້ມີງົວສືບສອງຄູ່ຢ່າງອອກກ່ອນລາວ
ແລະຕົວຂອງເຂົາເອງນັ້ນກຳລັງໂຖນາກັບແອກທີ່ສືບສອງ
ເອລີຢາຈຶ່ງໄດ້ຢ່າງເຂົາໄປຫາແລະໃສ່ເສື້ອຄຸມໃຫ້ເອລີຊາ²⁰ ແລ້ວເອລີຊາໄດ້ຖືມືງົວນັ້ນໄວ້ແລ້ວແລ່ນໄປຫາເອລີຢາ ແລ້ວເຂົາກ່າວວ່າ “
ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈູບລາພໍແລະແມ່ກ່ອນ ແລ້ວຈະຕິດຕາມທ່ານໄປ” ແລ້ວເອລີຢາໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ “ກັບໄປສາ ແຕ່ຢາລືມວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງແກ່ເຈົ້າ”
²¹ດັ່ງນັ້ນເອລີຊາໄດ້ຫລຽວໄປຈາກເອລີຢາເອົາແອກມາເຮັດເປັນຝົນ ຂ້າສັດ ແລະເອົາຊິນມາດ້ວຍໄມ້ຂອງແອກມາ
ແລ້ວເຂົາໄດ້ແຈກຈ່າຍຊິນໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ກິນອາຫານດັ່ງນັ້ນເອລີຊາໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕິດຕາມເອລີຢາໄປແລະໄດ້ຮັບໃຊ້ເອລີຢາ

20

¹ເປັນຮາດາບກະສັດອາຮາມໄດ້ຊົງລວບລວມກອງທັບທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ ມີກະສັດທີ່ຮອງຈາກພຣະອົງສາມສິບສອງອົງຢູ່ກັບພະອົງ
ພ້ອມກັບມ້າແລະລົດມ້າເສັກ ແລະພະອົງໄດ້ຂຶ້ນໄປອ້ອມເມືອງສະມາເຣຍ

ແລະໄດ້ສູ້ຮົບກັບເມືອງນັ້ນ²ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຜູ້ສື່ສານໄປຫາອາຮາມກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ
ແລະໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ³ເຖິງແລະທອງຂອງພະອົງເປັນຂອງເຮົາບັນດາເມຍແລະໂອຣິດຂອງພະອົງເປັນຂອງເຮົານຳ”
⁴ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ຕອບວ່າ“ຂ້າແຕ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນດັ່ງທີ່ພຣະອົງເວົ້າ
ຂ້ານ້ອຍແລະທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີເປັນຂອງພະອົງ”⁵ບັນດາຜູ້ສື່ສານໄດ້ກັບມາອີກຄັ້ງແລະໄດ້ກ່າວວ່າ“
ເປັນຮາດດາດກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າເຮົາສົງຂ່າວມາຍັງພະອົງວ່າ ຈົງມອບເງິນແລະທອງຂອງພະອົງ ບັນດາເມຍແລະລູກທັງຫລາຍແກ່ເຮົາ⁶ແຕ່ມືອີນ ປະມານນີ້
ເຮົາຈະສົ່ງຄົນຂອງເຮົາໄປຫາພະອົງແລະພວກເຂົາຈະຄົນວັງຂອງພະອົງ ຄົນບ້ານຂ້າໃຊ້ຂອງພະອົງສົ່ງໃດທີ່ຕ້ອງຕາພວກເຂົາພວກເຂົາຈະຍົບເອົາໄປ
⁷ແລ້ວກະສັດອິດສະຣາເອນໄດ້ເອີ້ນປະຊຸມຜູ້ອາວຸໂສທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນ ກ່າວວ່າ“ຂໍໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າຜູ້ຊາຍນີ້ຫາເລື່ອງເດືອດຮ້ອນຊ່າໃດ
ເຂົາໃຫ້ຄົນມາເອົາເມຍແລະລູກຂອງເຮົາ ທັງເງິນແລະທອງຂອງເຮົາ
ເຮົາກໍບໍ່ປະຕິເສດເຂົາ”⁸ບັນດາຜູ້ອາວຸໂສແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍໄດ້ເວົ້າກັບອາຮາມວ່າ “ຢ່າສູ້ຝັງ ຫລືຍອມເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຂົາ
⁹ດັ່ງນັ້ນອາຮາມຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງແກ່ຜູ້ສື່ສານເປັນຮາດດາດວ່າ ຈົງໄປທູນກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງເຮົາວ່າ
ເຮົາເຫັນດ້ວຍກັບທຸກສິ່ງທີ່ພະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໃນຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ ແຕ່ຄຳສັ່ງທີ່ສອງນີ້ເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້” ດັ່ງນັ້ນຜູ້ສື່ສານກໍຈາກໄປ”
ແລະກັບມາລາຍງານເປັນຮາດດາດ¹⁰ແລ້ວເປັນຮາດດາດໄດ້ສົ່ງຄ່າວ່າໄປຍັງອາຮາບວ່າ “ຂໍໃຫ້ພວກພະທັງຫລາຍລົງໂທດເຮົາແລະເຈັບຫຍິບກວ່າ
ຖ້າຫາກວ່າເຮົາຫລີ້ຜັງຂີ້ເຫີ້ແຫ້ງສະມາເຣຍພໍໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫລາຍຕິດຕາມເຮົາກໍໄດ້ຄົນລະຫນຶ່ງກຳມີ
¹¹ກະສັດອິດສະຣາເອນໄດ້ຕອບວ່າ“ຈົງບອກເປັນຮາດດາດວ່າ ບໍ່ມີໃຜທີ່ໃສ່ເກາະອວດອ້າງວ່າເປັນຜູ້ໃສ່ເກາະເລີຍ”¹²ເປັນຮາດດາດໄດ້ຮູ້ຂ່າວນີ້
ຂະນະທີ່ພະອົງກະລັງກິນກັບບັນດາກະສັດທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ພະອົງ ຫຼືໃນເຕັ້ນ
ເບັດຮາດດາດກໍໄດ້ຊົງຮັບສັງຄົມຂອງພະອົງວ່າ“ຈົງເຂົ້າປະຈຳທີ່ເພື່ອຜ່ອມຮີບ”ສະນັ້ນເຂົາທັງຫລາຍກໍໄດ້ຕຽມໂຕເອງໃຫ້ພ້ອມຮີບເພື່ອເຂົ້າໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ
ແລ້ວ
¹³ເບິ່ງສາຜູ້ເຜີຍພະວັດຈະນະຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາຫາອາຮາບກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວວ່າ “ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ເຈົ້າເຫັນກອງທັບໃຫຍ່ຫວາ?
ເບິ່ງແມ່ ເຮົາຈະມອບໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າໃນວັນນີ້ ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຢາເວ”¹⁴ອາຮາມໄດ້ກ່າວ“ໂດຍໃຜ? ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ”
ໂດຍມືຂອງຂ້າອາຮາມຄົນຫມູ່ຜູ້ເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງຫົວເມືອງທັງຫລາຍ” ແລ້ວອາຮາມໄດ້ກ່າວວ່າ “ໃຜຈະເລີ່ມຮີບ? ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ
ເຈົ້າຫັນແລະ”¹⁵ແລ້ວອາຮາມຈຶ່ງໄດ້ລວບລວມຂ້າລາຊະການຫມູ່ ຜູ້ຊົງເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງຫົວເມືອງທັງຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນ ຊົງມີ232 ຄົນ
ພາຍຫລັງພະອົງໄດ້ຊົງລວບລວມຫາຫະຫນັງຫມົດ ມີເຈັດຝັນຄົນ
¹⁶ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຍົກອອກໄປໃນເວລາຫມົດມື້ ສ່ວນເປັນຮາດດາດກໍລັງກິນເຫລົ້າຈົນເມົາຢູ່ໃນເຕັ້ນ
ທັງພະອົງແລະກະສັດທີ່ຮອງຈາກພະອົງມີສາມສິບສອງອົງ
ທີ່ຊ່ວຍພະອົງ¹⁷ຂ້າອາຮາມຫມູ່ຜູ້ເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງຫົວເມືອງທັງຫລາຍໄດ້ຍົກໄປກ່ອນ
ແລ້ວເປັນຮາດດາດກໍໄດ້ຮັບລາຍງານຈາກຜູ້ສອດແນມທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງສົ່ງອອກໄປວ່າ “ມີຄົນຍົກອອກມາຈາກສະມາເຣຍ
¹⁸ເປັນຮາດດາດໄດ້ກ່າວວ່າ “ບໍ່ວ່າພວກເຂົາອອກມາດ້ວຍສັນຕິຫລືສົງຄາມ
ຈົງຈັບພວກເຂົາມາເປັນໆ”¹⁹ດັ່ງນັ້ນຂ້າອາຮາມຫມູ່ຜູ້ເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງຫົວເມືອງທັງຫລາຍ
ແລະກອງທັບທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາໄດ້ເຄື່ອນອອກຈາກເມືອງ
²⁰ຄົນອາຮາມໄດ້ແລ່ນຫນີ ແລະອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມເຂົາໄປ
ເປັນຮາດດາດກະສັດແຫ່ງອາຮາມໄດ້ຊົງມ້າຫນີໄປກັບທະຫານມ້າ²¹ແລ້ວກະສັດອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກໄປແລະຊົງໂຈມຕີມ້າແລະລົດມ້າເສິກ
ແລະຊົງປະຫານຄົນອາຮາມຫລາຍຄົນ
²²ດັ່ງນັ້ນຜູ້ເຜີຍພະວັດຈະນະຄົນນັ້ນໄດ້ມາເຝົ້າກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນແລະໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພຣະອົງວ່າ“ໄປສາ ຂໍເສີມກຳລັງພະອົງ ແລະພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ
ພະອົງຊົງເຮັດປະການໃດເພາະໃນລະດູໃບໄມ້ຫລົ້ນປີຫນ້າ
ກະສັດອາຮາມຈະຍົກກອງທັບມາສູ້ພະອົງອີກ”²³ຂ້າອາຮາມຄົນຂອງກະສັດອາຮາມໄດ້ເວົ້າກັບພະອົງວ່າ “ພະທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າເປັນພະເຈົ້າແຫ່ງພູຜາ
ເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງເຂັ້ມແຂງກວ່າເຮົາ ແຕ່ຂໍໃຫ້ເຮົາສູ້ຮົບກັບເຂົາໃນທີ່ພຽງ ແລ້ວເຮົາຕ້ອງເຂັ້ມແຂງກວ່າເຂົາແນ່ນອນເລີຍ
²⁴ດັ່ງນັ້ນພະອົງຢາເຮັດແນວນີ້ ຂໍຊົງປົດກະສັດທຸກອົງອອກຈາກຕຳແໜ່ງ
ແລະຊົງຕັ້ງນາຍທະຫານຂຶ້ນແທນ”²⁵ຈົງເພີ່ມຈຳນວນຄົນຂອງກອງທັບເຂົາແທນສ່ວນພົນຂອງກອງທັບແທນຜູ້ທີ່ໄດ້ສູນເສຍໄປ ມ້າແທນມ້າ
ລົດເສິກແທນລົດເສິກ ແລ້ວເຮົາທັງຫລາຍກໍຈະຮີບເສິກກັບເຂົາໃນທີ່ພຽງພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຂັ້ມແຂງກວ່າພວກເຂົາແນ່ນອນເລີຍ”
ດັ່ງນັ້ນເປັນຮາດດາດກໍຊົງຟັງສຽງຂອງເຂົາທັງຫລາຍ ແລະໄດ້ຊົງເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແນະນຳ
²⁶ຫລັງຈາກເລີ່ມປີໃຫມ່
ເປັນຮາດດາດໄດ້ລວບລວມຄົນອາຮາມແລະຍົກຂຶ້ນໄປທີ່ເມືອງອາເຟກຮີບກັບຄືນອິດສະຣາເອນ²⁷ຄົນອິດສະຣາເອນຖືກຍົກຖືກອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຕັ້ງ
ແຕ່ຄົນອາຮາມໄດ້ເຕັມທ້ອງທຶງຫຍ້າໄປຫມົດ
²⁸ແລ້ວຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປໄກ້ແລະກ່າວກັບກະສັດອິດສະຣາເອນວ່າ“ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ພຣະຢາເວເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງພູຜາ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງທີ່ຕຳເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈະມອບກອງທັບໃຫຍ່ທັງຫມົດພົນໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ ແລະພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ”
²⁹ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາທັງຫລາຍກໍໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍທະຫານກົງກັນຂ້າມກັນຢູ່ເຈັດວັນ ແລ້ວໃນວັນທີ່ເຈັດການຮົບກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ອິດສະຣາເອນໄດ້ຂ້າຄົນອາຮາມ
ຊົງເປັນທະຫານລາຍຊື່ເຮຍ 100,000 ຄົນໃນມືດຽວ³⁰ພວກທີ່ເຫລືອກໍໄດ້ຫນີເຂົ້າເມືອງອາເຟກ ແລະກໍາແພງເມືອງລືມທັບຄົນນັ້ນສອງຫມື່ນເຈັດຝັນຄົນ
ເປັນຮາດດາດກໍໄດ້ຫນີເຂົ້າໄປໃນທ້ອງຊັນໃນທີ່ໃນເມືອງ
³¹ພວກຂ້າອາຮາມເປັນຮາດດາດໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ“ບັດນີ້ເບິ່ງສາເຮົາໄດ້ຍິນວ່າ ບັນດາກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ເປັນກະສັດທີ່ເມດຕາ
ຂໍໃຫ້ເຮົາເອົາຜ້າກະສອບມັດແອວແລະເອົາເຊືອກຝັນຫົວຂອງເຮົາ ແລະອອກໄປຫາກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ
ບາງທີ່ພະອົງຈະໄວ້ຊີວິດພະອົງ”³²ເພາະສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາກະສອບມັດແອວ ໄດ້ເອົາເຊືອກຝັນຫົວ
ໄດ້ໄປເຝົ້າກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນແລະໄດ້ກ່າວວ່າ“ ເປັນຮາດດັດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງອາຮາບໄດ້ກ່າວວ່າ ຂໍຊົງໄວ້ຊີວິດຂ້າພະອົງ “ອາຮາບໄດ້ຕອບວ່າ”
ພະອົງຍັງມີຊີວິດຢູ່ຫວາ? ພະອົງຊົງເປັນພະອານຸຊາຂອງເຮົາ”
³³ບັດນີ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຊົງສັງເກດເຫັນເປັນລາງດີຈາກອາຮາບ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍຮີບຕອບໂດຍໄວວ່າ ພະຍະຄະ
ເປັນຮາດດາດພະອານຸຊາຂອງພະອົງຍັງມີຊີວິດຢູ່” ແລ້ວອາຮາບກ່າວວ່າ“ ໄປນຳພະອົງມາສາ”ແລ້ວເປັນຮາດດາດກໍອອກມາຫາພະອົງ
ແລ້ວອາຮາບກໍໃຫ້ພະອົງຂຶ້ນໄປເທິງລົດມ້າເສິກຂອງພະອົງ³⁴ເປັນຮາດດາດໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ “ເມືອງຕ່າງໆຊຶ່ງ
ພໍຂອງຂ້ານ້ອຍຍຶດເອົາໄປຈາກພະອາຊີບິດາຂອງພະອົງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຂໍຄືນໃຫ້ພະອົງ ແລະພະອົງຈຶ່ງສ້າງຢານການຄ້າຂອງພະອົງໃນເມືອງດາມັສກັດກໍໄດ້

ດັ່ງທີ່ພວກຂ້າມໄດ້ເຮັດໄວ້ໃນຊາມາເຣຍ ແລ້ວອາຮາບໄດ້ກ່າວວ່າ “ເຮົາຈະຍອມໃຫ້ພະອົງໄປ
ຕາມຂໍ້ຕົກລົງນີ້” ດັ່ງນັ້ນອາຮາບຈຶ່ງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພະອົງແລະປ່ອຍພະອົງໄປ
³⁵ມີຜູ້ຫນຶ່ງໃນກຸ່ມຫຼັກຫລາຍຂອງຜູ້ເຜີຍວັດຈະນະ ໄດ້ເວົ້າກັບຫມູ່ຂອງຕົນ ຕາມຄໍາສັ່ງພຣະຢາເວວ່າ
“ຂໍທ່ານຕິຊ້ອຍແນ່” ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ຍອມຕິເຂົາ³⁶ ແລ້ວຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບຫມູ່ເຂົາວ່າ
“ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວ ຍາມໃດທີ່ເຈົ້າຈາກຂ້ອຍໄປສົງໂຕ ໂຕຫນຶ່ງ ຈະຂ້າເຈົ້າ” ທັນທີທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຈາກເຂົາໄປ ສົງໂຕ
ໂຕຫນຶ່ງກໍໄດ້ມາຫາເຂົາ ແລະໄດ້ຂ້າເຂົາ
³⁷ແລ້ວຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະໄດ້ພົບຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງ ແລະກ່າວວ່າ “ຂໍເຫຼົ່າຕິຊ້ອຍ”
ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຕີທ່ານແລະເຮັດໃຫ້ທ່ານບາດເຈັບ³⁸ ແລ້ວຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຈາກໄປ ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ພົບກະສັດຢູ່ທີ່ຫົນທາງ
ເຂົາໂດຍປອມຕົວເຂົາເອງດ້ວຍຜ້າພັນທີ່ຕາຂອງເຂົາ
³⁹ພວກກະສັດໄດ້ຜ່ານໄປ ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະກໍກ່າວກັບກະສັດວ່າ “ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງເຂົາໄປໃນກາງເສິກ
ແລ້ວທະຫານໄດ້ຢຸດແລ້ວທະຫານຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຢຸດແລະນໍາຊາຍຄົນນັ້ນອອກມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ບອກວ່າ ຈົ່ງລະວັງຊາຍຄົນນີ້ໄວ້ເດີ
ຖ້າຫລຸດໄປໄດ້ດ້ວຍເຫດການໃດ ຊີວິດຂອງທ່ານຈະຕ້ອງແທນຊີວິດຂອງເຂົາ
ຫລືບໍ່ທ່ານຈະຕ້ອງເສຍເງິນຫນຶ່ງຕະລັນ”⁴⁰ ແຕ່ຜູ້ໃຊ້ພະອົງໄດ້ຄາວຽກຢູ່ທີ່ນີ້ແລະທີ່ນັ້ນຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ຫນີໄປ” ແລ້ວກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວວ່າ
“ໂທດຂອງເຈົ້າຕ້ອງເປັນແນວນັ້ນແລະ ເພາະເຈົ້າເອງໄດ້ຕັດສິນແລ້ວ”
⁴¹ແລ້ວຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະກໍໄດ້ເອົາຜ້າພັນຕາຂອງເຂົາອອກ
ແລະກະສັດອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ຮູ້ຖ້າວ່າເປັນຫນຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ⁴² ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຈຶ່ງໄດ້ທູນກະສັດວ່າ
“ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້” ເພາະເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍຊາຍຄົນທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າ ຜູ້ຊິງເຮົາໄດ້ກໍານົດໃຫ້ຕາຍ ດັ່ງນັ້ນຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງແທນຊີວິດຂອງເຂົາ
ແລະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າແທນປະຊາຊົນຂອງເຂົາ”⁴³ ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນວັງ ດ້ວຍອາລົມຢາກຮ້າຍ
ແລະໄດ້ມາເຖິງສະມາເຣຍ

21 ¹ ປັດນີ ໃນບາງເວລາຕໍ່ມາ ນາໂບດຊາວຢິດຊະເຣນມີສ່ວນອະນຸຍາດຢູ່ໃນຢິດສະເຣນ
ໃກ້ວັງຂອງອາຮາບກະສັດແຫ່ງສະມາເຣຍ² ອາຮາບໄດ້ກ່າວກັບໂບດວ່າ ຈົ່ງເອົາສ່ວນອະນຸຍາດຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຮົາເຖິດ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເຮັດສ່ວນຜັກ
ເພາະຢູ່ໃກ້ຮ່າຊົງຂອງເຮົາ ເພື່ອແລກປ່ຽນກັນ ເຮົາຈະໃຫ້ສ່ວນອະນຸຍາດທີ່ດີກວ່ານີ້ ຫລືຖ້າເຈົ້າເຫັນດີ ເຮົາກໍຈະໃຫ້ເງິນສົມກັບສ່ວນນັ້ນ”
³ ແຕ່ນາໂບດໄດ້ກ່າວກັບອາຮາບວ່າ “ຂໍພະຍາເວທ້າມຂ້ານ້ອຍບໍ່ໃຫ້ຍົກມໍລະດົກຂອງບັນພະບູລຸດແກ່ທ່ານ ດັ່ງນັ້ນອາຮາບຈຶ່ງເຂົ້າໃນວັງດ້ວຍອາລົມບໍ່ດີ
ເພາະວ່າຄໍາຕອບຂອງນາໂບດທີ່ໄດ້ຕອບທ່ານ ເມື່ອໄດ້ເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຫັນດີທີ່ຈະຍົກມໍລະດົກຂອງບັນພະບູລຸດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພະອົງ”
ແລະທ່ານກໍນອນປົນຫນ້າເຂົາຝາເທິງຕຽງທັງບໍ່ຍອມກິນຫຍັງເລີຍ
⁵ ເຢເຊເຣນເມຍຂອງພະອົງໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າພະອົງ ແລະໄດ້ຖາມພະອົງວ່າ “ເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງຈຸກໃຈຈົນບໍ່ຍອມກິນຫຍັງເລີຍ?”⁶ ພະອົງໄດ້ຕອບບາງວ່າ
ເພາະເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບນາໂບດຊາວຢິດຊະເຣນແລະໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງຂາຍສ່ວນອະນຸຍາດເຈົ້າໃຫ້ເຮົາ ຖ້າເຈົ້າພໍໃຈ ເຮົາຈະໃຫ້ສ່ວນອະນຸຍາດອີກແຫ່ງຫນຶ່ງແກ່ເຈົ້າ
ແລ້ວເຂົາໄດ້ຕອບເຮົາວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຖາວຍສ່ວນອະນຸຍາດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພະອົງ ດັ່ງນັ້ນເຢເຊເຣນກໍກ່າວກັບເມຍພະອົງແລະໄດ້ທູນພະອົງວ່າ
“ພະອົງຢັ້ງເປັນຜູ້ຄອບຄອງອານາຈັກອິດສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນຫວາ? ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກຕຽງດຽວນີ້
ເຮັດໃຫ້ໃຈສະບາຍແລະກິນເຂົ້າສານ້ອງຈະເອົາສ່ວນອະນຸຍາດຂອງນາໂບດໃຫ້ຮ້າຍດອກ”
⁸ ດັ່ງນັ້ນເຢເຊເຣນຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍຂອງອາຮາບ ບາງສະບັບແລະໄດ້ເຊັນຊີລິງ
ຕິຕາທັບຂອງເພິ່ນໃສ່ແລ້ວກໍສົ່ງຈົດຫມາຍນີ້ໄປຫາຂ້າຮາຊການຜ່ອມທັງປະຊາຊົນ ທີ່ຢູ່ໃກ້ນາໂບດນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍວ່າ
“ຈົ່ງປະກາດໃຫ້ຖືອິດສະຣາຫານ ແລະໃຫ້ນາໂບດນັ້ນສູງເດັ່ນທ່າມກາງປະຊາຊົນ”⁹ ນອກຈາກນີ້ໃຫ້ຄົນສັດຊີຄົນຢູ່ກັບເຂົາດ້ວຍໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ
ເຈົ້າໄດ້ແຊ່ງດ່າພຣະເຈົ້າແລະກະສັດ”¹⁰ ແລ້ວພາເຂົາອອກໄປແລະເອົາຫີນດີກໃສ່ເຂົາໃຫ້ຕາຍ
¹¹ ດັ່ງນັ້ນຄົນຂອງເມືອງນັ້ນຄືບັນດາຜູ້ມັງຄັງອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຂອງນາໂບດນັ້ນ
ໄດ້ທໍາລາຍຫຼືເຢເຊເຣນໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍໄປເຖິງພວກເຂົານັ້ນ¹² ພວກເຂົາໄດ້ປະກາດໃຫ້ຖືອິດສະຣາຫານແລະໃຫ້ນາໂບດນັ້ນສູງເດັ່ນທ່າມກາງປະຊາຊົນ¹³ ຄົນບໍ່ສັດຊີສອງ
ແລະນັ່ງຢູ່ທາງຫນ້ານາໂບດພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນວ່າ “ນາໂບດໄດ້ແຊ່ງດ່າພຣະເຈົ້າແລະກະສັດ”
ເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງພານາໂບດອອກໄປນອກເມືອງ¹⁴ ແລ້ວເອົາຫີນດີກໃສ່ເຂົາຈົນຕາຍແລ້ວພວກຜູ້ອາດູສັກໄດ້ສົ່ງຄ່າວໄປບອກເຢເຊເຣນວ່າ
“ນາໂບດຖືກຫີນດີກໃສ່ແລະຕາຍແລ້ວ”
¹⁵ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຢເຊເຣນໄດ້ຍິນວ່ານາໂບດຖືກຫີນດີກໃສ່ຈົນຕາຍແລ້ວນາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບອາຮາບວ່າ
“ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນແລະຊົງໄດ້ຍຶດສ່ວນຂອງນາໂບດຊາວຢິດຊະເຣນ ຊົງເຂົາໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ຢາກຂາຍໃຫ້ພະອົງ” ເພາະວ່ານາໂບດໄດ້ຕາຍແລ້ວ
ພະອົງກໍໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນ ລົງໄປສ່ວນຂອງນາໂບດ ຊາວຢິດຊະເຣນ ເພື່ອຍຶດເອົາສ່ວນນັ້ນ
¹⁷ ແລ້ວພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເອລີຢາວ່າ¹⁸ “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄປແລະພົບອາຮາບກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ຜູ້ຢູ່ໃນເມືອງຊະມາເຣຍ
ເຂົາຢູ່ໃນສ່ວນຂອງນາໂບດທີ່ເຂົາລົງໄປຍຶດເອົາມາ
¹⁹ ເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັບເຂົາວ່າ “ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ “ເຈົ້າໄດ້ຂ້າຄົນແລະໄດ້ຍຶດເອົາກໍາມະສິດມາບໍ່? ແລະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັບເຂົາວ່າ
“ໃນບ່ອນທີ່ຫມາເລຍເລືອດຂອງນາໂບດ ຫມາຈະເລຍເລືອດຂອງເຈົ້າດ້ວຍ ແມ່ນແລ້ວລະ ເລືອດຂອງເຈົ້າ”²⁰ ອາຮາບໄດ້ເວົ້າກັບເອລີຢາວ່າ “ ໂອ
ສັດຕູຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈະພົບເອົາເຂົາແລ້ວບໍ່? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພົບພະອົງເຂົາແລ້ວ
ເພາະວ່າພະອົງໄດ້ຂາຍພະອົງເອງເຂົາເຮັດຊົງຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ
²¹ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານວ່າ ເບິ່ງສາ ເຮົາຈະນໍາໄພພິບັດມາເຫນືອເຈົ້າ ແລະຈະກວາດເຈົ້າອອກໄປໃຫ້ຫມົດ ແລະຈະກໍາຈັດຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ
ທັງທີ່ເປັນທາດແລະເປັນຄົນອິດສະຣາເອນອອກຈາກເຈົ້າ”²² ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ອາຊວົງຂອງເຈົ້າຄືອາຊວົງຂອງເນບັດແລະຄືອາຊວົງຂອງບາອາຊາ
ລຸກຂອງອາຮີຢາ ເພາະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍ ແລະເພາະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ອິດສະຣາເອນເຮັດບາບດ້ວຍ
²³ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າສ່ວນເຢເຊເຣນຫມາຈະກິນເຢເຊເຣນທີ່ຂ້າງກໍາແພງຢິດສະເຣນ “²⁴ ຄົນໃດໃນອາຊວົງຂອງອາຮາບທີ່ຕາຍໃນເມືອງ ຫມາຈະກິນ
ແລະຄົນໃດໃນອາຊວົງຂອງເຂົາທີ່ຕາຍໃນຫຼັງນາ ນັກຫລີເຮັງຈະກິນ
²⁵ ບໍ່ມີໃຜຄືອາຮາບ ຜູ້ຊົງໄດ້ຂາຍຕົນເອງ ເພື່ອເຮັດສິ່ງທີ່ຊົງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ
ຜູ້ທີ່ເຢເຊເຣນເມຍໄດ້ຍິວະໃຫ້ເຮັດບາບ²⁶ ອາຮາບໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຫລາຍຄືພະອົງໄດ້ຕິດຕາມຮູບເຄົາລົບ
ຕາມທ່ານຽມຂອງຄົນອາໄມໄລທີ່ໄດ້ເຮັດ ຜູ້ຊົງພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ອອກໄປໃຫ້ພົນຫນ້າປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ

²⁷ ເມື່ອອາຮາບໄດ້ຍືນພຣະວັດຈະນະເຫລົ່ານັ້ນ ພະອົງໄດ້ສຶກເຄື່ອງພະອົງແລະໄດ້ສັ່ງຜູ້ກະສອບ ໄດ້ຊົງຖືອິດອາຫານ ແລະນອນຢູ່ແຕ່ໃນຜູ້ກະສອບເຂົາ ແລະຊົງໂສກເສົ້າຫລາຍ²⁸ ແລ້ວພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາຍັງເອລີຢາວ່າ²⁹ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນອາຮາບຖ່ອມໂຕລົງຕໍ່ຫນ້າເຮົາແລ້ວບໍ່? ເພາະເຂົາໄດ້ຖ່ອມໂຕເຂົາລົງຕໍ່ເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ນຳໄພພິບັດມາຍັງສະໄຫມຂອງເຂົາ ແຕ່ເຮົາຈະນຳເຫດຮ້າຍມາເຫນືອຮາຊວົງຂອງເຂົາໃນສະໄຫມລູກຊາຍຂອງເຂົາ”

22 ¹ ສາມປີຜ່ານໄປໂດຍປາສະຈາກສົງຄາມລະຫວ່າງອາຮາບກັບອິດສະຣາເອນ² ແລ້ວເມື່ອປະມານໃນປີທີສາມ ເຢໂຣຊາຟັດກະສັດຢູດາໄດ້ສະເດັດລົງເຝົ້າກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ

³ ປັດນີກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວຖາມພວກຂ້າຮາຊການຂອງພະອົງວ່າ “ພວກທ່ານຮູ້ຫລືບໍ່ວ່າ ຣາໂມດໃນກິເຣອາດເປັນຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ເຮົາຍັງຈະເສີຍຢູ່ ບໍ່ຍຶດຄືນຈາກກະສັດແຫ່ງອາຮາບບໍ່?”⁴ ດັ່ງນັ້ນ ພະອົງໄດ້ກ່າວກັບເຢໂຣຊາຟັດວ່າ “ທ່ານຈະຍົກທັບໄປຮີບເສີກທຶຣາໂມດກິເຣອາດກັບຂ້ານ້ອຍບໍ່? ແລະເຢໂຣຊາຟັດໄດ້ຕອບກະສັດອິດສະຣາເອນວ່າ “ຂ້ານ້ອຍກັບພະອົງເປັນຄືຄົນດຽວກັນ ປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເປັນປະຊາຊົນຂອງພະອົງ ແລະມ້າຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເປັນມ້າຂອງພະອົງ”

⁵ ເຢໂຣຊາຟັດໄດ້ກ່າວກັບກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນວ່າ “ຂໍສະແຫວງການຊົງນຳຂອງພຣະຢາເວກ່ອນວ່າເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດ”⁶ ແລ້ວກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເອີ້ນປະຊຸມພວກເຜີຍພຣະວັດຈະນະສື່ຮ້ອຍຄົນ ແລະໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ “ຄວນທີ່ເຮົາຈະໄປເຮັດສົງຄາມ ໂຈມຕີຣາໂມດກິເຣອາດບໍ່? ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຕອບວ່າ “ຂໍຊົງໂຈມຕີເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງມອບໄວ້ໃນພະຫັດຂອງກະສັດ”

⁷ ແຕ່ເຢໂຣຊາຟັດໄດ້ກ່າວວ່າ “ທີ່ນີ້ບໍ່ມີຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວອີກແລ້ວບໍ່ ທຶເຮົາຈະຖາມໄດ້?”⁸ ກະສັດອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວກັບເຢໂຣຊາຟັດວ່າ “ ຍັງມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ເຮົາຈະໃຫ້ທຸນຖາມພຣະຢາເວ ຄືມີຄາຢາລູກຊາຍຂອງອິມຣາ ແຕ່ເຮົາເອງກຽດຊັງເຂົາເພາະເຂົາບໍ່ເຄີຍທ່ານາຍເລື່ອງດີກ່ຽວກັບເຮົາເລີຍ” ແຕ່ເຢໂຣຊາຟັດໄດ້ກ່າວວ່າ “ ຂໍກະສັດຢາໄດ້ກ່າວດັ່ງນັ້ນເລີຍ”⁹ ແລ້ວກະສັດອິດສະຣາເອນຈຶ່ງເອີ້ນເອົາເຈົ້າຫນ້າທີ່ປະຈຳວັງມາແລ້ວບອກແລ້ວບອກລາວໄປນຳເອົາມີຄາຢາລູກຊາຍຂອງອິມຣາມາທັນທີ

¹⁰ ປັດນີ ອາຮາບກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ແລະເຢໂຣຊາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຕ່າງຄົນຕ່າງໆເຄື່ອງກະສັດນັ້ງເທິງບັນລັງຂອງຕົນທີ່ລານຟາດເຂົ້ານອກປະຕູເມືອງຊາມາເຣຍ ແລະຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະທັງຫມົດກິນວາຍຕໍ່ຫນ້າເພີນຢູ່ຫນ້າຄົນຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາຊື່ວ່າເຊຕິກິຢາລູກຊາຍຂອງ¹¹ ເຄນາໄດ້ເອົາເຫລັກເຮັດເປັນເຂົ້າ ແລ້ວເວົ້າວ່າ “ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ

ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຈົ້າຈະເອົາຄົນອາຮາບໄປຈົນພວກເຂົາແພ້ຢາງສິນເຊີງ”¹² ແລ້ວພວກຜູ້ທ່ານວຍຄົນອື່ນໆກໍເວົ້າຢ່າງດຽວກັນ “ ຂໍສະເດັດໄປຕີຣາໂມດກິເລອາດແລະມີໄຊຊະນະເຖິງ ເພາະພຣະຢາເວຈະໄດ້ຊົງມອງເມືອງນັ້ນໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງກະສັດ”

¹³ ຜູ້ຊື່ສານທີ່ໄປເອີ້ນມີຄາຢາລູກຊາຍໄດ້ບອກທ່ານວ່າ “ນີ້ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງບັນດາຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະສິ່ງທີ່ເວົ້າເປັນມົງຄົນແກ່ກະສັດເປັນສຽງດຽວກັນ ຂໍໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານເຫມືອນຢ່າງຖ້ອຍຄຳຄົນຫນຶ່ງໃນນັ້ນ” ແລະເວົ້າແຕ່ສິ່ງທີ່ເປັນມົງຄົນ¹⁴ ມີຄາຢາໄດ້ຕອບວ່າ “ ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ບ່ອນໃດ ສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍເວົ້າຢ່າງນັ້ນ”¹⁵ ເມື່ອທ່ານໄດ້ມາເຝົ້າກະສັດ ກະສັດໄດ້ຖາມທ່ານວ່າ “ ມີຄາຢາລູກຊາຍຕອບພຣະອົງວ່າ “ ຂໍຊົນສະເດັດຂຶ້ນໄປຕີ ແລະມີໄຊຊະນະ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງມອບໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດ

¹⁶ ແລ້ວກະສັດໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ “ ເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າປະຕິຍານຈັກເທື່ອແລ້ວວ່າ ເຈົ້າຈະເວົ້າກັບເຮົາແຕ່ຄວາມຈິງໃນພຣະນາມພຣະຢາເວ?

¹⁷ ດັ່ງນັ້ນມີຄາຢາໄດ້ກ່າວວ່າ “ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຄົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດກະຈາຍຕາມພູເຂົາປານແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ ໃຫ້ພວກເຂົາຕ່າງກັບບ້ານຂອງເຂົາໂດຍສິ້ນຕິພາບເຖິງ

¹⁸ ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ “ເຮົາບອກທ່ານແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຂົາຈະບໍ່ທ່ານວຍເລື່ອງດີກ່ຽວກັບເຮົາເລີຍ

ມີແຕ່ເລື່ອງຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນ?”¹⁹ ມີຄາຢາໄດ້ບອກວ່າ “ ສະນັ້ນ ຂໍໄດ້ຟັງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວ

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນພຣະຢາເວຢູ່ເທິງພຣະຫີນຂອງພຣະອົງ ແລະກອງທັບທັງຫມົດແຫ່ງທ້ອງຟ້າຍືນຂ້າງໆພຣະອົງ

ທັງຂ້າງຂວາແລະຂ້າງຊ້າຍມືຂອງພຣະອົງ²⁰ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ ໃຜຈະຫລອກລວງອາຮາບໃຫ້ຂຶ້ນໄປ

ເພື່ອທີ່ເຂົາຈະລົ້ມລົງທີ່ເມືອງຣາໂມດກິເຣອາດ?” ບາງຄົນກໍບອກເວົ້າຢ່າງຫນຶ່ງ, ອີກບາງຄົນກໍເວົ້າຢ່າງຫນຶ່ງ

²¹ ແລ້ວມີວິນຍານຫນຶ່ງອອກມາຍື່ນຢູ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ “ ຂ້ານ້ອຍເອງຈະຊັກນຳເຂົາ ແລະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ ຈະເຮັດແນວໃດ?

²² ວິນຍານຕອບວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະອອກໄປ ແລະຈະເປັນວິນຍານມຸສາຢູ່ໃນປາກຂອງຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະທຸກຄົນຂອງເຂົາ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ

ເຈົ້າໄປຊັກນຳເຂົາໄດ້ ແລະເຈົ້າຈະເຮັດສຳເລັດ ຈົ່ງໄປແລະເຮັດຕາມນັ້ນເຖິງ²³ ສະນັ້ນ ເບິ່ງແມ່

ພຣະຢາເວໄດ້ໃສ່ວິນຍານມຸສາໃນປາກຂອງຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະທຸກຄົນຂອງພຣະອົງ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວເລື່ອງຮ້າຍກ່ຽວກັບພຣະອົງ”

²⁴ ແລ້ວມີຄາຢາຕອບວ່າ “ ມີວິທີໃດທີ່ພະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວໄປຈາກຂ້ານ້ອຍແລ້ວເວົ້າກັບເຈົ້າໄດ້?”²⁵ ມີຄາຢາໄດ້ຕອບວ່າ “ ນີ້ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນໃນວັນນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໄປລີ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນ”

²⁶ ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວກັບຂ້າຮາຊການຂອງພະອົງວ່າ “ ຈົ່ງຈັບມີຄາຢາແລ້ວສົ່ງເຂົາກັບໄປຫາອາໂມນເຈົ້າເມືອງແລະ ແລະນຳລາວໄປຫາເຈົ້າຊາຍ²⁷ ກະສັດໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ “ ເອົາຄົນນີ້ໄປຈຳຄຸກໄວ້ ໃຫ້ອາຫານກັບນ້ຳຢ່າງຈຳກັດ

ຈົນກວ່າເຮົາຈະກັບມາໂດຍສິ້ນຕິພາບ”²⁸ ແລ້ວມີຄາຢາໄດ້ກ່າວວ່າ “ ຖ້າພະອົງກັບມາໂດຍສິ້ນຕິພາບແທ້ໆ ພຣະຢາເວກໍໄດ້ກ່າວຜ່ານຂ້ານ້ອຍ” ແລ້ວທ່ານໄດ້ກ່າວອີກວ່າ “ ປະຊາຊົນທັງຫລາຍເອີຍ ຈົ່ງຟັງເຖິງ”

²⁹ ດັ່ງນັ້ນອາຮາບກັບກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນກັບເຢໂຣຊາຟັດ ກະສັດແຫ່ງຢູດາຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງຣາໂມດ

ກິເຣອາດ³⁰ ກະສັດອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວກັບເຢໂຣຊາຟັດວ່າ “ ເຮົາຈະປອມໂຕເຂົ້າເຮັດເສີກ

ແຕ່ທ່ານຈຶ່ງໃສ່ເຄື່ອງຂອງກະສັດຂອງທ່ານດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ປອມໂຕແລະໄດ້ເຂົ້າເຮັດເສີກ

³¹ ປັດນີກະສັດແຫ່ງອາຮາບໄດ້ສົ່ງບັນດາແມ່ທັບອິດມ້າເສີກຂອງພະອົງທັງສາມສິບສອງຄົນວ່າ “ຢ່າຮີບກັບທະຫານໃຫຍ່ນ້ອຍ

ແຕ່ຮີບສະເພາະກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ”³² ເມື່ອບັນດາແມ່ທັບອິດມ້າເສີກໄດ້ເຫັນເຢໂຣຊາຟັດ ເຂົາທັງຫລາຍກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ “

ເປັນກະສັດອິດສະຣາເອນແທ້ໆ” ພວກເຂົາຈຶ່ງຫັນໄປສູ່ຮີບກັບພະອົງ ດັ່ງນັ້ນ

ເຢໂຣຊາຟັດໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນ³³ ຕໍ່ມາເມື່ອບັນດາແມ່ທັບອິດມ້າເສີກວ່າບໍ່ແມ່ນກະສັດອິດສະຣາເອນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຫັນລົດມ້າກັບຈາກການໄລ່ຕາມພະອົງ

³⁴ ແຕ່ໄດ້ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ກົງທະນູສູ່ມືສູ່ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ລະຫວ່າງເກັດເກາະແລະແຜ່ນບັງ ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ຮັບສົງຄົນຂັບລົດມ້າວ່າ “ ຫັນກັບ ພາເຮົາອອກໄປຈາກການຮົບ ເພາະເຮົາບາດເຈັບຫນັກແລ້ວ

³⁵ວັນນັນການຮັບໄດ້ດູເຄືອດຂຶ້ນ ເຂົາກໍໄດ້ໂຈມກະສັດຂຶ້ນລົດມ້າເສັກຄຳໂຕຢູ່ບືນຫນ້າໄປທາງທະຫານຊີເຣຍເລືອດຂອງເພິ່ນໄຫລເຕັກຫລັງລົບຮົບ
ພໍເຖິງຍາມແລງມາເພິ່ນກໍສິນໃຈຕາຍ³⁶ ແລ້ວເວລາດວງອາທິດກໍລັງຈະຕົກ ມີສຽງຮ້ອງຫົວກອງຫັບວ່າ

"ໃຫ້ທຸກຄົນກັບໄປເມືອງແລະພູມລຳເນົາຂອງໂຕເອງ"

³⁷ດັງນັ້ນເມືອກະສັດອາຮາບໄດ້ຕາຍແລ້ວ ເຂົາກໍຖືກນຳມາຫິນະຄອນຊາມາເຣຍ

ແລະພວກເຂົາໄດ້ຝັງເພິ່ນໃນນະຄອນຊາມາເຣຍ³⁸ ພວກເຂົາໄດ້ລ້າງລົດຮົບທີ່ບໍ່ມີນ້ຳແຫ່ງຊາມາເຣຍແລະພວກຫມາກໍລະເລືອດຂອງເພິ່ນ(ຫິນພວກຜູ້ຍິງໂສເພນີໄດ້ລົງອາບນ້ຳ)
ຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວຊິງໄດ້ກ່າວໄວ້.

³⁹ສ່ວນສົງອິນໆຂອງກະສັດອາຮາບ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດ ແລະຮາຊວັງຊ້າງຊິງເພິ່ນໄດ້ສ້າງໄວ້ຕະຫລອດຈົນຮອດເມືອງທັງຫມົດທີ່ເພິ່ນໄດ້ສ້າງ
ສົງທັງຫມົດນີ້ໄດ້ບັນທຶກໃນຫນັງສືຂ່າວຄາວກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນບໍ່?⁴⁰ດັງນັ້ນ ອາຮາບໄດ້ລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງເພິ່ນແລ້ວ
ອາຮາຊິຢາລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍຂຶ້ນເປັນກະສັດປົກຄອງແທນ

⁴¹ແລ້ວເຢໂຮຊາຟັດລູກຂອງອາສາ ໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງເປັນກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ⁴² ເຢໂຮຊາຟັດມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບຫ້າປີ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງ
ແລະເພິ່ນໄດ້ຄອງຣາດໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຊາວຫ້າປີ ແລະແມ່ຂອງເພິ່ນມີຊື່ວ່າອາຊູບາ ລູກຍິງຂອງຊິນຮີ

⁴³ເພິ່ນໄດ້ຊົງດຳເນີນຕາມທາງທັງຫມົດຂອງອາສາພໍ່ຂອງເພິ່ນ ແລະບໍ່ໄດ້ຫັນແຕ່ຈາກທາງນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ
ແຕ່ຂາບໄຫວ້ທັງຫລາຍນັ້ນຍັງບໍ່ໄດ້ທຳລາຍ ປະຊາຊົນຍັງຄົງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ

ແລະເຄື່ອງເຜົາຫມູ່ເທິງບ່ອນຂາບໄຫວ້ເຫລົ່ານັ້ນ⁴⁴ ເຢໂຮຊາຟັດໄດ້ເຮັດສັນຍາສັນຕິພາບກັບກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນດ້ວຍ

⁴⁵ສ່ວຍສົງອິນໆ ຂອງເຢໂຮຊາຟັດ ແລະອຳນາດທີ່ເພິ່ນໄດ້ສຳເລັດ

ແລະສົງຄາມທີ່ໄດ້ເຮັດສົງທັງຫມົດນີ້ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂ່າວຄາວກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?⁴⁶ ເພິ່ນກໍໄດ້ຊົງກວດລ້າງຈາກແຜ່ນດິນຄື
ໂສເພນີທີ່ຮັບໃຊ້ຕາມແຜ່ນບູຊາຕ່າງໆ ທີ່ເຫລືອຢູ່ ຊົງຍັງເຫລືອໃນສະໄຫມຂອງອາສາພໍ່ຂອງເພິ່ນນັ້ນ⁴⁷ ບໍ່ມີກະສັດໃນເອໂດມ

ແຕ່ມີຜູ້ສຳເລັດອາຊາກນປົກຄອງແທນ

⁴⁸ເຢໂຮຊາຟັດໄດ້ຕໍ່ເຮືອກຳປັ້ນມະຫາສະຫມຸດຫລາຍລຳ ເພື່ອໄປຂົນທອງຄຳທີ່ປະເທດໂອຟີ ແຕ່ໄປບໍ່ຮອດ

ເພາະເຮືອແຕກທີ່ເມືອງເອຊີໂອນເກເບ⁴⁹ ແລ້ວອາຮາຊິຢາລູກຊາຍຂອງອາຮາບໄດ້ກ່າວກັບເຢໂຮຊາຟັດວ່າ,

ຂໍໃຫ້ຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍນັ່ງເຮືອກັບຄືນຂອງທ່ານ" ແຕ່ເຢໂຮຊາຟັດບໍ່ຍອມ⁵⁰ ເຢໂຮຊາຟັດໄດ້ລ່ວງຫລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູລຸດຂອງເພິ່ນ

ແລະເຂົາກໍໄດ້ຝັງສິບໄວ້ກັບບັນພະບູລຸດຂອງເພິ່ນໃນນະຄອນດາວິດ ແລະເຢໂຮຣາມລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດປົກຄອງແທນ

⁵¹ອາຮາຊິຢາລູກຊາຍຂອງອາຮາບໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງອິດສະຣາເອນໃນນະຄອນຊາມາເຣຍ ໃນປີທີ່ສິບເຈັດແຫ່ງຣາຊການເຢໂຮຊາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາ

ແລະເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງອິດສະຣາເອນສອງປີ⁵² ເພິ່ນໄດ້ເຮັດສົງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ ແລະໄດ້ດຳເນີນໃນທາງຂອງພໍ່ຂອງເພິ່ນ

ແລະໃນທາງຂອງແມ່ຂອງເພິ່ນ ແລະໃນທາງຂອງເຢໂຮໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ

ໃນວິທີນີ້ເພິ່ນໄດ້ນຳອິດສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບດ້ວຍ⁵³ ເພິ່ນໄດ້ຮັບໃຊ້ພະບາອານ ແລະໄດ້ນະມັດສະການພະນັນ

ແລະເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ໂກດຮ້າຍ ໂດຍເຮັດຕາມທຸກຢ່າງທີ່ພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ເຮັດໄວ້ແລ້ວນັ້ນ

2 ກະສັດ

1 'ໂມອາບກໍໄດ້ກະບົດຕໍ່ອິດສະຣາເອນ ພາຍຫລັງຈາກອາຮາບໄດ້ຕາຍໄປ.² ແລ້ວອາຮາຊິຢາ

ໄດ້ຕົກລົງຈາກລະບຽງວັງທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງຂອງພະອົງໃນກຸງຊາມາເຣຍ, ແລະຊົງບາດເຈັບ.

ດັງນັ້ນພະອົງຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ບັນດາຜູ້ສົງຂ່າວສານໄປແລະໄດ້ຊົງບອກກັບພວກເຂົາວ່າ," ຈົງໄປຖາມບາອານເຊບຸບ, ພະເຈົ້າແຫ່ງເອກໂຣນ,
ວ່າເຮົາຈະຕົກຈາກການບາດເຈັບນີ້ຫລືບ?"

³ແຕ່ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ເວົ້າກັບ ເອລີຢາຊາວຕີຊະເບວ່າ,"ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ໄປພົບບັນດາຜູ້ສົງຂ່າວສານຂອງກະສັດແຫ່ງຊາມາເຣຍ,
ແລະຈົງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,' ເພາະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນອິດສະຣາເອນແລ້ວບໍ່ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປປຶກສາພະເຈົ້າບາອານເຊບຸບ, ພະເຈົ້າແຫ່ງເອກໂຣນ?

⁴ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້," ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຫີນອນຂອງເຈົ້າ; ແຕ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍແນ່.""ແລ້ວເອລີຢາກໍໄດ້ໄປ.

⁵ເມື່ອຜູ້ສົງຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ກັບມາເຝົ້າອາຮາຊິຢາ, ພະອົງໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ," ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງພາກັນກັບມາ?"⁶ພວກເຂົາໄດ້ຕອບພະອົງວ່າ,"

ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຂຶ້ນມາພົບກັບພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະໄດ້ເວົ້າກັບພວກຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ຈົງກັບໄປເຝົ້າກະສັດຜູ້ຊົງໃຊ້ພວກເຈົ້າມາ, ແລະຖາມພະອົງວ່າ,

"ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເພາະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນອິດສະຣາເອນແລ້ວບໍ່ ເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປປຶກສາບາອານເຊບຸບ, ພະເຈົ້າແຫ່ງເອກໂຣນ?

ເພາະສະນັ້ນເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ; ຈາກຫີນອນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຈະຕາຍ.""

⁷ອາຮາຊິຢາໄດ້ຖາມຜູ້ສົງຂ່າວສານ, ຂອງພະອົງວ່າ, "ຄົນທີ່ຂຶ້ນມາພົບເຈົ້າ

ແລະບອກສົງເລົ່ານີ້ແກ່ເຈົ້ານັ້ນມີລັກສະນະແນວໃດ?"⁸ພວກເຂົາໄດ້ຕອບພະອົງວ່າ,

"ເພິ່ນໄດ້ສວມເສື້ອຜ້າທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນສັດແລະມີສາຍຫນັງຄາດແອວຂອງເພິ່ນ. "ດັງນັ້ນກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ," ນັ້ນຄືເອລີຢາຊາວຕີຊະເບ."

⁹ແລ້ວກະສັດກໍໄດ້ຊົງຮັບສັງ ໃຫ້ນາຍກອງກັບທະຫານຫ້າສິບຄົນໄປຫາເອລີຢາ. ນາຍກອງໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາເອລີຢາຊົງເພິ່ນກໍລັງນັ່ງຢູ່ເທິງຍອດເຂົາ.

ນາຍກອງໄດ້ກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ,"ທ່ານ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ກະສັດໄດ້ບອກດັງນີ້ວ່າ,'

ຈົງລົງມາ."¹⁰ແຕ່ເອລີຢາໄດ້ຕອບນາຍກອງແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ,"ຖ້າເຮົາເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ,

ກໍຂໍໃຫ້ໄຟລົງມາຈາກຫ້ອງຟ້າເຜົາຜານເຈົ້າແລະຄົນທັງຫ້າສິບຄົນຂອງເຈົ້າເຖິດ," ແລ້ວໄຟກໍໄດ້ລົງມາຈາກຫ້ອງຟ້າ

ແລ້ວໄຟກໍໄດ້ເຜົາຜານເຂົາກັບຄົນທັງຫ້າສິບຄົນຂອງເຂົາ.

¹¹ແລ້ວກະສັດອາຮາຊິຢາໄດ້ຮັບສັງໃຫ້ນາຍກອງອີກຄົນຫນຶ່ງ ກັບທະຫານອີກຫ້າສິບນາຍຂອງເຂົາໄປຫາເອລີຢາ.

ນາຍກອງຄົນນີ້ກໍໄດ້ກ່າວແກ່ເອລີຢາວ່າ," ທ່ານ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າເອີຍ, ກະສັດກ່າວດັງນີ້ວ່າ," ຈົງລົງມາດຽວນີ້."¹²ເອລີຢາໄດ້ຕອບແລະເວົ້າວ່າ,"

ຖ້າເຮົາເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ກໍຂໍໃຫ້ໄຟລົງມາຈາກຫ້ອງຟ້າເຜົາຜານເຈົ້າແລະຄົນທັງຫ້າສິບຂອງເຈົ້າເຖິດ."ແລ້ວໄຟຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາຈາກຫ້ອງຟ້າ

ແລະໄດ້ເຜົາຜານເຂົາກັບຄົນທັງຫ້າສິບຂອງເຂົາອີກ.

¹³ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງກະສັດຍັງໄດ້ຮັບສັງໃຫ້ນາຍທະຫານກຸ່ມທີ່ສາມ ພ້ອມດ້ວຍນາຍທະຫານຫ້າສິບຄົນຂອງເຂົາ. ນາຍກອງຄົນນີ້ກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປ,

ໄດ້ຄູ່ເຂົ້າຕໍ່ຫນ້າເອຊາຢາ, ແລະໄດ້ອ້ອນວອນແລະໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ,"ທ່ານ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຮ້ອງທ່ານ,

ຂໍໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍແລະຊີວິດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຫ້າສິບຄົນນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ."¹⁴ແຕ່ຈົງແລ້ວ,

ໄຟໄດ້ລົງມາຈາກຫ້ອງຟ້າແລະໄດ້ເຜົາຜານນາຍທະຫານສອງຄົນທຳອິດພ້ອມທັງທະຫານຂອງເຂົາທີ່ມາກ່ອນ,

ແຕ່ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າໃນສາຍຕາຂອງທ່ານດ້ວຍເຖິດ."

¹⁵ ແລ້ວທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ເອລີຢາວ່າ, " ຈົ່ງລົງໄປກັບເຂົາເຖິດ ຢ່າຢ້ານເຂົາເລີຍ." ດັ່ງນັ້ນເອລີຢາກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະລົງໄປກັບພວກເຂົາເພື່ອເຂົາເຝົ້າກະສັດ.¹⁶ ຕໍ່ມາເອລີຢາໄດ້ບອກອາຮາຊີຢາວ່າ, " ນີ້ຄືເຫດທີ່ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, 'ເພາະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານໄປປຶກສາ ເບເອນເຊບຸບ, ພະເຈົ້າແຫ່ງເອກໂຣນ. ເພາະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນອິສະຣາເອນໃຫ້ທູນຖາມຢ່າງນັ້ນບໍ່? ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຫີນອນ; ແຕ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍແນ່.'"

¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດ ອາຮາຊີຢາໄດ້ຕາຍໄປຕາມຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວ ຊຶ່ງເອລີຢາໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ ໂຢຣາມໄດ້ຊົງຂຶ້ນປົກຄອງແທນ, ໃນປະທັບສອງແຫ່ງຮາຊາການເຢໂຣຣາມລູກຊາຍຂອງເຢໂຣຊາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ເພາະອາຮາຊາຢາບໍ່ມີລູກ.

¹⁸ ສ່ວນວຽກອື່ນໆຂອງອາຮາຢາບໍ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດສາດຂອງກະສັດອິສະຣາເອນບໍ່?

2 ¹ ດັ່ງນັ້ນ, ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອພຣະຢາເວ ກໍາລັງຈະຮັບເອົາເອລີຢາເຂົ້າໄປໃນທ້ອງຟ້າດ້ວຍພາຍຸຫມຸນ, ເອລີຢາໄດ້ອອກເດີນທາງກັບເອລີຊາຈາກເມືອງກີເລອາດ.² ເອລີຢາເວົ້າກັບເອລີຊາວ່າ, " ຈົ່ງຖ້າຢູ່ທີ່ນີ້ເຖິດ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄປທີ່ເບັດເອນ." ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງຊົງພຣະຊົນຢູ່, ແລະ ເມື່ອທ່ານມີຊີວິດຢູ່, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໄປຈາກທ່ານສັນນັ້ນ." ດັ່ງນັ້ນເຂົາທັງສອງຈຶ່ງລົງໄປທີ່ເບັດເອນ.

³ ບັນດາບຸດຊາຍຂອງຜູ້ທ່ານວາຍ ຜູ້ທີ່ຢູ່ເບດເອນໄດ້ມາຫາເອລີຊາ ແລະ ຖາມລາວວ່າ, "ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າພຣະຢາເວຈະຊົງຮັບເອົານາຍຂອງທ່ານໄປຈາກທ່ານໃນມື້ນີ້?" ເອລີຊາ ຕອບວ່າ, "ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວ, ແຕ່ຢ່າເວົ້າເລື່ອງນີ້."⁴ ເອລີຢາກ່າວກັບລາວວ່າ, "ເອລີຊາ, ຈົ່ງລໍຖ້າຢູ່ບ່ອນນີ້ເຖິດ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄປເມືອງເຢຣິໂກ." ຫລັງຈາກນັ້ນເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານມີຊີວິດຢູ່, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຈາກທ່ານໄປ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄປເມືອງເຢຣິໂກ.

⁵ ບັນດາບຸດຊາຍຂອງຜູ້ທ່ານວາຍຜູ້ ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງ ເຢຣິໂກ ໄດ້ເຂົ້າມາຫາເອລີຊາ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, "ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າພຣະຢາເວ ຈະເອົາເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານອອກໄປຈາກທ່ານໃນມື້ນີ້?" ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້, ແຕ່ຢ່າເວົ້າເຖິງບັນຫານີ້."⁶ ແລ້ວເອລີຢາໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, " ຈົ່ງລໍຖ້າຢູ່ບ່ອນນີ້ເຖິດ, ກະຣຸນາ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວ ໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄປແມ່ນ້ຳຈໍແດນ." ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານມີຊີວິດຢູ່, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຈາກທ່ານໄປ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາເຈົ້າທັງສອງຈຶ່ງໄດ້ເດີນຕໍ່ໄປ.

⁷ ໃນຕໍ່ມາ, ມີບັນດາບຸດຊາຍຂອງຜູ້ທ່ານວາຍ ຈຳນວນຫ້າສິບຄົນໄດ້ຍືນຢູ່ກົງກັນຂ້ວາມກັບພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໂກອອກໄປສ່ວນເຂົາທັງສອງຄົນຍືນຢູ່ຂ້າງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.⁸ ເອລີຢາໄດ້ເອົາເສື້ອຄຸມ, ຂອງທ່ານມ້ວນເຂົ້າ, ແລະ ຟາດລົງໃນນ້ຳນັ້ນ. ແມ່ນ້ຳກໍໄດ້ແຍກອອກເປັນສອງຂ້າງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາທັງສອງຢ່າງຂ້ວາມໄປເທິງດິນແຫ້ງ.

⁹ ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍເກີດຂຶ້ນ, ຫລັງຈາກພວກເຂົາຂ້ວາມໄປ, ເອລີຢາໄດ້ເວົ້າກັບເອລີຊາວ່າ, "ຈົ່ງຂໍຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ ວ່າທ່ານຢາກໃຫ້ເອົາເຮັດສິ່ງໃດເພື່ອທ່ານ ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໄປຈາກທ່ານ." ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານສອງເທົ່າ ມາຢູ່ນຳຂ້າພະເຈົ້າ."¹⁰ ເອລີຢາຕອບວ່າ, "ທ່ານໄດ້ຂໍສິ່ງທີ່ຍາກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າທ່ານເຫັນຂ້າພະເຈົ້າຖືກຮັບເອົາໄປຈາກທ່ານ, ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານ, ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ເຫັນ, ທ່ານກໍຈະບໍ່ໄດ້."

¹¹ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢ່າງໄປ ແລະສິນທະນາກັນ, ມີອິດມ້າຮີບໄຟຄັນຫນຶ່ງ ແລະ ພວກມ້າໄຟໄດ້ປະກົດຂຶ້ນ, ໄດ້ແຍກເຂົາທັງສອງອອກຈາກກັນ, ແລະ ເອລີຢາໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຟ້າໂດຍພາຍຸຫມຸນ.¹² ເອລີຊາໄດ້ເຫັນ ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ພໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ລົດມ້າເສີກຂອງອິສະຣາເອນ ແລະ ທະຫານມ້າຂອງພວກເຂົາ!" ລາວບໍ່ເຫັນເອລີຢາອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ລາວໄດ້ຈັບເສື້ອຜ້າຂອງຕົນເອງ, ແລະ ໄດ້ຈັກອອກເປັນສອງສ່ວນ.

¹³ ເອລີຊາໄດ້ເອົາເສື້ອຄຸມຂອງເອລີຢາທີ່ຕິກລົງມາ ແລະ ໄດ້ກັບໄປຍືນຢູ່ແຄມຝັ່ງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.¹⁴ ທ່ານໄດ້ເອົາເສື້ອຄຸມຂອງເອລີຢາທີ່ຕິກລົງມາຟາດໃສ່ນ້ຳ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເອລີຢາສະຖິດຢູ່ແຫ່ງໃດ?" ເມື່ອເຂົາໄດ້ຟາດລົງນ້ຳ, ນ້ຳກໍໄດ້ແຍກອອກເປັນສອງຂ້າງ ແລະເອລີຊາໄດ້ຍ່າງຂ້ວາມໄປ.

¹⁵ ເມື່ອບັນດາບຸດຊາຍຂອງຜູ້ທ່ານວາຍຜູ້ທີ່ມາຈາກເມືອງເຢຣິໂກ ໄດ້ເຫັນລາວຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ວິນຍານຂອງເອລີຢານອນຢູ່ເທິງເອລີຊາ!" ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງມາພົບເພິນ, ແລະ ກິນຕົວລົງຕໍ່ຫນ້າເພິນ.¹⁶ ພວກເຂົາເວົ້າກັບເພິນວ່າ, "ບັດນີ້, ໃນບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານມີຄົນແຂງແຮງຫ້າສິບຄົນ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໄປຊອກຫາເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ, ບາງທີພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຮັບທ່ານໄປແລ້ວຍົກລາວຂຶ້ນ ແລະ ໂຍນລາວລົງເທິງພູບາງຫນ່ວຍ ຫລື ບາງຮ່ອມພູ. "ເອລີຊາຕອບວ່າ" ຢ່າ, ຢ່າສົງພວກເຂົາເຂົ້າໄປເລີຍ."

¹⁷ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງເອລີຊາຈົນລາວຮູ້ສຶກລະອາຍ, ແລ້ວລາວເວົ້າວ່າ, "ສົງພວກເຂົາເຂົ້າໄປເຖິດ." ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ສົງຫ້າສິບຄົນໄປ, ແລະພວກເຂົາຊອກຫາເປັນເວລາສາມວັນ, ແຕ່ບໍ່ພົບເພິນ.¹⁸ ພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບມາຫາເອລີຊາ, ໃນຂະນະທີ່ເພິນພັກຢູ່ເມືອງເຢຣິໂກ, ແລະເພິນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່, ຢ່າໄປເລີຍ?"

¹⁹ ບັນດາຜູ້ຊາຍໃນເມືອງນັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບເອລີຊາວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ພວກຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງທ່ານ, ສະພາບແວດລ້ອມຂອງເມືອງນີ້ຮິມເຢັນດີ, ດັ່ງທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ, ແຕ່ວ່ານ້ຳບໍ່ດີ ແລະແຜ່ນດິນບໍ່ໄດ້ຮັບ ຫມາກຜົນ."²⁰ ເອລີຊາໄດ້ເວົ້າວ່າ, " ຈົ່ງເອົາຊາມໃຫມ່ມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະເອົາເກືອໃສ່ໃນນັ້ນ", ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາມາໃຫ້ເພິນ.

²¹ ເອລີຊາໄດ້ອອກໄປທີ່ນ້ຳພູ ແລະ ເອົາເກືອລົງໃສ່ນ້ຳ; ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, 'ເອົາໄດ້ເຮັດນ້ຳນີ້ໃຫ້ດີແລ້ວ ນັບຈາກເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ຈະບໍ່ມີຄວາມຕາຍ ຫລືແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນຫຍັງ.'"²² ດັ່ງນັ້ນ ນ້ຳຈຶ່ງດີມາຮອດທຸກມື້ນີ້, ຕາມຖ້ອຍຄໍາທີ່ເອລີຊາໄດ້ກ່າວນັ້ນ.

²³ ຈາກນັ້ນເອລີຊາກໍຂຶ້ນຈາກບ່ອນນັ້ນໄປທີ່ເບັດເອນ. ໃນຂະນະທີ່ເພິນກໍາລັງຂຶ້ນໄປຕາມທາງ, ມີພວກເດັກຊາຍຫນຸ່ມໄດ້ອອກມາຈາກເມືອງແລະເຢາະເຍີຍເພິນວ່າ; ພວກເຂົາເວົ້າກັບເພິນວ່າ, "ໄປໃຫ້ພິນເຈົ້າຫົວລ້ານ! ໄປໃຫ້ພິນເຈົ້າຫົວລ້ານ!"²⁴ ເອລີເຊໄດ້ຫລຽວຄືນຫລັງ ແລະເຫັນພວກເຂົາ; ເພິນຈຶ່ງໄດ້ສາບແຊ່ງພວກເຂົາໃນນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ. ຫລັງຈາກນັ້ນມີຫມີແມ່ສອງໂຕໄດ້ອອກມາຈາກປ່າ ແລະໄດ້ທຳຮ້າຍເດັກຊາຍສີ່ສິບສອງຄົນຈົນໄດ້ຮັບບາດເຈັບ.

²⁵ ຈາກນັ້ນເອລີຊາໄດ້ເດີນທາງຈາກນັ້ນໄປຍັງພູເຂົາກາເມນ, ແລະຈາກນັ້ນເພິນໄດ້ກັບໄປເມືອງຊາມາເອຍ.

¹ປັດຈຸບັນ ໃນປີທີສິບແປດຂອງຮາຊາການຂອງເຢໂຮຊາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໂຢຣາມລູກຊາຍຂອງອາຮາບໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປົກຄອງອິສະຣາເອນໃນເມືອງຊາມາເຣຍ; ພະອົງໄດ້ປົກຄອງເມືອງສິບສອງປີ.

²ພະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ພະອົງບໍ່ຄືກັບພໍ່ ແລະ ແມ່ຂອງພະອົງ; ເພາະພະອົງເອົາເສົາຫິນອັນສັກສິດຂອງພະບາອານທີ່ພໍ່ຂອງພະອົງສ້າງໄວ້ອອກ.³ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພະອົງຍັງຄົງຍຶດຕິດຢູ່ກັບບາບຂອງເຢໂຮຊາຟັດ ລູກຊາຍຂອງເນບັດ, ຜູ້ທີ່ເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ອິສະຣາເອນເຮັດບາບ; ພະອົງບໍ່ໄດ້ຫັນຫນີຈາກບາບນັ້ນ.

⁴ປັດຈຸບັນນີ້ກະສັດເມຊາກ ຂອງໂມອາບໄດ້ຊົງເປັນຜູ້ເພາະພັນແກະ. ພະອົງຕ້ອງຖວາຍລູກແກະ 100,000 ໂຕ ແລະ ຂົນແກະໂຕຜູ້ 100,000 ຜົນແກ່ກະສັດອິສະຣາເອນ.⁵ ແຕ່ຫລັງຈາກອາຮາບໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ, ກະສັດໂມອາບໄດ້ກະບົດຕໍ່ກະສັດອິສະຣາເອນ.⁶ ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດໂຢຣາມໄດ້ອອກຈາກເມືອງຊາມາເຣຍເພື່ອເຕົ້າໂຮມຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດໃນການສູ້ຮົບ.

⁷ເພິ່ນໄດ້ສົງສານໄປຫາກະສັດເຢໂຮຊາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ກ່າວວ່າ, "ກະສັດໂມອາບໄດ້ກະບົດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ທ່ານຈະໄປສູ້ຮົບກັບໂມອາບພ້ອມກັບຂ້າພະເຈົ້າຫລືບ?" ເຢໂຮຊາຟັດຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ເປັນຄືກັນກັບທ່ານ, ປະຊາຊົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຄືກັບປະຊາຊົນຂອງທ່ານ, ມ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືກັບມ້າຂອງທ່ານ."⁸ ແລ້ວເພິ່ນກໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາຄວນໂຈມຕີໂດຍວິທີໃດ?" ເຢໂຮຊາຟັດຕອບວ່າ, "ໂດຍທາງຖິ່ນທຸກະກັນດານຂອງເອໂດມ."⁹ ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດຂອງອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຍົກທັບໄປພ້ອມກັບກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະ ກະສັດແຫ່ງເອໂດມ ແລະເລືອກທັງສາມກະສັດຍົກທັບໄປອ້ອມເປັນເວລາເຈັດວັນແລ້ວ. ກໍ່ໄດ້ຫາກໍ່ໃຫ້ກອງທັບຫລືໃຫ້ມ້າທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ຫລືເຫລົ່າສັດຕ່າງໆ ຫົມດ້ວຍບໍ່ໄດ້.¹⁰ ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ອະນິຈາເອີຍ? ພຣະຢາເວໄດ້ເອີ້ນຫາສາມກະສັດມາເພື່ອຈະມອບໄວ້ໃນມືຂອງໂມອາບຫລື?"¹¹ ແຕ່ເຢໂຮຊາຟັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຢູ່ແຫ່ງນີ້ບໍ່ມີຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພຣະຢາເວ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ໃຫ້ທ່ານໄປປົກສາພຣະຢາເວ?" ແລ້ວນາຍທະຫານຄົນຫນຶ່ງ ຂອງກະສັດອິສະຣາເອນໄດ້ຕອບ ແລະກ່າວວ່າ, "ເອລີຊາລູກຊາຍຂອງຊາຟັດຢູ່ຫນີ, ຜູ້ທີ່ເຫນົ້າໃສ່ມືຂອງເອລີຢາ."¹² ເຢໂຮຊາຟັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຄົມຂອງພຣະຢາເວແມ່ນຢູ່ກັບເພິ່ນ." ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ເຢໂຮຊາຟັດ, ແລະ ກະສັດເອໂດມຈຶ່ງໄດ້ລົງໄປຫາເພິ່ນ.

¹³ເອລີຊາໄດ້ຖາມກະສັດອິສະຣາເອນວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າມີຫຍັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພະອົງບໍ່? ຂໍຈົ່ງໄປຫາຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພໍ່ແລະແມ່ຂອງພະອົງເຖິດ." ດັ່ງນັ້ນກະສັດອິສະຣາເອນຈຶ່ງກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ບໍ່ໄປ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວ ໄດ້ເອີ້ນບັນດາກະສັດທັງສາມມາເພື່ອມອບໄວ້ໃນມືຂອງໂມອາບ."¹⁴ ເອລີຊາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວຜູ້ຊົງເປັນຈອມໂຍທາ ຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຜູ້ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ, ແນ່ນອນວ່າ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການເຄົາລົບນັບຖືແກ່ກະສັດເຢໂຮຊາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຈຈິດຈໍ່ຢູ່ກັບພະອົງເລີຍ."¹⁵ ແຕ່ບັດນີ້ຂໍຈົ່ງນໍາເອົານັກດົນຕີມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຈັກຄົນຫນຶ່ງ." ຕໍ່ມາສິ່ງນີ້ກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອນັກຫລິ້ນພິນໄດ້ຫລິ້ນແລ້ວ, ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວກໍ່ໄດ້ມາເຫນືອເອລີຊາ.¹⁶ ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, "ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຮ່ອມພູນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍສາຍນ້ຳ."¹⁷ ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້, 'ທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນລົມຫລືພິນ, ແຕ່ວ່າຮ່ອມພູນັ້ນຈະເຕັມໄປດ້ວຍແມ່ນ້ຳ, ແລະ ທ່ານຈະດື່ມນ້ຳ, ທັງຕົວທ່ານເອງ ແລະ ຝູງສັດຂອງທ່ານ ແລະ ສັດໃຊ້ວຽກທັງຫມົດຂອງທ່ານ.'¹⁸ ເລື່ອງນີ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ. ພຣະອົງຈະໄດ້ມອບຊັຍຊະນະເຫນືອຊາວໂມອາບໃຫ້ແກ່ທ່ານ.¹⁹ ພວກທ່ານຈະໂຈມຕີເມືອງທີ່ມີປ້ອມກໍາລັງທຸກເມືອງ ແລະ ເມືອງຫລັກທຸກເມືອງ, ໂຄ່ນຕົ້ນໄມ້ທີ່ດີທຸກຕົ້ນ, ຕົ້ນບໍ່ນ້ຳທຸກແຫ່ງ ແລະ ຫໍາລາຍໂຮ່ນາທີ່ດີທຸກແຫ່ງໃຫ້ເສຍຫາຍດ້ວຍຫິນ."

²⁰ດັ່ງນັ້ນ ໃນຕອນເຊົ້າປະມານເວລາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ມີນ້ຳມາທາງເມືອງເອໂດມ; ຈົນແຜ່ນດິນເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳ.²¹ ບັດນີ້ ເມື່ອຊາວໂມອາບທັງຫມົດໄດ້ຍິນວ່າບັນດາກະສັດໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ, ທຸກຄົນທີ່ສາມາດໃສ່ເສື້ອປ້ອງກັນອາວຸດໄດ້, ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ໄປຕັ້ງຮັບທີ່ຊາຍແດນ.²² ພວກເຂົາໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະດວງຕາເວັນໄດ້ສ່ອງແສງຢູ່ເທິງຫນ້ານ້ຳ. ເມື່ອຊາວໂມອາບໄດ້ເຫັນນ້ຳທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້ວາມກັບພວກເຂົາ, ສິນເປັນສີແດງຄ້າຍຄືເລືອດ.²³ ພວກເຂົາໄດ້ອຸທານອອກມາວ່າ, "ນີ້ແມ່ນເລືອດ! ບັນດາກະສັດໄດ້ສູ້ຮົບກັນແທ້ໆ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າກັນເອງ! ດັ່ງນັ້ນບັດນີ້, ໂມອາບເອີຍ, ຈົ່ງມາຮິບເອົາເຄື່ອງຂອງພວກເຂົາໄປເຖິດ!"²⁴ ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງຄ້າຍອິດສະຣາເອນ, ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ປະຫລາດໃຈແລະໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວໂມອາບ, ຈົນພວກເຂົາທັງຫລາຍຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ. ກອງທັບອິສະຣາເອນໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວໂມອາບເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນ, ແລະຂ້າພິນພວກເຂົາ.²⁵ ພວກເຂົາທໍາລາຍເມືອງຕ່າງໆແລະທຸກຄົນໄດ້ໂຍນຫິນເຂົ້າໄປໃນໂຮ່ນາທີ່ດີທຸກແຫ່ງ. ພວກເຂົາໄດ້ຕື່ນບໍ່ນ້ຳທຸກແຫ່ງ ແລະໂຄ່ນຕົ້ນໄມ້ດີທຸກຕົ້ນ. ເຫລືອແຕ່ເມືອງກີຣະເຮເຮັດເຫືານັ້ນ. ແຕ່ພວກທະຫານທີ່ປະກອບອາວຸດໄດ້ລ້ອມເມືອງໄວ້ ແລະໂຈມຕີ.²⁶ ເມື່ອກະສັດເມຊາກແຫ່ງໂມອາບເຫັນວ່າຈະສູ້ຮົບບໍ່ໄດ້, ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ນໍາບັນດາພິນດາບເຈັດຮ້ອຍຄົນຕີຝ່າອອກໄປທາງດ້ານກະສັດແຫ່ງເອໂດມ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ອອກມາບໍ່ໄດ້.²⁷ ແລ້ວພະອົງໄດ້ນໍາເອົາລູກຊາຍກົກຂອງພະອົງ, ຜູ້ທີ່ຄວນຈະຂຶ້ນຄອງຣາດຕໍ່ຈາກພະອົງ, ແລະໄດ້ຖວາຍລູກຊາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາເຜົາຢູ່ເທິງກໍາແພງ. ສະນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ອິສະຣາເອນ, ແລະກອງທັບອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຖອຍໄປຈາກກະສັດເມຊາ ແລະກັບໄປທີ່ດິນແດນຂອງຕົນ.

4 ¹ບັດນີ້ ເມຍຂອງບຸດຊາຍຂອງຜູ້ທ່ານວາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຜົວຂອງລາວຢູ່ໃນກຸ່ມຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ຮ້ອງທຸກຕໍ່ເອລີຊາ, ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ກໍ່ຄືຜົວຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ແລະທ່ານຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຢ່າເກງພຣະຢາເວ. ບັດນີ້ເຈົ້າຫນີໄດ້ມາເພື່ອຈະເອົາລູກສອງຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍໄປເປັນທາດຂອງເຂົາ."² ດັ່ງນັ້ນເອລີຊາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຕໍ່ນາງວ່າ, "ຈະໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ແດ່? ຈົ່ງບອກຂ້ອຍດ້ວຍວ່າ ເຈົ້າມີຫຍັງແດ່ຢູ່ໃນເຮືອນ?" ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານບໍ່ມີຫຍັງຢູ່ໃນເຮືອນນອກຈາກນ້ຳມັນແກ້ວນ້ອຍເຫືານັ້ນ."³ ແລ້ວເອລີຊາກໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງອອກໄປຂໍຢືມແກ້ວເປົ່າຈາກເພືອນບ້ານ, ທຸກຄົນຂໍຢືມມາໃຫ້ໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດ. ເຫືາທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້.⁴ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າບ້ານ ແລະ ປັດປະຕູຂັງຕົວເອງ ແລະລູກຊາຍໄວ້, ແລ້ວເຫນົ້າມັນໃສ່ແກ້ວເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ, ແກ້ວທີ່ເຕັມແລ້ວໃຫ້ແຍກອອກຕ່າງຫາກ."⁵ ດັ່ງນັ້ນນາງກໍ່ໄດ້ອອກໄປຈາກເອລີຊາ ແລະໄດ້ປັດປະຕູຂັງຕົວເອງ ແລະ ລູກຊາຍຂອງນາງໄວ້. ພວກເຂົາໄດ້ເອົາແກ້ວມາໃຫ້ນາງ, ແລະ ນາງໄດ້ເອົານ້ຳມັນໃສ່ແກ້ວເຫລົ່ານັ້ນ.⁶ ເມື່ອພາຊະນະເຕັມທັງຫມົດ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ບອກລູກຊາຍວ່າ, "ເອົາແກ້ວອີກອັນຫນຶ່ງມາໃຫ້ແມ່." ແຕ່ເຂົາໄດ້ຕອບນາງວ່າ, " ບໍ່ມີແກ້ວເຫລືອແລ້ວ." ແລ້ວນ້ຳມັນກໍ່ຢຸດໄຫລ.

⁷ ແລ້ວນາງກໍໄດ້ໄປ ແລະ ໄດ້ບອກໃຫ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຮູ້. ເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າ, "ຈົງໄປຂາຍນ້ຳມັນ, ແລ້ວເອົາເງິນໄປຊຳຮະຫນີຂອງເຈົ້າ, ແລະສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນ ເຈົ້າກັບລູກໆຂອງເຈົ້າ ຈົງເອົາໄວ້ໃຊ້ລ້ຽງຊີວິດ."

⁸ ມື້ຫນຶ່ງ ເອລີຊາໄດ້ຜ່ານໄປຍັງເມືອງຊູເນມ, ບ່ອນທີ່ແມ່ຍິງຮັ່ງມີຄົນຫນຶ່ງອາໄສຢູ່; ນາງໄດ້ຊວນໃຫ້ເພິ່ນກິນອາຫານກັບນາງ. ດັ່ງນັ້ນ ຫລາຍຄັ້ງເມື່ອເອລີຊາຢ່າງຜ່ານໄປທາງນັ້ນ, ລາວຈະແຕ່ເຂົ້າໄປຮັບປະທານອາຫານຢູ່ທີ່ນັ້ນ.⁹ ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ເວົ້າກັບຜົວຂອງນາງວ່າ, "ດຽວນີ້ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າ ຜູ້ຊາຍຄົນທີ່ຢ່າງຜ່ານມາເຮືອນເຮົາເລື້ອຍໆ ນັ້ນເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ."

¹⁰ ຂໍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍສ້າງຫ້ອງນ້ອຍໆຢູ່ເທິງດາດຟ້າສຳລັບເອລີຊາ, ແລະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເອົາຕຽງນອນ, ໂຕະ, ຕັ້ງ, ແລະໂຄມໄຟໄວ້ໃຫ້ທ່ານ. ເມື່ອທ່ານມາຮອດ ທ່ານຈະໄດ້ເຂົ້າໄປພັກຢູ່ຫ້ອງນັ້ນ."¹¹ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຮອດມື້ທີ່ເອລີຊາໄດ້ມາຢຸດຢູ່ບ່ອນນັ້ນອີກ, ທ່ານກໍໄດ້ພັກຢູ່ໃນຫ້ອງນັ້ນ ແລະນອນພັກຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

¹² ເອລີຊາໄດ້ບອກເກຣາຊີຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານວ່າ, "ຈົງໄປເອີ້ນຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມຄົນນີ້ມາ." ເມື່ອເຂົາໄດ້ເອີ້ນນາງ, ນາງກໍໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າທ່ານ.

¹³ ເອລີຊາໄດ້ກ່າວກັບເກຣາຊີວ່າ, " ຈົງບອກກັບນາງວ່າ, ນາງລຳບາກແບບນີ້ເພື່ອເຮົາ ຈະໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງໃດເພື່ອນາງໄດ້ແດ່? ຫລືຈະໃຫ້ກ່າວຫຍັງກັບຜູ້ບັນຊາການກອງທັບ?" " ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, " ຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະບາຍດີໃນທ່າມກາງຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍ."

¹⁴ ດັ່ງນັ້ນເອລີຊາຈຶ່ງຖາມວ່າ, "ຖ້າດັ່ງນັ້ນຈະໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງ, ເພື່ອນາງ?" ເກຣາຊີ ຕອບວ່າ, "ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນາງບໍ່ມີລູກຊາຍ, ແລະສາມີຂອງນາງເຖົ້າແກ່ແລ້ວ."¹⁵ ດັ່ງນັ້ນເອລີຊາຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ໄປເອີ້ນນາງມາ." ເມື່ອລາວໄດ້ເອີ້ນນາງມາ, ນາງກໍໄດ້ຢືນຢູ່ຫນ້າປະຕູ.

¹⁶ ເອລີຊາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເມື່ອເຖິງເວລານີ້ຂອງປີຫນ້າ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ." ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, "ບໍ່, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຢ່າຕົວະຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເລີຍ."

¹⁷ ແຕ່ວ່າຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ຕັ້ງຫ້ອງ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ເມື່ອເຖິງເວລາດຽວກັນໃນປີຕໍ່ມາ, ດັ່ງທີ່ເອລີເຊໄດ້ກ່າວກັບນາງ.

¹⁸ ເມື່ອເດັກນ້ອຍຄົນນັ້ນໃຫຍ່ຂຶ້ນແລ້ວ, ມື້ຫນຶ່ງລາວອອກໄປຫາພໍ່ຂອງລາວ, ເຊິ່ງຢູ່ກັບຄົນເກັບກ່ຽວເຂົ້າ.¹⁹ ລາວເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ, "ຫົວຂອງຂ້ອຍ, ຫົວຂອງຂ້ອຍ." ພໍ່ຂອງລາວເວົ້າກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງລາວວ່າ, "ສູ້ມາລາວໄປຫາແມ່ຂອງລາວ."²⁰ ເມື່ອຄົນຮັບໃຊ້ໄດ້ພາລາວມາຫາແມ່ຂອງລາວ, ເດັກນ້ອຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງຕັກຂອງແມ່ຈົນເຖິງຕອນທ່ຽງ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ຕາຍໄປ.

²¹ ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະເອົາເດັກຊາຍຜູ້ນັ້ນນອນຢູ່ເທິງບ່ອນນອນຂອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ປິດປະຕູ, ແລະອອກໄປຊ້າງນອກ.

²² ນາງກໍໄດ້ໄປເອີ້ນຜົວຂອງນາງ, ແລະກ່າວວ່າ, "ກະຣຸນາສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ຄົນ ຫນຶ່ງກັບລໍໂຕຫນຶ່ງມາໃຫ້ຂ້ອຍ ເພື່ອຂ້ອຍຈະຮີບໄປຫາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂ້ອຍຈະກັບມາ."

²³ ຜົວຂອງນາງໄດ້ຖາມວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງໄປຫາເພິ່ນໃນມື້ນີ້? ມັນບໍ່ແມ່ນເດືອນອອກໃຫມ່ຫລືວັນສະບາໂຕ." ນາງຕອບວ່າ, "ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ."²⁴ ແລ້ວນາງກໍໄດ້ຜູກອານລໍ ແລະສັ່ງຄົນຮັບໃຊ້ວ່າ, "ຈົງຮີບຂີ່ໄປໄວໆ; ຢ່າຊ້ານອກຈາກເຮົາສັ່ງ."

²⁵ ດັ່ງນັ້ນ ນາງກໍໄດ້ຮີບອອກເດີນທາງແລະມາຮອດຄົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພູເຂົາກາເມນ. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນາງຢູ່ໃນໄລຍະໄກ, ທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບເກຣາຊີ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານວ່າ, " ເບິ່ງແມ່, ແມ່ຍິງຊາວຊູເນມຄົນນັ້ນ."²⁶ ຈົງຮີບໄປຮັບນາງເຖິດ ແລະຖາມນາງວ່າ ລາວລວມທັງຜົວຂອງລາວ ແລະເດັກສະບາຍດີບໍ່? " ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, "ສະບາຍດີ."

²⁷ ເມື່ອນາງມາພົບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງພູເຂົາແລ້ວ, ນາງກໍໄດ້ເຂົ້າໄປກອດຕີນຂອງທ່ານໄວ້. ເກຣາຊີຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາຈະຈັບນາງອອກໄປ, ແຕ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ປ່ອຍນາງເຖາະ ເພາະນາງມີຄວາມຮະຫົມຂົມຂືນຫລາຍ, ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ປິດເລື່ອງນີ້ໄວ້ຈາກເຮົາ, ແລະບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຮົາຮູ້."

²⁸ ແລ້ວນາງເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ລຸກຊາຍ, ຈາກເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າບໍ່ວ່າ ຢ່າຫລອກຂ້ານ້ອຍເລີຍ?"²⁹ ຫລັງຈາກນັ້ນເອລີຊາໄດ້ກ່າວຕໍ່ເກຣາຊີວ່າ, "ຄາດແວວຂອງເຈົ້າ ແລ້ວຈັບເອົາໄມ້ເທົາຂອງເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ. ໄປທີ່ເຮືອນຂອງນາງເທາະ. ຖ້າເຈົ້າພົບໃຜ, ຢ່າຫັກຫາຍ, ແລະ ຖ້າໃຜຖາມເຈົ້າ, ກໍຢ່າໄດ້ຕອບ. ຈົງວາງໄມ້ເທົາຂອງເຮົາເທິງຫນ້າຂອງເດັກຄົນນັ້ນ."

³⁰ ແຕ່ແມ່ຂອງເດັກຄົນນັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະຕົວທ່ານເອງກໍມີຊີວິດຢູ່ແທ້ສິນໃດ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ໄປຈາກທ່ານສິນນັ້ນ." ດັ່ງນັ້ນເອລີຊາກໍລຸກຂຶ້ນແລະຕິດຕາມນາງໄປ.³¹ ເກຣາຊີໄດ້ລ່ວງຫນ້າໄປກ່ອນ ແລະວາງໄມ້ເທົາເທິງຫນ້າຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນ, ແຕ່ເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫລືໄດ້ຍິນ. ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເກຣາຊີ ຈຶ່ງໄດ້ກັບມາພົບເອລີຊາ ແລະບອກທ່ານວ່າ, "ເດັກນ້ອຍຍັງບໍ່ຕື່ນເລີຍ."

³² ເມື່ອເອລີຊາໄປຮອດເຮືອນ, ເດັກນັ້ນໄດ້ຕາຍແລ້ວ ແລະນອນຢູ່ເທິງຕຽງ.³³ ດັ່ງນັ້ນເອລີຊາຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປທາງໃນ ແລະປິດປະຕູຢູ່ກັບເດັກນັ້ນແລະຕົວເພິ່ນເອງ ແລະອະທິຖານຫາພຣະຢາເວ.³⁴ ເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະໄດ້ນອນທັບເດັກນັ້ນ; ເພິ່ນໄດ້ເອົາປາກທັບປາກ ຕາທັບຕາ ແລະມືທັບມື. ເພິ່ນໄດ້ຢຽດຕົວຂອງເພິ່ນເທິງເດັກຊາຍ, ແລະຮ່າງກາຍຂອງເດັກຊາຍນັ້ນກໍເລີ່ມອົບອຸ່ນຂຶ້ນມາ.

³⁵ ຈາກນັ້ນເອລີຊາກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ຢ່າງໄປຍັງບ່ອນຫ້ອງແລ້ວກໍຂຶ້ນໄປ ແລະໄດ້ຢຽດຕົວຂອງເພິ່ນເທິງເດັກຊາຍອີກ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຈາມເຈັດເທື່ອ ແລ້ວກໍໄດ້ມືນຕາຂອງເຂົາ!³⁶ ດັ່ງນັ້ນເອລີຊາຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນເກຣາຊີ ແລະກ່າວວ່າ, " ຈົງໄປເອີ້ນຍິງຊາວຊູເນມມາ!" ດັ່ງນັ້ນເກຣາຊີຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນນາງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ, ແລະເມື່ອນາງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ, ເອລີຊາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົງສູ້ເອົາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຂຶ້ນເຖິດ."³⁷ ແລ້ວນາງໄດ້ເຂົ້າມາກົມຕົວລົງທີ່ຕີນຂອງເອລີຊາ ແລະກົມຂາບລົງເຖິງພື້ນ, ແລະຫລັງຈາກນັ້ນນາງກໍໄດ້ສູ້ມລູກຊາຍຂອງນາງຂຶ້ນແລະພາອອກໄປທາງນອກ.

³⁸ ຫລັງຈາກນັ້ນເອລີຊາກໍໄດ້ມາທີ່ກິນອີກຄັ້ງ. ໃນແຜ່ນດິນເກີດມີຄວາມອຶດຢາກ, ແລະພວກຜູ້ທ່ານວາຍກໍລັງນັ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເພິ່ນ. ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນວ່າ, "ຈົງເອົາຫມີໃຫຍ່ໃສ່ເຕົາໄຟແລະຕື້ມນ້ຳແກງໃຫ້ແກ່ພວກຜູ້ຄຳທ່ານວາຍ."³⁹ ມື້ຄົນຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປໃນສ່ວນເພື່ອເກັບຜັກ. ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຄືອເຖົ້າປ່າເຄືອຫນຶ່ງ ແລະໄດ້ເກັບນ້ຳເຕົາປ່າຫໍ່ໄວ້ໃນເສື້ອຄຸມຈິນເຕັມ. ພວກເຂົາຕັດມັນລົງແລະເອົາໃສ່ໃນຫມໍ້ແກງ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນພືດຊະນິດໃດ.

⁴⁰ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອົານ້ຳແກງອອກໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກິນ. ຕໍ່ມາ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍລັງກິນຢູ່ນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນ ແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີຄວາມຕາຍຢູ່ໃນຫມໍ້ນັ້ນ!" ດັ່ງນັ້ນພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຈະກິນມັນອີກຕໍ່ໄປໄດ້.⁴¹ ແຕ່ເອລີຊາເວົ້າວ່າ, "ຈົງໄປເອົາແປ້ງມາ." ທ່ານໄດ້ເກັບລົງໃນຫມໍ້ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົງຖອກມັນອອກໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກິນ." ດັ່ງນັ້ນມັນກໍບໍ່ມີອັນຕະຣາຍຢູ່ໃນຫມໍ້ນັ້ນອີກເລີຍ.

⁴² ມື້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາຈາກບາອານ ຊາລີຊາ ມາຫາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ນຳເອົາເຂົ້າຈີເຂົ້າບາແລະຊາວກ່ອນຈາກການເກັບກ່ຽວພືດພືດແລກໃສ່ກະສອຍຂອງເຂົາມາແລະຮວງເຂົ້າໃຫມ່. ເພິ່ນກ່າວວ່າ, "ຈົງໃຫ້ສິ່ງນີ້ແກ່ປະຊາຊົນເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ກິນ."⁴³ ຄົນໃຊ້ຂອງເພິ່ນເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະຕັ້ງອາຫານພຽງເທົ່ານີ້ໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນກິນໄດ້ແນວໃດ?" ແຕ່ເອລີຊາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົງໃຫ້ສິ່ງນີ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ກິນ, ເພາະວ່າພະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ກິນ

ແລະຈະຍັງເຫລືອອີກ." ⁴⁴ດັ່ງນັ້ນພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພີນ ຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງອາຫານໄວ້ຕໍ່ຫນ້າເຂົາທັງຫລາຍ, ພວກເຂົາໄດ້ກິນ, ແລະຍັງເຫລືອຢູ່ຈຶ່ງ, ຄືກັບຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວທີໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້.

5 ບັດນິນາອາມານ, ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງກະສັດແຫ່ງອາຣາມ, ເປັນຄົນທີ່ສໍາຄັນແລະມີກຽດໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ປຣະທານຊັຍຊະນະແກ່ອາຣາມ. ທ່ານຍັງເປັນຄົນແຂງແຮງ, ມີຄວາມກ້າຫານ, ແຕ່ທ່ານເປັນພະຍາດຂີ້ຫູດ.

²ມີໂຈນຊາວອາຣາມໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ຈັບເອົາເດັກຍິງຄົນ ຫນຶ່ງມາຈາກແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນ. ນາງໄດ້ມາຮັບໃຊ້ເມຍຂອງນາອາມານ.

³ເດັກຍິງເວົ້າກັບນາຍຜູ້ຍິງຂອງລາວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍປຣາຖນາຢາກໃຫ້ເຈົ້ານາຍຜູ້ຊາຍໄປພົບກັບຜູ້ທ່ານວາຍ ເຊິ່ງຢູ່ເມືອງຊາມາເຣຍ ແລ້ວເພີນຈະໄດ້ປົນປົວເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຫາຍຈາກພະຍາດຂີ້ຫູດຂອງທ່ານ." ⁴ດັ່ງນັ້ນນາອາມານຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປຫາກະສັດແຫ່ງອາຣາມ ແລະ ກ່າວວ່າ ເດັກຍິງຈາກແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນເວົ້າເຊັ່ນນີ້.

⁵ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອາຣາມຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງໄປເຖິດ, ແລະເອົາຈະສົງຈິດຫມາຍ ຫາກະສັດອິສະຣາເອນ." ນາອາມານກໍໄດ້ອອກໄປ ແລະ ເອົາກັບເງິນ 10 ຕະລັນ, ຄໍາຫົກພັນແຜ່ນ, ແລະເຄື່ອງນຸ່ງຮົມເພື່ອປ່ຽນສິບຊຸດໄປຜ່ອມ. ⁶ທ່ານຍັງໄດ້ເອົາຈິດຫມາຍ ໄປຍັງກະສັດອິສະຣາເອນ ມີໃຈຄວາມວ່າ, "ບັດນິເມືອຈິດ ຫມາຍນີ້ຖືກສົ່ງມາເຖິງທ່ານ, ທ່ານຈະຊາບວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງນາອາມານຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ປົນປົວໃຫ້ຫາຍຈາກພະຍາດຂີ້ຫູດຂອງເຂົາ."

⁷ເມື່ອກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ອ່ານຈິດຫມາຍ ດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ພະອົງໄດ້ຈິກເສືອຜ້າຂອງພະອົງ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງຈະຂ້າໃຫ້ຕາຍແລະເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດບໍ່, ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ຈຶ່ງຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາປົນປົວຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ຫາຍຈາກພະຍາດຂີ້ຫູດ? ເບິ່ງຄືວ່າທ່ານກໍລັງຈະເລີມຕີນເລືອງໄດ້ຖຽງກັບເຮົາ."

⁸ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເອລີຊາຄົນຂອງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າ ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ຈິກເສືອຜ້າຂອງພະອົງ, ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາກະສັດວ່າ, "ເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງຈິກເສືອຜ້າຂອງພະອົງ? ໃຫ້ເຂົາມາຫາຂ້ານ້ອຍເຖິດ, ແລະ ເຂົາຈະຮູ້ວ່າມີຜູ້ທ່ານວາຍຄົນຫນຶ່ງໃນອິສະຣາເອນ." ⁹ດັ່ງນັ້ນ ນາອາມານຈຶ່ງໄດ້ມາພ້ອມດ້ວຍບັນດາມ້າ ແລະ ລົດມ້າເສີກຂອງທ່ານ ແລະ ຍືນຢູ່ປະຕູເຮືອນຂອງເອລີຊາ. ¹⁰ເອລີຊາໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປບອກທ່ານວ່າ, "ຈຶ່ງໄປ ແລະ ຮຸ່ມຕົວຂອງທ່ານລົງໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນເຈັດຄັ້ງ, ແລະ ເນື້ອຫນັງຂອງທ່ານຈະກັບຄືນມາຄືເກົ່າ, ແລະ ທ່ານຈະສະອາດ."

¹¹ແຕ່ນາອາມານກໍໃຈຮ້າຍ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ຂ້ອຍຄິດວ່າເພີນຄົງຈະອອກມາຫາຂ້ອຍແທ້ໆ ແລະ ຍືນຢູ່ ແລະ ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເພີນ, ແລະໂບກມືຢູ່ເທິງບ່ອນນັ້ນ ແລະ ປົນປົວພະຍາດຂີ້ຫູດຂອງຂ້ອຍ." ¹²ອາບານາ ແລະ ຟຣາປັກ, ແມ່ນ້ຳຂອງເມືອງດາມັດກັດ, ຕົກວ່າແມ່ນ້ຳ ທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນ? ຂ້ອຍຈະລ້າງຕົວໃນແມ່ນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຈະສະອາດບໍ່ໄດ້ບໍ່? ສະນັ້ນທ່ານຈຶ່ງຫັນຫລັງຄືນໄປ ແລະ ຈາກໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ.

¹³ເມື່ອຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາອາມານມາໄດ້ເຂົ້າໃກ້ ແລະ ເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, "ບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຖ້າຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ສົ່ງໃຫ້ທ່ານເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຢາກຢ່າງຫນຶ່ງ, ທ່ານຈະບໍ່ເຮັດບໍ່? ທ່ານຄວນຈະກະທຳຫລາຍເທົ່າໃດ, ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອຜູ້ທ່ານວາຍສັ່ງທ່ານໃຫ້ເຮັດສິ່ງທີ່ງ່າຍວ່າ "ຈຶ່ງໄປຮຸ່ມຕົວຂອງທ່ານ ແລະ ໃຫ້ສະອາດເຖິດ, 'ທ່ານຍິງຄວນຈະເຮັດບໍ່ແມ່ນບໍ່?' " ¹⁴ຫລັງຈາກນັ້ນທ່ານໄດ້ລົງໄປ ແລະ ຮຸ່ມຕົວເຈັດຄັ້ງໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ເພາະເຊື່ອຝັງຕາມຖ້ອຍຄໍາຂອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຫນັງຂອງທ່ານໄດ້ຖືກຟົນຟູຄືນໃຫມ່ ຄືກັບເນື້ອຫນັງຂອງເດັກນ້ອຍ, ແລະ ທ່ານໄດ້ຫາຍດີຈາກພະຍາດ.

¹⁵ນາອາມານກັບຄືນມາຫາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ທັງຕົວເຂົາພັກພວກທັງຫມົດຂອງເຂົາ, ແລະມາຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າທ່ານ. ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃດຢູ່ໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ ນອກຈາກຢູ່ໃນອິສະຣາເອນ. ດັ່ງນັ້ນ ກະຣຸນາຮັບຂອງກໍານັນຈາກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເຖິດ." ¹⁶ແຕ່ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພຣະຢາເວເຊິ່ງເຮົາຮັບໃຊ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ." ນາອາມານໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເອລີຊາຮັບເອົາຂອງຂວັນໄວ້, ແຕ່ທ່ານໄດ້ປະຕິເສດ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນນາອາມານນາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຫາກທ່ານບໍ່ຮັບ, ກະຣຸນາໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ເອົາດິນແຫ່ງນີ້ກັບໄປຫລາຍພໍທີ່ລໍສອງໂຕຈະບັນທຸກໄດ້ເຖິດ, ເພາະວ່ານັບແຕ່ນີ້ໄປ, ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈະບໍ່ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ຫລື ເຄື່ອງບູຊາແກ່ພະໃດໆ ແຕ່ຈະຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວເທົ່ານັ້ນ." ¹⁸ໃນເລື່ອງນີ້ ຂໍພຣະຢາເວ ຊົງໃຫ້ອະພິຍາຍຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ຄື ເມື່ອ, ກະສັດນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນວິຫານຂອງພະຮິມໂມນເພື່ອຈະນະມັສະການຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະພະອົງໄດ້ພິງຢູ່ທີ່ມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໂມ້ມຕົວລົງຄໍານັບໃນວິຫານຂອງພະຮິມໂມນ, ຂໍພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ອະພິຍາຍຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃນເລື່ອງນີ້ເຖິດ." ¹⁹ເອລີຊາໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, "ຈຶ່ງໄປດ້ວຍຄວາມສະຫວັດດີພາບເຖິດ."

ດັ່ງນັ້ນນາອາມານຈຶ່ງຈາກໄປ.

²⁰ເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປບໍ່ໄກປານໃດ, ໃນເວລາທີ່ເກຣາຊີ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເອລີຊາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວກັບຕົວເອງວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ຍອມຮັບເອົາຂອງຂວັນໃນມືຂອງນາອາມານຄົນຂອງອາຣາມທີ່ທ່ານໄດ້ນໍາມາໃຫ້. ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ, ຂ້ອຍຈະແລ່ນຕາມຫລັງໄປ ແລະ ຮັບເອົາບາງສິ່ງບາງຢ່າງຈາກທ່ານ." ²¹ດັ່ງນັ້ນເກຣາຊີໄດ້ຕາມນາອາມານໄປ. ເມື່ອນາອາມານເຫັນຄົນແລ່ນນໍາຫລັງມາ, ທ່ານກໍໄດ້ໂດດລົງຈາກຣິດມ້າຂອງທ່ານຕ້ອນຮັບເຂົາແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີແມ່ນບໍ່?" ²²ເກຣາຊີໄດ້ຕອບວ່າ, "ທຸກຢ່າງແມ່ນຮຽບຮ້ອຍດີ, ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສົ່ງຂ້ານ້ອຍມາ, ໂດຍກ່າວວ່າ, 'ດຽວນີ້, ມີຊາຍຫນຸ່ມສອງຄົນ ຫມາຈາກເນີນພູເອເຟຣາອິມ ທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງຜູ້ທ່ານວາຍ ໄດ້ມາຫາຂ້ານ້ອຍ, ກະຣຸນາໃຫ້ເງິນພວກເຂົາຈັກຫນຶ່ງຕະລັນ ແລະ ເສືອຜ້າເພື່ອປ່ຽນຈັກສອງຊຸດ.' "

²³ນາອາມານຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີທີ່ຈະໃຫ້ສອງຕະລັນແກ່ເຈົ້າ." ນາອາມານກໍໄດ້ເວົ້າເນັ້ນໃຫ້ເກຣາຊີ ແລະ ເອົາເງິນສອງຕະລັນໃສ່ໃນຖົງສອງຖົງ, ພ້ອມທັງເສືອຜ້າເພື່ອປ່ຽນສອງຊຸດ, ແລະ ໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້ສອງຄົນແບກຖົງເງິນນໍາຫນ້າເກຣາຊີໄປ. ²⁴ເມື່ອ ເກຣາຊີມາຮອດເນີນພູ, ເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຖົງເງິນຈາກມືຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເອົາໄປເຊື່ອງໄວ້ໃນເຮືອນ; ເຂົາໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປ, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ອອກໄປ.

²⁵ເມື່ອເກຣາຊີໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະ ຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້ານາຍຂອງເຂົາ, ເອລີຊາໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, "ເກຣາຊີ ເຈົ້າໄປໃສມາ?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ໄປໃສມາດອກ."

²⁶ເອລີຊາໄດ້ກ່າວກັບເກຣາຊີວ່າ, "ຈິດໃຈຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ໄປກັບເຈົ້າບໍ່ ເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນລ້ຽວຣິດມ້າກັບມາພົບເຈົ້າ? ນີ້ແມ່ນເວລາຄວນທີ່ຈະຮັບເງິນ ແລະ ເສືອຜ້າ, ສວນຫມາກກອກ ແລະ ສວນອາງຸ່ນ, ແກະ ແລະ ງົວ, ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍ ແລະ ຍິງບໍ່?" ²⁷ດັ່ງນັ້ນ ພະຍາດຂີ້ຫູດຂອງນາອາມານຈະຕິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຕະຫລອດໄປເປັນນິດ." ດັ່ງນັ້ນເກຣາຊີຈຶ່ງຫາຍຈາກທີ່ຢູ່ຂອງເຂົາ, ແລະ ພະຍາດຂີ້ຫູດເປັນສີຂາວຄືຫມະ.

¹ບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ກ່າວກັບເອລີຊາວ່າ, "ສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ກັບພວກທ່ານນັ້ນ ແມ່ນນ້ອຍເກີນໄປສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນ.

²ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄປທີ່ແມ່ນ້ຳຈຳແນດ, ແລະໃຫ້ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນຕັດໄມ້ທ່ອນຫນຶ່ງມາ, ແລະສ້າງເປັນຫ້ອງສັຍທີ່ບ່ອນນັ້ນ. "ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຈົ້າຈຶ່ງໄປເຖິງ." ຄົນຫນຶ່ງໃນນັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ກະຮຸນາໄປນຳຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍ." ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປ."

⁴ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງໄດ້ໄປກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດແມ່ນ້ຳຈຳແນດ, ພວກເຂົາກໍ່ເລີມຕື່ນຕັດຕົນໄມ້.⁵ ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ຄົນຫນຶ່ງກຳລັງຕັດຕົນໄມ້ຢູ່, ຫົວຂວານຂອງເຂົາໄດ້ຕົກລົງໄປໃນນ້ຳ; ລາວຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງອອກມາ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ໂອ້, ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂວານນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍືມເຂົາມາ!"

⁶ແລ້ວຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມວ່າ, "ຂວານນັ້ນຕົກບ່ອນໃດ?" ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຊີ້ບອກບ່ອນໃຫ້ ເອລີຊາເຫັນ. ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ຕັດໄມ້ທ່ອນຫນຶ່ງ, ໂຍນລົງໃນນ້ຳ, ແລະເຮັດໃຫ້ຂວານເຫລັກນັ້ນລອຍຂຶ້ນມາ.⁷ ເອລີຊາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈັບມັນຂຶ້ນມາແມ່." ດັ່ງນັ້ນຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເອົາມືຂອງລາວຈັບຂຶ້ນມາ.

⁸ບັດນີ້ ກະສັດແຫ່ງອາຣາມກໍ່ກຳລັງເຮັດສິ່ງຄາມກັບອິສະຣາເອນ. ທ່ານໄດ້ປຶກສາກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາຈະຕັ້ງຄ່າຍພັກຂອງພວກເຮົາຢູ່ບ່ອນນັ້ນ." ດັ່ງນັ້ນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຍັງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ແລະກ່າວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພະອົງຈຶ່ງຣະວັງ ຢາຜ່ານໄປບ່ອນນັ້ນ, ເພາະຊາວອາຣາມ ກຳລັງລົງໄປບ່ອນນັ້ນ."

¹⁰ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຍັງສະຖານທີ່ຊຶ່ງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກ ແລະ ໄດ້ເຕືອນພະອົງໄວ້. ຫລາຍກວ່າຫນຶ່ງຫລືສອງຄັ້ງ, ເມື່ອກະສັດໄປບ່ອນນັ້ນ, ພະອົງໄດ້ຣະວັງຕົວ.¹¹ ກະສັດແຫ່ງອາຣາມໄດ້ໂກດແຄ້ນກ່ຽວກັບຄຳເຕືອນເຫລົ່ານີ້, ແລະທ່ານໄດ້ເອີ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານມາ ແລະກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ບອກເຮົາບໍ່ວ່າ ໃຜໃນພວກເຮົາ ຢູ່ຝ່າຍກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ?"

¹²ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຮັບໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ມີໃຜ, ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະເອລີຊາຜູ້ທ່ານວາຍໃນອິສະຣາເອນ ບອກກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນດ້ວຍຖ້ອຍຄຳ ເຊິ່ງພະອົງໄດ້ກ່າວໃນຫ້ອງນອນຂອງພະອົງ!"¹³ ກະສັດຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງໄປເບິ່ງບ່ອນທີ່ເອລີຊາອາໄສຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອເຮົາຈະສົ່ງຄົນໄປຈັບຕົວມາ." ແລະ ມີບາງຄົນໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ເຂົາຢູ່ທີ່ໂດທານ."

¹⁴ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງອິດມ້າ, ອິດຮີບ, ແລະທະຫານຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄປທີ່ໂດທານ. ພວກເຂົາເດີນທາງໄປເວລາກາງຄືນ ແລະ ປິດລ້ອມຕົວເມືອງ.

¹⁵ເມື່ອຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າແລະອອກໄປຂ້າງນອກ, ຈຶ່ງເຫັນກອງທັບໃຫຍ່ທີ່ມີມ້າແລະອິດຮີບມາປິດລ້ອມຕົວເມືອງ. ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ໂອ້, ເຈົ້ານາຍເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດແນວໃດດີ?"¹⁶ ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະວ່າຄົນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຮົາຫລາຍກວ່າຄົນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາ."

¹⁷ເອລີຊາໄດ້ອະທິຖານວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງເປີດຕາຂອງເຂົາເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນ." ແລ້ວພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງເປີດຕາຂອງຄົນຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນ, ແລະ ເຂົາກໍ່ໄດ້ເຫັນ. ພູເຂົາ, ເຕັມໄປດ້ວຍມ້າ ແລະ ອິດຮີບຟຣັອມຮອບເອລີຊາ!¹⁸ ໃນເວລາທີ່ຊາວອາຣາມໄດ້ລົງມາຫາທ່ານ, ເອລີຊາໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ພຣະອົງເຈົ້າ ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ຕາບອດ." ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕາບອດຄືກັບທີ່ເອລີຊາໄດ້ຂໍ.¹⁹ ແລ້ວເອລີຊາຈຶ່ງໄດ້ບອກຊາວອາຣາມເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນທາງນີ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເມືອງນີ້ ຈຶ່ງຕິດຕາມຂ້ອຍມາ ແລະ ຂ້ອຍຈະພາພວກເຈົ້າໄປຫາຜູ້ຊາຍທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງຊອກຫາຢູ່." ຈາກນັ້ນທ່ານໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໄປເມືອງຊາມາເຣຍ.

²⁰ຕໍ່ມາເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນກຸງຊາມາເຣຍ, ເອລີຊາໄດ້ຫຼຸນວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຈົງເປີດຕາຄົນເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເບິ່ງເຫັນ." ພຣະຢາເວ ຈຶ່ງໄດ້ເປີດຕາຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຫັນ, ພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ກາງກຸງຊາມາເຣຍ.

²¹ກະສັດຂອງອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ເອລີຊາ, ເມື່ອພະອົງໄດ້ເຫັນພວກເຂົາວ່າ, "ບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເຮົາຄວນຂ້າພວກເຂົາດີບໍ່? ເຮົາຄວນຂ້າພວກເຂົາເລີຍບໍ່?"

²²ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ຂໍພະອົງຢ່າຂ້າພວກເຂົາເລີຍ. ຄົນພວກນີ້ທີ່ພະອົງຈະຂ້ານັ້ນ ພະອົງໄດ້ຈັບມາດ້ວຍດາບ ແລະ ທະນູກໍ່ບໍ່ແມ່ນ? ຂໍຈົງຈັດນ້ຳ ແລະ ເຂົ້າຈີ, ໃຫ້ພວກເຂົາກິນ ແລະ ດື່ມ, ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາໄປຫາເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາເຖິງ." ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງຈັດແຈ້ງອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາຈຳນວນຫລາຍ, ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມແລ້ວ, ກະສັດກໍ່ໄດ້ປ່ອຍຕົວພວກເຂົາໄປ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ກັບໄປຫາເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ພວກອາຣາມບໍ່ໄດ້ກັບມາໃນດິນແດນອິສະຣາເອນອີກເລີຍ.

²⁴ຕໍ່ມາ ພາຍຫລັງເປັນຮາດາດກະສັດແຫ່ງອາຣາມ ໄດ້ຮວບຮວມກອງທັບທັງຫມົດຂອງພະອົງ ແລະໄດ້ໄປໂຈມຕີເມືອງຊາມາເຣຍ ແລະ ປິດລ້ອມເມືອງດັ່ງກ່າວ.²⁵ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ເກີດມີຄວາມອຶດຢາກຢາງຫນັກຫນ່ວງໃນເມືອງສະມາເຣຍ. ເບິ່ງແມ່, ຂະນະເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ປິດລ້ອມເມືອງໄວ້ ຂະຫນາດຫົວຂອງລັດຫນຶ່ງຍັງມີລາຄາສູງ ເປັນເງິນຫນັກເຖິງແປດສິບເຊກຽນ, ແລະ ເມັດຖົ່ວປ່າຂະຫນາດຈຸດສີມີລາຄາຂາຍເຖິງຫ້າເຊກຽນ.

²⁶ຂະນະທີ່ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ກຳລັງຢ່າງຜ່ານໃກ້ກຳແພງເມືອງ, ມີຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງ ໄດ້ຮ້ອງຫາພະອົງວ່າວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຂໍຊົງຊ່ວຍດ້ວຍເຖິງ, ກະສັດຂອງຂ້ານ້ອຍ."

²⁷ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຖ້າພຣະຢາເວ ບໍ່ຊ່ວຍເຈົ້າ, ເຮົາຈະເອົາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກໃສມາໃຫ້ເຈົ້າ? ຈາກລານນວດເຂົ້າບໍ່ ຫລື ຈາກບໍ່ບົບນ້ຳອະລຸນ?"²⁸ ກະສັດກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, " ນາງມີເລື່ອງຫຍັງບໍ່?" ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, "ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, 'ເອົາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າມາໃຫ້ພວກເຮົາກິນໃນມື້ນີ້ເຖິງ, ແລະພວກເຂົາຈະກິນລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໃນມື້ອື່ນ.'"²⁹ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຕື່ມລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະໄດ້ກິນເຂົ້າ, ວັນຕໍ່ມາຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ຈົງເອົາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າມາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາກິນກັນ, ແຕ່ນາງໄດ້ເຊື່ອງລູກຊາຍຂອງນາງໄວ້."

³⁰ດັ່ງນັ້ນເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ, ພະອົງໄດ້ຈັກເສື້ອຜ້າຂອງພະອົງ (ຂະນະທີ່ພະອົງໄດ້ຢ່າງຜ່ານໃກ້ກຳແພງ), ແລະປະຊາຊົນກໍ່ໄດ້ຫລຽວເຫັນພະອົງໄດ້ໃສ່ຜ້າກະສອບແນບເນື້ອ.³¹ ແລ້ວພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລົງໂທດຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຫນັກກວ່າເກົ່າ, ຖ້າຫົວຂອງເອລີຊາລູກຊາຍຂອງຊາຟັດຍັງຢູ່ເທິງປ່າຂອງເຂົາໃນວັນນີ້."

³²ແຕ່ເອລີຊາໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນ, ແລະພວກຜູ້ອາດູໂສກນັ່ງຢູ່ດ້ວຍ. ກະສັດໄດ້ສົ່ງຊາຍຄົນ ຫນຶ່ງມາຫາເພິ່ນກ່ອນ, ແຕ່ກ່ອນທີ່ຈະມີຜູ້ສົ່ງຂ່າວມາເຖິງເອລີຊາ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ອາດູໂສກວ່າ, " ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນຫລືບໍ່ ຄາດຕະກອນຄົນນີ້ໄດ້ສົ່ງຄົນມາຕັດເອົາຫົວຂອງເຮົາ? ເບິ່ງແມ່, ເມື່ອຜູ້ສົ່ງຂ່າວມາເຖິງ, ຈຶ່ງປິດປະຕູ, ແລະຍຶດປະຕູໃຫ້ແຫ້ມ. ກັນເຂົາໄວ້ ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສຽງຂອງຕີນເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາທີ່ນຳມາບໍ່?"³³ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງສິນທະນາກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍຢູ່, ເບິ່ງແມ່, ຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄດ້ລົງມາຫາທ່ານ. ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົງເບິ່ງເຖິງ, ຄວາມເດືອດຮ້ອນນີ້ມາຈາກພຣະຢາເວ. ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງລໍຖ້າພຣະຢາເວຕໍ່ໄປອີກ?"

7 ¹ເອລີຊາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວກ່າວ: 'ມືອື່ນປະມານເວລານີ້, ແບ່ງທີ່ດິນຖັງຫນຶ່ງຈະຖືກຂາຍໃນລາຄາຫນຶ່ງເຊກຽນ, ແລະເຂົ້າປາເລສອງຖັງຫນຶ່ງເຊກຽນໃນປະຕູເມືອງສະມາເຣຍ.'"² ຫລັງຈາກນັ້ນ,

ນາຍທະຫານປະຈຳຕົວຄົນຫນຶ່ງຂອງກະສັດໄດ້ຕອບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຢາວະສາຢ່າງປ່ອງຢ້ຽມໃນຫ້ອງຟ້າ, ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ບໍ່?" ເອລີຊາຕອບວ່າ "ເບິ່ງເອົາເຖິດ, ທ່ານຈະສັງເກດເບິ່ງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນດ້ວຍຕາຂອງທ່ານເອງ, ແຕ່ທ່ານຈະບໍ່ກິນຫຍັງເລີຍ".³ ບັດນີ້ມີຄົນປ່ວຍສີຄົນທີ່ເປັນຂີ້ຫູດຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້ານອກປະຕູເມືອງ. ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, "ພວກເຮົາຈະນັ່ງຖ້າຢູ່ທີ່ນີ້ຈົນຕາຍເຮັດຫຍັງ?"⁴ ຖ້າພວກເຮົາເວົ້າວ່າພວກເຮົາຄວນຈະເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ຄວາມອິດຢາກກໍ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ແລະພວກເຮົາຈະຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາຍັງນັ່ງຢູ່ນີ້, ພວກເຮົາກໍ່ຈະຕາຍເຫມືອນກັນ. ສະນັ້ນຈິງມາເຖິດໃຫ້ພວກເຮົາໄປຍັງຄ້າຍຂອງຄົນອາຣາມ. ຖ້າພວກເຮົາໄວ້ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່, ແລະຖ້າພວກເຮົາຂ້າພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍເທົ່ານັ້ນ."

⁵ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນໃນເວລາທ່ຽງຄືນເພື່ອຈະເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍຂອງຄົນອາຣາມ; ເມື່ອພວກເຮົາໄປຮອດເຂດນອກຂອງຄ້າຍ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຢູ່ທີ່ນັ້ນຈັກຄົນ.⁶ ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ກອງທັບຂອງຊາວອາຣາມໄດ້ຍິນສຽງຂອງຮົດຮີບແລະສຽງມ້າ - ແລະ ສຽງດັງຂອງກອງທັບໃຫຍ່ອື່ນໆ, ແລະ ພວກເຮົາກ່າວຕໍ່ກັນວ່າ, "ກະສັດອິສະຣາເອນ ໄດ້ຈ້າງພວກກະສັດຂອງຊາວຮົດຮີບແລະບັນດາກະສັດຂອງຊາວເອຢິບໃຫ້ມາສູ້ກັບພວກເຮົາ."

⁷ດັ່ງນັ້ນ ພວກທະຫານຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະຫນີໄປ ໃນເວລາທ່ຽງຄືນ; ແລະໄດ້ປະເຕັ້ນ, ມ້າ, ແລະລໍຂອງພວກເຮົາ, ແລະປະຖາຍພັກຂອງພວກເຮົາ, ແລະໄດ້ຫນີໄປເພື່ອເອົາຊີວິດລອດ.⁸ ເມື່ອຄົນທີ່ເປັນພະຍາດຂີ້ຫູດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມາຮອດບໍລິເວນນອກສູດຂອງຄ້າຍ, ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຕັ້ນຫລັງຫນຶ່ງ ແລະ ກິນແລະດື່ມ, ແລະ ທັງຂຶ້ນເອົາເງິນ ຄ່າ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມອອກໄປ ແລະ ເຊື່ອງໄວ້. ພວກເຮົາກັບມາແລະເຂົ້າໄປໃນເຕັ້ນອີກແຫ່ງຫນຶ່ງ ແລະຂຶ້ນເອົາເຄື່ອງຂອງໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ, ແລະໄດ້ເຊື່ອງໄວ້.

⁹ພວກເຮົາເວົ້າກັນວ່າ, "ພວກເຮົາເຮັດບໍ່ຖືກເສຍແລ້ວ. ມື້ນີ້ເປັນທີ່ມີຂ່າວດີ, ແຕ່ວ່າພວກເຮົາຮັກສາຄວາມງຽບສະຫງົບຢູ່. ຖ້າພວກເຮົາລໍຖ້າຈົນກ່ວາມີຮຸ່ງເຮົາ. ຖ້າການລົງໂທດຈະມາຮອດພວກເຮົາ. ບັດນີ້ແລ້ວ, ມາເຖິດ, ໃຫ້ພວກເຮົາໄປບອກສໍານັກພະອາຊວັງ."¹⁰ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງໄປ ແລະ ເອີ້ນຄົນເຝົ້າປະຕູເມືອງ. ພວກເຮົາໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ໄປເຖິງຄ້າຍຂອງທ່ານຂອງຊາວອາຣາມ, ແຕ່ວ່າບໍ່ມີໃຜຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ບໍ່ມີສຽງຂອງໃຜ, ແຕ່ວ່າມີມ້າໄດ້ມັດໄວ້, ແລະ ລໍຖືກມັດໄວ້, ແລະ ເຕັ້ນທັງຫລາຍກໍ່ຕັ້ງຢູ່ຢ່າງນັ້ນ."¹¹ ແລ້ວບັນດາຄົນເຝົ້າປະຕູໄດ້ຮ້ອງແຈ້ງຂ່າວອອກມາ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ບອກໄປເຖິງສໍານັກອາຊວັງຂອງກະສັດ.

¹²ແລ້ວກະສັດໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ກ່າວກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງວ່າ, "ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າດຽວນີ້ ໃນສິ່ງທີ່ຊາວອາຣາມໄດ້ກະທຳກັບພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາອິດຢາກ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ອອກຈາກຄ້າຍເພື່ອລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນທຶງນາຂອງພວກເຮົາ ໂດຍກ່າວວ່າ, 'ເມື່ອອິສະຣາເອນອອກຈາກເມືອງ ເຮົາຈະຈັບເປັນພວກເຮົາ, ແລະ ຈະເຂົ້າໄປໃນເມືອງ."¹³ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງຂອງກະສັດໄດ້ຕອບ ແລະ ຫຼວດວ່າ, "ກະຣຸນາໃຫ້ບາງຄົນເອົາມ້າຫ້າໂຕທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນເມືອງໄປ. ພວກເຮົາເປັນຄືກັບຄົນອິສະຣາເອນທີ່ເຫລືອຢູ່ - ປະຈຸບັນສ່ວນຫລາຍແມ່ນຕາຍແລ້ວ; ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາສົ່ງພວກເຮົາໄປ ແລະ ເບິ່ງ."

¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາຮົດມ້າສອງຄັນພ້ອມດ້ວຍມ້າ, ແລະກະສັດໄດ້ສົ່ງພວກເຮົາໃຫ້ໄປຕິດຕາມກອງທັບຂອງຊາວອາຣາມ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງໄປແລະເບິ່ງ."¹⁵ ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມພວກເຮົາໄປຕາມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະ ທຸກຄະຫນົນຫນຶ່ງທາງເຕັມໄປດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆທີ່ຊາວອາຣາມໄດ້ຖືກເພາະຄວາມຮີບດ່ວນຂອງພວກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຈຶ່ງໄດ້ກັບມາ ແລະ ກ່າວກັບກະສັດ.

¹⁶ປະຊາຊົນກໍ່ໄດ້ອອກໄປ ແລະຮີບເອົາເຄື່ອງຂອງໃນຄ້າຍທະຫານຂອງຊາວອາຣາມ. ດັ່ງນັ້ນ, ແບ້ຢ່າງດີໄດ້ຖືກຂາຍໃນລາຄາຖ້ຽວລະຫນຶ່ງເຊກຽນ ແລະ ເຂົ້າບາເລສອງຖ້ຽງຂາຍຫນຶ່ງເຊກຽນ ຕາມຖ້ອຍຄ່າທີ່ພຣະຢາວະໄດ້ກ່າວໄວ້.

¹⁷ກະສັດໄດ້ສັງນາຍທະຫານຄົນສະຫນິດໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບເຝົ້າປະຕູເມືອງ, ແລະປະຊາຊົນໄດ້ຢຽບໄປເທິງເຂົາທີ່ປະຕູ. ເຂົາໄດ້ຕາຍດັ່ງທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້, ໃນເວລາທີ່ກະສັດໄດ້ລົງມາຫາເຂົາ.

¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງນີ້ກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນດັ່ງທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກກັບກະສັດ, ກ່າວວ່າ, "ປະມານເວລານີ້ຢູ່ໃນປະຕູເມືອງຊາມາເຣຍ, ເຂົາບາເລສອງຖ້ຽງຈະຂາຍຫນຶ່ງເຊກຽນ, ແລະ ມີແບ້ຢ່າງດີຫນຶ່ງຖ້ຽງຂາຍຫນຶ່ງເຊກຽນ".¹⁹ ນາຍທະຫານກໍ່ໄດ້ຕອບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ຖ້າແມ່ນພຣະຢາວະໄດ້ສ້າງປ່ອງຢ້ຽມໃນຫ້ອງຟ້າ, ສິ່ງນີ້ຈະສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ບໍ່?" ເອລີຊາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງເອົາເຖິດ, ທ່ານຈະສັງເກດເບິ່ງມັນເກີດຂຶ້ນດ້ວຍຕາຂອງທ່ານເອງ, ແຕ່ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ກິນຫຍັງເລີຍ."²⁰ ເຫດການນີ້ກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາເອງແທ້, ເພາະວ່າປະຊາຊົນໄດ້ຢຽບເຂົາທີ່ປະຕູເມືອງ, ແລະ ເຂົາໄດ້ຕາຍເສຍ.

8 ¹ບັດນີ້ ເອລີຊາໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຍິງທີ່ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ກັບຄືນມາມີຊີວິດອີກ. ທ່ານໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ, "ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະໄປຟ້ອມກັບຄອບຄົວ, ແລະອາໄສຢູ່ແຜ່ນດິນອື່ນທີ່ເຈົ້າສາມາດຢູ່ໄດ້, ເພາະວ່າພຣະຢາວະໄດ້ບັນດານໃຫ້ເກີດຄວາມອິດຢາກອາຫານມາສູ່ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນເວລາເຈັດປີ."² ດັ່ງນັ້ນຍິງຄົນນັ້ນກໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະນາງໄດ້ເຊື່ອຝັງຖ້ອຍຄ່າຂອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ນາງໄດ້ໄປຢູ່ກັບຄອບຄົວແລະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຟີລິສະຕິນເຈັດປີ.

³ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອທ້າຍປີທີ່ເຈັດ ແລະຍິງຄົນນັ້ນກໍ່ໄດ້ກັບມາຈາກແຜ່ນດິນຟີລິສະຕິນ, ແລະນາງໄດ້ໄປຫາກະສັດເພື່ອຫຼຸດຂໍເຮືອນແລະທີ່ດິນຂອງນາງຄືນ. ບັດນີ້ກະສັດໄດ້ຊົງກຳລັງກ່າວກັບເກຣາຊີຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງບອກເຮົາເຖິງສິ່ງທີ່ຍິງໃຫຍ່ທຸກຢ່າງທີ່ເອລີຊາໄດ້ກະທຳ."

⁵ໃນຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງກ່າວກັບກະສັດ ເລື່ອງທີ່ເອລີຊາໄດ້ຊຸບຊີວິດຂອງເດັກທີ່ຕາຍແລ້ວ, ຜູ້ຍິງຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ຊຸບຊີວິດລູກຊາຍຂອງນາງໄດ້ມາໄດ້ມາຮ້ອງຫຼຸດຕໍ່ກະສັດເພື່ອຂໍເຮືອນແລະທີ່ດິນຂອງນາງຄືນ. ເກຣາຊີໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ນີ້ແມ່ນຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນແທ້ໆ, ແລະນີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງນາງ, ເຊິ່ງເອລີຊາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດ."⁶ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຖາມຜູ້ຍິງນັ້ນກ່ຽວກັບລູກຊາຍຂອງນາງ, ນາງໄດ້ກ່າວກັບພະອົງ. ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ນາຍທະຫານຄົນຫນຶ່ງມາຫານາງໂດຍກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງມອບທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງນາງໃຫ້ນາງ ແລະ ພ້ອມທັງພືດຜົນທັງຫມົດຂອງນາງ ຕັ້ງແຕ່ມືທຶນາງໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນມາຈົນເຖິງດຽວນີ້."

⁷ເອລີຊາ ໄດ້ມາຍັງເມືອງດາມັສກັດ ບ່ອນທີ່ເປັນຮາດາດກະສັດແຫ່ງອາຣາມປ່ວຍ. ແລະມີຄົນໄດ້ຫຼຸດກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາທີ່ນີ້."⁸ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຮາຊາເອນວ່າ, "ຈຶ່ງມາເອົາຂອງຂວັນ ແລະ ໄປພົບກັບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຫຼຸດຖາມພຣະຢາວະໂດຍຜ່ານເພີນ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະຫາຍດີຈາກພະຍາດນີ້ບໍ່?"⁹ ດັ່ງນັ້ນ ຮາຊາເອນຈຶ່ງໄປພົບທ່ານ ແລະ ນຳເອົາຂອງຂວັນໄປດ້ວຍ ທຸກສິ່ງທີ່ສິ່ງທີ່ດີຂອງເມືອງດາມັສກັດ, ຊຶ່ງໄດ້ບັນທຸກໂດຍອຸດສິສິບໂຕ. ດັ່ງນັ້ນຮາຊາເອນຈຶ່ງມາແລະຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເອລີຊາ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ກະສັດໄດ້ບັນຮາດາດກະສັດແຫ່ງອາຣາມ ໄດ້ສົ່ງຂ້ານ້ອຍມາຫາທ່ານ, ຖາມວ່າ, "ເຮົາຈະຫາຍດີຈາກພະຍາດນີ້ບໍ່?"

¹⁰ເອລີຊາໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, "ຈຶ່ງໄປບອກເປັນຮາດາດວ່າ, "ທ່ານຈະຫາຍດີຈາກການປ່ວຍແນ່ນອນ, ແຕ່ພຣະຢາວະໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າພະອົງຈະເສຍຊີວິດແນ່ນອນ."¹¹ ແລ້ວເອລີຊາໄດ້ແນມເບິ່ງຮາຊາເອນຈົນເຂົາຮູ້ສຶກອາຍ, ແລະຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້.¹² ຮາຊາເອນຈຶ່ງຖາມວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້?" ທ່ານໄດ້ຕອບວ່າ,

"ເພາະວ່າເຮົາຮູ້ເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ທ່ານຈະກະທຳຕໍ່ຊາວອິສະຣາເອນ. ທ່ານຈະເອົາໄຟເຜົາປ້ອມກອງກຳລັງຂອງພວກເຂົາ, ແລະທ່ານຈະຂ້າຄົນຫນຸ່ມດ້ວຍດາບ, ຈັບເດັກນ້ອຍຟາດຈິນມຸ່ນ, ແລະຜ້າທ້ອງຜູ້ຍິງຖືພາເສຍ."

¹³ ຮາຊາເອນໄດ້ຕອບວ່າ, "ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານແມ່ນໃຜ, ທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້? ເຂົາເປັນພຽງຫມາເທົ່ານັ້ນ." ເອລີຊາໄດ້ຕອບວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າທ່ານຈະເປັນກະສັດປົກຄອງເມືອງອາຣາມ."¹⁴ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຮາຊາເອນກໍໄດ້ໄປຈາກເອລີຊາ ແລະເຂົ້າຫາເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາ, ຜູ້ຊຶ້ງຖາມເຂົາວ່າ, "ເອລີຊາໄດ້ເວົ້າຫຍັງກັບເຈົ້າ?" ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, "ທ່ານໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພະອົງຈະຊຶ້ງດີຈາກການເຈັບປ່ວຍແນ່ນອນ."¹⁵ ມີຕໍ່ມາ ຮາຊາເອນ ໄດ້ເອົາຜ້າຫົ່ມມາຈຸ່ມລົງນ້ຳ, ແລະເອົາລົງໄປລຸມທີ່ຫນ້າຂອງເປັນຮາດາດຈິນພະອົງເສຍຊີວິດ. ແລ້ວ ຮາຊາເອນກໍໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

¹⁶ ໃນປີທີ່ຫ້າຂອງຮາຊາການໂຢຣາມ ລູກຊາຍຂອງກະສັດອາຣາບກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ກະສັດເຢໂຮຣາມເລີ່ມຂຶ້ນປົກຄອງແທນ. ທ່ານເປັນລູກຊາຍຂອງກະສັດເຢໂຮຣາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາ. ທ່ານເລີ່ມປົກຄອງເມືອງກະສັດເຢໂຮຣາຟັດເປັນກະສັດແຫ່ງຢູດາ.

¹⁷ ເຢໂຮຣາມມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບສອງປີ ເມື່ອໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນປົກຄອງເມືອງ ແລະ ພະອົງໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງເມືອງຢູ່ຫຼາຍເຢຣູຊາເລັ່ມແປດປີ.

¹⁸ ເຢໂຮຣາມໄດ້ດຳເນີນຕາມແນວທາງຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຄືກັນກັບກະສັດອາຣາບໄດ້ກະທຳ; ເພາະລູກສາວຂອງອາຣາບເປັນເມຍຂອງພະອົງ, ແລະພະອົງໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ.¹⁹ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພາະໄດ້ຊຶ້ງເຫັນແກ່ດາວິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະທຳລາຍຢູດາ, ເຫດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ ຈະຊຶ້ງປະທານເຊື້ອສາຍໃຫ້ແກ່ພະອົງຕະຫລອດໄປ.

²⁰ ໃນຮາຊາການຂອງເຢໂຮຣາມ, ເອໂດມໄດ້ກະບົດ ບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຢູດາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງກະສັດປົກຄອງເຫນືອເຂົາເອງ.²¹ ແລ້ວເຢໂຮຣາມ ຈຶ່ງໄດ້ຍົກທັບ ພ້ອມບັນດາແມ່ທັບ ແລະ ອົດມ້າທັງຫມົດຂອງພະອົງ. ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອພະອົງໄດ້ລູກຂຶ້ນໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ຖືກໂຈມຕີແລະຖືກປິດລ້ອມຈາກຊາວເອໂດມ, ຊຶ່ງຜູ້ທີ່ໄດ້ມາປິດລ້ອມພະອົງ ແລະ ບັນດາຜູ້ບັນຊາການຂອງອົດມ້າ. ຈາກນັ້ນກອງທັບຂອງກະສັດເຢໂຮຣາມໄດ້ຫນີກັບເຂົ້າໄປໃນບ້ານເມືອງຂອງພວກເຂົາໄດ້.

²² ດັ່ງນັ້ນ ເອໂດມຈຶ່ງໄດ້ກະບົດ ຕໍ່ທ່ານການປົກຄອງຂອງຢູດາຈົນເຖິງຫຼາຍວັນນີ້. ແລ້ວລົບນາກໍໄດ້ກະບົດໃນເວລາດຽວກັນ.

²³ ສ່ວນພາຣະກິດອື່ນໆຂອງເຢໂຮຣາມ, ທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ກະທຳ, ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກເຫດການຕ່າງໆຂອງກະສັດຢູດາ?

²⁴ ເຢໂຮຣາມໄດ້ລ່ວງລັບໄປ ແລະ ໄດ້ພັກສະຫງົບຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານທີ່ເມືອງດາວິດ. ແລ້ວອາຣາຊີຢາລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

²⁵ ໃນປີທີສິບສອງແຫ່ງຮາຊາການຂອງໂຢຣາມລູກຊາຍຂອງອາຣາບ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ອາຣາຊີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາມກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.²⁶ ອາຣາຊີຢາມີອາຍຸໄດ້ຊາວສອງປີ ຕອນພະອົງເລີ່ມປົກຄອງ; ພະອົງປົກຄອງເປັນເວລາຫນຶ່ງປີໃນກຸງເຢຣູຊາເລັ່ມ. ແມ່ຂອງເພິ່ນຊື່ວ່າອາທາລີຍາ; ນາງເປັນລູກສາວຂອງອິມຣິ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.²⁷ ອາຣາຊີຢາດຳເນີນຕາມເສັ້ນທາງຂອງຮາຊາວິງອາຣາບ; ພະອົງໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ, ດັ່ງທີ່ເຊື້ອສາຍຂອງອາຣາບກະທຳ, ເພາະອາຣາຊີຢາເປັນລູກເຂີຍຂອງຮາຊາວິງອາຣາບ.

²⁸ ອາຣາຊີຢາໄດ້ເດີນທາງໄປກັບໂຢຣາມລູກຊາຍຂອງອາຣາບ, ເພື່ອເຮັດສົງຄາມກັບຮາຊາເອນ, ກະສັດແຫ່ງອາຣາມ, ທີ່ເມືອງຣາໂມດ ກິເລອາດ. ຊາວອາຣາມໄດ້ກະທຳໃຫ້ໂຢຣາມໄດ້ຮັບບາດເຈັບ.²⁹ ກະສັດໂຢຣາມໄດ້ກັບຄືນມາຮັບການຮັກສາທີ່ເມືອງຍິດຊະເຣເອນ ທີ່ເກີດຈາກຄົນອາຣາມໄດ້ເຮັດແກ່ພະອົງທີ່ຣາມາ, ໃນເວລາທີ່ພະອົງໄດ້ຕໍ່ສູ້ຮາຊາເອນ ກະສັດແຫ່ງອາຣາມ. ດັ່ງນັ້ນອາຣາຊີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາມ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ລົງໄປຫາໂຢຣາມລູກຊາຍຂອງອາຣາບ, ເພາະວ່າໂຢຣາມໄດ້ຮັບບາດເຈັບ.

9 ¹ ເອລີຊາຜູ້ທ່ານວຍໄດ້ເອີ້ນຄົນຫນຶ່ງໃນພວກລູກຊາຍຂອງຜູ້ທ່ານວຍ ແລະກ່າວກັບລາວວ່າ, " ຈົ່ງແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອເດີນທາງ, ແລ້ວຖືນ້ຳມັນຂວດນ້ອຍນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ ແລະໄປທີ່ເມືອງ ຣາໂມດ ກິເລອາດ.² ເມື່ອເຈົ້າເຖິງທີ່ນັ້ນແລ້ວ, ຈົ່ງຫລຽວຫາຢາຮູລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາຟັດ ລູກຊາຍຂອງນິມຊີ, ແລະຈົ່ງເຂົ້າໄປຂ້າງໃນ ແລະໃຫ້ລາວລູກຂຶ້ນຈາກຫມູ່ຂອງລາວ, ແລະພາລາວໄປທີ່ຫ້ອງຊັ້ນໃນ.³ ແລ້ວຈົ່ງເອົານ້ຳມັນໃນຂວດໄປ ແລະເທລົງເທິງຫົວຂອງລາວແລະເວົ້າວ່າ, " ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: "ເຮົາເຈົ້າຖືກເຈົ້າໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອອິສະຣາເອນ." ແລ້ວຈົ່ງເປີດປະຕູ, ແລະແລ່ນອອກໄປ; ຢ່າຊັກຊ້າ."

⁴ ດ້ວຍເຫດນີ້ຊາຍຫນຸ່ມຜູ້ນັ້ນ, ຄືຜູ້ທ່ານວຍຫນຸ່ມ, ຈຶ່ງໄດ້ໄປທີ່ ຣາໂມ ກິເລອາດ.⁵ ເມື່ອລາວໄປຮອດ, ເບິ່ງແມ່, ບັນດານາຍທະຫານກຳລັງນັ່ງຢູ່. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທ່ານວຍຫນຸ່ມໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທ່ານຜູ້ບັນຊາການ, ຂ້າພະເຈົ້າມາຂ້າພວກເຖິງທ່ານ," ເຢຮູໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມາເຖິງໃຜໃນພວກເຮົາ?" ຜູ້ທ່ານວຍຫນຸ່ມຕອບວ່າ, "ມາເຖິງທ່ານ, ຜູ້ບັນຊາການ."⁶ ດັ່ງນັ້ນເຢຮູຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລະຜູ້ທ່ານວຍໄດ້ເອົານ້ຳມັນລົງເທິງຫົວຂອງລາວ ແລະ ກ່າວກັບເຢຮູວ່າ, "ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້: ເຮົາໄດ້ເຈົ້າຖືກເຈົ້າໄວ້ເປັນກະສັດເຫນືອປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວ, ຄືເຫນືອຄົນອິສະຣາເອນ.

⁷ ເຈົ້າຮ້ອງຂ້າຄອບຄົວຂອງອາຣາບນາຍຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ເລືອດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຄືບັນດາຜູ້ທ່ານວຍ, ແລະເລືອດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫມົດຂອງພຣະເຢວາ, ຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າໂດຍມືຂອງເຢຊາເບນ.⁸ ເພາະວ່າຄອບຄົວ ຂອງອາຣາບທັງຫມົດ ຈະຕ້ອງພິນາດ, ແລະເຮົາຈະກຳຈັດລູກຊາຍທຸກຄົນເສຍຈາກອາຣາບ, ບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນຈະເປັນຂ້າທາດ ຫລື ຄົນມີອິສະຣະ.

⁹ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງອາຣາບ ເປັນເຫມືອນຄອບຄົວຂອງ ເຢໂຮໂບອາມ ລູກຊາຍຂອງເນບັດ ແລະ ຄືກັບຄອບຄົວຂອງ ບາອາຊາ ລູກຊາຍຂອງອາຣີຢາ.¹⁰ ພວກຫມາຈະກິນ ເຢເຊເບນໃນ ຍິດຊາເລນ, ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜຝັງສືບນາງ. "¹¹ ແລ້ວຜູ້ທ່ານວຍໄດ້ເປີດປະຕູ ແລະແລ່ນຫນີໄປ.

¹² ເມື່ອເຢຮູອອກໄປຫາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງນາຍຂອງລາວ, ແລະຄົນຫນຶ່ງ ຖາມລາວວ່າ: "ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີບໍ່? ເປັນຫຍັງຄົນບ້າຄົນນີ້ຈຶ່ງມາຫາເຈົ້າ?" ເຢຮູໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຊາຍຄົນນັ້ນແລະສິ່ງທີ່ເຂົາເວົ້າແລ້ວ."¹³ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ນັ້ນແມ່ນຄຳຕົວະ. ບອກພວກເຮົາມາເຖິດ." ເຢຮູໄດ້ຕອບວ່າ, "ລາວໄດ້ເວົ້າແນວນີ້ແລະສິ່ງນັ້ນກັບຂ້ອຍ, ແລະລາວຍັງເວົ້າອີກວ່າ," ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາໄດ້ເຈົ້າຖືກເຈົ້າໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງອິສະຣາເອນ."¹⁴ ແລ້ວພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນກໍໄດ້ຮັບເອົາເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ສວມຂ້າງນອກຂອງພວກເຂົາອອກມາ ແລະປູໃຫ້ເຢຮູຢຽບທີ່ບັນໄດ້ຂຶ້ນເທິງສູດ. ພວກເຂົາເວົ້າເຂົ້າສັດແລະເວົ້າວ່າ, "ເຢຮູເປັນກະສັດ."

¹⁵ ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຢຮູ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາຟັດລູກຊາຍຂອງ ນິມຊີ ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັບຄົນອື່ນຄິດກະບົດຕໍ່ໂຢຣາມ. ຕອນນີ້ໂຢຣາມໄດ້ປ້ອງກັນເມືອງ ຣາໂມດກິເລອາດ, ລາວແລະຊາວອິສະຣາເອນ, ທັງຫມົດໄວ້ຈາກຮາຊາເອນກະສັດແຫ່ງອາຣາມ,¹⁶ ແຕ່ກະສັດໂຢຣາມ ໄດ້ກັບໄປທີ່ຍິດຊາເລນເພື່ອຮັບການຮັກສາບາດແຜທີ່ຊາວອາຣາມທຳຮ້າຍລາວ, ໃນເວລາທີ່ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດ ຮາຊາເອນແຫ່ງເອຣາມ. ເຢຮູນຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຢຣາມວ່າ, "ຖ້ານີ້ເປັນຄວາມປະສົງຂອງທ່ານ, ກໍຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ໃດຫນີແລະອອກຈາກເມືອງ, ເພື່ອຈະໄປບອກຂ່າວນີ້ໃນເມືອງ ຍິດຊາເລນໄດ້."¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ ເຢຮູໄດ້ ຂີ່ອົດມ້າເສີກໄປຍັງຍິດຊະເຣເອນ; ສຳລັບ ໂຢຣາມກຳລັງພັກຜ່ອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ບັດນີ້ອາຣາຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ລົງມາເບິ່ງໂຢຣາມ.

¹⁷ທະຫານຍາມກຳລັງຢືນຢູ່ເທິງຫໍຄອຍໃນ ຍຶດຊາເຣນ, ແລະລາວໄດ້ເຫັນກຸ່ມຂອງເຢຊູເມືອລາວມາທາງໄກ; ລາວເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍເຫັນກຸ່ມຜູ້ຊາຍກຳລັງມາ." ໂຢຮາມໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງໃຊ້ຄົນຂີ່ມ້າໄປ, ແລະສົ່ງລາວອອກໄປພົບພວກເຂົາ; ແລະໃຫ້ຖາມເຂົາວ່າ," ທ່ານມາຢ່າງສັນຕິບໍ?"¹⁸ ດັ່ງນັ້ນລາວໄດ້ສົ່ງຊາຍຄົນໜຶ່ງຂີ່ມ້າໄປພົບເຂົາ; ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ກະສັດກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ທ່ານມາຢ່າງສັນຕິບໍ?" ດັ່ງນັ້ນເຢຊູໄດ້ຕອບວ່າ, "ທ່ານກ່າວຂ້ອງອັນໃດກັບສັນຕິ? ຈົ່ງລ້ຽວກັບຕາມເຮົາມາ." ແລ້ວທະຫານຜູ້ເຝົ້າຍາມໄດ້ບອກກະສັດວ່າ, "ຜູ້ນຳຂ່າວໄດ້ພົບກັບພວກເຂົາ, ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ກັບມາອີກ."

¹⁹ແລ້ວທ່ານໄດ້ສົ່ງຄົນສອງຂີ່ມ້າອອກໄປ, ຜູ້ທີມາຫາພວກເຂົາແລະເວົ້າວ່າ, "ກະສັດກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: 'ເຈົ້າມາຢ່າງສັນຕິບໍ?'" ເຢຊູຕອບວ່າ, "ເຈົ້າກ່າວຂ້ອງອັນໃດກັບສັນຕິ? ຈົ່ງລ້ຽວກັບແລະຕາມເຮົາມາ."²⁰ ອີກຄັ້ງນັກເຝົ້າຍາມກໍໄດ້ລາຍງານວ່າໄດ້ລາຍງານວ່າ, "ລາວໄດ້ພົບກັບພວກເຂົາ, ແຕ່ລາວບໍ່ກັບມາອີກ. ວິທີການຂັບລົດມ້ານັ້ນກໍໄດ້ເຫມືອນກັບການຂັບລົດມ້າຂອງ ເຢຊູລູກຊາຍຂອງ ນິມຊີ; ລາວກໍກຳລັງຂັບລົດຢ່າງໂຫດຮ້າຍ."

²¹ດັ່ງນັ້ນໂຢຮາມໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງກຽມຮິດຮີບຂອງເຮົາໄວ້ເຖິງ." ພວກເຂົາໄດ້ກຽມຮິດຮີບຂອງລາວ, ແລະໂຢຮາມກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນແລະອາຮາຊີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຂີ່ລົດມ້າ, ແຕ່ລະຄົນກໍໄດ້ຢູ່ໃນຮິດຮີບຂອງລາວ, ເພື່ອພົບກັບເຢຊູ. ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ພົບລາວຢູ່ທີ່ ທີ່ດິນຂອງນາໂບດຊາວຢິດຊະເຣນ.²² ເມື່ອ ໂຢຮາມໄດ້ຫລຽວເຫັນຢ່າງຮູ້ແລ້ວ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຢຊູມາຢ່າງສັນຕິຫລືບໍ?" ເຢຊູຕອບວ່າ, "ຈະມີສັນຕິໄດ້ຢ່າງໃດ, ເມື່ອການນອກໃຈໂດຍການບູຊາຮູບເຄົາຮີບແລະການຝຶກເວດມົນຄາຖາຂອງ ເຊເບນແມ່ຂອງທ່ານຍັງມີ ຢູ່ຫລວງຫລາຍເຊັ່ນນີ້?"

²³ດັ່ງນັ້ນໂຢຮາມໄດ້ຊົງຊັກບັງຫຽນຮິດມ້າຮີບຫັນກັບ ແລະ ຫນີໄປ ແລະເວົ້າກັບ ອາຮາຊີຢາວ່າ, "ອາຮາຊີຢາ, ມີກະບົດ²⁴ ແລ້ວເຢຊູກໍໄດ້ກົງທະນູຂອງເຂົາດ້ວຍສູດກຳລັງຂອງຕົນແລະໄດ້ຍິງຖືກໂຢຮາມລະຫວ່າງບ່າຂອງທ່ານ; ລູກທະນູໄດ້ຜ່ານຫົວໃຈຂອງລາວ, ແລະລາວໄດ້ລົມລົງໄປໃນຮິດຮີບຂອງລາວ."

²⁵ຜູ້ບັນຊາການທະຫານວ່າ, "ຈົ່ງຍົກລາວຂຶ້ນແລະໂຍນຖິ້ມລົງໄປໃນທີ່ດິນທັງຂອງນາໂບດຊາວຢິດຊະເຣນ. ຂໍໃຫ້ຄິດເຖິງເມື່ອເຮົາກັບເຈົ້າໄດ້ຂີ່ມ້າຮຽງກັນມາ ໃຫ້ທ່ານຕາມອາຮາບພໍຂອງທ່ານໄປ, - ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວໂຫດທ່ານວ່າ: ²⁶ເມື່ອວານນີ້ເຮົາໄດ້ເຫັນເລືອດຂອງນາໂບດ ແລະເລືອດຂອງລູກຊາຍຂອງເຂົາ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ ແລະເຮົາຈະໄດ້ຕອບສະຫນອງເຈົ້າເທິງທີ່ດິນຕອນນີ້ແຫລະ ພຣະຢາເວກ່າວ. ບັດນີ້ຈົ່ງຍົກເຂົາຂຶ້ນ, ແລະໂຍນເຂົາຖິ້ມໄວ້ເທິງທີ່ດິນຕອນນີ້ແຫລະ, - ຕາມຖ້ອຍຄຳ ຂອງພຣະຢາເວ."

²⁷ເມື່ອອາຮາຊີຢາກະສັດແຫ່ງໄດ້ຢູ່ດາເຫັນເຫດການນີ້, ເພິ່ນກໍໄດ້ຫນີໄປຕາມທາງໄປທາງເມືອງເບັດຮາກາ. ແຕ່ ເຢຊູ ໄດ້ຕິດຕາມເພິ່ນໄປ, ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຂ້າລາວໃນຮິດຮີບ," ແລະພວກເຂົາກໍຍິງລາວຢູ່ບ່ອນສູງຂອງເມືອງ ກຸດ, ເຊິ່ງຢູ່ໃກ້ເມືອງລິບເລອາມ. ອາຮາຊີຢາໄດ້ປົບຫນີໄປທີ່ເມກິດໄດແລະຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

²⁸ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ນຳເອົາຊາກສົບຂອງທ່ານໃສ່ຮິດຮີບໄປທັງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະໄດ້ຝັງສົບເພິ່ນໄວ້ໃນຈຸບໂມງຝັງສົບກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງເພິ່ນໃນເມືອງດາວິດ.

²⁹ບັດນີ້ ໃນປີທີສິບເອັດແຫ່ງຣາຊການໂຢຮາມລູກຊາຍຂອງອາຮາບທີ່ອາຮາຊີຢາໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງເຫນືອຢູ່ດາ.

³⁰ເມື່ອ ເຢຊູໄດ້ມາຮອດ ເມືອງຢິດຊະເຣນ, ເຢເຊເບນໄດ້ຊົງຮູ້ເລື່ອງ, ແລະນາງກໍໄດ້ແຕ່ມຕາຂອງນາງ, ໄດ້ແຕ່ງຜົມຂອງນາງ, ແລະເບິ່ງອອກຈາກປ່ອງຢ້ຽມ³¹ ເມື່ອເຢຊູໄດ້ຜ່ານປະຕູເຂົ້າມາ, ນາງໄດ້ຖາມລາວວ່າ, "ເຈົ້າມາຢ່າງສັນຕິບໍ, ເຈົ້າຊິມຣີ, ເຈົ້າຂ້ານາຍຂອງເຈົ້າບໍ?"³² ເຢຊູໄດ້ຫລຽວໄປເບິ່ງທີ່ປ່ອງຢ້ຽມແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ໃຜຢູ່ຂ້າງຂອງຂ້ອຍແມ່ນໃຜ?" ແລ້ວກໍຊາຍຕອນສອງ ສາມຄົນຫລຽວເບິ່ງລາວທາງປ່ອງຢ້ຽມ.

³³ດັ່ງນັ້ນເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຖິ້ມນາງລົງມາ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ໂຍນເຢເຊເບນລົງມາ, ແລະເລືອດຂອງນາງທາງສ່ວນໄດ້ກະແຈກກະຈາຍຢູ່ເທິງຝາແລະມ້າ, ແລະເຢຊູກໍໄດ້ຢຽບຊາກສົບຂອງນາງໄວ້ໃຕ້ຕີນ.³⁴ ເມື່ອເຢຊູໄດ້ເຂົ້າໄປໃນວັງ, ລາວໄດ້ກິນແລະດື່ມ. ແລ້ວໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງດຽວນີ້ກັບແມ່ຍິງທີ່ຖືກສາບແຊ່ງຄົນນີ້ເຖິດ ຈົ່ງເອົານາງໄປແລະຝັງນາງເສຍ, ເພາະວ່ານາງເປັນທີ່ດາຂອງກະສັດ."

³⁵ພວກເຂົາໄດ້ໄປເພື່ອຈະຝັງສົບນາງ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ພົບຫຍັງຫມົດນອກຈາກກະໂຫລກຫົວ, ຕີນ ແລະຝາມືຂອງນາງ.

³⁶ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍກັບມາແລະບອກເຢຊູ. ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມຖ້ອຍຄຳ ຂອງພຣະຢາເວ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວຜ່ານທາງເອລີຢາຊາວຕີຊະເບ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ, 'ໃນຍຶດຊະເຣນ ຫມາ ຈະກິນເນື້ອໜຶ່ງຂອງ ເຢເຊເບນ, ³⁷ແລະສົບຂອງເຢເຊເບນຈະເປັນເຫມືອນຂີ້ສັດເທິງທີ່ດິນຂອງແຜ່ນດິນທີ່ຍຶດຊະເຣນ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ,'ນີ້ຄືເຢເຊເບນ.'"

10

¹ຕອນນີ້ອາຮາບມີລູກຫລານເຈັດສິບຄົນຢູ່ໃນເມືອງຊາມາເຣຍ. ເຢຊູນ ໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍ ແລະ ສົ່ງໄປທີ່ເມືອງຊາມາເຣຍ, ເຖິງບັນດາຜູ້ປົກຄອງຂອງ ຢິດຊະເຣນ, ລວມທັງຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ແລະ ຜູ້ປົກຄອງເຂື່ອສາຍຂອງອາຮາບ, ໂດຍກ່າວວ່າ,² "ໃນເມື່ອລູກຊາຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຍັງມີຮິດຮີບແລະມ້າແລະເມືອງທີ່ມີກຳລັງເສີມ ແລະປະກອບອາວຸດ. ດັ່ງນັ້ນບັດນີ້, ເມື່ອຈົດຫມາຍສະບັບນີ້ມາເຖິງເຈົ້າ, ³ຈົ່ງຄັດເລືອກເອົາລູກຊາຍຂອງນາຍເຈົ້າທີ່ດີທີ່ສຸດແລະ ສົມຄວນທີ່ສຸດ ແລະ ຕັ້ງລາວໄວ້ເທິງບັນລັງຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ, ແລະ ຈົ່ງຕໍ່ສູ້ເພື່ອເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຈົ້າ."

⁴ແຕ່ພວກເຂົາຢ້ານແລະເວົ້າກັນວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ກະສັດສອງຄົນບໍ່ສາມາດຕ້ານທານເຢຊູໄດ້. ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ານທານໄດ້ຢ່າງໃດ?"⁵ ແລ້ວຄົນທີ່ຮັບຜິດຊອບພຣະຣາຊວັງ, ແລະ ຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງເມືອງ, ແລະ ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ພໍ່ຂອງຜູ້ທີ່ລ້ຽງດູເດັກນ້ອຍ, ໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາເຢຊູ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກທ່ານ. ພວກເຮົາຈະເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານສັ່ງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ແຕ່ງຕັ້ງກະສັດຜູ້ໃດເລີຍ. ຂໍເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ."⁶ ແລ້ວເຢຊູ ໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍ ເປັນຄັ້ງທີສອງເຖິງພວກເຂົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ຖ້າພວກທ່ານຢູ່ຝ່າຍເຮົາ, ແລະ ຖ້າທ່ານຈະຝັງເຮົາ, ທ່ານຕ້ອງນຳເອົາຫົວຂອງບັນດາລູກຊາຍນາຍຂອງທ່ານ, ແລະ ມາຫາເຮົາຢູ່ຢິດຊະເຣນໃນມືອິນນີ. "ບັດນີ້ບັນດາລູກຫລານຂອງກະສັດ, ມີເຈັດສິບຄົນ, ໄດ້ຢູ່ກັບພວກຄົນສຳຄັນຂອງເມືອງ, ເຊິ່ງກຳລັງລ້ຽງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຈົດຫມາຍມາເຖິງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ເອົາບັນດາລູກຊາຍຂອງກະສັດ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາເຈັດສິບຄົນ, ເອົາຫົວຂອງພວກເຂົາໃສ່ກະຕ່າແລ້ວສົ່ງໄປໃຫ້ເຢຊູທີ່ເມືອງຢິດຊາເຣນ.

⁸ມີຄົນສົ່ງຂ່າວໄດ້ມາຫາເຢຊູ, ບອກວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຫົວບັນດາລູກຊາຍຂອງກະສັດມາແລ້ວ." ດັ່ງນັ້ນລາວເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງກອງບັນດາຫົວໄວ້ເປັນສອງກອງທີ່ປະຕູເຂົ້າເມືອງຈົນເຖິງຕອນເຊົ້າ."⁹ ພໍຕອນເຊົ້າ ເຢຊູໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ຢືນຢູ່, ແລະ

ໄດ້ເວົ້າກັບປະຊາຊົນທັງຫມົດວ່າ, "ທ່ານທັງຫມົດເປັນຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ເຮົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ນາຍຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ຂ້າເພິ່ນເສຍ, ແຕ່ແມ່ນໃຜທີ່ຂ້າຄົນເຫລົ່ານີ້?

¹⁰ບັດນີ້ທ່ານຈຶ່ງຮູ້ແນ່ເຖິງວ່າ ຖ້ອຍຄຳຂອງ ພຣະຢາເວບວ່າສ່ວນໃດກໍ່ຕາມ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບຣາຊວົງຂອງອາຮາບ, ຈະບໍ່ຕິກຕິນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ, ເພາະພຣະຢາເວບໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ກ່າວຜ່ານທາງເອລີຢາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

¹¹ດັ່ງນັ້ນເຢຊູໄດ້ຂ້າທຸກຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນຣາຊວົງຂອງອາຮາບໃນເມືອງຢິດຊະເຣນ, ແລະຜູ້ຊາຍທີ່ສຳຄັນທັງຫມົດຂອງລາວ, ຫມູ່ເພື່ອນໃກ້ຊິດຂອງລາວ, ແລະປະໂລຫິດຂອງລາວ, ຈົນພວກເຂົາບໍ່ມີໃຜລອດຊີວິດຈັກຄົນ.

¹²ແລ້ວເຢຊູໄດ້ ລູກຂຶ້ນແລະອອກໄປ; ລາວໄປເມືອງຊາມາເຣຍ. ໃນລະຫວ່າງທາງທີ່ລາວໄປຮອດທີ່ເປັດອີເກັດ ເຂດຫມູ່ບ້ານຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະ,

¹³ລາວໄດ້ພົບອ້າຍນ້ອງຂອງກະສັດອາຮາຊີຢາແຫ່ງຢູດາ. ເຢຊູໄດ້ຖາມວ່າ, "ພວກທ່ານແມ່ນໃຜ?" ພວກເຂົາຕອບວ່າ,

"ພວກເຮົາເປັນອ້າຍນ້ອງຂອງອາຮາຊີຢາ,

ແລະພວກເຮົາກຳລັງຈະໄປຢ້ຽມບັນດາລູກຊາຍຂອງກະສັດແລະຂອງອາຊີນີເຢຊາເບນ."¹⁴ເຢຊູໄດ້ເວົ້າກັບພວກຄົນຂອງລາວວ່າ, "ຈັບເປັນພວກເຂົາ."

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈັບເປັນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາທັງສິບສອງຄົນທີ່ນຳສ້າງຂອງເປັດອີເກັດ. ລາວບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ລອດຈັກຄົນດຽວ.

¹⁵ເມື່ອເຢຊູໄດ້ອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ, ລາວໄດ້ພົບ ໂຢນາດາບລູກຊາຍຂອງ ເຣກາບຜູ້ທີ່ກຳລັງມາຫາລາວ. ເຢຊູໄດ້ຕ້ອນຮັບລາວແລະກ່າວກັບລາວວ່າ,

"ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຊື່ສັດຕໍ່ເຮົາ, ຢ່າງທີ່ຈິດໃຈຂອງເຮົາຊື່ສັດກັບເຈົ້າບໍ່?" ໂຢນາດາບຕອບວ່າ, "ແມ່ນແລ້ວ." ເຢຊູກ່າວວ່າ,

"ຖ້າສັດຊີກຢືນມືຂອງເຈົ້າມາໃຫ້ເຮົາ." ດັ່ງນັ້ນໂຢນາດາບຈຶ່ງຍືນມືຂອງລາວໃຫ້ເຢຊູ, ແລະ ເຢຊູໄດ້ເອົາໂຢນາດາບຂຶ້ນໄປໃນຣິດຮີບກັບລາວ.

¹⁶ເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ, "ມາກັບເຮົາເຖິດແລະ ເບິ່ງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງເຮົາເພື່ອພຣະຢາເວ." ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງໃຫ້ໂຢນາດາບໄດ້ຮິດຮີບຂອງລາວໄປກັບລາວ.

¹⁷ເມື່ອລາວມາຮອດເມືອງຊາມາເຣຍ, ເຢຊູໄດ້ຂ້າທຸກຄົນໃນເຊືອສາຍຂອງອາຮາບທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນເມືອງຊາມາເຣຍ, ຈົນຫມົດ,

ເຢຊູໄດ້ທຳລາຍເຊືອສາຍທຸກຄົນໃນຣາຊະວົງ ຂອງອາຮາບ, ຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບອກກັບເອລີຢາ.

¹⁸ແລ້ວເຢຊູໄດ້ເຕົ້າໂຮມປະຊາຊົນທຸກຄົນມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ອາຮາບຮັບໃຊ້ພະບາອານເລັກນ້ອຍ,

ແຕ່ວ່າເຢຊູຈະຮັບໃຊ້ລາວຫລາຍກ່ວາ." ບັດນີ້ຈຶ່ງເອີ້ນຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພະບາອານມາຫາເຮົາໃຫ້ຫມົດ, ທັງຜູ້ນະມັສະການ, ແລະ ນັກບວດ.

ທັງຫມົດຂອງພະບາອານ, ຢ່າໃຫ້ໃຜຂາດໄປເລີຍ, ເພາະເຮົາຈະມີການຖວາຍສັດບູຊາຄັ້ງໃຫຍ່ແກ່ພະບາອານ. ໃຜຂາດກໍ່ຈະບໍ່ໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່. "ແຕ່

ເຢຊູໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຫລອກລວງໂດຍເຈຕະນາທີ່ຈະຂ້າຜູ້ທີ່ນະມັສະການພະບາອານ."²⁰ເຢຊູໄດ້ ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຈັດຊຸມນຸມ ເພື່ອນະມັສະການພະບາອານ."

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງປະກາດເອີ້ນປະຊຸມດັ່ງກ່າວ.

²¹ແລ້ວເຢຊູໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປອີສະຣາເອນແລະຜູ້ທີ່ນະມັສະການພະບາອານທຸກຄົນກໍ່ ມາທັງຫມົດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີເຫລືອຈັກຄົນ ຫນຶ່ງ ທີ່ບໍ່ໄດ້ມາ.

ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນວິຫານຂອງພະບາອານ, ແລະມັນກໍ່ເຕັມໄປຈາກເບື້ອງ ຫນຶ່ງ ຫາອີກເບື້ອງຫນຶ່ງ.²²ເຢຊູໄດ້ສົ່ງຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕັ້ງເສື້ອຄຸມວ່າ,

"ຈົ່ງເອົາເສື້ອຄຸມສຳລັບຜູ້ທີ່ນະມັສະການພະບາອານອອກມາ." ດັ່ງນັ້ນຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງເອົາເສື້ອຄຸມອອກ.

²³ດັ່ງນັ້ນ ເຢຊູ ໄດ້ໄປກັບ ໂຢນາດາບ ລູກຊາຍຂອງ ເຣກາບ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງພະບາອານ, ແລະລາວໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ນະມັສະການຂອງພະບາອານວ່າ,

"ຈົ່ງຊອກຫາ ແລະໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າບໍ່ມີຜູ້ນະມັສະການພຣະຢາເວຢູ່ກັບພວກທ່ານ,

ແຕ່ໃຫ້ມີຜູ້ທີ່ນະມັສະການພະບາອານເທົ່ານັ້ນ."²⁴ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ດຽວນີ້

ເຢຊູໄດ້ເລືອກເອົາຜູ້ຊາຍແປດສິບຄົນທີ່ກຳລັງຍືນຢູ່ທາງນອກ, ແລະ ລາວໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, "ຖ້າຜູ້ໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເອົາເຂົາໄປໃນມືຂອງທ່ານ ຫນຶ່ງ,

ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ປ່ອຍໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນລອດໄປໄດ້, ລາວຈະຖືກປຣະຫານຊີວິດຂອງລາວແທນ."

²⁵ດັ່ງນັ້ນທັນທີທີ່ເຢຊູໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ສຳເລັດແລ້ວ, ທ່ານໄດ້ກ່າວກັບທະຫານຍາມ ແລະ ຜູ້ບັນຊາການວ່າ, "ຈົ່ງເຂົ້າໄປ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາ.

ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດອອກມາ." ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍຄົມດາບແລ້ວ, ທະຫານຍາມແລະ ພວກຜູ້ບັນຊາການໄດ້ໂຍນສິບພວກເຂົາອອກໄປຂ້າງນອກ ແລະ

ກໍ່ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນຂອງວິຫານພະບາອານ.²⁶ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງເສົາຫົນທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນວິຫານຂອງພະບາອານໄປເຜົາເສຍ.

²⁷ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍເສົາສັກສິດຂອງພະບາອານ, ແລະ ໄດ້ທຳລາຍວິຫານຂອງພະບາອານ ແລະ ເຮັດເປັນວິດຖ່າຍ, ຈົນຮອດປະຈຸບັນນີ້.

²⁸ນິຄົວິທີທີ່ເຢຊູໄດ້ທຳລາຍຜູ້ນະມັສະການພະບາອານອອກຈາກອີສະຣາເອນ.

²⁹ແຕ່ເຢຊູບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມບາບຂອງ ເຢໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ, ຜູ້ຊຶ່ງລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ອີສະຣາເອນເຮັດບາບ - ນັ້ນແມ່ນການນະມັສະການລູກງົວຄຳ ຢູ່

ໃນເມືອງເປັດເອນ ແລະ ໃນເມືອງດານ.³⁰ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບເຢຊູວ່າ, "ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ, ແລະ

ໄດ້ເຮັດກັບຄອບຄົວຂອງອາຮາບຕາມທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ,

ລູກຫລານຂອງເຈົ້າສີ່ສິບອາຍຸຄົນຈະໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງອີສະຣາເອນ."³¹ແຕ່ເຢຊູບໍ່ສົນໃຈທີ່ຈະດຳເນີນຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ,

ພຣະເຈົ້າຂອງອີສະຣາເອນ, ດ້ວຍສູດໃຈຂອງເຂົາ. ລາວບໍ່ໄດ້ຫັນຫນັກບາບຂອງ ເຢໂຣໂບອາມ, ໂດຍລາວໄດ້ນຳໃຫ້ອີສະຣາເອນເຮັດບາບດ້ວຍ.

³²ໃນຄວາມນັ້ນພຣະຢາເວຊົງເລີ່ມຕັດຕິດແດນຂອງອີສະຣາເອນອອກ, ແລະ ຮາຊາເອວກໍ່ໄດ້ຮັບຊະນະທົ່ວຕິດແດນອີສະຣາເອນ,

³³ຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນຝາກຕາເວັນອອກທັງຫມົດ ແຜ່ນດິນກີເລອາດ, ຄົນກາດ, ແລະ ຄົນລູເບັນແລະ ຄົນມານາເຊ ຕັ້ງແຕ່ເມືອງ ອາໂຣເອ,

ເຊິ່ງຢູ່ຂ້າງຮ່ອມພູ ຂອງອາກໂນນ, ຜ່ານກີເລອາດໄປຈົນເຖິງບາຊານ.

³⁴ສຳລັບເລື່ອງອື່ນກ່ຽວກັບເຢຊູ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ ແລະ

ອຳນາດຂອງລາວແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກເຫດການຕ່າງໆຂອງກະສັດຂອງອີສະຣາເອນບໍ່?³⁵ເຢຊູຈຶ່ງໄດ້ລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງເພິ່ນ,

ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຟັງເພິ່ນໄວ້ທີ່ເມືອງຊາມາເຣຍ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຢໂຣອາຮາດລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

³⁶ເວລາທີ່ເຢຊູໄດ້ປົກຄອງປະເທດອີສະຣາເອນຢູ່ທີ່ເມືອງຊາມາເຣຍນັ້ນຄືອາຍຸໄດ້ຊາວແປດປີ.

11 ¹ບັດນີ້ເມື່ອ ອາທາລີຢາ, ແມ່ຂອງອາຮາຊີຢາ, ໄດ້ເຫັນວ່າລູກຊາຍຂອງນາງໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ນາງກໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະຂ້າເຊືອພະວົງທັງຫມົດ.

²ແຕ່ເຢໂຣເຊບາລູກສາວຂອງກະສັດເຢໂຣຮາມ, ແລະນ້ອງສາວຂອງອາຮາຊີຢາ, ໄດ້ລັກນຳໂຢອາດລູກຊາຍຂອງອາຮາຊີຢາ,

ແລະໄດ້ເຊືອງເຂົາໄວ້ຈາກທຳມາກາງບັນດາລູກຊາຍຂອງກະສັດ ຊຶ່ງຕ້ອງຖືກຂ້າ, ລວມທັງພີລັງງຂອງເຂົາ; ນາງໄດ້ວາງເຂົາໄວ້ໃນຫ້ອງນອນ.

ພວກເຂົາໄດ້ເຊືອງເຂົາໄວ້ຈາກອາທາລີຢາ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າ.³ເຂົາໄດ້ຢູ່ກັບເຢໂຣເຊບາ, ຜູ້ຊຶ່ງເຊືອງເຂົາໄວ້ໃນວິຫານຂອງພຣະຢາເວ,

ເປັນເວລາຫົກປີ, ໃນຂະນະທີ່ອາທາລີຢາໄດ້ຊົງປົກຄອງເຫມືອແຜ່ນດິນ.

⁴ແຕ່ໃນປີທີ່ຈິດ, ເຢໂຣອາດາໄດ້ສົ່ງສານແລະໄດ້ນຳໄປມອບໃຫ້ບັນດາຜູ້ບັນຊາການ, ແລະຂອງພວກນາຍທະຫານຍາມ,

ໃຫ້ມາຫາເຂົາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາສາບານໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

ແລ້ວເຂົາກໍ່ໄດ້ນຳເອົາລູກຊາຍຂອງກະສັດມາໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ.⁵ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາວ່າ, "ສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຄື.

ກຸ່ມໜຶ່ງໃນສາມກຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າຜູ້ຊົງເຝົ້າຍາມໃນວັນສະບາໂຕ ຈະຕ້ອງເຝົ້າຍາມວັງຂອງກະສັດ,⁶ ແລະ ອີກກຸ່ມໜຶ່ງຈະຕ້ອງຍົນຍາມທີ່ປະຕູຊູເຣ, ແລະ ອີກກຸ່ມໜຶ່ງໃຫ້ປະຈຳຢູ່ທີ່ປະຕູຫຼັງປ້ອມຍາມ."

⁷ສ່ວນອີກສອງກຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຍາມໃນວັນສະບາໂຕ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຝົ້າຣະວັງພຣະວິຫານຂອງ ພຣະຢາເວ ສຳລັບກະສັດ.⁸ ພວກເຈົ້າຕ້ອງອ້ອມກະສັດໄວ້, ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຜ່ອມບັນດາອາວຸດໃນມື. ຂອງພວກເຂົາຜູ້ໃດກໍຕາມ, ຫຼືເຂົາໄປໃກ້ໃນແຖວຈະຕ້ອງຖືກຂ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ກັບກະສັດ ເມື່ອພະອົງອອກໄປ, ແລະເມື່ອພະອົງເຂົ້າມາ.

⁹ດັ່ງນັ້ນບັນດາຜູ້ບັນຊາການກອງຮ້ອຍ ກໍໄດ້ເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງຕາມທີ່ເຢໂຮຍອາດາປະໂລຫິດໄດ້ສັ່ງໄວ້. ແຕ່ລະຄົນຕ່າງກໍນຳຄົນຂອງຕົນ, ຜູ້ຊົງຈະເຂົ້າຍາມໃນວັນສະບາໂຕ, ແລະ ຜ່ອມກັບຜູ້ທີ່ຈະອອກຍາມວັນສະບາໂຕນັ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາຫາເຢໂຮຍອາດາປະໂລຫິດ.

¹⁰ແລ້ວເຢໂຮຍອາດາ ປະໂລຫິດກໍໄດ້ມອບຫອກ ແລະ ໄລ່ແກ່ບັນດາຜູ້ບັນຊາການ ຊຶ່ງເປັນຂອງກະສັດດາວິດ ແລະ ຫຼືຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

¹¹ດັ່ງນັ້ນພວກທະຫານຍາມ, ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຍື່ນຜ່ອມບັນດາອາວຸດໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ຈາກດ້ານຂວາໄປເຖິງດ້ານຊ້າຍຂອງພຣະວິຫານ, ໃກ້ແທ່ນບູຊາ ແລະ ພຣະວິຫານ, ອ້ອມຮອບກະສັດ.¹² ແລ້ວເຢໂຮຍອາດາກໍໄດ້ນຳລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຢອາດ, ອອກມາໄດ້ສວມມົງກຸດໃຫ້ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ມອບກິດເກນແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃຫ້ເຂົາ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງ ແລະ ເຈີມເຂົາໃຫ້ເປັນກະສັດ ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຕິບມືລະບອກວ່າ, "ຂໍໃຫ້ກະສັດຈະເຣີນຫມັ້ນຍືນເຖີນ!"

¹³ເມື່ອອາທາລີຢາໄດ້ຍືນສຽງທະຫານຍາມ ແລະ ສຽງປະຊາຊົນ, ນາງກໍໄດ້ເຂົ້າໄປຫາປະຊາຊົນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.¹⁴ ນາງໄດ້ເບິ່ງ, ແລະ, ເບິ່ງແມ, ກະສັດໄດ້ຊົງຍືນຢູ່ຂ້າງເສົາ, ຕາມທຳນຽມທີ່ເຄີຍປະຕິບັດ, ແລະ ມີບັນດາຜູ້ບັນຊາການ ແລະ ຄົນເປົ່າແກໄດ້ຢູ່ຂ້າງກະສັດ.

ປະຊາຊົນທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນກໍໄດ້ຊື່ນຊົມຍິນດີ ແລະ ໄດ້ເປົ່າແກ. ແລ້ວອາທາລີຢາກໍໄດ້ຈິກເສື້ອຜ້າຂອງນາງ ແລະ ໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ກະບົດ! ກະບົດ!"

¹⁵ແລ້ວເຢໂຮຍອາດາປະໂລຫິດໄດ້ສັ່ງພວກບັນຊາການທີ່ໄດ້ຮັບການຕັ້ງໃຫ້ຄວບຄຸມ, ກອງທັບວ່າ, "ຈົ່ງນຳຕົວນາງອອກມາລະຫວ່າງແຖວທະຫານ. ໃຜກໍຕາມທີ່ຕິດຕາມນາງໄປ, ຈົ່ງຂ້າເຂົາເສຍດ້ວຍດາບ." ເພາະປະໂລຫິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຢ່າຂ້ານາງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ."¹⁶ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຈັບນາງ ໃນຂະນະທີ່ນາງໄດ້ໄປເຖິງທາງທີ່ມີເຂົ້າເດີນພະຣາຊວັງ, ແລະ ນາງໄດ້ຖືກຂ້າເສຍຫິນ.

¹⁷ແລ້ວເຢໂຮຍອາດາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະຢາເວແລະກັບກະສັດ ແລະກັບປະຊາຊົນ, ວ່າພວກເຂົາຄວນຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວ, ແລະຍັງເຮັດພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງກະສັດແລະປະຊາຊົນດ້ວຍ.

¹⁸ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນຫມົດທັງແຜ່ນດິນກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສາລາຂອງພະບາອານແລະມ້າງສາລາລົງ.

ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍບັນດາແທ່ນບູຊາແລະຮູບເຄົ້າຮົບຂອງພະບາອານຫັກເປັນຕ່ອນໆ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມັດຕານ, ນັກບວດຂອງພະບາອານເສຍຫິນແທ່ນບູຊາ. ແລ້ວເຢໂຮຍອາດາປະໂລຫິດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກຍາມໄວ້ເຝົ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁹ເຢໂຮຍອາດາໄດ້ພາພວກຜູ້ບັນຊາການ, ພວກທະຫານຍາມ, ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນໄປກັບເຝີນ, ແລະພວກເຝີນໄດ້ແຕ່ກະສັດອອກມາຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຮ່ວມກັນ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນວັງຂອງກະສັດ, ຫຼືທາງປະຕູທະຫານຍາມ. ໂຢອາດາກໍໄດ້ຂຶ້ນນັ່ງເທິງບັນລັງຂອງກະສັດ.²⁰ ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນກໍໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີ, ແລະຍ້າມເມືອງກໍໄດ້ສະຫງົບຫລັງຈາກໄດ້ຂ້າອາທາລີຢາດ້ວຍດາບແລ້ວທີ່ວັງຂອງກະສັດ.

²¹ໂຢອາດາມີອາຍຸໄດ້ເຈັດປີເມື່ອພະອົງຊົງຄອງຣາຊ.

12

¹ໃນປີທີ່ເຈັດແຫ່ງຣາຊການເຢຮູ, ໂຢອາດາໄດ້ປົກຄອງ; ເປັນເວລາສິບປີໃນເຢຣູຊາເລັມ. ແມ່ຂອງພະອົງຊື່ວ່າ ຊິບິຢາ, ຊາວເບຍເອເຊບາ.

²ໂຢອາດາໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທັມໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວຕະຫລອດຣາຊການນັ້ນ, ເພາະເຢໂຮຍອາດາປະໂລຫິດໄດ້ແນະນຳພະອົງ.

³ແຕ່ສະຖານສູງຕ່າງໆຍັງບໍ່ໄດ້ມ້າງລົງ. ປະຊາຊົນຍັງຄົງຖວາຍສັດບູຊາ ແລະເຜົາເຄື່ອງຫອມໃນສະຖານສູງເຫລົ່ານັ້ນ.

⁴ໂຢອາດາໄດ້ເວົ້າກັບພວກປະໂລຫິດວ່າ, "ເງິນທັງຫມົດອັນເປັນຂອງຖວາຍທີ່ບໍ່ຮິສຸດ ຊຶ່ງໄດ້ນຳເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໄດ້ແກ່ເງິນທີ່ໄດ້ຮຽກຈາກແຕ່ລະຄົນ ຄືເງິນທີ່ໄດ້ເກັບໂດຍການສຳຫລວດສຳມະໂນ, ປະຊາຊົນຫລືເງິນທີ່ໄດ້ຈາກການປະຕິຍານຂອງບຸກຄົນ, ຫລືເງິນທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຖວາຍໂດຍການດິນໃຈຈາກພຣະຢາເວ

ດ້ວຍສະມັກໃຈຂອງພວກເຂົາ⁵ ປະໂລຫິດຄວນຮັບເງິນນັ້ນຈາກໜຶ່ງຂອງພວກຜູ້ເກັບເງິນທັງຫລາຍ ແລະສ້ອມແປງພຣະວິຫານບ່ອນທີ່ເຫັນວ່າເປ່ເພ."

⁶ແຕ່ໃນປີທີ່ຊາວສາມຂອງຣາຊການຂອງກະສັດໂຢອາດ, ພວກປະໂລຫິດບໍ່ໄດ້ສ້ອມແປງສິ່ງໃດໃນພຣະວິຫານເລີຍ.

⁷ແລ້ວກະສັດໂຢອາດາຈຶ່ງໄດ້ຊົງເອີນເຢໂຮຍອາດາປະໂລຫິດແລະບັນດາປະໂລຫິດອື່ນໆ; ພະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,

ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ສ້ອມແປງສິ່ງໃດໆໃນພຣະວິຫານ? ສະນັ້ນຕໍ່ໄປນີ້ຢ່າຮັບເງິນຈາກຜູ້ບໍ່ຮິຈາກເລີຍ,

ແຕ່ໃຫ້ເກັບເງິນມາສະເພາະທີ່ຈະແປງພຣະວິຫານ ແລະ

ຈ່າຍໃຫ້ແກ່ພວກຜູ້ທີ່ຈະສ້ອມແປງພຣະວິຫານເຫຼົ່ານັ້ນ."⁸ ດັ່ງນັ້ນພວກປະໂລຫິດຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນວ່າຈະບໍ່ຮັບເງິນຈາກປະຊາຊົນອີກ ແລະ ຈະບໍ່ສ້ອມແປງພຣະວິຫານດ້ວຍຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ.

⁹ໄດ້ເຈາະຮູໜຶ່ງທີ່ຟາຫີບນັ້ນ, ແລະໄດ້ໄວ້ທີ່ແທ່ນບູຊາດ້ານຂວາ, ຫາງເຂົ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

ແລະປະໂລຫິດທີ່ເຝົ້າຢູ່ທາງເຂົ້າພຣະວິຫານກໍໄດ້ໃສ່ເງິນທັງຫມົດລົງໄປໃນຫີບທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁰ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຝີນເຫັນວ່າມີເງິນໃນຫີບຫລາຍພໍແລ້ວ, ເລຂາທິການແລະມະຫາປະໂລຫິດຈະມາແລະເອົາເງິນໃສ່ຖົງ,

ແລ້ວເອົາເງິນທີ່ໄດ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໄປນັບ.

¹¹ພວກເຂົາໄດ້ມອບເງິນທີ່ຊົງແລ້ວໃຫ້ແກ່ບັນດາຄົນທີ່ດູແລພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍໃຫ້ແກ່ພວກຊ່າງໄມ້ແລະພວກຊ່າງກໍສ້າງ ຜູ້ຊົງໄດ້ພູຮະນະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ,¹² ແລະໃຫ້ແກ່ພວກຊ່າງກໍແລະພວກຊ່າງສະກັດຫີນ, ເພື່ອຊື້ໄມ້ແລະຫີນສະກັດທີ່ໃຊ້ໃນການສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະສຳລັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອື່ນໆທັງຫມົດທີ່ຈຳເປັນໃນການສ້ອມແປງ.

¹³ແຕ່ເງິນທີ່ໄດ້ນຳເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວນັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ນຳໄປໃຊ້ໃນການເຮັດພວກຖ້ວຍເງິນ, ມືດຕັດໄສ້ຕະກວຽງ, ອ່າງ, ແກ, ຫລືພາຊະນະທອງຄຳ, ຫລືພາຊະນະເງິນທີ່ໃຊ້ຕົກແຕ່ງໃດໆ.¹⁴ ພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍເງິນໃຫ້ແກ່ພວກທີ່ເຮັດງານສ້ອມພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁵ຍິງກວ່ານັ້ນພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງຂຽນລາຍງານຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ໃນການແປງ ທັງພວກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເງິນ ແລະພວກຜູ້ທີ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນແກ່ພວກຄົນງານ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດງານດ້ວຍຄວາມສັດຊື່.¹⁶ ແຕ່ເງິນຖວາຍບູຊາເພື່ອການລົບຄວາມຜິດແລະເງິນຖວາຍບູຊາລົບລ້າງບາບ ຈະບໍ່ໄດ້ນຳມາໄວ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ເພາະເງິນນັ້ນໃຫ້ເປັນຂອງພວກປະໂລຫິດ.

¹⁷ແລ້ວຮາຊາເອນກະສັດແຫ່ງອາຣາມໄດ້ຊົງຂຶ້ນໄປຮີບກັບເມືອງກາດ, ແລະຍຶດເມືອງນັ້ນໄດ້. ແລ້ວຮາຊາເອນກໍໄດ້ຫັນຂຶ້ນໄປໂຈມຕີກຸງເຢຣູຊາເລັມ.
¹⁸ໂຢອາດກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ນຳເອົາສິ່ງຂອງສັກສິດທັງຫມົດທີ່ເຢໂຮຊາຟັດແລະເຢໂຮຣາມແລະອາຣາຊີຢາ, ບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ຜູ້ເປັນກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ຊົງຊຳຮະໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດໄວ້ນັ້ນ, ແລະສິ່ງຂອງສັກສິດຂອງພະອົງເອງ, ແລະທອງຄຳທັງຫມົດທີ່ໄດ້ເຫັນໃນຄັງຂອງພຣະວິຫານພຣະຢາເວ
ແລະວັງຂອງກະສັດມາແລະພະອົງໄດ້ສົ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄປໃຫ້ຮາຊາເອນກະສັດແຫ່ງອາຣາມ. ແລ້ວຮາຊາເອນກໍໄດ້ຊົງຖວາຍຊັບໄປຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ.
¹⁹ສ່ວນພະຣາຊາກິດອິນໂຢອາດ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງກະທຳ, ໄດ້ບັນທຶກໃນຫນັງສືພິມສາວະດານກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?
²⁰ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະໄດ້ກໍ່ການກະບົດ; ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າໂຢອາດເສຍໃນເປັນມືນໂລຕາມທາງທີ່ລົງໄປຍັງສິນລາ.
²¹ໂຢຊາການລູກຊາຍຂອງຊີເມອາດ, ແລະເຢໂຮຊາບັດລູກຊາຍຂອງໂຊເມ, ພວກຂ້າຮາຊາການຂອງພະອົງໄດ້ຂ້າພະອົງເສຍ. ພວກເຂົາໄດ້ຝັງໂຢອາດໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດໃນເມືອງດາວິດ, ແລະອາມາຊີຢາ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແຫ່ງ.

13 ¹ໃນປີທີ່ຊາວສາມແຫ່ງຮາຊາການໂຢອາດ ລູກຊາຍຂອງອາຣາຊີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ເຢໂຮຣາຣາດ

ລູກຊາຍຂອງເຢຣູໄດ້ຊົງປົກຄອງເຫນືອອິສະຣາເອນໃນກຸງສະມາເຣຍ; ພະອົງປົກຄອງເປັນເວລາສິບເຈັດປີ.
²ພະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວແລະໄດ້ເຮັດບາບທັງຫລາຍຕາມເຢໂຮໂຢອາມ ລູກຊາຍຂອງເນບັດ, ຜູ້ໄດ້ນຳອິສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບດ້ວຍ; ແລະເຢໂຮຣາຣາດບໍ່ໄດ້ຊົງຫັນຫນ້າຈາກບາບນັ້ນ.
³ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງ ພຣະຢາເວ ກໍມີຫລາຍຂຶ້ນຕໍ່ອິສະຣາເອນ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບເຂົ້າທັງຫລາຍໄວ້ໃນມືຮາຊາເອນກະສັດແຫ່ງອາຣາມແລະໃນມືຂອງເປັນຮາດາດ ລູກຊາຍຂອງຮາຊາເອນ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ⁴ດັ່ງນັ້ນເຢໂຮຣາຣາດໄດ້ຊົງພາວັນນາອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຟັງເພິນ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງເຫັນການກົດຂີ່ອິສະຣາເອນ, ຄືທີ່ກະສັດແຫ່ງອາຣາມໄດ້ຊົງກົດຂີ່ພວກເຂົາ.
⁵ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປຣະທານຜູ້ນຳຄົນຫນຶ່ງແກ່ອິສະຣາເອນ, ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ລອດພົ້ນຈາກມືຂອງຄົນອາຣາມ, ແລະປະຊາຊົນອິສະຣາເອນກໍໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານຂອງພວກເຂົາຢ່າງທີ່ເຄີຍມີມາກ່ອນນີ້.
⁶ເຖິງປານນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຫນີບໍ່ພົ້ນຈາກບາບ ຂອງຮາຊາວົງຂອງເຢໂຮໂຢອາມ, ຊຶ່ງພະອົງໄດ້ຊົງເປັນຕົ້ນເຫດ ໃຫ້ອິດສະຣາເອນໄດ້ກະທຳບາບດ້ວຍ, ແລະພວກເຂົາຍັງຄົງຢູ່ໃນບາບເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ໄປ; ແລະຮູບເຈົ້າແມ່ອາເຊລາກໍຍັງຢູ່ໃນສະມາເຣຍຕໍ່ໄປ. ⁷ພວກຄົນອາຣາມ ເຢໂຮຣາຣາດໄດ້ເຫລືອພຽງທະຫານມ້າທຳສິບຄົນ, ຮິດຮີບສິບຄົນ, ແລະທະຫານລາບຫນຶ່ງຫມື່ນຄົນ, ເພາະກະສັດແຫ່ງອາຣາມໄດ້ຊົງທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະໃຫ້ເປັນຢ່າງແກບໃນເວລາຟາດເຂົ້າ.
⁸ສ່ວນພະຣາຊາກິດອິນໂຢອາດ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງກະທຳ ແລະອຳນາດຂອງພະອົງ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືພິມສາວະດານກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ⁹ດັ່ງນັ້ນເຢໂຮຣາຣາດໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຝັງພະອົງໄວ້ໃນກຸງສະມາເຣຍ. ເຢໂຮຣາດລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດປົກຄອງແຫ່ງ.
¹⁰ໃນປີທີ່ສາມສິບເຈັດ ແຫ່ງຮາຊາການໂຢອາດກະສັດຂອງຢູດາ, ເຢໂຮຣາດລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາຣາດໄດ້ຊົງປົກຄອງເຫນືອອິສະຣາເອນ ໃນ ສະມາເຣຍ; ເປັນເວລາສິບຫົກປີ. ¹¹ພະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ.
ພະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຫັນຫນ້າຈາກບາບທັງຫມົດຂອງເຢໂຮໂຢອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ, ຜູ້ຊົງນຳອິສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບດ້ວຍ, ແຕ່ພະອົງໄດ້ຊົງດຳເນີນໃນບາບນັ້ນ.
¹²ສ່ວນຮາຊາກິດອິນໂຢອາດ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງກະທຳ, ແລະອຳນາດຂອງພະອົງໄດ້ຊົງສູ້ຮົບກັບອາມາຊີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືພິມສາວະດານກະສັດຂອງອິສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ¹³ເຢໂຮຣາດໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະເຢໂຮໂຢອາມໄດ້ຂຶ້ນນັ່ງເທິງບັນລັງຂອງພະອົງ. ເຢໂຮຣາດໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃນສະມາເຣຍກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.
¹⁴ບັດນີ້ ເອລີຊາໄດ້ລົມປ່ວຍດ້ວຍພະຍາດທີ່ເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍໃນໄວໆ, ດັ່ງນັ້ນເຢໂຮຣາດກະສັດຂອງອິສະຣາເອນ ໄດ້ລົງໄປຫາເພິນ ແລະໄດ້ຊົງຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ຫນ້າເພິນ. ພະອົງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພໍເອີຍ, ພໍເອີຍ, ຮິດມ້າຮີບແຫ່ງອິສະຣາເອນ ແລະທະຫານມ້າປະຈຳຮິດກຳລັງຈະມາຮັບທ່ານແລ້ວ!" ¹⁵ເອລີຊາໄດ້ຕອບພະອົງວ່າ, "ຂໍໄດ້ເອົາຄັນທະນູ ແລະ ລູກທະນູມາຈຳນວນຫນຶ່ງດ້ວຍ, "ດັ່ງນັ້ນໂຢອາດຈຶ່ງໄດ້ເອົາຄັນທະນູ ແລະລູກທະນູມາຈຳນວນຫນຶ່ງ. ¹⁶ເອລີຊາໄດ້ບອກກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນວ່າ, "ຂໍໄດ້ຊົງຈັບຄັນທະນູໄວ້ໃນມືຂອງພະອົງ, " ດັ່ງນັ້ນພະອົງໄດ້ຈັບຄັນທະນູໄວ້ໃນມືຂອງພະອົງ. ແລ້ວເອລີຊາໄດ້ວາງມືເພິນເທິງມືທັງສອງຂ້າງຂອງກະສັດ.
¹⁷ເອລີຊາໄດ້ບອກວ່າ, "ຂໍໄດ້ຊົງເປີດປ່ອງຢ້ຽມທາງທິດຕາເວັນອອກ, "ດັ່ງນັ້ນພະອົງໄດ້ຊົງເປີດແລ້ວ. ເອລີຊາໄດ້ບອກວ່າ, " ຈົ່ງຍິງ!", ແລະພະອົງກໍໄດ້ຍິງອອກໄປ. ເອລີຊາໄດ້ບອກວ່າ, " ນີ້ຈະເປັນລູກທະນູແຫ່ງຊັຍຊະນະ ຂອງພຣະຢາເວ, ລູກທະນູແຫ່ງຊັຍຊະນະເຫນືອພວກອາຣາມ, ເພາະພະອົງຈະໄດ້ທຳລາຍຄົນອາຣາມໄດ້ຢ່າງລາບຄາບຫຼາຍເພິກ. ¹⁸ແລ້ວເອລີຊາໄດ້ບອກວ່າ, " ຂໍໄດ້ຊົງຈັບລູກທະນູເຫລົ່ານັ້ນມາ, " ດັ່ງນັ້ນໂຢອາດກໍໄດ້ຈັບລູກທະນູເຫລົ່ານັ້ນ. ເພິນໄດ້ບອກກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນວ່າ, "ຊົງຖືລູກທະນູລົງພົ້ນດິນເບິ່ງ, "ແລະພະອົງໄດ້ຖືສາມເທືອ, ແລ້ວກໍໄດ້ຢຸດ. ¹⁹ແຕ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຮ້າຍພະອົງ ແລະໄດ້ບອກວ່າ, " ພະອົງຄວນຈະຖືຫ້າຫລືຫົກເທືອ. ແລ້ວພະອົງຈະໄດ້ຖືອາຣາມຈົນກວ່າຈະໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫມົດໄປ, ແຕ່ບັດນີ້ພະອົງຈະຖືຊະນະອາຣາມໄດ້ພຽງສາມຄັ້ງເທົ່ານັ້ນ."
²⁰ແລ້ວເອລີຊາໄດ້ຕາຍໄປ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຝັງເພິນໄວ້. ປົກກະຕິໃນເວລານີ້ຊາວໂມອາບ ໄດ້ເຄີຍຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນໃນຕອນຕົ້ນປີ.
²¹ຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຝັງສິບຊາຍຄົນຫນຶ່ງຢູ່, ພວກເຂົາກໍເຫັນກຸ່ມຊາວໂມອາບ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໂຍນສິບຊາຍຄົນນັ້ນລົງໄປໃນຫລຸມຝັງຂອງເອລີຊາ. ເມື່ອສິບຂອງຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ໂດນກະດູກຂອງເອລີຊາ, ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ມີຊີວິດຂຶ້ນມາແລະຢືນຢັນດ້ວຍຕົວເອງ.
²²ຮາຊາເອນກະສັດແຫ່ງອາຣາມ ໄດ້ຊົງກົດຂີ່ຊາວອິສະຣາເອນຢູ່ຕະຫລອດອາຊາການຂອງເຢໂຮຣາຣາດ ²³ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງພຣະເມດຕາຕໍ່ອິສະຣາເອນ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຫ່ວງໂຍພວກເຂົາແລະໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອພວກເຂົາໄວ້, ເພາະພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ. ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຊົງທຳລາຍພວກເຂົາ, ແລະພຣະອົງຍັງຄົງບໍ່ໄດ້ໄລ່ພວກເຂົາໄປ ໃຫ້ພົ້ນພຣະພິກພຣະອົງເລີຍ. ²⁴ຮາຊາເອນກະສັດແຫ່ງອາຣາມໄດ້ຕາຍໄປ, ແລະເປັນຮາດາດລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດປົກຄອງແຫ່ງ. ²⁵ເຢໂຮຣາດລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາຣາດໄດ້ຢຶດບັນດາເມືອງຈາກເປັນຮາດາດລູກຊາຍຂອງຮາຊາເອນກັບຄືນມາ ຊຶ່ງເປັນເມືອງທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງຢຶດຈາກເຢໂຮຣາຣາດ ພໍຂອງເຢໂຮຣາດໄດ້ເມື່ອຕອນເຮັດເສິກ. ເຢໂຮຣາດໄດ້ຮີບຊະນະພະອົງສາມເທືອ, ແລະໄດ້ບັນດາເມືອງອິສະຣາເອນກັບຄືນມາ.

14 ¹ໃນປີທີສອງແຫ່ງຮາດຊະການໂຢອາດລູກຊາຍຂອງເຢໂຮອາຮາດ, ກະສັດຂອງອິສະຣາເອນ, ອາມາຊີຢາລູກຊາຍຂອງໂຢອາດ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ຊົງຂຶ້ນຄອງບັນລັງ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຊົງເປັນກະສັດນັ້ນ. ²ພະອົງອາຍຸໄດ້ຊາວຫ້າປີພະອົງເລີ່ມປົກຄອງ; ພະອົງໄດ້ຄອງບັນລັງຢູ່ໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມຊາວເກົ່າປີ. ມານດາຂອງພະອົງມີຊື່ວ່າ ເຢໂຮອັດຕິນ, ຊາວນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ³ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທັມໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ຍັງບໍ່ຄືກັນກັບດາວິດບັນພະບຸຣຸດຂອງພຣະອົງ. ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ໂຢອາດ, ພໍ່ຂອງພະອົງ, ໄດ້ຊົງເຮັດ.

⁴ແຕ່ສະຖານສູງເຫລົ່ານັ້ນກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກທຳລາຍເທື່ອ. ປະຊາຊົນຍັງຄົງຖວາຍສັດເປັນເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຜົາເຄື່ອງຫອມທີ່ສະຖານສູງເຫລົ່ານັ້ນ.

⁵ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຮາຊອານາຈັກໄດ້ຢູ່ໃນພະຫັດຂອງພະອົງຢ່າງຫມັ້ນຄົງແລ້ວ, ພະອົງກໍໄດ້ຊົງຂ້າພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ໄດ້ຂ້າບິດາ, ຂອງກະສັດ.

⁶ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຂ້າລູກຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຢູ່ພຣະຊົນນັ້ນ; ແຕ່, ພະອົງໄດ້ຊົງປະຕິບັດຕາມທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນກົດບັນຍັດ, ໃນຫນັງສື, ຂອງໂມເຊ, ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາວ່າ, “ຢ່າຂ້າບິດາ ເພາະການກະທຳຂອງເຊື້ອສາຍພວກເຂົາ, ຫລືຢ່າຂ້າລູກຫລານເພາະການກະທຳຂອງບິດາມານດາຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຖືກຂ້າຍອນບາບຂອງຕົນເອງ.” ⁷ພະອົງໄດ້ຊົງຂ້າຄົນເອໂດມຫລາຍສິບພັນຄົນໃນຮ່ອມພູເກືອ; ພະອົງຍັງໄດ້ຊົງຢຶດເອົາເມືອງເສລາດ້ວຍສົງຄາມ, ແລະ ໄດ້ຊົງເອີ້ນເມືອງນັ້ນວ່າ ໂຢກເທເອນ, ຊຶ່ງເປັນຊື່ຈິນມາເຖິງທຸກມື້ນີ້.

⁸ແລ້ວອາມາຊີຢາໄດ້ສົງຄະນະທູດໄປເຝົ້າໂຢອາດລູກຊາຍຂອງເຢໂຮອາຮາດກະສັດອິສະຣາເອນ, ກ່າວວ່າ, “ມາເຖີດ, ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານພົບກັນໃນສົງຄາມ.” ⁹ແຕ່ໂຢອາດກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ສົງຜູ້ສືບສານໄປຫາອາມາຊີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ກ່າວວ່າ, “ຕົນຫນາມໃນເລບານອນໄດ້ສົງຂ່າວໄປຫາຕົນສິນສິດາໃນເລບານອນ, ກ່າວວ່າ, ‘ຈົ່ງໃຫ້ລູກສາວຂອງທ່ານເປັນເມຍຂອງລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,’ ແຕ່ສັດປ່າໂຕຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນເລບານອນໄດ້ຜ່ານມາ ແລະ ໄດ້ກັກຢູ່ບັດຕົນຫນາມນັ້ນລົງ.” ¹⁰ທ່ານໄດ້ໂຈມຕີເອໂດມ, ແລະ ຈິດໃຈຂອງທ່ານກໍເຮັດໃຫ້ທ່ານຈອງຫອງຂຶ້ນ. ຈົ່ງພູມໃຈໃນຊັບຊະນະຂອງທ່ານເຖີດ, ແຕ່ຈົ່ງຢູ່ກັບເຮືອນຂອງຕົນ, ເພາະວ່າເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງສ້າງບັນຫາໃຫ້ກັບຕົວເອງ ແລະ ສິມລົງ, ທັງທ່ານແລະ ຢູດາດ້ວຍ?”

¹¹ແຕ່ອາມາຊີຢາບໍ່ຍອມຟັງ. ດັ່ງນັ້ນເຢໂຮອາດ ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ຈຶ່ງໄດ້ຊົງໂຈມຕີ ແລະ ພະອົງກັບອາມາຊີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາກໍຊົງໄດ້ຜະເຊີນຫນ້າກັນຢູ່ທີ່ເມືອງເບັດເຊເມັດ, ເຊິ່ງເປັນຂອງຢູດາ. ¹²ຢູດາກໍໄດ້ຜ່າຍແຜ່ຊາວອິສະຣາເອນ, ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນກໍໄດ້ຫນີກັບບ້ານ.

¹³ເຢໂຮອາດກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ກໍໄດ້ຊົງຈັບອາມາຊີຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ ລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຢອາດ, ບຸດຊາຍຂອງອາຮາຊີຢາ, ໄດ້ທີ່ເມືອງເບັດເຊເມັດ. ແລະ ໄດ້ຊົງທຳລາຍກຳແພງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມເປັນໄລຍະທາງສີ່ຮ້ອຍຊົງຕິແມັດ. ຕັ້ງແຕ່ປະຕູເຟຣາຢິມຈົນເຖິງປະຕູແຊ, ¹⁴ແລະພະອົງໄດ້ຊົງຢຶດເອົາຫອງຄຳ ແລະ ເງິນທັງຫມົດ, ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ໃນຄັງຂອງພຣະອາຊວັງ, ພ້ອມທັງການຈັບຕົວປະກັນເຊັ່ນດຽວກັນ, ແລະ ໄດ້ກັບໄປທີ່ເມືອງຊາມາເຣຍ.

¹⁵ສ່ວນຮາຊະກິດອື່ນໆຂອງເຢໂຮອາດ, ທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດ, ທັງອຳນາດຂອງພະອົງ, ແລະການສູ້ຮົບກັບອາມາຊີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດານັ້ນ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ¹⁶ເຢໂຮອາດໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດ ແລະ ໄດ້ຊົງຖືກຝັງໄວ້ຢູ່ໃນເມືອງຊາມາເຣຍພ້ອມດ້ວຍບັນດາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ແລະ ເຢໂຮໂບອາມ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງ, ໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

¹⁷ອາມາຊີຢາລູກຊາຍຂອງໂຢອາດ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ຊົງມີຊີວິດຢູ່ອີກສິບຫ້າປີ ຫລັງຈາກເຢໂຮອາດລູກຊາຍຂອງເຢໂຮອາຮາດກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ. ¹⁸ສ່ວນຮາຊະກິດອື່ນໆຂອງອາມາຊີຢາ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດສາດຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການກະບົດຕໍ່ອາມາຊີຢາໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພະອົງໄດ້ຫລົບຫນີໄປທີ່ເມືອງລາກິດ. ແຕ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ສົງຄົນນຳພະອົງໄປທີ່ເມືອງລາກິດ, ແລະໄດ້ຂ້າພະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

²⁰ແລະພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາສິບບັນທຸກໃສ່ນ້ຳກັບມາ, ແລະໄດ້ຝັງໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດໃນເມືອງຂອງດາວິດ. ²¹ປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງຢູດາກໍຕັ້ງອາຊາຮີຢາ, ເຊິ່ງມີອາຍຸສິບຫົກປີ, ໃຫ້ເປັນກະສັດແທນອາມາຊີຢາພໍ່ຂອງພະອົງ. ²²ອາຊາຮີຢາໄດ້ຊົງສ້າງເມືອງເອລາດຂຶ້ນໃຫມ່ ແລະ ບູຣະນະໃຫ້ກັບມາຂຶ້ນກັບຢູດາ, ຫລັງຈາກທີ່ກະສັດອາມາຊີຢາໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານ.

²³ໃນປີທີສິບຫ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງອາມາຊີຢາ ລູກຊາຍຂອງໂຢອາດກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ເຢໂຮໂບອາມ ບຸດຊາຍຂອງໂຢອາດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ປົກຄອງໃນຊາມາເຣຍ; ຢູ່ສິບສິບເອັດປີ. ²⁴ພະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫນີຈາກບາບທັງຫມົດຂອງເຢໂຮໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳພາອິສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບດ້ວຍ. ²⁵ພະອົງໄດ້ຊົງໂຈມຕີເອົາແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນຄືນມາຈາກທາງເຂົາເມືອງເລໂບຮາມັດ ໄກໄປຮອດທະເລອາຣາບາ, ຕາມຄຳສັ່ງຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ເຊິ່ງກ່າວໂດຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຄື ໂຢນາ ລູກຊາຍຂອງອາມິດໄຕ, ຜູ້ທ່ານວາຍ, ທີມາຈາກກາດ-ເຮເຟ.

²⁶ເພາະວ່າພຣະຢາເວຊົງໄດ້ເຫັນວ່າ ຄວາມທຸກຂອງອິສະຣາເອນ, ນັ້ນຂຶ້ນຂຶ້ນຫລາຍ, ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜເຫລືອຢູ່, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຂ້າທາດຫລືບໍ່ເປັນຂ້າທາດ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຊ່ອຍກອບກູ້ຊາວອິສະຣາເອນໄດ້. ²⁷ເຫດສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ເອົາຊື່ອິສະຣາເອນອອກຈາກໃຕ້ຫ້ອງຟ້າ; ແຕ່, ພຣະອົງກັບໄດ້ຊົງຊ່ວຍພວກເຂົາດ້ວຍມືຂອງ ເຢໂຮໂບອາມ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮອາດ.

²⁸ສ່ວນຮາຊະກິດອື່ນໆຂອງ ເຢໂຮໂບອາມ, ແລະທຸກໆສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດ, ແລະອຳນາດຂອງພະອົງ, ການສູ້ຮົບຂອງພະອົງ ແລະເລື່ອງທີ່ໂຈມຕີເອົາເມືອງດາມັສກັດ ແລະເມືອງຮາມັດ, ເຊິ່ງເຄີຍເປັນຂອງຢູດາ, ຄົນໃຫ້ແກ່ອິສະຣາເອນ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນບໍ່?

²⁹ເຢໂຮໂບອາມໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດ, ຄືບັນດາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ແລ້ວເຊກາຮີຢາລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

15 ¹ໃນປີທີຊາວ-ເຈັດ ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ ເຢໂຮໂບອາມກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ອາຊາຮີຢາບຸດຊາຍຂອງອາມາຊີຢາກະສັດຢູດາໄດ້ຂຶ້ນຄອງບັນລັງ. ²ອາຊາຮີຢາຊົງມີອາຍຸໄດ້ສິບຫົກປີເມື່ອຕອນທີຂຶ້ນປົກຄອງບັນລັງ. ແລະພະອົງໄດ້ປົກຄອງໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມຫ້າສິບ-ສອງປີ. ແມ່ຂອງພະອົງຊື່ວ່າ ເຢຊີລີຢາ, ແລະນາງໄດ້ມາຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ³ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຄືກັບທຸກຢ່າງທີ່ອາມາຊີຢາບິດາຂອງພະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ.

⁴ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສະຖານສູງບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ. ປະຊາຊົນກໍຍັງຖວາຍສັດບູຊາ ແລະ ເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງສະຖານສູງເຫລົ່ານັ້ນ. ⁵ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງລົງໂທດກະສັດ ພະອົງໄດ້ຊົງກາຍເປັນຄົນຂີ້ທູດຈົນເຖິງວັນຕາຍ ແລະ ພະອົງຢູ່ໃນພະຣາຊະວັງແຍກຕ່າງຫາກ. ໂຢທາມ, ລູກຊາຍຂອງກະສັດ, ໄດ້ເປັນຜູ້ເບີງແຍງຄວບຄຸມສຳນັກພະຣາຊະວັງ. ແລະ ໄດ້ຊົງປົກຄອງປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນ.

⁶ສ່ວນຮາຊະກິດອື່ນໆຂອງອາຊາຮີຢາ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ, ໄດ້ຊົງບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດສາດຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ດັ່ງນັ້ນອາຊາຮີຢາຈຶ່ງໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດ; ແລະພວກເຂົາໄດ້ຝັງສິບໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງໃນເມືອງດາວິດ. ໂຢທາມລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

⁸ໃນປີທີສາມສິບ-ແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງອາຊາຮີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ເຊກາຮີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮໂບອາມຂຶ້ນປົກຄອງເຫນືອອິສະຣາເອນໃນຊາມາເຣຍເປັນເວລາຫົກເດືອນ. ⁹ພະອົງກໍໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ, ຄືກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງທີ່ຊົງໄດ້ກະທຳ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະຖົມບາບຈາກບາບທັງຫລາຍຂອງເຢໂຮໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງນຳອິສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບດ້ວຍ.

¹⁰ ຊານລູມ ລູກຊາຍຂອງຢາເບັດໄດ້ກໍ່ການກະບົດຕໍ່ເຊກາຣີຢາ, ແລະ ໂຄ່ນລົມພະອົງກະສັດລົງໃນອິບເລອາມ, ແລະຂ້າພະອົງ. ແລະທ່ານໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.¹¹ ສ່ວນພະຣາຊະກິດອື່ນໆຂອງເຊກາຣີຢາ, ຊຶ່ງຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.¹² ເຫດການນີ້ເປັນໄປຕາມຄຳພີພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ກັບເຢຮູ, ວ່າ, "ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງອິສະຣາເອນເປັນເວລາສີ່ຮ້ອນຄົນ." ແລະກໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ.

¹³ ຊານລູມລູກຊາຍຂອງຢາເບັດໄດ້ຂຶ້ນຄອງຣາຊາໃນປີທີສາມສິບ-ເກົ້າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງອາຊາຣີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ແລະ ພະອົງໄດ້ປົກຄອງໃນຊາມາເຣຍໄດ້ຫນຶ່ງເດືອນ.¹⁴ ເມນາເຮມລູກຊາຍ ຂອງກາດີ ກໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຈາກມາເມືອງຕີຣະຊາໄປທີ່ເມືອງຊາມາເຣຍ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນທ່ານໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມຊານລູມ ລູກຊາຍຂອງຢາເບັດ, ໃນຊາມາເຣຍ. ແລະໄດ້ຂ້າພະອົງ ແລະ ໄດ້ຊົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

¹⁵ ສ່ວນຣາຊກິດອື່ນໆຂອງຊານລູມ ແລະການກະບົດທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດສາດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.¹⁶ ຕໍ່ມາເມນາເຮມໄດ້ໂຈມຕີຕັບປູອາ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ແລະຊາຍແດນຂອງເມືອງນັ້ນຕັ້ງແຕ່ຕີຣະຊາໄປ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປີດປະຕູໃຫ້ລາວ. ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງໄດ້ໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ, ແລະເຂົາກໍ່ໄດ້ຜ່າທ້ອງແມ່ຍິງຖືພາຂອງຫມູ່ບ້ານນັ້ນທຸກຄົນ.

¹⁷ ໃນປີທີສາມສິບ-ເກົ້າແຫ່ງກະສັດອຸດຊີຢາ ແຫ່ງຢູດາ, ເມນາເຮມ ບຸດຊາຍຂອງກາດີໄດ້ຊົງປົກຄອງເຫນືອອິສະຣາເອນ; ໃນຊາມາເຣຍເປັນເວລາສິບປີ.

¹⁸ ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ. ຕະຫລອດການປົກຄອງຂອງພະອົງກໍ່ບໍ່ໄດ້ປະຖົມບາບທັງຫລາຍຂອງເຢໂຣໂບອາມ ບຸດຊາຍຂອງເນບັດ. ຜູ້ໄດ້ຊົງນຳພາອິສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບດ້ວຍ.

¹⁹ ຕໍ່ມາປູລ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຊົງຍົກທັບຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະ ເມນາເຮມໄດ້ຊົງຖວາຍເງິນຈຳນວນຫນຶ່ງພັນຕະລັນຕິນໃຫ້ແກ່ປູລ, ເພື່ອໃຫ້ປູລສະໜັບສະໜູນພະອົງ ແລະ ຊ່ວຍພະອົງຄຸມອຳນາດໃນອານາຈັກອິສະຣາເອນໄວ້ໄດ້.²⁰ ເມນາເຮມໄດ້ຊົງຍົກເງິນຈາກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຄືຈາກຄົນລວຍທຸກຄົນ ຄົນລະຫ້າສິບເຊກຽນເພື່ອຖວາຍແດ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ. ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍຈຶ່ງຍົກທັບກັບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

²¹ ສ່ວນພະຣາຊະກິດກະອື່ນໆຂອງເມນາເຮມ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດແຫ່ງອິສະຣາເອນບໍ່ແມ່ນບໍ່?²² ດັ່ງນັ້ນ ເມນາເຮມໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູຣຸດ, ແລະເປກາຣີຢາບຸດຊາຍຂອງພະອົງກໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

²³ ໃນປີທີຫ້າສິບແຫ່ງກະສັດອຸດຊີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ເປກາຣີຢາບຸດຊາຍຂອງເມນາເຮມຊົງປົກຄອງເຫນືອອິສະຣາເອນໃນຊາມາເຣຍ; ພະອົງປົກຄອງໄດ້ສອງປີ.²⁴ ພະອົງກໍ່ໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະຖົມບາບທັງຫລາຍຂອງເຢໂຣໂບອາມບຸດຊາຍຂອງເນບັດ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງເປັນເຫດໃຫ້ອິສະຣາເອນເຮັດບາບດ້ວຍ.

²⁵ ເປກາຣີຢາມີຂ້າຣາຊະການຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ເປກາລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ, ຜູ້ທີ່ກໍ່ການກະບົດຕໍ່ພະອົງ. ເປກາຣັມກັບຊາວກີເລອາດຫ້າສິບຄົນ, ໄດ້ຂ້າເປກາຣີຢາຜ່ອມກັບອາໂກບ ແລະ ອາຣີເອໃນປ້ອມປາກການຂອງຣາຊະວັງໃນເມືອງຊາມາເຣຍ, ເປກາໄດ້ຂ້າເປກາຣີຢາແລະໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.²⁶ ສ່ວນຣາຊະກິດອື່ນໆຂອງເປກາຣີຢາ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດ, ມີບັນທຶກໃນຫນັງສືຂອງພິງສາວະດານກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.

²⁷ ໃນປີທີຫ້າສິບ-ສອງແຫ່ງການປົກຄອງອຸດຊີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ເປກາລູກຊາຍຂອງເຣມາລີອາໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງອິສະຣາເອນໃນເມືອງຊາມາເຣຍ; ພະອົງຊົງຄອງຣາຊໄດ້ຊາວປີ.²⁸ ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະຖົມບາບທັງຫລາຍຂອງເຢໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ, ຜູ້ທີ່ເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ອິສະຣາເອນເຮັດບາບດ້ວຍ.

²⁹ ໃນລະຫວ່າງການປົກຄອງຂອງເປກາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຕີກະລາດປິເລເສ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ເຂົ້າມາຍຶດເອົາເມືອງອີໂຢນ, ອາເບັນເບັດມາອາກາ, ຢາໂນອາ, ຄາເດັດ, ຮາໂຊ, ກີເລອາດ, ຄາລີເລ, ແລະດິນແດນນັບຫລັກທັງຫມົດ. ພະອົງຊົງໄດ້ຮັບໂຮມປະຊາຊົນໄປເປັນຊະເລີຍໃນອັດຊີເຣຍ.

³⁰ ດັ່ງນັ້ນ ໂຮເຊຢາລູກຊາຍຂອງເອລາໄດ້ຮ່ວມກັນຄິດກະບົດຕໍ່ເປກາລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ. ລາວໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມພະອົງລົງ ແລະ ປະຫານພະອົງ. ແລ້ວລາວກໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ, ໃນປີທີຊາວແຫ່ງການປົກຄອງຂອງໂຢທາມລູກຊາຍຂອງອຸດຊີຢາ.³¹ ສ່ວນຣາຊະກິດອື່ນໆຂອງເປກາ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດ, ມີບັນທຶກໃນຫນັງສືພິງສາວະດານກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.

³² ໃນປີທີສອງແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເປກາລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ໂຢທາມບຸດຊາຍຂອງອຸດຊີຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາຊົງໄດ້ຂຶ້ນຄອງລາດ.³³ ເມື່ອພະອົງໄດ້ຂຶ້ນຄອງລາດນັ້ນມີອາຍຸໄດ້ຊາວ-ຫ້າປີ; ພະອົງປົກຄອງໄດ້ສິບຫົກປີທຶນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ແມ່ຂອງພະອົງມີຊື່ວ່າເຢຣູຊາ; ເປັນລູກສາວຂອງຊາໂດກ.

³⁴ ໂຢທາມໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ. ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດທຸກຢ່າງຕາມແບບທີ່ອຸດຊີຢາພໍ່ຂອງພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ.³⁵ ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສະຖານສູງຍັງບໍ່ທັນຖືກກຳຈັດເທື່ອ. ປະຊາຊົນຍັງສືບຕໍ່ຖວາຍສັດບູຊາ ແລະ ເຜົາເຄື່ອງຫອມຢູ່ເທິງສະຖານສູງເຫລົ່ານັ້ນ. ໂຢທາມໄດ້ຊົງສ້າງປະຕູເທິງຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວ.³⁶ ສ່ວນພະຣາຊະກິດອື່ນໆຂອງໂຢທາມ, ແລະທຸກຢ່າງທີ່ຊົງໄດ້ເຮັດ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືພິງສາວະດານຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?³⁷ ໃນເວລານັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮຊິນ ກະສັດແຫ່ງອາຣາມ, ແລະເປກາລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາໃຫ້ມາສູ້ຮົບກັບຢູດາ.³⁸ ໂຢທາມໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງ ແລະໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງທີ່ເມືອງດາວິດ, ຜູ້ເປັນບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງ ແລ້ວອາຣາດ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງ, ໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

16 ¹ ໃນປີທີສິບເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເປກາຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ; ອາຣາດລູກຊາຍຂອງໂຢທາມກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ຂຶ້ນຄອບຄອງຣາດ.

² ເມື່ອອາຣາດໄດ້ຊົງກາຍເປັນກະສັດນັ້ນມີອາຍຸໄດ້ພຽງຊາວປີ, ແລະພະອົງໄດ້ປົກຄອງໄດ້ສິບຫົກປີໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ, ຄືກັບດາວິດບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ.

³ ແຕ່ພະອົງຊົງໄດ້ເດີນຕາມເສັ້ນທາງຂອງກະສັດທັງຫລາຍແຫ່ງອິສະຣາເອນ; ເຖິງຈຸດທີ່, ໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງພະອົງລຸຍຜ່ານໄຟ, ຕາມການກະທຳອັນຫນ້າ ກຽດຊັງຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ອອກໄປໃຫ້ພົນຫນ້າປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.⁴ ພະອົງໄດ້ຖວາຍສັດບູຊາ ແລະ ຈຸດເຄື່ອງຫອມຢູ່ທີ່ສະຖານສູງ, ເທິງຍອດພູ, ລວມທັງກ້ອງຕົ້ນໄມ້ສີຂຽວສິດທຸກຕົ້ນ.

⁵ ແລ້ວເຮຊິນ, ກະສັດແຫ່ງອາຣາມແລະເປກາລູກຊາຍຂອງເຣມາລີຢາ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ໄດ້ຍົກທັບຂຶ້ນມາໂຈມຕີນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.

ພວກທ່ານທັງສອງໄດ້ອ້ອມອາຣາດໄວ້, ແຕ່ພວກທ່ານທັງສອງບໍ່ຊົງສາມາດເອົາຊະນະພະອົງໄດ້.⁶ ໃນເວລານັ້ນ, ອາຊິນກະສັດແຫ່ງອາຣາມໄດ້ໂຈມຕີເມືອງເອລັດຄິນໃຫ້ຊາວອາຣາມ ແລະ ໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ປະຊາຊົນຢູດາອອກຈາກເອລັດ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຊາວຊີເຣຍທີ່ເອລັດ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

⁷ ດັ່ງນັ້ນ ອາຣາດຈຶ່ງໄດ້ຊົງສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານໄປເຝົ້າຕີກະລາດປິເລເສ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ເພື່ອເວົ້າວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ແລະ ເປັນລູກຊາຍຂອງທ່ານ. ຂໍຊົງສະເດັດຂຶ້ນມາຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ພົນຈາກກຳມີຂອງກະສັດແຫ່ງຊີເຣຍ ແລະ ຈາກກຳມີຂອງກະສັດອິສະຣາເອນ, ຜູ້ໄດ້ມາໂຈມຕີຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເຖີດ."⁸ ດັ່ງນັ້ນ ອາຣາດໄດ້ຊົງນຳເອົາເງິນ ແລະ ຫອງຄຳທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນພຣະນິເວດຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໃນຄັງຂອງພະຣາຊະວັງ ແລະພະອົງໄດ້ສົ່ງໄປເປັນຂອງຂ້ວນມອບແກ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ.⁹ ແລ້ວກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍກໍ່ໄດ້ຟັງພະອົງ,

ແລະກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍກໍໄດ້ຊົງຍົກທັບຂຶ້ນໄປທີ່ເມືອງດາມັສກັດ, ແລະຍຶດໄດ້ທັງຕ້ອນໂຮມປະຊາຊົນຂອງເມືອງນັ້ນໄປເປັນຊະເລີຍທີ່ເມືອງກີຣະ. ພະອົງຍັງໄດ້ຂ້າເຮືອນກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.

¹⁰ເມື່ອກະສັດອາຮາດໄດ້ສະເດັດໄປເມືອງດາມາເຊເພື່ອພົບກັບຕິກະລາດປິເລເສ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ. ພະອົງໄດ້ເຫັນແທ່ນບູຊາຢູ່ທີ່ໃນເມືອງດາມັສກັດ ແລະ ພະອົງໄດ້ຊົງສົ່ງແບບຈຳລອງແທ່ນບູຊາໄປທີ່ປະໂລຫິດອູຣິຢາ ພ້ອມທັງແບບແຜນຂອງແທ່ນບູຊານັ້ນ ແລະ ຮູບແບບສຳລັບວຽກງານກໍ່ສ້າງທີ່ ຈຳເປັນ.

¹¹ດັ່ງນັ້ນປະໂລຫິດອູຣິຢາກໍໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊານັ້ນອີງຕາມແບບທຸກຢ່າງທີ່ກະສັດອາຮາດໄດ້ສົ່ງມາຈາກດາມັສກັດ.

ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ເຮັດແທ່ນບູຊາໃຫ້ສຳເລັດກ່ອນທີ່ກະສັດອາຮາດສະເດັດກັບມາຈາກດາມັສກັດ.¹²ເມື່ອກະສັດໄດ້ກັບມາຈາກດາມັສກັດ ພະອົງໄດ້ເຫັນແທ່ນບູຊາ; ແລ້ວກະສັດໄດ້ເຂົ້າໄປໃກ້ແທ່ນບູຊາ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນ.

¹³ພະອົງໄດ້ຊົງເຜົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາພິດຜົນ, ແລະໄດ້ຊົງເທເຄື່ອງຕີມບູຊາ, ແລະໄດ້ຊົງຊິດເລືອດແຫ່ງເຄື່ອງສານບູຊາ ຂອງພະອົງລົງເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນ.¹⁴ແທ່ນບູຊາທອງເຫລືອງເຊິ່ງຢູ່ສະເພາະພຣະພິກະສາດຢາເວ-ພະອົງໄດ້ຊົງຍ້າຍອອກໄປຈາກທາງຫນ້າຂອງພຣະວິຫານ, ພື້ນທີ່ລະຫວ່າງແທ່ນບູຊາຂອງພະອົງກັບວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງໄວ້ທາງເບື້ອງທິດເຫນືອຂອງແທ່ນບູຊາຂອງພະອົງນັ້ນ.

¹⁵ແລ້ວກະສັດອາຮາດໄດ້ຊົງສົ່ງໃຫ້ປະໂລຫິດອູຣິຢາ, ວ່າ, "ເທິງແທ່ນໃຫຍ່ນີ້ ທ່ານຈຶ່ງເຜົາເຄື່ອງບູຊາໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາພິດຜົນໃນຕອນແລງ, ແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງກະສັດ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາພິດຜົນຂອງພະອົງ, ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງປະຊາຊົນທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນ, ລວມທັງພິດຜົນບູຊາ ແລະເຄື່ອງຕີມບູຊາຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ. ຈົ່ງຊິດເລືອດທັງຫມົດຂອງເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເລືອດຂອງເຄື່ອງສັດບູຊາມາຖວາຍ. ແຕ່ແທ່ນບູຊາທອງແດງໃຫ້ເປັນທີ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະທູນຖາມພຣະເຈົ້າ."¹⁶ປະໂລຫິດອູຣິຢາໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດອາຮາດ.

¹⁷ແລ້ວກະສັດອາຮາດໄດ້ຊົງເອົາແຜງຂອງແທ່ນບູຊານັ້ນອອກໄປ ແລະ ຊົງຍົກຂຶ້ນອອກໄປ; ແລະພະອົງໄດ້ນຳເອົາອ່າງທະເລລົງມາຈາກຮູບງົວທອງແດງທີ່ຮອງຢູ່ນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຊົງວາງໄວ້ເທິງພື້ນທີ່ນັ້ນ.¹⁸ພະອົງໄດ້ຮິເອົາຊົນສ່ວນປົດທາງຢ່າງຂອງສາລາວັນຊະບາໂຕອອກ, ເຊິ່ງພວກເຂົາໄດ້ສ້າງໄວ້ໃນພະວິຫານ ແລະ ທາງເຂົ້າຊົນນອກສຳລັບກະສັດທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ເພາະເຫັນແກ່ກະສັດອັດຊີເຣຍ.

¹⁹ສ່ວນຣາຊະກິດອື່ນໆຂອງອາຮາດທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືພິມສາວະດານຂອງກະສັດຢູ່ດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?²⁰ອາຮາດໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດ ແລະ ໄດ້ຊົງຖືກຝັງໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດໃນເມືອງ ດາວິດ. ເຮເຊກີຢາລູກຊາຍຂອງພະອົງກໍໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

17 ¹ໃນປີທີ່ສິບສອງແຫ່ງການປົກຄອງຂອງອາຮາດກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໂຮເຊຢາລູກຊາຍຂອງເອລາຂຶ້ນຄອງອາຮາດ. ພະ

ອົງໄດ້ປົກຄອງຢູ່ໃນເມືອງຊາມາເຣຍໃນອິສະຣາເອນເກົ່າປີ.²ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົດຮ້າຍໃນສາຍພະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ກໍບໍ່ຄືກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນທີ່ຢູ່ກ່ອນທ່ານ.³ຊານມາເນເຊ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ ໄດ້ຊົງຍົກທັບມາສູ່ອິດທິພົນພະອົງ, ແລະ ໂຮເຊຢາໄດ້ຍອມເປັນເມືອງຂຶ້ນຂອງພະອົງ ແລະ ຖວາຍຂອງຂັ້ວນແກ່ພະອົງ.

⁴ແລ້ວກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ ສູ່ວ່າໂຮເຊຢາເປັນຜູ້ກະບົດຕໍ່ພະອົງເພາະວ່າ ໂຮເຊຢາໄດ້ຊົງໃຊ້ຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານໄປຫາໂສກກະສັດແຫ່ງເອຢິບ; ພະອົງບໍ່ໄດ້ຖວາຍຂອງຂັ້ວນໃຫ້ແກ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ຢ່າງທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງເຄີຍເຮັດມາທຸກໆປີ. ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍຈຶ່ງຊົງຈັບໂຮເຊຢາໄວ້ ແລະ ຊົງຂັງພະອົງໄວ້ຢູ່ໃນຄຸກ.⁵ແລ້ວກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍກໍໄດ້ບຸກເຂົ້າໄປຫົວແຜ່ນດິນ, ແລະ ຂຶ້ນມາເຖິງເມືອງຊາມາເຣຍ ແລະ ໄດ້ລ້ອມເມືອງດັ່ງກ່າວໄວ້ເປັນເວລາສາມປີ.⁶ໃນປີທີ່ເກົ່າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງໂຮເຊຢາ, ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຊົງຍຶດເອົາເມືອງຊາມາເຣຍໄດ້ພະອົງໄດ້ຊົງຕ້ອນໂຮມຄົນອິສະຣາເອນເຂົ້າໄປໃນອັດຊີເຣຍ. ພະອົງໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນເມືອງຮາລາ, ທີ່ຂ້າງແມ່ນ້ຳຮາໂບແຫ່ງເມືອງໂກຊານ, ແລະ ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງຄົນເມເດຍ.

⁷ການທີ່ໄດ້ຕົກເປັນຊະເລີຍໃນຄັ້ງນີ້ກໍເພາະວ່າປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ຈາກພາຍໃຕ້ກຳມີຂອງຟາຣາອາກະສັດແຫ່ງເອຢິບ. ເພາະວ່າປະຊາຊົນໄດ້ນະມັສະການບັນດາພະເຈົ້າອື່ນໆ⁸ ແລະໄດ້ປະພຶດຕາມທຳນຽມຂອງບັນດາປະຊາຊາດ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ຫນີໄປໃຫ້ພື້ນຫນ້າຄົນອິສະຣາເອນ, ແລະປະຕິບັດຕາມຢ່າງທີ່ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນທີ່ພວກພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ.

⁹ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ-ຢ່າງລັບໆ. ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ສ້າງສະຖານສູງສຳລັບຕົນເອງຢູ່ຫົວບ້ານຫົວເມືອງ, ຕັ້ງແຕ່ທີ່ມີຫໍສັງເກດການຈົນຮອດເມືອງທີ່ມີປ້ອມບັນຊາການ.

¹⁰ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງເສົາທີ່ສັກສິດແລະເສົາຫີນຂອງອາເຊຣາຢູ່ເທິງເນີນພູສູງທຸກແຫ່ງ ແລະ ພາຍໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ຂຽວສິດທຸກຕົ້ນ.

¹¹ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງສະຖານສູງທຸກບ່ອນ, ຕາມຢ່າງປະຊາຊາດທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດ,

ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກວາດລ້າງໄປໃຫ້ພື້ນຫນ້າພວກເຂົາ. ຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົດຮ້າຍຕ່າງໆ ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວຊົງຄຽດແຄ້ນ;

¹²ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ນະມັສະການຮູບເຄົາຣິບ, ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາແລ້ວວ່າ, "ທ່ານຢາເຮັດແນວນີ້."

¹³ພຣະຢາເວຍັງໄດ້ຊົງຕັກເຕືອນອິສະຣາເອນ ແລະ ຢູດາ ຜ່ານທາງຜູ້ປະກາດພຣະຄໍ້າ ແລະ ຜູ້ທ່ານວາຍທຸກຄົນ, ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຫັນຫນີໄປຈາກທາງທີ່ຊົດຮ້າຍທຸກລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ ແລະ ກິດເກນຂອງເຮົາ ຕາມກົດບັນຍັດທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງແກ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າ, ແລະ ທີ່ເຮົາໄດ້ສົ່ງມາໃຫ້ເຈົ້າທາງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະຄໍ້າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ."

¹⁴ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຟັງ; ພວກເຂົາແຂງກະດ້າງຫລາຍຄືກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

¹⁵ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດກິດເກນ ແລະ ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ລວມທັງຄຳຕັກເຕືອນທີ່ໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄຳ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນບໍ່ມີຄຳໄປ. ພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມຊົນຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຂົາ, ທີ່ບໍ່ໄດ້ນັບຖືພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເອົາແບບພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁶ພວກເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ສືບໃຈພຣະບັນຍັດທັງຫມົດ ຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຮູບເຄົາຣິບດ້ວຍໂລຫະປັ້ນເປັນລູກງົວສອງໂຕເພື່ອນະມັສະການ. ແລະພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເສົາອາເຊຣາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍນະມັສະການດວງດາວຕ່າງໆໃນຫ້ອງຟ້າ ແລະ ພະບາອານ.

¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ເອົາລູກຊາຍຍິງຂອງພວກເຂົາລູຍໄຟ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ທ່ານວາຍໂຊກຊະຕາ ແລະເຮັດເວດມົນຄາຖາ, ທັງໄດ້ຂາຍຕົວເອງເພື່ອໄປເຮັດສິ່ງຊົດຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ໄດ້ສ້າງຄວາມໃຈຮ້າຍໃຫ້ພຣະອົງ.¹⁸ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວໃຈຮ້າຍຕໍ່ອິສະຣາເອນຫລາຍ ແລະ ໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກເຂົາອອກໄປຈາກທີ່ປະຕິບັດຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີໃຜເຫລືອຢູ່ເລີຍນອກຈາກເຜົາຢູດາເທົ່ານັ້ນ.

¹⁹ແມ່ນແຕ່ເຜົາຂອງຢູດາບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ປະຕິບັດຕາມ ຄຳ ສອນທີ່ຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ເຮັດ.²⁰ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງປະຕິເສດເຊື້ອສາຍຂອງອິສະຣາເອນທັງຫມົດ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາທຸກທຳຣະມານ ແລະໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງໂຈນ, ຈົນກ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຍນພວກເຂົາພື້ນຈາກພຣະພິກຂອງພຣະອົງ.

²¹ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັກອິສະຣາເອນຈາກຣາຊະວົງຂອງດາວິດ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງເຢຣໂອໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດໃຫ້ເປັນກະສັດ. ເຢຣໂອໂບອາມໄດ້ຊົງຊັກນຳອິສະຣາເອນໄປຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະທຳບາບຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

²²ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ເດີນໄປໃນຄວາມບາບທຸກຢ່າງຂອງເຢຣໂບອາມໄດ້ຊົງເຮັດ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຈາກບາບເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ,²³ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ຊາວອິສະຣາເອນອອກໄປໃຫ້ຝົນຈາກທິປະຣະທັບຂອງພຣະອົງ, ຕາມທີ່ກ່າວທາງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນຊາວອິສະຣາເອນຈຶ່ງຖືກຍຶດເອົາຈາກດິນແດນຂອງຕົນໄປເປັນຊະເລີຍໃນອັດຊີເຣຍ, ແລະຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

²⁴ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຊົງນຳປະຊາຊົນຈາກບາບີໂລນ ແລະ ຈາກກູດ, ອີວາ, ຮາມັດ, ເສຟາກວາອິມ, ແລະໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆ, ຂອງຊາມາເຣຍແຫ່ງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຍຶດເອົາເມືອງຊາມາເຣຍ ແລະ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.²⁵ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ທ່າອິດທິພວກເຂົາມາອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດພຣະຢາເວ. ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ຊົງສົ່ງສິ່ງໂຕໄປຂ້າບາງຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາ.²⁶ເພາະສະນັ້ນ ມີຜູ້ໄດ້ໄປກ່າວກັບກະສັດອັດຊີເຣຍ, ວ່າ, "ບັນດາປະຊາຊາດທີ່ທ່ານໄດ້ນຳພາໄປຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງຊາມາເຣຍນັ້ນ ບໍ່ຮູ້ປະເພນີປະຕິບັດຂອງພະເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ, ສະນັ້ນພະຈິງໃຫ້ສົ່ງໂຕມາຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ, ເບິ່ງແມ່, ພວກສົ່ງໂຕໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ອິດຄອງປະເພນີປະຕິບັດຂອງພະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ."

²⁷ແລ້ວກະສັດອັດຊີເຣຍຈຶ່ງໄດ້, ສັງວ່າ, "ຈົ່ງນຳເອົາປະໂລຫິດຄົນຫນຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ກວາດຕ້ອນຈາກຊາມາເຣຍກັບໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະໃຫ້ພວກເຂົາສັ່ງສອນຕາມອິດຄອງປະເພນີຂອງພະຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ."²⁸ສະນັ້ນພວກປະໂລຫິດຄົນຫນຶ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກວາດຕ້ອນມາຈາກຊາມາເຣຍ ແລະ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເບັດເອນ; ເຂົາໄດ້ສັ່ງສອນພວກເຂົາເຖິງການທີ່ພວກເຂົາຈະຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຢາເວ.

²⁹ແຕ່ວ່າທຸກປະຊາຊາດທັງຫມົດຍັງສ້າງພວກຮູບພະເຈົ້າຂອງຕົນເອງ, ແລະຕັ້ງໄວ້ໃນເຮືອນແຫ່ງສະຖານສູງຕ່າງໆ ຊຶ່ງຊາວຊາມາເຣຍໄດ້ສ້າງໄວ້ໃນເມືອງຕ່າງໆ ທີ່ທຸກປະຊາຊາດທັງຫມົດອາໄສຢູ່.³⁰ປະຊາຊົນຊາວບາບີໂລນໄດ້ສ້າງພະຊຸກໂກດເບໂນດ; ປະຊາຊົນຊາວກູກໄດ້ສ້າງພະເນການ; ປະຊາຊົນຊາວຮາມັດໄດ້ສ້າງພະອາຊິມາ.³¹ຄົນອີບວາໄດ້ສ້າງພະນິບຣາດ ແລະ ພະຕາກຕັກ. ຄົນເສຟາກວາອິມໄດ້ເຜົາລູກຂອງຕົນໃນໄຟເພື່ອຖວາຍພະອັດຣຳເມເລັກ ແລະ ພະອານາມເມເລັກ, ເຊິ່ງເປັນພະເຈົ້າຂອງຊາວເສຟາກວາອິມ.

³²ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍ, ແລະໄດ້ຕັ້ງນັກບວດແຫ່ງສະຖານສູງ, ຈາກທ່າມກາງພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດຫນ້າທີ່ເພື່ອພວກເຂົາໃນສາລາແຫ່ງສະຖານສູງ.³³ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ນະມີສະການບັນດາພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເອງດ້ວຍ, ຕາມປະເພນີຂອງບັນດາປະຊາຊາດຈາກທ່າມກາງພວກທີ່ໄດ້ກວາດຕ້ອນພວກເຂົາມາ.

³⁴ໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຂົາກໍຍັງຄົງປະຕິບັດຕາມອິດຄອງເກົ່າຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຢາເວ, ແລະບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ, ຫລືກົດຫມາຍ, ຫລືກົດບັນຍັດ, ຫລືພຣະບັນຍັດຕ່າງໆ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ຄົນ-ຂອງຢາໂຄບ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ວ່າອິສະຣາເອນ-³⁵ແລະຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍ ແລະ ໄດ້ຊົງສັ່ງພວກເຂົາວ່າ, "ຢ່າຢາກເກງພະເຈົ້າອົງອື່ນໆ, ຫລືກາຍພະມີສະການພະນັ້ນ, ຫລືບໍລິສະບັດ, ຫລືຖວາຍສັດບູຊາແກ່ພະນັ້ນ.

³⁶ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງຢາກເກງພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ ດ້ວຍອິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະດ້ວຍພຣະຫັດທິເດ່ອອກ, ເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍພຣະກຽດພຣະອົງ; ແລະຈຶ່ງຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະອົງ, ແລະມັນແມ່ນການທີ່ເຈົ້າຈະເສຍສະຫລະ.³⁷ກົດລະບຽບ, ກົດຫມາຍ ແລະທຳບັນຍັດ ແລະພຣະບັນຍັດຕ່າງໆ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຈາຣືກໄວ້ສຳລັບພວກເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະວັງທີ່ຈະເຮັດຕາມສະເຫມີ. ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຢາກເກງພະເຈົ້າອື່ນໃດເລີຍ,

³⁸ແລະເຈົ້າຢາລືມຄຳ ສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງລືມ; ຢ່າຖວາຍກຽດບັນດາພະເຈົ້າອື່ນເລີຍ.

³⁹ແຕ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງຖວາຍກຽດແກ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ແລະພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງຊ່ອຍກູ້ພວກເຈົ້າໃຫ້ຝົນຈາກອຳນາດຂອງສັດຕູທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ."⁴⁰ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຍັງໄດ້ຄົງສືບຕໍ່ເຮັດສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນອະດີດເລື້ອຍໆ.⁴¹ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊາດເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຢາກເກງພຣະຢາເວ ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຂາບໄຫວ້ຮູບປັນເຄົາຣົບແກະສະຫລັກຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ, ພວກລູກຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດ-ເຊັນດຽວກັນ. ຫລານຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດເຊັນດຽວກັນ. ພວກເຂົາກໍຍັງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ, ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

18 ¹ບັດນີ້ ໃນປີທີສາມແຫ່ງໂຮເຊຢາລູກຊາຍຂອງເອລາ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ເຮເຊຢາລູກຊາຍຂອງອາຮາດ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຊົງຂຶ້ນຄອງຣາຊ.²ເມື່ອພະອົງໄດ້ປົກຄອງຣາຊນັ້ນ; ພະອົງມີອາຍຸຊາວ-ຫ້າປີ ພະອົງໄດ້ປົກຄອງຣາຊໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມຊາວ-ເກົ່າປີ. ແມ່ຂອງພະອົງມີຊື່ວ່າ ອາບີຢາ; ນາງເປັນລູກສາວຂອງເຊກາຣີຢາ.³ພະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທັມໃນສາຍພະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມທີ່ດາວິດ, ບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ໄດ້ເຮັດແບບຢ່າງໄວ້ທັງຫມົດ.

⁴ພະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍສະຖານສູງຖິ້ມໄປ, ໄດ້ທຳລາຍເສົາຫີນສັກສິດ, ແລະໄດ້ຊົງໂຄ່ນລົ້ມພວກເສົາຂອງອາເຊຣາລົງ. ພະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍທອງແດງທີ່ເມເຊໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມັນເປັນຕ່ອນໆ, ເພາະວ່າຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມໃຫ້ແກ່ງູນິນຈິນຮອດມືເຫລົ່ານັ້ນ; ງູນິນເອີ້ນວ່າ "ເນຮູຊະຕານ."⁵ເຮເຊຢາຢາໄດ້ຊົງວາງໃຈໃນອົງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ເພາະສະນັ້ນໃນບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູດາທັງຈາກພະອົງມາ, ຫລືໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ກ່ອນພະອົງ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຄືກັບພະອົງ.

⁶ເພາະວ່າພະອົງໄດ້ຊົງວາງໃຈໃນພຣະຢາເວຢ່າງຫມັ້ນຄົງ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ຢຸດການຕິດຕາມພຣະອົງເລີຍ, ແຕ່ໄດ້ຊົງຮັກສາພຣະບັນຍັດທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ.⁷ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບເຮເຊຢາ ແລະ ພະອົງໄດ້ຊົງປະສົບຜົນສຳເລັດທຸກບ່ອນທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ. ພະອົງໄດ້ຊົງກະບົດຕໍ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ ແລະປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພະອົງ.⁸ພະອົງໄດ້ໂຈມຕີຊາວຟິລິສະຕິນໄປຈົນເຖິງເມືອງກາຊາ ແລະ ດິນແດນອ້ອມແອ້ມໃນບໍລິເວນນັ້ນ, ຕັ້ງແຕ່ຫໍຄອຍຈົນເຖິງປ່ອມປາການ.

⁹ໃນປີທີສີ່ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮເຊຢາ, ເຊິ່ງເປັນປີທີເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ ໂຮເຊຢາ ລູກຊາຍຂອງ ເອລາ ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຊານມາເນເຊ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຍົກທັບຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບຊາມາເຣຍ ແລະ ອ້ອມຮອບຕົວເມືອງໄວ້.¹⁰ພາຍໃນເວລາສາມປີກໍຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນໄດ້, ໃນປີທີຫົກແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮເຊຢາ, ເຊິ່ງເປັນປີທີເກົ່າແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ ໂຮເຊຢາ ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ; ເມືອງຊາມາເຣຍກໍຖືກຍຶດຄອງໄປໄດ້.

¹¹ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ກວາດຕ້ອນຊາວອິສະຣາເອນໄປທີ່ອັດຊີເຣຍ ແລະໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໄປໄວ້ທີ່ ຮາລາ, ແລະທີ່ແມ່ນ້ຳ ຮາໂບ ແຫ່ງເມືອງໂກຊານ, ແລະໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງຊາວເມເດຍ.¹²ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃນສິ່ງນີ້ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ຂໍ້ກຳນົດຂອງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ຄືໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ທຸກຢ່າງເຊິ່ງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໄວ້. ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ຫລື ປະຕິບັດຕາມ.

¹³ແລ້ວໃນປີທີສິບສີ່ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງກະສັດເຮເຊຢາ, ເຊນນາຄາເລັດ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຍົກທັບຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບບັນດາເມືອງທີ່ມີປ່ອມກຳບັງຂອງຢູດາ ແລະ ຍຶດເມືອງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.¹⁴ດັ່ງນັ້ນເຮເຊຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປກ່າວແກ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ໃນເມືອງລາກິດ, ວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ທ່ານ. ຂໍໃຫ້ທ່ານກະຣຸນາຖອນທັບໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍອມເສຍເຄື່ອງບັນນາການຕາມທີ່ທ່ານຮຽກຮ້ອງ."

ແລະກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຮຽກຮ້ອງເອົາຈາກເຮເຊກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາເປັນເງິນສາມຮ້ອຍຕະລັນ ແລະ ທອງຄໍາສາມສິບຕະລັນ.¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ເຮເຊກີຢາໄດ້ມອບເງິນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນພຣະນິເວດຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໃນຄັງຂອງພຣະຣາຊວັງຂອງກະສັດ.

¹⁶ ແລ້ວເຮເຊກີຢາຊົງໄດ້ລອກເອົາທອງຄໍາຈາກປະຕູທັງຫລາຍຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ແລະຈາກເສົາປະຕູທັງຫລາຍ

ເຊິ່ງເຮເຊກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຫໍ້ໄວ້; ພະອົງໄດ້ມອບແກ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ.

¹⁷ ແຕ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຍ້າຍກອງທັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຕົນ, ໂດຍການສົ່ງຣາຫານ ແລະ ຮັບຊາຣິສ ແລະ ຜູ້ບັນຊາການໃຫຍ່ຈາກເມືອງລາກິດ ເພື່ອໄປພົບກະສັດເຮເຊກີຢາທີ່ນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປທາງຖະຫນົນ ແລະ ໄປຮອດທາງນອກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.

ພວກເຂົາຍ່າງທັບເຂົ້າມາໃກ້ບໍລິເວນທາງເທິງຮ່ອງລະບາຍສະນ້າ, ເຊິ່ງເປັນເສ້ນທາງຂອງການຊັກລ້າງ, ແລະ ໄດ້ຢຸດທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ.¹⁸ ເມື່ອພວກເຂົາຮ້ອງຫາກະສັດເຮເຊກີຢາ, ອີລິຢາກິມລູກຊາຍຂອງ ຮິນກີຢາ, ຜູ້ເຈົ້າຫນ້າທີ່ໃນຣາຊະວັງ, ເຊັບນາຣາຊະອາລັກ; ແລະ ໂຢອາ ລູກຊາຍຂອງອາຊັບ, ຣາຊເລຂາ, ໄດ້ອອກມາພົບພວກເຂົາ.

¹⁹ ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ບັນຊາການໃຫຍ່ຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາໃຫ້ໄປບອກເຮເຊກີຢາ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ວ່າ: "ແມ່ນຫຍັງຄືແຫລ່ງຂອງຄວາມວາງໃຈຂອງພວກທ່ານ?"²⁰ ພວກທ່ານເວົ້າແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ກ່າວວ່າມີພັນທະມົດ ແລະ ແສນຍານຸພາບເພື່ອການສ້າງສິ່ງຄາມ. ບັດນີ້ ພວກທ່ານໄວ້ໃຈໃນຜູ້ໃດ? ມີໃຜຫລືຫມົດອາດຈະກ່າວຫາໃຫ້ພວກທ່ານເພື່ອຕໍ່ສູ້ຂ້າພະເຈົ້າ?"²¹ ຈຶ່ງເບິ່ງເຖິງ, ທ່ານອາສັຍໄມ້ຄ້າເທົາຂອງຕົນກົກທີ່ຫົກຄືປະເທດເອຢິບ, ເຊິ່ງຈະຕໍ່ມາຂອງຜູ້ທີ່ໃຊ້ໄມ້ເທົານັ້ນ, ນັ້ນແມ່ນຟາຣາໂອ ກະສັດແຫ່ງເອຢິບເປັນເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ອາສັຍລາວ.

²² ແຕ່ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, 'ພວກທ່ານເພິ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ,' ກໍສະຖານສູງ ແລະ ແທ່ນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ່ທີ່ເຮເຊກີຢາທໍາລາຍມັນລົງ, ແລະກ່າວກັບຢູດາ ແລະເຢຣູຊາເລັມວ່າ, 'ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງນະມັສະການທີ່ຫນ້າແທ່ນບູຊານີ້ໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ?'²³ ດັ່ງນັ້ນ, ມາເຮັດຂັດລອງກັບກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ມ້າສອງພັນໂຕແກ່ທ່ານ, ຖ້າທ່ານສາມາດຊອກຫາຄົນຂີ່ມ້າເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.

²⁴ ທ່ານຈະຕ້ານທານກັບນາຍທະຫານຄົນດຽວໃນຫມູ່ຂ້າຣາຊການຜູ້ອ່ອນແອທີ່ສຸດຂອງເຈົ້ານາຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເພາະວ່າທ່ານຍັງອາສັຍປະເທດເອຢິບ ເລື່ອງອິດມ້າຮີບ ແລະອິດມ້າທະຫານ!²⁵ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງມາທີ່ນີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ມີພຣະຢາເວ ໃນສະຖານທີ່ນີ້ເພື່ອຕໍ່ສູ້ ແລະ ຫໍາລາຍບໍ່? ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, 'ຈຶ່ງຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບແຜ່ນດິນນີ້ ແລະທໍາລາຍມັນ.'"

²⁶ ແລ້ວເອລິອາກິມ ລູກຊາຍຂອງຮິນກີຢາ, ແລະ ເຊັບນາ, ແລະ ໂຢອາດໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ບັນຊາການໃຫຍ່ວ່າ, "ຂໍເວົ້າກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍພາສາອາຣາມເຖິງ, ເພາະວ່າພວກຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈພາສານັ້ນ. ຢ່າເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍພາສາຢູດາໃຫ້ເຂົາຫຼຸ່ມປະຊາຊົນຜູ້ຢູ່ເທິງກໍາແພງນັ້ນເລີຍ."²⁷ ແຕ່ຜູ້ບັນຊາການໃຫຍ່ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ໃຫ້ມາເວົ້າຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ ແລະ ແກ່ທ່ານເທົ່ານັ້ນບໍ່? ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ເວົ້າກັບຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງກໍາແພງ, ຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງກິນອາຈີມ ແລະ ດື່ມຢູ່ວຂອງພວກເຂົາເອງພ້ອມກັບທ່ານດ້ວຍບໍ່?"

²⁸ ແລ້ວຜູ້ບັນຊາການໃຫຍ່ໄດ້ຍື່ນຮ້ອງສຽງດັງເປັນພາສາເຮັບເລີ, ວ່າ, "ຈຶ່ງຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງກະສັດຣາທິຣາຊ, ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ."²⁹ ກະສັດກ່າວວ່າ, 'ຢ່າໃຫ້ເຮເຊກີຢາ ຫລອກລວງທ່ານທັງຫລາຍ, ເພາະວ່າລາວຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຜົນຈາກອໍານາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.'

³⁰ ຢ່າໃຫ້ເຮເຊກີຢາເຮັດໃຫ້ທ່ານເພິ່ງພຣະຢາເວ, ໂດຍກ່າວວ່າ, 'ພຣະຢາເວຈະໄດ້ຊົງຊ່ວຍກູ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າແນ່ນອນ, ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຊົງມອບເມືອງນີ້ໄວ້ໃນກໍາມືຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ.'"

³¹ ຢ່າຟັງເຮເຊກີຢາ, ເພາະວ່າກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ກ່າວວ່າ: 'ຈຶ່ງຍອມຈໍານົນຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ອອກມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ.'

ແລ້ວທ່ານແຕ່ລະຄົນຈະກິນຈາກເຄືອອະນຸ່ງຂອງຕົນ ແລະຈາກຕົ້ນຫມາກເຕືອຂອງຕົນເອງ, ແລະຈະໄດ້ດື່ມນໍ້າຈາກບໍ່ເກັບນໍ້າຂອງຕົນ.

³² ຈົນກ່ວາຂ້າພະເຈົ້າຈະມາພາທ່ານໄປທີ່ແຜ່ນດິນທີ່ຄ້າຍຄືກັບແຜ່ນດິນຂອງທ່ານເອງ, ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີເຂົ້າ ແລະ ເຫລືອອະນຸ່ງໃຫມ່, ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີເຂົ້າຈີ ແລະ ພວກສວນອະນຸ່ງ, ແຜ່ນດິນທີ່ມີພວກຕົ້ນຫມາກກອກ ແລະ ນໍ້າເຜິ້ງ, ເພື່ອວ່າທ່ານທັງຫລາຍຈະມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ບໍ່ຕາຍ.'

ຢ່າຟັງເຮເຊກີຢາເມື່ອທີ່ລາວຊັກຊວນທ່ານ, ໂດຍກ່າວວ່າ, 'ພຣະຢາເວຈະຊົງຊ່ວຍກູ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າ.'

³³ ມີພະເຈົ້າອົງໃດຂອງປະຊາຊາດເຄີຍກູ້ແຜ່ນດິນຂອງຕົນໃຫ້ຜົນຈາກກໍາມືຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ແດ່?³⁴ ພະເຈົ້າຂອງເມືອງ ຮາມັດ ແລະ ອັກບັດຢູ່ໃສ? ພະເຈົ້າຂອງເສຟາກວາອິມ, ເຮນາ, ແລະ ອີວານັ້ນຢູ່ໃສ? ພະເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຊ່ວຍກູ້ຊາມາເຣຍຈາກມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບໍ່?³⁵ ພະເຈົ້າອົງໃດໃນບັນດາພະເຈົ້າທັງຫມົດຂອງປະເທດທັງຫລາຍ, ໄດ້ຊ່ວຍກູ້ປະເທດຂອງຕົນຈາກມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່? ພຣະຢາເວຈະຊ່ວຍກູ້ເຢຣູຊາເລັມຈາກມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບໍ່?"

³⁶ ແຕ່ປະຊາຊົນໄດ້ແຕ່ມືດງຽບຢູ່ ແລະ ບໍ່ຕອບໂຕ້ແມ່ນແຕ່ຄໍາດຽວ, ເພາະວ່າກະສັດໄດ້ມີຄໍາສັ່ງວ່າ, "ຢ່າຕອບລາວ."³⁷ ແລ້ວເອລິອາກິມ ລູກຊາຍຂອງຮິນກີຢາ, ຜູ້ຮັບຜິດຊອບຣາຊວັງ; ແລະ ເຊັບນາ ເລຂາທິການ; ແລະ ໂຢອາ ລູກຊາຍຂອງອາຊັບ, ເລຂາ, ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າເຮເຊກີຢາດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ຂາດ, ແລະ ໄດ້ກາບຫຸ້ນພະອົງເຖິງຖ້ອຍຄໍາຂອງຜູ້ບັນຊາການໃຫຍ່.

19 ¹ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອກະສັດເຮເຊກີຢາໄດ້ຟັງການລາຍງານຂອງພວກເຂົາ, ພະອົງກໍຊົງຈັກເສື້ອຜ້າຂອງພະອົງ. ໄດ້ເອົາຜ້າກະສອບ, ມາປົກຄຸມພະອົງ, ແລະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.² ພະອົງຊົງໃຊ້ເອລິຢາກິມ, ຫົວຫນ້າກົມມະວັງ, ແລະເຊັບນາຣາຊອົງຄະລັກ,

ແລະພວກປະໂລຫິດຜູ້ອາດູໂສ, ປົກຄຸມຕົວດ້ວຍຜ້າກະສອບ, ໄດ້ໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະຄໍ້ມ. ເອຊາຢາລູກຊາຍຂອງອາໂມດ,

³ ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ, "ເຮເຊກີຢາໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້, 'ມີນີ້ເປັນມືແຫ່ງຄວາມທຸກໃຈ, ມີໄດ້ຖືກຕິດງຽນ, ແລະ ຫົນທຸກ, ເພາະວ່າເດັກກໍເຖິງກໍານົດເກີດ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ມີກໍາລັງໃນການເກີດອອກມາ.' ອາດຈະເປັນເພາະວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຈະໄດ້ຍື່ນຖ້ອຍຄໍາທັງຫມົດ,

ຂອງຜູ້ບັນຊາການໃຫຍ່ຜູ້ທີ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ ເຈົ້ານາຍຂອງລາວໄດ້ສົ່ງມາເປາະເຍີຍພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ແລະ ພຣະອົງຈະໄດ້ສັງສວນພວກເຂົາດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ຍື່ນ. ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ທ່ານອະທິຖານເພື່ອຄົນທີ່ຍັງຄົງເຫລືອຢູ່ທີ່ນີ້."

⁵ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດເຮເຊກີຢາໄດ້ມາເຖິງເອຊາຢາ, ⁶ ແລະເອຊາຢາໄດ້ບອກພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, "ຈຶ່ງບອກນາຍຂອງທ່ານເຖິງວ່າ: 'ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, 'ຢ່າຢ້ານເພາະຖ້ອຍຄໍາທີ່ທ່ານໄດ້ຍື່ນນັ້ນ, ເຊິ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຫມົນປະຫມາດເຮົາ.'⁷ ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະໃສ່ວິນຍານຢ່າງຫນຶ່ງໃນລາວ, ເພື່ອວ່າລາວອາດຈະໄດ້ຍື່ນຂ້າວລີ ແລະ ກັບໄປທີ່ແຜ່ນດິນຂອງລາວ. ແລະ

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລາວລືມລົງດ້ວຍຕາບໃນດິນແດນຂອງລາວເອງ.'"

⁸ ແລ້ວຜູ້ບັນຊາການໃຫຍ່ໄດ້ກັບໄປ ແລະ ໄດ້ພົບວ່າກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍກໍາລັງຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງລິບນາ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ຍື່ນວ່າກະສັດໄດ້ສະເດັດອອກຈາກລາກິດແລ້ວ.⁹ ແລ້ວເຊນນາເກຣີບຊົງໄດ້ຍື່ນວ່າ ຕືຣາກາກະສັດແຫ່ງເອທິໂອເປຍ ແລະ ປະເທດເອຢິບ ໄດ້ຍົກກອງທັບອອກມາເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພະອົງແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງບັນດາຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປເຝົ້າເຮເຊກີຢາອີກເທື່ອຫນຶ່ງດ້ວຍຂໍ້ຄວາມວ່າ:

¹⁰"ທ່ານຈິງເວົ້າກັບກະສັດເຮເຊກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາດັງນີວ່າ, 'ຢາໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານເຊິ່ງຜູ້ທີ່ທ່ານໄວ້ວາງໃຈນັ້ນຫລອກລວງທ່ານ, ວ່າ, "ເຢຣູຊາເລັມຈະບໍ່ຖືກມອບໄວ້ໃນກຳມີຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ."¹¹ເບິ່ງເຖິງ, ທ່ານໄດ້ຍິນແລ້ວວ່າສິ່ງທີ່ບັນດາກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຊົງເຮັດກັບແຜ່ນດິນທັງຫມົດໂດຍການທຳລາຍລ້າງຈົນຫມົດສິນ. ສະນັ້ນແລ້ວທ່ານເອງຈະລອດພົ້ນບໍ່?

¹²ມີບັນດາພະເຈົ້າຂອງເຫລົ່າປະຊາຊາດເຊິ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍຄື: ຊົນຊາດໂກຊານ, ຮາຣານ, ເຣເຊັບ, ແລະປະຊາຊົນຂອງເອເດນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຕລາສາໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນບໍ່?¹³ກະສັດຮາມັດ, ກະສັດແຫ່ງອາກປັດ, ກະສັດຂອງເມືອງເສຟາກວາອິມ, ເມືອງເຮນາ, ແລະເມືອງອີວາຢູ່ໃສ່?"

¹⁴ເຮເຊກີຢາໄດ້ຊົງຮັບຈິດຫມາຍຈາກມືຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານ ແລະ ຊົງໄດ້ອ່ານມັນ. ແລະໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ເຮເຊກີຢາໄດ້ເປີດຈິດຫມາຍນັ້ນອອກສະເພາະພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ.¹⁵ແລ້ວເຮເຊກີຢາໄດ້ຊົງອະທິຖານສະເພາະພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວຈາກມອບໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ປະທັບຢູ່ເທິງເຫລົ້າເຄຣບ, ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວເຫນືອທຸກຣາຊອານາຈັກຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ.

¹⁶ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍໄດ້ຊົງຮຽງຫູ, ແລະ ຊົງຟັງ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຫລຽວເບິ່ງ, ແລະ ໄດ້ຊົງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຊັນນາເກຣີບ, ເຊິ່ງເຂົາໄດ້ສົ່ງມາເພື່ອເປາະເຍີຍພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.¹⁷ຂ້າແດ່, ພຣະຢາເວ. ເປັນຄວາມຈິງທີ່ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊາດ ແລະ ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຮ້າງເປົ່າ.¹⁸ພວກເຂົາໂຍນພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາລົງໃສ່ໃນກອງໄຟ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນພະເຈົ້າພຽງແຕ່ເປັນຜົນງານຂອງມືມະນຸດ, ແມ່ນໄມ້ ແລະ ຫີນ. ເພາະສະນັ້ນຊາວອັດຊີເຣຍຈຶ່ງທຳລາຍສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.

¹⁹ສະນັ້ນບັດນີ້, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ຂໍຊົງຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງເຂົາ, ເພື່ອວ່າຣາຊອານາຈັກທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮູ້ວ່າພຣະອົງຄື, ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ."

²⁰ແລ້ວເອຊາຢາລູກຊາຍຂອງອາໂມດໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາເຮເຊກີຢາ, ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ກ່າວດັງນີ້ວ່າ, 'ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ອະທິຖານຫາເຮົາກ່ຽວກັບເຊັນນາເກຣີບກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ເຮົາໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານແລ້ວ.²¹ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງລາວ: "ລູກສາວພິມມະຈາອິດແຫ່ງຊີໂອນ ດູກທ່ານ ແລະ ຫົວເປາະເຍີຍທ່ານ. ລູກສາວແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມສິ້ນຫົວຂອງນາງໃສ່ທ່ານ.

²²ທ່ານໄດ້ເປາະເຍີຍ ແລະ ກ່າວຫຍາບຊ້າຕໍ່ຜູ້ໃດບໍ່? ທ່ານໄດ້ຂຶ້ນສຽງຂອງທ່ານຕໍ່ຜູ້ໃດ ແລະ ໄດ້ເບິ່ງຕາຂອງທ່ານດ້ວຍຄວາມຍິ່ງຈອງຫວຽດຜູ້ໃດບໍ່? ກໍຕໍ່ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິສະຣາເອນນັ້ນແຫລະ!

²³ດ້ວຍຜູ້ສື່ສານຂອງເຈົ້າ ໆໄດ້ເປາະເຍີຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, 'ດ້ວຍຣິດຣິບມ້າຫລວງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງບ່ອນສູງຂອງພູເຂົາຕ່າງໆ, ເຖິງບ່ອນໄກທີ່ສຸດຂອງເລບານອນ. ເຈົ້າຈະຕັດຕີນແປກສີດາທີ່ສູງທີ່ສຸດຂອງມັນລົງ ທັງຕີນແປກສາມໃບທີ່ຕີທີ່ສຸດຂອງມັນ. ເຈົ້າຈະໄປທີ່ພິກຂຸສັຍທີ່ໄກສຸດຂອງມັນ, ໃນປ່າທີ່ອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດຂອງມັນ.²⁴ເຈົ້າໄດ້ຂຸດຫນອງ ແລະ ໄດ້ດື່ມນ້ຳໃນດິນແດນຕ່າງໆດ້ວຍ. ເຈົ້າໄດ້ເອົາຕີນເຈົ້າເຮັດໃຫ້ກະແສທັງຫມົດຂອງເອຢິບແຫ້ງແລ້ງໄປ.'

²⁵ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນວ່າ ເຮົາໄດ້ຕັດສິນໃຈໄວ້ມາດິນແລ້ວ, ແລະ ເຮົາໄດ້ວາງແຜນການໄວ້ແຕ່ຕິດດຳບັນຢ່າງໃດ? ດຽວນີ້ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປໄດ້ແລ້ວ. ເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອທຳລາຍບັນດາເມືອງທີ່ເຂັ້ມແຂງຫັກເພລົງໃຫ້ກາຍເປັນຊາກຫັກຜັງ.²⁶ສ່ວນຊາວເມືອງຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ກໍມີກຳລັງຫນ້ອຍ, ຕິກໃຈ ແລະ ອັບອາຍ. ພວກເຂົາປຽບເຫມືອນຕີນໄມ້ທີ່ຫົງນາ, ແລະ ຄ້າຍຄືຫຍ້າສີຂຽວອ່ອນ, ຄ້າຍຄືຫຍ້າເທິງຫລັງຄາເຮືອນ ຫລື ໃນຫົງນາ, ຖືກເຜົາໄຫມ້ກ່ອນທີ່ຈະງອກງາມ.

²⁷ແຕ່ເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກການທີ່ເຈົ້ານັ້ງລົງ, ການທີ່ເຈົ້າອອກໄປ, ແລະ ການທີ່ເຈົ້າເຂົ້າມາ, ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເຈົ້າຕໍ່ເຮົາ.

²⁸ເພາະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເຈົ້າຕໍ່ເຮົາ, ແລະ ຄວາມຈອງຫວຽດຂອງເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາໃນຫູຂອງເຮົາ, ສະນັ້ນເຮົາຈະໄດ້ເອົາຂໍຂອງເຮົາເກາະໃສ່ຕັ້ງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈະເອົາປັງຫຽນຂອງເຮົາໃສ່ປາກຂອງເຈົ້າ; ແລ້ວເຮົາຈະຫັນເຈົ້າກັບໄປຕາມທາງຈາກບ່ອນທີ່ເຈົ້າມານັ້ນ."

²⁹ແລະນີຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນແກ່ເຈົ້າຄື: ໃນປີນີ້ເຈົ້າຈະກິນສິ່ງເກີດຂຶ້ນເອງ, ແລະໃນປີທີສອງສິ່ງທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຕັ້ງແຕ່ຕີນ. ແລ້ວໃນປີທີສາມຈົງຫວ່ານ ແລະ ເກັບກ່ຽວແລະ ເຮັດສວນອະນຸ່ນ, ແລະກິນຫມາກຂອງມັນ.³⁰ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນເຊືອສາຍຂອງຢູດາຈະຢັ້ງຮາກລົງ ແລະ ເກີດຜົນຂຶ້ນອີກຄັ້ງ.

³¹ເພາະຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະອອກຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຢູ່ຈະອອກມາຈາກພູເຂົາຊີໂອນ. ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພຣະຢາເວຈາກມອບໂຍທາຈະເຮັດສິ່ງນີ້.

³²ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍດັງນີ້ວ່າ: "ລາວຈະບໍ່ເຂົ້າໄປໃນເມືອງນີ້ ຫລື ຍິງລູກສອນມາບ່ອນນີ້. ຫລືວ່າລາວຈະບໍ່ເຂົ້າມາກ່ອນດ້ວຍເຄື່ອງປ້ອງກັນ ຫລື ກໍສ້າງຂັນໂດຍບຸກຂຶ້ນມາ."³³ລາວເຂົ້າໄປທາງໃດ ກໍຈະເປັນທາງດຽວກັນກັບທີ່ລາວຈະກັບໄປທາງນັ້ນ; ລາວຈະບໍ່ເຂົ້າໄປໃນເມືອງນີ້-ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັງນີ້."³⁴ເພາະວ່າເຮົາຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນເມືອງນີ້ໄວ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເພື່ອເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງເຮົາເອງ ແລະ ເຫັນແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ."

³⁵ແລະຢູມາໃນຄືນນັ້ນ ເທວະດາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ຂ້າທະຫານໃນຄ້າຍອັດຊີເຣຍ, ຈຳນວນ 185.000 ຄົນ. ແລະ ເມື່ອຄືນຕື້ນຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ, ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ກາຍເປັນຊາກສົບໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ.

³⁶ດັງນັ້ນເຊັນນາເກຣີບກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ຍົກທັບຂອງລາວອອກຈາກອິສະຣາເອນ ແລະ ໄດ້ຊົງກັບໄປທີ່ວັງ ແລະ ໄດ້ຢູ່ໃນນະຄອນ ນິເນເວ.³⁷ຕໍ່ມາ, ເມື່ອພະອົງນະມີສະການຢູ່ໃນສາລາຂອງ ພະນີຊະຣິກ ພະຂອງພະອົງ, ອັດຣຳເມເລັກ ແລະ ຊາເຣເຊລູກຊາຍຂອງພະອົງກໍໄດ້ຂ້າພະອົງດ້ວຍດາບ. ແລ້ວພວກເຂົາທັງສອງກໍໄດ້ຫນີໄປທີ່ແຜ່ນດິນ ອາຣາຣັດ. ແລ້ວເອສາຣັດໂດນລູກຊາຍຂອງພະອົງກໍໄດ້ຊົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

20 ¹ໃນເວລານັ້ນເຮເຊກີຢາໄດ້ປ່ວຍໃກ້ຈະຕາຍ. ດັງນັ້ນ ຜູ້ທ່ານວາຍເອຊາຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາໂມດ, ໄດ້ມາເຂົ້າເຝົ້າພະອົງ, ແລະໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ, "ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ວ່າ: 'ຈົງຈັດການບ້ານເມືອງຂອງທ່ານໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍ; ເພາະວ່າທ່ານຈະຕາຍ, ແລະ ຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່.'²ແລ້ວເຮເຊກີຢາໄດ້ຫັນຫນ້າເຂົ້າໄປຫາຝາ ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ, ວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ກະຣຸນາຣະລືກວ່າ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ດຳເນີນຢູ່ສະເພາະພຣະພິກຂຸພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ດ້ວຍສຸດຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງ." ແລ້ວເຮເຊກີຢາໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ສຽງດັງ.⁴ກ່ອນທີ່ເອຊາຢາຈະອອກໄປອອດໃຈກາງເດີນ, ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງທ່ານ, ວ່າ,⁵"ຈົງກັບໄປ, ບອກເຮເຊກີຢາ, ຜູ້ນຳຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາວ່າ, 'ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງດາວິດບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າ, ກ່າວ: "ເຮົາໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ເຫັນນ້ຳຕາຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ເຮົາຈະຮັກສາເຈົ້າໃນມືທີ່ສາມ, ແລະເຮົາຈະຂຶ້ນໄປທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.⁶ເຮົາຈະເພີມຊີວິດຂອງເຈົ້າອີກສິບຫ້າປີ, ເຮົາຈະຊ່ອຍກູ້ເຈົ້າແລະ ເມືອງນີ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກກຳມີຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ແລະ ເຮົາຈະປົກປ້ອງເມືອງນີ້ໄວ້ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາເອງ. ແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ."⁷ດັງນັ້ນ ເອຊາຢາໄດ້ບອກວ່າ, "ຈົງເອົາເຂົ້າຫນົມຫມາກເຕືອມາອັນຫນຶ່ງ." ພວກເຂົາກໍເອົາມາວາງໄວ້ເທິງພະຍາດຂອງພະອົງນັ້ນ, ແລະພະອົງກໍຫາຍດີເປັນປົກກະຕິ.

⁸ ເຮເຊກີຢາໄດ້ກ່າວກັບເອຊາຢາວ່າ, "ອັນໃດຈະເປັນຫມາຍສໍາຄັນທີ່ສະແດງວ່າພຣະຢາເວຈະຊົງປົນປົວຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ສິ່ງນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຂຶ້ນໄປພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໃນມື້ທີ່ສາມ?"⁹ ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ນີ້ເປັນຫມາຍສໍາຄັນສໍາລັບພະອົງຈາກພຣະຢາເວ, ຫຼືພຣະຢາເວຈະໄດ້ຊົງເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້. ຄືຈະໃຫ້ເງົາຕາເວັນກ່າວໄປທາງຫນ້າສືບຂັນ, ຫລື ຈະໃຫ້ຢ້ອນກັບມາສືບຂັນ?"
¹⁰ ເຮເຊກີຢາໄດ້ຕອບວ່າ, "ມັນເປັນສິ່ງງ່າຍທີ່ຈະໃຫ້ເງົາຢ້ອນກັບສືບຂັນ. ຢາເລີຍ, ຂໍໃຫ້ເງົາຢ້ອນກັບຄືນມາສືບຂັນເຖິດ."¹¹ ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທ່ານວາຍເອຊາຢາໄດ້ຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງນໍາເອົາເງົາຢ້ອນກັບຄືນມາສືບຂັນ, ຈາກບ່ອນທີ່ມັນຢ້ອນກັບຄືນຂຶ້ນໄປເທິງຂັນໂດຍອາຮາດ.
¹² ໃນເວລານັ້ນ ເມໂຣດັກບາລາດານ ລູກຊາຍຂອງບາລາດານກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ໄດ້ຊົງສົ່ງຈິດຫມາຍ ແລະ ຂອງຂວັນມາໃຫ້ແກ່ເຮເຊກີຢາ, ເພາະພະອົງຊົງໄດ້ຍິນວ່າເຮເຊກີຢາຊົງເຈັບປ່ວຍ.¹³ ເຮເຊກີຢາໄດ້ຊົງຟັງຈິດຫມາຍເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະຊົງໄດ້ພາພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປເບິ່ງຄັງຊັບສົມບັດທັງຫມົດຂອງພະອົງ, ເພື່ອໃຫ້ເບິ່ງເງິນ, ຫອງຄໍາ, ເຄື່ອງເຫດ ແລະ ນ້ຳມັນຢ່າງດີ, ແລະ ຄັງອາວຸດຂອງພະອົງ, ແລະໃຫ້ເບິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນຄັງຂອງພະອົງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດຢູ່ໃນພະຣາຊະວັງ, ຫລື ໃນຣາຊະອານາຈັກທັງຫມົດຂອງພະອົງ, ເຊິ່ງເຮເຊກີຢາບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍແກ່ພວກພະອົງ.
¹⁴ ຈາກນັ້ນເອຊາຢາຜູ້ທ່ານວາຍກໍໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າກະສັດເຮເຊກີຢາ ແລະ ທຸນຖາມພະອົງວ່າ, "ຄົນເຫລົ່ານີ້ທຸນຫຍັງແດ່? ແລະພວກເຂົາມາຫາພະອົງຈາກໃສແດ່?" ເຮເຊກີຢາກ່າວວ່າ, "ພວກເຂົາມາຈາກເມືອງໂກຄີມາຈາກປະເທດບາບີໂລນ."¹⁵ ເອຊາຢາໄດ້ຖາມວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຫຍັງຢູ່ໃນພະຣາຊະວັງຂອງພະອົງແດ່?" ເຮເຊກີຢາຕອບວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນທຸກຢ່າງຢູ່ໃນວັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບໍ່ມີສິ່ງມີຄ່າຫຍັງໃນພະຄັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍແກ່ພວກເຂົາ."
¹⁶ ດັ່ງນັ້ນ ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວກັບເຮເຊກີຢາວ່າ, "ຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວ."¹⁷ ຈົ່ງເບິ່ງ, ວັນເວລາກໍາລັງຈະມາເຖິງເມື່ອທຸກສິ່ງໃນວັງຂອງທ່ານ, ແລະສິ່ງຂອງທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານໄດ້ສະສົມມາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້, ຈະຕ້ອງຖືກເອົາໄປທີ່ບາບີໂລນ. ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດເຫລືອເລີຍ, ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລ່ງ.
¹⁸ ລູກບາງຄົນເຊິ່ງຖືກໍາເນີດມາຈາກທ່ານ, ຜູ້ເຊິ່ງເກີດມາກັບທ່ານ-ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະນໍາເອົາໂຕພວກເຂົາໄປ, ແລະ ພວກເຂົາຈະໄປເປັນຂັນທີ່ໃນພະຣາຊະວັງຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ."
¹⁹ ຫລັງຈາກນັ້ນເຮເຊກີຢາໄດ້ກ່າວກັບເອຊາຢາວ່າ, "ຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວມານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ດີແລ້ວ." ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງໄດ້ຄິດວ່າ, "ກໍດີແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່ ໃນເມື່ອມີຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃນສະໄໝຂອງຂ້າພະເຈົ້າ?"²⁰ ສ່ວນພະຣາຊະກິດອື່ນໆຂອງເຮເຊກີຢາ ແລະ ອໍານາດທັງຫມົດຂອງພະອົງ, ແລະການທີ່ພະອົງໄດ້ສ້າງສະ ແລະ ຮ່ອງລະບາຍນ້ຳ, ແລະວິທີທີ່ພະອົງໄດ້ນໍາເອົານ້ຳເຂົ້າມາໃນເມືອງ-ໄດ້ແນວໃດໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືພິມສາວະດານກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?²¹ ເຮເຊກີຢາໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະມານາເຊລຸກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

21 ¹ ມານາເຊມີອາຍຸໄດ້ສືບສອງປີເມື່ອໄດ້ຊົງຄອງຣາຊ; ພະອົງໄດ້ຊົງປົກຄອງຫ້າສິບ-ຫ້າປີໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ແມ່ຂອງພະອົງມີນາມຊື່ວ່າ ເຮັບຊີບາ.² ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມການກະທຳທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍເຊິ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ອອກໄປໃຫ້ຜົນຫນ້າປະຊາຊາດອື່ນສະຣາເອນ.³ ພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງສະຖານສູງ ເຊິ່ງເຮເຊກີຢາພໍຂອງພະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍນັ້ນ, ແລະ ພະອົງຊົງໄດ້ຕັ້ງແທນບູຊາຕ່າງໆແດ່ພະບາອານ, ແລະຊົງໄດ້ສ້າງຕັ້ງເສົາພະອາເຊຣາຂຶ້ນໃຫມ່, ຄືກັນກັບອາຮາບກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ຊົງເຮັດ, ແລະ ໄດ້ຊົງກຶມກາບດວງດາວທຸກດວງຂອງທ້ອງຟ້າ ແລະ ບູຊາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.
⁴ ມານາເຊໄດ້ຊົງສ້າງແທນບູຊາຂອງພະຕ່າງຊາດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ເຖິງວ່າພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະໃສ່ຊື່ຂອງເຮົາໄວ້ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຕະຫລອດໄປ."⁵ ພະອົງໄດ້ສ້າງແທນບູຊາຕ່າງໆແດ່ດວງດາວຕ່າງໆທັງຫມົດຂອງທ້ອງຟ້າທັງ ໃນລານທັງສອງຂ້າງຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.⁶ ພະອົງໄດ້ຊົງນໍາເອົາລູກຊາຍໄປເຜົາໄຟ; ແລະໄດ້ຊົງຖືເລິກຍາມເພື່ອເຮັດເວດມົນຄາຖາ ແລະຊົງໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບຄືນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະຄົນທີ່ເວົ້າກັບຜີວິນຍານຕ່າງໆໄດ້. ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍຫລວງຫລາຍໃນສາຍພຣະເນດພຣະຢາເວ ຍຸດຍໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງໃຈຮ້າຍ.
⁷ ສ່ວນຮູບແກະສະຫລັກຂອງອາເຊຣາທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງນັ້ນ, ພະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້ໃນພຣະວິຫານ. ເຊິ່ງພຣະວິຫານນີ້ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບດາວິດ ແລະ ຊາໂລໂມນລູກຊາຍຂອງພະອົງວ່າ; "ໃນວິຫານນີ້ ແລະ ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເຊິ່ງເຮົາໄດ້ເລືອກອອກຈາກຊົນເຜົ່າທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນ, ທີ່ເຮົາຈະໃສ່ຊື່ຂອງເຮົາໄວ້ຕະຫລອດໄປ."⁸ ເຮົາຈະບໍ່ເປັນເຫດໃຫ້ຕົນຂອງອິສະຣາເອນພະເນຈອນ ອອກຈາກແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາອີກ, ຖ້າພຽງແຕ່ພວກເຂົາລະມັດຮະວັງທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາ, ແລະປະຕິບັດຕາມຫມັ້ນຍັດທຸກຢ່າງທີ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາ."⁹ ແຕ່ປະຊາຊົນບໍ່ຍອມຟັງ, ແລະ ມານາເຊໄດ້ຊົງນໍາພວກເຂົາໃຫ້ຫລົງໄປໃນທາງທີ່ຊົງຮ້າຍກວ່າບັນດາປະຊາຊາດເຊິ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງທຳລາຍໃຫ້ຜົນຫນ້າປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.
¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບພວກຜູ້ທ່ານວາຍຜູ້ຮັບໃຊ້, ຂອງພຣະອົງ, ວ່າ,¹¹ "ເພາະວ່າມານາເຊກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງເຫລົ່ານີ້, ແລະການເຮັດສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍກວ່າຄົນອະໂມຣິດຜູ້ທີ່ຢູ່ມາກ່ອນລາວໄດ້ເຮັດທັງຫມົດ, ອີກທັງຍັງເຮັດໃຫ້ຢູດາເຮັດບາບກັບບັນດາຮູບເຄົາຣົບຂອງລາວ,
¹² ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງເຖິດ, ເຮົາກໍາລັງນໍາເຫດຮ້າຍມາເຫມືອນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຢູດາທີ່ໃຜກໍຕາມທີ່ໄດ້ຍິນແລ້ວ, ຫຼັງສອງຂ້າງຂອງລາວຈະອີໄປ.
¹³ ເຮົາຈະວັດແທກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໂດຍໃຊ້ເຊືອກເສັ້ນດຽວກັບທີ່ເຮົາໄດ້ວັດແທກໃນເມືອງຊາມາເຣຍ, ແລະໄດ້ໃຊ້ລູກດຶງອັນດຽວກັນກັບທີ່ວັດແທກເຊືອສາຍອາຮາບ, ເຮົາຈະລ້າງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ສະອາດຄືກັບຄືນລ້າງຈານ, ຄືລ້າງແລ້ວກໍຂວ້າລົງ."¹⁴ ເຮົາຈະຖິ້ມມໍຣະດົກສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງເຮົາໄປ ແລະມອບພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃນກໍາມີສັດຕູຂອງພວກເຂົາ. ແລະພວກເຂົາຈະຕົກເປັນເຫຍືອ ແລະ ເປັນເຄື່ອງປຸ້ນຂອງສັດຕູທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ,
¹⁵ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຄວາມຊົງຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ, ແລະ ກະຕຸ້ນເຮົາໃຫ້ໃຈຮ້າຍ, ນັບແຕ່ມື້ທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ, ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້."
¹⁶ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນອີກ, ມານາເຊໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດຂອງຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດໄຫລອອກເປັນຈໍານວນຫລາຍ, ຈົນພະອົງເຮັດໃຫ້ຄວາມຕາຍເຕັມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈາກດ້ານຫນຶ່ງໄປອີກດ້ານຫນຶ່ງ. ນອກເຫນືອຈາກບາບທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຢູດາເຮັດຜິດ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຊົງຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ.¹⁷ ສ່ວນພະອາຊີກິດອື່ນໆຂອງມານາເຊ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຊົງໄດ້ເຮັດ, ແລະ ບາບທີ່ພະອົງໄດ້ເຮັດ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືພິມສາວະດານກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?
¹⁸ ມານາເຊໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງ ແລະ ໄດ້ຊົງຖືກຝັງໄວ້ໃນສ່ວນຂອງພະຣາຊະວັງຂອງພະອົງເອງ, ໃນສ່ວນອຸດສາ. ອາໂມນລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.
¹⁹ ອາໂມນມີອາຍຸໄດ້ຊາວສອງປີເມື່ອພະອົງໄດ້ຊົງຄອງຣາຊ; ພະອົງໄດ້ປົກຄອງຢູ່ທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາສອງປີ. ແມ່ຂອງພະອົງມີນາມຊື່ວ່າ ເມຊຸນເລເມດ; ນາງເປັນລູກສາວຂອງອາຣຸດຊາວຢູດາ.²⁰ ພະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຄືກັບມານາເຊພໍຂອງພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ.

²¹ອາໂມນໄດ້ຊົງດຳເນີນໃນທາງທຸກຢ່າງທີ່ພໍ່ຂອງພະອົງໄດ້ຊົງດຳເນີນ, ແລະ ໄດ້ຍຸຊາຮູບປັນທີ່ພໍ່ຂອງພະອົງໄດ້ຊົງຍຸຊາ, ແລະ ກົມຂາບຮູບເຄົາຣິບເຫລົ່ານັ້ນ.²²ພະອົງໄດ້ປະຖົມພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຊົງດຳເນີນໄປໃນເສັ້ນທາງຂອງພຣະຢາເວ.

²³ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອາໂມນໄດ້ຮ່ວມກັນຄິດການກະບົດ ແລະ ໄດ້ຂ້າກະສັດໃນພະຣາຊວັງຂອງພະອົງເອງ.

²⁴ແຕ່ປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນໄດ້ຂ້າທຸກຄົນທີ່ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັນກະບົດກະສັດອາໂມນ, ແລ້ວປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນໄດ້ຕັ້ງໂຢຊີຢາລູກຊາຍຂອງພະອົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.²⁵ສ່ວນພະຣາຊກິດອື່ນໆ ຂອງອາໂມນທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດມາແລ້ວ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືພິມສາວະດານຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?²⁶ປະຊາຊົນໄດ້ຝັງພະອົງໃນອຸບໂມງຝັງສິບຂອງພະອົງໃນສ່ວນອຸດຊາ, ແລະ ໂຢຊີຢາລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ.

22 ¹ໂຢຊີຢາຊົງມີອາຍຸໄດ້ແປດປີເມື່ອພະອົງຄອງຣາຊາ; ພະອົງໄດ້ປົກຄອງສາມສິບ-ເອັດປີໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ແມ່ຂອງພະອົງມີນາມຊື່ວ່າ ເຢຕິດາ (ນາງເປັນລູກສາວຂອງອາດາຢາ ແລະ ເປັນຊາວເມືອງໂບຊະກາດ).²ພະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທັມໃນສາຍພະເນດຂອງພຣະຢາເວ. ພະອົງໄດ້ຊົງດຳເນີນຕາມທາງຫມົດຂອງດາວິດບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະ ພະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຫັນເຫໄປທາງຂວາ ຫລື ທາງຊ້າຍ.

³ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງກະສັດໂຢຊີຢາ, ພະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຊາຟານລູກຊາຍຂອງອາຊາລີຢາລູກຊາຍຂອງເມຊຸນລຳ, ອົງຄະລັກໄປທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໂດຍກ່າວວ່າ,⁴"ຈົງຂຶ້ນໄປຫາອິນກີຢາມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ ບອກທ່ານໃຫ້ນັບເງິນທີ່ຖືກນຳເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ເຊິ່ງເຈົ້າຫນ້າທີ່ເກັບຈາກປະຊາຊົນ.⁵ຂໍໃຫ້ມອບໄວ້ໃນມືຂອງຜູ້ເຮັດຫນ້າທີ່ຮັກສາພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຈ່າຍຄ່າແຮງງານຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວເພື່ອສ້ອມແປງພຣະວິຫານສຳລັບພວກເຂົາ.

⁶ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເອົາເງິນໃຫ້ແກ່ຊ່າງໄມ້, ຊ່າງກໍ່ສ້າງ, ແລະ ຊ່າງປຸງ, ແລະ ຍັງຈະຊື້ໄມ້ ແລະ ກ້ອນຫິນເພື່ອສ້ອມແປງພຣະວິຫານເຊັ່ນດຽວກັນ."⁷ແຕ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຂໍເອົາບັນຊີຈາກເງິນທີ່ມອບໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຢ່າງຊື່ສັດ.

⁸ອິນກີຢາມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ເວົ້າກັບຊາຟານອົງຄະລັກວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫນັງສືກົດບັນຍັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ." ດັ່ງນັ້ນ ອິນກີຢາໄດ້ມອບຫນັງສືນັ້ນໃຫ້ຊາຟານ, ແລະ ລາວກໍ່ໄດ້ອ່ານ.⁹ຊາຟານໄດ້ຈາກໄປ ແລະ ໄດ້ເອົາຫນັງສືໄປຖວາຍກະສັດ, ແລະ ໄດ້ລາຍງານກັບພະອົງ, ວ່າ, "ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໄດ້ຈ່າຍເງິນທີ່ພໍໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເງິນເຂົ້າໄປມອບໄວ້ໃນກຳມືຂອງຄົນງານຜູ້ທີ່ເຮັດຫນ້າທີ່ເບິ່ງແຍງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ."¹⁰ແລ້ວຊາຟານອົງຄະລັກໄດ້ກ່າວຕໍ່ກະສັດວ່າ, "ອິນກີຢາມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ມອບຫນັງສືແກ່ຂ້າພະອົງຫນຶ່ງເຫລັ້ມ." ແລ້ວຊາຟານກໍ່ໄດ້ອ່ານຖວາຍກະສັດ.

¹¹ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອກະສັດໄດ້ຊົງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຫນັງສືກົດບັນຍັດ, ແລະ ພະອົງກໍ່ໄດ້ຊົງຈິກເສື້ອຜ້າຂອງພະອົງ.¹²ກະສັດໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ປະໂລຫິດອິນກີຢາ, ແລະ ອາສາອີຢາລູກຊາຍຂອງຊາຟານ, ແລະ ອັກໂບລູກຊາຍຂອງມິກາອີຢາ ແລະ ຊາຟານ, ທີ່ເປັນອົງຄະລັກ ແລະ ອາສາອີຢາອົງຄະລັກພະອົງເອງ, ກ່າວວ່າ,¹³"ຈົງໄປທຸກຖາມພຣະຢາເວເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເພື່ອປະຊາຊົນ ແລະ ເພື່ອຢູດາທັງຫມົດ, ກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄຳສັບຕ່າງໆໃນຫນັງສືນີ້ທີ່ພົບເຫັນ.

ເພາະວ່າຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງພຣະຢາເວເຊິ່ງກຳລັງລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາແມ່ນໃຫຍ່ຫລວງຫລາຍ ເພາະວ່າບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຫນັງສືນີ້ ທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບພວກເຮົາ."

¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ອິນກີຢາປະໂລຫິດ, ອາສາອີ, ອັກໂບ, ຊາຟານ, ແລະ ອາສາອີຢາຈົງໄດ້ໄປຫາຮຸນດາຜູ້ປະກາດພຣະຄໍ້ມ, ຍິງຜູ້ເປັນເມຍຂອງຊານລູກຊາຍຂອງຕີກວາລູກຊາຍຂອງຮາຣັດ, ຜູ້ເບິ່ງແຍງເສື້ອຜ້າ (ນາງໄດ້ຢູ່ໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມໃນພາກພື້ນທີ່ສອງ), ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສົນທະນາກັນກັບນາງ.

¹⁵ນາງໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, "ນີ້ແຫລະແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ໄດ້ກ່າວວ່າ: 'ຈົງບອກຜູ້ທີ່ໃຊ້ພວກທ່ານມາຫາເຮົາວ່າ,'¹⁶"ນີ້ແຫລະຄືສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວ: ນີ້ແຫລະ ເຮົາຈະ ນຳເອົາເຫດຮ້າຍມາສູ່ສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ ແລະ ມາຫາປະຊາຊົນຂອງເມືອງນີ້, ຕາມຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດໃນຫນັງສືທີ່ກະສັດຢູດາໄດ້ອ່ານນັ້ນ.

¹⁷ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຖົມເຮົາແລະ ໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍພະເຈົ້າອົງອື່ນໆ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍກັບທຸກໆການກະທຳທັງຫມົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ—ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງເຮົາຈະສະຫວ່າງໄປສູ່ສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້, ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດດັບໄດ້."¹⁸ແຕ່ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ຜູ້ທີ່ຊົງໃຊ້ພວກທ່ານມາຖາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະຢາເວນັ້ນ, ຈົງໄປບອກພະອົງວ່າ: "ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນກ່າວໄວ້ວ່າ:

'ທຸກຖ້ອຍຄຳທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນ,'¹⁹ເພາະວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອ່ອນໄຫວ, ແລະ ເຈົ້າຖອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳເຊິ່ງເຮົາກ່າວໂທດສະຖານທີ່ນີ້ ແລະ ປະຊາຊົນໃນເມືອງນີ້, ເຊິ່ງຈະກາຍເປັນທີ່ເປົ່າຮ້າງ ແລະ ຖືກສາຍແຊ່ງ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຈິກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ, ເຮົາເອງກໍ່ໄດ້ຍິນທ່ານເຊັ່ນກັນ—ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

²⁰ຈົງເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະນຳພາເຈົ້າໄປໄວ້ກັບບັນພະບູຣຸດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກນຳມາໄປບ່ອນອຸບ

ໂມງຝັງສິບຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສະຫງົບສຸກ. ດວງຕາຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນຄວາມໂຊກຮ້າຍທັງຫມົດທີ່ເຮົານຳມາສູ່ສະຖານທີ່ນີ້."²¹ "ດັ່ງນັ້ນ ພວກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍກໍ່ໄດ້ນຳເອົາຂ່າວສານນີ້ກັບມາທຸນກະສັດ.

23 ¹ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດໄດ້ຊົງໃຊ້ຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານຜູ້ທີ່ຮວບຮວມອາວຸດທັງຫມົດຂອງຢູດາ ແລະ ຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ມາເຂົ້າເຝົ້າພະອົງ.

²ຈາກນັ້ນກະສັດໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ພ້ອມດ້ວຍປະຊາຊົນຢູດາທັງຫມົດ ແລະ ຊາວນະຄອນເຢຣູຊາເລັມທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບພະອົງ, ລວມທັງພວກປະໂລຫິດ, ພວກປະກາດພຣະຄໍ້ມ, ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ເລັກນ້ອຍຫລືຜູ້ໃຫຍ່. ແລ້ວພະອົງໄດ້ທ້ອງອ່ານຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດໃນຫນັງສືພັນທະສັນຍາ ທີ່ເຫັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.

³ກະສັດໄດ້ຍິນຢູ່ຂ້າງເສົາ ແລະ ໄດ້ຊົງເຮັດພັນທະສັນຍາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ວ່າຈະດຳເນີນຕາມພຣະຢາເວ ແລະ ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ຄຳສອນ, ແລະ ກົດຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງພະອົງ, ຈະຍືນຍັນຖ້ອຍຄຳຂອງພັນທະສັນຍານີ້ທີ່ຂຽນໄວ້ໃນຫນັງສືນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນພັນທະສັນຍານັ້ນ.

⁴ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ອິນກີຢາປະໂລຫິດໃຫຍ່, ແລະ ພວກປະໂລຫິດທີ່ຮອງລົງມາ, ແລະ ຜູ້ເຝົ້າປະຕູໃຫ້ນຳເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດທີ່ເຮັດຂຶ້ນສຳລັບພະບາອານ ສຳລັບພະອາເຊຣາ ແລະ ສຳລັບດວງດາວຂອງທ້ອງຟ້າທັງຫມົດ. ທີ່ອອກມາຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ພະອົງກໍ່ໄດ້ເຜົາຜານໄປຢູ່ນອກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນເຂດທົ່ງນາແຫ່ງຮ່ອມພູເຂົາກິດໂຣນ ແລະ ໄດ້ຊົງເອົາຂີ້ເຖົ້າຂອງມັນໄປທີ່ເມືອງເບັດເອນ.⁵ພະອົງໄດ້ຊົງກຳຈັດພວກນັກບວດຂອງຮູບເຄົາຣິບ ຜູ້ທີ່ບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມຢູ່ສະຖານສູງ ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ ແລະ ຫົວໜ່ວຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ—ລວມທັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຈູດເຄື່ອງຫອມຖວາຍພະບາອານ, ຖວາຍດວງອາທິດ, ດວງຈັນ, ດາວເຄາະ, ແລະ ຫມູດາວທັງຫມົດຂອງທ້ອງຟ້າ.

⁶ພະອົງໄດ້ຊົງນຳເອົາພະອາເຊຣາອອກຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໄປທີ່ຮ່ອມພູກິດໂຮນ ພາຍນອກພຣະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໄດ້ຊົງເຜົາທີ່ນັ້ນ. ພະອົງໄດ້ຊົງທູບໃຫ້ເປັນຂີ້ຝຸ່ນ ແລະ ໂຍນຜົງຂີ້ຝຸ່ນນັ້ນລົງໃນຊຸມຝັງສົບຂອງຄົນທົ່ວໄປ.⁷ພະອົງໄດ້ຊົງມ້າງທີ່ຢູ່ອາສັຍຂອງຍິງໂສເພນີໃນພິທີທາງສາສະນາເຊິ່ງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ທີ່ຜູ້ຍິງໄດ້ຫຍິບເສື້ອຜ້າສຳລັບພະອາເຊຣາ.

⁸ໂຢຊີຢາໄດ້ຊົງໃຫ້ນັກບວດທັງຫມົດອອກຈາກເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ ແລະ ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ສູງຄົບອນທີ່ນັກບວດໄດ້ຈູດເຄື່ອງຫອມເສຍຄວາມສັກສິດ, ຕັ້ງແຕ່ເມືອງເກບາເຖິງເບເອນເຊບາ. ແລະ ພະອົງໄດ້ທຳລາຍສະຖານທີ່ສູງຂອງປະຕູເຊິ່ງຢູ່ທາງເຂົ້າປະຕູຂອງໂຢຊຸວ (ເຈົ້າເມືອງ), ທີ່ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍມືທີປະຕູເມືອງ.⁹ເຖິງແມ່ນວ່າບັນດານັກບວດທຸກແຫ່ງສະຖານສູງບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຢູ່ທີ່ແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວໃນພຣະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອ ໃນບັນດາພວກອ້າຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາເອງ.

¹⁰ໂຢຊີຢາໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ໂຕເຟັດ, ໃນຮ່ອມພູຮິນໂນມເປັນມົນທົນ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຜົາລູກຊາຍ ຫລື ລູກສາວຂອງຕົນໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ພະໂມເລັກ.

¹¹ພະອົງໄດ້ ຊົງກຳຈັດພວກມ້າທີ່ບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຖວາຍແກ່ດວງຕາເວັນ. ທີ່ຢູ່ໃນບໍລິເວນທາງເຂົ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໃກ້ກັບຫ້ອງນາທານເມເລັກ, ຂ້າຣາຊະການຄົນຫນຶ່ງ. ໂຢຊີຢາໄດ້ຊົງຈູດຣິດມ້າຂອງດວງອາທິດ.

¹²ກະສັດໂຢຊີຢາໄດ້ທຳລາຍແຫ່ນບູຊາເທິງຫລັງຄາຫ້ອງຊັ້ນເທິງຂອງອາຮາດ, ເຊິ່ງບັນດາກະສັດຂອງຢູດາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ແລະ ແຫ່ນບູຊາທີ່ມາານາເຊໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນເດີນທາງສອງຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໂຢຊີຢາໄດ້ຊົງທູບມ້າງສົງເຫລົ່ານັ້ນເປັນປ່ຽງໆ ແລະ ໂຍນມັນຖິມໄປໃນຮ່ອມພູກິດໂຮນ.¹³ກະສັດໄດ້ທຳລາຍສະຖານທີ່ສູງເຊິ່ງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງພຣະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຢູ່ທາງທິດໃຕ້ຂອງພູເຂົາແຫ່ງການຊົ່ວຊ້ານັ້ນເສຍຄວາມບໍລິສຸດ ທີ່ຊາໂລໂມນກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ສ້າງໄວ້ສຳລັບພະອັດສະຕາກ, ເປັນຮູບບູຊາສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຂອງຊາວຊີໂດນ; ແລະ ສຳລັບພະເຄໂມດ, ເປັນຮູບເຄົາຣົບສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຂອງຊາວໂມອາບ; ແລະ ສຳລັບພະມິນກິມ, ເປັນຮູບເຄົາຣົບທີ່ຫນ້າລັງກຽດຂອງຊາວອຳໂມນ.¹⁴ພະອົງໄດ້ທູບເສົາທີ່ສັກສິດອອກເປັນປ່ຽງໆ ແລະ ໂຄ່ນບັນດາເສົາທັງຂອງອາເຊຣາລົງແລ້ວກໍ່ເອົາບັນດາກະດູກຂອງມະນຸດຖິມໃສ່ທີ່ນັ້ນ.

¹⁵ໂຢຊີຢາໄດ້ທຳລາຍແຫ່ນບູຊາທີ່ເບັດເອນກັບສະຖານທີ່ສູງເຊິ່ງໄດ້ຊົງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍເຢໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງເນບັດ (ຜູ້ໄດ້ນຳອິສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບ) ພະອົງໄດ້ຊົງເຜົາແຫ່ນບູຊາກັບສະຖານທີ່ສູງນັ້ນລົງ. ແລະ ໄດ້ເຜົາສະຖານທີ່ສູງນັ້ນແລ້ວບິດໃຫ້ເປັນຝຸ່ນ. ພະອົງຍັງໄດ້ເຜົາເສົາອາເຊຣາດ້ວຍ.

¹⁶ໃນຂະນະທີ່ໂຢຊີຢາໄດ້ສັ່ງເກດໄປອີກເບື້ອງໜຶ່ງ, ພະອົງໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນຫລຸມຝັງສົບທີ່ຢູ່ຂ້າງພູເຂົາ. ພະອົງໄດ້ສົງຄົນໃຫ້ໄປເອົາບັນດາກະດູກອອກຈາກຫລຸມຝັງສົບ; ແລະ ພະອົງໄດ້ເຜົາເທິງແຫ່ນບູຊາ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມສັກສິດເສຍຫາຍ.

ຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງອົງພຣະຢາເວເຊິ່ງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້, ຄົນທີ່ເຄີຍກ່າວເຖິງສົງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ກ່ອນແລ້ວ.

¹⁷ແລ້ວພະອົງກ່າວວ່າ, "ນັ້ນແມ່ນສູບໂມງຝັງສົບຂອງໃຜທີ່ເຮົາຫລຽວຫັນ?" ພວກຄົນໃນເມືອງນັ້ນກໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບພະອົງວ່າ, "ເປັນບ່ອນຝັງສົບຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ມາຈາກຢູດາ ແລະ ເວົ້າເຖິງສົງເຫລົ່ານີ້ ເຊິ່ງພະອົງຫາກໍ່ໄດ້ຊົງເຮັດແຫ່ນບູຊາທີ່ເບັດເອນ."¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ໂຢຊີຢາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນເຖິດ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ໃດຍ້າຍກະດູກຂອງລາວໄປ." ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງປະກະດູກຂອງລາວໄວ້ຢ່າງນັ້ນ, ພ້ອມກັບກະດູກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະຄຳ ຜູ້ອອກມາຈາກເມືອງຊາມາເຣຍ.

¹⁹ແລ້ວໂຢຊີຢາໄດ້ຊົງຍ້າຍບັນດາສາລາທັງຫມົດຂອງສະຖານທີ່ສູງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງຊາມາເຣຍ, ຊຶ່ງບັນດາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້, ແລະເປັນການເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວໂກດຮ້າຍ.

ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດເສັງເຫລົ່ານັ້ນເຫມືອນທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດທີ່ເບັດເອນ.²⁰ພະອົງໄດ້ຂ້າມັກບວດແຫ່ງສະຖານສູງທັງຫມົດເທິງແຫ່ນບູຊາ ແລະ ໄດ້ຊົງເຜົາກະດູກຄົນເທິງແຫ່ນເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວພະອົງກໍ່ໄດ້ກັບຄືນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

²¹ຈາກນັ້ນກະສັດໄດ້ອອກ ຄຳ ສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນ, ທັງຫມົດ ວ່າ " ຈົ່ງຖືເສສະການປັສະຄາຖວາຍແຕ່ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າ. ດັ່ງທີ່ມີຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງຜົນທະສັນຍານີ້."²²ເພາະວ່າການສະຫລອງເທສະການປັສະຄາເຊັ່ນນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກັນມາຕັ້ງແຕ່ສມັຍຂອງຜູ້ພິພາກສາທີ່ໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນ. ບໍ່ເຄີຍມີໃນສມັຍ ບັນດາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ແລະກະສັດແຫ່ງຢູດາ.²³ແຕ່ໃນປີທີ່ສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງກະສັດໂຢຊີຢາມີການສະຫລອງເທສະການ ປັສະຄາຂອງພຣະຢາເວ ຢ່າງນີ້ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

²⁴ໂຢຊີຢາ ຍັງໄດ້ລົບລ້າງຜູ້ທີ່ເວົ້າລົມກັບຄົນຕາຍ, ຫລືຜີ. ລາວຍັງໄດ້ຊົງກຳຈັດ ບັນດາເຄື່ອງລາງ, ຮູບປັ້ນເຄົາຣົບ, ແລະສິ່ງຫນ້າກຽດຫນ້າຊົງທັງຫມົດ ຊຶ່ງເຫັນກັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຢູດາແລະເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອຊົງຢັ້ງຢືນ ຖ້ອຍຄຳ ຂອງກົດບັນຍັດເຊິ່ງມີຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມທີ່ປະໂລຫິດ ຮິນກີຢາ ໄດ້ເຫັນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.²⁵ກ່ອນໂຢຊີຢາ, ກໍ່ບໍ່ມີກະສັດອົງໃດຄືກັບລາວ. ຜູ້ໄດ້ຫັນກັບມາຫາພຣະຢາເວ ດ້ວຍສຸດຈິດ, ສຸດໃຈ, ແລະ ດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງລາວ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດຕາມກົດບັນຍັດທັງຫມົດ ຂອງໂມເຊ, ຫລັງຈາກໂຢຊີຢາກໍ່ບໍ່ມີກະສັດອົງໃດຂຶ້ນມາຄືພະອົງ.

²⁶ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ພຣະຢາເວ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຫັນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຢູດາ ຍ້ອນການນະມັສະການພະຂອງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ມາານາເຊໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໂກດຮ້າຍ.²⁷ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຢູດາອອກໄປໃຫ້ພົ້ນສາຍຕາຂອງເຮົາດ້ວຍ, ຄືກັບທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດກັບອິສະຣາເອນ ແລະເຮົາຈະຂັບໄລ່ເມືອງນີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກອອກໄປເສຍ, ຄືກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພຣະວິຫານ ເຊິ່ງເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າ 'ນາມຂອງເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນ.'"

²⁸ສ່ວນພະຣາຊກິດ ອື່ນໆຂອງໂຢຊີຢາ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງກະທຳ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມປະຫວັດສາດຂອງກະສັດຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່?²⁹ໃນສມັຍ, ຂອງພະອົງຟາຣາໂອ ເນໂກ, ກະສັດຂອງປະເທດເອຢິບ, ໄດ້ຍົກທັບສູ້ກັບກະສັດອັດຊີເອຍຢູ່ທີ່ແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ, ກະສັດ ໂຢຊີຢາໄດ້ໄປພົບກັບ ເນໂກ ໃນຢູສະຫນາມຣິບ, ແລະ ເນໂກໄດ້ຂ້າພະອົງໃນ ເມືອງເມກິດໂດ.³⁰ພວກຂ້າຣາຊການຂອງໂຢຊີຢາໄດ້ ນຳ ສິບໃສ່ຣິດມ້າເສົາຈາກເມກິດໂດ, ເອົາໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະໄດ້ຝັງພະອົງໄວ້ໃນບ່ອນຝັງສົບຂອງພະອົງເອງ. ແລະປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນໄດ້ ນຳ ເອົາເຢໂຣອາຮາດລູກຊາຍຂອງໂຢຊີຢາ, ມາແລະຊົງແຕ່ງຕັ້ງລາວ, ແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດແຫ່ນພໍ່ຂອງຕົນ.

³¹ເຢໂຣອາຮາດ ມີອາຍຸໄດ້ຊາວສາມປີໃນເວລາທີ່ລາວໄດ້ຂຶ້ນຄອງຣາຊ, ແລະລາວໄດ້ຊົງປົກຄອງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ໄດ້ສາມເດືອນ. ແມ່ຂອງລາວຊື່ວ່າ ຮາມູຕານ, ນາງເປັນລູກສາວຂອງເຢໂຣມີຢາ ຊາວລີບນາ.³²ເຢໂຣອາຮາດໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມທຸກສິ່ງທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງໄດ້ກະທຳ.³³ຟາຣາໂອ ເນໂກໄດ້ຈັບພະອົງຂັງໄວ້ທີ່ ຮິບລາ ໃນເມືອງ ຮາມັດ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພະອົງປົກຄອງຢູ່ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ແລ້ວ ເນໂກໄດ້ປັບຢູດາດ້ວຍເງິນຫນຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນ. ແລະຫວງ ຄຳຫນຶ່ງຕະລັນ

³⁴ຟາຣາໂອເນໂກໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ ເອລິອາກິມ ລູກຊາຍຂອງ ໂຢຊີຢາ ໃຫ້ເປັນກະສັດແຫ່ນໂຢຊີຢາບິດາຂອງພະອົງ, ແລະໄດ້ປ່ຽນຊື່ເປັນ ເຢໂຣຍອາກິມ. ແຕ່ພະອົງໄດ້ຊົງພາ ເຢໂຣອາຮາດໄປປະເທດເອຢິບ, ແລະ ເຢໂຣອາຮາດໄດ້ຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.³⁵ເຢໂຣຍອາກິມ ໄດ້ຈ່າຍເງິນແລະ ຄຳ ໃຫ້ຟາຣາໂອ. ຕາມ ຄຳສັ່ງຂອງຟາຣາໂອ, ເຢໂຣຍອາກິມໄດ້ ເກັບພາສີທີ່ດິນ ແລະບັງຄັບປະຊາຊົນ ແຕ່ລະຄົນຂອງແຜ່ນດິນໃຫ້ເງິນແລະຫວງຄຳມາຖວາຍໃຫ້ພະອົງ

ຕາມການປະເມີນຂອງພວກເຂົາ.

³⁶ ເຢໂຮຍອາກິມໄດ້ຊົງ ມີອາຍຸຊາວຫ້າປີ. ໃນເວລາທີ່ພະອົງໄດ້ຂຶ້ນຄອງບັນລັງ, ແລະພະອົງໄດ້ປົກຄອງຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ສິບເອັດປີ ແມ່ຂອງພະອົງຊື່ວ່າ ເຊບິດາ, ນາງເປັນລູກສາວຂອງ ເປດາອີຢາ ຈາກເມືອງ ຣູມາ.³⁷ ເຢໂຮຍອາກິມ ໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພະອົງຢາວ, ຕາມທຸກສິ່ງທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ.

24 ¹ ໃນລະຫວ່າງການປົກຄອງຂອງກະສັດເຢໂຮຍອາກິມ, ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ໂຈມຕີຢູດາ; ເຢໂຮຍອາກິມໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ເປັນເວລາສາມປີ. ຈາກນັ້ນ ເຢໂຮຍອາກິມກໍ່ ໄດ້ກັບເປັນກະບົດຕໍ່ເນບູກາດເນັດຊາ. ພະອົງຢາວໄດ້ຊົງໃຊ້ຊາວເຄເດຍ, ຊາວອາຣາມ, ຊາວໂມອາບ, ແລະຊາວອຳໂມນ, ມາຕໍ່ສູ້ກັບເຢໂຮຍອາກິມ. ພະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄປຕໍ່ສູ້ຢູດາ ເພື່ອຈະທຳລາຍເສຍ. ສິງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພະອົງຢາວ ທີ່ໄດ້ກ່າວຜ່ານທາງບັນດາຜູ້ທຳນາຍ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ. ² ແຕ່ຈິງແລ້ວສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຢູດາ, ຕາມຄຳເວົ້າຂອງພະອົງຢາວ ເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຂົາອອກໄປໃຫ້ພົນຈາກສາຍຕາຂອງພະອົງ, ເພາະບາບທັງຫລາຍຂອງມານາເຊ, ທຸກຢ່າງທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ, ³ ແລະສະເພາະເລືອດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ຊຶ່ງພະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຫລອກນັ້ນດ້ວຍ ເພາະພະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເມືອງເຢຣູຊາເລັມເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ. ພະອົງຢາວບໍ່ຊົງປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍ. ⁴ ສ່ວນພະຣາຊາກິດອື່ນໆ ຂອງເຢໂຮຍອາກິມ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ພະອົງໄດ້ກະທຳ, ບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມປະຫວັດສາດຂອງກະສັດຢູດາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ⁵ ເຢໂຮຍອາກິມໄດ້ຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດ, ແລະ ເຢໂຮຍອາກິມລູກຊາຍຂອງພະອົງ ໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ. ⁶ ກະສັດແຫ່ງເອຍິບບໍ່ໄດ້ຊົງຍົກທັບມາໂຈມຕີຈາກແຜ່ນດິນຂອງພະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ເພາະວ່າກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຢຶດເອົາດິນແດນທັງຫມົດ ຊຶ່ງຄວບຄຸມໂດຍກະສັດຂອງປະເທດເອຍິບຕັ້ງແຕ່ຈາກແຄມຝັ່ງເອຍິບໄປຫາແມ່ນ້ຳ ເອີຟຣັດ. ⁷ ເຢໂຮຍອາກິມ ມີອາຍຸໄດ້ສິບແປດປີເມື່ອລາວໄດ້ຄອງຣາຊ; ພະອົງໄດ້ປົກຄອງຢູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມສາມເດືອນ. ແມ່ຂອງພະອົງຊື່ວ່າ ເນຮູຊະຕາ. ນາງເປັນລູກສາວຂອງເອນນາທານ, ຄົນໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ. ⁸ ລາວໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພະອົງຢາວ. ພະອົງໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ປົດຂອງພະອົງໄດ້ກະທຳ. ⁹ ໃນເວລານັ້ນກອງທັບກອງທັບຂອງເນບຸດກາເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ໄດ້ຍົກທັບຂຶ້ນມາໂຈມຕີກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະໄດ້ລ່ອມກຸງໄວ້. ¹⁰ ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ໄດ້ມາທີ່ເມືອງນັ້ນ ຂະນະທີ່ພວກທະຫານຂອງພະອົງຍັງລ່ອມເມືອງນັ້ນຢູ່, ¹¹ ແລະເຢໂຮຍອາກິມ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ ໄດ້ຊົງອອກໄປຫາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ທັງຕົວພະອົງ, ພ້ອມກັບແມ່, ພວກນາຍທະຫານ, ພວກເຈົ້າເມືອງ, ແລະພວກຂ້າຣາຊການປະຈຳວັງຂອງພະອົງ. ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຈັບພະອົງເປັນຊະເລີຍໃນປີທີ່ແປດແຫ່ງການຄອງຣາຊຂອງພະອົງ. ¹² ເນບູກາດເນັດຊາ ໄດ້ຊົງຂຶ້ນເອົາສິ່ງທີ່ມີຄ່າໃນພຣະວິຫານຂອງພະອົງຢາວທັງຫມົດ, ແລະຊັບສິນບັດໃນພຣະຣາຊະວັງຂອງກະສັດ. ພະອົງໄດ້ຕັດເຄື່ອງໃຊ້ທອງຄຳ ທີ່ກະສັດໂຊໂລໂມນ ແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນພຣະວິຫານຂອງພະອົງຢາວ, ອອກເປັນທອນ ໆດັງທີ່ພຣະອົງຢາວໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນແລ້ວວ່າຈະເກີດຂຶ້ນ. ¹³ ພະອົງໄດ້ຊົງຈັບເອົາຊະເລີຍທັງຫມົດ ຂອງເຢຣູຊາເລັມໄປ, ຄືຜູ້ນຳທຸກຄົນ, ນັກຮິບທຸກຄົນ, ເປັນຊະເລີຍສິບພັນຄົນ. ລວມທັງຊ່າງຕັດຖະ ກຳ ແລະຊ່າງສີມືທຸກຄົນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍນອກຈາກປະຊາຊົນໃນທີ່ດິນທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ. ¹⁴ ເນບູກາດເນັດຊາ ໄດ້ຊົງນຳເຢໂຮຍອາກິມໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ, ລວມທັງແມ່ຂອງກະສັດ, ບັນດາມະເຫສີ, ຂ້າຣາຊສຳນັກຂອງພະອົງ, ແລະຫົວຫນ້າຂອງແຜ່ນດິນເຊັນກັນ. ພະອົງໄດ້ ນຳ ພວກເຂົາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປບາບີໂລນເພື່ອເປັນຊະເລີຍ. ¹⁵ ນັກຮິບທັງຫມົດ, ເຈັດພັນຄົນ ຊ່າງຝີມື, ແລະຊ່າງແກະສະຫລັກ, ຈຳນວນຫນຶ່ງພັນຄົນ ແລະທຸກຄົນເຫມາະ ສົມກັບການສູ້ຮົບ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ ນຳ ເອົາຄົນເຫລົ່ານີ້ໄປສູ່ບາບີໂລນໃນການເປັນຊະເລີຍ. ¹⁶ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງທ່ານ ມັດຕານີຢາ, ບັນພະບຸຣຸດຂອງເຢໂຮຍອາກິມຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນພະອົງ, ແລະໄດ້ປ່ຽນຊື່ເປັນເຊເດກີຢາ. ¹⁷ ເຊເດກີຢາມີອາຍຸໄດ້ ຊາວເອັດປີ ເມື່ອພະອົງໄດ້ຊົງຄອງຣາຊ; ພະອົງໄດ້ປົກຄອງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ແມ່ຂອງພະອົງຊື່ວ່າຮາມູຕານ; ນາງເປັນລູກສາວຂອງເຢລິມີຢາ ຊາວລິບນາ. ¹⁸ ພະອົງຊົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພະອົງຢາວ; ພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທີ່ເຢໂຮຍອາກິມໄດ້ເຮັດ. ¹⁹ ເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພະອົງຢາວ, ສິງເຫລົ່ານີ້ທັງປວງຈິງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ເຢຣູຊາເລັມແລະຢູດາ, ຈົນເຖິງພະອົງໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ທັງສອງໄປໃຫ້ພົນຫນ້າຂອງພະອົງ. ແລ້ວເຊເດກີຢາ ກໍ່ໄດ້ຊົງກະບົດຕໍ່ບາບີໂລນ.

25 ¹ ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ເກົ່າຂອງການປົກຄອງຂອງກະສັດເຊເດກີຢາ, ໃນເດືອນທີສິບ, ແລະໃນມື້ທີສິບ, ເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຊົງຍົກກອງທັບທັງຫມົດ ຂອງພະອົງໄປໂຈມຕີເມືອງເຢຣູຊາເລັມ. ພະອົງໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທາງກົງກັນຂ້ວາມ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ສ້າງ ກຳ ແພງອ້ອມມັນອີກ. ² ດັ່ງນັ້ນເມືອງນັ້ນຈຶ່ງຖືກລ້ອມຈົນຮອດປີທີ່ສິບເອັດຂອງກະສັດເຊເດກີຢາ. ³ ໃນວັນທີ່ເກົ່າຂອງເດືອນທີສິບໃນປີນັ້ນ ໃນເມືອງນັ້ນມີຄວາມອຶດຢາກຮຸນແຮງ. ບໍ່ມີອາຫານ ສຳ ລັບປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນ. ⁴ ຈາກນັ້ນເມືອງກໍ່ແຕກສະຫລາຍ. ແລະທະຫານທັງຫມົດ ໄດ້ຫນີອອກໄປໃນຕອນກາງຄືນຜ່ານປະຕູເມືອງໃນລະຫວ່າງກຳແພງທັງສອງດ້ານ, ທີ່ຢູ່ຂ້າງສ່ວນຂອງກະສັດ, ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວເຄເດຍຈະຢູ່ອ້ອມຮອບເມືອງ, ກະສັດໄດ້ອອກໄປຜ່ານທະເລຊາຍ ອາຣາບາ. ⁵ ແຕ່ກອງທັບຂອງຊາວເຄເດຍໄດ້ໄລ່ຕາມກະສັດເຊເດກີຢາ. ແລະໄດ້ມາພົບລາວໃນເຂດທົ່ງພຽງແມ່ນ້ຳຈໍແດນໃກ້ກັບເມືອງ ເຢຣິໂກ. ກອງທັບທັງຫມົດຂອງພະອົງກໍ່ກະຈັດກະຈາຍໄປຈາກລາວ. ⁶ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈັບກະສັດ ແລະໄດ້ພາລາວໄປຫາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນທີ່ ເມືອງຮິບລາ, ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາລົງໂທດພະອົງ. ⁷ ສຳ ລັບລູກຊາຍທຸກຄົນຂອງເຊເດກີຢາ, ພວກເຂົາຖືກຂ້າຕໍ່ ຫນ້າ ຂອງພະອົງ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເຂົາໄດ້ຄວັກຕາຂອງເຊເດກີຢາອອກ ຕີສາຍໄສ້ທອງເຫລືອງ ແລະໄດ້ພາລາວໄປບາບີໂລນ ⁸ ບັດນີ້, ໃນມື້ທີ່ເຈັດ, ເດືອນທີຫ້າ, ຊຶ່ງເປັນປີທີ່ເກົ່າ, ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງກະສັດເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ເນບູກາດເນັດຊາ, ເຊິ່ງເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະເປັນຜູ້ບັນຊາການທະຫານຜູ້ຮັກສາພະອົງ ມາຮອດກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ⁹ ພວກເຂົາໄດ້ເຜົາພຣະວິຫານຂອງພະອົງຢາວ, ຣາຊະວັງຂອງກະສັດ, ແລະບ້ານເຮືອນທັງຫມົດ ຂອງເຢຣູຊາເລັມ; ເຂົາຍັງໄດ້ເຜົາທຳລາຍອາຄານສຳຄັນທັງຫມົດໃນເມືອງ. ¹⁰ ສຳລັບກຳແພງອ້ອມເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ທະຫານຊາວບາບີໂລນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບຜູ້ບັນຊາການກອງເຜົາຍາມໄດ້ຖືກ ຫ້າ ລາຍແລ້ວ.

¹¹ສ່ວນປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຂອງຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ, ແລະຜູ້ທີ່ໄປຫາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ແລະກັບມະຫາຊົນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນ ເນບູຊາຣະດານ, ຜູ້ບັນຊາການກອງ ທະຫານຮັກສາພະອົງ, ໄດ້ຈັບພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍ.

¹²ແຕ່ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງໄດ້ປະຊາຊົນຜູ້ທຸກຍາກທີ່ສຸດໃນດິນແດນໄວ້ໃຫ້ເປັນຄົນເຮັດສວນອະນຸ່ງແລະເປັນຄົນເຮັດໄຮ່ໂຖນາ.

¹³ສຳລັບເສົາທອງແດງທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະແຫ່ນບູຊາແລະພື້ນຖານຂອງທະເລທອງແດງທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວນັ້ນ, ຊາວເຄເດຍໄດ້ທູບເປັນປຸງງູ. ແລະໄດ້ຂົນເອົາທອງແດງໄປຫາບາບີໂລນ.¹⁴ບັນດາຫມັ້, ຊ່ວານ, ແລະມິດຕັດໄສ້ຕະກຽງ, ແລະບ່ວງແລະເຄື່ອງໃຊ້ທອງແດງທັງຫມົດຊຶ່ງປະໂລຫິດໃຊ້ໃນງານຂອງພຣະວິຫານ ພວກຊາວເຄເດຍເອົາໄປຫມົດ.

¹⁵ກະຖາງສຳລັບຕັກຂີ້ເຖົ້າຜ່ອມດ້ວຍຊາມເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ, ແລະເງິນ ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງກໍໄດ້ຂົນເອົາໄປຫມົດດ້ວຍ.

¹⁶ເສົາໃຫຍ່ສອງເສົາ, ອ່າງທະເລ, ແລະພວກຂາຕັ້ງທີ່ໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງ ສຳ ລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວນັ້ນ ທອງແດງຂອງພາຊະນະເຫລົ່ານີ້ກໍຫນັກເກີນກວ່າທີ່ຈະຊັງໄດ້.¹⁷ເປັນເສົາໃຫຍ່ທີ່ສູງປະມານສິບແປດສອກ, ແລະມີບົວຂວ້າທອງແດງເທິງເສົາ, ບົວຂວ້ານັ້ນສູງປະມານສາມສອກ, ມີຕາ ຫນ່າງ ແລະລູກທັບທີ່ມີອ້ອມຮອບບົວ. ທັງ ຫມົດ ແມ່ນເຮັດດ້ວຍທອງແດງ. ເສົາໃຫຍ່ອີກຕື້ນແລະຕາຫນ່າງແມ່ນຄ້າຍຄືກັບເສົາຕື້ນ ທ່າ ອິດ.

¹⁸ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງກໍໄດ້ຈັບເອົາເຊຣາອີຢາປະໂລຫິດໃຫຍ່, ແລະເຊຟານີຢາຮອງປະໂລຫິດ, ກັບຜູ້ເຝົ້າປະຕູສາມຄົນໄປດ້ວຍ.

¹⁹ຈາກເມືອງນັ້ນ, ລາວໄດ້ຈັບຂ້າຮາຊສຳນັກ. ເຊິ່ງແມ່ນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບ ສະມາຊິກສະພາຂອງກະສັດທັງ 5

ຄົນທີ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນແມ່ນເປັນນັກໂທດ. ນອກນັ້ນທ່ານຍັງໄດ້ ນຳ ເອົາເຈົ້າຫນ້າ

ທີ່ຮືຖະບານຂອງກະສັດທີ່ຮັບຜິດຊອບແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຊາຍເຂົ້າເປັນທະຫານ. ກັບຊາຍຫົກສິບຄົນຂອງແຜ່ນດິນທີ່ຖືກພັດເຫັນໃນເມືອງເປັນນັກໂທດ.

²⁰ແລ້ວເນບູຊາຣາດານ, ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງໄດ້ຈັບພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້, ແລະນຳລາວໄປຫາກະສັດບາບີໂລນທີ່ ຮິບລາ.

²¹ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທີ່ ຮິບລາ ໃນເມືອງ ຮາມັດ. ໃນວິທີການນີ້, ຢູດາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນການເປັນຊະເລີຍຈາກແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ.

²²ສຳ ລັບປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອໃນແຜ່ນດິນຢູດາ, ຜູ້ທີ່ເນບູຊາເກດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຊົງເຫລືອໄວ້, ພະອົງໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເກດາລີຍາລູກຊາຍຂອງອາຮິກາ, ພວກລູກຊາຍຂອງຊາຟານ, ເພື່ອຄວບຄຸມພວກເຂົາ. ບັດນີ້, ເມື່ອຜູ້ບັນຊາການກອງທັບທັງຫມົດ, ພວກເຂົາ ແລະຄົນຂອງເຂົາໄດ້ຍິນແນວນັ້ນ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເກດາລີຍາໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງ. ພວກເຂົາມາຮອດເກດາລີຍາທີ່ເມືອງມີຊະປາ. ພວກນັ້ນທ່ານຈະຢູ່ເປັນເປັນສຸກ."

²⁵ແຕ່ໃນເດືອນທີ່ເຈັດ ອິດຊະມາເອນ, ລູກຊາຍຂອງ ເນທານີຢາ ລູກຊາຍຂອງເອຣິຊາມາ, ຄອບຄົວຮາຊະວົງ ໄດ້ເຂົ້າມາພ້ອມກັບຊາຍສິບຄົນ ໄດ້ໂຈມຕີເກດາລີຢາ. ເກດາຣິຢາ, ໄດ້ເສຍຊີວິດກັບຄົນຂອງຢູດາແລະຊາວບາບີໂລນຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບລາວທີ່ ມີຊະປາ.²⁶ແລ້ວປະຊາຊົນທຸກຄົນ, ທັງຄົນນ້ອຍແລະຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່, ແລະຜູ້ບັນຊາການກອງທັບໄດ້ລຸກຢືນຂຶ້ນ. ແລະໄປອີບ ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານຊາວບາບີໂລນ.

²⁷ຕໍ່ມາໃນປີທີສາມສິບເຈັດທີ່ເຢຣອາກິນກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ຖືກເກຣະເທດໃນເດືອນທີ່ສິບສອງ. ໃນວັນທີ່ຊາວເຈັດຂອງເດືອນນັ້ນ, ທີ່ເອວິນເມໂຣດັກກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ໄດ້ປ່ອຍຕົວ ເຢຣອາກິນກະສັດແຫ່ງຢູດາ ອອກຈາກຄຸກ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ ເອວິນເມໂຣດັກຂຶ້ນຄອງບັນລັງ.

²⁸ກະສັດໄດ້ເວົ້າດ້ວຍຄວາມເມດຕາຕໍ່ເພິນ ແລະໃຫ້ມີບ່ອນນັ່ງທີ່ມີກູສູງກວ່າທີ່ນັ່ງຂອງບັນດາກະສັດທັງຫມົດ ທີ່ຢູ່ໃນກຸງບາບີໂລນກັບພະອົງ.

²⁹ເອວິນເມໂຣດັກຈຶ່ງໄດ້ຖອດເສື້ອຜ້າຂອງນັກໂທດອອກເຢຣອາກິນ, ແລະໄດ້ກິນອາຫານເປັນປະ ຈຳ ຢູ່ທີ່ໂຕະກະສັດ. ທຸກໆມືຂອງຊີວິດລາວ.

³⁰ສ່ວນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກະສັດ. ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງແຕ່ລະມືຕະຫລອດຊີວິດຂອງລາວ.

1 ຂ່າວຄາວ

1 ¹ອາດາມ, ເຊດ, ເອໂນດ,²ເກນານ, ມາຮາລາເລນ, ຢາເຣັດ,³ເອໂນກ, ເມທູເຊລາ, ລາເມັກ.⁴ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງໂນອາຄີ, ເຊມ ຮາມ ແລະ ຢາເຟດ.

⁵ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຢາເຟດຄື ໂກເມ, ມາໂຄກ, ມາດາຍ, ຢາວານ, ຕູບານ, ເມເຊັກ, ແລະ ຕິຣາດ.⁶ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງໂກເມຄື ອັດຊະເກນາດ, ຮິຟາດ ແລະ ໂຕກາມາ.⁷ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຢາວານຄື ເອລິຊາ, ຕາຊິດ, ກິດຕິມ ແລະໂດດານິມ.

⁸ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຮາມຄື ກູເຊ, ມິດຊະຣາຢິມ, ພຸດ ແລະ ການາອານ.⁹ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງກູເຊ ຄື ເສບາ, ຮາວິລາ, ສັບຕາ, ຮາອາມາ ແລະ ສັບເຕກາ. ລູກຊາຍຂອງຮາອາມາຄື ເຊບາ ແລະ ເດດານ.¹⁰ກູເຊເປັນພໍ່ຂອງນິມໂລດ, ຊຶ່ງຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ເກັ່ງກ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

¹¹ມິດຊະຣາຢິມເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງ ລູດີ, ພວກອານາມິມ, ພວກເລຣາບິມ, ພວກນັບຕູຣິມ,¹²ກັບພວກປັດຣູສີ, ພວກກັດສະລູຣິມ (ພວກພິລິດສະຕິນໄດ້ເກີດອອກມາຈາກພວກນີ້) ແລະ ພວກກັບໂຕຣີ.

¹³ການາອານເປັນບິດາຂອງຊີໂດນ, ລູກຫົວປີ, ແລະ ເຮດ.¹⁴ເຂົາເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງຄົນເຢບຸດ, ຄົນອະໂມຣິດ, ຄົນກີກາຊີ,¹⁵ຄົນອາກີ, ຄົນສີນີ,¹⁶ຄົນເຊມາ ແລະ ຄົນຮາມັດ.

¹⁷ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຊມຄື ເອລາມ, ອັດຊີເຣຍ, ອາປັກຊາດ, ລູດ, ອາຣາມ, ອູເຊ, ຮຸນ, ເກເທ ແລະ ເມເຊັກ.¹⁸ອາປັກຊາດເປັນບິດາຂອງເຊລາ, ແລະ ເຊລາເປັນບິດາຂອງເຮເບ.¹⁹ເຮເບມີລູກຊາຍສອງຄົນ. ຄົນຫນຶ່ງຊື່ເປເລັກ, ເພາະໃນສະໄຫມຂອງເພິນ ແຜ່ນດິນຖືກແບ່ງປັນກັນ.

ນ້ອງຊາຍຂອງລາວຊື່ໂຢກຕານ.

²⁰ໂຢກຕານເປັນບິດາຂອງອານໂມດາດ, ເຊເລັບ, ຮາຊາມາເວດ, ເຢຣາ,²¹ຮາໂດຣາມ, ອູຊານ, ດິກລາ,²²ເອບານ, ອາບິມາເອນ, ເຊບາ,²³ໂອຟີ, ຮາວິລາ ແລະ ໂຢບັບ; ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງໂຢກຕານ.

²⁴ເຊມ, ອາປັກຊາດ, ເຊລາ,²⁵ເຮເບ, ເປເລັກ, ເຣອູ,²⁶ເສຣຸກ, ນາໂຮ, ເຕຣາ,²⁷ອັບຣາມ, ຜູ້ເປັນອັບຣາຮາມ.

²⁸ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ ຊື່ ອີຊາກ ແລະ ອິຊະມາເອນ.²⁹ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ: ລູກຫົວປີຂອງອິຊະມາເອນຄື ເນບາໂຢດ, ແລະ ເກດາ, ອັດເບເອນ, ມິບສາມ,³⁰ມິດມາ, ດູມາ, ມັດສາ, ຮາດັດ, ເຕມາ,³¹ເຢທູ, ນາຟິດ, ແລະ ເກເດມາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອິຊະມາເອນ.

³²ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງນາເກຕູຣາ, ເມຍນ້ອຍຂອງອັບຣາຮາມ, ນາງໃຫ້ກຳເນີດລູກຊື່ ຊິມອນ, ໂຢກຊານ ເມດານ, ມິຕີອານ, ອິຊະບາກ ແລະ ຊອອາ. ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງໂຢກຊານ ຊື່ເຊບາ ແລະ ເດດານ.³³ລູກຊາຍຂອງເມດີອານຄື ເອຟາ, ເອເຟ, ຮາໂນກ, ອາບິດາ ແລະ ເອັນດາອາ.

ທັງຫມົດນີ້ເປັນລູກຫລານຂອງນາເກຕູຣາ.

³⁴ອັບຣາຮາມເປັນບິດາຂອງອີຊາກ. ລູກຊາຍຂອງອີຊາກ ຊື່ ເອຊາວ ແລະ ອິສະຣາເອນ.³⁵ລູກຊາຍຂອງເອຊາວຊື່ ເອລີຟັດ, ເຣອູເອນ, ເຢອູດ, ຢາລາມ ແລະ ໂກຣາ.³⁶ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດຊື່ ເຕມານ, ໂອມາ, ເຊຟີ, ກາຕາມ, ເກນັດ, ຕິມນາ ແລະ ອຳມາເລັກ.³⁷ລູກຊາຍຂອງເຣອູເອນຊື່ ນາຮາດ, ເຊຣາ, ຊາມມາ ແລະ ມິດຊາ.

³⁸ລູກຊາຍຂອງເສຍີຊີ ໂລຕັນ, ໂຊບານ, ຊີເບໂອນ, ອານາ, ດີໂຊນ, ເອເຊ, ເອເຊີ ແລະ ດີຊານ.³⁹ ລູກຊາຍຂອງໂລຕັນຊີ ໂຮຣີ ແລະ ໂຮມາມ, ແລະ ນ້ອງສາວຂອງໂລຕັນຊີຕິມນາ.⁴⁰ ລູກຊາຍຂອງໂຊບານຊີ ອາລີອານ, ມານາຮາດ, ເອບານ, ເຊຟີ ແລະ ໂອນາມ. ລູກຊາຍຂອງຊີເບໂອນຊີ ອາຣີຢາ ແລະ ອານາ.

⁴¹ລູກຊາຍຂອງອານາຊີ ດີໂຊນ. ລູກຊາຍຂອງດີໂຊນ ຊີ ຮ່າຣານ, ເອຊະບານ, ອິດຣັນ ແລະ ເກຣານ.⁴² ລູກຊາຍຂອງເອເຊຊີ ບິນຮານ, ຊາອາວານ ແລະ ຢາອາການ. ລູກຊາຍຂອງດີຊານຊີ ອູເຊ ແລະ ອາຣານ.

⁴³ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນກະສັດຜູ້ທີ່ປົກຄອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອໂດມ ກ່ອນທີ່ຈະມີກະສັດປົກຄອງຄົນອີສະຣາເອນຄື ເບລາລູກຊາຍຂອງເບໂອ, ແລະ ເມືອງຫລວງຂອງເພີນຊີດິນຮາບາ.⁴⁴ ເມື່ອເບລາເສຍຊີວິດ, ໂຢຮັບລູກຊາຍເຊຣາຊາວເມືອງໂບຊະຣາກໍຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.⁴⁵ ເມື່ອໂຢຮັບເສຍຊີວິດ, ຮູຊາມຊາວເມືອງເຕມານກໍຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

⁴⁶ເມື່ອຮູຊາມເສຍຊີວິດ, ຮາດັດລູກຊາຍຂອງເບດັດ, ຜູ້ທີ່ສູ້ຮົບຊະນະຄົນມິດີອານໃນດິນແດນຂອງໂມອາບ, ກໍຂຶ້ນປົກຄອງແທນ. ໃນເມືອງຫລວງຂອງເພີນຊີ ອາວິດ.⁴⁷ ເມື່ອຮາດັດເສຍຊີວິດ, ສາມລາຊາວເມືອງມາຊະເຣກາກໍຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.⁴⁸ ເມື່ອສາມລາເສຍຊີວິດ, ຊາອູນຊາວເມືອງເຮໂຮໂບດຣັນນາຮາກໍຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

⁴⁹ເມື່ອຊາອູນເສຍຊີວິດ, ບາອານ ຮານານລູກຊາຍຂອງອັກໂບກໍຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.⁵⁰ ເມື່ອບາອານ ຮານານລູກຊາຍຂອງອັກໂບເສຍຊີວິດ, ຮາດັດກໍຂຶ້ນປົກຄອງແທນ. ເມືອງຫລວງຂອງເພີນຊີ ປາອີ. ມະເຫສີຂອງເພີນຊີ ເມເຣຕາເບນ ຊຶ່ງເປັນລູກສາວຂອງນາງມາດເຣັດລູກສາວຂອງເມຊາຮາບ.

⁵¹ຮາດັດກໍເສຍຊີວິດ. ພວກເຈົ້ານາຍຂອງເອໂດມມີຄື ເຈົ້າຕິມນາ, ເຈົ້າອັນວາ, ເຈົ້າເຢເຫັດ,⁵² ເຈົ້າໂອໂຮລີບາມາ, ເຈົ້າເອລາ, ເຈົ້າປີໂນນ,⁵³ ເຈົ້າເກນັດ, ເຈົ້າເຕມານ, ເຈົ້າມິຊາ,⁵⁴ ເຈົ້າມັກດີເອວ, ແລະ ເຈົ້າອີຣາມ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພວກເຈົ້ານາຍຂອງເອໂດມ.

2 ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອີສະຣາເອນຄື ຣູເບັນ, ຊີເມໂອນ, ເລວີ, ຢູດາ, ອິດຊາຄາ, ເຊບູລູນ,² ດານ, ໂຢເຊັບ, ເບັນຢາມິນ, ນັບທາລີ, ຄາດ, ແລະ ອາເຊ.

³ລູກຊາຍຂອງຢູດາຊີ ເອຣະ, ໂອນານ ແລະ ເຊລາ, ທັງສາມຄົນນີ້ເກີດຈາກລູກສາວຂອງຊູອາ, ຄົນການາອານ. ຝ່າຍເອຣະລູກຊາຍກົກຂອງຢູດາ, ເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ປະຫານຊີວິດລາວເສຍ.⁴ ຕາມາ, ລູກໄຜ້ຂອງຢູດາ, ໄດ້ກໍານົດເປັນເຮັດ ແລະ ເຊຣາ. ລູກຊາຍທັງຫມົດຂອງຢູດາມີຫ້າຄົນ.

⁵ລູກຊາຍຂອງເປເຣັດຊີ ເຮດຊະໂຣນ ແລະ ຮາມູນ.⁶ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຊລາຄື ຊິມອີ, ເອທານ, ເຮມານ, ການໂກນ ແລະ ດາຣາ, ທັງຫມົດມີຫ້າຄົນ.

⁷ລູກຊາຍຂອງຄາມີຄີອາຄານ, ຜູ້ນໍາຄວາມເດືອດຮ້ອນມາໃຫ້ແກ່ອີສະຣາເອນ ເມື່ອລັກເອົາສິ່ງຂອງທີ່ສະຫງວນໄວ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າ.⁸ ລູກຊາຍຂອງເອທານຊີ ອາຊາຣີຢາ.

⁹ລູກຊາຍຂອງເຮດຊະໂຣນຊຶ່ງເກີດແກ່ເພີນນັ້ນຄື ເຢຣາເມເອນ, ລາມ, ແລະ ເຊລູໄບ.¹⁰ ລາມເປັນບິດາຂອງອໍາມິນາດາບ, ແລະ ອໍາມິນາດາບເປັນບິດາຂອງນາໂຊນ, ເຈົ້ານາຍໃນລູກຫລານຂອງຢູດາ.¹¹ ນາໂຊນເປັນບິດາຂອງຊັນໂມນ, ແລະ ຊັນໂມນເປັນບິດາຂອງໂບອາດ.

¹²ໂບອາດເປັນບິດາໂອເບັດ, ແລະ ໂອເບັດເປັນບິດາ ເຢຊີ.

¹³ເຢຊີເປັນບິດາຂອງເອລີອາບລູກຫົວປີຂອງເພີນ, ອາບິນາດາບຜູ້ທີ່ສອງ, ຊິເມອາຜູ້ທີສາມ,¹⁴ ເນທາເນນຜູ້ທີສີ່, ຣັດດາຍຜູ້ທີຫ້າ,¹⁵ ໂອເຊມຜູ້ທີຫົກ, ແລະ ດາວິດຜູ້ທີເຈັດ.

¹⁶ເຄືອຍຂອງລາວຄື ເຊຣູຢາ ແລະ ອາບິກາຍ. ລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູຢາຊີ ອາບິຊາຍ, ໂຢອາບ, ແລະ ອາສາເຮນ ສາມຄົນນໍາກັນ.

¹⁷ອາບິກາຍເປັນບິດາອາມາສາ, ແລະ ພໍ່ຂອງອາມາສາຊີເຢເຫຄິນອີຊະມາເອນ.

¹⁸ກາເລັບລູກຊາຍເຮດຊະໂຣນໄດ້ລູກກັບອາຊູບາເມຍຂອງຕິນ, ແລະ ນາງເຢຣີໂອດທີ່ມີລູກຊາຍຊີ ເຢເຊ, ໂຊບາບ ແລະ ອາໂດນ.¹⁹ ເມື່ອອາຊູບາເສຍຊີວິດ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນກາເລັບກໍແຕ່ງງານກັບເອຟຣາທາ, ແລະ ໄດ້ລູກຊີຮູເຣ໌ໃຫ້ແກ່ເພີນ.²⁰ ຮູເຣ໌ເປັນບິດາຂອງອຸຣີ, ແລະ ອຸຣີເປັນບິດາຂອງເບຊາເລນ.

²¹ພາຍຫລັງທີ່ເຮດຊະໂຣນ (ເມື່ອເພີນມີອາຍຸຫົກສິບປີ) ໄດ້ແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງມາຄີ, ພໍ່ຂອງກິເລອາດ. ນາງໄດ້ກໍານົດລູກໃຫ້ເພີນຊີ ເສກູບ.

²²ເສກູບເປັນບິດາຂອງຢາອີ, ຜູ້ມີຫົວເມືອງຊາວສາມຫົວເມືອງໃນແຜ່ນດິນກິເລອາດ.

²³ພວກເກຊຸກັບພວກອາຣາມໄດ້ຍຶດເອົາຫົວເມືອງຕ່າງໆຂອງຢາອີ ແລະ ຫົວເມືອງເກນາດ, ລວມທັງບັນດາຫົກສິບຫົວເມືອງອ້ອມຮອບດ້ວຍກັນ.

ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຫລານຂອງມາຄີພໍ່ຂອງກິເລອາດ.²⁴ ພາຍຫລັງເຮດຊະໂຣນເສຍຊີວິດ, ກາເລັບໄດ້ຫລັບນອນກັບເອຟຣາທາ, ເມຍຂອງເຮດຊະໂຣນພໍ່ຂອງເຂົາ. ນາງຍັງໄດ້ເກີດລູກໃຫ້ແກ່ທ່ານຊີ ອາຊະຮູ, ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງເຕໂກອາ.

²⁵ບັນດາລູກຊາຍຂອງເຢຣາເມເອນ, ລູກຫົວປີຂອງເຮດຊະໂຣນ, ຄື ຣາມເປັນລູກຫົວປີຂອງເພີນ, ບູນາ, ໂອເຣັນ ໂອເຊມ, ແລະ ອາຣີຢາ.

²⁶ເຢຣາເມເອນມີເມຍອີກຄົນຫນຶ່ງຊື່ອາຕາຣາ. ນາງເປັນແມ່ຂອງໂອນາມ.²⁷ ລູກຊາຍຂອງລາມ, ລູກຫົວປີຂອງເຢຣາເມເອນຊີ ມາອາດ, ຢາມິນ ແລະ ເອເກ.

²⁸ລູກຊາຍຂອງໂອນາມຊື່ວ່າ ຊາມມາຍ ແລະ ຢາດາ. ລູກຊາຍຂອງຊາມມາຍຊີ ນາດາບ ແລະ ອາບິຊູ.

²⁹ເມຍຂອງອາບິຊູຊື່ອາບິຮາຍ, ແລະ ນາງໄດ້ເກີດອາຮະບານ ແລະ ໂມລິດໃຫ້ແກ່ເພີນ.³⁰ ລູກຊາຍຂອງນາດາບຊີ ເສເລັດ ແລະ ອັບປາຍິມ, ແຕ່ເສເລັດໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ.³¹ ລູກຊາຍຂອງອັບປາຍິມຊີ ອີຊີ. ລູກຊາຍຂອງອີຊີຊີ ເຊຊານ. ລູກຊາຍຂອງເຊຊານຊີ ອາຮະລາຍ.

³²ລູກຊາຍຂອງຢາດາ, ນ້ອງຊາຍຂອງຊາມມາຍຊື່ວ່າ ເຢເຫ ແລະ ໂຢນາທານ. ເຢເຫໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ.³³ ລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານຊີເປເລດ ແລະ ຊາຊາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຫລານຂອງເຢຣາເມເອນ.

³⁴ຝ່າຍເຊຊານບໍ່ມີລູກຊາຍ, ມີແຕ່ລູກສາວ. ເຊຊານມີຂ້າໃຊ້, ຊາວເອຢິບຢູ່ຄົນຫນຶ່ງຊື່ ຢາຣະຮາ.

³⁵ເຊຊານໄດ້ຍົກລູກສາວຂອງຕິນໃຫ້ເປັນເມຍຂອງຢາຣະຮາຂ້າໃຊ້ຂອງຕິນນັ້ນ. ນາງກໍເກີດລູກໃຫ້ລາວຊື່ ອາດຕາຍ.

³⁶ອາດຕາຍເປັນບິດາຂອງນາທານ, ແລະ ນາທານເປັນບິດາຂອງຊາບາດ.³⁷ ຊາບາດເປັນບິດາຂອງເອຟາລານ, ແລະ ເອຟາລານເປັນບິດາຂອງໂອເບັດ.

³⁸ໂອເບັດເປັນບິດາຂອງເຢຮູ, ແລະ ເຢຮູເປັນບິດາຂອງອາຊາຣີຢາ.

³⁹ອາຊາຣີຢາເປັນບິດາຂອງເຮເລັດ, ແລະ ເຮເລັດເປັນບິດາຂອງເອເລອາສາ.⁴⁰ ເອເລອາສາເປັນບິດາຂອງສີສະມາຍ, ແລະ ສີສະມາຍເປັນບິດາຂອງລູມ.

⁴¹ຊານລູມເປັນບິດາຂອງ ເຢກາມິຢາ ແລະ ເຢກາມິຢາເປັນບິດາເອລີຊາມາ.

⁴²ລູກຊາຍຂອງກາເລັບ, ນ້ອງຊາຍຂອງເຢຣາເມເອນ, ຊື່ ເມຊາລູກຫົວປີຂອງເພີນ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນພໍ່ຂອງຊີເຟ. ລູກຊາຍຜູ້ທີ່ສອງຂອງເຂົາ, ມາເຣຊາຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງເຮັບໂຣນ.⁴³ ລູກຊາຍຂອງເຮັບໂຣນຊື່ໂກຣາ, ຕັບປິວ, ເຣເກັມ, ແລະ ເຊມາ.⁴⁴ ເຊມາເປັນບິດາອາຮາມ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນບິດາຂອງໂຢເກອາມ. ເຣເກັມເປັນບິດາຂອງຊາມມາຍ.

⁴⁵ລູກຊາຍຂອງຊາມມາຍຄື ມາໂອນ, ແລະ ມາໂອນເປັນບິດາຂອງເບັດຊູເຣ.⁴⁶ ເອຟາ, ເມຍນ້ອຍຂອງກາເລັບເກີດລູກຊື່ ຮາຣານ, ໂມຊາ, ແລະ ກາເຊັດ. ຮາຣານເປັນພໍ່ຂອງກາເຊັດ.⁴⁷ ລູກຊາຍຂອງຢາດາຍຊື່ເຣເກມ, ໂຢທານ, ເກຊານ, ເປເລັດ, ເອຟາ, ແລະ ຊາອາບ.

⁴⁸ ມາອາກາ, ເມຍນ້ອຍຂອງກາເລັບ, ເກີດລູກຊື່ ເຊເບ ແລະ ຕີຂະນາ.⁴⁹ ນາງເກີດລູກຊື່ອາບຜູ້ທີ່ເປັນພໍ່ຂອງມັດມານນາ, ເຊວາຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງມັກເບນາ ແລະ ພໍ່ຂອງກິເບອາ. ລູກສາວຂອງກາເລັບຊື່ ອັກສາ.⁵⁰ ລູກຫລານຂອງກາເລັບ ລູກຊາຍຂອງຮູເຣ, ລູກຫົວປີຂອງເອຟຣາທາ: ຊື່ ໂຊບານ ພໍ່ຂອງກິຣິຢາດເຢອາຣິມ, ⁵¹ ສານມາບິດາຂອງເບັດເລເຮັມ, ແລະ ຮາເຣັບບິດາຂອງເບັດກາເດ. ⁵² ໂຊບານບິດາຂອງ ກິຣິຢາດ ເຢອາຣິມ ມີເຊື້ອສາຍອີກຊື່: ຮາໂຣເອ ແລະ ເຄິງຫນຶ່ງຂອງຄົນເມນູໂຮດ,⁵³ ແລະ ບັນດາຄອບຄົວຂອງກິຣິຢາດເຢອາຣິມ: ແມ່ນພວກຄອບຄົວອິດຣິ, ຄອບຄົວປູທິ, ຄອບຄົວຊູມາ ແລະ ຄອບຄົວມິດຊະຣາ. ຊາວໂຊຣາດ ແລະ ຊາວເອຊະຕາໂອນກໍ່ໄດ້ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້. ⁵⁴ ຕະກູນຂອງຊັ້ນໂມນມີດັງຕໍ່ໄປນີ້ຊື່ ວາເບັດເລເຮັມ, ຊາວເນໂຕຟາ, ອັດຕະໂຣດເບັດໂຢອາບ ແລະ ເຄິງຫນຶ່ງຂອງຄົນ ມານາຮາດ—ຜູ້ເປັນຊາວໂຊຣິ, ⁵⁵ ທັງຄອບຄົວຂອງອາລັກຊິງຢູ ເມືອງຢາເບດຕີ ຄອບຄົວຕີຣາດ, ຄອບຄົວຊິເມອາ, ແລະ ຄອບຄົວສູກາ. ພວກເຫລົ່ານີ້ ເປັນຄົນເກນີທີ່ໄດ້ເກີດມາຈາກເຊື້ອສາຍຮ່າມາດບັນພະບຸຣຸດຂອງຄອບຄົວເຣກາບ.

3 ¹ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງດາວິດທີ່ເກີດໃຫ້ແກ່ເຟິນໃນເມືອງເຮັບໂຣນ: ລູກຊາຍຫົວປີ ແມ່ນ ອໍາໂນນ, ລູກຂອງນາງອາຣິໂນອາມຊາວເຢດຊະເຣເອນ; ຜູ້ທີ່ສອງຄື ດານີເອນ, ເກີດຈາກນາງອາບິກາຍຊາວກາເມນ;² ຜູ້ທີ່ສາມຄື ອັບຊາໂລມ ລູກຊາຍຂອງນາງມາອາກາ, ລູກສາວຂອງຕານມາຍ ກະສັດເມືອງເກຊູ. ຜູ້ທີ່ສີ່ຄື ອາໂດນິຢາ ລູກຊາຍຂອງຮັກກິດ;³ ຜູ້ທີ່ຫ້າຄື ເຊຟາຕີຢາລູກຂອງນາງອາບິຕານ; ຜູ້ທີ່ຫົກຄື ອິດເຣອາມກໍາເນີດຈາກນາງເອັກລາ ເມຍຂອງເຟິນ. ⁴ ທັງຫົກໄດ້ເກີດໃຫ້ແກ່ດາວິດໃນເມືອງເຮັບໂຣນ, ໃນບ່ອນນັ້ນເຟິນໄດ້ປົກຄອງເປັນເວລາເຈັດປີກັບຫົກເດືອນ. ພະອົງໄດ້ປົກຄອງໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມລະຫວ່າງສາມສິບສາມປີ.⁵ ລູກຊາຍທັງສີ່ທີ່ໄດ້ເກີດໃຫ້ແກ່ເຟິນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຄື ຊິເມອາ, ໂຊບາບ, ນາທານ ແລະ ໂຊໂລໂມນ. ⁶ ລູກຊາຍອີກເກົາຄົນກໍ່ມີ ອິບຮາ, ເອລິຊາມາ, ເອລິເຟເລັດ ໂນກາ, ເນເຟັກ, ຢາເຟຍ,⁷ ເອລິຊາມາ ເອລິອາດາ, ແລະ ເອລິເຟເລັດ, ⁸ ທັງຫມົດນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງດາວິດ ນອກຈາກລູກຊາຍຂອງນາງສະຫນິມທັງຫລາຍ. ຕາມາເປັນນ້ອງສາວຂອງພວກລາວ. ⁹ ລູກຊາຍຂອງໂຊໂລໂມນຊື່ເຮໂຣໂບອາມ. ລູກຊາຍຂອງເຮໂຣໂບອາມຄື ອາບິຢາ. ລູກຊາຍຂອງອາບິຢາຄືອາຊາ. ລູກຊາຍຂອງອາຊາຄື ເຢໂຮຊາຟັດ. ¹⁰ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຊາຟັດຄື ໂຢຣາມ. ລູກຂອງໂຢຣາມຄື ອາຮາຊິຢາ. ລູກຊາຍຂອງອາຮາຊິຢາຄື ໂຢອາດ. ¹¹ ລູກຊາຍຂອງໂຢອາດຄື ອາມາຊິຢາ. ລູກຊາຍຂອງອາມາຊິຢາຄື ອຸດຊິຢາ. ລູກຊາຍຂອງອຸດຊິຢາຄື ໂຢທາມ. ¹² ລູກຊາຍຂອງໂຢທາມຄື ອາຮາດ. ລູກຊາຍຂອງອາຮາດຄື ເຮເຊກິຢາ. ລູກຊາຍຂອງເຮເຊກິຢາຄື ມານາເຊ. ¹³ ລູກຊາຍຂອງມານາເຊຄື ອາໂມນ. ລູກຊາຍຂອງອາໂມນຄື ໂຢສິຢາ. ¹⁴ ລູກຊາຍຂອງໂຢສິຢາຄື ໂຢຮານານລູກຊາຍຫົວປີ, ຜູ້ທີ່ສອງຄື ເຢໂຮຢາກິມ, ຜູ້ທີ່ສາມຄື ເຊເດກິຢາ, ແລະ ຜູ້ທີ່ສີ່ຄື ຊິວລູມ. ¹⁵ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຢາກິມຄື ເຢໂຮຢາກິນ ແລະ ເຊເດກິຢາ. ¹⁶ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຢາກິນຜູ້ຕິກເປັນຊະເລີຍຄື ເຊອານຕີເອນ,¹⁷ ມັນຄີອາມ, ເປດາຢາ, ເຊນັດຊາ, ເຢກາມິຢາ, ໂຮຊາມາ, ແລະ ເນດາບິຢາ. ¹⁸ ລູກຊາຍຂອງເປດາຢາຄື ເຊຣູບາເບນ ແລະ ຊິເມອີ. ລູກຊາຍຂອງເຊຣູບາເບນຄື ເມຊຸນລໍາ ແລະ ຮານານິຢາ; ນ້ອງສາວຂອງລາວຄືເຊໂລມິດ. ¹⁹ ລູກຊາຍອີກຫ້າຄົນຄື ຮາຊູບາ, ໂອເຣນ, ເບເຣກິຢາ, ຮາສາຕິຢາ, ແລະ ຍູຊັບເຮເຊັດ. ²⁰ ລູກຊາຍຂອງຂອງຮານານິຢາຄື ເປລາຕິຢາ ແລະ ເຢຊາຢາ. ລູກຊາຍຂອງເຂົາຄື ເຮຟາຢາ, ແລະ ລູກຫລານຕໍ່ໄປຄື ອານານ, ໂອບາຕິຢາ, ແລະ ເຊການີອາ. ²¹ ລູກຊາຍຂອງເຊການີອາຊື່ວ່າ ເຊມາຢາ. ລູກຊາຍຂອງເຊມາຢາຊື່ວ່າ ຮັດຕຸຊະ, ອິການ, ບາຣິຢາ, ເນອາຣິຢາ, ແລະ ຊາຟາ. ²² ລູກຊາຍຂອງເນອາຣິຢາຊື່ວ່າ ເອລິໂອນາຍ, ອິຊະກິຢາ ແລະ ອັດຊະຣິກາມ ສາມຄົນນໍາກັນ. ²³ ລູກຊາຍຂອງເອລິໂອນາຍຊື່ວ່າ ໂຮດາວິຢາ, ເອລິຢາຊິບ, ເປລາຢາ, ອັກກຸບ, ໂຢຮານານ, ເດລາຢາ, ແລະ ອານານີ ມີເຈັດຄົນນໍາກັນ.

4 ¹ ເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາຊື່ວ່າ ເປເຣັດ, ເຮດຊະໂຣນ, ກາມີ, ຮູເຣ ແລະ ໂຊບານ. ໂຊບານເປັນບິດາຂອງເຣອາຢາ. ເຣອາຢາເປັນບິດາຂອງຢາຮາດ. ຢາຮາດເປັນບິດາຂອງອາຮູມາຍ ແລະ ລາຮາດ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງຕະກູນຊາວໂຊຣາດ. ² ພວກນີ້ແມ່ນບັນພະບຸຣຸດຂອງຕະກູນຕ່າງໆໃນເມືອງເອເຕາມຄີ ເຢດຊະເຣເອນ, ອິຊະມາ, ແລະ ອິດບັດ. ນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາຊື່ອັດເຊເລເລນໂປນີ. ³ ເປນູເອນເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງຕະກູນຕ່າງໆໃນເມືອງເກໂດ. ເອເຊຜູ້ເປັນຕົ້ນຕະກູນຂອງຮູຊາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງຮູເຣ, ລູກຫົວປີຂອງເອຟຣາທາ ແລະ ຕົ້ນຕະກູນຂອງເບັດເລເຮັມ. ⁴ ອາຊາຣູພໍ່ຂອງເຕໂກ ມີເມຍສອງຄົນຄື ເຮລາ ແລະ ນະອາ ຣາ.⁵ ນະອາຮາເກີດອາຣູດຊໍາ, ເຮເຟ, ເຕເມນີ ແລະ ຮາຣັດຊະຕາຣິໃຫ້ແກ່ເຟິນ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງນະອາຣາ.⁶ ລູກຊາຍຂອງເຮລາຊື່ວ່າເຊເຣັດ, ອິດຊະຮາ ແລະ ເອທະນັນ,⁷ ແລະ ໂອເຊມີລູກຊາຍຊື່ ອານຸບ ແລະ ໂຊເບບາ ແລະ ບັນດາຕະກູນທີ່ສືບເຊື້ອສາຍຂອງອາຣາລະເຮນຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຮາຣູມ. ⁸ ຢາເບດເປັນຜູ້ທີ່ມີກຽດຕະວັດຢູ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງລາວ. ແມ່ຂອງລາວເອີ້ນຊື່ລາວວ່າ ຢາເບດ. ນາງກ່າວວ່າ “ເພາະຂ້ອຍໄດ້ເກີດລາວດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ.”⁹ ຢາເບດໄດ້ຮັບວອນອອກນາມຊື່ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ຖ້າພຽງແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງອວຍພຣະພອນຂ້າພຣະອົງໃຫ້ບໍລິບູນ ແລະ ຂະຫຍາຍເຂດແດນຂອງຂ້າພຣະອົງໃຫ້ກວ້າງອອກໄປ ແລະ ຂໍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງສະຖິດຢູ່ກັບຂ້າພຣະອົງ. ແລະ ເມື່ອຂໍພຣະອົງໄດ້ຮັກສາຂ້າພຣະອົງໃຫ້ຝັນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂ້າພຣະອົງມີຄວາມເຈັບປວດ!” ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປຣະທານຕາມທີ່ລາວຫຼຸນຂໍ. ¹⁰ ເກລູບນ້ອງຂອງຊູຮາເປັນບິດາຂອງເມຣີ ຜູ້ເປັນບິດາຂອງເອຊະໂຕນ.¹¹ ເອຊະໂຕນເປັນບິດາເບັດ ຮາຟາ, ປາເສອາ, ແລະ ເຕຣິນນາ ຜູ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເມືອງນາຮາດ ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ອາໄສຢູ່ເຣກາ. ¹² ລູກຊາຍຂອງເກນັດຊື່ ໂອດນີເອນ ແລະ ເສຣາຢາ. ລູກຊາຍຂອງໂອດນີເອນຄື ຮາທັດ ແລະ ເມໂອໂນທາຍ.¹³ ເມໂອໂນທາຍເປັນບິດາຂອງໂອຟຣາ ແລະ ເສຣາຢາເປັນບິດາໂຢອາບຜູ້ເປັນບິດາ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຕົ້ນຕະກູນເກຫາລາຊິມ, ພວກເຂົາເປັນຊ່າງສີມີ.¹⁴ ລູກຊາຍຂອງກາເລັບຜູ້ເປັນລູກຊາຍເຢຟຸນເນຄີ ອິຣູ, ເອລາ, ແລະ ນາອາມ. ລູກຊາຍຂອງເອລາຄື ເກນັດ.¹⁵ ລູກຊາຍຂອງເຢຣັນເລເລນຄື ຊິເຟ, ຊິຟາ, ຕີເຣຍ ແລະ ອາສາເຣນ. ¹⁶ ລູກຊາຍຂອງເອັດຊະຣາຄື ເຢເທ, ເມເຣດ, ເອເຟ, ແລະ ຢາໂລນ. ເມຍຄົນເອຍິບຂອງເມເຣດໄດ້ເກີດມີຮີອາມ, ຊາມມາຍ, ແລະ ອິຊະບາ, ¹⁷⁻¹⁸ ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງເອຊະເຕມິວ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງບິທິຢາລູກສາວຂອງຟາຣາໂອຜູ້ທີ່ເມເຣດໄດ້ເອົາມາເປັນເມຍ. ເມຍຂອງເຟິນຄົນຢູດາໄດ້ເກີດເຢເຣັດ, ພໍ່ຂອງເກໂດເຣ; ເຮເບພໍ່ຂອງໂສໂກ ແລະ ເຢກູທິເອນ, ພໍ່ຂອງຊາໂນອາ.

¹⁹ ລູກຊາຍທັງສອງເມຍຂອງເພິ່ນຊື່ໂຮດີຢາມ້ອງສາວຂອງນາຮາມເປັນພໍ່ຂອງເກຣີລາຊາວກາມີ. ອີກຄົນໜຶ່ງຄື ເອຊະເຕມິວຜູ້ເປັນຊາວມາອາກາ.

²⁰ ລູກຊາຍຂອງຊີໂມນຊີ ອຳໂນນ, ຮິນນາ, ເບັນ ຮານັນ, ແລະ ຕີໂລນ. ລູກຊາຍຂອງ ອີຊີ ມີຊີ ໄຊເຣດ ແລະ ເບັນໄຊເຣດ.

²¹ ລູກຊາຍຂອງເຊລາຜູ້ເປັນລູກຂອງຢູດາຊື່ວ່າ ເອຣະ ພໍ່ຂອງເລກາ, ລາອາດາພໍ່ຂອງມາເຣຊາ ແລະ ບັນດາຄອບຄົວແຫ່ງເຊືອສາຍຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດຜ້າປ່າມເນືອລະອຽດແຫ່ງຄອບຄົວເບັດອາຊະເບອາ,²² ໂຍກິມ, ປະຊາຊົນເມືອງໂກເຊບາ ແລະ ໂຢອາດ ແລະ ສາຣາບ, ຜູ້ມີຊັບສິນໃນປະເທດໂມອາບ, ແລະ ໄດ້ກັບມາຍັງເມືອງເບັດເລເຮັມ.

(ຂໍ້ມູນນີ້ເປັນເລື່ອງຕັ້ງແຕ່ບູຮານນະການ.)²³ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຊາຍປັນຫມໍ້ດິນ ພວກເຂົາເປັນຊາວເມືອງເນຕາຍິມ ແລະ ເກເດຣາ ຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃກ້ກັບກະສັດ ຈຶງໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້ກັບກະສັດ.

²⁴ ເຊືອສາຍຂອງຊີໂມນຊີ ເນມູເອນ, ຢາມິນ, ຢາຣິບ, ເຊຣາ ແລະ ຊາອູນ.²⁵ ລູກຊາຍຂອງຊາອູນຊື່ຊານລູມ, ລູກຊາຍຂອງຊານລູມຊື່ມິບສາມ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງມິບສາມຊື່ມິຊະມາ.²⁶ ເຊືອສາຍຂອງມິຊະມາຊື່ ຮາມມູເອນ ລູກຊາຍຂອງເຂົາ, ຊັກເກີຫລານຊາຍຂອງເຂົາ, ແລະ ຊີເມອິເຫລນຊາຍຂອງເຂົາ.

²⁷ ຊີເມອິມີລູກຊາຍສິບຫົກຄົນ ແລະ ລູກສາວຫົກຄົນ. ພີ່ນ້ອງຂອງຊີເມອິມີລູກຊາຍບໍ່ຫລາຍຄົນ, ດັ່ງນັ້ນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນເໝືອນກັບພວກລູກຫລານຢູດາ.²⁸ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເບເອເຊບາ, ເມືອງໂມລາດາ, ແລະ ເມືອງຮາຊາອູອານ.

²⁹ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ເມືອງບິນຮາ, ເມືອງເອເຊັມ, ເມືອງໂຕລາດ,³⁰ ເບທູເອັນ, ເມືອງໂຮມາ, ເມືອງຊິກລັກ,³¹ ເມືອງເບັດມັກກາໂບດ, ເມືອງຮາຊາ ສຸສິມ, ເມືອງເບັດບິຣີ, ແລະທີ່ເມືອງຊະອາຣາຍິມ. ບັນດາເມືອງເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົວເມືອງຂອງພວກເຂົາຈົນຮອດກະສັດດາວິດຂຶ້ນປົກຄອງ.

³² ບັນດາບ້ານຂອງພວກເຂົາທັງໝົດຊື່ວ່າ ເອຕາມ, ອາອິນ, ຮິມໂມນ, ໂຕເກນ, ແລະ ອາຊານ,

³³ ລວມກັບບັນດາບ້ານທັງຫລາຍອ້ອມຮອບເມືອງເຫລົ່ານີ້ໄປຈົນຮອດເມືອງບາອານ. ບ່ອນເຫລົ່ານີ້ ເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ມີບັນຊີສຳມະໂນຄົວເຊືອສາຍຂອງພວກເຂົາ.

³⁴ ຕະກູນຜູ້ນຳທັງຫລາຍຄື ເມໂຊຊັບ, ຢາມເລກ, ໂຢຊາລູກຊາຍອາມາຊີຢາ,³⁵ ໂຢເອັນ, ເຢຮູລູກຊາຍຂອງໂຢຊີບິອາ ເປັນລູກຊາຍຂອງເສຣາຢາເປັນລູກຊາຍ ຂອງອາຊີເອນ,³⁶ ເອລີໂອນາຍ, ຢາອາໂກບາ, ເຢໂຊຣາຢາ, ອາດີເອນ, ເຢສິມິເອນ, ເບນາຢາ,³⁷ ແລະ ຊີຊາລູກຊາຍຊິບຝີ, ຊິບຝີເປັນລູກຊາຍອັນໂລນ, ອັນໂລນເປັນລູກຊາຍເຢດາຢາ, ເປັນລູກຊາຍຂອງຊີມຣີ, ເປັນລູກຊາຍເຊມາຢາ.

³⁸ ບັນດາທ່ານທີ່ກ່າວຊື່ມານີ້ເປັນເຈົ້ານາຍໃນບັນດາຄອບຄົວທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄອບຄົວບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາກໍ່ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

³⁹ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປຮອດທາງເຂົ້າຂອງເມືອງເກໂດເຣຈົນຮອດທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງຮ່ອມພູເພື່ອຊອກຫາທຶງຫຍ້າໃຫ້ຝູງແກະຂອງພວກເຂົາ.

⁴⁰ ພວກເຂົາໄດ້ພົບທຶງຫຍ້າທີ່ຂຽວງາມອຸດົມດີ ແລະ ແຜ່ນດິນນັ້ນກໍ່ກວ້າງຂວາງງົບສະຫງົບ. ເປັນດິນທີ່ເກີດຜົນລະປູກຫລາຍ ເພາະວ່າຊາວເມືອງທີ່ຢູ່ບ່ອນນັ້ນແຕ່ກ່ອນມາຈາກຄົນຮາມ.

⁴¹ ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງມີບັນຊີໃນສຳມະໂນຄົວໄດ້ເຂົ້າມາໃນສະໄຫມຂອງເຮເຊກິຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ແລະ ໄດ້ໂຈມຕີເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາ ພ້ອມທັງບ່ອນຢູ່ອາໄສທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາກັບຊາວເມືອງນັ້ນທີ່ຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ກວາດລ້າງພວກເຂົາຈົນຫມົດກ້ຽງຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້ ແລ້ວກໍ່ຕັ້ງພູມລຳເນົາຢູ່ໃນບ່ອນອາໄສຂອງພວກເຂົາ ເພາະບ່ອນນັ້ນມີທຶງຫຍ້າໃຫ້ແກ່ຝູງສັດຂອງພວກເຂົາ.

⁴² ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນມີຄົນເຜົ່າຊີໂມນອັນຮ້ອຍຄົນພາກັນໄປທີ່ພູເຂົາເສອີ, ຮ່ວມກັບ ທ່ານເປລາຕີຢາ, ທ່ານເນອາຣີຢາ, ທ່ານເຣຟາຢາ, ແລະ ທ່ານອຸດຊີເອນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງອີຊີຊິງເປັນເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາ.

⁴³ ພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີຊະນະຈຳພວກຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຊຶ່ງຫນີລອດຜົນຈາກພວກອຳມາເລັກ ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ບ່ອນນັ້ນຈົນທຸກມື້ນີ້.

5 ¹ ລູກຊາຍຂອງຮູເບັນຊຶ່ງເປັນລູກກິກຂອງອິສະຣາເອນ—ລາວເປັນລູກຫົວປີກຈິງ ແຕ່ຍ້ອນລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ບ່ອນນອນພໍ່ຂອງລາວມີມົນທົນ ສິດທິລູກຫົວປີຂອງລາວ ຈຶງຕົກຢູ່ກັບລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບຜູ້ເປັນລູກຊາຍອິສະຣາເອນ, ແຕ່ໂຢເຊັບ ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນໄວ້ໃນສຳມະໂນຄົວເຊືອສາຍຕາມສິດທິລູກຫົວປີ. ໂຢເຊັບເປັນຜູ້ທີ່ແຂງແຮງທີ່ສຸດໃນບັນດາພີ່ນ້ອງ ແລະ ເຈົ້ານາຍອົງໜຶ່ງກ່ອນມາຈາກພວກເຂົາແຕ່ວ່າສິດທິລູກກິກກໍ່ເປັນຂອງໂຢເຊັບ—² ລູກກິກຂອງອິສະຣາເອນຊື່ວ່າ ຮາໂນກ, ປານລູ, ເຮດຊະໂຣນ ແລະ ກາມີ.

⁴ ລູກຊາຍຂອງໂຢເອນຄີ ເຊມາຢາ. ລູກຊາຍຂອງເຊມາຢາຄີ ໂຄກ. ລູກຊາຍຂອງໂຄກຄີ ຊີເມອິ.⁵ ລູກຊາຍຂອງຊີເມອິຊີມິກາ. ລູກຊາຍຂອງມິກາຊີເຣອາຢາ. ລູກຊາຍຂອງເຣອາຢາຊີບາອານ.⁶ ລູກຊາຍຂອງບາອານຊີເບເອຣາ ຜູ້ທີ່ຕິກລັດປິເລເສ ກະສັດເມືອງອັດຊີເຣຍໄດ້ກວາດໄປເປັນທາດ. ເບເອຣາ ເພິ່ນເປັນເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຮູເບັນ.

⁷ ພວກພີ່ນ້ອງຂອງເບເອຣາຕາມຄອບຄົວທີ່ຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວເຊືອສາຍໄວ້ນັ້ນຄື ເຈົ້າເຢອິເອນລູກຊາຍກິກ, ເຊຄາຣີຢາ.

⁸ ເປລາລູກຊາຍຂອງອາດຊາດ ລູກຊາຍເຊມາ ລູກຊາຍໂຢເອນ. ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເມືອງອາໂຣເອ, ແລະ ໂກຣອກໄປຮອດເມືອງເນໂບ ແລະ ເມືອງບາອານເມໂອນ.

⁹ ຊຶ່ງຢູ່ຝາກທິດຕາເວັນອອກໄປເລີ່ມແຕ່ຖິ່ນກັນດານ ຊຶ່ງຂະຫຍາຍໄປເຖິງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ.

ເພາະຝູງສັດລ້ຽງຂອງເພິ່ນເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນກິເລອາດ.

¹⁰ ໃນຣາຊະການຂອງຊາອູນ, ເຜົ່າຮູເບັນເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຮັກຣີ ແລະ ພວກນີໄດ້ລົ້ມຕາຍດ້ວຍມືຂອງເພິ່ນ. ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນເຕັ້ນຂອງຄົນຮັກຣີຕະຫລອດຮອດແຖບຕາເວັນອອກຂອງກິເລອາດ.

¹¹ ລູກຫລານຂອງຄາດໄດ້ອາໄສຢູ່ໃກ້ຄຽງພວກເຂົາ, ໃນແຜ່ນດິນບາຊານໄປຈົນຮອດເມືອງສາເລກາ.¹² ແລະ ຊາຟາມເປັນຜູ້ຮອງ, ຢານາຍ ແລະ ຊາຟາດໃນບາຊານ.¹³ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ຕາມຄອບຄົວບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາຄື ມິກາເອນ, ເມຊຸນລຳ, ເຊບາ, ໂຢຣາຍ, ຢາການ, ຊິອາ ແລະ ເອເບີ —ທັງຫມົດເຈັດຄົນນຳກັນ.

¹⁴ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຂອງອາບິຣາຍ, ແລະ ອາບິຣາຍເປັນລູກຊາຍຮູຣີ. ຮູຣີຜູ້ເປັນລູກຊາຍຢາໂຣອາ. ຢາໂຣອາ ເປັນລູກຊາຍກິເລອາດ ກິເລອາດເປັນລູກຊາຍມິກາເອນ. ມິກາເອັນ ເປັນລູກຊາຍເຢຊີຊາຍ. ເຢຊີຊາຍເປັນລູກຊາຍຢາໂດ. ຢາໂດຜູ້ເປັນລູກຊາຍບູເຊ.

¹⁵ ອາຣີເປັນລູກຊາຍອິບດີເອນ, ເປັນລູກຊາຍກູນີ, ຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍໃນຄອບຄົວບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ.

¹⁶ ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນກິເລອາດ, ໃນບາຊານ ແລະຕາມຫົວເມືອງ, ແລະ ໃນເຂດທຶງຫຍ້າທັງຫມົດຂອງ ແຂວງຊາໂຣນຈົນສຸດເຂດແດນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁷ ຄົນເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວເຊືອສາຍໄວ້ໃນຣາຊະການຂອງໂຢທາມກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະ ໃນຣາຊະການຂອງເຢໂຣໂບອາມກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.

¹⁸ພວກລູກຫລານຮູ້ເປັນ, ຄົນຄາດ ແລະ ຕະກູນມານາເຊອິກເຄິງຫນຶ່ງມີຄົນເກັ່ງກ້າທີ່ຖືໂລ, ດາບ ແລະ ມີຄວາມຊຳນານໃນການຍິງທະນູ ໃນການເຮັດເສັກມີສີຫມືນສີພັນຄົນ ກຽມພ້ອມທີ່ຈະເຂົ້າສະໜາມຮີບ.¹⁹ພວກເຂົາເຮັດເສັກກັບຄົນຮັກກີ, ເຢຣູເຣ, ນາຟິດ ແລະ ໂນດາບ.

²⁰ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ຄົນຮັກກີ ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຝ່າຍພວກສັດຕູທຸກຄົນໄດ້ຝ່າຍແຜ່. ເພາະພວກອິສະຣາເອນຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນການສູ້ຮົບ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປອະທານຕາມຄຳທຸນຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ.²¹ພວກເຂົາໄດ້ກວດເອົາຝູງສັດຂອງຂ້າເສັກຄືສູດຫ້າຫມືນໂຕ, ແກະສອງແສນຫ້າຫມືນໂຕ, ລາສອງພັນ ແລະ ຄົນຫນຶ່ງແສນຄົນ.

²²ເພາະພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມຕາຍເສຍຫາຍຫລາຍດ້ວຍການເສັກໃນເທື່ອນັ້ນຊຶ່ງເປັນມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຂອງພວກເຂົາຈົນຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ.

²³ຄົນຕະກູນມານາເຊເຄິງຫນຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນບາຊານໄກໄປເຖິງບາອານເຮໂມນ ແລະ ເສນີ (ພູເຂົາເຮໂມນ).

²⁴ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຫົວຫນ້າຕະກູນບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາຄື: ເອເຟ, ອິຊີ, ເອລີເອນ, ອັດຊະຣີເອນ, ເຢເຣມີຢາ, ໂຮດາວີຢາ ແລະ ຢາດີເອນ.

ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ມີໃຈເກັ່ງກ້າ, ມີຊື່ສຽງດີ, ເປັນຫົວຫນ້າຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງ ພວກເຂົາ.

²⁵ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ໄດ້ນະມັດສະການບັນດາພະທັງຫລາຍຂອງຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົານັ້ນ.²⁶ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ກະຕຸ້ນຈິດໃຈຂອງຢູນ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ (ເອີ້ນອີກຊື່ຫນຶ່ງວ່າ ຕິດລັດ ປີເລເສ, ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ). ພະອົງໄດ້ກວາດເອົາຊາວຮູເບັນ, ຊາວຄາດ ແລະ ຕະກູນມານາເຊ ເຄິງຫນຶ່ງ. ພຣະອົງນຳໄປເມືອງຮາລາ, ຮາໂບ, ຮາຣາ ແລະ ແມ່ນ້ຳເມືອງໂກຊານ, ບ່ອນຊຶ່ງພວກເຂົາຍັງອາໄສຢູ່ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

6 ¹ລູກຊາຍຂອງເລວີຊື້ວ່າ ເກໂຊນ, ໂກຮາດ ແລະ ເມຣາຣີ.²ລູກຊາຍຂອງໂກຮາດຊື່ ອຳຣາມ, ອິຊະຮາ, ເຮັບໂຣນ ແລະ ອຸດຊີເອນ.³ລູກຂອງອຳຣາມຊື່ ອາໂຣນ, ໂມເຊ ແລະ ນາງມີຣີອາມ. ລູກຊາຍອາໂຣນຊື່ ນາດາບ, ອາບິຮູ, ເອເລອາຊາ ແລະ ອີທາມາ.

⁴ເອເລອາຊາເປັນບິດາຂອງຟິເນຮາດ, ແລະ ຟິເນຮາດເປັນບິດາຂອງອາບິຊູອາ.⁵ອາບິຊູອາເປັນບິດາຂອງບຸກກີ, ແລະ ບຸກກີເປັນບິດາຂອງອຸດຊີ.

⁶ອຸດຊີເປັນບິດາຂອງເຊຣາຣີຢາ, ແລະ ເຊຣາຣີຢາເປັນບິດາຂອງເມຣາໂຢດ.

⁷ເມຣາໂຢດເປັນບິດາຂອງອາມາຣີຢາ, ແລະ ອາມາຣີຢາເປັນບິດາຂອງອາຣີຖູບ.⁸ອາຣີຖູບເປັນບິດາຂອງຊາໂດກ, ແລະ ຊາໂດກເປັນບິດາຂອງອາຣີມາອາດ.⁹ອາຣີມາອາດເປັນບິດາຂອງອາຊາຣີຢາ, ແລະ ອາຊາຣີຢາເປັນບິດາຂອງໂຢຮານານ.

¹⁰ໂຢຮານານເປັນບິດາຂອງອາຊາຣີຢາ, ຜູ້ທີ່ເຮັດຫນ້າທີ່ປະໂລຫິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ຊຶ່ງໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.¹¹ແລະ ອາມາຣີຢາເປັນບິດາຂອງອາຣີຖູບ.¹²ອາຣີຖູບເປັນບິດາຂອງຊາໂດກ, ແລະ ຊາໂດກເປັນບິດາຂອງຊານລູມ.

¹³ຊານລູມເປັນບິດາຂອງອິນກີຢາ ແລະ ອິນກີຢາເປັນບິດາຂອງອາຊາຣີຢາ.¹⁴ອາຊາຣີຢາເປັນບິດາຂອງເສຣາຢາ, ແລະ ເສຣາຢາເປັນບິດາຂອງເຢໂຮຊາຕັກ.¹⁵ເຢໂຮຊາຕັກຖືກນຳໄປຕອນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ ດ້ວຍມືຂອງເນບູກາດເນັດຊາ.

¹⁶ລູກຊາຍຂອງເລວີຄື ເກໂຊມ, ໂກຮາດ ແລະ ເມຣາຣີ.¹⁷ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຊື່ລູກຊາຍຂອງເກໂຊມຄື ລິບນີ ແລະ ຊິເມອີ.¹⁸ລູກຊາຍຂອງໂກຮາດຄື ອຳຣາມ, ອິດຊະຮາ, ເຮັບໂຣນ ແລະ ອຸດຊີເອນ.

¹⁹ລູກຊາຍຂອງເມຣາຣີຊື້ວ່າ ມາລີ ແລະ ມູຊີ. ເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຄອບຄົວຂອງຄົນເລວີຕາມເຊື້ອສາຍພໍ່ຂອງພວກເຂົາ.²⁰ລູກຊາຍຂອງເກໂຊມຄື ລິບນີ.

ລູກຊາຍຂອງລິບນີຄືຢາຮາດ. ລູກຊາຍຂອງຢາຮາດຄືຊິມມາ.²¹ລູກຊາຍຂອງໂຢອາຄືຊິມມາຄືໂຢອາ. ລູກຊາຍຂອງໂຢອາຄືອິດໂດ.

ລູກຊາຍຂອງອິດໂດຄືເຊຣາ. ລູກຊາຍຂອງເຊຣາຄືເຢອາເຫຣາຍ.

²²ລູກຊາຍຂອງໂກຮາດຄື ອຳມິນາດາບ. ລູກຊາຍຂອງອຳມິນາດາບຄືໂກຣາ. ລູກຊາຍຂອງໂກຣາຄືອັດສີ.²³ລູກຊາຍຂອງອັດສີຄື ເອນການ.

ລູກຊາຍຂອງເອນການຄື ເອບີອາສັບ. ລູກຊາຍຂອງເອບີອາສັບຄືອັດສີ.²⁴ລູກຊາຍຂອງອັດສີຄືຕາຮາດ. ລູກຊາຍຂອງຕາຮາດຄືອຸຣີເອນ.

ລູກຊາຍຂອງອຸຣີເອນຄື ອຸດຊີຢາ. ລູກຊາຍຂອງອຸດຊີຢາຄື ຊາອູນ.

²⁵ລູກຊາຍຂອງເອນການຄື ອາມາສາຍ, ອາຣີໂມດ ແລະ ເອນການ.²⁶ລູກຊາຍຂອງເອດານານຜູ້ທີ່ສອງຄື ໂຊຟາຍ. ລູກຊາຍຂອງໂຊຟາຍຄືນາຮາດ.

²⁷ລູກຊາຍຂອງນາຮາດຄືເອລີອາບ. ລູກຊາຍຂອງເອລີອາບຄື ເຢໂຮຣາມ. ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາມຄືເອນການ.

²⁸ລູກຊາຍຂອງຊາມູເອນຄື ໂຢເອນເປັນລູກຫົວປີຂອງເພີນ, ໂຢເອນ ແລະ ອາບີຢາລູກຄົນທີ່ສອງ.²⁹ລູກຊາຍຂອງເມຣາຣີຄື ມາລີ. ລູກຊາຍຂອງມາລີຄື ລິບນີ. ລູກຊາຍຂອງລິບນີຄື ຊິເມອີ. ລູກຊາຍຂອງຊິເມອີຄືອຸດຊາ.³⁰ລູກຊາຍຂອງອຸດຊາຄື ຊິເມອີ. ລູກຊາຍຂອງຊິເມອີຄືຮັກກີຢາ.

ລູກຊາຍຂອງຮັກກີຢາຄືອາສາຢາ.

³¹ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນບຸກຄົນທີ່ດາວິດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເບິ່ງແຍງການຮ້ອງເພງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຕັ້ງແຕ່ຫົບຄຳຫມັ້ນສັນຍາໄດ້ມາຕັ້ງຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ.

³²ພວກເຂົາໄດ້ປົວລະບົດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າທີ່ພັກອາໄສໃນຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ (ຫໍເຕັ້ນສັກສິດ)

ດ້ວຍການຮ້ອງເພງຈົນໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຕາມຕຳແໜ່ງ.

³³ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນບຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດງານຢູ່ພ້ອມກັບລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຄື ພວກລູກຫລານໂກຮາດມີເຮມານນັກຮ້ອງ,

ນິຕິພວກບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະກັບມາໃນເວລານັ້ນ. ຄືເຮມານຜູ້ເປັນລູກຊາຍໂຢເອນ, ໂຢເອນຜູ້ເປັນລູກຊາຍຊາມູເອນ.

³⁴ຊາມູເອນເປັນລູກຊາຍເອນການ, ເອນການເປັນລູກຊາຍເຢໂຮຣາມ, ເຢໂຮຣາມເປັນລູກຊາຍເອລີເອນ, ເອລີເອນເປັນລູກຊາຍໂຕອາ.

³⁵ໂຕອາເປັນລູກຊາຍຊູບ, ຊູບເປັນລູກຊາຍເອນການ, ເອນການເປັນລູກຊາຍມາຮາດ, ມາຮາດເປັນລູກຊາຍອາມາສາຍ, ອາມາສາຍເປັນລູກຊາຍຂອງເອນການ.

³⁶ເອນການເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເອນ, ໂຢເອນເປັນລູກຊາຍຂອງອາຊາຣີຢາ, ອາຊາຣີຢາເປັນລູກຊາຍເຊຟານີຢາ.³⁷ເຊຟານີຢາເປັນລູກຊາຍຕາຮາດ, ຕາຮາດເປັນລູກຊາຍອັດສີ, ອັດສີເປັນລູກຊາຍເອບີອາສັບ, ເອບີອາສັບເປັນລູກຊາຍໂກຣາ.³⁸ໂກຣາເປັນລູກຊາຍຂອງອິດສະຮາ, ອິດສະຮາເປັນລູກຊາຍຂອງໂຄຣາດ, ໂຄຣາດເປັນລູກຊາຍເລວີ, ເລວີເປັນລູກຊາຍອິສະຣາເອນ.

³⁹ແລະອາສັບຜູ້ນັກຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ຊຶ່ງຢືນຢູ່ຂ້າງຂວາມືຂອງພວກເຂົາ ຄືອາສັບລູກຊາຍເບເຣກີຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊິເມອາ.

⁴⁰ຊິເມອາເປັນລູກຊາຍມິກາເອນ, ມິກາເອນເປັນລູກຊາຍບາອາເສຢາ, ບາອາເສຢາເປັນລູກຊາຍມັນກີຢາ.⁴¹ມັນກີຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍເອທະນີ, ເອທະນີເປັນລູກຊາຍເຊຣາ, ເຊຣາເປັນລູກຊາຍອາດາຢາ.⁴²ອາດາຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍເອທານ, ເອທານເປັນລູກຊາຍຊິມມາ, ຊິມມາເປັນລູກຊາຍຊິເມອີ.

⁴³ຊິເມອີຜູ້ເປັນລູກຊາຍຢາຮາດ, ຢາຮາດເປັນລູກຊາຍເກໂຊມ, ເກໂຊມເປັນລູກຊາຍເລວີ.

⁴⁴ ຢູ່ທີ່ຂ້າງຊ້າຍມືຂອງເຮມານມີເພື່ອຮ່ວມງານຂອງເຂົາຄືລູກຊາຍຂອງເມຣາຣີ. ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຄື ເອທານຜູ້ເປັນລູກຊາຍກິຊີ, ກິຊີຜູ້ເປັນລູກຊາຍອັບດີ, ອັບດີຜູ້ເປັນລູກຊາຍມັນລູກ. ⁴⁵ ມັນລູກຜູ້ເປັນລູກຊາຍຮາຊາບິຢາ, ຮາຊາບິຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍອາມາຊີຢາ, ອາມາຊີຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍອິນກິຢາ. ⁴⁶ ອິນກິຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍອາມາຊີ, ອາມາຊີຜູ້ເປັນລູກຊາຍບານີ, ບານີຜູ້ເປັນລູກຊາຍເຊເມ. ⁴⁷ ເຊເມຜູ້ເປັນລູກຊາຍມາລີ, ມາລີຜູ້ເປັນລູກຊາຍມຸຊີ, ມຸຊີຜູ້ເປັນລູກຊາຍເມຣາຣີ, ເມຣາຣີຜູ້ເປັນລູກຊາຍເລວີ.

⁴⁸ ຄົນເລວີພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປະຕິບັດງານທຸກຢ່າງໃນຕົ້ນແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁴⁹ ອາໂຣນ ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເທິງແທ່ນເຜົາເຄື່ອງບູຊາ; ແລະ ເທິງແທ່ນເຄື່ອງຫອມບູຊາ ເພື່ອປະຕິບັດງານທັງໝົດໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດ ແລະ ເພື່ອໄຖ່ທດບາບຂອງຊາວອິສະຣາເອນ ຕາມບັນດາຖ້ອຍຄໍາທີ່ໂມເຊ ຜູ້ຮັບໄຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້.

⁵⁰ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາໂຣນຄື ເອເລອາຊາລູກຊາຍຂອງເອເລອາຊາຄີຟິເນຣາດ. ລູກຊາຍຂອງຟິເນຣາດຄືອາບິຊອອາ. ⁵¹ ລູກຊາຍຂອງອາບິຊອອາຄືບຸກກີ. ລູກຊາຍຂອງບຸກກີຄືອຸດຊີ. ລູກຊາຍຂອງອຸດຊີຄືເຊຣາຣີຢາ. ⁵² ລູກຊາຍຂອງເຊຣາຣີຢາຄືເມຣາໂຢດ. ລູກຊາຍຂອງເມຣາໂຢດຄືອາມາຣີຢາ. ລູກຊາຍຂອງອາມາຣີຢາຄືອາຣິຕູບ. ⁵³ ລູກຊາຍຂອງອາຣິຕູບຄືອາຣິມາອາດ. ລູກຊາຍຂອງອາຣິມາອາດຄືອາຣິມາອາດ.

⁵⁴ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກເຂົາຕາມພູມລຳເນົາໃນເຂດແດນຂອງພວກເຂົາຄື, ລູກຫລານຂອງອາໂຣນ, ຈາກຄອບຄົວຊາວໂກຮາດ (ສະຫລາກທ້າອິດຕິກຖືກພວກເຂົາ). ⁵⁵ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເມືອງເຮັບໂຣນໃນແຜ່ນດິນຢູດາ ແລະ ຫຼັງຫຍ້າຊຶ່ງຢູ່ອ້ອມຮອບນັ້ນ, ⁵⁶ ແຕ່ວ່າຫຼົງນາ ແລະ ຊົນນະບົດຂອງເມືອງນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກໃຫ້ແກ່ກາເລັບລູກຊາຍເຢຟຸນເນ.

⁵⁷ ພວກເຂົາໄດ້ມອບເມືອງຕ່າງແຫ່ງຢູດາແກ່ລູກຫລານຂອງອາໂຣນຄື: (ເມືອງເຮັບໂຣນຊຶ່ງເປັນເມືອງລືໄພຍ), ແລະ ເມືອງລິບນາ ແລະ ຫຼັງຫຍ້າ, ເມືອງຢັດຕີ, ເມືອງເອຊະເຕມິວກັບຫຼັງຫຍ້າ. ⁵⁸ ອີເລນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ແລະ ເດບິຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

⁵⁹ ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ລູກຫລານຂອງອາໂລນຄື: ເມືອງອາຊານຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ ແລະ ເມືອງເບັດເຊເມັດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

⁶⁰ ຈາກດິນແດນຕະກູນເປັນຢາມິນກໍມອບເມືອງເກບຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ອາເລເມັດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ ແລະ ອານາໂທດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

ຫົວເມືອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາທຸກຄອບຄົວເປັນສິບສາມຫົວເມືອງດ້ວຍກັນ.

⁶¹ ສ່ວນລູກຫລານໂກຮາດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນໄດ້ຮັບສ່ວນມອບໂດຍສະຫລາກທີ່ໄດ້ຈາກຄອບຄົວຂອງຕະກູນເອຟຣາຍິມ, ຈາກຕະກູນດານ ແລະ ຈາກຕະກູນມານາເຊເຄິງຫນຶ່ງມີສິບຫົວເມືອງ. ⁶² ແລະ ມອບສິບສາມຫົວເມືອງຕະກູນອິດຊາຄາ, ຕະກູນອາເຊ, ຕະກູນນັບທາລີ ແລະ ຈາກຕະກູນມານາເຊໃນບາຊານໃຫ້ແກ່ຄົນເກໂຊມຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.

⁶³ ແລະມອບສິບສອງຫົວເມືອງຈາກຕະກູນຮູເບັນ, ຕະກູນຄາດ ແລະຕະກູນເຊບູລູນໃຫ້ແກ່ຄົນ ເມຣາຣີຕາມ ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.

⁶⁴ ລູກຫລານອິສະຣາເອນໄດ້ມອບຫົວເມືອງທັງຫລາຍຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າໃຫ້ແກ່ຊາວເລວີ.

⁶⁵ ແລະລູກຫລານອິສະຣາເອນໄດ້ມອບດ້ວຍການຈັບສະຫລາກໂດຍພວກເຂົາເອີ້ນຫົວເມືອງເຫລົ່ານັ້ນຈາກຕະກູນຢູດາ, ຕະກູນຊິເມໂອນ, ແລະ ຕະກູນເປັນຢາມິນ.

⁶⁶ ສຳລັບບັນດາຄອບຄົວລູກຫລານໂກຮາດທີ່ເຫລືອຢູ່ມີຫົວເມືອງອານເປັນດິນແດນຂອງພວກເຂົາຈາກຕະກູນ ເອຟຣາຍິມ.

⁶⁷ ຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ມອບເມືອງລືໄພຍຄື: ເມືອງເຊເຄັມຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າໃນຖິ່ນພູເຂົາເອຟຣາຍິມ ແລະເມືອງເກເຊ ຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ,

⁶⁸ ເມືອງໂຢກຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ເມືອງເບັດໂຮໂຣນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ⁶⁹ ເມືອງອາຢາໂລນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ແລະ ເມືອງກັດຣິມໂມນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

⁷⁰ ແລະມອບເມືອງຈາກຕະກູນມານາເຊເຄິງຫນຶ່ງໃຫ້ກັບໂຄຣາດຄີ ເມືອງອາເນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ ແລະ ເມືອງບິເລອາມຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

ເມືອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວລູກຫລານໂກຮາດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່.

⁷¹ ດິນແດນຂອງເຜົາມານາເຊເຄິງຕະກູນຫົມອບໃຫ້ແກ່ລູກຫລານເກໂຊມຄີ ເມືອງໂກລານໃນແຂວງບາຊານຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ ແລະ

ອາຊະຕະໂຣດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ. ⁷² ຈາກຕະກູນເຜົາອິດຊາຄາ ໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຊືອສາຍຂອງເກໂຊນ ຄືເມືອງເກເດັດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ,

ເມືອງດາເບຣາດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ⁷³ ເມືອງຣາໂມດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ ແລະ ເມືອງອາເນມຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

⁷⁴ ອິດສະຣາໄດ້ຮັບຈາກຕະກູນອາເຊຄີ ເມືອງມາຊັນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ເມືອງອັບໂດນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ⁷⁵ ເມືອງຮູກໂກກຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ ແລະ

ເມືອງເຣໂຮບຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ. ⁷⁶ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກເຜົານັບທາລີຄື: ເມືອງເກເດັດໃນຄາລີເລຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ເມືອງຮ່າໂມນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ,

ເມືອງກິຣິອາດທາຍິມຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

⁷⁷ ສ່ວນຄົນເລວີ, ໃນຕະກູນເມຣາຣີທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນໄດ້ຮັບຈາກຕະກູນເຊບູລູນຄື: ເມືອງຮິມໂມໂນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ ແລະ ເມືອງຕາໂບ ຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

⁷⁸⁻⁷⁹ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຝາກແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນເບື້ອງນັ້ນຖັດຈາກເຢຣີໂກທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນເບື້ອງເຢຣີໂກ, ແຄມຝາກຕາເວັນອອກຄື:

ເມືອງເບເຊໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ເມືອງຢາຊາຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ເມືອງເຄເດໂມດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ແລະ

ເມືອງເມຟະອາດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ. ເມືອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມອບໃຫ້ຕະກູນ ຮິອູເບນ.

⁸⁰ ຊາວເລວີໄດ້ຮັບຈາກຕະກູນຄາດຄີ: ເມືອງຣາໂມດໃນແຂວງກິເລອາດຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ເມືອງມາຣານາຍິມຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

⁸¹ ເມືອງເຮັດຊະໂບນຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ, ແລະ ເມືອງຢາເຊຊັມກັບຫຼັງຫຍ້າ.

7 ¹ ລູກຊາຍຂອງອິດຊາຄາ ຄື ໂຕລາ, ປູອາ, ຢາຊຸບ, ແລະຊິມໂຣນສີຄົນນ່າກັນ. ² ລູກຊາຍຂອງໂຕລາຄື ອຸດຊີ, ເຣຟາຢາ, ເຢຣີເອນ, ຢາຮະມາຍ, ອິບສາມ ແລະ ເຊມູເອນ. ຫົວຫນ້າໃນຄອບຄົວບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາຄືໂຕລາ ຜູ້ເປັນທະຫານທີ່ມີໃຈກ້າຫານຂອງເຊືອສາຍຂອງພວກເຂົາ

ແລະຈຳນວນຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ໃນສະໄຫມຂອງດາວິດເປັນສອງຫມື່ນສອງພັນຫົກຮ້ອຍຄົນ. ³ ລູກຊາຍຂອງອຸດຊີຄື ອິດຊະຮາຢາ.

ລູກຊາຍຂອງອິດຊະຮາຢາຄື ມິກາເອນ, ໂອບາດິຢາ, ໂຢເອນ ແລະອິດຊີຢາ ຫ້າຄົນນ່າກັນ ທຸກຄົນເປັນຫົວຫນ້າ.

⁴ ພ້ອມກັບຄົນເຫລົ່ານີ້ຕາມເຊືອສາຍຂອງພວກເຂົາ, ຕາມຄອບຄົວບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາມີກອງທະຫານທີ່ຈະເຮັດເສິກສາມຫມື່ນຫົກພັນຄົນ

ເພາະພວກເຂົາມີເມຍ ແລະ ລູກຊາຍຫລາຍຄົນ. ⁵ ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຈາກບັນດາຄອບຄົວຂອງອິດຊາຄາເປັນຄົນທີ່ແຂງແຮງອົງອາດກ້າຫານ

ມີທັງຫມົດແປດຫມື່ນເຈັດພັນຄົນຕາມທີ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນໄວ້ໃນສຳມະໂນຄົວເຊືອສາຍ.

⁶ ລູກຊາຍຂອງເປັນຢາມິນຄື ເບລາ, ເບເຄ, ແລະ ເຢດີອາເອນ ສາມຄົນນ່າກັນ. ⁷ ລູກຊາຍຂອງເບລາຄື ເອັດຊະໂບນ, ອຸດສີ, ອຸດຊີເອນ, ເຢຣີໂມດ ແລະ ອິຣີ

ຫ້າຄົນນ່າກັນ. ເປັນຫົວຫນ້າຄອບຄົວຂອງບັນພະບູລຸດ, ຄົນທີ່ມີກຳລັງອົງອາດກ້າຫານ.

ຈຳນວນທີ່ຂຶ້ນທະບຽນໄວ້ໃນສຳມະໂນຄົວເຊືອສາຍຂອງພວກເຂົາມີສອງຫມື່ນສອງພັນສາມສິບສິດົນ,

ຕາມບັນຊີລາຍຊື່ທີ່ເປັນຂອງພວກບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.

⁸ ລູກຊາຍຂອງເບເຄຄີ ເຊມີຮາ, ໂຢອາດ, ເອລີເອເຊ, ເອລີໂອນາຍ, ອິມຣີ, ເຢເຣໂມດ, ອາບີຢາ, ອານາໂທດ ແລະອາເລເມດ. ທັງຫມົດນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເບເຄ.⁹ ຕາມຈຳນວນເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ, ຫົວຫນ້າຄອບຄົວມີສອງຫມື່ນສອງຮ້ອຍຄົນ ພ້ອມທຶງຈະເຮັດເສັກ.

¹⁰ ລູກຊາຍຂອງເບດີອາເອນຄີບິນຮານ. ລູກຊາຍຂອງບິນຮານຄີ ເຢອູດ, ເບັນຢາມິນ, ເອຣຸດ, ເຄນາອານາ, ເຊທານ ຕາຊິດ, ແລະ ອາຣີຊາຮາ.

¹¹ ທັງຫມົດນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເບດີອາເອນ. ຕາມຫົວຫນ້າຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ຄົນທີ່ມີກຳລັງມີຄວາມອົງອາດກ້າຫານມີຫນຶ່ງຫມື່ນເຈັດພັນສອງຮ້ອຍຄົນ ພ້ອມທຶງຈະເຮັດເສັກ.¹² (ຊຸບປິມ ແລະຮູບປິມ ເປັນລູກຄື, ແລະ ຮູຊິມ ລູກຊາຍອາເຮ)

¹³ ລູກຊາຍຂອງນັບທາລີຄີ ຢາຊີເອນ, ກູນີ, ເຢເດເຊ, ແລະຊານລູມ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນລູກຫລານຂອງຂອງນາງບິນຮາ.

¹⁴ ລູກຊາຍຂອງມານາເຊຄີ ອາຊະຣີເອນ, ຊິງເມຍນ້ອຍຂອງເພິ່ນຊາວອາຣາມ ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດ. ນາງໄດ້ປະສູດລູກ ຊື່ ມາກີ, ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງກີເລອາດ.

¹⁵ ມາກີໄດ້ເອົາເມຍຈາກພວກຮູບປິມ ແລະ ຊຸບປິມມາເປັນເມຍ, ເຮືອຍຂອງລາວຊື່ວ່າມາອາກາ. ເຊື້ອສາຍອີກຄົນຫນຶ່ງຂອງມານາເຊຄີເຊໂລເຟຂາດ, ແລະ ເຊໂລເຟຂາດມີແຕ່ລູກສາວ.¹⁶ ມາອາກາເມຍຂອງມາກີໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ນາງເອີ້ນຊື່ວ່າ ເປເຣັດ. ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ຊື່ເຊເຣັດ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວຊື່ ອູລາມ ແລະ ຣາເກມ.

¹⁷ ລູກຊາຍຂອງອູລາມຊື່ ເບດານ. ຈຳນວນຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍກີເລອາດຜູ້ເປັນລູກຊາຍມາກີລູກຂອງມານາເຊ.

¹⁸ ນາງຮ້າໂມເລເກັດນ້ອງສາວຂອງລາວກໍ່ໃຫ້ກຳເນີດ ອິຊະໂຮດ, ອາບີເອເຊ ແລະ ມາລາ.¹⁹ ລູກຊາຍຂອງເຊມີດາຄີ, ອາຣີອານ ເຊເຄັມ, ລີຄີ, ແລະ ອານີອາມ.

²⁰ ເຊື້ອສາຍຂອງເອຟາຣາອິມມີດັງຕໍ່ໄປນີ້: ລູກຊາຍຂອງເອຟາຣາອິມຊື່ຊູເທລາ, ລູກຊາຍຂອງຊູເທລາຊື່ ເບເຣັດ. ລູກຊາຍຂອງເບເຣັດຊື່ຕາຮາດ. ລູກຊາຍຂອງຕາຮາດຊື່ເອເລອາດາ. ລູກຊາຍຂອງເອເລອາດາຊື່ຕາຮາດ.²¹ ລູກຊາຍຂອງຕາຮາດຄື ຊາບາດ. ລູກຊາຍຂອງຊາບາດຄືຊູເທລາ. (ຊາວເມືອງກັດຜູ້ທີ່ໄດ້ກຳເນີດໃນເມືອງນັ້ນກໍ່ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາລົງມາປຸ້ນສັດລ້ຽງຂອງຊາວເມືອງກັດ.

²² ເອຟາຣາອິມພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ໄວ້ທຸກຫລາຍມື້, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນກໍ່ມາເລົ່າໂລມໃຈເພິ່ນ.

²³ ລາວໄດ້ຫລົບບອນກັບພະບຸຣຸດຂອງລາວ. ນາງກໍ່ຕັ້ງທ້ອງ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ. ເອຟາຣາອິມໄດ້ເອີ້ນຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ ເບຣີອາ, ເພາະລູກໄດ້ເກີດມາໃນເວລາມີເຫດຮ້າຍໃນຄອບຄົວຂອງຕົນ.²⁴ ລູກສາວຂອງເພິ່ນຊື່ເຊເອຣາ, ນາງໄດ້ກໍ່ສ້າງເບັດໂຮໂຣນເມືອງໃຕ້ ແລະ ເມືອງເຫນືອ ແລະ ເມືອງອຸດເຊັນເຊເອຣາ.)

²⁵ ເອຟາຣາອິມມີລູກຊາຍຊື່ເອຟາ. ລູກຊາຍຂອງເອຟາຄືເອເຊັບ ລູກຊາຍຂອງເອເຊັບຄືເຕລາ. ລູກຊາຍຂອງເຕລາ ຄືຕາຮານ.

²⁶ ລູກຊາຍຂອງຕາຮານຄືລາດານ. ລູກຊາຍຂອງລາດານຄືອຳມີຮຸດ. ລູກຊາຍຂອງອຳມີຮຸດຄືເອລີຊາມາ.²⁷ ລູກຊາຍຂອງເອລີຊາມາຄື ນູນ. ລູກຊາຍຂອງນູນຄືໂຢຊວຍ.

²⁸ ທີ່ດິນທີ່ເປັນມໍຣະດົກ ແລະ ພູມລຳເນົາຂອງພວກເຂົາຄື ເບັດເອນ ພ້ອມກັບບັນດາຫົວເມືອງຕ່າງໆອ້ອມຮອບ. ພວກເຂົາໄດ້ຂະຫຍາຍອານາເຂດໄປທາງດ້ານຕາເວັນອອກເຖິງເມືອງນາອາລັນ ແລະ ເກເຊ ດ້ານທິດຕາເວັນຕົກພ້ອມກັບບັນດາຫົວເມືອງ ແລະ ເຊເຄັມພ້ອມກັບບັນດາຫົວເມືອງໄປເຖິງອັດຊາ ພ້ອມກັບບັນດາຫົວເມືອງຕ່າງໆ.²⁹ ເຂດແດນຂອງລູກຫລານມານາເຊ ມີເມືອງເບັດເຊອານພ້ອມກັບບັນດາຫົວເມືອງ, ຕາອານັກພ້ອມກັບບັນດາຫົວເມືອງ, ເມກິດໂດພ້ອມກັບບັນດາຫົວເມືອງ, ໂດເຣພ້ອມກັບບັນດາຫົວເມືອງ. ລູກຫລານໂຢເຊັບລູກຊາຍອິສະຣາເອນ ກໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບ່ອນເຫລົ່ານີ້.

³⁰ ລູກຊາຍຂອງອາເຊຄີ ອິມນາ, ອິຊະວາ, ອິຊະວີ, ເບຣີອາ. ເສຣານ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາ.³¹ ລູກຊາຍ ເບລີອາຄີ ເຮເບ ແລະ ມັນກີເອນ ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງບີຊາອິດ.³² ເຮເບເປັນບິດາຂອງຢາຟະເລດ, ໂຊເມ, ໂຮທາມ. ຊອານ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາ.

³³ ລູກຊາຍຂອງຢາຟະເລດ ຊື່ ປາສັກ, ບິມຣັນ, ແລະອາຊະວາດ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຢາຟະເລດ.³⁴ ເຊເມເປັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາຟະເລດ, ມີລູກຊາຍຄື ໂຣຮະກາ, ເຢຣູບາ, ແລະອາຣາມ.³⁵ ນ້ອງຊາຍຂອງເຊເມຄື ເຮເລັມມີລູກຊາຍ ຄື ໂຊຟາ, ອິມນາ, ເຊເລັດ, ແລະ ອາມານ.

³⁶ ລູກຊາຍຂອງໂຊຟາຄື ສູອາ, ຮາເນເຟ, ຊອານ, ເບຣີ, ແລະ ອິມຣາ.³⁷ ເບເສ, ໂຮດ, ຊາມມາ, ຊິນຊາ, ອິດຣັນ ແລະເບເອຣາ.³⁸ ລູກຊາຍຂອງເຢເທຄີ ເຢຟຸນເນ, ປິຊະປາ, ແລະອາຣາ.

³⁹ ລູກຊາຍຂອງອຸນລານຄື ອາຣາ, ຮານນີເອນ ແລະ ຮີຊີຢາ.⁴⁰ ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ແມ່ນລູກຫລານຂອງອາເຊ. ຫົວຫນ້າໃນຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ເປັນຄົນແຂງແຮງອົງອາດກ້າຫານ, ແລະ ເປັນເຈົ້ານາຍໃຫຍ່ທາມກາງພວກຜູ້ນຳ. ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນໄວ້ໃນສຳມະໂນຄົວເຊື້ອສາຍສຳລັບກອງທັບທະຫານໄດ້ສອງຫມື່ນຫົກພັນຄົນ, ໂດຍອີງໃສ່ຈຳນວນລາຍຊື່ທີ່ນັບໄດ້.

8 ¹ ເບັນຢາມິນໃຫ້ກຳເນີດເບລາລູກຫົວປີ, ອາຊະເບັນເປັນຄົນທີສອງ, ອາຮາຣາເປັນຄົນທີສາມ,² ໂນຮາຄົນທີສີ່, ຮາຟາຄົນທີຫ້າ.³ ລູກຊາຍຂອງເບລາຄີ ອັດດາ, ເກຣະ, ອາບີຮຸດ.⁴ ອາບີຊອາ, ນາອາມານ, ອາໂຮອາ,⁵ ເກຣະ, ເຊຟູຟານ ແລະຮູຣາມ.

⁶ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເອຣຸດ ຊຶ່ງພວກເຂົາເປັນຫົວຫນ້າບັນພະບຸຣຸດຂອງຊາວເມືອງເກບາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍໃນເມືອງມານາຮາດ:⁷ ນາອາມານ, ອາຣີຢາ ແລະ ເກຣະ. ພວກເຂົາໄດ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ ແລະ ໄດ້ລູກຊື່ອຸດຊາ ແລະ ອາຣີຮຸດ.

⁸ ຊາຮາຣາຢິມໄດ້ລູກໃນດິນແດນໂມອາບ ຫລັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ປະຮ້າງຮູຊິມ ແລະ ບາອາຣາເມຍຂອງລາວໄປແລ້ວ.

⁹ ລາວໄດ້ລູກກັບນາງໂຮເດັດເມຍຂອງລາວຄື ໂຢບັບ, ຊິບີຢາ, ເມຊາ, ແລະ ມັນກາມ,¹⁰ ເຢອູດ, ຊາເຄຍ ແລະ ມີຣະມາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊາຮາຣາຢິມ ຊຶ່ງເປັນຫົວຫນ້າບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ.¹¹ ລາວໄດ້ກາຍເປັນພໍ່ຂອງລູກຄືອາບີຕູບ ແລະ ເອນປາອານ ຊຶ່ງໄດ້ຈາກນາງຮູຊິມ.

¹² ລູກຊາຍຂອງເອນປາອານຄື ເອເບີ, ມີຊາມ ແລະ ເຊເມັດ (ຜູ້ນີ້ໄດ້ສ້າງເມືອງໂອໂນ ແລະ ເມືອງໂລດ ພ້ອມກັບຫມູ່ບ້ານອ້ອມຂ້າງ).¹³ ຍັງມີເບຣີອາ ແລະ ເຊມາ. ພວກເຂົາເປັນຫົວຫນ້າບັນພະບຸຣຸດຂອງຊາວເມືອງອາຢາໂລນ ແມ່ນພວກນີ້ເອງທີ່ໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວເມືອງກັດໃຫ້ຫນີໄປ.

¹⁴ ອາຣີໂອ, ຊາຊັກ ແລະ ເຢເຣໂມດ.¹⁵ ເຊບາດີຢາ, ອາຣັດ, ເອເດ,¹⁶ ມີກາເອນ, ອິຊະປາ ແລະ ໂຢຮາ ຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງເບຣີອາ.¹⁷⁻¹⁸ ເຊບາດີຢາ, ເມຊຸນລຳ, ອິດຊະກີ, ເຮເບ, ອິຊະເມຣາຍ, ອິດຊະລີຢາ, ແລະ ໂຢບັບເປັນລູກຊາຍຂອງເອນປາອານ.

¹⁹⁻²¹ ຢາກີມ, ຊິກຣີ, ຊິບີ, ເອລີເອນາຍ, ຊິນເລທາຍ, ເອລີເອນ, ອາດາຢາ, ເບຣາຢາ, ແລະ ຊິມຣາດເປັນລູກຊາຍຂອງຊິເມອີ.

²²⁻²⁵ ອິຊະປັນ, ເຮເບ, ເອລີເອນ, ອັບໂດນ, ຊິກຣີ, ຮານານ ຮານານີຢາ, ເອລາມ, ອັນໂທທິຢາ, ອິບເດຢາ, ແລະ ເປນເອນຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊາຊັກ.

²⁶⁻²⁷ ເບີເຣຣາມມີລູກຊາຍດັ່ງນີ້: ເຊຣາຣີຢາ, ອາທາລີຢາຢາອາເອຊີຢາ, ເອລີຢາ ແລະ ຊິກຣີ.²⁸ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົວຫນ້າບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ ຕາມເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາເປັນຊັ້ນຫົວຫນ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

²⁹ພໍ່ຂອງກິເບໂອນ, ເຢຣີເອັນ, ກໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງກິເບໂອນພ້ອມກັບເມຍຂອງເພິ່ນຊື່ມາອາກາ.³⁰ ລູກຊາຍຫົວປີຂອງເພິ່ນຊື່ອັບໂດນ ແລ້ວກໍ່ມີ ຊູເຣ, ກິເຊ, ບາອານ, ນາດາບ,³¹ ເກໂດເຣ, ອາຮີໂອ, ແລະ ເຊເກ.
³² ລູກຊາຍຂອງເຢຣີເອນອີກຄົນໜຶ່ງຄື ມິກໂລດ, ຊຶ່ງເປັນພໍ່ຂອງຊິເມອາ.
 ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ຝາກກົງກັນຂ້ວາມກັບຍາດພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເຫມືອນກັນໂດຍທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ກັບພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.
³³ ເນ ເປັນບິດາຂອງກິເຊ. ກິເຊເປັນບິດາຂອງຊາອູນ. ຊາອູນເປັນບິດາຂອງໂຢນາທານ, ມັນກິຊິວ, ອາບິນາດາບ ແລະ ເອຊະບາອານ.
³⁴ ລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານຄື ເມຣິບບາອານ ແລະ ເມຣິບບາອານເປັນບິດາຂອງມິກາ.
³⁵ ລູກຊາຍຂອງມິກາຄື ປີໂທນ, ເມເລັກ, ຕາເຣອາ ແລະ ອາຮາດ.³⁶ ອາຮາດ ເປັນບິດາຂອງເຢໂຮອາດດາ. ເຢໂຮອາດດາເປັນບິດາຂອງອາເລເມດ, ອາຊະມາເວດ, ແລະ ຊິເມຣີ. ຊິເມຣີເປັນບິດາຂອງໂມຊາ.³⁷ ໂມຊາເປັນບິດາຂອງບິເນອາ. ລູກຊາຍຂອງບິເນອາຄື ຣາຟາ. ລູກຊາຍຂອງລາຟາຄືເອເລອາສາ.
 ລູກຊາຍຂອງເອເລອາສາຄື ອາເຊນ.
³⁸ ອາເຊນມີລູກຊາຍຫົກຄົນ ແລະ ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຊື່ຂອງພວກເຂົາຄື ອັດຊະຣິກາມ, ໂບເກຣູ, ອິດຊະມາເອນ, ເຊອາຣີຢາ ໂອບາດີຢາ, ແລະ ຮານານ.
 ທັງຫມົດນີ້ເປັນພວກລູກຊາຍຂອງອາເຊວ.³⁹ ພວກລູກຊາຍຂອງເອເຊັກນ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນຄື ອູລາມລູກກິກ, ເຢອຸດຜູ້ທີ່ສອງ ແລະ ເອລີເຟເລັດ
 ເປັນຜູ້ທີ່ສາມ.⁴⁰ ລູກຊາຍຂອງອູລາມເປັນທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າ ແລະ ນັກຍິງທະນູທີ່ຊຳນານ. ພວກເຂົາມີລູກຫລານຫລາຍກວ່າຫນຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນ.
 ຄົນທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຫລານຂອງເປັນຢາມິນ.

9

¹ ຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວໄວ້ຕາມບັນດາເຊື້ອສາຍ ແລະ ເບິ່ງແມ່
 ທະບຽນສຳມະໂນນີ້ກໍ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ. ຢູ່ດາຜູ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ
 ເພາະການບາບຂອງພວກເຂົາ.² ພວກທຳອິດທີ່ເຂົາມາອາໄສໃນບັນດາຫົວເມືອງຕ່າງໆທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງພວກເຂົານັ້ນຄື ຊາວອິສະຣາເອນ,
 ພວກປະໂລທິດ, ພວກເລວີ ແລະ ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ປະຈຳພຣະວິຫານ.³ ມີປະຊາຊົນບາງຄົນຈາກພວກຢູດາ, ພວກເບັນຢາມິນ, ພວກເອຟຼາຣາອິມ ແລະ
 ພວກມານາເຊໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.
⁴ ບັນດາຜູ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານລວມທັງສູ່ທາຍເປັນລູກຊາຍຂອງອຳມິຮຸດ, ເປັນລູກຊາຍຂອງອິມຣີ, ເປັນລູກຊາຍຂອງບານີຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເປເຣັດ
 ຜູ້ເປັນລູກຢູດາ.⁵ ຈາກພວກຊີໂລຄີ ອາສາຢາລູກຫົວປີ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງລາວ.⁶ ຈາກພວກເຊື້ອສາຍຂອງເຊຣາຄີ ເຢອູເອນ.
 ເຊື້ອສາຍຂອງລາວຫົກຮ້ອຍເກົ້າສິບຄົນ.
⁷ ທຳມກາງເຊື້ອສາຍຂອງເບັນຢາມິນຄື ສັນລູຜູ້ເປັນລູກຊາຍເມຊຸນລຳ, ເປັນລູກຊາຍໂຮດາວິຢາ, ເປັນລູກຊາຍ ຣັດເສນູອາ.
⁸ ຍັງມີອີບເນຢາລູກຊາຍເຢໂຮຮາມ, ເອລາລູກຊາຍອຸດຊີ, ອຸດຊີເປັນລູກຊາຍມິກຣີ; ແລະ ເມຊຸນລຳລູກຊາຍເຊຟາຕີຢາ, ເປັນລູກຊາຍເຮອູເອນ,
 ເປັນລູກຊາຍອິບນີຢາ.⁹ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນບັນຊີເຊື້ອສາຍນັບໄດ້ເກົ້າຮ້ອຍຫ້າສິບຫົກຄົນ.
 ທັງຫມົດນີ້ເປັນຫົວຫນ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຕາມຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ.
¹⁰ ຈາກບັນດາປະໂລທິດມີ ເຢດາຢາ, ເຢໂຮຢາຣິບ, ແລະ ຢາກິນ.¹¹ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍອິນກີຢາ, ເປັນລູກຊາຍເມຊຸນລຳ, ເປັນລູກຊາຍຊາໂດກ,
 ເປັນລູກຊາຍເມຣາໂຢດ, ເປັນລູກຊາຍອາຣີຕຸບ ຊຶ່ງເປັນເຈົ້າຫນ້າທີ່ປົກຄອງຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.
¹² ມີອາດາຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍເຢໂຮຮາມ, ເປັນລູກຊາຍປັດຊູ, ເປັນລູກຊາຍມັນກີຢາ. ຍັງມີມາອາໄສ, ເປັນລູກຊາຍອາດີເອນ,
 ເປັນລູກຊາຍຢາເຊຣາຜູ້ເປັນລູກຊາຍເມຊຸນລຳ, ເປັນລູກຊາຍເມຊິນເລມິດ, ເປັນລູກຊາຍອິມເມ.
¹³ ຍາດພີນ້ອງທີ່ເປັນຫົວຫນ້າຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາລວມມີຫນຶ່ງພັນເຈັດຮ້ອຍຫົກສິບຄົນເປັນຄົນ. ພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ເກັ່ງກ້າສາມາດຫລາຍ
 ເພື່ອເຮັດວຽກບົວລະບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.
¹⁴ ທຳມກາງພວກເລວີ, ມີເຊມາຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍຣັດຊຸບ, ເປັນລູກຊາຍອັດຊະຣິກາມ, ເປັນລູກຊາຍຮາຊາບີຢາ ລູກຫລານຂອງເມຣາຣີ.¹⁵ ຍັງມີບັກບັກກາ,
 ເຮຣັດ, ກາລັນ ແລະ ມັດຕາມິຢາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍມິກາ, ເປັນລູກຊາຍຊິກຣີ, ເປັນລູກຊາຍ ອາສັບ.¹⁶ ຍັງມີໂອບາດີຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍເຊມາຢາ,
 ເປັນລູກຊາຍກາລັນ, ເປັນລູກຊາຍເຢດູທູນ; ແລະ ເບເຣກີຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍອາຊາ, ເປັນລູກຊາຍເອນການາ,
 ພວກທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຊົນນະບົດຂອງຊາວເນໂຕຟາ.
¹⁷ ພວກຜູ້ເຝົ້າປະຕູຄື ຊານລູມ, ຮັກກຸບ, ຕັນໂມນ, ອາຣີມານ, ແລະ ພີນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຊານລູມເປັນຫົວຫນ້າ.
¹⁸ ແຕ່ກ່ອນພວກເຂົາເປັນຜູ້ເຝົ້າປະຕູຂອງກະສັດທາງດ້ານທິດຕາເວັນອອກສຳລັບຄ້າຍຂອງພວກລູກຫລານເລວີ.¹⁹ ຊານລູມເປັນລູກຊາຍໂກເຣ,
 ເປັນລູກຊາຍເອບີອາສັບ, ເປັນລູກຊາຍໂກຣາ, ພີນ້ອງຂອງພວກເຂົາຈາກຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາຄື ຄົນໂກຣາ
 ຊຶ່ງເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງວຽກງານໃນການບົວລະບັດ, ເປັນຜູ້ເຝົ້າຍາມປະຕູຫໍເຕັ້ນ, ເຫມືອນກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
 ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄ້າຍຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ທາງເຂົ້າ.
²⁰ ພີເນຮາດລູກຊາຍຂອງເອເລອາຊາເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກເຂົາໃນຄາວກ່ອນ, ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ.²¹ ເຊຄາຣີຢາລູກຊາຍເມເຊເລມິຢາ
 ເປັນຜູ້ເຝົ້າທາງເຂົ້າປະຕູສູ່ທາງເຂົ້າພຣະວິຫານ, "ຫໍເຕັ້ນແຫ່ງການຊຸມນຸມ."
²² ພວກທີ່ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ເຝົ້າປະຕູນັ້ນມີສອງຮ້ອຍສິບສອງຄົນ. ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວເຊື້ອສາຍໄວ້ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ.
 ກະສັດດາວິດ ແລະ ຊາມູເອນຜູ້ທຳນວາຍໄດ້ສະຖາປະນາພວກເຂົາໄວ້ໃນຕຳແໜ່ງຫນ້າທີ່ນັ້ນແລ້ວ.²³ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາ ແລະ
 ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງປະຕູທາງເຂົ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ເປັນຜູ້ເຝົ້າຍາມປະຕູພຣະວິຫານຂອງຫໍເຕັ້ນ.
²⁴ ພວກຜູ້ເຝົ້າຍາມປະຕູກໍ່ຢູ່ທີ່ສິທິດຄື ທິດຕາເວັນອອກ, ທິດຕາເວັນຕົກ, ທິດເຫນືອ, ແລະ ທິດໃຕ້.
²⁵ ພີນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ຢູ່ໃນຫມູ່ບ້ານຂອງພວກເຂົານັ້ນ, ໄດ້ຫມຸນວຽນເຂົາມາເຮັດວຽກທຸກໆເຈັດມື້
 ຕາມເວລາກຳນົດ²⁶ ເພາະສິທິດທີ່ເປັນຜູ້ນຳໃນຫນ້າທີ່ການເຝົ້າຍາມ, ເປັນຊາວເລວີ, ມີຕຳແໜ່ງເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຫ້ອງ ແລະ
 ຄັງຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.²⁷ ພວກເຂົາໄດ້ເຝົ້າອ້ອມຮອບພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າທັງຄົນ ເພາະຫນ້າທີ່ເຝົ້າຮັກສາໄດ້ຕິດຢູ່ກັບພວກເພິ່ນ.
 ພວກເພິ່ນຖືກກະແຈ ຊຶ່ງມີຫນ້າທີ່ຂະຫຍາຍໃຫຍ່ທຸກເຊົ້າ.
²⁸ ບາງຄົນເປັນຄົນປະຈຳການເບິ່ງແຍງເຄື່ອງໃຊ້ໃນການບົວລະບັດພຣະວິຫານ; ເພາະວ່າຈະເບີກອອກໄປ ຫລື ຮັບເຂົ້າມາຕ້ອງນັບທຸກເທື່ອ.
²⁹ ບາງຄົນຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເບິ່ງແຍງຮັກສາເຄື່ອງໃຊ້ທົ່ວໄປ ແລະ ເບິ່ງແຍງເຄື່ອງໃຊ້ຂອງສະຖານທີ່ບໍລິສຸດທັງຫມົດ ລວມທັງເບິ່ງແຍງແປ້ງເຂົ້າທີ່ລະອຽດ,
 ນ້ຳອະນຸນ, ນ້ຳມັນ, ກຳຍານ, ແລະ ເຄື່ອງຫອມຕ່າງໆ.

³⁰ບາງຄົນຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງປະໂລຫິດກໍຕຽມເຄື່ອງຫອມຕ່າງໆປະສົມກັນເຮັດນ້ຳມັນຫອມ.³¹ມັດຕິທິຢາຄົນເລວີຄົນຫນຶ່ງ ຜູ້ເປັນລູກຫົວປີຂອງຊານລຸມຄົນໂກຣາ ເປັນຜູ້ປະຈຳການເຮັດເຂົ້າຈີ່ສຳລັບການຖວາຍ.³²ພັນອງຂອງພວກເຂົາບາງຄົນຊຶ່ງເປັນຄົນໂກຣາດ, ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງເຂົ້າຈີ່ທີ່ຢູ່ຫນ້າພຣະພັກ ມີຫນ້າທີ່ຈັດຕຽມໃນທຸກໆວັນສະບາໂຕ.

³³ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນພວກນັກຮ້ອງທີ່ເປັນຫົວຫນ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດພວກເລວີຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຫ້ອງໃນພຣະວິຫານໂດຍບໍ່ຕ້ອງເຮັດການບົວລະບັດຢ່າງອື່ນ ເພາະພວກເຂົາຢູ່ເວນຍາມທັງກາງເວັນ ແລະກາງຄືນ.³⁴ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນບັນດາຫົວຫນ້າຂອງຄົນເລວີ ຕາມເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາເປັນຫົວຫນ້າຊຶ່ງອາໄສຢູ່ຫຼິ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

³⁵ໃນເມືອງກິເບໂອນນັ້ນ ເຢຣີເອນພໍ່ຂອງກິເບໂອນອາໄສຢູ່ ພ້ອມກັບເມຍຂອງເພິ່ນຊື່ມາອາກາ.³⁶ລູກຊາຍກົກຂອງເພິ່ນຊື່ອັບໂດນ, ແລະ ຊູເຣ ກິເຊ, ບາອານ, ເນ, ແລະ ນາດາບ,³⁷ ເກໂດເຣ, ອາຣີໂອ, ເຊຄາຣີຢາ ແລະ ມິກໂລດ.

³⁸ມິກໂລດໄດ້ລູກຊື່ ຊິເມອານ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃກ້ພວກພັນອງຂອງພວກເຂົາໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.³⁹ເນເປັນບິດາຂອງກິເຊ, ກິເຊເປັນບິດາຂອງຊາອູນ. ຊາອູນເປັນບິດາຂອງໂຍນາທານ, ມັນກິຊິວ, ອາບິນາດາບ ແລະ ເອຊະບາອານ.⁴⁰ລູກຊາຍຂອງໂຍນາທານຊື່ເມຣິບບາອານ. ເມຣິບບາອານເປັນບິດາຂອງມິກາ.

⁴¹ລູກຊາຍຂອງມິກາຄື ປີໂທນ, ເມເລັກ, ຕາເຣອາ ແລະອາຮາດ.⁴²ອາຮາດເປັນບິດາຂອງຢາຣາ. ຢາຣາເປັນບິດາຂອງອາເລເມດ, ອາຊະມາເວດ ແລະ ຊິມຣີ. ຊິມຣີ ເປັນບິດາຂອງໂມຊາ.⁴³ໂມຊາເປັນບິດາຂອງບິເນອາ. ລູກຊາຍຂອງບິເນອາຄືເຣຟາຢາ. ລູກຊາຍຂອງເຣຟາຢາຄືເອເລອາສາ. ລູກຊາຍຂອງເອເລອາສາຄື ອາເຊນ.⁴⁴ອາເຊນມີລູກຊາຍຫົກຄົນ ແລະຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຊື່ຂອງພວກເຂົາຄື ອັດຊະຣິກາມ, ໂບເກຣ, ອິດຊະມາເອນ, ເຊອາຣີຢາ, ໂອບາດີຢາ, ແລະ ຮານານ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາເຊນ.

10 ¹ບັດນິຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ສູ້ຮົບກັບຄົນອິສະຣາເອນ. ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ປົບຫນີຕໍ່ຫນ້າຄົນຟິລິສະຕິນ ແລະ ໄດ້ລົ້ມຕາຍຢູ່ເທິງພູເຂົາກິນໂບອາ. ²ພວກຟິລິສະຕິນໄດ້ໄລ່ຫັນຊາອູນກັບພວກລູກຊາຍ. ຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ຂ້າໂຍນາທານ, ອາບິນາດາບ, ແລະ ມັນກິຊິວລູກຊາຍຂອງຊາອູນ.

³ການສູ້ຮົບຂອງຊາອູນດູເກືອດຫລາຍ ແລະ ນັກຍິງທະນູໄດ້ມາເຖິງພະອົງ. ພະອົງບາດເຈັບສາຫັດດ້ວຍສີມື ຂອງນັກຍິງທະນູ.

⁴ຊາອູນສັ່ງຄົນທີ່ຖືອາວຸດຂອງພະອົງວ່າ “ຈົ່ງຖອດດາບອອກແຫງເຮົາໃຫ້ຊອດເຖິດ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຢ້ານວ່າຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດເຫລົ້ານີ້ຈະເຂົ້າມາແຫງເຮົາ ແລະ ປະຈານຂາຍຫນ້າເຮົາ.” ແຕ່ຜູ້ຖືອາວຸດບໍ່ຍອມເຮັດຕາມ ເພາະລາວຢ້ານຫລາຍ ຊາອູນຈຶ່ງໄດ້ຖອດດາບຂອງພະອົງອອກ ແລະ ລົ້ມທັບປາຍດາບນັ້ນ.

⁵ເມື່ອຜູ້ຖືອາວຸດເຫັນວ່າຊາອູນສິ້ນພະຊົນແລ້ວ, ລາວກໍລົ້ມທັບດາບຂອງລາວຕາຍນຳກັນ.⁶ດັ່ງນັ້ນ, ຊາອູນໄດ້ສິ້ນພະຊົນ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍທັງສາມຂອງພະອົງ, ແລະ ຄອບຄົວທັງຫມົດຂອງພະອົງກໍຕາຍໄປພ້ອມກັນ.

⁷ເມື່ອບັນດາຊາວອິສະຣາເອນທີ່ຢູ່ໃນອ່ອມພູເຫັນວ່າກອງທັບປົບຫນີໄປ, ແລະ ຊາອູນພ້ອມລູກຊາຍຂອງພະອົງກໍສິ້ນພະຊົນແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍປະຖິ້ມບ້ານເມືອງຂອງພວກເຂົາ ແລະຫລົບຫນີໄປ. ພວກຟິລິສະຕິນກໍເຂົ້າມາອາໄສຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ.⁸ຢູ່ມາໃນເຊົ້າມື້ໃຫມ່, ເມື່ອຄົນຟິລິສະຕິນມາຖອດເອົາສິ່ງຂອງຈາກຄົນທີ່ຖືກຂ້າ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຝົບສົບຂອງຊາອູນ ແລະ ລູກຊາຍທັງສາມຢູ່ເທິງພູເຂົາກິນໂບອາ.

⁹ພວກເຂົາກໍຖອດເອົາເຄື່ອງ ແລະ ເອົາຫົວພ້ອມກັບອາວຸດຂອງພະອົງໄປ. ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫົວດິນແດນຟິລິສະຕິນ ໃຫ້ນຳຂ່າວດີໄປເຖິງຮູບເຄົ້າຣິບທັງຫລາຍ ແລະປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ພວກເຂົາເອົາເຄື່ອງອາວຸດຂອງພະອົງໄປວາງໄວ້ໃນວິຫານຮູບເຄົ້າຣິບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເອົາເຫລັກຕະປູຕອກໃສ່ຫົວຂອງພະອົງຕິດໄວ້ໃນວິຫານຂອງພະດາໂກນ.

¹¹ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໃນເມືອງຢາເບັດແຂວງກິເລອາດໄດ້ຍິນເລື່ອງທັງຫມົດທີ່ຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ເຮັດແກ່ຊາອູນ, ¹²ທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າທັງຫມົດກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປເອົາສົບຂອງຊາອູນ ແລະ ຊາກສົບຂອງພວກລູກຊາຍຂອງພະອົງ ໂດຍນຳມາໄວ້ທີ່ຢາເບັດ. ພວກເຂົາໄດ້ຝັງກະຕູກຂອງພວກເພິ່ນຢູ່ກ້ອງຕີນໂອກໃນຢາເບັດ ແລະ ໄດ້ພາກັນອິດອາຫານເຈັດມື້.

¹³ດັ່ງນັ້ນຊາອູນໄດ້ຕາຍໃນຄວາມບາບທີ່ພະອົງໄດ້ເຮັດຕໍ່ພຣະຢາເວ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແຕ່ວ່າ ອີກບັນຫາຫນຶ່ງ ຍ້ອນພະອົງຊອກຫາການນຳ ໂດຍໄປປຶກສາກັບຄົນເຂົ້າຊົງ.¹⁴ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ສັງຫານພະອົງ ແລະ ໄດ້ຍົກຣາຊະອານາຈັກໃຫ້ແກ່ດາວິດລູກຊາຍຂອງເຢຊີ.

11 ¹ແລ້ວຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍຊຸມນຸມກັນເພື່ອເຂົ້າເຝົ້າດາວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນຫຼວງວ່າ “ເບິ່ງແມ່, ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍເປັນກະດູກ ແລະ ເມື່ອຫນຶ່ງຂອງພະອົງ.”²ໃນຄາວກ່ອນ, ເມື່ອຊາອູນເປັນກະສັດ ພະອົງໄດ້ເປັນຜູ້ນຳທະຫານອິສະຣາເອນ. ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງກ່າວແກ່ພະອົງວ່າ ‘ເຈົ້າຈະລ້ຽງດູອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນເຈົ້ານາຍປົກຄອງອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ.’”³ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ໃຫຍ່ທັງຫມົດຂອງຄົນອິສະຣາເອນກໍໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າກະສັດທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນ, ແລະ ດາວິດໄດ້ເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບພວກເຂົາທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາກໍເຈັມດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງອິສະຣາເອນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວທີ່ປະກາດໂດຍຜ່ານຊາມູເອນຈຶ່ງເປັນຄວາມຈິງ.

⁴ດາວິດ ແລະ ຄົນອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ (ນັ້ນຄືຄົນເຢຍຸດ). ຂະນະນັ້ນຄົນເຢຍຸດຄືຜູ້ອາໄສຂອງແຜ່ນດິນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

⁵ຊາວເມືອງເຢຍຸດຫຼວງດາວິດວ່າ “ພະອົງຈະສະເດັດເຂົ້າມາບ່ອນນີ້ບໍ່ໄດ້.” ຢ່າງໃດກໍດີ ດາວິດໄດ້ຍຶດເອົາບ້ອມເມືອງຊີໂອນໄວ້ເປັນເມືອງຂອງດາວິດ.

⁶ດາວິດໄດ້ກ່າວ, “ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໂຈມຕີຂະນະຄົນເຢຍຸດໄດ້ກ່ອນຫມູ່ຈະໄດ້ເປັນຫົວຫນ້າ ແລະ ຜູ້ຢູ່ຄັບບັນຊາ.”

ດັ່ງນັ້ນໂຢອາບລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູຢາໄດ້ໂຈມຕີກ່ອນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເປັນຫົວຫນ້າ.

⁷ຈາກນັ້ນ ດາວິດໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ປ້ອມອັນເຂັ້ມແຂງ. ເພາະສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໃຫ້ຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າເມືອງຂອງດາວິດ.

⁸ພະອົງໄດ້ກໍ່ສ້າງກຳແພງອ້ອມຮອບເມືອງຕັ້ງແຕ່ມົນໂລໂດຍຮອບ. ໂຢອາບກໍໄດ້ສ້ອມແປງສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງເມືອງນັ້ນ.⁹ດາວິດໄດ້ຈະເຣີນຍິງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ເພາະວ່າພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບພະອົງ.

¹⁰ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ເກັ່ງກ້າໃນພວກວິຣະບຸຣຸດທີ່ຢູ່ຝ່າຍດາວິດ, ຜູ້ທີ່ສະຫນັບສະຫນູນພະອົງຢ່າງແຂງແຮງໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງດ້ວຍກັນກັບຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ຕັ້ງພະອົງໃຫ້ເປັນກະສັດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວກ່ຽວກັບເລື່ອງອິສະຣາເອນ.¹¹ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຈຳນວນວິຣະບຸຣຸດຂອງດາວິດຄື

ຢາໄຊເບຣາມລູກຊາຍຂອງຄົນຮັກໂມນີເປັນຫົວຫນ້າ, ພວກຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທະຫານສາມສິບຄົນ. ລາວຍົກຫອກຂອງລາວສູ້ຮົບກັບຄົນສາມຮ້ອຍຄົນ ແລະ ຂ້າຕາຍໃນຄາວດຽວກັນ.

¹²ຖັດຈາກລາວຄືເອເລອາຊາ ລູກຊາຍໂດໂດ, ຄົນອາໂຮອາ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຫນຶ່ງໃນວິຣະບຸຣຸດທັງສາມຄົນຂອງດາວິດ.¹³ ລາວຢູ່ກັບດາວິດທີ່ປັດດຳມິມ, ແລະ ເມື່ອຄົນຟິລິສະຕິນຊຸມນຸມກັນເຮັດສົງຄາມຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ມີທິດິນຕອນຫນຶ່ງມີເຂົ້າບາເລເຕັມໄປຫມົດ ແລະ ຄົນທັງຫລາຍກໍ່ປົບຫນີຕໍ່ຫນ້າຄົນຟິລິສະຕິນ.

¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ຍື່ນຢູ່ທຳມະກາງທີ່ດິນຕອນນັ້ນ. ພວກເຂົາປ້ອງກັນດິນຕອນນັ້ນໄວ້ ແລະ ໄດ້ຂ້າຄົນຟິລິສະຕິນ

ພຣະຢາເວໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຝັນດ້ວຍຊັຍຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

¹⁵ຈາກນັ້ນໃນພວກນາຍທະຫານເອກສາມສິບຄົນນັ້ນ ມີສາມຄົນໄດ້ລົງໄປຮອດກ້ອນຫີນດານ ເພື່ອໄປຫາດາວິດຢູ່ໃນຖ້ຳອະດູລາມ.

ໃນຂະນະທີ່ກອງທັບຂອງຄົນຟິລິສະຕິນຕັ້ງຄ້າຍພັກທີ່ຮ່ອມພູເຮຟາຍິມ.¹⁶ ໃນຄາວນັ້ນ ດາວິດຢູ່ໃນປ້ອມທີ່ເຂັ້ມແຂງ

ໃນຂະນະທີ່ກອງທັບຟິລິສະຕິນໄດ້ຕັ້ງປ້ອມຢູ່ທີ່ເບັດເລເຮັມ.¹⁷ ດາວິດໄດ້ກະຫາຍນ້ຳ ແລະ ກ່າວດ້ວຍຄວາມອາລັຍວ່າ, “ໂອ້

ໃຜນັ້ນຈະສົ່ງນ້ຳຈາກບໍ່ນ້ຳທີ່ເບັດເລເຮັມ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ຂ້າງປະຕູເມືອງມາໃຫ້ເຮົາດື່ມໄດ້!”

¹⁸ດັ່ງນັ້ນຄົນທັງສາມກໍ່ແຕກຄ້າຍຂອງຄົນຟິລິສະຕິນເຂົ້າໄປ ແລະ ຕັກນ້ຳມາຈາກບໍ່ເບັດເລເຮັມ, ທີ່ຢູ່ຂ້າງປະຕູເມືອງ.

ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາມາຖວາຍແກ່ດາວິດ, ແຕ່ດາວິດບໍ່ໄດ້ດື່ມນ້ຳນັ້ນ. ແຕ່ພະອົງໄດ້ຖອກອອກຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວແທນ.¹⁹ ຫລັງຈາກນັ້ນກ່າວວ່າ, “ໂອ້ ພຣະຢາເວ, ຂໍຢ່າໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດການຢ່າງນີ້, ຄວນບໍ່ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຈະດື່ມເລືອດຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ ຜູ້ທີ່ສ້າງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ?”

ເພາະຍ້ອນການສ້າງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົານ້ຳນີ້ມາ ເພາະສະນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ດື່ມນ້ຳທີ່ທະຫານເກັ່ງກ້າສາມຄົນນັ້ນໄດ້ເອົາມາ.

²⁰ອາບິຊາຍນ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບ, ເປັນຫົວຫນ້າຂອງສາມຄົນນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ຍົກຫອກຂອງເພິ່ນສູ້ຮົບກັບຄົນສາມຮ້ອຍ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາ.

ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບຊື່ສຽງເຫມືອນກັບວິຣະບຸຣຸດສາມຄົນນັ້ນ.²¹ ໃນຈຳນວນສາມຄົນ, ເພິ່ນມີຊື່ສຽງຫລາຍກວ່າອີກສອງຄົນນັ້ນ ແລະ

ໄດ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາພວກເຂົາ. ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ມີຍິດເທົ່າກັບສາມຄົນທຳອິດນັ້ນ.

²²ເບນາຢາເປັນລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຢາດາເປັນລູກຊາຍຜູ້ແຂງແຮງ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງທີ່ກ້າຫານຫລາຍ.

ລາວໄດ້ຂ້າລູກຊາຍສອງຄົນຂອງອາລີເອນຄົນໂມອາບ. ລາວໄດ້ລົງໄປຂ້າສິ່ງໃຫຍ່ໃນຫລຸມໃນມືທີ່ມີຫົມະຕິກ.²³ ລາວໄດ້ຂ້າຄົນເອຍິບ,

ຄົນຫນຶ່ງເປັນຊາຍທີ່ມີຮູບຮ່າງໃຫຍ່ ສູງຫ້າສອກ. ຄົນເອຍິບຄົນນັ້ນຖືຫອກເຫມືອນໄມ້ກຳຜັນ ຕ່ຳແຜ່ນ, ແຕ່ເບນາອີຢາຖືໄມ້ເທົ່າລົງໄປຫລາວ ແລະ

ຍາດເອົາຫອກຈາກມືຂອງຄົນເອຍິບ ແລະ ຂ້າດ້ວຍຫອກຂອງລາວເອງ.

²⁴ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເບນາຢາລູກຊາຍເຢໂຮຢາດາໄດ້ເຮັດ ແລະ ໄດ້ຮັບຊື່ສຽງໃນຫມູ່ທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າສາມຄົນນັ້ນ.²⁵ ເບິ່ງແມ່

ລາວມີຊື່ສຽງໂດງດັງກວ່າສາມສິບຄົນນັ້ນ, ແຕ່ລາວບໍ່ມີຍິດສັກເທົ່າກັບສາມຄົນທຳອິດ.

ດາວິດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທະຫານຮັກສາພະອົງ.

²⁶ຍັງມີພວກທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າຂອງກອງທັບຄື ອາສາເຮນນ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບ, ເອນຮະນັນລູກຊາຍຂອງໂດໂດຊາວເບັດເລເຮັມ,

²⁷ຊາມໂມດຊາວເມືອງຮາໂຣ, ເຮເລັດຄົນເປໂລນ,²⁸ອີຣາລູກຊາຍອີກເກດຊາວເມືອງເຕໂກອາ, ອາບິເອເຊຊາວເມືອງອານາໂທດ,²⁹ສິບເບກາຍຄົນຮູຊາຍ, ອິລາຍ ຄົນອາໂຮອາ,

³⁰ມາຮາຣາຍຊາວເນໂຕຟາ, ເຮເລັດລູກຊາຍບາອານາຊາວເນໂຕຟາ,³¹ອີໂທລູກຊາຍຮີບາຍເມືອງກີເບອາຄົນເບັນຢາມິນ, ເບນາຢາ ຊາວບີຣາໂທນ,

³²ຮູຣາຍຊາວລາມທານກາອາດ, ອາບິເອນ ຄົນອາບາດ,³³ອາຊະມາເວດຄົນບາຮູຣຸມ, ເອລີຢາບາ ຊາວຊາອານໂບນ.

³⁴ລູກຫລານຮາເຊັມຄົນກີໂຊນ, ໂຢນາທານລູກຊາຍຊາກີ ຊາວຮາຣາ,³⁵ອາຮີອາມລູກຊາຍສາກາ ຊາວຮາຣາ, ເອລີຟັນ ລູກຊາຍອູເຣ,³⁶ເຮເຟ

ຄົນເມເກຣາດ, ອາຮີຢາຄົນເປໂລນ,³⁷ເຮດຊະໂຣ ຊາວກາເມນ, ນາຣາຣາຍລູກຊາຍເອຊະບາຍ.

³⁸ໂຢເອນນ້ອງຊາຍນາທານ, ມິບຮາລາລູກຊາຍຮັກຮີ,³⁹ເຊເລັກຄົນອຳໂມນ, ນາຮາຣາຍ ຊາວເບໂຣທາຍ

(ຜູ້ຖືອາວຸດຂອງໂຢອາບລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູຢາ),⁴⁰ອີຣາຄົນອິດຣີ, ກາເຣບຄົນອິດຣີ,⁴¹ອູຣີຢາຄົນອິດຣີ, ຊາບາດລູກຊາຍອາຮະລາຍ.

⁴²ອາດີນາລູກຊາຍຊີຊາຄົນຣູເບັນ (ເປັນຫົວຫນ້າຂອງຄົນຣູເບັນ) ແລະສາມສິບຄົນທີ່ຢູ່ນຳກັນກັບພວກເຂົາ.⁴³ຮານານລູກຊາຍມາອາກາ, ແລະ ໂຢຊາຟັດ

ຄົນມິດນີ,⁴⁴ອູດຊີຢາຊາວອັດຊະເຕຣາດ, ຊາມາ ແລະ ເຢອີເອນລູກຊາຍໂຮທາມຄົນອາໂຣເອຄົນອາໂຣເອ,

⁴⁵ເຢດີອາເອນລູກຊາຍຊິມຣີ, ໂຢຮາ (ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ຊາວຕີເຊ),⁴⁶ເອລີເອນຊາວມາຮາວາ, ເຢຣີບາຍ ແລະໂຢຊາວິຢາ ລູກຊາຍເອນນາອາມ,

ອິທະມາ ຊາວໂມອາບ,⁴⁷ເອລີເອນ, ໂອເບັດ ແລະ ຢາອາສີເອນ ຊາວເມໂຊບາ.

12 ¹ຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມາຫາດາວິດທີ່ຊິກລັກ, ຂະນະທີ່ພະອົງຍັງລີຊາອູນລູກຊາຍຂອງກີເຊ. ພວກເຂົາເປັນຄົນໃນຈຳພວກທີ່ເກັ່ງກ້າ

ຊຶ່ງຊ່ວຍພະອົງໃນການສູ້ຮົບ.²ພວກເຂົາເປັນນັກຍິງທະນູ ພວກເຂົາແກ່ງກ່ອນຫີນດ້ວຍສະຫລິງ ແລະ ຍິງທະນູໄດ້ດ້ວຍມືຂວາ ແລະ ຫລືມີຊ້າຍ.

ພວກເຂົາເປັນຄົນເບັນຢາມິນ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ນ້ອງຂອງຊາອູນ.

³ອາຮີເອເຊເປັນຫົວຫນ້າ, ຖັດໄປແມ່ນໂຢອາດລູກຊາຍຂອງເຊມາອາຊາວເມືອງກີເບອາ. ເຢຊີເອນ ກັບເປເລັດ ລູກຊາຍທັງສອງຂອງອາຊະມາເວດ.

ຍັງມີເບຣາກາ, ເຢຣູຊາວອານາໂທດ,⁴ອີຊະມາຢາຊາວກີເບໂອນ, ເປັນຄົນທີ່ເກັ່ງກ້າໃນຈຳພວກສາມສິບຄົນນັ້ນ

(ແລະເປັນຫົວຫນ້າໃຫຍ່ໃນຈຳນວນສາມສິບຄົນນັ້ນ); ເຢເຣມີຢາ, ຢາຮາຊີເອນ, ໂຢຮານານ, ໂຢຊາບັດຊາວເມືອງເກເດຣາ,

⁵ເອລູຊາຍ, ເຢຣີໂມດ, ເບອາລີຢາ, ເຊມາຣີຢາ, ເຊຟາຕີຢາຄົນຮາຣູບ,⁶ອິດຊີຢາ, ອັດຊາເຣນ, ໂຢເອເຊ, ຢາໄຊເບຣາມຄົນໂກຣາ, ແລະໂຢເອລາແລະ ເຊບາດີຢາ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາມຊາວເກໂດເຣ.

⁸ຄົນຄາດບາງສ່ວນໄດ້ເຂົ້າໄປຫາດາວິດທີ່ປ້ອມອັນເຂັ້ມແຂງໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ມີໃຈກ້າຫານ ແລະ

ເປັນຜູ້ຊຳນານໃນການເຮັດເສີກ, ພວກເຂົາຖືໄລ່ ແລະ ຫອກ; ຮູບຫນ້າຂອງພວກເຂົາເຫມືອນຫນ້າໂຕສິງ. ພວກເຂົາແລ່ນໄວເຫມືອນກວາງຢູ່ເທິງພູເຂົາ.

⁹ເອເຊເປັນຜູ້ນຳ, ໂອບາຕີຢາທີ່ສອງ ແລະ ເອລີອາບທີ່ສາມ,¹⁰ມິດຊະມັນນາທີ່ສີ່, ເຢເຣມີຢາທີ່ຫ້າ,¹¹ອາດຕາຍທີ່ຫົກ, ເອລີເອນທີ່ເຈັດ,¹²ໂຢຮານານທີ່ແປດ, ເອນຊາບັດທີ່ເກົ້າ,¹³ເຢເຣມີຢາທີ່ສິບ, ມັກບັນນາຍທີ່ສິບເອັດ.

¹⁴ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຄົນຄາດ ເປັນນາຍທະຫານ. ເປັນຜູ້ນຳທະຫານຢ່າງຫນ້ອຍຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນ,

ແລະເປັນຜູ້ນຳທະຫານຫລາຍທີ່ສຸດຫນຶ່ງພັນຄົນ.¹⁵ພວກເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ຂ້ວາມແມ່ນ້ຳຈຳແດນໃນເດືອນທຳອິດ ເມື່ອນ້ຳຖ້ວມຕາຝັ່ງທັງຫມົດ, ແລະ

ຂັບໄລ່ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມບັນດາຮ່ອມພູ, ແຕກຫນີໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ທິດຕາເວັນຕົກ.

¹⁶ມີຜູ້ຊາຍເປັນຢາມິນ ແລະ ຄົນຍູດາມາເຝົ້າຍາມດາວິດໃນປ້ອມກຳບັງທີ່ເຂັ້ມແຂງແລ້ວ.¹⁷ດາວິດໄດ້ອອກໄປພົບພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ:

“ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍມາຫາຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອເປັນມິດໂມຕີ ເພື່ອຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອຮ່ວມກັບຂ້າພະເຈົ້າ,

ແຕ່ຖ້າມາເພື່ອຈະມອບຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພວກສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າແຕ່ງປັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍທອດພຣະເນດ ແລະ

ລົງໂທດທ່ານທັງຫລາຍເຖິດ, ເນື່ອງຈາກຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຜິດໃດ.”

¹⁸ແລ້ວພຣະວິນຍານໄດ້ມາເທິງອາມາສາຍ, ຫົວຫນ້າພວກຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທັງສາມສິບຄົນນັ້ນ ແລະ ເພີ່ນຫຼວງວ່າ “ຂ້າແຕ່ດາວິດ, ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນຂອງພະອົງ. ຂ້າແຕ່ບຸດຂອງເຢຊີເອີຍ, ພວກເຮົາຢູ່ຝ່າຍພະອົງ, ລູກຂອງເຢຊີເອີຍ. ສັນຕິສຸກ, ຂໍສັນຕິສຸກ ຈົງມີແຕ່ພະອົງ. ຂໍສັນຕິສຸກຈົງມີແຕ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຊ່ວຍພະອົງ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງໄດ້ອຸປະຖຳພະອົງຢູ່.” ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຮັບພວກເຂົາໄວ້ ແລະ ໄດ້ຖັງໃຫ້ເປັນນາຍທະຫານໃນກອງທັບ.

¹⁹ຈາກຕະກູນມານາເຊກໍມີຄົນຈຳນວນຫລາຍທີ່ໄດ້ຫລົບຫນີໄປເຂົ້າຝ່າຍດາວິດເຫມືອນກັນ ເມື່ອພະອົງມາກັບຄືນຟິລິດສະຕິນຕໍ່ສູ້ກັບຊາອູນ. ແຕ່ພວກຝ່າຍດາວິດບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຄົນຟິລິດສະຕິນ, ເພາະພວກຜູ້ປົກຄອງຄົນຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ປົກສາກັນ ແລະ ໄດ້ສົງດາວິດໄປ. ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, “ລາວຈະຫລົບຫນີໄປຄືນດີກັບຊາອູນນາຍຂອງລາວ ຊຶ່ງສ່ຽງຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.”²⁰ ຂະນະທີ່ດາວິດໄປເຖິງເມືອງຊິກລັກ, ຊາວມານາເຊພວກນີ້ໄດ້ຫລົບຫນີໄປສົມທົບກັບພະອົງຄື ອັດນາ, ໂຢຊາບັດ, ເຢດີອາເອນ, ມິກາເອນ, ໂຢຊາບັດ, ເອລີຮູ ແລະ ຊິນເລທາຍ, ຫົວຫນ້າບັນດາກອງພັນທີ່ຢູ່ໃນຕະກູນມານາເຊ.

²¹ພວກເຂົາຊ່ວຍເຫລືອດາວິດຕໍ່ສູ້ພວກໂຈນປຸ້ນ, ເພາະພວກເຂົາທັງຫມົດເປັນທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາໃນກອງທັບ.²² ໃນສັມຍນັ້ນ, ທຸກມື້ມີຄົນມາເຂົ້າຮ່ວມຝ່າຍຂອງດາວິດ ເພື່ອຈະຊ່ວຍເຫລືອພະອົງ, ຈົນເປັນກອງທັບໃຫຍ່ ເຫມືອນກອງທັບຂອງພຣະເຈົ້າ.

²³ນີ້ເປັນບັນທຶກຂອງຈຳນວນທະຫານທີ່ຖືກອາດູດສຳລັບສົງຄາມທີ່ໄດ້ມາຫາດາວິດໃນເມືອງເຮັບໂຮນ, ເພື່ອຈະມອບຮາຊະອານາຈັກຂອງຊາອູນໃຫ້ແກ່ພະອົງ, ຕາມພຣະຄໍມຂອງພຣະຢາເວ.²⁴ ຈາກຢູດາທີ່ຖືໄລ່ ແລະ ຫອກມິຕິກຸຜັນແປດຮ້ອຍຄົນ, ເປັນທະຫານທີ່ຕິດອາດູດພ້ອມສຳລັບສົງຄາມ.²⁵ ຈາກລູກຫລານຊິເມໂອນ ມີທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າຊຳນານໃນການເຮັດເສັກ ເຈັດພັນຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນ.

²⁶ຈາກລູກຫລານຊາວເລວີສິພັນຫົກຮ້ອຍຄົນ ພ້ອມເຂົ້າສູ້ຮົບ.²⁷ ເຢໂຣຢາດາເປັນຫົວຫນ້າລູກຫລານອາໂຮນ ແລະ ມີຄົນຊຳນານມານຳເພີ່ນສາມພັນເຈັດຮ້ອຍຄົນ.²⁸ ຊາໂດກທະຫານຫນຸ່ມທີ່ມີໃຈກ້າຫານ, ແລະ ຄົນຈາກຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງລາວເອງ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຊາວສອງຄົນ.

²⁹ຈາກລູກຫລານເບັນຢາມິນ, ພີ່ນ້ອງຂອງຊາອູນສາມພັນຄົນ. ຊຶ່ງພວກເຂົາຍັງຄົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງຊາອູນຈົນເຖິງເວລານີ້.

³⁰ຈາກພວກລູກຫລານເອຟຣາຍິມ ທະຫານເກັ່ງກ້າສອງຫມື່ນແປດຮ້ອຍຄົນ, ເປັນຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງດີໃນຄອບຄົວ ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ.

³¹ຈາກມານາເຊເຄີງຕະກູນຫນຶ່ງຫມື່ນແປດພັນຄົນ ຜູ້ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ບັງຊີໄວ້, ໄດ້ພາກັນມາ ແລະ ຕັ້ງດາວິດເປັນກະສັດ.

³²ຈາກລູກຫລານອິດຊາຄ, ຊຶ່ງມີຜູ້ນຳສອງຮ້ອຍຄົນຜູ້ທີ່ເຂົາໃຈໃນເລື່ອງຈັງຫວະເວລາ ແລະ ໄດ້ຮູ້ວ່າອິສະຣາເອນຄວນເຮັດສິ່ງໃດ.

ພວກພີ່ນ້ອງທັງຫມົດກໍຢູ່ໃກ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງພວກເຂົາ.³³ ຈາກຄົນເຊບູລູນມີຫ້າຫມື່ນຄົນທີ່ເຝິກແລ້ວກຽມພ້ອມເຂົ້າສູ້ຮົບ, ມີອາດູດທຸກຢ່າງເພື່ອເຮັດສົງຄາມ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍສອງຈິດສອງໃຈ.

³⁴ຈາກພວກນັບທາລີ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຫນຶ່ງພັນຄົນ, ແລະ ຊຶ່ງມີຄົນຖືໄລ່ ແລະ ຫອກມາດ້ວຍສາມຫມື່ນເຈັດພັນຄົນ.

³⁵ຈາກພວກດານມີຄົນທີ່ໄດ້ເຝິກແອບໃນການສູ້ຮົບແລ້ວສອງຫມື່ນແປດພັນຫົກຮ້ອຍຄົນ.

³⁶ຈາກພວກອາເຊ ສີຫມື່ນຄົນທີ່ໄດ້ເຝິກແອບແລ້ວພ້ອມທີ່ຈະໄປສົງຄາມ.³⁷ ຈາກຝາກແມ່ນ້ຳຢາດນຳພາກັນ ຊາວຮູເບັນ, ຊາວຄາດ ແລະ ຈາກມານາເຊເຄີງຕະກູນ, ມີຫນຶ່ງແສນສອງຫມື່ນຄົນທີ່ຕິດອາດູດທຸກຢ່າງເພື່ອສູ້ຮົບ.

³⁸ທະຫານທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້, ພ້ອມທີ່ຈະອອກສະຫນາມຮົບກໍມາຮອດເມືອງເຮັບໂຮນ

ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕັ້ງດາວິດເປັນກະສັດປົກຄອງອິສະຣາເອນທັງຫມົດ. ບັນດາອິສະຣາເອນທີ່ເຫລືອຢູ່

ກໍເປັນໃຈອັນດຽວກັນທີ່ຈະແຕ່ງຕັ້ງດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດ.³⁹ ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຢູ່ບ່ອນນັ້ນກັບດາວິດສາມມື້, ທັງກິນແລະດື່ມ,

ເພາະວ່າພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕຽມອາຫານໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາແລ້ວ.⁴⁰ ຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນ, ອີກຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃກ້ບ່ອນນັ້ນຈົນໄປຮອດອິດຊາຄາ,

ແລະ ເຊບູລູນ ແລະ ນັບທາລີກໍໄດ້ຈັດອາຫານບັນທຸກໃສ່ຫລັງລວາ, ອູດ, ຫລັງລໍ ແລະ ງົວ, ແລະ ມີອາຫານຢ່າງຫລວງຫລາຍເປັນແປ້ງ

ແຜ່ນຫມາກເຕືອເທດ, ຫໍອະງຸ່ນແຫ້ງ, ນ້ຳອະງຸ່ນ, ນ້ຳມັນ, ງົວ, ແລະ ແກະ ສຳລັບອິສະຣາເອນໃນການສະເຫລີມສະຫລອງ.

13

¹ດາວິດໄດ້ປົກສາຫາລືກັບນາຍພັນ ແລະ ນາຍຮ້ອຍ, ກັບບັນດາຫົວຫນ້າທຸກຄົນ.² ດາວິດກ່າວກັບຊຸມນຸມຊົນອິສະຣາເອນທັງປວງວ່າ,

“ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເຫັນດີ, ແລະ ຖ້າເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ,

ກໍໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍສົງຄົນໄປຫາພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນທັງຫມົດໃຫ້ໄປຫາພວກປະໂລຫິດ ແລະ

ພວກເລວີຊຶ່ງຢູ່ໃນຫົວເມືອງ ແລະ ຫົງຫຍ້າຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມາໂຮມກັບພວກເຮົາພ້ອມກັນ.

³ໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍນຳຫົບແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາມາຢູ່ນຳພວກເຮົາອີກ, ເພາະໃນສັມຍຂອງຊາອູນ

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງ.”⁴ ຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດກໍຕົກລົງທີ່ຈະເຮັດຕາມ, ເພາະສິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊົນທັງປວງ.

⁵ເພາະສະນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງປະຊຸມຊາວອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ຕັ້ງແຕ່ຊີໂຮແຫ່ງເອຢິບຈົນຮອດທາງເຂົ້າເມືອງຮາມັດ,

ເພື່ອຈະນຳເອົາຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າມາຈາກກິຣິຢາດ ເຢອາຣິມ.⁶ ດາວິດກັບອິສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງບາອາລາ, ຊຶ່ງຢູ່ກິຣິຢາດ

ເຢອາຣິມທີ່ເປັນຂອງຢູດາ, ເພື່ອຈະໄດ້ນຳຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈາກບ່ອນນັ້ນ, ຊຶ່ງຖືກເອີ້ນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ,

ພຣະຢາເວຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ລະຫວ່າງພວກເຄຣູບ.

⁷ດັງນັ້ນພວກເຂົາກໍບັນທຸກຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປໃນກວຽນຄັນໃຫມ່. ພວກເຂົາໄດ້ນຳອອກຈາກຄອບຄົວຂອງອາບິນາດາບ. ອຸດຊາ ແລະ ອາຣິໂອ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ບັນຊາກວຽນໄປ.⁸ ດາວິດກັບອິສະຣາເອນທັງປວງກໍຊົມຊື່ນຍິນດີຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍເຕັມກຳລັງຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເພງ ພິນຄູ່, ພິນໃຫຍ່, ກອງ, ແສ່ງ, ແລະ ແກ.

⁹ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງລານຟາດເຂົ້າຂອງກິໂດນ, ອຸດຊາກໍຢຽດມືອອກເພື່ອຈັບຫົບໄວ້ ເພາະງົວເຕະສະດຸດ.

¹⁰ແລ້ວພຣະພິໂຣດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຜຸ່ງຂຶ້ນຕໍ່ອຸດຊາ, ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ປະຫານຊີວິດລາວ ເພາະລາວຢຽດມືແຕະຕ້ອງຫົບນັ້ນ.

ລາວກໍສິ້ນຊີວິດຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ.¹¹ ດາວິດບໍ່ຊົງພໍໃຈ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຫ້າລາຍອຸດຊາ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ ເປເຣັດອຸດຊາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

¹²ໃນມື້ນັ້ນດາວິດໄດ້ຢ້ານຢາກນັບຖືພຣະເຈົ້າ. ລາວກ່າວວ່າ “ເຮົາຈະນຳຫົບຂອງພຣະ-

ເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຮົາຢ່າງໃດ?”¹³ ດາວິດຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຢ້ານຫົບພັນທະສັນຍາໄປໄວ້ໃນເມືອງຂອງດາວິດ, ແຕ່ໄດ້ນຳຫົບແວະໄປໄວ້ທີ່ເຮືອນໂອເບັດເອໂດມ

ຊາວກັດ.¹⁴ ຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຄ້າງຢູ່ກັບຄອບຄົວຂອງໂອເບັດເອໂດມທີ່ເຮືອນຂອງລາວສາມເດືອນ. ດັງນັ້ນ

ພຣະຢາເວໄດ້ອວຍພຣະພອນແກ່ຄອບຄົວຂອງໂອເບັດເອໂດມ ແລະ ສິ່ງທັງຫມົດທີ່ລາວມີຢູ່.

14¹ ຈາກນັ້ນອີສະຣາແອນກະສັດເມືອງຕີເຣໄດ້ໃຊ້ຜູ້ສົງຂ້າວໄປຫາດາວິດ, ແລະ ໄດ້ສົງໄມ້ແປກ ພ້ອມທັງຊ່າງກໍ ແລະ ຊ່າງໄມ້ເພື່ອຈະສ້າງວັງຖວາຍແກ່ດາວິດ. ດາວິດຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວໄດ້ສະຖາປະນາຕົນເອງໃຫ້ເປັນກະສັດອິສະຣາແອນ, ແລະ ເພາະຮາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງ ກໍເປັນທີ່ຍົກຍໍຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອເຫັນແກ່ອິສະຣາແອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

² ດາວິດໄດ້ເອົາເມຍເພີມຂຶ້ນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໄດ້ມີບຸດຊາຍ ແລະ ບຸດຍິງຫລາຍຂຶ້ນຕື່ມອີກ. ³ ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນລາຍຊື່ລູກຊາຍ ຊຶ່ງເກີດຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຄື ຊາມມູອາ, ໂຊບາບ, ນາຫານ, ໂຊໂລໂມນ, ອິບຮາ, ເອລີຊາ, ເອນເປເລັດ, ໂນຄາ, ເນເຟັກ, ຢາເຟຍ, ເອລີຊາມາ, ເບເອລີຢາດາ, ແລະ ເອລີເຟເລັດ.

⁴ ເມື່ອຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າດາວິດໄດ້ຮັບການເຈີມໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງອິສະຣາແອນທັງປວງແລ້ວ, ຄົນຟິລິສະຕິນທັງຫລາຍກໍຂຶ້ນໄປຊອກຫາດາວິດ. ແຕ່ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນເລື່ອງນັ້ນກໍສະເດັດອອກໄປສູ່ຮີບກັບພວກເຂົາ.

⁵ ຂະນະນັ້ນຝ່າຍຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ບຸກຂຶ້ນໄປໃນຮ່ອມພູເຣຟາຍິມ.

⁶ ຈາກນັ້ນດາວິດໄດ້ຫຼຸບຂໍ້ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ. ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ສົມຄວນບໍ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ພວກຟິລິສະຕິນ? ພຣະອົງຈະມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລືບ?” ພຣະຢາເວກໍກ່າວຕອບພະອົງວ່າ, “ຈົງຂຶ້ນໄປເຖິງ ແລະ ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ.” ⁷ ແລ້ວກະສັດດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປບາອານເປຣາຊິມ, ແລະ ໄດ້ໂຈມຕີຊະນະພວກເຂົາຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ “ພຣະຢາເວໄດ້ທູບຂ້າເສິກຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງກະແສນ້ຳທີ່ໄຫລທັງໃສ່” ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ ບາອານເປຣາຊິມ. ⁸ ພວກຟິລິສະຕິນໄດ້ປະຖິ້ມຮູບເຄົາຣິບຂອງພວກເຂົາໃນບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ດາວິດສັ່ງໃຫ້ຈູດຮູບເຄົາຣິບເຫລົ່ານັ້ນຖິ້ມເສຍ.

⁹ ແລ້ວພວກຟິລິສະຕິນໄດ້ໄປຫົວຮ່ອມພູນັ້ນອີກ, ¹⁰ ເມື່ອດາວິດຫຼຸບຖາມພຣະເຈົ້າອີກ, ພຣະເຈົ້າກໍກ່າວຕອບພະອົງວ່າ “ເຈົ້າຢາຂຶ້ນໄປຕາມພວກເຂົາ ຈົ່ງເປັນຫນຶ່ງໄປອ້ອມຮອບພວກເຂົາ ແລະ ໄປໂຈມຕີພວກເຂົາຢູ່ຖັດຈາກປ່າຕື້ນມອນ.

¹¹ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂະບວນທັບຢ່າງຢູ່ເທິງຍອດຕື້ນມອນ ເວລານັ້ນຈຶ່ງອອກໄປເຮັດເສິກ. ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກໄປກ່ອນຫນ້າເຈົ້າແລ້ວ ເພື່ອຈະໂຈມຕີກອງທັບຂອງພວກຟິລິສະຕິນ.” ¹² ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດດາວິດໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາແກ່ພະອົງ. ພະອົງໄດ້ໂຈມຕີກອງທັບພວກຟິລິສະຕິນ ຕັ້ງແຕ່ເມືອງກິເປໂອນຮອດເມືອງເກເຊ. ¹³ ຈາກນັ້ນ ຊື່ສຽງຂອງດາວິດກໍຊາລົງໄປສູ່ບັນດາປະເທດທັງຫລາຍ, ແລະ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງນຳໃຫ້ປະຊາຊາດທັງປວງຢ້ານກົວດາວິດ.

15

¹ ດາວິດໄດ້ສ້າງພະຣາຊະວັງຂອງພະອົງຫລາຍຫລັງໃນເມືອງຂອງດາວິດ. ພະອົງໄດ້ຕຽມສະຖານທີ່ຫນຶ່ງໄວ້ສຳລັບຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງເຕັ້ນໄວ້ສຳລັບຫົບພັນ. ² ເມື່ອນັ້ນ ດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, “ນອກຈາກຄົນເລວີແລ້ວ ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນຫາມຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເລືອກພວກນີ້ໄວ້ໃຫ້ຫາມຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ບົວລະບັດພຣະອົງຕະຫລອດໄປ.” ³ ດາວິດໄດ້ໂຮມປະຊຸມອິສະຣາແອນທັງຫມົດຢູ່ທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອຈະນຳຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວມາສູ່ບ່ອນ ຊຶ່ງພະອົງໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ແລ້ວສຳລັບຫົບພັນ.

⁴ ດາວິດໄດ້ຮວບຮວມລູກຫລານຂອງອາໂຮນ ແລະ ຄົນເລວີມາໂຮມກັນ. ⁵ ຄືຈາກລູກຫລານໂກຣາດ, ອຸຣີເອນເປັນຫົວຫນ້າ ພ້ອມກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ຫນຶ່ງຮ້ອຍຊາວຄົນ, ⁶ ຈາກລູກຫລານເມຣາຣີ, ອາສາຢາເປັນຫົວຫນ້າ ພ້ອມກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ສອງຮ້ອຍຊາວຄົນ.

⁷ ຈາກລູກຫລານເກໂຊມ, ໂຢເອນເປັນຫົວຫນ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ຫນຶ່ງຮ້ອຍສາມສິບຄົນ. ⁸ ຈາກລູກຫລານເອລີຊາຟັນ, ເຊມາຢາເປັນຫົວຫນ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ສອງຮ້ອຍຄົນ. ⁹ ຈາກລູກຫລານເຮັບໂຮນ, ເອລີເອນເປັນຫົວຫນ້າ ກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ແປດສິບຄົນ.

¹⁰ ຈາກລູກຫລານອຸດຊີເອນ, ອຳມິນາດາບເປັນຫົວຫນ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ຫນຶ່ງຮ້ອຍສິບສອງຄົນ.

¹¹ ດາວິດໄດ້ເອີ້ນປະໂລຫິດຄື ຊາໂດກ ແລະ ອາບິອາທາ ແລະ ພວກເລວີ ຄື ອຸຣີເອນ, ອາສາຢາ, ໂຢເອນ, ເຊມາຢາ, ເອລີເອນ ແລະ ອຳມິນາດາບ.

¹² ພະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າເປັນຫົວຫນ້າຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງຄົນເລວີ. ຈົ່ງຊຳລະຄຸນຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະນຳຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາແອນ, ຂຶ້ນໄປສະຖານທີ່ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບຫົບພັນ.

¹³ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໄປຫາມໃນເທືອກອັນ. ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຈຶ່ງໄດ້ລົງໂທດພວກເຮົາ, ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ສະແຕງງາມພຣະອົງຕາມກົດບັນຍັດ.” ¹⁴ ແລ້ວພວກປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີ ຈຶ່ງໄດ້ຊຳລະຄຸນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ ເພື່ອຈະນຳຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາແອນຂຶ້ນໄປ. ¹⁵ ຄົນເລວີໄດ້ຫາມຫົບຂອງພຣະເຈົ້າເທິງບ່າດ້ວຍຄານຫາມ— ຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາໄວ້ໃນພຣະຄໍມຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁶ ດາວິດໄດ້ສັ່ງແກ່ບັນດາຫົວຫນ້າຂອງຄົນເລວີໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນນັກຮ້ອງ, ຫລິນເຄືອງດົນຕີ, ພິນໂຫຍ່, ພິນຄູ່ ແລະ ແສ່ງ, ຫລິນດ້ວຍສຽງດັງ ແລະ ຍົກສຽງໄຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊືມຊື່ນຍິນດີ. ¹⁷ ຄົນເລວີ ຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງເຮມານລູກຊາຍໂຢເອນ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວຄື ອາສັບລູກຊາຍເບເຣກີຢາ. ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຈາກລູກຫລານເມຣາຣີພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຄື ເອທານລູກຊາຍກູຊາຢາ. ¹⁸ ພ້ອມກັບພວກເຂົານັ້ນ ຍັງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນອັນດັບທີສອງຄື ເຊຄາຣີຢາ, ເປັນ, ຢາອາຊີເອນ, ເຊມີຣາໂມດ, ເຢຣີເອນ, ອຸນນີ, ເອລີອາບ, ເບນາຢາ, ມາອາເສຢາ, ມັດຕິທິຢາ, ເອລີເຟເລຮູ, ມິກເນຢາ, ກັບໂອເບັດເອໂດມ, ແລະ ເຢຣີເອນເປັນຄົນເຝົ້າຍາມປະຕູ.

¹⁹ ຈຳພວກນັກຮ້ອງມີຄື ເຮມານ, ອາສັບ, ແລະ ເອທານ ຊຶ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນຄົນຕີແຊ່ງທອງເຫລືອງ. ²⁰ ເຊຄາຣີຢາ, ອາຊີເອນ, ເຊມີຣາໂມດ, ເຢຣີເອນ, ອຸນນີ, ເອລີອາບ, ມາອາເສຢາ ແລະ ເບນາຢາ ຫລິນພິນໂຫຍ່ຕາມສຳນຽງອາລາໂມດ. ²¹ ແຕ່ມັດຕິທິຢາ, ເອລີເຟເລຮູ, ມິກເນຢາ, ໂອເບັດເອໂດມ, ເຢຣີເອນ ແລະ ອາຊາຊິຢາ ເປັນຜູ້ນຳການຫລິນພິນຄູ່ຕາມສຳນຽງເຊມີນິດ.

²² ເກນານີຢາ, ຫົວຫນ້າຂອງຄົນເລວີ, ເປັນຜູ້ຄວບຄຸມການຮ້ອງເພງ ເພາະລາວເປັນຄູສອນດົນຕີ. ²³ ເບເຣກີຢາ ແລະ ເອນການາ ເປັນຜູ້ເຝົ້າປະຕູຫົບພັນທະສັນຍາ. ²⁴ ປະໂລຫິດເຊບານີຢາ, ໂຢຊາຟັດ, ເນທາເນນ, ອາມາສາຍ, ເຊຄາຣີຢາ, ເບນາຢາ ແລະ ເອລີເອເຊໄດ້ເປົ່າແກດຫນ້າຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂອເບັດເອໂດມ ກັບເຢຣີຢາ ເປັນຜູ້ເຝົ້າປະຕູຫົບພັນທະສັນຍາ.

²⁵ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດ, ບັນດາພວກເຖົ້າແກ່, ແລະ ພວກຜູ້ປົກຄອງຂອງອິສະຣາແອນ ແລະ ຜູ້ປັນຊາກອງພັນໄດ້ໄປນຳເອົາຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຂຶ້ນມາຈາກເຮືອນຂອງ ໂອເບັດເອໂດມ ດ້ວຍຄວາມຊືມຊື່ນຍິນດີ. ²⁶ ຢູມາ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍຄົນເລວີຜູ້ຫາມຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວໄປ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ເອົາລູກງົວຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາເຈັດໂຕ ແລະ ແກະຜູ້ເຈັດໂຕ.

²⁷ ດາວິດໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງຜ້າປ່ານເນືອລະອຽດ, ເຫມືອນກັບພວກຄົນເລວີທີ່ໄດ້ຫາມຫົບພັນທະສັນຍາ, ພວກນັກຮ້ອງ, ແລະ ເກນານີຢາເປັນຜູ້ນຳດ້ານການຮ້ອງເພງໃຫ້ແກ່ນັກຮ້ອງ. ສ່ວນກະສັດດາວິດໄດ້ນຸ່ງເສື້ອເຟໂຟດຜ້າປ່ານໂຕຫນຶ່ງ. ²⁸ ດັ່ງນີ້ແຫລະ

ຄົນອີສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ນຳຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຂຶ້ນໄປດ້ວຍສຽງໂຫ້ຮ້ອງຍິນດີ, ແລະ ສຽງເປົ່າເຂົ້າສັດ, ສຽງແກ ແລະ ສຽງແສງຜ່ອມດ້ວຍດິດພິນໃຫຍ່ ແລະ ພິນຄູ່.

²⁹ແຕ່ຕໍ່ມາເມື່ອຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງເມືອງຂອງດາວິດແລ້ວ, ມີການລູກສາວຂອງຊາຊຸນ, ໄດ້ເບິ່ງທາງປ່ອງຢ້ຽມເຫັນກະສັດດາວິດເດັ່ນລຳ ແລະ ຊົນຊົມຍິນດີ. ນາງກໍມີໃຈຫມືນປະຫມາດພະອົງ.

16 ¹ພວກເຂົາໄດ້ນຳຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເອົາເຂົາມາຕັ້ງໄວ້ພາຍໃນເຕັ້ນ ຊຶ່ງດາວິດໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໄວ້ສຳລັບຫົບນັ້ນ. ແລ ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທັມສຳເລັດແລ້ວ, ພະອົງໄດ້ອວຍພອນປະຊາຊົນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ.²ພະອົງໄດ້ແຈກເຂົ້າຈີຄົນລະກ້ອນ, ແລະ ຊົນຄົນລະສ່ວນ, ນ້ຳອະງຸ່ນ ແລະ ອະງຸ່ນແຫ້ງຄົນລະອັນແກ່ບັນດາປະຊາຊົນ ອີສະຣາເອນທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ.

⁴ດາວິດໄດ້ຕັ້ງຄົນເລວີບາງຄົນໃຫ້ເປັນຜູ້ບົວລະບັດຕໍ່ຫນ້າຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ໃຫ້ເປັນການສະເຫລີມສະຫລອງ, ລະນຶກເຖິງການຖວາຍໂມທະນາ, ແລະ ຍົກຍໍສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີສະຣາເອນ.⁵ໂດຍແມ່ນອາສັບເປັນຫົວຫນ້າ, ແລະ ເຊຣາຣີຢາເປັນຜູ້ຮອງ, ເຢຣີເອນ, ເຊມີຣາໂມດ, ເຢຣີເອນ, ມັດຕີທິຢາ, ເອລິອາບ, ເບນາຢາ, ໂອເບັດເອໂດມ ແລະ ເຢຣີເອນ. ພວກເຂົາຈະຫລິ້ນພິນໃຫຍ່ ແລະ ພິນຄູ່. ສ່ວນອາສັບເປັນຄົນຕິແສງ.⁶ປະໂລຫິດເບນາຢາ ແລະ ຢາຮາຊີເອນໄດ້ເປົ່າແກຢູ່ເລື້ອຍ, ຕໍ່ຫນ້າຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁷ແລ້ວໃນມື້ນັ້ນ ດາວິດໄດ້ກຳນົດເປັນເທື່ອທຳອິດມີການຮ້ອງເພງໂມທະນາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວໂດຍອາສັບ ແລ ພວກພີນ້ອງຂອງເພີນ.

⁸ຈົງໂມທະນາຂອບຄຸນພຣະຢາເວ, ຈົງຮ້ອງທູນອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຈົງໃຫ້ບັນດາພຣະຣາຊະກິດຂອງພຣະອົງປະກົດແຈ້ງທ່າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ.⁹ຈົງຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະອົງ, ຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນຖວາຍພຣະອົງ; ຈົງເວົ້າເຖິງການມະຫັດສະຈັນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

¹⁰ຈົງອວດພຣະນາມອັນບໍ່ອິສຸດຂອງພຣະອົງ; ໃຫ້ຈິດໃຈຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວຊົມຊື່ນຍິນດີ.¹¹ຈົງຊອກຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະກຳລັງຂອງພຣະອົງ; ຊອກຫາພຣະພັກຂອງພຣະອົງເລື້ອຍໄປ.

¹²ຈົງລະນຶກເຖິງການອັສະຈັນ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ, ການມະຫັດສະຈັນ ແລະ ຄຳພິພາກສາທັງປວງທີ່ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ,¹³ໂອທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອີສະຣາເອນ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ເປັນລູກຫລານຂອງຢາໂຄບ, ຫົວພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້.

¹⁴ພຣະອົງຄືພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ. ຄຳພິພາກສາທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ຫົວໄປໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

¹⁵ຈົງຈິດຈຳຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ຈົງຈິດຈຳພຣະທັມທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງໄວ້ຕະຫລອດຫນຶ່ງພັນຊົດຄົນ.

¹⁶ຄືຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ, ແລະ ຄຳປະຕິຍານ ຊຶ່ງໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບອີຊາກ.

¹⁷ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຍິນຢືນໄວ້ອີກກັບຢາໂຄບໃຫ້ເປັນພຣະບັນຍັດສຳລັບອີສະຣາເອນ, ແລະ ໃຫ້ເປັນຄຳຫມັ້ນສັນຍາຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹⁸ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນການາອານໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຈົ້າ."

¹⁹ເຮົາໄດ້ກ່າວສິ່ງນີ້ ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຍັງບໍ່ທັນມີຫລາຍຄົນຊຶ່ງມີຈຳນວນຫນ້ອຍກໍຈົງ, ແລະ ເປັນຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

²⁰ແລະພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງຈາກປະເທດນີໂປປະເທດອິນ, ຈາກຣາຊະອານາຈັກນີໂປຫາອີກຣາຊະອານາຈັກຫນຶ່ງ.

²¹ພຣະອົງບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ໃດບິບບັງຄັບພວກເຂົາ; ພຣະອົງໄດ້ນຳບູຮານສັດຫລາຍອົງເພື່ອເຫັນແກ່ພວກເຂົາ.²²ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ຢາແຕ່ຕະຖ້ອງບັນດາຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເຈັມຕັ້ງໄວ້, ແລະ ຢາເຮັດອັນຕະຣາຍແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງຫລາຍຂອງເຮົາ.'

²³ແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ, ຈົງຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະຢາເວ, ຈົງປະກາດຄວາມພິນຂອງພຣະອົງທຸກມື້.

²⁴ຈົງເວົ້າເຖິງສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງໃນທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ,

ເຖິງບັນດາກິຈະການທີ່ອັສະຈັນຂອງພຣະອົງທ່າມກາງບັນດາຊົນຊາດທັງປວງ.

²⁵ເພາະພຣະຢາເວນັ້ນຍິງໃຫຍ່ ແລະ ສົມຄວນທີ່ຈະສັນຣະເສີນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ແລະ ພຣະອົງເປັນທີ່ຢາເກງເຫນືອພະທັງປວງ.

²⁶ເພາະພະທັງປວງຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍເປັນພຽງຮູບເຄົາຣົບ, ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ເປັນຜູ້ສ້າງຟ້າສະຫວັນ.²⁷ອິດທານຸພາບ ແລະ ຮັສມີທີ່ຮຸ່ງເຮືອງກໍຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ. ອິດເດດ ແລະ ຄວາມຍິນດີກໍຢູ່ໃນສະຖານທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ.

²⁸ຈົງພັນລະນາແກ່ພຣະຢາເວ, ຕະກູນແຫ່ງຊົນຊາດທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົງຖວາຍພຣະສະຫງ່າຣາສີ ແລະ ອິດເດດແຕ່ພຣະຢາເວ;

²⁹ຈົງຖວາຍສະຫງ່າຣາສີແຫ່ງນາມຊື່ຂອງພຣະອົງແຕ່ພຣະຢາເວ. ຈົງນຳເອົາເຄື່ອງຖວາຍມາ ແລະ ຈົງເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ.

ຈົງກົມກາບພຣະຢາເວໃນຮັດສະຫມິອັນຮຸ່ງເຮືອງແຫ່ງຄວາມບໍ່ອິສຸດຂອງພຣະອົງ.

³⁰ຊາວໂລກທັງຫມົດເອີຍ ຈົງຢ້ານຈົນຕົວສັນຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ. ໂລກຖືກສະຖາປະນາແລ້ວ; ຈະບໍ່ຖືກຫວັ່ນໄຫວ.³¹ຂໍໃຫ້ຟ້າສະຫວັນຍິນດີ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຊົມຊື່ນຍິນດີ; ໃຫ້ເຂົ້າທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງຄອບຄອງ."

³²ຂໍໃຫ້ນ້ຳທະເລ, ແລະ ທຸກໆສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ຂໍໃຫ້ທຶງນ້ຳທັງຫລາຍ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ ຊົມຊື່ນຍິນດີ.

³³ແລ້ວຕື່ນໄມ້ທັງຫມົດໃນບຳດົງຮ້ອງອອກມາເປັນຄວາມຍິນດີຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ເພາະວ່າ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ ເພື່ອພິພາກສາໂລກນີ້.

³⁴ໂອ ຈົງໂມທະນາຂອບຄຸນພຣະຢາເວ ເພາະຄວາມດີຂອງພຣະອົງດີປະເສີດ, ເພາະຄວາມສັດຊື່ໃນພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງກໍດຳຣົງຢູ່ເປັນນິດ.

³⁵ຈາກນັ້ນຈົງກ່າວວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມພິນຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ, ຂໍຊົງໂຖ່ຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍໃຫ້ຫລຸດພິນ ແລະ

ຂໍຊົງໂຜດຊ່ວຍຂ້າພຣະອົງທັງປວງໃຫ້ພິນຈາກປະຊາຊາດທັງປວງ,

ເພື່ອຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍຈະໄດ້ໂມທະນາຂອບຄຸນພຣະນາມອັນບໍ່ອິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຍ້ອງຍໍພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ."

³⁶ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີສະຣາເອນ, ເປັນທີ່ສັນຣະເສີນຕັ້ງແຕ່ຄາວຜ່ານມາແລ້ວ ຈົນເຖິງຄາວພາຍຫນ້າສືບໆໄປເປັນນິດ.

ແລ້ວປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ກ່າວວ່າ "ອາແມນ" ແລະ ໄດ້ສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ.

³⁷ດາວິດຈົງໄດ້ປະອາສັບ ແລະ ພີນ້ອງຂອງເພີນຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ ຕໍ່ຫນ້າຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ເພື່ອໃຫ້ບົວລະບັດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຫົບນັ້ນ, ເຫມືອນວຽກປະຈຳວັນທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ.³⁸ພ້ອມທັງໂອເບັດ ເອໂດມ ແລະ ພີນ້ອງທີ່ກສິບແປດຄົນຂອງເພີນນຳ. ຝ່າຍໂອເບັດເອໂດມ, ລູກຊາຍເຢດູທູນ ກັບໂຮສາໃຫ້ເປັນຄົນເຝົ້າປະຕູ.³⁹ດາວິດໄດ້ໃຫ້ປະໂລຫິດຊາໂດກ ກັບພີນ້ອງຂອງເພີນຜູ້ເປັນປະໂລຫິດ ຢູ່ຫນ້າຫົວພັນທະສັນຍາເວຊົງຢູ່ບ່ອນສູງໃນເມືອງກິເບໂອນ.

⁴⁰ພວກເຂົາໄດ້ຈະຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແຕ່ພຣະຢາເວເທິງແທນເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງສະເຫມີ, ຕາມທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ສັ່ງແກ່ຊາວອີສະຣາເອນ.⁴¹ແລະຢູ່ກັບພວກເຂົາຍັງມີເຮມານ ແລະ ເຢດູທູນ,

ລວມທັງບັນດາຄົນທີ່ຖືກເລືອກຈາກຈຳນວນຄົນທີ່ຖືກເລືອກ, ບັງຊີໄວ້ ໃຫ້ຖວາຍໂມທະນາພຣະຄຸນແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດນິຣັນດອນ.

⁴² ເຮມານ ແລະ ເຢດູທູນໄດ້ມີຫນ້າທີ່ໃນການຖືແກ, ສາບ ແລະ ເຄື່ອງດົນຕີຕ່າງໆ ໃນການເພງອັນສັກສິດ.

ສ່ວນລູກຫລານຂອງເຢດູທູນໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປະຈຳຢູ່ທີ່ປະຕູ.⁴³ ຈາກນັ້ນປະຊາຊົນທັງປວງຕ່າງກໍກັບເມືອເຮືອນຂອງຕົນທຸກຄົນ, ແລະ ດາວິດກໍສະເດັດກັບເມືອ ເພື່ອອວຍພອນແດ່ຄອບຄົວຂອງພະອົງ.

17 ¹ ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກທີ່ກະສັດໄດ້ປະທັບໃນພະຣາຊະວັງຂອງພະອົງ, ດາວິດກໍກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມນາທານວ່າ “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ສິນສິດາ, ແຕ່ຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຢູ່ພາຍໃຕ້ຜ້າເຕັນ.”² ແລ້ວນາທານໄດ້ຕອບດາວິດວ່າ, “ຂໍພະອົງໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພະອົງເຖິດ, ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບພະອົງແລ້ວ.”

³ ແຕ່ຢູ່ມາໃນຄືນມື້ນັ້ນເອງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງນາທານວ່າ,⁴ “ຈົ່ງໄປບອກດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຈົ້າຢາສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ເຮົາຢູ່.’⁵ ເພາະເຮົາບໍ່ເຄີຍຢູ່ໃນວິຫານນັບແຕ່ມື້ທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກອິສະຣາເອນຂຶ້ນມາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

ແຕ່ເຮົາໄດ້ຍ້າຍຈາກເຕັນນີໄປເຕັນນັນ ແລະ ຈາກຫໍເຕັນແຫ່ງນີ້ໄປຫໍເຕັນແຫ່ງນັ້ນແທນ.⁶ ໃນບ່ອນຕ່າງໆທີ່ເຮົາເຄື່ອນໄປມາກັບອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຄີຍເວົ້າຈັກຄຳກັບຜູ້ພິພາກສາຂອງອິສະຣາເອນຄົນໃດຄົນໜຶ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຂົາລ້ຽງດູປະຊາຊົນຂອງເຮົາວ່າ,

“ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງວິຫານດ້ວຍໄມ້ສິນສິດາໃຫ້ແກ່ເຮົາ?”

⁷ ເຫດສະນັ້ນ, ບັດນີ ເຈົ້າຈົ່ງກ່າວແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາວ່າ, “ນີຄືສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວ: ເຮົາໄດ້ເອົາເຈົ້າອອກມາຈາກທົ່ງຫຍ້າ, ຈາກການຕາມຝູງແປ່ຝູງແກະ, ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າເປັນເຈົ້ານາຍປົກຄອງອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ.⁸ ເຮົາໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າໃນທຸກບ່ອນທີ່ເຈົ້າໄປ ແລະ ໄດ້ຕັດບັນດາສັດຕູຂອງເຈົ້າອອກຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຊື່ສຽງໃຫຍ່ໂຕ, ເຫມືອນກັບຊື່ສຽງຂອງຜູ້ຍິງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໃນໂລກ.

⁹ ເຮົາຈະກຳນົດບ່ອນຢູ່ສຳລັບອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະປູກຝັງພວກເຂົາໄວ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ໃນບ່ອນຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຈະບໍ່ຖືກກົດຂີ່ຂົມເຫັງອີກຕໍ່ໄປ. ພວກລູກຂອງຄົນຊົວຮ້າຍຈະບໍ່ມາປຸ້ນໂຈມຕີພວກເຂົາ, ຄືດັ່ງແຕ່ກ່ອນຜ່ານມາ,

¹⁰ ຕັ້ງແຕ່ຄາວທີ່ເຮົາຕັ້ງຜູ້ພິພາກສາໄວ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະປາບປາມສັດຕູທັງຫມົດຂອງເຈົ້າລົງ. ຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນອີກ ເຮົາກ່າວແກ່ເຈົ້າວ່າ, ພຣະຢາເວ, ຈະໃຫ້ເຈົ້າມີເຊື້ອສາຍສືບໄປ.

¹¹ ເມື່ອມື້ທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຄົບແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະຍົກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າທີ່ມາພາຍຫລັງເຈົ້າຂຶ້ນ, ແລະ ຜູ້ຊົງຈະເປັນລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງເຈົ້າເອງ, ເຮົາຈະສະຖາປະນາອານາຈັກຂອງລາວ.¹² ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນຜູ້ສ້າງວິຫານສຳລັບເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ບັນລັງຂອງລາວຕັ້ງຫມົດຢູ່ເປັນນິດ.

¹³ ຝ່າຍເຮົາຈະເປັນພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ ລາວຈະເປັນບຸດຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະບໍ່ນຳຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາອອກໄປຈາກລາວ, ເຫມືອນຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາອອກໄປຈາກຊາລູນ, ຄົນທີ່ຢູ່ກ່ອນເຈົ້ານັ້ນ.¹⁴ ແຕ່ເຮົາຈະຕັ້ງລາວໄວ້ໃນວິຫານຂອງເຮົາ ແລະ ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາຕະຫລອດໄປເປັນນິດ,

ແລະບັນລັງຂອງລາວຈະຕັ້ງຫມົດຢູ່ຕະຫລອດໄປ.”¹⁵ ນາທານໄດ້ກາບທູນດາວິດຕາມຖ້ອຍຄຳທັງປວງເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຕາມນິມົດທັງຫມົດ.

¹⁶ ແລ້ວກະສັດດາວິດກໍສະເດັດເຂົ້າໄປ ແລະ ນັ່ງລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ; ພະອົງກາບທູນວ່າ “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຢາເວ, ແລະ ຂ້າພຣະອົງແມ່ນຜູ້ໃດນີ້ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້າພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳມາໂກຈົນເຖິງບ່ອນນີ້?”¹⁷ ສິ່ງນີ້ເປັນຂອງເລັກນ້ອຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງເຊື້ອສາຍຂອງຂ້າໃຊ້ຂອງພະອົງໃນອະນາຄົດອັນໄກນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ສຳແດງເຖິງຄົນຊົນຕໍ່ມາ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າ.¹⁸ ແລະ ດາວິດຈະກ່າວທູນອີກວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວສິ່ງໃດຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ອີກ?

ເພາະພຣະອົງຮູ້ຈັກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

¹⁹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້, ແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງເອງ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ກັນທົ່ວໄປ.²⁰ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເທົ່າທຽມກັບພຣະອົງ, ແລະ ບໍ່ມີພະອິນໃດນອກຈາກພຣະອົງ, ຕາມທີ່ຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍໄດ້ຍິນກັບຫູຂອງຂ້າພຣະອົງ.

²¹ ບໍ່ມີປະຊາຊາດໃດໆໃນໂລກທີ່ເຫມືອນກັບປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຂອງພຣະອົງ, ແມ່ນພຽງຊາດດຽວທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ພຣະອົງຊົງໂຜດຊ່ວຍອອກຈາກເອຢິບໃຫ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ,

ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຊຳລືໄປດ້ວຍກິຈະການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອັນຫນ້າຢ້ານ ແລະ ຢ່າເກງ?

ໂດຍຂັບໄລ່ປະຊາຊາດທັງຫລາຍອອກໄປໃຫ້ພົ້ນຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ໂຖ່ອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບນັ້ນ.

²² ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖືເອົາອິສະຣາເອນມາເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງກາຍເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.²³ ບັດນີ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍໃຫ້ພຣະທັມຊົງພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ຽວກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍຂອງລາວ ຈົ່ງຕັ້ງຫມົດຢູ່ສືບໄປເປັນນິດ. ຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດກະທຳຕາມທີ່ພຣະອົງກ່າວໄວ້ແລ້ວນັ້ນເຖິດ.²⁴ ຂໍໃຫ້ການນັ້ນຕັ້ງຫມົດຢູ່ ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງສັນຣະເສີນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ ‘ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ,’ ໃນເວລາຂອງຂ້າພຣະອົງຄື ດາວິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຕັ້ງຫມົດຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງເຖິດ.

²⁵ ເພາະວ່າ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ສຳແດງແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງຈະຕັ້ງເຊື້ອສາຍໃຫ້ລາວ. ເຫດສະນັ້ນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະອະທິຖານຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ.²⁶ ບັດນີ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາສິ່ງທີ່ດີນີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.²⁷ ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີຂໍໃຫ້ເປັນທີ່ພຣະທັຍພຣະອົງທີ່ຈະໄດ້ອວຍພອນແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອເຊື້ອສາຍນັ້ນຈະດຳລົງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ເພາະວ່າ ພຣະຢາເວ, ໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະມີພຣະພອນສືບເປັນໄປນິດ.”

18 ¹ ຢູ່ຕໍ່ມາດາວິດໄດ້ໂຈມຕີພວກຟິລິສະຕິນ ແລະ ໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາ. ພ້ອມທັງຍຶດເມືອງກັດ ແລະ

ຊົນະບົດຂອງເມືອງນັ້ນຈາກມືຂອງພວກຟິລິສະຕິນ.² ພະອົງໄດ້ໂຈມຕີຄົນໂມອາບ, ແລະ ຄົນໂມອາບໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດ ແລະ ນຳເອົາເຄື່ອງຖວາຍມາຖວາຍໃຫ້ແກ່ດາວິດ.

³ດາວິດໄດ້ໂຈມຕີຮາດັດເອເຊີ, ກະສັດໂຊບາໃນເມືອງຮາມັດ, ຂະນະທີ່ພະອົງກຳລັງສະເດັດໄປຕັ້ງອຳນາດປົກຄອງຂອງພະອົງທີ່ແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ.

⁴ດາວິດໄດ້ຍຶດລົດຮີບຫນຶ່ງພັນຄັນຜ່ອມທັງທະຫານມ້າເຈັດພັນຄົນ, ແລະ ທະຫານຮາບສອງຫມື່ນຄົນອອກຈາກພະອົງ.

ດາວິດໄດ້ຕັດເອັນຂາມ້າຮີດຮີບທັງຫມົດ, ແຕ່ດາວິດໄດ້ຍຶດເອົາຮີດມ້າໄວ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍຄັນ.

⁵ເມື່ອຄົນຊີເຣຍແຫ່ງເມືອງດາມາເຊໄດ້ມາຊ່ວຍຮາດັດເອເຊີກະສັດແຫ່ງເມືອງໂຊບາ, ດາວິດໄດ້ປະທານຄົນຊີເຣຍສອງຫມື່ນສອງພັນຄົນ.

⁶ແລ້ວດາວິດໄດ້ຕັ້ງກອງທະຫານປະຈຳບ້ອມໄວ້ໃນຊີເຣຍແຫ່ງເມືອງດາມັສະກັດ, ແລະ ຄົນຊີເຣຍໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດ ແລະ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ນຳເອົາເຄື່ອງຖວາຍມາຖວາຍແກ່ພະອົງ. ພຣະຢາເວໄດ້ປະທານຊັຍຊະນະໃຫ້ແກ່ພະອົງໃນທຸກທີ່ທຸກບ່ອນທີ່ພະອົງໄປ.

⁷ດາວິດໄດ້ຍຶດໂລ່ທອງຄຳທີ່ເປັນຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຮາດັດເອເຊີ ແລະ ໄດ້ນຳມານະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

⁸ດາວິດໄດ້ຍຶດເອົາທອງເຫລືອງເປັນຈຳນວນຫລາຍຈາກເມືອງຕີບຮາດ ແລະ ຈາກເມືອງກູນທີ່ເປັນຫົວເມືອງຂອງຮາດັດເອເຊີ, ຊຶ່ງໂຊໂລໂມນໄດ້ໃຊ້ເຮັດຊາມທະເລທອງເຫລືອງ, ແລະ ເສົາທັງສອງ ຜ່ອມກັບເຄື່ອງໃຊ້ທີ່ເປັນທອງເຫລືອງ.

⁹ເມື່ອໂຕຍ, ກະສັດແຫ່ງເມືອງຮາມັດ, ໄດ້ຍິນວ່າດາວິດໄດ້ໂຈມຕີກອງທັບທັງຫມົດຂອງຮາດັດເອເຊີ ກະສັດໂຊບາແລ້ວ,

¹⁰ໂຕຍໄດ້ໃຊ້ໂຮມລູກຊາຍຂອງພະອົງໄປເຝົ້າກະສັດດາວິດ ເພື່ອຈະຄຳນັບ ແລະ ຖວາຍພະພອນພະອົງ, ເພາະດາວິດໄດ້ສູ້ຮົບຮາດາເດເຊ ແລະ ເອົາຊະນະລາວ, ເພາະວ່າຮາດາເດເຊໄດ້ສູ້ຮົບກັບໂຕຍ. ຮັດໂດຣາມໄດ້ສົ່ງເຄື່ອງຕ່າງໆ ທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ, ດ້ວຍເງິນ ແລະ ດ້ວຍທອງເຫລືອງໄປຖວາຍພະອົງ.¹¹ ກະສັດດາວິດໄດ້ຖວາຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ພຣະຢາເວ, ຜ່ອມກັບເງິນ ແລະ ທອງຄຳ ຊຶ່ງພະອົງໄດ້ນຳມາຈາກປະຊາຊາດທັງປວງເຊັ່ນ: ຈາກເອໂດມ, ໂມອາບ, ລູກຫລານອຳໂມນ, ຄົນຟິລິສະຕິນ ແລະ ຈາກພວກອຳມາເລັກ.

¹²ອາບີຊາຍລູກຊາຍນາງເຊຣູຢາໄດ້ໂຈມຕີພວກເອໂດມຫນຶ່ງຫມື່ນແປດພັນຄົນໃນຮ່ອມພູເຂົາເກືອ.¹³ ພະອົງຕັ້ງກອງທັບທະຫານໄວ້ໃນເອໂດມ, ແລະ ຊາວເອໂດມທັງຫມົດໄດ້ກາຍມາເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດ. ພຣະຢາເວໄດ້ປະທານຊັຍຊະນະແກ່ດາວິດໃນທຸກທີ່ທຸກບ່ອນທີ່ພະອົງໄປ ບ່ວຍພະອົງຈະສະເດັດໄປບ່ອນໃກ້ຕາມ.

¹⁴ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ແລະ ພະອົງໄດ້ໃຫ້ຄວາມຍຸຕິທຳກັບຄວາມທ່ຽງທັມແກ່ປະຊາຊົນຂອງພະອົງທຸກຄົນ.

¹⁵ໂຢອາບລູກຊາຍນາງເຊຣູຢາເປັນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບ, ແລະ ເຢໂຮຊາຟັດລູກຊາຍອາຮີລູດເປັນເຈົ້າກົມເອກກະສານຕ່າງ.¹⁶ ຊາໂດກລູກຊາຍອາຮີຖູບ ແລະ ອາບີເລັກລູກຊາຍອາບີອາທາເປັນປະໂລຫິດ, ແລະ ຊາວະຊາເປັນເລຂາ.¹⁷ ເບນາຢາລູກຊາຍເຢໂຮຢາດາເປັນຫົວຫນ້າຊັ້ນຄົນເຫນືອຊາວເກຣັດ ແລະ ຄົນເປເລດ, ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງດາວິດກໍ່ເປັນຫົວຫນ້າໃນອາຊະການຂອງກະສັດ.

19 ¹ຢູ່ຕໍ່ມາພາຍຫລັງຈາກເຫດການນີ້ ນາຮາດ, ກະສັດຂອງຄົນອຳໂມນກໍ່ສິ້ນພະຊົນ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

²ດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຮາມູນລູກຊາຍຂອງນາຮາດ, ເພາະວ່າພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຮົາ.”

ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປເລົ່າໂລມໃຈເພິ່ນກ່ຽວກັບພໍ່ຂອງເພິ່ນທີ່ຕາຍໄປ.

ຂ້າຮາຊະການຂອງດາວິດກໍ່ໄດ້ໄປຮອດຮາມູນໃນແຜ່ນດິນຂອງລູກຫລານອຳໂມນ ເພື່ອຈະເລົ່າໂລມໃຈເພິ່ນ.

³ແຕ່ບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງລູກຫລານອຳໂມນທູນຮາມູນວ່າ, “ທ່ານຄິດວ່າກະສັດດາວິດສົ່ງຜູ້ເລົ່າໂລມໃຈມາຫາທ່ານ ເພາະນັບຖືບິດາຂອງທ່ານຢ່າງນັ້ນບໍ່?”

ຂ້າຮາຊະການຂອງດາວິດມາຫາທ່ານເພື່ອຄືນຫາ, ທຳລາຍ ແລະ ສອດແນມແຜ່ນດິນນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່?”

⁴ດັ່ງນັ້ນ, ຮາມູນຈຶ່ງຈັບຂ້າຮາຊະການຂອງດາວິດ ແລະ ແຕ່ຂົນຂອງພວກເຂົາ, ຕັດເຄື່ອງນຸ່ງພວກເຂົາຜ່າກາງຈົນຮອດສະໂພກ, ແລະ ບ່ອຍພວກເຂົາກັບໄປ.⁵ ເມື່ອມີບາງຄົນໄປທູນດາວິດເຖິງເລື່ອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ພະອົງກໍ່ໄດ້ໃຊ້ໃຫ້ໄປຮັບເອົາພວກເຂົາ, ເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ອັບອາຍຫລາຍ.

ກະສັດກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຝັກຢູ່ທີ່ເມືອງເຢຣີໂກຈົນກ່ວາຫນວດຂອງທ່ານທັງຫລາຍຈະປົ່ງຂຶ້ນໃຫມ່ ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍກັບຄືນມາ.”

⁶ເມື່ອລູກຫລານອຳໂມນເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ດາວິດ, ຮາມູນ ແລະ ລູກຫລານອຳໂມນ ຈຶ່ງສົ່ງເງິນຫນຶ່ງພັນຕະລັນໄປຈ້າງຮີດຮີບ ແລະ ທະຫານມ້າຈາກປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ, ຈາກອາຣາມ, ມາອາກາ, ແລະຈາກໂຊບາ.⁷ ພວກເຂົາໄດ້ຈ້າງຮີດຮີບສາມຫມື່ນສອງພັນຄັນ ແລະ ກະສັດແຫ່ງເມືອງມາອາກາກັບກອງທັບຂອງຕົນ, ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຝັກຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເມືອງເມເດບາ. ລູກຫລານອຳໂມນກໍ່ທ້ອນໂຮມກັນຈາກເມືອງຕ່າງໆ, ແລະ ໂດອອກມາເພື່ອສູ້ຮົບ.

⁸ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນເລື່ອງນັ້ນ, ພະອົງຈຶ່ງໃຊ້ໂຢອາບ ແລະ ກອງທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າທັງຫມົດອອກໄປ.⁹ ແລະ ບັນດາຄົນອຳໂມນກໍ່ອອກມາຕັ້ງແຖວສູ້ຮົບຢູ່ປະຕູເມືອງ, ໃນຄະນະທີ່ກະສັດທັງຫລາຍ ຜູ້ທີ່ມາກໍ່ຢຶກຍ້າຍຕົນເອງໄປຢູ່ໃນທຶງນາ.

¹⁰ເມື່ອໂຢອາບເຫັນວ່າການເສີກນັ້ນໄດ້ຕັ້ງຖານທັບຢູ່ທາງຂ້າງຫນ້າ ແລະ ຂ້າງຫລັງ, ເພິ່ນຈຶ່ງເອົາຄົນທີ່ກ້າຫານຈາກຊາວອິສະຣາເອນທີ່ໄດ້ຄັດເລືອກໄວ້ແລ້ວ ແລະ ຈັດທັບເຂົາໄປຕໍ່ສູ້ຄົນຊີເຣຍ.¹¹ ສ່ວນຄົນຂອງເພິ່ນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່, ເພິ່ນກໍ່ມອບໄວ້ໃນການບັງຄັບບັນຊາຂອງອາບີຊາຍນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຈັດຕັ້ງມາເຂົ້າສູ້ຮົບກັບລູກຫລານອຳໂມນ.

¹²ໂຢອາບໄດ້ກ່າວວ່າ “ຖ້າຄົນຊີເຣຍມີກຳລັງແຮງກວ່າກຳລັງຂອງເຮົາ ແລ້ວອາບີຊາຍ, ເຈົ້າຈຶ່ງຊ່ວຍເຮົາ.

ແຕ່ຖ້າກຳລັງຄົນອຳໂມນເຫນືອກວ່າກຳລັງຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຮົາຈະມາ ແລະ ຊ່ວຍເຮົາ.”¹³ ຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານເຖິດ, ແລະ ໃຫ້ເຮົາສະແດງວ່າພວກເຮົາເອງເຂັ້ມແຂງ ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອຫົວເມືອງຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ຂໍພຣະຢາເວໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ພຣະທັຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງເຖິດ.”

¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ໂຢອາບ ແລະ ທະຫານຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຕັດຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ຂ້າງຫນ້າຄົນຊີເຣຍ, ເພື່ອສູ້ຮົບ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ແຕກຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າກອງທັບອິສະຣາເອນ.¹⁵ ເມື່ອທະຫານຂອງອຳໂມນເຫັນວ່າຄົນຊີເຣຍໄດ້ປົບຫນີໄປແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ປົບຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າອາບີຊາຍນ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບດ້ວຍ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ. ແລ້ວໂຢອາບໄດ້ກັບໄປຈາກປະຊາຊົນອຳໂມນ ແລະ ກໍ່ໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁶ແຕ່ເມື່ອຄົນຊີເຣຍເຫັນວ່າພວກເຂົາຜ່າຍແຜຕໍ່ຊາວອິສະຣາເອນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ໄປຫາຄົນຊີເຣຍ ຊຶ່ງຢູ່ຝາກແມ່ນ້ຳເບືອງນັ້ນ, ມີໂຊຟາກ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບຂອງຮາດັດເອເຊີເປັນຫົວຫນ້າມາພາພວກເຂົາ.¹⁷ ແລະເມື່ອມີຄົນກາບທູນດາວິດ, ພະອົງກໍ່ໄດ້ທ້ອນໂຮມອິສະຣາເອນທັງຫມົດເຂົ້າກັນ, ແລະຂໍວາມແມ່ນ້ຳຢາເດນ, ແລະ ມາຫາພວກເຂົາ. ພະອົງໄດ້ຈັດຕັ້ງມາທັບເຂົ້າຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຊີເຣຍ, ພວກເຂົາກໍ່ເລີ່ມຕໍ່ສູ້ກັບພະອົງ.

¹⁸ຄົນຊີເຣຍກໍ່ຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າຊາວອິສະຣາເອນ, ແລະ ດາວິດໄດ້ຂ້າຄົນຊີເຣຍ ຄືຄົນຂັບຮີດຮີບເຈັດພັນຄົນ ແລະ ທະຫານຮາບສີ່ຫມື່ນຄົນ.

ພະອົງໄດ້ຊົງຂ້າໂຊຟາກ, ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງພວກເຂົາ.¹⁹ ເມື່ອເຫລົ່າກະສັດທັງຫລາຍ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຮາດັດເອເຊີເຫັນວ່າພວກເຂົາຜ່າຍແຜຕໍ່ອິສະຣາເອນແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງຍອມເຮັດສັນຕິພາບກັບດາວິດ ແລະ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ. ດັ່ງນັ້ນຄົນຊີເຣຍ ຈຶ່ງບໍ່ຍິນຍອມຊ່ວຍລູກຫລານອຳໂມນອີກຕໍ່ໄປ.

20 ¹ຢູ່ມາພໍ້ຫມົດປີແລ້ວ, ໃນເວລາທີ່ບັນດາກະສັດຍົກກອງທັບອອກໄປສູ່ຮົບ, ໂຢອາບກໍ່ນຳກຳລັງກອງທັບໄປກວາດລ້າງແຜ່ນດິນຂອງລູກຫລານອຳໂມນ. ລາວໄດ້ປິດລັອມເມືອງລັບບາໄປ ແຕ່ດາວິດຄ້າງຢູ່ຫີນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ໂຢອາບກໍ່ໄດ້ໂຈມຕີ ແລະ ຫຳລາຍເມືອງລັບບາ. ²ດາວິດໄດ້ຖອດມົງກູດອອກຈາກຫົວຂອງກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ພະອົງຮູ້ວ່າມົງກູດນັ້ນມີທອງຄຳຫນັກຫນຶ່ງຕະລັນ, ແລະ ມີເພັດພອຍຕ່າງໆ. ຕໍ່ມາພວກເຂົາໄດ້ເອົາມົງກູດນັ້ນສວມເທິງຫົວຂອງກະສັດດາວິດ, ແລະພະອົງໄດ້ຍຶດເອົາສິ່ງຂອງຈາກເມືອງນັ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ³ພະອົງໄດ້ນຳປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນອອກມາ ແລະ ບັງຄັບພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດວຽກຫນັກຢູ່ກັບເລືອຍ, ຈິກ ແລະ ຂວານ. ກະສັດດາວິດໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ກັບບັນດາເມືອງທັງຫມົດຂອງລູກຫລານອຳໂມນໃຫ້ເຮັດວຽກກຳມະກອນນີ້. ແລ້ວດາວິດກັບກອງທັບທັງຫລາຍກັບຄືນໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ⁴ຢູ່ມາພາຍຫລັງທີ່ເກີດສົງຄາມຂຶ້ນກັບຄົນຟິລິສະຕິນທີ່ເມືອງເກເຊ, ແລ້ວສິບເບກາຍເຊື້ອສາຍຮູຊາຍໄດ້ຂ້າສິບປາຍ, ຜູ້ເປັນລູກຫລານຂອງຄົນເລຟາອິມ ແລະ ຄົນຟິລິສະຕິນກໍ່ຖືກປາບປາມ. ⁵ແລະ ເກີດມີສົງຄາມກັບຄົນຟິລິສະຕິນທີ່ເມືອງໂກບ, ແລ້ວເອນຮະນັນລູກຊາຍຢາອິໄດ້ຂ້າລາມີລູກຊາຍຂອງໂກລິຢາດຊາວກັດ, ຜູ້ມີຫອກທີ່ມີດ້າມໃຫຍ່ເທົ່າໄມ້ກຳຜັນຕ່າແຜ່ນ. ⁶ມີສົງຄາມທີ່ເມືອງກັດອິກ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຮູບຮ່າງໃຫຍ່ໄຕ ຜູ້ທີ່ມີເບື້ອງລະຫັກນິວ ແລະ ນິວຕິນເບື້ອງລະຫັກນິວ, ລາວເປັນລູກຊາຍຂອງຄົນເລຟາອິມດ້ວຍ. ⁷ເມື່ອລາວໄດ້ທຳທາຍຫະຫານຂອງອິສະຣາເອນ, ໂຢນາທານລູກຊາຍຊິເມອິ ຮ້າຍຂອງດາວິດກໍ່ໄດ້ປະຫານລາວ. ⁸ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນບັນດາເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນເລຟາອິມເມືອງກາດ, ແລະ ລາວໄດ້ລົ້ມຕາຍດ້ວຍມືຂອງກະສັດດາວິດ ແລະ ດ້ວຍມືຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ.

21 ¹ຊາຕານໄດ້ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ອິສະຣາເອນ ແລະ ດິນໃຈໃຫ້ດາວິດນັບຈຳນວນອິສະຣາເອນ. ²ດາວິດຈຶ່ງກ່າວກັບໂຢອາບ ແລະ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບວ່າ, “ຈຶ່ງໄປນັບຈຳນວນຄົນອິສະຣາເອນ ຕັ້ງແຕ່ເມືອງເບເອເຊບາຮອດເມືອງດານ ແລ້ວນຳມາລາຍງານໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈຳນວນທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.” ³ແຕ່ໂຢອາບທູນວ່າ, “ຂໍພຣະຢາເວໄດ້ເພີມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອີກຮ້ອຍເທົ່າ ຜ່ອມກັບສິ່ງຂອງທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ. ຂ້າແດ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພຣະອົງ, ປະຊາຊົນທັງຫມົດນີ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພຣະອົງຈຶ່ງສັງການເຊັ່ນນີ້? ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ນຳການລະເມີດມາສູ່ອິສະຣາເອນ?” ⁴ແຕ່ໂຢອາບຂັດຄຳສັ່ງຂອງກະສັດບໍ່ໄດ້. ໂຢອາບຈຶ່ງຈາກໄປ ແລະ ໄປຫົວອິສະຣາເອນທັງຫມົດ ແລະ ກັບມາເຖິງເຢຣູຊາເລັມ. ⁵ແລ້ວໂຢອາບໄດ້ລາຍງານຈຳນວນບັນຊີຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນນັກຮົບທີ່ນັບໄດ້ໃຫ້ແກ່ດາວິດ. ໃນອິສະຣາເອນທັງຫມົດມີຫນຶ່ງລ້ານຫນຶ່ງແສນຄົນທີ່ຖືດາບ. ໃນຢູດາມີສີ່ແສນເຈັດຫມື່ນຄົນທີ່ຖືດາບ. ⁶ແຕ່ວ່າເພີມບໍ່ໄດ້ນັບພວກເລວີ ແລະ ເບັນຢາມິນໃນທຳມະກາງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າຄຳສັ່ງຂອງກະສັດເປັນທີ່ຫນ້າກຽດຊັງແກ່ໂຢອາບ. ⁷ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພຣະທັຍໃນເລື່ອງນີ້, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ລົງໂທດຊາວອິສະຣາເອນ. ⁸ແລະ ດາວິດກາບທູນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂ້າພຣະອົງໄດ້ເຮັດບາບອັນຢຶງໃຫຍ່ໃນການທີ່ຂ້າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງນີ້. ຂ້າພຣະອົງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະອົງບັດນີ້ຂໍໃຜຕືກໂທດບາບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພາະຂ້າພຣະອົງໄດ້ເຮັດການອັນໂງ່າຫລາຍ.” ⁹ພຣະຢາເວກ່າວກັບຄາດຜູ້ທຳນາຍຂອງດາວິດວ່າ, ¹⁰“ຈຶ່ງໄປບອກດາວິດວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາສະເຫນີເຈົ້າສາມປະການ. ຈຶ່ງເລືອກເອົາປະການຫນຶ່ງ.’” ¹¹ດັ່ງນັ້ນຄາດຈຶ່ງເຂົ້າເປົ້າດາວິດ ແລະ ກາບທູນພະອົງວ່າ, “ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ຈຶ່ງເລືອກເອົາຕາມທີ່ທ່ານພໍໃຈ: ¹²ຄື ຄວາມອຶດຢາກລະຫວ່າງສາມປີ, ຫລືສັດຕູຂອງເຈົ້າໄລ່ຕິດຕາມເຈົ້າລະຫວ່າງສາມເດືອນ ຂະນະທີ່ດາບຂອງສັດຕູ ຈະຕາມເຈົ້າທັນ, ຫລື ຖືກດາບຂອງພຣະຢາເວສາມປີ, ຄືພະຍາດຣະບາດເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນ ແລະ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວມາທຳລາຍໃນດິນແດນຂອງອິສະຣາເອນທັງຫມົດ. ’ ບັດນີ້ຂໍໄດ້ພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າຈະໃຫ້ຂ້າພຣະອົງກາບທູນພຣະອົງຜູ້ໄດ້ໃຊ້ຂ້າພຣະອົງມາວ່າຢ່າງໃດ.” ¹³ແລ້ວດາວິດກ່າວກັບຄາດວ່າ, “ເຮົາມີຄວາມກະວົນກະວາຍໃຈຫລາຍ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຕືກຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວ ເພາະວ່າຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງກໍ່ຢຶງໃຫຍ່ຫລາຍ ຂໍຢ່າໃຫ້ເຮົາຕືກເຂົ້າໄປໃນມືຂອງມະນຸດເລີຍ.” ¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ໃຫ້ພະຍາດຣະບາດເກີດຂຶ້ນໃນອິສະຣາເອນ, ແລະ ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ລົ້ມຕາຍເຈັດຫມື່ນຄົນ. ¹⁵ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ທູດສະຫວັນອົງຫນຶ່ງໄປທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ເມື່ອທູດສະຫວັນກຳລັງຈະທຳລາຍ, ພຣະຢາເວໄດ້ທອດພຣະເນດ ແລະ ຊົງກັບພຣະທັຍຈາກເຫດຮ້າຍນັ້ນ. ພຣະອົງໄດ້ບອກກັບທູດສະຫວັນຜູ້ກຳລັງຈະທຳລາຍນັ້ນວ່າ, “ພໍແລ້ວ ຫ້າມມືຂອງເຈົ້າດຽວນີ້.” ໃນເວລານັ້ນທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວກໍ່ກຳລັງຢືນຢູ່ທີ່ລານຟາດເຂົ້າຂອງອາໂຣນາ ຄົນເຢບູດ. ¹⁶ດາວິດແຫງນຫນ້າຂຶ້ນ ແລະ ກໍ່ໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວຢືນຢູ່ລະຫວ່າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຟ້າສະຫວັນ, ໃນມືຖືດາບຢຽດອອກເທິງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ແລ້ວດາວິດ ແລະ ພວກເຖົ້າແກ່ຂອງອິສະຣາເອນ, ຜູ້ໄດ້ສວມຜ້າກະສອບໄດ້ກົມຫນ້າລົງພື້ນ. ¹⁷ດາວິດທູນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂ້າພະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່ຫລີກຄຳສັ່ງໃຫ້ນັບກອງທັບ? ຂ້າພະອົງເປັນຜູ້ເຮັດບາບ ແລະ ໄດ້ເຮັດການຮ້າຍທີ່ໃຫຍ່ຫລວງນີ້. ແຕ່ບັນດາຝູງແກະເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດ? ຂ້າພຣະຢາເວ! ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ຂໍໃຫ້ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເຫນືອຂ້າພຣະອົງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງຂ້າພຣະອົງ, ແຕ່ຂໍຢ່າໃຫ້ພະຍາດຣະບາດຮ້າຍນັ້ນຢູ່ເຫນືອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.” ¹⁸ດັ່ງນັ້ນທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຄາດທູນດາວິດວ່າ ໃຫ້ດາວິດຂຶ້ນໄປສ້າງແຜ່ນບູຊາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວທີ່ລານຟາດເຂົ້າຂອງອາໂຣນາຄົນເຢບູດ. ¹⁹ສະນັ້ນ ດາວິດຂຶ້ນໄປຕາມຄຳຂອງຄາດ ຊົງເພີນໄດ້ບອກໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ. ²⁰ຝ່າຍອາໂຣນາກຳລັງຟາດເຂົ້າຢູ່, ເພີນຫລຽວມາເຫັນທູດສະຫວັນ. ເພີນຜ່ອມກັບລູກຊາຍສີຄົນທີ່ຢູ່ນຳກັນກໍ່ໄປລີ. ²¹ເມື່ອດາວິດສະເດັດມາເຖິງອາໂຣນາ, ອາໂຣນາຫລຽວເຫັນດາວິດ. ລາວໄດ້ອອກມາຈາກລານຟາດເຂົ້າ ແລະ ໄດ້ຄຳນັບດາວິດ ດ້ວຍການຫມູບຫນ້າລົງຕີນຕໍ່ຫນ້າດາວິດ. ²²ແລ້ວດາວິດກ່າວກັບອາໂຣນາວ່າ “ຈຶ່ງຂາຍລານຟາດເຂົ້ານີ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາເຖິດ, ເພື່ອເຮົາຈະສ້າງແຜ່ນບູຊາສຳລັບພຣະຢາເວ. ໃນບ່ອນນີ້ ຈຶ່ງຄິດຕາມລາຄາເຕັມ ເພື່ອວ່າພະຍາດຣະບາດນັ້ນຈະໄດ້ຫາຍໄປຈາກປະຊາຊົນ.” ²³ອາໂຣນາກາບທູນດາວິດວ່າ, “ເຊີນເອົາບ່ອນນີ້ສຳລັບພະອົງເຖິດ, ຂໍໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພຣະອົງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພະອົງໄດ້ເຫັນຕີສາ. ຂ້າພະອົງຂໍຖວາຍງົວເພື່ອເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຖວາຍໄມ້ຟາດເຂົ້າໃຫ້ເປັນຝັນ ແລ້ວເຂົ້າສາລີເປັນເຄື່ອງບູຊາພືດຜົນເປັນເມັດ; ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຂ້າພໍ້ອຍຂໍຖວາຍທັງຫມົດ.” ²⁴ກະສັດດາວິດກ່າວກັບອາໂຣນາວ່າ, “ບໍ່ໄດ້ດອກ, ແຕ່ເຮົາຈະຊື້ເອົາຕາມລາຄາເຕັມ. ເຮົາຈະບໍ່ເອົາສິ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາໂດຍທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າ.” ²⁵ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຈ່າຍໃຫ້ອາໂຣນາເປັນທອງຄຳຫນັກຮ້ອຍເຊເສລີລັບບ່ອນນັ້ນ. ²⁶ດາວິດໄດ້ກໍ່ສ້າງແຜ່ນບູຊາຖວາຍສຳລັບພຣະຢາເວຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະ ຊົງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ກັບເຄື່ອງບູຊາໂມທະນາພຣະຄຸນ.

ພະອົງໄດ້ຊົງກາຍພູນອອກພຣະນາມພຣະຢາເວຜູ້ໄດ້ຊົງຕອບພະອົງດ້ວຍໄຟຈາກສະຫວັນຕົກເທິງແທນເຜົາບູຊາ.

²⁷ ແລ້ວພຣະຢາເວກໍໄດ້ສັງແກ່ທູດສະຫວັນ, ແລະ ທູດນັ້ນກໍໄດ້ເອົາດາບເຂົ້າໃສ່ໄວ້ໃນຝັກຄືນ.

²⁸ ເທື່ອນັ້ນ ເມື່ອດາວິດໄດ້ເຫັນວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຕອບຕົນໃນລານຝາດເຂົ້າຂອງອາໂຣນາຄົນເຢຍຸດ, ພະອົງກໍໄດ້ຖວາຍບູຊາໃນບ່ອນນັ້ນໃນເວລາດຽວກັນ.

²⁹ ໃນຂະນະນັ້ນ, ຫໍເຕັນຂອງພຣະຢາເວ ຊົງໂມເຊໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ແລະແທນເຜົາບູຊາກໍຢູ່ໃນບ່ອນສູງທີ່ກິເບໂອນໃນສມັຍນັ້ນ.

³⁰ ແຕ່ດາວິດບໍ່ກ້າທີ່ຈະໄປທຸນຖາມພຣະເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ຫນ້າແທນບູຊານັ້ນ, ເພາະພະອົງຢ້ານດາບຂອງທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວ.

22 ¹ ແລ້ວດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະ ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າ ກໍຢູ່ບ່ອນນີ້, ແລະ

ແທນສຳລັບເຜົາເຄື່ອງບູຊາຂອງຊາວອິສະຣາເອນກໍແມ່ນແທນນີ້.”² ດາວິດໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຮວບຮວມຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນ.

ພະອົງໄດ້ຈັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຄົນສະກັດຫິນ, ໃຫ້ຕຽມສະກັດຫິນເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ ດາວິດໄດ້ຈັດຕຽມເຫລັກເປັນຈຳນວນຫລາຍ ເພື່ອເປັນເຫລັກຕະປູສຳລັບບານປະຕູ, ແລະ

ເຫລັກກອດຍ້ອມທັງທອງເຫລືອງເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈົນບໍ່ສາມາດຫຼີກຈະຊົງນ້ຳຫນັກໄດ້,⁴ ແລະ ໄມ້ສິນສີດາຈົນນັບຈຳນວນບໍ່ຖ້ວນ

(ເພາະວ່າຊາວຊີໂດນ ແລະ ຊາວຕີເຣ ໄດ້ນຳໄມ້ສິນສີດາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາຖວາຍແກ່ດາວິດ.)⁵ ເພາະດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ,

“ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງເຮົາກໍຍັງນ້ອຍຢູ່ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຜ່ານວຽກງານ, ແລະ ພຣະວິຫານຊຶ່ງຈະສ້າງຖວາຍພຣະຢາເວນັ້ນຕ້ອງສວຍງາມກວ່າງໃຫຍ່

ມີຊື່ສຽງ ແລະ ມີສະຫງ່າຮາສີໃນທຳມະກາງບັນດາປະເທດທັງຫລາຍ. ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະຈັດຕຽມໄວ້.”

ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ຈັດຕຽມວັດຖຸເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍກ່ອນພະອົງຈະສິ້ນພະຊົນ.

⁶ ແລ້ວພະອົງໄດ້ເອີ້ນໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງຕົນມາ ແລະ ສັງລາວໃຫ້ສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ.

⁷ ດາວິດໄດ້ບອກແກ່ໂຊໂລໂມນວ່າ, “ລູກຊາຍເອີຍ, ເຮົາມີໃຈປະສົງທີ່ຈະສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະນາມແຫ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ.

⁸ ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ສະເດັດມາຫາເຮົາ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນເລືອດຕົກຫລາຍ ແລະ ໄດ້ເຮັດສົງຄາມຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ເຈົ້າຢາໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານເພື່ອນາມຂອງເຮົາເລີຍ, ເພາະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດຕົກລົງດິນຢ່າງຫລາຍເຫລືອລົ້ນຕໍ່ຫນ້າຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

⁹ ເບິ່ງແມ່ ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງເຈົ້າຈະບັງເກີດມາ ລາວຈະມີຄວາມສະຫງົບສຸກ.

ເຮົາຈະປະທານໃຫ້ລາວຢູ່ເປັນເປັນສຸກຜົນຈາກສັດຕູທັງໝົດທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງລາວ. ເພາະວ່າ ລາວຈະມີຊື່ວ່າໂຊໂລໂມນ, ແລະ ໃນສມັຍຂອງລາວ

ເຮົາຈະໂຜດ ໃຫ້ອິສະຣາເອນມີສັນຕິພາບ ແລະ ຄວາມສະຫງົບສຸກ.”¹⁰ ລາວຈະສ້າງພຣະວິຫານເພື່ອນາມຂອງເຮົາ, ແລະ ລາວຈະເປັນບຸດຂອງເຮົາ, ແລະ

ເຮົາຈະເປັນບິດຂອງລາວ. ເຮົາຈະສະຖາປະນາຮາຊະບັນລັງຂອງລາວປົກຄອງອິສະຣາເອນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.’

¹¹ ນີ້ແຫລະ ລູກຊາຍເອີຍ, ຂໍພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນ.

ຂໍໃຫ້ເຈົ້າກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າສຳເລັດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງເຈົ້າເຖິດ.”¹² ຂໍພຽງແຕ່ພຣະຢາເວປະທານສະຕິປັນຍາ

ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃຈໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແລະຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນ ແລະ ໂຜດໃຫ້ເຈົ້າຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.

¹³ ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນ, ຖ້າເຈົ້າລະມັດຮະວັງທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ ແລະ ຂໍຄຳສັ່ງທັງຫລາຍ

ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ສັ່ງໄວ້ກັບໂມເຊສຳລັບຊົນຊາດອິສະຣາເອນ. ຈຶ່ງຂຶ້ນແຂງ ແລະ ກ້າຫານເຖິດ ຢາຢ້ານ ຫລື ຢາຕົກໃຈເລີຍ.

¹⁴ ເບິ່ງແມ່, ໃນຄວາມຍາກລຳບາກຂອງຂໍ້ພຣະອົງ, ຂໍ້ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ເປັນທອງຄຳຫນັກຫນຶ່ງແສນຕະລັນຕິນ,

ເງິນຫນັກຫນຶ່ງລ້ານຕະລັນ, ແລະ ທອງເຫລືອງ ແລະ ເຫລັກທີ່ບໍ່ສາມາດຈະຊົງໄດ້ ເພາະມີຈຳນວນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເຮົາໄດ້ຈັດຕຽມໄມ້ ແລະ

ຫີນທັງຫລາຍ. ເຈົ້າຈະເພີ່ມຕື່ມເຂົ້າອີກກໍໄດ້.

¹⁵ ຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງມີຄົນເຮັດວຽກຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ຢູ່ນຳເຈົ້າຄື ຊ່າງສະກັດຫິນ, ຊ່າງກໍ່, ຊ່າງໄມ້, ແລະ ຊ່າງສີມີທຸກປະເພດ.¹⁶ ເງິນ, ທອງເຫລືອງ,

ແລະ ເຫລັກ. ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງລູກຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດການນັ້ນເຖິດ, ແລະ ຂໍພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ”.

¹⁷ ດາວິດໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຫົວຫນ້າເຜົາທັງປວງຂອງອິສະຣາເອນໃຫ້ຊ່ວຍໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງພະອົງດ້ວຍ ກ່າວວ່າ,

¹⁸ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊຶ່ງຢູ່ກັບພວກທ່ານ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄວາມສະຫງົບສຸກໃນທຸກດ້ານ.

ເພາະພຣະອົງໄດ້ມອບຊາວແຜ່ນດິນນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງເຮົາ. ແຜ່ນດິນນັ້ນກໍສະຫງົບຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ແລະ ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

¹⁹ ບັດນີ້ຈຶ່ງຕັ້ງຈິດຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ຈະຊອກຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານ.

ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນສ້າງສະຖານທີ່ບໍລິສຸດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ. ຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າຈະເອົາຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ ແລະ

ເຄື່ອງໃຊ້ອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງມາໄວ້ໃນພຣະວິຫານທີ່ຈະສ້າງຂຶ້ນສຳລັບພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ.”

23 ¹ ເມື່ອດາວິດເຖົ້າຫລາຍແລ້ວ ແລະ ຊົງໃກ້ຈະເຖິງວາຣະສຸດທ້າຍແຫ່ງຊີວິດ,

ພະອົງໄດ້ຕັ້ງໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງພະອົງໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງອິສະຣາເອນ.² ພະອົງໄດ້ເອີ້ນເຈົ້ານາຍທັງໝົດຂອງອິສະຣາເອນ, ບັນດາປະໂລຫິດ

ແລະ ຄົນເລວີມາປະຊຸມກັນ.³ ພວກເຂົາໄດ້ນັບຈຳນວນຄົນເລວີນັບຕັ້ງແຕ່ອາຍຸສາມສິບປີຂຶ້ນໄປ. ຊຶ່ງມີຈຳນວນສາມຫມົນແປດພັນຄົນ.

⁴ ຈາກພວກນີ້ສອງຫມົນສີ່ພັນຄົນຈະຕ້ອງເບິ່ງແຍງວຽກງານໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ຫົກພັນຄົນເປັນເຈົ້າຫນ້າທີ ແລະ ຜູ້ຕັດສິນ.

⁵ ອີກສີ່ພັນຄົນເປັນຜູ້ເຝົ້າຍາມບັນດາປະຕູ ແລະ ອີກສີ່ພັນຄົນຈະຖວາຍສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວ

ດ້ວຍເຄື່ອງດິນຕຣີຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງໄວ້ສຳລັບການສັນຣະເສີນ,⁶ ດາວິດໄດ້ຈັດແບ່ງພວກເຂົາເປັນພະແນກຕາມລູກຊາຍຂອງເລວີຄື ເກໂຊນ, ໂກຮາດ

ແລະ ເມຣາຣີ.

⁷ ໃນຈຳພວກເກໂຊນຄື ລາດານ ແລະ ຊິເມອີ.⁸ ລູກຊາຍຂອງລາດານຊື່ວ່າ ເຢຣີເອນເປັນຫົວຫນ້າ, ເຊທາມ ແລະ ໂຢເອນ. ມີທັງຫມົດສາມຄົນ.

⁹ ລູກຊາຍຂອງຊິເມອີຊື່ວ່າເຊໂລມິດ, ຮາຊີເອນ, ແລະ ຮາຣານ. ທັງຫມົດສາມຄົນ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົວຫນ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງລາດານ.

¹⁰ ລູກຊາຍຂອງຊິເມອີມີສີ່ຄົນຄື: ຢາຮາດ, ຊິນາ, ເຢຣູດ, ແລະເບຣີອາ.¹¹ ຢາຮາດເປັນຜູ້ກົກ, ຊິຊາເປັນຜູ້ທຶສອງ, ແຕ່ເຢຣູດ ແລະ

ເບຣີອາບໍ່ມີລູກຊາຍຫລາຍຄົນ, ເພາະສະນັ້ນ ໃນການນັບຈຳນວນຈຶ່ງລວມເຂົາເປັນຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດດຽວກັນມີຫນ້າທີ່ທັງຫລາຍຢ່າງດຽວກັນ.

¹² ລູກຊາຍຂອງໂກຮາດມີສີ່ຄົນຄື: ອຳຣາມ, ອິດຊະຮາ, ເຣັບໂຣນ, ແລະ ອຸດຊີເອນ.¹³ ລູກຊາຍຂອງອຳຣາມຄື ອາໂຣນ ແລະ ໂມເຊ.

ພວກເຂົາຕັ້ງອາໂຣນໄວ້ຕ່າງຫາກໃຫ້ເປັນຜູ້ເຮັດພິທີຊຳຣະສົງຂອງທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ, ທັງລາວ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວສືບໄປເປັນນິດ

ເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ແລະ ບົວລະບັດພຣະອົງ ແລະ ອວຍພຣະພອນໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹⁴ ຝ່າຍໂມເຊຄົນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ, ລູກຊາຍຂອງເພີນມີຊື່ໃນທຳມະກາງຕະກູນເລວີ.

¹⁵ລູກຊາຍຂອງໂມເຊຊື່ວ່າ ເກໂຊມ ແລະ ເອລີເອເຊ. ¹⁶ລູກຫລານຂອງເກໂຊມຊື່ວ່າ ເຊບູເອນຜູ້ເປັນຜູ້ກົກ. ¹⁷ລູກຫລານຂອງເອລີເອເຊຄື ເຣຮາບີຢາຜູ້ເປັນຫົວຫນ້າ, ເອລີເອເຊບໍ່ມີລູກຊາຍອີກ ແຕ່ລູກຊາຍຂອງເຣຮາບີຢາມີ ຫລາຍຄົນ. ¹⁸ລູກຊາຍຂອງອິດຊະຮາຄີ ເຊໂລມິດຜູ້ເປັນຫົວຫນ້າ. ¹⁹ລູກຊາຍຂອງເຮັບໂຣນຄື ເຢຣີຢາເປັນຜູ້ກົກ, ອາມາຣີຢາຜູ້ທີ່ສອງ, ຢາຮາຊີເອນຜູ້ທີ່ສາມ ແລະ ເຢກາເມອາມຜູ້ທີ່ສີ. ²⁰ລູກຊາຍຂອງອຸດຊີເອນຄື ມີກາເປັນຜູ້ກົກ, ແລະ ອິດຊີຢາຜູ້ທີ່ສອງ. ²¹ລູກຊາຍຂອງເມຣາຣີຄື ມາລີ ແລະ ມູຊີ. ລູກຊາຍຂອງມາລີຄື ເອເລອາຊາ ແລະ ກິເຊ. ²²ເອເລອາຊາສິນຊີວິດໂດຍທີ່ບໍ່ມີລູກຊາຍ. ມີແຕ່ລູກສາວ. ລູກຊາຍຂອງກິເຊຜູ້ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງລາວໄດ້ແຕ່ງງານກັບພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນ. ²³ລູກຊາຍຂອງມູຊີຄື ມາລີ, ເອເດ, ແລະ ເຢເຣໂມດ, ລວມສາມຄົນ. ²⁴ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນເລວີຕາມເຊື້ອສາຍບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເປັນຫົວຫນ້າຕາມບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ ຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນໄວ້, ຕາມຈຳນວນລາຍຊື່ຂອງບຸກຄົນ ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປຜູ້ທີ່ຈະເຮັດວຽກບົວຣະບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ²⁵ເພາະດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ໃຜດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກ. ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມສິບໄປເປັນນິດ. ²⁶ຄົນເລວີຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງຫາມຫໍເຕັນ ຫລື ເຄື່ອງໃຊ້ໃດໆເພື່ອວຽກງານບົວຣະບັດອີກເລີຍ.” ²⁷ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ນັບຈຳພວກລູກຫລານເລວີຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປຕາມຄຳສັ່ງສຸດທ້າຍຂອງດາວິດ. ²⁸ຫນ້າທີຂອງພວກເຂົາຈະຕ້ອງຄອບຄົວຊ່ວຍລູກຫລານຂອງອາໂຣນໃນການເຂົ້າເຝົ້າໃນພຣະວິຫານ. ເພື່ອດູແລເດີນທາງຫນ້າ, ຫ້ອງທັງຫລາຍ ແລະ ວຽກງານຊ້າຣະສົງຂອງທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ທຸກວຽກ ຊຶ່ງເປັນການບົວຣະບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ²⁹ພວກເຂົາຊ່ວຍເບິ່ງແຍງໃນການເອົາເຂົ້າຈີໄປວາງໄວ້ຕໍ່ພຣະພໍ່, ແປ້ງເນື້ອລະອຽດສຳລັບຖວາຍບູຊາ, ເຂົ້າຈີທີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງ, ເຄື່ອງອົບຖວາຍ, ເຂົ້າຈີປຶ້ງທີ່ທຳດ້ວຍນ້ຳມັນ, ເຄື່ອງຜອງ ແລະ ເຄື່ອງວັດແທກທຸກຊະໜາດ. ³⁰ທຸກຕອນເຊົ້າພວກເຂົາໄດ້ຍື່ນໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ. ເວລາແລງພວກເຂົາກໍ່ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ. ³¹ພ້ອມທັງການຖວາຍບັນດາເຄື່ອງເຜົາບູຊາແຕ່ພຣະຢາເວ, ໃນວັນສະບາໂຕ ແລະ ໃນເດືອນອອກໃຫມ່ມີຂຶ້ນຫນຶ່ງຄຳໃນວັນເຫສະການ. ຕາມຈຳນວນ, ທີ່ກຳນົດໃຫ້ຖວາຍບູຊາໂດຍຄຳສັ່ງຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວທຸກມື້ເລື້ອຍໄປ. ³²ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃຊ້ເບິ່ງແຍງຫໍເຕັນ, ແຫງຊຸມນຸມ, ແລະ ຮັບໃຊ້ໃນບ່ອນບໍລິສຸດ ທັງການຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັບລູກຫລານຂອງອາໂຣນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອງານບົວຣະບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

24

¹ຫນ່ວຍງານຂອງລູກຫລານອາໂຣນມີດັ່ງນີ້ ລູກຊາຍຂອງອາໂຣນມີຄື ນາດາບ, ອາບິຮູ, ເອເລອາຊາ ແລະ ອີທາມາ. ²ນາດາບ ແລະ ອາບິຮູໄດ້ເສຍຊີວິດກ່ອນພໍ່ຂອງຕົນ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນມີລູກ, ດັ່ງນັ້ນ ເອເລອາຊາ ແລະ ອີທາມາຈຶ່ງເຮັດຫນ້າທີ່ຕໍາແຫນ່ງປະໂລຫິດ. ³ດາວິດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາເປັນແຕ່ລະຫນ່ວຍງານຕາມຫນ້າທີ່ໃນການບົວຣະບັດຂອງພວກເຂົາຄືກັບພວກປະໂລຫິດມີຊາໂດກລູກຫລານ, ເອເລອາຊາ ແລະ ອາຮີເມເລັກລູກຫລານອີທາມາ. ⁴ເຫັນວ່າຫົວຫນ້າໃນພວກລູກຊາຍຂອງເອເລອາຊາຫລາຍກວ່າຫມູ່ໃນພວກລູກຫລານຂອງອີທາມາພວກເຂົາໄດ້ຈັດ, ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງລູກຫລານເປັນສິບຫົກຫນ່ວຍງານ. ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳສິ່ງນີ້ໂດຍຫົວຫນ້າທັງຫລາຍຂອງຕະກູນ ແລະ ໂດຍພວກລູກຫລານຂອງອີທາມາ. ການແບ່ງເຫລົ່ານີ້ມີຈຳນວນ ແປດຫນ່ວຍງານ, ອີງຕາມຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ. ⁵ພວກເຂົາຈັດແບ່ງຫນ່ວຍງານດ້ວຍການຈັກສະຫລາກ ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຫນ້າທີ່ຂອງສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ເຈົ້າຫນ້າທີ່ແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ມາຈາກລູກຫລານຂອງເອເລອາຊາກັບລູກຫລານຂອງອີທາມາ. ⁶ເຊມາຢາລູກຊາຍເນທາເນນເປັນເລຂາ, ຊຶ່ງເປັນຄົນເລວີ, ໂດຍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຕໍ່ພຣະພໍ່ກະສັດຕໍ່ຫນ້າເຈົ້ານາຍ ແລະ ປະໂລຫິດຊາໂດກ, ແລະ ອາຮີເມເລັກລູກຊາຍອາບິອາທາ ແລະ ຕໍ່ຫນ້າຫົວຫນ້າບັນພະບຸຣຸດຂອງປະໂລຫິດ ແລະ ຂອງຄົນເລວີ. ພວກເຂົາຈັກສະຫລາກຄອບຄົວຫນຶ່ງຈາກເອເລອາຊາ ແລະ ຄອບຄົວຫນຶ່ງຈາກອີທາມາ. ⁷ສະຫລາກທຳອິດຕິກຖືກເຢໂຣຢາຮິບ, ທີ່ສອງຕິກຖືກເຢດາຢາ, ⁸ທີ່ສາມຕິກຖືກຮາລິມ, ທີ່ສີ່ຕິກຖືກເສໂອຣິມ, ⁹ທີ່ຫ້າຕິກຖືກມັນກີຢາ, ທີ່ຫົກຕິກຖືກມີຢາມິນ, ¹⁰ທີ່ເຈັດຕິກຖືກຮັກກິດ, ທີ່ແປດຕິກຖືກອາບີຢາ, ¹¹ທີ່ເກົ້າຕິກຖືກເຢຊູອາ, ທີ່ສິບຕິກຖືກເຊກາມີອາ, ¹²ທີ່ສິບເອັດຕິກຖືກອາລີອາຊິບ, ສິບສອງຕິກຖືກຢາກິມ, ¹³ທີ່ສິບສາມຕິກຖືກຮູບປາ, ທີ່ສິບສີ່ຕິກຖືກເຢເຊເບອາບ, ¹⁴ທີ່ສິບຫ້າຕິກຖືກບິນກາ, ທີ່ສິບຫົກຕິກຖືກອິມເມ, ¹⁵ທີ່ສິບເຈັດຕິກຖືກເຮຊີ, ທີ່ສິບແປດຕິກຖືກຮາບປິດເຊັດ, ¹⁶ທີ່ສິບເກົ້າຕິກຖືກເປທາຣີຢາ, ທີ່ຊາວຕິກຖືກເຢເຮັດຊະເກັນ, ¹⁷ທີ່ຊາວເອັດຕິກຖືກຢາກິນ, ທີ່ຊາວສອງຕິກຖືກກາມູນ, ¹⁸ທີ່ຊາວສາມຕິກຖືກເດລາຢາ, ແລະ ທີ່ຊາວສີ່ຕິກຖືກມາອາຊີຢາ. ¹⁹ຄົນເຫລົ່ານີ້ມີການກຳນົດຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນການບົວຣະບັດ, ເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມຫນ້າທີ່ ແລະ ລະບຽບການຊຶ່ງອາໂຣນພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາໄວ້. ²⁰ສ່ວນພວກລູກຫລານເລວີທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ມີຄື: ຈາກລູກຊາຍຂອງອຳຣາມ; ຊູບາເອນ ຈາກລູກຊາຍຂອງຊູບາເອນ, ແມ່ນເຢເດຢາ. ²¹ຈາກລູກຊາຍຂອງເຮຮາບີຢາ: ອິດຊີຢາເປັນຫົວຫນ້າ. ²²ຈາກຄົນອິດຊະຮາ, ເຊໂລມິດ, ຈາກລູກຊາຍຂອງເຊໂລມິດແມ່ນຢາຮາດ. ²³ຈາກພວກລູກຊາຍຂອງເຮັບໂຣນຄື: ເຢຣີຢາຜູ້ເປັນຫົວຫນ້າ, ອາມາຣີຢາຜູ້ທີ່ສອງ, ຢາຮາຊີເອນຜູ້ທີ່ສາມ, ແລະ ເຢກາເມອາມຜູ້ທີ່ສີ. ²⁴ພວກລູກຊາຍຂອງອຸດຊີເອນຄື: ມີກາ. ລູກຊາຍຂອງມີກາຄື ຊາມີ. ²⁵ນ້ອງຊາຍຂອງມີກາຄື ອິດຊີຢາ, ລູກຊາຍຂອງອິດຊີຢາຄື ເຊຄາຣີຢາ. ²⁶ລູກຊາຍຂອງເມຣາຣີຊື່ວ່າ ມາລີ ແລະ ມູຊີ. ລູກຊາຍຂອງຢາອາຊີຢາຊື່ວ່າ ເບໂນ. ²⁷ເບໂນ, ໄຊຮາມ, ຊາກ, ແລະ ອິບຣີ, ²⁸ລູກຊາຍຂອງຈາກມາລີຄື ເອເລອາຊາຊຶ່ງເພີ່ນ້ອຍມີລູກຊາຍ. ²⁹ພວກລູກຊາຍຂອງກິເຊ, ພວກລູກຊາຍຂອງກິເຊ ຄື ເຢຣາເມເອນ ³⁰ພວກລູກຊາຍຂອງໂມຊີຄື ມາລີ, ເອເດ ແລະ ເຢຣີໂມດ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຄົນເລວີ, ຕາມຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ. ³¹ຈຳພວກຜູ້ຊາຍຄົນເຫລົ່ານີ້ ແຕ່ລະຄົນເປັນຫົວຫນ້າຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດ ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນກໍ່ໄດ້ຈັບສະຫລາກຕໍ່ຫນ້າກະສັດດາວິດ, ແລະ ຊາໂດກ, ແລະ ອາຮີເມເລັກ ພ້ອມທັງຜູ້ນຳທັງຫລາຍຂອງຄອບຄົວຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງປະໂລຫິດ ແລະ ຂອງຄົນເລວີ. ພວກເຂົາໄດ້ຈັບສະຫລາກຄືກັນກັບລູກຫລານຂອງອາໂຣນທີ່ໄດ້ຈັບສະຫລາກຢ່າງດຽວກັນ.

25

¹ດາວິດ ແລະ ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບໄດ້ຄັດເລືອກເອົາບາງຄົນຈາກພວກລູກຊາຍຂອງອາສັບ, ເຮມານ ແລະ ຂອງເຢດູທູນໄວ້ສໍາລັບການບົວຣະບັດ. ພວກນີ້ຈະທຳນາວາຍດ້ວຍພິນຄູ່, ດ້ວຍພິນໃຫຍ່, ແລະ ດ້ວຍແສງ. ຈຳນວນຄົນທີ່ເຮັດວຽກຕາມຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາມີຄື:²ລູກຊາຍຂອງອາສັບຄື ຊາກູເຣ, ໂຢເຊັບ, ເນທານີອາ, ແລະ ອາຊາເຣລາ, ລູກຊາຍຂອງອາສັບ ໂດຍພາຍໃຕ້ການແນະນຳຂອງອາສັບ, ທີ່ເປັນຜູ້ທຳນາວາຍຕາມພະຣາຊະດຳຮັດສັງຂອງກະສັດ.³ຈາກເຢດູທູນຄື ພວກລູກຊາຍຂອງເຢດູທູນຊື່ວ່າ: ເກດາລີຢາ, ເຊຣີ, ເຢຊາຢາ, ຊິເມອີ ຮາຊາບີຢາ, ແລະ ມັດຕິທິຢາ, ຫົກຄົນພາຍໃຕ້ການນຳຂອງເຢດູທູນພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຊົງພະຍາກອນດ້ວຍພິນຄູ່ໃນການໂມທະນາ ແລະ ການສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ.

⁴ຈາກພວກລູກຊາຍຂອງເຮມານຊື່ວ່າ: ບຸກກີຢາ, ມັດຕານີຢາ, ອຸດຊີເອນ, ເຊບູເອນ, ແລະ ເຢຣີໂມດ, ຮານານີຢາ ຮານານີ, ເອລີອາທາ, ກິດດັນຕີ, ໂຣມາມຕີເອເຊີ, ໂຢຊະເບກາຊາ, ມັນໂລທິ, ໂຮທິ ແລະ ມາຮາຊີໂອດ.⁵ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເຮມານຜູ້ທຳນາວາຍຂອງກະສັດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປຣະທານລູກຊາຍສິບສິຄົນ ແລະ ລູກສາວສາມຄົນໃຫ້ເຮມານເພື່ອໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ.

⁶ພວກເຂົາທຸກຄົນຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳແນະນຳຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເປັນນັກດົນຕີໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວດ້ວຍແສງ, ພິນໃຫຍ່ ແລະ ພິນຄູ່ ເພື່ອການບົວຣະບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ອາສັບ, ເຢດູທູນ ແລະ ເຮມານ ຢູ່ພາຍໃຕ້ພະຣາຊະດຳຮັດສັງຂອງກະສັດ.⁷ພວກເຂົາ ແລ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກໃນການຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຄວາມຊຳນານ ທັງຫມົດມີສອງຮ້ອຍແປດສິບແປດຄົນ.

⁸ພວກເຂົາຈັບສະຫລາກສໍາລັບຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາທັງຜູ້ນ້ອຍ, ຜູ້ໃຫຍ່, ຄຣູສອນ ແລະ ລູກສິດກໍຄືກັນ.

⁹ບັດນີ້ກຽວກັບລູກຊາຍຂອງອາສັບ: ສະຫລາກທໍາອິດຕິກຖືກຄອບຄົວຂອງໂຢເຊັບ; ທີ່ສອງໄດ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງເກດາລີຢາ, ພ້ອມກັບພີ່ນ້ອງ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວສິບສອງຄົນ.¹⁰ສະຫລາກທີສາມຕິກຖືກຊາກູເຣ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ.

¹¹ສະຫລາກທີສີ່ຕິກຖືກອິດຊະຣີ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ.¹²ສະຫລາກທີຫ້າຕິກຖືກເນທານີອາ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ.

¹³ສະຫລາກທີຫົກຕິກຖືກບຸກກີຢາ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;¹⁴ສະຫລາກທີເຈັດຕິກຖືກເຢຊາເຣລາ,

ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;¹⁵ສະຫລາກທີແປດຕິກຖືກເຢຊາຢາ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ

ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;¹⁶ສະຫລາກທີເກົ້າຕິກຖືກຕານີຢາ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;

¹⁷ທີ່ສິບຕິກຖືກຊິເມອີ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;¹⁸ທີ່ສິບເອັດຕິກຖືກອິດຊາເຣນ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ

ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;¹⁹ທີ່ສິບສອງຕິກຖືກຮາຊາບີຢາ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;²⁰ທີ່ສິບສາມຕິກຖືກຊູບາເອນ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;

²¹ທີ່ສິບສີ່ຕິກຖືກມັດຕິທິຢາ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;²²ທີ່ສິບຫ້າຕິກຖືກເຢເຣໂມດ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;²³ທີ່ສິບຫົກຕິກຖືກຮານານີຢາ; ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;

²⁴ທີ່ສິບເຈັດຕິກຖືກໂຢຊະເບກາຊາ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;

²⁵ທີ່ສິບແປດຕິກຖືກຮານານີ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;²⁶ທີ່ສິບເກົ້າຕິກຖືກມັນໂລທິ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ,

ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;²⁷ທີ່ຊາວຕິກຖືກເອລີອາທາ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;²⁸ທີ່ຊາວເອັດຕິກຖືກໂຮທິ,

ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;

²⁹ທີ່ຊາວສອງຕິກຖືກກິດດັນຕີ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ. ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;³⁰ທີ່ຊາວສາມຕິກຖືກມາຮາຊີໂອດ,

ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ;³¹ທີ່ຊາວສີ່ຕິກຖືກໂຣມາມຕີເອເຊີ, ພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ

ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສິບສອງຄົນ.

26 ¹ນິຄີແຜນການທັງຫລາຍຂອງຝ່າຍກອງເຝົ້າຍາມປະຕູ: ແມ່ນຈາກພວກໂກຣາມີ, ເມເຊເລມີຢາລູກຊາຍໂກເຣ, ຈາກລູກຫລານຂອງອາສັບ.

²ເມເຊເລມີຢາລູກຊາຍຄື: ເຊຄາຣີຢາລູກກິກ, ເຢດິອາເອນຜູ້ທີ່ສອງ, ເຊບາດີຢາຜູ້ທີ່ສາມ, ຢາດນີເອນຜູ້ທີ່ສີ່, ເອລາມຜູ້ທີ່ຫ້າ, ເຢໂຣຮານັນຜູ້ທີ່ຫົກ, ເອລີເອໂຣນາຍຜູ້ທີ່ເຈັດ.

⁴ໂອເບັດເອໂດມມີລູກຊາຍຄື: ເຊມາຢາເປັນລູກກິກ, ເຢໂຣຊາບັດຜູ້ທີ່ສອງ, ໂຢອາຜູ້ທີ່ສາມ, ສາກາຜູ້ທີ່ສີ່, ເນທາເນນຜູ້ທີ່ຫ້າ, ອໍາມີເອັນຜູ້ທີ່ຫົກ, ອິດຊາຄາຜູ້ທີ່ເຈັດ, ເປອູເລທາຍຜູ້ທີ່ແປດ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ອໍານວຍພຣະພອນໃຫ້ແກ່ໂອເບັດເອໂດມ.⁶ພ້ອມທັງເຊມາຢາລູກຊາຍຂອງເພີນດ້ວຍ ຊຶ່ງມີລູກຊາຍຫລາຍຄົນເກີດແກ່ລາວເປັນຜູ້ປົກຄອງໃນຄອບຄົວພໍ່ຂອງພວກເຂົາ; ເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນມີອໍານາດ ແລະ ກ້າຫານ.

⁷ລູກຊາຍຂອງເຊມາກີຢາຄື, ໂອທະນີ, ເຣຟາເອນ, ໂອເບັດ ແລະ ເອນຊາບັດ. ພີ່ນ້ອງຂອງລາວເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມກ້າຫານຄື ເອລີຮູ ແລະ ເຊມາກີຢາ.

⁸ຄົນທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຫລານຂອງໂອເບັດເອໂດມ. ທັງລາວເອງກັບລູກຊາຍ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດ,

ມີກຳລັງເຫມາະສົມແກ່ການບົວຣະບັດ. ໂດຍມາຈາກໂອເບັດເອໂດມຫົກສິບສອງຄົນ.⁹ເມເຊເລມີຢາລູກຊາຍ ແລະ

ພີ່ນ້ອງເປັນຄົນທີ່ມີກຳລັງຄວາມສາມາດສິບແປດຄົນ.

¹⁰ໂຮສາ, ຜູ້ເປັນລູກຫລານຂອງເມຣາຣີມີ, ລູກຊາຍຄື: ຊິມຣີຜູ້ເປັນຫົວຫນ້າ (ເຖິງລາວຈະບໍ່ແມ່ນລູກຫົວປີ, ພໍ່ຂອງລາວກໍ່ໃຫ້ລາວເປັນຫົວຫນ້າ),

¹¹ຮິນກີຢາຜູ້ທີ່ສອງ, ເຕບາລີຢາຜູ້ທີ່ສາມ, ເຊຄາຣີຢາຜູ້ທີ່ສີ່ລູກຊາຍ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງໂຮສາທັງຫມົດມີສິບສາມຄົນ.

¹²ພະແນກທັງຫລາຍຂອງຄົນເຝົ້າຍາມປະຕູ, ພວກຫົວຫນ້າຂອງພວກເຂົາມີຫນ້າທີ່ເຊັນດຽວກັບພີ່ນ້ອງ

ຂອງພວກເຂົາໃນການບົວຣະບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.¹³ພວກເຂົາຈັບສະຫລາກກັນຕາມຄອບຄົວບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ ທັງຜູ້ນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ກໍ່ເຮັດຄືກັນ ສໍາລັບວ່າໃຜຢູ່ແຕ່ລະປະຕູ.¹⁴ເມື່ອສະຫລາກນັ້ນຖືກຈັບສັບປະຕູດ້ານຕາເວັນອອກ ສະຫລາກນັ້ນໄດ້ຕິກຖືກເຊເລມີຢາ.

ເພີນຈັບສະຫລາກໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເພີນຄື ເຊຄາຣີຢາ, ລາວເປັນທີ່ປຶກສາທີ່ສະຫລຽວສະຫລາດ, ແລະ ສະຫລາກຂອງລາວຕິກຖືກດ້ານເຫນືອ.

¹⁵ສະຫລາກທາງທິດໃຕ້ໄດ້ຕິກຖືກໂອເບັດເອໂດມ, ແລະ ສາງເກັບມ້ຽນສິ່ງຂອງນັ້ນຈັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເພີນເບິ່ງແຍງ.

¹⁶ສະຫລາກດ້ານຕາເວັນຕົກນັ້ນຕິກຖືກຊຸບິມ ແລະ ໂຮສາ ທີ່ປະຕູຊິນເລເກັດ, ຂຶ້ນໄປຕາມຖະຫນົນ. ມີຜູ້ເຝົ້າຍາມຕິດຕໍ່ກັນໄປສໍາລັບແຕ່ລະຄອບຄົວ.

¹⁷ດ້ານຕາເວັນອອກມີຄົນເລວີຫົກຄົນ, ດ້ານເຫນືອທຸກມີມີສິຄົນ, ດ້ານໃຕ້ມີລະສິຄົນທຸກມີ, ແລະ ມີສອງຄູ່ຍາມຢູ່ທີ່ສາງເຄື່ອງ.

¹⁸ສໍາລັບລະບຽງທາງຕາເວັນຕົກນັ້ນ ມີສິຄົນຢູ່ທີ່ຖົນ, ແລະ ສອງຄົນຍາມຢູ່ທີ່ລະບຽງ.¹⁹ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພວກເຝົ້າຍາມປະຕູ

ຊຶ່ງມາຈາກລູກຫລານຂອງໂກຣາ ແລະ ລູກຫລານຂອງເມຣາຣີ.

²⁰ຈາກຄົນເລວີນັ້ນ, ອາຣີຢາເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄັງສິ່ງຂອງຖວາຍຂອງພຣະຢາເວ.²¹ລູກຫລານຂອງລາດານ,

ພວກລູກຫລານຄົນເກໂຊນຂອງລາດານ, ຜ່ານທາງເຂົາ ແລະ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຫົວຫນ້າບັນພະບູຣຸດຂອງລາດານຄື ເຢຣີເອລີຄົນເກໂຊນ ແລະ

ພວກລູກຊາຍຂອງເຂົາ.²²ເຊທາມ, ແລະ ໂຢເອນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

²³ມີພວກຮັກສາຄວາມປອດພິຍາຈາກພວກຕະກູນຂອງອໍາຣາມ, ຄົນອິດຊະຮາ, ຄົນເຮັບໂຮນ, ແລະ ຈາກຄົນອຸດຊີເອນ.²⁴ ເຊບູເອນ ລູກຊາຍຂອງເກໂຊມ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໂມເຊ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ດູແລຄັງທັງຫລາຍ.²⁵ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ຊາວເອລີເອເຊຄີ ເຮຮາບີຢາລູກຊາຍລາວ, ລູກຊາຍຂອງເຮຮາບີຢາຄີເຢຊາຢາ, ລູກຊາຍຂອງເຢຊາຢາຄີໂຢຣາມ, ລູກຊາຍຂອງໂຢຣາມຄີ ຊິກຣີ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງຊິກຣີຄີເຊໂລມິດ.
²⁶ ເຊໂລມິດ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄັງເຄື່ອງຖວາຍທັງຫມົດ ຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະຢາເວ, ກະສັດດາວິດ ແລະ ບັນດາບັນພະບຸຣຸດທັງຫລາຍທີ່ເປັນຫົວຫນ້າ ແລະ ນາຍພັນນາຍຮ້ອຍ ພ້ອມທັງຜູ້ບັນຊາການກອງທັບໄດ້ມອບຖວາຍໄວ້.
²⁷ ພວກເພິ່ນໄດ້ແຍກສິ່ງທີ່ຍືດມາໄດ້ຈາກສິ່ງຄາມ ພວກເພິ່ນໄດ້ມອບຖວາຍເພື່ອການສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.
²⁸ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຜິດຊອບທຸກທີ່ແຍກໄວ້ຕ່າງຫາກເພື່ອພຣະຢາເວ ໂດຍຊາມູເອນຜູ້ທ່ານວາຍ, ຊາອຸນລູກຊາຍກີເຊ, ອັບເນລູກຊາຍເນ, ແລະ ໂຢອາບລູກຊາຍນາງເຊຣູຢາ. ທຸກຢ່າງທີ່ຖືກແຍກໄວ້ຕ່າງຫາກເພື່ອພຣະຢາເວຢູ່ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງເຊໂລມິດ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ.
²⁹ ຈາກຄົນອິດຊະຮາ, ເກນາມີຢາ ແລະ ຫລານຂອງລາວໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີຫນ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບນອກເຂດສຳລັບຄວບຄຸມອິສະຣາເອນ. ໂດຍໃຫ້ເປັນເຈົ້າຫນ້າທີ່ ແລະ ເປັນຜູ້ຕັດສິນ.³⁰ ຈາກຄົນເຮັບໂຮນ; ຮາຊາບີຢາ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມກ້າຫານມີຫນຶ່ງພັນເຈັດຮ້ອຍຄົນ, ໂດຍເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງກິຈະການທັງຫມົດຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຮາຊະການຂອງກະສັດ. ພວກເຂົາຢູ່ທາງຝາກຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຢາເດນຟາກນັ້ນ.
³¹ ຈາກລູກຫລານຂອງເຮັບໂຮນຄີ, ເຢຣີຢາເປັນຫົວຫນ້າພວກລູກຫລານຂອງເຂົາ, ໄດ້ນັບຈາກບັນຊີລາຍຊື່ຂອງຄອບຄົວທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ໃນປີທີ່ສິສີບຂອງຮາຊະການດາວິດ ພວກເຂົາໄດ້ສຳຫລວດບັນທຶກຕ່າງໆ ແລະ ມີບົວທ່າມກາງພວກເຂົາໄດ້ພົບຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ກ້າຫານໃນເມືອງຢາເຊ ແຂວງກີເລອາດ.³² ເຢຣີຢາມີພີ່ນ້ອງສອງພັນເຈັດຮ້ອຍຄົນຄືເປັນຫົວຫນ້າຄອບຄົວທີ່ກ້າຫານ. ກະສັດດາວິດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເພິ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄົນຮູບເບັນ, ແລະ ຄົນຄາດ, ແລະ ຄົນຕະກູນມານາເຊເຄິງຫນຶ່ງ ໃນກິຈະການທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະ ກິຈະການກ່ຽວກັບກະສັດ.

27

¹ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນລາຍຊື່ຂອງຫົວຫນ້າຄອບຄົວອິສະຣາເອນ, ບັນດາບັນພະບຸຣຸດທີ່ເປັນຫົວຫນ້າບັນດານາຍພັນ, ນາຍຮ້ອຍ ແລະ ບັນດາເຈົ້າຫນ້າທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ກະສັດໃນຮາຊະການທຸກຢ່າງ. ກອງທະຫານ. ແຕ່ລະສ່ວນຮັບໃຊ້ເດືອນຕໍ່ເດືອນຕະຫລອດປີ. ກອງເວນຍາມຫນຶ່ງ ມີຜູ້ຊາຍຈຳນວນສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.² ຫົວຫນ້າຂອງກອງເວນຍາມທຳອິດທີ່ປະຈຳການໃນເດືອນທີຫນຶ່ງແມ່ນຢາໂຊເບອາມ ລູກຊາຍຊັບດີເອນ. ໃນກອງເວນຍາມຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.³ ລາວມາຈາກລູກຫລານຂອງເປເຣັດ ແລະ ເປັນຫົວຫນ້າຜູ້ບັນຊາການກອງທັບທັງຫມົດໃນເດືອນທຳອິດ.
⁴ ຫົວຫນ້າຂອງກອງເວນຍາມທີ່ເຂົ້າປະຈຳການໃນເດືອນທີສອງແມ່ນໂດດາຍ, ຈາກເຊືອສາຍຂອງຄົນອາໂຮອາ. ມີກໂລດເປັນທີ່ສອງໃນສ່ວນຂອງລາວ. ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.⁵ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາການກອງທັບຄົນທີ່ສາມສຳລັບເດືອນທີສາມຄືເບນາຢາ ລູກຊາຍເຢໂຣຢາດາ, ຊຶ່ງເປັນຫົວຫນ້າປະໂລຫິດຄົນຫນຶ່ງ ແລະ ຜູ້ນຳ. ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.⁶ ເບນາຢາ ເປັນຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງກ້າຫານໃນຈຳນວນສາມສິບຄົນ, ແລະເປັນຜູ້ບັນຊາການຂອງສາມສິບຄົນນັ້ນ. ອຳມິດຊາບັດ ລູກຊາຍຂອງລາວກໍຢູ່ໃນກອງເວນຂອງລາວ.
⁷ ຜູ້ບັນຊາການຄົນທີ່ສຳລັບເດືອນທີສີ່ແມ່ນອາສາເຮນ ນ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບ. ເຊບາດີຢາ ລູກຊາຍຂອງລາວເປັນຜູ້ຮອງຈາກລາວ. ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.⁸ ຜູ້ບັນຊາການຄົນທີ່ຫ້າສຳລັບເດືອນທີຫ້າຄື ຊາມຮູດຄົນອິດຊະຮາ, ລູກຫລານຂອງອິດຊະຮາ, ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.⁹ ຜູ້ບັນຊາການຄົນທີ່ຫົກສຳລັບເດືອນທີຫົກຄື ອິຣາ, ລູກຊາຍອິກເກດຊາວເຕໂກອາ.
ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.
¹⁰ ຜູ້ບັນຊາການຜູ້ທີ່ເຈັດສຳລັບເດືອນທີ່ເຈັດຄື ເຮເລັດຊາວເປໂລນ, ເປັນຄົນເອຟາຣາອິມ. ໃນກອງເວນຍາມຂອງລາວ ມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.
¹¹ ຜູ້ບັນຊາການຜູ້ທີ່ແປດສຳລັບເດືອນທີ່ແປດຄື ສິບເບກາຍຊາວຮູຊາຍ ຊາວຕູຊາ, ຈາກຕະກູນລູກຫລານຂອງຄົນເຊຣາ. ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.¹² ຜູ້ບັນຊາການຜູ້ທີ່ເກົ້າສຳລັບເດືອນທີ່ເກົ້າຄື ອາບີເອເຊຊາວ, ອານາໂທດ ຄົນເບັນຢາມິນ. ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.
¹³ ຜູ້ບັນຊາການຜູ້ທີ່ສິບສຳລັບເດືອນທີ່ສິບຄື ມາຮາຣາຍຊາວເນໂຕຟາ, ຈາກຕະກູນທີ່ສິບເຊືອສາຍຈາກຄົນເຊຣາ. ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.¹⁴ ຜູ້ບັນຊາການຜູ້ທີ່ສິບເອັດສຳລັບເດືອນທີ່ສິບເອັດຄື ເບນາຢາຊາວປີຣາໂທນ, ຈາກຄົນເອຟາຣາອິມ. ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ. ຄົນ¹⁵ ຜູ້ບັນຊາການຜູ້ທີ່ສິບສອງສຳລັບເດືອນທີ່ສິບສອງຄື ເຮນດາຍຊາວເນໂຕຟາ, ຈາກຕະກູນທີ່ສິບເຊືອສາຍມາຈາກຄົນໂອດນີເອນ. ໃນກອງເວນຂອງລາວມີສອງຫມື່ນສີພັນຄົນ.
¹⁶ ຫົວຫນ້າຕະກູນຕ່າງຂອງອິສະຣາເອນຄື: ເອລີເອເຊ ລູກຊາຍຊິກຣີເປັນຫົວຫນ້າຄົນຮູບເບັນ, ເຊຟາຕີຢາລູກຊາຍມາອາກາເປັນຫົວຫນ້າຄົນຊິເມໂອນ.
¹⁷ ຮາຊາບີຢາລູກຊາຍເກມູເອນເປັນຫົວຫນ້າຄົນເລວີ, ແລະ ຊາໂດກເປັນຫົວຫນ້າເຫລົ່າເຊືອສາຍຂອງຄົນອາໂຮນ.¹⁸ ເອລີຮູ ອ້າຍຄົນຫນຶ່ງຂອງດາວິດເປັນຫົວຫນ້າຄົນຢູດາມີອິມຣິລູກຊາຍມີກາເອນເປັນຫົວຫນ້າຄົນອິດຊາຄາ.
¹⁹ ອິຊະມາຢາລູກຊາຍໂອບາດີຢາເປັນຫົວຫນ້າຄົນເຊບູລູນ. ເຢເຣໂມລູກຊາຍອັດຊະຮີເອນເປັນຫົວຫນ້າຄົນນັບທາລີ.²⁰ ໂຮເຊອາລູກຊາຍອາຊາຊີຢາ ເປັນຫົວຫນ້າຄົນເອຟາຣາອິມ. ໂຢເອນລູກຊາຍເປດາຢາເປັນຫົວຫນ້າມານາເຊເຄິງຕະກູນ.²¹ ສຳລັບມານາເຊເຄິງຕະກູນໃນກີເລອາດ, ແມ່ນອິດໂດລູກຊາຍເຊຄາຣີຢາເປັນຫົວຫນ້າ. ຢາອາສີເອນລູກຊາຍອັບເນເປັນຫົວຫນ້າສຳລັບຄົນເບັນຢາມິນ.²² ສຳລັບຄົນດານແມ່ນ, ອັດຊາເຣນລູກຊາຍເຢໂຣຮາມເປັນຫົວຫນ້າ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົວຫນ້າຕະກູນຕ່າງຂອງອິສະຣາເອນ.
²³ ດາວິດບໍ່ໄດ້ນັບຈຳນວນຄົນທີ່ມີອາຍຸຕ່ຳກວ່າຊາວບີ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກອິສະຣາເອນເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນເຫມືອນດັ່ງດວງດາວທັງຫລາຍໃນທ້ອງຟ້າ.²⁴ ໂຢອາບລູກຊາຍນາງເຊຣູຢາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນນັບ, ແຕ່ບໍ່ສຳເລັດ. ຍ້ອນເຫດການນີ້ ພຣະພິໂຣດຊຶ່ງຢູ່ເຫມືອຊາວອິສະຣາເອນ. ໃນຈຳນວນທີ່ນັບນັ້ນບໍ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂ່າວຄາວຂອງກະສັດດາວິດ.
²⁵ ອາຊະມາເວດລູກຊາຍອາດີເອນເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຄັງເງິນຂອງກະສັດ. ໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງອຸດຊີຢາ ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຄັງນອກນະຄອນ, ໃນຫົວເມືອງ, ແລະ ໃນຊົນະບິດ ແລະ ໃນບັນດາປ່ອມຍາມ.²⁶ ເອຊະຣິລູກຊາຍເກລູບ ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດໄຮ້ເຮັດນາຂອງກະສັດ, ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ໂຖແຜ່ນດິນ.²⁷ ຊິເມອິຊາວອາມາດປະຈຳການເບິ່ງແຍງສ່ວນອະງຸ່ນ ແລະ ຊັບຕີຈາກຊາວຊິບເບິ່ງແຍງຜະລິດຜົນຂອງສ່ວນອະງຸ່ນ ແລະ ຫ້ອງເກັບນ້ຳອະງຸ່ນ.
²⁸ ບາອານອານານຊາວເກດເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຕົ້ນຫມາກກອກເຫດ ແລະ ຕົ້ນຫມາກເດືອນທີ່ຢູ່ຕາມທົ່ງພຽງ, ແລະ ໂຢອາດເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄັງນ້ຳມັນ.
²⁹ ຊິດຣາຍຊາວຊາໂຮນເບິ່ງແຍງຝູງງົວ ແລະ ຕ້ອນຝູງງົວໄປກິນຫຍ້າຢູ່ທີ່ຊາໂຮນ, ຊາຟາດລູກຊາຍອາດະລາຍເບິ່ງແຍງຝູງງົວທີ່ຢູ່ຕາມຮ່ອມພູ.

³⁰ ໂອບິນຄົນອີຊະມາເອນເບິ່ງແຍງຝູງອູດ, ແລະ ເຢເດຢາຊາວເມໂຣໂນດເບິ່ງແຍງລາໂຕແມ່. ຢາຊິດຊາວຮັກຮີເບິ່ງແຍງຝູງແບ້.

³¹ ບັນດາຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພະນັກງານທີ່ດູແລເບິ່ງແຍງຊັບສົມບັດຂອງກະສັດດາວິດ.

³² ໂຢນາທານ, ລູກຂອງດາວິດເປັນທີ່ປຶກສາ, ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ເປັນເລຂາ. ເຢຣີເອນລູກຊາຍຮັກໂມນີເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູພວກລູກຊາຍ.

³³ ອາຣີໂທເຟັນເປັນທີ່ປຶກສາຂອງກະສັດ, ແລະ ຮູຊາຍຄົນອາຄີເປັນທີ່ປຶກສາສ່ວນຕົວຂອງກະສັດ.³⁴ ເຢໂຣຢາດາລູກຊາຍເບນາຢາ, ແລະອາບິອາທາເປັນຜູ້ເຮັດດຽກຕໍ່ຈາກອາຣີໂທເຟັນ. ໂຢອາບເປັນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງກະສັດ.

28 ¹ ດາວິດໄດ້ເອີ້ນບັນດາເຈົ້ານາຍທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນມາປະຊຸມໃນອິສະຣາເອນຄື: ຫົວຫນ້າຂອງຕະກູນ, ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບທີ່ຮັບຮາຊະການຕາມການເວນຍາມ, ນາຍພັນນາຍຮ້ອຍ, ພະນັກງານທັງຫມົດ ພວກທີ່ເບິ່ງແຍງຊັບສົມບັດ ແລະ ຝູງສັດຂອງກະສັດ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງພະອິງ, ພ້ອມກັບພະນັກງານຮາຊະສຳນັກ ແລະ ທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າສາມາດ, ລວມເຖິງວິຣະບຸຣຸດທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

² ແລ້ວກະສັດດາວິດໄດ້ລູກຢືນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍຈົງຟັງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີໃຈປະສົງທີ່ຈະສ້າງພຣະວິຫານ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນພັກຂອງຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ;

ເພື່ອເປັນທີ່ຮອງພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງເພື່ອການກໍ່ສ້າງໄວ້ສຳເລັດແລ້ວ.³ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ‘ເຈົ້າຢ່າສ້າງວິຫານເພື່ອນາມຂອງເຮົາເລີຍ, ເພາະເຈົ້າເປັນນັກຮິບ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດໂຫລອອກ.’

⁴ ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ,

ໄດ້ເລືອກຂ້າພະເຈົ້າຈາກຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫມົດໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງອິສະຣາເອນສືບໄປເປັນນິດ.

ເພາະພຣະອິງໄດ້ເລືອກຢູດາໃຫ້ເປັນຫົວຫນ້າ. ໃນເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາ, ແລະ ຄອບຄົວບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນບັນດາລູກຊາຍຂອງພໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະອິງໄດ້ພໍ້ພຣະຫ້ຍໃນ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນກະສັດປົກຄອງອິສະຣາເອນທັງປວງ.

⁵ ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ປຣະທານລູກຊາຍເປັນຈຳນວນຫລາຍແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະອິງໄດ້ເລືອກໂຊໂລໂມນ,

ລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ນັ່ງບັນລັງແຫ່ງຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະຢາເວ, ປົກຄອງຊາວອິສະຣາເອນ.

⁶ ພຣະອິງກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ‘ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈະກໍ່ສ້າງວິຫານຂອງເຮົາ ແລະ ເດີນລານວິຫານຂອງເຮົາ,

ເພາະເຮົາໄດ້ເລືອກລາວໃຫ້ເປັນລູກຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະເປັນພໍ່ຂອງລາວ.

⁷ ເຮົາຈະສະຖາປະນາຮາຊະອານາຈັກຂອງລາວໃຫ້ຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ສືບໄປເປັນນິດ, ຖ້າລາວຈະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ໃນການປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງ ແລະ ພຣະບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ເຫມືອນກັບທີ່ລາວໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນມື້ນີ້.’

⁸ ເພາະສະນັ້ນ, ບັດນີ້ໃນສາຍຕາຂອງບັນດາຊາວອິສະຣາເອນ, ທີ່ເປັນຊຸມນຸມຊົນຂອງພຣະຢາເວແຫ່ງນີ້, ແລະ ໃນການປຣະທັບຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາທ່ານທັງຫລາຍຈົງປະພຶດຕາມ ແລະ ຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ຈົງກະທຳຢ່າງນີ້ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ແຜ່ນດິນອັນດີນີ້ເປັນກຳມະສິດ ແລະ ມອບໄວ້ໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງລູກຫລານຜູ້ມາພາຍຫລັງ ເຈົ້າສືບໄປເປັນນິດ.

⁹ ສ່ວນເຈົ້າ, ໂຊໂລໂມນລູກຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົງເຊື້ອພັງພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ເຈົ້າ, ແລະ ຈົງບົວຣະບັດພຣະອິງດ້ວຍໃຈຈົງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈຂອງເຈົ້າ.

ຈົງກະທຳຢ່າງນີ້ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ພິຈາລະນາຈິດໃຈທັງປວງ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນແຮງຈູງໃຈຂອງຄວາມຄິດທັງປວງຂອງທຸກຄົນ.

ຖ້າເຈົ້າຊອກຫາພຣະອິງ, ເຈົ້າຈະພົບພຣະອິງ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າປະຖິ້ມພຣະອິງ, ພຣະອິງຈະໄດ້ຖິ້ມເຈົ້າອອກໄປເປັນນິດ.¹⁰ ບັດນີ້ ຈົງຟັງໃຫ້ດີ ເພາະວ່າຢາເວໄດ້ເລືອກເຈົ້າໃຫ້ກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານ ເພື່ອເປັນສະຖານທີ່ບໍຣິສຸດ. ຈົງເຂັມແຂງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດເຖິດ.”

¹¹ ແລ້ວດາວິດໄດ້ມອບແຜນຜັງໃຫ້ກັບໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງພະອິງ, ຊຶ່ງແຜນຜັງຫໍປະຕູຂອງພຣະວິຫານ ແລະ

ແຜນຜັງຫໍອ່ງຕ່າງໆຂອງພຣະວິຫານນັ້ນ, ຄັ້ງ, ຫໍອ່ງຊັ້ນເທິງ, ບັນດາຫໍອ່ງຊັ້ນໃນ, ແລະ ກັບຫໍອ່ງສຳລັບບ່ອນນັ່ງແຫ່ງພຣະຄຸນ.

¹² ພຣະອິງໄດ້ຊົງມອບແຜນຜັງທຸກແຜນຜັງທີ່ກະສັດໄດ້ຮັບດ້ວຍພຣະວິນຍານ ວ່າດ້ວຍເດີນຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ບັນດາຫໍອ່ງລະບຽງອ້ອມຮອບ, ແລະ ຄັ້ງສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຄັ້ງສຳລັບບັນດາເຄື່ອງຖວາຍທີ່ເປັນຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ ພຣະອິງໄດ້ຊົງມອບກິດລະບຽບຕ່າງໆ ສຳລັບສ່ວນຂອງບັນດາປະໂລຫິດກັບຄົນເລວີ, ເພື່ອງານບົວຣະບັດທັງຫມົດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ສຳລັບບັນດາເຄື່ອງຮັບໃຊ້ໃນວຽກງານບົວຣະບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁴ ພຣະອິງໄດ້ສັ່ງນ້ຳຫນັກທອງຄຳຂອງເຄື່ອງໃຊ້ທອງຄຳທຸກຢ່າງທີ່ໃຊ້ໃນການບົວຣະບັດແຕ່ລະຢ່າງ ແລະ ຕິດສັ່ງນ້ຳຫນັກເງິນ,

ສຳລັບເຄື່ອງໃຊ້ເງິນທຸກຢ່າງໃນວຽກງານບົວຣະບັດແຕ່ລະຢ່າງ.¹⁵ ລາຍລະອຽດຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍນ້ຳຫນັກ, ລວມທັງລາຍລະອຽດສຳລັບ, ສັ່ງນ້ຳຫນັກເຄື່ອງຮອງຕະກຽງທອງຄຳ ແລະ ຕະກຽງທອງຄຳ, ນ້ຳຫນັກຂອງເຄື່ອງຮອງຕະກຽງແຕ່ລະອັນກັບຕະກຽງແຕ່ລະຫນ່ວຍ;

ນ້ຳຫນັກເງິນຂອງຄັນຕະກຽງ ທັງຄັນ, ແລະ ຕະກຽງກັບຕະກຽງນັ້ນ, ແລະ ຕາມທີ່ຈະໃຊ້ຄັນຕະກຽງແຕ່ລະອັນ.

¹⁶ ສັ່ງນ້ຳຫນັກທອງຄຳສຳລັບໂຕະເຂົາຈີຕໍ່ຫນ້າພຣະພັກແຕ່ລະຫນ່ວຍ, ເງິນສຳລັບໂຕະເງິນ.

¹⁷ ໄດ້ຊົງກຳນົດນ້ຳຫນັກທອງຄຳບໍຣິສຸດສຳຫລັບພວກຊັອມແຫງເນື້ອ, ພວກອ່າງ ພວກຈອກ.

ໄດ້ກຳນົດນ້ຳຫນັກຂອງຖ້ວຍທອງຄຳແຕ່ລະຫນ່ວຍກັບນ້ຳຫນັກທອງຄຳຂອງແຕ່ລະຫນ່ວຍ ແລະ ນ້ຳຫນັກຂອງຖ້ວຍເງິນຂອງແຕ່ລະຫນ່ວຍ.

¹⁸ ແທ່ນເຄື່ອງຫອມເຮັດດ້ວຍທອງຄຳເນື້ອລະອຽດ, ແລະ ນ້ຳຫນັກທອງຄຳສຳລັບອອກແບບຂອງພວກເຄຣູບ

ຊຶ່ງກາງປົກອອກປົກຫົບພຣະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ.¹⁹ ດາວິດກ່າວວ່າ,

“ສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈໂດຍອາໄສລາຍພຣະຫັດຂອງພຣະອິງຢູ່ເທິງຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງການງານທຸກຢ່າງຈະຕ້ອງເຮັດຕາມແຜນຜັງນັ້ນ.”

²⁰ ແລ້ວດາວິດກ່າວກັບໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງຕົນວ່າ, “ຈົງເຂັມແຂງ ແລະ ກ້າຫານ. ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດສາ. ຢ່າຢ່າຢ້ານ ຫລື ກັງວົນເລີຍ,

ເພາະວ່າພຣະຢາເວຄືພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ. ພຣະອິງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າລົ້ມເຫລວ ຫລື

ປະຖິ້ມເຈົ້າຈົນກ່ວາວຽກງານກໍ່ສ້າງທັງຫມົດແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຈະສຳເລັດ.²¹ ເບິ່ງແມ້, ມີຫນ່ວຍງານຂອງພວກປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີ

ຈະຢູ່ກັບເຈົ້າໃນການບົວຣະບັດທຸກຢ່າງແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທັງຫລາຍທີ່ມີນ້ຳໃຈຮັບຜິດຊອບ ແລະ

ມີຄວາມຊຳນານໃນວຽກງານນີ້ກໍຈະມີຢູ່ກັບເຈົ້າ, ເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າເຮັດດຽກ ແລະ ປະຕິບັດງານ. ພວກຫົວຫນ້າ ແລະ

ປະຊາຊົນທັງປວງກໍຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳບັນຊາຂອງເຈົ້າ.”

29¹ ກະສັດດາວິດກ່າວກັບພວກຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດວ່າ, “ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້ນັ້ນ, ກໍຍັງເປັນຄົນຫນຸ່ມຢູ່ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມຊຳນານ, ແລະ ການງານກໍໃຫຍ່ໂຕຫລາຍ. ເພາະວ່າມະຫາວິຫານນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບມະນຸດແຕ່ສຳລັບພຣະຢາເວ.

² ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງຈັດຕັ້ງມູນໄວ້ສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາດ້ວຍເຕັມຄວາມສາມາດຂອງເຮົາຄື ທອງຄຳສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ, ເງິນສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ, ທອງເຫລືອງສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງເຫລືອງ, ແລະ ເຫລັກສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫລັກ, ແລະ ໄມ້ສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້. ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຫົນແກ້ວ, ໂມຣາ ແລະ ພອຍສຳລັບຝັງທີ່ຈະບັນຈຸເຂົ້າກັບຫົນແກ້ວເຫລືອມໃສ, ກັບຫົນແກ້ວສີຕ່າງໆທຸກຢ່າງ ເພັດພອຍທຸກຊະນິດ ແລະ ຫົນອ່ອນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

³ ຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນອີກ, ນອກຈາກສິ່ງທັງປວງທີ່ເຮົາໄດ້ຈັດຫາໄວ້ສຳລັບວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖວາຍທອງຄຳ ແລະ ເງິນເປັນສົມບັດ. ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອເປັນການຕັ້ງມູນໃນການສ້າງພຣະວິຫານບໍ່ຮິສຸດຂອງຂອງເຮົາທັງຫລາຍ: “ມີຄືດັ່ງນີ້ ທອງຄຳສາມພັນຕະລັນຕິນເປັນທອງຄຳເມືອງໂອຟີ, ແລະ ເງິນບໍ່ຮິສຸດທີ່ຫລອມແລ້ວເຈັດພັນຕະລັນຕິນ, ເພື່ອຈະຕິບແຕ່ງຝາພຣະວິຫານ.

⁵ ເຮົາໄດ້ຖວາຍທອງຄຳສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ, ແລະ ເງິນສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ, ແລະ ສຳລັບວຽກງານທັງຫມົດທີ່ຊ່າງຈະຕ້ອງເຮັດດ້ວຍມື. ໃນມື້ນີ້ມີໃຜແດ່ທີ່ຈະເຕັມໃຈຖວາຍສິ່ງຂອງພ້ອມກັບຖວາຍຕົວແດ່ພຣະຢາເວ?”

⁶ ແລ້ວເຈົ້ານາຍຂອງບັນພະບູຣຸດ ບັນດາຫົວຫນ້າຂອງຕະກູນແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ທັງນາຍພັນນາຍອ້ອຍ ແລະ ພະນັກງານເບິ່ງແຍງຣາຊະການກໍໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງມາຖວາຍດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ.⁷ ພວກເຂົາຖວາຍເພື່ອງານບົວຣະບັດແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນທອງຄຳຫ້າພັນຕະລັນຕິນ ແລະ ຫນຶ່ງຫມື່ນດາຣິກ, ເງິນຫນຶ່ງຫມື່ນຕະລັນຕິນ, ທອງເຫລືອງຫນຶ່ງຫມື່ນແປດພັນຕະລັນຕິນ, ແລະ ເຫລັກຫນຶ່ງແສນຕະລັນຕິນ.

⁸ ຜູ້ໃດທີ່ມີເພັດພອຍກໍຖວາຍໄວ້ຄືທັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໃນຄວາມເບິ່ງແຍງຂອງເຢຣີເອນຄົນເກໂຊນ.

⁹ ແລ້ວປະຊາຊົນກໍຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕາມຄວາມສະມັກໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຖວາຍດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈແດ່ພຣະຢາເວ. ກະສັດດາວິດກໍໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນການນັ້ນ.

¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດໄດ້ສັນຮະເສີນພຣະຢາເວຕໍ່ຫນ້າຊຸມນຸມຊົນທັງປວງ. ດາວິດທູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ ບັນພະບູຣຸດຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ, ສາທຸກນາມແດ່ພຣະອົງສືບໄປເປັນນິດ.¹¹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ອິດທານຸພາບ, ສະຫງ່າຣາສີ, ຊັບຊະນະ ແລະ ຄວາມງົດງາມເປັນຂອງພຣະອົງ. ບັນດາສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນຝ້າສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກເປັນຂອງພຣະອົງ. ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ອາຊະອານາຈັກກໍເປັນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເປັນທີ່ຢັ້ງຢືນສັນຮະເສີນ, ເປັນຈອມຣາຊາຂອງສິ່ງສາຣະພັດ.

¹² ທັງຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ກຽດຕິຍົດມາຈາກພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຄອບຄອງຢູ່ເຫນືອທຸກສິ່ງ. ອິດທານຸພາບ ແລະ ອິດອຳນາດທີ່ຢືນໃຫຍ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ. ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງມີອຳນາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຈະເຣີນຂຶ້ນ ແລະ ຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່.¹³ ບັດນີ້, ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍໂມທູນນາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ສັນຮະເສີນພຣະນາມອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງ.

¹⁴ ແຕ່ຂ້າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ, ແລະ ຊົນຊາດຂອງຂ້າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ, ທີ່ຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍຈະສາມາດຖວາຍແດ່ພຣະອົງ ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈເຊັ່ນນີ້? ເພາະວ່າ ສິ່ງຂອງທຸກຢ່າງມາຈາກພຣະອົງ, ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ອອກມາຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ພວກຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍໄດ້ນຳມາຖວາຍແດ່ພຣະອົງເຫຼົ່ານັ້ນ.¹⁵ ເພາະວ່າຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວຫ້າວຕ່າງແດນຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ, ແລະ ເປັນຄົນອາໄສຢູ່ຊົ່ວຄາວດັ່ງທີ່ບັນພະບູຣຸດຂອງຂ້າພຣະອົງໄດ້ເປັນຢ່າງນັ້ນມາແລ້ວ. ວັນເດືອນປີຂອງພວກຂ້າພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນເຫມືອນເງົາ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຫມັ້ນຄົງແນ່ນອນ.

¹⁶ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ, ວັດຖຸທີ່ຫລວງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ ຊຶ່ງຂ້າພຣະອົງໄດ້ຈັດຫາເພື່ອກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຖວາຍແດ່ພຣະອົງ ເພື່ອພຣະນາມອັນບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະອົງ—ທຸກຢ່າງກໍມາຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນຂອງພຣະອົງທັງຫມົດ.¹⁷ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ, ຂ້າພຣະອົງຮູ້ແນ່ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ທົດລອງເບິ່ງຈິດໃຈ ແລະ ໄດ້ພໍພຣະຫັຍໃນຄວາມທ່ຽງຫັມ. ສ່ວນຂ້າພຣະອົງ, ໄດ້ຖວາຍທຸກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈໃນຄວາມສັດຊື່ແຫ່ງຈິດໃຈຂອງຂ້າພຣະອົງ, ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພຣະອົງຊົມໃຈຍິນດີທີ່ໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜູ້ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ໄດ້ເຕັມໃຈຖວາຍແດ່ພຣະອົງ.

¹⁸ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ອີຊາກ ແລະ ອິສະຣາເອນ—ບັນພະບູຣຸດຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ—ຂໍພຣະອົງໄດ້ຮັກສາຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມຄິດໃນໃຈຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນີ້ສະເຫມີໄປ. ຂໍໄດ້ຕັ້ງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫມັ້ນຄົງໃນພຣະອົງ.

¹⁹ ຂໍພຣະອົງໄດ້ໃຜດໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງຂ້າພຣະອົງໃຫ້ມີຈິດໃຈສັດຊື່ທີ່ຈະຮັກສາບັນດາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ພຣະໂອວາດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ກິດເກນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃຫ້ເຮັດທຸກຢ່າງເຫລົ່ານີ້ ທັງກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຕາມທີ່ຂ້າພຣະອົງໄດ້ກະກຽມໄວ້ແລ້ວນັ້ນ.”

²⁰ ແລ້ວດາວິດກ່າວກັບຊຸມນຸມຊົນທັງປວງວ່າ, “ຈົ່ງຖວາຍສາທຸກນາມແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານທັງຫລາຍ.” ຊຸມນຸມຊົນທັງປວງກໍສັນຮະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ກົມຫົວຂອງພວກເຂົາລົງນະມັດສະການພຣະຢາເວ ແລະ ຖວາຍກຽດແດ່ກະສັດ.²¹ ໃນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ, ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເປັນງົວເຖິກຫນຶ່ງພັນໂຕ, ແກະຜູ້ຫນຶ່ງພັນໂຕ, ແລະ ລູກແກະຫນຶ່ງພັນໂຕພ້ອມກັບເຄື່ອງດື່ມບູຊາ ແລະ ຖວາຍສັດບູຊາຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອຊາວອິສະຣາເອນທັງປວງ.

²² ໃນວັນນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ກິນໄດ້ດີຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ດ້ວຍການສະຫລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງ ໂຊໂລໂມນ, ລູກຊາຍຂອງດາວິດເປັນກະສັດເປັນເທື່ອທີສອງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຈີມພະອົງໄວ້ໃຫ້ເປັນເຈົ້ານາຍພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາໄດ້ເຈີມຊາໂດກໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດ.²³ ແລ້ວໂຊໂລໂມນໄດ້ປະສານກັບເທິງພະຫຸນຶ່ງຂອງພຣະຢາເວເປັນກະສັດແທນດາວິດພໍ່ຂອງຕົນ. ພະອົງໄດ້ຈະເຣີນຂຶ້ນ, ແລະ ອິສະຣາເອນທັງປວງກໍເຊື່ອຝັງພະອົງ.

²⁴ ບັນດາເຈົ້ານາຍທັງປວງ, ທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າທັງຫລາຍ, ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຂອງກະສັດດາວິດໄດ້ປະຕິຍານຕົວຕໍ່ກະສັດໂຊໂລໂມນ.

²⁵ ພຣະຢາເວໄດ້ປະສານກັບຊື່ສຽງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ໂຊໂລໂມນເປັນພິເສດໃນສາຍຕາຂອງອິສະຣາເອນທັງປວງ ແລະ ໄດ້ປະສານຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີຂອງກະສັດໃຫ້ແກ່ພະອົງຢ່າງທີ່ບໍ່ມີກະສັດອົງໃດໃນອິສະຣາເອນທີ່ຢູ່ກ່ອນພະອົງໄດ້ຮັບ.

²⁶ ຝ່າຍດາວິດລູກຊາຍເຢຊີໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນທັງປວງ.²⁷ ເວລາທີ່ພະອົງໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນນັ້ນ ເປັນເວລາສີລິບປີ.

ພະອົງໄດ້ປົກຄອງໃນເຮັບໂຣນເຈັດປີ ແລະ ໄດ້ ປົກຄອງໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມສາມສິບສາມປີ.²⁸ ພະອົງໄດ້ຕາຍເມື່ອເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ມີຊີວິດຍືນຍາວ, ທັງໄດ້ຮັ່ງມີ ແລະ ມີກຽດ. ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ປົກຄອງແຫນພະອົງ.

²⁹ ສ່ວນພະຣາຊະກິດຂອງກະສັດດາວິດ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນສຸດທ້າຍໄດ້ຍືນຍົກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງຊາມູເອນຜູ້ທ່ານວາຍ, ແລະ ໃນຫນັງສືປະຫວັດສາດຂອງນາທານຜູ້ທ່ານວາຍ, ແລະ ໃນຫນັງສືປະຫວັດສາດຂອງຄາດຜູ້ທ່ານວາຍ.

³⁰ໄດ້ມີການບັນທຶກເລື່ອງລາວການປົກຄອງຂອງເພິ່ນທັງຫມົດ, ອຳນາດຂອງເພິ່ນ ແລະ ເລື່ອງລາວທີ່ບັງເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ, ອິສະຣາເອນ, ແລະ ທັງບັນດາຣາຊະອານາຈັກທັງຫມົດຂອງປະເທດຕ່າງໆ.

2 ຂ່າວຄາວ

1 ເຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງດາວິດໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຣາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພະອົງ ແລະ ຊົງເຮັດໃຫ້ພະອົງຢືນໃຫຍ່.

ເຊໂລໂມນກ່າວກັບອິສະຣາເອນທັງປວງ, ກັບນາຍພັນ ແລະ ນາຍຮ້ອຍ ທັງກັບຜູ້ພິພາກສາ ແລະ ກັບເຈົ້ານາຍທັງປວງໃນອິສະຣາເອນທັງຫມົດ, ຜູ້ເປັນຫົວຫນ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ. ເຊໂລໂມນ ແລະ ຊຸມນຸມຊົນທັງປວງທີ່ຢູ່ກັບພະອົງໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ບູຊະນິຍະສະຖານສູງຊົງຢູ່ທີ່ກິເບໂອນ, ເພາະຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊົງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ, ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ⁴ ແຕ່ດາວິດໄດ້ນຳຫົບຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນມາຈາກ ກິຣິຢາດ ເຢອາຣິມ ເຖິງສະຖານທີ່ຊົງດາວິດໄດ້ຊົງຕຽມໄວ້ໃຫ້, ເພາະພະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງເຕັ້ນໄວ້ໃຫ້ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.⁵ ຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ແທ່ນບູຊາທອງເຫລືອງຊົງເບຊາເລນລູກຊາຍອູຣິຜູ້ເປັນລູກຊາຮູເຣໄດ້ສ້າງໄວ້ນັ້ນ ກໍຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຫໍເຕັ້ນຂອງພຣະຢາເວ; ເຊໂລໂມນ ແລະ ຊຸມນຸມຊົນກໍໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ.

ເຊໂລໂມນສະເດັດຂຶ້ນໄປບ່ອນນັ້ນຄືແທ່ນບູຊາທອງເຫລືອງຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ, ຊົງຢູ່ທີ່ຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ, ແລະ ຊົງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຫນຶ່ງພັນໂຕເທິງແທ່ນນັ້ນ.⁷ ໃນຄືນນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງປະກົດແກ່ເຊໂລໂມນ ແລະ ກ່າວກັບພະອົງວ່າ “ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາໃຫ້ອັນໃດແກ່ເຈົ້າ? ກໍຈົງຂໍສາ!”

ເຊໂລໂມນຫຼຸນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງຄວາມຮັກອັນຫມັ້ນຄົງ ແລະ ຄວາມເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ດາວິດ ພໍ່ຂອງຂ້າພະອົງ, ແລະ ຊົງໃຫ້ຂ້າພະອົງປົກຄອງແທນ.⁹ ບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍໃຫ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ດາວິດ ພໍ່ຂອງຂ້າພະອົງເປັນຈິງ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໃຫ້ຂ້າພະອົງເປັນກະສັດເຫນືອຊົນຊາດທີ່ຫລາຍຄືຂີຟຸນດິນແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ.¹⁰ ຂໍຊົງປຣະທານສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ແກ່ຂ້າພະອົງ, ເພື່ອຂ້າພະອົງຈະນຳຊົນຊາດນີ້,

ເພາະມີຜູ້ໃດຫນຶ່ງຈະພິພາກສາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອັນຫລວງຫລາຍນັ້ນໄດ້?”¹¹ ພຣະເຈົ້າກ່າວຕອບເຊໂລໂມນວ່າ, “ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂໍຊັບສົມບັດຄວາມຮັ່ງມີ, ກຽດ ຫລື ຊີວິດຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊົງເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂໍຊີວິດໃຫ້ຍືນຍາວ, ແຕ່ໄດ້ຂໍສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ເພື່ອຕິວເຈົ້າເອງ, ເພື່ອເຈົ້າຈະພິຈາລະນາປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ຜູ້ຊົງເຮົາໄດ້ຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນກະສັດເຫນືອພວກເຂົານັ້ນ, ແລະ ສິ່ງນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຮົາຈະກະທຳ.

¹²ເຮົາປຣະທານສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ເຮົາຈະໃຫ້ຊັບສົມບັດ ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ກຽດແກ່ເຈົ້າ, ຢ່າງທີ່ບໍ່ມີກະສັດອົງໃດຜູ້ຢູ່ກ່ອນເຈົ້າໄດ້ມີ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດພາຍຫລັງເຈົ້າຈະມີຄືກັບເຈົ້າອີກ.”¹³ ດັ່ງນັ້ນ ເຊໂລໂມນຈຶ່ງສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນມີສະການທີ່ກິເບໂອນ, ຈາກຕໍ່ຫນ້າຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມໄປເມືອງເຢຣູຊາເລັມ; ພະອົງຊົງປົກຄອງຢູ່ເຫນືອອິສະຣາເອນ.

¹⁴ເຊໂລໂມນຊົງຫ້ອນໂຮມຄິດຮີບ ແລະ ພິນທະຫານມ້າ, ແລະ ພະອົງຊົງມີຄິດຮີບ 1,400 ຄັນ ແລະ ພິນທະຫານມ້າຫນຶ່ງຫມື່ນສອງພັນຄົນ ຊົງພະອົງຊົງໃຫ້ປະຈຳຢູ່ທີ່ຫົວເມືອງ, ແລະ ຄິດຮີບຢູ່ພຣະອົງເອງ, ກະສັດໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.¹⁵ ກະສັດຊົງເຮັດໃຫ້ເງິນ ແລະ ຄຳເປັນຂອງສາມັນໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມເຫມືອນກັອນຫິນ, ແລະ ຊົງເຮັດໃຫ້ມີໄມ້ສິນຫລວງຫລາຍເຫມືອນໄມ້ຫມາກເດືອຂອງຮ່ອມພູເຂົາ.

¹⁶ມ້າອັນເປັນສິນຄ້າຂາດຂ້າຂອງເຊໂລໂມນມາຈາກເອຢິບເປັນຝູງ ແລະ ເມືອງຄູເອ, ບັນດາພໍ່ຄ້າຂອງກະສັດຮັບມາເປັນຝູງຕາມລາຄາ.

¹⁷ພວກເຂົາທັງຫລາຍນຳຄິດຮີບເຂົ້າມາຈາກເອຢິບຄັນຫນຶ່ງເປັນເງິນຫົກຮ້ອຍເຊເຊເງິນ, ແລະ ມ້າໂຕຫນຶ່ງ150 ເຊເຊ. ດັ່ງນັ້ນ ໂດຍທາງພວກພໍ່ຄ້າ ພວກເຂົາກໍສົ່ງອອກໄປໃຫ້ບັນດາກະສັດຂອງຄົນຮິດຕີ ແລະ ບັນດາກະສັດຂອງຄົນອາຣາມີອານ.

2

¹ບັດນີ້ຝ່າຍເຊໂລໂມນຊົງຕັ້ງພະໂຫທິຈະສ້າງພຣະວິຫານເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ສ້າງຣາຊະວັງເພື່ອຣາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງ.

ເຊໂລໂມນຊົງກຳນົດໃຫ້ຜູ້ຊາຍເຈັດຫມື່ນຄົນເປັນຄົນຂົນເຄື່ອງ, ແລະ ໃຫ້ຜູ້ຊາຍແປດຫມື່ນຄົນສະກັດຫິນທີ່ເທິງພູເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ຜູ້ຊາຍ 3.600 ຄົນເບິ່ງແຍງພວກເຂົາທັງຫລາຍ. ເຊໂລໂມນຊົງສົ່ງຣາຊະສານໄປຫາ ຮູຣາມ, ກະສັດເມືອງຕີເຣວ່າ, “ທ່ານໄດ້ເຮັດທຸລະກິດກັບດາວິດພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄື ໄດ້ສົ່ງໄມ້ສິນໃຫ້ພະອົງ ເພື່ອສ້າງວັງໃຫ້ພະອົງ, ທ່ານສັນຍາຢ່າງໃດ ຂໍທ່ານໄດ້ເຮັດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ.

⁴ເບິ່ງແມ, ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະສ້າງພຣະວິຫານເພື່ອພຣະນາມຊົພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ມອບຖວາຍແກ່ພຣະອົງ, ເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ, ເພື່ອເຂົ້າຈີຕັ້ງຖວາຍຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະ ເພື່ອເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງເຂົ້າ ແລະ ແລງ, ໃນວັນສະບາໂຕ ແລະ ໃນວັນເດືອນອອກໃຫມ່, ແລະ ວັນເທສະການຕາມກຳນົດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ. ຊົງເປັນກິດຕັ້ງໄວ້ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ສຳລັບອິສະຣາເອນ.

⁵ພຣະວິຫານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສ້າງນັ້ນໃຫຍ່ຫລວງ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຢືນໃຫຍ່ກວ່າພະເຈົ້າທັງປວງ.

⁶ແຕ່ຜູ້ໃດຫນຶ່ງຈະສາມາດສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະອົງໄດ້, ໃນເມື່ອຫົວຈັກກະວານ ແລະ ພ້າສະຫວັນທີ່ສູງທີ່ສຸດຮັບຮອງພຣະອົງໄວ້ກໍບໍ່ໄດ້?

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໃດຫນຶ່ງຈະສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະອົງ, ນອກຈາກໃຫ້ເປັນບ່ອນເຜົາເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ?⁷ ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້ຂໍສົ່ງຊາຍຄົນຫນຶ່ງຜູ້ຊຳນານການຊ່າງຄຳ, ເງິນ, ທອງເຫລືອງ, ເຫລັກ ແລະ ຊຳນານໃນເລື່ອງຜ້າສີມ່ວງ, ສີແດງເຂັ້ມ, ແລະ ສີຟ້າ, ທັງເປັນຜູ້ຊຳນານໃນການແກະສະຫລັກ ເພື່ອຈະຢູ່ກັບຊ່າງຝີມືຜູ້ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນຢູດາ ແລະ ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ຜູ້ທີ່ດາວິດພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັດຫາໄວ້.

⁸ຂໍທ່ານສົ່ງໄມ້ສິນ, ໄມ້ແປກ, ແລະ ໄມ້ດູ່ຈາກເລບານອນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ

ຂ້າຣາຊະການຂອງທ່ານຮູ້ຈັກການຕັດໄມ້ໃນເລບານອນ. ເບິ່ງແມ, ຂ້າຣາຊະການຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະຢູ່ກັບຂ້າຣາຊະການຂອງທ່ານ,

⁹ເພື່ອຈັດຕຽມໄມ້ໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຫລວງຫລາຍ, ເພາະວ່າພຣະວິຫານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສ້າງນີ້ຈະໃຫຍ່ ແລະ ແປກປະຫລາດຫລາຍ.¹⁰ ເບິ່ງແມ, ສ່ວນຂ້າຣາຊະການຂອງທ່ານ, ຄືຜູ້ທີ່ຕັດໄມ້ນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ເຂົາສາລິນວດແລ້ວສອງຫມື່ນໂຄລະ ເຂົາບາເລສອງຫມື່ນໂຄລະ, ນ້ຳອະງຸ່ນສອງຫມື່ນບັດ, ແລະ ນ້ຳມັນສອງຫມື່ນບັດ ແກ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍ.”

¹¹ແລ້ວຮູຣາມ, ກະສັດແຫ່ງເມືອງຕີເຣ, ຊົງຕອບເປັນລາຍພຣະຫັດ, ຊົງພະອົງຊົງມີໄປເຖິງເຊໂລໂມນວ່າ:

“ເພາະວ່າພຣະຢາເວຊົງຮັກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ທ່ານເປັນກະສັດເຫນືອພວກເຂົາທັງຫລາຍ.”¹² ຮູຣາມກ່າວອີກວ່າ, “ສາທຸການແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຜູ້ຊົງສ້າງພ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ,

ຜູ້ໄດ້ປະທານລູກຊາຍທີ່ສະຫລາດຄົນໜຶ່ງແກ່ດາວິດ, ປະກອບດ້ວຍຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຜູ້ຊຶ່ງຈະສ້າງພຣະວິຫານຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສ້າງພຣະຊະວັງເພື່ອຮາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງ.
¹³ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຊ່າງຝີມີຄົນໜຶ່ງ, ປະກອບດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈຄື ຮູຮາມ, ທີ່ປຶກສາອາດຸໂສ.¹⁴ລາວເປັນລູກຊາຍຂອງຍິງຄົນດານ. ພໍ່ຂອງລາວເປັນຊາວເມືອງຕີເຣ. ລາວຊ່ານານງານຊ່າງຄໍາ, ເງິນ, ທອງເຫລືອງ, ເຫລັກຫີນ ແລະ ໄມ້, ແລະ ເຮັດວຽກຊ່າງຜ້າສີມ່ວງ, ສີຟ້າ, ຜ້າປານເນືອລະອຽດ ແລະ ຜ້າສີແດງເຂັ້ມ. ແກະສະຫລັກທຸກຊະນິດ ແລະ ສ້າງຕາມແບບລວດລາຍໃດທີ່ຈະກໍານົດໃຫ້ແກ່ລາວ. ພ້ອມກັບຊ່າງຝີມີຂອງລາວ ຄືຊ່າງຝີມີຂອງດາວິດ, ພໍ່ຂອງພະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.
¹⁵ພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້, ເລື່ອງເຂົ້າສາລີ ແລະ ເຂົ້າບາເລ, ນ້ຳມັນ ແລະ ນ້ຳອະງຸ່ນ, ທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ, ຂໍພະອົງໄດ້ສົ່ງໄປໃຫ້ພວກເຂົາຜູ້ຮັບໃຊ້ພະອົງສາ.¹⁶ພວກເຮົາຈະຕັດໄມ້ເທົາທີ່ພະອົງຕ້ອງການຈາກເລບານອນ, ຕາມຈຳນວນໄມ້ທີ່ຕ້ອງການ. ພວກເຮົາຈະນຳມາໃຫ້ພະອົງໂດຍແພທາງທະເລເຖິງເມືອງຢີບປາ, ແລະ ເພື່ອວ່າພະອົງຈະໄດ້ນຳຂຶ້ນໄປໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.¹⁷ໂຊໂລໂມນຊິງເຮັດບັນຊີສຳມະໂນຄົວຄົນຕ່າງດ້າວທັງຫມົດຜູ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນ, ພາຍຫລັງ ບັນຊີສຳມະໂນຄົວທຶດດາວິດ, ພໍ່ຂອງພະອົງ, ໄດ້ຊິງເຮັດໄວ້. ປະກົດວ່າມີຈຳນວນ 153,600 ຄົນ.
¹⁸ພຣະອົງຊົງກໍານົດໃຫ້ເຈັດຫມື່ນຄົນເປັນຄົນຂົນເຄື່ອງ. ແລະ ໃຫ້ແປດຫມື່ນຄົນສະກັດຫີນຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ແລະ 3,600ຄົນເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງໃຫ້ປະຊາຊົນເຮັດວຽກ.

3

¹ແລ້ວໂຊໂລໂມນຊິງເລີ່ມສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວທີ່ເມືອງເຢຣູຊາເລັມເທິງພູເຂົາໂມຣີຢາ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພຣະຢາເວຊົງປະກົດແກ່ດາວິດພໍ່ຂອງພະອົງ. ບ່ອນທີ່ດາວິດຊົງກໍານົດໄວ້, ທີ່ເດີນນວດເຂົ້າຂອງອາໂຣນາຄົນເຢຍູດ.
²ພະອົງຊົງເລີ່ມສ້າງໃນວັນທີສອງເດືອນທີສອງ, ຂອງປີທີສີ່ແຫ່ງຮາຊະການຂອງພະອົງ.
³ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຮາກຖານທີ່ໂຊໂລໂມນຊິງວາງເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ນຳໃຊ້ຮູບແບບເກົ່າຕາມສອກ, ລວງຍາວຕາມສອກບູຮານ, ຫົກສິບສອກ, ແລະ ກວ້າງຊາວສອກ.
⁴ລະບຽງດ້ານຫນ້າຂອງພຣະວິຫານນັ້ນຍາວຊາວສອກ, ເທົ່າກັບລວງກວ້າງຂອງພຣະວິຫານ. ລວງສູງຊາວສອກ ແລະ ໂຊໂລໂມນຊິງໂອບດ້ານໃນດ້ວຍຄຳບໍ່ສິດ.⁵ຫ້ອງໂຖງ ພະອົງຊົງໂອບດ້ວຍໄມ້ແປກ, ແລະ ພະອົງໄດ້ໂອບດ້ວຍຄຳສິດ, ແລະ ພະອົງໄດ້ແກະສະຫລັກເຮັດຕີນຕາມ ແລະ ລູກໄສ້ປະດັບໄວ້ເທິງນັ້ນ.
⁶ພະອົງຊົງແຕ່ງພຣະວິຫານດ້ວຍການຝັງເພັດພອຍຕ່າງເພື່ອຄວາມສວຍງາມ; ຄຳນັ້ນເປັນຄຳເມືອງປາວາຍິມ.
⁷ພະອົງຈຶ່ງຊົງໂອບພຣະວິຫານນັ້ນດ້ວຍຄຳຄືຢູ່ຄານທາງເຂົ້າປະຕູ, ຝາ, ແລະ ປະຕູ; ພະອົງໄດ້ສະຫລັກຮູບເຄຣຸບໄວ້ເທິງຝາ.
⁸ພະອົງຊົງສ້າງບ່ອນບໍ່ອິສຸດທິສຸດ. ຄວາມຍາວຂອງບ່ອນນັ້ນຕາມຄວາມກວ້າງຂອງພຣະວິຫານເປັນຊາວສອກ, ແລະ ກວ້າງຊາວສອກ. ພຣະອົງຊົງໂອບດ້ວຍຄຳເນື້ອດີ, ຫນັກຫົກຮ້ອຍຕະລັນຕິນ.⁹ນ້ຳຫນັກຂອງຕະປູຫ້າສິບເຊເຂນຄຳ. ພະອົງຊົງໂອບຫ້ອງຊັ້ນເທິງດ້ວຍຄຳ.
¹⁰ໃນບ່ອນບໍ່ອິສຸດທິສຸດນັ້ນ ພະອົງຊົງສ້າງເຄຣຸບໄວ້ສອງຮູບ; ຊ່າງໄດ້ໂອບເຄຣຸບທັງສອງດ້ວຍຄຳ.
¹¹ປົກຂອງເຄຣຸບທັງສອງນັ້ນກາງອອກຍາວລວມກັນຊາວສອກ; ປົກຂ້າງຫນຶ່ງຂອງເຄຣຸບຮູບຫນຶ່ງຍາວຫ້າສອກ, ຈຸຟາພຣະວິຫານ; ອີກປົກຫນຶ່ງຍາວຫ້າສອກ, ຈຸປົກຂອງເຄຣຸບອີກຮູບຫນຶ່ງ.¹²ປົກອີກຂ້າງຫນຶ່ງຂອງເຄຣຸບຍາວຫ້າສອກ, ຈຸຟາພຣະວິຫານ; ອີກປົກຫນຶ່ງກໍຍາວຫ້າສອກ, ຕິດຕໍ່ກັບປົກຂອງເຄຣຸບອີກຮູບຫນຶ່ງ.
¹³ປົກຂອງເຄຣຸບເຫລົ່ານີ້ກາງອອກຍາວລວມກັນຊາວສອກ. ເຄຣຸບທັງສອງນັ້ນຢືນດ້ວຍຕີນທັງສອງຂ້າງຂອງຕີນ, ຫັນຫນ້າໄປທາງຫ້ອງໂຖງໃຫຍ່.
¹⁴ພະອົງຊົງສ້າງຜ້າກັງ ດ້ວຍຜ້າສີຟ້າ, ສີມ່ວງ, ແລະ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະ ຜ້າປານເນືອລະອຽດ, ແລະ ປົກຮູບເຄຣຸບໄວ້ເທິງນັ້ນ.¹⁵ຂ້າງຫນ້າພຣະວິຫານ ພະອົງຊົງສ້າງເສົາສອງຕີນ, ແຕ່ລະຕີນສູງສາມສິບຫ້າສອກ, ມີບົວລົມສູງຫ້າສອກຢູ່ເທິງປາຍເສົາແຕ່ລະຕີນ.
¹⁶ພະອົງຊົງເຮັດລູກໄສ້ຄືໃນຫ້ອງຫລັງຕິດໄວ້ທີ່ປາຍເສົາ; ຊົງເຮັດທັບທິມຫນຶ່ງຮ້ອຍຫນ່ວຍແຂວນໄວ້ທີ່ໄສ້.¹⁷ພະອົງຊົງຕັ້ງເສົາໄວ້ຫນ້າພຣະວິຫານ, ເບື້ອງຂວາຕີນຫນຶ່ງ, ແລະ ອີກຕີນຫນຶ່ງເບື້ອງຊ້າຍ; ຕີນເບື້ອງຂວານັ້ນ ພະອົງຊົງຕັ້ງຊີວ່າ ຢາກິນ, ແລະ ຕີນເບື້ອງຊ້າຍວ່າ ໂບອາດ.

⁴ ¹ນອກຈາກນັ້ນ ພະອົງຊົງສ້າງແຜ່ນບູຊາດ້ວຍທອງເຫລືອງ; ຍາວຊາວສອກ, ແລະ ກວ້າງຊາວສອກ. ລວງສູງສິບສອກ.²ພະອົງຊົງສ້າງຂັນຫລໍ່, ເປັນຂັນມົນ ວັດແຫກຈາກຂອບຫນຶ່ງໄປເຖິງອີກຂອບຫນຶ່ງໄດ້ສິບສອກ, ສູງຫ້າສອກ ແລະ ວັດແຫກໂດຍຮອບໄດ້ສາມສິບສອກ.
³ພາຍໃຕ້ຂັນນີ້ມີຮູບງົວຢູ່ຮອບຂັນ, ໃນໄລຍະຫນຶ່ງສອກມີຮູບງົວສິບໂຕ, ຢູ່ຮອບຂັນງົວເຫລົ່ານີ້ຫລໍ່ພ້ອມກັນກັບຫລໍ່ຂັນ.
⁴ຂັນນັ້ນວາງຢູ່ເທິງງົວສິບສອງໂຕ, ຫັນຫນ້າໄປທິດເຫນືອ, ສາມໂຕ ຫັນຫນ້າໄປທິດຕາເວັນຕົກ, ສາມໂຕ ຫັນຫນ້າໄປທິດໃຕ້, ແລະ ສາມໂຕຫັນຫນ້າໄປທິດຕາເວັນອອກ. ຂັນນັ້ນວາງຢູ່ເທິງງົວນີ້, ແລະ ສ່ວນເບື້ອງຫລັງຂອງມັນທັງຫມົດຢູ່ຂ້າງໃນ.⁵ຂັນຫນ້າຫນຶ່ງຄືບ, ແລະ ຂອບຂອງມັນເຮັດຄືຂອບຖ້ວຍຄືດອກບົວ. ບັນຈຸນ້ຳໄດ້ສາມພັນບັດ.⁶ພະອົງຊົງເຮັດຂັນສິບຫນ່ວຍວາງຢູ່ດ້ານຂວາຫ້າຫນ່ວຍ; ແລະ ດ້ານຊ້າຍຫ້າຫນ່ວຍ, ເພື່ອໃຊ້ລ້າງສິ່ງຂອງໃນນັ້ນ; ເຂົາຈະລ້າງຂອງທີ່ໃຊ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນນີ້. ຂັນນັ້ນ, ແມ່ນສຳລັບໃຫ້ປະໂລຫິດລ້າງໃນນັ້ນ.
⁷ແລ້ວພະອົງຊົງສ້າງຄັນຕະກຽງຄຳສິບຄັນຕາມທີ່ກໍານົດກ່ຽວກັບຄັນຕະກຽງ; ພະອົງຊົງຕັ້ງໄວ້ໃນພຣະວິຫານ, ຢູ່ດ້ານຂວາຫ້າອັນ, ແລະ ດ້ານຊ້າຍຫ້າອັນ.⁸ພະອົງຊົງສ້າງໂຕະສິບຫນ່ວຍ ແລະ ຕັ້ງໄວ້ໃນພຣະວິຫານ, ຢູ່ດ້ານຂວາຫ້າຫນ່ວຍ, ແລະ ດ້ານຊ້າຍຫ້າຫນ່ວຍ. ພະອົງຊົງເຮັດຖ້ວຍຄຳຫນຶ່ງຮ້ອຍຫນ່ວຍ.
⁹ນອກຈາກນັ້ນ, ພະອົງຊົງສ້າງລານແຫ່ງປະໂລຫິດ ແລະ ລານໃຫຍ່, ແລະ ປະຕູລານ; ພະອົງຊົງໂອບປະຕູນັ້ນດ້ວຍທອງເຫລືອງ.
¹⁰ພະອົງຊົງວາງຂັນໄວ້ທີ່ດ້ານຂວາພຣະວິຫານ, ທາງທິດຕາເວັນອອກຫັນໄປຫາທາງທິດໃຕ້.
¹¹ຮູຮາມໄດ້ສ້າງຫມົດນີ້, ຊວ້ານ, ແລະ ຖ້ວຍດັ່ງນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນຮູຮາມຈຶ່ງເຮັດວຽກໃຫ້ກະສັດໂຊໂລໂມນເລື່ອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ:¹²ຄືເສົາສອງຕີນ, ຄົວ ແລະ ບົວລົມທີ່ຢູ່ເທິງປາຍເສົາທັງສອງ, ແລະ ຕາຫນ່າງສອງຜືນຊຶ່ງປົກຄຸມຄົວທັງສອງຂອງບົວລົມທີ່ຢູ່ເທິງປາຍເສົາ.
¹³ພະອົງໄດ້ສ້າງທັບທິມສີ່ຮ້ອຍເມັດສຳລັບຕາຫນ່າງທັງສອງຜືນ: ຕາຫນ່າງຜືນຫນຶ່ງມີເມັດທັບທິມສອງແຖວ ເພື່ອປົກຄຸມຄົວທັງສອງຂອງບົວລົມທີ່ຢູ່ເທິງປາຍເສົາ.

¹⁴ພວກເຂົາເຮັດແທ້ໆບູຊາ ແລະ ເຮັດຂັນໄວ້ເທິງແທ້ໆບູຊານັ້ນ.¹⁵ຂັນຫນ່ວຍຫນຶ່ງ ແລະ ງົວສິບສອງໂຕຮອງຢູ່ຂັນນັ້ນ,¹⁶ພ້ອມທັງຫມົດນົມ, ຊວ້ານ, ແລະ ຂໍ້ກະຈົ້າ ແລະ ເຄື່ອງປະກອບທັງຫມົດນີ້. ຮູກມາທີ່ປຶກສາອາວຸໂສໄດ້ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍທອງເຫລືອງສຸກຖວາຍກະສັດໂຊໂລໂມນ, ສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁷ກະສັດຊົງຫລໍ່ສົງເຫລືອນີ້ໃນທຶງຮາບພຽງແມ່ນ້ຳຢຳແດນ, ໃນບ່ອນດິນຫນຽວຢູ່ລະຫວ່າງສຸກໂກດກັບ ແລະ ເຊເຣດາ.

¹⁸ໂຊໂລໂມນຊົງສ້າງເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດນີ້ເປັນຈຳນວນຫລາຍ; ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຫນ້າຫນັກຂອງທອງເຫລືອງ.

¹⁹ໂຊໂລໂມນຈຶ່ງຊົງເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຄື ແທ້ໆບູຊາຄຳ, ແລະ ໂຕະເຂົາຈີຕໍ່ຫນ້າພຣະພັກ;²⁰ຄັນຕະກຽງ ກັບຕະກຽງເຮັດດ້ວຍຄຳບໍ່ຮິສຸດ, ເພື່ອໃຊ້ຕາມຕະກຽງຫນ້າຫ້ອງ—ສິ່ງຂອງເຫລືອນີ້ແມ່ນເຮັດດ້ວຍທອງຄຳບໍ່ຮິສຸດ;²¹ແລະ ດອກໄມ້, ຕະກຽງ ແລະ ມິດຕັດ ຕັດໃສ່ຕະກຽງ ເຮັດດ້ວຍຄຳ ຄືຄຳບໍ່ຮິສຸດທີສຸດ.²²ມິດຕັດ ຕັດໃສ່ຕະກຽງ, ຖ້ວຍ, ຊ້ອນ, ແລະ ກະຖັງໄຟ ເຮັດດ້ວຍຄຳບໍ່ຮິສຸດ. ສ່ວນທາງເຂົາຂອງພຣະວິຫານຄື ປະຕູ, ຂັ້ນໃນຂອງບ່ອນບໍ່ຮິສຸດທີສຸດ, ແລະ ປະຕູພຣະວິຫານຄືປະຕູຫ້ອງໂຖງ, ເຮັດດ້ວຍຄຳ.

5 ¹ບັນດາກິຈະການທີ່ໂຊໂລໂມນຊົງກະທຳສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວກໍ່ສຳເລັດດັ່ງນີ້, ໂຊໂລໂມນຊົງນຳບັນດາສິ່ງທຶດາວິດ, ຜູ້ເປັນບິດາ, ຊົງຖວາຍໄວ້ເຂົ້າມາຄື ເຄື່ອງເງິນ, ເຄື່ອງຄຳ, ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງ—ພະອົງໄດ້ເກັບໄວ້ໃນຄັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

²ແລ້ວໂຊໂລໂມນຊົງປະຊຸມພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິສະຣາເອນ, ບັນດາຫົວຫນ້າຂອງຕະກູນ, ແລະ ບັນດາຫົວຫນ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຄົນອິສະຣາເອນ, ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອຈະນຳຫົບຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຂຶ້ນມາຈາກພຣະຄອນດາວິດຄືເມືອງຊີໂອນ.

³ຜູ້ຊາຍທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນກໍ່ປະຊຸມຕໍ່ພຣະພັກກະສັດ, ໃນການກິນຝັງໃນເດືອນທີ່ເຈັດ.

⁴ພວກຜູ້ໃຫຍ່ທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນກໍ່ມາ, ແລະ ຄົນເລວີ ກໍ່ຍົກຫົບ.⁵ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ນຳຫົບ, ຫໍເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມ, ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ບໍ່ຮິສຸດທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນຫໍເຕັນຂຶ້ນມາ. ເຄື່ອງເຫລືອນີ້ບັນດາປະໂລຫິດຄົນເລວີຫາມຂຶ້ນມາ.⁶ກະສັດໂຊໂລໂມນ ແລະ ຊຸມນຸມອິສະຣາເອນທັງຫມົດທີ່ໄດ້ປະຊຸມກັນຢູ່ກັບພະອົງຕໍ່ຫນ້າຫົບ, ໄດ້ຖວາຍແກະ ແລະ ງົວຫລາຍໂຕ ຊຶ່ງພວກເຂົາຈະນັບເອົາຈຳນວນກໍ່ບໍ່ໄດ້.

⁷ປະໂລຫິດກໍ່ນຳຫົບຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງບ່ອນຂອງຫົບ, ຢູ່ໃນຫ້ອງຫລັງຂອງພຣະວິຫານ, ຄືໃນບ່ອນບໍ່ຮິສຸດທີສຸດ ພາຍໃຕ້ປົກເຄຣຸບ.

⁸ເພາະວ່າເຄຣຸບນັ້ນກາງປົກອກຢູ່ເທິງຫລັງຂອງຫົບ, ແລະ ເຄຣຸບຈຶ່ງເປັນເຄື່ອງປົກຄຸມເຫນືອຫົບ ແລະ ໄມ້ຄານຂອງຫົບ.

⁹ພວກເຂົາຕັ້ງໄມ້ຄານຫາມຂອງຫົບນັ້ນອອກນຳ ຈຶ່ງເຫັນປາຍໄມ້ຄານຫາມໄດ້ຈາກຫົບນັ້ນ ຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຫ້ອງຫລັງ,

ແຕ່ພວກເຂົາຈະເຫັນຈາກຂ້າງນອກບໍ່ໄດ້. ໄມ້ຄານຫາມກໍ່ຍັງຢູ່ບ່ອນນັ້ນຈົນທຸກມື້ນີ້.

¹⁰ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນຫົບນອກຈາກສິລາສອງແຜ່ນທີ່ໂມເຊເກັບໄວ້ໃນພູເຂົາໄຮເຣັບ, ຕອນທີ່ພຣະຢາເວຊົງເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບຄົນອິສະຣາເອນ, ເມື່ອພວກເຂົາທັງຫລາຍອອກມາຈາກເອຢິບ.

¹¹ແລະຢູ່ມາ ເມື່ອປະໂລຫິດອອກມາຈາກບ່ອນບໍ່ຮິສຸດ. ບັນດາປະໂລຫິດທັງປວງຜູ້ຢູ່ບ່ອນນັ້ນໄດ້ຊຳຮະຕົນໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຫມວດໃດກໍ່ຕາມ.¹²ບັນດາພວກເລວີທີ່ເປັນນັກຮ້ອງທັງຫມົດ, ທັງອາສັບ, ເຮມານ, ເຢດູທູນແລະ ທັງລູກຊາຍ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ແຕ່ງກາຍດ້ວຍຜ້າປ່ານສີຂາວ, ມີແຊ່ງ, ພິນໃຫຍ່, ແລະ ພິນຄູ່ຢືນຢູ່ທາງຕາເວັນອອກຂອງແທ້ໆບູຊາ. ພ້ອມກັບປະໂລຫິດເປົ່າແກ120 ຄົນ.¹³ຢູ່ມາພວກຄົນເປົ່າແກ ແລະ ພວກນັກຮ້ອງຈະເຮັດໃຫ້ຄົນໄດ້ຍິນພວກເຂົາທັງຫລາຍຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນ ແລະ ເພງໂມທະນາພຣະຄຸນພຣະຢາເວ. ເປັນສ່ວນດຽວກັນ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນພ້ອມກັບແກ ແລະ ແຊ່ງ ກັບເຄື່ອງດົນຕີຊະນິດອື່ນ ໃນການຖວາຍສັນຣະເສີນແກ່ພຣະຢາເວວ່າ. “ເພາະພຣະອົງປະເສີດ ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.” ພຣະວິຫານຄືພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ກໍ່ມີເມກເຕັມໄປຫມົດ.¹⁴ຈົນປະໂລຫິດຍືນຍົວລະບັດບໍ່ໄດ້ດ້ວຍເຫດເມກນັ້ນ ເພາະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວເຕັມພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

6 ¹ແລ້ວໂຊໂລໂມນກ່າວວ່າ, “ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະປະສະທັບໃນຄວາມມືດມົດ,²ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານທີ່ສູງສົງ, ອັນເປັນທີ່ປະສະທັບສຳລັບພຣະອົງເປັນສະຖານທີ່ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງສະຖິດຢູ່ເປັນນິດ.”³ແລ້ວກະສັດກໍ່ຊົງຫັນພະພັກມາ ແລະ ຊົງໃຫ້ພອນແກ່ຊຸມນຸມອິສະຣາເອນທັງປວງ, ຂະນະທີ່ຊຸມນຸມອິສະຣາເອນທັງປວງຍືນຢູ່.

⁴ພະອົງກ່າວວ່າ, “ສາທຸກນາມແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຜູ້ຊົງກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ ດ້ວຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ຕາມທີ່ພຣະອົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍພຣະໂອດດາວິດ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,⁵ຕັ້ງແຕ່ມີທີ່ເຮົາໄດ້ນຳປະຊາຊົນຂອງເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ເລືອກເມືອງຫນຶ່ງເມືອງໃດໃນຕະກູນອິສະຣາເອນທັງຫມົດ ເພື່ອຈະສ້າງພຣະວິຫານ, ໃຫ້ນາມຊື່ຂອງເຮົາຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

ເຮົາບໍ່ໄດ້ເລືອກຊາຍຄົນໃດໃຫ້ເປັນເຈົ້ານາຍເຫນືອອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ.⁶ແຕ່ຖືງຢາງໃດກໍ່ຕາມ, ເຮົາໄດ້ເລືອກເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ, ເພື່ອນາມຊື່ຂອງເຮົາຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ເຮົາໄດ້ເລືອກດາວິດແລ້ວ ໃຫ້ຢູ່ເຫນືອອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ.’

⁷ດາວິດ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊົງຕັ້ງພະທັຍ, ທີ່ຈະສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະນາມຊື່ແຫ່ງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ.

⁸ແຕ່ພຣະຢາເວກ່າວກັບດາວິດ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ‘ທີ່ເຈົ້າຕັ້ງໃຈສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບນາມຊື່ຂອງເຮົານັ້ນ, ເຈົ້າກໍ່ເຮັດດີຢູ່ແລ້ວ ໃນເລື່ອງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າ.’ຢາງໃດກໍ່ຕາມ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສ້າງພຣະວິຫານ; ແຕ່ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງຈະອອກມາຈາກບັນແວວຂອງເຈົ້າ, ຈະສ້າງພຣະວິຫານເພື່ອນາມຊື່ຂອງເຮົາ.’

¹⁰ພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ພຣະດຳຣັດຂອງພຣະອົງຊົງພຣະອົງຊົງກ່າວນັ້ນສຳເລັດ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນມາແທນດາວິດ ບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງອິສະຣາເອນ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ.¹¹ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງຫົບໄວ້ບ່ອນນັ້ນ, ຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງພຣະຢາເວກໍ່ຢູ່ໃນນັ້ນ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ກັບຊົນຊາດອິສະຣາເອນ.”

¹²ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊົງຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າແທ້ໆບູຊາຂອງພຣະຢາເວ ຕໍ່ຫນ້າຊຸມນຸມອິສະຣາເອນທັງປວງ, ແລະ ກາງພະຫັດຂອງພຣະອົງອອກ.

¹³ເພາະໂຊໂລໂມນໄດ້ຊົງສ້າງແທ້ໆທອງເຫລືອງ ຍາວຫ້າສອກ, ກວ້າງຫ້າສອກ, ແລະ ສູງສາມສອກ. ພະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້ກາງເດີນ.

ພະອົງຊົງປະສະທັບຢູ່ເທິງນັ້ນ ແລະ ຊົງຊຸເຂົ້າລົງຕໍ່ຫນ້າຊຸມນຸມອິສະຣາເອນທັງປວງ, ແລະ ກາງພະຫັດຂອງພະອົງສູ່ພຳສະຫວັນ.

¹⁴ພະອົງທຸກວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງໃດເຫນືອພຣະອົງ ໃນພຳສະຫວັນ ຫລື ທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ຊົງຮັກສາຄຳຫມັ້ນສັນຍາ ແລະ ຊົງສຳແດງຄວາມເມດຕາແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຜູ້ດຳເນີນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງດ້ວຍສິນສຸດໃຈຂອງເຂົາ;

¹⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳກັບດາວິດບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຕາມບັນດາສິ່ງ ທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ ແກ່ເພີນ.

ພຣະອົງກ່າວດ້ວຍພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ, ໃນມື້ນີ້ດ້ວຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.

¹⁶ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ບັດນີຂໍຊົງດຳລົງຢູ່ກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຄື ດາວິດ ບິດາຂອງຂ້າພະອົງ, ຕາມພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ກັບເພິ່ນວ່າ, ‘ຖ້າລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ລະມັດຣະວັງ ໃນການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ໂດຍດຳເນີນຕາມພຣະບັນຍັດຂອງເຈົ້າ ຄືພີເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ຫນ້າເຮົານັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ຂາດຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງໃນສາຍຕາຂອງເຮົາທີ່ຈະນັ່ງເທິງບັນລັງຂອງອິສະຣາເອນ.’¹⁷ ສະນັ້ນ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານ ຂໍໃຫ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງຈົງດຳລົງຢູ່ ຊົງພຣະອົງໄດ້ສັນຍາກັບດາວິດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈະເປັນຈິງ.

¹⁸ ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທັບກັບມະນຸດທີ່ແຜ່ນດິນໂລກຫລື? ເບິ່ງແມ່, ຈັກກະວານ ແລະ ຟ້າສະຫວັນອັນສູງທີ່ສຸດຍັງຮັບພຣະອົງຢູ່ບໍ່ໄດ້— ແລ້ວພຣະວິຫານທີ່ຂ້າພະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຈະຮັບພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ!¹⁹ ແຕ່ຂໍພຣະອົງຊົງສົນພຣະທັຍໃນຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນຄຳອ້ອນວອນນີ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງ; ຂໍຊົງຮັບຟັງສຽງຮ້ອງ ແລະ ຄຳອະທິຖານທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງອະທິຖານຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະອົງ.²⁰ ເພື່ອວ່າພຣະເນດຂອງພຣະອົງຈະຊົງຢູ່ເຫນືອພຣະວິຫານນີ້ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ, ຄືສະຖານທີ່ຊົງພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ຈະຕັ້ງພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງໄວ້ບ່ອນນັ້ນ. ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະຊົງຮັບຟັງຄຳອະທິຖານທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ອະທິຖານຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສະຖານທີ່ນີ້.

²¹ ດັ່ງນັ້ນ ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂອງອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສະຖານທີ່ນີ້. ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງຢູ່ໃນຟ້າສະຫວັນອັນເປັນບ່ອນປະທັບຂອງພຣະອົງ; ແລະ ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັບຟັງແລ້ວ, ກໍ່ຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດຍົກໂທດ.

²² ເມື່ອຊາຍຄົນໃດເຮັດບາບຕໍ່ເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ແລະ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ສາບານ, ແລ້ວລາວມາໃຫ້ຄຳສາບານຕໍ່ຫນ້າແທ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງໃນພຣະວິຫານນີ້,²³ ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງຈາກຟ້າສະຫວັນ ແລະ ຂໍຊົງກະທຳ ແລະ ຂໍຊົງພິພາກສາຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ລົງໂທດຜູ້ເຮັດຄວາມຜິດ, ຊົງນຳຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຕົກເທິງຫົວຂອງຕົວເຂົາເອງ. ຂໍຊົງປະກາດຄວາມບໍ່ອິດສະລະຂອງຜູ້ຊອບທັມ, ສະຫນອງແກ່ລາວຕາມຄວາມຊອບທັມຂອງລາວ.

²⁴ ຖ້າອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜ່າຍແຜ່ຕໍ່ຫນ້າສັດຕູ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ, ຖ້າພວກເຂົາຖອຍຫລັງກັບມາຫາພຣະອົງອີກ, ຍອມຮັບພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ອະທິຖານ ແລະ ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະພໍ່ ພຣະອົງໃນພຣະວິຫານນີ້—²⁵ ກໍ່ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງໃນຟ້າສະຫວັນ ແລະ ໂຜດຍົກໂທດຄວາມຜິດປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງນຳພວກເຂົາກັບມາຢັ້ງແຜ່ນດິນ ຊົງພຣະອົງໄດ້ໂຜດຍົກໂທດຂອງພຣະອົງສະຖານປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງນຳພວກເຂົາກັບມາຢັ້ງແຜ່ນດິນ ຊົງພຣະອົງໄດ້ໂຜດຍົກໂທດຂອງພຣະອົງສະຖານປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ.

²⁶ ເມື່ອຟ້າສະຫວັນປິດຢູ່ ແລະ ບໍ່ມີຝົນ ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ—ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ສະຖານທີ່ນີ້, ຍອມຮັບພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຫັນຫລັງກັບຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມທຸກໃຈ—

²⁷ ກໍ່ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງໃນຟ້າສະຫວັນ ແລະ ຂໍໂຜດຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂອງອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງສອນທາງດີແກ່ພວກເຂົາ ຊົງພວກເຂົາຄວນຈະດຳເນີນໄປ. ຂໍຊົງປະທັບຝົນເທິງແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ, ຊົງພຣະອົງໄດ້ພຣະຣາຊະທານແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເປັນມຶ້ນຣະດິກນັ້ນ.

²⁸ ຖ້າມີການອິດຢາກອາຫານໃນແຜ່ນດິນ, ຫລື ຖ້າມີພະຍາດຣະບາດ, ພຶດຫຼວງແຫ່ງ ຫລື ເຊື້ອຣາທຳລາຍ, ຫລື ຕັກແຖນບິນ ຫລື ຕັກແຖນຄານ; ຫລື ສັດຕູຂອງພວກເຂົາອ້ອມເມືອງໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາໄວ້ທຸກດ້ານຈະເປັນພິພິດຢ່າງໃດ, ຫລື ຄວາມເຈັບຢ່າງໃດມີຂຶ້ນກໍ່ດີ—²⁹ ແລະ ບໍ່ວ່າຄຳອະທິຖານຢ່າງໃດ ຫລື ຄຳອ້ອນວອນປະການໃດ ຊົງປະຊາຊົນຄົນໃດ ຫລືອິສະຣາເອນ—ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງທັງຫມົດພຣະພໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຄວາມທຸກໃຈ ແລ້ວໄດ້ກາງມືຂອງພວກເຂົາສູ່ພຣະວິຫານນີ້.³⁰ ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງໃນຟ້າສະຫວັນ, ອັນເປັນບ່ອນປະທັບຂອງພຣະອົງ; ພຣະຣາຊະທານອະພິຍໂທດບາບ, ແລະ ຊົງປະທັບທາງຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງຮັບໃຈຕາມການປະພຶດທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ; ພຣະອົງຊົງຮັບໃຈໃຈຂອງເຂົາ, ເພາະພຣະອົງເຫັນນັ້ນທີ່ຊົງຮັບໃຈໃຈລູກທັງຫລາຍຂອງມະນຸດ.³¹ ຈົ່ງກະທຳຢ່າງນີ້ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຢາກເກງພຣະອົງ, ແລະພວກເຂົາຈະດຳເນີນໃນເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງ ຕະຫລອດວັນເວລາທີ່ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ຊົງພຣະອົງໄດ້ພຣະຣາຊະທານແກ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າພະອົງທັງຫລາຍ.

³² ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ ກ່ຽວກັບຄົນຕ່າງດ້າວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນອິສະຣາເອນ, ແຕ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພວກເຂົາມາຈາກ ປະເທດເມືອງໂກ— ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະຫັດຊົງຮັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະກອນທີ່ຢຽດອອກຂອງພຣະອົງ—ເມື່ອພວກເຂົາມາ ແລະ ອະທິຖານຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະວິຫານນີ້,³³ ກໍ່ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງໃນຟ້າສະຫວັນ, ອັນເປັນບ່ອນປະທັບຂອງພຣະອົງ, ແລະຂໍຊົງກະທຳຕາມທຸກສິ່ງທີ່ຄົນຕ່າງດ້າວໄດ້ທຸນຂໍຕໍ່ພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າຊົນຊາດທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮູ້ຈັກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຢາກເກງພຣະອົງ, ດັ່ງອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຢາກເກງພຣະອົງຢູ່ນັ້ນ, ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າພຣະວິຫານທີ່ຂ້າພະອົງໄດ້ສ້າງໄວ້ນີ້ເປັນບ່ອນເອີ້ນອອກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

³⁴ ຖ້າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອອກໄປເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ສັດຕູຂອງພວກເຂົາ, ຈະເປັນໂດຍທາງໃດທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ພວກເຂົາອອກໄປກໍ່ຕາມ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເມືອງນີ້ ຊົງພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້, ແລະ ຕໍ່ຫນ້າພຣະວິຫານທີ່ຂ້າພະອົງໄດ້ສ້າງເພື່ອພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງແລ້ວ.³⁵ ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງຄຳອະທິຖານ ແລະ ຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເຂົາໃນຟ້າສະຫວັນ, ແລະ ຂໍຊົງໃຫ້ສິດທີ່ອັນຊອບທັມຂອງພວກເຂົາຄົງຢູ່.

³⁶ ຖ້າພວກເຂົາເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ—ເພາະບໍ່ມີມະນຸດຈັກຄົນຫນຶ່ງຊົງບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ—ແລະ ພຣະອົງຊົງຄຽດຮ້າຍຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ຕໍ່ສັດຕູພວກເຂົາ, ຈົ່ງຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍໃນແຜ່ນດິນໃດຫນຶ່ງບໍ່ວ່າໂກ ຫລື ໃກ້.

³⁷ ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາສຳນຶກຜິດໃນໃຈໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຂົາໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຊອບທັມຈາກພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນຂອງເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍ. ຖ້າເຂົາທຸນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, ‘ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ໄດ້ປະພຶດຊົ່ວຮ້າຍ

ໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ.’³⁸ ຖ້າພວກເຂົາທັງຫລາຍກັບມາຫາພຣະອົງດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງພວກເຂົາໃນບ່ອນທີ່ສັດຕູກວາດໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ຊົງພຣະອົງພຣະຣາຊະທານແກ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຕໍ່ເມືອງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້, ແລະ ຕໍ່ພຣະວິຫານທີ່ຂ້າພະອົງໄດ້ສ້າງໄວ້ເພື່ອພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.³⁹ ແລ້ວຂໍພຣະອົງຊົງຮັບຟັງຄຳອະທິຖານ ແລະ ຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເຂົາໃນຟ້າສະຫວັນອັນເປັນບ່ອນປະທັບຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຂໍຊົງໃຫ້ສິດທີ່ອັນຊອບທັມຂອງພວກເຂົາຄົງຢູ່.

ຂໍຊົງໂຜດຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜູ້ໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ.⁴⁰ ບັດນີ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງ, ຂໍພຣະເນດຂອງພຣະອົງຊົງເບິ່ງຢູ່, ແລະ ຂໍພຣະກັນຂອງພຣະອົງ ຊົງຮັບຟັງຄຳອະທິຖານແຫ່ງສະຖານທີ່ນີ້.⁴¹ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ບັດນີ ຂໍຊົງລູກຂຶ້ນ, ສະເດັດໄປໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ, ທັງພຣະອົງ ແລະ ຫົບແຫ່ງຮີດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ. ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ. ຂໍໃຫ້ປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງສວມຄວາມພິນ, ແລະ

ໃຫ້ຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄວາມປະເສີດຂອງພຣະອົງ.⁴² ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂໍຢາຊົງຫັນຫນ້າຫນີຈາກຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເຈັມໄວ້ນັ້ນ. ຂໍພຣະອົງຊົງລະນຶກເຖິງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ດາວິດ, ຜູ້ຮັບໄຊ້ຂອງພຣະອົງ.”

7

¹ເມື່ອໂຊໂລໂມນຈົບຄໍາອະທິຖານຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ໄຟໄດ້ລົງມາຈາກຝ້າສະຫວັນໂຫມ້ເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງສັດບູຊາ, ແລະ ສະຫງ່າອາສີຂອງພຣະຢາເວກໍເຕັມພຣະວິຫານ.² ປະໂລຫິດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້, ເພາະວ່າພຣະຣັສມີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຕັມພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.³ ເມື່ອບັນດາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ເຫັນໄຟລົງມາ ແລະ ພຣະຣັສມີຂອງພຣະຢາເວຢູ່ເທິງພຣະວິຫານ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍກົມຂາບລົງເຖິງພື້ນຫີນ, ໄດ້ນະມັສະການ, ແລະ ສັນຣະເສີນຂອບພຣະຄຸນພຣະຢາເວ, “ເພາະພຣະອົງປະເສີດ, ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງດໍາລົງຢູ່ເປັນນິດ.”

⁴ແລ້ວກະສັດ ແລະ ບັນດາປະຊາຊົນທັງຫລາຍໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງສັດບູຊາຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ.

⁵ກະສັດໂຊໂລໂມນຊົງຖວາຍເຄື່ອງສັດບູຊາເປັນງົວສອງຫມື່ນສອງພັນໂຕ ແລະ ແກະ 120,000 ໂຕ ແລະ ແບ້ທັງຫລາຍ. ດັ່ງນີ້ແຫລະ ກະສັດ ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ອຸທິດຖວາຍພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະເຈົ້າ. ບັນດາປະໂລຫິດ, ກໍຍື່ນປະຈໍາຕໍ່າແຫນ່ງຂອງຕົນ;

ທັງຄົນເລວີຜ່ອມກັບເຄື່ອງດົນຕີຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ຊົງກະສັດດາວິດໄດ້ຊົງກະທໍາເພື່ອສັນຣະເສີນຂອບພຣະຄຸນພຣະຢາເວໃນເພງນັ້ນ, “ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງດໍາລົງຢູ່ເປັນນິດ.” ປະໂລຫິດກໍເປົ່າແກຂ້າງຫນ້າພວກເຂົາ, ແລະ ອິສະຣາເອນທັງປວງກໍຍື່ນຢູ່.

⁷ໂຊໂລໂມນຊົງແຍກສ່ວນກາງຂອງເດີນຊົງຢູ່ຂ້າງຫນ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ຫີນພຣະອົງຊົງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ໄຂມັນຂອງເຄື່ອງບູຊາ, ເພາະວ່າແຫ່ນທອງເຫລືອງທີ່ໂຊໂລໂມນຊົງສ້າງໄວ້ນັ້ນ ບໍ່ພໍບັນຈຸເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ເຄື່ອງບູຊາພິດຜົນເປັນເມັດ, ແລະ ໄຂມັນ.

⁸ໃນເທື່ອນັ້ນ ໂຊໂລໂມນຊົງຖືເຫສະການຢູ່ເຈັດມື, ແລະ ອິສະຣາເອນທັງປວງຢູ່ກັບພະອົງດ້ວຍ, ເປັນຊຸມນຸມຊົນໃຫຍ່ຫລາຍ,

ຕັ້ງແຕ່ທາງເຂົາເມືອງຮາມັດຈົນຮອດແມ່ນ້ຳເອຍີບ.⁹ ແລະ ໃນມື້ທີ່ແປດ ພວກເຂົາທັງຫລາຍມີການປະຊຸມອັນສັກສິດ,

ເພາະໄດ້ມີງານມອບຖວາຍແຫ່ນບູຊາເຈັດມື, ແລະ ຖືເຫສະການກິນລ້ຽງມາເຈັດມືແລ້ວ.¹⁰ ເມື່ອວັນທີ່ຊາວສາມຂອງເດືອນທີ່ເຈັດ,

ໂຊໂລໂມນຊົງໃຫ້ປະຊາຊົນກັບໄປເຕັ້ນຂອງຕົນ ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລະ ຈິດໃຈຊົນບານເພາະຄວາມດີທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສ້າງແຕ່ງແກ່ດາວິດ,

ແກ່ໂຊໂລໂມນ, ແລະ ແກ່ອິສະຣາເອນ, ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

¹¹ດັ່ງນີ້ແຫລະ ໂຊໂລໂມນຊົງສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ພະຣາຊະວັງສໍາເລັດ. ຄືທຸກຢ່າງ

ທີ່ພະອົງຊົງກ່າວໃນເລື່ອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໃນເລື່ອງພະຣາຊະສໍານັກຂອງພະອົງ, ພະອົງກໍຊົງກະທໍາໃຫ້ສໍາເລັດຫມົດ.

¹²ແລ້ວພຣະຢາເວຊົງປະກົດແກ່ໂຊໂລໂມນໃນເວລາກາງຄືນ ແລະ ກ່າວກັບພະອົງວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານຂອງເຈົ້າ, ແລະ

ໄດ້ເລືອກສະຖານທີ່ນີ້ສໍາລັບເຮົາໃຫ້ເປັນວິຫານແຫ່ງເຄື່ອງສັດບູຊາ.

¹³ຖ້າເຮົາປົດຝ້າສະຫວັນບໍ່ໃຫ້ພື້ນຖິກ, ຫລື ເຮົາບັນຊາໃຫ້ຕັກແຕນມາກິນແຜ່ນດິນ, ຫລື ສົງພະຍາດຣະບາດມາໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ,

¹⁴ຖ້າປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ເອີ້ນອອກນາມຊື່ຂອງເຮົານັ້ນ, ຈະຖອມຕົວລົງ, ອະທິຖານ, ແລ້ວສະແຫວງຫາເຮົາ, ແລະ ຫລີກຫນີຈາກທາງຊົ່ວຂອງຕົນ,

ເຮົາກໍຈະຟັງຈາກສະຫວັນ, ຈະໃຫ້ອະພິຍາຍແກ່ບາບຂອງຄົນນັ້ນ, ແລະ ຈະຮັກສາແຜ່ນດິນຂອງລາວໃຫ້ຫາຍ.¹⁵ ບັດນີ້ ຕາຂອງເຮົາຈະມື່ນຢູ່ ແລະ

ຫຼຸຂອງເຮົາຈະຟັງຄໍາອະທິຖານທີ່ເຂົາທັງຫລາຍອະທິຖານໃນສະຖານທີ່ນີ້.

¹⁶ເພາະບັດນີ້ ເຮົາໄດ້ເລືອກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ວິຫານນີ້ເປັນບ່ອນບໍລິສຸດ ເພື່ອນາມຊື່ຂອງເຮົາຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນເປັນນິດ. ຕາຂອງເຮົາ ແລະ

ໃຈຂອງເຮົາຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນຕະຫລອດເວລາ.¹⁷ ສ່ວນເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າດໍາເນີນຊີວິດຕໍ່ຫນ້າເຮົາຄືດາວິດບິດາຂອງເຈົ້າດໍາເນີນນັ້ນ,

ໂດຍເຮັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາແກ່ເຈົ້າ ແລະ ຮັກສາກົດເກນຂອງເຮົາກັບຄໍາຕັດສິນຂອງເຮົາ.

¹⁸ແລ້ວເຮົາຈະສະຖາປະນາຮາຊະບັນລັງແຫ່ງອານາຈັກຂອງເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຄໍາຫມັ້ນສັນຍາໄວ້ກັບດາວິດບິດາຂອງເຈົ້າວ່າ, ເມື່ອເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ,

‘ເຊື້ອສາຍຄົນຫນຶ່ງຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຂາດຊາຍຜູ້ທີ່ຈະປົກຄອງເຫນືອອິສະຣາເອນ.’

¹⁹ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຫັນໄປ, ແລະ ປະຖົມກົດເກນຂອງເຮົາ ແລະ ກັບບັນຍັດຂອງເຮົາທີ່ເຮົາຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ, ແລ້ວໄປບິວລະບັດພະອິນ ແລະ

ນະມັສະການພະເຫລົ່ານັ້ນ,²⁰ ເຮົາຈະຖອນຮາກພວກເຂົາທັງຫລາຍຈາກແຜ່ນດິນຂອງເຮົາ ຊົງເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

ວິຫານຊົງເຮົາຊໍາຣະໃຫ້ບໍລິສຸດເພື່ອນາມຊື່ຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະໂຍນອອກໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເປັນເລື່ອງເວົ້າ ແລະ

ເປັນທີ່ຫມັ້ນປະຫມາດທ່າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ.²¹ ເຖິງແມ່ນວ່າວິຫານທີ່ສູງສົງຄື, ທຸກຄົນທີ່ຜ່ານໄປຈະປະຫລາດໃຈ. ພວກເຂົາຈະກ່າວວ່າ,

‘ເຫດໃດພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງກະທໍາເຊັ່ນນີ້ແກ່ແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ແກ່ພຣະວິຫານນີ້?’²² ແລ້ວເຂົາທັງຫລາຍຈະຕອບວ່າ, ‘ເພາະພວກເຂົາປະຖົມພຣະຢາເວ

ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຮຸດຂອງຕົນ, ຜູ້ຊົງນໍາພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຍີບ, ແລະ ໄດ້ນັບຖືພະອິນ ແລະ ນະມັສະການພະເຫລົ່ານັ້ນ

ທັງບິວລະບັດດ້ວຍ. ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ຊົງນໍາເຫດຮ້າຍທັງຫມົດນີ້ມາເຖິງພວກເຂົາ.’”

8 ¹ຢູ່ມາເມື່ອຫມົດຊາວບີ, ຫລືໂຊໂລໂມນໄດ້ຊົງສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ພະຣາຊະວັງສ່ວນພະອົງ,

ໂຊໂລໂມນໄດ້ຊົງເສີມສ້າງຫົວເມືອງຊົງຮູຮາມໄດ້ຖວາຍແກ່ພະອົງ, ແລະ ໃຫ້ຄົນອິສະຣາເອນອາສັຍຢູ່ໃນນັ້ນ.

²ໂຊໂລໂມນໄດ້ສະເດັດໄປຍັງຮາມັດໂຊບາ ແລະ ຍຶດເມືອງນັ້ນໄດ້. ພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງເມືອງຕາດໂມໄວ້ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ

ຫົວເມືອງຄັງຫລວງທັງຫມົດ, ຊົງພະອົງຊົງສ້າງໄວ້ໃນຮາມັດ.

³ພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງເມືອງເບັດໂຮໂຣນເທິງ, ແລະ ເບັດໂຮໂຣນລຸ່ມດ້ວຍ, ເປັນເມືອງທີ່ຫມັ້ນຄົງ ມີກໍາແພງ, ປະຕູເມືອງ, ແລະດ່ານ.

⁴ພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງເມືອງບາອາລາດ ແລະ ຫົວເມືອງຄັງຫລວງທັງປວງທີ່ໂຊໂລໂມນຊົງມີຢູ່, ແລະ ເມືອງທັງປວງສໍາລັບບໍລິບຸດຂອງພະອົງ, ແລະ

ເມືອງທັງປວງສໍາລັບພົນທະຫານມ້າຂອງພະອົງ, ແລະ ສົງໃດຊົງພະອົງປະສົງຈະສ້າງໃນເຢຣູຊາເລັມ, ໃນເລບານອນ ແລະ

ໃນແຜ່ນດິນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນປົກຄອງຂອງພະອົງ.

⁵ປະຊາຊົນທັງປວງທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນພວກຄົນຮິດຕີ, ຄົນອະໂມຮິດ, ຄົນເປຣີຊີ, ຄົນຮີວີ, ແລະ ຄົນເຢບູດ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນອິສະຣາເອນ,

⁶ຈາກລູກຫລານຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ ຜູ້ເຫລືອຕໍ່ມາໃນແຜ່ນດິນ, ຜູ້ຊົງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ທໍາລາຍ—

ໂຊໂລໂມນໄດ້ໃຫ້ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຂ້າທາດແຮງງານ, ຊົງພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍເປັນຢູ່ຈົນທຸກມື້ນີ້.

⁹ ແຕ່ສ່ວນຄົນອີສຣາເອນນັ້ນໂຊໂລໂມນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເປັນຂ້າທາດແຮງງານ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍເປັນທະຫານ ແລະ ເປັນນາຍທະຫານຂອງພະອົງ, ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາອິດຣິບຂອງພະອົງ, ແລະ ພົນທະຫານມ້າຂອງພະອົງ.¹⁰ ຄົນໄຕໂປນີເປັນເຈົ້າຫນ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ, ມີສອງຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນ, ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກງານ.

¹¹ ໂຊໂລໂມນຊົງນຳທິດາຂອງຟາຣາອີຂຶ້ນມາຈາກນະຄອນດາວິດ ມາໃນພະຣາຊະວັງທີ່ພະອົງຊົງສ້າງໄວ້ໃຫ້ພະນາງ, ເພາະພະອົງກ່າວວ່າ, “ມະເຫສີຂອງເຮົາບໍ່ຄວນຢູ່ໃນວັງຂອງດາວິດກະສັດແຫ່ງອີສຣາເອນ, ເພາະສະຖານທີ່ທັງຫລາຍທີ່ປະຊາຊົນຮອດຢາເວມາເຖິງເປັນບ່ອນບໍ່ອີສຸດ.”

¹² ແລ້ວໂຊໂລໂມນຊົງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຢາເວເທິງແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງພະອົງຊົງສ້າງໄວ້ຢູ່ຫນ້າລະບຽງ.

¹³ ພະອົງໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມຫນ້າທີ່ປະຈຳວັນທີ່ຕ້ອງເຮັດ, ເປັນການຖວາຍບູຊາຕາມບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ໃນວັນສະບາໂຕ, ໃນວັນຂຶ້ນຄຳຫນຶງ, ແລະ ໃນວັນເທສະການຕາມກຳນົດ ປະຈຳປີສາມເທສະການຄື ເທສະການກິນເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອແປ້ງ, ເທສະການເກັບກ່ຽວ ແລະ ເທສະການປຸກຕູບຢູ່.

¹⁴ ຮັກສາຕາມພະບັນຊາຂອງດາວິດ ບິດາຂອງພະອົງ, ພະອົງຊົງກຳນົດແບ່ງເວນຍາມປະໂລຫິດສຳລັບການບົວລະບັດ, ແລະ ແບ່ງຄົນເລວີໃຫ້ປະຈຳຫນ້າທີ່ການສັນຮະເສີນ, ແລະ ການບົວລະບັດຕໍ່ຫນ້າປະໂລຫິດ, ຕາມຫນ້າທີ່ປະຈຳວັນທີ່ຕ້ອງເຮັດ.

ຄົນເຝົ້າປະຕູທຸກປະຕູໂດຍເປັນພະແນກຕ່າງໆ, ເພາະວ່າດາວິດ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊົງບັນຊາໄວ້ເຊັ່ນນັ້ນ,

¹⁵ ພວກເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຫັນໄປຈາກສິ່ງທີ່ກະສັດໄດ້ຊົງບັນຊາປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີກ່ຽວກັບເລື່ອງໃດ, ຫລື ກ່ຽວກັບເລື່ອງຄັງຕ່າງໆ.

¹⁶ ບັນດາພະຣາຊະກິດຂອງໂຊໂລໂມນກໍລຸລ່ວງໄປ, ຕັ້ງແຕ່ມີຫົວໜ້າຮາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ຈົນສຳເລັດງານ. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວກໍສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.¹⁷ ແລ້ວໂຊໂລໂມນສະເດັດໄປໃນເອັດຊີໂອນເກເບ ແລະ ເມືອງເອລັດທີ່ແຄມທະເລໃນແຜ່ນດິນເອໂດມ.

¹⁸ ຮູຮອມໄດ້ສົ່ງມາຖວາຍພະອົງຊົງບັນຊາການໂດຍຂ້າຣາຊະການທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບທະເລ.

ພວກເຂົາໄດ້ໄປເຖິງເມືອງໂອຟິຊອມກັບຂ້າຣາຊະການຂອງໂຊໂລໂມນ.

ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຄຳຈາກບ່ອນນັ້ນຫນັກສີຮ້ອຍຫ້າສິບຕຳລັດນັ້ນມາໃຫ້ກະສັດໂຊໂລໂມນ.

9 ¹ ເມື່ອພະຣາຊິນີແຫ່ງເຊບາຊົງໄດ້ຍິນກິດຕິສັບຂອງໂຊໂລໂມນ, ພະນາງກໍສະເດັດມາເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອທົດລອງພະອົງດ້ວຍບັນຫາຍາກຕ່າງໆ. ພະນາງໄດ້ມາພ້ອມດ້ວຍຂ້າຣາຊະບໍຣິພານຫລວງຫລາຍ, ກັບອຸດບັນທຸກເຄື່ອງຫອມ, ຄຳເປັນຈຳນວນຫລາຍ, ແລະ ກັບເພັດພອຍຕ່າງ.

ເມື່ອພະນາງສະເດັດມາເຖິງໂຊໂລໂມນແລ້ວ, ພະນາງທູນເລື່ອງໃນໃຈຂອງພະນາງທຸກປະການ. “ໂຊໂລໂມນກ່າວຕອບບັນຫາຂອງພະນາງທັງຫມົດ; ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຊື່ອງໄວ້ໃນໂຊໂລໂມນ; ບໍ່ມີຄຳຖາມໃດຊຶ່ງພະອົງຈະຊົງອະທິບາຍແກ່ພະນາງບໍ່ໄດ້.

³ ເມື່ອພະຣາຊິນີແຫ່ງເຊບາຊົງເຫັນພະສະຕີປັນຍາຂອງໂຊໂລໂມນ ແລະ ພະຣາຊະວັງທີ່ພະອົງຊົງສ້າງ, “ທັງອາຫານທີ່ຢູ່ເທິງໂຕະສະເຫວີຍ, ກັບບັນດາຂ້າຣາຊະການປະຈຳຢູ່, ແລະ ຂ້າໃຊ້ທີ່ຄອຍຖ້ຳຮັບໃຊ້ຢູ່ ແລະ ຕະຫລອດຈົນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ, ແລະ ພະນັກງານເຊີນຖ້ວຍຂອງພະອົງ ແລະ ລັກສະນະທ່າທາງທີ່ພະອົງໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ພະອົງຂອງພະນາງກໍເສົາສະຫລົດໃຈລົງບາດດຽວ.

⁵ ພະນາງທູນກະສັດວ່າ, “ຂ່າວຄາວທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນໃນປະເທດຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິງພະຣາຊະກິດ ແລະ ພະສະຕີປັນຍາຂອງພະອົງເປັນຄວາມຈິງ.

⁶ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຖອຍຄຳນັ້ນ ຈົນຂ້ານ້ອຍມາເຝົ້າ, ແລະ ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນເອງ. ເບິ່ງແມ່ ທີ່ພວກເຂົາບອກແກ່ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ເທົ່າເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງພະສະຕີປັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພະອົງ! ພະອົງລ້ຳເລີດຫລາຍກວ່າຂ່າວຄາວທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນ.

⁷ ບັນດາຄົນຂອງພະອົງກໍເປັນສຸກ, ບັນດາຂ້າຣາຊະການ ຜູ້ຢູ່ງານປະຈຳຕໍ່ພະພໍ່ກະສັດ ແລະ ຝັ່ງພະສະຕີປັນຍາຂອງພະອົງກໍເປັນສຸກ.

⁸ ສາທຸກການແດ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ, ຜູ້ຊົງພໍພຣະອັນໃນພະອົງ, ຊົງແຕ່ງຕັ້ງພະອົງໄວ້ເທິງບັນລັງ, ເປັນກະສັດເພື່ອພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ. ເພາະພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງຊົງຮັກສີສຣາເອນ, ຈະສະຖາປະນາໄວ້ເປັນນິດ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ພະອົງເປັນກະສັດເຫນືອພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ເພື່ອພະອົງຈະຊົງອຳນວຍຄວາມຍຸຕິທັມ ແລະ ຄວາມທ່ຽງທັມ!”

⁹ ແລ້ວພະນາງກໍຖວາຍ 120 ຕະລັດຕີນແກ່ກະສັດ ແລະ ທັງເຄື່ອງຫອມເປັນຈຳນວນຫລາຍ ແລະ ເພັດພອຍຕ່າງ.

ບໍ່ມີເຄື່ອງຫອມໃດຄືທີ່ພະຣາຊິນີແຫ່ງເມືອງເຊບາຊາຖວາຍແກ່ກະສັດໂຊໂລໂມນ.

¹⁰ ຂ້າຣາຊະການຂອງຮູຮອມ ແລະ ຂ້າຣາຊະການຂອງໂຊໂລໂມນ, ຜູ້ນຳຄຳມາຈາກໂອຟິ, ໄດ້ນຳໄມ້ດູ່ ແລະ ເພັດພອຍຕ່າງມາ.

¹¹ ແລ້ວກະສັດຊົງໃຊ້ໄມ້ດູ່ເຮັດຂັ້ນໄດພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ພະຣາຊະວັງ, ທັງເຮັດພິນຄູ່ ແລະ ພິນໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ນັກຮ້ອງ.

ຊົງແຕ່ກ່ອນບໍ່ເຄີຍເຫັນມີແບບນີ້ໃນແຜ່ນດິນຢູ່ດາ.¹² ກະສັດໂຊໂລໂມນພະຣາຊະທານທຸກຢ່າງແກ່ພະຣາຊິນີແຫ່ງເຊບາຕາມທີ່ພະນາງຊົງມີພະປະສົງ, ບໍ່ວ່າພະນາງຈະທູນຂໍສິ່ງໃດ, ນອກເຫນືອໄປຈາກສິ່ງທີ່ພະນາງນຳມາຖວາຍກະສັດ. ດັ່ງນັ້ນພະນາງກໍສະເດັດກັບໄປແຜ່ນດິນຂອງພະນາງ, ພ້ອມກັບຂ້າຣາຊະການຂອງພະນາງ.

¹³ ນັ້ນຫນັກຄຳທີ່ນຳມາສົ່ງໂຊໂລໂມນໃນປີຫນຶ່ງນັ້ນ ເປັນຄຳ 666 ຕະລັດຕີນ,¹⁴ ນອກເຫນືອຈາກຄຳທີ່ນັກການຄ້າ ແລະ ພໍ່ຄ້າໄດ້ນຳມາ. ກະສັດທັງປວງຂອງປະເທດອາຫລັບ ແລະ ບັນດາເຈົ້າເມືອງແຫ່ງແຜ່ນດິນໄດ້ນຳຄຳ ແລະ ເງິນມາໃຫ້ໂຊໂລໂມນ.

¹⁵ ກະສັດໂຊໂລໂມນຊົງສ້າງໂລ່ໃຫຍ່ສອງຮ້ອຍອັນດ້ວຍຄຳ. ໂລ່ອັນຫນຶ່ງໃຊ້ຄຳທີ່ຫົກຮ້ອຍເຊເຊ.¹⁶ ພະອົງຊົງສ້າງໂລ່ສາມຮ້ອຍອັນດ້ວຍຄຳ. ໂລ່ອັນຫນຶ່ງໃຊ້ຄຳສາມຮ້ອຍເຊເຊ; ກະສັດກໍຊົງເກັບໂລ່ໄວ້ໃນພະຣາຊະວັງແຫ່ງປາເລບານອນ.

¹⁷ ກະສັດຊົງສ້າງພະທີ່ນັ່ງງາຊ້າງຂະຫນາດໃຫຍ່ດ້ວຍ ແລະ ຊົງໂອບດ້ວຍຄຳບໍ່ອີສຸດ.¹⁸ ພະທີ່ນັ່ງນັ້ນມີຂັ້ນໄດຫົກຂັ້ນ, ແລະ ບ່ອນຮອງພະບາດເຮັດດ້ວຍຄຳທີ່ຕິດຢູ່ກັບພະທີ່ນັ່ງ. ທັງສອງຂ້າງຂອງພະທີ່ນັ່ງມີບ່ອນວາງພະຫັດ, ແລະ ສິ່ງໃຫຍ່ສອງໂຕຍືນຢູ່ຂ້າງບ່ອນວາງພະຫັດ.

¹⁹ ມີສິ່ງໃຫຍ່ອີກສິບສອງໂຕຍືນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ເທິງບັນໄດຫົກຂັ້ນທັງສອງຂ້າງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຮັດໃນຣາຊະອານາຈັກໃດຄືແບບນີ້.

²⁰ ພາຊະນະທັງຫມົດສຳລັບເຄື່ອງຕົມຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນເຮັດດ້ວຍຄຳ, ແລະ ພາຊະນະທັງຫມົດຂອງພະຣາຊະວັງປາເລບານອນເຮັດດ້ວຍຄຳບໍ່ອີສຸດ. ບໍ່ມີບ່ອນໃດເຮັດດ້ວຍເງິນເລີຍ ເພາະວ່າເງິນນັ້ນຖືວ່າເປັນຂອງບໍ່ມີຄ່າຫຍັງໃນສະໄຫມຂອງໂຊໂລໂມນ.²¹ ກະສັດມີກອງເຮືອທາງທະເລ, ພ້ອມກັບກອງເຮືອຂອງຮູຮອມ. ກຳປັ່ນຕາຊິດນຳຄຳ, ເງິນ, ແລະ ງາຊ້າງ, ທັງ ລົງ ແລະ ນົກຍູງ ມາສາມປີຕໍ່ເທື່ອ.

²² ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ກະສັດໂຊໂລໂມນຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນກວ່າກະສັດອື່ນແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໃນເລື່ອງຊັບສົມບັດ ແລະ ສະຕິປັນຍາ.

²³ ແລະ ກະສັດທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກກໍສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຂົ້າເຝົ້າໂຊໂລໂມນ ເພື່ອຈະຝັ່ງພະສະຕີປັນຍາ, ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຣາຊະທານໄວ້ໃນໃຈຂອງພະອົງ.²⁴ ທຸກຄົນກໍນຳເຄື່ອງບັນນາການຂອງຕົນມາ ເປັນເຄື່ອງເຮັດດ້ວຍເງິນ ເຄື່ອງເຮັດດ້ວຍຄຳ, ແລະ ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ, ເຄື່ອງອາວຸດ, ແລະ ເຄື່ອງຫອມ, ທັງ ນ້ຳ ແລະ ລໍ, ຕາມຈຳນວນກຳນົດທຸກປີ.

²⁵ ໂຊໂລໂມນຊົງມີໂຮງລ້ຽງມ້າສີພັນບ່ອນສຳລັບມ້າ ແລະ ອົດຣິບ, ແລະ ມີພົນທະຫານຂຶ້ນມາຫນຶ່ງຫມື່ນສອງພັນຄົນ, ຊົງພະອົງຊົງໃຫ້ປະຈຳຢູ່ໃນຫົວເມືອງອິດຣິບ ແລະ ຢູ່ກັບກະສັດທີ່ເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

²⁶ ພະອົງຊົງປົກຄອງເຫນືອກະສັດທັງປວງຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳຮອດແຜ່ນດິນຂອງຄົນຟິລິສະຕິນ, ແລະ ຮອດເຂດແດນຂອງເອຢິບ.

²⁷ກະສັດຊິງເຮັດໃຫ້ເງິນນັ້ນເປັນຂອງທຳມະດາໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ເຫມືອນກັອນຕິນເທິງພື້ນດິນ. ພະອົງເຮັດໃຫ້ມີໄມ້ສິນຢ່າງຫລວງຫລາຍຄືກັບໄມ້ຫມາກເດືອນໃນທີ່ລຸ່ມ.²⁸ ພວກເຂົານຳມ້າເຂົ້າມາຖວາຍໂຊໂລໂມນຈາກເອຢິບ ແລະ ຈາກແຜ່ນດິນທັງປວງ.²⁹ ສ່ວນພະອາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງໂຊໂລໂມນ, ຕັ້ງແຕ່ຕີນຈົນຈົບ, ກໍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງນາທານຜູ້ທຳນວາຍ, ໃນຄຳທຳນວາຍຂອງອາຮີຢາຊາວຊີໂລ, ແລະໃນນິມິດຂອງອິດໂດຜູ້ທຳນວາຍກ່ຽວກັບເຍໂຣໂບອາມລູກຊາຍເນບັດ?³⁰ ໂຊໂລໂມນຊິງປົກຄອງໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມເຫມືອອິສະຣາເອນທັງປວງສິສິປີ.³¹ ໂຊໂລໂມນລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຝັ່ງພະສິບໄວ້ໃນນະຄອນດາວິດບິດາຂອງພະອົງ. ເຮໂຣໂບອາມ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງ, ຂຶ້ນປົກຄອງແຫນພະອົງ.

10 ¹ເຮໂຣໂບອາມໄດ້ໄປເມືອງເຊເຄັມ, ເພາະອິສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ມາເຊເຄັມ ເພື່ອຈະຕັ້ງພະອົງໃຫ້ເປັນກະສັດ. ຢູ່ມາເມືອເຍໂຣໂບອາມລູກຊາຍເນບັດໄດ້ຍິນເລື່ອງນັ້ນ ເພາະເພິ່ນຍັງຢູ່ໃນເອຢິບ, ບ່ອນທີ່ເພິ່ນຫນີຈາກພະພັກກະສັດໂຊໂລໂມນ, ແຕ່ເຍໂຣໂບອາມກໍກັບຈາກເອຢິບ.
²ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍໃຊ້ຄົນໄປຮຽນເຊິນເພິ່ນ, ແລະເຍໂຣໂບອາມ ແລະ ອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ມາ; ພວກເຂົາໄດ້ທູນເຮໂຣໂບອາມວ່າ, ³“ບິດາຂອງພະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ແອກຂອງຂ້າພະອົງທຸກຫນັກ. ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້, ຂໍຊົງຜ່ອນການບົວລະບັດຢ່າງທຸກຫນັກຂອງບິດາຂອງພະອົງ, ແລະ ແອກອັນຫນັກຂອງພະອົງເຫນືອຂ້າພະອົງທັງຫລາຍໃຫ້ເປົາລົງ, ແລະ ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍຈະບົວລະບັດພະອົງ.”⁴ ເຮໂຣໂບອາມກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຄົບສາມມື້ຈຶ່ງກັບມາຫາເຮົາອີກ.” ປະຊາຊົນຈຶ່ງກັບໄປ.
⁵ກະສັດເຮໂຣໂບອາມກໍຊົງປົກສາກັບບັນດາຜູ້ເຖົ້າ ຜູ້ຢູ່ງານປະຈຳໂຊໂລໂມນ ບິດາຂອງພະອົງ ຂະນະທີ່ພະອົງຍັງຊົງພະຊົນຢູ່; ພະອົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈະແນະນຳເຮົາໃຫ້ຕອບປະຊາຊົນນີ້ຢ່າງໃດ?”⁶ ພວກເຂົາທັງຫລາຍທູນພະອົງວ່າ, “ຖ້າພະອົງຊົງເມດຕາແກ່ປະຊາຊົນນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໃຈ, ແລະກ່າວຕອບຄຳດີແກ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງເປັນນິດ.”
⁷ແຕ່ເຮໂຣໂບອາມຊົງປະຖົມຄຳປົກສາກັບຜູ້ເຖົ້າຖວາຍນັ້ນ, ແລະ ໄປປົກສາກັບຄົນຫນຸ່ມ ຊຶ່ງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາຜ່ອມກັບພະອົງ, ແລະ ຢູ່ງານປະຈຳພະອົງ.
⁸ພະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, “ທ່ານຈະແນະນຳເຮົາຢ່າງໃດ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະຕອບປະຊາຊົນນີ້ຜູ້ທີ່ທູນເຮົາວ່າ, ‘ຂໍຊົງຜ່ອນແອກທີ່ບິດາຂອງພະອົງວາງຢູ່ເຫນືອຂ້າພະອົງທັງຫລາຍໃຫ້ເປົາລົງ?’”
⁹ຄົນຫນຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ມາຜ່ອມກັບເຮໂຣໂບອາມທູນພະອົງ, ກ່າວວ່າ, “ພະອົງຈຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ແກ່ປະຊາຊົນວ່າຜູ້ໄດ້ກ່າວກັບພະອົງວ່າ ໂຊໂລໂມນພຣະອາຊາບິດາຂອງພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ແອກຂອງຂ້າພະອົງທັງຫລາຍຫນັກ, ແຕ່ພະອົງຕ້ອງຊົງເຮັດໃຫ້ມັນເປົາລົງ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພະອົງຄວນກ່າວກັບພວກເຂົາ, ‘ນົວກ່ອຍຂອງເຮົາກໍຫນັກກວ່າແອກຂອງ ບິດາຂອງເຮົາ.’”¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້ເຖິງແມ່ນວ່າບິດາຂອງເຮົາວາງແອກຫນັກເທິງທ່ານທັງຫລາຍກໍດີແລ້ວ, ເຮົາຈະເພີມແອກໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍອີກ. ບິດາຂອງເຮົາຕິສອນທ່ານທັງຫລາຍດ້ວຍໄມ້ແສ້, ແຕ່ເຮົາຈະຕິສອນທ່ານທັງຫລາຍດ້ວຍແສ້ແມງງອດ.”
¹¹ດັ່ງນັ້ນເຍໂຣໂບອາມກັບປະຊາຊົນທັງປວງຈຶ່ງເຂົ້າມາເຝົ້າເຮໂຣໂບອາມໃນມືທີ່ສາມ, ດັ່ງທີ່ກະສັດໄດ້ຮັບສັງ, “ອີກສາມວັນຈຶ່ງມາຫາເຮົາ.”¹² ເຮໂຣໂບອາມໄດ້ກ່າວຕໍ່ເຂົາຢ່າງຫຍາບຄາຍ, ພະອົງຊົງປະຖົມຄຳປົກສາຂອງຜູ້ເຖົ້າ.
¹³ໂດຍກ່າວກັບພວກເຂົາຕາມຄຳແນະນຳຂອງພວກຄົນຫນຸ່ມວ່າ “ບິດາຂອງເຮົາເຮັດແອກຂອງທ່ານທັງຫລາຍໃຫ້ຫນັກ, ແຕ່ເຮົາຈະເພີມໃຫ້ແກ່ແອກນັ້ນ. ບິດາຂອງເຮົາຕິສອນທ່ານທັງຫລາຍດ້ວຍໄມ້ແສ້, ແຕ່ເຮົາຈະຕິສອນທ່ານທັງຫລາຍດ້ວຍແສ້ແມງງອດ.”
¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຊົງຟັງສຽງປະຊາຊົນ, ເພາະເຫດການນີ້ເປັນມາແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພຣະຢາເວຈະຊົງໃຫ້ ພຣະທັມຂອງພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດ ຊຶ່ງພຣະອົງກ່າວໂດຍອາຮີຢາຊາວຊີໂລແກ່ເຍໂຣໂບອາມລູກຊາຍເນບັດ.
¹⁵ເມື່ອອິສະຣາເອນທັງປວງເຫັນວ່າກະສັດບໍ່ໄດ້ຊົງຟັງພວກເຂົາ, ປະຊາຊົນກໍທູນຕອບກະສັດ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍມີສ່ວນຫຍັງໃນດາວິດ? ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍບໍ່ມີສ່ວນມໍຣະດົກໃນລູກເຢຊີ! ໂອ ອິສະຣາເອນເອີຍ ກັບໄປເດີນຂອງຕີນແຕ່ລະຄົນສາ. ຂ້າແຕ່ດາວິດ ຈຶ່ງເບິ່ງແຍງອາຊະວົງຂອງພະອົງເອງເຖິດ.” ອິສະຣາເອນທັງປວງຈຶ່ງກັບໄປໃນເດີນຂອງໃຜລາວ.
¹⁶ແຕ່ເຮໂຣໂບອາມຊົງປົກຄອງເຫນືອປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຫົວເມືອງຢູດາ.¹⁷ ແລ້ວກະສັດເຮໂຣໂບອາມຊົງໃຊ້ອາໂດຣາມ, ຄົນຄຸມແຮງງານໄປເກນຄົນ ແລະ ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນກໍເອົາຫີນຄວາງເພິ່ນຈົນຕາຍ. ກະສັດເຮໂຣໂບອາມກໍຊົງຮີບຂຶ້ນຮີດຮີບຂອງພະອົງ ຊົງຫນີໄປເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.¹⁸ ດັ່ງນັ້ນຄົນອິສະຣາເອນຈຶ່ງກະບົດຕໍ່ອາຊະວົງຂອງດາວິດເຖິງທຸກມື້ນີ້.

11 ¹ເມື່ອເຮໂຣໂບອາມມາເຖິງເມືອງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ, ພະອົງໄດ້ຊົງຮວບຮວມເຊື້ອສາຍຢູດາ ແລະ ເບັນຢາມິນ, ເປັນນັກຮົບທີ່ຄັດເລືອກແລ້ວ 180,000 ຄົນ, ເພື່ອຈະສູ້ຮົບກັບອິສະຣາເອນ, ຫມາຍຈະເອົາອາຊະອານາຈັກຄົນມາໃຫ້ແກ່ເຮໂຣໂບອາມ.
²ແຕ່ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງເຊມາຢາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ,³“ຈົ່ງໄປທູນເຮໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງໂຊໂລໂມນ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ແລະ ບອກແກ່ອິສະຣາເອນທັງປວງໃນຢູດາ ແລະ ເບັນຢາມິນວ່າ, “ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເຈົ້າຢາຂຶ້ນໄປສູ່ຮົບກັບພື້ນຖານຂອງເຈົ້າ. ຈຶ່ງກັບໄປເຮືອນຂອງຕົນທຸກຄົນສາ, ເພາະສິ່ງນີ້ເປັນມາຈາກເຮົາ.”” ເຫດສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຊື່ອຝັ່ງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ກັບໄປບໍ່ໄດ້ສູ້ຮົບກັບເຍໂຣໂບອາມ.
⁴ເຮໂຣໂບອາມປະທັບໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ພະອົງຊົງສ້າງຫົວເມືອງຕ່າງໆໃນຢູດາເພື່ອປ້ອງກັນ.⁵ ພະອົງຊົງສ້າງເມືອງເບັດເລເຮັມ, ເອຕາມ, ເຕໂກອາ⁶ ເບັດຊູເຣ, ໂສໂກ, ອະດູລາມ,⁷ ເມືອງກັດ, ມາເຣຊາ, ແລະ ຊິເຟ⁸ ອາໂດຣາຍິມ, ລາກິດ, ອາເຊກາ,⁹ ໂຊຣາ, ອາຢາໂລນ ແລະເຮັບໂຣນ. ຫົວເມືອງຊຶ່ງມີປ້ອມທີ່ຢູ່ໃນຢູດາ ແລະ ໃນເບັນຢາມິນ.
¹⁰ພະອົງຊົງສ້າງປ້ອມປ້ອງກັນໃຫ້ແຂງແຮງ ແລະ ຕັ້ງຜູ້ຍັງຄັບບັນຊາໃນປ້ອມເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະຊົງສະສົມອາຫານ, ນ້ຳມັນ, ແລະ ນ້ຳອະນຸ່ມ.
¹¹ພະອົງຊົງເກັບໄລ່ ແລະ ຫອກໄວ້ໃນຫົວເມືອງທັງປວງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫົວເມືອງເຫລົ່ານັ້ນແຂງແຮງຫລາຍ. ພະອົງຈຶ່ງຊົງຍຶດຢູດາ ແລະ ເບັນຢາມິນໄວ້ໄດ້.
¹²ປະໂລຫິດກັບຄົນເລວີທີ່ຢູ່ໃນອິສະຣາເອນທັງຫມົດໄດ້ເຂົ້າມາຫາພະອົງຈາກເຂດແດນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່.¹³ ເພາະຄົນເລວີປະຖົມທຶງຫຍ້າ ແລະ ເຮືອນທີ່ພວກເຂົາຍຶດຖືເປັນກຳສິດ ເພື່ອທີ່ຈະມາຍັງຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະເຍໂຣໂບອາມ ແລະລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກຕຳແໜ່ງ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຫນ້າທີ່ປະໂລຫິດຂອງພຣະຢາເວ.
¹⁴ເຍໂຣໂບອາມຊົງແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດຂອງພະອົງຂຶ້ນສຳລັບປູຊະນິຍະສະຖານສູງທັງຫລາຍ ແລະ ສຳລັບຜີປີສາດ ແລະສຳລັບຮູບລູກງົວຊຶ່ງພະອົງຊົງສ້າງຂຶ້ນ.
¹⁵ບັນດາປະຊາຊົນຈາກຈາກຕະກູນທັງປວງໃນອິສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ປົກໃຈສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ; ພວກເຂົາໄດ້ມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຖວາຍສັດບູຊາຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ.

¹⁷ດັງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເສີມກຳລັງໃຫ້ຮາຊະອານາຈັກຂອງຢູດາ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງໂຊໂລໂມນເຂັ້ມແຂງຢູ່ໄດ້ສາມປີ, ແລະ ພວກເຂົາດຳເນີນຢູ່ສາມປີໃນແບບວິຖີຊີວິດຂອງດາວິດ ແລະ ໂຊໂລໂມນ.

¹⁸ເຮໂຣໂບອາມຊົງຮັບເອົານາງມາຮາລາດມາເປັນມະເຫສີ, ທິດາຂອງເຢຣີໂມດ, ລູກຊາຍຂອງດາວິດ, ແລະ ອາບີຮາຍ, ຜູ້ເປັນທິດາຂອງເອລີອາບ, ລູກຊາຍເຢຊີ.¹⁹ ພະນາງກໍປະສູດລູກຊາຍໃຫ້ພະອົງຄື ເຢຊູດ, ເຊມາຣີຢາ ແລະ ຊາຮ່າ.

²⁰ພາຍຫລັງມາຫະລັດ, ເຮໂຣໂບອາມກໍຊົງຮັບມາອາກາ, ທິດາຂອງອັບຊາໂລມ; ຜູ້ຊົງປະສູດ ອາບີຢາ, ອາດຕາຍ, ຊີຊາ ແລະ ເຊໂລມິດໃຫ້ພະອົງ.

²¹ເຮໂຣໂບອາມຊົງຮັກມາອາກາ, ທິດາຂອງອັບຊາໂລມ, ຫລາຍກວ່າມະເຫສີ ແລະ ນາງສະຫນົມຂອງພະອົງທັງຫມົດ (ພະອົງມີມະເຫສີສິບແປດອົງ ແລະ ນາງສະຫນົມຫົກສິບຄົນ, ແລະ ໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍຊາວແປດອົງ ແລະ ທິດາຫົກສິບອົງ).

²²ເຮໂຣໂບອາມຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ອາບີຢາລູກຊາຍຂອງມາອາກາເປັນລູກຊາຍອົງໃຫຍ່, ໃຫ້ເປັນຫົວຫນ້າທາມກາງພື້ນຖານຂອງຕົນ;

ເພາະພະອົງຊົງຕັ້ງພະຫັຍຈະໃຫ້ເພິນເປັນກະສັດ.²³ ເຮໂຣໂບອາມຊົງຈັດການຢ່າງສະຫລາດ;

ພະອົງໄດ້ແຈກຢາຍບັນດາລູກຊາຍຂອງພະອົງໄປຫົວແຜ່ນດິນທັງຫມົດຂອງຢູດາແລະ ເປັນຢາມິນ ໃນຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມທັງຫມົດ.

ພະອົງປະສານສະບຽງອາຫານໃຫ້ຢ່າງອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຊົງມີມະເຫສີຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

12 ¹ແລ້ວສົງນີກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອຮາຊະອານາຈັກຂອງເຮໂຣໂບອາມຕັ້ງຫມົດຄົງ ແລະ ແຂງແຮງແລ້ວ,

ພະອົງຊົງປະຖົມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວເສຍ ແລະ ອິສະຣາເອນທັງປວງກໍປະຖົມພ້ອມກັບພະອົງດ້ວຍ.

²ຢູມາໃນປີທີ່ຫ້າຂອງກະສັດເຮໂຣໂບອາມ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຢາເວ, ຊີຊາກກະສັດແຕ່ງເອຍິບສະເດັດຂຶ້ນມາສູ່ຮີບກັບເຢຣູຊາເລັມ.

³ພະອົງມີຮິດຮີບຫນຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຄົນ ແລະ ຝົນທະຫານມ້າຫົກຫມື່ນຄົນ. ຝົນຜູ້ມາກັບພະອົງຈາກເອຍິບນັບບໍ່ຖ້ວນຄື ຊາວລີເບຍ, ຄົນສຸກກີ, ແລະ ຄົນເອທິໂອເປຍ.⁴ ພະອົງຊົງຍຶດຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມຂອງຢູດາ ແລະ ກັບມາຍັງເຢຣູຊາເລັມ.

⁵ບັດນີເຊມາຢາຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ມາເຝົ້າເຮໂຣໂບອາມ ແລະ ບັນດາເຈົ້ານາຍແຕ່ງຢູດາ ຜູ້ມາປະຊຸມກັນຢູ່ທີ່ເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍເລື່ອງຊີຊາກ ແລ້ວກ່າວແກ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, “ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີວ່າ ເຈົ້າໄດ້ປະຖົມເຮົາ,

ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປະຖົມເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງຊີຊາກ.”⁶ ແລ້ວເຈົ້ານາຍແຕ່ງອິສະຣາເອນ ແລະ ກະສັດໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງ ແລະ ກ່າວວ່າ,

“ພຣະຢາເວຊົງຊອບຫັມແລ້ວ.”

⁷ເມື່ອພຣະຢາເວຊົງເຫັນວ່າພວກເຂົາຖ່ອມຕົວລົງ, ພຣະຫັມຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເຊມາຢາ, ກ່າວວ່າ, “ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງແລ້ວ, ເຮົາຈຶ່ງຈະບໍ່ທຳລາຍພວກເຂົາ; ແຕ່ເຮົາຈະຊ່ວຍເຂົາໃຫ້ຝົນໃນລະດັບຫນຶ່ງ; ແລະ

ພຣະພິໂຣດຂອງເຮົາຈະບໍ່ຖອກລົງມາເຫນືອເຢຣູຊາເລັມໂດຍມືຂອງຊີຊາກ.⁸ ຢ່າງໃດກໍດີ, ພວກເຂົາຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຊີຊາກ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການຮັບໃຊ້ເຮົາ ແລະ ຮັບໃຊ້ຮາຊະອານາຈັກທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.”

⁹ດັງນັ້ນຊີຊາກ, ກະສັດແຕ່ງເອຍິບຈຶ່ງຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ເຢຣູຊາເລັມແລະ ພະອົງຊົງເກັບເອົາຊັບສິນແຕ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ

ຊັບສິນບັດໃນພະອາຊະວັງ. ພະອົງຊົງເກັບເອົາໄປທຸກຢ່າງ; ຊົງເກັບເອົາໂລຄາທີ່ໂຊໂລໂມນຊົງສ້າງໄວ້ນັ້ນໄປນຳ.

¹⁰ກະສັດເຮໂຣໂບອາມຊົງເຮັດໂລຫອງເຫລືອງຂຶ້ນແທນ ແລະ ໄດ້ມອບໄວ້ໃນມືຂອງທະຫານຮັກສາພະອົງ, ຜູ້ເປົ່າປະຕູພະອາຊະວັງທັງຫລາຍ.

¹¹ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນທີ່ກະສັດສະເດັດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວເມື່ອໃດ, ທະຫານຮັກສາພະອົງກໍມາຖືໄລ່ນັ້ນ;

ແລ້ວນຳກັບໄປເກັບໄວ້ໃນຫ້ອງທະຫານຮັກສາພະອົງຕາມເດີມ.¹² ເມື່ອເຮໂຣໂບອາມຊົງຖອມພະອົງລົງ, ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະຢາເວກໍຫັນໄປຈາກພະອົງ, ບໍ່ໄດ້ທຳລາຍພະອົງຈົນຫມົດສິນ; ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ສະພາບການກໍຍັງດີຢູ່ໃນຢູດາ.

¹³ດັງນັ້ນກະສັດເຮໂຣໂບອາມ ຈຶ່ງສະຖາປະນາພະອົງຂຶ້ນໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຊົງປົກຄອງ. ເຮໂຣໂບອາມຊົງເລີ່ມປົກຄອງນັ້ນ

ເພິນມີອາຍຸສິບສິບເອັດປີ, ແລະ ພະອົງຊົງປົກຄອງສິບເຈັດປີໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ,

ອັນເປັນເມືອງຊົງພຣະຢາເວຊົງເລືອກໄວ້ຈາກຕະກູນຕ່າງຂອງອິສະຣາເອນ ເພື່ອຈະຕັ້ງພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງໄວ້ບ່ອນນັ້ນ.

ແມ່ຂອງພະອົງຊົງພະນາມວ່າມາອາມາ, ຄົນອຳໂມນ.¹⁴ ພະອົງໄດ້ຊົງກະທຳການຊົ່ວຮ້າຍ, ເພາະພະອົງບໍ່ຕັ້ງພະຫັຍທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ.

¹⁵ສ່ວນພະຣາຊະກິດຂອງເຮໂຣໂບອາມ, ຕັ້ງແຕ່ຕີນຈົນສູດທ້າຍ, ກໍບໍ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງເຊມາຢາຜູ້ທ່ານວາຍ ແລະ ຂອງອິດໂດຜູ້ທ່ານວາຍ,

ຊົງໄດ້ບັນທຶກຕາມແບບບົງສາວະດານ ແລະ ສົງຄາມກັນມາຕະຫລອດລະຫວ່າງ ເຮໂຣໂບອາມ ແລະ ເຢໂຣໂບອາມຫລື?

¹⁶ເຮໂຣໂບອາມກໍລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ ພວກເຂົາກໍຝັງພະສິບໄວ້ໃນນະຄອນດາວິດ;

ອາບີຢາລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນພະອົງ.

13 ¹ໃນປີທີ່ສິບແປດແຫ່ງຮາຊະການຂອງກະສັດເຢໂຣໂບອາມ, ອາບີຢາໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງເຫນືອປະເທດຢູດາ.² ພະອົງຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສາມປີ; ແມ່ຂອງພະອົງມີພະນາມວ່າ ມິກາຢາ, ລູກສາວຂອງອຸຣີເອນແຫ່ງກີເບອາ. ມີສົງຄາມລະຫວ່າງອາບີຢາ ແລະ ເຢໂຣໂບອາມ.

³ອາບີຢາສະເດັດອອກເຮັດສົງຄາມ ກັບກອງທັບທະຫານທີ່ກ້າຫານ, ຊຳນານເສິກ, ເປັນຄົນຄັດເລືອກແລ້ວ 400,000 ຄົນ.

ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຕັ້ງແນວຮີບສູ້ກັບພະອົງດ້ວຍຄົນທີ່ຖືກຄັດເລືອກ ທີ່ກ້າຫານ, ຊຳນານເສິກເປັນທະຫານ 800,000 ຄົນ.

⁴ອາບີຢາຊົງລຸກຍືນຢູ່ເທິງພູເຂົາເຊມາຣາຢິມ, ຊົງຢູ່ໃນພູເຂົາເອຟຣາຢິມ, ແລະ ກ່າວວ່າ, “ຂ້າແຕ່ເຢໂຣໂບອາມ ແລະ ອິສະຣາເອນທັງປວງ,

ຂໍຟັງຂ້າພະເຈົ້າ!⁵ ບ່ອນຫລືທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ,

ພຣະຣາຊະທານຕຳແຫນ່ງກະສັດເຫນືອອິສະຣາເອນເປັນນິດ, ແກ່ດາວິດ ແລະ ລູກຫລານຂອງພະອົງໂດຍຄຳຫມັ້ນສັນຍາຢ່າງເປັນທາງການ.

⁶ເຖິງປານນັ້ນ ເຢໂຣໂບອາມລູກຊາຍເນບັດ, ຂ້າຮາຊະການຂອງໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງດາວິດ, ໄດ້ລຸກຂຶ້ນກະບົດຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ.

⁷ມີພວກຜູ້ຊາຍໄຮ້ຄ່າ, ຄົນຖອຍຄົນອັນທະພານບາງຄົນມີວສຸມກັນກັບລາວ. ຂານສູ້ກັບເຮໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງໂຊໂລໂມນ,

ເມື່ອເຮໂຣໂບອາມຍັງນ້ອຍຢູ່ ແລະ ຂາດປະສົບການ ແລະ ໃຈອ່ອນແອຢ້ານທານພວກເຂົາບໍ່ໄຫວ.

⁸ບັດນີ ທ່ານຄິດວ່າຈະຕໍ່ຕ້ານຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະຢາເວທີ່ຢູ່ໃນມືລຸກຫລານຂອງດາວິດ. ເພາະທ່ານທັງຫລາຍເປັນຄົນຫມູ່ໃຫຍ່, ແລະ

ມີພະເປັນລູກງົວຄຳທີ່ເຢໂຣໂບອາມສ້າງໄວ້ໃຫ້ທ່ານ.⁹ ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ປະໂລຫິດຂອງພຣະຢາເວ, ລູກຫລານຂອງອາໂຣນ, ແລະ

ຄົນເລວີອອກໄປຫລື? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ຕັ້ງປະໂລຫິດສຳລັບຕົນເອງຄືຊົນຊາດທັງຫລາຍຫລື? ຜູ້ໃດທີ່ນຳງົວຫມູ່ ແລະ

ແກະຜູ້ເຈັດໂຕມາຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດໄວ້ ຈະໄດ້ເປັນປະໂລຫິດຂອງສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນພະແທ້.

¹⁰ແຕ່ສຳລັບເຮົາທັງຫລາຍ, ພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ, ແລະ ເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ປະຖົມພຣະອົງ. ເຮົາມີປະໂລຫິດ,

ຜູ້ບົວລະບັດພຣະຢາເວເປັນລູກຫລານຂອງອາໂຣນ, ແລະ ທັງມີຄົນເລວີເຮັດວຽກຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ.

¹¹ພວກເຂົາຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຢາເວທຸກເຊົ້າທຸກແລງ ທັງເຄື່ອງຫອມ. ພວກເຂົາກຽມທັງເຂົ້າຈີ່ຫນ້າພຣະພັກເທິງ ໂຕະບໍຣິສຸດ, ແລະເບິ່ງແຍງຄັນຕະກຽງຄໍາ ພ້ອມທັງຕະກຽງ, ເພື່ອໃຫ້ຕະກຽງລູກຢູ່ທຸກແລງ. ເພາະເຮົາໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຊາຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ປະຖົມພຣະອົງເສຍ.

¹²ແລະເບິ່ງແມ, ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ກັບເຮົາ ຊົງເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງເຮົາ, ແລະ

ປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງກັບແກເສີກພ້ອມທັງຈະເປົ່າເອີ້ນເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບທ່ານ. ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນເອີຍ, ຂໍຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານ, ເພາະທ່ານຈະບໍ່ຊະນະເລີຍ.”

¹³ແຕ່ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ສັບຊ້ອນດັກຊັມຜູ້ຄົນໄວ້ເພື່ອຈະອ້ອມມາຫາພວກເຂົາ; ຈາກເບື້ອງຫລັງ ດັງນັ້ນ ກອງທະຫານຂອງພະອົງກໍຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຢູດາ, ແລະກອງຊັມກໍຢູ່ຂ້າງຫລັງພວກເຂົາ. ¹⁴ເມື່ອຢູດາຫລຽວເບິ່ງຫລັງ, ການເສີກກໍຢູ່ຂ້າງຫນ້າ ແລະຂ້າງຫລັງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະ ບັນດາປະໂຫຍດກໍເປົ່າແກ. ¹⁵ແລ້ວຄົນຂອງຢູດາກໍເບິ່ງສຽງຮ້ອງທ່ານອງເສີກ;

ແລະເມື່ອຄົນຢູດາຮ້ອງຂຶ້ນ, ຢູມາພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ເຢໂຣໂບອາມ ແລະ ອິສະຣາເອນທັງປວງພ່າຍແພ້ໄປຕໍ່ອາບິຢາ ແລະ ຢູດາ.

¹⁶ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າຢູດາ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງອາບິຢາ. ¹⁷ອາບິຢາ

ແລະປະຊາຊົນຂອງພະອົງກໍຂ້າພວກເຂົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ຄົນອິສະຣາເອນທີ່ຄິດເລືອກແລ້ວຈຶ່ງລົ້ມຕາຍ 500,000 ຄົນ. ¹⁸ນີ້ແຫລະ,

ຄົນອິສະຣາເອນທີ່ຖືກປາບປາມໃນເຫຼືອນັ້ນ; ຄົນຢູດາກໍຊະນະ ເພາະພວກເຂົາເພິ່ງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ.

¹⁹ອາບິຢາໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມເຢໂຣໂບອາມ; ພະອົງໄດ້ຍຶດເອົາຫົວເມືອງຈາກພະອົງຄື ຄືເມືອງເບັດເອນກັບຫມູ່ບ້ານຂອງເມືອງນັ້ນ,

ເຢຊານາກັບຫມູ່ບ້ານຂອງເມືອງນັ້ນ, ແລະ ເອຟະໂຣນກັບຫມູ່ຂອງເມືອງນັ້ນ. ²⁰ເຢໂຣໂບອາມບໍ່ໄດ້ຟື້ນອຳນາດຂອງພະອົງໃນຣາຊະການຂອງອາບິຢາ;

ພຣະຢາເວຊົງປຣະຫານພະອົງໃຫ້ສິນພະຊົນເສຍ. ²¹ແຕ່ຝ່າຍອາບິຢາກໍມີອຳນາດຫລາຍຂຶ້ນ; ພະອົງຊົງມີມະເຫສີສິບສີ່ອົງ ແລະ

ໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍຊາວສອງອົງ ແລະ ລູກສາວສິບຫົກອົງ. ²²ຣາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງອາບິຢາ, ວິທີການ, ແລະ

ພະດຳຮັດຂອງພະອົງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງຜູ້ທ່ານວາຍອິດໂດ.

14

¹ອາບິຢາຈຶ່ງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາກໍຝັງພະສິບໄວ້ໃນນະຄອນດາວິດ.

ອາຊາລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນພະອົງ. ໃນຣາຊະການຂອງອາຊາແຜ່ນດິນໄດ້ສະຫງົບຢູ່ສິບປີ. ²ອາຊາຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ດີ

ແລະເປັນທີ່ຊອບໃນສາຍພຣະເນດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ. ³ພະອົງຊົງກຳຈັດແທ້ນບູຊາພະຕ່າງຕ່າງ ແລະ ປູຊະນິຍະສະຖານສູງທັງຫລາຍ.

ມ້າງເສົາສັກສິດລົງ ແລະ ໄດ້ລົ້ມເສົາຮູບເຄົາຣົບເສຍ. ⁴ພະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ຢູດາສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງຕົນ, ແລະໃຫ້ຮັກສາກິດຫມາຍກັບພຣະບັນຍັດ.

⁵ພະອົງຊົງກຳຈັດປູຊະນິຍະສະຖານສູງ ແລະ ແທ້ນເຄື່ອງຫອມອອກໄປຈາກຫົວເມືອງທັງຫມົດຂອງຢູດາກໍ່ນາ.

ອາຊະອານາຈັກກໍໄດ້ສະຫງົບຢູ່ພາຍໃຕ້ພະອົງ. ⁶ພະອົງຊົງສ້າງຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມໃນຢູດາ, ເພາະແຜ່ນດິນກໍ່ສະຫງົບ, ແລະ

ພະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດສົງຄາມໃນປີເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງປຣະຫານຄວາມສະຫງົບແກ່ພະອົງ.

⁷ເພາະອາຊາກໍາວກັບຢູດາວ່າ, “ໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍສ້າງຫົວເມືອງເຫລົ່ານີ້ ແລະ ອ້ອມດ້ວຍກຳແພງຫໍຄອຍ, ປະຕູເມືອງ ແລະ ດ່ານ;

ແຜ່ນດິນຍັງເປັນຂອງເຮົາ ເພາະເຮົາໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງ,

ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງປຣະຫານຄວາມສະຫງົບສຸກທຸກດ້ານ.” ດັງນັ້ນພວກເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງສ້າງສາ ແລະ ຈະເຣີນຂຶ້ນ. ⁸ອາຊາຊົງມີກອງທັບດ້ວຍໄລ່ໃຫຍ່ ແລະ ຫອກ; ຈາກຢູດາ 300,000 ຄົນ ແລະ ຈາກເບັນຢາມິນຊຶງຖືໄລ່ ແລະ ທະນູ 280,000 ຄົນ. ທັງຫມົດເປັນທະຫານເອກ.

⁹ເຊຣາຊາວເອທິໂອເປຍໄດ້ອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາດ້ວຍກອງທັບຫນຶ່ງລ້ານຄົນ ແລະ ລົດຮີບສາມຮ້ອຍຄັນ ແລະ ພ້ອມໄດ້ມາຮອດເມືອງມາເຣຊາ.

¹⁰ແລະອາຊາຊົງຍົກກອງໄປປະທະກັບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຕັ້ງແນວຮີບໃນພູເຂົາເຊຟາທາທີ່ມາເຣຊາ. ¹¹ອາຊາຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍໄດ້ຢ່າງພຣະອົງ

ໃນການສູ້ຮົບກັນລະຫວ່າງຜູ້ທີ່ມີກຳລັງເມື່ອພວກເຂົາກໍາລັງປະເຊີນກັບຄົນຫລວງຫລາຍ. ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງທັງຫລາຍ

ຂໍຊົງຊ່ວຍພວກຂ້າພະອົງ, ເພາະຂ້າພະອົງທັງຫລາຍເພິ່ງພຣະອົງ, ແລະ ຂ້າພະອົງມາຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ນີ້ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງທັງຫລາຍ; ຂໍຢ່າໃຫ້ມະນຸດຊະນະພຣະອົງ.”

¹²ດັງນັ້ນພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງໃຫ້ຊາວເອທິໂອເປຍພ່າຍແພ້ຕໍ່ອາຊາ ແລະ ຕໍ່ຢູດາ; ຊາວເອທິໂອເປຍກໍຫນີໄປ. ¹³ອາຊາ

ແລະທະຫານທີ່ຢູ່ກັບພະອົງກໍໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປເຖິງເມືອງເກຣາ. ຊາວເອທິໂອເປຍລົ້ມ ຕາຍຫລາຍຈົນບໍ່ເຫລືອຈັກຊີວິດຽວ,

ເພາະພວກເຂົາໄດ້ແຕກພ່າຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ ແລະກອງທັບຂອງພຣະອົງ. ຄົນຢູດາເກັບຂອງທີ່ຍຶດໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

¹⁴ພວກເຂົາຍັງໂຈມຕີບັນດາຫົວເມືອງຮອບເມືອງເກຣາ, ເພາະວ່າຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ພຣະຢາເວໄດ້ມາເທິງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ປຸ້ນຫົວເມືອງທັງຫມົດ,

ແລະ ເພາະມີສິ່ງຂອງທີ່ຍຶດໄດ້ໃນນັ້ນຫລາຍ. ¹⁵ພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີເຕັ້ນຂອງຜູ້ທີ່ມີວິງ; ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາແກະໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ ອຸດດ້ວຍ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍກັບໄປເຢຣູຊາເລັມ.

15 ¹ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດມາສະຖິດກັບອາຊາຮິຢາລູກຊາຍໂອເດັດ. ²ເພິ່ນຈຶ່ງອອກໄປເຝົ້າອາຊາທຸນພະອົງວ່າ, “ຂ້າແດ່ອາຊາ ແລະ ຢູດາກັບເບັນຢາມິນທັງປວງ ຂໍຈຶ່ງຝັງຂ້າພະເຈົ້າ: ພຣະຢາເວຊົງສະຖິດກັບທ່ານທັງຫລາຍ, ກໍຕໍ່ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຢູ່ກັບພຣະອົງ.

ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ທ່ານກໍຈະພົບພຣະອົງ; ແຕ່ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍປະຖົມພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຊົງປະຖົມທ່ານທັງຫລາຍ.

³ອິສຣາເອນຢູ່ໂດຍປາສະຈາກພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ເປັນເວລາດົນ, ບໍ່ມີປະໂຫຍດຜູ້ສັງສອນ, ແລະ ບໍ່ມີກິດຫມາຍ.

⁴ແຕ່ເມື່ອເຖິງຄາວພວກເຂົາທຸກຍາກລຳບາກ ພວກເຂົາຫັນມາຫາພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະອົງ

ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍພົບພຣະອົງ. ⁵ໃນສະໄໝນັ້ນບໍ່ມີສິນຕິພາບແກ່ຜູ້ທີ່ອອກໄປ, ຫລືຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາ; ເພາະມີການຮຸ້ນວາຍລົບກວນຊາວເມືອງທັງຫລາຍນັ້ນ.

⁶ພວກເຂົາແຕກແຍກກັນເປັນພວກ, ປະຊາຊາດຕໍ່ປະຊາຊາດ, ແລະ ເມືອງຕໍ່ເມືອງ, ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງລົບກວນພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ.

⁷ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງກ້າຫານ, ຢ່າໃຫ້ມືຂອງທ່ານອ່ອນລົງ, ເພາະວ່າກິຈະການຂອງທ່ານຈະໄດ້ຮັບບຳເຫັນດ.”

⁸ເມື່ອອາຊາຊົງຮັບຟັງຖ່ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ຄືຄຳທ່ານວາຍຂອງໂອເດັດຜູ້ທ່ານວາຍ, ພະອົງກໍຊົງມີພະທັຍກ້າຂຶ້ນ ແລະ

ຊົງກຳຈັດສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຈາກແຜ່ນດິນຢູດາ ແລະ ເບັນຢາມິນຈົນຫມົດ, ແລະ ຈາກຫົວເມືອງຊົງພະອົງຍຶດມາໄດ້ຈາກພູເຂົາເອຟຣາຍິມ, ແລະ

ພະອົງຊົງສ້ອມແປງແທນບູຊາຂອງພຣະຢາເວ, ຊົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າລະບຽງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.⁹ພະອົງຊົງຮວບຮວມຢູ່ດາ ແລະ ເປັນຢາມົນທົງປວງ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈາກເອຟຣາຍົມ ມານາເຊ ແລະ ຈາກຊີເມໂອນຜູ້ອາໄສຢູ່ກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍ.

ເພາະຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ຫລົບຫນົມາຫາພະອົງຈາກອິສະຣາເອນ, ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງສະຖິດຢູ່ກັບພະອົງ.

¹⁰ພວກເຂົາຊຸມນຸມກັນທີ່ເຢຣູຊາເລັມໃນເດືອນທີສາມ, ຂອງປີທີສິບຫ້າໃນຣາຊະການຂອງອາຊາ.

¹¹ພວກເຂົາຖວາຍສັດບູຊາແຕ່ພຣະຢາເວໃນມື້ນັ້ນຈາກເຄື່ອງຂອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດມາ: ມີງົວເຖິກເຈັດຮ້ອຍໂຕ ແລະ ກະເຈັດພັນໂຕ.

¹²ພວກເຂົາກໍ່ເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງພວກເຂົາ.

¹³ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງວ່າຫາກຜູ້ໃດທີ່ປະຕິເສດທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຄວນຈະມີໂທດເຖິງຕາຍ, ບໍ່ວ່ານ້ອຍ ຫລື ໃຫຍ່, ບໍ່ວ່າຊາຍ ຫລື ຍິງ.

¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຄຳສັນຍາສາບານຕໍ່ພຣະຢາເວດ້ວຍສຽງອັນດັງ, ກັບດ້ວຍສຽງໄຫ້ຮ້ອງ, ແລະ ດ້ວຍສຽງແກ ແລະ ເຂົ້າສັດ.

¹⁵ຄົນຢູ່ດາທັງປວງກໍ່ຊົມຊື່ນຍິນດີເພາະຄຳສາບານນັ້ນ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ປະຕິຍານດ້ວຍສຸດໃຈຂອງຕົນ, ແລະ

ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍສຸດຄວາມປຣາດຖນາຂອງຕົນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ພົບພຣະອົງ.

ພຣະຢາເວຊົງປຣະທານໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສະຫງົບສຸກຮອບດ້ານ.

¹⁶ເຖິງວ່າມາອາກາດຂອງກະສັດອາຊາ ພະອົງກໍ່ຊົງຖອດອອກຈາກການເປັນພະມານດາ,

ເພາະພະນາງໄດ້ເຮັດຮູບເຄົາຣົບອັນຫນ້າກຽດຊັງໃນເສົາຮູບເຄົາຣົບ. ອາຊາຊົງທຳລາຍຮູບເຄົາຣົບຂອງພະນາງລົງ, ແລະບິດ

ແລ້ວເຜົາເສຍທີ່ຫວຍນ້ຳກິດໂຮນ.¹⁷ແຕ່ສະຖານສູງຕ່າງໆຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຮືອກຫມົດຈາກອິສະຣາເອນ. ຢ່າງໃດກໍ່ດີ

ພະທັຍຂອງອາຊາກໍ່ບໍ່ຮືກຮຸກຕະຫລອດຣາຊະການຂອງພະອົງ.¹⁸ພະອົງຊົງນຳເຄື່ອງອຸທິດຖວາຍຂອງຜູ້ເປັນພຣະອາຊະບິດາ ແລະ

ລວມທັງເຄື່ອງທີ່ພະອົງເອງຊົງອຸທິດຖວາຍ ມີເງິນ ແລະ ຄຳ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁹ບໍ່ມີສິ່ງຄາມອີກຈົນປີທີສາມສິບຫ້າໃນຣາຊະການຂອງອາຊາ.

16 ¹ໃນປີທີສາມສິບຫົກແຫ່ງຣາຊະການອາຊາ, ບາອາຊາ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບຢູ່ດາ ແລະ ໄດ້ສ້າງເມືອງຣາມາ, ເພື່ອວ່າພະອົງຈະບໍ່ຊົງໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດອອກໄປ ຫລືເຂົ້າມາຫາແຜ່ນດິນຂອງອາຊາ, ກະສັດຂອງຢູ່ດາ.

²ແລ້ວອາຊາຊົງເອົາເງິນ ແລະ ຄຳຈາກຄັງຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຈາກລາຊະສານັກ, ແລະ ສົ່ງໄປໃຫ້ເປັນຮາດັດກະສັດແຫ່ງອາລາມຜູ້ປະທັບໃນເມືອງດາມາເຊ. ໄດ້ກ່າວວ່າ,³“ຂໍໃຫ້ມີຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະພະອົງ, ດັ່ງທີ່ມີຢູ່ກັບບິດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ບິດາຂອງພະອົງ. ເບິ່ງແມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງເງິນ ແລະ ຄຳມາໃຫ້ພະອົງ.

ຂໍສະເດັດໄປທຳລາຍສັນຍາຂອງພະອົງທີ່ມີກັບບາອາຊາ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖອຍທັບໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າ.”

⁴ເປັນຮາດັດຊົງເຊື່ອຝັງກະສັດອາຊາ ແລະ ສົ່ງຜູ້ຍັງຄົບປັນຊາກອງທັບຂອງພະອົງໄປຕໍ່ສູ້ກັບຫົວເມືອງຂອງອິສະຣາເອນ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍໂຈມຕີເມືອງອີໂຢນ, ດານ, ອາເບັນມາຍົມ, ແລະ ຫົວເມືອງຄັງຫລວງທັງຫມົດຂອງນັບທາລີ.⁵ຕໍ່ມາເມື່ອບາອາຊາຊົງໄດ້ຍິນເລື່ອງນັ້ນ,

ພະອົງຊົງຢຸດສ້າງເມືອງຣາມາ, ແລະ ໃຫ້ພະອາຊະກິດຂອງພະອົງຢຸດຊະງັກ.⁶ແລ້ວກະສັດອາຊາຊົງນຳຢູ່ດາທັງຫມົດ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍຂຶ້ນຫີນຂອງເມືອງຣາມາ ແລະ ເຄື່ອງໄມ້ຂອງເມືອງນັ້ນ ຊົງບາອາຊາໃຊ້ສ້າງ.

ແລ້ວກະສັດອາຊາໄດ້ຊົງໃຊ້ສິ່ງກໍ່ສ້າງນັ້ນເອົາມາສ້າງເມືອງເກບາ ແລະ ເມືອງມິດຊະປາ.

⁷ເວລານັ້ນຮານານີຜູ້ທຳນາຍໄດ້ມາເຝົ້າອາຊາ, ກະສັດຂອງຢູ່ດາ, ແລະ ທູນພະອົງວ່າ, “ເພາະທ່ານເພິ່ງກະສັດຂອງຊີເຣຍ,

ໂດຍບໍ່ໄດ້ເພິ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ເພາະສະນັ້ນ ກອງທັບຂອງກະສັດຊີເຣຍຈຶ່ງໄດ້ຫລຸດພົ້ນມີທ່ານໄປ.⁸ຄົນເອທິໂອເປຍ ແລະ

ຊາວລີເບຍບໍ່ແມ່ນກອງທັບໃຫຍ່, ທີ່ມີຣິດຣົບ ແລະ ທະຫານມ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍຫລື? ແຕ່ເພາະທ່ານເພິ່ງພຣະຢາເວ,

ພຣະອົງຈະຊົງມອບພວກເຂົາທັງຫລາຍໄວ້ໃນມືຂອງທ່ານ.

⁹ເພາະວ່າພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວກໍ່ຢູ່ເຫນືອແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ, ເພື່ອສະແດງຮິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງໂດຍເຫັນແກ່ຜູ້ທີ່ມີໃຈຈົງຕໍ່ພຣະອົງ.

ໃນເລື່ອງນີ້ທ່ານໄດ້ເຮັດຢ່າງໃ່ຈ້າ. ເພາະຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປທ່ານຈະມີການເສີກສົງຄາມ.”¹⁰ຝ່າຍອາຊາກໍ່ຊົງຮ້າຍຕໍ່ຜູ້ທຳນາຍນັ້ນ;

ແລະພະອົງຈັບລາວຊັງໄວ້ໃນຄຸກ, ເພາະພະອົງຊົງຮ້າຍຫລາຍແກ່ລາວໃນເລື່ອງນີ້. ໃນເວລາດຽວກັນ, ອາຊາຍັງໄດ້ຊົງຂົນເຫັງປະຊາຊົນບາງຄົນດ້ວຍ.

¹¹ເບິ່ງແມ, ພະອາຊະກິດຂອງອາຊາ, ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນສຸດທ້າຍ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງຢູ່ດາ ແລະອິສະຣາເອນ.

¹²ໃນປີທີສາມສິບເກົ້າແຫ່ງຣາຊະການຂອງພະອົງ, ອາຊາຊົງເປັນພະຍາດທີ່ພະບາດຂອງພະອົງ; ພະຍາດຂອງພະອົງກໍ່ຮ້າຍແຮງຫລາຍ. ແມ່ນວ່າ,

ເປັນພະຍາດຢູ່ພະອົງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊົງສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ, ແຕ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກແພດຫມໍ.

¹³ອາຊາຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ; ພະອົງສິ້ນພະຊົນໃນປີທີສິບເອັດແຫ່ງຣາຊະການຂອງພະອົງ.

¹⁴ພວກເຂົາຝັງພະສິບໄວ້ໃນຂຸມຝັງສິບຂອງພະອົງ, ຊົງພະອົງໄດ້ສະກັດໄວ້ແລ້ວໃນນະຄອນດາວິດ.

ພວກເຂົາວາງພະສິບຂອງພະອົງໄວ້ເທິງແຜ່ນທີ່ມີເຄື່ອງຫອມຕ່າງແຕ້ມໄປຫມົດ ຊົງຊ່າງປຸງເຄື່ອງຫອມໄດ້ປຸງໄວ້.

ແລະເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກໍ່ແປວໄຟໃຫຍ່ຖວາຍພະອົງ.

17 ¹ເຢໂຮຊາຟັດລູກຊາຍຂອງພະອົງຂຶ້ນປົກຄອງແທນພະອົງ. ເຢໂຮຊາຟັດໄດ້ຊົງເສີມກຳລັງທະຫານຕໍ່ສູ້ອິສະຣາເອນ.

²ພະອົງຊົງວາງກຳລັງທະຫານໄວ້ໃນຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມທັງປວງຂອງຢູ່ດາ, ແລະ ຊົງຕັ້ງທະຫານປະຈຳປ້ອມໃນແຜ່ນດິນຢູ່ດາ ແລະ ໃນຫົວເມືອງເອຟຣາຍົມ, ຊົງອາຊາບິດາຂອງພະອົງໄດ້ຍຶດໄວ້.

³ພຣະຢາເວຊົງສະຖິດກັບເຢໂຮຊາຟັດ ເພາະພະອົງຊົງດຳເນີນໃນທາງຂອງດາວິດ ບິດາຂອງພະອົງ, ແລະ ພະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສະແຫວງຫາບັນດາພະບາອານ.

⁴ແຕ່ພະອົງໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງບິດາພະອົງ, ແລະ ດຳເນີນໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ໄດ້ຊົງດຳເນີນຕາມອິສະຣາເອນເລີຍ.

⁵ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຊົງສະຖາປະນາຣາຊະອານາຈັກໄວ້ໃນພະຫັດຂອງພະອົງ, ແລະ ທັງຢູ່ດາກໍ່ນຳເຄື່ອງບັນນາການມາຖວາຍເຢໂຮຊາຟັດ.

ພະອົງຈຶ່ງຮັ່ງມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ມີກຽດ.⁶ພະທັຍຂອງພະອົງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນເສັ້ນທາງຂອງພຣະຢາເວ. ພະອົງຈຶ່ງຊົງກຳຈັດປູຊະນິຍະສະຖານສູງ

ແລະ ບັນດາເສົາຮູບເຄົາຣົບໄປຈາກຢູ່ດາ.

⁷ໃນປີທີສາມແຫ່ງຣາຊະການຂອງພະອົງ ພະອົງຊົງໃຊ້ເຈົ້ານາຍຂອງພະອົງຄື ເປັນຮາຍ, ໂອບາດີຢາ, ເຊຄາຣີຢາ, ເນທາເນນ ແລະ ມີກາຢາ, ໄປສັງສອນໃນຫົວເມືອງຂອງຢູ່ດາ.⁸ມີຄົນເລວີໄປກັບພວກເຂົາດ້ວຍຄື ເຊມາຢາ, ເນທາມີອາ, ເຊບາດີຢາ, ອາສາເຮນ, ເຊມີຣາໂມດ, ເຢໂຮຮາທານ, ອາໂດນີຢາ, ແລະ ໂຕບີຢາ; ແລະ ໂຕບອາໂດນີຢາ ຄົນເລວີ ພ້ອມກັບຄົນເຫລົ່ານີ້ມີ ເອລີຊາມາ ແລະ ເຢໂຮຮາມ ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດ.

⁹ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ສັງສອນໃນຢູດາ, ມີຫນຶ່ງສີພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວໄປກັບພວກເຂົາດ້ວຍ. ພວກເຂົາທັງໄປຫົວຫົວເມືອງທັງຫມົດແຫ່ງຢູດາ ແລະ ໄດ້ສັງສອນທຳມະກາງປະຊາຊົນ.

¹⁰ຄວາມຢ້ານກົວອັນມາຈາກພຣະຢາເວຕິກຢູ່ເຫນືອບັນດາຣາຊະອານາຈັກແຫ່ງແຜ່ນດິນຕ່າງທີ່ຢູ່ຮອບຢູດາ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສົງຄາມກັບເຢໂຮຊາຟັດ.¹¹ຄົນຟິລິສະຕິນບາງພວກໄດ້ນຳເອົາຂອງຂວັນມາຖວາຍເຢໂຮຊາຟັດ, ແລະ ນຳເງິນມາເປັນບັນນາການ. ພວກອາຫລັບໄດ້ນຳຝູງແບ່ງແກະ ຄືແກະຜູ້ 7,700 ໂຕ, ແລະ ແບ່ງຜູ້ 7,700 ໂຕມາຖວາຍພະອົງ.

¹²ເຢໂຮຊາຟັດຊົງຈະເລີນຍິງໃຫຍ່ຂຶ້ນເປັນລຳດັບ. ພະອົງຊົງສ້າງປ້ອມ ແລະ ຫົວເມືອງຄັ້ງຫລວງໄວ້ໃນຢູດາ.

¹³ພະອົງຊົງມີພະຣາຊະກິດຫລວງຫລາຍໃນຫົວເມືອງຂອງຢູດາ, ແລະ ພະອົງຊົງມີທະຫານຜູ້ເກັ່ງກ້າໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁴ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຈຳນວນຕາມເຮືອນບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາຄື ຂອງຢູດາ, ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງພັນມີ ອັດນາຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ, ພ້ອມກັບທະຫານ 300,000 ຄົນ;¹⁵ຖັດລາວໄປຄື ເຢໂຮຣາມັນ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ, ແລະ ພ້ອມກັບ 280,000 ຄົນ;¹⁶ຖັດຈາກອາມາສີຢາ ລູກຊາຍຊິກຣີ, ເປັນຄົນອາສາສະຫມັກເພື່ອການບົວລະບັດພຣະຢາເວ; ແລະ ພ້ອມກັບທະຫານສອງແສນຄົນ.¹⁷ຈາກເຜົາເປັນຢາມິນຄື ເອລີອາດາທະຫານຫຼີເກັງ, ກັບຄົນ 200,000 ຄົນພ້ອມດ້ວຍທະນູ ແລະ ໂລ;¹⁸ຖັດລາວໄປຄື ເຢໂຮຊາບັດ, ແລະ ພ້ອມກັບຄົນຕິດອາວຸດ 180,000 ຄົນ.

¹⁹ເຫລົ່ານີ້ເປັນຂ້າຣາຊະການຂອງກະສັດ, ນອກເຫນືອຈາກຜູ້ທີ່ກະສັດຊົງວາງໄວ້ໃນຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມຫົວແຜ່ນດິນຢູດາ.

18 ¹ບັດນີ້, ຝ່າຍເຢໂຮຊາຟັດຊົງຮັ່ງມີ ແລະ ມີກຽດຍິ່ງໃຫຍ່;

ພະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ພະອົງເອງເປັນທອງແຜ່ນດຽວກັນກັບອາຮາບດ້ວຍການໃຫ້ລູກຊາຍອົງຫນຶ່ງຂອງພະອົງແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງອາຮາບ.

²ຄັນລ່ວງມາຫລາຍປີ, ພະອົງສະເດັດລົງໄປເຝົ້າອາຮາບໃນຊາມາເຣຍ. ອາຮາບຊົງຂ້າແກະ ແລະ ງົວຫລາຍໂຕສຳລັບພະອົງ ແລະ ສຳລັບທະຫານທີ່ມາກັບພະອົງ. ອາຮາບຊົງຊັກຊວນພະອົງໃຫ້ຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຣາໂມດກີເລອາດ.³ອາຮາບ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ກ່າວກັບເຢໂຮຊາຟັດ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາວ່າ, “ທ່ານຈະໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຣາໂມດກີເລອາດຫລືບໍ່?” ພະອົງທູນຕອບກະສັດອາຮາບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຄືກັບທີ່ທ່ານເປັນ, ແລະ ປະຊາຊົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນດັ່ງປະຊາຊົນຂອງທ່ານ; ເຮົາຈະຢູ່ກັບທ່ານໃນສົງຄາມນັ້ນ.”

⁴ເຢໂຮຊາຟັດກ່າວກັບກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນວ່າ,

“ຂໍສອບຖາມເບິ່ງພຣະຄຳມາຈາກພຣະຢາເວມື້ນີ້ກ່ອນ.”⁵ແລ້ວກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນກໍເອີ້ນປະຊຸມພວກຜູ້ທ່ານວາຍ, ປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນ, ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຄວນທີ່ເຮົາຈະໄປຕີຣາໂມດກີເລອາດຫລືບໍ່ ຫລື ເຮົາບໍ່ຄວນໄປ?” ພວກເຂົາທັງຫລາຍທູນຕອບວ່າ, “ຂໍເຊີນສະເດັດຂຶ້ນໄປໂລດ, ເພາະພຣະເຈົ້າຈະຊົງມອບໄວ້ໃນພະຫັດຂອງກະສັດ.”

⁶ແຕ່ເຢໂຮຊາຟັດທູນວ່າ, “ບ່ອນນີ້ບໍ່ມີຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພຣະຢາເວຈັກຄົນຫນຶ່ງເລີຍບໍ່

ຊົງເອົາຈະສອບຖາມໄດ້?”⁷ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນທູນເຢໂຮຊາຟັດວ່າ, “ຍັງມີຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງ ຊົງເອົາຈະໃຫ້ທູນຖາມພຣະຢາເວໄດ້, ຄືມີຄາຢາລູກຊາຍຂອງອິມລາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຊົງລາວ ເພາະລາວທ່ານວາຍແຕ່ຄວາມຮ້າຍສະເຫມີ ບໍ່ເຄີຍບອກຄວາມດີກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ.”

ຝ່າຍເຢໂຮຊາຟັດທູນວ່າ, “ຂໍກະສັດຢາກ່າວດັ່ງນັ້ນເລີຍ.”⁸ແລ້ວກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນຈຶ່ງເອີ້ນຂ້າຣາຊະການປະຈຳວັງຄົນຫນຶ່ງເຂົ້າມາ ແລະ ກ່າວສັ່ງວ່າ, “ໄປພາມີກາຢາລູກຊາຍອິມລາມາໄວ.”

⁹ບັດນີ້ຝ່າຍກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ແລະ ເຢໂຮຊາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາ ຕ່າງປະສານທັບເທິງພະຫຼີນັ້ງ, ຊົງນຸ່ງເຄື່ອງປະຈຳຕຳແໜ່ງຂອງພະອົງ, ໃນບ່ອນວ່າຊື່ທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງຊາມາເຣຍ, ແລະ ຜູ້ທ່ານວາຍທັງປວງກໍພວມທ່ານວາຍຖວາຍເພີນຢູ່.¹⁰ແລ້ວເຊເດກີຢາລູກຊາຍເຄນາອານາຈົງເອົາເຫລັກເຮັດເປັນເຂົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ‘ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້

ເຈົ້າຈະຊຸກຄົນຊີເຣຍໄປຈົນພວກເຂົາຖືກທຳລາຍຫມົດ.’”¹¹ບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍກໍທ່ານວາຍຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ, ທູນວ່າ,

“ຂໍສະເດັດຂຶ້ນໄປຣາໂມດກີເລອາດເຖິດ ແລະ ຈະມີຊັຍຊະນະ, ເພາະພຣະຢາເວຈະຊົງມອບເມືອງນັ້ນໄວ້ໃນພະຫັດຂອງກະສັດ.”

¹²ຜູ້ສົງຂ່າວທີ່ໄປຫາມີກາຢາໄດ້ບອກເພີນ, ກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຖ້ອຍຄຳຂອງບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍກໍເວົ້າສົງຫຼືດີແກ່ກະສັດເປັນປາກດຽວກັນ.

ຂໍໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານເປັນເຫມືອນຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນຫນຶ່ງໃນພວກນັ້ນ ແລະ ເວົ້າແຕ່ສິ່ງທີ່ດີ.”¹³ແຕ່ມີກາຢາຕອບວ່າ, “ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າຢ່າງໃດ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າຢ່າງນັ້ນ.”¹⁴ເມື່ອເພີນມາເຝົ້າກະສັດ, ກະສັດກ່າວຖາມເພີນວ່າ, “ມີກາຢາ, ຄວນທີ່ເຮົາຈະໄປຕີຣາໂມດກີເລອາດບໍ່ ຫລື ເຮົາບໍ່ຄວນໄປ?” ເພີນທູນຕອບພະອົງວ່າ, “ຂໍເຊີນສະເດັດຂຶ້ນໄປ ແລະ ຈະມີຊັຍຊະນະ! ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຖືກມອບໄວ້ໃນພະຫັດຂອງພະອົງ.”

¹⁵ແຕ່ກະສັດກ່າວກັບເພີນວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າປະຕິຍານຈັກເທື່ອແລ້ວວ່າ

ເຈົ້າຈະເວົ້າກັບເຮົາແຕ່ຄວາມຈິງໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ?”¹⁶ດັ່ງນັ້ນມີຄາຢາຈຶງທູນວ່າ,

“ຂ້າພະອົງໄດ້ເຫັນຄົນອິສະຣາເອນທັງປວງກະຈັດກະຈາຍຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ເປັນເຫມືອນແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ, ແລະ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ,

‘ຄົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີເຈົ້ານາຍ. ໃຫ້ເຂົາກັບເມືອເຮືອນຂອງຕົນໂດຍສະຫວັດດີພາບສາ.’”

¹⁷ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນຈຶງທູນເຢໂຮຊາຟັດວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ ລາວຈະບໍ່ທ່ານວາຍສົງຄືກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ, ມີແຕ່ສົງຊົງຮ້າຍຕ່າງຫາກ?”¹⁸ແລ້ວມີກາຢາທູນວ່າ “ສະນັ້ນ ຂໍຮັບຟັງພຣະຫັມຂອງພຣະຢາເວ:

ຂ້າພະອົງໄດ້ເຫັນພຣະຢາເວປະສານທັບເທິງພຣະຫຼີນັ້ງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ບັນດາບໍລິວານແຫ່ງຟ້າສະຫວັນຢືນຢູ່ຂ້າງຂວາພຣະຫັດ ແລະ ຂ້າງຊ້າຍ.

¹⁹ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, “ຜູ້ໃດຈະຫລອກລວງອາຮາບ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຂຶ້ນໄປ ແລະ ລົມລົງທີ່ຣາໂມດກີເລອາດ?”

ບາງຄົນກໍທູນຢ່າງນີ້ ບາງຄົນກໍທູນຢ່າງນັ້ນ.

²⁰ແລ້ວມີວິນຍານດວງຫນຶ່ງມາເຝົ້າຕໍ່ພຣະຝັກພຣະຢາເວ ແລະ ທູນວ່າ, ‘ຂ້າພະອົງຈະຫລອກລວງພວກເຂົາເອງ.’ ພຣະຢາເວກ່າວກັບວິນຍານນັ້ນວ່າ,

‘ຈະເຮັດຢ່າງໃດ?’²¹ຝ່າຍວິນຍານນັ້ນກໍທູນວ່າ, ‘ຂ້າພະອົງຈະອອກໄປ ແລະ ຈະເປັນວິນຍານຂີ້ຕົວະຢູ່ໃນປາກຂອງຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ.’

ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, ‘ເຈົ້າໄປຫລອກລວງພວກເຂົາໄດ້, ແລະ ເຈົ້າຈະເຮັດໄດ້ສຳເລັດ. ຈົ່ງໄປເຮັດເຊັ່ນນັ້ນສາ.’

²²ບັດນີ້ ເບິ່ງແມ, ພຣະຢາເວຊົງໃສ່ວິນຍານຂີ້ຕົວະໃນປາກຂອງພວກຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພະອົງ, ແລະ

ພຣະຢາເວຊົງລັບພຣະຄຳເວົ້າເປັນຄວາມຮ້າຍກ່ຽວກັບພະອົງ.”

²³ແລ້ວເຊເດກີຢາລູກຊາຍເຄນາອານາ, ໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້, ແລະຕິບແກ້ມມີກາຢາ, ແລະ ເວົ້າວ່າ,

“ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວອອກຈາກຂ້ອຍເວົ້າກັບເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?”²⁴ຝ່າຍມີກາຢາຕອບວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າຈະເຫັນໃນມືນັ້ນ,

ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນ ເພີນຈະເຊື່ອງຕົວເຈົ້າໄວ້.”

²⁵ ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນກ່າວວ່າ, “ຈົງຈັບມືກາຢາ ພາລາວກັບໄປມອບໃຫ້ອາໂມນ, ຜູ້ວ່າຮາຊະການເມືອງ, ແລະ ແກ່ໂຢອາດລູກຊາຍ.
²⁶ ພວກເຈົ້າຈົງບອກວ່າ, ‘ກະສັດກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ເອົາຄົນນີ້ໄປຂັງຄຸກເສຍ ໃຫ້ອາຫານແຫ່ງຄວາມທຸກກັບນ້ຳແຫ່ງຄວາມທຸກ, ຈົນກ່ວາເຮົາຈະກັບມາໂດຍສະຫວັດດີພາບ.’”²⁷ ແລະມີກາຢາທູນວ່າ “ຖ້າພະອົງສະເດັດກັບມາໂດຍສະຫວັດດີພາບ, ພຣະຢາເວກໍບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍຂ້າພະອົງ.” ແລະເພິ່ນກ່າວຕໍ່ອີກວ່າ, “ບັນດາຊົນຊາດທັງຫລາຍເອີ້ນ ຂໍຈົງຟັງເຖິດ.”
²⁸ ດັ່ງນັ້ນອາຮັບ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ກັບເຢໂຮຊາຟັດ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ຈົງສະເດັດຂຶ້ນໄປຮາໂມດກິເລອາດ.
²⁹ ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນກ່າວກັບເຢໂຮຊາຟັດວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຈະປອມຕົວເຂົ້າໄປເຮັດເສິກ ແຕ່ທ່ານຈົງສວມເຄື່ອງຊົງຂອງທ່ານ.”
ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນກໍຊົງປອມພະອົງ, ແລ້ວທັງສອງພະອົງກໍເຂົ້າເຮັດສົງຄາມ.
³⁰ ຝ່າຍກະສັດປະເທດຊີເຣຍຊົງບັນຊາບັນດາຜູ້ບັນຊາການຮີດຮີບຂອງພະອົງ, ກ່າວວ່າ, “ຢ່າຮີບກັບທະຫານນ້ອຍ ຫລືໃຫຍ່.
ແຕ່ມຸ້ງໂຈມຕີສະເພາະກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.”
³¹ ແລະຢູມາເມືອຜູ້ບັນຊາການຮີດຮີບແລະຫັນເຢໂຮຊາຟັດ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍເວົ້າວ່າ, “ນັ້ນເປັນກະສັດອິສະຣາເອນແລ້ວ.”
ພວກເຂົາຈົງຫັນເຂົ້າໄປຈະສູ້ຮົບກັບພະອົງ, ແຕ່ເຢໂຮຊາຟັດຊົງຮ້ອງຂຶ້ນ, ແລະ ພຣະຢາເວກໍຈົງຊ່ວຍພະອົງ.
ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫລາຍອອກໄປຈາກພະອົງ.³² ແລະຢູມາເມືອຜູ້ບັນຊາການຮີດຮີບເຫັນວ່າບໍ່ແມ່ນກະສັດອິສະຣາເອນ, ພວກເຂົາກໍຫັນຮີດກັບຈາກການໄລ່ຕາມພະອົງ.
³³ ແຕ່ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຢຶງທະນູໄປ ແລະ ຖືກກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນເຂົ້າລະຫວ່າງເກັດເກາະແຜ່ນບັງພະອຸລະ. ພະອົງຈົງຮັບສັງກັບຄົນຂັບຮີດວ່າ,
“ຖອຍຫລັງກັບສາ ແລະ ພາເຮົາອອກຈາກການຮີບ, ເພາະເຮົາບາດເຈັບແລ້ວ.”³⁴ ມື້ນັ້ນການຮີບກໍດູເດືອດຂຶ້ນ, ແລະ
ກະສັດອິສະຣາເອນກໍຖືງພະອົງເອງຂຶ້ນໄປໃນຮີດຮີບຂອງພະອົງ ຫັນພະພັກເຂົ້າສູ່ຄົນຊີເຣຍຈົນຮອດຕອນແລງ. ແລ້ວປະມານເວລາຕາເວັນຕົກ,
ພະອົງກໍສິ້ນພະຊົນ.

19

¹ ເຢໂຮຊາຟັດກະສັດແຫ່ງຢູດາສະເດັດກັບໄປໂດຍສະຫວັດດີພາບເຖິງພະຣາຊະວັງຂອງພະອົງໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.² ແຕ່ເຢຣູຊາຍຮານານີ, ຜູ້ທ່ານວາຍ, ໄດ້ອອກໄປເຝົ້າພະອົງ ຫຼຸນກະສັດເຢໂຮຊາຟັດວ່າ, “ຄວນທີ່ພະອົງ ຈະຊ່ວຍຄົນອະຫັມ? ແລະຮັກຜູ້ທີ່ກຽດຊັງພຣະຢາເວຫລື? ເພາະເລື່ອງນີ້, ພຣະພີໂຣດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ອອກມາເຖິງພະອົງ.³ ຢ່າງໃດກໍດີ, ພຣະເຈົ້າຍັງພົບຄວາມດີໃນພະອົງຢູ່ຄື ທີ່ໄດ້ຊົງທຳລາຍບັນດາເສົາອາເຊລາເສຍຈາກແຜ່ນດິນ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງພະຫັຍສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ.”
⁴ ເຢໂຮຊາຟັດປະສານຢູ່ທີ່ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ພະອົງຊົງອອກໄປທ່າມກາງປະຊາຊົນອີກ ຕັ້ງແຕ່ເບເອເຊບາຮອດພູເຂົາເອຟຣາຍິມ ແລະ ນຳພວກເຂົາທັງຫລາຍກັບມາຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງຕົນ.⁵ ພະອົງຊົງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ໃນຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມທັງຫມົດຂອງຢູດາ, ແຕ່ລະຫົວເມືອງ.
⁶ ພະອົງກ່າວກັບຜູ້ປົກຄອງເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ຈົງພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະເຮັດ, ເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ພິພາກສາເພື່ອມະນຸດ, ແຕ່ເພື່ອພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງສະຖິດກັບທ່ານໃນການພິພາກສາ.⁷ ສະນັ້ນ ຈົງໃຫ້ຄວາມຢ່າເກງພຣະຢາເວຢູ່ເຫນືອທ່ານ. ຈົງລະມັດຣະວັງສິ່ງທີ່ທ່ານເຮັດ, ເພາະພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ບໍ່ມີຄວາມອະຍຸດຕິທັມ ບໍ່ເຫັນແກ່ຫນ້າຄົນໃດ ແລະ ບໍ່ມີການຮັບສິນບົນ.”
⁸ ຫລາຍກ່ວານັ້ນອີກ, ໃນເຢຣູຊາເລັມ ເຢໂຮຊາຟັດຊົງຕັ້ງຄົນເລວີ ແລະ ປະໂລຫິດນຳ, ກັບຫົວຫນ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ເພື່ອຈະໃຫ້ການພິພາກສາແຫ່ງພຣະຢາເວ, ແລະພິຈາລະນາຄະດີທີ່ຂັດແຍ່ງກັນໃນເຢຣູຊາເລັມ.⁹ ພະອົງຊົງສັ່ງພວກເຂົາ, ກ່າວວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈົງກະທຳການນີ້ດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງພຣະຢາເວ, ດ້ວຍຄວາມສັດຊື່, ແລະ ດ້ວຍສຸດໃຈຂອງທ່ານ.
¹⁰ ເມື່ອມີຄະດີມາເຖິງທ່ານຈາກພື້ນຖານຂອງທ່ານຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຫົວເມືອງຂອງຕົນ, ກ່ຽວກັບເລື່ອງຂ້າຝັນກັນ, ກິດຫມາຍ ຫລື ພຣະບັນຍັດ, ກິດເກນ ຫລື ຄຳຕັດສິນ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຄວນຈະຕັກເຕືອນ, ເພື່ອລາວຈະບໍ່ປົກປິດຄວາມຊົດຕໍ່ພຣະຢາເວ, ຫລື ພຣະພີໂຣດຈົງຈະບໍ່ມາເຫນືອທ່ານ ແລະ ພື້ນຖານຂອງທ່ານ. ທ່ານຈົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ ແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ກະທຳຊົດ.
¹¹ ເບິ່ງແມ, ອາມາຣິຢາປະໂລຫິດໃຫຍ່ກໍຢູ່ເຫນືອທ່ານໃນພັນທະກິດຂອງພຣະຢາເວ. ເຊບາດີຢາລູກຊາຍອີຊະມາເອນ, ເຈົ້ານາຍຂອງເຊືອສາຍຢູດາ, ກໍຢູ່ເຫນືອທ່ານໃນພັນທະກິດຂອງກະສັດ. ແລະຄົນເລວີຈະມີເຈົ້າຫນ້າທີ່ປົວລະບັດທ່ານ. ຈົງກະທຳການຢ່າງກ້າຫານ ແລະ ເຊືອຟັງຄຳສັ່ງສອນທັງຫລາຍ, ແລະ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບຜູ້ທ່ຽງທັມ.”

20 ¹ ຢູມາພາຍຫລັງ, ຄົນໂມອາບ ແລະ ຄົນອຳໂມນ ພ້ອມກັບພວກເຂົາຍັງມີຄົນອື່ນນອກຈາກຄົນອຳໂມນ ໄດ້ຂຶ້ນມາເຮັດສົງຄາມກັບເຢໂຮຊາຟັດ.

² ມີຄົນມາທູນເຢໂຮຊາຟັດ, ກ່າວວ່າ, “ມີຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ມາສູ້ຮົບກັບພະອົງຈາກຊີເຣຍເບື້ອງນີ້ ຈາກຟາກທະເລຟາກນັ້ນ, ແລະ ເບິ່ງແມ, ເຂົາທັງຫລາຍຢູ່ໃນຮາຊາໂຊນຕາມາ.” ຄືເອີ້ນເກດີ.

³ ເຢໂຮຊາຟັດກໍຢ້ານກົວ ແລະ ຊອກສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ. ພະອົງໄດ້ຊົງປະກາດໃຫ້ອິດອາຫານຫົວຢູດາ.

⁴ ຢູດາໄດ້ຊຸມນຸມກັນສະແຫວງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະຢາເວ; ພວກເຂົາທັງຫລາຍພາກັນມາຈາກຫົວເມືອງທັງຫມົດແຫ່ງຢູດາ ເພື່ອສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ.

⁵ ເຢໂຮຊາຟັດປະສານຢູ່ໃນທີ່ປະຊຸມຂອງຢູດາ ແລະເຢຣູຊາເລັມ, ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ຕໍ່ຫນ້າເດີນໃຫມ່.⁶ ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ ເປັນພຣະເຈົ້າໃນຝ່າສະຫວັນ ຫລື? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປົກຄອງເຫນືອບັນດາຮາຊະອານາຈັກຂອງປະຊາຊາດຫລື? ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງມີຮີດ ແລະ ອຳນາດ ຈົງບໍ່ມີຜູ້ໃດຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງໄດ້.
⁷ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງທັງຫລາຍບໍ່ແມ່ນຫລື ຜູ້ຊົງຂັບໄລ່ຊາວແຜ່ນດິນນີ້ອອກໄປເສຍໃຫ້ພັນທະອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊົງມອບໄວ້ແກ່ເຊືອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ມິດສະຫາຍຂອງພຣະອົງເປັນນິດ?

⁸ ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ສ້າງສະຖານທີ່ບໍລິສຸດແຫ່ງຫນຶ່ງໃນນັ້ນຖວາຍພຣະອົງ ເພື່ອພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ແລ້ວທູນວ່າ,

⁹ “ຖ້າເຫດຊົດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນມາເຫນືອຂ້າພະອົງທັງຫລາຍ, ຈະເປັນດາບ, ການພິພາກສາ, ຫລື ພະຍາດຣະບາດ, ຫລື ການອິດຢາກອາຫານ ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະວິຫານນີ້ ແລະ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ (ເພາະພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນພຣະວິຫານນີ້), ແລະ ຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະອົງໃນຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້າພະອົງທັງຫລາຍ, ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງຟັງ ແລະຊ່ວຍໃຫ້ລອດຜົນ.”

¹⁰ເບິ່ງແມ ບັດນີ, ຄົນອຳໂມນ, ໂມອາບ ແລະ ຜູ້ເຂົ້າເສຣີ ຜູ້ຊົງພຣະອົງບໍ່ຊົງຍອມໃຫ້ຄົນອີສະຣາເອນບຸກລູກ ຕອນທີ່ພວກເຂົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ; ແລະ ຜູ້ຊົງພວກເຂົາໄດ້ຫລີກໄປບໍ່ໄດ້ທຳລາຍເສຍ.¹¹ເບິ່ງແມ, ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ບຳເຫັນແກ່ເຮົາຢ່າງໃດ;

ດ້ວຍການມາຂັບໄລ່ເຮົາອອກເສຍຈາກແຜ່ນດິນກຳມະສິດຂອງພຣະອົງ ທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນມຶ້ນຮະດົກ.

¹²ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງກະທຳການພິພາກສາເຫນືອພວກເຂົາຫລື? ເພາະວ່າຂ້າ

ພຣະອົງທັງຫລາຍບໍ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ສູ້ຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ນີ້ ຊົງກຳລັງມາຕໍ່ສູ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດປະການໃດ,

ແຕ່ດວງຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍເບິ່ງທີ່ພຣະອົງ.¹³ໃນລະຫວ່າງນັ້ນຄົນທັງປວງຂອງຢູດາກໍຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ, ພ້ອມກັບເມຍ, ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ.

¹⁴ໃນທຳມະກາງທີ່ປະຊຸມ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວສະເດັດມາສະຖິດກັບຢາຮາຊີເອນ, ລູກຊາຍເຊຣາຣີຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍເບນາຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍເຢຣີເອນ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍມັດຕານີຢາ, ເປັນຄົນເລວີ, ລູກຫລານຂອງອາສັບ.¹⁵ຢາຮາຊີເອນ, ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຄົນຢູດາທັງປວງ ແລະ ຊາວເຢຣູຊາເລັມທັງຫລາຍ ກັບກະສັດເຢຣີເອນຊາຟັດ ຂໍຈົ່ງຟັງ. ພຣະຢາເວກ່າວຕັ້ງນີ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າ, ‘ຢ່າຢ້ານເລີຍ ແລະ ຢ່າຫ້ຖອຍດ້ວຍຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ນີ້ ເພາະວ່າເສິກສົງຄາມນັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງທ່ານ, ແຕ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁶ມືອີນເຊົານີທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງລົງໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ. ເບິ່ງແມ, ພວກເຂົາຈະຂຶ້ນມາເຖິງໂດຍຜ່ານທາງຊິສ. ທ່ານຈະພົບພວກເຂົາທີ່ສິ້ນສຸດຂອງພູເຂົາ, ຕໍ່ຫນ້າຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເຢຣູເອນ.¹⁷ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງສູ້ຮົບໃນສົງຄາມເຫຼືອນີ້. ໂອ, ຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ ຈົ່ງເຂົ້າປະຈຳທີ່ ຍືນມິດຢູ່ ແລະເບິ່ງຊັບຊະນະຂອງພຣະຢາເວເພື່ອທ່ານ, ‘ກໍຢ່າຢ້ານເລີຍ ຢ່າຫ້ຖອຍ ມືອີນນີ້ຈົ່ງອອກໄປສູ້ກັບພວກເຂົາ ເພາະພຣະຢາເວຈະຊົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານ.”

¹⁸ເຢຣີເອນຊາຟັດກໍມາພະພິກຂຸພຣະອົງລົງເຖິງດິນ. ຢູດາທັງປວງກັບຊາວເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຂາບລົງຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ, ນະມັສະການພຣະອົງ.¹⁹ຄົນເລວີ, ຈາກລູກຫລານຄົນໂກຮາດ ແລະ ລູກຫລານຄົນໂກຮາ, ໄດ້ຍືນຂຶ້ນຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອີສະຣາເອນດ້ວຍສຽງອັນດັງໃນທີ່ສູງ.

²⁰ພວກເຂົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າ ແລະ ອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານແຫ່ງເຕໂກຮາ. ແລະເມື່ອອອກໄປ, ເຢຣີເອນຊາຟັດປະສົບກັບຢືນ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ໂອ ຢູດາ, ແລະ ຊາວເຢຣູຊາເລັມເອີຍ ຈົ່ງຟັງຂ້າພະເຈົ້າ! ຈົ່ງ ເຊື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ແລະ ທ່ານຈະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່.

ຈົ່ງເຊື່ອບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພຣະອົງ, ແລະ ທ່ານຈະສຳເລັດຜົນ.”²¹ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ປຶກສາກັບປະຊາຊົນແລ້ວ,

ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະຢາເວ ແລະ ໃຫ້ສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍເຄື່ອງປະດັບແຫ່ງຄວາມບໍ່ອິສຸດ,

ຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢ່າງອອກໄປຕໍ່ຫນ້າສັດຕູ, ແລະ ຮ້ອງເພງວ່າ, “ຈົ່ງຖວາຍໂມທະນາແດ່ພຣະຢາເວ,

ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.”

²²ເມື່ອພວກເຂົາຕັ້ງຕົນຮ້ອງເພງ ແລະ ສັນຣະເສີນ, ພຣະຢາເວຊົງຈັດກອງຊຸມຄອຍຖ້າຕໍ່ສູ້ກັບຄົນອຳໂມນ, ໂມອາບ ແລະ ຊາວພູເຂົາເສຣີ, ຜູ້ໄດ້ເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງແຕກຜ່າຍໄປ.²³ເພາະວ່າຄົນຂອງອຳໂມນ ແລະ ຂອງໂມອາບໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຊາວພູເຂົາເສຣີ, ທຳລາຍພວກເຂົາເສຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ເມື່ອພວກເຂົາທຳລາຍຊາວເສຣີຫມົດແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍຊ່ວຍກັນທຳລາຍກັນເອງ.

²⁴ເມື່ອຢູດາຂຶ້ນໄປຢູ່ທີ່ຄອຍໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລ້ວເບິ່ງຊິໄປທີ່ຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ນັ້ນ. ເບິ່ງແມ, ມີແຕ່ສິບນອນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ, ນອນຢູ່ພື້ນດິນ; ບໍ່ມີຈັກຄົນດຽວທີ່ລອດຜົນໄປໄດ້.

²⁵ເມື່ອເຢຣີເອນຊາຟັດ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງມາເກັບເຄື່ອງທີ່ຍືດໄດ້ພ້ອມກັບສິ່ງທັງຫລາຍນັ້ນ, ເຂົາພົບສິ່ງຂອງເປັນຈຳນວນຫລາຍ, ເຄື່ອງນຸ່ງ, ທັງຊັບສົມບັດ, ແລະ ເພັດພອຍຕ່າງ, ຊຶ່ງພວກເຂົາເກັບມາສຳລັບຕົວຈິນຂຶ້ນໄປບໍ່ໄດ້. ພວກເຂົາເກັບເຄື່ອງທີ່ຍືດໄດ້ນັ້ນສາມມື້ ເພາະຫລາຍເຫລືອເກີນ.

²⁶ໃນມື້ທີສີ່ ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຊຸມນຸມກັນທີ່ພູເຂົາເບຣາກາ. ໃນບ່ອນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ສະຖານທີ່ນັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ, “ພູເຂົາເບຣາກາ” ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

²⁷ຄົນຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມທຸກຄົນ ແລະ ເຢຣີເອນຊາຟັດຊົງນຳຫນ້າ ກັບໄປໃນເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍຄວາມຊືນບານ

ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ພວກເຂົາຊືນຊົມຍິນດີເຢາະເຍີຍສັດຕູຂອງຕົນ.²⁸ພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍພິນໃຫຍ່ ພິນຄູ່ ແລະ ແກມາຫາພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

²⁹ຄວາມຢ່າເກງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ເຫນືອບັນດາຣາຊະອານາຈັກຂອງປະເທດທັງປວງ ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະຢາເວຊົງຕໍ່ສູ້ສັດຕູຂອງອີສະຣາເອນ.

³⁰ດິນແດນຂອງເຢຣີເອນຊາຟັດຈຶ່ງສະຫງົບງົບ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຊົງປະສານໃຫ້ພຣະອົງມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ຮອບດ້ານ.

³¹ເຢຣີເອນຊາຟັດຊົງປົກຄອງຢູ່ເຫນືອຢູດາ: ເມື່ອພຣະອົງຊົງເລີ່ມປົກຄອງນັ້ນ ພຣະອົງມີອາຍຸສາມສິບຫ້າປີ ແລະ ພຣະອົງຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມຊາວຫ້າປີ.

ພະມານດາຂອງພຣະອົງຊົງພະນາມວ່າ ອາຊຸບາ, ລູກສາວຊິນຣີ.³²ພຣະອົງຊົງດຳເນີນຕາມວິທີຂອງອາຊາບິດາຂອງພຣະອົງ, ແລະ

ບໍ່ໄດ້ຊົງຫັນເຫໄປຈາກທາງນັ້ນ; ພຣະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ຊອບໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ.³³ຢ່າງໃດກໍດີ,

ປູຊະນິຍະສະຖານສູງຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກກຳຈັດອອກໄປ. ປະຊາຊົນຍັງບໍ່ໄດ້ປົກໃຈໃນພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງຕົນ.

³⁴ສ່ວນພຣະຣາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງເຢຣີເອນຊາຟັດ, ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ໄດ້ມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດສາດຂອງເຢຣູຊາຍຮານານີ, ຊຶ່ງລວມເຂົ້າໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງອີສະຣາເອນ.

³⁵ຫລັງຈາກນີ້ເຢຣີເອນຊາຟັດ, ກະສັດຂອງຢູດາ, ໄດ້ຊົງຮ່ວມງານກັບອາຮາຊີຢາ, ກະສັດຂອງອີສະຣາເອນ, ຜູ້ຊົງກະທຳໃນສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍຫລາຍ.

³⁶ພຣະອົງຊົງຮ່ວມງານໃນເລື່ອງການສ້າງເຮືອໄປຫາເມືອງຕາຊິດ. ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເຮືອໃນເອັດຊີໂອນເກເບ.

³⁷ແລ້ວເອລີເອເຊລູກຊາຍໂດດາວາຮູແຫ່ງເມືອງມາເຣຊາ, ໄດ້ທຳນາວາຍເຖິງເຢຣີເອນຊາຟັດວ່າ, “ເພາະພຣະອົງ ຊົງຮ່ວມງານກັບອາຮາຊີຢາ, ພຣະຢາເວຈະຊົງທຳລາຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ.” ເຮືອກໍແຕກບໍ່ສາມາດໄປເມືອງຕາຊິດໄດ້.

21 ¹ເຢຣີເອນຊາຟັດກໍລ່ວງຫລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຟັງພະສົບໄວ້ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພຣະອົງໃນນະຄອນດາວິດ; ເຢຣີເອນ, ລູກຊາຍຂອງພຣະອົງ, ປົກຄອງແຫນ. ²ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເຢຣີເອນຊາຟັດຄື ອາຊາຣີຢາ, ເຢຣີເອນ, ເຊຣາຣີຢາ, ອາຊາຣີຢາ, ມິກາເອນ, ແລະ ເຊຟາຕີຢາ. ພວກເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດເປັນລູກຊາຍຂອງເຢຣີເອນຊາຟັດກະສັດຂອງອີສະຣາເອນ. ³ບິດາຂອງພວກເຂົາປະທານເງິນ, ຄຳ, ແລະເຄື່ອງຂອງອັນມີຄ່າຫລວງຫລາຍ, ພ້ອມກັບຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມໃນຢູດາ, ແຕ່ພຣະອົງປະສານຮາຊະອານາຈັກແກ່ເຢຣີເອນ, ເພາະວ່າເພິ່ນເປັນລູກຊາຍຫົວປີ.

⁴ບັດນີເມື່ອເຢຣີເອນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະບິດາ ແລະ ທີ່ໄດ້ສະຖາປະນາໄວ້ແລ້ວໃຫ້ຕົນເອງເປັນກະສັດ,

ພຣະອົງຊົງປະສານນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງຈົນຫມົດດ້ວຍດາບ, ແລະ ທັງເຈົ້ານາຍບາງຄົນຂອງອີສະຣາເອນດ້ວຍ.

⁵ເຢຣີເອນມີອາຍຸສາມສິບສອງປີເມື່ອໄດ້ຊົງເປັນກະສັດ, ແລະ ຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມແປດປີ.

⁶ພຣະອົງຊົງດຳເນີນຕາມເສັ້ນທາງຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງອີສະຣາເອນ, ຕາມຄືທີ່ຮາຊະວົງອາຮາຮາກະທຳ,

ເພາະວ່າທັດຂອງອາຮາບເປັນມະເຫສີຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດພຣະຢາເວ.⁷ຢ່າງໃດກໍດີ,

ພຣະຢາເວຈະບໍ່ຊົງທຳລາຍເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ, ເພາະເຫດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຊົງພຣະອົງຊົງ ກະທຳໄວ້ກັບດາວິດ, ເຫດທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າຈະປຣະທານຕະກຽງແກ່ດາວິດ ແລະ ແກ່ລູກຫລານຂອງພຣະອົງເປັນນິດ.

⁸ໃນຣາຊະການຂອງເຢໂຮຣາມ, ເອໂດມໄດ້ກະບົດອອກຈາກການປົກຄອງຂອງຢູດາ, ແລະ ຕັ້ງກະສັດຂຶ້ນເຫມືອຕີນ.

⁹ແລ້ວເຢໂຮຣາມກໍ່ສະເດັດອອກໄປຟ້ອມກັບບັນດາເຈົ້ານາຍ ແລະ ຣົດຮີບທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນໃນກາງຄືນໂຈມຕີຄົນເອໂດມທີ່ມາອ້ອມພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຣົດຮີບໄວ້.

¹⁰ດັ່ງນັ້ນເອໂດມຈຶ່ງໄດ້ກະບົດອອກຈາກການປົກຄອງຂອງຢູດາຈົນທຸກມື້. ເພື່ອນັ້ນລິບນາກໍ່ໄດ້ກະບົດອອກຈາກການປົກຄອງຂອງພຣະອົງດ້ວຍ, ເພາະວ່າເຢໂຮຣາມໄດ້ຊົງປະຖິ້ມພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງພຣະອົງ.

¹¹ນອກຈາກນັ້ນອີກ, ເຢໂຮຣາມຊົງສ້າງປູຊະນິຍະສະຖານສູງໃນພູເຂົາຂອງຢູດາ ແລະ ຊົງນຳຊາວເຢຣູຊາເລັມມີຊີວິດເຫມືອນໂສເຟນີ, ແລະ ຊົງກະທຳໃຫ້ຢູດາຫລົງຜິດໄປ.

¹²ຈິດຫມາຍສະບັບຫນຶ່ງມາຈາກເອລີຢາ, ຜູ້ທ່ານວາຍວ່າ, “ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງ ດາວິດ ບັນພະບຸຣຸດຂອງພຣະອົງ ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ‘ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນໃນບັນດາເສັ້ນທາງຂອງເຢໂຮຣາຟັດ, ບິດາຂອງເຈົ້າ, ຫລືໃນບັນດາເສັ້ນທາງຂອງອາຊາກະສັດຂອງຢູດາ.’”

¹³ແຕ່ໄດ້ເດີນໃນເສັ້ນທາງຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ແລະ ໄດ້ນຳຢູດາກັບຊາວເຢຣູຊາເລັມໄປໃນທາງເຊັ່ນໂສເຟນີ, ຄືກັບຣາຊະວົງອາຮາບ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຂ້າພວກນັ້ນອາຍຸຂອງເຈົ້າ ຜູ້ເປັນເຊື້ອວົງບິດາຂອງເຈົ້າ ທັງທີ່ພວກເຂົາຕົກວ່າເຈົ້າ.¹⁴ເບິ່ງແມ, ພຣະຢາເວຈະຊົງນຳພີພິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມາເຫນືອຊົນຊາດຂອງເຈົ້າ, ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ, ເມຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ສິ່ງຂອງທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ.

¹⁵ຕົວເຈົ້າເອງຈະມີຄວາມເຈັບປ່ວຍສາຫັດດ້ວຍພະຍາດລຳໄສ້ຮ້າຍແຮງ ຈົນກວ່າລຳໄສ້ຂອງເຈົ້າຈະອອກມາ ເພາະເຫດພະຍາດນັ້ນນັບມື້ນັບຮ້າຍແຮງ, ເພາະໂຣກນັ້ນ.”

¹⁶ພຣະຢາເວຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມຮ້າຍຂອງຄົນຝິລິສະຕິນ ແລະ ຂອງຄົນອາຫລັບ ຜູ້ຢູ່ໃກ້ກັບຄົນເອທິໂອເປຍທີ່ມີຕໍ່ເຢໂຮຣາມ.

¹⁷ພວກເຂົາທັງຫລາຍຍົກທັບມາຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາ, ແລະ ບຸກລຸກເຂົ້າໄປໃນນັ້ນ ແລະ ຂຶ້ນສິ່ງຂອງທັງຫມົດທີ່ມີໃນຣາຊະສຳນັກ. ທັງບັນດາລູກຊາຍ ແລະ ມະເຫສີຂອງພຣະອົງ. ຈົ່ງບໍ່ມີລູກຊາຍເຫລືອໄວ້ໃຫ້ແກ່ພະອົງນອກຈາກເຢໂຮຣາຮາດລູກຊາຍອົງສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງ.

¹⁸ພາຍຫລັງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ພຣະຢາເວຊົງເຮັດໃຫ້ລຳໄສ້ຂອງເຢໂຮຣາມເປັນພະຍາດຊົງຮັກສາບໍ່ໄດ້.¹⁹ຕໍ່ມາເປັນເວລາຄົບສອງປີ, ລຳໄສ້ຂອງພຣະອົງກໍ່ອອກມາເພາະພະຍາດນັ້ນ ແລະ ພຣະອົງກໍ່ສິ້ນພະຊົນດ້ວຍຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງຍິ່ງ.

ປະຊາຊົນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ແປວໄຟຖວາຍກຽດແກ່ພຣະອົງ ຄືກັບທີ່ໄດ້ແປວໄຟໃຫ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພຣະອົງ.²⁰ເມື່ອພຣະອົງຊົງເລີ່ມປົກຄອງນັ້ນ ພຣະອົງມີອາຍຸສາມສິບສອງປີ; ຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມແປດປີ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈາກໄປໂດຍບໍ່ມີໃຜອາໄລ. ພວກເຂົາຝັ່ງພະສົບໄວ້ໃນນະຄອນດາວິດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃນຊຸມຝັ່ງສົບຂອງບັນດາກະສັດ.

22 ¹ຊາວເຢຣູຊາເລັມໄດ້ໃຫ້ອາຮາຊີຢາ, ລູກຊາຍອົງສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງ, ເປັນກະສັດແຫນພຣະອົງ,

ເພາະຄົນຫມູ່ນັ້ນມາເຖິງຄ້າຍກັບຄົນອາຫລັບໄດ້ຂ້າລູກຊາຍຜູ້ເປັນອ້າຍເສຍທັງຫມົດ. ດັ່ງນັ້ນອາຮາຊີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາມ, ກະສັດຂອງຢູດາ, ຈຶ່ງຂຶ້ນປົກຄອງ.²ອາຮາຊີຢາເລີ່ມປົກຄອງນັ້ນ ພຣະອົງມີອາຍຸສິບສອງປີ ເມື່ອຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມຫນຶ່ງປີ. ພະມານດາຂອງພຣະອົງຊົງພະນາມວ່າ ນາງອາທາລີຢາ; ນາງເປັນລູກສາວຂອງອິມຣີ.³ພຣະອົງຊົງດຳເນີນໃນທາງທັງຫລາຍແຫ່ງຣາຊະວົງຂອງອາຮາບດ້ວຍ ເພາະວ່າພະມານດາຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ປຶກສາໃນການເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

⁴ອາຮາຊີຢາຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຄືກັບຣາຊະວົງຂອງອາຮາບໄດ້ເຮັດ, ເພາະວ່າຫລັງຈາກພະບິດາຂອງພຣະອົງສິ້ນພະຊົນແລ້ວ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ເປັນທີ່ປຶກສາຂອງພຣະອົງ, ນຳໄປສູ່ຄວາມຈິບຫາຍຂອງພຣະອົງ.

⁵ພຣະອົງຊົງປະຕິບັດຕາມຄຳປຶກສາຂອງພວກເຂົາ; ແລະສະເດັດໄປກັບເຢໂຮຣາມລູກຊາຍຂອງອາຮາບ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ເພື່ອເຮັດສົງຄາມກັບອາຮາຊາເອນ, ກະສັດຂອງອາຮາມ, ທີ່ເມືອງຣາໂມດກິເລອາດ. ຄົນຊີເຣຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຢຣາມບາດເຈັບ.

⁶ໂຢຣາມຊົງກັບມາທີ່ເຢດຊະເຣເອນ ເພື່ອຮັກສາບາດແຜຊົງພຣະອົງໄດ້ຮັບທີ່ເມືອງຣາມາ, ພຣະອົງຊົງຕໍ່ສູ້ກັບອາຮາຊາເອນ, ກະສັດຂອງຊີເຣຍ, ດັ່ງນັ້ນອາຮາຊາຣີຢາລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາມ, ກະສັດຂອງຢູດາ, ສະເດັດລົງໄປເຝົ້າເຢໂຮຣາມ ລູກຊາຍຂອງອາຮາບໃນເມືອງເຢດຊະເຣເອນ, ເພາະວ່າພຣະອົງປ່ວຍຫນັກ.

⁷ປັດນີພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດໄວ້ແລ້ວວ່າ ຄວາມຫລົ້ມຈົມຂອງອາຮາຊີຢາຈະມາໂດຍທີ່ພຣະອົງສະເດັດລົງໄປຢຽມ ໂຢຣາມ.

ເພາະເມື່ອພຣະອົງສະເດັດໄປບ່ອນນັ້ນ, ພຣະອົງສະເດັດອອກໄປກັບເຢໂຮຣາມ ເພື່ອຈະປະທະກັບເຢຣູລູກຊາຍນິມຊີ, ຜູ້ຊົງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ຕັດຣາຊະວົງຂອງອາຮາບອອກເສຍ.⁸ຢູມາເມື່ອເຢຣູກຳລັງສຳເລັດໂທດຣາຊະວົງຂອງອາຮາບ, ເພິ່ນໄດ້ພິບເຈົ້ານາຍຂອງຢູດາ ແລະ ບັນດາລູກຊາຍອ້າຍຂອງອາຮາຊີຢາ ຜູ້ມາບົວລະບັດອາຮາຊີຢາ. ເພິ່ນກໍ່ໄດ້ປະທານພວກເຂົາທັງຫລາຍເສຍ.

⁹ເຢຣູໄດ້ຄືນຫາອາຮາຊີຢາ; ພຣະອົງກໍ່ຖືກຈັບຕອນທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນຊາມາເຣຍ, ພວກເຂົາພາພຣະອົງມາຫາເຢຣູ, ເພື່ອປະທານຊີວິດພຣະອົງເສຍ. ພວກເຂົາກໍ່ຝັ່ງພະສົບໄວ້, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ພຣະອົງຊົງເປັນລູກຊາຍຂອງເຢໂຮຣາຟັດ, ຜູ້ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວດ້ວຍສິນສຸດພະທ້ຽມຂອງພຣະອົງ,” ດັ່ງນັ້ນຣາຊະວົງຂອງອາຮາຊີຢາບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປົກຄອງຣາຊະອານາຈັກໄດ້.

¹⁰ປັດນີອາທາລີຢາ, ແມ່ຂອງອາຮາຊີຢາ, ເຫັນວ່າລູກຊາຍຂອງພະນາງສິ້ນພະຊົນແລ້ວ,

ພະນາງກໍ່ລຸກຂຶ້ນທຳລາຍເຊື້ອພຣະວົງແຫ່ງຣາຊະວົງຂອງຢູດາຈົນຫມົດ.¹¹ແຕ່ພະນາງເຢໂຮຣາບາ, ລູກສາວຂອງກະສັດ, ໄດ້ນຳໂຢອາດ, ລູກຊາຍຂອງອາຮາຊີຢາ, ໄປເສຍຈາກທຳມກາງບັນດາລູກຊາຍຂອງກະສັດ ຜູ້ຊົງຈະຕ້ອງຖືກປຣະທານ. ນາງກໍ່ເຊື່ອງໂຢອາດ ທັງຜູ້ລ້ຽງຂອງນາງໄວ້ໃນຫ້ອງນອນ. ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ເຢໂຮຣາບາ, ລູກສາວຂອງກະສັດເຢໂຮຣາມ, ເມຍຂອງປະໂລຫິດເຢໂຮຣາດາ (ເພາະວ່າພະນາງເປັນນັ້ງສາວຂອງອາຮາຊີຢາ), ໄດ້ເຊື່ອງໂຢອາດ, ໃຫ້ພິນຈາກພະນາງອາທາລີຢາເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພະນາງປຣະທານໂຢອາດໄດ້.

¹²ໂຢອາດໄດ້ຢູ່ກັບນາງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າເຊື່ອງຕົວຢູ່ຫົກປີ, ຝ່າຍພະນາງອາທາລີຢາກໍ່ໄດ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນ.

23 ¹ໃນປີທີ່ເຈັດ, ເຢໂຮຣາດາໄດ້ສະແດງຄວາມກຳລັງ ແລະ ໃຫ້ພວກນາຍຮ້ອຍເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບຕີນ, ມີອາຊາຣີຢາລູກຊາຍເຢໂຮຣາມ, ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເຢໂຮຣານັ້ນ, ອາຊາຣີຢາລູກຊາຍໂອເບັດ, ມາອາເສຢາລູກຊາຍອາດາຢາ, ແລະ ເອລີຊາຟັດລູກຊາຍຊິກຣີ.

²ພວກເຂົາທັງຫລາຍທ່ຽວໄປຫົວຢູດາ ແລະ ຮວບຮວມຄົນເລວີມາຈາກທຸກຫົວເມືອງຂອງຢູດາ, ທັງບັນດາຫົວຫນ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງອິສະຣາເອນ,

ແລະ ມາຍັງເຢຣູຊາເລັມ. ບັນດາຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດກໍ່ເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບກະສັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຢໂຣຢາດາກ່າວແກ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, “ເບິ່ງແມ່ ລູກຊາຍຂອງກະສັດຈະປົກຄອງ, ຕາມທີ່ພຣະຢາເວກ່າວກ່ຽວກັບບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ. ⁴ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ຄື ທ່ານຜູ້ເປັນປະໂລຫິດ ແລະຄົນເລວີຜູ້ອອກເວນຍາມໃນວັນສະບາໂຕຫນຶ່ງໃນສາມ, ໃຫ້ເປັນຄົນເຝົ້າປະຕູ. ⁵ອີກຫນຶ່ງໃນສາມໃຫ້ຢູ່ທີ່ພະຣາຊະສຳນັກ, ແລະ ຫນຶ່ງໃນສາມໃຫ້ຢູ່ທີ່ປະຕູໂຂງ. ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງຢູ່ໃນເດີນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ⁶ຢ່າໃຫ້ຈັກຄົນຫນຶ່ງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ນອກຈາກປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີທີ່ບໍ່ວລະບັດຢູ່. ພວກເຂົາທັງຫລາຍເຂົ້າໄປໄດ້ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ອີສຸດ. ແຕ່ປະຊາຊົນທັງປວງຈະຕ້ອງຮັກສາການບັງຄັບບັນຊາຂອງພຣະຢາເວ. ⁷ໃຫ້ຄົນເລວີອ້ອມກະສັດໄວ້, ແຕ່ລະຄົນໃຫ້ຖືອາວຸດ. ຜູ້ໃດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກປຣະຫານ. ຈົ່ງຢູ່ກັບກະສັດເມື່ອພະອົງສະເດັດເຂົ້າມາ ແລະ ເມື່ອພະອົງສະເດັດອອກໄປ.” ⁸ດັ່ງນັ້ນຄົນເລວີ ແລະ ຄົນຢູດາທັງປວງໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ປະໂລຫິດເຢໂຣຢາດາໄດ້ບັນຊາໄວ້. ພວກເຂົາຕ່າງກໍ່ນຳຄົນຂອງຕົນມາ, ຄືທັງຄົນທີ່ອອກເວນຍາມໃນວັນສະບາໂຕ, ແລະ ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຂົ້າເວນຍາມ ໃນວັນສະບາໂຕ, ເພາະເຢໂຣຢາດາ, ປະໂລຫິດໄດ້ບໍ່ໄດ້ປ່ອຍກອງເວນຍາມໃຫ້ອອກເວນ. ⁹ເຢໂຣຢາດາ, ປະໂລຫິດ, ໄດ້ມອບຫອກກັບຫອກ ແລະ ໂລ່ຊິງເປັນຂອງກະສັດດາວິດທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງຮ້ອຍ. ¹⁰ເຢໂຣຢາດາໄດ້ຕັ້ງທະຫານທັງຫມົດ, ໃຫ້ອ້ອມກະສັດໄວ້ ທຸກຄົນຖືອາວຸດຕັ້ງແຕ່ດ້ານຂວາຂອງພຣະວິຫານຮອດດ້ານຊ້າຍຂອງພຣະວິຫານ, ຮອບແທ່ນບູຊາ ແລະ ພຣະວິຫານ. ¹¹ແລ້ວພວກເຂົານຳລູກຊາຍຂອງກະສັດອອກມາ, ແລະ ສຸບມົງກຸດໃຫ້ພະອົງ ມອບພະໂອວາດໃຫ້ແກ່ພະອົງ. ຕັ້ງພະອົງໄວ້ເປັນກະສັດ, ແລະ ເຢໂຣຢາດາກັບລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍ່ເຈີມພະອົງ, ແລະຮ້ອງວ່າ, “ຂໍກະສັດຊົງພະຈະເຣີນ.” ¹²ເມື່ອອາທາລີຢາໄດ້ຍິນສຽງປະຊາຊົນແລ່ນ ແລະສັນຣະເສີນກະສັດ, ພະນາງກໍ່ສະເດັດເຂົ້າໄປຫາປະຊາຊົນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ¹³ແລະ ເມື່ອພະນາງທອດພະເນດ ເບິ່ງແມ່, ມີກະສັດປຣະທັບຢືນຢູ່ທີ່ເສົາຂອງພະອົງຊື່ທາງເຂົ້າ, ແລະ ບັນດາຜູ້ບັງຄັບກອງທັບ ແລະ ທະຫານເປົ່າແກກຢູ່ຂ້າງກະສັດ. ປະຊາຊົນທັງປວງ ແຕ່ງແຜ່ນດິນ ກໍ່ຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະ ເປົ່າແກກ, ບັນດານັກຮ້ອງພ້ອມກັບເຄື່ອງດົນຕີຂອງພວກເຂົາກໍ່ນຳການສັນຣະເສີນ. ພະນາງອາທາລີຢາກໍ່ຈົກເສື້ອຜ້າຂອງພະນາງ ແລະ ຊົງຮ້ອງວ່າ, “ກະບິດ! ກະບິດ!” ¹⁴ປະໂລຫິດເຢໂຣຢາດາ, ຈົ່ງນຳບັນດານາຍຮ້ອຍຜູ້ບັນຊາການກອງທັບອອກມາ ສັງພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຄຸມຕົວພະນາງອອກມາລະຫວ່າງແຖວທະຫານ; ຜູ້ໃດທີ່ຕາມພະນາງໄປ, ກໍ່ໃຫ້ປຣະຫານຊີວິດເສຍດ້ວຍດາບ.” ເພາະປະໂລຫິດກ່າວວ່າ, “ຢ່າປຣະຫານພະນາງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.” ¹⁵ດັ່ງນັ້ນພະນາງກໍ່ສະເດັດໄປທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູຄອກມ້າໃນພະຣາຊະວັງ, ແລ້ວຖືກປະຫານເສຍບ່ອນນັ້ນ. ¹⁶ເຢໂຣຢາດາໄດ້ເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາລະຫວ່າງເພິ່ນເອງ, ກັບປະຊາຊົນທັງປວງ, ແລະ ກະສັດວ່າ, ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະຢາເວ. ¹⁷ແລ້ວປະຊາຊົນທັງປວງກໍ່ໄປທີ່ວິຫານຂອງພະບາອານ ແລະ ເພື່ອທຳລາຍເສຍ. ພວກເຂົາໄດ້ທຸບແທ່ນບູຊາກັບຮູບເຄົ້າຮິບຂອງພະບາອານນັ້ນໃຫ້ເປັນປ່ຽງ, ແລະ ພວກເຂົາປຣະຫານປະໂລຫິດມັດຕານ, ຂອງພະບາອານ, ເສຍຕໍ່ຫນ້າແທ່ນບູຊາ. ¹⁸ເຢໂຣຢາດາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເວນຍາມໄວ້ເບິ່ງແຍງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຢເວພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງປະໂລຫິດ, ທີ່ເປັນຄົນເລວີ, ຜູ້ທີ່ດາວິດຊົງຈັດຕັ້ງໃຫ້ເບິ່ງແຍງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໃຫ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ, ຕາມທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະການຮ້ອງເພງ, ຕາມຄຳສັ່ງຂອງດາວິດ. ¹⁹ເຢໂຣຢາດາໄດ້ຕັ້ງຜູ້ເຝົ້າປະຕູໄວ້ທີ່ປະຕູຮົວພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຜູ້ມີມົນທົນດ້ວຍປະການຫນຶ່ງປະການໃດເຂົ້າໄປ. ²⁰ເຢໂຣຢາດາໄດ້ນຳຜູ້ບັງຄັບກອງຮ້ອຍ, ຂ້າຣາຊະການ, ຜູ້ປົກຄອງປະຊາຊົນ, ແລະ ບັນດາປະຊາຊົນແຕ່ງແຜ່ນດິນ. ໄດ້ເຊີນກະສັດລົງມາຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ; ປະຊາຊົນໄປທາງປະຕູເທິງ ໄປສູ່ພະຣາຊະສຳນັກ ແລະ ໄດ້ເຊີນກະສັດປະທັບເທິງພະຣາຊະບັນລັງແຕ່ງຣາຊະອານາຈັກ. ²¹ດັ່ງນັ້ນບັນດາປະຊາຊົນແຕ່ງແຜ່ນດິນກໍ່ປິຕິຍິນດີ, ແລະ ເມືອງກໍ່ສະຫງົບງຽບ. ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປຣະຫານພະນາງອາທາລີຢາເສຍດ້ວຍດາບແລ້ວ.

24

¹ໂຢອາດໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງນັ້ນ ພະອົງມີອາຍຸເຈັດປີ; ພະອົງຊົງປົກຄອງໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມສີ່ສິບປີ. ມານດາຂອງພະອົງຊົງພະນາມວ່າ ນາງຊີບີຢາ, ແຕ່ງເມືອງເບເອເຊບ. ²ໂຢອາດຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ຊອບໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວຕະຫລອດຊີວິດອາຍຸຂອງປະໂລຫິດເຢໂຣຢາດາ. ³ເຢໂຣຢາດາຫາມະເຫສີໃຫ້ພະອົງສອງອົງ, ແລະ ພະອົງກໍ່ໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຫລາຍອົງ. ⁴ຕໍ່ມາພາຍຫລັງ, ໂຢອາດຊົງຕັ້ງພະທັຍທີ່ຈະສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ⁵ພະອົງຊົງປະຊຸມປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີ, ແລະ ໂດຍກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງອອກໄປຕາມຫົວເມືອງຢູດາ ແລະ ເກັບເງິນຈາກອິສະຣາເອນທັງປວງ ເພື່ອສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເປັນປີໄປ. ຈົ່ງຮີບເຮັດວຽກນັ້ນ.” ແຕ່ຄົນເລວີບໍ່ເລັ່ງເຮັດວຽກ. ⁶ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈົ່ງເອີ້ນເຢໂຣຢາດາ, ຜູ້ເປັນຫົວຫນ້າ, ແລະກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, “ເຫດໃດທ່ານບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນເລວີນຳເງິນເສຍສ່ວຍເຂົ້າມາຈາກຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມຊົງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳນົດໄວ້ ໃຫ້ຊຸມນຸມຊົນອິສະຣາເອນ, ນຳມາເພື່ອຫໍ້ເຕັ້ນພຣະໂອວາດ?” ⁷ເພາະບັນດາລູກຊາຍຂອງພະນາງອາທາລີຢາ, ຍິງຜູ້ຊົວຮ້າຍ, ຄົນນັ້ນໄດ້ຢູ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງທີ່ມອບຖວາຍທັງຫມົດຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວມອບໃຫ້ແກ່ພະບາອານ. ⁸ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈົ່ງຊົງບັນຊາ, ແລະ ພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດຫີບຫນ່ວຍຫນຶ່ງວາງໄວ້ນອກປະຕູພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ⁹ແລ້ວມີຄຳປະກາດໄປຫົວຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ, ໃຫ້ເສຍສ່ວຍຕາມທີ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າກຳນົດແກ່ອິສະຣາເອນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເຂົ້າມາຖວາຍພຣະຢາເວ. ¹⁰ບັນດາເຈົ້ານາຍທັງຫມົດ ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງກໍ່ປິຕິຍິນດີ ແລະ ນຳຄ່າເສຍສ່ວຍຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍມາປ່ອນລົງໃນຫີບຈິນຄົບ. ¹¹ແລະມັນກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຄົນເລວີນຳຫີບເຂົ້າມາໃຫ້ພະນັກງານຂອງກະສັດເມື່ອໃດ, ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າມີເງິນຫລາຍ ເລຂາ ແລະ ເຈົ້າຫນ້າທີ່ຂອງມະຫາປະໂລຫິດຈະເຂົ້າມາຖອກຫີບອອກ ແລະ ນຳຫີບກັບໄປໄວ້ບ່ອນເກົ່າ ພວກເຂົາເຮັດຢ່າງນີ້ທຸກມື້ ແລະ ເກັບເງິນໄດ້ເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ¹²ກະສັດ ແລະ ເຢໂຣຢາດາກໍ່ມອບໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ເບິ່ງແຍງກິດຈະການຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຈ້າງຊ່າງກໍ່ ແລະ ຊ່າງໄມ້ໃຫ້ສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ທັງຄົນງານຊ່າງເຫລັກ ແລະ ຊ່າງທອງເຫລືອງ ໃຫ້ສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ດັງນັ້ນບັນດາຄົນທີ່ຮັບຮູ້ຈັກຈາກເຮັດວຽກຈຶ່ງໄດ້ເຮັດວຽກ ແລະງານສ້ອມແປງກໍດໍາເນີນກ້າວໜ້າໃນມືຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາໄດ້ສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຂະໜາດເດີມ ແລະ ເສີມໃຫ້ແຂງແຮງຂຶ້ນ.¹⁴ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສໍາເລັດແລ້ວ, ເຂົາກໍນໍາເງິນທີ່ເຫລືອຢູ່ມາຕໍ່ໜ້າພະພິກກະສັດ ແລະ ເປໂຮຢາດາ. ພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາເງິນນັ້ນເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ສໍາລັບພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວ, ຄືເຄື່ອງໃຊ້ສໍາລັບການບິວລະບັດ ທັງສໍາລັບການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ຖ້ວຍ ແລະ ພາຊະນະຄໍາ ແລະ ເງິນ. ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຕະຫລອດຊີວິດຂອງເປໂຮຢາດາ.

¹⁵ເປໂຮຢາດາເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ກໍສິນຊີວິດ; ເມື່ອສິນຊີວິດນັ້ນເພີ່ມມີອາຍຸ 130 ປີ.

¹⁶ພວກເຂົາກໍຝັງສືບເພີ່ມໄວ້ໃນນະຄອນຂອງດາວິດທໍາມາກາງບັນດາກະສັດ, ເພາະເພີ່ມໄດ້ກະທໍາການດີໃນອິສະຣາເອນ, ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ບັດນີ້ຫລັງຈາກທີ່ເປໂຮຢາດາສິນຊີວິດແລ້ວ, ບັນດາເຈົ້ານາຍແຫ່ງຢູດາໄດ້ເຂົ້າມາຖວາຍບັງຄັບຕໍ່ກະສັດ. ແລ້ວກະສັດຊົງຝັງຄໍາທຸນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະບິວລະບັດບັນດາເສົາຮູບເຄົາຣົບ ແລະ ຮູບເຄົາຣົບ. ພຣະພິໂຣດໄດ້ລົງມາເຫນືອຢູດາ ແລະ ເປຣູຊາເລັມ ເພາະບາບຂອງພວກເຂົາ.

¹⁹ແຕ່ພຣະອົງຍັງຊົງໃຊ້ຜູ້ທ່ານວາຍມາທໍາມາກາງພວກເຂົາເພື່ອຈະນໍາພວກເຂົາໃຫ້ກັບມາຫາພຣະຢາເວ; ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ຍອມຫວັງງົດຫຼັງ.

²⁰ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສວມທັບເຊຄາຣີຢາລູກຊາຍເປໂຮຢາດາ, ປະໂລຫິດ; ເພີ່ນຢືນຢູ່ເຫນືອປະຊາຊົນ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ພຣະເຈົ້າກ່າວດັງນີ້ວ່າ ‘ເປັນຫຍັງທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ, ອັນເປັນເຫດໃຫ້ທ່ານຈະເຮັດຂຶ້ນບໍ່ໄດ້?’ ເພາະທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ປະຖິ້ມພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຈຶ່ງປະຖິ້ມທ່ານ.”²¹ພວກເຂົາທັງຫລາຍຄິດຮ້າຍຕໍ່ເຊຄາຣີຢາ; ແລະ ໂດຍຄໍາບັນຊາຂອງກະສັດ, ພວກເຂົາຈຶ່ງແກວ່ງຫີນໃສ່ເພີ່ນໃນເດີນພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ຢາເວ.²²ດັງນີ້ແຫລະ, ກະສັດ, ໂຢອາດາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຊົງລະນຶກເຖິງຄວາມກະຣຸນາທີ່ເປໂຮຢາດາ, ບິດາຂອງເຊຄາຣີຢາ, ໄດ້ສະແດງຕໍ່ພະອົງ. ແຕ່ໄດ້ຊົງປະທານລູກຊາຍຂອງເພີ່ນເສຍ. ເມື່ອພວກເຂົາກໍາລັງຈະຕາຍ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ຂໍພຣະຢາເວຊົງຫອດພຣະເນດ ແລະແກ້ແຄ້ນແທນ.”

²³ຕໍ່ມາເມື່ອຮອດທ້າຍປີ, ກອງທັບຂອງຄົນຊີເຣຍກໍມາຕໍ່ສູ້ກັບໂຢອາດາ. ພວກເຂົາມາຮອດຢູດາ ແລະ ເປຣູຊາເລັມ; ແລ້ວໄດ້ທໍາລາຍບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງປະຊາຊົນຈາກຫມູ່ປະຊາຊົນ ແລະ ສົງເຄື່ອງທີ່ຍຶດໄດ້ທັງຫມົດໄປໃຫ້ກະສັດແຫ່ງດາມາເຊ.

²⁴ເຖິງວ່າກອງທັບຄົນຊີເຣຍມາແຕ່ຫນ້ອຍຄົນ, ພຣະຢາເວຊົງມອບກອງທັບໃຫຍ່ໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ເພາະຢູດາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງຕົນ. ດັງນີ້ແຫລະ ຄົນຊີເຣຍຈຶ່ງໄດ້ລົງໂທດໂຢອາດາ.

²⁵ໃນເວລາເມື່ອງຄົນຊີເຣຍພວກເຂົາຈາກພະອົງໄປ, ໂຢອາດາໄດ້ຊົງບາດເຈັບ. ຂ້າຣາຊະການຂອງພະອົງ ກໍຄິດຮ້າຍຕໍ່ພະອົງ ເພາະເລືອດຂອງລູກຊາຍເປໂຮຢາດາ, ປະໂລຫິດ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຣະຫານພະອົງເສຍທີ່ເທິງຕຽງນອນ ພະອົງກໍສິນພະຊົນ ພວກເຂົາຝັງພະສືບໄວ້ໃນນະຄອນດາວິດ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຝັງພະສືບໄວ້ໃນຊຸມຝັງສືບຂອງບັນດາກະສັດ.²⁶ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຄິດຮ້າຍຕໍ່ພະອົງຄື ຊາບາດລູກຊາຍນາງຊິເມອາດຄົນອໍາໂມນ, ແລະເປໂຮຊາບັດລູກຊາຍນາງຊິເມອິດ, ຄົນໂມອາບ.

²⁷ບັດນີ້ເລື່ອງລາວແຫ່ງລູກຊາຍຂອງພະອົງ, ພຣະອັນຫນັກໃຫຍ່ຫລວງທີ່ຕິກຢູ່ແກ່ພະອົງ, ແລະ ການສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ກໍມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືເລື່ອງລາວຂອງກະສັດ ແລະອາມາຊີຢາລູກຊາຍຂອງພະອົງ, ຂຶ້ນປົກຄອງແທນພະອົງ.

25 ¹ອາມາຊີຢາເລີມປົກຄອງນັ້ນ ພະອົງມີອາຍຸຊາວຫ້າປີ; ພະອົງຊົງປົກຄອງໃນເປຣູຊາເລັມຊາວເກົ່າປີ. ພະມານດາຂອງພະອົງຊົງພະນາມວ່າ ເປໂຮອັດດັນ, ຊາວເປຣູຊາເລັມ;²ພະອົງຊົງກະທໍາສິ່ງທີ່ພຣະທັຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍພະທັຍທີ່ແທ້ຈິງ.

³ຢູ່ມາພໍຣາຊະອານາຈັກຢູ່ໃນພະຫັດຂອງພະອົງຢ່າງຫມັ້ນຄົງແລ້ວ, ພະອົງຊົງປະຫານຊີວິດຂ້າຣາຊະການຂອງພະອົງ, ຜູ້ທີ່ຂ້າບິດາຂອງພະອົງ.

⁴ແຕ່ພະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະຫານຊີວິດລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ໄດ້ຊົງກະທໍາຕາມທີ່ມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ທີ່ພຣະຢາເວຊົງບັນຊາໄວ້ນັ້ນວ່າ, “ຢ່າໃຫ້ພໍ່ອ້າງຮັບໂທດເຖິງຕາຍແທນລູກຂອງຕົນ, ຫລືໃຫ້ລູກຕ້ອງຮັບໂທດເຖິງຕາຍແທນພໍ່ຂອງຕົນ, ແຕ່ໃຫ້ທຸກຄົນຮັບໂທດເຖິງຕາຍເນື່ອງໄດ້ວຍບາບຂອງຄົນນັ້ນເອງ.”

⁵ນອກຈາກນັ້ນ, ອາມາຊີຢາໄດ້ປະຊຸມພວກຢູດາ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ຜູ້ບັງຄັບກອງພັນ, ແລະຜູ້ບັງຄັບກອງຮ້ອຍ ຕາມເຮືອນບັນພະບູຣຸດຂອງຕົນ—ຄື ຢູດາ ແລະ ເບັນຍາມົນທັງຫມົດ. ພະອົງໄດ້ຊົງນັບຄົນທີ່ມີອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ ແລະ ຊົງເຫັນວ່າມີຊາຍຫມູ່ສາມແສນຄົນ, ສາມາດເຂົ້າເຮັດສິ່ງຄາມ, ສາມາດຖືຫອກ ແລະ ໄລ່.⁶ພະອົງຊົງຈ້າງທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າຈາກອິສະຣາເອນຫນຶ່ງແສນຄົນເປັນເງິນຫນຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນຕິນ.

⁷ແຕ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຄົນຫນຶ່ງມາເຝົ້າພະອົງທູນວ່າ, “ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຂໍຢ່າໃຫ້ກອງທັບອິສະຣາເອນໄປກັບພະອົງ, ເພາະພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບອິສະຣາເອນ—ຄືກັບຄົນເອຟຣາຍົມເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ.⁸ແຕ່ຖ້າພະອົງຄາດຫມາຍວ່າໂດຍວິທີນີ້ ພະອົງຈະເຂັມແຂງພໍທີ່ຈະເຂົ້າສົງຄາມ, ພຣະເຈົ້າຈະຊົງແກວ່ງພະອົງລົງຕໍ່ໜ້າສັດຕູ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງອິດທິຈະຊ່ວຍໄວ້ ຫລືຖິ້ມໄປໄດ້.”

⁹ອາມາຊີຢາກ່າວກັບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ, “ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດປະການໃດໃນເລື່ອງເງິນຫນຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນຕິນຊຶ່ງເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ກອງທັບອິສະຣາເອນໄປແລ້ວນັ້ນ?” ແລ້ວຄົນຂອງພຣະເຈົ້າທູນຕອບວ່າ, “ພຣະຢາເວຊົງສາມາດທີ່ຈະປຣະຫານແກ່ພະອົງຫລາຍກວ່ານີ້ອີກຫລາຍເທົ່າ.”¹⁰ດັງນັ້ນອາມາຊີຢາກໍຊົງປິດປ່ອຍກອງທັບຊົງມາຫາພະອົງຈາກເອຟຣາຍົມ; ໃຫ້ກັບໄປເຮືອນອີກ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້າຍຢູດາຫລາຍ ແລະ ໄດ້ກັບເຮືອນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ຢ່າງຮຸນແຮງ.

¹¹ອາມາຊີຢາຊົງກ້າແຂງຂຶ້ນ ແລະ ຊົງນໍາທະຫານຂອງພະອົງອອກໄປຍັງພູເຂົາເກືອ; ທີ່ນັ້ນພະອົງໄດ້ໂຈມຕີຊະນະຄົນເສອິຫນຶ່ງຫມື່ນຄົນ.

¹²ຄົນຢູດາຈັບເປັນໄດ້ຫນຶ່ງຫມື່ນຄົນ ແລະພາພວກເຂົາໄປທີ່ຈອມຜາ ແລະ ໄດ້ໂຍນພວກເຂົາມາຈາກຍອດໜ້າຜາ ແລະຖິ້ມລົງເຫວນັ້ນ, ດັງນັ້ນພວກເຂົາກໍຕົກລົງມຸ້ນເປັນຕ່ອນ.

¹³ແຕ່ຄົນຂອງກອງທັບຊົງອາມາຊີຢາຊົງປິດໃຫ້ກັບໄປ, ແລະບໍ່ໃຫ້ໄປຮີບດ້ວຍນັ້ນ, ພວກເຂົາລ້າຖອຍເຂົ້າໂຈມຕີຫົວເມືອງຂອງຢູດາ ຕັ້ງແຕ່ຊາມາເຣຍເຖິງເບັດໂຮໂຣນ. ຂ້າປະຊາຊົນສາມພັນຄົນ ແລະ ຍືດສິ່ງຂອງໄປເປັນຈໍານວນຫລາຍ.

¹⁴ຢູ່ມາ, ເມື່ອອາມາຊີຢາສະເດັດກັບຈາກການຂ້າພັນຄົນເອໂຣດ, ພະອົງຊົງນໍາຮູບເຄົາຣົບຂອງຊາວເສອິມາຕັ້ງໄວ້ເປັນພະຂອງພະອົງ, ແລະ ກາບນະມັສະການພະເຫລົ່ານັ້ນ. ຊົງເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍ.¹⁵ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຊົງຮ້າຍຕໍ່ອາມາຊີຢາ. ພະອົງຊົງໃຊ້ຜູ້ທ່ານວາຍຄົນຫນຶ່ງໄປຫາ, ທູນພະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງສະແຫວງຫາພະຂອງຊົນຊາດຫນຶ່ງ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຊົນຊາດຂອງຕົນເອງໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງເຈົ້າໄດ້?”

¹⁶ຢູ່ມາຂະນະທີ່ລາວກໍາລັງທູນຢູ່ ກະສັດກ່າວກັບລາວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນທີ່ປຶກສາຂອງກະສັດຫລື? ຢຸດ! ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍ?”

ຜູ້ທ່ານວາຍນັ້ນຈຶ່ງຢຸດ ແຕ່ທູນວ່າ, “ຂ້າພະອົງຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຕັ້ງພຣະທັຍຈະທໍາລາຍພະອົງ ເພາະພະອົງຊົງກະທໍາເຊັ່ນນີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຊົງຝັງຄໍາປຶກສາຂອງຂ້າພະອົງ.”

¹⁷ອາມາຊີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຊົງຮັບຄຳປຶກສາ ແລະ ຊົງໃຊ້ໃຫ້ໄປເປົ້າໂຢອາດລູກຊາຍຂອງເຢໂຮອາຮາດ ລູກຊາຍຂອງເຢຮູກະສັດຂອງອິສະຣາເອນ, ທຸນວ່າ, “ມາແມ, ໃຫ້ເຮົາທັງສອງມາຜະເຊີນໜ້າກັນຕໍ່ໜ້າໃນສົງຄາມ.”

¹⁸ແຕ່ໂຢອາດກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນຊົງໃຊ້ໄປຍັງອາມາຊີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ກ່າວວ່າ, “ຕົນຜັກໜາມເທິງເລບານອນສິ່ງຂ່າວໄປຫາຕົນສິນເທິງເລບານອນ, ກ່າວວ່າ, ‘ຈົ່ງຍົກລູກສາວຂອງເຈົ້າໃຫ້ເປັນເມຍລູກຊາຍຂອງເຮົາ,’ ແຕ່ສັດປ່າໂຕໜຶ່ງແຫ່ງເລບານອນຜ່ານມາ ຍຽບຕົນຜັກໜາມລົງເສຍ.”¹⁹ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂຈມຕີເອໂດມ,’ ແລະ ຈິດໃຈຂອງທ່ານກ່າວອາດຊື່ນໃນຄວາມໂອ້ອວດ. ພູມໃຈໃນຊັບຊະນະຂອງທ່ານ, ແຕ່ຈົ່ງຢູ່ກັບເຮືອນເຖິດ, ເພາະເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງເລົ່າໃຈຕົນເອງໃຫ້ຕໍ່ສູ້ ແລະ ຮັບອັນຕະຣາຍ ອັນຈະໃຫ້ທ່ານລົ້ມລົງ, ທັງທ່ານ ແລະ ຢູດາ?”

²⁰ແຕ່ອາມາຊີຢາບໍ່ຊົງຟັງ, ເພາະເປັນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພະອົງຈະຊົງມອບພວກເຂົາທັງຫລາຍໄວ້ໃນມືຂອງສັດຕູ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຊອກຫາພະແຫ່ງເອໂດມ.²¹ດັ່ງນັ້ນໂຢອາດ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຈຶ່ງໄດ້ໂຈມຕີ, ພະອົງກັບອາມາຊີກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຜະເຊີນໜ້າກັນທີ່ເບັດເຊເມັດ ຊົງເປັນຂອງຢູດາ.²²ຢູດາກໍ່ພ່າຍແພ້ອິສະຣາເອນ ແລະ ທຸກຄົນກໍ່ໜີກັບໄປເຕັ້ນຂອງຕົນ.

²³ໂຢອາດ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຊົງຈັບອາມາຊີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາລູກຊາຍຂອງໂຢອາດ ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮອາຮາດທີ່ເບັດເຊເມັດ. ພະອົງໄດ້ຊົງນຳພະອົງມາຍັງເຢຣູຊາເລັມ ຊົງທຳລາຍກຳແພງເຢຣູຊາເລັມລົງສື່ຮ້ອຍສອກ ຕັ້ງແຕ່ປະຕູເອຟຣາຍົມເຖິງປະຕູແຊ.²⁴ເງິນທັງຫມົດ ທັງເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດຊົງພົບໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຮັກສາຂອງໂອເບັດເອໂດມ, ທັງຄັງຊັບຂອງສຳນັກພະຣາຊະວັງ ພ້ອມກັບຄົນປະກັນດ້ວຍ, ແລະ ພະອົງສະເດັດກັບໄປຍັງຊາມາເຣຍ.

²⁵ອາມາຊີຢາ ລູກຊາຍຂອງໂຢອາດ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ຊົງພະຊົນຢູ່ສືບຫ້າປີ ຫລັງຈາກການສະຫວັນນະຄົດຂອງໂຢອາດ, ລູກຊາຍຂອງເຢໂຮອາຮາດ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.²⁶ສ່ວນພະຣາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງອາມາຊີຢາ, ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ, ກໍ່ໄດ້ປັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະ ອິສະຣາເອນ?

²⁷ນັບແຕ່ເວລາທີ່ອາມາຊີຢາຊົງຫັນໄປຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວ, ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ຄິດກະບົດ ຕໍ່ພະອົງໃນເຢຣູຊາເລັມ. ພະອົງຊົງຫນີໄປຫຼີກກິດ, ແຕ່ພວກເຂົາໄປຕາມພະອົງຫຼີກກິດ ແລະ ປະຣະຫານພະອົງເສຍບ່ອນນັ້ນ. ພວກເຂົານຳພະສົບໃສ່ຫລັງມ້າກັບມາ ແລະ ຝັງໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງໃນເມືອງແຫ່ງຢູດາ.

26 ¹ປະຊາຊົນທັງຫມົດແຫ່ງຢູດາຈຶ່ງຕັ້ງອຸດຊີຢາ, ຜູ້ຊົງມີອາຍຸສືບຫຼັກປີ, ແລະ ໃຫ້ເປັນກະສັດແຫ່ງອາມາຊີຢາບິດາຂອງພະອົງ.

²ພະອົງຊົງສ້າງເມືອງເອລັດ ແລະ ໃຫ້ກັບຄືນແກ່ຢູດາ. ຫລັງຈາກທີ່ກະສັດຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ.

³ເມື່ອອຸດຊີຢາຊົງເລີ່ມປົກຄອງນັ້ນ ພະອົງມີອາຍຸສືບຫຼັກປີ. ພະອົງຊົງປົກຄອງໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມຫ້າສິບສອງປີ. ພະມານດາຂອງພະອົງຊົງພະນາມວ່າ ເຢໂກລີຢາຊາວເຢຣູຊາເລັມ.

⁴ພະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ພຣະທັຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມທີ່ອາມາຊີຢາ ບິດາຂອງພະອົງໄດ້ຊົງກະທຳທຸກປະການ.

⁵ພະອົງຊົງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າໃນສະໄຫມຂອງເຊຣາຣິຢາ, ຜູ້ເຂົ້າໃຈໃນນິມິດຕ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ. ຕາຍໃດທີ່ພະອົງສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າກໍ່ຊົງກະທຳໃຫ້ພະອົງຈະເຣີນ.

⁶ອຸດຊີຢາສະເດັດອອກໄປເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຟິລິສະຕິນ. ພະອົງໄດ້ຊົງພັງກຳແພງເມືອງກັດ, ກຳແພງເມືອງຢັບເນ, ແລະ ກຳແພງເມືອງອາຊະໂດດ; ພະອົງຊົງສ້າງຫົວເມືອງໃນເຂດແດນອາຊະໂດດ ແລະ ບ່ອນອື່ນອີກຫຼາຍກາງຄົນຟິລິສະຕິນ.⁷ພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ວຍພະອົງໃນການຕໍ່ສູ້ຄົນຟິລິສະຕິນ, ຕໍ່ສູ້ຄົນອາຫລັບທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກູເຣບອານ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບຄົນເມຣູນິມ. ຄົນອຳໂມນໄດ້ຖວາຍບັນນາການແກ່ອຸດຊີຢາ, ແລະ ພະນາມຂອງພະອົງກໍ່ແຜ່ອອກໄປເຖິງເຂດແດນເອຢິບ, ເພາະພະອົງຊົງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຫລາຍ.

⁹ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ອຸດຊີຢາຊົງສ້າງປ້ອມໃນເຢຣູຊາເລັມທີ່ປະຕູແຊ, ທີ່ປະຕູພູເຂົາ, ແລະ ບ່ອນກຳແພງໂຄ້ງຢາງແຂງແຮງ ແລະ ປ້ອງກັນປ້ອມເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁰ພະອົງຊົງສ້າງປ້ອມໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ຊົງຊຸດນ້ຳສ້າງຫລາຍແຫ່ງ, ເພາະພະອົງຊົງມີຝູງສັດໃຫຍ່, ທັງໃນພູເຂົາ ແລະ ໃນທົ່ງພຽງ. ພະອົງໄດ້ຊົງມີຊາວນາ ແລະ ຄົນຕັດແຕ່ງຕົ້ນອະນຸ່ງໃນໂນນພູໃນກາເມນ ແລະ ໃນທົ່ງນາທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ເພາະພະອົງຊົງຮັກການກະເສດຫລາຍ.

¹¹ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ອຸດຊີຢາຊົງມີກອງທະຫານທີ່ອອກໄປເຮັດສຶກເປັນກອງຕາມຈຳນວນທີ່ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຮວບຮວມໄວ້ນັ້ນກັນ ກັບມາອາເສຢາ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຮານານີຢາ, ຜູ້ບັງຄັບກອງທະຫານຄົນໜຶ່ງຂອງກະສັດ.

¹²ຈຳນວນທັງຫມົດຂອງບັນດາຫົວໜ້າຕະກູນພວກນັກຮົບມີຈຳນວນ2,600ຄົນ.¹³ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ ມີກອງທັບທະຫານ 307,500 ຄົນ ຜູ້ເຮັດສົງຄາມໄດ້ດ້ວຍກຳລັງຫລາຍ ເພື່ອຊ່ວຍກະສັດໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ.

¹⁴ອຸດຊີຢາຊົງຕຽມ—ໄລ່, ຫອກ, ຫມວກເຫລັກ, ເສືອເກາະ, ທະນູ, ແລະ ກ້ອນຫີນສຳລັບສະຫລົງໄວ້ໃຫ້—ກອງທັບ.¹⁵ໃນເຢຣູຊາເລັມ ພະອົງຊົງເຮັດເຄື່ອງກິນໄກໂດຍຄົນຊ່າງປະດິດ, ເຮັດຂຶ້ນໄວ້ເທິງປ້ອມ ແລະ ຕາມແຊ, ເພື່ອຍົງລູກທະນູ ແລະ ໂຍນກ້ອນຫີນໃຫຍ່. ພະນາມຂອງພະອົງກໍ່ຊຳລືໄປຍັງບັນດາແຜ່ນດິນໄກ, ເພາະພະອົງຊົງໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຢ່າງອັນສະຈັນຈົນພະອົງເຂັ້ມແຂງ.

¹⁶ແຕ່ເມື່ອພະອົງຊົງແຂງແຮງແລ້ວ, ພະອົງກໍ່ມີພະທັຍຈອງຫຼອກຂຶ້ນ ຈຶ່ງຊົງກະທຳຄວາມເສຍຫາຍ; ເພາະພະອົງລະເມີດຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ, ໂດຍເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງແທ່ນພູຊາ.¹⁷ອາຊາຣິຢາ, ປະໂລຫິດໄດ້ເຂົ້າໄປຕິດຕາມພະອົງພ້ອມກັບປະໂລຫິດຂອງພຣະຢາເວແປດສິບຄົນຜູ້ຊົງເກັ່ງກ້າ.¹⁸ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຂັດຂວາງກະສັດອຸດຊີຢາ ແລະ ທຸນພະອົງວ່າ, “ຂ້າແດ່ອຸດຊີຢາ ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພະອົງທີ່ຈະເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ແຕ່ເປັນໜ້າທີ່ຂອງປະໂລຫິດລູກຫລານຂອງອາໂຣນ, ຜູ້ຊົງຊຳຮະໄວ້ໃຫ້ບໍ່ອິສຸດ ເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມ. ຂໍເຊີນພະອົງສະເດັດອອກໄປຈາກສະຖານທີ່ບໍ່ອິສຸດນີ້, ເພາະພະອົງໄດ້ຊົງລ່ວງເກີນ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດອັນໃດຈາກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າເລີຍ.”

¹⁹ແລ້ວອຸດຊີຢາຊົງຮ້າຍ. ພະອົງມີກະຖາງໄຟຢູ່ໃນພຣະຫັດຈະຊົງເຜົາເຄື່ອງຫອມ. ເມື່ອພະອົງຊົງຮ້າຍຕໍ່ພວກປະໂລຫິດ, ພະຍາດຂີ້ຫູດກໍ່ເກີດຂຶ້ນມາທີ່ໜ້າຜາກຂອງພະອົງຕໍ່ໜ້າປະໂລຫິດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ຂ້າງແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມ.

²⁰ອາຊາຣິຢາປະໂລຫິດໃຫຍ່ ແລະ ບັນດາປະໂລຫິດທັງປວງເບິ່ງພະອົງ, ແລະເບິ່ງແມ, ພະອົງຊົງເປັນພະຍາດຂີ້ຫູດທີ່ໜ້າຜາກ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຊຸກພະອົງອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ. ໂດຍແທ້ຈິງ, ພະອົງເອງກໍ່ຊົງຮັບສະເດັດອອກໄປ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວຊົງລົງໂທດພະອົງແລ້ວ.

²¹ກະສັດອຸດຊີຢາຊົງເປັນພະຍາດຂີ້ຫູດຈົນມີສິ້ນພະຊົນ ແລະເພາະເປັນພະຍາດຂີ້ຫູດຈຶ່ງຊົງປະສະທັບໃນວັງຕ່າງຫາກ, ເພາະພະອົງຊົງຖືກຕັດອອກຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ໂຢທາມ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງ, ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງອາຊະສຳນັກປົກຄອງປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນ.

²²ສ່ວນພະຣາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງອຸດຊິຢາ, ຕັ້ງແຕ່ຕີນຈິນຈີບ, ເອຊາຢາຜູ້ທ່ານວາຍ ລູກຊາຍອາໂມດ, ໄດ້ບັນທຶກໄວ້.

²³ແລະອຸດຊິຢາກໍຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ; ພວກເຂົາກໍຝັງພະສິບໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງໃນນາບ່ອນຝັງສິບອັນເປັນຂອງກະສັດ, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ພະອົງຊົງເປັນພະຍາດຂີ້ຫຼົດ.” ໂຍທາມ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງກໍຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

27 ¹ເມື່ອໂຍທາມຊົງເລີ່ມປົກຄອງນັ້ນ ພະອົງມີອາຍຸຊາວຫ້າປີ; ພະອົງຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສິບຫົກປີ. ພະມານດາຂອງພະອົງມີພະນາມວ່າ ເຢຣູຊາ; ລູກສາວຂອງຊາໂດກ.²ພະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ພໍ່ພະອົງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມທີ່ອຸດຊິຢາ

ບິດາຂອງພະອົງໄດ້ຊົງກະທຳທຸກປະການ ເວັ້ນແຕ່ພະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ແຕ່ປະຊາຊົນຍັງປະຕິບັດໃນທາງເສຍຫາຍ.

³ພະອົງຊົງສ້າງປະຕູເທິງຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວ, ແລະ ຊົງກະທຳການກໍ່ສ້າງຫລາຍບ່ອນທີ່ກຳແພງຕາແສງໂອເຟນ.⁴ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ ພະອົງຊົງສ້າງຫົວເມືອງໃນແຖບພູເຂົາແຫ່ງຢູດາ, ແລະ ສ້າງປ້ອມກັບຫໍຄອຍຕາມປ່າໄມ້.

⁵ພະອົງຊົງສູ້ຮົບກັບກະສັດຄົນອຳໂມນ ແລະ ຊົງຊະນະພວກເຂົາ. ໃນປີນັ້ນ, ຄົນອຳໂມນໄດ້ຖວາຍເງິນແກ່ພະອົງຫນຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນຕິນ, ແລະ ເຂົາສາລິຫນຶ່ງຫມື່ນ, ໆວກັບເຂົ້າປາເລຫນຶ່ງຫມື່ນ. ຄົນອຳໂມນໄດ້ຖວາຍເທົາກັນໃນປີທີສອງ ແລະ ໃນປີທີສາມ.

⁶ດັ່ງນັ້ນໂຍທາມຈຶ່ງຊົງມີກຳລັງຫລາຍຂຶ້ນ ເພາະພະອົງຊົງກະກຽມທາງທັງຫລາຍຂອງພະອົງຕໍ່ພຣະພໍ່ພະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ.

⁷ສ່ວນພະຣາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງໂຍທາມ, ແລະການສົງຄາມທັງຫມົດຂອງພະອົງ, ກໍຈະກຳປະຈຳວັນຂອງພະອົງ

ກໍມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ແລະ ຢູດາ.

⁸ເມື່ອພະອົງຊົງເລີ່ມປົກຄອງ ພະອົງມີອາຍຸຊາວຫ້າປີ; ພະອົງຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສິບຫົກປີ.⁹ໂຍທາມລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາຝັງພະສິບໄວ້ໃນນະຄອນດາວິດ. ອາຮາດ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງ, ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

28 ¹ອາຮາດຊົງເລີ່ມປົກຄອງ ພະອົງມີອາຍຸຊາວປີ, ແລະ ພະອົງຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສິບຫົກປີ.

ພະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ພໍ່ພະອົງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຄືກັບດາວິດບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ.

²ແຕ່ຊົງດຳເນີນຕາມທາງຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ; ພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຮູບເຄົ້າຮົບສຳລັບບັນດາພະບາອານ.

³ນອກຈາກນັ້ນ, ພະອົງໄດ້ຊົງເຜົາເຄື່ອງຫອມທີ່ພູເຂົາລູກຊາຍຂອງອິນໂນມ ແລະ ຊົງເຜົາບັນດາລູກຊາຍຂອງພະອົງໃນໄຟ, ຕາມການເຮັດອັນຫນ້າກຽດຊັງຂອງບັນດາປະຊາຊາດ ຊົງພຣະຢາເວຊົງຂັບລ່ອອກໄປເສຍໃຫ້ຜົນຫນ້າປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.

⁴ພະອົງຊົງຖວາຍສັດບູຊາ ແລະ ຊົງເຜົາເຄື່ອງຫອມທີ່ປູຊະນິຍະສະຖານສູງ ແລະ ເທິງໂນນພູ ແລະ ກ້ອງຕີນໄມ້ຂຽວສິດທຸກຕື້ນ.

⁵ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງອາຮາດ, ຈຶ່ງຊົງມອບພະອົງໄວ້ໃນພະຫັດຂອງກະສັດແຫ່ງຊີເຣຍ. ຄົນຊີເຣຍຊະນະພະອົງ ແລະ ຈັບປະຊາຊົນຂອງພະອົງເປັນຊະເລີຍຈຳນວນຫລາຍ, ນຳມາຍັງດາມາເຊ. ອາຮາດຊົງຖືກມອບໄວ້ໃນພະຫັດຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ

ຜູ້ຊະນະພະອົງດ້ວຍການຂ້າຝັນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.⁶ເພາະວ່າເປົ້າລູກຊາຍເຣມາລີຢາ, ໄດ້ຂ້າ 120,00 ຄົນໃນຢູດາໃນມືດຽວ, ທັງຫມົດເປັນທະຫານເກັ່ງກ້າ, ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ປະຖົມພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງຕົນ.

⁷ຊິກຣີ, ທະຫານກ້າຂອງເອຟຣາຍິມໄດ້ສັງຫານມາອາເສຢາລູກຊາຍຂອງກະສັດ, ອັດຊະຣິກາມຫົວຫນ້າປົກຄອງກົມມະວັງ, ແລະ ເອນການາຜູ້ຮອງກະສັດ.⁸ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ຈັບຍາດຜົນອຸ່ງຂອງຕົນເປັນຊະເລີຍ 200,000 ຄົນ, ມີຜູ້ຍິງ, ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ.

ໄດ້ຍຶດສິ່ງຂອງເປັນຈຳນວນຫລາຍມາຈາກພວກເຂົານຳມາຍັງຊາມາເຣຍ.

⁹ແຕ່ຜູ້ທ່ານວາຍຄົນຫນຶ່ງຂອງພຣະຢາເວຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ຊື່ວ່າໂອເດັດ. ເພິ່ນອອກໄປພົບກອງທັບທີ່ມາຊາມາເຣຍ. ພະອົງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງແມ່ ເພາະພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍ, ຊົງຮ້າຍຕໍ່ຢູດາ, ພະອົງຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງທ່ານ.

ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ສັງຫານພວກເຂົາເສຍດ້ວຍຄວາມຮ້າຍຊຶ້ງຂຶ້ນໄປເຖິງຟ້າສະຫວັນ.

¹⁰ບັດນີ້ທ່ານທັງຫລາຍເຈຕະນາຈະຂົນເຫຼັງປະຊາຊົນແຫ່ງຢູດາເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ເປັນຂ້າທາດ ຊາຍ ແລະ ຂ້າທາດຍິງຂອງທ່ານ.

ແຕ່ຕົວທ່ານເອງບໍ່ມີບາບຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຫລື?¹¹ບັດນີ້, ຂໍຟັງຂ້າພະເຈົ້າ:

ແລະຂໍສົ່ງຊະເລີຍຊຶ້ງທ່ານໄດ້ນຳມາຈາກຍາດຜົນອຸ່ງຂອງທ່ານກັບໄປ, ເພາະວ່າພະພິໂຣດອັນແຮງກ້າຂອງພຣະຢາເວຢູ່ເຫນືອທ່ານທັງຫລາຍ.”

¹²ບຸກຄົນໃນຫົວຫນ້າຄົນເອຟຣາຍິມ—ຄື ອາຊາຣີຢາລູກຊາຍໂຢຮານານ, ເບເຣກີຢາລູກຊາຍເມຊິນເລໂມດ, ເຢຣີຊະກີຢາລູກຊາຍຊານລູມ, ແລະ ອາມາສາລູກຊາຍຣັດໄລ, ໄດ້ຢືນຂຶ້ນຂັດຂວາງບັນດາຜູ້ທີ່ກັບມາຈາກສົງຄາມ, “ໂດຍເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຈົ້າຢາຢາຊະເລີຍເຂົ້າມາບ່ອນນີ້,

ເພາະເຈົ້າມຸ້ງຫມາຍທີ່ຈະນຳໂທດບາບມາເຫນືອເຮົາຕໍ່ພຣະຢາເວ, ເພິ່ນເຂົ້າກັບບາບ ແລະ ກຳຊົວໃນປະຈຸບັນຂອງເຮົາ,

ເພາະວ່າກົມຊົວຂອງເຮົາກໍໃຫຍ່ຫລາຍ, ແລະ ພຣະພິໂຣດອັນແຮງກ້າຕໍ່ອິສະຣາເອນມີຢູ່ແລ້ວ.”

¹⁴ເພາະສະນັ້ນ ຜູ້ຖືອາວຸດຈຶ່ງຖິ້ມຊະເລີຍ ສົ່ງຂອງທີ່ຍຶດມາຕໍ່ຫນ້າເຈົ້ານາຍ ແລະ ຊຸມນຸມຊົນທັງປວງ.

¹⁵ຜູ້ຊາຍທີ່ຖືກລະບຸຊື່ນັ້ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນເອົາເສື້ອຜ້າທີ່ຍຶດມາໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເປື່ອຍກາຍຢູ່ໃນພວກຊະເລີຍ ແລະ ພວກເຂົາກໍນຸ່ງຫົ່ມໄວ້

ທັງເອົາເກີບໃຫ້ພວກເຂົາໃສ່. ພວກເຂົາຈັດຫາອາຫານ ເຄື່ອງດື່ມໃຫ້. ພວກເຂົາທັງຫາບາດແຜໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ນຳຄົນທີ່ອ່ອນເພຍຂຶ້ນລາ.

ນຳພວກເຂົາກັບມາຫາຍາດຜົນອຸ່ງຂອງພວກເຂົາທີ່ເມືອງເຢຣີໂກ, (ຄືເມືອງແຫ່ງຕີນຕານ) ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍກັບໄປຊາມາເຣຍ.

¹⁶ໃນເວລານັ້ນນັ້ນກະສັດອາຮາດຊົງໃຊ້ໃຫ້ໄປຫາກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ.¹⁷ເພາະຄົນເອໂດມໄດ້ບຸກລຸກເຂົ້າມາອີກ ໄດ້ໂຈມຕີຢູດາ, ແລະ ຈັບໄປເປັນຊະເລີຍນຳ.¹⁸ຄົນຟິລິສະຕິນໄດ້ເຂົ້າຢູ່ຫົວເມືອງໃນພູເຂົາ ແລະ ຫົວພາກໃຕ້ຂອງຢູດາ. ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເມືອງເບັດເຊເມັດ, ອາຢາໂລນ,

ເກເດໂຣດ, ໂສໂກກັບຫມູ່ຢ່ານ, ຕີມນາກັບຫມູ່ຢ່ານ, ແລະ ທັງກົມໂຊກັບຫມູ່ຢ່ານ. ພວກເຂົາກໍຕັ້ງເຕັ້ນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

¹⁹ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ຢູດາອ່ອນແອລົງດ້ວຍອາຮາດ, ກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ; ເພາະອາຮາດຊົງປ່ອຍໃຫ້ຫລົງອຳນາດຢູ່ໃນຢູດາ ແລະ ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຢາເວຢ່າງຫນັກ.²⁰ສະນັ້ນ ຕີກລັດປີເລເສ, ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ຈຶ່ງຍົກທັບຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບພະອົງ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ພະອົງທຸກພະຫັດແທນທີ່ຈະສະຫນັບສະຫນູນພະອົງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ.²¹ເພາະອາຮາດຊົງເອົາສິ່ງຂອງສ່ວນຫນຶ່ງຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຈາກຮາຊະສຳນັກຈາກເຈົ້ານາຍ, ທີ່ຖວາຍເປັນບັນນາການແກ່ກະສັດຂອງອັດຊີເຣຍ. ແຕ່ການກະທຳນີ້ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ພຣະອົງ.

²²ໃນຄວາມທຸກຍາກຂອງພະອົງຍັງບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຢາເວຄືກະສັດອາຮາດອີງດ້ວງກັນນີ້ແຫລະ.²³ເພາະພະອົງຊົງຖວາຍສັດບູຊາແກ່ພະຂອງເມືອງດາມາເຊ, ຊົງໄດ້ໃຫ້ພະອົງຜ່າຍແຜ່. ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເພາະວ່າພະຂອງກະສັດຊີເຣຍໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ເຮົາຈຶ່ງຈະຖວາຍສັດບູຊາແກ່ພະເຫລົ່ານັ້ນ,

ເພື່ອຈະຊ່ວຍເຮົາ.” ແຕ່ພະເຫລົ່ານັ້ນເປັນເຄື່ອງທຳລາຍພະອົງ ແລະອິສະຣາເອນທັງປວງດ້ວຍ.

²⁴ອາຮາດຊົງຮວບຮວມເຄື່ອງໃຊ້ຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕັດເຄື່ອງໃຊ້ແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຕ່ອນ.

ພະອົງຊົງປັດປະຕູພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະຊົງສ້າງແຫ່ນບູຊາສຳລັບພະອົງທຸກແຈເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

²⁵ ພະອົງຊົງສ້າງປູຊະນິຍະສະຖານສູງໃນຫົວເມືອງຂອງຢູດາທຸກຫົວເມືອງ ເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍພະອິນ. ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງຊົງພຣະພິໂຣດ.

²⁶ ສ່ວນພະຣາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງພະອົງ, ແລະ ກິຈະກຳປະຈຳວັນຂອງພະອົງທັງຫມົດ, ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ, ກໍມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະ ອີສະຣາເອນ.²⁷ ອາຮາດກໍລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາຝັງພະສົບໄວ້ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ນຳພະສົບໄປໄວ້ໃນຊຸມຝັງສົບຂອງກະສັດແຫ່ງອີສະຣາເອນ. ເຮເຊກີຢາ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນພະອົງ.

29 ¹ ເມື່ອເຮເຊກີຢາໄດ້ຊົງເລີ່ມປົກຄອງເມືອພະອົງມີອາຍຸຊາວຫ້າປີ; ພະອົງຊົງປົກຄອງໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມຊາວເກົ່າປີ.

ພະນາມຂອງພະອົງຊົງພະນາມວ່າ ອາບີຢາ; ລູກສາວຂອງເຊຄາຣີຢາ.² ແລະພະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ພຣະທັຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມທີ່ດາວິດບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງໄດ້ຊົງກະທຳທຸກປະການ.

³ ໃນປີທຳອິດແຫ່ງຣາຊະການຂອງພະອົງ, ໃນເດືອນທຳອິດ, ເຮເຊກີຢາຊົງເປີດປະຕູພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໄດ້ຊົງສ້ອມແປງປະຕູນັ້ນ.

⁴ ພະອົງຊົງນຳປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີເຂົ້າມາ, ແລະ ຊົງໃຫ້ພວກເຂົາຊຸມນຸມທີ່ຖະຫນົນທາງທິດຕາເວັນອອກ. ໂດຍກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຄົນເລວີ ເອີຍ! ຂໍຝັງເຮົາ, ຈົ່ງຊ່າຣະຕິວໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດ ແລະ ຊ່າຣະພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດ, ແລະ ຂຶ້ນສິ່ງເປື້ອນເປືອກໄປຈາກສະຖານທີ່ບໍ່ຮີສຸດ.

⁶ ເພາະບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ກະທຳການບໍ່ສັດຊື່ ແລະ ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົງໃນສາຍພຣະເນດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ; ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະອົງ, ຫັນຫນ້າຫນີໄປຈາກທີ່ປຣະທັບຂອງພຣະຢາເວເສຍ.⁷ ພວກເຂົາປິດປະຕູລະບຽງພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ຕັດຕະກຽງເສຍ; ທັງບໍ່ໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມ ຫລືຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນສະຖານທີ່ບໍ່ຮີສຸດແດ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອີສະຣາເອນ.

⁸ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະຢາເວຈຶ່ງມາເທິງຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວ, ແລະ ເປັນທີ່ເຢາະເຍີຍ, ຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນກັບຕາຂອງທ່ານແລ້ວ.⁹ ນິແມ່ນເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງ ບົດາທັງຫລາຍຂອງເຮົາໄດ້ລືມລົງດ້ວຍດາບ, ແລະ ລູກຊາຍລູກສາວກັບເມຍຂອງເຮົາໄດ້ຕົກເປັນຊະເລີຍເພາະເຫດນີ້.

¹⁰ ບັດນີ້ ເຮົາມີໃຈປະສົງທີ່ຈະເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອີສະຣາເອນ, ເພື່ອວ່າພຣະພິໂຣດອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງຈະຫັນໄປຈາກເຮົາ.¹¹ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ,

ຢ່າເມີນເສີຍເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເລືອກທ່ານໃຫ້ຢືນຢູ່ສະເພາະພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເພື່ອບົວລະບັດພຣະອົງ ແລະ ເຜົາເຄື່ອງຫອມ.”

¹² ແລ້ວຄົນເລວີກໍລຸກຂຶ້ນຄື ມາຮາດລູກຊາຍອາມາສາຍ, ແລະ ໂຢເອນລູກຊາຍອາຊາຣີຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຫລານຂອງໂກຮາດ; ແລະ ລູກຫລານຂອງເມຣາຣີ, ກິເຊລູກຊາຍອັບດີ, ແລະ ອາຊາຣີຢາລູກຊາຍເຢຣັນເລເລນ; ແລະ ຂອງຄົນເກໂຊນ, ມີໂຢອາລູກຊາຍຊິມມາ, ແລະ ເອເດັນລູກຊາຍໂຢອາ.

¹³ ລູກຫລານຂອງເອລີຊາຟັນ, ມີຊິມອີ ແລະ ເຢອູເອນ; ແລະ ລູກຫລານຂອງອາສັບ, ມີເຊຄາຣີຢາ ແລະ ມັດຕານີຢາ;¹⁴ ລູກຫລານຂອງເຮມານ, ມີເຢຣູເອນ, ແລະ ຊິເມອີ; ແລະ ລູກຫລານຂອງເຢດູທູນ, ມີເຊມາຢາ ແລະ ອຸດຊີເອນ.

¹⁵ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຮວບຮວມພື້ນຖານຂອງຕົນ, ແລ້ວຊ່າຣະຕິວໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດ, ແລະ ເຂົ້າໄປ, ຕາມທີ່ກະສັດໄດ້ຊົງບັນຊາ, ໂດຍພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ໃຫ້ຊ່າຣະພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດ.¹⁶ ປະໂລຫິດໄດ້ເຂົ້າໄປຂ້າງໃນຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວເພື່ອຊ່າຣະຕິວໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດ; ພວກເຂົານຳສິ່ງທີ່ເປື້ອນເປື້ອນທີ່ພິບເຫັນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວອອກມາທີ່ເດີນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

ຄົນເລວີກໍຂຶ້ນເອົາສິ່ງຂອງນັ້ນອອກໄປຍັງຫ້ວຍນ້ຳກິດໂຮນ.¹⁷ ພວກເຂົາເລີ່ມຊ່າຣະຕິວໃນປີທຳອິດຂອງເດືອນທຳອິດ. ໃນວັນທີ່ແປດຂອງເດືອນນັ້ນ ພວກເຂົາມາຍັງລະບຽງຂອງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາຊ່າຣະພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຢູ່ແປດມື້ ແລະ ໃນມື້ທີສິບຫົກຂອງເດືອນທຳອິດ ກໍສຳເລັດ.

¹⁸ ແລ້ວເຂົາໄປຫາກະສັດເຮເຊກີຢາ, ໃນພະຣາຊະວັງ ແລະ ໂດຍທຸນວ່າ,

“ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດຄວາມສະອາດພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວສຳເລັດແລ້ວ, ທັງແທ້ເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ຂອງແທ້ນັ້ນທັງຫມົດ

ແລະ ໂຕະເຂົາຈີຫນ້າພຣະພັກ, ທັງເຄື່ອງໃຊ້ຂອງໂຕະນັ້ນ.¹⁹ ເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດທີ່ກະສັດອາຮາດເລືອກຖິ້ມໃນຣາຊະການຂອງພະອົງ ຕອນທີ່ພະອົງບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍໄດ້ຕຽມພ້ອມ ແລະ ໄດ້ຊ່າຣະແລ້ວ. ເບິ່ງແມ່, ສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນກໍຢູ່ຫນ້າແທ້ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວ.”

²⁰⁻²¹ ແລ້ວກະສັດເຮເຊກີຢາຊົງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າ ແລະ ຮວບຮວມເອົາເຈົ້ານາຍຂອງເມືອງ; ໃຫ້ໄປນະມັສະການພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານອີກ ແລະ

ສະເດັດຂຶ້ນໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳຈົ່ງວເຖິກເຈັດໂຕ, ແກະຜູ້ເຈັດໂຕ, ລູກແກະເຈັດໂຕ, ແລະ

ແບ້ຜູ້ເຈັດໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບສຳລັບຣາຊະອານາຈັກ, ສະຖານທີ່ບໍ່ຮີສຸດ, ແລະ ຢູດາ. ພະອົງຊົງບັນຊາໃຫ້ລູກຫລານຂອງອາໂຣນຄື

ປະໂລຫິດໃຫ້ຖວາຍຂອງເຫລົ່ານັ້ນເທິງແທ້ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວ.

²² ພວກເຂົາຈຶ່ງຂ້າງວເຖິກ, ແລະ ປະໂລຫິດກໍຮັບເລືອດຊີດໃສ່ທີ່ແທ້ນບູຊາ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍຂ້າແກະຜູ້ ແລະ ເອົາເລືອດຂອງມັນຊີດໃສ່ແທ້ນບູຊາ; ແລະ

ຂ້າລູກແກະ ເອົາເລືອດຂອງມັນຊີດໃສ່ແທ້ນບູຊາ.²³ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາແບ້ຜູ້ສຳລັບເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບນັ້ນ ພວກເຂົານຳມາໃຫ້ກະສັດ ແລະ ທີປະຊຸມ;

ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍເອົາມືຂອງຕົນວາງເທິງແບ້ນັ້ນ.²⁴ ປະໂລຫິດກໍຂ້າແບ້ເສຍ, ແລະ ເອົາເລືອດຂອງມັນເຮັດການຄືນດີກັນເທິງແທ້ນນັ້ນ

ເພື່ອເຮັດການລືບຊ້າງມືນທຶນບາບໃຫ້ອິດສະຣາເອນທັງປວງ, ເພາະກະສັດຊົງບັນຊາວ່າໃຫ້ເຮັດເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ

ເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບສຳລັບອີສະຣາເອນທັງປວງ.

²⁵ ເຮເຊກີຢາຊົງໃຫ້ຄົນເລວີປະຈຳຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ມີແຊ່ງ, ພິນໃຫຍ່, ແລະ ພິນຄູ່, ຕາມບັນຍັດຂອງດາວິດ, ຂອງຄາດ,

ຜູ້ທຳນວາຍຂອງກະສັດ, ແລະ ຂອງນາທານ, ຜູ້ທຳນວາຍເພາະວ່າພຣະບັນຍັດນັ້ນມາຈາກພຣະຢາເວທາງຜູ້ທຳນວາຍຂອງພຣະອົງ.²⁶ ຄົນເລວີກໍຢືນຢູ່ ຖືເຄື່ອງດົນຕີຂອງດາວິດ, ແລະ ປະໂລຫິດຖືແກ.

²⁷ ເຮເຊກີຢາຊົງບັນຊາວ່າ ໃຫ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊານັ້ນເທິງແທ້ນ. ເມື່ອເລີ່ມຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ກໍໃຫ້ເລີ່ມຖວາຍເພງແດ່ພຣະຢາເວ ແລະ

ແກກັບເຄື່ອງດົນຕີຂອງດາວິດ, ກະສັດຂອງອີສະຣາເອນກໍເລີ່ມດ້ວຍ.²⁸ ຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດກໍນະມັສະການ, ນັກຮ້ອງກໍຮ້ອງເພງ, ແລະ

ຄົນດົນຕີກໍເປົ່າແກ; ເຮັດແບບນີ້ຢູ່ຈົນຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາສຳເລັດ.

²⁹ ເມື່ອການຖວາຍບູຊາສຳເລັດແລ້ວ, ກະສັດ ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ກັບພະອົງກໍກາບລົງນະມັສະການ.³⁰ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ກະສັດເຮເຊກີຢາ, ແລະ

ເຈົ້ານາຍກໍບັນຊາໃຫ້ຄົນເລວີຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງດາວິດ ແລະ ຂອງອາສັບຜູ້ທຳນວາຍ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລະ ກົມຫົວລົງນະມັສະການ.

³¹ ແລ້ວເຮເຊກີຢາກ່າວວ່າ, “ບັດນີ້ ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຊ່າຣະຕິວຂອງທ່ານໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດຕໍ່ພຣະຢາເວ. ຈຶ່ງເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ນຳເອົາເຄື່ອງສັດບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາໂມທະນາພຣະຄຸນມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.” ແລະຊຸມນຸມຊົນກໍນຳ ເຄື່ອງສັດບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາໂມທະນາພຣະຄຸນ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມີໃຈສະຫມັກກໍໄດ້ນຳເຄື່ອງເຜົາບູຊາມາ.

³²ຈຳນວນເຄື່ອງເຜົາບູຊາທີ່ຊຸມນຸມຊົນນຳມາຄື ງົວເຖິກເຈັດສິບໂຕ, ແກະຜູ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍໂຕ, ແລະ ລູກແກະສອງຮ້ອຍໂຕ. ທັງຫມົດນີ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ.³³ ເຄື່ອງບູຊາທີ່ມອບຖວາຍໄວ້ ມີງົວເຖິກຫົກຮ້ອຍໂຕ ແລະ ແກະສາມພັນໂຕ.
³⁴ແຕ່ມີປະໂຫຍດຫນ້ອຍເກີນໄປ ຈົນຫລັກຫນຶ່ງເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງຫມົດບໍ່ໄດ້, ຄົນເລວີພີນ້ອງຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ຊ່ວຍຈົນງານສຳເລັດ, ແລະ ຈົນກວ່າປະໂຫຍດຄົນອື່ນຈະສຳເລັດການຊຳຮະຕົນໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດ, ເພາະໃນການຊຳຮະຕົນນັ້ນຄົນເລວີຈຶ່ງຈັງຫລາຍກວ່າພວກປະໂຫຍດ.
³⁵ນອກຈາກເຄື່ອງເຜົາບູຊາຈຳນວນຫລວງຫລາຍແລ້ວ; ຍັງມີຂະໜາດຂອງເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທັມ, ແລະ ມີເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາດ້ວຍ. ດັ່ງນີ້ແຫລະ ວຽກບົວລະບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວກໍຝືນຄົນມາອີກ.
³⁶ເຮເຊກີຢາກັບປະຊາຊົນທັງປວງກໍຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະ ດ້ວຍການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ວຍປະຊາຊົນ, ເພາະເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະສຳເລັດລົງຢ່າງວ່ອງໄວ.

30 ¹ເຮເຊກີຢາຊົງຮັບສັງໄປເຖິງອິສະຣາເອນ ແລະ ຢູດາທັງປວງ, ແລະ ຊົງຂຽນຫນັງສືເຖິງເອຟຣາຍົມກັບມານາເຊດ້ວຍວ່າ, ພວກເຂົາທັງຫລາຍຄວນຈະມາພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວທີ່ເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອຈະຖືເຫສະການປັດສະຄາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ.² ເພາະວ່າກະສັດ, ເຈົ້ານາຍຂອງພະອົງ, ແລະ ທັງຊຸມນຸມຊົນທັງປວງໃນເຢຣູຊາເລັມ ໄດ້ປຶກສາກັນທີ່ຈະຖືເຫສະການປັດສະຄາໃນເດືອນທີ່ສອງ.³ ພວກເຂົາຈະຖືປັດສະຄາຕາມກຳນົດບໍ່ໄດ້, ເພາະວ່າພວກປະໂຫຍດຍັງບໍ່ໄດ້ຊຳຮະຕົນໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດພຽງພໍແກ່ຈຳນວນ, ແລະປະຊາຊົນຍັງບໍ່ໄດ້ຊຸມນຸມກັນໃນເຢຣູຊາເລັມເທື່ອ.
⁴ແຜນງານນັ້ນກໍເປັນທີ່ພິໄຈແກ່ກະສັດ ແລະ ຊຸມນຸມຊົນທັງປວງ.⁵ ພວກເຂົາຈຶ່ງລົງມະຕິໃຫ້ເຮັດປະກາດອອກໄປທົ່ວອິສະຣາເອນ, ຕັ້ງແຕ່ເບເຊບາຮອດເມືອງດານວ່າ, ປະຊາຊົນຄວນມາຖືປັດສະຄາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນທີ່ເຢຣູຊາເລັມ. ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືເປັນເວລາດິນຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້.
⁶ດັ່ງນັ້ນແຫລະຄົນແລ່ນຫນັງສືຈຶ່ງອອກໄປທົ່ວອິສະຣາເອນ ແລະ ຢູດາ, ຖືຫນັງສືຈາກກະສັດ ແລະ ບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງພະອົງ ເພາະກະສັດໄດ້ຊົງບັນຊາວ່າ, “ອິນອິສະຣາເອນເອີຍ ຈຶ່ງກັບມາຫາພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິບຣາຮາມ, ອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບ, ເພື່ອພຣະອົງຈະຖອຍຫລັງກັບມາຫາຄົນສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງທ່ານ ຜູ້ຊົງລອດຝົນຈາກພະຫັດຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ.
⁷ຢາໃຫ້ເປັນຄືບິດາ ແລະ ພີນ້ອງຂອງທ່ານ, ຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງຕົນ, ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ປະສົບກັບຄວາມຈິບຫາຍຕາມທີ່ທ່ານເຫັນຢູ່.⁸ ແລະບັດນີ້ ຢາຄໍແຂງ, ຄືບິດາຂອງທ່ານທັງຫລາຍເລີຍ, ແຕ່ຈຶ່ງຍອມມອບຕົວທ່ານແດ່ພຣະຢາເວ ແລະ ມາໃນສະຖານທີ່ບໍ່ຮີບສຸດຂອງພຣະອົງ, ຊົງພຣະອົງຊົງຊຳຮະໄວ້ໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດເປັນນິດ, ແລະ ບົວລະບັດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ເພື່ອພຣະພິໂຣດອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງຈະຫັນໄປເສຍຈາກທ່ານ.
⁹ເພາະຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຫັນຫນ້າກັບມາຫາພຣະຢາເວ, ພີນ້ອງຂອງທ່ານ ແລະ ລູກຫລານຂອງທ່ານຈະປະສົບກັບຄວາມເມດຕາຈາກຜູ້ທີ່ຈິບພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ຈະໄດ້ກັບມາໃນແຜ່ນດິນນີ້ອີກ. ເພາະພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຊົງພຣະເມດຕາ ແລະກະຣຸນາ, ແລະ ຖ້າທ່ານກັບມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຫັນພຣະພິກໄປຈາກທ່ານ.”
¹⁰ດັ່ງນັ້ນຄົນແລ່ນຫນັງສືຈຶ່ງໄປຕາມຫົວເມືອງຕ່າງໆທົ່ວແຜ່ນດິນເອຟຣາຍົມ ແລະ ມານາເຊ, ໄກໄປຈົນຮອດເຊບູລູນ, ແຕ່ຄົນທັງຫລາຍກໍຫົວເຍາະເຍີ້ຍພວກເຂົາ.¹¹ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມີແຕ່ຄົນອາເຊ ມານາເຊ ແລະ ເຊບູລູນບາງຄົນທີ່ຖອມຕົວ ແລະ ມາເຢຣູຊາເລັມ.
¹²ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເຫນືອຢູດາໂດຍຊົງໃຫ້ພວກເຂົາເປັນໃຈດຽວກັນທີ່ຈະເຮັດຕາມທີ່ກະສັດ ແລະ ເຈົ້ານາຍໄດ້ບັນຊາໄວ້ຕາມພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ.
¹³ປະຊາຊົນເປັນຈຳນວນຫລາຍມາປະຊຸມກັນໃນເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຖືເຫສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊື້ອແປ້ງໃນເດືອນທີ່ສອງ ເປັນການຊຸມນຸມທີ່ໃຫຍ່ຫລາຍ.
¹⁴ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ກຳຈັດແຜ່ນບູຊາທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ແຜ່ນສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມທັງປວງນັ້ນ, ພວກເຂົາຂຶ້ນໄປຖິ້ມເສຍໃນຫ້ວຍນ້ຳກິດໂຮນ.¹⁵ ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຂ້າແກະປັດສະຄາໃນວັນທີ່ສິບສີ່ຂອງເດືອນທີ່ສອງ. ປະໂຫຍດ ແລະ ຄົນເລວີກໍຮູ້ສຶກລະອາຍທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຊຳຮະຕົນຈາກມົນທົນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຊຳຮະຕົວໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດ ແລະ ນຳເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.
¹⁶ພວກເຂົາເຂົ້າປະຈຳຕຳແໜ່ງທີ່ເຄີຍເຮັດ, ຕາມບົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ປະໂຫຍດກໍເອົາເລືອດທີ່ຖືກຮັບມາຈາກມືຂອງຄົນເລວີມາຊິດໃສ່.¹⁷ ເພາະວ່າມີຫລາຍຄົນໃນຊຸມນຸມຊົນນັ້ນຍັງບໍ່ໄດ້ຊຳຮະຕົນໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດ. ຄົນເລວີຈຶ່ງຕ້ອງຂ້າແກະປັດສະຄາແຜ່ນທຸກຄົນທີ່ມີມົນທົນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດຕໍ່ພຣະຢາເວ.
¹⁸ເພາະວ່າໃນນັ້ນມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ, ຫຼືມາຈາກເອຟຣາຍົມ ແລະ ມານາເຊ, ອິດຊາຄາ ແລະ ເຊບູລູນ, ຍັງບໍ່ໄດ້ຊຳຮະຕົນ, ເຖິງປານນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຍັງຮັບປະທານປັດສະຄາ, ຊົງຜິດຕໍ່ຂໍ້ກຳນົດໄວ້. ແຕ່ເຮເຊກີຢາຊົງອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາວ່າ, “ຂໍພຣະຢາເວຜູ້ປະເສີດ ຊົງໃຫ້ອະພິຍາຍທຸກຄົນ.¹⁹ ຜູ້ທີ່ປຶກໃຈສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະບໍ່ຊຳຮະຕົວຕາມກົດຂອງຄວາມບໍ່ຮີບສຸດແຫ່ງສະຖານທີ່ບໍ່ຮີບສຸດນີ້.”²⁰ ພຣະຢາເວຊົງຟັງເຮເຊກີຢາ ແລະ ຊົງຮັກສາປະຊາຊົນ.
²¹ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືເຫສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊື້ອແປ້ງເຈັດມື້ດ້ວຍຄວາມຍິນດີຫລາຍ. ຄົນເລວີກໍກັບປະໂຫຍດໄດ້ສັນຮະເສີນພຣະຢາເວທຸກມື້ ຮ້ອງເພງເຮັດສຽງດັງດ້ວຍເຄື່ອງດົນຕີຂອງພວກເຂົາຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ.
²²ຝ່າຍເຮເຊກີຢາກໍໄດ້ກ່າວຫນູນໃຈພວກຄົນເລວີທັງປວງຜູ້ສອນເຖິງຄວາມຮູ້ອັນປະເສີດແຫ່ງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຮັບປະທານອາຫານໃນເຫສະການນັ້ນເຈັດວັນ, ໄດ້ຖວາຍສັດເປັນເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທັມ ແລະສຳຣະພາບຄວາມຜິດປາບຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງຕົນ.
²³ແລ້ວຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດກໍຕົກລົງກັນທີ່ຈະຖືເຫສະການໄປອີກເຈັດມື້, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືເຫສະການໄປອີກເຈັດມື້ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.
²⁴ເພາະເຮເຊກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຊົງປະທານງົວເຖິກຫນຶ່ງພັນໂຕ ແລະ ແກະເຈັດພັນໂຕແກ່ຊຸມນຸມຊົນໃຫ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ; ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ໃຫ້ງົວເຖິກຫນຶ່ງພັນໂຕ ແລະ ແກະຫນຶ່ງຫມົນໂຕແກ່ຊຸມນຸມຊົນ. ປະໂຫຍດເປັນຈຳນວນຫລາຍກໍໄດ້ຊຳຮະຕົນໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດ.
²⁵ຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດຂອງຢູດາ, ກັບບັນດາປະໂຫຍດ ແລະຄົນເລວີ, ແລະ ທັງຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດທີ່ອອກມາຈາກອິສະຣາເອນ, ແລະ ຄົນຕ່າງໆທົ່ວທຶນອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນ ແລະ ຊົງຢູ່ໃນຢູດາ—ກໍຊົມຊື່ນຍິນດີພ້ອມກັນ.²⁶ ຈຶ່ງມີຄວາມຍິນດີອັນໃຫຍ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງດາວິດກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ບໍ່ເຄີຍມີຢ່າງນີ້ເລີຍໃນເຢຣູຊາເລັມ.²⁷ ແລ້ວບັນດາປະໂຫຍດ, ແລະ ຄົນເລວີໄດ້ລຸກຂຶ້ນອວຍພອນປະຊາຊົນ. ສຽງຂອງພວກເຂົາກໍເຖິງພຣະກັນ, ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາກໍຂຶ້ນໄປທີ່ປະທັບບໍ່ຮີບສຸດຂອງພຣະອົງຄືສະຫວັນ.

31 ¹ເມື່ອສຳເລັດງານນີ້ທັງຫມົດແລ້ວ, ອີສະຣາເອນທັງປວງຜູ້ຢູ່ບ່ອນນັ້ນໄດ້ອອກໄປໃນຫົວເມືອງຢູດາ ແລະ ຫຳລາຍເສົາສັກສິດເປັນທ່ອນ ແລະ ລົມບັນດາເສົາຮູບເຄົ້າຮີບລົງ, ແລະ ທັງຫຳລາຍປູຊະນິຍະສະຖານສູງລົງ ແລະ ພັງແທ້ນຫົວຢູດາ ແລະ ເປັນຢາມົນທົງຫມົດ, ແລະ ໃນເວລາຍົມກັບມານາເຊ, ຈົນພວກເຂົາຫຳລາຍຫມົດສິນ. ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນທັງປວງກໍ່ກັບໄປໃນຫົວເມືອງຂອງຕົນ, ທຸກຄົນກັບໄປຕາມຊັບສິນຂອງເຂົາ ແລະ ເມືອງຂອງຕົນ.

²ເຮເຊກີຢາໄດ້ຊົງຈັດການແບ່ງບັນດາປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີອອກເປັນຫມວດ, ແຕ່ລະຫມວດຕາມຫນ້າທີ່ບົວລະບັດຂອງຕົນຄື ບັນດາປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີ. ພະອົງໄດ້ຊົງກຳນົດໃຫ້ພວກເຂົາຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທັມ, ໃຫ້ບົວລະບັດ, ຖວາຍໂມທະນາພຣະຄຸນ, ແລະ ສັນຣະເສີນພາຍໃນປະຕູຄ້າຍຂອງພຣະຢາເວ. ³ສ່ວນທີ່ກະສັດຊົງບໍ່ຮູ້ຈາກຈາກຊັບສິນສ່ວນພະອົງນັ້ນ ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາຄື ເຄື່ອງເຜົາບູຊາສຳລັບຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງ, ແລະ ເຄື່ອງເຜົາບູຊາສຳລັບວັນສະບາໂຕ, ວັນຂຶ້ນຫນຶ່ງຄ່ຳ ແລະ ເທສະການຕາມກຳນົດ, ດັ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ.

⁴ນອກຈາກນັ້ນ, ພະອົງຊົງບັນຊາປະຊາຊົນຜູ້ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ບໍ່ຮູ້ຈາກສ່ວນທີ່ເປັນຂອງປະໂລຫິດ ແລະ ຂອງຄົນເລວີ, ເພື່ອພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະໄດ້ເຂັມແຂງຂຶ້ນໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ. ⁵ເມື່ອພຣະບັນຊາກະຈາຍອອກໄປ, ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນກໍ່ໄດ້ບໍ່ຮູ້ຈາກເຂົ້າມາຢ່າງຫລວງຫລາຍມີເຂົ້າລ້ຽນທຳອິດ, ນ້ຳອະງຸ່ນ, ນ້ຳມັນ, ນ້ຳເຜິງ, ແລະຜະລິດຜົນທຸກຢ່າງຂອງໂຮ່ນາ. ພວກເຂົາຍັງນຳເອົາຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງທຸກຊະນິດເຂົ້າມາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

⁶ປະຊາຊົນອີສະຣາເອນ ແລະ ຢູດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຫົວເມືອງຂອງຢູດາໄດ້ນຳຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງງົວ ແລະ ແກະ, ແລະ ຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງສິ່ງບໍ່ຮູ້ດີທີ່ມອບຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຕົນ ແລະ ເກັບໄວ້ເປັນກອງ. ⁷ໃນເດືອນທີສາມ ພວກເຂົາເລີ່ມກອງສູງຂຶ້ນ, ແລະ ສຳເລັດໃນເດືອນທີເຈັດ. ⁸ເມື່ອເຮເຊກີຢາ ແລະ ເຈົ້ານາຍມາເຫັນກອງເຫລົ່ານັ້ນ, ພວກເພີນກໍ່ຖວາຍສາທຸກການແດ່ພຣະຢາເວ ແລະ ອວຍພອນແກ່ອີສະຣາເອນ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

⁹ເຮເຊກີຢາຊົງໄດ້ຖາມປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີເຖິງເລື່ອງກອງເຫລົ່ານັ້ນ. ¹⁰ອາຊາຮີຢາ, ປະໂລຫິດໃຫຍ່, ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຊາໂດກທູນຕອບພະອົງວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ປະຊາຊົນໄດ້ເລີ່ມນຳສ່ວນບໍລິຈາກເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ພວກເຂົາພະອົງໄດ້ຮັບປະທານ ແລະ ມີພຽງພໍຈົນເຫລືອຫລາຍ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງອຳນວຍພະພອນປະຊາຊົນຂອງພະອົງ.

ຈົງມີເຫລືອຢູ່ຫລວງຫລາຍຢ່າງນີ້.” ¹¹ແລ້ວເຮເຊກີຢາຈຶ່ງຊົງບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາຈັດຫ້ອງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ຈັດໄວ້. ¹²ພວກເຂົານຳສິ່ງບໍ່ຮູ້ຈາກເຂົ້າມາຢ່າງສັດຊີ, ທັງຫນຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະ ສິ່ງຂອງມອບຖວາຍຊົງເປັນຂອງພຣະຢາເວ. ເຈົ້າຫນ້າທີ່ຜູ້ເບິ່ງແຍງຄືໂກນານີຢາ, ຄົນເລວີ ກັບຊິເມອີນ້ອງຊາຍເປັນຄົນຮອງ. ¹³ເຢຮີເອນ, ອາຊາຮີຢາ, ນາຮາດ, ອາສາເຣນ, ເຢຣີໂມດ, ໂຢຊາບັດ, ເອລີເອນ, ອີສະມາກີຢາ, ມາຮາດ, ແລະ ເບນາຢາ ເປັນຜູ້ຄວບຄຸມຊ່ວຍເຫລືອໂກນານີຢາ ແລະ ຊິເມອີນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ໂດຍການແຕ່ງຕັ້ງຂອງກະສັດເຮເຊກີຢາ, ແລະ ອາຊາຮີຢາ, ເຈົ້າຫນ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ໂກຣ ລູກຊາຍອີມນາຄົນເລວີ, ຜູ້ເຝົ້າປະຕູດ້ານຕາເວັນອອກ, ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງບູຊາທີ່ຖວາຍຕາມໃຈ ສະຫມັກແດ່ພຣະເຈົ້າ, ແຈກຢາຍສ່ວນບໍ່ຮູ້ຈາກທີ່ສະຫງວນໄວ້ສຳລັບພຣະຢາເວ ແລະ ສິ່ງບໍ່ຮູ້ດີທີ່ສຸດ. ¹⁵ພາຍໃຕ້ເຂົາຄື ເອເດັ້ນ, ມິນຢາມິນ, ເຢຊູອາ, ເຊມາຢາ, ອາມາຮີຢາ, ແລະ ເຊການີອາ ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງປະໂລຫິດ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາຫນ້າທີ່ຕ່າງ ເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈ, ເພື່ອພວກເຂົາແຈກຢາຍເຄື່ອງບູຊາຖວາຍເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ໂດຍໃຫ້ທັງຜູ້ທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສຳຄັນ.

¹⁶ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນຕັ້ງແຕ່ສາມປີຂຶ້ນໄປຜູ້ທີ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນໄວ້ຕາມບັນທຶກຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມຜຽນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຕາມຫນ້າທີ່ປະຈຳວັນ, ເພື່ອບົວລະບັດຕາມຫນ້າທີ່ໂດຍກອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນສ່ວນຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ.

¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ແຈກຢາຍໃຫ້ກັບບັນດາປະໂລຫິດກໍ່ເຮັດຕາມເຊື້ອສາຍແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄືກັນກັບສ່ວນຄົນເລວີຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ ແລະ ຫລາຍກວ່າ, ຕາມຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ຕາມຜຽນຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ.

¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ລວມທັງລູກນ້ອຍຂອງຕົນ, ເມຍຂອງຕົນ, ແລະ ລູກຊາຍລູກສາວຂອງປວງຊົນທັງຫມົດ, ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍສັດຊີໃນການຮັກສາຕົວໃຫ້ບໍ່ຮູ້ດີ. ¹⁹ສຳລັບເຊື້ອສາຍຂອງອາໂຣນຄົພວກປະໂລຫິດ, ຜູ້ຢູ່ໃນທຶງນາອ້ອມຮອບຫົວເມືອງຂອງພວກເຂົານັ້ນ, ຫລື ໃນຫົວເມືອງຕ່າງໆ, ມີຜູ້ຊາຍທີ່ຖືກລະບຸຊື່ໃຫ້ແຈກຢາຍສ່ວນແບ່ງແກ່ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນພວກປະໂລຫິດ, ແລະ ແກ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ບັນທຶກຢູ່ໃນບັນຊີໃນບັນທຶກຂອງບັນດາບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາໃນທຳມະກາງພວກເລວີ.

²⁰ເຮເຊກີຢາຊົງກະທຳດັ່ງນີ້ທົ່ວທັງຢູດາ. ພະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ຊອບ, ແລະ ເປັນຄວາມຈິງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ.

²¹ວຽກງານທຸກຢ່າງທີ່ພະອົງຊົງເລີ່ມເຮັດໃນການບົວລະບັດພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕາມກົດຫມາຍ, ແລະ ຕາມພຣະບັນຍັດ, ເພື່ອສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ, ພະອົງຊົງກະທຳດ້ວຍເຕັມພະຫິຍ, ແລະ ຊົງຈະເຣີນຂຶ້ນ.

32 ¹ພາຍຫລັງເຫດການເຫລົ່ານີ້ ແລະ ການກະທຳທີ່ສັດຊີ, ເສັ້ນນາເກຣີບ, ກະສັດອັດຊີເຣຍ, ໄດ້ຍົກທັບມາບຸກລຸກຢູດາ. ພະອົງໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍອ້ອມຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມໄວ້, ຊົງໄດ້ຕັ້ງໃຈຈະຢຶດເອົາໄວ້ສຳລັບພຣະອົງເອງ.

²ເມື່ອເຮເຊກີຢາຊົງເຫັນວ່າເສັ້ນນາເກຣີບຍົກທັບມາດ້ວຍເຈຕະນາຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຢຣູຊາເລັມ, ³ພະອົງຊົງວາງແຜນການກັບເຈົ້ານາຍຂອງພະອົງ ແລະ ທະຫານຜູ້ເກັ່ງກ້າຂອງພະອົງ ທີ່ຈະອັດນ້ຳຕາມນ້ຳພູທີ່ຢູ່ນອກເມືອງເສຍ ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ຊົງຊ່ວຍພະອົງ.

⁴ມີປະຊາຊົນເປັນຈຳນວນຫລາຍຮວບຮວມກັນເຂົ້າມາ ແລະ ອັດນ້ຳພູ ປິດລຳທານທີ່ໄຫລຜ່ານແຜ່ນດິນເສຍ. ໂດຍເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງຈະໃຫ້ບັນດາກະສັດອັດຊີເຣຍຍົກທັບມາພິບນ້ຳເປັນຈຳນວນຫລາຍ.”

⁵ເຮເຊກີຢາໄດ້ຊົງກຳຫານ ແລະ ໄດ້ຊົງສ້າງກຳແພງທີ່ເພພັງຂຶ້ນໃຫມ່. ພະອົງໄດ້ສ້າງຫໍຄອຍສູງຂຶ້ນ ແລະ ຊົງສ້າງກຳແພງຂ້າງນອກອີກຊັ້ນຫນຶ່ງ ພະອົງຊົງເສີມກຳແພງປ້ອມມົນໂລຫິນະຄອນດາວິດ, ແລະ ຊົງສ້າງຫອກ ແລະ ໂລເປັນຈຳນວນຫລາຍ.

⁶ພະອົງຊົງຕັ້ງຜູ້ບັງຄັບການໄວ້ເຫນືອປະຊາຊົນ. ພະອົງໄດ້ຊົງຮວບຮວມເຂົ້າໄວ້ນຳກັນໃນຖະຫນົນທີ່ປະຕູເມືອງ ແລະ ກ່າວຫນູນໃຈພວກເຂົາທັງຫລາຍ. ພະອົງກ່າວວ່າ, ⁷“ຈົງເຂັມແຂງ ແລະ ກຳຫານເຖິດ. ຢ່າຢ້ານ ຫລື ຫ້ອງຍຶດກະສັດອັດຊີເຣຍ ແລະ ຕ່ກອງທັບທັງຫມົດທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົານັ້ນ, ເພາະມີຜູ້ຫນຶ່ງໃນຝ່າຍເຮົາທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຝ່າຍພວກເຂົາ. ⁸ຝ່າຍພວກເຂົາມີແຕ່ກຳລັງເນື້ອຫນຶ່ງ, ແຕ່ຝ່າຍເຮົາມີພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ຊົງສະຖິດກັບເຮົາ, ທີ່ຊົງຊ່ອຍເຮົາ ແລະ ສູ້ຮົບກັບຝ່າຍເຮົາ.” ປະຊາຊົນກ່າວໆໃຈໃນພຣະດຳວັດຂອງເຮເຊກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ.

⁹ພາຍຫລັງ, ເສັ້ນນາເກຣັບ, ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, (ຜູ້ທີ່ກຳລັງອ້ອມເມືອງລາກິດຢູ່ດ້ວຍກຳລັງຮີບທັງຫມົດຂອງພະອົງ) ໄດ້ຮັບສັງໃຫ້ຂ້າຮາຊະການຂອງພະອົງໄປເມືອງເຢຣູຊາເລັມເຖິງເຮເຊກີຢາກະສັດຂອງຢູດາ, ແລະ ເຖິງປະຊາຊົນທັງປວງຂອງຢູດາທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ. ຊົງກ່າວວ່າ, ¹⁰“ເສັ້ນນາເກຣັບກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຈົ້າທັງຫລາຍເພິ່ງຫຍັງ ເຈົ້າຈົງຍືນຫມັ້ນອ້ອມຢູ່ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ?”

¹¹ເຮເຊກີຢາບໍ່ໄດ້ພາເຈົ້າໃຫ້ຫລົງເພື່ອຈະມອບເຈົ້າໃຫ້ຕາຍດ້ວຍການອິດອາຫານ ແລະ ຄວາມກະຫາຍຫລື, ໃນເມື່ອລາວບອກເຈົ້າວ່າ, ‘ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຈະຊົງຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ?’ ¹²ເຮເຊກີຢາຄົນນີ້ແຕ່ລະ ບໍ່ແມ່ນຫລື ທີ່ໄດ້ກຳຈັດປູຊະນິຍະສະຖານອັນສັກສິດ ແລະ ແທ້ນບູຊາຂອງພະອົງ ແລະ ບັນຊາແກ່ຢູດາກັບເຢຣູຊາເລັມວ່າ, ‘ເຈົ້າຈົງມະນັດສະການຢູ່ຫນ້າແທ້ນບູຊາແທ້ນດຽວ, ແລະ ເຈົ້າຈົງເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງແທ້ນນັ້ນ?’

¹³ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າ ເຮົາ ແລະ ບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງແກ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍແຫ່ງປະເທດຕ່າງໆ? ພະຂອງບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງປະເທດເຫລົ່ານັ້ນສາມາດຊ່ອຍປະເທດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່?

¹⁴ໃນພວກພະທັງປວງແຫ່ງປະຊາຊາດເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາໄດ້ທຳລາຍເສຍຈົນຫມົດສິນ, ຍັງມີພະອົງໃດແດ່ທີ່ສາມາດຊ່ອຍປະຊາຊົນຂອງຕົນໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງເຮົາ? ແລ້ວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້ານັ້ນຫລືຈະສາມາດຊ່ອຍເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງເຮົາ?

¹⁵ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້ຢາໃຫ້ເຮເຊກີຢາຫລອກລວງເຈົ້າ ຫລື ພາເຈົ້າໃຫ້ຫລົງໃນທຳນອງນີ້. ຢາເຊືອລາວ, ເພາະບໍ່ມີພະແຫ່ງປະຊາຊາດ ຫລືຮາຊະອານາຈັກໃດທີ່ສາມາດຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງຕົນໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງເຮົາ, ຫລືຈາກມືບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະຊ່ອຍເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງເຮົາໄດ້ຫລາຍກວ່ານັ້ນຈັກເທົ່າໃດ?”

¹⁶ພວກຂ້າຮາຊະການຂອງເຮເຊກີຢາກໍກ່າວຫັບຖົມພຣະເຈົ້າຢາເວ ແລະ ເຮເຊກີຢາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຫລາຍກວ່ານັ້ນ.

¹⁷ເຮເຊກີຢາຍັງໄດ້ຊົງຂຽນຫນັງສືຫມື່ນປະຫມາດພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ແລະ ກ່າວຫັບຖົມພຣະອົງ. ກ່າວວ່າ “ພະຂອງບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງປະເທດທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍປະຊາຊົນຂອງຕົນໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງເຮົາສິ້ນໃດ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຮເຊກີຢາກໍຈະບໍ່ຊ່ອຍປະຊາຊົນຂອງຕົນໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງເຮົາສິ້ນນັ້ນ.”

¹⁸ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຮ້ອງຄວາມນີ້ດ້ວຍສຽງອັນດັງເປັນພາສາເຮັບເຮື້ໃຫ້ຊາວເຢຣູຊາເລັມຜູ້ຢູ່ເທິງກຳແພງຝັ່ງ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຕົກໃຈ ແລະ ຫວັດໄຫວ, ແລ້ວຈະໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນ.

¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມຄືກັບທີ່ພວກເຂົາເວົ້າເຖິງພະແຫ່ງຊົນຊາດທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ຊົງເປັນຜົນງານຂອງມືມະນຸດ.

²⁰ກະສັດ, ເຮເຊກີຢາ, ແລະ ຜູ້ທຳນາວາຍເອຊາຢາລູກຊາຍອາໂມດ, ໄດ້ອະທິຖານ ເພາະເລື່ອງນີ້ ໂດຍຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ສະຫວັນ.

²¹ພຣະຢາເວຊົງໃຊ້ຜູ້ສົ່ງຂ່າວສະຫວັນອົງຫນຶ່ງ, ຊົງໄດ້ຕັດທະຫານກ້າທັງປວງ, ຜູ້ບັງຄັບກອງທັບ, ແລະ ນາຍທະຫານໃນຄ້າຍຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍອອກເສຍ. ເພາະສະນັ້ນ ພະອົງຈົງສະເດັດກັບໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງພະອົງດ້ວຍຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າ. ເມື່ອພະອົງສະເດັດເຂົ້າໃນວິຫານແຫ່ງພະຂອງພະອົງ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງເອງໄດ້ຂ້າພະອົງດ້ວຍດາບ.

²²ດ້ວຍວິທີນີ້, ພຣະຢາເວຈົງຊົງຊ່ອຍເຮເຊກີຢາ ແລະ ຊາວເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ຜົນຈາກພະຫັດຂອງເສັ້ນນາເກຣັບ, ກະສັດຂອງອັດຊີເຣຍ, ແລະ ຈາກມືຂອງສັດຕູທັງຫມົດຂອງພະອົງ, ແລະພະອົງຊົງນຳພວກເຂົາທັງຫລາຍຢູ່ທຸກດ້ານ.

²³ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍນຳເຄື່ອງຖວາຍພຣະຢາເວມາໃນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ນຳຂອງຂອງຂັ້ວອັນມີຄ່າຕ່າງໆມາຖວາຍເຮເຊກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ພະອົງຈົງຊົງເປັນທີ່ຍິກຍ້ອງໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊາດທັງປວງຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ.

²⁴ຄັ້ງນັ້ນ ເຮເຊກີຢາຊົງເຈັບປ່ວຍໃກ້ຈະສິ້ນພະຊົນ. ພະອົງຫຼຸນອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບ ແລະ ປຣະທານຫມາຍສຳຄັນຢ່າງຫນຶ່ງໃຫ້ແກ່ເຮເຊກີຢາ.

²⁵ແຕ່ເຮເຊກີຢາບໍ່ໄດ້ສະຫນອງພຣະຄຸນນັ້ນແກ່ພຣະຢາເວສຳລັບການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ປຣະທານແກ່ພະອົງ, ເພາະພະທັຍຂອງພະອົງຈອງຫອງຂຶ້ນ. ພຣະພິໂຣດຈົງມາເຫນືອພະອົງ, ຢູດາ ແລະເຢຣູຊາເລັມ. ²⁶ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮເຊກີຢາຊົງອ່ອນນ້ອມຖອມພະທັຍທີ່ແຮງນັ້ນລົງ, ທັງພະອົງ ແລະ ຊາວເຢຣູຊາເລັມ, ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະຢາເວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ມາເຫນືອພວກເຂົາທັງຫລາຍໃນຮາຊະການຂອງເຮເຊກີຢາ.

²⁷ເຮເຊກີຢາຊົງມີຮາຊະສົມບັດ ແລະ ກຽດຢຶງໃຫຍ່. ພະອົງຊົງສ້າງຄັງໄວ້ສຳລັບພະອົງ ເພື່ອເກັບເງິນ, ຄຳ, ແລະ ເບັດພອຍຕ່າງໆ, ເຄື່ອງເທດ, ໂລ່, ແລະ ສຳລັບຊັບສິນທີ່ມີຄ່າທຸກຊະນິດ. ²⁸ທັງສາງສຳລັບເຂົ້າ, ນ້ຳອະງຸ່ນໃຫມ່, ແລະ ນ້ຳມັນ ທີ່ຜະລິດມາ ແລະ ໂຮງມ້ຽນສັດລ້ຽງທຸກຊະນິດກັບຄອກແກະ. ພະອົງຍັງມີຝູງສັດຕ່າງໆໃນຄອກຕ່າງໆ. ²⁹ພະອົງຊົງຈັດຫົວເມືອງເພື່ອພະອົງດ້ວຍ ທັງຝູງແບ້ແກະ ແລະ ຝູງງົວເປັນຈຳນວນຫລາຍ, ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງປຣະທານຊັບສິນໃຫ້ພະອົງຫລວງຫລາຍ.

³⁰ເຮເຊກີຢາອົງນີ້ເອງຊົງປົດທາງນ້ຳອອກຕອນເທິງຂອງນ້ຳພູກີໂຮນເສຍ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ໂຫລລົງໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງນະຄອນດາວິດ. ເຮເຊກີຢາຊົງຈະເຮັດໃນພະຮາຊະກິດທັງຫມົດຂອງພະອົງ. ³¹ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນເລື່ອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວທີ່ເຈົ້ານາຍເມືອງບາບີໂລນ, ຜູ້ໃຊ້ໃຫ້ມາຖາມເຖິງການມະຫັດສະຈັນທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ, ພຣະເຈົ້າກໍຊົງປ່ອຍພະອົງຕາມໃຈ, ເພື່ອຈະທຶດລອງພະອົງ, ແລະ ເພື່ອຈະຮູ້ຄຳກ່າວທັງຫມົດໃນພະທັຍຂອງພະອົງ.

³²ຝ່າຍພະຮາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງເຮເຊກີຢາ, ລວມທັງຄວາມດີຂອງພະອົງ ກໍມີບັນທຶກໄວ້ໃນນິມິດຂອງເອຊາຢາຜູ້ທຳນາວາຍລູກຊາຍອາໂມດ, ແລະ ໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະອິສະຣາເອນ. ³³ເຮເຊກີຢາລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາຝັງພະສົບໄວ້ໃນຊຸມຝັງສົບສຳຄັນທີ່ສຸດໃນບັນດາລູກຊາຍຂອງດາວິດ. ຄົນຢູດາ ແລະ ຊາວເຢຣູຊາເລັມທັງປວງໄດ້ຖວາຍກຽດ ເມື່ອພະອົງສິ້ນພະຊົນ. ມານາເຊລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ປົກຄອງແທນພະອົງ.

33 ¹ເມື່ອມານາເຊເລີມປົກຄອງ ພະອົງມີອາຍຸສົບສອງປີ ແລະຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມຫ້າສິບຫ້າປີ. ພະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມການເຮັດທີ່ຫນ້າກຽດຊັງແຫ່ງປະຊາຊາດ ຊົງພຣະຢາເວຊົງຂັບໄລ່ໄປເສຍຈາກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ. ²ເພາະພະອົງຊົງສ້າງສະຖານທີ່ສັກສິດ ຊົງເຮເຊກີຢາ ບົດາຂອງພະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍນັ້ນ. ແລະ ຊົງສ້າງແທ້ນບູຊາແກ່ພະບາອານ, ຊົງເຮັດບັນດາເສົາຮູບເຄົາຮີບ, ແລະ ຊົງນະມັສະການບໍລິວານທັງຫມົດຂອງຟ້າສະຫວັນ ແລະບົວລະບັດພະເຫລົ່ານັ້ນ.

³ພະອົງຊົງສ້າງແທ້ນບູຊາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ຊົງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້ວ່າ, “ນາມຊື່ຂອງເຮົາຈະຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.” ⁴ພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງແທ້ນບູຊາສຳລັບບັນດາບໍລິວານແຫ່ງຟ້າສະຫວັນໃນເດີນທັງສອງແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງໃນທຸກເຂົາເປັນຂອງຮິນໂນມພະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ລູກຊາຍຂອງພະອົງບຸກໄຟ ເພື່ອຖືເລີກຍາມ ແລະ ເວດມົນຄາຖາ ແລະ ຕິດຕໍ່ກັບຄົນຊົງ ແລະ ບໍ່ມີແມ່ມິດ ຫມໍ່. ພະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເປັນຈຳນວນຫລາຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຊົງພຣະພິໂຣດ.

⁷ ຮູບເຄົາຣົບສະຫລັກຄື ຮູບເຄົາຣົບທີ່ພະອົງຊົງສ້າງນັ້ນ, ພະອົງຊົງຕັ້ງໄວ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊົງພຣະເຈົ້າກ່າວກັບດາວິດ ແລະ ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງດາວິດ; ກ່າວວ່າ, “ໃນວິຫານນີ້ແລະ ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ຊົງເຮົາໄດ້ເລືອກອອກຈາກຕະກູນທັງຫມົດຂອງອິສະຣາເອນ, ເຮົາຈະບັນຈຸນາມຊື່ຂອງເຮົາໄວ້ເປັນນິດ.

⁸ ແລະເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ເດີນຂອງອິສະຣາເອນພະເນຈອນອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນຊົງເຮົາໄດ້ກໍານົດໃຫ້ບັນພະບູຣຸດຂອງເຈົ້າອີກເລີຍ, ຖ້າພວກເຂົາພຽງແຕ່ລະມັດຣະວັງ ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາໄວ້ ຄືກົດຫມາຍ, ກົດເກນ, ແລະ ກົດທັງຫມົດທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ໃນທາງໂມເຊ. ⁹ ມານາເຊຊົງຊັກຈູງຢູ່ດາ ແລະ ຊາວເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ຫລົງໄປ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍກວ່າບັນດາປະຊາຊາດ ຊົງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງທຳລາຍໃຫ້ຜົນຈາກຫນ້າປະຊາຊົນອິສະຣາເອນນັ້ນ.

¹⁰ ພຣະຢາເວກ່າວກັບມານາເຊ, ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພະອົງ, ແຕ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ຟັງ. ¹¹ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ຜູ້ບັງຄັບກອງທະຫານຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍມາຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ, ໂດຍເອົາໂຊໂມນມານາເຊໄວ້ກັບເຄື່ອງຈອງຈຳ ແລະ ນຳພະອົງມາບາບີໂລນ.

¹² ເມື່ອມານາເຊຊົງທຸກຍາກ, ພະອົງຊົງອ້ອນວອນຂໍພະກະຣຸນາຕໍ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ, ແລະ ຊົງຖອມພະຫ້ຍລົງຢ່າງຫລາຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງ. ¹³ ພະອົງຊົງອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງພະອົງ, ແລະ ໂດຍນຳພະອົງກັບມາເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງອີກ. ແລ້ວມານາເຊຊົງຮູ້ວ່າພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ ພາຍຫລັງ ພະອົງຊົງສ້າງກຳແພງຊັ້ນນອກໃຫ້ນະຄອນດາວິດ, ທາງຕາເວັນຕົກຂອງກີໂຮນ, ໃນພູເຂົາ, ໄປຈົນຮອດທາງເຂົ້າປະຕູປາ. ພະອົງຊົງສ້າງອ້ອມຮອບໂອເຟນ ແລະ ກໍຂຶ້ນໃຫ້ສູງ. ພະອົງຊົງຕັ້ງຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບໃຫ້ຢູ່ໃນຫົວເມືອງມີປ້ອມໃນຢູ່ດາທັງຫມົດ.

¹⁵ ພະອົງຊົງເອົາພະຕ່າງຕ່າງ, ຮູບເຄົາຣົບໄປເສຍຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ແທນພູຊາທັງຫມົດທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ເທິງພູເຂົາແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ພະອົງຊົງຖິ້ມອອກໄປນອກເມືອງ.

¹⁶ ພະອົງຊົງສ້ອມແປງແທນພູຊາຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຊົງຖວາຍເຄື່ອງສັດພູຊາເປັນເຄື່ອງພູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທັມ ແລະ ເຄື່ອງໂມທະນາພຣະຄຸນເທິງແທນນັ້ນ; ພະອົງຊົງບັນຊາໃຫ້ຢູ່ດາບົວລະບັດພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ. ¹⁷ ເຖິງປານນັ້ນກໍດີ, ປະຊາຊົນກໍຍັງຖວາຍສັດພູຊາທີ່ສະຖານທີ່ສັກສິດ, ແຕ່ຖວາຍຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ.

¹⁸ ສ່ວນພຣະຣາຊະກິດອື່ນໆ ຂອງມານາເຊ, ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງພະອົງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ທຳນາວາຍ ຜູ້ທຸນພະອົງໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ກໍມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.

¹⁹ ໃນບັນທຶກນັ້ນໄດ້ມີເລື່ອງ ຄຳອະທິຖານຂອງພະອົງ, ແລະເລື່ອງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຄຳອ້ອນວອນຂອງພະອົງ. ແລະ ເລື່ອງຂອງຄວາມບາບທັງຫມົດຂອງພະອົງ ແລະ ການບໍ່ສັດຊື່ຂອງພະອົງ ແລະ ສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງພະອົງຊົງສ້າງ ແລະ ຕັ້ງບັນດາເສົາຮູບເຄົາຣົບ ກັບຮູບເຄົາຣົບສະຫລັກ, ກ່ອນທີ່ພະອົງຊົງຖອມພະອົງລົງນັ້ນ ພວກເຂົາບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືປະຫວັດທີ່ຜູ້ທຳນາວາຍຂຽນ.

²⁰ ແລ້ວມານາເຊຊົງລ່ວງລັບໄປຢູ່ກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາຟັງພະສົບໄວ້ໃນພຣະຣາຊະວັງຂອງພະອົງ. ອາໂມນ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ປົກຄອງແທນພະອົງ.

²¹ ອາໂມນເລີ່ມປົກຄອງ ພະອົງມີອາຍຸຊາວສອງປີ; ແລະຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສອງປີ.

²² ພະອົງຊົງກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ແບບມານາເຊ, ບິດາຂອງພະອົງຊົງກະທຳນັ້ນ.

ອາໂມນຖວາຍສັດພູຊາແກ່ຮູບເຄົາຣົບສະຫລັກທັງຫມົດທີ່ມານາເຊພໍ່ຂອງພະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນ, ແລະ ຊົງບົວລະບັດຮູບເຄົາຣົບນັ້ນ.

²³ ພະອົງບໍ່ໄດ້ຖອມພະອົງລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ຄືມານາເຊ ບິດາຂອງພະອົງໄດ້ຖອມລົງນັ້ນ. ແຕ່ອາໂມນອີງນິໄດ້ກັກຫລາຍຂຶ້ນ.

²⁴ ຂ້າຣາຊະການຂອງພະອົງກໍ່ຮ່ວມກັນຄິດກະບົດຕໍ່ພະອົງ ໂດຍໄດ້ຂ້າພະອົງເສຍໃນພຣະຣາຊະວັງຂອງພະອົງ.

²⁵ ແຕ່ປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນ ໄດ້ປຣະຫານບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຄິດກະບົດຕໍ່ກະສັດອາໂມນ, ແລະ ປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໂຢສິຢາ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງຂຶ້ນປົກຄອງແທນພະອົງ.

34 ¹ ເມື່ອໂຢສິຢາເລີ່ມປົກຄອງ ພະອົງມີອາຍຸແປດປີ; ແລະຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສາມສິບເອັດປີ.

² ພະອົງຊົງກະທຳສິ່ງທີ່ພຣະຫ້ຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ດຳເນີນໃນເສັ້ນທາງຂອງດາວິດບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຊົງຫັນໄປທາງຂວາ ຫລື ທາງຊ້າຍ. ³ ເພາະໃນປີທີ່ແປດແຫ່ງຣາຊະການຂອງພະອົງ, ເມື່ອພະອົງຍັງຊົງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່,

ພະອົງຊົງເລີ່ມສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຂອງດາວິດບັນພະບູຣຸດຂອງພະອົງ. ໃນປີທີ່ສິບສອງ, ພະອົງຊົງເລີ່ມກວາດລ້າງຢູ່ດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍການກຳຈັດສະຖານທີ່ສັກສິດ, ທັງບັນດາເສົາຮູບເຄົາຣົບ ແລະ ຮູບເຄົາຣົບແກະສະຫລັກກັບຮູບເຄົາຣົບຫລໍ່.

⁴ ປະຊາຊົນທຳລາຍແທນພູຊາພະບາອານລົງຕໍ່ພະພັກຂອງພະອົງ; ພະອົງຊົງລົ້ມບັນດາຮູບເຄົາຣົບ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງນັ້ນລົງ. ພະອົງຊົງທຸບບັນດາເສົາຮູບເຄົາຣົບ ແລະ ຮູບເຄົາຣົບແກະສະຫລັກກັບຮູບເຄົາຣົບ ຫລໍ່ເປັນທ່ອນ, ແລະ ຊົງກະທຳໃຫ້ເປັນຝຸ່ນ.

ພະອົງໄດ້ໂຮຍຜິງເທິງຊຸມສິບຂອງບັນດາຄົນທີ່ຖວາຍສັດພູຊາແກ່ພະເຫລົ່ານັ້ນ. ⁵ ພະອົງຊົງເຜົາກະດູກຂອງປະໂລຫິດເທິງແທນພະເຫລົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພະອົງຊົງກວາດລ້າງຢູ່ດາ ກັບເຢຣູຊາເລັມ.

⁶ ພະອົງຊົງກະທຳເຊັ່ນກັນໃນຫົວເມືອງຂອງມານາເຊ, ເອຟຣາຢິມ, ແລະ ຊິເມໂອນ, ໄປຮອດນັບທາລີ, ແລະ ໃນທີ່ຫັກຜັງໂດຍອ້ອມຮອບ.

⁷ ເມື່ອພະອົງຊົງທຳລາຍແທນພູຊາ, ບັນດາເສົາຮູບເຄົາຣົບ ແລະ ຊົງທຸບຮູບເຄົາຣົບສະຫລັກໃຫ້ເປັນຝຸ່ນ, ແລະ ຊົງລົ້ມບັນດາຮູບເຄົາຣົບທັງຫມົດລົງຫົວແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນ; ແລ້ວພະອົງສະເດັດກັບເຢຣູຊາເລັມ.

⁸ ໃນປີທີ່ສິບແປດແຫ່ງຣາຊະການຂອງພະອົງ, ເມື່ອພະອົງຊົງກວາດລ້າງແຜ່ນດິນ ແລະ ພຣະວິຫານແລ້ວ, ພະອົງຊົງໃຊ້ຊາຟານລູກຊາຍອາຊາລີຢາ ແລະ ມາອາເສຢາຜູ້ວ່າຣາຊະການນະຄອນ ແລະ ໂຢອາລູກຊາຍ ໂຢອາຣັດຂ້າຣາຊະການຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່

ໃຫ້ສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ. ⁹ ເມື່ອພວກເຂົາມາຫາຮິນກີຢາ, ມະຫາປະໂລຫິດແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ມອບເງິນທີ່ຄົນທັງຫລາຍນຳມາພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊົງຄົນເລວີ, ຜູ້ເຝົ້າປະຕູໄດ້ເກັບຈາກມານາເຊ ແລະ ເອຟຣາຢິມ, ແລະ ຈາກບັນດາຄົນທີ່ເຫລືອຂອງອິສະຣາເອນ ແລະ ຈາກຢູ່ດາກັບເບັນຢາມິນທັງຫມົດ, ແລ້ວພວກເຂົາກັບໄປເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁰ ພວກເຂົາມອບເງິນໃຫ້ແກ່ຜູ້ເບິ່ງແຍງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມອບເງິນໃຫ້ແກ່ຜູ້ເຮັດວຽກຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ເພື່ອການສ້ອມແປງພຣະວິຫານໃຫ້ຫມັ້ນຄົງ. ¹¹ ພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍເງິນນັ້ນແກ່ພວກຊ່າງໄມ້ ແລະ ພວກກໍ່ສ້າງເພື່ອຈະຊື້ຫີນສະຫລັກ ແລະ ໄມ້ກະດານເພື່ອປະກອບເປັນຄານສຳລັບອາຄານ ທີ່ກະສັດແຫ່ງຢູ່ດາໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຊຸດໂຊມ.

¹²ຄົນທັງຫລາຍກໍເຮັດງານຢ່າງສັດຊື່. ຜູ້ຄຸມງານມີຢາຮາດແລະ ໂອບາດີຢາ, ຄົນເລວີ, ລູກຫລານຂອງເມຣາຣີ; ແລະເຊຄາຣີຢາ ກັບເມຊຸນລຳ, ລູກຫລານຂອງຄົນໂກຣາດເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງ ຄົນເລວີທຸກຄົນທີ່ຊ້ານານເຄື່ອງດິນຕຣີ.¹³ ພວກຄົນເລວີເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄົນຫາມເຄື່ອງ ແລະ ບັນດາຄົນທີ່ເຮັດວຽກບົວລະບັດທຸກຢ່າງ. ຄົນເລວີບາງຄົນເປັນຄົນຮັກສາ, ເປັນເຈົ້າຫນ້າທີ ແລະ ເປັນຄົນເຝົ້າຍາມປະຕູ.

¹⁴ຂະນະທີ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍນຳເງິນທີ່ໄດ້ຖວາຍໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວອອກມາ, ຮິນກີຢາປະໂລຫິດໄດ້ພົບຫນັງສືພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວທີ່ຊົງປະທານທາງໂມເຊ.¹⁵ ແລະ ຮິນກີຢາເວົ້າກັບຊາຟານເລຂາວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບຫນັງສືພຣະບັນຍັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ” ແລະ ຮິນກີຢາກໍມອບຫນັງສືນັ້ນໃຫ້ຊາຟານ.

¹⁶ຊາຟານໄດ້ນຳຫນັງສືໄປຖວາຍກະສັດ ແລະ ຫຼຸນລາຍງານກະສັດວ່າ, “ສິ່ງທັງປວງທີ່ພະອົງຊົງມອບຫມາຍແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໃຫ້ເຮັດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍາລັງເຮັດຢູ່ແລ້ວ.”

¹⁷ພວກເຂົາຮວບຮວມເງິນຊົງພົບໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ໄດ້ມອບໄວ້ໃນມືຂອງຜູ້ເບິ່ງແຍງ ແລະ ຄົນງານ.¹⁸ ຊາຟານເລຂາທູນກະສັດວ່າ, “ຮິນກີຢາປະໂລຫິດໄດ້ມອບຫນັງສືແກ່ຂ້າພະອົງມ້ວນຫນຶ່ງ.” ແລ້ວຊາຟານກໍອ່ານຖວາຍຕໍ່ພະພັກກະສັດ.

¹⁹ຢູມາເມືອກະສັດຊົງຮັບຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະບັນຍັດນັ້ນ, ພະອົງຊົງຈິກເສືອຜ້າຂອງພະອົງ.

²⁰ກະສັດຊົງບັນຊາແກ່ຮິນກີຢາ, ອາຣີກາມລູກຊາຍຊາຟານ, ອັບໂດນລູກຊາຍມິກາ, ຊາຟານເລຂາ, ແລະ ອາສາຢາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດ, ຂ້າຣາຊະການຂອງພະອົງກ່າວວ່າ,²¹ “ຈົງໄປທູນຖາມພຣະຢາເວໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ແລະ ໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນອິສະຣາເອນ ແລະ ໃນຢູດາ, ກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄຳໃນຫນັງສືທີ່ໄດ້ພົບນັ້ນ. ເພາະວ່າພຣະພິເສດຂອງພຣະຢາເວທີ່ຖອກລົງເຫນືອເຮົານັ້ນຍັງໃຫຍ່ຫລາຍ. ດ້ວຍວ່າບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະທັມຂອງໃນຫນັງສືນີ້ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນຫນັງສືນີ້ທຸກປະການ.”

²²ດັ່ງນັ້ນຮິນກີຢາ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກະສັດຊົງໃຊ້ໄປຈົງ, ໄປຫາຮຸນດາຍິງຜູ້ທ່ານວາຍເມຍຂອງຊານລູມ, ລູກຊາຍຕີກວາ ລູກຊາຍອາສະຣາຜູ້ເບິ່ງແຍງເສືອຜ້າຂອງພະອົງ (ນາງຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມໃນເມືອງທີ່ສອງ ຫລືເຂດທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່) ແລະ ເວົ້າກັບນາງເຖິງເລື່ອງນັ້ນ.

²³ນາງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈົງບອກຊາຍຜູ້ທີ່ໃຊ້ພວກເຈົ້າໃຫ້ມາຫາເຮົາວ່າ,

²⁴“ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະນຳເຫດຊົດຊ້າຍມາເຫນືອສະຖານທີ່ນີ້ ແລະ ເຫນືອຊາວເມືອງນີ້

ຄືຄຳສາແຈ້ງທັງຫມົດທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຊົງໄດ້ອ່ານຖວາຍຕໍ່ພຣະພັກກະສັດແຫ່ງຢູດານັ້ນ.²⁵ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ ແລະ ໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍພະອິນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຮ້າຍດ້ວຍການງານທັງຫມົດແຫ່ງມືຂອງພວກເຂົາ. ເພາະສະນັ້ນ ພຣະພິເສດຂອງເຮົາຈະຖອກລົງເຫນືອສະຖານທີ່ນີ້ ແລະ ຈະດັບໄປໄດ້.”

²⁶ແຕ່ກະສັດຂອງຢູດາ, ຜູ້ໃຊ້ເຈົ້າໃຫ້ມາທູນພຣະຢາເວນັ້ນ ເຈົ້າຈົງທູນທ່ານດັ່ງນີ້ວ່າ, “ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເລື່ອງຖ້ອຍຄຳທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນນັ້ນ,²⁷ ເພາະຈິດໃຈຂອງເຈົ້າອ່ອນແອ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຖອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກກະສັດເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທີ່ກ່າວຕໍ່ສູ້ສະຖານທີ່ນີ້ ແລະ ຊາວເມືອງນີ້, ເຈົ້າໄດ້ຖອມຕົວລົງຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຈິກເສືອຜ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮ້ອງໃຫ້ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ ເຮົາໄດ້ຟັງເຈົ້າດ້ວຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—²⁸ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະພາເຈົ້າໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະພາເຈົ້າໄປສູ່ບ່ອນຝັງສືບຢ່າງສັນຕິ, ແລະ ຕາຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນບັນດາເຫດຊົດຮ້າຍທີ່ເຮົາຈະນຳມາເຫນືອສະຖານທີ່ນີ້ ແລະ ຊາວເມືອງນີ້.” ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈົງນຳພຣະທັມກັບມາຫາກະສັດ.

²⁹ແລ້ວກະສັດຮັບສັ່ງໃຫ້ຮວບຮວມບັນດາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຢູດາແລະ ເຢຣູຊາເລັມ.³⁰ ແລ້ວກະສັດສະເດັດຂຶ້ນໄປພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ພ້ອມກັບຄົນທັງປວງຂອງຢູດາ ແລະ ຊາວເຢຣູຊາເລັມກັບປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີຄົນທັງປວງທັງໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍ.

ພະອົງຊົງອ່ານຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດໃນຫນັງສືຄຳຫມັ້ນສັນຍາທີ່ພົບໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.

³¹ກະສັດປະສະທັບຍືນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງພະອົງ ແລະ ເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຕໍ່ພຣະພັກກະສັດຢາເວ, ວ່າຈະຊົງດຳເນີນຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ກົດເກນຂອງພຣະອົງດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈ, ຈະຊົງປະກອບກົດຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງຄຳຫມັ້ນສັນຍາຊົງບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືມ້ວນນີ້,

³²ແລ້ວພະອົງຊົງຮັບສັ່ງບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໃນບັນຍາມິນໃຫ້ເຂົ້າສ່ວນໃນຄຳຫມັ້ນສັນຍານັ້ນ.

ແລະຊາວເຢຣູຊາເລັມກໍເຮັດຕາມຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ.

³³ໂຢສີຢາໄດ້ເອົາສິ່ງຫນ້າກຽດຊົງທັງປວງໄປເສຍຈາກເຂດແດນທັງຫມົດທີ່ເປັນຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ.

ຊົງກະທຳໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນອິສະຣາເອນບົວລະບັດພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ຕະຫລອດຣາຊະການຂອງພະອົງ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫັນໄປຈາກການຕິດຕາມພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ.

35 ¹ໂຢສີຢາຊົງຖືເຫສະການປັດສະຄາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ພວກເຂົາຂ້າແກະປັດສະຄາໃນວັນທີ່ສິບສີ່ຂອງເດືອນຕຶນ.

²ພະອົງຊົງແຕ່ງຕັ້ງປະໂລຫິດໃຫ້ປະຈຳຫນ້າທີ ແລະ ຊົງສະຫນັບສະຫນູນພວກເຂົາໃນການບົວລະບັດພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວ.

³ພະອົງກ່າວກັບຄົນເລວີ ຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດສະເພາະພຣະຢາເວ, ຜູ້ສອນອິສະຣາເອນທັງປວງວ່າ,

“ຈົງວາງຫີບບໍ່ຮູ້ສຸດໄວ້ໃນພຣະວິຫານທີ່ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງດາວິດ, ກະສັດຂອງອິສະຣາເອນຊົງສ້າງໄວ້. ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຕ້ອງໃສ່ບ່າຫາມໄປອີກ. ບັດນີ້ຈົງບົວລະບັດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ

⁴ຕາມບັນທຶກພະຣາຊະດຳລັດຊື່ແຈ້ງຂອງດາວິດກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ແລະ ຕາມບັນທຶກພະຣາຊະດຳລັດຊື່ແຈ້ງຂອງໂຊໂລໂມນ, ລູກຊາຍຂອງພະອົງ.

⁵ຈົງຍືນປະຈຳຢູ່ໃນສະຖານທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຕາມຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຈົ້າ ພ້ອມກອງຕ່າງໆ ຕາມຊື່ຄອບຄົວຂອງບັນພະບຸຣຸດທີ່ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານ, ບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງເປັນປະຊາຊົນ, ແລະ ຕາມສ່ວນແບ່ງຂອງແຕ່ລະຄອບຄົວຂອງຄົນເລວີ. “ຈົງຂ້າແກະປັດສະຄາຊຳຣະຕິນໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ແລະ ຕຽມແກະໄວ້ໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຕາມພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວຊົງປະສານໄວ້ກັບໂມເຊນັ້ນ.”

⁶ໂຢສີຢາໄດ້ຊົງບໍ່ອີຈາກແກ່ປະຊາຊົນເປັນເຄື່ອງປັດສະຄາບູຊາສຳລັບຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ບ່ອນນັ້ນເປັນລູກແກະ ແລະ

ລູກແບ້ຈາກຝູງແບ້ແກະຈຳນວນສາມຫມື່ນໂຕ. ພະອົງຍັງໄດ້ຊົງປະສານງົວເຖິກສາມພັນໂຕ; ສັດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມາຈາກຊັບສິນຂອງກະສັດ.

⁷ເຈົ້ານາຍຂອງພະອົງບໍ່ອີຈາກດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈແກ່ປະຊາຊົນ, ແກ່ປະໂລຫິດ, ແລະ ແກ່ຄົນເລວີ. ຮິນກີຢາ, ເຊຄາຣີຢາ, ແລະ ເຢຣີເອນ, ເຈົ້າຫນ້າທີ່ຊັ້ນຫົວຫນ້າຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ມອບລູກແກະ ແລະລູກແບ້ 2,600

ໂຕກັບງົວເຖິກສາມຮ້ອຍໂຕແກ່ປະໂລຫິດເປັນເຄື່ອງປັດສະຄາບູຊາ.⁸ ສ່ວນໂຄນານີຢາ, ແລະ ເຊມາຢາ, ກັບເນທາເນນ, ພວກນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາ, ຮາຊາບິຢາ ແລະເຢອີເອນ, ກັບໂຢຊາບັດ, ຫົວຫນ້າຂອງຄົນເລວີ, ໄດ້ໃຫ້ລູກແກະ ແລະ ລູກແບ້ຫ້າພັນໂຕກັບງົວເຖິກຫ້າຮ້ອຍໂຕ ແກ່ຄົນເລວີເປັນເຄື່ອງປັດສະຄາບູຊາ.

¹⁰ເມື່ອຕຽມການຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ບັນດາປະໂລຫິດກໍຍືນປະຈຳຫນ້າທີ່ຂອງຕົນ ແລະ ຄົນເລວີກໍຢູ່ຕາມຫມວດຂອງຕົນ, ຕາມພະບັນຊາຂອງກະສັດ.

¹¹ພວກເຂົາກໍຂ້າແກະປັດສະຄາ, ແລະ ປະໂລຫິດກໍເອົາເລືອດຊົງຮັບຈາກມືພວກເຂົາມາຊິດໃສ່ ສ່ວນຄົນເລວີກໍລອກຫນັງສືດັ່ງນັ້ນ.

¹² ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ແຍກສ່ວນທີ່ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາໄວ້ຕ່າງຫາກ, ເພື່ອແຈກຢາຍໄດ້ຕາມພວກຕ່າງ ຜູ້ເປັນປະຊາຊົນທີ່ແບ່ງເປັນແຕ່ລະຄອບຄົວ, ໃຫ້ຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ດັ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງໂມເຊ. ພວກເຂົາເຮັດກັບງົວເຖິງທ່ານອາດຽວກັນນີ້.

¹³ ພວກເຂົາກໍ່ປົກກະປັດສະຄາດ້ວຍໄຟຕາມກົດ. ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ບໍ່ຮິສຸດ, ພວກເຂົາຕື່ມເຄື່ອງບູຊາບໍ່ຮິສຸດອີກໃນຫມັດິນ, ໃນຫມັ້ນ້າຊາ, ແລະ ໃນກະທະ, ແລະ ນຳໄປໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງໂດຍໄວ.¹⁴ ພາຍຫລັງພວກເຂົາຈຶ່ງຈັດຕັ້ງມາເຄື່ອງບູຊາສຳລັບຕົນເອງ ແລະ ແກ່ບັນດາປະໂລຫິດ, ເພາະວ່າປະໂລຫິດລູກຫລານຂອງອາໂຣນ, ຕ້ອງກະກຽມໃນການຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ສ່ວນໄຂມັນຈົນຮອດກາງຄືນ, ດັ່ງນັ້ນຄົນເລວີຈຶ່ງຕັ້ງມາເຄື່ອງບູຊາ ເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ເພື່ອປະໂລຫິດລູກຫລານຂອງອາໂຣນ.

¹⁵ ບັນດານັກຮ້ອງທີ່ເປັນລູກຫລານຂອງອາສັບ, ຢູ່ປະຈຳທີ່ຂອງຕົນ, ຕາມບັນຊາຂອງດາວິດ, ອາສັບ, ແລະ ເຮມານ ກັບເຢດູທູນຜູ້ທ່ານວາຍຂອງກະສັດ, ແລະ ຄົນເຝົ້າປະຕູກໍ່ຢູ່ປະຈຳທຸກປະຕູ. ພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ປະວຽກງານຫນ້າທີ່ຂອງຕົນ ເພາະຄົນເລວີມີນ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາແລ້ວ.

¹⁶ ໃນເວລານັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຕັ້ງມາການບົວລະບັດທັງຫມົດແຕ່ພຣະຢາເວໃນມືດຽວນັ້ນ ເພື່ອຈະຖືເທສະການປັດສະຄາ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາເທິງແທ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມພະບັນຊາຂອງກະສັດໂຍສີຢາ.

¹⁷ ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຜູ້ຢູ່ບ່ອນນັ້ນໄດ້ຖືເທສະການປັດສະຄາເວລານັ້ນ, ແລະ ເທສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປງເຈັດມື້.

¹⁸ ຕັ້ງແຕ່ສັມຍຂອງຜູ້ທ່ານວາຍຊາມູເອນ ກໍ່ບໍ່ມີເທສະການປັດສະຄາຄືຢ່າງນີ້ໃນອິສະຣາເອນ, ບໍ່ມີກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນຈັກອີງຫນຶ່ງທີ່ຖືເທສະການປັດສະຄາຢ່າງທີ່ໂຍສີຢາໄດ້ຊົງຖືມື້, ບັນດາປະໂລຫິດກັບຄົນເລວີ, ແລະ ຢູດາກັບອິສະຣາເອນທັງປວງທີ່ຢູ່ຜ່ອມກັນ, ແລະ ທັງຊາວເຢຣູຊາເລັມ.¹⁹ ເຂົາຖືເທສະການປັດສະຄານີ້ໃນປີທີ່ສິບແປດແຫ່ງາຊະການໂຍສີຢາ.

²⁰ ຫລັງຈາກສົງທັງປວງເຫລົ່ານີ້, ເມື່ອໂຍສີຢາໄດ້ຈັດຕັ້ງມາພຣະວິຫານໄວ້ ເນໂກກະສັດແຫ່ງເອຍິບໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສູ່ອົບທຶກເກມິດຢູ່ແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ ແລະ ໂຍສີຢາກໍ່ສະເດັດອອກໄປສູ່ອົບກັບພະອົງ.²¹ ແຕ່ເນໂໂໄດ້ສົງທູດໄປຖາມພະອົງວ່າ, “ກະສັດແຫ່ງຢູດາເອີຍ ເຮົາກັບທ່ານກ່ຽວຂ້ອງກັນຢ່າງໃດ? ມື້ນີ້ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ທ່ານ, ແຕ່ຕໍ່ສູ້ກັບເຊືອສາຍທີ່ເຮົາເຮັດສົງຄາມດ້ວຍ. ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງບັນຊາເຮົາໃຫ້ອົບລົງມືເຮັດ ຂໍຢາຂັດຂວາງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ, ຫລື ຢ້ານວ່າພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍທ່ານເສຍ.”

²² ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍ່ດີ, ໂຍສີຢາບໍ່ໄດ້ຫັນພະພິກໄປຈາກພະອົງ ແຕ່ຊົງປອມພະອົງ ພະອົງໄດ້ຊົງປອມພະອົງເພື່ອຈະສູ້ອົບກັບພະອົງ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ຝັງພະດຳຮັດຂອງເນໂກກະສັດເອຍິບເອີຍ ແຕ່ເຂົ້າຮັບໃນພູເຂົາເມກິດໂດ.

²³ ນັກທະນູໄດ້ຍົງກະສັດໂຍສີຢາ, ແລະ ກະສັດໂຍສີຢາກໍ່ວາກັບຂ້າຣາຊະການຂອງພະອົງວ່າ, “ຈົງພາເຮົາໄປເສຍ, ເພາະເຮົາຖືກບາດເຈັບສາຫັດແລ້ວ.”²⁴ ຂ້າຣາຊະການຂອງພະອົງຈຶ່ງນຳພະອົງອອກຈາກຣິດຮິບ ແລະ ໃຫ້ພະອົງປະສານໃນຣິດຮິບຄັນທີ່ສອງຂອງພະອົງ. ພວກເຂົາພາພະອົງມາເຢຣູຊາເລັມ, ຕໍ່ມາພະອົງກໍ່ສິນພະຊົນ. ພວກເຂົາຝັງພະສິບໄວ້ໃນອຸບໂມງແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ. ຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມທັງປວງໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ໂຍສີຢາ.

²⁵ ເປເຣມີຢາກໍ່ວາບົດເພງຄຳຄວນຖວາຍໂຍສີຢາດ້ວຍ, ແລະບັນດານັກຮ້ອງຊາຍ ແລະ ນັກຮ້ອງຍິງທັງປວງກໍ່ວາຖົງໂຍສີຢາໃນບົດເພງຂອງເພິນຈົນທຸກມື້ນີ້. ພວກເຂົາເຮັດເລື່ອງນີ້ໃຫ້ເປັນກົດໃນອິສະຣາເອນ; ເພງນີ້ກໍ່ມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືເພງຄຳຄວນ.²⁶ ສຳລັບພະຣາຊະກິດຂອງໂຍສີຢາ ແລະ ຄວາມດີຂອງພະອົງຕາມທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ²⁷ ແລະ ການງານຂອງພະອົງ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ ກໍ່ມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ແລະ ຢູດາ.

36 ¹ ປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນໄດ້ຕັ້ງເຢໂຮຣາຮາດລູກຊາຍຂອງໂຍສີຢາ, ແລະ ໃຫ້ພະອົງເປັນກະສັດແຫ່ງບິດາຂອງພະອົງໃນເຢຣູຊາເລັມ. ເມື່ອເຢໂຮຣາຮາດເລີ່ມປົກຄອງ ພະອົງມີອາຍຸຊາວສາມປີ, ແລະ ຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສາມເດືອນ.

³ ແລ້ວກະສັດແຫ່ງເອຍິບຊົງຖອດພະອົງໃນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ກຳນົດໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນຖວາຍບັນນາການເປັນເງິນຫນຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນຕິນ ແລະ ຄຳຫນຶ່ງຕະລັນຕິນ.⁴ ກະສັດແຫ່ງເອຍິບຕັ້ງໃຫ້ເອລີຢາກິມນ້ອງຊາຍຂອງພະອົງເປັນກະສັດເຫນືອຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຊົງປ່ຽນພະນາມຂອງພະອົງໃຫມ່ວ່າເຢໂຮຢາກິມ. ແລ້ວພະອົງກໍ່ໄດ້ຊົງນຳອ້າຍຂອງເອລີຢາຄິມຄື ໂຢຮາດຜູ້ເປັນອ້າຍນຳໄປຍັງເອຍິບ.

⁵ ເມື່ອເຢໂຮຢາກິມເລີ່ມປົກຄອງ ພະອົງມີອາຍຸຊາວຫ້າປີ ແລະ ຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສິບເອັດປີ. ພະອົງຊົງເຮັດຊົວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ.⁶ ເນບູກາດເນັດຊາ, ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບພະອົງ ແລະ ຈຳຈອງພະອົງດ້ວຍໂສ້ ເພື່ອພາພະອົງໄປຍັງບາບີໂລນ.⁷ ເນບູກາດເນັດຊາຊົງນຳເຄື່ອງໃຊ້ສ່ວນຫນຶ່ງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໄປນຳ, ແລະ ຊົງເກັບໄວ້ໃນວິຫານຂອງພະອົງໃນບາບີໂລນ.

⁸ ສ່ວນພະຣາຊະກິດນອກນັ້ນຂອງເຢໂຮຢາກິມ, ແລະ ການຫນ້າກຽດຊົງຊົງພະອົງຊົງກະທຳ, ແລະ ເຫດການອື່ນໆກ່ຽວກັບພະອົງ, ກໍ່ມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນ ແລະ ຢູດາ. ເຢໂຮຢາກິມລູກຊາຍຂອງພະອົງໄດ້ປົກຄອງແທນ.

⁹ ເຢໂຮຢາກິມເລີ່ມປົກຄອງ ພະອົງມີອາຍຸສິບແປດປີ; ແລະ ຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສາມເດືອນກັບສິບມື້. ພະອົງຊົງກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ.¹⁰ ເມື່ອເຖິງສິນປີແລ້ວ, ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາຊົງໃຊ້ໃຫ້ນຳພະອົງມາຍັງບາບີໂລນ, ພ້ອມກັບເຄື່ອງໃຊ້ປະເສີດແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ຕັ້ງໃຫ້ເຊເດກີຢາບິຕູລາດ ລຸງຂອງພະອົງ, ເປັນກະສັດເຫນືອຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ.

¹¹ ເມື່ອເຊເດກີຢາບິຕູລາດ ພະອົງມີອາຍຸຊາວເອັດປີ, ແລະ ຊົງປົກຄອງໃນເຢຣູຊາເລັມສິບເອັດປີ.

¹² ພະອົງຊົງກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ຖອມພະອົງລົງຕໍ່ຜູ້ທ່ານວາຍເປເຣມີຢາ ຜູ້ກ່າວຈາກພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ ເຊເດກີຢາຊົງກະບົດເຊັນກັນຕໍ່ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ, ຜູ້ທີ່ຊົງໃຫ້ພະອົງສາບານໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພະອົງຊົງແຂງຂ້ອງພະອົງ ເຮັດພະຫັຍໃຫ້ແຂງກະດ້າງ ບໍ່ຫັນໄປຫາພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ.¹⁴ ນອກຈາກນັ້ນ, ບັນດາປະໂລຫິດຜູ້ສຳຄັນ ແລະ ປະຊາຊົນກໍ່ເຊັນດຽວກັນ ພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່, ແລະ ໂດຍຕິດຕາມບັນດາສົງຫນ້າກຽດຊົງຂອງປະຊາຊາດ. ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໃນເຢຣູຊາເລັມ ຊົງພຣະອົງຊົງຊຳຣະໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດນັ້ນເປັນມົນທົນໄປ.

¹⁵ ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ຊົງໃຊ້ໃຫ້ທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງມາຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ເພາະພຣະອົງຊົງມີພຣະຫັຍກະຣຸນາຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ທີ່ປະສານຂອງພຣະອົງ¹⁶ ແຕ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍເຢາະເຍີຍທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫມິນປະຫມາດພຣະຫັມຂອງພຣະອົງ, ແລະ ທັງດຳຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພຣະອົງ, ຈົນພຣະພິໂຣດຂອງພຣະຢາເວເກີດຂຶ້ນຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງແບບແກ້ບໄຫວ.

¹⁷ພຣະອົງຈົງຊົງນຳກະສັດແຫ່ງຄົນຄັນເດອາມາຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ຜູ້ຊົງຂ້າຊາຍຫນຸ່ມຂອງພວກເຂົາດ້ວຍດາບໃນພຣະວິຫານອັນເປັນສະຖານທີ່ບໍ່ອິສຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກະຣຸນາແກ່ຊາຍຫນຸ່ມ, ຫລື ຍິງພົມມະຈາອີ, ຄົນເຖົ້າຫລືຄົນຊະຣາ. ພຣະອົງຊົງມອບທັງຫມົດໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ທັງໃຫຍ່ແລະ ນ້ອຍ, ທັງຊັບສົມບັດແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະຊັບສົມບັດແຫ່ງກະສັດແຫ່ງເຈົ້ານາຍຂອງພະອົງ ສົ່ງທັງຫມົດນີ້ພະອົງຊົງນຳມາບາບີໂລນ.¹⁹ພວກເຂົາເຜົາພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຝັງກຳແພງເຢຣູຊາເລັມລົງ, ແລ້ວເອົາໄຟເຜົາວັງຂອງເມືອງນັ້ນຈົນຫມົດ, ແລະ ທັງທຳລາຍເຄື່ອງໃຊ້ປະເສີດທັງປວງໃນນັ້ນ.

²⁰ກະສັດໄດ້ພາບັນດາຜູ້ທີ່ລອດຜົນຈາກດາບນັ້ນພະອົງຊົງໃຫ້ກວາດໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ.

ພວກເຂົາໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງແກ່ຣາຊະວົງຂອງພະອົງ ຈົນຮອດການສະຖາປະນາຣາຊະອານາຈັກເປີເຊຍ.

²¹ສິ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມພຣະທັມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທາງປາກຂອງເຢເຣມີຢາ, ຈົນແຜ່ນດິນໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີກັບປີສະບາໂຕຄົບຖ້ວນ.

ເພາະຫຼັກຖານຮ້າງຢູ່ນັ້ນ, ເພື່ອມັນໄດ້ຢຸດພັກສະຫງົບໃຫ້ສຳເລັດກຳນົດເຈັດສິບປີ.

²²ບັດນີ້ໃນປີທຳອິດແຫ່ງຣາຊະການໄຊຣັດ, ກະສັດຂອງເປີເຊຍ, ເພື່ອພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ ທາງປາກຂອງ ເຢເຣມີຢາຈະສຳເລັດ, ພຣະຢາເວຊົງປຸກຈິດໃຈຂອງໄຊຣັດ, ກະສັດຂອງເປີເຊຍ, ກະສັດຈົງຊົງມີປະກາດຕະຫລອດຣາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງ ແລະ ບັນທຶກເປັນລາຍລັກອັກສອນລົງດ້ວຍວ່າ,²³“ໄຊຣັດ, ກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍ, ກ່າວດັງນີ້ວ່າ, ‘ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຟ້າສະຫວັນ, ໄດ້ພະຣາຊະທານບັນດາຣາຊະອານາຈັກແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກແກ່ເຮົາ. ພຣະອົງຊົງສົ່ງໃຫ້ເຮົາສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ພຣະອົງທີ່ເຢຣູຊາເລັມ, ຊົງຢູ່ໃນຢູດາ. ມີຜູ້ໃດໃນທຳມະກາງທ່ານທັງຫລາຍທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຂໍພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານສະຖິດກັບທ່ານ. ຂໍໃຫ້ທ່ານກັບມາແຜ່ນດິນເຖີດ.”

ເອຊະຣາ

1 ¹ໃນປີທຳອິດຂອງໄຊຣັດ, ກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍຂຶ້ນເປັນຈັກກະພັດ, ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງອອກມາຈາກປາກເຢເຣມີຢາສຳເລັດ, ແລະ ໄດ້ຊົງເລົ່າໂລມຈິດໃຈຂອງໄຊຣັດ. ສ່ຽງຂອງໄຊຣັດໄດ້ປະກາດອອກຫົວອານາຈັກຂອງພະອົງ. ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຊົງຂຽນໄວ້ ແລະ ໄດ້ກ່າວ:²“ໄຊຣັດ, ກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍ, ກ່າວວ່າ: ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ, ໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປົກຄອງອານາຈັກທັງຫມົດຫົວທັງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ພຣະອົງຊົງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຮົາສ້າງພຣະວິຫານແດ່ພຣະອົງໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນຢູດາຍ.

³ໃຜກໍຕາມທີ່ມາຈາກປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ (ຂໍພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາສະຖິດຢູ່ກັບເຂົາ) ຂໍໃຫ້ຂຶ້ນໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ສ້າງພຣະວິຫານແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ສະຖິດຢູ່ເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.⁴ປະຊາຊົນຂອງຣາຊະອານາຈັກທີ່ໃດກໍຕາມ ຊົງມີຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນອາໄສຢູ່ ຄວນຈະໃຫ້ເງິນ ແລະ ຫອງຄຳ, ຊັບສິນ ແລະ ສັດຕ່າງໆ, ພ້ອມກັບເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.”

⁵ຈາກນັ້ນພວກຫົວໜ້າຂອງຕະກຸນຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງຢູດາ ແລະ ເປັນຢາມິນ, ບັນດາປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີ, ແລະ

ທຸກບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລົ່າໂລມໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ລູກຂຶ້ນໄປ ແລະ ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.

⁶ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງກັບພວກເຂົາກໍໄດ້ຊ່ວຍເຮັດວຽກພວກເຂົາດ້ວຍສິ່ງຂອງທີ່ເປັນເງິນ ແລະ ຫອງຄຳ, ຊັບສິນ, ສັດຕ່າງໆ, ຂອງມີຄ່າ, ແລະ ເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈ.

⁷ກະສັດໄຊຣັດຊົງນຳສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວອອກມາ ທີ່ເບບູກາດເນັດຊາໄດ້ຊົງນຳມາຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຊົງນຳໄປໄວ້ໃນວິຫານຂອງບັນດາພະເຈົ້າຂອງພະອົງເອງ.⁸ໄຊຣັດໄດ້ຊົງມອບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນການດູແລຂອງມິດເຣດາດຫົວໜ້າຄັງ, ຜູ້ທີ່ນັບສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ ເຊັດບັດຊາ, ຜູ້ປົກຄອງແຂວງຢູດາຍ.

⁹ນີ້ເປັນຈຳນວນຂອງສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນ: ຄືອ່າງຫອງຄຳສາມສິບໃບ, ອ່າງເງິນຫນຶ່ງພັນໃບ, ອ່າງອື່ນໆອີກຊາວເກົາໃບ,¹⁰ຊາມຫອງຄຳສາມສິບໃບ, ຊາມເງິນນ້ອຍ 410 ໃບ, ແລະພາຊະນະຢ່າງອື່ນອີກຫນຶ່ງພັນໃບ.¹¹ມີສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຫອງຄຳ ແລະ ລວມທັງຫມົດ 5,400ໃບ.

ເຊັດບັດຊາໄດ້ນຳສິ່ງຂອງທັງຫມົດໄປ ເມື່ອພວກທີ່ເປັນຊະເລີຍໃນຕ່າງຖິ່ນອື່ນໆ ໄດ້ອອກຈາກບາບີໂລນກັບຄືນສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

2 ¹ເຫລົ່ານີ້ເປັນປະຊາຊົນໃນຕ່າງຖິ່ນຫລາຍຄົນໄດ້ກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍຂອງເບບູກາດເນັດຊາ,

ຜູ້ທີ່ໄດ້ກວາດຕ້ອນພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ, ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້ກັບມາຍັງເມືອງຂອງພວກເຂົາໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໃນຢູດາຍ. ແຕ່ລະຄົນໄດ້ກັບສູ່ບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງໃຜລາວ.²ພວກເຂົາໄດ້ມາພ້ອມກັບເຊຣູບບາເບນ, ເຢຊູອາ, ເນເຫມີຢາ, ເສຣາອີຢາ, ເຣເອຣາອີຢາ, ມັດເກໂກ, ບິນຊານ, ມີຊະປາ, ບິກໄຫວ, ເຣຫຸມ, ແລະ ບາອານາ. ນີ້ເປັນບັນທຶກຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຂອງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.

³ເຊື້ອສາຍຂອງປາຣິດ: 2,172 ຄົນ.⁴ເຊື້ອສາຍຂອງເຊຟາຕີຢາ: 372 ຄົນ.⁵ເຊື້ອສາຍຂອງອາຣາ: 775 ຄົນ.⁶ເຊື້ອສາຍ ປາຣາດ, ໂມອາບ ຜ່ານທາງເຊື້ອສາຍຂອງເຢຊູອາ ແລະ ໂຢອາບ: 2,812 ຄົນ.

⁷ເຊື້ອສາຍຂອງເອລາມ: 1,254 ຄົນ.⁸ເຊື້ອສາຍຂອງຊັດຕູ: 945 ຄົນ.⁹ເຊື້ອສາຍຂອງຊັກກາຍ: 760 ຄົນ.¹⁰ເຊື້ອສາຍຂອງບານີ: 642 ຄົນ.

¹¹ເຊື້ອສາຍຂອງເບບາຍ: 623 ຄົນ.¹²ເຊື້ອສາຍຂອງອາຊະກາດ: 1,222 ຄົນ.¹³ເຊື້ອສາຍຂອງອາໂດນີ: 666 ຄົນ.¹⁴ເຊື້ອສາຍຂອງບິກໄຫວ: 2,056 ຄົນ.

¹⁵ເຊື້ອສາຍຂອງອາດິນ: 454 ຄົນ.¹⁶ເຊື້ອສາຍຂອງຊາວອາເຕ, ໂດຍທາງເຮເຊກີຢາ: 98 ຄົນ.¹⁷ເຊື້ອສາຍຂອງເບໄຊ: 323 ຄົນ.¹⁸ເຊື້ອສາຍຂອງໂຢຣາ: 112 ຄົນ.

¹⁹ຊາວຮາຊຸມ: 223 ຄົນ.²⁰ຊາວ ກິບບາ: 95 ຄົນ.²¹ຊາວເບັດເລເຣັມ: 123 ຄົນ.²²ຊາວເນໂຕຟາ: 56 ຄົນ.

²³ຊາວອານາທິດ: 128 ຄົນ.²⁴ຊາວ ອາຊະມາເວດ: 42 ຄົນ.²⁵ຊາວກິຣິອາດ, ເຢອາຣິມ, ເກຟຣາ, ແລະ ເບເອໂຣດ: 743 ຄົນ.²⁶ຊາວຣາມາ ແລະ ເກບາ: 621 ຄົນ.

²⁷ຊາວມິກມາດ: 122 ຄົນ.²⁸ຊາວ ເບັດເອນ ແລະ ອາອີ: 223 ຄົນ.²⁹ຊາວ ເນໂບ: 52 ຄົນ.³⁰ຊາວມັກບິດ: 156 ຄົນ.

³¹ຊາວເອລາມພວກອື່ນ: 1,254 ຄົນ.³²ຊາວຮາຣິມ: 320 ຄົນ.³³ຊາວໂລດ, ຮາດິດ, ແລະ ໂອໂນ: 725 ຄົນ.

³⁴ຊາວເຢຣີໂກ: 345 ຄົນ.³⁵ຊາວ ເສນາຢາ: 3,630 ຄົນ.

³⁶ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນບັນຊີລາຍຊື່ຂອງຕະກຸນຂອງປະໂລຫິດ ທີ່ໄດ້ກັບຄືນມາຈາກການເປັນຊະເລີຍໃນຕ່າງຖິ່ນມີດັງນີ້ ເຊື້ອສາຍຂອງເຢດາ ອີຢາຊູອາ: 973 ຄົນ.

³⁷ເຊື້ອສາຍຂອງອິມເມ: 1,052 ຄົນ.³⁸ເຊື້ອສາຍປັດຊູ: 1,247 ຄົນ.³⁹ເຊື້ອສາຍຮາຣິມ: 1,017 ຄົນ.

⁴⁰ ຕະກູນຕ່າງໆຂອງຊາວເລວີ ທີ່ໄດ້ກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍໃນຕ່າງໆມີດັງນີ້ຄືເຊືອສາຍເຢຊູອາ ແລະ ກາດມິແນວ, ເຊືອສາຍຂອງໂຮດາວິຢາ: 74 ຄົນ.⁴¹ ນັກດິນຕຣີປະຈຳພຣະວິຫານ, ເຊືອສາຍຂອງອາສັບ: 128 ຄົນ.⁴² ເຊືອສາຍຄົນເຝົ້າຍາມປະຈຳພຣະວິຫານ: ເຊືອສາຍຂອງຊັນລຸມ, ອາເຕ, ຕານໂມນ, ອັກກູບ, ຮາຕິຕາ ແລະ ໂຊໂບ: 139 ຄົນ.

⁴³ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ໃນການບົວລະບັດໃນພຣະວິຫານ: ເຊືອສາຍຂອງຊິຣາ, ຮາຊູຟາ, ຕັບບາອິດ,⁴⁴ ເຄໂຣດ, ສີອາຮາ, ປາໂດນ,⁴⁵ ເລບານາ, ຮາກາບາ, ອັກກູບ,⁴⁶ ຮາກາບ, ຊານໂມ, ແລະ ຮານານ.

⁴⁷ ເຊືອສາຍຂອງກິດເດນ: ແມ່ນກາຮາ, ເຮອາຣິຢາ,⁴⁸ ເຮຊິນ, ເນໂກດາ, ກັດຊຳ,⁴⁹ ອູດຊາ, ປາເສຢາ, ເບສາຍ,⁵⁰ ອາສະນາ, ເມອູນິມ, ແລະ ເນຟິສິມ.

⁵¹ ເຊືອສາຍຂອງປັກບຸກ: ຮາກູຟາ, ຮາກຮູ,⁵² ບາຊະລູດ, ເມຣິດາ, ຮາກຊາ,⁵³ ບາໂກ, ສີເສຣາ, ເຕມາ,⁵⁴ ເນຊິຢາ, ແລະ ຮາຕິຟາ.

⁵⁵ ເຊືອສາຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຊໂລໂມນຄື: ເຊືອສາຍຂອງໂສໂຕ, ຮາໂສເຟເຣັດ, ເປຣູດາ,⁵⁶ ຢາອາລາ, ດາກໂກນ, ກິດເດນ,⁵⁷ ເຊຟາຕິຢາ, ຮັດຕິນ, ໂປເກເຣັດຮັດເຊບາອິມ, ແລະ ອາມີ.⁵⁸ ຈຳນວນເຊືອສາຍທັງໝົດຂອງຄົນເຮັດວຽກໃນພຣະວິຫານທັງໝົດ 392 ຄົນ ແລະ ເຊືອສາຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຊໂລໂມນ.

⁵⁹ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມາຈາກເມືອງເຕນເມລາ, ເຕນຮາກຊາ, ເຄຣູບ, ອັດດານ, ແລະ ອິມເມ - ແຕ່ພວກເຂົາພິສູດບໍ່ໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາເປັນເຊືອສາຍຈາກອິສະຣາເອນ⁶⁰ - ລວມມີເຊືອສາຍຂອງເດລາອິຢາ, ໂຕບິຢາ, ແລະ ເນໂກດາລວມ 652 ຄົນ.

⁶¹ ຍິງກວ່ານັ້ນຈາກເຊືອສາຍຂອງປະໂລຫິດຄື: ເຊືອສາຍຂອງໂຮບາອິຢາ, ຮັກກິດ, ແລະ ບາກຊິນໄລ (ຜູ້ທີ່ໄດ້ເມຍຂອງເຂົາຈາກບັນດາລູກສາວຂອງບາກຊິນໄລ ຊາວກິເລອາດ ແລະ ໄດ້ເອີ້ນຊື່ຂອງພວກເຂົາ).

⁶² ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນຫາບັນທຶກຂອງລຳດັບເຊືອສາຍຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ກໍບໍ່ພົບລາຍຊື່ເຫລົ່ານັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກຕັດອອກຈາກການເປັນປະໂຫິດເພາະເປັນມົນທົນ.⁶³ ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ວ່າການເມືອງຈຶ່ງໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ກິນເຄື່ອງບູຊາບໍ່ຮີສູດໃດໆ ຈົນກວ່າປະໂຫິດຈະພິສູດດ້ວຍອຸຣົມ ແລະ ທຸມມິມເສຍກ່ອນ.

⁶⁴ ຄົນກຸ່ມນີ້ລວມທັງໝົດ 42,360 ຄົນ,⁶⁵ ບໍ່ລວມພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຊາຍ ແລະ ພວກຮັບໃຊ້ຍິງຂອງພວກເຂົາ (ຄົນເຫລົ່ານີ້ມີຢູ່ 7,337 ຄົນ) ແລະ ນັກຮ້ອງປະຈຳພຣະວິຫານ ແລະ ຍິງຂອງພວກເຂົາ (ສອງຮ້ອຍຄົນ).

⁶⁶ ມ້າຂອງພວກເຂົາ: 736 ໂຕ. ລໍ່ຂອງພວກເຂົາ: 245 ໂຕ.⁶⁷ ອູດຂອງພວກເຂົາ: 435 ໂຕ. ລາຂອງພວກເຂົາ: 6,720 ໂຕ.

⁶⁸ ເມືອເຂົາໄດ້ໄປເຖິງພຣະວິຫານພຣະຢາເວໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ພວກຫົວໜ້າຂອງຄອບຄົວກໍໄດ້ຖວາຍຂອງຖວາຍດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານ.⁶⁹ ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍຕາມກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ໃຫ້ເປັນກອງທຶນເພື່ອງານນີ້ໃຫ້ເປັນ: ຫອງຄຳຫົກຫມົນຫນຶ່ງພັນດາຣິດ, ເງິນຫ້າພັນມີນາ, ແລະ ຊຸດປະໂຫິດຫນຶ່ງຮ້ອຍຊຸດ.

⁷⁰ ດັ່ງນັ້ນບັນດາຄົນປະໂຫິດ ແລະ ຄົນເລວີ, ພວກນັກຮ້ອງປະຈຳພຣະວິຫານ ແລະ ພວກຄົນເຝົ້າປະຕູ, ແລະ ພວກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ປະຕິບັດພຣະວິຫານກໍອາສັຍຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາ. ປະຊາຊົນໃນອິສະຣາເອນຕ່າງກໍອາສັຍຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາ.

3 ¹ ໃນເດືອນທີ່ເຈັດຫລັງຈາກປະຊາຊົນອິສະຣາເອນໄດ້ກັບມາຍັງບ້ານເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອເຂົາມາຊຸມນຸມພ້ອມກັນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ² ເຢຊູອາລູກຊາຍຂອງໂຢຊາດັກ ແລະ ພີນ້ອງຂອງປະໂຫິດຂອງເຂົາ, ແລະ ເຊຣູບບາເບນ ລູກຊາຍຂອງເຊອານຕິເອນ, ແລະ ພີນ້ອງຂອງເຂົາໄດ້ລູກຂຶ້ນໄປ ແລະ ໄດ້ສ້າງແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມທີ່ໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ໃນພຣະທັມບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງແຜ່ນບູຊາໄວ້ເທິງຖ້ານຂອງມັນ, ເພາະພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນຄວາມຢ້ານ ເນື່ອງຈາກປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຕ່ພຣະຢາເວໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງ.⁴ ພວກເຂົາໄດ້ຖືເຫສະການໄຟ ຕາມທີ່ມີຂຽນບັນທຶກໄວ້ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນມື້ທີ່ມີຕາມພຣະບັນຍັດ, ຕາມວັນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນແຕ່ລະວັນ. ຊຶ່ງມີດັງຕໍ່ໄປນີ້, ເຄື່ອງເຜົາບູຊາປະຈຳວັນ ແລະ ເດືອນລະຄັ້ງ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາສຳລັບເຫສະການງານລ້ຽງຕາມກຳນົດທັງໝົດຂອງພຣະຢາເວ, ພ້ອມກັບເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈທັງໝົດ.

⁵ ພວກເຂົາເລີ່ມຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແຕ່ພຣະຢາເວໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງເດືອນທີ່ເຈັດ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ໄດ້ວາງຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານ.⁷ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ເງິນແກ່ຊ່າງສະກັດຫີນ ແລະ ຊ່າງຝີມື, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ອາຫານ, ເຄື່ອງດື່ມ, ແລະ ນ້ຳມັນຫມາກກອກເຫດແກ່ຄົນໄຊດອນ ແລະ ຄົນໄທຣະ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ນຳຕົ້ນສີນສີດາມາຈາກເລບານອນມາຍັງເມືອງຢືບປາທາງທະເລ, ຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກໄຊຊັສ, ກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍ.

⁸ ຈາກນັ້ນໃນເດືອນທີ່ສອງປີທີສອງ ຫລັງຈາກເຂົາໄດ້ມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເຊຣູບບາເບນ, ເຢຊູອາລູກຊາຍຂອງໂຢຊາດັກ, ພວກປະໂຫິດຄົນອື່ນໆ, ຄົນເລວີ, ແລະ ພວກຄົນທີ່ກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກໍໄດ້ເລີ່ມງານ. ພວກເຂົາໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ຄົນເລວີ ມີອາຍຸຕັ້ງແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປ ໃຫ້ເບິ່ງງານກ່ຽວກັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.⁹ ເຢຊູອາໄດ້ຕັ້ງພວກລູກຊາຍຂອງເຂົາ ແລະ ພີນ້ອງຂອງເຂົາ, ແລະ ກາດມິເອນ ພ້ອມກັບພວກລູກຊາຍຂອງຕິນ, ແລະ ເຊືອສາຍຂອງຢູດາ ເບິ່ງແຍງປະຊາຊົນໃຫ້ເຮັດວຽກຕາມພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁰ ຄືເຊືອສາຍຕະກູນເຮນາດາດ, ເຊືອສາຍຂອງພວກເຂົາເອງ, ແລະ ພວກພີນ້ອງທີ່ເປັນຄົນເລວີດ້ວຍກັນທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພວກເຂົາ.

¹¹ ຊ່າງກໍສ້າງໄດ້ວາງຮາກຖານໄວ້ສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກປະໂຫິດໄດ້ແຕ່ງເຄື່ອງຍົດພວກເຂົາ ເພື່ອຍື່ນພ້ອມກັບຖືແກ, ແລະ ຄົນເລວີ, ທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງອາຊັບ, ສັນຮະເສີນພຣະຢາເວຕາມຄຳແນະນຳ ຄືກັນກັບດາວິດກະສັດແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້.

¹² ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງແບ່ງດ້ວຍການສັນຮະເສີນ ແລະ ຂອບພຣະຄຸນແຕ່ພຣະຢາເວ, "ພຣະອົງຊົງປະເສີດ! ພັນທະສັນຍາອັນສັດຊື່ຂອງພຣະອົງຕໍ່ອິສະຣາເອນດຳລົງເປັນນິດ." ປະຊາຊົນທັງປວງກໍໄດ້ຮ້ອງສັນຮະເສີນພຣະຢາເວ ດ້ວຍສຽງດັງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ເພາະຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານໄດ້ວາງລົງແລ້ວ.

¹³ ແຕ່ມີຫລາຍຄົນທີ່ເປັນປະໂຫິດ, ຄົນເລວີ, ພວກຫົວໜ້າຕະກູນ, ແລະ ພວກຄົນເຖົ້າທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະວິຫານຫລັງທຳອິດ, ເມື່ອຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງນີ້ ໄດ້ວາງຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງພວກເຂົາ, ກໍຮ້ອງໃຫ້ສຽງດັງ. ແຕ່ຫລາຍຄົນກໍຮ້ອງດ້ວຍຍິນດີ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານ ແລະ ດ້ວຍສຽງທີ່ຕື່ນເຕັ້ນ.¹⁴ ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ປະຊາຊົນຈຶ່ງແຍກບ່ອກລະຫວ່າງສຽງແຫ່ງຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ແລະ ສຽງຂອງຄວາມສຸກ ຈາກສຽງຂອງປະຊາຊົນທີ່ກຳລັງຮ້ອງໃຫ້ນ້ຳຕາໄຫລ, ເພາະປະຊາຊົນກຳລັງຮ້ອງໃຫ້ອອກມາດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ສຽງນັ້ນກໍໄດ້ຍິນມາຈາກທີ່ໄກ.

4 ¹ໃນຂະນະນີພວກສັດຕູຂອງຢູດາ ແລະ ເບັນຢາມິນ ໄດ້ຍິນວ່າປະຊາຊົນ

ຜູ້ທີ່ເຄີຍຖືກກວາດຕ້ອມ ໄປເປັນຊະເລີຍທີ່ກຳລັງສ້າງພຣະວິຫານແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນຢູ່ຕອນນີ້.

²ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາຫາເຊຣູບບາເບນ ແລະ ພວກຫົວຫນ້າຕະກູນບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,

"ໃຫ້ເຮົາສ້າງດ້ວຍກັນກັບພວກທ່ານ, ແລະ ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະອົງ, ຕັ້ງແຕ່ມືຖືເອສາຮັດໂດນ, ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ໄດ້ນຳພວກເຮົາມາຍັງສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້."

³ແຕ່ເຊຣູບບາເບນ, ເຢຊູອາ, ແລະ ພວກຫົວຫນ້າຂອງຕະກູນຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນພວກທ່ານ, ແຕ່ພວກເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ເພາະເປັນພວກເຮົານີ້ແຫລະ ທີ່ຈະສ້າງແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຕາມທີ່ກະສັດໄຊຣັສກະສັດແຫ່ງເບີເຊຍໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້."

⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ ກໍເຮັດໃຫ້ມີຂອງຄົນຢູດາຍອ່ອນກຳລັງລົງ; ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຄົນຢູດາຍຢ້ານທີ່ຈະສ້າງ.

⁵ພວກເຂົາໃຫ້ຕິດສິນບິນທີ່ປຶກສາເພື່ອຂັດຂວາງແຜນງານຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດແນວນີ້ຕະຫລອດອາຊການຂອງໄຊຣັສແຫ່ງເບີເຊຍ.

⁶ຈົນເຖິງຕົ້ນອາຊການຂອງກະສັດເຊເຊັດ ເຫລົ່າສັດຕູຂອງປະຊາຊົນຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ ໄດ້ນຳຂ້າກ່າວຫາຂຽນເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

⁷ໃນອາຊການກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ, ທີ່ປະຊາລາມ, ມິດເຣດາດ, ຕາເບອນ, ແລະ ຜູ້ຮ່ວມງານຂອງພວກເຂົາໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍຫາກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ. ຈົດຫມາຍນັ້ນໄດ້ຂຽນເປັນພາສາອາຣາມິກ ແລະ ກໍໄດ້ຖືກແປ.⁸ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເຮຣຸມຜູ້ປົກຄອງແຂວງ ແລະ

ຊົມໄຊເລຂາທິການປະຈຳແຂວງກໍໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍນີ້ຫາກະສັດ ອາກຕາເຊເຊັດ ກ່ຽວກັບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນລັກສະນະນີ້.

⁹ແລ້ວເຮຣຸມ, ຊົມໄຊ, ແລະ ຫມູດະນະຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ປົກຄອງ ແລະ ຂ້າອາຊການຄົນອື່ນໆທັງຫມົດທີ່ມາຈາກອັຖະບານ, ຈາກເອເຣັກ, ບາບີໂລນ ແລະ ຊູຊາດິນແດນເອລາມ - ພວກເຂົາໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍສະບັບຫນຶ່ງ -¹⁰ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮ່ວມມືກັບພວກເຈົ້າຢາເວ ແລະ ພວກຊຸນນາງ ອາຊບານີປານຜູ້ຢືນໃຫຍ່ ໄດ້ບັງຄັບເຂົາມາຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນສະມາເຣຍ, ພ້ອມກັບຄືນທີ່ເຫລືອໃນແຂວງທາງຟາກຕາເວັນຕົກ ຂອງແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ."

¹¹ນີ້ເປັນສຳເນົາຂອງຈົດຫມາຍທີ່ເຂົາໄດ້ສົ່ງໄປເຖິງອາກຕາເຊເຊັດວ່າ: "ບັນດາຂ້າອາຊການຂອງພະອົງ, ປະຊາຊົນຂອງແຂວງ, ກາຍຟາກແມ່ນ້ຳນັ້ນ, ຂຽນດັ່ງນີ້ວ່າ:¹² ຂໍກະສັດຊົງຮູ້ວ່າ ພວກຍິດຜູ້ມາຈາກພະອົງໄດ້ມາຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາ ໃນເຢຣູຊາເລັມທີ່ຈະສ້າງເມືອງກະບົດ.

ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງກຳແພງເຫລົ່ານັ້ນສຳເລັດ ແລະ ໄດ້ສ້ອມແຊມອາກຖານແລ້ວ.

¹³ບັດນີ້ກະສັດຊົງຮູ້ວ່າຖ້າເມືອງນີ້ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ກຳແພງກໍໄດ້ສ້າງສຳເລັດແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ໃຫ້ເຄື່ອງບັນນາການ ແລະ

ສ່ວຍສາອາກອນຈັກຢ່າງເລີຍ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະເຮັດຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ບັນດາກະສັດ.

¹⁴ເພາະເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກິນເກືອຂອງອາຊະວັງ, ຈຶ່ງບໍ່ເຫມາະສົມທີ່ພວກພະອົງຈະເບິ່ງການບໍ່ໃຫ້ກຽດໃດໆ ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ກະສັດໄດ້.

ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກຂ້າພະອົງຈຶ່ງກ່າວໃຫ້ພະອົງຊົງຮູ້.¹⁵ ເພື່ອພະອົງຈະຊົງຄືນຫາບັນທຶກຂອງບິດາຂອງພະອົງ ແລະ

ກວດສອບວ່ານີ້ເປັນເມືອງກະບົດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາກະສັດ ແລະ ແຂວງຕ່າງໆເສຍຫາຍ. ຊົງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາຢ່າງຫລວງຫລາຍຕໍ່ບັນດາກະສັດ ແລະ ແຂວງຕ່າງໆ. ນີ້ເປັນສູນກາງຂອງການກະບົດມາດົນນານແລ້ວ. ຊົງເປັນເພາະເຫດຜົນນີ້ເອງ ເມືອງນີ້ຈຶ່ງຖືກທຳລາຍ.

¹⁶ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ກະສັດຊົງຮູ້ວ່າ ຖ້າເມືອງນີ້ ແລະ ກຳແພງໄດ້ສ້າງແລ້ວ, ກໍຈະບໍ່ເຫລືອຫຍັງສຳລັບພະອົງເລີຍ ໃນອີກຟາກຂອງແມ່ນ້ຳນັ້ນ."

¹⁷ດັ່ງນັ້ນກະສັດ ຈົດຫມາຍຕອບເຮຣຸມ ແລະ ຊົມໄຊ ແລະ ຜູ້ຮ່ວມງານໃນສະມາເຣຍ ແລະ ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳວ່າ:

"ຂໍສັນຕິສຸກຄຳຮຽງຢູ່ກັບພວກທ່ານເຖິດ.¹⁸ ຈົດຫມາຍທີ່ພວກທ່ານໄດ້ສົ່ງມາຍັງເຮົາໄດ້ຖືກແປ ແລະ ອ່ານໃຫ້ເຮົາຟັງແລ້ວ.¹⁹ ດັ່ງນັ້ນ

ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ສອບສວນ ແລະ ໄດ້ພົບວ່າແຕ່ກ່ອນພວກເຂົາໄດ້ກະບົດ ແລະ ທໍລະຍົດຕໍ່ກະສັດທັງຫລາຍ.

²⁰ກະສັດຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງເຫນືອເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ມີອຳນາດເຫນືອທຸກສິ່ງ ທີ່ຢູ່ຟາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳນັ້ນ. ໃຊ້ອິດທິພົນເກັບພາສີ ແລະ ຫລາຍໄດ້.

²¹ບັດນີ້, ຈົງອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢຸດສ້າງເມືອງນີ້ ຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄຳສັ່ງໃຫມ່ອີກ.²² ຈົງລະເລີຍເລື່ອງນີ້.

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ມີການຄຸກຄາມເຊັ່ນນີ້ຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສຸນເສຍຜົນປະໂຫຍດເລື່ອງນີ້ຕໍ່ໄປ?

²³ເມື່ອຈົດຫມາຍຂອງກະສັດອາກຕາເຊເຊັດຖືກອ່ານສູ່ເຮຣຸມ, ຊົມໄຊ, ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮີບອອກໄປເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ພວກຍິດຢຸດສ້າງ.²⁴ ດັ່ງນັ້ນ ການສ້າງພຣະວິຫານໃນເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງຢຸດລົງເຖິງປີທີສອງຂອງອາຊການດາຣິອຸດແຫ່ງເບີເຊຍ.

5 ¹ແລ້ວຮັກກາຍຜູ້ທ່ານວາຍ ແລະ ເຊກາຣີຢາລູກຊາຍຂອງອິດໂດ ຜູ້ເຜີຍພຣະວັຈະນະ

ໄດ້ເຜີຍພຣະວັຈະນະໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນຕໍ່ພວກຍິດໃນຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ.

²ເຊຣູບບາເບນລູກຊາຍຂອງເຊອານຕິເອນ ແລະ ເຢຊູອາລູກຊາຍຂອງໂຢຊາດັກກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ

ໄດ້ເລີ່ມສ້າງພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມກັບພວກຜູ້ເຜີຍພຣະວັຈະນະທີ່ຄອຍຫນຸນໃຈພວກເຂົາ.

³ພໍດີໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ຕັດເຕໄນ ຜູ້ປົກຄອງຟາກຕາເວັນຕົກ ທີ່ຢູ່ອີກຟາກແມ່ນ້ຳ, ເຊຕາກໂບເຊໄນ, ແລະ ຜູ້ຮ່ວມງານໄດ້ມາ ແລະ

ໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ, "ແມ່ນຜູ້ໃດທີ່ສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຫລັງນີ້ ແລະ ກຳແພງເຫລົ່ານີ້ຈົນແລ້ວ?"⁴ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຍັງຖາມອີກວ່າ

"ພວກຄົນສ້າງອາຄານຫລັງນີ້ມີຊື່ໃຜແດ່?"⁵ ແຕ່ພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເຫນືອພວກຜູ້ອາດຸໂສຊາດຢືວ ແລະ ສັດຕູຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດ.

ພວກເຂົາກໍຍັງຄອຍຈົດຫມາຍທີ່ໄດ້ສົ່ງໄປຍັງກະສັດພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດຈົນກວ່າກະສັດຈະຂຽນຈົດຫມາຍກັບຄືນມາຍັງພວກເຂົາ.

⁶ນີ້ເປັນສຳເນົາຈົດຫມາຍຂອງຕັດເຕໄນ, ຜູ້ປົກຄອງແຂວງທີ່ຢູ່ອີກຟາກແມ່ນ້ຳ, ແລະ ເຊຕາກໂບເຊໄນ ແລະ ຜູ້ຮ່ວມງານຂອງເຂົາທີ່ຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳ,

ທີ່ເຂົາໄດ້ສົ່ງໄປຍັງກະສັດດາຣິອຸດວ່າ, "ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, ຮຽນກະສັດດາຣິອຸດ, "ຂໍສັນຕິສຸກທັງຫລາຍເປັນຂອງພະອົງ.

⁷ຂໍທູນກະສັດໃຫ້ຊົງຮູ້ວ່າ ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ໄປທີ່ຢູດາ ໄປຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິງໃຫຍ່. ກຳລັງສ້າງດ້ວຍກ້ອນຫີນຂະຫນາດໃຫຍ່ ແລະ

ໄດ້ວາງໄມ້ເທິງກຳແພງເຫລົ່ານັ້ນ. ງານນີ້ກຳລັງຈະແລ້ວ ແລະ ດຳເນີນໄປໄດ້ດີໃນມືຂອງພວກເຂົາ.⁸ ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ຖາມພວກຜູ້ອາດຸໂສວ່າ,

"ໃຜໃຫ້ພຣະກິດນີ້ແກ່ພວກທ່ານໃຫ້ສ້າງໃຫ້ສ້າງພຣະນິເວດ ແລະ ກຳແພງເຫລົ່ານີ້?"⁹ ພວກຂ້າພະອົງຍັງຖາມເຖິງລາຍຊື່ຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ ເພື່ອພະອົງຈະຊົງຮູ້ຊື່ຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ໄດ້ນຳພວກເຂົາ.

¹¹ພວກເຂົາໄດ້ຕອບ ແລະ ກ່າວວ່າ, ' ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາສະຫວັນ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຮົາກໍລັງສ້າງພຣະວິຫານຫລັງນີ້ຂຶ້ນມາໃຫມ່ທີ່ໄດ້ເຄີຍສ້າງມາຫລາຍປີແລ້ວ ເມື່ອກະສັດຜູ້ຍິງໃຫຍ່ແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ຊົງສ້າງວິຫານຫລັງນີ້ ແລະ ດິນນານມາແລ້ວ.

¹²ແຕ່ເມື່ອບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາສະຫວັນບໍ່ພໍໃຈ,

ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ມອບພວກເຂົາໃຫ້ເບບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ,

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງທຳລາຍພຣະວິຫານຫລັງນີ້ແລະຊົງກວາດຕ້ອມປະຊາຊົນໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ.¹³ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ໃນປີທຳອິດໄຊຣັສໄດ້ຊົງເປັນກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ໄຊຣັສໄດ້ຊົງອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນໃຫມ່.

¹⁴ກະສັດໄຊຣັສໄດ້ສົ່ງສິ່ງຂອງທີ່ເປັນທອງຄຳ ແລະເງິນ ທີ່ເປັນຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ
ທີ່ເປັນບຸກຄົນເນັດຊາໄດ້ນຳມາຈາກພຣະວິຫານໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມມາຍັງວິຫານໃນບາບີໂລນ. ພະອົງໄດ້ຄືນສົ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບເຊັດບັດຊາ,
ຜູ້ທີ່ພະອົງຊົງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງຢູດາຍ¹⁵ພະອົງໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, " ຈົ່ງນຳສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ໄປ. ຈົ່ງໄປ
ແລະແກ້ບສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະວິຫານໃນເຢຣູຊາເລັມ. ໃຫ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນມາໃຫມ່ນັ້ນ."
¹⁶ແລ້ວເຊັດບັດຊາຈຶ່ງວາງຮາກຖານວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນເຢຣູຊາເລັມ; ແລະດຳເນີນການກໍ່ສ້າງຢູ່, ແຕ່ຍັງບໍ່ແລ້ວ.
¹⁷ບັດນີຖ້າຫາກເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ພິເຈດີກະສັດ, ຂໍຊົງກວດເບິ່ງເອກະສານໃນບາບີໂລນ ຖ້າຫາກຕັດສິນຈາກກະສັດໄຊຣັສ
ໃນການສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມ. ຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລ້ວກະສັດຊົງສົ່ງການຕັດສິນໃຈຂອງພະອົງມາຍັງພວກຂ້າພະອົງ.

6 ¹ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດຈຶ່ງຊົງບັນຊາ ໃຫ້ກວດຄົ້ນເບິ່ງຫາເອກະສານປະຈຳວັງໃນບາບີໂລນ.²ໄດ້ພົບຫນັງສືມ້ວນຫນຶ່ງໃນເມືອງເອັກບາທານາ ແຂວງເມເດຍ;
ຊຶ່ງມີຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

³ໃນປີທີຫນຶ່ງຂອງກະສັດໄຊຣັສ, ໄຊຣັສ ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນໃຫມ່ທຶນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ:

'ໃຫ້ເປັນສະຖານທີ່ສຳລັບຖວາຍບູຊາ, ໃຫ້ວາງຮາກຖານຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນ, ໃຫ້ຄວາມສູງຂອງພຣະວິຫານນັ້ນໄດ້ຕົກສືບສອກ, ແລະກວ້າງຕົກສືບສອກ,

⁴ທີ່ເຮັດດ້ວຍຫີນຂະໜາດໃຫຍ່ສາມຊັ້ນ ແລະຊັ້ນທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ຫນຶ່ງຊັ້ນ, ແລະໃຫ້ໃຊ້ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕົກເປັນຂອງຄັງຫລວງ. ບັດນີຖ້າເຄື່ອງໃຊ້ຄື ຄຳ

ແລະ ເງິນ ເປັນຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ເປັນບຸກຄົນເນັດຊາໄດ້ຊົງນຳມາຈາກວິຫານໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄປຍັງບາບີໂລນ

ແລະສົ່ງເຫລົ່ານັ້ນກັບໄປຍັງວິຫານໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ທ່ານຈຶ່ງເກັບສົ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.'

⁶ບັດນີຖ້າປົກຄອງແຂວງ, ທີ່ຢູ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳ, ເຊຕາກໂບເຊໄນ, ແລະ ລວມທັງບັນດາເຈົ້າຫນ້າທີ່ ຢູ່ໃນແຂວງນັ້ນ, ທີ່ຢູ່ອີກຝາກແມ່ນ້ຳ,

ຈຶ່ງອອກໄປຫ່າງເຖິດ! ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ງານຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ດຳເນີນໄປເອງ. ຜູ້ປົກຄອງ ແລະ

ຜູ້ອາວຸໂສຊາວຢິວຈະສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງນີ້ທີ່ສະຖານທີ່ນັ້ນ.

⁸ເຮົາສັ່ງທ່ານວ່າ ທ່ານຕ້ອງເຮັດແນວນີ້ກັບພວກຜູ້ວ່າວຸໂສຊາວຢິວເຫລົ່ານີ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ:

ເງິນທີ່ນຳມາຈາກເຄື່ອງຂອງກະສັດທີ່ຢູ່ຝາກແມ່ນ້ຳຈະໃຊ້ເພື່ອຈ່າຍໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ເພື່ອພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງຢຸດການເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງໃດທີ່ຕ້ອງການ -

ບໍ່ວ່າຈະເປັນບັນດາງົວຫນຸ່ມ, ແກະໂຕຜູ້, ຫລື ລູກແກະສຳລັບເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາສະຫວັນ, ເຂົ້າເຄືອຍ, ເກືອ, ເຫລົ່າອະນຸ່ງ ຫລື

ນ້ຳມັນຫມາກກອກເທດ ຕາມຄຳສັ່ງຂອງພວກປະໂລຫິດໃນເຢຣູຊາເລັມ - ຈົ່ງເຮັດສົ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຂົາທຸກວັນບໍ່ຂາດ.

¹⁰ຈົ່ງເຮັດດັ່ງນີ້ເພື່ອຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາສະຫວັນ ແລະອະທິຖານເພື່ອເຮົາ, ກະສັດ, ແລະ ບັນດາລູກຂອງເຮົາ.

¹¹ເຮົາສັ່ງວ່າຖ້າຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງນີ້, ຕ້ອງຖືກຖອນຄ່ານຫມອກຈາກບ້ານຂອງເຂົາ ແລະເຂົາຕ້ອງສຽບໄວ້ເທິງໄມ້ນັ້ນ.

ບ້ານຂອງເຂົາຈະກາຍເປັນຂີ້ເຫຍື້ອເພາະເລື່ອງນີ້.¹²ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງສະຖິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໄດ້ຊົງລົບລ້າງບໍ່ວ່າກະສັດ

ອົງໃດຫລືຊົນຊາດໃດທີ່ຍິນຍອມຢູ່ນັ້ນແປງຄຳສັ່ງນີ້, ທຳລາຍພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມ ແຫ່ງນີ້. ເຮົາ, ຄືດາຣິອຸດ, ເປັນຜູ້ອອກຄຳສັ່ງນີ້.

ຂໍໃຫ້ຂະຫຍັນຂັ້ນແຂງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ!"

¹³ຈາກນັ້ນເພາະພາວະອາຊີກິດໄດ້ສົ່ງມາຈາກກະສັດດາຣິອຸດ, ຕັດເຕໄນ, ຜູ້ປົກຄອງຂອງມົນທົນທີ່ຢູ່ອີກຝາກຂອງແມ່ນ້ຳ, ແລະ ເຊຕາກໂບເຊໄນ ແລະ

ພວກຜູ້ຮ່ວມງານຂອງເຂົາ, ກໍປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດດາຣິອຸດທຸກປະການ.¹⁴ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ອາວຸໂສຊາວຢິວຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຕາມທີ່ຮັກກາຍ ແລະ

ເຊກາຣີຢາເຊືອສາຍຂອງອິດໂດໄດ້ສ້າງຕາມຄຳພວກຜູ້ເຜີຍພຣະວິຈານນະ. ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ ແລະ

ໄຊຣັສ, ດາຣິອຸດ, ແລະ ອາກຕາເຊເຊັດ, ກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍ.¹⁵ພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານສຳເລັດໃນວັນທີສາມຂອງເດືອນອາດາກ,

ໃນປີທີຫົກໃນອາຊການ ກະສັດດາຣິອຸດ.

¹⁶ບັນດາຄົນອິສະຣາເອນ, ປະໂລຫິດ, ຄົນເລວີ,

ແລະພວກຊະເລີຍທີ່ເຫລືອກໍໄດ້ສະຫລອງການຖວາຍພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ.¹⁷ພວກເຂົາຖວາຍງົວຫນຸ່ມຫນຶ່ງຮ້ອຍໂຕ,

ແກະໂຕຜູ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍໂຕ, ແລະລູກແກະສີຮ້ອຍໂຕ ສຳລັບການຖວາຍວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລະໄດ້ຖວາຍແປ້ໂຕຜູ້ສືບສອງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບໃຫ້ກັບຄົນອິສະຣາເອນດ້ວຍ, ໂຕຫນຶ່ງສຳລັບເຜົາອິສະຣາເອນ.

¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ມອບຫມາຍພວກປະໂລຫິດ ແລະຄົນເລວີໃຫ້ເຮັດວຽກຕ່າງໆ ໃນການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍ,

ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງໂມເຊ.

¹⁹ດັ່ງນັ້ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກວາດຕ້ອມໄປເປັນຊະເລີຍກໍໄດ້ສະຫລອງເທສະການປັສະຄາໃນວັນທີ່ສືບສອງເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ.

²⁰ພວກປະໂລຫິດແລະຄົນເລວີທຸກຄົນກໍໄດ້ຊຳຮະຕົວເອງໃຫ້ບໍລິສຸດ

ແລະຂ້າແກະປັສະຄາເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດທີ່ຖືກກວາດຕ້ອມໄປເປັນຊະເລີຍ, ລວມທັງຕົວພວກເຂົາເອງດ້ວຍ.

²¹ຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ກິນຊີນແກະປັສະຄາທີ່ເປັນຄົນໄດ້ກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍ ແລະໄດ້ເຍກຕົວເອງຈາກການເປັນມົນທົນ

ຂອງຊົນຊາດໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ.

²²ພວກເຂົາໄດ້ສະຫລອງເທສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອເປັ້ງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີເປັນເວລາເຈັດວັນ, ເພາະພຣະຢາເວ

ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ແລະໄດ້ຊົງປ່ຽນກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ ສະຫນັບສະຫນູນພວກເຂົາໃນການສ້າງວິຫານ,

ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ.

7 ¹ຫລັງຈາກນີ້ໃນອາຊການຂອງອາກຕາເຊເຊັດເປັນກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍ, ເອຊະຣາ ລາວໄດ້ສືບເຊືອສາຍມາຈາກມະຫາປະໂລຫິດອາໂຣນ.

ບັນພະບູຣຸດຂອງເອຊະຣາຄື ເສຣາອີຢາ, ອາຊາຣີຢາ, ຮິນກີຢາ,²ຊານລູມ, ຊາດິກ, ອາຣີຖູບ,³ອາມາຣີຢາ, ອາຊາຣີຢາ, ເມຣາອີໂຢດ,⁴ເຊຣາຣີຢາ,

ອູດຊີ, ບຸກກີ,⁵ອາບີຊອກ, ພິເນຣາ, ເອເລອາຊາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາໂຣນມະຫາປະໂລຫິດ.

⁶ເອຊະຣາ ໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກບາບີໂລນ ແລະເຂົ້າເປັນຄົນທຳມະດາທີ່ມີຄວາມຊຳນານໃນ ພຣະບັນຍັດຂອງ ໂມເຊທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ,

ໄດ້ປຣະທານ. ໃຫ້ກະສັດ ໄດ້ປຣະທານສິ່ງທີ່ເຂົາທຸນຂໍແກ່ເຂົາ ເພາະວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ຢູ່ນຳພວກເຂົາ.

⁷ໃນປີທີ່ເຈັດຂອງກະສັດອາກຕາເຊເຊັດ ມີຝົງພັນຂອງອິສະຣາເອນບາງຄົນ, ແລະບັນດາປະໂລຫິດ, ຄົນເລວີ, ນັກຮ້ອງປະຈຳພຣະວິຫານ, ຄົນເຝົ້າປະຕູ

ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບມອບຫມາຍໃຫ້ປະຕິບັດໃນພຣະວິຫານ ກໍໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ.

⁸ ເຂົາໄດ້ມາເຖິງເຢຣູຊາເລັມໃນເດືອນທີຫ້າຂອງປີດຽວກັນນັ້ນ.⁹ ເຂົາເຈົ້າອອກຈາກບາບີໂລນໃນວັນທີຫນຶ່ງ ເດືອນທີຫນຶ່ງ. ວັນທີເຂົາໄດ້ມາເຖິງເຢຣູຊາເລັມ, ຄືວັນທີຫນຶ່ງ ເດືອນຫ້າ. ເພາະວ່າພຣະຫັດອັນປະເສີດຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະວ່າພຣະຫັດອັນປະເສີດໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາ.

¹⁰ ເອຊະຣາໄດ້ຕັ້ງໃຈຂອງເຂົາທີ່ຈະປົກສາ, ຄືປະຕິບັດ, ແລະ ສອນກົດເກນ, ແລະ ກົດຂັບງັດຂອງພຣະບັນຍັດພຣະຢາເວ.

¹¹ ກະສັດອາກຕາເຊເຊັດ ໄດ້ມອບຈິດຫມາຍໃຫ້ເອຊະຣາ ປະໂລຫິດ ແລະ ນັດຮຽນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ດ້ານກົດບັນຍັດແລະກົດເກນຂອງພຣະບັນຍັດພຣະຢາເວ ສຳລັບອິສະຣາເອນ.¹² ຈາກກະສັດ ອາກຕາເຊເຊັດ, ເຫນືອກະສັດທັງຫລາຍເຖິງເອຊະຣາ, ປະໂລຫິດທີ່ຮຽນແລະສຶກສາບັນຍັດພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝ່າສະຫວັນ.¹³ ເຮົາສັງວ່າຄົນໃດທີ່ມາຈາກອິສະຣາເອນ ໃນຣາຊອານາຈັກພ້ອມກັບບັນດາປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນເລວີພວກເຂົາຜູ້ທີ່ປຣາຖນາຈະໄປເຢຣູຊາເລັມ, ກໍ່ໃຫ້ໄປກັບເຈົ້າໄດ້.

¹⁴ ເຮົາກະສັດ, ແລະທີ່ປຶກສາທັງເຈັດຄົນຂອງເຮົາ, ສົງພວກເຈົ້າທັງຫມົດອອກໄປເພື່ອຖາມກ່ຽວກັບຢູດາ ແລະເຢຣູຊາເລັມຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຈົ້າ.¹⁵ ເຈົ້າຕ້ອງນຳເງິນ ແລະທອງຄ່າທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ.¹⁶ ເງິນ ແລະທອງຄ່າທັງຫມົດທີ່ໃຫ້ດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈທີ່ທຸກຄົນໃນບາບີໂລນໄດ້ມອບກັບສົງທີ່ໄດ້ສະຫມັກໃຈຖວາຍຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະພວກປະໂລຫິດ ແຕ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁷ ດັ່ງນັ້ນຈິງຊີບັນດາງົວ, ແກະໂຕຜູ້, ແລະລູກແກະ, ເຄື່ອງບູຊາ, ແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາ, ໄປຢ່າງເຕັມທີ່

ຈົງຖວາຍສົງເຫລົ່ານີ້ເທິງແທນບູຊາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມ.¹⁸ ຈົງໃຊ້ເງິນ ແລະທອງຄ່າທີ່ເຫລືອຕາມທີ່ພີ່ນ້ອງ

ແລະເພື່ອນຮ່ວມຊາດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນດີ, ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຊົງອະພິຍ.

¹⁹ ຈົງວາງເຄື່ອງໃຊ້ເຫລົ່ານີ້ມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າດ້ວຍສະຫມັກໃຈຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະອົງສຳລັບການປະຕິບັດໃນພຣະວິຫານພຣະເຈົ້າໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

²⁰ ສົງອີນໃດທີ່ຕ້ອງການສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງຈັດຫາ, ຈົງເອົາຄ່າຈ່າຍຈາກຄັງຫລວງໄດ້.

²¹ ເຮົາ, ກະສັດອາກຕາເຊເຊັດ, ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງເຖິງບັນດາຄັງຂ້າຣາຊການທັງຫມົດທີ່ຢູ່ອີກຝາກຂອງແມ່ນ້ຳວ່າ, ສົງໃດທີ່ ເອຊະຣາຂໍຈາກທ່ານກໍ່ຈົງໃຫ້ເຕັມທີ່,²² ເຖິງເງິນສາມພັນສີ່ອ້ອຍ ກີໂລກຣາມ, ເຂົ້າເຄືອຍສິບພັນກີໂລກຣາມ, ເຫລົ່າອະນຸສອງພັນລິດ, ນ້ຳມັນຫມາກກອກສອງພັນລິດ, ແລະ ເກືອໃຫ້ເອົາຕາມທີ່ຕ້ອງການ.²³ ສົງໃດທີ່ມາຈາກພຣະບັນຍັດພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝ່າສະຫວັນ, ຈົງເຮັດດ້ວຍຄວາມທຸ່ມເທພື່ອພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ. ເພາະເປັນຫຍັງຈົງເຮັດຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງລົງມາເຫນືອອານາຈັກຂອງເຮົາ ແລະບັນດາລູກຂອງເຮົາ?

²⁴ ເຮົາເຮັດພວກເຂົາໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວກັບເຈົ້າ ທີ່ບໍ່ໃຫ້ເກັບພາສີກັບພວກປະໂລຫິດ, ພວກເລວີ, ພວກນັກດິນຕຣີ, ຄົນເຝົ້າປະຕູ, ຄົນທີ່ໄດ້ມອບຫມາຍໃຫ້ເຮັດຫນ້າທີ່ໃນພຣະວິຫານແລະຄົນຮັບໃຊ້ໃນພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າອົງນີ້.

²⁵ ເອຊະຣາ, ດ້ວຍສະຕິບັນຍາທິພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ພິພາກສາ

ແລະຄົນທີ່ເຂົາໃຈໃນການເຮັດຫນ້າທີ່ຕໍ່ປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ຢູ່ແມ່ນ້ຳຝາກນັ້ນອີກ, ແລະປະຕິບັດຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.

ເຈົ້າຕ້ອງສອນຄົນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ຮູ້ຈັກບັນຍັດ.²⁶ ຈົງລົງໂທດຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລືບັນຍັດຂອງກະສັດຢ່າງສຸດໃຈ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນໂທດເຖິງຕາຍ, ການເນຣະເຫດ ຖືກຢຶດຊັບສິນ, ຫລືຖືກຈຳຄຸກ.

²⁷ ສາທຸການແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ວາງທັງຫມົດນີ້ໃນໃຈຂອງກະສັດ ເພື່ອຖວາຍກຽດຕໍ່ພຣະວິຫານພຣະຢາເວໃນເຢຣູຊາເລັມ,²⁸ ແລະ ຜູ້ຂະຫຍາຍພັນທະສັນຍາອັນສັດຊື່ຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຫນ້າກະສັດ, ທີ່ພວກປຶກສາຂອງພຣະອົງ, ແລະພວກຂ້າຣາຊການມີອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການເສີມກຳລັງຈາກພຣະຫັດພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະໄດ້ລວມຜູ້ນຳພວກອິສະຣາເອນໄປນຳຂ້ານ້ອຍ.

8 ¹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພວກຜູ້ນຳຂອງຄອບຄົວ ຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ ທີ່ໄດ້ອອກຈາກບາບີໂລນ

ກັບຂ້ານ້ອຍໃນຣາຊການຂອງກະສັດອາກຕາເຊເຊັດ.² ຄຳຈາກເຊືອສາຍເກໂຊນ. ຕະກູນຝີເນຮາດ, ດານີເອນ. ຕະກູນອິທາມາ, ຮັດຕູ.

ຕະກູນຂອງດາວິດ,³ ຜູ້ທີ່ເປັນເຊືອສາຍຂອງເກຊາຣີຢາ ຜູ້ທີ່ມາຈາກເຊືອສາຍປາຣິດ, ພ້ອມທັງຜູ້ຊາຍໃນຕະກູນຂອງຕີນ 150 ຄົນ

ແລະທຸກຄົນມີທະບຽນບັນທຶກບອກເຖິງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ.

⁴ ຈາກເຊືອສາຍຂອງປາຣາດ ໂມອາບ, ພ້ອມທັງຜູ້ຊາຍ ສອງຮ້ອຍຄົນທີ່ມາກັບເຂົາ.⁵ ຈາກເຊືອສາຍ ເຊການີຢາ, ລູກຊາຍຂອງເບັນຢາຣາຊີເອນ

ຕະກູນຊັດຕູ ພ້ອມທັງພວກຜູ້ຊາຍສາມພັນສິບຄົນທີ່ມາກັບເຂົາ.⁶ ຈາກເຊືອສາຍອາດິນ, ເອບັດລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານ ແລະ

ພ້ອມທັງພວກຜູ້ຊາຍຫ້າສິບຄົນ.⁷ ຈາກເຊືອສາຍເອລາມ, ເຢຊາຣີຢາລູກຊາຍຂອງອາທາລີຢາ ແລະ ພ້ອມທັງພວກຜູ້ຊາຍເຈັດສິບຄົນ.

⁸ ຈາກເຊືອສາຍຂອງເຊຟາຕີຢາ, ຄີເຊບາຕີຢາລູກຊາຍຂອງມີກາເອນ ແລະພ້ອມດ້ວຍຜູ້ຊາຍ ແປດສິບຄົນ.⁹ ຈາກເຊືອສາຍໂຢອາບ,

ຄີໂອບາຕີຢາລູກຊາຍຂອງເຢຣີເອນ ແລະພ້ອມທັງຜູ້ຊາຍສອງຮ້ອຍສິບແປດຄົນ.¹⁰ ຈາກເຊືອສາຍຂອງບານີ,

ເຊໂລມິດລູກຊາຍຂອງໂຢສີຟີຢາກັບພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມານຳເຂົາໄດ້ຈິດທະບຽນໄວ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍຫົກສິບຄົນ¹¹ ຈາກເຊືອສາຍຂອງເບບາຍ,

ເຊກາຣີຢາລູກຊາຍຂອງເບບາຍ ແລະ ພ້ອມທັງພວກຜູ້ຊາຍຊາວແປດຄົນ.

¹² ຈາກເຊືອສາຍ ອາຊະກາດ, ໂຢຮານານລູກຊາຍຂອງຮັກກາຕານ ພ້ອມທັງຜູ້ຊາຍ 110 ຄົນ.¹³ ຈາກເຊືອສາຍຂອງອາໂດນີກຳ, ເອລີເຟເລັດ, ເຢອູເອນ,

ແລະ ເຊມາອີຢາ ແລະພ້ອມທັງຜູ້ຊາຍຫົກສິບຄົນ.¹⁴ ຈາກເຊືອສາຍບິກໂຫວ, ອູໂຫ ແລະ ຊັກກູເຣ ແລະ ພ້ອມທັງຜູ້ຊາຍເຈັດສິບຄົນ.

¹⁵ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ລວມພວກທີ່ເດີນທາງບ່ອນຫ້ວຍນ້ຳໂຫລໄປສູ່ອາຣາວາ, ແລະເຮົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ນັ້ນສາມວັນ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກວາດເບິ່ງພວກປະຊາຊົນ

ແລະພວກປະໂລຫິດ, ແຕ່ບໍ່ເຫັນເຊືອສາຍຂອງເລວີຢູ່ທີ່ນັ້ນເລີຍ.¹⁶ ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈົງສົງຄົນໄປຫາເອລີເອເຊ, ອາຣີເອນ, ເຊມາອີຢາ, ເອນນາທານ, ຢາຣິບ,

ແລະເອນນາທານ, ແລະນາທານ, ເຊກາຣີຢາ, ແລະເມຊຸນລຳ ຜູ້ທີ່ເປັນພວກຜູ້ນຳ ແລະໄປຫາໂຢອີອາຣິບແລະເອນນາທານ.

¹⁷ ຕໍ່ມາຂ້ານ້ອຍໄດ້ສົ່ງເຂົາໄປຫາອິດໂດ, ຜູ້ນຳກາສີຟີອາ. ຂ້ານ້ອຍບອກພວກເຂົາເວົ້າກັບອິດໂດແລະຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ,

ພວກຄົນຮັບໃຊ້ປະຈຳວິຫານອາສັຍຢູ່ໃນກາສີຟີອາ, ນັ້ນແມ່ນ, ຂໍໃຫ້ສົງພວກຄົນຮັບໃຊ້ສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າມາໃຫ້ເຮົາ.

¹⁸ ດັ່ງນັ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈົງໄດ້ສົງຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ເຊເຣບີຢາ, ທີ່ເປັນຄົນມີຄວາມສະຫລາດມາໃຫ້ເຮົາ

ເຂົາເປັນເຊືອສາຍຂອງເມຣາຣີ ລູກຊາຍຂອງຄົນເລວີຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອິສະຣາເອນ. ເຂົາໄດ້ມາພ້ອມບັນດາລູກຊາຍ ແລະພີ່ນ້ອງສິບແປດຄົນ.

¹⁹ ພວກເຂົາຍັງສົງອາຊາບີຢາມາກັບເຂົາ. ແລ້ວຍັງມີເຢຊາຣີຢາ, ຊຶ່ງເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນບັນດາລູກຊາຍເມຣາຣີ, ທີ່ມາກັບພວກພີ່ນ້ອງ ແລະລູກຊາຍຂອງເຂົາ,

ລວມທັງຫມົດຊາວຄົນ.²⁰ ຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ມອບຫມາຍໃຫ້ປະຕິບັດໃນວິຫານ, ຜູ້ທີ່ດາວິດ ແລະຂ້າຣາຊການຂອງພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ປະຕິບັດຄົນເລວີ:

ສອງຮ້ອຍຊາວຄົນ, ແຕ່ລະຄົນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບມອບຫມາຍຕາມຊື່.

²¹ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍ່ໄດ້ປະກາດໃຫ້ອິດອາຫານທີ່ຫ້ວຍອາຣາວາ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ທຸກຄົນຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອຖ່ອມໃຈພວກເຮົາເອງ

ລົງຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະອົງ, ເພື່ອສະເຫວງຫາທາງຈາກພຣະອົງ, ເພື່ອເຮົາກັບລູກນ້ອຍໆຂອງເຮົາ, ແລະຊັບສິນທັງຫມົດຂອງເຮົາ.

²² ຂ້ານ້ອຍບໍ່ກ້າຂໍທະຫານມ້າຈາກກະສັດ ເພາະຂ້ານ້ອຍບອກເພິ່ນວ່າ, ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າເຮົາຢູ່ເໜືອທຸກຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນດີ, ແຕ່ຮິຫຸນພາບ ແລະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ຢູ່ເທິງທຸກຄົນທີ່ລົມພວກພຣະອົງ.²³ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ອິດສາຫານ ແລະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແລະ ເຮົາວິງວອນຕໍ່ພຣະອົງ.

²⁴ ຕໍ່ມາຂ້ານ້ອຍໄດ້ເລືອກຊາຍສິບສອງຄົນຈາກພວກທີ່ມີຕໍ່າແຫ່ງປະໂລຫິດຄື: ເຊເຣບີຢາ, ຮາຊາບີຢາ, ແລະ ຄົນອື່ນໆອີກສິບຄົນຈາກພວກປະໂລຫິດຊັ້ນຜູ້ນຳ.²⁵ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ງເອົາເຄື່ອງໃຊ້ເງິນ, ຄ່າ, ແລະ ເຄື່ອງຖວາຍສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະສັດ, ພວກທີ່ປົກສາ, ແລະ ບັນດາຂ້າຮາຊາການຂອງເພິ່ນ, ແລະ ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ ໄດ້ມອບສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ພວກປະໂລຫິດຢ່າງເຕັມໃຈ.

²⁶ ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ງນຳຫນັກເງິນຊາວຫ້າໂຕນ ເຄື່ອງໃຊ້ເປັນເງິນລ້ອຍອັນ ຫນັກ ເຈັດສິບກຣາມ,²⁷ ແລະທອງຄຳຫນັກສາມພັນສີ່ຮ້ອຍກິໂລກຣາມ ຖ້ວຍຄຳຊາວໃບຫນັກແປດສິບສິກິໂລກຣາມ ຖ້ວຍທອງສຳຮິດຂັດມັນຢ່າງດີມີຄ່າເທົ່າກັບທອງຄຳ.

²⁸ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານໄດ້ອຸທິດຕົນແດ່ພຣະຢາເວ, ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນກັນ ເງິນ, ແລະທອງຄຳເປັນເຄື່ອງຖວາຍດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກທ່ານ.

²⁹ ຈຶ່ງເຝົ້າເບິ່ງແລະຮັກສາສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານີ້ ຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະຊັງນຳຫນັກສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ຫນ້າພວກທີ່ເປັນປະໂລຫິດ, ຄົນເລວີ, ແລະພວກຜູ້ນຳຂອງຕະກູນຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງອິສະຣາເອນ ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນຫ້ອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ."³⁰ ພວກປະໂລຫິດ ແລະ ພວກເລວີໄດ້ຮັບເງິນ, ທອງຄຳ, ແລະເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ສັ່ງນຳຫນັກແລ້ວເພື່ອຈະນຳສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານີ້ໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ, ຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ.

³¹ ເຮົາໄດ້ອອກໄປຈາກຫ້ວຍອາຮາວາໃນວັນທີ່ສິບສອງຂອງເດືອນທີ່ຫນຶ່ງໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ. ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອເຮົາ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງປົກປ້ອງເຮົາຈາກມືສັດຕູແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ປອກຖາມທີ່ຈະຊົມຄອຍເຮົາຢູ່ຕາມທາງ.³² ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາເຢຣູຊາເລັມ ແລະພັກທີ່ນີ້ສາມວັນ.

³³ ແລ້ວວັນທີ່ສິກິໄດ້ມີການຊັງນຳຫນັກເງິນ, ທອງຄຳ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຄູແລຂອງເມເຣໂມດ ລູກຊາຍຂອງອູຣີຢາ, ແລະ ເອເຣອາຊາລູກຊາຍຂອງຟິເນຮາ, ໂຢຊາບັດລູກຊາຍຂອງເຢຣູອາ ແລະໂນອາອີຢາ ລູກຊາຍຂອງບິນນູອີ.³⁴ ທຸກໆສິ່ງໄດ້ຖືກສັ່ງນຳຫນັກ ແລະໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຕອນນັ້ນ.

³⁵ ປະຊາຊົນໄດ້ຖືກກວດຕ້ອມມາຈາກການເປັນຊະເລີຍໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ: ຄົງວໂຕຜູ້ສິບສອງໂຕສຳຫລັບຄົນອິສະຣາເອນ ທັງຫມົດ, ແລະແກະໂຕຜູ້ເກົ່າສິບຫົກໂຕ, ລູກແກະເຈັດສິບໂຕ, ແບ້ຜູ້ສອງໂຕເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບທັງຫມົດ. ນີ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ.

³⁶ ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ມອບເອກກະສານທີ່ກະສັດມອບໃຫ້ນັ້ນໄປໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງແລະບັນດາຂ້າຮາຊາການຂອງແຂວງທາງພາກຕາເວັນຕົກເມື່ອເຮົາເຮັດ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອປະຊາຊົນແລະເພື່ອວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

9 ¹ ຫລັງຈາກເຫດການເຫຼົ່ານີ້, ພວກຫົວຫນ້າໄດ້ເຂົ້າມາຫາຂ້ານ້ອຍ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຊົນຊາດອິສະຣາເອນ, ບັນດາປະໂລຫິດ, ແລະຄົນເລວີໄດ້ແຍກຕົວເອງຈາກຊົນຊາດຂອງແຜ່ນດິນອື່ນໆ ແລະສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຂອງພວກເຂົາ ຄື: ຈາກຊາວການາອານ, ຄົນອິດຕີ, ເຜືອຮິຊດ, ເຢບູດ, ອຳໂມນ, ໂມອາບ, ເອຢິບ, ອາໂມຣິດ.² ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຮັບບັນດາລູກຜູ້ຍິງແລະລູກຜູ້ຊາຍ, ຂອງບັນດາຄົນເຫຼົ່ານັ້ນມາ ແລະໄດ້ປະປົນຊົນຊາດບໍ່ອີ່ສຸດກັບຊົນຊາດຂອງແຜ່ນດິນອື່ນໆ, ແລະພວກຫົວຫນ້າ ແລະພວກຜູ້ນຳກໍໄດ້ເລີ່ມກໍ່ຄວາມບໍ່ສັດຊື່ນີ້."

³ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນເຊັ່ນນີ້, ຂ້ານ້ອຍກໍຈົກເສື້ອຜ້າ ແລະ ເສື້ອຄຸມ ແລະ ດຶງຜົມ, ແລະ ຫນວດອອກຈາກຫົວແລ້ວຖິ້ມ, ແລະ ນັ່ງລົງດ້ວຍຄວາມສິ້ນຫວັງ.

⁴ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງຫມົດເບິ່ງຄືຢ່າຍຢາຕໍ່ຖ່ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ ກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ສັດຊື່ນີ້ກໍໄດ້ມາລວມໂຕກັນກັບຂ້ານ້ອຍ ຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງນັ່ງລົງດ້ວຍຄວາມລະອາຍໃຈ ຈົນເຖິງເວລາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕອນແລງ.

⁵ ແຕ່ຕອນທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕອນແລງ ຂ້ານ້ອຍລຸກຂຶ້ນຈາກສະພາບທີ່ຫນ້າລະອາຍໃນເສື້ອຜ້າແລະເສື້ອຄຸມທີ່ຈົກຂາດ, ແລະ ຄຸກເຂົ້າລົງ ແລະ ຊູມືຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁶ ຂ້ານ້ອຍທູນວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍອັບອາຍ ແລະ ຂາຍຫນ້າທີ່ຈະເງິຍຫນ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະ ຄວາມຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຄວາມຜິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍຂຶ້ນໄປເຖິງຜ້າສະຫວັນ.

⁷ ຕັ້ງແຕ່ສັມຍບັນພະບູຣຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈົນເຖິງບັດນີ້ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມຜິດອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນຄວາມບາບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ບັນດາກະສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະພວກປະໂລຫິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຖືກມອບໄວ້ໃນບັນດາກະສັດໃນໂລກນີ້, ໃຫ້ແກ່ດາບ ເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ການປຸ້ນ ແລະ ການອັບອາຍຂາຍຫນ້າຢ່າງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນທຸກວັນນີ້.

⁸ ບັດນີ້ເປັນເວລາສັນ, ຄວາມເມດຕາຈາກພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງປ່ອຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ລອດຊີວິດຢູ່ ແລະ ຊົງມອບທີ່ນັ້ນໃນສະຖານທີ່ອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ເປັນເພາະພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ສາຍຕາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໃສສະຫວ່າງຂຶ້ນ ແລະ ປຣະທານຄວາມບັນເທົາຈາກການເປັນທາດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.

⁹ ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍເປັນທາດ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ໄດ້ລົມພວກເຮົາ ແຕ່ໄດ້ຂະຫຍາຍສັນຍາອັນສັດຊື່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດດັ່ງນີ້ ໃນສາຍຕາກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍ ເພື່ອຈະປຣະທານກໍາລັງໃຫມ່ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ, ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງສາມາດສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນໃຫມ່ໄດ້ ແລະ ຟື້ນຟູສ່ວນທີ່ຫັກເພພັງນັ້ນ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ກໍາແພງທີ່ປອດພ້ຍແກ່ພວກເຂົາໃນຢູດາ ແລະເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁰ ແຕ່ບັດນີ້, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ຕໍ່ຈາກນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວຫຍັງໄດ້? ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ລົມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ,

¹¹ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປຣະທານໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ຜູ້ເຜີຍພຣະວິຈະນະຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ແຜ່ນດິນທີ່ເປັນເປືອນຈາກຊົນຊາດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ. ດ້ວຍສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເຕັມໄປດ້ວຍມົນທົນຂອງພວກເຂົາ ຕັ້ງແຕ່ສຸດປາຍດ້ານຫນຶ່ງໄປຍັງສຸດປາຍອີກດ້ານຫນຶ່ງ.¹² ບັດນີ້, ຢ່າຢືກລູກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຈົ້າ ໃຫ້ລູກຜູ້ຊາຍຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຢ່າຮັບລູກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຂົາມາເປັນລູກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຢ່າສະແຫວງຫາສັນຕິສຸກ ແລະ ເອກະພາບຈາກພວກເຂົາເປັນນິດ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກິນສິ່ງດີຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ, ເພາະເຫດນີ້ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຄອບຄອງແຜ່ນດິນນັ້ນຕະຫລອດໄປ."

¹³ ແຕ່ຫລັງຈາກທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກຂ້ານ້ອຍ ເພາະການປະພຶດຊົດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຄວາມຜິດອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ເນື່ອງຈາກພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊົງອິດກັນພຣະທັຍຕໍ່ຄວາມບາບຊົດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທີ່ລົມຄວນໄດ້ຮັບ ແລະ ຊົງເຫລືອພວກຂ້ານ້ອຍທີ່ເປັນຜູ້ລອດຊີວິດ.¹⁴ ເຮົາຄວນຈະລະເມີດບັນຍັດຂອງພຣະອົງອີກ

ແລະປະປັນກັບຊົນຊາດຕ່າງໆທີ່ໜ້າກຽດເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍການແຕ່ງງານຫລື? ພຣະອົງຈະບໍ່ໃຈຮ້າຍ ແລະທຳລາຍພວກຂ້ານ້ອຍ
ຈົນບໍ່ມີໃຜເຫລືອຢູ່ຈັກຄົນດຽວ ບໍ່ມີໃຜລອດເລີຍບໍ່?

¹⁵ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນ, ພຣະອົງຊົງຊອບທັມ, ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍຍັງເຫລືອຄົນລອດຊີວິດຢູ່ຫນ້ອຍຄົນໃນທຸກວັນນີ້. ເບິ່ງແມ່!
ພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ພຣະພັກພຣະອົງຄວາມຜິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ເພາະບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນດຽວທີ່ສາມາດຍືນຢູ່ພຣະພັກພຣະອົງໄດ້ເພາະເຫດນີ້.

10 ¹ ຂະນະທີ່ເອຊະຣາໄດ້ອະທິຖານ ແລະສາອະພາບບາບ, ເຂົາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຖົມໂຕລົງຕໍ່ໜ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີການຊຸມນຸມຄັ້ງໃຫຍ່ຂອງພວກອິສະຣາເອນ, ທັງພວກຜູ້ຊາຍ, ພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍກໍໄດ້ມາຮ່ວມຊຸມນຸມກັບເຂົາ,
ເພາະປະຊາຊົນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໃຫຍ່.² ເຊການີຢາລູກຊາຍຂອງເຢຣີເອນ ເຊືອສາຍເອລາມ ຈຶງໄດ້ກ່າວກັບອິດຊະຣາວ່າ,
"ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສັດຊື່ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ແຕ່ງງານກັບພວກຜູ້ຍິງຕ່າງຊາດຈາກຊົນຊາດຂອງແຜ່ນດິນອື່ນໆ. ແຕ່ເຖິງຈະມີເລື່ອງເຊັ່ນນີ້
ກໍຍັງມີຄວາມຫວັງສຳລັບອິສະຣາເອນ.

³ ດັງນັ້ນ ບັດນີ ໃຫ້ເຮົາເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທີ່ຈະປະພວກຜູ້ຍິງ ແລະລູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາໄປ
ຕາມພຣະບັນຊາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຄຳສັ່ງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ຢາກເກງຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ,
ແລະຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມກົດໝາຍນັ້ນ.⁴ ຈົງລຸກຂຶ້ນເຖິດເພາະສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ແລະເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ. ຈົງເຂັ້ມແຂງ
ແລະເຮັດສິ່ງນີ້ເຖິດ."

⁵ ດັງນັ້ນເອຊະຣາຈຶງໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ໃຫ້ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ຄົນເລວີ, ແລະອິສະຣາເອນທັງຫມົດສັນຍາວ່າຈະເຮັດຕາມນີ້.
ດັງນັ້ນພວກເຂົາທຸກຄົນຈຶງໄດ້ໃຫ້ຄຳປະຕິຍານຢ່າງຫນັກແຫນ້ນ.⁶ ແລ້ວ ເອຊະຣາ ອິດໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະໄດ້ໄປທີ່ຫ້ອງຂອງເຢຣີເອນອານານລູກຊາຍຂອງເອລີອາຊິບ. ເຂົາບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີຫລືດື່ມນ້ຳເລີຍ,
ເນື່ອງຈາກເຂົາໂສກເສົ້າກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ສັດຊື່ຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຄີຍຕົກເປັນຊະເລີຍ.

⁷ ດັງນັ້ນພວກເຂົາຈຶງໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຍັງຢູດາ ແລະເຢຣູຊາເລັມຕໍ່ປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ໄດ້ກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍໃຫ້ມາຊຸມນຸມກັນໃນເຢຣູຊາເລັມ.

⁸ ຄົນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຫລັງຈາກສາມວັນຕາມຄຳສັ່ງຂອງພວກຫົວໜ້າ ແລະພວກຜູ້ອາຈານ ຈະຖືກຍຶດຊັບສິນບັດຂອງເຂົາທັງຫມົດ
ແລະຖືກຕັດອອກຈາກການຊຸມນຸມຄັ້ງໃຫຍ່ຂອງປະຊາຊົນທີ່ກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍ.

⁹ ດັງນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຂອງເຜົ່າຢູດາ ແລະເຜົ່າເບັນຢາມິນກໍໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນໃນເຢຣູຊາເລັມພາຍໃນສາມວັນ. ເດືອນທີ່ເກົ່າວັນທີ່ຊາວຂອງເດືອນນັ້ນ.
ປະຊາຊົນທຸກຄົນກໍຍືນຢູ່ທີ່ນັ້ນຂ້າງໜ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຕົວສັນເພາະຖ້ອຍຄຳ ແລະຝັນຕົກຫນັກ.¹⁰ ເອຊະຣາ ປະໂລຫິດໄດ້ລຸກຂຶ້ນ
ແລະກ່າວວ່າ, "ພວກເຈົ້າເອງເຮັດການລະເມີດ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບພວກຜູ້ຍິງ ຕ່າງຊາດ ທີ່ເປັນການທະວີຄວາມຜິດຂອງອິສະຣາເອນຫລາຍຂຶ້ນ.

¹¹ ແຕ່ບັດນີຈຶງຖວາຍຄຳສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ.
ຈົງແຍກຕົວອອກຈາກປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນນີ້ ແລະຈາກພວກຜູ້ຍິງຕ່າງຊາດ."

¹² ຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດກໍໄດ້ຕອບດ້ວຍສຽງດັງວ່າ, "ເຮົາຈະເຮັດຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ເວົ້າ."¹³ ແຕ່ມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍ, ແລະຕອນນີ້ເປັນຣະດູຝົນ,
ພວກເຮົາບໍ່ມີກຳລັງທີ່ຈະຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ, ແລະນີ້ບໍ່ແມ່ນວຽກແຕ່ມີສອງມື, ເພາະເຮົາໄດ້ລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງໃນເລື່ອງນີ້.

¹⁴ ດັງນັ້ນຂໍໃຫ້ພວກຫົວໜ້າຂອງເຮົາເປັນຕົວແທນຂອງຊຸມນຸມຊົນທັງຫມົດ.

ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຍອມໃຫ້ພວກຜູ້ຍິງຕ່າງຊາດອາສັຍຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກເຮົາມາໃນເວລາທີ່ກຳນົດນັ້ນ ພ້ອມກັບຜູ້ອາຈານສະໜອງເມືອງ
ແລະຜູ້ພັກສາຂອງເມືອງຈົນກວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຈະໄປຈາກເຮົາ."¹⁵ ໂຢນາທານ ລູກຊາຍ ຂອງອາສາເຮນ
ແລະຢາເຊອີຢາລູກຊາຍຂອງຕີກວາ ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານເລື່ອງນີ້, ແລະເມຊຸນລຳແລະຊັບເບທາຍ ຄົນເລວີ ໄດ້ສະຫນັບສະຫນູນພວກເຂົາ.

¹⁶ ດັງນັ້ນປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍກໍໄດ້ເຮັດດັງນີ້. ເອຊະຣາ ປະໂລຫິດໄດ້ເລືອກຜູ້ຊາຍ, ທີ່ເປັນພວກຜູ້ນຳໃນຕະກູນ,
ແລະເຊືອສາຍຂອງບັນພະບູຣຸດ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລະບຸຊື່ໄວ້ ແລະພວກເຂົາໄດ້ສືບຄົນເລື່ອງນີ້ ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງຂອງເດືອນທີສິບ.

¹⁷ ພ້ອມດ້ວນຫນຶ່ງໃນເດືອນທີ່ຫນຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຊົາການຄົ້ນຫາເລື່ອງທີ່ພວກ ຜູ້ຊາຍໄດ້ອາສັຍຢູ່ກັບຜູ້ຍິງຕ່າງຊາດ.

¹⁸ ໃນພວກເຊືອສາຍພວກປະໂລຫິດໄດ້ມີຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາສັຍຢູ່ພວກຜູ້ຍິງຕ່າງຊາດ. ໃນພວກເຊືອສາຍ ເຢຣູຊາ ລູກຊາຍໂຢຊາດັກ
ແລະພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາມີ ມາອາເສອີຢາ, ເອລີເອເຊ, ຢາຣິບ, ແລະ ເກດາລີຢາ.¹⁹ ດັງນັ້ນພວກເຂົາຈຶງໄດ້ຕັດສິນໃຈປະບັນດາເມຍຂອງພວກເຂົາ.
ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາເຮັດຜິດ, ພວກເຂົາຈຶງໄດ້ຖວາຍແກະໂຕຜູ້ໂຕຫນຶ່ງຈາກຝູງສັດ ສຳລັບຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາ.

²⁰ ໃນພວກເຊືອສາຍອີມເມ ມີ: ຮານານີ ແລະເຊບາດີຢາ.²¹ ໃນພວກເຊືອສາຍຂອງຮາຣິມ ມີ: ມາອາເສອີຢາ, ເອລີຢາ, ເຊມາອີຢາ, ເຢຣີເອນ, ແລະ
ອູດຊີຢາ.²² ໃນພວກເຊືອສາຍບັດຊູມີ: ເອລີໂອນາຍ, ມາອາເສອີຢາ, ອິດຊະມາເອນ, ເນທາເນນ, ໂຢຊາບັດ, ແລະເອລາສາ.

²³ ໃນພວກເຊືອສາຍເລວີມີ: ໂຢຊາບັດ, ຊິເມອີ, ເກລາອີຢາ ນັ້ນກໍຄື ເກລີຕາ, ເປທາຣີຢາ, ຢູດາ,²⁴ ໃນພວກນັກຮ້ອງມີ: ເອລີອາຊິບ. ໃນຄົນເຝົ້າປະຕູມີ:
ຊານລູມ, ເຕເລັມ, ແລະອູຣີ.²⁵ ໃນພວກຄົນອິສະຣາເອນທີ່ເຫລືອ ໃນພວກເຊືອສາຍ ປາຣິດມີ: ຣາມີຢາ, ອິດຊີຢາ, ມັນກີຢາ, ມີຢາມິນ, ເອເລອາຊາ,
ມັນກີຢາ, ແລະເບນາອີຢາ.

²⁶ ໃນພວກເຊືອສາຍເອລາມ ມີ: ມັດຕານີຢາ, ເຊກາຣີຢາ, ເຢຣີເອນ, ອັບດີ, ເຢເຣໂມດ, ແລະ ເອລີຢາ.²⁷ ໃນພວກເຊືອສາຍຊັດຕູມີ: ເອລີໂອນາຍ,
ເອລີອາຊິບ, ມັດຕານີຢາ, ເຢເຣໂມດ, ຊາບັດ, ແລະອາຊີຊາ.²⁸ ໃນພວກເຊືອສາຍ ເບບາຍມີ: ເຢໂຣຢານານ, ຮານານີຢາ, ຊັບບາຍ, ແລະ ອັດໂລ.

²⁹ ໃນພວກເຊືອສາຍບານີມີ: ເມຊຸນລຳ, ມັນລຸກ, ອາດາອີຢາ, ຢາຊຸບ, ເຊອານ, ແລະເຢລີໂມດ.

³⁰ ໃນພວກເຊືອສາຍຂອງປາຣາດໂມອາບມີ: ອັດນາ, ເກລານ, ເບນາອີຢາ, ມາອາເສອີຢາ, ມາຕານີຢາ, ເບຊາເລນ, ບິນນູອີ, ແລະມານາເຊ.

³¹ ໃນພວກເຊືອສາຍຮາຣິມມີ: ເອລີເອເຊ, ອິດຊີຢາ, ມັນກີຢາ, ເຊມາອີຢາ, ຊິເມໂອນ.³² ເບັນຢາມິນ, ມັນລຸກ, ແລະເຊມາອີຢາ.

³³ ໃນພວກເຊືອສາຍຂອງຮາຊຸມມີ: ມັດຕາໄນ, ມັດຕາຕາ, ຊາບັດ, ເອລີເຟເລັດ, ເຢເຣມາຍ, ມານາເຊ, ແລະຊິເມອີ.³⁴ ໃນພວກເຊືອສາຍບານີ ມີ:
ມາອາດາຍ, ອາຣາມ, ອູເອນ,³⁵ ເບນາອີຢາ, ເບເດອີຢາ, ເກລູຣີ,³⁶ ວານີຢາ, ເມເຣໂມດ, ເອລີອາຊິບ,

³⁷ ມັດຕານີຢາ, ມັດຕາໄນ, ແລະຢາອາສູ,³⁸ ໃນພວກເຊືອສາຍບິນນູອີມີ: ຊິເມອີ,³⁹ ເຊເລມີຢາ, ນາທານ, ອາດາອີຢາ,⁴⁰ ມັກນາເດບາຍ, ຊາຊາຍ, ຊາລາຍ,

⁴¹ ອາຊາເຣນ, ເຊເລມີຢາ, ເຊມາອີຢາ,⁴² ຊານລູມ, ອາມາອີຢາ, ແລະໂຢເຊັບ.⁴³ ໃນພວກເຊືອສາຍເນໂບມີ: ເຢຣີເອນ, ມັດຕີທິຢາ, ຊາບັດ, ເຊບິນາ, ອັດໂດ,
ໂຢເອນ, ແລະເບນາອີຢາ.⁴⁴ ຄົນເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດໄດ້ຮັບພວກຜູ້ຍິງຕ່າງຊາດເປັນເມຍແລະມີລູກກັບພວກນາງບາງຄົນ.

ເນເຫມີຢາ

¹ນິຕິຖອຍຄຳຂອງເນເຫມີຢາລູກຂອງຮາກາລີຢາ: ບັດນີໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເດືອນກົດຊະເຫລັບ, ຂອງປີທີຊາວ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນປ້ອມສຸສາ,

²ມີພັນນຸງຄົນຫນຶ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄືຮານານີ, ໄດ້ມາກັບນາງຄົນຈາກຢູດາ ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມເລື່ອງພວກຍິງທີ່ເຫລືອລອດຊີວິດຈາກການເປັນຊະເລີຍ, ແລະຖາມກ່ຽວກັບເລື່ອງເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

³ພວກເຂົາໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນຫລືອດຊີວິດຈາກການຕົກເປັນຊະເລີຍ ມີຄວາມລຳບາກ ແລະ

ຄວາມອັບອາຍຫລາຍເພາະກຳແພງເມືອງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກທຳລາຍລົງ, ແລະ ປະຕູຕ່າງໆຖືກໄຟເຜົາ."

⁴ທັນທີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຖອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ນັ່ງລົງແລ້ວກໍ່ຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໂສກເສົ້າ ແລະ ອິດອາຫານຕໍ່ໄປ ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ຫນ້າອົງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາສະຫວັນຢູ່ອີກຫລາຍມື້.⁵ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຫຼຸນວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາສະຫວັນ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິງໃຫຍ່, ແລະ ຫນ້າຢາເກງ, ຜູ້ຊົງຮັກສາພັນທະສັນຍາ ແລະ ມີຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຕໍ່ບັນດາຜູ້ຮັກພຣະອົງ ແລະຊົງຮັກສາພຣະບັດຍັດຂອງພຣະອົງ.

⁶ຂໍພຣະອົງຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ທອດພະເນດ, ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງຊຶ່ງ ໃນຂະນະນີ້ຂ້ານ້ອຍອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງທັງກາງເວັນ ແລະກາງຄືນ ເພື່ອປະຊາຊົນຊາວອິດສະຣາເອນຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ.

ຂ້ານ້ອຍສາລະພາບບາບຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ທັງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ກັບຕະກູນຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ໄດ້ເຮັດບາບນຳ.⁷ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ປະພຶດການຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດກົດບັນຍັດ, ແລະ ກົດຫມາຍຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄວ້.

⁸ຂໍພຣະອົງຊົງລະລຶກເຖິງພຣະບັນຍັດ ຊຶ່ງໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ, "ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຊື່ຖືງຕໍ່ເຮົາ, ເຮົາຈະກະແຈກກະຈາຍພວກເຈົ້າອອກໄປຢູ່ທາມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ, ຖ້າພວກເຈົ້າກັບມາຫາເຮົາ ແລະ ຮັກສາ ແລະ ປະພຶດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ, ເຖິງວ່າພວກເຈົ້າຈະກະຈັດກະຈາຍໄປໄກສູດປາຍຝ້າ, ເຮົາກໍ່ຈະລວບລວມພວກເຈົ້າມາຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະນຳພວກເຈົ້າມາຢັງສະຖານທີ່ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນາມຂອງເຮົາດຳລົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ."

¹⁰ບັດນີພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ໄວ້ດ້ວຍຮິດທານພາບຍິງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະດ້ວຍພຣະຫັດອັນຊົງຮິດຂອງພຣະອົງ.¹¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ໂຜດຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຜູ້ຍິນດີທີ່ຈະຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

ບັດນີຂໍປະທານຄວາມສຳເລັດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃນວັນນີ້, ແລະ ຂໍຊົງປະທານພຣະເມດຕາແກ່ເຂົາຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຊາຍຄົນນີ້ເຖິດ."
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ກະສັດໃນຖານະຢາຍເຫລົ່າອະນຸໂປໃຫ້ແກ່ກະສັດ.

2 ¹ໃນເດືອນຂອງນີຊານ, ໃນປີທີຊາວຂອງກະສັດ ອາກຕາເຊເຊັດ, ພະອົງໄດ້ຊົງເລືອກເຫລົ່າອະນຸໂປ, ແລະ

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳເຫລົ່າອະນຸໂປນັ້ນມາຖວາຍແກ່ກະສັດ. ເວລານີ້ຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ເຄີຍສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າ ຕໍ່ຫນ້າຂອງພະອົງມາກ່ອນ.

²ແຕ່ກະສັດຖາມຂ້ານ້ອຍວ່າ "ເປັນຫຍັງໃບຫນ້າຂອງເຈົ້າຈຶ່ງເບິ່ງຄືເສົ້າຫມອງເທັ່ນ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຈັບປ່ວຍອີ່ຫຍັງ.

ນີ້ຕ້ອງເປັນຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ມາຈາກຫົວໃຈ." ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງມີຄວາມຢ້ານກົວຫລາຍ.

³ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫຼຸນຕໍ່ກະສັດວ່າ, "ຂໍກະສັດຈົງຊົງພະຊົນອາຍຸຍິນຍາວນານຕະຫລອດໄປ! ເພາະເຫດໃດໃບຫນ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຄວນເສົ້າຫມອງ? ນັ້ນເປັນເພາະເມືອງ, ອັນເປັນທີ່ຝັງສົບຂອງບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຖືກທຳລາຍ ແລະ ປະຕູເມືອງກໍ່ຖືກໄຟເຜົາຈົນຫມົດ.

⁴ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງໃດ?" ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາສະຫວັນ.

⁵ຂ້ານ້ອຍຫຼຸນຕອບກະສັດວ່າ, "ຖ້າຫາກສິ່ງນີ້ເປັນທີ່ພຣະໄທຂອງພະອົງ, ແລະ

ຖ້າຫາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ຂໍຊົງສົ່ງຂ້ານ້ອຍໄປຍັງຢູດາຍ,

ຄືເມືອງອັນເປັນສະຖານທີ່ຝັງສົບຂອງບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະສ້າງມັນຂຶ້ນມາໃຫມ່."⁶ກະສັດຕອບຂ້ານ້ອຍວ່າ (ແລະພະຣາຊິນີຊົງປະທັບຄຽງພະອົງ), "ເຈົ້າຈະໄປດົນປານໃດ ແລະມື້ໃດທີ່ເຈົ້າຈະກັບມາ?" ກະສັດຊົງຍິນດີທີ່ຈະສົ່ງຂ້ານ້ອຍໄປ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ໃຫ້ວັນກຳນົດເດີນທາງແກ່ພະອົງ.

⁷ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຫຼຸນຕໍ່ກະສັດວ່າ, "ຖ້າຫາກສິ່ງນີ້ເປັນທີ່ພຣະໄທຂອງພະອົງ,

ຂໍຊົງປະທານຈິດຫມາຍແກ່ຂ້ານ້ອຍເພື່ອນຳໄປມອບໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ປົກຄອງແຂວງ

ທາງພາກຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດເພື່ອພວກເຂົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຜ່ານເຂດແດນຂອງພວກເຂົາໄປຍັງຢູດາຍໄດ້.

⁸ຂໍພຣະອົງຊົງປະທານຈິດຫມາຍ ໄປຍັງອາສັບຜູ້ເບິ່ງແຍງປ່າໄມ້ຫລວງຂອງກະສັດ, ເພື່ອເຂົາຈະມອບໄມ້ໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ

ໃນການແປງຄານປະຕູປ້ອມປາການໃກ້ພຣະວິຫານ, ແລະ ແປງກຳແພງເມືອງ ແລະ ສ້າງບ້ານທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະອາໄສຢູ່ນັ້ນ,"

ເພາະພຣະຫັດອັນປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງຢູ່ເຫນືອຂ້ານ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງຍິນຍອມເຮັດຕາມຄຳຂໍຮ້ອງຕ່າງໆ ຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁹ຂ້ານ້ອຍມາພົບກັບຜູ້ປົກຄອງ ຢູ່ອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບຈິດຫມາຍຂອງກະສັດແກ່ພວກເຂົາ. ບັດນີກະສັດໄດ້ສົ່ງນາຍທະຫານ ແລະ ກອງທະຫານນຳມາກັບຂ້ານ້ອຍນຳ.¹⁰ເມື່ອສານບັນລັດຊາວໂຮໂຣນ ແລະ ໂຕບິຢາຄົນຫນຶ່ງຂອງຊາວອຳໂມນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາບໍ່ພໍໃຈຫລາຍ ທີ່ມີໃຜບາງຄົນມາຊອກຫາຫນີ້ທາງເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອປະຊາຊົນຂອງອິດສະຣາເອນ.

¹¹ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເດີນທາງມາຮອດເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໄດ້ພັກອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາສາມວັນ.¹²ຂ້ານ້ອຍລູກຂຶ້ນໃນເວລາກາງຄືນ, ຂ້ານ້ອຍ

ກັບຊາຍບາງຄົນທີ່ມາກັບຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ບອກໃຜເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຈຂ້ານ້ອຍເຮັດເພື່ອເຢຣູຊາເລັມ.

ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ນຳສັດແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວມາກັບຂ້ານ້ອຍ, ຍົກເວັ້ນສັດແຕ່ສັດທີ່ຂ້ານ້ອຍຂີ່ຢູ່ນັ້ນ.

¹³ໃນເວລາກາງຄືນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປທາງປະຕູຮ່ອມພູ, ໄປຈົນເຖິງບໍ່ນ້ຳພູໂຕມັງກອນ ແລະ ຈົນໄປຮອດຮ່ອມພູປະຕູຂີ້ສັດ, ແລະ ໄດ້ກວດສອບກຳແພງເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ທີ່ພົ້ງເພ ແລະ ກວດປະຕູໄມ້ທີ່ຖືກໄຟເຜົາຈົນໃຫມ່.¹⁴ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄປທີ່ປະຕູນ້ຳພູ ຈົນຮອດສະນ້ຳໃຫຍ່ຂອງກະສັດ. ສະຖານທີ່ແຫ່ງນັ້ນແຄບເກີນກວ່າທີ່ສັດໂຕທີ່ຂ້ານ້ອຍຂີ່ຢູ່ນັ້ນຈະຜ່ານໄປໄດ້.

¹⁵ໃນຄືນນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຂຶ້ນໄປເທິງຮ່ອມພູ ແລະ ກວດເບິ່ງກຳແພງເມືອງ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງກັບໄປເຂົ້າທາງປະຕູຮ່ອມພູຄືເກົ່າ.

¹⁶ພວກຜູ້ປົກຄອງບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍໄປບ່ອນໃດ ຫລືໄປເຮັດຫຍັງ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ຊາວຢິວທັງຫລາຍ, ບໍ່ໄດ້ບອກແກ່ພວກຊຸນນາງ, ພວກຜູ້ປົກຄອງ ແລະບໍ່ໄດ້ບອກແກ່ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຜູ້ຈະເຮັດດຽວກ.

¹⁷ຂ້ານ້ອຍເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານເຫັນຄວາມທຸກໃຈທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຮົາແລ້ວ ແລະ ຄືເລື່ອງທີ່ເຢຣູຊາເລັມຖືກທຳລາຍແລະ ປະຕູເມືອງກໍ່ຖືກໄຟເຜົາຈົນຫມົດ. ມາເຫັນ ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງກຳແພງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນມາໃຫມ່,

ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອງອັບອາຍຂາຍຫນ້າອີກຕໍ່ໄປ."¹⁸ຂ້ານ້ອຍບອກແກ່ພວກເຂົາວ່າພຣະຫັດອັນປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນຢູ່ເຫນືອຂ້ານ້ອຍ

ແລະ ບອກເຖິງຖ້ອຍຄໍາຂອງກະສັດທີ່ກ່າວແກ່ຂ້າມ້ອຍ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ໃຫ້ເຮົາລູກຂຶ້ນ ແລະສ້າງຮ່ວມກັນເທີນ."

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໄປເສີມກໍາລັງມືຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຂັ້ມແຂງເພື່ອເຮັດການດີນີ້.

¹⁹ແຕ່ເມື່ອສານບັນລັດຊາວໂຮໂຣນ, ກັບໂຕບິຢາຊາວອໍາໂມນ, ແລະ ເກເຊມຊາວອາຣັບໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ເຢາະເຍີຍ ແລະ ປະຫມາດພວກເຮົາ, ແລະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາກໍາລັງເຮັດຫຍັງກັນນີ້?"

ພວກເຮົາກໍາລັງກະບົດຕໍ່ກະສັດແມ່ນບໍ່?"²⁰ ແລ້ວຂ້າມ້ອຍຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຟ້າສະຫວັນຈະປະທານຄວາມສຳເລັດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.

ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຮົາຈະລູກຂຶ້ນ ແລະສ້າງ. ແຕ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ມີສິດ, ບໍ່ມີສ່ວນ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ຮັບການລະລຶກເຖິງໃນເຢຣູຊາເລັມ."

3 ¹ແລ້ວເອລີອາຊີບ ກັບມະຫາປະໂຫຍດໄດ້ລູກຂຶ້ນພ້ອມກັບເຫລົ່າພີ່ນ້ອງປະໂຫຍດຂອງເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງປະຕູແກະ.

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພິທີຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະຕັ້ງປະຕູໃຫ້ເຂົາທີ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພິທີຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໄປໂກຮອດຫ້ອຍຫນຶ່ງຮ້ອຍ ແລະ ຫ້ອຍຂອງຮານາເນນ.² ຕໍ່ຈາກເຂົາກໍາລັງເຍື່ອໂກໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້, ແລະ ຕໍ່ຈາກພວກເຂົາແມ່ນ ຊັກກູເຣລູກຂອງອິມຣີໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້.

³ລູກທັງຫລາຍຂອງຮັດເສນາຢາ ໄດ້ສ້າງປະຕູຢາ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດວົງກົບ, ແລະ ຕິດຕັ້ງປະຕູ, ໃສ່ບານປະຕູ, ແລະ ໃຊ້ເຫລັກແຫ່ງເປັນໄລຄັດ.

⁴ເມເຣໂມດໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປ. ເຂົາເປັນລູກຂອງອູຣິຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງຮັກກິກໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປ. ເມຊຸນລໍາໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປ ເຂົາເປັນລູກຂອງເບເຣກີຢາ.

ຜູ້ເປັນລູກຂອງເມເຊຊາເບນໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປຊາດິກໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປ ເຂົາເປັນລູກຂອງບາອານາ.⁵ ຕໍ່ຈາກພວກເຂົາມາ ຄົນເຕກົວໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປ ແຕ່ຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາປະຕິເສດບໍ່ຍອມເຮັດວຽກພາຍໃຕ້ຜູ້ຄວບຄຸມດູແລສາລັບພວກເຂົາ.

⁶ໃບອິອາດາລູກຂອງປາເສຢາ ແລະ ເມຊຸນລໍາລູກຊາຍຂອງເບໂສເດອິຢາໄດ້ແປງປະຕູເກົາ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດວົງກົບ, ແລະ ໄດ້ຕິດຕັ້ງປະຕູໃສ່ບານປະຕູ, ແລະ ໃຊ້ເຫລັກແຫ່ງເປັນໄລຄັດ.⁷ ຕໍ່ຈາກພວກເຂົາເມລາຕີຢາຊາວກີເບໂອນ ແລະຢາໂດນຊາວເມໂຮໂນດ, ຜູ້ເປັນຄົນມາຈາກກີເບໂອນ ແລະມີຊະປາ, ໄດ້ແປງສ່ວນທີ່ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງເຈົ້າເມືອງເຫນືອແມ່ນ້ຳຂຶ້ນໄປ.

⁸ຕໍ່ເຂົາມາ ອຸດຊີເອນລູກຊາຍຂອງຮາກຮາອິຢາ, ຄົນຫນຶ່ງໃນຊ່າງຕີຄໍາໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປ, ແລະຕໍ່ເຂົາມາເປັນຮານານິຢາ, ເປັນຜູ້ປຸງນ້ຳຫອມ.

ພວກເຂົາໄດ້ສ້ອມແປງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນມາໃຫມ່ຍາວໄປຈົນຮອດປະຕູກຳແພງກວ້າງ.⁹ ຕໍ່ພວກເຂົາມາ ເຣຟາອິຢາລູກຂອງຮູເຣໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປ.

ເຂົາເປັນຜູ້ປົກຄອງເຄິງຫນຶ່ງຂອງແຂວງຫນຶ່ງຂອງເຢຣູຊາເລັມ.¹⁰ ຕໍ່ພວກເຂົາມາ ເຢດາອິຢາລູກຂອງຮາຣູແມບໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ຈາກບ້ານຂອງເຂົາໄປ. ຕໍ່ຈາກເຂົາຮັດຕຸຊະລູກຂອງຮາຊັບເນອິຢາໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປ.

¹¹ມັນກີຢາລູກຂອງຮາຣິມ ແລະ ຮາຊຸບລູກຂອງປາຮາດໂມອາບ ໄດ້ສ້າງສ່ວນຕໍ່ໄປພ້ອມກັບຫ້ອຍເຕືອນ.¹² ຕໍ່ຈາກພວກເຂົາຊານລູກຂອງຮັນໂລເຮັດ ຜູ້ປົກຄອງເຄິງຫນຶ່ງຂອງແຂວງຫນຶ່ງຂອງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ສ້ອມແປງພ້ອມກັບລູກຍິງທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.

¹³ຮານູນ ແລະ ຜູ້ອາໄສໃນເມືອງຊາໂນອາໄດ້ສ້ອມແປງປະຕູຮ່ອມພູ. ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ ແລະ ຕິດຕັ້ງປະຕູ.

ໃສ່ບານປະຕູໃສ່ເຫລັກແຫ່ງເປັນໄລຄັດ. ພວກເຂົາໄດ້ສ້ອມແປງໄປໂກຮອດຫນຶ່ງພັນສອກຈົນຮອດປະຕູກອງຂີ້ເຫຍື້ອ.

¹⁴ມັນກີຢາລູກຂອງເຣກາບ, ຜູ້ປົກຄອງເຂດເບັດຮັກເກເຣັມ, ໄດ້ສ້ອມແປງປະຕູບ່ອນຖອກກອງຂີ້ເຫຍື້ອເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ຕິດຕັ້ງປະຕູຂຶ້ນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງມັນ, ພ້ອມທັງໃສ່ເຫລັກແຫ່ງເປັນໄລຄັດ.¹⁵ ຊານລູກຂອງໂກນໂຮເຊ, ຜູ້ປົກຄອງແຂວງມີຊະປາ, ໄດ້ສ້າງປະຕູນ້ຳພູຂຶ້ນໃຫມ່, ເຂົາສ້າງມັນຂຶ້ນ, ຕິດຕັ້ງປະຕູ, ໃສ່ປະຕູໃນບ່ອນຂອງມັນ, ພ້ອມທັງໃຊ້ເຫລັກແຫ່ງເປັນໄລຄັດ.

ເຂົາສ້າງກຳແພງຂອງເຊລາທີ່ຕິດກັບສ່ວນຂຶ້ນມາໃຫມ່ອີກ, ໄປໂກຈົນຮອດຄັ້ນໃດລົງໄປເຖິງເມືອງຂອງດາວິດ.

¹⁶ເນເຫມືາລູກຂອງອາຊາບຸກ, ຜູ້ປົກຄອງແຂວງເບັດຊູເຣເຄິງຫນຶ່ງໄດ້ສ້ອມແປງໄປຈົນຮອດບ່ອນກົງກັນຂ້າມອູບໂມງຝັ່ງສິບຂອງດາວິດ, ໄປຈົນຮອດສະນ້ຳທີ່ຄົນຊຸດຂຶ້ນມາ, ແລະ ຍາວໄປຈົນຮອດຄ້າຍຂອງນັກຮົບ.¹⁷ ຕໍ່ຈາກເຂົາ ຄົນເລວີໄດ້ສ້ອມແປງ, ລວມໄປຮອດເຣຊຸມລູກຂອງບານີ ແລະ ຕໍ່ຈາກເຂົາ, ຮັດຊາບິຢາ, ຜູ້ປົກຄອງແຂວງເກອິລາເຄິງຫນຶ່ງ, ໄດ້ສ້ອມແປງໃນແຂວງຂອງຕົນເອງ.

¹⁸ຕໍ່ຈາກເຂົາຊາວເມືອງຂອງເຂົາໄດ້ສ້ອມແປງ, ລວມເຖິງບາໂລລູກຊາຍຂອງເຮນາດາດ, ຜູ້ປົກຄອງແຂວງເກອິລາເຄິງຫນຶ່ງ.¹⁹ ຕໍ່ຈາກເຂົາໄປ, ເອເຊລູກຊາຍຂອງເຢຊູອາ, ຜູ້ປົກຄອງເມືອງມີຊະປາ, ໄດ້ສ້ອມແປງອີກສ່ວນຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ດ້ານຫນ້າທາງຂຶ້ນໄປສ້າງໄວ້ອາວຸດບ່ອນຫົວມຸມກຳແພງ.

²⁰ຕໍ່ຈາກເຂົາ ບາຣຸກລູກຂອງຊັບບາຍໄດ້ຖິ້ມເຫມາະໃນການສ້ອມແປງອີກສ່ວນຫນຶ່ງ,

ຈາກຫົວມຸມຂອງກຳແພງຈົນໄປຮອດປະຕູບ້ານຂອງເອເລອາຊີບມະຫາປະໂຫຍດ.²¹ ຕໍ່ຈາກເຂົາເມເຣໂມດລູກຂອງອູຣິຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງຮັກກິກ ໄດ້ສ້ອມແປງ ອີກສ່ວນຫນຶ່ງ, ຈາກປະຕູບ້ານຂອງເອເລອາຊີບໄປຈົນຮອດທ້າຍບ້ານຂອງເອເລອາຊີບ.

²²ຕໍ່ຈາກເຂົາ ບັນດາປະໂຫຍດທັງຫລາຍ, ຄົນຫລາຍຈາກພື້ນທີ່ອ້ອມໆເຢຣູຊາເລັມ, ໄດ້ສ້ອມແປງຕໍ່ຈາກພວກເຂົາ.²³ ເບັນຢາມິນ

ແລະຮັດຊຸບໄດ້ສ້ອມແປງກົງກັນຂ້າມກັບບ້ານຂອງພວກເຂົາ. ຕໍ່ຈາກພວກເຂົາອາຊາຣິຢາ ລູກຂອງມາອາເສອິຢາ

ຜູ້ເປັນຫລານຊາຍຂອງອານານິຢາໄດ້ສ້ອມແປງຕໍ່ຈາກບ້ານຂອງເຂົາໄປ.²⁴ ຕໍ່ຈາກເຂົາບິນນູອິລູກຂອງເຮນາດາດໄດ້ສ້ອມແປງອີກສ່ວນຫນຶ່ງ, ຈາກບ້ານຂອງອາຊາຣິຢາໄປຈົນຮອດຫົວມຸມກຳແພງ.

²⁵ປາລານລູກຂອງອູໂຊໄດ້ສ້ອມແປງສ່ວນທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຫົວມຸມກຳແພງ ແລະຫ້ອຍທີ່ຍືນອອກມາຊັ້ນເທິງຂອງວັງ ແລະ

ໃກ້ກັບເດີນຫຍ້າຂອງທະຫານຮັກສາພະອົງ. ຕໍ່ຈາກເຂົາເປດາອິຢາລູກຂອງປາຣິດໄດ້ສ້ອມແປງສ່ວນຕໍ່ໄປ.

²⁶ບັດນີຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂອເຟນໄດ້ຊ້ອມແປງໄປຈົນຮອດຈຸດທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບປະຕູນ້ຳ ທາງທິດຕາເວັນອອກແລະ ຫ້ອຍທີ່ຍືນອອກມາ.²⁷ ຕໍ່ຈາກເຂົາຊາວເຕກົວໄດ້ສ້ອມແປງອີກສ່ວນຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມຫ້ອຍໃຫຍ່ ທີ່ຍືນອອກມາໄປໂກຈົນຮອດກຳແພງໂອເຟນ.

²⁸ບັນດາປະໂຫຍດທັງຫລາຍໄດ້ສ້ອມແປງທາງດ້ານເຫນືອປະຕູນ້ຳຂຶ້ນໄປແຕ່ລະຄົນກໍ່ສ້ອມແປງທີ່ກົງກັນຂ້າມບ້ານຂອງໂຕເອງ.²⁹ ຕໍ່ຈາກພວກເຂົາຊາດິກ ລູກຂອງອິມເມໄດ້ສ້ອມແປງສ່ວນທີ່ກົງກັນຂ້າມບ້ານຂອງເຂົາເອງ. ແລ້ວຕໍ່ຈາກເຂົາເຊມາອິຢາ ລູກຂອງເຊການິຢາ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ເຝົ້າປະຕູຕະເວັນອອກ, ໄດ້ເຮັດການສ້ອມແປງ.³⁰ ຕໍ່ຈາກເຂົາຮານານິຢາລູກຂອງເຊເລມິຢາ, ແລະ ຮານູນລູກຄົນທີ່ຕິດຂອງຊາລາບ ໄດ້ສ້ອມແປງ ອີກສ່ວນຫນຶ່ງ.

ຕໍ່ຈາກເຂົາເມຊຸນລໍາລູກຂອງເບເຣກີຢາໄດ້ສ້ອມແປງກົງກັນຂ້າມກັບທີ່ພັກຂອງເຂົາ.

³¹ຕໍ່ຈາກເຂົາ, ມັນກີຢາເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນຊ່າງຕີຄໍາ, ໄດ້ສ້ອມແປງໄປຈົນຮອດບ້ານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ ແລະ ຂອງພວກພໍ່ຄ້າ

ທີ່ກົງກັນຂ້າມປະຕູກວດຄົນ ແລະ ທີ່ພັກຊັ້ນເທິງບ່ອນຫົວມຸມ.³² ບັນດາຊ່າງຕີຄໍາ

ແລະພວກພໍ່ຄ້າໄດ້ສ້ອມແປງລະຫວ່າງຫ້ອງຊັ້ນເທິງບ່ອນຫົວມຸມກັບປະຕູແກະ.

4 ¹ເມື່ອສານບັນລັດໄດ້ຍິນວ່າ ພວກເຮົາກໍາລັງກໍ່ສ້າງກຳແພງ, ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາໃຈຮ້ອນ ແລະ ເຂົາກໍ່ໃຈຮ້າຍຫລາຍ, ແລະ ເຂົາກໍ່ເຢາະເຍີຍພວກຍິວ.

²ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ ແລະກອງທັບຂອງຊາມາເຣຍ, ເຂົາກ່າວວ່າ, "ພວກຍິວທີ່ອ້ອມແອເຫລົ່ານີ້ກໍາລັງເຮັດຫຍັງກັນ?"

ພວກເຂົາຈະສ້ອມແປງເມືອງນັ້ນເພື່ອຕົວເອງບໍ່? ພວກເຂົາຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາບໍ່? ພວກເຂົາຈະເຮັດວຽກໃຫ້ແລ້ວພາຍໃນມືດຽວບໍ່?

ພວກເຂົາຈະເອົາກ້ອນຫີນທີ່ຖືກໄຟເຜົາຈາກກອງຂີ້ເຫຍື້ອມາໃຊ້ອີກບໍ່? ໂຕປີຄົນອຳໂມນຢູ່ກັບເຂົາ ແລະ ເຂົາບອກວ່າ,

"ຖ້າມີຫມາໂນໂຕຫນຶ່ງຂຶ້ນໄປເທິງສິ່ງທີ່ເຂົາກຳລັງສ້າງຢູ່ນັ້ນ, ມັນກໍ່ຈະຜັງກຳແພງຫີນຂອງພວກເຂົາລົງມາ!"

⁴ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ. ຂໍຊົງຟັງ ເພາະເຮົາຖືກຕູກ ແລະ ຂໍໃຫ້ຄຳເຢາະເຍີຍຂອງພວກເຂົາກັບໄປຕິກທີ່ຫົວຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຂໍຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ຖືກປຸ້ນໃນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາເປັນນັກໂທດຢູ່ນັ້ນ.⁵ ຂໍຢ່າຊົງປົກປິດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາໄວ້ ແລະ ຂໍຢ່າຊົງລົບລ້າງຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຈາກພຣະພິກຂຸພຣະອົງ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຫມິນປະຫມາດພວກຄົນກໍ່ສ້າງໃຫ້ໃຈຮ້າຍ⁶ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງສ້າງກຳແພງ ແລະ ກຳແພງທັງຫມົດກໍ່ຕໍ່ກັນສູງເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງຄວາມສູງຂອງກຳແພງແລ້ວ, ເພາະປະຊາຊົນມີຄວາມປາຖະຫນາທີ່ຈະເຮັດວຽກ.

⁷ເມື່ອສັນບັນລັດ, ໂຕປີຢາ, ຄົນອາຣັບ, ຄົນອຳໂມນ, ແລະຄົນອາຊະໂດດ ໄດ້ຍິນວ່າການສ້ອມແປງກຳແພງເຢຣູຊາເລັມກຳລັງຄືບຫນ້າໄປ, ແລະ ມີການອຸດຕັນປ່ອງທີ່ມີຮອຍແຕກຂອງກຳແພງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ໃຈຮ້າຍຂຶ້ນອີກ.⁸ ພວກເຂົາທຸກຄົນຈຶ່ງມີການວາງແຜນຮ້າຍ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ເຂົ້າມາສູ່ຮີບກັບເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົບຊັ້ນວາຍໃນເມືອງນັ້ນ.⁹ ແຕ່ເຮົາໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາແລະ ວາງຍາມເພື່ອປ້ອງກັນພວກເຂົາທັງຫລາຍທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນເພາະເຫດການຄຸກຄາມຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ແລ້ວຄົນຢູດາຍກ່າວວ່າ, "ກຳລັງເຮືອແຮງຂອງຄົນທີ່ຂົນເຄື່ອງກໍ່ກຳລັງລົດຫນ້ອຍຖອຍລົງ. ມີເສດຫີນຢູ່ຫລາຍເຫລືອເກີນ, ແລະ ເຮົາບໍ່ສາມາດກໍ່ສ້າງກຳແພງໄດ້."¹¹ ພວກສັດຕູຂອງເຮົາກ່າວວ່າ, "ພວກເຂົາຈະບໍ່ສູ້ ແລະ ບໍ່ເຫັນ ຈົນກ່ວາເຮົາຈະເຂົ້າມາທຳມາກາງພວກເຂົາ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາ, ແລະ ຢຸດວຽກທັງຫມົດ."

¹²ໃນເວລານັ້ນ ພວກຢິວທີ່ອາໄສຢູ່ໃກ້ພວກເຂົາກໍ່ມາຈາກທຸກທິດທຸກທາງ ແລະ ບອກກັບເຮົາເປັນສືບຕໍ່, ເຄື່ອນເຮົາກໍ່ຽວກັບແຜນການທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດກັບເຮົາຢູ່.¹³ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກຳນົດໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ສ່ວນທີ່ຕ່ຳທີ່ສຸດຂອງກຳແພງໃນບໍລິເວນທີ່ກຳລັງເປີດຢູ່ນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໃຫ້ແຕ່ລະຄອບຄົວມີດາບ ຫອກ ແລະ ຄົນທະນູ,¹⁴ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ແນມເບິ່ງ, ແລະ ຍິນຂຶ້ນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກຂຸນນາງ, ພວກຜູ້ປົກຄອງ, ແລະ ຄົນທີ່ເຫລືອນອກນັ້ນວ່າ, "ຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເລີຍ ຈົນລະນຶກເຖິງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງຍິງໃຫຍ່ ແລະ ຫນ້າຢ່າເກງ. ຈົນຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄອບຄົວຂອງທ່ານ, ລູກຊາຍລູກສາວຂອງທ່ານ ເມຍຂອງທ່ານ ແລະ ບ້ານຂອງທ່ານ."

¹⁵ເມື່ອສັດຕູຂອງເຮົາໄດ້ຍິນວ່າ ເຮົາໄດ້ສູ້ແຜນການຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳລາຍແຜນການຂອງພວກເຂົາ, ເຮົາທຸກຄົນກໍ່ກັບມາຍັງກຳແພງນັ້ນ, ແຕ່ລະຄົນຕ່າງກັບມາທີ່ວຽກຂອງຕົນ.¹⁶ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ຄົນຮັບໃຊ້ເຄິ່ງຫນຶ່ງເຮັດສະເພາະງານກໍ່ສ້າງກຳແພງ, ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ອີກເຄິ່ງຫນຶ່ງຖືຫອກ, ໄລ່, ຄົນທະນູ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫຼ້ມເກາະ, ໃນຂະນະທີ່ພວກຜູ້ນຳຍືນຢູ່ທາງຫລັງຄົນຢູດາຍທຸກຄົນ.

¹⁷ຄົນງານພວກດຽວກັນມີທີ່ກຳລັງສ້າງກຳແພງ ຂຶ້ນເຄື່ອງຂອງແລ້ວຍັງຕ້ອງຕ້ອນຮັບຫນ້າທີ່ເຝົ້າຍາມດ້ວຍ. ທຸກຄົນເຮັດວຽກດ້ວຍເງິນຂ້າງຫນຶ່ງ, ແລະ ມີອີກຂ້າງຫນຶ່ງກໍ່ຖືອາວຸດຂອງຕົນ.¹⁸ ຄົນກໍ່ສ້າງທຸກຄົນພາຍດາບ ແລະ ມັນເປັນວິທີການທີ່ເຂົາເຮັດວຽກ ຄົນເປົ່າແຕກຄົນຫນຶ່ງຢູ່ຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁹ຂ້າພະເຈົ້າບອກກັບພວກຂຸນນາງ ແລະ ພວກເຈົ້າຫນ້າທີ່ ແລະ ຄົນຫຼິ້ນອກນັ້ນວ່າ "ງານນີ້ໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງຂວາງຫລາຍ ແລະ ເຮົາແຍກກັນໄປຢູ່ເທິງກຳແພງທີ່ຕ່າງຈາກກັນ."²⁰ ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ຍິນສຽງເປົ່າແຕກໃນ ພວກທ່ານຕ້ອງຮີບແລ່ນໄປສະຖານທີ່ນັ້ນ ແລະ ລວມໂຕກັນຫຼິ້ນ. ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຈະຊົງຕໍ່ສູ້ເພື່ອເຮົາ."

²¹ດັ່ງນັ້ນ ໃນເວລາທີ່ເຮົາກຳລັງເຮັດວຽກຢູ່. ພວກເຂົາເຄິ່ງຫນຶ່ງຈັບຫອກຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າຈົນຮອດຕາຍຂຶ້ນ.²² ຂ້າພະເຈົ້າບອກກັບປະຊາຊົນໃນເວລານັ້ນອີກວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາຄ້າງຄົນຢູ່ທາງກາງຂອງເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຍາມເຝົ້າໃນຊ່ວງເວລາກາງຄືນ ແລະ ເປັນຄົນເຮັດວຽກໃນຕອນກາງເວັນ."²³ ເພາະສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຫລື ຄົນຍາມທີ່ຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາທີ່ປ່ຽນເສື້ອຜ້າ ແລະ ເຮົາແຕ່ລະຄົນຕ່າງກໍ່ຖືອາວຸດ ແມ່ນແຕ່ຕອນໄປອາຍນັ້ນ.

5 ¹ພວກຜູ້ຊາຍ ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮຽກຮ້ອງຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ຜົນຜົນຂອງ ຂອງຄົນຢິວຂອງເຂົາທັງຫລາຍ.² ເພາະມີບາງຄົນເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກຍິງມາກມາຍ. ຂໍໃຫ້ເຮົາມີເຂົາທີ່ຈະກິນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້."³ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ, "ໃນຊ່ວງເວລາຂາດແຄນອາຫານ ເຮົາຈຳນຳໄຮ່ນາທັງຫລາຍຂອງເຮົາສວນອະນຸທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ແລະ ບ້ານເຮືອນທັງຫລາຍຂອງເຮົາເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ເຂົ້າ."

⁴ບາງຄົນເວົ້າວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຍືມເງິນເພື່ອຈ່າຍພາສີໃຫ້ກະສັດເນືອງຈາກໄຮ່ນາ ແລະ ສວນອະນຸທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ.⁵ ສ່ວນເລືອດ ແລະ ເນື້ອຂອງເຮົາກໍ່ເປັນເຫມືອນພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ, ແລະ ລູກໆ ຂອງພວກເຂົາ ເຮົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ຂາຍລູກຊາຍລູກຍິງທັງຫລາຍຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນທາດ. ລູກຍິງຂອງເຮົາບາງຄົນເປັນທາດແລ້ວ. ແຕ່ມັນບໍ່ຢູ່ໃນກຳລັງຂອງເຮົາທີ່ຈະຊ່ວຍເພາະວ່າດຽວນີ້ພວກຜູ້ຊາຍຄົນອື່ນໆ ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງຫີນາ ແລະ ສວນອະນຸທັງຂອງເຮົາ."

⁶ຂ້ານ້ອຍຢາກຮ້າຍຫລາຍ ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ເລື່ອງລາວເລີານີ້.⁷ ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງເລື່ອງນີ້, ແລະ ໄດ້ນຳໄປກ່າວຫາພວກຂຸນນາງ ແລະ ເຈົ້າຫນ້າທີ່ທັງຫລາຍ. ຂ້ານ້ອຍເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານກຳລັງຮຽກຮ້ອງດອກເບ້ຍ, ຈາກພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ."

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເອີ້ນປະຊຸມໃຫຍ່ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ⁸ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເຮົາໄດ້ນຳພີ່ນ້ອງຄົນຢິວທີ່ຖືກຂາຍໃຫ້ກັບບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ກັບມາຈາກການເປັນທາດຫລາຍເທົ່າທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້, ແຕ່ພວກທ່ານກັບມາຂາຍພວກພີ່ນ້ອງຊາຍຍິງຂອງພວກທ່ານ ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະຖືກຂາຍກັບມາໃຫ້ເຮົາ!" ພວກເຂົາທັງຫລາຍມີດຽວ ເວົ້າບໍ່ອອກ.

⁹ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າອີກວ່າ, "ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານກຳລັງເຮັດຢູ່ນັ້ນບໍ່ດີ. ພວກທ່ານບໍ່ຄວນໄດ້ດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ເພື່ອປ້ອງກັນການເຢາະເຍີຍຂອງບັນດາປະຊາຊາດເຊິ່ງເປັນເຊິ່ງເປັນສັດຕູຂອງເຮົາບໍ່?"¹⁰ ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພວກພີ່ນ້ອງ ແລະ ຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍ ກຳລັງໃຫ້ເຂົາຢືມເງິນ ແລະ ເຂົ້າ. ແຕ່ເຮົາຕ້ອງຢຸດການຄິດດອກເບ້ຍໃນການຢືມເຫລົ່ານີ້.¹¹ ຈົນຄືນຫີນາຂອງພວກເຂົາ, ສວນອະນຸທັງຂອງພວກເຂົາ, ສວນຫມາກກອກເຫດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄຳທຳນຽມຂອງເງິນຢືມ, ເຂົ້າ, ເຫລົ່າອະນຸທັງ ແລະ ນ້ຳມັນທີ່ພວກທ່ານເອົາມາຈາກພວກເຂົາໃນໄວໆນີ້."

¹²ຈາກນັ້ນພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາຈະຄືນຫຍັງກໍ່ຕາມທີ່ເຮົາເອົາມາຈາກພວກເຂົາ, ແລະ ບໍ່ຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກພວກເຂົາ. ເຮົາຈະເຮັດຄືເຈົ້າເວົ້າ." ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເອີ້ນບັນດາປະໂຮຫິດ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາສາບານວ່າຈະເຮັດດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສັນຍາໄວ້.¹³ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັນເສື້ອຄູມຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າສັນສະບັດທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮັກສາຄຳເວົ້າ ອອກຈາກເຮືອນຂອງເຂົາ ແລະ ຊັບສິນຂອງເຂົາ. ຂໍໃຫ້ເຂົາຖືກສະບັດອອກ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງ." ທຸກຄົນໃນທີ່ປະຊຸມກ່າວວ່າ, "ເອເມນ," ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສັນລະເສີນພຣະຢາເວ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ກະທຳດັ່ງທີ່ພວກເຂົາສັນຍາໄວ້.

¹⁴ຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນຢູດາ, ຈາກປີທີ່ຊາວຈີນເຖິງປີທີ່ຊາວສອງຂອງກະສັດອາກຕາເຊເຊັດ, ເປັນເວລາສິບສອງປີ, ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍ ຫລື ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໄວ້ສຳລັບຂ້ານ້ອຍໃນຖານະຜູ້ປົກຄອງ.

¹⁵ແຕ່ວ່າຜູ້ປົກຄອງຄົນກ່ອນຫລາຍຄົນ ກ່ອນຫນ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ວາງພາລະຫນັກເທິງປະຊາຊົນ, ແລະ

ເກັບເງິນສິສິບຫລວງຈາກພວກເຂົາເພື່ອເປັນຄ່າອາຫານ ແລະ ເຫລົ່າອະນຸຍາດຂອງເຂົາທັງຫລາຍ. ໃນແຕ່ລະວັນ
ແມ່ນແຕ່ຄົນໃຊ້ຂອງເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ໄດ້ກິດຂີຂົມເຫຼັງປະຊາຊົນ. ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດແນວນັ້ນເພາະຄວາມຢ້ານໃນພຣະເຈົ້າ.
¹⁶ຂ້ານ້ອຍຍັງຄົງເຮັດວຽກສ້າງກໍາແພງ, ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຊື້ທີ່ດິນ ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍຮ່ວມກັນຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອເຮັດວຽກ.
¹⁷ທີ່ໂຕະຂອງຂ້ານ້ອຍມີຄົນຍິງ ແລະເຈົ້າຫນ້າທີ່ທັງຫລາຍ, 150 ຄົນ, ບັນັບຫລາຍຄົນທີ່ມາຈາກບັນດາຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຮອບໆພວກເຮົາ.
¹⁸ດຽວນີ້ ສິ່ງທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໃນແຕ່ລະມື້ ຄື ງົວຫນຶ່ງໂຕ, ແກະ ຫີຄັດເລືອກເລັດຫົກໂຕ, ແລະ ມີນົກນໍາ, ແລະ ທຸກໆສິບມື້
ມີເຫລົ່າອະນຸຍາດຕ່າງໆຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ທັງຫມົດນີ້ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງເອົາອາຫານສໍາລັບຜູ້ປົກຄອງ,
ເພາະວ່າການຮຽກຮ້ອງພາລະຫນັກເກີນໄປສໍາລັບປະຊາຊົນ.¹⁹ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງລະລຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍ
ຂໍໃຫ້ເກີດຜົນເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້.

6 ¹ບັດນີ້ ເມື່ອສາມັນລັດ, ໂຕບິຢາ, ແລະ ເກເຊມຊາວອາຣັບ ແລະ ສັດຕູທີ່ເຫລືອຂອງພວກເຮົາໄດ້ຍິນວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກໍາແພງອີກຄັ້ງ
ແລະບໍ່ມີສ່ວນໃດຖືກຖິ້ມໃຫ້ເປັນຮອຍແຕກເລີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ໄດ້ຕັ້ງບານປະຕູເມືອງທັງຫລາຍ,²ສາມັນລັດ ແລະ ເກເຊມ
ໄດ້ສົງຂ່າວມາຫາຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ມາ, ໃຫ້ພວກເຮົາມາພົບກັນໃນທົ່ງພຽງແຫ່ງຫນຶ່ງຂອງຫມູ່ບ້ານໂອໂນ." ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທໍາຮ້າຍຂ້ານ້ອຍ.
³ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສົງພວກຜູ້ສົງຂ່າວສາມັນໄປຫາພວກເຂົາ, ກ່າວວ່າຂ້ານ້ອຍ, "ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງເຮັດວຽກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດລົງມາໄດ້.
ເປັນຫຍັງຕ້ອງໃຫ້ວຽກຢຸດ ໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍຖືມຸງານ ແລະລົງມາຫາພວກທ່ານ?"⁴ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ສົງຂໍຄວາມຄືກັນມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສື່ເຫຼືອ, ແລະ
ຂ້ານ້ອຍກໍ່ຕອບເຂົາໄປທ່ານອຸດຽວກັນທຸກຄັ້ງ.
⁵ສາມັນລັດໄດ້ສົງຄົນຮັບໃຊ້ມາຫາຂ້ານ້ອຍໃນທ່ານອຸດຽວກັນເປັນເທື່ອທີຫ້າ, ຜ່ອມດ້ວຍຈິດຫມາຍ ທີ່ມີລັກສະນະເປີດຊອງໄວ້ໃນມືຂອງເຂົາ.
⁶ໃນນັ້ນຂຽນວ່າ, "ມີລາຍງານທ່າມກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ແລະ ເກເຊມກໍ່ໄດ້ເວົ້ານຳວ່າທ່ານ ແລະພວກຍິງກໍາລັງວາງແຜນກໍ່ກະບົດ,
ເພາະສະນັ້ນເປັນເຫດຜົນທີ່ທ່ານຈຶ່ງກໍາແພງນີ້ຂຶ້ນອີກ. ຈາກທີ່ລາຍງານເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກ່າວໄວ້, ທ່ານກໍາລັງຈະກາຍເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ.
⁷ທ່ານໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ເພື່ອປະກາດກ່ຽວກັບທ່ານ ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ກ່າວວ່າ, "ມີກະສັດໃນຢູດາ"
ທ່ານສາມາດແນ່ໃຈໄດ້ວ່າກະສັດຈະໄດ້ຍິນລາຍງານເຫລົ່ານີ້. ດັ່ງນັ້ນ ມາຈົງມາສາ, ໃຫ້ເຮົາມາຫາລືນກັນ."
⁸ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍ່ສົງຖ້ອຍຄຳໄປຫາເຂົາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, "ບໍ່ມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນຕາມທີ່ທ່ານກ່າວມາເລີຍ,
ເພາະໃນໃຈຂອງທ່ານແຕ່ງມັນຂຶ້ນມາເອງທັງນັ້ນ."⁹ເພາະພວກເຂົາທັງຫມົດຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາຢ້ານ, ຄິດວ່າ, "ພວກເຂົາຈະເຊົາເຮັດວຽກ ແລະ
ວຽກຈະບໍ່ສໍາເລັດ." ແຕ່ບາດນີ້, ພຣະເຈົ້າ, ຂໍໂຜດເສີມກໍາລັງມືຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ.
¹⁰ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄປທີ່ບ້ານຂອງເຊມາອີຢາລູກຂອງເດລາອີຢາ ລູກຂອງເມເຣຕາເບນ, ຜູ້ທີ່ເກັບຕົວຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຂົາ. ເຂົາເວົ້າວ່າ,
"ໃຫ້ເຮົາພົບກັນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ໃຫ້ເຮົາປິດປະຕູພຣະວິຫານ, ເພາະວ່າພວກເຂົາກໍາລັງມາຂ້າທ່ານ.
¹¹ຂ້ານ້ອຍຕອບວ່າ "ຄົນແບບຂ້ານ້ອຍຈະແລ່ນຫນີບໍ່? ຊາຍແບບຂ້ານ້ອຍເຂົາໄປໃນພຣະວິຫານກໍ່ເພື່ອຈະຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນບໍ່? ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຂົ້າໄປ!"
¹²ຂ້ານ້ອຍຄິດເບິ່ງວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຂົາ, ແຕ່ເຂົາໄດ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະໃສ່ຮ້າຍຂ້ານ້ອຍ. ໂຕບິຢາ ແລະ ສາມັນລັດໄດ້ວ່າຈ້າງເຂົາ.
¹³ພວກເຂົາໄດ້ຈ້າງເຂົາມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ້ານ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍອາດເຮັດສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເວົ້າ ແລະເປັນບາບ,
ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໃສ່ຮ້າຍຂ້ານ້ອຍເພື່ອເຢາຍະເຍີຍຂ້ານ້ອຍ ໂອຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ¹⁴ຂໍຊົງລະລຶກເຖິງໂຕບິຢາ, ແລະ ສາມັນລັດ, ໂອພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ແລະ ສິ່ງທັງຫມົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ. ຊົງລະລຶກເຖິງຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຍິງໂນອາດີຢາ ແລະ ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຄົນອື່ນໆ
ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ້ານ.
¹⁵ດັ່ງນັ້ນກໍາແພງໄດ້ສໍາເລັດແລ້ວໃນມື້ທີ່ຊາວບ້າຂອງເດືອນເສລູນ, ຫລັງຈາກທີ່ສິບສອງມື້.¹⁶ເມື່ອສັດຕູທັງຫມົດຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້,
ປະຊາຊາດທັງປວງຮ້ອມພວກເຮົາ, ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ເຫັນກັບຕາຂອງພວກເຂົາເອງ.
ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍຮູ້ວ່າວຽກງານສໍາເລັດກໍ່ເພາະການຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.
¹⁷ໃນເວລານີ້ ຂຸນນາງທັງຫລາຍຂອງຢູດາຍກໍ່ໄດ້ສົງຈິດຫມາຍຫລາຍສະບັບໄປເຖິງໂຕບິຢາ, ແລະ ຈິດຫມາຍຂອງໂຕບິຢາກໍ່ມາເຖິງເຂົາ.
¹⁸ເພາະມີຫລາຍຄົນໃນຢູດາຍໄດ້ຜູກຜັນກັບເຂົາດ້ວຍຄໍາສາບານຕໍ່ເຂົາ, ເພາະວ່າເຂົາເປັນລູກເຂີຍຂອງເຊການີຢາຜູ້ເປັນລູກຂອງອາຣາ.
ລູກຂອງເຂົາຊື່ເຢໂຮຣານານ ໄດ້ຮັບລູກຍິງຂອງເມຊຸນລໍາລູກຂອງເບເຣກີຢາເປັນເມຍ.¹⁹ພວກເຂົາທັງຫລາຍເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍ
ກ່ຽວກັບການກະທໍາດີຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ລາຍງານຄໍາຂອງຂ້ານ້ອຍໄປໃຫ້ເຂົາ. ຈິດຫມາຍຈາກໂຕບິຢາຖືກສົງມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ້ານ.

7 ¹ເມື່ອກໍາແພງເມືອງຖືກສ້າງສໍາເລັດແລ້ວ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕິດຕັ້ງປະຕູເຂົາ, ແລະ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງບັນດາຍາມເຝົ້າປະຕູ ແລະ ຄະນະນັກຮ້ອງແລະ
ບັນດາຄົນເລວີທັງຫລາຍ,²ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບຫມາຍໃຫ້ຮານານີ ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍຮ່ວມກັບຮານານີຢາຜູ້ກວດການປ້ອມເພື່ອເບິ່ງແຍງເຢຣູຊາເລັມ,
ເພາະເຂົາເປັນຊາຍທີ່ສັດຊື່ແລະ ຢ້ານພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນທັງຫລາຍຄົນ.
³ຂ້ານ້ອຍກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ຢ່າເປີດປະຕູເຢຣູຊາເລັມຈົນກວ່າ ແດດຈະຮ້ອນ. ໃນຂະນະທີ່ຍາມເຝົ້າປະຕູທັງຫລາຍປະຈໍາການຢູ່ນັ້ນ,
ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານປິດປະຕູ ແລະ ໃສ່ກອນປະຕູເຫລົ່ານັ້ນ. ແຕ່ງຕັ້ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ,
ໃຫ້ເປັນພະຍານຮັກສາວຽກຄືໃຫ້ບາງຄົນປະຈໍາຢູ່ສະຖານີເຝົ້າລະວັງ, ແລະ ບາງຄົນປະຈໍາຢູ່ຫນ້າບ້ານຂອງເຂົາເອງ."⁴ເວລານີ້ເຢຣູຊາເລັມກ້ວາງ ແລະ
ໃຫຍ່ຂຶ້ນຫລາຍ, ແຕ່ມີຜູ້ອາໄສຢູ່ຈໍານວນຫນ້ອຍ ແລະ ຍັງບໍ່ມີບ້ານເຮືອນຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໃຫມ່.
⁵ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງບັນດານໃຈໃຫ້ຂ້ານ້ອຍລວບລວມບັນດາຂຸນນາງ, ເຈົ້າຫນ້າທີ່ຮາຊການ, ແລະ
ປະຊາຊົນທັງຫລາຍໃຫ້ລົງທະບຽນຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄົ້ນພົບຫນັງສືຕາມລໍາດັບເຜົາພັນຂອງບັນດາຄົນທີ່ກັບມາເປັນຄົນທໍາອິດ
ແລະ ໄດ້ພົບສິ່ງທີ່ບັນທຶກເອົາໄວ້ໃນຫນັງສືດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.
⁶"ເຫລົ່ານີ້ຄືປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ອານາເຂດຊົງອອກມາຈາກການເປັນຊະເລີຍເມື່ອຄັ້ງທີ່ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາແຫ່ງບາບີໂລນ ໄດ້ກວາດຕ້ອນພວກເຂົາໄປ.
ພວກເຂົາກັບມາຍັງເມືອງຂອງຕົນໃນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຢູດາ, ໃນແຕ່ລະເມືອງຂອງເຂົາ.⁷ພວກເຂົາໄດ້ມາຜ່ອມກັບເສຣຸບບາເບນ, ເຢຊູອາ, ເນເຫມີຢາ,
ອາຊາຣີຢາ, ຣາອາມີຢາ, ນາຮາມານີ, ມໍເດໂກ, ບິນຊານ, ມີສະເປເຣດ, ບິກໂຫວ, ເນຮຸມ, ແລະ ບາອານາຈໍານວນຄົນຂອງຊາວອິດສາຣາເອນມີດັ່ງນີ້.
⁸ເຊື້ອສາຍຈາກປາຣິດ, 2,172 ຄົນ.⁹ເຊື້ອສາຍຂອງເຊຟາຕີຢາ 372 ຄົນ.¹⁰ເຊື້ອສາຍຂອງອາຣາ 652 ຄົນ.
¹¹ເຊື້ອສາຍຂອງປາຣາດໂມອາບ, ໂດຍຜ່ານທາງເຊື້ອສາຍຂອງເຢຊູອາ ແລະ ໂຢອາບ 2,818 ຄົນ.¹²ເຊື້ອສາຍຂອງເອຣາມ 1,254 ຄົນ.
¹³ເຊື້ອສາຍຂອງຊັດຕູ, 845 ຄົນ.¹⁴ເຊື້ອສາຍຂອງຊັກກາຍ, 760 ຄົນ
¹⁵ເຊື້ອສາຍຂອງບິນນູອີ, 648 ຄົນ¹⁶ເຊື້ອສາຍຂອງເບບາຍ, 628 ຄົນ.¹⁷ເຊື້ອສາຍຂອງອາຊະກາດ, 2,322 ຄົນ.¹⁸ເຊື້ອສາຍຂອງອາໂດນີກໍາ 667 ຄົນ.

²¹ ເປັນເວລາສິລິປິທິພຣະອົງຊົງລ້ຽງດູເຂົ້າທັງຫລາຍໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຂາດສິ່ງໃດເລີຍເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາບໍ່ຂາດ ແລະເກີນຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ບວມ.

²² ພຣະອົງຊົງມອບອານາຈັກ ແລະ ຊົນຊາດທັງຫລາຍແກ່ພວກເຂົາ, ຊົງກຳນົດຫົວໜ້າດິນແດນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍຶດແຜ່ນດິນຂອງກະສັດແຫ່ງເມືອງບາຊານ.

²³ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ພວກເພີນຊະນະເຫນືອຊົນຊາດກັບອານາຈັກຂອງພວກເຂົາຢ່າງຫລາຍເຫນືອດວງດາວເທິງຟ້າສະຫວັນ ແລະພຣະອົງຊົງນຳພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນ ຊົງພຣະອົງຊົງບອກແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໄປຍຶດນັ້ນ.²⁴ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງເຂົ້າໄປ ແລະຍຶດຄອງແຜ່ນດິນນັ້ນ, ພຣະອົງຊົງປາບປາມຜູ້ທີ່ຊົງຢູ່ທີ່ເມືອງນັ້ນຄືຊາວການາອານຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຊົງມອບຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ພ້ອມກັບກະສັດ ແລະຊົນຊາດທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນເພື່ອຊາວອິດສະຣາເອນຈະເຮັດສິ່ງໃດຕາມໃຈມັກກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.

²⁵ ພວກເຂົາເຂົ້າຍຶດເມືອງທີ່ມີປ້ອມປາການ ແລະ ແຜ່ນດິນອັນອຸດົມສົມບູນ, ແລະ ພວກເຂົາຍຶດເອົາບ້ານເຮືອນຊົງເຕັມໄປດ້ວຍຂອງດີທຸກຢ່າງ, ລວມທັງບໍ່ນ້ຳທີ່ສະກັດໄວ້, ສວນອະນຸ່ນ, ສວນຫມາກກອກ ແລະ ເຄື່ອງປູກຂອງຝັງຫລາຍ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກິນອົມສົມບູນ ແລະປີຕີຍິນດີໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ.

²⁶ ແຕ່ພວກເພີນຄິດຄິດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຖິ້ມສັນຍາຂອງພຣະອົງໄວ້ເບື້ອງຫລັງ.

ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ໄດ້ຕັກເຕືອນພວກເຂົາເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາກັບມາຫາພຣະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາເຮັດການຫມົນປະຫມາດຢ່າງໃຫຍ່.²⁷ ເພາະສະນັ້ນພຣະອົງຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືສັດຕູຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫົນທຸກ, ແລະໃນເວລາແຫ່ງການຫົນທຸກຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງຊົງຟັງພວກເຂົາຈາກຟ້າສະຫວັນພຣະອົງຊົງປະທານບັນດາຜູ້ຊ່ວຍແກ່ພວກເຂົາໃຫ້ລອດຝົນຈາກເງື່ອມມືຂອງບັນດາສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

²⁸ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາພັກສະຫງົບແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເຮັດຊົດພຣະພັກຂອງພຣະອົງອີກ, ແລະ ພຣະອົງຈຶ່ງຖິ້ມພວກເຂົາໄວ້ໃນມືສັດຕູທັງຫລາຍ, ດັ່ງນັ້ນສັດຕູຈຶ່ງໄດ້ປົກຄອງເຫນືອພວກເຂົາ. ຫົນໃດນັ້ນເມື່ອພວກເຂົາຫົນມາຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງຟັງພວກເຂົາຈາກຟ້າສະຫວັນ ແລະພຣະອົງຊ່ວຍກູ້ພວກເຂົາໄວ້ຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຫົນ

ຕາມພຣະກະລຸນາຂອງພຣະອົງ²⁹ ພຣະອົງຊົງຕັກເຕືອນພວກເຂົາເພື່ອພວກເຂົາຈະຫົນມາຫາພະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

ແຕ່ພວກເຂົາຍັງປະພຶດອວດດີບໍ່ຍອມຟັງພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ.

ແຕ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ກົດຫມາຍຂອງພຣະອົງຊົງໃຫ້ຊີວິດແກ່ທຸກຄົນທີ່ເຮັດຕາມພວກເຂົາດີດ້ານຫົວແຂງ ແລະປະຕິເສດທຶກະຟັງ.

³⁰ ພຣະອົງຊົງອິດທິນກັບພວກເຂົາຢູ່ຫລາຍປີ ແລະ ຊົງເຕືອນພວກເຂົາດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຜ່ານຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງ ເພາະສະນັ້ນພຣະອົງຊົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກຊົນຊາດເພື່ອນບ້ານທັງຫລາຍ.

³¹ ແຕ່ດ້ວຍພຣະເມດຕາກະລຸນາເຫລືອລົ້ນຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາຝຶນາດ ຫລືຖິ້ມພວກເຂົາເລີຍ

ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມີພຣະຄຸນແລະພຣະກະລຸນາ

³² ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ - ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ຊົງສະຖິດແລະ ຫນ້າຢາກ ຜູ້ຊົງຮັກສາພັນທະສັນຍາ ແລະຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງ - ສະນັ້ນລ້ວນເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍຊົງບັງເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ານ້ອຍ ກັບບັນດາກະສັດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ກັບບັນດາເຈົ້າເມືອງ, ບັນດາປະໂຫຍດ, ບັນດາຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ, ບັນພະບູລຸດ ແລະ ຊົນຊາດຂອງພຣະອົງທັງສິ້ນ. ຕັ້ງແຕ່ສະໄຫມກະສັດຊີເຣຍຈິນເຖິງວັນນີ້,

³³ ທຸກສິ່ງທີ່ບັງເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍນັ້ນລ້ວນແຕ່ເປັນມາຈາກພຣະອົງ. ເພາະພຣະອົງຊົງປະຕິບັດຢ່າງທ່ຽງທ່າ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍປະພຶດຢ່າງອະທ້າ.³⁴ ບັນດາກະສັດ, ເຈົ້າເມືອງ, ປະໂຫຍດ ແລະ ບັນພະບູລຸດຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະສັນຍາ ຫລືໃສ່ໃຈຕໍ່ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຫລື ຕໍ່ກົດເກນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຊົງພຣະອົງຊົງເຕືອນພວກເຂົາ.

³⁵ ແມ່ນວ່າ ໃນອານາຈັກຂອງຕົນ, ຂະນະທີ່ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກກັບຄວາມດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ໃນແຜ່ນດິນກວ້າງໃຫຍ່ ແລະອຸດົມສົມບູນທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະອົງ ຫລື ຫັນກັບມາວິຖີທາງອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

³⁶ ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນທາດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົານ້ອຍທັງຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ພຶດຜົນງອກງາມດີ, ກັບຂອງກິນອັນດີຂອງມັນ, ແລະ ແຕ່ເບິ່ງໂລດ ພວກເຂົານ້ອຍກັບເປັນທາດ!³⁷ ຜົນຜະລິດທີ່ອຸດົມສົມບູນຈາກແຜ່ນດິນຂອງຂ້ານ້ອຍ ເຖິງກະສັດ ເພາະບາບຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ. ພວກເຂົາມີອຳນາດເຫນືອຮ່າງກາຍ ແລະ ເຫນືອຝູງສັດລ້ຽງຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຕາມຄວາມພໍໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົານ້ອຍທັງຫລາຍກໍເປັນທຸກໃຫຍ່.

³⁸ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດພັນທະສັນຍາໄວ້ເພື່ອເປັນອັກສອນ. ໃນຫນັງສືທີ່ປະທັບຕາເປັນຊື່ຂອງເຈົ້າເມືອງຊາວເລວີ ແລະ ປະໂຫຍດແລະ ເຈົ້າຊາຍຂອງພວກເຂົານ້ອຍທັງຫລາຍ.

10 ¹ ບັນດາຜູ້ປະທັບຕາໃນຫນັງສືນີ້ຄື ເນເຫມີຢາ, ຜູ້ວ່າຣາຊການ, ຜູ້ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງຮາກາຣີຢາ ແລະ ເຊເດກີຢາ,² ເສຣາອີຢາ, ອາຊາຣີຢາ, ເຢເຣມີຢາ,³ ປັດຊູ, ອາມາຣີຢາ, ມັນກີຢາ,

⁴ ຣັດຕູຊະ, ເຊບານີຢາ, ມັນລຸກ,⁵ ເມເຣໂມດ, ໂອບາດີຢາ,⁶ ດານີເອນ, ຄິນເນໂທນ, ບາຣຸກ,⁷ ເມຊຸນລຳ, ອາບີຢາ, ມີຢາມິນ,⁸ ມາອາຊີຢາບິນກາຍ, ແລະ ເຊມາອີຢາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນປະໂຫຍດ.

⁹ ພວກຄົນເລວີຄື: ເຍຊູອາຜູ້ເປັນບຸດອາຊານີຢາ, ບິນນູອີຄິນ, ໃນຕະກູນຂອງເຮນາດາດ, ກາດມີເອນ,¹⁰ ແລະ ພວກຄົນຊາວເລວີຂອງພວກເຂົາ, ເຊບານີຢາ, ໂຮດີຢາ, ເກລີຕາ, ເປລາອີຢາ, ຮານານ,¹¹ ມິກາ, ເຣໂຮບ, ຮາຊາບີຢາ,¹² ຊັກກູເຣ, ເຊເຣບີຢາ,¹³ ໂຮດີຢາ, ບານີ, ແລະ ເບນີນູ.¹⁴ ບັນດາຜູ້ນຳປະຊາຊົນ ຄື: ປາຣິດ, ປາຣາດ ໂມອາບ, ເອລາມ, ຊັດຕູ, ບານີ,

¹⁵ ບັນນີ, ອາຊະກາດ, ເບບາຍ,¹⁶ ອາໂດນີຢາ, ບິກໂຫວ, ອາດິນ,¹⁷ ອາເຕ, ເຣເຊກີຢາ, ອັດຊູຣະ,¹⁸ ໂຮດີຢາ, ຮາຊຸມ, ເບໄຊ,¹⁹ ຮາຣິບ, ອານາທິດ, ເນບາຍ,

²⁰ ມາກບີອັດຊະ, ເມຊຸນລຳ, ເຣຊີຣະ,²¹ ເມເຊຊາເບນ, ຊາດິກ, ຢັດຕູອາ,

²² ເປລາຕີຢາ, ຮານານ, ອານາອີຢາ,²³ ໂຮເຊຢາ, ຮານານີຢາ, ຣັດຊູບ,²⁴ ຮັນໂລເຣັດ, ປິນຮາ, ໄຊເບັກ,²⁵ ເຣຊູມ, ຮາຊັບນາ, ມາອາເສອີຢາ,²⁶ ອາຣີຢາ, ຮານານ, ອານານ,²⁷ ມັນລຸກ, ຮາຣິມ, ແລະ ບາອານາ.

²⁸ ສ່ວນພວກທີ່ເຫລືອຢູ່ເປັນພວກປະໂຫຍດ, ພວກເລວີ, ຄົນເຝົ້າປະຕູ, ຄະນະນັກຮ້ອງ, ຄົນຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ແຍກຕົວເອົາອອກຈາກຊົນຊາດໃນແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງນັ້ນ ແລະ ປະຕິຍານຕົນຕໍ່ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ລວມທັງບັນດາເມຍ, ຂອງລູກຊາຍ ແລະ ຍິງຂອງພວກເຂົາ, ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ,²⁹ ພວກເຂົາໄດ້ຮ່ວມກັນເຂົ້າກັບອ້າຍນ້ອງ, ຊຸນນາງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ

ຮັບການສາບານຕີນ ແລະ ປະຕິຍານທີ່ຈະດຳເນີນໃນພະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ໄດ້ຮັບມອບຈາກໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ທີ່ຮັກສາ ແລະເຮັດຕາມພະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຈອມເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຕາມກົດໝາຍແລະກົດເກນຂອງພຣະອົງ.

³⁰ພວກເຮົາສັນຍາວ່າເຮົາຈະບໍ່ຍົກລູກຜູ້ຍິງຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ຄົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ຫລື ບໍ່ຮັບລູກຜູ້ຍິງຂອງພວກເຂົາມາໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາ.

³¹ເຮົາສັນຍາດ້ວຍວ່າ ຖ້າຄົນຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນນຳສິນຄ້າ ຫລືເມັດເຂົ້າໃດໆ ມາຂາຍໃນວັນສະບາໂຕ, ເຮົາຈະບໍ່ຊື້ຈາກພວກເຂົາໃນວັນສະບາໂຕ ຫລືວັນບໍ່ຮຽດອື່ນໆ. ເຮົາຈະໃຫ້ທັງນາໄດ້ຢຸດພັກທຸກປີທີ່ເຈັດ, ແລະ ພວກເຮົາຈະຍົກຫນີສິນທັງຫມົດທີ່ພວກຍິງບາງຄົນໄດ້ເຮັດສັນຍາໄວ້.

³²ພວກເຮົາຍອມຮັບພະບັນຊາ ໃນການຖວາຍສ່ວນຫນຶ່ງໃນສາມສ່ວນໃນແຕ່ລະປີ ເພື່ອປະຕິບັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ,

³³ເພື່ອຈັດໃຫ້ມີເຂົ້າຈີຫນ້າພຣະພັກ, ແລະ ເພື່ອບູຊາເປັນປະຈຳ, ເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນວັນສະບາໂຕ, ເຫດສະການຂຶ້ນຫນຶ່ງຄຳ, ແລະ

ເຫດສະການງານລ້ຽງທີ່ກຳນົດໄວ້, ແລະ ເພື່ອເຄື່ອງບູຊາບໍ່ຮິສຸດ ແລະເພື່ອເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ

ເພື່ອເຮັດການລົບລ້າງມົນທົນບາບໃຫ້ກັບອິດສະຣາເອນ, ແລະ ເພື່ອງານທຸກຢ່າງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ.

³⁴ພວກປະໂຣຕິດ, ພວກເລວີ, ແລະປະຊາຊົນໄດ້ຈັບສະຫລາກເພື່ອຖວາຍຟື້ນ.

ການຈັບສະຫລາກເພື່ອທີ່ຈະເລືອກວ່າເຜົາໃດໃນເຊື້ອຊາດຂອງເຮົາຈະນຳຟື້ນມາໃຫ້ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນແຕ່ລະປີ, ເພື່ອເຜົາເທິງແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນກົດບັນຍັດ.³⁵ ເຮົາສັນຍາວ່າຈະນຳຜົນທຳອິດທີ່ເກີດຈາກດິນຂອງເຮົາ ແລະ ຜົນທຳອິດຂອງຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນໃນແຕ່ລະປີ ມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ³⁶ ດັ່ງທີ່ມີຂຽນໄວ້ໃນກົດໝາຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຍັງຈະຖວາຍລູກກົກ ແລະ ລູກຫົວປີຂອງຝູງແບ້ແກະ ມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະມາຍັງປະໂຣຕິດ.

³⁷ພວກເຮົາຈະນຳສ່ວນທຳອິດຂອງເຂົ້າຈີ ແລະ ຜົນຈາກຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນ, ແລະ ເຫງົ້າອະນຸ່ນແລະ ນ້ຳມັນມາ ພວກເຮົາຈະນຳມາຍັງປະໂຣຕິດ,

ມາຍັງຫ້ອງຄັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາຈະນຳຄັງຜົນຈາກຕົ້ນດິນຂອງເຮົາມາໃຫ້ແກ່ພວກເລວີ

ເພາະພວກເລວີເກັບຄັງໄວ້ທຸກເມືອງທີ່ເຮົາເຮັດວຽກ.³⁸ ປະໂຣຕິດເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອາໂຣນຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເລວີ ເມື່ອພວກເຂົາຮັບຄັງ.

ຄົນເລວີຕ້ອງນຳສົບລົດຂອງຄັງມາໄວ້ທີ່ພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເກັບໄວ້ຫ້ອງຄັງສົມບັດ.

³⁹ເພາະຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະລູກຫລານຂອງຄົນເລວີຈະນຳຂອງຖວາຍທີ່ເປັນເຫລົ່າອະນຸ່ນໃຫມ່, ແລະ

ນ້ຳມັນມາເກັບໄວ້ທີ່ຫ້ອງຄັງທີ່ເກັບເຄື່ອງໃຊ້ໃນການນະມັດສະການ ແລະ ເປັນຂອງປະໂຣຕິດຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຄົນເຝົ້າປະຕູ,

ແລະນັກຮ້ອງຢູ່ເຮົາຈະບໍ່ເພິກເສີຍຕໍ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

11

¹ຜູ້ນຳຂອງປະຊາຊົນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອໄດ້ຈັບສະຫລາກກັນ

ເພື່ອຈະເລືອກຄົນຫນຶ່ງໃນສິບໃຫ້ຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ນະຄອນສັກສິດ, ແລະທີ່ເຫລືອອີກເກົ້າສ່ວນໃຫ້ໄປອາໄສໃນເມືອງອື່ນໆ.

²ຈາກນັ້ນປະຊາຊົນກໍໄດ້ອວຍພອນຄົນທັງຫມົດທີ່ເຕັມໃຈສະເຫນີໃຫ້ຈະຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

³ເຫລົ່ານີ້ຄືເຈົ້າຫນ້າທີ່ແຂວງທັງຫລາຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ຢ່າງໃດກໍດີ, ໃນເມືອງຕ່າງໆ ຂອງຢູດາ ທຸກຄົນກໍອາໄສຢູ່ໃນທີ່ດິນຂອງຕົນ, ລວມທັງພວກອິດສະຣາເອນບາງສ່ວນ, ພວກປະໂຣຕິດ, ພວກເລວີ, ພວກຄົນຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ

ພວກເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງພວກຄົນຮັບໃຊ້ໂຊໂລໂມນ.⁴ ເຊື້ອສາຍບາງສ່ວນຂອງຢູດາຍກໍໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມທີ່ເປັນສົມບັດຂອງພວກເຂົາ.

ປະຊາຊົນຈາກຢູດາລວມທັງ: ອາທາອີຢາລູກຂອງຈູດຊີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຊກາຣີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງອາມາຣີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຊຟາຕີຢາ

ຜູ້ເປັນລູກຂອງມະຫາລາເລນ, ເຊື້ອສາຍຄົນຫນຶ່ງຂອງເປເຣັດ.

⁵ມາອາເສອີຢາລູກຂອງບາຣຸກ ຜູ້ເປັນລູກຂອງໂຮເຊ ຜູ້ເປັນລູກຂອງຮາຊາອີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງອາດາອີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງໂຢອີອາຣິບ

ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຊກາຣີຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຊລາ.⁶ ລູກທັງຫມົດຂອງເປເຣັດຜູ້ທີ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມມີທັງຫມົດ 468 ຄົນ.

ພວກເຂົາເປັນຄົນໂດດເດັ່ນ.

⁷ເຫລົ່ານີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງເບັນຢາມິນຄື: ສານລູກຂອງເມຊຸນລຳ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງໂຢເອັດ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເປດາອີຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງໂກລາອີຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຂອງມາອາເສອີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງອິທິເອນ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຢຊາອີຢາ,⁸ ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມເຂົາ, ຄືກັບໄບ ແລະສານໄລ, ມີ 928 ຄົນ.

⁹ໂຢເອນລູກຂອງຊີກະຣີເປັນຜູ້ດູແລຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ມີຢູດາລູກຂອງຮັດເສນຢາເປັນຮອງຜູ້ປົກຄອງເມືອງ.

¹⁰ຈາກພວກປະໂຣຕິດຄື: ເປດາອີຢາລູກຊາຍຂອງໂຢອີອາຣິບ, ແລະ ຢາກິນ,¹¹ ເສຣາອີຢາລູກຊາຍຂອງອິນກີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເມຊຸນລຳ,

ຜູ້ເປັນລູກຂອງຊາດິກ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເມຣາອີຢິດ ຜູ້ເປັນລູກຂອງອາຣິຮູບ, ຫົວຫນ້າເຈົ້າຫນ້າທີ່ຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ,¹² ແລະ

ພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກງານສຳລັບພຣະວິຫານ ຈຳນວນ 822 ຄົນ, ຜ່ອມດ້ວຍອາດາອີຢາລູກຂອງເປໂຣຮາມ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເປລາລີຢາ

ຜູ້ເປັນລູກຂອງອາມຊີ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຊກາຣີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງປັດຊູ ຜູ້ເປັນລູກຂອງມັນກີຢາ.

¹³ພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາເປັນຫົວຫນ້າຂອງຕະກູນ, ມີກຳລັງຄົນ 242 ຄົນ; ແລະ ອາມັດເສລູກຂອງອາຊາເຣນ ຜູ້ເປັນລູກຂອງອາຣະໄຊ

ຜູ້ເປັນລູກຂອງເມຊິນເລໂມດ ຜູ້ເປັນລູກຂອງອິມເມ,¹⁴ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຈຳນວນ 128; ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ກ້າຫານໃນການຕໍ່ສູ້ ຜູ້ທີ່ເບິ່ງແຍງພວກເຂົາຄື ຊັບຕິເອນ ລູກຊາຍຂອງ ຮັກເກໂດລິມ.

¹⁵ຈາກພວກເລວີ: ເຊມາອີຢາລູກຂອງຮັດຊູບ ຜູ້ເປັນລູກຂອງອາຊະຣີກຳ ຜູ້ເປັນລູກຂອງຮາຊາບີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງບັນນີ,¹⁶ ແລະຊັບເບທາຍກັບໂຢຊາບັດ, ຜູ້ຊົງມາຈາກພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເລວີ ແລະ ເປັນຜູ້ຄວບຄຸມງານພາຍນອກພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁷ມັດຕານີຢາລູກຂອງມິກາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງຊັບຕິ, ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຄົນຫນຶ່ງຂອງອາສັບ, ເປັນຜູ້ຄວບຄຸມ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເລີ່ມການຂອບພຣະຄຸນໃນການອະທິຖານ, ແລະ ປັກບຸກີຢາ, ຜູ້ເປັນທີ່ສອງທຳມາກາງພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ, ແລະ ອິບດາລູກຂອງຊາມມູອາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງກາລານ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຢດູຫຼຸນ.

¹⁸ພວກເລວີທັງຫມົດໃນນະຄອນສັກສິດມີຈຳນວນ 284 ຄົນ.

¹⁹ຄົນເຝົ້າປະຕູຄື: ອັກກຸບ, ຕານໂມນ, ແລະ ພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ເຝົ້າລະວັງປະຕູທັງຫລາຍ, ມີຈຳນວນ 172 ຄົນ.²⁰ ຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະ ປະໂຣຕິດທັງຫລາຍ ແລະຄົນເລວີທັງຫລາຍທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນເມືອງທັງຫລາຍຂອງຢູດາ. ທຸກຄົນອາໄສຢູ່ໃນທີ່ດິນມໍລະດົກຂອງເຂົາ.

²¹ຄົນເຮັດວຽກຂອງພຣະວິຫານອາໄສຢູ່ໃນໂອເຟນ, ແລະ ຊີຮາກັບກີຊະປາ ເປັນຄົນຄວບຄຸມຂອງພວກເຂົາ.

²²ຫົວຫນ້າຄົນເບິ່ງແຍງຄົນເລວີໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຄື ອຸດຊີລູກຂອງບານີ ຜູ້ເປັນລູກຂອງຮາຊາບີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງມັດຕານີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງມິກາ, ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງອາສັບ, ພວກນັກຮ້ອງເບິ່ງແຍງງານໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.²³ ພວກເຂົາຢູ່ໃຕ້ຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ, ແລະ ມີຄຳສັ່ງຢ່າງຫນັກແຫນ້ນໃຫ້ກັບພວກນັກຮ້ອງເປັນປະຈຳວັນຕາມທີ່ຕ້ອງການ.²⁴ ສ່ວນເປທາອີຢາລູກຂອງເມເຊຊາເປັນ, ເຊື້ອສາຍຄົນຫນຶ່ງຂອງເຊຣາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຢູດາ, ເປັນມະຫາດເລັກຢູ່ຂ້າງໆ ກະສັດໃນທຸກເລື່ອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປະຊາຊົນ.

²⁵ສ່ວນຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍ ແລະ ໂຮ່ນາທັງຫລາຍຂອງຫມູ່ບ້ານເຫລົ່ານັ້ນ, ປະຊາຊົນຂອງຢູດາບາງສ່ວນອາໄສໃນກິຣິອາດອາກບາ ແລະ ຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ, ແລະ ໃນດິໂບນ ແລະ ໃນຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ, ແລະ ໃນເຢກັບເຊເອນ ແລະ ຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ,²⁶ ແລະ ໃນເຢຊູອາ, ໃນໂມລາດາ, ໃນເບັດເປເລັດ,²⁷ ໃນຮາຊາຊູນອານ, ແລະ ໃນເບເອນເຊບາ ແລະ ໃນຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ.

²⁸ປະຊາຊົນບາງສ່ວນຂອງຢູດາອາໄສຢູ່ໃນຊິກລັກ, ໃນເມໂກນາ ແລະ ຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ,²⁹ ໃນເອນຣິມໂມນ, ໂຊຣາ, ຢາຣະມຸດ,

³⁰ຊາໂນອາ, ອາດູນລຳ, ແລະ ໃນຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງທັງຫລາຍ ແລະ ໃນລາກິດ ໂຮ່ນາທັງຫລາຍຂອງເມືອງ ແລະ

ອາເຊກາແລະຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງອາໄສຢູ່ຕັ້ງແຕ່ເບເອນເຊບາຈົນຮອດພູເຂົາອິນໂນມ.

³¹ປະຊາຊົນຂອງພວກເປັນຢາມິນໄດ້ອາໄສຕ່າງກັນ, ທີ່ມີກມາດ ແລະ ອາອິ, ທີ່ເບັດເອນ ແລະ ໃນຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ,³² ທີ່ອານາທິດ, ໂນບ, ອານານິຢາ,³³ ຮາໂຊ, ຮາມາ, ກິດຕາອິມ,³⁴ ຮາດິດ, ເຊບິວອິມ, ເນບັນລັດ,³⁵ ໂລດ, ແລະ ໂອໂນ, ແລະ ໃນຮ່ອມພູຂອງພວກຊ່າງຟິມີ.

³⁶ບາງສ່ວນຂອງພວກເລວີຜູ້ທີ່ອາໄສໃນຢູດາ ຖືກກຳນົດໃຫ້ຢູ່ກັບປະຊາຊົນຂອງພວກເປັນຢາມິນ.

12 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ພວກປະໂຣຕິດ ແລະ ພວກເລວີທີ່ຂຶ້ນມາພ້ອມກັບເຊຣູບບາເບນ ລູກຂອງເຊອານຕີເອນ ແລະ ກັບເຢຊູອາຄື: ເສຣາອິຢາ, ເຢເຣມີຢາ, ເອຊະຣາ,² ອາມາຣິຢາ, ມັນລູກ, ຮັດຕຸຊະ,³ ເຊການິຢາ, ເຣຊຸມ, ແລະ ເມເຣໂມດ.

⁴ຍັງມີອິດໂດ, ກິນເນໂທອິ, ອາບິຢາ,⁵ ມີຢາມິນ, ມາອາດິຢາ, ບິນກາ,⁶ ເຊມາອິຢາ, ແລະ ໂຢອີອາຣິບ, ເຢດາອິຢາ,⁷ ສານລູ, ອາມິກ, ຮິນກິຢາ, ແລະ ເຢດາອິຢາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພວກຫົວຫນ້າຂອງປະໂຣຕິດ ແລະ ພື້ນຖານຂອງເຂົາໃນສະໄຫມຂອງເຢຊູອາ.

⁸ພວກເລວີ ຄື ເຢຊູອາ, ບິນກູອິ, ກາດມີເອນ, ເຊເຣບິຢາ, ຢູດາ, ແລະ ມັດຕານິຢາ, ຜູ້ທີ່ດູແລບົດເພງຂອບພຣະຄຸນ, ພ້ອມກັບຄະນະຂອງເຂົາ. ⁹ບັກກູກິຢາ ແລະ ອັນໂນ, ຄະນະຂອງເຂົາ, ໄດ້ຍື່ນຢູ່ກົງກັນຂ້າມພວກເຂົາລະຫວ່າງການປະຕິບັດງານ.

¹⁰ເຢຊູອາເປັນພໍ່ຂອງໂຢອີອາກິມ, ໂຢອີອາກິມເປັນພໍ່ຂອງເອລີອາຊິບ, ເອລີອາຊິບ, ເອລີອາຊິບເປັນພໍ່ຂອງໂຢອີອາດາ,¹¹ ໂຢອີອາດາເປັນພໍ່ຂອງໂຢນາທານ ໂຢນາທານເປັນພໍ່ຂອງຢັດດູອາ.

¹²ໃນສະໄຫມຂອງໂຢອີອາກິມ ພວກນີ້ເປັນປະໂຣຕິດ, ເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນຕ່າງໆ ໄດ້ແກ່: ເມຣາອິຢາເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນເສຣາອິຢາ, ຮານານິຢາ ເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນເຢເຣມີຢາ,¹³ ເມຊຸນລຳເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນເອຊະຣາ, ເຢໂຮຣານານເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນອາມາຣິຢາ,

¹⁴ໂຢນາທານເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນມັນລູກ, ໂຢເຊັບເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນເຊບານິຢາ.

¹⁵ອິດນາເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນຮາຣິມ, ເຮນໂກເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນເມຣາອິໂປດ,¹⁶ ເຊກາອິຢາເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນອິດໂດ, ເມຊຸນລຳເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນກິນເນໂທນ, ແລະ ¹⁷ຊິກະຣີເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນອາບິຢາ, ຂອງມິນີອາມິນ. ປີນໂຕເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນໂມອາດິຢາ.

¹⁸ຊາມມູອາເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນບິນກາ, ເຢໂຮຣານານເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນເຊມາອິຢາ,¹⁹ ມັດຕາເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນໂຢອີອາຣິບ, ອຸດຊີເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນເຢດາອິຢາ,²⁰ ກິນໂລເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນສານໂລ, ເອເບເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນອາມິກ,

²¹ຮາຊາບິຢາເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນຮິນກິຢາ, ແລະ ເນທາເນນເປັນຜູ້ນຳຂອງຕະກູນເຢດາອິຢາ.

²²ໃນສະໄຫມຂອງເອລີອາຊິບ, ພວກເລວີຕະກູນຕ່າງໆ ຄື ຕະກູນເອລີອາຊິບ, ໂຢອີອາດາ, ໂຢນາທານ, ແລະ ຢັດດູອາໄດ້ຮັບການບັນທຶກໄວ້ວ່າເປັນຫົວຫນ້າຂອງຕະກູນຕ່າງໆ

ແລະ ບັນດາປະໂຣຕິດມີການບັນທຶກໄວ້ລະຫວ່າງສະໄຫມຂອງກະສັດດາຣິອຸດຊາວເປີເຊຍ.²³ ເຫລົ່າເຊື້ອຊາດຂອງເລວີ, ຜູ້ນຳຂອງຕະກູນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການບັນທຶກໄວ້ໃນບັນດາຫນັງສືປະຈຳປີ ຈົນຮອດສະໄຫມຂອງໂຢນາທານລູກຂອງເອລີອາຊິບ.

²⁴ຜູ້ນຳຂອງພວກເລວີຄື ຮາຊາບິຢາ, ເຊເຣບິຢາ, ແລະ ເຢຊູອາລູກຊາຍກາດມີເອນ, ແລະ ຄະນະຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ຍື່ນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພວກເຂົາທີ່ຖວາຍຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ຄຳຂອບພຣະຄຸນ, ການຕອບສະຫນອງລະຫວ່າງກັນຕອນຕໍ່ຕອນ ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງດາວິດ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.²⁵ ມັດຕານິຢາ, ບັກກູກິຢາ, ໂອບາດິຢາ, ເມຊຸນລຳ, ຕານໂມນ, ແລະ ອັກກູບ ເປັນຄົນເຝົ້າປະຕູ.

²⁶ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນສະໄຫມຂອງໂຢອີອາກິມລູກຂອງເຢຊູອາ ຜູ້ເປັນລູກໂຢຊາດັກ, ແລະ ໃນສະໄຫມຂອງເນທາມິຢາ ກັບສະໄຫມຂອງເອຊະຣາຜູ້ທີ່ເປັນປະໂຣຕິດ ແລະ ທັງເປັນຜູ້ທີ່ຊົ່ວຊານພຣະບັນຍັດຂອງຍິວ.

²⁷ໃນການເຮັດພິທີມອບຖວາຍກຳແພງເຢຣູຊາເລັມ, ພວກປະຊາຊົນໄດ້ຊອກຫາບັນດາຄົນເຜົ່າເລວີ, ຕາມທີ່ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດຢູ່, ເພື່ອຈະນຳພວກເຂົາກັບມາຈະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອສະຫລອງການມອບຖວາຍດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ ແລະ ດ້ວຍການຮ້ອງເພງ, ພ້ອມດ້ວຍສ່ຽງແສງ, ແລະ ສ່ຽງພິນ.²⁸ ພວກຄະນະນັກຮ້ອງລວມມາຈາກບໍລິເວນຮອບພຣະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ມາຈາກຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆ ຂອງຊາວເນໂຕຟາ.

²⁹ພວກເຂົາມາຈາກເມືອງເບັດກິນການແລະ ຈາກເຂດເກບາ ແລະ ຈາກອາຊະມາເວດ, ເພາະວ່າພວກນັກຮ້ອງໄດ້ສ້າງຫມູ່ບ້ານສຳລັບພວກເຂົາເອງຮອບໆພຣະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.³⁰ ພວກປະໂຣຕິດ ແລະ ຊາວເລວີໄດ້ຊຳລະລ້າງຕີນເອງ, ປະຊາຊົນ, ປະຕູເມືອງ, ແລະ ກຳແພງໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ.

³¹ແລ້ວຂ້າງນ້ອຍໄດ້ໃຫ້ຜູ້ນຳຂອງຢູດາຂຶ້ນເທິງກຳແພງ, ແລະ ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະນັກຮ້ອງສອງຄະນະໃຫຍ່ເປັນຜູ້ກ່າວຂອບພຣະຄຸນ, ຄະນະຫນຶ່ງໄດ້ຍ່າງໄປທາງຂົວເທິງກຳແພງໄປຫາປະຕູກອງຂີເຫຍືອ.

³²ໂຮຊາອິຢາ ແລະ ເຄິງຫນຶ່ງຂອງຜູ້ນຳຢູດາຍ່າງນຳພວກເຂົາ,³³ ແລະ ຫລັງຈາກມີຄົນຍ່າງນຳພວກເຂົາໄປ ຄື ອາຊາອິຢາ, ເອຊະຣາ, ເມຊຸນລຳ,³⁴ ຢູດາ, ເປັນຢາມິນ, ເຊມາອິຢາ, ແລະ ເຢເຣມີຢາ.³⁵ ແລະ ບາງຄົນທີ່ເປັນລູກຂອງພວກປະໂຣຕິດພ້ອມດ້ວຍ ເຊກາອິຢາ, ລູກຂອງໂຢນາທານ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເຊມາອິຢາ ລູກຂອງມັດຕານິຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງ ມິກາອິຢາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງຊັກກູເຣ ຜູ້ເປັນລູກຂອງອາສັບ.

³⁶ຍັງມີບັນດາຍາດພື້ນຖານຂອງເຊກາອິຢາຕິດຕາມມາຄື ເຊມາອິຢາ, ອາຊາເຣນ, ມີລາໂລ, ກິລາໂລ, ມາໂອ, ເນທາເນນ, ຢູດາ, ແລະ ຮານານິ, ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງດົນຕີຕ່າງໆ ຂອງດາວິດຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເອຊະຣາໄດ້ຢູ່ທາງຫນ້າພວກເຂົາ.³⁷ ຂ້າງປະຕູນ້ຳພູ ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງຊີໄປຂຶ້ນຄັນໂດຂອງເມືອງແຫ່ງດາວິດ, ໂດຍທາງຄັນໂດໄປຫາກຳແພງເຫນືອພະຣາຊວັງຂອງດາວິດ, ໄປປະຕູນ້ຳທາງທິດຕາເວັນອອກ.

³⁸ຄະນະນັກຮ້ອງອີກຄະນະຫນຶ່ງທີ່ເປັນຜູ້ກ່າວຄຳຂອບພຣະຄຸນໄດ້ຍ່າງໄປອີກທາງຫນຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້ານຳພວກເຂົາໄປເທິງກຳແພງພ້ອມກັບປະຊາຊົນ, ເຄິງຫນຶ່ງເຫນືອຫ້ອຍເຕົາໄຟ, ໄປຮອດກຳແພງກວ້າງ,³⁹ ແລະ ຈາກທີ່ນັ້ນໄປປະຕູແຫ່ງເອຟຣາອິມ, ແລະ ທາງປະຕູເກົາ, ແລະ ທາງປະຕູປາ, ແລະ ຫ້ອຍຮານາເນນ, ແລະ ຫ້ອຍຂອງຄົນຫນຶ່ງຮ້ອຍ, ໄປຮອດປະຕູແກະ, ແລະ ພວກເຂົາຢຸດຢູ່ບ່ອນປະຕູແຫ່ງຍາມ.

⁴⁰ຄະນະນັກຮ້ອງທັງສອງຄະນະທີ່ກ່າວຄຳຂອບພຣະຄຸນໄດ້ເຂົ້າປະຈຳທີ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າງນ້ອຍກໍໄດ້ເຂົ້າປະຈຳທີ່ຄືກັນພ້ອມດ້ວຍເຄິງຫນຶ່ງຂອງພວກເຈົ້າຫນ້າທີ່ຢູ່ກັບຂ້າງນ້ອຍ.⁴¹ ແລ້ວພວກປະໂຣຕິດກໍໄດ້ເຂົ້າປະຈຳທີ່ພ້ອມດ້ວຍແກໄດ້ແກ່:

ເອລີອາກິມ, ມາອາເສອີຢາ, ມີນີອາມິນ, ມີກາອີຢາ, ເອລີໂອນາຍ, ເຊກາອີຢາ, ແລະຮານານີຢາ,⁴² ແລະພ້ອມດ້ວຍມາອາເສອີຢາ, ເຊມາອີຢາ, ເອເລອາຊາ, ອຸດຊີ, ເປໂຮຮານານ, ມັນກີຢາ, ເອລາມ, ແລະເອເຊ, ແລະ ຄະນະນັກຮ້ອງໄດ້ຮ້ອງເພງ ແລະ ເຢຊຸສຮາອີຢາເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ.⁴³ ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຖວາຍສັດບູຊາທີ່ຍິງໃຫຍ່ໃນວັນນັ້ນ ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີ, ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຊົມຊື່ນຍິນດີ. ດ້ວຍຄວາມເບີກບານໃຈ ພວກຜູ້ຍິງແລະເດັກນ້ອຍ. ກໍຍິນດີນຳ ແລະຄວາມສຸກຂອງເຢຣູຊາເລັມກໍໄດ້ຍິນໄປໄກ.⁴⁴ ໃນມື້ນັ້ນ ເຂົາແຕ່ງຕັ້ງພວກຜູ້ຊາຍໃຫ້ເບິ່ງແຍງຫ້ອງເກັບເຄື່ອງສຳລັບຂອງຖວາຍຕ່າງໆ, ຜົນທຳອິດຕ່າງໆ, ແລະລວບລວມໃຫ້ເປັນໄປຕາມສັດສ່ວນກຳນົດໄວ້ໃນບັນຍັດສຳລັບພວກປະໂຫິດພວກເລວີ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ໄປເຮັດວຽກຢູ່ທຶງນາໃກ້ເມືອງຕ່າງໆ. ສ່ວນຢູດາຊິນຊົມຍິນດີຕໍ່ພວກປະໂຫິດ ແລະ ພວກເລວີຜູ້ທີ່ຍິນດີຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາທັງຫລາຍ.⁴⁵ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃນການຮັບໃຊ້ເພື່ອການຊຳລະໃຫ້ບໍຣິສຸດ, ແລະ ພວກນັກຮ້ອງແລະຄົນເຝົ້າປະຕູກໍເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນໃນການຮັບໃຊ້ຕາມຄຳສັ່ງ, ຂອງດາວິດ ແລະຂອງໂຊໂລໂມນລູກຂອງທ່ານ.⁴⁶ ເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ, ໃນສະໄຫມຂອງດາວິດ ແລະອາສັບ, ມີຜູ້ຄວບຄຸມເບິ່ງແຍງຄະນະນັກຮ້ອງ, ແລະ ມີເພງສັນລະເສີນ ແລະ ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ.⁴⁷ ໃນສະໄຫມຂອງເຊຣູບບາເບນ ແລະ ໃນສະໄຫມຂອງເນເຫມີຢາ, ອິດສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ແບ່ງປັນປະຈຳພວກນັກຮ້ອງ, ແລະພວກຄົນເຝົ້າປະຕູ ແລະ ເຂົາໄດ້ປັນສ່ວນຂອງພວກເລວີ, ໄວ້ຕ່າງຫາກ ແລະ ພວກເລວີໄດ້ປັນສ່ວນສຳລັບເຊື້ອຊາດຂອງອາໂຣນໄວ້ຕ່າງຫາກ.

13

¹ໃນວັນນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ອ່ານຫນັງສືຂອງໂມເຊໃຫ້ພວກອິດສະຣາເອນໄດ້ຍິນ. ມີການພົບວ່າໃນຫນັງສືນັ້ນໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າບ່ອນໃຫ້ຄົນອຳໂມນ ຫລື ຄົນໂມອາບເຂົ້າມາໃນຊຸມຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດໄປ.² ນີ້ເປັນເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາຫາພວກອິດສະຣາເອນພ້ອມດ້ວຍອາຫານ ແລະ ດ້ວຍນ້ຳ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຈ້າງບາລາອາມໃຫ້ມາສາບແຊ່ງພວກອິດສະຣາເອນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ປ່ຽນຄຳສາບແຊ່ງໃຫ້ເປັນຄຳອວຍພອນ.³ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນກົດຫມາຍ, ພວກເຂົາໄດ້ແຍກພວກອິດສະຣາເອນອອກຈາກຄົນຕ່າງຊາດທຸກຄົນ.

⁴ສ່ວນກ່ອນຫນ້ານີ ເອລີຢາຊົບປະໂຫິດໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເບິ່ງຫ້ອງເກັບເຄື່ອງທັງຫລາຍໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ. ເຂົາກ່ຽວຂ້ອງກັບໄທບີຢາ.⁵ ເອລີຢາຊົບໄດ້ຈັດຫ້ອງຂະໜາດໃຫຍ່ໃຫ້ກັບໄທບີຢາ, ຊຶ່ງກ່ອນຫນ້ານີຫ້ອງດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກເປັນບ່ອນເກັບເຄື່ອງຖະຫວາຍບູຊາ, ກຳຍານເຄື່ອງຫອມ, ເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆ ແລະ ຫນຶ່ງສ່ວນສືບຂອງພືດຜົນເປັນເມັດເຫລົ້າອະນຸໄຫມ, ແລະ ນ້ຳມັນ, ຊຶ່ງຖືກຈັດໄວ້ໃຫ້ສຳລັບພວກເລວີ, ພວກນັກຮ້ອງ, ແລະ ພວກເບິ່ງແຍງຮັກສາປະຕູ, ແລະ ຂອງຖວາຍສຳລັບພວກປະໂຫິດ.

⁶ແຕ່ທັງຫມົດນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢູ່ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ. ເພາະໃນປີທີ່ສາມສິບສອງແຫ່ງອາກຕາເຊັດ ທີ່ໄດ້ເປັນກະສັດຂອງນະຄອນບາບີໂລນນັ້ນ. ພາຍຫລັງມາຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບໄປລາຍງານຕໍ່ກະສັດ,⁷ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບໄປເຢຣູຊາເລັມ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຊົ່ວຮາຍຊຶ່ງເອລີຢາຊົບໄດ້ກະທຳໂດຍການໃຫ້ທີ່ບໍລິເວນຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ໄທບີຢາ.

⁸ຂ້ານ້ອຍຢາກຮ້າຍຫລາຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໂຍນເຄື່ອງເຮືອນທັງສິ່ງຂອງໄທບີຢາອອກຈາກຫ້ອງເກັບເຄື່ອງນັ້ນ.⁹ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ງເຂົາຊຳລະຫ້ອງເກັບຂອງທັງຫລາຍ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆ ຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືການຖວາຍທັນຍະບູຊາທັງຫລາຍ, ແລະ ກຳຍານກັບເຂົ້າໄປໄວ້ໃນຫ້ອງເກັບເຄື່ອງຂອງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁰ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າສ່ວນຂອງພວກເລວີບໍ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກນັກຮ້ອງຜູ້ໄດ້ເຮັດວຽກໄດ້ຫນີກັບ, ໄປຍັງທຶງນາຂອງພວກເຂົາ,

¹¹ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຕ່ຳພວກຂ້າຮາຊການ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກລະເລີຍ? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ລວບລວມພວກເຂົາ ແລະ ຕັ້ງພວກເຂົາຕາມຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາ.

¹²ຈາກນັ້ນພວກ ຢູດາທັງຫມົດໄດ້ນຳຄັງຂອງພືດ, ຜົນເຫລົ້າອະນຸໄຫມ, ແລະ ນ້ຳມັນມາໄວ້ໃນຫ້ອງເກັບເຄື່ອງ.¹³ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ດູແລ່ຫ້ອງເກັບເຄື່ອງຄື ເຊເລມີຢາປະໂຫິດ ແລະ ຊາດິກ ຜູ້ເປັນທຳມະຈານ, ແລະ ຈາກພວກເລວີ, ຄືເປດາອີຢາ.

ຖັດມາຈາກພວກເຂົາຄືຮານານລູກຊາຍຂອງສັກກູເຣຜູ້ເປັນລູກຂອງມັດຕານີຢາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຖືກນັບໄດ້ວ່າໄວ້ໃຈໄດ້. ຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຄືການແຈກຢາຍສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ພວກພີນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.¹⁴ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງລະນຶກຄິດເຖິງຂ້ານ້ອຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແລະ ຂໍຢາຊົງລົບລ້າງການກະທຳດີທັງຫລາຍທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດເພື່ອພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ນັ້ນ.

¹⁵ໃນເວລານັ້ນ ໃນຢູດາຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນບິບນ້ຳອະນຸໄຫມໃນວັນສະບາໂຕ ແລະ ນຳກອງເຂົ້າບັນທຸກໃສ່ຫລັງລາທັງຫລາຍ, ແລະເຫລົ້າອະນຸໄຫມ, ຜົນອະນຸໄຫມ, ຜົນຫມາກເດືອ, ແລະເຄື່ອງເປັນເມັດທຸກປະເພດ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ນຳເຂົ້າມາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໃນວັນສະບາໂຕ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫັກຫ້ວງພວກເຂົາທີ່ກຳລັງຊື້ຂາຍອາຫານໃນວັນນັ້ນ.

¹⁶ຜູ້ຊາຍຈາກໄທຣະ ທີ່ຢູ່ອາໄສໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ນຳປາ ແລະ ສິນຄ້າທຸກປະເພດເຂົ້າມາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂາຍສິນຄ້າເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ປະຊາຊົນຢູດາ ແລະ ກັບປະຊາຊົນໃນເມືອງນັ້ນໃນວັນສະບາໂຕ!¹⁷ ຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າວ່າຜູ້ນຳຂອງພວກຢູດາ, "ພວກເຈົ້າກຳລັງເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຫຍັງກັນ, ເປັນການລົບລຸ້ນສະບາໂຕບໍ່?¹⁸ ບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍເຮັດແນວນີ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ນຳສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງຫມົດນີ້ມາໃຫ້ເຮົາ ແລະເມືອງນີ້ບໍ່? ບັດນີ້ພວກເຈົ້າກຳລັງນຳພຣະພິໂລດທີ່ເພີມຫລາຍຂຶ້ນມາໃຫ້ພວກອິດສະຣາເອນໂດຍການຫມືນປະຫມາດວັນສະບາໂຕ."

¹⁹ທັນທີທີ່ມິດລົງ ທີ່ປະຕູເມືອງທັງຫລາຍກ່ອນວັນສະບາໂຕ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປິດປະຕູທັງຫລາຍ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເປີດອີກຈົນກວ່າຈະຜົນວັນສະບາໂຕ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງຄົນໃຊ້ບາງຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ປະຕູເມືອງທັງຫລາຍ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ສຳພາລະສິ່ງຂອງໃດໆ ສາມາດນຳເຂົ້າມາໃນວັນສະບາໂຕ.

²⁰ພໍ້ຄ້າທັງຫລາຍ ແລະ ພວກຂາຍສິນຄ້າທຸກຊະນິດຕ້ອງພັກນອນນອກກຸງເຢຣູຊາເລັມຄົນຫນຶ່ງຫລືສອງຄົນ.

²¹ແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຄື່ອນພວກເຂົາ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າພັກນອນນອກກຳແພງເມືອງ? ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດອີກ, ເຮົາຈະຮັບພວກເຈົ້າ! "ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາໃນວັນສະບາໂຕອີກ.²² ຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ງພວກເລວີໃຫ້ຊຳລະຕົວພວກເຂົາເອງ, ແລະ ມາ ແລະ ຮັກສາປະຕູທັງຫລາຍເພື່ອຮັກສາວັນສະບາໂຕໃຫ້ບໍຣິສຸດ. ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍສຳລັບເລື່ອງນີ້ດ້ວຍ ແລະ ຂໍຊົງເມດຕາຂ້ານ້ອຍ ເພາະພັນທະສັນຍາທີ່ຫມົດລົງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ.

²³ເວລານັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນພວກຢິວແຕ່ງງານກັບຍິງຄົນອາຊະໂດດ, ຄົນອຳໂມນ, ແລະຄົນໂມອາບ.²⁴ ຄືງຫນຶ່ງຂອງພີນ້ອງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ເວົ້າພາສາອາຊະໂດດ. ບໍ່ມີໃຜເວົ້າພາສາຢູດາໄດ້, ແຕ່ເວົ້າໄດ້ແຕ່ພາສາຂອງພວກເຂົາແຕ່ລະພວກເຂົານັ້ນ.

²⁵ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂັດແຍ່ງນຳພວກເຂົາ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ແຊ່ງຕຳພວກເຂົາ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕີພວກເຂົາບາງຄົນ ແລະ ໄດ້ດຶງຜົມຂອງພວກເຂົາ. ຂ້ານ້ອຍບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາສາບານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍການເວົ້າວ່າ, "ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈະບໍ່ຍົກລູກສາວທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ ໃຫ້ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ຫລື ເອົາລູກສາວທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາມາໃຫ້ລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລື ເພື່ອຕົວພວກເຈົ້າເອງ.

²⁶ ຊາໂລໂມນກະສັດຂອງອິດສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບດ້ວຍເລື່ອງຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ບໍ່? ທ່ານກາງບັນດາປະຊາຊົນທີ່ມີກະສັດມີກະສັດອົງໃດເຫມືອນພະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ ແລະພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ພຣະອົງເປັນກະສັດຄອບຄອງເຫນືອອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ແມ່ນວ່າຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນກໍ່ຕາມ ບັນດາສະຫມັດຕ່າງໆຊາດທັງຫລາຍຂອງພະອົງເປັນເຫດໃຫ້ພະອົງເຮັດບາບ.²⁷ ພວກເຮົາຄວນບໍ່ທີ່ຈະຟັງຄຳພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ເຮັດການທໍລະຍົດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໂດຍການຮ່ວມມືກັບຍິງຕ່າງໆຊາດທັງຫລາຍ?"

²⁸ ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງໂຢນາດາ ຜູ້ເປັນລູກຂອງເອລິຢາຊິປະໂຣຕິດໃຫຍ່ ເປັນລູກຊາຍຂອງສັນບາລັນ ຄົນໂຮໂຊນາອິມ. ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ດຳສາບແຊ່ງເຂົາ ໄລ່ໃຫ້ເຂົາໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ.²⁹ ຂ້າແຕ່ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນປະໂຫຍດ, ແລະ ຂອງພວກເລວີເປັນມົນທົນ.

³⁰ ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊຳລະພວກເຂົາຈາກຕ່າງດ້າວທຸກສິ່ງ, ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຫນ້າທີ່ຂອງພວກປະໂຫຍດ ແລະ ພວກເລວີ, ແຕ່ລະພວກໃນງານຂອງພວກເຂົາ.

³¹ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈັດຫາຝັນຖວາຍຕາມເວລາທີ່ກຳນົດ ແລະ ສຳລັບຜົນທຳອິດ. ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດໄປ.

ເອສະເທີ

1 ¹ ໃນຊ່ວງຣາຊະການຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ (ນິຄົກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ ຜູ້ປົກຄອງຫລາຍກວ່າ 127 ແຂວງ, ຈາກແຂວງອິນເດັງໄປໄກຈົນເຖິງເອທິໂອເປັຽ),² ໃນເວລານັ້ນກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ ຜູ້ປົກຄອງໄດ້ນັ່ງເທິງບັນລັງ ທີ່ປ່ອມປາການໃນເມືອງຊູຊາ.

³ ໃນປີທີສາມແຫ່ງການຄອງຣາດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງປະທານງານລ້ຽງສະຫລອງແກ່ເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍ ແລະ ຜູ້ວ່າການທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງ. ກອງທັບຂອງເປີເຊັຽ ແລະ ເມເດັຽ, ບັນດາຊຸນນາງ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງຂອງແຂວງຕ່າງໆ ໄດ້ເຝົ້າຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ.

⁴ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງແຫ່ງຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະອົງແລະ ກຽດຕິຍົດສະຫວ່າງສາສີແຫ່ງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ເປັນເວລາຫລາຍວັນ, ຄື180ວັນ.

⁵ ຈົນເຖິງວັນເຫລົ່ານັ້ນສິນສຸດລົງ, ກະສັດໄດ້ຊົງປະທານງານລ້ຽງສະຫລອງຕໍ່ໄປອີກເຈັດວັນ. ແກ່ປະຊາຊົນທຸກຄົນໃນປ່ອມປາການຂອງເມືອງຊູຊາ, ຕັ້ງແຕ່ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດຈົນເຖິງຜູ້ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ງານລ້ຽງຈັດຂຶ້ນທີ່ລານໃນສວນທີ່ຣາຊະວັງຂອງກະສັດ.

⁶ ທີ່ລານໃນສວນນັ້ນໄດ້ຖືກຕິບແຕ່ງດ້ວຍມ່ານຜ້າຝ້າຍສີຂາວ ແລະສີມ່ວງ, ໂຍງດ້ວຍຜ້າລິນິນຢາງດີ ແລະ ຜ້າລິນິນສີມ່ວງ, ແຂວນເທິງຮ່ວງເງິນຈາກເສົາຫີນອ່ອນ. ອີກທັງມ້າງຍາວທີ່ເຮັດຈາກເງິນ ແລະ ທອງເທິງຝີນລາດປູນຝັງຫີນແດງ, ຫີນອ່ອນ, ໄຂ່ມຸກ ແລະປູດ້ວຍຫີນສີຕ່າງໆ.

⁷ ເຄື່ອງດື່ມກໍ່ໃສ່ໃນຈອກທອງຄຳ. ແຕ່ລະຈອກມີເອກະລັກຄວາມຫລາກຫລາຍ ແລະ ລົມດ້ວຍເຫລົ່າອາງຸ່ນຂອງຣາດຊະວົງ ຢ່າງອົມຫນຳສຳລານດ້ວຍໃຈອັນກວ້າງຂວາງຂອງກະສັດ. ການດື່ມກໍ່ເປັນໄປຕາມການບັນຊາດຳລັດຂອງກະສັດ, "ຢ່າໃຫ້ມີການບັງຄັບໃດໆ." ກະສັດໄດ້ຊົງມີຄຳສັ່ງ ແກ່ຜູ້ວ່າການທຸກຄົນໃຫ້ຈັດຫາສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ແຂກປາຖນາ.

⁹ ສ່ວນວ່າຣາຊິນີວາຊະຕິເອງກໍ່ໄດ້ຊົງຈັດງານລ້ຽງແກ່ເຫລົ່າສະເຕຣີ ຊົງຢູ່ໃນຣາຊະວັງຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.¹⁰ ໃນວັນທີ່ເຈັດ, ເມື່ອຈິດໃຈຂອງກະສັດໄດ້ຊົງເບີກບານດ້ວຍເຫລົ່າອາງຸ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ ເມຣູມານ, ບິຊະທາ, ຮັກໂບນາ, ບິກທາ, ອາບາທາ, ເຊທາເຣ ແລະ ກາກກັດ (ຊາຍຕອນທັງເຈັດຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ),¹¹ ໃຫ້ໄປທູນເຊີນພຣະຣາຊິນີວາຊະຕິມາພົບພຣະອົງຜ່ອມດ້ວຍມຸງກຸດຂອງນາງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງປາຖນາໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະ ບັນດາຊຸນນາງທັງຫລາຍໄດ້ຊົງຊົມໃນຄວາມງາມຂອງພຣະນາງ.

¹² ແຕ່ຣາຊິນີວາຊະຕິໄດ້ຊົງປະຕິເສດຄຳເຊີນຂອງກະສັດ ຊົງໄດ້ຊົງຮັບສັງໄປກັບຊາຍຕອນເຖິງພຣະນາງ. ແລ້ວກະສັດກໍ່ໄດ້ຊົງພິໂຣດຫລາຍ; ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄຽດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນພາຍໃນພຣະອົງ.

¹³ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງໄປປຶກສາກັບຜູ້ຊ່ານານໃນເລື່ອງຂອງກາລະເທສະ (ເພາະເປັນທ່ານຽມປະຕິບັດຂອງກະສັດທີ່ມີຕໍ່ບັນດາຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານກົດຫມາຍ ແລະການພິພາກສາ).

¹⁴ ໃນຂະນະນັ້ນເຫລົ່າທີ່ປຶກສາທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບພຣະອົງຄືກາກເຊນາ, ເຊດຖາ, ອັດມາທາ, ຕາກຊິດ, ເມເຣັດ, ມາກເສນາ, ແລະ ເມມູການ, ເຈົ້ານາຍທັງເຈັດແຫ່ງເປີເຊັຽ ແລະເມເດັຽ. ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ, ແລະພວກເຂົາມີຕຳແໜ່ງສູງສຸດໃນຣາຊະສຳນັກຂອງຣາຊະອານາຈັກ.

¹⁵ "ຕາມກົດຫມາຍແລ້ວຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດກໍ່ຕາມກະທຳຂອງພຣະຣາຊິນີວາຊະຕິ ເພາະນາງບໍ່ໄດ້ຊົງເຊື່ອຟັງຄຳບັນຊາຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ, ຊົງໄດ້ຊົງຮັບສັງຜ່ານເຫລົ່າຂ້າຣາຊະການເຖິງພຣະນາງ?"

¹⁶ ເມມູການຈຶ່ງໄດ້ທູນຕໍ່ພຣະພັກກະສັດ ແລະເຫລົ່າຂ້າຣາຊະການທັງຫລາຍວ່າ, "ການກະທຳຂອງພຣະຣາຊິນີວາຊະຕິ ນັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ຜິດຕໍ່ກະສັດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຜິດຕໍ່ຂ້າຣາຊະການທັງຫລາຍ ແລະ ຄົນທັງປວງຜູ້ຊົງຢູ່ໃນບັນດາແຂວງທັງຫມົດຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດດ້ວຍ.

¹⁷ ເພາະການກະທຳຂອງພຣະຣາຊິນີຈະໄດ້ຍິນໄປເຖິງສະເຕຣີທຸກຄົນ. ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພວກນາງປະຕິເສດຕໍ່ຜົວຂອງພວກນາງຢ່າງປະຫມາດ. ພວກເຂົາຈະກ່າວວ່າ, 'ກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພຣະຣາຊິນີວາຊະຕິເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະນາງຊົງປະຕິເສດ'¹⁸ ກ່ອນວັນນີ້ຈະສິ້ນສຸດລົງແລະ ກ່ອນທີ່ສະເຕຣີຊັນສູງໃນແຂວງຕ່າງໆ ແຫ່ງເປີເຊັຽ ແລະເມເດັຽ ຈະໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ເຫມືອນກັບພຣະຣາຊິນີຈະຊົງກ່າວຢ່າງດຽວກັນກັບບັນດາຂ້າຣາຊະການຂອງກະສັດ. ຈະເປັນການດູຫມືນ ແລະ ຄວາມຄຽດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

¹⁹ ຫາກເປັນທີ່ພຣະພັກກະສັດ, ໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງສົງສານອອກໄປ ແລະ ໃຫ້ຂຽນໃນກົດຫມາຍຂອງເປີເຊັຽ ແລະເມເດັຽ, ຊົງບໍ່ສາມາດເພີກຖອນໄດ້ວ່າ, ນາງວາຊະຕິຈະຊົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພົບພຣະອົງອີກ. ຂໍໃຫ້ກະສັດໄດ້ຊົງມອບຕຳແໜ່ງພຣະຣາຊິນີຂອງນາງ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນທີ່ເຫມາະສົມກວ່ານາງ.

²⁰ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຊົງປະກາດສານອອກໄປທົ່ວຣາຊະອານາຈັກທຶກວ້າງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ເມຍທັງຫລາຍຈະຕ້ອງໃຫ້ກຽດແກ່ຜົວຂອງພວກນາງ, ບໍ່ເວັ້ນແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດເຖິງຜູ້ສຳຄັນທີ່ສຸດ."

²¹ ກະສັດໄດ້ຊົງເຫັນຊອບ ແລະ ເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງເຫັນຊອບກັບຄຳແນະນຳນີ້, ແລະ ກະສັດໄດ້ຊົງເຮັດຕາມຄຳສະເຫນີຂອງເມມູການໄດ້ສະເຫນີ.²² ພຣະອົງໄດ້ສົງສານໄປຍັງແຂວງຕ່າງໆ, ແລະ ໄດ້ຊົງຂຽນເຖິງແຕ່ລະແຂວງຕາມແຕ່ລະໃນພາສາຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂຽນເຖິງແຕ່ລະຄົນຕາມພາສາຂອງເຂົາ ພຣະອົງໄດ້ຊົງມີບັນຊາວ່າໃຫ້ຊາຍທຸກຄົນເປັນນາຍໃນຄົວເຮືອນຂອງເຂົາ. ສານນີ້ໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຕາມແຕ່ລະພາສາທົ່ວທັງຣາຊະອານາຈັກ.

2 ¹ ພາຍຫລັງເຫດການເຫລົ່ານີ້, ເມື່ອຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດໄດ້ງຽບລົງ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງລະນຶກເຖິງພຣະນາງວາຊະຕິ ແລະສິ່ງທີ່ນາງໄດ້ກະທຳ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ຊົງລະນຶກເຖິງ ສານທີ່ພຣະອົງປະກາດອອກໄປດ້ວຍເລື່ອງຂອງນາງ.

²ຂະນະນັ້ນພວກຊາຍຫນຸ່ມຂອງກະສັດຫົວລະບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງຢູ່ໄດ້ທູນວ່າ, "ຂໍຊົງຕັ້ງຜູ້ແທນພຣະອົງ ເພື່ອຊອກຫາຍິງພົມມະຈາຣີທັງດຽມທັງຫລາຍເຂົາມາ.

³ຂໍໃຫ້ກະສັດໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າຫນ້າທີ່ໃນຫົວທຸກແຂວງຂອງອານາຈັກນີ້, ເພື່ອລວບລວມຍິງສາວພົມມະຈາຣີທັງດຽມທັງຫມົດເຂົາມາໃນຮາເຮັມໃນປ້ອມປາກການແຫ່ງເມືອງຊູຊາ. ໃຫ້ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງເຮໂກ, ຊາຍຕອນຂອງກະສັດ, ຜູ້ມີຫນ້າທີ່ໃນການດູແລພວກຜູ້ຍິງ, ແລະໃຫ້ເຂົາຈັດຕັ້ງມເຄືອງສໍາອາງສໍາລັບຍິງເຫລົ່ານັ້ນ.

⁴ໃຫ້ຍິງສາວທີ່ເປັນທີ່ພໍໃຈກະສັດໄດ້ຂຶ້ນເປັນພຣະຣາຊິນີແທນນາງວາຊະເຕີ." ຄໍາແນະນຳນີ້ເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍກະສັດຫລາຍ, ແລະ ພຣະອົງຊົງກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ.

⁵ໃນເວລານັ້ນມີຊາຍຊາວຢົວຄົນຫນຶ່ງໃນປ້ອມປາກການແຫ່ງເມືອງຊູຊາຊື່ມໍເດໂກ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຢາອີ ຜູ້ເປັນລູກຂອງຊິເມອີ ລູກຂອງກິເຊ, ຄົນເປັນຢາມິນ.⁶ເຂົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ໃຫ້ອອກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມພ້ອມກັບພວກຊະເລີຍຊຶ່ງໄດ້ຂັບໄລ່ໄປພ້ອມກັບເຢໂຮຍອາກິນ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາຍ, ຜູ້ຊົງຖືກກະສັດເບບຸກາດເນັດຊາ, ແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຂັບໄລ່ໄປ.

⁷ເຂົາຫວ່າງໃຍຕໍ່ຮາດາສາ, ຄືເອສະເທີລູກສາວຂອງລູງເຂົາ, ເພາະນາງບໍ່ມີທັງພໍ່ແລະແມ່. ຍິງສາວຄົນນີ້ມີຮູບຮ່າງ ງົດງາມ ແລະ ນ່າຮັກ. ມໍເດໂກໄດ້ຮັບນາງເປັນເຫມືອນລູກສາວຂອງເຂົາເອງ.

⁸ເມື່ອຄໍາສັ່ງສານຂອງກະສັດຖືກປະກາດອອກໄປ, ມີຍິງສາວຫລາຍຄົນຖືກນຳມາທີ່ປ້ອມປາກການຂອງເມືອງຊູຊາ. ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງເຮໂກ. ເອສະເທີກໍໄດ້ຖືກພາເຂົ້າໄປຍັງຮາຊະວັງຂອງກະສັດເຊັ່ນກັນ ແລະ ຮັບການດູແລຈາກເຮໂກ, ຜູ້ດູແລຜູ້ຍິງທັງຫມົດ. ຍິງສາວນັ້ນເປັນທີ່ພໍໃຈເຂົາ, ແລະ ນາງໄດ້ຮັບຄວາມກຽນອາຈາກເຂົາ. ເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງມເຄືອງສໍາອາງ ແລະ ອາຫານໃຫ້ແກ່ນາງຢ່າງຫຼິ້ນຫຼີ. ເຂົາຍັງໄດ້ຈັດຕັ້ງສາວໃຊ້ເຈັດຄົນໃຫ້ແກ່ນາງຈາກຮາຊະວັງຂອງກະສັດ, ແລະ ເຂົາໄດ້ຍ້າຍນາງພ້ອມທັງສາວໃຊ້ໄປຍັງສະຖານທີ່ ທີ່ດີທີ່ສຸດໃນເຮືອນຂອງແມ່ຍິງ.

¹⁰ເອສະເທີບໍ່ໄດ້ບອກເລົ່າໃຫ້ໃຜຟັງທັງສິນວ່ານາງເປັນຊົນຊາດໃດ ຫລືເປັນຍາດພີ່ນ້ອງໃຜ, ເພາະມໍເດໂກໄດ້ບອກນາງເອົາໄວ້ວ່າບໍ່ໃຫ້ບອກໃຜ.

¹¹ທຸກໆວັນມໍເດໂກຈະຢ່າງໄປມາຢູ່ທາງຫນ້າປະຕູທີ່ລານຂ້າງນອກເຮືອນຂອງແມ່ຍິງ, ເພື່ອຮັບຟັງເຖິງຄວາມເປັນຢູ່ຂອງເອສະເທີ, ແລະໃຫ້ຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບນາງແດ່.

¹²ເມື່ອເຖິງຜຽນຂອງຍິງສາວແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງເຂົ້າໄປຫາກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ - ຕາມຂໍ້ບັງຄັບສໍາລັບຍິງສາວ, ຄືແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຜ່ານການດູແລຕໍ່ານຄວາມສວຍງາມໃຫ້ຄົບເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ, ແລ້ວການຊະໂລມກາຍດ້ວຍນ້ຳມັນຫອມ ແລະ ສໍາອາງເວລາຫົກເດືອນ.¹³ເມື່ອຍິງສາວແຕ່ລະຄົນເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ, ສິ່ງໃດທີ່ນາງປາຖນາຈະໄດ້ຮັບຈາກເຮືອນຂອງແມ່ຍິງ, ເພາະນາງສາມາດນຳເຂົາຍັງພຣະຣາຊວັງໄດ້.

¹⁴ໃນຊ່ວງເວລາຕອນແລງ ຍິງນັ້ນເຂົ້າໄປຂ້າງໃນ, ແລະ ນາງກັບອອກມາໃນຕອນເຊົ້າໄປຍັງບ້ານຂອງແມ່ຍິງຫລັງທີ່ສອງ, ແລະ ໃນການອາລັກຂາຂອງຊາອາຊະກາດ, ຊາຍຕອນຂອງກະສັດ, ຜູ້ດູແລນາງສະຫນົມທັງຫລາຍ. ຍິງນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ກັບອອກມາມອກຈາກ ພຣະອົງຊົງພໍພຣະທັຍໃນຕົວນາງ ແລະ ໃຫ້ນາງກັບເຂົ້າໄປບົວລະບັດອີກຄັ້ງ.

¹⁵ບັດນີ້ເມື່ອເຖິງເວລາຂອງເອສະເທີ (ລູກສາວຂອງອາບີໄຮ, ລູກຂອງມໍເດໂກ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບນາງໄປເປັນລູກສາວຂອງຕິນ) ເພື່ອເຂົ້າໄປບົວລະບັດກະສັດ, ນາງບໍ່ໄດ້ຮ້ອງຂໍສິ່ງໃດເລີຍ ເວັ້ນແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮໂກ ຊາຍຕອນຂອງກະສັດ, ໄດ້ແນະນຳແກ່ນາງ, ຕອນນີ້ເອສະເທີໄດ້ເປັນທີ່ຊົມຊອບຂອງທຸກຄົນທີ່ໄດ້ພົບເຫັນນາງ.¹⁶ເອສະເທີຖືກພາເຂົ້າໄປໃນພຣະຣາຊະວັງຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດໃນເດືອນທີ່ສິບ, ຊຶ່ງເປັນເດືອນຂອງເຕເບັດຊຶ່ງເປັນປີທີ່ເຈັດຂອງຮາຊະການຂອງພຣະອົງ

¹⁷ຫລາຍກ່ວາຍິງສາວຜູ້ອື່ນໆ, ເພິ່ນສວມມົງກຸດໃສ່ຫົວຂອງນາງໃຫ້ເປັນຮາຊິນີແທນຮາຊິນີວາຊະເຕີ.

¹⁸ແລ້ວກະສັດກໍຈັດງານກິນລ້ຽງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຂຶ້ນເພື່ອເປັນກຽດຕິຍົດແກ່ນາງເອສະເທີ ແລະໄດ້ເຊັນບັນດາຂ້າຮາຊະການພ້ອມທັງພວກບໍລິຫານທຸກຄົນຂອງຕົນເຂົາມາຮ່ວມໃນງານນີ້ ເພິ່ນໄດ້ປະກາດໃຫ້ມືນັ້ນເປັນມືຢຸດຜັກໃນທຸກໆແຂວງແລະເພິ່ນໄດ້ແຈກຂອງຂວັນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນຢ່າງມີໃຈກ້ວາງຂວາງໃຫ້ສົມເປັນກະສັດ.

¹⁹ໃນຄັ້ງທີ່ສອງເມື່ອມີການລວບລວມຍິງສາວພົມມະຈາຣີມາອີກ

ມໍເດໂກກໍາລັງນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູຂອງກະສັດ²⁰ເອສະເທີຍັງບໍ່ໄດ້ບອກໃຜດ້ວຍເລື່ອງຂອງນາງຫລືຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພາະມໍເດໂກໄດ້ຄຸມນາງໄວ້ ນາງຍັງຄົງເຊື່ອຟັງແລະເຮັດຕາມຄໍາແນະນຳຂອງມໍເດໂກ ເຫມືອນເຊັ່ນທີ່ນາງເຄີຍເຊື່ອຟັງຕອນທີ່ເຂົາລ້ຽງດູນາງມາ²¹ໃນຄັ້ງນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ມໍເດໂກກໍາລັງນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູຫນ້າວັງຂອງກະສັດ ນາຍທະຫານຍາມສອງຄົນຂອງກະສັດຄືບິກທານແລະເຕເຣເຊ ຜູ້ທີ່ເຝົ້າຍາມທີ່ປະຕູເກີດຄວາມຄຽດແຄ້ນແລະຫາທາງຈະທຳຮ້າຍກະສັດເຊເຊັດ

²²ເມື່ອເລື່ອງນີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍແກ່ມໍເດໂກທ່ານໄດ້ນຳເລື່ອງນີ້ໄປບອກແກ່ພຣະຣາຊິນີເອສະເທີ ແລະເອສະເທີ ຈຶ່ງໄດ້ນຳໄປ ກາບທູນກະສັດໃນນາມຂອງມໍເດໂກ²³ເມື່ອເລື່ອງນີ້ໄດ້ຮັບການສອບສວນແລະຢືນຢັນ ທະຫານທັງສອງຈຶ່ງຖືກຈັບໄປປະຫານໂດຍການແຂວນຄໍທີ່ເທິງຫລັກໄມ້ເຫດການນີ້ໄດ້ຖືກຂຽນບັນທຶກໄວ້ໃນ ຫນັງສືຕໍ່ຫນ້າຂອງກະສັດ.

3 ¹ຫລັງຈາກເຫດການເຫລົ່ານີ້ ກະສັດເຊເຊັດໄດ້ເລືອນຍົດໃຫ້ແກ່ ຮາມານ ລູກຊາຍຂອງຮາມເມດາທາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຄົນອາກັກ

ແລະຍົກເຂົາຂຶ້ນໃຫ້ນັ່ງໃນຕຳແໜ່ງທີ່ມີອຳນາດເຫມືອນບັນດາຂ້າຮາຊະການຮັບໃຊ້ພຣະອົງ²ມະຫາດເລັກທຸກຄົນຂອງກະສັດທີ່ຢູ່ປະຕູຂອງກະສັດຈະຄູເຂົາລົງແລະກຶມກາບ ຕາມທີ່ກະສັດໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດ ແຕ່ມໍເດໂກບໍ່ຍອມຄູເຂົາຫລືເຮັດຄວາມເຄົາລົບ.

³ແລ້ວພວກມະຫາດເລັກຂອງກະສັດຊົງຢູ່ທີ່ປະຕູຂອງກະສັດເວົ້າກັບມໍເດໂກວ່າ

"ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຂັດຂຶ້ນຄຳບັນຊາການຂອງກະສັດ?"⁴ພວກເຂົາໄດ້ບອກທ່ານວັນແລ້ວວັນເຫລົ່າແຕ່ທ່ານກໍຍັງປະຕິເສດທີ່ຈະເຮັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງນຳເລື່ອງນີ້ໄປບອກກັບຮາມານເພື່ອເບິ່ງມໍເດໂກຍັງຂັດຂຶ້ນເຊັ່ນນັ້ນຫລືບໍ່ ເພາະທ່ານໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າທ່ານເປັນຄົນຍົວ.

⁵ເມື່ອຮາມານເຫັນວ່າມໍເດໂກບໍ່ໄດ້ຄູເຂົາແລະກຶມກາບເຂົາ ຮາມານກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເດືອດແຄ້ນ.

⁶ເຂົາຮູ້ສຶກເປັນການເສຍກຽດຕິຍົດຕໍ່ຄວາມຄິດທີ່ຈະຂ້າມໍເດໂກແຕ່ຜູ້ດຽວ

ເພາະພວກມະຫາດເລັກຂອງກະສັດໄດ້ບອກເຂົາວ່າມໍເດໂກມາຈາກຊົນຊາດໃດ

ຮາມານຕ້ອງການທີ່ຈະທຳຮ້າຍຊົນຊາດຍົວທັງຫມົດຄົນຂອງມໍເດໂກທີ່ຢູ່ທົ່ວທັງອານາຈັກຂອງອາສາອາເຮັບ.

⁷ໃນເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ (ຊຶ່ງເປັນເດືອນມິຊານ), ໃນປີທີ່ສິບສອງແຫ່ງຮາຊະການຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ, ຊຶ່ງເອີ້ນກັນວ່າປູຣິມ ຫລື ສະຫລາກຕໍ່ຫນ້າຮາມານເພື່ອຫາມື ແລະເດືອນ. ພວກເຂົາຈັບສະຫລາກໄປເລື້ອຍໆ ຈົນເຖິງສະຫລາກໄດ້ຕິກທີ່ເດືອນສິບສອງ (ຊຶ່ງເປັນເດືອນອາດາກ).

⁸ ແລ້ວຮາມານໄດ້ທູນກະສັດອາຫາສຸເອຣັດວ່າ, "ໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງມີຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ກະແຈກກະຈາຍແຍກກັນຢູ່ໄປທົ່ວທຸກແຂວງ. ກົດຫມາຍຂອງພວກເຂົາແຕກຕ່າງຈາກກົດຫມາຍຂອງກະສັດ, ແລະ ຫາກປ່ອຍພວກເຂົາໄວ້ ກໍ່ບໍ່ເກີດ ປະໂຫຍດອັນໃດຕໍ່ກະສັດ.

⁹ ຫາກເປັນທີ່ພໍໃຈກະສັດ, ຂໍພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ຂ້າພວກເຂົາເສຍ, ແລະ ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະຖວາຍເງິນຈຳນວນຫນຶ່ງຫມື່ນຕະລັນ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບພຣະຣາຊກິດຂອງກະສັດ, ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄປໃສ່ໄວ້ໃນພຣະຄັງຂອງກະສັດ."

¹⁰ ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງໄດ້ຖອດແຫວນກາປຣະທັບຈາກມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຮາມານລູກຊາຍຂອງຮາມເມດາທາ ຄົນອາກັກ, ສັດຕູຂອງຄົນຍິວ.¹¹ ແລ້ວກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບຮາມານວ່າ, "ເຮົາຈະເບິ່ງເງິນນັ້ນໄດ້ກັບຄືນມາຍັງເຈົ້າ ແລະຄົນຂອງເຈົ້າ. ຈຶ່ງໄປເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖນາເຖິດ."

¹² ແລ້ວໃນວັນທີ່ສິບສາມ ຂອງເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ເສນາຂອງກະສັດຖືກຮ້ອງເຂົ້າໄປ, ແລະຂຽນປະກາດນັ້ນຕາມຄຳສັ່ງຂອງຮາມານທຸກຢ່າງ ເຖິງພວກຜູ້ປົກຄອງເມືອງຂອງກະສັດ, ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ທົ່ວທຸກແຂວງ ເຖິງເຈົ້ານາຍຂອງແຕ່ລະແຂວງ ແລະຄົນທັງປວງໃນແຂວງຕ່າງໆ ແລະ ເຖິງຂ້າຣາຊະການທຸກຄົນ, ເຖິງແຂວງທັງປວງໃນພາສາຂອງພວກເຂົາເອງ, ແລະ ເຖິງສານນີໄດ້ຂຽນໂດຍນາມຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ ແລະ ປຣະທັບຕາດ້ວຍແຫວນຂອງພຣະອົງ.¹³ ຜູ້ສົ່ງສານໄດ້ມອບສານເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍມື ໄປຍັງແຂວງທັງຫມົດຂອງກະສັດ, ເພື່ອສັງຫານ, ເພື່ອຂ້າ, ແລະທຳລາຍຄົນຍິວທັງຫມົດ, ຕັ້ງແຕ່ຄົນຫນຸ່ມຈົນເຖິງຄົນແກ່, ເດັກ ແລະແມ່ຍິງ, ພາຍໃນວັນດຽວນັ້ນ - ຄືວັນທີ່ສິບສາມຂອງເດືອນທີ່ສິບສອງ (ເຊິ່ງເປັນເດືອນອາດາກ) - ແລະ ຄອບຄອງເອົາຊັບສິນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁴ ສຳເນົາຂອງຈົດຫມາຍສານນັ້ນຖືກຕັ້ງເປັນກົດຫມາຍທົ່ວທຸກແຂວງ. ແລະປະກາດໃຫ້ຮູ້ກັນໂດຍທົ່ວໄປແກ່ທຸກຄົນໃນແຂວງນັ້ນ.

ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຕຽມຕົວສຳລັບວັນນີ້.¹⁵ ຜູ້ສົ່ງສານຮີບອອກໄປ ແລະ ເຮັດຕາມຮັບສັ່ງຂອງກະສັດ. ຈົດຫມາຍຍັງໄດ້ ປະກາດໄປຍັງໃນປ້ອມປາການແຫ່ງເມືອງຊູຊາດ້ວຍ. ກະສັດໄດ້ປຣະທັບລົງ ແລະ ຊົງດືມກັບຮາມານ, ແຕ່ຜູ້ຄົນໃນປ້ອມແຫ່ງເມືອງຊູຊາກຳລັງເກີດຄວາມສັບສົນຮຸນວາຍ.

4 ¹ ເມື່ອມໍເດໂກໄດ້ຮູ້ທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ທ່ານກໍ່ຈົກເສື້ອຜ້າຂອງທ່ານອອກ ແລະໃສ່ຜ້າກະສອບ ແລະໂຮຍຂີ້ເຖົ້າ, ທ່ານໄດ້ອອກໄປກາງເມືອງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຄ້າຄວນສຽງດັງດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນ.² ທ່ານໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງແຕ່ປະຕູຂອງກະສັດເທົ່ານັ້ນ ເພາະໃຜກໍ່ຕາມທີ່ໃສ່ຜ້າກະສອບຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອານຸຍາດໃຫ້ຜ່ານເຂົ້າໄປ.³ ໃນທຸກແຂວງ, ທີ່ຈົດຫມາຍ ແລະຄຳບັນຊາຂອງກະສັດໄດ້ໄປເຖິງ ກໍ່ເກີດຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ທ່າມກາງຄົນຍິວ, ມີການອິດອາຫານ, ການຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ການຄ້າຄວນ. ມີຄົນຫລາກຫລາຍໃສ່ຜ້າກະສອບ ແລະໂຮຍຂີ້ເຖົ້າ.

⁴ ເມື່ອພວກສາວໄຊ້ ແລະພວກນາງກຳນັນຂອງພຣະນາງເອສະເທີ ພວກນາງໄດ້ມາທູນເລື່ອງນີ້ກັບພຣະນາງ, ພຣະຣາຊິນີກໍ່ຊົງກັງວົນໃຈຫລາຍ. ນາງຈຶ່ງສົ່ງເສື້ອຄຸມໄປໃຫ້ກັບມໍເດໂກ (ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຖອດຜ້າກະສອບອອກ), ແຕ່ທ່ານປະຕິເສດບໍ່ຮັບເສື້ອຄຸມຫຼືນາງສົ່ງມາໃຫ້.⁵ ດັ່ງນັ້ນນາງເອສະເທີ ຈຶ່ງຮ້ອງອາທາດ, ຊາຍຕອນຂອງພຣະນາງ ຜູ້ທີ່ກະສັດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມາບິວລະບັດຮັບໃຊ້ພຣະນາງ.

ນາງໄດ້ສົ່ງເຂົ້າໄປຫາມໍເດໂກເພື່ອຖາມວ່າເກີດຫຍັງຂຶ້ນ ແລະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເຮັດຫຍັງ.

⁶ ດັ່ງນັ້ນ ຮາທາດຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຫາມໍເດໂກທີ່ສື່ແຍກຂອງກາງເມືອງ ດ້ານຫນ້າປະຕູຂອງກະສັດ ມໍເດໂກໄດ້ລາຍງານເລື່ອງລາວທັງຫມົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາ, ແລະ ເລື່ອງຈຳນວນເງິນທັງຫມົດທີ່ຮາມານສັນຍາຖວາຍໃຫ້ແກ່ກະສັດເພື່ອເອົາໄປໃສ່ໃນຄັງຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຈະໄດ້ສັງຫານຊົນຊາດຍິວທັງຫມົດ.

⁸ ທ່ານຍັງໄດ້ມອບສຳເນົາຂອງຈົດຫມາຍເລື່ອງການທຳລາຍຊົນຊາດຍິວ ທີ່ສົ່ງໄປທົ່ວຊູຊາໃຫ້ກັບຊາຍຕອນ.

ທ່ານເຮັດເຊັ່ນນີ້ຮາທາດຈະໄດ້ນຳໄປມອບໃຫ້ນາງເອສະເທີ ແລະທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ນາງຮັບຜິດຊອບເລື່ອງການເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ

ເພື່ອອ້ອນວອນກະສັດຂໍຄວາມຊົນຊອບເມດຕາ, ແລະ ຂໍຮ້ອງແຫນຸນຊົນຊາດຂອງນາງ.

⁹ ດັ່ງນັ້ນຮາທາດຈຶ່ງກັບໄປຫາເອສະເທີ ແລະໄດ້ທູນເລື່ອງທີ່ມໍເດໂກໄດ້ບອກມານັ້ນ.¹⁰ ແລ້ວເອສະເທີກໍ່ຝາກຄຳຂອງນາງໄປກັບເຂົາເຖິງມໍເດໂກ.

¹¹ ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້າຣາຊະການຂອງກະສັດ ແລະ ປະຊາຊົນທົ່ວທຸກແຂວງຮູ້ດີວ່າ ບໍ່ວ່າຊາຍ ຫລື ຍິງໃດທີ່ເຂົ້າໄປໃນເດີນຊັ້ນໃນຂອງກະສັດໂດຍບໍ່ມີການຮັບສັ່ງມີກົດພຽງຂັດຽວເທົ່ານັ້ນຄື ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກປະຫານຊີວິດ ເວັ້ນແຕ່ຜູ້ທີ່ກະສັດໄດ້ຊົງຍືນໄມ້ເທົ່າທອງຄຳເພື່ອໄວ້ຊີວິດຜູ້ນັ້ນ.

ຂ້ານ້ອຍກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຮ້ອງໃຫ້ເຂົ້າພົບກະສັດເປັນເວລາສາມສິບວັນແລ້ວ."¹² ດ້ວຍເຫດນັ້ນຮາທາດຈຶ່ງລາຍງານຄຳຂອງນາງເອສະເທີແກ່ມໍເດໂກ.

¹³ ມໍເດໂກຈຶ່ງຝາກຂໍຄວາມກັບໄປວ່າ: "ທ່ານຕ້ອງບໍ່ຄິດວ່າເຈົ້າ ຈະລອດພົນຈາກການທຳລາຍຊົນຊາດຍິວທັງຫມົດເພາະທ່ານຢູ່ໃນ ຣາຊະວັງຂອງກະສັດນັ້ນ."¹⁴ ຖ້າຫາກທ່ານຍັງມີດຽວເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ໄປ, ການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະການຊ່ວຍຊ່ວຍຊົນຊາດຍິວຄົນມາຈາກທີ່ອື່ນ, ແຕ່ທ່ານ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານເອງກໍ່ຕ້ອງພົນາດດ້ວຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ບາງທີການທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງຣາຊິນີນີ້ ກໍ່ເພື່ອການນີ້ກໍ່ເປັນໄດ້ ໃຜຈະຮູ້ໄດ້?"

¹⁵ ແລ້ວນາງເອສະເທີຈຶ່ງສົ່ງຂໍຄວາມໄປຫາມໍເດໂກວ່າ, "¹⁶ ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງໄປຮວບຮວມຊາວຍິວທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຊູຊາ, ແລະ ຈຶ່ງຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອຂ້ານ້ອຍ. ຢ່າໄດ້ກິນ ຫລື ດືມເປັນເວລາສາມວັນສາມຄືນ. ຂ້ານ້ອຍ ແລະສາວໄຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ຈະອິດອາຫານດ້ວຍເຊັ່ນກັນ. ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະໄປເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນການຜິດກົດຫມາຍກໍ່ຕາມ, ແລະແມ່ນວ່າຂ້ອຍຕ້ອງພົນາດ, ຂ້ອຍກໍ່ຈະພົນາດ."¹⁷ ແລ້ວມໍເດໂກຈຶ່ງໄປເຮັດຕາມຄຳທີ່ນາງເອສະເທີຮັບສັ່ງໃຫ້ເຮັດ.

5 ¹ ຫລັງຈາກນັ້ນສາມວັນ, ນາງເອສະເທີຈຶ່ງໄດ້ນຸ່ງຊຸດພຣະຣາຊິນີ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າມາໃນເດີນຊັ້ນໃນຂອງກະສັດ ດ້ານຫນ້າຣາຊະວັງຂອງກະສັດ, ກະສັດຊົງປຣະທັບເທິງບັນລັງໃນພຣະຣາຊວັງ, ຊົງຫັນຫນ້າໄປທາງເຂົ້າຂອງພຣະຣາຊວັງ.² ເມື່ອກະສັດໄດ້ຫລຽວເຫັນພຣະຣາຊິນີເອສະເທີ ຍືນຢູ່ໃນເດີນຫນ້າວັງ, ພຣະນາງກໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອະນຸຍາດໃນທາງສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງຍືນໄມ້ຄອນເທົ່າທອງຄຳໃນມືຂອງພຣະອົງໃຫ້ນາງເອສະເທີ. ດັ່ງນັ້ນນາງເອສະເທີ ກໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະ ແຕະທີ່ໄມ້ຄອນເທົ່າຂອງພຣະອົງນັ້ນ.

³ ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຖາມນາງວ່າ, "ເຈົ້າປາຖນາສິ່ງໃດນັ້ນ, ພຣະຣາຊິນີເອສະເທີ? ເຈົ້າປະສົງສິ່ງໃດ? ຫາກເຖິງເຄີຍອານາຈັກຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍ່ຈະໃຫ້ກັບເຈົ້າ."⁴ ນາງເອສະເທີຈຶ່ງເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, "ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍ ຊົງເປັນທີ່ພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ, ຂໍພຣະອົງລົງມາ ພ້ອມຮາມານໃນວັນນີ້ທຶງານລ້ຽງສະຫລອງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ກັບເຂົາ."

⁵ ກະສັດຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ໄປນຳຮາມານມາໂດຍໄວ, ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ເອສະເທີໄດ້ເວົ້າ. "ດັ່ງນັ້ນກະສັດ ແລະ

ຮາມານກໍ່ໄປງານລ້ຽງສະຫລອງທີ່ນາງເອສະເທີໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້.⁶ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງເຫຍັນເຫລົ້າອາງຸ່ນໃນງານລ້ຽງສະຫລອງຢູ່ນັ້ນ,

ກະສັດກໍ່ໄດ້ຖາມນາງເອສະເທີວ່າ "ຄວາມປາຖນາຂອງເຈົ້າຄືສິ່ງໃດ? ເຮົາຈະປຣະທານໃຫ້ ເຈົ້າປະສົງສິ່ງໃດ? ເຖິງເຄີຍອານາຈັກ ເຮົາກໍ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າ."

⁷ນາງເອສະເທີຈຶງທູນຕອບວ່າ, "ຄວາມປາຖນາ ແລະຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນຄື, ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍເປັນທີໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ແລະເປັນທີ່ພຣະທັຍຂອງພະອົງທຶຈະມອບໃຫ້ຕາມຄວາມປາຖນາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ໃຫ້ກຽດແກ່ຄໍາຂໍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ກໍຂໍເຊີນພຣະອົງ ແລະຮາມານຊົງມາຮ່ວມງານລ້ຽງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈັດຕຽມສໍາລັບພຣະອົງໃນມືອີນ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຕອບຄໍາຖາມຂອງພຣະອົງ."

⁸ຮາມານກັບໄປມືນັ້ນດ້ວຍຄວາມດີໃຈ ແລະ ມີອາລົມດີ. ແຕ່ເມື່ອຮາມານເຫັນມໍເດໂກທີ່ຫນ້າປະຕູຂອງກະສັດ, ກໍເຫັນວ່າມໍເດໂກບໍ່ໄດ້ຍືນຂຶ້ນ ຫລືຕົວສັນສະທ້ານດ້ວຍຄວາມຢ້ານຕໍ່ຫນ້າເຂົາ, ຄວາມຄຽດຮ້າຍຕໍ່ມໍເດໂກກໍເກີດຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນເຂົາ.¹⁰ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ຮາມານໄດ້ຫ້າມໃຈຕົວເອງ ແລະ ກັບບ້ານຂອງເຂົາ. ແລ້ວຮາມານກໍສົງຄົນໄປເຊີນສະຫາຍຂອງເຂົາມາ ແລະຮວມຕົວກັນຜ່ອມທັງ ນາງເຊເຣເຊ ເມຍຂອງເຂົາ.

¹¹ແລ້ວຮາມານກໍເລົ່າໃຫ້ພວກເຂົາຟັງເຖິງຄວາມຮັ່ງມີຂອງເຂົາ, ຈໍານວນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົາ, ແລະ ທຶກະສັດໄດ້ຊົງເລືອນຕໍາແໜ່ງທັງຫລາຍຊຶ່ງກະສັດໄດ້ໃຫ້ກຽດຕິຍົດແກ່ເຂົາ, ແລະ ອໍານາດທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບເຫນືອຂ້າຮາຊະການ ແລະ ຂ້າຮັບໃຊ້ທັງປວງຂອງກະສັດ.

¹²ຮາມານໄດ້ກ່າວວ່າ "ພຣະອາຊີນີເອສະເທີ ບໍ່ໄດ້ຊົງເຊີນຜູ້ໃດ ນອກຈາກຕົວຂ້າພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໄປຮ່ວມສະຫລອງກັບກະສັດ. ໃນງານລ້ຽງທຶນາງໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ ມືອີນຂ້າພຣະເຈົ້າກໍຍັງໄດ້ຮັບເຊີນໃຫ້ໄປອີກຄັ້ງຜ່ອມດ້ວຍກະສັດ.¹³ແຕ່ທັງຫມົດນີ້ກໍບໍ່ມີຄ່າຫຍັງກັບຕົວຂ້າພຣະເຈົ້າ, ຕາບໃດທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າຍັງເຫັນມໍເດໂກຄົນຍິງນັ້ນຢູ່ທີ່ປະຕູພຣະອາຊະວັງຂອງກະສັດນັ້ນ."

¹⁴ແລ້ວເຊເຣເຊ ເມຍຂອງຮາມານກໍສະເໜີຮາມານກັບສະຫາຍເຂົາວ່າ, "ໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງບ່ອນແຂວນຄໍສູງຊາວສອງແມັດ ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າ ຈຶງທູນກະສັດເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົານໍາມໍເດໂກໄປແຂວນຄໍທີ່ນັ້ນ. ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ໄປງານລ້ຽງສະຫລອງກັບກະສັດຢ່າງສະບາຍໃຈ."

ຄໍາສະເໜີເປັນທີ່ພໍໃຈແກ່ຮາມານ ແລະເຂົາຈຶງໄດ້ສັງຄົມໄປເຮັດບ່ອນແຂວນຄໍຕຽມໄວ້.

6 ¹ໃນຄືນນັ້ນກະສັດບໍ່ສາມາດນອນໄດ້. ພະອົງຈຶງໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຂ້າຮັບໃຊ້ນໍາບັນທຶກລາຍງານໃນອາຊະການຂອງພຣະອົງມາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ອ່ານອອກສຽງດັງໃຫ້ກະສັດຟັງ.²ໃນບັນທຶກນັ້ນພົບວ່າມີເຫດການທີ່ມໍເດໂກ ໄດ້ທູນເລື່ອງບິກຫານາ ແລະ ເຕເຣເຊ, ຊາຍຕອນຂອງພຣະອົງສອງຄົນທີ່ໄດ້ເຝົ້າຍາມຕົງປະຕູຂອງກະສັດ ຊຶ່ງໄດ້ພະຍາຍາມວາງແຜນລອບສັງຫານກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ.³ກະສັດໄດ້ຖາມວ່າ, "ມໍເດໂກໄດ້ຮັບກຽດ ຫລືການຍ້ອງຍໍເປັນທີ່ຈິດຈໍາໃດໆເພາະເລື່ອງນີ້ຫລືບ?" ແລ້ວຂ້າຮັບໃຊ້ທີ່ໄດ້ຍົວລະບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງຢູ່ ໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຂົາເລີຍ."

⁴ກະສັດກ່າວວ່າ, "ໃຜຢູ່ໃນເດີນດ້ານຫນ້າ?" ຂະນະນັ້ນຮາມານໄດ້ເຂົ້າມາໃນເດີນຂອງອາຊະວັງຂອງກະສັດ ເພື່ອທູນພຣະອົງເລື່ອງທີ່ຈະນໍາມໍເດໂກໄປແຂວນຄໍທີ່ບ່ອນແຂວນຄໍທີ່ເຂົາໄດ້ຈັດຕຽມເອົາໄວ້.⁵ຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ທູນຕໍ່ພະອົງວ່າ, "ຮາມານກໍລັງຢູ່ທີ່ເດີນດ້ານຫນ້າ." ກະສັດຈຶງໄດ້ບອກວ່າ, "ໃຫ້ເຂົາເຂົ້າມາ."⁶ເມື່ອຮາມານໄດ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານຈາກກະສັດຄວນໄດ້ຮັບສິ່ງໃດເພື່ອໃຫ້ກຽດຕອບແທນການກະທຳຂອງເຂົາ?" ຮາມານໄດ້ຄິດຢູ່ໃນໃຈ, "ມີໃຜອີກທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານ ແລະກຽດຕິຍົດຈາກກະສັດຫລາຍໄປກວ່າຕົວຂ້ອຍ?"

⁷ຮາມານຈຶງໄດ້ທູນຕໍ່ກະສັດວ່າ, "ສໍາລັບຊາຍຜູ້ນັ້ນຊຶ່ງກະສັດໄດ້ຊົງໂປດປານ ແລະ ໃຫ້ກຽດແກ່ເຂົາ,⁸ຂໍໃຫ້ນໍາເຄື່ອງເອ້ທີ່ກະສັດເຄີຍໃສ່ ແລະ ມ້າທີ່ພຣະອົງເຄີຍຂີ່ ແລະມີງຸດທີ່ໃສ່ເທິງມ້ານັ້ນມາ."⁹ແລ້ວໃຫ້ເຂົາແຕ່ງຕົວດ້ວຍຊຸດຊົງ ແລະ ປະທານມ້າແກ່ຂ້າຮາຊະການສູງສຸດຂອງກະສັດ. ໃຫ້ພວກເຂົາແຕ່ງກາຍຊາຍຄົນນັ້ນຄືຜູ້ທີ່ກະສັດຊົງໂປດປານ ແລະໃຫ້ກຽດແກ່ເຂົາ, ໃຫ້ພວກເຂົາພາຊາຍຄົນນັ້ນນັ່ງເທິງມ້າ ແລະເດີນໄປຕາມທາງໃນເມືອງ. ໃຫ້ມີປະກາດນໍາຫນ້າເຂົາວ່າ "ນິຄົຜູ້ທີ່ກະສັດໄດ້ຊົງໂປດປານ ເຂົາກໍເປັນເຊັ່ນນີ້ແຫລະ!"

¹⁰ແລ້ວກະສັດກໍໄດ້ກ່າວກັບຮາມານວ່າ, "ຈຶງຮີບໄປ, ນໍາເອົາຊຸດຂອງເຮົາ ແລະ ມ້າມາເຫນືອນທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວມານັ້ນ, ແລະຈຶງເຮັດສິ່ງນັ້ນແກ່ມໍເດໂກ ຊາຍຊາວຢູດຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູຂອງກະສັດ. ຢ່າໃຫ້ຂາດໄປແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວ ຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວມານັ້ນ."¹¹ແລ້ວຮາມານຈຶງໄດ້ນໍາຊຸດ ແລະ ມ້າມາ. ເຂົາໄດ້ໃສ່ຊຸດໃຫ້ກັບມໍເດໂກ ແລະ ໄດ້ພາເຂົານັ່ງເທິງມ້າ ແລະ ຜ່ານໄປກາງເມືອງ. ເຂົາໄດ້ຮ້ອງປະກາດນໍາຫນ້າເຂົາວ່າ "ນິຄົຜູ້ທີ່ກະສັດໄດ້ຊົງໂປດປານ ເຂົາກໍເປັນເຊັ່ນນີ້ແຫລະ!"

¹²ມໍເດໂກໄດ້ກັບໄປທີ່ປະຕູຂອງກະສັດ. ແຕ່ຮາມານໄດ້ຮີບລຸກກັບໄປຍັງບ້ານຂອງເຂົາ, ເອົາຜ້າຄຸມຫົວຂອງຕົນ ແລະຮ້ອງຄໍາຄວນ.

¹³ຮາມານໄດ້ບອກທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ ເຊເຣເຊເມຍຂອງເຂົາ ແລະ ພວກເພື່ອນຂອງເຂົາທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ແລ້ວຊາຍຄົນຫນຶ່ງຂອງເຂົາຊຶ່ງເປັນຜູ້ມີສະຕິປັນຍາ ແລະເຊເຣເຊເມຍຂອງເຂົາ, ກໍໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, "ຫາກມໍເດໂກ, ຄືຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ລົ້ມລົງຕໍ່ຫນ້າເຂົາຄືຊາວຢູດ, ທ່ານບໍ່ມີວັນຊະນະເຂົາແນ່ນອນ, ແຕ່ທ່ານຈະລົ້ມລົງ ແລະພ່າຍແຜດຕໍ່ເຂົາ."¹⁴ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍລັງໄດ້ເວົ້າກັນຢູ່ນັ້ນ, ທະຫານຂອງກະສັດໄດ້ມາເຖິງ. ພວກເຂົາໄດ້ຮີບຮັບຮາມານເພື່ອພາໄປຍັງງານລ້ຽງສະຫລອງທຶນາງເອສະເທີໄດ້ຊົງຈັດຕຽມໄວ້.

7 ¹ແລ້ວກະສັດກໍໄດ້ໄປກັບຮາມານ ໄປຍັງງານລ້ຽງສະຫລອງຂອງພຣະອາຊີນີເອສະເທີ.²ໃນວັນທີ່ສອງນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ ກໍລັງຕື່ມເຫລືອອະງຸ່ນຢູ່ນັ້ນ, ກະສັດກໍໄດ້ຖາມນາງເອສະເທີວ່າ, "ຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງເຈົ້າຄືສິ່ງໃດ, ພະອາຊີນີເອສະເທີ? ເຖິງເຄື່ອງອານາຈັກຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍຈະມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ."

³ແລ້ວພຣະອາຊີນີເອສະເທີຈຶງໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຫາກຂ້ານ້ອຍເປັນທີໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຫາກເປັນທີ່ພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ, ຂໍຊົງໄວ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ - ນິຄົຄໍາຮ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍທູນຂໍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົນຊາດຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ.⁴ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຖືກຂາຍ, ທັງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຖືກທໍາລາຍ ຖືກຂ້າ, ແລະ ລ້າງຜານເຜົາຜັນ. ຫາກພວກເຮົາຖືກຂາຍເພື່ອໄປເປັນທາດ ບໍ່ວ່າຜູ້ຊາຍ ຫລືຜູ້ຍິງ, ຂ້ານ້ອຍຄົງເກັບງຽບເອົາໄວ້, ແລະ ບໍ່ທຸກຮ້ອນແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະນັ້ນອາດຈະລົບກວນກະສັດ."⁵ແລ້ວກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ ຈຶງໄດ້ຖາມພຣະອາຊີນີເອສະເທີວ່າ, "ເຂົາຄືຜູ້ໃດ? ຄົນນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ ທີ່ຫົວໃຈຂອງເຂົາຊ່າງຄິດຮ້າຍຫຍັງເຊັ່ນນັ້ນ?"

⁶ເອສະເທີກາບທູນວ່າ, "ຊາຍຊົວ ແລະ ສັດຕຣູນັ້ນຄືຮາມານ, ຜູ້ຊົວຮ້າຍຄົນນີ້!" ແລ້ວຮາມານກໍເກີດຄວາມຢ້ານຕໍ່ຫນ້າຂອງກະສັດ ແລະພຣະອາຊີນີ.

⁷ກະສັດກໍໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຈາກການຕື່ມເຫລືອອາງຸ່ນທຶງານລ້ຽງສະຫລອງ ແລະໄດ້ອອກໄປທີ່ສວນຂອງອາຊະວັງ, ແຕ່ຮາມານນັ້ນໄດ້ຄຸກເຂົາ ຮ້ອງຂໍຊີວິດຂອງເຂົາຈາກພຣະອາຊີນີເອສະເທີ. ເຂົາຮູ້ແລ້ວວ່າກະສັດຊົງຕັດສິນໃຈເຂົາແລ້ວ.

⁸ເມື່ອກະສັດໄດ້ກັບມາຈາກສວນໃນພຣະອາຊະວັງເຂົາມາໃນຫ້ອງທີ່ກໍລັງຕື່ມເຫລືອອາງຸ່ນນັ້ນ. ຮາມານນັ້ນລົ້ມລົງຢູ່ທີ່ປະທັບ ບ່ອນທີ່ນາງເອສະເທີໄດ້ປະທັບຢູ່. ກະສັດໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຂົາຈະທໍາຮ້າຍພຣະອາຊີນີໃນບ້ານຂອງເຮົາບໍ?"

ທັນທີທີ່ກະສັດໄດ້ເວົ້າເຊັ່ນນັ້ນຈາກປາກຂອງພຣະອົງ, ຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ເຂົ້າມາປິດຫນ້າຂອງຮາມານ.

⁹ແລ້ວຮັກໂບນາ, ຂ້າຮາຊະການຄົນຫນຶ່ງທີ່ບົວລະບັດພຣະອົງໄດ້ທູນວ່າ, "ມີບ່ອນແຂວນຄໍສູງຊາວສອງແມັດ ທີ່ຂ້າງບ້ານຂອງຮາມານ ເຂົາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຕຽມເອົາໄວ້ສໍາລັບມໍເດໂກ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວປົກປ້ອງຊີວິດຂອງພະອົງ. "ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ "ແຂວນເຂົາຢູ່ຫນ້າສາ." ¹⁰ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ແຂວນຄໍຮາມານ ທີ່ບ່ອນແຂວນຄໍນັ້ນທີ່ເຂົາໄດ້ຕຽມເອົາໄວ້ໃຫ້ມໍເດໂກ. ແລ້ວຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງກະສັດກໍ່ໄດ້ສະຫງົບລົງ.

8 ¹ໃນວັນນັ້ນ ກະສັດອາຫາສຸເອຣັດໄດ້ມອບຊັບສິນຂອງຮາມານ, ສັດຕຣູຂອງພວກຍົວໃຫ້ແກ່ພຣະອາຊີນີເອສະເທີ ແລະ ມໍເດໂກກໍ່ໄດ້ເລີ່ມບົວລະບັດຮັບໃຊ້ກະສັດ, ເພາະນາງເອສະເທີໄດ້ທູນກະສັດວ່າ ມໍເດໂກກໍ່ຽວຂ້ອງກັບນາງຢ່າງໃດ. ²ກະສັດໄດ້ເອົາແຫວນປຣະທັບຕາຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງຍຶດຄືນມາຈາກຮາມານ, ແລະມອບໃຫ້ກັບມໍເດໂກ. ແລ້ວນາງເອສະເທີກໍ່ໄດ້ແຕ່ງມໍເດໂກໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລເຫນືອຊັບສິນບັດຕ່າງໆ ຂອງຮາມານ. ³ແລ້ວນາງເອສະເທີກໍ່ໄດ້ທູນກະສັດອີກຄັ້ງ. ນາງໄດ້ຫມູບຫນ້າລົງເທິງພື້ນ ແລະ ຮ້ອງໃຫ້ໃນຂະນະທີ່ນາງໄດ້ຊົງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະອົງໃຫ້ຢຸດຕິແຜນການອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຮາມານຄົນອາກັກ, ຊຶ່ງເປັນອຸບາຍຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຂົາໄດ້ວາງແຜນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານຄົນຍົວ. ⁴ແລ້ວກະສັດກໍ່ໄດ້ຊົງຍືນໄມ້ຄ້ອນເທົາທອງຄໍາຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ເອສະເທີ, ແລ້ວນາງກໍ່ໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນຍືນຕໍ່ຫນ້າກະສັດ. ⁵ນາງໄດ້ທູນວ່າ, "ຫາກສິ່ງນີ້ເປັນທີ່ພຣະທັຍກະສັດ, ແລະ ຖ້າຫາກຂ້າຍ້ອຍເປັນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ຫາກຊົງເຫັນວ່າສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ກະສັດ, ແລະ ຫາກຂ້າຍ້ອຍເປັນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ຂໍໄດ້ຊົງໃຫ້ມີການຂຽນເປັນທາງການເພື່ອຍົກເລີກສານທີ່ຂຽນໂດຍຮາມານລູກຊາຍຂອງຮາມານເມດາທາ ຄົນອາກັກ, ຈົດຫມາຍທີ່ເຂົາໄດ້ຂຽນເພື່ອທໍາລາຍຄົນຍົວທີ່ອາໄສຢູ່ຫົວທຸກແຂວງຂອງກະສັດ. ⁶ເພາະຂ້າຍ້ອຍຈະສາມາດທືນເບິ່ງພິພິດທີ່ຈະເກີດແກ່ຄົນຂອງຂ້າຍ້ອຍໄດ້ຢ່າງໃດກັນ? ຂ້າຍ້ອຍທືນເຫັນພວກຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າຍ້ອຍຖືກທໍາລາຍໄດ້ຢ່າງໃດ?" ⁷ກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ ຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພຣະອາຊີນີເອສະເທີ ແລະ ມໍເດໂກຄົນຍົວວ່າ, "ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາໄດ້ມອບບ້ານເຮືອນຂອງຮາມານໄວ້ແກ່ເອສະເທີແລ້ວ, ແລະ ເຮົາໄດ້ແຂວນຮາມານເທິງບ່ອນແຂວນຄໍເພາະເຂົາຄິດທີ່ຈະໂຈມຕີພວກຍົວ, ⁸ຈົ່ງຂຽນປະກາດອີກສະບັບຫນຶ່ງສໍາລັບຄົນຍົວໃນນາມຂອງກະສັດ ແລະປຣະທັບຕາດ້ວຍແຫວນຂອງກະສັດ. ເພາະປະກາດທີ່ໄດ້ຂຽນໄປແລ້ວນັ້ນໃນນາມຂອງກະສັດ ແລະປຣະທັບຕາດ້ວຍແຫວນຕຣາຂອງກະສັດບໍ່ສາມາດເພີກຖອນໄດ້." ⁹ແລ້ວເລຂາທິການຂອງກະສັດກໍ່ໄດ້ຖືກຮ້ອງເຂົ້າມາໃນເວລານັ້ນ, ໃນເດືອນທີສາມ, ຄືເດືອນຊຶດານ, ໃນວັນທີ່ຊາວສາມຂອງເດືອນນັ້ນ. ປະກາດກໍ່ໄດ້ຂຽນຂຶ້ນຕາມມໍເດໂກໄດ້ບັນຊາກໍ່ຽວກັບພວກຍົວ. ເຖິງບັນດາຜູ້ປົກຄອງແຂວງຕ່າງໆ, ເຖິງຂ້າຮາຊະການ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງເມືອງໃນແຂວງຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ໃນອິນເດັຽໄປຈົນເຖິງເອທິໂອເປັຽທັງຫມົດຈໍານວນ 127 ແຂວງ, ເຖິງທຸກແຂວງໃນພາສາຂຽນຂອງເຂົາ, ແລະ ເຖິງທຸກຄົນໃນພາສາຂອງເຂົາ ແລະເຖິງຄົນຍົວທຸກຄົນ ຂຽນໃນພາສາຂອງເຂົາ. ¹⁰ມໍເດໂກໄດ້ຂຽນໃນນາມຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ ແລະ ໄດ້ປຣະທັບຕາດ້ວຍຕຣາປຣະທັບຂອງກະສັດ. ເຂົາໄດ້ສົ່ງສານອອກໄປໂດຍຜູ້ສົ່ງສານມ້າໄວ ຊຶ່ງໃຊ້ສໍາລັບອາຊະການຂອງກະສັດ ເປັນມ້າທີ່ໄວທີ່ສຸດຈາກຄອກມ້າ. ¹¹ກະສັດໄດ້ຊົງມີຄໍາສັ່ງອານຸຍາດໃຫ້ຄົນຍົວໃນທຸກແຂວງຮວມຕົວກັນເພື່ອຕຽມພ້ອມປົກປ້ອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຄືໃຫ້ທໍາລາຍ ໃຫ້ຂ້າ ແລະໃຫ້ສັງຫານກອງທັບໃດກໍ່ຕາມຫລືໃຜກໍ່ຕາມ, ໃນແຂວງໃດກໍ່ຕາມທີ່ອາດຈະໂຈມຕີພວກເຂົາ ລວມທັງເດັກແລະຜູ້ຍິງ, ແລະ ໂຈນທີ່ຈະມາປຸ້ນເອົາຊັບສິນບັດຂອງພວກເຂົາ. ¹²ມີຈະຜ້ອງມີຂີ້ບັງຄັບໃຊ້ໃນທຸກແຂວງຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ, ຄືວັນທີ່ສິບສາມຂອງເດືອນສິບສອງ ຄືເດືອນອາດານ. ¹³ສໍາເນົາຂອງຄໍາສັ່ງການນັ້ນໄດ້ອອກເປັນກົດຫມາຍ ແລະ ສົ່ງເປັນອອກແຈ້ງການເຖິງຜູ້ຄົນທັງຫມົດ. ພວກຍົວຈະຜ້ອງພ້ອມໃນວັນນັ້ນເພື່ອລ້າງແຄ້ນແກ່ສັດຕຣູຂອງພວກເຂົາ. ¹⁴ແລ້ວຜູ້ສົ່ງສານກໍ່ໄດ້ຮັບໄປ ຜູ້ປົກຄອງເມືອງຂອງກະສັດ. ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປໂດຍປາສະຈາກຄວາມຊັກຊ້າ. ຄໍາສັ່ງຂອງກະສັດໄດ້ອອກຈາກຮາຊະວັງໃນຊູຊາ. ¹⁵ຕໍ່ຫນ້າຂອງກະສັດ ມໍເດໂກໄດ້ສວມໃສ່ເສື້ອຂອງກະສັດເປັນເສື້ອສີຟ້າ ແລະສີຂາວ, ແລະໄດ້ສວມມົງກຸດທອງຄໍາ ແລະເສື້ອຄຸມຜ້າປ່ານສີມ່ວງ, ແລ້ວຄົນໃນເມືອງຊູຊາຕ່າງໆກໍ່ໄດ້ພາກັນໂຮ່ຮ້ອງຍິນດີ. ¹⁶ພວກຍົວກໍ່ເກີດຄວາມເບີກບານ ແລະ ຂຶ້ນຊົມຍິນດີ ແລະ ເປັນກຽດຕິຍົດ. ¹⁷ໃນທຸກແຂວງ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆ, ແລະ ຜູ້ປົກຄອງເມືອງໄປເຖິງ, ກໍ່ໄດ້ເກີດຄວາມຊື່ນບານ ແລະ ຍິນດີທໍາມາກຸງພວກຄົນຍົວ, ມີການລ້ຽງສະຫລອງ ແລະວັນຢຸດພັກມີຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈາກແຜ່ນດິນຕ່າງໆ ໄດ້ກາຍເປັນຄົນຍົວ, ເພາະວ່າຄວາມຢ້ານຂອງຄົນຍົວໄດ້ຕົກຢູ່ເຫນືອພວກເຂົາ.

9 ¹ບັດນີ້ໃນເດືອນທີ່ສິບສອງ, ຄືເດືອນອາດານ, ໃນວັນທີ່ສິບສາມ, ເມື່ອກົດຫມາຍຂອງກະສັດ ແລະ ຄໍາສັ່ງກໍາລັງຈະຖືກສົ່ງອອກໄປນັ້ນ, ໃນວັນທີ່ສັດຕຣູຂອງພວກຍົວໄດ້ຫວັງວ່າຈະມີອໍານາດເຫນືອພວກເຂົາ, ແຕ່ກັບກາຍເປັນພວກຍົວທີ່ໄດ້ມີອໍານາດເຫນືອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊັງພວກເຂົາ. ²ພວກຍົວກໍ່ໄດ້ມາລວມຕົວກັນໃນເມືອງຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາຕະຫລອດຈົນຫົວທຸກແຂວງຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ, ເພື່ອຂ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພະຍາຍາມນໍາຄວາມຫາຍະນະມາໃຫ້ພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜຍືນຍັດຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາໄດ້, ເພາະຄວາມຢ້ານທີ່ມີຕໍ່ພວກຍົວໄດ້ຕົກຢູ່ນໍາຄົນທັງປວງ. ³ບັນດາຂ້າຮາຊະການໃນແຂວງຕ່າງໆ, ພວກຜູ້ປົກຄອງແຂວງ, ພວກຂ້າຮາຊະການ ແລະ ຄົນທີ່ປະຕິບັດອາຊະການຂອງກະສັດ, ໄດ້ຊ່ວຍພວກຍົວເພາະວ່າຄວາມຢ້ານຕໍ່ມໍເດໂກໄດ້ຕົກເຫນືອພວກເຂົາ. ⁴ເພາະມໍເດໂກເປັນໃຫຍ່ໃນອາຊະວັງຂອງກະສັດ, ແລະ ຊື່ສຽງຂອງເຂົາກໍ່ໄດ້ຊ່າລືໄປຫົວທຸກແຂວງ, ເພາະຊາຍມໍເດໂກຄົນນີ້ໄດ້ເປັນຜູ້ຍິງໃຫຍ່. ⁵ພວກຍົວໄດ້ໂຈມຕີສັດຕຣູຂອງພວກເຂົາ ແລະເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາໂຈມກໍ່ຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊັງພວກເຂົາ. ⁶ທີ່ປ້ອມປາການໃນເມືອງຊູຊານັ້ນ ພວກຍົວໄດ້ຂ້າ ແລະ ໄດ້ທໍາລາຍຫ້າຮ້ອຍຄົນ. ⁷ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າປາກຊານດາທາ, ດານໂຟນອາ, ຊະປາທາ⁸ໂປຣທາ, ອາດາລີອາ, ອາຣິດາທາ⁹ປາກມາຊະຕາ, ອາຣີໄສ, ອາຣີໄດ, ແລະ ໄວຊາທາ¹⁰ ແລະລູກຊາຍທັງສິບຄົນຂອງຮາມານ, ລູກຊາຍຮາມານເມດາທາ, ສັດຕຣູຂອງພວກຍົວແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເອົາຊັບສິນບັດໃດໆເລີຍ. ¹¹ໃນວັນນັ້ນ ຈໍານວນຄົນທີ່ຖືກຂ້າໃນປ້ອມປາການແຫ່ງເມືອງຊູຊາ, ກໍ່ໄດ້ຖືກລາຍງານແກ່ກະສັດ. ¹²ກະສັດກໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວກັບອາຊີນີເອສະເທີວ່າ, "ພວກຍົວໄດ້ຂ້າຄົນຫ້າຮ້ອຍຄົນໃນປ້ອມແຫ່ງເມືອງຊູຊາ, ລວມທັງລູກຊາຍສິບຄົນຂອງຮາມານ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສົງເດືອນໃນແຂວງທີ່ເຫລືອຂອງກະສັດ? ບັດນີ້ຄໍາປາຖນາຂອງເຈົ້າຄືຫຍັງ? ເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງເຈົ້າຄືຫຍັງ? ເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ."

¹³ ແລ້ວເອສະເທີກໄດ້ຊົງທຸນວ່າ, "ຫາກສິ່ງນີ້ເປັນທີ່ພຣະທັຍພຣະອົງ ໃຫ້ພວກຍິວໃນຊູຊາໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຜູ້ປົກຄອງແຂວງໃນວັນນີ້ ແລະມືອິນດ້ວຍ, ແລະ ເອົາສິບລູກຊາຍທັງສິບຄົນຂອງຮາມານໄປແຂວງທີ່ບ່ອນແຂວງນັ້ນ."¹⁴ ດັ່ງນັ້ນກະສັດກໍໄດ້ມີຮັບສັງ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍໄດ້ເຮັດແລ້ວ. ຄຳສັ່ງນັ້ນໄດ້ແຈ້ງອອກໄປໃນຊູຊາ ແລະ ພວກເຂົາກໍແຂວງສິບລູກຊາຍສິບຄົນຂອງຮາມານເສຍ.

¹⁵ ພວກຍິວທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນເມືອງຊູຊາກໍມາຮ່ວມຕົວກັນໃນວັນທີ່ສິບສີ່ໃນເດືອນອາດານ, ແລະ ໄດ້ຂ້າຊາຍໃນເມືອງຊູຊາອີກສາມຮ້ອຍຄົນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢຶດເອົາສິມບັດໃດໆເລີຍ.¹⁶ ສ່ວນພວກຍິວທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນແຂວງຂອງກະສັດກໍມາລວມຕົວກັນເພື່ອປົກປ້ອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍຮູ້ສຶກໂລ່ງໃຈຈາກສັດຕູ ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຂ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊັງພວກເຂົາກວ່າເຈັດຫມື່ນຫ້າພັນຄົນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເອົາຂອງມີຄ່າໃດໆ ຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າເລີຍ.

¹⁷ ເຫດການເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ່ສິບສາມ ຄືເດືອນອາດານ. ໃນວັນທີ່ສິບສິບພວກເຂົາກໍພັກ ແລະມີການລ້ຽງ ແລະຍິນດີໃນວັນນັ້ນ.

¹⁸ ແຕ່ພວກຍິວທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຊູຊາໄດ້ມາລວມຕົວກັນໃນວັນທີ່ສິບສາມ ແລະວັນທີ່ສິບສີ່ ພວກເຂົາຈຶ່ງພັກໃນວັນທີ່ສິບຫ້າ ແລະໃຫ້ວັນນັ້ນເປັນວັນແຫ່ງການລ້ຽງສະຫລອງ ແລະຍິນດີ.¹⁹ ເຫດນີ້ເອງພວກຍິວໃນຊົນນະບົດທີ່ອາໄສຢູ່ແຖບຮອບນອກ ໄດ້ໃຫ້ວັນທີ່ສິບສີ່ໃນເດືອນອາດານເປັນວັນລ້ຽງສະຫລອງ ແລະ ຍິນດີຂອງພວກເຂົາແລະ ໃຫ້ເປັນວັນ ທີພວກເຂົາຈະສົ່ງຂອງຂວັນເປັນອາຫານໃຫ້ແກ່ກັນແລະກັນ.

²⁰ ແລ້ວມໍເດໂກກໍໄດ້ບັນທຶກສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ແລະ ໄດ້ສົ່ງຈົດໝາຍໄປຍັງພວກຍິວທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນແຂວງທັງຫມົດຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ, ທັງໃກ້ ແລະໄກ,²¹ ບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາຮັກສາວັນທີ່ສິບສີ່ ແລະ ວັນທີ່ສິບຫ້າໃນເດືອນອາດານຂອງທຸກໆປີ.

²² ວັນເຫລົ່ານີ້ຄືວັນທີ່ພວກຍິວໄດ້ຜັນຈາກສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ແລະເປັນວັນທີ່ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນເປັນຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ແລະປ່ຽນການຄຳຄວນເປັນວັນແຫ່ງການສະເຫລີມສະຫລອງ. ພວກເຂົາຕ້ອງຈົດການສະເຫລີມສະຫລອງ ແລະ ຍິນດີແລະສົ່ງຂອງຂວັນຊົງເປັນອາຫານໃຫ້ແກ່ກັນແລະກັນແລະ ໃຫ້ຂອງຂວັນແກ່ຄົນຍາກຈົນ.

²³ ດັ່ງນັ້ນພວກຍິວຈຶ່ງໄດ້ເຮັດການສະຫລອງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ເລີ່ມໄປແລ້ວ, ເພື່ອປະຕິບັດຕາມທີ່ມໍເດໂກໄດ້ຂຽນໄວ້ແກ່ພວກເຂົາ.²⁴ ໃນເວລານັ້ນ ຮາມານລູກຊາຍ ສັດຕູຂອງພວກຍິວ, ໄດ້ວາງອຸປະທັບຕໍ່ພວກຍິວຫວັງທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ ເຂົາໄດ້ຈັບສະຫລາກ ເພື່ອຫາວັນທຳລາຍລ້າງຜານພວກເຂົາ, ເພື່ອປົດເຂົາໃຫ້ຫມຸ່ນ ແລະ ທຳລາຍພວກເຂົາ.²⁵ ແຕ່ເມື່ອກະສັດໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້ ພຣະອົງກໍໄດ້ມີຮັບສັງໂດຍການສົ່ງສານອອກໄປເພື່ອປ່ຽນແຜນການອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຮາມານທີ່ຕໍ່ຕ້ານພວກຍິວ, ໃຫ້ກັບມາຕົກລົງເຫມືອຫົວ, ແລະ ທີເຂົາ ແລະ ລູກບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາຕ້ອງຖືກແຂວງທີ່ບ່ອນແຂວງນັ້ນ.

²⁶ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງວັນນັ້ນວ່າ ປູຣິມ, ຕາມຊື່ຂອງການຈົກສະຫລາກ. ເພາະວ່າທຸກສິ່ງໄດ້ຂຽນເອົາໄວ້ໃນຈົດໝາຍ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຂົາ,²⁷ ພວກຍິວໄດ້ຍອມຮັບເອົາທຳນຽມໃຫມ່ແລະ ຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ທຳນຽມນີ້ມີໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາເອງ, ຕະຫລອດຈົນລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ ແລະທຸກຄົນທີ່ຮ່ວມກັບພວກເຂົາ. ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ສະເຫລີມສະຫລອງໃນສອງວັນນີ້ຂອງທຸກໆປີ. ທີພວກເຂົາຈະສະເຫລີມສະຫລອງໃນແບບທີ່ພວກເຂົາທຳ ແລະໃນຊ່ວງເວລາດຽວກັນນັ້ນຂອງທຸກໆປີ.²⁸ ໃຫ້ວັນເຫລົ່ານີ້ເປັນວັນສະເຫລີມສະຫລອງ ແລະໃຫ້ຖືປະຕິບັດກັນໃນທຸກຊົ່ວຄາວຍຸຄົນ, ທຸກຄອບຄົວ, ທຸກແຂວງແລະທຸກເມືອງ. ໃຫ້ພວກຍິວ ແລະລູກຫລານຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະບໍ່ຢຸດ ແລະຖືປະຕິບັດວັນປູຣິມ ນີ້ຢ່າງສັດຊື່ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາລືມວັນເຫລົ່ານີ້.

²⁹ ພຣະຣາຊິນີເອສະເທີລູກຍິງຂອງອາບີໄຮ ແລະມໍເດໂກຄົນຍິວໄດ້ຂຽນ ຈົດໝາຍສະບັບທີ່ສອງນີ້ດ້ວຍອຳນາດຢ່າງເຕັມທີ່ເພື່ອຍິນຍັນເລື່ອງຂອງເຫສະການປູຣິມ.

³⁰ ຈົດໝາຍເຫລົ່ານັ້ນກໍໄດ້ຖືກສົ່ງໄປເຖິງພວກຍິວໃນແຂວງທັງ 127 ແຫ່ງທີ່ວອນາຈັກຂອງກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ, ອວຍພອນໃຫ້ພວກຍິວປອດພັຍ ແລະຢູ່ເຢັນເປັນສູກ.³¹ ຈົດໝາຍເຫລົ່ານີ້ຍິນຍັນໃຫ້ຖືຮັກສາວັນຕ່າງໆ ຂອງປູຣິມຕາມເວລາທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້, ຕາມທີ່ມໍເດໂກຊາວຍິວ ແລະພຣະຣາຊິນີເອສະເທີໄດ້ໃຫ້ຊາວຍິວຖືປະຕິບັດ. ພວກຍິວກໍຍອມຮັບ ແລະຖືປະຕິບັດສຳລັບພວກເຂົາ ແລະລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ ເຫມືອນເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບການອິດອາຫານ ແລະ ການຄຳຄວນ.³² ຄຳສັ່ງຂອງນາງເອສະເທີ ໄດ້ຍິນຍັນຂັບຄັບເຫລົ່ານີ້ເຖິງເລື່ອງຂອງເຫສະການປູຣິມ ແລະໄດ້ມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສື.

10 ¹ ແລ້ວກະສັດອາຫາສຸເອຣັດກໍໄດ້ມີຄຳສັ່ງໃຫ້ຈັດເກັບພາສີຫົວທັງແຜ່ນດິນ ແລະຕາມຊາຍຝັ່ງທະເລ.² ຄວາມສຳເລັດທັງຫມົດແຫ່ງອຳນາດ ແລະ ອານຸພາບຂອງພຣະອົງຜ່ອມດ້ວຍຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມໍເດໂກ ທີກະສັດໄດ້ຊົງຍົກເຂົາຂຶ້ນ, ສົ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສື ປະຫວັດສາດຂອງກະສັດແຫ່ງມິເດັງ ແລະເປີເຊັງ.

³ ມໍເດໂກຄົນຍິວມີຕຳແໜ່ງຮອງເປັນອັນດັບສອງຖັດຈາກກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ. ທ່ານເປັນຜູ້ຍິງໃຫຍ່ທ່າມກາງພວກຍິວ ແລະເປັນທີ່ຊົນຊອບຂອງພື້ນຖານຊາວຍິວທັງຫລາຍ. ເພາະທ່ານໄດ້ສະແຫວງຫາ ສະຫວັດດີພາບແກ່ຄົນຂອງທ່ານແລະ ທ່ານໄດ້ເວົ້າໃຫ້ເກີດສັນຕິສຸກແກ່ຊົນຊາດຂອງທ່ານທັງຫມົດ.

ພຣະຄັມ ໂຢບ

1

¹ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນອູເຊ ຊື່ຂອງເຂົາຄືໂຢບ; ໂຢບເປັນຄົນສັດຊື່ ແລະ ເປັນຄົນດີ. ເຂົາເປັນຄົນຂາບໄຫວ້ພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ເຄີຍເຮັດຊົ່ວ.

² ໂຢບມີລູກຊາຍເຈັດຄົນ ແລະລູກສາວສາມຄົນ.³ ເຂົາມີຝູງແກະເຈັດພັນໂຕ, ອູດສາມພັນໂຕ, ງົວກຽນຫ້າຮ້ອຍຄູ່, ແລະຝູງລ່າຫ້າຮ້ອຍໂຕ ແລະເຂົາມີທາດຮັບໃຊ້ຈຳນວນຫລວງຫລາຍ. ເຂົາເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນທ່າມກາງບັນດາຊາວຕາເວັນອອກ.

⁴ ໃນວັນກຳນົດຂອງລູກຊາຍຂອງລາວແຕ່ລະຄົນ, ລາວຈະຈັດງານລ້ຽງໃນເຮືອນຂອງລາວ. ພວກເຂົາໄດ້ເຊີນ ແລະເອີ້ນນ້ອງສາຍທັງສາມຂອງພວກເຂົາມາເພື່ອກິນ ແລະ ຕື່ມຮ່ວມກັນກັບພວກເຂົາ.⁵ ເມື່ອມີຈັດງານລ້ຽງເຫລົ່ານັ້ນຜ່ານໄປ, ໂຢບໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາມາ ແລະ ຊຳລະພວກເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໂຢບຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ເພື່ອໃຫ້ລູກຂອງເຂົາແຕ່ລະຄົນ, ເພາະເຂົາເວົ້າວ່າ, "ພວກລູກຂອງຂ້າຍ້ອຍອາດຈະເຮັດບາບ ແລະການປະຫມາດພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈ." ໂຢບໄດ້ກ່າວສິ່ງນີ້ສະເຫມີ.

⁶ ແລ້ວມາເຖິງວັນຫນຶ່ງ ເມື່ອບັນດາລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາປາກົດຕົວຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ. ຊາຕານກໍໄດ້ເຂົ້າມາຜ່ອມກັບພວກເຂົາດ້ວຍ.

⁷ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ຊາຕານວ່າ, "ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ?" ແລ້ວຊາຕານໄດ້ທຸນຕອບພຣະຢາເວວ່າ, "ພະເນຈອນໄປເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ໄປໆແລະມາໆ ເທິງແຜ່ນດິນ."⁸ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າໄດ້ເຫັນໂຢບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ່? ເພາະບໍ່ມີໃຜເທິງແຜ່ນໂລກທີ່ເປັນເຫມືອນລາວ, ລາວເປັນຄົນ ບໍ່ມີຄວາມຜິດ ແລະລາວເປັນຄົນສັດຊື່, ລາວເປັນຄົນຂາບໄຫວ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຮັດຊົ່ວ."

⁹ແລ້ວຊາຕານໄດ້ທູນຕອບພຣະຢາເວວ່າ, “ໂຢບຂາບໄຫວ້ພຣະອົງໂດຍປາສະຈາກເຫດຜົນຢ່າງອັນບໍ່?”¹⁰ບໍ່ແມ່ນພຣະອົງຊົງກັນອະນາເຂດລ້ອມຮອບລາວ, ເຮືອນຂອງລາວ, ແລະລ້ອມຮອບທຸກຢ່າງຢ່າງນັ້ນບໍ່? ພຣະອົງໄດ້ຊົງອວຍພອນວຽກງານທຸກຢ່າງຂອງລາວ. ຝູງສັດຂອງລາວໃຫ້ມີຄວາມຈະເລີນຂຶ້ນໃນດິນແດນນັ້ນ.”¹¹ແຕ່ບັດນີ້ ຂໍພຣະອົງຊົງຍືນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຕະຕ້ອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເຂົ້າມີໄປ ແລະ ເບິ່ງວ່າເຂົາຈະບໍ່ປ່ອຍດ່າພຣະອົງຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງ.”¹²ພຣະຢາເວຊົງແກ່ຊາຕານວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ໂຢບມີກໍຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້ານັ້ນ.” ຂໍພຽງແຕ່ຕໍ່ລາວເອງ, ຢ່າຍືນມືຂອງເຈົ້າແຕະຕ້ອງລາວ.” ແລ້ວຊາຕານຈຶ່ງໄດ້ຈາກໄປຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ແລ້ວມາເຖິງມື້ຫນຶ່ງ ຂະນະທີ່ບັນດາລູກຊາຍ ແລະລູກສາວຂອງໂຢບ ກໍາລັງກິນ ແລະດື່ມເຫລືອກອະນຸພາບຢູ່ໃນເຮືອນຂອງອ້າຍກົກຂອງພວກເຂົາ.¹⁴ມີຜູ້ສົ່ງຂ່າວຄົນຫນຶ່ງແລ່ນມາຫາໂຢບ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຝູງຈຶ່ງຫັກຫລາຍກໍາລັງໂຖນາ ແລະ ຝູງລໍກໍາລັງກິນຫຍ້າຢູ່ຂ້າງໆ.”¹⁵ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີ ແລະ ປຸ່ນເອົາຈຶ່ງກັບລໍຫຼັງຫມົດໄປ. ຄົນເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າຄົນຮັບໃຊ້ທັງຫມົດດ້ວຍດາບ. ມີຂ້າໜ້ອຍຄົນດຽວ ທີ່ລອດຊີວິດຫນີມາບອກທ່ານໄດ້.”

¹⁶ໃນຂະນະທີ່ລາວກໍາລັງເວົ້າຢູ່ນັ້ນ, ກໍມີອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເຈົ້າມາ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ໄຟຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າ ແລະ ໄດ້ເຜົາໄຫມ້ຝູງແກະ ແລະ ບັນດາຫາດທັງຫມົດ. ຍັງຂ້າໜ້ອຍພຽງຄົນດຽວທີ່ລອດຊີວິດຫນີມາບອກທ່ານ.”¹⁷ໃນຂະນະທີ່ເຂົາກໍາລັງເວົ້າຢູ່ນັ້ນ, ກໍມີອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ມີຄົນຄົນເດອາໄດ້ຕັ້ງເປັນສາມກຸ່ມ ໄດ້ເອົາໂຈມຕີຝູງອູດ ແລະ ໄດ້ເອົາພວກມັນໄປ ສໍາລັບພວກທາດທັງຫລາຍ ຄົນຄົນເດອາໄດ້ຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍຄົມດາບ. ຍັງຂ້າໜ້ອຍພຽງຄົນດຽວທີ່ລອດຊີວິດຫນີມາບອກທ່ານ.”

¹⁸ໃນຂະນະທີ່ລາວກໍາລັງເວົ້າຢູ່ນັ້ນ, ກໍມີອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຟ້າວເຂົ້າມາ ແລະເວົ້າວ່າ, “ບັນດາລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວທີ່ກໍາລັງກິນ ແລະດື່ມເຫລືອກອະນຸພາບຢູ່ເຮືອນຂອງອ້າຍກົກຂອງພວກເຂົານັ້ນ.¹⁹ໄດ້ມີລົມແຮງໄດ້ພັດມາຈາກຖິ່ນທຸລະກັນດານ ແລະ ໄດ້ພັດປະທະເຮືອນຊານນັ້ນທັງສີ່ດ້ານ, ຈົນເຮືອນພັງລົມທັບຄົນຫນຸ່ມສາວທັງຫລາຍແລະ ພວກເຂົາຕາຍ. ຍັງຂ້າໜ້ອຍພຽງຄົນດຽວທີ່ລອດຊີວິດຫນີມາບອກທ່ານ.”

²⁰ແລ້ວໂຢບຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ຈິກເສືອຄຸມຂອງເຂົາ, ແຖຜົມຂອງເຂົາ, ກົມຫນ້າລົງດິນ ແລະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ.²¹“ຂ້າໜ້ອຍເປັນຄົນຕົວເປົ່າ ເມື່ອຂ້າໜ້ອຍອອກມາຈາກທ້ອງແມ່ຂອງຂ້າໜ້ອຍ, ແລະຂ້າໜ້ອຍຈະເປັນຄົນຕົວເປົ່າຈະກັບທີ່ນັ້ນ. ຄືພຣະຢາເວຜູ້ຊົງໃຜດປະທານ, ແລະ ຄືພຣະຢາເວຜູ້ກໍຊົງເອົາຄືນໄປ. ຂໍສາທຸກພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ.”²²ໃນເຫດທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້, ໂຢບກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ, ຫລືບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດ ພຣະເຈົ້າວ່າຊົງກະທຳຜິດເລີຍ.

2 ¹ແລ້ວກໍເຖິງວັນທີ່ບັນດາລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ. ຊາຕານກໍມາພໍ້ພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະຢາເວດ້ວຍ. ພຣະຢາເວຊົງເວົ້າກັບຊາຕານວ່າ, “ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ?” ຊາຕານຈຶ່ງໄດ້ທູນຕອບພຣະຢາເວ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ພະເນຈອນໄປເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຈາກໄປໆມາໆ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.”

³ພຣະຜູ້ຢາເວຊົງກ່າວແກ່ມານຊາຕານວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເຫັນໂຢບ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຫລືບໍ່? ໃນໂລກນີ້ ບໍ່ມີໃຜເຫມືອນກັນກັບລາວ, ລາວເປັນຄົນສັດຊື່ ແລະລາວເປັນຄົນດີ, ຜູ້ທີ່ຂາບໄຫວ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຮັດຊົວ. ລາວຍັງຢືດຫມັ້ນຕໍ່ຄວາມສັດຊື່ຂອງລາວ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຊັກຊວນເຮົາໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບລາວ, ເພື່ອທຳລາຍລາວໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ.”

⁴ມານຊາຕານໄດ້ທູນຕອບພຣະຢາເວ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຫນຶ່ງແທນຫນຶ່ງ, ໂດຍແທ້, ຄົນຫນຶ່ງຄົນຈະສະຫລະທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີເພື່ອທຶດແທນຊີວິດຂອງລາວ.”⁵ແຕ່ບັດນີ້ ຂໍຊົງຢຽດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຕະຕ້ອງກະດູກ ແລະ ຊີນຂອງລາວ, ແລະເບິ່ງວ່າລາວຈະປ່ອຍດ່າພຣະອົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງຫລືບໍ່.”⁶ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງກ່າວຕໍ່ພະຍາມານວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງເຈົ້າ; ມີພຽງຊີວິດຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຢາຂ້າລາວ.”

⁷ແລ້ວມານຊາຕານໄດ້ຫນີອອກຈາກພຣະພັກຂອງພຣະຢາເວ. ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຢບເປັນຝຣັ່ງຮ້າຍຕັ້ງແຕ່ຕົນໄປຈົນເຖິງຫົວຂອງລາວ. ໂຢບ ຈຶ່ງໄດ້ເອົາຫມໍ້ທີ່ແຕກເປັນປ່ຽງມາຊຸດຕາມຕົວຂອງລາວ, ແລະ ເຂົາໄດ້ນັ່ງຢູ່ຫ່າມກາງກອງຂີ້ເຖົາ.

⁹ແລ້ວເມຍຂອງລາວ ໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ເຈົ້າຈະຍັງຈະຍືດຫມັ້ນໃນຄວາມສັດຊື່ຂອງເຈົ້າຢູ່ບໍ່? ຂໍໃຫ້ປ່ອຍດ່າພຣະເຈົ້າ ແລະຕາຍເສຍ.”¹⁰ແຕ່ໂຢບໄດ້ຕອບນາງວ່າ, “ເຈົ້າເວົ້າເຫມືອນຢັງໄຮ້ຮ້າຍເວົ້າ. ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ດີຈາກພຣະເຈົ້າປະທານ ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ບໍ່ດີບາງເທື່ອບໍ່?”

ໃນເຫດການທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້, ໂຢບກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າສິ່ງໃດປະຫມາດພຣະເຈົ້າເລີຍ.

¹¹ເມື່ອມັດສະຫາຍສາມຄົນຂອງໂຢບໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າບໍ່ດີທັງຫມົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບ. ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງໄດ້ມາຈາກສະຖານທີ່ຂອງພວກເຂົາ ຄືເອລີຟັດ ຊາວເມືອງເຕມານ ບິນດັດ ຊາວເມືອງຊອອ ແລະ ໂຊຟາ ຊາວເມືອງນາອາມາ. ພວກເຂົາ ກໍນັດກັນມາຢຽມຢາມລາວ ແລະ ເພື່ອເລົ່າໂລມຈິດໃຈລາວ.

¹²ເມື່ອພວກເຂົາເບິ່ງຈາກບ່ອນໄກ, ພວກເຂົາຈື່ງລາວບໍ່ໄດ້. ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງສຽງດັງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້; ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງເສື່ອຍຜ້າຂອງຕົນ ແລະ ຫວ່ານຂີ້ຝຸ່ນດິນເທິງອາກາດ ແລະເຫນືອຫົວຂອງພວກເຂົາ.¹³ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງນັ່ງຢູ່ເທິງພື້ນດິນຮ່ວມກັບໂຢບເປັນເວລາເຈັດມື້ເຈັດຄືນ. ໂດຍບໍ່ເວົ້າຫຍັງເລີຍກັບລາວ, ເພາະພວກເຂົາເຫັນໄດ້ເຫັນວ່າຄວາມໂສກເສົ້າຂອງລາວກໍຮຸນແຮງຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

3 ¹ຫລັງຈາກນີ້, ໂຢບກໍເປີດປາກຂອງລາວ ແລະ ປ້ອຍດ່າວັນທີ່ລາວເກີດມາ.²ລາວເວົ້າວ່າ,³“ຂໍໃຫ້ວັນນັ້ນທີ່ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ເກີດມາ ຈົງພົນາດ, ຄຳຄືນທີ່ໄດ້ກ່າວ, ‘ເດັກຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເກີດມາ.’”

⁴ຂໍໃຫ້ວັນນັ້ນຈົງມີດມິດ; ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈາກເບື້ອງເທິງຢາລະນຶກເຖິງວັນນັ້ນອີກ, ຢ່າໃຫ້ແສງສະຫວ່າງສ່ອງໃນວັນນັ້ນ.⁵ຂໍໃຫ້ຄວາມມີດມິດ ແລະ ເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍຮຽກຮ້ອງສິດທິເຫນືອມັນ. ຂໍໃຫ້ເມກປົກຄຸມເຫນືອມັນ; ຂໍໃຫ້ທຸກສິ່ງເຮັດໃຫ້ວັນນັ້ນມີດມິດ ເປັນຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງແທ້ຈິງ.

⁶ໃນຄຳຄືນນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ຄວາມມີດມິດເຂົ້າມາຢຶດຄອງມັນ. ຂໍໃຫ້ມັນບໍ່ມີຄວາມຊືນຊົມຍິນດີໃນທ່າມກາງບັນດາກາງເວັນຂອງປີນັ້ນ; ຂໍໃຫ້ມັນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ການນັບຈຳນວນເດືອນທັງຫລາຍ.⁷ເບິ່ງແມ, ຂໍໃຫ້ຄືນນັ້ນ ເປັນຫມົດ; ປາສະຈາກຄວາມມ່ວນຊື່ນຂຶ້ນມາພາຍໃນມັນ.

⁸ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາສາບແຊ່ງວັນນັ້ນ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ວິທີຄວບຄຸມເລວີໄດ້.⁹ຂໍໃຫ້ດວງດາວທັງຫລາຍຂອງແສງສະຫວ່າງໃນວັນນັ້ນມີດມິດ. ຂໍໃຫ້ວັນນັ້ນເບິ່ງແສງອະລຸນ, ແຕ່ຫາບໍ່ພໍ ຫລື ບໍ່ເຫັນເບື້ອງຕາຂອງແສງອະລຸນ.¹⁰ເພາະມັນບໍ່ປົດປະຕູໃນທ້ອງຂອງແມ່ຂອງຂ້າໜ້ອຍ, ແລະ ເພາະມັນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອງຄວາມລຳບາກໃຫ້ພົນສາຍຕາຂອງຂ້າໜ້ອຍ.

¹¹ເປັນຫຍັງຂ້າໜ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຕາຍເສຍຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງແມ່? ເປັນຫຍັງວິນຍານຂອງຂ້າໜ້ອຍບໍ່ອອກຈາກຮ່າງກາຍ ເມື່ອແມ່ຂອງຂ້າໜ້ອຍໃຫ້ກຳເນີດຂ້າໜ້ອຍ?

¹²ເປັນຫຍັງຫົວເຂົາຂອງແມ່ຂອງຂ້າໜ້ອຍຈຶ່ງຮູ້ມູມຂ້າໜ້ອຍໄວ້? ເປັນຫຍັງຊວງເອິກຂອງແມ່ຂອງຂ້າໜ້ອຍຈຶ່ງໃຫ້ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ກິນນົມ?

¹³ເພາະບັດນີ້ ຂ້າໜ້ອຍກໍລັງຈະໄດ້ນອນລົງຢ່າງສະຫງົບ. ຂ້າໜ້ອຍຈະນອນຫລັບ ແລະພັກຜ່ອນ.¹⁴ພ້ອມກັບບັນດາກະສັດ ແລະຜູ້ໃຫ້ຄຳປຶກສາທັງ-ຫລາຍໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ຜູ້ທີ່ສ້າງຊຸດຝັງສືບສຳລັບພວກເຂົາເອງວ່າ ບັດນີ້ຢູ່ໃນການທຳລາຍ.

¹⁵ຫລືຂ້າໜ້ອຍກໍລັງຈະນອນລົງພ້ອມກັບບັນດາເຈົ້າຊາຍທີ່ເຄີຍມີຄຳ, ຢູ່ທີ່ເຮືອນທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ຖືກເຮັດໃຫ້ເຕັມໄປດ້ວຍເງິນ.¹⁶ຫລືວ່າຂ້າໜ້ອຍຫນ້າຈະຕາຍຕອນເກີດມາ, ເປັນເຫມືອນເດັກໜ້ອຍທີ່ບໍ່ມີວັນໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງ.

¹⁷ທີ່ນັ້ນຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈາກຄວາມທຸກຍາກ; ທີ່ນັ້ນຄົນທີ່ອ່ອນລ້າໄດ້ຢຸດພັກຜ່ອນ.¹⁸ທີ່ນັ້ນຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງໄດ້ສະຫງົບສຸກດ້ວຍກັນ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຮ້າຍຂອງຜູ້ກົດຂີ່ຫາດ.¹⁹ທັງຜູ້ເລັກນ້ອຍ ແລະທັງຜູ້ໃຫຍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ຫາດກໍ່ເປັນອິສະຫລະຈາກເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາ.
²⁰ເປັນຫຍັງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມທຸກເວດທະນາຍັງໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ? ເປັນຫຍັງ ຈິ່ງໃຫ້ຊີວິດແກ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ມີໃຈຂົມຂືນ,²¹ ແກ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ລໍຄອຍຄວາມຕາຍໂດຍທີ່ມັນຍັງບໍ່ມາ; ແກ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ຂຸດຫາຄວາມຕາຍຫລາຍກວ່າຂຸດຫາຊັບສົມບັດທີ່ເຊື່ອງໄວ້ຫລື?²² ເປັນຫຍັງແສງສະຫວ່າງຈິ່ງສ່ອງມາໃຫ້ແກ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ຊົມຊືມຍິນດີຢ່າງຫລາຍ ແລະ ມີຄວາມສຸກ ເມື່ອເຂົາພົບອຸໂມງຝັ່ງສິບ?
²³ເປັນຫຍັງແສງສະຫວ່າງຈິ່ງສ່ອງມາໃຫ້ແກ່ຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ຖືກປິດຊັອນເອົາໄວ້, ຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ກັ່ນເອົາໄວ້?²⁴ ເພາະຂ້າ-ນ້ອຍຖອນຫາຍໃຈແທນການກິນອາຫານ; ການຮ້ອງໄຫ້ຂອງຂ້ານ້ອຍເທອກມາເຫມືອນນ້ຳໄຫລ.
²⁵ເພາະສິ່ງນັ້ນທີ່ຂ້ານ້ອຍຢ້ານກົວກໍ່ໄດ້ມາເຫນືອຂ້ານ້ອຍແລ້ວ; ສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ້ານກົວ ກໍ່ໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ.²⁶ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບ, ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢຸດພັກຜ່ອນ; ແຕ່ຄວາມຍາກລຳບາກກັບມາແທນທີ່."

4 ¹ຕໍ່ມາເອລີຟັດ ຊາວເຕມານໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²ຖ້າຫາກມີຄົນພະຍາຍາມເວົ້າກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມອິດທິພົນບໍ່?
ແຕ່ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດຢຸດການເວົ້າຂອງເຂົາເອງໄດ້?³ ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າໄດ້ສັງສອນມາຫລາຍແລ້ວ; ເຈົ້າໄດ້ເສີມກຳລັງມືທີ່ອ່ອນແຮງ.
⁴ຖ້ອຍຄຳຂອງເຈົ້າໄດ້ຫນຸນໃຈຄົນທີ່ກຳລັງຈະລົມລົງ; ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາຫົວເຂົາທີ່ອ່ອນເປ້ຍໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.⁵ ແຕ່ບັດນີ້ ຄວາມຍາກລຳບາກໄດ້ມາຖືກເຈົ້າແລ້ວ; ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອ່ອນແຮງໄປ; ມັນແຕ່ຕ້ອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າກໍ່ທຸກທໍລະມານ.⁶ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຢ່າເກງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມຫມັ້ນໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເຈົ້າທີ່ເປັນຄວາມຫວັງຂອງເຈົ້າບໍ່?
⁷ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຄິດເຖິງສິ່ງນີ້, ມີໃຜທີ່ເຄີຍຖືກລົງໂທດເມື່ອເຂົາບໍ່ມີຄວາມຜິດຫລື? ຫລືມີເວລາໃດທີ່ຄົນຊອບທັມແຕ່ໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດ?⁸ ຕາມສິ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນມາ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄຖ່ຄວາມຜິດ, ຫວ່ານຄວາມເດືອນຮ້ອນ ແລະ ກໍ່ຕ້ອງເກັບກ່ຽວສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.⁹ ໂດຍລົມພະຍຸຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈິ່ງພິນາດ; ໂດຍການລະບາຍລົມແຫ່ງພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາກໍ່ຖືກເຜົາຜານໄປ.
¹⁰ສຽງແຜດຮ້ອງຄວນຄາງຂອງສິ່ງ, ສຽງຂອງສິ່ງຮ້າຍ, ແຂ້ວຂອງບັນດາສິ່ງໂຕຫຸ່ນ - ພວກມັນຖືກທຳລາຍ.¹¹ ສິ່ງໂຕພິນາດເພາະຂາດເຫຍື່ອ; ບັນດາລູກຂອງມັນ ຖືກເຮັດໃຫ້ກະຈັດກະຈາຍໄປທຸກໆບ່ອນ.
¹²ບັດນີ້ ເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ໄດ້ມາເຖິງຂ້ອຍຢ່າງເປັນຄວາມລັບ, ແລະຫຼຸຂອງຂ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງກະຊິບກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ.
¹³ດັ່ງຝັນຮ້າຍທີ່ກຸກກວນຂ້ອຍນອນຕອນກາງຄືນ, ເມື່ອຄົນກຳລັງນອນລັບຕື່ນຕົກໃຈ.
¹⁴ໃນຍາມຄຳຄືນເມື່ອຄວາມຢ້ານກົວ ແລະການຕົວສັນເຫນືອຂ້ານ້ອຍ ແລະ ກະຕຸກທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ຖືກສັ່ນສະທ້ານ.¹⁵ ເມື່ອມີວິນຍານດວງໜຶ່ງໄດ້ພັດຫນ້າຂ້ານ້ອຍໄປ, ແລະຂຶ້ນຫນັງຂອງຂ້ານ້ອຍ ກໍ່ລຸກດ້ວຍຄວາມຕຶກໃຈ.
¹⁶ວິນຍານດວງນັ້ນໄດ້ຍືນຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຈ້ອງເບິ່ງລັກສະນະຂອງວິນຍານນັ້ນໄດ້, ມີຮູບຮ່າງໜຶ່ງຢູ່ຕ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍ; ມີຄວາມງຽບ, ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງດັ່ງອອກມາວ່າ:¹⁷ "ມະນຸດທີ່ຕ້ອງການຕາຍສາມາດເປັນຜູ້ຄົນຊອບທັມໄດ້ຫລາຍກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດນັ້ນບໍ່? ມະນຸດຄົນໜຶ່ງສາມາດເປັນຜູ້ບໍ່ອິສຸດກວ່າພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຂົາຢ່າງນັ້ນບໍ່?
¹⁸ເບິ່ງແມ, ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈແກ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ; ຖ້າພຣະອົງກ່າວກ່າວໂທດເຫວະດາເຫລົ່ານັ້ນຂອງພຣະອົງວ່າ, ໂງ່ຮ້າ.
¹⁹ແລ້ວມັນຈະຍິ່ງເປັນຈິງຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ ຫລືສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສໃນເຮືອນສ້າງດ້ວຍດິນຫນຽວ, ຄົນທີ່ຖານຮາກຂອງເຂົາເປັນຂີ້ຝຸນ, ຄົນທີ່ຖືກບິບເຫມືອນບິບແມງເມົາ.
²⁰ໃນຊ່ວງລະຫວ່າງຕອນເຊົ້າ ແລະຕອນແລງພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ; ພວກເຂົາພິນາດໂດຍປາສະຈາກຄົນໃດສິ່ງເກດເຫັນພວກເຂົາ.
²¹ສາຍເຕັນທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກແກ້ອອກຈາກທຳມາກາງພວກເຂົາຫລື? ພວກເຂົາຕາຍ, ພວກເຂົາຕາຍໄປໂດຍປາສະຈາກປັນຍາ."

5 ¹ຮ້ອງອອກດຽວນີ້; ມີຜູ້ໃດຈະຕອບເຈົ້າບໍ່? ຜູ້ບໍ່ອິສຸດຄົນໃດທີ່ເຈົ້າຈະຫັນໄປຫາບໍ່?² ເພາະຄວາມໂກດເຄື່ອງຂ້າຄົນໂງ່; ຄົນອິດສາຂ້າຄົນບໍ່ຮູ້ສຳນຶກ.
³ຂ້ານ້ອຍເຄີຍເຫັນຄົນໂງ່ຮ້າເຖິງຮາກ, ແຕ່ຫັນໃດນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍ່ໄດ້ໄດ້ແຊ່ງສາບຢ້ານຂອງເຂົາ.
⁴ບັນດາລູກຫລານຂອງລາວຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຄວາມປອດພ້ອມ; ພວກເຂົາຖືກກະບົດບົບທີ່ຢູ່ປະຕູເມືອງ. ບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍກູ້ພວກເຂົາໄດ້.⁵ ຄົນຜູ້ອິດຢາກກໍ່ເຂົ້າ ຈະກິນພືດຜົນ ທີ່ເກັບກ່ຽວຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເກັບພືດຜົນແມ້ແຕ່ເມັດທີ່ຕິກທຳມາກາງພຸ່ມຫນາມ. ຄົນທີ່ຫົວກະຫາຍ - ກຳຖະຫນາຄວາມຫມັ້ນຄົງຂອງພວກເຂົາ.
⁶ເພາະຄວາມລຳບາກທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ງອກອອກມາຈາກດິນ; ຫລືຄວາມທຸກຍາກບໍ່ໄດ້ງອກມາຈາກພື້ນດິນ.⁷ ແຕ່ມະນຸດທັງປວງເກີດມາເພື່ອຄວາມຍາກລຳບາກ, ເຫມືອນກັບແປວໄຟຍ່ອມປົວຂຶ້ນຈາກກອງໄຟ.
⁸ແຕ່ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າ; ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍຈະມອບເລື່ອງລາວຂອງຂ້ານ້ອຍ—⁹ພຣະອົງຜູ້ຊົງກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆທີ່ອິສະຈັນຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ.¹⁰ ພຣະອົງຊົງປະທານຝັນຕິກລົງມາເທິງແຜ່ນດິນ, ແລະຊົງໃຫ້ນ້ຳຝັນຫົດທຶນາທັງຫລາຍ.
¹¹ພຣະອົງຊົງເຮັດແບບນີ້ ເພື່ອຍົກຄົນຕ່ຳຕ້ອຍໃຫ້ສູງຂຶ້ນ; ເພື່ອຍົກຊູຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໂສກເສົ້າເສຍໃຈໃຫ້ຢູ່ຢ່າງປອດພ້ອມ.¹² ພຣະອົງຊົງຂັດຂວາງເລັກນ້ອຍຂອງຄົນຫລອກລວງ, ເພື່ອມືຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງສຳເລັດໄດ້.¹³ ພຣະອົງໄດ້ວາງກິນອຸບາຍຄົນທີ່ສະຫລາດດ້ວຍການກະທຳອັນຫລອກລວງຂອງພວກເຂົາ; ແຜນການຕ່າງໆຂອງຄົນທີ່ບິດເບືອນກໍ່ເລັ່ງພວກເຂົາໄປສູ່ຈຸດຈົບ.
¹⁴ພວກເຂົາຜະເຊີນຫນ້າກັບຄວາມມືດໃນຊ່ວງເວລາກາງວັນ, ແລະໃນ ຊ່ວງເວລາກາງວັນເຫມືອນກັບມັນເປັນເວລາກາງຄືນ.¹⁵ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ວຍຄົນຍາກຈົນໃຫ້ຝັນຈາກຄວາມຕາຍ ດ້ວຍຄົມດາບຂອງພວກເຂົາ ແລະຄົນຂັດສິນຈາກມືຂອງຄົນທີ່ມີກຳລັງ.¹⁶ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຍາກຈົນຈິ່ງມີຄວາມຫວັງ, ແລະຄວາມຍຸຕິທັມປົດປາກຂອງນາງເອງ.
¹⁷ເບິ່ງແມ, ພຣະພອນເປັນຂອງຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕິສອນ; ດ້ວຍເຫດນີ້, ຂໍຢ່າໄດ້ດູຫມິນການຕິສອນຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງຍິ່ງໃຫຍ່.¹⁸ ເພາະພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ບາດເຈັບ ແລະ ຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງຜັນບາດແຜໃຫ້; ພຣະອົງຊົງໃຫ້ບາດແຜ ແລະ ຈາກນັ້ນມືຂອງພຣະອົງຊົງປົນປົວ.¹⁹ ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍເຈົ້າຈາກຄວາມທຸກຍາກທັງຢ່າງແລ້ວ; ແທ້ຈິງ, ໃນຄວາມທຸກຍາກເຈັດຢ່າງ; ບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວໃດທີ່ຈະແຕ່ຕ້ອງເຈົ້າໄດ້.
²⁰ເມື່ອມີການອິດຢາກ ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຕາຍ; ແລະ ໃນສິ່ງຄາມຈາກມືທີ່ມີດາບທັງຫລາຍ.²¹ ເຈົ້າຈະຖືກເຊື່ອງເອົາໄວ້ຈາກລົນທີ່ປະນາມ; ແລະເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານກົວການທຳລາຍເມື່ອວັນນັ້ນມາເຖິງ.²² ເຈົ້າຈະຫົວຂວັນການທຳລາຍ ແລະ ການອິດຢາກ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານກົວສັດປ່າທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ."

²³ ເພາະເຈົ້າຈະມີພັນທະສັນຍາກັບບັນດາກ້ອນຫີນໃນທຶນນາ, ແລະ ບັນດາສັດຮ້າຍຈະຜູກມິດກັບເຈົ້າ. ²⁴ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າຜ້າເຕັນຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມປອດພ້ອມ; ເຈົ້າຈະຍັງມາຢາມຝູງແກະຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສູນເສຍສິ່ງໃດໆເລີຍ. ²⁵ ເຈົ້າຈະຮູ້ດ້ວຍວ່າລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່, ເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນເຫມືອນຕີນຫຍ້າຢູ່ເທິງພື້ນດິນ; ²⁶ ເຈົ້າຈະມາເຖິງຫຼີກໂມງຝັ່ງສິບ, ເມື່ອເຈົ້າເຖົ້າແກ່ເຫມືອນເມັດເຂົ້າສຸກ ທີ່ຖືກນໍາມາຕາມເວລາຂອງມັນ. ²⁷ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ກວດສອບສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ມັນເປັນເຊັ່ນນີ້; ຈິ່ງຟັງໃຫ້ດີ, ແລະຮູ້ສິ່ງນີ້ເພື່ອຕົວຂອງເຈົ້າເອງ ເຖິນ."

6 ¹ ແລ້ວໂຢບຈຶ່ງຕອບວ່າ ແລະ ເວົ້າວ່າ, ² "ໂອ, ຖ້າພຽງຄວາມເສົ້າໂສກຂອງຂ້ານ້ອຍ; ໄດ້ຮັບການຊັງນ້ຳຫນັກ; ຖ້າເອົາຄວາມລຳບາກຍາກເຂັນຂອງຂ້ານ້ອຍມາວາງໃສ່ໄວ້ໃນຕາຊິງ! ບັດນີ້ ມັນຄົງຈະຫນັກຍິ່ງກວ່າດິນຊາຍໃນທະເລ. ນັ້ນຈຶ່ງເປັນສາເຫດທີ່ຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຂາດການຕຶກຕອງ."

⁴ ເພາະທະນູທັງຫລາຍຂອງອົງຜູ້ຊົງມີອິດທານພາບກໍຢູ່ໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍດື່ມຢາພິດ; ຄວາມຫນ້າຢ້ານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຈັດແຖວເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ. ⁵ ລວງປ່າຈະຮ້ອງຢ່າງສືນຫວັງ ເມື່ອມັນມີຫຍ້າກິນນັ້ນຫລື? ຫລືງຜູ້ອ່ອນເພຍດ້ວຍຄວາມຫົວເມື່ອມັນມີເຝືອງໃຫ້ກິນບໍ່? ⁶ ຈະກິນສິ່ງທີ່ຈິດໂດຍບໍ່ໃສ່ເກືອໄດ້ບໍ່? ຫລືເຂົ້າຂາວນັ້ນມີອິດແຊບຫລື?

⁷ ຂ້ານ້ອຍປະຕິເສດບໍ່ແຕ່ຕ້ອງສົງເຫລົ່ານັ້ນ; ກັບເປັນອາຫານເຫລົ່ານັ້ນ ເປັນຫນ້າລັງກຽດສຳລັບຂ້ານ້ອຍ. ⁸ ໂອ, ຂ້ານ້ອຍມີຄຳຮ້ອງຂໍ; ໂອ, ຫົວພຣະເຈົ້າຈະປຣະທານສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍປາຖະຫນາໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ⁹ ມັນຄົງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍທີ່ຈະບິບຄັນຂ້ານ້ອຍ, ຫົວພຣະອົງຈະໃຊ້ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕັດຂ້ານ້ອຍອອກໄປຈາກຊີວິດນີ້!

¹⁰ ຂໍໃຫ້ສິ່ງນີ້ເປັນການປອບໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ—ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍເຈັບປວດຢ່າງແສນສາຫັດ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການບັນເທົາລົງ: ຫລືຂ້ານ້ອຍບໍ່ປະຕິເສດພຣະຄຳຂອງອົງບໍ່ອີ່ສຸດນັ້ນ. ¹¹ ແມ່ນຫຍັງຄືກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຫລືຂ້ານ້ອຍສົມຄວນຖອຍຫລື? ຈຸດອາວະສານຂອງຂ້ານ້ອຍແມ່ນຫຍັງ, ຫລືຂ້ານ້ອຍຈະຕໍ່ຊີວິດຂອງຂ້ອຍອອກໄປໄດ້?

¹² ກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນກຳລັງຂອງບັນດາກ້ອນຫີນບໍ່? ຫລືເນື້ອຫນັງຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດຈາກທອງເຫລືອງຫລືຢາງໃດ? ¹³ ມັນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງຫລືທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຊ່ວຍເຫລືອອັນໃດໃນຕົວເອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະສະຕິປັນຍາກໍຖືກໄລ່ອອກຈາກຂ້ານ້ອຍແລ້ວ?

¹⁴ ຕໍ່ຄົນທີ່ລົມລົງ, ເພື່ອນໆຂອງເຂົາຄວນສະແດງຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ລາວ; ແມ່ແຕ່ລາວຜູ້ທີ່ປະຖິ້ມຄວາມຢາກເກງຂອງອົງຜູ້ມີອິດທານພາບກໍຕາມ. ¹⁵ ແຕ່ພິນ້ອງທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຊື່ສັດແກ່ຂ້ານ້ອຍ ທີ່ເປັນເຫມືອນສາຍນ້ຳເຫຼືອດແຫ້ງ, ເປັນເຫມືອນສາຍນ້ຳທີ່ເຫຼືອດຫາຍໄປສູ່ຄວາມເປົາຫວ່າງ.

¹⁶ ຊຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ມີດທຶບເພາະນ້ຳກ້ອນປົກຄຸມພວກມັນ, ແລະເພາະມີຫົວມະຫາເຊືອງຢູ່ພາຍໃນພວກມັນ. ¹⁷ ເມື່ອພວກມັນລະລາຍ, ພວກມັນກໍຫາຍໄປ; ເມື່ອອາກາດຮ້ອນ, ພວກມັນລະລາຍໄຫລອອກໄປຈາກຫີນຂອງພວກມັນ.

¹⁸ ພວກຫມູ່ຄົນທີ່ເດີນທາງໄປ ຕາມທາງຂອງພວກເຂົາຊອກຫານ້ຳ; ພວກເຂົາພະເນຈອນເຂົ້າໄປໃນດິນແດນທີ່ແຫ້ງແລ້ງຫ່ຽວແຫ້ງ. ¹⁹ ພວກຫມູ່ຄົນຈາກເມືອງເຕມາຫລວງເບິ່ງໄປ ຫີນິນໃນຂະນະທີ່ສະຫາຍທັງຫລາຍແຫ່ງເຊບາ ກໍຫວັງໃນສິ່ງດຽວກັນ. ²⁰ ພວກເຂົາຕ້ອງພິດຫວັງເພາະພວກເຂົາຫມັ້ນໃຈວ່າຈະໄດ້ພົບນ້ຳ. ພວກເຂົາໄດ້ໄປເຖິງບ່ອນນັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຖືກຫລອກ.

²¹ ເພາະເວລານີ້ ພວກເຈົ້າຄືເພື່ອນທັງຫລາຍກໍບໍ່ມີຄວາມຫມາຍສຳລັບຂ້ອຍ; ພວກເຈົ້າເຫັນຄວາມລຳບາກຍາກເຂັນຂອງຂ້ອຍ ແລະຄວາມຢ້ານກົວ.

²² ຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າວ່າ 'ຂໍຂອງຂວັນໃຫ້ຂ້ອຍແດ່?' ຫລື 'ຂໍສິນບິນຈາກຊັບສິນຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຂ້ອຍ?' ²³ ຫລື 'ຂໍຊ່ວຍຂ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງສັດຕູ?' ຫລື 'ຂໍໄຖ່ຂ້ອຍຈາກມືຂອງພວກຜູ້ມີອຳນາດບໍ່?'

²⁴ ສອນຂ້ານ້ອຍແດ່, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຢຶດຫມັ້ນໃນສັນຕິສຸກຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າ ຂ້ານ້ອຍຜິດໃນເລື່ອງໃດ. ²⁵ ຖ້ອຍຄຳຄວາມຈິງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດຈິງຫລື! ແຕ່ການໄດ້ແຍ້ງຕ່າງໆຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຈິງແລ້ວເປັນການຕໍານິ້ຍຂ້ອຍວ່າ ມີຄວາມຜິດແນວໃດ?

²⁶ ພວກເຈົ້າວາງແຜນທີ່ຈະເມີນເສີຍຄຳປາໄສຂອງຂ້ອຍຫລືບໍ່, ປະຕິບັດຕໍ່ຄຳປາໄສທັງສິນຂອງຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຫມິດຫວັງເຫມືອນກັບສາຍລົມບໍ່?

²⁷ ແຕ່ຈິງແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຈັບສະຫລາກເພື່ອເອົາລູກກຳຜ້າ, ແລະ ຕໍ່ລອງລາຄາເພື່ອຂອງພວກເຈົ້າເຫມືອນກັບເຂົ້າເປັນສິນຄ້າ.

²⁸ ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້, ຂໍເບິ່ງຂ້ອຍ ເພາະແນ່ນອນທີ່ຂ້ອຍຈະບໍ່ຂີ້ຕົວະຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ. ²⁹ ຂໍຈົງຄົນມາຄິດໃຫມ່ເຖິນ, ຂ້ອຍຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າ; ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ເປັນທັມກັບພວກເຈົ້າເລີຍ; ຈົ່ງຫລີກລ່ວງ, ຂໍຄົນມາຄິດໃຫມ່ເຖິດ, ເພາະເລື່ອງລາວຂອງ ຂ້ອຍກໍຊອບທັມຢູ່. ³⁰ ລົນຂອງຂ້ອຍມີຄວາມຊົດຊຳບໍ່? ປາກຂອງຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ອິດຊາດສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ປອງຮ້າຍໄດ້ແມ່ນບໍ່?

7 ¹ "ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກຫນັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່? ມີທັງຫລາຍຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນເຫມືອນມີທັງຫລາຍ ຂອງຄົນທີ່ເປັນລູກຈ້າງຄົນຫນຶ່ງບໍ່? ² ເຫມືອນກັບລູກຈ້າງຄົນຫນຶ່ງ ກັບລູກຈ້າງຄົນຫນຶ່ງທີ່ຄອຍຖ້າຄຳແຮງງານຂອງຕົນ—³ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ອິດທິນຕໍ່ເດືອນທັງຫລາຍແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບມອບຄືນທັງຫລາຍທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ.

⁴ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍນອນລົງ, ຂ້ານ້ອຍກ້າວກັບຕີນເອງວ່າ, 'ເມື່ອໃດຫມັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະເມື່ອໃດທຶກາງຄົນນັ້ນຈະຜ່ານພື້ນໄປ?' ຂ້ານ້ອຍກໍພົບໄປພົກມາຈົນຮຸ່ງເຊົາ. ⁵ ເມື່ອຫນຶ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຫນອນ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຂີ້ຝຸນ; ບາດແຜໃນ ເນື້ອຫນັງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຫ່ຽວແຫ້ງໄປ ແລະມີນ້ຳຫນອງໄຫລອອກມາ

⁶ ມີທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ກໍໄວກວ່າກະສວຍທີ່ຜ້າຂອງຊ່າງທໍ; ແລະພວກມັນຜ່ານໄປໂດຍສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຂາດຄວາມຫວັງ. ⁷ ພຣະເຈົ້າ, ຊົງເອີ້ນມາເພື່ອໃຫ້ຈິດຈຳວ່າຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນພຽງລົມຫາຍໃຈ; ຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ດີອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ.

⁸ ດວງຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເບິ່ງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຊົງເບິ່ງຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ; ດວງຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະຢູ່ເຫນືອຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ເສຍແລ້ວ.

⁹ ເຫມືອນກັບກ້ອນເມກທີ່ຖືກສະລາຍຈາກໄປ ແລະ ຈາກຫາຍໄປສິ້ນໃດ, ດັ່ງບຸກຄົນທີ່ລົງໄປສູ່ແດນຄົນຕາຍກໍບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາສັນນັ້ນ. ¹⁰ ລາວຈະບໍ່ກັບໄປເຮືອນຂອງຕົນອີກ; ຫລືສະຖານທີ່ຂອງລາວກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ໄປອີກເລີຍ.

¹¹ ເພາະສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຫມາປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າດ້ວຍຄວາມທຸກແສນຣະທົມໃນວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະຈົມດ້ວຍຄວາມຂົມຂຶ້ນໃນຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ. ¹² ຂ້ານ້ອຍເປັນທະເລ ຫລື ເປັນສັດຮ້າຍແຫ່ງທະເລທີ່ພຣະອົງຊົງວາງເວນຍາມໄວ້ ເພື່ອປົກປ້ອງເຫນືອຂ້ານ້ອຍນັ້ນຫລື?

¹³ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເວົ້າວ່າ, 'ຕຽງຂອງຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ຄວາມສະບາຍແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ແລະຕັ້ງອີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ຈະບັນເທົາການຮ້ອງທຸກຂອງຂ້ານ້ອຍ,' ¹⁴ ແລ້ວພຣະອົງກໍເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ້ານກົວດ້ວຍຄວາມຝັນທັງຫລາຍ ແລະຊົງຊໍ່ຂ້ານ້ອຍ ໂດຍຜ່ານທາງນິມິດທັງຫລາຍ. ¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເລືອກການຮັດຄໍຕາຍ ແລະຄວາມຕາຍຊົງຕົກວ່າການມີຊີວິດຢູ່ ກັບກະດູກເຫລົ່ານີ້ຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁶ ຂ້ານ້ອຍເບື້ອງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປາຖະຫນາມີຊີວິດຢູ່ສະເຫມີໄປ; ຂໍຊົງປ່ອຍຂ້ານ້ອຍໄວ້ພຽງລຳພັງເຖິດ ເພາະວັນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນແຕ່ພຽງສິ່ງທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ. ¹⁷ ມະນຸດເປັນສິ່ງໃດ ຫົວພຣະອົງຊົງສົມຄວນເອົາໃຈໃສ່ລາວ, ຫົວພຣະອົງຊົງສົມຄວນຈະມີໃຈຈິດຈໍກັບລາວ.

¹⁸ ຫົວພຣະອົງສົມຄວນເຝົ້າເບິ່ງລາວທຸກເຊົ້າ ແລະທົດສອບລາວທຸກເທື່ອຫລື?

¹⁹ອີກດິນປານໃດ ທີ່ມັນຈະຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ຈະຊົງເບິ່ງຫນີໄປຈາກຂ້າມ້ອຍ, ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະປ່ອຍຂ້າມ້ອຍໄວ້ຕາມລຳພັງ ເພື່ອຂ້າມ້ອຍຈະກິນນ້ຳລາຍຂອງຕົນລົງຄໍໄດ້.²⁰ ເຖິງແມ່ນ ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບໄປ, ແລ້ວການກະທຳອັນໃດທີ່ເຮັດພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງປົກປັກຮັກສາມະນຸດທັງຫລາຍ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າມ້ອຍເປັນເປົ້າຂອງພຣະອົງ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າມ້ອຍຈຶ່ງເປັນພາລະຫນັກສຳລັບພຣະອົງ?

²¹ເປັນຫຍັງພຣະອົງບໍ່ອະພິຍາຍແກ່ການລະເມີດຂອງຂ້າມ້ອຍ ແລະ ນຳເອົາຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຂ້າມ້ອຍອອກໄປຫລື? ເພາະບັດນີ້ ຂ້າມ້ອຍຈະນອນລົງໃນຂີ້ຝຸ່ນດິນ; ພຣະອົງຈະໄດ້ສະແຫວງຫາຂ້າມ້ອຍຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ, ແຕ່ຂ້າມ້ອຍຈະບໍ່ຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວ.”

8 ¹ແລ້ວບິນດັດຄົນຊູດາໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ,²“ເຈົ້າຈະເວົ້າຢ່າງນີ້ຢູ່ອີກດິນປານໃດ? ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າຈະເປັນລົມພາຍຸດິນປານໃດ?³ພຣະເຈົ້າໄດ້ປັນປ່ວນຄວາມຍຸຕິທັມບໍ່? ຫລື ອົງຜູ້ມີອິດທານພາບປັນປ່ວນຄວາມທ່ຽງທັມບໍ່?

⁴ບັນດາລູກທັງຫລາຍຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ; ພວກເຮົາຮູ້ເລື່ອງນີ້, ເພາະພຣະອົງມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

⁵ຖ້າເຈົ້າຈະຫມັ້ນສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳການອ້ອນວອນຂອງເຈົ້າຕໍ່ອົງຜູ້ມີອິດທານພາບ

⁶ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ ທ່ຽງທັມແທ້, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະຊົງປຸກພຣະອົງໃຫ້ຕົນຂຶ້ນ ເພື່ອເຈົ້າແນ່ນອນ ແລະ ຊົງຟື້ນຄົນສູ່ສະຖານທີ່ອັນຄວາມຊອບທັມຂອງເຈົ້າ.

⁷ເຖິງແມ່ນວ່າ ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເຈົ້າຈະເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ສະຖານະຕອນທ້າຍຂອງເຈົ້າຈະຍັງຄົງຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍກ່ວາ.

⁸ຂໍຈົງຖາມຄົນບູຮານເບິ່ງ, ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງທີ່ບັນບັນພະບູຮຸດທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້.⁹(ພວກເຮົາພຽງແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເກີດມືວານນີ້ ເພາະມີທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ເປັນພຽງແຕ່ເງົາ).¹⁰ພວກເຂົາຈະບໍ່ສອນເຈົ້າ ແລະ ບອກເຈົ້າຫລື?

ພວກເຂົາຈະບໍ່ເວົ້າຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆຈາກຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່?

¹¹ຕົນກົກສາມາດເຕີບໂຕໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຢຶງໄດ້ບໍ່? ຕົນອ້າຈະງອກງາມໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີນ້ຳໄດ້ບໍ່?¹²ໃນຂະນະທີ່ພວກມັນຍັງຄົງຂຽວສົດ ແລະ ບໍ່ຖືກຕັດ, ພວກມັນກໍ່ຫຼົ່ວແຫ້ງໄປກ່ອນຕົນໄມ້ອື່ນໆ.

¹³ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ວິຖີຂອງທຸກຄົນທີ່ຫລົງລົມພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຫວັງຂອງຄົນທີ່ບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າຈະພັງຜົນກັບໄປ.¹⁴ຄວາມຫມັ້ນໃຈຂອງເຂົາກໍຈະຫັກສະປັ້ນໄປ, ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງພວກເຂົາອ່ອນໄຫວເຫມືອນຄີໂຍແມງມຸມ.¹⁵ພວກເຂົາເພິ່ງເຮືອນຂອງຕົນ, ແຕ່ມັນຫົນບໍ່ໄຫວຮັບພວກເຂົາ; ເຂົາຍຶດມັນໄວ້, ແຕ່ມັນກໍ່ບໍ່ຫົນຢູ່.

¹⁶ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ ລາວຈະຂຽວສົດ, ແລະ ກິ່ງຂອງມັນກໍ່ຈະແຜ່ອອກໄປເທິງສວນທັງຫມົດຂອງເຂົາ.¹⁷ຮາກຂອງມັນກໍ່ຫຸ້ມຫຸ້ມ; ພວກເຂົາຊອກຫາສະຖານທີ່ທີ່ດີໃນທ່າມກາງກ່ອນຫົນນັ້ນ.¹⁸ຖ້າບຸກຄົນນີ້ຖືກທຳລາຍໄປຈາກສະຖານທີ່ຂອງເຂົາ, ແລ້ວສະຖານທີ່ນັ້ນ ຈະປະຕິເສດເຂົາ ແລະ ເວົ້າວ່າ, ‘ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນເຈົ້າ.’

¹⁹ເບິ່ງແມ, ນິຕິ “ຄວາມຍິນດີ” ຂອງພຶດຕິກຳຂອງບຸກຄົນ; ຫນຶ່ງຕົນໄມ້ອື່ນໆ ຈະງອກຈາກດິນດຽວກັນໃນສະຖານທີ່ຂອງເຂົາ.²⁰ເບິ່ງແມ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຄົນດີຮອບຄອບ, ຫລື ພຣະອົງຈະປະມືຈາກຄົນທີ່ເຮັດຊົ່ວຮ້າຍ.

²¹ແຕ່ພຣະອົງຈະເຕີມປາກຂອງທ່ານດ້ວຍສຽງຫົວ, ຮິມປາກຂອງທ່ານດ້ວຍການໂຕ້ຮ້ອງສະເຫມີ.²²ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຽດຊັງເຈົ້າຈະຫົມຄວາມອັບອາຍ; ບ່ອນອາໄສຂອງຄົນຊົ່ວຈະບໍ່ມີຕໍ່ໄປອີກເລີຍ.”

9 ¹ແລ້ວໂຍບຈຶ່ງໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ,²“ຈົ່ງແຕ້ຂ້ອຍຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີ. ເປັນຢ່າງນັ້ນແຕ່ຄົນຫນຶ່ງຄົນສາມາດເປັນຄົນຊອບທັມຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?

³ຖ້າລາວຕ້ອງການໄດ້ແບ່ງກັບພຣະເຈົ້າ, ໃນຫນຶ່ງພັນເທື່ອລາວບໍ່ສາມາດຕອບພຣະອົງໄດ້ເລີຍແມ້ແຕ່ເຫຼືອດຽວ.

⁴ພຣະທັຍຂອງພຣະອົງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະປັນຍາກຳລັງຂອງພຣະອົງກໍ່ແຂງແຮງ; ມີໃຜທີ່ໄດ້ເຄີຍແຂງຂັດສູ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໄດ້ສຳເລັດບໍ່?—⁵ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍພູເຂົາທັງຫລາຍ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ລືມມັນດ້ວຍພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຄື່ອນກ່ອນ—⁶ພຣະອົງຜູ້ຊົງສັນແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ອອກຈາກບ່ອນຂອງມັນ ແລະ ຊົງເຮັດໃຫ້ຄານເສົາຂອງມັນກໍ່ສັນສະເຫຼືອນ.

⁷ເຊັ່ນດຽວກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສັງດວງຕາເວັນບໍ່ໃຫ້ຂຶ້ນມາ, ແລະ ມັນກໍ່ບໍ່ຂຶ້ນມາ, ແລະ ຜູ້ຊົງປົກຄຸມດວງດາວທັງຫລາຍເອົາໄວ້.⁸ຜູ້ຊົງໄດ້ຄົງທ້ອງຟ້າອອກ ແລະ ຊົງໄດ້ຢຸນຄົນທັງຫລາຍໃນທະເລ.⁹ຜູ້ຊົງໄດ້ສ້າງໜ້າດາວແຂ້, ໜ້າດາວໄຖ, ໜ້າດາວລູກໄກ່, ແລະ ໜ້າດາວທິດໃຕ້

¹⁰ເຊັ່ນດຽວກັບ ຂ້າມ້ອຍຊົງກະທຳສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫລາຍ, ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້— ແນ່ນອນ, ສິ່ງອັດສະຈັນຫລວງຫລາຍຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ.¹¹ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງໄດ້ຜ່ານຂ້າມ້ອຍໄປ ແລະ ຂ້າມ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ຜ່ານກາຍໄປ, ຂ້າມ້ອຍບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນພຣະອົງ.¹²ຖ້າພຣະອົງຊົງເອົາບາງສິ່ງໄປ, ໃຜຈະຫ້າມພຣະອົງໄດ້? ໃຜຈະສາມາດເວົ້າກັບພຣະອົງໄດ້ວ່າ, ‘ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳຫຍັງຫນ້າ?’

¹³ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຫັນພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງ; ຜູ້ຊ່ວຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຫັນກົມກາຍທີ່ເບື້ອງລຸ່ມຂອງພຣະອົງ.¹⁴ຂ້າມ້ອຍຈະຕອບພຣະອົງໄດ້ນ້ອຍພຽງໃດ, ຂ້າມ້ອຍພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງຖ້ອຍຄຳຫຍັງມາໃຫ້ເຫດຜົນກັບພຣະອົງ?¹⁵ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າມ້ອຍເປັນຄົນຊອບທັມ, ຂ້າມ້ອຍກໍ່ບໍ່ສາມາດຕອບພຣະອົງໄດ້; ຂ້າມ້ອຍເຮັດໄດ້ພຽງແຕ່ຂໍພຣະກະຣຸນາຕໍ່ການພິພາກສາຂອງຂ້າມ້ອຍ.

¹⁶ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຮ້ອງທຸນ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕອບຂ້າມ້ອຍ, ຂ້າມ້ອຍຈະບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ຟັງສຽງຂອງຂ້າມ້ອຍ.¹⁷ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງທຸບຕີຂ້າມ້ອຍດ້ວຍຄວາມປັນປ່ວນ ແລະ ຊົງເພີ່ມທະວີບາດແຜຂອງຂ້າມ້ອຍໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ.¹⁸ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງແມ້ແຕ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຢຸດພັກຫາຍໃຈ; ກົງກັນຂ້າມ. ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂ້າມ້ອຍເຕັມໄດ້ດ້ວຍຄວາມຂົມຂຶ້ນ.

¹⁹ຖ້າຫາກເປັນເລື່ອງກຳລັງແລ້ວ, ເບິ່ງແມ!, ພຣະອົງຊົງເຂັ້ມແຂງ! ຖ້າຫາກເປັນເລື່ອງຄວາມຍຸຕິທັມ ໃຜສາມາດອອກຫມາຍຮຽກພຣະອົງ?

²⁰ຖ້າແມ່ນວ່າຂ້າມ້ອຍຢູ່ໃນຄວາມຖືກຕ້ອງ, ປາກຂອງຂ້າມ້ອຍຈະກ່າວໂທດຂ້າມ້ອຍເອງ; ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າມ້ອຍອ້າງວ່າຕົວຕົນຮອບຄອບ, ຄຳເວົ້າທັງຫລາຍຂອງຂ້າມ້ອຍ ກໍ່ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ຂ້າມ້ອຍເປັນຄົນຜິດເອງ.

²¹ເຖິງແມ່ນຂ້າມ້ອຍດີຮອບຄອບ, ແຕ່ຂ້າມ້ອຍກໍ່ບໍ່ຫວັງຕົວເອງ; ຂ້າມ້ອຍກຽດຊັງຊີວິດຂອງຂ້າມ້ອຍເອງ.²²ມັນບໍ່ແຕກຕ່າງກັນເລີຍ, ຊົງຂ້າມ້ອຍຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ພຣະອົງຊົງທຳລາຍທັງຄົນດີຮອບຄອບ ແລະ ທີ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຄືກັນ.²³ຖ້າໂຮກລະບາດນຳຄວາມຕາຍມາໂດຍໄວ, ພຣະອົງກໍ່ຊົງຫົວເຍາະເຍີ້ຍໃຫ້ກັບຄວາມລຳບາກຍາກເຂັ້ມຂອງຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດ.²⁴ແຜ່ນດິນໂລກນີ້ໄດ້ມອບໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຊົ່ວ, ພຣະອົງຊົງປົກຄຸມຫນ້າຂອງບັນດາຜູ້ພິພາກສາຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນພຣະອົງທີ່ຊົງກະທຳສິ່ງນີ້, ແລ້ວຈະແມ່ນໃຜທີ່ກະທຳ?

²⁵ວັນທັງຫລາຍຂອງຂ້າມ້ອຍໄວກວ່ານັກແລ່ນສົງສານຄົນຫນຶ່ງ; ວັນທັງຫລາຍຂອງຂ້າມ້ອຍຈະແລ່ນຫນີໄປ; ໂດຍບໍ່ເຫັນສິ່ງດີໃນທີ່ແຫ່ງໃດເລີຍ.²⁶ພວກມັນໄວເຫມືອນກັບເຮືອໄວ, ແລະ ໄວເຫມືອນນົກອິນຊີທີ່ບິນລົງມາຈັບເຫຍືອ.

²⁷ຖ້າຂ້າມ້ອຍໄດ້ເວົ້າວ່າ ຂ້າມ້ອຍຈະລືມຄຳຮ້ອງທຸກທັງຫລາຍຂອງຂ້າມ້ອຍ, ທີ່ຂ້າມ້ອຍຈະເອົາໃບຫນ້າໂສກເສົ້າຂອງຂ້າມ້ອຍອອກໄປ ແລະ ຈະມີຄວາມສຸກ,²⁸ຂ້າມ້ອຍຄົງຖືກເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ບັນດາຄວາມມຸກທຸກຂອງຂ້າມ້ອຍ ເພາະຂ້າມ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ຖືວ່າຂ້າມ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຜິດ.²⁹ຂ້າມ້ອຍຈະຖືກລົງໂທດ; ເຫດໃດ, ແລ້ວ, ຂ້າມ້ອຍຈຶ່ງຕ້ອງພະຍາຍາມໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດຢ່າງນັ້ນ?

³⁰ຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊຳລະຕົວເອງ ດ້ວຍຫົວມະຫິລະລາຍເປັນນ້ຳ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຂອງຂ້ານ້ອຍສະອາດທີສຸດ,³¹ພຣະອົງຍັງຈະຈຸ່ມຂ້ານ້ອຍລົງໄປໃນ ຊຸມຂີ້ຕົມ, ແລະເສືອຜ້າຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເປັນຫີນກຽດຊົງຜ່ອມກັບຕົວຂ້ານ້ອຍ.

³²ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນມະນຸດຄືຂ້ານ້ອຍ, ຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍເອງເປັນ, ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດຕອບພຣະອົງ, ຄືພວກເຮົາຈະສາມາດເຂົ້າມາໃນສານນຳກັນ.³³ບໍ່ມີຜູ້ຕັດສິນຄະດີຄວາມລະຫວ່າງພວກເຮົາຄືຜູ້ທີ່ສາມາດວາງມືຂອງລາວເທື່ອນື່ອນພວກເຮົາທັງສອງຝ່າຍໄດ້.

³⁴ບໍ່ມີຜູ້ຕັດສິນຄະດີຄວາມຄົນອື່ນທີ່ສາມາດເອົາໄມ້ແສ້ຂອງພຣະເຈົ້າອອກໄປຈາກຂ້ານ້ອຍໄດ້, ຜູ້ທີ່ສາມາດກັບການຂົ່ມຂູ່ຂອງພຣະອົງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ້ານກົວໄວ້ໄດ້.³⁵ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າຂຶ້ນມາ ແລະບໍ່ຢ້ານກົວພຣະອົງ, ແຕ່ເຫມືອນກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນເວລານີ້, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດເຮັດຢ່າງນັ້ນໄດ້.

10 ¹ຂ້ານ້ອຍເປືອຫນ້າຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ເສຣີພາບແກ່ການຮ້ອງທຸກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າດ້ວຍຄວາມຂົ່ມຂືນໃນຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ.²ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ, ‘ຂໍຊົງຢາພຽງແຕ່ໄດ້ກ່າວໂທດຂ້ານ້ອຍເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ຂໍຊົງສຳແດງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວໂທດຂ້ານ້ອຍ.’³ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີສຳລັບພຣະອົງທີ່ວ່າ ພຣະອົງສົມຄວນປົບບັງຄັບຂ້ານ້ອຍ, ຫມືນປະຫມາດສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກມືຂອງພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງຍົມໃຫ້ກັບແຜນການຕ່າງໆຂອງຄົນຊົດແມ່ນບໍ່?

⁴ພຣະອົງຊົງມີດວງຕາເຕມືອນຕາຄົນບໍ່? ພຣະອົງເຫັນເຫມືອນກັບມະນຸດຄົນຫນຶ່ງເຫັນບໍ່? ວັນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງເປັນເຫມືອນວັນທັງຫລາຍຂອງມະນຸດບໍ່ ຫລືບໍ່ທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ ເປັນເຫມືອນບໍ່ທັງຫລາຍຂອງຄົນເຮົາບໍ່,⁵ພຣະອົງຊົງໄດ້ຄອຍຖ້າຈັບຄວາມຊົດຊ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຊົງຄົ້ນຫາຄວາມບາບຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁶ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຝັນອອກຈາກມືຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງນັ້ນຫລື?

⁸ມືຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ ແລະປັ້ນແຕ່ງຂ້ານ້ອຍເຂົ້າດ້ວຍກັນ, ເຖິງປານນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຫັນມາທຳລາຍຂ້ານ້ອຍເສຍ.⁹ຂໍຊົງໄດ້ລະນຶກວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງທຸນຂໍ, ຫລືພຣະອົງໄດ້ຊົງປັ້ນຂ້ານ້ອຍເຫມືອນປັ້ນດິນຫນຽວນັ້ນ; ພຣະອົງຈະນຳຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບໄປເປັນຂີ້ຝຸນອີກຄັ້ງຢ່າງນັ້ນຫລື?

¹⁰ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຖອກຂ້ານ້ອຍອອກເຫມືອນຖອກນ້ຳນົມ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນເນີຍແຂງບໍ່?¹¹ແລະຊົງໄດ້ສານຂ້ານ້ອຍເຂົ້າກັນດ້ວຍກະດູກ ແລະເສັ້ນເອັນທັງຫລາຍ.

¹²ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະຜັນທະສັນຍາແຫ່ງຄວາມສັດຊື່; ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງດູແລຮັກສາວິນຍານຂ້ານ້ອຍ.

¹³ແຕ່ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຊື່ອງໄວ້ໃນໃຈຂອງພຣະອົງ— ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່ານີ້ເປັນພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳລັງຄິດ:¹⁴ຊົງຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບ, ພຣະອົງກໍຈະສັງເກດເຫັນ; ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ປ່ອຍຕົວຂ້ານ້ອຍໄປໃນຄວາມຊົດຮ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁵ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍເປັນຊົດຮ້າຍ, ວິບັດຈຶ່ງເກີດແກ່ຂ້ານ້ອຍເຖິງ; ແມ່ນວ່າຖ້າ ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຊອບທັມ, ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖີງຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນໄດ້, ເລື່ອງຈາກຂ້ານ້ອຍຖືກເຮັດໃຫ້ເຕັມດ້ວຍການດູຫມືນ ແລະຂ້ານ້ອຍກໍກຳລັງເບິ່ງຄວາມທຸກທໍຣະມານຂອງຂ້ານ້ອຍເອງ.

¹⁶ຖ້າຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍເງິນຂຶ້ນເອງໄດ້, ພຣະອົງກໍຊົງໄລ່ລ້າຂ້ານ້ອຍເຫມືອນລ່າໂຕສິ່ງຕົວຫນຶ່ງ; ອີກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງສະແດງອິດທານພາບຂອງພຣະອົງເອງຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ.

¹⁷ພຣະອົງຊົງໄດ້ນຳພະຍານຂອງພຣະອົງຄົນໃຫມ່ທັງຫລາຍມາຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເພີ່ມຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງເອງຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍດ້ວຍບັນດາກອງທັບທີ່ສົດໃຫມ່ທັງຫລາຍ.

¹⁸ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງນຳຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກທ້ອງຂອງແມ່? ຂ້ານ້ອຍຢາກໃຫ້ວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍ ຖືກເຮັດໃຫ້ຕາຍໄປ ແລະບໍ່ຕ້ອງມີດວງຕາໃດໄດ້ເຄີຍເຫັນຂ້ານ້ອຍ.¹⁹ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເປັນເຫມືອນກັບຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເກີດມາ; ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຖືກຮຸ້ມອອກຈາກທ້ອງແມ່ໄປເຖິງຊຸມຝັ່ງສົບ.

²⁰ວັນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ມີພຽງແຕ່ຫນ້ອຍດຽວບໍ່? ຂໍຊົງຢຸດເຖິງ, ຂໍຊົງປ່ອຍຂ້ານ້ອຍໄວ້ຢູ່ຕາມລຳພັງ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍອາດໄດ້ເຊົາພັກເລັກນ້ອຍ.

²¹ກ່ອນທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄປສູ່ບ່ອນທີ່ຊ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຫັນກັບມາອີກ, ໄປເຖິງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະດິນແດນທີ່ເປັນເງົາມັດຈຸຣາດ,²²ແຜ່ນດິນທີ່ມີຄວາມມືດທຶບເຫມືອນເວລາກາງຄືນ, ເປັນແຜ່ນດິນຂອງເງົາມັດຈຸຣາດ, ຄືທຶບປາສະຈາກລະບຽບ, ຫລືຄວາມສະຫວ່າງເປັນເຫມືອນເວລາກາງຄືນ.”

11

¹ແລ້ວໂຊຟາຊາວນາອາມາໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²“ຖ້ອຍຄຳຫລວງຫລາຍເຊັ່ນນີ້ ສົມຄວນທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຫລື? ສົມຄວນທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ເວົ້າບໍ່ເຊົາ, ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອຖືຫລື? ສົມຄວນທີ່ການໂອ້ອວດຂອງເຈົ້າ ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນໆມີດວງສຸຍເສຍຫລື? ແລະເມື່ອເຈົ້າເຍາະເຍີ້ຍຄຳສອນຂອງພວກເຮົາ, ຈະບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກອັບອາຍບໍ່?

⁴ເພາະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ, ‘ຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮີບສຸດ, ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ດີເລີຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.’⁵ແຕ່, ໂອ, ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເວົ້າ ແລະຊົງເປີດປາກຂອງພຣະອົງຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ; ຫລືພຣະອົງຈະຊົງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມລືລົບຂອງສະຕິປັນຍາ! ເພາະພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ. ຂໍຊົງຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນຮ້ອງຈາກເຈົ້າຫນ້ອຍກວ່າຄວາມຫລອກລວງອັນຊົດຮ້າຍຂອງເຈົ້າອີກ.

⁷ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍການສະແຫວງຫາພຣະອົງຢ່າງນັ້ນຫລື? ຫ່ານສາມາດເຂົ້າໃຈອົງຜູ້ມີອິດທານພາບໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນຢ່າງນັ້ນຫລື?

⁸ເລື່ອງລາວນີ້ ກໍສົ່ງເຫນືອຝ່າສະຫວັນ; ເຈົ້າສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້ຫລື? ມັນເລິກກວ່າແດນຄົນຕາຍ; ເຈົ້າສາມາດຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດຫລື?

⁹ວັດແທກຂະໜາດຂອງມັນກໍຍາວກວ່າແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະມັນກວ້າງກວ່າທ້ອງທະເລ.

¹⁰ຖ້າພຣະອົງໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະຊົງປິດປາກໃສ່ຄົນຫນຶ່ງ, ຖ້າພຣະອົງຊົງເອີ້ນໃສ່ຄົນຫນຶ່ງ ເພື່ອພິພາກສາ, ແລ້ວໃຜຈະທີ່ສາມາດຂັດຂວາງພຣະອົງໄດ້?

¹¹ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກຄົນຫລອກລວງ; ເມື່ອພຣະອົງຊົງໄດ້ເຫັນຄວາມຊົດຮ້າຍ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງສັງເກດຢ່າງນັ້ນຫລື?¹²ແຕ່

ຄົນໂງ່ຍອມບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ; ພວກເຂົາຈະຮັບມັນ ກໍຕໍ່ເມື່ອລວາປ່າຕົວຫນຶ່ງເກີດລູກອອກມາເປັນມະນຸດ.

¹³ແຕ່ສົມມຸດວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າທ່ຽງທັມ ແລະໄດ້ຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກໄປຫາພຣະອົງ;¹⁴ສົມມຸດວ່າ ຄວາມຊົດຮ້າຍຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ວາງມັນໄວ້ຫ່າງໄກຈາກຕົວເຈົ້າ, ແລະບໍ່ຍອມໃຫ້ຄວາມບໍ່ຊອບທັມອາໄສຢູ່ໃນເຕັ້ນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.

¹⁵ແລ້ວເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເງິນຫນ້າຂຶ້ນໂດຍປາສະຈາກສັນຍານຂອງຄວາມອັບອາຍຢ່າງແນ່ນອນ, ຫລືແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຫມັ້ນຄົງ ແລະບໍ່ຕ້ອງຢ້ານກົວສິ່ງໃດ.¹⁶ເຈົ້າຈະລືມຄວາມທຸກຍາກຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະຈິດຈຳໄດ້ພຽງແຕ່ເຫມືອນນ້ຳທີ່ໄດ້ໄຫລຜ່ານໄປ.¹⁷ແລ້ວຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະສ່ອງສະຫວ່າງຢ່າງກວ່າເວລາກາງເວັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມີຄວາມມືດມືດ, ແຕ່ມັນຈະເປັນເຫມືອນເວລາຕອນເຊົ້າ.

¹⁸ ແລະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ຫມັ້ນຄົງປອດພິພາດພາຍໃນຄວາມຫວັງ; ແຕ່ຈິງແລ້ວ, ທ່ານຈະພົບກັບຄວາມປອດພິພາດກ່ຽວກັບຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະຈະໄດ້ນອນພັກສະຫງົບໃນຄວາມປອດພິພາດ.¹⁹ ເຈົ້າຈະນອນລົງໃນການພັກສະຫງົບດ້ວຍ, ແລະບໍ່ມີໃຜຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢ້ານກົວໄດ້; ຄວາມຈິງຄື, ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍຈະສະແຫວງຫາຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຈາກເຈົ້າ.

²⁰ ແຕ່ວ່າດວງຕາທັງຫລາຍຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຜິດຫວັງ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີທາງຫນີພົ້ນໄດ້; ຄວາມຫວັງດຽວຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຫມືອນລົມຫາຍໃຈສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດເທົ່ານັ້ນ.”

12 ¹ ແລ້ວໂຢບຈຶ່ງໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ, ² ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍວ່າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມີສະຕິປັນຍາຈະຕາຍໄປພ້ອມກັບເຈົ້າ. ³ ແຕ່ຂ້ອຍກໍມີຄວາມເຂົ້າໃຈຄືກັນກັບເຈົ້າ; ຂ້ອຍບໍ່ຕົກວ່າເຈົ້າ. ຫຼືຈິງແລ້ວ, ໃນເລື່ອງສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່?

⁴ ຂ້ານ້ອຍເປັນບາງສິ່ງທີ່ມີໄວ້ ເພື່ອເພື່ອນບ້ານຫົວເຍາະເຍີ້ຍຂ້ານ້ອຍ—ຂ້ານ້ອຍ, ເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບທຸນພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງໄດ້ຕອບ! ຂ້ານ້ອຍ, ເປັນຄົນດີຮອບຄອບຄົວຊອບທັມ ແລະບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ— ບັດນີ້ ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນທີ່ຖືກຫົວຂວັນ.⁵ ໃນຄວາມຄິດຂອງບາງຄົນຜູ້ທີ່ຢູ່ຢ່າງສະບາຍ ກໍມີຄຳຫມັ້ນປະຫມາດ, ສຳລັບຄົນທີ່ມີເຄາະຮ້າຍ; ເຂົາຄິດໃນສິ່ງທີ່ນຳເຄາະຮ້າຍມາໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຕົນກຳລັງມືນລົມຫລາຍຢ່າງຂຶ້ນ.⁶ ເຖິງຫລາຍຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຮັດຮັງມີ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍິ່ງຍາວເຍົາພຣະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກຫມັ້ນຄົງ; ມີທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາເປັນພະຂອງພວກເຂົາ.

⁷ ແຕ່ເວລານີ້ ຂໍຖາມສັດຮ້າຍທັງຫລາຍ ແລະພວກມັນຈະສອນເຈົ້າ; ຖາມບັນດານົກໃນທ້ອງຟ້າເບິ່ງ, ແລະພວກມັນຈະບອກເຈົ້າ⁸ ຫລືເວົ້າກັບແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ມັນຈະສອນເຈົ້າ; ແລະ ປາໃນທະເລຈະປະກາດແກ່ເຈົ້າ.

⁹ ສັດຕົວໃດໃນທຳມະສິງທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ ທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າມີຂອງພຣະຢາເວເອງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ບໍ່?¹⁰ ໃນມືຂອງພຣະອົງ ຄືຊີວິດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ ແລະລົມຫາຍໃຈຂອງມວນມະນຸດທັງຫມົດ.

¹¹ ຫຸ່ນໄດ້ຊົມຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ເຫມືອນກັບເພດານຊົມຮິດອາຫານບໍ່ແມ່ນຫລື? ¹² ຜູ້ຄົນທີ່ມີອາຍຸພ້ອມກັບສະຕິປັນຍາ; ວັນທັງຫລາຍກໍຄືຄວາມເຂົ້າໃຈ.

¹³ ພຣະສະຕິປັນຍາ ແລະ ຮິດທານຸພາບຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງມີຄຳແນະນຳ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ.¹⁴ ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງໄດ້ມ້າງທຳລາຍ, ແລະ ບໍ່ສາມາດສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໄດ້; ຖ້າພຣະອົງໄດ້ກັກຂັງໃຜບາງຄົນ, ກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປ່ອຍຕົວໄດ້.¹⁵ ເບິ່ງແມ, ຖ້າພຣະອົງຊົງກັກນ້ຳເອົາໄວ້, ພວກມັນກໍຈະເຫຼືອດຳເຫັງ; ແລະ ຖ້າພຣະອົງຊົງສົ່ງພວກມັນອອກໄປ, ພວກມັນກໍຈະຖ້ວມແຜ່ນດິນ.

¹⁶ ພຣະອົງສະເດັດມາພ້ອມກັບຮິດທານຸພາບ ແລະພຣະສະຕິປັນຍາ; ທັງຄົນທີ່ຖືກຫລອກ ແລະຄົນທີ່ຫລອກລວງ ກໍຢູ່ໃນອຳນາດຂອງພຣະອົງ.¹⁷ ພຣະອົງຊົງໄດ້ນຳທີ່ປຶກສາໄປຕົວເປົ້າໃນຄວາມໂສກເສົ້າ; ແລະພຣະອົງຊົງໄດ້ກະທຳຜູ້ພິພາກສາໄປສູ່ການເປັນຄົນໂງ່ຈຳ.¹⁸ ພຣະອົງຊົງໄດ້ປິດໄສ້ສິດອຳນາດຂອງບັນດາກະສັດທັງຫລາຍ; ພຣະອົງຊົງເອົາຜ້າຄາດແອວຂອງພວກເຂົາ.

¹⁹ ພຣະອົງຊົງໄດ້ນຳໃຫ້ພວກປະໂລຫິດໄປຕົວເປົ້າໃນຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະຊົງໄດ້ລົມຜູ້ມີກຳລັງເສຍ.²⁰ ພຣະອົງຊົງກຳຈັດຄຳເວົ້າຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ແລະເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈອອກໄປຈາກພວກຜູ້ໃຫຍ່.²¹ ພຣະອົງໄດ້ຖອກຄວາມອັບອາຍເທິງບັນດາເຈົ້າຊາຍ ແລະໄດ້ກະທຳໃຫ້ຜູ້ທີ່ແຂງແຮງອ່ອນກຳລັງ.

²² ພຣະອົງຊົງສຳແດງສິ່ງລ້ຳເລິກຕ່າງໆຈາກຄວາມມືດ ແລະຊົງໄດ້ນຳເງົາມັດຈຸຣາດອອກມາສູ່ຄວາມສະຫວ່າງ.²³ ພຣະອົງຊົງໄດ້ກະທຳໃຫ້ປະຊາຊາດເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະພຣະອົງຊົງໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ; ພຣະອົງຊົງໄດ້ຂະຫຍາຍບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງໆ, ແລະພຣະອົງຊົງໄດ້ນຳພວກເຂົາມາເຫມືອນກັບນົກໂທດດ້ວຍ.

²⁴ ພຣະອົງຊົງໄດ້ນຳຄວາມເຂົ້າໃຈອອກໄປ ຈາກບັນດາຜູ້ປົກຄອງປະຊາຊົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້; ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃຫ້ພວກເຂົາພະເນຈອນໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງ-ແລ້ງກັນດານ ຊຶ່ງບໍ່ມີຫົນທາງ.²⁵ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຢູ່ໃນຄວາມມືດ ປາສະຈາກຄວາມສະຫວ່າງ ແລະພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໂຊເຊຊາເຫມືອນກັບຄົນເມົາ.

13 ¹ ເບິ່ງແມ, ດວງຕາຂອງຂ້ອຍໄດ້ເຫັນສິ່ງທັງຫມົດນີ້ແລ້ວ, ແລະຫຼຸຂອງຂ້ອຍໄດ້ຍິນ ແລະເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ແລ້ວ. ² ສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້, ຂ້ອຍກໍຮູ້ເຫມືອນກັນ; ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຄ້ອຍໄປກວ່າເຈົ້າເລີຍ.

³ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍ ກໍຄວນທູນຕໍ່ອົງຜູ້ຊົງຮິດທານຸພາບ; ແລະຂ້ານ້ອຍປາຖະຫນາໃຫ້ເຫດຜົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ⁴ ແຕ່ສ່ວນເຈົ້າ ຈະປ້າຍສື່ຄວາມຈິງດ້ວຍການຂີ່ຕົວະ; ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນແພດທີ່ໃຊ້ບໍ່ໄດ້.⁵ ໂອ, ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຫມັ້ນໃນສັນຕິຂອງພວກເຈົ້າ! ມັນຈະເປັນສະຕິປັນຍາຂອງພວກເຈົ້າ.

⁶ ບັດນີ້ ຂໍຟັງການຫາເຫດຜົນຂອງຂ້ອຍ; ຂໍຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງອິມປາກຂອງຂ້ອຍ. ⁷ ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເວົ້າຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍເພື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່, ແລະພວກເຈົ້າຈະເວົ້າຄວາມບໍ່ຈິງເພື່ອພຣະອົງຢ່າງນັ້ນບໍ່? ⁸ ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະສະແດງຄວາມກະຣຸນາຕໍ່ພຣະອົງຈົງໆບໍ່?

ພວກກທ່ານຈະໄຕ້ຖຽງໃນສານໃນຖານະທະນາຍຄວາມ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈົງໆບໍ່?

⁹ ເມື່ອພຣະອົງຊົງໄດ້ຄົ້ນພົບພວກເຈົ້າ ມັນຈະມີຜົນດີແກ່ເຈົ້າບໍ່ ຫລື? ພວກເຈົ້າສາມາດຈະເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງໄດ້ເຫມືອນກັບພວກເຈົ້າເຍາະເຍີ້ຍມະນຸດໄດ້ຢ່າງນັ້ນບໍ່? ¹⁰ ພຣະອົງຈະໄດ້ລົງໂທດພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຢ່າງແນ່ນອນ ຖ້າພວກເຈົ້າສະແດງຄວາມລຳອຽງຢ່າງລັບໆ.

¹¹ ຄວາມສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ້ານກົວເລີຍບໍ່? ຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ຕົກລົງມາເຫມືອພວກເຈົ້າເລີຍບໍ່?

¹² ຄຳກ່າວທັງຫລາຍທີ່ໂດດເດັ່ນຂອງພວກເຈົ້າ ເປັນພຽງສຸພາສິດທີ່ເຮັດຈາກຂີ້ເຖົ້າ; ການປ້ອງກັນຂອງພວກເຈົ້າເປັນການປ້ອງກັນເຮັດມາຈາກດິນ.

¹³ ຂໍຈົງຍຶດຫມັ້ນໃນສັນຕິຂອງພວກເຈົ້າໄວ້, ປ່ອຍຂ້ອຍໄວ້ຕາມລຳພັງເຖິນ, ເພື່ອຂ້ອຍຈະເວົ້າ, ປ່ອຍໃຫ້ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ຂ້ອຍ ກໍຂໍໃຫ້ເກີດຖ້ອນ.

¹⁴ ຂ້ອຍຈະກັດກິນຊີນຂອງຂ້ອຍເອງ; ຂ້ອຍຈະເອົາຊີວິດຝາກໄວ້ໃນມືຂອງຂ້ອຍ.¹⁵ ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງຊົງໄດ້ປະຫານຂ້ານ້ອຍເສຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ມີຄວາມຫວັງຫລົງເຫລືອອີກ; ໃນທີ່ສຸດ, ຂ້ານ້ອຍຈະປົກປ້ອງວິທີຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້.

¹⁶ ນີ້ຈະເປັນເຫດຜົນສຳລັບການຝັນຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງເຫມືອນກັນຄົນຊອບທັມ.¹⁷ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້ານ້ອຍ ດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່; ຂໍໃຫ້ຄຳປະກາດຂອງຂ້ານ້ອຍມາເຖິງຫຼຸຂອງພຣະອົງ.

¹⁸ ເບິ່ງແມເວລານີ້, ຂໍໃຜດເບິ່ງ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງການປ້ອງກັນຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຂ້ານ້ອຍບໍ່ອີ່ສຸດ.¹⁹ ໃຜນໍ ຄວນຄົນທີ່ໄຕ້ຖຽງກັບຂ້ານ້ອຍໃນສານຫລື? ຖ້າຫາກພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້, ແລະຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການພິສູດວ່າຜິດແທ້, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະມີດຽວຢູ່ ແລະຍອມມອບຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

²⁰ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງເຮັດພຽງສອງສິ່ງເພື່ອຂ້ານ້ອຍ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຊື່ອຖືວ່າເອງຈາກຫນ້າຂອງພຣະອົງ.²¹ ຂໍຈົງຖອນ

ມືແຫ່ງການກົດຂີ່ຂອງພຣະອົງຈາກຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂໍຊົງປ່າປ່ອຍໃຫ້ການຄຸກຄາມຂອງພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ້ານກົວ.²² ແລ້ວຂໍຊົງເອີ້ນຂ້ານ້ອຍ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຂໍຕອບ; ຫລືປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທູນຂໍຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຕອບແກ່ຂ້ານ້ອຍ.

²³ບັນດາຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງຂ້ານ້ອຍມີເຫຼົ່າໃດຫລື? ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ເຖິງການກະທຳຜິດ ແລະ ຄວາມບາບຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິດ. ²⁴ເປັນ-
ຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຫັນຫນ້າຂອງພຣະອົງຈາກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຊົງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍເຫມືອນເປັນສັດຕູຂອງພຣະອົງ? ²⁵ພຣະອົງ
ຈະຂົນເຫັງຂ້ານ້ອຍທີ່ເປັນເຫມືອນ ໃບໄມ້ທີ່ຖືກລົມພັດຕັກບໍ່? ແລະ ພຣະອົງຈະໄລ່ຕິດຕາມຂ້ານ້ອຍທີ່ເປັນເຫມືອນເພື່ອງແຫ້ງນີ້ບໍ່?
²⁶ເພາະພຣະອົງຊົງໄດ້ຈາຣຶກສິ່ງທີ່ຂົນຂຶ້ນຕ່າງໆ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮັບມຸ່ມຣະດົກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງໄວຫນຸ່ມຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່.
²⁷ພຣະອົງຊົງວາງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍໃນຫຸ້ນທັງຫລາຍ, ພຣະອົງໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງທາງທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າງໃກ້ຊິດ;
ພຣະອົງຊົງກວດແຜ່ນດິນທີ່ຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ່າງ. ²⁸ເຖິງແມ່ນວ່າ, ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນສິ່ງເນົາເປືອຍທີ່ຜ່ອງຖິ້ມ,
ເປັນເຫມືອນຜ້າທີ່ຖືກໂຕມອດກັດກິນກໍຕາມ.

14 ¹ມະນຸດ, ທີ່ເກີດມາຈາກຜູ້ຍິງ, ຍ່ອມມີຊີວິດພຽງແຕ່ບໍ່ເທົ່າໃດມື້ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຈ. ²ລາວຈຶ່ງອອກມາດິນເຫມືອນກັບດອກ-
ໄມ້ດອກຫນຶ່ງ ແລະ ກໍຖືກຕັດໃຫ້ລົ້ມລົງ; ເຂົາຫນີໄປຄືເງົາ ແລະ ບໍ່ຢູ່ຕໍ່ໄປອີກ. ³ພຣະອົງໄດ້ເບິ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່? ພຣະອົງຊົງນຳຂ້າ-
ນ້ອຍເຂົ້າສູ່ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງອີກບໍ່?
⁴ໃຜສາມາດນຳສິ່ງທີ່ສະອາດອອກມາຈາກບາງສິ່ງບໍ່ສະອາດໄດ້ຢ່າງໃດ? ບໍ່ມີໃຜເຮັດຫຍັງເລີຍ? ⁵ວັນທັງຫລາຍຂອງມະນຸດ ກໍຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວ. ຈຳນວນ
ເດືອນທັງຫລາຍຂອງເຂົາກໍຢູ່ກັບພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳນົດຂອບເຂດຂອງລາວ ວ່າລາວບໍ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້. ⁶ຂໍຊົງໄດ້ຫັນຫນ້າໄປຈາກ
ລາວເພື່ອລາວຈະໄດ້ຢຸດພັກ, ເພື່ອລາວຈະໄດ້ຂົນຂຶ້ນໃນວັນຂອງລາວເຫມືອນກັບລູກຳຈັງຄົນຫນຶ່ງ ຖ້າຫາກລາວເຮັດໄດ້ເຊັ່ນນັ້ນ.
⁷ສິ່ງນັ້ນສາມາດເປັນຄວາມຫວັງໃຫ້ກັບຕົນໄມ້ຫນຶ່ງ; ຖ້າຫາກມັນຖືກຕັດລົງ, ມັນກໍຈະແຕກຫນ້ອຍອີກ, ເພື່ອຕົນຫນ້ອຍຂອງມັນຈະບໍ່ຫຍາຍໄປ.
⁸ເຖິງແມ່ນວ່າ ຮາກຂອງມັນໃນແຜ່ນດິນຈະເຖົ້າ, ແລະ ເຫງົາ ຂອງມັນຈະຕາຍໃນດິນ, ⁹ແຕ່ມັນໄດ້ກິນນ້ຳພຽງຈັກເລັກນ້ອຍ, ມັນກໍຈະປົງ ແລະ ແຕກກົງອອກ
ເຫມືອນກັບຕົນໄມ້ອ່ອນຕົ້ນຫນຶ່ງ.
¹⁰ແຕ່ມະນຸດທີ່ຕາຍ; ເຂົາກໍກາຍເປັນຄົນອ່ອນແອ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມະນຸດສິ້ນລົ້ມຫຍາຍໃຈ, ແລະ ເຂົາຢູ່ບ່ອນໃດ? ¹¹ເຫມືອນນ້ຳໃນທະເລສາບທີ່ແຫ້ງໄປ, ແລະ
ເຫມືອນກັບແມ່ນ້ຳທີ່ບໍ່ມີນ້ຳ ແລະ ກໍເຫຼືອແຫ້ງ. ¹²ດັ່ງນັ້ນຄົນລົ້ມລົງ ແລະ ບໍ່ລຸກຂຶ້ນມາອີກ. ຈົນກວ່າທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຕື່ນຂຶ້ນ
ຫລື ຖືກປູກຈາກການນອນຫລັບຂອງພວກເຂົາ.
¹³ໂອ, ຫາກພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນແຜ່ນດິນຕາຍຈາກຄວາມຍາກລຳບາກຕ່າງໆ, ແລະ ສິ່ງພຣະອົງຈະຊົງຮັກສາຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນທີ່ສ່ວນຕົນຈົນກວ່າ
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງພົ້ນໄປ, ທີ່ພຣະອົງຈະຕັ້ງກຳນົດເວລາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຊົງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍອີກ! ¹⁴ຖ້າມະນຸດຄົນຫນຶ່ງ
ຕາຍແລ້ວ, ເຂົາຈະມີຊີວິດອີກບໍ່? ຖ້າຫາກມີໄດ້, ຂ້ານ້ອຍກໍບາດຖະຫນາທີ່ຈະຄອຍຖ້າຢູ່ຕະຫລອດໃນຊ່ວງເວລາອັນອ່ອນແອຂອງຂ້ານ້ອຍ ຈົນກວ່າການປິດ
ບ່ອຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈະມາເຖິງ.
¹⁵ພຣະອົງຈະຊົງໄດ້ເອີ້ນ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຫຼຸນຕອບພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະຊົງມີຄວາມປາຖະຫນາສຳລັບການວາງແຜນແຫ່ງມືຂອງພຣະອົງ. ¹⁶ພຣະ-
ອົງຈະຊົງນັບຈຳນວນ ແລະ ດູແລບາດກ້າວທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງໄດ້ຮັບຜິດຕາມຄວາມບາບຂອງຂ້ານ້ອຍ. ¹⁷ການກະທຳຜິດຂອງຂ້າ-
ນ້ອຍ ຈະຖືກໃສ່ໄວ້ໃນຖົງທີ່ປອກຫັບຕຣາໄວ້; ແລະ ພຣະອົງຈະປົກປິດຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.
¹⁸ເຖິງວ່າພູເຂົາທັງຫລາຍລົ້ມລົງ ແລະ ສະລາຍໄປ; ເຖິງວ່າກ້ອນຫີນທັງຫລາຍຖືກຍ້າຍໄປຈາກບ່ອນຂອງມັນ; ¹⁹ນ້ຳທັງຫລາຍກັດເຊາະກ້ອນຫີນໄປ;
ນ້ຳທີ່ຖ້ວມຊຳລະລ້າງພັດເອົາຂີ້ຝຸ່ນອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສິ່ງນີ້, ພຣະອົງຊົງທຳລາຍຄວາມຫວັງທັງຫລາຍຂອງມະນຸດ.
²⁰ພຣະອົງບໍ່ອຍລາວໃຫ້ຜ່າຍແຜ່ສະເຫມີ, ແລະ ເຂົາກໍລ່ວງລັບໄປ; ພຣະອົງຊົງໄດ້ປ່ຽນໃບຫນ້າຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ສົ່ງເຂົາອອກໄປສູ່ຄວາມຕາຍ. ²¹ຖ້າບັນ-
ດາລູກຊາຍຂອງເຂົາໄດ້ຮັບກຽດ; ແລະ ເຂົາກໍບໍ່ຮູ້; ແລະ ຖ້າພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ຕົກຕຳລົງ; ເຂົາບໍ່ຮູ້ບໍ່ເຫັນ. ²²ເຂົາຮູ້ສຶກໄດ້ພຽງຄວາມເຈັບປວດໃນ
ອ່າງກາຍຂອງຕົນ, ແລະ ເຂົາໄດ້ແຕ່ຄຳຄວນກັບຕົວເອງເທົ່ານັ້ນ.

15 ¹ແລ້ວເອລີຟັດຊາວເຕມານໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ, ²“ຄວນທີ່ຄົນມີປັນຍາຈະຕອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ຕື່ມເຕັມຕົວເອງດ້ວຍລົມຕາວັນ
ອອກບໍ່? ³ຄວນຫລືທີ່ລາວຈະໃຫ້ເຫດຜົນດ້ວຍການເວົ້າຈາກອັນຫາປະໂຫຍດບໍ່ໄດ້ ໃນຕົວຖ້ອຍຄຳທີ່ລາວບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສິ່ງດີໃດໆເກີດຂຶ້ນໄດ້?
⁴ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າເຄົາລົບພຣະເຈົ້ານ້ອຍລົງ; ເຈົ້າຄັດຄ້ານການອຸທິດຕໍ່ພຣະອົງ. ⁵ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ ສອນປາກຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າເລືອກເອົາລິ້ນຂອງ
ຄົນສະຫລາດແກມໂກງ. ⁶ແມ່ນປາກຂອງຂ້ອຍ; ທີ່ຈິງແລ້ວ, ອີມປາກຂອງເຈົ້າຕ່າງຫາກປັກປາກເຈົ້າເອງ.
⁷ເຈົ້າເປັນມະນຸດຄົນທຳອິດທີ່ເກີດມາບໍ່? ເຈົ້າໄດ້ເກີດຢູ່ກ່ອນໂນນພູທັງຫລາຍບໍ່? ⁸ເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຟັງຄວາມຮູ້ອັນເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈຳກັດສະ-
ຕິປັນຍາໄວ້ສະເພາະຕົວເຈົ້າບໍ່? ⁹ເຈົ້າຮູ້ຈັກຫຍັງແດ່ທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ບໍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈບໍ່?
¹⁰ໃນພວກເຮົາທັງສອງຕ່າງກໍມີຜົມຫງອກ ແລະ ອາຍຸກໍຫລາຍຢ່າງກວ່າພໍຂອງເຈົ້າອີກ. ¹¹ການເລົ່າໂລມຂອງພຣະເຈົ້າຫນ້ອຍເກີນໄປບໍ່, ທີ່ໃຊ້ຄຳເວົ້າສຸພາບ
ອ່ອນຫວານຕໍ່ເຈົ້ານັ້ນ?
¹²ເຫດໃດຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈຶ່ງນຳເຈົ້າອອກຫ່າງໄປ? ເປັນຫຍັງດວງຕາຂອງເຈົ້າຈຶ່ງພິບ, ¹³ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຫັນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າຕໍ່ສູ້ພຣະ-
ເຈົ້າ ແລະ ກ່າວຖ້ອຍຄຳເຊັ່ນນັ້ນອອກມາຈາກປາກຂອງເຈົ້າ? ¹⁴ຄົນແບບໃດທີ່ເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ສະອາດ? ຄົນແບບໃດທີ່ເກີດມາຈາກຜູ້-
ຍິງຄົນຫນຶ່ງທີ່ເຂົາສົມຄວນເປັນຄົນຊອບທັມຫລື?
¹⁵ເບິ່ງແມ່, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງວາງໃຈ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍ ກໍບໍ່ຮູ້ສຸດໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.
¹⁶ແລ້ວຄົນຫນຶ່ງທີ່ ຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ ເສື່ອມຫັມ, ກໍຍິ່ງສະອາດຫນ້ອຍກວ່ານັ້ນເທົ່າໃດ ຄົນທີ່ດຶມຊົ່ວຮ້າຍເຫມືອນນ້ຳດຶມ!
¹⁷ຂ້ອຍຈະສະແດງແກ່ເຈົ້າເຫັນ; ຈົ່ງຟັງຂ້ອຍ; ຂ້ອຍຈະກ່າວໃຫ້ຟັງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຄີຍເຫັນແກ່ເຈົ້າ, ¹⁸ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ບັນດາຄົນມີປັນຍາທີ່
ໄດ້ຮັບການຖ່າຍທອດມາຈາກພໍ່ທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ເຄີຍປິດບັງໄວ້.
¹⁹ທັງຫມົດນີ້ ຄືບັນດາບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ດຽວທີ່ໄດ້ຮັບມອບແຜ່ນດິນ, ແລະ ທີ່ບໍ່ມີຄົນແປກຫນ້າຜ່ານໄປທ່າມກາງພວກເຂົາ. ²⁰ຄົນຊົ່ວ
ຮ້າຍເຈັບປວດຕະຫລອດວັນເວລາຂອງພວກເຂົາ, ຈຳນວນປີທັງຫລາຍທີ່ຖືກເກັບໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ກົດຂີ່ທຸກທໍລະມານ. ²¹ສ່ຽງແຫ່ງຄວາມຢ້ານກົວ ກໍຢູ່ໃນຫູ
ຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ເຂົາມີຄວາມຮຸ່ງເຮືອງ, ຜູ້ທຳລາຍຈະມາເຫນືອລາວ.
²²ເຂົາບໍ່ຄິດວ່າເຂົາຈະຫັນອອກໄປຈາກຄວາມມືດ; ຕາບກໍຄອຍຖ້າລາວຢູ່. ²³ເຂົາໄປສະຖານທີ່ຫລາກຫລາຍເພື່ອຫາອາຫານ, ເຂົາເວົ້າວ່າ, ‘ມັນຢູ່ທີ່ໃດ?’ -
ເຂົາຮູ້ວ່າວັນແຫ່ງຄວາມມືດນັ້ນຢູ່ພຽງແຕ່ເອື້ອມມື. ²⁴ຄວາມລຳບາກ ແລະ ຄວາມທຸກຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຢ້ານກົວ; ພວກມັນມີອຳນາດໂຈມຕີເຂົາ,
ເຫມືອນກັບກະສັດອົງຫນຶ່ງຕຽມພ້ອມແລ້ວສຳລັບການເຮັດສົງຄາມ.
²⁵ເພາະເຂົາໄດ້ຢຽດມືຂອງຕົນອອກຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ປະພຶດຢ່າງຢືຜະຫຍອງຕໍ່ຜູ້ຊົງຮິດທານຸພາບ, ²⁶ຄົນຊົ່ວຮ້າຍນີ້ແລ່ນເຂົ້າໃສ່ພຣະ-
ອົງດ້ວຍຄໍທີ່ຕັ້ງຊັນ, ພ້ອມກັບໂລ່ຫນາ.

²⁷ນິຄົດວາມຈິງ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາໄດ້ປົກຄຸມຫນ້າຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມອ້ວນຂອງຕົນແລ້ວ ແລະຮວບຮວມໄຂມັນມາໄວ້ທີ່ບັນແອວຂອງພວກເຂົາ.²⁸ ແລະ
ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດໃນເມືອງຮ້າງເປົ້າ; ໃນເຮືອນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່ດຽວນີ້ ແລະຜ່ອມທີ່ຈະເປັນກອງຊາກຫັກຜັງແລ້ວ.

²⁹ເຂົາຈະບໍ່ຮັ່ງມີ; ຄວາມຮັ່ງມີຂອງລາວຈະບໍ່ຫມັ້ນຄົງຢູ່; ແມ່ນແຕ່ເງົາຂອງລາວ ກໍຈະບໍ່ຢູ່ຕະຫລອດໄປໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້.³⁰ ລາວ
ຈະບໍ່ແຍກອອກຈາກຄວາມມືດມົດ; ແປວ່າໄຟອັນຫນຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຫນ້າຂອງລາວແຫ້ງໄປ; ແລະໂດຍລົມຫາຍໃຈຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຫາຍໄປ.

³¹ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ລາວໄວ້ວາງໃຈໃນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສູນເສຍເປົ້າ, ການຫລອກລວງຕົວລາວເອງ; ເພາະການສູນເສຍເປົ້າ ຈະເປັນລາງວັນຂອງລາວ.

³²ມັນຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນເວລາຕາຍຂອງລາວຈະມາເຖິງ; ແລະກິ່ງກ້ານຂອງລາວຈະບໍ່ຂຽວສົດ.³³ ລາວຈະຫລິ້ນເຫມືອນກັບຫມາກອະນຸຮູນທີ່ບໍ່ສຸກ; ລາວຈະຖືມ
ດອກບານທັງຫລາຍຂອງລາວເຫມືອນຕົ້ນຫມາກກອກ.

³⁴ເພາະວ່າເພື່ອນຂອງຄົນບໍ່ຊອບທັມນັ້ນຈະເປັນຫມັນ; ໄຟຈະເຜົາຜານເຕັ້ນທີ່ຕິດສິນບົນຂອງພວກເຂົາ.³⁵ ພວກເຂົາຕັ້ງທ້ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະເຮັດໃຫ້ກໍ
ເກີດຄວາມບໍ່ຊອບທັມ; ມິດລູກຂອງພວກເຂົາກໍຕຽມການຫລອກລວງ.

16 ¹ແລ້ວໂຢບໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ, ²“ຂ້ອຍເຄີຍໄດ້ຍິນສິ່ງຕ່າງໆນີ້ມາຫລາຍແລ້ວ; ເຈົ້າທຸກຄົນເປັນຜູ້ເລົ່າໂລມທີ່ຫນ້າສັ່ງເວດທີສຸດ. ³ຖ້ອຍຄໍາລົມໆ
ແລ້ງໆທັງຫລາຍຈະມີທີ່ຈົບສິ້ນເມື່ອໃດຫນ້າ? ມີສິ່ງໃດຜິດປົກກະຕິ ພວກເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ຕອບຢ່າງນີ້ບໍ່?

⁴ຂ້ອຍສາມາດເວົ້າເຫມືອນພວກເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຄືກັນ, ຖ້າພວກເຈົ້າຢູ່ໃນທີ່ຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍສາມາດສະສົມ ແລະລວມຖ້ອຍຄໍາຕ່າງໆ
ມາເພື່ອໃຈມຕິພວກເຈົ້າ ແລະສັນຫົວຂອງຂ້ອຍເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າໄດ້. ໂອ, ຂ້ອຍຈະຫນູນໃຈພວກເຈົ້າດ້ວຍປາກຂອງຂອງຂ້ອຍໄດ້ຢ່າງໃດ! ແລະການ-
ປອບໂຍນອີ່ມປາກຂອງຂ້ອຍ ຈະລະງັບຄວາມເຈັບປວດຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ດ້ວຍ!

⁶ຖ້າຂ້ານ້ອຍເວົ້າ, ຄວາມເຈັບປວດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ລະງັບລົງ; ຖ້າຂ້ານ້ອຍມີດຽວຮູບຢູ່, ຈະຊ່ວຍບັນເທົາຄວາມເຈັບປວດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ບໍ່?⁷ ແຕ່ວ່າດຽວນີ້,
ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍອ່ອນແຮງໄປ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍໂສກເສົ້າ.⁸ ພຣະອົງໄດ້
ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແຫ້ງທຽວໄປ, ຊຶ່ງມັນເປັນພະຍານປົກປ້າຂ້ານ້ອຍ; ແລະຮ່າງກາຍທີ່ຈ່ອຍຜອມຂອງຂ້ານ້ອຍກໍລຸກຂຶ້ນປົກປ້າຂ້ານ້ອຍ, ແລະມັນເປັນພະ-
ຍານຕໍ່ຕ້ານໃບຫນ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁹ພຣະອົງໄດ້ຈັກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຫນາມແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງຂົມເຫັງຂ້ານ້ອຍ ພຣະອົງໄດ້ຊົງບິບປີຂ້ານ້ອຍດ້ວຍແຂ້ວຂອງພຣະອົງ;
ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍປົນຕາດສູ່ຂ້ານ້ອຍ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາຈັກຂ້ານ້ອຍເປັນຕ່ອນໆ.¹⁰ ຜູ້ຄົນໄດ້ອ້າປາກໃສ່ຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຂົາໄດ້ຕິບແກ້ມປະຈານ
ຂ້ານ້ອຍຢ່າງເສື່ອມເສຍ; ພວກເຂົາໄດ້ສຸມຫົວກັນປົກປ້າຂ້ານ້ອຍ.

¹¹ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ມອບຂ້ານ້ອຍໃຫ້ແກ່ຄົນອະທັມ ແລະຊົງໄດ້ໂຍນຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ.¹² ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຄີຍຢູ່ສຸກສະບາຍ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງໄດ້
ທຳລາຍຂ້ານ້ອຍເສຍ. ແຫ້ຈົງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊຸກຄໍຂ້ານ້ອຍ ແລະໄດ້ຊົງຟາດຂ້ານ້ອຍລົງເປັນຕ່ອນໆ; ພຣະອົງຊົງໄດ້ຕັ້ງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເປັນເປົ້າຂອງ
ພຣະອົງດ້ວຍ.

¹³ເຫລົ່ານັກຍິງທະນູຂອງພຣະອົງອ້ອມຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ແຫງແອວຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະບໍ່ຊົງໄດ້ສົງສານຂ້ານ້ອຍເລີຍ; ພຣະອົງໄດ້ຖອກນ້ຳບີຂອງຂ້ານ້ອຍ
ລົງເທິງດິນ.¹⁴ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊົມກຳແພງຂອງຂ້ານ້ອຍຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງອີກ; ພຣະອົງຊົງໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໃສ່ຂ້ານ້ອຍເຫມືອນນັກຮົບຄົນຫນຶ່ງ.

¹⁵ຜິວຫນຶ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຖືກຫຍິບເຫມືອນກະສອບ; ຂ້ານ້ອຍຖືກຕີນເຂົ້າລົງໄປເຖິງພື້ນດິນ.¹⁶ ໃບຫນ້າຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນສີແດງດ້ວຍການຮ້ອງໄຫ້;
ເປືອກຕາຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເງົາມືດຈຸຣາດ.¹⁷ ເຖິງແມ່ນວ່າ ບໍ່ມີຄວາມຮຸນແຮງໃນມືຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮີບສຸດ.

¹⁸ແຜ່ນດິນໂລກເອີຍ, ຢ່າປົດບັງເລືອດຂອງຂ້ານ້ອຍເລີຍ; ຢ່າໃຫ້ສຽງຮ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີບ່ອນຢຸດພັກເຖິງ.¹⁹ ເບິ່ງແມ, ແມ່ນວ່າບັດນີ້, ພະຍານຂອງ
ຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ; ເຂົາຜູ້ຮັບຮອງຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ໃນທີ່ສູງ.

²⁰ເພື່ອນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍດູຫມືນຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍຖອກນ້ຳຕາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.²¹ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຂໍໃຫ້
ຜູ້ເປັນພະຍານໃນທ້ອງຟ້ານັ້ນໄດ້ຖຽງກັບພຣະເຈົ້າ ແທນຊາຍຄົນນີ້ ເຫມືອນທີ່ມະນຸດຄົນຫນຶ່ງເຮັດໃຫ້ກັບພື້ນຜູ້ປານຂອງເຂົາ.²² ເພາະເມື່ອຫລາຍ
ປີຜ່ານໄປ, ຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍັງສະຖານທີ່ໆຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ກັບມາອີກ.

17

¹ວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກເຜົາຜານ, ແລະວັນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຈົບລົງ; ຊຸມຝັ່ງສົບກໍຕຽມຜ່ອມສຳລັບຂ້ານ້ອຍແລ້ວ.² ແມ່ນອນເລີຍວ່າ
ຈະຕ້ອງມີຄົນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍຂ້ານ້ອຍ; ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ ຕ້ອງຈ້ອງເບິ່ງການນິນທາຂອງພວກເຂົາສະເຫມີ.³ ບັດນີ້, ຂໍຊົງສັນຍາ, ຂໍຊົງເປັນຜູ້ຄ້າປະ-
ກັນເພື່ອຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຕົວຂອງພຣະອົງເອງເຖິງ; ໃຜອີກຢູ່ບ່ອນນັ້ນທີ່ຈະຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫລື?

⁴ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງປິດໃຈຂອງພວກເຂົາຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈ; ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ຍົກຍ້ອງພວກເຂົາເຫມືອນຂ້ານ້ອຍ.⁵ ເຂົາຜູ້
ປະນາມພວກເພື່ອນຂອງເຂົາ ເພື່ອເຫັນແກ່ລາງວັນ, ດວງຕາຂອງລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຈະມືດມົວໄປ.

⁶ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນບ່ອນນິນທາຂອງຜູ້ຄົນ; ແລະພວກເຂົາຖືມນ້ຳລາຍຫົດຫນ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁷ ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ມືດມົວໄປ
ດ້ວຍຄວາມທຸກໂສກ; ແລະອະໄວຍະວະໃນຮ່າງກາຍຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫມົດກໍຈ່ອຍບາງເຫມືອນກັບເງົາ.⁸ ຄົນທີ່ສັດຊື່ທຽງທັມຈະຂາດສະຕິໄປເພາະສິ່ງນີ້;
ແລະຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດກໍຈະລຸກຂຶ້ນປົກປ້າຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດທີ່ບໍ່ມີປຸກພຣະເຈົ້າ.

⁹ຄົນຊອບທັມຍັງຈະຍຶດຫມັ້ນຢູ່ກັບທາງຂອງຕົນ; ເຂົາຜູ້ທີ່ມີມືທີ່ສະອາດກໍຈະແຂງແຮງຫລາຍຂຶ້ນ ແລະຫລາຍຂຶ້ນ.¹⁰ ແຕ່ສຳລັບພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈົງມາ
ດຽວນີ້; ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຜິດຄົນທີ່ມີປັນຍາຈັກຄົນຫນຶ່ງໃນທຳມາກາງພວກເຈົ້າ.

¹¹ວັນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຜ່ານພື້ນໄປ, ແຜນການທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍກະຈັດກະຈາຍໄປ
ແລະທັງຄວາມປາຖະຫນາແຫ່ງຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ.¹² ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍເຫລົ່ານັ້ນ, ປ່ຽນຄຳຄືນໃຫ້ເປັນກາງເວັນ;
ຄວາມສະຫວ່າງຢູ່ໃກ້ຄວາມມືດມົດ.

¹³ຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍເຫັນແດນຄົນຕາຍວ່າເປັນເຫມືອນເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກາງບ່ອນນອນຂອງຂ້ານ້ອຍໃນຄວາມມືດ.¹⁴ ຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້
ກ່າວຕໍ່ຊຸມເລີກວ່າ ‘ເຈົ້າເປັນພໍ່ຂອງຂ້ອຍ,’ ແລະເວົ້າກັບຫນອນວ່າ, ‘ເຈົ້າເປັນແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ແລະເປັນເອື້ອຍຂອງຂ້ອຍ,’¹⁵ ຄວາມຫວັງຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່
ໃດ? ໃຜທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້, ເພື່ອເປັນຄວາມຫວັງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້? ¹⁶ຄວາມຫວັງນັ້ນຈະລົງໄປທີ່ດ່ານປະຕູແດນຄົນຕາຍກັບຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອເຮົາກາຍເປັນ
ຊີຟຸ່ນບໍ່?”

18 ¹ແລ້ວບິນດັດ ຄົນຊອກໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²“ເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າຈະເຂົ້າເວົ້າ? ພິນິດເບິ່ງເຖິດ, ແລະຫລັງຈາກນັ້ນເຮົາຈິງຈະເວົ້າ.
³ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈິງຈິງກັບໃຫ້ເປັນເຫມືອນສັດຮ້າຍ; ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈິງກາຍເປັນຄົນໂງ່ໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າ? ⁴ເຈົ້າຜູ້ຈິກຕົວຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮ້າຍຂອງເຈົ້າ, ແຜ່ນດິນໂລກສົມຄວນຖືກປະຖົມເພາະເຈົ້າ ຫລືກ່ອນຫົນທັງຫລາຍຢ່າຍອກຈາກບ່ອນຂອງມັນບໍ່?
⁵ແທ້ຈິງ, ຄວາມສະຫວ່າງຂອງຄົນຊົງຮ້າຍຈະຖືກດັບມອດໄປ ແລະແປວໄຟຂອງເຂົາຈະບໍ່ສ່ອງແສງອີກ. ⁶ຄວາມສະຫວ່າງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ມືດໄປໃນເຕັ້ນຂອງເຂົາ; ແລະຕະກຽງຂອງເຂົາທີ່ຕັ້ງເຫມືອເຂົາຈະດັບມອດໄປ.
⁷ບາດກ້າວອັນແຂງແຮງຂອງເຂົາກໍຈະສິ້ນເຂົ້າ; ແລະແຜນການທັງຫລາຍຂອງເຂົາ ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາລົມລົງ. ⁸ເພາະເຂົາຈະຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນບ້ວງແຮ້ວດ້ວຍຕີນຂອງເຂົາເອງ ແລະເຂົາຈະຍ່າງຢູ່ເທິງຂຸມກັບດັກ.
⁹ກັບດັກອັນຫນຶ່ງຈະຈັບສິນຕີນຂອງເຂົາໄວ້; ບ້ວງແຮ້ວຈະມັດເຂົາໄວ້ໃຫ້ແຫນ້ນ. ¹⁰ມີບ້ວງແຮ້ວເຊືອງຢູ່ໃນຕີນໄວ້ດັກຈັບເຂົາ; ແລະບ້ວງມີແຮ້ວເພື່ອຈັບເຂົາວາງຕາມທາງຂອງເຂົາ. ¹¹ສິ່ງຫນ້າຢ້ານຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຢ້ານທຸກດ້ານ; ພວກມັນຈະໄລ່ຕາມສິນຕີນຂອງເຂົາ.
¹²ຄວາມມັງຄັງຂອງເຂົາຈະຫັນໄປສູ່ຄວາມຫົວໂຫຍ, ແລະພັຍພິດຈະພ້ອມທີ່ດ້ານຂ້າງຂອງເຂົາ. ¹³ອະໄວຍະວະຕ່າງໆຂອງຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ ຈະຖືກກັດກິນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລູກກິກຂອງຄວາມຕາຍຈະກັດກິນອະໄວຍະວະທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.
¹⁴ເຂົາຖືກຈິກຂາດຈາກຄວາມປອດພັຍແຫ່ງເຕັ້ນຂອງລາວ ແລະເດີນຂະບວນໄປສູ່ກະສັດແຫ່ງຄວາມສະຫຍິດສະຫຍອງ.
¹⁵ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປາຖະໜາຈະອາໄສຢູ່ໃນເຕັ້ນຂອງເຂົາ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ມີກຳມະຖັນກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວເຕັ້ນຂອງເຂົາ.
¹⁶ຮາກຕ່າງໆຂອງເຂົາຈະຂາດນ້ຳທີ່ຢູ່ທາງລຸ່ມຈະແຫ້ງໄປ; ກິ່ງຂອງເຂົາທີ່ຢູ່ເທິງຂຶ້ນໄປຈະຖືກຕັດອອກ.
¹⁷ຄວາມຊົງຈໍາຂອງເຂົາຈະຕາຍໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ; ເຂົາຈະບໍ່ມີຊື່ຢູ່ໃນຖະໜົນ.
¹⁸ເຂົາຈະຖືກຂັບໄລ່ຈາກຄວາມສະຫວ່າງເຂົ້າສູ່ຄວາມມືດ ແລະຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກນີ້. ¹⁹ເຂົາຈະບໍ່ມີລູກ ຫລືຫລານຊາຍທ່າມກາງຄົນຂອງເຂົາ, ຫລືບໍ່ມີຍາຕມິດຄົງເຫລືອຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ເຂົາເຄີຍຢູ່. ²⁰ວັນຫນຶ່ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຂະຫຍອງຂ້ວນກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ເຂົາ; ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ທາງຕາເວັນອອກ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສະຫ້ານຢ້ານກົວໂດຍສິ່ງນີ້.
²¹ແນ່ນອນວ່ານັ້ນຄືບ້ານທັງຫລາຍຂອງຄົນບໍ່ຊອບທັມ, ສະຖານທີ່ທັງຫລາຍຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.”

19 ¹ແລ້ວໂຢບຈິງໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²ແລະທໍາລາຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເປັນຕ່ອນໆ ດ້ວຍຄໍາເວົ້າຂອງທ່ານອີກດິນປານໃດ?
³ທ່ານໄດ້ຫມືນປະຫມາດຂ້ານ້ອຍຢ່າງນິສິບຄັ້ງແລ້ວ; ແລະທ່ານໄດ້ດໍາຂ້ານ້ອຍຢ່າງບໍ່ລະອາຍເລີຍ ຫລືທີ່ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງຫຍາບຄາຍນີ້. ⁴ຖ້າຫາກເປັນຄວາມຈິງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຜິດ, ຄວາມຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຍັງຄົງເປັນຄວາມກັງວົນຂອງຂ້ານ້ອຍເອງ.
⁵ຖ້າຫາກເປັນຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຈະຍົກຕົວເອງຂຶ້ນເຫມືອຂ້ານ້ອຍ ແລະໃຊ້ຄວາມຍາກລໍາບາກຂອງຂ້ານ້ອຍໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ.
⁶ແລ້ວເຈົ້າສົມຄວນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທໍາສິ່ງທີ່ຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະໄດ້ຊົງຈັບຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນບ້ວງແຮ້ວຂອງພຣະອົງ.
⁷ເບິ່ງແມ່, ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຂໍວ່າ, “ຮຸນແຮງ!” ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄໍາຕອບຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທັມເກີດຂຶ້ນ. ⁸ພຣະອົງຊົງໄດ້ປິດລັອມທາງຂອງຂ້ານ້ອຍເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງຄວາມມືດໃນວິທີຂອງຂ້ານ້ອຍ. ⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງປິດເປືອງສັກສີຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຖອດມຶງກຸດອອກຈາກຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍ.
¹⁰ພຣະອົງຊົງທໍາລາຍຂ້ານ້ອຍໃນທຸກດ້ານ, ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈາກໄປ; ພຣະອົງຊົງສືບຖອນຄວາມຫວັງຂອງຂ້ານ້ອຍເຫມືອນກັບຖອນຕີນໄມ້ຕົ້ນຫນຶ່ງ. ¹¹ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຝືໂຮດຂ້ານ້ອຍຢ່າງຮ້າຍແຮງເພື່ອໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງນັບວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຫນຶ່ງໃນບັນດາສັດຕູຜູ້ຮ້າຍກາດຂອງພຣະອົງ.
¹²ກອງທະຫານຂອງພຣະອົງມາຮ່ວມກັນ; ພວກເຂົາສຸມກອງດິນເພື່ອໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ ແລະຕັ້ງຄ້າຍປິດລັອມເຕັ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້.
¹³ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍທ່າງໂກຈາກຂ້ານ້ອຍ; ບັນດາຄົນຮູ້ຈັກຂ້ານ້ອຍກໍເລີ່ມຫັນຫມືນຈາກຂ້ານ້ອຍ. ¹⁴ພວກຍາຕມິດພີ່ນ້ອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຜິດຫວັງ; ເພື່ອນຝູງສະຫມິດ ໄດ້ຫລົງລືມຂ້ານ້ອຍ;
¹⁵ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຄັງຫນຶ່ງເຄີຍອາໄສເປັນແຂກໃນບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະສາວໃຊ້ທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍ ເຫັນຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນແປກຫນ້າ; ຂ້ານ້ອຍເຫມືອນຄົນຕ່າງດ້າວໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ¹⁶ຂ້ານ້ອຍເອີ້ນທາດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ຕອບຂ້ານ້ອຍເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນເຂົາດ້ວຍຄໍາເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຕາມ.
¹⁷ລົມຫາຍໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ເປັນທີ່ຫນ້າລັງກຽດຕໍ່ເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ກິນເຫມັນສະອິດສະອຽນ ແມ້ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເກີດມາຈາກທ້ອງແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ. ¹⁸ແມ້ແຕ່ເດັກ ຫນຸ່ມທັງຫລາຍ ກໍຍັງດູຫມືນຂ້ານ້ອຍ; ຖ້າຂ້ານ້ອຍລຸກຂຶ້ນເວົ້າ, ພວກເຂົາເວົ້າໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ, ¹⁹ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຂ້ານ້ອຍຮັກໄດ້ຫັນມາໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ.
²⁰21 ກະດູກທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕິດກັບຫນຶ່ງ ແລະຊີນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດລອດພຽງຫນຶ່ງຜູ້ແຂ້ວຂອງຂ້ານ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.
²¹ແລະຂໍຈົງສົງສານຂ້ານ້ອຍເພື່ອນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ເພາະພຣະອົງຕັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຕ່ຕ່ອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ. ²²ເຫມືອນກັບວ່າເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າລະ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈິງບໍ່ພໍໃຈກັບການຜິດຜາຍຊີນຂອງຂ້ານ້ອຍ?
²³ໂອ, ທີ່ຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກບັນທຶກເອົາໄວ້! ໂອ, ຖ້າພວກມັນໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືເຫລັ້ມຫນຶ່ງ! ²⁴ໂອ, ດ້ວຍເຫລັກ ແລະກົວພວກມັນໄດ້ຖືກສະຫລັກໃນກ່ອນຫົນຊົງນິຣັນດອນ!
²⁵ແຕ່ສໍາລັບຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະຜູ້ໄຖ່ຂ້ານ້ອຍ ຊົງມີຊີວິດຢູ່, ແລະພຣະອົງຈະຊົງຍືນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນທີ່ສຸດ;
²⁶ຫລັງຈາກທີ່ຜິດຫນຶ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຄືຮ່າງກາຍນີ້, ຖືກທໍາລາຍໄປແລ້ວ, ໃນຊີນຫນຶ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຈະເຫັນພຣະເຈົ້າ ²⁷ຂ້ານ້ອຍຈະເຫັນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາຂ້ານ້ອຍເອງ-ຄືຂ້ານ້ອຍ, ແລະບໍ່ແມ່ນຄົນອື່ນ. ຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍແຕກສະຫລາຍພາຍໃນຂ້ານ້ອຍ.
²⁸ຖ້າຫາກເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ‘ພວກເຮົາຈະຂົມເຫັງເຂົາໄດ້ຢ່າງໃດ! ຮາກແຫ່ງຄວາມທຸກທັງຫລາຍຂອງເຂົາ ຝັ່ງຢູ່ໃນຕົວເຂົາຕ່າງຫາກ.’ ²⁹ຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ຈົງຢ້ານກົວດາບເຖິດ, ເພາະ ພຣະຜູ້ໂຮດນໍາມາຊົງການລົງໂທດດ້ວຍດາບ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າມີການພິພາກສາ.”

20 ¹ແລ້ວໂຊຟາຊາວນາອາມາໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²“ເພາະຄວາມຄິດຂອງຂ້ານ້ອຍ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕອບຄວາມຮີບຮ້ອນເພາະຄວາມກັງວົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂ້ານ້ອຍ. ³ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຝັງຄໍາຕິດຽນທີ່ຫມືນປະຫມາດທີ່ບໍ່ໃຫ້ກຽດຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ແຕ່ວິນຍານຫນຶ່ງຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຕອບຂ້ານ້ອຍ.
⁴ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຄວາມຈິງນີ້ຈາກຍຸກໂບຮານ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງວາງມະນຸດໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້. ⁵ທີ່ຊັບຊະນະຂອງຄົນຊົງນັ້ນສັ້ນ, ແລະຄວາມຍິນດີຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຖືພຣະເຈົ້າ ກໍຢູ່ພຽງຊົງຂະນະຫນຶ່ງຫລື?

⁶ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມສູງຂອງລາວຂຶ້ນໄປເຖິງທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍ ແລະຫົວຂອງເຂົາໄປເຖິງຫມູ່ເມກທັງຫລາຍ.⁷ ແຕ່ຄົນເຊັ່ນນີ້ຈະຈິບຫາຍໄປຢ່າງຖາວອນ ເຫມືອນກັບຫນ້າຂອງລາວເອງ; ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເບິ່ງເຫັນລາວຈະເວົ້າວ່າ, ‘ເຂົາຢູ່ທີ່ໃດບໍ?’
⁸ເຂົາຈະບິນໄປຄືຄວາມຝັນ ແລະຈະບໍ່ຖືກຄົນພົບ, ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ເຂົາຈະຖືກໄລ່ອອກໄປເຫມືອນກັບນິມິດຍາມຄຳຄືນ.⁹ ດວງຕາທີ່ໄດ້ເຫັນເຂົາຈະບໍ່ເຫັນ ເຂົາອີກຕໍ່ໄປ; ສະຖານທີ່ຂອງເຂົາຈະບໍ່ເຫັນເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.
¹⁰ລູກທັງຫລາຍຂອງເຂົາຈະຂໍໂທດຕໍ່ຄົນຍາກຈິນ; ມືທັງສອງຂອງເຂົາ ຈະຮ້ອງມອບຄວາມມັງຄັງຂອງເຂົາຄືນໃຫ້.¹¹ ກະດູກທັງຫລາຍຂອງເຂົາຈະເຕັມໄປ ດ້ວຍກຳລັງຂອງຄົນຫນຸ່ມ, ແຕ່ມັນຈະນອນລົງໄປພ້ອມກັບເຂົາໃນຂີ້ຝຸ່ນດິນ.
¹²ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈະຫວານຢູ່ໃນປາກຂອງເຂົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວເຊື່ອງມັນໄວ້ກ່ອງລີນຂອງລາວ,¹³ ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຍຶດມັນໄວ້ທີ່ນັ້ນ ແລະບໍ່ຍອມປ່ອຍມັນໄປ, ແຕ່ອີມໄວ້ໃນປາກຂອງເຂົາ-¹⁴ ອາຫານໃນລຳໃສ່ຂອງລາວຈະກາຍເປັນຮິດຂົມ; ມັນກາຍເປັນພິດ ເຫມືອນພິດຢູ່ພາຍໃນລາວ.
¹⁵ ລາວກິນຄວາມມັງຄັງລົງໄປ, ແຕ່ລາວຈະຮາກມັນອອກມາອີກ; ພຣະເຈົ້າຈະໂຍນພວກມັນອອກມາຈາກທ້ອງຂອງລາວ.
¹⁶ ລາວຈະດູດພິດຂອງ; ລິນຂອງງູທີ່ມີພິດຮ້າຍຈະຂ້າລາວເສຍ.
¹⁷ ລາວຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກກັບສາຍນ້ຳຕ່າງໆ, ກະແສນ້ຳແຮງແຫ່ງນ້ຳເຜິ້ງ ແລະເນີຍເຫລວ.¹⁸ ລາວຈະສົງຄືນຫມາກໄມ້ຈາກການເຮັດວຽກຫນັກຂອງລາວ ແລະຈະບໍ່ສາມາດກິນມັນໄດ້. ລາວຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມມັງຄັງທີ່ຫມາກຈາກການຄ້າຂອງລາວ.¹⁹ ເພາະລາວໄດ້ບຽດບຽນ ແລະປະຖິ້ມຄົນຍາກຈິນ; ລາວໄດ້ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ເພື່ອຍຶດເຮືອນທັງຫລາຍທີ່ລາວບໍ່ໄດ້ສ້າງ.
²⁰ ເພາະລາວບໍ່ຮູ້ຈັກພິງພໍໃຈກັບຕົວເອງ, ລາວຈະບໍ່ສາມາດເກັບຮັກສາສິ່ງໃດທີ່ລາວພໍໃຈເອົາໄວ້.²¹ ເຫດສະນັ້ນ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ລົງເຫລືອທີ່ລາວບໍ່ໄດ້ຜານ; ດັ່ງນັ້ນຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງລາວຈະບໍ່ຄົງຢູ່.²² ໃນຄວາມອຸດົມສົມບູນແຫ່ງຄວາມມັງຄັງຂອງລາວ; ລາວຈະລົ້ມລົງໃນຄວາມທຸກຍາກ ມືຂອງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຍາກຈິນຈະມາໂຈມຕີລາວ.
²³ ເມື່ອລາວຈະເຕັມທ້ອງຂອງເຂົາໃຫ້ເຕັມ, ພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ສົງຄວາມອຳມະຫິດແຫ່ງພຣະພິໂຣດມາເຖິງເຂົາ; ພຣະເຈົ້າຈະຖອກຝົນແຫ່ງພຣະພິໂຣດລົງມາເຖິງເຂົາໃນຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງກິນອາຫານຢູ່.²⁴ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຊາຍຄົນນັ້ນຈະຫນີໄປຈາກອາວຸດເຫລັກ, ຄັນ ທະນູທອງເຫລືອງຈະຍິງເຂົາ.²⁵ ລູກທະນູຈະແຕ່ງຫລັງຂອງເຂົາ ແລະຈະທະລຸອອກມາ; ອັນທີ່ຈິງ, ຈຸດທີ່ຄົມແຫລມຈະອອກມາຈາກຕັບຂອງເຂົາ; ຄວາມ ຫນ້າຢ້ານມາເຖິງເຂົາ.
²⁶ ຄວາມມືດສະຫນິດດຽມໄວ້ສຳລັບຊັບສິມບັດຂອງລາວ; ໄພທີ່ບໍ່ຕ້ອງເປົ່າຈະເຜົາຜານລາວ; ມັນຈະເຜົາຜານສິ່ງທີ່ລົງເຫລືອຢູ່ໃນເຕັ້ນຂອງລາວ.²⁷ ຝ້າ- ສະຫວັນຈະສະແດງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງລາວ ແລະແຜ່ນດິນໂລກຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ລາວໃນຖານະພະຍານຜູ້ຫນຶ່ງ.
²⁸ ຄວາມມັງຄັງແຫ່ງເຮືອນຂອງລາວ ຈະຖືກກວາດໄປ; ສິນຄ້າຂອງລາວຈະໄຫລອອກໄປໃນວັນແຫ່ງພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າ.²⁹ ນີ້ເປັນ ຊະຕາຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈາກພຣະເຈົ້າ, ມໍຣະດົກທີ່ສຳຮອງໄວ້ສຳລັບລາວໂດຍພຣະເຈົ້າ.”

21 ¹ແລ້ວໂຢບໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,² “ຂໍຈົງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ດີ ແລະຂໍໃຫ້ຄຳເວົ້ານີ້ເປັນການປອບໂຍນໃຈທີ່ ຂ້ານ້ອຍມອບໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍເຖິດ.³ ຕໍ່ກ່ອນກັບຂ້ານ້ອຍເຖິດ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າດ້ວຍເຊັ່ນກັນ; ຫລັງຈາກທີ່ຂ້ານ້ອຍເວົ້າແລ້ວ, ກໍຈົງເຍາະເຍີຍຕໍ່ໄປ ສາ.
⁴ ສ່ວນຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈົມວ່າບຸກຄົນຫນຶ່ງຫລື? ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະອິດທິນ? ຈົ່ງເບິ່ງຂ້ານ້ອຍ ແລະຈົ່ງປະຫລາດໃຈສາ ແລະຈົ່ງ ເອົາມືຂອງເຈົ້າປິດປາກຂອງເຈົ້າໄວ້.⁵ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍລະນຶກເຖິງການທຶນທຸກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍປະຫລາດໃຈແລ້ວ, ແລະຮ່າງກາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍສັ່ນ ສະຫ້ານໄປຫມົດ.
⁶ ເປັນຫຍັງຄົນຊົ່ວຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ, ຈົນເຖິງເຖົ້າແກ່ ແລະມີພະລັງແຂງແຮງຂຶ້ນ?⁸ ເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຖັງຫມັ້ນ- ຄົງພ້ອມກັບພວກເຂົາຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ, ແລະພົງພັນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການກໍ່ຕັ້ງຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກເຂົາ.⁹ ເຮືອນທັງຫລາຍຂອງພວກ- ເຂົາກໍປອດພິພາສະຈາກຄວາມຢ້ານກົວ; ແລະບໍ່ມີໄມ້ແສ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງພວກເຂົາ.
¹⁰ ງົວເຖິກຂອງພວກເຂົາຜະສົມພັນໄດ້; ມັນເຮັດໄດ້ສຳເລັດ; ແມ່ງົວຂອງພວກເຂົາອອກລູກ ແລະບໍ່ມີຫລູກ.¹¹ ພວກເຂົາສົ່ງລູກນ້ອຍໆຂອງພວກເຂົາອອກ ໄປຢູ່ຄືຝູງແປ້ແກະ ແລະບັນດາລູກຂອງພວກເຂົາກໍເຕັ້ນລຳ.¹² ພວກເຂົາຮ້ອງເພງດ້ວຍສຽງກອງ ແລະພິນຄູ່ ແລະປີຕີຍິນດີດ້ວຍສຽງດິນຕຣີຈາກຊ່ຍ.
¹³ ພວກເຂົາໃຊ້ເວລາໃນວັນທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາກັບຄວາມຮຸ່ງເຮືອງ; ແລະພວກເຂົາລົງໄປທີ່ແດນຄົນຕາຍຢ່າງສະຫງົບ.¹⁴ ພວກເຂົາຈຶ່ງຫຼຸນພຣະເຈົ້າວ່າ, ‘ຂໍຊົງແຍກໄປຈາກພວກເຮົາ ພວກເຮົາບໍ່ປາຖະຫນາຄວາມຮູ້ໃດໆ ໃນທາງຂອງພຣະອົງ.¹⁵ ສິ່ງໃດຄືຜູ້ຊົງມີຮິດອຳນາດ, ທີ່ພວກເຮົາສົມຄວນນະມັດສະການພຣະອົງຫລື? ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ ຖ້າຫາກພວກເຮົາອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ?’
¹⁶ ເບິ່ງແມ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໃນກຳມືຂອງພວກເຂົາບໍ່? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດກັບຄຳແນະນຳຂອງຄົນຊົ່ວ.¹⁷ ຫລາຍເທື່ອ ເທົ່າໃດທີ່ຕະກຽງຂອງຄົນຊົ່ວດ້ວຍມອດ, ຫລືທີ່ຄວາມຍາກລຳບາກມາເຖິງພວກເຂົາ? ຫລາຍເທື່ອເທົ່າໃດທີ່ມັນເກີດຂຶ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໂສກເສົ້າດ້ວຍພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງ?¹⁸ ຫລາຍເທື່ອເທົ່າໃດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງກາຍເປັນຄືເພື່ອງທ່າມກາງສາຍລົມພັດປົວ ຫລືເຫມືອນ ຂີ້ແກບທີ່ຖືກພາຍພັດໄປ?
¹⁹ ເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າຊົງຍົກຄວາມຮັບຜິດຄົນຫນຶ່ງຂຶ້ນມາ ເພື່ອໃຫ້ບັນດາລູກຂອງພຣະອົງຊົດໃຊ້.’ ໃຫ້ລາວຊົດໃຊ້ດ້ວຍຕົວເອງເຖິດ, ເພື່ອວ່າລາວຈະຮູ້ຄວາມຮັບຜິດຂອງລາວ.²⁰ ໃນດວງຕາຂອງລາວເອງ ເຫັນຄວາມພິນາດຂອງລາວເອງ, ແລະໃຫ້ລາວຕື່ມພຣະພິໂຣດອົງຊົງຮິດຫນູພາຍ ເຖິດ.²¹ ເພາະສິ່ງໃດຈະເປັນການເອົາໃຈໃສ່ຄອບຄົວຂອງລາວ, ເມື່ອຈຳນວນເດືອນທັງຫລາຍຂອງລາວຖືກຕັດອອກຫລື?
²² ມີຜູ້ໃດສາມາດສອນຄວາມຮູ້ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກ ພຣະອົງຊົງພິພາກສາ ແມ້ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ສູງ?²³ ຊາຍຄົນຫນຶ່ງຕາຍ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຂອງລາວແຂງແຮງເຕັມທີ, ງຽບສະຫງົບ ແລະສຸກສະບາຍຢ່າງເຕັມທີ.²⁴ ຮ່າງກາຍຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳນົມ ແລະໄຂໃນກະດູກຂອງ ລາວກໍຊຸ່ມ ແລະມີສຸຂະພາບດີ.
²⁵ ຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງຕາຍດ້ວຍຈິດວິນຍານທີ່ຂົມຂຶ້ນ ຄືຄົນຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີປະສົບການກັບສິ່ງດີໆ.²⁶ ພວກເຂົາລົ້ມຕົວນອນໃນຂີ້ຝຸ່ນດິນຄືກັນ, ແລະບັນດາຕົວ ຫນອນກໍກັດກິນປົກຄຸມພວກເຂົາທັງສອງ.
²⁷ ເບິ່ງແມ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຄວາມຄິດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະອຸບາຍທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າປາຖະຫນາເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ.²⁸ ເພາະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ‘ຕອນນີ້ເຮືອນຂອງເຈົ້າຊາຍຢູ່ທີ່ໃດ? ເຕັ້ນຊົງຄົນຊົ່ວເຄີຍອາໄສນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ?’
²⁹ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຖາມຄົນສັນຈອນມາບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຫລັກຖານທີ່ພວກເຂົາສາມາດບອກໄດ້,³⁰ ວ່າຄົນຊົ່ວໄດ້ຖືກມ້ຽນໄວ້ຈາກວັນແຫ່ງຄວາມພິນາດ, ແລະທີ່ລາວຈະໄດ້ຖືກນຳອອກໄປຈາກວັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຫລື?

³¹ໃຜຈະກ່າວໂທດວິທີທາງຂອງຄົນຊົດຫວັດນັ້ນລາວ? ຜູ້ໃດຈະຕອບແທນລາວສໍາລັບສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ.³² ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ລາວຈະຖືກຫາມໄປຍັງຊຸມຝັ່ງສິບ; ແລະບັນດາຜູ້ຊາຍຈະເປົ່າເຫນືອອຸໂມງຝັ່ງສິບ.³³ ດິນແຫ່ງຜູ້ເຂົ້າຈະເປັນຂອງຫວານສໍາລັບລາວ; ທຸກຄົນຈະຕາມລາວໄປ, ຢ່າງທີ່ມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ໄປກ່ອນລາວແລ້ວທີ່ນັ້ນ.

³⁴ແລ້ວເຈົ້າປອບໂຍນຂ້າຍ້ອຍດ້ວຍສິ່ງທີ່ເປົ່າໆ, ເພາະໃນຄໍາຕອບທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍ ນອກຈາກການເວົ້າຂີ້ຕົວະແມ່ນບໍ່”

22 ¹ແລ້ວເອລີຟັດຊາວເຕມານໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²“ຄົນສາມາດເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ຄົນສະຫລາດຄົນໜຶ່ງສາມາດເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ບໍ່? ການທີ່ເຈົ້າເປັນຄົນຊອບທັມນັ້ນສ້າງຄວາມພໍພຣະທັຍຢ່າງໃດໃຫ້ກັບອົງຜູ້ຊົງອິດທານຸພາບຫລື?

ການທີ່ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ວິທີທາງຂອງເຈົ້າບໍ່ມີທາງດີນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບອັນໃດ?

⁴ເປັນເພາະຄວາມຢາກເກງຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຊົງຕໍານິເຈົ້າ ແລະ ນໍາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການພິພາກສາຢ່າງນັ້ນຫລື? ⁵ບໍ່ແມ່ນເພາະຄວາມຊົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່? ບໍ່ແມ່ນເພາະຄວາມອະທັມທີ່ບໍ່ສົນສຸດຂອງເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນບໍ່?

⁶ເພາະເຈົ້າໄດ້ຮຽກຮ້ອງການຮັບປະກັນຫນີ້ຈາກພົນນັກຂອງເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະເຈົ້າໄດ້ປຸ້ນເສື້ອຜ້າຂອງຄົນທີ່ເປືອຍກາຍຢູ່.⁷ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ນໍ້າແກ່ຄົນທີ່ຫິວນໍ້າ ແລະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົ້າໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຫິວເຂົ້າ.⁸ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າ, ເປັນຄົນທີ່ມີກໍາລັງທີ່ຄອບຄອງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າ, ເປັນຄົນມີກຽດ, ທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁹ເຈົ້າໄດ້ສົ່ງແມ່ຫມ້າຍອອກໄປດ້ວຍຄວາມວ່າງເປົ່າ; ແລະແຂນທັງຫລາຍຂອງຄົນທີ່ກໍາຜ້າໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຫັກ.¹⁰ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ປ່ວງແຮ້ວຈຶ່ງຢູ່ຮອບຕົວເຈົ້າ ແລະຄວາມຢ້ານຢ່າງກະທັນຫັນ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າລໍາບາກ.¹¹ ມີຄວາມມືດ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ; ແລະນໍ້າທີ່ຖ້ວມກໍ່ປົກຄຸມເຈົ້າໄວ້.

¹²ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນທີ່ສູງໃນຫ້ອງຟ້າບໍ່? ເບິ່ງດາວທັງຫລາຍ ທີ່ຢູ່ໃນທີ່ສູງ, ພວກມັນຢູ່ສູງສູງກວ່າພຽງໃດ!¹³ ເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ເລື່ອງອັນໃດຫລື? ພຣະອົງຊົງສາມາດຕັດສິນຜ່ານຄວາມມືດທັບໄດ້ບໍ່?’¹⁴ ເມກທັບປົກຄຸມພຣະອົງໄວ້, ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງສາມາດເຫັນພວກເຮົາ; ແລະພຣະອົງຊົງດໍາເນີນໂດຍຮອບເທິງຫ້ອງຟ້າ.’

¹⁵ເຈົ້າຈະຮັກສາວິທີທາງເກົ່າທີ່ຄົນຊົດເຄີຍດໍາເນີນນັ້ນ-¹⁶ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຈັບໄປກ່ອນເວລາກໍານົດຂອງພວກເຂົາ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກພັດໄປເຫມືອນແມ່ນໍ້າສາຍຫນຶ່ງ,¹⁷ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ, ‘ຂໍຊົງແຍກໄປຈາກພວກເຮົາເຖິດ’, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ, ອົງຊົງມີອິດທານຸພາບຈະຊົງສາມາດເຮັດສິ່ງໃດຕໍ່ພວກເຮົາຫລື?’

¹⁸ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຕີມເຮືອນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຕີມດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ດີ; ແຜນການທັງຫລາຍຂອງຄົນຊົດ ກໍ່ຕ່າງໂກຈາກຂ້າຍ້ອຍ.¹⁹ ຄົນຊອບທັມຈະເຫັນໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະຊົມຊື່ນຢືນດີ; ຄົນບໍ່ມີຄວາມຜິດຈະຫົວເຍາະເຍີ້ຍພວກເຂົາ.²⁰ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, ‘ແນ່ນອນເລີຍວ່າ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ໄດ້ລຸກຂຶ້ນໃຈມາຕີພວກເຮົາ ຈະຖືກຕັດອອກໄປ; ໄຟໄດ້ເຜົາຜານຊັບສົມບັດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.’

²¹ບັດນີ້ ຈົ່ງເຫັນດ້ວຍກັບພຣະເຈົ້າ ແລະຈົ່ງຍອມຈຳນົນຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍການກະທຳເຊັ່ນນີ້, ສິ່ງດີກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ. ²²ຂ້າຍ້ອຍຂໍຮ້ອງນໍາເຈົ້າ, ຈົ່ງຍອມຮັບຄຳສັ່ງສອນຈາກປາກຂອງພຣະອົງ; ຈົ່ງບັນຈຸຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ.

²³ຖ້າຫາກເຈົ້າຫັນກັບມາຫາພຣະເຈົ້າອົງມີອິດທານຸພາບ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່. ຖ້າຫາກເຈົ້າເອົາຄວາມອະທັມໄວ້ຕ່າງໂກຈາກເຕັ້ນຂອງເຈົ້າ.

²⁴ວາງຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້າລົງໃນຂີ້ຝຸນດິນ ແລະຄຳຂອງເມືອງໂອພິຕາມກາງບັນດາຫີນໃນແມ່ນໍ້າທັງຫລາຍ.²⁵ ແລະອົງມີອິດທານຸພາບຈະເປັນຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້າ, ເປັນເງິນອັນລ້ຳຄ່າແກ່ເຈົ້າ.

²⁶ເພາະເຈົ້າຈະມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈໃນອົງຜູ້ຊົງອິດທານຸພາບ; ເຈົ້າຈະເງິຍຫນ້າຂຶ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.²⁷ ເຈົ້າຈະອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະໄດ້ຟັງເຈົ້າ; ແລະເຈົ້າຈະໃຫ້ຕາມຄຳປະຕິຢາມຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງ.²⁸ ເຈົ້າຈະຕັດສິນໃຈໃນສິ່ງໃດໆ ແລະສິ່ງນັ້ນຈະມີການຢືນຢັນສໍາລັບເຈົ້າ; ແສງສະຫວ່າງສ່ອງມາທາງຂອງເຈົ້າ

²⁹ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນຍິ່ງຖ່ອມຕົວລົງ ແລະພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຄົນທີ່ມີດວງຕາອ່ອນໂຍນໃຫ້ລອດ.³⁰ ພຣະອົງຈະຊ່ວຍຄົນ ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ມີຄວາມຜິດໃຫ້ພົ້ນ; ຄືຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຜ່ານທາງມືທີ່ສະອາດຂອງເຈົ້າ.”

23 ¹ແລ້ວໂຍບໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²“ຄຳຮ້ອງທຸກຂອງຂ້າຍ້ອຍ ເປັນຄວາມຂົມຂຶ້ນ; ມີຂອງຂ້າຍ້ອຍຫນັກເພາະການຮ້ອງຄວນຄາງຂອງຂ້າຍ້ອຍ.

“ໂອ, ທີ່ຂ້າຍ້ອຍຮູ້ວ່າ ຂ້າຍ້ອຍຈະພົບພຣະອົງໄດ້ຢູ່ໃສ! ໂອ, ເພື່ອຂ້າຍ້ອຍຈະມາເຖິງພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະອົງ! ຂ້າຍ້ອຍຈະຢືນຄະດີຂອງຂ້າຍ້ອຍຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ແລະເຕັມປາກຂອງຂ້າຍ້ອຍດ້ວຍຄຳໄຕ້ແຍ້ງທັງຫລາຍ. ຂ້າຍ້ອຍຈະຮູ້ຄຳຕອບຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ ທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຕອບຂ້າຍ້ອຍ ແລະເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະເວົ້າກັບຂ້າຍ້ອຍ.

⁶ພຣະອົງຈະຊົງໄດ້ໄຕ້ແຍ້ງກັບຂ້າຍ້ອຍໃນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງອິດທານຸພາບອັນຂອງພຣະອົງຫລື? ບໍ່ເລີຍ, ພຣະອົງຈະໃຫ້ກໍາລັງແກ່ຂ້າຍ້ອຍ.⁷ ໃນບ່ອນນັ້ນ ຄົນທັງໆທັມອາດຈະໄດ້ແຍ້ງກັບພຣະອົງໄດ້. ດ້ວຍວິທີການນີ້ ຂ້າຍ້ອຍຈະໄດ້ຮັບການປະກາດວ່າ ບໍ່ມີຄວາມຜິດຊົດນີ້ອັນດອນ ໂດຍຄວາມຍຸຕິທັມຂອງຂ້າຍ້ອຍ.

⁸ເບິ່ງແມ່, ຂ້າຍ້ອຍຢ່າງໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແຕ່ຂ້າຍ້ອຍກໍ່ບໍ່ສັງເກດເຫັນພຣະອົງ.⁹ ໄປທາງທິດເຫນືອ ທີ່ຊົງພຣະອົງຊົງກະທຳກິຈະການ, ແຕ່ຂ້າຍ້ອຍບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງ, ແລະໄປທາງທິດໃຕ້, ທີ່ຊົງພຣະອົງ ເຊື່ອງພຣະອົງໄວ້ ເພື່ອຂ້າຍ້ອຍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້.

¹⁰ແຕ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຮູ້ຫົນທາງທີ່ຂ້າຍ້ອຍໄປ; ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ທິດສອບຂ້າຍ້ອຍແລ້ວ, ຂ້າຍ້ອຍກໍ່ຈະອອກມາເປັນເຫມືອນຄຳ.¹¹ ຕີນຂອງຂ້າຍ້ອຍຍຶດຫມັ້ນໃນບາດກ້າວທັງຫລາຍຂອງຕິດຮອຍຕີນຂອງພຣະອົງ. ຂ້າຍ້ອຍໄດ້ຮັກສາວິທີທາງຂອງພຣະອົງ ແລະບໍ່ໄດ້ຫັນໄປທາງຂ້າງເລີຍ.¹² ຂ້າຍ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫນີໄປຈາກພຣະບັນຍັດແຫ່ງຮິມພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ; ຂ້າຍ້ອຍໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າຕໍ່ບັນດາພຣະທັມແຫ່ງພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ ສູງຍິ່ງກວ່າສ່ວນແບ່ງອາຫານຂອງຂ້າຍ້ອຍ.

¹³ແຕ່ພຣະອົງຄືຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຊົງເມດຕາ, ໃຜສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຫັນກັບໄດ້ຫລື? ພຣະອົງມີພຣະປະສົງສິ່ງໃດ, ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ກະທຳສິ່ງນັ້ນ.¹⁴ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງຈະໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກໍານົດທີ່ຕ່າງຂ້າຍ້ອຍນັ້ນຄົບຖ້ວນ, ມີອິດທານຸພາບຢ່າງເປັນເຫມືອນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁵ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຂ້າຍ້ອຍຈົ່ງສະຫງົບສະຫຼາດໃນການຊົງສະຖິດຂອງພຣະອົງ; ເມື່ອຂ້າຍ້ອຍຄິດເຖິງພຣະອົງ, ຂ້າຍ້ອຍກໍ່ຢ້ານກົວພຣະອົງ.¹⁶ ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ໃຈຂອງຂ້າຍ້ອຍອ່ອນແອງ; ອົງຜູ້ຊົງມີອິດທານຸພາບໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າຍ້ອຍສະຫງົບສະຫຼາດ.¹⁷ ຂ້າຍ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖືກນໍາໄປຍັງຈຸດຈົບໂດຍຄວາມມືດ, ເພາະຄວາມມືດທັບທີ່ປົກຄຸມໃບຫນ້າອັນສິ້ນຫວັງຂອງຂ້າຍ້ອຍ.

24 ¹ເປັນຫຍັງເວລາທັງຫມົດເພື່ອການຕັດສິນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ຈຶ່ງບໍ່ຕັ້ງໂດຍອົງຜູ້ຊົງຮິດຫລີ?

ເປັນຫຍັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຫັນວັນແຫ່ງການພິພາກສາທັງຫມົດຂອງພຣະອົງມາເຖິງຫລີ?

²ມີຄົນຊົ່ວຮ້າຍຜູ້ທີ່ຍ້າຍຫລັກເຂດແດນຕ່າງໆ; ມີຄົນຊົ່ວຮ້າຍຜູ້ທີ່ໃຊ້ກຳລັງບັງຄັບເອົາຝູງແບ່ງແກະ ແລະເກັບພວກມັນໄວ້ໃນຫົວນາຂອງຕົວເອງ.³ພວກເຂົາຂັບໄລ່ຕ້ອນຝູງລວາຂອງຄົນກຳຜ້າ; ພວກເຂົາເອົາຖົງຂອງແມ່ຫມ້າຍໄປເປັນຂອງປະກັນ.⁴ພວກເຂົາບີບບັງຄັບຄົນຂັດສິນໃຫ້ອອກໄປຈາກທາງຂອງພວກເຂົາ; ຄົນຍາກຈົນແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດລ້ວນແຕ່ເຊື່ອງຕົວຈາກພວກເຂົາ.

⁵ເບິ່ງແມ່, ຄົນຍາກຈົນເຫລົ່ານີ້ອອກໄປເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາເຫມືອນກັບພວກລວາປ່າຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ຊອກຫາອາຫານຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ; ບາງທີອາດຈະ ຈະຕຽມອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອບັນດາລູກທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.⁶ຄົນຍາກຈົນເກັບກ່ຽວໃນເວລາກາງຄືນໃນທຶງຫຍ້າຂອງຄົນອື່ນ. ພວກເຂົາຮວບຮວມຜົນອະນຸພາບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາຈາກການເກັບກ່ຽວຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.⁷ພວກເຂົາອອນເປືອຍກາຍຕະຫລອດຄືນໂດຍບໍ່ມີເສື້ອຜ້າປົກປິດ; ແລະພວກເຂົາບໍ່ມີຜ້າຫມັ້ນກັນຄວາມຫນາວ.

⁸ພວກເຂົາຢຽກຊຸ່ມໄປດ້ວຍຫົມຈາກພູເຂົາທັງຫມົດ; ພວກເຂົາອອນລົງຂ້າງໆກ່ອນຫົນໃຫ້ເພາະບໍ່ມີບ່ອນກຳປັ່ງ.⁹ມີຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຈັບເອົາເດັກກຳຜ້າໄປຈາກເອິກຂອງແມ່, ແລະຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຈັບເດັກເປັນປະກັນຈາກຄົນຍາກຈົນ.¹⁰ແຕ່ຄົນຍາກຈົນໄປຕົວເປົ່າໂດຍບໍ່ມີເສື້ອຜ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຫົວກຳຕາມ, ພວກເຂົາກໍ່ຕ້ອງແບກຟ້ອນເຂົ້າໄປຈາກຄົນທີ່ຫົວ.

¹¹ຄົນຍາກຈົນເຮັດນ້ຳມັນໃນກຳແພງທັງຫມົດຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ; ພວກເຂົາຢຽບອະນຸພາບໃນບ່ອນຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ; ແຕ່ພວກເຂົາກັບທຶນທຸກໃນຄວາມຫົວກະຫາຍ.¹²ໃນເມືອງນັ້ນຜູ້ຄົນຕ່າງຄວນຄາງ; ຄົນທີ່ບາດເຈັບຮ້ອງຂໍສຽງດັງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈໃນຄຳອະທິຖານທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

¹³ຄົນຊົ່ວເຫລົ່ານີ້ບາງຄົນກະບົດຕໍ່ຄວາມສະຫວ່າງ; ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ທາງຂອງມັນ, ຫລືພວກເຂົາບໍ່ຢູ່ໃນທາງຂອງຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ.¹⁴ກ່ອນຈະສະຫວ່າງຄາດຕະກຳກຳລຸກຂຶ້ນ ແລະເຂົາຂ້າຄົນຍາກຈົນ ແລະຄົນຂັດສິນ; ໃນກາງຄືນເຂົາເປັນເຫມືອນຄົນຂີ້ລັກ.

¹⁵ເຊັ່ນດຽວກັນ, ດວງຕາຂອງຄົນລ່ວງປະເວນີກໍ່ຄອຍຖ້າເວລາຄຳ; ລາວເວົ້າວ່າ, 'ບໍ່ມີດວງຕາໃດຈະເຫັນຂ້ານ້ອຍ,' ແລະລາວກໍ່ປົກຫນ້າຂອງລາວ.¹⁶ໃນຍາມມືດ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຈາະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຕ່າງໆ; ແຕ່ພວກເຂົາເກັບຕົວເອງຮັບໃຊ້ໃນເວລາກາງວັນ; ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຄວາມສະຫວ່າງ.

¹⁷ສຳລັບພວກເຂົາທັງ ຫມົດ ຄວາມມືດທຶບ ກໍ່ເປັນເຫມືອນເວລາເຂົ້າ; ເພາະພວກເຂົາເປັນເພື່ອນກັບຄວາມຫນ້າກົວແຫ່ງຄວາມມືດທຶບ.

¹⁸ພວກເຂົາຜ່ານໄປຢ່າງໄວວາ, ແຕ່ກໍ່ເປັນເຫມືອນກັບຟອງທີ່ຢູ່ເທິງຜິວນ້ຳ; ສ່ວນແບ່ງດິນແດນຂອງພວກເຂົາຖືກສາບແຊ່; ບໍ່ມີໃຜໄປເຮັດວຽກໃນສວນອະນຸພາບຂອງພວກເຂົາໄດ້.¹⁹ເມື່ອຄວາມແຫ້ງແລ້ງ ແລະຄວາມຮ້ອນເຮັດໃຫ້ຫົມລະລາຍເປັນນ້ຳ, ດັ່ງນັ້ນແດນຄົນຕາຍກໍ່ຈັບເອົາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເຮັດບາບ.

²⁰ທ້ອງແມ່ທີ່ຮຸ່ນລາວມາຈະລືມລາວ; ຕົວໝອນຈະກິນຕົວລາວຢ່າງແຊບ; ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກທຳລາຍເຫມືອນກັບຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນຫນຶ່ງ.

²¹ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ລ້າງຜານຫມັ້ນທີ່ບໍ່ມີລູກ; ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງດີແກ່ແມ່ຫມ້າຍ.

²²ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງລາກຄົນທີ່ມີກຳລັງອອກໄດ້ດ້ວຍຮິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນ ແລ້ວບໍ່ຊົງເສີມກຳລັງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.²³ພຣະເຈົ້າຊົງຍອມໃຫ້ພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາປອດພ້ຍ, ແລະພວກເຂົາມີຄວາມສຸກກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ, ແຕ່ສາຍຕາຂອງພຣະອົງຢູ່ເຫນືອທາງທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

²⁴ຄົນເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ຮັບການຍົກຍ່ ແຕ່ກໍ່ເປັນພຽງຊ່ວງເວລາຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຈາກໄປ; ອັນທີ່ຈິງ, ພວກເຂົາຈະຖືກນຳລົງໄປທີ່ຕ່ຳ; ພວກເຂົາຈະຖືກຮວບຮວມເຫມືອນກັບຄົນອື່ນໆ ທັງຫມົດ; ພວກເຂົາຈະຖືກຕັດອອກໄປເຫມືອນກັບຮວງເຂົາ.²⁵ຖ້າຫາກມັນບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ, ໃຜທີ່ສາມາດຈະພິສູດໄດ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຂີ້ຕົວ; ໃຜທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ?"

25 ¹1 ແລ້ວບິນດັດຄົນຊູອາໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²"ພຣະເຈົ້າຊົງຄອບຄອງ ແລະຫນ້າຢາກ; ພຣະອົງຊົງບັນຊາໃນສະຖານທີ່ສູງແຫ່ງທ້ອງຟ້າຂອງພຣະອົງ.³ກອງທັບທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ ມີຈຳນວນທີ່ສິ້ນສຸດບໍ່? ມີໃຜຫລື ຫລືພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສ້າງສະຫວ່າງມາເຫມືອນລາວແດ່?

⁴ແລ້ວມະນຸດຈະສາມາດເປັນຄົນຊອບທັມຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຂົາຜູ້ທີ່ເກີດຈາກຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເປັນຫຍັງຈະຮັບຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ?⁵ເບິ່ງແມ່, ເຖິງແມ່ນແຕ່ ດວງເດືອນກໍ່ບໍ່ສະຫວ່າງແຈ້ງຕໍ່ພຣະອົງ; ດວງດາວທັງຫມົດກໍ່ບໍ່ຮູ້ສຸດໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.⁶ມະນຸດຢັ້ງມ້ອຍກວ່ານັ້ນເທົ່າໃດ, ຜູ້ທີ່ເປັນພຽງຕົວຫນ້ອຍ - ລູກຂອງມະນຸດ, ຜູ້ທີ່ຕົວຫນ້ອຍຕົວຫນຶ່ງ!"

26 ¹ແລ້ວໂຍບໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າວ່າ,²"ເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອຄົນທີ່ບໍ່ມີກຳລັງຈິງໆ! ເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍແຂນທີ່ບໍ່ມີກຳລັງ!³ເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ຄົນທີ່ບໍ່ມີສະຕິ-ປັນຍາ ແລະປະກາດແກ່ລາວດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ດີເຫລືອເກີນ!⁴ການທີ່ເຈົ້າໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ມັນຊ່ວຍໃຜໄດ້ແດ່? ວິນຍານຂອງໃຜທີ່ອອກຈາກເຈົ້າແມ່ນຂອງໃຜ?

⁵ຄວາມຕາຍກໍ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ ເພື່ອຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວ, ທັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໄກ້ກັບທັງຫມົດ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນ້ຳມັນ.⁶ແດນຄົນຕາຍກໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເປືອຍເປົ່າຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ; ການທຳລາຍ ກໍ່ບໍ່ມີສິ່ງປົກປິດຕໍ່ພຣະອົງ.

⁷ພຣະອົງຊົງໄດ້ຄົງທ້ອງຟ້າທາງທິດເຫນືອ ເທິງພື້ນທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ແລະພຣະອົງຊົງແຂວນແຜ່ນດິນໂລກໄວ້ເຫນືອບ່ອນທີ່ວ່າງເປົ່າ.⁸ພຣະອົງຊົງໄດ້ຮຸ່ນຫນ້າໄວ້ໃນເມກທີ່ບໍ່ຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ເມກທັງຫມົດນັ້ນກໍ່ຈະບໍ່ແຕກກະຈາຍໃຜ້ນ້ຳນັ້ນ.

⁹ພຣະອົງຊົງປົກຄຸມຜິວດວງເດືອນ ແລະແຜ່ເມກທັງຫມົດຂອງພຣະອົງເທິງດວງເດືອນນັ້ນ.¹⁰ພຣະອົງຊົງໄດ້ຂີດຫມາຍເປັນວົງມົນໄວ້ເທິງຜິວນ້ຳ ເພື່ອເປັນເສັ້ນແບ່ງລະຫວ່າງຄວາມສະຫວ່າງແລະຄວາມມືດ.

¹¹ເສົາທັງຫມົດຂອງທ້ອງຟ້າກໍ່ຫວັດຫວັດ ແລະປະຫລາດໃຈຕໍ່ການວ່າກ່າວຂອງພຣະອົງ.¹²ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ທະເລສະຫງົບດ້ວຍຮິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ; ໂດຍຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ອາຮັບກະແຈກກະຈາຍ.

¹³ໂດຍລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາທ້ອງຟ້າສ່ອງໃສ; ພຣະອົງຂອງພຣະອົງໄດ້ແຫງງທີ່ກຳລັງຫນີໄປ.¹⁴ເບິ່ງແມ່, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນພຽງເສັ້ນຂອບແຫ່ງວິທີທາງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ; ສຽງຊຶມຄ່ອຍໆທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະອົງນັ້ນຊ່າງເປົ່າເຫລືອເກີນ. ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈສຽງຟ້າຮ້ອງແຫ່ງຮິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງໄດ້?"

27

¹ໂຢບໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປ ແລະລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ,²“ຕາບໃດພຣະເຈົ້າຍັງມີພຣະຊົນຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ, ຜູ້ຊົງເອົາຄວາມຍຸຕິທັມຂອງຂ້ານ້ອຍອອກໄປ, ອົງຜູ້ມີ
ອິດທານຸພາບ, ຜູ້ມີເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍຂົມຂືນ,³ໃນຂະນະທີ່ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະລົມຫາຍໃຈຈາກພຣະເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນຮູ້ດັງຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ນິຕິສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດ.

⁴ອີມປາກຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເວົ້າຄວາມບໍ່ຈິງ ແລະລືນຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເບິ່ງຄໍາຂີ້ຕົວະ.⁵ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຍອມຮັບວ່າພວກເຈົ້າທັງສາມເປັນການຖືກຕ້ອງ;
ຈົນກວ່າຂ້ານ້ອຍຕາຍ ຈະບໍ່ມີວັນປະຕິເສດຄວາມຊື່ສັດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁶ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍຶດຄວາມຊອບທັມຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະບໍ່ຍອມປ່ອຍມັນໄປ; ຄວາມຄິດທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ຕໍານິຂ້ານ້ອຍ ນານຕາບຈົນເຖິງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີຊີ-
ວິດຢູ່.⁷ປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ; ປ່ອຍໃຫ້ລາວຜູ້ທີ່ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຄົນອະທັມ.

⁸ເພາະອັນໃດຄືຄວາມຫວັງຂອງຄົນທີ່ບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງຕັດລາວອອກໄປ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊີວິດຂອງລາວໄປຫລື? ພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຟັງ
ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງລາວ? ເມື່ອຄວາມຍາກລຳບາກມາເຫນືອລາວຫລື? ລາວຈະປິຕິຍິນດີກັບຕົວເອງໃນອົງຜູ້ມີອິດທານຸພາບ ແລະກາຍທູນພຣະເຈົ້າຈະທຸກ
ເວລາບໍ່?

¹¹ຂ້ານ້ອຍຈະສັງສອນເຈົ້າທັງຫລາຍກ່ຽວກັບພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປິດບັງພຣະດຳຮີດຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າອົງຜູ້ຊົງມີອິດທານຸພາບ.¹²ເບິ່ງ
ແມ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ເຫັນຕົວເອງຂອງພວກເຈົ້າ; ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າສິ່ງທັງຫມົດທີ່ເຫລວໄຫລເຊັ່ນນີ້?

¹³ນິຕິຈຸດຫມາຍປາຍທາງຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ມໍຣະດົກຂອງຜູ້ບໍ່ບັງຄັບທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບຈາກອົງຜູ້ມີອິດທານຸພາບ.¹⁴ຖ້າຫາກລູກຂອງລາວເພີ່ມ
ຂຶ້ນ, ມັນກໍ່ເພື່ອດາບ; ເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈະບໍ່ມີວັນຫົອາຫານພຽງພໍກິນ.

¹⁵ຄົນເຫລົ່ານີ້ ທີ່ຊ່ວຍຊີວິດຂອງເຂົາໃຫ້ລອດ ຈະຖືກຝັງໂດຍໂຣກລະບາດຮຸນແຮງ, ແລະແມ່ຫມ້າຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ຮ້ອງ
ຄວນຄາງເພື່ອພວກເຂົາ.¹⁶ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍສະສົມເງິນໄວ້ເຫມືອນກັບສະສົມຝຸ່ນ ແລະສະສົມເສື້ອຜ້າ ເຫມືອນສະສົມຂີດິນ.¹⁷ເຂົາ
ຈະສະສົມເສື້ອຜ້າ, ແຕ່ຄົນຊອບທັມຈະເອົາໄປນຸ່ງ, ແລະຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດຈະແບ່ງເງິນກັນທາມກາງພວກເຂົາເອງ.

¹⁸ເຂົາສ້າງເຮືອນຂອງລາວເຫມືອນແມງມຸມສ້າງຮັງ, ເຫມືອນກະຕູບທີ່ຄົນຍາມສ້າງ.¹⁹ເຂົາອອນລົງເທິງຕຽງຂອງຄົນຮັງມີ, ແຕ່ເຂົາຈະເຮັດຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້;
ເຂົາເປີດຕາຂອງເຂົາ ແລະທຸກສິ່ງກໍ່ຫາຍໄປ.

²⁰ຄວາມຢ້ານກົວຈະຖ້ວມລາວເຫມືອນກັບນ້ຳຖ້ວມ; ພາຍຸພັດລາວໄປໃນເວລາກາງຄືນ.²¹ລົມຈາກທິດຕາເວັນອອກຈະຫອບເອົາລາວໄປ, ແລະລາວຈາກໄປ;
ມັນກວາດລາວອອກໄປຈາກບ່ອນຂອງລາວ.

²²ມັນໂຍນຕົວມັນເອງໃສ່ລາວ ແລະບໍ່ຢຸດຢັ້ງ; ລາວພະຍາຍາມຫນີອອກໄປຈາກມືຂອງມັນ.²³ມັນຕິບມືຂອງມັນໃສ່ລາວດ້ວຍການເຍາະເຍີຍ;
ມັນຊໍ່ລາວໃຫ້ອອກໄປຈາກບ່ອນຂອງລາວ.

28 ¹ແນ່ນອນແລ້ວມີບໍ່ແຮ່ເງິນ, ມີສະຖານທີ່ ໆ ພວກເຂົາກັນຄຳ.²ແຮ່ເຫລັກຖືກເອົາອອກມາຈາກພື້ນດິນ; ແຮ່ທອງເຫລືອງຖືກຫລອມມາຈາກກ້ອນຫີນ.
³ມະນຸດຄົນຫນຶ່ງກໍາຫນົດຈຸດສິ້ນສຸດໃຫ້ກັບຄວາມມືດ, ແລະຄືນຫາໄປຍັງເຂດຕ່າງໆໄກທີ່ສຸດ, ກ້ອນຫີນຕ່າງໆ ໃນທີ່ລຶບ ແລະໃນຄວາມມືດທຶບ.⁴ເຂົາ

ເປີດອຸ່ມງູທີ່ຢູ່ຕ່າງໆໄກຈາກທີ່ຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່, ສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ທີ່ຕີນຂອງຜູ້ຄົນຫລົງລືມ. ລາວແຂວນເອົາໄວ້ໄກຈາກຜູ້ຄົນ; ລາວແກ້ວໄປແລະມາ.

⁵ສຳລັບແຜ່ນດິນໂລກ, ອາຫານກ້ອນກມາ, ເບື້ອງລຸ່ມກັບມາເປັນເຫມືອນໄຟ.⁶ກ້ອນຫີນທັງຫລາຍຂອງມັນເປັນສະຖານທີ່ໆ ມໍຣະກິດຖືກຄົ້ນພົບ, ແລະຂີ-
ຂອງມັນບັນຈຸຄຳ.

⁷ບໍ່ມີນົກໂຕໃດທີ່ເປັນເຫຍືອຮູ້ຈັກທາງນັ້ນ, ບໍ່ມີດວງຕາຂອງນົກຕິວໃດທີ່ແນມເຫັນມັນ.⁸ສັດທີ່ອວດອ້າງບໍ່ໄດ້ເຄີຍຢ່າງທາງນັ້ນ, ຫລືໂຕສິ່ງໂຕໂຫດຮ້າຍກໍ່ບໍ່
ໄດ້ຜ່ານບ່ອນນັ້ນ.

⁹ມະນຸດຄົນຫນຶ່ງວາງມືຂອງເຂົາເທິງຫີນເຫລັກໄຟ; ເຂົາເຮັດໃຫ້ພູເຂົາຕ່າງໆຖືກທຳລາຍລົງເຖິງຮາກທັງຫລາຍຂອງມັນ.¹⁰ເຂົາຕັດຊ່ອງທາງຕ່າງໆ
ໃນທາມກາງກ້ອນຫີນທັງຫລາຍ; ດວງຕາຂອງເຂົາແນມເຫັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າທຸກຢ່າງທີ່ມັນ.¹¹ລາວປິດແມ່ນ້ຳຕ່າງໆ ເພື່ອນ້ຳຈະບໍ່ໄຫລ; ສິ່ງທີ່ປິດບັງໄວ້ທີ່ນັ້ນ

ເຂົາກໍ່ນຳອອກມາສູ່ຄວາມສະຫວ່າງ.

¹²ສະຕິປັນຍາຈະຖືກຄົ້ນພົບບ່ອນໃດ? ສະຖານທີ່ແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຢູ່ທີ່ໃດ?¹³ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກຄຳຂອງສະຕິປັນຍາ; ຫລືບໍ່ໄດ້ພົບມັນໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ
.¹⁴ນ້ຳເລັກພາຍໃຕ້ແຜ່ນດິນໂລກເວົ້າວ່າ, ‘ມັນບໍ່ຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍ’ ແລະທະເລກ່າວວ່າ ‘ມັນບໍ່ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍ’.

¹⁵ມັນບໍ່ສາມາດໄດ້ມາດ້ວຍຄຳ; ຫລືບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຕີລາຄາດ້ວຍເງິນ. ¹⁶ມັນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການວັດຄຸນຄ່າດ້ວຍຄຳແຫ່ງໂອຟີ ດ້ວຍພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ
ປະເສີດ ຫລືແກ້ວໄຟທຸກ. ¹⁷ຄຳ ແລະແກ້ວບໍ່ຮູ້ສຸດບໍ່ສາມາດມີຄ່າທຽບເທົ່າມັນໄດ້ ຫລືບໍ່ສາມາດແລກປ່ຽນກັບເຄື່ອງຄ່າບໍ່ຮູ້ສຸດເນື້ອດີ.

¹⁸ຢ່າເອີ້ນເຖິງຄຸນຄ່າຂອງຫີນປະກາລັງ ແລະຍົກມໍຣະກິດເລີຍ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ລາຄາຂອງສະຕິປັນຍານັ້ນມີຫລາຍສູງກວ່າບັນດາທັບທິມ.¹⁹ຍົກເຫລືອງຂອງ
ເມືອງເອທິໂອເປຍ ກໍ່ບໍ່ສາມາດປຽບຄ່າໄດ້ດ້ວຍຄ່າບໍ່ຮູ້ສຸດ.

²⁰ແລ້ວສະຕິປັນຍາມາຈາກໃສ? ສະຖານທີ່ຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈຢູ່ທີ່ໃດຫລື?²¹ສະຕິປັນຍານັ້ນທີ່ເຊື່ອງພື້ນຈາກດວງຕາທັງຫລາຍຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງຫມົດ
ແລະປິດບັງໄວ້ຈາກບັນດານົກແຫ່ງທ້ອງຟ້າ.²²ການທຳລາຍ ແລະຄວາມຕາຍເວົ້າວ່າ, ‘ເຮົາໄດ້ຍືນຂ່າວຊ່າລືກ່ຽວກັບມັນດ້ວຍຫູຂອງເຮົາ’

²³ພຣະເຈົ້າຊົງເຂົ້າໃຈທາງໄປຫາສະຕິປັນຍານັ້ນ; ພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກສະຖານທີ່ຂອງສະຕິປັນຍາດ້ວຍ.²⁴ເພາະພຣະອົງທອດພຣະເນດໄປເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນ-
ດິນໂລກ ແລະຊົງເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ໃຕ້ທ້ອງຟ້າສະຫວັນທັງຫມົດ.²⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳນົດນ້ຳແຮງລົມ ແລະແບ່ງນ້ຳທັງຫລາຍອອກດ້ວຍເຄື່ອງຜອງ.

²⁶ພຣະອົງໄດ້ສ້າງກົດເກນສຳລັບຝົນ ແລະສ້າງທາງໄວ້ສຳລັບຝ້າຮ້ອງຝ້າຜ່າ.²⁷ແລ້ວພຣະອົງທອດພຣະເນດສະຕິປັນຍາ ແລະໄດ້ປະກາດມັນອອກໄປ;
ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະຖາປະນາມັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງທົດລອງມັນ.²⁸ຕໍ່ຜູ້ຄົນ ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ຄວາມຢ່າເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ
ແຫລະ ຄືສະຕິປັນຍາ; ການອອກຫ່າງຈາກຄວາມຊົ່ວ ກໍ່ເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈ.’”

29 ¹ໂຢບຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປ ແລະກ່າວວ່າ,²“ໂອ ຫາກຂ້ານ້ອຍຢາກຈະຢູ່ຄືຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນເມື່ອຫລາຍເດືອນກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຫວ່າງໂຍຂ້ານ້ອຍ,³ເມື່ອຕະ-
ກຽງຂອງພຣະອົງສ່ອງສະຫວ່າງເຫນືອເທິງຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ເດີນຜ່ານຄວາມມືດ ໂດຍຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ.

⁴ໂອ, ຫາກຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນໃນຄວາມສົມບູນແຫ່ງວັນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອ

ສຳພັນທະພາບກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນເຕັ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍ,⁵ເມື່ອອົງຜູ້ມີອິດທານຸພາບຍັງຊົງຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍ, ແລະບັນດາລູກຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢູ່ລ້ອມຮອບ
ຂ້ານ້ອຍ,⁶ເມື່ອຫົນທາງຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກປົກຄຸມໄວ້ດ້ວຍສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດ, ແລະກ່ອນຫນ້ານັ້ນໄດ້ຫລົງສາຍນ້ຳແຫ່ງນ້ຳມັນອອກໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ.

⁷ເມື່ອຂ້ານ້ອຍອອກມາຍັງປະຕູເມືອງ, ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຕຽມໄດ້ນັ່ງໃນບ່ອນຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ລານເມືອງ,⁸ຄົນຫນຸ່ມທັງຫລາຍ
ເຫັນຂ້ານ້ອຍແລະຢູ່ຫ່າງຈາກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມເຄົາຮົບ, ແລະຄົນສູງອາຍຸໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະຢືນຕ້ອນຮັບຂ້ານ້ອຍ.

⁹ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ທຸກລາຍຢູ່ດາວໄຮ້ລົມ ເມື່ອຂ້າງນ້ອຍມາເຖິງ; ພວກເຂົາໄດ້ເອົາມືປິດປາກຂອງຕົນໄວ້.¹⁰ ສ່ຽງຂອງບັນດາຂ້າຣາຊະການທັງຫລາຍກໍສະ-
ຫງົບລົງ; ແລະລືນຂອງພວກເຂົາກໍຕິດເພດານປາກຂອງພວກເຂົາ.

¹¹ເພາະຫລັງຈາກຫຼຸຂອງພວກເຂົາໄດ້ຍິນຂ້າງນ້ອຍ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະອວຍພອນຂ້າງນ້ອຍ; ຫລັງຈາກດວງຕາຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ເຫັນຂ້າງນ້ອຍ,
ພວກເຂົາຈະໃຫ້ຄຳພະຍານຕໍ່ຂ້າງນ້ອຍ ແລະຍອມຮັບຂ້າງນ້ອຍ.¹² ເພາະວ່າຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຊ່ວຍຄົນຍາກຈົນ ເມື່ອເຂົາຮ້ອງໃຫ້ຊ່ວຍ, ແລະຊ່ວຍຄົນທີ່ເດັກກຳຜ່າ
ພໍ ເມື່ອເຂົາບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍເຂົາ.¹³ ການອວຍພອນຂອງລາວຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງຕາຍກໍໄດ້ມາເຖິງຂ້າງນ້ອຍ; ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງແມ່ຫມ້າຍ ຮ້ອງເພງ
ດ້ວຍຄວາມຊືມຊື່ນຍິນດີ.

¹⁴ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເອົາຄວາມຊອບທັມ ແລະມັນກໍຫຸ້ມຂ້າງນ້ອຍໄວ້; ຄວາມຍຸຕິທັມຂອງຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເປັນເຫມືອນເສືອຄຸມ ແລະຜ່າຄຽນ
ຫົວ¹⁵ ແລະຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເປັນຕົ້ນໃຫ້ຄົນງ່ອຍ.¹⁶ ຂ້າງນ້ອຍເປັນພໍໃຫ້ຄົນຂັດສິນ; ຂ້າງນ້ອຍພິຈາລະນາຄະດີ ແມ່ແຕ່ຂອງຜູ້ທີ່ຂ້າງນ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ.

¹⁷ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຫັກກະດູກຄາງຂອງຄົນຊົວ; ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຊ່ວຍຜູ້ຕົກເປັນເຫຍືອອອກຈາກລະຫວ່າງແຂ້ວຂອງລາວ.¹⁸ ແລ້ວຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເວົ້າວ່າ, 'ຂ້າງນ້ອຍຈະ
ຕາຍໃນຮັງຂອງຂ້າງນ້ອຍ; ຂ້າງນ້ອຍຈະເພີມທະວີຄຸນວັນທັງຫລາຍຂອງຂ້າງນ້ອຍເຫມືອນກັບເມັດຊາຍທັງຫລາຍ.'¹⁹ ຮາກທັງຫລາຍຂອງຂ້າງນ້ອຍຈະ
ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປເຖິງນ້ຳ, ແລະນ້ຳຫມອກຈະຢອດລົງເທິງກິງທັງຂອງຂ້າງນ້ອຍຕະຫລອດທັງຄືນ.

²⁰ກຽດສະຫງ່າຣາສີທີ່ຂ້າງນ້ອຍມີນັ້ນ ສິດໃຫມ່ສະເຫມີ, ແລະຄົນທະນູແຫ່ງກຳລັງຂອງຂ້າງນ້ອຍໃຫມ່ໃນມືຂ້າງນ້ອຍສະເຫມີ.²¹ ຄົນທັງຫລາຍຫຼ່ຽງຫຼຸຟັງ
ຂ້າງນ້ອຍ; ພວກເຂົາໄດ້ລ່ອຍຂ້າງນ້ອຍ; ແລະພວກເຂົາໄດ້ນຶງງຽບຢູ່ ເພື່ອຟັງຄຳສັ່ງສອນຂອງຂ້າງນ້ອຍ.²² ຫລັງຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້າງນ້ອຍຖືກກ່າວແລ້ວ,
ພວກເຂົາກໍບໍ່ເວົ້າອີກເລີຍ; ຄຳຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍຢອດລົງໄປເຫມືອນກັບນ້ຳທີ່ຖອກເທິງພວກເຂົາ.

²³ພວກເຂົາໄດ້ລ່ອຍຂ້າງນ້ອຍເຫມືອນກັບຄອຍຖ້າສາຍຝົນ; ພວກເຂົາໄດ້ເປີດປາກຂອງຕົນກວ້າງເພື່ອດື່ມຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງຂ້າງນ້ອຍ,
ເຫມືອນກັບພວກເຂົາຈະດື່ມນ້ຳຝົນຕົກທ້າຍຣະດູ.²⁴ ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຍືມໃຫ້ພວກເຂົາ ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງສິ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍບໍ່
ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຫນ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍ.

²⁵ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ກຳນົດທາງຂອງພວກເຂົາ ແລະນັ້ງເຫມືອນກັບເປັນຫົວຫນ້າຂອງພວກເຂົາ; ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ເຫມືອນກັບກະສັດທີ່ຢູ່ໃນກອງທັບຂອງເຂົາ,
ເຫມືອນກັບຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ປອບໂຍນບັນດາຄົນໄວ້ທຸກ.

30

¹ເວລານີ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາຍຸນ້ອຍກວ່າຂ້ອຍກັບບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດນອກຈາກການເຍາະເຍີ້ຍຂ້າງນ້ອຍ- ຄົນທີ່ຫນຸ່ມເຫລົ່ານີ້ທີ່ຂ້າງນ້ອຍ ຈະປະຕິເສດເຫລົ່າພໍ
ຂອງພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ເຮັດວຽກຄຽງຂ້າງພວກຫມາທິເຝົ້າຝູ່ລັດຂອງຂ້າງນ້ອຍ.² ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ກຳລັງແຫ່ງມືທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ,
ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມີກຳລັງໃນວິໄຍຜູ້ໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ສາບສູນໄປ ສາມາດຊ່ວຍຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຫລາຍປານໃດ?³ ພວກເຂົາຝ່າຍຜອມເພາະຄວາມຍາກຈົນ
ແລະຫົວໂຫຍ; ພວກເຂົາໄດ້ທຶນທໍຣະມານທີ່ຜິດດິນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະຮ້າງເປົ້າຫວ່າງອັນມືດມືດ.

⁴ພວກເຂົາໄດ້ເກັບຜັກທຳມະກຸງພຸ່ມໄມ້ ແລະເກັບໃບຂອງພຸ່ມໄມ້ຕ່າງໆ; ເກັບຮາກທັງຫລາຍຂອງຕົ້ນຊາກມາເປັນອາຫານ.⁵ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂັບໄລ່-
ອອກຈາກທຳມະກຸງປະຊາກອນຜູ້ທີ່ຮ້ອງຕາມຫລັງພວກເຂົາເຫມືອນກັບຄົນທີ່ຮ້ອງຕາມຫລັງໂຈນ.⁶ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ຕາມແຄມແມ່ນ້ຳຕ່າງໆ,
ໃນຮູຕ່າງໆຢູ່ໃນແຜ່ນດິນແລະຫລັບຫົນຕ່າງໆ;

⁷ທຳມະກຸງພຸ່ມໄມ້ທັງຫລາຍ ພວກເຂົາສົງສ່ຽງຮ້ອງເຫມືອນກັບພວກລາວ; ພາຍໃຕ້ພຸ່ມໄມ້ທັງຫລາຍ ພວກເຂົາໄດ້ລວມຕົວກັນ.⁸ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນລູກຊາຍ
ຂອງພວກຄົນໄງ່, ຄວາມຈິງຄື, ເປັນລູກຊາຍຂອງພວກທີ່ບໍ່ມີຊື່ສ່ຽງ! ພວກເຂົາຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກດິນແດນດ້ວຍແສ້.

⁹ແຕ່ເວລານີບັນດາລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນເພງແຫ່ງການເຍາະເຍີ້ຍຂອງພວກເຂົາ; ຄວາມຈິງຄື, ຕອນນີ້ ຂ້າງນ້ອຍເປັນ
ຕົວຕະຫລົກສຳລັບພວກເຂົາ.¹⁰ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກຽດຊັງຂ້າງນ້ອຍ ແລະຍືນຫ່າງໄກຈາກຂ້າງນ້ອຍ; ພວກເຂົາຖືມ້າລາຍໃສ່ຫນ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍ.¹¹ ເພາະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແກ້ສາຍທະນູຂອງຂ້າງນ້ອຍ ແລະໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍຕົກຕ່ຳ ແລະບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເວົ້າສ່ຽງດີສື່ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຖືມສິ່ງທີ່ຍືດຖືຫຼັງ
ໃສ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍ.

¹²ຂ້າງຂວາມືຂອງຂ້າງນ້ອຍນັ້ນຝຸງຊົນກໍລຸກຂຶ້ນ; ພວກເຂົາຂັບໄລ່ຂ້າງນ້ອຍອອກໄປ ແລະຊຸດກອງດິນລວມກັນໄວ້ຕໍ່ສູ້ຂ້າງນ້ອຍ.¹³ ພວກເຂົາທຳລາຍຫົນທາງ
ຂອງຂ້າງນ້ອຍ; ພວກເຂົາຍູ້ຄວາມຝັນດາດໄປທາງຫນ້າຂ້າງນ້ອຍ, ພວກຄົນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຕ້ານທານພວກເຂົາໄວ້ເລີຍ.

¹⁴ພວກເຂົາມາຕໍ່ສູ້ຂ້າງນ້ອຍເຫມືອນກັບກອງທັບແລ່ນມາທາງບ່ອນກວ້າງຂອງກຳແພງເມືອງ; ໃນທຳມະກຸງທຳລາຍນັ້ນ ພວກເຂົາກິ່ງຕົວເທິງຂ້າງນ້ອຍ.

¹⁵ຄວາມຢ້ານກົວຕົກມາເຫມືອນຂ້າງນ້ອຍ; ກຽດຂອງຂ້າງນ້ອຍຖືກກຳຈັດອອກໄປເຫມືອນກັບມັນເປັນພຽງແຕ່ສາຍລົມ ແລະຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ
ຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍຜ່ານໄປເຫມືອນກັບກ້ອນເມກ.

¹⁶ບັດນິຊີວິດຂອງຂ້າງນ້ອຍກຳລັງໄຫລອອກຈາກພາຍໃນຂ້າງນ້ອຍໄປ; ວັນເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກທໍຣະມານທັງຫລາຍຂອງຂ້າງນ້ອຍ ໄດ້ຈັບ
ຕົວຂ້າງນ້ອຍໄວ້ຈົນຫມັ້ນ.¹⁷ ໃນຍາມກາງຄືນ ກະດູກທັງຫລາຍພາຍໃນຂ້າງນ້ອຍຖືກເຈາະແຫງ; ຄວາມເຈັບປວດທີ່ກັດກິນຂ້າງນ້ອຍນັ້ນເຮັດໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍບໍ່ຢຸດ
ພັກເລີຍ.

¹⁸ກຳລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຍືດເສືອຜ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍ. ມັນໄດ້ຫຸ້ມຂ້າງນ້ອຍເຫມືອນກັບຄໍເສືອຮັດ

ຂ້າງນ້ອຍ¹⁹ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຍນຂ້າງນ້ອຍລົງໄປໃນຂີ້ຕົມ; ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນເຫມືອນຂີ້ຝຸ່ນ ແລະຂີ້ເຖົາໄຟ.

²⁰ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂ້າງນ້ອຍຮ້ອງຫຼຸນພຣະອົງ; ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບຟັງຂ້າງນ້ອຍ, ຂ້າງນ້ອຍຍືນຂຶ້ນ ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເບິ່ງ.²¹ ພຣະອົງຊົງປ່ຽນແປງ ແລະຊົງ
ໂຫດຮ້າຍຕໍ່ຂ້າງນ້ອຍ; ດ້ວຍກຳລັງແຫ່ງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງຂົນເຫັງຂ້າງນ້ອຍ.

²²ພຣະອົງຊົງຍົກຂ້າງນ້ອຍຂຶ້ນເທິງສາຍລົມ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ລົມພັດຂ້າງນ້ອຍໄປ; ພຣະອົງຊົງໂຍນຂ້າງນ້ອຍໄປມາໃນພະຍຸ.²³ ເພາະຂ້າງນ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຈະ-
ໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍໄປເຖິງຄວາມຕາຍເສຍ, ໄປເຖິງສູ່ບ່ອນທີ່ເປັນຈຸດຫມາຍປາຍທາງສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ.

²⁴ແຕ່ຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ຍືນມືຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ເມື່ອເຂົາລົມລົງຢ່າງນັ້ນບໍ່? ບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຄວາມທຸກຈະຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອບໍ່?²⁵ ຂ້າງນ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໃຫ້
ເພາະເຂົາຖືກຢູ່ໃນຄວາມທຸກບໍ່? ຂ້າງນ້ອຍບໍ່ໄດ້ທຸກໂສກເພາະຄົນທີ່ຂັດສິນບໍ່?²⁶ ເມື່ອຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຊອກຫາສິ່ງດີ, ແລະຄວາມຊົ່ວໄດ້ເຂົ້າມາ; ເມື່ອ
ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ລ່ອຍຖ້າຄວາມສະຫວ່າງ, ຄວາມມືດກໍມາແທນທີ່.

²⁷ຈິດໃຈຂອງຂ້າງນ້ອຍ ຖືກເຮັດໃຫ້ທຸກຍາກ ແລະບໍ່ໄດ້ຢຸດພັກ; ວັນທັງຫລາຍແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດໄດ້ມາເຫນືອຂ້າງນ້ອຍ.

²⁸ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ໄປເຫມືອນກັບຄົນທີ່ກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພາະດວງຕາເວັນ; ຂ້າງນ້ອຍຍືນຂຶ້ນໃນທີ່ຊຸມນຸມຊົນ ແລະຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ.

²⁹ຂ້າງນ້ອຍເປັນພິນ້ອງຂອງຝູງຫມາໃນ, ເປັນເພື່ອນຂອງພວກນົກກະຈອກເຫດ.

³⁰ຜິວຫນັງຂ້າງນ້ອຍເປັນສີດຳ ແລະຫລຸດລ່ວງຈາກຂ້າງນ້ອຍ; ກະດູກຂອງຂ້າງນ້ອຍຖືກຜົດດ້ວຍຄວາມຮ້ອນ.³¹ ເພາະສະນັ້ນ ສ່ຽງພິນ້ອງຂອງຂ້າງນ້ອຍ
ຈຶ່ງຫັນໄປສູ່ເພງໄວ້ທຸກ, ສ່ຽງຊຸ່ຍຂອງຂ້າງນ້ອຍບັນເລງເພງສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮ້ອງໃຫ້ຄ້າຄວນ.

31 ¹ ຂ້າໄດ້ເຮັດສັນຍາກັບດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ; ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຄວນຈະເບິ່ງຍິ່ງບໍ່ຮິສຸດດ້ວຍໃຈປາຖະຫນາຢ່າງນັ້ນບໍ່?

² ເພາະສິ່ງໃດທີ່ເປັນສ່ວນແບ່ງຈາກພຣະເຈົ້າເບື້ອງບິນ ເປັນມໍຣະດົກຈາກອົງຜູ້ຊົງຮິດທານຸພາບເທິງທີ່ສູງບໍ່?

³ ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າເຫດຫານເລວຮ້າຍມີໄວ້ສຳລັບຄົນອະທັມ ແລະຄວາມພິນາດທີ່ມີໄວ້ສຳລັບຄົນເຮັດຜິດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງ-
ຮູ້ຫົນທາງທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະນັບບາດກ້າວທັງສິນຂອງຂ້ານ້ອຍຫລື?

⁴ ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເດີນໄປກັບຄວາມຂີ້ຕົວະ, ຖ້າຫາກຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍເລັ່ງໄປສູ່ການຫລອກລວງ. ⁵ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການຊັງຢ່າງສົມດຸນ ເພື່ອ ພຣະ-
ອົງຈະຊົງຮູ້ເຖິງຄວາມຊື່ສັດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁶ ຖ້າຫາກຕົນຂ້ານ້ອຍຫັນອອກໄປຈາກທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຖ້າຫາກຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕິດຕາມດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ຖ້າຫາກຈິດໃຈໄດ້ເຮັດໃຫ້ມືຂອງຂ້ານ້ອຍມີມົນທົນ, ⁸ ແລ້ວຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຫວ່ານ ແລະມີອີກຄົນມາກິນເສຍ; ອັນທີ່ຈິງ, ຂໍໃຫ້
ການເກັບກ່ຽວຖືກຖອນອອກໄປຈາກຫົງນາຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁹ ຖ້າຫາກຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກຫລອກລວງໂດຍຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງ, ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍໄດ້ດັກຈອບລືຢູ່ທີ່ ນອກປະຕູເຮືອນຂອງເພື່ອນບ້ານຂ້ານ້ອຍ. ¹⁰ ແລ້ວຂໍ
ໃຫ້ເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ໃຫ້ຊາຍອື່ນໆນອນນ່ານາງ.

¹¹ ເພາະນັ້ນຈະເປັນອາຊະຍາກັມຮ້າຍແຮງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນຈະເປັນອາຊະຍາກັມທີ່ຖືກໂທດ ໂດຍຜູ້ພິພາກສາທັງຫລາຍ.

¹² ເພາະນັ້ນເປັນໄຟທີ່ເຜົາຜານທຸກສິ່ງ ເພື່ອແດນຄົນຕາຍ ແລະທີ່ເຜົາໄຫມ້ການເກັບກ່ຽວທຸກຢ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹³ ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເມີນເສີຍຕໍ່ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມຍຸຕິທັມ ຈາກຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍ ແລະຄົນຮັບໃຊ້ຍິງຂອງຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ໄຕ່ຖຽງກັບຂ້ານ້ອຍ,

¹⁴ ແລ້ວສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງລຸກຂຶ້ນກ່າວໂທດຂ້ານ້ອຍຫລື? ເມື່ອພຣະອົງມາຕັດສິນຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕອບພຣະອົງຢ່າງໃດ?

¹⁵ ຄົນທີ່ໄດ້ສ້າງຂ້ານ້ອຍໃນທ້ອງແມ່ ກໍບໍ່ໄດ້ປັນພວກເຂົາດ້ວຍຫລື? ບໍ່ແມ່ນຜູ້ດຽວກັນນີ້ທີ່ໄດ້ປັນພວກເຮົາທຸກຄົນໃນທ້ອງນັ້ນ?

¹⁶ ຖ້າຫາກ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍປະຕິເສດຄົນຍາກຈົນຈາກຄວາມປາຖະຫນາຂອງພວກເຂົາ, ຫລືຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ດວງຕາທັງຫລາຍຂອງ ແມ່ຫມ້າຍ
ມີວລົງໄປຈາກການຮ້ອງໃຫ້, ¹⁷ ຫລືຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກິນອາຫານຂອງ ຂ້ານ້ອຍຕາມລຳພັງ ແລະບໍ່ເຄີຍໃຫ້ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງ
ພໍ່ມາກິນນຳ ¹⁸ ເພາະຈາກວັຍຫນຸ່ມ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍລູກກຳລັງໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນພ້ອມກັບ ຂ້ານ້ອຍເຫມືອນກັບ ຂ້ານ້ອຍເປັນພໍ່ຂອງເຂົາ, ແລະ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊີ້ນຳແມ່ຂອງເຂົາ ຄືຍິງຫມ້າຍຄົນຫນຶ່ງຈາກທ້ອງແມ່ຂອງ ຂ້ານ້ອຍເອງ.

¹⁹ ຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພິບເຫັນຄົນໃດຕາຍເພາະຂາດເສື້ອຜ້າ, ຫລືຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຄົນຂັດສິນບໍ່ມີເສື້ອຜ້າໃສ່; ²⁰ ຖ້າຈິດໃຈຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ອວຍພອນ
ຂ້ານ້ອຍເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ອົບອຸ່ນດ້ວຍຂົນແກະຂອງ ຂ້ານ້ອຍ, ²¹ ຖ້າຫາກ ຂ້ານ້ອຍຍົກມືຂອງ ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ສູ້ຄົນທີ່ກຳລັງພໍ່ເພາະ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຜູ້ສະຫນັບສະຫນູນຂອງ ຂ້ານ້ອຍທີ່ປະຕູເມືອງ ກໍຂໍຈົງກ່າວຫາ ຂ້ານ້ອຍ!

²² ຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້, ດັ່ງນັ້ນຂໍໃຫ້ໂຫລ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຫລຸດອອກຈາກບ່າຂອງ ຂ້ານ້ອຍເສຍ, ແລະຂໍໃຫ້ລຳແຂນຂອງ ຂ້ານ້ອຍແຕກ
ຫັກຈາກຂັດຂອງມັນ. ²³ ເພາະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ້ານກົວການທຳລາຍຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງຫລາຍ; ເພາະພຣະບາຣະມີຂອງພຣະອົງ,
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດໄປເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.

²⁴ ຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຄຳເປັນຄວາມຫວັງຂອງ ຂ້ານ້ອຍ, ແລະຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຄຳເນື້ອດີວ່າ, ' ເຈົ້າເປັນຄວາມຫມັ້ນໃຈຂອງ ຂ້ານ້ອຍ' ²⁵ ຖ້າ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊົມຊືມຍິນດີເພາະຄວາມຄົງມັງຄົງຂອງ ຂ້ານ້ອຍນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່, ເພາະມີຂອງ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຊັບສົມບັດຫລວງຫລາຍ ກໍຈົງກ່າວຫາ ຂ້ານ້ອຍ!

²⁶ ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນດວງອາທິດເມື່ອມັນສ່ອງແສງ, ຫລືດວງຈັນດຳເນີນໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງມັນ, ²⁷ ເພື່ອວ່າປາກຂອງ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈູບມືຂອງ
ຂ້ານ້ອຍໃນການນະມັດສະການສົງເຫລົ່ານັ້ນ. ²⁸ ນີ້ກໍຈະເປັນຄວາມຄວາມຜິດທາງອາຍາຮ້າຍແຮງທີ່ຈະຕ້ອງຖືກໄດ້ຮັບໂທດໂດຍຜູ້ພິພາກສາທັງຫລາຍ,
ເພາະຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິເສດພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຢູ່ເບື້ອງເທິງ.

²⁹ ຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊົມຊືມຍິນດີຕໍ່ຫາຍະນະທີ່ເກີດກັບຄົນທີ່ກຽດຊັງ ຂ້ານ້ອຍຫລືສະແດງຄວາມຍິນດີກັບຕົວເອງເມື່ອຄວາມພິນາດຕາມຫັນພວກເຂົາ,
ກໍຈົງກ່າວຫາ ຂ້ານ້ອຍເຖິດ! ³⁰ ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍແມ້ແຕ່ອະນຸຍາດໃຫ້ປາກຂອງ ຂ້ານ້ອຍເຮັດບາບດ້ວຍການຂໍຊີວິດຂອງເຂົາພ້ອມກັບຄຳສາບ-
ແຊ່ງ.

³¹ ຖ້າຫາກມະນຸດທັງຫລາຍຢູ່ໃນເຕັ້ນຂອງ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍເວົ້າວ່າ, ' ໃຜສາມາດພິບຄົນຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ອິມຫນ້າດ້ວຍອາຫານຂອງໂຢບຫລື?

³² (ແມ້ແຕ່ຄົນຕ່າງຊາດກໍບໍ່ເຄີຍຕ້ອງພັກຢູ່ທີ່ເດີນເມືອງ, ເພາະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປີດປະຕູຂອງ ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບນັກເດີນທາງສະເຫມີ)
ແລະຖ້າບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນແລ້ວ. ກໍຂໍຈົງກ່າວຫາ ຂ້ານ້ອຍເຖິດ.

³³ ເຫມືອນກັບມະນຸດທັງຫລາຍ, ຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປິດບັງບາບຂອງ ຂ້ານ້ອຍ ໂດຍການເຊື່ອງຄວາມຜິດ ຂ້ານ້ອຍພາຍໃນເສື້ອຄຸມຂອງ ຂ້ານ້ອຍ. ³⁴ (ເພາະ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ້ານກົວຝູງຊົນໃຫຍ່ເພາະການດູຫມືນຄອບຄົວທັງຫລາຍ ເຮັດໃຫ້ ຂ້ານ້ອຍຢ້ານກົວ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ມີດຽວ ແລະຈະບໍ່ອອກໄປດ້ານນອກ),
ກໍຈົງກ່າວຫາ ຂ້ານ້ອຍເຖິດ.

³⁵ ໂອ, ຖ້າພຽງແຕ່ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມີໃຜບາງຄົນຟັງສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ! ເບິ່ງແມ່, ນິຄົລາຍມີຊື່ຂ້ານ້ອຍ; ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີຮິດທານຸພາບຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ!

ຖ້າພຽງແຕ່ມີຂໍ້ກ່າວຫາທີ່ບໍ່ລະປັກຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ບັນທຶກເອົາໄວ້. ³⁶ ແນ່ນອນທີ່ ຂ້ານ້ອຍຈະແບກມັນເທິງບ່າຂອງ ຂ້ານ້ອຍຢ່າງເປີດເຜີຍ;

ຂ້ານ້ອຍຈະໃສ່ໄວ້ເຫມືອນກັບເປັນມົງກຸດ. ³⁷ ຂ້ານ້ອຍຈະປະກາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຫມືອນລາຍງານເຖິງບາດກ້າວທັງຫລາຍຂອງ ຂ້ານ້ອຍ.

ເປັນເຫມືອນເຈົ້າຊາຍທີ່ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈ ຂ້ານ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປຫາພຣະອົງ.

³⁸ ຖ້າຫາກທີ່ດິນຂອງ ຂ້ານ້ອຍເຄີຍຮ້ອງຕໍ່ສູ້ ຂ້ານ້ອຍ ແລະຮ່ອງດິນທັງຫລາຍຂອງມັນຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍກັນ. ³⁹ ຖ້າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກິນການເກັບກ່ຽວຂອງມັນ
ໂດຍບໍ່ຈ່າຍລາຄາ ຫລືໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຈົ້າຂອງມັນສູນເສຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ⁴⁰ ແລ້ວຂໍໃຫ້ຫນາມທັງຫລາຍເຕີບໂຕແທນທີ່ສາລີ
ແລະຫຍ້າແທນເຂົ້າບາເລ." ຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງໂຢບກໍຈົບລົງ.

32 ¹ ດັ່ງນັ້ນຊາຍສາມຄົນຈຶ່ງໄດ້ຢຸດຕອບໂຢບເພາະເຂົາເປັນຄົນຊອບທັມໃນສາຍຕາຂອງລາວເອງ. ² ແລ້ວເອລີຮູ ລູກຊາຍບາຣາເກນຄົນບູເຊ, ຄອບ-
ຄົວຂອງລາວ; ກໍຮ້ອນຮິນໄປດ້ວຍຄວາມໂກດ. ລາວໂກດຮ້າຍໂຢບ ເພາະລາວອ້າງວ່າຕົນເອງຖືກຕ້ອງແທນທີ່ຈະເປັນພຣະເຈົ້າ.

³ ເອລີຮູ ມີຄວາມໂກດຕໍ່ເພື່ອນທັງຫລາຍທັງສາມຄົນດ້ວຍ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີຄຳຕອບໃຫ້ກັບໂຢບ, ແລະພວກເຂົາກໍຍັງຄົງໄດ້ຕ່ຳຫນີໂຢບ. ⁴ ເອລີຮູໄດ້ລໍ
ຄອຍທີ່ຈະເວົ້າກັບໂຢບ ເພາະຜູ້ຊາຍມີອາຍຸກວ່າລາວ. ⁵ ແຕ່ເມື່ອເອລີຮູເຫັນວ່າບໍ່ມີຄຳຕອບໃດ ຈາກປາກຊາຍທັງສາມເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ, ຄວາມໂກດຂອງລາວ
ຈຶ່ງຝຸ່ງຂຶ້ນ.

⁶ ແລະເອລີຮູ ລູກຊາຍບາຣາເກນ ຄົນບູເຊ ກ່າວວ່າ, " ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຫນຸ່ມ ແລະພວກທ່ານທັງຫລາຍເປັນຜູ້ອາວຸໂສ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຽບ
ແລະບໍ່ກ້າບອກພວກທ່ານເຖິງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ⁷ " ວັນທັງຫລາຍທີ່ຍາວນານສົມຄວນເວົ້າ; ປີທັງຫລາຍເພີ່ມຂຶ້ນ ສົມຄວນສອນສະຕິບັນຍາ'.

⁸ແຕ່ມີຈິດວິນຍານດວງຫນຶ່ງໃນມະນຸດ; ລົມຫາຍໃຈຂອງອົງຊົງຮິດທານຸພາບ ປະມານຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ແກ່ລາວ.⁹ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄົນສະຫລາດ ຫລືບໍ່ພຽງແຕ່ຄົນມີອາຍຸສູງເທົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຍຸຕິທັມ.¹⁰ເພາະສະນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງເວົ້າພົບພວກທ່ານວ່າ ‘ຂໍຈົ່ງຟັງຂ້ອຍ; ຂ້ອຍຈະບອກເຈົ້າໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງຂ້ອຍ.’

¹¹ເບິ່ງແມ່ ຂ້າໄດ້ຄອຍຖ້າຟັງຄໍາທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຟັງຄໍາໂຕ້ຖຽງທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານກໍາລັງຄິດກັບສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຈະເວົ້າອັນໃດ.¹²ແຕ່ຈົ່ງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງໃຈຟັງພວກທ່ານ, ເບິ່ງແມ່, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ໂຢບສໍານຶກ ຫລືບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຕອບສະຫນອງຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍຂອງໂຢບໄດ້.

¹³ຈົ່ງລະວັງທີ່ຈະບໍ່ເວົ້າວ່າ, ‘ເຮົາໄດ້ພົບສະຕິປັນຍາ!’ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງປາບໂຢບໃຫ້ພ່າຍແຜ່; ໃນເມື່ອມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້.¹⁴ເພາະໂຢບບໍ່ໄດ້ກ່າວຖ້ອຍ-ຄໍາທັງຫລາຍຂອງລາວຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຕອບລາວດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ.

¹⁵ຊາຍທັງສາມຄົນເຫລົ່ານີ້ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໂບ່ແລ້ວ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຕອບໂຢບໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຖ້ອຍຄໍາແມ່ນແຕ່ຄໍາດຽວທີ່ຈະເວົ້າ.

¹⁶ຂ້ານ້ອຍສົມຄວນທີ່ຈະຄອຍຖ້າບໍ່ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າ, ເພາະພວກເຂົາຍືນຍົງຽບ ແລະບໍ່ຕອບອີກແລ້ວຢ່າງນັ້ນບໍ່?

¹⁷ບໍ່ເລີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕອບໃນສ່ວນຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຊັ່ນດຽວ, ຂ້ານ້ອຍຈະບອກພວກເຂົາເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງຂ້ານ້ອຍ.¹⁸ເພາະ

ຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາຕ່າງໆ; ວິນຍານພາຍໃນຕົວຂ້ານ້ອຍບັງຄັບຂ້ານ້ອຍ.¹⁹ເບິ່ງແມ່, ຫນ້າເອິກຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເຫມືອນກັບເຫລົ່າອະນຸໂຫມກທີ່ບໍ່ມີຊ່ອງລະບາຍອາກາດ; ເຫມືອນກັບ ຖົງຫນຶ່ງເຫລົ່າອະນຸໂຫມ, ມັນພ້ອມຈະລະເບີດຢູ່ແລ້ວ.

²⁰ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າເພື່ອ ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ມີຄວາມສົດຊື່ນ; ຂ້ານ້ອຍຈະເປີດຮິມປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຕອບ.²¹ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສະແດງຄວາມລຳອຽງ; ຫລືຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ໄປປະຈົບປະແຈງຜູ້ໃດ²² ເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈະປະຈົບປະແຈງແນວໃດ; ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍເຮັດຢ່າງນັ້ນ, ບໍ່ຊ້າພຣະເຈົ້າຜູ້ສ້າງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຈຶ່ງເອົາຂ້ານ້ອຍໄປ.

33 ¹ດັ່ງນັ້ນເວລານີ້, ໂຢບເອີຍ, ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂໍຟັງຄໍາຂອງຂ້ອຍ ຂໍໃຫ້ຟັງຄໍາເວົ້າຂອງຂ້ອຍ; ແລະຟັງຖ້ອຍຄໍາທັງຫມົດຂອງຂ້ອຍ.²ເບິ່ງແມ່, ບັດນີ້ຂ້ອຍໄດ້ອ້າປາກຂອງຂ້ອຍ; ລົມຂອງຂ້ອຍພາຍໃນປາກຂອງຂ້ອຍ.³ຖ້ອຍຄໍາຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍສະແດງຄວາມທ່ຽງຫມົດຂອງຈິດໃຈ; ແລະຮິມປາກຂອງຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວຄວາມຮູ້ຢ່າງຈິງໃຈ.

⁴ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະລົມຫາຍໃຈຂອງອົງຜູ້ມີຮິດທານຸພາບໄດ້ຊົງໃຫ້ຊີວິດໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.⁵ຂໍຕອບຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ, ຖ້າທ່ານສາມາດ, ຕັ້ງຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍຂອງທ່ານ ຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຍືນຍົນ.

⁶ເບິ່ງແມ່, ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຢ່າງທີ່ທ່ານເປັນໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກປັ້ນຮ່າງຈາກດິນຄືກັນ.⁷ເບິ່ງແມ່, ຄວາມຢ້ານກົວຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານຢ້ານກົວ; ຫລືຄວາມກົດດັນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານຫນັກຫນ່ວງເກີນໄປ.

⁸ທ່ານເວົ້າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງ ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຖ້ອຍຄໍາກ່າວທັງຫລາຍຂອງທ່ານວ່າ,⁹ ‘ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະປາສະຈາກການລະເມີດ; ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດ, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບາບໃນຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ.

¹⁰ເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງຊົງຫາໂອກາດໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງຊົງເຫັນຂ້ານ້ອຍເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ.¹¹ພຣະອົງຊົງວາງໄດ້ເອົາມັດຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້; ແລະພຣະອົງໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງທາງຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫມົດ,¹²ເບິ່ງແມ່, ໃນເລື່ອງນີ້ ທ່ານບໍ່ຍຸຕິທັມເລີຍ -ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບທ່ານ, ເພາະພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າມະນຸດ.

¹³ເປັນຫຍັງທ່ານຕ້ອງລຳບາກໃນການຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງຫລື? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງລາຍງານສິ່ງໃດໆ ຫລືພຣະອົງເຮັດເລີຍ.¹⁴ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວເທື່ອຫນຶ່ງ-ແມ່ນ, ສອງເທື່ອ, ໂດຍຜ່ານ ທາງມະນຸດທີ່ບໍ່ຮູ້ເຫັນໄດ້.¹⁵ໃນຄວາມຝັນຫນຶ່ງ, ໃນນິມິດຫນຶ່ງຍາມກາງຄືນ, ເມື່ອມະນຸດນອນຫລັບສະນິດ, ສະຫງົບຢູ່ເທິງບ່ອນນອນນັ້ນ-

¹⁶ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ເປີດຫູຂອງມະນຸດ, ແລະສັ່ນຂວັນພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ,¹⁷ເພື່ອດຶງມະນຸດກັບມາຈາກເປົ້າຫມາຍຄວາມບາບຂອງລາວ, ແລະຕັດຄວາມຈອງຫອງອອກເສຍຈາກລາວ.¹⁸ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຍຶດຊີວິດຂອງມະນຸດໄວ້ຈາກຊຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍ, ແລະຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄວ້ຈາກຂວ້າມໄປສູ່ຄວາມຕາຍ.

¹⁹ມະນຸດຍັງຖືກລົງໂທດດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດເທິງຕຽງນອນຂອງພວກເຂົາ, ແລະດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຢ່າງສາຫັດໃນກະດູກຕ່າງໆຂອງລາວ.²⁰ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງລາວຈະເບື້ອງອາຫານ, ແລະຈິດໃຈຂອງລາວຈະເບື້ອງອາຫານທີ່ແຊບ.

²¹ເມື່ອຫນຶ່ງຂອງລາວຖືກທໍາລາຍໄປເພື່ອມັນຈະບໍ່ສາມາດຖືກເບິ່ງບໍ່ເຫັນ; ກະດູກທັງຫລາຍຂອງລາວ, ຫົບເຄີຍຍິ່ງເຫັນ, ບັດນີ້ກໍຍືນອອກມາ.

²²ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ຈິດວິນຍານຂອງລາວເຂົ້າໄປໃກ້ຊຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍ, ຊີວິດຂອງລາວກໍໄກ້ກັບ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ປາຖະຫນາຈະທໍາລາຍມັນ.

²³ແຕ່ຖ້າມີເຫວວດາອົງຫນຶ່ງຜູ້ສາມາດເປັນຄົນກາງສໍາລັບລາວ. ຄົນກາງຄົນຫນຶ່ງ, ຜູ້ມາຈາກທ່າມກາງເຫວວດານັ້ນບໍ່ພົບໆ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ລາວເຫັນສິ່ງຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເຮັດ.²⁴ແລະຖ້າເຫວວດານັ້ນກະຈຸນາຕໍ່ລາວ ແລະຫຼຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ, ‘ຂໍຈົ່ງຊ່ວຍຄົນນີ້ໃຫ້ລອດຜົນຈາກການລົງໄປຍັງຊຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພົບຄໍາໄຖ່ສໍາລັບລາວ.’

²⁵ແລ້ວເມື່ອຫນຶ່ງຂອງລາວຈະສົດຊື່ນຂຶ້ນຍິ່ງກວ່າເດັກເມື່ອຫນຶ່ງເດັກ; ລາວຈະຫັນກັບໄປສູ່ກໍາລັງຄືຕອນຍັງຫນຸ່ມຂອງລາວ.²⁶ລາວຈຶ່ງຈະອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈະຊົງກະຈຸນາ ເພື່ອວ່າລາວຈະເຫັນພຣະພັກພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ. ພຣະເຈົ້າຈະປຣະທານຊັບຊະນະຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຄົນນັ້ນ.

²⁷ແລ້ວຄົນນັ້ນຈະຮ້ອງເພງຕໍ່ຫນ້າຄົນອື່ນ ແລະເວົ້າວ່າ, ‘ຂ້ອຍບາບແລ້ວ ແລະເຫັນຜິດເປັນຖືກ, ແຕ່ຄວາມບາບຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການລົງໂທດ.²⁸ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ວຍໄຖ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກການລົງໄປສູ່ຊຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍ ແລະຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ ຍັງຄົງເຫັນຄວາມສະຫວ່າງ.’

²⁹ເບິ່ງແມ່, ພຣະເຈົ້າຊົງກະທໍາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກັບຄົນຫນຶ່ງສອງຄັ້ງ, ແມ່ນ, ແມ່ເຖິງສາມຄັ້ງ, ເພື່ອຈະນໍາຈິດວິນຍານຂອງລາວມາຈາກຊຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍນັ້ນ, ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຊີວິດ.

³¹ຂໍຕັ້ງໃຈເຖິດ, ໂຢບ, ແລະຂໍຟັງຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າ; ຂໍຈົ່ງຮູ້ບໍ່ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າ,³²ຖ້າຫາກທ່ານມີສິ່ງໃດກະເວົ້າ, ຈົ່ງຕອບຂ້ານ້ອຍ; ເພາະຂ້ານ້ອຍປາຖະຫນາທີ່ຈະພົບສູດວ່າມ່ານຢູ່ໃນຄວາມຖືກຕ້ອງ.³³ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍຟັງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍໃຫ້ຮູ້ບໍ່, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະສອນສະຕິປັນຍາໃຫ້ແກ່ທ່ານ.”

34 ¹ເບິ່ງກວ່ານັ້ນ, ເອລີຮູເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ:²“ຂໍຟັງຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເຈົ້າຜູ້ມີປັນຍາ; ຂໍຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມຮູ້.³ເພາະຫຼັກຊົມຖ້ອຍຄໍາຕ່າງໆ ເຫມືອນກັບລົ້ນຊົມຮິດຊາດອາຫານ.

⁴ຂໍໃຫ້ເຮົາເລືອກສິ່ງທີ່ຖືກສໍາລັບຕົວເຮົາເອງ: ຂໍໃຫ້ພວກຄົນຫາສິ່ງທີ່ດີໃນທ່າມກາງພວກເຮົາ.⁵ ເພາະໂຢບກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຊອບທັມ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຄວາມຊອບທັມຂອງຂ້ານ້ອຍໄປເສຍ.’⁶ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສິ້ນພຣະທັຍຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຖືກນັບເປັນຄົນຂີ່ຕົວະ. ບາດເຜື້ອຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ສາມາດຮັກສາບໍ່ເຊົາໄດ້, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ມີບາບ.’

⁷ຄົນແບບໃດໜ້າທີ່ຈະເຫມືອນໂຢບ, ຜູ້ທີ່ຄວາມຫມັ້ນປະຫມາດເຫມືອນຕື່ມນັ້ນ.⁸ ຜູ້ທີ່ເຂົາສັງຄົມກັບຄົນເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້າ, ແລະຜູ້ທີ່ຍ່າງໄປກັບຄົນຊົ່ວຫລີ? ເພາະລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ບໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງກັບການທີ່ຄົນໜຶ່ງເຝິງພໍໃຈ ໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ.’

¹⁰ຂໍຟັງຂ້ານ້ອຍເຖິງ, ເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ: ການທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວນັ້ນ ກໍເປັນສິ່ງທີ່ທ່າງໄກຈາກພຣະອົງ; ການທີ່ອົງຜູ້ຊົງມີອິດທານພາບຈະຊົງເຮັດຄວາມບາບນັ້ນກໍເປັນເລື່ອງທີ່ຢູ່ຫ່າງຈາກພຣະອົງ.¹¹ ເພາະພຣະອົງຊົງຕອບສະຫນອງຕາມການເຮັດຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກເຄີຍໄດ້ຮັບ ລາງວັນແຫ່ງວິຖີທາງທັງຫລາຍຂອງລາວເອງ.¹² ແຕ່ຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃດໆ, ຫລືອົງຜູ້ຊົງມີອິດທານພາບຈະບໍ່ຊົງບິດເບືອນຄວາມຍຸຕິທັມ.

¹³ໃຜທີ່ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ພຣະອົງເຫມືອນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຫລື? ໃຜທີ່ວາງໂລກທັງໝົດພາຍໃຕ້ພຣະອົງຫລື?¹⁴ ຖ້າພຣະອົງຊົງຕັ້ງພຣະປະສົງສໍາລັບພຣະອົງເອງເທົ່ານັ້ນ, ແລະຖ້າພຣະອົງໄດ້ຊົງຮວບຮວມພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງກັບລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງ ກັບຄືນສູ່ພຣະອົງເອງ,¹⁵ ແລ້ວເນື້ອໜັງທັງໝົດກໍຈະພົນາດໄປນຳກັນ; ມວນມະນຸດກໍຈະກັບໄປເປັນຂີ້ຝຸ່ນດິນອີກຄັ້ງ.

¹⁶ຖ້າທ່ານມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຂໍຟັງຂໍ້ນີ້; ຟັງສ່ຽງຖ້ອຍຄໍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁷ ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຄວາມຍຸຕິທັມ ສາມາດປົກຄອງໄດ້ບໍ່? ທ່ານຈະຕໍານິພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງມີຊອບທັມ ແລະຊົງຮັດຫລີ?

¹⁸ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ກ່າວແກ່ກະສັດອົງໜຶ່ງວ່າ, ‘ເຈົ້າຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍ’ ແລະກ່າວແກ່ພວກຊຸນນາງວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍ’?¹⁹ ພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຊົງສໍາແດງຄວາມອະຄະຕິແກ່ພວກຜູ້ນໍາ ຫລືບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບຄົນຮັງມີຫລາຍກວ່າຄົນຍາກຈົນ, ເພາະພວກເຂົາລ້ວນເປັນສິພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.

²⁰ໃນຊ່ວງຂະໜາດໜຶ່ງພວກເຂົາກໍຕາຍ; ໃນຍາມທ່ຽງຄົນຜູ້ຄົນຈະຕົວສິ້ນ ແລະຈະຕາຍໄປ; ແລະຄົນທີ່ມີກໍາລັງຈະຖືກເອົາໄປເສຍ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍມືຂອງມະນຸດ.

²¹ເພາະດວງຕາຂອງພຣະອົງຊົງເຫັນບັນດາທາງຂອງທຸກຄົນ; ພຣະອົງຊົງເຫັນທຸກບາດກ້າວຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ.²² ບໍ່ມີບ່ອນມືດຄືມ, ຫລືເງົາມືດຈຸຣາດທີ່ຄົນເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້າຈະລີ້ຕົວໄດ້.²³ ເພາະພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຕ້ອງພິສູດຄົນເພີ່ມຂຶ້ນ; ບໍ່ຈໍາເປັນທີ່ໃຜຄົນໃດຈະຕ້ອງໄປເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງໃນການພິພາກສາ.

²⁴ພຣະອົງຊົງທໍາລາຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ມີກໍາລັງໃຫ້ແຫລກເປັນຕ່ອນໆ ເພາະວິທີທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການກວດສອບເພີ່ມຕື່ມ; ພຣະອົງຊົງວາງຄົນອື່ນໄວ້ໃນທີ່ຂອງພວກເຂົາ.²⁵ ດ້ວຍວິທີການນີ້ ພຣະອົງຊົງເຖິງການກະທຳທັງຫລາຍພວກເຂົາ;

ພຣະອົງຊົງໂຄ່ນຄົນເຫລົ່ານີ້ໃນເວລາກາງຄືນ; ພວກເຂົາກໍຖືກທໍາລາຍແລ້ວ.

²⁶ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຄົນອື່ນໆ ພຣະອົງຊົງຂ້າພວກເຂົາ ເພາະການກະທຳຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍເຊັ່ນອາຊະຍາກັມ.²⁷ ເພາະພວກເຂົາຫັນອອກຈາກການຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບວິຖີທາງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ.²⁸ ດ້ວຍວິທີນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ການຮ້ອງໃຫ້ຂອງຄົນຍາກຈົນມາເຖິງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຟັງສ່ຽງຮ້ອງຂອງຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍ.

²⁹ເມື່ອພຣະອົງຊົງງັບ, ໃຜສາມາດຕໍາຫນົບພຣະອົງໄດ້ຫລື? ຖ້າພຣະອົງຊົງເຊື່ອງພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະອົງໄດ້ຫລື? ພຣະອົງປົກຄອງເຫມືອນຊົນຊາດ ແລະສ່ວນບຸກຄົນເຊັ່ນກັນ.³⁰ ເພື່ອວ່າຄົນທີ່ບໍ່ຖືພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ປົກຄອງ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຕິດກັບຕັກ.

³¹ສົມມຸດວ່າ ມີບາງຄົນເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າວ່າ, ‘ແນ່ນອນທີ່ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຜິດ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດບາບອີກຄັ້ງໄປ,’³² ຂໍຊົງໃຜຕອບສະໜັບສະໜູນຂ້ານ້ອຍເຖິງສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເບິ່ງບໍ່ເຫັນ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດບາບອີກຄັ້ງໄປ,³³ ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດຄວາມບາບຂອງຄົນບໍ່, ໃນເມື່ອທ່ານຕ້ອງເລືອກ, ບໍ່ແມ່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ. ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງເວົ້າສິ່ງທີ່ທ່ານຮູ້ເຖິງ.

³⁴ຄົນທັງຫລາຍຜູ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຈະເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ- ອັນທີ່ຈິງ, ຄົນທີ່ມີປັນຍາໄດ້ຍິນຂ້ານ້ອຍເວົ້າວ່າ,³⁵ ໂຢບເວົ້າໂດຍປາສະຈາກຄວາມຮູ້; ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຂົາ ປາສະຈາກສະຕິປັນຍາ

³⁶ຖ້າພຽງໂຢບຖືກການທົດລອງດ້ວຍລາຍລະອຽດເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ໃນເລື່ອງຂອງເຂົາ ເພາະການເວົ້າຂອງເຂົາທີ່ ເຫມືອນກັບຄົນຊົ່ວຮ້າຍ.³⁷ ເພາະເຂົາເພີ່ມການກະບົດເຂົ້າໃນຄວາມບາບຂອງເຂົາ; ເຂົາຕິບມືຂອງເຂົາເຍາະເຍີ້ຍຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາ; ແລະເຂົາສະສົມຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍຂອງເຂົາ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າ.”

35 ¹ຈາກນັ້ນເອລີຮູເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, ເວົ້າວ່າ² “ເມື່ອທ່ານເວົ້າວ່າ “ ຄວາມຊອບທັມຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ’ ທ່ານຄິດວ່າສິ່ງນີ້ຍຸຕິທັມຫລື?

³ເພາະທ່ານຖາມວ່າ, ‘ມັນຈະເປັນປະໂຫຍດຫຍັງສໍາລັບຂ້ານ້ອຍບໍ່?’ ແລະ, ‘ຂ້ານ້ອຍດີກວ່ານີ້ບໍ່ ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍເຮັດບາບ?’

⁴ຂ້ານ້ອຍຈະຕອບທ່ານ, ທັງທ່ານ ແລະມິດສະຫາຍທັງຫລາຍຂອງທ່ານດ້ວຍ.⁵ ຈົ່ງເບິ່ງຂຶ້ນໄປທ້ອງຟ້າ ແລະເບິ່ງເມກ, ຈົ່ງເບິ່ງທ້ອງຟ້າທີ່ສູງກວ່າທ່ານ.

⁶ຖ້າທ່ານເຮັດບາບ, ທ່ານຈະໄດ້ຫຍັງທີ່ກະທົບກະເທືອນພຣະອົງ? ຖ້າຫາກການລະເມີດຂອງທ່ານທະວີຂຶ້ນ, ທ່ານເຮັດສິ່ງໃດແກ່ພຣະອົງຫລື? ຖ້າຫາກທ່ານເປັນຄົນຊອບທັມ, ທ່ານຖວາຍຫຍັງແກ່ພຣະອົງໄດ້ຫລື? ພຣະອົງຈະຊົງໄດ້ຮັບສິ່ງໃດຈາກມືຂອງທ່ານໄດ້ຢູ່ຫລື? ຄວາມຊົ່ວຂອງທ່ານ ອາດເປັນອັນຕະຣາຍແກ່ມະນຸດຄົນໜຶ່ງ, ເພາະທ່ານເປັນມະນຸດຄົນໜຶ່ງ, ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງທ່ານກໍເປັນປະໂຫຍດແກ່ລູກຊາຍຂອງມະນຸດ.

⁹ເພາະການກະທຳແຫ່ງການຖືກບີບບັງຄັບຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຮ້ອງໃຫ້;

ພວກເຂົາຮຽກຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກແຂນທັງຫລາຍຂອງມະນຸດທີ່ມີອິດທິພົນ.¹⁰ ແຕ່ບໍ່ມີຈັກຄົນເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ສ້າງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ປຣະທານບົດເພງໃນຍາມຄໍາຄືນ.’¹¹ ຜູ້ຊົງສອນເຮົາຫລາຍກວ່າຊົງສອນເຫລົ່າສັດຮ້າຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ແລະຜູ້ສ້າງເຮົາໃຫ້ສະຫລາດກວ່າບັນດານົກໃນທ້ອງຟ້າ?

¹²ທີ່ນັ້ນ, ພວກເຂົາຮ້ອງທຸກ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ປຣະທານຄໍາຕອບ ເພາະຄວາມຈອງຫອງຂອງມະນຸດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.¹³ ພຣະເຈົ້າບໍ່-

ຊົງໄດ້ຍິນສ່ຽງຮ້ອງໃຫ້ຂອງຄົນໂງ່ຈ້າ; ອົງຜູ້ຊົງມີອິດທານພາບ ຈະບໍ່ຊົງສົນພຣະທັຍເລີຍ.¹⁴ ພຣະອົງຈະຊົງຕອບທ່ານຫນ້ອຍຊໍາໃດ ຖ້າທ່ານທ່ານບໍ່ເຫັນພຣະອົງ, ຊົງເລື່ອງລາວຂອງທ່ານຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ, ແລະຊົງທ່ານກໍາລັງຄອຍຖ້າພຣະອົງ!

¹⁵ພຣະອົງຊົງຕອບທ່ານນ້ອຍຊໍາໃດ ຖ້າທ່ານທ່ານເວົ້າວ່າ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍລົງໂທດຄົນໃດດ້ວຍພຣະພິໂຣດ, ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສົນພຣະທັຍ

ຕໍ່ຄວາມຍິ່ງຂອງຜູ້ຄົນມັກຫລາຍ.¹⁶ ດັ່ງນັ້ນ ໂຢບຈຶ່ງອ້າປາກຂອງເຂົາເວົ້າ ພຽງເພື່ອເວົ້າຢ່າງຄົນໂງ່ເທົ່ານັ້ນ; ເຂົາເພີ່ມພູນຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍໂດຍປາສະຈາກຄວາມຮູ້.”

¹ເອລີຮູຍັງຄົງກ່າວຕໍ່ໄປ ແລະເວົ້າວ່າ,²"ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າມອຍເວົ້າດິນແດນກັບອຍຫນຶ່ງ ແລະຂ້າມອຍຈະສະແດງໃຫ້ທ່ານເຫັນບາງສິ່ງ ເພາະຂ້າມອຍມີສິ່ງທີ່ຈະເວົ້າອີກຈັກຫນ່ວຍເພື່ອປົກປ້ອງພຣະເຈົ້າ.³ຂ້າມອຍຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຂອງຂ້າມອຍມາຈາກບ່ອນໄກ; ແລະຂ້າມອຍຍອມຮັບວ່າຄວາມຊອບທັມນັ້ນເປັນຂອງພຣະຜູ້ໄດ້ສ້າງຂ້າມອຍ.

⁴ເພາະອັນທີ່ຈິງ, ຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຜິດໄປ; ບາງຄົນທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃນດ້ານຄວາມຮູ້ຢູ່ກັບທ່ານ.⁵ເບິ່ງແມ, ພຣະເຈົ້າຊົງມີອິດທານຸພາບ, ແລະບໍ່ຊົງຫມົນປະຫມາດຜູ້ໃດເລີຍ; ພຣະອົງມີອິດທານຸພາບໃນເລື່ອງພະລັງແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈ.

⁶ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງລ້ຽງຊີວິດຂອງຄົນຊົວ ແຕ່ຊົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ທຸກຍາກແທນ.⁷ພຣະອົງບໍ່ຊົງໄດ້ຫັນພຣະເນດຂອງພຣະອົງຈາກຄົນຊອບທັມ ແຕ່ຊົງຕັ້ງພວກເຂົາເທິງບັນລັງເຫມືອນບັນດາກະສັດທັງຫລາຍໄວ້ເປັນນິດ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຍົກຂຶ້ນບ່ອນສູງ.

⁸ຖ້າພວກເຂົາຖືກລ່າມດ້ວຍໂສ້ ແລະຕິດກັບຕັກແຫ່ງຄວາມທຸກທໍ່ຣະມານ,⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍຕໍ່ພວກເຂົາເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ, ແລະການລະເມີດຂອງພວກເຂົາກັບຄວາມຍິ່ງຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ພຣະອົງຊົງເປີດຫຼຸຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຄຳສອນຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຊັນກັນ, ແລະຊົງບັນຊາພວກເຂົາໃຫ້ຫັນກັບຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.¹¹ຖ້າພວກເຂົາເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະນະມັດສະການພຣະອົງ. ພວກ-

ເຂົາຈະໃຊ້ວັນທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ, ປີທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມສຸກໃຈ.¹²ເຖິງຢ່າງໃດ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງ; ພວກເຂົາກໍຈະຈົບຫາຍດ້ວຍດາບ; ແລະພວກເຂົາຈະຕາຍເພາະພວກເຂົາຂາດຄວາມຮູ້.

¹³ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຫົວນັບຖືພຣະເຈົ້າໃນຈິດໃຈ ກໍສະສົມຄວາມໂກດຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແມ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງມັດພວກເຂົາ.

¹⁴ພວກເຂົາຕາຍເມື່ອຍຢັ້ງວັຍຫມູ່ມູ; ແລະຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢູ່ທາມກາງໂສ້ເພນີໃນວິຫານທັງຫລາຍ.

¹⁵ພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ວຍກູ້ຄົນທີ່ເຄື່ອດຮ້ອນໂດຍຜ່ານຄວາມລຳບາກຂອງພວກເຂົາ; ພຣະອົງຊົງເປີດຫຼຸຂອງພວກເຂົາ ໂດຍຜ່ານການກົດຂີ່ຂອງພວກເຂົາ.

¹⁶ແຕ່ຈິງ, ພຣະອົງຊົງຕັ້ງທ່ານອອກຈາກຄວາມເຈັບປວດ ເພື່ອເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ກວ້າງທີ່ບໍ່ມີຄວາມທຸກລຳບາກ ແລະທີ່ໄຕະຂອງທ່ານຈະເຕັມໄປດ້ວຍອາຫານທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍໂຂມັນ.

¹⁷ແຕ່ທ່ານກໍກັບໄປດ້ວຍການພິພາກສາທີ່ຄວນແກ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະຄວາມຍຸດຕິທຳໄດ້ຈົບທ່ານເອົາໄວ້.

¹⁸ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຄວາມໂກດຂອງທ່ານຊັກນຳທ່ານສູ່ການເຍາະເຍີ້ຍ, ຫລືຄວາມຫຍຸ້ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄຳໂຖ່ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຝັນໄດ້.

¹⁹ຄວາມຮັ່ງມີຂອງທ່ານສາມາດໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດແກ່ທ່ານ, ເພື່ອວ່າທ່ານຈະບໍ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກ, ຫລືກຳລັງທັງຫມົດຂອງທ່ານສາມາດຊ່ວຍທ່ານໄດ້ຫລື? ²⁰ຢ່າປາຖະຫນາ ເວລາກາງຄືນ, ເພື່ອເຮັດບາບຕໍ່ຄົນອື່ນ, ເມື່ອຜູ້ຄົນຖືກຕັດອອກຈາກສະຖານທີ່ຂອງພວກເຂົາ.²¹ຈົງລະວັງທີ່ທ່ານຈະບໍ່ຫັນໄປຫາຄວາມບາບ ເພາະທ່ານກຳລັງຖືກທົດສອບໂດຍຄວາມທຸກທໍ່ຣະມານ ເພື່ອທ່ານຈະຄົງຫ່າງໄກຈາກຄວາມບາບ.

²²ເບິ່ງແມ, ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງໃນອິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ; ຜູ້ໃດທີ່ເປັນຜູ້ສັງສອນໄດ້ເຫມືອນກັບພຣະອົງບໍ່? ²³ຜູ້-

ໃດທີ່ເຄີຍສັງສອນພຣະອົງກ່ຽວກັບວິທີທາງຂອງພຣະອົງຫລື? ຜູ້ໃດສາມາດເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ 'ພຣະອົງໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທັມແລ້ວ?' ²⁴ຈົງລະນຶກເຖິງການຍົກຍ້ອງພຣະອາຊະກິດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ຕາມທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຮ້ອງສັນຣະເສີນ.

²⁵ປະຊາຊົນທັງປວງ ໄດ້ເບິ່ງເຫນືອພຣະອາຊະກິດເຫລົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາເຫັນພຣະອາຊະກິດເຫລົ່ານັ້ນຈາກທີ່ໄກເທົ່ານັ້ນ.²⁶ເບິ່ງແມ, ພຣະເຈົ້າຊົງຫຍິງ-ໃຫຍ່, ແຕ່ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງດີ; ຈຳນວນປີທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດນັບໄດ້.

²⁷ເພາະພຣະອົງຊົງດຶງເມັດນ້ຳທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງຊົງກັນໃຫ້ເປັນນ້ຳຝົນຈາກອາຍນ້ຳຂອງພຣະອົງ.²⁸ທີ່ກ່ອນເມກທັງຫລາຍຖອກເຫລິງມາ ແລະຍ້ອຍລົງຢ່າງອຸດົມສົມບູນເຫນືອມວນມະນຸດ.²⁹ອັນທີ່ຈິງ, ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈການແຜ່ອອກຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງກ້ອນເມກທັງຫລາຍ ແລະສຽງຟ້າຮ້ອງຈາກກະທອມຂອງພຣະອົງໄດ້ຫລື?

³⁰ເບິ່ງເຖິດ, ພຣະອົງຊົງແຜ່ຟ້າແລບຂອງພຣະອົງລ້ອມຮອບພຣະອົງ ແລະຊົງປົກຄຸມຮາກທັງຫລາຍຂອງທະເລ.³¹ດ້ວຍວິທີການນີ້, ພຣະອົງຊົງຕັດສິນປະຊາຊົນທັງຫລາຍ ແລະປຣະທານອາຫານຢ່າງອຸດົມສົມບູນ.

³²ພຣະອົງຊົງເຕີມພຣະຫັດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຟ້າແລບດ້ວຍຟ້າແລບ ຈົນວ່າພຣະອົງຊົງບັນຊາມັນໃຫ້ຜ່າລົງຕິງຈຸດທີ່ຫມາຍເອົາໄວ້.³³ສຽງຟ້າຮ້ອງຂອງມັນເຕືອນເຖິງອາຍຸ, ຝູງສັດສາມາດໄດ້ຍິນສຽງມັນກຳລັງມາດ້ວຍ.

37 ¹ອັນທີ່ຈິງ, ຈິດໃຈຂອງຂ້າມອຍສັ່ນໄຫວດ້ວຍເລື່ອງນີ້; ມັນຖືກເຄື່ອນອອກຈາກທີ່ຂອງມັນ,²ຂໍຈົງຟັງເຖິດ, ໂອ, ໄດ້ຍິນສຽງອັນດັງຂອງພຣະອົງ, -

ສຽງທີ່ອອກຈາກພຣະໂອດ ຂອງພຣະອົງ,³ພຣະອົງໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ມັນອອກໄປພາຍໃນທ້ອງຟ້າທັງຫມົດ ແລະພຣະອົງຊົງສົ່ງຟ້າແລບຂອງພຣະອົງໄປເຖິງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

⁴ສຽງຫນຶ່ງຄຳລາມຫລັງຈາກມັນ; ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຟ້າຮ້ອງດ້ວຍພຣະສຸຣະສຽງແຫ່ງພຣະບາຣະມີຂອງພຣະອົງ;

ພຣະອົງບໍ່ຊົງຢັບຢັ້ງຟ້າແມບທີ່ແລ່ນຢ່າງໄວວາ ເມື່ອພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ໄດ້ຍິນ.⁵ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ຟ້າຮ້ອງຢ່າງຫນ້າຢາກດ້ວຍພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຍັງຫຍິງໃຫຍ່ທີ່ເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.⁶ເພາະພຣະອົງກ່າວຕໍ່ຫົມະວ່າ, 'ຈົງຕົກລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ'; ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສາຍຝົນທີ່ເຫລິງມາວ່າ, ' ຈົງກາຍເປັນຝົນຫ່າໃຫຍ່ທີ່ເຫລິງມາ.'

⁷ພຣະອົງຊົງຢຸດມືຂອງມະນຸດທຸກຄົນຈາກການເຮັດວຽກ ເພື່ອວ່າມະນຸດທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຈະເຫັນພຣະອາຊະກິດຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ.⁸ແລ້ວສັດຮ້າຍທັງຫລາຍກໍເຂົ້າໄປເຊື່ອງຕົວ ແລະຝັກຢູ່ໃນຖ້ຳຂອງມັນ.⁹ລົມບ້າຫມູອອກມາຈາກທາງທິດໃຕ້ ແລະຄວາມຫນາວມາຈາກລົມທາງທິດເຫນືອ.

¹⁰ໂດຍລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ; ຄວາມຫນາວກໍຖືກປຣະທານມານ້ຳທັງຫລາຍເກາະຕົວແຂງເຫມືອນກັບໂລຫະ.¹¹ອັນທີ່ແທ້ຈິງ,

ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເມກຫນ້າທີ່ປະຫມັກໄປດ້ວຍຄວາມຊຸ່ມຊື່ນ; ພຣະອົງກະຈາຍເມກແຫ່ງຟ້າແລບຂອງພຣະອົງຜ່ານກ້ອນເມກທັງຫລາຍ.

¹²ພຣະອົງຊົງຫນຸ່ມກ້ອນເມກທັງຫລາຍ ໂດຍການນຳຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າພວກມັນຈະເຮັດໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາພວກມັນເຫນືອຫນ້າຂອງໂລກທັງຫມົດນີ້.¹³ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ; ບາງຄັ້ງມັນເກີດຂຶ້ນເພື່ອການກວດແກ້, ບາງຄັ້ງເພື່ອດິນແດນຂອງພຣະອົງ ແລະບາງຄັ້ງເປັນດັງການກະທຳແຫ່ງຜົນທະສິນຍາອັນສັດຊື່.

¹⁴ຂໍຟັງສິ່ງນີ້; ທ່ານໂຢບເອີຍ, ຈົງຢຸດ ແລະຄິດເຖິງພຣະອາຊະກິດທັງຫລາຍທີ່ຫນ້າຢາກຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁵ທ່ານຮູ້ບ່າພຣະເຈົ້າຊົງຝັນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເຫນືອກ້ອນເມກທັງຫລາຍ ແລະເຮັດໃຫ້ຟ້າແລບມີແສງຢູ່ໃນພວກມັນພຽງໃດ?

¹⁶ທ່ານເຂົ້າໃຈເຖິງກ້ອນເມກທັງຫລາຍທີ່ລອຍຢູ່, ພຣະອາຊະກິດອັນອີ່ສະຈົນທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງສົມບູນແບບໃນຄວາມຮູ້ຫລື?

¹⁷ທ່ານເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການທີ່ເສື້ອຜ້າທັງຫລາຍຂອງທ່ານອ້ອມ ເມື່ອດິນແດນນັ້ນສະຫງົບ ເພາະລົມນັ້ນມາຈາກທິດໃຕ້ຫລື?

¹⁸ທານສາມາດແຜ່ທ້ອງຟ້າໄດ້ເໝືອນກັບພຣະອົງໄດ້ບໍ່- ທ້ອງຟ້າທີ່ແຂງແຮງເໝືອນກະຈົກທີ່ເຮັດຈາກໂລຫະຫລອມຢ່າງນັ້ນຫລື?¹⁹ ຂໍຈົງສອນເຮົາເຖິງສິ່ງທີ່ ເຮົາສົມຄວນຈະທຸນຕໍ່ພຣະອົງ; ເພາະເຮົາບໍ່ສາມາດເຜີຍຄຳໄຕ້ແຍ້ງທັງຫລາຍຂອງເຮົາໄດ້ ເພາະຄວາມມືດແຫ່ງຈິດໃຈຂອງເຮົາ.
²⁰ພຣະອົງຊົງສົມຄວນໄດ້ຮັບການບອກຫລື? ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈະທຸນຕໍ່ພຣະອົງ? ມັນເປັນການທີ່ຄົນຫນຶ່ງປາຖະໜາຖືກກົນກິນ?
²¹ບັດນີ້, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນທີ່ດວງອາທິດເມື່ອມັນສ່ອງແສງໃນທ້ອງຟ້າຫລັງຈາກລົມພັດຜ່ານ ແລະ ໄດ້ເອົາກ້ອນເມກທັງຫລາຍອອກໄປ.²² ແສງທອງເປັ້ງອອກມາຈາກທາງທິດ-ເຫນືອພຣະເຈົ້າຊົງພຣະບາຣະມີອັນຫນ້າຢາກເກງ.
²³ສຳລັບອົງຜູ້ມີຮິດທານຸພາບ, ເຮົາບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບພຣະອົງ! ພຣະອົງຊົງຫຍິບໃຫຍ່ດ້ວຍຮິດທານຸພາບ; ພຣະອົງບໍ່ຊົງກົດຂີຄວາມຍຸຕິທັມ ແລະຄວາມ-ຊອບທັມອັນອຸດົມສົມບູນ.²⁴ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຢາກເກງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ຊົງສົນພຣະທັຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ມີປັນຫາໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ.”

38 ¹ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຮຽກໂຢບໃຫ້ອອກຈາກພະຍຸຮ້າຍ ແລະກ່າວວ່າ,²“ ຜູ້ນີ້ຄືໃຜທີ່ນຳຄວາມມືດມາສູ່ແຜນງານຕ່າງໆ ໂດຍບັນດາຖ້ອຍຄຳທີ່ປາສະຈາກຄວາມຮູ້ຫລື? ບັດນີ້ ຈົງຄາດເອວຂອງເຈົ້າເໝືອນກັບຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ເພາະເຮົາຈະຖາມຄຳຖາມເຈົ້າ; ແລະເຈົ້າຕ້ອງຕອບເຮົາ.

⁴ເຈົ້າຢູ່ໃສເມື່ອເຮົາສ້າງໂລກ? ບອກເຮົາ, ຖ້າຫາກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຫລວງຫລາຍ.⁵ ຜູ້ໃດກໍານົດຂອບເຂດທັງຫລາຍໃຫ້ກັບມັນຫລື? ບອກເຮົາ, ຖ້າຫາກຮູ້. ໃຜຄືຜູ້ທີ່ວາງເສັ້ນຂອບແດນເໝືອນນັ້ນຫລື?

⁶ຮາກຖານຂອງມັນວາງຢູ່ເທິງສິ່ງໃດຫລື? ໃຜວາງສີລາມຸມເອກໃຫ້ກັບມັນຫລື?⁷ ເມື່ອໃດທີ່ດາວປະຈຳຮຸ່ງເຊົ້າໄດ້ຮ້ອງເພງດ້ວຍກັນ ແລະບັນດາຊາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີຫລື?

⁸ໃຜອັດປະຕູຕົ້ນນ້ຳທະເລທັງຫລາຍ ເມື່ອມັນລະເບີດອອກມາເໝືອນກັບມັນ ໄດ້ອອກມາຈາກທ້ອງນັ້ນ-⁹ ເຮົາໄດ້ສ້າງກ້ອນເມກທັງຫລາຍໃຫ້ເປັນເສື້ອຜ້າຂອງມັນ, ແລະຄວາມມືດທີ່ເປັນຜ້າຕໍ່ຕ້ວຂອງມັນເມື່ອໃດຫລື?

¹⁰ນັ້ນຄືເມື່ອເຮົາໄດ້ກໍານົດເຄື່ອງຫມາຍໄວ້ເປັນເຂດກັນສຳລັບທະເລ, ແລະເມື່ອເຮົາໄດ້ວາງຊີ ແລະປະຕູທັງຫລາຍຂອງມັນ,¹¹ ແລະເມື່ອເຮົາໄດ້ບອກຕໍ່ມັນວ່າ, ‘ເຈົ້າມາໄກເຫີນ, ແຕ່ບໍ່ໄກໄປກວ່ານີ້; ນິຄົບອນທີ່ເຮົາກັນເຂດໄວ້ໃຫ້ກັບ ຄວາມຍິ່ງແຫ່ງກະແສຄືນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.’

¹²ຕັ້ງແຕ່ວັນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນ, ເຈົ້າເຄີຍອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຍາມເຊົ້າເລີ່ມຕົ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ຍາມຮຸ່ງເຊົ້າສະຖານທີ່ຂອງມັນໃນແຜນການຂອງສິ່ງຕ່າງໆ,¹³ ເພື່ອວ່າມັນຈະຈັບດ້ານຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ຊົງຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກສັນສະເຫຼືອນເພາະມັນຫລື?

¹⁴ແຜ່ນດິນໂລກຖືກເຮັດໃຫ້ປ່ຽນແປງໃນສະພາບເໝືອນດິນຫນຽວ ທີ່ປ່ຽນແປງໄປພາຍໃຕ້ຕຣາປຣະທັບອັນຫນຶ່ງ; ທຸກສິ່ງເທິງນັ້ນຍືນແຈ້ງເໝືອນກັບຜ້າຜືນຫນຶ່ງ.¹⁵ ‘ແສງສະຫວ່າງ’ ຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນຖືກຫນີໄປຈາກພວກເຂົາ; ແຂນທີ່ຍົກຂອງພວກເຂົາກໍ່ຫັກ.

¹⁶ເຈົ້າເຄີຍໄປຍັງແຫລ່ງນ້ຳຂອງແປວທະເລບໍ່? ເຈົ້າເຄີຍຍ່າງເທິງສ່ວນທີ່ຕ່ຳທີ່ສຸດຂອງທີ່ເລິກໄດ້ຫລື?¹⁷ ປະຕູແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ຖືກສຳແດງແກ່ເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າເຄີຍເຫັນປະຕູແຫ່ງເງົາຄວາມຕາຍບໍ່?¹⁸ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແຜ່ນດິນໂລກໃນເລື່ອງການຂະຫຍາຍຂອງມັນບໍ່? ບອກເຮົາ, ຖ້າເຈົ້າຮູ້ທັງຫມົດກ່ຽວກັບມັນ.

¹⁹ທີ່ໃດຄືເສັ້ນທາງໄປສູ່ສະຖານທີ່ພັກແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ - ເຊັ່ນດຽວກັນສຳລັບຄວາມມືດ, ສະຖານທີ່ຂອງມັນຢູ່ໃສບໍ່?²⁰ ເຈົ້າສາມາດນຳຄວາມແສງສະຫວ່າງ ແລະຄວາມມືດມາຍັງທີ່ແຫ່ງການເຮັດດຽວຂອງພວກມັນໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຄົ້ນຫາທາງກັບໄປສູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງພວກມັນໄດ້ບໍ່?

²¹ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍວ່າ ເຈົ້າຮູ້, ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ເກີດມາແລ້ວ; ຈຳນວນວັນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້ານັ້ນໃຫຍ່ຫລາຍ!

²²ເຈົ້າເຄີຍເຂົ້າໄປໃນຄັງສຳລັບເກັບຫີນ, ຫລືເຈົ້າເຄີຍເຫັນຄັງເກັບຫມາກເຫັບບໍ່,²³ ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເກັບໄວ້ສຳລັບເວລາລຳບາກ, ສຳລັບວັນທັງຫລາຍໃນສົງຄາມ ແລະການເຮັດເສີກສົງຄາມ?²⁴ ແມ່ນຫຍັງຄືເສັ້ນທາງບ່ອນທີ່ຝາແລບຖືກປ່ອຍ ຫລືໄປຍັງສະຖານບ່ອນທີ່ລົມທັງຫລາຍກະຈາຍອອກໄປຈາກທິດຕາເວັນອອກເໝືອນແຜ່ນດິນໂລກນີ້?

²⁵ໃຜທີ່ໄດ້ສ້າງປ່ອງສຳລັບນ້ຳຝົນຫລວງຫລາຍ, ຫລືໃຜທີ່ໄດ້ສ້າງເສັ້ນທາງໃຫ້ກັບຝ້າຮ້ອງດັງສະຫນັ້ນ,

²⁶ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນເປັນຝົນລົດລົງມາເທິງແຜ່ນດິນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່, ແລະເຫນືອຖິ້ມທຸຣະກັນດານທີ່ບໍ່ມີໃຜຢູ່,

²⁷ເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອບໍລິເວນຕ່າງໆທີ່ເປັນຫມັນ ແລະໂດດດ່ຽວ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫຍ້າທີ່ນຸ້ມງອກງາມຂຶ້ນມາ?

²⁸ຝົນນັ້ນມີພໍຫລືບໍ່? ໃຜທີ່ເຮັດນ້ຳຫມອກເກີດຂຶ້ນ?²⁹ ນ້ຳແຂງມັນອອກມາຈາກທ້ອງແມ່ຂອງຜູ້ໃດບໍ່? ໃຜເຮັດໃຫ້ນ້ຳກ້ອນແຂງສີຂາວອອກມາຈາກທ້ອງຟ້າ?

³⁰ນ້ຳທັງຫລາຍໄດ້ເຊື່ອງຕົວ ແລະກາຍເປັນເໝືອນຫີນ; ຜິວຂອງທີ່ເລິກກາຍເປັນນ້ຳກ້ອນ.

³¹ເຈົ້າສາມາດມັດດາວລູກໄກ່, ຫລືຄ້າຍເຊືອກຜູກດາວໄຖໄດ້ບໍ່?³² ເຈົ້າສາມາດນຳໃຫ້ກຸ່ມດາວຕ່າງໆປະກົດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ເຫມາະສົມຂອງພວກມັນຫລື? ເຈົ້າສາມາດນຳທາງໃຫ້ຫມີກັບລູກໆ ຂອງມັນໄດ້ບໍ່?³³ ເຈົ້າຮູ້ເຖິງກົດຫມາຍຕ່າງໆຂອງທ້ອງຟ້າຢ່າງນັ້ນບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຕັ້ງກົດ-ຫມາຍຂອງທ້ອງຟ້າເໝືອນແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ບໍ່?

³⁴ເຈົ້າສາມາດຍົກສຽງຂອງເຈົ້າຂຶ້ນຕໍ່ກ້ອນເມກທັງຫລາຍເພື່ອວ່ານ້ຳຝົນອັນອຸດົມສົມບູນຈະເຫລີງປົກຄຸມເຈົ້າຢ່າງນັ້ນຫລື?³⁵ ເຈົ້າສາມາດສັ່ງສາຍຝ້າຜ່າລົງ-ມາ ທີ່ພວກມັນອອກໄປ, ທີ່ພວກມັນເວົ້າຫລືວ່າ, ‘ພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນີ້’?

³⁶ໃຜໄດ້ໃສ່ສະຕິປັນຍາໄວ້ໃນກ້ອນເມກທັງຫລາຍ ຫລືໄດ້ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຫມອກທັງຫລາຍຫລື?

³⁷ໃຜສາມາດນັບຈຳນວນກ້ອນເມກດ້ວຍຫັກສະຂອງເຂົາໄດ້ຫລື?³⁸ ເມື່ອໃດທີ່ຝົນແລ່ນເຂົ້າເກາະກັນຈົນເປັນກ້ອນ ແລະດິນທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກລວມຕົວກັນຈົນຫນາແຫນ້ນ?

³⁹ເຈົ້າສາມາດລ່າເຫຍື່ອໃຫ້ແກ່ນາງສົງ ຫລືເຮັດໃຫ້ລູກວັຍ ຫນຸ່ມຂອງມັນອີ່ມໄດ້ບໍ່?⁴⁰ ເມື່ອໃດທີ່ພວກມັນຫມູບຢູ່ໃນຖ້ຳຂອງພວກມັນ ແລະເຊື່ອງຕົວຄອຍຖ້ຳຢູ່ໃນທີ່ກຳບັງ?

⁴¹ໃຜຈັດຫາເຫຍື່ອໃຫ້ແກ່ກັບອີກາ ເມື່ອລູກນ້ອຍຂອງພວກມັນຮ້ອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຍ່າງໂຊເຊເພາະຂາດອາຫານ?

39 ¹ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເວລາໃດທີ່ແບ່ງປ່າເກີດຕາມຊ່ອງຜາຕ່າງໆ ເກີດລູກນ້ອຍຂອງມັນ? ເຈົ້າສາມາດເຝົ້າເບິ່ງກວາງນັ້ນກຳລັງເກີດລູກຂອງພວກມັນບໍ່?

²ເຈົ້າສາມາດນັບເດືອນຕ່າງໆທີ່ພວກມັນຢູ່ໃນທ້ອງແມ່ຈັກເດືອນ? ເຈົ້າຮູ້ເວລາເມື່ອພວກມັນເກີດລູກນ້ອຍຂອງພວກມັນບໍ່?

³ພວກມັນຫມູບລົງ ແລະໃຫ້ກຳເນີດລູກນ້ອຍຂອງພວກມັນ, ແລະຈາກນັ້ນຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກມັນກໍ່ຫາຍໄປ? ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍຂອງພວກມັນໄດ້ເຕີບໂຕແຂງແຮງໃນທົ່ງໂລ່ງ; ພວກມັນອອກໄປ ແລະບໍ່ກັບມາອີກ.

⁵ໃຜປ່ອຍໃຫ້ລ່າໄປຢ່າງອິສະຫລະ? ໃຜໄດ້ແກ້ມັດເຊືອກໃຫ້ກັບລວາທີ່ຄ່ອງແຄ້ວນັ້ນ, ບ້ານຂອງໃຜທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງໄວ້ໃນອາຣາບາ, ຄືບ້ານຂອງເຂົາໃນແຜ່ນດິນເກືອນນັ້ນຫລື?

⁷ມັນຫົວເຍາະເຍີຍສຽງລົບກວນທັງຫລາຍໃນເມືອງນັ້ນ, ມັນບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຕະໂນນຂອງຄົນຂັບໄລ່.⁸ມັນພະເນຈອນໄປຕາມພູເຂົາຕ່າງໆ ເຫມືອນກັບເປັນປ່າ
ຫຍ້າບ່ອນມັນຫາກິນ; ບ່ອນມັນຊອກຫາຫຍ້າອັນຂຽວສົດ ເພື່ອຈະກິນ.
⁹ງົວກະທົງຈະມີຄວາມສຸກທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້ເຈົ້າບໍ່? ມັນພໍໃຈທີ່ຈະຢູ່ໃນຄອກງົວຂອງເຈົ້າບໍ່?¹⁰ເຈົ້າສາມາດຄວບຄຸມງົວປ່າໃຫ້ໂຖນາໄດ້
ດ້ວຍໄມ້ເທົ່າອັນຫນຶ່ງບໍ່? ຫລືມັນຈະໂຖຄາດລຳຫ້ວຍຕ່າງໆໃຫ້ກັບເຈົ້າບໍ່?
¹¹ເຈົ້າໄວ້ໃຈມັນເພາະມັນມີກຳລັງເຂັ້ມແຂງຢ່າງນັ້ນບໍ່? ເຈົ້າຈະປ່ອຍການງານຂອງເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ມັນເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່?¹²ເຈົ້າຈະເພີງອາ-
ໄສມັນນຳຮວງເຂົ້າກັບໄປຍັງບ້ານຂອງເຈົ້າ, ໃຫ້ມັນຮວບຮວມຮວງເຂົ້າທີ່ລານຝາດເຂົ້າຂອງເຈົ້າຢ່າງນັ້ນບໍ່?
¹³ປົກທັງຫລາຍຂອງນົກກະຈອກເທດກໍ່ພົບອອກຢ່າງອວດໂຕ, ແຕ່ພວກມັນ ແມ່ນປົກແລະຂົນທີ່ໃຫ້ຄວາມຮັກບໍ່?
¹⁴ເພາະມັນອອກໄຂ້ທັງຫລາຍຂອງມັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະມັນປະໄຂ່ເຫລົ່ານັ້ນອົບອຸ່ນຢູ່ໃນຝຸ່ນ;¹⁵ມັນລືມວ່າ ຕົນສັດອື່ນອາດຈະມາຢຽບໄຂ່ເຫລົ່ານັ້ນ
ຫລືສັດປ່າອາດຈະຢຽບຢາພວກມັນໄດ້.
¹⁶ມັນເຮັດການຢ່າງຮຸນແຮງກັບລູກນ້ອຍທັງຫລາຍຂອງມັນ ເຫມືອນກັບວ່າໄຂ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງມັນ; ມັນບໍ່ຢ້ານວ່າແຮງຂອງມັນອາດເສຍໄປລ້າໆ.
¹⁷ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຖອນສະຕິປັນຍາຈາກມັນ ແລະບໍ່ປະທານຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໆ ໃຫ້ກັບມັນ.¹⁸ເມື່ອມັນແລ່ນຫນີໄປໄວ, ມັນຫົວເຍາະເຍີຍມ້າ
ແລະຜູ້ທີ່ຂີ່ມ້ານັ້ນ.
¹⁹ເຈົ້າໄດ້ມອບກຳລັງໃຫ້ກັບມ້າບໍ່? ເຈົ້າສວມຄໍຂອງມັນດ້ວຍແຟງຍາວຫຸ້ມຄໍຂອງມັນບໍ່?²⁰ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມັນກະໂດດເດັ່ນໄດ້ເຫມືອນຕັກແຕນບໍ່?
ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງສຽງຫຼືອອກມາຈາກຕີງຂອງມັນກໍ່ຫນ້າກົວ.
²¹ມັນເກືອກກົວດິນດ້ວຍກຳລັງ ແລະຊີ້ນຊີ້ມືນດີໃນກຳລັງຂອງມັນ; ມັນຝ້າວອອກໄປເພື່ອເຂົ້າຫາອາວຸດ²²ມັນເຍາະເຍີຍຄວາມກົວ ແລະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ;
ມັນບໍ່ຫັນກັບຈາກກາດບ.²³ທາງກະດິງສັນປາຍຫາງ, ເພື່ອຕໍ່ສູ້ດ້ານຂ້າງຂອງມັນ ພ້ອມກັບຫອກແຫລມກັບຫວນ.
²⁴ມັນກິນພື້ນດິນດ້ວຍຄວາມດູຮ້າຍ ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນ; ໃນສຽງແກ, ມັນບໍ່ສາມາດຢືນຢູ່ບ່ອນດຽວ.²⁵ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ສຽງເປົ່າແກດັງຂຶ້ນ, ມັນຮູ້ຈັກວ່າ
, 'ຍິນດີ!' ມັນໄດ້ກິນສິ່ງຄາມຈາກທີ່ໄກ- ສຽງໂຕ້ຮ້ອງດັງສະຫນັ້ນຂອງຜູ້ບັນຊາການທັງຫລາຍ ແລະສຽງຂອງມວນຊົນ.
²⁶ມັນແມ່ນສະຕິປັນຍາຂອງເຈົ້າບໍ່ ເຮັດໃຫ້ແຫລວຍິນໄດ້ທີ່ມັນກາງປົກຍິນໄປທາງທິດໃຕ້?
²⁷ມັນແມ່ນຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າບໍ່ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມັນອິນຊີຂຶ້ນໄປບ່ອນສູງ ແລະເຮັດຮັງຂອງມັນຫລືສູງ?²⁸ມັນອາໄສຢູ່ເທິງຫນ້າຜາ ແລະເຮັດຮັງຂອງມັນເທິງໂງ່ນຫີນ
ສູງຂອງຫນ້າຜາ, ເປັນປ້ອມທີ່ເຂັ້ມແຂງຫນຶ່ງ.
²⁹ຈາກທີ່ມັນມັນຫລຽວຫາເຫຍືອ; ສາຍຕາຂອງມັນເຫັນເຫຍືອເຫລົ່ານັ້ນຈາກທີ່ໄກ.³⁰ລູກນ້ອຍຂອງມັນຕື່ມເລືອດເຊັ່ນກັນ;
ມີຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຢູ່ບ່ອນໃດມັນກໍ່ຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນ."

40 ¹ພຣະຢາເວກ່າວຕໍ່ໂຢເບຕໍ່ໄປ; ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ,²ສົມຄວນຫລືທີ່ຜູ້ປາຖະຫນາການຕັດສິນຈະພະຍາຍາມແກ້ໄຂອົງຜູ້ຊົງຮິດທາງພາຍໃຕ້ຖືກຕ້ອງ?
ເຂົາຜູ້ທີ່ໄດ້ຖຽງກັບພຣະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ເຂົາຕອບເຖິງ."
³ແລ້ວໂຢເບໄດ້ທູນຕອບພຣະຢາເວ ແລະເວົ້າວ່າ:⁴ເບິ່ງແມ, ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສຳຄັນອັນໃດ; ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດທູນຕອບພຣະອົງຢ່າງໃດໄດ້? -
ຂ້ານ້ອຍວາງມືຂອງຂ້ານ້ອຍເຫມືອປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁵ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າແລ້ວ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຕອບ; ແຕ່ຈິງ, ສອງຄັ້ງ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດອີກຕໍ່ໄປ."
⁶ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຕອບໂຢເບອອກມາຈາກລົມພະຍຸແຮງ ແລະກ່າວວ່າ, "ບັດນີ້ ຈົ່ງມັດແອວຂອງເຈົ້າເຫມືອນກັບຊາຍຄົນຫນຶ່ງ
ເພາະເຮົາຈະຖາມຄຳຖາມເຈົ້າ ແລະເຈົ້າຕ້ອງຕອບເຮົາ.
⁸ເຈົ້າຈະເວົ້າຈິງໆ ຫລືວ່າເຮົາບໍ່ຍຸຕິທັມ? ເຈົ້າຈະຕຳນິເວົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະຮຽກຮ້ອງວ່າເຈົ້າຖືກຕ້ອງຢ່າງນັ້ນຫລື?⁹ເຈົ້າມີ
ແຂນຫນຶ່ງເຫມືອນກັບແຂນຂອງພຣະເຈົ້າຫລື? ເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ຝ້າຮ້ອງດ້ວຍສຽງເຫມືອນກັບພຣະອົງຫລື?
¹⁰ບັດນີ້, ຈົ່ງສວມຕິວເອງດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າອາສີ ແລະຄວາມມີກຽດ; ຈົ່ງແຕ່ງກາຍຂອງເຈົ້າດ້ວຍກຽດ ແລະບາຣະມີ.
¹¹ຈົ່ງກະຈາຍຄວາມໂກດຮ້າຍອັນເກີນຄວນຂອງເຈົ້າ; ເບິ່ງທີ່ທຸກຄົນທີ່ ຍິງ ແລະເຮັດໃຫ້ເຂົາຖ່ອມຕິວລົງ.
¹²ຈົ່ງເບິ່ງທີ່ທຸກຄົນທີ່ຍິງ ແລະເຮັດໃຫ້ເຂົາຖ່ອມຕິວລົງ; ກຳຈັດຄົນຊົ່ວຮ້າຍເມື່ອພວກເຂົາຍືນຂຶ້ນ.¹³ຝັງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນນີ້ດ້ວຍກັນ;
ກັກຂັງໂບຫນ້າຂອງພວກເຂົາໃນສະຖານທີ່ເຊື່ອງຕິວ.¹⁴ແລ້ວເຮົາຍອມຮັບກ່ຽວກັບເຈົ້າວ່າ ມີຂວາຂອງເຈົ້າຈະສາມາດຊ່ວຍຕິວເຈົ້າເອງໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້.
¹⁵ບັດນີ້ ຈົ່ງເບິ່ງສັດທີ່ໃຕ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງມັນເຫມືອນກັບສ້າງເຈົ້າ; ມັນກິນຫຍ້າເຫມືອນງົວ.¹⁶ບັດນີ້ ເບິ່ງເຖິງ, ກຳລັງຂອງມັນຢູ່ໃນເອວຂອງມັນ;
ອຳນາດຂອງມັນຢູ່ໃນກ້າມທ້ອງຂອງມັນ.
¹⁷ເສັ້ນເອັນທັງຫລາຍທີ່ກົກຂາຂອງມັນກໍ່ປະສານເຂົ້າດ້ວຍກັນ.¹⁸ກະດູກທັງຫລາຍຂອງມັນເປັນເຫມືອນທອງສຳລິດ; ແຂ່ງຂາທັງຫລາຍຂອງມັນເຫມືອນກັບ
ທ່ອນເຫລັກ.
¹⁹ມັນເປັນຫົວຫນ້າຂອງສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນມາ, ທີ່ສາມາດປາບມັນໃຫ້ພ່າຍແຜ່.
²⁰ເພາະເນີນເຂົ້າທັງຫລາຍຈັດຕຽມອາຫານໃຫ້ກັບມັນ. ສັດຮ້າຍທັງຫລາຍແຫ່ງທັງຫຍ້າຫລືນຢູ່ໃກ້ໆ.²¹ມັນນອນລົງຢູ່ລຸ່ມກົກບົວໃນຮົ່ມຂອງກົກອ້ຢູ່ໃນ
ຫນອງບຶງ.
²²ກົກບົວປົກຄຸມມັນດ້ວຍຮົ່ມເງົາ; ກົກຊະໂນໃກ້ກັນ ກໍ່ຢູ່ລ້ອມຮອບມັນ.²³ເບິ່ງແມ, ຖ້າຫາກແມ່ນ້ຳສາຍຫນຶ່ງຖ້ວມລົ້ນຕະລົງ, ມັນກໍ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ;
ມັນຫມັ້ນໃຈ, ເຖິງແມ່ນແມ່ນ້ຳຈໍແດນຈະຍັງໄຫລຜຸ່ງຜ່ານຢູ່ທີ່ປາກຂອງພວກມັນ.²⁴ໃຜສາມາດຈັບມັນໄດ້ດ້ວຍຂອງເກາະ,
ຫລືແທງດັງຂອງມັນຜ່ານທາງກັບດັກໄດ້ຫລື?

41 ¹ເຈົ້າສາມາດເອົາລາກເລວີອາຫານອອກໄດ້ດ້ວຍເບັດໃສ່ປາບໍ່? ຫລືມັດຜຸກລົ້ນຂອງມັນດ້ວຍເຊືອກໄດ້ບໍ່?²ເຈົ້າສາມາດເອົາກັ້
ເຊືອກເຂົ້າໄປໃນຮູດັງຂອງມັນ, ຫລື ເຈາະລົ້ນຂອງມັນໃຫ້ຫລຸດດ້ວຍຂໍເກາະໄດ້ບໍ່?³ມັນຈະຂໍອ້ອນວອນເຈົ້າໃຫ້ປ່ອຍຫລືບໍ່? ມັນ
ຈະເວົ້າຖ້ອຍຄຳອ່ອນຫວານກັບເຈົ້າຫລືບໍ່?
⁴ມັນຈະເຮັດພັນທະສັນຍາກັບເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະເອົາມັນໄປເປັນທາດຕະຫລອດໄປຢ່າງນັ້ນບໍ່?⁵ເຈົ້າຈະຫລິ້ນກັບມັນເຫມືອນຫລິ້ນກັບນົກໄດ້ຫລື?
ເຈົ້າຈະມັດມັນດ້ວຍເຊືອກສຳລັບທາດຍິງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ່?⁶ກຸ່ມຊາວປະມົງທັງຫລາຍຈະຕໍ່ລອງກັບມັນໄດ້ບໍ່?
ພວກເຂົາຈະແບ່ງມັນເພື່ອແລກປ່ຽນໃນທຳມາກາງພໍ້ຄ້າໄດ້ບໍ່?
⁷ເຈົ້າສາມາດແທງຫນຶ່ງຂອງມັນດ້ວຍຫລາວ ຫລື ແທງຫົວມັນດ້ວຍຫອກຈັບປາຢ່າງນັ້ນບໍ່?⁸ວາງມືຂອງເຈົ້າເທິງມັນພຽງແຕ່ຄັງຫນຶ່ງ
ແລະເຈົ້າຈະລະນຶກເຖິງສິ່ງຄາມ ແລະບໍ່ເຮັດມັນອີກ.⁹ເບິ່ງແມ, ຄວາມຫວັງຂອງຄົນໃດທີ່ເຮັດສິ່ງນັ້ນ ຍ່ອມເປັນການຂີ້ຕົວະ;
ຈະບໍ່ມີຄົນໃດຖືກໂຍນລົງໄປເທິງພື້ນດ້ວຍການຢາກເຫັນຂອງມັນດອກຫລື?

¹⁰ບໍ່ມີໃຜທີ່ດຮ້າຍ ພໍ່ທີ່ຈະປຸກເລືອກອາຫານໃຫ້ລູກຂຶ້ນ; ແລ້ວໃຜຄືມັນຫລືສາມາດຍືນຕໍ່ຫນ້າເຮົາໄດ້? ¹¹ໃຜໄດ້ມອບສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຢູ່ກັບເຮົາກ່ອນ ເພື່ອເຮົາຈະສົມຄວນຕອບແທນມັນຫລື? ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້າລ້ວນເປັນຂອງເຮົາ. ¹²ເຮົາຈະບໍ່ນຶ່ງງຽບເນື່ອງຈາກຂາທັງຫລາຍຂອງເລືອກອາຫານ, ຫລືບໍ່ນຶ່ງງຽບກັບກຳລັງຂອງມັນ. ຫລືບໍ່ນຶ່ງງຽບກັບຮູບຮ່າງອັນສະຫງ່າງາມຂອງມັນ.

¹³ໃຜສາມາດລອກຫນັງຄຸມດ້ານນອກຂອງມັນອອກໄດ້ຫລື? ໃຜສາມາດແຫງທະລູເສືອເກາະສອງຊັ້ນຂອງມັນໄດ້ລື? ¹⁴ໃຜ ຫລືສາມາດເປີດປະຕູທັງຫລາຍແຫ່ງຫນ້າຂອງມັນ- ປາກຂອງມັນກໍ່ເຕັມດ້ວຍແຂ້ວອັນຫນ້າຢ້ານຫລາຍ. ¹⁵ຫລັງຂອງມັນຖືກສ້າງໃຫ້ເປັນແນວທາງແຜ່ນ ເຫລັກທັງຫລາຍ; ຕິດກັນ ແຫນ້ນເຫມືອນກັບຕິດແຈບເຂົ້າໄວ້

¹⁶ອັນຫນຶ່ງຕິດກັບອີກອັນ ຊຶ່ງອາກາດບໍ່ສາມາດທະລູພວກມັນໄດ້. ¹⁷ພວກມັນຍືດຕິດກັນ; ພວກມັນເກາະຕິດກັນແຫນ້ນ ເພື່ອວ່າພວກມັນຈະບໍ່ສາມາດຖືກຕຶງໃຫ້ຂາດຈາກກັນ. ¹⁸ເມື່ອປະກາຍໄຟແລບອອກມາຈາກສຽງຫາຍໃຈຂອງມັນ; ດວງຕາຂອງມັນເປັນເຫມືອນກັບຫນັງຕາຂອງແສງອາລຸນ.

¹⁹ແປວໄຟຮ້ອນຮົ່ນອອກມາຈາກປາກຂອງມັນ ແລະປະກາຍໄຟປົວອອກມາ. ²⁰ມີຄວັນອອກມາຈາກຮູດັງຂອງມັນ ເຫມືອນ ກັບຫມໍ້ຕື່ມນ້ຳທີ່ກຳລັງຝືດຕັ້ງຢູ່ເທິງໄຟທີ່ຖືກພັດໃຫ້ຮ້ອນຢ່າງຫລາຍ. ²¹ລົມຫາຍໃຈຂອງມັນຈຸດຖ່ານໃຫ້ຮ້ອນຈົນເປັນໄຟ; ແປວໄຟອອກມາຈາກປາກຂອງ ມັນ.

²²ໃນຄໍຂອງມັນຄືກຳລັງ, ແລະຄວາມສະຫຍຸ້ງສະຫຍາຍເຕັມຕໍ່ ຫນ້າມັນ. ²³ຮອຍຫຼັງຂອງຫນັງຂອງມັນເກາະຕິດກັນ; ພວກມັນເກາະແຫນ້ນຢູ່ເທິງຕົວຂອງມັນ. ພວກມັນບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ເຄື່ອນໄປໃສ່ໄດ້. ²⁴ຫົວໃຈຂອງມັນແຂງເຫມືອນຫີນ-ອັນທີ່ຈິງ, ແຂງ ເຫມືອນກັບຫີນໄມ້ແບ່ງຫົວມີລົງ.

²⁵ເມື່ອມັນຍົກຕົວຂອງມັນເອງຂຶ້ນ, ແມ້ແຕ່ພຣະເຈົ້າທັງຫລາຍກໍ່ຕ້ອງຕົກໃຈຢ້ານ ເພາະຄວາມກົວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຖອຍຫລັງ. ²⁶ຖ້າເອົາດາບ ເຫລັກຫນຶ່ງຕໍ່ສູ້ມັນ, ດາບມັນເຮັດຫຍັງມັນບໍ່ໄດ້ - ແລະແມ້ແຕ່ຫອກອັນຫນຶ່ງ, ລູກທະນູ, ຫລືອາວຸດໃດໆກໍ່ຕາມ. ²⁷ມັນຄິດເຖິງເຫລັກວ່າເປັນເພື່ອງເຂົ້າ, ແລະທອງສຳລິດເປັນເຫມືອນໄມ້ຜູ້ຟັງ.

²⁸ລູກທະນູດອກຫນຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມັນຫນີໄປໄດ້; ສຳລັບມັນແລ້ວອັນສະລົງກໍ່ກາຍເປັນແກບ. ²⁹ໄມ້ຄ້ອນເຫັນເຫມືອນກັບຕໍ່ເພື່ອງ; ມັນຫົວ- ຂວັນໃຫ້ກັບການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍຊັດຫອກໃສ່. ³⁰ສ່ວນດ້ານລຸ່ມຂອງມັນເປັນເຫມືອນຫມໍ້ແຕກທີ່ແຫລມຄົມ; ຫີນຖິ້ມຫາງທີ່ແຜ່ອອກລົງໃນຂີ້ຕົມເຫມືອນກັບວ່າມັນເປັນເລື່ອນນວດເຂົ້າ.

³¹ມັນເຮັດໃຫ້ຝອງຈາກທີ່ເລິກລອຍຂຶ້ນມາເຫມືອນກັບຫມໍ້ຕື່ມນ້ຳຝືດ; ມັນເຮັດໃຫ້ນ້ຳທະເລເຫມືອນກັບຫມໍ້ຂີ້ເຜີງ. ³²ມັນປຸກໃຫ້ຕົ້ນດ້ວຍແສງດ້ານຫລັງມັນ; ຄົນຈະຄິດວ່າທີ່ເລິກມີຜົມສີເທົາ.

³³ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ບໍ່ມີໃຜທຽບມັນໄດ້, ຄືຜູ້ທີ່ໃຊ້ຊີວິດໂດຍປາສະຈາກຄວາມຢ້ານກົວ. ³⁴ມັນເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ອວດຈອງຫອງ; ມັນເປັນຣາຊາເຫມືອນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄວາມຍິ່ງ."

42 ¹ແລ້ວໂຍເບຣຽວໄດ້ທູນພຣະຢາເວ ແລະກ່າວວ່າ, ²"ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງ; ບໍ່ມີພຣະປະສົງໃດຂອງພຣະອົງທີ່ສາມາດຖືກຢຸດຢັ້ງໄດ້. ³ໃຜເປັນຜູ້ທີ່ຊ້ອນແຜນການທັງຫລາຍໂດຍປາສະຈາກຄວາມຮູ້?" ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ຫຼືຍາກເກີນກວ່າທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ສິ່ງຕ່າງໆ, ຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ.

⁴ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍ, 'ບັດນີ, ຈົ່ງຟັງ, ແລະເຮົາຈະເວົ້າເຮົາຈະຖາມສິ່ງຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະເຈົ້າຈະບອກເຮົາ' ⁵ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະອົງດ້ວຍການໄດ້ຍິນຈາກຫູຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ບັດນີດວງຕາຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນພຣະອົງ. ⁶ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຖືກຕົວເອງ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ ບໍ່ຽນໃຈໄປນັ່ງຢູ່ໃນຝຸ່ນດິນ ແລະຂີ້ເຖົ້າ.

⁷ເມື່ອຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ໂຍເບ, ພຣະຢາເວຊົງກ່າວຕໍ່ເອລີຟັດ ຊາວເຫມານວ່າ, "ຄວາມໂກດຂອງເຮົາຝຸ່ງຂຶ້ນຕໍ່ເຈົ້າ ແລະຕໍ່ ເພື່ອນທັງສອງຄົນຂອງເຈົ້າ, ເພາະເຈົ້າບໍ່ເວົ້າຄວາມຈິງກ່ຽວກັບເຮົາຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ເຫມືອນກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຄືໂຍເບໄດ້ກ່າວ. ⁸ດັ່ງນັ້ນບັດນີ, ຈົ່ງເອົາງົວ- ເຖິກເຈັດໂຕກັບແກະເຖິກເຈັດໂຕຂອງເຈົ້າ, ໄປຫາຜູ້ຮັບໃຊ້ເຮົາຄືໂຍເບ, ແລະຈົ່ງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາຖວາຍບູຊາສຳລັບເພື່ອຕົວຂອງເຈົ້າເອງ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຄືໂຍເບຈະອະທິຖານເພື່ອເຈົ້າ, ແລະເຮົາຈະຍອມຮັບຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະຈັດການກັບເຈົ້າ ຕາມຄວາມໂງ່າຈ້າຂອງເຈົ້ານັ້ນ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບເຮົາ ເຫມືອນກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ຄືໂຍເບໄດ້ກ່າວ. ⁹ດັ່ງນັ້ນເອລີຟັດ ຊາວເຫມານ, ບິນ- ດັດ ຊາວຊູອາ ແລະໂຊຟຳຊາວນາມາອາ ຈົ່ງໄດ້ໄປ ແລະໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຢາເວຊົງບັນຊາພວກເຂົາ, ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງມອບຮັບໂຍເບ.

¹⁰ເມື່ອໂຍເບໄດ້ອະທິຖານ ເພື່ອເພື່ອນທັງຫລາຍຂອງລາວ, ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມອຸດົມສົມບູນຂຶ້ນອີກແກ່ໂຍເບ. ພຣະຢາເວ ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາຫລາຍເປັນສອງເທົ່າຈາກສິ່ງທີ່ເຂົາມີມາກ່ອນ. ¹¹ແລ້ວບິນດາຮ້າຍນ້ອງຊາຍທັງຫລາຍ, ອີກທັງເອື້ອຍ ແລະນ້ອງສາວ ແລະທຸກຄົນທີ່ເຄີຍເປັນຄົນຮູ້ຈັກກັນກັບເຂົາກ່ອນຫນ້ານີ້- ພວກເຂົາ ໄດ້ມາຫາໂຍເບທີ່ນັ້ນ ແລະກິນອາຫານຮ່ວມກິນລ້ຽງຮ່ວມກັບເຂົາໃນເຮືອນຂອງເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ໂສກເສົ້າຮ່ວມກັບໂຍເບ ແລະປອບໂຍນເຂົາກັນ ພ້ອມພິບັດຕ່າງໆ ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງນຳມາເຫນືອເຂົາ. ທຸກຄົນແຕ່ລະຄົນ ໄດ້ມອບແຜ່ນເງິນຫນຶ່ງແຜ່ນ ແລະແຫວນຄຳຫນຶ່ງວົງແກ່ໂຍເບ.

¹²ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງອວຍພອນໃຫ້ໂຍເບ ໃນຊ່ວງບັນປາຍຂອງຊີວິດໃຫ້ມີໃຫ້ມີຫລາຍກວ່າຕອນຕົ້ນ; ໂຍເບໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແກະສິບສິ້ນໂຕ, ອຸດຫົກພັນໂຕ, ງົວກວຽນພັນຄູ່ ແລະລົດົວເມຍພັນໂຕ. ¹³ລາວມີລູກຊາຍເຈັດຄົນ ແລະລູກສາວສາມຄົນ. ¹⁴ລາວເອີ້ນຊື່ລູກສາວກົກວ່າ ເຢມີມາ, ເອີ້ນຜູ້ຖ້ວນສອງວ່າ ເກຊີຢາ ແລະຜູ້ຖ້ວນສາມວ່າ ເກເຣັນຮາປຸກ.

¹⁵ໃນແຜ່ນດິນທັງຫລາຍ ບໍ່ມີຍິ່ງໃດຄົນໃດທີ່ຖືກພິບັດຈາກງາມເທົ່າລູກສາວຂອງໂຍເບ. ພໍ່ຂອງພວກນາງໄດ້ແບ່ງມໍຣະດົກໃຫ້ພວກນາງເຫມືອນກັບມອບ ໃຫ້ບິນດາຮ້າຍນ້ອງຊາຍຂອງພວກນາງ. ¹⁶ຫລັງຈາກນີ້ໄປ, ໂຍເບໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ອີກຮ້ອຍສິ້ນສິບປີ; ລາວໄດ້ເຫັນບັນດາລູກຊາຍ ແລະຫລານຊາຍທັງຫລາຍຈົນ ສີ່ຊ່ວງອາຍຸຄົນ. ¹⁷ແລ້ວໂຍເບຈຶ່ງສິ້ນຊີວິດ, ຂະນະທີ່ເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ແລະມີຊີວິດຈົນເຕັມອາຍຸໄຂ.

ເບງສັນຣະເສີນ

1 ¹ຄວາມສຸກເປັນຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຢ່າງຕາມຄຳແນະນຳຂອງຄົນຊົ່ວ, ຫລືຍືນໃນທາງຂອງຄົນບາບທັງຫລາຍ, ຫລື ນັ່ງໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງພວກຄົນຫລວງ ຫລາຍ. ²ແຕ່ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງເຂົາຢູ່ໃນພຣະຄັມຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ເຂົາພາວັນນາພຣະຄັມຂອງພຣະອົງທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ.

³ເຂົາຈະເປັນຄືຕົນໄມ້ທີ່ປູກໄວ້ໃກ້ລຳຫນ້າທັງຫລາຍຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດຫມາກຕາມຣະດູການຂອງມັນ, ໃບກໍ່ບໍ່ຫຼົ່ວແຫ້ງ; ບໍ່ວ່າເຂົາຈະເຮັດຫຍັງກໍ່ຈະຈະ ເຮັດຮຸ່ງເຮືອງ.

⁴ຄົນຊົວຊ້າບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນເລີຍ, ແຕ່ກັບເປັນຄືຂີ້ແກບທີ່ລົມພັດປົວໄປ.⁵ດັ່ງນັ້ນຄົນຊົວຈະຍືນຢູ່ບໍ່ໄດ້ໃນວັນພິພາກສາ, ແລະບໍ່ມີຄົນບາບທັງຫລາຍໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງຄົນຊອບທັມ.

⁶ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ຊົງເຫັນຊອບທາງຂອງຄົນຊອບທັມ, ແຕ່ທາງຂອງຄົນຊົວຈະຈົບຫາຍໄປ.

2 ¹ເປັນຫຍັງບັນດາປະຊາຊາດຈຶ່ງຕິກຢູ່ໃນຄວາມຮຸນຮ່ວມ, ແລະເປັນຫຍັງເຫລົ່າປະຊາຊົນຈຶ່ງຄິດແຜນການວາງອຸປະຍາອັນໄຮ້ປະໂຫຍດ? ²ບັນດາກະສັດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຮ່ວມຫົວກັນ ແລະບັນດາຜູ້ປົກຄອງກໍ່ສຸມຫົວກັນ ກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະຕໍ່ພຣະເມືອງຂອງພຣະອົງ, ກ່າວວ່າ,³"ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຢຽບສາຍໂສ້ທີ່ພວກເຂົາໃສ່ພວກເຮົາ ແລະ ປິດໂສ້ຂອງພວກເຂົາອອກໄປເສຍ."

⁴ພຣະອົງຜູ້ຊົງປະທັບໃນສະຫວັນຈະຊົງຫົວຂວັນພວກເຂົາ; ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຫຍັ້ຫຍັນພວກເຂົາ.⁵ແລ້ວພຣະອົງຈະເຕືອນພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວດ້ວຍຄວາມໂມໂຫຂອງພຣະອົງ, ກ່າວວ່າ,

⁶"ເຮົາເອງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງກະສັດຂອງເຮົາຢູ່ເທິງພູເຂົາຊີໂອນ, ພູເຂົາອັນສັກສິດຂອງເຮົາ."⁷ຂ້ານ້ອຍຈະປ່າວປະກາດຕາມຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ. ພຣະອົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ເຈົ້າເປັນລູກຊາຍຂອງເຮົາ! ໃນມື້ນີ້ເຮົາເປັນບິດາຂອງເຈົ້າ.

⁸ຈົ່ງຂໍຈາກເຮົາ, ແລະເຮົາຈະມອບບັນດາປະຊາຊົນໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງເຈົ້າ ແລະດິນແດນທີ່ໂກໄປຈົນເຖິງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ເປັນກໍາມະສິດຂອງເຈົ້າ.⁹ເຈົ້າຈະຂໍຽນພວກເຂົາດ້ວຍໄມ້ແສ້ເຫລັກ; ຄືກັນກັບໄຫຂອງຊ່າງປັ້ນ, ເຈົ້າຈະຟາດໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງໆ."

¹⁰ດັ່ງນັ້ນ, ບັນດາພວກເຈົ້າຜູ້ເປັນກະສັດທັງຫລາຍ; ຈົ່ງຟັງຄໍາເຕືອນ, ພວກເຈົ້າບັນດາຜູ້ປົກຄອງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງປັບປຸງຕົວເອງ.¹¹ຈົນຈະມີສະການພຣະຢາເວດ້ວຍຢາເກງ ແລະ ຊືນຊົມຍິນດີດ້ວຍການຕີແສ່ງ.

¹²ຈົ່ງຈຸບຮັກພຣະບຸດ ຫລື ຈະໃຫ້ພຣະອົງໂກດຮ້າຍເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າຈະຕາຍຕາມທາງ ເມື່ອຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງລຸກຂຶ້ນມາໃນຫັນທີ. ແຕ່ບັນດາຄົນທັງປວງທີ່ລີ້ພັຍຢູ່ໃນພຣະອົງກໍ່ເປັນສຸກແທ້.

3 ເພງສັນຣະເສີນຂອງກະສັດດາວິດ, ເມື່ອລາວຫນີຈາກອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງລາວ.¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ສັດຕຣູຂອງຂ້ານ້ອຍຊ່າງຫລວງຫລາຍເຫລືອເກີນ! ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ.²ຫລາຍຄົນກ່າວເຖິງຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ບໍ່ມີຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າສໍາລັບລາວ." ເສລາ

³ແຕ່ເຈົ້າ, ພຣະຢາເວ, ຊົງເປັນໂລ້ລອ້ມຮອບຂ້ານ້ອຍ, ຊົງເປັນສັກສິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຊົງເປັນຜູ້ທີ່ຊູຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນ.⁴ຂ້ານ້ອຍຍົກສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍທູນຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະພຣະອົງຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍຈາກເນີນພູເຂົາບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ເສລາ

⁵ຂ້ານ້ອຍຢຽດຕົວລົງແລະຫລັບໄປ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນອີກ, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປົກປ້ອງຂ້ານ້ອຍ.⁶ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຢ້ານຝູງຊົນຫລວງຫລາຍທີ່ຕັ້ງຕືນຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍຮອບດ້ານ.

⁷ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ! ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ! ເພາະພຣະອົງຈະຊົງຕິບຫນ້າຂອງສັດຕູທັງປວງຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງຈະຊົງຫັກແຂ້ວຂອງຄົນຊົວເສຍ.⁸ຄວາມລອດມາຈາກພຣະຢາເວ. ຂໍພຣະພອນຂອງພຣະອົງຢູ່ເຫນືອປະຊາກອນຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຖິດ. ເສລາ

4 ສໍາລັບຫົວຫນ້າກົນຕຣີ; ກ່ຽວກັບເຄື່ອງດົນຕີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນໂດຍດາວິດ.

¹ຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍເມື່ອຂ້ານ້ອຍຮ້ອງທູນ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຊອບທັມຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງປຣະທານຊ່ອງທາງເມື່ອຂ້ານ້ອຍຫມິດຫົນທາງ. ຂໍຊົງເມດຕາຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງຟັງຄໍາຮ້ອງທູນຂອງຂ້ານ້ອຍ.

²ປະຊາກອນທັງຫລາຍເອີຍ, ພວກທ່ານຈະປ່ຽນກຽດຕິຍົດຂອງເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມອັບອາຍອີກດິນນານເທົ່າໃດ? ພວກທ່ານຈະຮັກສິງຫີໄຮ້ຄ່າແລະສະແຫວງຫາຄໍາຕົວະຍົວອີກດິນນານເທົ່າໃດ? ເສລາ³ແຕ່ຈົ່ງຮູ້ເຖິດວ່າພຣະເຈົ້າຢາເວຊົງເລືອກຄົນຊອບທັມສໍາລັບພຣະອົງເອງ. ພຣະຢາເວຈະຊົງຟັງເມື່ອເຮົາຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງ.

⁴ຈົ່ງຕົວສັນດ້ວຍຄວາມຢ້ານ, ແຕ່ຢາເຮັດບາບ! ຈົ່ງຕຶກຕອງໃນໃຈເທິງຫີນອນຂອງທ່ານແລະຈົ່ງມີດງຽບຢູ່. ເສລາ⁵ຈົ່ງຖວາຍບັນດາເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ ແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ.

⁶ຫລາຍຄົນກ່າວວ່າ, "ໃຜຈະສໍາແດງສິ່ງດີໆ ໃຫ້ເຮົາໄດ້ເຫັນ?" ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງສ່ອງແສງແຫ່ງພຣະພັກຂອງພຣະອົງມາເຫນືອພວກເຮົາ.⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງປຣະທານໃຫ້ໃຈຂ້ານ້ອຍຍິນດີຫລາຍກ່ວາເມື່ອເວລາທີ່ຄົນອື່ນມີເຂົ້າ ແລະເຫລົ້າອະນຸໄຫມຢ່າງອຸດົມ.⁸ຂ້ານ້ອຍຈະເອນຕົວລົງແລະນອນຫລັບຢ່າງເປັນສຸກ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢູ່ລອດປອດພິຍ.

5 ¹ກັບເຄື່ອງດົນຕີທີ່ຈັດຫາຍ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. 1 ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຟັງຄໍາຮ້ອງທູນຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ; ຂໍຊົງພິຈາລະນາສຽງຄໍາຄວນຂອງຂ້ານ້ອຍ.²ຂ້າແດ່ກະສັດແລະພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງຟັງສຽງຄໍາຮ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍທູນວິງວອນຕໍ່ພຣະອົງ.³ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງຟັງສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງຂ້ານ້ອຍໃນຍາມເຊົ້າ; ຂ້ານ້ອຍຈະທູນວິງວອນຕໍ່ພຣະອົງໃນຍາມເຊົ້າ ແລະລໍຄອຍດ້ວຍຄວາມຫວັງ.⁴ແນ່ນອນວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພິຈາລະນາຂໍ້ຂໍ້; ບັນດາຄົນຊົວຈະເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້.⁵ຄົນອວດອົງຈອງຫວງຈະບໍ່ໄດ້ຍິນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງກຽດຊັງຜູ້ທີ່ຊົວຮ້າຍທັງປວງ.⁶ພຣະອົງຈະຊົງທໍາລາຍບັນດາຄົນຂີ້ຕົວະ; ພຣະຢາເວຊົງກຽດຊັງບັນດາຜູ້ກໍ່ຄວາມຮຸນແຮງແລະຫລອກລວງ.

⁷ແຕ່ສໍາຫລັບຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄໍາສັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຈະກິມກາບລົງຕໍ່ພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຢາເກງ.⁸ໃຜຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຫດເພາະບັນດາສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງນໍາຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງເຮັດທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ລາບລືນຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ.

⁹ເພາະບໍ່ມີຄວາມຈິງໃນປາກຂອງພວກເຂົາເລີຍ; ກາຍພາຍໃນຂອງພວກເຂົານັ້ນຊົວ; ລໍາຄໍຂອງພວກເຂົາເປັນຫລຸມຝັງສົບທີ່ເປີດຢູ່; ພວກເຂົາປະຈົບປະແຈງດ້ວຍສິນຂອງພວກເຂົາ.¹⁰ຂໍຊົງປະກາດວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຜິດ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ; ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາລືມລົງດ້ວຍແຜນຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເອງ! ຂໍຊົງຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປເພາະການລະເມີດອັນຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ.

¹¹ແຕ່ຂໍໃຫ້ຄົນທັງປວງທີ່ລີ້ພັຍຢູ່ໃນພຣະອົງຍິນດີ; ໃຫ້ພວກເຂົາເຝົ້າສຽງຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີຢູ່ສະເຫມີ ເພາະພຣະອົງຊົງປ້ອງກັນພວກເຂົາ; ໃຫ້ບັນດາຄົນທີ່ຮັກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະອົງ¹²ເພາະພຣະອົງຈະຊົງອວຍພອນແກ່ຄົນຊອບທັມ, ພຣະຢາເວ; ພຣະອົງຈະຊົງໂອບລ້ອມພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມພໍໃຈດັ່ງໄລ່ກໍາບັງ.

6 ກ່ຽວກັບເຄື່ອງດົນຕີ, ຕັ້ງໃນຮູບແບບ ຊີມິນິດ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຢາຊົງໂມໂຫຂ້ນ້ອຍດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ຫລືຖືສອນຂ້ານ້ອຍດ້ວຍພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງ.² ຂໍຊົງກະຣຸນາແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຫມິດແຮງ; ຂໍຊົງຮັກສາຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພາະກະດູກທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ສັນຢູ່.

³ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ເປັນທຸກຫນັກ. ແຕ່ພຣະອົງເຮົາຂ້າ, ພຣະຢາເວ - ຈະເປັນແບບນີ້ໄປອີກດົນປານໃດ?⁴ ຂໍຊົງຫັນກັບມາ, ພຣະຢາເວ! ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍ. ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ!⁵ ເພາະໃນຄວາມຕາຍ ບໍ່ມີການລະລຶກເຖິງພຣະອົງ. ແລ້ວໃນແດນມໍຣະນາ ໃຜຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງແດ່?

⁶ຂ້ານ້ອຍອ່ອນແຮງດ້ວຍການຮ້ອງໃຫ້. ຂ້ານ້ອຍເຮັດໃຫ້ບ່ອນນອນຂອງຂ້ອຍ ປຽກຊຸມດ້ວຍນ້ຳຕາຕະຫລອດທັງຄືນ; ຂ້ານ້ອຍລ້າງບ່ອນນອນຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍນ້ຳຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁷ ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍໃຄ່ຟອງໄປດ້ວຍຄວາມເສົ້າ; ມັນອ່ອນແຮງເພາະບັນດາສັດຕູທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁸ຈົງໄປໃຫ້ຜົນຈາກເຮົາ, ພວກເຮົາທັງຫມົດຜູ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ; ເພາະພຣະຢາເວ ຊົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງເຮົາແລ້ວ.⁹ ພຣະຢາເວຊົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂໍຄວາມກະຣຸນາຂອງເຮົາແລ້ວ; ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຮັບຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາ.¹⁰ ບັນດາສັດຕູທັງປວງຂອງຂ້ານ້ອຍຈະອັບອາຍ. ແລະປະສົບທຸກຫນັກ ພວກເຂົາຈະຫັນກັບແລະສັບສົນໃນທັນທີ.

7 ສ່ວນປະກອບດົນຕີຂອງດາວິດ, ເຊິ່ງລາວຮ້ອງເຖິງພຣະຢາເວເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງເບນຢາມິນ.¹ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຮົາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍລື້ຍໃນພຣະອົງ! ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດຜົນຈາກຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄລ່ຕາມຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະຈິກຂ້ານ້ອຍຢ່າງສົງ, ຈິກຂ້ານ້ອຍອອກເປັນຕ່ອນໆ ຈົນບໍ່ມີໃຜສາມາດພາຂ້ານ້ອຍໄປສູ່ຄວາມປອດໄພໄດ້.

³ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຮົາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຮັດໃນສິ່ງ ທີ່ບັນດາສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍກ່າວຫາ; ວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດ ໃນມືຂອງຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທັມເລີຍ.⁴ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຮັດຜິດ ຕໍ່ຄົນທີ່ມາຢ່າງສັນຕິຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ຫລືທ່າຮ້າຍຄົນທີ່ມາຕໍ່ຕ້ານ ຂ້ານ້ອຍໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດ.

⁵ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ອອກຄວາມຈິງ ກໍ່ຂໍໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍຕາມລ້າຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍແລະໄລ່ທັນ; ຂໍໃຫ້ເຂົາຢຽບຢາ ຮ່າງກາຍທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຈົນຕິດດິນ ແລະປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນອນເກືອກຝຸ່ນຢ່າງໄຮ້ກຽດ. ເສລາ

⁶ຂໍຊົງລູກຂຶ້ນເຖິດ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ດ້ວຍຄວາມກົວໂກດຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງຍືນຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານຄວາມໂກດຂອງພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງຕື່ນຂຶ້ນເພື່ອເຫັນແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງພິພາກສາຢ່າງທ່ຽງທັມ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້ສຳຫລັບພວກເຂົາ.⁷ ບັນດາປະເທດຕ່າງໆ ໄດ້ມາຊຸມນຸມອ້ອມຮອບຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງກັບໄປຢູ່ໃນຖານະອັນຊອບທັມ ເຫນືອພວກເຂົາອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ.

⁸ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງພິພາກສາຊົນຊາດຕ່າງໆ; ຂໍຊົງແກ້ຕາງແຫນຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຊອບທັມ ແລະບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ສູງສຸດ.

⁹ຂໍໃຫ້ການກະທຳຊົ່ວຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ແຕ່ຂໍຊົງຕັ້ງຄົນຊອບທັມຂຶ້ນ ຂ້າແຕ່ພຣະເຮົາຜູ້ຊົງຊອບທັມ, ຜູ້ຊົງຢັ້ງຮູ້ຈິດໃຈແລະຄວາມຄິດທັງຫລາຍ.

¹⁰ໄລ່ຂອງຂ້ານ້ອຍມາຈາກພຣະເຮົາ, ຜູ້ຊົງຊ່ວຍຄົນທີ່ມີໃຈສັດຊື່ພຣະອົງໃຫ້ຜົນຜັຍ.¹¹ ພຣະເຮົາຊົງເປັນຜູ້ຕັດສິນທີ່ຊອບທັມ, ຊົງເປັນພຣະເຮົາຜູ້ຊົງເຈັບຮ້ອນແຫນໃນແຕ່ລະມື້.

¹²ຖ້າຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ກັບໃຈໃຫມ່, ພຣະເຮົາຈະຊົງຝົນດາບຂອງພຣະອົງແລະຈະຊົງຕຣຽມທະນູຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດສົງຄາມ.¹³ ພຣະອົງຊົງຕຣຽມອາວຸດຕໍ່ຕ້ານເຂົາ; ເພາະພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ລູກສອນຂອງພຣະອົງເປັນລູກສອນໄຟ.

¹⁴ໃຫ້ລູກຄິດເຖິງຄົນທີ່ຖືພາກັບຄວາມຊົ່ວ, ຄົນທີ່ວາງແຜນການແຫ່ງການທຳລາຍ, ຄົນທີ່ດຳເນີນການຫລອກລວງທີ່ອັນຕະລາຍ.¹⁵ ເຂົາຊຸດຊຸມແລະຫ້າງໄວ້ແລ້ວເຂົາກໍ່ຕຶກລົງໃນຊຸມທີ່ເຂົາໄດ້ຊຸດໄວ້.¹⁶ ແຜນແຫ່ງຄວາມຈິບຫາຍຂອງຕົວເຂົາເອງໄດ້ກັບມາຕຶກເທິງຫົວຂອງເຂົາເອງ, ເພາະຄວາມຮຸນແຮງໄດ້ຕຶກເທິງຫົວຂອງເຂົາເອງ.

¹⁷ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແຕ່ພຣະຢາເວ ເພາະຄວາມຍຸຕິທັມຂອງພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວຜູ້ສູງສຸດ.

8 ສຳຫລັບນັກດົນຕີ; ຕັ້ງຕາມແບບກິດຕິ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຮົາ, ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງສູງສົງຫົວທັງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງສຳແດງພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງເຫນືອບັນດາຝ່າສະຫວັນເບື້ອງເທິງ.² ເປັນເພາະເຫລົາສັດຕູຂອງຂ້າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຄຳສັນຣະເສີນໃຫ້ອອກຈາກປາກຂອງບັນດາເດັກອ່ອນແລະເດັກແຮກເກີດທັງຫລາຍ, ເພື່ອຈະໄດ້ປິດປາກທັງສັດຕູແລະຜູ້ເຮັດການແກ້ແຄ້ນນັ້ນເສຍ.

³ເມື່ອຂ້ານ້ອຍແນມເບີງບັນດາຝ່າສະຫວັນຂອງພຣະອົງຊົງເປັນສີມືຂອງພຣະອົງ, ດວງຈັນແລະດວງດາວທັງຫລາຍ, ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້.⁴ ເຊື້ອສາຍຂອງມະນຸດສຳຄັນຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງຄິດເຖິງພວກເຂົາ, ຫລືມະນຸດເປັນຜູ້ໃດທີ່ພຣະອົງຊົງຫວ່າງໃຍພວກເຂົາ?⁵ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງພວກເຂົາໃຫ້ຕ່າກວ່າຊາວສະຫວັນພຽງຫນ້ອຍດຽວ ແລະໄດ້ຊົງສວມສະຫງ່າຣາສີແລະກຽດຕິຍົດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

⁶ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຂົາຄອບຄອງເຫນືອເຫລົາທຸກໆສິ່ງທີ່ໄດ້ສ້າງມາດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ສິ່ງທັງປວງຢູ່ໃຕ້ຝາຕີນຂອງເຂົາ.⁷ ຄືຝູງແກະ ແລະຝູງງົວທັງຫມົດ, ແມ່ນແຕ່ບັນດາສັດຕ່າງໆ ແຫ່ງທ້ອງຟ້າ,⁸ ເຫລົ່ານົກໃນທ້ອງຟ້າທັງປວງ, ແລະປ່າໃນທ້ອງທະເລ, ລວມເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ໄປມາຕາມກະແສແຫ່ງທະເລທັງຫລາຍ.

⁹ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຮົາຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງສູງສົງຢູ່ໃຫຍ່ຫົວທັງແຜ່ນດິນໂລກ!

9 ເຖິງບັນດານັກດົນຕີ; ຕັ້ງໃນແບບມັທ ລັບເບນ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ ຂ້ານ້ອຍຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະຢາເວຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະເລົ່າເຖິງສິ່ງຢູ່ໃຫຍ່ອັນສະຈັນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.² ຂ້ານ້ອຍຈະຍິນດີແລະຊົມຊື່ນໃນພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະນາມຊື່, ຂອງພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດ!

³ເມື່ອເຫລົາສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍຫັນຫລັງກັບ, ພວກເຂົາກໍ່ລົມລົງແລະສູນຫາຍໄປຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງ.⁴ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງປົກປ້ອງຄວາມຍຸຕິທັມໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງຊົງປະທັບເທິງບັນລັງຂອງພຣະອົງ, ຊົງຕັດສິນຢ່າງຊອບທັມ!

⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັດສິນຊົນຊາດຕ່າງໆ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍຄົນຊົ່ວ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງລົບຊື່ຂອງພວກເຂົາອອກໄປຕະຫລອດ ແລະເປັນນິຣັນ.⁶ ສັດຕູກໍ່ຖືກດັບສູນຫາຍໄປເມື່ອພຣະອົງຊົງເຮົາເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ. ອານຸສອນທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາກໍ່ສູນຫາຍໄປ.

⁷ແຕ່ພຣະຢາເວຊິງດໍາຮົງຢູ່ຕະຫລອດໄປ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງບັນລັງຂອງພຣະອົງໄວ້ເພື່ອຄວາມຍຸຕິທັມ.⁸ພຣະອົງຈະຊົງພິພາກສາໂລກດ້ວຍຄວາມຊອບທັມ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນຊົນຊາດທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມທ່ຽງທັມ.

⁹ພຣະຢາເວຈະຊົງເປັນທີ່ກຳບັງອັນເຂັ້ມແຂງແກ່ຄົນທີ່ຖືກກົດຂີ່ມເຫັງ, ຊົງເປັນທີ່ກຳບັງອັນເຂັ້ມແຂງໃນຍາມລຳບາກ.¹⁰ບັນດາຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງກໍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງບໍ່ຊົງຖືມບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ.

¹¹ຈົ່ງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງຄອບຄອງໃນຊີໂອນ; ຈົ່ງບອກຊົນຊາດທັງຫລາຍເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ.¹²ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງແກ້ແຄ້ນແທນການຫລັງເລືອດບໍລົມໄລ; ພຣະອົງບໍ່ຊົງລົມສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫັງ.

¹³ຂໍຊົງໂຜດເມດຕາແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວ; ຂໍຊົງແນມເບິ່ງການທີ່ຂ້ານ້ອຍຖືກຂົ່ມເຫັງຈາກຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ທີ່ສາມາດຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍອອກຈາກປະຕູແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້.¹⁴ໄຊ້, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວຮ້ອງຄຳສັນຣະເສີນທັງປວງຂອງພຣະອົງ. ໃນປະຕູແຫ່ງລູກສາວຊີໂອນ ຂ້າພຣະອົງຈະຊົງຊົມຍິນດີໃນຄວາມລອດຂອງພຣະອົງ!

¹⁵ຊົນຊາດທັງຫລາຍໄດ້ຈົມລົງໄປໃນຂຸມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂຸດໄວ້; ຕີນຂອງພວກເຂົາຕິດຕາຂ່າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຫ້າງເອົາໄວ້.¹⁶ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງພິພາກສາ; ຄົນຊົ່ວໄດ້ຕິດກັບຕັກດ້ວຍການກະທຳຂອງຕົນເອງ. ເສລາ

¹⁷ບັນດາຄົນຊົ່ວຕ່າງກໍ່ຫັນກັບແລະຖືກສົ່ງໄປຍັງແດນຄົນຕາຍ, ນິຕິຢາຍທາງຂອງປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ລົມພຣະເຈົ້າ.¹⁸ເພາະຄົນຂັດສິນຈະບໍ່ຖືກລົມຢູ່ສະເຫມີໄປ, ແລະຄວາມຫວັງຂອງຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງຈະບໍ່ສູນຫາຍຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹⁹ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນ, ພຣະຢາເວ; ຢ່າໃຫ້ມະນຸດມີຊັບເຫມືອພຣະອົງໄດ້; ຂໍໃຫ້ຊົນຊາດຕ່າງໆ ຖືກພິພາກສາໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.²⁰ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວ, ພຣະຢາເວ; ໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍໄດ້ຮູ້ວ່າເຂົາເປັນພຽງແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ເສລາ

10 ¹ເປັນຫຍັງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ເຫດໃດພຣະອົງປະສານຢູ່ຫ່າງໄກ? ເຫດໃດພຣະອົງຊົງຫລົບຊ່ອນພຣະອົງເສຍໃນຍາມລຳບາກ?²ເພາະຄວາມຍິ່ງຍະໂສຂອງພວກເຂົາ, ພວກຄົນຊົ່ວໄດ້ໄລ່ຕາມຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ; ແຕ່ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ຄົນຊົ່ວ ຕິດກັບຕັກແຜນຮ້າຍ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ວາງໄວ້.³ເພາະຄົນຊົ່ວໂອ້ອວດຄວາມປຣາຖນາເລິກໆໃນໃຈຂອງເຂົາ; ເຂົາໃຫ້ພອນແກ່ຄົນໂລບແລະຕູກມືນພຣະຢາເວ.

⁴ຄົນຊົ່ວກໍ່ເຊີດຫນ້າ; ເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຂົາບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງເລີຍ.⁵ເຂົາກໍ່ຫມັ້ນຄົງຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ແຕ່ກິດເກນອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງກໍ່ສູງເກີນໄປສຳຫລັບເຂົາ; ເຂົາກ່າວຄວາມຮ້າຍໃສ່ສັດຕູທັງຫມົດຂອງເຂົາ.

⁶ເຂົາຄິດໃນໃຈວ່າ, "ເຮົາຈະບໍ່ພາດທ່າເສຍທີ; ເຮົາຈະບໍ່ພົບຄວາມເດືອດຮ້ອນໃນຕະຫລອດທຸກຊົ່ວເຊື້ອຊາດ."⁷ປາກຂອງເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄຳສາບແຊ່ງແລະຄຳຫລອກລວງ, ຄຳໃສ່ຮ້າຍ; ລິນຂອງເຂົາຊົ່ວຮ້າຍແລະທຳລາຍ.

⁸ເຂົາຜິກຈອບລໍຖ້າຢູ່ໃກ້ຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍ; ເຂົາລັກຂ້າຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດໃນທີ່ລັບ; ຕາຂອງເຂົາເບິ່ງຫາເຫຍືອບໍ່ມີທີເພີງ.⁹ເຂົາຈອບໃນທີ່ລັບເຫມືອນສິ່ງຖ້າຄູບໃນທີ່ກຳບັງ; ເຂົາມອນຖ້າເພື່ອຄອຍຈັບຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ເມື່ອເຂົາຖືກດຶງເຂົ້າມາຕິດຕາຂ່າຍຂອງເຂົາ.¹⁰ເຫຍືອຂອງເຂົາຖືກຂະປ້າແລະຖືກທູບຕີ; ພວກເຂົາລົມລົງໃນຕາຂ່າຍທີ່ຫນຽວແຫນ້ນຂອງເຂົາ.

¹¹ເຂົາຄິດໃນໃຈຂອງເຂົາວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລົມໄປແລ້ວ; ພຣະອົງຊົງປິດຕາຂອງພຣະອົງເສຍ; ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງສົນໃຈທີ່ຈະເບິ່ງເລີຍ."¹²ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນ, ພຣະຢາເວ! ຂໍຊົງຍົກມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ! ຂໍຊົງຢາລົມຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ.

¹³ເຫດໃດຄົນຊົ່ວປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ແລະຄິດໃນໃຈຂອງເຂົາວ່າ, "ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຖືໂທດເຮົາບໍ່"?¹⁴ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຫັນແລ້ວ, ເພາະ ພຣະອົງຊົງແນມເຫັນຜູ້ທີ່ເດືອດຮ້ອນແລະທຶນທຸກຢູ່ສະເຫມີ. ຄົນຂາດທີ່ເພິ່ງມອບຕົວໄວ້ກັບພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງຊ່ວຍເຫລືອລູກກຳຜ້າ.

¹⁵ຂໍຊົງຫັກແຂນຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ແລະຊົງໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບຜົນກັມຊົ່ວຂອງເຂົາ ຊົງເຂົາຄິດວ່າພຣະອົງບໍ່ມີທາງຮູ້.¹⁶ພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະມະຫາກະສັດສືບໄປ; ຊົນຊາດຕ່າງໆ ຖືກໄລ່ອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງ ພຣະອົງ.

¹⁷ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຄວາມຕ້ອງການ ຂອງຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ; ພຣະອົງຊົງປະສານກຳລັງໃຈແກ່ພວກເຂົາ, ພຣະອົງຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ;¹⁸ພຣະອົງຊົງປ້ອງກັນລູກກຳຜ້າ ແລະຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ ເພື່ອທີ່ມະນຸດຄົນໃດເທິງໂລກຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຢ້ານກົວໄດ້ອີກໄປ.

11 ¹ສຳຫລັບນັກດົນຕີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.²ຂ້ານ້ອຍລີ້ພິນໃນພຣະຢາເວ; ທ່ານຈະເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍເຊັ່ນນີ້ ຫລືວ່າ "ຈົ່ງຫນີໄປຫຼິ້ນເຂົາເຫມືອນກັບນັກດົນຕີ?" ເພາະເບິ່ງເຖິງ! ຄົນຊົ່ວກຶງຄັນທະນູຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເອົາລູກທະນູພາດໄວ້ທີ່ສາຍແລ້ວ ພ້ອມທີ່ຈະຍິ່ງໄປໃນຄວາມມືດໃຫ້ຖືກທີໂຈຄົນທ່ຽງທັມ.

³ເພາະຖ້າຮາກຖານຖືກທຳລາຍໄປເສຍແລ້ວ, ຄົນຊອບທັມຈະເຮັດຫຍັງໄດ້?⁴ພຣະຢາເວ ຊົງສະຖິດໃນພຣະວິຫານອັນບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຂອງພຣະອົງ ສາຍຕາຂອງພຣະອົງຊົງເຝົ້າເບິ່ງ. ສາຍຕາຂອງພຣະອົງຊົງທົດສອບລູກຫລານຂອງມະນຸດ.

⁵ພຣະຢາເວ ຊົງທົດສອບທັງຄົນຊອບທັມແລະຄົນຊົ່ວ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງກຽດຊັງຜູ້ທີ່ຮັກການກະທຳຮຸນແຮງ.⁶ພຣະອົງຊົງເຫຖ່ານທີ່ລຸກໂຫມ້ແລະໄຟກຳມະຖັນລົງເທິງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ; ລົມຮ້ອນທີ່ເຜົາໂຫມ້ຈະເປັນສ່ວນແບ່ງຈາກຖ້ວຍຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ!⁷ເພາະພຣະຢາເວຊົງຊອບທັມ, ແລະພຣະອົງຊົງຮັກຄວາມຊອບທັມ; ຄົນສັດຊື່ຈະຢູ່ຊ້ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງ.

12 ¹ສຳຫລັບນັກດົນຕີ; ຕັ້ງເປັນສີມິນິດ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງໂຜດຊ່ວຍດ້ວຍເຖິງ; ເພາະຄົນດີໄດ້ຫາຍໄປຫມົດຄົນທີ່ຊື່ສັດໄດ້ສູນຫາຍໄປ.

²ທຸກຄົນເວົ້າຄຳຕົວະກັບເພື່ອນບ້ານ; ທຸກຄົນເວົ້າດ້ວຍລິນປະຈົບປະແຈງ ແລະດ້ວຍສອງໃຈ.³ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຕັດປາກທີ່ປະຈົບປະແຈງອອກໃຫ້ຫມົດ, ແລະທຸກລິນທີ່ໂອ້ອວດໃນເລື່ອງໃຫຍ່ໂຕດ້ວຍ.⁴ຄົນພວກນີ້ຄືບັນດາຄົນທີ່ພາກັນເວົ້າວ່າ, "ເຮົາຈະຊະນະໄດ້ດ້ວຍລິນຂອງເຮົາ. ເມື່ອປາກຂອງເຮົາເວົ້າ, ເຜົາຈະເປັນນາຍເຫນືອພວກເຮົາໄດ້?"

⁵"ເພາະຄົນຍາກຈົນຖືກທຳຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ, ເພາະສຽງຄວນຄາງຂອງຄົນຂັດສິນ, ຈົ່ງຈະລຸກຂຶ້ນ, ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ. "ຂ້ອຍຈະຈັດໃຫ້ໃຫ້ປອດພິນໄວ້ໃຫ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາປຣາຖນາ."

⁶ພຣະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວເປັນພຣະສັນຍາບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເປັນດັ່ງເຊັ່ນເງິນບໍ່ຮູ້ສຸດໃນເຕົາຫລອມແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ, ຊຶ່ງຖືກຫລອມເຖິງເຈັດຄັ້ງ.⁷ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຢາເວ! ພຣະອົງຊົງປ້ອງກັນພວກເຂົາໄວ້. ພຣະອົງຊົງຮັກສາຄົນສັດຊື່ໄວ້ຕະຫລອດໄປຈາກຄົນໃນຊົ່ວອາຍຸທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້.⁸ຄົນຊົ່ວກໍ່ຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງໃນທຳມະກາງບັນດາລູກຫລານຂອງມະນຸດ.

13 ¹ສຳຫລັບນັກດົນຕີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ອີກດົນປານໃດ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຈະຊົງລົມຂ້າພ້ອມ? ອີກນານປານໃດພຣະອົງຈະລົງມາຂອງພຣະອົງຈາກຂ້າພ້ອມ? ອີກນານປານໃດທີ່ຂ້າພ້ອມຕ້ອງກັງວົນແລະໂສກເສົ້າໃນໃຈຕະຫລອດທັງມື? ອີກນານປານໃດທີ່ສັດຕູຂອງຂ້າພ້ອມມີຊັບເຫນືອຂ້າພ້ອມ?

²ຂໍຊົງຫລຽວເບິ່ງຂ້າພ້ອມແລະຊົງຕອບຂ້າພ້ອມ! ໂຜດປະທານແສງສະຫວ່າງແກ່ດວງຕາຂອງຂ້າພ້ອມ, ຫລືຢ້ານວ່າຂ້າພ້ອມຈະຫລັບໄຫລຢູ່ໃນຄວາມຕາຍ. ³ຂໍຢ່າປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້າພ້ອມກ່າວວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຊະນະເຂົາແລ້ວ"; ເພື່ອສັດຕູຂອງຂ້າພ້ອມຈະບໍ່ເວົ້າວ່າ

"ເຮົາໄດ້ມີຊັບເຫນືອສັດຕູຂອງເຮົາແລ້ວ" ບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນ ສັດຕູຂອງຂ້າພ້ອມຈະຫນ້າໃຈເມື່ອຂ້າພ້ອມລົມລົງ.

⁴ແຕ່ຂ້າພ້ອມໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຜົນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ຈິດໃຈຂອງຂ້າພ້ອມຊົມຊືມຍິນດີໃນການຊ່ອຍໃຫ້ຜົນຂອງພຣະອົງ. ⁵ຂ້າພ້ອມຈະຮ້ອງເພງແຕ່ພຣະຢາເວ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງດູແລຂ້າພ້ອມດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ.

14 ¹ສຳຫລັບນັກດົນຕີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ຄົນໂງ່ຄິດຢູ່ໃນໃຈຂອງເຂົາວ່າ, "ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ." ພວກເຂົາກໍ່ຊົງຊ້າແລະໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງ; ບໍ່ມີໃຜເຮັດດີເລີຍ.

²ພຣະຢາເວຊົງຫລຽວເບິ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ ບັນດາລູກຂອງມະນຸດທັງຫລາຍ ເພື່ອເບິ່ງວ່າມີໃຜທີ່ເຂົ້າໃຈແນ່, ມີໃຜທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງແນ່. ³ພວກເຂົາທັງປວງຕ່າງຫັນຫນີໄປກັນຫມົດ. ພວກເຂົາກໍ່ຊົງຊ້າລົງພ້ອມກັນ, ບໍ່ມີໃຜເຮັດດີ, ບໍ່ມີໃຜເລີຍ, ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ

⁴ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງກັນເລີຍບໍ່, ບັນດາຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຜິດຢາບ, ບັນດາຄົນທີ່ກິນກິນປະຊາກອນຂອງເຮົາ ດັ່ງພວກເຂົາກິນອາຫານ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ພາວັນນາອະທິຖານຫາພຣະຢາເວ?

⁵ພວກເຂົາຕົວສັນດັບຄວາມຢ້ານ, ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບ ຫຼືຊຸມນຸມຂອງຄົນຊອບຫັມ! ⁶ພວກເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ຄົນຍາກຈົນຂາຍຫນ້າແມ່ນວ່າພຣະຢາເວຊົງເປັນທີ່ລືພິດຂອງເຂົາ.

⁷ໂອ ຄວາມລອດຂອງອິສະຣາເອນຈະມາຈາກຊີໂອນ! ເມື່ອພຣະຢາເວຊົງນຳປະຊາຊົນພຣະອົງກັບຈາກການເປັນນັກໂທດ, ແລ້ວຢາໂຄບກໍ່ຈະຊົມຊືມຍິນດີແລະອິສະຣາເອນຈະຍິນດີ!

15 ¹ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຜູ້ໃດຈະອາໄສຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງໄດ້? ຜູ້ໃດຈະອາໄສຢູ່ເທິງເນີນພູເຂົາອັບຣິສຸດຂອງພຣະອົງໄດ້? ຄືຜູ້ທີ່ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສັດຊື່ ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແລະເວົ້າຄວາມຈິງຈາກໃຈຂອງເຂົາ.

²ເຂົາບໍ່ໃສ່ຮ້າຍຄົນອື່ນດ້ວຍລິນຂອງເຂົາ, ເຂົາບໍ່ທຳຮ້າຍຄົນອື່ນ ແລະເຂົາບໍ່ດູຫມິນເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ.

³ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຳເປັນທີ່ດູກູກໃນສາຍຕາຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຂົາໃຫ້ກຽດແກ່ບັນດາຄົນທີ່ຍ່າກເກງພຣະຢາເວ. ເຂົາສາບານໂດຍຍອມໃຫ້ຕົນເອງເສຍປຽບແລະບໍ່ກັບຄຳສັນຍາທັງຫລາຍຂອງເຂົາ. ⁴ເຂົາບໍ່ຄິດອກເປ້ຍເມື່ອເຂົາໃຫ້ຍົມເງິນ. ເຂົາບໍ່ຮັບສິນບິນ ເພື່ອເປັນພະຍານໃສ່ຮ້າຍຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ. ຜູ້ທີ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ມີທາງຫວັ່ນໄຫວໄດ້ເລີຍ.

16 ¹ບົດເພງສັນຣະເສີນໂດຍດາວິດ. ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງຄຸ້ມຄອງຂ້າພ້ອມ, ເພາະຂ້າພ້ອມລືພິດໃນພຣະອົງ. ²ຂ້າພ້ອມທຸນພຣະຢາເວວ່າ, "ພຣະອົງຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຂອງຂ້າພ້ອມນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ. ຂ້າພ້ອມບໍ່ມີຄວາມດີປະການໃດເລີຍ. ³ສ່ວນບັນດາຜູ້ສັດຊື່ອາໄສຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ພວກເຂົາເປັນຄົນດີມີສິລະທັມ; ຂ້າພ້ອມຊົມຊືມຍິນດີຢ່າງຍິ່ງໃນພວກເຂົາ.

⁴ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພະອິນ໌, ຄວາມທຸກຍາກຂອງພວກເຂົາຈະເພີ່ມຂຶ້ນ. ຂ້າພ້ອມຈະບໍ່ຮ່ວມເຄື່ອງດື່ມບູຊາດ້ວຍເລືອດໃຫ້ແກ່ບັນດາພະຂອງພວກເຂົາ ຫລືຍົກຍ້ອງນາມພະເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍປາກຂອງຂ້າພ້ອມ.

⁵ຂ້າແຕ່ພຣະເຢເວ, ພຣະອົງຊົງເປັນມໍຣະດົກສ່ວນທີ່ແບ່ງໄວ້ຂອງຂ້າພ້ອມແລະຊົງເປັນຈອກຂອງຂ້າພ້ອມ. ພຣະອົງຊົງຖືປາຍທາງຂອງຂ້າພ້ອມໄວ້.

⁶ເຊືອກວັດໄດ້ຖືກວາງໄວ້ແລ້ວໃນດິນແດນທີ່ຮົ່ມເຢັນ; ມໍຣະດົກທີ່ຮົ່ມເຢັນນັ້ນເປັນຂອງຂ້າພ້ອມ.

⁷ຂ້າພ້ອມຈະຖວາຍຄຳຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນ, ແຕ່ພຣະຢາເວ ຜູ້ຊົງປະທານຄຳປຶກສາໃຫ້ແກ່ຂ້າພ້ອມ; ແມ່ນໃນຍາມຄຳຄືນພຣະອົງກໍ່ຊົງສັ່ງສອນ ໃນຄວາມຄິດຂອງຂ້າພ້ອມ. ⁸ຂ້າພ້ອມຕັ້ງພຣະຢາເວ ໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຂ້າພ້ອມສະເຫມີ. ເພື່ອຂ້າພ້ອມຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ ໄປຈາກມືເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ.

⁹ສະນັ້ນໃຈຂອງຂ້າພ້ອມຈຶ່ງຍິນດີ ສັກສີຂອງຂ້າພ້ອມຮຸ່ງເຮືອງ ແນ່ນອນ. ຂ້າພ້ອມຈະອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດພິນ. ¹⁰ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງປ່ອຍໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຂ້າພ້ອມຖືກຖິ້ມໄວ້ໃນແດນແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງປ່ອຍໃຫ້ຄົນຊື່ສັດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຫັນຫລຸມນັ້ນ.

¹¹ພຣະອົງຊົງສອນເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດແກ່ຂ້າພ້ອມ; ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງມີຄວາມຊົມຊືມຍິນດີຢ່າງເຫລືອລົນ; ໃນມືຂວາຂອງພຣະອົງມີຄວາມປິຕິຍິນດີຢູ່ຕະຫລອດ!"

17 ¹ຄຳອະທິຖານໂດຍດາວິດ. ²ຂໍຊົງຟັງຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມຍຸຕິທັມຂອງຂ້າພ້ອມ, ພຣະຢາເວ; ຂໍຊົງສົນໃຈຕໍ່ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້າພ້ອມ! ຂໍຊົງຽງຫຼັງຄຳອະທິຖານ ຈາກປາກທີ່ບໍ່ມີການຫລອກລວງຂອງຂ້າພ້ອມ. ³ຂໍໃຫ້ການຊະນະຄວາມຂອງຂ້າພ້ອມ; ມາຈາກເບື້ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງ ຂໍຕາຂອງພຣະອົງຊົງເຫັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ!

⁴ຖ້າພຣະອົງຊົງທົດສອບຈິດໃຈຂອງຂ້າພ້ອມ, ຖ້າພຣະອົງມາຫາຂ້າພ້ອມໃນເວລາກາງຄືນ, ພຣະອົງຈະຊົງຊຳຮະຂ້າພ້ອມໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດແລະຈະບໍ່ພົບແຜນການຊົ່ວໃດໆເລີຍ; ປາກຂອງຂ້າພ້ອມຈະບໍ່ເວົ້າຄຳຕົວະ.

⁵ສ່ວນການກະທຳທັງຫລາຍຂອງມະນຸດນັ້ນ, ເປັນເພາະພຣະຄັມ ຈາກຮົ່ມສີປາກຂອງພຣະອົງທີ່ຮັກສາຂ້າພ້ອມໄວ້ ຈາກທາງຂອງຄົນຊົ່ວ. ⁶ຂ້າພ້ອມຈະກ້າວເດີນແລະຢຶດຫມັ້ນໃນທາງຂອງພຣະອົງ; ຕົ້ນຂອງຂ້າພ້ອມບໍ່ຫລີກຫນີຈາກທາງຂອງພຣະອົງ.

⁷ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພ້ອມອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ, ເພື່ອຂໍພຣະອົງຊົງຕອບຂ້າພ້ອມ, ຂໍຊົງຫັນມາຟັງຂ້າພ້ອມເມື່ອຂ້າພ້ອມກາບທຸນ. ⁸ຂໍຊົງສຳແດງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງຢ່າງມະຫັດສະຈັນ, ຂ້າແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງຊ່ວຍບັນດາຜູ້ລືພິດໃນພຣະອົງໃຫ້ລອດຜົນຈາກເຫລົ່າສັດຕູຂອງພວກເຂົາໂດຍມືຂວາຂອງພຣະອົງ!

⁹ຂໍຊົງປົກປ້ອງຂ້າພ້ອມດັ່ງແກ້ວຕາຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງເຊືອງຂ້າພ້ອມ ໄວ້ພາຍໃຕ້ຮົ່ມປົກຂອງພຣະອົງ¹⁰ໃຫ້ຜົນຈາກຫນ້າຂອງຄົນຊົ່ວຜູ້ມາທຳຮ້າຍຂ້າພ້ອມ, ຜົນຈາກສັດຕູຂອງຂ້າພ້ອມ ຜູ້ລ້ອມຂ້າງຂ້າພ້ອມຢູ່. ¹¹ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ທຸກຄົນ ປາກຂອງພວກເຂົາເວົ້າເຮື້ອວດຈອງຫອງ.

¹¹ພວກເຂົາໄດ້ປິດລັອກກ້າວເດີນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພວກເຂົາໄດ້ຈັບຕາຖ້າໂຍນຂ້ານ້ອຍລົງພື້ນ.¹²ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນສິ່ງທີ່ຊອກຫາເຫຍືອ ເປັນສິ່ງຫຸ່ນລັກຢູ່ໃນຫີລົບ.

¹³ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນ! ຂໍຊົງໂຈມຕີພວກເຂົາ ຂໍຊົງໂຍນພວກເຂົາໃຫ້ຫນ້າຂວ້າ! ຂໍຊົງຊ່ວຍຖັງຊີວິດ ຂອງຂ້ານ້ອຍຈາກຄົນຊົດດ້ວຍດາບຂອງພຣະອົງ!¹⁴ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຖັງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ, ຈາກພວກມະນຸດຂອງໂລກນີ້ ທີ່ຄວາມຮັ່ງມີຂອງເຂົາ ຢູ່ແຕ່ໃນຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ! ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ທ້ອງຂອງຄົນ ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກອົມດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີ; ພວກເຂົາຈະມີລູກຫລານຫລວງຫລາຍ ແລະຈະຖິ້ມຄວາມຮັ່ງມີຂອງພວກເຂົາ ໄວ້ໃຫ້ແກ່ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ.

¹⁵ແຕ່ສໍາລັບຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງໃນຄວາມຊອບທັມ; ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ອົມໃຈ; ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຕື່ນ, ດ້ວຍສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ.

18 ¹ເຖິງບັນດານັກຮ້ອງ. ປິດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ, ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ, ເມື່ອຮ້ອງເພງເຖິງພຣະຢາເວໂດຍຖ້ອຍຄໍາຂອງເພງໃນວັນທີ່ພຣະເຈົ້າຢາເວ ຮ້ອງອອກມາຈາກມືທັງຫມົດ ແລະຈາກມືຂອງຈິດວິນຍານ. ເພີ່ນຮ້ອງ: 1 ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງເປັນກໍາລັງຂອງຂ້ານ້ອຍ.

²ພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະສິລາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຊົງເປັນປ້ອມປາການຂອງຂ້ານ້ອຍ ຊົງເປັນຜູ້ຫຼີ້ນາຂ້ານ້ອຍໄປສູ່ຄວາມປອດພິຍ; ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຊົງເປັນພຣະສິລາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍລີ້ພິຍໃນພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງເປັນໄລ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເປັນເຂົາສັດແຫ່ງຄວາມຝັນ ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງເປັນຫີກໍາບັງເຂັ້ມແຂງຂອງຂ້ານ້ອຍ.³ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ ຜູ້ຊົງສົມຄວນຮັບການສັນຣະເສີນ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະລອດຜົນຈາກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁴ສາຍໃຍແຫ່ງຄວາມຕາຍກໍ່ອົມຮອບຂ້ານ້ອຍ, ແລະສາຍນ້ຳແຫ່ງຄວາມທໍາລາຍກໍ່ໄຫລຖ້ວມຂ້ານ້ອຍ.⁵ສາຍໃຍແຫ່ງແດນຄວາມຕາຍອົມຮອບຂ້ານ້ອຍ; ບັນດາບັງແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ຫ້າງໃສ່ຂ້ານ້ອຍໄວ້.

⁶ໃນຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງຊົງຟັງສຽງຮ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ; ສຽງຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້ານ້ອຍ; ໄດ້ໄປເຖິງຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງ ສຽງຮ້ອງນັ້ນໄດ້ໄປເຖິງຫູຂອງພຣະອົງ.

⁷ແລ້ວແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ຖືກສັ່ນແລະສັນສະເຫືອນ; ຮາກຖານຂອງພູເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ສັນສະເຫືອນແລະຄອນແດນເພາະພຣະເຈົ້າຊົງໂກດຮ້າຍ.⁸ຄວັນໄດ້ຝຸ່ງຂຶ້ນຈາກຮູດັງຂອງພຣະອົງ, ແລະໄຟໄດ້ຝັງອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງ. ຖ່ານກໍ່ຕິດແປວໄຟນັ້ນ.

⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປີດຝ້າສະຫວັນ ແລະສະເດັດລົງມາ, ຄວາມມືດທຶບໄດ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງພຣະອົງ.¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂີ່ເຄຣຸບແລະເຫາະໄປ, ພຣະອົງຊົງເຫາະໄປເທິງປີກຂອງລົມ.

¹¹ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຄວາມມືດແລະເມກຝົນຫນາທຶບໃນທ້ອງຟ້າເປັນເຝິງອ້ອມຮອບພຣະອົງ,¹²ລູກເຫັບແລະຖ່ານໄຟຕຶກອອກຈາກຟ້າແມບຕໍ່ເບື້ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງ.

¹³ພຣະຢາເວ, ຊົງສົງສຽງດັງສະນັ້ນໃນຝ້າສະຫວັນ! ສຽງຂອງພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດໄດ້ດັງລົນອອກມາ.¹⁴ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິງລູກສອນຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພຣະອົງ ກະແຈກກະຈາຍໄປ; ຝ້າແມບຫລວງຫລາຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະແຈກກະຈາຍໄປ.

¹⁵ແລ້ວນ້ຳກໍ່ເປີດອອກເປັນຊ່ອງໃຫ້ເຫັນ, ພື້ນຂອງໂລກຖືກເປີດອອກ ດ້ວຍສຽງຮ້ອງເຂົ້າສູ່ສິ່ງຄາມຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ດ້ວຍລົມຫາຍໃຈທີ່ຝຸ່ງອອກມາຈາກຮູດັງຂອງພຣະອົງ.

¹⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອື້ອມລົງມາຈາກເບື້ອງເທິງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັບຂ້ານ້ອຍໄວ້ ພຣະອົງໄດ້ຊົງດຶງຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກນ້ຳໄຫລ.¹⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຖັງຂ້ານ້ອຍຈາກສັດຕູທີ່ແຂງແຮງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຈາກບັນດາຄົນທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍ ເພາະວ່າພວກເຂົາເຂັ້ມແຂງເກີນໄປສຳຫລັບຂ້ານ້ອຍ.

¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ ໃນມືແຫ່ງຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງເປັນຜູ້ຄ້າຊູຂ້ານ້ອຍ!¹⁹ພຣະອົງຊົງປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນອິສະຣະ ໃນຫີນໂລ່ງກວ້າງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ອຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງພໍໃຈຂ້ານ້ອຍ.

²⁰ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງປະທານບຳເຫັນດໍາລາງວັນແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພາະຄວາມຊອບທັມຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ໃຫ້ກັບຄືນເພາະມືຂອງຂ້ານ້ອຍສະອາດ.²¹ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັກສາ ທາງຂອງພຣະຢາເວໄວ້ ແລະບໍ່ຫັນຈາກພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ໄປຢ່າງຊົດຮ້າຍ.

²²ເພາະຄຳຕັດສິນອັນຊອບທັມທັງສິນຂອງພຣະອົງໄດ້ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ; ສ່ວນກິດເກນຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຫັນຫນີໄປຈາກຂັ້ນເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ.²³ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ, ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັກສາຕົວເອງໃຫ້ໄກຈາກຄວາມບາບ.²⁴ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບຄືນເພາະຄວາມຊອບທັມຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະມືຂອງຂ້ານ້ອຍສະອາດ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.

²⁵ສຳຫລັບຜູ້ທີ່ຊິສັດ, ພຣະອົງຊົງສຳແດງພຣະອົງຊົງຊິສັດ; ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີທີ່ຕິ, ພຣະອົງຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງວ່າ ຊົງບໍ່ມີທີ່ຕິ.²⁶ວ່າຊົງບໍ່ຮິສຸດ; ແຕ່ພຣະອົງຊົງສະຫລາດຮູ້ທັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຫລອກລວງ.

²⁷ເພາະພຣະອົງຊົງຊ່ວຍບັນດາຄົນທີ່ທຸກໃຈ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງດຶງບັນດາຄົນທີ່ໂອ້ອວດ, ຕາທຶກຈອງຫອງໃຫ້ຕ່ຳລົງມາ!²⁸ເພາະພຣະອົງປະທານແສງສະຫວ່າງ ແກ່ຕະກຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມມືດ ຂອງຂ້ານ້ອຍສະຫວ່າງຂຶ້ນ.²⁹ເພາະໂດຍພຣະອົງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງສາມາດແລ່ນຂ້າມສິ່ງກົດຂວາງໄດ້; ໂດຍພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງສາມາດໂດດຂ້າມກຳແພງໄດ້.

³⁰ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ: ທາງຂອງພຣະອົງນັ້ນສົມບູນ. ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວນັ້ນບໍ່ຮິສຸດ! ພຣະອົງຊົງເປັນໄລ່ໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ລີ້ພິຍໃນພຣະອົງ.³¹ເພາະໃຜຈະເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ ນອກຈາກພຣະຢາເວ? ໃຜຈະເປັນພຣະສິລາ ໄດ້ນອກຈາກພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ?³²ເປັນເພາະພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຄາດກຳລັງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເຫມືອນດັ່ງຄາດສາຍແອວຜູ້ຊົງວາງຄົນ, ບໍ່ມີທີ່ຕິເທິງເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງ.

³³ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍໄວດັ່ງກວາງ ແລະວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ເທິງຫີນສູງ!³⁴ພຣະອົງຊົງຝຶກຝົນໃຫ້ມືຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດສິ່ງຄາມ ແລະໃຫ້ແຂນຂອງຂ້ານ້ອຍກົງທະນູທອງສຳລິດໄດ້.

³⁵ພຣະອົງໄດ້ປະທານ ໄລ່ແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງ. ແກ່ຂ້ານ້ອຍມືຂວາຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງຄ້າຊູຂ້ານ້ອຍໄວ້, ແລະຄວາມພໍໃຈຂອງພຣະອົງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ.³⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ເທິງຫີນກວ້າງ ເພື່ອຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ພະລາດລົມຈົກເທືອ.

³⁷ຂ້ານ້ອຍໄລ່ຕາມສັດຕູທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຈັບພວກເຂົາໄວ້ໄດ້; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫັນກັບຈົນກວ່າພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ.³⁸ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕີພວກເຂົາໃຫ້ແຫລກຈົນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນໄດ້; ພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມລົງໃຕ້ຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍ.³⁹ເພາະພຣະອົງຊົງໃຫ້ກຳລັງແກ່ຂ້ານ້ອຍຄືຄາດສາຍແອວສຳລັບສິ່ງຄາມ; ພຣະອົງຊົງໃຫ້ບັນດາຄົນທີ່ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ ຂາບລົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ.

⁴⁰ພຣະອົງຊົງໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ ຫັນຫລັງຫນີຈາກຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທຳລາຍລ້າງບັນດາຄົນທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍ.⁴¹ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍພວກເຂົາໄດ້ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງຕອບພວກເຂົາ.⁴²ຂ້ານ້ອຍທຸບພວກເຂົາໃຫ້ແຫລກລະອຽດ ຄືຝຸ່ນຫີນຖືກລົມພັດ; ຂ້ານ້ອຍໂຍນພວກເຂົາຖິ້ມຄືຂີ່ຕີມຕາມຫີນທາງ.

⁴³ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ອຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍ. ຈາກການຕໍ່ສູ້ຂອງປະຊາຊົນ. ຫີຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ ໄດ້ມາຮັບໃຊ້ຂ້ານ້ອຍ.⁴⁴ ຫົນທົເມືອພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງຂ້ານ້ອຍ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຕາມຂ້ານ້ອຍ; ພວກຄົນຕ່າງໆກໍຖືກປັງຄັບໃຫ້ກົມລົງຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ.⁴⁵ ພວກຄົນຕ່າງໆຕ່າງໆຕົວສັນ ອອກມາຈາກປ້ອມຂອງພວກເຂົາ.

19 ເຖິງຄະນະນັກຮ້ອງ. ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງດາວິດ. ແລະບັນດາພົນຝ່າເຮັດໃຫ້ເຫັນຊັດເຈນວ່າຊິງສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດນັ້ນ! ມີແລ້ວມີອີກຖ້ອຍຄຳກໍຖືກເຫອກມາ; ຄືນແລ້ວຄືນອີກຄວາມຮູ້ກໍປາກົດເຈາະອອກມາ. ຖ້າບໍ່ມີຄຳເວົ້າຫລີກກວາເວົ້າຖ້ອຍຄຳອອກມາ; ກໍບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນສຽງເຫລົ່ານັ້ນ.

20 ເຖິງບັນດາຄະນະນັກຮ້ອງ. ປົດເພງຂອງດາວິດ.¹ຂໍຜະຍາເວລົງຊ່ອຍທ່ານໃນວັນຍາກລຳບາກ; ຂໍຜະນາມຊື່ຜະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບຊົງຄຸ້ມຄອງທ່ານ²ແລະຊົງສົ່ງຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະຖານທີ່ບໍລິສຸດເພື່ອຄ້າຊຸ້ທ່ານຈາກຊີໂອນ.

21 ¹ເຖິງຄະນະນັກຮ້ອງ. ບົດເພງຂອງດາວິດ. ຂ້າແຕ່ພຣະປາເລ ພະຣາຊາຊົນຊົມຍິນດີໃນພະກຳລັງຂອງພຣະອົງ, ທ່ານຈະຍິນດີຫລາຍປານໃດໃນຄວາມຝັນທີ່ພຣະອົງປຣະທານໃຫ້² ພຣະອົງໄປປຣະທານຕາມໃຈປຣາຕຸນຊອງທ່ານ ແລະບໍ່ໄປປະຕິເສດສິ່ງທີ່ປາກທ່ານທຸນຂໍ. ເສລາ

22 ເຖິງຄະນະນັກຮ້ອງ; ສິ່ງເຖິງ " ຈັງຫວະຂອງກວາງ." ບົດເພງຂອງດາວິດ.

¹ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຊົງປະຖົມຂ້ານ້ອຍເສຍ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຊົງເມີນເສີຍທີ່ຈະຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງເມີນເສີຍ ຕໍ່ຖ້ອຍຄໍາແຕ່ງຄວາມເຈັບປວດ ຂອງຂ້ານ້ອຍ?²ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງອອກມາໃນເວລາກາງເວັນ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງຕອບ, ແລະໃນຍາມຄໍາຄືນຂ້ານ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ປະສົບ!

³ເຖິງຢ່າງໃດພຣະອົງກໍ່ຍັງຊົງບໍ່ຮູ້ສຸດ; ພຣະອົງນັ່ງທີ່ເທິງບັນລັງຂອງພຣະອົງທ່າມກາງບັນດາຄໍາສັນຣະເສີນຂອງອິສະຣາເອນ.⁴ບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ ທັງຫລາຍໄດ້ໄວ້ວາງໃຈພຣະອົງ; ພວກເຂົາໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍເຫລືອພວກເຂົາ.⁵ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະອົງແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ. ພວກເຂົາໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງແລະບໍ່ຜິດຫວັງ.

⁶ແຕ່ຂ້ານ້ອຍເປັນພຽງຫນ້ອຍໜຶ່ງບໍ່ແມ່ນມະນຸດ, ຜູ້ຄົນກໍ່ພາກັນສຽດສີແລະປະຊາຊົນກໍ່ດູກມືນ.⁷ທຸກຄົນທີ່ເຫັນຂ້ານ້ອຍກໍ່ຫຍັບຫຍັນຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຂົາເຢາະເຍີຍຂ້ານ້ອຍ ພວກເຂົາແກ່ງຫົວໃສ່ຂ້ານ້ອຍ.⁸ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ເຂົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ; ໃຫ້ພຣະຢາເວຊ່ວຍເຂົາເຖິດ. ໃຫ້ພຣະອົງຊ່ວຍເຫລືອເຂົາເຖິດ, ເພາະເຂົາຊົມຍິນດີໃນພຣະອົງ."

⁹ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງນໍາຂ້ານ້ອຍ ອອກມາຈາກທ້ອງແມ່; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຍັງຢູ່ທີ່ເອີກຂອງແມ່.¹⁰ຂ້ານ້ອຍຖືກຖິ້ມໄວ້ກັບພຣະອົງຕັ້ງແຕ່ອອກຈາກທ້ອງ; ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນທ້ອງຂອງແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ!

¹¹ຂໍຢ່າຊົງຫ່າງຈາກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຄວາມລໍາບາກຢູ່ໃກ້; ແລະບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຊ່ວຍໄດ້ເລີຍ.¹²ພວກງົວໂຕຜູ້ກໍ່ອ້ອມຮອບຂ້ານ້ອຍ; ງົວປ່າຮ້າຍທີ່ປາຊານກໍ່ອ້ອມຂ້ານ້ອຍໄວ້.¹³ພວກເຂົາອໍາປາກກວ້າງໃສ່ຂ້ານ້ອຍ ເຫມືອນສິ່ງທີ່ຄໍາລາມກໍາລັງຈິກເຫຍືອຂອງມັນ.

¹⁴ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງຖືກເທອອອກເຫມືອນນ້ຳ, ແລະກະດູກທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ຫລຸດອອກຈາກກັນ. ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ລະລາຍຢູ່ພາຍໃນ; ຂ້ານ້ອຍຄືຂີ້ເຜີງ.

¹⁵ກໍາລັງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ແຕ່ງໄປຄືເສດຫມົດ; ລິນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ຕິດຢູ່ທີ່ເພດານປາກ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນແດນແຫ່ງຄວາມຕາຍ.

¹⁶ເພາະພວກຫມາໄດ້ລຸ້ມອ້ອມຂ້ານ້ອຍ; ເຫລືອພວກຄົນເຮັດຊົງກໍ່ອ້ອມຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງມືແຕ່ງຕີນຂ້ານ້ອຍ.¹⁷ຂ້ານ້ອຍສາມາດນັບກະດູກທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້. ພວກເຂົາຈ້ອງເບິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍ.

¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງເສື້ອຄຸມ. ຂອງຂ້ານ້ອຍໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ຈັບສະຫລາກເສື້ອຜ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.¹⁹ຂໍຢ່າຊົງຫ່າງໄກ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ; ຂໍຊົງໃຜດມາຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ, ພຣະຜູ້ຊົງເປັນກໍາລັງຂອງຂ້ານ້ອຍ!

²⁰ຂໍໃຜດຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກຄົມດາບ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຊີວິດທີ່ເຫລືອຂອງຂ້ານ້ອຍຈາກແຂ້ວຂອງພວກຫມາປ່າ.²¹ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກປາກສິງ; ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍຈາກບັນດາເຂົາຂອງພວກກະທັ່ງປ່າ.

²²ຂ້ານ້ອຍຈະປະກາດ ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງ ໃນທ່າມກາງທີ່ຊຸມນຸມ.²³ທ່ານຜູ້ທີ່ຢ່າເກງພຣະຢາເວເອີຍ, ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະອົງເຖິດ! ບັນດາເຊື້ອສາຍທັງຫມົດຂອງຢາໂຄບເອີຍ, ຈົ່ງຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະອົງເຖິດ! ບັນດາທ່ານທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອິສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຍືນຊື່ໃນຄວາມຢ່າເກງພຣະອົງເຖິດ.

²⁴ເພາະພຣະອົງບໍ່ຊົງດູກ ຫລືລັງກຽດຕໍ່ຄວາມລໍາບາກ ຂອງຄົນທີ່ທຸກຍາກ; ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ເຊື່ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງຈາກເຂົາ; ເມື່ອຄົນທີ່ທຸກຍາກໄດ້ຮ້ອງຕໍ່ພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍ່ຊົງຟັງ.²⁵ເປັນເພາະພຣະອົງຂ້ານ້ອຍ ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະອົງໃນທີ່ຊຸມນຸມໃຫຍ່; ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດຕາມຄໍາປະຕິຍານທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຫນ້າບັນດາຜູ້ທີ່ຢ່າເກງພຣະອົງ.

²⁶ຜູ້ທີ່ຖືກຂົມເຫັງຈະໄດ້ກິນອີມ; ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງພຣະຢາເວ ຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງ. ຂໍໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ມີຊີວິດຢູ່ຕະຫລອດໄປ.²⁷ບັນດາປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮະນຶກໄດ້ແລະຫັນໄປຫາພຣະຢາເວ; ເຊື້ອສາຍທັງຫມົດຂອງບັນດາປະຊາຊົນຈະກຶມກາບລົງຕໍ່ພຣະອົງ.

²⁸ເພາະຮາຊອານາຈັກເປັນຂອງພຣະຢາເວ; ພຣະອົງຊົງຄອບຄອງເຫນືອຊົນຊາດຕ່າງໆ.²⁹ບັນດາຜູ້ຮັ່ງມີທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະສະເຫລີມສະຫລອງ ແລະຈະນະມັສະການ; ບັນດາຜູ້ທີ່ໂອ້ອວດຈອງຫນ້າ ຈະກຶມກາບພຣະອົງ, ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນເອງໄວ້ໄດ້.

³⁰ຄົນຊົ່ວອາຍຸຫນຶ່ງຈະມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງ; ພວກເຂົາຈະບອກຊົ່ວອາຍຸຕໍ່ໄປເຖິງເລື່ອງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.³¹ພວກເຂົາຈະມາບອກເຖິງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາຈະບອກປະຊາຊົນໃນຮຸ້ນຕໍ່ໄປເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທໍາໄວ້!

23 ¹ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ພຣະຢາເວຊົງເປັນຜູ້ລ້ຽງຂອງຂ້ານ້ອຍດັ່ງລ້ຽງແກະ; ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຂາດສິ່ງໃດໆ.²ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນອນລົງທີ່ທົ່ງຫຍ້າຂຽວສົດ; ພຣະອົງຊົງນໍາຂ້ານ້ອຍໄປແຄມນ້ຳທີ່ມີດຽບ.

³ຊົງນໍາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍກັບຄືນມາ; ພຣະອົງຊົງນໍາຂ້ານ້ອຍໄປຕາມທາງຊອບທັມ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

⁴ແມ່ນຂ້ານ້ອຍຈະຢ່າງໄປຕາມຮ່ອມເຂົາເງິນມືດມືດ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຢ້ານອັນຕະຣາຍໃດໆ ເພາະພຣະອົງສະຖິດກັບຂ້ານ້ອຍ; ໄມ້ຄ້ອນແລະໄມ້ເທົາຂອງພຣະອົງຊົງປອບໃຈຂ້ານ້ອຍ.

⁵ພຣະອົງຊົງຈັດຕຽມໂຕະອາຫານ ໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຫນ້າສັດຕູທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຈີມຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍນ້ຳມັນ; ຖ້ວຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ລືນຢູ່.

⁶ພຣະຄຸນຄວາມດີແລະຄວາມຊື່ສັດ ແຫ່ງພັນທະສັນຍາຈະຕິດຕາມຂ້ານ້ອຍ ໄປຕະຫລອດຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ!

24 ¹ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ແຜ່ນດິນໂລກແລະທຸກສິ່ງມີຢູ່ໃນນັ້ນ ທັງຫມົດເປັນຂອງພຣະຢາເວ, ແລະທັງໂລກແລະບັນດາທຸກສິ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ.²ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງກໍ່ຕັ້ງແຜ່ນດິນໄວ້ເທິງມະຫາສະມຸດແລະຊົງສ້າງມັນໄວ້ເທິງແມ່ນ້ຳທັງປວງ.

³ຜູ້ໃດຈະຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາຂອງພຣະຢາເວໄດ້? ຜູ້ໃດຈະຍືນຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງໄດ້? ຄືຜູ້ທີ່ມີມືສະອາດແລະມີໃຈບໍ່ຮູ້ສຸດ; ຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຍົກຍ້ອງຄວາມຕົວະ, ແລະບໍ່ສາບານຢ່າງຫລອກລວງ.

⁵ເຂົາຈະຮັບພຣະພອນຈາກພຣະຢາເວ ແລະຮັບຄວາມຊອບທັມຈາກ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມພົນຂອງເຂົາ.⁶ເຊັ່ນນີ້ແຫລະເປັນຍຸກຂອງຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະພິກຂຸພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ. ເສລາ

⁷ຈົ່ງຍົກຫົວຂອງເຈົ້າຂຶ້ນ, ປະຕູເມືອງທັງຫລາຍເອີຍ; ບານປະຕູນິຣັນດອນເອີຍ, ຈົ່ງຍົກຂຶ້ນເພື່ອອົງກະສັດແຫ່ງພຣະສະຫງ່າຣາສີຈະໄດ້ເຂົ້າມາ!⁸ອົງກະສັດແຫ່ງພຣະສະຫງ່າຣາສີນັ້ນຄືຜູ້ໃດ? ຄືພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງເຂັ້ມແຂງແລະຊົງຮີດທາພູພາບ; ພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງມີຊັຍໃນສະຫນາມຣົບ.

⁹ຈົ່ງຍົກຫົວຂອງເຈົ້າຂຶ້ນ, ປະຕູເມືອງທັງຫລາຍເອີຍ; ບານປະຕູນິຣັນດອນເອີຍ, ເພື່ອອົງກະສັດແຫ່ງພຣະສະຫງ່າຣາສີຈະໄດ້ເຂົ້າມາ!¹⁰ຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ພຣະອົງຊົງເປັນກະສັດຜູ້ຊົງພຣະສະຫງ່າຣາສີ. ເສລາ

25 ¹ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ສົງເຖິງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຍົກຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນຕໍ່ພຣະອົງ!²ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍວາງໃຈພຣະອົງ. ຂໍຢາຊົງປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍອັບອາຍ; ຂໍຢາຊົງປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ດີໃຈເຫນືອຂ້ານ້ອຍຢ່າງຜູ້ມີຊັບຊະນະ.³ຂໍຢາໃຫ້ຜູ້ທີ່ຫວັງໃຈໃນພຣະອົງຕ້ອງຂາຍຫນ້າ ຂໍໃຫ້ບັນດາຄົນທີ່ເຮັດການຫັກຫລັງໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນໄດ້ອັບອາຍ!⁴ຂໍຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກຮູ້ທາງຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ; ຂໍຊົງສອນວິທີທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ.⁵ຂໍຊົງນຳຂ້ານ້ອຍໄປໃນຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງແລະຂໍຊົງສອນຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຫວັງໃຈໃນພຣະອົງມາດົນນານ.⁶ເອີ້ນໃຫ້ກັບໃຈ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຮະນຶກເຖິງຄວາມເມດຕາແລະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ມີຢູ່ຕະຫລອດມາ.⁷ຂໍຢາຊົງຮະນຶກເຖິງບັນດາຄວາມບາບໃນໄວຫນຸ່ມຂອງຂ້ານ້ອຍຫລືການກະບົດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງຮະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາອັນເນື່ອງມາຈາກຄວາມດີຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ!⁸ພຣະຢາເວຊົງປະເສີດແລະຊອບຫມໍ້; ເພາະສະນັ້ນພຣະອົງ ຊົງສອນທາງທີ່ເຂົາຈະປະພຶດແກ່ບັນດາຄົນບາບ.⁹ພຣະອົງຊົງນຳຄົນຖ່ອມໃຈໄປໃນສິ່ງທີ່ຖືກແລະພຣະອົງຊົງສອນໃຫ້ຮູ້ທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.¹⁰ຮູ້ທາງທັງຫມົດຂອງພຣະຢາເວເປັນຄວາມຮັກທີ່ຫມັ້ນຄົງແລະຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ບັນດາຄົນທີ່ຮັກສາຜັນທະສັນຍາແລະຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ.¹¹ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງອະພິຍາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະບາບນັ້ນໃຫຍ່ຫລາຍ.¹²ຜູ້ໃດແດ່ ເປັນຜູ້ທີ່ຢາກພຣະຢາເວ? ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງສອນເຂົາເຖິງເສັ້ນທາງທີ່ເຂົາຄວນຈະເລືອກ.¹³ຊີວິດຂອງເຂົາດຳເນີນໄປໃນຄວາມດີ; ແລະເຊື່ອສາຍຂອງເຂົາຈະໄດ້ແຜ່ນດິນເປັນເຈົ້າຂອງ.¹⁴ມິດຕະພາບຂອງພຣະຢາເວມີໃຫ້ແກ່ບັນດາຄົນທີ່ໃຫ້ກຽດຕິຍົດແຕ່ພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງຊົງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຜັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.¹⁵ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍຈ້ອງເບິ່ງພຣະຢາເວຢູ່ສະເຫມີ, ເພາະພຣະອົງຈະຊົງຖອນຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຫລຸດອອກຈາກຕາຂ້າຍ.¹⁶ຂໍຊົງຫັນມາຫາຂ້ານ້ອຍແລະຊົງມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ; ເພາະຂ້ານ້ອຍໂດດດ່ຽວແລະທຸກໃຈ.¹⁷ຄວາມທຸກໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍພຣະອົງກໍ່ເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ; ຂໍຊົງນຳຂ້ານ້ອຍອອກຈາກຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ!¹⁸ຂໍຊົງແນມເບິ່ງຄວາມທຸກຍາກຂອງຂ້ານ້ອຍແລະຄວາມລຳບາກຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງອະພິຍາຍຄວາມບາບທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍ.¹⁹ຂໍຊົງເບິ່ງພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພວກເຂົາມີກັນຫລວງຫລາຍ; ພວກເຂົາກຽດຊົງຂ້ານ້ອຍຢ່າງຄຽດແຄ້ນຫລາຍ.²⁰ຂໍຊົງຄຸ້ມຄອງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຂໍຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຢາຊົງຖືມຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງອັບອາຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍລື້ພ້ອມໃນພຣະອົງ!²¹ຂໍຄວາມດີແລະຄວາມສັດຊື່ປົກປ້ອງຂ້ານ້ອຍໄວ້, ເພາະຂ້ານ້ອຍຫວັງໃຈໃນພຣະອົງ.²²ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງຊ່ວຍເຫລືອອິສະຣາເອນ, ໃຫ້ຝັນຈາກຄວາມຍາກລຳບາກທັງຫມົດຂອງເຂົາ!

26 ¹ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຕັດສິນຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ດຳເນີນດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ທີ່ຖືກຕ້ອງ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວໂດຍບໍ່ຫວັງໄຫວ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ.²ຂໍຊົງກວດເບິ່ງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວ, ແລະຊົງທົດສອບຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງທົດສອບຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດໃນຕົວຂອງຂ້ານ້ອຍແລະໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ!³ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຜັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍດຳເນີນໃນຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະອົງ.⁴ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂົ້າສ່ວນກັບພວກຄົນຫລອກລວງ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບພວກຄົນທີ່ບໍ່ຈິງໃຈ.⁵ຂ້ານ້ອຍກຽດຊົງທີ່ຊຸມນຸມຂອງພວກຄົນເຮັດຊົວ, ແລະຂ້ານ້ອຍຫລິກຫນືຈາກພວກຄົນຊົວຮ້າຍ.⁶ຂ້ານ້ອຍລ້າງມືຂອງຂ້ານ້ອຍເພື່ອສະແດງຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດ, ຂ້ານ້ອຍຢ່າງຮອບແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພື່ອເປັ້ງສຽງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແລະເລົ່າເຖິງການອິສະຈັນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.⁷ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຮັກວິຫານຂອງພຣະອົງ ຊົງເປັນບ່ອນສະຖິດຂອງພຣະອົງ, ທີ່ຊົງສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງປະສານທັງຢູ່!⁸ຂໍຢາຊົງທຳລາຍຂ້ານ້ອຍໄປພ້ອມກັບພວກຄົນບາບ, ຫລືທຳລາຍຊີວິດຂ້ານ້ອຍໄປພ້ອມກັບພວກຄົນຫົວເລືອດ,⁹ຊົງເປັນພວກທີ່ມີແຜນຊົວຢູ່ມືຂອງເຂົາ, ແລະມືຂວາຂອງເຂົາກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍສິນບົນ,¹⁰ແຕ່ສຳຫລັບຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະດຳເນີນໃນຄວາມສັດຊື່ທີ່ຖືກຕ້ອງ; ຂໍຊົງໄຖ່ຂ້ານ້ອຍແລະຊົງເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ.¹¹ຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍຍືນຕິດຝັນດິນ; ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍຄຳສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວໃນທ່າມກາງທີ່ຊຸມນຸມ!

27 ¹ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ¹ພຣະຢາເວຊົງເປັນຄວາມສະຫວ່າງແລະຄວາມຝັນຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະຢ້ານຜູ້ໃດແດ່? ພຣະຢາເວຊົງເປັນທີ່ລືພ້ອມແຫ່ງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະເກງກົວຜູ້ໃດແດ່?²ເມື່ອພວກຄົນເຮັດຊົວເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອກັດກິນເນື້ອຂ້ານ້ອຍ, ພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ໄດ້ສະດຸດແລະລົ້ມລົງ.³ແມ່ນກອງທັບຕັ້ງຄ້າຍຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ, ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ບໍ່ຢ້ານ; ແມ່ນສົງຄາມລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ, ເຖິງແມ່ນດັງນັ້ນກໍ່ຕາມຂ້ານ້ອຍຈະຍັງມີຄວາມຫມັ້ນໃຈ.⁴ສົງຫນຶ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫຼຸນຂໍ້ຈາກພຣະຢາເວ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະສະແຫວງຫາສິ່ງນັ້ນ: ນັ້ນຄືທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຢູ່ໃນວິຫານຂອງພຣະຢາເວຕະຫລອດວັນຄືນແຫ່ງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພື່ອຈະໄດ້ເບິ່ງຄວາມງາມຂອງພຣະຢາເວແລະຈະເຝົ້າພາວັນນາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.⁵ເພາະໃນວັນແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກ; ພຣະອົງຈະເຊື່ອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນທີ່ກຳບັງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະເກັບຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຊົງຕັ້ງຂ້ານ້ອຍໄວ້ສູງເທິງໂງ່ນຫີນ!⁶ແລ້ວຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເຊີດຂຶ້ນເຫນືອພວກສັດຕູທີ່ຢູ່ລ້ອມຮອບຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງຄວາມຊື່ນຊົມຍືນດີໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ! ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງເພງແລະຖວາຍບົດເພງແຕ່ພຣະຢາເວ!⁷ຈົງຟັງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຟັງສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍເມື່ອຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫຼຸນ, ແລະຂໍຊົງກະຈຸນາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ!⁸ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເວົ້າເຖິງພຣະອົງວ່າ, "ຈົງສະແຫວງຫາພຣະພັກຂອງພຣະອົງ!" ຂ້ານ້ອຍສະແຫວງຫາພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ!⁹ຂໍຢາຂັບໄລ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ; ໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ; ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຢາຊົງລືມຂ້ານ້ອຍຫລືຖືມຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງຂ້ານ້ອຍ!¹⁰ແມ່ນພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຖືມຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງຮັບຂ້ານ້ອຍໄວ້.¹¹ຂໍຊົງສອນທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ! ຂໍຊົງນຳຂ້ານ້ອຍໄປເທິງທາງທີ່ປອດ ເຫດເພາະພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ.¹²ຂໍຢາຊົງມອບຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈຊອບຂອງພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພາະພວກຂີ້ຕົວະໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ, ແລະພວກເຂົາຫາຍໃຈເອົາຄວາມໂຫດຮ້າຍອອກມາ!¹³ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນແກ່ຂ້ານ້ອຍຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຊື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນຄວາມດີຂອງພຣະຢາເວໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ?¹⁴ຈົງລໍຖ້າພຣະຢາເວ; ຈົງເຂັ້ມແຂງ, ແລະຈົງໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານກ້າຫານເຖິດ! ຈົງລໍຖ້າ ພຣະຢາເວ!

28 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ ສິ່ງເຖິງ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະສິລາຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂໍຢາຊົງເມີນເສີຍຂ້ານ້ອຍ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ຊົງຕອບສະຫນອງຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຄົງຈະໄປຜ່ອມກັບບັນດາຄົນທີ່ລົງໄປຍັງແດນມໍຣະນາ.² ຂໍຊົງຟັງສຽງຮ້ອງວົງວອນຂອງຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະອົງ, ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຊູມືໄປຍັງພຣະວິຫານອັນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ!

³ ຂໍຢາຊົງດຶງຂ້ານ້ອຍໄປຜ່ອມກັບຄົນຊົວ ຄືບັນດາຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຜິດບາບ, ຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບເມືອນບ້ານຂອງພວກເຂົາຢ່າງສັນຕິແຕ່ມີຄວາມຊົວຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ.⁴ ຂໍຊົງໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຢ່າງສະສົມກັບການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະຂໍຊົງຕອບສະຫນອງພວກເຂົາຕາມຂະໜາດຄວາມຊົວຂອງພວກເຂົາ, ຂໍຊົງຕອບສະຫນອງພວກເຂົາຕາມຜົນແຫ່ງນ້ຳມືຂອງພວກເຂົາແລະຂໍຊົງຕອບແທນພວກເຂົາໃຫ້ສະສົມ.⁵ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນຂອງພຣະຢາເວເຫລືອຜົນງານແຫ່ງມືຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍ ພວກເຂົາລົງແລະບໍ່ຊົງສ້າງພວກເຂົາຂຶ້ນມາອີກ.

⁶ ຖວາຍຄຳຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເພາະພຣະອົງຊົງຟັງສຽງຮ້ອງຂໍຂອງຂ້ານ້ອຍ! ⁷ ພຣະຢາເວຊົງເປັນກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍແລະເປັນໄລ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ; ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ເພາະສະນັ້ນຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຖືກຍຶດໂຢນຢ່າງຍິ່ງ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍການຮ້ອງເພງ.⁸ ພຣະຢາເວຊົງເປັນກຳລັງຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງຊົງເປັນຫີລີພິພິດແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຫົດສົງ.

⁹ ຂໍຊົງຊ່ວຍປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໃຫ້ລອດ ແລະຂໍຊົງອວຍພອນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ. ຂໍຊົງເປັນຜູ້ລ້ຽງດູພວກເຂົາແລະຊັມຊູພວກເຂົາຕະຫລອດໄປ.

29 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ບັນດາລູກຂອງພຣະເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວເຖິດ, ຈົ່ງຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວເພາະພຣະສະຫງ່າຣາສີແລະພຣະກຳລັງຂອງພຣະອົງ.² ຈົ່ງຖວາຍພຣະສະຫງ່າຣາສີຊົງຄວນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງແດ່ພຣະຢາເວ. ຈົ່ງກົມກາບພຣະຢາເວໃນຄວາມສະຫງ່າງາມແຫ່ງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ.

³ ສຽງຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຍິນຢູ່ເຫນືອນ້ຳທັງຫລາຍ; ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫງ່າຣາສີຊົງເປັ້ງສຽງດັງຟ້າຮ້ອງ, ພຣະຢາເວຊົງແຜດສຽງຟ້າຮ້ອງເຫນືອນ້ຳຫລວງຫລາຍ.⁴ ສຽງຂອງພຣະຢາເວຊົງຮີດທານຸພາບ; ສຽງຂອງພຣະຢາເວຊົງມີອຳນາດບາຣະມີ.⁵ ສຽງຂອງພຣະຢາເວຕັດຕົນແປກ; ພຣະຢາເວຊົງຕັດຕົນແປກແຫ່ງເລບານອນລົງເປັນຕ່ອນໆ.

⁶ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເລບານອນກະໂດດເຫນືອນລູກງົວແລະຜູ້ເຂົ້າເຮືອມາເດີນທາງທັງຫມົດ.⁷ ສຽງຂອງພຣະຢາເວພົນແປວໄຟອອກມາ.⁸ ສຽງຂອງພຣະຢາເວສັນຫີແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ພຣະຢາເວຊົງສັນຖິນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຄາເດັດ.

⁹ ສຽງຂອງພຣະຢາເວເຮັດໃຫ້ຕົນໂອກຫມູນຄວ້າງແລະຊົງເຮັດໃຫ້ໃບໄມ້ລົງລູ່ພື້ນ. ທຸກຄົນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ສະຫງ່າຣາສີ!"¹⁰ ພຣະຢາເວຊົງປະທັບດັງພຣະຣາຊາເຫນືອນ້ຳເລິກທັງຫລາຍ; ພຣະຢາເວຊົງປະທັບດັງກະສັດຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹¹ ພຣະຢາເວປະທັບທານກຳລັງໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ພຣະຢາເວຊົງອວຍພອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສະຫງົບສຸກ.

30 ເພງສັນຣະເສີນ; ເປັນບົດເພງທີ່ແຕ່ງຂຶ້ນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຍົກຍ້ອງ, ພຣະອົງເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນແລະບໍ່ຊົງປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນດີເຫນືອຂ້ານ້ອຍ.² ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ! ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກສາຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຫາຍ.³ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍອອກຈາກແດນມໍຣະນາ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຍັງຄົງມີຊີວິດຈາກການລົງໄປຍັງຫລຸມແຫ່ງຄວາມຕາຍ.

⁴ ພວກທ່ານຜູ້ເປັນປະຊາຊົນທີ່ສັດຊື່ຂອງພຣະອົງເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ຈົ່ງຖວາຍຂອບພຣະຄຸນເມື່ອພວກທ່ານຮະນຶກເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ.⁵ ເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຄົງຢູ່ພຽງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ຄວາມພໍໃຈຂອງພຣະອົງຄົງຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນ. ນິດ ການຮ້ອງໃຫ້ຄົງຢູ່ພຽງຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີມາເຖິງໃນຍາມເຊົ້າ.

⁶ ຂ້ານ້ອຍຈົ່ງກ່າວດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈວ່າ "ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ມີທາງຫວັ່ນໄຫວເລີຍ!"⁷ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ໂດຍຄວາມພໍໃຈຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ສະຖາປະນາຂ້ານ້ອຍໄວ້ດັ່ງຜູ້ເຂົ້າທີ່ແຂງແກ່ນ ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງລົງຫນ້າ ຂ້ານ້ອຍກໍລຳບາກຫລາຍ!⁸ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງ ແລະສະແຫວງຫາຄວາມພໍໃຈຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

⁹ ຖ້າຂ້ານ້ອຍໄປຍັງຫລຸມຟັງສົບ, ຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງໃນຄວາມຕາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ? ຜົງຂີດິນນັ້ນຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງບໍ່? ມັນຈະປະກາດເຖິງຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງບໍ່?¹⁰ ຈົ່ງຟັງ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງໂຜດຟັງແລະເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ! ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງເປັນຜູ້ອຸປະຖຳຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹¹ ພຣະອົງໄດ້ຊົງປ່ຽນຄວາມເສົ້າໂສກຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກາຍເປັນການເດັ່ນລຳ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖອດເສື້ອຜ້າກະສອບຂອງຂ້ານ້ອຍອອກແລະຊົງສວມຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.¹² ດັ່ງນັ້ນ ບັດນິກຽຕຂອງຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແດ່ພຣະອົງແລະຈະບ່ຽບ; ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ!

31 ເຖິງຄະນະນັກຮ້ອງ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ ໃນພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍລີ້ພິດໃນພຣະອົງ; ຂໍຢາຊົງປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍອັບອາຍ. ຂໍຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍໃນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.² ຂໍຊົງຟັງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງເປັນພຣະສິລາຫີລີພິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຊົງເປັນທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງທີ່ຈະຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝັນ.

³ ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະສິລາແລະປ້ອມປ້ອງກັນຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງນຳແລະພາຂ້ານ້ອຍໄປ, ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.⁴ ຂໍຊົງປິດຂ້ານ້ອຍອອກຈາກຕາຂ່າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ວາງເຊືອງໄວ້ດັກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນຫີລີພິດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁵ ຂ້ານ້ອຍຂໍມອບຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງ ພຣະອົງຈະຊົງໄຖ່ຂ້ານ້ອຍ.⁶ ຂ້ານ້ອຍກຽດຊົງຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ບັນດາຮູບເຄົາຮີບທີ່ໄຮ້ຄ່າ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ.⁷ ຂ້ານ້ອຍຈະຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງແນມເຫັນຄວາມທຸກຍາກຂອງຂ້ານ້ອຍ ພຣະອົງຊົງຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ!

⁸ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງມອບຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງໄດ້ວາງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນຫີນໂລ່ງກວ້າງ.⁹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນຄວາມທຸກໃຈ; ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍກໍອິດເມື່ອຍໄປດ້ວຍຄວາມເສົ້າຜ່ອມທັງຈິດໃຈແລະອ່າງກາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁰ ເພາະຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍອິດເມື່ອຍໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າແລະເດືອນປີຂອງຂ້ານ້ອຍກໍອິດເມື່ອຍໄປດ້ວຍການຄ້າຄວນ ກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຫມົດໄປເພາະຄວາມບາບຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະກະດູກຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຊຸດໂຊມໄປ.¹¹ ເພາະສັດຕູທັງປວງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນດູຫມືນຂ້ານ້ອຍ; ເພື່ອນບ້ານ

ຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຕົກໃຈຢ້ານຕໍ່ຄວາມເປັນໄປຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະບັນດາຄົນທີ່ຮູ້ຈັກຂ້ານ້ອຍຕ່າງກໍຢ້ານກົວ. ບັນດາຄົນທີ່ເຫັນຂ້ານ້ອຍຕາມທາງກໍແລ່ນຫນີຈາກຂ້ານ້ອຍ.

¹²ຂ້ານ້ອຍຖືກລົມດັງຄົນຕາຍແລ້ວທີ່ບໍ່ມີໃຜສົນໃຈ. ຂ້ານ້ອຍເປັນດັງຫມັ້ນທີ່ແຕກແລ້ວ.¹³ ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງຊົມກັນເລື່ອງທີ່ຕາຢ້ານຫລາຍຈາກທຸກດ້ານໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຮ່ວມກັນວາງແຜນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ. ພວກເຂົາຫມາຍທີ່ຈະເຮົາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁴ແຕ່ຂ້ານ້ອຍວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວວ່າ, "ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ."¹⁵ ປາຍທາງຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ. ຂໍຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍຈາກນ້ຳມືສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍແລະຈາກບັນດາຄົນທີ່ໄລ່ລ້າຂ້ານ້ອຍ.¹⁶ ຂໍຊົງໃຫ້ພຣະພິກຂຸຂອງພຣະອົງຊົງສ້ອງແສງມາເຫນືອຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນໃນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຢ່າຊົງປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍອັບອາຍ; ເພາະຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງ! ຂໍໃຫ້ຄົນຊົວໄດ້ອັບອາຍ! ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາມີດຽບໃນແດນມໍຣະນາ.¹⁸ ຂໍໃຫ້ປາກຄົນຂີ້ຕົວະທີ່ເວົ້າດູຫມິນນິນທາຄົນຊອບຫມຸ່ມຢ່າງອວດດີກາຍເປັນໄປ.

¹⁹ຄວາມດີຂອງພຣະອົງນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ ຫຼືພຣະອົງໄດ້ຊົງສະສົມບັນດາຜູ້ທີ່ຢາກເກງພຣະອົງໄວ້, ຫຼືພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດເພື່ອບັນດາຜູ້ທີ່ລື້ພ້ຽມໃນພຣະອົງຕໍ່ຫນ້າບັນດາລູກຫລານທັງຫມົດຂອງມະນຸດ!²⁰ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຊື່ອງພວກເຂົາໄວ້ໃນທີ່ກຳບັງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ, ຈາກການປອງຮ້າຍຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຊື່ອງພວກເຂົາໄວ້ໃນທີ່ກຳບັງຈາກລົນທີ່ຜິດຖ້ຽງກັນ.

²¹ສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນເຖິງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາອັນມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງເມື່ອຂ້ານ້ອຍຢູ່ເມືອງທີ່ຖືກລ້ອມໄວ້.²² ແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຫລົງປາກເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຖືກຕັດຂາດໄປຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງແລ້ວ," ແຕ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້ານ້ອຍເມື່ອຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຕໍ່ພຣະອົງ.

²³ໂອ, ທຸກຄົນທີ່ມີໃຈສັດຊື່ເອີຍ, ຈົ່ງຮັກພຣະຢາເວ, ພຣະຢາເວຊົງຄຸ້ມຄອງຜູ້ທີ່ສັດຊື່, ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບແທນຜູ້ຈອງຫອງຢ່າງຕາມສົມຄວນທີ່ໄດ້ຮັບ.²⁴ ຈົ່ງເຂັມແຂງແລະເຊື່ອຫມັ້ນເຖິດ, ບັນດາທ່ານທີ່ວາງໃຈໃນຄວາມອຸປະຖຳຂອງພຣະຢາເວ.

32 ບົດເພງຂອງດາວິດ.

¹⁻²ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຂອງເຂົາໄດ້ຮັບການອະພິນຸກົດເປັນສຸກ, ຄືຜູ້ຊົງຄວາມບາບຂອງເຂົາໄດ້ຮັບການຍົກໂທດແລ້ວ. ບຸກຄົນທີ່ພຣະຢາເວບໍ່ຊົງຖືໂທດແລະຜູ້ທີ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາບໍ່ມີການຫລອກລວງກໍເປັນສຸກ.

³ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຍັງມີດຽບຢູ່, ກະດູກຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຊຸດໂຊມໄປ ໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄ້າຄວນຕະຫລອດທັງວັນ. ພຣະອົງຊົງລົງໂທດຢູ່ເທິງຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດທັງເວັນທັງຄືນ. ກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍອ່ອນແອລົງດັງຄວາມແຫ້ງແລ້ງໃນຣະດູຮ້ອນ. ເສລາ

⁵ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍຍອມສາຣະພາບຄວາມບາບຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຊື່ອງຄວາມຜິດບາບຂອງຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ. ຂ້ານ້ອຍຫຼຸ່ມວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະສາຣະພາບການຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະຢາເວ," ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງອະພິນຸກົດຄວາມຜິດບາບຂອງຂ້ານ້ອຍ. ເສລາ! ເພາະເຫດນີ້, ບັນດາຜູ້ຊອບຫມຸ່ມທັງປວງຄວນອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງໃນຍາມມີຄວາມທຸກຍາກໃຫຍ່ຫລວງດັງນ້ຳມາກໂຫລລັງເຂົ້າມາ, ນ້ຳນັ້ນຈະບໍ່ໂຫລຖ້ວມເຖິງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

⁷ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ກຳບັງຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງຊົງປົກປ້ອງຂ້ານ້ອຍຈາກຄວາມຍາກລຳບາກ. ພຣະອົງຈະຊົງລາຍລ້ອມຂ້ານ້ອຍດ້ວຍບົດເພງແຫ່ງຊັຍຊະນະ. ເສລາ! ເຮົາຈະແນະນຳເຈົ້າແລະສອນເຈົ້າໃນທາງທີ່ເຈົ້າຄວນຈະໄປ. ເຮົາຈະແນະນຳເຈົ້າແລະຈັບຕາເບິ່ງເຈົ້າຢູ່.

⁹ຢ່າເປັນເຫມືອນມ້າຫລີ້, ຫີບມີຄວາມເຂົ້າໃຈ; ຊົງຮ້ອງໃສ່ເຊື່ອກຂວາງປາກແລະບັງຫວັງເທົ່ານັ້ນເພື່ອຄວບຄຸມພວກມັນທີ່ຈະໃຫ້ພວກມັນໄປທີ່ໃດໆ ຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້.¹⁰ ຄົນຊົວກໍມີຄວາມທຸກໂສກຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວຈະລ້ອມຮອບຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງທ່ານຜູ້ຊອບຫມຸ່ມເອີຍ.

¹¹ຈົ່ງຍິນດີແລະຊືນໃຈໃນພຣະຢາເວເຖິດ, ທຸກທ່ານທີ່ມີໃຈສັດຊື່ເອີຍ; ຈົ່ງໂຮຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊືນຊົມຍິນດີເຖິດ.

33 ¹ທ່ານຜູ້ຊອບຫມຸ່ມ, ຈົ່ງຊືນຊົມຍິນດີໃນພຣະຢາເວ; ເປັນການສົມຄວນທີ່ຄົນທ່ຽງຫມໍ້ຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງ.² ຈົ່ງຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແດ່ ພຣະຢາເວດ້ວຍພັນ; ດ້ວຍການຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແດ່ພຣະອົງພ້ອມກັບພົນສິບສາຍ.³ ຈົ່ງຮ້ອງເພງບົດໃຫມ່ຖວາຍແດ່ພຣະອົງ; ຈົ່ງຫລິ້ນຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວແລະຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

⁴ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວນັ້ນທ່ຽງຕິງ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳນັ້ນດີງາມ.⁵ ພຣະອົງຊົງຮັກຄວາມຊອບຫມຸ່ມແລະຄວາມສັດຊື່. ແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ.⁶ ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ ບັນດາທ້ອງຟ້າກໍໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ແລະດວງດາວທັງປວງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍລົມຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ.

⁷ພຣະອົງຊົງຮວບຮວມນ້ຳໃນທະເລທຸກແຫ່ງເຂົ້າດ້ວຍກັນໃນບ່ອນດຽວ; ພຣະອົງຊົງເກັບມະຫາສະມຸດເລິກໄວ້ໃນບ່ອນຂອງມັນ.⁸ ໃຫ້ທຸກສິ່ງທັງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າເກງພຣະຢາເວເຖິດ; ໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກຈົ່ງໃຫ້ກຽດຕິຍົດແກ່ພຣະອົງໃນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.⁹ ເພາະເມື່ອພຣະອົງກ່າວ, ມັນກໍເປັນໄປຕາມນັ້ນ; ພຣະອົງຊົງບັນຊາ, ມັນກໍເກີດຂຶ້ນມາ.

¹⁰ພຣະຢາເວຊົງຫມົດຄວາມອິດທິນກັບພັນທະມິດແຫ່ງປະຊາຊາຊົນທັງຫລາຍ; ພຣະອົງຊົງມ້າງແຜນການຕ່າງໆ ຂອງປະຊາຊົນທັງຫລາຍ.¹¹ ບັນດາແຜນການຂອງພຣະຢາເວນັ້ນຍິ່ງຍິນຢູ່ເປັນນິດ, ຄືແຜນການໃນໃຈຂອງພຣະອົງສຳລັບທຸກຊົນຊາດ.¹² ຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາຄືພຣະຢາເວກໍເປັນສຸກ, ຄືຊົນຊາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງເອງ.

¹³ພຣະຢາເວຫລຽວລົງຈາກຟ້າສະຫວັນ; ພຣະອົງເຫັນປະຊາກອນທັງຫມົດ.¹⁴ ຈາກສະຖານທີ່ພຣະອົງຢູ່, ພຣະອົງຫລຽວເຫັນເຫນືອບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ.¹⁵ ພຣະອົງຜູ້ຊົງສ້າງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາທັງປວງແລະຊົງເຝົ້າເບິ່ງການກະທຳທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

¹⁶ກະສັດບໍ່ທ່ອນຊະນະໄດ້ໂດຍກອງທັບມະຫາສານ; ນັກຮີບກໍບໍ່ລອດໄດ້ດ້ວຍກຳລັງທີ່ແຂງແຮງຂອງເຂົາເອງ.¹⁷ ມ້າເສີກກໍເປັນຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ຈອມປອມສຳຫລັບຊັຍຊະນະ; ກຳລັງແຂງແຮງຂອງເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອເຂົາໄດ້ເລີຍ, ລາວບໍ່ສາມາດຖັງພ້ຽມໄດ້.

¹⁸ເບິ່ງເຖິດ, ສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວຊົງຢູ່ເຫນືອບັນດາຜູ້ທີ່ຢາກເກງ ພຣະອົງ, ເຫນືອບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫມັ້ນໃນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ¹⁹ ເພື່ອນຳຊີວິດຂອງພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມຕາຍແລະຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນຍາມອິດຢາກອາຫານ.

²⁰ເຮົາທັງຫລາຍລໍຖ້າພຣະຢາເວ; ພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແລະຊົງເປັນໄລ່ຂອງເຮົາທັງຫລາຍ.²¹ ຈິດໃຈຂອງເຮົາທັງຫລາຍຍິນດີໃນພຣະອົງ, ເພາະເຮົາວາງໃຈໃນພຣະນາມຊື່ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.

²²ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍມີຄວາມວາງໃຈໃນພຣະອົງ.

34 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ; ໃນເວລາທີ່ເຂົາກຳລັງທຳວ່າເປັນບ້າກ່ອນຫນ້າ ອຳມິເມເຫລັກ, ຜູ້ທີ່ຂັບໄລ່ລາວອອກ.¹ ຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະຢາເວຕະຫລອດເວລາ, ຄຳສັນຣະເສີນຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ທີ່ປາກຂອງຂ້ານ້ອຍສະເໝີ.

² ຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ! ຂໍໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ໄດ້ຍິນແລະຊົມຊືມຍິນດີ. ³ ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວກັບຂ້ານ້ອຍເຖິດ, ໃຫ້ເຮົາຍົກຍ້ອງພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງດ້ວຍກັນ.

⁴ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ, ແລະພຣະອົງໄດ້ປະທານຊັບຊະນະເຫນືອຄວາມຢ້ານຫຼັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁵ ບັນດາຜູ້ທີ່ຫລຽວເບິ່ງພຣະອົງຈະເບີກບານ, ແລະໃບຫນ້າຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ອັບອາຍ. ⁶ ຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ຄົນນີ້ໄດ້ຮັບອາຫານແລະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຕອບເຂົາແລະໄດ້ຊົງຊ່ວຍໃຫ້ຝົນຈາກຄວາມຍາກລຳບາກທັງຫມົດຂອງເຂົາ.

⁷ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວຕັ້ງຄ້າຍລ້ອມຮອບບັນດາຜູ້ທີ່ຢາກເກງພຣະອົງແລະຊ່ວຍເຫລືອພວກເຂົາ. ⁸ ຈົ່ງພິສູດແລະຈະເຫັນວ່າພຣະຢາເວຊົງປະເສີດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ລີ້ພິຍໃນພຣະອົງກໍ່ເປັນສຸກ ບັນດາຜູ້ທີ່ປອດພິຍຢູ່ໃນພຣະອົງເອີຍ. ⁹ ຈົ່ງຢາກເກງພຣະຢາເວ, ປະຊາຊົນຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຢາກເກງພຣະອົງບໍ່ຂາດເຂີນ.

¹⁰ ແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວຈະບໍ່ຂາດສິ່ງດີໃດໆເລີຍ ແລະທຸກທໍລະມານ, ແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຫັນພຣະຢາເວຈະບໍ່ຂາດເຂີນອາຫານທີ່ດີເລີຍ. ¹¹ ມາເຖິດລູກຊາຍເອີຍ, ຈົ່ງຟັງເຮົາ, ເຮົາຈະສອນເຈົ້າເຖິງຄວາມຢາກເກງພຣະຢາເວ.

¹² ມີມະນຸດຄົນໃດແດ່ທີ່ປະຖາກຊີວິດແລະຮັກທີ່ຈະມີອາຍຸຍືນຍາວ, ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງດີ? ¹³ ກໍ່ຈົ່ງຮັກສາລິນຂອງເຈົ້າຈາກຄວາມຊົ່ວແລະຮັກສາອິມສົບປາກຂອງເຈົ້າຈາກການເວົ້າຕົວະ. ¹⁴ ຈົ່ງຫັນຫນ້າຈາກຄວາມຊົ່ວແລະຈົ່ງເຮັດດີ. ຈົ່ງສະແຫວງຫາສັນຕິພາບແລະຕິດຕາມມັນ.

¹⁵ ສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວຊົງຢູ່ເຫນືອຄົນຊອບທັມແລະຫຼຸຂອງພຣະອົງຊົງຟັງສຽງຮ້ອງຂໍຂອງພວກເຂົາ. ¹⁶ ພຣະພັກຂອງພຣະຢາເວຕໍ່ສູ້ບັນດາຜູ້ເຮັດຊົ່ວ, ເພື່ອຈະຕິດຄວາມຊົ່ວຂອງພວກເຂົາໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ. ¹⁷ ຄົນຊອບທັມຮ້ອງຂໍແລະພຣະຢາເວຊົງຟັງເຂົາແລະພຣະອົງຊົງຊ່ວຍເຫລືອພວກເຂົາຈາກຄວາມຍາກລຳບາກທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ ພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ຊົດຜູ້ທີ່ຂາດກຳລັງໃຈ ແລະຊົງຊ່ວຍບັນດາຜູ້ທີ່ຫມົດຫວັງໃຫ້ໄດ້ຝົນ. ¹⁹ ຄົນຊອບທັມມີຄວາມຍາກລຳບາກຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງຊ່ວຍນຳພວກເຂົາໃຫ້ຝົນອອກມາທັງຫມົດ. ²⁰ ພຣະອົງຊົງປົກປ້ອງກະດູກທຸກຊິກຂອງເຂົາ ແມ່ນແຕ່ກະດູກຊິກຫນຶ່ງກໍ່ຈະບໍ່ຖືກຫັກຖິ້ມ.

²¹ ຄວາມຊົ່ວຈະຂ້າຄົນຊົ່ວ. ບັນດາຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຄວາມຊອບທັມຈະຖືກລົງໂທດ. ²² ພຣະຢາເວຊົງຊ່ວຍເຫລືອຊີວິດຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ບັນດາຜູ້ທີ່ລີ້ພິຍໃນພຣະອົງບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຖືກລົງໂທດ.

35 ¹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ຂໍຊົງຕໍ່ຕ້ານບັນດາຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງຕໍ່ສູ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງໄຜຕຈັບໄລ່ແລະເສື້ອຫຸ້ມເກາະຂອງພຣະອົງ ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນແລະຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງໃຊ້ຫອກແລະຂວານຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ບັນດາຜູ້ທີ່ໄລ່ຕາມຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງກ່າວແກ່ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ "ເຮົາເປັນຄວາມພົ້ນຂອງເຈົ້າ"

⁴ ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ອັບອາຍແລະແລະພ່າຍແຜ່. ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ວາງແຜນເຮັດຮ້າຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫັນກັບໄປແລະພ່າຍແຜ່. ⁵ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຄືຂີ້ແກບຕໍ່ຫນ້າລົມ, ເມື່ອທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປ. ⁶ ຂໍໃຫ້ທາງຂອງພວກເຂົາມືດມົດແລະມືນພະລາດ, ເມື່ອທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປ.

⁷ ພວກເຂົາໄດ້ຫ້າງແຮ້ວໃສ່ຂ້ານ້ອຍໂດຍບໍ່ມີສາເຫດ; ພວກເຂົາໄດ້ຂຸດຂຸມຕັກຈັບຊີວິດຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຕິກລົງໃນຊຸມນັ້ນ. ⁸ ຂໍໃຫ້ພິຍພິບັດຕາມທັນພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ທັນຕັ້ງຕົວ. ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຕິດແຮ້ວຫົວໄວ້ເອງ. ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຕິກລົງໄປໃນພິຍພິບັດຂອງພວກເຂົາເອງ.

⁹ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະຊົມຊືມຍິນດີໃນພຣະຢາເວແລະປິຕິຍິນດີໃນການຊ່ວຍໃຫ້ຝົນຂອງພຣະອົງ. ¹⁰ ກະດູກທຸກຊິກຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຜູ້ໂດເປັນດັ່ງພຣະອົງ ຜູ້ຊົງຊ່ວຍເຫລືອຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງຈາກພວກທີ່ແຂງແຮງເກີນໄປສຳຫລັບພວກເຂົາ ແລະຊົງຊ່ວຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນແລະຂັດສົນຈາກຜູ້ທີ່ຫາທາງປ່ຽນພວກເຂົາ?"

¹¹ ພວກພະຍານຄົນຊົ່ວກໍ່ລຸກຂຶ້ນ; ພວກເຂົາເວົ້າຕົວະໃສ່ຮ້າຍຂ້ານ້ອຍ. ¹² ພວກເຂົາຕອບແທນຄວາມດີຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ. ຂ້ານ້ອຍເສົ້າໃຈ.

¹³ ແຕ່, ເມື່ອຍາມຫົວພວກເຂົາເຈັບປ່ວຍ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໃສ່ເຄື່ອງໄວ້ທຸກ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອພວກເຂົາດ້ວຍກິມຫົວລົງພາວັນນາອະທິຖານ. ¹⁴ ຂ້ານ້ອຍເປັນທຸກໂສກເສົ້າເພື່ອພິນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍໂນ້ມຕົວລົງໄວ້ທຸກເຫມືອນໄວ້ທຸກໃຫ້ແກ່ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁵ ແຕ່ເມື່ອຂ້ານ້ອຍສະດຸດລົ້ມ, ພວກເຂົາກັບດີໃຈແລະສຸມຫົວກັນ; ພວກເຂົາສຸມຫົວກັນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ, ໂດຍທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ທັນຮູ້ຕົວ. ພວກເຂົາບໍ່ຢຸດທີ່ຈະຈິກຂ້ານ້ອຍຖີ້ມ. ¹⁶ ພວກເຂົາເຢາະເຍີຍຂ້ານ້ອຍຢ່າງລົບລຸ່; ພວກເຂົາກັດແຂ້ວໃສ່ຂ້ານ້ອຍ.

¹⁷ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຊົງຫລຽວເບິ່ງອີກດິນປານໃດ? ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍຈາກການຈຸ່ມໂຈມທຳລາຍຂອງພວກເຂົາ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຊີວິດຂ້ານ້ອຍຈາກຝູງສິ່ງໂຕ. ¹⁸ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງໃນທີ່ປະຊຸມໃຫຍ່; ຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງໃນທຳມາກາງປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍ.

¹⁹ ຂໍຢ່າໃຫ້ສັດຕູຄືຄົນຂີ້ຕົວຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ດີໃຈເຫນືອຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງຢ່າໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມແຜນຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ. ²⁰ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າຈາດ້ວຍສັນຕິພາບ, ແຕ່ພວກເຂົາຄິດຖ້ອຍຄຳຫລອກລວງຕໍ່ຕ້ານບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ຢ່າງສະຫງົບໃນແຜ່ນດິນຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.

²¹ ພວກເຂົາອ້າປາກກວ້າງໃສ່ຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຫັນເດ, ຫັນເດ, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນກັບຕາແລ້ວ." ²² ພຣະອົງໄດ້ຊົງຫລຽວເຫັນແລ້ວ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຢ່າຊົງງຽບ; ຂ້າແດ່ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຢ່າຊົງສະຖິດໄກຈາກຂ້ານ້ອຍ. ²³ ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນແລະຊົງຕື່ນເພື່ອຄວາມເປັນຫມັ້ນຂອງຂ້າ; ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງໃຫ້ຄວາມເປັນຫມັ້ນແກ່ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ.

²⁴ ຂໍຊົງໃຫ້ຄວາມເປັນຫມັ້ນແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ; ຂໍຢ່າໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ດີໃຈເຫນືອຂ້ານ້ອຍ ²⁵ ຂໍຢ່າໃຫ້ພວກເຂົາຄິດໃນໃຈວ່າ, "ຫັນເດ, ເຮົາໄດ້ສຶກສາເຮົາຕ້ອງການແລ້ວ." ຂໍຢ່າໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ເຮົາໄດ້ກິນກິນເຂົ້າແລ້ວ." ²⁶ ຂໍຊົງໃຫ້ບັນດາຄົນທີ່ຢາກທຳຮ້າຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ອັບອາຍແລະພ່າຍແຜ່. ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ເຢາະເຍີຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄຸມຕົວດ້ວຍຄວາມອາຍແລະຄວາມພ່າຍແຜ່.

²⁷ ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ປະຖາຖະນາເຫັນຂ້ານ້ອຍມີຊັບໄດ້ໂຮ່ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີແລະປິຕິຍິນດີ; ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າຕະຫລອດໄປວ່າ, "ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງພິໃຈໃນຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ." ²⁸ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວເຖິງຄວາມຍຸຕິທັມຂອງພຣະອົງແລະສັນຣະເສີນພຣະອົງຕະຫລອດທັງມື້.

36 ¹ ຄົນຊົ່ວເວົ້າເຖິງຄວາມບາບຂອງເຂົາຈາກສ່ວນເລິກໃນໃຈຂອງເຂົາ ບໍ່ມີຄວາມເກງກົວພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງເຂົາ ເພາະເຂົາປອບໃຈຕົນເອງ ຄິດວ່າບາບຂອງເຂົາຈະບໍ່ຖືກຄົ້ນພົບແລະບໍ່ເປັນທີ່ລັງກຽດ

³ຄຳເວົ້າຂອງເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍບາບແລະການຫລອກລວງ; ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການເປັນຄົນສະຫລາດແລະເຮັດດີ.⁴ໃນຂະນະທີ່ເຂົາມອນໃນຫີນອນ, ເຂົາວາງແຜນທີ່ຈະເຮັດບາບໄວ້ຫລາຍວິທີ; ເຂົາມຸ້ງໄປທາງຊົ່ວ; ເຂົາບໍ່ປະຕິເສດຄວາມຊົ່ວເລີຍຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ.
⁵ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໄປເຖິງຝ່າສະຫວັນ, ພຣະຢາເວ, ຄວາມສະເໝີພັນສະເໝີປາຍຂອງພຣະອົງໄປເຖິງຫມູ່ເມກ.⁶ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງເປັນດັ່ງບັນດາພູເຂົາຂອງພຣະເຈົ້າ; ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເປັນດັ່ງທະເລເລິກ. ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງປົກປ້ອງທັງບັນດາມະນຸດແລະສັດທັງຫລາຍ.
⁷ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນມີຄຳຫລາຍ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ! ມະນຸດທັງຫລາຍເຂົາລືພ້ອມພາຍໃຕ້ຮົມປົກຂອງພຣະອົງ.⁸ພວກເຂົາຈະອີ່ມຢ່າງອຸດົມສົມບູນດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີດ້ວຍອາຫານອັນດີຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ພວກເຂົາດື່ມຈາກແມ່ນ້ຳແຫ່ງພຣະພອນອັນມີຄຳຂອງພຣະອົງ.
⁹ເພາະນ້ຳພູແຫ່ງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງ; ເຮົາເຫັນຄວາມສະຫວ່າງໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ.
¹⁰ຂໍຊົງຂະຫຍາຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໄປຍັງບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງເຕັມຂະຫນາດ, ແລະການປົກປ້ອງຂອງພຣະອົງແກ່ຜູ້ທີ່ມີໃຈທ່ຽງຫມ.¹¹ຂໍຢ່າໃຫ້ຕົນຂອງຄົນຈອງຫອງມາໃກ້ຂ້ານ້ອຍ. ຂໍຢ່າໃຫ້ມືຂອງຄົນຊົ່ວຂັບໄລ່ຂ້ານ້ອຍໄປ. ¹²ບັນດາຄົນເຮັດຊົ່ວກໍໄດ້ລົມລົງຫນ້າ; ພວກເຂົາຖືກຊັດລົງແລະບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນໄດ້.

37 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.

¹ຢ່າກັງວົນໃຈເພາະພວກຄົນເຮັດຊົ່ວ; ຢ່າອິດສາບັນດາຜູ້ປະພຶດຊົ່ວຮ້າຍ.²ເພາະອີກບໍ່ດົນພວກເຂົາຈະແຫ້ງໄປຄືຫຍ້າແລະຫ່ຽວໄປຄືພືດສິດ.
³ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ ແລະເຮັດສິ່ງທີ່ດີ; ຈົ່ງຢູ່ອາສັຍໃນແຜ່ນດິນແລະໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຢ່າງດີເຖິດ.⁴ແລ້ວຈົ່ງປິຕິຍິນດີໃນພຣະຢາເວ, ແລະພຣະອົງຈະປຣະທານຕາມໃຈປຣາຖນາຂອງທ່ານ.
⁵ຈົ່ງມອບທາງຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພຣະຢາເວ; ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງເຮັດແທນເຈົ້າ.⁶ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຊອບທັມຂອງເຈົ້າຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງອອກໄປເໝືອນດັ່ງຕາເວັນໃນຍາມທ່ຽງ.
⁷ຈົ່ງສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວແລະລໍຖ້າພຣະອົງດ້ວຍຄວາມພຽນ. ຢ່າກັງວົນຖ້າບາງຄົນປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດຫລືເມື່ອເຂົາວາງແຜນຊົ່ວ.
⁸ຢ່າຮ້າຍແລະຊັນວາຍເລີຍ. ຢ່າວິຕິກັງວົນ.⁹ພວກຄົນເຮັດຊົ່ວຈະຖືກຕັດອອກໄປ, ແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ລໍຖ້າພຣະຢາເວຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມໍຣະດົກ.¹⁰ອີກຈັກຫນ້ອຍຄົນຊົ່ວກໍຈະສູນຫາຍໄປ; ທ່ານຈະເບິ່ງສະຖານທີ່ຂອງເຂົາ, ແຕ່ວ່າເຂົາຈະຈາກໄປແລ້ວ.
¹¹ແຕ່ຄົນທີ່ມີໃຈອ່ອນສຸພາບຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມໍຣະດົກແລະຈະເບິ່ງບານໃນຄວາມຈະເລີນຮັ່ງມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ.¹²ຄົນຊົ່ວປອງຮ້າຍຄົນຊອບທັມແລະກັດແຂ້ວຄັ້ງວິໄສເຂົາ.¹³ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຫົວຂວັນໃສ່ເຂົາ, ເພາະພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າວັນເວລາຂອງເຂົາໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.
¹⁴ພວກຄົນຊົ່ວໄດ້ຖອດດາບຂອງພວກເຂົາອອກແລະກົງຄັນທະນູເພື່ອຍິງໄປຍັງຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງແລະຄົນທີ່ຂັດສົນ, ເພື່ອຂ້າບັນດາຜູ້ທີ່ຊອບທັມ.¹⁵ໃຈຂອງພວກຄົນຊົ່ວຈະຖືກແຫງດ້ວຍດາບຂອງພວກເຂົາເອງ, ແລະຄັນທະນູຂອງພວກເຂົາຈະຫັກ.
¹⁶ສິ່ງເລັກໆ ນ້ອຍໆ ທີ່ຄົນຊອບທັມມີກໍດີກວ່າຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຄົນຊົ່ວຈຳນວນຫລາຍ.¹⁷ເພາະພຣະອົງຈະໃຫ້ກຳລັງຂອງຄົນຊົ່ວຫາຍໄປ, ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງຖິ້ມຄອງຄົນຊອບທັມໄວ້.
¹⁸ພຣະຢາເວຊົງເຝົ້າເບິ່ງຄົນທີ່ເຊື່ອຝັງມືຕໍ່ມື, ແລະມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາຈະຢັ້ງຢືນເປັນນິດ.¹⁹ພວກເຂົາຈະບໍ່ອັບອາຍເມື່ອເຖິງຍາມຊົ່ວຮ້າຍ. ເມື່ອຄວາມອິດຢາກມາເຖິງ, ພວກເຂົາຈະມີກິນຢ່າງພຽງພໍ.
²⁰ແຕ່ຄົນຊົ່ວຈະຕາຍໄປ. ພວກສັດຕູຂອງພຣະຢາເວຈະເປັນດັ່ງຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງທຶງຫຍ້າ; ພວກເຂົາຈະຖືກເຜົາຜານແລະຫັບຫາຍໄປໃນຄວັນ.
²¹ຄົນຊົ່ວຂໍຢືມແລະບໍ່ຈ່າຍຄືນ, ແຕ່ຄົນຊອບທັມນັ້ນໃຈກວ້າງແລະແຈກຈ່າຍ.
²²ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພຣະພອນໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມໍຣະດົກ; ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງສາບແຊ່ ຈະຖືກຕັດອອກໄປ.²³ກ່າວຕົນຂອງມະນຸດຕັ້ງຫມົນຄົງຢູ່ໄດ້ໂດຍພຣະຢາເວ, ຄືຄົນທີ່ທາງຂອງເຂົາເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະຢາເວ.²⁴ແມ່ນວ່າເຂົາສະດຸດ, ເຂົາຈະບໍ່ລົມລົງ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງປະຄອງເຂົາໄວ້ດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ.
²⁵ຂ້ານ້ອຍເຄີຍຫນຸ່ມແລະດຽວນີ້ກໍເຖົ້າແກ່ແລ້ວ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນຄົນຊອບທັມຖືກຖິ້ມຫລືລຸກຫລານຂອງເຂົາຂໍທານເພື່ອຈະໄດ້ອາຫານ.²⁶ເຂົາມີເມດຕາແລະໃຫ້ຢືມມາຍາວນານ, ແລະລູກຫລານຂອງເຂົາກໍກາຍເປັນພອນ.²⁷ຈົ່ງຫັນຫນ້າຈາກຄວາມຊົ່ວແລະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ; ແລ້ວທ່ານຈະຢູ່ຢ່າງປອດພິພາດຫລອດໄປ.
²⁸ເພາະພຣະຢາເວຊົງຮັກຄວາມຍຸຕິທັມແລະບໍ່ຖິ້ມຜູ້ທີ່ຕິດຕາມຢ່າງຊື່ສັດ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແຕ່ບັນດາລູກຫລານຂອງຄົນຊົ່ວຈະຖືກຕັດອອກໄປເສຍ.²⁹ຄົນຊອບທັມຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມໍຣະດົກແລະອາສັຍຢູ່ຫນ້າຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.³⁰ປາກຂອງຄົນຊອບທັມເວົ້າເຖິງປັນຍາແລະເພີ່ມຄວາມຍຸຕິທັມ.
³¹ກິດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາຢູ່ໃນໃຈຂອງເຂົາ; ຕົນຂອງເຂົາຈະບໍ່ມືນຖະໂຫລ.³²ຄົນຊົ່ວຖ້າເບິ່ງຄົນຊອບທັມແລະຫາທາງຂ້າເຂົາເສຍ.³³ພຣະຢາເວຈະບໍ່ຊົງຖິ້ມເຂົາໄວ້ໃນເງື່ອນມືຂອງຄົນຊົ່ວຫລືຊົງລົງໂທດເຂົາເມື່ອພຣະອົງຊົງພິພາກສາ.
³⁴ຈົ່ງລໍຖ້າພຣະຢາເວແລະຮັກສາທາງຂອງພຣະອົງໄວ້, ແລະພຣະອົງຈະຊົງຍົກທ່ານຂຶ້ນໃຫ້ຄອບຄອງແຜ່ນດິນ. ທ່ານຈະເບິ່ງເຫັນເມື່ອຄົນຊົ່ວຖືກຕັດອອກໄປ.
³⁵ຂ້ານ້ອຍເຄີຍເຫັນຄົນຊົ່ວແລະຄົນທີ່ຫນ້າຢ້ານແພ່ຢາຍອອກໄປເໝືອນຕົ້ນໄມ້ຂຽວທີ່ປູກໃນດິນທີ່ເຫມາະສົມກັບມັນ.³⁶ແຕ່ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຜ່ານໄປອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ, ເຂົາກໍບໍ່ຢູ່ຫນ້າແລ້ວ. ຂ້ານ້ອຍເບິ່ງຫາເຂົາ ແຕ່ກໍບໍ່ພົບເລີຍ.
³⁷ຈົ່ງເຝົ້າເບິ່ງຄົນທີ່ມີຄວາມຊື່ສັດສຸກຈະອິດ, ແລະຈົ່ງຫມາຍຄົນທ່ຽງຕຣົງໄວ້; ເພາະມີອານາຄົດທີ່ດີສຳຫລັບຄົນສະງົບສຸກ.³⁸ຄົນບາບຈະຖືກທຳລາຍໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ; ອານະຄົດຂອງຄົນຊົ່ວກໍຖືກຕັດອອກໄປ.
³⁹ຄວາມພົ້ນຂອງຄົນຊອບທັມມາຈາກພຣະຢາເວ; ພຣະອົງຊົງປົກປ້ອງພວກເຂົາໃນຍາມຍາກລຳບາກ.⁴⁰ພຣະຢາເວຊົງຖິ້ມຄອງພວກເຂົາແລະຊົງຊ່ວຍເຫລືອພວກເຂົາ. ພຣະອົງຊົງຊ່ວຍກູ້ພວກເຂົາຈາກພວກຄົນຊົ່ວແລະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນເພາະພວກເຂົາໄດ້ລືພ້ອມໃນພຣະອົງ.

38 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຊົງຈໍາ.¹ຂ້າແດ່ ພຣະຢາເວ, ຂໍຢ່ານາບຄູ່ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມຮ້າຍຂອງພຣະອົງ; ຂໍຢ່າຊົງລົງໂທດຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.²ເພາະລູກທະນູຂອງພຣະອົງປົກເຂົ້າໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ, ແລະມືຂອງພຣະອົງໄດ້ກິດຂ້ານ້ອຍລົງ.
³ທັງຮ່າງກາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເຈັບປ່ວຍເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຮ້າຍ ຂອງພຣະອົງ; ເປັນເພາະຄວາມບາບຂອງຂ້ານ້ອຍ ກະຕຸກຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ມີສະພາບດີເລີຍ.⁴ເພາະຄວາມພິດບາບຂອງຂ້ານ້ອຍຖ້ວມຂ້ານ້ອຍ; ມັນເປັນພາຣະທີ່ຫນັກເກີນໄປສຳຫລັບຂ້ານ້ອຍ.

⁵ບາດແຜທັງຫມາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຕິດເຊືອແລະເຫມັນເນົາກໍເພາະບາບອັບໂງ່ຈ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁶ຂ້ານ້ອຍນ້ອມຕົວລົງແລະອັບອາຍຢູ່ທຸກມື; ຂ້ານ້ອຍໃຊ້ຊີວິດຢ່າງທຸກໂສກຕະຫລອດວັນຍັງຄ່າ.

⁷ສ້າຫລັບພາຍໃນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຮອຍໂຫມ່ພາຍໃນຂ້ານ້ອຍ; ເນື້ອຫນັງຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີສະພາບດີເລີຍ.⁸ຂ້ານ້ອຍຫມົດແຮງແລະຖືກຂະຍຶຢ່າງຮຸນແຮງ; ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຄາງເພາະຄວາມເຈັບປວດໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁹ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງເຂົ້າໃຈຄວາມປຣາຖນາຈາກກິນຢຶງໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະການຄ້າຄວນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ເຊືອງໄວ້ຈາກພຣະອົງ¹⁰ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເຕັມຢ່າງຮຸນແຮງກໍາລັງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍອິດເມືອຍ ແລະສາຍຕາຂອງຂ້ານ້ອຍກໍສູນເສຍຄວາມສະຫວ່າງ.

¹¹ຫມູ່ເພື່ອນແລະເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍກໍພາກັນຫລົບລີກຂ້ານ້ອຍເພາະສະພາບຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຍິນຢູ່ແຕ່ຫ່າງໆ¹²ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາເອົາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍວາງບັງດັກຂ້ານ້ອຍ. ພວກທີ່ຫາທາງທ້າຮ້າຍຂ້ານ້ອຍກໍເວົ້າຖ້ອຍຄ່າຄູ່ເຂັນ ແລະກ່າວຄໍາຫລອກລວງຕະຫລອດວັນຍັງຄ່າ

¹³ແຕ່, ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຄົນຫູຫນວກແລະບໍ່ໄດ້ຍິນຫຍັງເລີຍ; ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຄົນໃບ້ຫີເວົ້າບໍ່ໄດ້.¹⁴ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຍິນແລະຄືຄົນທີ່ຕອບບໍ່ໄດ້ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ.

¹⁵ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຂ້ານ້ອຍລໍຄອຍພຣະອົງ; ພຣະອົງຈະຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.¹⁶ຂ້ານ້ອຍເວົ້າແບບນີ້ເພື່ອທີ່ສັດຕູທັງຫມາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ໄດ້ເຢາະເຍີຍຂ້ານ້ອຍ. ຖ້າຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍມືນໂຫລ, ພວກເຂົາຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານແກ່ຂ້ານ້ອຍ.

¹⁷ເພາະຂ້ານ້ອຍເກືອບຈະລົ້ມລົງແລ້ວ, ແລະຂ້ານ້ອຍເຈັບປວດຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.¹⁸ຂ້ານ້ອຍສາຣະພາບຄວາມຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍທຸກໃຈໃນເລືອງບາບຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁹ແຕ່ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍ; ບັນດາຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍຢ່າງຜິດໆ ກໍມີຫລວງຫລາຍ.²⁰ພວກເຂົາຕອບແທນຄວາມດີຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມຊົວ; ພວກເຂົາລຸມກ່າວໂຫດຂ້ານ້ອຍແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຕິດຕາມແຕ່ສິ່ງທີ່ດີ.

²¹ຂໍຢ່າຊົງຖືມຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ; ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຢ່າສະຖິດຫ່າງໄກຈາກຂ້ານ້ອຍ.²²ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນຄວາມພົ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍມາຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໂດຍໄວເຖິດ.

39 ເຖິງຄະນະດິນຕຣີ, ສ້າຫລັບ ເຈດູຫັນ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຈະເຝົ້າຣະວັງສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເວົ້າເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດບາບດ້ວຍລິນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຈະບິດປາກຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຄົນຊົວ."

²ຂ້ານ້ອຍມີດຽວບ; ຂ້ານ້ອຍເກັບຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ ແມ່ນຈະເວົ້າຫຍັງທີ່ດີກໍຕາມ, ແລະຄວາມເຈັບປວດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຍິ່ງຫນັກຂຶ້ນ.³ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຮ້ອນຢູ່; ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຄິດເຖິງເລືອງເຫລົ່ານີ້, ມັນໂຫມ້ດັງເຊັນໄຟ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດຂ້ານ້ອຍກໍເວົ້າວ່າ.

⁴ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າເມື່ອໃດຈະເຖິງບັນປາຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍແລະເວລາຂອງຂ້ານ້ອຍເຫລືອຢູ່ເທົ່າໃດ. ຂໍຊົງສຳແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນສິ້ນຂະຫນາດໃດ.⁵ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ວັນເວລາຂອງຂ້ານ້ອຍຍາວພຽງແຕ່ຝາມືຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຕະຫລອດຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຄຳສະເພາະຫນ້າພຣະອົງ. ມະນຸດທຸກຄົນຢູ່ໄດ້ພຽງແຕ່ລົ້ມຫາຍໃຈດຽວ. ເສລາ

⁶ແມ່ນອນ ມະນຸດທຸກຄົນເດີນໄປມາດັງເຊັນເຈົ້າ. ທຸກຄົນເລັ່ງຮີບໃນການສະສົມຄວາມລ້າລວຍແມ່ນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າໃຜຈະມາຮັບຄວາມລ້າລວຍນັ້ນຕໍ່ໄປ.

⁷ບິດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍລໍຖ້າຫຍັງ? ພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຫວັງດຽວຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁸ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍຈາກບາບທັງຫມາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຢ່າໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຖືກຄົນໂງ່ຫົວເຢາະເຍີຍ.⁹ຂ້ານ້ອຍມີດຽວບຢູ່ແລະບໍ່ສາມາດເປີດປາກຂອງຂ້ານ້ອຍອອກໄດ້, ເພາະວ່າພຣະອົງເອງໄດ້ຊົງເປັນຜູ້ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ.

¹⁰ຂໍຢ່າຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບາດເຈັບເລີຍ; ຂ້ານ້ອຍຈົມຢູ່ໃນຄວາມອັນຕະຣາຍແຫ່ງມືຂອງພຣະອົງ.¹¹ເມື່ອພຣະອົງຊົງຕີສອນບັນດາປະຊາກອນເພາະຄວາມບາບ, ພຣະອົງຊົງກິນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປຣາຖນາໄປຄືແມງມັນແມງເມົາ; ປະຊາກອນທັງຫມົດນັ້ນໄດ້ຄຳເປັນແຕ່ພຽງໄອນ້ຳ. ເສລາ

¹²ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລະຊົງຟັງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງຟັງສຽງຮ້ອງໃຫ້ຂອງຂ້ານ້ອຍຂໍຢ່າຊົງເສີຍຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ! ເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນຄືຄົນຕ່າງດ້າວສຳລັບພຣະອົງ, ເປັນຜູ້ລົ້ມໄຟຄືເຊັ່ນບັນດາເຊືອສາຍທັງປວງຂອງຂ້ານ້ອຍເຄີຍເປັນ.¹³ຂໍຢ່າຊົງຈ້ອງເບິ່ງຂ້ານ້ອຍເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຍິນອີກຄັ້ງ ກ່ອນທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະຈາກໄປ."

40 ເຖິງຄະນະນັກຮ້ອງ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພຽງລໍຄອຍພຣະຢາເວ; ພຣະອົງຊົງຟັງຂ້ານ້ອຍແລະຊົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ.²ພຣະອົງຊົງນຳຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນມາຈາກຊຸມອັນຕະຣາຍ ອອກຈາກຂີ້ຕົມ, ແລະຊົງວາງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ເທິງໂງ່ນຫີນ, ແລະເຮັດໃຫ້ບາດກ້າວຂອງນ້ອຍຫມັ້ນຄົງ.

³ພຣະອົງໄດ້ສອນບົດເພງໃຫມ່ໄວ້ໃນປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫມາຍ, ຄົນເປັນແບບນີ້ຈະເຫັນແລະຖວາຍກຽດຕິຍົດແຕ່ພຣະອົງ ແລະຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ.⁴ຄວາມສຸກເປັນຂອງຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວແລະບໍ່ຍົກຍ້ອງຄົນຍິ່ງຈອງຫລືບັນດາຜູ້ທີ່ຫັນຫນີຈາກພຣະອົງໄປຫາຄວາມບໍ່ຈິງ.

⁵ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດອັສະຈັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະດຳລິຂອງພຣະອົງຊົງເກີນກວ່າທີ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫມາຍຈະນັບໄດ້; ຖ້າຂ້ານ້ອຍຈະປະກາດແລະກ່າວເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ກໍຄົງມີຫລາຍເກີນກວ່າທີ່ຈະນັບໄດ້.⁶ພຣະອົງບໍ່ຊົງຍິນດີໃນສັດຖວາຍບູຊາແລະເຄື່ອງບູຊາ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປີດຫຼຸຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຊົງປະສົງເຄື່ອງເຜົາບູຊາຫລືເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ.

⁷ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຫຼຸນວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ຂ້ານ້ອຍມາແລ້ວ; ພຣະເຈົ້າຂ້າ ມີຂໍ້ຮຽນກ່ຽວກັບຂ້ານ້ອຍໃນຫນັງສືກົດບັນຍັດ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁸ຂ້ານ້ອຍປິຕິຍິນດີທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຮັກສາຄຳສອນຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ."⁹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະກາດຂ່າວດີແຫ່ງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງໃນທີ່ຊຸມນຸມໃຫຍ່; ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າອິມສົບປາກຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຢຸດຢັ້ງທີ່ຈະປະກາດເລີຍ.

¹⁰ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ປິດບັງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງໄວ້ພຽງແຕ່ໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະກາດຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງແລະຄວາມພົ້ນຂອງພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ປິດຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຫລືຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງໄວ້ຈາກທີ່ຊຸມນຸມໃຫຍ່ເລີຍ.¹¹ຂໍຢ່າຊົງຢ່າຢຸດຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະອົງໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍໃຫ້ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງແລະຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງຄຸ້ມຄອງຮັກສາຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເຫມີ.

¹² ຄວາມຍາກລຳບາກອັນນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ລ້ອມຂ້າງນ້ອຍ; ຄວາມຜິດບາບຂອງຂ້າງນ້ອຍ ໄດ້ຕາມທັນຂ້າງນ້ອຍ ເຮັດໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນຕັ້ງໄດ້; ມັນມີຫລາຍກວ່າເສັ້ນຜົມເທິງຫົວຂອງຂ້າງນ້ອຍ, ແລະໃຈຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍ່ຫົດຫູ່.¹³ ຂໍ້ພຣະອົງຊົງໃຜດ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍ້ຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້າງນ້ອຍ, ຂໍ້ຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂ້າງນ້ອຍ; ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ.

¹⁴ ຂໍ້ຊົງຮັບມາຊ່ວຍຂ້າງນ້ອຍດ້ວຍເຖິດ ຂໍ້ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ. ແລະຂໍ້ໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄລ່ລ້າເພື່ອເອົາຊີວິດຂອງຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຫມິດຫວັງຂໍ້ໃຫ້, ບັນດາຜູ້ທີ່ຍິນດີໃນການທຳຮ້າຍຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຫັນກັບໄປແລະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ.¹⁵ "ຫັນເດ, ຫັນເດ!"

¹⁶ ແຕ່ຂໍ້ໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງປະຕິບັດແລະຊົມຊື່ຍິນດີໃນພຣະອົງ; ໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຮັກຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງກ່າວຢູ່ສະເໝີວ່າ, "ຂໍ້ໃຫ້ພຣະຢາເວເປັນທີ່ສັກສິດເສີນ."¹⁷ ຂ້າງນ້ອຍຍາກຈົນແລະຂັດສິນ; ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮະນຶກເຖິງຂ້າງນ້ອຍ. ພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້າງນ້ອຍ; ແລະພຣະອົງມາເພື່ອເປັນຜູ້ຊ່ວຍກູ້ຂອງຂ້າງນ້ອຍ; ຂໍ້ຢາຊົງລໍຊ້າ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍ.

41 ¹ ຜູ້ໃດທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຄົນອ່ອນແອໃນຍາມຍາກລຳບາກກໍ່ເປັນສຸກ ພຣະຢາເວຈະຊົງຊ່ວຍເຫລືອເຂົາ² ພຣະຢາເວຈະຊົງເກັບເຂົາໄວ້ແລະຊົງຮັກສາຊີວິດຂອງເຂົາ ແລະເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະຢາເວຈະບໍ່ຊົງມອບເຂົາໃຫ້ໄປຕາມໃຈມັກຂອງພວກສັດຕູຂອງເຂົາ³ ພຣະຢາເວຈະຊົງຮັບມາຊ່ວຍເຫລືອເຂົາຢູ່ເທິງແຫຼ່ງແຫ່ງການທົນທຸກ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຕ່ຽງແຫ່ງຄວາມເຈັບປ່ວຍກາຍເປັນຕ່ຽງແຫ່ງການຮັກສາ

⁴ ຂ້າງນ້ອຍທູນວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍ້ຊົງເມດຕາຂ້າງນ້ອຍດ້ວຍເຖິດ! ຂໍ້ຊົງຮັກສາຂ້າງນ້ອຍໃຫ້ຫາຍ, ເພາະຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ."⁵ ພວກສັດຕູຂອງຂ້າງນ້ອຍເວົ້າບໍ່ດີໃສ່ຂ້າງນ້ອຍວ່າ, ເວົ້າວ່າ, 'ເມື່ອໃດເຂົາຈະຕາຍແລະຊີຂອງເຂົາຈະຖືກລົ້ມໄລ່ໄປ?'⁶ ຖ້າສັດຕູຂອງຂ້າງນ້ອຍມາເຫັນຂ້າງນ້ອຍ, ເຂົາເວົ້າສົງໄສສາລະ; ໃຈຂອງເຂົາເກັບເລື່ອງຄວາມຝັນຂອງຂ້າງນ້ອຍໄວ້; ພໍເມື່ອເຂົາໄປຈາກຂ້າງນ້ອຍ, ເຂົາກໍ່ເລົ່າເລື່ອງນັ້ນໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງ.

⁷ ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຂ້າງນ້ອຍທັງຫມົດກໍ່ຊັບຊ້ອນເລື່ອງຂ້າງນ້ອຍ; ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານຂ້າງນ້ອຍເພື່ອຫວັງໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍເຈັບປວດ.⁸ ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ເຊື່ອແຫ່ງຄວາມຊົດໄດ້ຝັງແຫນ້ນຢູ່ໃນເຂົາ, ບັດນີ້ເຂົາກໍ່ລ້ຽງນອນລົງ ແລ້ວເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນອີກຕໍ່ໄປ."⁹ ເຖິງປານນັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ເພື່ອນສະນິດຂອງຂ້າງນ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ຂ້າງນ້ອຍໄວ້ໃຈຜູ້ທີ່ໄດ້ກິນອາຫານຂອງຂ້າງນ້ອຍ, ກໍ່ໄດ້ສູ້ຂ້າງນ້ອຍ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ.

¹⁰ ແຕ່ພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ, ຂໍ້ຊົງເມດຕາຕໍ່ຂ້າງນ້ອຍແລະຊົງຢຶກຂ້າງນ້ອຍຂຶ້ນ ເພື່ອຂ້າງນ້ອຍຈະໄດ້ຕອບໂຕ້ພວກເຂົາ.¹¹ ເພາະນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງພໍໃຈໃນຂ້າງນ້ອຍ, ເພາະສັດຕູຂອງຂ້າງນ້ອຍບໍ່ໄດ້ມີຊັບຊະນະເຫນືອຂ້າງນ້ອຍ.¹² ສຳລັບຂ້າງນ້ອຍແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງຮັບມາຊ່ວຍເຫລືອເພາະຄວາມຊື່ສັດສຸດຈະຮິດຂອງຂ້າງນ້ອຍ ແລະຈະຊົງຮັກສາຂ້າງນ້ອຍໄວ້ຕໍ່ເບື້ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹³ ຂໍ້ໃຫ້ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສະຣາເອນໄດ້ຮັບການສັນຮະເສີນຈາກນິຣັນການຈົນເຖິງນິຣັນການ. ອາແມນແລະອາແມນ. ປຶ້ມຫົວທີ2

42 ເຖິງຄະນະນັກຮ້ອງ. ມາກຊິວ ລູກຊາຍຂອງໂຄລັດ.¹ ດັ່ງກວາງກະເສືອກກະສິນຫາລຳນ້ຳ, ຂ້າງນ້ອຍກໍ່ກະຫາຍຫາພຣະອົງນັ້ນ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ.² ຂ້າງນ້ອຍກະຫາຍຫາພຣະເຈົ້າ, ກະຫາຍຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມີຊີວິດຢູ່, ເມື່ອໃດທີ່ຂ້າງນ້ອຍຈະໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ເບື້ອງພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ?

³ ນ້ຳຕາຂອງຂ້າງນ້ອຍໄຫລຖ້ວມທັງເວັນທັງຄືນ ໃນຂະນະທີ່ພວກສັດຕູຂອງຂ້າງນ້ອຍພາກັນເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?"⁴ ຂ້າງນ້ອຍຮະນຶກເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເມື່ອຂ້າງນ້ອຍລະບາຍຄວາມໃນໃຈອອກມາ ຕອນທີ່ຂ້າງນ້ອຍໄປກັບຝູງຊົນຫລວງຫລາຍແລະນຳພວກເຂົາໄປຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍສ່ຽງແຫ່ງຄວາມຍິນດີແລະສ່ຽງສັນຮະເສີນຝູງຊົນພາກັນສະເຫລີມສະຫລອງເຫສະການ.

⁵ ຈິດໃຈຂອງຂ້າງເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຫົດຫູ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ພໍໃຈຢູ່ພາຍໃນຂ້າ? ຈົ່ງຫວັງໃນພຣະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າງນ້ອຍຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຄວາມຝັນຂອງຂ້າງນ້ອຍອີກຄັ້ງ.⁶ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຈິດໃຈຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍ່ຫົດຫູ່ຢູ່ພາຍໃນຂ້າງນ້ອຍ, ເພາະສະນັ້ນຂ້າງນ້ອຍຈຶ່ງຮະນຶກເຖິງພຣະອົງຈາກດິນແດນແຫ່ງແມ່ນ້ຳຈຳແດນ, ຈາກຍອດເຂົາທັງສາມແຫ່ງຝູງເຂົາເອີໂມນ ແລະຈາກເນີນຝູງມີຊາ.

⁷ ທີ່ເລິກຮ້ອງຫາທີ່ເລິກດ້ວຍສ່ຽງຂອງນ້ຳຕົກຂອງພຣະອົງ; ຄືນຂອງ ພຣະອົງໄດ້ຖ້ວມຂ້າງນ້ອຍແລ້ວ.⁸ ແຕ່ພຣະຢາເວຍັງຈະຊົງບັນຊາຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໃນຍາມກາງເວັນ; ບົດເພງຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ກັບຂ້າງນ້ອຍໃນຍາມກາງຄືນ ເປັນຄຳອະທິຖານແຕ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຊີວິດຂອງຂ້າງນ້ອຍ.

⁹ ຂ້າງນ້ອຍຈະທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ອີງເປັນສິລາຂອງຂ້າງນ້ອຍວ່າ, "ເປັນຫຍັງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງລືມຂ້າງນ້ອຍເສຍ? ເປັນຫຍັງນັ້ນ ຂ້າງນ້ອຍຈຶ່ງທຸກໂສກເພາະການຂົ່ມເຫັງຂອງສັດຕູ?"¹⁰ ພວກສັດຕູຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍ່ທັບຊ້າງນ້ອຍ ເຫມືອນດັ່ງດາບທີ່ຢູ່ໃນກະດູກຂອງຂ້າງນ້ອຍ, ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າກັບຂ້າງນ້ອຍສະເໝີວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຢູ່ທີ່ໃດ?"

¹¹ ເປັນຫຍັງເຈົ້າເຖິງຫົດຫູ່, ຈິດໃຈຂອງຂ້າງເອີຍ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈຢູ່ພາຍໃນຂ້າ? ຈົ່ງຫວັງໃນພຣະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າງນ້ອຍຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຄວາມຝັນແລະຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍອີກຄັ້ງ.

43 ¹ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ ຂໍປະທານຄວາມຍຸຕິທັມແກ່ຂ້າງນ້ອຍ ແລະຂໍຊົງສູ້ຄະດີຂອງຂ້າງນ້ອຍກັບພວກຊົນຊາດອະທັມ² ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງກຳລັງຂອງຂ້າງນ້ອຍ ພຣະອົງຊົງປະຕິເສດຂ້າງນ້ອຍ? ຂ້າງນ້ອຍຢູ່ໃນຄວາມທຸກໂສກເພາະການຂົ່ມເຫັງຂອງສັດຕູ?

³ ຂໍຊົງສົງຄວາມສະຫວ່າງແລະຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງມາ ໃຫ້ທັງສອງນຳຂ້າງນ້ອຍ ໃຫ້ທັງສອງນຳຂ້າງນ້ອຍໄປສູ່ຝູງເຂົາສັກສິດຂອງພຣະອົງແລະໄປເຖິງທີ່ຢູ່ຂອງພຣະອົງ⁴ ແລ້ວຂ້າງນ້ອຍຈະໄປຍັງແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າ ໄປຍັງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນຄວາມຊົມຊື່ຍິນດີຢ່າງເຫລືອລົ້ນຂອງຂ້າງນ້ອຍ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍ ຂ້າງນ້ອຍຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງດ້ວຍຝັນເຂົາຄູ່

⁵ ຈິດໃຈຂອງຂ້າງເອີຍ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຫົດຫູ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈຢູ່ຂ້າງໃນຂ້າ? ຈົ່ງຫວັງໃນພຣະເຈົ້າ ຂ້າງນ້ອຍຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຄວາມລອດແລະຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍອີກຄັ້ງ

44 ¹ ສຳຫລັບຄະນະນັກຮ້ອງ. ເພງສັນຮະເສີນລູກຊາຍຂອງໂຄລັດ. ຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ຍິນກັບຫູ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ບັນພະບຸຣຸດຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ບອກເລົ່າເຖິງການທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳໃນສະໄໝຂອງພວກເຂົາ, ໃນສະໄໝບູຮານນັ້ນ.² ພຣະອົງໄດ້ຊົງໄລ່ຊົນຊາດຕ່າງໆ ອອກໄປດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍໄວ້ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນນັ້ນທຸກໃຈ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງກະຈາຍປະຊາຊົນຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍອອກໄປໃນແຜ່ນດິນ.

³ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນກຳມະສິດຂອງຕົນເອງໄດ້ ໂດຍດາບຂອງພວກເຂົາເອງ. ແລະແຂນຂອງພວກເຂົາກໍ່ຊ່ວຍພວກເຂົາໄວ້ບໍ່ໄດ້ ແຕ່ໂດຍພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງ ແລະຫູຂອງພຣະອົງ ແລະໂດຍຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງພໍໃຈໃນພວກເຂົາ⁴ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງເປັນກະສັດຂອງຂ້າງນ້ອຍ ຂໍຊົງມອບຊັບຊະນະໃຫ້ແກ່ຢາໂຄບດ້ວຍເຖິດ

⁵ ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະຢູ່ສັດຕູລົມລົງໄດ້ໂດຍພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະຢຽບບັນດາຜູ້ທີ່ລູກຂຶ້ນສູ່ໄດ້ໂດຍພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.⁶ ເພາະຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ວາງໃຈໃນຄົນທະນູຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະດາບຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດໄປໄດ້.

⁷ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໃຫ້ຝັນຈາກພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ອັບອາຍ.

⁸ ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ອວດເຖິງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດວັນຍັງຄ່າ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະຖວາຍສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ເສລາ

⁹ ແຕ່ບັດນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖືມຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍແລະນໍາຄວາມຜ່າຍແຜມາສູ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອອກໄປກັບກອງທັບຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.¹⁰ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຫັນຫນີຈາກສັດຕູ; ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກໍ່ໄດ້ຍຶດຂອງຮີບໄປ.¹¹ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນຄືແກະທີ່ຖືກໃຊ້ເພື່ອເປັນອາຫານ ແລະຊົງກະແຈກກະຈາຍຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄປທ່າມກາງຊົນຊາດຕ່າງໆ.

¹² ພຣະອົງໄດ້ຂາຍປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໂດຍເປົ່າໆ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເພີ່ມຄວາມຮັ່ງມີຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໃນການກະທຳເຊັ່ນນີ້.¹³ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນທີ່ເປົ່າຂອງເພື່ອນບ້ານເປັນທີ່ຫົວຂວັນ, ແລ້ວເຍີຍຫຍັ້ນຈາກບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ລ້ອມຮອບຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.¹⁴ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກາຍເປັນທີ່ຕູກມືນໃນທ່າມກາງຊົນຊາດຕ່າງໆ, ປະຊາຊົນທັງຫລາຍກໍ່ພາກັນແກ່ງຫົວໃສ່ຂ້ານ້ອຍ.

¹⁵ ຄວາມພາຍແພ້ຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດວັນຍັງຄ່າ, ແລະຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າກໍ່ປົກຄຸມຂ້ານ້ອຍໄວ້¹⁶ ເນື່ອງດ້ວຍສຽງຂອງຄົນທີ່ເປົ່າເຍີຍແລະຕູກມືນ, ເນື່ອງດ້ວຍສັດຕູແລະຜູ້ແກ້ແຄ້ນ.¹⁷ ທັງຫມົດນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຕົກມາຍັງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ; ແຕ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກໍ່ບໍ່ລືມພຣະອົງ ຫລືເຮັດຜິດຕໍ່ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

¹⁸ ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຫັນກັບ; ກ້າວເດີນຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ໄປຈາກທາງທີ່ພຣະອົງຂີດໄວ້.¹⁹ ແຕ່ພຣະອົງຍັງຊົງທູບພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໃຫ້ແຕກໃນທີ່ຂອງພວກຫມາປ່າ ແລະປົກຄຸມຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍດ້ວຍເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍ.²⁰ ຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ລືມພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຫລືບືນມືຂຶ້ນຕໍ່ພະອິນ,²¹ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງຮູ້ບໍ່? ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ຄວາມລັບຂອງຈິດໃຈ.²² ເພາະເຫັນແກ່ພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຖືກຂ້າຫມົດມື້ອອດຄ່າ; ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນຄືແກະສ້າຫລັບນໍ້າໄປຂ້າ ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²³ ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນ, ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຊົງຫລັບຢູ່? ຂໍຊົງຕື່ນເຖິດ,²⁴ ເຫດໃດພຣະອົງຊົງລີ້ຫນ້າຂອງພຣະອົງແລະຊົງລືມຄວາມທຸກຍາກແລະການຖືກກິດຂີ່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ?

²⁵ ເພາະຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍລະລາຍໄປສູ່ຜົງຂີດນັ້ນ; ຮ່າງກາຍຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເກາະຕິດດິນ.²⁶ ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນເພື່ອຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍແລະຊົງໂຖ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

45 ສຳຫລັບຄະນະນັກຮ້ອງ; ເພງສັນຣະເສີນລູກຊາຍຂອງໂຄລັດ. ບົດເພງແຫ່ງຄວາມຮັກ.¹ ໃຈຂ້ານ້ອຍເຕັມລືນໄປດ້ວຍເລື່ອງທີ່ດີ; ຂ້ານ້ອຍຈະອ່ານຖ້ອຍຄຳທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຜັນກ່ຽວກັບພະຣາຊາດ້ວຍສຽງດັງ; ລິນຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນຄຳກາບກອນຜູ້ປະຜັນທີ່ພ້ອມແລ້ວ. ພຣະອົງຊົງຖາມສະຖາຍົງກວ່າເຊື້ອຊາດຂອງມະນຸດຄົນໃດ ພະຄຸນຖືກເຫມາະຍັງອິມສິບປາກຂອງ ພະອົງ; ເພາະສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອວຍພອນພະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

³ ຂ້າແດ່ຜູ້ຊົງອ່ານາດ, ຂໍຊົງຄາດດາບຂອງພະອົງໄວ້ຂ້າງກາຍ, ດ້ວຍພະສິນສີແລະບາຣາມີຂອງພະອົງ.⁴ ຂໍພະອົງຊົງຂີ່ມ້າຢ່າງມີຊັບເນື່ອງດ້ວຍຄວາມສັດຈິງ, ຄວາມສຸພາບອອນໂຍນ, ແລະຄວາມຊອບທັມ; ມີຂວາຂອງພະອົງຈະຊົງສອນເຖິງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ພະອົງ.

⁵ ລູກທະນູຂອງພຣະອົງນັ້ນຄືມ; ປະຊາຊົນກໍ່ລືມລົງໃຕ້ພຣະອົງ ລູກທະນູຂອງພຣະອົງກໍ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກສັດຕູຂອງພະຣາຊາ. ພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າ, ຂອງພະອົງຄຳຮົງຢູ່ເປັນນິດ; ຄະທາແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທັມເປັນຄະທາແຫ່ງຣາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງ.⁷ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກຄວາມຊອບທັມແລະກຽດຊັງຄວາມຊົງ; ເພາະສະນັ້ນພຣະເຈົ້າ, ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ຂອງພະອົງ ໄດ້ຊົງອວຍພອນພະອົງດ້ວຍນ້ຳມັນແຫ່ງຄວາມຍິນດີຍິ່ງກວ່າບັນດາເພື່ອນຂອງພະອົງ.

⁸ ເຄື່ອງນຸ່ງທັງຫມົດຂອງພະອົງກໍ່ຫອມໄປດ້ວຍກິນມິດຍອບ ກຳຍານ ແລະຢາງໄມ້ຫອມ ຈາກພະຣາຊວັງງາຊ້າງ ເຄື່ອງສາຍເຮັດໃຫ້ພະອົງຍິນດີບັນດາລູກສາວຂອງກະສັດຕ່າງໆ ນັ່ງຢູ່ທ່າມກາງສະຕິສູງສັກຂອງພະອົງ ພະຣາຊິນີປະດັບດ້ວຍທອງຄຳແຫ່ງເມືອງໂອເຟຍຢູ່ເບື້ອງຂວາມືຂອງພະອົງ.

¹⁰ ຈົງຟັງເຖິດ, ເຈົ້າສາວເອີຍ, ຈົງວິເຄາະແລະງ່ຽງຫຼອດພະນາງມາ; ຈົງລືມປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າແລະບ້ານລູກສາວຂອງພະນາງ.¹¹ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພະຣາຊາຊົງປະຖານຄວາມງາມຂອງເຈົ້າ; ພະອົງຊົງເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າ; ຈົງເຄົາຮົບພະອົງເຖິດ.

¹² ເຈົ້າສາວແຫ່ງເມືອງຕີເຣຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນພ້ອມກັບຂອງກຳນັນ; ເສດຖີໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນຈະຂໍຄວາມພໍໃຈຈາກເຈົ້າ.¹³ ເຈົ້າສາວຂອງກະສັດໃນພະຣາຊວັງຊົງສະຖາຣາສີທັງຫມົດ; ຜ່າຊົງຂອງພວກນາງເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ.

¹⁴ ນາງຖືກນຳໄປເຂົ້າເຝົ້າພະຣາຊາດ້ວຍເຄື່ອງຊົງລາຍປັກ; ລູກສາວພົມະຈາຣີ, ບັນດາເພື່ອນຂອງນາງທີ່ຕິດຕາມນາງຈະຖືກນຳມາເຂົ້າເຝົ້າພະອົງ.¹⁵ ພວກເຂົາຈະຖືກນຳມາດ້ວຍຄວາມຍິນດີແລະຊົມຊື່ນ; ພວກເຂົາຈະເຂົ້າສູ່ພະຣາຊວັງຂອງພະຣາຊາ.

¹⁶ ບັນດາລູກຊາຍຂອງພະອົງຈະມາແທນທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພະອົງ, ຜູ້ຊົງພະອົງຈະຊົງແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາເປັນເຈົ້າປົກຄອງທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ.¹⁷ ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງພະອົງເປັນທີ່ຮະນຶກເຖິງຕະຫລອດທຸກຊົດຊາດ; ເພາະສະນັ້ນປະຊາຊົນຈະຖວາຍຂອບພະຄຸນແດ່ພະອົງສະເຫມີໄປເປັນນິຣັນ.

46 ສຳຫລັບຄະນະນັກດົນຕີ. ບົດເພງລູກຊາຍຂອງໂຄລັດ; ເຖິງ ອາໂມດ. ສຽງເພງ.¹ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນທີ່ລືພິດແລະກຳລັງຂອງເຮົາ, ເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອທີ່ຕຣຽມພ້ອມໃນຍາມຍາກລຳບາກ.² ເພາະສະນັ້ນເຮົາຈະບໍ່ຢ້ານ, ແມ້ແຕ່ວ່າແຜ່ນດິນໂລກຈະປ່ຽນແປງ, ແມ່ນວ່າພູເຂົາທັງຫລາຍຈະສັນສະເຫຼືອນໃນໃຈກາງຂອງທະເລ,³ ແມ່ນວ່ານ້ຳທະເລສົງສຽງຮ້ອງແລະຄືນຊັດແຮງ, ແລະແມ່ນພູເຂົາທັງຫລາຍຈະສັນສະເຫຼືອນດ້ວຍການຂະຫຍາຍຕົວອອກຂອງມັນ. ເສລາ

⁴ ມີແມ່ນ້ຳສາຍຫນຶ່ງ, ມີລຳທານແຍກຊົງເຮັດໃຫ້ນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຸກ, ຄືສະຖານທີ່ສັກສິດແຫ່ງອົງຜູ້ສູງສຸດ.⁵ ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ທ່າມກາງນະຄອນນັ້ນ; ນະຄອນນັ້ນຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ; ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຊ່ວຍເຫລືອນະຄອນນັ້ນ, ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໃນຍາມເຊົ້າມືດ.

⁶ ຊົນຊາດທັງຫລາຍກໍ່ຫວາດຫວັນຕິກໃຈ ແລະອານາຈັກຕ່າງໆກໍ່ສັນສະເຫຼືອນ; ພໍພຣະອົງຊົງເປັນສຽງຂອງພຣະອົງ, ແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ຖະຫລົມໄປ.⁷ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ສະຖິດກັບເຮົາທັງຫລາຍ; ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບຊົງເປັນທີ່ລືພິດຂອງເຮົາທັງຫລາຍ. ເສລາ

⁸ ມາເຖິດ, ມາເບິ່ງບັນດາສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາເວກະທຳ, ເບິ່ງຄວາມພັງທະລາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.⁹ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ສິ່ງຄາມສະຫງົບຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ; ພຣະອົງຊົງຫັກຄັນທະນູແລະສັບຫອກໃຫ້ເປັນຊົນໆ; ພຣະອົງຊົງເຜົາໄລ້ທັງຫລາຍ.

¹⁰ ຈົງຽບສະຫງົບແລະຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ; ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງໃນທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດ; ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

¹¹ ພຣະຢາເວ ຈອມໂຍທາ ສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ; ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບຊົງເປັນທີ່ລືພິດຂອງເຮົາທັງຫລາຍ. ເສລາ

47 ສຳຫລັບຄະນະນັກດິນຕຣີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນລູກຊາຍຂອງໂຄລັດ.¹ປະຊາກອນທັງປວງເອີຍ, ຈົງຕິບມີຂອງທ່ານເຖິດ; ຈົງໄຫ້ຮ້ອງແຕ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຽງແຫ່ງຊັຍຊະນະ.²ເພາະພຣະຢາເວຜູ້ສູງສຸດເປັນຫີນຢ່າຍາ; ພຣະອົງຊົງເປັນກະສັດຜູ້ຍິງໃຫຍ່ເຫນືອແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ.
³ພຣະອົງຊົງປາບປະຊາກອນທັງຫລາຍໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ເຮົາ ແລະຊົນຊາດທັງຫລາຍໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຕີນຂອງເຮົາ.⁴ພຣະອົງຊົງເລືອກມໍຣະດົກຂອງເຮົາໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາ, ເປັນກຳມະສິດຂອງຢາໂຄບຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ. ເສລາ⁵ພຣະເຈົ້າຊົງສະເດັດຂຶ້ນດ້ວຍສຽງໄຫ້ຮ້ອງ, ພຣະຢາເວສະເດັດຂຶ້ນດ້ວຍສຽງແກ.
⁶ຈົງຮ້ອງສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຈົງຮ້ອງສັນຣະເສີນເຖິດ; ຈົງຮ້ອງສັນຣະເສີນແຕ່ກະສັດຂອງເຮົາ, ຈົງຮ້ອງສັນຣະເສີນເຖິດ.⁷ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນກະສັດເຫນືອແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ; ຈົງຮ້ອງສັນຣະເສີນດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈ.
⁸ພຣະເຈົ້າຊົງຄອບຄອງເຫນືອຊົນຊາດທັງຫລາຍ; ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ເທິງບັນລັງບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະອົງ.⁹ບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງປະຊາກອນທັງຫລາຍໄດ້ມາຊຸມນຸມຜ່ອມກັນໃນຖານະປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ; ເພາະໄລ່ທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຊົງເປັນຫີນຍັງຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່.

48 ບົດເພງ; ບົດເພງສັນຣະເສີນລູກຊາຍໂຄລັດ. ພຣະຢາເວນັ້ນຍິງໃຫຍ່ແລະສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັນຣະເສີນຢ່າງຍິ່ງ, ໃນນະຄອນແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ເທິງພູເຂົາສັດສິດຂອງພຣະອົງ.²ສູງສົ່ງແລະງາມຫລາຍ, ເປັນຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຂອງຫົວຫຼັງແຜ່ນດິນໂລກ, ຄືພູເຂົາຊີໂອນ, ທາງດ້ານທິດເຫນືອ, ຊົງເປັນນະຄອນຂອງກະສັດຜູ້ຍິງໃຫຍ່.³ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເອງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໃນປາສາດທັງຫລາຍຂອງຊີໂອນວ່າຊົງເປັນຫີນລີ້ພັຍ.
⁴ເພາະເບິ່ງເຖິດ, ບັນດາກະສັດໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນ; ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານໄປຜ່ອມກັນ.⁵ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນນະຄອນນັ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈພວກເຂົາຕ່າງໆໃຈ, ແລະພວກເຂົາກໍຮີບຫນີໄປ.⁶ຄວາມຢ້ານກົວໄດ້ຄອບງ່າພວກເຂົາທຶນນັ້ນ, ມີຄວາມເຈັບປວດດັ່ງຕອນທີ່ຜູ້ຍິງກຳລັງເກີດລູກ.
⁷ພຣະອົງຊົງທຳລາຍກອງເຮືອແຫ່ງເມືອງທາຊິດດ້ວຍລົມຕະວັນອອກ.⁸ດັ່ງທີ່ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນມາ, ເຮົາກໍໄດ້ເຫັນໃນນະຄອນຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ເຊັ່ນນັ້ນ ໃນນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ; ພຣະເຈົ້າຈະສະຖາປະນານະຄອນນັ້ນໄວ້ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ເສລາ
⁹ເຮົາໄດ້ຮະນຶກເຖິງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອຢູ່ກາງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.¹⁰ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງເປັນເຊັ່ນໃດ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຄຳສັນຮະເສີນຂອງພຣະອົງກໍໄປເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກເຊັ່ນນັ້ນ; ພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງຊົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊອບທັມ.
¹¹ໃຫ້ພູເຂົາຊີໂອນຍິນດີເຖິດ, ໃຫ້ເຫລົ່າລູກສາວຂອງຢູດາຊື່ນຊົມຍິນດີເພາະການພິພາກສາອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.
¹²ຈົງຢ່າງຮອບພູເຂົາຊີໂອນເຖິດ, ຈົງໄປຮອບໆຊີໂອນຈົນກັບຫ້ຄອຍຂອງຊີໂອນ,¹³ຈົງສັ່ງເກດກຳແພງຂອງຊີໂອນໃຫ້ດີ, ແລະເບິ່ງທີ່ປາສາດທັງຫລາຍຂອງຊີໂອນເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເລົ່າເລື່ອງລາວໃຫ້ແກ່ຄົນໃນຊົວອາຍຸຕໍ່ໄປ.
¹⁴ເພາະພຣະເຈົ້າອົງນີ້ຄືພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຕະຫລອດໄປເປັນນິດ; ພຣະອົງຈະຊົງເປັນຜູ້ນຳຂອງເຮົາຈົນເຖິງຄວາມຕາຍ.

49 ສຳຫລັບນັກດິນຕຣີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນລູກຊາຍຂອງໂຄລັດ.¹ຊົນຊາດທັງຫມົດເອີຍ, ຈົງຟັງສົງນີ; ບັນດາຜູ້ອາສັຍທັງຫມົດໃນໂລກເອີຍຈົງຝັງງູງຫຸຼ່ງເຖິດ, ທັງຄົນຖານະຕ່ຳຮ້ອຍແລະຄົນຖານະສູງ, ທັງຄົນລ້າລວຍແລະຄົນຍາກຈົນດ້ວຍ.
³ປາກຂອງຂ້າມ້ອຍຈະເຜີຍປັນຍາ ແລະການພາວ້ານແຫ່ງຈິດໃຈຂ້າມ້ອຍຈະເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈ.⁴ຂ້າມ້ອຍຈະຝັງງູງຫຸຂອງຂ້າມ້ອຍຟັງຄຳປຽບທຽບ; ຂ້າມ້ອຍຈະເລີ່ມຄຳປຽບທຽບຂອງຂ້າມ້ອຍດ້ວຍພິນເຂົ້າຄູ່.⁵ເປັນຫຍັງຂ້າມ້ອຍຈະຕ້ອງຢ້ານວິນາແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ເມື່ອຄວາມບາບຜິດອ້ອມຮອບຢູ່ທິຕິນຂອງຂ້າມ້ອຍ?
⁶ເປັນຫຍັງຂ້າມ້ອຍຈະຕ້ອງຢ້ານບັນດາຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນຄວາມຮັ່ງມີຂອງພວກເຂົາແລະອວດເຖິງລະດັບຄວາມລ້າລວຍຂອງພວກເຂົາ?⁷ແນ່ນອນ ບໍ່ມີໃຜສາມາດໄຖ່ຜີມ້ອງຂອງເຂົາຫລືຊ່ຳຣະຄຳໄຖ່ຕົວເຂົາໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້,⁸ເພາະການໄຖ່ຊີວິດຂອງຄົນຫນຶ່ງນັ້ນມີຄ່າສູງຫລາຍ, ແລະບໍ່ມີໃຜສາມາດຊ່ຳຣະສົງທີ່ພວກເຮົາຕິດຄ້າງໄວ້ໄດ້.
⁹ບໍ່ມີໃຜສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຕະຫລອດໄປເພື່ອຮ່າງກາຍຂອງເຂົາຈະບໍ່ເນົາເປືອຍ.¹⁰ເພາະເຂົາຈະເຫັນຄວາມເນົາເປືອຍ; ຄົນມີປັນຍາກໍຕາຍ ຄົນໂງ່ແລະຄົນຂີ້ຕົວະກໍພິນາດເຫມືອນກັນ ແລະຖິ້ມຄວາມຮັ່ງມີຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ.
¹¹ຄວາມຄິດໃນໃຈຂອງພວກເຂົາຄືຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາຈະຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະເປັນທີ່ຢູ່ອາສັຍຂອງເຂົາທຸກຊົ່ວເຊື້ອຊາດ; ພວກເຂົາຮ້ອງທິດິນຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງພວກເຂົາເອງ.
¹²ແຕ່ມະນຸດ, ແມ່ນມີຄວາມຮັ່ງມີກັບສາມາດຮັກສາຊີວິດໄວ້ໄດ້; ເຂົາເປັນດັ່ງໂຕສັດຕ່າງໆທີ່ພິນາດໄດ້.¹³ນິຄີ, ວິທີທາງ, ຂອງຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງພວກເຂົາ; ແລະຕ່ຳຈາກເຂົາ ກໍຄືພວກທີ່ຍອມຮັບຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ. ເສ ລາ
¹⁴ເປັນເຫມືອນແກະ ພວກເຂົາຖືກກຳນົດໄວ້ສຳລັບແດນຄົນຕາຍ, ແລະຄວາມຕາຍຈະເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງພວກເຂົາ. ຄົນຊື່ສັດຈະປົກຄອງເຫມືອພວກເຂົາໃນຍາມເຊົາ, ແລະຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາຈະເນົາເປືອຍໄປໃນແດນຄົນຕາຍ, ແລະບໍ່ມີທີ່ໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ອາສັຍ.¹⁵ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໄຖ່ຊີວິດຂອງຂ້າມ້ອຍຈາກອຳນາດຂອງແດນຄົນຕາຍ; ພຣະອົງຈະຊົງຮັບຂ້າມ້ອຍໄວ້. ເສລາ
¹⁶ຢ່າຢ້ານເມື່ອຜູ້ຫນຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນຄົນລ້າລວຍ, ແລະຊັບສິນຂອງຢ້ານເຂົາເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ.¹⁷ເພາະເມື່ອເຂົາຕາຍ ເຂົາຈະເອົາຫຍັງໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ; ຊັບສິນຂອງເຂົາຈະບໍ່ຕາມເຂົາລົງໄປ.
¹⁸ເມື່ອເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຈິດໃຈຂອງເຂົາກໍເປັນສຸກ - ແລະມະນຸດທັງຫລາຍສັນຣະເສີນເຈົ້າເມື່ອເຈົ້າຢູ່ເພື່ອຕົວເອງ -¹⁹ເຂົາຈະໄປຢູ່ກັບຄົນໃນຍຸກບັນພະບຸຣຸດຂອງເຂົາ ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມສະຫວ່າງອີກເລີຍ.²⁰ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮັ່ງມີ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກໍເປັນເຫມືອນ, ດັ່ງເຫລົ່າສັດເດດຍຣະສານຊົງຜ່ອງພິນາດໄປ.

50 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງອາສາບ.¹ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງກ່າວ ແລະໄດ້ຊົງເອີ້ນແຜ່ນດິນໂລກຈາກທີ່ຕາເວັນຂຶ້ນໄປຈົນເຖິງທີ່ຕາເວັນຕົກ.²ສຽງອອກມາຈາກຊີໂອນ, ເປັນຄວາມງົດງາມທີ່ສົມບູນຜ່ອມ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສຽງອອກມາຈາກທີ່ນັ້ນ.
³ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາສະເດັດມາແລະບໍ່ຊົງງົບຢູ່; ໄຟໄດ້ເຜົາຜານຢູ່ເບື້ອງຫນ້າພຣະອົງ, ແລະມີພາຍຸຮຸນແຮງອ້ອມຮອບພຣະອົງ.⁴ພຣະອົງຊົງເອີ້ນຝ້າສະຫວັນເບື້ອງເທິງແລະແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ພິພາກສາປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ.⁵ຈົງຮວບຮວມຄົນທີ່ຊື່ສັດຂອງເຮົາມາໃຫ້ເຮົາ, ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດຄຳສັນຍາກັບເຮົາດ້ວຍເຄື່ອງບູຊາ."
⁶ຝ້າສະຫວັນຈະປະກາດຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະເຈົ້າເອງຊົງເປັນຜູ້ພິພາກສາ. ເສລາ
⁷ຈົງຟັງເຖິດ, ປະຊາກອນຂອງເຮົາເອີຍ, ແລະເຮົາຈະເວົ້າ, ເຮົາຄື ພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.⁸ເຮົາຈະບໍ່ຕຳນິເຈົ້າໃນເລື່ອງເຄື່ອງບູຊາຂອງເຈົ້າ; ເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາສະເຫມີ.

⁹ເຮົາຈະບໍ່ຮັບງົວໂຕຜູ້ຈາກເຮືອນຂອງເຈົ້າ, ຫລືແພະໂຕຜູ້ຈາກຄອກຂອງເຈົ້າ.¹⁰ ເພາະສັດທຸກໂຕໃນປ່າເປັນຂອງເຮົາ, ລວມທັງຝູງງົວເທິງພູເຂົານັບພັນລູກ.
¹¹ເຮົາຮູ້ຈັກກັນທຸກໂຕແຕ່ທັງພູເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະສັດປ່າແຕ່ງທັງເປັນຂອງເຮົາ.
¹²ຖ້າເຮົາຫົວ, ເຮົາຈະບໍ່ບອກເຈົ້າ, ເພາະໂລກນີ້ເປັນຂອງເຮົາ, ລວມທັງທຸກສິ່ງໃນນັ້ນດ້ວຍ.¹³ ເຮົາຈະກິນເນືອງໂຕຜູ້ຫລືດື່ມເລືອດຂອງແພະບໍ່?
¹⁴ຈົ່ງຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະຖວາຍຄໍາປະຕິຍານແດ່ອົງຜູ້ສູງສຸດ.¹⁵ ຈົ່ງຮ້ອງທູນເຮົາໃນວັນຍາກລໍາບາກ; ເຮົາຈະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າຈະຖວາຍກຽດເຮົາ."
¹⁶ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບຄົນຊົ່ວວ່າ, "ເຈົ້າມີສິດຫຍັງມາປະກາດກົດເກນຂອງເຮົາ, ຫລືເຈົ້າໄດ້ຮັບຄໍາສັນຍາຂອງເຮົາດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າ,¹⁷ ໃນເມື່ອເຈົ້າກຽດຊົງຄໍາສັ່ງສອນແລະຖິ້ມຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາໄປ?"
¹⁸ເມື່ອເຈົ້າເຫັນໂຈນ, ເຈົ້າກໍຄົບກັບເຂົາ; ເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມກັບບັນດາຜູ້ລາວລ່ວງປະເວນີ.¹⁹ ເຈົ້າຍົກປາກຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຄວາມຊົ່ວ, ແລະລິນຂອງເຈົ້າເວົ້າຄໍາຫລອກລວງ.²⁰ ເຈົ້ານັ່ງລົງແລະເວົ້າຕໍ່ຕ້ານພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າໃສ່ຮ້າຍລູກຂອງແມ່ຂອງເຈົ້າເອງ.
²¹ເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ແຕ່ເຮົາໄດ້ມີດຽວ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຄິດວ່າເຮົາເປັນເຫມືອນກັບເຈົ້າ. ແຕ່ເຮົາຈະຕໍານິເຈົ້າແລະເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າ, ໄດ້ກະທໍາຂຶ້ນມາຕໍ່ຕາຂອງເຈົ້າ.²² ຈົ່ງພິຈາລະນາເລື່ອງນີ້ໃຫ້ດີ, ເຈົ້າຜູ້ລົມພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສະນັ້ນເຮົາຈະຈິກເຈົ້າອອກເປັນຕ່ອນໆ, ແລະຈະບໍ່ມີໃຜມາຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້ເລີຍ.
²³ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການຂອບພຣະຄຸນສັນຣະເສີນເຮົາ, ແລະທຸກຄົນທີ່ວາງທາງຢ່າງຂອງເຂົາໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຮົາກໍຈະສໍາແດງຄວາມພິນຂອງພຣະເຈົ້າ."

51 ສໍາຫລັບຄະນະນັກດິນຕຣີ. ເພງສັນຣະເສີນຂອງກະສັດດາວິດ; ເມື່ອຕອນທີ່ ນາທານຜູ້ເຜີຍພຣະຄໍມມາຫາທ່ານຫລັງທີ່ລາວໄດ້ນອນກັບປັດເຊບາ.¹ ຂໍຊົງເມດຕາຂ້າມ້ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຕາມຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄໍາສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ເພື່ອເຫັນແກ່ການກະທໍາຫລວງຫລາຍອັນຊົງເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ຂໍຊົງລົບບັນດາການບາບຂອງຂ້າມ້ອຍ.² ຂໍຊົງລ້າງຂ້າມ້ອຍໃຫ້ຫມົດກ້ຽງຈາກຄວາມຜິດຂອງຂ້າມ້ອຍ ແລະຂໍຊົງຊໍາຣະຂ້າມ້ອຍຈາກບາບຂອງຂ້າມ້ອຍ.
³ ເພາະຂ້າມ້ອຍຮູ້ເຖິງບັນດາຄວາມຜິດບາບຂອງຂ້າມ້ອຍ, ແລະບາບຂອງຂ້າມ້ອຍກໍຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້າມ້ອຍສະເຫມີ.⁴ ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ ພຣະອົງ, ຕໍ່ພຣະອົງເຫົ່ານັ້ນ, ແລະໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງຖືກຕ້ອງເມື່ອພຣະອົງກ່າວ; ພຣະອົງຊົງຖືກຕ້ອງເມື່ອພຣະອົງຊົງຕັດສິນ.
⁵ ເບິ່ງເຖິດ, ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເກີດມາໃນຄວາມບາບ; ຫັນທີ່ທີ່ແມ່ຂອງຂ້າມ້ອຍຖືພາຂ້າມ້ອຍ, ຂ້າມ້ອຍກໍຢູ່ໃນຄວາມບາບແລ້ວ.⁶ ເບິ່ງເຖິດ, ພຣະອົງຊົງປຣາຖນາຄວາມຊື່ສັດສຸຈະຮິດໃນໃຈຂອງຂ້າມ້ອຍ; ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້າມ້ອຍຮູ້ຈັກສະຕິປັນຍາໃນໃຈຂອງຂ້າມ້ອຍ.
⁷ ຂໍຊົງຊໍາຣະຂ້າມ້ອຍໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດດ້ວຍຕົນຕົນສິບ, ແລະຂ້າມ້ອຍຈະສະອາດ; ຂໍຊົງລ້າງຂ້າມ້ອຍ, ແລະຂ້າມ້ອຍຈະຂາວຍິ່ງກວ່າທີ່ມະ.⁸ ຂໍຊົງໃຫ້ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຍິນ ເຖິງຄວາມຊົມຊື່ນເບີກບານແລະຄວາມຍິນດີ ເພື່ອກະດູກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັກກະໄດ້ຍິນດີ.⁹ ຂໍຊົງລິຫນ້າຂອງພຣະອົງຈາກບາບທັງຫລາຍຂອງຂ້າມ້ອຍ ແລະຊົງລົບຄວາມຜິດທັງສິນຂອງຂ້າມ້ອຍເສຍ.
¹⁰ ຂໍຊົງສ້າງໃຈສະອາດພາຍໃນຂ້າມ້ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະຊົງສ້າງຈິດວິນຍານທີ່ຖືກຕ້ອງຂຶ້ນໃຫມ່ພາຍໃນຂ້າມ້ອຍ.¹¹ ຂໍຢາຊົງໄລ່ຂ້າມ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ແລະຂໍຢາຊົງເອົາພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງໄປຈາກຂ້າມ້ອຍ.
¹² ຂໍຊົງຮື້ພິນຄວາມຊົມຊື່ນໃນຄວາມພິນຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຂ້າມ້ອຍ, ແລະຂໍຊົງຮັກສາຂ້າມ້ອຍໄວ້ ພຣະອົງດ້ວຍວິນຍານແຫ່ງຄວາມເຕັມໃຈ.¹³ ແລ້ວຂ້າມ້ອຍຈະສອນບັນດາຄົນບາບເຖິງພຣະຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ, ແລະບັນດາຄົນບາບຈະຫັນກັບມາຫາພຣະອົງ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມພິນຂອງຂ້າມ້ອຍ.
¹⁴ ຂໍຊົງອະພິຍຂ້າມ້ອຍໃນການຫລັ່ງເລືອດ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ແລະຂ້າມ້ອຍຈະໄປຫ້ຮ້ອງສໍາລັບຄວາມຍິນດີແຫ່ງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.¹⁵ ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງເປີດສິມຟາກຂອງຂ້າມ້ອຍ, ແລະປາກຂອງຂ້າມ້ອຍຈະກ່າວຄໍາສັນຣະເສີນພຣະອົງ.¹⁶ ເພາະພຣະອົງບໍ່ຊົງຍິນດີໃນເຄື່ອງບູຊາ, ເຖິງຂ້າມ້ອຍຈະຖວາຍ; ໃຫ້ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຊົງພໍໃຈໃນເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງຫລາຍ.
¹⁷ ເຄື່ອງບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າຄືຈິດວິນຍານທີ່ແຕກສະຫລາຍ. ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງດູຫມິນຈິດໃຈທີ່ແຕກສະຫລາຍແລະໃຈທີ່ສໍານຶກຜິດເລີຍ.
¹⁸ ຂໍຊົງເຮັດດີແກ່ຊີວິດຕາມຄວາມພໍໃຈຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງສ້າງກໍາແພງຂອງເຢຊູຊາເລັມຂຶ້ນໃຫມ່.¹⁹ ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງພໍໃຈໃນບັນດາເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ, ໃນບັນດາສັດບູຊາແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງຕົວ; ແລ້ວປະຊາກອນຂອງຂ້າມ້ອຍທັງຫລາຍຈະຖວາຍງົວໂຕຜູ້ເທິງແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງ.

52 ສໍາລັບນັກດິນຕຣີ. ຄໍາແນະນໍາຂອງດາວິດ; ເມື່ອອາຣົມຄວາມຮູ້ສຶກມາ ແລະບອກກັບຈິດວິນຍານ, ແລະບອກກັບລາວວ່າ, "ດາວິດໄດ້ມາທີ່ເຮືອນຂອງອາຄິເມເດັດ."¹ ເຈົ້າຜູ້ມີອໍານາດ ເປັນຫຍັງເຈົ້າເຖິງພູມໃຈໃນການສ້າງປັນຫາ? ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າມາທຸກມື້.² ລິນຂອງເຈົ້າວາງແຜນທໍາລາຍດັ່ງມືດໂກນທີ່ຄົມ, ເຮັດການຫລອກລວງ.
³ ເຈົ້າຮັກຄວາມຊົ່ວຫລາຍກວ່າຄວາມດີ ແລະຮັກການຂີ້ຕົວະຫລາຍກວ່າການເວົ້າເຖິງຄວາມຊອບທັມ. ເສ ລາ
⁴ ເຈົ້າຮັກຖ້ອຍຄໍາທັງຫມົດທີ່ກັດກິນຄົນອື່ນ, ເຈົ້າຜູ້ມີລິນຫລອກລວງ.⁵ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງທໍາລາຍເຈົ້າຕະຫລອດໄປເປັນນິດ; ພຣະອົງຈະຊົງຈັບເຈົ້າແລະຊົງດຶງເຈົ້າອອກຈາກເຕັ້ນຂອງເຈົ້າ ແລະຊົງຖອນຮາກຖອນໂຄນເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ. ເສ ລາ
⁶ ຄົນຊອບທັມຈະເຫັນແລະຢ້ານ; ພວກເຂົາຈະຫົວເປາຍເຍີຍຄົນອະທັມແລະກ່າວວ່າ,⁷ " ຈົ່ງເບິ່ງ, ນິຄີຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ລິພັຍຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຂົາໄດ້ວາງໃຈ ໃນຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຄວາມຮັ່ງມີຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາໄດ້ມີກໍາລັງຂຶ້ນເມື່ອເຂົາໄດ້ທໍາລາຍຄົນອື່ນ."
⁸ ແຕ່ສໍາລັບຂ້າມ້ອຍແລ້ວ, ຂ້າມ້ອຍເປັນດັ່ງຕົນຫມາກກອກເຫດຂຽວສິດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ; ຂ້າມ້ອຍຈະວາງໃຈໃນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.⁹ ຂ້າມ້ອຍຈະຖວາຍຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດສໍາລັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດ. ຂ້າມ້ອຍຈະລໍຄອຍພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່າເປັນພຣະນາມຊື່ທີ່ປະເສີດ, ຕໍ່ຫນ້າບັນດາຜູ້ຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.

53 ສໍາລັບນັກດິນຕຣີ; ສົງເຖິງມາຫາຣາດ. ຄໍາແນະນໍາຂອງດາວິດ.¹ ຄົນໂງ່ເວົ້າໃນໃຈຂອງເຂົາວ່າ, "ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ." ພວກເຂົາກໍຊົ່ວຊາມລົງແລະໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງ ບໍ່ມີໃຜເຮັດຄວາມດີເລີຍ.² ພຣະເຈົ້າຊົງຫລຽວລົງມາຈາກຝ້າສະຫວັນເພື່ອເບິ່ງບັນດາລູກຂອງມະນຸດ ເພື່ອເບິ່ງວ່າມີໃຜແດ່ທີ່ເຂົ້າໃຈ, ມີໃຜແດ່ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ.³ ພວກເຂົາທັງຫມົດຕ່າງຫັນຫນີໄປ. ພວກເຂົາຕ່າງກໍຊົ່ວລົງດ້ວຍກັນ. ບໍ່ມີຈັກຄົນທີ່ເຮັດດີ ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.
⁴ ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມຜິດບາບ - ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ກິນກິນປະຊາກອນຂອງເຮົາຄືດັ່ງກິນເຂົ້າຫນົມປັ່ງແລະພວກເຂົາບໍ່ຮ້ອງທູນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈບໍ່?
⁵ ພວກເຂົາຕ່າງຖືກຢູ່ໃນຄວາມຢ້ານຢ່າງຫລາຍ, ແມ່ນວ່າບໍ່ມີສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ຢ້ານ; ເພາະພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ກະດູກຂອງຜູ້ທີ່ຈະຕັ້ງຄ້າຍຕໍ່ສູ້ເຈົ້າກະແຈກກະຈາຍໄປ; ຄົນແບບນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະຕິເສດພວກເຂົາແລ້ວ.

ໂອ, ຄວາມພື້ນຂອງອິສະຣາເອນຈະມາຈາກຊີໂອນ! ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງນຳປະຊາກອນພຣະອົງກັບຄືນມາຈາກການເປັນຊະເລີຍ, ແລ້ວຢາໂຄບຈະຊົມຊືມຍິນດີແລະອິດສະຣາເອນຈະຍິນດີ!

54 ສຳລັບນັກດົນຕີ; ເຄື່ອງດົນຕີ. ຄຳແນະນຳຂອງດາວິດ; ເມື່ອ ມາແລະເວົ້າກັບໂຊນວ່າ, "ເປັນຫຍັງດາວິດຈຶ່ງເຊື່ອພະອົງຈາກພວກເຮົາ?"¹ ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນໂດຍພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ແລະຊົງຕັດສິນຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍພຣະກຳລັງຂອງພຣະອົງ.² ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍຊົງຮັບຟັງຄຳຈາກປາກຂ້າພະເຈົ້າ.³ ເພາະຄົນແປກຫນ້າໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະພວກຄົນໂຫດຮ້າຍໄດ້ຫມາຍເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ເສລາ
⁴ ເບິ່ງເຖິງ, ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຄ້າຈູນຊີວິດຂ້າພະເຈົ້າ.⁵ ພຣະອົງຈະຊົງຕອບໂຕ້ບັນດາສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍສິ່ງຊົງຮ້າຍ; ຂໍຊົງທຳລາຍພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະອົງ, ທຳລາຍພວກເຂົາ!
⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະອົງດ້ວຍເຄື່ອງບູຊາສະມັກໃຈ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖວາຍ, ເພາະພຣະນາມຊື່ນັ້ນປະເສີດ.⁷ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າຈາກຄວາມຍາກລຳບາກທຸກຢ່າງ; ຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງເຫັນຊັບຊະນະເຫນືອພວກສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

55 ສຳລັບນັກດົນຕີ; ເຄື່ອງດົນຕີ. ຄຳແນະນຳຂອງດາວິດ.¹ ຂໍຊົງຮັບຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ; ແລະຂໍຊົງຢຳນຶກພຣະອົງຈາກຄຳວົງວອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.² ຂໍຊົງສະຕັບຟັງຂ້າພະເຈົ້າແລະຊົງຕອບຂ້າພະເຈົ້າ; ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປັນເທົາໃນຄວາມລຳບາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະສ່ຽງພວກສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະການກົດຂີ່ຂອງຄົນຊົງ; ເຫດວ່າພວກເຂົານຳຄວາມທຸກໆມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແລະຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ.
⁴ ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າສັ່ນຢ້ານຢູ່ພາຍໃນ, ແລະຄວາມເປັນຕາຢ້ານຂອງຄວາມຕາຍໄດ້ຕົກມາເທິງຂ້າພະເຈົ້າ.⁵ ຄວາມຢ້ານແລະຄວາມສັ່ນເຊັ່ນມາເຫນືອຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຄວາມຢ້ານໄດ້ຖ້ວມລົ້ນຂ້າພະເຈົ້າ.
⁶ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ໂອ, ຂໍພຽງຂ້າພະເຈົ້າມີປົກດັງນົກພິລາບ! ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະບິນຫນີໄປແລະຢູ່ຢ່າງສະຫງົບ."⁷ ເບິ່ງເຖິງ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະບິນຫນີໄປໃຫ້ໄກ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະຝັກໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ເສລາ
⁸ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮີບໄປຍັງທີ່ກຳບັງໃຫ້ພົ້ນຈາກລົມແຮງກ້າແລະພາຍຸ.⁹ ຂ້າພະເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງເຜົາຜານພວກເຂົາ, ຂໍຊົງໃຫ້ພາສາຂອງພວກເຂົາດຸ້ນວາຍໄປ! ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນຄວາມຮຸນແຮງແລະຄວາມດຸ້ນວາຍໃນເມືອງ.
¹⁰ ພວກເຂົາຢ່າງເທິງກຳແພງເມືອງຢູ່ທັງເວັນທັງຄືນ; ແລະຄວາມຊົງຮ້າຍແລະຄວາມທຸກຮ້ອນຢູ່ໃນທຳມະກາງເມືອງນັ້ນ.¹¹ ຄົນຊົງຮ້າຍຢູ່ໃນທຳມະກາງເມືອງນັ້ນ; ການກົດຂີ່ແລະການຫລອກລວງບໍ່ໄດ້ຫາຍຈາກຫົນທາງຂອງເມືອງນັ້ນໄປເລີຍ.
¹² ເພາະບໍ່ແມ່ນສັດຕູທຶນາບູຊ່າຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະທຶນໄດ້ ແລະບໍ່ແມ່ນຜູ້ຖືກຊົງຂ້າພະເຈົ້າ; ຫີໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະລີ້ຕົວຈາກເຂົາ.¹³ ແຕ່ເປັນທ່ານ, ເປັນຜູ້ເທົາທຽມກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ເປັນເພື່ອນສະຫນິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁴ ເຮົາເຄີຍມີສາມະຄີທັມທີ່ຫນ້າຊື່ນໃຈດ້ວຍກັນ; ເຮົາເຄີຍຢ່າງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ອມກັບຝູງຊົນ.
¹⁵ ຂໍໃຫ້ຄວາມຕາຍມາເທິງພວກເຂົາໃນທັນທີ; ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາລົງໄປຍັງແດນຄົນຝຕາຍທັງເປັນ, ເປັນສະຖານທີ່ຄວາມຊົງຮ້າຍ, ຢູ່ໃນທຳມະກາງພວກເຂົາ.
¹⁶ ແຕ່ສຳຫລັບເຮົາ, ເຮົາຈະຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະຢາເວຈະຊົງຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນ.¹⁷ ໃນເວລາແລງ, ເວລາເຊົ້າແລະທ່ຽງ ເຮົາຮ້ອງທຸກແລະຄ້າຄວນ; ພຣະອົງຈະຊົງຟັງສ່ຽງຂອງເຮົາ.¹⁸ ພຣະອົງຈະຊ່ວຍຖັງຊີວິດຂອງເຮົາໃຫ້ປອດພິຍາຈາກສົງຄາມທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ, ເພາະບັນດາຄົນທີ່ຕໍ່ສູ່ເຮົາມີກັນຫລວງຫລາຍ.
¹⁹ ຂ້າພະເຈົ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງຄອບຄອງຈາກນິຣັນການ, ຈະຊົງສະຕັບຟັງແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອັບອາຍ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍປ່ຽນ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ຢ້ານກົວພຣະເຈົ້າ.
²⁰ ເພື່ອນຂອງເຮົາໄດ້ຍົກມືຂອງເຂົາຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ສະຫງົບກັບເຂົາ; ເຂົາບໍ່ເຄົາຮົບຕໍ່ຄຳສັນຍາທີ່ເຂົາເຄີຍເຮັດໄວ້.²¹ ຄຳເວົ້າຂອງເຂົາລືນເຫນືອນເນີຍ, ແຕ່ໃນໃຈຂອງເຂົາມີຄວາມເປັນສັດຕູ ຖ້ອຍຄຳຂອງເຂົາມຸ້ມນວນກວ່ານັ້ນ; ແຕ່ພວກເຂົາເປັນຄົນດາບທີ່ຖືກຊັກອອກມາແລ້ວ.
²² ຈົ່ງວາງພາລະຂອງທ່ານໄວ້ກັບພຣະຢາເວ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງຄ້າຈູທ່ານ; ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຍອມໃຫ້ຄົນຊອບທັມພາຍແພ້ເລີຍ.²³ ແຕ່ພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າ, ຈະຊົງໂຍນຄົນຊົງລົງສູ່ຊຸມແຫ່ງການຖືກທຳລາຍ; ພວກທີ່ກະຫາຍເລືອດແລະຫລອກລວງຈະມີຊີວິດຢູ່ເຖິງເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງຄົນອື່ນທົ່ວໄປ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະວາງໃຈໃນພຣະອົງ.

56 ¹ ສຳລັບຄະນະດົນຕີ; ສົງເຖິງໂຈນາດ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ເມື່ອຄົນພິລິສະຕິນຈັບລາວຢູ່ທີ່ກາດ. ຂໍຊົງເມດຕາແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າແດ່ ພຣະເຈົ້າ, ເພາະຜູ້ຄົນກຳລັງໂຈມຕີຂ້າພະເຈົ້າ! ບັນດາຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ່ຂ້າພະເຈົ້າໂຈມຕີຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດວັນຍັງຄຳ.² ພວກສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ບໍ່ຢາຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດວັນຍັງຄຳ; ເພາະພວກທີ່ຕໍ່ສູ່ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈອງຫອງມີກັນຫລວງຫລາຍ.
³ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານກົວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ.⁴ ໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຂ້າພະເຈົ້າສັນຣະເສີນ - ສຳລັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້; ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານ; ພຽງແຕ່ມະນຸດຈະເຮັດຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້?
⁵ ພວກເຂົາຕໍ່ສູ່ຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດວັນຍັງຄຳ; ພວກເຂົາຄິດແຕ່ປອງຮ້າຍຂ້າພະເຈົ້າ.⁶ ພວກເຂົາລວມຕົວກັນ, ພວກເຂົາລີ້ຊຸມກັນຊອມເບິ່ງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະພວກເຂົາຕິດຕາມທຸກຂັ້ນຕອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໄດ້ລໍຖ້າໂອກາດດີທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.
⁷ ຂໍຢາຊົງໃຫ້ພວກເຂົາຫນີພົ້ນຈາກການເຮັດຜິດ. ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍຊົງໂຍນຊົນຊາດທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.⁸ ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າການເດືອດຮ້ອນຕົກຖືກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະເກັບນ້ຳຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນກວດຂອງພຣະອົງ; ນ້ຳຕານັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນບັນທຶກຂອງພຣະອົງບໍ່?
⁹ ແລ້ວພວກສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈະຫັນກັບໄປໃນວັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະອົງ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ເຊັ່ນນີ້ວ່າ, ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ພາຍຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁰ ໃນພຣະເຈົ້າ - ຜູ້ຊົງຂ້າພະເຈົ້າສັນຣະເສີນຖ້ອຍຄຳ, ໃນພຣະຢາເວ-ຜູ້ຊົງຂ້າພະເຈົ້າສັນຣະເສີນຖ້ອຍຄຳ,¹¹ ໃນພຣະເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານ. ຜູ້ໃດຈະເຮັດຫຍັງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້?
¹² ຂ້າພະເຈົ້າ ຫນ້າທີ່ຈະເຮັດຕາມຄຳສັນຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງຢູ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າ; ຂ້າພະເຈົ້າຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະອົງ.¹³ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຖັງຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ຈາກຄວາມຕາຍ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກສາຕົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ລົ້ມ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າໃນຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງການມີຊີວິດ.

57 ສຳຫລັບນັກດົນຕີ; ສົງເຖິງທາຫາດ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ໃນເວລາທີ່ເພີນໄດ້ຫນ້າຈາກໂຊນ, ລີຢູ່ໃນຖ້ຳ.¹ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງເມດຕາຂ້າ້ນ້ອຍ, ຂໍຊົງເມດຕາຂ້າ້ນ້ອຍ, ເພາະຂ້າ້ນ້ອຍລີ້ພັນໃນພຣະອົງຈົນກວ່າຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທັງຫລາຍຜ່ານພົນໄປ. ຂ້າ້ນ້ອຍຢູ່ພາຍໃຕ້ປົກແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຈົນກວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນິຜ່ານພົນໄປ.

² ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຮ້ອງຫຼິ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງກະທຳທຸກສິ່ງເພື່ອຂ້າ້ນ້ອຍ.³ ພຣະອົງຈະຊົງສົງຄວາມຊ່ວຍເຫລືອມາຈາກຝ່າສະຫວັນແລະຊ່ວຍຂ້າ້ນ້ອຍໃຫ້ພົ້ນພັນ, ພຣະອົງຊົງໃຈຮ້າຍບັນດາຜູ້ທີ່ກົດຂີ່ຂ້າ້ນ້ອຍ. ເສລາ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງສັງສາຍຕາແຫ່ງຄວາມຮັກແລະຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະອົງມາຍັງຂ້າ້ນ້ອຍ.

⁴ ຊີວິດຂອງຂ້າ້ນ້ອຍຢູ່ທ່າມກາງເຫລົາສົງ; ຂ້າ້ນ້ອຍຢູ່ທ່າມກາງບັນດາຜູ້ທີ່ຜ່ອມຈະກັດກິນຂ້າ້ນ້ອຍ. ຂ້າ້ນ້ອຍຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ແຂ້ວຂອງເຂົາເປັນຫອກແລະລູກທະນູ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ລືນຂອງເຂົາເປັນດາບຄົມ.⁵ ຂ້າ້ນ້ອຍ ຂໍຊົງເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງເຫນືອຝ່າສະຫວັນ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ, ຂໍສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງຢູ່ເຫນືອທັງແຜ່ນດິນໂລກ.

⁶ ພວກເຂົາກາງຕາຫນ່າງດັກຈັບຂ້າ້ນ້ອຍ; ຂ້າ້ນ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ທຸກໃຈ. ພວກເຂົາໄດ້ຊຸດຊຸມພາງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຂ້າ້ນ້ອຍ. ແຕ່ພວກເຂົາກັບຕິກລົງໄປກາງຊຸມນັ້ນເສຍເອງ! ເສລາ

⁷ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ໃຈຂອງຂ້າ້ນ້ອຍຫມັ້ນຄົງ, ໃຈຂອງຂ້າ້ນ້ອຍຫມັ້ນຄົງ; ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຮ້ອງເພງ, ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຮ້ອງສັນຣະເສີນ.⁸ ຈິດໃຈຂອງຂ້າ້ນ້ອຍເອີຍ; ຈິງຕື່ນເຖິດ, ພົນໃຫຍ່ແລະພົນເຂົາຄູ່; ຈິງຕື່ນເຖິດ ຂ້າ້ນ້ອຍຈະປຸກຕາເວັນໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁹ ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຮ້ອງສັນຣະເສີນພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ, ທ່າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ; ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນພຣະອົງທ່າມຊົນຊາດທັງຫລາຍ.¹⁰ ເພາະຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງໃຫຍ່ຍິ່ງ ສູງເຖິງຝ່າສະຫວັນ; ແລະຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະອົງສູງເຖິງເມກ.¹¹ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂໍຊົງເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງເຫນືອຝ່າສະຫວັນ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ, ຂໍພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງເຫນືອທັງແຜ່ນດິນໂລກ.

58 ສຳຫລັບນັກດົນຕີ; ສົງເຖິງທາເດດ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.

¹ ພວກທ່ານທີ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງເວົ້າຢ່າງຊອບທັມບໍ່? ທ່ານພິພາກສາປະຊາຊົນຢ່າງກວ້າງໃຈທັມບໍ່? ² ບໍລິເວນ ທ່ານກະທຳການຊົ່ວຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານ; ທ່ານປ່ອຍການທາຣຸນອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນດ້ວຍມືຂອງທ່ານ.

³ ຄົນຊົ່ວກໍ່ເຮັດຜິດມາຕະຫລອດແມ່ນຕອນທີ່ພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃນທ້ອງ; ພວກເຂົາເຮັດຜິດໄປແລະເວົ້າຂີ້ຕົວະມາແຕ່ເກີດ.⁴ ພິດຂອງພວກເຂົາເປັນດັງພິດ; ພວກເຂົາເປັນດັງພິດຕູຫຼິ້ນວກທີ່ປິດຕູຂອງມັນ,⁵ ທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ສຽງຂອງຫມັ້ງ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະມີຄວາມຊ່ຽວຊານພຽງໃດ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ.

⁶ ຂໍຊົງຫັກແຂ້ວໃນປາກຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າ; ຂໍຊົງຫັກແຂ້ວໃຫຍ່ຂອງສິ່ງຫນຸ່ມ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ.⁷ ຂໍໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍສະຫລາຍໄປດັງນ້ຳທີ່ໄຫລອອກ; ເມື່ອພວກເຂົາຍິ່ງລູກທະນູຂອງພວກເຂົາອອກໄປ, ຂໍໃຫ້ມັນເປັນດັງລູກທະນູທີ່ເຮັດປະໂຫຍດ.⁸ ຂໍໃຫ້ເຂົາດັງຫອຍທາກທີ່ສະຫລາຍແລະຕາຍໄປ, ດັງເດັກແຮກເກີດທີ່ຍັງບໍ່ເຖິງກຳໜົດເກີດຂອງຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນແສງຕາເວັນ.

⁹ ກ່ອນທີ່ຫມັ້ງຂອງເຈົ້າຮູ້ສຶກຮ້ອນຈາກເປວໄຟທີ່ໄຫມ້ຕື່ນຫນາມ, ທັງຫນາມສິດແລະຫນາມທີ່ໄຫມ້ເປັນເປວໄຟ, ພຣະອົງກໍ່ຈະຊົງໂກດຮ້າຍເຂົາໄປດ້ວຍພາຍຸຫມຸນ.¹⁰ ຄົນຊອບທັມຈະຍິນດີເມື່ອເຂົາເຫັນການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ; ເຂົາຈະລ້າງຕີນຂອງເຂົາໃນເລືອດຂອງຄົນຊົ່ວ,¹¹ ດັງນັ້ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະກ່າວວ່າ, "ມີບ່າເຫມັດ, ສຳຫລັບຄົນຊອບທັມ; ມີພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພິພາກສາແຜ່ນດິນໂລກ."

59 ¹ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້າ້ນ້ອຍຈາກພວກສັດຕູຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ ຂໍຊົງຕັ້ງຂ້າ້ນ້ອຍໄວ້ເທິງສູງໂກຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້າ້ນ້ອຍ² ຂໍຊົງຮັກສາຂ້າ້ນ້ອຍໃຫ້ປອດພິພາກບັນດາຜູ້ເຮັດຜິດບາບ ແລະຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າ້ນ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກຄົນທີ່ຫົວເລືອດ.

³ ເບິ່ງເຖິດ, ເພາະພວກເຂົາລັກຊັ້ມຖ້ຳເອົາຊີວິດຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ. ພວກຄົນເຮັດຊົ່ວທີ່ມີອຳນາດຮ່ວມຫົວກັນຕໍ່ສູ້ຂ້າ້ນ້ອຍ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພາະເຫດການບາບຂອງຂ້າ້ນ້ອຍຫລືຄວາມຜິດຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ.⁴ ພວກເຂົາຕຽມແລ່ນໃສ່ຂ້າ້ນ້ອຍແມ່ນວ່າຂ້າ້ນ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຜິດ; ຂໍຊົງຕື່ນຂຶ້ນແລະຊົງຊ່ວຍຂ້າ້ນ້ອຍແລະຊົງຫລຽວເບິ່ງ.

⁵ ຂ້າແຕ່, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າອົງຈອມໂຍທາຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນແລະລົງໂທດບັນດາຊົນຊາດທັງຫມົດ; ຂໍຢ່າຊົງເມດຕາຕໍ່ບັນດາຄົນທໍຣະຍົດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຄົນໃດເລີຍ. ເສລາ

⁶ ພວກເຂົາກັບມາໃນຕອນແລງ, ພວກເຂົາເຫົ້າຫອນຄືຫມາແລະເລາະໄປຮອບເມືອງ.⁷ ເບິ່ງເຖິດ, ພວກເຂົາເວົ້າບໍ່ມ່ວນອອກມາດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ; ດາບກໍ່ຢູ່ໃນອິມສິບປາກຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ໃຜຈະໄດ້ຍິນພວກເຮົາ?"

⁸ ຂ້າແຕ່ພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງຫົວຂວັນພວກເຂົາ, ພຣະອົງຊົງຫົວເຍາະເຍີຍບັນດາຊົນຊາດທັງຫມົດ.⁹ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນກຳລັງຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ; ຂ້າ້ນ້ອຍຈະເຝົ້າເບິ່ງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງເປັນປ້ອມປ້ອງກັນທີ່ສູງຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ.

¹⁰ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ ຈະຊົງມາພົບຂ້າ້ນ້ອຍດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ຂ້າ້ນ້ອຍເບິ່ງເຫັນຄວາມປຣາຖນາຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ ຢູ່ເທິງພວກສັດຕູຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ. ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນໄລ່ຂອງຂ້າ້ນ້ອຍທັງຫລາຍ¹¹ ຂໍຢ່າຊົງສັງຫານພວກເຂົາເສຍ, ຫລືຢ້ານວ່າຊົນຊາດຂອງຂ້າ້ນ້ອຍຈະລືມ. ຂໍຊົງໃຫ້ພວກເຂົາກະແຈກກະຈາຍໄປດ້ວຍພະລັງອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງໃຫ້ພວກເຂົາລືມລົງ.

¹² ເພາະບາບຈາກປາກຂອງພວກເຂົາ ແລະເພາະຖ້ອຍຄຳຈາກອິມສິບປາກຂອງພວກເຂົາ, ຂໍຊົງໃຫ້ພວກເຂົາຕິດກັບໂດຍຄວາມໂຮ້ອດຂອງພວກເຂົາ, ແລະເພາະບັນດາການແຊ່ງສາບແລະການຂີ້ຕົວຂອງພວກເຂົາເປັນອອກມານັ້ນ.¹³ ຂໍຊົງເຜົາຜານພວກເຂົາໂດຍຄວາມໃຈຮ້າຍ, ຂໍຊົງເຜົາຜານພວກເຂົາຈົນພວກເຂົາຈະບໍ່ມີເຫລືອອີກຕໍ່ໄປ; ຂໍຊົງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງປົກຄອງເຫນືອຢາໂຄບແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ. ເສ ລາ

¹⁴ ພວກເຂົາກັບມາໃນຕອນແລງ, ພວກເຂົາເຫົ້າຫອນຄືຫມາແລະເລາະໄປຮອບເມືອງ.¹⁵ ເຂົາເລາະລຽບເບິ່ງຫາອາຫານ ແລະຖ້າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກິນອີ່ມກໍ່ຄູ່ເຫົ້າເຫມືອນຫມາ.

¹⁶ ແຕ່ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຮ້ອງເພງເຖິງພຣະກຳລັງຂອງພຣະອົງ, ແລະໃນຍາມເຊົ້າ ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຮ້ອງເພງກ່ຽວກັບຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນປ້ອມປ້ອງກັນທີ່ສູງຂອງຂ້າ້ນ້ອຍແລະຊົງເປັນທີ່ລືພັນໃນວັນແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ.¹⁷ ຂ້າແຕ່, ພຣະກຳລັງຂອງພຣະອົງ, ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຮ້ອງສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະອົງ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນປ້ອມປ້ອງກັນທີ່ສູງ, ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງຂ້າ້ນ້ອຍ.

60 ¹ ສຳຫລັບນັກດົນຕີ; ສົງເຖິງຊູຊານ ອິດົບ. ຄຳແນະນຳຂອງດາວິດ, ເພື່ອການສັງສອນ. ໃນເວລາທີ່ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບ ອາລາມ ນາຮາລຽມ ແລະກັບ ອາລາມ ໂຊບາ, ແລະ ຈອດ ກັບມາແລະຂ້າສິບສອງພັນຄົນທີ່ຮ່ອມພູເກືອ. ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງປະຖິ້ມຂ້າ້ນ້ອຍທັງຫລາຍ; ພຣະອົງຊົງທຳລາຍແນວປ້ອງກັນຂອງຂ້າ້ນ້ອຍທັງຫລາຍ; ດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້າຍ; ພົນຄົນຂ້າ້ນ້ອຍຂຶ້ນໃຫມ່.

²ພຣະອົງໄດ້ໂກດຮ້າຍພວກຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງຮືບຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍອີກຄັ້ງເຖິງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນສັນສະເຫຼືອນ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈົກມັນອອກຈາກກັນ ຂໍຊົງຮັກສາຮອຍແຍກນັ້ນເຖິງ ເພາະມັນສັນສະເຫຼືອນ. ³ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເຫັນບັນດາສິ່ງທີ່ຍາກລຳບາກ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍດື່ມເຫລືອລະບຸນແຫ່ງຄວາມໂຊເຊ.

⁴ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງຖືກຫຼົງໄວ້ເພື່ອສະແດງເຖິງການຕໍ່ຕ້ານບັນດາຜູ້ຖືທະນູ. ເສລາ¹ເພື່ອບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊຸມ, ຂໍຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍດ້ວຍມືຂວາຂອງພຣະອົງແລະຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ.

⁶ພຣະເຈົ້າກ່າວດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງວ່າ, "ເຮົາຈະຍິນດີ; ເຮົາຈະແບ່ງເມືອງ ຊິເຄມ ແລະແບ່ງຮ່ອມພູເຂົາ ເມືອງສູໂຄດອອກ. ⁷ກິເລອາດເປັນຂອງເຮົາ ແລະມານາເຊເປັນຂອງເຮົາ; ເອຟຣາອິມກໍເປັນຫມວກປ້ອງກັນຫົວຂອງເຮົາ; ຢູດາຍເປັນຕະບອງແຫ່ງຮາຊອຳນາດຂອງເຮົາ.

⁸ໂມອາບເປັນອ່າງລ້າງສ່ວຍຂອງເຮົາ; ເຮົາໂຍນເກີບຂອງເຮົາລົງເທິງເອໂດມ; ເຮົາຈະໂຕ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມມີຊັບເຫນືອຝີສະເຕິນ. ⁹ຜູ້ໃດຈະນຳຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປຍັງເມືອງທີ່ແຂງແກ່ນ? ຜູ້ໃດຈະນຳຂ້ານ້ອຍໄປຍັງເອໂດມ?

¹⁰ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະຕິເສດຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍແລ້ວບໍ່? ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງໄປຮັບກັບກອງທັບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍອີກບໍ່? ¹¹ຂໍຊົງຜູກປຸກປະທານຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແກ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເພື່ອຕໍ່ຕ້ານສັດຕູ, ເພາະຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງມະນຸດໃຊ້ການຫຍັງບໍ່ໄດ້. ¹²ເຮົາຈະມີຊັບຊະນະດ້ວຍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຈະຊົງຢຽບພວກສັດຕູຂອງເຮົາລົງ.

61 ¹ສຳລັບນັກດິນຕຣີ; ກ່ຽວກັບເຄື່ອງຫລິ້ນດິນຕຣີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ຂໍຊົງຟັງສຽງຮ້ອງຫາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ; ຂໍຊົງຟັງຄຳພາວັນນາອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍ. ²ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງຫາພຣະອົງຈາກທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກເມື່ອຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍອ່ອນແຮງໄປ; ຂໍຊົງນຳຂ້ານ້ອຍໄປຍັງໂງ່ນຫີນທີ່ສູງກວ່າຂ້ານ້ອຍ. ³ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ລືຜ່າຍສຳລັບຂ້ານ້ອຍ, ຊົງເປັນຫໍຄອຍແຂງແກ່ນຈາກສັດຕູພວກນັ້ນ.

⁴ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງເປັນນິດ, ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍລືຜ່າຍຢູ່ພາຍໃຕ້ທີ່ກຳບັງແຫ່ງປົກຂອງພຣະອົງ. ເສລາ⁵ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ເພາະພຣະອົງຊົງຟັງຄຳສັນຍາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານມຸ່ງຂອງຜູ້ທີ່ຍິກຍ້ອງພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ.

⁶ພຣະອົງຈະຊົງຖືມອາຍຸຍືນຍາວຂອງພະຣາຊາ; ປີເດືອນຂອງທ່ານຈະຍືນຍານໄປຫລາຍຊົດອາຍຸ. ⁷ທ່ານຈະດຳລົງຢູ່ຊ້ອງຫນ້າຂອງພຣະເຈົ້າເປັນນິຣັນ.

⁸ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງສັນຣະເສີນແດ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງເປັນນິດ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັນຍາຂອງຂ້ານ້ອຍທຸກວັນ.

62 ¹ສຳລັບນັກດິນຕຣີ; ຫລັງຈາກລັກສະນະຂອງ ຂ້ານ້ອຍສະຖິບຄອຍພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ຄວາມຝັນຂອງຂ້ານ້ອຍມາຈາກພຣະອົງ²ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນຊົງເປັນສີລາແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງເປັນປ້ອມປ້ອງກັນທີ່ສູງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວເລີຍ.

³ດິນນານປານໃດ, ພວກເຈົ້າທັງຫມົດ, ຈະໂຈມຕີຄົນຫນຶ່ງ, ຈົນເຈົ້າສາມາດຈັບເຂົາລົງດັ່ງກຳແພງທີ່ເພັງ? ⁴ພວກເຂົາປົກສາກັບທ່ານ ພຽງເພື່ອຈະພາທ່ານລົງມາຈາກຕຳແໜ່ງອັນຊົງກຽດຂອງທ່ານ; ພວກເຂົາຮັກໃນການເຫລົ້າເລື່ອງຂີ້ຕົວະ, ພວກເຂົາອວຍພອນທ່ານດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາປ້ອຍດຳທ່ານ. ເສລາ

⁵ຂ້ານ້ອຍສະຖິບຄອຍພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ເພາະຄວາມຫວັງຂອງນ້ອຍຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ເທິງພຣະອົງ. ⁶ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນຊົງເປັນສີລາແລະຄວາມຝັນຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງຊົງເປັນປ້ອມປ້ອງກັນທີ່ສູງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ.

⁷ດ້ວຍພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຝັນແລະກຽດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ສີລາແຫ່ງກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍແລະທີ່ລືຜ່າຍຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ ປະຊາຊົນເອີຍ. ⁸ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ, ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຈົ່ງລະບາຍຄວາມໃນໃຈຂອງທ່ານຕໍ່ພຣະອົງ; ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນທີ່ລືຜ່າຍສຳລັບເຮົາ. ເສລາ

⁹ແນ່ນອນ ບັນດາຄົນຖານະຕຳກຳອານີຈົ່ງ ບັນດາຄົນຖານະສູງກໍເປັນເລື່ອງບໍ່ຈິງ; ພວກເຂົາແທບບໍ່ມີນ້ຳຫນັກເລີຍເທິງຕາຊັງ; ເມື່ອໄດ້ຊັງພ້ອມກັນ, ພວກເຂົາກໍເປົ່າກ່າວລົມຫາຍໃຈ. ¹⁰ຢາວາງໃຈໃນການບິບບັງຄັບຫລີກນາປຸ້ນ; ແລະຢາຫວັງລົມໆ ແລ້ງໆ, ໃນຄວາມລຳ້ລວຍເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ເກີດຜົນ; ຢາປົກໃຈຂອງເຈົ້າເທິງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹¹ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າກ່າວຫລາຍກວ່າຫນຶ່ງຄັ້ງ: ວ່າຮິດອຳນາດເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹²ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຜົນທະສັນຍາເປັນຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຊົງຕອບແທນທຸກຄົນຕາມສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້.

63 ¹ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ, ໃນເວລາທີ່ເພີນກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມມືດມົດຂອງຍຸດທະສາດ. ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ! ຂ້ານ້ອຍຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງຢ່າງຮ້ອນຮົ່ນ, ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກະຫາຍຫາພຣະອົງ, ແລະເນື້ອຫນັງຂອງຂ້ານ້ອຍປຣາຖນາຫາພຣະອົງໃນດິນແດນທີ່ແຫ້ງແລ້ງແລະອ່ອນລ້າທີ່ຂາດນ້ຳລໍ້ຊ້ຽງ. ²ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈົ່ງໄດ້ຫລຽວເບິ່ງພຣະອົງໃນພຣະວິຫານເພື່ອເຫັນຮິດອຳນາດແລະພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ.

³ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດີກວ່າຊີວິດ, ຮິມສົບປາກຂອງຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງ. ⁴ເຊັ່ນນັ້ນແຫລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍຄຳໂມທະນາແດ່ພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່; ຂ້ານ້ອຍຈະຊູມືຂອງຂ້ານ້ອຍໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

⁵ຊົງຈະເປັນເຫມືອນຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ກິນມື້ທີ່ມີໄຂກະດູກແລະໄຂມັນ; ຮິມສົບປາກຂອງຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຊືນຍານ, ⁶ເມື່ອຂ້ານ້ອຍລະນຶກເຖິງພຣະອົງ, ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ເທິງຫີນອນແລະຄິດເຖິງພຣະອົງຕະຫລອດທັງຄືນ.

⁷ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຊືນຊົມຍິນດີພາຍໃຕ້ຮິມປົກຂອງພຣະອົງ. ⁸ຂ້ານ້ອຍຕິດຝັນຢູ່ກັບພຣະອົງ; ມືຂວາຂອງພຣະອົງຊົງຮັກສາຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃຫ້ປອດຝ່ຍ.

⁹ແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຫາທາງທຳລາຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍຈະລົງໄປຍັງທີ່ເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ¹⁰ພວກເຂົາຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ບັນດາພວກທີ່ມີຂອງພວກເຂົາຖືດາບ, ແລະພວກເຂົາຈະກາຍເປັນອາຫານຂອງພວກຫມາຈົ່ງຈອກ.

¹¹ແຕ່ພະຣາຊາຈະຊົງຍິນດີໃນພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນທີ່ສາບານໂດຍຮ້າງພຣະເຈົ້າຈະພາກພູມໃຈໃນພຣະອົງ, ແຕ່ປາກຂອງບັນດາຄົນເວົ້າຂີ້ຕົວະຈະຖືກງັບໄວ້.

64 ສຳລັບນັກດິນຕຣີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ¹ຂໍຊົງຟັງສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງຟັງສຽງຮ້ອງທຸກຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງປົກປ້ອງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ຈາກຄວາມຢ້ານກົວພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ. ²ຂໍຊົງເຊື່ອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ຈາກການວາງແຜນລັບຂອງພວກຄົນເຮັດຊົວ, ຈາກການເຈາະຈາຂອງບັນດາຜູ້ເຮັດຄວາມຜິດປາບ.

³ພວກເຂົາໄດ້ຝຶກຝົນລົນຂອງພວກເຂົາຄົມດັງດາບ; ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຄໍາຂົມຂຶ້ນເລັ່ງມາຢ່າງລູກທະນູ, ມີຄໍາເວົ້າທີ່ຂົມຂຶ້ນ,⁴ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິງບາງຄົນ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດຈາກທີ່ລັບ; ພວກເຂົາຍິງໃສ່ເຂົາໃນທັນທີແລະບໍ່ຢ້ານກົວຫຍັງເລີຍ.

⁵ພວກເຂົາໃຫ້ກໍາລັງໃຈພວກເຂົາເອງໃນແຜນຊົງ; ພວກເຂົາສຸມຫົວເວົ້າກັນຢ່າງລັບໆເພື່ອວາງກັບດັກ; ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ໃຜຈະເຫັນເຮົາໄດ້?"⁶ພວກເຂົາຄິດຄົ້ນແຜນຊົງທັງຫລາຍຂຶ້ນມາ; "ເຮົາເຮັດສໍາເລັດແລ້ວ" ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ. ເປັນແຜນການທີ່ດີເລີດ ຄວາມຄິດພາຍໃນແລະຈິດໃຈຂອງມະນຸດນັ້ນ ຊ່າງເລິກລັບບໍ່ມີໃຜຢັ້ງຢືນໄດ້ເລີຍ.

⁷ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຍິງທະນູໃສ່ພວກເຂົາ, ເຂົາຈະບາດເຈັບດ້ວຍທະນູຂອງພຣະອົງ ໃນທັນທີ.⁸ພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສະດຸດ, ໃນເມື່ອລົນຂອງພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ ພວກເຂົາເອງ, ທຸກຄົນທີ່ເຫັນພວກເຂົາພາກັນແກ່ງຫົວ.⁹ແລ້ວປະຊາຊົນທັງຫມົດຈະຢ້ານກົວ ແລະຈະປະກາດເຖິງພຣະອາຊີກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະຄິດຢ່າງສະຫລາດເຖິງສິ່ງຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທໍາ.

¹⁰ຄົນຊອບຫັມຍິນດີໃນພຣະຢາເວແລະຈະລີ້ພ້ຽມໃນພຣະອົງ; ຄົນທີ່ມີໃຈທ່ຽງຫັມທັງຫມົດຈະພາກພູມໃຈໃນພຣະອົງ.

65 ¹ສໍາລັບນັກດົນຕີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນ. ບົດເພງຂອງດາວິດ.²ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໃນຊີໂອນ, ການສັນຣະເສີນຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍລໍຄອຍ ຖ້າພຣະອົງ; ຄໍາສັນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະມີຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຜູ້ຊົງຕອບຄໍາພາວັນນາອະທິຖານ, ເນື້ອຫນັງທັງຫມົດຈະມາຍັງພຣະອົງ.

³ຄວາມຜິດບາບຊະນະເຫນືອຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ; ສ່ວນຄວາມຜິດບາບຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ພຣະອົງກໍຊົງອະພິຍໃຫ້ຫມົດສິນ.

⁴ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກແລະນໍາມາໃກ້ພຣະອົງກໍເປັນສຸກ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ໃນບໍລິເວນທີ່ປະສົບຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະອົມບໍລິບູນດ້ວຍຂອງດີ ແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ ພຣະວິຫານສັກສິດຂອງພຣະອົງ ໂອຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.

⁵ພຣະອົງຈະຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມຊອບຫັມ ໂດຍການກະທໍາທີ່ຫນ້າອັສະຈັນ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຄວາມຫມັ້ນໃຈຂອງບັນດາທີ່ສຸດປາຍທັງ ຫມົດ ຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະຂອງຄົນທີ່ຢູ່ໄກຝາກທະເລ.

⁶ເພາະພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງສ້າງພູເຂົາໃຫ້ຫມັ້ນຄົງ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງຄາດດ້ວຍພຣະກໍາລັງ.⁷ຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງລະງັບສ່ຽງອີກກະທຶກຂອງທະເລ, ສ່ຽງອີກກະທຶກຂອງຄືນທະເລອັນປັນປ່ວນສະຫງົບລົງ, ສ່ຽງອີກກະທຶກຂອງປະຊາຊົນທັງຫລາຍມີດຽວບ.

⁸ບັນດາຜູ້ຢູ່ໃນທີ່ໄກຂອງສັນແຜ່ນດິນໂລກກໍຢ້ານກົວຕໍ່ຂໍ້ມູນສຸດແຫ່ງພຣະອາຊີກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງກະທໍາໃຫ້ຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກຊືນ ບານ.⁹ພຣະອົງສະເດັດມາຊົງຊ່ວຍເຫລືອແຜ່ນດິນໂລກ; ຊົງຫົດນ້ຳໃຫ້ແກ່ມັນ; ພຣະອົງຊົງກະທໍາໃຫ້ອຸດົມຍິງດ້ວຍແມ່ນ້ຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ຊົງມີນ້ຳເຕັມ ພຣະອົງຊົງຈັດຫາເຂົາໃຫ້ແກ່ມະນຸດເມື່ອຕອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັດຕຽມແຜ່ນດິນໂລກໄວ້.

¹⁰ພຣະອົງຊົງຫົດນ້ຳຕາມຮອຍໄຖຂອງມັນຢ່າງອຸດົມສົມບູນ; ແລະໃຫ້ຮອຍໄຖນັ້ນຮາບລົງ; ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ມັນອ່ອນນຸ້ມດ້ວຍເມັດຝົນ; ພຣະອົງຊົງ ອວຍພອນເມັດຫຼືອກຂຶ້ນເທິງດິນ.¹¹ພຣະອົງຊົງໃສ່ມົງກຸດປີເດືອນດ້ວຍຄວາມດີຂອງພຣະອົງ; ຫິນທາງທັງຫລາຍທີ່ຮຸກຮ້າຂອງພຣະອົງຜ່ານໄປກໍມີຄວາມ ໄພຍູນຢຶດລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.¹²ທຶງຫຍ້າໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານກໍມີນ້ຳຫມອກຍ້ອຍ, ແລະເນີນເຂົ້າທັງຫລາຍຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

¹³ທຶງຫຍ້າທັງຫລາຍຖືກຄຸມດ້ວຍຝູງແປ້ແກະ; ຮ່ວມພູທັງຫລາຍຕ່າງຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍເຂົ້າ ພວກເຂົາໂຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊືນບານ ແລະພວກເຂົາຮ້ອງ ລໍາທໍາເພງ.

66 ສໍາລັບນັກດົນຕີ. ບົດເພງ, ສັນຣະເສີນ.¹ແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດເອີຍ, ຈົງເຮັດສ່ຽງຊືນບານແຕ່ພຣະເຈົ້າ;²ຈົງຮ້ອງເພງເຖິງພຣະສີຣີແຫ່ງພຣະນາມ ຊື່ພຣະອົງ; ຈົງເຮັດໃຫ້ການສັນຣະເສີນຂອງພຣະອົງມີສະຖາຣາສີ.

³ຈົງທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ "ບັນດາການກະທໍາຂອງພຣະອົງນັ້ນຫນ້າອັສະຈັນພຽງໃດ ໂດຍຄວາມຍິງໃຫຍ່ແຫ່ງອິທານຸພາບຂອງພຣະອົງ, ບັນດາສັດຕູຂອງພຣະອົງຈະຍອມຕໍ່ພຣະອົງ.⁴ແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດຈະນະມັສະການພຣະອົງ, ແລະຈະຮ້ອງເພງແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະຮ້ອງເພງແຕ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ເສລາ*.

⁵ຈົງມາແລະເບິ່ງການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ກິຈະການຂອງພຣະອົງທີ່ຊົງກະທໍານັ້ນອັສະຈັນທໍາມາກາງບັນດາລູກຂອງມະນຸດ.⁶ພຣະອົງຊົງປ່ຽນທະເລໃຫ້ ເປັນດິນແຫ້ງ; ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງຂ້າວາມຜ່ານແມ່ນ້ຳໄປ ທີ່ນັ້ນເຮົາໄດ້ຍິນດີໃນພຣະອົງ.⁷ພຣະອົງຊົງປົກຄອງດ້ວຍອິທານຸພາບຂອງພຣະອົງເປັນນິດ; ສາຍຕາ ຂອງພຣະອົງເຝົ້າສັງເກດບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍຢູ່ ຢ່າໃຫ້ພວກກະບົດຍົກຍ້ອງຕື່ນເອງເລີຍ. ເສລາ

⁸ປະຊາຊົນເອີຍ ຈົງຖວາຍຄໍາຢ້ອງຍໍສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຈົງໃຫ້ສ່ຽງສັນຣະເສີນພຣະອົງເປັນທີ່ໄດ້ຍິນ.⁹ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຮົາຢູ່ທໍາມາກາງຄົນເປັນແລະບໍ່ ຊົງຍອມໃຫ້ຕື່ນຂອງເຮົາພະລາດຊິນ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າເພາະ ພຣະອົງຊົງລອງໃຈຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.

¹⁰ຂ້າແຕ່, ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງທົດສອບພວກຂ້ານ້ອຍ; ດັ່ງທົດສອບເຖິງ.¹¹ພຣະອົງໄດ້ຊົງນໍາຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເຂົ້າໄປໃນຕາຂ່າຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງພາ ຣະຫນັກໄວ້ເທິງຫລັງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.¹²ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຜູ້ຄົນຂັບຮົດແລ່ນທັບຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ; ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງລຸຍນ້ຳລຸຍໄຟ, ແຕ່ພຣະອົງ ໄດ້ຊົງນໍາຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເຂົ້າມາສູ່ຫີກວ້າງໃຫຍ່.

¹³ຂ້ານ້ອຍຈະມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ; ຜ່ອມດ້ວຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວຄໍາສັນຍາຕໍ່ພຣະອົງ¹⁴ຊົງຮິມສືບປາກຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັນຍາ ແລະປາກຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວໄວ້ເມື່ອຕອນທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກໃຈ.¹⁵ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແຕ່ພຣະອົງທີ່ມີໄຂມັນສັດຜ່ອມກັບກິນ ຫອມຂອງບັນດາແກະໂຕຜູ້; ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍດ້ວຍງົວແລະແປ້ທັງຫລາຍ. ເສລາ

¹⁶ບັນດາຜູ້ທີ່ຢາກເກງພຣະເຈົ້າເອີຍ, ຈົງມາແລະຝັງເຖິດ, ແລະເຮົາຈະປະກາດເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທໍາເພື່ອຈິດໃຈຂອງເຮົາ.¹⁷ເຮົາໄດ້ຮ້ອງຕໍ່ພຣະອົງ ດ້ວຍປາກເຮົາ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຮັບການສັນຣະເສີນດ້ວຍລົນຂອງເຮົາ.¹⁸ຖ້າເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມບາບພາຍໃນໃຈຂອງເຮົາ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງ ຝັງສ່ຽງຂອງເຮົາ.

¹⁹ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສ່ຽງຂ້ອຍແນ່ນອນ; ພຣະອົງໃສ່ໃຈຕໍ່ຄໍາພາວັນນາອະທິຖານຂອງຂ້ອຍ.²⁰ສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ບໍ່ຊົງຫັນຫນີໄປຈາກ ຄໍາພາວັນນາອະທິຖານຂອງຂ້ອຍ ຫລືຫັນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄໍາສັນຍາຂອງພຣະອົງໄປຈາກຂ້ອຍ.

67 ¹ສໍາລັບນັກດົນຕີ; ກ່ຽວກັບເຄື່ອງດົນຕີທັງຫລາຍ. ບົດເພງສັນຣະເສີນ. ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງເມດຕາຕໍ່ພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະຊົງອວຍພອນພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງໃຫ້ພຣະພັກຂອງພຣະອົງທ່ຽງມາເຫນືອພວກຂ້ານ້ອຍ ເສ ລາ²ເພື່ອຫົວຫຼັງໂລກນີ້ຈະຮູ້ຈັກພຣະປະສົງ, ແລະຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຮູ້ ຈັກໃນທໍາມາກາງປະຊາຊົນທັງຫມົດ.

³ຂໍໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍສັນຣະເສີນພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າ; ໃຫ້ຄົນທັງປວງສັນຣະເສີນພຣະອົງ.⁴ໂອ, ຂໍໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍຍິນດີແລະຮ້ອງເພງດ້ວຍ ຄວາມຊືນບານ, ເພາະພຣະອົງຈະຊົງພິພາກສາຊົນຊາດທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມຍຸຕິທັມແລະປົກຄອງເຫນືອຊົນຊາດທັງຫລາຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເສລາ

⁵ຂໍໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫຼາຍສັນຮະເສີນພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ; ຂໍໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫມົດສັນຮະເສີນພຣະອົງ.⁶ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ເກີດຜົນຂອງມັນ ແລະພຣະເຈົ້າ, ຄືພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ໄດ້ຊົງອວຍພອນເຮົາ.
⁷ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອວຍພອນແກ່ພວກເຮົາ, ແລະທັງສຸດປາຍທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຖວາຍພຣະກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະອົງ.

68 ¹ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງລຸກຂຶ້ນ ໃຫ້ບັນດາສັດຕູຂອງພຣະອົງກະຈາຍໄປ ໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ກຽດຊັງພຣະອົງໄປຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ²ຄວັນຖືກຂັບໄປສັນໃດ ກໍ່ຂໍ
ຊົງໄລ່ພວກເຂົາໄປສັນນັ້ນ ຂີ້ເສຍເປື້ອນຕໍ່ຫນ້າໄຟສັນໃດ ກໍ່ຂໍໃຫ້ຄົນຊົດພິນາດຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າສັນນັ້ນ³ແຕ່ຂໍໃຫ້ຄົນຊອບທັມຍິນດີ ໃຫ້ເຂົາຍິນດີ
ສຸກໃຈ ຢູ່ຊ້ອງຫນ້າພຣະອົງ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຊົມຊື່ມຍິນດີແລະມີຄວາມສຸກ.
⁴ຈົງຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະເຈົ້າ, ຈົງຮ້ອງສັນຮະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ! ຈົງສັນຮະເສີນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງເຄື່ອນຜ່ານທີ່ຮ່ອມພູເຂົາຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ! ພຣະຢາເວຄືພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ! ຈົງຊົມຊື່ມຍິນດີຢູ່ຊ້ອງຫນ້າ ພຣະອົງເຖິດ!⁵ພໍ່ຂອງເດັກກໍ່ຜ້າ, ຜູ້ພິພາກສາຂອງບັນດາຍິງຫມາຍ, ຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຢູ່
ສະຖິດຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ.⁶ພຣະເຈົ້າຊົງເອົາຄົນເປົ່າປ່ຽວໄປໄວ້ໃນຄອບຄົວທັງຫຼາຍ; ພຣະອົງຊົງນຳບັນດາຊະເລີຍອອກມາດ້ວຍການຮ້ອງເພງ; ແຕ່
ພວກກະບົດອາສັຍໃນແຜ່ນດິນທີ່ເປົ່າປ່ຽວ.
⁷ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດນຳຫນ້າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອອກໄປ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງນຳຂະບວນເດີນຜ່ານຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ເສລາ⁸ແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ໄດ້ຫວັ່ນໄຫວ; ທ້ອງຟ້າກໍ່ໄດ້ເທຝົນລົງມາຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ, ຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າເມື່ອພຣະອົງມາຢັ້ງພູເຂົາຊົນາຍ, ຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ, ຄືພຣະ
ເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ.
⁹ຂ້າແດ່, ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງເທຝົນລົງມາຫລວງຫລາຍ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ພຣະດິກຂອງພຣະອົງ ເມື່ອມັນເມື່ອຍລ້າ.¹⁰ປະຊາຊົນຂອງ
ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ອາສັຍຢູ່ໃນນັ້ນ; ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນຈາກຄວາມດີຂອງພຣະອົງ.
¹¹ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄດ້ຊົງອອກຄຳສັ່ງບັນຊາ ແລະບັນດາຜູ້ປະກາດເລື່ອງນັ້ນກໍ່ເປັນກອງທັບໃຫຍ່.¹²⁻¹³ບັນດາກະສັດແຫ່ງກອງທັບທັງຫລາຍກໍ່ຫນີໄປ,
ພວກເຂົາຫນີ, ແລະພວກຜູ້ຍິງທີ່ກຳລັງລໍຖ້າທີ່ປານກໍ່ແບ່ງຂອງທີ່ຮີບມາໄດ້: ພວກນົກກາງແກກໍ່ຫຸ້ມດ້ວຍເງິນຜ່ອມກັບປົກຫຸ້ມດ້ວຍຄຳ. ໃນຂະນະທີ່ປາກົດ
ໃນພວກເຈົ້າໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງຝູງແກະເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນີ້?
¹⁴ພຣະຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດຊົງເຮັດໃຫ້ກະສັດທັງຫລາຍກະແຈກກະຈາຍໄປໃນທີ່ນັ້ນ ເປັນເຫມືອນເມື່ອຕອນທີ່ຫົມະໄດ້ຕົກເທິງພູເຂົາຊານໂມນ¹⁵ພູເຂົາທີ່ແຂງ
ແກ່ນຄືແດນພູເຂົາແຫ່ງບາຊານ ພູເຂົາທີ່ສູງຄືແດນພູເຂົາແຫ່ງບາຊານ ແດນພູເຂົາສູງເອີຍ.¹⁶ເປັນຫຍັງເຈົ້າຫລວງເບິ່ງທີ່ພູເຂົາຊົງພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງໃຫ້
ເປັນສະຖານທີ່ພຣະອົງຈະຢູ່ດ້ວຍຄວາມອິດສາ? ພຣະຢາເວຈະຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນເປັນນິດ.
¹⁷ບັນດາຮີບຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັບເປັນສອງຫມື່ນ ນັບເປັນຫລາຍພັນຫລາຍຫມື່ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາໃນສະຖານທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດດັ່ງເຊັ່ນ
ທີ່ພູເຂົາຊົນາຍ.¹⁸ພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນສູ່ເບື້ອງສູງ ໄດ້ຊົງນຳຊະເລີຍໄປນຳ ແລະໄດ້ຊົງຮັບຂອງຂວັນຈາກເຫລົ່າມະນຸດແມ່ນກະທັ່ງຈາກຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພ
ຣະເຈົ້າພຣະຢາເວຈະຊົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
¹⁹ຈົງຢ້ອງຢ້ານສັນຮະເສີນແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງແບກພາຣະຫນັກຂອງພວກເຮົາຢູ່ທຸກມືທຸກຄືນ, ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນຄວາມຝັນຂອງເຮົາ. ເສລາ²⁰ພ
ຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ຊົງຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງເປັນຜູ້ທີ່ສາມາດຊ່ວຍກູ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ.²¹ແຕ່ພຣະ
ເຈົ້າຈະຊົງທູບຫົວຂອງບັນດາສັດຕູຂອງພຣະອົງໃຫ້ແຕກ, ຄືທຸກກະໂຫລກຂອງຜູ້ທີ່ຕຳເນີນໃນທາງທີ່ຂັດແຍ່ງກັບພຣະອົງ.
²²ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະນຳພວກສັດຕູຂອງເຮົາກັບມາຈາກບາຊານ; ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາກັບມາຈາກທີ່ເລິກຂອງທະເລ²³ເພື່ອເຈົ້າຈະ
ໄດ້ຢຽບຢາບັນດາສັດຕູຂອງເຈົ້າ, ເອົາຕີນຂອງເຈົ້າຈຸ່ມລົງໃນເລືອດແລະເພື່ອລືນຂອງຫມາທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ສ່ວນແບ່ງຂອງພວກມັນຈາກພວກສັດ
ຕູຂອງເຈົ້າ."
²⁴ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຂະບວນແຫ່ງຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າ, ຂະບວນແຫ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້າໝ້ອຍທັງຫລາຍຜູ້ເປັນພຣະມະຫາກະສັດ, ຂອງຂ້າໝ້ອຍ
ເຂົ້າໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ²⁵ພວກນັກຮ້ອງໄດ້ນຳຫນ້າ, ພວກນັກດົນຕີດ້ານຫລັງແລະທາງກາງມີຍິງສາວທີ່ຍັງບໍ່ແຕ່ງງານຫລິ້ນຕົກງອງ.
²⁶ຈົງສັນຮະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ; ຈົງຖວາຍສັນຮະເສີນແດ່ພຣະເຈົ້າໃນທີ່ຊຸມນຸມໃຫຍ່, ຫ່ານທັງຫລາຍຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍແຫ່ງຊົງຂອງອິສະຣາເອນເອີຍ.²⁷ມີ
ເປັນຢາມິນເຜົາເລັກໝ້ອຍທີ່ສຸດນຳຫນ້າ, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ນຳຂອງຢູດາແລະພວກຝູງຊິນ, ແລ້ວບັນດາພວກຜູ້ນຳເຊບູໂລນແລະພວກຜູ້ນຳຂອງເນບທາລີ.
²⁸ອິສະຣາເອນ, ພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາກຳລັງຂອງເຈົ້າ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງສຳແດງຮີຫານຸພາບຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຂ້າໝ້ອຍທັງຫລາຍດັ່ງທີ່ພ
ຣະອົງເຄີຍສຳແດງມາແລ້ວໃນອາດິດ.²⁹ຂໍຊົງສຳແດງຮີຫານຸພາບຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຂ້າໝ້ອຍທັງຫລາຍຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງທີ່ເຢຣູຊາເລັມ, ທີ່
ຊົງບັນດາພຣະຣາຊານຳຂອງຂວັນມາຖວາຍພຣະອົງ.
³⁰ຂໍຊົງເບິ່ງສຽງນາບຊູ່ໃນການສູ້ຮົບໃສ່ພວກສັດຮ້າຍປ່າເຖືອນໃນປ່າ ໃສ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍ, ຕໍ່ຝູງງົວແລະຝູງລູກງົວ, ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອົບອາຍແລະ
ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົານຳຂອງບັນນາການມາຖວາຍແດ່ພຣະອົງ; ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຮັກໃນການກໍ່ສົງຄາມກະແຈກກະຈາຍໄປ.³¹ພວກເຈົ້າ
ນາຍຈະອອກມາຈາກເອີຍ; ພວກຄົນເອທິໂອເປຍຈະຮີບຍົກມືຂອງພວກເຂົາອອກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
³²ຈົງຮ້ອງເພງແດ່ພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຣາຊອານາຈັກແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກເອີຍ; ເສລາ ຈົງຮ້ອງສັນຮະເສີນແດ່ພຣະຢາເວເຖິດ.³³ຕໍ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງຂັບເຄື່ອນໄປ
ເທິງຟ້າສະຫວັນແຫ່ງບັນດາຟ້າສະຫວັນ, ຊົງມີມາຕັ້ງແຕ່ໂບຮານ; ເບິ່ງເຖິດ, ພຣະອົງຊົງເບິ່ງສຽງຂອງພຣະອົງຂຶ້ນດ້ວຍຮີຫານຸພາບ.
³⁴ຈົງປະກາດເຖິງຮິດຫານຸພາບແດ່ພຣະເຈົ້າ; ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງ ພຣະອົງຢູ່ເຫນືອອິສະຣາເອນ, ແລະຮິດອຳນາດຍິງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນບັນດາ
ທ້ອງຟ້າ.³⁵ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ຫນ້າຢາກເກງໃນສະຖານທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ; ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ-ພຣະອົງຊົງປະທານກຳລັງ
ແລະອຳນາດແກ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ສັນຮະເສີນແດ່ພຣະເຈົ້າ.

69 ສຳລັບຄະນະນັກດົນຕີ; ສົງເຖິງ ໄຊຊານິມ. ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າໝ້ອຍໃຫ້ລອດ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ; ເພາະນ້ຳເຮັດໃຫ້ຊີວິດ
ຂ້າໝ້ອຍຕົກຢູ່ໃນອັນຕະຣາຍ.²ຂ້າໝ້ອຍຈົມຢູ່ໃນຂີ້ຕົມ, ທີ່ຊົງບໍ່ມີທີ່ຢືນ, ຂ້າໝ້ອຍໄດ້ມາຢັ້ງທີ່ນ້ຳເລິກ; ທີ່ຊົງນ້ຳໄຫລຖ້ວມຂ້າໝ້ອຍ.
³ຂ້າໝ້ອຍອິດອ່ອນກັບການຮ້ອງໃຫ້ຂອງຂ້າໝ້ອຍ; ລຳຄໍຂອງຂ້າໝ້ອຍແຫ້ງ ຕາຂອງໝ້ອຍກໍ່ອ່ອນແຮງໃນຂະນະທີ່ຂ້າໝ້ອຍລໍຄອຍພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າໝ້ອຍ.⁴ບັນ
ດາຄົນທີ່ກຽດຊັງຂ້າໝ້ອຍຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນມີຫລາຍຍິງກວ່າເສັ້ນຜົມເທິງຫົວຂອງຂ້າໝ້ອຍ; ບັນດາຄົນທີ່ຕັດຂ້າໝ້ອຍຖິ້ມ, ຄົນທີ່ເປັນສັດຕູຂອງຂ້າໝ້ອຍ
ດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງກໍ່ມີກຳລັງຫລາຍ; ຂ້າໝ້ອຍຕ້ອງສົງຄົນສົງທີ່ຂ້າໝ້ອຍບໍ່ໄດ້ລັກໄປ.
⁵ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ເຖິງຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງຂ້າໝ້ອຍແລະຄວາມຜິດບາບທັງຫລາຍຂອງຂ້າໝ້ອຍ, ເຊື່ອງໄວ້ຈາກພຣະອົງບໍ່ໄດ້ ຂ້າແດ່ພຣະຢາ
ເວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາ.⁶ຂໍຢາຊົງໃຫ້ບັນດາຜູ້ລໍຄອຍພຣະອົງຕ້ອງອົບອາຍເພາະຂ້າໝ້ອຍເລີຍ, ຂໍຢາຊົງໃຫ້ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງໄດ້ຮັບ
ຄວາມອົບອາຍເພາະຂ້າໝ້ອຍເລີຍ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ.

⁷ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຮັບການຫມົນປະຫມາດ; ຄວາມຂາຍຫນ້າໄດ້ຄຸມຫນ້າຂ້ານ້ອຍໄວ້.⁸ ຂ້ານ້ອຍກາຍເປັນຄົນແປກຫນ້າສຳຫລັບເຫລົ່າພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະເປັນຄົນຕ່າງໆດ້ວຍສຳຫລັບລູກທັງຫລາຍແຫ່ງແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁹ ຄວາມຮ້ອນໃຈໃນເລື່ອງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງໄດ້ເຜົາຜານຂ້ານ້ອຍ, ແລະຄຳຫມົນປະຫມາດຂອງຜູ້ທີ່ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງຕິກເທິງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁰ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍອິດອາຫານແລະຖອມຕົວລົງ, ພວກເຂົາໄດ້ດູກູກຂ້ານ້ອຍ.¹¹ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໃຊ້ຜ້າກະສອບມາເປັນເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກັບກາຍເປັນຂີ້ປາກຂອງພວກເຂົາ.¹² ບັນດາຄົນທີ່ນັ່ງທີ່ປະຕູເມືອງກໍ່ເວົ້າເລື່ອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍເປັນເພງຂອງຄົນຂີ້ເມົາ.

¹³ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະພາວັນນາອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງໃນຍາມທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຍອມຮັບ; ຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມສັດຈິງແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງ.¹⁴ ຂໍຊົງດຶງຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນຈາກຂີ້ຕົມ, ແລະຢາຊົງປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຈົມເລີຍ; ຂໍຊົງນຳຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນຈາກບັນດາຄົນທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ຝົນຈາກນ້ຳເລິກ.¹⁵ ຂໍຢາຊົງໃຫ້ນ້ຳຖ້ວມຂ້ານ້ອຍ ແລະຢາຊົງໃຫ້ຫິວເລິກກິນຂ້ານ້ອຍເສຍ. ຂໍຢາຊົງໃຫ້ຂຸມເລິກນັ້ນປົດປາກຂອງມັນງັບຂ້ານ້ອຍໄວ້.

¹⁶ ຂ້າແຕ່, ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຜົນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນປະເສີດ, ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງສຳລັບຂ້ານ້ອຍນັ້ນມີຫລວງຫລາຍ, ຂໍຊົງມາຫາຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ.¹⁷ ຂໍຢາຊົງເຊື່ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງ, ຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເລີຍ; ເພາະຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນຄວາມທຸກໃຈ ຂໍຊົງຮີບຕອບຂ້ານ້ອຍເຖິດ.

¹⁸ ຂໍຊົງໂຜດມາຫາຂ້ານ້ອຍແລະຊົງໂຖ່ຂ້ານ້ອຍ. ເພາະພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍຕັ້ງຄ່າຫົວຂ້ານ້ອຍໄວ້.¹⁹ ພຣະອົງຊົງຮູ້ເຖິງການຖືກເຍາະເຍີ້ຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ທັງຄວາມອັບອາຍ, ແລະເສຍກຽດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫມົດຕ່າງໆຢູ່ຊ່ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງ.

²⁰ ຄຳຫມົນປະຫມາດ ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂ້ານ້ອຍເມື່ອອິດອ່ອນຫລາຍ; ຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫນັກໃຈ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ແນມຫາບາງຄົນທີ່ຈະມາອິດິນ, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ມີເລີຍ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ແນມຫາຄົນປອບໃຈ; ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ພົບໃຜເລີຍ.²¹ ຂ້ານ້ອຍຫົວເຂົາພວກເຂົາເອົາຢາພິດໃຫ້ເປັນອາຫານ; ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຫົວນັ້ນພວກເຂົາໃຫ້ນ້ຳສົມແກ່ຂ້ານ້ອຍດື່ມ.

²² ຂໍຊົງໃຫ້ໂຕອາຫານທີ່ຕັ້ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາກາຍເປັນກັບຕົກ; ເມື່ອພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາປອດພັຍແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ມັນກາຍເປັນບ້ວງແຮ່ວ.²³ ຂໍຊົງໃຫ້ດວງຕາຂອງພວກເຂົາມືດໄປເພື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້; ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ບັນແອວຂອງພວກເຂົາສັ່ນສະເທືອນສະເຫມີ.

²⁴ ຂໍຊົງເຫລົ້າມາໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງລົງເທິງພວກເຂົາ, ແລະໃຫ້ຄວາມໂກດແຄ້ນອັນຮ້ອນຢູ່ຂອງພຣະອົງຕາມຫົນພວກເຂົາ.²⁵ ຂໍໃຫ້ສະຖານທີ່ຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີຫຍັງ; ຢາໃຫ້ມີຜູ້ໃດອາໄສຢູ່ໃນເຫຼັ້ມທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາເລີຍ.

²⁶ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຂົ່ມເຫັງຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຂ້ຽນຕີ. ພວກເຂົາເລົ່າຊ້າເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ບາດເຈັບແລ້ວ.²⁷ ຂໍຊົງກ່າວໂທດພວກເຂົາດ້ວຍເລື່ອງການເຮັດຜິດບາບຊ້າແລ້ວຊ້າອີກ; ຢາປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນຊັບຊະນະແຫ່ງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.

²⁸ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຖືກລົບອອກຈາກຫນັງສືແຫ່ງຊີວິດ ແລະຢາໃຫ້ຖືກບັນທຶກລົງໄປໄວ້ໃນຫມູ່ຄົນຊອບທັມ.²⁹ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍທຸກຍາກແລະໂສກເສົ້າ; ຂ້າແຕ່, ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ເທິງຫີນສູງ.

³⁰ ຂ້ານ້ອຍສັນຮະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍບິດເພງ ແລະຈະຍົກຍ້ອງພຣະອົງດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ.³¹ ການນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວພໍໃຈຫລາຍກວ່າ ການຖວາຍບູຊາງົວໂຕຜູ້ຫລົງໄຫລນັ້ນ.

³² ບັນດາຜູ້ຖອມຕົວໄດ້ເຫັນການນັ້ນແລະຍິນດີ, ທ່ານຜູ້ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄຳເລົ່າໂລມໃຈຂອງທ່ານ.³³ ເພາະພຣະຢາເວ ຊົງຟັງຜູ້ຂັດສິນອະທິຖານຫາແລະບໍ່ຊົງດູຫມົນບັນດາຄົນທີ່ຖືກຈອງຈຳໄວ້ຂອງພຣະອົງ.

³⁴ ຂໍຟ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກສັນຮະເສີນພຣະອົງ, ທັງທະເລແລະທຸກສິ່ງທີ່ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນນັ້ນ.³⁵ ເພາະພຣະເຈົ້າ ຈະຊົງຊ່ວຍຊີໂອນໃຫ້ຝົນແລະຈະຊົງສ້າງເມືອງທັງຫລາຍຂອງຢູດາຂຶ້ນ; ປະຊາຊົນຈະອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນແລະໄດ້ໄວ້ເປັນກຳມະສິດ.³⁶ ເຊື້ອສາຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ເປັນມໍຣະດົກ; ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

70 ສຳລັບຄະນະນັກດິນຕຣີ. ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງດາວິດ; ນຳມາເຊິ່ງຄວາມຊົງຈຳ.¹ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນ ຂໍຊົງໂຜດສະເດັດມາແລະຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ.² ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມເອົາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ອັບອາຍແລະຂາຍຫນ້າ; ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຫັນກັບໄປແລະໄດ້ຮັບຄວາມສັບສົນຊັ້ນວາຍ, ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ພໍໃຈໃນຄວາມເຈັບປວດຂອງຂ້ານ້ອຍ.³ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຫັນກັບໄປເພາະຄວາມຂາຍຫນ້າຂອງພວກເຂົາ, ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າ, "ຫັນເດ, ຫັນເດ"

⁴ ໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງທັງຫມົດຍິນດີໃນພຣະອົງ; ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງກ່າວຢູ່ສະເຫມີວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນຮະເສີນ."⁵ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຍາກຈົນແລະຂັດສິນ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງຮີບມາຫາຂ້ານ້ອຍ ພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້ານ້ອຍແລະພຣະອົງຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍ; ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຢາຊັກຊ້າ.

71 ¹ ຂ້າແຕ່, ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍລີ້ພັຍໃນພຣະອົງ; ຂໍຢາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍເລີຍ.² ຂໍຊົງກອບກູ້ເອົາຂ້ານ້ອຍແລະຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍປອດພັຍໃນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງງຽງຫຼຸຂອງພຣະອົງ ຟັງຂ້ານ້ອຍແລະຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນ.³ ຂໍຊົງເປັນບ່ອນລີ້ພັຍຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າໄປຮີບໄດ້ສະເຫມີ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນ, ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ເພິ່ງແລະປ້ອມປ້ອງກັນຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁴ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍ, ໃຫ້ຝົນຈາກມືຂອງຄົນຊົງ ຝົນຈາກມືຂອງຄົນຊົງຊາມແລະຄົນໂຫດຮ້າຍ.⁵ ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະຢາເວ. ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຫວັງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍເປັນເດັກມາ.

⁶ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊູ້ຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງ; ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ນຳຂ້ານ້ອຍ; ອອກມາຈາກທ້ອງແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ຄຳສັນຮະເສີນຂອງຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວເຖິງພຣະອົງຢູ່ສະເຫມີ.⁷ ຂ້ານ້ອຍເປັນຕົວຢ່າງແກ່ຜູ້ຄົນຫລວງຫລາຍ; ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ລີ້ພັຍແຂງແກ່ນຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁸ ປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ ເຕັມໄປດ້ວຍຄຳສັນຮະເສີນພຣະອົງ, ແລະດ້ວຍການຖວາຍພຣະກຽດພຣະອົງຕະຫລອດວັນຍັງຄຳ.⁹ ຂໍຢາຊົງຖືມຂ້ານ້ອຍ ໄປໃນໄວເຖົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຢາຊົງຖືມຂ້ານ້ອຍເມື່ອກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍຫມົດລົງ.

¹⁰ ເພາະພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍກຳລັງເວົ້າເຖິງຂ້ານ້ອຍ; ບັນດາຄົນທີ່ເປົ່າເອົາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍກຳສຸມຫົວກັນວາງແຜນ.¹¹ ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຊົງຖືມເຂົາແລ້ວ; ຈົ່ງໄລ່ຕາມແລະຈັບເຂົາໄວ້, ເພາະບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍເຂົາໃຫ້ຝົນໄດ້."

¹² ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຢາຊົງຢູ່ໄກຈາກຂ້ານ້ອຍເລີຍ; ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງຮີບມາຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍເຖິດ.¹³ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍແລະຖືກທຳລາຍ; ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນສັດຕູຕໍ່ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຖືກໂຈມຕີໄປດ້ວຍການຜ່າຍແຜ່ແລະຄວາມອັບອາຍ, ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ຫາທາງທຳຮ້າຍຂ້ານ້ອຍ.

¹⁴ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຫວັງໃຈໃນພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ແລະຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງຫລາຍຢັ້ງຢືນ.¹⁵ປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຄວາມຊອບທັມ ແລະຄວາມ
ພົນຂອງພຣະອົງ, ຕະຫລອດວັນຍັງຄ່າ ແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ກໍຕາມ.¹⁶ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາດ້ວຍເລື່ອງກະທຳອັນຊົງຮິຫານຸພາບຂອງພຣະຢາເວພ
ຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຄີຍເຖິງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ ຂອງພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ.
¹⁷ຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສອນຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຍັງນ້ອຍ, ແມ່ນວ່າບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດເຖິງບັນດາການກະທຳອັນມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ.
¹⁸ແມ່ນຍາມຂ້າພະເຈົ້າແລະມີຜົນງອກກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍຢາຊົງລືມຂ້າພະເຈົ້າ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດເຖິງຮິຫານຸພາບຂອງພຣະອົງ, ໃຫ້ແກ່ຊົວ
ອາຍຸຖັດໄປ ແລະປະກາດຮິຫານຸພາບຂອງພຣະອົງແກ່ທຸກຄົນທີ່ຈະເກີດມານັ້ນ.
¹⁹ຂ້າພະເຈົ້າ, ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງກໍສູງສຸດເຊັ່ນກັນພຣະອົງ, ຜູ້ໄດ້ຊົງກະທຳສິ່ງຢັ້ງໃຫຍ່, ຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ຈະຄຶດຊົງພຣະອົງ?²⁰ພຣະອົງ
ຜູ້ໄດ້ຊົງສຳແດງຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈະຊົງຮູ້ຝົນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍແລະຈະຊົງນຳຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍຈາກຂົນມາ
ຈາກທີ່ເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກອີກຄັ້ງ.
²¹ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີກຽດຫລາຍກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີ; ແລະທັງຈະປອບໂຍນຂ້າພະເຈົ້າ.²²ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂອບພຣະ
ຄຸນພຣະອົງດ້ວຍພົນໃຫຍ່, ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມສັດຈິງຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສຸດ; ແຕ່ຈະສະຮາເອນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງສັນຮະເສີນດ້ວຍພົນແດ່ພຣະ
ອົງ.
²³ອີມສົບປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະໄຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ຮ້ອງສັນຮະເສີນແດ່ພຣະອົງ-ແມ່ນກະທັ່ງຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊົງພຣະອົງ, ໄດ້ຊົງໄຖ່
ໄວ້ກໍເຊັ່ນກັນ.²⁴ພົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ, ຕະຫລອດວັນຍັງຄ່າ; ເພາະພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ອົບອາຍແລະສັບສົນ, ຄືບັນດາ
ຜູ້ຮິຫານທາງທ້າຍຂ້າພະເຈົ້າ.

72 ¹ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍຊົງປຣະທານການພິພາກສາອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງ ແກ່ພະຣາຊາ ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ ແກ່ລູກຂອງພະຣາຊາ²ຂໍ
ໃຫ້ທ່ານພິພາກສາປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍຄວາມຊອບທັມແລະພິພາກສາຄົນຍາກຈົນຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍຄວາມຍຸຕິທັມ³ໃຫ້ບັນດາພູເຂົາສ້າງ
ສັນຕິສຸກເພື່ອປະຊາຊົນຂໍໃຫ້ເນີນເຂົ້າທັງຫລາຍສ້າງຄວາມຊອບທັມ.
⁴ຂໍທ່ານສູ້ຄະດີເພື່ອຄົນຍາກຈົນໃນຫມູ່ປະຊາຊົນ; ຂໍທ່ານຊ່ວຍລູກຫລານຂອງຄົນຂັດສິນ ແລະທູບຜູ້ກົດຂີ່ໃຫ້ແຕກເປັນຕ່ອນໆ.⁵ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຖວາຍກຽດ
ພຣະອົງຈົນກວ່າທີ່ດວງອາທິດດຳອົງຢູ່, ແລະຈົນກວ່າທີ່ດວງຈັນດຳອົງຢູ່ຕະຫລອດທຸກເຊື້ອຊາດ.
⁶ຂໍໃຫ້ທ່ານລົງມາດັ່ງຝົນທີ່ຕົກເທິງທຶນຊົງຕັດແລ້ວ, ດັ່ງເມັດຝົນທີ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.⁷ຂໍໃຫ້ຄວາມຊອບທັມຈະເຣີນງອກງາມໃນສະໄໝຂອງທ່ານ, ແລະຂໍ
ໃຫ້ມີຄວາມສົມບູນພູນສຸກຈົນກວ່າບໍ່ມີດວງຈັນອີກຕໍ່ໄປ.
⁸ຂໍໃຫ້ທ່ານຄອບຄອງຈາກທະເລເຖິງທະເລ, ແລະຈາກແມ່ນ້ຳນັ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.⁹ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານກົມກາຍລົງຕໍ່
ຫນ້າທ່ານ; ຂໍໃຫ້ບັນດາສັດຕູຂອງທ່ານກົມກາຍເຖິງພົນດິນເຊັ່ນກັນ.¹⁰ຂໍໃຫ້ບັນດາກະສັດແຫ່ງເມືອງທາຊິດ ແລະເກາະທັງຫລາຍຖວາຍເຄື່ອງ
ບັນນາການ; ຂໍໃຫ້ບັນດາກະສັດແຫ່ງ ເຊບາແລະ ເສບາ ຖວາຍຂອງຂວັນທັງຫລາຍ.
¹¹ແນ່ນອນ, ຂໍໃຫ້ກະສັດທັງຫມົດກົມກາຍລົງຕໍ່ຫນ້າທ່ານ; ຂໍໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫມົດຮັບໃຊ້ທ່ານ.¹²ເພາະທ່ານຊ່ວຍເຫລືອຄົນຂັດສິນຜູ້ຮ້ອງຂໍ ແລະຄົນຍາກ
ຈົນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄົນຊ່ວຍເຫລືອ.
¹³ທ່ານເມດຕາຄົນຍາກຈົນແລະຄົນຂັດສິນ, ແລະທ່ານຊ່ວຍຊີວິດຄົນຂັດສິນ.¹⁴ທ່ານໄຖ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈາກການບິບບັງຄັບແລະຄວາມກົດຂີ່, ແລະໂລ
ຫົດຂອງພວກເຂົາກໍມີຄ່າໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ.
¹⁵ຂໍໃຫ້ທ່ານມີຊີວິດຍືນຍາວ! ຂໍໃຫ້ທ່ານໄດ້ຮັບທອງແຫ່ງເຊບາ. ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນອະທິຖານເພື່ອທ່ານຢູ່ສະເໝີ; ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນທ່ານຕະຫລອດ
ວັນຮອດຄ່າ.¹⁶ຂໍໃຫ້ມີເຂົ້າອຸດົມສົມບູນໃນແຜ່ນດິນ; ຂໍໃຫ້ຜົນລະປູກເຫລົ່ານັ້ນເຄື່ອນໄຫວເທິງຍອດເຂົ້າທັງຫລາຍ. ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນຈະເຣີນງອກງາມຂຶ້ນ
ໃນເມືອງທັງຫລາຍຄືທັງຍ່າແຫ່ງທ້ອງຟ້າ.
¹⁷ຂໍໃຫ້ຊື່ຂອງທ່ານດຳອົງຢູ່ເປັນນິດ; ຂໍໃຫ້ຊື່ຂອງທ່ານຢັ້ງຢືນຢ່າງດວງອາທິດ; ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຮັບພອນໃນທ່ານ; ຂໍໃຫ້ປະຊາຊາດທັງຫມົດຮ້ອງທ່ານວ່າ
ຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນ.
¹⁸ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າ, ຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ຮັບການຖວາຍຄຳສັນຮະເສີນ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງກະທຳສິ່ງອັນສະຈັນທັງຫລາຍແດ່ພຣະອົງດຽວ.¹⁹ສັນຮະ
ເສີນແດ່ພຣະນາມຊື່ອັນຊົງສະຖາຣາສີຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະຂໍໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດເຕັມໄປດ້ວຍພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ. ອາແມນ,
ແລະອາແມນ.²⁰ຄຳພາວັນນາອະທິຖານທັງຫລາຍຂອງດາວວິດຜູ້ເປັນລູກຂອງເຢຊູໄດ້ຈົບລົງແລ້ວ. ຫນັງສືເຫລັ້ມສາມ

73 ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງອາສາບ.¹ພຣະເຈົ້າຊົງດີຕໍ່ອິສະຣາເອນ, ຕໍ່ບັນດາຜູ້ມີໃຈບໍ່ຮູ້ສຸດ.²ແຕ່ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າ, ຕົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເກືອບລືນໄຫລ; ຕົນ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໝົດສິນຈາກພາຍໃນຂ້າພະເຈົ້າ³ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອິດສາຄົນຈອງຫອງເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມຈະເຣີນຮັ່ງມີຂອງຄົນຊົວ.
⁴ເພາະເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດໄປຈົນເຖິງຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາກັບແຂງແຮງແລະໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຢ່າງດີ.⁵ເຂົາທັງຫລາຍ
ພົນຈາກພາຣະທັງຫລາຍຢ່າງຄົນອື່ນໆ; ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງທຸກໃຈຢ່າງຄົນອື່ນໆ.
⁶ຄວາມຈອງຫອງຈຶ່ງເປັນດັ່ງສາຍຄໍປະດັບຮອບຄໍຂອງພວກເຂົາ; ຄວາມຂົມເຫັງຄຸມພວກເຂົາໄວ້ຄືຢ່າງເສື້ອຄຸມ.⁷ເພາະຄວາມມືດບອດແບບນັ້ນເຮັດໃຫ້
ຄວາມບາບເຂົ້າມາ, ຄວາມຄິດຊົວຮ້າຍທັງຫລາຍຜ່ານເຂົ້າມາໃນໃຈພວກເຂົາ.
⁸ພວກເຂົາຫົວຂວັນແລະເວົ້າຊົວຮ້າຍ; ໃນຄວາມຈອງຫອງຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຊ່ວຍຈະບິບບັງຄັບ.⁹ເຂົາທັງຫລາຍອ້າປາກສູ້ຝ້າສະຫວັນ, ແລະລິນ
ຂອງພວກເຂົາກໍເລາະໄປໃນໂລກ.
¹⁰ເພາະສະນັ້ນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຫັນໄປຫາພວກເຂົາແລະນ້ຳທີ່ອຸດົມສົມບູນກໍແຫ້ງໄປ.¹¹ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າຜູ້
ສູງສຸດມີຄວາມຮູ້ບໍ່?"¹²ຈົງຣະວັງ: ພວກຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນຊົວ; ພວກເຂົາສະບາຍຢູ່ສະເໝີ, ກຳລັງມັງຄັງສົມບູນແລະມີຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.
¹³ເປັນການບໍ່ມີປະໂຫຍດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປົກປ້ອງຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ແລະໄດ້ຊ້ຳຣະມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ.¹⁴ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍາ
ຣະມານຕະຫລອດວັນຍັງຄ່າແລະຖືກຕີສອນຢູ່ທຸກເຊົ້າ.¹⁵ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າເຊັ່ນນີ້," ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍຄົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພວກລູກ
ຊາຍຂອງພຣະອົງໃນຊົວອາຍຸນີ້.
¹⁶ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດຄວາມເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແຕ່ກໍຍາກເກີນໄປສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁷ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ນະມັສະ
ການຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ພຣະອົງຊົງວາງພວກເຂົາໄວ້ໃນທີ່ຈະພະລາດມືນ; ພຣະອົງຊົງນຳພວກເຂົາລົງໄປສູ່ຄວາມພິນາດ.¹⁹ພວກເຂົາຊ່າງກາຍເປັນຖິນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໄດ້ໃນທັນທີ! ພວກເຂົາມາເຖິງຈຸດຈົບແລະໄດ້ສິນສຸດລົງໃນຄວາມຢ້ານຫຼືໂຫດຮ້າຍ.²⁰ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຂົາເປັນດັງຄວາມຝັນທີ່ຫາຍໄປເມື່ອຕືນຂຶ້ນ; ເມື່ອພຣະອົງຊົງຕືນຂຶ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຊົງຄິດເຖິງຄວາມຝັນເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ.

²¹ເພາະຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໂສກເສົ້າ, ແລະຂ້ານ້ອຍເຈັບປວດຂົມຂຶ້ນໃນຈິດວິນຍານ.²²ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ແລະຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນຄືສັດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະອົງ.

²³ແຕ່ປານນັ້ນກໍ່ດີ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ກັບພຣະອົງສະເຫມີ; ພຣະອົງຊົງຈັບມືຂວາຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້.²⁴ພຣະອົງຊົງນຳຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄຳແນະນຳຂອງພຣະອົງແລະພາຍຫລັງກໍ່ຊົງຮັບຂ້ານ້ອຍໄປສູ່ກຽດຕິຍົດ.

²⁵ນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍມີໃຜໃນຝ້າສະຫວັນບໍ່? ນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເທິງໂລກທີ່ຂ້ານ້ອຍປຣາຖນາ.²⁶ເນື້ອຫນັງແລະຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ອິດເມື່ອຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຊົງເປັນກຳລັງແຫ່ງຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດໄປ.

²⁷ບັນດາຜູ້ທີ່ຫ່າງເຫີນຈາກພຣະອົງ, ກໍ່ຈະພິນາດໄປ ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍບັນດາຜູ້ບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ.²⁸ແຕ່ສ່ວນຂ້ານ້ອຍ, ທັງຫມົດທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດກໍ່ຄືການເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໃຫ້ພຣະຢາເວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊົງເປັນທີ່ລິເລີຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຈະປະກາດເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ.

74 ບົດຄວາມຂອງອາສາບ.¹ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ເຫດໃດພຣະອົງຊົງປະຕິເສດຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນນິດ? ເຫດໃດຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງພຣະອົງເຜົາຜານແກະແຫ່ງທັງຫຍ່ຂອງພຣະອົງ?²ຂໍຊົງຣະນຶກເຖິງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງຊືມາໃນສມັຍບູຮານ ເປັນເຜົາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຖ່ໄວ້ໃຫ້ເປັນມໍ່ຣະດົກຂອງພຣະອົງເອງ, ແລະຂໍຊົງລະນຶກເຖິງພູເຂົາຊື່ໂອນທີ່ຊົງພຣະອົງຢູ່ນັ້ນ.

³ຂໍຢ່າງເລາະເບິ່ງສິ່ງທີ່ຫັກເພັງ, ແລະຄວາມເສຍຫາຍທັງຫມົດທີ່ສັດຕູນັ້ນໄດ້ເຮັດໃນສະຖານທີ່ບໍ່ຮິສຸດ.⁴ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງໄດ້ຮ້ອງຢູ່ກາງສະຖານທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້; ພວກເຂົາໄດ້ປັກທຸງຮົບຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນ.⁵ພວກເຂົານັ້ນເປັນເຫມືອນຄົນຕັດໄມ້ ບຸກເຂົ້າໄປຝັນໄມ້ດ້ວຍຂວານ.⁶ພວກເຂົາທຸບຕີແລະພັງໄມ້ແກະສະລັກທັງຫມົດລົງ; ພວກເຂົາພັງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຂວານແລະຄ້ອນ.

⁷ເຂົາທັງຫລາຍເອົາໄຟຈຸດສະຖານນະມັສະການຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ເປັນມົນທົນໄປພັງລົງຈົນເຖິງດິນ.⁸ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຄິດໃນໃຈວ່າ, "ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາທັງຫມົດ." ພວກເຂົາຈຸດເຜົາສະຖານທີ່ປະຊຸມຂອງພຣະອົງທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນ.

⁹ພວກເຮົາບໍ່ເຫັນບັນດາຫມາຍສຳຄັນທັງຫລາຍອີກເລີຍ; ບໍ່ມີຜູ້ທຳນວຍອີກແລ້ວ, ແລະບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວໃນພວກເຮົາທີ່ຮູ້ວ່າສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນອີກດິນປານໃດ.¹⁰ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ສັດຕູນັ້ນຈະດູຫມົນພຣະອົງຢູ່ດິນປານໃດ? ສັດຕູຈະຫມົນປະຫມາດພຣະນາມຊື່ພຣະອົງເປັນນິດບໍ່?¹¹ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຢັ້ງມືຂອງພຣະອົງໄວ້ ຄືມືຂວາຂອງພຣະອົງ? ຂໍຢືນມືຂວາຂອງພຣະອົງຈາກຫລັງຂອງພຣະອົງແລະທຳລາຍພວກເຂົາເຖິດ.

¹²ເຖິງປານນັ້ນ ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນກະສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຕັ້ງແຕ່ບູຮານ ຊົງນຳຄວາມພິນມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.¹³ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຍກທະເລດ້ວຍອື່ຫນູພາບຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງທຸບບັນດາຫົວຂອງສັດທະເລທີ່ມາໃນນ້ຳ.

¹⁴ພຣະອົງໄດ້ຊົງຢຽບຫົວມັງກອນທີ່ຊື່ວ່າເລວີອາຫານ ພຣະອົງ ຊົງໃຫ້ມັນກາຍເປັນອາຫານແກ່ບັນດາສັດທີ່ອາໄສໃນຖິນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.¹⁵ພຣະອົງເອງຊົງທຸບຕາມຖິນແຫ້ງແລະລຳຫນ້າທັງຫລາຍໃຫ້ເປີດອອກພຣະອົງ, ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳທີ່ໂຫລຢູ່ແຫ້ງໄປ.

¹⁶ວັນເປັນຂອງພຣະອົງ, ແລະຄືນກໍ່ເປັນຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ; ພຣະອົງເອງຊົງຕັ້ງດວງອາທິດແລະດວງເດືອນໄວ້ໃນທີ່ຂອງມັນ.¹⁷ພຣະອົງຊົງຈັດເຂດແດນທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ພຣະອົງເອງໄດ້ຊົງສ້າງຣະດູຮ້ອນແລະຣະດູຫນາວ.

¹⁸ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຣະນຶກເຖິງການທີ່ສັດຕູໄດ້ຫົວຂ້ວນໃສ່ພຣະອົງ, ແລະຊົນຊາດໂງ່ຈ້າໄດ້ຫມົນປະມາດຕໍ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.¹⁹ຂໍຢ່າຊົງມອບຊີວິດນັກເຂົາຂອງພຣະອົງແກ່ສັດປ່າ. ຂໍຢ່າຊົງລືມຊີວິດຂອງປະຊາກອນທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂອງພຣະອົງເປັນນິດ.

²⁰ຂໍຊົງຣະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ເພາະບັນດາເຂດແດນທີ່ມືມືຂອງແຜ່ນດິນເຕັມໄປດ້ວຍບັນດາທີ່ອາໄສຂອງຄວາມຮຸນແຮງ.²¹ຂໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ຕ້ອງກັບໄປດ້ວຍຄວາມຂາຍຫນ້າ; ຂໍໃຫ້ຄົນຍາກຈົນແລະຄົນຖືກກົດຂີ່ສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

²²ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ; ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນປົກປ້ອງກຽດຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງຣະນຶກວ່າພວກຄົນໂງ່ຈ້າຫົວຂວັນໃສ່ພຣະອົງຢູ່ວັນຍັງຄຳ.²³ຂໍຢ່າຊົງລືມສ່ຽງພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ ຫລືສ່ຽງຮ້າຍກາດຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ທຳຫາຍພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

75 ສຳລັບຄະນະນັກດິນຕຣີ; ສົງເຖິງຫາເຊັດ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງອາສາບ, ບົດເພງ.¹ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ;

ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍຂອບພຣະຄຸນ, ເພາະພຣະອົງຊົງສຳແດງເຖິງການຊົງສະຖິດຂອງພຣະອົງ; ເຫລົ່າປະຊາຊົນຕ່າງເລົ່າເຖິງການອັສະຈັນຂອງພຣະອົງ.

²ເມື່ອເຖິງເວລາຫນຶ່ງແລ້ວ ເຮົາຈະຕັດສິນຢ່າງຍຸຕິທັມ.³ແມ່ນວ່າແຜ່ນດິນໂລກແລະບັນດາຜູ້ຢູ່ອາໄສທັງຫມົດຈະສິ້ນດ້ວຍຄວາມຢ້ານ, ເຮົາເຮັດໃຫ້ບັນດາເສົາຫລັກຂອງແຜ່ນດິນໂລກຫມົດຄົງ. ເສລາ

⁴ເຮົາເວົ້າກັບຄົນຈອງຫອງວ່າ, "ຢ່າຈອງຫອງ," ແລະກັບຄົນຊົວວ່າ, "ຢ່າຍົກເຂົ້ານັ້ນຂຶ້ນ.⁵ຢ່າຍົກເຂົ້າຂອງເຈົ້າຂຶ້ນໃຫ້ສູງ; ຢ່າເວົ້າອວດດີ" ແລະບອກພວກເຂົາໃຫ້ຢຸດອວດຮ້າງ."⁶ເພາະການຕັດສິນບໍ່ໄດ້ມາຈາກທິດຕາເວັນອອກຫລືຈາກທິດຕາເວັນຕົກ ມັນບໍ່ໄດ້ມາຈາກທິດເຫນືອ ຫລືທິດໃຕ້ມັນບໍ່ໄດ້ມາຈາກຖິນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

⁷ແຕ່ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ພິພາກສາ, ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ລົງ ແລະພຣະອົງຊົງຍົກຂຶ້ນ.⁸ເພາະພຣະຢາເວ ຊົງຖືຈອກໂບຫນຶ່ງທີ່ມີເຫລົ່າອະນຸເປັນຝອງ ຊົງຖືກປະສົມດ້ວຍເຄື່ອງເຫດຕ່າງໆ. ແລະຊົງເຫອກ ຄົນຊົວທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະດືມມັນຈົນຢຶດສຸດທ້າຍ.

⁹ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະເລົ່າເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງ; ໄດ້ຊົງເຮັດຢູ່ເລື້ອຍ ໄປຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ.¹⁰ພຣະອົງຊົງບອກວ່າ, "ເຮົາຈະຕັດບັນດາເຂົາຂອງຄົນຊົວທັງຫມົດ, ແຕ່ບັນດາເຂົາຂອງຄົນຊອບທັມຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ."

76 ສຳລັບຄະນະນັກດິນຕຣີ, ກ່ຽວກັບເຄື່ອງດົນຕີທັງຫລາຍ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງອາສາບ, ເປັນບົດເພງ.¹ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນຢູດາ; ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງໃຫຍ່ຫລາຍໃນອິສະຣາເອນ.²ທີ່ຢູ່ຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນຊາເລັມ; ທີ່ຊົງສະຖິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນຊີໂອນ.³ພຣະອົງຊົງຫັກບັນດາລູກທະນູ, ໄລ໌, ດາບ, ແລະບັນດາອາວຸດອື່ນໆ ແຫ່ງສົງຄາມ. ເສລາ

⁴ພຣະອົງຊົງສ້າງແສງສະຫວ່າງແລະຊົງສຳແດງສະຫງ່າສີຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງລົງມາຈາກພູເຂົາ, ທີ່ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານບັນດາເຫຍື້ອຂອງພຣະອົງ.⁵ບັນດາຄົນໃຈກ້າໄດ້ຖືກຮົບເຂົ້າຂອງ; ພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງລັບໄປ. ບັນດານັກຮົບທັງຫມົດຕ່າງຂາດຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ.

⁶ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຢາໂຄບ, ພຣະອົງຊົງສັງສອນ ທັງຜູ້ຂີ້ມ້າແລະມ້າກໍ່ລ່ວງລັບໄປ.⁷ແຕ່ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ນຳຢ້ານກົວຢ່າງເກງ; ເມື່ອພຣະອົງໂກດຮ້າຍ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢືນຢູ່ຊ້ອງຫນ້າພຣະອົງໄດ້?

⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງລັກຄຳຕັດສິນຂອງພຣະອົງ; ໃຫ້ໄດ້ຍິນຈາກຝ້າສະຫວັນ ແຜ່ນດິນໂລກກໍຢ້ານແລະມີດງຽບ.⁹ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນ, ເຮັດການຕັດສິນແລະຊ່ວຍບັນດາຜູ້ຖືກກົດຂີ່ແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດໃຫ້ຝືນ.

¹⁰ແນ່ນອນ ການຕັດສິນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຈະນຳການສັນຣະເສີນມາສູ່ພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງຄາດພຣະອົງເອງດ້ວຍສິ່ງທີ່ຫລົງເຫລືອຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

¹¹ຈົ່ງປະຕິຍານຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ. ຂອງທ່ານແລະຮັກສາຄຳສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ ໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມພຣະອົງນຳບັນດາຂອງຖວາຍມາຍັງພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນທີ່ຢາກເງ.¹²ພຣະອົງຊົງຕັດວິນຍານຂອງບັນດາເຈົ້ານາຍອອກໄປເສຍ; ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ຢາກເງຕໍ່ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ.

77 ສຳລັບຄະນະນັກດິນເຕຣີ; ຫລັງຈາກລັກສະນະຂອງເຈດູທັນ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງອາສາບ.¹ຂ້າໝອຍຮ້ອງທຸກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ດ້ວຍສຽງຂອງຂ້າໝອຍ ຂ້າໝອຍຮ້ອງຫາຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຽງຂອງຂ້າໝອຍ ແລະພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້າໝອຍຈະຊົງຟັງສຽງຂ້າໝອຍ.

²ໃນວັນແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກຂອງຂ້າໝອຍ ຂ້າໝອຍໄດ້ສະແຫວງຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຍາມຄຳຄືນ ຂ້າໝອຍໄດ້ຍິນມືຂອງຂ້າໝອຍເຂົ້າອອກ, ແລະມືນັ້ນບໍ່ອິດເມືອຍເລີຍ ຈິດໃຈຂອງຂ້າໝອຍບໍ່ຍອມຮັບການປອບໂຍນ.³ຂ້າໝອຍໄດ້ຣະນຶກເຖິງພຣະເຈົ້າເມື່ອຂ້າໝອຍໄດ້ຕຶກຕອງ; ຂ້າໝອຍໄດ້ຣະນຶກເຖິງພຣະອົງເມື່ອຂ້າໝອຍອ່ນກຳລັງ. ເສລາ

⁴ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັບຫນັງຕາຂອງຂ້າໝອຍໃຫ້ເປີດອອກ; ຂ້າໝອຍທຸກໃຈເກີນກວ່າທີ່ຈະເວົ້າໄດ້.⁵ຂ້າໝອຍໄດ້ຣະນຶກເຖິງວັນເກົາໆ, ເຖິງເວລາທີ່ຜ່ານໄປນານແລ້ວ.

⁶ໃນຍາມກາງຄືນ ຂ້າໝອຍຣະນຶກເຖິງບົດເພງທີ່ຂ້າໝອຍເຄີຍຮ້ອງ. ຂ້າໝອຍໄດ້ຄິດຕຶກຕອງແລະໄດ້ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນມາແລ້ວ.⁷ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຖືມຂ້າໝອຍເປັນນິດບໍ່? ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງເມດຕາຂ້າໝອຍອີກເລີຍບໍ່?

⁸ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໄດ້ຫມົດສິ້ນໄປເປັນນິດແລ້ວບໍ່? ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໄດ້ລືມເລີກໄປເປັນນິດແລ້ວບໍ່?⁹ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລືມທີ່ຈະເມດຕາແລ້ວບໍ່? ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ປິດບັງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງໄປແລ້ວບໍ່? ເສລາ

¹⁰ຂ້າໝອຍກ່າວວ່າ, "ນິແຫລະຄືຄວາມທຸກໂສກຂອງຂ້າໝອຍ: ຄືການປ່ຽນໄປຂອງມືຂອງຜູ້ສູງສຸດທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາ."

¹¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ແຕ່ຂ້າໝອຍຈະຣະນຶກເຖິງການກະທຳທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ; ຂ້າໝອຍຈະຣະນຶກເຖິງບັນດາການກະທຳອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງໃນສມັຍບູຮານ.¹²ຂ້າໝອຍຈະນຶກເຖິງການກະທຳທັງຫມົດຂອງພຣະອົງແລະຈະຕຶກຕອງເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹³ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງຂອງພຣະອົງບໍ່ຮີສຸດ, ພຣະອົງໃຜຈະຫຽບກັບພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຍິງໃຫຍ່ຂອງຂ້າໝອຍທັງຫລາຍໄດ້ບໍ່?¹⁴ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຮັດການອັດສະຈັນທັງຫລາຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງຮິຫານພາບຂອງພຣະອົງໃນທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ.¹⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງປຣະທານຊັບຊະນະແກ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍຮິດທຳພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ - ຄືແກ່ບັນດາລູກຫລານຂອງຢາໂຄບແລະໂຢເຊັບ. ເສລາ

¹⁶ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ທະເລໄດ້ເຫັນພຣະອົງ; ທະເລໄດ້ເຫັນພຣະອົງ, ແລະພວກມັນກໍຢ້ານກົວ; ບັນດາທີ່ເລິກກໍສັນສະເຫືອນ.¹⁷ບັນດາເມກເຫນົ້າລົງມາ; ບັນດາທ້ອງຟ້າກໍຮ້ອງສຽງ; ບັນດາລູກທະນູຂອງພຣະອົງກໍປົວໄປ.

¹⁸ສຽງຟ້າຮ້ອງຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນຢູ່ໃນພາຍ; ຟ້າແມບເຮັດໃຫ້ທັງໂລກສະຫວ່າງ; ແຜ່ນດິນໂລກກໍໄດ້ສັນສະເຫືອນ.¹⁹ພຣະອົງຍ່າງເທິງຄືນນ້ຳຂ້ວາມທ້ອງທະເລໄປ, ແຕ່ຮອຍບາດຢ່າງຂອງພຣະອົງກໍເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.²⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳປະຊາກອນຂອງພຣະອົງດັງນຳຝູງແບ້ ແກະ ໂດຍມີຂອງໂມເຊແລະອາໂຣນ.

78 ບົດຄວາມຂອງອາສາບ.¹ປະຊາກອນຂອງຂ້າເອີຍ, ຈົ່ງຟັງຄຳສອນຂອງຂ້າ, ຈົ່ງຟັງບັນດາຖ້ອຍຄຳແຫ່ງປາກຂ້າ.²ຂ້າຈະຮ້າປາກກ່າວບັນດາຄຳເລິກລັບ; ຂ້າຈະຮ້ອງເພງເຖິງບັນດາສິ່ງທີ່ຖືກເຊືອງໄວ້ໃນອາດິດ.

³ເຫລົ່ານີ້ຄືບັນດາສິ່ງທີ່ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນແລະໄດ້ຮຽນຮູ້ມາແລ້ວ, ເຖິງບັນດາສິ່ງທີ່ເຊືອສາຍຂອງເຮົາໄດ້ບອກເຮົາ.⁴ເຮົາຈະບໍ່ເຊືອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ຈາກບັນດາລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາຈະບອກແກ່ຄົນຮຸ່ນຖັດໄປເຖິງບັນດາການກະທຳອັນຫນ້າສັ່ນຣະເສີນຂອງພຣະຢາເວ, ຮິຫານພາບຂອງພຣະອົງ, ແລະການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ.

⁵ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບບັນດາກິດບັນຍັດໄວ້ໃນຢາໂຄບແລະຊົງຖັງຂໍຄຳສັ່ງໄວ້ໃນອິສະຣາເອນ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ບັນດາເຊືອສາຍຂອງເຮົາວ່າພວກເຂົາຕ້ອງສອນເລື່ອງລາວເຫລົ່ານັ້ນແກ່ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ.⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາແບບນີ້ເພື່ອຄົນຮຸ່ນຕໍ່ໄປຈະໄດ້ຮູ້ເລື່ອງບັນດາກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ຄືລູກຫລານທີ່ຍັງບໍ່ເກີດມາ, ຜູ້ຊົງຄວນເລົ່າເລື່ອງລາວນັ້ນໃຫ້ແກ່ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໄປອີກ.

⁷ແລ້ວພວກເຂົາຈະຖັງຄວາມຫວັງຂອງພວກເຂົາ ໄວ້ໃນພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ລືມບັນດາການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຮັກສາບັນດາຂໍຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງໄວ້.

⁸ແລ້ວພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນເຫມືອນບັນພະບູຮຸດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຊົງເປັນເຊືອຊາດທີ່ດີດ້ານແລະມັກຕົວະ ເປັນເຊືອຊາດທີ່ຈິດໃຈບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະເປັນຜູ້ຊົງຈິດວິນຍານບໍ່ຖວາຍແລະຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

⁹ຄົນເອຟຣາອິມໄດ້ມີທະນູເປັນອາວຸດ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຫັນໄປໃນວັນສົງຄາມ.¹⁰ເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັກສາພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະເຮັດຕາມກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.¹¹ພວກເຂົາໄດ້ລືມບັນດາການກະທຳຂອງພຣະອົງ ຄືບັນດາສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງແກ່ພວກເຂົາ.

¹²ພວກເຂົາໄດ້ລືມສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳຕໍ່ຫນ້າຕ່າງບັນພະບູຮຸດຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ໃນທີ່ດິນຂອງໂຊອານ.¹³ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຍກນ້ຳທະເລແລະໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາຂ້ວາມທະເລໄປ ພຣະອົງ; ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳຖ້ຳຄືກຳແພງ.¹⁴ໃນກາງເວັນພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາດ້ວຍເມກແລະໃນຕະຫລອດທັງຄືນດ້ວຍແສງໄຟ.

¹⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຍກໂງ່ນຫີນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງປຣະທານນ້ຳໃຫ້ພວກເຂົາດື່ມຢ່າງອຸດົມ, ພຽງພໍທີ່ຈະເຕີມບັນດາທີ່ເລິກຂອງທະເລ.¹⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄດ້ໄຫລອອກມາຈາກຫີນຜາຊັນແລະໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫລລົງມາຄືແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍ.

¹⁷ແຕ່ພວກເຂົາຍັງໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ, ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໄດ້ກະບົດຕໍ່ອົງຜູ້ສູງສຸດໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ທຳທ້າຍພຣະເຈົ້າ ໃນໃຈຂອງເຂົາໂດຍຮຽກຮ້ອງຫາອາຫານເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຫິວຂອງພວກເຂົາໄດ້ອີມ.

¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ສູ່ພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າ, ຊົງຕຣຽມໂຕະໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໄດ້ບໍ່?"²⁰ເບິ່ງເຖິດເມື່ອພຣະອົງຊົງຖືຫີນ, ນ້ຳກໍໄດ້ຝຸ່ງອອກມາແລະລຳນ້ຳທັງຫລາຍກໍໄຫລລົ້ນ ແຕ່ພຣະອົງ, ຊົງປຣະທານອາຫານໄດ້ບໍ່? ພຣະອົງຈະຊົງຈັດເນື້ອໃຫ້ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ່?"

²¹ເມື່ອພຣະຢາເວ, ຊົງຟັງເລື່ອງນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງໂກດຮ້າຍ, ດັງນັ້ນໄຟຂອງພຣະອົງໄດ້ເຜົາຜານຢາໂຄບ, ແລະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ໂຈມຕີອິສະຣາເອນ,²²ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊືອໃນພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ໄວ້ວາງໃຈໃນການຊ່ວຍໃຫ້ຝືນຂອງພຣະອົງ.

²³ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າເບື້ອງເທິງແລະເບິດບັນດາປະຕູແຫ່ງທ້ອງຟ້າທັງຫຼາຍອອກ.²⁴ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຜີຍເສັ້ນເກົາຄືມານາລົງຈາກສະຫວັນ, ຕິກລົງມາໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ກິນອີ່ມທ້ອງ.²⁵ປະຊາຊົນຕ່າງໄດ້ກິນອາຫານຂອງພວກພູດສະຫວັນ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງສົ່ງອາຫານໃຫ້ເຂົາຢ່າງສົມບູນ.

²⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ລົມຕະເວັນອອກພັດໃນທ້ອງຟ້າ, ແລະໄດ້ຊົງນຳລົມໃຫ້ດ້ວຍອິດທິພົນຂອງພຣະອົງ.²⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຜີຍເສັ້ນໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງຜິງຂີດິນ, ຄືບັນດານິກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຫຼືອນຢ່າງຊາຍໃນທະເລ.²⁸ພວກມັນໄດ້ຕິກລົງມາກາງຖ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະຮອບໆເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາ.

²⁹ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ກິນແລະອີ່ມຫນ້າສຳລານ. ພຣະອົງໄດ້ປະຣະທານສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຢາກກິນແກ່ພວກເຂົາ.³⁰ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຫົວກະຫາຍບໍ່ອີ່ມພໍ; ໃນຂະນະທີ່ອາຫານຢັ້ງຢືນປາກຂອງພວກເຂົາ.

³¹ແລ້ວຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະໄດ້ສັງຫານຄົນແຂງແຮງທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາເສຍ. ພຣະອົງໄດ້ຂ້າບັນດາຄົນຫນຸ່ມແຫ່ງອີສະຣາເອນເສຍ.³²ເຖິງປານນັ້ນ, ກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍຍັງໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ໄປແລະບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນການກະທຳອັນອັດສະຈັນຕ່າງໆ ຂອງພຣະອົງ.

³³ເພາະສະນັ້ນພຣະເຈົ້າ, ຈຶ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ວັນຂອງພວກເຂົາສັ້ນລົງ ປີເດືອນຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວ.³⁴ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາທຸກທ້ອງຟ້າ, ພວກເຂົາກໍສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ແລະພວກເຂົາກໍກັບມາແລະຊອກຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຮ້ອນຮືນ.

³⁵ພວກເຂົາກໍຈະຮູ້ເຖິງວ່າພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຊົງເປັນພຣະສິລາຂອງພວກເຂົາແລະພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ສູງສຸດນັ້ນໄດ້ຊົງເປັນພຣະຜູ້ເຖ່ຂອງພວກເຂົາ.³⁶ແຕ່ພວກເຂົາກໍປະຈົບປະແຈງພຣະອົງດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາແລະຕົວະດ້ວຍບັນດາຄຳເວົ້າບໍ່ຈົງຂອງພວກເຂົາ.³⁷ເພາະໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ຢືດຫມັ້ນຢູ່ໃນພຣະອົງ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

³⁸ເຖິງປານນັ້ນກໍຕາມ, ພຣະອົງຍັງຊົງເມດຕາ, ໄດ້ຊົງອະພິຍະຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາແລະບໍ່ໄດ້ຊົງທຳລາຍພວກເຂົາ. ແຕ່ຈຶ່ງແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງຍັບຢັ້ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ຢູ່ຫຼາຍເທື່ອແລະບໍ່ໄດ້ຊົງກວນຄວາມໂກດຮ້າຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງຂຶ້ນມາ.

³⁹ພຣະອົງນຶກໄດ້ວ່າພວກເຂົາຖືກສ້າງຈາກເນື້ອຫນັງ, ເປັນລົມທີ່ຜ່ານໄປແລ້ວບໍ່ໄດ້ກັບມາອີກ.⁴⁰ພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເສຍໃຈໃນທີ່ແຫ່ງແລ້ງຫຼາຍເທື່ອ!⁴¹ພວກເຂົາຍັງໄດ້ທຳທາຍພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທື່ອທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອົງບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງຊາດອີສະຣາເອນເສົ້າໃຈ.

⁴²ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮະພິກອິດທິພົນຂອງພຣະອົງ, ເຖິງການທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍກູ້ພວກເຂົາຈາກສັດຕູ.⁴³ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດຫມາຍສຳຄັນທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະອົງໃນເອຢິບແລະການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງໃນທີ່ດິນຂອງໄຊອານ.

⁴⁴ພຣະອົງໄດ້ຊົງປ່ຽນແມ່ນ້ຳຂອງເອຢິບໃຫ້ເປັນເລືອດເພື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດດື່ມຈາກລຳນ້ຳທັງຫຼາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້.⁴⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງສົ່ງຝູງຮີນທີ່ໄດ້ມາກັດກິນພວກເຂົາ ຝູງກົບໄດ້ຂຶ້ນມາທຳລາຍແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.⁴⁶ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຝູງຕັກແຕນມາທຳລາຍພືດຜົນຂອງພວກເຂົາແກ່ຕັກແຕນອ່ອນແລະຕັກແຕນວັຍຍິນ.

⁴⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍບັນດາຕີນອະງຸ່ນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຫມາກເຫັບແລະບັນດາຕີນເດືອຂອງພວກເຂົາດ້ວຍນ້ຳກ້າມ.⁴⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຫມາກເຫັບລົງເທິງຝູງຂອງພວກເຂົາແລະໄດ້ຊົງໂຍນສາຍຟ້າໃສ່ຝູງສັດຂອງພວກເຂົາ.⁴⁹ຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮ້ອນແຮງຂອງພຣະອົງໄດ້ຟາດໃສ່ພວກເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງທັງຄວາມໂກດແຄ້ນຮຸນແຮງ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ແລະຄວາມທຸກລຳບາກມາເປັນດັ່ງບັນດາພູດສະຫວັນຜູ້ນຳຄວາມຕາຍມາ.

⁵⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກທາງສຳລັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງລະເວັ້ນພວກເຂົາຈາກຄວາມຕາຍແຕ່ໄດ້ຊົງມອບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ໂຣກລະບາດ.⁵¹ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຣະທານລູກຫົວປີທັງຫມົດໃນເອຢິບ, ຄືຜົນແຮກແຫ່ງກຳລັງຂອງພວກເຂົາໃນບັນດາເດີນຂອງຮາມ.

⁵²ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ອອກມາດັ່ງນຳແກະແລະໄດ້ຊົງພາພວກເຂົາຜ່ານຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຄືພາຝູງແບ້ ແກະ.⁵³ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາໄປຢ່າງປອດພິພິດແລະບໍ່ຢ້ານກົວ, ແຕ່ທະເລໄດ້ຖິ້ວມສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.

⁵⁴ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງພາພວກເຂົາມາຍັງເຂດແດນແຫ່ງແຜ່ນດິນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ, ຍັງພູເຂົາມີຊື່ພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນ.⁵⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງໄລ່ປະຊາຊາດຕ່າງໆ ອອກໄປຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາແລະໄດ້ຊົງແບ່ງທີ່ດິນໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງເຜົາທັງຫຼາຍຂອງອີສະຣາເອນຕາມເດີນຂອງພວກເຂົາ.

⁵⁶ແຕ່ເຂົາທັງຫຼາຍກໍຍັງໄດ້ທຳທາຍແລະກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ອົງຊົງຮືທານພາບສູງສຸດແລະບໍ່ໄດ້ຮັກສາບັນດາຂໍ້ຄຳສັ່ງທີ່ເຂັ້ມງວດຂອງພຣະອົງ.⁵⁷ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຊື່ສັດແລະກະບົດເຫມືອນຢ່າງບັນພະບູຮູດຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຕ່າງໄວ້ໃຈບໍ່ໄດ້ຄືຫນ້າທະນູບ້ຽວ.

⁵⁸ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໂກດຮ້າຍດ້ວຍເລື່ອງສະຖານສູງຂອງເຂົາແລະໄດ້ຍຸບຢູ່ພຣະອົງໃຫ້ໂກດຮ້າຍດ້ວຍຄວາມຫວາງແຫນ້ນດ້ວຍເລື່ອງບັນດາຮູບເຄົາຮົບຂອງພວກເຂົາ.⁵⁹ເມື່ອພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຊົງຮັບຟັງເລື່ອງນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງກົວກາດຫຼາຍແລະຊົງປະຕິເສດອີສະຣາເອນຢ່າງຫມົດສິ້ນ.

⁶⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຖິ້ມສະຖານນະມີສະການແຫ່ງເມືອງຊີໂລ, ຄືທີ່ ພຣະອົງເຄີຍຢູ່ທາມກາງປະຊາຊົນ.⁶¹ພຣະອົງໄດ້ຊົງປ່ອຍໃຫ້ຮີທານຸພາບຂອງພຣະອົງຖືກຈັບເປັນສະເລີຍແລະຊົງປະຣະທານສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມືຂອງສັດຕູ.

⁶²ພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ດາບ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງກົວກາດຕໍ່ມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ.⁶³ຟໂດເຜົາຜານບັນດາຄົນຫນຸ່ມໆຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກສາວໆ ຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີເພງແຕ່ງງານ.

⁶⁴ບັນດາປະໂລຫິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມລົງດ້ວຍດາບ, ແລະບັນດາຍິງຫມ້າຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ອາດຮ້ອງໃຫ້ໄວ້ທຸກ.⁶⁵ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຖືນຄືຢ່າງຕືນນອນ, ດັ່ງຢ່າງນັກຮົບໂຫ້ຮ້ອງເພາະອິດເຫລົ້າອະງຸ່ນ.⁶⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງໄລ່ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບໄປ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກເຂົາອົບອາຍເປັນນິດ.

⁶⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຕິເສດເດີນຂອງໂຢເຊັບ, ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເລືອກເຜົາເອຟຣາອິມ.⁶⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກເຜົາຢູດາແລະພູເຂົາຊີໂອນຊຶ່ງພຣະອົງຊົງຮັກ.⁶⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງສະຖານນະມີສະການຂອງພຣະອົງຄືຢ່າງຟ້າສະຫວັນ, ຄືຢ່າງແຜ່ນດິນໂລກຊຶ່ງພຣະອົງຊົງສະຖາປະນາໄວ້ເປັນນິດ.

⁷⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກດາວິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະໄດ້ຊົງພາທ່ານມາຈາກຄອກແກະ.⁷¹ພຣະອົງໄດ້ຊົງພາທ່ານມາຈາກການດູແລແມ່ແກະທີ່ມີລູກອ່ອນ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງພາທ່ານໃຫ້ເປັນຜູ້ລ້ຽງດູແກະຂອງຢາໂຄບ, ຄືປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ແລະຂອງອີສະຣາເອນ, ຊຶ່ງເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ.

⁷²ດາວິດໄດ້ລ້ຽງດູພວກເຂົາດັ່ງລ້ຽງແກະດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດສຸກຈະອິດແຫ່ງຈິດໃຈຂອງທ່ານ, ແລະທ່ານໄດ້ນຳພວກເຂົາດ້ວຍພິກໄຫວອັນສະຫລາດຂອງທ່ານ.

79 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງອາສາບ.¹ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ລ່ວງລ້າມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງເປັນມືນທຶນ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມຖືກທຳລາຍ.²ພວກເຂົາໄດ້ຍົກສົບບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນອາຫານແກ່ພວກນົກໃນທ້ອງຟ້າ, ໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງບັນດາຜູ້ຮັກຟັກດີຂອງພຣະອົງແກ່ພວກສັດປ່າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ.

³ພວກເຂົາໄດ້ຫລົງເລືອດຂອງພວກເຂົາອອກ ເຫມືອນນ້ຳຮອບໆນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມ, ແລະບໍ່ມີໃຜໄດ້ຝັງພວກເຂົາເລີຍ.

⁴ພວກຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ກາຍເປັນຫົວຫນ້າປະຫມາດສຳລັບເພື່ອນບ້ານ, ເປັນທີ່ຖືກຫົວຂວັນແລະຫຍ້ຍແກ່ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ຮ່ວມຂ້າງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ.⁵ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ອີກດິນປານໃດ? ພຣະອົງຈະໂກດຮ້າຍໄປຕະຫລອດບໍ່? ຄວາມໂກດຮ້າຍເພາະຄວາມຫວງແຫນອງພຣະອົງຈະໄຫມ້ດັງໄປໄປອີກດິນເທົ່າໃດ?

⁶ຂໍຊົງເຫລາມໂກດແຄ້ນລົງເຫນືອບັນດາປະຊາກອນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະເຫນືອຣາຊອານາຈັກທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.⁷ ເພາະເຂົາໄດ້ກິນກິນຢາໂຄບແລະໄດ້ທຳລາຍຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.

⁸ຂໍຢາຊົງຖືຄວາມຊົງຂອງບັນພະບູຣຸດທັງຫລາຍມາຕໍ່ສູ້ຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍເລີຍ; ຂໍການກະທຳແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງມາຍັງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ, ເພາະຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍຕິກຕຳຫລາຍ.⁹ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ແຫ່ງຄວາມລອດຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະສີຣີແຫ່ງພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ; ໃຫ້ລອດແລະຊົງອະພິຍານບາບຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

¹⁰ເປັນຫຍັງບັນດາປະຊາຊາດຈຶ່ງຖາມຂ້າງນ້ອຍວ່າ "ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຢູ່ທີ່ໃດ?" ຂໍໃຫ້ໂລຫິດຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງທີ່ຫລັງອອກໄດ້ຮັບການແກ້ແຄ້ນໃຫ້ຕິກໄປເທິງບັນດາປະຊາຊາດຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ.¹¹ ຂໍໃຫ້ບັນດາສຽງຄວນຄາງຂອງນັກໂທດມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ຂໍຊົງຮັກສາລູກຫລານຂອງຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງອິທານພາບຂອງພຣະອົງ.

¹²ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍຊົງຕອບໂຕ້ໃຫ້ຕິກໄປເທິງຕັກຂອງດິນປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍເຈັດຄັ້ງ ໃຫ້ຫລາຍເທົ່າກັບການຕູກຫມິນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຕູກຫມິນພຣະອົງ.¹³ ດັ່ງນັ້ນຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍຜູ້ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະອົງແລະແກະແຫ່ງທຶງຫຍ້າຂອງພຣະອົງຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງເປັນນິດ ຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍຈະກ່າວບັນດາຄຳສັນຣະເສີນຂອງພຣະອົງແກ່ທຸກຊົນອາຍຸ.

80 ສຳລັບຄະນະນັກດິນຕຣີ, ສົງເຖິງໂຊຊານິມໃນແບບຂອງອິດິດ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງອາສາບ.¹ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ຊົງລ້ຽງດູອິສະຣາເອນດັ່ງລ້ຽງແກະ, ຂໍຊົງສົນໃຈຟັງ, ຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງນຳໂຍເຊັບຍ່າງນຳຝູງ ແບ່ ແກະ ພຣະຜູ້ປະສານເຫນືອເຫລົ່າເຄຣຸບ, ຂໍຊົງສົງແສງມາເຫນືອຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ!

²ຜູ້ປາກົດພຣະອົງເອງຕໍ່ຫນ້າເອຟຣາອິມ, ແລະເປັນຢາມິນ; ແລະມານາເຊ, ຂໍຊົງປຸກອິທານພາບຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ ຂໍສະເດັດມາແລະຊ່ວຍຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍໃຫ້ຝົນ.³ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ; ຂໍຊົງຮືຟື້ນຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ຫນ້າຂອງພຣະອົງສົງແສງມາເຫນືອຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ ແລະຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍຈະຝົນ.

⁴ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ພຣະອົງຈະຮ້າຍຕໍ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານອີກດິນປານໃດ?⁵ ພຣະອົງໄດ້ຊົງລ້ຽງພວກເຂົາດ້ວຍອາຫານແຫ່ງນ້ຳຕາ ແລະຊົງປະສານນ້ຳຕາໃຫ້ພວກເຂົາດື່ມຢ່າງຫລວງຫລາຍ.⁶ ພຣະອົງຊົງເຮັດບາງສິ່ງແກ່ຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍເພື່ອໃຫ້ຫມູ່ເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍເອົາມາຖຽງກັນ, ແລະບັນດາສັດຕູຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍພາກັນຫົວຂວັນກັນໃນເລືອງຂອງຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ.

⁷ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າອົງອິທານພາບ, ຂໍຊົງຮືຟື້ນຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ; ຂໍພຣະພັກຂອງພຣະອົງສົງແສງມາເຫນືອຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ, ແລະຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍຈະຝົນ.⁸ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳເຄືອອະນຸກອນຈາກເອຢິບ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ບັນດາປະຊາຊາດອອກໄປແລະໄດ້ຊົງປຸກເຄືອອະນຸກອນໄວ້.

⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮຽມແຜ່ນດິນໃຫ້ໂລ້ງໄວ້ສຳຫລັບມັນ; ມັນກໍໄດ້ຢຶດຮາກເລິກແລະໄດ້ແຜ່ເຕັມແຜ່ນດິນ.¹⁰ ບັນດາພູເຂົາໄດ້ຖືກປົກຄຸມດ້ວຍບັນດາກິ່ງກ້ານຂອງມັນ, ຕີນແຄນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍສາຂາຂອງມັນ.¹¹ ມັນໄດ້ແຜ່ກິ່ງຂອງມັນໄປໂກຣດທະເລ ແລະບັນດາຫນ້າຂອງມັນໄປອອດແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ.

¹²ເຫດໃດພຣະອົງໄດ້ຊົງພັກແຜ່ງຂອງມັນລົງ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫມົດທີ່ຜ່ານທາງໄດ້ລັກເອົາຫມາກຂອງມັນ.¹³ ບັນດາຫມູ່ປ່າກໍອອກຈາກດິງຢຽບຢາມັນ, ແລະບັນດາສັດປ່າໃນທ້ອງທຶງກໍກິນມັນເປັນອາຫານ.

¹⁴ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ອົງຊົງຮິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່; ຂໍຊົງແນມລົງມາຈາກຝ້າສະຫວັນແລະຊົງສັງເກດແລະດູແລເຄືອອະນຸກອນນິດ້ວຍເຖິດ.¹⁵ ນິດ້ຢູ່ອະນຸກອນທີ່ມີຂວາຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງປຸກໄວ້, ຄືຫນ້າພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່.¹⁶ ມັນໄດ້ຖືກເຜົາເສຍແລະໄດ້ຖືກຕັດລົງພວກມັນທຳລາຍໄປເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ຂໍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເຫນືອຄົນຢູ່ເບື້ອງຂວາມືຂອງພຣະອົງ, ເຫນືອບຸດມະນຸດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ແຂງແຮງເພື່ອພຣະອົງເອງ.¹⁸ ແລ້ວຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍຈະບໍ່ຫັນໄປຈາກພຣະອົງ; ຂໍຊົງຮືຟື້ນຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ, ແລະຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍຈະຮ້ອງຫຼຸນອອກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

¹⁹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ຂໍຊົງຮືຟື້ນຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ; ຂໍພຣະພັກຂອງພຣະອົງສົງແສງມາເຫນືອຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍ, ແລະຂ້າງນ້ອຍທັງຫລາຍຈະໄດ້ຝົນ.

81 ສຳລັບຄະນະນັກດິນຕຣີ, ສົງເຖິງແບບກິດຕິດ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງອາສາບ.¹ ຈົງຮ້ອງເພງແດ່ພຣະເຈົ້າພຣະກຳລັງຂອງເຮົາດ້ວຍສຽງດັງ; ຈົງໂຕ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ.² ຈົງຮ້ອງເພງແລະຕິບແສງ, ຈົງຮ້ອງເພງຊືນບານພ້ອມກັບຝົນ.³ ຈົງເປົ່າເຂົ້າແກະໂຕຜູ້ໃນວັນເດືອນອອກໃຫມ່, ແລະດວງຈັນເຕັມດວງ, ເມື່ອວັນເທສະການລ້ຽງຂອງເຮົາໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ.

⁴ເພາະນິຕິກິດບັນຍັດຂອງອິສະຣາເອນ, ເປັນຂໍ້ຄຳສັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບໄດ້ຊົງປະສານໃຫ້.⁵ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກິດບັນຍັດໃນໂຍເຊັບ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປໂຈມຕີແຜ່ນດິນເອຢິບ, ຊົງຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າທີ່ຂ້າງນ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ.

⁶"ເຮົາໄດ້ປັດພາຣະຈາກບ່າຂອງເຂົາ; ມືຂອງເຂົາໄດ້ຝົນຈາກການຖືກຂີ່ຕໍ່.⁷ ເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງບອກໃນຄວາມທຸກໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລະເຮົາໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າ; ເຮົາໄດ້ຕອບເຈົ້າຈາກເມກຄະນອງທີ່ມີດທິບ. ເຮົາໄດ້ທິດສອບເຈົ້າທີ່ນ້ຳແຫ່ງເມຣີບາ. ເສ ລາ

⁸ຈົງຟັງ, ປະຊາກອນຂອງເຮົາເອີຍ, ເພາະເຮົາຕັກເຕືອນເຈົ້າ, ອິສະຣາເອນເອີຍ ຖ້າພຽງແຕ່ເຈົ້າຈະຟັງເຮົາ!⁹ ຕ້ອງບໍ່ມີພະເຈົ້າຕ່າງດ້າວໃດທຳມາກາງພວກເຈົ້າເລີຍ; ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ມີສະການພະເຈົ້າຕ່າງດ້າວໃດໆ.¹⁰ ເຮົາຄືຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ພາເຈົ້າອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ ຈົງອ້າປາກຂອງເຈົ້າໃຫ້ກວ້າງ. ແລະເຮົາຈະປ້ອນໃຫ້ອີມ.

¹¹ແຕ່ປະຊາກອນຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຟັງບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ; ອິສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງເຮົາ.¹² ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປ່ອຍພວກເຂົາໄປຕາມທາງທີ່ດີດ້ານຂອງພວກເຂົາເອງ ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງ.

¹³ໂອ, ປະຊາກອນເຮົາຄວນຈະຟັງເຮົາ; ໂອ, ປະຊາກອນຂອງເຮົາຄວນຈະຍ່າງໃນບັນດາທາງຂອງເຮົາ.¹⁴ ແລ້ວເຮົາກໍຈະປາບສັດຕູຂອງພວກເຂົາໃນທັນໃດ ແລະຈະຫັນມືຂອງເຮົາຕໍ່ສູ້ບັນດາຜູ້ຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາ.

¹⁵ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ກຽດຊັງພຣະຢາເວກິມຕົວລົງດ້ວຍຄວາມຢ້ານຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ! ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ອັບອາຍເປັນນິດ.¹⁶ ເຮົາຈະລ້ຽງອິສະຣາເອນດ້ວຍເຂົ້າສາລີຢ່າງດີ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອີມໃຈດ້ວຍນ້ຳເຜິ້ງທີ່ອອກມາຈາກຫີນ."

82 ¹ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງອາສາບ. ພຣະເຈົ້າ, ຊົງປະສົບໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງພຣະເຈົ້າ; ໃນທ່າມກາງບັນດາພະເຈົ້າທັງຫລາຍ ພຣະອົງຊົງຕັດສິນ.² ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະຕັດສິນຢ່າງຍຸຕິທັມແລະເຊົາເຂົ້າຂ້າງຄົນຊົ່ວອີກດິນປານໃດ? ເສລາ
³ຈົງປົກປ້ອງຄົນຍາກຈົນແລະເດັກກຳພ້າ; ຈົງປົກປ້ອງສິດຂອງຜູ້ທຸກຍາກແລະຜູ້ຂັດສິນ.⁴ ຈົງຊ່ວຍຄົນຍາກຈົນແລະຄົນຂັດສິນໃຫ້ພົ້ນພົ້ນ; ຈົງເອົາພວກເຂົາອອກຈາກເງື່ອນມືຂອງຄົນຊົ່ວ.
⁵ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ພວກເຂົາເລາະໄປໃນຄວາມມືດ; ບັນດາຮາກຖານທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ຫວັດໄຫວ.
⁶ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນພະເຈົ້າທັງຫລາຍ, ເປັນບັນດາລູກຂອງອົງຜູ້ສູງສຸດ.⁷ ເຖິງປານນັ້ນກໍ່ຕາມ ພວກເຈົ້າກໍ່ຈະຕາຍຢ່າງມະນຸດແລະລົມລົງດັງໃນບັນດາເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍ."

⁸ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນຕັດສິນແຜ່ນດິນໂລກ, ເພາະບັນດາປະຊາຊາດທັງຫມົດເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ.

83 ¹ບົດເພງ. ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງອາສາບ.² ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຢ່າຊົງມືດງຽບຢູ່ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຢ່າຊົງເສີຍຕໍ່ຂ້າພໍ່ຍທັງຫລາຍແລະມືດງຽບຢູ່. ເບິ່ງເຖິດ, ບັນດາສັດຕູຂອງພຣະອົງກໍ່ລັງສ້າງຄວາມຮຸນຮຸນ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຊົງພຣະອົງໄດ້ຍົກຕົວຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນ.
³ເຂົາທັງຫລາຍວາງແຜນຕໍ່ສູ້ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ແລະຮ່ວມກັນວາງແຜນຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປົກປ້ອງໄວ້.⁴ ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ມາເຖິດ, ໃຫ້ເຮົາທຳລາຍພວກເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນຊົນຊາດຫນຶ່ງ ແລ້ວຊິຂອງອິສະຣາເອນຈະບໍ່ເປັນທີ່ຈິດຈຳອີກຕໍ່ໄປ."⁵ ພວກເຂົາໄດ້ສຸມຕົວກັນວາງແຜນດ້ວຍວິທີດຽວກັນ; ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງພັນທະມິດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ ພຣະອົງ.
⁶ມີລວມໄປເຖິງບັນດາເດັກນ້ອງເອໂດມແລະຄົນອີຊະມາເອນ, ແລະຄົນໂມອາບແລະຄົນຮັກກິດ, ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ວາງແຜນຮ່ວມກັນ⁷ ເກບານ, ອຳໂມນ, ອາມາເຫລັກ; ແລະລວມໄປເຖິງຟິລິສະຕິນກັບຊາວເມືອງຕີເຣ.
⁸ອັດຊີເຣຍກໍ່ສົມທົບພວກເຂົາດ້ວຍ; ພວກເຂົາກໍ່ລັງຊ່ວຍເຫລືອບັນດາຂອງລູກຫລານຂອງໂລດ. ເສ ລາ
⁹ຂໍພຣະອົງຊົງເຮັດແກ່ພວກເຂົາເຫມືອນຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດແກ່ຄົນມີດີອານ, ຢ່າງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດແກ່ສີເສຣາແລະຢາຍິນທີ່ແມ່ນ້ຳກີໂຊນ.¹⁰ ພວກເຂົາໄດ້ພິນາດໄປທີ່ເມືອງເອນໂດເຣ ແລະກາຍເປັນຄືບຸ່ຍຄອກສຳລັບແຜ່ນດິນໂລກ.
¹¹ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາເປັນດັງໂອເຣັບແລະເຊເຣັບ, ແລະບັນດາເຈົ້ານາຍທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາເປັນດັງເຊບາແລະຊັນມຸນນາ.¹² ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ເຮົາເອົາບັນດາທັງຫຍ້າຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນຂອງພວກເຮົາເຖິດ."
¹³ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້າພໍ່ຍ ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫມືອນຂີ້ຝຸ່ນດິນທີ່ວິນວຽນ, ເຫມືອນແກບຕໍ່ຫນ້າລົມ,¹⁴ ເຫມືອນຢ່າງໄຟທີ່ເຜົາຜານປ່າໄມ້, ແລະຢ່າງແປວໄຟທີ່ໄຫມ້ເນີນພູເຂົາ.¹⁵ ຂໍຊົງໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປດ້ວຍພາຍູຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງ, ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວດ້ວຍພາຍູຂອງພຣະອົງ.
¹⁶ຂໍຊົງໃຫ້ບັນດາໂບຫນ້າຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອາຍ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ.¹⁷ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາອົບອາຍແລະຢ້ານກົວຢູ່ເປັນນິດ; ໃຫ້ພວກເຂົາຈິບຫາຍໄປໃນຄວາມອົບປະຍົດ.
¹⁸ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າພຣະອົງຜູ້ດຽວ, ພຣະຢາເວ, ຊົງເປັນຜູ້ສູງສຸດເຫມືອແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ.

84 ສຳລັບຄະນະນັກດິນຕີ; ສົງເຖິງແບບກິດຕິ. ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງລູກຊາຍຂອງໂກຣາ.¹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວອົງຈອມໂຍທາ, ທີ່ປະທັບຂອງ ພຣະອົງຊ່າງງົດງາມແທ້ໆ!² ຂ້າພໍ່ຍປາຖະຫນາຢາກຢູ່ໃນວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ຄວາມປາຖະຫນາຂອງຂ້າພໍ່ຍທີ່ມີຕໍ່ພຣະວິຫານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພໍ່ຍອ່ອນແຮງ. ທັງຈິດໃຈແລະກາຍທັງຫມົດຂອງຂ້າພໍ່ຍກໍ່ລັງຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມີຊີວິດຢູ່.
³ແມ່ນແຕ່ນິກກະຈອກກໍ່ຫາຍ້ານໄດ້ແລ້ວແລະນິກກະຈອກກໍ່ຮ້າງສຳລັບຕົວມັນໄດ້, ໃນທີ່ທີ່ມັນຈະວາງໄຂ່ອອກລູກຂອງມັນໃກ້ກັບບັນດາແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວອົງຈອມໂຍທາ ຜູ້ຊົງເປັນພຣະຣາຊາແລະພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພໍ່ຍ.⁴ ຜູ້ທີ່ອາສັຍຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງກໍ່ເປັນສຸກ; ພວກເຂົາສັນຮະເສີນພຣະອົງຢູ່ເລື້ອຍໄປ. ເສ ລາ
⁵ຄົນທີ່ກຳລັງຂອງເຂົາຢູ່ໃນພຣະອົງກໍ່ເປັນສຸກ, ໃນຜູ້ທີ່ໃຈຂອງເຂົາເປັນບັນດາທາງຫລວງຂຶ້ນໄປຍັງຊີໂອນ.⁶ ຂະນະທີ່ຜ່ານໄປຕາມຮ່ອມພູແຫ້ງແລ້ງແຫ່ງບາກາ, ພວກເຂົາກໍ່ພົບບັນດານ້ຳພູທີ່ຈະດື່ມ. ຝົນຕົ້ນຣະດູປົກຄຸມທີ່ນັ້ນດ້ວຍພຣະພອນທັງຫລາຍ.
⁷ພວກເຂົາໄປດ້ວຍກຳລັງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ; ພວກເຂົາທຸກຄົນເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າໃນຊີໂອນ.⁸ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພໍ່ຍ; ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ. ຂໍຊົງຟັງສິ່ງທີ່ຂ້າພໍ່ຍກຳລັງຮ້ອງຂໍ! ເສ ລາ⁹ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍແນມເບິ່ງໄລ່ຂອງຂ້າພໍ່ຍທັງຫລາຍ; ຂໍຊົງສຳແດງຄວາມຫວັງໃຈຕໍ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຈີມໄວ້.¹⁰ ເພາະວັນດຽວໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງກໍ່ຕົກວ່າພັນວັນໃນທີ່ອື່ນ. ຂ້າພໍ່ຍຂໍເປັນຄົນເຝົ້າປະຕູໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້າພໍ່ຍດຶກວ່າຢູ່ໃນບັນດາເດັກນ້ອງຄົນຊົ່ວ.
¹¹ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຊົງເປັນດວງອາທິດແລະປັນໄລ່ຂອງເຮົາ; ພຣະຢາເວຈະຊົງປະສານພຣະຄຸນແລະສັກສີ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຫນ່ວງລັງສິ່ງທີ່ດີອັນໃດຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ດຳເນີນໃນຄວາມຊື່ສັດສຸຈະລິດ.¹² ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວອົງຈອມໂຍທາ, ຄົນທີ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງກໍ່ເປັນສຸກ.

85 ສຳລັບຄະນະນັກດິນຕີ. ບົດເພງສັນຮະເສີນລູກຊາຍຂອງໂກຣາ.¹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງຄວາມເມດຕາແກ່ແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮື້ຝືນຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີຂອງຢາໂຄບ.² ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກໂທດຄວາມບາບຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງໄດ້ປົກປັດຄວາມບາບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ. ເສ ລາ
³ພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳຈັດຄວາມໂຫດຮ້າຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຫັນຈາກຄວາມໃຈຮ້າຍອັນຮ້ອນແຮງຂອງພຣະອົງ.⁴ ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມພົ້ນຂອງຂ້າພໍ່ຍທັງຫລາຍ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າພໍ່ຍທັງຫລາຍໃຫ້ກັບຄືນສູ່ສະພາບດີ, ຂໍຊົງລະງັບຄວາມຮ້າຍທີ່ມີຕໍ່ຂ້າພໍ່ຍທັງຫລາຍ.⁵ ພຣະອົງຈະໃຈຮ້າຍຂ້າພໍ່ຍທັງຫລາຍເປັນນິດບໍ່? ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ໄປຈົນເຖິງຊົ່ວອາຍຸໃນອານາຄົດບໍ່?
⁶ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຮື້ຝືນພວກຂ້າພໍ່ຍຂຶ້ນອີກບໍ່? ເພື່ອປະຊາກອນຂອງພຣະອົງຈະຊົງຊົມຢືນດີໃນພຣະອົງ.⁷ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງສຳແດງຄວາມຊື່ສັດ, ແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້າພໍ່ຍທັງຫລາຍ.
⁸ຂ້າພໍ່ຍຈະຟັງສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າກ່າວ, ເພາະພຣະອົງຈະຊົງສ້າງສັນຕິພາບກັບປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ຄືແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງຊື່ສັດ ແຕ່ສະນັ້ນກໍ່ຕາມ ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ຫັນກັບໄປສູ່ບັນດາທາງແຫ່ງຄວາມໂງ່ອີກ.⁹ ທີ່ຄວາມລອດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃກ້ຄືນທີ່ຢາເກງພຣະອົງ; ເພື່ອສະຫງ່າອາສີຈະດຳລົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຂ້າພໍ່ຍທັງຫລາຍ.
¹⁰ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາແລະຄວາມແທ້ຈິງໄດ້ມາຝັກັນ; ຄວາມຊອບທັມແລະສັນຕິພາບໄດ້ຈູບກັນແລະກັນ.¹¹ ຄວາມແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນ, ແລະຄວາມຊອບທັມກໍ່ແນມລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າ.

¹²ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະຢາເວຈະປະທານບັນດາພຣະພອນທີ່ດີ, ແລະແຜ່ນດິນຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະຜະລິດຜົນຂອງມັນອອກມາ.¹³ຄວາມຊອບທັມຈະນຳຫນ້າພຣະອົງແລະຕຣຽມຫນັງໄວ້ສຳຫລັບກ່າວຢ່າງຂອງພຣະອົງ.

86 ຄຳອະທິຖານຂອງດາວິດ.¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຮັບຟັງ, ແລະຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຍາກຈົນແລະຖືກກົດຂີ່.²ຂໍຊົງຄຸ້ມຄອງຂ້ານ້ອຍເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຈົງຮັກພັກດີ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍຂໍຊົງຊ່ວຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຝັນຄືຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງ.

³ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະອົງວັນຍັງຄຳ.⁴ຂໍຊົງໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຍິນດີ, ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະຂ້ານ້ອຍອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ.

⁵ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງປະເສີດ, ແລະຊົງຜ່ອມທີ່ຍົກໂທດແລະໃຫ້ອະພິຍາຍ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ພາວັນນາອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງທັງຫມົດ.⁶ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງຟັງສຽງວົງວອນຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁷ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງໃນວັນແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພຣະອົງຈະຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁸ໃນບັນດາພະເຈົ້າທັງຫລາຍ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທຽບກັບພຣະອົງໄດ້ ບໍ່ມີການກະທຳໃດໆ, ທີ່ເປັນຄືບັນດາການກະທຳຂອງພຣະອົງ.⁹ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ບັນດາຊົນຊາດທັງຫມົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຈະມາແລະກາຍລົງຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈະເຫີດຫຼຸນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

¹⁰ເພາະພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ແລະຊົງເຮັດການອັສະຈັນຕ່າງໆ; ພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ.¹¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງສອນບັນດາສິ່ງທີ່ຢາກໃຫ້ເຮັດຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະດຳເນີນໃນຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ. ຂໍຊົງລວມໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນໃຈດຽວເພື່ອເຄົາລົບຢ່າເກງຕໍ່ພຣະອົງ.

¹²ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າພຣະອົງຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈ; ຂ້ານ້ອຍຈະເຫີດຫຼຸນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງເປັນນິດ.

¹³ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ຊົງມີຕໍ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນໃຫຍ່ຫລາຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຖັງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍຈາກທີ່ເລິກຂອງແດນຄົນຕາຍ.

¹⁴ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຄົນຈອງຫອງໄດ້ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ຂ້ານ້ອຍ ກຸ່ມຄົນໂຫດຮ້າຍມຸ້ງເອົາຊີວິດຂ້ານ້ອຍ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄົາລົບຢ່າເກງພຣະອົງເລີຍ.

¹⁵ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ແຫ່ງພຣະເມດຕາແລະຊົງພຣະຄຸນ, ບໍ່ຮ້າຍງ່າຍ ແລະຊົງອຸດົມດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາແລະຄວາມສັດຈິງ.¹⁶ຂໍຊົງຫັນມາຫາຂ້ານ້ອຍແລະຊົງພຣະເມດຕາຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ; ຂໍຊົງປະທານພຣະກຳລັງຂອງພຣະອົງແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ; ແລະຂໍຊົງຊ່ວຍລູກຊາຍຂອງຍິງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຝັນ.¹⁷ຂໍຊົງສຳແດງຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງຄວາມເມດຕາແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ເພື່ອຄົນທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍຈະເຫັນແລ້ວອັບອາຍເພາະພຣະອົງ, ຄືພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງຊ່ວຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍແລະໄດ້ຊົງປອບໃຈຂ້ານ້ອຍ.

87 ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງໂກຣາ; ບົດເພງ.¹ມີເມືອງທີ່ຕັ້ງໄວ້ເທິງພູເຂົາສັກສິດຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງຮາກຖານໄວ້;²ພຣະຢາເວຊົງຮັກບັນດາປະຕູຂອງຊີໂອນຫລາຍຍິ່ງກວ່າບັນດາເຕັ້ນຂອງຢາໂຄບທັງຫມົດ.³ໂອ ເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າເອີຍ, ບັນດາສິ່ງທີ່ມີສະຫງ່າຮາສີຕ່າງກ່າວເຖິງນາງ. ເສລາ

⁴"ເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງຣາຫັບແລະບາບີໂລນແກ່ບັນດາຜູ້ຜິດຕາມເຮົາ. ເບິ່ງເຖິດ, ມີພິລິສະຕິນ, ແລະຕີເຣ, ພ້ອມກັບເອທິໂອເປຍ- ແລະຈະກ່າວວ່າ, 'ຜູ້ນີ້ໄດ້ເກີດທີ່ນັ້ນ.'"

⁵ສ່ວນພູເຂົາຊີໂອນກໍຈະກ່າວວ່າ, "ບັນດາຊົນຊາດທັງຫລາຍເປັນຂອງພູນີ້; ແລະອົງຜູ້ຊົງຮືກທາງພາບສູງສຸດຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ."⁶ພຣະຢາເວຊົງບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມທະບຽນແຫ່ງບັນດາປະຊາຊາດວ່າ, "ຜູ້ນີ້ໄດ້ເກີດທີ່ນັ້ນ."ເສລາ

⁷ດັ່ງນັ້ນບັນດານັກຮ້ອງແລະນັກເຕັ້ນກ່າວພ້ອມກັນວ່າ, "ນ້າພູທັງຫມົດຂອງເຮົາຢູ່ໃນພູເຂົາຊີໂອນ."

88 ບົດເພງ, ບົດເພງສັນຮະເສີນລູກຊາຍຂອງໂກຣາ; ສຳລັບຄະນະນັກດົນຕີ; ສົງເຖິງແບບມາຫລາດ ເລນອນ. ແບບຂອງເຮມານ.¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ.²ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງສົນໃຈຕໍ່ສຽງຮ້ອງຂໍຂອງຂ້ານ້ອຍ.

³ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍບັນດາຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ແລະຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ລົງໄປເຖິງແດນຄົນຕາຍ.⁴ບັນດາຜູ້ຄົນຕ່າງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຄືຜູ້ທີ່ລົງໄປຍັງຫລຸມແຫ່ງຄວາມຕາຍ; ຂ້ານ້ອຍເປັນຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ມີກຳລັງ.

⁵ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກຖິ້ມໄວ້ທຳມາກາງຄົນຕາຍ; ຂ້ານ້ອຍເປັນຄືຄົນຕາຍທີ່ນອນຢູ່ໃນຂຸມຝັງສົບ, ເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈອີກຕໍ່ໄປເພາະພວກເຂົາຖືກຕັດອອກຈາກຮີໂອນພາບຂອງພຣະອົງ.⁶ພຣະອົງຊົງວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນຂຸມທີ່ເລິກສຸດ, ຂອງຂຸມແຫ່ງຄວາມຕາຍ ໃນບັນດາແດນທີ່ມີດແລະຫນາ.

⁷ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງທັບເຕັງຢ່າງຫນັກເທິງຂ້ານ້ອຍ, ແລະບັນດາຄົນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງທັງຫມົດໄດ້ຊັດຖ້ວມຂ້ານ້ອຍ. ເສ ລາ

⁸ເປັນເພາະພຣະອົງ, ບັນດາຫມູ່ເພື່ອນຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ເຫັນຫ່າງຈາກຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນພາບທີ່ຫນ້າຕຶກໃຈຕໍ່ພວກເຂົາ. ຂ້ານ້ອຍຖືກຂັງໄວ້ແລະຂ້ານ້ອຍຫນີອອກໄປບໍ່ໄດ້.

⁹ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍອິດເມື່ອຍໄປຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ; ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ; ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງວັນຮອດຄຳ ຂ້ານ້ອຍຍືນມືຂອງຂ້ານ້ອຍອອກຕໍ່ພຣະອົງ.¹⁰ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດການອັສະຈັນເພື່ອຄົນຕາຍບໍ່? ບັນດາຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະລຸກຂຶ້ນແລະສັນຮະເສີນພຣະອົງບໍ່? ເສລາ

¹¹ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຈະຖືກປະກາດໃນຂຸມຝັງສົບ, ຫລືປະກາດຄວາມສະເຫມີຕິນສະເຫມີປາຍຂອງພຣະອົງໃນແດນຄົນຕາຍບໍ່?¹²ການກະທຳອັນອັສະຈັນຂອງພຣະອົງຈະເປັນຮູ້ຈັກກັນໃນຄວາມມືດ, ຫລືຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄວາມຫລົງລືມບໍ່?

¹³ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງໃນຍາມເຊົ້າ; ຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍມາຢູ່ຊ້ອງຫນ້າພຣະອົງ.¹⁴ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງປະຕິເສດຂ້ານ້ອຍ? ພຣະອົງຊົງເຊື່ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ?

¹⁵ຂ້ານ້ອຍເຄີຍທຸກຍາກແລະເກືອບຕາຍມາແລ້ວຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍຍັງຫນຸ່ມນັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທຶນທຸກເນື່ອງຈາກຄວາມຢ້ານກົວຂອງພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຟ້າແທ້.

¹⁶ບັນດາການກະທຳແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ຜ່ານໄປເທິງຂ້ານ້ອຍ, ບັນດາການກະທຳທີ່ຫນ້າຢ້ານຈາກພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍລ້າງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁷ພວກມັນໄດ້ອ້ອມຂ້ານ້ອຍເຫມືອນຢ່າງນ້ຳຖ້ວມຕະຫລອດວັນ; ພວກມັນໂອບອ້ອມຂ້ານ້ອຍໄວ້ຮອບດ້ານ.¹⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາບັນດາເພື່ອນທີ່ໃກ້ຊິດອອກໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ. ມີພຽງຄວາມມືດເປັນເພື່ອນໃກ້ຊິດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

ຄຳແນະນຳຂອງອີທານ.¹ ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງເຖິງບັນດາການກະທຳແຫ່ງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະຢາເວເປັນນິດ. ຂ້ານ້ອຍຈະປະກາດເຖິງຄວາມສັດຈິງຂອງພຣະອົງແກ່ບັນດາຊົນອາຍຸຄົນໃນອານາຄົດ.² ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ເປັນນິດ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະຖາປະນາຄວາມແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນຝ້າສະຫວັນ."

³"ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາໄວ້ກັບຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໄວ້ຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ.⁴ ເຮົາຈະສະຖາປະນາເຊືອສາຍຂອງເຮົາໄວ້ເປັນນິດ, ແລະເຮົາຈະສະຫງວນບັນລັງຂອງເຮົາໄວ້ທຸກຊົດຊາດ." ເສ ລາ

⁵ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຝ້າສະຫວັນຍົກຍ້ອງສັນຣະເສີນບັນດາການອັສະຈັນຂອງພຣະອົງ ຄວາມແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ສັນຣະເສີນໃນທີ່ປະຊຸມຂອງບັນດາຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ.⁶ ເພາະມີຜູ້ໃດເທິງທ້ອງຟ້າທຽບກັບພຣະຢາເວໄດ້? ເພາະຜູ້ໃດໃນທຳມະກາງບັນດາລູກຂອງພະເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນດັງພຣະຢາເວໄດ້?.

⁷ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະຫນ້າຢ້ານກົວໃນທຳມະກາງຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພຣະອົງ.⁸ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າ, ຈອມໂຍທາ ຜູ້ໃດຈະແຂ່ງແກ່ນດັງພຣະອົງຜູ້, ເປັນພຣະຢາເວໄດ້? ຄວາມແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງອ້ອມຮອບພຣະອົງ.

⁹ພຣະອົງຊົງປົກຄອງທະເລທີ່ປັນປ່ວນ; ເມື່ອບັນດາຄົນຊັດແຮງ, ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ມັນສະຫງົບ.¹⁰ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຢຽບ ມັງກອນຄືຣາຮາບເຫມືອນຜູ້ຖືກຂ້າ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະຈາຍພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງດ້ວຍແຂນທີ່ແຂງແກ່ນຂອງພຣະອົງ.

¹¹ຝ້າສະຫວັນເປັນຂອງພຣະອົງ, ແລະແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໂລກແລະທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ.¹² ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງທິດເຫນືອແລະທິດໃຕ້. ພູເຂົາຕາໂບແລະພູເຂົາເຮີໂມນຊິນຢິນດີໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

¹³ພຣະອົງຊົງມີແຂນຊົງຮິດອຳນາດແລະມືອັນແຂງແກ່ນ, ແລະມືຂວາຂອງພຣະອົງກໍ່ສູງສົງ.¹⁴ ຄວາມຊອບທັມແລະຄວາມຍຸຕິທັມເປັນຮາກຖານແຫ່ງບັນລັງຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາແລະຄວາມຈິງກໍ່ກ່າວເດີນໄປນຳຫນ້າພຣະອົງ.

¹⁵ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ! ປະຊາກອນຜູ້ທີ່ມີສະການພຣະອົງກໍ່ເປັນສຸກ, ພວກເຂົາເດີນໃນຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.¹⁶ ພວກເຂົາຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງຕະຫລອດວັນຍັງຄຳ, ແລະພວກເຂົາຍົກຍ້ອງເຊີດຊູພຣະອົງໃນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນກຳລັງອັນສູງສົງຂອງເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍມີຊີບຊະນະໂດຍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.¹⁸ ເພາະໄລ່ຂອງເຮົາເປັນຂອງພຣະຢາເວ; ບັນດາກະສັດຂອງເຮົາເປັນຂອງອົງບໍ່ຮູ້ສຸດແຫ່ງອິສະຣາເອນ.

¹⁹ເມື່ອດິນມາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໃນນິດແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຕັ້ງມັງກອນເທິງຜູ້ແຂງແກ່ນຄົນຫນຶ່ງ; ເຮົາໄດ້ຍົກຄົນຫນຶ່ງທີ່ຖືກເລືອກຈາກທຳມະກາງຫມູ່ປະຊາຊົນຂຶ້ນ."²⁰ ເຮົາໄດ້ເລືອກດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ; ເຮົາໄດ້ເຈີມເຂົາໄວ້ດ້ວຍນ້ຳມັນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ.²¹ ມີຂອງເຮົາຈະປະດັບປະດອງເຂົາ; ແຂນຂອງເຮົາຈະເສີມກຳລັງເຂົາ.²² ບໍ່ມີສັດຕູໃດຈະຕົວະເຂົາໄດ້; ບໍ່ມີລູກຂອງຄວາມຊົ່ວຈະຂົ່ມເຫັງເຂົາໄດ້.²³ ເຮົາຈະຢຽບຢາພວກສັດຕູຂອງເຂົາຕໍ່ຫນ້າເຂົາ; ເຮົາຈະຂ້າບັນດາຜູ້ທີ່ກຽດຊັງເຂົາ.

²⁴ຄວາມຈິງແລະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາຈະຢູ່ກັບເຂົາ; ເຂົາຈະເປັນຜູ້ມີຊີບຊະນະໂດຍນາມຊື່ຂອງເຮົາ.²⁵ ເຮົາຈະເອົາມືຂອງເຂົາວາງເທິງທະເລແລະມືຂວາຂອງເຂົາເທິງແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍ.²⁶ ເຂົາຈະຮ້ອງຕໍ່ເຮົາວ່າ, 'ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງຊົງເປັນພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຊົງເປັນພຣະສິລາແຫ່ງຄວາມພົ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍ.'

²⁷ແລະເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາເປັນຄືລູກຫົວປີຂອງເຮົາ, ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບການຍົກສູງສຸດແຫ່ງບັນດາກະສັດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.²⁸ ເຮົາຈະຂະຫຍາຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຂົາເປັນນິດ; ແລະພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຂົາຈະຫມັ້ນຄົງຢູ່.²⁹ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາລູກຫລານຂອງເຂົາມີຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະບັນລັງຂອງເຂົາດຳຊົງຢູ່ດັງເຊັ່ນທ້ອງຟ້າເບື້ອງເທິງ.

³⁰ຖ້າລູກຫລານຂອງເຂົາຖືມາກົດບັນຍັດຂອງເຮົາແລະບໍ່ດຳເນີນຕາມບັນດາຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງເຮົານັ້ນ,³¹ ຖ້າພວກເຂົາຝຶນບັນດາກົດບັນຍັດຂອງເຮົາແລະບໍ່ຮັກສາຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາໄວ້,³² ແລ້ວເຮົາຈະລົງໂທດການບາບຂອງພວກເຂົາດ້ວຍໄມ້ແສ້ ແລະລົງໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາດ້ວຍການຮ້ຽນ.

³³ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ຖອນຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງເຮົາໄປຈາກເຂົາ ຫລືບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ຄຳສັນຍາຂອງເຮົາ.³⁴ ເຮົາຈະບໍ່ຝຳຝືນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາຫລືບໍ່ປ່ຽນແປງບັນດາຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຮິມສົບປາກຂອງເຮົາ.

³⁵ເຮົາໄດ້ສາບານໂດຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ-ພຽງຄັ້ງດຽວເປັນພໍ ເຮົາຈະບໍ່ຕົວະຕໍ່ດາວິດຈັກເທືອ.³⁶ ບັນດາເຊືອສາຍຂອງເຂົາຈະດຳຮົງຢູ່ເປັນນິດແລະບັນລັງຂອງເຂົາຈະຍືນຍານດັງເຊັ່ນດວງອາທິດຕໍ່ຫນ້າເຮົາ.³⁷ ບັນລັງນັ້ນຈະຖືກສະຖາປະນາໄວ້ເປັນນິດດັງເຊັ່ນດວງຈັນ, ຊົງເປັນພະຍານທີ່ຊື່ສັດໃນທ້ອງຟ້າ." ເສລາ

³⁸ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຕິເສດແລະຊົງປະຖິ້ມແລ້ວ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂກດຮ້າຍຕໍ່ກະສັດທີ່ໄດ້ຮັບການເຈີມໄວ້ຂອງພຣະອົງ.³⁹ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກເລີກພັນທະສັນຍາທີ່ເຮັດໄວ້ກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ມັງກອນຂອງກະສັດເປັນມົນທົນເທິງພື້ນດິນ.⁴⁰ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຟັງກຳແພງທັງຫມົດຂອງກະສັດລົງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງຂອງທ່ານລົງ.

⁴¹ຄົນທັງປວງທີ່ຜ່ານໄປກໍ່ໄດ້ຝຸ່ນທ່ານ. ທ່ານກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຕໍ່ບັນດາເພື່ອນບ້ານຂອງທ່ານ.⁴² ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກມືຂວາພວກສັດຕູຂອງທ່ານຂຶ້ນ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູທັງຫລາຍຂອງທ່ານຍິນດີ.⁴³ ພຣະອົງຊົງຫັນຄົມດາບຂອງທ່ານໄປແລະບໍ່ຊົງໃຫ້ທ່ານຍືນຫມັ້ນໃນສົງຄາມໄດ້.

⁴⁴ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງທ່ານສິ້ນສຸດລົງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳບັນລັງຂອງທ່ານລົງສູ່ພື້ນດິນ.⁴⁵ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ວັນເວລາວີຍຫນຸ່ມຂອງທ່ານສິ້ນລົງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຄຸມທ່ານດ້ວຍຄວາມອາຍ. ເສລາ

⁴⁶ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ອີກດິນປານໃດ? ພຣະອົງຈະລືພຣະອົງເອງ, ເປັນນິດບໍ່? ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈະໄຫມ້ເຫມືອນໄຟຢູ່ດິນປານໃດ?⁴⁷ ໂອ, ຂໍຊົງຣະນຶກວ່າຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນສັ້ນຊ້າໃດ, ແລະເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງລູກຫລານຂອງມະນຸດທັງຫມົດມາບໍ່ມີປະໂຫຍດແທ້ໆ!⁴⁸ ໃຜສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ໂດຍບໍ່ຕາຍ, ຫລືສາມາດຊ່ວຍກູ້ຊີວິດຂອງຕົນຈາກເງື່ອມມືແຫ່ງແດນຄົນຕາຍໄດ້? ເສລາ

⁴⁹ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ບັນດາການກະທຳຂອງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຕັ້ງແຕ່ເກົ່າກ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ແກ່ດາວິດດ້ວຍຄວາມສັດຈິງຂອງພຣະອົງນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ?⁵⁰ ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງຣະນຶກເຖິງການຫມືນປະຫມາດທີ່ຖືກບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະການທີ່ຂ້ານ້ອຍແບກຮັບຫມືນປະຫມາດຫລວງຫລາຍຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍໄວ້ໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁵¹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ບັນດາສັດຕູຂອງພຣະອົງໄດ້ຫຍັບຫຍັນພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຫມືນປະຫມາດ ຮອຍຕີນຂອງຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຈີມໄວ້.

⁵²ຈົງຍ້ອງຢູ່ສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວເປັນນິດ. ອາແມນ ແລະອາແມນ. ຫນັງສືຫົວທີສີ່

90 ຄຳອະທິຖານຂອງໂມເຊ ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.¹ ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ລືພິດຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍທຸກຊົດຊາດ.² ກ່ອນທີ່ພູເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ຫລືກ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງແຜ່ນດິນແລະໂລກ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ນິອັນການເຖິງນິອັນການ.

³ພຣະອົງຊົງໃຫ້ມະນຸດກັບເປັນຂີ້ຝຸ່ນດິນ, ແລະພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ບັນດາເຊືອສາຍຂອງມະນຸດທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົງກັບມາເຖິດ."⁴ ເພາະພັນປີໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງເປັນເຫມືອນວານນີຊົງຜ່ານໄປແລ້ວ, ແລະເປັນດັງຍາມດຽວໃນເວລາກາງຄືນ.

⁵ພຣະອົງຊົງກວາດເຂົ້າທັງຫລາຍໄປຄົກກວາດດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມແລະພວກເຂົາກໍ່ຫລັບໄຫລ; ໃນເວລາເຊົ້າພວກເຂົາເປັນຄືຫຍ້າທົ່ງອກຂຶ້ນ.⁶ໃນເວລາເຊົ້າມັນກໍ່ບານອອກແລະຈູກຂຶ້ນ; ໃນເວລາແລງກໍ່ຫຼ່ຽວລົງແລະແຫ້ງໄປ.

⁷ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຖືກຄວາມຮ້າຍຂອງພຣະອົງເຜົາຜານເສຍ, ແລະໃນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກໍ່ຢ້ານກົວ.⁸ພຣະອົງຊົງຖັງບັນດາຄວາມຊົ່ວຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ, ຊົງຖັງບັນດາຄວາມບາບທີ່ເຊື່ອງຊ້ອນຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄວ້ໃນຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

⁹ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຫມົດໄປພາຍໃຕ້ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ; ບັນດາປີຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຜ່ານໄປຢ່າງໄວວາເໝືອນຢ່າງສຽງລົມຫາຍໃຈ.¹⁰ບັນດາປີຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຄືເຈັດສິບປີ, ຫລືແປດສິບປີ ຖ້າພວກຂ້ານ້ອຍມີສຸກຂະໜາດດີ; ແມ່ນແຕ່ວ່າບັນດາປີທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກໍ່ຖືກຫມາຍໄວ້ດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກແລະຄວາມເສົ້າໂສກ ເວລາປີເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຜ່ານໄປຢ່າງໄວວາ, ແລະຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກໍ່ຕາຍໄປ.

¹¹ຜູ້ໃດຈະຮູ້ເຖິງພະລັງແຫ່ງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ແລະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ທີ່ມີຂະໜາດເທົ່າກັບຄວາມຢ້ານກົວພຣະອົງໄດ້?¹²ດັ່ງນັ້ນຂໍຊົງສອນຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໃຫ້ຖືກຕອງເຖິງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເພື່ອທີ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງມີບັນຍາ.¹³ຂໍຊົງກັບມາ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ! ຍັງອີກດົນປານໃດ? ຂໍຊົງເມດຕາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

¹⁴ຂໍຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍອີ່ມເອີບໃນເວລາເຊົ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະໄດ້ຊົມຊືມແລະຍິນດີຕະຫລອດວັນເວລາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.¹⁵ຂໍຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຍິນດີຕາມສັດສ່ວນເທົ່າກັບຈຳນວນວັນທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຍາກນັ້ນ ແລະຕາມບັນດາປີທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະສົບຄວາມຍາກລຳບາກນັ້ນ.¹⁶ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງ, ແລະໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຂໍຊົງໃຜດປະທານພຣະພອນແຫ່ງຄາມເມດຕາເປັນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງໃຫ້ການງານຈາກມືຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ; ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ການງານແຫ່ງມືຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ສຳເລັດຜົນ.

91 ¹ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກຳບັງຂອງອົງຜູ້ສູງສຸດຈະຢູ່ໃນຮົ່ມເງົາຂອງຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດ.²ຂ້ານ້ອຍຈະກ່າວເຖິງພຣະຢາເວວ່າ, "ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ລືພິດຂອງຂ້ານ້ອຍແລະປ້ອງກັນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍໄວ້ວາງໃຈ."

³ເພາະພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍກູ້ທ່ານໃຫ້ຜົນຈາກກັບດັກຂອງນາຍພານແລະຜົນຈາກໂຮກຣະບາດຮ້າຍແຮງນັ້ນ.⁴ພຣະອົງຈະຊົງປົກທ່ານໄວ້ດ້ວຍປົກຂອງພຣະອົງ, ແລະທ່ານຈະພົບທີ່ລືພິດພາຍໃຕ້ປົກຂອງພຣະອົງ. ຄວາມແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງເປັນໄລ່ແລະທີ່ຄຸ້ມພິດ.

⁵ທ່ານຈະບໍ່ຢ້ານກົວຄວາມອັນຕະຣາຍໃນເວລາກາງຄືນ, ຫລືລູກທະນູທີ່ປົວໄປໃນເວລາກາງເວັນ, ຫລືຢ້ານໂຮກຣະບາດທີ່ເລາະໄປທົ່ວໃນຄວາມມືດ, ຫລືໂຮກພິຍຊຶມາເຖິງໃນທຽງວັນ.⁶ພັນຄົນຈະລືມຢູ່ຂ້າງໆ ທ່ານແລະຫມື່ນຄົນທີ່ຂົວມືຂອງທ່ານ ແຕ່ພິດນັ້ນຈະບໍ່ມາເຖິງທ່ານ.

⁸ທ່ານຈະໄດ້ແຕ່ເຝົ້າເບິ່ງແລະເຫັນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວເຫຼົ່ານັ້ນ.⁹ເພາະພຣະຢາເວຊົງເປັນທີ່ລືພິດຂອງຂ້ານ້ອຍ! ຈົ່ງໃຫ້ອົງຜູ້ສູງສຸດເປັນທີ່ລືພິດຂອງທ່ານດ້ວຍ.

¹⁰ບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວຈະຕາມມາຫັນທ່ານໄດ້; ບໍ່ມີໂຮກພິດໄຂ້ເຈັບຈະມາໃກ້ທີ່ພັກຂອງທ່ານ.¹¹ເພາະພຣະອົງຈະຊົງບັນຊາເຫລົ່າທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໃຫ້ປົກປ້ອງທ່ານ, ເພື່ອຄຸ້ມຄອງທ່ານໃນບັນດາທາງທັງຫມົດຂອງທ່ານ.

¹²ເຫລົ່າທູດສະຫວັນຈະຍົກທ່ານຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາເພື່ອຕີນຂອງທ່ານຈະບໍ່ຕຳຫິນ.¹³ທ່ານຈະເອົາຊະນະເຫລົ່າສິ່ງແລະນູພິດໄວ້ໃຫ້ຕີນຂອງທ່ານ; ທ່ານຈະຢຽບຢາເຫລົ່າສິ່ງຫນຸ່ມແລະຈູ້ຮ້າຍ.

¹⁴ເພາະພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, ເຮົາຈະຊ່ວຍກູ້ເຂົາ. ເຮົາຈະປົກປ້ອງເພາະເຂົາຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ.¹⁵ເມື່ອເຂົາຮ້ອງຫາເຮົາ, ເຮົາກໍ່ຈະຕອບເຂົາ. ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຂົາໃນຍາມລຳບາກ; ເຮົາຈະໃຫ້ຊັບຊະນະແກ່ເຂົາແລະໃຫ້ກຽດເຂົາ.¹⁶ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາອີ່ມໃຈດ້ວຍຊີວິດທີ່ຍິນຍາວ ແລະສຳແດງຄວາມຝົນຂອງເຮົາໃຫ້ເຂົາເຫັນ.

92 ບົດເພງສັນຣະເສີນ, ບົດເພງສຳລັບວັນສະບາໂຕ.¹ເປັນການດີທີ່ຈະຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະຢາເວ ແລະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແດ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດ.²ເພື່ອປະກາດຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ໃນເວລາເຊົ້າແລະຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງທຸກຄືນ,³ດ້ວຍພິນສິບສາຍແລະດ້ວຍທ່ານອງຂອງພິນເຂົ້າຄູ່.

⁴ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງ, ໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຍິນດີດ້ວຍບັນດາການກະທຳຂອງພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຊືນບານເນືອງດ້ວຍການກະທຳແຫ່ງພຣະອົງຂອງພຣະອົງ.⁵ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ! ບັນດາການກະທຳຂອງພຣະອົງໃຫຍ່ຫລວງຫລາຍ, ບັນດາຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງກໍ່ສຸດເລິກລັບ.

⁶ອັນນີ້ເປັນສິ່ງຄົນໂງ່ຈຳບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກ, ຄົນເບົາບັນຍາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້.⁷ເມື່ອຄົນຊົງອກຂຶ້ນມາເໝືອນຢ່າງຕົ້ນຫຍ້າ, ແລະແມ່ນວ່າເມື່ອບັນດາຄົນເຮັດຊົ່ວທັງປວງຈະເຣີນຂຶ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ຍັງຕ້ອງຖືກທຳລາຍເປັນນິດ.

⁸ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງຄອບຄອງເປັນນິດ.⁹ເພາະເຫດນີ້, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງແນມເບິ່ງພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈະຝັນາດໄປ! ບັນດາຄົນເຮັດຊົ່ວທັງປວງຈະຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ກະແຈກກະຈາຍໄປ.

¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກເຂົາຂອງຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນເໝືອນຢ່າງເຂົາຂອງງົວກະທົງ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການຊົງເຈີມດ້ວຍນ້ຳມັນໃຫມ່.¹¹ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເບິ່ງເຫັນການລົມລົງຂອງພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຫຼືຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນເຖິງຄາວເຄາະຂອງພວກສັດຕູຊົ່ວຮ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹²ຄົນຊອບຫັມຈະຈູກງາມຂຶ້ນຄືຢ່າງຕົ້ນຕານ; ພວກເຂົາຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຄືຢ່າງຕົ້ນແປກໃນເລບານອນ.¹³ພວກມັນໄດ້ຖືກປູກໄວ້ໃນ ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກມັນຈະຈູກຂຶ້ນຕາມເຕີນໃນບໍ່ຣິເວນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ.

¹⁴ພວກມັນອອກຜົນແມ່ນວ່າພວກມັນແກ່ແລ້ວ; ພວກມັນຍັງຄົງສົດແລະຂຽວຢູ່,¹⁵ເພື່ອເປັນການປະກາດວ່າພຣະຢາເວນັ້ນຊົງທຽບທັມ. ພຣະອົງຊົງເປັນຫີນສີລາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະບໍ່ມີຄວາມອະທັມໃນພຣະອົງເລີຍ.

93 ¹ພຣະຢາເວຊົງຄອບຄອງ; ພຣະອົງຊົງສວມຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ພຣະຢາເວ; ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສວມແລະໄດ້ຊົງຄາດພຣະອົງເອງດ້ວຍພຣະກຳລັງ. ໂລກໄດ້ຖືກຖັງໄວ້ຢ່າງຫມັ້ນຄົງ; ມັນບໍ່ສາມາດສັນຄອນໄດ້.²ພຣະບັນລັງຂອງພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຖັງຫມັ້ນຄົງໄວ້ແລ້ວຕັ້ງແຕ່ສັມຍບູຮານ; ພຣະອົງຊົງດຳຣົງຢູ່ຕັ້ງແຕ່ນິຣັນການ.

³ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ບັນດາມະຫາສະໝຸດກໍຄືກະຕະນອງ; ພວກມັນໄດ້ຍົກສູງຂອງພວກມັນຂຶ້ນຄືບັນດາສຽງຄືນທີ່ຊັດແຮງ; ແລະສຽງກົກກ້ອງຂອງມະຫາສະໝຸດ.⁴ຜູ້ປະທັບເທິງທີ່ສູງນັ້ນຊົງຮິດອຳນາດ, ຍິງກວ່າສຽງຊັດແຮງຂອງນ້ຳມາກຫລາຍ, ຍິງກວ່າຄືນຈອມທຳລາຍທີ່ຊົງອຳນາດແຫ່ງທະເລ, ພຣະຢາເວຊົງປະທັບຢູ່ເທິງບັນລັງສູງສຸດ.
⁵ບັນດາພຣະບັນຊາອັນຈົງຈັງຂອງພຣະອົງນັ້ນ, ເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້; ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢູ່ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດເປັນນິດ.

94 ¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຮັດການແກ້ແຄ້ນ, ຂໍຊົງສ່ອງແສງມາເຫນືອຂ້າງອ້ອມທັງຫລາຍເຖິດ.²ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນ, ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ຊົງຕັດສິນໂລກ, ໃຫ້ຄົນຈອງຫອງໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນທີ່ສະສົມຂອງພວກເຂົາ.

³ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ສ່ວນຄົນຊົງຮ້າຍນັ້ນຈະດີໃຈໄປດົນປານໃດ? ພວກຄົນຊົງຈະຢູ່ອີກດົນປານໃດນັ້ນ?⁴ພວກເຂົາເວົ້າບັນດາຖ້ອຍຄຳ; ຈອງຫອງຂອງພວກເຂົາອອກມາ ບັນດາຄົນທີ່ເຮັດຊົງກ່ອນດົວ.

⁵ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າຢາເວ, ພວກເຂົາຢູ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຊົນຊາດທີ່ເປັນຂອງພຣະອົງຕ້ອງເຈັບປວດ.⁶ພວກເຂົາສັງຫານແມ່ຫມ້າຍແລະຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຂ້າລູກກຳຜ້າ.⁷ແລະພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວຈະບໍ່ຊົງແນມເບິ່ງ, ພຣະເຈົ້າຂອງຢາເວບໍ່ຊົງສົນໃຈເລື່ອງນີ້."

⁸ພວກຄົນໂງ່ຮ້າ, ຈົງເຂົາໃຈ, ພວກຄົນໂງ່ເອີຍ, ເມື່ອໃດພວກເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້?⁹ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງສ້າງໝູ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງໄດ້ຍິນບໍ່? ພຣະອົງຜູ້ຊົງປັ່ນດວງຕາ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງເຫັນບໍ່?

¹⁰ພຣະອົງຜູ້ຊົງວາງລະບຽບປະຊາຊາດ, ພຣະອົງຈະບໍ່ລົງໂທດພວກເຂົາບໍ່? ຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງປະທານຄວາມຮູ້ໃຫ້ມະນຸດ.¹¹ພຣະຢາເວຊົງຮູ້ຄວາມຄິດທັງຫລາຍຂອງມະນຸດ, ວ່າມັນເປັນພຽງອາຍຫມອກ.

¹²ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງສອນກໍເປັນສຸກ ຄືຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງສອນຈາກກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.¹³ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຂົາຝັກໃນຍາມຍາກລຳບາກຈົນກວ່າຊຸມຈະໄດ້ຊຸດໄວ້ສຳຫລັບຄົນຊົງ.

¹⁴ເພາະພຣະຢາເວຈະບໍ່ຊົງປະຖິ້ມປະຊາກອນຂອງພຣະອົງແລະຈະບໍ່ຊົງປ່ອຍມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ.¹⁵ເພາະການຕັດສິນຈະເປັນທີ່ຊອບທັມອີກຄັ້ງ; ແລະຄົນທີ່ມີໃຈທັງໝົດຈະຕິດຕາມໄປ.¹⁶ຜູ້ໃດຈະລຸກຂຶ້ນປ້ອງກັນຂ້າງອ້ອມຈາກພວກຄົນເຮັດຊົງ? ຜູ້ໃດຈະຢືນຂຶ້ນຝ່າຍຂ້າງອ້ອມໃນການຕໍ່ສູ້ກັບພວກຄົນຊົງ?

¹⁷ຖ້າພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້າງອ້ອມ, ຂ້າງອ້ອມຄົນອນລົງໃນແດນແຫ່ງຄວາມສະຫງົບໃນບໍ່ຊ້າ.¹⁸ເມື່ອຂ້າງອ້ອມໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຕີນຂອງຂ້າງອ້ອມພະລາດລົມ," ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກຂ້າງອ້ອມຂຶ້ນ.¹⁹ເມື່ອບັນດາຄວາມກັງວົນພາຍໃນຂ້າງອ້ອມມີຫລວງຫລາຍ, ການປອບໃຈຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂ້າງອ້ອມປິຕິຍິນດີ.

²⁰ບັນລັງແຫ່ງການທຳລາຍ ຄືຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມບໍ່ຍຸຕິທັມໂດຍອາສັຍກິດບັນຍັດ, ຈະສາມາດເປັນພັນທະມິດກັບພຣະອົງໄດ້ຫລືບໍ່?²¹ເຂົາທັງຫລາຍສຸມຫົວກັນເພື່ອເອົາຊີວິດຂອງຄົນຊອບທັມແລະພວກເຂົາລົງໂທດຄົນບໍ່ມີຄວາມຜິດໃຫ້ເຖິງຕາຍ.

²²ແຕ່ພຣະຢາເວ, ຊົງເປັນຫໍຄອຍທີ່ສູງຂອງຂ້າງອ້ອມ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າງອ້ອມຊົງເປັນຫົນດານທີ່ລືໄພຂອງຂ້າງອ້ອມ.²³ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຕິກມາເທິງພວກເຂົາ ແລະຈະຊົງຕັດພວກເຂົາອອກຖິ້ມໄປໃນຄວາມຊົງຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເອງ. ພຣະຢາເວຂອງເຮົາຈະຊົງຕັດພວກເຂົາອອກໄປ.

95 ¹ມາເຖິດ, ໃຫ້ເຮົາຮ້ອງເພງແດ່ພຣະຢາເວ; ໃຫ້ເຮົາຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົນຍິນດີແດ່ພຣະສີລາແຫ່ງຄວາມພົນຂອງເຮົາ.²ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າມາຢູ່ຊ້ອງຫນ້າຂອງພຣະອົງດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ; ໃຫ້ເຮົາຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະອົງດ້ວຍບັນດາບົດເພງຍ້ອງຍໍແຫ່ງການສັນຮະເສີນ.³ເພາະພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຍິງໃຫຍ່ ແລະຊົງເປັນກະສັດໃຫຍ່ຍິງເຫນືອບັນດາ ພະເຈົ້າທັງປວງ.

⁴ບັນດາທີ່ເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ; ບັນດາທີ່ສູງຂອງພູເຂົາທັງຫລາຍກໍເປັນຂອງພຣະອົງ.⁵ທະເລເປັນຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງມັນຂຶ້ນມາ, ແລະມືຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງປັ່ນແຜ່ນດິນແຫ້ງ.

⁶ມາເຖິດ, ໃຫ້ເຮົານະມີສະການແລະກຶມກາບລົງ; ໃຫ້ເຮົາລຸກເຂົ້າລົງຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ, ອົງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຮົາ.⁷ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາເປັນປະຊາກອນແຫ່ງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ, ແລະເປັນແກະແຫ່ງມືຂອງພຣະອົງ - ນີ້ນີ້ທ່ານທັງຫລາຍຄົນໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງວ່າ!

⁸ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຈົ້າດີດ້ານ, ຄືຢ່າງທີ່ເມຣິບາ, ຫລືເຫມືອນຢ່າງມີນັ້ນທີ່ມັດສາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.⁹ທີ່ຊົງປັ່ນພະບຸຣຸດທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ໄດ້ທັດລອງເຮົາແລະໄດ້ພິສູດເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການກະທຳທັງຫລາຍຂອງເຮົາມາແລ້ວກໍຕາມ.

¹⁰ເຮົາໄດ້ໃຈຮ້າຍຄົນຊົງອາຍຸນີເປັນເວລາສິລິປີແລະໄດ້ກ່າວວ່າ 'ນິຄົຊິນຊາດທີ່ມີຈິດໃຈຝ່າຝັນໄປ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກບັນດາທາງຂອງເຮົາ.'¹¹ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຄິດດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້າຍວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ທີ່ຢຸດຝັກຂອງເຮົາເລີຍ."

96 ¹ໂອ, ຈົງຮ້ອງເພງບົດໃຫມ່ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ແຜ່ນດິນໂລກທັງ ຫມົດເອີຍຈົງຮ້ອງເພງແດ່ພຣະຢາເວເຖິດ,²ຈົງຮ້ອງເພງແດ່ພຣະຢາເວ, ຈົງຖວາຍສັນຮະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.

³ຈົງປະກາດຄວາມພົນຂອງພຣະອົງທຸກໆມື້ ຈົງເລົ່າເຖິງພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງໃນທຳມາກາງບັນດາປະຊາຊາດ, ແລະບັນດາພຣະຣາຊກິດອັນມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງທຳມາກາງຊົນຊາດທັງປວງ.⁴ເພາະພຣະຢາເວຊົງຍິງໃຫຍ່ແລະຊົງສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັນຮະເສີນຢ່າງຍິງໃຫຍ່. ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ຢ້ານກົວເຫນືອບັນດາພະເຈົ້າອື່ນໆ ທັງຫມົດ.

⁵ເພາະບັນດາພະເຈົ້າທັງຫມົດຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆເປັນຮູບເຄົາຮົບ, ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງເປັນຜູ້ໄດ້ຊົງສ້າງຝ້າສະຫວັນ.⁶ຄວາມສະຫງ່າງາມແລະກຽດສັກສີມີຢູ່ຊ້ອງພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ກຳລັງແລະຄວາມງົດງາມຢູ່ໃນສະຖານນະມີສະການຂອງພຣະອົງ. ບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍເອີຍ.

⁷ຈົງຖວາຍສັນຮະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະສະຫງ່າຣາສີ, ແລະກຳລັງຂອງພຣະອົງ.⁸ຈົງຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຢາເວຊົງຄວນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ. ຈົງນຳຂອງຖວາຍມາຍັງບໍ່ຮິເວນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.

⁹ຈົງກຶມກາບຕໍ່ພຣະຢາເວ ດ້ວຍສວມເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ຖວາຍກຽດແດ່ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ. ແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດເອີຍ, ຈົງຕິວສັນຕິຫນ້າພຣະອົງ.

¹⁰ຈົງກ່າວໃນທຳມາກາງບັນດາປະຊາຊາດວ່າ, "ພຣະຢາເວຊົງຄອບຄອງ." ແຜ່ນດິນໂລກກໍຖືກຕັ້ງໄວ້ແລ້ວ ໂລກບໍ່ສາມາດສັນຄອນໄດ້ເລີຍ. ພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນຊົນຊາດທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມຍຸຕິທັມ.

¹¹ຈົງໃຫ້ຝ້າສະຫວັນຍິນດີ, ແລະຜ່ານດິນໂລກຊົນຊົມຍິນດີ; ໃຫ້ທະເລສົງສຽງກັກກ້ອງແລະທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນໂຕ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.¹²ໃຫ້ທຶນາທັງຫລາຍແລະທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນຊົນຊົມຍິນດີ. ແລ້ວໃຫ້ຕົນໄມ້ທັງຫມົດຂອງປ່າໄຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ¹³ ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງກຳລັງມາ. ພຣະອົງກຳລັງມາຕັດສິນໂລກພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນໂລກ. ດ້ວຍຄວາມຊອບທັມແລະຈະຊົງຕັດສິນຊົນຊາດທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະອົງ.

97 ¹ພຣະຢາເວຊົງຄອບຄອງ, ຈົງໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກຊົນຊົມຍິນດີ, ໃຫ້ແຜ່ນດິນຊາຍທະເລຫລວງຫລາຍນັ້ນຍິນດີ.²ຫມູ່ເມກແລະຄວາມມືດທຶບຢູ່ຮອບພຣະອົງ. ຄວາມຊອບທັມແລະຄວາມຍຸຕິທັມເປັນຮາກຖານແຫ່ງພຣະບັນລັງຂອງພຣະອົງ.
³ໄຟຟ້ງໄປລ່ວງຫນ້າພຣະອົງ ແລະເຜົາຜານບັນດາສັດຕູທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງເສຍ.⁴ຝ້າແລບຂອງພຣະອົງ; ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສະຫວ່າງຂຶ້ນ ແຜ່ນດິນໂລກເຫັນແລະສັນສະທ້ານ.⁵ພູເຂົາທັງຫລາຍລະລາຍລົງຢ່າງຂີ້ເຜີງຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ, ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ.
⁶ບັນດາທ້ອງຟ້າປະກາດເຖິງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ, ແລະບັນດາຊົນຊາດທັງຫມົດເຫັນພຣະສີຣີຂອງພຣະອົງ.⁷ທຸກຄົນທຶນະມັສະການບັນດາຮູບເຄົ້າຮີບແກະສະລັກຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ, ຄືທຸກຄົນທີ່ໂອ້ອວດໃນພະເຈົ້າໄຮ້ຄ່າ - ບັນດາພະເຈົ້າທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ຈົງກົມກາຍຕໍ່ພຣະອົງ.⁸ຊີໂອນໄດ້ຍິນແລະຍິນດີ ແລະເມືອງທັງຫລາຍຂອງຢູດາກໍຍິນດີ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ເພາະຄຳຕັດສິນອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.
⁹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງຊົງ, ເປັນອົງຜູ້ສູງສຸດເໝືອແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ. ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງຢ່າງສູງເໝືອບັນດາພະເຈົ້າທັງປວງ.
¹⁰ບັນດາຜູ້ຮັກພຣະຢາເວເອີຍ, ຈົງກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວ ພຣະອົງຊົງຊົມຄອງບັນດາຊີວິດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງຊົງເອົາພວກເຂົາອອກຈາກມືຂອງຄົນຊົ່ວ.¹¹ຄວາມສະຫວ່າງໄດ້ສ່ອງໄວ້ເພື່ອຄົນຊອບທັມ ແລະສ່ອງຄວາມຍິນດີໄວ້ເພື່ອຄົນທີ່ມີໃຈຊື່ສັດ ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ຊອບທັມເອີຍ.
¹²ຈົງຍິນດີໃນພຣະຢາເວເຖິດ, ແລະຈົງຖວາຍຂອບພຣະຄຸນເມື່ອພວກທ່ານຮະນຶກເຖິງຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດຂອງພຣະອົງ.

98 ບົດເພງສັນຣະເສີນ.¹ໂອ, ຈົງຮ້ອງເພງບົດໃຫມ່ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສົງຄ໌ສະຈັນແລະຫນ້າຈຶ່ງຕ່າງໆ; ພຣະຫັດຂວາ ແລະພຣະກຳລັງບໍ່ຮື້ສຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຊັຍຊະນະແກ່ພຣະອົງເອງ.²ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງຄວາມຍຸຕິທັມຂອງພຣະອົງ ແກ່ບັນດາປະຊາຊາດທັງຫມົດຢ່າງເປີດເຜີຍ.
³ພຣະອົງຊົງຮະນຶກເຖິງຄວາມຈົງຮັກພັກດີແຫ່ງຜົນທະສັນຍາແລະຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະອົງ, ຕໍ່ຄອບຄົວອິສະຣາເອນ ບັນດາທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດຈະໄດ້ເຫັນຊັຍຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ.⁴ແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດເອີຍ; ຈົງໂຕ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊົນບານຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ຈົງໂຕ້ຮ້ອງອອກມາເປັນບົດເພງ.
⁵ຈົງຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນ, ຈົງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ດ້ວຍຜົນເຂົ້າຄູ່ ແລະດ້ວຍບົດເພງຕາມທຳນອງ.
⁶ດ້ວຍສຽງແກແລະສຽງເປົາເຂົ້າສັດ, ຈົງເຮັດສຽງຊົນບານຕໍ່ຫນ້າກະສັດ ຄືພຣະຢາເວ.
⁷ໃຫ້ທະເລກັບທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນໂຕ້ຮ້ອງ, ອີກທັງແຜ່ນດິນໂລກກັບບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ!⁸ໃຫ້ແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍຕົບມືຂອງພວກມັນ ແລະໃຫ້ບັນດາພູເຂົາໂຕ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊົນບານ.⁹ພຣະຢາເວກຳລັງມາຕັດສິນໂລກ, ພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນໂລກດ້ວຍຄວາມຊອບທັມ, ແລະຈະຊົງຕັດສິນຊົນຊາດທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມຍຸຕິທັມ.

99 ¹ພຣະຢາເວຊົງຄອບຄອງ, ໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍຕົວສັນ. ພຣະອົງຢູ່ເທິງບັນລັງເໝືອເຄຣຸບ; ແຜ່ນດິນໂລກກໍໄຫວ.²ພຣະຢາເວຊົງຍິງໃຫຍ່ໃນຊີໂອນ; ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງເຊິດຊູເໝືອບັນດາປະຊາຊົນທັງຫມົດ.³ຈົງໃຫ້ພວກເຂົາສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນ່າຢ້ານກົວຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງບໍ່ຮື້ສຸດ.
⁴ພຣະມາຫາກະສັດຊົງຮືກຄວາມຍຸຕິທັມ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖັງຄວາມຍຸຕິທັມ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດຄວາມຊອບທັມແລະຄວາມຍຸຕິທັມໃນຢາໂຄບ.⁵ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຮົາແລະນະມັສະການທີ່ແທນຮອງຕົນຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງບໍ່ຮື້ສຸດ.
⁶ໂມເຊແລະອາໂຮນໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ ແລະຊາມູເອນໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກທີ່ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ. ທ່ານເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຕອບທ່ານເຫລົ່ານັ້ນ.⁷ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບທ່ານເຫລົ່ານັ້ນຈາກເສົາເມກ. ພວກທ່ານໄດ້ຮັກສາບັນດາພຣະບັນຊາອັນຈົງຊອງພຣະອົງແລະບັນດາກິດບັນຍັດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ພວກທ່ານ.
⁸ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫມົດ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕອບທ່ານເຫລົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງອະພິຍໂທດສຳລັບທ່ານເຫລົ່ານັ້ນ ແຕ່ຊົງເປັນຜູ້ລົງໂທດຕໍ່ການກະທຳຜິດບາບທັງຫລາຍຂອງທ່ານເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ.⁹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຮົາ ແລະຈົງນະມັສະການທີ່ພູເຂົາບໍ່ຮື້ສຸດຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຮົາຊົງບໍ່ຮື້ສຸດ.

100 ບົດເພງສັນຣະເສີນສຳລັບຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ.¹ແຜ່ນດິນໂລກທັງ ຫມົດເອີຍ, ຈົງໂຕ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊົນບານຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ,²ຈົງຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວດ້ວຍຄວາມຍິນດີ; ຈົງເຂົ້າມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງດ້ວຍການຮ້ອງເພງຊົນບານ.
³ຈົງຮູ້ເຖິດວ່າພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງເຮົາທັງຫລາຍ, ແລະເຮົາກໍເປັນຂອງພຣະອົງ. ເຮົາເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ, ແລະເປັນແກະແຫ່ງທຶງຫຍ້າຂອງພຣະອົງ.
⁴ຈົງເຂົ້າສູ່ປະຕູທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ ແລະເຂົ້າບັນດາບໍ່ຮິເວນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງດ້ວຍການສັນຣະເສີນ ຈົງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງແລະຈົງຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ,⁵ເພາະພຣະຢາເວຊົງປະເສີດ; ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຜົນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳຊົງເປັນນິດແລະຄວາມແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງດຳຊົງຢູ່ຊົ່ວເຊື້ອຊາດ.

101 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງເລື່ອງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາແລະຄວາມຍຸຕິທັມ; ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນຖວາຍແດ່ພຣະອົງ.
²ຂ້ານ້ອຍຈະດຳເນີນໃນທາງແຫ່ງຄວາມຊື່ສັດສຸກະຣິດ. ໂອ, ເມື່ອໃດພຣະອົງຈະມາຫາຂ້ານ້ອຍ? ຂ້ານ້ອຍຈະດຳເນີນດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດສຸກະຣິດພາຍໃນເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ.³ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຖັງການກະທຳຜິດໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຊົງຄວາມຊົ່ວອັນບໍ່ມີຄ່າ; ມັນຈະບໍ່ເກາະເຖິດຂ້ານ້ອຍ.

⁴ພວກຄົນບໍ່ຈິງໃຈຈະໄປຈາກຂ້າມ້ອຍ; ຂ້າມ້ອຍບໍ່ກ່ຽວພັນກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.⁵ຂ້າມ້ອຍຈະທຳລາຍຜູ້ທີ່ໃສ່ຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຢ່າງລັບໆ. ຂ້າມ້ອຍຈະບໍ່ທົນຕໍ່ຄົນທີ່ເຮັດຕົວໄອ້ອວດແລະມີທາງທາງອອກ.⁶ຂ້າມ້ອຍຈະເບິ່ງຫາຄົນຊື່ສັດແຕ່ງແຜ່ນດິນເພື່ອໃຫ້ນັ່ງທີ່ດ່ານຂ້າງຂ້າມ້ອຍ. ບັນດາຜູ້ດຳເນີນຢູ່ໃນທາງຊື່ສັດສຸ່ຈະຮິດຈະຮັບໃຊ້ຂ້າມ້ອຍ.
⁷ພວກຄົນຫລອກລວງຈະບໍ່ເຫລືອຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຂ້າມ້ອຍ; ພວກຄົນຂີ້ຕົວຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາຂອງຂ້າມ້ອຍ.⁸ທຸກໆເຊົ້າ ຂ້າມ້ອຍຈະທຳລາຍຄົນຊົ່ວທັງຫມົດຈາກແຜ່ນດິນ; ຂ້າມ້ອຍຈະຍ້າຍບັນດາຄົນເຮັດຊົ່ວທັງຫມົດອອກໄປຈາກນະຄອນຂອງພຣະຢາເວ.

102 ຄຳອະທິຖານຂອງຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານເມື່ອລາວຖືກຄອບງຳ ແລະ ໄຫ້ສຽງຮ້ອງຂອງລາວຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ.¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າມ້ອຍ, ຂໍຊົງຟັງຄຳຮ້ອງຂອງຂ້າມ້ອຍຕໍ່ພຣະອົງ.²ຂໍຢາຊົງລິຫນ້າຂອງພຣະອົງໄປຈາກຂ້າມ້ອຍໃນຍາມແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກ. ຂໍຊົງຟັງຂ້າມ້ອຍ. ເມື່ອຂ້າມ້ອຍຮ້ອງຫາຕໍ່ພຣະອົງຂໍຊົງຕອບຂ້າມ້ອຍໂດຍໄວ.
³ເພາະວັນເວລາຂອງຂ້າມ້ອຍຜ່ານໄປເຫມືອນຢ່າງຄວັນໄຟ, ແລະກະດູກຂອງຂ້າມ້ອຍໄຫມ້ໄປເຫມືອນຢ່າງໄຟ.⁴ໃຈຂອງຂ້າມ້ອຍຖືກຢຽບຢາ, ແລະຂ້າມ້ອຍເປັນຄືຫຍ້າທີ່ຫຼົງໄປ. ຂ້າມ້ອຍລົມທຶຈະກິນອາຫານໃດໆ.
⁵ດ້ວຍສຽງຮ້ອງຄາງບໍ່ຢຸດຂອງຂ້າມ້ອຍ, ຂ້າມ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຈ່ອຍລົງຢ່າງຫລາຍ.⁶ຂ້າມ້ອຍເປັນຄືນົກປ່າແຫ່ງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ; ຂ້າມ້ອຍກາຍເປັນຄືນົກເຄົາແມວໃນບ່ອນຮົກຮ້າງເພັງ.
⁷ຂ້າມ້ອຍນອນບໍ່ຫລັບຄືນົກໂດດດ່ຽວ, ເທິງຫລັງຄາບ້ານ.⁸ພວກສັດຕູຂອງຂ້າມ້ອຍກໍ່ຫຍັບຫຍັນຂ້າມ້ອຍຕະຫລອດທັງວັນ; ຜູ້ທີ່ເຍີຍຫຍັນຂ້າມ້ອຍໃຊ້ຊີຂອງຂ້າມ້ອຍປ່ອຍດ່າ.
⁹ຂ້າມ້ອຍກິນຂີ້ເຖົາຄືອາຫານແລະເຄື່ອງດື່ມຂອງຂ້າມ້ອຍດ້ວຍນ້ຳຕາ.¹⁰ເພາະຄວາມໃຈຮ້າຍອັນຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກຂ້າມ້ອຍຂຶ້ນແລະຊົງໂຍນຂ້າມ້ອຍລົງ.
¹¹ວັນເວລາຂອງຂ້າມ້ອຍເປັນຄືເຖົາທີ່ຈາກຫາຍໄປ, ແລະຂ້າມ້ອຍໄດ້ຫຼົງໄປຄືຫຍ້າ.¹²ຂ້າແຕ່, ພຣະຢາເວ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງດຳຮົງຢູ່ເປັນນິດ, ແລະພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງດຳຮົງຢູ່ທຸກຊົ່ວເຊື້ອຊາດ,
¹³ພຣະອົງຈະຊົງລຸກຂຶ້ນແລະຊົງເມດຕາຊີໂອນ. ບັດນີ້ຄືເວລາທີ່ຈະຊົງກະຣຸນາເມືອງນີ້ ເພາະເວລາທີ່ກຳຫນົດນັ້ນມາເຖິງແລ້ວ.¹⁴ເພາະບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງປະຄອງບັນດາກ່ອນຫນ້າຂອງເມືອງນີ້ດ້ວຍຮັກແລະຮູ້ສຶກສົງສານຝຸ່ນດິນແຫ່ງຊາກຮົກຮ້າງເພັງ.¹⁵ບັນດາປະຊາຊາດຈະຢາກເກງພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ຄືພຣະຢາເວ, ແລະບັນດາກະສັດທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ຈະຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ.¹⁶ພຣະຢາເວຈະຊົງສ້າງຊີໂອນຂຶ້ນອີກແລະຈະຊົງປະກົດດ້ວຍພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ.
¹⁷ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະອົງຈະຊົງຕອບສະຫນອງຕໍ່ຄຳອະທິຖານຂອງຄົນສິນເນື້ອປະດາຕົວ; ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງປະຕິເສດຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ.¹⁸ເລື່ອງນີ້ຈະຖືກບັນທຶກໄວ້ໃຫ້ຄົນຮຸ້ນຫລັງ, ແລະເພື່ອປະຊາຊົນທີ່ຍັງບໍ່ເກີດມາຈະສັນຮະເສີນພຣະຢາເວ.
¹⁹ເພາະພຣະອົງໄດ້ແນມເບິ່ງຈາກທີ່ສູງອັນບໍລິສຸດ; ພຣະຢາເວໄດ້ແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກລົງມາຈາກຝ້າສະຫວັນ,²⁰ເພື່ອຊົງຟັງສຽງຄຳຄວນຂອງບັນດານັກໂທດ, ເພື່ອຊົງປ່ອຍບັນດາຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໂທດເຖິງຕາຍໃຫ້ເປັນອິສະຣະ.
²¹ແລ້ວມະນຸດທັງຫລາຍຈະປະກາດພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ, ໃນຊີໂອນແລະກ່າວຄຳສັນຮະເສີນຂອງພຣະອົງໃນເປຣູຊາເລັມ²²ເມື່ອຊົນຊາດແລະອານາຈັກທັງຫລາຍມາຊຸມນຸມກັນເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວ.
²³ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາກຳລັງຂອງຂ້າມ້ອຍໄປໃນເວລາເຄິ່ງກາງຂອງຊີວິດ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຫຍັງເວລາຂອງຂ້າມ້ອຍ.²⁴ຂ້າມ້ອຍໄດ້ທຸນວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້າມ້ອຍ ຂໍຢາຊົງນຳຂ້າມ້ອຍໄປໃນເວລາເຄິ່ງກາງຂອງຊີວິດ; ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ທີ່ນິຕະຫລອດທຸກຊົ່ວເຊື້ອຊາດ.
²⁵ໃນສັມຍບູຮານ; ພຣະອົງຊົງວາງໂລກໃນທີ່ຂອງມັນ ຝ້າສະຫວັນກໍ່ເປັນຜົນງານແຫ່ງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.²⁶ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະພົບພາບໄປແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງດຳຮົງຢູ່; ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດຈະເກົາໄປຄືເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ພຣະອົງຈະຊົງຖອດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ອອກ, ແລະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍ່ຈະສູນຫາຍໄປ.²⁷ແຕ່ພຣະອົງຊົງຄືເກົ່າ, ແລະປີເດືອນຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ.
²⁸ລູກຫລານຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ, ແລະເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ."

103 ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂ້າມ້ອຍຖວາຍສັນຮະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວ, ດ້ວຍສິນສຸດຊີວິດຂອງຂ້າມ້ອຍແລະດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນຂ້າມ້ອຍ, ຂ້າມ້ອຍຖວາຍສັນຮະເສີນແຕ່ພຣະນາມຊື່ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.²ຂ້າມ້ອຍຖວາຍສັນຮະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວ, ດ້ວຍສິນສຸດຊີວິດຂອງຂ້າມ້ອຍແລະຂ້າມ້ອຍອະນິກເຖິງການກະທຳອັນປະເສີດຂອງພຣະອົງທັງຫມົດ.
³ພຣະອົງຊົງອະພິຍໂທດຄວາມບາບທັງຫມົດຂອງທ່ານ; ພຣະອົງຊົງຮັກສາໂຣກພັຍໄຂ້ເຈັບທັງຫມົດຂອງທ່ານ.⁴ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຊີວິດຂອງທ່ານຈາກຄວາມພິນາດ; ພຣະອົງຊົງສວມມົງກຸດທ່ານດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາແລະການກະທຳແຫ່ງຄວາມເມດຕາອັນອ່ອນໂຍນ.⁵ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຊີວິດຂອງທ່ານອີມດ້ວຍຂອງດີທັງຫລາຍເພື່ອໃຫ້ວິໄຍຫນຸ່ມຂອງທ່ານກັບຄືນມາໃຫມ່ຢ່າງນົກອິນຊີ.
⁶ພຣະຢາເວຊົງກະທຳການທ່ຽງທັມແລະຊົງກະທຳການຍຸຕິທັມແກ່ທຸກຄົນທີ່ຖືກປົບບັງຄັບ.⁷ພຣະອົງຊົງສຳແດງແຜນການຂອງພຣະອົງໃຫ້ໂມເຊໄດ້ຮູ້, ຄືບັນດາການກະທຳຂອງພຣະອົງແກ່ເຊື້ອສາຍອິສະຣາເອນ.⁸ພຣະຢາເວຊົງພຣະກະຣຸນາແລະຊົງມີພຣະຄຸນ; ພຣະອົງຊົງອິດກັນ; ພຣະອົງຊົງຊື່ສັດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຕາມພັນທະສັນຍາ.
⁹ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຕິສອນຢູ່ສະເຫມີ; ພຣະອົງບໍ່ໃຈຮ້າຍຢູ່ສະເຫມີ.¹⁰ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳຕໍ່ເຮົາຕາມທີ່ສົມຄວນແກ່ບາບຂອງເຮົາ ຫລືຕອບສະຫນອງເຮົາຕາມຂະໜາດຄວາມຊົ່ວຂອງເຮົາ.
¹¹ເພາະຝ້າສະຫວັນສູງເຫນືອແຜ່ນດິນໂລກຫລາຍເທົ່າໃດ, ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຜູ້ທີ່ຍົກຍ້ອງພຣະອົງກໍ່ໃຫຍ່ຍິ່ງເທົ່ານັ້ນ.¹²ຕະເວັນອອກໄກຈາກຕະເວັນຕົກຫລາຍເທົ່າໃດ, ນີ້ກໍ່ຄືໄລຍະທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປົດການເຮັດຜິດບາບຂອງເຮົາໄປໄກຈາກເຮົາເທົ່ານັ້ນ.¹³ພໍເມດຕາລູກໆຂອງຕົນຫລາຍເທົ່າໃດ, ພຣະຢາເວກໍ່ຊົງເມດຕາຄົນທີ່ຍົກຍ້ອງພຣະອົງຫລາຍເທົ່ານັ້ນ.
¹⁴ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ຖືກປັ່ນຂຶ້ນມາຢ່າງໃດ; ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າເຮົາເປັນແຕ່ຝຸ່ນດິນ.¹⁵ສ່ວນມະນຸດນັ້ນ, ວັນເວລາຂອງເຂົາເປັນຄືຫຍ້າ; ເຈົ້າຈະໆເຮັດຂຶ້ນຄືຄອກໄມ້ໃນທຶງນາ.¹⁶ລົມກໍ່ພັດພາມັນໄປ, ແລະມັນກໍ່ຫາຍໄປ, ແລະບໍ່ມີໃຜບອກໄດ້ເຫັນເຖິງທີ່ຊົງມັນເຄີຍອອກຂຶ້ນມາກ່ອນ.
¹⁷ແຕ່ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ນັ້ນດຳຮົງຢູ່ຕໍ່ແຕ່ນິຣັນການເຖິງນິຣັນການ ຕໍ່ຜູ້ທີ່ຍົກຍ້ອງພຣະອົງ. ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງຍືນຍາວໄປເຖິງເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.¹⁸ພວກເຂົາຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະອະນິກເຖິງການເຮັດຕາມບັນດາຂໍ້ບັງຄັບຂອງພຣະອົງ.¹⁹ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງສະຖາປະນາບັນລັງຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນຝ້າສະຫວັນ, ແລະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງຄອບຄອງເຫນືອທຸກຄົນ.

²⁰ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ເປັນທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງ, ຈົ່ງຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ທ່ານຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດຊົງເປັນຜູ້ທີ່ເຂັ້ມແຂງແລະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະເຊື່ອຝັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ.²¹ຈົ່ງຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ຄືພວກທ່ານຜູ້ເປັນບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ທີ່ເຮັດຕາມໃຈຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງເອີຍ.²²ຈົ່ງຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ໃນທຸກສະຖານທີ່ທີ່ພຣະອົງຄອບຄອງຢູ່. ຂ້ານ້ອຍຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ ດ້ວຍສິນສຸດຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

104 ¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍສິນສຸດຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສວມຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່.²ພຣະອົງຊົງຫຸ້ມຫໍ່ພຣະອົງເອງດ້ວຍແສງສະຫວ່າງຮັສມີ ພຣະອົງຊົງກາງຟ້າສະຫວັນອອກດັງຜ້າເຕັ້ນ.³ພຣະອົງຊົງວາງຄານທີ່ຂອງພຣະອົງໄວ້ເທິງເມກ; ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເມກທັງຫລາຍເປັນມ້າຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງດຳເນີນໄປເທິງປີກຂອງລົມ.⁴ພຣະອົງຊົງໃຊ້ລົມໃຫ້ເປັນທູດສື່ສານຂອງພຣະອົງ ຊົງໃຫ້ແສງຟ້າແມບເຫລືອມເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງແລະວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະມັນຈະບໍ່ສິ້ນຄອນເລີຍ.⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງຫຸ້ມຫໍ່ແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍນ້ຳເຫມືອນດັງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ; ນ້ຳກໍໄດ້ປົກຄຸມພູເຂົາທັງຫລາຍ.⁷ການນາບຂູ່ຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳນັ້ນຫລົບຖອຍໄປ; ໂດຍສຽງຮ້ອງສັ່ງດັງຟ້າຮ້ອງຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງຊົງສັ່ງນ້ຳນັ້ນກໍຫນີໄປ.⁸ບັນດາພູເຂົາຈົ່ງໄດ້ຜຸດຂຶ້ນ, ແລະຮ່ອມພູທັງຫລາຍກໍໄດ້ຂະຍາຍອອກເຂົ້າສູ່ທີ່ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ສຳລັບພວກມັນ.⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງຂອບເຂດໄວ້ໃຫ້ພວກມັນທີ່ພວກມັນຈະຂ້ວາມໄປບໍ່ໄດ້; ພວກມັນຈະບໍ່ໄດ້ປົກຄຸມແຜ່ນດິນອີກ.¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ນ້ຳພູຕ່າງໆ; ໄຫລລົງໄປສູ່ຮ່ອມພູທັງຫລາຍ ລຳນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນກໍໄຫລໄປລະຫວ່າງເນີນພູດ້ວຍ.¹¹ລຳນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ສົ່ງນ້ຳໃຫ້ແກ່ບັນດາສັດປ່າທັງຫມົດແຫ່ງທັງໆ; ໃຫ້ພວກລຳປ່າໄດ້ບັນເທົາຄວາມກະຫາຍນ້ຳຂອງພວກມັນ.¹²ທີ່ແຄມຝັ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ ຝູງນົກໃນອາກາດຈົ່ງໄດ້ສ້າງຮັງຂອງພວກມັນ; ພວກນົກຕ່າງກໍຮ້ອງເພງໃນທ່າມກາງກົງໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນ.¹³ພຣະອົງຊົງຫົດພູເຂົາດ້ວຍນ້ຳຈາກບັນດາຄັງນ້ຳຂອງພຣະອົງໃນທ້ອງຟ້າ. ແຜ່ນດິນໂລກກໍໄດ້ອີ່ມດ້ວຍຜົນແຫ່ງການກະທຳຂອງພຣະອົງ.¹⁴ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຫຍ້າງອກຂຶ້ນມາເພື່ອສັດລ້ຽງ ແລະຊົງໃຫ້ຜັກທັງຫລາຍເພື່ອມະນຸດໄດ້ເພາະປູກ ເພື່ອມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ເກີດອາຫານຈາກແຜ່ນດິນໂລກ.¹⁵ພຣະອົງຊົງເຮັດເຫລົ່າອະນຸ່ງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມສຸກ, ຊົງປະທານນ້ຳມັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫນ້າຂອງເຂົາສົດໃສ, ແລະຊົງປະທານອາຫານເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມີເຫຼືອແຮງຂຶ້ນໃຫມ່.¹⁶ສ່ວນຕົ້ນໄມ້ຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ຮັບຝົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ຄືຕົ້ນແປກແຫ່ງເລບານອນຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງປູກໄວ້.¹⁷ເທິງຕົ້ນໄມ້ນັ້ນຝູງນົກໄດ້ສ້າງຮັງຂອງພວກມັນຢູ່ໃນນັ້ນ. ນົກຍາງມີຕົ້ນສິນສາມໃບເປັນບ້ານຂອງມັນ.¹⁸ແບ່ງປ່າກໍອາໄສຢູ່ເທິງພູເຂົາສູງທັງຫລາຍ; ບັນດາສິ່ງສູງຂອງຫນ້າຜາເປັນທີ່ລີ້ລັຍຂອງໂຕກະຕ່າຍ.¹⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງດວງເຕືອນໃຫ້ກຳນົດຣະດູການທັງຫລາຍ; ດວງຕາເວັນໃຫ້ຮູ້ຈັກເວລາຂອງມັນ.²⁰ພຣະອົງຊົງສ້າງຄວາມມືດຂອງກາງຄືນໃຫ້ເປັນເວລາທີ່ບັນດາສັດປ່າທັງຫມົດຂອງປ່າຈະໄດ້ອອກມາ.²¹ສິ່ງໂຕຫນຸ່ມແຜດສຽງຮ້ອງເວລາອອກຫາເຫຍືອຂອງມັນແລະຊອກຫາອາຫານຂອງມັນພຣະເຈົ້າຈັດໄວ້ໃຫ້.²²ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນ, ພວກມັນກໍພັກຜ່ອນແລະນອນຫລັບໃນຖ້ຳທັງຫລາຍຂອງພວກມັນ.²³ໃນຂະນະດຽວກັນ, ມະນຸດທັງຫລາຍກໍອອກໄປເຮັດວຽກງານຂອງພວກເຂົາແລະອອກແຮງໄປຈົນເຖິງເວລາແລງ.²⁴ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຫລາຍສິ່ງຫລາຍແນວ! ພຣະອົງໄດ້ສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງທຸກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍພຣະປັນຍາ; ແຜ່ນດິນໂລກເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງ.²⁵ທະເລຢູ່ຂ້າງນັ້ນ, ທັງເລິກແລະກວ້າງ, ຄັບຄັງໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ທັງສັດນ້ອຍແລະໃຫຍ່.²⁶ເຮືອກໍແລ່ນໄປມາທີ່ນັ້ນ, ແລະເງື່ອນກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ໃຫ້ລອຍຫລິ້ນໃນທະເລ.²⁷ສິ່ງທັງຫມົດນີ້ຫລຽວຫາພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງຊົງປະທານອາຫານແກ່ພວກມັນຕາມເວລາ.²⁸ເມື່ອພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກມັນພວກ ພວກມັນກໍມາຮວມກັນ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງກາງມືອອກ; ພວກມັນກໍໄດ້ອີ່ມທ້ອງ.²⁹ເມື່ອພຣະອົງຊົງລືຫນ້າຂອງພຣະອົງ, ພວກມັນກໍລຳບາກ; ຖ້າພຣະອົງຊົງເອົາລົມຫາຍໃຈພວກມັນໄປ, ພວກມັນກໍຕາຍແລະກັບເປັນຝຸ່ນດິນ.³⁰ເມື່ອພຣະອົງຊົງສົ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງອອກໄປ, ພວກມັນກໍຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ແລະພຣະອົງກໍຊົງປ່ຽນໂສມຫນ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກຄືນໃຫມ່.³¹ຂໍໃຫ້ສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວດຳຮົງຢູ່ເປັນນິດ; ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຊົງປິ່ນຕີໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ.³²ພຣະອົງແນມລົງມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະມັນກໍສັນສະເຫຼືອນ; ພຣະອົງຊົງແຕະຕ້ອງພູເຂົາ ແລະພວກມັນກໍມີຄວັນໄຟຟ້ງຂຶ້ນມາໂລດ.³³ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍສິນສຸດຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຕາບເທົາທີ່ຂ້ານ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່.³⁴ຂໍໃຫ້ປົດເພງນັ້ນຈົ່ງເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະຢາເວ.³⁵ຂໍໃຫ້ບັນດາຄົນບາບສູນສິນໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະຂໍຢ່າໃຫ້ມີຄົນຊົງອີກເລີຍ. ຂ້ານ້ອຍຂໍຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ. ດ້ວຍສິນສຸດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

105 ¹ຈົ່ງຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະຢາເວ, ຈົ່ງປະກາດພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ; ຈົ່ງໃຫ້ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນທ່າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ.²ຈົ່ງຮ້ອງເພງຖວາຍແດ່ພຣະອົງ; ຈົ່ງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນຖວາຍແດ່ພຣະອົງ ຈົ່ງເລົ່າເຖິງການກະທຳອັນອັດສະຈັນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.³ຈົ່ງອວດພຣະນາມຊື່ບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະອົງ; ໃຫ້ໃຈຂອງທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວຊື່ນບານ.⁴ຈົ່ງສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ; ແລະກຳລັງຂອງພຣະອົງ. ຈົ່ງສະແຫວງຫາພຣະພັກຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເຫມີ.⁵ຈົ່ງຮະນຶກເຖິງບັນດາສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໄວ້, ບັນດາການອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ, ແລະບັນດາຄຳພິພາກສາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ, ທ່ານຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍຂອງອັບຣາຮາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເອີຍ, ທ່ານຜູ້ເປັນປະຊາກອນຂອງຢາໂຄບ, ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້.⁶ພຣະອົງຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ຄືຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງໃຊ້ກັນຢູ່ທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ.⁷ພຣະອົງຊົງຮະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຢູ່ເປັນນິດ, ຄືເປັນພຣະສັນຍາທີ່ພຣະອົງຊົງມີໄວ້ຫລາຍຊົດພັນເຊັ່ນຄືນ.⁸ພຣະອົງຊົງຮະນຶກເຖິງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ ແລະຄຳສັນຍາພຣະອົງກັບອີຊາກ.⁹ນິຄີສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຢືນຢັນກັບຢາໂຄບໃຫ້ເປັນກົດບັນຍັດ ແລະກັບອີສະຣາເອນໃຫ້ເປັນຄຳສັນຍານິຣັນ.¹⁰ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນການາອານແກ່ເຈົ້າໃຫ້ເປັນສ່ວນແບ່ງແຫ່ງມືຖືກຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ.”

¹²ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເລື່ອງນີ້ເມື່ອພວກເຂົາຍັງມີພຽງຈຳນວນນ້ອຍ, ພຽງເລັກນ້ອຍ, ແລະຍັງເປັນພວກຄົນແປກຫນ້າໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.¹³ພວກເຂົາໄດ້ທ່ອງທ່ຽວຈາກຊົນຊາດຫນຶ່ງໄປຍັງອີກຊົນຊາດຫນຶ່ງ ແລະຈາກອານາຈັກຫນຶ່ງໄປຍັງອີກອານາຈັກຫນຶ່ງ.

¹⁴ພຣະອົງບໍ່ຊົງຍອມໃຫ້ຜູ້ໃດບິບບັງຄັບພວກເຂົາ; ພຣະອົງຊົງເຕືອນກະສັດທັງຫລາຍເພື່ອເຫັນແກ່ພວກເຂົາ.¹⁵ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຢ່າແຕະຕ້ອງບັນດາຜູ້ທີ່ເຮົາເຈັມໄວ້, ແລະຢ່າເຮັດອັນຕະຣາຍບັນດາຜູ້ເຜີຍຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງເຮົາ.”

¹⁶ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງການອິດຢາກອາຫານໃຫ້ເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນ ພຣະອົງຊົງທໍາລາຍແຫລ່ງສະບຽງອາຫານທັງຫມົດ.¹⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄປຂ້າງຫນ້າພວກເຂົາ ໂຢເຊບໄດ້ຖືກຂາຍໄປເປັນທາດຮັບໃຊ້.

¹⁸ຕີນທັງຄູ່ຂອງເຂົາຖືກມັດດ້ວຍໄສ້; ຄໍຂອງເຂົາຖືກໃສ່ປອກເຫລັກ,¹⁹ຈົນກວ່າຈະເຖິງເວລາ, ສິ່ງທີ່ເພີນໄດ້ທ່ານວາຍໄດ້ກາຍເປັນຈິງ, ແລະຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງພິສູດເຂົາວ່າຖືກຕ້ອງ.

²⁰ກະສັດກໍຊົງໃຫ້ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ໄປປ່ອຍໂຕເຂົາ; ຜູ້ປົກຄອງຂອງປະຊາຊົນກໍປ່ອຍເຂົາເປັນອິສະຣະ.²¹ເພີນໄດ້ຊົງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ດູແລພະຣາຊະວັງຂອງພະອົງໃນທຸກປະເທດ ດູແລບັນດາຊັບສິນຂອງພະອົງທັງຫມົດ.²²ໃຫ້ສັງສອນບັນດາເຈົ້າບາດານຂອງພະອົງຕາມທີ່ກະສັດຊົງປະສົງ ແລະສອນບັນຍາຍໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ອາວຸໂສຂອງພະອົງ.²³ແລ້ວອິສະຣາເອນໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ເອຢິບ, ແລະຢາໂຄບໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຮາມຊິວໄລຍະຫນຶ່ງ.

²⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ມີລູກຫລາຍ ແລະໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາແຂງແກ່ນກວ່າສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.²⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພວກເຂົາກຽດຊັງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຂົມເຫັງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.²⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະອາໂຣນຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້.²⁷ເຂົາທັງສອງໄດ້ສໍາເລັດບັນດາຫມາຍສໍາຄັນຂອງພຣະອົງທໍາມາກາງຄົນເອຢິບ, ສໍາເລັດການອິສະຣະຈັນຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນຂອງຮາມ.

²⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຄວາມມືດມາແລະໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນມືດ, ແຕ່ປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ.²⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳກາຍເປັນເລືອດ ແລະໄດ້ຊົງຂ້າປາຂອງພວກເຂົາຕາຍຫມົດ.³⁰ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍກີບຫລວງຫລາຍແມ່ນແຕ່ໃນຫ້ອງຕ່າງໆ, ຂອງບັນດາຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກເຂົາ.

³¹ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງ, ໃຫ້ຝູງເຫລືອກກໍມາແລະຝູງຮີນໄດ້ເຂົ້າມາເຕັມໄປທົ່ວເຂດແດນຂອງພວກເຂົາ.³²ພຣະອົງໄດ້ຊົງປ່ຽນຝົນໃຫ້ກາຍເປັນລູກເຫັບແກ່ພວກເຂົາ, ດ້ວຍແປວໄຟເທິງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.³³ພຣະອົງໄດ້ຊົງທໍາລາຍເຄືອອະນຸ່ນແລະຕີນເຄືອເທດຂອງພວກເຂົາ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັດຕີນໄມ້ທັງຫລາຍໃນເຂດແດນຂອງພວກເຂົາ.

³⁴ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ, ແລະຕັກແຕນທັງຫລາຍກໍມາ, ມີຕັກແຕນຫລວງຫລາຍ.³⁵ພວກຕັກແຕນໄດ້ມາກິນພືດຜັກໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຈົນຫມົດ; ພວກມັນໄດ້ກິນພືດຜັກແຫ່ງພືດພືດຂອງພວກເຂົາຈົນຫມົດ.³⁶ພຣະອົງໄດ້ຂ້າລູກຊາຍກິກທັງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ຄືບັນດາຜົນແຮກແຫ່ງກໍາລັງທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

³⁷ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງນໍາຄົນອິສະຣາເອນອອກໄປພ້ອມກັບເງິນແລະທອງຄໍາ; ບໍ່ມີຈັກຄົນຫນຶ່ງໃນເຜົ່າຂອງພຣະອົງສະດຸດຕາມທາງ.³⁸ເອຢິບໄດ້ຍິນດີເມື່ອເຂົາທັງຫລາຍຈາກໄປ, ເພາະຄົນເອຢິບຕ່າງຢ້ານກົວພວກເຂົາ.³⁹ພຣະອົງໄດ້ກາງເມກເປັນເຄື່ອງກໍາບັງ ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ຊົງໃຫ້ໄຟສ້ອງສະຫວ່າງເວລາກາງຄືນ.

⁴⁰ເມື່ອບັນດາຄົນອິສະຣາເອນໄດ້ຮ້ອງຂໍອາຫານ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງນໍາມົກຊຸ່ມມາແລະໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາອີ່ມດ້ວຍອາຫານຈາກຟ້າ.⁴¹ພຣະອົງຊົງແຍກຫິນ, ແລະນ້ຳທັງຫລາຍກໍໄດ້ໄຫລອອກມາຈາກຫິນ; ນ້ຳນັ້ນໄດ້ໄຫລໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານດັ່ງແມ່ນ້ຳ.⁴²ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຣະນຶກເຖິງພຣະສັນຍາອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຊົງກະທໍາໄວ້ກັບອົບຣາຮາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

⁴³ພຣະອົງໄດ້ຊົງນໍາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອອກມາດ້ວຍຄວາມຊືນບານ, ໄດ້ນໍາຜູ້ທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ດ້ວຍສຽງໂຕ້ຮ້ອງແຫ່ງຊັຍຊະນະ.⁴⁴ພຣະອົງໄດ້ປະສານແຜ່ນດິນທັງຫລາຍຂອງປະຊາຊົນຊາດອື່ນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກໍາມະສິດແຫ່ງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ⁴⁵ ເພື່ອພວກເຂົາຈະປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະເຊື່ອຟັງເຮັດຕາມຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

106 ¹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ຈົງຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງຊົງປະເສີດ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງດໍາຮົງເປັນນິດ.²ຜູ້ໃດສາມາດພັນລະນາເຖິງການກະທໍາອັນຊົງຮືກທາງພາບຂອງພຣະຢາເວ ຫລືປະກາດເຖິງການກະທໍາທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັນຣະເສີນຂອງພຣະອົງໄດ້ຄືບໍ່ຖ້ວນ?.

³ຜູ້ທີ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະການກະທໍາຂອງເຂົາທ່ຽງຫມູ່ສະເຫມີກໍເປັນສຸກ.⁴ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຣະນຶກເຖິງຂ້າ້ນ້ອຍ, ເມື່ອ ພຣະອົງຊົງສໍາເລັດຄວາມເມດຕາແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າ້ນ້ອຍເມື່ອພຣະອົງຊົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນ.⁵ແລ້ວຂ້າ້ນ້ອຍຈະເຫັນຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເລືອກຂອງພຣະອົງ, ແລະຈະຊືນບານໃນຄວາມຍິນດີແຫ່ງຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ, ແລະມີກຽດຮ່ວມກັບມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ.

⁶ພວກຂ້າ້ນ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຄືຢ່າງພວກບັນພະບູຣຸດຂອງພວກຂ້າ້ນ້ອຍ ແລະໄດ້ກະທໍາຜິດ; ແລະໄດ້ປະພຶດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍ.⁷ບັນພະບູຣຸດຂອງພວກຂ້າ້ນ້ອຍບໍ່ໄດ້ຊືນຊົມໃນພຣະຣາຊກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງໃນອີຢິບ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຕໍ່ການກະທໍາຫລວງຫລາຍແຫ່ງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄໍາສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຫົວເລ, ຫົວເລແດງ.

⁸ເຖິງປານນັ້ນກໍຕາມ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ສໍາເລັດວິທານພາບຂອງພຣະອົງ.⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງນາຍຂູ່ທະເລແດງ, ແລະມັນກໍແຫ້ງໄປ ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ນໍາພວກເຂົາຂ້ວາມຜ່ານທີ່ເລີກ, ເຫມືອນຢ່າງກັບຢ່າງຂ້ວາມຖິ້ນທູຣະກັນດານ.

¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາຈາກມືຂອງຄົນທີ່ກຽດຊັງພວກເຂົາ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຖັງພວກເຂົາຈາກມືຂອງສັດຕູ.¹¹ແລະນ້ຳໄດ້ຖ້ວມພວກສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ມີພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈັກຄົນດຽວໄດ້ລອດຊີວິດເລີຍ.¹²ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ເຊື່ອຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະອົງ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະອົງ.

¹³ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ລືມສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທໍາໄວ້ຢ່າງໄວ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ.¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ເກີດຄວາມຢາກຢ່າງຮຸ່ນແຮງໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າໃນທີ່ແຫ້ງແລ້ງ.¹⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະສານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຕາມຄໍາຂໍຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ໄດ້ຊົງສົງໂຮກພ້ອມທັງກິນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ.

¹⁶ພວກເຂົາກໍໄດ້ອິດສາໂມເຊແລະອາໂຣນ, ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະຢາເວ.¹⁷ແລະໄດ້ຖິ້ມອາບິຣາມກັບຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ.¹⁸ໄຟໄດ້ລຸກໄຫມ້ທໍາມາກາງພວກເຂົາ; ໄຟໄດ້ເຜົາຜານຄົນຊົ່ວເສຍ.

¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຮູບງົວທີ່ໂຮເຣັບ ແລະໄດ້ນະມັສະການຮູບໂລຫະທີ່ໄດ້ຫລໍ່ຂຶ້ນ.²⁰ພວກເຂົາໄດ້ເອົາພຣະສີຣີຂອງພຣະເຈົ້າ ໄປແລກກັບຮູບປັນຂອງງົວທີ່ກິນຫຍ້າ.²¹ພວກເຂົາໄດ້ລືມພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນ ຜູ້ໄດ້ຊົງເຮັດການກະທໍາໃຫຍ່ຍິ່ງໃນເອຢິບ.

²²ພຣະອົງໄດ້ທຳການອັສະຈັນຕ່າງໆ ໃນແຜ່ນດິນຂອງຮາມ ແລະກໍຈະການອັນຊົງຮີດທານຸພາບທີ່ທະເລແດງ.²³ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາຄວາມພິນາດຂອງພວກເຂົາ, ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພາະໂມເຊ ຜູ້ໄດ້ຮັບການເລືອກຂອງພຣະອົງ ໄດ້ມາຍືນແທກລະຫວ່າງພຣະອົງກັບຄວາມຜິດນັ້ນເພື່ອຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄປເສຍຈາກການທຳລາຍພວກເຂົາ.

²⁴ຕໍ່ມາພວກເຂົາໄດ້ຖືກແຜ່ນດິນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພືດຜົນ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ.²⁵ແຕ່ໄດ້ຈົມວ່າຢູ່ໃນເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາ, ແລະບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວ.

²⁶ເພາະສະນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກມືຂອງພຣະອົງຂຶ້ນແລະໄດ້ຊົງເຕືອນພວກເຂົາວ່າ ພຣະອົງຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຕາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນັ້ນ,²⁷ໃຫ້ເຊື່ອສາຍຂອງພວກເຂົາກະແຈກກະຈາຍໄປທຳມາກາງປະຊາຊາດ, ແລະໃຫ້ພວກເຂົາກະແຈກກະຈາຍໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນຕ່າງດ້າວ.

²⁸ພວກເຂົາໄດ້ນະມັກການພະບາອານແຫ່ງເມືອງເປອ໌ ແລະໄດ້ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາທີ່ໄດ້ຖວາຍໃຫ້ແກ່ຄົນຕາຍ.²⁹ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໂກດຮ້າຍດ້ວຍການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະໂຣກຣະບາດກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນທຳມາກາງພວກເຂົາ.

³⁰ແລ້ວຝິເນຫັດໄດ້ຍືນຂຶ້ນຂວາງ, ແລະໂຣກຣະບາດນັ້ນກໍຢຸດ.³¹ຊົງໄດ້ຖືວ່າເປັນການກະທຳຊອບທັມຂອງເຂົາຕໍ່ທຸກຊົງເຊື່ອຊາດເປັນນິດ.

³²ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວ, ໂກດຮ້າຍທີ່ບໍ່ມີແຫ່ງເມືອງດ້ວຍ, ແລະໂມເຊໄດ້ທຶນທຸກທໍຣະມານເພາະພວກເຂົາ.³³ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂມເຊຂຶ້ນ, ແລະໂມເຊຊົງໄດ້ເອົາຖ້ອຍຄຳບໍ່ທັນຄິດສາກ່ອນ.³⁴ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຊົນຊາດທັງຫລາຍຕາມທີ່ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງສັງພວກເຂົາໄວ້,³⁵ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ໂອ້ລົມກັບຊົນຊາດຕ່າງໆ ແລະໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີທາງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ³⁶ ແລະໄດ້ນະມັສະການບັນດາຮູບເຄົາຣິບຂອງພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ຊົງໄດ້ກາຍເປັນບ້ວງແຮ້ວສຳຫລັບພວກເຂົາ.

³⁷ພວກເຂົາໄດ້ເອົາລູກຊາຍແລະລູກສາວຂອງພວກເຂົາໄປຖວາຍບູຊາໃຫ້ແກ່ຮູບປັ້ນ.³⁸ພວກເຂົາໄດ້ຫລັງເລືອດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ຄືເລືອດຂອງລູກຊາຍແລະລູກສາວຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຊົງພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍບູຊາໃຫ້ແກ່ຮູບເຄົາຣິບແຫ່ງການາອານເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເປັນມົນທົນໄປດ້ວຍເລືອດ.³⁹ພວກເຂົາໄດ້ເປັນມົນທົນໂດຍການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ໃນການກະທຳຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເປັນຄືພວກຍິງໂສເຟນີ.

⁴⁰ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວ ໄດ້ໂກດຮ້າຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງກຽດຊັງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງເອງ.⁴¹ພຣະອົງໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືບັນດາປະຊາຊາດ, ແລະຜູ້ທີ່ກຽດຊັງພວກເຂົາໄດ້ປົກຄອງເຫນືອພວກເຂົາ.

⁴²ພວກສັດຕູຂອງພວກເຂົາໄດ້ບັບປັງຄັບພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕິກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຜູ້ທີ່ມີອຳນາດເຫນືອພວກເຂົາ.⁴³ພຣະອົງໄດ້ມາຊ່ວຍພວກເຂົາຫລາຍຄັ້ງ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຄົງກະບົດແລະໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ຕິກຕ່ຳໂດຍຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາເອງ.

⁴⁴ຖົງຢາງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສົນໃຈຕໍ່ຄວາມທຸກໃຈຂອງພວກເຂົາ ເມື່ອພຣະອົງຟັງສຽງຮ້ອງທຸນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພວກເຂົາ.⁴⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງອະນຸກຣິດພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ທີ່ມີກັບພວກເຂົາ ແລະໄດ້ເມດຕາເພາະຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງ.⁴⁶ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີຊັບຊະນະເຫນືອພວກເຂົາໄດ້ເມດຕາພວກເຂົາ.

⁴⁷ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນ ແລະຂໍຊົງຮວບຮວມພວກຂ້ານ້ອຍຈາກທຳມາກາງປະຊາຊົນຕ່າງໆ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະໄດ້ຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແຕ່ພຣະນາມຊື່ບໍລິສັດຂອງພຣະອົງ ແລະຖວາຍພຣະສິດໃນບັນດາຄຳສັນຣະເສີນຂອງພຣະອົງ.⁴⁸ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງອິສະຣາເອນ, ໄດ້ຮັບການສັນຣະເສີນຈາກນິຣັນການຈົນເຖິງນິຣັນການ. ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫມົດກ່າວວ່າ “ອາແມນ” ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ, ເຫລັມທີ່ຫ້າ.

107 ¹ຈົງຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງຊົງປະສິດ, ແລະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ.²ໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ຂອງພຣະຢາເວ, ກ່າວອອກມາ ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຮູ້ຈັກມືຂອງສັດຕູ.³ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮວບຮວມພວກເຂົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນຂອງຄົນຕ່າງດ້າວ, ຈາກທິດຕາເວັນອອກແລະຈາກທິດຕາເວັນຕົກ, ຈາກທິດເຫນືອແລະຈາກທິດໃຕ້.

⁴ພວກເຂົາໄດ້ເລາະໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເທິງຫົນທາງໃນທີ່ປ່ຽວ ແລະຫາບໍ່ພົບທາງທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນເມືອງນັ້ນໄດ້.⁵ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຫົວເຂົ້າແລະກະຫາຍນ້ຳ, ພວກເຂົາໄດ້ຫມົດແຮງຈາກຄວາມອ່ອນລ້າ.⁶ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ, ທຳມາກາງຄວາມທຸກຍາກຂອງພວກເຂົາ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຮູ້ພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກໃຈຂອງພວກເຂົາ.⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາໄປໃນທາງຊື່ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໄປເຖິງເມືອງທີ່ຈະເຂົ້າອາໄສໄດ້.

⁸ໂອ ປະຊານເຫລົ່ານັ້ນຄວນສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະເພາະສົງອັສະຈັນຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໄວ້ເພື່ອມະນຸດທັງຫລາຍ.⁹ເພາະພຣະອົງໃຫ້ຄວາມປຣາຖນາຂອງຜູ້ທີ່ຫົວນ້ຳໄດ້ອີ່ມພໍໃຈ ແລະຄວາມປຣາຖນາຂອງຜູ້ທີ່ຫົວເຂົ້າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຕີມໃຫ້ເຕັມດ້ວຍສິ່ງດີ.¹⁰ບາງຄົນກໍໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຄວາມມືດແລະເສົາໂສກ ຄືພວກນັກໂທດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມທຸກຍາກແລະຖືກລ່າມໄສ້.

¹¹ນີ້ເປັນເພາະພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະປະຕິເສດຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດ.¹²ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຂົາທັງຫລາຍຖ່ອມລົງດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ພວກເຂົາໄດ້ສະດຸດແລະບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນ¹³ ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ, ໃນຍາມຍາກລຳບາກ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງພາພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມທຸກໂສກຂອງພວກເຂົາ.

¹⁴ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກຄວາມມືດແລະຄວາມເສົາໂສກແລະໄດ້ຊົງຫັກໄສ້ທີ່ລ່າມພວກເຂົາໃຫ້ຂາດ.¹⁵ໂອ ປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນຄວນສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະເພາະສົງອັສະຈັນຕ່າງໆ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໄວ້ເພື່ອມະນຸດທັງຫລາຍ!¹⁶ເພາະພຣະອົງໄດ້ມ້າງປະຕູເຮັດດ້ວຍຫອງສຳຣິດແລະໄດ້ຕັດຫ່ອນເຫລັກໃຫ້ຫມຸ່ນໄປ.

¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຄົນໂງ່ໃນທາງແຫ່ງການກະບົດຂອງພວກເຂົາ ແລະໄດ້ທຸກຍາກເພາະຄວາມຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ.¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍຄວາມປຣາຖນາທີ່ຈະກິນອາຫານໃດໆ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ປະຕູແຫ່ງຄວາມຕາຍ.¹⁹ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ, ໃນຄວາມຍາກລຳບາກຂອງພວກເຂົາ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງພາພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນ ຈາກຄວາມທຸກໂສກຂອງພວກເຂົາ.

²⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໄປ, ແລະໄດ້ຮັກສາພວກເຂົາທັງຫລາຍ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຂຸມຝັ່ງສິບຂອງພວກເຂົາ.

²¹ໂອ ປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນຄວນສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະເພາະສົງອັສະຈັນຕ່າງໆ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໄວ້ ເພື່ອມະນຸດທັງຫລາຍ.²²ໃຫ້ພວກເຂົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການຂອບພຣະຄຸນແລະປະກາດພຣະອາຊະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍການຮ້ອງເພງ.

²³ບາງຄົນກໍລົງເຮືອກຳປັ່ນເດີນທາງໄປມາໃນທະເລແລະເຮັດອາຊີບລ້ຽງຊີວິດໃນທະເລກໍ່ວາງ.²⁴ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຫັນພຣະອາຊະກິດຂອງພຣະຢາເວ, ແລະການອັສະຈັນທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດໃນຄົນທະເລ.

²⁵ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງແລະໄດ້ໃຫ້ເກີດລົມພາຍຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນທະເລພັດມາ.²⁶ທະເລນັ້ນໄດ້ຖືກຊັດຂຶ້ນໄປສູ່ທ້ອງຟ້າ; ແລະພວກມັນໄດ້ລົງໄປສູ່ທີ່ເລິກ. ຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ລະລາຍໄປໃນຄວາມທຸກໂສກ.²⁷ພວກເຂົາໄດ້ສະດຸດລົມ ແລະໄຊເຊໂປຢາງພວກຄົນເມົາເຫລົ່າ ແລະຫມົດປັນຍາ.

²⁸ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວທ່າມກາງຄວາມທຸກລຳບາກຂອງພວກເຂົາ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງພາພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມທຸກໂສກຂອງພວກເຂົາ.²⁹ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາຍສະຫງົບລົງ, ແລະຄົນທະເລກໍໄດ້ມີດຽວບ.³⁰ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຍືນດີເພາະທະເລໄດ້ສະຫງົບລົງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາມາເຖິງເມືອງທ່າເຮືອທີ່ເຂົາປະຖານ.

³¹ໂອ ປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນຄວນສັນຮະເສີນພຣະຢາເວ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະເພາະສົງຄຳສະຖານຕ່າງໆ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໄວ້ເພື່ອມະນຸດທັງຫລາຍ!³²ໃຫ້ພວກເຂົາຍົກຍ້ອງພຣະອົງໃນທີ່ຊຸມນຸມຊົນ ແລະສັນຮະເສີນພຣະອົງໃນກອງປະຊຸມຂອງບັນດາຜູ້ອາວຸໂສ.

³³ພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນແມ່ນ້ຳໃຫ້ເປັນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ນ້ຳພຸຮັດໃຫ້ເປັນແຜ່ນດິນແຫ້ງເປົາ,³⁴ ແລະແຜ່ນດິນທີ່ມີຜົນດີກໍໃຫ້ເປັນທີ່ຮ້າງເປົາເພາະຄວາມຊົດຮ້າຍຂອງຊາວແຜ່ນດິນນັ້ນ.³⁵ພຣະອົງປ່ຽນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໃຫ້ເປັນສະນ້ຳ ແລະແຜ່ນດິນແຫ້ງເປົາໃຫ້ເປັນນ້ຳພຸທັງຫລາຍ.

³⁶ແລະພຣະອົງໃຫ້ຄົນຫົວໂຫຍອາສັຍທີ່ນັ້ນ, ແລະພວກເຂົາສ້າງເມືອງທີ່ຈະອາສັຍໄດ້.³⁷ພວກເຂົາສ້າງເມືອງຫນຶ່ງຂຶ້ນມາເພື່ອຫວ່ານນາເພື່ອປູກສວນອະງຸ່ນ, ແລະເພື່ອໃຫ້ເກີດການເກັບກ່ຽວຢ່າງອຸດົມສົມບູນ.³⁸ພຣະອົງຊົງອວຍພອນພວກເຂົາ. ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຈຳນວນມະຫາສານ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຝຸງສັດຂອງພວກເຂົາລົດຈຳນວນລົງເລີຍ.

³⁹ພວກເຂົາໄດ້ຖືກລົດທອນຈຳນວນແລະຖືກຢຽບໃຫ້ຕ່ຳໂດຍຄວາມທຸກໃຈທີ່ເຈັບປວດແລະການຫົນທຸກ.⁴⁰ພຣະອົງເຫລາະມາຫມິນປະ ຫມາດລົງເທິງພວກຜູ້ນຳ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເລາະໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ທີ່ຊົງບໍ່ມີຫົນທາງ.

⁴¹ແຕ່ພຣະອົງຊົງປົກປ້ອງຄົນຂັດສິນຈາກຄວາມທຸກຍາກແລະຊົງດູແລບັນດາຄົວເຮືອນຂອງເຂົາຄືດູແລຝູງແບ້ ແກະ.⁴²ຄົນຊອບຫມໍ້ມະເຫັນສິ່ງນີ້ແລະຊົນບານ, ແລະຄວາມຊົດຮ້າຍທັງໝົດກໍປົດປາກຂອງມັນ.⁴³ຜູ້ໃດມີປັນຍາກໍຄວນສັງເກດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລະຕື່ກຕອງເຖິງກິດຈະການແຫ່ງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ.

108 ບົດເພງ, ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຫມັ້ນຄົງ; ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງ, ແມ່ນແລ້ວພຣະເຈົ້າຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນຮະເສີນດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ຍົກຍ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ.²ພິນໃຫຍ່ແລະພິນເຂົາຄູ່ເອີຍ; ຈິງຕືນເຖິດຂ້ານ້ອຍຈະປຸກຕາເວັນໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ.

³ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຖວາຍຂອບພຣະຄຸນແຕ່ພຣະອົງ, ຫ່າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນຮະເສີນແຕ່ພຣະອົງທ່າມກາງຊົນທຸກຊາດທຸກພາສາ.⁴ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໃຫຍ່ຍິ່ງເຫນືອບັນດາຝ່າສະຫວັນ; ຄວາມສັດຈິງຂອງພຣະອົງສູງໄປເຖິງທ້ອງຟ້າ.

⁵ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງເຫນືອຝ່າສະຫວັນ, ແລະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ.⁶ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ, ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍມືຂວາຂອງພຣະອົງ, ແລະຂໍຊົງຕອບຄຳອະທິຖານຂ້ານ້ອຍແດ່.

⁷ພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ກ່າວດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງວ່າ; "ເຮົາຈະຍືນດີ ເຮົາຈະແບ່ງເມືອງຊິເຄມ; ແລະແບ່ງຮ່ອມພູເຂົາເມືອງຊຸກໂກດອອກ.⁸ກິເລອາດເປັນຂອງເຮົາ, ແລະມານາເຊເປັນຂອງເຮົາ; ເອຟຣາອິມກໍເປັນຫມວກເຫລັກຂອງເຮົາ; ຢູດາເປັນຕະບອງຄອງອຳນາດຂອງເຮົາ.

⁹ເຮົາຈະໃຊ້ໂມອາບເປັນອ່າງລ້າງສ່ວຍຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະໂຍນເກີບຂອງເຮົາລົງເທິງເອໂດມ; ເຮົາຈະໂຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຊັຍຊະນະເພາະພິລິສະຕິນ.¹⁰ຜູ້ໃດຈະພາຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນເມືອງທີ່ແຂງແກ່ນ? ຜູ້ໃດຈະນຳຂ້ານ້ອຍໄປຍັງເອໂດມ?

¹¹ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖືມພວກຂ້ານ້ອຍແລ້ວບໍ່? ພຣະອົງຈະບໍ່ໄປຮັບກັບກອງທັບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່?¹²ຂໍຊົງປະທານຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍໃນການຕໍ່ຕ້ານສັດຕູ.¹³ເຮົາຈະມີຊັຍຊະນະດ້ວຍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຈະຊົງຢຽບພວກສັດຕູຂອງເຮົາລົງ.

109 ສຳລັບຄະນະນັກດົນຕີ. ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງຂ້ານ້ອຍສັນຮະເສີນ ຂໍຢ່າຊົງມີດຽວບ,²ເພາະຄົນຊົດແລະຄົນຫລອກລວງໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຂົາເວົ້າຕົວະໃສ່ຂ້ານ້ອຍ.³ພວກເຂົາຮ້ອມຂ້ານ້ອຍແລະເວົ້າສົງຫນ້າກຽດຊັງ, ແລະພວກເຂົາໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍໂດຍບໍ່ມີສາເຫດ.

⁴ພວກເຂົາຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໂດຍໃສ່ຮ້າຍຂ້ານ້ອຍແຕ່ຂ້ານ້ອຍອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາ.⁵ພວກເຂົາຕອບແທນຄວາມດີຂອງຂ້ານ້ອຍ ດ້ວຍຄວາມຊົດ ແລະພວກເຂົາກຽດຊັງຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁶ຂໍຊົງຖືກຄົນຊົດໃຫ້ຢູ່ເຫນືອສັດຕູຮູດຊັ້ນພວກຄົນເຫລົ່ານີ້; ຂໍຊົງຖືກຜູ້ກ່າວໂທດໃຫ້ຍືນທີ່ຂວາມືຂອງເຂົາ.⁷ເມື່ອເຂົາຖືກຕັດສິນຄວາມ ກໍຂໍໃຫ້ພົບວ່າເຂົາຜິດ, ຂໍໃຫ້ຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາຖືກຖືວ່າເປັນບາບ; ຂໍໃຫ້ວັນເວລາເຂົາເຫລືອຫນ້ອຍ.

⁸ຂໍໃຫ້ວັນເວລາຂອງລາວມີຫນ້ອຍ; ຂໍໃຫ້ອີກຜູ້ຫນຶ່ງມາຢຶດຕຳແໜ່ງຂອງເຂົາ.⁹ຂໍໃຫ້ລູກໆຂອງເຂົາກຳຜ້າພໍ, ແລະຂໍໃຫ້ເມຍຂອງເຂົາເປັນຫມ້າຍ.¹⁰ຂໍໃຫ້ລູກໆຂອງເຂົາເລາະໄປແລະຂໍທານ, ທ່ຽວຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອເມື່ອພວກເຂົາອອກຈາກບ້ານ ທີ່ເພພັງຂອງພວກເຂົາ.

¹¹ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຫນຶ່ງມາຢຶດຂອງທັງຫມົດທີ່ເຂົາມີຢູ່; ຂໍພວກຄົນຕ່າງຖືນມາປຸ້ນສິ່ງທີ່ເຂົາຫາມາໄດ້.¹²ຂໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຍືນຄວາມກະຣຸນາໃດໆໃຫ້ແກ່ເຂົາ; ຂໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເມດຕາລູກໆ ທີ່ກຳຜ້າຂອງເຂົາ.¹³ຂໍໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຂົາຖືກທຳລາຍ; ຂໍໃຫ້ຊີຂອງພວກເຂົາຖືກລົບອອກຈາກຄົນໃນຮຸ້ນຫລັງເຖິດ.

¹⁴ຂໍໃຫ້ຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງເຂົາຖືກຊຸດຄຸ້ຍຂຶ້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ; ແລະຂໍຢ່າໃຫ້ບາບຂອງແມ່ຂອງເຂົາໄດ້ຮັບການອະພິຍ.¹⁵ຂໍໃຫ້ຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວສະເຫມີ; ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວທຳລາຍຄວາມຈິດຈຳຂອງພວກເຂົາໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ.¹⁶ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຊົງກະທຳເຊັ່ນນີ້, ເພາະຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ເຄີຍສິນໃຈທີ່ສະແດງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາ, ແຕ່ກັບຂົມຂູ່ຜູ້ທີ່ຖືກປົບບັງຄັບ, ຄົນຂັດສິນ ແລະຫົວໃຈຈົນຕາຍ.

¹⁷ເຂົາໄດ້ຮັກທີ່ຈະສາບແຊ່ງ; ຂໍໃຫ້ຄຳປ່ອຍດຳນັ້ນກັບໄປຕິກເທິງເຂົາ. ເຂົາໄດ້ກຽດຊັງຄຳອວຍພອນ; ຂໍໃຫ້ພອນບໍ່ມາເຖິງເຂົາ.¹⁸ເຂົາໄດ້ສວມການສາບແຊ່ງຢ່າງກັບສວມເສື້ອຜ້າ, ແລະຄຳແຊ່ງສາບຂອງເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂົາຄືຢ່າງນັ້ນ, ເຂົາໄປໃນກະຕູກຂອງເຂົາຢ່າງນັ້ນ.

¹⁹ຂໍໃຫ້ຄຳປ່ອຍດຳຂອງເຂົານັ້ນເປັນຄືເສື້ອຜ້າທີ່ເຂົາສວມໃສ່ເພື່ອປົກປິດຕົວເອງ, ຄືເຂັມຂັດທີ່ເຂົາຄາດໄວ້ສະເຫມີ.²⁰ຂໍໃຫ້ສິ່ງນີ້ເປັນບຳ ເຫນັດຈາກພຣະຢາເວແກ່ຜູ້ທີ່ກ່າວຫາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ແກ່ຜູ້ທີ່ກ່າວສົງຊົດກ່ຽວກັບຂ້ານ້ອຍ.

²¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນປະເສີດ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນ.²²ເພາະຂ້ານ້ອຍຖືກກົດຂີ່ແລະຂັດສິນ, ແລະໃຈຂ້ານ້ອຍກໍບາດເຈັບຢູ່ພາຍໃນຂ້ານ້ອຍ.²³ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈາກໄປຢ່າງເຈັ້ງໃນຕອນຄ່ຳ ຂ້ານ້ອຍຖືກຜິດອອກໄປເຫມືອນແມງໄມ້.

²⁴ຫົວເຂົາຂອງຂ້ານ້ອຍກໍອ່ອນແຮງຈາກການອິດອາຫານ; ຂ້ານ້ອຍກຳລັງກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຫນັງຫຸ້ມກະດູກ.²⁵ເມື່ອຄົນເຫັນແລ້ວເຂົາກໍເຍາະເຍີ້ຍຫົວຂວັນຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຂົາທັງຫລາຍເຫັນຂ້ານ້ອຍ ພວກເຂົາກໍແກ່ຫົວ.

²⁶ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ.²⁷ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າມີເປັນສິ່ງຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນຄືພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງເຮັດການນີ້.

²⁸ແມ່ນວ່າພວກເຂົາປ່ອຍດຳຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊົງໃຜດອວຍພອນຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອພວກເຂົາໂຈມຕີ; ກໍຂໍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ອັບອາຍ ແຕ່ຂໍໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຍືນດີ.²⁹ຂໍໃຫ້ພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ; ໄດ້ຫົມຄວາມຂາຍຫນ້າຂໍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ສວມຄວາມອັບອາຍຢ່າງເສື້ອຄຸມ.

³⁰ດ້ວຍປາກຂອງຂ້າມ້ອຍ ຂ້າມ້ອຍຈະຖວາຍຂອບພຣະຄຸນຢ່າງຍິ່ງແດ່ພຣະຢາເວ; ຂ້າມ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງໃນທາມກາງຝູງຊົນ.³¹ ເພາະພຣະອົງຊົງຍືນທິຂວາມືຂອງຄົນຂັດສິນ, ເພື່ອຊ່ວຍເຂົາໃຫ້ລອດຈາກບັນດາຜູ້ພິພາກສາເຂົາ.

110 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ພຣະຢາເວ, ກ່າວກັບເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າມ້ອຍວ່າ, "ຈົງນັ່ງທິຂວາມືຂອງເຈົ້າ ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູຂອງເຈົ້າເປັນແຜ່ນຮອງຕີນຂອງເຈົ້າ."

²ພຣະຢາເວ ຈະຊົງຍືນກະບອງແຫ່ງພຣະກຳລັງຂອງທ່ານຈາກຊີໂອນ; ໃຫ້ຄອບຄອງທາມກາງພວກສັດຕູຂອງທ່ານ.³ປະຊາຊົນຂອງທ່ານຈະຕິດຕາມທ່ານໄປໂດຍສວມເຄື່ອງແຕ່ງກາຍບໍ່ຮຸ້ນດ້ວຍສະມັກໃຈໃນວັນແຫ່ງອຳນາດຂອງທ່ານ; ຈາກຫ້ອງຂອງເວລາເຊົ້າ ໄວຫນຸ່ມຂອງທ່ານຈະເປັນຂອງທ່ານຄືຢ່າງນ້າຫມອກ.

⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສັນຍາແລ້ວ, ແລະຈະບໍ່ປ່ຽນແປງວ່າ: "ເຈົ້າເປັນປະໂລຫິດເປັນນິດ, ຕາມຢ່າງເມຄິເຊເດັກ."

⁵ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຢູ່ທິຂວາມືຂອງທ່ານ. ພຣະອົງຈະຊົງປະທານບັນດາກະສັດໃນວັນແຫ່ງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.⁶ພຣະອົງຈະຊົງພິພາກສາປະຊາຊາດທັງຫມົດ; ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ສະຫນາມຮີບເຕັມໄປດ້ວຍຊາກສົບ; ພຣະອົງຈະປະທານພວກຜູ້ນຳປະຊາຊາດທັງຫມົດ.

⁷ກະສັດຈະຊົງດຶມນ້ຳຈາກລຳທານຂ້າງທາງ, ແລ້ວທ່ານຈະຊົງຍົກຫົວຂອງທ່ານຂຶ້ນສູງຫລັງຈາກຊັຍຊະນະ.

111 ¹ສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ. ຂ້າມ້ອຍຈະຖວາຍການຂອບພຣະຄຸນແດ່ ພຣະຢາເວ ດ້ວຍສຸດໃຈຂອງຂ້າມ້ອຍທີ່ຊຸມນຸມຂອງຄົນຊອບທັມ, ໃນການຊຸມນຸມຂອງພວກເຂົາ.²ພຣະກິດຂອງພຣະຢາເວ, ນັ້ນໃຫຍ່ຍິ່ງຫລາຍເປັນທີ່ລຢອຍຂອງທຸກຄົນທີ່ປະຖາຖາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.³ການກະທຳຂອງພຣະອົງສູງສົ່ງແລະຮຸ່ງເຮືອງ, ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.

⁴ພຣະອົງຊົງກະທຳສິ່ງອັນອຸດົມສົມບູນ ຊົງຈະເປັນທີ່ຮະນຶກເຖິງ; ພຣະຢາເວຊົງມີພຣະຄຸນແລະຊົງພຣະກາຣຸນາ.⁵ພຣະອົງຊົງປະທານອາຫານແກ່ບັນດາຜູ້ຕິດຕາມທີ່ສັດຊື່ທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະຊົງຮະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງສະເຫມີ.⁶ພຣະອົງໄດ້ສຳແດງພຣະກິດອັນຊົງຮືທາງພາບຂອງພຣະອົງແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ໂດຍຊົງປະທານມໍລະດົກຂອງປະຊາຊາດທັງຫມົດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

⁷ບັນດາຜົນງານແຫ່ງມືຂອງພຣະອົງນັ້ນຄືຄວາມຫນ້າເຊື່ອຖືແລະຄວາມຍຸຕິທັມ; ບັນດາຄຳສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງເຊື່ອຖືໄດ້.⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງເປັນນິຣັນດອນ, ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງນັ້ນສັກສິດແລະຫນ້າຢາເກງ.⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານຊັຍຊະນະແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປ, ບໍ່ຮຸ້ນ ແລະອໍສະຈັນແມ່ນນາມຊື່ນີ້.

¹⁰ການຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຢາເວ ເປັນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຂອງສະຕິປັນຍາ; ບັນດາຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນກໍ່ໄດ້ຄວາມເຂົ້າໃຈດີ. ການສັນຣະເສີນຂອງພຣະອົງ ດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.

112 ¹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ. ຄົນທີ່ເຊື່ອຢັ້ງພຣະຢາເວກໍ່ເປັນສຸກ, ຜູ້ນັ້ນຍິນດີຢ່າງຍິ່ງໃນຂໍ້ຄຳສັ່ງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.²ເຊື່ອສາຍຂອງເຂົາຈະມີອຳນາດໃນແຜ່ນດິນໂລກ; ເຊື່ອສາຍຂອງຄົນຊອບທັມຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ.

³ຊັບສົມບັດແລະຄວາມຮັ່ງມີຢູ່ໃນພຣະວິທານຂອງພຣະອົງ; ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງຈະດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.⁴ແສງສະຫວ່າງສ່ອງເຂົ້າໄປໃນຄວາມມືດສຳລັບຄົນສັດຊື່; ພຣະອົງຊົງມີພຣະຄຸນ, ຊົງພຣະກາຣຸນາ ແລະຊົງຍຸຕິທັມ.⁵ເປັນເລື່ອງທີ່ດີສຳລັບຄົນທີ່ສະແດງຄວາມເມດຕາແລະໃຫ້ຍິນດີ, ຄືຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດສຸກະຣິດ.

⁶ເພາະເຂົາຈະບໍ່ຫລົ້ມຈົມເລີຍ; ຄົນທີ່ຊອບທັມຈະມີຄົນຮະນຶກເຖິງຢູ່ເປັນນິຣັນ.⁷ເຂົາຈະບໍ່ຢ້ານຂ່າວຮ້າຍ; ໃຈຂອງເຂົາຫມັ້ນຄົງໃນການວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ.

⁸ຈິດໃຈຂອງເຂົາສະຫງົບ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຢ້ານ, ຈົນກວ່າເຂົາເບິ່ງເຫັນຊັຍຊະນະເຫນືອສັດຕູຂອງເຂົາ.⁹ເຂົາແຈກຈ່າຍໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນດ້ວຍໃຈເມດຕາ; ຄວາມຊອບທັມຂອງເຂົາດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ; ເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງດ້ວຍກຽດ.

¹⁰ຄົນຊົງຮ້າຍຈະເຫັນສິ່ງນີ້ແລ້ວເກີດຄວາມບໍ່ພໍໃຈ; ເຂົາຈະຂົນແຂ້ວດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍກຽດຊັງແລະເຂົາຈະລະລາຍໄປ; ຄວາມປະຖາຖາຂອງພວກຄົນຊົງຮ້າຍຈະຟັງພິນາດ.

113 ¹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ. ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວເອີຍ, ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງ; ຈົງສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ພຣະຢາເວເຖິດ.²ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ, ເປັນທີ່ສັນຣະເສີນທັງບັດນີ້ແລະຕະຫລອດໄປ.

³ຕັ້ງແຕ່ທິດຕາເວັນອອກຈົນເຖິງທິດຕາເວັນຕົກ, ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວຄວນໄດ້ຮັບການສັນຣະເສີນ.⁴ພຣະຢາເວເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງເຊິດຊູເຫນືອປະຊາຊາດທັງຫມົດ, ແລະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງສູງເຫນືອທ້ອງຟ້າທັງຫມົດ.

⁵ບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນເຫມືອນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ຜູ້ຊົງປະທັບຂອງພຣະອົງຢູ່ເຫນືອຟ້າສະຫວັນ,⁶ແຕ່ພຣະອົງຫລຽວລົງມາທີ່ທ້ອງຟ້າແລະພິພາກສາດິນໂລກ?

⁷ພຣະອົງຊົງຍົກຄົນຈົນຂຶ້ນມາຈາກດິນແລະຊົງຍົກຄົນຂັດສິນຂຶ້ນມາຈາກກອງຂີເຖົາ,⁸ເພື່ອໃຫ້ເຂົານັ່ງກັບບັນດາເຈົ້າເມືອງ, ກັບເຈົ້າເມືອງຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

⁹ພຣະອົງຊົງປະທານບ້ານໃຫ້ແກ່ຍິງຫມັ້ນໃຫ້ມີບ້ານຢູ່, ພຣະອົງໃຫ້ນາງເປັນແມ່ແຫ່ງຄວາມຊືນບານຂອງລູກທັງຫມົດ. ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ!

114 ¹ເມື່ອອິສະຣາເອນໄດ້ອອກຈາກເອຢິບ, ຄືເຊື່ອສາຍຢາໂຄບອອກຈາກປະຊາຊົນຊົງເວົ້າພາສາຕ່າງຊາດ,²ຢູ່ດາໄດ້ກາຍເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າອົງບໍ່ຮູ້ສຸດ, ອິສະຣາເອນເປັນຣາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງ.

³ທະເລແດງໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ປົບຫນີໄປ; ຈໍແດນໄດ້ຫັນຫລັງກັບ.⁴ບັນດາຜູ້ເຂົ້າໄດ້ກະໂດດເຫມືອນຝູງແບ້ຕົວຜູ້, ບັນດາເນີນເຂົ້າໄດ້ກະໂດດເຫມືອນຝູງລູກແກະ ທະເລເອີຍ.

⁵ເປັນຫຍັງເຈົ້າໄດ້ຫນີ? ແມ່ນ້ຳຈໍແດນເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າໄດ້ຫັນຫລັງກັບ? ພູເຂົາເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກະໂດດເຫມືອນຝູງແບ້ ໂຕຜູ້? ເນີນຜູ້ນ້ອຍໆເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກະໂດດເຫມືອນຝູງແກະນ້ອຍ? ຜ່ານດິນໂລກເອີຍ, ຈົງຕົວສັນ ຕໍ່ຫນ້າຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິດ, ຄືຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ, ຂອງຢາໂຄບ.

⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງປ່ຽນຫົນໃຫ້ເປັນສະນ້າ, ຄືຊົງປ່ຽນຫົນແຂງໃຫ້ເປັນນ້ຳພູຫໍ່ມະຊາດ.

115 ¹ພຣະກຽດນີ້ບໍ່ແມ່ນມີແກ່ພວກຂ້າໜ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ບໍ່ແມ່ນມີແກ່ພວກຂ້າໜ້ອຍເລີຍ, ແຕ່ມີແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ເນື່ອງຈາກຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາແລະຄວາມເຊື່ອຖືໄດ້ຂອງພຣະອົງ.²ເປັນຫຍັງບັນດາປະຊາຊາດຈະກ່າວວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາທັງຫລາຍຢູ່ໃສ?"

³ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຢູ່ໃນສະຫວັນ; ພຣະອົງກໍຊົງກະທຳສິ່ງໃດໆ ກໍໄດ້ທີ່ພຣະອົງຊົງພໍໃຈ.⁴ຮູບເຄົ້າຮົບທັງຫລາຍຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນເປັນເງິນແລະທອງຄຳ, ເປັນຜົນງານທີ່ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງມະນຸດ.

⁵ຮູບເຫລົ່ານັ້ນມີປາກ, ແຕ່ພວກມັນເວົ້າບໍ່ໄດ້; ມີຕາແຕ່ພວກມັນເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.⁶ພວກເຂົາມີຫູ, ແຕ່ພວກມັນຟັງບໍ່ໄດ້, ພວກເຂົາມີດັງ, ແຕ່ພວກມັນດົມກິນບໍ່ໄດ້.

⁷ຮູບເຫລົ່ານັ້ນມີມືແຕ່ຄຳບໍ່ໄດ້ ພວກມັນມີຕີນ, ແຕ່ພວກມັນຍ່າງໄປມາບໍ່ໄດ້; ຮູບເຫລົ່ານັ້ນເວົ້າຈາກປາກບໍ່ໄດ້.⁸ຜູ້ທີ່ເຮັດຮູບເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນຄືຮູບເຫລົ່ານັ້ນທຸກຄົນທົ່ວໆໃຈໃນຮູບເຫລົ່ານັ້ນກໍເຊັ່ນກັນ.

⁹ອິສະຣາເລນເອີຍ, ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະຢາເວເຖິດ; ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊູແລະເປັນໄລ່ຂອງເຈົ້າ.¹⁰ເຊື້ອສາຍອາໂຣນເອີຍ, ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະຢາເວເຖິດ; ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊູແລະເປັນໄລ່ຂອງເຈົ້າ.¹¹ທ່ານຜູ້ຖວາຍພຣະກຽດພຣະຢາເວເອີຍ, ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະອົງເຖິດ; ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊູແລະເປັນໄລ່ຂອງເຈົ້າ.

¹²ພຣະຢາເວ ຊົງລະນຶກເຖິງພວກຂ້າໜ້ອຍ ພຣະອົງຈະຊົງອວຍພຣະພອນພວກເຮົາ; ພຣະອົງຈະຊົງອວຍພຣະພອນເຊື້ອສາຍອິສະຣາເລນ; ພຣະອົງຈະຊົງອວຍພຣະພອນເຊື້ອສາຍອາໂຣນ.¹³ພຣະອົງຈະຊົງອວຍພຣະພອນຜູ້ທີ່ຖວາຍພຣະກຽດຂອງພຣະຢາເວ, ທັງຜູ້ອາຍຸໜ້ອຍແລະຜູ້ສູງອາຍຸ.¹⁴ຂໍພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ພວກທ່ານເພີ່ມພູນຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ທັງທ່ານແລະລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງທ່ານ.

¹⁵ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານຮັບພຣະພອນຈາກພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງສ້າງຝ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ¹⁶ທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍເປັນຂອງພຣະຢາເວ; ແຕ່ ພຣະອົງປະສານແຜ່ນດິນໂລກແກ່ມະນຸດທັງຫລາຍ.

¹⁷ຄົນຕາຍບໍ່ອາດສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ແລະທຸກຄົນທີ່ລົງໄປສູ່ທັງປະສານສະຫງົບກໍເຊັ່ນກັນ;¹⁸ແຕ່ຂ້າໜ້ອຍຈະຖວາຍຄຳສັນຣະເສີນແກ່ພຣະຢາເວ ຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປເປັນນິດ. ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

116 ¹ຂ້າໜ້ອຍຮັກພຣະຢາເວ ເພາະພຣະອົງຊົງຟັງສຽງແລະຄຳວົງວອນຂໍຄວາມເມດຕາຂອງຂ້າໜ້ອຍ.²ເພາະພຣະອົງໄດ້ງ່ຽງຫູຟັງຂ້າໜ້ອຍ, ຂ້າໜ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງຕາຍທີ່ຂ້າໜ້ອຍມີຊີວິດຢູ່.

³ເຊື້ອກແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ອ້ອມຂ້າໜ້ອຍ, ແລະບັ້ວງແຫ່ງແດນຄົນຕາຍໄດ້ຈັບຂ້າໜ້ອຍໄວ້; ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ຮູ້ສຶກເຈັບປວດແລະເສຍໃຈ.⁴ແລ້ວຂ້າໜ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາອອກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວວ່າ "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຂໍຊົງຊ່ວຍຊີວິດຂ້າໜ້ອຍເຖິດ."

⁵ພຣະຢາເວຊົງມີພຣະຄຸນແລະຊົງຍຸຕິຫິມ; ພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຮົາທັງຫລາຍຊົງພຣະກາຣຸນາ.⁶ພຣະຢາເວຊົງປົກປ້ອງຄົນຮູ້ໜ້ອຍໄວ້; ເມື່ອຂ້າໜ້ອຍຕົກຕ່ຳ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍຂ້າໜ້ອຍໃຫ້ຟື້ນ.

⁷ດວງວິນຍານຂອງຂ້າເອີຍຈົ່ງກັບໄປສູ່ທີ່ຝັກຂອງເຈົ້າເຖິດ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງດີຕໍ່ເຈົ້າແລ້ວ.⁸ເພາະພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຂ້າໜ້ອຍຈາກຄວາມຕາຍ, ຊ່ວຍລະງັບນ້ຳຕາຂ້າໜ້ອຍ, ແລະຊ່ວຍຕີນຂ້າໜ້ອຍຈາກການສະຕູດ.

⁹ຂ້າໜ້ອຍຈະຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວ ໃນດິນແດນຂອງຄົນເປັນ.¹⁰ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງຢູ່ ແມ່ນເມື່ອຂ້າໜ້ອຍກ່າວວ່າ, "ຂ້າໜ້ອຍທຸກຍາກຍິງຫນັກ"¹¹ຂ້າໜ້ອຍກ່າວໃນເວລາຕົກໃຈວ່າ, "ມະນຸດທຸກຄົນເປັນຄົນຫລອກລວງ."

¹²ຂ້າໜ້ອຍຈະເອົາຫຍິບຕອບແທນພຣະຢາເວ ສຳຫລັບຄວາມດີທັງຫມົດຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ຂ້າໜ້ອຍ?¹³ຂ້າໜ້ອຍຈະຍົກຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມຟື້ນ, ແລະຮ້ອງອອກພຣະນາມຊື່ພຣະຢາເວ.¹⁴ຂ້າໜ້ອຍຈະແກ້ບິນແກ່ພຣະຢາເວ ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນທັງປວງຂອງພຣະອົງ.¹⁵ຄວາມຕາຍແຫ່ງໄຟຟື້ນຂອງພຣະອົງມີຄຳຫລາຍຍິ່ງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁶ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້າໜ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເປັນຜູ້ບົວລະບັດຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເປັນລູກຊາຍຂອງທາດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖອດໄສ້ລ່າມທັງຫລາຍຂອງຂ້າໜ້ອຍ.¹⁷ຂ້າໜ້ອຍຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອບພຣະຄຸນແກ່ພຣະອົງ ແລະຮ້ອງອອກພຣະນາມຊື່ພຣະຢາເວ.

¹⁸ຂ້າໜ້ອຍຈະຖວາຍຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາແກ່ພຣະຢາເວ ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນທັງປວງຂອງພຣະອົງ,¹⁹ໃນລານຕ່າງໆ ແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໃນທ່າມກາງກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

117 ¹ປະຊາຊົນທັງຫມົດເອີຍ, ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ, ຊົນຊາດທັງປວງເອີຍ ຈົ່ງຍົກຍ້ອງພຣະອົງເຖິດ.²ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນໃຫຍ່ຍິ່ງຫນັກ, ແລະຄວາມຫນ້າເຊື່ອຖືຂອງພຣະຢາເວດຳລົງເປັນນິດ. ຈົ່ງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

118 ¹ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງປະເສີດ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ.²ໃຫ້ອິສະຣາເລນກ່າວເຖິດວ່າ, "ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ."

³ໃຫ້ເຊື້ອສາຍອາໂຣນກ່າວເຖິດວ່າ, "ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ."⁴ໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມຢ່າງສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຢາເວ, ກ່າວເຖິດວ່າ, "ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ"

⁵ຂ້າໜ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະຢາເວຈາກຄວາມຄັບແຄ້ນໃຈ; ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຕອບຂ້າໜ້ອຍແລະປະສານຄວາມໂລ່ງໃຈໃຫ້ແກ່ຂ້າໜ້ອຍ.⁶ພຣະຢາເວ ຊົງຢູ່ຝ່າຍຂ້າໜ້ອຍ; ຂ້າໜ້ອຍບໍ່ຢ້ານມະນຸດ; ຈະເຮັດຫຍັງແກ່ຂ້າໜ້ອຍໄດ້?⁷ພຣະຢາເວ, ຊົງຢູ່ຝ່າຍຂ້າໜ້ອຍປຽບດັ່ງຜູ້ຊ່ວຍຊູຂອງຂ້າໜ້ອຍ; ດັ່ງນັ້ນຂ້າໜ້ອຍຈະເບິ່ງເຫັນຊັບຊະນະຕໍ່ຜູ້ກຽດຊັງຂ້າໜ້ອຍ.

⁸ການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ ກໍດີກວ່າວາງໃຈໃນມະນຸດ.⁹ເຂົາລີ້ພູຢູ່ໃນພຣະຢາເວ ກໍດີກວ່າວາງໃຈໃນບັນດາເຈົ້າເມືອງ.

¹⁰ປະຊາຊາດທັງຫມົດໄດ້ອ້ອມຂ້າໜ້ອຍ; ໃນພຣະນາມຊື່ພຣະຢາເວ. ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ.¹¹ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ອ້ອມຂ້າໜ້ອຍ; ຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ອ້ອມຂ້າໜ້ອຍທຸກດ້ານ; ໃນພຣະນາມຊື່ພຣະຢາເວ ຂ້າໜ້ອຍທຳລາຍພວກເຂົາ.¹²ພວກເຂົາໄດ້ອ້ອມຂ້າໜ້ອຍຄືຝູງເຜິ້ງ; ພວກເຂົາໄດ້ສູນສິນໄປຢ່າງໄວຄືໄຟໃຫມ້ກາງພູມຫນາມ; ໃນພຣະນາມຊື່ພຣະຢາເວ ຂ້າໜ້ອຍທຳລາຍພວກເຂົາ.

¹³ພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີຂ້າໜ້ອຍເພື່ອກະແທກໃຫ້ຂ້າໜ້ອຍລົ້ມລົງ, ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຊ່ວຍຊູຂ້າໜ້ອຍ.¹⁴ພຣະຢາເວ ຊົງເປັນກຳລັງ ແລະເປັນຄວາມຊົນຊົມຍິນດີຂອງຂ້າໜ້ອຍ, ແລະພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຊ່ວຍກູ້ຂອງຂ້າໜ້ອຍ.

¹⁵ມີສ່ຽງຍິນດີແລະຊັບໂຢຢູ່ໃນເຕັ້ນຕ່າງໆ; ມີຂວາຂອງພຣະຢາເວຊິງມີຊັບ. ¹⁶ມີຂວາຂອງພຣະຢາເວ ຊິງເປັນທີ່ເຊີດຊູ; ມີຂວາຂອງພຣະຢາເວຊິງມີຊັບ. ¹⁷ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຕາຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຢູ່ ແລະປະກາດພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະຢາເວ. ¹⁸ພຣະຢາເວໄດ້ຊິງສອນຂ້ານ້ອຍຢ່າງຫນັກ; ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊິງມອບຂ້ານ້ອຍໄວ້ກັບຄວາມຕາຍ. ¹⁹ຂໍເປີດປະຕູຄວາມຊອບທັມໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າປະຕູນັ້ນ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຊອບພຣະຄຸນພຣະຢາເວ. ²⁰ນິຄົປະຕູຂອງພຣະຢາເວ; ຄົນຊອບທັມຈະເຂົ້າໄປທາງນັ້ນ. ²¹ຂ້ານ້ອຍຈະຊອບພຣະຄຸນ ພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຊິງຕອບຂ້ານ້ອຍ, ແລະພຣະອົງຊິງເປັນຄວາມພົ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ²²ຫົນຊິງຊ່າງກໍໄດ້ຖືມ ໄດ້ເປັນຫົນມຸມເອກແລ້ວ. ²³ສິ່ງນີ້ເປັນມາຈາກພຣະຢາເວ; ເປັນສິ່ງອັດສະຈັນໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົາ. ²⁴ມືນີ້ເປັນມືພຣະຢາເວ ໄດ້ຊິງສ້າງ; ເຮົາຈະຊົມຊື່ນແລະຍິນດີໃນວັນນັ້ນ. ²⁵ຂໍຊິງຜັດເຖິດພຣະເຈົ້າຂ້າ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊິງປະທານຊັບຊະນະແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊິງປະທານຄວາມສຳເລັດແກ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເຖິດ. ²⁶ຜູ້ເຂົ້າມາໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວກໍເປັນສຸກ; ພວກເຮົາອວຍພອນພວກທ່ານຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ²⁷ພຣະຢາເວຊິງເປັນພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊິງປະທານຄວາມສະຫວ່າງແກ່ພວກເຮົາ ຈົ່ງມັດເຄື່ອງຖວາຍບູຊາດ້ວຍເຊືອກກັບແທ່ນບູຊາ. ²⁸ພຣະອົງຊິງເປັນພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຊອບພຣະຄຸນພຣະອົງ; ພຣະອົງຊິງເປັນພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຈະຍົກຍ້ອງພຣະອົງ. ²⁹ໂອ, ຈິງຊອບພຣະຄຸນພຣະຢາເວ; ເພາະພຣະອົງຊິງປະເສີດເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ.

119 ¹ບັນດາຜູ້ທີ່ທາງຂອງເຂົາບໍ່ມີຄວາມຜິດນັ້ນກໍເປັນສຸກ ຄືຜູ້ທີ່ດຳເນີນຕາມຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວ. ²ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກສາຄຳສັ່ງອັນຈິງຈັງຂອງພຣະອົງກໍເປັນສຸກ ຄືຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈຂອງພວກເຂົາ. ³ພວກເຂົາບໍ່ເຮັດຜິດ ພວກເຂົາເດີນຕາມທາງຂອງພຣະອົງ. ⁴ພຣະອົງໄດ້ຊິງບັນຊາໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຮັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຄວນປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຢ່າງລະມັດຮະວັງ. ⁵ໂອ, ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຖືຢູ່ຢ່າງຫມັ້ນຄົງໃນການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ! ⁶ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ອັບອາຍ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຈິດຈຸຢູ່ທີ່ຄຳສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ⁷ຂ້ານ້ອຍຈະຊອບພຣະຄຸນພຣະອົງດ້ວຍໃຈທຽງຕົງ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຮຽນຮູ້ຂໍ້ຄຳສັ່ງອັນຊອບທັມທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ⁸ຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ; ຂໍຢ່າຊິງຖືມຂ້ານ້ອຍໄວ້ດຽວດາຍ. ເປັດ. ⁹ຄົນຫນຸ່ມຈະຮັກສາທາງຂອງຕົນໃຫ້ບໍ່ຮີບສຸດໄດ້ຢ່າງໃດ? ກໍໂດຍເຊື່ອຟັງ ພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁰ຂ້ານ້ອຍສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈ; ຂໍຢ່າໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຫລົງໄປຈາກຂໍ້ຄຳສັ່ງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ¹¹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮວບຮວມພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນໃຈ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ¹²ສັນຣະເສີນແດ່ພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ ພຣະຢາເວ; ຂໍຊິງສອນກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ¹³ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະກາດດ້ວຍປາກຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິງບັນດາກົດຫມາຍອັນຊອບທັມທັງສິ້ນພຣະອົງໄດ້ຊິງສຳແດງໄວ້. ¹⁴ຂ້ານ້ອຍປິຕິຍິນດີໃນທາງແຫ່ງກົດຫມາຍທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງຫລາຍກວ່າຄວາມມັງມືທັງຫມົດ. ¹⁵ຂ້ານ້ອຍຈະຊອກຫາຄຳສັ່ງສອນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ ແລະໃສ່ໃຈໃນທາງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ¹⁶ຂ້ານ້ອຍປິຕິຍິນດີໃນກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ລືມພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ. ກິເມ. ¹⁷ຂໍຊິງເມດຕາຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະມີຊີວິດຢູ່ ແລະປະຕິບັດຕາມພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁸ຂໍຊິງເປີດຕາຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະເຫັນບັນດາສິ່ງອັດສະຈັນໃນກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁹ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວເທິງແຜ່ນດິນ; ຂໍຢ່າຊິງເຊື່ອງກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງຈາກຂ້ານ້ອຍ. ²⁰ຄວາມປຣາຖນາຂອງຂ້ານ້ອຍກະຫາຍທີ່ຈະຮຽນຮູ້ກົດບັນຍັດອັນຊອບທັມທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ. ²¹ພຣະອົງຊິງຕຳນິຄົນໂອຫັງ, ຄົນທີ່ຖືກສາບ, ຄືຜູ້ທີ່ຫລົງໄປຈາກກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ²²ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຝັນຈາກຄວາມອັບອາຍ ແລະຂາຍຫນ້າ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຊື່ອຟັງກົດບັນຍັດທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ²³ເຖິງແມ່ນວ່າພວກຜູ້ປົກຄອງນັ່ງປົກສາກັນແລະໃສ່ຮ້າຍຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈະຊອກຫາກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ²⁴ກົດບັນຍັດທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງຊິງເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນເປັນທີ່ປົກສາທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ດາເລ. ²⁵ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍຕິດຢູ່ໃນຂີ້ຝຸ່ນ! ຂໍຊິງປະທານຊີວິດແກ່ຂ້ານ້ອຍໂດຍພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ. ²⁶ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກເຖິງທາງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊິງຕອບຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຊິງສອນກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ²⁷ຂໍຊິງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃຈບັນດາທາງແຫ່ງຄຳສັ່ງສອນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຊອກຫາເຖິງຄຳສອນອັນອັດສະຈັນຕ່າງໆ ຂອງພຣະອົງ. ²⁸ຂ້ານ້ອຍຈົມຢູ່ໃນຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງ! ຂໍຊິງເສີມກຳລັງຂ້ານ້ອຍໂດຍພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງເຖິດ. ²⁹ຂໍຊິງຫັນຂ້ານ້ອຍໄປຈາກທາງຫລອກລວງ; ຂໍຊິງກະຈຸນາສອນກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ³⁰ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເລືອກທາງແຫ່ງຄວາມຊື່ສັດ; ຂ້ານ້ອຍຮັກສາກົດບັນຍັດອັນຊອບທັມທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງໄວ້ຕັ້ງຫນ້າຂ້ານ້ອຍສະເຫມີ. ³¹ຂ້ານ້ອຍຍຶດຫມັ້ນຢູ່ກັບກົດບັນຍັດທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຢ່າໃຫ້ຂ້ານ້ອຍອັບອາຍ. ³²ຂ້ານ້ອຍຈະແລ່ນໃນທາງແຫ່ງຂໍ້ຄຳສັ່ງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຊິງຂະຍາຍາຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກວ້າງທີ່ຈະກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ. ເຮ. ³³ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊິງສອນຂ້ານ້ອຍ, ເຖິງທາງແຫ່ງກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຮັກສາໄວ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ³⁴ຂໍຊິງປະທານຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ແລະເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະຮັກສາກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງໄວ້; ແລະຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິເສດຕາມດ້ວຍສຸດໃຈ. ³⁵ຂໍຊິງນຳຂ້ານ້ອຍໄປໃນທາງແຫ່ງສັນຍາທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຍິນດີທີ່ຈະເດີນໃນທາງນັ້ນ. ³⁶ຂໍຊິງໂນ້ມໃຈຂ້ານ້ອຍເຂົ້າຫາກົດບັນຍັດທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະອອກຫ່າງຈາກການໄດ້ມາຊິງບໍ່ຊອບທັມ. ³⁷ຂໍຊິງຫັນສາຍຕາຂອງຂ້ານ້ອຍໄປຈາກການເບິ່ງເຫັນສິ່ງທີ່ໂຮ້ຄຳ; ຂໍຊິງຮື້ຟື້ນຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນບັນດາທາງຂອງພຣະອົງ. ³⁸ຂໍຊິງເຮັດຕາມພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ທີ່ພຣະອົງມີໄວ້ສຳລັບຜູ້ທີ່ຖວາຍກຽດຂອງພຣະອົງ. ³⁹ຂໍຊິງເອົາການເປາະເບີຍຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍກຽດນັ້ນອອກໄປ, ເພາະບັນດາຄຳຕັດສິນອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງນັ້ນປະເສີດ. ⁴⁰ເບິ່ງເຖິດ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໂຫຍຫາຄສັງສອນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊິງຮື້ຟື້ນຂ້ານ້ອຍໃນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງເຖິດ. ວາ. ⁴¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍປະທານຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ- ຄືຄວາມລອດຂອງພຣະອົງຕາມພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ⁴²ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະມີຄຳຕອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ເປາະເບີຍຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍວາງໃຈໃນພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ. ⁴³ຂໍຢ່າຊິງນຳພຣະດຳລັດແຫ່ງຄວາມຈິງໄປຈາກປາກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ສຳຖ້າບັນດາກົດບັນຍັດອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງ. ⁴⁴ຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ສະເຫມີໄປເປັນນິຣັນ.

⁴⁵ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເດີນຢ່າງຫມັ້ນຄົງ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຫາຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ⁴⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງພຣະໂອວາດອັນຈິງຈັງຂອງພຣະອົງຕໍ່ຫນ້າບັນດາກະສັດ ແລະຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ.

⁴⁷ ຂ້າພະເຈົ້າເປີດໃຈໃນຂໍ້ຄໍາສັ່ງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຮັກ. ⁴⁸ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຊຸມຊົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນຕໍ່ຂໍ້ຄໍາສັ່ງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຮັກ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະຊອກຫາກິດຫມາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ຊາຍິນ.

⁴⁹ ຂໍຊົງຮະນຶກເຖິງບັນດາພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານຄວາມຫວັງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ⁵⁰ ນິຕິການປອບໂຍນໃນຍາມທຸກຍາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ: ວ່າພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນໄດ້ຮັກສາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້.

⁵¹ ຄົນໂອ້ທັງເຢາະເຍີຍຂ້າພະເຈົ້າ, ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫັນອອກຈາກກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ⁵² ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດເຖິງກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ ທີ່ມີມາແຕ່ການກ່ອນ, ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າປອບໂຍນເຖິງເອງ.

⁵³ ຄວາມໃຈຮ້າຍອັນຮ້ອນແຮງໄດ້ເກາະຄຸມຂ້າພະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກຄົນຊົງຜູ້ປະຕິເສດກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ⁵⁴ ກິດຫມາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງໄດ້ເປັນບົດເພງທັງຫມົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນບ້ານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອາໄສຢູ່ຊົງຄາວ.

⁵⁵ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງໃນຍາມຄໍາຄືນ, ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ⁵⁶ ສິ່ງນີ້ແຫລະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະທໍາ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ຫັດ.

⁵⁷ ພຣະຢາເວແມ່ນທຸກສ່ວນຕ່າງໆ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມພຣະດໍາຮັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ⁵⁸ ຂ້າພະເຈົ້າວອນຂໍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງຢ່າງຮ້ອນຮີນດ້ວຍສູດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ຂໍຊົງກາຣຸນາແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ຕາມດໍາຮັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້.

⁵⁹ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກວດສອບບັນດາທາງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນຕີນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປຍັງບັນດາກິດບັນຍັດແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ⁶⁰ ຂ້າພະເຈົ້າຮີບເຮັດແລະບໍ່ໄດ້ຊ້າທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

⁶¹ ແມ່ນເຊື່ອກ່າວທັງຫມົດຂອງຄົນຊົງໄດ້ຕັກຂ້າພະເຈົ້າໄວ້; ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ລົມກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ⁶² ພໍ່ທຽງຄືນ ຂ້າພະເຈົ້າລຸກຂຶ້ນຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ເນື່ອງດ້ວຍກິດບັນຍັດອັນຊອບທັມທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

⁶³ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນມິດກັບທຸກຄົນທີ່ຖືວ່າຍາກຽດພຣະອົງ, ກັບຄົນທັງຫມົດທີ່ປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ⁶⁴ ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ແຜ່ນດິນໂລກ, ເຕັມດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງສອນກິດຫມາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ທິດ.

⁶⁵ ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດດີຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ຕາມພຣະດໍາຮັດຂອງພຣະອົງ. ⁶⁶ ຂໍຊົງສອນວິຈາຣະນາແລະຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງຖ່ອງແທ້, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

⁶⁷ ເມື່ອກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລົງເຈັບໄປແຕ່ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມພຣະດໍາຮັດຂອງພຣະອົງ. ⁶⁸ ພຣະອົງຊົງດີປະເສີດ, ແລະພຣະອົງຄືຜູ້ນັ້ນທີ່ຊົງກະທໍາການດີ; ຂໍຊົງສອນກິດຫມາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

⁶⁹ ຄົນໂອ້ທັງໄດ້ປ້າຍຄວາມບໍ່ຈິງໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັກສາຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງດ້ວຍສູດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ⁷⁰ ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາແຂ້ງກະຕ້າງ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເປີດໃຈໃນກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

⁷¹ ດີແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຸກຍາກ ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ກິດຫມາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ⁷² ຄໍາສັ່ງສອນຈາກປາກຂອງພຣະອົງສໍາຫລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວກໍ່ມີຄໍາຍິ່ງກວ່າທອກຄໍາແລະເງິນເປັນພັນໆແຫ່ງ. ໂຢດ.

⁷³ ມືຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງແລະໄດ້ຊົງຕັດແຕ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍຊົງປະທານຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ⁷⁴ ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືວ່າຍາກຽດພຣະອົງຈະຍິນດີເມື່ອພວກເຂົາເຫັນຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າພົບຄວາມຫວັງໃນພຣະດໍາຮັດຂອງພຣະອົງ.

⁷⁵ ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້, ວ່າບັນດາກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງນັ້ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ແລະໃນຄວາມຊື່ສັດນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນທຸກຍາກ. ⁷⁶ ຂໍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງປອບໂຍນຂ້າພະເຈົ້າ ຕາມພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

⁷⁷ ຂໍຊົງສໍາແດງຄວາມກາຣຸນາ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່, ເພາະກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ⁷⁸ ຂໍຊົງໃຫ້ຄົນໂອ້ທັງອັບອາຍເພາະພວກເຂົາໄດ້ໃສ່ຮ້າຍຂ້າພະເຈົ້າ; ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າຈະຊອກຫາຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

⁷⁹ ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືວ່າຍາກຽດພຣະອົງຫັນກັບມາຫາຂ້າພະເຈົ້າຄືບັນດາຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນ. ⁸⁰ ຂໍໃຫ້ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄຮ່ຕໍ່ນິດ້ວຍການເຄົາລົບນັບຖືກິດຫມາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ. ກາດ.

⁸¹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີແຮງກັບການລໍຖ້າພຣະອົງອາດຈະມາຊ່ວຍກັບຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫວັງໃນພຣະດໍາຮັດຂອງພຣະອົງ. ⁸² ຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະເຫັນພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ເມື່ອໃດພຣະອົງຈະຊົງປອບໂຍນຂ້າພະເຈົ້າ?

⁸³ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນເຫມືອນຖົງຫນັງເຫລື້ອອະນຸຸນທີ່ຖືກກຸມຄວັນ; ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ລົມກິດຫມາຍທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ⁸⁴ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຕ້ອງທົນຢູ່ອີກດົນປານໃດ, ເມື່ອໃດພຣະອົງຈະຊົງເຮັດການພິພາກສາພວກກິດຂີ້ຜູ້ຂົມເຫັງຂ້າພະເຈົ້າ?

⁸⁵ ຄົນໂອ້ທັງໄດ້ຊອດຫລຸມພາງດັກຂ້າພະເຈົ້າ, ຄືຄົນເຫລື້ອນນັ້ນທີ່ຝາຝືນກັບກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ⁸⁶ ບັນດາກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງກໍ່ເຊື່ອຖືໄດ້, ຄົນເຫລື້ອນນັ້ນຂົມເຫັງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຍຸຕິທັມ; ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເຖີດ.

⁸⁷ ພວກເຂົາເກືອບເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສູນສິນໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປະຕິເສດຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ⁸⁸ ດ້ວຍຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງ, ຂໍຊົງຮັກສາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຊື່ອຝັງບັນດາພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ. ຣາເມດ.

⁸⁹ ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະດໍາຮັດຂອງພຣະອົງຊົງດໍາລົງຢູ່ເປັນນິດ; ພຣະດໍາຮັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຫມັ້ນຄົງໃນທ້ອງຟ້າ. ⁹⁰ ຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະອົງດໍາລົງຢູ່ທຸກຊົງຊາດ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະຖາປະນາແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະມັນກໍ່ຍັງຄົງຢູ່.

⁹¹ ທຸກສິ່ງເຫລື້ອນນັ້ນຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ຈົນທຸກວັນນີ້, ດັ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວໃນກິດບັນຍັດອັນຊອບທັມທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ, ເພາະທຸກສິ່ງເປັນຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ⁹² ຖ້າກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງບໍ່ເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ພິນາດໄປໃນຄວາມທຸກຍາກແລ້ວ.

⁹³ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງລືມຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງເລີຍ, ເພາະໂດຍຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງເຫລື້ອນນັ້ນ. ⁹⁴ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກສາຊີວິດຂ້າພະເຈົ້າໄວ້, ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຂອງພຣະອົງ, ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ລອດ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າສະແຫວງຫາຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

⁹⁵ ຄົນຊົງຕຣຽມທໍາລາຍຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈໃນກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ⁹⁶ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຄີຍເຫັນມາແລ້ວວ່າທຸກສິ່ງມີຂໍ້ຈໍາກັດຂອງມັນ, ແຕ່ກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງກວ້າງຂວາງໄຮ່ຂີດຈໍາກັດ.

⁹⁷ ໂອ ຂ້າພະເຈົ້າຮັກກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງແທ້ໆ! ເປັນຄໍາວົງວອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດທັງວັນ. ⁹⁸ ກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສະຫລາດກວ່າສັດຕູທັງຫມົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງນັ້ນຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າສະເຫມີ.

⁹⁹ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍກວ່າຄູ່ທັງຫມົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາກິດບັນຍັດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ¹⁰⁰ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈຫລາຍກວ່າຜູ້ທີ່ອາຍຸໃຫຍ່ກວ່າຂ້າພະເຈົ້າ; ນີ້ເປັນເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາຄໍາສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

¹⁰¹ ຂ້ານ້ອຍຢັ້ງຖືນໄວ້ຈາກທາງຊົວທຸກຢ່າງ ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິບັດຕາມພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁰² ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫັນໄປຈາກບັນດາກິດບັນຍັດອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສອນຂ້ານ້ອຍ.

¹⁰³ ບັນດາພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງນັ້ນຊ່າງມີຮີດຊາດຫວານແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ແມ່ນລະ, ຫວານກວ່ານ້າເຜິ້ງເມື່ອເຖິງປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ! ¹⁰⁴ ໂດຍທາງຄຳສັ່ງສອນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ເພາະສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍກຽດຊົງທາງທີ່ຜິດທັງຫລາຍ. ນັ້ນ.

¹⁰⁵ ພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງເປັນຕະກຽງແກ່ຕົນຂ້ານ້ອຍ ແລະເປັນຄວາມສະຫວ່າງແກ່ທາງຂອງຂ້ານ້ອຍ. ¹⁰⁶ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສາຍານແລະໄດ້ຍືນຍັນວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິບັດຕາມກິດບັນຍັດອັນຊອບທັມທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ.

¹⁰⁷ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ; ຂ້ານ້ອຍທຸກຍາກຫລາຍ, ຂໍຊົງຮັກສາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້. ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາດ້ວຍພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁰⁸ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຮັບເຄື່ອງບູຊາຖວາຍດ້ວຍຄວາມສະມັກໃຈຈາກປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂໍຊົງສອນກິດບັນຍັດອັນຊອບທັມທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ.

¹⁰⁹ ແຕ່ສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍບໍ່ລືມກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ¹¹⁰ ຄົນຊົວໄດ້ວາງກັບດັກຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຫັນເຫຈກຄຳສັ່ງສອນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ.

¹¹¹ ຂ້ານ້ອຍຮັບກິດບັນຍັດທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງໄວ້ເປັນມຸ່ງສະດຶກຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນນິດ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນຄວາມຊົນບານແກ່ຈິດໃຈຂ້ານ້ອຍ. ¹¹² ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເຊື່ອຫມັ້ນໃນກິດຫມາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງເປັນນິດຈົນເຖິງການອາວະສານ. ຊາເມັກ.

¹¹³ ຂ້ານ້ອຍກຽດຊົງຄົນສອງໃຈ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຮັກກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ¹¹⁴ ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ກ້າຢັ້ງແລະເປັນໄລ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍລໍຖ້າພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ.

¹¹⁵ ຈົງໄປຈາກເຮົາ, ເຈົ້າຄົນເຮັດຊົວ, ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເຮັດຕາມກິດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ. ¹¹⁶ ຂໍຊົງຄ້າຈູນຂ້ານ້ອຍໄວ້ຕາມພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະມີຊີວິດຢູ່ ແລະບໍ່ອົບອາຍໃນຄວາມຫວັງຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹¹⁷ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະລອດ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຊອກຫາກິດຫມາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງສະເຫມີ. ¹¹⁸ ພຣະອົງຊົງປະຕິເສດທຸກຄົນທີ່ຫັນເຫຈກກິດຫມາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຫລອກລວງແລະເຊື່ອຖືບໍ່ໄດ້.

¹¹⁹ ພຣະອົງຊົງຖືມຄົນຊົວທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກເປັນຄືຂີ້ແຮ່; ເພາະສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະໂອວາດອັນຈົງຈັງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ¹²⁰ ຮ່າງກາຍຂ້ານ້ອຍສັ້ນໃນຄວາມເກງກົວພຣະອົງ, ແລະຂ້ານ້ອຍຢ້າເກງກິດຫມາຍອັນຊອບທັມທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ອາຍິນ.

¹²¹ ຂ້ານ້ອຍເຮັດສິ່ງທີ່ຢຸດທັມແລະຖືກຕ້ອງ; ຂໍຢາຊົງຖືມຂ້ານ້ອຍໄວ້ກັບຜູ້ກິດຂີ້ຂົມເຫຼັງຂ້ານ້ອຍ. ¹²² ຂໍຊົງຮັບປະກັນສະຫວັດດີພາບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ; ຂໍຢາຊົງໃຫ້ຄົນໂອ້ທັງກິດຂີ້ຂົມເຫຼັງຂ້ານ້ອຍ.

¹²³ ສາຍຕາຂອງຂ້ານ້ອຍເມື່ອຍລ້າ ຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍລໍຖ້າຄວາມລອດຂອງພຣະອົງ ແລະລໍຖ້າພຣະດຳລັດອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງ. ¹²⁴ ຂໍຊົງສຳແດງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ ພຣະອົງ, ແລະຂໍຊົງສອນກິດຫມາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ.

¹²⁵ ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງປະທານຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ກິດບັນຍັດທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ¹²⁶ ເຖິງເວລາທີ່ພຣະຢາເວຈະຊົງຈັດການ, ເພາະປະຊາຊົນໄດ້ລະເມີດກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

¹²⁷ ແນ່ນອນ ຂ້ານ້ອຍຮັກກິດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ຍິ່ງກວ່າທອງຄຳ ຍິ່ງກວ່າທອງບໍ່ຮູ້ສຸດ. ¹²⁸ ເພາະສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມຄຳສັ່ງສອນທັງຫມົດຂອງພຣະອົງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ແລະຂ້ານ້ອຍກຽດຊົງທາງແຫ່ງຄວາມຫລອກລວງທຸກທາງ. ເປັ.

¹²⁹ ບັນດາກິດລະບຽບຂອງພຣະອົງຫນ້າອັສະຈັນ, ນັ້ນຄືເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເຊື່ອຫມັ້ນໃນບັນດາກິດລະບຽບເຫລົ່ານັ້ນ. ¹³⁰ ການເປີດເຜີຍພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງ; ທັງໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຄົນທີ່ຂາດປະສົບການ.

¹³¹ ຂ້ານ້ອຍອ້າປາກແລະເມື່ອຍຫອບ, ເພາະຂ້ານ້ອຍປຣາຖນາກິດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ¹³² ຂໍຊົງຫັນມາຫາຂ້ານ້ອຍແລະມີກະຣຸນາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະອົງຊົງເຄີຍເຮັດຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງສະເຫມີ.

¹³³ ຂໍຊົງນຳຢ່າງຕົ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍຕາມພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ຂໍຢາຊົງໃຫ້ຄວາມບາບໃດໆ ມີອຳນາດເຫນືອຂ້ານ້ອຍ. ¹³⁴ ຂໍຊົງໄຖ່ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນການກິດຂີ້ຂົມເຫຼັງຂອງມະນຸດ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ.

¹³⁵ ຂໍຊົງໃຫ້ມີຂອງພຣະອົງທ່ແສງມາຍັງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະຂໍຊົງສອນກິດຫມາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງແກ່ຂ້ານ້ອຍ ¹³⁶ ບັນດາສາຍທານແຫ່ງນ້ຳຕາໄຫລລົງມາຈາກສາຍຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພາະປະຊາຊົນບໍ່ປະຕິບັດຕາມກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ

¹³⁷ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງຊອບທັມ, ແລະກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງກໍ່ທຽງທັມ. ¹³⁸ ບັນດາກິດບັນຍັດທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານນັ້ນຊອບທັມ ແລະແທ້ຈິງ.

¹³⁹ ຄວາມຮ້າຍກາດໄດ້ທຳລາຍຂ້ານ້ອຍ ເພາະພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍລືມພຣະດຳລັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ¹⁴⁰ ພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກທຶດສອບຫລາຍ, ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຮັກສິງນັ້ນ.

¹⁴¹ ຂ້ານ້ອຍຕຳໄອຍແລະຖືກດູຫມິນ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ລືມຄຳສັ່ງສອນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ¹⁴² ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງຊອບທັມຖືກຕ້ອງຢູ່ເປັນນິດ, ແລະກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງກໍ່ເຊື່ອຖືໄດ້.

¹⁴³ ຄວາມທຸກຍາກແລະຄວາມຮະຫຼົມຂົມຂືນໄດ້ມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ, ກິດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງຍັງຄົງເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງຂ້ານ້ອຍ. ¹⁴⁴ ກິດບັນຍັດທັງຫລາຍແຫ່ງສັນຍາຂອງພຣະອົງຊອບທັມເປັນນິດ; ຂໍຊົງປະທານຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຂ້ານ້ອຍເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະມີຊີວິດຢູ່. ໂອບ.

¹⁴⁵ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ອອກມາຈາກຫົວໃຈ, " ຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຮັກສາກິດຫມາຍຂອງພຣະອົງ. ¹⁴⁶ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງ; ຂໍຊົງຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍປອດພິຍ, ແລະຄຳຄວນເຖິງພຣະດຳລັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

¹⁴⁷ ຂ້ານ້ອຍລຸກຂືນ ກ່ອນຮຸ່ງເຊົ້າແລະຮ້ອງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຫວັງຢູ່ໃນພຣະຄັມ. ¹⁴⁸ ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍເປີດອອກກ່ອນທີ່ກາງຄືນຈະມາດັງນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຈະໄຕ່ຕອງພຣະຄັມຂອງພຣະອົງ.

¹⁴⁹ ສຽງຮ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອແຫ່ງພັນທະສັນຍາ; ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີຊີວິດຢູ່, ພຣະຢາເວ, ດັງທີ່ທ່ານໄດ້ສັນຍາໄວ້ໃນພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ.

¹⁵⁰ ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກການຂົມເຫຼັງທັງຫລາຍກັບມາໃກ້ເຮົາ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຫ່າງອອກກິດຫມາຍຂອງພຣະອົງ.

¹⁵¹ ພຣະອົງຊົງຢູ່ໃກ້ຊິດຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຢາເວ, ແລະພຣະບັດຂອງທ່ານກໍ່ເປັນນັບຖື, ¹⁵² ຄົນນາມມາແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກກິດບັນຍັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ເຣດ.

¹⁵³ ຂໍຊົງເບິ່ງຄວາມທຸກທຳລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນແນ່, ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມກິດຫມາຍຂອງພຣະອົງ. ¹⁵⁴ ຂໍຊົງໂຜດເປັນທະນາຍຄວາມແກ້ຄະດີໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ, ແລະປ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເປັນອິສະຣະ, ໂຜດຊ່ວຍໃຫ້ຝົນຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ດ້ວຍ.

¹⁵⁵ ຄົນຊົວຮ້າຍຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍຖັງໃຫ້ຝົນພິຍ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁵⁶ ຄວາມເອັນດູຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ພຣະຢາເວ, ໂຜດສຳແດງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ແລະຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຝົນດ້ວຍເຖິດ.

¹⁵⁷ ສັດຕູ ແລະຜູ້ທີ່ຂົມເຫຼັງນັ້ນມີຢູ່ຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ລະເລີຍທີ່ຈະເຊື່ອຝັງກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁵⁸ ເມື່ອເບິ່ງຄົນທຳຣະຍິດນີ້ ກໍ່ຫນ້າເປືອຕັມທີ່ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ເຊື່ອຝັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ.

¹⁵⁹ ພຣະອົງຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮັກຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງຫລາຍເທົ່າໃດ; ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍເຖິດ, ພຣະຢາເວ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ໃນພັນທະສັນຍາແຫ່ງຄວາມສັດຊື່. ¹⁶⁰ ແກ່ນແທ້ຂອງກິດບັບຍັດລ້ວນແຕ່ເປັນຄວາມຈິງ; ການຕັດສິນອັນຍຸຕິທັມຂອງພຣະອົງກໍຕ້ອງຢູ່ສູງໄປເປັນນິດ. ຊົນ. ¹⁶¹ ແມ່ນເຊືອກທັງຫລາຍຂອງຄົນຊົງໄດ້ດັກຂ້າພະເຈົ້າໄວ້; ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖອມຕົວລົງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ລົມກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁶² ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສຸກເຫລືອຫລາຍ ດັ່ງຄົນທີ່ພົບຊັບສົມບັດມັງຄັງ. ¹⁶³ ຂ້າພະເຈົ້າຮຽດຊັງການຕົວະຍົວະທຸກປະການ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັກກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁶⁴ ຂ້າພະເຈົ້າໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງມື້ໜຶ່ງເຈັດເທື່ອ ຍ້ອນການຕັດສິນອັນຍຸຕິທັມຂອງພຣະອົງ. ¹⁶⁵ ຄົນທີ່ຮັກກິດບັນຍັດກໍມີຄວາມປອດພິຍດີ ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາລົມລົງໄດ້. ¹⁶⁶ ຂ້າພະເຈົ້າສຳຖາພຣະອົງມາໂຜດຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນພົ້ນ, ພຣະຢາເວ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ. ¹⁶⁷ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຊືອຟັງຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ, ແລະຮັກຄໍາສັ່ງສອນນັ້ນຢ່າງສຸດຈິດສຸດໃຈ. ¹⁶⁸ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕາມຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະຄໍາແນະນຳຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຊົງເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດນັ້ນ. ¹⁶⁹ ຂໍຊົງໂຜດຟັງສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເຖິດ, ພຣະຢາເວ; ໂຜດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໃຈໃນຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຖິດ. ¹⁷⁰ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍ້ອງຍໍສັນຮະເສີນພຣະອົງຕະລອດໄປ; ໂຜດຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າ, ຕາມທີ່ໄດ້ຊົງສັນຍາຕາມຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ¹⁷¹ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍ້ອງຍໍສັນຮະເສີນພຣະອົງຕະລອດໄປ, ເພາະພຣະອົງສັ່ງສອນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ¹⁷² ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງເພງທີ່ກ່າວເຖິງກິດບັນຍັດ, ເພາະຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງຖືກຕ້ອງແລະທ່ຽງຫມ. ¹⁷³ ຂໍມີຂອງພຣະອົງມາຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເຖິດ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລືອກທີ່ຈະເຮັດຕາມຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ. ¹⁷⁴ ຂ້າພະເຈົ້າຄອງຄອບການໂຜດມາຊ່ວຍຂອງພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ, ແລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມສຸກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ¹⁷⁵ ຂໍຊົງໂຜດຮັກສາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ດ້ວຍ, ແລະຂໍໃຫ້ຄໍາແນະນຳຂອງພຣະອົງ ຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ. ¹⁷⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຫລົງທາງດັ່ງທີ່ແກະໄດ້ຫລົງທາງໄປ; ຂໍຊົງຊອກຫາຂ້າພະເຈົ້າແນ່ຖ້ອນ, ເຫມືອນດັ່ງຊອກຫາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ.

120 ບົດເພງຂອງເມເຊັກ. ¹ ໃນຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຕອບຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ພຣະຢາເວ. ² ຂໍຊົງຊ່ວຍຖືຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກຄົນທີ່ຫລອກລວງດ້ວຍຮີບສືບປາກຂີ່ຕົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະການຫລອກລວງດ້ວຍລິນຂອງພວກເຂົາ. ³ ພຣະອົງຈະລົງໂທດແກ່ພວກເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງເຮັດສິ່ງໃດແກ່ພວກເຈົ້າອີກ, ພວກເຈົ້າຜູ້ຊົງມີລິນທີ່ຫລອກລວງ? ⁴ ພຣະອົງຈະຊົງລົງໂທດພວກເຈົ້າດ້ວຍລູກທະນູຂອງນັກຮີບຊົງໄດ້ຄັດໃຫ້ແຫລມຄົມໂດຍການເຜົາດ້ວຍຖ່ານຂອງຕື້ນຊາກ. ⁵ ວິບັດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າສັຍຊົງຄວາກັບຄົນເມເຊັກ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພັກຢູ່ທາມກາງເຕັ້ນຂອງຄົນເດດາ. ⁶ ຂ້າພະເຈົ້າພັກຢູ່ດິນເກີນໄປແລ້ວກັບຜູ້ກຽດຊັງສັນຕິພາບ. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກສັນຕິພາບ, ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າ, ພວກເຂົາຈະເອົາແຕ່ເຮັດສິ່ງຄາມ.

121 ບົດເພງຂອງເມເຊັກ. ¹ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເງິຍຫນ້າເບິ່ງຂຶ້ນໄປຍັງພູເຂົາ. ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຈາກໃສ? ² ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຈາກພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງສ້າງທ້ອງຟ້າແລະແຜ່ນດິນໂລກ. ³ ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງເຮັດໃຫ້ຕີນຂອງທ່ານລືນໄຫລ; ພຣະອົງຜູ້ຊົງປົກປ້ອງທ່ານຈະບໍ່ຊົງເຄີມຫລັບຫລີຊົງຫລັບສະຫນິດໄປ. ⁴ ເບິ່ງເຖິດ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງຮັກສາອິສະຣາເອນຈະບໍ່ຊົງເຄີມຫລັບຫລີຊົງຫລັບສະຫນິດໄປ. ⁵ ພຣະຢາເວຊົງເປັນຜູ້ພິທີກຳທ່ານ; ພຣະຢາເວຊົງເປັນຮົ່ມເງົາທີ່ຂວາມືຂອງທ່ານ. ⁶ ດວງຕາເວັນຈະບໍ່ເຮັດອັນຕະຣາຍທ່ານໃນເວລາກາງເວັນ, ຫລືດວງເຕືອນກໍຈະບໍ່ເປັນອັນຕະຣາຍໃນເວລາກາງຄືນ. ⁷ ພຣະຢາເວຈະຊົງປົກປ້ອງທ່ານໃຫ້ພົ້ນອັນຕະຣາຍທັງຫມົດ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງປົກປ້ອງຊີວິດຂອງທ່ານ. ⁸ ພຣະຢາເວຈະຊົງປົກປ້ອງໃນທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານກະທຳຕັ້ງແຕ່ປັດນີແລະສືບໄປເປັນນິດ.

122 ບົດເພງຂອງເມເຊັດ, ຂອງດາວິດ. ¹ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມຍິນດີ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄປຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວກັນເຖິດ." ² ກຸງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ; ຕີນທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາກຳລັງຢືນຢູ່ພາຍໃນປະຕູຂອງເຈົ້າ! ³ ກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ໄດ້ຖືກສ້າງໄວ້ຢ່າງນະຄອນຫລວງແຜ່ນໄວ້ຢ່າງຮອບຄອບ! ⁴ ບັນດາເຜົາຕ່າງໆ ຂຶ້ນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ - ຄືບັນດາເຜົາຂອງພຣະຢາເວ - ດັ່ງເປັນສັກຂີພະຍານສຳລັບອິສະຣາເອນ, ເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ. ⁵ ພຣະທີ່ນັ່ງແຫ່ງການພິພາກສາຕັ້ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຄືພຣະທີ່ນັ່ງຂອງຣາຊວົງດາວິດ. ⁶ ຈົງອະທິຖານຂໍຄວາມສະຫງົບສຸກໃຫ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມວ່າ! "ຂໍບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກເຈົ້າຈົງມີຄວາມສະຫງົບສຸກ. ⁷ ຂໍຄວາມສະຫງົບສຸກຈົງມີຢູ່ພາຍໃນກຳແພງທັງຫລາຍທີ່ປ້ອງກັນເຈົ້າ ແລະຂໍໃຫ້ມີຄວາມປອດພິຍດີຢູ່ພາຍໃນປ້ອມຂອງເຈົ້າ." ⁸ ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະອົງຊາຍຍິງແລະຫມູ່ເພື່ອນທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ເຮົາຈະເວົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຄວາມສະຫງົບສຸກຈົງຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າ." ⁹ ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຮົາ ເຮົາຈະສະແຫວງຫາຄວາມດີສຳລັບເຈົ້າ.

123 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ. ¹ ຂ້າພະເຈົ້າພຣະອົງຜູ້ປະສານໃນທ້ອງຟ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເງິຍຫນ້າເບິ່ງພຣະອົງ. ² ເບິ່ງເຖິດ, ດວງຕາຂອງຄົນຮັບໃຊ້ ແນມເບິ່ງມືນາຍຂອງພວກເຂົາ, ດວງຕາຂອງຍິງຮັບໃຊ້ ແນມເບິ່ງມືນາຍຍິງຂອງພວກນາງສັນໃດ, ດັ່ງນັ້ນດວງຕາທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາກໍແນມເບິ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຮົາສັນນັ້ນ. ³ ຂ້າພະເຈົ້າພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງໂຜດເມດຕາຕໍ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍຊົງໂຜດເມດຕາຕໍ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ. ເພາະພວກຂ້າພະເຈົ້າທຶນຕໍ່ການຫມືນປະຫມາດຫລາຍແລ້ວ. ⁴ ຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຮັບຄວາມເຢາະເຍີຍຂອງຄົນອວດດີແລະການດູກຂອງຄົນຈອງຫອງຫລາຍເກີນພໍແລ້ວ.

ບົດເພງຂອງອາເຊັດ; ຂອງດາວິດ.¹"ຖ້າພຣະຢາເວ ບໍ່ໄດ້ຊົງຢູ່ຝ່າຍພວກເຮົາ," ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ອິສະຣາເອນກ່າວວ່າ,²"ຖ້າບໍ່ແມ່ນພຣະຢາເວ, ຜູ້ໄດ້ຊົງຢູ່ຝ່າຍພວກເຮົາ ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ,³ເມື່ອຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຜຸ່ງຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຮົາ ພວກເຂົາກໍຈະກິນພວກເຮົາເສຍທັງເປັນ.⁴ກະແສນ້ຳຄົງໄຫລຖ້ວມພວກເຮົາ; ແລ້ວນ້ຳກໍຄົງກວາດພວກເຮົາໄປ.⁵ແລ້ວນ້ຳທີ່ໄຫລແຮງຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຈົມນ້ຳຕາຍ."⁶ໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະຢາເວ, ຜູ້ບໍ່ໄດ້ຊົງຍອມໃຫ້ພວກເຮົາຖືກຈັກດ້ວຍແຂ້ວຂອງພວກເຂົາ.⁷ພວກເຮົາໄດ້ຫນີລອດໄປໄດ້ເຫມືອນຢ່າງນົກ ຝົນຈາກກັບດັກຂອງບັນດາພານນົກ ກັບດັກນັ້ນກໍໄດ້ຫັກ ແລະພວກເຮົາໄດ້ຫນີລອດໄປໄດ້.⁸ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃນພຣະນາມຊື່ພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງສ້າງທ້ອງຟ້າແລະແຜ່ນດິນໂລກ.

125 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ.¹ບັນດາຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ, ກໍຄືພູເຂົາຊີໂອນ, ຊຶ່ງບໍ່ຫວັງໄຫວ, ແຕ່ດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.²ພູເຂົາຢູ່ອ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງຢູ່ຮອບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ສືບໄປເປັນນິດ.³ກະບອງຂອງຄວາມອະທິມຈະບໍ່ປົກຄອງໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນຊອບທັມ. ບໍ່ສະນັ້ນແລ້ວຄົນຊອບທັມອາດຈະຍືນມືເຮັດສິ່ງທີ່ຜິດ.⁴ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງເຮັດການດີຕໍ່ຄົນດີ, ແລະຕໍ່ຄົນທີ່ດວງໃຈທີ່ມີຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາ.⁵ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຫັນເຂົ້າຫາທາງຄົດໂກງຂອງພວກເຂົາ, ພຣະຢາເວຈະຊົງພາພວກເຂົາໄປພ້ອມກັບຜູ້ເຮັດຊົດທັງຫລາຍ. ຂໍສັນຕິສຸກຈົງມີຢູ່ໃນອິສະຣາເອນ.

126 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ.¹ເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຮື້ຟື້ນຊີໂອນກັບສູ່ສະພາບດີ, ພວກເຮົາກໍເປັນຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຝັນໄປ.²ແລ້ວປາກຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ຫົວຂວັນເຕັມທີ່ ແລະລືນຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮ້ອງເພງ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນທ່າມກາງປະຊາຊົນທັງຫລາຍວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ພວກເຂົາ."³ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ພວກເຮົາ; ພວກເຮົາຊ່າງມີຄວາມຍິນດີເຫລືອເກີນ.⁴ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຮື້ຟື້ນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກັບສູ່ສະພາບດີ, ຢ່າງສາຍນ້ຳໄຫລຄືນມາສູ່ຫ້ວຍໃນເນເກບ.⁵ບັນດາເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຫວ່ານດ້ວຍນ້ຳຕາຈະໄດ້ເກັບດ້ວຍສຽງໃຫ້ຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍິນດີ.⁶ຜູ້ທີ່ຮ້ອງໃຫ້ອອກໄປ ໂດຍຫາບເມັດພືດເພື່ອຈະຫວ່ານ, ຈະກັບບ້ານດ້ວຍສຽງໃຫ້ຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍິນດີ, ໂດຍຫາບພ້ອມເຂົ້າມາພ້ອມກັບເຂົາດ້ວຍ.

127 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ, ຂອງໂຊໂລມອນ.¹ຖ້າພຣະຢາເວ ບໍ່ກໍບ້ານສ້າງເຮືອນ, ບັນດາຜູ້ກໍສ້າງທັງຫມົດກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ຖ້າພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງພິທັກເມືອງ, ຄົນຍາມທີ່ເຝົ້າຍາມກໍໃຊ້ການບໍ່ໄດ້.²ເປັນການເມື່ອຍເປົ່າທີ່ທ່ານລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົາມິດ, ແລ້ວກັບບ້ານຈົນເດີກ, ຫລືກິນອາຫານທີ່ໄດ້ຈາກເຮັດວຽກທ່າງານຫນັກ, ເພາະພຣະຢາເວ, ຈະຊົງປະທານແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຂະນະທີ່ພວກເຂົາມອນຫລັບ.³ເບິ່ງເຖິງ, ລູກທັງຫລາຍເປັນມໍລະດົກຈາກພຣະຢາເວ, ແລະພຣະພອນຂອງທ້ອງຖິ່ນເປັນລາງວັນຈາກພຣະອົງ.⁴ລູກທັງຫລາຍທີ່ເກີດເມື່ອພໍ່ຍັງຫນຸ່ມ, ກໍຄືລູກທະນູໃນມືນັກຮົບ.⁵ຊາຍໃດມີລູກທະນູເຕັມແລ້ວກໍເປັນສຸກ. ເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງຮັບອາຍເມື່ອເຂົາຕອບໂຕ້ບັນດາສັດຕູຂອງເຂົາທີ່ປະຕູເມືອງ.

128 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ.¹ທຸກຄົນທີ່ຢ້ານຢາພຣະຢາເວ, ກໍເປັນສຸກ ຄືຜູ້ທີ່ເດີນໃນທາງຂອງພຣະອົງ.²ສິ່ງທີ່ມີຂອງທ່ານໄດ້ຫາມາ, ທ່ານກໍຈະປິຕິຍິນດີ; ແລະທ່ານຈະເປັນສຸກແລະມີຄວາມຈະເຣີນຂຶ້ນ.³ເມຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນຢ່າງຕື່ນອະນຸຸ່ມພັນດີ ຫມາກດີກຸງາມ; ຢູ່ພາຍໃນບ້ານຂອງເຈົ້າ ລູກໆ ຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄືບັນດາຕື່ນຫມາກກອກ ຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າຢູ່ອ້ອມໂຕະຂອງເຈົ້າ.⁴ແມ່ນແລ້ວ, ແມ່ນອນຄົນທີ່ຖວາຍພຣະກຽດແຕ່ພຣະຢາເວ, ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ.⁵ຂໍພຣະຢາເວ, ຊົງອວຍພອນເຈົ້າຈາກຊີໂອນ; ຂໍໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຕະຫລອດວັນຄືນແຫ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ.⁶ຂໍໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ມີຊີວິດທີ່ຈະເຫັນລູກຫລານຂອງເຈົ້າ. ຂໍໃຫ້ສັນຕິສຸກມີຢູ່ໃນອິສະຣາເອນ.

129 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ.¹"ນັບຕັ້ງແຕ່ໄວຫນຸ່ມຂອງຂ້ານ້ອຍພວກເຂົາກໍໄດ້ຂົມເຫັງຂ້ານ້ອຍ," ໃຫ້ອິສະຣາເອນກ່າວເຖິງວ່າ.²"ນັບຕັ້ງແຕ່ວັຍຫນຸ່ມຂອງຂ້ານ້ອຍພວກເຂົາກໍໄດ້ຂົມເຫັງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງເອົາຂະນະຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້.³ພວກເຂົາຂີດເທິງຫລັງຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເປັນຮອຍບາດແຜ; ໃຫ້ເປັນດັງຮອຍດິນນາທີ່ຖືກໂຖແລ້ວ.⁴ພຣະຢາເວເປັນອົງທີ່ຊອບທັມ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງແກ້ເຊືອກມັດຂອງຄົນຊົ່ວອອກ."⁵ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ກຽດຊົງຊີໂອນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ, ແລະໄດ້ຖອຍກັບໄປ.⁶ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນຫຍ້າທີ່ຖອກເທິງຫລັງຄາ ຊຶ່ງຫວັດແຫ້ງໄປກ່ອນທີ່ມັນໃຫຍ່ຂຶ້ນ,⁷ຊຶ່ງຄົນເກັບກ່ຽວໄດ້ບໍ່ເຖິງກຳມີ ຫລືບໍ່ພໍທີ່ຈະຮວບມັດເປັນພ້ອມໄວ້ໃນກຳມີຂອງຜູ້ກ່ຽວ.⁸ຂໍໃຫ້ຄົນທີ່ຜ່ານໄປເວົ້າວ່າ, "ຂໍພຣະພອນຂອງພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງດຳລົງຢູ່ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍ ພວກເຮົາຂໍອວຍພອນພວກເຈົ້າໃນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ."

130 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ.¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຈາກທີ່ເລີກ, ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງ.²ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງຟັງສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຮຽງໆຂອງພຣະອົງ ຟັງສຽງເອີ້ນຫາຂໍຄວາມເມດຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ.³ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຖ້າພຣະອົງຈະຊົງບັນທຶກຄວາມຊົ່ວໄວ້, ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ໃດຈະຍືນຢູ່ໄດ້?⁴ແຕ່ພຣະອົງຊົງມີການອະພິຍ ເພື່ອຄົນຈະຢາກເກງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍລໍຄອຍພຣະຢາເວ.⁵ຂ້ານ້ອຍລໍຄອຍຖ້າພຣະຢາເວ, ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍລໍຄອຍຢ່າງຮ້ອນຮົນຢູ່, ແລະຂ້ານ້ອຍໄວ້ວາງໃຈໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ.⁶ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍລໍຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຍິ່ງກວ່າຄົນຍາມລໍຄອຍຖ້າໃຫ້ເຖິງຮຸ່ງເຊົາ.⁷ອິສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ, ພຣະຢາເວຊົງພຣະເມດຕາ, ແລະພຣະອົງຊົງເຕັມໃຈຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະຍົກໂທດໃຫ້.⁸ພຣະອົງຄືຜູ້ທີ່ຈະຊົງໄຖ່ອິສະຣາເອນອອກຈາກບາບທັງຫມົດຂອງເຂົາ.

ບົດເພງຂອງອາເຊັດ; ຂອງດາວິດ.¹ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຈິດໃຈຂອງຂ້າມອຍບໍ່ໄດ້ອວດຕົວ. ແລະຕາຂອງຂ້າມອຍບໍ່ໄດ້ຈອງຫວັງ ຂ້າມອຍບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຫວັງ ທີ່ຍິງໃຫຍ່ສຳລັບຕົວເອງຫລືກັງວົນໃນສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ເກີນຕົວຂອງຂ້າມອຍ.

² ແຕ່ຂ້າມອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າມອຍສະຫງົບແລະມີດ; ເຫມືອນເດັກຢ່າມີມາຈາກແມ່ຂອງເຂົາ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າມອຍພາຍໃນຕົວຂ້າມອຍ ຄືຢ່າງເດັກທີ່ຢ່າມີແລ້ວ.³ ອິສະຣາເອນເອີຍ, ຈິງຫວັງໃຈໃນພຣະຢາເວເຖິດ ຕັ້ງແຕ່ບັດນີແລະສືບໄປເປັນນິດ.

132 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ.¹ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຣະນຶກເຖິງດາວິດ ແລະຄວາມລຳບາກທັງໝົດຂອງເພິ່ນເຖິດ.² ຂໍຊົງຣະນຶກທີ່ເພິ່ນ ຊົງສາບານຕໍ່ພຣະ ຢາເວໄວ້, ເຖິງສິ່ງທີ່ພະອົງຊົງສາບານໄວ້ກັບຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດຂອງຢາໂຄບວ່າ.

³ ພະອົງຊົງສາບານວ່າ, "ຂ້າມອຍຈະບໍ່ເຂົ້າຢ້ານ ຫລືເຂົ້າໄປເຖິງຫີນອນຂອງຂ້າມອຍ,⁴ ຂ້າມອຍຈະບໍ່ໃຫ້ດວງຕາຂ້າມອຍຫລັບຫລືພັກຜ່ອນ⁵ ຈົນກວ່າຂ້າ ມອຍຈະຫາສະຖານທີ່ສຳລັບພຣະເວໄດ້, ຄືຜາສາດຂອງອົງຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດຂອງຢາໂຄບ."

⁶ ເບິ່ງເຖິດ, ພວກຂ້າມອຍໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ໃນເອຟຣາທາ; ພວກຂ້າມອຍໄດ້ພົບສິ່ງນີ້ໃນທຶງນາຂອງເຢອາຣິມພວກຂ້າມອຍໄດ້ພົບຫີບນີ.⁷ ພວກຂ້າມອຍຈະໄປ ຍັງຜາສາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກຂ້າມອຍຈະໄດ້ນະມັສະການທີ່ແທ້ໝາຍຂອງພຣະອົງ.⁸ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງລຸກຂຶ້ນ, ໄປຍັງທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະ ອົງ, ທັງພຣະອົງແລະຫີບແຫ່ງອານຸພາບຂອງພຣະອົງ!

⁹ ຂໍໃຫ້ປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງສວມຄວາມສັດຊື່; ແລະໃຫ້ຜູ້ຈົງຮັກພັກດີຂອງພຣະອົງໂຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.¹⁰ ເພາະເຫັນແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະ ອົງ, ຂໍຢາເມີນຫນ້າຫນີຈາກກະສັດທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເຈີມຂອງພຣະອົງ.

¹¹ ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊົງສາບານກັບດາວິດ, ເປັນຄຳສາບານຊົງພຣະອົງຈະບໍ່ຖອນຄືນຄຳວ່າ: "ເຮົາຈະຕັ້ງຄົນຫນຶ່ງໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ເທິງບັນລັງຂອງ ເຈົ້າ."¹² ຖ້າລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຄຳສັນຍາ, ແລະຂໍຄຳສັ່ງຊົງເຮົາຈະສອນພວກເຂົາແລ້ວລູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະນັ່ງເທິງບັນລັງ ຂອງເຈົ້າເປັນນິດ."

¹³ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເລືອກຊີໂອນ, ພຣະອົງໄດ້ມີພຣະປະສົງຈະໃຫ້ເປັນທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.¹⁴ "ນີ້ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງເຮົາເປັນນິດ. ເຮົາຈະຢູ່ຫີນ, ເພາະ ເຮົາປະຖານາເຊັ່ນນັ້ນ.

¹⁵ ເຮົາຈະອວຍພອນຢ່າງຫລວງຫລາຍແກ່ອາຫານຂອງເມືອງນີ້. ເຮົາຈະໃຫ້ຄົນທຸກຈົນ ຂອງເມືອງນີ້ອີ່ມດ້ວຍອາຫານ.¹⁶ ເຮົາຈະອວຍພອນທຸກສິ່ງທີ່ປະໂລ ຫິດກະທຳ, ຜູ້ຈົງຮັກພັກດີຂອງເມືອງນີ້ຈະຮ້ອງສຽງດັງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

¹⁷ ທີ່ນັ້ນເຮົາຈະເຮັດເຂົ້າອັນຫນຶ່ງອອກຂຶ້ນມາສຳລັບດາວິດ ແລະຕັ້ງຕະກຽດດວງຫນຶ່ງສຳລັບຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ຫົດສົງໄວ້ຂອງເຮົາ.¹⁸ ເຮົາຈະສວມຄວາມອາຍແກ່ ສັດຕູຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຮົາຈະສວມລາວດ້ວຍມົງກຸດຊົງຈະເປັ້ງປະກາຍ."

133 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ, ຂອງດາວິດ.¹ ເບິ່ງເຖິດ, ເປັນການດີແລະຫນ້າຊົມໃຈຫລາຍເທົ່າໃດ ທີ່ພົບກັບອາສັຍຢູ່ດ້ວຍກັນ!

² ເຫມືອນນ້ຳມັນຢ່າງດີຢູ່ເທິງຫົວ ໂຫລລົງມາເທິງຫນວດເຄົາ-ຂອງອາໂຣນ, ແລະແລ້ວກໍ່ໂຫລລົງມາເທິງຄໍເສື້ອຄຸມຂອງທ່ານ.³ ເຫມືອນນ້ຳຄ້າງແຫ່ງ ພູເຂົາເຮີໂມນ ຊົງຕົກລົງມາອາບພູເຂົາຊີໂອນ. ເພາະວ່າທີ່ນັ້ນ ພຣະຢາເວ, ໄດ້ສັນຍາເຖິງພຣະພອນຂອງພຣະອົງ - ຄືຊີວິດຍືນຍາວເປັນນິດ.

134 ບົດເພງຂອງອາເຊັດ.¹ ມາເຖິດ, ມາຖວາຍສັນຣະເສີນຍ້ອງຍໍແຕ່ພຣະຢາເວ, ທ່ານຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງພຣະຢາເວ, ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ຊົງຮັບໃຊ້ໃນ ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວໃນຍາມຄຳຄືນ.² ຈົງຊຸມຂອງພວກທ່ານຂຶ້ນໄປຍັງສະຖານບໍຣິສຸດ ແລະຖວາຍສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວ.

³ ຂໍພຣະຢາເວໄດ້ຊົງອວຍພອນທ່ານຈາກຊີໂອນ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງໄດ້ຊົງສ້າງທ້ອງຟ້າແລະແຜ່ນດິນໂລກ.

135 ¹ ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ. ຈົງສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ. ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງເຖິດ,² ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວເອີຍ, ທ່ານ ທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໃນເດີນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຮົາ.

³ ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ ເພາະພຣະອົງປະເສີດ ຈົງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ເພາະເປັນເລື່ອງທີ່ຫນ້າຍິນດີທີ່ຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ⁴ ເພາະ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເລືອກຢາໂຄບໄວ້ສຳລັບພຣະອົງເອງແລະຊົງເລືອກອິສະຣາເອນເປັນກຳມະສິດຂອງພຣະອົງ.

⁵ ຮູ້ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂອງເຮົາຊົງເຫມືອກວ່າບັນດາພະເຈົ້າທັງໝົດ.⁶ ພຣະຢາເວຊົງພໍໃຈສົງໃດ, ພຣະອົງກໍ່ຊົງເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ໃນທ້ອງຟ້າແລະເທິງແຜ່ນ ດິນໂລກ ໃນທະເລແລະທີ່ເລິກຂອງມະຫາສະມຸດທັງໝົດ.

⁷ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເມກລອຍຂຶ້ນມາຈາກຫີນໂກງ, ຊົງເຮັດໃຫ້ຟ້າແລບພຸ່ງເຂົ້າມາພ້ອມກັບຝົນແລະນໍ້າລົມອອກຈາກຄັງຂອງພຣະອົງ.

⁸ ພຣະອົງຊົງຂ້າລູກຫົວປີຂອງເອຍິບ, ທັງຂອງຄົນແລະຂອງສັດ.⁹ ພຣະອົງຊົງສົງຫມາຍສຳຄັນແລະການອັສສະຈັນຕ່າງໆ, ມາທຳມາກາງເຈົ້າ ເອຍິບເອີຍ, ເພື່ອ ຕໍ່ສູ້ຟ້າໂຣແລະຂ້າຣາຊານທັງໝົດຂອງເຂົາ.

¹⁰ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຈມຕີປະຊາຊາດເປັນອັນຫລາຍ ແລະໄດ້ຂ້າບັນດາກະສັດຜູ້ມີອຳນາດ¹¹ ຄືສີໂອນ ກະສັດຂອງຄົນອາໂມ ແລະໂອກ ກະສັດແຫ່ງບາຊານ ອິກທັງຣາຊອານາຈັກທັງໝົດແຫ່ງການອານ.

¹² ພຣະອົງໄດ້ປະຊາຊາດແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກຂອງພວກເຮົາ, ເປັນມໍຣະດົກແກ່ອິສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.¹³ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ, ດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ; ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະກຽດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ທຸກຊົ່ວເຊັ່ນອາຍ.

¹⁴ ເພາະພຣະຢາເວຊົງປົກປ້ອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງແລະຊົງເມດຕາຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.¹⁵ ຮູບເຄົາຣົບຂອງບັນດາຊົນຊາດເປັນເງິນແລະທອງຄຳ, ເປັນ ຜົນງານຂອງສີມືມະນຸດທັງຫລາຍ.¹⁶ ຮູບເຄົາຣົບເຫລົ່ານັ້ນມີປາກ, ແຕ່ພວກມັນເວົ້າບໍ່ໄດ້, ພວກມັນມີຕາ, ແຕ່ພວກມັນເບິ່ງບໍ່ໄດ້.¹⁷ ພວກມັນມີຫູ, ແຕ່ພວກ ມັນຟັງບໍ່ໄດ້, ທັງບໍ່ມີລົມຫາຍໃຈໃນປາກຂອງຮູບເຄົາຣົບເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁸ ຜູ້ທີ່ເຮັດຮູບເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນຄືຮູບເຫລົ່ານັ້ນ, ເຊັ່ນດຽວກັບທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈໃນຮູບ ເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁹ ເຊື້ອສາຍອິສະຣາເອນເອີຍ, ຈົງຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວ, ເຊື້ອສາຍອາໂຣນເອີຍ, ຈົງຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວເຖິນ.²⁰ ເຊື້ອສາຍເລວີເອີຍ ຈົງຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວເຖິດ, ເຈົ້າຜູ້ຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະຢາເວເອີຍ, ຈົງຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະຢາເວເຖິນ.²¹ ຈົງຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນແຕ່ພ ຣະຢາເວໃນຊີໂອນ, ຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງປະຊາຊົນຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

136 ¹ໂອ, ຈິງໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະຢາເວ; ເພາະພຣະອົງຊົງປະເສີດ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ²ໂອ, ຈິງໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອເພາະເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ³ໂອ, ຈິງໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງຢູ່ເໜືອເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ⁴ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງກະທຳການອິສະຈັນຍິງໃຫຍ່ທັງຫລາຍແຕ່ຜູ້ດຽວ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ⁵ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງສ້າງທ້ອງຟ້າ, ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ⁶ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງກາງແຜ່ນດິນໂລກອອກເໜືອຫ້ວຍນ້ຳທັງຫລາຍ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ⁷ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງສ້າງດວງສະຫວ່າງຂະຫນາດໃຫຍ່ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ⁸ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງສ້າງດວງອາທິດປົກຄອງກາງເວັນ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ⁹ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຂ້າບັນດາລູກຫົວປີຂອງເອຍິບ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ¹¹ແລະຊົງນຳອິສະຣາເອນອອກມາຈາກທ່າມກາງຄົນເອຍິບ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ¹²ດ້ວຍມືອັນຊົງຮິດແລະແຂນທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ຍົກຊູຂຶ້ນ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ¹³ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ຜູ້ໄດ້ຊົງແຍກທະເລແຫ່ງຕີນກີກ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ດຳລົງເປັນນິດ. ¹⁴ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ອິສະຣາເອນຜ່ານໄປທ່າມກາງທະເລນັ້ນ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ດຳລົງເປັນນິດ. ¹⁵ແຕ່ຊົງຂວ້າຟາໂຣແລະກອງທັບຂອງພຣະອົງໃນທະເລຕີນກີກ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ¹⁶ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງນຳປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜ່ານຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ¹⁷ພຣະອົງໄດ້ຂ້າກະສັດຜູ້ມີອຳນາດທັງຫລາຍ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ¹⁸ຈິງຂອງພຣະຄຸນພຣະອົງຜູ້ຊົງຂ້າບັນດາກະສັດຜູ້ມີຊື່ສຽງ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ¹⁹ຄືເຈົ້າສີໂຫນ ກະສັດຂອງຄົນອາໂມ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ²⁰ແລະເຈົ້າໂອກ ກະສັດແຫ່ງບາຊານ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ²¹ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງປະທານແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ດຳລົງເປັນນິດ. ²²ປະທານໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກແກ່ອິສະຣາເອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ²³ພຣະອົງຊົງລະນຶກເຖິງແລະຊ່ວຍເອົາຜູ້ຢູ່ໃນຖານະຕ່ຳຮ້ອຍ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ²⁴ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງຊ່ວຍເອົາໃຫ້ລອດຝົນຈາກສັດຕູທັງຫລາຍ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ດຳລົງເປັນນິດ. ²⁵ພຣະອົງປະທານອາຫານແກ່ສິງມີຊີວິດທັງປວງ, ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ. ²⁶ໂອ ຈິງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ, ແຫ່ງທ້ອງຟ້າ ເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ດຳລົງເປັນນິດ.

137 ¹ໃກ້ແຄມນ້ຳແຫ່ງບາບີໂລນພວກຂ້າມ້ອຍໄດ້ນັ່ງລົງແລະຮ້ອງໃຫ້ເມືອພວກຂ້າມ້ອຍຮະນຶກເຖິງຊີໂອນ. ²ທີ່ຕີນຫລັດທັງຫລາຍ ທີ່ນັ້ນພວກຂ້າມ້ອຍໄດ້ແຂວນພິນເຂົ້າຄູ່ຂອງພວກຂ້າມ້ອຍ. ³ທີ່ນັ້ນຜູ້ທີ່ຈັບພວກຂ້າມ້ອຍເປັນຊະເລີຍໄດ້ບອກໃຫ້, ພວກຂ້າມ້ອຍຮ້ອງເພງ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍພວກຂ້າມ້ອຍ, "ຈິງຮ້ອງເພງກ່ຽວກັບຊີໂອນໃຫ້ພວກເຮົາຟັງແດ່." ⁴"ພວກເຮົາຈະຮ້ອງເພງຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຢ່າງໃດທີ່ໃນແຜ່ນດິນຕ່າງດ້ວຍ? ກຸງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ. ⁵ຖ້າເຮົາລະເລີຍຄວາມຊົງຈຳຂອງເຈົ້າ, ກໍ່ຂໍໃຫ້ມືຂວາຂອງເຮົາລົມສີມືຂອງເຈົ້າ. ⁶ຂໍໃຫ້ລົມຂອງເຮົາເກາະຕິດເພດານປາກຂອງເຮົາ ຖ້າເຮົາບໍ່ຮະນຶກເຖິງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປຫລາຍກວ່າຄວາມຍິນດີສູງສຸດຂອງເຮົາ. ⁷ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຮະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ພວກຄົນເອໂດມເຮັດໃນມື້ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມແຕກ. ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈິງທຳລາຍມັນລົງ, ຈົນເຖິງຖານຮາກຂອງມັນເລີຍ." ⁸ລູກສາວແຫ່ງບາບີໂລນເອີຍ, ເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກລ້າງຜານໃນໄວນີ້ - ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນສຸກ, ຄືຜູ້ຊົງໄດ້ຕອບແທນເຈົ້າໃຫ້ສະສົມກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບເຮົາ. ⁹ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນສຸກ, ຄືຜູ້ທີ່ເອົາແລະໂຍນລູກນ້ອຍຂອງເຈົ້າກະແຫກລົງກັບກ້ອນຫີນ.

138 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ¹ຂ້າມ້ອຍຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈຂອງຂ້າມ້ອຍ; ຕໍ່ຫນ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍ ຂ້າມ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະອົງ. ²ຂ້າມ້ອຍຈະກາບລົງຍິ່ງພຣະວິຫານບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງເພາະຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງແລະ. ຄວາມຫນ້າໄວ້ວາງໃຈໄດ້ຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຊີດຊູເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແລະພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງສຳຄັນຍິ່ງກວ່າສິ່ງໃດໆ. ³ໃນມື້ທີ່ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕອບຂ້າມ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າມ້ອຍກັບທານແລະເຂັ້ມແຂງ. ⁴ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ກະສັດທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະຊົງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ, ເພາະບັນດາກະສັດເຫລົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງ. ⁵ທ່ານເຫລົ່ານັ້ນຈະຮ້ອງເພງເຖິງກິຈະການຂອງພຣະຢາເວ, ເພາະສະຫງ່າສີຂອງພຣະຢາເວນັ້ນໃຫຍ່ຍິ່ງ. ⁶ເຖິງວ່າພຣະຢາເວຈະຢູ່ສູງສຸດ ພຣະອົງກໍ່ຍັງເຝົ້າເບິ່ງຄົນຕ່ຳຮ້ອຍ, ແຕ່ຄົນໂອຫັງພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກແຕ່ໂກແສນໂກໄດ້. ⁷ແມ່ນຂ້າມ້ອຍຢ່າງຢູ່ກາງອັນຕະຣາຍ, ພຣະອົງຈະຊົງຮັກສາຊີວິດຂ້າມ້ອຍໄວ້; ພຣະອົງຈະຍືນຍົມອອກຕໍ່ໜ້າ ຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງຂ້າມ້ອຍ, ແລະມືຂວາຂອງພຣະອົງກໍ່ຈະຊົງຊ່ວຍຂ້າມ້ອຍໃຫ້ຝັນ. ⁸ພຣະຢາເວ, ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບຂ້າມ້ອຍຈົນເຖິງທີ່ສຸດ; ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ, ຂໍຢາຊົງປະຖິ້ມຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງນັ້ນເລີຍ.

139 ສຳລັບຄະນະນັກດິນຕຣີ. ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ. ¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງກວດສອບຂ້າມ້ອຍ, ແລະພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກຂ້າມ້ອຍ. ²ພຣະອົງຊົງຮູ້ເມື່ອ ຂ້າມ້ອຍນັ່ງລົງແລະເມື່ອຂ້າມ້ອຍລຸກຂຶ້ນ; ພຣະອົງຊົງເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດຂອງຂ້າມ້ອຍໄດ້ແຕ່ໂກ. ³ພຣະອົງຊົງສັງເກດທາງເດີນຂອງຂ້າມ້ອຍ; ແລະການນອນຂອງຂ້າມ້ອຍ ພຣະອົງຊົງລືງເຄີຍກັບທາງທັງຫມົດຂອງຂ້າມ້ອຍ. ⁴ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພາະກ່ອນທີ່ຈະມີຄຳເວົ້າອອກມາ, ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຊົງຮູ້ຄວາມຫມົດແລ້ວ. ⁵ພຣະອົງຊົງຍ້ອມຂ້າມ້ອຍຢູ່ທັງຂ້າງຫລັງແລະຂ້າງຫນ້າ ແລະຊົງວາງມືຂອງພຣະອົງເທິງຂ້າມ້ອຍ. ⁶ຄວາມຮອບຮູ້ຢ່າງນິທາລາຍເກີນໄປສຳລັບຂ້າມ້ອຍ; ສູງເກີນໄປ, ແລະຂ້າມ້ອຍບໍ່ອາດເອື້ອມເຖິງ.

⁷ຂ້ານ້ອຍຈະຫນີຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງໄປທີ່ໃດໄດ້? ທີ່ໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະຫນີຈາກພຣະພັກຂອງພຣະອົງໄດ້ແດ່?⁸ຖ້າຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນໄປຍັງທ້ອງຟ້າ, ພຣະອົງກໍສະຖິດທີ່ນັ້ນ; ຖ້າຂ້ານ້ອຍຈະນອນໃນແດນຄົນຕາຍ ເບິ່ງເຖິງ, ພຣະອົງກໍຊົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁹ຖ້າຂ້ານ້ອຍຈະບິນຫນີດ້ວຍປີກຂອງຮຸ່ງເຊົ້າແລະໄປອາໄສຢູ່ໃນສ່ວນຂອງສຸດຂອບຂອງຟາກທະເລຝຸ່ນ,¹⁰ແມ່ນທີ່ນັ້ນ ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຊົງຈູງຂ້ານ້ອຍ, ແລະພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໄວ້.

¹¹ຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຄວາມມືດຈະບັງເອົາໄວ້, ແລະຄວາມສະຫວ່າງຮອບເຮົາຈະເປັນກາງຄືນ,"¹²ແມ່ນຄວາມມືດກໍບໍ່ມືດສຳລັບພຣະອົງ. ກາງຄືນກໍສະຫວ່າງຢ່າງກາງເວັນ, ເພາະທັງຄວາມມືດແລະຄວາມສະຫວ່າງເປັນຄືກັນສຳລັບພຣະອົງ.

¹³ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຮ່າງກາຍໃນຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກອບຂ້ານ້ອຍເຂົ້າກັນໃນທ້ອງແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ.¹⁴ຂ້ານ້ອຍຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຂ້ານ້ອຍຢ່າງອັດສະຈັນ. ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີ.

¹⁵ກະດູກຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖືກເຊື່ອງໄວ້ຈາກພຣະອົງ, ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກສ້າງຢູ່ໃນທ້ອງ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກປະດິດຂຶ້ນມາພາຍໃນທີ່ເລິກແຫ່ງໂລກ.¹⁶ພຣະອົງຊົງແນມເຫັນຂ້ານ້ອຍຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງ; ມືທັງຫມົດທີ່ກຳນົດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນັ້ນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງພຣະອົງ ກ່ອນທີ່ວັນໃດໆໃນວັນເຫລົ່ານີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

¹⁷ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະດຳຣິຂອງພຣະອົງສຳລັບຂ້ານ້ອຍນັ້ນລ້ຳຄ່າຍິ່ງ, ຮວມກັນເຂົ້າກັບກາມາຍຫລວງຫລາຍ!¹⁸ຖ້າຂ້ານ້ອຍຈະພະຍາຍາມນັບສິ່ງນັ້ນ, ພວກມັນກໍຫລາຍກວ່າເມັດຊາຍ. ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເຫັນຂຶ້ນ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງຄົງຢູ່ກັບພຣະອົງ.

¹⁹ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຖ້າພຽງແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງຂ້າຄົນອະທັມເຈົ້າຄົນໂຫດຮ້າຍທັງຫລາຍ, ຈົ່ງໄປໃຫ້ຝົນຈາກເຮົາ.²⁰ພວກເຂົາກະບົດຕໍ່ພຣະອົງແລະກະທຳໂດຍການຫລອກລວງ; ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງເວົ້າຕົວະ.

²¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ກຽດຊົງຜູ້ທີ່ກຽດຊົງພຣະອົງບໍ່? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອາຄາດແຄ້ນຜູ້ທີ່ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພຣະອົງບໍ່?²²ຂ້ານ້ອຍກຽດພວກເຂົາຢ່າງສຸດຂີດ; ພວກເຂົາກາຍເປັນສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ.

²³ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງກວດຄົ້ນຂ້ານ້ອຍແລະຊົງຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິງ; ຂໍຊົງທົດສອບຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງຮູ້ຄວາມຄິດຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິງ.²⁴ເບິ່ງວ່າມີທາງຊົ່ວໃດໆ ໃນຂ້ານ້ອຍ, ແລະທີ່ຈະນຳຂ້ານ້ອຍໄປໃນທາງນີ້ຮັດດອນ.

140 ສຳລັບຄະນະນັກຕົນຕຣີ. ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍຈາກຄົນຊົ່ວຮ້າຍ; ຂໍຊົງປົກປ້ອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ຈາກຄົນໂຫດຮ້າຍ.²ພວກເຂົາວາງແຜນຮ້າຍຢູ່ໃນໃຈ; ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເກີດສົງຄາມທຸກມື້.³ລິນຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ບາດເຈັບໄດ້ຄືງູ່ພິດ; ພິດຂອງຢູ່ໃນອິມສິບປາກຂອງພວກເຂົາ. ເສ ລາ

⁴ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຄຸ້ມຄອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນຈາກມືຂອງຄົນອະທັມ; ຂໍຊົງປົກປ້ອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ຈາກຄົນໂຫດຮ້າຍ ຜູ້ຄິດແຜນການຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍລົມລົງ.⁵ຄົນໂອ້ຕັ້ງໄດ້ວາງກັບຕັກສຳລັບຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຂົາໄດ້ກາງຕາຫນ່າງ; ພວກເຂົາໄດ້ຫ້າງແຮ້ວຕັກຂ້ານ້ອຍ. ເສ ລາ

⁶ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, "ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ; ຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງຮັບຟັງສຽງອ້ອນວອນຂໍຄວາມເມດຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ."⁷ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງມີອຳນາດສາມາດຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນໄດ້; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປັນໄລ່ກຳບັງຫົວຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນຍາມສົງຄາມ.⁸ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຢາຊົງໃຫ້ຄົນອະທັມສື່ມປຣາຖນາ; ຂໍຢາຊົງໃຫ້ແຜນຮ້າຍຂອງພວກເຂົາສຳເລັດ. ເສ ລາ

⁹ຜູ້ທີ່ອ້ອມຂ້ານ້ອຍນັ້ນໄດ້ຍົກຫົວຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນ; ຂໍປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງອິມສິບປາກຂອງພວກເຂົາເອງປົກຄຸມພວກເຂົາ.¹⁰ຂໍໃຫ້ຖ່ານໄຟທີ່ລຸກໄຫມ້ຕົກລົງເທິງພວກເຂົາ, ຈົ່ງໂຍນພວກເຂົາລົງໃນໄຟ ລົງໃນບໍ່ເລິກຈົນຂຶ້ນມາບໍ່ໄດ້ອີກເລີຍ.¹¹ຂໍຢາໃຫ້ລິນຂອງຄົນທີ່ໃສ່ຮ້າຍຢູ່ຢ່າງຫມັ້ນຄົງໃນແຜ່ນດິນ; ຂໍໃຫ້ສົງຊົ່ວຮ້າຍໄລ່ລ້າຄົນທຳລາຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຕາຍໄປ.

¹²ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວຈະຊົງພິພາກສາດ້ວຍຄວາມເມດຕາແກ່ຜູ້ທຸກຍາກ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ຄວາມຍຸຕິທັມແກ່ຄົນຂັດສົນ.¹³ທີ່ຄົນຊອບທັມຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ; ຄົນສັດຊື່ຈະດຳຣິງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງ.

141 ບົດເພງສັນຮະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາຕໍ່ພຣະອົງ; ຂໍຊົງອີບເຂົ້າມາຫາຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ. ຂໍຊົງຟັງສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາຕໍ່ພຣະອົງ.²ຂໍໃຫ້ຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນເຄື່ອງຫອມ; ເພາະຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ຂໍໃຫ້ມີທີ່ຍົກຊູຂຶ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາເວລາແລງ.

³ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຕັ້ງຍາມເຝົ້າປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຊົງເຝົ້າຮະວັງປະຕູອິມສິບປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁴ຢາໃຫ້ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍປຣາຖນາສົງຊົ່ວໃດໆ ຫລືອ້ວມໃນກິຈະກຳແຫ່ງຄວາມບາບກັບຄົນຜູ້ຊົງກະທຳສົງຊົ່ວຮ້າຍ. ແລະຂໍຢາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກິນຂອງດີໃດໆຂອງພວກເຂົາ.

⁵ຂໍໃຫ້ຄົນຊອບທັມຕີຂ້ານ້ອຍ; ແລະເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ. ຂໍໃຫ້ເຂົາປັບປຸງຂ້ານ້ອຍ; ເຫມືອນນ້ຳມັນເທິງຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂໍຢາໃຫ້ຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບສິ່ງນັ້ນ. ແຕ່ຂໍໃຫ້ຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຖານການກະທຳຊົ່ວຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາສະເຫມີ. ບັນດາຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາຈະຖືກໂຍນລົງມາຈາກຍອດຫນ້າຜາສູງ; ພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າເປັນຖ້ອຍຄຳຫນ້າຊືນຊົນ.⁷ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເວົ້າວ່າ, "ເຫມືອນກັບເມື່ອຄົນໂຖແລະເຮັດໃຫ້ດິນແຕກ, ດັ່ງນັ້ນກະດູກຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ກະຈາຍທີ່ປາກແດນຄົນຕາຍສັນນັ້ນ."

⁸ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍຈ້ອງໄປຍັງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍລືຜັຍໃນພຣະອົງ ຂໍຢາຊົງໃຫ້ດວງວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍປາສະຈາກເຄື່ອງປ້ອງກັນ.⁹ຂໍຊົງປົກປ້ອງຂ້ານ້ອຍຈາກບັງວງແຮ້ວທີ່ພວກເຂົາວາງຕັກຂ້ານ້ອຍໄວ້, ແລະຈາກກັບຕັກຂອງຜູ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ.

¹⁰ຂໍໃຫ້ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຕົກລົງໄປໃນຕາຫນ່າງຂອງພວກເຂົາເອງ ຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍຫນີໄປໄດ້.

142 ຄຳແນະນຳຂອງດາວິດ, ເມື່ອເພີນ ອະທິຖານຢູ່ໃນຖ້ຳ.¹ດ້ວຍສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະຢາເວ; ດ້ວຍສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນຂໍຄວາມເມດຕາຈາກພຣະຢາເວ.²ຂ້ານ້ອຍລະບາຍຄວາມທຸກຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາເລື່ອງຄວາມລຳບາກຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະອົງ.

³ເມື່ອວິນຍານພາຍໃນຂອງຂ້ານ້ອຍອ່ອນແຮງ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກທາງຂອງຂ້ານ້ອຍ ໃນວິທີທີ່ຂ້ານ້ອຍເດີນໄປ ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອງກັບຕັກສຳລັບຂ້ານ້ອຍໄວ້.

⁴ຂ້ານ້ອຍເບິ່ງໄປທາງຂວາຂອງຂ້ານ້ອຍແລະເຫັນວ່າບໍ່ມີໃຜສົນໃຈຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ມີທາງຫນີສຳລັບຂ້ານ້ອຍ; ບໍ່ມີໃຜສົນໃຈກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁵ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ລືຜັຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ.

⁶ຂໍຊົງຟັງສຽງຮ້ອງທູນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຕິກຕ່າຫລາຍ; ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກພວກຜູ້ຂົມເຫັງ, ເພາະພວກເຂົາແຂງແຮງເກີນກຳລັງຂ້ານ້ອຍ.⁷ຂໍຊົງນຳດວງວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍອອກຈາກຄຸກ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ. ຄົນຊອບທັມຈະອ້ອມຂ້ານ້ອຍໄວ້ ເພາະພຣະອົງຈະຊົງເຮັດແກ່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງດີ."

143 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ; ຂໍຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງຊົງສັດຊື່ ແລະຊອບທັມ, ຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍເຖິດ!²ຂໍຢາຊົງຕັດສິນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພາະໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງບໍ່ມີໃຜຊອບທັມເລີຍ.
³ສັດຕູໄດ້ໄລ່ກວດດວງວິຍານຂອງຂ້ານ້ອຍ; ເຂົາໄດ້ຢຽບຢາຊີວິດຂ້ານ້ອຍລົງເຖິງດິນ; ເຂົາເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນທີ່ມືດ ເຫມືອນຄົນທີ່ໄດ້ຕາຍດິນແລ້ວ.
⁴ວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກຄອບງຳຢູ່ພາຍໃນຂ້ານ້ອຍ; ໃຈຂ້ານ້ອຍກໍສິ້ນຫວັງ.
⁵ຂ້ານ້ອຍຣະນຶກເຖິງສັມຍເກົາ; ຂ້ານ້ອຍຊອກຫາສິ່ງກະທຳທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຕິກຕອງເຖິງພາຣະກິດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ.⁶ຂ້ານ້ອຍຊູມືຂຶ້ນ ໄປຍັງພຣະອົງ; ດວງວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍກະຫາຍຫາພຣະອົງຢ່າງແຜ່ນດິນທີ່ແຫ້ງ. ເສລາ
⁷ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍໂດຍໄວ້ເຖິດ, ເພາະວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍສູນສິ້ນໄປແລ້ວ, ຂໍຢາຊົງລືຫນ້າຂອງພຣະອົງຈາກຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈະເປັນເຫມືອນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລົງໄປຍັງຫລຸມເລິກ.⁸ຂໍຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໃນເວລາຮຸ່ງເຮົາ, ເພາະຂ້ານ້ອຍວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ຂໍຊົງສອນຂ້ານ້ອຍເຖິງທາງທີ່ຄວນເດີນ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຍົກດວງວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະອົງ.
⁹ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍຈາກສັດຕູທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫນີມາລີຢູ່ໃນພຣະອົງ.¹⁰ຂໍຊົງສອນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດຕາມພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍພຣະວິນຍານປະເສີດຂອງພຣະອົງ ຊົງນຳຂ້ານ້ອຍໄປໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ.
¹¹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ; ຂໍຊົງຮັກສາຊີວິດຂ້ານ້ອຍໄວ້ ໂດຍຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ, ຂໍຊົງນຳດວງວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກຄວາມຍາກລຳບາກ.¹²ໃນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຂໍຊົງທຳລາຍສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂໍຊົງກຳຈັດສັດຕູທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

144 ບົດເພງສັນຣະເສີນຂອງດາວິດ.¹ສັນຣະເສີນແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະສິລາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຊົງຝຶກມືທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເຮັດສິ່ງຄາມ ແລະຝຶກນິວມີຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເຮັດເສີກ.²ພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາແລະຊົງເປັນປ້ອມປ້ອງກັນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຊົງເປັນຫ້ອຍສູງ ແລະຊົງເປັນຜູ້ຊົງຂ້ານ້ອຍເຂົ້າລີ້ພິຍ, ຜູ້ຊົງປາບຊົນຊາດທັງຫລາຍໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດພຣະອົງ.
³ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ມະນຸດເປັນຜູ້ໃດນີ້ຊົງພຣະອົງຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງເຂົາ ຫລືລູກຂອງລູກມະນຸດເປັນຜູ້ໃດທີ່ພຣະອົງຊົງຄິດເຖິງເຂົາ?⁴ມະນຸດເປັນເຫມືອນລົມຫາຍໃຈ; ວັນເວລາທັງຫລາຍຂອງເຂົາເຫມືອນເງົາທີ່ຜ່ານໄປ.
⁵ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງໂນ້ມຫ້ອງຟ້າລົງແລະສະເດັດລົງມາ; ຂໍຊົງແຕະຫ້ອງພູເຂົາທັງຫລາຍແລະເຮັດໃຫ້ມີຄວັນຂຶ້ນ.⁶ຂໍຊົງສົ່ງໃຫ້ສາຍຟ້າແມບທັງຫລາຍອອກໄປແລະເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍກະແຈກກະຈາຍ; ຂໍຊົງຍົງລູກທະນູຂອງພຣະອົງ ແລະຂັບໄລ່ໃຫ້ພວກມັນສັບສົນ.
⁷ຂໍຢຽດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈາກທີ່ສູງ; ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກວັງນ້ຳເລິກ, ໃຫ້ຜົນຈາກພວກມີຄົນຕ່າງຊາດ.⁸ປາກຂອງພວກເຂົາເວົ້າຕົວະ, ແລະມືຂວາຂອງພວກເຂົາບໍ່ຊື່ຕືຣົງ.
⁹ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງບິດໃຫມ່ຖວາຍແດ່ພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ; ຂ້ານ້ອຍຈະດິດຜົນສົບສາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະອົງ,¹⁰ຜູ້ປຣະທານຄວາມຝົນແກ່ກະສັດ, ແລະຜູ້ຊົງຊ່ວຍກູ້ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຜົນຈາກດາບຊົວຮ້າຍ.¹¹ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້ານ້ອຍແລະປ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເປັນອິສະລະຈາກມືພວກຄົນຕ່າງຊາດ. ປາກຂອງພວກເຂົາເວົ້າຕົວະ, ແລະມືຂວາຂອງພວກເຂົາບໍ່ຊື່ຕືຣົງ.
¹²ຂໍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຕຶນໄມ້ໃຫຍ່ເຕັມຂະຫນາດເມື່ອພວກເຂົາຍັງຫນຸ່ມໆຢູ່, ແລະຂໍໃຫ້ລູກຍິງຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນເສົາຫົວມຸມທີ່ໄດ້ສະລັກຕາມແບບພະຣາຊວົງ.¹³ຂໍໃຫ້ຢູ່ສາງຂອງຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຜົນຜະລິດທຸກຊະນິດ, ແລະຂໍໃຫ້ຝູງແກະຂອງຂ້ານ້ອຍຜະລິດອອກມາເປັນຜົນເປັນຫມົດໃນທ້ອງຟ້າຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິນ.
¹⁴ແລ້ວຂໍໃຫ້ຝູງງົວຂອງພວກຂ້ານ້ອຍມີລູກນ້ອຍຫລວງຫລາຍ. ບໍ່ມີໃຜຟັງເຂົາມາໃນກຳແພງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້; ຂໍຢາໃຫ້ມີຊະເລີຍແລະສຽງຮ້ອງທຸກໃນຫົນທາງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.¹⁵ຄົນທີ່ຮັບພອນເຊັນນັ້ນເປັນສຸກ ຄວາມສຸກຄືຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າ; ຂອງເຂົາຄືພຣະຢາເວ.

145 ບົດເພງສັນຣະເສີນຢ່ອງຍໍ. ຂອງດາວິດ.¹ຂ້ານ້ອຍຈະຍົກຍ້ອງພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ກະສັດຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນແດ່ພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.²ທຸກໆມື ຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນແດ່ພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຈະສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.³ພຣະຢາເວນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່; ແລະສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບການສັນຣະເສີນຢ່າງຍິ່ງ ຄວາມໃຫຍ່ຍິ່ງຂອງພຣະອົງນັ້ນບໍ່ອາດຈະຮູ້ໄດ້.
⁴ຄົນຮຸ່ນຫນຶ່ງຈະຍົກຍ້ອງພຣະອາຊີກິດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ຄົນອີກຮຸ່ນຫນຶ່ງຟັງ ແລະຈະປະກາດກິຈະການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.⁵ຂ້ານ້ອຍຈະຕິກຕອງເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສະຫງ່າອາສີອັນສູງສົງຂອງພຣະອົງ, ແລະໃນພຣະອາຊີກິດຕ່າງໆ ອັນມະຫັສະຈັນຂອງພຣະອົງ.
⁶ພວກເຂົາຈະກ່າວເຖິງອິດອຳນາດແຫ່ງພຣະອາຊີກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ແລະຂ້ານ້ອຍຈະເລົ່າເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.⁷ເຂົາທັງຫລາຍຈະປະກາດອອກມາເຖິງຄຸນຄວາມດີອັນອຸດົມຂອງພຣະອົງ, ແລະພວກເຂົາຈະຮ້ອງເພງເຖິງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.
⁸ພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາກາຣຸນາ, ຊົງຮ້າຍຊ້າແລະຊົງມີຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງຄຳສັນຍາຢ່າງອຸດົມ.⁹ພຣະຢາເວຊົງດີຕໍ່ທຸກຄົນ; ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງເປັນພຣະອາຊີກິດຂອງພຣະອົງທັງຫມົດ.
¹⁰ພຣະອາຊີກິດທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ; ຜູ້ຈົງຮັກຝັກດີທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ຈະສັນຣະເສີນແດ່ພຣະອົງ.¹¹ຜູ້ຈົງຮັກຝັກດີທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງຈະກ່າວເຖິງສະຫງ່າອາສີແຫ່ງອາຊີກິດຂອງພຣະອົງ, ແລະພວກເຂົາຈະເລົ່າເຖິງອິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.¹²ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາມະນຸດຊາດຮູ້ເຖິງພຣະອາຊີກິດອັນຍິ່ງອານຸພາບ ແລະຮັສມືຍອດຢ້ຽມແຫ່ງອາຊີກິດຂອງພຣະອົງ.
¹³ພຣະອາຊີກິດຂອງພຣະອົງເປັນພຣະອາຊີກິດຂອງພຣະອົງນັ້ນອັນດອນ, ແລະການຄອບຄອງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ຕະຫລອດທຸກຊົ່ວເຊື້ອຊາດ.
¹⁴ພຣະຢາເວ ຊົງຊ່ວຍເຫລືອທຸກຄົນທີ່ກຳລັງຈະລົ້ມ ແລະຊົງຊ່ວຍຊູທຸກຄົນທີ່ລົ້ມລົງໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ.¹⁵ດວງຕາທຸກດວງເຝົ້າຄອຍພຣະອົງ; ພຣະອົງປຣະທານອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາເຖິງຕາມເວລາ.¹⁶ພຣະອົງຊົງຢືນມືຂອງພຣະອົງອອກແລະຊົງໃຫ້ສົມຄວນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດອີກຕາມຄວາມປຣາຖນາ.

¹⁷ພຣະຢາເວ ຊົງຊອບທັມໃນທຸກທາງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງພຣະຄຸນໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳ.¹⁸ພຣະຢາເວ ສະຖິດໃກ້ທຸກຄົນທີ່ຮ້ອງຫາພຣະອົງ, ຄືທຸກຄົນທີ່ຮ້ອງຫາພຣະອົງດ້ວຍໃຈຈິງ.¹⁹ພຣະອົງປະທານຕາມຄວາມປະຖາຖນາຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຖວາຍກຽດພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງຟັງສຽງຮ້ອງຫາຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ; ແລະຊົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຝັນ.
²⁰ພຣະຢາເວ ຊົງເປົ່າເບິ່ງທຸກຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍຄົນຊົງທຸກຄົນ.²¹ປາກຂອງຂ້າງອະກາດສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ; ຂໍມະນຸດຊາດທັງຫມົດຈົງສັນຣະເສີນແຕ່ພຣະນາມຊີ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ, ຕະຫລອດໄປເປັນນິດເຖິດ.

146 ¹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ, ດວງວິນຍານຂອງເຮົາເອີຍ.²ຂ້າງອະກາດສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ; ຕາບເທົາທີ່ຂ້າງອະກາດສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ ຈົດຢູ່ ຂ້າງອະກາດສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າງອະກາດສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ ຂະນະທີ່ຂ້າງອະກາດສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ ຢູ່ມີຊີວິດຢູ່.
³ຢາວາງໃຈໃນເຈົ້າເມືອງທັງຫລາຍຫລືໃນມະນຸດຊາດ, ເພາະໃນພວກເຂົານັ້ນບໍ່ມີຄວາມຝັນ.⁴ເມື່ອລົມຫາຍໃຈຂອງເຂົາຫມົດໄປ, ເຂົາກໍ່ກັບເປັນດິນ; ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນແຜນງານຂອງເຂົາກໍ່ສູນສິ້ນໄປ.
⁵ຜູ້ທີ່ເປັນສຸກຄືຄົນທີ່ມີພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບເປັນຜູ້ຊ່ວຍເຫລືອ, ຄືຜູ້ທີ່ຄວາມຫວັງຂອງເຂົາຢູ່ໃນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ.⁶ພຣະຢາເວ ໄດ້ຊົງສ້າງທ້ອງຟ້າແລະແຜ່ນດິນໂລກ ຫລາຍ, ແລະທຸກສິ່ງທັງຫມົດຊົງຢູ່ໃນທີ່ເຫລົ່ານັ້ນ; ພຣະອົງຊົງຮັກສາພຣະສັນຍາໄວ້ເປັນນິດ.
⁷ພຣະອົງຊົງກະທຳຄວາມຍຸຕິທັມເພື່ອຄົນທີ່ຖືກປົບບັງຄັບ ແລະປະທານອາຫານແກ່ຄົນທີ່ຫິວ. ພຣະຢາເວຊົງປ່ອຍຜູ້ຖືກຄຸມຂັງໃຫ້ເປັນອິສະຣະ;⁸ພຣະຢາເວ ຊົງເປີດຕາຂອງຄົນຕາບອດ, ພຣະຢາເວ; ຊົງຮັກສາຜູ້ຖືກກັດຂີ່ໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ; ພຣະຢາເວ ຊົງຮັກພວກຄົນຊອບທັມ.
⁹ພຣະຢາເວ ຊົງປົກປ້ອງຄົນຕ່າງດ້າວໃນດິນແດນ; ພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຊູເຕັກກຳຜ້າພໍ່ແລະຍິງມ້າຍ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງຂັດຂວາງທາງຂອງຄົນຊົງ.¹⁰ພຣະຢາເວຈະຊົງຄອບຄອງເປັນນິດ, ຊີໂອນເອີຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະຊົງຄອບຄອງທຸກຊົງເຊື້ອຊາດ. ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

147 ¹ສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ເພາະເປັນການດີທີ່ຈະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ເປັນການຫນ້າຊົມຊື່ມ, ແລະສົມຄວນທີ່ຈະສັນຣະເສີນພຣະອົງ.
²ພຣະຢາເວ ຊົງສ້າງກຸງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນມາໃຫມ່, ພຣະອົງຊົງຮວບຮວມຄົນອິສະຣາເອນທີ່ກະແຈກກະຈາຍໄປ.³ພຣະອົງຊົງຮັກສາຄົນທີ່ໃຈແຕກສະຫລາຍ ແລະຊົງຝັນແຜນໃຫ້ພວກເຂົາ.
⁴ພຣະອົງຊົງນັບຈຳນວນດາວທັງຫລາຍ, ພຣະອົງຊົງຕັ້ງຊື່ມັນທຸກດວງ.⁵ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາຍິງໃຫຍ່, ແລະຊົງຮັກສາພາບຫລາຍ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນສຸດຈະຊົງຊາໄດ້.
⁶ພຣະຢາເວ ຊົງຊ່ວຍຊູຜູ້ຖືກຂົນເຫັງ, ພຣະອົງຊົງໂຍນຄົນຊົງລົງເຖິງດິນ.⁷ຈົງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ ຈົງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຮົາດ້ວຍຝັນ.
⁸ພຣະອົງຊົງປົກຄຸມທ້ອງຟ້າດ້ວຍເມກ ແລະຊົງຕຽມຝັນໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຫຍ້າງອອກເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍ.⁹ພຣະອົງປະທານອາຫານແກ່ສັດ ແລະແກ່ພວກລູກນົກກາພວກມັນຮ້ອງເມື່ອມັນຫິວໄຫຍ.
¹⁰ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພໍ່ໃຈໃນກຳລັງຂອງມ້າ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຍິນດີໃນຂານແຂງແຮງຂອງມະນຸດ.¹¹ພຣະຢາເວ, ຊົງຍິນດີໃນຄົນທີ່ຖວາຍພຣະກຽດແຕ່ພຣະອົງ, ໃນຄົນທີ່ຫວັງໃນຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.
¹²ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ. ຈົງຍ້ອງຍໍສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເຖິດ, ຊີໂອນເອີຍ.¹³ເພາະພຣະອົງຊົງຮັກສາປະຕູເມືອງຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ພຣະອົງຊົງອວຍພອນລູກທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ທ່າມກາງເຈົ້າ.¹⁴ພຣະອົງຊົງປະທານຄວາມຮັ່ງມີໃນເຂດແດນຂອງເຈົ້າ ຊົງໃຫ້ເຈົ້າອີມດ້ວຍເຂົ້າສາລີທີ່ດີທີ່ສຸດ.
¹⁵ພຣະອົງຊົງໃຊ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງໄປຍັງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງແລ່ນໄປຢ່າງວອງໄວ.¹⁶ພຣະອົງປະທານຫົມະຍາງປຸຍຂົນແກະ, ພຣະອົງຊົງໂຮຍນ້ຳຄ້າງເຫລືອມຫຼາກຈາຍຫົວຫນ້າດິນ.
¹⁷ພຣະອົງຊົງໂຍນລູກເຫັບຂອງພຣະອົງລົງມາແຂງເຫມືອນຂີ້ຕົນ, ບໍ່ມີໃຜຈະທົນທານຄວາມຫນາວຂອງພຣະອົງໄດ້?¹⁸ພຣະອົງສົ່ງພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງອອກໄປແລະລະລາຍພວກມັນເສຍ, ພຣະອົງຊົງໃຫ້ລົມຂອງພຣະອົງພັດແລະນ້ຳກໍ່ໄຫລຖ້ວມ.
¹⁹ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງແດງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, ແກ່ຢາໂຄບ ກິດບັນຍັດແລະກິດຫມາຍແຫ່ງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງແກ່ອິສະຣາເອນ.²⁰ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ແກ່ປະຊາຊາດອື່ນໃດ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກບັນດາກິດຫມາຍຂອງພຣະອົງ. ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

148 ¹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ. ຈົງສັນຣະເສີນອົງພຣະຢາເວ; ໃນທ້ອງຟ້າຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງ, ໃນທີ່ສູງຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງ.²ບັນດາທູດສະຫວັນທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງ; ບັນດາຝັນໂຍທາທັງຫມົດຂອງພຣະອົງທີ່ເມືອງສະຫວັນ.
³ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງເຖິດ, ດວງຕາເວັນແລະດວງເດືອນ; ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງເຖິດ, ຜ່ອມດວງດາວທັງຫມົດທີ່ສ້ອງແສງ.⁴ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງເຖິດ, ທ້ອງຟ້າທີ່ສູງສຸດ ແລະວັງນ້ຳທັງຫລາຍຊົງຢູ່ເໜືອທ້ອງຟ້າດ້ວຍ.
⁵ຈົງໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ.⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ; ພຣະອົງໄດ້ປະທານກິດບັນຍັດຊົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ.
⁷ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ຈາກແຜ່ນດິນໂລກເຖິດ ເຈົ້າສັດທະເລຂະຫນາດໃຫຍ່ທັງຫລາຍແລະຫົມະຍາສະມຸດເລິກທັງປວງ,⁸ໄຟກັບລູກເຫັບ, ຫົມະກັບເຫລົ່າເມກ, ລົມພາຍຸເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ.
⁹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງເຖິດ, ບັນດາພູເຂົາແລະເນີນເຂົາທັງຫມົດ, ຕົ້ນໄມ້ມີຜົນແລະໄມ້ສົນສີດາທັງຫມົດ.¹⁰ບັນດາສັດປ່າແລະບັນດາສັດໃຊ້ງານທັງຫມົດ, ສັດທີ່ເລືອຄານແລະພວກນົກ.
¹¹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ, ບັນດາກະສັດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະຊົນຊາດທັງຫມົດ, ເຈົ້າເມືອງທັງຫລາຍ ແລະຜູ້ຄອບຄອງທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.¹²ທັງພວກຊາຍຫນຸ່ມແລະຍິງສາວທັງຫລາຍ, ຜູ້ອາວຸໂສແລະເດັກໆ.
¹³ຈົງໃຫ້ຄົນທັງຫມົດນີ້ສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ເທົ່ານັ້ນທີ່ຄວນໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ ແລະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ ຊົງແຜ່ອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກແລະບັນດາທ້ອງຟ້າ.¹⁴ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກເຂົ້າຂອງປະຊາຊົນຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ສັນຣະເສີນຂອງຜູ້ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງ, ຄືຄົນອິສະຣາເອນຜູ້ຊົງຢູ່ໃກ້ພຣະອົງ, ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

149 ¹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ, ຈົງຮ້ອງເພງບິດໃຫມ່ຖວາຍພຣະຢາເວ, ຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະອົງໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງຜູ້ຈົງຮັກພັກດີ.
²ຈົງໃຫ້ອິສະຣາເອນຍິນດີໃນຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາ; ໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງຊີໂອນປີຕິຍິນດີ ໃນກະສັດຂອງພວກເຂົາ. ³ຈົງໃຫ້ພວກເຂົາສັນຣະເສີນພຣະນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍການເຕັ້ນລຳ; ຈົງໃຫ້ພວກເຂົາຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍຕົກອງແລະພິນ.
⁴ເພາະພຣະຢາເວຊົງຊົມບານໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຍົກຍ້ອງຄົນທີ່ຖອມໃຈດ້ວຍຄວາມພິນ. ⁵ຈົງໃຫ້ຜູ້ຊອບທັມຍິນດີໃນຊັຍຊະນະນີ; ຈົງໃຫ້ພວກເຂົາຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຍິນດີເທິງຫີນອນຂອງພວກເຂົາ.
⁶ຈົງໃຫ້ການສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າ, ຢູ່ໃນປາກຂອງພວກເຂົາ ແລະໃຫ້ດາບສອງຄົມຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ ⁷ເພື່ອເຮັດການຕອບສະຫນອງຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດ ແລະເຮັດການລົງໂທດຊົນຊາດທັງຫລາຍ.
⁸ພວກເຂົາຈະເອົາພວກໄສ້ລ່າມບັນດາກະສັດຂອງພວກເຂົາ ແລະເອົາຕວນເຫລັກມັດບັນດາຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ. ⁹ພວກເຂົາຈະເຮັດແກ່ເຂົາທັງຫລາຍຕາມຄຳພິພາກສາທີ່ບັນທຶກໄວ້ແລ້ວ. ນີ້ເປັນກຽດຕະແກ່ຜູ້ຈົງຮັກພັກດີທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

150 ¹ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ, ຈົງສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າ; ໃນສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ²ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງໃນທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍ ອັນອານຸພາບຂອງພຣະອົງ; ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງ ເຖິດ ເພາະກິຈະການອັນຊົງອານຸພາບທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງເຖິດ ຕາມຄວາມຍິງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງ.
³ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍສຽງແກງ; ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍພິນໃຫຍ່ແລະພິນເຂົາຄູ່. ⁴ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງ ດ້ວຍຕົກອງແລະການເຕັ້ນລຳ; ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍເຄື່ອງສາຍທັງຫລາຍ ແລະເຄື່ອງເປົ່າທັງຫລາຍ. ⁵ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍສຽງຊົງທັງຫລາຍ; ຈົງສັນຣະເສີນພຣະອົງດ້ວຍສຽງສາຍທັງຫລາຍ.
⁶ຈົງໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ຫາຍໃຈສັນຣະເສີນພຣະຢາເວ. ຈົງສັນຣະເສີນພຣະຢາເວເຖິດ.

ສຸພາສິດ

1
¹ບັນດາສຸພາສິດຂອງໂຊໂລໂມນ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງດາວິດ, ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ. ²ສຸພາສິດເຫລົ່ານີ້ເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ຈັກປັນຍາ ແລະການສັງສອນ, ເພື່ອສອນບັນດາຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈ, ³ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັງສອນເພື່ອທຶກະດຳລົງຊີວິດໂດຍການກະທຳໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ, ຍຸດຕິທຳ, ແລະທ່ຽງທຳ.
⁴ສຸພາສິດເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ປັນຍາແກ່ຄົນຮູ້ຫນ້ອຍ, ແລະໃຫ້ຄວາມຮູ້ ແລະຄວາມຄິດທີ່ສະຫລາດແກ່ບັນດາຄົນຫນຸ່ມ. ⁵ຈົງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍທີ່ມີປັນຍາໄດ້ຟັງ ແລະເພີ່ມເຕີມການຮຽນຮູ້ຂອງພວກເຂົາ, ແລະຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຈະໄດ້ການແນະນຳ, ⁶ເພື່ອໃຫ້ສຸພາສິດທັງຫລາຍ, ແລະຄຳອຸປະມາຕ່າງໆ, ແລະຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງເຫລົ່າຄົນມີປັນຍາ ແລະຄວາມຫມາຍອັນລັບເລິກຂອງພວກເຂົາ.
⁷ຄວາມຢາກເຫງພຣະຢາເວເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄວາມຮູ້ - ຄົນໂງ່ທັງຫລາຍມັກຫມິນປະຫມາດປັນຍາ ແລະ ການສັງສອນ. ⁸ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົງຟັງຄຳສັ່ງສອນຂອງພໍ່ຂອງເຮົາ ແລະ ຢາຖືມຄຳສອນຂອງແມ່ຂອງເຮົາ; ພວກເຂົາຈະເປັນພວງມະໂລທີ່ສະຖາປະນາສຳລັບຫົວຂອງເຮົາ ແລະເປັນສາຍຄໍອ້ອມຄໍຂອງເຮົາ.
⁹ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຖ້າຄົນບາບພະຍາຍາມຊັກຊວນເຮົາໃຫ້ເຮັດບາບຂອງເຂົາ, ຈົງປະຕິເສດທີ່ຈະຕິດຕາມພວກເຂົາ. ¹¹ຖ້າພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ມາກັບເຮົາເຫາະ, ໃຫ້ເຮົາກິນຖ້ຳເພື່ອເຮັດການຄາດຕະກຳ, ໃຫ້ເຮົາລີ້ ແລະທຳຮ້າຍປະຊາຊົນຜູ້ບໍລິສຸດໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ.
¹²ໃຫ້ເຮົາກິນພວກເຂົາທັງເປັນ, ຄືແບບແດນຄົນຕາຍ ກິນເຂົ້າເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍັງມີສຸຂະພາບດີ, ແລະເຮັດໃຫ້ເຂົາຄືກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕິກລົງໃນຊຸມນະລິກ.
¹³ເຮົາຈະເຫັນຂອງມີຄຳທຸກຢ່າງ; ເຮົາຈະບັນຈຸບັນຂອງເຮົາໃຫ້ເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງທີ່ເຮົາລັກມາຈາກຜູ້ອື່ນ. ¹⁴ຈົງມາຮ່ວມກັບພວກເຮົາ; ເຮົາທຸກຄົນຈະມີເງິນຖົງດຽວກັນ."
¹⁵ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າເດີນໃນທາງນັ້ນກັບພວກເຂົາ; ຈົງຢ່າໃຫ້ຕີນຂອງເຮົາຕ້ອງວິທີຂອງພວກເຂົາ; ¹⁶ຕີນຂອງພວກເຂົາແລ່ນໄປຫາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະພວກເຂົາຟ້າວໄປເຮັດໃຫ້ເລືອດຕິກ. ¹⁷ເພາະບໍ່ມີປະໂຫຍດທີ່ຈະກາງຕາຫນ້າງຸ້ມກັນ ໃນຂະນະທີ່ນັກກຳລັງບິນຢູ່.
¹⁸ຄົນເຫລົ່ານີ້ກິນເພື່ອຂ້າໂຕເອງ - ພວກເຂົາວາງກັບດັກໂຕເອງ. ¹⁹ດັງນັ້ນທາງຂອງທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮັ່ງມີດ້ວຍວິທີທີ່ບຸດຕິທຳ; ໄດ້ມາໂດຍບໍ່ຊອບທຳ ຄືເອົາຊີວິດຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຄອບຄອງມັນ.
²⁰ປັນຍາໄດ້ຮ້ອງເອີ້ນດ້ວຍສຽງດັງທີ່ຫົນທາງ, ນາງໄດ້ຍົກສຽງຂອງນາງໃນສະຖານທີ່ໂລ່ງແຈ້ງ; ²¹ນາງຮ້ອງສຽງດັງທີ່ຫົວຫົນທາງທີ່ມີສຽງດັງກ້ອງ ນາງເວົ້າທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງວ່າ, ²²"ຄົນໂງ່ຈຳເອີຍ, ພວກເຮົາຈະຮັກຄວາມໂງ່ຈຳໄປອີກດິນປານໃດ? ດິນປານໃດ, ຄົນທີ່ມັກເຢາະເຢີຍ, ຈະພໍໃຈໃນການເຢາະເຢີຍ, ພວກຄົນໂງ່ຈະຊັງຄວາມຮູ້ໄປອີກດິນປານໃດ?
²³ຈົງຫັນມາສືບໃຈຄຳຕັກເຕືອນຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະເຫຄວາມຄິດຂອງເຮົາໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍ; ເຮົາຈະໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາ.
²⁴ເພາະເຮົາໄດ້ເອີ້ນແລ້ວ, ແຕ່ພວກເຮົາປະຕິເສດທີ່ຈະຟັງ; ເຮົາໄດ້ຍື່ນມືອອກ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສືບໃຈເລີຍ.
²⁵ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສືບໃຈຄຳແນະນຳທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ ແລະບໍ່ສືບໃຈຄຳຕັກເຕືອນຂອງເຮົາເລີຍ.
²⁶ເຮົາຈະຫົວຂວັນໃນຄວາມເດືອດຮ້ອນຂອງພວກເຮົາ, ເຮົາຈະເຢາະເຢີຍພວກເຮົາເມື່ອຄວາມຢ້ານມາຮອດພວກເຮົາ
²⁷ເມື່ອຄວາມຢ້ານຂອງພວກເຮົາມາຕຳພວກເຮົາ ຄືລົມພາຍຸຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເດືອດຮ້ອນໄດ້ກວາດເອົາພວກເຮົາຄືພາຍຸຫມຸນ, ເມື່ອຄວາມທຸກ ແລະຄວາມເຈັບປວດໃຈມາຮອດພວກເຮົາ.
²⁸ແລ້ວພວກເຮົາຈະຮ້ອງເອີ້ນເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຕອບ; ພວກເຮົາຈະສະແຫວງຫາເຮົາ, ແຕ່ຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ. ²⁹ເພາະວ່າພວກເຮົາຊັງຄວາມຮູ້ ແລະ ບໍ່ເລືອກເອົາຄວາມຢາກເຫງພຣະຢາເວ, ³⁰ພວກເຮົາບໍ່ຍອມຮັບຄຳແນະນຳຂອງເຮົາເລີຍ, ແລະ ພວກເຮົາຫມິນປະຫມາດຄຳຕັກເຕືອນທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ.
³¹ພວກເຮົາຈະກິນຜົນແຫ່ງທາງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະອີ່ມດ້ວຍຜົນຂອງຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຮົາເອງ.
³²ເພາະການທີ່ຄົນໂງ່ໄດ້ຖືກຂ້າເມື່ອພວກເຮົາຫັນຫາໄປ, ແລະ ການທີ່ຄົນໂງ່ຫລົງເພີດເພີນກໍ່ທຳຮ້າຍຕົນເອງ. ³³ແຕ່ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ຟັງເຮົາ ຈະຢູ່ຢ່າງປອດໄພ ແລະ ຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກ ບໍ່ຢ້ານສິ່ງຮ້າຍໃດໆ."

2 ¹ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຖ້າເຮົາຮັບຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ແລະ ສະສົມບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາໄວ້ກັບເຮົາ, ²ຈົງຮຽງຫຼວງຂອງເຮົາຟັງໃນປັນຍາ ແລະ ຈົງອ່ຽງໃຈຂອງເຮົາເຂົ້າຫາຄວາມເຂົ້າໃຈ.

³ຖ້າເຈົ້າຮ້ອງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ເບັ້ງສັງຂອງເຈົ້າຫາປັນຍາ,⁴ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາປັນຍາຄືເຈົ້າຫາເງິນ ແລະ ຊອກຫາຄວາມເຂົ້າໃຈ ຄືເຈົ້າຊອກຫາຂຸມຊັບທີ່ຖືກເຊືອງໄວ້,⁵ແລ້ວເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຢ່າເກງພຣະຢາເວ ແລ້ວເຈົ້າຈະພົບຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁶ເພາະພຣະຢາເວປະທານປັນຍາ, ຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກໍອອກມາ.

⁷ພຣະອົງຊົງສະສົມສະຕິປັນຍາອັນດີເລີດໄວ້ໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍິນດີໃນພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງເປັນໄລ່ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ດຳເນີນໃນຄວາມຊື່ສັດ,

⁸ພຣະອົງຊົງເຝົ້າປັນດາວິຖີແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງປົກປ້ອງວິຖີທາງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຊືອສັດທາໃນພຣະອົງ.

⁹ແລ້ວເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະ ຄວາມທ່ຽງທຳ, ແລະ ທຸກວິຖີທາງທີ່ດີ.¹⁰ ເພາະປັນຍາຈະເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມຮູ້ຈະເປັນທີ່ຫນ້າຍິນດີແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ.

¹¹ຄວາມສະຫລາດຈະຄອຍຄຸ້ມກັນເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຈະປົກປ້ອງເຈົ້າໄວ້.¹² ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກທາງຂອງຄົນຊົ່ວ, ຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນ,¹³ ຜູ້ປະຖິ້ມປັນດາວິຖີແຫ່ງຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຢ່າງໃນທາງແຫ່ງຄວາມມືດ.

¹⁴ພວກເຂົາຍິນດີເມື່ອພວກເຂົາເຮັດຊົ່ວ ແລະ ພໍອີກພໍໃຈໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນ.¹⁵ ພວກເຂົາຕິດຕາມວິຖີຂອງຄົນຕື່ມຕຸນ, ແລະ ພວກເຂົາເຊືອງການຫລອກລວງໃນວິຖີທາງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

¹⁶ປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮອບຄອບຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າພົ້ນຈາກຜູ້ຍິງແພດສະຫຍາ, ພົ້ນຈາກຜູ້ຍິງທີ່ຊອກຫາລວງໃຈ ແລະ ຄຳເວົ້າຜິດຕ່າງໆຂອງນາງ.

¹⁷ນາງປະຖິ້ມຄູ່ຊີວິດຫຼາຍໆໄດ້ຕອນເປັນສາວ ແລະ ລົມພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງນາງ.

¹⁸ເພາະບ້ານຂອງນາງຕັ້ງລົງສູ່ຄວາມມໍຣະນາ ແລະ ຫົນທາງທັງຫລາຍຂອງນາງຈະນຳເຈົ້າໄປຫາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃນຂຸມຝັງສົບ.

¹⁹ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າຫານາງກໍຈະບໍ່ໄດ້ກັບມາອີກ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ພົບວິຖີແຫ່ງຊີວິດ.

²⁰ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈະເດີນໃນທາງຂອງຄົນດີ ແລະ ຕິດຕາມວິຖີຂອງຄົນຊອບທຳ.²¹ ເພາະວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດສິ່ງທີ່ທ່ຽງທຳຈະສ້າງບ້ານຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສັດຊື່ຈະດຳລົງຢູ່ໃນນັ້ນ.²² ແຕ່ຄົນອະທຳຈະຖືກກຳຈັດອອກຈາກແຜ່ນດິນ, ແລະ ຄົນບໍ່ສັດຊື່ຈະຖືກກຳຈັດອອກໄປ.

3 ¹ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າລືມຄຳສອນຂອງເຮົາ ແລະ ໃຫ້ເຝົ້າຮັກສາຄຳສັ່ງສອນຂອງເຮົາໄວ້ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ,

²ເພາະຄວາມຍືດຍາວຂອງວັນທັງຫລາຍ ແລະ ປີທັງຫລາຍຂອງຊີວິດ ແລະ ສັນຕິສຸກຈະເພີ່ມໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

³ຢ່າໃຫ້ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພັນທະສັນຍາ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດປະຖິ້ມເຈົ້າ, ຈົ່ງຜັນມັນໄວ້ຮອບຄໍຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງຂຽນມັນໄວ້ເທິງແຜ່ນຈາລຶກແຫ່ງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ.⁴ ແລ້ວເຈົ້າຈະຫາຄວາມຊື່ມຊົມ ແລະ ຊື່ສຽງດີໃນສາຍຕາພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນສາຍຕາມະນຸດ.

⁵ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະຢາເວດ້ວຍສຸດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າເພິງພາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົວເຈົ້າເອງ;⁶ຈົ່ງເຊື່ອຟັງພຣະອົງໃນທຸກວິຖີທາງຂອງເຈົ້າ ຈົ່ງເຊື່ອຟັງພຣະອົງເອງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ວິຖີຂອງເຈົ້າຊື່ຖິ່ງ.

⁷ຢ່າເປັນຄົນສະຫລາດໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າເອງ; ຈົ່ງຢ່າເກງພຣະຢາເວ ແລະ ຈົ່ງຫັນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

⁸ມີຈະເປັນການຢຽວຢາໃຫ້ແກ່ເຫນືອຫນຶ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສົດຊື່ນແກ່ຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ.

⁹ຈົ່ງຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະຢາເວດ້ວຍສັບສົນຂອງເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍຜົນທຳອິດແຫ່ງຜົນຜະລິດທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ,

¹⁰ແລະ ບ່ອນເກັບເຄື່ອງຂອງເຈົ້າຈະເຕັມລົ້ນ ແລະ ອ່າງເກັບຂອງເຈົ້າຈະລົ້ນເຫລືອ ດ້ວຍເຫລືອອະນຸໂຫມກໂຫມ່.

¹¹ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າດູກຫມິ່ນຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຢ່າຊັງຄຳເຕືອນຂອງພຣະອົງ,¹² ເພາະພຣະຢາເວຊົງຕິສອນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ, ດັ່ງພໍ່ຕັກເຕືອນລູກຊາຍທີ່ເຂົ້າຮັກ.

¹³ມະນຸດຜູ້ພົບປັນຍາກໍເປັນສຸກ; ເຂົາໄດ້ຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ວຍເຊັນກັນ.¹⁴ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກສະຕິປັນຍາຍ່ອມດຶກວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນເປັນເງິນ ແລະ ກຳໄລຂອງມັນຍ່ອມດຶກວ່າທອງຄຳ.

¹⁵ປັນຍາລ້ຳຄ່າກວ່າພັນທະ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າປາຖະຫນາຈະສາມາດປຽບກັບປັນຍາໄດ້ເລີຍ.¹⁶ ປັນຍາມີຊີວິດຢືນຍາວຢູ່ໃນມືຂວາຂອງນາງ; ສ່ວນມືຊ້າຍມີຄວາມມັງມີ ແລະ ກຽດຕິຍົດ.

¹⁷ທາງຂອງປັນຍາເປັນທາງຂອງຄວາມກະລຸນາ ແລະ ວິຖີທັງຫມົດຂອງປັນຍາຄືຄວາມສຸກ.¹⁸ ປັນຍາເປັນຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເອົານາງໄວ້, ປັນດາຜູ້ທີ່ຍືດນາງໄວ້ແຫນ້ນຈະມີຄວາມສຸກ.

¹⁹ພຣະຢາເວຊົງວາງຮາກແຜ່ນດິນໂລກ, ໂດຍພຣະປັນຍາ ພຣະອົງຊົງສະຖາປະນາຝ້າໂດຍຄວາມເຂົ້າໃຈ.²⁰ ໂດຍຄວາມຮູ້ຂອງພຣະອົງ ນັ້ນຢາດານກໍຜູ້ອອກມາ ແລະ ເມກກໍໄປຍນ້ຳຄ້າງລົງມາ.

²¹ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງເຝົ້າຮັກສາຄວາມຮອບຮູ້, ແລະ ຄວາມສະຫລາດໄວ້ ແລະ ຈົ່ງຢ່າໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄາດສາຍຕາຂອງເຈົ້າ.

²²ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນຊີວິດແກ່ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເປັນເຄື່ອງປະດັບຂອງການເຊີດຊູທີ່ສວມຮອບຄໍຂອງເຈົ້າ.

²³ແລ້ວເຈົ້າຈະດຳເນີນໃນທາງຂອງເຈົ້າຢ່າງປອດໄພ ແລະ ຕົນຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ສະດຸດ;²⁴ ເມື່ອເຈົ້ານອນລົງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານເມື່ອເຈົ້ານອນ, ເຈົ້າກໍຈະຫລັບສະບາຍ.

²⁵ຢ່າຢ້ານຄວາມຫວາດກົວທີ່ມາຮອດຢ່າງກະຫັນຫັນ ຫລື ຢ້ານຄວາມຫາຍຍະນະທີ່ຄົນອະທຳເປັນຕົ້ນເຫດ, ເມື່ອມັນມາ,

²⁶ເພາະພຣະຢາເວຈະຊົງຢູ່ຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ຈະຊົງປົກປ້ອງຕົນຂອງເຈົ້າຈາກການຖືກຈັບໃນກັບດັກ.

²⁷ຢ່າກົດກັນສິ່ງດີໄວ້ຈາກຜູ້ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບ, ໃນເມື່ອສິ່ງນີ້ຢູ່ໃນອຳນາດຂອງເຈົ້າທີ່ຈະເຮັດໄດ້.²⁸ ຢ່າເວົ້າກັບເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າວ່າ, "ໄປເຫາະ ແລ້ວຈົງມາໃຫມ່, ແລະ ມີອື່ນຂ້ອຍຈະໃຫ້," ໃນເມື່ອເຈົ້າມີເງິນຢູ່ກັບເຈົ້າແລ້ວ.

²⁹ຢ່າວາງແຜນທຳຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ ຜູ້ຢູ່ໃກ້ຊິດ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໃນເຈົ້າ.³⁰ ຢ່າໂຕ້ຖຽງກັບໃຜຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ, ໃນເມື່ອເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງທີ່ທຳຮ້າຍເຈົ້າ.

³¹ຢ່າອິດສາບຸກຄົນທີ່ໂຫດຮ້າຍ ຫລື ເລືອກທາງໃດໆຂອງພວກເຂົາເລີຍ.³² ເພາະບຸກຄົນທີ່ສັກກຽ ເປັນທີ່ຊົງກຽດຊັງຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງນຳຄົນທ່ຽງທຳ ເຂົ້າໄວ້ໃນຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນພຣະອົງ.

³³ຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະຢາເວ ຢູ່ເທິງບ້ານຂອງບຸກຄົນອະທຳ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງອວຍພອນບ້ານຂອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຊອບທຳ.

³⁴ພຣະອົງຊົງເຢາະເຢັຍຄົນທີ່ມັກເຢາະເຢັຍ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງປະທານຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ຂອງພຣະອົງແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖອມຕົວ.

³⁵ຄົນທັງຫລາຍທີ່ມີປັນຍາຈະໄດ້ກຽດເປັນສົມບັດ, ແຕ່ເຫລົ່າຄົນໂງ່ຈະໄດ້ຄວາມອັບປະຍົດຂອງພວກເຂົາ.

4 ¹ລູກຊາຍ, ທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງຟັງຄຳສັ່ງສອນຂອງພໍ່, ແລະ ຈົ່ງໃສ່ໃຈເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມຮອບຮູ້.² ເຮົາກຳລັງໃຫ້ຄຳແນະນຳທີ່ດີແກ່ພວກເຈົ້າ; ຢ່າປະຖິ້ມຄຳສອນຂອງເຮົາ.

³ເມື່ອເຮົາເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ກັບພໍ່ຂອງເຮົາ, ອ່ອນໄວ ແລະ ເປັນລູກຮັກຂອງແມ່ຂອງເຮົາ,⁴ພໍ່ໄດ້ສອນເຮົາ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບເຮົາວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາຢືດຖ່ອຍຄ່າຂອງເຮົາໄວ້ໃຫ້ດີ; ຈົ່ງຮັກສາບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່."
⁵ຈົ່ງສະແຫວງຫາປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮອບຮູ້; ຢ່າລືມ ແລະ ຢ່າປະຖິ້ມຖ້ອຍຄ່າແຫ່ງປາກຂອງເຮົາ;⁶ຢ່າປະຖິ້ມປັນຍາ ແລ້ວນາງຈະຮັກສາເຮົາໄວ້; ຈົ່ງຮັກນາງ ແລ້ວນາງຈະຮັບຄວາມສະຫງົບຂອງເຮົາ.
⁷ປັນຍາເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດ, ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງສະແຫວງຫາປັນຍາ ແລະ ຈົ່ງຜູ້ແທທັງຫມົດທີ່ເຮົາມີ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຄວາມຮອບຮູ້ໄວ້.⁸ຈົ່ງຖະຫນອມປັນຍາໄວ້; ແລ້ວນາງຈະຍົກຍ້ອງເຮົາ ເມື່ອເຮົາກອດນາງໄວ້.⁹ນາງຈະເອົາພວງມະໂລແຫ່ງກຽດທີ່ຍຶດສວມຫົວຂອງເຮົາ; ນາງຈະໃຫ້ມືງຸດທີ່ສວຍງາມແກ່ເຮົາ."
¹⁰ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງຟັງ, ແລະເອົາໃຈໃສ່ໃນຖ້ອຍຄ່າທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ຮັບຊີວິດຍືນຍາວໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.
¹¹ເຮົາໄດ້ສອນເຮົາເລື່ອງທາງແຫ່ງປັນຍາແລ້ວ; ເຮົາໄດ້ນຳເຮົາໃນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມທ່ຽງທ່າ.¹²ເມື່ອເຮົາກ້າວຍ່າງຕີນເດີນ, ຈະບໍ່ມີໃຜຂັດຂວາງທາງຂອງເຮົາ ແລະ ຖ້າເຮົາວຽງວອນ, ເຮົາຈະບໍ່ສະດຸດ.
¹³ຈົ່ງຢືດຄ່າສອນໄວ້ໃຫ້ແຫນ້ນ, ແລະ ຢ່າປ່ອຍໄປ; ຈົ່ງເຝົ້ານາງໄວ້. ເພາະນາງເປັນຊີວິດຂອງເຮົາ.¹⁴ຢ່າເຂົ້າໄປໃນວິຖີຂອງຄົນອະທຳ ແລະ ຢ່າຍ່າງໄປໃນທາງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດຊົ່ວ.¹⁵ຈົ່ງຫລີກຫລີມ, ຢ່າຍ່າງເທິງນັ້ນ; ຈົ່ງຫັນກັບອອກໄປສາ ແລະ ຈົ່ງໄປອີກທາງຫນຶ່ງ.
¹⁶ເພາະພວກເຂົາອອນບໍ່ຫລັບ ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດຊົ່ວ ແລະ ພວກເຂົາຈະຂົນຕາຫລັບບໍລິງ ຖ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນສະດຸດ.
¹⁷ເພາະພວກເຂົາກິນອາຫານແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຕື່ມເຫລົ້າອະນຸ່ງແຫ່ງຄວາມທຳລຸນ.
¹⁸ແຕ່ວິຖີຂອງຄົນຊອບທຳຄືແສງອະລຸນທຳອິດທີ່ເລີ່ມສະຫວ່າງຂຶ້ນ; ຊົງຄ່ອຍໆສ່ອງແສງຈົນຮອດສະຫວ່າງເຕັມທີ່ຂອງກາງເວັນ.
¹⁹ທາງຂອງຄົນອະທຳກໍຄືຄວາມມືດ - ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະສະດຸດອັນໃດ.
²⁰ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງໃສ່ໃຈຖ້ອຍຄ່າທັງຫລາຍຂອງເຮົາ; ຈົ່ງອ່ຽງຫູຂອງເຮົາເຂົ້າຫາຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ.²¹ຢ່າໃຫ້ມັນພາດສາຍຕາຂອງເຮົາ; ຈົ່ງຮັກສາມັນໄວ້ພາຍໃນໃຈຂອງເຮົາ.
²²ເພາະຖ້ອຍຄ່າທັງຫລາຍຂອງເຮົາເປັນຊີວິດແກ່ຜູ້ຄົນພິພິ ແລະ ເປັນພາລະນາໂມແກ່ອ່າງກາຍທຸກສ່ວນຂອງພວກເຂົາ.²³ຈົ່ງລະວັງໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ປົກປ້ອງຄູ່ແລ້ວດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນພຽນ, ເພາະຈາກຫົວໃຈນັ້ນເອງໄດ້ເກີດນ້ຳພຸແຫ່ງຊີວິດ.
²⁴ຈົ່ງຖືມຄຳເວົ້າທີ່ເຊື່ອຖືບໍ່ໄດ້ຈາກເຮົາ ແລະ ໃຫ້ຄຳເວົ້າປະຈຸບັນແຈງທ່າງຈາກເຮົາ.²⁵ໃຫ້ດວງຕາຂອງເຮົາເບິ່ງຊິໄປທາງຫນ້າ ແລະ ໃຫ້ການຈ້ອງເບິ່ງຂອງເຮົາຊິຕົ່ງໄປທາງຫນ້າເຮົາ.
²⁶ຈົ່ງເຮັດຫົນທາງແຫ່ງຕີນຂອງເຮົາໃຫ້ພຽງ; ແລ້ວທາງທັງຫມົດຂອງເຮົາຈະປອດໄພ.²⁷ຢ່າຫັນເຫໄປທາງຂວາ ຫລື ທາງຊ້າຍ, ຈົ່ງຫັນຕີນຂອງເຮົາອອກຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

5 ¹ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງຟັງໃຈຟັງປັນຍາຂອງເຮົາ; ຈົ່ງອ່ຽງຫູຂອງເຮົາຟັງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາ,²ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມຮອບຄອບ ແລະ ຮິມສິບຂອງເຮົາຈະປົກປ້ອງຄວາມຮູ້.
³ເພາະຮິມສິບຂອງຍິງແພດສະຫຍາກໍຍຶດນ້ຳເຜິ້ງອອກມາ ແລະ ປາກຂອງນາງກໍລຽບນຽນຍິງກວ່ານ້ຳມັນ,⁴ແຕ່ໃນທີ່ສຸດນາງກໍຂົນຢ່າງວ່າລະເຜີດຕິດຄືຢ່າງດາບທີ່ຄິມ.
⁵ຕີນທັງສອງຂອງນາງກໍາວໄປສູ່ຄວາມຕາຍ; ທຸກບາດຕິນຂອງນາງຍ່າງຊິໄປຍັງແດນມໍລະນາ.⁶ນາງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຄິດກ່ຽວກັບວິຖີແຫ່ງຊີວິດ. ບາດຕິນຂອງນາງກໍເລັ້ມອນໄປ; ນາງບໍ່ຮູ້ວ່ານາງກຳລັງໄປທີ່ແຫ່ງໃດ.
⁷ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ບັດນີ້, ຈົ່ງຟັງເຮົາ; ແລະຢ່າຫັນໄປຈາກການຟັງຖ້ອຍຄ່າທັງຫລາຍແຫ່ງປາກຂອງເຮົາ.
⁸ຈົ່ງຮັກສາທາງຂອງເຮົາໃຫ້ໄກຈາກນາງ ແລະຢ່າໄປໃກ້ປະຕູບ້ານຂອງນາງ.
⁹ໂດຍວິທີນັ້ນ ເຮົາຈະບໍ່ມອບກຽດຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໆ ຫລື ໃຫ້ປີທັງຫລາຍແຫ່ງຊີວິດຂອງເຮົາແກ່ຄົນໂຫດຮ້າຍ;
¹⁰ຄົນແປກຫນ້າທັງຫລາຍຈະບໍ່ອິ່ມເອມໃຈດ້ວຍຊັບສິນຂອງເຮົາ; ແລະ ເຄື່ອງທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍນ້ຳພຸກນ້ຳແຮງຂອງເຮົາ ຈະບໍ່ຕິກໄປໃນບ້ານຂອງຄົນແປກຫນ້າ.
¹¹ໃນບັນຍາຍຊີວິດຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຄວນຄາງ ເມື່ອເນື້ອຫນຶ່ງ ແລະ ອ່າງກາຍຂອງເຮົາເສື່ອມຫມົດສະພາບໄປ.¹²ເຮົາຈະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຊັງການສັງສອນ ແລະ ຈິດໃຈຂອງຂ້ອຍ ໄດ້ດູຫມືນການຕັກເຕືອນ!
¹³ຂ້ອຍຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງບັນດາຄູ່ຂອງຂ້ອຍ ຫລືອ່ຽງຫູໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ສັງສອນຂອງຂ້ອຍ."¹⁴ຂ້ອຍຖືກຂາຍຫນ້າ ໃນທຳມະກາງການປະຊຸມ, ໃນການຊຸມນຸມໃນຫມູ່ປະຊາຊົນ."
¹⁵ຈົ່ງຖືມນ້ຳຈາກຖັງເກັບນ້ຳຂອງເຮົາ ແລະຕື່ມນ້ຳທີ່ໄຫລຈາກບໍ່ຂອງເຮົາເອງ.¹⁶ສົມຄວນບໍ່ທີ່ຈະໃຫ້ນ້ຳພຸຂອງເຮົາໄຫລລົ້ນອອກໄປທຸກທີ່ ແລະໃຫ້ນ້ຳຂອງເຮົາໄຫລໄປທີ່ລານເມືອງ?¹⁷ຈົ່ງໃຫ້ມັນເປັນຂອງເຮົາແຕ່ຜູ້ດຽວ ແລະບໍ່ແມ່ນແກ່ຄົນແປກຫນ້າແກ່ເຮົາ.
¹⁸ຂໍໃຫ້ນ້ຳພຸຂອງເຮົາໄດ້ຮັບພອນ ແລະຂໍໃຫ້ຄວາມຊື່ນຊົມຍືນດີຢູ່ກັບເມຍຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ເມື່ອຍັງເປັນບ່າວນັ້ນ,¹⁹ເພາະນາງຄືກວາງທີ່ຫນ້າຮັກ ແລະຄືກວາງໂຕແມ່ທີ່ງາມສະຫງ່າ. ຈົ່ງໃຫ້ຫນ້າເອິກທັງສອງຂ້າງຂອງນາງເປັນທີ່ເຍົາວະພາບໃຈຂອງເຮົາຢູ່ທຸກເວລາ; ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຈັບໃຈຢູ່ກັບຄວາມຮັກຂອງນາງຢູ່ສະເຫມີ.
²⁰ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຮົາຈະເພີດເພີນຢູ່ກັບຍິງແພດສະຫຍາຢູ່; ເປັນຫຍັງເຮົາໂອບກອດຫາຄວາມສຸກກັບເມຍຂອງຊາຍອື່ນ?
²¹ພຣະຢາເວຊິງທອດພຣະເນດທຸກສິ່ງທີ່ບຸກຄົນເຮັດ ແລະພຣະອົງຊົງເຝົ້າເບິ່ງຫົນທາງທັງຫມົດຂອງເຂົາ.
²²ບຸກຄົນອະທຳຈະຖືກຕັກດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົວເຂົາເອງ; ກັບຕັກແຫ່ງບາບຂອງເຂົາກໍກະຕິດເຂົາຈົນແຫນ້ນ.
²³ເຂົາຈະຕາຍເພາະເຂົາຂາດການສັງສອນ; ເຂົາຫລົງໄປເພາະຄວາມໂງ່ທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.

6 ¹ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຖ້າເຮົາເປັນຜູ້ຄ້າປະກັນການຍືມເງິນໃຫ້ເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ, ຖ້າເຮົາໄດ້ໃຫ້ສັນຍາກັບຄົນແປກຫນ້າ, ແລ້ວຖ້າເຮົາໄດ້ຕິດບ່ວງເພາະຄຳສັນຍາຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະຖືກຈັບດ້ວຍເພາະຄຳເວົ້າທີ່ອອກຈາກປາກຂອງເຮົາ.
³ເມື່ອເຮົາຕິດກັບເພາະຄຳຈາກປາກຂອງເຮົາ, ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງເຮັດແບບນີ້ ແລະຊ່ວຍຕົວເຮົາໃຫ້ຝັນໄພ, ເມື່ອເຮົາຕິກຢູ່ໃນກຳມີເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ; ຈົ່ງໄປ ແລະ ຖອມຕົວລົງ ແລະວຽງວອນຕໍ່ຫນ້າເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ.
⁴ຢ່າໃຫ້ດວງຕາທັງສອງຂ້າງຂອງເຮົາຫລັບລົງ ແລະຢ່າໃຫ້ຫນັງຕາຂອງເຮົາເລື່ອນລອຍໄປ.
⁵ຈົ່ງໃຫ້ຕົວຂອງເຮົາປອດໄພຄືກວາງຫລີກໂຕຈາກມືຂອງນາຍພານ, ຄືນີ້ຈາກມືຂອງຄົນຈັບນົກ.
⁶ເຮົາຄົນຂີ້ຄ້ານ, ຈົ່ງໄປເບິ່ງມິດແມ, ວິເຄາະເບິ່ງທາງຂອງມັນ, ແລະ ຈົ່ງມີປັນຍາ. ໂດຍປາສະຈາກຫົວຫນ້າ, ເຮົາຫນ້າທີ່, ຫລື ຜູ້ປົກຄອງ, ມັນກໍຍັງດຽມອາຫານຂອງມັນໃນລະດູຮ້ອນ ແລະ ໃນລະຫວ່າງລະດູເກັບກ່ຽວມັນສະສົມສະບຽງຂອງມັນ.

⁹ ເຈົ້າຈະນອນຫລັບອີກດິນປານໃດ, ຄົນຂີ້ຄ້ານເອີຍ? ປານໃດເຈົ້າຈະລູກຂຶ້ນຈາກຫລັບຂອງເຈົ້າ?¹⁰ ຫລັບອີກຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ເພີ່ມອີກຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ກອດມືຫນ້ອຍຫນຶ່ງເພື່ອຜັກຜ່ອນ¹¹ ແລະ ຄວາມທຸກຂອງເຈົ້າຈະມາຄືໂຈນ ແລະຄວາມຂັດສິນຂອງເຈົ້າຈະມາຢ່າງທະຫານຖືອາວຸດ.

¹² ຄືຄົນບໍ່ມີຄຸນຄ່າ - ຄົນຊົ່ວ - ທີ່ໃຊ້ຊີວິດດ້ວຍຄຳເວົ້າມັກໄປຫາຕົວະ,¹³ ຂະຫຍັດດວງຕາຂອງເຂົາ, ໃຫ້ສັນຍາດ້ວຍຕົນຂອງເຂົາ ແລະນິວຂອງເຂົາກໍຊິໄປ.

¹⁴ ເຂົາຄິດປະດິດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນໃຈຂອງເຂົາ; ເຂົາຄິດເປັນເປືອນສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນຢູ່ທຸກເວລາ.

¹⁵ ເພາະສະນັ້ນຄວາມຫາຍຍະນະຈະມາຮອດເຂົາຢ່າງກະທັນຫັນ; ພຽງອິດໃຈເຂົາຈະຖືກທຳລາຍໂດຍບໍ່ມີທາງບັນເທົາ.

¹⁶ ມີຫົກຢ່າງຊຶ່ງພຣະຢາເວຊິງຊັງ, ມີເຈັດສິ່ງຊຶ່ງເປັນຫົກຫນ້າລັງກຽດສຳລັບພຣະອົງ.

¹⁷ ໄດ້ແກ່ ດວງຕາຂອງບຸກຄົນທີ່ຍິ່ງຍະໂສ, ລິນທີ່ກ່າວຄຳຕົວະ, ມືທັງຫລາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ເລືອດຂອງຄົນບໍ່ຮິສຸດຕ້ອງໄຫລອອກ,¹⁸ ໃຈທີ່ຄິດແຜນຊົ່ວຮ້າຍ, ຕີນທັງສອງຂ້າງຊຶ່ງຝ້າວແລ່ນໄປເຮັດຊົ່ວ,¹⁹ ພະຍານທີ່ຫາຍໃຈອອກມາເປັນຄຳຕົວະ ແລະ ຄົນທີ່ຫວ່ານຄວາມແຕກແຍກໃນຫມູ່ພີ່ນ້ອງ.

²⁰ ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງເຝົ້າຮັກສາບັນຍັດຂອງພໍ່ຂອງເຈົ້າ ແລະຢາປະຖິ້ມຄຳສອນຂອງແມ່ຂອງເຈົ້າ.²¹ ຈົ່ງມັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ທີ່ໃຈຂອງເຈົ້າສະເຫມີ; ຈົ່ງຜູກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ອ້ອມຄໍຂອງເຈົ້າ.

²² ເມື່ອເຈົ້າຢ່າງ, ພວກມັນຈະນຳເຈົ້າ; ເມື່ອເຈົ້ານອນຫລັບ, ພວກມັນຈະເຝົ້າເຈົ້າ; ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຕືນ, ພວກມັນຈະສອນເຈົ້າ.

²³ ເພາະບັນຍັດເປັນການດຳເນີນຊີວິດ, ແລະ ຄຳສອນເປັນແສງສະຫວ່າງເຍືອງທາງ; ການແກ້ໄຂທີ່ມາດ້ວຍການສັ່ງສອນເປັນວິຖີທາງແຫ່ງຊີວິດ.

²⁴ ມັນປົກປ້ອງເຈົ້າໄວ້ຈາກຍິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້, ຈາກຄຳເວົ້າອັນລ້ຽວຂອງຍິ່ງແພດສະຫຍາ.²⁵ ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າຫລົງສະເຫນ່ນຄວາມງາມຂອງນາງ ແລະຢ່າໃຫ້ນາງຈັບເຈົ້າດ້ວຍຕາເຈົ້າຊູ່ຂອງນາງ.

²⁶ ຫລັບນອນກັບຍິ່ງໂສເພນີ ດ້ວຍຄຳຈ້າງເທົ່າກັບເຂົາຈີກ້ອນດຽວກັນຢັ້ງໄດ້, ແຕ່ຫລັບນອນກັບເມຍຂອງຜູ້ຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງອາດຈະຕ້ອງຊື້ດ້ວຍຊີວິດຂອງເຈົ້າ.²⁷ ຄົນເຮົາຈະຫອບໄຟໄວ້ທີ່ຫນ້າເອິກຂອງເຂົາ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເສື້ອຜ້າໃຫມ່ໄດ້ບໍ່?

²⁸ ຄົນເຮົາຈະຢ່າງເທິງຖານທີ່ຮ້ອນໂດຍບໍ່ໃຫ້ຕົນທັງສອງຂ້າງຖືກໄຟລວກໄດ້ບໍ່?²⁹ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍທີ່ຫລັບນອນກັບເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານກໍເປັນດັ່ງນັ້ນແຫລະ; ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຫລັບນອນກັບນາງແລ້ວຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ.

³⁰ ປະຊາຊົນບໍ່ດູກຊີ້ກ ຖ້າເຂົາລັກເຄື່ອງເພື່ອບັນເທົາຄວາມຢາກເມື່ອເຂົາຫົວ.³¹ ແມ່ນແຕ່ຖ້າເຂົາຖືກຈັບໄດ້, ເຂົາຕ້ອງສົ່ງຄົນເຈັດເທົ່າທີ່ເຂົາໄດ້ລັກໄປ; ເຂົາຈະຕ້ອງໃຫ້ສິ່ງຂອງທັງຫມົດທີ່ມີຄ່າໃນບ້ານຂອງເຂົາ.

³² ໃຜທີ່ລ່ວງປະເວນີ ຍ່ອມບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກ; ໃຜເຮັດແບບນັ້ນກໍທຳຮ້າຍຕົນເອງ.³³ ເຂົາຈະໄດ້ບາດແຜ ແລະຄວາມອັບປະຍົດ ຄືສິ່ງທີ່ເຂົາສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບ ແລະຄວາມອິດທິນຂອງເຂົາຈະລົບລ້າງບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

³⁴ ເພາະຄວາມຫຼົງຫວງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍໃຈຮ້າຍ; ເຂົາຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາ ເມື່ອເຂົາລົງມືແກ້ແຄ້ນ.³⁵ ເຂົາຈະບໍ່ຍອມຮັບຄຳຊົດເຊີຍ ແລະເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຢັບຢັ້ງໄດ້, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະສະເຫມີໃຫ້ຊັບສິນຫລວງຫລາຍກໍຕາມ.

7 ¹ ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງຮັກສາຖ້ອຍຄຳຂອງພໍ່ ຈົ່ງສະສົມບັນຍັດຂອງພໍ່ໄວ້ກັບເຈົ້າ.² ຈົ່ງຮັກສາບັນຍັດຂອງພໍ່ ແລະມີຊີວິດຢູ່ ແລະຈົ່ງຮັກສາຄຳສອນຂອງພໍ່ ຄືກັບແກ້ວຕາຂອງເຈົ້າ.³ ຈົ່ງຜັນມັນໄວ້ທີ່ນິວມືທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ; ຈົ່ງຂຽນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ເທິງແຜ່ນຈາລຶກແຫ່ງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ.

⁴ ຈົ່ງເວົ້າກັບປັນຍາວ່າ, "ນາງເປັນເອື້ອຍຂອງຂ້ອຍ," ແລະຈົ່ງເອີ້ນຄວາມຮອບຮູ້ວ່າຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ສະຫນິດຂອງເຈົ້າ,

⁵ ເພື່ອທີ່ຈະປົກປ້ອງຕົວເຈົ້າໄວ້ຈາກຍິ່ງແພດສະຫຍາ, ຈາກຍິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເວົ້າຈາຕົວະຕື່ມ.

⁶ ທີ່ປະຕູປ່ອງຢ້ຽມເຮືອນຂອງເຮົາ ເຮົາໄດ້ກຳລັງເບິ່ງອອກໄປຜ່ານຕາຫນ່າງໄມ້.⁷ ເຮົາໄດ້ເບິ່ງໄປທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ໂງ່າຈ້າ, ແລະ ເຮົາສັງເກດເບິ່ງທ່າມກາງຊາຍຫນຸ່ມທັງຫລາຍ ຄົນທີ່ບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກ.

⁸ ຄົນຫນຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ຜ່ານລົງໄປຕາມຫົນທາງໄກ່ຫົວມຸມບ້ານຂອງນາງ, ແລະ ເຂົາໄດ້ຢ່າງໄປທາງບ້ານຂອງນາງ.⁹ ເປັນເວລາມືດຄືມ, ໃນເວລາຕອນແລງ, ໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ໃນຄວາມມືດ.

¹⁰ ບ່ອນນັ້ນ ຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາເຫັນເຂົາ, ໄດ້ແຕ່ງໂຕຄືໂສເພນີ, ດ້ວຍຫົວໃຈອຸບາຍຫລອກລວງຄົນ.¹¹ ນາງແຕ່ງໂຕຢ່າງເລີດໂພ່ນ ແລະ ຕາມໃຈຕົວເອງ; ຕີນຂອງນາງບໍ່ຢູ່ກັບບ້ານ.¹² ບັດນີ້ ຢູ່ທີ່ຫົນທາງ, ແລ້ວກໍໄປຢູ່ທີ່ຕະຫລາດ, ແລະ ນາງໄດ້ຢືນຄອຍຖ້າຢູ່ຕາມແຈທາງ.

¹³ ດັ່ງນັ້ນນາງໄດ້ໂດດກອດລາວ ແລະ ໄດ້ຈຸບລາວ, ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວຢ່າງບໍ່ອາຍວ່າ,¹⁴ "ຂ້ອຍໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງສານບູຊາມືນີ, ຂ້ອຍໄດ້ຖວາຍແກ້ບະແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງອອກມາພົບເຈົ້າ, ສະແຫວງຫາເຈົ້າຢ່າງໃຈຈິດໃຈຈໍ, ແລະ ຂ້ອຍໄດ້ພົບເຈົ້າແລ້ວ.

¹⁵ ຂ້ອຍໄດ້ຄຸມດຽງຂອງຂ້ອຍແລ້ວດ້ວຍຜ້າຄຸມ, ເປັນຜ້າເລນິນຈາກເອຢິບ.¹⁷ ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ບ່ອນນອນຂອງຂ້ອຍຫອມດ້ວຍເຄື່ອງໄມ້ຫອມຕ່າງໆ.

¹⁸ ມາເຖິດ, ໃຫ້ເຮົາມາມີຄວາມສຸກນຳກັນຈົນຮອດຮຸ່ງເຮົາ; ໃຫ້ເຮົາມາເພີດເພີນໃນຄວາມຮັກກັນຢ່າງເຕັມອີ່ມເຖິດ.

¹⁹ ເພາະຜົວຂອງຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຢູ່ບ້ານຂອງເຂົາ; ເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປໄກ.²⁰ ເຂົາໄດ້ເອົາເງິນໄປຫນຶ່ງຖົງ; ເຂົາຈະກັບມາໃນວັນເພັງ."²¹ ດ້ວຍຄຳເຊີນຊວນຫລວງຫລາຍ ນາງໄດ້ຫວາດລ້ອມເຂົາ; ນາງຊັກຈູງເຂົາດ້ວຍຄຳເວົ້າອ່ອນຫວານ.

²² ເຂົາກໍໄດ້ຕິດຕາມນາງໄປຫົນທີ່ ຄົງວໂຕຜູ້ໄປສູ່ການຂ້າ, ຄືຢ່າງກວາງເຂົາໄປຕິດກັບດັກ,²³ ຈົນລູກທະນູປັກລົງເລິກຮອດຕັບຂອງມັນ. ເຂົາເປັນຄືນົກເຂົ້າໄປຫາປ່ວງ. ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່ານັ້ນມີລາຄາຮອດຊີວິດຂອງເຂົາ ລູກຊາຍທັງຫລາຍເອີຍ.

²⁴ ບັດນີ້, ລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ຈົ່ງຟັງເຮົາເຫີດ; ແລະ ຈົ່ງໃສ່ໃຈຖ້ອຍຄຳຈາກປາກຂອງເຮົາ.²⁵ ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າຫັນໄປຕາມທາງຂອງນາງ; ຢ່າຫລົງຢູ່ໃນວິຖີຂອງນາງ.

²⁶ ນາງໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນເປັນຫລວງຫລາຍລົ້ມລົງຢ່າງໂຫດຮ້າຍ; ເຫຍື້ອແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງນາງກໍຫລວງຫລາຍນັບບໍ່ຖ້ວນ.

²⁷ ບ້ານຂອງນາງເປັນທາງໄປສູ່ແດນຄວາມຕາຍ; ພວກເຂົາລົງໄປຮອດຫ້ອງນອນມືດທີ່ບໍ່ແຫ່ງຄວາມຕາຍ.

8 ¹ ປັນຍາບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງບໍ່? ຄວາມເຂົ້າໃຈບໍ່ໄດ້ເປັນສຽງຂອງນາງບໍ່?² ເທິງຍອດພູສູງ ບ່ອນຂ້າງທາງ, ແລະຕາມສີແຍກ, ປັນຍາໄດ້ຢືນຢູ່. ທັງທາງຫນ້າປະຕູຫນ້າເມືອງທັງຫລາຍ, ຄືບ່ອນທາງເຂົ້າທັງຫລາຍ, ປັນຍາໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງວ່າ.

⁴ ນີ້ແມ່ນສຳລັບເຈົ້າ, ປະຊາຊົນເອີຍ, ເຮົາເອີ້ນເຈົ້າ; ສຽງເອີ້ນຂອງເຮົາໄປຮອດເຫລົ່າລູກຂອງມະນຸດປະຊາຊາດ.⁵ ເຈົ້າຄົນຜູ້ຊົງຮູ້ຫນ້ອຍ, ຈົ່ງຮຽນຮູ້ປັນຍາ; ແລະ ເຈົ້າຄົນໂງ່, ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ.

⁶ ຈົ່ງຟັງ, ເພາະເຮົາຈະເວົ້າຖົງສິ່ງທີ່ມີກຽດ, ແລະເມື່ອປາກຂອງເຮົາເປີດອອກ ເຮົາຈະເວົ້າສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ.⁷ ເພາະປາກຂອງເຮົາຈະເວົ້າຄວາມຈິງ, ແລະຄວາມຊົ່ວເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຫນ້າຊົງຄໍປາກຂອງເຮົາ.

⁸ທຸກຄຳຈາກປາກຂອງເຮົານັ້ນຊອບທຳ; ໃນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ບິດເບືອນ ຫລືເວົ້າໄປເວົ້າມາ.⁹ ຄຳເຫລົ່ານັ້ນກໍຖືກຫມິດ ສຳລັບບຸກຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈ; ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາກໍຖືກຕ້ອງສຳລັບຜູ້ພົບຄວາມຮູ້.

¹⁰ຈົງຮັບຄຳສັ່ງສອນຂອງເຮົາແທນເງິນ; ແລະຈົງຮັບຄວາມຮູ້ແທນທອງຄຳເນື້ອດີ.¹¹ ເພາະປັນຍາດີກວ່າເພັດພອຍ; ບໍ່ມີຊັບສົມບັດໃດຈະເທົ່າທຽມກັບປັນຍາໄດ້ເລີຍ.

¹²ເຮົາເອງ, ຄືປັນຍາ, ຢູ່ກັບຄວາມສຸຂຸມ, ແລະເຮົາເປັນເຈົ້າຂອງຄວາມຮູ້ ແລະຄວາມສະຫລາດ.

¹³ຄວາມຢາກເກງພຣະຢາເວຄືການກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ເຮົາຊັງຄວາມເຍີຍິງ, ແລະຄວາມຈອງຫອງ, ແລະທາງຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍກັບຄຳເວົ້າກັບໄປກັບມາ. ເຮົາຊັງພວກນີ້.

¹⁴ເຮົາມີຄຳແນະນຳທີ່ດີ ແລະ ສະຕິປັນຍາທີ່ຫລັກແລງມ; ເຮົາເອງເປັນຄວາມຮອບຮູ້; ກຳລັງກໍເປັນຂອງເຮົາ.¹⁵ ໂດຍເຮົາເອງ ກະສັດທັງຫລາຍຈົງໄດ້ປົກຄອງ - ລວມທັງເຫລົ່າຊຸນນາງ, ແລະ ຄົນທັງຫມົດທີ່ປົກຄອງຢ່າງຍຸດຕິທຳ.¹⁶ ໂດຍເຮົາເອງ, ເຈົ້ານາຍຈົງປົກຄອງ, ຊຸນນາງທັງຫລາຍ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ປົກຄອງຢ່າງຍຸດຕິທຳ.

¹⁷ເຮົາຮັກຄົນເຫລົ່ານີ້ຮັກເຮົາ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາເຮົາຢ່າງຕັ້ງໃຈ, ກໍຈະພົບເຮົາ.¹⁸ ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ກຽດສັກສີຢູ່ກັບເຮົາ, ທັງຊັບສິນນິລັນ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ.

¹⁹ຜົນຂອງເຮົາກໍດີກວ່າທອງຄຳ, ດີກວ່າທອງຄຳບໍ່ຮິສຸດ; ແລະຜົນຜະລິດຂອງເຮົາກໍດີກວ່າເງິນເນື້ອດີ.²⁰ ເຮົາຢ່າງໃນທາງແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ໃນທຳມະກາງວິຖີແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ.²¹ ຜົນທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ເຮົາໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາຮັກໄດ້ຄອບຄອງຊັບສິນ; ເຮົາຈະບັນຈຸຄັງເງິນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຕັມ.

²²ພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ກຳເນີດເຮົາ ເມື່ອຊົງເລີມງານຂອງພຣະອົງ, ເຮົາເປັນສິ່ງທຳອິດໃນພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະອົງ.²³ ຕັ້ງແຕ່ດິນນານມາແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ ຈາກເມື່ອສະໄຫມການເລີມຕົ້ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

²⁴ກ່ອນມີມະຫາສະຫມຸດ ກ່ອນມີຕາເວັນອົກເກີດມາແລ້ວ.²⁵ ກ່ອນພູເຂົາທັງຫລາຍຖືກວາງຮາກລົງ ແລະກ່ອນເນີນພູທັງປວງ, ເຮົາກໍໄດ້ຖືກກຳເນີດມາແລ້ວ.

²⁶ເຮົາໄດ້ເກີດມາແລ້ວກ່ອນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສ້າງແຜ່ນດິນຫລືໂຮ່ນາ, ຫລືກ່ອນຜັງຂີດິນທຳອິດຂອງໂລກ.²⁷ ເຮົາໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ, ເມື່ອຊົງລາກເສັ້ນຮອບວົງເທິງພື້ນຜິວຂອງບ່ອນເລິກ.

²⁸ເຮົາໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງສະຖາປານາເມກເບື້ອງເທິງ ແລະຊົງສະຖາປານາຕາເວັນອອກຂຶ້ນມາຈາກບ່ອນເລິກ.

²⁹ເຮົາໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເມື່ອພຣະອົງຊົງກຳນົດຂອບເຂດໃຫ້ທະເລ, ເພື່ອວ່ານ້ຳຈະບໍ່ລະເມີດພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ, ແລະເມື່ອຊົງມີການຈຳກັດສຳລັບປັກຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນແຫ່ງ.

³⁰ເຮົາກໍໄດ້ຢູ່ຂ້າງພຣະອົງແລ້ວ, ຄືຢ່າງນາຍຊ່າງທີ່ຊ້ານານ; ເຮົາເປັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງພຣະອົງທຸກໆມື້, ມີສຸກທຸກເວລາສະເພາະຫນ້າພຣະພັກພຣະອົງ.³¹ ເຮົາກໍລັງມີຄວາມສຸກໃນໂລກຂອງພຣະອົງທັງຫມົດ, ແລະ ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງເຮົາໃນລູກທັງຫລາຍຂອງມະນຸດປະຊາຊາດ.

³²ບັດນີ້, ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົງຟັງເຮົາ, ສຳລັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກສາທາງຂອງເຮົາກໍເປັນສຸກ.³³ ຈົງຟັງຄຳສັ່ງສອນຂອງເຮົາ ແລະຈົງມີປັນຍາ; ແລະຢາລະເລີຍ.³⁴ ຄົນທີ່ຟັງເຮົາກໍເປັນສຸກ. ເຂົາຈະເຝົ້າຢູ່ທີ່ປະຕູທັງຫລາຍຂອງເຮົາທຸກມື້, ຖ້າຢູ່ຂ້າງເສົາປະຕູບ້ານທັງຫລາຍຂອງເຮົາ.

³⁵ເພາະໃຜກໍຕາມທີ່ພົບເຮົາ, ກໍພົບຊີວິດ, ແລະເຂົາຈະໄດ້ຄວາມຊື່ນຊອບຈາກພຣະຢາເວ.³⁶ ແຕ່ຄົນທີ່ບໍ່ພົບເຮົາກໍທຳຮ້າຍຊີວິດຂອງຕົວເອງ; ທຸກຄົນທີ່ຊົງເຮົາກໍຮັກຄວາມຕາຍ."

9 ¹ປັນຍາໄດ້ສ້າງບ້ານຂອງນາງແລ້ວ; ນາງໄດ້ແກະສະຫລັກເສົາເຈັດຕີນຈາກຫີນ.² ນາງໄດ້ຂ້າສັດຂອງນາງ; ນາງໄດ້ປະສົມເຫລົ່າອະນຸນຂອງນາງ; ແລະນາງໄດ້ຈັດໃຫ້ຂອງນາງໄວ້ແລ້ວ.

³ນາງໄດ້ສ້າງໃຊ້ຂອງນາງອອກໄປ; ນາງໄດ້ຮ້ອງ ຈາກທີ່ສູງທີ່ສຸດໃນເມືອງວ່າ,⁴"ໃຜເປັນຄົນທີ່ຮູ້ຫນ້ອຍ? ໃຫ້ເຂົາຫັນເຂົ້າມາບ່ອນນີ້!"

ນາງເວົ້າກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກວ່າ.

⁵"ມາເຖິດ, ມາກິນເຂົ້າຈີຂອງຂ້ອຍ, ແລະດື່ມເຫລົ່າອະນຸນທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຜະສົມ.⁶ ຈົງປະຖົມການກະທຳທີ່ຮູ້ຫນ້ອຍສາ;

ແລະມີຊີວິດຢູ່ດຳເນີນໃນທາງຂອງຄວາມຮອບຮູ້ນັ້ນເຖິດ.

⁷ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກ່າວວ່າຄົນທີ່ມັກເຢາະເຍີຍຈະໄດ້ຄວາມອັບປະຍິດ, ແລະຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕັກເຕືອນຄົນອະທຳຈະໄດ້ຮັບການດູຖຸກ.

⁸ຢ່າຕັກເຕືອນຄົນມັກເຢາະເຍີຍ, ເພາະເຂົາຈະຊັງເຈົ້າ.⁹ ຈົງໃຫ້ໂອກາດແກ່ຄົນມີປັນຍາ, ແລະເຂົາຈະມີປັນຍາຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະຈົງສອນຄົນຊອບທຳ ແລະເຂົາຈະເພີ່ມພູນໃນການຮຽນຮູ້.

¹⁰ຄວາມຢາກເກງພຣະຢາເວເປັນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຂອງປັນຍາ, ແລະຄວາມຮູ້ເລື່ອງອົງບໍ່ຮິສຸດເປັນຄວາມຮອບຮູ້.¹¹ ເພາະໂດຍເຮົາ

ວັນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະທະວີຂຶ້ນ, ແລະປີທັງຫລາຍແຫ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະເພີ່ມພູນ.¹² ຖ້າເຈົ້າມີປັນຍາ, ເຈົ້າກໍມີປັນຍາເພື່ອຕີນເອງ,

ແລະຖ້າເຈົ້າເຢາະເຍີຍ, ເຈົ້າເອງນັ້ນແຫລະກໍຈະຕ້ອງແບກຮັບພຽງຄົນດຽວ."

¹³ຜູ້ຍິງໂງ່ນນັ້ນກໍເປັນດັງແມ່ຍິງທີ່ມັກຈົມວ່າ; ນາງອັບປະຍິດ ແລະບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ.¹⁴ ນາງນັ່ງຢູ່ບ່ອນປະຕູບ້ານຂອງນາງ, ເຫິງບ່ອນນັ່ງຕາມບ່ອນສູງຂອງເມືອງ.

¹⁵ນາງໄດ້ເອີ້ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຜ່ານໄປຕາມຫົນທາງ, ແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຢ່າງຊື່ໄປຕາມທາງຂອງພວກເຂົາວ່າ.

¹⁶"ໃຫ້ໃຜກໍຕາມທີ່ເປັນຄົນຮູ້ຫນ້ອຍ ໃຫ້ເຂົາຫລຽວເຂົ້າມາບ່ອນນີ້," ນາງເວົ້າກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໂງ່ຈ້າວ່າ.¹⁷"ນ້າທີ່ລັກມາລົດຊາດກໍຫວານ,

ແລະອາຫານທີ່ກິນໃນບ່ອນລັບໆກໍແຊບ."¹⁸ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນຕາຍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແລະແຂກທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນຂອງນາງກໍຢູ່ໃນວັງເລິກຂອງແດນຄົນຕາຍ.

10 ¹ບັນດາສຸພາສິດຂອງໂຊໂລໂມນ. ລູກຊາຍທີ່ມີປັນຍາເຮັດໃຫ້ພໍຍິນດີ ແຕ່ລູກຊາຍທີ່ໂງ່ນຳຄວາມໂສກເສົ້າມາສູ່ແມ່ຂອງເຂົາ.

²ບັນດາຊັບສິນທີ່ໄດ້ສະສົມໂດຍຄົນອະທຳບໍ່ມີຄ່າ, ແຕ່ການເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຝັນຈາກຄວາມຕາຍ.

³ພຣະຢາເວຈະບໍ່ຊົງປ່ອຍໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຄົນຊອບທຳຫົວກະຫາຍ, ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງປະຕິເສດຄວາມກະຫາຍຂອງຄົນອະທຳ.

⁴ມືທີ່ຂີ້ຄ້ານເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນຍາກຈົນ, ແຕ່ມືຂອງບຸກຄົນທີ່ດູຫມັ້ນຂະຫຍັນພຽນເຮັດໃຫ້ຮັ່ງມີ.⁵ ລູກຊາຍທີ່ສະຫລາດກໍເກັບພືດຜົນໄວ້ໃນລະດູແລ້ງ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າອັບອາຍແກ່ເຂົາ ຖ້າເຂົາອນອນຫລັບໃນລະດູເກັບກ່ຽວ.

⁶ພຣະພອນຫລວງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງຫົວຂອງບຸກຄົນຊອບທຳ, ແຕ່ປາກຂອງຄົນອະທຳກໍເຊື່ອງຄວາມໂຫດຮ້າຍ.

⁷ບຸກຄົນຊອບທຳເປັນເຫດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລະລຶກເຖິງເຂົາມີຄວາມສຸກ, ແຕ່ຊີຂອງຄົນອະທຳຈະເສື່ອມເສຍ.

⁸ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີປັນຍາຈະຍອມຮັບບັນຍັດທັງຫລາຍ, ແຕ່ຄົນທີ່ເວົ້າໂງ່ໆ ຈະເຖິງຄວາມພິນາດ.⁹ຄົນທີ່ດຳເນີນໃນຄວາມຊື່ສັດກໍດຳເນີນຢ່າງປອດໄພ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຮັດທາງຂອງເຂົາໃຫ້ຄົດໂຄ້ງ, ເຂົາກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍ.

¹⁰ຜູ້ທີ່ປົກປິດຄວາມຈິງກໍກໍ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ຕັກເຕືອນຢ່າງກ້າຫານຈະສ້າງສັນຕິພາບ.¹¹ປາກຂອງບຸກຄົນຊອບທຳເປັນນ້ຳພູແຫ່ງຊີວິດ, ແຕ່ປາກຂອງຄົນອະທຳເຊື່ອງຄວາມໂຫດຮ້າຍ.

¹²ຄວາມກຽດຊັງສ້າງໃຫ້ເກີດຄວາມເດືອດຮ້ອນຜິດຖຽງກັນ, ແຕ່ຄວາມຮັກກໍປິດບັງການລະເມີດທຸກຢ່າງ.¹³ປັນຍາຈະເຫັນໄດ້ທີ່ຮິມປາກຂອງບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ໄມ້ແສກໍເຫມາະສົມສຳລັບຫລັງຂອງຄົນໂງ່ຮ້າ.

¹⁴ຄົນມີປັນຍາກໍສະສົມຄວາມຮູ້ໄວ້, ແຕ່ປາກຂອງຄົນໂງ່ນຳຄວາມເດືອດຮ້ອນມາໃກ້.¹⁵ຊັບສົມບັດຂອງຄົນຮັ່ງມີ ເປັນເມືອງເຂັ້ມແຂງຂອງເຂົາ; ແຕ່ຄວາມຍາກຈົນຂອງຄົນທຸກເປັນຄວາມເດືອດຮ້ອນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁶ຄຳຮ້າງຂອງບຸກຄົນຊອບທຳນຳໄປເຖິງຊີວິດ; ແຕ່ກຳໄລຂອງຄົນອະທຳນຳພວກເຂົາໄປສູ່ຄວາມບາບ.¹⁷ມີວິຖີທາງໄປສູ່ຊີວິດສຳລັບຄົນທີ່ມີລະບຽບວິໄນ, ແຕ່ຄົນທີ່ປະຕິເສດຄຳຕັກເຕືອນກໍຫລົງຜິດໄປ.

¹⁸ໃຜກໍຕາມທີ່ເຊື່ອງຄວາມກຽດຊັງໄວ້ກໍມີຮິມປາກທີ່ຂີ້ຕົວະ, ແລະໃຜກໍຕາມທີ່ໃສ່ຮ້າຍປ່າຍສິຄົນອື່ນກໍເປັນຄົນໂງ່.¹⁹ເມື່ອມີການເວົ້າຫລາຍຄຳ, ການລະເມີດກໍເກີດຂຶ້ນໄດ້, ແຕ່ຄົນທີ່ລະມັດລະວັງປາກໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເວົ້າ ກໍເປັນຄົນສະຫລາດ.

²⁰ລິນຂອງບຸກຄົນຊອບທຳຄືເງິນເນື້ອດີ; ມີຄຸນຄ່າພຽງເລັກຫນ້ອຍໃນຄວາມຄິດຂອງຄົນອະທຳ.²¹ຮິມປາກຂອງຄົນຊອບທຳລ້ຽງຄົນຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ຄົນໂງ່ຕາຍເພາະການຂາດສາມັນສຳນຶກຂອງພວກເຂົາ.

²²ພຣະພຸດທະຂອງພຣະຢາເວເຮັດໃຫ້ຮັ່ງມີ ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເພີມຄວາມໂສກເສົ້າເຂົ້າກັບພຣະພຸດທະ.

²³ຄວາມອະທຳເປັນການລະຫລິນທີ່ຄົນໂງ່ຫລິນເພື່ອຄວາມມ່ວນຊື່ນ, ແຕ່ປັນຍາກໍເປັນຄວາມເພີດເພີນຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ.

²⁴ຄວາມຢ້ານຂອງຄົນອະທຳຈະມາຮອດເຂົາ, ແຕ່ຜູ້ຊອບທຳທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບຕາມໃຈປາຖະຫນາ.²⁵ຄົນອະທຳເປັນຄືພາຍຸຫມຸນທີ່ຜ່ານໄປແລ້ວ, ແລະບໍ່ມີຄົນອະທຳອີກ, ແຕ່ບຸກຄົນຊອບທຳຈະມີຮາກຖານທີ່ຫມັ້ນຄົງຢູ່ຕະຫລອດໄປ.

²⁶ຄືນຳສົມສາຍຊຸກັບແຂ້ວ ແລະຄວັນໃນດວງຕາເປັນແນວໃດ, ຄົນກຽດຄ້ານກັບຜູ້ທີ່ໃຊ້ຜູ້ອື່ນກໍເປັນແນວນັ້ນ.

²⁷ຄວາມຢ້ານພຣະຢາເວເປັນຍຶດຊີວິດໃຫ້ຍາວ, ແຕ່ປັດທະນາຂອງຄົນອະທຳຈະສັ້ນເຂົ້າ.

²⁸ຄວາມຫວັງຂອງປະຊາຊົນຊອບທຳ ຄືຄວາມຍິນດີຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ຈຳນວນປະຊາຊົນອະທຳກໍຈະສັ້ນເຂົ້າ.

²⁹ທາງຂອງພຣະຢາເວເປັນທີ່ກຳປັງເຂັ້ມແຂງແກ່ຄົນທີ່ດຳເນີນຊີວິດແບບບໍ່ມີທີ່ຕັດ, ແຕ່ເປັນຄວາມຫລົ້ມຈົມຂອງຄົນປະພຶດຊົວ.

³⁰ຄົນຊອບທຳຈະບໍ່ມີວັນຫວັດໄຫວ, ແຕ່ຄົນອະທຳຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.

³¹ສິ່ງທີ່ອອກຈາກປາກຂອງບຸກຄົນຊອບທຳ ໃຫ້ຜົນແຫ່ງປັນຍາ, ແຕ່ລິນທີ່ເວົ້າສົ່ງບໍ່ຈິງຈະຖືກຕັດອອກ.³²ຮິມປາກຂອງບຸກຄົນຊອບທຳ ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ດີທີ່ຄວນ, ແຕ່ປາກຂອງຄົນອະທຳ, ພວກເຂົາຮູ້ຈັກແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ຈິງ.

11 ¹ພຣະຢາເວຊົງກຽດຊັງຊົງຖືມຸນ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງຊົມຊື່ນຍິນດີໃນນ້ຳຫນັກທີ່ທຽດຖົງ.²ເມື່ອຄວາມອວດເກັ່ງມາຮອດ, ຄວາມອັບປະຍົດກໍມານຳ, ແຕ່ຄວາມຖອມຕົວມາພ້ອມກັບປັນຍາ.

³ຄວາມສັດຊື່ຂອງຄົນທັງໝົດກໍຍອມນຳພວກເຂົາ, ແຕ່ທຸກວິທີຕົວະຕົ້ມຂອງຄົນຫັກຫລັງ ກໍທຳຮ້າຍພວກເຂົາ.

⁴ຄວາມຮັ່ງມີບໍ່ມີປະໂຫຍດໃນວັນແຫ່ງພຣະພິໂລດ, ແຕ່ການກະທຳທີ່ຊອບທຳຊ່ວຍໃຫ້ຜົນຈາກຄວາມຕາຍ.

⁵ຄວາມຊອບທຳຂອງຄົນທີ່ດີພ້ອມ ກໍເຮັດໃຫ້ທາງຂອງເຂົາຊື່ຖົງ, ແຕ່ຄົນອະທຳຈະລົ້ມລົງດ້ວຍຄວາມອະທຳຂອງພວກເຂົາເອງ.

⁶ການປະພຶດຄວາມຊອບທຳຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພິພາດໄຫວ ປົກປ້ອງພວກເຂົາໃຫ້ປອດໄພ,

ແຕ່ຄົນທີ່ຫັກຫລັງຈະຕິດກັບຕັກຂອງຄວາມຢາກຂອງພວກເຂົາ.

⁷ເມື່ອຄົນອະທຳຕາຍ, ຄວາມຫວັງຂອງເຂົາກໍສະຫລາຍໄປ ແລະຄວາມຫວັງທີ່ໄດ້ເຄີຍມີຢູ່ ໃນກຳລັງຂອງເຂົາກໍສະຫລາຍໄປ.

⁸ບຸກຄົນຊອບທຳໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ຜົນຈາກຄວາມລຳບາກ ແລະມັນຈະໄປຫາຄົນອະທຳແທນ.

⁹ປາກຂອງບຸກຄົນທີ່ບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າ ທຳຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ, ແຕ່ໂດຍທາງຄວາມຮູ້ຂອງປະຊາຊົນທີ່ຊອບທຳ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ປອດໄພ.

¹⁰ເມື່ອປະຊາຊົນທີ່ຊອບທຳຢູ່ເປັນເປັນສຸກ, ບ້ານເມືອງກໍຍິນດີ; ແລະເມື່ອຄົນອະທຳພິນາດ, ກໍມີສຽງໂຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

¹¹ໂດຍພຸດທະຂອງຄົນທີ່ຍິນດີໃນພຣະເຈົ້າ, ບ້ານເມືອງກໍເປັນທີ່ຍິນດີ; ແຕ່ໂດຍປາກຂອງຄົນອະທຳ, ບ້ານເມືອງກໍຫລົ້ມຈົມ.

¹²ຄົນທີ່ດູຖູກເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ ກໍບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກ, ແຕ່ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກໍມີງຽບ.¹³ບຸກຄົນໃດກໍຕາມທີ່ທຽວໄປຊຸບຊິບນິນຫາ ກໍເປີດເຜີຍຄວາມລັບ, ແຕ່ຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ ກໍປິດເລື່ອງໄວ້ໄດ້.

¹⁴ບ່ອນໃດບໍ່ມີການນຳພາທີ່ສະຫລາດ, ປະເທດກໍລົ້ມສະຫລາຍ, ແຕ່ໄຊຊະນະໄດ້ມາໂດຍມີທີ່ປຶກສາຫລາຍ.

¹⁵ບຸກຄົນໃດກໍຕາມ ທີ່ຄ້າປະກັນການກູ້ຢືມໃຫ້ຄົນອື່ນ ຈະຕ້ອງທົນທຸກ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ຊົງການຄ້າປະກັນໃນສັນຍາເຊັ່ນນັ້ນ ກໍປອດໄພ.

¹⁶ຜູ້ຍິງທີ່ງາມສະຫງ່າກໍໄດ້ຮັບກຽດ, ແຕ່ປະຊາຊົນໃຈໂຫດຮ້າຍກໍລັກເອົາຄວາມຮັ່ງມີ.

¹⁷ບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເມດຕາກໍໃຫ້ປະໂຫຍດແກ່ຕົວເຂົາເອງ, ແຕ່ຄົນດູຮ້າຍກໍເຮັດໃຫ້ໂຕເອງເຈັບ.¹⁸ບຸກຄົນອະທຳຫລອກຫລວງເພື່ອໄດ້ຄຳຮ້າງ, ແຕ່ຄົນທີ່ຫວ່ານສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ຈະເກັບກຽວຄຳຮ້າງແຫ່ງຄວາມຈິງ.

¹⁹ບຸກຄົນທີ່ສັດຊື່ໃນຄວາມຊອບທຳຈະມີຊີວິດຢູ່, ແຕ່ຄົນທີ່ຕິດຕາມຄວາມຊົວຮ້າຍຈະເຖິງຄວາມຕາຍ.²⁰ພຣະຢາເວຊົງກຽດຊັງພວກຄົນທີ່ມີໃຈບໍ່ສັດຊື່, ແຕ່ຊົງພິພາດໄຫວທີ່ດຳເນີນຊີວິດແບບບໍ່ມີທີ່ຕັດ.

²¹ເປັນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນວ່າ ຄົນຊົວຮ້າຍຈະຖືກລົງໂທດ, ແຕ່ປະຊາຊົນທີ່ຊອບທຳຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊູ້.²²ສະຕຣິງາມທີ່ປາສະຈາກການວິເຄາະກໍຄືຫວ່າງທອງຄຳທີ່ດັງຂອງໂຕຫມູ.

²³ຄວາມປາຖະຫນາຂອງປະຊາຊົນທີ່ຊອບທຳລ້ວນແຕ່ດີ, ແຕ່ປະຊາຊົນອະທຳຫວັງໄດ້ແຕ່ພຽງພຣະພິໂລດເທົ່ານັ້ນ.²⁴ມີບາງຄົນທີ່ຫວ່ານແກ່ນພຶດເຂົາກໍຫຍິບມືຫລາຍຂຶ້ນ; ຄົນອື່ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ ເຂົາກໍຫຍິບຂັດສິນ.

²⁵ບຸກຄົນທີ່ໃຈກວ້າງ ກໍຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ຄົນທີ່ໃຫ້ນ້ຳກັບຄົນອື່ນ ກໍໄດ້ນ້ຳຕອບແທນ.²⁶ປະຊາຊົນສາບແຊ່ງພວກຄົນທີ່ບໍ່ຂາຍເຂົ້າ, ແຕ່ພຣະພຸດທະຢູ່ເທິງຫົວຂອງເຂົາ ຜູ້ທີ່ຂາຍເຂົ້າ.

²⁷ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມດີ ກໍສາະຫາຄວາມຊື່ນຊົມ, ແຕ່ຄົນທີ່ສາະຫາຄວາມຊົວຮ້າຍກໍຈະໄດ້ເຫັນມັນ.

²⁸ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ວາງໃຈໃນຄວາມຮັ່ງມີຈະລົ້ມລະລາຍ, ແຕ່ຄົນຊອບທຳຈະຮຸ່ງເຮືອງຄືໃຍໄມ້ຂຽວ.

²⁹ຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງຕົນລຳບາກ ຈະຮັບລົມເປັນມໍຣະດົກ ແລະຄົນໂງ່ຈະເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຄົນທີ່ໃຈມີປັນຍາ.

³⁰ບຸກຄົນທີ່ຊອບທຳຈະເປັນຄືຕົນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ແຕ່ຄວາມຮຸນແຮງກໍ່ທຳຮ້າຍຊີວິດ.³¹ ເບິ່ງແມ່! ຖ້າບຸກຄົນຊອບທຳໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນໄດ້ຮັບ; ຄົນອະທຳ
ແລະຄົນບາບຈະໄດ້ຮັບຫລາຍຢ່າງກວ່ານັ້ນຈັກເທົ່າໃດ!

12 ¹ຄົນໃດຮັກການບອກສອນກໍ່ຮັກຄວາມຮູ້, ແຕ່ຄົນທີ່ຊັງຄຳຕັກເຕືອນກໍ່ເປັນຄົນໂງ່.² ພຣະຢາເວຊິງໂປດປານຄົນດີ,
ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງລົງໂທດຄົນທີ່ວາງແຜນຊົ່ວຮ້າຍ.

³ບຸກຄົນບໍ່ອາດຈະຕັ້ງຫມັ້ນໄດ້ດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ, ແຕ່ປະຊາຊົນຜູ້ຊອບທຳຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຫວັງໄຫວ.⁴ ເມຍທີ່ດີປະເສີດເປັນມົງກຸດຂອງຜົວຂອງນາງ,
ແຕ່ນາງຜູ້ນຳຄວາມອັບອາຍມາ ກໍ່ຄືຄວາມເນົາເປື້ອນໃນກະດູກຂອງຜົວ.

⁵ແຜ່ນງານຂອງຄົນຊອບທຳນັ້ນຍຸດຕິທຳແຕ່ການຊື່ແນະຂອງຄົນອາທຳນັ້ນຫລອກລວງ⁶ ບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນອາທຳຫມອບຖ້າສັງຫານຄົນ
ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນທີ່ຮຽງທຳຊ່ອຍຊີວິດພວກເຂົາ

⁷ປະຊາຊົນອະທຳຖືກຄວາມລົງແລະສາບສູນໄປ ແຕ່ຢ້ານຂອງບຸກຄົນຊອບທຳຈະຍັງດຳລົງຢູ່⁸ ບຸກຄົນຈະໄດ້ຄຳຍົກຍ້ອງຕາມຄວາມສະຫລາດຂອງເຂົາ
ແຕ່ຄົນທີ່ໃຈຄິດຢູ່ກ່ຽວກັບເປັນທິດຫມັ້ນ

⁹ການເປັນຄົນທຳມະດາ ແລະທຳມາຫາກິນເອງ
ກໍ່ດີກວ່າການເຮັດທີ່ວ່າໃຫຍ່ໂຕແຕ່ບໍ່ມີອາຫານກິນ¹⁰ ບຸກຄົນທີ່ຊອບທຳໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຄວາມຕ້ອງການຂອງສັດລ້ຽງຂອງເຂົາ
ແຕ່ຄວາມສັງສານຂອງຄົນອະທຳຄືຄວາມດູຮ້າຍ

¹¹ຄົນທີ່ເຮັດວຽກໃນທີ່ດິນຂອງເຂົາຈະມີອາຫານບໍລິບູນ
ແຕ່ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ໄລ່ຕາມສິ່ງບໍ່ມີຄ່າຍ່ອມບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກ¹² ບຸກຄົນອະທຳຢາກໄດ້ສິ່ງທີ່ຄົນຊົ່ວລັກມາຈາກຄົນອື່ນ
ແຕ່ຜົນຂອງຄົນຊອບທຳຈະເກີດຈາກພວກເຂົາເອງ

¹³ບຸກຄົນຊົ່ວຍ່ອມຕິດບ່ວງໂດຍປາກທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ
ແຕ່ບຸກຄົນຊອບທຳໝັ້ນໄຜນຈາກຄວາມລຳບາກ¹⁴ ຈາກຜົນຂອງຄຳເວົ້າທັງຫລາຍຂອງບຸກຄົນຈະອື່ນໃຈດ້ວຍສິ່ງດີ
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜົນງານແຫ່ງມືຂອງເຂົາກໍ່ໃຫ້ລາງວັນແກ່ເຂົາ

¹⁵ທາງຂອງຄົນໂງ່ນັ້ນຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງເຂົາເອງ ແຕ່ຄົນມີບັນຫາຍອມຟັງຄຳແນະນຳ¹⁶ ຄົນໂງ່ຍ່ອມສະແດງຄວາມຮ້າຍອອກໃຫ້ເຫັນຢ່າງໄວວາ
ແຕ່ຄົນມີປັນຍາບໍ່ສົນໃຈກັບຄຳຄົນຫມົນປະຫມາດ

¹⁷ຄົນທີ່ເວົ້າຄວາມຈິງກໍ່ໃຫ້ການຢ່າງຊື່ສັດ ແຕ່ຄຳພະຍານເຫັດ ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທຳ¹⁸ ຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ຄິດ ເຮັດໃຫ້ເຈັບຊ້າດັງດາບແຫງ
ແຕ່ຄຳເວົ້າທີ່ມີປັນຍາ ປົວແປງໃຫ້ດີໄດ້

¹⁹ປາກທີ່ເວົ້າຊື່ຢູ່ໄດ້ຍືນຍາວ ແຕ່ປາກທີ່ເວົ້າຕົວະຍືນຢູ່ໄດ້ຊົ່ວຄາວ²⁰ ຄວາມຫລອກລວງຢູ່ໃນໃຈຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຄິດເຮັດຊົ່ວ
ແຕ່ຄວາມຍືນດີມາຢັ້ງເຫລົ່າຄົນທີ່ແນະນຳໃຫ້ມີສິນຕິພາບ

²¹ບໍ່ມີສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເກີດຂຶ້ນກັບຄົນຊອບທຳ ແຕ່ຄົນອະທຳເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມລຳບາກ²² ພຣະຢາເວຊິງກຽດຊັງປາກທີ່ເວົ້າຕົວະ
ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງຊື່ສັດເປັນຄວາມປະດິດຂອງພຣະອົງ

²³ຄົນທີ່ມີປັນຍາເກັບກຳຄວາມຮູ້ຢ່າງງຽບສະໝັດ
ແຕ່ຄວາມອັບປັນຍາມັກສະແດງອອກມາໃຫ້ເຂົາຮູ້²⁴ ມືຂອງຄົນດູຫມັ້ນຈະປົກຄອງແຕ່ຄົນກຽດຄ້ານຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກຫມັກ

²⁵ຄວາມກວົນກະວາຍໃນໃຈເຮັດໃຫ້ເຂົາຫົດຫູ່ ແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ດີເຮັດໃຫ້ເຂົາຍືນດີ²⁶ ບຸກຄົນຊອບທຳເປັນຜູ້ແນະນຳໃຫ້ກັບຫມູ່ຂອງເຂົາ
ແຕ່ທາງຂອງຄົນອະທຳນຳໂຕເຂົາໃຫ້ຕ່ຳລົງ

²⁷ປະຊາຊົນທີ່ກຽດຄ້ານຈະບໍ່ໄດ້ປົ່ງອາຫານຕາມທີ່ເຂົາຕ້ອງການ
ແຕ່ຄົນຂະຫຍັນຈະໄດ້ຮັບສົມບັດລ້ຳຄ່າ²⁸ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢ່າງຕາມວິຖີຂອງຄົນຊອບທຳຈະພົບຊີວິດ ແຕ່ຫົນທາງນັ້ນບໍ່ມີຄວາມຕາຍ

13 ¹ລູກຊາຍທີ່ມີປັນຍາຟັງຄຳສັ່ງສອນຂອງບິດາເຂົາ, ແຕ່ຄົນທີ່ມັກເຢາະເຍີຍບໍ່ຟັງຄຳເວົ້າ.

²ບຸກຄົນຍືນດີໃນຂອງດີເຫລົ່ານັ້ນຈາກຜົນທີ່ມາຈາກປາກຂອງເຂົາ, ແຕ່ຄວາມຢາກຂອງຄົນທີ່ລະຍຶດຄືຄວາມໂຫດຮ້າຍ.

³ຄົນທີ່ລະວັງຄຳເວົ້າທີ່ເວົ້າອອກຈາກປາກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ຮັກສາຊີວິດຂອງເຂົາ, ແຕ່ຄົນທີ່ເວົ້າຢ່າງບໍ່ຄິດແມ່ນຄົນທີ່ທຳລາຍໂຕເອງ.

⁴ຄວາມຢາກຂອງປະຊາຊົນທີ່ກຽດຄ້ານກໍ່ມີຢູ່, ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ອິດທິພົນ ແຕ່ຄວາມຢາກຂອງຄົນຂະຫຍັນຈະໄດ້ຮັບການຕອບສະຫນອງຢ່າງສຸດໃຈ.

⁵ບຸກຄົນຊອບທຳບໍ່ມັກຄົນເວົ້າຂີ້ຕົວະ, ແຕ່ບຸກຄົນອະທຳປະພຶດຫນ້າກຽດຊັງ, ແລະເຂົາເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າອາຍ.

⁶ຄົນຊອບທຳຄຸ້ມຄອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ທາງຂອງເຂົາຂາດການຕຳນິ, ແຕ່ຄວາມອະທຳຈະທຳລາຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດບາບ.

⁷ມີບາງຄົນທີ່ວ່າໂຕເອງມັງຄັງ, ແຕ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແລະບາງຄົນທີ່ໃຫ້ຂອງທຸກສິ່ງ, ແຕ່ຍັງມັງຄັງຢ່າງແທ້ຈິງ.

⁸ຄຳໂຖຊີວິດຂອງຄົນມັງຄັງຄືຄວາມມັງຄັງຂອງເຂົາ, ແຕ່ຄົນຍາກຈົນຈະບໍ່ໂດຍິນຄຳຂົມຂູ່ເອົາຄຳໂຖ.

⁹ແສງສະຫວ່າງຂອງຄົນຊອບທຳເປັນດັງໂຄມສ້ອງແຈ້ງ, ແຕ່ຄົນຊົ່ວເປັນຕະກຽງທີ່ກຳລັງຈະມອດ.¹⁰ ຄວາມໂອ້ນຮູ້ມີກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເດືອດຮ້ອນ,
ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັບຟັງຄຳແນະນຳນັ້ນຄືປັນຍາ.

¹¹ຊັບພິທາໄດ້ງ່າຍກ່ອນໄປໄວ, ແຕ່ຊັບພິທາດ້ວຍເຫຼືອໂຄກສະສົມໄວ້ໄດ້.¹² ເມື່ອຄວາມຫວັງຖືກເລື່ອນອອກໄປ ມັນເຮັດໃຫ້ອ່ອນໃຈ,
ແຕ່ການປາຖະຫນາແມ່ນທຳມະຊາດແຫ່ງຊີວິດ.

¹³ຄົນທີ່ດູຫມັ້ນການສັ່ງສອນກໍ່ທຳລາຍຕົນເອງ, ແຕ່ຄົນທີ່ນັບຖືບັນຍັດຈະໄດ້ຮັບບຳເນັດ.¹⁴ ຄຳສອນຂອງບຸກຄົນມີປັນຍາເປັນນ້ຳພູແຫ່ງຊີວິດ,
ເພື່ອຄົນຫລີກຈາກບ່ວງມໍລະນາໄດ້.

¹⁵ຄວາມສະຫລາດເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານ, ແຕ່ຫົນທາງຂອງຄົນທີ່ລະຍຶດນັ້ນບໍ່ມີສິນສຸດ.¹⁶ ຄົນທີ່ຢັ້ງຮູ້ຄິດກ່ອນເຮັດ,
ແຕ່ຄົນໂງ່ຈຳເຜີຍແບບຄວາມໂງ່ຈຳຂອງຕົນໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ.

¹⁷ຜູ້ສົ່ງຂ່າວທີ່ໄວ້ໃຈບໍ່ໄດ້ກໍ່ນຳຄວາມເດືອດຮ້ອນມາ, ແຕ່ວ່າຜູ້ສົ່ງຂ່າວທີ່ເຊື່ອຖືກໍ່ນຳສັນຕິສຸກມາໃຫ້¹⁸ ຄົນທີ່ເສີຍຕໍ່ຄຳສັ່ງສອນຈະມີຄວາມຍາກຈົນ,
ແຕ່ກຽດຕິຍົດຈະມາເຖິງຄົນທີ່ສົນໃຈຄຳຕັກເຕືອນ.

¹⁹ຄວາມປາຖະຫນາທີ່ເປັນຈິງນັ້ນຫວານຊືນ ແກ່ຜູ້ທີ່ປາຖະຫນາ, ແຕ່ຄວາມຫັນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງສຳລັບຄົນໂງ່.

²⁰ຢ່າງກັບປະຊາຊົນທີ່ມີປັນຍາ ແລະເຈົ້າຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ມີປັນຍາ, ແຕ່ຫມູ່ຂອງຄົນໂງ່ຈະຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ.

²¹ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕິດຕາມຄົນບາບ, ແຕ່ສິ່ງດີເປັນລາງວັນຂອງຄົນຊອບທຳ.²²ບຸກຄົນທີ່ດີຍອມຖືມໍລະດົກໃຫ້ລູກຫລານ, ແຕ່ຊັບສົມບັດຂອງຄົນບາບນັ້ນຖືກເກັບໄວ້ ໃຫ້ຄົນຊອບທຳ.
²³ດິນທີ່ບໍ່ຖືກໂຖງພວນຂອງຄົນຍາກຈົນຜະລິດອາຫານມາກມາຍ, ແຕ່ມັນຖືກກວາດໄປ ໂດຍຄວາມຍຸດຕິທຳ.²⁴ຄົນທີ່ບໍ່ເອົາໄມ້ແສ້ຕີລູກຂອງເຂົາ, ແຕ່ຄົນທີ່ຮັກລູກຊາຍຂອງເຂົາຍອມຫມັ້ນສອນເຂົາ.
²⁵ບຸກຄົນຊອບທຳກິນອາຫານພຽງພໍຕາມຄວາມຕ້ອງການ, ແຕ່ທ້ອງຂອງຄົນອະທຳກໍຫົວໂຫຍສະເຫມີ.

14 ¹ຜູ້ຍິງທີ່ມີປັນຍາສ້າງບ້ານຂອງນາງຂຶ້ນ, ແຕ່ຜູ້ຍິງທີ່ໂງ່ຮີບ້ານຂອງຕົນລົງດ້ວຍມືຂອງນາງເອງ.²ຄົນທີ່ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງຫງ່ຽງທຳຍອມຢາເກງພຣະຢາເວ, ແຕ່ຄົນທີ່ທາງຂອງເຂົາຄິດກໍດູຫມິນພຣະອົງ.
³ໃນປາກຂອງຄົນໂງ່ມີໄມ້ແຫ້ງຈະລົງໂທດຄວາມຍິ່ງຂອງເຂົາ, ແຕ່ຮິມສັບຂອງຄົນມີປັນຍາຈະປົກປ້ອງພວກເຂົາໄວ້.⁴ທີ່ໃດມີການໃຫ້ອາຫານຝູງຽວທຶງຫຍ້າກໍຫວ່າງເປົາ, ແຕ່ພຶດຜົນຫລວງຫລາຍໄດ້ມາດ້ວຍກຳລັງຂອງງົວ.
⁵ພະຍານທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ຕົວະ, ແຕ່ພະຍານທີ່ເຊື່ອຖືບໍ່ໄດ້ຫາຍໃຈອອກມາເປັນຄຳຕົວະ.⁶ຄົນທີ່ເວົ້າເຢາະເຍີຍສະແຫວງປັນຍາບໍ່ພົບ, ແຕ່ຄວາມຮູ້ກໍ່ຢາຍສຳລັບຄວາມເຂົ້າໃຈ.
⁷ຈິ່ງຢ່າງອອກຈາກຄົນທີ່ໂງ່, ເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ພົບຄວາມຮູ້ຈາກປາກຂອງເຂົາ.⁸ປັນຍາຂອງບຸກຄົນທີ່ສະຫລາດຮອບຄອບແມ່ນເຂົ້າທາງເດີນຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ຄວາມໂງ່ຂອງຄົນໂງ່ຄືການຫລອກລວງ.
⁹ຄົນໂງ່ເຢາະເຍີຍເມື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຊົດໃຊ້ບາບ, ແຕ່ຄົນທ່ຽງທຳເປັນທີ່ໂປດປານ.¹⁰ຈິດໃຈຮູ້ຄວາມຂົມຂືນຂອງໃຈເອງແລະບໍ່ມີຄົນແປກຫນ້າມາເຂົ້າສ່ວນຄວາມຊື່ນບານຂອງມັນ.
¹¹ບ້ານຂອງຄົນອະທຳຈະຖືກທຳລາຍ, ແຕ່ເຕັ້ນຂອງປະຊາຊົນທີ່ທ່ຽງທຳຈະຮຸ່ງເຮືອງ.¹²ມີທາງຫນຶ່ງທີ່ຄົນເຮົາຄິດວ່າຖືກ, ແຕ່ປາຍທາງນຳສູ່ຄວາມຕາຍເທົ່ານັ້ນ.
¹³ໃຈອາດຈະຫົວແຕ່ຍັງເສົ້າຫມອງ, ແຕ່ຄວາມຍິນດີກໍອາດມີປາຍທາງທີ່ເປັນຄວາມໂສກເສົ້າ.
¹⁴ຄົນບໍ່ມີຄວາມສັດຊື່ຈະໄດ້ຜົນຕອບແທນຈາກທາງຂອງເຂົາຢ່າງສາສົມ, ແຕ່ຄົນທີ່ດີກໍຈະໄດ້ຜົນຕອບແທນຈາກການກະທຳຂອງເຂົາ.
¹⁵ຄົນຮຸ້ນອຍເຊື່ອທຸກຢ່າງ, ແຕ່ຄົນມີປັນຍາຄິດກ່ອນກ່າວອອກໄປ, ແຕ່ຄົນໂງ່ຈຳເຊື່ອທຸກສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຍິນ.
¹⁶ຄົນມີປັນຍາຍອມເກງຢ້ານແລະຫນີຈາກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ແຕ່ຄົນໂງ່ຈຳຂາດຄວາມຢັບຢັ້ງຈິ່ງລົງມືເຮັດໄປຢ່າງວ່ອງໄວ.
¹⁷ຄົນໂງ່ຂ້າມຢ່າງການເຄື່ອນຢ່າງຫມັ້ນໃຈ ຄົນທີ່ຢາກຮ້າຍໄວເຮັດສິ່ງທີ່ໂງ່, ແລະບຸກຄົນທີ່ເຈົ້າເລັ່ເປັນສິ່ງທີ່ກຽດຊັງ.
¹⁸ຄົນທີ່ຮຸ້ນອຍໄດ້ຄວາມໂງ່ເປັນມໍລະດົກ, ແຕ່ປະຊາຊົນທີ່ຫລັກແຫລມໄດ້ຄວາມຮູ້ເປັນລາງວັນ.
¹⁹ປະຊາຊົນທີ່ຊົ່ວຈະກາບຄົນເລົ່ານັ້ນທີ່ດີ ແລະເຫລົ່າຄົນອະທຳຈະກາບທີ່ປະຕູບ້ານຂອງຄົນຊອບທຳ.
²⁰ບຸກຄົນຍາກຈົນນັ້ນແມ່ນເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນຈະລັງກຽດ, ແຕ່ປະຊາຊົນທີ່ມີມັງຄັງກໍມີສະຫາຍຢ່າງມາກມາຍ.
²¹ຄົນທີ່ດູຫມິນເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນກໍເປັນຄົນບາບ, ແຕ່ຄົນທີ່ສະເດງຄວາມເມດຕາຄົນຍາກຈົນກໍເປັນພຣະພອນ.²²ຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວນັ້ນບໍ່ຜິດບໍ່?, ແຕ່ຄົນທີ່ຄິດການດີກໍພົບຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະຄວາມຊື່ສັດ.
²³ງານທີ່ເມື່ອຍຍາກທຸກຢ່າງກໍມີກຳໄລ, ແຕ່ພຽງການເວົ້າເທົ່ານັ້ນ ກໍນຳໄປສູ່ຄວາມຍາກຈົນ²⁴ມັງກຸດຂອງປະຊາຊົນທີ່ມີປັນຍາຄິດຄວາມມັງຄັງຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ຄວາມໂງ່ຂອງຄົນໂງ່ນັ້ນນຳມາຊົງຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຂົາຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.
²⁵ພະຍານທີ່ເວົ້າຄວາມຈິງຊ່ວຍຊີວິດມາກມາຍ, ແຕ່ພະຍານທີ່ເວົ້າບໍ່ມີສິນທຳຫາຍໃຈອອກມາເປັນການຕົວະ.
²⁶ຜູ້ທີ່ຢາເກງພຣະຢາເວ, ເຂົາກໍມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນໂຕເອງ; ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນເຫມືອນສະຖານທີ່ຫມັ້ນຄົງທີ່ຈະຖືກກັນລູກຫລານຂອງເຂົາ.
²⁷ຄວາມຢາເກງພຣະຢາເວເປັນນ້ຳພຸແຫ້ງຊີວິດ, ເພື່ອໃຫ້ບຸກຄົນຫລີກຈາກບ່ວງແຫ້ງຄວາມຕາຍໄດ້.
²⁸ຫາກບໍ່ມີປະຊາຊົນເຈົ້ານາຍກໍຕາຍ.²⁹ບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມອິດທິນກໍມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍ, ແຕ່ບຸກຄົນທີ່ໃຈຮ້າຍໄວກໍຍົກຍ່ອງຄວາມໂງ່.
³⁰ຈິດໃຈສະຫງົບໃຫ້ຊີວິດແກ່ເນື້ອຫນຶ່ງ, ແຕ່ຄວາມອິດສາເຮັດໃຫ້ກະດູກພູ.³¹ຜູ້ກົດຂີ່ຄົນຍາກຈົນກໍສາບແຊ່ງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຂົາ, ແຕ່ຜູ້ເມດຕາຄົນຂັດສິນກໍຖວາຍກຽດແດ່ພຣະອົງ.
³²ຄົນອະທຳຖືກລາຍຕາມກຳຊົ່ວຂອງເຂົາ, ແຕ່ຄົນຊອບທຳມີຫລິໄພແມ່ນແຕ່ໃນຄວາມຕາຍ.³³ປັນຍາທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໃຈຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ໃນທຳມະກາງຄົນໂງ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ.
³⁴ຄວາມຊອບທຳຢ່າງເຊີດຊູປະເທດຊາດ, ແຕ່ບາບເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າອາຍຫລາຍ ແກ່ປະຊາຊົນ.
³⁵ຄວາມໂປດປານຂອງກະສັດຢູ່ທີ່ຂ້າຣາຊາການທີ່ເຮັດການຢ່າງຮອບຄອບ, ແຕ່ພະພິໂຣດຂອງພະອົງກໍຕົກແກ່ຜູ້ທີ່ປະພຶດຢ່າງຫນ້າອັບອາຍ.

15 ¹ຄຳຕອບນຸ່ມນວນຊ່ວຍຢຸດຄວາມໂກດກ້ຽວ, ແຕ່ຄຳເວົ້າຫຍາບຊ້າຍິວະໃຫ້ໂມໂຫ.²ລິນຂອງປະຊາຊົນມີປັນຍາຍົກຍ່ອງຄວາມຮູ້, ແຕ່ປາກຂອງຄົນໂງ່ຍ່ອມເວົ້າແຕ່ຄວາມໂງ່ອອກມາ.
³ທຸກເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນພຣະຢາເວຊົງຮູ້ເຫັນ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ເຝົ້າເບິ່ງຄົນດີແລະຄົນຊົ່ວ.⁴ລິນທີ່ຮັກສາເປັນຕົ້ນໄມ້ແຫ້ງຊີວິດ, ແຕ່ລິນເວົ້າຈາກຫີນຫຍາບຄາຍເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈແຕກສະຫລາຍ.
⁵ຄົນໂງ່ດູຫມິນຄຳສັ່ງສອນຂອງບິດາຂອງເຂົາ, ແຕ່ຄົນຮຽນຮູ້ຈາກຄຳຕັກເຕືອນເປັນຄົນທີ່ສະຫລາດ.⁶ໃນບ້ານຂອງຄົນຊອບທຳມີ ສົມບັດມາກມາຍ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ຄົນອະທຳຫາມາໄດ້ນັ້ນນຳຄວາມລຳບາກມາໃຫ້ເຂົາ.
⁷ສິບປາກຂອງຄົນມີປັນຍາກະຈາຍຄວາມຮູ້, ແຕ່ຄົນໂງ່ຈຳບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.⁸ພຣະຢາເວຊົງກຽດຊັງເຄື່ອງບູຊາຂອງຄົນອະທຳ, ແຕ່ຊົງປິຕິຍິນດີກັບຄຳອະທິຖານຂອງຄົນທ່ຽງທຳ.
⁹ພຣະຢາເວກຽດຊັງທາງຂອງຄົນອະທຳ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງຮັກຜູ້ຕິດຕາມຄົນຊອບທຳ.¹⁰ມີການຕິສອນຢ່າງຫນັກສຳລັບຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຖືມທາງດີແລະຄົນທີ່ກຽດຄຳຕັກເຕືອນກໍຈະຕາຍ.
¹¹ແດນຄົນຕາຍ ແລະແດນຜົນາດປະກົດແຈ້ງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ແລ້ວໃຈຂອງເຫລົ່າລູກຊາຍຂອງມະນຸດຍິ່ງກວ່ານັ້ນຫລາຍຊ່ຳໃດ?.
¹²ຄົນທີ່ມັກເຢາະເຍີຍຄົນອື່ນບໍ່ມັກການຕັກເຕືອນ, ເຂົາຈະບໍ່ໄປຫາຄົນມີປັນຍາ.
¹³ໃຈຍິນດີເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຊື່ນບານ, ແຕ່ໃຈທີ່ເປັນທຸກເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈສະຫລາຍ.¹⁴ໃຈຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກັນກໍສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້, ແຕ່ປາກຂອງຄົນໂງ່ກໍປ້ອນດ້ວຍຄວາມໂງ່.

¹⁵ວັນທັງສິນຂອງປະຊາຊົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງກໍໂຫດຮ້າຍ, ແຕ່ໃຈລ້າເລີງມີງານລ້ຽງທົບເລີກລາ. ¹⁶ມີຊັບນ້ອຍແຕ່ມີຄວາມຢາກເກງພຣະຢາເວ ກໍມີຊັບມາກ, ແຕ່ມີຄວາມວິຕົກກັງວົນຢູ່ດ້ວຍ.

¹⁷ກິນຜັກເປັນອາຫານໃນສິ່ງທີ່ມີຄວາມຮັກ ກໍດີກວ່າຊົນງົວອ້ວນໂດຍມີການກຽດຊັງຢູ່ດ້ວຍ. ¹⁸ຄົນໂມໂຫຮ້າຍກໍໃຫ້ເກີດການວິວາດ, ແຕ່ຄົນທີ່ໂກດຊ້າກໍລະງັບການໄຕ່ຖຽງກັນ.

¹⁹ທາງຂອງຄົນກຽດຄ້ານເຫມືອນກັບທີ່ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມວິດພິນຄວາມເດືອດຮ້ອນ, ແຕ່ວິຖີຂອງຄົນທ່ຽງທ່າເປັນທາງລຽບ.

²⁰ລູກຊາຍທີ່ມີປັນຍານໍາຄວາມຍິນດີມາສູ່ພໍ່ຂອງຕົນ, ແຕ່ບຸກຄົນທີ່ໂງ່ດູຫມິນປະຫມາດມານດາຂອງຕົນ.

²¹ຄວາມໂງ່ເປັນຄວາມຍິນດີແກ່ບຸກຄົນທີ່ຂາດຄວາມສໍານຶກ, ແຕ່ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ຈະດໍາເນີນໃນທາງຊື່ຖືງ.

²²ແຜນງານທີ່ປາສະຈາກການປຶກສາຫາລືກໍຫລົ້ມເຫລວ, ແຕ່ເມື່ອມີຜູ້ແນະນໍາຈໍານວນຫລາຍແຜນງານນັ້ນກໍສໍາເລັດ.

²³ບຸກຄົນຈະພົບຄວາມຍິນດີເມື່ອເຂົາມີຄໍາຕອບທີ່ຖືກກັບປັນຍາ, ຄໍາດຽວທີ່ມາຈາກເວລານັ້ນຊ່າງວິເສດແທ້! ²⁴ວິຖີນໍາຄົນສະຫລາດຂຶ້ນເບື້ອງເທິງ, ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຫລີກຫນີຈາກແດນຄົນຕາຍເບື້ອງລຸ່ມ.

²⁵ພຣະຢາເວຊົງຮືຖອນບ້ານຂອງຄົນອວດດີ, ແຕ່ປົກປ້ອງຊັບສິນຂອງແມ່ຫມ້າຍ. ²⁶ພຣະຢາເວຊົງກຽດຊັງຄວາມຄິດຂອງປະຊາຊົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ແຕ່ຄໍາຊົມຊື່ນນັ້ນບໍ່ລົດສຸດ.

²⁷ວິສາຊີບກໍເຮັດໃຫ້ຄວບຄົວຂອງເຂົາລໍາບາກ, ແຕ່ຄົນທີ່ກຽດສົນບິນຈະມີຊີວິດຢູ່. ²⁸ໃຈຂອງບຸກຄົນຊອບທໍາ ໄດ້ຕອງກ່ອນວ່າຈະຕອບແນວໃດ, ແຕ່ປາກຂອງຄົນອະທໍາແມ່ນເຫສຶງຊົ່ວຮ້າຍອອກມາ.

²⁹ພຣະຢາເວຊົງຢູ່ຫ່າງໄກປະຊາຊົນອະທໍາ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານຂອງຄົນຊອບທໍາ.

³⁰ຫນ້າຕາຍື່ມແຍ່ມເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສຸກແລະຂ່າວດີເຮັດໃຫ້ສະບາຍຂຶ້ນ.

³¹ຖ້າເຮົາໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໃນຄໍາຕັກເຕືອນໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດ, ເຮົາກໍຈະຢູ່ຫ່າງຈາກບຸກຄົນທີ່ມີປັນຍາ. ³²ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບການແອບສອນກໍເຮັດໃຫ້ຕົນເຈັບປວດ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບການແອບສອນກໍຊ່ວຍຕົນໃຫ້ເປັນຄົນສະຫລາດຂຶ້ນ.

³³ການຢາກເກງພຣະຢາເວເປັນການຮຽນຮູ້ໃນຕົວເກີດປັນຍາ ແລະຄວາມຖ່ອມຕົວມາກ່ອນກຽດຕິຍົດ.

16 ¹ແຜນງານຕ່າງໆ ຂອງຈິດໃຈເປັນຂອງບຸກຄົນ, ແຕ່ພຣະຢາເວປະທານຄໍາຕອບຈາກພະໂອດຂອງພະອົງ.

²ທາງທຸກສາຍຂອງບຸກຄົນກໍບໍ່ລົດສຸດໃນສາຍຕາຂອງເຂົາເອງ, ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງກວາດເບິ່ງຈິດໃຈທັງຫລາຍ.

³ຈົນມອບງານຂອງເຮົາໄວ້ກັບພຣະຢາເວແລ້ວແຜນງານຂອງເຮົາຈະສໍາເລັດ. ⁴ພຣະຢາເວຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງມີເປົ້າຫມາຍຂອງມັນ, ແມ່ນຄົນອະທໍາກໍເພື່ອວັນແຫ່ງຄວາມລໍາບາກ.

⁵ພຣະຢາເວຊົງກຽດຊັງທຸກຄົນທີ່ມີໃຈຫຍາບຊ້າຈອງຫອງ, ແຕ່ທີ່ແນ່ນອນພວກເຂົາຈະຫນີການລົງໂທດໄປບໍ່ໄດ້. ⁶ໂດຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີແລະຄວາມສັດຊື່ຄວາມບາບຊົ່ວກໍຖືກລົບລ້າງໄປ ແລະໂດຍຄວາມຢາກເກງພຣະຢາເວ ປະຊາຊົນຫັນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້.

⁷ເມື່ອທາງຂອງມະນຸດເປັນທີ່ໂປດປານແກ່ພຣະຢາເວ, ພະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູນັ້ນຄົນດີກັບພວກສັດຕູຂອງບຸກຄົນນັ້ນຄົນດີກັບເຂົາໄດ້.

⁸ມີລາຍໄດ້ພຽງເລັກນ້ອຍພໍພຣະກັບມີຄວາມຊອບທໍາ, ກໍດີກວ່າມີລາຍໄດ້ຫລາຍກວ່າຄວາມຍຸດຕິທໍາ.

⁹ບຸກຄົນວາງແຜນງານໃນໃຈຂອງເຂົາ, ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງນໍາງາບາດຕົນຂອງເຂົາ. ¹⁰ຄໍາຕັດສິນທີ່ສະຫລາດຢູ່ທີ່ປາກຂອງກະສັດ, ພະໂອດຂອງພຣະອົງຊື່ຖືງໃນການພິພາກສາ.

¹¹ຕາຊັງທັງຫລາຍທີ່ທ່ຽງຕິງມາຈາກພຣະຢາເວ; ຜູ້ມັກຫນັກທັງຫມົດໃນຖິ່ງເປັນພາລະກິດຂອງພະອົງ.

¹²ເມື່ອປັນດາກະສັດຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕໍານິ, ເພາະວ່າຮຸກຮ້າຍບັນລັງໄດ້ຮັບການສະຖາປານາໄວ້ດ້ວຍຄວາມຊອບທໍາ.

¹³ພຣະເຮົາຊົງໂປດປານຮີມສົບທີ່ກ່າວອອກມາຈາກປາກມີຄວາມຊອບທໍາ ແລະພຣະອົງຊົງຮັກຜູ້ທີ່ເວົ້າຕິງໄປຕິງມາ.

¹⁴ພະພິໂຣດຂອງກະສັດເປັນທູດແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ແຕ່ຄົນທີ່ມີປັນຍາຈະລະງັບພະພິໂຣດນັ້ນ.

¹⁵ໃນຄວາມສະຫງ່າແຫ່ງພະພິກຂອງກະສັດຄືຊີວິດແລະຄວາມໂປດປານຂອງພະອົງຄືເມກທີ່ນໍາຝົນຕົ້ນລະຄູມາໃຫ້.

¹⁶ໄດ້ປັນຍາທີ່ດີກວ່າໄດ້ທອງຄໍາສັກເທົ່າໃດ. ແລະໄດ້ຄວາມຮູ້ກໍຫນ້າຈະດີກວ່າໄດ້ເງິນ.

¹⁷ທາງຫລວງຂອງປະຊາຊົນທີ່ທ່ຽງທ່າຫລີກຫນີອອກຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ທີ່ຄົນຮັກສາຊີວິດຂອງເຂົາ ກໍລະແວດລະວັງທາງຂອງເຂົາ.

¹⁸ຄວາມຈອງຫອງມາກ່ອນການຖືກທໍາລາຍ ແລະຄວາມເວົ້າຫຍາບຊ້າກໍນໍາໄປສູ່ການຫລົ້ມຈົມ.

¹⁹ເປັນຄົນຖ່ອມໂຕຢູ່ກັບປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນ ກໍດີກວ່າເປັນຫຸ່ນສ່ວນໃນສິ່ງຂອງ ຂອງຄົນອວດດີບຸ້ນມາ. ²⁰ຜູ້ໃສ່ໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສອນກໍຈະພົບແຕ່ສິ່ງທີ່ດີ, ການທີ່ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນ.

²¹ຄົນມີປັນຍາເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈແລະວາຈາອ່ອນຫວານເພີ່ມພະລັງໃນການສອນ. ²²ປັນຍາເປັນນໍ້າພູແຫ່ງຊີວິດແກ່ຜູ້ເປັນເຮົາຂອງ, ແຕ່ການສັ່ງສອນຂອງຄົນໂງ່ເປັນຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຂົາ.

²³ໃນໃຈຂອງຄົນມີປັນຍາເຮັດໃຫ້ວາຈາຂອງເຂົາຫວານຂຶ້ນ ແລະ ເພີ່ມອໍານາດການສັ່ງສອນແກ່ປາກຂອງເຂົາ. ²⁴ຖ້ອຍຄໍາຊື່ນຊົມເປັນເຫມືອນຮັງເຜິ້ງເປັນຄວາມຫວານແກ່ຈິດວິນຍານ ແລະເປັນການຢຽວຢາລະຫວ່າງກະດູກ.

²⁵ມີທາງຫນຶ່ງຊົງເຮົາຄິດວ່າຖືກ, ແຕ່ປາຍທາງຄືຄວາມຕາຍ. ²⁶ຄວາມຫົວຂອງພະນັກງານເຮັດໃຫ້ເຂົາດູຫມິນເພາະຄວາມຕ້ອງການ, ການຕອບສະຫນອງຄວາມຫົວນັ້ນ.

²⁷ຄົນຊົ່ວຮ້າຍແຈກຢາຍແນວບໍ່ດີ ລົນລາວເປັນໄຟດັງທີ່ລຸກໄຫມ້ ດ້ວຍຄໍາເວົ້າອັນຊົ່ວຊ້າ. ²⁸ຄົນແລ່ລ່ຽມກໍໃຫ້ເກີດອາການຜິດຖຽງກັນຄົນມັກເວົ້າຂວັນນິນທາທໍາລາຍມິດຕະພາບ.

²⁹ຄົນທີ່ມັກໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຫລອກລວງຫມູ່ເພື່ອນ ແລະນໍາເຂົາເຂົາສູ່ຄວາມຈິບ ຫາຍ. ³⁰ບຸກຄົນທີ່ຂະຍິບຕາຍື່ມແຍ່ມ, ໃຫ້ຄອຍລະວັງເອົາໃນໃຈເຂົາຄິດຮ້າຍຫມາຍແຕ່ທໍາລາຍຄົນ.

³¹ຊີວິດຄົນຍືນຫມັ້ນເປັນບໍາເນັດ; ຂອງຄົນຊອບທໍາ ແລະເປັນມົງກຸດອັນສະຫງ່າລາສີ. ³²ບຸກຄົນທີ່ອິດທິນດີກວ່າມີອໍານາດລວບລຸມຕົນເອງໄດ້ກໍດີກວ່າລວບລຸມເມືອງທັງຫມົດ.

³³ມະນຸດໃຊ້ສະຫລາກຢາກຮູ້ຈຸດປະສົງ, ແຕ່ແມ່ນພຣະຢາເວເອງທີ່ໃຫ້ຄໍາຊີຂາດ.

17 ¹ກິນເຂົ້າແຫ້ງຢາງສະຫງົບສຸກ ໃນບ້ານກໍດີກວ່າກິນລ້ຽງ ໃນງານທີ່ມີຄວາມຮຸນວາຍ. ²ຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ສະຫລາດຈະປົກຄອງລູກຊາຍຜູ້ກໍເລື່ອງຫນ້າອັບອາຍ ແລະຈະໄດ້ສ່ວນແບ່ງມໍລະດົກຄືເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນຫມູ່ພີ່ນ້ອງ.

³ເງິນຄ່າຖືກທຶນລອງດ້ວຍໄຟສັນໃດ, ແຕ່ໃຈມະນຸດກໍຈະຖືກພຣະຢາເວລອງຢູ່ສັນນັ້ນ.⁴ຄົນຊົວທີ່ມັກຟັງສິ່ງທີ່ຊົວໆ, ແລະຄົນຂີດວະກໍມັກຟັງເລື່ອງທີ່ຕົວະຕືມ.
⁵ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຫຍຸ້ງຫຍາມຄົນຍາກຈົນ ກໍຕູກພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຂົາ ແລະຜູ້ທີ່ຍິນດີເມື່ອເກີດໄພພິບັດແກ່ຄົນອື່ນຈະຖືກລົງໂທດກໍບໍ່ມີ.
⁶ບັນດາຫລານທັງຫລາຍເປັນມິ່ງກຸດຂອງຜູ້ສູງໄວ ແລະບິດາມານດາສັກສິມາສູ່ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ
⁷ຄົນທີ່ຫນ້ານັບຖືເຮົາຕົວະບໍ່ໄດ້ສັນໃດ; ຄົນໂງ່ຮ້າກໍເຮົາບໍ່ເປັນຕາຝັ່ງສັນນັ້ນ.⁸ສິນບົນຄືແກ້ວວິເສດໃນສາຍຕາຂອງຜູ້ໃຫ້, ບໍ່ວ່າເຂົາຈະໄປທາງໃດກໍປະສົບຄວາມສຳເລັດ.
⁹ຜູ້ໃຫ້ອະໄພການລະເມີດກໍມຸ່ງຈະສ້າງມິດຕະພາບ, ແຕ່ຄົນທີ່ເຮົາຢ້າຄວາມຜິດຈະເຮັດໃຫ້ຫມູ່ສະນິດແຍກຈາກກັນ.
¹⁰ຄຳວ່າກ່າວຄັງດຽວຈະຊົມເລິກເຂົ້າໄປສຳລັບຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈ ຫລາຍກວ່າຄົນທີ່ຄົນໂງ່ລ້ອຍເທື່ອ.
¹¹ຄົນຊົວຮ້າຍສະແຫວງຫາແຕ່ຄວາມຈົບຫາຍ, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ສືບສານດູຮ້າຍຈະຖືກສົ່ງໄປສູ່ເຂົາ¹²ໃຫ້ຄົນໄປພົບແມ່ຫມີທີ່ລູກຖືກລັກໄປ ຍັງຕົກວ່າພົບຄົນໂງ່ໃນຄວາມໂງ່ຂອງເຂົາ.
¹³ຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຕອບແທນຄວາມດີ, ຄວາມຊົ່ວຈະບໍ່ພາກຈາກບ້ານຂອງຄົນນັ້ນ.¹⁴ການຜິດຖຽງກັນກໍຊ່າເຄື່ອນເລີ່ມແຕກ, ຄວນຍຸດຕິເລື່ອງລາວກ່ອນເກີດການຜິດຖຽງກັນ.
¹⁵ບຸກຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອະທຳຜົນຄວາມຜິດ ແລະບຸກຄົນທີ່ລົງໂທດຄວາມຊອບທຳທັງສອງກໍເປັນທີ່ກຽດຊັງຕໍ່ພຣະຢາເວ.
¹⁶ເປັນຫຍັງຄົນໂງ່ຈຳຍເງິນເພື່ອຊື້ປັນຍາ, ໃນເມື່ອເຂົາບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້?
¹⁷ມິດສະຫາຍຍ່ອມຮັກກັນທຸກເວລາ ແລະພື້ນຖານເກີດມາເພື່ອຊ່ວຍກັນຍາມທຸກຍາກ.¹⁸ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຄິດຍ່ອມໃຫ້ຄຳປະຕິຍານ ແລະເປັນຜູ້ຄ້າປະກັນເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.
¹⁹ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຮັກການຂັດແຍ່ງກໍຮັກຄວາມບາບ, ຄົນຂີ້ສະຫວາກໍນຳໄປຫາຄວາມພິນາດ.²⁰ບຸກຄົນທີ່ໃຈຄິດຈະບໍ່ພົບສິ່ງດີເລີຍ; ແລະບຸກຄົນທີ່ມີລົມຕະຫລົບຕະແລງຍ່ອມຕົກຢູ່ໃນຄວາມຍາກລຳບາກ.
²¹ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເປັນບິດາມານດາຂອງຄົນໂງ່ຍ່ອມທຸກໂສກ; ແລະບິດາຂອງຄົນໂງ່ກໍບໍ່ມີຄວາມຊື່ນບານ.²²ໃຈລ້າເລີງເປັນຢາຢ່າງດີ, ແຕ່ຈິດໃຈຊອກຊ້າເຮັດໃຫ້ກະດູກແຫ້ງ.
²³ຄົນອະທຳຮັບສິນບົນເປັນການລັບ ເພື່ອບິດເປືອນວິຖີແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ.²⁴ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຍ່ອມຈັບຈັ້ງເບິ່ງບັນຫາ, ແຕ່ຕາຂອງຄົນໂງ່ຢູ່ທີ່ສຸດປາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.
²⁵ລູກຊາຍທີ່ໂງ່ເປັນຄວາມໂສກສະຫລົດໃຈແກ່ພໍ່ຂອງເຂົາ ແລະເປັນຄວາມຂົ່ມຂືນແກ່ແມ່ທີ່ກຳເນີດຂອງເຂົາ.²⁶ການລົງໂທດ; ຄົນຊອບທຳກໍບໍ່ດີ ການຕິພວກຂ້າຮາຊການເພາະຄວາມຊື່ຕົງກໍຜິດ.
²⁷ບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ກໍຢັບຢັ້ງຖ້ອຍຄຳຂອງເຂົາ ແລະບຸກຄົນທີ່ມີຈິດໃຈເຍືອກເຢັນເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ.²⁸ແມ່ນຄົນໂງ່ຫາກເສີຍກໍນັບວ່າມີປັນຍາ; ເມື່ອເຂົາບິດປາກຂອງເຂົາກໍມີພິກໄຫວ.

18 ¹ຄົນທີ່ພິກໄຕເອງອອກໄປ ກໍສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ເຂົາປາຖະຫນາ ແລ້ວເຂົາມີຄວາມຂັດແຍ່ງກັບຄວາມພິຈາລະນາທຸກຢ່າງ.
²ຄົນໂງ່ບໍ່ເພີດເພີນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ເພີດເພີນໃນການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ.
³ເມື່ອຄົນອະທຳມາເຖິງ, ຄວາມມືນປະຫມາດກໍມາດ້ວຍ ແລະມາດ້ວຍຄວາມອັບປະຍິດແລະຄວາມອິດສຸ.
⁴ຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍໃນປາກຂອງເຮົາເປັນນ້ຳເລິກ; ນ້ຳພູແຫ່ງປັນຍາເປັນທານແຫ່ງນ້ຳໄຫລ.
⁵ການລ່າອຽງເຂົ້າຂ້າງຄົນອະທຳນັບບໍ່ດີ, ການເອົາຄວາມຍຸດຕິທຳໄປຈາກຄົນຊອບທຳກໍບໍ່ດີດ້ວຍ.⁶ເມື່ອຄົນໂງ່ຮ້າຜິດຖຽງກັນ ການຊິກຕີກັນກໍມັກຈະເກີດຂຶ້ນ.
⁷ປາກຂອງຄົນໂງ່ເປັນສິ່ງທຳລາຍຕົວເຂົາເອງ ແລະປາກຂອງເຂົາກໍເປັນປ້ວງຕັກເຂົາເອງ.⁸ຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນທີ່ຊຸບຊິບກໍຄືອາຫານທີ່ມີລົດຊາດແຊບ ແລະມັນລົງເລິກໄປຍັງສ່ວນຕ່າງໆ ໃນຮ່າງກາຍ.
⁹ຄົນກຽດຄ້ານໃນການງານ ກໍເປັນທີ່ພື້ນຖານຫລາຍຄົນຊອບທຳຫລາຍ.¹⁰ພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວເປັນປ້ອມທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ບຸກຄົນທີ່ຊອບທຳແລ່ນເຂົ້າໄປໃນນັ້ນແລະປອດໄພ.
¹¹ແລະໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄົນມັງມີເປັນເມືອງ ທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງເຂົາມັນເປັນຄືກຳແພງທີ່ສູງ.¹²ກ່ອນທີ່ເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ, ແຕ່ຄວາມຖ່ອມໂຕມາກ່ອນກຽດ.
¹³ຄົນທີ່ຕອບກ່ອນຈະຟັງ ກໍເປັນຄວາມໂງ່ ແລະຄວາມຂາຍຫນ້າແກ່ເຂົາ.¹⁴ຈິດໃຈຂອງບຸກຄົນຈະທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປ່ວຍໄດ້, ແຕ່ຈິດໃຈຂອງຄົນຊ້າໃຜຈະທົນໄດ້?
¹⁵ໃຈຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຍ່ອມໄດ້ຄວາມຮູ້ ແລະການໄດ້ຟັງຂອງຄົນມີປັນຍາສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້.¹⁶ມີຂອງຂວັນໄປຜ່ອມໄຂ່ຊ່ອງທາງໃຫ້ຄົນນັ້ນ ແລະນຳເຂົາມາເຖິງຄົນໃຫຍ່ຄົນໂຕ.
¹⁷ຜູ້ເປັນທະນາຍຂອງຕົນກໍເບິ່ງເປັນຝ່າຍຖືກ ຈົນກວ່າຝ່າຍຕົງຂ້າມຈະມາຄັດຄ້ານເຂົາ.¹⁸ການຈັບສະຫລາກເຮັດໃຫ້ ການຜິດກັນສິ້ນສຸດລົງ ແລະແຍກຄູ່ໄຕ້ຖຽງທີ່ມີກຳລັງອອກຈາກກັນ.
¹⁹ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງອ້າຍນ້ອງກໍສຳກັບກຳແພງເມືອງທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ແຕ່ການຜິດຖຽງກັນກໍຊ່າກັນກັບເຫລັກໄລປະຕູອັດຕັນຕົນໄວ້.
²⁰ທ້ອງຂອງຄົນຈະອື່ມດ້ວຍຜົນແຫ່ງປາກຂອງເຂົາ; ເຂົາຈະເຕັມອື່ມດ້ວຍຜົນຜະລິດແຫ່ງປາກຂອງເຂົາ.
²¹ຄວາມຕາຍແລະຊີວິດຢູ່ໃນອຳນາດຂອງລົນ, ແລະບຸກຄົນນັ້ນທີ່ຮັກລົນກໍຈະກິນຜົນຂອງມັນ.²²ໃຜພົບເມຍກໍພົບຂອງດີ ແລະໄດ້ຄວາມໂປດປານຈາກພຣະຢາເວ.
²³ບຸກຄົນຍາກຈົນໃຊ້ຄຳອ້ອນວອນ, ແຕ່ບຸກຄົນຮັງມີຕອບສຽງຫ້ວນໆ.²⁴ຄົນທີ່ກ່າວວ່າເຂົາມີຫມູ່ຫລາຍຊຶ່ງພວກເຂົານຳຫາຍຍະນະມາໃຫ້, ແຕ່ມີສະຫາຍຍິງກວ່າພື້ນຖານ.

19 ¹ບຸກຄົນຍາກຈົນຜູ້ດຳເນີນໃນສັກສີຂອງເຂົາກໍຕົກວ່າຄົນທີ່ເຮົາບິດເປືອນ ແລະເປັນຄົນໂງ່ຮ້າ.²ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ດີທີ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ແຕ່ປາສະຈາກຄວາມຮູ້ ແລະຄົນທີ່ເລັ່ງຕີນມັນຈະອອກມານອກເສັ້ນທາງ.
³ຄວາມໂງ່ຂອງບຸກຄົນທຳລາຍຊີວິດຂອງເຂົາເອງ ແລະຈິດໃຈຂອງເຂົາກໍກ້ຽວກາດຕໍ່ພຣະຢາເວ.⁴ຊັບສົມບັດເຮັດໃຫ້ມີຫມູ່ຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ຄົນຍາກຈົນກໍຖືກເພື່ອນບ້ານຕີຈາກ.

⁵ພະຍານເວົ້າຕົວຈິງກ່າວຈະຖືກລົງໂທດໃນສານ ແລະຄົນເວົ້າຕົວຈິງຕະຫລອດເວລາຈະໝົບໝົນ.⁶ຄົນຫລາຍມັກຈະປະຈົປະແຈງ ຄົນໃຈກວ້າງ ແລະທຸກຄົນກໍເປັນມິດກັນ.

⁷ຍາດພີນ້ອງຂອງຄົນຍາກຈົນກໍຍັງຊຶ່ງເຂົາ; ແລ້ວຫມູ່ຈະໝົບໝົນຫ່າງຈາກເຂົາ, ໄປຢາມໃດ ແມ່ນເຂົາຕາມໄປວຶງວອນ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຫາຍຫນ້າກັນໄປຫມົດ.

⁸ຄົນທີ່ໄດ້ປັນຍາກໍຮັກຊີວິດຕົນເອງ; ຄົນທີ່ຮັກສາຄວາມເຂົ້າໃຈໄວ້ຈະພົບແຕ່ສິ່ງດີ.

⁹ພະຍານເວົ້າຕົວຈິງຈະຖືກລົງໂທດ, ແຕ່ຄົນເວົ້າຕົວຈິງຕະຫລອດເວລາຈະພົບນາດ.¹⁰ທີ່ຄົນໂງ່ຈະກິນຢູ່ຢ່າງຫລຸຫລາກກໍບໍ່ເຫມາະສົມຢູ່ແລ້ວ ຍິ່ງບໍ່ເຫມາະຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກທີ່ທາດຈະປົກຄອງເຈົ້ານາຍ.

¹¹ຄວາມສະຫລາດຂອງບຸກຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຊຶ່ງ ແລະການໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດກໍເປັນສັກສີແກ່ເຂົາ.

¹²ຄວາມຮ້າຍຂອງກະສັດກໍຄືສຽງຄໍາລາມຂອງສິ່ງຫນຸ່ມ, ແຕ່ຄວາມໂປດປານຂອງພະອົງຄືນ້ຳຄ້າງຢູ່ຫຍ້າ.

¹³ລູກຊາຍທີ່ໂງ່ຈຳເປັນຫາຍຍະນະແກ່ພໍ່ຂອງເຂົາ ແລະເມຍມັກຮ້າຍກໍຄືນ້ຳໄຫລຢຶດບໍ່ຢຸດ.¹⁴ບ້ານກັບຊັບສິນບັດເປັນມໍລະດົກຈາກພໍ່, ແຕ່ເມຍທີ່ສະຫລາດມາຈາກພຣະຢາເວ.

¹⁵ຄວາມກຽດຄ້ານເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນຫລັບສະນິດ, ແຕ່ຄົນທີ່ບໍ່ຢາກເຮັດວຽກກໍຈະຫົວ.¹⁶ຄົນທີ່ຮັກສາບັນຍັດຍ່ອມປົກປ້ອງຊີວິດຂອງເຂົາ, ແຕ່ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ຄຳນຶງເຖິງທາງຂອງເຂົາກໍຈະຕາຍ.

¹⁷ບຸກຄົນໃດກໍຕາມທີ່ເມດຕາຄົນຍາກຈົນກໍໃຫ້ພຣະຢາເວຊົງຢືມ ແລະພຣະອົງຈະຕອບແທນການກະທຳຂອງເຂົາ.

¹⁸ຈົງຖືສອນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າເມື່ອຂະນະທີ່ຍັງມີຄວາມຫວັງ ແລະຢາຈົງໃຈເຮັດໃຫ້ເຂົາພົບນາດໄປ.

¹⁹ບຸກຄົນທີ່ໃຈຮ້າຍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການລົງໂທດ, ເພາະຖ້າເຈົ້າຊ່ວຍເຂົາແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະຕ້ອງຊ່ວຍເຂົາອີກ.²⁰ຈົງຝັງຄຳແນະນຳແລະຮັບການສັ່ງສອນ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ມີປັນຍາຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງຊີວິດ.

²¹ໃນໃຈຂອງມະນຸດມີແຜນງານຫລາຍ, ແຕ່ຈຸດປະສົງຂອງພຣະຢາເວຈະດຳລົງຢູ່.²²ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຄືສິ່ງທີ່ຫນ້າປາຖະຫນາໃນໂຕມະນຸດ ແລະບຸກຄົນຍາກຈົນຕົກວ່າຄົນເວົ້າຕົວຈິງ.

²³ຄວາມຢາກເກງພຣະຢາເວນຳປະຊາຊົນໄປສູ່ຊີວິດ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຢາກພຣະອົງຈະຢູ່ຢ່າງຜາສຸກແລະຈະບໍ່ມີສິ່ງຮ້າຍໃດໆມາແຕະຕ້ອງໄດ້.

²⁴ຄົນທີ່ຂີ້ຄ້ານຝັງມືເຂົາໄວ້ໃນຊາມ, ເຂົາບໍ່ຍອມແມ່ນແຕ່ຈະຢືບອາຫານເຂົາປາກຂອງເຂົາ.

²⁵ຈົງຖືຄົນທີ່ເວົ້າເຢາະເຍີຍ, ແລະຄົນຮຸ້ນຍາຈະເປັນໂງ່, ຈົງຖືກເຕືອນຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແລະເຂົາຈະໄດ້ຮູ້.

²⁶ຄົນທີ່ປຸ້ນພໍ່ຂອງເຂົາແລະຂັບໄລ່ແມ່ຂອງເຂົາ ເປັນລູກຊາຍທີ່ນຳຄວາມອັບອາຍແລະນຳຄວາມເຊື່ອມເສຍມາໃຫ້.²⁷ລູກຊາຍເອີຍ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຝັງຄຳສັ່ງສອນ, ເຈົ້າກໍຈະຫລົງໄປຈາກຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຮູ້.

²⁸ພະຍານສັສິນຍ່ອມເຢາະເຍີຍຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະປາກຂອງຄົນອະທຳກໍກິນກິນສິ່ງຊົດຮ້າຍ.²⁹ການພິພາກສາມີພ້ອມສຳລັບຄົນທີ່ມັກເຢາະເຍີຍ ແລະການໂບຍຕີມີໄວ້ສຳລັບຫລັງຂອງຄົນໂງ່.

20 ¹ເຫລົ່າອະນຸຮັດໃຫ້ເປັນຄົນມັກເຢາະເຍີຍແລະການກິນເຫລົ່າກໍເຮັດໃຫ້ຂວາງ, ໃຜກໍຕາມທີ່ກິນເຂົ້າໄປແລ້ວບໍ່ມີປັນຍາ, ²ຄວາມຢ້ານຂອງກະສັດຄືກັບຄວາມຢ້ານຂອງສິ່ງຫນຸ່ມ, ໃຜເຮັດໃຫ້ພະອົງໃຈຮ້າຍກໍສ້ຽງຊີວິດຂອງຕົນເອງ.

³ທີ່ຈະຫລີກລ້ຽງການວິວາດກໍເປັນກຽດສຳລັບຄົນເຮົາ, ແຕ່ຄົນໂງ່ທຸກຄົນຈະຜິດກັນ.⁴ບຸກຄົນທີ່ຂີ້ຄ້ານບໍ່ຖືກນຳໃນລະດູເຮັດນາ; ເຂົາຈະເບິ່ງພຶດຜົນໃນລະດູເກັບກ່ຽວແຕ່ບໍ່ພົບຫຍັງເລີຍ.

⁵ຈຸດປະສົງໃນໃຈຄືນ້ຳເລິກ, ແຕ່ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຈະຫວັດມັນອອກມາໄດ້.⁶ບຸກຄົນທັງຫລາຍປ່າວຮ້ອງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ໃຜຈະຫາຄົນສື່ສັດພົບ?

⁷ຄົນຊອບທຳດຳເນີນໃນຄວາມສັດຊື່ຂອງເຂົາ, ແລະລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງເຂົາທີ່ເກີດຕາມມາເປັນສຸກ.

⁸ກະສັດຜູ້ນຶ່ງເທິງບັນລັງເພື່ອເຮັດຫນ້າທີ່ພິພາກສາ ຊົງແຍກແຍະຄວາມຊົດທຸກຢ່າງອອກດ້ວຍຕາຂອງພະອົງ.

⁹ໃຜຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງໂຕເອງສະອາດແລ້ວ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮິສຸດພົນບາບແລ້ວ?"¹⁰ຝຸ່ມນ້ຳຫນັກສັສິນແລະເຄື່ອງຕວງຂີໂກງ ທັງຄູ່ຕ່າງເປັນທີ່ກຽດຊັງຂອງພຣະຢາເວ.

¹¹ແມ່ນແຕ່ເດັກກໍເຜີຍໂຕເອງອອກມາໂດຍການປະພຶດຂອງເຂົາ, ວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດບໍ່ຮິສຸດແລະຖືກຕ້ອງບໍ່.¹²ຫູທີ່ໄດ້ຍິນກັບດວງຕາທີ່ເບິ່ງເຫັນ ພຣະຢາເວຊົງສ້າງທັງສອງຢ່າງ.

¹³ຢ່າຮັກການນອນຫລັບ ເກງວ່າເຈົ້າຈະຍາກຈົນ; ຈົງມືນຕາຂອງເຈົ້າ ແລະເຈົ້າຈະໄດ້ກິນອີມ.¹⁴"ຜູ້ຊິເວົ້າວ່າ" ຂອງບໍ່ດີ", ແຕ່ເມື່ອເຂົາໄປແລ້ວເຂົາຈົງອວດວ່າໂຕຊື່ຂອງໄດ້ຖືກ.

¹⁵ທອງຄຳແລະອັນຍະມະນີທີ່ມີຄຳຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ປາກທີ່ມີຄວາມຮູ້ກໍເປັນຂອງລ້ຳຄ່າຍິ່ງ.¹⁶ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຮັບໃຊ້ຫນີສິນຄົນແປກຫນ້າ, ແລະຈົງຍຶດຫມັ້ນໄວ້ເມື່ອເຂົາປະກັນໃຫ້ຜູ້ຍິ່ງເສເພ.

¹⁷ອາຫານທີ່ໄດ້ມາຈາກການຫລອກລວງມີລົດຫວານແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາ, ແຕ່ພາຍຫລັງປາກຂອງເຂົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍລວດລາຍ.

¹⁸ແຜນການສຳເລັດໄດ້ເພາະຄຳປຶກສາ ແລະເມື່ອມີການນຳທີ່ສະຫລາດເທົ່ານັ້ນ ຖ້າຄິດຈະກໍສົ່ງຄາມ.

¹⁹ຄົນທີ່ທ່ຽວຊັບຊື່ຍ່ອມເຜີຍຄວາມລັບແລະດັງນັ້ນຢາເຂົ້າສັງຄົມກັບຄົນປາກບອນ.²⁰ຖ້າບຸກຄົນແຂ່ງພໍ່ຂອງເຂົາຫລີ້ແມ່ຂອງເຂົາ, ຊີວິດຂອງເຂົາຈະດັບໃນຄວາມມືດ.

²¹ມໍລະດົກທີ່ໄດ້ມາຢ່າງຊົງສຸກກ່ອນເຫຼິ້ນໃນຕື້ນ ຫຼືສຸດຂອງປາຍກໍບໍ່ເປັນມົງຄົນ.²²ຢ່າເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຈະແກ້ແຄ້ນຄວາມຊົນນີ!" ຈົງລໍຄອຍພຣະຢາເວ ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍເຈົ້າ.

²³ພຣະຢາເວຊົງກຽດຊັງຝຸ່ມນ້ຳຫນັກສັສິນ ແລະຕາຊົງຂີໂກງກໍບໍ່ດີ.²⁴ພຣະຢາເວຊົງກຳນົດທາງເດີນຂອງພວກເຂົາ, ໃຜຈະເຂົ້າໃຈທີ່ດທາງຊີວິດຂອງຕົນເອງໄດ້ຢ່າງໃດ?

²⁵ຈົງຄິດໃຫ້ດີກ່ອນຈົງສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ວ່າຈະຖວາຍບູຊາຕໍ່ມາອາດສະເສຍໃຈຕາມພາຍຫລັງກໍໄດ້.²⁶ກະສັດທີ່ມີປັນຍາຈະຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜຜິດ ແລະລົງໂທດຫັນຫົວໂດຍບໍ່ມີຄວາມເມດຕາຈັກດີ.

²⁷ພຣະຢາເວໃຫ້ຈິດໃຈແລະຈິດສຳນຶກແກ່ເຮົາ, ເຮົາບໍ່ສາມາດປົດບັງຈາກຕົນເອງໄດ້.²⁸ຄວາມຈົງຮັກພັກດີແລະຄວາມຊື່ສັດພິທີກະສັດໄວ້; ເພິ່ນຈະຊົງເຮັດໃຫ້ພະທີ່ນັ່ງຫມັ້ນຄົງດ້ວຍຄວາມຮັກ.

²⁹ສັກສີຂອງບັນດາຄົນຫມູ່ມຄືກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງປະຊາຊົນສູງໄວຄືຜົມຫງອກຂອງພວກເຂົາ.

³⁰ການຕິເຮັດໃຫ້ເກີດບາດແຜກໍຊຳລະຄວາມຊົດອອກໄປ ແລະການໂບຍຕີກໍຊຳລະລ້າງສ່ວນເລິກພາຍໃນ.

21 ¹ໃຈຂອງກະສັດຄືສາຍນ້ຳທີ່ມີຂອງພຣະຢາເວ; ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫລໄປໄສກໍຕາມ ແຕ່ຈະໄປດ.
²ທາງທຸກສາຍຂອງມະນຸດກໍຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງເຂົາເອງ. ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງກວາດເບິ່ງຈິດໃຈທັງຫລາຍ.
³ການປະພຶດຊອບທຳແລະຍຸດຕິທຳເປັນທີ່ໂປດປານ ແຕ່ພຣະຢາເວຫລາຍກວ່າເຄື່ອງບູຊາ.⁴ ການຫລອກລວງ ແລະການອວດຕີສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນບາບກຳຫິດວບຄຸມຄົນຊົ່ວຮ້າຍ.
⁵ແຜນງານທັງຫລາຍຂອງຄົນຂະຫຍັນນຳໄປສູ່ຄວາມມັງຄັງແນ່ນອນ, ແຕ່ການວາງແຜນຢ່າງໄວວາພາໃຫ້ທຸກໄດ້.⁶ ການຮັບຊັບມາດ້ວຍການຕົວະກໍຄືຫມອກທີ່ຈາງຫາຍ ແລະກັບດັກແຫ່ງຄວາມຕາຍ.
⁷ຄວາມຫລຸນຂອງຄົນອະທຳຈະກວາດພວກເຂົາໄປ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຮັດສິ່ງທີ່ຍຸດຕິທຳ.⁸ ທາງຂອງຄົນບາບຫນ້າມັນຄົດ, ແຕ່ທາງຂອງຄົນບໍ່ຮູ້ດນັ້ນເຮັດໃຫ້ທາງທ່ຽງຕິງ.
⁹ໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ຊອກມຸມຂອງດາດຟ້າ ກໍດຶກວ່າຢູ່ຮ່ອມຊາຍຄາບ້ານກັບຜົວເມຍທີ່ມັກຖຽງກັນ.¹⁰ ຄວາມອະທຳຍອມປາຖະຫນາຄວາມຊົ່ວ, ເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ.
¹¹ເມື່ອຄົນມັກເຢາະເຍີຍໄດ້ຮັບການລົງໂທດ, ຄົນຮຸ້ນອຍຈຶ່ງມີບັນຫາ, ແລະເມື່ອຄົນມີບັນຫາໄດ້ຮັບການສັງສອນ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຄວາມຮູ້.
¹²ບຸກຄົນຜູ້ຊອບທຳວິເຄາະເບິ່ງບ້ານຂອງຄົນອະທຳ; ເຂົາຈະນຳຄວາມພິນາດມາໃຫ້ຄົນອະທຳ.
¹³ຄົນທີ່ປິດຫູບໍ່ຟັງສຽງຮ້ອງທຸກຂອງຄົນຈົນ, ເຂົາອາດຈະຮ້ອງເຊັນກັນ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຕອບເຂົາ.
¹⁴ໃຜໃຈຮ້າຍເຈົ້າຈຶ່ງເອົາຂອງຂວັນໃຫ້ລັບໆແລ້ວຄວາມຮ້າຍນັ້ນກໍຈະຜ່ອນຄາຍລົງ.
¹⁵ເມື່ອມີການປະຕິບັດຢ່າງຍຸດຕິທຳບຸກຄົນຊອບທຳກໍຍິນດີ, ແຕ່ຄົນປະພຶດຊົດກໍຢ້ານແລະລະແວງ.¹⁶ ຄົນທີ່ຫລົງໄປຈາກທາງແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈ, ເຂົາຈະພັກຢູ່ໃນທີ່ຊຸມນຸມຂອງຄົນຕາຍ.
¹⁷ຄົນທີ່ຮັກຄວາມປັນເທີງຈະເປັນຄົນຍາກຈົນ, ຄົນທີ່ຮັກເຫລືອອະນຸນ ແລະນ້ຳມັນຈະບໍ່ຮັງມີຈັກເທື່ອ.¹⁸ ຄົນອະທຳເປັນຄຳໂຖ່ບຸກຄົນໆຊອບທຳ, ແລະຄົນທີ່ລະບົດເປັນຄຳໂຖ່ປະຊາຊົນຜູ້ທ່ຽງທຳ.
¹⁹ອາໄສຢູ່ໃນທະເລຊາຍ ກໍດຶກວ່າຢູ່ກັບຜູ້ຍິງທີ່ມັກແຕ່ຮ້າຍດ່ຳຜົວຂອງຕົນ ແລະຜູ້ຈີ.²⁰ ຄົນທີ່ມີປັນຍາເຂົ້າເມືອງຂອງຄົນທີ່ມີກຳລັງ, ແຕ່ຝັງທະລາຍທີ່ມັນຊົງເຂົ້າໄວ້ວາງໃຈ.
²¹ຄົນທີ່ຕິດຕາມຄວາມຊອບທຳ ແລະມີຄວາມກະລຸນາ, ບຸກຄົນຢ່າງນີ້ຈະພົບຊີວິດຄວາມຊອບທຳ, ແລະກວັດຕິຍົດ.
²²ຄົນທີ່ມີປັນຍາເປັນເຂົ້າເມືອງຂອງຄົນທີ່ມີກຳລັງ, ແລະຝັງທະລາຍກຳແພງທີ່ເຂົາໄວ້ວາງໃຈ.
²³ບຸກຄົນໃດກໍຕາມທີ່ລະວັງປາກແລະລິນຂອງເຂົາ ກໍປົກປ້ອງໂຕເອງຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.²⁴ ຄົນໂອ້ຕັງອວດດິດຖູກທຸກແນວການປະພຶດຂອງລາວກໍລ້ວນຂີ້ສະຫາວທັງນັ້ນ.
²⁵ຄວາມຍາກຂອງຄົນກວັດຄ້ານຂ້າໂຕເຂົາເອງ, ເພາະມີເຂົາບໍ່ຍອມເຮັດວຽກ.²⁶ ບາງຄົນໃຊ້ຊີວິດເພື່ອໂລບມາກໂລພາ, ແຕ່ວ່າຄົນຊອບທຳສາມາດໃຫ້ດ້ວຍໃຈສັດທາ ແລະບໍ່ທວງຄືນ.
²⁷ເຄື່ອງບູຊາຂອງຄົນອະທຳເປັນສິ່ງຫນ້າກວັດຊັງ, ແລະຫຍິງກວ່ານັ້ນເມື່ອເຂົາມາດ້ວຍເຈດຕະນາຊົ່ວ.
²⁸ພະຍານຂອງຄົນຂີ້ຕົວະເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຖືບໍ່ໄດ້ແລະຈະພິນາດ, ແຕ່ຄົນທີ່ຝັງຈະເວົ້າໄດ້ທຸກເວລາ.
²⁹ຄົນອະທຳໃຫ້ຫນ້າຂອງເຂົາຊາໄປ, ແຕ່ຄົນທ່ຽງທຳວິເຄາະເບິ່ງທາງທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.
³⁰ຄວາມເຂົ້າໃຈ ຄວາມຫລັກແຫມ, ແຖມປັນຍາກໍບໍ່ມີຄຸນຄ່າ, ແລະ ເອົາຊະນະພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້.³¹ ມ້າກໍຕຽມໄວ້ແລ້ວສຳລັບວັນເຮັດເສິກ, ແຕ່ໄຊຊະນະເປັນຂອງພຣະຢາເວ.

22 ¹ຄວນເລືອກຊື່ສຽງດີ ດຶກວ່າຄວາມຮັງມີມາກມາຍ ແລະມີຄົນນັບຖືກດຶກວ່າມີເງິນຄ່າ.² ປະຊາຊົນທີ່ຮັງມີ ແລະປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນຄືກັນຢູ່ຢ່າງຫນຶ່ງຄືພຣະຢາເວຊົງເປັນຜູ້ສ້າງພວກເຂົາ.
³ຄົນທີ່ຢັງຮູ້ຍອມເຫັນຄວາມເດືອດຮ້ອນຈະມາເຖິງ ຈຶ່ງຮູ້ຈັກຊ່ອນຊື່ນຕົນຫລົບຫລົກມັນໄດ້, ແຕ່ຄົນບໍ່ຄິດຈະຍ່າງກົງເຂົ້າໄປແລະກໍ່ເສຍໃຈຕໍ່ມາພາຍຫລັງ.
⁴ບຳເນັດຂອງຄົນຖ່ອມຕົນ, ແລະຄວາມຢ້າເກງພຣະຢາເວ, ຄືຄວາມຮັງມີ ກວັດແລະຊີວິດ.
⁵ແຕ່ຄົນຮັກຊີວິດຈະຜັກຫນີຈາກມັນໄດ້.⁶ ຈຶ່ງອົບອົມເດັກນ້ອຍໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະເມື່ອເຂົາເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ ເຂົາຈະບໍ່ຫນີຈາກທາງນັ້ນ.
⁷ປະຊາຊົນທີ່ຮັງມີທີ່ມີອຳນາດເຫນືອຄວາມຍາກຈົນ ແລະຜູ້ຂໍຢືມກໍເປັນທາດຂອງຜູ້ໃຫ້ຢືມ.⁸ ຜູ້ຫວ່ານຄວາມອະຍຸດຕິທຳຈະເກັບກຽວສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແລະໄມ້ທີ່ແຫ້ງຄວາມກ້ຽວກາດຂອງເຂົາຈະສິ້ນໄປ.
⁹ຄົນເບິ່ງຢ່າງໃຈກວ້າງຂວາງຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ, ເພາະເຂົາແບ່ງອາຫານຂອງເຂົາແກ່ຄົນຍາກຈົນ.¹⁰ ຈຶ່ງໄລ່ຄົນມັກເຢາະເຍີຍໄປໃຫ້ຫມົດສິນ; ແລ້ວການວິວາດຜິດຖຽງກັນຈະຫມົດໄປ.
¹¹ຜູ້ທີ່ເປັນຫມູ່ກັນກັບກະສັດໄດ້ຕ້ອງມີຄວາມຈິງໃຈ ແລະເວົ້າຈາສຸພາບອ່ອນຫວານ.¹² ພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວເປົ້າຮັກສາຄວາມຮູ້, ແຕ່ພຣະອົງທຳລາຍຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ
¹³ບຸກຄົນທີ່ຂີ້ຄ້ານເວົ້າວ່າ, "ມີສິ່ງມີສິ່ງໃຫຍ່ຢູ່ຂ້າງນອກ! ຂ້ອຍຈະຖືກຂ້າກາງລານເມືອງ."¹⁴ ປາກຂອງຄົນຫລິ້ນຊູ່ຜົວເມຍເປັນປ່ວງແຮ້ວແກ່ຕົນ; ມັນຄອຍດັກຈັບຄົນທີ່ພຣະຢາເວໂກດຮ້າຍ.
¹⁵ຄວາມໂງ່ຕິດຢູ່ໃນໃຈເດັກນ້ອຍ, ແຕ່ໄມ້ແສ້ທີ່ສອນຈະໄລ່ຄວາມໂງ່ໃຫ້ຫ່າງຈາກເຂົາ.¹⁶ ຄົນທີ່ບິບບັງຄັບປະຊາຊົນຍາກຈົນເພື່ອໃຫ້ເຂົາຮັງມີຢຶງຂຶ້ນ, ຫລືຄົນທີ່ໃຫ້ແກ່ຄົນມັງຄັງ, ຈະມາເຖິງຄວາມຂັດສົນແນ່ນອນ.
¹⁷ຈຶ່ງຽງຫູຂອງເຈົ້າຟັງຖ້ອຍຄຳຄົນມີປັນຍາ ແລະເອົາໃຈໃສ່ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາ,¹⁸ ເພາະມັນຫນ້າສົນໃຈຖ້າເຈົ້າຈຶ່ງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້, ແລະຜ່ອມທີ່ຈະເວົ້າອອກມາ.¹⁹ ເພື່ອເຈົ້າຈະວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ, ຂ້ອຍຈຶ່ງສອນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ເຈົ້າໃນວັນນີ້.
²⁰ຂ້ອຍໄດ້ຂຽນໃຫ້ເຈົ້າສາມສິບຕອນ ຄວາມເປັນຄຳເຕືອນໃຈ ແລະຄວາມຮູ້ແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່,²¹ ເພື່ອສອນໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງ, ທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ເພື່ອເຈົ້າຈະນຳຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງກັບໄປບອກຜູ້ທີ່ໃຊ້ເຈົ້າມາບໍ່ແມ່ນບໍ່?
²²ຢ່າປຸ້ນຄົນຈົນ ເພາະເຂົາເປັນຄົນຈົນ, ຫລືຢ່າບິບບັງຄັບເຂັ້ນໃຈທີ່ປະຕູເມືອງ.²³ ເພາະພຣະຢາເວຊົງວ່າຄວາມແຫນພວກເຂົາ, ແລະພຣະອົງຈະຄູ່ເອົາຊີວິດຜູ້ທີ່ປຸ້ນພວກເຂົາ.
²⁴ຢ່າເປັນຫມູ່ກັບຄົນມີແນວຄິດ ແລະໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ,²⁵ ຫລືເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ທາງຂອງເຂົາ ແລະເຈົ້າຈະເອົາໃຈຂອງເຈົ້າເອງໄປຕິດກັບດັກ.
²⁶ຢ່າເປັນຄົນທີ່ໃຈພວກທີ່ໃຫ້ຄຳປະຕິຍານ, ຫລືໃຈພວກຜູ້ຄ້າປະກັນຫນີສິນ.²⁷ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຊຳລະຫນີສິນ, ແລ້ວຈະມີຫຍັງທີ່ຈະມາຢຶດຫນ້ອນຂອງເຈົ້າໄປຈາກເຈົ້າ.

²⁸ຢ່າຢ້າຍຫລັກເຂດທີ່ບູຮານຊຶ່ງບັນພະບູຫລຸດຂອງເຈົ້າປັກໄວ້. ²⁹ເຈົ້າເຫັນຄົນທີ່ມີຝີໃນງານຂອງເຂົາບໍ່? ເຂົາຈະຍືນຢູ່ສະເພາະຕໍ່ຫນ້າກະສັດ, ທັງຫລາຍບໍ່ແມ່ນຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສາມັນຊົນ.

23 ¹ເມື່ອເຈົ້ານັ່ງຮັບປະທານກັບຜູ້ຄອບຄອງ, ຈົ່ງສັງເກດໃຫ້ເດີ່ວາໃຜຢູ່ຂ້າງຫນ້າເຈົ້າ,²ແລະເຈົ້າຈົ່ງຄັບຕົວໄວ້ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນກິນຫລາຍ.

³ຢ່າໂລບມາກໃນອາຫານທີ່ຄົນຍ່ມາໃຫ້, ລາວອາດຈະເຈັດຕະນາເຮັດບໍ່ດີແກ່ເຈົ້າກໍໄດ້.

⁴ຢ່າເຮັດວຽກຫນັກເກີນໄປເພື່ອຈະມີຄວາມຮັ່ງມີ, ຈົ່ງສະຫລາດພໍທີ່ຈະຮູ້ວ່າຈະຝັກເມື່ອໃດ.⁵ເພາະວ່າເງິນຂອງເຈົ້າອາດສູນເສຍໃນພິບຕາກໍໄດ້, ຄືກັບວ່າມັນມີປົກບິນໄປໄດ້ດັ່ງນັກອິນຊີ.

⁶ຢ່າກິນອາຫານຂອງຄົນທີ່ມີສາຍຕາຊົ່ວຮ້າຍ ຫລືຄົນໂລບມາກຢ່າກຫລາຍໃນອາຫານທີ່ດີທີ່ລາວຍິກມາ,⁷ລາວເວົ້າວ່າເຊັ່ນກັນ ແລະ"ເອົາຕື່ມອີກກໍໄດ້", ແຕ່ໃຈຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຈົ້າ.⁸ເຈົ້າຈະສະມັກອາຫານທີ່ເຈົ້າໄດ້ກິນເຂົ້າໄປນັ້ນ ແລະເສຍຖ້ອຍຄ່າອ່ອນຫວານຂອງເຈົ້າໄປໂດຍເປົ່າປະໂຫຍດ.

⁹ຢ່າເວົ້າໃຫ້ຄົນໂງ່ໄດ້ຍິນ, ເພາະເຂົາຈະດູຫມິນປະຫມາດຖ້ອຍຄ່າຂອງເຈົ້າ.¹⁰ຢ່າຢ້າຍຫລັກເຂດເກົ່າແກ່ ຫລືຍືດທີ່ດິນຂອງລູກກໍາຜ້າ,

¹¹ເພາະພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເດັກກໍາຜ້ານັ້ນແຂງແຮງ ແລະພຣະອົງຈະສູ້ຄວາມກັບເຈົ້າໃນຄະດີຂອງພວກເຂົາ.

¹²ຈົ່ງເປີດໃຈຮັບຟັງຄໍາສັ່ງສອນ ແລະຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄ່າແຫ່ງຄວາມຮູ້.

¹³ຢ່າລະເລີຍກາສັ່ງສອນເດັກ, ເພາະຖ້າເຈົ້າຕີສອນເຂົາດ້ວຍໄມ້ ເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ.¹⁴ເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ທີ່ຕີເຂົາດ້ວຍໄມ້ ແລະຊ່ວຍຊີວິດເຂົາໃຫ້ຜົນແດນຄົນຕາຍ.

¹⁵ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ ຖ້າໃຈເຈົ້າມີປັນຍາ, ແລ້ວໃຈຂອງຂ້ອຍເອງກໍຈະຍິນດີດ້ວຍ,¹⁶ເມື່ອປາກຂອງເຈົ້າເວົ້າສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຂ້ອຍຈະພາກພູມໃຈ.

¹⁷ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າອິດສາຄົນບາບ, ແຕ່ຈົ່ງຢ່າເກງພຣະຢ່າເວຕະຫລອດເວລາແລະຕໍ່ເນື່ອງ.¹⁸ເພາະແນ່ນອນມີອານາຄົດສຳລັບເຈົ້າ ແລະຄວາມຫວັງຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ສະຫລາຍ.

¹⁹ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ ເຈົ້າຈົ່ງຟັງ ແລະຈົ່ງມີປັນຍາ ແລະຈົ່ງນຳໃຈຂອງເຈົ້າໄປໃນທາງນັ້ນ.²⁰ຢ່າມືວສຸມກັບຄົນຂີ້ເຫລົ້າ, ກິນຫລາຍໂພດ,

²¹ຄົນຂີ້ເມົາແລະຄົນໂລບຈະເປັນຄົນຍາກຈົນຖ້າເຈົ້າມີແຕ່ກິນກັບນອນເຈົ້າຈະໄດ້ນຸ່ງໂສ້ງຂາດ.

²²ຈົ່ງຟັງພໍເຈົ້າຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດເຈົ້າ ແລະຢ່າຫມິນປະຫມາດແມ່ຂອງເຈົ້າເມື່ອນາງແກ່.²³ຈົ່ງຊື່ຄວາມຈິງ, ແຕ່ຢ່າຂາຍໄປ, ຈົ່ງຊື່ປັນຍາ, ຄໍາສັ່ງສອນ, ແລະຄວາມຮອບຮູ້.

²⁴ພໍຂອງຄົນຊອບທຳຈະດີໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ແລະຄົນທີ່ໃຫ້ກຳເນີດບຸດທີ່ມີປັນຍາຈະມີໃນເຂົາ.²⁵ຈົ່ງໃຫ້ພໍແລະແມ່ຂອງເຈົ້າຍິນດີ ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ເກີດເຈົ້າພໍໃຈແລະດີໃຈ.

²⁶ລູກຊາຍ, ຂອງເຮົາເອີຍ ຂໍໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຮົາເຖາະ ແລະໃຫ້ຕາຂອງເຈົ້າຊື່ນຊົມໃນທາງທັງຫລາຍຂອງເຮົາ.²⁷ເພາະຍິ່ງໃສ່ເພນີເປັນຫລຸ່ມເລິກ, ແລະເປັນບ້ວງແຮ້ວເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.²⁸ນາງຫມອບຄອຍຢູ່ເຫມືອນໂຈນ ແລະນາງເຮັດໃຫ້ມີຄົນບໍ່ຊື່ຕິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນໃນທຳມະກາງມະນຸດ.

²⁹ໃຜທີ່ວິວັດ? ໃຜທີ່ຮ້ອງໃຫ້? ໃຜທີ່ມີເລື່ອງວິວາດຜິດຖຽງກັນ? ໃຜໂວຍວາຍ? ໃຜທີ່ມີແຜ່ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນ? ໃຜທີ່ມີຕາສອງຂ້າງກຳ?

³⁰ຄົນເຫລົ່ານັ້ນແລະພວກທີ່ແຊ່ຢູ່ເຫລົ້າອະນຸ່ງ, ພວກເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄປລອງດື່ມເຫລົ້າປະສົມ.

³¹ຢ່າເບິ່ງເຫລົ້າອະຫຼ່າງເມື່ອມັນມີສີແດງ, ເມື່ອມັນເປ່ງປະການໃນຈອກ ແລະມັນໄຫລລົງໄປຢ່າງຄ່ອງຄໍ່.

³²ໃນທີ່ສຸດມັນຈະກັດເຫມືອນນູແລະຝັງແຂ້ວຄົງພິດ.³³ດວງຕາຂອງເຈົ້າຈະເຫັນສິ່ງແປກໆ ແລະໃຈຂອງເຈົ້າຈະເວົ້າຄົດ.

³⁴ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຫມື່ນອນຢູ່ກາງທະເລ ຫລືນອນຢູ່ຍອດເສົາທີ່ໂດກ ເຈົ້າຈະວ່າວິນວຽນ.³⁵"ພວກເຂົາຕີຂ້ອຍ," ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດ, ແຕ່ຂ້ອຍຈະຕື່ນມືໃດ? ຂ້ອຍຈະສະແຫວງຫາການດີມອີກ.

24 ¹ຢ່າອິດສາຄົນເຫລົ້ານັ້ນທີ່ຊົ່ວ, ຫລືປາຖະຫນາຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຂົາ.²ເພາະໃຈຂອງພວກເຂົາຄິດເຮັດການຫາລຸນ ແລະປາກຂອງເຂົາເວົ້າຮ້າຍ.

³ໂດຍປັນຍາ ບ້ານຈົ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນແລະໂດຍຄວາມເຂົ້າໃຈມັນກໍຖືກສະຖາປານາໄວ້. ໂດຍຄວາມຮູ້ທ້ອງທັງຫລາຍກໍເຕັມໄປດ້ວຍຊັບລ້ຳຄ່າ ແລະຄວາມມັ່ງຄັງທີ່ຫນ້າຊື່ນຊົມທັງຫມົດ.

⁵ນັກຮິບແຫ່ງປັນຍາຍ່ອມມີອຳນາດຫລາຍ, ແລະຄົນມີຄວາມຮູ້ກໍມີກຳລັງຫລາຍຂຶ້ນ;⁶ເພາະໂດຍການນຳທີ່ສະຫລາດ ເຈົ້າຈະເຮັດສົງຄາມໄດ້ ໂດຍການສຶກສາຫລາຍຍ່ອມມີເຊຊະນະ.

⁷ສຳລັບຄົນໂງ່ນັ້ນປັນຍາສູງເກີນໄປ, ຢູ່ໃນປະຕູເມືອງເຂົາບໍ່ອ້າປາກເວົ້າ.

⁸ຄົນທີ່ວາງແຜນເຮັດຊົ່ວ ປະຊາຊົນເອີ້ນເຂົາວ່າຍອດຄົນເຈົ້າເລ່. ຄົນວາງແຜນທີ່ເປັນຄົນໂງ່ບາບ ແລະບຸກຄົນມັກເຢາະເຍີຍເປັນທີ່ກຽດຊັງຕໍ່ຄົນທັງຫລາຍ.

¹⁰ຖ້າເຈົ້າອ່ອນລ້ຳດ້ວຍຄວາມຢ້ານໃນວັນຍາກລຳບາກ, ແລ້ວກຳລັງຂອງເຈົ້າກໍຫນ້ອຍ.

¹¹ຈົ່ງຊ່ວຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ແລະຈົ່ງຢັ້ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງໄຊເຊໄປສູ່ການຖືກຂ້າ.¹²ຖ້າເຈົ້າຈະວ່າ,"ເບິ່ງສາ, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ເລີງນີ້ເລີຍ," ພຣະອົງພຣະຜູ້ຊົງກວາດຈິດໃຈຈະບໍ່ຫັນຮັບຮູ້ສຶກທີ່ເຈົ້າກຳລັງເວົ້າບໍ່? ພຣະອົງຜູ້ຊົງຖືກຄອງຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງຮູ້ບໍ່? ແລະພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະທານໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຕາມການກະທຳຂອງເຂົາບໍ່?

¹³ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ ຈົ່ງກິນນ້ຳເຜິ້ງເພາະເປັນຂອງດີ, ເພາະນ້ຳເຜິ້ງທີ່ຢຶດຈາດຮັ່ງມັນມີລົດຊາດຫວານແກ່ລົນຂອງເຈົ້າ.

¹⁴ປັນຍາກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນແກ່ວິນຍານຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າພົບປັນຍາກໍພົບອານາຄົດ ແລະຄວາມຫວັງຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ສະຫລາຍ.

¹⁵ຢ່າດັກຊຸ່ມທຳຮ້າຍຄືຄົນອະທຳທີ່ທຳລາຍທີ່ອາໄສຂອງຄົນຊອບທຳ. ຢ່າທຳລາຍທີ່ຝັກຂອງເຂົາ!¹⁶ເພາະບຸກຄົນຊອບທຳລົມລົງເຈັດຄັ້ງແລ້ວລູກຂຶ້ນອີກ, ແຕ່ປະຊາຊົນອະທຳຈະລົມລົງໃນຄວາມລຳບາກ.

¹⁷ຢ່າເສຍໃຈເມື່ອສັດຕູຂອງເຂົາໄດ້ຮັບພິບັດ ແລະຢ່າໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຍິນດີເມື່ອເຫັນເຂົາລົ້ມ,¹⁸ເກງວ່າພຣະຢ່າເວຈະຊົງບໍ່ພໍພຣະໄທ ແລະຊົງຫັນຄວາມກ້ຽວກາດຂອງເຂົາເສຍ.

¹⁹ຢ່າວິຕິກກັງວົນເພາະຄວາມບາບ, ແລະຢ່າອິດສາປະຊາຊົນທີ່ອະທຳ.²⁰ເພາະບຸກຄົນຊົ່ວບໍ່ມີອານາຄົດ ແລະປະຊາຊົນທີ່ອະທຳຈະຖືກດັບສູນລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ.

²¹ຈົ່ງຢ່າເກງພຣະຢ່າເວ, ແລະເກງຢ່ານກະສັດ, ລູກເອີຍ; ຢ່າຄົບຫາກັບບັນດາຄົນກະບົດຕໍ່ທັງສອງພຣະອົງເລີຍ,

²²ເພາະໄພພິບັດເຂົາຈະທຳລາຍເຂົາພິບຕາດຽວ ແລະຜູ້ໃດຈະຮູ້ໄພພິບັດທີ່ຈະມາຈາກທັງສອງນຳມາ?

²³ຂໍຄວາມເຫລົ້ານີ້ເປັນຄຳກ່າວຂອງຄົນມີປັນຍາດ້ວຍ ການລ່າອຽງໃນການຕັດສິນຄະດີຄວາມນັ້ນບໍ່ດີເລີຍ.

²⁴ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກ່າວແກ່ຄົນອະທຳວ່າ, "ເຈົ້າເປັນບຸກຄົນທີ່ຊອບທຳ," ຈະຖືກປະຊາຊົນແຂ່ງດ່າ ແລະເຫລົ້າປະຊາຊາດລັງກຽດ.

²⁵ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະນາມຄົນອະທຳຈະບໍ່ຕີຍິນດີ ແລະພອນອັນດີຈະມາຢັ້ງພວກເຂົາ.

²⁶ຄົນທີ່ໃຫ້ຄໍາຕອບຕິງໄປຕິງມາໃຫ້ຄວາມເປັນໝູ່ແທ້ຈິງຈາກປາກຂອງເຂົາທີ່ໄດ້ເວົ້າອອກມາ.²⁷ຈິງຕຽມວຽກຂອງເຈົ້າ, ແລະຈິງເຮັດໃຫ້ມັນຜ່ອມສໍາລັບເຈົ້າໃນນາ ແລະທີ່ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຈິງຄ່ອຍມີຄອບຄົວ
²⁸ຢ່າເປັນພະຍານປົກປ້ອງເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ ຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນແລະຢ່າລັດລວງດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າ.²⁹ຢ່າກ່າວວ່າ, "ຂ້ອຍຈະເຮັດແກ່ເຂົາຢ່າງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແກ່ຂ້ອຍ; ຂ້ອຍຈະຕອບແທນເຂົາຕາມການກະທຳຂອງເຂົາ."
³⁰ຂ້ອຍຜ່ານໄປທີ່ໂຮ່ນາຂອງຄົນກຽດຄ້ານ, ຂ້າງສວນອະນຸຊາຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີສາມັນສໍານຶກ.³¹ມີຫນ້າມາຈາກເຕັມໄປຫມົດຫົວທຸກແຫ່ງ, ຫນ້າດິນກໍປົກຄຸມດ້ວຍຕົ້ນຫນາມ, ແລະກໍາແພງຫົນຂອງມັນກໍຟັງລົງ.
³²ແລ້ວເມື່ອຂ້ອຍເບິ່ງແລະໄດ້ວິເຄາະ, ຂ້ອຍເຫັນແລະຂ້ອຍໄດ້ຮັບຄະຕິເຕືອນໃຈ.³³ນອນຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ມິດຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ບໍ່ດອກຝັກຫນ້ອຍຫນຶ່ງ.
³⁴ແລ້ວຄວາມຍາກຈົນຈະເດີນຂະບວນມາຫາເຈົ້າ, ແລະຄວາມຍາກຈົນຈະມາຢ່າງຫະຫນານຖືອາດູດ.

25 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນບັນດາສຸພາສິດອື່ນໆ ຂອງໂຊໂລໂມນ, ຊຶ່ງຄົນຂອງເຮເຊກີຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາຍໄດ້ຄັດລອກໄວ້.
²ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າຄືການປົກປັດສິ່ງຕ່າງໆໄວ້, ແຕ່ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງກະສັດຄືການຄົ້ນສິ່ງນັ້ນໃຫ້ປາກົດ.³
⁴ຈິງໄລ່ຂີ້ແຮ່ອອກຈາກເງິນ ແລະ ພວກຊ່າງເງິນຈະສາມາດໃຊ້ເງິນນັ້ນໃນງານຂອງເຂົາໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິງໄລ່ປະຊາຊົນອະທຳອອກໄປຈາກຫນ້າກະສັດ ແລະ ພຣະບັນລັງຂອງພຣະອົງຈະຖືກສະຖາປະນາໄວ້ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ.
⁶ຢ່າຍົກຍ້ອງຕົວເອງຕໍ່ຫນ້າກະສັດແລະຢ່າຢືນຢູ່ໃນທີ່ໄດ້ກຳຫນົດໄວ້ໃຫ້ຄົນໃຫຍ່ຄົນໂຕ
⁷ການທີ່ເຂົາຈະກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, "ເຊັ່ນຂຶ້ນມາຫີນີ້," ກໍດີກວ່າໃຫ້ເຂົາລົບລຸ່ເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າເຈົ້ານາຍ ສິ່ງທີ່ດວງຕາຂອງເຈົ້າເຫັນ.
⁸ຢ່າດ່ວນນຳເຂົາມາຍັງໂຮງສານ. ເພາະເຈົ້າຈະເຮັດຢ່າງໃດໃນທີ່ສຸດ ຫາກເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຂາຍຫນ້າ?
⁹ຈິງລົມເລືອງຂອງເຈົ້າກັບເພື່ອນບ້ານເອງ ແລະ ຢ່າເຜີຍຄວາມລັບຂອງອີກຝ່າຍຫນຶ່ງ,¹⁰ ຫລື ເກງວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຈະນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ເຈົ້າ ແລະ ເລືອງບໍ່ດີກ່ຽວກັບເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຖືກປົດປ່ອຍໄປ.
¹¹ຖ້ອຍຄຳທີ່ເວົ້າເວົ້າຖືກກາລະເທຊະ ເຫມືອນຜົນແອບເປັນທອງຄຳອ້ອມດ້ວຍເງິນ.¹²ແຫວນທອງຄຳ ຫລື ເຄື່ອງປະດັບທອງບໍ່ລິສຸດເປັນເຫມືອນຄຳຕັກເຕືອນຂອງຄົນມີປັນຍາແກ່ຫຼືຖ້າຟັງ.
¹³ຄວາມເປັນຂອງຫົມະໂນລະດູກ່ຽວເປັນເຊັ່ນໃດ ຜູ້ສື່ສານທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ບຸກຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ໃຊ້ເຂົາ; ເຂົາຍ່ອມເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງນາຍຊຸມຊົນຢ່າງນັ້ນ.
¹⁴ຄົນທີ່ອວດວ່າຈະໃຫ້ຂອງກໍານົນແຕ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ ກໍເຫມືອນເມກແລະລົມທີ່ບໍ່ມີຝົນ
¹⁵ຄວາມອິດກັນສາມາດໂນ້ມນ້າວຜູ້ຄອບຄອງໄດ້ ແລະ ລົນທີ່ອ່ອນຫວານສາມາດໂນ້ມນ້າວໃຈໃຫ້ອ່ອນລົງໄດ້.
¹⁶ຖ້າເຈົ້າພົບນ້ຳຜັງ, ຈິງກິນແຕ່ພໍດີ - ບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນເກງວ່າເຈົ້າຈະກິນຫລາຍເກີນ, ແລະ ຮາກອອກມາ.¹⁷ຢ່າໄປຢຽມເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າເລື້ອຍໆ, ເກງວ່າເຂົາຈະເອື້ອມລະອາເຈົ້າ ແລະກຽດຊັງເຈົ້າ.
¹⁸ຜູ້ໃດເປັນພະຍານທີ່ຕົວະກ່າວຫາເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ກໍເຫມືອນກະບອງທີ່ໃຊ້ໃນສິ່ງຄາມ, ຫລື ດາບ, ຫລື ລູກທະນູແຫລມຄົມກໍເຊັ່ນດຽວກັນ.
¹⁹ການວາງໃຈຄົນບໍ່ຊື່ໃນວັນຍາກລຳບາກ ກໍເຫມືອນແຂ້ວທີ່ຟຸ ຫລື ຕີນທີ່ຝືການ.
²⁰ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ຖອດເສື້ອຜ້າອອກໃນມື້ອາກາດຫນາວກໍດີ, ຫລື ເອົານ້ຳສົ້ມສາຍຊູມາລາດເທິງເກືອຂອງໂຊດາກໍດີ, ເປັນເຫມືອນກັບຄັນທີ່ຮ້ອງເພງໃຫ້ຄົນຫນັກໃຈຟັງ.
²¹ຖ້າສັດຕູຂອງເຈົ້າຫົວ, ຈິງໃຫ້ອາຫານເຂົ້າກິນ ແລະ ຖ້າເຂົາກະຫາຍ, ຈິງໃຫ້ນ້ຳເຂົ້າດື່ມ,²²ເພາະເຈົ້າຈະສຸມຖ່ານທີ່ລູກລົງໄວ້ເທິງຫົວຂອງເຂົາ ແລະ ພຣະຢາເວຈະກິນບຳເຫັນດແກ່ເຈົ້າ.
²³ລົມເຫນືອນຳຝົນມາແບບໃດ, ລົນທີ່ນິນຫລັບຫລັງກໍນຳໄປຫນ້າບູດບຶງມາແບບນັ້ນ.²⁴ອາໄສຢູ່ທີ່ມູມບັນດາຝ້າ ດຶກວ່າຢູ່ຮ່ວມບ້ານກັບຍິງທີ່ຮູ້ຈິ.
²⁵ຄືດັ່ງນ້ຳເຢັນທີ່ໃຫ້ແກ່ຄົນກະຫາຍແບບໃດ, ຂ່າວດີຈາກແດນໄກກໍເປັນແບບນັ້ນ.²⁶ຄົນຊອບທຳທີ່ຍອມແຜ່ຄົນອະທຳ ກໍເຫມືອນນ້ຳພູທີ່ເປີເປື້ອນ ຫລື ຖືກທຳລາຍ.
²⁷ກິນນ້ຳຜັງຫລາຍບໍ່ດີແບບໃດ; ກໍຄືການສະແຫວງຫາກຽດເລື້ອຍໄປກໍບໍ່ດີແບບນັ້ນ.²⁸ຄົນທີ່ຄວບຄຸມຕົນເອງບໍ່ໄດ້ ກໍເຫມືອນເມືອງທີ່ຖືກທຳລາຍ ແລະ ບໍ່ມີກຳແພງ.

26 ¹ເຫມືອນດັ່ງຫົມະໂນລະດູຮ້ອນ ຫລື ຝົນໃນລະດູເກັບກ່ຽວ, ດັ່ງນັ້ນຄົນໂງ່ກໍບໍ່ຄູ່ຄວນກັບກຽດຕິຍົດ.²ນົກກະຈອກບິນເວີນໄປມາ ແລະ ນົກນາງແອ່ນໂບຍບິນແບບໃດ, ຄຳແຂ່ງສາຍຢ່າງບໍ່ສົມຄວນຍ່ອມບໍ່ເກີດຜົນແບບນັ້ນ.
³ໄມ້ແສ້ມີໄວ້ສຳລັບມ້າ ຢັງຫຽນມີໄວ້ສຳລັບລາ ແລະ ໄມ້ລຽວກໍມີໄວ້ສຳລັບຫລັງຂອງພວກຄົນໂງ່.⁴ຢ່າຕອບຄົນໂງ່ຕາມຄວາມໂງ່ຂອງເຂົາ ຫລື ເກງວ່າເຈົ້າຈະເປັນເຫມືອນເຂົາ.
⁵ຈິງຕອບຄົນໂງ່ ແລະ ຮ່ວມໃນຄວາມໂງ່ຂອງເຂົາ, ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ກາຍເປັນຄົນມີປັນຍາໃນຄວາມຄິດຂອງເຂົາເອງ.
⁶ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສົ່ງຂ່າວໄປດ້ວຍມືຂອງຄົນໂງ່ ກໍເຫມືອນຕັດຕີນທັງສອງຂ້າງອອກ ແລະ ດື່ມຄວາມຮຸນແຮງ.
⁷ເຫມືອນດັ່ງຂາທັງສອງຂ້າງຂອງຄົນຝືການທີ່ອ້ອຍຢູ່ແບບໃດ ສຸພາສິດທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງຄົນໂງ່ກໍເປັນແບບນັ້ນ.⁸ຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຽດຄົນໂງ່ ກໍເຫມືອນຄົນທີ່ມີດັກອັນຫົນໄວ້ກັບກະຖູນ.
⁹ຕົນຫນາມຢູ່ໃນມືຄົນຂີ້ເມົາໄຮ້ປະໂຫຍດແບບໃດ ສຸພາສິດທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງຄົນໂງ່ກໍເປັນແບບນັ້ນ.¹⁰ຜູ້ທີ່ຈ້າງຄົນໂງ່ ຫລື ໃຜກໍຕາມຄົນທີ່ຜ່ານໄປມາ ກໍເຫມືອນນັກທະນູທີ່ຍິງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ຮອບເຂົາບາດເຈັບ.
¹¹ຫມາທິກັບໄປຫາສິ່ງທີ່ມັນຮາກອອກມາ, ກໍເຫມືອນຄົນໂງ່ທີ່ເຮັດຄວາມໂງ່ຊ້າແລ້ວຊ້າອີກ.¹²ເຈົ້າເຫັນຄົນບາງຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົວເອງມີປັນຍາຫລືບໍ່? ຍັງມີຄວາມຫວັງໃນຄົນໂງ່ຫລາຍກວ່າໃນເຂົາອີກ.
¹³ຄົນກຽດຄ້ານເວົ້າວ່າ, "ມີສິ່ງໂຕຢູ່ຫົນທາງ! ມີສິ່ງໂຕຢູ່ທີ່ລານເມືອງ!"¹⁴ປະຕູຫັ້ນໄປມາດ້ວຍບານຝັບຂອງມັນແບບໃດ, ດັ່ງນັ້ນຄົນກຽດຄ້ານກໍເຮັດຢ່າງນັ້ນເທິງຫົນອນຂອງເຂົາແບບນັ້ນ.
¹⁵ບຸກຄົນທີ່ກຽດຄ້ານຝັງມືຂອງຕົນໃນຊາມ ແລະ ເຂົາເຫມືອນທີ່ຈະເອົາມືກັບມາທີ່ປາກຂອງຕົນ.¹⁶ບຸກຄົນທີ່ກຽດຄ້ານເຫັນວ່າຕົນເອງມີປັນຍາຫລາຍກວ່າ ຄົນເຈັດຄົນທີ່ສະຫລາດສຸຂຸມ.
¹⁷ຄົນທີ່ຜ່ານມາແລ້ວໄປມີອາລົມໂກດກັບການຖຽງກັນ, ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນເລືອງຂອງເຂົາ ກໍເຫມືອນຄົນດຶງຫຼັງສອງຂ້າງຂອງຫມາ.
¹⁸ຄົນບ້າທີ່ຍິງລູກທະນູໄຟອອກໄປແບບໃດ,¹⁹ກໍຄືຄົນທີ່ລັດລວງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ແລະກ່າວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງເລົ່າເລືອງຕະລົກບໍ່ແມ່ນບໍ່?"

²⁰ ເພາະຂາດຝືນ, ໄຟກໍຕັບ; ແລະ ທີ່ໃດບໍ່ມີຄົນຊຸມຊົບນິນທາ ການຜິດຖຽງກັນກໍຢຸດໄປ.²¹ ຖ້າເປັນເຊື້ອເຜີງ ແລະ ຝືນເປັນເຊື້ອໄຟແບບໃດ, ຄົນທີ່ມີກຳຜິດຖຽງກັນກໍເປັນເຫດໃຫ້ການຜິດຖຽງລູກລາມແບບນັ້ນ.

²² ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ຊຸບຊົບນິນທາກໍເຫມືອນຊົນອາຫານແຊບ; ມັນລົງໄປຍັງສ່ວນຕ່າງໆໃນຮ່າງກາຍ.²³ ປາກຫີເຜັດຮ້ອນ ແລະ ໃຈຊົ່ວກໍເຫມືອນການເຄື່ອນເງົາຢູ່ເທິງຫມໍ້ດິນ.

²⁴ ຄົນທີ່ກຽດຊັງຜູ້ອື່ນກໍກົບເກືອນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາດ້ວຍຮິມຝີປາກຂອງເຂົາ ແລະ ເຂົາເກັບການຫລອກລວງໄວ້ພາຍໃນໃຈເຂົາ.

²⁵ ເມື່ອເຂົາເວົ້າເຫມືອນເມດຕາຈິດ, ກໍຢາເຊື້ອເຂົາ ເພາະມີສິ່ງຫນ້າລັງກຽດເຈັດຢ່າງໃນໃຈເຂົາ.²⁶ ເຖິງເຂົາຈະປົກປິດຄວາມກຽດຊັງໄວ້ດ້ວຍແຕ່ຄວາມຊົ່ວຂອງເຂົາຈະຖືກເປີດໂປ່ງໃນຫີປະຊຸມ.

²⁷ ຄົນທີ່ກົງກ້ອນຫີນຂຶ້ນໄປ ມັນຈະກົງກັບມາທັບເຂົາເອງ.²⁸ ລິນຂີ້ຕົວະ ກຽດຊັງປະຊາຊົນທີ່ມັນທຳລາຍ ແລະ ປາກຫີປະຈົບປະແຈງກໍນຳຄວາມຜິນາດມາໃຫ້.

27 ¹ ຢາເວົ້າອວດເຖິງມືອີນ, ເພາະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າມືຫນຶ່ງໆຈະນຳຫຍັງມາໃຫ້ແນ່.² ຈິງໃຫ້ຄົນອື່ນສັນລະເສີນເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນປາກຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ຄົນຕ່າງດ້າວສັນລະເສີນ; ແລະ ບໍ່ແມ່ນຮິມຝີປາກຂອງເຈົ້າເອງ.

³ ຈິງພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມຫນັກຂອງຫີນ ແລະ ນ້ຳຫນັກຂອງຊາຍ - ແຕ່ການຍົວະຍົງຂອງຄົນໂງ່ກໍຫນັກກວ່າທັງສອງຢ່າງນັ້ນ.⁴ ຄວາມໃຈຮ້າຍກໍດູຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍກໍຖ້ວມທັນ, ແຕ່ໃຜຈະຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຄວາມອິດສາໄດ້?

⁵ ຕ່ຳຫນີກັນຕໍ່ຫນ້າ ດຶກວ່າຮັກຫີບສະແດງອອກ.⁶ ບາດແຜທີ່ເກີດເພາະເພື່ອນມິດກໍເຊື້ອໃຈໄດ້, ແຕ່ການຈຸຍຂອງສັດຕູນັ້ນຫລາຍເກີນຄວາມເປັນຈິງ.

⁷ ຄົນທີ່ອີ່ມແລ້ວຍ່ອມປະຕິເສດແມ່ນແຕ່ນ້ຳຜຶງ, ແຕ່ສຳລັບບຸກຄົນທີ່ຫົວ, ທຸກສິ່ງທີ່ຂົມກໍກັບຫວານ.⁸ ຄົນທີ່ເລາະຈາກຢ້ານຂອງຕົນ ກໍເຫມືອນນົກທີ່ເລາະຈາກຮັງຂອງມັນ.

⁹ ນ້ຳຫອມ ແລະ ເຄື່ອງຫອມເຮັດໃຫ້ໃຈຍິນດີ, ແຕ່ຄວາມອ່ອນຫວານຂອງເພື່ອນມາຈາກຄຳແນະນຳທີ່ຈິງໃຈ.¹⁰ ຢາຖິ້ມເພື່ອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອນຂອງພໍ່ເຈົ້າ, ແລະ ຢາໄປທີ່ບ້ານພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າໃນວັນທີ່ເຈົ້າພິບຄວາມຫາຍະນະ. ເພື່ອນບ້ານທີ່ຢູ່ໃກ້ ດຶກວ່າພີ່ນ້ອງທີ່ຢູ່ໄກ.

¹¹ ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຈິງມີປັນຍາ, ແລະຈິງເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາຍິນດີ; ແລ້ວເຮົາຈະຕອບຄົນທີ່ຕ່ຳຫນີເຮົາໄດ້.¹² ຄົນທີ່ສຸຂຸມເຫັນອັນຕະລາຍ ແລະ ເຊື້ອງຕົວ, ແຕ່ຄົນຮູ້ນ້ອຍຢ່າງເລື້ອຍໄປ ແລະ ເປັນທຸກເພາະສິ່ງນັ້ນ.

¹³ ຈິງຮີບເສື້ອຜ້າຂອງຜູ້ທີ່ຄ້າປະກັນໃຫ້ຄົນແປກຫນ້າ, ແລະ ຈິງຍຶດມັນໄວ້ ເມື່ອເຂົາປະກັນໃຫ້ຜູ້ຍິງຫລາຍໃຈ.

¹⁴ ຄົນທີ່ຕື່ນແຕ່ເຂົ້າມືດໄປອວຍພອນເພື່ອນບ້ານດ້ວຍສຽງດັງ, ຄຳອວຍນັ້ນຈະກາຍເປັນຄຳສາບແຊ່ງ!

¹⁵ ຍາດຝົນຍົດລົງມາບໍ່ຢຸດໃນວັນຝົນຕົກພ່ຳແບບໃດ ເມຍຂີ້ຜິດຖຽງກໍເຫມືອນກັນແບບນັ້ນ;¹⁶ ການຫ້າມນາງກໍເຫມືອນຫ້າມລົມ ຫລືພະຍາຍາມຈົບນ້ຳມັນດ້ວຍມືຂວາ.

¹⁷ ເຫລັກຝົນເຫລັກໃຫ້ຄົມໄດ້ແບບໃດ; ຄົນຫນຶ່ງກໍລັບເພື່ອນຂອງຕົນໃຫ້ແຫລມຄົມໄດ້ແບບນັ້ນ.¹⁸ ຄົນທີ່ດູແລຕົນຫມາກເດືອຈະໄດ້ກິນຜົນຂອງມັນ, ແລະ ຄົນທີ່ຖິ້ມກັນນາຍຂອງຕົນຈະໄດ້ຮັບກຽດ.

¹⁹ ສະທ້ອນຫນ້າຄົນແບບໃດ ໃຈຂອງຄົນກໍສະທ້ອນເຖິງບຸກຄົນແບບນັ້ນ.²⁰ ແດນຄົນຕາຍ ແລະ ແດນມໍລະນາບໍ່ຮູ້ຈັກອີ່ມ, ດັ່ງນັ້ນດວງຕາຂອງຄົນເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ພໍໃຈ.

²¹ ໄຟອັ້ມມີໄວ້ອ້ອມເງິນ ແລະ ເຕົາຖະລຸງມີໄວ້ຖະລຸງທອງຄຳ; ແລ ບຸກຄົນຈະພິສູດໄດ້ໂດຍຄຳຍົກຍ້ອງທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບ.²² ເອົາຄົນໂງ່ໃສ່ຄົກຕຳດ້ວຍສາກ - ຜ່ອມກັບເມັດເຂົ້າ ຄົນໂງ່ກໍຍັງໂງ່ຢູ່ນັ້ນເອງ.

²³ ຈິງແນ່ໃຈເຈົ້າຮູ້ຄວາມທຸກສຸກຂອງຝູງແພະແກະຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈິງເອົາໃຈໃສ່ຝູງສັດຂອງເຈົ້າ,²⁴ ເພາະຄວາມມັງມີບໍ່ຍັງຍືນຢູ່ເປັນນິດ ມົງກຸດຈະບໍ່ຄົງທົນຢູ່ທຸກຊົ່ວຊາດແມ່ນບໍ່?²⁵ ເມື່ອເຂົາເກັບຫຍ້າແຫ້ງໄປແລ້ວ, ຫຍ້າໃຫມ່ກໍປາກົດຂຶ້ນ, ແລ້ວຫຍ້າຕາມພູເຂົາຕ່າງໆ ກໍຖືກເກັບຮວບຮວມມາເພື່ອໃຫ້ຝູງສັດ.

²⁶ ເມື່ອນັ້ນລູກແກະຈະໃຫ້ເສື້ອຜ້າແກ່ເຈົ້າແລະ ແພະກໍຈະເປັນຄຳນາ.²⁷ ຈະມີນົມແພະພໍເປັນອາຫານແກ່ເຈົ້າ - ເປັນອາຫານແກ່ຄອບຄົບຂອງເຈົ້າ - ແລະ ເປັນເຄື່ອງຍິງຊົບແກ່ບັນດາສາວໃຊ້ຂອງເຈົ້າ.

28 ¹ ປະຊາຊົນທີ່ອະທຳແລ່ນຫນີແມ່ນບໍ່ມີໃຜໄລ່ຕາມ, ແຕ່ປະຊາຊົນຜູ້ຊອບທຳຈະກ້າຫານຢ່າງສົງຫນຸ່ມ.² ເມື່ອແຜ່ນດິນເກີດການລະເມີດປັ້ນປ່ວນ, ກໍມີຜູ້ຄອບຄອງຫລາຍຄົນ, ແຕ່ໂດຍອາໄສຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແລະຄວາມຮູ້, ແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຍືນຍົງ.

³ ບຸກຄົນຍາກຈົນທີ່ຂົມແຫ້ງປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນກໍເຫມືອນຝົນທີ່ຊັດລົງມາທຳລາຍພືດຜົນຈົນບໍ່ມີຫຍັງຈະກິນ.

⁴ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລະຖິ້ມກິດບັນຍັດຍ່ອມສັນລະເສີນປະຊາຊົນທີ່ຊົ່ວຊ້າ, ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັກສາກິດບັນຍັດຍ່ອມຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ.

⁵ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມຍຸດຕິທຳເປັນຢາໃດ, ແຕ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວຈະເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງ.⁶ ບຸກຄົນຍາກຈົນທີ່ດຳເນີນໃນຄວາມຊື່ສັດຂອງເຂົາ, ກໍດຶກວ່າບຸກຄົນມັງມີທີ່ຄິດໂກງໃນທາງຂອງເຂົາ.

⁷ ຄົນທີ່ຮັກສາກິດບັນຍັດກໍເປັນລູກຊາຍທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ເພື່ອນຂອງຄົນຕະກະເຮັດໃຫ້ພໍຂອງເຂົາຂາຍຫນ້າ.

⁸ ຄົນທີ່ມີຊັບສົມບັດຂອງເຂົາດ້ວຍການຂຸດອິດດອກເບີຍ ກໍໄດ້ຮວບຮວມຊັບນັ້ນໄວ້ໃຫ້ຜູ້ທີ່ເມດຕາປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນ.

⁹ ຖ້າຜູ້ໃດຫັນຫຼຸຂອງເຂົາບໍ່ພັງກັດບັນຍັດ, ແມ່ນຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາກໍເປັນຫີຫນ້າລັງກຽດ.¹⁰ ຄົນທີ່ນຳຄົນທ່ຽງທຳຫລົງເຂົ້າໄປໃນທາງຊົ່ວ ກໍຈະຕົກລົງໃນຫລຸມຂອງເຂົາເອງ, ແຕ່ຄົນດີຜ່ອມຈະໄດ້ຮັບສິ່ງດີເປັນມໍລະດົກ.

¹¹ ບຸກຄົນທີ່ມັງມີອາດມີປັນຍາໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ບຸກຄົນທີ່ຍາກຈົນຜູ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຈະຮູ້ຈັກຕົວເຂົາຊັດເຈນ.

¹² ເມື່ອປະຊາຊົນທີ່ມັກຄວາມປິຕິຍິນດີ, ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງກໍມີຫລາຍຂຶ້ນ, ແຕ່ເມື່ອຄົນອະທຳມີອຳນາດ ປະຊາຊົນກໍເຊື້ອງຕົວ.

¹³ ຜູ້ທີ່ປົກປິດຄວາມບາບຂອງເຂົາໄວ້ຈະບໍ່ຈະເລີນ, ແຕ່ຜູ້ສາລະພາບແລະຖິ້ມມັນຈະໄດ້ຄວາມກາລຸນາ.

¹⁴ ຄົນທີ່ດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມຢາເກງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເຫມີກໍເປັນສຸກ, ແຕ່ຄົນທີ່ເຮັດໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ແຂງກະຕ້າງຈະຕົກໃນຄວາມຍາກລຳບາກ.

¹⁵ ຄົນອະທຳທີ່ປົກຄອງປະຊາຊົນຜູ້ຍາກຈົນ ກໍເຫມືອນສິ່ງໂຕຄຳລາມຫລືຫມີໂດດໃສ່ເຫຍືອ.

¹⁶ ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈກໍເປັນຄົນກິດຂີ້ຂົມແຫ້ງຕົວສະກາດ, ແຕ່ຄົນທີ່ກຽດຊັງສິ່ງທີ່ໄດ້ມາໂດຍບໍ່ຊອບທຳຍ່ອມມີຊີວິດຍືນຍາວ.

¹⁷ ຄົນທີ່ມີຄວາມຜິດໃນເລື່ອງໂລຫິດຂອງຄົນອື່ນ, ເຂົາຈະຫລົບຫນີໄປຈົນຕາຍ ແລະບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍເຂົາເລີຍ.

¹⁸ ບຸກຄົນໃດທີ່ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງໄຮ້ຕຳນິຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊຸ້, ແຕ່ຄົນຄິດໂກງໃນທາງຂອງເຂົາຈະລົມລົງທັນທີ.

¹⁹ຄົນທີ່ມຸ່ງເຮັດວຽກໃນທີ່ດິນຂອງເຂົາຈະມີອາຫານພຽງພໍ, ແຕ່ຄົນທີ່ແລ່ນຕາມສິ່ງໄຮ່ສາລະຈະຍິ່ງຍາກຈົນ.²⁰ ຄົນຊື່ສັດຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ຄົນທີ່ຮີບເລັ່ງລວຍທາງລັດຈະຖືກລົງໂທດ.
²¹ການລ່າອຽງນັ້ນບໍ່ດີ, ແຕ່ພຽງແຕ່ອາຫານຕ່ອນຫນຶ່ງກໍ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອາດເຮັດຜິດໄດ້.²² ຄົນຕະກະນີເລັ່ງຫາຊັບສົມບັດ, ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມຂັດສົນຈະມາເຖິງເຂົາ.
²³ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມຕັກເຕືອນຄົນອື່ນ, ຈະໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານພາຍຫລັງ ຫລາຍກວ່າ ຜູ້ທີ່ໃຊ້ລົນປະຈົບປະແຈງ.²⁴ ຄົນທີ່ຂີລັກຊັບຂອງພໍ່ຫລືແມ່ຂອງຕົນ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຢ່າງນີ້ບໍ່ຜິດ” ເຂົາກໍ່ເປັນເພື່ອນຂອງນັກທຳລາຍ.
²⁵ຄົນໂລບປຸກປັ້ນໃຫ້ເກີດການຜິດຖຽງ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະຢາວະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ.
²⁶ຄົນທີ່ເຊື່ອໃຈຕົງເອງເປັນຄົນໂງ່ແຕ່ຄົນທີ່ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງມີປັນຍາຈະປອດໄພ.
²⁷ຜູ້ທີ່ໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນຈະບໍ່ຂັດສົນ, ແຕ່ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ເພິກເສີຍຈະຖືກແຊ່ງສາບຫລາຍ.²⁸ ເມື່ອປະຊາຊົນທີ່ອະທຳມີອຳນາດຄົນທັງຫລາຍກໍ່ເຊື່ອງຕົວ, ແຕ່ເມື່ອເຂົາທັງຫລາຍພິນາດໄປ ປະຊາຊົນຜູ້ຊອບທຳກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ,

29 ¹ບຸກຄົນທີ່ຖືກຕັກເຕືອນເລື້ອຍໆ ແຕ່ຍັງຫົວດີຈະຖືກທຳລາຍທັນທີໂດຍບໍ່ມີທາງແກ້ໄຂ.² ເມື່ອປະຊາຊົນຜູ້ຊອບທຳທະວີເພີ່ມຂຶ້ນ, ປະຊາຊົນກໍ່ປິ່ນຕົວ, ແຕ່ເມື່ອບຸກຄົນທີ່ອະທຳປົກຄອງ ປະຊາຊົນກໍ່ຄຳຄວນ.
³ຜູ້ໃດທີ່ຮັກປັນຍາຍ່ອມເຮັດໃຫ້ພໍ່ຂອງຕົນປິ່ນຕົວ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ຄົບຫາຍິ່ງໂສເພນີກໍ່ຈ່າຍຊັບຈົນຫມົດສິນ.
⁴ກະສັດຊົງເຮັດໃຫ້ຢ້ານເມືອງເປັນປົກແຜ່ນດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແຕ່ຄົນທີ່ຮັບສິນບິນເຮັດໃຫ້ມັນຈົມລົງ.
⁵ຄົນທີ່ປະຈົບປະແຈງເພື່ອນຢ້ານຂອງຕົນ ຍ່ອມກາງຕາຂ່າຍໄວ້ຕັກຕີນຂອງເຂົາ.⁶ ໃນຄວາມບາບຂອງບຸກຄົນຊົດຄືກັບຕັກ, ແຕ່ບຸກຄົນຜູ້ຊອບທຳຮ້ອງເພງແລະປິ່ນຕົວ.
⁷ບຸກຄົນຜູ້ຊອບທຳຮຽກຮ້ອງກ່ຽວກັບປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນ; ບຸກຄົນອະທຳບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ແບບນີ້.⁸ ຄົນມັກເຢາະເຍີຍເຮັດໃຫ້ຢ້ານເມືອງລູກເປັນໄຟ, ແຕ່ຄົນມີປັນຍາເຮັດໃຫ້ຄວາມໂກດຮ້າຍສະຫງົບລົງ.
⁹ຖ້າຄົນມີປັນຍາມີເລື່ອງໄຕ້ຖຽງກັບຄົນໂງ່, ຄົນໂງ່ຈຳກັດເຄືອດ, ເຂົາທັງຫົວຂວັນແລະບໍ່ມີຄວາມສະງົບ.¹⁰ ພວກກະຫາຍເລື່ອດຍ່ອມກຽດຊັງຄົນດີພ້ອມ ແລະສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງຄົນອື່ນຊື່ຕິງ.
¹¹ຄົນໂງ່ລະບາຍຄວາມໂກດຮ້າຍອອກມາຕັ້ງແຕ່ຕົວ, ແຕ່ຄົນມີປັນຍາຍ່ອມຢັບຢັ້ງໄວ້.¹² ຖ້າຜູ້ຄອບຄອງໃສ່ໃຈຄຳເວົ້າຂີ້ຕົວະ ຂ້າຮາຊການທັງສິນຂອງເຂົາກໍ່ຖ້າເປັນຄົນອາທຳ.
¹³ບຸກຄົນຍາກຈົນແລະຜູ້ກົດຂີ່ເຫມືອນກັນຢູ່ຢ່າງຫນຶ່ງ, ຄືພຣະຢາວະເລີນສະຫວ່າງແກ່ດວງຕາຂອງຄົນທັງສອງ.
¹⁴ຖ້າກະສັດຊົງພິພາກສາຄົນຈົນດ້ວຍຄວາມຈິງ, ພະຫັນຂອງພະອົງຈະຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດ.
¹⁵ໄມ້ແສ້ແລະຄຳຕັກເຕືອນໃຫ້ປັນຍາແກ່ເດັກທີ່ຖືກປ່ອຍປະລະເລີຍ, ແຕ່ຈະນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ແມ່.¹⁶ ເມື່ອປະຊາຊົນອະທຳເພີ່ມອຳນາດ, ການທໍລະຍົດກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ແຕ່ປະຊາຊົນຜູ້ຊອບທຳຈະເຫັນຄວາມລົ້ມຈົມຂອງຄົນອະທຳເຫລົ່ານັ້ນ.
¹⁷ຈົງຕິສອນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ ແລະເຂົາຈະໃຫ້ເຈົ້າສະບາຍໃຈ, ເຂົາຈະໃຫ້ຄວາມປິ່ນຕົວແກ່ເຈົ້າ.¹⁸ ໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີການເຜີຍນິມິດປະຊາຊົນກໍ່ປ່ອຍຕົວ, ແຕ່ຄົນທີ່ຮັກສາກົດບັງຍັງຍ່ອມເປັນສຸກ.
¹⁹ຄົນຮັບໃຊ້ຈະຮັບການສັງສອນດ້ວຍຄຳເວົ້າເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້, ເພາະແມ່ນເຂົາຈະເຂົ້າໃຈ ແຕ່ເຂົາກໍ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ.²⁰ ເຈົ້າເຫັນຄົນປາກໄວບໍ່? ຍັງມີຄວາມຫວັງໃນຄົນໂງ່ຫລາຍກວ່າເຂົາອີກ.
²¹ຄົນທີ່ຕາມໃຈຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຕົນຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍໆ, ໃນທີ່ສຸດຈະພົບວ່າເຂົາຳຄວາມຢູ່ຍາກມາໃຫ້.²² ບຸກຄົນຂີ້ໃຈຮ້າຍເລັ່ງເລົ້າໃຫ້ເກີດການຜິດຖຽງ ແລະຄົນເຈົ້າອາລົມກໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການເຮັດບາບຫລວງຫລາຍ.
²³ຄວາມຍິ່ງຂອງບຸກຄົນນຳເຂົາໃຫ້ຕຳລົງ, ແຕ່ຄົນຖ່ອມຕົວຈະໄດ້ຮັບກຽດ.²⁴ ຜູ້ສົມຄົບກັບຂີລັກຍ່ອມກຽດຊັງຊີວິດຂອງເຂົາ, ເຂົາໄດ້ຍິນຄຳສາບແຊ່ງ ແຕ່ບໍ່ເວົ້າຫຍັງເລີຍ.
²⁵ຄວາມຢ້ານກົວຂອງຄົນເຮັດໃຫ້ມີການວາງຢ້ວງໄວ້, ແຕ່ຄົນທີ່ວາງໃຈໃນພຣະຢາວະເລີນປອດໄພ.
²⁶ຄົນຫລວງຫລາຍສະແຫວງຫາຄວາມພໍໃຈຈາກຜູ້ຄອບຄອງ, ແຕ່ບຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມຍຸດຕິທຳຈາກພຣະຢາວະເລີນ.
²⁷ຄົນອະຍຸດຕິທຳເປັນທີ່ລັງກຽດແກ່ຄົນຊອບທຳ, ແຕ່ຄົນຊື່ຕິງກໍ່ເປັນທີ່ລັງກຽດແກ່ຄົນອະທຳ.

30 ¹ຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງອາກູລູກຂອງຢາເກ ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເຮັດຕໍ່ອິທິເອນ, ກັບອິທິເອນແລະອູສານວ່າ:² ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍອ່ອນເພຍແລະຫມົດກຳລັງ ເພາະຂ້ານ້ອຍກໍ່ໂງ່ເກີນກວ່າຈະເປັນຄົນ.³ ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຮອບຮູ້ຢ່າງມະນຸດ, ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮຽນຮູ້ປັນຍາ ທັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອົງບໍລິສຸດ.
⁴ໃຜໄດ້ຂຶ້ນສະຫວັນແລະລົງມາ? ໃຜລວບລວມລົມໄວ້ໃນມືທັງສອງຂ້າງຂອງເຂົາ? ໃຜເອົາເສື້ອຜ້າຫນ້າໄວ້? ໃຜສະຖາປະນາທີ່ສຸດປາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ? ຜູ້ນັ້ນຊື່ຫຍັງ? ແລະລູກຂອງຜູ້ນັ້ນຊື່ຫຍັງ? ພວກທ່ານຈະຕ້ອງຮູ້ແນ່.
⁵ທຸກຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສຸດແລ້ວວ່າຈົງ, ພຣະອົງຊົງເປັນໄລ່ແກ່ຜູ້ລົ້ມໃນພຣະອົງ.⁶ ຢ່າເພີ່ມຫຍັງເຂົ້າກັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, ເກງວ່າພຣະອົງຈະຊົງລົງໂທດພວກເຈົ້າ, ແລະຊົງຕັດສິນວ່າພວກເຈົ້າເວົ້າຕົວະ.
⁷ຂໍພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ, ມີສອງຢ່າງກ່ອນຂ້ານ້ອຍຕາຍ.⁸ ຂໍໃຫ້ຄວາມບໍ່ຈົງແລະຄຳຕົວະໄກຈາກຂ້ານ້ອຍ, ຂໍຢ່າປະທານຄວາມຍາກຈົນຫລືຄວາມຮັ່ງມີແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂໍພຽງປະທານອາຫານທີ່ຈຳເປັນແກ່ຂ້ານ້ອຍ.⁹ ເພາະຖ້າຂ້ານ້ອຍມີຫລາຍເກີນໄປ, ຂ້ານ້ອຍອາດຈະປະຕິເສດພຣະອົງ, ແລະປະຕິເສດພຣະອົງ ແລ້ວເວົ້າວ່າ “ພຣະຢາວະເລີນໃຜ?” ຫລືຖ້າຂ້ານ້ອຍຍາກຈົນ, ຂ້ານ້ອຍອາດຈະລັກ ແລະລົບລຸ່ມພຣະນາມພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.
¹⁰ຢ່າກ່າວຮ້າຍຄົນຮັບໃຊ້ໃຫ້ນາຍຂອງເຂົາຟັງ, ເກງວ່າເຂົາຈະແຊ່ງເຈົ້າແລະເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັບໂທດ.
¹¹ມີຄົນທີ່ແຊ່ງພວກເຂົາ ແລະບ່ອວຍພອນແມ່ຂອງພວກເຂົາ.¹² ມີຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງບໍ່ລົ້ມສຸດໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະຄວາມເປົ່າເຫຼັກຂອງພວກເຂົາ.
¹³ມີຄົນທີ່ດວງຕາສະແດງຄວາມຍິ່ງ, ແລະຫນັງຕາສະແດງຄວາມຖືກຕ້ອງ!¹⁴ ມີຄົນທີ່ແຂ້ວຂອງເຂົາເປັນດາບ, ແລະແຂ້ວກາມຂອງເຂົາເປັນມືດ, ເພື່ອຈະທຳລາຍຄົນຍາກຈົນຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ແລະຄົນຂັດສົນຈາກມະນຸດ.

¹⁵ ພວກມັນຮ້ອງວ່າ “ເອົາມາ ເອົາມາ” ມີສາມສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍອີ່ມສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍເວົ້າວ່າ, “ພໍແລ້ວ”.¹⁶ ຄືແດນຄົນຕາຍ, ທ້ອງຂອງຍິງຫມັນ; ແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ອີ່ມນ້ຳ; ແລະໄຟທີ່ບໍ່ເຄີຍເວົ້າວ່າ, “ພໍແລ້ວ”.¹⁷ ດວງຕາທີ່ເປັນເຍື້ອໝໍ້ ແລະ ດູຫມົນບໍ່ຟັງແມ່, ຈະຖືກຝຸດກາແຫ່ງຫຸບເຂົາຈິກອອກໄປ, ແລະລູກນົກແຮງຈະກິນ.
¹⁸ ມີສາມສິ່ງທີ່ປະຫລາດລ້ຳສຳລັບຂ້ານ້ອຍ, ສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈຄື:¹⁹ ທ່າທາງຂອງນົກອິນຊີເທິງທ້ອງຟ້າ; ທ່າທາງຂອງເທິງຫີນ; ທ່າທາງຂອງເຮືອໃນທ້ອງທະເລ; ແລະທ່າທາງຂອງຊາຍຫນຸ່ມຕໍ່ຍິງສາວ.
²⁰ ນີ້ເປັນທ່າທາງຂອງຍິງຜູ້ລ່ວງປະເວນີຄື: ນາງກິນ ແລະນາງເຊັດປາກແລະນາງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຊົງ.”
²¹ ແຜ່ນດິນສະເຫຼືອນພາຍໃຕ້ສາມສິ່ງ, ແລະມັນບໍ່ອາດທົນຢູ່ໃຕ້ສິ່ງ:²² ຄື ທາດເມືອໄດ້ເປັນກະສັດ; ຄົນໂງ່ຈຳເມືອກິນອີ່ມ;
²³ ຍິງທີ່ເປັນທຶກຽດຊັງເມືອໄດ້ແຕ່ງງານ; ແລະສາວໃຊ້ເມືອຂຶ້ນມາແທນຫີນາຍຍິງຂອງຕົນ.
²⁴ ມີສິ່ງໃນໂລກທີ່ນ້ອຍ ແຕ່ມີປັນຍາຫລາຍເຫລືອລືມ:²⁵ ມົດ ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ແຂງແຮງ, ແຕ່ມັນຍັງຕຽມອາຫານຂອງມັນໄວ້ໃນລະດູແລ້ງ;²⁶ ຕົວຕຸ່ນເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ມີກຳລັງ, ແຕ່ພວກມັນຍັງສ້າງບ້ານຂອງພວກມັນໃນຊອກຫີນ.
²⁷ ຕັກແຕນທະເລຊາຍບໍ່ມີກະສັດ, ແຕ່ມັນທັງຫມົດຍັງຢ່າງຂະບວນເປັນແຖວ.²⁸ ຂີ້ກ້ຽມນັ້ນ, ເຈົ້າເອົາສອງມືຂອງເຈົ້າຈັບໄດ້, ແຕ່ມັນຍັງຢູ່ໃນພະຣາຊວັງຂອງກະສັດ.
²⁹ ມີສາມສິ່ງທີ່ຍ່າງຍ້າຍໄດ້ສະຫງ່າງາມ ມີສິ່ງທີ່ຍ່າງໄດ້ສະຫງ່າງາມ ຄື³⁰ ສິງໂຕ, ຊິງເປັນສັດທີ່ມີກຳລັງຫລາຍທີ່ສຸດໃນຫມູ່ສັດປ່າ ແລະບໍ່ຍອມຫັນຫລັງໃຫ້ສິ່ງໃດເລີຍ;³¹ ພໍ່ໄກ່ທີ່ຍ່າງຢູ່; ແບ້ຜູ້; ແລະກະສັດຜູ້ທີ່ກອງທະຫານຂອງພະອົງຢູ່ຄຽງຂ້າງພ. ພະອົງ
³² ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນໂງ່ຈຳເວົ້າຍົກຍ້ອງຕົນເອງ, ຫລືຖ້າເຈົ້າຄິດແຜນຊົງ, ຈົ່ງເອົາມືປິດປາກໄວ້.³³ ເຊັ່ນດຽວກັນກວນນ້ຳນົມໄດ້ເນີຍ ແລະເມືອປິດຕັ້ງໄດ້ໂລຫິດ ການກະທຳທີ່ເກີດຂຶ້ນເວລາໂກດຮ້າຍກໍ່ໄດ້ຄວາມຂັດແຍງ.

31 ¹ ຖ້ອຍຄຳຂອງກະສັດເລມູເອນ ຊິງເປັນຄຳສອນທີ່ພະຣາຊຊະນີຂອງພະອົງໄດ້ບອກສອນພະອົງ.² ແມ່ນຫຍັງ, ລູກຊາຍ, ຂອງແມ່ເອີຍ? ລູກຊາຍແຫ່ງຄຳປະຕິຢາຍຂອງແມ່?³ ຢ່າໃຫ້ກຳລັງຂອງເຈົ້າແກ່ພວກຜູ້ຍິງ, ຫລືໃຫ້ທາງຂອງເຈົ້າແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ທຳລາຍເຫລົ່າກະສັດ.
⁴ ເລມູເອນເອີຍ, ບໍ່ສົມຄວນທີ່ກະສັດທັງຫລາຍ, ບໍ່ສົມຄວນທີ່ບັນດາກະສັດຈະກິນເຫລົ່າອະນຸ່ນ, ຫລືຜູ້ຄອບຄອງຈະຖາມວ່າ, "ເຫລົ່າທີ່ແຮງໆຢູ່ໃນໃຈ?"⁵ ເກງວ່າພວກເຂົາຈະລືມສິ່ງທີ່ຕາເປັນກົດຫມາຍນັ້ນ, ແລະບິດເບືອນສິດທິຂອງຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ທັງຫລາຍ.
⁶ ຈົ່ງໃຫ້ເຫລົ່າແຮງໆ ແກ່ບຸກຄົນທີ່ກຳລັງຈະພິນາດ ແລະເຫລົ່າອະນຸ່ນແກ່ຜູ້ຂົ່ມຂຶ້ນໃຈ.⁷ ເຂົາຈະຕື່ມແລະຈະລືມຄວາມຍາກຈົນຂອງເຂົາ ແລະເຂົາຈະບໍ່ຈິດຈຳຄວາມທຸກຂອງເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.
⁸ ຈົ່ງເວົ້າເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນໄປ, ເພື່ອຄະດີຄວາມຂອງທຸກຄົນທີ່ກຳລັງຈະພິນາດ.⁹ ຈົ່ງເວົ້າອອກມາແລະພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ ຈົ່ງໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳແກ່ຄົນຍາກຈົນແລະປະຊາຊົນທີ່ຂັດສົນ.
¹⁰ ໃຜຈະພົບເມຍທີ່ເລີດປະເສີດ? ຄຸນຄ່າຂອງນາງເລີດລ້ຳກວ່າເຄື່ອງປະດັບ.¹¹ ຫົວໃຈຂອງຜົວຂອງນາງກໍ່ໄວ້ໃຈນາງ, ແລະເຂົາຈະບໍ່ມີທາງເປັນຄົນຍາກຈົນເລີຍ.¹² ນາງເຮັດສິ່ງດີທັງຫລາຍໃຫ້ເຂົາ ແລະບໍ່ນຳສິ່ງດີທັງຫລາຍໃຫ້ເຂົາ ແລະບໍ່ນຳສິ່ງຮ້າຍ ຕະຫລອດວັນຄືແຕ່ງຊີວິດຂອງນາງ.
¹³ ນາງສະແຫວງຫາຂົນແກະແລະຜ້າປານ, ແລະເຮັດວຽກດ້ວຍມືຢ່າງເຕັມໃຈ.¹⁴ ນາງເປັນເຫມືອນເຮືອທັງຫລາຍຂອງພໍ່ຄ້າ; ນາງນຳອາຫານຂອງນາງມາຈາກທີ່ໄກ.¹⁵ ນາງລຸກຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ຍັງມີດຢູ່ ແລະຈັດອາຫານໃຫ້ຄອບຄົວຂອງນາງ, ແລະນາງຈັດງານໃຫ້ແກ່ສາວໃຊ້ຂອງນາງ.
¹⁶ ນາງເລາະເບິ່ງໂຮນາແລ້ວຊື່ໄວ້, ດ້ວຍຜົນແຫ່ງມືຂອງນາງ ນາງປູກສວນອະນຸ່ນ.¹⁷ ນາງຄາດແອວຂອງນາງດ້ວຍກຳລັງ ແລະເຮັດໃຫ້ແຂນຂອງນາງແຂງແຮງ.
¹⁸ ນາງຮູ້ວ່າສິນຄ້າຫຍັງຈະໄດ້ກຳໄລສຳລັບນາງ, ຕະຫລອດຄຳຄືນຕະກຽງຂອງນາງກໍ່ບໍ່ດັບ.¹⁹ ນາງຍືນມືອອກຈັບເຄື່ອງປັ້ນຝາຍ, ແລະນາງຍືບຕ້າຍ ນາງຍືນມືອອກ.
²⁰ ນາງຍືນມືຂອງນາງຊ່ວຍປະຊາຊົນທີ່ຂັດສົນ, ນາງຍືນມືຂອງນາງອອກໄປຊ່ວຍປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນ.
²¹ ນາງບໍ່ຢ້ານຫົມະມາເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງນາງຫນາວ, ເພາະທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງນາງສວມເສື້ອສີແດງ.
²² ນາງເຮັດຜ້າຢູ່ຕຽງສຳລັບຕຽງຂອງນາງ, ແລະນາງສວມເສື້ອຜ້າເຮັດດ້ວຍຜ້າເລນິນເມື່ອລະອຽດແລະຜ້າສີມ້ວງ.²³ ຜົວຂອງນາງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກທີ່ປະຕູເມືອງ, ເມື່ອເຂົານຶ່ງຢູ່ໃນຫມູ່ພວກຜູ້ອາດຸໂສຂອງແຜ່ນດິນ.
²⁴ ນາງເຮັດເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມດ້ວຍຜ້າເລນິນໄວ້ຂາຍ, ແລະນາງຂາຍສິ່ງຜ້າຄາດແອວໃຫ້ແກ່ພໍ່ຄ້າ.²⁵ ນາງໄດ້ສວມອາລົມດ້ວຍກຳລັງແລະກຽດຕິຍົດ, ແລະນາງຫົວຂວັນໃຫ້ແກ່ເຫດການທີ່ຈະມາເຖິງ.
²⁶ ນາງຮ້າປາກກ່າວດ້ວຍປັນຍາ ແລະກົດລະບຽບທີ່ຄວນອ່ອນຫວານທີ່ລືນຂອງນາງ.²⁷ ນາງດູແລຄວາມເປັນຢູ່ໃນຄອບຄົວຢ່າງດີ ແລະບໍ່ກິນອາຫານທີ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມກຽດຄ້ານ.
²⁸ ລູກໆ ຂອງນາງຕື່ນຂຶ້ນມາແລະກໍ່ຊົມເຊີຍນາງ, ແລະຜົວຂອງນາງກໍ່ສັນລະເສີນນາງ, ກ່າວວ່າ,²⁹ ຍິງຫລວງຫລາຍເຮັດໄດ້ດີ, ແຕ່ນາງດີເລີດຍິ່ງກວ່າຍິງທັງຫມົດ.”
³⁰ ສະເຫນ່ເປັນຂອງຫລອກລວງ, ແລະຄວາມງາມກໍ່ບໍ່ສູນເສຍ ແຕ່ຍິງທີ່ຢ່າເກງພຣະຢາເວ, ນາງຈະໄດ້ຮັບຄຳສັນສະເສີນ.
³¹ ຈົ່ງໃຫ້ນາງຮັບຜົນແຫ່ງນ້ຳມືຂອງນາງ ແລະໃຫ້ການງານຂອງນາງສັນລະເສີນນາງທີ່ປະຕູເມືອງ.

ປັນຍາຈານ

1 ¹ ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງອາຈານ, ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ ແລະ ກະສັດຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.² ອາຈານໄດ້ເວົ້າດັງນີ້ວ່າ.
 "ເຫມືອນກັບອາຍຫມອກ, ເຫມືອນກັບສາຍລົມໃນກະແສລົມ, ທຸກສິ່ງສາລະພັດລ້ວນແຕ່ອະນິຈັງ, ເຫລືອໄວ້ແຕ່ຄຳຖາມຫລວງຫລາຍ.³ ມະນຸດໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ ນອກຈາກການທ່າງານ ຈາກທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາເຮັດຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ?
⁴ ຄົນລຸ້ນຫນຶ່ງຈາກໄປ, ແລະ ຄົນອີກລຸ້ນຫນຶ່ງເກີດມາ, ແຕ່ແຜ່ນດິນໂລກຍັງຄົງເປັນນິດ.⁵ ດວງຕາເວັນຂຶ້ນ, ແລະ ດວງຕາເວັນຕົກ ແລ້ວກໍ່ຟ້າວເຄື່ອນໄປສູ່ບ່ອນທີ່ມັນຂຶ້ນມາອີກ.⁶ ລົມພັດໄປທາງທິດໃຕ້ ແລະ ພັດວຽນກັບມາໄປທາງທິດເຫນືອ, ລົມພັດວຽນໄປຕາມທາງຂອງມັນ ແລະ ພັດຜ່ານກັບມາອີກ.
⁷ ແມ່ນ້ຳທຸກສາຍໄຫລໄປສູ່ທະເລ, ແຕ່ທະເລກໍ່ຍັງບໍ່ເຄີຍເຕັມ. ແມ່ນ້ຳໄຫລໄປສູ່ທີ່ໃດກໍ່ໄຫລໄປສູ່ທີ່ນັ້ນອີກ.⁸ ທຸກສິ່ງສາລະພັດກໍ່ອ່ອນເມື່ອຍ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດບັນລະຍາຍເລື່ອງນີ້ໄດ້. ຕາກໍ່ບໍ່ເຄີຍພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ເບິ່ງເຫັນ, ຫລື ຫຼກໍ່ບໍ່ອີ່ມກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ.
⁹ ອັນໃດກໍ່ຕາມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນອີກ, ແລະ ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຄີຍເຮັດແລ້ວ ກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດອີກ. ບໍ່ມີຫຍັງໃຫມ່ຢູ່ໃຕ້ດວງຕາເວັນ.
¹⁰ ມີສິ່ງໃດທີ່ອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ນີ້ເປັນສິ່ງໃຫມ່?” ອັນໃດກໍ່ຕາມທີ່ໄດ້ມີຢູ່ແລ້ວ, ກໍ່ມີຢູ່ເປັນເວລານານກ່ອນພວກເຮົາອີກ.¹¹ ເບິ່ງເຫມືອນວ່າບໍ່ມີ

ຜູ້ໃດຈຳໄດ້ໃນສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສະໄຫມກ່ອນ, ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ເກີດມາພາຍຫລັງ ແລະ ສິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດກໍເບິ່ງເຫມືອນວ່າຈະບໍ່ມີການຈິດຈຳກັດດ້ວຍ."

¹² ຂ້ານ້ອຍເປັນອາຈານ, ແລະ ກໍເຄີຍເປັນກະສັດຂອງຊາວອິດສະຣາເອນໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ.¹³ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງໃຈສຶກສາອ່າຮຽນ ແລະ ຄົ້ນຫາທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້າດ້ວຍສະຕິປັນຍາ. ການຄົ້ນຫານັ້ນຄືພາລະທີ່ເມືອຍຍາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ລູກຫລານຂອງມະນຸດໃຫ້ວິນຢູ່ກັບງານນັ້ນ.

¹⁴ ຂ້ານ້ອຍເຄີຍເຫັນການກະທຳທຸກຢ່າງທີ່ທຳກັນພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ, ແລະ ເບິ່ງເຖິງ, ການງານທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນ. ກໍເປັນເຫມືອນອາຍຫມອກ ແລະ ດັງການແລ່ນໄລ່ໄປຕາມລົມ.¹⁵ ສິ່ງທີ່ຄິດຢູ່ໃຫ້ຊັບໄດ້! ສິ່ງທີ່ຂາດຢູ່ກໍຈະນັບໃຫ້ຄົບບໍ່ໄດ້.

¹⁶ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຄີຍເວົ້າກັບໃຈຕົນເອງວ່າ, "ເບິ່ງດູ, ຂ້ານ້ອຍມີສະຕິປັນຍາຫລາຍ ຍິ່ງກວ່າທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກ່ອນ ຂ້ານ້ອຍໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່."¹⁷ ເພາະເຫດນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮູ້ສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຍ່າປວງ ແລະ ຄວາມໂງ່ຊ້າດ້ວຍ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເຂົ້າໃຈວ່າ ນີ້ກໍເປັນການກິນລົມກິນແລ້ງຄືກັນ.¹⁸ ເພາະໃນສະຕິປັນຍາທີ່ອຸດົມສົມບູນນັ້ນ, ກໍມີຄວາມວິຕົກກັງວົນຫລາຍເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ເພີ່ມຄວາມຮູ້ກໍເພີ່ມຄວາມເສົ້າໂສກ.

2 ¹ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າໃນໃຈວ່າ, "ມາເຫາະ, ຂ້ານ້ອຍຈະລອງເບິ່ງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສຸກ. ຖ້າຢ່າງນັ້ນກໍຈຶ່ງເພີດເພີນກັບຄວາມສະຫນຸກສະຫນານເຖິງ". ແຕ່ເບິ່ງແມ, ເລື່ອງນີ້ກໍເປັນແຕ່ລົມພັດພຽງຊົດຄາວ.² ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບການຫົວຂວັນວ່າ, "ເປັນການໂງ່ຊ້າ," ແລະ ກ່ຽວກັບຄວາມສະຫນຸກສະຫນານ, "ມັນມີປະໂຫຍດອັນໃດ?

³ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄຶນເບິ່ງໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະເຮັດຕາມໃຈປາຖະຫນາຂອງ ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຫລົ່າອະນຸນ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍນຳຂ້ານ້ອຍໄປ ດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຍັງຄົງຍຶດຄວາມໂງ່ຊ້າໄວ້, ຂ້ານ້ອຍກໍຕ້ອງການທີ່ຈະພົບ ວ່າອັນໃດດີສຳລັບຄົນເຮົາທີ່ຈະທຳກັນພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້າຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

⁴ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສຳເລັດສິ່ງໃຫຍ່ຫລວງຫລາຍ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປຸກເຮືອນຫລາຍຫລັງເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ໄດ້ປຸກສວນອະນຸນໄວ້ຫລາຍບ່ອນ.⁵ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສວນຄົວ ແລະ ສວນພັກຜ່ອນຢ່ອນໃຈຕ່າງໆ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປຸກຕົ້ນໄມ້ທຸກຊະນິດໄວ້ໃນສວນເຫລົ່ານັ້ນ.⁶ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊຸດສ້າງສະນ້າຫລາຍແຫ່ງ ເພື່ອໃຊ້ຫິດພືດພັນຕົ້ນໄມ້ໃຫ້ເຕີບໂຕ.

⁷ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊື້ບັນດາຂ້າທາດຊາຍ ແລະ ຍິງໄວ້; ຂ້ານ້ອຍມີບັນເທົາທາດທີ່ໄດ້ເກີດຢູ່ໃນວັງຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມີຝູງແກະ ແລະ ຝູງງົວທີ່ເປັນສັດລ້ຽງ, ຫລາຍຍິ່ງກວ່າກະສັດໃດທີ່ໄດ້ປົກຄອງມາກ່ອນຂ້ານ້ອຍໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ.⁸ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະສົມເງິນ ແລະ ທອງຄຳໄວ້ສຳລັບຕົນເອງດ້ວຍ, ແລະ ຊັບສົມບັດຂອງບັນດາກະສັດ ແລະ ດິນແດນແຄ້ວນຕ່າງໆ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມີບັນດານັກຮ້ອງຊາຍ ແລະ ຍິງໄວ້ສຳລັບຕົນເອງ- ແລະ ເມຍນ້ອຍມາກມາຍຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຊອບໃຈຂອງບັນດາລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງມະນຸດ.

⁹ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ມັງຄັງກວ່າທຸກຄົນທີ່ເຄີຍຢູ່ມາກ່ອນຂ້ານ້ອຍໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງຂ້ານ້ອຍຍັງຄົງຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍ.¹⁰ ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດທີ່ໃນຕາຂອງຂ້ານ້ອຍປາຖະຫນາຈະເຫັນ, ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ຫັກຫ້າມຈິດໃຈຈາກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫ້າມໃຈຈາກຄວາມສະຫນຸກສະຫນານໃດເລີຍ, ເພາະຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຊົມຊື່ມສຳລັບແຮງງານທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຄວາມປະຖິ້ຍິນດີເປັນລາງວັນຂອງຂ້ານ້ອຍສຳລັບການງານທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ.

¹¹ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫລຽວເບິ່ງທີ່ການກະທຳທັງໝົດທີ່ມີຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສຳເລັດ, ແລະ ໃນການງານທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດໄປ, ແຕ່ທຸກຢ່າງລ້ວນອາໄນີຈັງ ແລະ ກິນລົມກິນແລ້ງອີກ. ບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນໃນການງານນັ້ນ.¹² ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບມາພິຈາລະນາເຖິງສະຕິປັນຍາ, ແລະ ຄວາມຍ່າປວງ ແລະ ຄວາມໂງ່. ເພາະກະສັດອົງຕໍ່ໄປ ຜູ້ທີ່ມາພາຍຫລັງກະສັດອົງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດອັນໃດທີ່ຍິ່ງເຮັດບໍ່ສຳເລັດໄດ້ຫລືບ?

¹³ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ເລີ່ມເຂົ້າໃຈວ່າ ສະຕິປັນຍາໄດ້ປຽບເຫມືອຄວາມໂງ່ຊ້າ, ຊຶ່ງເຫມືອນກັບຄວາມສະຫວ່າງກໍຕົກວ່າຄວາມມືດນັ້ນ.

¹⁴ ຄົນສະຫລາດໃຊ້ຕາໃນສະຫມອງຂອງເຂົາເບິ່ງບ່ອນທີ່ເຂົາກຳລັງໄປ, ແຕ່ຄົນໂງ່ຊ້າເດີນໃນຄວາມມືດ, ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າມີຊາຕາກຳຢ່າງດຽວກັນທີ່ກຳນົດໄວ້ສຳລັບທຸກຄົນ.

¹⁵ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າໃນໃຈວ່າ, "ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນໂງ່, ກໍຈະເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ. ເພາະສະນັ້ນຈະມີອັນໃດເຮັດໃຫ້ແຕກຕ່າງ ຖ້າຂ້ານ້ອຍສະຫລາດຫລາຍ?" ຂ້ານ້ອຍສະຫລຸບໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ນີ້ກໍເປັນອະນິຈັງທັງສິນ."¹⁶ ເພາະຄົນສະຫລາດ, ກໍເຫມືອນກັບຄົນໂງ່ຊ້າ, ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຈິດຈຳໄດ້ນານ. ຕັ້ງແຕ່ມືນີ້ໄປ ທຸກສິ່ງກໍຈະຖືກລືມໄປຍາວນານ. ຄົນສະຫລາດກໍຕາຍເຫມືອນກັນກັບຄົນໂງ່ຊ້າຕາຍ.

¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ກ່ຽວຊັງຊີວິດ ເພາະການງານທັງໝົດທີ່ເຮັດພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນນັ້ນເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ບໍ່ໄດ້ນຳຫຍັງເລີຍມາໃຫ້ ຂ້ານ້ອຍ. ນີ້ເປັນເພາະທຸກສິ່ງລ້ວນແຕ່ອະນິຈັງ ແລະ ເປັນລົມເປັນແລ້ງ.¹⁸ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່ຽວຊັງຄວາມສຳເລັດທຸກຢ່າງ ສຳລັບສິ່ງທີ່ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທຳງານພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນນີ້ ເພາະຂ້ານ້ອຍຕ້ອງປະສົງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ເບື້ອງຫລັງໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ມາພາຍຫລັງ ຂ້ານ້ອຍ.

¹⁹ ເພາະໃຜຈະຮູ້ວ່າເຂົາຈະເປັນຄົນສະຫລາດຫລື ຄົນໂງ່ຊ້າ? ແຕ່ເຂົາຈະເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນທີ່ການງານ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສ້າງໄວ້. ນີ້ກໍຄືອະນິຈັງທັງສິນ.²⁰ ເພາະສະນັ້ນ ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເລີ່ມໃນການງານທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ.

²¹ ເພາະອາດຈະມີຄົນທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍສະຕິປັນຍາ, ດ້ວຍຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ, ແລະ ຄວາມຊຳນິຊຳນານ, ແຕ່ເຂົາຕ້ອງປະທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາມີໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດເລີຍ. ນີ້ກໍເປັນອະນິຈັງ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງເລີຍ.²² ເພາະຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ ທີ່ຄົນເຮົາເຮັດວຽກຫນັກ ແລະ ພະຍາຍາມຕັ້ງໃຈເຮັດວຽກທີ່ລຳບາກຂອງເຂົາໃຫ້ສຳເລັດພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ?²³ ການງານຂອງເຂົາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມລະຫຼົ່ມຂົມຂືນທຸກວັນ, ພໍເຖິງຕອນກາງຄືນ ຈິດໃຈຂອງເຂົາກໍບໍ່ພົບຄວາມສະຫງົບ. ນີ້ກໍເປັນອະນິຈັງທັງສິນ.

²⁴ ບໍ່ມີອັນໃດດີສຳລັບຄົນເຮົາກວ່າການກິນແລະ ດືມ ແລະ ພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ດີໃນງານຂອງເຂົາ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນວ່າຄວາມຈິງນີ້ມາຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.²⁵ ເພາະໃຜຈະສາມາດກິນ ຫລື ຈະມີຄວາມສະຫນຸກສະຫນານໃດໆທີ່ຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?

²⁶ ພຣະເຈົ້າປະທານສະຕິປັນຍາ, ແລະ ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມຊົມຊື່ມຍິນດີ ໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງພໍພຣະໄທ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ, ພຣະອົງປະທານງານທີ່ເກັບຮວບຮວມໃຫ້ກັບຄົນບາບ, ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະຊົງປະທານ ສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງພໍພຣະໄທ. ນີ້ກໍເປັນອະນິຈັງ ແລະ ກິນລົມກິນແລ້ງດ້ວຍ.

3 ¹ ມີເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ສຳລັບທຸກສິ່ງ, ແລະ ມີລະດູການສຳລັບຈຸດມຸ່ງຫມາຍທຸກຢ່າງພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້າ.² ມີເວລາສຳລັບໃຫ້ເກີດ ແລະ ເວລາຕາຍ, ເວລາສຳລັບປູກ ແລະ ເວລາສຳລັບຫລົກຖິ້ມ,³ ມີເວລາສຳລັບຂ້າ ແລະ ເວລາສຳລັບປົນປົງໃຫ້ດີ, ມີເວລາສຳລັບມ້າງລົງ ແລະ ເວລາສຳລັບກໍ່ສ້າງຂຶ້ນ.

⁴ມີເວລາທີ່ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ເວລາທີ່ຫົວ, ມີເວລາໂສກເສົ້າ ແລະ ເວລາຟ້ອນລຳ,⁵ເວລາໂຍນກ້ອນຫີນອອກໄປ ແລະ ເວລາເກັບຮວບຮວມກ້ອນຫີນໄວ້ຄືນ, ມີເວລາສວມກອດຄົນອື່ນໆ, ແລະ ເວລາເລີກຈາກການໂອບກອດ.

⁶ມີເວລາສະແຫວງຫາສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ເວລາຢຸດສະແຫວງຫາ, ມີເວລາເກັບສິ່ງຕ່າງໆໄວ້ ແລະເວລາໂຍນສິ່ງຕ່າງໆຖິ້ມໄປ,⁷ມີເວລາຈິກເສືອຜ້າ ແລະ ເວລາຫຍິບເສືອຜ້າ, ມີເວລາມີດງຽບ ແລະ ເວລາເວົ້າຈາກ.

⁸ມີເວລາສຳລັບຮັກ ແລະ ເວລາກຽດຊຶ່ງ, ມີເວລາເຮັດສິ່ງຄາມ ແລະ ເວລາສ້າງສັນຕິພາບ.⁹ຄົນງານໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງ ໃນການເຮັດວຽກງານທັງຫມົດຂອງເຂົາ?¹⁰ຂ້າພ້ອມໄດ້ເຫັນການງານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ມະນຸດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

¹¹ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດທຸກສິ່ງໃຫ້ເຫມາະສົມຕາມເວລາຂອງມັນ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃສ່ຄວາມເປັນນິຣັນການໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ. ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ພຣະອາຊີກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳ, ຕັ້ງແຕ່ປະຖົມມະການ ເຖິງການສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

¹²ສຳລັບຄົນໃດຫນຶ່ງ ຂ້າພ້ອມຮູ້ວ່າບໍ່ມີອັນໃດດີກວ່າຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ແລະ ການເຮັດດີຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ -¹³ແລະ ທຸກຄົນຄວນຈະໄດ້ກິນ ແລະ ດືມ, ແລະ ເຂົາໃຈເຖິງການເພີດເພີນກັບສິ່ງດີທີ່ມາຈາກການງານທັງສິ້ນຂອງເຂົາ. ນີ້ເປັນຂອງປະທານທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ຂ້າພ້ອມຮູ້ວ່າ ອັນໃດກໍ່ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳກໍ່ຈະດຳລົງຢູ່ຕະຫລອດໄປ. ບໍ່ມີອັນໃດສາມາດທີ່ຈະເພີມເຂົ້າໄປໄດ້ ຫລື ເອົາອອກໄປໄດ້, ເພາະຄືພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ ທີ່ໄດ້ຊົງກະທຳ ສິ່ງນັ້ນເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຈະເຂົ້າມາໃກ້ພຣະອົງດ້ວຍການຖວາຍພຣະກຽດ.¹⁵ສິ່ງໃດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ; ສິ່ງໃດທີ່ຈະມີຂຶ້ນ ກໍໄດ້ມີຢູ່ແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຄົ້ນຫາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຊ້ອນຢູ່.

¹⁶ຂ້າພ້ອມໄດ້ເຫັນຄວາມອະທິຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ, ທີ່ຊົງຄວນມີຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະ ໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ກໍມີຄວາມອະທິຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

¹⁷ຂ້າພ້ອມໄດ້ເວົ້າໃນໃຈວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາຄົນຊອບທຳ ແລະຄົນອະທິໃນເວລາທີ່ເຫມາະສົມສຳລັບທຸກເລື່ອງແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງ."

¹⁸ຂ້າພ້ອມໄດ້ກ່າວໃນໃຈວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຊົງທຶດສອບມະນຸດ ເພື່ອທີ່ຈະຊົງສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າພວກເຂົາກໍ່ເປັນເຫມືອນກັບສັດ."

¹⁹ເພາະຊາຕາກຳຂອງລູກຫລານຂອງມະນຸດແລະ ຊາຕາກຳຂອງສັດ ກໍ່ເປັນຊາຕາກຳຢ່າງດຽວກັນ. ຄວາມຕາຍຂອງຄົນຫນຶ່ງກໍ່ຄືຄວາມຕາຍຂອງຄົນອື່ນ. ການຫາຍໃຈກໍ່ຄືກັນສຳລັບທຸກຄົນ. ມະນຸດບໍ່ມີອັນໃດໄດ້ປຽບ ເຫນືອກວ່າສັດ ເພາະທຸກສິ່ງກໍ່ເປັນແຕ່ພຽງອິດໃຈດຽວບໍ່ແມ່ນບໍ່?²⁰ທຸກຢ່າງກໍ່ຈະໄປສູ່ບ່ອນດຽວກັນ. ທຸກຢ່າງມາຈາກຂີ້ຝຸນດິນ, ແລະ ທຸກຢ່າງກໍ່ກັບໄປເປັນຂີ້ຝຸນດິນ.

²¹ຜູ້ໃດຢັ້ງຢືນໄດ້ວ່າ ວິນຍານຂອງມະນຸດຂຶ້ນໄປສູ່ເບື້ອງເທິງ ແລະວິນຍານຂອງສັດລົງໄປຍັງເບື້ອງລຸ່ມໃນແຜ່ນດິນໂລກຫລືບໍ່?²²ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພ້ອມຈຶ່ງສຳນຶກອີກວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງໃດດີສຳລັບຄົນເຮົາກວ່າການເພີດເພີນໃນການງານຂອງເຂົາ, ເພາະນັ້ນຄືຫນ້າທີ່ທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບມອບຫມາຍ. ໃຜຈະສາມາດນຳເຂົາກັບມາໄດ້ວ່າມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງເຂົາ?

4 ¹ອີກຄັ້ງທີ່ຂ້າພ້ອມກໍ່ໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບການຂົນເຫັງ ທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ກະທຳພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ. ແລະເບິ່ງເຖິງ, ນ້ຳຕາຂອງຄົນທີ່ຖືກຂົນເຫັງ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ມີຜູ້ໃດປອບໃຈພວກເຂົາ! ອຳນາດໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງພວກຄົນທີ່ກິດຂີ້, ແລະ ບໍ່ມີໃຜປອບໃຈພວກເຂົາ!

²ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພ້ອມຂໍສະແດງຄວາມຍິນດີກັບຄົນຕາຍ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນກັບຄົນທີ່ມີຊີວິດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່.

³ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໂຊກດີກວ່າທັງສອງຄົນ ແມ່ນຄົນທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍມີຊີວິດຢູ່, ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍເຫັນການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃດໆ, ທີ່ໄດ້ກະທຳຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນນີ້.

⁴ແລ້ວຂ້າພ້ອມໄດ້ເຫັນການເຮັດວຽກຢ່າງຫນັກຫຸກຢ່າງ ແລະ ຄວາມຊຳນານໃນການງານ ທຸກຢ່າງ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ເພື່ອນບ້ານຂອງຄົນນັ້ນອິດສາ. ນີ້ກໍ່ອະນິຈັງ ແລະ ກິນລົມກິນແລ້ງດ້ວຍ.

⁵ຄົນໂງ່ຈຳກຸມມີຂອງເຂົາໄວ້ ແລະບໍ່ເຮັດວຽກ, ດັ່ງນັ້ນອາຫານຂອງເຂົາກໍ່ຄືເນື້ອຫນັງຂອງເຂົາເອງ.⁶ແຕ່ກໍ່ມີປະໂຫຍດຫລາຍກວ່າສອງກຳມີດ້ວຍການທ່າງານດ້ວຍພະຍາຍາມ ແບບກິນລົມກິນແລ້ງ.

⁷ແລ້ວຂ້າພ້ອມໄດ້ຄິດອີກກ່ຽວການໄຮ້ປະໂຫຍດຫລາຍກວ່າ, ມີອານິຈັງຫລາຍກວ່າຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ.⁸ມີຄົນປະເພດຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ຄົນດຽວ. ເຂົາບໍ່ມີໃຜເລີຍ, ບໍ່ມີລູກຊາຍ ຫລື ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ. ແຕ່ບໍ່ເຄີຍຢຸດເຮັດວຽກງານ, ທັງສິ້ນຂອງເຂົາ, ແລະ ຕາຂອງເຂົາກໍ່ບໍ່ເຄີຍພໍໃຈກັບຄວາມຮັ່ງມີທີ່ເພີ່ມພູນຂຶ້ນ. ເຂົາສົງໃສວ່າ, "ຂ້າພ້ອມກຳລັງເຮັດວຽກຢ່າງຫນັກ ແລະ ຫ້າມໃຈຕື່ນເອງຕໍ່ຄວາມສະຫນຸກສະຫນານເພື່ອຜູ້ໃດກັນ? ສະຖານະການທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້, ກໍ່ຄືອະນິຈັງຄືກັນ.

⁹ສອງຄົນເຮັດວຽກດີກວ່າຄົນດຽວ ພວກເຂົາຮ່ວມກັນກໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນທີ່ດີສຳລັບງານຫນັກຂອງພວກເຂົາ.¹⁰ເພາະຖ້າຄົນຫນຶ່ງລົງ ອີກຄົນຫນຶ່ງກໍ່ຊູເພື່ອນຂອງລາວໃຫ້ລູກຂຶ້ນມາໄດ້. ແຕ່ຄວາມເສົ້າກໍ່ຍັງຕິດຕາມຄົນທີ່ຢູ່ຄົນດຽວໄປ ເພາະເມື່ອເຂົາລົງລົງກໍ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຊູລາວຂຶ້ນ.¹¹ຖ້າສອງຄົນນອນຢູ່ດ້ວຍກັນ, ພວກເຂົາກໍ່ອົບອຸ່ນໄດ້, ແຕ່ຄົນທີ່ຢູ່ຄົນດຽວ ຈະອົບອຸ່ນໄດ້ຢ່າງໃດ?

¹²ຄົນດຽວເອົາຊະນະໄດ້, ແຕ່ສອງຄົນຍ່ອມຕໍ່ຕ້ານການໂຈມຕີໄດ້, ແລະ ເຊືອກສາມກຽວກໍ່ບໍ່ຂາດໄດ້ງ່າຍໆຈັກເທື່ອ.

¹³ການເປັນຄົນຫນຸ່ມທີ່ຍາກຈົນແຕ່ສະຫລາດກໍ່ດີກວ່າ ກະສັດເຖົ້າ ແລະ ໂງ່ຈຳຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກທີ່ຈະຮັບຝັງຄຳເຕືອນອີກຕໍ່ໄປ.¹⁴ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ, ເຖິງແມ່ນວ່າຊາຍຫນຸ່ມຄົນນັ້ນຈະອອກມາຈາກຄູກມາເປັນກະສັດ, ຫລື ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາໄດ້ເກີດມາເປັນຄົນຍາກຈົນໃນອານາຈັກຂອງເຂົາ.

¹⁵ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຂ້າພ້ອມໄດ້ເຫັນວ່າ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ເດີນໄປມາພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນຕ່າງກໍ່ຈະເຂົ້າຂ້າງຊາຍຫນຸ່ມ ອີກຄົນຫນຶ່ງທີ່ໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດ.¹⁶ປະຊາຊົນທຸກຄົນກໍ່ຕ້ອງການເຊືອຝັງຕໍ່ກະສັດອົງໃຫມ່ຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ, ແຕ່ພາຍຫລັງພວກເຂົາຫລາຍຄົນ ກໍ່ບໍ່ຍົກຍ້ອງກະສັດອົງນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ແນ່ນອນສະຖານະການເຊັ່ນນີ້ ມັນຊ່າງອະນິຈັງ ແລະ ກິນລົມກິນແລ້ງ.

5 ¹ຈົງລະວັງ ຄວາມປະພຶດຂອງເຈົ້າໃຫ້ດີ ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົງໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອຝັງ. ການຝັງກໍ່ດີກວ່າຄົນໂງ່ຈຳຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃນຂະນະທີ່ບໍ່ຮູ້ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດໃນຊີວິດນັ້ນເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

²ຢ່າໄດ້ໄວໂພດທີ່ຈະເວົ້າດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າໄວເກີນໄປ ທີ່ຈະນຳບັນຫາຂຶ້ນຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າສະຖິດໃນສະຫວັນ, ແຕ່ເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໃຫ້ຫນ້ອຍຄຳ.³ຖ້າເຈົ້າມີຫລາຍສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດຫລາຍເກີນໄປ ແລະ ຜຸ້ນວາຍໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ເຈົ້າກໍ່ອາດຈະມີຝັນຮ້າຍ. ຍິ່ງເຈົ້າເວົ້າຖ່ອຍຄຳຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ເຈົ້າກໍ່ອາດຈະເວົ້າແຕ່ສິ່ງທີ່ໂງ່ຈຳຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

⁴ເມື່ອເຈົ້າສາບານຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ຢ່າຊັກຊ້າທີ່ຈະແກ້ຄຳສາບານນັ້ນ, ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງຜິດພາດໃນຄົນໂງ່ຈຳ. ຈົງເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາບານໄວ້ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດ.⁵ການທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາບານເລີຍກໍ່ດີກວ່າ ເຈົ້າສາບານໄວ້ແລ້ວບໍ່ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

⁶ຢ່າໃຫ້ປາກຂອງເຈົ້າເປັນເຫດໃຫ້ເນື້ອຫນັງຂອງເຈົ້າເຮັດບາບ. ຢ່າເວົ້າຕໍ່ຜູ້ສື່ສານຂອງປະໂຫຍດວ່າ, "ການສາບານນັ້ນຜິດພາດ." ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍໂດຍການສາບານຢ່າງຜິດໆ, ເລັ່ງລັດໃຫ້ພຣະອົງຊົງທຳລາຍການງານໃນມືຂອງເຈົ້າເສຍບໍ່? ເພາະໃນຄວາມຝັນຫລາຍກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັບໃນຄຳເວົ້າຫລວງຫລາຍ, ທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດໃດໆ ກໍ່ຄືອະນິຈັງ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ.

⁸ເມື່ອເຈົ້າເຫັນຄົນຍາກຈົນຖືກຂົນເຫັງ ແລະ ຖືກຕັດຮອນຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ການປະຕິບັດຢ່າງທຽງທຳໃນແຂວງຂອງເຈົ້າ, ຢາປະຫລາດໃຈວ່າ ບໍ່ມີໃຜຮູ້, ເພາະມີພວກຄົນທີ່ມີອຳນາດຄອບເຝົ້າເບິ່ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ພວກເຂົາຢູ່, ແລະ ຍັງມີພວກຄົນທີ່ຢູ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ກວ່າທີ່ຢູ່ເຫນືອເຂົາອີກ.

⁹ຍິງກວ່ານັ້ນ, ກະສັດເອງໄດ້ເອົາຜົນຜະລິດຈາກທຶນໄປຊຶງເປັນຜົນຜະລິດຂອງແຜ່ນດິນສຳລັບທຸກຄົນ.

¹⁰ຄົນໃດທີ່ຮັກເງິນ ກໍຈະບໍ່ເຄີຍອີ່ມໃຈດ້ວຍເງິນ, ແລະ ຄົນໃດທີ່ຮັກຄວາມຮັ່ງມີ ກໍຍິງຕ້ອງການຫລາຍຂຶ້ນສະເໝີ. ນີ້ກໍຄືອະນິຈັງທັງສິນ.¹¹ຍິງຄວາມຮັ່ງມີເພີ່ມພູນຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ກໍມີຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ສູນເສຍໄປຫລາຍຂຶ້ນດ້ວຍສັນນັ້ນ. ຄົນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດໃນຄວາມຮັ່ງມີນັ້ນນອກຈາກໄດ້ແຕ່ເບິ່ງດ້ວຍຕາຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ?

¹²ການຫລັບຂອງຄົນເຮັດວຽກຫນັກກໍເປັນສຸກ, ບໍ່ວ່າເຂົາຈະກິນຫນ້ອຍ ຫລືຫລາຍ, ແຕ່ ຊັບສົມບັດອັນຫລວງຫລາຍຂອງຄົນຮັ່ງມີ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາຫລັບສະບາຍ.

¹³ສິ່ງສະຫລົດໃຈຫລາຍທີ່ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຢູ່ໃຕ້ດວງຕາເວັນ: ຄົນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ກັກຕຸນຄວາມສຳລັບລວຍໄວ້, ກໍເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ກັບຕົນເອງ.¹⁴ເມື່ອຄົນຮັ່ງມີໄດ້ສູນເສຍຊັບສົມບັດຂອງເຂົາໄປເນື່ອງຈາກຄວາມເຄາະຮ້າຍ, ລູກຊາຍຂອງເຂົາເອງຜູ້ທີ່ເຂົາໃຫ້ກຳເນີດກໍບໍ່ເຫລືອຫຍັງໄວ້ໃນມືຂອງເຂົາເລີຍ.

¹⁵ຄົນຫນຶ່ງອອກຈາກທ້ອງແມ່ ແຕ່ຕົວເປົາສັນໃດ, ເຂົາກໍຈະຈາກຊີວິດນີ້ໄປແຕ່ຕົວເປົາສັນນັ້ນ. ເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາສິ່ງໃດຕິດມາຈາກການງານຂອງເຂົາໄປໄດ້ເລີຍ.¹⁶ຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງອີກຢ່າງຫນຶ່ງທີ່ແນ່ນອນຄື ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເກີດມາສັນໃດ, ເຂົາກໍຕ້ອງຈາກໄປສັນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນຄົນເຮົາຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດໃນການເຮັດວຽກຫນັກທີ່ໄດ້ແຕ່ຈັບລົມ?¹⁷ເຂົາກິນດ້ວຍຄວາມມືດມົນ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ດ້ວຍຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ.

¹⁸ເບິ່ງເຖິງ, ສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າດີ ແລະ ເຫມາະກໍຄື: ໃຫ້ກິນ ແລະ ຕື່ມ ແລະ ເພີດເພີນກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ມາຈາກການງານຂອງເຮົາ, ໃນຂະນະທີ່ເຮົາລຳບາກພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນຕະຫລອດຊີວິດອັນສັ້ນໆນີ້, ທີ່ພຣະເຈົ້າປອະທານແກ່ເຮົາ. ເພາະນີ້ເປັນຫນ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງມະນຸດ.

¹⁹ຄົນໃດທີ່ພຣະເຈົ້າປອະທານຄວາມຮັ່ງມີແລະ ຊັບສົມບັດ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຮັບສ່ວນແບ່ງຂອງເຂົາ ແລະ ຊົມຊື່ນຍິນດີໃນວຽກງານທີ່ຕົນເຮັດ - ນີ້ຄືຂອງຂວັນມາຈາກພຣະເຈົ້າ.²⁰ເພາະເຂົາບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຄິດເຖິງ ວັນເວລາຂອງເຂົາຫລາຍເທົ່າໃດ, ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາຊັ່ນວາຍສັບສົນກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເພີດເພີນໃນການເຮັດນັ້ນ.

6 ¹ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງຫນຶ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນ ຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ, ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງສຳລັບມະນຸດ.²ພຣະເຈົ້າອາດຈະປອະທານຄວາມຮັ່ງມີ, ຊັບສົມບັດ ແລະ ກຽດໃຫ້ແກ່ຄົນຫນຶ່ງເພື່ອທີ່ເຂົາຈະບໍ່ຂາດເຂີນສິ່ງໃດທີ່ເຂົາປາຖະໜາສຳລັບຕົນເອງເລີຍ, ແຕ່ແລ້ວພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປອະທານຄວາມສາມາດທີ່ຈະຊົມຊື່ນກັບສິ່ງນັ້ນ. ຄົນອື່ນກໍໄດ້ສິ່ງຕ່າງໆຂອງເຂົາແທນ. ນີ້ກໍອະນິຈັງ, ແລະ ຄວາມທຸກໃຈຢ່າງໂຫດຮ້າຍ.

³ຖ້າຄົນໃດມີລູກເປັນຮ້ອຍຄົນ ແລະ ມີຊີວິດຍືນຍາວ, ເຖິງແມ່ນວ່າວັນເດືອນປີຂອງເຂົາຈະຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ຖ້າໃຈຂອງເຂົາບໍ່ອີ່ມໃຈດ້ວຍສິ່ງດີ ແລະ ເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ຢ່າງມີກຽດ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍເວົ້າໄດ້ວ່າ, ເປັນແອນ້ອຍທີ່ຕາຍຕັ້ງແຕ່ເກີດກໍຍັງດີກວ່າຄົນນັ້ນ.⁴ຢ່າງເຊັ່ນແອນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເກີດມາໃນຄວາມອະນິຈັງ ແລະ ຕາຍໄປໃນຄວາມມືດ, ແລະ ຊື່ຂອງເຂົາກໍຍັງປົດຊ້ອນຢູ່.

⁵ແມ່ນວ່າເດັກຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຫັນດວງຕາເວັນ ຫລື ບໍ່ຮູ້ສິ່ງໃດເລີຍ, ເດັກຄົນນັ້ນກໍໄດ້ຮັບສະຫງົບທັງໆທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບ.⁶ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນຫນຶ່ງຈະມີຊີວິດຢູ່ ຮອດສອງພັນປີ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມສຳຄານໃຈກັບສິ່ງທີ່ດີທັງຫລາຍ, ເຂົາກໍໄປໃນທຶດງວດກັນເຫມືອນກັບຄົນອື່ນໆ.

⁷ວຽກງານທັງໆຫມົດຂອງມະນຸດກໍເພື່ອປາກຂອງເຂົາ, ແຕ່ຄວາມປາກຂອງເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈ.⁸ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນມີປັນຍາໄດ້ປຽບອັນໃດເຫນືອຄົນໂງ່ຈ້າແດ່? ຄົນທີ່ຍາກຈົນໄດ້ປຽບອັນໃດເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຮູ້ກວ່າວິທີການປະເຊີນຫນ້າກັບຄົນອື່ນໆ?

⁹ການພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ຕາຫລຽວເຫັນກໍດີກວ່າ ການປາຖະໜາສິ່ງທີ່ໂຫຍຫາ ດ້ວຍຄວາມຢາກໄດ້ໄປຕາມຕົນຫາ, ຊຶ່ງກໍແມ່ນອະນິຈັງ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມແບບກິນລົມກິນແລ້ງ.¹⁰ສິ່ງໃດທີ່ມີຢູ່ກໍໄດ້ຕັ້ງຊື່ເອີ້ນສິ່ງນັ້ນແລ້ວ, ແລະມະນຸດເປັນຢ່າງໃດກໍໄດ້ຮູ້ກັນຢູ່ແລ້ວ.

ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງເປັນການໄຮ້ປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ຖຽງກັບອົງຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ພິພາກສາຄົນທັງປວງທີ່ມີອິດທິພົນອຳນາດ.¹¹ຍິງເວົ້າຖ້ອຍຄຳຫລາຍເທົ່າໃດກໍຍິງບໍ່ມີປະໂຫຍດຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນການເປັນມະນຸດໄດ້ປຽບອັນໃດແດ່.¹²ເພາະໃຜຈະຮູ້ໄດ້ແດ່ວ່າມີຫຍັງດີສຳລັບມະນຸດໃນຊີວິດຂອງເຂົາ ໃນຊ່ວງເວລາອະນິຈັງຂອງເຂົາ? ວັນເວລາທີ່ໃກ້ຫມົດລົງຈົນເຖິງວັນທີ່ເຂົາຈາກໄປເຫມືອນກັບເຈົ້າ? ໃຜທີ່ຈະບອກກັບມະນຸດໄດ້ວ່າ ອັນໃດຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາຕາຍໄປແລ້ວ?

7 ¹ຊິສຽງທີ່ດີກໍດີກວ່ານ້ຳຫມາກທີ່ລາຄາແພງ, ແລະ ມືຕາຍກໍດີກວ່າມືເກີດ.²ການໄປຍັງເຮືອນທີ່ມີການຮ້ອງໄຫ້ກໍດີກວ່າໄປເຮືອນທີ່ມີການກິນລ້ຽງ, ເພາະການຮ້ອງໄຫ້ຈະເກີດຂຶ້ນກັບທຸກຄົນໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດ, ດັ່ງຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຕ້ອງເກັບເອົາເລື່ອງນີ້ໄວ້ໃນໃຈ.

³ຄວາມໂສກເສົ້າກໍດີກວ່າສຽງຫົວ, ເພາະຈາກໂບຫນ້າທີ່ເສົ້າຫມອງ, ພາຍຫລັງກໍຈະນຳມາຊຶງຈິດໃຈທີ່ຍືນດີ.

⁴ຈິດໃຈຂອງຄົນມີປັນຍາຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ມີການຮ້ອງໄຫ້, ແຕ່ຈິດໃຈຂອງຄົນໂງ່ຈ້າ ຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ມີງານລ້ຽງ.

⁵ການຝັງຄຳເຕືອນຂອງຄົນມີປັນຍາ ກໍດີກວ່າການຝັງເພງຂອງຄົນໂງ່ຈ້າ.⁶ເພາະສຽງແຕກຂອງຫນາມທີ່ລຸກໂຫມ່ຢູ່ໃຕ້ຫມ້ສັນໃດ, ສຽງຫົວຂອງຄົນໂງ່ຈ້າກໍເປັນສັນນັ້ນ. ນີ້ກໍເປັນອະນິຈັງດ້ວຍ.

⁷ແທ້ຈິງແລ້ວການບົບບັງຄັບກໍເຮັດໃຫ້ ຄົນມີປັນຍາໂງ່ຈ້າ, ແລະ ສິນຊ້າງລາງວັນ ກໍເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈເຊື່ອມຊາມໄປ.

⁸ປັນຍາຂອງທຸກສິ່ງກໍດີກວ່າຕອນເລີ່ມຕົ້ນ; ແລະ ຄົນທີ່ມີຄວາມອິດກັນໃຈກໍດີກວ່າຄົນທີ່ມີໃຈຈອງຫອງ.⁹ຢ່າໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຮ້າຍໄວ, ເພາະຄວາມຮ້າຍຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງຄົນໂງ່ຈ້າ.

¹⁰ຢ່າຖາມເລີຍວ່າ, "ເປັນຫຍັງສະໄຫມກ່ອນຈິ່ງດີກວ່າສະໄຫມນີ້?" ເພາະຄຳຖາມນີ້ທີ່ເຈົ້າຖາມບໍ່ໄດ້ມາຈາກປັນຍາ.

¹¹ປັນຍາກໍດີເຫມືອນກັບສິ່ງມີຄຳຕ່າງໆທີ່ເຮົາ ໄດ້ຮັບເປັນມູນຮະດຶກຈາກບັນດາປັນພະບູລຸດຂອງເຮົາ.

ປັນຍາໃຫ້ປະໂຫຍດຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຫັນດວງຕາເວັນ.¹²ເພາະປັນຍາໃຫ້ເຄື່ອງປ້ອງກັນເຊັ່ນດຽວກັບເງິນ ທີ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມປ້ອງກັນໄດ້, ແຕ່ປະໂຫຍດຂອງຄວາມຮູ້ຄືການທີ່ມີປັນຍາໃຫ້ຊີວິດ ຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີປັນຍານັ້ນຮູ້.

¹³ຈິ່ງພິຈາລະນາພຣະລາຊາກິດຂອງພຣະເຈົ້າ: ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ບາງສິ່ງຄົດໄປແລ້ວ ຜູ້ໃດຈະເຮັດໃຫ້ຊື່ໄດ້ແດ່?

¹⁴ເມື່ອຊ່ວງເວລາທີ່ດີ, ກໍຈິ່ງມີຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກໃນຊ່ວງເວລາທີ່ດີນັ້ນ, ແຕ່ເມື່ອເຖິງຊ່ວງເວລາທີ່ເດືອດຮ້ອນ ຈິ່ງພິຈາລະນາດັ່ງນີ້ວ່າ: ພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ທັງສອງຢ່າງຄຽງຄູ່ກັນໄປ. ເພາະເຫດນີ້, ຈິ່ງບໍ່ມີໃຜຈະຄົນພົບໄດ້ວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງເຂົາ.

¹⁵ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເຫັນຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງໃນຊີວິດອານິຈັງຂອງຂ້າມ້ອຍນີ້. ມີພວກຄົນຊອບທຳທີ່ຈົບຫາຍທັງໆທີ່ມີຄວາມຊອບທຳໃນພວກເຂົາ, ແລະ ມີພວກຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມີຊີວິດຍືນຍາວທັງໆທີ່ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນພວກເຂົາ.¹⁶ ຢ່າອວດຕົວເອງວ່າຊອບທຳ ແລະ ສະຫລາດໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຄວນຈະທຳລາຍຕົນເອງເສຍ?

¹⁷ຢ່າຊົ່ວຊ້າ ຫລືໂງ່ຈ້າຈົນກິນໄປ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຄວນຈະຕາຍກ່ອນເຖິງເວລາຂອງເຈົ້າ?¹⁸ ເປັນການດີທີ່ເຈົ້າຄວນຈະຍຶດເອົາປັນຍານີ້ໄວ້, ແລະ ທີ່ເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍຄວາມຊອບທຳໄປ. ເພາະຄົນທີ່ຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ຈະພົບກັບພາລະຫນ້າທີ່ທັງສິ້ນຂອງເຂົາ.

¹⁹ປັນຍາມີອຳນາດຫລາຍໃນຄົນສະຫລາດ ຫລາຍຍິ່ງກວ່າຜູ້ປົກຄອງສິບຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຫນຶ່ງ.²⁰ ບໍ່ມີຄົນຊອບທຳຈັກຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ເຮັດແຕ່ຄວາມດີ ແລະບໍ່ເຄີຍເຮັດບາບຈັກເທືອ.

²¹ຢ່າໄດ້ຟັງທຸກຄຳທີ່ໄດ້ເວົ້າ, ເພາະເຈົ້າອາດຈະໄດ້ຍິນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າປ້ອຍດ່າເຈົ້າຢູ່ກໍໄດ້.²² ທາງດຽວກັນ, ເຈົ້າກໍຮູ້ຢູ່ແກ່ໃຈຂອງເຈົ້າເອງວ່າເຈົ້າກໍມັກຈະປ້ອຍດ່າຄົນອື່ນໆເຊັ່ນດຽວກັນ.

²³ຂ້າມ້ອຍໄດ້ພິສູດທັງຫມົດ ນີ້ດ້ວຍປັນຍາ ຂ້າມ້ອຍກ່າວວ່າ. "ຂ້າມ້ອຍຈະເປັນຄົນມີປັນຍາ," ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຫລາຍໄປກວ່າທີ່ຂ້າມ້ອຍຈະເປັນໄດ້.

²⁴ປັນຍາຢູ່ຫ່າງໄກ ແລະ ເລິກລັບຫລາຍ. ໃຜຈະຄົ້ນພົບປັນຍາໄດ້ແດ່?²⁵ ຂ້າມ້ອຍ; ໄດ້ກັບໃຈຂອງຂ້າມ້ອຍຫັນມາຮຽນຮູ້ ແລະ ກວດສອບ ແລະ ຊອກຫາປັນຍາ ແລະ ຄຳອະທິບາຍແຫ່ງຄວາມຈິງ, ແລະ ເພື່ອເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມຊົ່ວຊ້າຄືຄວາມໂງ່ ແລະຄວາມໂງ່ຈ້າຄືຄວາມຢ້າບໍ່.

²⁶ຂ້າມ້ອຍໄດ້ພົບວ່າ ຄວາມຂົມຂືນຍິ່ງກວ່າຄວາມຕາຍຄື ຜູ້ຢູ່ຄົນໃດທີ່ຈິດໃຈຂອງນາງເຕັມດ້ວຍບໍ່ວງແຮ້ວ ແລະ ຕະຂ່າຍ, ແລະ ແຂນຂອງນາງເປັນເຫມືອນສາຍໄສ້. ຄົນໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພໍ້ພຣະໄທກໍຈະລອດພົ້ນຈາກນາງໄປໄດ້, ແຕ່ພວກຄົນບາບຈະຖືກນາງດັກຈັບເອົາໄປ.

²⁷"ຈິງພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຄົ້ນພົບ," ອາຈານກ່າວວ່າ. "ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເພີ່ມສິ່ງຫນຶ່ງ ທີ່ຄົນພົບເຂົ້າໄປກັບອີກສິ່ງຫນຶ່ງ ເພື່ອທີ່ຈະຊອກຫາຄຳຕອບແຫ່ງຄວາມຈິງ.²⁸ ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຂ້າມ້ອຍຍັງຄົງໄດ້ຊອກຫາຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຂ້າມ້ອຍກໍຍັງບໍ່ພົບ. ຂ້າມ້ອຍໄດ້ພົບວ່າ ມີຜູ້ຊາຍທີ່ຊອບທຳພຽງຄົນດຽວ, ໃນທຳມະກາງຜູ້ຊາຍພັນຄົນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ພົບຜູ້ຍິງຈັກຄົນດຽວ. ໃນທຳມະກາງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດ.

²⁹ຂ້າມ້ອຍໄດ້ພົບພຽງເທົ່ານັ້ນວ່າ: ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດໃຫ້ເປັນຄົນທັງໆທຳ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຫລົງໄປສະແຫວງຫາຄວາມຫຍຸ້ງຍາກມາກມາຍ."

8 ¹ໃຜເປັນຄົນມີປັນຍາ? ໃຜຮູ້ໄດ້ວ່າເຫດການຕ່າງໆໃນຊີວິດມີຄວາມຫມາຍວ່າຢ່າງໃດ? ປັນຍາໃນມະນຸດເຮັດໃຫ້ລາວຍິນແຍ້ມແຈ້ມໃສ, ແລະ ຄວາມບຸດຍຶງເທິງໂບຫນ້າຂອງເຂົາກໍປ່ຽນໄປ.

²ຂ້າມ້ອຍແນະນຳທ່ານໃຫ້ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ ເພາະຄຳສັ່ງຍາຂອງພຣະເຈົ້າປົກປ້ອງພະອົງ.³ ຢ່າຟ້າວຟັງອອກໄປໃຫ້ພົ້ນຫນ້າເພີນ, ແລະ ຢ່າໄດ້ຕື່ຕ້ານໃນການສະຫນັບສະຫນູນສິ່ງໃດທີ່ຜິດ. ເພາະກະສັດຊົງເຮັດຕາມທີ່ພະອົງຊົງປະສົງໄວ້.⁴ ຄຳສັ່ງຂອງກະສັດມີອຳນາດ, ດັ່ງນັ້ນໃຜຈະທຸນພະອົງວ່າ, "ພະອົງຊົງກຳລັງເຮັດຫຍັງ?"

⁵ຄົນໃດທີ່ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ ກໍບໍ່ປະສົບອັນຕະລາຍ. ຈິດໃຈຂອງຄົນມີປັນຍາກໍຮູ້ເຖິງການປະຕິບັດ ແລະ ເວລາຂອງການກະທຳທີ່ເຫມາະສົມ.

⁶ມີຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະມີວິທີທີ່ຈະຕອບສຳລັບທຸກເລື່ອງລາວ, ເພາະຄວາມຍາກລຳບາກຕ່າງໆ ຂອງມະນຸດກໍຫນັກຫນາສາຫັດ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປໄດ້. ໃຜຈະບອກເຂົາໄດ້ວ່າສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນ.

⁸ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ເປັນຄົນມີອຳນາດເຫນືອລົມຫາຍໃຈຂອງເຂົາ, ເພື່ອທີ່ຈະຢຸດລົມຫາຍໃຈນັ້ນແລະ ບໍ່ມີໃຜມີອຳນາດເຫນືອວັນຕາຍຂອງເຂົາ, ບໍ່ມີໃຜຖືກປົດປະຈຳການຈາກກອງທັບໃນຍາມສູ້ຮົບ, ແລະ ຄວາມອະທຳ ກໍຈະບໍ່ຊ່ວຍຊີວິດຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.⁹ ຂ້າມ້ອຍໄດ້ສິ້ນໃຈການງານທຸກຢ່າງ; ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ. ມີເວລາຫນຶ່ງເມື່ອຄົນຫນຶ່ງຂົນເຫັງອີກຄົນອື່ນ ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນເຈັບປວດ.

¹⁰ດັ່ງນັ້ນຂ້າມ້ອຍໄດ້ເຫັນພວກຄົນຊົ່ວຮ້າຍຖືກຝັງຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນ. ພວກເຂົາຖືກນຳມາຈາກບໍລິເວນທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກຝັງໄວ້ ແລະປະຊາຊົນກໍຍົກຍ້ອງກັນໃນເມືອງ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນ. ນີ້ກໍເຮັດໂຫຍດດ້ວຍ.¹¹ ເມື່ອການລົງໂທດຕໍ່ຄົນທີ່ຈະເຮັດຊົ່ວຮ້າຍບໍ່ໄດ້ດຳເນີນການໂດຍໄວ, ກໍເປັນການຊັກນຳຈິດໃຈຂອງມະນຸດໃຫ້ເຮັດຊົ່ວຮ້າຍ.

¹²ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນບາບເຮັດຊົ່ວຮ້າຍໄວ້ຕັ້ງຮ້ອຍຢ່າງ ແລະ ກໍຍັງມີຊີວິດຍືນຍາວ, ແຕ່ຂ້າມ້ອຍຮູ້ວ່າມັນຈະເປັນການດີ, "ກັບຄືນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຖວາຍກຽດຕໍ່ພຣະພົກພຣະອົງກັບພວກເຂົາ."¹³ ແຕ່ຈະບໍ່ເປັນການດີສຳລັບຄົນຊົ່ວຮ້າຍ; ຊີວິດພວກເຂົາຈະບໍ່ຍືນຍາວ. ວັນເວລາຂອງເຂົາກໍເປັນເຫມືອນດັ່ງເງົາຊົ່ວຄາວ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ມີອະນິຈັຈອີກຢ່າງຫນຶ່ງ - ຄືສິ່ງອື່ນໆທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກຄົນຊອບທຳກໍເຫມືອນ ກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ກໍເຫມືອນກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນຊອບທຳ. ຂ້າມ້ອຍກ່າວວ່າມັນກໍອະນິຈັຈແທ້ໆ.

¹⁵ສະນັ້ນຂ້າມ້ອຍຈຶ່ງຂໍແນະນຳໃຫ້ມີຄວາມສຸກ, ເພາະສຳລັບມະນຸດ ບໍ່ມີສິ່ງໃດຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນດີໄປກວ່າການກິນແລະ ດື່ມ ແລະມີຄວາມສຸກ. ຄວາມສຸກນີ້ແຫລະ ທີ່ຈະຄຽງຄູ່ໄປກັບເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາບຸກຍືນເຮັດດວງກະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ ທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ.

¹⁶ເມື່ອຂ້າມ້ອຍສິ້ນໃຈທີ່ຈະຮູ້ປັນຍາ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈການງານທີ່ທຳກັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ການງານທີ່ມັກຈະອິດຫລັບອິດນອນຕະຫລອດມື້ຕະຫລອດຄືນ,¹⁷ ແລ້ວຂ້າມ້ອຍໄດ້ພິຈາລະນາ ພຣະອາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າທັງສິ້ນ, ແລະ ທີ່ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈການງານທີ່ທຳກັນພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ.

ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະພະຍາຍາມເພື່ອຫາຄຳຕອບຫລາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ ເຂົາກໍຈະບໍ່ພົບຄຳຕອບເຫລົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນມີປັນຍາຈະເຊື່ອວ່າເຂົາຮູ້, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

9 ¹ດ້ວຍເຫດສະນີ ຂ້າມ້ອຍຈຶ່ງຄິດຕືກຕອງເຖິງເລື່ອງທັງຫມົດນີ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້າມ້ອຍເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າໃຈການກະທຳ ກ່ຽວກັບບັນດາຄົນຊອບທຳແລະ ຄົນສະຫລາດ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າຄວາມຮັກ

ຫລືຄວາມກຽດຊັງຈະມາຫາຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງ.

²ທຸກຄົນມີຊາຕາກຳຢ່າງດຽວກັນ. ຊາຕາກຳຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ ກໍລໍຄອຍຄົນທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຄົນອະທຳ, ຄົນດີ, ຄົນທີ່ສະອາດ ແລະ ຄົນມີມົນທົນ, ແລະ ຄົນທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ຄົນດີຕ້ອງຕາຍສັນໃດ, ຄົນບາບກໍຕ້ອງຕາຍສັນນັ້ນ, ຄົນທີ່ສາບານຈະຕ້ອງຕາຍສັນໃດຄົນທີ່ຢ້ານກົວທີ່ຈະເຮັດການສາບານກໍຈະຕ້ອງຕາຍສັນນັ້ນ.

³ມີຊາຕາກຳກຳມິດໄວ້ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນນີ້. ຊາຕາກຳຢ່າງດຽວກັນສຳລັບທຸກຄົນ. ຈິດໃຈຂອງມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ຄວາມຢ້າບໍ່ກຳຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່, ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍໄປຫາຄົນຕາຍ.

⁴ເພາະຄົນໃດທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັບ ທຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ກໍມີຄວາມຫວັງ, ເຊັ່ນດຽວກັບຫມາທີ່ຢູ່ມີຊີວິດຢູ່, ກໍດຶກວ່າສິ່ງໂຕທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ.⁵ ເພາະຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ກໍຮູ້ວ່າຕົນຈະຕາຍໄປ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວກໍບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ. ພວກເຂົາບໍ່ມີບາເຫນັດໃດໆອີກຕໍ່ໄປ ເພາະຄວາມຈຳຂອງພວກເຂົາຖືກລືມໄລ່ໄປຫມົດສິ້ນ.

⁶ຄວາມຮັກ, ຄວາມກຽດຊັງ, ແລະ ຄວາມອິດສາຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ສູນຫາຍໄປນານແລ້ວ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີສ່ວນກັບສິ່ງໃດອີກເລີຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້
ດວງຕາເວັນ.⁷ຈິງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າເຖິດ, ຈິງກິນອາຫານຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານ, ແລະ ຕື່ມເຫລືອກອະນຸກຸລຂອງເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ມີຄວາມສຸກ,
ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຫັນຊອບໃນການສະຫລອງການງານທີ່ດີ.⁸ຈິງເຮັດໃຫ້ເສືອຜ້າຂອງເຈົ້າຂາວຢູ່ສະເໝີ ແລະສະໄໝຫົວຂອງເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳມັນ.
⁹ຈິງໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ມີຄວາມສຸກຢູ່ກັບເມຍທີ່ເຈົ້າຮັກ ຕະຫລອດຊີວິດ ອັນອະນິຈັງຂອງເຈົ້າ, ວັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບເຈົ້າ ຢູ່ພາຍໃຕ້
ດວງຕາເວັນ ຕະຫລອດຊີວິດອັນອະນິຈັງຂອງເຈົ້າ. ນັ້ນຄືລາງວັນໃນຊີວິດສຳລັບການງານຂອງເຈົ້າພາຍໃຕ້ດວງອາທິດ.¹⁰ມີຂອງເຈົ້າຈັບສິ່ງໃດ
ກໍຕາມທີ່ຈະເຮັດ, ຈິງເຮັດສິ່ງນັ້ນຢ່າງເຕັມກຳລັງຂອງເຈົ້າ, ເພາະບໍ່ມີການກະທຳ, ຫລື ຄຳອະທິບາຍ, ຫລື ຄວາມຮູ້, ຫລື ປັນຍາໃດໆ ໃນແດນຄົນຕາຍ,
ຊຶ່ງເຈົ້າກຳລັງຈະໄປ.

¹¹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຫນ້າສົນໃຈຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ: ການແຂ່ງຂັນບໍ່ເປັນຂອງຄົນທີ່ວ່ອງໄວ. ສິ່ງຄາມບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງຄົນທີ່ມີກຳລັງ. ເຂົາຈິ
ບໍ່ເປັນຂອງຄົນສະຫລາດ. ຄວາມຮັ່ງມີບໍ່ເປັນຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ. ຄວາມໂປດປານບໍ່ເປັນຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້. ແຕ່ເວລາ ແລະໂອກາດເກີດຂຶ້ນກັບ
ທຸກໆຄົນ.¹²ເພາະບໍ່ມີໃຜຮູ້ເວລາຕາຍຂອງເຂົາ, ເຊັ່ນດຽວກັບປາທີ່ຕິດຢູ່ໃນແຫ້ງແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ຫລືເຊັ່ນດຽວກັບນົກທີ່ຖືກຈັບໃນບ່ວງແຮ້ວ.
ມະນຸດກໍເຊັ່ນດຽວກັບສັດທີ່ຕິດຢູ່ໃນບ່ວງແຮ້ວແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຕິດຢູ່ກັບພວກເຂົາໃນເວລາທີ່ບໍ່ຄາດຝັນ.

¹³ຂ້ານ້ອຍຍັງໄດ້ເຫັນສະຕິປັນຍາມີພາຍໃຕ້ຕາເວັນນີ້ ເບິ່ງຄືຍັງໃຫຍ່ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ.¹⁴ມີເມືອງຫນຶ່ງທີ່ມີຄົນຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນຫນ້ອຍຄົນ, ແລະ ກະສັດ
ຜູ້ຍິງໃຫຍ່ອົງຫນຶ່ງໄດ້ມາໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ ແລະ ເພີ່ນປົດລ້ອມເມືອງນັ້ນໄວ້ ແລະ ໄດ້ສ້າງຂັນໄດ້ລ້ອມຮອບໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ.

¹⁵ໃນຂະນະນັ້ນໄດ້ພົບເຫັນຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຍາກຈົນໃນເມືອງນັ້ນ, ລາວເປັນຄົນມີສະຕິປັນຍາ, ເປັນຄົນຊ່ວຍເມືອງນັ້ນໃຫ້ລອດດ້ວຍປັນຍາຂອງລາວ. ແຕ່
ພາຍຫລັງກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດຄິດເຖິງຊາຍຍາກຈົນຄົນນັ້ນເລີຍ.

¹⁶ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງພິສະຫລຸບໄດ້ວ່າ, "ປັນຍາດີກວ່າກຳລັງ, ແຕ່ປັນຍາຂອງຊາຍຍາກຈົນ ຄົນນັ້ນຖືກດູຫມິດປະຫມາດ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງ
ລາວ."

¹⁷ຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນມີປັນຍາ ທີ່ເວົ້າຄ່ອຍໆທີ່ໄດ້ຍິນ ກໍດີກວ່າການຮ້ອງຂອງຜູ້ປົກຄອງຄົນໃນທຳມະກາງພວກຄົນໂງ່ຈ້າ.¹⁸ປັນຍາດີກວ່າອາວຸດສົງຄາມ, ແຕ່
ຄົນບາບຄົນດຽວສາມາດທຳລາຍຄວາມດີໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

10 ¹ແມງໄມ້ຕາຍຍ່ອມເຮັດໃຫ້ນ້ຳຫອມມີກິນເຫມັນໄດ້ສັ້ນໃດ, ຄວາມໂງ່ຈ້າພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍກໍມີອຳນາດເຫນືອປັນຍາ ແລະ ກຽດຕິຍົດໄດ້ສັ້ນນັ້ນ.

²ຈິດໃຈຂອງຄົນມີປັນຍາຄົນຫນຶ່ງ ນຳໄປທາງຂວາ, ແລະ ຈິດໃຈຂອງຄົນໂງ່ຈ້ານຳໄປທາງຊ້າຍ.³ເມື່ອຄົນໂງ່ຈ້າເດີນລົງມາຕາມຖະຫນົນ,
ຄວາມຄິດຂອງລາວກໍຂາດສະຕິ, ຊຶ່ງເປັນການເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ວ່າຕົນເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ.

⁴ຖ້າອາລົມຮ້າຍຂອງຜູ້ເປັນນາຍ ເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ເຈົ້າ, ຢ່າປະຖົມການງານຂອງເຈົ້າ. ຄວາມໃຈເຢັນຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງສະຫງົບລົງໄດ້.

⁵ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອີກຢ່າງຫນຶ່ງທີ່ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຢູ່ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ, ຄືຄວາມຜິດພາດຢ່າງຫນຶ່ງທີ່ເກີດມາຈາກຜູ້ປົກຄອງ.⁶ຄົນໂງ່ຈ້າໄດ້ຮັບ
ມອບຕຳແໜ່ງສູງ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດໄດ້ຮັບມອບຕຳແໜ່ງທີ່ຕ່ຳອ້ອຍ.⁷ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນພວກທາດຮັບໃຊ້ກຳລັງຂີ້ມາ, ແລະ
ພວກຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດກຳລັງຢ່າງເທິງພື້ນດິນເຫມືອນຢ່າງທາດຮັບໃຊ້.

⁸ຜູ້ໃດທີ່ຊຸດຫລຸມໄວ້ ຜູ້ນັ້ນກໍສາມາດຈະຕິກລົງໄປໃນຫລຸມນັ້ນໄດ້, ແລະ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຜູ້ໃດຟັງກຳແພງ, ງອດຈະຕອດເຂົາໄດ້.⁹ຜູ້ໃດສະກັດຫິນ ຜູ້ນັ້ນ
ອາດຈະບາດເຈັບເພາະຫິນນັ້ນໄດ້, ແລະ ຜູ້ໃດຕັດໄມ້ຜູ້ນັ້ນກໍປະສົບອັນຕະລາຍຈາກໄມ້ນັ້ນໄດ້.

¹⁰ຖ້າໃບມືດເຫລັກທີ່ຢູ່ແລ້ວ, ແລະ ຄົນບໍ່ຝັນມັນໃຫ້ຄົມ, ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງໃຊ້ແຮງຫລາຍຂຶ້ນ, ແຕ່ປັນຍາໃຫ້ປະໂຫຍດເພື່ອຄວາມສຳເລັດ.¹¹ຖ້າງອດກ່ອນ
ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມັນເຊື່ອຟັງ, ກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ ສຳລັບຫມູ່ແລ້ວ.

¹²ຖ້ອຍຄຳຈາກປາກຂອງຄົນມີປັນຍາກໍມີພຣະຄຸນ, ແຕ່ຮິມສັບຂອງຄົນໂງ່ຈ້າກໍກິນກິນຕົນເອງ.

¹³ຖ້ອຍຄຳທີ່ເລີ່ມຕົ້ນເຜີຍໂອກອກມາຈາກປາກຂອງຄົນໂງ່ຈ້າວ່າສັ້ນໃດ, ຄວາມໂງ່ຈ້າກ່ອນມາສັ້ນນັ້ນ ແລະ ໃນຕອນຈົບປາກຂອງເຂົາກໍເຜີຍໂອ
ອກມາດ້ວຍຄວາມບ້ຳບໍ່ຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍ.¹⁴ຄົນໂງ່ຈ້າເວົ້າຖ້ອຍຄຳບໍ່ຊໍ້ຊາກ, ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ. ໃຜຈະຮູ້ໄດ້ວ່າມີຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນຕາມຫລັງເຂົາ
?

¹⁵ການເຮັດວຽກຫນັກຂອງຄົນໂງ່ຈ້າກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອິດເມືອຍ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ແມ່ນແຕ່ທາງທີ່ຈະໄປໃນເມືອງ.

¹⁶ແຜ່ນດິນເອີຍ, ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ຖ້າກະສັດຂອງເຈົ້າຍັງຫນຸ່ມນ້ອຍຢູ່, ແລະ ຖ້າບັນດາຜູ້ນຳ ຂອງເຈົ້າເລີ່ມລ້ຽງສະຫລອງກັນແຕ່ງເຊົ້າ!¹⁷ແຕ່ແຜ່ນດິນເອີຍ,
ຄວາມສຸກມີແກ່ເຈົ້າ, ຖ້າກະສັດຂອງພວກເຈົ້າເປັນລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້ານາຍ, ແລະ ຖ້າພວກຜູ້ນຳຂອງເຈົ້າກິນໃນເວລາທີ່ເຫມາະສົມ,
ເພື່ອໃຫ້ມີກຳລັງດີ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມເມົາມາຍ!

¹⁸ເພາະຄວາມຂີ້ຄ້ານ ຫລັງຄາຈິງເພັງລົງ, ແລະ ເພາະມືທີ່ຂີ້ຄ້ານຮ້ານເຮືອນນັ້ນຈິງມີຮູຮົວ.¹⁹ການກິນລ້ຽງເຮັດໃຫ້ມີການສວຽງຫົວ ແລະ ເຫລືອກອະນຸກຸລ
ນຳມາຊຶ່ງຄວາມມ່ວນຊື່ນສຳບານໃຈຕໍ່ຊີວິດ, ແລະ ເງິນກໍເຮັດໃຫ້ໄດ້ທຸກສິ່ງທີ່ຕ້ອງການ.

²⁰ຢ່າສາບແຂ່ງກະສັດ, ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນໃຈກໍຕາມ, ແລະ ຢ່າສາບແຂ່ງຄົນຮັ່ງມີ ໃນຫ້ອງນອນສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ. ເພາະນົກໃນຫ້ອງຟ້າ
ຈະຄາບຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໄປ; ໂຕທີ່ມີປົກຈະແຜ່ກະຈາຍເລື່ອງລາວນັ້ນ.

11 ¹ຈິງໂຍນເຂົາຈິຂອງເຈົ້າລົງເທິງນ້ຳ, ເພາະຫລັງຈາກນັ້ນອີກຫລາຍວັນເຈົ້າຈະພົບມັນອີກ.²ຈິງແບ່ງມັນໃຫ້ອີກເຈັດຄົນ,
ເຖິງແມ່ນຈະເຖິງແປດຄົນກໍຕາມ, ເພາະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າອັນຕະລາຍຊະນິດໃດຈະເກີດຂຶ້ນເທິງໂລກນີ້.³ຖ້າເມກເຕັມດ້ວຍຝົນ, ເມກເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະເຫຼົ້າລົງ
ມາ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ຖ້າຕົ້ນໄມ້ລົ້ມລົງໄປທາງທິດເຫນືອຫລືທາງທິດໃຕ້, ຕົ້ນໄມ້ລົ້ມລົງທີ່ໃດກໍຕາມມັນກໍຍັງຄົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁴ຜູ້ໃດທີ່ເປົ່າຫລຽວເບິ່ງລົມກໍຈະບໍ່ຫວ່ານພືດ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ເປົ່າຫລຽວເບິ່ງເມກກໍຈະບໍ່ເກັບກ່ຽວ.⁵ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າທາງຂອງລົມ ຫລືກະດູກຂອງເດັກອ່ອນ
ເຕີບໂຕໃນມືດລູກຂອງ ແມ່ຍິງທີ່ຕັ້ງຫ້ອງໄດ້ສັ້ນໃດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງສັ້ນນັ້ນ.

⁶ໃນຕອນເຊົ້າ ຈິງຫວ່ານເມັດພືດຂອງເຈົ້າ; ຈິງເຮັດວຽກງານດ້ວຍມືຂອງເຈົ້າ, ຈົນເຖິງຄຳຕາມຄວາມຈຳເປັນ ເພາະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ດອກວ່າອັນໃດມັນຈະເລີນ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນຕອນເຊົ້າ ຫລືຕອນແລງ, ຫລື ສິງນີ ຫລືສິງນັ້ນ, ຫລືທັງສອງຢ່າງຈະດີເຫມືອນກັນ.⁷ແຕ່ຈິງແສງສະຫວ່າງເຮັດໃຫ້ສິດຊື່ນ, ແລະ
ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າພໍໃຈຕໍ່ໃນຕາທີ່ຫລຽວເຫັນດວງຕາເວັນ.⁸ຖ້າຫາກຄົນໃດມີຊີວິດ ຢູ່ມາກມາຍຫລາຍປີ, ກໍຂໍໃຫ້ເຂົາມີ ຄວາມສຸກຕະຫລອດປີເຫລົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ໃຫ້ເຂົາຄິດກ່ຽວກັບວັນແຫ່ງຄວາມມືດ. ທີຈະມາເຖິງເພາະວັນແຫ່ງຄວາມມືດກໍຈະມີຫລວງຫລາຍ, ທຸກສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກໍອະນິຈັງ.

⁹ຄົນຫນຸ່ມເອີຍ, ຈິງຊື່ນບານໃນຄວາມຫນຸ່ມແຫນ້ນຂອງເຈົ້າ. ຈິງຕາມຫາຄວາມປາຖະຫນາທີ່ດີໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລະ ສິ່ງ
ໃດກໍຕາມໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈິງຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະນຳເຈົ້າໄປສູ່ການພິພາກສາ ສຳລັບທຸກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁰ຈົງໄລ່ຄວາມຮ້າຍອອກໄປຈາກໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຢ່າໃສ່ໃຈກັບຄວາມເຈັບປວດໃດໆໃນຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ, ເພາະໄວຫນຸ່ມແລະ ກຳລັງຂອງໄວນັ້ນກໍ່ອານິຈັງ.

12 ¹ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ຈົງລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຈົ້າ ໃນໄວຫນຸ່ມຂອງເຈົ້າ, ກ່ອນທີ່ວັນແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກຈະມາເຖິງ, ແລະກ່ອນປີທັງຫລາຍ ຈະມາເຖິງ ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຍິນດີໃນປີເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ.”²ຈົງເຮັດສິ່ງນີ້ກ່ອນທີ່ແສງສະຫວ່າງຂອງດວງອາທິດແລະ ດວງເດືອນ ແລະ ຫມູ່ດາວຈະມີດໄປ ແລະເມກຫມອກອັນມີດຄືມກັບມາພາຍຫລັງຈາກຝົນຕົກ.

³ນັ້ນເປັນເວລາເມື່ອຍາມເຝົ້າພະຣາຊວັງຈະສັນສະເທີອນ, ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ແຂງແຮງຈະຫລັງໂກງລົງ, ແລະ ພວກຜູ້ຍິງຢຸດໄມ້ແປ້ງ ເພາະພວກເຂົາມີຢູ່ຫນ້ອຍ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຫລວງວອກໄປນອກປ່ອງຢ້ຽມ ກໍ່ຫລວງເຫັນບໍ່ແຈ້ງອີກຕໍ່ໄປ.

⁴ນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ປະຕູເຫລົ່ານັ້ນຖືກປິດໃນຫົນທາງ, ແລະ ສວັງຂອງການໄມ້ແປ້ງກໍ່ຢຸດໄປ, ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຫວາດກວາ ຕໍ່ສວັງຂອງນົກ, ແລະ ສວັງຮ້ອງເພງຂອງຍິງສາວໄດ້ຈາງຫາຍໄປ.

⁵ນັ້ນຈະເປັນ ເວລາເມື່ອຄົນທັງຫລາຍ ຈະເລີ່ມຢ້ານຄວາມສູງ ແລະ ອັນຕະລາຍຕ່າງໆຕາມຫົນທາງ, ແລະ ເມື່ອຕີນອາມອນອອກດອກ, ແລະ ເມື່ອ ຕັກແຕນເຄືອນໂຕເອງ ໄປຢ່າງຊ້າໆ, ແລະ ເມື່ອຄວາມປາຖະຫນາຕາມທຳມະຊາດໄດ້ຫມົດລົງ. ແລ້ວມະນຸດກໍ່ໄປຍັງບ້ານອັນຖາວອນຂອງເຂົາ, ແລະ ຄົນທີ່ໄວ້ທຸກເຫລົ່ານັ້ນ ກໍ່ເດີນໄປຕາມຖະຫນົນຫົນທາງ.

⁶ເຈົ້າຈົງລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຈົ້າກ່ອນ ທີ່ສາຍເງິນຈະຂາດ, ຫລືຊາມທອງຄຳຈະຕົກລົງແລະ ຫັກ, ຫລືໂຫນ້າຈະແຕກກະຈາຍໄປຫົນຈໍພູ, ຫລືລົ້ມຕົກນ້ຳທີ່ນ້ຳສ້າງຈະເພີ່ມ, ກ່ອນທີ່ຂີ້ຝຸ່ນດິນຈະກັບມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກຕາມເດີມ, ແລະຈິດວິນຍານນັ້ນກໍ່ຈະກັບຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງປະທານໃຫ້ ນັ້ນ.

⁸ອາຈານກ່າວວ່າ, “ອະນິຈັງ,” “ທຸກສິ່ງລ້ວນແຕ່ອະນິຈັງ.”⁹ອາຈານເປັນຄົນມີປັນຍາ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສອນຄວາມຮູ້ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ. ເພິ່ນໄດ້ສຶກສາ ແລະ ພິຈາລະນາໂຕ່ຕອງ ແລະລວບລວງສຸພາສິດໄວ້ຢ່າງຖ້ວນຖີ່.

¹⁰ອາຈານໄດ້ຄົ້ນຫາຄວາມຊັດເຈນ, ທີ່ໃຊ້ໃນການຂຽນຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງທັງຫມົດໄວ້ຢ່າງຊື່ສັດ. ¹¹ຄຳເວົ້າຂອງຄົນມີປັນຍາເປັນເຫມືອນກັບໄມ້ເຫົ້າອັນ ແຫລມຄົມ. ຄຳເວົ້າຂອງບັນດາເຈົ້ານາຍໃນສຸພາສິດຕ່າງໆທີ່ຮວບຮວມໄວ້ ທີ່ຊົງຜູ້ລ້ຽງຄົນຫນຶ່ງໄດ້ສອນ ກໍ່ເຫມືອນກັບຕະປູທີ່ຕອກເລິກລົງໄປ.

¹²ລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ຈົງລະວັງບາງສິ່ງໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນອີກ: ການເຮັດຫນັງສືຫລວງຫລາຍ, ທີ່ບໍ່ເປັນການສິນສຸດ ແລະ ການຮຽນຫລາຍໂພດກຳພາ ໃຫ້ຮ່າງກາຍອ່ອນເພຍ.

¹³ຕອນຈົບຂອງເລື່ອງນີ້ ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຟັງທຸກສິ່ງແລ້ວ, ຄືເຈົ້າຕ້ອງຢາກເກງພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດຕາມຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ, ເພາະສິ່ງນີ້ເປັນຫນ້າທີ່ທັງສິນຂອງ ມະນຸດ. ¹⁴ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງນຳການກະທຳທຸກຢ່າງເຂົ້າສູ່ການພິພາກສາ ພ້ອມດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ເຊື່ອຢູ່ບໍ່ວ່າດີຫລືຊົດ.

ຍອດເພງ

1 ¹ປົດເພງຂອງທຸກໆປົດເພງ, ເຊິ່ງເປັນຂອງໂຊໂລໂມນ. ຍິ່ງສາວກຳລັງເວົ້າກັບຄົນຮັກຂອງນາງໄ້ຮັ, ທ່ານຈະຈຸບຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍການຈຸບຈາກປາກຂອງທ່ານ, ເພາະວ່າຄວາມຮັກຂອງທ່ານນັ້ນຕົກວ່າເຫລົ່າອະນຸ່ມ. ³ນ້ຳມັນແຫ່ງການຊົງເຈີມຂອງທ່ານມີກິນຫອມແຫ່ງຄວາມ ຍິນດີ; ນາມຊື່ຂອງທ່ານແມ່ນຄືກັບນ້ຳຫອມທີ່ກຳລັງລົ້ນໄຫລ, ເພື່ອວ່າຍິງສາວທັງຫລາຍນັ້ນຈະຫລົງຮັກທ່ານ. ⁴ຂໍໃຫ້ພາຂ້າພະເຈົ້າໄປກັບທ່ານ, ແລະ ພວກເຮົາຈະແລ່ນໄປ. ຜູ້ຍິງທີ່ເວົ້າກັບຕົວເອງ ກະສັດໄດ້ພາຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຂອງທ່ານ. ຜູ້ຍິງກຳລັງເວົ້າກັບຄົນຮັກຂອງເຂົາ ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈ; ຂ້າ ພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີກ່ຽວກັບທ່ານ; ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສະເຫລີມສະຫລອງຄວາມຮັກຂອງທ່ານ; ມັນດີກ່ວາເຫລົ່າອະນຸ່ມ.

ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະຊາດທີ່ຜູ້ຍິງຄົນອື່ນຄວນເຄົາລົບທ່ານ. ຍິງນັ້ນເວົ້າກັບແມ່ຍິງຄົນອື່ນໆ.

⁵ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນດຳຄ້າແຕ່ກັບຫນ້າຮັກ, ພວກທ່ານບັນດາບຸດສາວຂອງບັນດາບັນພະບຸລຸດແຫ່ງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ — ຜິວດຳ ຄ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັບຜ້າເຕັນຂອງຄົນເກດາ, ຫນ້າຮັກຄືກັບຜ້າກັງຂອງໂຊໂລໂມນ. ⁶ຢ່າຕັ້ງໃຈເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າດຳຄ້າ, ເພາະວ່າແສງຕາເວັນໄດ້ເຜົາໂຫມ້ ຂ້າພະເຈົ້າ. ບັນດາບຸດຊາຍຂອງມານດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ່າງກໍ່ຄຽດແຄ້ນຂ້າພະເຈົ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະ ເຈົ້າເບິ່ງແຍງສວນອະນຸ່ມ, ແຕ່ສວນອະນຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເບິ່ງແຍງ.

⁷ບອກຂ້າພະເຈົ້າແດ່, ທ່ານຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັກ. ທ່ານລ້ຽງຝູງແກະຂອງທ່ານຢູ່ໃສ? ທ່ານເອົາຝູງແກະຂອງທ່ານໄປໄວ້ບ່ອນໃດໃນຍາມຕອນທ່ຽງ? ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າ ຈົງເປັນຄືຄົນພະເນຈອນເດີນໄປຂ້າງຝູງແກະຂອງທ່ານ? ຄົນຮັກຂອງນາງກຳລັງຕອບນາງ.

⁸ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ຮູ້, ຍິງທຶງາມທີ່ສຸດໃນບັນດາຍິງທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົງຕິດຕາມຝູງແກະຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຝູງແກ້ບໍ່ຫນຸ່ມຂອງເຈົ້າເລັມຫ ຍ້າຢູ່ໃກ້ເຕັ້ນຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະ.

⁹ທີ່ຮັກຂອງຂ້ອຍເອີຍ, ຂ້ອຍປຽບຫຼັບເຈົ້າ ກັບມ້າແມ່ໃນທຳມະກາງລົດມ້າຂອງກະສັດຟາໂອ. ¹⁰ແກ້ມຂອງເຈົ້ານັ້ນງົດງາມດ້ວຍເຄື່ອງປະດັບ, ລຳຄໍຂອງເຈົ້າຕົກແຕ່ງດ້ວຍສາຍຄໍແຜ່ນ. ¹¹ຂ້ອຍຈະເຮັດເຄື່ອງປະດັບຫອງຄຳໃຫ້ກັບເຈົ້າ ພ້ອມກັບລູກຝຸ່ມເງິນ ໃຫ້ກັບນາງດ້ວຍ.

ຍິງນັ້ນກຳລັງເວົ້າກັບຕົວນາງເອງ

¹²ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຊິວິດໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງພະອົງ, ນ້ຳຫອມນາຈະດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ມີກິນຫອມໄປ. ¹³ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນຄືກັບຫໍຢາຂີ້ເຜີງ ຫົນອນລົງລະວ່າງເອິກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຍາມຄຳຄືນ. ¹⁴ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເປັນຄືຊ່ວຍກະຫຼົງກົງໃນສວນອະນຸ່ມແຫ່ງເມືອງເອນເກດີ. ເຈົ້າຊ່າງ ງົດງາມເຫລືອເກີນຄົນຮັກຂອງຂ້ອຍ. ຄົນຮັກຂອງນາງກຳລັງເວົ້າເຖິງນາງ.

¹⁵ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າງົດງາມ, ທີ່ຮັກຂອງຂ້ອຍ; ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າງົດງາມ; ດວງຕາຂອງເຈົ້າປຽບເຫມືອນດວງຕາຂອງນົກກາງແກ. ຍິງກຳລັງເວົ້າເຖິງທີ່ຮັກຂອງນາງ.

¹⁶ເບິ່ງເຖິດ, ທ່ານຊ່າງເປັນຄົນເຈົ້າຊື່ເຫລືອເກີນ, ທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທ່ານຊ່າງເປັນຄົນເຈົ້າຊື່ຫລວງຫລາຍ. ພັນໄມ້ຂຽວສົດກໍ່ ປູໄວ້ທີ່ຕຽງນອນຂອງພວກເຮົາ. ¹⁷ຊື່ເຮືອນຂອງພວກເຮົາເປັນກິ່ງແປກສົດາ, ແລະ ຫລັງຄາເຮືອນຂອງພວກເຮົາຄືຕີນແປກສາມໃບ.

2 ¹ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພຽງດອກໄມ້ໃນທົ່ງພຽງ, ເປັນພຽງດອກລົມລີໃນຮ່ອມພູ. ຊາຍນັ້ນກຳລັງເວົ້າກັບນາງທີ່ຮັກຂອງຂ້ອຍ,

ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈົງເປັນດັ່ງດອກລົມລີດອກຫນຶ່ງ, ໃນທຳມະກາງຫນາມທັງຫລາຍ, ໃນທຳມະກາງບັນດາບຸດສາວຂອງຄົນໃນປະເທດຂອງຂ້ອຍ.

ຍິງນັ້ນກຳລັງເວົ້າເຖິງຕົວນາງເອງ

³ຄືກັນກັບຕີນຫມາກຈອງ ທີ່ເກີດຢູ່ທຳມະກາງຕີນໄມ້ທັງຫລາຍໃນບ່າສັນໃດ, ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຢູ່ທຳມະກາງຊາຍຫນຸ່ມທັງຫລາຍສັນນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງລົງກ້ອງຮືມເງົາຂອງມັນດ້ວຍຄວາມຍິນດີຫລາຍ, ແລະ ຫມາກຂອງມັນນັ້ນຫອມຫວານຕໍ່ການຊົມລົດຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ⁴ລາວໄດ້ນຳຂ້າ ພະເຈົ້າມາທີ່ຫ້ອງສຳລັບງານລ້ຽງ, ແລະ ປ້າຍຂອງລາວຂຽນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກ. ຍິງນັ້ນກຳລັງເວົ້າກັບທີ່ຮັກຂອງລາວ.

⁵ຂໍ້ດົນໃຈຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເຄື່ອງອະນຸກຳອົບແຫ້ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສົດຊື່ນດ້ວຍຫມາກາຈອງ. ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນແອລົງດ້ວຍຄວາມຮັກ. ຍິ່ງນັ້ນກໍາລັງເວົ້າກັບຕົວນາງເອງ⁶ມີຊ້າຍຂອງລາວປະດອງຫົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ມີຂວາຂອງລາວໂອບກອດຂ້າພະເຈົ້າໄວ້. ຍິ່ງນັ້ນກໍາລັງເວົ້າກັບຍິງອື່ນ⁷ຂ້ອຍຕ້ອງການໃຫ້ສັນຍາແກ່ເຈົ້າ, ບັນດາລູກສາວແຫ່ງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ໂດຍຝູງເຍືອງ ແລະ ເຫລົ່າກວາງໂຕແມ່ໃນທຶງນາທັງຫລາຍ, ຫົວວກເຈົ້າຈະບໍລິບກວນຄວາມສໍາພັນຮັກຂອງພວກເຮົາຈົນກວ່າມັນຈະຜ່ານໄປ. ຍິ່ງນັ້ນກໍາລັງເວົ້າກັບຕົວນາງເອງ⁸ມີສຽງຂອງຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ! ໂອ້, ລາວມາຫີນີ, ໂດຍກໍາລັງໂດດຂ້າມພູເຂົາທັງຫລາຍ, ກໍາລັງເຕັ້ນຂ້າມເນີນເຂົາຕ່າງໆ.⁹ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນດັງເຍືອງໂຕຫນຶ່ງ ຫລື ກວາງຫນຸ່ມ; ເບິ່ງແມ, ລາວກໍາລັງຍືນຢູ່ດ້ານຫລັງກໍາແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ການແນມເບິ່ງຜ່ານປ່ອງຢ້ຽມ, ຄ່ອຍໆປະກົດຕົວຜ່ານຊ່ອງຫງານນັ້ນ.

¹⁰ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຈິງລຸກຂຶ້ນເຖິດ, ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ງົດງາມທີ່ສຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ມາກັບຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ.

¹¹ເບິ່ງແມ, ລະດູຫນາວຜ່ານພື້ນໄປ; ລະດູຝົນເຊົ້າຕົກ ແລະ ຜ່ານພື້ນໄປ.

¹²ດອກໄມ້ທັງຫລາຍໄດ້ປະກົດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ; ເປັນເວລາສໍາລັບການຕັດກົງ ແລະ ສຽງຮ້ອງເພງຂອງນົກທັງຫລາຍໄດ້ມາຮອດແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຫລົ່ານົກກາງແກຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ.¹³ຕົ້ນຫມາກເດືອດໄດ້ໃຫ້ຫມາກ ສີຂຽວສຸກງອມ, ແລະ ຕົ້ນອະນຸກຳທັງຫລາຍກໍາເບິ່ງບານ; ພວກມັນໄດ້ສົ່ງກິນຫອມຂອງພວກມັນ. ລູກຂຶ້ນເຖິດ, ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ງົດງາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ມາກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁴ແມ່ນົກເຂົາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຢູ່ໃນໂງ່ນຫີນ, ໃນໂງ່ນຫີລັບລີຂອງພູຜາ, ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໂບຫນ້າຂອງທ່ານ. ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງທ່ານ, ເພາະວ່າສຽງຂອງທ່ານຊ່າງມ່ວນ ແລະ ອ່ອນຫວານ, ແລະ ໂບຫນ້າຂອງທ່ານກໍຫນ້າຮັກ.” ຍິ່ງນັ້ນກໍາລັງເວົ້າກັບຕົວນາງເອງ

¹⁵ຈົງຈັບຫມາກອກມາໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ຫມາກອກໂຕນ້ອຍທີ່ທໍາລາຍສວນອະນຸກຳ, ເພາະວ່າສວນອະນຸກຳຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງເບິ່ງບານ.

¹⁶ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຂອງລາວ; ລາວປ່ອຍໃຫ້ຝູງສັດລ້ຽງກິນຫຍ້າຢູ່ທ່າມກາງດອກລິນລີດ້ວຍຄວາມເບີກບານໃຈ. ຍິ່ງນັ້ນກໍາລັງເວົ້າກັບຄົນຮັກຂອງລາວ”ຝ້າວໄປເຖິດ, ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່ອນທີ່ຈະສາຍລົມພັດໂຫວແຫ້ງຮຸ່ງອາລຸນ ແລະ ເງົາທັງຫລາຍຈະຈາງໄປ. ຝ້າວໄປເຖິດ; ຂໍຈົງເປັນຄືກັບເຍືອງ ຫລື ກວາງຫນຸ່ມເທິງພູເຂົາອັນເຂັມແຂງເຖິດ.

3 ¹ໃນຕອນກາງຄືນເທິງຕຽງນອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລໍຖ້າຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັກ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊອກລາວ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຫັນ.²ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຕົວເອງວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປຫົວເມືອງ, ໄປຕາມຫົນທາງ ແລະ ເດີນກ້ວາງທັງຫລາຍ; ຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາລາວ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ພົບລາວ.

³ພວກຄົນເຝົ້າຍາມໄດ້ພົບກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງກວດກາໃນເມືອງ. ຂ້າພະເຈົ້າຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລືບ?”⁴ໃນຂະນະດຽວເຫຼົ່ານັ້ນຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜ່ານພວກເຂົາມາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ດວງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮັກ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບລາວໄວ້ ແລະ ຈະບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ລາວໄປບ່ອນໃດຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ກໍາລາວເຂົາມາໃນເຮືອນຂອງແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຂົາມາໃນຫ້ອງນອນຂອງຜູ້ທີ່ໃຫ້ກໍາເນີດຂ້າພະເຈົ້າ. ຍິ່ງນັ້ນກໍາລັງເວົ້າກັບອີກຍິງອື່ນ

⁵ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກທ່ານສັນຍາ, ບັນດາລູກສາວຂອງບັນດາບັນພະບູລຸດແຫ່ງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ໂດຍ ຝູງເຍືອງ ແລະ ເຫລົ່າກວາງໂຕແມ່ໃນທຶງ, ຫົວວກທ່ານຈະບໍລິບກວນຄວາມສໍາພັນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈົນກວ່າມັນຈະຜ່ານໄປ. ຍິ່ງສາວນັ້ນກໍາລັງເວົ້າກັບຕົວນາງເອງ

⁶ສິ່ງທີ່ຈະຂຶ້ນມາຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກິນດານຄືກັບລໍາຫມອກຄວັນ, ສົ່ງກິນຫອມດ້ວຍຢາງໄມ້ຫອມ ແລະ ກໍາຍານ, ດ້ວຍແປ້ງທັງຫມົດທີ່ຂາຍໂດຍພໍ່ຄ້າ? ເບິ່ງເຖິດ, ມັນຄືຕຽງນອນຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ; ນັກຮົບທັງຫົກສິບຄົນຢູ່ອ້ອມຮອບ, ເຫລົ່າທະຫານຫົກສິບຄົນຂອງອິສະຣາເອນ.

⁸ພວກເຂົາຊ່ຽວຊານໃນເລື່ອງດາບ ແລະ ມີຄວາມຊໍານານໃນການສູ້ຮົບ. ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນມີດາບຂອງເຂົາໄວ້ເຫນັບໂຕ, ມີແຂນທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມເປັນຫນ້າຢ້ານກົວໃນເວລາກາງຄືນ.⁹ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ຊິງສ້າງພະບັນລັງຂອງພະອົງຈາກຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ແຫ່ງເລບານອນເພື່ອພະອົງເອງ.

¹⁰ເສົາຂອງມັນເຮັດຈາກເງິນ; ດ້ານຫລັງແມ່ນເຮັດດ້ວຍທອງຄໍາ, ແລະ ບ່ອນນັ່ງຊິງໃຊ້ຜ້າສີມ່ວງ. ມຸມພາຍໃນຊິງຖືກປະດັບປະດາດ້ວຍຄວາມຮັກໂດຍບັນດາລູກສາວຂອງບັນພະບູລຸດແຫ່ງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ຍິ່ງສາວນັ້ນກໍາລັງເວົ້າກັບຍິງແຫ່ງເມືອງເຢຣູຊາເລັມ¹¹ຝ້າວໄປເຖິດ, ບັນດາລູກສາວແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງຊີໂອນ, ແລະ ຈົງຫລຽວເບິ່ງກະສັດໂຊໂລໂມນ, ຜູ້ເຊິ່ງກໍາລັງສວມໃສ່ມົງກຸດທີ່ມານດາຂອງພະອົງໄດ້ໃສ່ໃຫ້ແກ່ພະອົງໃນວັນແຕ່ງງານ, ໃນວັນແຕ່ງຄວາມສຸກໃນຊີວິດຂອງພະອົງ.

4 ¹ໂອ, ເຈົ້າຊ່າງງົດງາມ, ຄົນຮັກຂອງຂ້ອຍ; ເຈົ້າງົດງາມເຫລືອຫລາຍ. ດວງຕາຂອງເຈົ້າປຽບເຫມືອນດັງດວງຕາຂອງນົກກາງແກທີ່ຢູ່ທາງຫລັງຜ້າຄຸມຫນ້າຂອງນາງ. ເສັ້ນຜົມຂອງນາງເປັນຄືຝູງແບ່ງກໍາລັງລົງໄປຈາກພູກີເລອາດ.

²ແຂ້ວຂອງນາງເປັນຄືກັບຝູງແກະໂຕແມ່ທີ່ຫາກໍຕັດຂຶ້ນໃຫມ່ອອກ, ມາຈາກສະຖານທີ່ຊະລ້າງ. ແຕ່ລະໂຕມີຝາແຝດ, ແລະ ບໍ່ມີຈັກໂຕໃນພວກມັນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສູນເສຍໄປ.

³ອີມສິບຂອງນາງປຽບເຫມືອນລູກຖົ່ມສີແດງ; ປາກຂອງນາງຊ່າງຫນ້າຮັກ. ແກ້ມຂອງນາງກໍຄ້າຍຄືກັບຫມາກພິລາເຄິ່ງປ່ຽງຢູ່ດ້ານຫລັງຜ້າຄຸມຫນ້າຂອງນາງ.

⁴ລໍາຄໍຂອງນາງຄ້າຍຄືຫໍຄອຍຂອງດາວິດທີ່ຖືກສ້າງດ້ວຍຫີນຈັດວາງເປັນແຖວ, ພ້ອມດ້ວຍແຜ່ນຈາລຶກຫລາຍພັນແຜ່ນຫົວໆເທິງນັ້ນ, ຄືແຜ່ນຈາລຶກທັງຫມົດຂອງເຫລົ່າທະຫານ.⁵ເຖົ້າມີມັງສອງຂ້າງຂອງນາງເປັນຄືກັນກັບລູກກວາງສອງໂຕ, ຄືກັນກັບເຍືອງຝາແຝດ, ຫລືແລ້ມກິນຫຍ້າຢູ່ທ່າມກາງສວນລິນລີ.

⁶ຈົນກວ່າຮຸ່ງເຊົ້າຈະມາເຖິງ ແລະ ເງົາທັງຫລາຍຈະຈາງໄປ, ຂ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາແຫ່ງຢາງໄມ້ຫອມ ແລະ ໄປຫີນນພູແຫ່ງກໍາຍານ.

⁷ເຈົ້າຊ່າງງົດງາມໃນທຸກດ້ານ, ຫົວຂອງຂ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຫນ້າຕໍານິພາຍໃນໂຕເຈົ້າ.

⁸ເຈົ້າສາວຂອງຂ້ອຍ. ມາກັບຂ້ອຍຈາກເລບານອນເຖິດ. ຂໍມາກັບຂ້ອຍຈາກເລບານອນ; ມາຈາກທີ່ສູງທີ່ສຸດຂອງອາມານາ, ຈາກຈຸດສູງສຸດຂອງເສນີ ແລະ ເຮີໂມນ, ຈາກຖ້ຳຂອງເຫລົ່າຣາຊະສີສິງ, ຈາກພູເຂົາທີ່ເປັນຖ້ຳເສືອດາວທັງຫລາຍ.

⁹ເຈົ້າໄດ້ລັກຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍໄປແລ້ວ, ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ, ເຈົ້າສາວຂອງຂ້ອຍ, ເຈົ້າໄດ້ລັກຫົວໃຈຂ້ອຍໄປ, ໂດຍການເບິ່ງຂ້ອຍພຽງແຕ່ຄັ້ງດຽວ, ດ້ວຍເພັດຫນຶ່ງເມັດທີ່ຢູ່ເທິງລໍາຄໍຂອງເຈົ້າ.

¹⁰ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າຊ່າງງົດງາມເຫລືອເກີນ, ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ, ເຈົ້າສາວຂອງຂ້ອຍ! ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າກໍຕົກວ່າເຫລົ່າອະນຸກຳທັງຫລາຍ, ແລະ ກິນນ້ຳຫອມຂອງເຈົ້າກໍຫອມກວ່າກິນເຄື່ອງເຫດໃດໆ.¹¹ເຈົ້າສາວຂອງຂ້ອຍ, ອີມສິບຂອງນາງ, ເປັນຍອດນ້ຳເຜິ້ງ; ຄືນ້ຳເຜິ້ງ ແລະ ນ້ຳນົມທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ລິນຂອງນາງ; ກິນຫອມຂອງເສືອຜ້າຂອງນາງຄ້າຍຄືກິນຫອມແຫ່ງເລບານອນ.

¹²ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ, ເຈົ້າສາວຂອງຂ້ອຍເປັນດັງສວນທີ່ຫວງຫ້າມ, ເປັນສວນທີ່ປິດກັນເອົາໄວ້, ເປັນນ້ຳພູທີ່ຖືກປະທັບຕາປິດໄວ້.¹³ກິ່ງຕ່າງໆຂອງເຈົ້າເປັນດັງກັບສວນຕົ້ນຫມາກພິລາ, ຫມີຫມາກລົດຊາດດີເລີດຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ມີຕົ້ນໝັ້ນກັບນາຣະດາ,¹⁴ມີໄມ້ຫອມ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອ້ອມ, ຕົ້ນໄມ້ເຕີຍ ແລະ ອົບເຊີຍ, ພ້ອມກັບເຄື່ອງຫອມທຸກຊະນິດ, ຢ່າງໄມ້ຫອມ ແລະ ຫວ້ານຫາງແຂ້ວພ້ອມກັບເຄື່ອງຫອມທີ່ດີທີ່ສຸດ.

¹⁵ເຈົ້າເປັນຄົນກັບສວນນ້ຳພູ, ບໍ່ນ້ຳຕົ້ມທີ່ສົດຊື່ນ, ແມ່ນ້ຳທີ່ກຳລັງໄຫລລົງມາຈາກເລບານອນ. ຍິງສາວກຳລັງເວົ້າກັບທີ່ຮັກຂອງນາງ¹⁶ຕົ້ນເຖີດ, ລົມທິດເຫນືອ; ມາເຖີດ, ລົມທິດໃຕ້; ພັດເຂົ້າມາໃນສວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອວ່າເຄື່ອງຫອມຂອງມັນຈະສົ່ງກິນຫອມໄປທົ່ວ. ຂໍໃຫ້ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າມາໃນສວນຂອງລາວ. ແລະ ກິນຫມາກໄມ້ລົດຊາດທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງມັນເຖີດ.

5 ¹ຂ້ອຍໄດ້ເຂົ້າມາໃນສວນຂອງຂ້ອຍແລ້ວ, ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍເອີຍ, ເຈົ້າສາວຂອງຂ້ອຍ; ຂ້ອຍໄດ້ທ້ອນໂຮມຢ່າງໄມ້ຫອມພ້ອມກັບເຄື່ອງຫອມຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍໄດ້ກິນຮັ່ງເຜິ້ງກັບນ້ຳເຜິ້ງຂອງຂ້ອຍ; ຂ້ອຍໄດ້ດື່ມເຫລືອກະຈຸ່ນພ້ອມກັບນ້ຳມັນຂອງຂ້ອຍ. ຫມູ່ກຳລັງເວົ້າກັບຄົນຮັກ, ຈິງກິນ ແລະ ດື່ມສາສຸດທີ່ຮັກຂອງຂ້ອຍ ຈົນກວ່າເມົາໃນຄວາມຮັກ. ຍິງຫມູ່ມກຳລັງເວົ້າກັບຕົວນາງເອງ

²ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນອນຫລັບໄປ, ແຕ່ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄົງຕື່ນຢູ່ໃນຄວາມຝັນ. ມີສ່ຽງເຄາະປະຕູຂອງຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ມີສ່ຽງເວົ້າວ່າ, “ເປີດປະຕູໃຫ້ຂ້ອຍເຖີດ, ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ, ແມ່ນິກກາງແກຂອງຂ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດຂອງຂ້ອຍ, ເພາະວ່າຫົວຂອງຂ້ອຍກໍປ່ຽກໄປດ້ວຍນ້ຳຫມອກ, ເສັ້ນຜົມຂອງຂ້ອຍຊຸ່ມໄປດ້ວຍລະອອງນ້ຳໃນຍາມກາງຄືນ.”

³“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແກ່ເສື້ອຄຸມຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກແລ້ວ; ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ມັນກັບເຂົ້າໄປອີກຫລືບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າຊ້າງຕົນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ; ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຕົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນອີກຫລືບໍ່?” “ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອົາມືເຂົ້າມາເພື່ອເປີດໄລປະຕູ, ແລະ ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຮ້ອນຮິນເພາະລາວ.

⁵ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລຸກຢືນຂຶ້ນເພື່ອເປີດປະຕູໃຫ້ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າປ່ຽກຊຸ່ມໄປດ້ວຍຢ່າງໄມ້ຫອມ, ນິວມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊຸ່ມຊື່ນດ້ວຍຢ່າງໄມ້ຫອມ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈັບຫີປະຕູນັ້ນ.

⁶ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປີດປະຕູໃຫ້ກັບຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫນີໄປແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຕຶກຕະລືງ; ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຫວັງເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາລາວ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຫາບໍ່ພົບລາວ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຫາລາວ, ແຕ່ລາວກໍບໍ່ຕອບຂ້າພະເຈົ້າ.

⁷ພວກຄົນຍາມທີ່ເຝົ້າກວດກາອ້ອມເມືອງ ໄດ້ພົບຂ້າພະເຈົ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ທູບຕີ ແລະ ຫ້າຮ້າຍຂ້າພະເຈົ້າ; ພວກຄົນຍາມທີ່ເຝົ້າຢູ່ເທິງກຳແພງກໍໄດ້ເອົາເສື້ອຄຸມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປ. ຍິງສາວກຳລັງເວົ້າກັບຍິງໃນເມືອງນັ້ນ

⁸ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຄຳສັນຍາ, ບັນດາລູກສາວແຫ່ງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ຖ້າຫາກພວກທ່ານເຫັນຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບອກລາວວ່າຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເຈັບປ່ວຍຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ລາວ. ຍິງໃນເມືອງນັ້ນກຳລັງເວົ້າກັບຍິງສາວ

⁹ຄົນຮັກຂອງເຈົ້າດີກ່ວາຜູ້ຊາຍຜູ້ເປັນຄົນຮັກຂອງຄົນອື່ນແນວໃດ, ເຈົ້າເປັນຜູ້ງົດງາມໃນບັນດາຍິງສາວທັງຫລາຍ? ເປັນຫຍັງຄົນຮັກຂອງເຈົ້າຈຶ່ງດີກ່ວາຄົນຮັກຂອງຄົນອື່ນ, ທີ່ເຈົ້າຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກເຮົາໃຫ້ສັນຍາເຊັ່ນນີ້? ຍິງສາວກຳລັງເວົ້າກັບຍິງໃນເມືອງນັ້ນ

¹⁰ທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າສະຫງ່າງາມ ແລະ ຜົວແດງກຳ, ໂດດເດັ່ນໃນທຳມາກາງຄືນນັບສິບຝັນ.¹¹ຫົວຂອງເຂົາເປັນຄືກັບຫອງຄຳທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ; ເສັ້ນຜົມຂອງເຂົາຫຍິກງ່າ ແລະ ເປັນສີດຳຄ້າຍຄືກັບກາ.

¹²ດວງຕາຂອງເຂົາ ຄ້າຍຄືດວງຕາຂອງນິກກາງແກທີ່ຢູ່ຂ້າງກະແສນ້ຳ, ອາບດ້ວຍນ້ຳນົມ, ຍຶດຕິດໄວ້ຄ້າຍຄືເຜັດ.

¹³ແກ້ມຂອງເຂົາປ່ຽນເຫມືອນກັບແກ້ມເຄື່ອງຫອມ, ມີກິນຫອມຂອງພືດພັນ. ຮິມສົບຂອງເຂົາປ່ຽນເຫມືອນສວນລິນລີ, ຍ້ອຍດ້ວຍຢ່າງໄມ້ຫອມ.

¹⁴ແຂນຂອງເຂົາປ່ຽນເຫມືອນຫອງຄຳລ້ອມຮອບດ້ວຍເຜັດ; ຫ້ອງຂອງທ່ານຄ້າຍຄືງາຊ້າງອ້ອມຮອບດ້ວຍໄພລິນ.

¹⁵ຂາຂອງເຂົາຄືກັບເສົາຫິນອ່ອນ, ມີຖານເປັນຫອງຄຳ ບໍລິສຸດ; ຮູບລັກສະນະຂອງເຂົາຄືກັບເລບານອນ, ດັງກັບຕົ້ນແປກທີ່ດີສວຍງາມ.

¹⁶ປາກຂອງເຂົາແມ່ນຫວານທີ່ສຸດ; ເຂົາເປັນຄົນທີ່ຫນ້າຮັກໂດຍແທ້. ນິຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ນິຄົນຫມູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບັນດາລູກສາວແຫ່ງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.

6 ¹ຄົນຮັກຂອງນາງໄປຢູ່ໃສ່ຫລີ, ຜູ້ທີ່ງາມທີ່ສຸດໃນທຳມາກາງຍິງສາວທັງຫລາຍ? ຄົນຮັກຂອງເຈົ້າໄປທາງທິດໃຕ້ແລ້ວ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຊອກຫາລາວຮ່ວມກັນກັບເຈົ້າໄດ້? ຍິງສາວເວົ້າກັບຕົວເອງ

²ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົງໄປທີ່ສວນຂອງລາວ, ໄປທີ່ແທ່ນບູຊາເຄື່ອງຫອມ, ເພື່ອພາສັດໄປກິນຫຍ້າຢູ່ໃນສວນ ແລະ ເກັບດອກລິນລີ.³ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຂອງຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ລາວໄດ້ພາສັດໄປກິນຫຍ້າໃນທຳມາກາງປ່າລິນລີດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນ. ຄົນຮັກຂອງຍິງເວົ້າກັບນາງ

⁴ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ງົດງາມຄືກັບເມືອງ ຕີຣະຊາ, ຄົນຮັກຂອງຂ້ອຍເອີຍ, ຫນ້າຮັກຄືກັບນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ດິນໃຈຢ່າງຫນ້າເກງຂາມຄືກັບກອງທັບທີ່ມີທຸງປະດັບ.

⁵ຂໍຈົງປ່ອຍວາງສາຍຕາຂອງເຈົ້າໄປຈາກຂ້ອຍເຖີດ, ເພາະມັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍສັບສົນ. ເສັ້ນຜົມຂອງເຈົ້າຄືກັບຝູງແບ້ທີ່ກຳລັງລົງມາຈາກເນີນພູກິເລອາດ.

⁶ແຂ້ວຂອງນາງຄືກັບຝູງແກະໂຕແມ່ທີ່ກຳລັງຂຶ້ນມາຈາກສະຖານທີ່ຊຳລະລ້າງ. ແຕ່ລະໂຕມີລູກແຝດ, ແລະ ບໍ່ມີໂຕໃດໃນພວກມັນຖືກເຮັດໃຫ້ສູນເສຍໄປ.

⁷ແກ້ມຂອງເຈົ້າຄືກັບຫມາກພິລາຜ່າເຄິ່ງປ່ຽງທີ່ຢູ່ດ້ານຫລັງຜ້າຄຸມຫນ້າຂອງນາງ. ຄົນຮັກຂອງນາງກຳລັງເວົ້າກັບເຂົາເອງ

⁸ມີຣາຊິນີຫົກສິບຄົນ, ມີເມຍນ້ອຍອີກແປດສິບຄົນ, ແລະ ຍິງສາວອີກຫລວງຫລາຍທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ.⁹ແມ່ນິກກາງແກຂອງຂ້ອຍ, ນາງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີທິຕິຕຽນ, ນາງເປັນຜູ້ດຽວ, ນາງເປັນລູກສາວຄົນພິເສດຂອງແມ່ຂອງນາງ; ນາງເປັນທີ່ໂປດປານແກ່ຜູ້ຍິງທີ່ໃຫ້ກຳເນີດນາງ. ບັນດາລູກສາວແຫ່ງປະຊາກອນໃນປະເທດຂອງຂ້ອຍໄດ້ເຫັນນາງ ແລະ ເອີ້ນນາງວ່າຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນ; ພະຣາຊິນີທັງຫລາຍ ແລະ ເມຍນ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນນາງດ້ວຍເຊັ່ນກັນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຍ້ອງຍໍນາງ: ພະຣາຊິນີທັງຫລາຍ ແລະ ເມຍນ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ກ່າວວ່າ

¹⁰“ໃຜຄືຜູ້ທີ່ປະກົດຕົວຄ້າຍຄືຮຸ່ງອາລຸນຕອນເຊົ້າ, ງົດງາມຄືດັງດວງຈັນ, ສະຫວ່າງຄືກັບດວງອາທິດ, ດິນໃຈຢ່າງຫນ້າເກງຂາມຄືກັບກອງທັບທີ່ປະດັບດ້ວຍທຸງຫລີ? ຄົນຮັກຂອງນາງເວົ້າກັບຕົນເອງ

¹¹ຂ້າພະເຈົ້າລົງໄປທີ່ສວນຕົ້ນຖົ່ວເພື່ອເບິ່ງຕົ້ນອ່ອນເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນຮ່ອມພູມັນ, ເພື່ອເບິ່ງເຄືອກະຈຸ່ນແຕກຍອດ, ແລະ ດອກຫມາກພິລາເບັງບານ.¹²ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສຸກຫລາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຂີລົດມ້າຂອງເຈົ້າຊາຍອີງຫນຶ່ງ. ຄົນຮັກຂອງນາງເວົ້າກັບນາງ

¹³ຫລຽວກັບໄປ, ຫລຽວກັບໄປເຖີດ, ເຈົ້າຜູ້ເປັນຍິງທີ່ດີພ້ອມ; ຂໍໃຫ້ຫລຽວກັບໄປ, ຫລຽວກັບໄປເຖີດ ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເບິ່ງເຈົ້າ. ຍິງສາວກຳລັງເວົ້າເຖີງຄົນຮັກຂອງນາງ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢາກເບິ່ງຂ້ອຍ, ຍິງທີ່ພຽບພ້ອມ, ຂ້ອຍກຳລັງພ້ອມລຳໃນທຳມາກາງຄືນພ້ອມສອງແຖວ.

7 ¹ຕົນຂອງເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເກີບສາຍພາຍນັ້ນແມ່ນງົດງາມເຫລືອເກີນ, ບຸດສາວຂອງເຈົ້າຊາຍເອີຍ! ຕົນຂອງເຈົ້າຊ່າງໂຄ່ງງາມຄືກັບເພັດ, ດັ່ງສີມີຂອງຊ່າງຜູ້ຊ່ວຍຊານ.

²ສາຍບີຂອງເຈົ້າຄືກັບອ່າງວົງມົນ; ຫີເຫລົ້າອະນຸປະສົມແລ້ວມີບໍ່ເຄີຍຂາດຈັກເທື່ອ. ຫນ້າທ້ອງຂອງເຈົ້າ ຄືກັບກອງເຂົ້າສາລີທີ່ຖືກອັອມຮອບດ້ວຍດອກລິນລີມີຢູ່ຫລວງຫລາຍ.

³ເຕົານົມທັງສອງຂອງເຈົ້າຄືກັນກັບລູກກວາງນ້ອຍສອງໂຕ, ຄືກັນກັບເຍືອງແຝດ.⁴ລ່າຄໍຂອງນາງຄືກັບຫໍຄອຍງາຊ້າງ; ດວງຕາຂອງນາງຄືກັບສະນ້າໃນເມືອງເຮັດຊະໂບນທີ່ປະຕູເມືອງບັດຮັບບິມ. ດັ່ງຂອງເຈົ້າຄືກັບຫໍຄອຍໃນເລບານອນທີ່ປິ່ນໄປທາງເມືອງດາມັສກັດ.

⁵ຫົວຂອງເຈົ້າຄືກັບອູດ; ເສັ້ນຜົມຂອງເຈົ້າເປັນສີມ່ວງເຂັ້ມ. ຮາຊາຖືກຈັບໃຫ້ເປັນຊະເລີຍໂດຍຜົມເປຍນັ້ນ. ຫີຮັກ, ເຈົ້າງົດງາມ ແລະ ຫນ້າຮັກເຫລືອເກີນ, ໃນຄວາມສົດໃສຂອງເຈົ້າ!

⁷ຮູບຮ່າງຂອງເຈົ້ານັ້ນສູງສະຫງ່າງາມຄືກັບຕົ້ນຕານ, ແລະ ເຕົານົມຂອງເຈົ້າຄືກັບພວງຫມາກໄມ້.⁸ຂ້ອຍຄິດ, “ຂ້ອຍຢາກປິ່ນຂຶ້ນໄປເທິງຕົ້ນຕານນັ້ນ; ຂ້ອຍຈະຈ່ອງງ່າໄມ້ຂອງມັນ.” ຂໍໃຫ້ເຕົານົມຂອງນາງເປັນຄືພວງຫມາກອະນຸ. ແລະ ຂໍໃຫ້ກິນຫອມຂອງດັ່ງຂອງເຈົ້າຫອມຫວນດັ່ງຫມາກກອງ.

⁹ຂໍໃຫ້ປາກຂອງເຈົ້າເປັນຄືເຫລົ້າອະນຸທີ່ດີທີ່ສຸດ, ໂຫລລິນຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວເຖິງຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໂຫລລິນລົງມາເຖິງອິມສິບ ແລະ ແຂ້ວຂອງພວກເຮົາ. ຍິງສາວເວົ້າກັບຫີຮັກຂອງເຂົາ

¹⁰ຂ້າພະເຈົ້າເປັນກຳມະສິດຂອງຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາປາຖະຫນາຂ້າພະເຈົ້າ.¹¹ມາເຖິດ, ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປທີ່ຊົນນະບົດ; ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ເວລາກາງຄືນທັງຫມົດໃນຫມູ່ບ້ານເຫລົ່ານັ້ນ.

¹²ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາລູກແຕ່ເຊົ້າເຟືອໄປທີ່ສວນອະນຸ; ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງເຫັນເຄືອແຕກຍອດ, ໄດ້ເຫັນການເບິ່ງບານຂອງພວກມັນ, ແລະ ຫມາກພິລາທີ່ຢູ່ໃນດອກໄມ້. ຢູ່ທີ່ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບຄວາມຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ທ່ານ.

¹³ພຶດພັນສິ່ງກິນຫອມຫວນ; ຢູ່ປະຕູທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພັກອາໄສຢູ່ນັ້ນກໍມີຫມາກໄມ້ທີ່ດີທີ່ສຸດທຸກຊະນິດ, ທັງໃຫມ່ ແລະ ເກົ່າ, ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເກັບສະສົມເອົາໄວ້ເພື່ອທ່ານ, ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

8 ¹ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະຫນາໃຫ້ທ່ານເປັນຄືກັນກັບອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຈາກນົມຂອງແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບທ່ານຢູ່ທາງນອກ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດຈູບທ່ານ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫມິນປະຫມາດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້.

²ຂ້າພະເຈົ້າຈະນຳ ແລະ ພາທ່ານເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ທ່ານຈະສອນຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບເຫລົ້າອະນຸ ແລະ ນ້ຳຫມາກພິລາໃຫ້ທ່ານດື່ມ. ຍິງສາວເວົ້າເຖິງນາງເອງ³ມີຊ້າຍຂອງລາວວາງຢູ່ກ້ອງຫົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ມີຂວາຂອງລາວກັກອດຂ້າພະເຈົ້າ. ຍິງນັ້ນເວົ້າກັບຍິງອື່ນ

⁴ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກທ່ານສັນຍາ, ລູກຍິງຂອງບັນພະບູລຸດແຫ່ງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມທັງຫລາຍ, ທີ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ລົບກວນຄວາມສຳພັນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈົນກວ່າມັນຈະຜ່ານໄປ. ຍິງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເວົ້າວ່າ

⁵ຜູ້ນີ້ແມ່ນໃຜທີ່ອອກມາຈາກຖິ່ນທຸລະກິນຕານ, ທີ່ມາກັບຄືນຮັກຂອງນາງ? ຍິງສາວເວົ້າກັບຄືນຮັກຂອງນາງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປຸກທ່ານຢູ່ກ້ອງຕົ້ນຫມາກກອງ; ຢູ່ທີ່ນັ້ນແມ່ຂອງທ່ານໄດ້ຖືພາທ່ານ; ຢູ່ທີ່ນັ້ນນາງໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດທ່ານ.

⁶ຂໍໃຫ້ຕັ້ງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ເປັນດັ່ງກາປະທັບທີ່ຫົວໃຈຂອງທ່ານ, ຄືກາປະທັບທີ່ເທິງແຂນຂອງທ່ານ, ເພາະວ່າຄວາມຮັກນັ້ນເຂັ້ມແຂງຄືກັບຄວາມຕາຍ. ຄວາມເຊື່ອອັນແຮງກ້າເປັນຄ້າຍຄືແດນແຫ່ງຄົນຕາຍທີ່ບໍ່ເຄີຍສິ້ນສຸດ; ແປວ່າໄຟຂອງມັນກໍໄດ້ລະເບີດອອກ; ມັນເປັນໄຟທີ່ຮຸນແຮງ, ໄຟທີ່ຮ້ອນກວ່າໄຟໃດໆ.

⁷ນ້ຳທີ່ເພີມຂຶ້ນຢ່າງກະທັນຫັນບໍ່ສາມາດດັບໄຟແຫ່ງຄວາມຮັກໄດ້, ຫລື ນ້ຳຖ້ວມກໍບໍ່ສາມາດພັດພາມັນໄປໄດ້. ຖ້າຜູ້ຊາຍທີ່ຍອມມອບຊັບສົມບັດທັງຫມົດໃນບ້ານຂອງຕົນເພື່ອແລກກັບຄວາມຮັກ, ຂໍສະເຫນີນັ້ນກໍຈະເປັນທີ່ບໍ່ຄວນເຄົາລົບຢ່າງຍິ່ງ. ອ້າຍຂອງບັນດາຍິງສາວກ່າວຕໍ່ກັນ

⁸ພວກຂ້າພະເຈົ້າມີນ້ອງສາວນ້ອຍໆ, ແລະ ເຕົານົມຂອງນາງບໍ່ໃຫຍ່ເຕັມທີ. ພວກເຮົາສາມາດເຮັດສິ່ງໃດເພື່ອນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາໃນມືທຶນາງຈະຮັບຄຳສັນຍາໃນການແຕ່ງງານຫລື?

⁹ຖ້າຫາກວ່ານາງເປັນກຳແພງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສ້າງຫໍຄອຍເງິນຢູ່ເທິງນາງ. ຖ້າຫາກວ່ານາງເປັນປະຕູ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະປະດັບນາງດ້ວຍໄມ້ສົນ. ຍິງສາວກຳລັງເວົ້າກັບຕົວນາງເອງ

¹⁰ຂ້າພະເຈົ້າເປັນກຳແພງ, ແຕ່ເຕົານົມຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄ້າຍຄືຫໍຄອຍທີ່ເປັນປ້ອມປາການໃນເວລານີ້; ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຢ່າງເຕັມທີ່ແລ້ວໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ.

¹¹ໂຊໂລໂມນມີສວນອະນຸແຫ່ງຫນຶ່ງຢູ່ທີ່ບາອານຮາໂມນ. ເຂົາໄດ້ເອົາໃຫ້ຄົນເຊົ້າ ທີ່ຈະເບິ່ງແຍງຮັກສາສວນອະນຸນັ້ນ. ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງນຳຫນຶ່ງພັນມາແລກປ່ຽນກັບຫມາກຂອງມັນ.¹²ສວນອະນຸຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ເງິນຫນຶ່ງພັນນັ້ນເປັນຂອງທ່ານ, ໂຊໂລໂມນຜູ້ທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເງິນສອງຮ້ອຍເປັນຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ໄດ້ເບິ່ງແຍງຮັກສາສວນເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຫມາກຂອງມັນ. ຄົນຮັກຂອງນາງກ່າວກັບນາງ

¹³ທ່ານຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສວນຕ່າງໆ, ຫມູ່ໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຟັງສຽງຂອງທ່ານ; ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງທ່ານດ້ວຍເຊັ່ນກັນ. ຍິງສາວເວົ້າກັບຄືນຮັກຂອງນາງ

¹⁴ຈິງຟ້າວເຖິດ, ຄົນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂໍເປັນຄືກັບເຍືອງໂຕຫນຶ່ງ ຫລື ກວາງຫມຸ່ມໂຕຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ເທິງພູເຂົາແຫ່ງເຄືອງຫອມ.

ເອຊາຢາ

1 ¹ນິມິດຂອງເອຊາຢາຜູ້ເປັນບຸດຊາຍຂອງອາໂມດ, ທີ່ລາວໄດ້ເຫັນກ່ຽວກັບຢູດາ ແລະ ນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ໃນການປົກຄອງຂອງອຸດຊິຢາ, ໂຢທາມ, ອາຮາດ, ແລະ ເຮເຊກີຢາ, ບັນດາກະສັດຂອງຢູດາ.

²ຟ້າສະຫວັນເອີຍ, ຈິງຟັງ, ແຜ່ນດິນໂລກເອີຍ; ຈິງຟັງຫຼືຟັງເພາະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເຮົາໄດ້ຖະຫນຸດຖະຫນອມ ແລະ ລ້ຽງດູລູກໆ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຮົາ. ຈິງຢັງຮູ້ຈັກເຈົ້າຂອງມັນ, ແລະ ລາຍັງຮູ້ຈັກຫຍັງຂອງນາຍຂອງມັນ, ແຕ່ອິດສະຣາເອນບໍ່ຮູ້ຈັກ, ອິດສະຣາເອນບໍ່ເຂົ້າໃຈ.”

³ວິປັດ! ແກ່ປະເທດ, ພວກຄົນບາບ, ຊົນຊາດທີ່ແບກພາລະຫນັກດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຊ້າ, ລູກຫລານຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ພວກບຸດຊາຍຂອງຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມເຊື່ອມເສຍ! ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະຢາເວ, ພວກເຂົາໄດ້ດູຫມິນອົງບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໂຕອອກຫ່າງຈາກພຣະອົງ.

⁵ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຍັງຖືກຂັ້ງນິຍົມອີກ? ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຖືກກະບົດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ? ທັງຫົວກໍເຈັບໄປຫມົດ, ທັງຈິດໃຈກໍອ່ອນແອ.

⁶ຕັ້ງແຕ່ຝາຕີນຈົນຮອດຫົວບໍ່ມີພາກສ່ວນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບເລີຍ; ມີແຕ່ບາດແຜ, ແລະຮອຍຝັກຊ້າ, ແລະບາດແຜທີ່ຍັງບໍ່ເຊົາດີເທື່ອ; ບາດແຜເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກປິດໄວ້, ບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມສະອາດ, ບໍ່ໄດ້ຫຸ້ຍ ຫລື ໄດ້ຮັບການຮັກສາດ້ວຍນ້ຳມັນ.

⁷ປະເທດຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ຖືກທຳລາຍ; ບັນດາເມືອງຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ຖືກເຜົາໄຫມ້; ສ່ວນຫຼັງນາຂອງ—ພວກເຈົ້າ, ພວກຊາວຕ່າງດ້າວກໍ່ຈະທຳລາຍ—ໄປຕໍ່
ຫນ້າພວກເຈົ້າຖືກປະຖິ້ມໃຫ້ເປົ່າຮ້າງ, ແລະຖືກທຳລາຍໂດຍພວກຊາວຕ່າງດ້າວ.⁸ບຸດສາວຂອງຊີໂອນໄດ້ຖືກຖິ້ມໄວ້ຄືກັບຕູບໃນສວນອະນຸນ, ຄືກັບຖຽງ
ໄຮ່ໃນສວນຫມາກແຕງ, ຄືກັບເມືອງທີ່ຖືກປິດລ້ອມໄວ້.

⁹ຖ້າຫາກພຣະຢາເວຈອມໂຍທາບໄດ້ຊົງປະປ່ອຍຄົນສ່ວນເລັກນ້ອຍໄວ້ໃຫ້ກັບພວກເຮົາ, ພວກເຮົາກໍ່ຈະເປັນຄືກັບເມືອງໂຊໂດມ,
ພວກເຮົາຈະເປັນຄືກັບເມືອງໂກໂມຣາ.

¹⁰ພວກຜູ້ປົກຄອງເມືອງໂຊໂດມ; ຈົ່ງຟັງຄຳເວົ້າຂອງພຣະຢາເວ, ພວກຊາວເມືອງໂກໂມຣາ: ຈົ່ງຟັງກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ,¹¹ພຣະຢາ
ເວກ່າວວ່າ. "ເຄື່ອງບູຊາຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຖວາຍແກ່ເຮົາມີຫຍັງແດ່?" "ເຮົາໄດ້ມີແກະໂຕຜູ້, ແລະ ໄຂມັນຂອງສັດຜຸ້ຍພີເປັນ
ເຄື່ອງເຜົາຖວາຍບູຊາພຽງພໍແລ້ວ; ແລະເຮົາບໍ່ພໍໃຈໃນເລືອດຂອງບັນດາງົວຫນຸ່ມ, ແກະໂຕຜູ້, ຫລືແບ້.

¹²ເມື່ອພວກເຈົ້າມາເຂົ້າເຝົ້າຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ, ໃຜໄດ້ຮຽກຮ້ອງສິ່ງນີ້ຈາກເຈົ້າ, ໃຫ້ຢຽບຢຳເຂົ້າມາໃນພື້ນທີ່ຂອງເຮົາ?¹³ຢ່າຳເນົາເຄື່ອງບູ
ຊາທີ່ບໍ່ມີຄ່າຫຍັງມາອີກ; ເຄື່ອງຫມັກເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງສຳລັບເຮົາ; ເຮົາບໍ່ອາດທຶນທານຕໍ່ການຊຸມນຸມທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຄື
ການຊຸມນຸມຂອງມືເຫດສະການການສະຫລອງວັນເດືອນອອກໃຫມ່ ແລະ ວັນຊະບາໂຕ.

¹⁴ເຮົາກຽດຊັງເຫດສະການສະລັ່ງວັນອອກໃຫມ່ ແລະ ເຫດສະການລ້ຽງສະຫລອງຕາມກຳນົດຂອງພວກເຈົ້າ; ການຊຸມນຸມເຫລົ່ານັ້ນເປັນພາລະແກ່ເຮົາ;
ເຮົາອິດເຫມືອຍເຫລືອທີ່ຈະອິດທຶນກັບເຫດສະການເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ.¹⁵ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອໃດທີ່ພວກເຈົ້າແບບຂອງພວກເຈົ້າອອກໃນການອະທິຖານ, ເຮົາ
ຈະປິດຕາຂອງເຮົາຈາກພວກເຈົ້າ; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າຈະຖວາຍຄຳອະທິຖານຫລວງຫລາຍ, ເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ຟັງ; ມືຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ.

¹⁶ຈົ່ງຊະລ້າງ, ຈົ່ງລ້າງຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ສະອາດ; ຈົ່ງເອົາການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າອອກໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ;
ຈົ່ງຢ່າເຮັດຄວາມຊົ່ວ;¹⁷ຈົ່ງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ດີ; ຈົ່ງຊອກຫາຄວາມຍຸດຕິທຳ, ຈົ່ງຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່, ຈົ່ງໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳຕໍ່ລູກທີ່ກຳພ້າພໍ, ແລະ
ປົກປ້ອງແມ່ຫມ້າຍ."

¹⁸ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ; "ມາເຖິດ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາມາເວົ້າຄວາມກັນ," "ເຖິງແມ່ນວ່າບາບຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບສີແດງເຂັ້ມ, ມັນກໍ່ຈະຂາວຄືກັບຫີນ;
ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນສີແດງຄືກັບຜ້າແດງເຂັ້ມ, ກໍ່ຈະຂາວເທົ່າກັບຂົນແກະ.

¹⁹ຖ້າພວກເຈົ້າເຕັມໃຈ ແລະ ເຊື່ອຟັງ, ພວກເຈົ້າກໍ່ຈະໄດ້ກິນອາຫານທີ່ດີແຫ່ງແຜ່ນດິນ,²⁰ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດ ແລະ ກະບົດ, ດາບກໍ່ຈະລ້າງຜານພວກ
ເຈົ້າ," ເພາະວ່າພຣະໂອດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວ.

²¹ເມືອງທີ່ສັດຊີໄດ້ກາຍເປັນເມືອງໂສເຟນີໄດ້ແນວໃດຫລື! ເມືອງທີ່ເຄີຍເຕັມແຕ່ຄວາມຍຸດຕິທຳ—ເມືອງທີ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ແຕ່ຕອນນີ້ເມືອງ
ນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍພວກຄາດຕະກອນ.²²ເງິນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ບໍລິສຸດ, ເຫລົ່າອະນຸນຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ປະສົມດ້ວຍນ້ຳ.

²³ພວກເຈົ້າຢາຍຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ເປັນພວກກະບົດ ແລະ ເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງພວກໂຈນ; ທຸກໆຄົນມັກຮັບສິນບິນ ແລະ ແລ່ນນຳຜົນຕອບແທນ.
ພວກເຂົາບໍ່ປົກປ້ອງລູກທີ່ກຳພ້າພໍ, ຫລືຄະດີຂອງແມ່ຫມ້າຍກໍ່ບໍ່ໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ.

²⁴ເພາະສະນັ້ນ ນີ້ແມ່ນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ອົງຜູ້ຊົງອິດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ: "ວິບັດຈົ່ງມີແກ່ພວກເຂົາ!
ເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນຕໍ່ສັດຕູຂອງເຮົາ, ແລະ ລ້າງແຄ້ນຕໍ່ສັດຕູຂອງເຮົາດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ;²⁵ເຮົາຈະຢືນມືຂອງເຮົາມາຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ, ເພື່ອຊະລ້າງສິ່ງສົກກະ
ປົກຂອງເຈົ້າອອກໄປຄືກັບຊະລ້າງດ້ວຍນ້ຳຕ່າງ, ແລະເອົາສິ່ງສົກກະປົກທັງຫມົດຂອງເຈົ້າອອກໄປ.

²⁶ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ພິພາກສາຂອງພວກເຈົ້າເປັນຄືກັນກັບແຕ່ກ່ອນ, ແລະ ພວກທີ່ປຶກສາຂອງພວກເຈົ້າເປັນຄືກັບຕອນເລີ່ມຕົ້ນ; ຫລັງຈາກທີ່
ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າເມືອງແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ເມືອງສັດຊີ."

²⁷ຊີໂອນຈະໄດ້ຮັບການຖືກໄຖ່ດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະ ຜູ້ທີ່ກັບໃຈໃນເມືອງນັ້ນດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ.²⁸ພວກກະບົດ ແລະ
ພວກຄົນບາຍຈະຖືກທຳລາຍໄປຜ່ອມກັນ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ປະຖິ້ມພຣະຢາເວກໍ່ຈະຖືກທຳລາຍໄປເຊັ່ນກັນ.

²⁹"ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍໃນຕົ້ນໂອກາດສັກສິດທີ່ພວກເຈົ້າປາຖະຫນາ, ແລະ
ພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມອັບອາຍໃນສ່ວນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເລືອກ.³⁰ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບຕົ້ນໄມ້ໂອກທີ່ໃບຫຽວແຫ້ງໄປ, ແລະ ຄືກັບສ່ວນທີ່ບໍ່ມີນ້ຳ.

³¹ຄົນທີ່ແຂງແຮງກໍ່ຈະຄືກັບເຊືອໄຟ, ແລະ ວຽກງານຂອງລາວກໍ່ຈະຄືກັບປະກາຍໄຟ; ທັງສອງຢ່າງກໍ່ຈະເຜົາໄຫມ້ໄປຜ່ອມກັນ, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕັບມັນໄດ້."

2 ¹ສິ່ງຕ່າງໆກໍ່ຽວກັບຢູດາ ແລະ ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ທີ່ເອຊາຢາບຸດຊາຍຂອງອາໂມດໄດ້ເບິ່ງເຫັນໃນນິມິດ,²ໃນວາລະສຸດທ້າຍຈະເປັນດັ່ງນີ້ ພູເຂົາ
ແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຈະຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນເປັນພູເຂົາທີ່ສູງທີ່ສຸດຂອງບັນດາພູເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະພູເຂົານີ້ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໄປເທິງເນີນພູເຂົາທັງ
ຫລາຍ, ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດຈະຫລັ່ງໄຫລມາສູ່ພູເຂົານີ້.

³ຊົນຊາດຫລວງຫລາຍຈະມາ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ມາເຖິດ, ໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປເທິງພູຂອງພຣະຢາເວ, ໄປທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ເພື່ອພ
ຣະອົງຈະຊົງສອນທຸກວິທີທາງຂອງພຣະອົງແກ່ພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະເດີນໃນທາງພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ." ເພາະວ່າທຳມະບັນ
ຍັດຈະອອກມາຈາກຊີໂອນ, ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວຈະອອກມາຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.

⁴ພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນລະຫວ່າງປະຊາຊາດ ແລະ ຈະຊົງຕັດສິນຄວາມໃຫ້ແກ່ຊົນຊາດຫລວງຫລາຍ; ພວກເຂົາຈະເອົາດາບຂອງພວກເຂົາໃຫ້
ເປັນຫມາກສືບໂຖນາ, ແລະ ຕິຫອກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຂໍ້ກ່ຽວ; ປະຊາຊາດຈະບໍ່ຍົກດາບຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບປະຊາຊາດ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ຝຶກຊ້ອມໃນ
ການເຮັດສິ່ງຄາມອີກຕໍ່ໄປ.

⁵ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບເອີຍ, ມາເຖິດ, ແລະຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເດີນໄປໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຢາເວ.

⁶ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມຊົນຊາດຂອງພວກເຈົ້າ, ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບເອີຍ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຍັງເຕັມໄປດ້ວຍປະເພນີຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ
ເຕັມໄປດ້ວຍພວກຜູ້ຫນ່ວຍຄືກັບພວກຟິລິດສະຕິນ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຈັບມືທີ່ທາຍກັບພວກບຸດຊາຍຂອງພວກຄົນຕ່າງດ້າວ.

⁷ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍເງິນ ແລະ ຄຳ, ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ; ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຝູງມ້າ, ແລະ
ເຕັມໄປດ້ວຍລົດມ້າເສີກຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີສິ້ນສຸດ.⁸ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຮູບເຄົາຮົບ;

ພວກເຂົາຂາບໄຫວ້ງານຫັດຖະກຳທີ່ເຮັດດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາເອງ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມີຂອງພວກເຂົາເອງໄດ້ເຮັດຂຶ້ນມາ.

⁹ປະຊາຊົນຈະກິນຂາບລົງ, ແລະ ແຕ່ລະຄົນຈະລືມລົງ; ເພາະສະນັ້ນຢ່າໃຫ້ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນມາ.¹⁰ຈົ່ງໄປທີ່ບ່ອນເຕັມດ້ວຍຜາຫີນ ແລະ ລີ
ຕົວຢູ່ໃນພື້ນດິນໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຢ້ານກົວຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຈາກອັດສະຫມິດແຫ່ງສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ.¹¹ຕາທີ່ຍິ່ງຈອງຫອງຂຶ້ນຈະຖືກເຮັດໃຫ້
ຕົກຕ່ຳລົງ, ແລະ ພວກຄົນທີ່ໂອ້ອວດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຕົກຕ່ຳລົງ, ແລະ ພຣະຢາເວພຣະອົງດຽວທີ່ສົມຄວນແກ່ການສັນລະເສີນໃນມື້ນັ້ນ.

¹²ເພາະຈະມີມື້ແຫ່ງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບທຸກຄົນທີ່ອວດຕົວ ແລະ ຈອງຫອງຂຶ້ນ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບທຸກຄົນທີ່ໂອ້ອວດ - ແລະ
ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຕົກຕ່ຳລົງ—¹³ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບສິນສິດາແຫ່ງເລບານອນທຸກຕົ້ນທີ່ສູງ ແລະ ຍົກຕົວຂຶ້ນ, ແລະ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຕົ້ນໂອກທຸກໆຕົ້ນຂອງບາຊານ.

¹⁴ໃນວັນຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຈະຕໍ່ສູ້ກັບພູເຂົາສູງທັງຫມົດ, ແລະ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບເນີນພູທັງຫມົດທີ່ຍົກຕົວເອງຂຶ້ນ,¹⁵ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບຕຶກສູງທຸກແຫ່ງ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບກຳແພງທີ່ແຂງແຮງທັງຫມົດ,¹⁶ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບກຳປັ່ນທັງຫມົດຂອງທາຊິດ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບເຮືອທີ່ສວຍງາມທີ່ລອຍລຳຢູ່.

¹⁷ຄວາມຈອງຫອງຂອງມະນຸດຈະຖືກຖອຍລົງໃຫ້ຕິກຕຳລົງ, ແລະ ຄວາມໂອຫັງຂອງມະນຸດຈະລົມລົງ; ພຣະຢາເວພຣະອົງດຽວທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນໃນມື້ນັ້ນ.¹⁸ ຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຈະສູນສິນໄປ.¹⁹ ມະນຸດຈະໄປຢັ້ງຖືກູ້ຜູ້ຕ່າງໆ. ແລະ ຮູບຂອງຜົນດິນ, ໃຫ້ຜົນຈາກຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ຈາກພຣະສິຣິແຫ່ງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກຢ້ານກົວ

²⁰ໃນວັນນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈະຖືກຮູບເຄົາລົບທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ ແລະ ຄ່າທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເອງມາເພື່ອນະມັດສະການຖິ້ມໄປ-

ພວກເຂົາຈະໂຍນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນລົງໄປຫາໂມ້ ແລະ ເຈຍ.²¹ ພວກເຂົາຈະໄປລີ້ຢູ່ໃນຮອຍແຕກໃນຫີນຜາ.

ແລະ ຜາເປື້ອນໃຫ້ຜົນຈາກຄວາມຢ້ານກົວຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຈາກສະຫງ່າລາສີຂອງລັດສະຫມິພາບຂອງພຣະອົງ,

ພຣະອົງໄດ້ລຸກຂຶ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກຢ້ານກົວ.²² ຈົ່ງເລິກໄວ້ວາງໃຈໃນມະນຸດ, ຜູ້ທີ່ລົມຫາຍໃຈທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນດັງຂອງລາວ, ເພາະລາວມີຄຸນຄ່າຫຍັງແດ່?

3 ¹ຈົ່ງເບິ່ງ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ຈະຊົງເອົາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ການຈຸນເຈືອອອກໄປຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຢູດາ.

ຄືສະບຽງອາຫານ ແລະ ນໍ້າດື່ມທັງຫມົດ;² ນັກຮິບທິກ້າຫານ, ຜູ້ພິພາກສາ, ສາດສະດາ, ຜູ້ທຳນາວາຍ, ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ, ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່;

³ ນາຍກອງທ້າລັບຄົນ, ຄົນທີ່ປະຊາຊົນເຄົາລົບນັບຖື, ທີ່ປຶກສາ, ຊ່າງຕັດຖະກຳທີ່ມີສິນ, ແລະ ຄົນໃຊ້ເວດມົນທີ່ຊຳນານ.

⁴ "ເຮົາຈະແຕ່ງຕັ້ງຄົນຫນຸ່ມໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນຫນຸ່ມຈະປົກຄອງເຫນືອພວກເຂົາ.⁵ ປະຊາຊົນຈະຖືກກົດຂີ່ຂົມເຫັງ, ທຸກຄົນຈະຖືກປັບປັງຄັບຈາກຄົນອື່ນ; ແລະ ທຸກຄົນຈະຖືກເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງກົດຂີ່ຊຸດຮີດ; ເດັກນ້ອຍຈະດູຫມິນຜູ້ທີ່ອາດູໂສກວ່າ, ແລະ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະທ້າທາຍຜູ້ທີ່ມີກຽດ.

⁶ ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຊາຍຈະຖືກອ້າຍຂອງລາວຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພໍ່ ແລະ ເວົ້າວ່າ, 'ເຈົ້າມີເສື້ອຄຸມ; ຈົ່ງມາເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກເຮົາເຖິດ, ແລະ ໃຫ້ຊາກປະຫລັກຫັກພັງນິຕິກຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າ.'⁷ ໃນມື້ນັ້ນເຂົາຈະຮ້ອງ ແລະ ກ່າວວ່າ, 'ຂ້ອຍຈະບໍ່ເປັນຜູ້ຮັກສາ; ຂ້ອຍບໍ່ມີອາຫານຫລືເສື້ອຜ້າ. ພວກເຈົ້າຢ່າແຕ່ງຕັ້ງຂ້ອຍໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະຊາຊົນເລີຍ.'

⁸ ເພາະວ່າເມືອງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ສະດຸດ, ແລະ ຢູດາກໍລົມລົງ, ເພາະຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳ ຂອງພວກເຂົາຕໍ່ສັງພຣະຢາເວ, ທ້າທາຍຕໍ່ພຣະເນດແຫ່ງພຣະສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ.⁹ ການສະແດງອອກເທິງໃບຫນ້າຂອງພວກເຂົາກໍເປັນພະຍານປົກປ່າຕໍ່ພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາເຫນືອນກັບເມືອງໂຊໂດມ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປິດບັງຫຍັງເລີຍ. ວິປັດຈົງມີແກ່ພວກເຂົາ! ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໄຟວິປັດມາສູ່ຕີນເອງຢ່າງເຕັມທີ່.

¹⁰ ຈົ່ງບອກຄົນຊອບທຳວ່າພວກເຂົາຈະໄປໄດ້ດີ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະກິນຜົນຂອງການກະທຳຂອງພວກເຂົາ.¹¹ ວິປັດຈົງມີແກ່ຄົນອະທຳ!

ສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາ, ເພາະການຕອບແທນທີ່ມີຂອງເຂົາໄດ້ກະທຳ.¹² ຊົນຊາດຂອງເຮົາເຄີຍ, ເດັກນ້ອຍກໍເປັນຜູ້ປັບປັງຄັບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກຜູ້ຍິງກໍປົກຄອງເຫນືອພວກເຂົາ. ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ນຳທາງພວກເຈົ້າໄດ້ນຳພວກເຈົ້າໃຫ້ຫລົງທາງໄປ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການນຳທາງຂອງພວກເຈົ້າສັບສົນ.

¹³ ພຣະຢາເວຊົງຢືນຢັນເພື່ອເປັນຜູ້ກ່າວໂທດ; ພຣະອົງກຳລັງຢືນເພື່ອຊົງກ່າວໂທດຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁴ ແລະ ພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ: "ເຈົ້າໄດ້ ທຳລາຍສວນອະນຸ່ມແລ້ວ. ຂອງທີ່ຮິບມາຈາກຄົນຍາກຈົນແມ່ນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າ.¹⁵ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປັບປັງຄັບປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະ ກະທຳການທໍລະມານຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ?" ນີ້ແມ່ນ ຄຳ ປະກາດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ.

¹⁶ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ ເພາະວ່າພວກລູກສາວຂອງຊີໂອນນັ້ນຈອງຫອງ, ຢ່າງຊຸດໄປຕາມເສັ້ນທາງ, ແລະ ສົ່ງສາຍຕາເຈົ້າຊູ້່, ຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢ່າງໄປຢ່າງຫມັ້ນໃຈ ແລະ ສັນຕິນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ມີສຽງດັງ,¹⁷ ເພາະສະນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເກີດພະຍາດຂີ້ຫິດເທິງຫົວຂອງພວກລູກສາວຂອງຊີໂອນ, ແລະ ພຣະຢາເວຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນຫົວລ້ານ.

¹⁸ ໃນວັນນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເອົາເຄື່ອງປະດັບອັນງົດງາມທີ່ຂີ້ຕົນຂອງພວກເຂົາໄປ, ອີກທັງແຂບຮັດຫົວ, ແລະ ເຄື່ອງປະດັບທີ່ມີຮູບພະຈັນສ່ຽວ,

¹⁹ ຖົມຫູ, ສາຍແຂນ, ແລະ ຜ້າປົກຫນ້າ;²⁰ ຜ້າຄາດຫົວ, ສ້ອຍຂີ້ຕົນ, ຜ້າຄາດແຂວ, ແລະ ອິບນໍ້າຫອມ, ແລະ ຕະກູດ.

²¹ ພຣະອົງຈະເອົາແຫວນແລະພອຍທີ່ເກາະທີ່ດັງໄປ;²² ເຄື່ອງນຸ່ງສຳລັບໃສ່ອອກງານ, ເສື້ອຄຸມ, ຜ້າປົກຫນ້າ, ແລະ ກະເປົາຖື;²³ ກະຈົກຖືສອງ, ຜ້າປ່ານ, ຜ້າປົກຫົວ, ແລະ ເສື້ອຊັ້ນນອກ.

²⁴ ມັນຈະມີພຽງແຕ່ກິນເຫນົາເຫນັ້ນແຫນ້ນຫອມ; ແລະ ຈະມີແຕ່ເຊືອກຮັດແຫນຜ້າຄາດແຂວ; ຫລືຈະມີແຕ່ຫົວລ້ານແຫນຜົມທີ່ຈະຈັດຊົງຢ່າງດີ, ແລະ ຈະມີແຕ່ການນຸ່ງຫົ່ມດ້ວຍຜ້າກະສອບແຫນເສື້ອຄຸມ; ແລະ ຈະມີແຕ່ຄວາມອັບອາຍແຫນຄວາມສວຍງາມ.²⁵ ພວກຜູ້ຊາຍຂອງເຈົ້າຈະລົມລົງດ້ວຍດາບ, ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ແຂງແຮງຂອງພວກເຈົ້າຈະລົມລົງໃນສົງຄາມ.²⁶ ປະຕູນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະເປັນທຸກ ແລະ ໂສກເສົ້າ; ແລະ ນາງຈະອ້າງວ້າງແລະ ນັ່ງລົງເທິງຜົນດິນ.

4 ¹ ໃນມື້ນັ້ນຜູ້ຊາຍເຈັດຄົນຈະຢຶດຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄວ້ແລະກ່າວວ່າ, " ເຮົາຈະກິນອາຫານຂອງເຮົາເອງ, ເຮົາຈະສວມໃສ່ເສື້ອຜ້າຂອງເຮົາເອງ.

ແຕ່ຂໍພຽງໃຫ້ເຮົາໃສ່ຊີຂອງທ່ານ ເພື່ອເອົາຄວາມອັບອາຍຂອງເຮົາອອກໄປ."² ໃນວັນນັ້ນກິ່ງຂອງພຣະຢາເວຈະງົດງາມ ແລະ ມີສະຫງ່າລາສີ, ແລະ ຜົນລະໄມ້ຂອງແຜ່ນດິນຈະມີລົດແຊບ ແລະ ໃຫ້ຄວາມປິຕິຍິນດີ ສຳລັບຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນໃນອິດສະຣາເອນ.

³ ຈະເກີດມີຜູ້ທີ່ເຫລືອໃຫ້ຢູ່ໃນຊີໂອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງຄົງເຫລືອຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຈະໄດ້ຮັບການຊົງເອີນໃຫ້ບໍລິສຸດ,

ທຸກຄົນທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ວ່າມີຊີວິດຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ.⁴ ເຫດການນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ຈະຊົງຊຳລະລ້າງຄວາມເປົ່າເປື້ອນຂອງລູກຍິງທັງຫລາຍຂອງຊີໂອນ, ແລະ ຈະຊຳລະຄາບໂລຫິດຈາກທ່າມກາງກຸງເຢຣູຊາເລັມ,

ໂດຍວິນຍານແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ວິນຍານແຫ່ງແປວໄຟ.

⁵ ແລ້ວພຣະຢາເວຈະຊົງສ້າງເມກ ແລະ ຄວັນໃນຕອນກາງເວັນ, ແລະ ແສງສ່ວງສະຫວ່າງຂອງແປວໄຟໃນຕອນກາງຄືນ; ເຫນືອຫົວທຸກແຫ່ງຂອງພູຊີໂອນ, ແລະ ເຫນືອສະຖານທີ່ຊຸມນຸມຂອງເມືອງນັ້ນ; ຊົງຈະເປັນສິ່ງທີ່ປົກຄຸມເຫນືອພຣະສະຫງ່າລາສີທັງສິ້ນ.

⁶ ສິ່ງນັ້ນຈະເປັນຮົມເງົາເພື່ອບັງແດດຈາກຄວາມຮ້ອນໃນຕອນກາງເວັນ, ແລະ ເປັນທີ່ລີ້ໄພທີ່ກຳບັງຈາກພະຍຸ ແລະ ຝົນ.

5 ¹ ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງເພື່ອຜູ້ທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພງຂອງຜູ້ທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບສວນອະນຸຸ່ນຂອງລາວ. ຜູ້ທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີສວນອະນຸ່ນສວຍໜຶ່ງຢູ່ເທິງພູເຂົາທີ່ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນຫລາຍ.² ລາວໄດ້ຊຸດສວນນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ເອົາກ້ອນຫີນອອກໄປ, ແລະ ໄດ້ປູກສວນນັ້ນດ້ວຍແນວອະນຸ່ນພັນເຄືອທິດ. ລາວໄດ້ສ້າງຫໍຄອຍຫລັງໜຶ່ງໄວ້ຢູ່ກາງສວນນັ້ນ, ແລະ ຍັງໄດ້ສ້າງບ່ອນເຮັດເຫລືອອະນຸ່ນໄວ້ນຳ. ລາວໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ສວນນັ້ນອອກຫມາກອະນຸ່ນ, ແຕ່ວ່າມັນກໍ່ອອກຫມາກມີແຕ່ຫມາກອະນຸ່ນສົມເຫີນນັ້ນ.

³ ເພາະສະນັ້ນ, ບັດນີ້ປະຊາວນະຄອນເຢຣູຊາເຣັມ ແລະ ຊາວຢູດາ, ຕັດສິນລະຫວ່າງຂ້າພະເຈົ້າກັບສວນອະນຸ່ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ⁴ ມີຫຍັງທີ່ຈະສາມາດເຮັດກັບສວນອະນຸ່ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອີກ, ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ກັບສວນນັ້ນ? ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄາດຫວັງວ່າສວນນັ້ນຈະຜະລິດຫມາກອະນຸ່ນ, ແຕ່ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງອອກເປັນຫມາກອະນຸ່ນສົມໄດ້?

⁵ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກກັບພວກທ່ານວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກັບສວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍ້າຍຮີວກັນອອກໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະປ່ຽນສວນນັ້ນໃຫ້ກາຍເປັນທົ່ງຫຍ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະທຳລາຍກຳແພງລົງ, ແລະ ສວນນັ້ນຈະຖືກຢຽບຢ້າ. ⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຈະປ່ອຍໃຫ້ມັນຫວ່າງເປົ່າ, ແລະ ສວນນັ້ນຈະບໍ່ຖືກພວນດິນ ຫລື ຊຸດອີກ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຫນາມຈະປົ່ງຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈະສັ່ງໃຫ້ເມກບໍ່ໃຫ້ຝົນຕົກເທິງມັນ.

⁷ ສຳລັບສວນອະນຸ່ນຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ແມ່ນເຊື້ອສາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຄົນຢູດາເປັນສິ່ງທີ່ປູກໄວ້ຂອງພຣະອົງທີ່ຊົງພໍພຣະໄທ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງລໍຖ້າຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແຕ່ແທນທີ່ຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ, ກົງກັນຂ້າມກັບມີແຕ່ການຂ້າ; ເມື່ອຊົງລໍຖ້າຄວາມຊອບທຳ, ກໍ່ມີແຕ່, ສ່ຽງການຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ.

⁸ ວິບັດຈົງມີແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ລວມເຮືອນ ແລະ ເຮືອນເຂົ້ານຳກັນ, ຜູ້ທີ່ລວມທຶງນາ ແລະ ທຶງນາເຂົ້ານຳກັນ, ຈົນບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງເຫລືອຢູ່ເລີຍ, ແລະ ມີພຽງແຕ່ພວກທ່ານເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້!⁹ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ມີຫລາຍຫລັງຄາເຮືອນຈະເປົ່າຮ້າງ, ເຖິງວ່າຈະເປັນບ້ານໃຫຍ່ໂຕ ແລະ ຫນ້າຊົມຊື່ມ, ກໍ່ປາສະຈາກຜູ້ຢູ່ອາໄສ.¹⁰ ເພາະສວນອະນຸ່ນສິບແອກຈະໃຫ້ຜົນຜະລິດພຽງແຕ່ຫນຶ່ງອາບເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ແນວພັນຫນຶ່ງໂຮມົາຈະໃຫ້ຜົນຜະລິດພຽງແຕ່ຫນຶ່ງເອເຟ.

¹¹ ວິບັດແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດເພື່ອມາຫາເຫລົ່າຕົ້ມ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍັງຄົງຢູ່ຈົນຮອດເດິກດິນຈົນກ່ວາເຫລົ່າອະນຸ່ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພິນາດໄປ.¹² ພວກເຂົາໄດ້ຈັດງານລ້ຽງດ້ວຍສ່ຽງພິນໃຫຍ່, ພິນສອງຄູ່, ລະນາດ, ຄູຍ, ແລະ ເຫລົ່າອະນຸ່ນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ລະລຶກເຖິງວຽກງານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ເຮັດດ້ວຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.

¹³ ເພາະສະນັ້ນ ຊົນຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ມາໄດ້ຕົກເປັນຊະເລີຍເພາະຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ; ພວກຜູ້ນຳທີ່ມີກຽດສັກສີຂອງພວກເຂົາກໍ່ຫົວໂຫຍ, ແລະ ພວກປະຊາຊົນທົ່ວໄປກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງຈະດື່ມ.¹⁴ ເພາະສະນັ້ນ ແດນຄົນຕາຍກໍ່ໄດ້ເປັນສາເຫດໃຫ້ຄວາມກະຫາຍຂອງມັນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ຮ້າປາກຂອງມັນກວ້າງຂຶ້ນອີກ; ພວກຄົນສູງສັກ, ປະຊາຊົນ, ພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກສຳມາເລເທເມົາ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມສຸກໃນບັນດາພວກເຂົາ, ກໍ່ໄດ້ຕົກລົງໄປໃນທີ່ດິນແດນຂອງຄົນຕາຍ.

¹⁵ ມະນຸດຈະຖືກບີບບັງຄັບໃຫ້ກິນຕົວລົງ, ແລະ ມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຕົກຕຳລົງ; ໃນຕາຂອງຄົນທີ່ຍິ່ງຈອງຫວັງຈະຖືກທຳລາຍ.¹⁶ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຈະຊົງເປັນທີ່ສັ່ນລະເສີນໃນຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງບໍ່ຮູ້ສຸດຈະຊົງສຳແດງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງເອງໂດຍຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງ.¹⁷ ຈາກນັ້ນຝູງແກະຈະຫາກິນຄືກັນກັບເປັນທົ່ງຫຍ້າຂອງພວກມັນເອງ, ແລະ ໃນຊາກຫັກຝັງ, ພວກລູກແກະກໍ່ຈະເລັມຫຍ້າຄືກັນກັບຄົນຕ່າງຊາດ. "ແລະ ຢູ່ໃນຊາກຫັກຝັງຂອງຄົນຮັງມີ, ລູກແກະຈະລ້ຽງສັດ.

¹⁸ ວິບັດຈົງມີແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ດຶງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄປໃສ່ສາຍເຊືອກທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ພວກຄົນທີ່ດຶງລາກຄວາມບາບໄປຄືກັບວ່າມັນເປັນເຊືອກໂຍງກວຽນ. ¹⁹ ວິບັດຈົງມີແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເວົ້າວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົງກະທຳຢ່າງຟ້າວຝັ່ງ, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງກະທຳໂດຍໄວ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ແລະ ໃຫ້ແຜນການຂອງອົງບໍ່ຮູ້ສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນມາເຖິດ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ແຜນການເຫລົ່ານັ້ນ."

²⁰ ວິບັດຈົງມີແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເອີ້ນຄວາມຊົ່ວວ່າຄວາມດີ, ແລະ ເອີ້ນຄວາມດີວ່າຄວາມຊົ່ວ; ພວກທີ່ຖືວ່າຄວາມມືດເປັນຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງເປັນຄວາມມືດ; ພວກທີ່ຖືວ່າຄວາມຂົມຂຶ້ນຄືຄວາມຫວານ, ແລະ ຄວາມຫວານຄືຄວາມຂົມຂຶ້ນ!²¹ ວິບັດຈົງມີແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສະຫລາດໃນສາຍຕາຂອງຕົນເອງ, ແລະ ຜູ້ທີ່ມີສະຕິບັນຍາຮອບຄອບໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົນເອງ!

²² ວິບັດຈົງມີແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ເກັ່ງໃນການຕື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ນ, ແລະ ພວກນາຍຈ້າງທີ່ເກັ່ງໃນການປະສົມເຫລົ່າ; ²³ ຜູ້ທີ່ປ່ອຍຕົວຄົນອະທຳສຳລັບຄ່າຕອບແທນ, ແລະ ການຖອນສິດຂອງຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດ!

²⁴ ເພາະສະນັ້ນ ແປວໄຟເຜົາຜານຕໍ່ເຂົ້າສັນໃດ, ແລະ ຫຍ້າແຫ້ງຍຸບລົງໄປໃນແປວໄຟສັນໃດ, ຮາກຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະເນົາເປື້ອຍ, ແລະ ຄວາມເບັ້ງບານຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະປົວໄປຄືກັບຜົງຂີ້ຝຸ່ນສັນນັ້ນ. ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດພຣະບັນຍັດຂອງອົງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ແລະ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ດູຫມິນພຣະຄຳຂອງອົງຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

²⁵ ເພາະສະນັ້ນ ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພຣະຢາເວຈົງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ຢຽດພຣະຫັດອອກຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ ແລະ ລົງໂທດພວກເຂົາ. ພູເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ສັນສະເຫຼືອນ, ແລະ ຊາກສົບຂອງພວກເຂົາຄ້າຍຄືກອງຂີ້ເຫຍື້ອຕາມຖະຫນົນ. ໃນເຫດການທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້, ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບເຫົາລົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຍັງຢຽດອອກ.

²⁶ ພຣະອົງຈະໃຫ້ສັນຍານແກ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກອອກໄປ ແລະ ຊົງຜິວພຣະໂອດກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສຸດປາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ເບິ່ງເຖິດ, ພວກເຂົາຈະມາໃນທັນທີ ແລະ ມາຢ່າງວ່ອງໄວ.

²⁷ ໃນບັນດາພວກເຂົາບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ອ່ອນເພຍ ຫລື ສະດຸດລົ້ມ; ບໍ່ມີຜົນອນບໍ່ຫລັບ ຫລື ນອນຫລັບ. ບໍ່ມີສາຍແອວຂອງພວກເຂົາທີ່ຫລຸດໄປ, ບໍ່ມີສາຍເກີບຂອງພວກເຂົາທີ່ຂາດໄປ.²⁸ ລູກສອນ ແລະ ຄົນທະນູທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາຖືກໂຄ້ງຂຶ້ນແລ້ວ; ສ່ຽງກີບມ້າທັງຫລາຍຄ້າຍຄືຫີນເຫລັກໄຟ, ແລະ ລັລຶດມ້າເສັກຂອງພວກເຂົາຄ້າຍຄືພະຍຸ.

²⁹ ສ່ຽງຮ້ອງໂຫຍຫວນຂອງພວກເຂົາຈະເປັນຄືກັບສິ່ງໂຕ; ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຄຳລາມ ຄືກັບສິ່ງໂຕຫນຸ່ມ. ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຄຳລາມ ແລະ ຄຸ້ມເອົາເຫຍື້ອ ແລະ ລາກມັນໄປບ່ອນທີ່ບໍ່ມີຜົນສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້.³⁰ ໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາຈະຄຳລາມຕໍ່ເຫຍື້ອນັ້ນຄືກັບສ່ຽງນອງຂອງທະເລ. ຖ້າຫາກໃຜເບິ່ງຂ້າມດິນແດນນັ້ນ, ເຂົາຈະເຫັນຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມທຸກໃຈ; ແມ່ນແຕ່ແສງສະຫວ່າງກໍ່ຈະຖືກເມກເຮັດໃຫ້ມືດໄປ.

6 ¹ ໃນປະທັບສັດອຸດຊິຢາໄດ້ສິນຊີວິດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຶ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງ; ພຣະອົງຊົງສູງ ແລະ ສູງຍິ່ງກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ, ແລະ ເສື້ອຄຸມຂອງພຣະອົງເຕັມໃນພຣະວິຫານ.² ເຫຍື້ອພຣະອົງຂຶ້ນໄປຄືພວກເຊລາຟິມ; ແຕ່ລະຕີນມີປົກຫົກປົກ; ແຕ່ລະຕີນປົກຄຸມຫນ້າຂອງຕີນເອງດ້ວຍປົກສອງປົກ, ແລະ ປົກຄຸມຕີນຂອງຕີນດ້ວຍປົກສອງປົກ, ແລະ ລາວໄດ້ບິນໄປດ້ວຍປົກສອງປົກ.

³ ແຕ່ລະຕີນກໍ່ຮ້ອງອອກມາຫນ້າ ແລະ ກັນ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ! ແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດເຕັມໄປດ້ວຍພຣະອິດສະຫມິດຂອງພຣະອົງ."

⁴ພິນຖານຂອງປະຕູທັງຫລາຍກໍສັນສະເທືອນຍ້ອນວ່າສຽງຮ້ອງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງຮ້ອງອອກມາ, ແລະ ພຣະນິເວດກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວັນ.

⁵ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ກ່າວວ່າ, "ວິບັດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ! ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຖິງຄາວຕາຍແລ້ວ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມີປາກບໍ່ສະອາດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບັນດາຊົນຊາດທີ່ມີປາກບໍ່ສະອາດ, ເພາະວ່າຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນອົງກະສັດ, ອົງພຣະຢາເວ, ອົງພຣະຢາເວຈາກມາໂຍທາ!"

⁶ແລ້ວເສຣາຟິມຕົນຫນຶ່ງໄດ້ບິນມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ; ຂົງມີຖ່ານໄຟຮ້ອນແຮງຢູ່ໃນມື, ທີ່ໄດ້ເອົາຄືມຄີບອອກມາຈາກແທນບູຊາ.⁷ ເພິ່ນໄດ້ສຳພັດປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຖ່ານໄຟນັ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ສິ່ງນີ້ໄດ້ສຳພັດປາກຂອງທ່ານແລ້ວ; ຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານໄດ້ຖືກເອົາອອກໄປແລ້ວ, ແລະ ຄວາມບາບຂອງທ່ານໄດ້ຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ສະອາດແລ້ວ."

⁸ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຊ້ຜູ້ໃດໄປ; ຜູ້ໃດຈະໄປແທນພວກເຮົາໄດ້?" ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫຼົ່ວວ່າ, "ຂ້າພະອົງຢູ່ທີ່ນີ້ ຂໍຊົງໃຊ້ຂ້າພະອົງໄປເຖິດ."⁹ພຣະອົງໄດ້ຕັດວ່າ, "ຈົງໄປເຖິດ ແລ້ວບອກກັບຊົນຊາດນີ້ວ່າ, 'ຈົງຟັງ, ແຕ່ບໍ່ເຂົາໃຈ; ຈົງເບິ່ງ, ແຕ່ຈະເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.'

¹⁰ຈົງເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຊົນຊາດນີ້ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫຼຸຂອງພວກເຂົາເຄັ່ງຕຶງ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກເຂົາບອດໄປ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາອາດຈະເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາ, ໄດ້ຍິນດ້ວຍຫຼຸຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຂົາໃຈດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວຫັນກັບມາ ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ດີ."

¹¹ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫຼົ່ວວ່າ, "ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ອີກດິນປານໃດ?" ພຣະອົງໄດ້ຕອບວ່າ, "ຈົນກ່ວາເມືອງທັງຫລາຍຈະຖືກທຳລາຍເປັນຊາກ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່, ແລະ ບ້ານເຮືອນກໍບໍ່ມີປະຊາຊົນ, ແລະ ແຜ່ນດິນນັ້ນໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມເປົ່າປ່ຽວຢ່າງສິ້ນເຊີງ,¹² ແລະ ຈົນກ່ວາພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງຊົນຊາດນັ້ນອອກໄປໂກ, ແລະ ບ່ອນເປົ່າຫວ່າງຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນກໍກວ້າງຂວາງ.

¹³ເຖິງແມ່ນວ່າຍັງເຫລືອຫນຶ່ງໃນສິບຂອງຊົນຊາດນັ້ນຢູ່ໃນເມືອງນີ້, ເມືອງນີ້ຈະຖືກທຳລາຍອີກ; ຄືກັບຕີນແປກ ຫລື ຕີນໂອກທີ່ຖືກຕັດລົງມາ ແລະ ລຳຕີນຂອງມັນຍັງຄົງຢູ່, ແກ່ນພັນທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດກໍແມ່ນຢູ່ໃນເຫງົ້າຂອງມັນ."

7 ¹ໃນລະຫວ່າງການປົກຄອງຂອງອາຮາດ ລູກຊາຍຂອງໂຍທາມຜູ້ທີ່ເປັນລູກຊາຍຂອງອຸດຊິຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ເຮຊິນກະສັດແຫ່ງອາຣາມ, ແລະ ເປກາລູກຊາຍຂອງກະສັດເຣມາລິຢາ, ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເພື່ອໄປສູ່ຮັບກັບເມືອງນັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ເພື່ອເອົາຊະນະເມືອງນັ້ນໄດ້.² ເມື່ອມີຄົນລາຍງານເລື່ອງຕໍ່ຮາຊວົງຂອງດາວິດວ່າອາຣາມໄດ້ຮ່ວມມືກັບເອຟາອິມແລ້ວ. ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຈຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງກໍສັນສະເທືອນຄືກັບຕີນໄມ້ໃນປ່າທີ່ສັນໄຫວໃນກະແສລົມ.

³ຈາກນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບເອຊາຢາວ່າ, "ຈົງອອກໄປກັບເອຊາຢາຊຸບລູກຊາຍຂອງທ່ານເພື່ອໄປເຝົ້າອາຮາດທີ່ປາຍທໍ່ສົ່ງນ້ຳຂອງສະນ້ຳທາງເທິງ, ເທິງເສ້ນທາງໄປຫາພື້ນທີ່ຂອງຊ່າງຊັກເຄືອງ." ຈົງລະວັງໃຫ້ດີ, ຈົງສະຫງົບໄວ້, ຢ່າຢ້ານກົວຫລືຢ່າໃຫ້ຕີນພື້ນທີ່ໃກ້ຈະມອດທັງສອງອັນນີ້ມາຂົມຂູ່ໄດ້, ຈາກຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເຮຊິນ ແລະ ອາຣາມ, ແລະ ຈາກເປກາລູກຊາຍຂອງເຣມາລິຢາ.

⁵ອາຣາມ, ເອຟາອິມ, ແລະລູກຊາຍຂອງເຣມາລິຢາໄດ້ວາງແຜນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ທ່ານ; ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ,⁶ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໂຈມຕີຢູດາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເມືອງນັ້ນຢ້ານ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາບຸກລູກເຂົາໄປໃນເມືອງນັ້ນ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງລູກຊາຍຂອງຕາເບເອນ, ໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ."

⁷ພຣະຢາເວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, "ມັນຈະບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ; ມັນຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ,⁸ເພາະຫົວຂອງອາຮາດຄືດາມາເຊ, ແລະ ຫົວຂອງດາມາເຊຄືເຮຊິນ. ເອຟາອິມຈະຖືກເຮັດໃຫ້ກະຈົດກະຈາຍໄປ ແລະ ຈະບໍ່ເປັນຊົນຊາດອີກຕໍ່ໄປພາຍໃນຫົກສິບ-ຫ້າປີ.⁹ ຫົວຂອງເອຟາອິມກໍຄືຊາມາເຣຍ, ແລະ ຫົວຂອງຊາມາເຣຍກໍຄືລູກຊາຍຂອງເຣມາລິຢາ. ຖ້າທ່ານບໍ່ຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ, ທ່ານກໍຈະຍັງບໍ່ປອດໄພແນ່ນອນ."

¹⁰ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບອາຮາດອີກວ່າ,¹¹"ຈົງຫຼຸນຂໍເຄື່ອງຫມາຍສຳຄັນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ; ຈົງຫຼຸນຖາມເຄື່ອງຫມາຍສຳຄັນນັ້ນໃນບ່ອນເລິກ ຫລື ໃນບ່ອນທີ່ສູງເຫນືອຂຶ້ນໄປກໍໄດ້."¹² ແຕ່ອາຮາດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຫຼຸນຂໍ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ທົດລອງພຣະຢາເວ."

¹³ສະນັ້ນເອຊາຢາຈົງຫຼຸນຕອບວ່າ, "ຮາຊວົງຂອງດາວິດ. ຂໍຊົງຟັງການທີ່ພຣະອົງທົດສອບຄວາມອິດທິນຂອງປະຊາຊົນນັ້ນຍັງບໍ່ພໍຫລື? ພຣະອົງຍັງຕ້ອງທົດສອບຄວາມອິດທິນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງອີກດ້ວຍຫລື?"¹⁴ ເພາະສະນັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອງຈະປະທານຫມາຍສຳຄັນແກ່ພຣະອົງ ແລະ ປະຊາຊົນຢ່າງຫນຶ່ງ: ເບິ່ງເຖິດ, ຍິງສາວຄົນຫນຶ່ງຈະຖືພາ, ແລະ ໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ແລະຈະເອີ້ນຊື່ຂອງລາວວ່າ ເອມານູເອນ.

¹⁵ລາວຈະກິນນົມຂຶ້ນ ແລະ ນ້ຳເຜິ້ງ ເມື່ອຮອດເວລາທີ່ລາວຮູ້ຈັກການປະຕິເສດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ເລືອກຄວາມດີ.

¹⁶ເພາະວ່າກ່ອນເດັກຊາຍຄົນນັ້ນຈະຮູ້ຈັກປະຕິເສດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ເລືອກຄວາມດີ,

ແຜ່ນດິນທີ່ເປັນຂອງກະສັດທັງສອງອົງທີ່ພຣະອົງຊົງຢ້ານກົວຈະຖືກປະຖິ້ມ.¹⁷ ພຣະຢາເວຈະນຳເອົາເວລານັ້ນມາເຫນືອພຣະອົງ, ເຫນືອຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເຫນືອຮາຊະວົງຂອງພຣະບິດາຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ຄືກັບຄັ້ງໃດ ຕັ້ງແຕ່ເອຟາອິມໄດ້ແຍກຈາກຢູດາ-ພຣະຢາເວຈະນຳກະສັດແຫ່ງອິດຊີເຣຍມາເຫນືອພຣະອົງ."

¹⁸ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຢາເວຈະຊົງຜິວປາກເອີ້ນແມງງັນໂຕຫນຶ່ງມາຈາກແມ່ນ້ຳຂອງເອຢິບທີ່ຫ່າງໄກ, ແລະ ເອີ້ນເຜິ້ງໂຕຫນຶ່ງຈາກແຜ່ນດິນຂອງອິດຊີເຣຍ.

¹⁹ພວກມັນທັງຫມົດຈະມາ ແລະ ລີຢູ່ໃນຮ່ອມພູທັງຫມົດ, ໃນຮ່ອມຫີນ, ເທິງຕີນໄມ້ທີ່ມີຫນາມທັງຫມົດ, ແລະ ເທິງຫີງຫຍ້າທັງຫມົດ.

²⁰ໃນເວລານັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງໂກນຫົວ ແລະ ຂົນຂາ; ດ້ວຍມືດໂກນທີ່ຖືກເຊົາມາຈາກອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ-ຄືກະສັດແຫ່ງອິດຊີເຣຍ-ເຊິ່ງຈະແຖເອົາຫນວດເຄົາອອກໄປດ້ວຍ.²¹ ໃນວັນນັ້ນ, ຄົນຫນຶ່ງຈະລ້ຽງງົວໂຕແມ່ຫນຶ່ງໂຕ ແລະ ແກະສອງໂຕໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່,

²²ແລະເພາະວ່າພວກມັນຈະໃຫ້ນົມຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ລາວຈະກິນນົມຂຶ້ນ, ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນຈະກິນນົມຂຶ້ນ ແລະ ນ້ຳເຜິ້ງ.

²³ໃນເວລານັ້ນ, ບ່ອນໃດທີ່ເຄີຍມີເຄືອຈະງ່ຽນຫນຶ່ງພັນເຄືອ ເຊິ່ງມີຄ່າເປັນເງິນຫນຶ່ງພັນເຊເຂວ, ກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອເລີຍ ນອກຈາກຝຸ່ມໄມ້ຫນາມ ແລະ ພືດທີ່ມີຫນາມ.²⁴ ຜູ້ຄົນຈະໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອລ່າດ້ວຍລູກສອນ, ເພາະວ່າແຜ່ນດິນທັງຫມົດຈະເປັນຝຸ່ມໄມ້ຫນາມ ແລະ ພືດທີ່ມີຫນາມ.

²⁵ພວກເຂົາຈະຢູ່ຫ່າງໄກຈາກທຸກໆພູທີ່ຖືກຂຸດດ້ວຍຊັວນ, ເພາະຄວາມຢ້ານກົວຝຸ່ມໄມ້ຫນາມ ແລະ ພືດທີ່ມີຫນາມ; ແຕ່ແຜ່ນດິນນັ້ນຈະເປັນບ່ອນທີ່ມີຝູງົງ ແລະ ຝູງແກະເລັມຫຍ້າ.

8 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຈົງນຳເອົາແຜ່ນຈາລຶກຂະຫນາດໃຫຍ່ມາ ແລະ ຂຽນໃສ່ເທິງນັ້ນວ່າ, 'ມາເອີຊາລານຫັດສະບັດ.'² ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອີ້ນພວກພະຍານທີ່ສັດຊື່, ຄືປະໂລຫິດອູຣິຢາ, ແລະ ເຊດາຣິຢາລູກຊາຍຂອງເຢເບເຣກິຢາມາເປັນພະຍານສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ."

³ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະຄຳຍິງ, ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ ໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ. ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຈົງເອີ້ນຊື່ຂອງລາວວ່າ 'ມາເອີຊາລານຫັດສະບັດ' ເພາະວ່າກ່ອນທີ່ເດັກຊາຍຄົນນັ້ນຈະເອີ້ນວ່າ, 'ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,' ແລະ, 'ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້,' ກະສັດແຫ່ງອິດຊີເຣຍຈະຂົນເອົາຊັບສິນຂອງດາມາເຊ ແລະ ສົ່ງຂອງທີ່ຢືດມາໄດ້ຂອງຊາມາເຣຍໄປ."

⁵ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ, ⁶"ເພາະວ່າຜູ້ຄົນພວກນີ້ໄດ້ປະຕິເສດນ້ຳແຫ່ງຊີໂອລາທິໄຫລອອກມາ, ແລະ ຍິນດີກັບເຮຊິນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຮມາລີຢາ, ⁷ດັ່ງນັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳນ້ຳຂອງແມ່ນ້ຳນັ້ນ, ທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ອຸດົມສົມບູນຂຶ້ນມາເຫນືອພວກເຂົາ, ຄືກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ ແລະ ສະຫງ່າລາສີທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ. ນ້ຳນັ້ນຈະໄຫລລົ້ນລຳຄອງທຸກແຫ່ງ ແລະ ຖ້ວມແຄມຝັ່ງຂອງລຳຄອງນັ້ນ. ⁸ແມ່ນ້ຳນັ້ນຈະໄຫລໄປສູ່ຢູດາ, ນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ກະແສຢັງສືບຕໍ່ໄຫລໄປ, ຈົນກ່ວານ້ຳນັ້ນຈະຮອດຄໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເອມານູເອນເອີຍ, ປົກຂອງນ້ຳທີ່ກາງອອກຈະເຕັມໄປທົ່ວແຜ່ນດິນອັນກວ້າງໃຫຍ່ຂອງທ່ານ."

⁹ປະຊາຊົນທັງຫລາຍຈະຖືກທຳລາຍເປັນຕ່ອນໆ. ປະເທດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ: ຈິງຟັງ, ຈິງຖືອາດູດຂອງຕີນເອງເພື່ອເຮັດສົງຄາມ ແລະ ຖືກທຳລາຍເປັນຕ່ອນໆ; ¹⁰ຈິງວາງແຜນການ, ແຕ່ວ່າມັນຈະບໍ່ມີການກະທຳໃດໆເລີຍ; ຈິງອອກຄຳສັ່ງ, ແຕ່ມັນກໍຈະບໍ່ມີການປະຕິບັດ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ.

¹¹ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ດ້ວຍມືອັນເຂັ້ມແຂງຂອງພຣະອົງຢູ່ຂ້າງເທິງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຊົງເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຢ່າງໄປໃນທາງຂອງຊົນຊາດນີ້. ¹²ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຊົນຊາດນີ້ເອີ້ນວ່າການສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ, ຢ່າເອີ້ນວ່າການສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດທ່ານຈະບໍ່ຢ້ານກົວສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຢ້ານ, ແລະ ຢ່າຫວາດຫວັນ. ¹³ພຣະຢາເວຈອມໂຍທານີແຫລະທິຈະຖວາຍພຣະກຽດໃຫ້ເປັນອົງບໍ່ຮູ້ສຸດ; ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ທີ່ທ່ານຕ້ອງຢ້ານກົວ, ແລະ ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ທີ່ທ່ານຕ້ອງຫວາດຫວັນ.

¹⁴ພຣະອົງຈະເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການ; ແຕ່ພຣະອົງຈະເປັນຫົນທິກະທິບ, ແລະ ເປັນສິລາທີ່ເຮັດໃຫ້ສະດຸດ-ສຳລັບເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນທັງສອງເຊືອສາຍ, ແລະ ພຣະອົງຈະກາຍເປັນກັບດັກ ແລະ ບ່ວງແຮ້ວຕໍ່ປະຊາຊົນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁵ຫລາຍຄົນຈະສະດຸດລົງເທິງຫົນ ແລະ ລົມລົງ ແລະ ແຕກຫັກ, ແລະ ຕິດຢູ່ບ່ວງແຮ້ວ ແລະ ຈັບໂຕໄປ.

¹⁶ຈິງຮັກສາຄຳເວົ້າຂອງພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້, ຈິງປະທັບຕາ ແລະ ບັນທຶກໄວ້ຢ່າງເປັນທາງການ, ແລະ ຈິງເອົາມັນໃຫ້ພວກສາວິກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁷ຂ້າພະເຈົ້າຈະລໍຖ້າພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ເຊືອງພຣະພັກຂອງພຣະອົງຈາກເຊືອສາຍຂອງຢາໂຄບ; ຂ້າພະເຈົ້າຈະລໍຖ້າພຣະອົງ. ¹⁸ຈິງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກັບພວກລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ປະທັບຕາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນເຄື່ອງຫມາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນໃນອິດສະຣາເອນຈາກພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ຜູ້ຊົງປະທັບຢູ່ເທິງພູເຂົາຊີໂອນ.

¹⁹ພວກເຂົາຈະບອກທ່ານວ່າ, "ຈິງປົກສາກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ຄົນໃຊ້ເວດມັນ," ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮ້ອງສຽງຈໍອກແຈ່ກ ແລະ ຈົມມັນ. ແຕ່ຊົນຊາດຫນຶ່ງບໍ່ຄວນທີ່ຈະປົກສາກັບພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາບໍ່? ພວກເຂົາຄວນຈະປົກສາຄົນຕາຍແທນຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ບໍ່? ²⁰ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນຕໍ່ກິດບັນຍັດ ແລະ ຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງພະຍານ, ນັ້ນແມ່ນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງແສງອາລຸນເລີຍ.

²¹ພວກເຂົາຈະຜ່ານເຂົ້າແຜ່ນດິນໄປດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ແລະ ຄວາມອິດຢາກຢ່າງແສນສາຫັດ. ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຫົວ, ພວກເຂົາຈະໃຈຮ້າຍ ແລະ ສາບແຊ່ງກະສັດ ແລະ ພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເງິຍຫນ້າຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນໄປ. ²²ພວກເຂົາຈະແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຈະເຫັນຄວາມທຸກຍາກ, ຄວາມມືດ, ແລະ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ. ພວກເຂົາຈະຖືກຂັບໄລ່ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄວາມມືດ.

9 ¹ຄວາມໂສກເສົ້າຈະເລື່ອນຫາຍໄປຈາກເມືອງທີ່ກຳລັງທຸກລະຫີມ. ໃນໄລຍະຜ່ານມາພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເຊບູລຸນ ແລະ ນັບທາຣີເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ, ແຕ່ຕໍ່ມາພຣະອົງຈະເດີນທາງໄປສູ່ທະເລອີກຝັ່ງຂອງຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ຄືຄາລີເລຂອງບັນດາປະຊາຊາດນັ້ນໃຫ້ຮຸ່ງເຮືອງ. ²ຊົນຊາດທີ່ໄດ້ຢ່າງຢູ່ໃນຄວາມມືດໄດ້ເຫັນຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງໃຫຍ່; ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ແສງສະຫວ່າງສ່ອງມາໃສ່ພວກເຂົາ.

³ພຣະອົງໄດ້ຊົງທະວີຄຸນຈຳນວນປະຊາຊາດນັ້ນ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງເພີ່ມພູນຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຂອງພວກເຂົາຫລາຍຂຶ້ນ. ພວກເຂົາມີຄວາມປະສົບຢູ່ນັບຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງໃນລະດູການເກັບກ່ຽວ, ຄືກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມສຸກໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາສາມາດແບ່ງປັນສ່ວນທີ່ຍືດມາໄດ້.

⁴ເພາະວ່າແອກອັນເປັນພາລະຫນັກຂອງລາວ, ແລະ ໄມ້ຄານທີ່ຢູ່ເທິງບ່າຂອງລາວ, ແລະ ໄມ້ເທົາຂອງຜູ້ທີ່ກິດຂີລາວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ກະແຈກກະຈາຍໄປຄືກັນກັບໃນວັນເວລາຂອງພວກມິດາອານ. ⁵ເພາະວ່າເກີບທະຫານທຸກໆຄູ່ທີ່ຢຽບໃນຄວາມສັບສົນຈຸ່ນວາຍ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ຖືກເກືອກຢູ່ໃນເລືອດ, ຈະຖືກເຜົາເປັນເຊືອເພິງແກ່ໄຟ.

⁶ເດັກນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງຈະເກີດມາເພື່ອພວກເຮົາ, ລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ພວກເຮົາ; ແລະ ການຄອບຄອງຈະຢູ່ເທິງບ່າຂອງທ່ານ; ແລະ ຈະເອີ້ນນາມຊື່ຂອງທ່ານວ່າເປັນທີ່ປົກສາມະຫັດສະຈັນ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີອຳນາດສູງສຸດ, ພະບິດານິລັນດອນ, ແລະ ອົງສັນຕິລາດ. ⁷ການປົກຄອງຂອງທ່ານຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ຈະມີສັນຕິລາດທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ, ເມື່ອພຣະອົງປົກຄອງເທິງບັນລັງຂອງດາວິດ, ແລະ ເຫນືອຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອສ້າງຖັງ ແລະ ເຊີດຊູໄວ້ດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳຕັ້ງແຕ່ບັດນີໂປຈົນຊົມລົມ. ແຮງກະຕຸ້ນຂອງອົງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຈະເຮັດດັ່ງນີ້.

⁸ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພຣະວັດຈະນະມາຕໍ່ສູ້ຢາໂຄບ, ແລະ ພຣະວັດຈະນະນັ້ນໄດ້ຕົກລົງສູ່ອິດສະຣາເອນ. ⁹ປະຊາຊົນທັງຫມົດຈະຮູ້, ແມ່ນແຕ່ເອຟຣາອິມ ແລະ ຊາວຊາມາເຣຍ, ຜູ້ທີ່ກ່າວດ້ວຍຄວາມອວດອົງ ແລະ ດ້ວຍໃຈຈອງຫວ່າງ, ¹⁰"ກ່ອນດິນຈິເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກທຳລາຍແລ້ວ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະສ້າງດ້ວຍຫີນແກະສະຫຼັກ; ບັນດາຕີນຫມາກເຕືອໄດ້ຖືກຕັດລົງແລ້ວ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະເອົາຕີນແປກສີດາມາແທນທີ່ພວກມັນ."

¹¹ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະຢາເວຈະເຮັດໃຫ້ເຮຊິນທີ່ເປັນສັດຕູຂອງລາວຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ກັບລາວ, ແລະ ຈະກະຕຸ້ນສັດຕູຂອງລາວ, ¹²ຄືຄົນຂອງອາຣາມໃນທິດຕາເວັນອອກ, ແລະ ພວກຝີລິດສະຕິນຢູ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກ. ພວກເຂົາຈະອ້າປາກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກິນກິນອິດສະຣາເອນ. ໃນເຫດການທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້, ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ຍິ້ມເທົາລົງ; ແຕ່ວ່າພຣະວັດຂອງພຣະອົງຍັງຢຽດອອກຢູ່.

¹³ແຕ່ປະຊາຊົນກໍຈະບໍ່ກັບມາຫາຜູ້ທີ່ຊົງຕິພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສະແຫວງຫາອົງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ. ¹⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະຢາເວຈະຊົງຕັດຫົວ ແລະ ຫາງອອກຈາກອິດສະຣາເອນ, ທັງງ່າປາມ ແລະ ຕີນກີກ, ໃນມືດຽວ. ¹⁵ພວກຜູ້ນຳ ແລະ ຄົນສູງສື່ງຄືຫົວ; ແລະ ພວກສາດສະດາທີ່ສອນບໍ່ຖືກຕ້ອງກໍຄືຫາງ.

¹⁶ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ນຳພາຊົນຊາດນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫລົງທາງ, ແລະ ພວກຄົນທີ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນນຳໄປກໍຖືກກິນກິນ. ¹⁷ເພາະສະນັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ພໍໃຈກັບພວກຄົນຫນຸ່ມ ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ລູກທີ່ກຳລັງຜ່າຍ ແລະ ແມ່ຫນ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າທຸກຄົນລ້ວນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນຊົວ, ແລະ ທຸກໆປາກເວົ້າສິ່ງຕ່າງໆທີ່ື່ງຈ້າ. ໃນເຫດການທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້, ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຍິ້ມເທົາລົງ; ແຕ່ວ່າ, ພຣະວັດຂອງພຣະອົງຍັງຢຽດອອກຢູ່.

¹⁸ຄວາມອະທຳກໍຈະເຜົາຜານຄືກັບໄຟ; ມັນເຜົາຜານພູມໄມ້ຫນາມ ແລະ ພືດທີ່ມີຫນາມ; ມັນເຜົາໄຫມ້ພູມໄມ້ທີ່ທຶບຫນາໃນປ່າ, ເຊິ່ງກໍໃຫ້ເກີດເປັນກຸ່ມຄວັນຂຶ້ນມາ. ¹⁹ຍ້ອນຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ແຜ່ນດິນນັ້ນກໍຖືກ ໄຫມ້, ແລະ ຊົນຊາດນັ້ນກໍເປັນຄືກັບນ້ຳມັນໃຫ້ເຊືອໄຟ. ບໍ່ມີໃຜໄວ້ຊີວິດຜີນ້ອງຂອງຕົນ.

²⁰ ພວກເຂົາຈະຈັບເອົາອາຫານໄວ້ຢູ່ໃນມືຂວາ ແຕ່ກໍຍັງຄົງຫົວໄຫຍຢູ່; ພວກເຂົາຈະກິນອາຫານຢູ່ໃນມືຊ້າຍແຕ່ກໍຈະບໍ່ອີມ. ແຕ່ລະຄົນຈະກິນກະທັ່ງເນື້ອຫນຶ່ງຂອງແຂນຕົນເອງ.²¹ ມານາເຊຈະກິນກິນເອລຣາອິມ, ແລະ ເອລຣາອິມ, ກໍຈະກິນກິນມານາເຊ; ແລະ ພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາຮ່ວມກັນ. ໃນເຫດການທັງຫມົດນີ້, ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ບັນເທົາລົງ; ກົງກັນຂ້າມ, ແຕ່ວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຍັງຢູ່ດອກຢູ່.

10 ¹ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ອອກກົດຫມາຍທີ່ເປັນທຳ ແລະ ຂຽນບົດບັນຍັດທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທຳ.² ພວກເຂົາຂັບໄລ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຍຸດຕິທຳ, ລັກເອົາສິດຂອງຄົນທຸກຍາກຂອງຊາດຂອງພວກເຮົາ, ຍຶດຊັບສິນຂອງແມ່ຫມ້າຍ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍກຳລັງເປັນເຫຍືອຂອງພວກເຂົາ.³ ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດໃນວັນພິພາກສາ? ໃນເວລາທີ່ການທຳລາຍມາຈາກຕົນແດນທີ່ຕ່າງໄກ? ພວກເຮົາຈະຫນີໄປຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກໃຜ, ແລະ ເຮົາຈະປະຊັບສິນບັດຂອງເຮົາຢູ່ບ່ອນໃດ? ⁴ບໍ່ມີຫຍັງຄົງເຫລືອເລີຍ, ແລະ ເຮົາກໍຫມູບຢູ່ທຳມະກາງບັນດານັກໂທດ ຫລື ລົມລົງຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ຖືກຂ້າ. ໃນເຫດການທັງຫມົດນີ້, ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ບັນເທົາລົງໄດ້; ແຕ່ມີຂອງພຣະອົງຍັງຢູ່ດອກຢູ່.

⁵ວິບັດແກ່ຊາວອັດຊີເຣຍແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຄົງຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຂ້ອຍ ແລະ ແມ່ນຕົນໄມ້ທີ່ພວກເຮົາໃຊ້ເປັນເຄື່ອງມືເພື່ອຕ້ານກັບຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຮົາ ⁶ຂ້າພະເຮົາໄດ້ສົງລາວຕໍ່ຕ້ານກັບຄົນທີ່ຈອງຫອງ ແລະ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ຮັບຜິດຊອບຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຮົາຂ້າພະເຮົາສັງໃຫ້ລາວເອົາຂອງທີ່ຝັງມາ. ເອົາໂຈນ ແລະ ຢຽບພວກເຂົາຄືກັບຂີ້ຕົມຢູ່ຕາມຖະໜົນ

⁷ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ລາວຕັ້ງໃຈ, ແລະ ລາວກໍບໍ່ຄິດແບບນີ້. ແຕ່ການທຳລາຍ ແລະ ກຳຈັດເຊື້ອຊາດຕ່າງໆທັງຫລາຍກໍຢູ່ໃນໃຈຂອງລາວ.⁸ ເພາະລາວເວົ້າ, "ບັນດາເຮົາຊາຍຂອງຂ້າພະເຮົາທັງຫມົດແມ່ນກະສັດບໍ່ແມ່ນບໍ່? ⁹ເມືອງການໂນ ບໍ່ຄືກັນກັບເມືອງກາເກມິດບໍ່? ເມືອງຮາມັດບໍ່ຄືກັນກັບອາປາດບໍ່? ເມືອງຊາມາເຣຍບໍ່ຄືກັນກັບເມືອງດາມາເຊບໍ່?

¹⁰ເຫມືອນດັ່ງນີ້ຂອງຂ້າພະເຮົາທີ່ເອົາຊະນະອານາຈັກທັງຫມົດ, ທີ່ບູຊາຮູບເຄົາລົບຮູບປັນຂອງເຂົາແມ່ນຍິງໃຫຍ່ກວ່າຮູບເຄົາລົບເຫລົ່ານັ້ນຂອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ເມືອງຊາມາເຣຍ, ¹¹ຂ້າພະເຮົາຈະບໍ່ເຮັດກັບເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຮູບເຄົາລົບຂອງເມືອງຄືກັນກັບທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາມາເຣຍ ແລະ ຮູບເຄົາລົບທີ່ບໍ່ມີຄ່າຂອງເມືອງນັ້ນບໍ່?"

¹²ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສຳ ເລັດວຽກຂອງລາວຢູ່ເທິງພູສີໂອນ ແລະ ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມຂ້າພະເຮົາຈະລົງໂທດຄຳເວົ້າຈາກຫົວໃຈທີ່ໜ້າຮຸນໃຈຂອງບັນດາກະສັດອັດຊີເຣຍແລະສາຍຕາທີ່ໜ້າຮຸນໃຈຂອງພວກເຂົາ.

¹³ເພາະລາວເວົ້າ "ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດດ້ວຍສຸດກຳລັງແລະດ້ວຍປັນຍາຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຂ້າພະເຮົາໄດ້ຍ້າຍຊາຍແດນຂອງປະຊາຊົນອອກໄປຂ້າພະເຮົາໄດ້ລັກຊັບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະປະຊາຊົນຄືກັນກັບງົວຫມຸ່ມ

¹⁴ມີຂອງຂ້າພະເຮົາມີຊັບສິນບັດຂອງປະຊາຊາດຄືກັບເອົາຈາກຮັງນົກ. ແລະ ຜູ້ຄົນຈະເກັບໄຂ່ນົກທີ່ປະໄວ້ໄວ້ແນວໃດ?

ຂ້າພະເຮົາໄດ້ເກັບກຳແຜ່ນດິນທັງໝົດແລ້ວ. ບໍ່ມີໃຜຍ້າຍປົກຂອງລາວໄປ. ຫລືເປີດປາກຂອງພວກເຂົາຫລືເຮັດສຽງດັງ."

¹⁵ຕັດຫອນລາຍຈ່າຍສາມາດໄດ້ອ້ອວດຕົວເອງກັບຄືນທີ່ໃຊ້ມັນເປັນເຄື່ອງມືບໍ່? ສຽງທີ່ເຫັນແລ້ວຈະຍ້ອງຍໍຕົວເອງດີກວ່າຜູ້ທີ່ໃຊ້ບໍ່?

ມັນແມ່ນຄືກັບໄມ້ເທົ່າທີ່ຍົກຄົນໃຫ້ຈັບມັນຫລືບໍ່. ຫລືຄືກັບວ່າມີໄມ້ຂະໜາດໜຶ່ງ, ຄົນໜຶ່ງ ຈະຍົກມັນໄດ້ບໍ່? ¹⁶ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ພຣະເຈົ້າຢາວເຈນສົງຄວາມຜອມຈ່ອຍໃຫ້ບັນດານັກຮົບທີ່ດີເລີດຂອງລາວ. ແລະ ພາຍໃຕ້ກຽດສັກສີຂອງລາວຈະມີລູກໄໝ້ຄ້າຍຄືໄຟ

¹⁷ແສງສະຫວ່າງຂອງອິດສະຣາເອນຈະຖືກໄຟໄຫມ້. ແລະ ຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຈະເປັນແປວໄຟ. ໄຟນັ້ນຈະໄໝ້ ແລະ ພວນຕົນໄມ້ໝາຍຂອງມັນແລະຜຸມໄມ້ ໝາຍໃນມືດຽວ.¹⁸ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທຳ ລາຍສະຫງ່າລາສີຂອງປ່າໄມ້ຂອງລາວ ແລະ ແຜ່ນດິນອຸດົມສົມບູນຂອງລາວລວມທັງຈິດໃຈແລະຮ່າງກາຍມັນຈະເປັນຄືກັບທີ່ຊີວິດຂອງຄົນເຈັບໄດ້ຫາຍໄປ.

¹⁹ຕົນໄມ້ທັງໝົດທີ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນປ່າຂອງລາວຈະສັນລົງ. ຈົນກ່ວາເດັກສາມາດນັບເລກໄດ້

²⁰ໃນວັນນັ້ນ, ຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ເຫລືອຢູ່, ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບທີ່ໄດ້ລອດຊີວິດ, ຈະບໍ່ພົງພາອາໄສຜູ້ທີ່ໂຈມຕີພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຈະພົງພາໃນພຣະຢາວເຈນ, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນດ້ວຍຈິງໃຈ.²¹ ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຢາໂຄບຈະກັບມາຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດ.

²²ເພາະເຖິງແມ່ວ່າຊົນຊາດຂອງເຮົາ, ອິດສາຣະເອນ, ເປັນດັ່ງດິນຊາຍທີ່ຢູ່ແຄມທະເລ, ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງພວກເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນຈະກັບມາ. ການທຳລາຍນັ້ນໄດ້ຖືກກຳໜົດໄວ້ແລ້ວ, ຕາມທີ່ຄວາມຊອບທຳຢ່າງເຫລືອລົ້ນຕໍຂອງການ.²³ ເພາະພຣະຢາວເຈນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ຈະເຮັດການທຳລາຍຕາມທີ່ກຳໜົດໄວ້ຕະຫລອດຫົວແຜ່ນດິນ.

²⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະຢາວເຈນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາກ່າວວ່າ, "ຊົນຊາດຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຊີໂອນເອີຍ, ຢ່າຢ້ານກົວຄົນອັດຊີເຣຍ. ເຂົາຈະຕິພວກເຮົາດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນ ແລະ ຍົກໄມ້ຂອງເຂົາມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາ, ເຫມືອນຢ່າງທີ່ຄົນເອຍິບໄດ້ເຮັດນັ້ນ.²⁵ ຢ່າຢ້ານເຂົາເລີຍ, ເພາະອີກບໍ່ດົນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາຈະສິ້ນສຸດລົງ, ແລະ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງເຮົາຈະມຸ່ງໄປສູ່ການທຳລາຍຂອງເຂົາ."

²⁶ແລ້ວພຣະຢາວເຈນອົງຈະໃຊ້ໄມ້ແສ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ, ເຫມືອນກັບຕອນທີ່ພຣະອົງຊົງໂຈມຕີຄົນມີເດຍທີ່ຫົນແຫ່ງເອເຣັຍ.

ພຣະອົງຈະຊົງຍົກໄມ້ຄ້ອນຂອງພຣະອົງຂຶ້ນມາເຫນືອທະເລແລະ ຈະຊົງຍົກຂຶ້ນຢ່າງທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດໃນເອຍິບ.²⁷ ໃນວັນນັ້ນ, ພາລະຫນັກຂອງເຂົາຈະຖືກຍົກອອກຈາກບ່າຂອງພວກເຮົາ ແລະ ແອກຂອງເຂົາອອກຈາກຄໍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ແອກນັ້ນຈະຖືກທຳລາຍເພາະຄວາມຕຸ້ຍ.

²⁸ສັດຕູໄດ້ມາເຖິງອາອີແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຜ່ານມົກໂຮນໄປແລ້ວ; ເຂົາໄດ້ເກັບອາຫານຂອງເຂົາໄວ້ທີ່ມີກມາດ.²⁹ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມຜ່ານຫົນທາງນັ້ນມາແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາພັກອາໄສທີ່ເກບາ. ຮາມາກໍຕົວສັນ ແລະ ກິເບອາຂອງໂຊນກໍຫນີໄປແລ້ວ.

³⁰ລູກສາວຂອງການລົມເອີຍ! ຈົ່ງຮ້ອງສຽງດັງ, ໄລຊາເອີຍ! ຈົ່ງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ເຈົ້າອານາທິດທີ່ຫນ້າເມດຕາ!³¹ ມັດເມນາກຳລັງຫນີໄປ, ແລະ ຊາວເມືອງເກບມາກໍຫນີໄປຫາທີ່ປອດໄພ.³² ນີ້ເອງທີ່ເຂົາຈະຢຸດຢູ່ທີ່ເມືອງໂນບ ແລະ ສັນກຳປັນຂອງເຂົາ ເຂົາໃສ່ຜູ້ເຂົາລູກສາວແຫ່ງຊີໂອນ, ເຂົາໃສ່ເນີນເຂົາແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ.

³³ເບິ່ງເຖິງ, ພຣະຢາວເຈນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາຈະຊົງຕັດກົງດ້ວຍການທຳລາຍທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວ; ບັນດາຕົນໄມ້ທີ່ສູງທີ່ສຸດຈະຖືກໂຄ່ນລົງມາ, ແລະ ຄົນສູງສັກຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຕ່ຳລົງ.³⁴ ພຣະອົງຈະຊົງຕັດຜຸມໄມ້ຫນ້າທີ່ບໍ່ໃນປ່າລົງມາດ້ວຍຂວານ, ແລະ ເລບານອນໃນຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງເຂົາຈະລົມລົງ.

11 ¹ຫນ່ຫນຶ່ງຈະງອກມາຈາກຕໍ່ຂອງເຈຊີ, ແລະ ກົງຫນຶ່ງຈະງອກອອກມາຈາກຮາກຂອງເຂົາຈະເກີດຜົນ.

²ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາວເຈນຈະສະຖິດຢູ່ເທິງທ່ານ, ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງປັນຍາແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ພຣະວິນຍານແຫ່ງການສອນແລະ ຮິດເດດ, ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມຢາເກງພຣະຢາວເຈນ.

³ຄວາມຢາກເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງທ່ານ; ທ່ານຈະບໍ່ພິພາກສາຕາມສິ່ງທີ່ຕາຂອງທ່ານເບິ່ງເຫັນ, ແລະ ຈະບໍ່ຕັດສິນຕາມສິ່ງທີ່ຫູຂອງທ່ານໄດ້ຍິນ.⁴ແຕ່ທ່ານຈະພິພາກສາຄົນຍາກຈົນ ດ້ວຍຄວາມຊອບທ້າ ແລະຕັດສິນໃຫ້ກັບຄົນຕ່ຳຮ້ອຍຂອງແຜ່ນດິນຢ່າງເປັນທຳ. ທ່ານຈະຕິແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນຈາກປາກຂອງທ່ານ, ແລະ ທ່ານຈະປະທານຄົນອາທຳດ້ວຍລົມຈາກຮີມຝືປາກຂອງທ່ານ.⁵ຄວາມຊອບທ້າຈະເປັນສາຍຄາດເອວຂອງທ່ານ, ແລະ ຄວາມສັດຊື່ຈະເປັນສາຍຄາດສະໄພກຂອງທ່ານ.

⁶ຫມາຍາຈະຢູ່ກັບລູກແກະ, ແລະ ເສືອດາວຈະນອນຢູ່ກັບລູກແກະ, ລູກງົວ, ສິງໂຕຫນຸ່ມ ແລະ ລູກງົວຖ້ຳ, ຈະຢູ່ນຳກັນ. ເດັກນ້ອຍໆຈະນຳພວກມັນໄປ.

⁷ແມ້ງວັກກັບຫມີຈະຫາກິນນຳກັນ, ແລະ ລູກໆຂອງພວກມັນຈະນອນຢູ່ນຳກັນ. ສິງໂຕຈະກິນຝາງເຫມືອນກັບງົວຜູ້.

⁸ເດັກເກີດໃຫມ່ຈະຫລິ້ນຢູ່ທີ່ປາກຮູຂອງ, ແລະ ເດັກທີ່ເຊົ້ານົມຈະເອົາມືຂອງເຂົາວາງເທິງຮູຂອງພືດ.⁹ພວກມັນຈະບໍ່ເຮັດເຈັບປວດຫລື ຫຳລາຍກັນຫົວຫັງພູເຂົາບໍລິສຸດຂອງເຮົາ; ເພາະແຜ່ນດິນໂລກຈະເຕັມດ້ວຍຄວາມຮູ້ຂອງພຣະຢາເວ, ເຫມືອນນ້ຳທີ່ປົກຄຸມທະເລ.

¹⁰ໃນວັນນັ້ນ, ຮາກຂອງເຈົ້າຈະຕັ້ງຂຶ້ນເປັນທຸງສັນຍານແກ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍ. ບັນດາປະຊາຊົນຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ແລະ ສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນຂອງພຣະອົງຈະຮຸ່ງເຮືອງ.¹¹ໃນວັນນັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຢືນມືຂອງພຣະອົງອີກຄັ້ງເພື່ອນຳຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຊົນຊາດຂອງພຣະອົງກັບຄືນມາ ຜູ້ທີ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນອັດຊີເຣຍ, ເອຍິບ, ປັດໂຣດ, ເອລາມ, ຊິນາ, ຮາມັດ, ແລະ ເກາະຕ່າງໆໃນທະເລ.

¹²ພຣະອົງຈະຊົງຍົກທຸງສັນຍານໃຫ້ແກ່ຊົນຊາດຕ່າງໆ ແລະ ຈະຊົງຮວບຮວມຄົນທີ່ຖືກຂັບໄລ່ໄປຂອງອິດສະຣາເອນແລະຊົງຮວບຮວມຄົນຢູ່ດາຍທຶກະແຈກກະຈາຍໄປຈາກທັງສີມຸມຂອງແຜ່ນດິນໂລກ¹³ ພຣະອົງຈະຊົງຫັນຄວາມອິດສາຂາ ແລະຄວາມເປັນສັດຕູຂອງຢູ່ດາຍຈະຖືກຕັດອອກໄປ ເອຟຣາອິມຈະບໍ່ອິດສາຢູ່ດາຍ ແລະຢູ່ດາຍຈະບໍ່ເປັນສັດຕູກັບເອຟຣາອິມອີກຕໍ່ໄປ

¹⁴ແຕ່ພວກເຂົາຈະໂນມລົງເຫນືອເຂົາຂອງພວກຝລິດສະຕິນທາງຕາເວັນຕົກ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮ່ວມກັນປົນຊົນຊາດທາງຕາເວັນອອກພວກເຂົາຈະໂຈມຕີເອໂດມແລະໂມອາບ ແລະ ຄົນອຳໂມເຊືອຟັງພວກເຂົາ¹⁵ ພຣະຢາເວຈະຊົງທຳລາຍອ່າວຂອງທະເລແຫ່ງອີຍິບໃຫ້ສິ້ນຊາກດ້ວຍບໍລິມະສິດຜ່າວຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຊົງໂບກມືຂອງພຣະອົງເຫນືອແມ່ນ້ຳຢູເຟນຕີ ແລະ ຈະຊົງແຍກແມ່ນ້ຳນັ້ນໃຫ້ເປັນລຳທານເຈັດສາຍເພື່ອໃຫ້ຄົນທີ່ໃສ່ເກີບຢ່າງຂ້າມໄປໄດ້

¹⁶ຈະມີທາງຫລວງສຳລັບຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຊົນຊາດຂອງພຣະອົງທີ່ກັບມາຈາກອັດຊີເຣຍ, ຢ່າງທີ່ເຄີຍມີສຳລັບຄົນອິດສະຣາເອນໃນຕອນທີ່ພວກເຂົາຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນເອຍິບ.

12 ¹ໃນວັນນັ້ນ ເຈົ້າຈະກ່າວວ່າ "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຂ້ານ້ອຍຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ເພາະເຖິງແມ້ວ່າພຣະອົງຈະໃຈຮ້າຍຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ຫັນກັບໄປແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຫັນໄປແລ້ວ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງປອບໂຍນຂ້ານ້ອຍ² ເບິ່ງເຖິງພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮອດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະວາງໃຈ ແລະ ບໍ່ຢ້ານເລີຍ ເພາະພຣະຢາເວແມ່ນແລ້ວພຣະຢາເວຊົງເປັນກຳລັງແລະບົດເພງຂອງຂ້ານ້ອຍພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຮອດຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ"

³ເຈົ້າຈະຕັກນ້ຳຈາກບໍ່ນ້ຳແຫ່ງຄວາມລອດຝົນດ້ວຍຄວາມຊືນບານ⁴ ໃນວັນນັ້ນ ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ

"ຈົງຂອບພຣະຄຸນແຕ່ພຣະຢາເວແລະຮ້ອງຫາພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈົງປະກາດບັນດາວຽກງານທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍຈົງປ່າວຮ້ອງວ່າພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຍິນດີ"

⁵ຈົງຮ້ອງເພງແຕ່ພຣະຢາເວ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳວຽກທີ່ຫນ້າສັ່ນລະເສີນ; ຈົງໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ກັນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.⁶ຊາວຊີໂອນເອີຍ, ຈົງຮ້ອງສຽງດັງ ແລະ ໃຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ເພາະອົງບໍ່ອີສຸດຂອງອິດສະຣາເອນຜູ້ຊົງຍິງໃຫຍ່ຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ."

13

¹ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບບາບີໂລນຕາມທີ່ອິດສາລຸກຊາຍຂອງອາມອນໄດ້ຮັບຄື²ຈົງຕັ້ງທຸງສັນຍານຂຶ້ນເທິງພູເຂົາຫົວໂລ້ນ ຈົງຮ້ອງສຽງດັງຕໍ່ພວກເຂົາຈົງໂບກມືຂອງເຈົ້າຮ້ອງຫາພວກເນເຊເຂົາໄປໃນປະຕູເມືອງຂອງບັນດາເຈົ້ານາຍ³ ເຮົາໄດ້ປັ້ນຊາພວກຄົນທີ່ບໍລິສຸດຂອງເຮົາແມ່ນແລ້ວເຮົາໄດ້ຮ້ອງຫາ

⁴ສຽງຂອງມວນຊົນໃນພູເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ, ເຫມືອນສຽງຂອງຄົນຫລວງຫລາຍ!

ສຽງອີກກະທຶກຂອງບັນດາອາຊອນາຈັກເປັນເຫມືອນກັບຊົນຊາດຫລວງຫລາຍທີ່ຮວມຕົວເຂົ້າດ້ວຍກັນ! ພຣະຢາເວຈະມາໂຢທາກຳລັງ ລະດົມກອງທັບເພື່ອເຮັດສົງຄາມ.⁵ພວກເຂົາມາຈາກປະເທດທີ່ຕ່າງໄກ, ມາຈາກສຸດຂອບຝ້າ. ນີ້ເປັນການທີ່ພຣະຢາເວຈະທຳລາຍຫົວຫັງແຜ່ນດິນດ້ວຍເຄື່ອງມືແຫ່ງການພິພາກສາ.

⁶ຮ້ອງຄວນຄາງດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ, ເພາະວັນແຫ່ງພຣະຢາເວໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ; ວັນນັ້ນຈະມາດ້ວຍການທຳລາຍຈາກອົງຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດ.⁷ເພາະສະນັ້ນ ມືທຸກມືຈະອ່ອນແຮງ, ແລະ ໃຈຂອງທຸກຄົນຈະສະລາຍລົງ.⁸ພວກເຂົາຈະຕົກໃຈຢ້ານ; ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຈະຍຶດກຸມພວກເຂົາໄວ້, ເຫມືອນກັບຜູ້ຍິງກຳລັງເກີດລູກພວກເຂົາຈະເບິ່ງກັນ ແລະກັນດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ; ໃບຫນ້າຂອງພວກເຂົາຈະເຫມືອນກັບແສງໄຟ.

⁹ເບິ່ງເຖິງ, ວັນແຫ່ງພຣະຢາເວຈະມາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍແຮງ ແລະ ຄວາມໃຈຮ້າຍຢ່າງຖ້ວມລົ້ນ, ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເປັນທີ່ຮ້າງເປົ່າ ແລະ ເພື່ອທຳລາຍພວກຄົນບາບຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ.¹⁰ເຫລົ່າດວງດາວເທິງທ້ອງຟ້າ ແລະ ກຸ່ມດາວຕ່າງໆ ຈະບໍ່ຊ່ອງແສງ. ດວງອາທິດຈະມືດໄປຕັ້ງແຕ່ຕອນຮຸ່ງເຮົາ, ແລະດວງຈັນຈະບໍ່ຊ່ອງແສງ.

¹¹ເຮົາຈະລົງໂທດໂລກນີ້ຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແລະ ການອະທຳຂອງໂລກນີ້ ແລະ ຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຍື່ອງຂອງຄົນຈອງຫອງສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຍື່ອງະໂສຂອງຄົນທີ່ໂຫດຮ້າຍຕົກຕ່ຳລົງ.

¹²ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍຫາຍາກຍິງກວ່າຫາທອງຄຳ ແລະ ມະນຸດກໍຈະຫາຍາກກວ່າທອງຄຳບໍລິສຸດແຫ່ງໂອຟີ.

¹³ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຟ້າສັ່ນສະເທືອນ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເທືອນອອກຈາກທີ່ຂອງມັນ, ໂດຍຄວາມໂກດຮ້າຍຮຸນແຮງຂອງພຣະຢາເວຈະມາໂຢທາ, ແລະ ໃນວັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງ.¹⁴ເຫມືອນກັບລະມັງທີ່ຖືກລ່າ ຫລືເຫມືອນກັບແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ, ທຸກຄົນຈະຫັນກັບໄປຍັງຊົນຊາດຂອງຕົນເອງ ແລະ ທຸກຄົນຈະຫນີໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ.

¹⁵ທຸກຄົນທີ່ຖືກຢບຈະຖືກຂ້າ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຖືກຈັບໄດ້ກໍຈະຕາຍດ້ວຍດາບ.¹⁶ພວກເດັກເກີດໃຫມ່ຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຟາດລົງເປັນຕ່ອນໆ ຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກເຂົາ. ບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາຈະຖືກປົນ ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຂົ່ມຂຶ້ນ.

¹⁷ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາກຳລັງລ້ຽງໃຫ້ຄົນມີເດຍມາໂຈມຕີພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສິນໃຈເລື່ອງເຈິງ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ຍິນດີໃນທອງຄຳ.

¹⁸ລູກທະນູຂອງພວກເຂົາຈະປັກລົງທີ່ພວກຄົນຫນຸ່ມ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມສົງສານຕໍ່ພວກເດັກແລກເກີດ ແລະ ຈະບໍ່ໄວ້ຊີວິດພວກເດັກນ້ອຍ.

¹⁹ແລ້ວບາບີໂລນ, ຊຶ່ງເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງທີ່ສຸດໃນບັນດາຮາຊອນາຈັກທັງຫຼາຍ, ຄວາມງົດງາມທີ່ຄົນເຄນເດຍພາກພູມໃຈ, ພຣະເຈົ້າຈະຊົງທຳລາຍເຫມືອນກັບເມືອງໄຊໂດມ ກັບເມືອງໂກໂມຣາ.²⁰ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຂົ້າໄປອາໄສ ຫລືອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນຕະຫລອດທຸກຊົ່ວຄາຍຄືນ. ຄົນອາຣັບຈະບໍ່ກາງເຕັ້ນຂອງເຂົາທີ່ນັ້ນ, ແລະ ຜູ້ລ້ຽງແກະຈະບໍ່ໃຫ້ຝູງສັດພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
²¹ແຕ່ພວກສັດປ່າແຫ່ງທະເລຊາຍຈະນອນລົງທີ່ນັ້ນ. ບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍເຈຍ; ແລະ ນົກກະຈອກເທດ ແລະ ແບ້ປ່າຈະກະໂດດໂລດເຕັ້ນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.²² ຫມາຈິງຈອກຈະເຫຼົ້າຫອນຢູ່ໃນບັນດາເມືອງປ່ອມຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຫມາປ່າຈະຢູ່ໃນວັງທີ່ສວຍງາມ ເວລາຂອງເມືອງນັ້ນກໍ່ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ແລະ ວັນຂອງເມືອງນັ້ນຈະບໍ່ລ່າຊ້າອີກຕໍ່ໄປ.

14 ¹ພຣະຢາເວຈະຊົງເມດຕາຕໍ່ຢາໂຄບ; ພຣະອົງຈະຊົງເລືອກອິດສະຣາເອນອີກ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກຄົນຕ່າງຊາດຈະສົມທົບກັບພວກເຂົາ ແລະ ພົວພັນຕົວພວກເຂົາເອງກັບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ.

²ຊົນຊາດທັງຫຼາຍຈະນຳພວກເຂົາມາຍັງທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງ ແລ້ວເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນຈະຮັບພວກເຂົາມາເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍ ແລະ ຍິງໃນແຜ່ນດິນຂອງພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາຈະຈັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນເປັນຊະເລີຍ, ຄືພວກທີ່ໄດ້ເຄີຍຈັບພວກເຂົາເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ພວກເຂົາຈະປົກຄອງເຫມືອພວກຄົນທີ່ເຄີຍບິບບັງຄັບພວກເຂົາ.

³ໃນວັນທີ່ພຣະຢາເວປະຣະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຢຸດພັກຈາກຄວາມທຸກ ແລະ ຈາກຄວາມເຈັບປວດ, ແລະ ຈາກງານຍາກກາກກຳທີ່ພວກເຈົ້າຖືກບິບບັງຄັບໃຫ້ເຮັດ, 'ພວກເຈົ້າຈະຮ້ອງບິດເພງເຢາະເຢີຕ່າງກະສັດຂອງບາບີໂລນວ່າ, "ຜູ້ທີ່ບິບບັງຄັບໄດ້ມາເຖິງຈຸດຈົບໄດ້ຢ່າງໃດນັ້ນ, ຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ຫຍ້າຍິງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ!

⁵ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຫັກໄມ້ປະລອງຂອງຄົນອະທຳ, ແລະຊົງຫັກໄມ້ຄ້ອນເທົ່າຂອງຜູ້ປົກຄອງເຫລົ່ານັ້ນ,

⁶ທີ່ໄດ້ຖືກຊົນຊາດທັງຫຼາຍດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍດ້ວຍການທູບຕີແບບບໍ່ຢຸດຢັງ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ປົກຄອງຊົນຊາດທັງຫຼາຍດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້າຍ, ດ້ວຍການຕີແບບບໍ່ຢັງມື.

⁷ຫົວທັງໂລກກໍ່ຢຸດພັກ ແລະ ງຽບສະງົບຢູ່ ພວກເຂົາເລີ່ມການສະຫລອງດ້ວຍການຮ້ອງເພງ.⁸ ແມ່ນແຕ່ຕົນສົນສາມໃບກໍ່ຊົນຊົມຍິນຕິເຫນືອເຈົ້າ ກັບບັນດາຕົນສົນສິດາແຫ່ງເລບານອນ; ພວກມັນກ່າວວ່າ, 'ຕັ້ງແຕ່ເຈົ້າໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຕົກຕຳລົງ ກໍ່ບໍ່ມີຄົນຕັດໄມ້ ຂຶ້ນໄປຕັດພວກເຮົາລົງມາເລີຍ.'⁹ ແດນຄົນຕາຍຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມກໍ່ຕື່ນເຕັ້ນທີ່ຈະພົບກັບເຈົ້າເມື່ອເຈົ້າໄປທີ່ນັ້ນ. ມັນປຸກຄົນຕາຍໃຫ້ມາຮັບເຈົ້າ ຄືກະສັດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ກະສັດທັງປວງຂອງຊົນຊາດທັງຫຼາຍລູກຂຶ້ນຈາກບັນລັງຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ພວກເຂົາຈະເວົ້າ ແລະ ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, 'ເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຄົນອ່ອນແອເຫມືອນກັບພວກເຮົາ. ເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເຫມືອນກັບເຮົາ.

¹¹ຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳລົງໄປສູ່ແດນຄົນຕາຍ ດ້ວຍສຽງດິນຕີເຄື່ອງສາຍຂອງເຈົ້າ. ພວກໂຕຕັກແຕ້ຈະແຜ່ຂະຫຍາຍຢູ່ໃຕ້ຕົວເຈົ້າ, ແລະ ພວກໂຕຫນອນຈະປົກຄຸມເຈົ້າ.'

¹²ເຈົ້າຕົກລົງມາຈາກຟ້າສະຫວັນໄດ້ຈັງໃດນັ້ນ, ດາວປະຈຳຮຸ່ງ, ລູກຊາຍແຫ່ງຮຸ່ງອາລຸນ! ເຈົ້າຖືກໂຄ່ນລົງມາສູ່ພື້ນດິນແລ້ວນັ້ນ, ເຈົ້າຜູ້ມີຊົດຊົນຊາດທັງຫຼາຍ!¹³ ເຈົ້າໄດ້ຄິດໃນໃຈຂອງເຈົ້າວ່າ, 'ເຮົາຈະຂຶ້ນໄປຍັງຟ້າສະຫວັນ, ເຮົາຈະຕັ້ງບັນລັງຂອງເຮົາເຫນືອດວງດາວທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະນັ່ງເທິງພູເຂົາແຫ່ງການຊຸມນຸມກັນ, ໃນທີ່ສຸດປາຍໂກທາງທິດເຫນືອນັ້ນ.

¹⁴ເຮົາຈະຂຶ້ນໄປເຫນືອຄວາມສູງຂອງເມກ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຕົວຂອງເຮົາເອງເປັນເຫມືອນອົງພຣະເຈົ້າສູງສຸດ.'

¹⁵ແຕ່ຕອນນີ້ເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳລົງໄປສູ່ແດນຄົນຕາຍ, ໄປຍັງຊຸມເລີກທີ່ສຸດ.¹⁶ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຫັນເຈົ້າຈະຈ້ອງເບິ່ງທີ່ເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາຈະໃຫ້ຄວາມສົນໃນຕົວເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະກ່າວວ່າ, 'ຊາຍຄົນນີ້ຫລີ້ນເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເທືອນ, ຜູ້ທີ່ໄວ້ຈຳຮາຊອນາຈັກທັງຫຼາຍ,'¹⁷ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ໂລກນີ້ເຫມືອນກັບຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານດ ຜູ້ທີ່ທຳລາຍເມືອງຕ່າງໆ ແລະ ບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ຊະເລີຍຂອງເຂົາກັບບ້ານ?'

¹⁸ກະສັດທັງປວງຂອງຊົນຊາດທັງຫຼາຍ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຕ່າງນອນລົງຢ່າງມັກງຽດ, ຕ່າງກໍ່ຢູ່ໃນລູບໂມງຝັ່ງສິບຂອງຕົນເອງ.

¹⁹ແຕ່ເຈົ້າຖືກໂຍນອອກໄປຈາກຫລຸ່ມຝັ່ງສິບຂອງເຈົ້າເຫມືອນກັບກິງໄມ້ທີ່ຖືກໂຍນອອກໄປ. ພວກຄົນຕາຍກໍ່ປົກຄຸມເຈົ້າເຫມືອນກັບເສືອຄຸມ, ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກແຫງດ້ວຍດາບ, ຄົນທີ່ລົງໄປຍັງຫີນແຫ່ງຊຸມນະລິກ.²⁰ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນງານຝັ່ງສິບກັບພວກເຂົາ, ເພາະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຂ້າຊົນຊາດຂອງເຈົ້າ. ລູກຫລານຂອງຄົນເຮັດຊົງຈະບໍ່ມີໃຜກ່າວເຖິງອີກເລີຍ."

²¹ຈົງຕຽມການສັ່ງຫານລູກໆ ຂອງເຂົາເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ຢາໃຫ້ພວກເຂົາລູກຂຶ້ນມາ ແລະຄອບຄອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫົວທັງໂລກນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍເມືອງຕ່າງໆ.²² ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, "ເຮົາຈະລູກຂຶ້ນສູ່ກັບພວກເຂົາ, ເຮົາຈະຕັດຊີເຊື້ອສາຍ ແລະ ລູກຫລານອອກໄປຈາກບາບີໂລນ" ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

²³"ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເມືອງນັ້ນຖືກຍຶດຄອງດ້ວຍພວກນົກເຄົ້າ, ແລະເຮັດໃຫ້ເປັນສະນ້າ, ແລະ ເຮົາຈະກວາດເມືອງນັ້ນດ້ວຍໄມ້ກວາດແຫ່ງການທຳລາຍ" - ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ.

²⁴ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງປະຕິຢາວ່າ, "ເຮົາໄດ້ວາງແຜນໄວ້ຢ່າງໃດ, ມັນກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງນັ້ນ; ແລະ ເຮົາໄດ້ມຸ່ງຫມາຍໄວ້ຢ່າງໃດ ມັນກໍ່ຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ."²⁵ ເຮົາຈະຕິຄົນອັດຊີເຣຍໃຫ້ແຕກໃນມືຂອງເຮົາ, ແລະ ຈະຢຽບຢ້າເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຝາຕີນເທິງພູເຂົາທັງຫຼາຍຂອງເຮົາ. ແລ້ວແອກຂອງເຂົາຈະຖືກຍົກອອກໄປຈາກພວກເຂົາແລະ ພາລະຫນັກຂອງເຂົາອອກໄປຈາກບ່າຂອງພວກເຂົາ."

²⁶ນີ້ເປັນແຜນງານທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ແລ້ວຕໍ່ແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ, ແລະ ນີ້ເປັນມືທີ່ຍົກຂຶ້ນເຫນືອຊົນຊາດທັງຫຼາຍ.

²⁷ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງວາງແຜນນີ້ໄວ້; ໃຜຈະຢຸດຢັງພຣະອົງໄດ້? ມີຂອງພຣະອົງໄດ້ຍົກຂຶ້ນແລ້ວ, ແລະໃຜຈະເຮັດໃຫ້ມືນັ້ນກັບມາໄດ້?

²⁸ໃນປີທີ່ກະສັດອາຮາດໄດ້ຕາຍ ຄຳປະກາດນີ້ໄດ້ມາເຖິງວ່າ:²⁹ ຄົນຝລິດສະຕິນເຮີຍ ພວກເຈົ້າທັງຫມົດ, ຢາປິຕິຍິນຕີທີ່ໄມ້ຄ້ອນທີ່ໄດ້ຕີພວກເຈົ້າຫັກລົງແລ້ວ. ເພາະງູໂຕຫນຶ່ງຈະເຕີບໃຫຍ່ມາຈາກຮາກເຫງົ້າຂອງງູມິດ, ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາຈະເປັນໂຕມັງກອນ.

³⁰ລູກຫົວປີຂອງຄົນທຸກຈົນຈະລ້ຽງຝູງແກະຂອງພວກເຂົາໃນຫຼັງຫຍ້າຂອງເຮົາ, ແລະ ຄົນຂັດສິນຈະນອນລົງຢ່າງປອດໄພ.

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຮາກເຫງົ້າຂອງພວກເຈົ້າຕາຍດ້ວຍການແຫ້ງແລ້ງກັນດານອາຫານ ທີ່ຈະສັງຫານຄົນທີ່ລອດຊີວິດທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ.

³¹ປະຕູເມືອງເຮີຍ, ຈົງຄວນຄາງ, ເມືອງເຮີຍ ຈົງຮ້ອງໄຫ້, ຝລິດສະຕິນເຮີຍ. ພວກເຈົ້າ ທຸກຄົນຈະລະລາຍໄປ ສະເພາະເມກຄວັນອອກມາຈາກທາງເຫນືອ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ແຕກອອກຈາກແຖວຂອງຕົນເລີຍ.³² ແລ້ວຄົນຈະຕອບພວກຄົນສົງສານຂອງຊົນຊາດນັ້ນວ່າຢ່າງໃດ? ກ່າວ ພຣະຢາເວໄດ້ວາງຖານຮາກຊີໂອນໄວ້, ແລະຄົນທີ່ທຸກຂອງຊົນຊາດຂອງພຣະອົງຈະພົບທີ່ລີໄພໃນທີ່ນັ້ນ.

15¹ ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບໂມອາບ. ເມືອງອາຣະຂອງໂມອາບຖືກເຮັດໃຫ້ຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຖືກທຳລາຍ; ໃນຄືນດຽວຢ່າງແນ່ນອນ, ເມືອງກີຣະຂອງໂມອາບຖືກເຮັດໃຫ້ຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຖືກທຳລາຍໃນຄືນດຽວຢ່າງແນ່ນອນ.² ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງພຣະວິຫານ, ຄົນດີໂບນໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງຫໍສູງເພື່ອຮ້ອງໄຫ້; ໂມອາບຄຳຄວນເຖິງເມືອງເນໂບ ແລະ ເມືອງເມເດບາ. ຫົວຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຖືກໂກນອອກຈົນໄລ່ນ ແລະ ຫນວດຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຖືກຕັດອອກ.

³ ພວກເຂົາສວມໃສ່ຜ້າກະສອບຢູ່ຕາມຫົນທາງທຸກຄົນຄຳຄວນນ້ຳຕານອງ ທັງເທິງຫລັງຄຳປານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນລານເມືອງ.⁴ ເມືອງເຮດໂບນ ແລະ ເມືອງເອເລອາເລ ຮ້ອງຫາຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ; ສຽງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຍິນໄປໄກເຖິງເມືອງຢາຮາດ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຖືກວຸດຂອງໂມອາບກໍຮ້ອງຫາຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ; ພວກເຂົາສັນສະທ້ານຢູ່ພາຍໃນຕົວເອງ.

⁵ ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ອອກມາເພື່ອໂມອາບ; ພວກຜູ້ລີໄພຂອງເມືອງນັ້ນໄດ້ຫນີໄປຍັງເມືອງໂຊອາ ແລະ ໄປຍັງເມືອງເອັກລາດ ເຊລິດຊີຢາ. ພວກເຂົາຂຶ້ນໄປຕາມທາງທີ່ຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງລູທິດ ຮ້ອງໄຫ້ຄຳຄວນ. ພວກເຂົາຮ້ອງຄຳຄວນສຽງດັງເຖິງການຖືກທຳລາຍຕາມຫົນທາງທີ່ໄປຍັງໂຮໂຣນາອິມ.

⁶ ບັນດາລຳນ້ຳແຫ່ງນີມຣິມໄດ້ແຫ້ງໄປ; ຫຍ້າກໍຫ່ຽວແຫ້ງ ແລະ ຫຍ້າທີ່ຂຶ້ນໃຫມ່ກໍຕາຍ; ບໍ່ມີພືດຂຽວສົດອີກແລ້ວ.⁷ ຄວາມອຸດົມສົມບູນ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ກາ ແລະ ເກັບສະສົມໄວ້ ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນຂ້າມລຳທານແຫ່ງຕື້ນຫລົວໄປ.

⁸ ການຮ້ອງໄຫ້ໄດ້ກະຈາຍໄປທົ່ວເຂດແດນຂອງໂມອາບ; ການຄຳຄວນທີ່ໄກໄປເຖິງເມືອງເອັກລາອິມ ແລະ ເມືອງເບເອເຣລິມ.

⁹ ເພາະບັນດາລຳນ້ຳຂອງເມືອງດີໂມນເຕັມດ້ວຍເລືອດ; ແຕ່ເຮົາຈະເພີມໄພໃຫ້ກັບເມືອງດີໂມນຫລາຍກວ່ານີ້.

ສິ່ງໂຕຈະທຳຮ້າຍພວກຄົນທີ່ຫນີຮອດໄປຈາກໂມອາບ ແລະ ພວກຄົນທີ່ຍັງຄົງເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນດ້ວຍ.

16¹ ຈົ່ງສົງພວກແກະໂຕຜູ້ໄປຍັງຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນຈາກເມືອງເສລາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ໄປຍັງພູເຂົາຂອງລູກສາວແຫ່ງຊີໂອນ.² ພວກນົກທີ່ຖືກໄລ່ເຮັດໃຫ້ກະແຈກກະຈາຍໄປ, ພວກຜູ້ຍິງຂອງໂມອາບທີ່ຢູ່ທີ່ນ້ຳຂອງແມ່ນ້ຳອາກໂນນກໍເປັນຢ່າງນັ້ນ.

³ "ຈົ່ງໃຫ້ຄຳແນະນຳ, ຈົ່ງເຮັດການຖ້າຢ່າງເປັນທຳ; ຈົ່ງໃຫ້ຮີມເງົາເຫມືອນກາງຄືນໃນເວລາທ່ຽວວັນ; ຈົ່ງເຊື່ອງພວກຜູ້ລີໄພ; ຢ່າຫັກຫລັງພວກຜູ້ລີໄພ.

⁴ ຈົ່ງໃຫ້ພວກລີໄພຈາກໂມອາບ, ອາໄສຢູ່ທາມກາງພວກເຈົ້າເປັນທີ່ເຊື່ອງໃຫ້ກັບພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຜູ້ທຳລາຍ." ເພາະການບິບບັງຄັບຈະຢຸດໄປ, ແລະ ການທຳລາຍຈະຫມົດສິ້ນໄປ, ພວກຄົນທີ່ຢຽບຢ້າຈະຫາຍໄປຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ.

⁵ ບັນລັງຈະຖືກສະຖາປະນາໃນພັນທະສັນຍາອັນສັດຊື່; ແລະ ຄົນຫນຶ່ງຈາກເຕັ້ນຂອງດາວິດຈະປະທັບຢ່າງສັດຊື່ນັ້ນ. ພຣະອົງຈະພິພາກສາຢ່າງທີ່ພຣະອົງສະແຫວງຫາຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ເຮັດຢ່າງຊອບທຳ.

⁶ ພວກເຮົາໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມທະນົງຕົວຂອງໂມອາບ, ຄວາມຈອງຫອງ, ການໂອ້ອວດ, ແລະ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງເຂົາ.

ແຕ່ການໂອ້ອວດຂອງເຂົາເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ໂຮປະໂຫຍດ.⁷ ດັ່ງນັ້ນໂມອາບຈຶ່ງຄຳຄວນເຖິງໂມອາບ - ພວກເຂົາທຸກຄົນຄຳຄວນ! ຮ້ອງໄຫ້, ເຖິງຂະໜົມເຄັກຫມາກລະແຊງ ຂອງເມືອງກີເຣ-ຮາເຣເສັດ ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖືກທຳລາຍຈົນສິ້ນຊາກ.

⁸ ທຶງນາຂອງເມືອງເຮັດຊະໂບນກໍຫ່ຽວແຫ້ງເຊັ່ນດຽວກັບສວນອະງຸ່ນຂອງເມືອງສິບມາ.

ພວກຜູ້ປົກຄອງຊິນຊາດທັງຫລາຍໄດ້ຢຽບຢ້າສວນອະງຸ່ນທີ່ຄັດເລືອກໄວ້ທີ່ແພ່ໄປເຖິງເມືອງຢາເຊ ແລະ ແຜ່ກະຈາຍໄປຍັງທະເລຊາຍ.

ຫນ້າຂອງມັນກໍຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງຂວາງ; ພວກມັນໄດ້ຂ້າມທະເລໄປ.

⁹ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງໄຫ້ຄຳຄວນພ້ອມກັບເມືອງຢາເຊ ເຖິງສວນອະງຸ່ນຂອງສິບມາ ຢ່າງແນ່ນອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຫົດນ້ຳເມືອງເຮັດຊະໂບນ, ແລະ ເມືອງເອເລອາເລ ດ້ວຍນ້ຳຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢຸດໄຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ໃຫ້ກັບສວນຜົນລະໄມ້ລະດູຮ້ອນຂອງທ່ານ ແລະ ການເກັບກ່ຽວ.¹⁰ ຄວາມຍິນດີ ແລະ ຄວາມຊື່ນບານໄດ້ຖືກເອົາໄປຈາກສວນຜົນລະໄມ້; ແລະ ບໍ່ມີການຮ້ອງເພງ, ຫລືໄຫ້ຮ້ອງໃນສວນຫມາກອະງຸ່ນ.

ບໍ່ມີໃຜບິບໃຫ້ເຫລັກອະງຸ່ນອອກໃນບໍ່ປົບອະງຸ່ນ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢຸດໄຫ້ຮ້ອງເຖິງຄົນທີ່ປົບອະງຸ່ນ.

¹¹ ດັ່ງນັ້ນຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເຫມືອນພິນເຖິງໂມອາບ, ແລະ ພາຍໃນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ເຖິງກີຣະເຮເຣັດ.

¹² ເມື່ອໂມອາບເອງໄດ້ເມື່ອຍລ້າຢ່າງທີ່ສຸດຢູ່ທີ່ສະຖານສູງ ແລະ ເຂົ້າໄປຍັງວິຫານຂອງເຂົາເພື່ອອະທິຖານ, ຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາຈະບໍ່ເກີດຜົນແຕ່ຢ່າງໃດ.

¹³ ນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບໂມອາບມາກ່ອນຫນ້ານີ້.¹⁴ ພຣະຢາເວກ່າວອີກວ່າ, "ພາຍໃນສາມປີ, ຄວາມຮັ່ງມີອັນມະຫາສານຂອງໂມອາບຈະສູນສິ້ນໄປ; ແມ້ວ່າຈະມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍ, ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນຈະຫນ້ອຍຫລາຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນ."

17¹ ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບເມືອງດາມັສກັດ.² ບັນດາເມືອງຂອງອາໂອເອີນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອີກຮ້າງ. ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນທີ່ສຳລັບຝູງແກະນອນ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈະເຮັດໃຫ້ພວກມັນຕົກໃຈຢ້ານໄດ້. ບັນດາເມືອງປ້ອມປາການຈະຫາຍໄປຈາກເອຟາອິມ, ອາຊອນາຈິກຈະຫາຍໄປຈາກເມືອງດາມັສກັດ, ແລະ ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງອາຣາມ - ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນກັບສະຫງ່າລາສີຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ - ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈາກໂມອາບໂຍທາ.

⁴ ເຫດການຈະມາເຖິງໃນວັນນັ້ນ ທີ່ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຢາໂຄບຈະເບົາບາງລົງ, ແລະ ຄວາມຖີ່ຍືດຂອງເມືອງຫນຶ່ງຂອງເຂົາຈະຈ່ອຍຜ່ອມລົງໄປ.

⁵ ມັນຈະເປັນເຫມືອນກັບຕອນທີ່ຄົນເກັບກ່ຽວຮວບຮວມຕົ້ນເຂົ້າທີ່ຕັ້ງຢູ່, ແລະ ແຂນຂອງເຂົາກໍຽວຮວງເຂົ້າ.

ມັນຈະເປັນເຫມືອນຕອນທີ່ຄົນເກັບຮວງເຂົ້າໃນຫູບເຂົ້າເຮຟາອິມ.

⁶ ການເກັບຮວງເຂົ້າຈະເຫລືອຢູ່, ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກໍຈະເຫມືອນຕອນທີ່ຕົ້ນຫມາກກອກເຫດຖືກສັ່ນ: ລູກຫມາກກອກເຫດສອງ ຫລື ສາມລູກເທິງຍອດສູງສຸດ, ສີ ຫລື ຫ້າລູກທີ່ຢູ່ໃນກົງທີ່ສູງສຸດຂອງຕົ້ນໄມ້ຜົນດົກ - ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ.

⁷ ໃນວັນນັ້ນຄົນທັງຫລາຍຈະເບິ່ງໄປຍັງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາຈະເບິ່ງອົງບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

⁸ ພວກເຂົາຈະບໍ່ເບິ່ງແຫ່ນບູຊາເຫລົ່ານັ້ນ, ທີ່ເປັນຜົນງານຈາກມືຂອງພວກເຂົາ, ຫລື ພວກເຂົາຈະບໍ່ເບິ່ງສິ່ງທີ່ນິວມືຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ, ທີ່ເປັນອາເຊຣາ ຫລື ຮູບປັ້ນຂອງດວງອາທິດ.

⁹ ໃນວັນນັ້ນເມືອງທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງພວກເຂົາຈະເຫມືອນກັບປ່າດົງເທິງເນີນເຂົາທີ່ຖືກຖິ້ມຮ້າງເທິງຍອດສຸດຂອງຮ່ອມເຂົາທີ່ໄດ້ຖືກປະຕິເສດເພາະເຫດຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະ ນັ້ນຈະກາຍເປັນທີ່ອີກຮ້າງ.

¹⁰ ເພາະເຈົ້າໄດ້ລືມພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມລອດຜົນຂອງເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຫົນເຂັ້ມແຂງຂອງເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈະປູກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຍິນດີ, ແລະ ເລີ່ມປັກກຶງອະງຸ່ນທີ່ໄດ້ຮັບມາຈາກຄົນຕ່າງດ້າວ.¹¹ ໃນວັນນັ້ນ ເຈົ້າຈະປູກ ແລະ ລ້ອມຮົ່ວໄວ້ ແລະ ໄຖ. ໃນບໍ່ຊ້າຜົນລະປູກຂອງເຈົ້າຈະຈະງອກຂຶ້ນ, ແຕ່ການເກັບກ່ຽວຈະບໍ່ໄດ້ຜົນໃນວັນແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມເສຍໃຈຢ່າງຫມົດຫວັງ.

¹² ວິບັດ! ສຽງອີກກະຫຼີກຂອງຄົນຫລວງຫລາຍ, ທີ່ດັງສະນັ້ນເຫມືອນສຽງຄະນອງຂອງທະເລ, ແລະ ການຈູ້ໂຈມຂອງຊິນຊາດທັງຫລາຍ, ທີ່ຈູ້ໂຈມເຂົ້າມາເຫມືອນກັບນ້ຳມືພະລັງມະຫາສານທີ່ໄຫລບ່າລົງມາຢ່າງວ່ອງໄວ!

¹³ຊົນຊາດທັງຫລາຍຈະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຫມືອນກັບນັ້ນຕາມລະຫວ່າງຫລາຍທີ່ໂຫລ່າຢ່າງວ່ອງໄວ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກຳລາບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈະຫນີໄປໄກໆ ແລະຈະຖືກໄລ່ຕາມເຫມືອນກັບໃບໄມ້ທີ່ແຫ້ງຕາຍແລ້ວຕໍ່ຫນ້າລົມເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍ ແລະ ເຫມືອນກັບໃບໄມ້ແຫ້ງທີ່ປົ່ວໄປຕໍ່ຫນ້າລົມພາຍຸ¹⁴ໃນຕອນແລງເບິ່ງແມ້ຊ່າງຫນ້າຢ້ານ ກ່ອນທີ່ຈະຮຸ່ງເຮົາເຂົາທັງຫລາຍກໍຈະຫາຍໄປແລ້ວນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຊົງສັບພວກເຮົາຄົນຫລວງຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນທີ່ປົນພວກເຮົາ

18 ¹ວິບັດແກ່ແຜ່ນດິນທີ່ມີສ່ຽງກະພົດຂອງປົກ, ຊຶ່ງຢູ່ຕາມແມ່ນ້ຳແຫ່ງເອທິໂອເປຍ;²ຜູ້ທີ່ສົ່ງບັນດາທູດທັງຫລາຍມາທາງທະເລ, ໃນເຮືອຕົ້ນກົກເທິງນ້ຳ. ຈົ່ງໄປເຖິດ, ເຈົ້າພວກຜູ້ສືບສານທີ່ຮ້ອງໄວເອີຍ, ໄປຍັງຊົນຊາດທີ່ຕິວສູງ ແລະ ຜົວພັນກ້ຽງໃສ, ໄປຍັງຊົນຊາດທີ່ທັງໃກ້ ຫລືໄກຕ່າງເກງກົວ, ຊົນຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຢຽບຢ້າລົງ, ຊຶ່ງແຜ່ນດິນຂອງເຂົາຖືກແບ່ງດ້ວຍແມ່ນ້ຳ. ³ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລະພວກເຈົ້າທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເມື່ອສ/ນຍານໄດ້ ຖືກຍົກຂຶ້ນເທິງພູເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງເຖິດ; ແລະ ເມື່ອແຕ່ແກ່ເປົ້າຂຶ້ນ, ຈົ່ງຟັງເຖິດ. ⁴ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, "ເຮົາຈະສັງເກດເບິ່ງຈາກທີ່ອາໄສຂອງເຮົາຢ່າງງຽບໆ ເຫມືອນກັບຄວາມຮ້ອນທີ່ຮ້ອນຂຶ້ນ, ເມື່ອຢູ່ໃນແສງແດດ ເຫມືອນກັບເມກຫມອກທີ່ຢູ່ທ່າມກາງຄວາມຮ້ອນໃນລະດູເກັບກ່ຽວ.⁵ກ່ອນທີ່ຈະເຖິງລະດູເກັບກ່ຽວ, ເມື່ອດອກໄມ້ບານຜ່ານພື້ນໄປແລ້ວ, ແລະ ດອກໄມ້ກໍກາຍເປັນຜົນອະນຸກຳລັງສຸກ, ພຣະອົງຈະຊົງຕັດກົງເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງຕັດພວກກົງທີ່ແຜ່ຂະຫຍາຍລົງໄປ ແລະ ເອົາອອກໄປ. ⁶ກົງໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນຈະຖືກຝັງໄວ້ນຳກັນໃຫ້ແກ່ບັນດານົກທີ່ພູເຂົາທັງຫລາຍ ແລະ ໃຫ້ແກ່ສັດຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກນົກຈະກິນພວກມັນໃນລະດູຮ້ອນ, ແລະ ສັດທັງປວງເທິງແຜ່ນດິນຈະກິນພວກມັນໃນລະດູຫນາວ." ⁷ໃນເວລານັ້ນຂອງຖວາຍຈະຖືກນຳມາຍັງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ຈາກພວກຄົນທີ່ຕິວສູງແລະ ຜົວກ້ຽງໃສ, ຈາກຊົນຊາດທີ່ທັງຄົນຢູ່ໃກ້ແລະ ຢູ່ໄກຕ່າງເກງກົວ, ຊົນຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງແລະ ຢຽບຢ້າລົງ, ຊຶ່ງແຜ່ນດິນຂອງເຂົາຖືກແບ່ງດ້ວຍແມ່ນ້ຳ, ໄປຍັງສະຖານທີ່ແຫ່ງພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄປຍັງພູເຂົາຊີໂອນ.

19 ¹ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບເອຍິບ. ເບິ່ງເຖິດ, ພຣະຢາເວຊົງປະທັບເທິງເມກທີ່ວ່ອງໄວ ແລະກຳລັງມາຍັງເອຍິບ; ບັນດາຮູບເຄົາລົບຂອງເອຍິບກໍສັ້ນໄຫວຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ, ແລະ ໃຈຂອງຄົນເອຍິບກໍລະລາຍໄປພາຍໃນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ²"ເຮົາຈະປຸກໃຫ້ຄົນເອຍິບຕໍ່ສູ້ກັບຄົນເອຍິບ: ຄົນຫນຶ່ງຈະຕໍ່ສູ້ກັບຜົນອະນຸກຳລັງສຸກ, ແລະ ຄົນຫນຶ່ງຈະຕໍ່ສູ້ກັບຜົນອະນຸກຳລັງສຸກ; ເມືອງຈະຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງ ແລະ ຣາຊອານາຈັກຈະຕໍ່ສູ້ກັບຣາຊອານາຈັກ. ³ຈິດໃຈຂອງຄົນເອຍິບຈະອ່ອນເງື່ອນຈາກພາຍໃນ. ເຮົາຈະທຳລາຍຄຳປຶກສາຂອງເຂົາແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ສະແຫວງຫາຄຳປຶກສາ, ຈາກບັນດາຮູບເຄົາລົບ, ວິນຍານຂອງຄົນຕາຍ ຄົນຊົງ, ແລະ ຫມໍຜີ.⁴ເຮົາຈະມອບຄົນເອຍິບໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້ານາຍທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະກະສັດທີ່ເຂັ້ມແຂງຈະປົກຄອງເຫມືອພວກເຂົາ - ນີ້ຄືຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາ." ⁵ນ້ຳໃນທະເລຈະຫົດແຫ້ງໄປ, ແລະ ແມ່ນ້ຳຈະແຫ້ງລົງ ແລະ ບໍ່ມີນ້ຳຢູ່ເລີຍ.⁶ແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍຈະເນົາເຫມັນ. ລຳທານທັງຫລາຍຂອງເອຍິບຈະຫົດແຫ້ງລົງ, ແລະ ພວກຕົນກົກ ແລະ ຕົນອີກໍຈະຫ່ຽວແຫ້ງໄປ. ⁷ພວກຕົນກົກທີ່ຢູ່ຮິມແມ່ນ້ຳນີ້, ໃກ້ປາກແມ່ນ້ຳນີ້, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຫວ່ານລົງໃນທຶງນາຮິມແມ່ນ້ຳນີ້ກໍຈະແຫ້ງໄປ, ກາຍເປັນຜົງດິນ ແລະ ປົວໄປ. ⁸ພວກຊາວປະມົງຈະຄຳຄວນ ແລະໂສກເສົ້າ, ແລະ ຜູ້ທີ່ໂຍນເບັດອອກໄປແມ່ນ້ຳນີ້ກໍຈະໂສກເສົ້າ, ແລະ ພວກຄົນທີ່ໂຍນແຫ ລົງໄປໃນນ້ຳຈະເສົ້າໃຈ. ⁹ພວກຄົນງານທີ່ສ້າງຕົ້ນປ່ານ ແລະພວກຄົນຕຳຜ້າຂາວກໍຈະອ່ອນແຮງ.¹⁰ພວກຄົນເຮັດງານຜ້າຂອງເອຍິບຈະຖືກປັບຄັນ; ທຸກຄົນທີ່ທຳງານເພື່ອຄຳຈ້າງຈະເສົ້າໃຈຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ. ¹¹ພວກເຈົ້ານາຍຂອງເມືອງໂຊອານກໍໄວ້ງາວ. ຄຳແນະນຳຂອງບັນດາທີ່ປຶກສາທີ່ສະຫລາດທີ່ສຸດຂອງຟາໂຣກໍໄຮ້ປະໂຫຍດ. ເຈົ້າຈະເວົ້າກັບຟາໂຣແນວໃດວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນບຸດຊາຍຂອງພວກນັກປາດຜູ້ສະຫລາດ, ເປັນລູກຊາຍຂອງບັນດາກະສັດບູຮານ?"¹²ແລ້ວພວກນັກປາດຂອງເຈົ້າຢູ່ທີ່ໃດ? ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາບອກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງວາງແຜນຫຍັງກ່ຽວກັບເອຍິບໄວ້. ¹³ພວກເຈົ້ານາຍຂອງເມືອງໂຊອານກໍກາຍເປັນຄົນໄວ້ຈ້າ, ພວກເຈົ້ານາຍຂອງມຳຝິດກໍຖືກຫລອກແລ້ວ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເອຍິບຫລົງທາງໄປ, ຜູ້ທີ່ເປັນເສົາຫລັກຂອງບັນດາເຜົ່າຕ່າງໆຂອງປະເທດນັ້ນ.¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະປົນວິນຍານແຫ່ງການບິດເບືອນລົງໄປໃນທ່າມກາງຊົນຊາດນັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອຍິບໃຫ້ຫລົງທາງໄປໃນການກະທຳທຸກຢ່າງ, ເຫມືອນກັບຄົນເມົາທີ່ໂຊເຊຢູ່ໃນຮາກຂອງເຂົາ. ¹⁵ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນທີ່ຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອເອຍິບໄດ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຫົວ ຫລື ຫາງ, ກົງຕົ້ນປາມ ຫລື ຕົ້ນກົກ. ¹⁶ໃນວັນນັ້ນ, ຄົນເອຍິບຈະເປັນເຫມືອນກັບພວກຜູ້ຍິງ. ພວກເຂົາຈະຕິວສັ້ນ ແລະ ຢ້ານກົວ ເພາະມີທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນແລ້ວຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ທີ່ພຣະອົງຊົງຍົກຂຶ້ນເຫມືອພວກເຂົາ.¹⁷ແຜ່ນດິນຢູ່ດາຈະກາຍເປັນເຫດໃຫ້ຄົນເອຍິບໂຊເຊ, ເມື່ອຄົນໃດກໍຕາມໄດ້ລະນຶກເຖິງພວກເຂົາໃນຊົນຊາດນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈະຢ້ານກົວ, ເພາະແຜນງານຂອງພຣະຢາເວ, ທີ່ພຣະອົງກຳລັງຊົງວາງແຜນຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ. ¹⁸ໃນວັນນັ້ນ ຈະມີເມືອງຫຼາຍເມືອງໃນແຜ່ນດິນເອຍິບທີ່ເວົ້າພາສາເຮັບເຮີ ແລະ ສາບານທີ່ຈະຈົງຮັກຝັກດີຕໍ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ. ຫນຶ່ງໃນເມືອງເຫລົ່ານີ້ຈະຖືກຮ້ອງວ່າເມືອງແຫ່ງດວງອາທິດ. ¹⁹ຈະມີແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວແຫ່ນຫນຶ່ງຢູ່ກາງແຜ່ນດິນຂອງເອຍິບ, ແລະ ເສົາຫົນຫນຶ່ງແຕ່ພຣະຢາເວທີ່ເຂດພິມແດນ.²⁰ຊົງຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນ ແລະ ເປັນພຣະຍານແຕ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໃນແຜ່ນດິນເອຍິບ. ເມື່ອພວກເຂົາຮ້ອງທູດຕໍ່ພຣະຢາເວເພາະເຫດບັນດາຜູ້ທີ່ປັບບັງຄັບ, ພຣະອົງຈະຊົງສົ່ງຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແລະ ຜູ້ປົກປ້ອງຄົນຫນຶ່ງມາໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ ຜູ້ນັ້ນຈະຊ່ວຍກັບພວກເຂົາ. ²¹ພຣະຢາເວຈະຊົງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ເອຍິບ, ແລະ ຄົນເອຍິບຈະຍອມຮັບພຣະຢາເວໃນວັນນັ້ນ. ພວກເຂົາຈະນະມັດສະການດ້ວຍເຄື່ອງຖວາຍ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາຕ່າງໆ, ແລະ ຈະເຮັດການສາບານແລະ ແກ້ຄຳສາບານເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ.²²ພຣະຢາເວຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເອຍິບທົນທຸກ, ການທົນທຸກ ແລະ ການຮັກສາໃຫ້ຫາຍ. ພວກເຂົາຈະກັບມາຫາພຣະຢາເວ; ພຣະອົງຈະຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ຫາຍ. ²³ໃນວັນນັ້ນ ຈະມີທາງດ່ວນຈາກເອຍິບໄປຍັງອັດຊີເຣຍ, ແລະ ຄົນອັດຊີເຣຍຈະມາຍັງເອຍິບ, ແລະ ຄົນເອຍິບຈະໄປຍັງອັດຊີເຣຍ; ແລະ ຄົນເອຍິບຈະນະມັດສະການຮ່ວມກັບຄົນອັດຊີເຣຍ.

²⁴ໃນວັນນັ້ນ, ອິດສະຣາເອນຈະເປັນຫນຶ່ງໃນສາມກັບເອຍິບ ແລະ ອັດຊີເຣຍ, ຊຶ່ງເປັນພຣະພຸດທະໃນທາມກາງແຜ່ນດິນໂລກ;

²⁵ພຣະຢາເວຈາກໂຍທາຈະຊົງອວຍພອນພວກເຂົາ ແລະກ່າວວ່າ, "ຄວາມສຸກຈົງມີແກ່ເອຍິບ, ຊົນຊາດຂອງເຮົາ; ແກ່ອັດຊີເຣຍຜົນງານແຫ່ງມືຂອງເຮົາ; ແລະ ແກ່ອິດສະຣາເອນ, ມໍລະດົກຂອງເຮົາ."

20 ¹ໃນປີທີ່ທາດຫັນໄດ້ມາຍັງເມືອງອາສະໂດດ, ເມືອງຊາກໂກນກະສັດແຫ່ງຊີເຣຍໄດ້ສົ່ງເຂົາມາ, ເຂົາໄດ້ສູ້ຮົບກັບເມືອງອາສະໂດດ ແລະ ຍຶດເມືອງນັ້ນໄດ້.²ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໂດຍເອຊາຢາ ລູກຊາຍຂອງອາໂມດວ່າ, "ຈົງໄປແລະ ແກ້ຜ້າກະສອບອອກຈາກເອວຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຖອດເກັບອອກຈາກຕີນຂອງເຈົ້າ." ເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນ, ຄືຍ່າງເປື້ອນກາຍ ແລະ ຕີນເປົ່າ.

³ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເອຊາຢາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ຍ່າງເປື້ອນກາຍ ແລະຕີນເປົ່າເປັນເວລາສາມປີ, ນີ້ເປັນຫມາຍສຳຄັນແລະ ລາງບອກເຫດກ່ຽວກັບເອຍິບ ແລະ ກ່ຽວກັບເອທິໂອເປຍ -⁴ໃນວິທີດຽວກັນນີ້ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ ຈະນຳພວກຊະເລີຍຂອງເອຍິບໄປ, ແລະ ຄົນທີ່ຖືກກວາດຕ້ອນໄປຂອງເອທິໂອເປຍ, ທັງຄົນຫນຸ່ມສາວ ແລະ ຄົນແກ່ ຈະເລືອຍກາຍ, ແລະ ຕີນເປົ່າ ແລະ ເປີດກີນ, ທີ່ເປັນຄວາມອັບອາຍຂອງເອຍິບ.

⁵ພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຫ້ຖອຍ ແລະ ອັບອາຍ, ເພາະເອທິໂອເປຍເປັນຄວາມຫວັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເອຍິບກໍເປັນພຣະສະຫງ່າສີຂອງພວກເຂົາ.

⁶ພວກຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ຊາຍຝັ່ງທະເລເຫລົ່ານີ້ ຈະກ່າວໃນວັນນັ້ນວ່າ, 'ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນີ້ເຄີຍເປັນແຫລ່ງແຫ່ງຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ຫນີໄປຂໍໃຫ້ຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ລອດຜົນຈາກກະສັດ ແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ແລະ ຕອນນີ້ ພວກເຮົາຈະຫນີລອດໄປໄດ້ຢ່າງໃດ?'"

21 ¹ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບທະເລຊາຍໃກ້ທະເລ. ເຫມືອນພາຍຸຫມູນທີ່ພັດຊັດຜ່ານເນເກບ ພັດມາຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ຈາກແຜ່ນດິນທີ່ຫນ້າຢ້ານ.

²ມີນິມິດຫນຶ່ງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ: ທີ່ເຮັດໃຫ້ເປັນທຸກ ຄົນທໍລະຍົດກໍຍ່ອມເຮັດການທໍລະຍົດ, ແລະ ຄົນທໍາລາຍກໍຍ່ອມທໍາລາຍ. ເອລາມເອີຍ, ຈົງລູກຂຶ້ນ ແລະ ໂຈມຕີ; ມີເດຍເອີຍ, ຈົງລ້ອມໄວ້ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ການຄຳຄວນຂອງເມືອງນັ້ນສິ້ນສຸດລົງ.

³ເພາະສະນັ້ນ ບັນເອວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈົງເຕັມດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ; ຄວາມເຈັບປວດເຫມືອນຢ່າງຜູ້ຍິງເຈັບທ້ອງເກີດລູກໄດ້ເກາະກຸມຂ້າພະເຈົ້າ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂນ້ນຕົວລົງເພາະສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະວົນກະວາຍໃຈກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນ.⁴ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍສັ່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຕົວສັ່ນດ້ວຍຄວາມຢ້ານ. ຕອນຄ່ຳ, ຄືເວລາໃນແຕ່ລະມື້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານກົວ.

⁵ພວກເຂົາຕຽມໂຕະໄວ້, ພວກເຂົາປູພິມ ແລະ ກິນ ແລະ ຕືມ; ເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົງລູກຂຶ້ນ, ຈົງເຈັມໄລ່ຂອງພວກທ່ານດ້ວຍນ້ຳມັນ.

⁶ເພາະນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຈົງໄປເຖິດ, ຈົງຕັ້ງຍາມຄົນຫນຶ່ງໄວ້; ເຂົາຕ້ອງແຈ້ງສິ່ງທີ່ເຂົາເຫັນໃຫ້ຮູ້.

⁷ເມື່ອເຂົາເຫັນລົດມ້າ, ຄົນມ້າຄູ່ຫນຶ່ງ, ບັນດາຄົນຂີລາ, ແລະ ຄົນຂີອູດ, ແລ້ວເຂົາຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຕື່ນຕົວຢ່າງຫລາຍ."

⁸ຄົນຍາມຄົນນັ້ນຮ້ອງວ່າ, "ເຈົ້ານາຍເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຕະຫລອດວັນເທິງຫໍຄອຍ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຍືນປະຈຳຫຼັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຕະຫລອດຄືນ."⁹ລົດມ້າຄັນຫນຶ່ງພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ແລະ ຜົນມ້າຄູ່ຫນຶ່ງມາທີ່ນີ້ເຂົາຮ້ອງວ່າ, "ບາບີໂລນແຕກແລ້ວ, ແຕກແລ້ວ, ແລະ ບັນດາຮູບແກະສະລັກທັງຫມົດຂອງພະຂອງເມືອງນັ້ນໄດ້ແຕກຫັກລົງເທິງພື້ນດິນ."

¹⁰ພວກຄົນທີ່ຖືກນວດ ແລະ ຖືກຝັດຮ່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເດັກໆໃນລານນວດເຂົາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ!

ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຈາກພຣະຢາເວຈາກໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດແກ່ພວກເຈົ້າ.

¹¹ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບດູມານ. ຄົນຫນຶ່ງຮ້ອງຖາມຂ້າພະເຈົ້າຈາກເຊອິວ່າ, "ຄົນຍາມເອີຍ, ຄົນນີ້ຍັງອີກດິນປານໃດ? ຄົນຍາມເອີຍ, ຄົນນີ້ຍັງອີກດິນປານໃດ?"¹²ຄົນຍາມໄດ້ຕອບວ່າ, "ເວລາເຊົ້າມາເຖິງ ແລະ ເວລາກາງຄືນກໍມາດ້ວຍ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຖາມ, ກໍຈົງຖາມເຖິດ; ແລະ ກັບມາອີກ."

¹³ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບອາຣາເບຍກ ບັນດາກອງຂະບວນຂອງຄົນອາຣາເບຍເອີຍ. ພວກເຈົ້າຄ້າງຄືນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານອາຣາເບຍ.

¹⁴ຊາວແຜ່ນດິນເຫມາະເອີຍ ຈົງເອົານ້ຳມາໃຫ້ກັບຄົນທີ່ກະຫາຍ; ຈົງມາພົບກັບພວກລີໄພພ້ອມກັບອາຫານ.¹⁵ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຫນີໄປຈາກດາບ, ຫນີຈາກດາບທີ່ຊັກອອກມາ, ຫນີຈາກຄົນທະນູທີ່ໄກ່ງຢູ່, ແລະ ຫນີຈາກການເຮັດການສູ້ຮົບຢ່າງຫນັກ.

¹⁶ເພາະນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, "ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫມົດຂອງຄົນເດດານຈະສິ້ນສຸດລົງພາຍໃນປີດຽວ, ຕາມປລູກຈ້າງຫນຶ່ງປີຈະໄດ້ເຫັນການນີ້."¹⁷ພວກນັກລົບຂອງຄົນເດດານຈະຍັງຄົງເຫລືອຢູ່ ແຕ່ພົນທະນູພຽງບໍ່ຈົກຄົນເທົ່ານັ້ນ, "ເພາະພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວ.

22 ¹ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບຮ່ວມເຂົາແຫ່ງນິມິດ: ເພາະເຫດໃດທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈົງໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາຢ້ານ?

²ເພາະເຫດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນເມືອງທີ່ມີສຽງດັງອີກກະຫິກ, ນະຄອນທີ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມລືນເລີງບໍ່? ພວກຄົນຕາຍຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕາຍໃນສົງຄາມ.

³ພວກຜູ້ປົກຄອງທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຫນີໄປນຳກັນ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຖືກຈັບໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄັນທະນູ; ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຖືກຈັບດ້ວຍກັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຫນີໄປໄກແລ້ວ.⁴ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຢ່າເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂຶ້ນ ຢ່າພະຍາຍາມປອບໂຍນຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບການທໍາລາຍຊົນຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ"

⁵ເພາະມືວິນແຫ່ງຄວາມຮຸນວາຍ ການຢັ້ງຢືນ ແລະຄວາມສັບສົນຮຸນວາຍຕໍ່ ແລະພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາໃນຮ່ວມພູແຫ່ງນິມິດ ກໍາແພງຈະຖືກທໍາລາຍລົງ

ແລະປະຊາຊົນຮ້ອງອອກໄປເຖິງພູເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ⁶ເອລາມຈັບແລ່ງທະນູພ້ອມກັບພວກພົນຂັບແລະພວກພົນມ້າແລະວາງໄລ່ໄວ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄຸມ⁷ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບບັນດາຮ່ວມພູເຂົາ ແລະພົນມ້າຈະຍືນປະຈຳຕໍາແຫນ່ງທີ່ປະຕູເມືອງ

⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາການປົກປ້ອງຂອງຢູດາຍໄປແລ້ວ ແລະໃນວັນນັ້ນ

ພວກເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງຫາອາວຸດໃນສາງ⁹ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຊ່ອງຊົງຂອງນະຄອນດາວິດທີ່ມີຢູ່ຫລວງຫລາຍ ແລະພວກເຈົ້າໄດ້ກັບກັກນ້ຳໃນສະລ້າງໄວ້

¹⁰ພວກເຈົ້າໄດ້ນັບຈຳນວນຢ້ານເຮືອນຂອງກຸງເຢລູຊາເລັມ

ແລະພວກເຈົ້າໄດ້ຮືບ້ານເຫລົ່ານັ້ນມາເສີມກໍາແພງ¹¹ພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງທີ່ເກັບນ້ຳໄວ້ລະຫວ່າງກໍາແພງທັງສອງດ້ານສຳຫລັບນ້ຳຂອງສະເກົາ

ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລະນຶກເຖິງຜູ້ສ້າງເມືອງນີ້ ຜູ້ທີ່ໄດ້ວາງແຜນເມືອງນັ້ນມາດິນແລ້ວ

¹²ໃນວັນນັ້ນ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງຮ້ອງໃຫ້ມີການຄຳຄວນ ຄວາມໂສ້ເສົາ

ແຖຫົວແລະການໃສ່ຜ້າກະສອບ¹³ແຕ່ເບິ່ງເຖິດກັບມີການສະຫລອງແລະຄວາມຍິນດີ ມີການຂ້າຝຸງງົວແລະສັງຫານຝຸງແກະ

ການກິນເນືອແລະການດື່ມເຫລືອກະຖືກ ໃຫ້ພວກເຮົາກິນ ແລະດື່ມເຖິດ
ເພາະມີອິນພວກເຮົາຈະຕາຍ¹⁴ ພຣະຢາເວຈະອອກໂຍທາໄດ້ຊົງສ້າງແດງເຫດການນີ້ໃນຕູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
"ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພຈາກຄວາມຊົງຮ້າຍນີ້ຢ່າງແນ່ນອນ ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະຕາຍ" ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອອກໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້
¹⁵ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອອກໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ "ຈົ່ງໄປຫາເຈົ້າພະນັກງານຄົນນີ້ ໄປຫາເຊັບນາ
ຜູ້ທີ່ດູແລຮາຊສຳນັກແລະກ່າວວ່າ¹⁶ "ເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງທີ່ນີ້ແລະໃຜໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຈົ້າເຈົ້າຈະອອກໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້
ເຈົ້າຈະລຸມຝັ່ງສິບເທິງສິບແລະແກະສະລັກສ່ວນທີ່ເຫລືອໃນຫົນນັ້ນ?"
¹⁷ເບິ່ງແມ່ ຄົນທີ່ມີອຳນາດ ພຣະຢາເວຈະຊົງໂຍນເຈົ້າອອກໄປ ແລະຈະຊົງທຳລາຍເຈົ້າ
ພຣະອົງຈະຊົງຍຶດຕິດເຈົ້າໄວ້ແນ່ນ¹⁸ ພຣະອົງຈະຊົງຫມຸນຕິດເຈົ້າຮອບແລ້ວຮອບອີກຢ່າງແນ່ນອນ
ແລະຂວ້າງເຈົ້າເຫມືອນຫມາກບານໄປຍັງດິນແດນທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ ເຈົ້າຈະຕາຍທີ່ນັ້ນ ແລະຄວາມພູມໃຈຂອງລົດມ້າສຶກຂອງເຈົ້າຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນ
ເຈົ້າຈະເປັນຄວາມອັບອາຍຕໍ່ບ້ານຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າ¹⁹ ເຈົ້າຈະຖືກຕຶງໃຫ້ຕິກຕໍ່ລົງ
²⁰ຄືເອລີອາກິມລູກຊາຍຂອງຮິນກີຢາ²¹ ເຮົາຈະເອົາເສື້ອຍຶດຂອງເຈົ້າມາສວມໃຫ້ເຂົາ ແລະຈະເອົາສາຍແອວຂອງເຈົ້າມາຄາດໃຫ້ເຂົາ
ແລະເອົາຈະມອບອຳນາດຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງເຂົາ
ເຂົາຈະເປັນພໍ່ຂອງຊາວກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະວົງວານຂອງຢູດາ²² ເຮົາຈະມອບກະແຈຂອງຣາຊວົງດາວິດເທິງບ່າຂອງເຂົາ ເຂົາຈະເປີດ
ແລະບໍ່ມີໃຜຈະປິດໄດ້ ເຂົາຈະປິດ ແລະບໍ່ມີໃຜຈະເປີດໄດ້
²³ເຮົາຈະຍຶດເຂົາໄວ້ ຕອກມຸດໄວ້ໃນຫີນມັນຄົງ
ແລະເຂົາຈະເປັນຫີນທີ່ມີກຽດຂອງວົງວານຂອງພໍ່ຂອງເຂົາ²⁴ ພວກເຂົາຈະແຂວນກຽດຕິຍົດທັງຫມົດຂອງວົງວານຂອງພໍ່ຂອງເຂົາໄວ້ທີ່ເຂົາ
ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ ເຄື່ອງໃຊ້ນ້ອຍໆທຸກໃບຕັ້ງແຕ່ຖ້ວຍໄປຈົນເຖິງໂຕທັງຫມົດ
²⁵ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈະອອກໂຍທາວ່າ ໃນມື້ນັ້ນ ມຸດທິຕອກລົງໃນຫີນມັນຄົງຈະທານບໍ່ໄຫວ ແລະຈະຖອນອອກໄປແລະລົມລົງ
ແລະພາລະຫນັກທີ່ກຳລັງເທິງນັ້ນກໍຈະຖືກຕັດອອກ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວ

23 ¹ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບຕີເຣ ເຮືອທັງຫລາຍຂອງເມືອງຕາກຊິດເອີຍ ຈົ່ງຄຳຄວນເຖິດເພາະບໍ່ມີທັງບ້ານແລະທ່າເຮືອເລີຍ
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍກ່ຽວກັບເມືອງນີ້ຈາກແຜ່ນດິນໄປໄຊປຣັດ ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມຊາຍຝັ່ງທະເລເອີຍ² ຈົ່ງຮູ້ບໄວ້
ພໍ່ຄ້າແຫ່ງເມືອງຊິໂດນຜູ້ທີ່ເດີນທາງຂ້າມທະເລມາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາອີມ³ ເຂົາຈາກເອີຍໄດ້ຂ້າມນ້ຳຫລວງຫລາຍມາ
ຜົນທີ່ເກັບກ່ຽວໄດ້ແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນໄດ້ເປັນ ຜົນພະລິດຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະເມືອງນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນແຫ່ງຄ້າຂາຍຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ
⁴ຊິໂດນເອີຍ; ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດແຫ່ງທະເລ ຈົ່ງອັບອາຍເຖິດ, ເພາະທະເລໄດ້ເວົ້າໄວ້ແລ້ວວ່າ, "ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຈັບທ້ອງ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກີດລູກ, ແລະ
ບໍ່ເຄີຍລ້ຽງດູພວກຄົນຫນຸ່ມ ຫລືເບິ່ງແຍງພວກຍິງສາວ."⁵ ເມື່ອຂ່າວຄາວນັ້ນມາເຖິງເອີຍ, ພວກເຂົາກໍຈະເສົ້າໃຈກ່ຽວກັບຕີເຣ.
⁶ພວກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມຊາຍຝັ່ງທະເລເອີຍ ຈົ່ງຂ້າມໄປຍັງເມືອງຕາກຊິດສາ ຈົ່ງຄຳຄວນເຖິດ⁷ ເມືອງທີ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມອື່ນເຮື່ອເອີຍ
ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດກັບເຈົ້າບໍ່ ເມືອງທີ່ມີຕົ້ນກຳເນີດມາແຕ່ສະໄຫມໂບຮານ ເມືອງທີ່ຕີນຂອງມັນໄດ້ພາໄປໄກເພື່ອຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນແດນຕ່າງຕ່າງ?
⁸ໃຜໄດ້ວາງແຜນນີ້ຕໍ່ສູ້ກັບຕີເຣ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ມຶງກຸດທັງຫລາຍ ພວກພໍ່ຄ້າຂອງໃຜທີ່ເປັນພວກເຈົ້ານາຍ
ພວກຄົນຄ້າຂາຍຂອງໃຜທີ່ເປັນບັນດາຄົນທີ່ມີກຽດໃນແຜ່ນດິນໂລກ?
⁹ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຢັ້ງຢືນແລະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫມົດຂອງເມືອງນີ້ໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະຍຶດ
ແລະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ມີກຽດເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນເມືອງນີ້ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ
¹⁰ລູກສາວແຫ່ງເມືອງຕາກຊິດເອີຍ ຈົ່ງໄຖທີ່ດິນຂອງເຈົ້າ ຢ່າງຄົນທີ່ໄຖແມ່ນ້ຳນັ້ນ
ບໍ່ມີຕະຫລາດຄ້າຂາຍໃນຕີເຣອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ¹¹ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຍືນເມືອງເຫມືອທະເລນັ້ນແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຮາຊອານາຈັກເຫລົ່ານັ້ນ
ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາກ່ຽວກັບໄຟນີເຊຍ ໃຫ້ທຳລາຍປ້ອມປາການທັງຫລາຍ¹² ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ "ລູກສາວພິມມະຈາລີແຫ່ງຊິໂດນຜູ້ຖືກບິບບັງຄັບເອີຍ
ເຈົ້າຈະບໍ່ມ່ວນໃຈອີກຕໍ່ໄປ ຈົ່ງລູກຂຶ້ນຈົ່ງຂ້າມໄປຍັງໄຊປຣັດ ແຕ່ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຝັກສະຈົບທີ່ນັ້ນ
¹³ຈົ່ງເບິ່ງແຜ່ນດິນຂອງຄົນບາບີໂລນ ຊົນຊາດນີ້ໄດ້ສິນສຸດແລ້ວ ຄົນອັດຊີເຣຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເມືອງນັ້ນຮືກຮ້າງວ່າງເປົ່າເປັນທີ່ຢູ່ຂອງສັດປ່າ
ພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ເຊິງເທິນຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍວັງທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນຈົນຫມົດສິນ ພວກເຂົາໄດ້
ເຮັດໃຫ້ເມືອງນັ້ນເປັນກອງຊາກເພພັງ¹⁴ ບັນດາເຮືອແຫ່ງເມືອງຕາກຊິດເອີຍ ຈົ່ງຄຳຄວນເຖິດ ເພາະຫີລີເພຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກທຳລາຍແລ້ວ
¹⁵ໃນວັນນັ້ນ ເມືອງທີ່ເຮົາຈະຖືກລືມໄປເປັນເວລາເຈັດສິບປີ ເຫມືອນກັບອາຍຸຂອງກະສັດອົງຫນຶ່ງ ຫລັງຈາກທີ່ສິນສຸດເຈັດສິບປີແລ້ວ
ຈະມີບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນໃນຕີເຣເຫມືອນກັບໃນບົດເພງຂອງຍິງໂສເຟນີ¹⁶ ຍິງງາມເມືອງທີ່ຖືກລືມເອີຍ ຈົ່ງຈັບຜົນ ຢ່າງໄປທົ່ວເມືອງ ຈົ່ງຫລິ້ນຜົນຢ່າງມ່ວນ
ຮ້ອງເພງຫລາຍໆ ເພງ ເພື່ອໃຫ້ຄົນລະນຶກເຖິງເຈົ້າໄດ້ອີກ
¹⁷ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງຫລັງຈາກເຈັດສິບປີແລ້ວ ພຣະຢາເວຈະຊົງຊ່ວຍຕີເຣ
ແລະເມືອງນັ້ນຈະເລີ່ມຫາເງິນອີກໂດຍການເຮັດວຽກຢ່າງກັບຍິງໂສເຟນີຄົນຫນຶ່ງແລະເມືອງນັ້ນຈະຄ້າຂາຍກັບທຸກຮາຊອານາຈັກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ¹⁸ ຜົນກຳໄລແລະລາຍໄດ້ຂອງ
ລາຍໄດ້ເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຖືກສະສົມຫລືເກັບໄວ້ໃນຄັງ ເພາະກຳໄລຂອງເມືອງນັ້ນຈະມອບໃຫ້ແກ່ພວກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ
ແລະຈະໃຊ້ຈ່າຍເພື່ອຈັດຫາອາຫານຢ່າງອຸດົມໃຫ້ກັບພວກເຂົາແລະເພື່ອພວກເຂົາຈະມີເສື້ອຜ້າທີ່ມີຄຸນນະພາບດີທີ່ສຸດດ້ວຍ

24

¹ເບິ່ງເຖິດພຣະຢາເວຈະຊົງທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກແລະຊົງເຮັດໃຫ້ວ່າງເປົ່າທັງຊົງທຳລາຍຜົນຜົວຂອງໂລກ ແລະ
ຊົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ອາໄສເທິງໂລກນີ້ກະແຈກກະຈາຍໄປ² ເຫດການນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນເກີດກັບປະຊາຊົນຢ່າງໃດກໍຈະເກີດກັບປະຊາຊົນ
ເກີດກັບຜູ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ
³ແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກທຳລາຍລ້າງຈົນສິນຊາກແລະຖືກປົນຈົນຫມົດສິນເພາະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຄຳສັ່ງນີ້ໄວ້ແລ້ວແຜ່ນດິນໂລກແຫ່ງຜາກແລະຫ່ຽວໂລກນີ້ກໍຫ່ຽວແຫ້ງແລະທຳລາຍ
ແລະໄດ້ຫັກຄຳສັນຍານີ້ລົ້ນນັ້ນ
⁶ເພາະສະນັ້ນຄຳສາບແຊ່ງກໍກິນກິນໂລກນີ້ ແລະຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກກໍຖືກຜົບວ່າມີຄວາມຜິດຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກຈົ່ງຖືກຜົບຜາຍ
ແລະເຫລືອຢູ່ພຽງບໍ່ຈັກຄົນ⁷ ເຫລືອກະຖືກໃຫມ່ກໍຫົດແຫ້ງໄປກົກອະກຸນກໍຫ່ຽວແຫ້ງຜູ້ທີ່ໃຈມ່ວນຊື່ນທຸກຄົນກໍຄຳຄວນ

⁸ສຽງຄວາມສຸກຂອງກອງກຸ່ມຢຸດໄປ
 ແລະຄວາມມ່ວນຊື່ນຂອງພວກຄົນທີ່ຮືນເຮັດສຽງອ່ອນຊ້ອຍຂອງພົນກຳງຽບໄປ⁹ພວກເຂົາບໍ່ຕື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ນແລະຮ້ອງເພງອີກຕໍ່ໄປ
 ແລະນ້ຳເມົາກໍ່ຂົນຕໍ່ພວກຄົນທີ່ຕື່ມມັນ
¹⁰ເມືອງທີ່ສັບສົນດຸ່ນວາຍນັ້ນໄດ້ຜັງທະລາຍລົງບ້ານເຮືອນທຸກຫລັງໄດ້ປິດແລະຮ້າງເປົາ¹¹ມີສຽງຮ້ອງໃຫ້ຕາມທາງເມືອງຈາກເຫລົ່າອະນຸ່ນຄວາມຊື່ນບານທັງຫມົດກໍ່ມືດມືດໄປຄວາມ
¹²ເຫລືອໄວ້ແຕ່ຄວາມວ່າງເປົາໃນເມືອງແລະປະຕູເມືອງກໍ່ຖືກທຳລາຍເປັນຊາກປັກຫັກຜັງ¹³ເພາະນີ້ເປັນເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ
¹⁴ພວກເຂົາຈະເບິ່ງສຽງຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນແລະໂຕ້ຮ້ອງເຖິງພຣະສະຫງ່າງາມຂອງພຣະຢາເວ ແລະ
 ຈະໂຕ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຈາກທະເລ¹⁵ເພາະສະນັ້ນຈິ່ງຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະຢາເວໃນທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ຈິ່ງຖວາຍພຣະສິຣິແດ່
 ພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນໃນເກາະຕ່າງໆໃນທະເລ
¹⁶ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງເພງຈາກທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກວ່າ "ພຣະສິຣິມີແດ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງຊອບທຳ" ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ
¹⁷"ວິບັດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ອນລ້າໄປຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ອນລ້າໄປແລ້ວຄົນທໍລະຍົດກໍ່ໄດ້ເຮັດການທໍລະຍົດແມ່ນແລ້ວຄົນທີ່ທໍລະຍົດໄດ້ເຮັດການທໍລະຍົດຢ່າງຍິ່ງ"
¹⁸ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເອີ້ນ
 ຄວາມເປັນຕາຢ້ານລຸມພາງແລະກັບຕົກມາເຖິງພວກເຈົ້າ¹⁹ຄົນໃດທີ່ຫນີຈາກສຽງຂອງຄວາມເປັນຕາຢ້ານກໍ່ຈະຕົກລົງໄປໃນລຸມພາງນັ້ນ ແລະ
 ຄົນທີ່ຂຶ້ນມາຈາກລຸມພາງນັ້ນກໍ່ຈະຖືກຈັບໃນກັບຕົກບ່ອງຢູ່ມື້ຂອງທ້ອງຟ້າຈະເປີດອອກ ແລະ ຖານຮາກຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະສັ່ນສະເທືອນ
²⁰ແຜ່ນດິນໂລກຈະແຕກສະລາຍຈົນສິ້ນຊາກແຜ່ນດິນໂລກຈະແຕກອອກເປັນຕອນ
 ແຜ່ນດິນໂລກຈະສັ່ນສະເທືອນຢ່າງຮຸນແຮງ²¹ແຜ່ນດິນໂລກຈະໂຊດເຊເຫມືອນກັບຄົນເມົາ
 ແລະມັນຈະໂຍກໄປຂ້າງຫລັງແລະຂ້າງຫນ້າເຫມືອນກັບຕູບຄວາມບາບຂອງໂລກກໍ່ຫນັກຢູ່ເທິງໂລກ ແລະ ໂລກຈະລົ້ມລົງແລະບໍ່ລຸກຂຶ້ນອີກເລີຍ
²²ເຫດການນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ່ພຣະຢາເວຈະຊົງລົງໂທດບໍລິວານຂອງພວກທີ່ຢູ່ສູງເທິງທີ່ສູງ ແລະ
 ບັນດາກະສັດຂອງແຜ່ນດິນໂລກເທິງໂລກນີ້²³ພວກເຂົາຈະຖືກຮວມເຂົ້າດ້ວຍກັນເປັນພວກນັກໂທດໃນຄຸກໃຕ້ດິນ ແລະ ຈະຖືກຂັງໄວ້ໃນຄຸກ
 ແລະຫລັງຈາກນັ້ນຫລາຍມື້ພວກເຂົາກໍ່ຈະຖືກ ລົງໂທດ²⁴ແລ້ວດວງຈັນຈະອິດສະ ແລະດວງອາທິດຈະຂາຍຫນ້າ
 ເພາະພຣະຢາເວຈະອາໄສທາງຂອງຊົງຄອງຮາດເທິງພູເຂົາຊີໂອນແລະ ໃນກຸງເຢຣູສາເລັມ ແລະ ຕໍ່ຫນ້າພວກຜູ້ອາດຸໂສຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະສິຣິ

25

¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າໂອຍຂ້າໂອຍຈະຍົກບ້ອງພຣະອົງຂ້າໂອຍຈະສັນລະເສີນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ²ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງຕ່າງທີ່ອິດສະ
 ເມືອງປ້ອມປາການເປັນທີ່ເພພັງເມືອງທີ່ປ້ອມຂອງພວກຄົນຕ່າງດ້າວບໍ່ເປັນເມືອງອີກຕໍ່ໄປ³ເພາະສະນັ້ນຊົນຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງຈະຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະອົງເມືອງຂອງຊົນຊາດທີ່
⁴ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ປອດໄພແກ່ຄົນທີ່ຍາກຈົນຊົງເປັນທີ່ກຳບັງແກ່ຄົນທີ່ຂັດສົນໃນຄວາມທຸກໃຈຂອງເຂົາທີ່ກຳບັງຈາກພາຍແລະຮືມເງົາກັນຄວາມຮ້ອນເມື່ອລົມຫາຍໃຈຂອງ
⁵ພຣະຢາເວຈະອາໄສທາງຂອງຊົງຈັດງານລ້ຽງແກ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍເທິງພູເຂົາມີງານລ້ຽງເທິງທີ່ກຳບັງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຕັມດ້ວຍໂຂມັນເຫລົ່າອະນຸ່ນຢ່າງດີ
 ແລະ
 ຊົນນຸ່ມ⁶ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍສິ່ງທີ່ປົກຄຸມເທິງຊົນຊາດທັງຫມົດເທິງພູເຂົາມີຜ້າທໍ່ໃຍທີ່ປົກຄຸມບັນດາປະຊາຊົນ⁷ພຣະອົງຈະຊົງກິນຄວາມຕາຍຕະຫລອດໄປ
 ແລະ
 ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເຊັດນ້ຳຕາຈາກທຸກໃບຫນ້າພຣະອົງຈະຊົງນຳຄວາມອັບອາຍຂອງຊົນຊາດຂອງພຣະອົງອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດເພາະພຣະຢາ
⁹ໃນມື້ນັ້ນເຂົາຈະກ່າວກັນວ່າ "ເບິ່ງເຖິດ ນິຄົພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາພວກເຮົາໄດ້ລໍຖ້າພຣະອົງ
 ແລະພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດນິຄົພຣະຢາເວພວກເຮົາໄດ້ລໍຖ້າພຣະອົງພວກເຮົາຈະຍິນດີແລະປິຕິໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ"¹⁰ເພາະມີພຣະຢາເວຈະພັກສະ
 ແລະໂມອາບຈະຖືກຢຽບຢ້າລົງໃນທີ່ຂອງເຂົາເຫມືອນກັບຟາງທີ່ຖືກຢຽບຢ້າລົງໃນລຸມທີ່ເຕັມດ້ວຍມູນສັດ
¹¹ພວກເຂົາຈະກາງມືອອກໃນທຳມະກາງລຸມນັ້ນເຫມືອນກັບຄົນລອຍນ້ຳກາງມືຂອງເຂົາລອຍນ້ຳແຕ່ພຣະຢາເວຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຢັ້ງຢືນຂອງພວກເຂົາຕົກຕຳລົງທັງໆທີ່ພວກເຂົາມີ

26 ¹ໃນມື້ນັ້ນເຂົາຈະຮ້ອງເພງນີ້ໃນແຜ່ນດິນຍູດານ

ເຮົາມີເມືອງທີ່ເຂັ້ມແຂງເມືອງຫນຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມລອດເປັນກຳແພງແລະແນວປ້ອງກັນຂອງເມືອງນັ້ນ²ຈິ່ງເປີດປະຕູເມືອງເພື່ອໃຫ້ຊົນຊາດທີ່ມັກທີ່ຮັກສາຄວາມເຂັ້ມ
³ຈິດໃຈທີ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນພຣະອົງຈະຊົງປົກປ້ອງເຂົາໄວ້ໃນຄວາມສະງົບສຸກຢ່າງສົມບູນເພາະເຂົາວາງໃຈໃນພຣະອົງ⁴ຈິ່ງວາງໃຈໃນພຣະຢາເວຕະຫລອດໄປເພາະໃນພຣະຢາເວ
 ພຣະຢາເວຊົງເປັນຫົນນິລັນ
⁵ເພາະພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ພວກທີ່ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງຢັ້ງຢືນຕຳລົງພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເມືອງທີ່ມີປ້ອມປາການລົດຕຳລົງພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຕຳລົງເຖິງພົນດິນ
 ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເມືອງນັ້ນຕຳລົງຈົນເຖິງຝຸ່ນດິນ⁶ເມືອງນັ້ນຈະຖືກຢຽບຢ້າລົງໂດຍຕົນຂອງຄົນຈົນແລະການຢຽບຂອງຄົນຂັດສົນ
⁷ທາງຂອງຄົນຊອບທຳກໍ່ຜ່ານໄປໄດ້ດ້ວຍດີຂ້າແຕ່ອົງຜູ້ຊົງຊອບທຳພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທາງຂອງຄົນຊອບທຳຕິງໄປ⁸ແມ່ນແລ້ວ
 ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍລໍຖ້າພຣະອົງໃນທາງແຫ່ງການພັກພາກສາຂອງພຣະອົງພຣະນາມຂອງພຣະອົງແລະເປັນທີ່ລະນຶກຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມປາດທະນາ
¹⁰ຂໍຊົງສຳແດງພຣະກາຣຸນາແກ່ຄົນອາທຳ ແຕ່ເຂົາຈະບໍ່ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມຊອບທຳເຂົາເຮັດການອາທຳໃນແຜ່ນດິນທ່ຽງທຳ
 ແລະບໍ່ເຫັນພຣະສະຫງ່າງາມຂອງພຣະຢາເວ
¹¹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ
 ມືຂອງພຣະອົງໄດ້ຊູຂຶ້ນແລ້ວແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນແຕ່ພວກເຂົາຈະເຫັນຄວາມຮ້ອນໃຈຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ຊົນຊາດນັ້ນແລະຖືກເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍເພາະໄຟຂອງ
¹³ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າໂອຍທັງຫລາຍພວກເຈົ້ານາຍຄົນອື່ນໆນອກເຫນືອຈາກພຣະອົງໄດ້ປົກຄອງເຫນືອຈາກພຣະອົງໄດ້ປົກຄອງເຫນືອພວກຂ້າໂອຍແຕ່ພວກຂ້າ
 ແລະທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອານຸສະຫວັນທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາພິນາດໄປ
¹⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງເພີມພູນຊົນຊາດນັ້ນຂຶ້ນ
 ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະອົງໄດ້ຊົງເພີມພູນຊົນຊາດນັ້ນຂຶ້ນພຣະອົງຊົງໄດ້ຮັບກຽດພຣະອົງໄດ້ຊົງຂະຍາຍເຂດແດນທຸກດ້ານຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນອອກໄປ
¹⁶ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພວກເຂົາໄດ້ເບິ່ງພຣະອົງໃນເວລາຍາກລຳບາກພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານສຽງແຜ່ວເບົາເມື່ອການຕິສອນຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງພວກເຂົາ¹⁷ຍິ່ງທີ່ຖືພາໃກ້ເຖິງເວລາ
¹⁸ພວກຂ້າໂອຍໄດ້ຖືພາພວກຂ້າໂອຍໄດ້ເຈັບປວດໃນການເກີດລູກແຕ່ມັນເປັນເຫມືອນກັບວ່າພວກຂ້າໂອຍໄດ້ເກີດແຕ່ລົມເຫຼົ່ານັ້ນພວກຂ້າໂອຍບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມລອດມາເຖິງແຜ່ນດິນ
 ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນີ້ກໍ່ບໍ່ໄດ້ເກີດ

¹⁹ ພວກຄົນຕາຍຂອງພຣະອົງຈະມີຊີວິດອີກສິບຂອງພວກເຂົາຈະລຸກຂຶ້ນພວກເຈົ້າທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຝຸ່ນດິນຈົນຖິ້ມຂຶ້ນແລະຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຊືນບານເພາະນ້ຳຄ້າງຂອງພຣະອົງເປັນແຜ່ນດິນໂລກຈະນຳພວກຄົນຕາຍເປັນຂຶ້ນມາ
²⁰ ຈົ່ງໄປເຖິດຊົນຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຂອງພວກເຈົ້າແລະເປີດປະຕູ
ຈົ່ງເຊື່ອງຕົວຢູ່ຈັກຫນ້ອຍຫນຶ່ງຈົນກວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຈະຜ່ານໄປ²¹ ເພາະເບິ່ງເຖິດພຣະຢາເວຈະອອກມາຈາກທີ່ຢູ່ຂອງພຣະອົງເພື່ອລົງໂທດຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກຕໍ່ຄວາມ
ແລະຈະບໍ່ປົດປັ້ງຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຂອງມັນໄວ້ອີກຕໍ່ໄປ

27

¹ ໃນມື້ນັ້ນ ພຣະຢາເວຈະຊົງລົງໂທດເລວີອາທັນຄືມັງກອນຮ້າຍທີ່ບິນຢູ່ນັ້ນ ດ້ວຍດາບທີ່ແຂງແກ່ງໃຫຍ່ ແລະຮ້າຍກາດ ເລວີອາທັນຄືມັງກອນຮ້າຍທີ່ຂີດໂຕຢູ່
ແລະພຣະອົງຈະຊົງຂ້າສັດຮ້າຍທີ່ຢູ່ໃນທະເລ² ໃນມື້ນັ້ນ
ສວນອະງຸ່ນເອີຍຈົ່ງຮ້ອງເພງເຖິງສວນນັ້ນວ່າ³ "ເຮົາຢາເວເປັນຜູ້ປົກປ້ອງສວນນັ້ນເຮົາຮິດນ້ຳໃຫ້ມັນທຸກເວລາເຮົາເຝົ້າດູແລມັນທັງກາງຄືນແລະກາງເວັນເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ໃຜມາຈະຮ້າ
້ອ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຄັງດີທີ່ມີຝຸ່ມໄມ້ຫນາມແລະພວກຕື້ນຫນາມ
ໃນການສູ້ຮົບເຮົາຈະກ້າວຍ່າງອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກມັນເຮົາຈະເຜົາພວກມັນທັງຫມົດດ້ວຍກັນ⁴ ເວັນແຕ່ພວກມັນໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງການປົກປ້ອງຂອງເຮົາໄວ້
ແລະສ້າງສັນຕິພາບກັບເຮົາໃຫ້ພວກມັນເຮັດສັນຕິພາບກັບເຮົາ
⁶ ໃນມື້ນັ້ນທີ່ຈະມາເຖິງຢາໂຄບຈະຢັ້ງຮາກອິດສະຣາເອນຈະເບັງບານແລະແຕກຫນ່ວຍ ແລະພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ຜືນດິນເຕັມດ້ວຍຜົນ"
⁷ ພຣະຢາເວໄດ້ໂຈມຕີຢາໂຄບແລະອິດສະຣາເອນເຫມືອນຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ໂຈມຕີຊົນຊາດເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໂຈມຕີພວກເຂົາບໍ່?
ຢາໂຄບແລະອິດສະຣາເອນໄດ້ຖືກຂ້າເຫມືອນຢ່າງໃນການສັງຫານຊົນຊາດເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າບໍ່?⁸ ເຄື່ອງມືແຫ່ງພຣະອົງຊົງໃຊ້ຕໍ່ສູ້
ຄືການໄລ່ຢາໂຄບແລະອິດສະຣາເອນໄປ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປດ້ວຍລົມຮຸນແຮງ ໃນວັນທີ່ມີລົມຕະວັນອອກ
⁹ ເພາະສະນັ້ນໃນການເຮັດເຊັ່ນນີ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຢາໂຄບຈະຖືກລົບລ້າງອອກໄປ
ເພາະນີ້ຈະເປັນຜົນຢ່າງເຕັມທີ່ໃນການກຳຈັດຄວາມບາບຂອງເຂົາອອກໄປເມື່ອເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ຫີນຂອງແຫ່ນບູຊາທັງຫມົດເປັນເຫມືອນຫີນປູນແລະທູບໃຫ້ແຕກເປັນຕ່ອນໆ
ແລະ ບໍ່ມີເສົາອາເຊຣາຫລືແຜ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມຢັ້ງຄົງຕັ້ງຢູ່ເລີຍ
¹⁰ ເພາະເມື່ອງປ້ອມປາການກໍ່ຮ້າງເປົ່າແລະທີ່ຢູ່ອາໄສກໍ່ຮືກຖິ້ມເຫມືອນຖິ້ມທຸກລະກັນດານ ລູກງົວຈະຫາກິນຢູ່ທີ່ນັ້ນ
ແລະມັນນອນລົງແລະກິນກິງຂອງມັນຈົນຫມົດ¹¹ ເມື່ອກິງເຫລົ່ານັ້ນຫຼັງຈາກພວກມັນກໍ່ຈະຖືກຫັກອອກໄປ ພວກຜູ້ຍິງຈະມາແລະເອົາມັນໄປກໍ່ໄຟ
ເພາະນີ້ບໍ່ແມ່ນຊົນຊາດທີ່ເຂົາໃຈ ເພາະສະນັ້ນ ພະຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ຊົງອີ່ນິນພວກເຂົາ ແລະພະອົງຜູ້ຊົງສ້າງພວກເຂົາຈະບໍ່ມີເມດຕາຕໍ່ພວກເຂົາ
¹² ເມື່ອມາເຖິງວັນທີ່ພຣະຢາເວຈະຊົງນວດເຂົ້າຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳເອີລັດໄປຈົນເຖິງວາດີແຕ່ງເອຍິບ ແລະ ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນເອີຍ ເຈົ້າ,
ຈະຖືກຮວບຮວມເຂົ້າມາເທື່ອລະຄົນ.¹³ ໃນວັນນັ້ນ ແກ່ໃຫຍ່ຈະຖືກເປົ່າ; ແລະພວກຄົນທີ່ກຳລັງພິນາດໃນແຜ່ນດິນອິດຊີເຣຍຈະມາ, ແລະ
ພວກທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປໃນແຜ່ນດິນເອຍິບຈະມາ, ພວກເຂົາຈະນະມັດສະການພຣະຢາເວເທິງພູເຂົາສັກສິດໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

28

¹ ວິບັດແກ່ມົງກຸດດອກໄມ້ທີ່ຫນ້າພູມໃຈທີ່ພວກຂີເມົາແຫ່ງອິດສະຣາເອນແຕ່ລະຄົນຕ່າງກໍ່ສວມໃສ່ກັນ ແລະ
ແກ່ດອກໄມ້ທີ່ຫຼັງແຫ່ງຈາກຄວາມງາມສະຫງ່າຂອງມັນມົງກຸດດອກໄມ້ທີ່ວາງເທິງຍອດຮ່ວມພູທີ່ຂຽວອຸມທຸມຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຄອບງຳດ້ວຍເຫລົ່າອະງຸ່ນ² ເບິ່ງເຖິດອົງພຣະ
ແລະເຫມືອນລົມພາຍຸແຫ່ງການທຳລາຍເຫມືອນກັບຝົນຊັດສາດແລະນ້ຳທີ່ໄຫລບ່າ ແລະເຂົາຈະໂຍນມົງກຸດດອກໄມ້ແຕ່ລະອັນລົງໄປຍັງຝືນດິນ
³ ມົງກຸດດອກໄມ້ທີ່ຫນ້າພູມໃຈຂອງພວກຂີເມົາແຫ່ງອິດສະຣາເອນຈະຖືກຢຽບຢ້າຢູ່ພາຍໃຕ້ຝ່າຖິ້ນ⁴ ດອກໄມ້ແຫ່ງຄວາມງາມສະຫງ່າຂອງເຂົາທີ່ກຳລັງຫຼັງແຫ່ງຍອດຂອງ
⁵ ໃນມື້ນັ້ນພຣະຢາເວຈະຊົງເປັນມົງກຸດສວຍງາມແລະເປັນມົງກຸດທີ່ງົດງາມແກ່ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ⁶ ຈະຊົງເປັນວິຍານແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳໃຫ້ກັບ
ແລະ ຊົງເສີມກຳລັງແກ່ຄົນທີ່ຊະນະສັດຕູຂອງພວກເຂົາທີ່ປະຕູເມືອງ
⁷ ບໍ່ພຽງແຕ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະຊວນເຊດ້ວຍເຫລົ່າອະງຸ່ນ ແລະຍັງໂຊເຊດ້ວຍເມໂຮດ້ວຍປະໂຮທິດແລະຜູ້ເຜີຍຄຳສັ່ງກໍ່ຊວນເຊດ້ວຍເມໂຮ
ແລະພວກເຂົາກໍ່ຖືກຄອບງຳດ້ວຍເຫລົ່າອະງຸ່ນ
ພວກເຂົາໂຊເຊດ້ວຍເມໂຮເຮັດໃຫ້ສົງໃສໃນນິມິດແລະເອ້ນອຽງໃນການຕັດສິນຄວາມ⁸ ແທ້ຈິງແລ້ວໂຕະທຸກໂຕລ້ວນເຕັມດ້ວຍຮາກ
ຈົ່ງບໍ່ມີທີ່ໃດສະອາດເລີຍ
⁹ ເຂົາຈະສອນຄວາມຮູ້ໃຫ້ກັບໃຜ? ແລະເຂົາຈະອະທິບາຍຖ້ອຍຄຳໃຫ້ກັບໃຜ? ໃຫ້ກັບພວກທີ່ຫາເຂົ້າມາບໍ່ຫລືພວກທີ່ຫາອອກຈາກອີກແມ່ບໍ່?
¹⁰ ເພາະຖ້ອຍຄຳນັ້ນຈະເປັນເຫມືອນກັບຕຳສັ່ງຊ້ອນຄຳສັ່ງຄຳສັ່ງຊ້ອນຄຳສັ່ງກົດບັນຍັດຊ້ອນກົດບັນຍັດກົດບັນຍັດຊ້ອນກົດບັນຍັດທີ່ນິຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ແລະ
ທີ່ນິຫນ້ອຍຫນ້ອຍຫນຶ່ງ
¹¹ ແທ້ຈິງເຂົາຈະເວົ້າກັບຊົນຊາດນີ້ດ້ວຍອິມຝິປາກທີ່ມັກເຍາະເຍີ ແລະ ດ້ວຍລິນຂອງຄົນຕ່າງດ້າວ¹² ໃນສະໄຫມກ່ອນພຣະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ
"ນີ້ເປັນການຢຸດພັກຈົ່ງໃຫ້ການຢຸດພັກແກ່ຄົນທີ່ເມື່ອຍລ້າ ແລະ ນີ້ເປັນການເຮັດໃຫ້ສິດຊື່ນ" ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ຝັງ
¹³ ເພາະສະນັ້ນຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວຈະເປັນເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ພວກເຂົາຄືເປັນຄຳສັ່ງຊ້ອນຄຳສັ່ງຄຳສັ່ງຊ້ອນຄຳສັ່ງກົດບັນຍັດຊ້ອນກົດບັນຍັດກົດບັນຍັດຊ້ອນກົດບັນຍັດທີ່ນິຫນ້ອຍຫນຶ່ງ
ແລະ ຈະແຕກຫັກຕິດບ່ວງຕິດແລະຖືກຈັບໄປ
¹⁴ ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ມັກເຍາະເຍີຈົ່ງຟັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະຢາເວເຈົ້າຜູ້ທີ່ປົກຄອງເຫນືອຊົນຊາດນີ້ທີ່ຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ¹⁵ ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນເພາະພວກເຈົ້າກ່າວວ່າ
"ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຄຳສັນຍາກັບຄວາມຕາຍແລ້ວ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບແດນຄົນຕາຍ
ດັ່ງນັ້ນເມື່ອໄພພິບັດໄຫລບ່າລົງມາມັນຈະບໍ່ມາເຖິງພວກເຮົາເພາະພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ການຕວະເປັນທີ່ລືໄພຂອງເຮົາ
ແລະເອົາການຫລອກລວງເປັນທີ່ກຳບັງ"
¹⁶ ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ
"ເບິ່ງເຖິດເຮົາຈະວາງຫີນຖານຮາກໃນຊີໂອນຫີນທີ່ທິດສອບແລ້ວຫີນມຸມເອກທີ່ລ້າຄຳຮາກຖານທີ່ຫມັ້ນຄົງຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ
¹⁷ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳເປັນໄມ້ວັດແລະຄວາມຊອບທຳເປັນສາຍຕົງລູກເຫັບຈະກວາດທີ່ລືໄພແຫ່ງການຕວະອອກໄປແລະນ້ຳທ່ວມຈະໄຫລບ່າລົງທີ່ລືໄພນັ້ນ
¹⁸ ຄຳສັນຍາຂອງພວກເຈົ້າກັບຄວາມຕາຍຈະຖືກຍົກເລີກ ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງກັບແດນຄົນຕາຍຈະບໍ່ຄົງຢູ່
ເມື່ອນ້ຳໄຫລແຮງຮາກໄຫລຜ່ານນ້ຳກໍ່ຈະທ່ວມພວກເຈົ້າ¹⁹ ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ມັນໄຫລຜ່ານໄປ ມັນກໍ່ຈະທ່ວມເຈົ້າ ມັນຈະຜ່ານໄປເຊົ້າແລ້ວເຊົ້າອີກ ແລະ
ມັນຈະມາທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນເມື່ອໄດ້ເຂົ້າໃຈຖ້ອຍຄຳນັ້ນແລ້ວມັນກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ຢ້ານກົວ

²⁰ ເພາະຫົນອນກໍສັນເກີນໄປສຳຫລັບຄົນທີ່ຈະຢຽດຕົວເທິງນັ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ມາກໍແຄບເກີນໄປສຳຫລັບເຂົາທີ່ຈະຫົມຕົວເຂົາເອງໄດ້ຫມົດ"²¹ ພຣະຢາເວຈະຊົງລຸກຂຶ້ນເຫມືອນທີ່ເທິງພູເຂົາເປຣາຊິມພຣະອົງຈະຊົງເຮັດພຣະອົງເອງເຫມືອນໃນຮ່ວມພູກີ ແລະ ການກະທຳວຽກທີ່ແປກປະຫລາດຂອງພຣະອົງ

²² ເພາະສະນັ້ນຢາເຍາະເຍີບສະນັ້ນໄຊ້ລາມຂອງເຈົ້າຈະຮັດແນ່ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຈາກພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາເລື່ອງກົດຫມາຍແຫ່ງການທະລາຍເທິງແຜ່ນດິນ

²³ ຈົ່ງຖືກໃຈແລະຝັງສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ²⁴ ຈົ່ງຖືກໃຈແລະຝັງຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊາວນາທີ່ໂຖມທັງມືເຜືອທີ່ຈະວ່ານເຂົາໂຖແຕ່ພື້ນດິນເທົ່ານັ້ນບໍ່?

ເຂົາຈະຍັງຄົງເຮັດໃຫ້ດິນແຕກລະອຽດແລະຄາດຫຼີກຕໍ່ໄປບໍ່?

²⁵ ເມື່ອເຂົາໄດ້ຕຽມດິນແລ້ວເຂົາຈະບໍ່ວ່ານເມີດິນຂຶ້ນວ່ານຜັກຊີປູກເຂົ້າສາລີເປັນແຖວ ແລະ ປູກເຂົ້າບາເລໃນທີ່ຂອງມັນ ແລະ ປູກເຂົ້າສະເປໄວ້ຕາມຂອບບໍ່?

²⁶ ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາຊົງສອນເຂົາພຣະອົງຊົງສອນເຂົາຢ່າງສະຫລາດ

²⁷ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນເມີດິນຂຶ້ນບໍ່ຖືກນວດດ້ວຍເລື່ອນນວດເຂົ້າຫລືໄຊ້ລັກວຽນກົງທັບ ແຕ່ເຂົາຖືຂຶ້ນດ້ວຍໄມ້ຟອຍ ແລະ ເຂົ້າທຸບດ້ວຍໄມ້ຕະບອງ²⁸ ເຂົ້າຖືກບົດເຜືອເຮັດເປັນຂະຫນົມປັ້ງແຕ່ໄມ້ຕ້ອງລະອຽດຈົນເກີນໄປ ແລະ ເຖິງແມ້ນວ່າລື້ຂອງກວຽນ ແລະ ພວກມ້າຂອງເຂົາທັບມັນໃຫ້ແຕກພວກມ້າຂອງເຂົາກໍຢາມັນບໍ່ໄດ້

²⁹ ເລື່ອງນີ້ກໍມາຈາກພຣະຢາເວຈອມໂຍທາດ້ວຍຜູ້ຊົງອັດສະຈັນໃນການໃຫ້ຄຳປຶກສາແລະຊົງເປັນເລີດໃນພຣະປັນຍາ

29 ¹ວິບັດແກ່ເຢຣູຊາເລັມ ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ
ເມືອງທີ່ກາວິດເຄີຍລ້ອມໄວ້ຈົ່ງເພີມປີຕໍ່ປີຈົ່ງໃຫ້ມີງານເທດສະການລວນກັບມາອີກ² ແຕ່ເຮົາຈະລ້ອມເຢຣູຊາເລັມໄວ້ ແລະ ເມືອງນັ້ນຈະໂສກເສົ້າແລະຄຳຄວນ ແລະ ເມືອງນັ້ນຈະເປັນເຫມືອນເຢຣູຊາເລັມ

³ ເຮົາຈະຕັ້ງຄ່າຍເປັນວົງລ້ອມສູ່ຮົບກັບເຈົ້າແລະຈະລ້ອມຕໍ່ສູ້ເຈົ້າດ້ວຍຮົວເຫລັກ ແລະ ເຮົາຈະຕັ້ງປ້ອມຂຶ້ນສູ່ກັບເຈົ້າ⁴ ເຈົ້າຈະຖືກ ເຮັດໃຫ້ຕົກຕຳລົງ ແລະ ຈະເກົາຈາກພື້ນດິນຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າຈະມາຈາກເບື້ອງຕ່າງຈາກຝຸ່ນດິນ ສຽງຂອງເຈົ້າຈະເຫມືອນກັບຜີທີ່ອອກມາຈາກພື້ນດິນ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າຈະແຜ່ວເບົາຈາກຝຸ່ນດິນ

⁵ ຄົນລວງຫລາຍທີ່ເປັນພວກຜູ້ຮຸກຮານເຈົ້າຈະເປັນເຫມືອນຝຸ່ນດິນ ແລະ ຝຸ່ງຊິນຂອງພວກທີ່ໂຫດຮ້າຍຈະເປັນເຫມືອນແກລົບທີ່ກະຈາຍໄປມັນຈະເກີດຂຶ້ນໃນຫັນທີພຽງແປບດຽວ⁶ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຈະມາຫາເຈົ້າດ້ວຍຟ້າຮ້ອງດ້ວຍແຜ່ນດິນໂຫວ ແລະ ດ້ວຍປວໄຟທີ່ເຜົາ

⁷ ມັນຈະເປັນເຫມືອນກັບຄວາມຝັນ
ນິມິດໃນຕອນກາງຄືນຄົນຫລວງຫລາຍຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຢຣູຊາເລັມແລະທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງຂອງເມືອງນັ້ນພວກເຂົາຈະສູ້ຮົບກັບເມືອງນັ້ນແລະບັນດາປ້ອມປາກ

⁹ ຈົ່ງເຮັດຕົວເອງໃຫ້ພິສະວົງ ແລະ ຕົກຕະລົງຈົ່ງເຮັດຕົວເອງໃຫ້ມີດບອດແລະເປັນຄົນຕາບອດຈົ່ງມືນເມົາແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເຫລົ້າອະນຸ່ງຈົ່ງໂຊເຊໄປແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເມໂຮ¹⁰ ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຫວີນຍານແຫ່ງກະ ແລະ ພວກຜູ້ທ່ານາຍພຣະອົງໄດ້ຊົງຄຸມຫົວຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວ

¹¹ ການສ້າງແດງທັງຫມົດທີ່ໄດ້ມາເຖິງພວກເຈົ້າເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງຫນັງສືທີ່ປົດພະນົກໄວ້ຕໍ່ພວກເຈົ້າ ທີ່ຄົນທັງຫລາຍຈະໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ອ່ານອອກແລະກ່າວວ່າ "ຈົ່ງອ່ານນີ້" ເຂົາກໍຈະກ່າວວ່າ "ເຮົາອ່ານບໍ່ໄດ້ ເພາະມັນຖືກປົດພະນົກໄວ້"¹² ຖ້າຫນັງສືເລັ່ມນັ້ນໄດ້ໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ອ່ານບໍ່ອອກ ແລະກ່າວວ່າ "ຈົ່ງອ່ານນີ້" ເຂົາກໍຈະກ່າວວ່າ "ເຮົາອ່ານບໍ່ອອກ"

¹³ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ
"ຊົນຊາດນີ້ມາໃກ້ເຮົາດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາແລະໃຫ້ກຽດເຮົາດ້ວຍຮົມຝີປາກຂອງພວກເຂົາແຕ່ໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເຮົາກຽດທີ່ພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ເຮົາເປັນພຽງກີ ເບິ່ງເຖິດ ເຮົາຈະລົງມືເຮັດສົງມະຫັດສະຈັນທຳມາກາງຊົນຊາດນີ້ ອັດສະຈັນແລ້ວອັດສະຈັນອີກ ປັນຍາຂອງຄົນມີ ປັນຍາຂອງພວກເຂົາຈະຜິດພາດໄປ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຈະຫາຍໄປ"

¹⁵ ວິບັດແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອງແຜນງານຂອງພວກເຂົາໄວ້ລືກໆ ຈາກພຣະຢາເວແລະການກະທຳຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມມືດ ພວກເຂົາກ່າວວ່າ "ໃຜຈະເຫັນເຮົາ ແລະໃຜຈະຮູ້ຈັກເຮົາ?"

¹⁶ ພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ຫນ້າມີເປັນຫລັງມື ຈະຖືວ່າຊ່າງປັນຫມ້ເປັນເຫມືອນກັບດິນຫນຽວບໍ່ ເພື່ອວ່າສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຈະເກົາເຖິງເຂົ້າຜູ້ທີ່ສ້າງມັນຂຶ້ນມາວ່າ "ເຂົາບໍ່ໄດ້ສ້າງເຮົາ" ບໍ່ ສິ່ງທີ່ຖືກປັນເກົາເຖິງເຂົ້າຜູ້ທີ່ປັນມັນວ່າ "ເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ?"

¹⁷ ໃນເວລາແປບດຽວ ເລບານອນຈະກາຍເປັນທຸ່ງນາ ແລະທຸ່ງນານັ້ນຈະກາຍເປັນປ່າ¹⁸ ໃນມື້ນັ້ນ ຄົນຫຼຸນວກຈະໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງຫນັງສື ແລະຕາຂອງຄົນ ຕາບອດຈະເບິ່ງເຫັນໃນທີ່ມືດທຶບ¹⁹ ຄົນທີ່ຖືກປັບບັງຄັບຈະຊິນຊົມຍິນດີໃນພຣະຢາເວອີກຄັ້ງ ແລະຄົນຍາກຈົນ ທຳມາກາງມະນຸດຈະຊິນຊົມຍິນດີໃນອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ

²⁰ ເພາະຄົນໂຫດຮ້າຍຈະຫມົດໄປ ແລະຄົນມັກເຍາະເຍີຈະຫາຍໄປ
ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ຮັກໃນການເຮັດຊົງຈະຖືກຕັດອອກ²¹ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງກາຍເປັນຜູ້ກະທຳຜິດດ້ວຍຄຳດຽວ ພວກເຂົາວາງບ່ວງດັກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຍຸດຕິທຳທີ່ປະຕູເມືອງແລະເຮັດໃຫ້ຄົນຊອບທຳຕົກຕຳລົງດ້ວຍການຕວະທີ່ເປົ່າປະໂຫຍດ

²² ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຜູ້ໄດ້ຊົງໄຖ່ອັບຣາຮາມ ພຣະຢາເວກ່າວກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບດັ່ງນີ້ວ່າ "ຢາໂຄບຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍອີກຕໍ່ໄປ ແລະໃບຫນ້າຂອງເຂົາຈະບໍ່ຊິດລົງອີກຕໍ່ໄປ"²³ ແຕ່ເມື່ອເຂົາເຫັນລູກຫລານຂອງເຂົາ ຊົງເປັນຜົນງານແຫ່ງມືຂອງເຮົາ ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ນາມຂອງເຮົາສັກສິດ ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ນາມຂອງອົງບໍລິສຸດຂອງຢາໂຄບສັກສິດ ແລະພວກເຂົາຈະຍືນໃນຄວາມຫນ້າເກງຂາມຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ²⁴ ພວກຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຜິດໃນຈິດໃຈຈະມີ ຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນ ແລະພວກຄົນທີ່ມັກຈົມກໍຈະຮຽນຄວາມຮູ້"

30 ¹ວິບັດແກ່ລູກຫລານທີ່ກະບົດ, "ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ. "ພວກເຂົາວາງແຜນຕ່າງໆ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາ;
ພວກເຂົາເຮັດສັນຍາກັບຊົນຊາດອື່ນໆ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການແນະນຳຈາກ ວິນຍານຂອງເຮົາ, ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເພີມບາບເຂົ້າກັບບາບ.

² ພວກເຂົາໄດ້ອອກເດີນທາງລົງໄປຍັງເອຢິບ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ບອກຂໍ້ຄຳປຶກສາຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາ ສະແຫວງຫາການຄຸ້ມຄອງຈາກຟາໂລ ແລະ ຫາທີ່ກຳບັງໃຫ້ຮືມເງົາຂອງເອຢິບ.

³ ເພາະສະນັ້ນ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພາໂລຈະເປັນຄວາມອັບອາຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ທີ່ກຳບັງໃຕ້ຮີມເງົາຂອງເອຢິບຈະເປັນຄວາມຂາຍຫນ້າຂອງພວກເຮົາ, ⁴ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະມາຍຂອງພວກເຮົາຢູ່ທີ່ໄຊອານ ແລະ ບັນດາຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານໄດ້ມາຍັງຮູ້ເຖິງ. ⁵ ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ ເພາະຊົນຊາດທີ່ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອບໍ່ ໃຫ້ປະໂຫຍດເລີຍ, ມີແຕ່ຄວາມອັບອາຍ ແລະ ຄົນຂາຍຫນ້າ."

⁶ ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບບັນດາສັດປ່າແຫ່ງເກຣັບ ພວກເຮົາໄດ້ຂົນສົ່ງສິນຂອງພວກເຮົາໄປເທິງຫລັງແບ້ ແລະ ຂົນສົ່ງສິນບັດຂອງພວກເຮົາໄປເທິງໂທນກອດ ຜ່ານໄປຕາມແຜ່ນດິນທີ່ຍາກລຳບາກແລະອັນຕະລາຍ ທີ່ມີສິ່ງໂຕຕົວເມຍແລະສິ່ງໂຕ ງູໝີດແລະງູແມວເຊົາ ໄປຍັງຊົນຊາດທີ່ຊ່ວຍເຫລືອພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ ເພາະຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງອີຢິບກໍໄດ້ຮັບຄຳ ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງປະເທດນັ້ນວ່າຮາເຫັບຜູ້ທີ່ນັ່ງຊື່ ⁸ ບັດນີ້ ຈຶ່ງໄປເຖິດ ຈຶ່ງຂຽນລົງເທິງແຜ່ນຈາລຶກຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ ແລະ ຈາລຶກໄວ້ເທິງຫນັງສືມ້ວນ ເພື່ອວ່າມັນຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ເພື່ອເປັນພະຍານໃນເວລາທີ່ຈະມາເຖິງ ເພາະຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຊົນຊາດທີ່ກະບົດລູກຫລານທີ່ຕະ ລູກຫລານທີ່ບໍ່ຝັງຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຢາເວ

¹⁰ "ພວກເຮົາກ່າວກັບພວກຫມູ່ວ່າ "ຢ່າເບິ່ງເລີຍ" ແລະ ກ່າວກັບພວກຜູ້ເຜີຍຂໍ້ຄຳສັ່ງວ່າ "ຢ່າເຜີຍຂໍ້ຄຳສັ່ງຄວາມຈິງຕໍ່ເຮົາເລີຍ ຈຶ່ງກ່າວຖ້ອຍຄຳທີ່ຍົກຍໍເຮົາຈຶ່ງເຜີຍຂໍ້ຄຳສັ່ງພາບມາຍາ" ¹¹ ຈຶ່ງຫັນໄປ ໃຫ້ຜົນທາງນີ້ ຈຶ່ງຫັນໄປຈາກວິຖີນີ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນໄດ້ຊົງຢຸດກ່າວຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ"

¹² ດ້ວຍເຫດນີ້ ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນຈຶ່ງກ່າວວ່າ "ເພາະພວກເຮົາປະຕິເສດ ຖ້ອຍຄຳນີ້ແລະວາງໃຈໃນການຢືບບັງຄັບແລກການຫລອກລວງແລະຜັກອາໄສສິ່ງນີ້ ¹³ ເພາະສະນັ້ນຄວາມບາບນີ້ຈະເປັນເຫມືອນກັບສ່ວນທີ່ແຕກທີ່ຜ່ອມຈະລົມລົງມາຕໍ່ພວກເຮົາ ເຫມືອນກັບຮອຍໂປ່ງອອກມາໃນກຳແພງສູງທີ່ຈະຜັງລົງມາໃນຫີນທີ່ ໃນເວລາແປບດຽວ"

¹⁴ ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ມັນຜັງເຫມືອນກັບເຄື່ອງໃຊ້ທີ່ແຕກຫັກຂອງຊ່າງປັ້ນຫມໍ້ ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງເກັບມັນໄວ້ ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ຝົບເສດຊົນສ່ວນຈັກອັນຫນຶ່ງທີ່ຈະຕັກໄຟຈາກຂ້າງເຕົາ ຫລືໃຊ້ຕັກນ້ຳຈາກບໍ່ເກັບນ້ຳໄດ້

¹⁵ ເພາະນີ້ຄືສິ່ງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນກ່າວວ່າ "ພວກເຮົາຈະປອດໄພໃນການຫັນກັບແລະການຢຸດຝັກໃນຄວາມງຽບສະງົບແລະໃນຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈະເປັນກຳລັງຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ພວກເຮົາກໍບໍ່ຍອມເຮັດຕາມ" ¹⁶ ພວກເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ 'ບໍ່ເອົາ ເພາະເຮົາຈະຂີ້ມ້າຫນີໄປ' ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຈະຫນີໄປ ແລະວ່າ 'ພວກເຮົາຈະຂີ້ມ້າທີ່ໂສສຸດ' ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຮົາທີ່ໂສຕາມພວກເຮົາກໍຈະໄວ້ສຸດ

¹⁷ ຄົນຫນຶ່ງຝັນຄົນຈະຫນີໄປເພາະຄຳຂໍ້ ຂອງຄົນໆດຽວ ເພາະຄຳຂໍ້ຂອງຄົນຫ້າຄົນ ພວກເຮົາຈະຫນີໄປຄົນຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຮົາຈະເປັນເຫມືອນກັບເສົາທຸງເທິງຍອດເຂົາ ຫລືເຫມືອນກັບທຸງເທິງເນີນເຂົາ"

¹⁸ ແຕ່ພຣະຢາເວກໍລັງຊົງລໍຖ້າທີ່ຈະກະຣຸນາຕໍ່ພວກເຮົາ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຜ່ອມທີ່ຈະສຳແດງເມດຕາຕໍ່ພວກເຮົາ ເພາະພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ ທຸກຄົນທີ່ລໍຖ້າພຣະອົງກໍເປັນສຸກ ¹⁹ ເພາະຊົນຊາດຫນຶ່ງຈະອາໄສຢູ່ໃນຊີໂອນ ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະພວກເຮົາຈະບໍ່ຮ້ອງໃຫ້ອີກຕໍ່ໄປ ພຣະອົງຈະຊົງກະຣຸນາຕໍ່ສ່ຽງຮ້ອງໃຫ້ຂອງພວກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນເມື່ອພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນ ພຣະອົງຈະຊົງຕອບພວກເຮົາ

²⁰ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຢາເວປະທານເຂົ້າຫນົມປັ້ງແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກແລະນ້ຳແຫ່ງຄວາມທຸກໃຈແກ່ພວກເຮົາ ແມ້ນສະນັ້ນ ພຣະອາຈານຂອງພວກເຮົາຈະບໍ່ຊົງເຊື່ອງພຣະອົງເອງອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ພວກເຮົາຈະເຫັນພຣະອາຈານຂອງພວກເຮົາດ້ວຍຕາຂອງພວກເຮົາເອງ ²¹ ເມື່ອພວກເຮົາຫັນໄປທາງຂວາ ຫລືເມື່ອພວກເຮົາຫັນໄປທາງຊ້າຍ ຫຼືຂອງພວກເຮົາຈະໄດ້ຍິນຄຳຂ້າງຫລັງພວກເຮົາວ່າ "ນີ້ເປັນຫົນທາງ ຈຶ່ງຍ່າງໃນທາງນີ້"

²² ພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາຮູບແກະສະລັກຊຸບເງິນຂອງພວກເຮົາ ແລະຮູບຫລັກຂອງຄຳຂອງພວກເຮົາເຊື່ອມຄວາມສັກສິດ ພວກເຮົາຈະຂວ້າງພວກມັນຖິ້ມ ໄປເຫມືອນກັບຜ້າຊັບປະຈຳເດືອນ ພວກເຮົາຈະກ່າວຍັກກັບພວກມັນວ່າ "ໄປໃຫ້ຜົນຈາກທີ່ນີ້"

²³ ພຣະອົງຈະປະທານຝົນໃຫ້ກັບເມັດຝືດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ວ່ານເທິງດິນ ແລະອາຫານຈາກຝົນດິນຢ່າງບໍລິບູນ ແລະຝືດຜົນເຫລົ່ານັ້ນຈະອຸດົມສົມບູນ ໃນມື້ນັ້ນຝູງົວຂອງເຮົາຈະຫາກິນໃນທຸ່ງຫຍ້າກວ້າງມໃຫຍ່ ²⁴ ບັນດາງົວແລະແບ້ທີ່ໄຖນາ ຈະກິນອາຫານຢ່າງດີ

²⁵ ເທິງພູເຂົາສູງທຸກລູກແລະເທິງເນີນເຂົາທຸກເນີນ ຈະມີລຳຫ້ວຍແລະລຳທານທີ່ມີນ້ຳໄຫລໃນມື້ທີ່ມີການເຂັນຂ້າຄັ້ງໃຫຍ່ ເມື່ອຫ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນຜັງລົງມາ ²⁶ ແສງ ຂອງດວງຈັນຈະເປັນເຫມືອນກັບແສງຂອງດວງອາທິດ ແລະແສງຂອງດວງອາທິດຈະສະຫວ່າງຂຶ້ນເປັນເຈັດເທົ່າ ເຫມືອນກັບແສງສະຫວ່າງຂອງເຈັດມື້

ພຣະຢາເວຈະພັນຮອຍແຜຂອງຊົນຊາດຂອງພຣະອົງແລະຊົງຮັກສາຮອຍຊ້າຂອງພວກເຮົາທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ບາດເຈັບ

²⁷ ເບິ່ງເຖິດ ພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວມາຈາກທີ່ໄກ ເຜົາຜານດ້ວຍໃຈຮ້າຍແລະດ້ວຍຄວັນຫນາທີ່ບ ໃນໃຈຂອງພຣະອົງຈະເຕັມດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້າຍ ແລະຊົງຫາຂອງພຣະອົງເປັນເຫມືອນໄຟທີ່ເຜົາຜານ ²⁸ ລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງຈະເປັນເຫມືອນກະແສນ້ຳແຮງຈາກທີ່ຖ້ວມທັບມາເຖິງຄໍ ເພື່ອຝັດຮ່ອນຊົນຊາດທັງຫລາຍດ້ວຍຕະແກງຮ່ອນແຫ່ງການທຳລາຍ ລົມພຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງເປັນບັງທີ່ຂາກັນໄກຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຫລົງທາງໄປ

²⁹ ພວກເຮົາຈະມີບົດເພງເຫມືອນຢ່າງໃນຄົນທີ່ມີເຫດສະການລ້ຽງສັກສິດໄດ້ຈັດຂຶ້ນແລະມີໃຈຍິນດີໃນເຫມືອນຢ່າງທີ່ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຕາມສ່ຽງຂະລຸ່ຍໄປຍັງພູເຂົາຂອງພຣະຢາເວ ໄປຍັງຫີນແຫ່ງອິດສະຣາເອນ

³⁰ ພຣະຢາເວຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນໄດ້ຍິນສ່ຽງອັນຊົງພະລັງຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ເຫັນການຟາດຫຼຸຂອງພຣະອົງລົງມາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງ ຮຸນແຮງແລະດ້ວຍເປວໄຟ ດ້ວຍລົມພາຍຸ ພາຍຸຝົນແລະລູກເຫັບ

³¹ ເພາະສ່ຽງຂອງພຣະຢາເວຄົນອັດຊີເຮຍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ກະແຈກກະຈາຍໄປ ພຣະອົງຈະຊົງຕີພວກເຮົາດ້ວຍໄມ້ ³² ທຸກຈັງວະຂອງໄມ້ລ້ຽວທີ່ໃຊ້ລົງໂທດຊົງພຣະຢາເວຈະຊົງຫວດບົດພວກເຮົາຈະເຂົ້າກັນກັບສ່ຽງດິນຕີຂອງກອງແລະຝົນເຂົ້າຄູ່ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສູ້ຮົບແລະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາ

³³ ເພາະທີ່ສຳຫລັບເຜົ່າກໍໄດ້ຕຽມໄວ້ດິນແລ້ວ ແຫ້ຈົງແລ້ວ ຫີນນັ້ນໄດ້ຖືກຕຽມໄວ້ສຳຫລັບກະສັດ ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ມັນລືກແລະກວ້າງ ກອງມັນກໍຜ່ອມດ້ວຍໄຟແລະຝົນຫລວງຫລາຍ ລົມຫາຍໃຈແຫ່ງພຣະຢາເວເຫມືອນກັບຈະຈູດໄຟໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ

31 ¹ ວິບັດແກ່ພວກຄົນທີ່ລົງໄປຍັງອີຢິບເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແລະຟັງພາບທັງຫລາຍ ແລະວາງໃຈໃນບັນດາລົດມ້າສຶກ (ເພາະມີຫລວງຫລາຍ) ແລະວາງໃຈໃນພວກຝົນມ້າ (ເພາະມີນົບບໍ່ຖ້ວນ) ² ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈກັບອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ ອີກທັງພວກເຮົາກໍບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວເລີຍ ແຕ່ພຣະອົງຊົງສະຫລາດແລະພຣະອົງຈະຊົງນຳໄພພິບັດມາ ແລະຈະບໍ່ຊົງຖອນຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຊົງລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບວິງວານທີ່ເຮັດຊົດ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບພວກຜູ້ທີ່ຊ່ວຍເຫລືອຂອງພວກຄົນທີ່ເຮັດບາບ

³ເອຍົບເປັນມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ມ້າທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາເປັນເລືອດເນືອ ແລະ ບໍ່ແມ່ນວິນຍານ. ເມື່ອພຣະຢາເວຊິງຢືນມືອກ ຄົນທີ່ຊ່ວຍເຫລືອກໍຈະລົມ ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈະລົມລົງ; ທັງສອງກໍຈະພົນາດໄປດ້ວຍກັນ.

⁴ພຣະຢາເວກໍຈະກັບຂ້າມນ້ອຍດັ່ງນີ້ວ່າ "ເຫມືອນກັບສິ່ງໂຕຫລືສິ່ງໂຕຫນຸ່ມທີ່ ຄຳຮາມຢູ່ເຫມືອເຫຍືອຂອງມັນ ເມື່ອພວກຜູ້ສ້າງແກະກຸ່ມຫນຶ່ງໄດ້ຖືກຮ້ອງໃຫ້ມາ ຕໍ່ສູ້ກັບມັນ ແຕ່ມັນກໍບໍ່ຫວັງຢ້ານຕໍ່ສ້າງຂອງພວກເຂົາ ອີກທັງບໍ່ຄານຫນີໄປຈາກສ້າງຂອງພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວຈະມາໂຍທາຈະມາເພື່ອສູ້ຮົບເທິງພູເຂົາຊີໂອນ ເທິງເນີນເຂົານັ້ນ

⁵ເຫມືອນກັບນົກທີ່ບິນເປັນຝູງ ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວຈະມາໂຍທາຈະຊິງປົກປ້ອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພຣະອົງຈະຊິງປົກປ້ອງແລະຊ່ວຍຊີວິດຂະນະທີ່ພຣະອົງຜ່ານຂ້າມເມືອງນັ້ນແລະປົກປ້ອງເມືອງນັ້ນໄວ້⁶ປະຊາກອນອິດສະຣາເອນເອີຍ ຈົ່ງກັບມາຫາພຣະອົງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຫັນໄປຈາກ

ພຣະອົງຢ່າງສິນເຊີງ⁷ເພາະໃນມື້ນັ້ນແຕ່ລະຄົນຈະກໍາຈັດຮູບເຄົາລົບເງິນແລະຮູບເຄົາຮົບທອງຄຳຂອງເຂົາທີ່ໄດ້ສ້າງດ້ວຍມືທີ່ເຕັມດ້ວຍບາບຂອງພວກເຈົ້າເອງ⁸ຄົນອັດຊີເຣຍຈະມາ ດາບທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດໂດຍມະນຸດຈະລ້າງຜານເຂົາ ເຂົາຈະຫນີຈາກດາບນັ້ນ

ແລະພວກຄົນຫນຸ່ມຂອງເຂົາຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກຫນັກ⁹ພວກເຂົາຈະສູນເສຍຄວາມຫມັ້ນໃຈໄປຫມົດສິນ ເພາະຄວາມຢ້ານກົວ ແລະພວກເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາຈະຢ້ານເມື່ອເບິ່ງເຫັນທຸງແຫ່ງສົງຄາມຂອງພຣະຢາເວ ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ຜູ້ທີ່ຟຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນຊີໂອນ ແລະຜູ້ທີ່ເຕົ້າຜົງຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ"

32

¹ເບິ່ງເຖິດກະສັດອົງຫນຶ່ງຈະຄອບຄອງດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ ແລະ ບັນດາເຈົ້ານາຍຈະປົກຄອງດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ²ແຕ່ລະຄົນຈະເປັນເຫມືອນທີ່ກຳບັງຈາກກົມ ແລະ ທີ່ຄຸ້ມກັນຈາກພາຍເຫມືອນກັບລຳທານນ້ຳທັງຫລາຍໃນທີ່ແຫ້ງແລ້ງເຫມືອນກັບຮົມເງິນ ຂອງຫີນໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ແຫ້ງແລ້ງ³ແລ້ວຕາຂອງພວກຄົນທີ່ເຫັນຈະບໍ່ມີໄປແລະຫຼຸຂອງພວກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຈະຟັງຢ່າງຕັ້ງໃຈ

⁴ຄົນທີ່ຫຼຸນຫັນພະລັກແລ້ວຈະຄິດຢ່າງຮອບຄອບດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະຄົນທີ່ຕິດອ່າງຈະເວົ້າຊັດຖ້ອຍຊັດຄຳແລະສະລານ⁵ຄົນໂງ່ຈະບໍ່ຖືກຮ້ອງກວ່າຄົນມີກຽດອີກຕໍ່ໄປ ອີກທັງຄົນທີ່ຫລອກລວງກໍຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຮ້ອງວ່າຄົນສຳຄັນອີກຕໍ່ໄປ⁶ເພາະຄົນໂງ່ເວົ້າຄວາມໂງ່ຊ້າ ແລະໃຈຂອງເຂົາກໍວາງແຜນຊົ່ວຮ້າຍແລະການກະທຳອາທຳແລະເຂົາເວົ້າບໍ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບພຣະຢາເວ ເຂົາເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຫົວບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແລະເຂົາເຮັດໃຫ້ຄົນກະຫາຍຂາກນ້ຳດື່ມ

⁷ວິທີການທັງຫລາຍຂອງຄົນຫລອກລວງກໍຊົ່ວຮ້າຍເຂົາວາງແຜນອາທຳເພື່ອທຳລາຍ ຄົນຈົນດ້ວຍການຕວະຕ່າງໆແມ່ນແຕ່ເມື່ອຄົນຈົນຄົນນັ້ນເວົ້າສິ່ງທີ່ຖືກຳຕ້ອງ⁸ແຕ່ຄົນທີ່ຊິຕົງເຮັດແຜນງານທີ່ຊິຕົງ ແລະ ເພາະການກະທຳທີ່ຊິຕົງຂອງເຂົາແລ້ວເຂົາຈະຍືນຍົດຢູ່ໄດ້

⁹ພວກຜູ້ຢູ່ຢູ່ຢ່າງສະບາຍເອີຍຈົງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າພວກລູກສາວທີ່ໄຮ້ກັງວົນຈົ່ງຟັງຂ້າພະເຈົ້າ¹⁰ເພາະໃນເວລາອີກປີປາຍໆຄວາມຫມັ້ນໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະຫມົດໄປພວກຜູ້ຢູ່ທີ່ໄຮ້ກັງວົນເອີຍເພາະການ ການເກັບຜິດຜົນກໍຈະບໍ່ມາເຖິງ

¹¹ພວກຜູ້ຢູ່ຢູ່ຢ່າງສະບາຍເອີຍຈົ່ງຕົວສັນ ຈົ່ງເຫມືອນຍາກພວກຄົນທີ່ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຈົ່ງຖອດເສື້ອຜ້າທີ່ງົດງາມຂອງພວກເຈົ້າອອກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕົວພວກເຈົ້າເປື່ອຍເປົາຈົ່ງເອົາຜ້າກະສອບຄາດເອວພວກເຈົ້າໄວ້¹²ພວກເຈົ້າຈະຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວນເພາະໄຮ້ນາທີ່ແສນສຸກເພາະຕົ້ນອະນຸ່ງລູກດິກ¹³ແຜ່ນດິນຂອງຊົນຊາດ ແມ່ນແຕ່ໃນບ້ານເຮືອນທັງຫມົດທີ່ເຄີຍມ່ວນຊື່ນໃນເມືອງທີ່ເຮືອນ

¹⁴ເພາະພຣະຣາຊວັງຈະຖືກຖິ້ມເມືອງທີ່ມີຄົນຫນາແຫນ້ນກໍຈະຮ້າງເປົາເນີນເຂົາ ແລະ ຫໍຄອຍຈະກາຍເປັນຖ້ຳຕະຫລອດໄປ ກາຍເປັນທີ່ເຮາຣາຂອງພວກແບ້ປາກາຍເປັນຫຼ່ຽງຫຍ້າຂອງຝູງສັດ¹⁵ຈົນກວ່າຈະຊິງເທພຣະວິນຍານຈາກເບື້ອງເທິງລົງມາເຫມືອພວກເຮົາ ແລະ ຖິ້ມແຫ້ງແລ້ງກັນດານຈະກາຍເປັນໄຮ້ນາທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ໄຮ້ນາທີ່ອຸດົມສົມບູນຈະຖືວ່າເປັນປ່າ

¹⁶ແລ້ວຄວາມຍຸດຕິທຳຈະອາໄສຢູ່ໃນຖິ້ມແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຈະອາໄສຢູ່ໃນຫຼ່ຽງນາທີ່ອຸດົມສົມບູນ¹⁷ຜົນງານຂອງຄວາມຊອບທຳຈະເປັນສັນຕິສຸກ ແລະ ຜົນຂອງຄວາມຊອບທຳ ຄືຄວາມງຽບສະງົບແລະຄວາມຫມັ້ນໃຈຕະຫລອດໄປ¹⁸ຊົນຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະອາໄສໃນທີ່ພັກອາໄສດ້ວຍຄວາມສະງົບສຸກໃນບ້ານເຮືອນທີ່ປອດໄພແລະໃນທີ່ພັກທີ່ງຽບສະ ຖິ້ມແຫ້ງແລ້ງກັນດານແລະປ່າຖືກທຳລາຍໄປ ແລະເມືອງກໍພົນາດໄປຈົນສິ້ນຊາກ²⁰ພວກເຈົ້າທີ່ວ່ານັ້ນຢູ່ແຄມລະຫນານນ້ຳທຸກແຫ່ງກໍຈະເປັນສຸກ ພວກເຈົ້າທີ່ປ່ອຍງົວແລະແບ້ຂອງພວກເຈົ້າອອກໄປຫາກິນ

33 ¹ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ຜູ້ທຳລາຍທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກທຳລາຍ! ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ລະເບີດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຖືກທຳລະເບີດ! ເມື່ອເຈົ້າຢຸດທຳລາຍ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກທຳລາຍ, ເມື່ອເຈົ້າຢຸດທຳລະເບີດ ພວກເຂົາກໍຈະທຳລະເບີດເຈົ້າ.

²ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຢາເວ, ຂໍຊົງໃຜດເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ; ພວກຂ້ານ້ອຍລໍຖ້າພຣະອົງ; ຂໍຊົງເປັນແຂນໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໃນທຸກໆເຊົ້າ, ຂໍຊົງເປັນຄວາມລອດຝົນຂອງຂ້ານ້ອຍໃນເວລາຍາກລຳບາກ.

³ເມື່ອມີສຽງດັງສະຫນັ່ນ ຊົນຊາດທັງຫລາຍກໍຫນີໄປ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນ, ຊົນຊາດທັງຫລາຍກໍກະແຈກກະຈາຍໄປ.

⁴ຊັບສິນທີ່ມີຢູ່ຂອງພວກເຈົ້າຖືກນຳມາຮວມກັນຄືກັບຮວບຮວມຝູງຕັກກະແຕນ; ຄົນທັງຫລາຍກໍຈະໂດດຂຸບມັນຄືກັບຝູງຕັກກະແຕນໂດດ.

⁵ພຣະຢາເວ ຊົງເປັນທີ່ຍົກຍໍ. ພຣະອົງຊົງປະທັບໃນທີ່ສູງສຸດ. ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ ຊີໂອນ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ.

⁶ພຣະອົງຈະຊົງເປັນຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນເວລາຂອງພວກເຈົ້າ, ຊົງເປັນຄວາມລອດຝົນ, ສະຕິປັນຍາ, ແລະຄວາມຮອບຮູ້; ຄວາມຢາກເກງພຣະເຈົ້າແມ່ນຊັບສິນບັດຂອງເຂົາ.

⁷ເບິ່ງເຖິດ, ຄະນະທູດຂອງພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ຕາມທາງ; ແລະ ພວກນັກການທູດທີ່ຫວັງໃຫ້ມີສັນຕິພາບກໍຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂຶ້ນ.

⁸ທາງຫລວງທັງຫລາຍກໍວ່າງເປົາ; ບໍ່ມີພວກຄົນເດີນທາງອີກເລີຍ ພັນທະສັນຍາຕ່າງໆ ກໍຖືກຫັກລົງ, ພວກພະຍານກໍຖືກດູກ, ແລະມວນມະນຸດກໍບໍ່ໄດ້ຮັບການນັບຖື.

⁹ແຜ່ນດິນນັ້ນກໍໂສກເສົ້າ ແລະ ຫ່ຽວແຫ້ງໄປ; ເລບານອນກໍອັບອາຍແລະຫ່ຽວແຫ້ງໄປ; ຊາໂຣນ ກໍເປັນດັງຖິ້ມແຫ້ງແລ້ງ; ແລະ ບາຊານ ແລະ ກາເມນ ໄປໄມ້ກໍຫລົ້ນລົງຈາກຕົ້ນຫມົດ.

¹⁰ພຣະເຈົ້າຢາເວຊິງກ່າວວ່າ, "ບັດນີເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນ; ບັດນີເຮົາຈະໄດ້ຮັບການເຊີດຊູ; ບັດນີເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ."¹¹ພວກເຈົ້າຖືພາແຕ່ຂີ້ແກບ ແລະພວກເຈົ້າກໍອອກລຸກມາເປັນຕໍ່ເຂົາ; ລົມຫາຍໃຈຂອງພວກເຈົ້າເປັນໄຟທີ່ຈະເຜົາຜານພວກເຈົ້າ.¹²ພວກປະຊາຊົນຈະຖືກເຜົາເປັນປູນຂາວ, ຄືກັບຝຸ່ມໄມ້ຫນາມທີ່ຖືກຕັດລົງ ແລະ ຖືກເຜົາໄຟ.

¹³ພວກເຈົ້າຢູ່ຫ່າງໄກ, ຈິງຟັງສິງຫີເຮົາໄດ້ເຮັດແລ້ວ; ແລະ, ພວກເຈົ້າຢູ່ໃກ້, ຈິງຮັບຮູ້ເຖິງອຳນາດຂອງເຮົາ".¹⁴ພວກຄົນບາບໃນ ຊີໂອນ ຢ້ານກົວ; ຄວາມຢ້ານກົວໄດ້ຄອບງຳພວກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ຜູ້ໃດໃນພວກເຮົາຢູ່ກັບໄຟທີ່ຮ້ອນແຮງໄດ້?

ຜູ້ໃດໃນພວກເຮົາຢູ່ກັບການເຜົາໄຫມ້ໄດ້ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ?

¹⁵ຄົນທີ່ຢ່າງດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເວົ້າຢ່າງຊື່ສັດ; ຄົນທີ່ດູຫມິນ ຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ຈາກການກົດຂີ່ຊູດຮິດ, ຜູ້ຈະປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບສິນບົນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ວາງແຜນການກະທຳສິ່ງຜິດທີ່ຮ້າຍແຮງ, ແລະ ບໍ່ເບິ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.¹⁶ເຂົາຈະສ້າງເຮືອນຂອງເຂົາເທິງບ່ອນສູງ; ບ່ອນປ້ອງກັນຂອງເຂົາຈະເປັນບ່ອນປະການຫິນ, ອາຫານແລະນ້ຳຂອງເຂົາຈະມີຢ່າງແນ່ນອນ.

¹⁷ດວງຕາຂອງພວກເຈົ້າຈະເຫັນກະສັດຜູ້ຊົງສະຖ່າງາມ; ພວກເຂົາຈະເຫັນແຜ່ນດິນທີ່ກວ້າງຂວາງ.¹⁸ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະລະລຶກເຖິງຄວາມຢ້ານກົວນັ້ນ; ນັກຂຽນຢູ່ບ່ອນໃດ, ຄົນທີ່ຊົງຈຳນວນເງິນຢູ່ບ່ອນໃດ? ຄົນນັບຈຳນວນຫໍຄອຍເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ບ່ອນໃດ?¹⁹ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຊົນຊາດທີ່ເປັນສັດຕູອີກຕໍ່ໄປ, ຊົນຊາດທີ່ມີພາສາແປກໆອອກໄປ, ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າຟັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ.

²⁰ຈິງເບິ່ງ ທີ່ຊີໂອນ, ເມືອງແຫ່ງເທດສະການງານລ້ຽງຂອງພວກເຮົາ; ດວງຕາຂອງເຈົ້າຈະເຫັນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ເປັນບ່ອນອາໄສທີ່ສະງົບ, ຈະບໍ່ມີການຍ້າຍຜ້າເຕັ້ນອີກຕໍ່ໄປ, ຫລັກສຽບຈະບໍ່ຖືກຖອນຂຶ້ນມາ ອີກທັງຈະບໍ່ມີເຊືອກຂອງຜ້າເຕັ້ນເສັ້ນໃດທີ່ຂາດເລີຍ.²¹ແຕ່ພຣະຢາເວ ຜູ້ຊົງສະຖ່າງາມຈະສະຖິດກັບເຮົາ ໃນທີ່ເຊິ່ງມີແມ່ນ້ຳລຳທານອັນກວ້າງໃຫຍ່, ໃນສະຖານທີ່ຂອງແມ່ນ້ຳ ແລະ ສາຍນ້ຳ ທີ່ກວ້າງໃຫຍ່. ຈະບໍ່ມີເຮືອນທີ່ຕິດກັບທະເລສາມາດເດີນທາງໄປໄດ້, ແລະ ບໍ່ມີ ເຮືອນຮີບລ່າໃຫຍ່ ລ່າ ໃດຈະແລ່ນຜ່ານໄປ.

²²ເພາະພຣະຢາເວ ຊົງເປັນຜູ້ພັກສາຂອງພວກເຮົາ, ພຣະຢາເວ ຊົງເປັນຜູ້ບັນຍັດກິດຫມາຍຂອງພວກເຮົາ, ເພາະພຣະຢາເວ ຊົງເປັນກະສັດຂອງພວກເຮົາ; ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດຜົນ.

²³ເຊືອກກາງຜ້າໄປເຮືອຂອງພວກເຈົ້າກໍຍາມ; ເຊືອກເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ສາມາດຍຶດເສົາກະໂດງ; ຂອງເຮືອໃຫ້ຢູ່ໃນບ່ອນຂອງມັນໄດ້; ເມື່ອມີການແບ່ງສັບສົມບັດທີ່ຍຶດມາຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຄົນຂາດມີການກໍາຈະລາກຂອງທີ່ຍຶດມານັ້ນໄປໄດ້.²⁴ພວກຊາວເມືອງຈະບໍ່ເວົ້າວ່າ "ຂ້ອຍປ່ວຍໄຂ້ຢູ່" ປະຊາຊົນທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພໃຫ້ກັບຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ.

34 ¹ປະຊາຊາດທັງຫລາຍເອີຍ, ຈິງເຂົ້າມາໃກ້, ແລະຟັງ; ຊົນຊາດທັງຫລາຍເອີຍ, ຈິງຕັ້ງໃຈຟັງ! ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຊັບພະສິ່ງໃນນັ້ນ, ຕ້ອງຟັງ, ໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກໂລກ.²ເພາະພຣະຢາເວ ຊົງໂກດຮ້າຍແກ່ປະຊາຊາດທັງຫມົດ, ແລະ ຊົງລົງໂທດຕໍ່ກອງທັບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງຊົງທຳລາຍພວກເຂົາຈົນສິ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ມອບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ການຂ້າຟັນ.

³ຊາກສົບຂອງພວກເຂົາຈະຖືກແກວ່ງອອກໄປ. ກິນຂອງຊາກສົບຈະເຫມັນປົກຄຸມຫົວທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ; ແລະ ພູເຂົາທັງຫລາຍຈະນອງເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດຂອງພວກເຂົາ.⁴ດວງດາວທັງຫມົດເທິງທ້ອງຟ້າຈະຫາຍໄປ, ແລະ ທ້ອງຟ້າຈະຖືກມ້ວນຄືກັບຫນັງສືມ້ວນ, ແລະ ດວງດາວທັງຫມົດຈະຈາງຫາຍໄປ, ຄືກັບໃບທີ່ຫລົ້ນລົງຈາກເຄືອຫມາກອາງູນ, ແລະ ຄືກັບຫນ່ວຍຫມາກເຄືອທີ່ສຸກຫລົ້ນລົງຈາກຕົ້ນ.

⁵ເພາະເມື່ອດາບຂອງເຮົາຈະຕື່ມຈົນອີ່ມໃນສະຫວັນແລ້ວ; ເບິ່ງແມະ, ບັດນີມັນຈະຕືກລົງມາຍັງ ເອໂດມ,

ມາຍັງຊົນຊາດທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໃວ້ເພື່ອການທຳລາຍ.⁶ດາບຂອງພຣະຢາເວ ຈະຈຸ່ມດ້ວຍເລືອດ ແລະ ອາບດ້ວຍໄຂມັນ, ເຊິ່ງຈຸ່ມດ້ວຍເລືອດຂອງບັນດາລູກແກະ ແລະ ແປ້, ອາບດ້ວຍໄຂມັນຂອງໂຕ ຂອງແກະໂຕຜູ້, ເພາະພຣະພຣະຢາເວ ມີການຖວາຍບູຊານີໃນເມືອງໂບຊະຣາ ແລະ ການສັ່ງຫານຄັງໃຫຍ່ຈະເກີດໃນແຜ່ນດິນ ເອໂດມ.

ຈິງວ່າທັງຫລາຍຈະຖືກຂ້າຜ່ອມກັນກັບພວກຂອງມັນ, ແລະ ຈິງຫນຸ່ມກໍຈະຖືກຂ້າຜ່ອມກັນກັບຈິງແກ່ກວ່າ. ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ, ແລະ ດິນຂອງພວກເຂົາຈະປ່ຽນຊຸ່ມໄປດ້ວຍໄຂມັນ.

⁸ເພາະມັນຈະເປັນວັນແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ປີທີ່ພຣະອົງຈະຕອບແທນພວກເຂົາຍ້ອນເຫດຜົນຂອງ ຊີໂອນ.⁹ແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍຂອງ ເອໂດມ ຈະກາຍເປັນຢ່າງຫມາຕອຍ, ດິນຈະກາຍເປັນມາດ, ແລະ ແຜ່ນດິນຈະເກີດໄຟໄຫມ້ລຸກຢູ່.¹⁰ມັນຈະລຸກໄຫມ້ທັງເວັ້ນແລະທັງຄືນ;

ຄວັນຂອງມັນຈະລອຍຂຶ້ນຕະຫລອດໄປ; ມັນຈະເປັນແຜ່ນດິນທີ່ວາງເປົ່າຢູ່ທຸກຍຸກທຸກສະໄຫມ; ຈະບໍ່ມີໃຜຜ່ານໄປບ່ອນນັ້ນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹¹ແຕ່ບັນດານົກປ່າ ແລະ ສັດປ່າຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ນົກເຂົາ ແລະ ກາ ຈະສ້າງຮັງຂອງພວກມັນໃນນັ້ນ,

ພຣະອົງຈະດຶງສາຍແຫກເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຝັນນາດ ແລະ ສາຍພານແຫ່ງການທຳລາຍ.

¹²ບັນດາຜູ້ມີກຽດຂອງມັນຈະບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອເລີຍທີ່ຈະເອີ້ນວ່າອານາຈັກ, ແລະບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງທີ່ນັ້ນທັງຫມົດຈະບໍ່ມີອີກເລີຍ.

¹³ຕີນຫນາມຈະປົງຂຶ້ນຕາມພະຣາຊວັງຂອງບ່ອນນັ້ນ, ເຄືອຕ່າຍແລະເຄືອກະຊັບຈະເກີດອ້ອມຮອບປ່ອມປາການ, ມັນຈະເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງຫມາປ່າ ແລະ ເປັນບ່ອນຂອງນົກກະຈອກເທດ.¹⁴ພວກສັດປ່າ ແລະ ຫມາຈິງຈອກຈະມາພົບກັນບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ພວກແປ້ປ່າຈະຮ້ອງຫາກັນ.

ພວກສັດທີ່ຫາກິນຕອນກາງຄືນຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ຫາບ່ອນອາໄສສຳລັບພວກມັນເອງ.¹⁵ນົກເຄົ້າຈະເຮັດຮັງຝັກໄຂ່ອອກລູກ, ແລະ

ລ້ຽງລູກຂອງມັນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ແມ່ນແລ້ວ, ພວກແຮ້ງຈະລວມໂຕກັນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ຕ່າງກໍຢູ່ກັບຄູ່ຂອງມັນ.

¹⁶ຈິງຄືນຫາຫນັງສືມ້ວນຂອງພຣະຢາເວ; ບໍ່ມີຈັກໂຕດຽວໃນພວກມັນເຫລົ່ານີ້ຈະຫາຍໄປ. ບໍ່ມີໃດໃດຈະຂາດຄູ່;

ເພາະພຣະໂອດຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້, ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງກໍຊົງຮວບຮວມພວກມັນໄວ້.¹⁷ພຣະອົງຊົງຈັບສະຫລາກບ່ອນຕ່າງໆ ໃຫ້ກັບພວກມັນ, ແລະ ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ວັດແທກໃຫ້ກັບພວກມັນດ້ວຍເຊືອກແທກ. ພວກມັນຈະໄດ້ກຳມະສິດຕະຫລອດໄປ;

ພວກມັນຈະຢູ່ອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນທຸກຍຸກທຸກສະໄຫມ.

35 ¹ຖິ້ນທຸລະກັນດານ ແລະ ອາຣາບາຈະຍິນດີ; ແລະ ທະເລຊາຍຈະປີຕີຍິນດີ ເບັງບານ ເຫມືອນດັງດອກກຸຫລາບ. ມັນຈະອອກດອກຢ່າງອຸດົມສົມບູນ,

²ປີຕີຍິນດີດ້ວຍຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ແລະ ຮ້ອງເພງ; ມັນຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີຂອງເລບານອນທັງຄວາມສວຍງາມຕາ, ຂອງກາເມນ ແລະ ຊາໂຣນ; ພວກເຂົາຈະເຫັນລັດສະໝີຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ພຣະສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

³ຈິງເສີມກຳລັງແກ່ມືທີ່ອ່ອນແຮງ, ແລະ ຈິງເຮັດໃຫ້ຫົວເຂົາທີ່ສັນນັ້ນໃຫ້ຫມັ້ນຄົງ.⁴ຈິງເວົ້າກັບຄົນທີ່ມີຈິດໃຈຢ້ານກົວວ່າ, "ຈິງເຂັ້ມແຂງເຖິດ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ! ເບິ່ງແມພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະມາດ້ວຍການແກ້ແຄ້ນ, ດ້ວຍການຕອບແທນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະສະເດັດມາແລະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນ."

⁵ແລ້ວຕາຂອງຄົນຕາບອດຈະເບິ່ງເຫັນ, ແລະ ຫູຂອງຄົນຫູຫນວກຈະໄດ້ຍິນ.⁶ແລ້ວຄົນຂາພິການຈະໂດດເດັ່ນຄືກັບໂຕກວາງ, ແລະ ລິນຂອງຄົນປາກກີກຈະຮ້ອງເພງ, ເພາະນ້ຳໄດ້ໄຫລຂຶ້ນມາໃນອາຣາບາ, ແລະ ແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍຈະເກີດຂຶ້ນໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ.
⁷ດິນຊາຍທີ່ຖືກແຜດເຜົາຈະກາຍເປັນສະນ້ຳ, ແລະ ພືນດິນທີ່ແຫ້ງແລ້ງຈະກາຍເປັນນ້ຳພູ, ໃນທີ່ອາໄສຂອງຫມາປ່າ, ບ່ອນທີ່ພວກມັນເຄີຍນອນຢູ່, ຈະກາຍເປັນຕົ້ນຫຍ້າກັບຕົ້ນໂອກແລະຕົ້ນອ້.
⁸ຈະມີທາງຫລວງສາຍຫນຶ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າທາງບໍລິສຸດ, ຄົນທີ່ມີຄວາມບາບຈະບໍ່ເດີນໄປທາງນັ້ນ. ແຕ່ຈະເປັນທາງສຳລັບຄົນທີ່ເດີນໃນທາງນັ້ນ, ບໍ່ມີຄົນໂງ່ຄົນໃດຈະໄປທາງນັ້ນ.⁹ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຈະບໍ່ມີສັດດູຮ້າຍອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ຈະບໍ່ເຫັນພວກມັນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແຕ່ວ່າຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງໄຖ່ຈະຍ່າງໄປທີ່ນັ້ນ.
¹⁰ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ຂອງພຣະຢາເວຈະກັບມາ ແລະ ຮ້ອງລຳທຳເພງຢູ່ ພູເຂົາຊີໂອນ, ແລະຄວາມສຸກອັນເປັນນິດຈະຢູ່ເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ; ຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສຸກຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ; ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມຂົມຂືນຈະຫາຍໄປ.

36

¹ໃນປີທີ່ສິບສີຂອງຣາຊການກະສັດເຮເຊກີຢາ, ເຊັ່ນນາເກຣີບ, ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ໄດ້ຍຸກໂຈມຕີບັນດາເມືອງປ້ອມປ້ອງກັນທັງຫມົດຂອງ ຢູດາຍ ແລະ ໄດ້ຍຶດເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.²ແລ້ວກະສັດຂອງອັດຊີເຣຍ ໄດ້ຊົງສັງຜູ້ບັນຊາການທະຫານຈາກເມືອງລາກິດມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເພື່ອມາເຝົ້າກະສັດ ເຮເຊກີຢາພ້ອມກັບກອງທັບໃຫຍ່, ເຂົາໄດ້ມາເຖິງທີ່ຮາງລະບາຍນ້ຳຂອງສະບ່ອນສູງ, ຢູ່ທາງຫລວງໄປຫາບ່ອນຊັກຜ້າ, ແລະ ຍືນຢູ່ໃກ້ບ່ອນນັ້ນ.
³ພວກຂ້າຣາຊການອິດສະຣາເອນຜູ້ທີ່ໄດ້ອອກຈາກເມືອງໄປເພື່ອເຈລະຈາກັບພວກເຂົາຄືເອລີອາກິມ, ລູກຊາຍຂອງອິນກີຢາຜູ້ຮັບຜິດຊອບຣາຊວັງ; ເຊັ່ນນາເລຂາທິການ, ແລະ ໂຢອາລູກຊາຍຂອງອາສັບຜູ້ຂຽນບັນທຶກຄຳຕັດສິນທາງຣາຊການ.
⁴ຜູ້ບັນຊາການທະຫານໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງບອກເຮເຊກີຢາວ່າກະສັດຜູ້ຍິງໃຫຍ່, ຄືກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ກ່າວວ່າ, 'ເຈົ້າຫມັ້ນໃຈຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກຜູ້ໃດ?' ເຈົ້າເວົ້າພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ເຈົ້າເວົ້າວ່າມີທີ່ປຶກສາ ແລະ ກຳ ລັງຮີບສຳລັບສົງຄາມ. ດຽວນີ້ເຈົ້າໄວ້ໃຈໃຜ? ມີໃຜທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກັກກະບົດຕໍ່ເຮົາ?"
⁵ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈໃນປະເທດເອຢິບ, ທີ່ເຈົ້າໃຊ້ເປັນໄມ້ຄັນເທົ່າເປັນຕົ້ນກົກທີ່ແຕກແລ້ວ, ແຕ່ຖ້າມີຄົນກຳເທິງໄມ້ນັ້ນມັນກໍຈະປັກແລະແຫງມືຂອງເຂົາ, ພາໂຣກະສັດຂອງ ເອຢິບຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ຄົນທົ່ວໆໃຈໃນຕົວເຂົາ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເວົ້າກັບເຮົາວ່າ, "ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ," ກໍຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫລືທີ່ເຮເຊກີຢາໄດ້ຮືກລາຍສະຖານສູງ ແລະ ແທ່ນບູຊາຂອງພະອົງຖິ້ມໄປ, ແລະ ເຂົາກ່າວກັບຢູດາຍ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມວ່າ, "ພວກເຈົ້າຕ້ອງນະມັດສະການຕໍ່ຫມົດແທ່ນບູຊານີ້ໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ບໍ່?"
⁶ເພາະສະນັ້ນບົດນີ້, ຂ້ອຍຕ້ອງການຍື່ນຂໍສະເໜີທີ່ດິນຈາກກະສັດຂອງ ອັດຊີເຣຍ. ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ຂ້ອຍຈະເອົານ້ຳສອງພັນໂຕໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຖ້າຫາກເຈົ້າຫາຄົນທີ່ຈະຂີ່ມາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.
⁷ແມ່ນແຕ່ນາຍກອງຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ຜູ້ຫນຶ່ງຂອງພວກຂ້າຣາຊການຂອງເຈົ້ານາຍຂ້ອຍ ເຈົ້າຈະຖ້າງຫານໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າໄດ້ວາງໃຈໃນເອຢິບສຳລັບບັນດາລົດມ້າ ແລະ ພວກທະຫານມ້າ!⁸ແລ້ວຕອນນີ້, ຂ້ອຍໄດ້ເດີນທາງມາທີ່ນີ້ເພື່ອຕໍ່ສູ້ ແລະ ທຳລາຍແຜ່ນດິນນີ້ໂດຍປາສະຈາກຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະຢາເວຊັ້ນບໍ່? ພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້ອຍວ່າ, "ຈົ່ງໂຈມຕີແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ ທຳລາຍມັນເສຍ."⁹
¹⁰ແລ້ວເອລີອາກິມລູກຊາຍຂອງອິນກີຢາ, ແລະ ເຊັ່ນນາ, ແລະ ໂຢອາທີ່ໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ບັນຊາການທະຫານວ່າ, "ກະລຸນາເວົ້າກັບພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເປັນພາສາ, ອາຣາມິກ, ເລີຍເພາະພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ. ພາສານັ້ນຢາເວົ້າກັບພວກເຮົາເປັນພາສາຢູດາຍໃຫ້ເຂົາຫຼຸບຂໍາຊົນທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງເລີຍ."¹¹ແຕ່ຜູ້ບັນຊາການທະຫານໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍມາຫາເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າເພື່ອຈະເວົ້າຖ້ອຍຄຳນີ້ບໍ່? ພະອົງບໍ່ໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍມາຫາພວກຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງກຳແພງຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງກິນຂີ້ແລະກິນຢຽວຂອງພວກເຂົາເອງພ້ອມກັບເຈົ້າບໍ່?"
¹²ແລ້ວຜູ້ບັນຊາການທະຫານໄດ້ຍືນຂຶ້ນແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງເປັນພາສາເຮັບເຮີ, ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງກະສັດ ອັດຊີເຣຍ, ກະສັດຜູ້ຍິງໃຫຍ່."¹³ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, ' ຢ່າໃຫ້ ເຮເຊກີຢາຫລອກລວງພວກເຈົ້າ, ເພາະເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຫຍັງພວກເຈົ້າໄດ້.
¹⁴ຢ່າຟັງເຮເຊກີຢາທີ່ບອກໃຫ້ພວກເຈົ້າວາງໃຈໃນພຣະຢາເວ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວຈະຊົງຊ່ວຍເຫລືອພວກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ເມືອງນີ້ຈະບໍ່ຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດ ອັດຊີເຣຍ."
¹⁵ຢ່າຟັງ ເຮເຊກີຢາ, ເພາະກະສັດຂອງ ອັດຊີເຣຍ ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: 'ຈົ່ງເຮັດສັນຍາສັນຕິພາບກັບເຮົາ ແລະ ອອກມາຫາເຮົາ. ແລ້ວພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະກິນຫມາກອາງຸ່ນຂອງຕົນ ແລະ ຈາກຕົ້ນຫມາກເດືອນຂອງຕົນເອງ, ແລະ ຕື່ມນ້ຳໃນອ່າງຂອງຕົນເອງ.
¹⁶ພວກເຈົ້າຈະເຮັດແບບນີ້ຈົນກວ່າເຮົາຈະມາແລະເອົາຕົວພວກເຈົ້າໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ຄືກັບແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າເອງ, ຄືແຜ່ນດິນທີ່ມີເຂົ້າ ແລະ ເຫລົ້າອາງຸ່ນໃຫມ່, ແຜ່ນດິນທີ່ມີເຂົ້າຈີ ແລະ ສວນຫມາກອະງຸ່ນ"
¹⁷ຢ່າໃຫ້ ເຮເຊກີຢາເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຫລົງຜິດໄປ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ' ພຣະຢາເວຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາ, ມີພະເຈົ້າອົງໃດຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກພະຫັດຂອງກະສັດອັດຊີເຣຍໄດ້ບໍ່?¹⁸ພະເຈົ້າຂອງເມືອງຮາມັດ ແລະ ເມືອງອັກປັດ ຢູ່ບ່ອນໃດ? ພະເຈົ້າຂອງເມືອງເສຟາກວາອິມ ຢູ່ບ່ອນໃດ? ພວກເຂົາຊ່ວຍ ຊາມາເຣຍຈາກອຳນາດຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່?
¹⁹ມີພະເຈົ້າອົງໃດທຳມາກາງພະເຈົ້າທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນເຫລົ່ານີ້ທີ່ຊ່ວຍກູ້ແຜ່ນດິນຈາກອຳນາດຂອງເຮົາໄດ້, ແລ້ວພຣະຢາເວຈະຊ່ວຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄດ້ບໍ່?"
²⁰ແຕ່ປະຊາຊົນຍັງມີດຢູ່ແລະບໍ່ຕອບ, ເພາະຄຳສັ່ງຂອງກະສັດວ່າ, "ຢ່າໄຕ້ຕອບເຂົາ"²¹ແລ້ວເອລີອາກິມລູກຊາຍຂອງອິນກີຢາ, ຜູ້ຮັບຜິດຊອບຣາຊວັງ, ເຊັ່ນນາຜູ້ເປັນເລຂາທິການ, ແລະ ໂຢອາລູກຊາຍຂອງອາສັບ ຜູ້ບັນທຶກ, ໄດ້ມາເຂົ້າເຝົ້າເຮເຊກີຢາດ້ວຍເສື້ອຜ້າທີ່ຈິກຂາດ, ແລະ ໄດ້ກາຍຫຼຸນຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ບັນຊາການທະຫານໃຫ້ພະອົງຊົນຮູ້.

37 ¹ຕໍ່ມາເມື່ອກະສັດເຮເຊກີຢາໄດ້ຍິນຄຳຖວາຍລາຍງານຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ພະອົງໄດ້ຖືກເລືອກຜ້າຂອງພະອົງ, ແລະ ຊົງປົກຄຸມພະອົງເອງດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງຜ້າກະສອບ, ແລະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.²ພະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ເອລີອາກິມຜູ້ຮັບຜິດຊອບຣາຊວັງ, ແລະ ເຊັ່ນນາຜູ້ເປັນເລຂາທິການ, ແລະບັນດາພວກປະໂລຫິດອາວຸໂສ, ເຊິ່ງທຸກໆຄົນໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງທີ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າກະສອບໄປຫາເອຊາຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາໂມດ, ຜູ້ທຳນວາຍ.

³ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ເຮເຊກຢາ ກ່າວວ່າ," ມີນີ້ແມ່ນວັນແຫ່ງຄວາມທຸກໃຈ, ວັນທີ່ຖືກປະນາມ ແລະ ວັນແຫ່ງຄວາມອັບປະຍິດອິດສຸ, ຄືກັບວ່າເດັກກຳລັງຈະເກີດ, ແຕ່ຜູ້ເປັນແມ່ບໍ່ມີກຳລັງທີ່ຈະເບິ່ງລູກຂອງນາງໃຫ້ເກີດມາ.

⁴ບາງທີພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະຊົງໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງຫົວຫນ້າຜູ້ບັນຊາການທະຫານ, ຊົງກະສັດອັດຊີເຣຍຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາໄດ້ໃຊ້ເຂົາໄປເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ແລະ ຈະສັງຫາມຄຳເວົ້າທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນ. ບັດນີ້ຈົງຍົກຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານສຳລັບພວກຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ທີ່ຍັງຄອຍຢູ່ຫີນີ້. "

⁵ດັ່ງນັ້ນພວກຂ້າຮາຊາການຂອງກະສັດເຮເຊກຢາໄດ້ມາຫາເອຊາຢາ, ⁶ແລະ ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົງເວົ້າກັບເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າວ່າ: 'ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ,' ຢ່າຢູ່ຢ້ານຄຳເວົ້າທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນ, ດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງພວກຂ້າຮາຊາການຂອງກະສັດອັດຊີເຣຍໄດ້ດູຖູກເຮົາ." ຈົງເບິ່ງ, ເຮົາຈະໃສ່ວິນຍານຫນຶ່ງໃນຕົວຂອງລາວ, ແລະລາວຈະໄດ້ຍິນຂ່າວທີ່ສຳຄັນ ແລະ ກັບໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງລາວ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລາວລືມລົງດ້ວຍດາບໃນດິນແດນຂອງລາວເອງ. "

⁸ແລ້ວຜູ້ບັນຊາການທະຫານໄດ້ກັບຄືນໄປແລະພົບກະສັດອັດຊີເຣຍກຳລັງສູ້ຮົບກັບ ເມືອງລີບນາ, ເພາະວ່າພະອົງໄດ້ຍິນວ່າກະສັດໄດ້ຫນີໄປຈາກເມືອງລາກິດ. ⁹ແລ້ວເຊັນນາເກອາຣິບໄດ້ຍິນວ່າກະສັດຕີຣາກາຂອງປະເທດເອທິໂອເປຍ ແລະ ເອຍິບໄດ້ຮວມໂຕກັນຕໍ່ສູ້ກັບພະອົງ, ດັ່ງນັ້ນພະອົງຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາເຮເຊກຢາດ້ວຍຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ: ¹⁰"ຈົງເວົ້າກັບເຮເຊກຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາຍວ່າ, 'ຢ່າໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ທີ່ທ່ານໄວ້ວາງໃຈຫລອກລວງທ່ານ, ໂດຍກ່າວວ່າ, 'ເຢຣູຊາເລັມຈະບໍ່ຖືກມອບໃວ້ໃນກຳມືຂອງກະສັດອັດຊີເຣຍ.' "

¹¹ເບິ່ງເຖິງ, ທ່ານໄດ້ຍິນແລ້ວສິ່ງທີ່ກະສັດຂອງອັດຊີເຣຍໄດ້ເຮັດກັບດິນແດນທັງຫມົດໂດຍທຳລາຍພວກເຂົາຈົນຫມົດສິນ.

ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອບໍ່? ¹²ບັນດາພະຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອພວກເຂົາ, ຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງເຮົາໄດ້ທຳລາຍຄື: ໂກຊານ, ຮາຣານ, ເຣເຊັບ, ແລະ ປະຊາຊົນເອເດນໃນເມືອງເຕລາສາ?

¹³ກະສັດຂອງເມືອງຮາມັດ, ກະສັດແຫ່ງອັກຣັດ, ກະສັດໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງເມືອງເສຟາກວາອິມ, ເມືອງເຮນາ, ແລະ ເມືອງອີວາຢູ່ບ່ອນໃດ? "

¹⁴ເຮເຊກຢາໄດ້ຮັບຈິດຫມາຍສະບັບນີ້ຈາກມືຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານແລະອ່ານມັນ. ຫລັງຈາກນັ້ນພະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປໃນພຣະວິຫານຂອງ ພຣະຢາເວ ແລະຊົງເປີດຈິດຫມາຍຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ. ¹⁵ເຮເຊກຢາ ໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ: ¹⁶"ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງປະທັບເຫນືອທູດສະຫວັນ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວເຫນືອອານາຈັກທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ.

¹⁷ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍໂຜດຊົງຫຼັງໆ, ແລະ ຊົງຟັງສຽງພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທີນ. ຂໍພຣະອົງຊົງເປີດຕາ, ແລະຊົງເບິ່ງ, ແລະ ຊົງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຊັນນາເກອິບ, ຫລາວໄດ້ສົ່ງມາເພື່ອເຍາະເຍີ້ຍພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດຢູ່. ¹⁸ຂ້າແຕ່, ພຣະຢາເວ, ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ບັນດາກະສັດຂອງອັດຊີເຣຍໄດ້ທຳລາຍປະຊາຊາດທັງຫມົດ ແລະ ດິນແດນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ເອົາພະທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟ, ເພາະວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນພະເຈົ້າແຕ່ເປັນຜົນງານຂອງມືມະນຸດ, ເປັນພຽງແຕ່ໄມ້ແລະຫີນ. ດັ່ງນັ້ນຊາວອັດຊີເຣຍຈຶ່ງໄດ້ທຳລາຍສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ²⁰ເພາະສະນັ້ນບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ຂໍຊົງຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດຝົນຈາກອຳນາດຂອງເຂົາ, ເພື່ອວ່າອານາຈັກທັງຫມົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮູ້ວ່າພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວທີ່ຊົງເປັນພຣະຢາເວ."

²¹ແລ້ວເອຊາຢາລູກຊາຍຂອງອາມອດ ໄດ້ສົ່ງຂໍ້ຄວາມເຖິງເຮເຊກຢາ, ກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນກ່າວວ່າ, 'ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ເຮົາເຖິງເລື່ອງ ເຊັນນາເກອິບກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ, ²²ນີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບລາວວ່າ: " ຍິງສາວບໍລິສຸດຂອງສີໂອນດູຫມິນເຈົ້າ ແລະ ຫົວຂ້ວນເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າຫມິນປະຫມາດເຈົ້າ; ລູກສາວຂອງເຢຣູຊາເລັມສັນຫົວຂອງນາງຕໍ່ເຈົ້າ.

²³ເຈົ້າໄດ້ທຳທາຍ ແລະ ດູຖູກຜູ້ໃດ? ເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນສຽງຂອງເຈົ້າ ແລະ ສົງສາຍຕາຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມອວດອົງຕໍ່ຜູ້ໃດແດ່?

ຕໍ່ພຣະອົງຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

²⁴ເຈົ້າໄດ້ທຳທາຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ດ້ວຍລົດຮົບຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປເຖິງບ່ອນສູງຂອງພູເຂົາທັງຫລາຍ, ໄປຈົນເຖິງທີ່ສູງທີ່ສຸດຂອງເລບານອນ. ຂ້ອຍຈະຕັດຕີນສິນສີດາທີ່ສູງຂອງມັນລົງ, ແລະ ຕີນໄມ້ປະດັບທີ່ສວຍງາມຢູ່ຫີນນັ້ນ, ແລະ ຂ້ອຍຈະເຂົ້າໄປໃນບ່ອນສູງທີ່ສຸດຂອງມັນ, ເຂົ້າໄປໃນປ່າເລິກທີ່ສຸດ. ²⁵ຂ້ອຍໄດ້ຂຸດນ້ຳສ້າງ ແລະ ດືມນ້ຳ; ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳທຸກສາຍຂອງປະເທດເອຍິບແຫ່ງໄປພາຍໃຕ້ຕີນຂອງຂ້ອຍ.'

²⁶ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນວ່າເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້ແຕ່ດິນນານາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດມັນມາແລ້ວໃນສະໄຫມບູຮານ? ດຽວນີ້ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນຜ່ານໄປແລ້ວ. ເຈົ້າຢູ່ຫີນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເມືອງທີ່ເຂັ້ມແຂງທັງຫລາຍພັງທະລາຍລົງກາຍເປັນຊາກຫັກພັງ. ²⁷ປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາ, ກ່ອນກຳລັງ, ຫມົດຫວັງ ແລະ ອັບອາຍ. ພວກເຂົາເປັນພືດໃນຫີນນາ, ເປັນຫຍ້າອ່ອນ, ຫຍ້າຢູ່ເທິງຫລັງຄາຫລືໃນຫີນນາ, ກ່ອນທີ່ຈະມີລົມຕາເວັນອອກ.

²⁸ແຕ່ເຮົາຮູ້ຈັກການນັ່ງຂອງເຈົ້າ, ການອອກໄປຂອງເຈົ້າ, ການເຂົ້າມາຂອງເຈົ້າ, ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ.

²⁹ຍ້ອນຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ, ແລະ ເພາະວ່າຄວາມຈອງຫອງຂອງເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາເຖິງຫຼຸຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເອົາຂໍຂອງເຮົາເກາະໃສ່ດັງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເອົາບັງຫຼ່ຽນຂອງເຮົາໃສ່ປາກເຈົ້າ; ເຮົາຈະຫັນເຈົ້າກັບຕາມທາງທີ່ເຈົ້າມາ."

³⁰ນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງຫມາຍສຳລັບເຈົ້າ: ໃນປີນີ້ເຈົ້າຈະກິນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເອງຈາກທຳມະຊາດ, ແລະໃນປີທີສອງຈະກິນສິ່ງທີ່ເກີດຈາກນັ້ນ.

ແຕ່ໃນປີທີສາມເຈົ້າຕ້ອງປູກ ແລະ ເກັບກ່ຽວ, ຈົງປູກຕົ້ນອະງຸ່ນແລະກິນຫມາກຂອງມັນ.

³¹ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງເຊື້ອສາຍຢູດາຍທີ່ມີຊີວິດລອດຈະຢັງຮາກລົງອີກຄັ້ງ ແລະ ເກີດຜົນ. ³²ເພາະວ່າຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມ; ຄົນທີ່ລອດຊີວິດອອກຈາກພູສີໂອນ. ຄວາມຮ້ອນຮົ້ນຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຈະຊົງເຮັດສິ່ງນີ້. "

³³ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວກ່າວກ່ຽວກັບກະສັດອັດຊີເຣຍດັ່ງນີ້ວ່າ: "ລາວຈະບໍ່ເຂົ້າມາໃນເມືອງນີ້, ຫລືຍິງລູກສອນມາຫີນີ້.

ອີກທັງລາວຈະບໍ່ຖືໂລມາຕໍ່ຫນ້າເມືອງນີ້ຫລືສ້າງທາງຂຶ້ນອ້ອມຮອບເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນີ້. ³⁴ທາງທີ່ລາວມານັ້ນຈະເປັນທາງດຽວກັນທີ່ລາວຈະຈາກໄປ, ລາວຈະບໍ່ເຂົ້າໄປໃນເມືອງນີ້ ນີ້ແມ່ນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

³⁵ເພາະວ່າເຮົາຈະປົກປ້ອງເມືອງນີ້ແລະກອບກູ້ເມືອງນີ້, ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາເອງ ແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ."

³⁶ແລ້ວເຫວນດາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ອອກໄປໂຈມຕີຄ້າຍທະຫານອັດຊີເຣຍ, ເຮັດໃຫ້ທະຫານເສຍຊີວິດ185.000 ຄົນ. ເມື່ອພວກຜູ້ຊາຍລູກຂຶ້ນແຕ່ເຂົາ, ຊາກສົບຂອງຄົນຕາຍເດຍລະດາດຢູ່ຫົວທຸກແຫ່ງ. ³⁷ດັ່ງນັ້ນກະສັດເຊັນນາເກອາຣິບກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ອອກຈາກປະເທດອິດສະຣາເອນ ແລະ ກັບເມືອບ້ານ ແລະ ໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງນິເນເວ.

³⁸ຕໍ່ມາ, ໃນຂະນະທີ່ພະອົງກຳລັງຂາບໄຫວ້ນີ້ຊະໂລກພະຂອງຕົນໃນວິຫານ, ອັດຣຳເມເລັກແລະຊາເຣເຊລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຂ້າລາວດ້ວຍດາບ.

ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຫນີເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນອາຣາຣັດ. ແລ້ວເອສາຣັດໂດນລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

38 ¹ໃນເວລານັ້ນເຮເຊກີຢາ ໄດ້ເຈັບປ່ວຍຈົນເຖິງຂັ້ນໃກ້ຈະເສຍຊີວິດ. ດັ່ງນັ້ນເອຊາຢາລູກຊາຍຂອງອາມອດ, ຜູ້ທ່ານວາຍ, ໄດ້ມາຫາເພິນ, ແລະກ່າວກັບລາວວ່າ, "ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ," ຈິງຈັດການບ້ານເຮືອນຂອງເຈົ້າໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍ; ເພາະວ່າເຈົ້າຈະຕາຍ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່."² ແລ້ວເຮເຊກີຢາໄດ້ເຫັນຫນ້າເຂົ້າຂ້າງຝາແລະອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ.³ ເພິນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່, ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງໄພດລະນຶກເຖິງການທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ພະພິກຂຸພຣະອົງຢ່າງສັດຊື່ດ້ວຍສູດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະການທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງເຈົ້າ." ແລ້ວເຮເຊກີຢາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງແຮງ.

⁴ ຕໍ່ມາຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງ ເອຊາຢາ, ກ່າວວ່າ:⁵ "ຈິງໄປເວົ້າກັບເຮເຊກີຢາ, ຜູ້ນຳຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາວ່າ, 'ນິແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງດາວິດເຊືອສາຍຂອງທ່ານ, ກ່າວວ່າດັ່ງນີ້: ເຮົາໄດ້ຍິນຄຳ ອະທິຖານຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ແລະເຮົາໄດ້ເຫັນນ້ຳຕາຂອງເຈົ້າ. ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະຕໍ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ອີກສິບຫ້າປີ.'⁶ ແລ້ວເຮົາຈະຊ່ວຍເຫລືອເຈົ້າແລະເມືອງນີ້ໃຫ້ຜົນຈາກກຳມີຂອງກະສັດອັດຊີເຣຍ, ແລະເຮົາຈະປົກປ້ອງເມືອງນີ້.

⁷ ນີຈະເປັນເຄື່ອງຫມາຍສຳຄັນຈາກພຣະຢາເວ, ມາເຖິງພວກເຈົ້າວ່າເຮົາຈະເຮັດຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້.⁸ ຈິງເບິ່ງ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເງົາຂອງຂັນບັນ ໂດຂອງອາຮາດໄດ້ສ້າງຖອຍຄືນໄປສິບຂັນ. "⁹ ດ້ວຍເຫດນີ້, ເງົາຂອງຂັນບັນໂດທີ່ເດໄປທາງຫນ້າຈິງໄດ້ຍ້ອນຫລັງກັບໄປອີກສິບຂັນ.

¹⁰ ນິແມ່ນຄຳອະທິຖານເປັນລາຍລັກອັກສອນຂອງກະສັດເຮເຊກີຢາໃນຢູດາຍ, ເມື່ອເພິນປ່ວຍແລະໄດ້ຫາຍດີແລ້ວ:

¹¹ "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເຖິງເຄິ່ງທາງທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າໄປຍັງປະຕູຂອງແດນຄິນຕາຍ; ຂ້ານ້ອຍຖືກສົ່ງໄປຫນັ້ນຈາກປີເດືອນທີ່ເຫລືອຂອງຂ້ານ້ອຍ."¹² ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະຢາເວອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະຢາເວຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຄິນຕາຍ; ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນໂລກມະນຸດຫລືຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນໂລກອີກຕໍ່ໄປ.

¹³ ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກເອົາໄປແລະນຳໄປຈາກຂ້ານ້ອຍຄືກັບເຕັ້ນຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມັ້ນຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍເຫມືອນດັ່ງຄົນຕຳຜ້າ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັດຂ້ານ້ອຍອອກຈາກຫູກຕຳຜ້າ; ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍສິ້ນສຸດລົງ; ລະຫວ່າງກາງເວັນແລະກາງຄືນ.

¹⁴ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນຈົນຮອດຕອນເຊົ້າ; ພຣະອົງຊົງຫັກກະຕູກທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍຄືກັບສິ່ງໂຕ.

ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍສິ້ນສຸດລົງລະຫວ່າງກາງເວັນແລະກາງຄືນ.

¹⁵ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຈາກແຈກຄືກັບນົກແອ່ນ; ຂ້ານ້ອຍຂັ້ນຄືກັນກັບນົກເຂົ້າ; ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍອິດເມື່ອຍກັບການເບິ່ງໄປເບື້ອງເທິງ. ຂ້າແດ່. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຖືກກັດຂີຂົມເຫັງ; ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ.¹⁶ ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າຫຍັງໄດ້? ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍ, ແລະໄດ້ຊົງເຮັດແບບນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຈະຍ່າງຊ້າໆຕະຫລອດປີເດືອນຂອງຂ້ານ້ອຍເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ.

¹⁷ ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄວາມທຸກຍາກທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ເປັນສິ່ງທີ່ດີສຳລັບຂ້ານ້ອຍ; ຂໍໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຟື້ນຟູຊີວິດແລະສຸຂະພາບຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ.¹⁸ ການໄດ້ຟື້ນກັບຄວາມໂສກເສົ້າເຊັ່ນນັ້ນເປັນຜົນດີຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ.

ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກຂຸມແຫ່ງການທຳລາຍ; ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງແກ່ງຄວາມບາບທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ເບື້ອງຫລັງຂອງພຣະອົງ.

¹⁹ ເພາະວ່າແດນຂອງຄິນຕາຍບໍ່ຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ; ຄວາມຕາຍບໍ່ໄດ້ສິ້ນລະເສີນພຣະອົງ; ພວກຄົນທີ່ລົງໄປໃນຂຸມນັ້ນບໍ່ມີຄວາມຫວັງໃນຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະອົງ.²⁰ ຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ເຂົາຄືຜູ້ທີ່ຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ, ດັ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດທຸກວັນນີ້; ຜູ້ເປັນບິດາບອກໃຫ້ລູກໆໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມສັດຈິງຂອງພຣະອົງ.

²¹ ພຣະເຈົ້າຢາເວຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດ, ແລະ

ພວກເຮົາຈະສະຫລອງດ້ວຍການຮ້ອງເພງສັນລະເສີນຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຮົາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ."

²² "ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເອົາແຮ່ທີ່ເຮັດດ້ວຍຫມາກເດືອມາວາງໃສ່ບ່ອນທີ່ເຈັບປ່ວດ, ແລະ ເພິນຈະຫາຍດີປົກກະຕິ."²³ ເຮເຊກີຢາ ໄດ້ກ່າວອີກວ່າ, "ສິ່ງໃດຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນທີ່ເຮົາຄວນຈະຂຶ້ນໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ?"

39 ¹ໃນເວລານັ້ນເມໂຣດັກບາລາດານລູກຊາຍຂອງບາລາດານ, ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ໄດ້ສົ່ງຈິດຫມາຍແລະເຄື່ອງບັນນາການມາໃຫ້ເຮເຊກີຢາ; ເພາະລາວໄດ້ຍິນວ່າເຮເຊກີຢາໄດ້ປ່ວຍແລະໄດ້ຫາຍດີແລ້ວ.² ເຮເຊກີຢາຊົງພໍໃຈກັບສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້;

ເພິນໄດ້ຊົງໃຫ້ຜູ້ສົ່ງສາຍເບິ່ງຄັ້ງຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມີຄ່າຂອງເພິນຄື, ເງິນ, ຄຳ, ເຄື່ອງເຫດ, ແລະ ນ້ຳມັນອັນລ້ຳຄ່າ, ບ່ອນເກັບມ້ຽນອາວຸດຂອງເພິນ, ແລະຂອງທັງຫມົດທີ່ພິດເຫັນຢູ່ໃນສາງຂອງເພິນ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນພະຣາຊວັງ, ຫລືໃນອານາຈັກທັງຫມົດຂອງເພິນ, ທີ່ເຮເຊກີຢາບໍ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງ.

³ ແລ້ວເອຊາຢາຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ມາເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ ເຮເຊກີຢາແລະຖາມເພິນວ່າ, "ຄົນເຫລົ່ານີ້ເວົ້າຫຍັງກັບພະອົງ? ພວກເຂົາມາຈາກໃສ?"

ເຮເຊກີຢາກ່າວວ່າ, "ພວກເຂົາມາຫາເຮົາຈາກປະເທດທີ່ຕ່າງໆໂກຂອງບາບີໂລນ."⁴ ເອຊາຢາຖາມວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຫຍັງຢູ່ໃນວັງຂອງພະອົງ?"

ເຮເຊກີຢາຕອບວ່າ, "ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນວັງຂອງເຮົາ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງທີ່ມີຄ່າຂອງເຮົາທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງ."

⁵ ແລ້ວເອຊາຢາໄດ້ກ່າວກັບ ເຮເຊກີຢາວ່າ, "ຈິງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ:⁶ ເບິ່ງແມ່, ວັນເວລາກຳລັງຈະມາເຖິງເມື່ອທຸກສິ່ງໃນວັງຂອງເຈົ້າ, ສິ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າເກັບໄວ້ຈົນຮອດທຸກວັນນີ້, ຈະຖືກນຳໄປສູ່ບາບີໂລນ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະເຫລືອຢູ່ເລີຍ, ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

⁷ ພວກລູກຊາຍທັງຫລາຍທີ່ເກີດມາຈາກເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ເຈົ້າເອງເປັນບິດາພວກເຂົາຈະເອົາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄປ, ແລະພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຂັນທີ່ໃນພະຣາຊວັງຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ."⁸ ແລ້ວເຮເຊກີຢາໄດ້ກ່າວກັບເອຊາຢາວ່າ,

"ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວທີ່ທ່ານເວົ້ານັ້ນດີ." ເພາະພຣະອົງຊົງຄິດວ່າ, "ຈະມີຄວາມສະຫງົບສຸກແລະຫມັ້ນຄົງໃນສະໄຫມຂອງເຮົາ."

40 ¹ພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ຈົງປອບໃຈແລະປອບໂຍນຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ."² ຈົງເວົ້າກັບ ເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍຄວາມເຫັນໃຈ; ແລະປະກາດກັບເມືອງນັ້ນວ່າສົງຄາມຂອງເມືອງນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ, ປະກາດວ່າຄວາມຜິດບາບຂອງເມືອງນັ້ນໄດ້ຖືກອະໄພແລ້ວ, ປະກາດວ່າເມືອງນັ້ນໄດ້ຮັບໂທດສຳລັບຄວາມຜິດບາບທັງຫມົດຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວເປັນສອງເທົ່າແລ້ວ."

³ ມີສຽງຫນຶ່ງຮ້ອງອອກມາວ່າ, "ຈົງຕຽມທາງຂອງພຣະຢາເວ; ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ

ຈົງເຮັດທາງຫລວງສຳລັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໃນອາຣາບານໃຫ້ຊື່ໄປ."⁴ ຮ່ອມພູທຸກແຫ່ງຈະຖືກຍົກໃຫ້ສູງຂຶ້ນ, ແລະທຸກພູເຂົາແລະເນີນພູຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຕຳລົງ; ແລະແຜ່ນດິນທີ່ແຂງແລະຫຍາບຈະຖືກປ່ຽນໃຫ້ເປັນດິນອ່ອນ, ແລະບ່ອນສູງໆຕ່າງໆຈະເຮັດໃຫ້ຮາບພຽງ;⁵ ແລະພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ແລະທຸກຄົນຈະຫລຽວເຫັນພ້ອມກັນ; ເພາະພຣະໂອດຂອງ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວ.

⁶ ມີສຽງຫນຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ຈົງຮ້ອງແມ່." ອີກສຽງຫນຶ່ງຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຄວນຮ້ອງອັນໃດ?" ມະນຸດທັງປວງເປັນເຫມືອນຕົ້ນຫຍ້າ, ແລະຄວາມສັດຊື່ໃນພັນທະສັນຍາທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາປ່ຽນເຫມືອນດອກໄມ້ໃນທຶງນາ.⁷ ຕົ້ນຫຍ້າກໍ່ຫຼົງແຫ້ງແລະດອກໄມ້ຈະລົ້ນລົງເມື່ອລົມປານຂອງ

ພຣະຢາເວເປົ້າມາຖືກມັນ; ແມ່ນອນມະນຸດຊາດກໍຄືຕົນຫຍ້າ. ຕົນຫຍ້າກໍຕ່ຽວແຫ້ງ, ແລະດອກໄມ້ກໍລົນລົງ, ແຕ່ວ່າຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຈະຍືນຢູ່ຕະຫລອດໄປ."

⁹ຈົງຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາສູງ, ຊີໂອນ, ຜູ້ນຳຂ່າດີ. ຈົງກ່າວກັບເມືອງທັງຫລາຍຂອງ, ເຢຣູຊາເລັມ. ຈົງພາກັນໄປປະກາດຂ່າວດີຢູ່ຫີນນັ້ນ.

ຈົງບອກກັບເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາຍວ່າ, ຢ່າຢ້ານກວາສິ່ງໃດ "ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ!"¹⁰ຈົງເບິ່ງ,

ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເດັດມາເຫມືອນກັບນັກຮິບທີມີໄຊຊະນະ, ແລະຮິດທານພາບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງກໍຄອບຄອງເພື່ອພຣະອົງ. ເບິ່ງເຖິດ, ລາງວັນຂອງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ກັບພຣະອົງ, ແລະພວກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍກໍໄປຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ.

¹¹ພຣະອົງຈະຊົງລ້ຽງຝຸງແກະຂອງພຣະອົງເຫມືອນຜູ້ລ້ຽງແກະ, ພຣະອົງຈະຊົງຮວບຮວມລູກແກະເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະອົງ, ແລະຊົງຮັບມັນໄວ້ໃນເອິກຂອງພຣະອົງ, ແລະຈະຊົງຄ່ອຍໆນຳແກະທີ່ກຳລັງລ້ຽງລູກອ່ອນຂອງມັນໄປ.

¹²ຜູ້ໃດແຫກມະຫາສະຫມຸດໄດ້ດ້ວຍອົງມືຂອງຕົນ, ຫລືວັດແຫກທ້ອງຟ້າດ້ວຍຝາມືຂອງຕົນ, ເອົາຜັງຂີດິນຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄວ້ໃນກະຈາດ, ຊົງນຳຫນັກພູເຂົາທັງຫລາຍດ້ວຍຊົງ, ຫລືຊົງເນີນພູດ້ວຍຕາຊູບ?

¹³ມີໃຜແຕ່ທີ່ຍັງຮູ້ເຖິງພຣະໄທຂອງພຣະຢາເວ, ຫລືໃຜຳແນະນຳພຣະອົງຄືກັບເປັນທີ່ປຶກສາຂອງພຣະອົງໄດ້?

¹⁴ພຣະອົງເຄີຍໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳຈາກຜູ້ໃດຫລື? ມີໃຜສອນວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ, ແລະສອນຄວາມຮູ້ໃຫ້ພຣະອົງ, ຫລືສະແດງໃຫ້ພຣະອົງເຫັນທາງແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈແດ່?

¹⁵ຈົງເບິ່ງ, ປະຊາຊາດທັງຫລາຍປຽບເຫມືອນກັບນ້ຳຢອດດຽວຢູ່ໃນຖັງເກັບນ້ຳ, ແລະຖືວ່າເປັນຄືຂີ້ຝຸ່ນຢູ່ເທິງຊົງສັງ; ເບິ່ງແມ່,

ພຣະອົງຊົງສັງເກດທັງຫລາຍຄືກັບຂີ້ເຫີ້. ¹⁶ເລບານອນບໍ່ພໍທີ່ຈະເປັນນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ,

ອີກທັງສັດປ່າທັງຫລາຍມັນກໍບໍ່ພໍເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາສຳລັບການເຜົາຖວາຍ. ¹⁷ປະຊາຊາດທັງຫມົດບໍ່ພຽງພໍຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ;

ພຣະອົງຖືວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ.

¹⁸ແລ້ວພວກເຮົາຈະປຽບທຽບພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ໃດ? ພວກເຮົາຈະສຶມທຽບພຣະອົງກັບຮູບເຄົາລົບໃດ? ¹⁹ຮູບເຄົາລົບ! ຫຼືຊ່າງຫັດຖະກຳຄົນຫນຶ່ງປັນມັນຂຶ້ນມາ: ຊ່າງທອງຄຳໄດ້ຊຸບມັນດ້ວຍທອງຄຳແລະປະດິດໄສເງິນໃຫ້ກັບມັນ. ²⁰ຄົນເລືອກໄມ້ທີ່ເປັນເພື່ອເຮັດເຄື່ອງບູຊາ;

ເຂົາຊອກຫາຊ່າງທີ່ມີຝີເພື່ອເຮັດຮູບເຄົາລົບທີ່ເຫນັງຕິ່ງໄປມາບໍ່ໄດ້.

²¹ພວກເຮົາຍັງບໍ່ຮູ້ບໍ່? ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນບໍ່? ບໍ່ມີໃຜບອກພວກເຮົາຕັ້ງແຕ່ເລີ້ມຕົ້ນບໍ່?

ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຕັ້ງແຕ່ວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່? ²²ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ປະທັບຢູ່ເຫນືອຂອບຝ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກ;

ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ແມ່ນຄືກັບຝູງຕັກແຕນຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງດຶງທ້ອງຟ້າຄືກັບຜ້າກັງແລະກາງທ້ອງຟ້າອອກເປັນເຕັ້ນທີ່ຈະອາໄສຢູ່.

²³ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນໂລກຫມົດຄວາມສຳຄັນ. ²⁴ພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນຈະປູກ, ຍັງບໍ່ທັນຈະຫວ່ານ,

ລຳຕົ້ນຂອງພວກມັນບໍ່ທັນຈະຮຸກກລົງໃນພື້ນດິນ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງປາບພວກມັນແລະພວກມັນກໍຕ່ຽວແຫ້ງ,

ແລະລົມກໍພັດພວກມັນອອກໄປຄືກັບເພື່ອງເຂົ້າ.

²⁵ອົງບໍລິສຸດກ່າວວ່າ. ເມື່ອມັນພວກເຮົາຈະປຽບທຽບເຮົາກັບຜູ້ໃດ, ມີໃຜແຕ່ທີ່ສຳຄັນເຫມືອນພຣະອົງໄດ້? ²⁶ຈົງເຖິງຫນ້າຂຶ້ນທ້ອງຟ້າ!

ໃຜໄດ້ສ້າງດວງດາວທັງຫມົດນີ້? ພຣະອົງນຳພາການອອກແບບຂອງພວກມັນອອກມາແລະເອີ້ນດວງດາວທັງຫມົດຕາມຊື່ຂອງມັນ.

ໂດຍຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຮິດເດດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໂດຍກຳລັງຂອງຮິດທານພາບຂອງພຣະອົງ, ຈົງບໍ່ມີດວງດາວຈັກດວງຂາດຫາຍໄປ.

²⁷ຢາໂຄບ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈົງເວົ້າ, ແລະ ອິດສະຣາເອນ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈົງປະກາດວ່າ, "ທາງຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກປິດບັງໄວ້ຈາກພຣະຢາເວ, ແລະ

ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງບໍ່ສິນໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່?"²⁸ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກບໍ່? ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນບໍ່? ພຣະຢາເວ,

ຊົງເປັນພຣະເຈົ້ານິລັນດອນ, ຜູ້ຊົງສ້າງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ບໍ່ຊົງອິດເມື່ອຍຫລືອ່ອນເພຍ; ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຂີດຈຳກັດ.

²⁹ພຣະອົງປະທານກຳລັງໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ອິດເມື່ອຍ; ແລະ ປະທານເຮືອແຮງໃຫ້ຄົນທີ່ອ່ອນແອ. ³⁰ແມ່ນແຕ່ຄົນຫນຸ່ມສາວບາງຄົນຈະອິດເມື່ອຍ ແລະ ອ່ອນເພຍ,

ແລະ ຄົນຫນຸ່ມສາວຈະສະດຸດແລະລົມລົງ. ³¹ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລ່ອຍພຣະຢາເວຈະໄດ້ຮັບກຳລັງໃຫມ່; ພວກເຂົາຈະບິນຂຶ້ນດ້ວຍປົກເຫມືອນນົກອິນຊີ;

ພວກເຂົາຈະແລ່ນ ແລະ ບໍ່ອ່ອນເພຍ; ພວກເຂົາຈະຍ່າງ ແລະ ບໍ່ອິດເມື່ອຍ.

41 ¹"ແຜ່ນດິນຊາຍຝັ່ງທະເລອີຍ, ຈົງຟັງແລະມີດງຽບຕໍ່ຫນ້າເຮົາ; ຈົງໃຫ້ປະຊາຊາດສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃຫມ່; ຈົງໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າ; ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າມາໃກ້ກັນເພື່ອໄດ້ຖຽງກັນຂັ້ມພາກສາ. ²ຜູ້ໃດໄດ້ປູກລະດົມຄົນຜູ້ຫນຶ່ງມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ,

ແລະເອີ້ນທ່ານດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ ມາເພື່ອເຮັດຫນ້າທີ່ຂອງທ່ານ? ພຣະອົງຊົງມອບບັນດາປະຊາຊາດໃຫ້ແກ່ທ່ານແລະຊ່ວຍລາວໃນການໂຄ່ນລົ້ມກະສັດ. ທ່ານເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຂີ້ຝຸ່ນດ້ວຍດາບຂອງທ່ານ, ຄືກັບຕໍ່ເຂົາທີ່ປົວໄປດ້ວຍຄັນຫະນູຂອງທ່ານ.

³ທ່ານໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາແລະຜ່ານໄປດ້ວຍຄວາມປອດໄພ, ໂດຍເສັ້ນທາງທີ່ວ່ອງໄວທີ່ຕົນຂອງທ່ານເກືອບບໍ່ໄດ້ຍຽບລົງໄປ.

⁴ໃຜໄດ້ປະຕິບັດແລະເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສຳເລັດ? ຜູ້ໃດໄດ້ເອີ້ນຄົນທຸກຊົນຊາດຕັ້ງແຕ່ປະຖົມມະການ? ເຮົາ, ພຣະຢາເວ, ຜູ້ເປັນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ເປັນເບື້ອງປາຍ, ເຮົາແມ່ນຜູ້ນັ້ນ.

⁵ແຜ່ນດິນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນແລະຢ້ານກົວ; ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເທືອນ; ພວກເຂົາຫຍັບມາໃກ້ແລະເຂົ້າມາ. ⁶ທຸກຄົນຊ່ວຍເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ,

ແລະທຸກຄົນເວົ້າແກ່ກັນແລະກັນວ່າ, "ຈົງເຂັ້ມແຂງເຖິດ." ດັ່ງນັ້ນຊ່າງໄມ້ກໍໃຫ້ກຳລັງໃຈຊ່າງຄຳ,

ແລະຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກກັບໄມ້ຄ້ອນກໍໃຫ້ກຳລັງໃຈຄົນທີ່ເຮັດວຽກກັບທັງຕິເຫລັກ, ໂດຍກ່າວເຖິງການເຊື່ອມໂລຫະວ່າ, 'ດີແລ້ວ.'

ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ມັນຫມັ້ນຄົງດ້ວຍຕະປູພື້ນໃຫ້ມັນລົ້ມລົງ

⁸ແຕ່ວ່າເຈົ້າ, ອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ຢາໂຄບຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້, ແມ່ນເຊື່ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມສະຫາຍຂອງເຮົາ.

⁹'ເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຮົານຳມາຈາກທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເອີ້ນຈາກບ່ອນຫ່າງໄກ, ແລະຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, 'ເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ;'

ເຮົາໄດ້ເລືອກເຈົ້າແລ້ວແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດເຈົ້າ.

¹⁰ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ. ຢ່າຕົກໃຈ. ເພາະເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະເສີມກຳລັງຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າ

ແລະເຮົາຈະຊູເຈົ້າດ້ວຍມືຂວາອັນຊອບທຳຂອງເຮົາ.

¹¹ເບິ່ງແມ່, ທຸກຄົນທີ່ຄຽດແຕ້ນຕໍ່ເຈົ້າພວກເຂົາຈະອັບອາຍແລະຂາຍຫນ້າ, ພວກຄົນທີ່ປີບບັງຄັບເຈົ້າພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄວາມວ່າງເປົ່າແລະພິນາດ.

¹²ເຈົ້າຈະຊອກຫາ ແລະ ຈະບໍ່ພົບພວກຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ; ພວກຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງຄວາມກັບເຈົ້າຈະເປັນຄືຄວາມວ່າງເປົ່າບໍ່ມີເຫລືອຢູ່ເລີຍ. ¹³ເພາະເຮົາ,

ຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຈະຊູມືຂວາຂອງເຈົ້າ, ແລະ ກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, 'ຢ່າສູ້ຢ່າງ; ເຮົາກຳລັງຊ່ວຍເຈົ້າ.'

¹⁴ຢາຢ້ານກົວເລີຍ, ຢາໂຄບ, ແລະພວກອິດສະຣາເອນ; ເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າມີແມ່ນ ຄຳ ປະກາດຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະຜູ້ຖືກຂອງເຈົ້າ, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.¹⁵ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາກຳລັງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງແປ້ນຟາດເຂົ້າທີ່ທັງຄົມ, ທັງໃຫມ່ ແລະມີສອງຄົມ; ເຈົ້າຈະຟາດແລະທຳລາຍພູເຂົາທັງຫລາຍລົງ; ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເນີນພູມູນທະລາຍກາຍເປັນຂີ້ຝຸ່ນໄປທັງສິນ.

¹⁶ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເນີນເຂົາທັງຫຼາຍເປັນເຫມືອນຂີ້ແກບ; ເຈົ້າຈະຝັດສ່ວນພວກມັນ, ແລະລົມກໍຈະຝັດມັນໄປເສຍລົມຈະເຮັດໃຫ້ພວກມັນກະຈັດກະຈາຍໄປ, ເຈົ້າຈະປິຕິຍົນດີໃນພຣະຢາເວ, ເຈົ້າຈະຊົມຊື່ນຍິນດີໃນອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

¹⁷ຄົນທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົມເຫັງແລະຄົນຂັດສິນສະແຫວງຫາໜ້າ, ແຕ່ມັນບໍ່ມີ, ແລະລົນຂອງພວກເຂົາກໍແຕກແຫ້ງເພາະຄວາມຫົວກະຫາຍ; ເຮົາ, ພຣະຢາເວ, ຈະຕອບຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ; ເຮົາ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ຈະບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຂົາ.¹⁸ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ກະແສນ້ຳໄຫລລົງມາຕາມເປັນພູ, ແລະນ້ຳທີ່ໄຫລອອກມາຢູ່ກາງຮ່ອມພູ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທະເລຊາຍກາຍເປັນຫນອງນ້ຳ, ແລະ ດິນແຫ້ງແລ້ງໃຫ້ກາຍເປັນນ້ຳພູໄຫລອອກມາ.

¹⁹ເຮົາຈະໃຫ້ຕີນແປກເກີດໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ຕີນກະຖິນເທດ, ແລະ ຕີນນ້ຳມັນຫອມ, ແລະ ຕີນຫມາກກອກເທດ. ເຮົາຈະວາງຕີນສິນຢູ່ທັງທະເລຊາຍ, ໂດຍມີຕີນໄມ້ແປກແລະໄມ້ປ່ອງ.²⁰ ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອປະຊາຊົນຈະໄດ້ເຫັນ, ຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈດ້ວຍກັນວ່າພຣະຫັດຂອງ ພຣະຢາເວ ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ສ້າງສິ່ງນີ້.

²¹ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງນຳຄະດີຂອງເຈົ້າມາ," ກະສັດຢາໂຄບກ່າວວ່າ: "ຈົ່ງສະເຫນີການໂຕ້ຖຽງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຈົ້າສຳລັບຮູບເຄົາລົບຂອງເຈົ້າມາ,

²²ຢາໃຫ້ພວກເຂົາໂຕ້ຖຽງກັນເອງ; ໃຫ້ພວກເຂົາກ້າວອອກມາທາງຫນ້າ ແລະປະກາດກັບພວກເຮົາວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ເພື່ອພວກເຮົາອາດຈະຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ດີ. ໃຫ້ພວກເຂົາບອກພວກເຮົາກ່ຽວກັບການປະກາດທີ່ໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ກ່ອນຫນ້ານີ້, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ໂຕ້ຖຽງຄຳປະກາດເຫລົ່ານັ້ນແລະຮູ້ວ່າຄຳປະກາດເຫລົ່ານັ້ນສຳເລັດໄດ້ຢ່າງໃດ.

²³ຈົ່ງບອກເລື່ອງຕ່າງໆກ່ຽວກັບອະນາຄົດ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ຖ້າວ່າພວກທ່ານເປັນເຫມພະເຈົ້າ; ເຮັດບາງສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຮ້າຍ, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຢ້ານກົວແລະຈິດຈຳ.²⁴ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຈົ້າກໍຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າພວກກໍຫວ່າງເປົ່າ; ຄົນທີ່ເລືອກພວກເຈົ້າກໍຫນ້າລັງກຽດ.

²⁵ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກພາກເຫນືອ, ແລະລາວໄດ້ມາແລ້ວ; ເຮົາເອີ້ນຜູ້ທີ່ຮ້ອງອອກຫານາມຂອງເຮົາຈາກທາງຕາເວັນຂຶ້ນ, ແລະລາວຈະຢູ່ຢາບັນດາຜູ້ປົກຄອງຄືກັບຂີ້ຕົມ, ຄືກັບຊ່າງປັ້ນຫມີທີ່ກຳລັງຢູ່ຮູບດິນຫນຽວ.²⁶ ຜູ້ໃດປະກາດເລື່ອງນີ້ໄວ້ຕັ້ງແຕ່ປະຖິ້ມມະການ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້? ກ່ອນເວລານີ້, ເພື່ອພວກເຮົາຈະເວົ້າວ່າ, "ທ່ານເວົ້າຖືກ" ແທ້ຈິງແລ້ວບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາໄດ້ອອກ ຄຳສັ່ງດັ່ງກ່າວ, ແມ່ນແລ້ວ, ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນວ່າເຈົ້າເວົ້າຫຍັງ.

²⁷ເຮົາໄດ້ກ່າວກັບຊີໂອນເທື່ອທຳອິດວ່າ, " ເບິ່ງນີ້ພວກເຂົາຢູ່ບ່ອນນີ້;" ເຮົາໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປເຢຣູຊາເລັມ.²⁸ ເມື່ອເຮົາຫລຽວເບິ່ງ, ກໍບໍ່ມີໃຜເລີຍ, ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນໃນພວກເຂົາທີ່ສາມາດໃຫ້ຄຳປົກສາຫຼິດໄດ້, ໃນເມື່ອເຮົາຖາມ, ໃຜທີ່ສາມາດຕອບຄຳຖາມໄດ້.²⁹ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຫວ່າງເປົ່າ, ແລະການກະທຳຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ; ຮູບຫລໍ່ໂລຫະຂອງພວກເຂົາກໍເປັນແຕ່ລົມແລະຄວາມຫວ່າງເປົ່າ.

42 ¹ຈົ່ງເບິ່ງ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ເຮົາສະໜັບສະໜູນ; ຜູ້ທີ່ເລືອກສັນຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ເຮົາປິຕິຍົນດີໃນເຂົາ.. ເຮົາໄດ້ເອົາວິນຍານຂອງເຮົາໃສ່ໄວ້ໃນເຂົາ; ເຂົາຈະນຳຄວາມຍຸດຕິທຳມາສູ່ປະຊາຊາດທັງຫລາຍ.² ເຂົາຈະບໍ່ຮ້ອງ ແລະ ບໍ່ສົ່ງສຽງດັງ, ແລະຈະບໍ່ສົ່ງສຽງຂອງລາວອອກໄປຕາມຖະຫນົນ.

³ຕື້ນຮັຊ້າແລ້ວເຂົາຈະບໍ່ຫັກ, ແລະ ໃສ່ຕະກຽງທີ່ໃກ້ຈະຫມົດເຂົາຈະບໍ່ຕັບ, ເຂົາຈະປະຕິບັດຄວາມຍຸດຕິທຳຢ່າງສັດຊື່.

⁴ເຂົາຈະບໍ່ອ່ອນເພຍຫລືຖອຍໃຈຈົນກ່ວາເຂົາຈະໄດ້ສ້າງຄວາມຍຸດຕິທຳເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະຊາຍຝັ່ງທະເລລໍຖ້າກົດບັນຍັດຂອງເຂົາ.

⁵ມີຄືສິ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ - ຜູ້ທີ່ສ້າງຝ້າສະຫວັນແລະຄົງພວກມັນໄວ້, ເປັນຜູ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຍັງເກີດຂຶ້ນໃນໂລກ, ຜູ້ທີ່ປະທານລົມຫາຍໃຈແກ່ຜູ້ຄົນທັງປວງເທິງໂລກ, ແລະ ຜູ້ທີ່ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ກ່າວດັ່ງນີ້:⁶ ເຮົາ, ຄືພຣະຢາເວ, ໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າມາດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຈະຈັບມືຂອງເຈົ້າໄວ້ ແລະ ຕັ້ງເຈົ້າໄວ້ເປັນເຫມືອນພັນທະສັນຍາແກ່ຊົນຊາດນັ້ນ, ເປັນແສງສະຫວ່າງແກ່ຄົນຕ່າງດ້າວ,

⁷ເພື່ອເປີດຕາຂອງຄົນຕາບອດ, ເພື່ອເປີດປ່ອຍນັກໂທດທັງຫລາຍອອກຈາກຄຸກ, ແລະເປີດປ່ວຍພວກຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນຄວາມມືດຈາກເຮືອນຈຳ.

⁸ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ນັ້ນຄືນາມຂອງເຮົາ; ແລະເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ສະຫງ່າຮາສີຂອງເຮົາແກ່ຄົນອື່ນຫລືບໍ່ໃຫ້ການສັນລະເສີນຂອງເຮົາແກ່ຮູບເຄົາລົບແກະສະຫລັກ.⁹ ເບິ່ງແມ່, ສິ່ງເກົ່າກໍໄດ້ລ່ວງເລີຍໄປ, ບັດນີ້ ເຮົາຈະປະກາດເຖິງສິ່ງໃຫມ່ໆ. ກ່ອນທີ່ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນເຮົາ ຈະບອກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແກ່ເຈົ້າ."

¹⁰ຈົ່ງຮ້ອງເພງຍິດໃຫມ່ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ, ແລະ ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະອົງຈາກສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ; ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ລົງໄປທະເລ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ທັງແຜ່ນດິນແຄມທະເລ, ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.¹¹ ຈົ່ງໃຫ້ທະເລຊາຍ ແລະເມືອງທັງຫລາຍເບິ່ງສຽງຮ້ອງ, ບັນດາຫມູ່ບ້ານທີ່ເຊິ່ງຄົນເມືອງເກດດຳລົງຊີວິດ, ຈົ່ງໃຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ! ຈົ່ງໃຫ້ຊາວເມືອງເສລາຮ້ອງເພງ; ໃຫ້ພວກເຂົາໃຫ້ຮ້ອງຈາກພູເຂົາທັງຫລາຍ.

¹²ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຖວາຍພຣະສິລິແດ່ພຣະຢາເວ ແລະ ປະກາດຄຳສັນລະເສີນພຣະອົງໃນເຂດແຄມຝັ່ງທະເລ.¹³ ພຣະຢາເວຈະສະເດັດອອກໄປຢ່າງນັກຮົບ; ພຣະອົງຈະກະຕຸ້ນຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພຣະອົງຄືກັບເປັນຄົນແຫ້ງສົງຄາມ. ພຣະອົງຈະເປັ້ງພຣະສຸລະສຽງ, ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງຈະເປັ້ງສຽງຮ້ອງຂອງພຣະອົງອອກໄປ; ພຣະອົງຈະຊິງສະແດງຮິດທາງພາບຂອງພຣະອົງຕໍ່ສັດຕູຂອງພຣະອົງ.

¹⁴ເຮົາໄດ້ມີດຽບມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ; ເຮົາຍັງໄດ້ຢຸດແລະຍັບຍັງຕືນເອງໄວ້; ບັດນີ້, ເຮົາຈະຮ້ອງອອກມາຄືກັບແມ່ຍິງທີ່ກຳລັງອອກລູກ; ແລະຫາຍໃຈຖີ່ແລະຫອບ.¹⁵ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພູເຂົາແລະເນີນພູທັງຫລາຍຮ້າງເປົ່າແລະເຮັດໃຫ້ພືດຜັກຂອງພວກເຂົາຫ່ຽວແຫ້ງໄປ; ແລະເຮົາຈະປ່ຽນແມ່ນ້ຳໃຫ້ເປັນເກາະຕ່າງໆແລະຈະເຮັດໃຫ້ນ້ຳເຫຼືອດແຫ້ງໄປ.

¹⁶ເຮົາຈະນຳຄົນຕາບອດໄປຕາມທາງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກ; ເຮົາຈະພາພວກເຂົາໄປໃນເສ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມມືດເປັນຄວາມສະຫວ່າງຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ, ແລະເຮັດໃຫ້ທີ່ຄິດໃຈໃຫ້ຊື່ຖືກ. ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຂົາ.

¹⁷ພວກເຂົາຈະກັບຄືນໄປ, ພວກເຂົາຈະອັບອາຍຢ່າງທີ່ສຸດ, ຄືຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນຮູບເຄົາລົບແກະສະຫລັກ, ຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບຮູບຫລໍ່ໂລຫະວ່າ, "ທ່ານທັງຫລາຍແມ່ນພະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ."

¹⁸ເຈົ້າພວກຄົນຫຼຸຫນວກ, ຈົ່ງຟັງ, ແລະພວກເຈົ້າຄົນຕາບອດຈົ່ງເບິ່ງ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນ.¹⁹ ຜູ້ໃດເປັນຄົນຕາບອດບໍ່ແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ່? ຫລືໃຜທີ່ເປັນຄົນຫຼຸຫນວກເຫມືອນກັບຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານຂອງເຮົາທີ່ເຮົາສົ່ງໄປບໍ່? ຜູ້ທີ່ຕາບອດເຫມືອນກັບຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມງານພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ຫລືຄົນຕາບອດຄືຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຢາເວ?

²⁰ ພວກເຈົ້າເຫັນຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ຫຼກເປີດອອກ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນ.²¹ ສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງພຣະໄທຄືການສັນລະເສີນຄວາມຍຸຕິທຳຂອງພຣະອົງແລະເຮັດໃຫ້ກິດບັນຍັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບກຽດ.

²² ແຕ່ນີ້ແມ່ນຊົນຊາດທີ່ຖືກລັກ ແລະ ປຸ່ນຈີ; ພວກເຂົາທັງຫມົດຕິດກັບດັກໃນຊຸມ, ຖືກຈັບຢູ່ໃນຄຸກ; ພວກເຂົາໄດ້ກາຍມາເປັນຂອງທີ່ຖືກຍຶດຫີບມີໃຜຊ່ວຍພວກເຂົາ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງນຳພວກເຂົາກັບຄືນມາ!"

²³ ໃນບັນດາພວກເຈົ້າຜູ້ໃດຈະຟັງເລື່ອງນີ້? ໃຜຈະຟັງແລະໄດ້ຍິນໃນອະນາຄົດ?²⁴ ຜູ້ໃດມອບຢາໂຄບໃຫ້ແກ່ພວກໂຈນ, ແລະມອບຄົນອິດສະຣາເອນໃຫ້ແກ່ພວກໂຈນປຸ່ນ? ບໍ່ແມ່ນພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະອົງ, ຜູ້ເຊິ່ງພວກເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະດຳເນີນໄປໃນທາງຂອງພຣະອົງ, ແລະປະຕິເສດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງບໍ່?

²⁵ ເພາະສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເທພຣະພິໂລດຮ້າຍແຮງລົງມາເທິງຂອງພວກເຂົາ, ດ້ວຍສົງຄາມແຫ່ງການທຳລາຍລ້າງ. ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີໄຟອົມຕົວພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ຮັບຮູ້ມັນ; ມັນໄດ້ເຜົາໄຫມ້ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເອົາໃຈໃສ່.

43 ¹ ແຕ່ບັດນີ້ ຢາໂຄບເອີຍ ນິຄີສິງທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງສ້າງເຈົ້າ, ແລະອິດສະຣາເອນເອີຍ ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ: "ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ໄຖ່ເຈົ້າ; ເຮົາໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າຕາມຊື່ຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າເປັນຂອງເຮົາ.

² ເມື່ອເຈົ້າຢ່າງຂ້າມນ້ຳ, ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ; ແລະເມື່ອຂ້າມແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍ, ນ້ຳກໍ່ຈະບໍ່ໄຫລຖ້ວມເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຢ່າງຜ່ານໄຟເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເຜົາໄຫມ້, ແລະແປວໄຟຈະບໍ່ທຳລາຍເຈົ້າ.³ ເພາະວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ຜົນຂອງເຈົ້າ.

ເຮົາໄດ້ໃຫ້ປະເທດເອຢິບເປັນຄ່າໄຖ່ຂອງເຈົ້າ, ໃຫ້ເອທິໂອເປຍ ແລະ ເສບາເປັນການແລກປ່ຽນກັບເຈົ້າ.

⁴ ເພາະວ່າເຈົ້າມີຄ່າແລະພິເສດໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ, ເຮົາຮັກເຈົ້າ; ສະນັ້ນເຮົາຈະໃຫ້ຊົນຊາດນັ້ນເພື່ອແລກປ່ຽນກັບເຈົ້າ, ແລະຊົນຊາດອື່ນໆເພື່ອແລກກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ.⁵ ຢ່າຢ້ານກົວເລີຍ, ເພາະວ່າເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ;

ເຮົານຳເອົາລູກຫລານຂອງເຈົ້າມາຈາກທິດຕາເວັນອອກແລະຈະເຕົ້າໂຮມເຈົ້າຈາກທິດຕາເວັນຕົກ.

⁶ ເຮົາຈະເວົ້າກັບເຂດພາກເຫນືອວ່າ, 'ຈົ່ງມອບພວກເຂົາມາ; ແລະເວົ້າກັບທາງທິດໃຕ້ວ່າ, 'ຢ່າຍຶດໃຜໄວ້; 'ຈົ່ງນຳເອົາລູກຊາຍຂອງເຮົາຈາກແດນໄກ, ແລະລູກສາວຂອງເຮົາມາຈາກເຂດຫ່າງໄກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ,⁷ ທຸກຄົນຜູ້ເຊິ່ງເຮົາໄດ້ເອີ້ນໂດຍຊື່ຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອພຣະສິຣິຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ປັນ, ແມ່ນແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງໄວ້.

⁸ ຈົ່ງນຳຄົນທີ່ຕາບອດອອກມາ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາມີຕາ, ແລະນຳຄົນຫູຫລວກອອກມາ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາມີຫູ.

⁹ ປະຊາຊາດທັງຫມົດໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນ, ແລະຊົນຊາດທັງຫລາຍໄດ້ມາປະຊຸມກັນ.

ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ໄດ້ແຈ້ງເລື່ອງນີ້ແລະບອກເຫດການກ່ອນຫນ້ານີ້ແກ່ເຮົາໄດ້?

ໃຫ້ພວກເຂົານຳເອົາພະຍານຂອງພວກເຂົາມາພິສູດດ້ວຍຕົນເອງ, ໃຫ້ພວກເຂົາຟັງແລະຢືນຢັນວ່າ 'ມັນແມ່ນຄວາມຈິງ.'

¹⁰ 'ພວກເຈົ້າເປັນພະຍານຂອງເຮົາ,' ພຣະຢາເວຊິງປະກາດວ່າ, "ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາເຊິ່ງເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຮັກແລະເຊື່ອໃນເຮົາ, ແລະເຂົາໃຈວ່າເຮົາແມ່ນຜູ້ນັ້ນ. ກ່ອນຫນ້າເຮົາຈະບໍ່ມີເທບພະເຈົ້າອົງໃດຖືກປັນຂຶ້ນມາ, ແລະພາຍຫລັງເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ມີອີກເລີຍ."¹¹ ເຮົາເອງ, ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ແລະບໍ່ມີພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດອິນໃນອາກາດຂອງເຮົາ.

¹² ເຮົາໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຮູ້, ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ແລະໄດ້ປະກາດໃຫ້ຮູ້ ແລະ ບໍ່ມີພະເຈົ້າອື່ນໃດທຳມາກາງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເປັນພະຍານຂອງເຮົາ," ພຣະຢາເວຊິງປະກາດດັ່ງນີ້ວ່າ, "ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ."¹³ ຕັ້ງແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປເຮົາເປັນຜູ້ນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຊ່ວຍຄົນໃດໃຫ້ລອດຈາກມືຂອງເຮົາໄດ້. ເຮົາກະທຳການ, ແລະ ໃຜຈະເຮັດໃຫ້ມັນກັບຄືນມາໄດ້?"

¹⁴ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນຊົງກ່າວວ່າ: "ເພາະເຫັນແກ່ພວກເຈົ້າເຮົາຈະສົ່ງໄປບາບີໂລນ ແລະ ນຳພວກເຂົາທັງຫມົດໃຫ້ເປັນພວກຜູ້ລີ້ໄພ, ແລະ ປ່ຽນສ່ຽງແຫ່ງຄວາມຊົນຊົມຍິນດີຂອງຊາວບາບີໂລນໃຫ້ເປັນບົດເພງແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າ.

¹⁵ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ອົງບໍລິສຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງອິດສະຣາເອນ, ເປັນກະສັດຂອງພວກເຈົ້າ."

¹⁶ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ (ຜູ້ທີ່ໄດ້ເປີດທາງໄປສູ່ທະເລແລະເສັ້ນທາງໃນນ້ຳທີ່ໄຫລແຮງ,¹⁷ ຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳລົດຮີບແລະມ້າອອກມາ, ທະຫານ ແລະ ກອງທັບທີ່ມີອຳນາດອອກມາ, ພວກເຂົາໄດ້ຈົມລົງໄປຜ່ອມກັນ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນມາອີກເລີຍ; ພວກເຂົາໄດ້ສູນສິນໄປ ມອດດ້ຍໄປຄືໃສ່ຕະກຽງ.)

¹⁸ "ຢ່າຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງເກົ່າເຫລືອນີ້, ຢ່າຄິດເຖິງສິ່ງຕ່າງທີ່ດົນນານມາແລ້ວ."¹⁹ ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາກຳລັງຈະເຮັດສິ່ງໃຫມ່ໆ, ດຽວນີ້ມັນເລີ່ມຕົ້ນເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ເຈົ້າບໍ່ເຫັນສິ່ງນັ້ນບໍ່? ເຮົາຈະສ້າງຫົນທາງໃນທະເລຊາຍແລະສາຍນ້ຳທັງຫລາຍໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ.

²⁰ ບັນດາສັດປ່າໃນທົ່ງຫຍ້າຈະໃຫ້ກຽດເຮົາ, ຫມາປ່າແລະນົກກະຈອກເຫດ, ເພາະວ່າເຮົາໃຫ້ນ້ຳໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະແມ່ນ້ຳໃນທະເລຊາຍ, ເພື່ອສຳລັບຊົນຊາດທີ່ເຮົາເລືອກຈະໄດ້ດື່ມກິນ,²¹ ຊົນຊາດນີ້ຜູ້ເຊິ່ງເຮົາໄດ້ປັນເພື່ອເຮົາເອງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະກ່າວຂານຄຳສັນລະເສີນເຮົາ.

²² ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ກຽດຫາເຮົາ, ຢາໂຄບ; ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອິດເມືອຍເພື່ອເຮົາເລີຍ, ອິດສະຣາເອນເອີຍ.

²³ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳເອົາແກະໂຕໃດຂອງເຈົ້າມາເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາຫລືຖວາຍກຽດເຮົາດ້ວຍເຄື່ອງບູຊາຂອງເຈົ້າ.

ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າແບກພາລະເລື່ອງເຄື່ອງບູຊາ, ຫລືເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອິດເມືອຍດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການເຄື່ອງຫອມ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳເງິນໄປຊື້ໄມ້ກິນຫອມມາ.

²⁴ ອີກທັງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໄຂມັນຂອງເຄື່ອງບູຊາຂອງເຈົ້າມາໃຫ້ເຮົາ; ແຕ່ວ່າເຈົ້າເປັນພາລະແກ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ,

ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເປືອ ຫນ່າຍກັບການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁵ ເຮົາເອງ, ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາແມ່ນຜູ້ທີ່ລົບລ້າງການກະທຳຜິດຂອງເຈົ້າເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮົາເອງ; ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຈິດຈຳຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.²⁶ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາລະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຖ່ຽງກັນ;

ນຳສະເຫນີເຫດຜົນຂອງທ່ານ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະພິສູດວ່າບໍລິສຸດ.

²⁷ ບັນພະບຸລຸດຄົນທຳອິດຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບ, ແລະພວກຜູ້ນຳຂອງເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ.²⁸ ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້ານາຍທີ່ບໍລິສຸດເປັນມົນທົນ; ເຮົາຈະມອບຢາໂຄບໃຫ້ເຮັດການທຳລາຍທີ່ສົມບູນ, ແລະອິດສະຣາເອນກໍ່ໃຫ້ແກ່ການດູຫມືນທີ່ຫນ້າຮັບປະຍົດອິດສະ.

44 ¹ ບັດນີ້ຈົ່ງຟັງ, ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ແລະອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ຜູ້ໄດ້ຊົງສ້າງເຈົ້າ ແລະ ຊົງປັນເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ໃນທ້ອງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: "ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ; ແລະເຈົ້າ, ເຢຊູຣູນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້.

³ ເພາະເຮົາຈະຫົດນ້ຳໃສ່ຜົນດິນທີ່ຂາດນ້ຳ, ແລະກະແສນ້ຳໄຫລລົງສູ່ຜົນດິນແຫ້ງ; ເຮົາຈະຖອກພຣະວິນຍານຂອງເຮົາລົງເທິງເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະຖອກເທພຣະພອນຂອງເຮົາລົງເທິງເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ.⁴ ພວກເຂົາຈະປົ່ງຂຶ້ນມາທຳມາກາງຕົ້ນຫຍ້າຄືກັນກັບຕົ້ນໄມ້ທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຕາມແຄມສາຍນ້ຳ.

⁵ຄົນຫນຶ່ງຈະເວົ້າວ່າ, 'ຂ້ອຍເປັນຂອງພຣະຢາເວ, ແລະອີກຄົນຫນຶ່ງຈະເອີ້ນຊື່ຂອງຢາໂຄບ, ແລະອີກຜູ້ຫນຶ່ງຈະຂຽນໃສ່ມືຂອງລາວວ່າ' ເປັນຂອງພຣະຢາເວ,' ແລະເອີ້ນຊື່ຂອງເຂົາເອງດ້ວຍນາມຂອງອິດສະຣາເອນ."

⁶ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນແລະພຣະຜູ້ຖືກຂອງເຂົາ, ພຣະຢາເວຈະອາດໂຍທາກ່າວວ່າ: "ເຮົາເປັນເບື້ອງຕົ້ນ, ແລະ ເຮົາເປັນເບື້ອງປາຍ; ແລະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃນນອກຈາກເຮົາ.

⁷ແມ່ນໃຜທີ່ເປັນຄືເຮົາ?

ໃຫ້ລາວປະກາດເລື່ອງນີ້ແລະອະທິບາຍໃຫ້ເຮົາຝັ່ງເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ເຮົາໄດ້ສະຖາປະນາປະຊາຊົນຄົນບູຮານຂອງເຮົາ, ແລະໃຫ້ພວກເຂົາບອກເຖິງເຫດການທີ່ຈະມາເຖິງ.

⁸ຢ່າສູ້ຢ້ານຫລືກົວເລີຍ. ເຮົາໄດ້ປະກາດໃຫ້ທ່ານຮູ້ມາດົນນານແລ້ວ, ແລະໄດ້ປະກາດເລື່ອງນີ້ໃຫ້ຮູ້ກັນແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ພວກເຮົາເປັນພະຍານຂອງເຮົາ: ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃນນອກເຫນືອຈາກເຮົາບໍ່? ບໍ່ມີພຣະສິລາອື່ນ; ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເລີຍ."

⁹ທຸກຄົນທີ່ປັນຮູບເຄົາລົບລ້ວນແຕ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ; ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ;

ບັນດາພະຍານຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນຫລືຮູ້ຫຍັງເລີຍ, ແລະພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ.

¹⁰ຜູ້ໃດຈະປັນເທບພະເຈົ້າຫລືຫລໍ່ຮູບເຄົາລົບທີ່ບໍ່ມີຄ່າແດ່?

¹¹ເບິ່ງແມ, ພັກພວກຂອງເຂົາທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ; ຊ່າງຫັດຖະ ກໍາກໍເປັນພຽງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ຈິງໃຫ້ພວກເຂົາຢືນຢູ່ນ່າກັນ; ພວກເຂົາຈະກຶມຂາບລົງດ້ວຍຄວາມຢ້ານແລະຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ.

¹²ຊ່າງຕິເຫລັກເຮັດວຽກດ້ວຍເຄື່ອງມືຂອງລາວ, ສ້າງມັນຂຶ້ນມາ, ເຮັດວຽກຢູ່ເຫມືອນເປັນກ້ອນຖ່ານ.

ລາວຂຶ້ນຮູບມັນດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນແລະເຮັດດ້ວຍແຂນທີ່ແຂງແຮງຂອງເຂົາເມື່ອເຂົາຫົວເຂົາ, ກໍາລັງຂອງລາວກໍ່ອ່ອນແອລົງ;

ລາວບໍ່ຕື່ມນ້ຳເລີຍແລະເລີ່ມຫມິດແຮງ.

¹³ຊ່າງໄມ້ໄດ້ແຕກໄມ້ດ້ວຍເຊືອກແຫກ, ແລະເຮັດເຄື່ອງຫມາຍມັນດ້ວຍເຫລັກແຫລມ.

ເຂົາຂຶ້ນຮູບມັນດ້ວຍເຄື່ອງມືຂອງເຂົາແລະຫມາຍມັນດ້ວຍເຂັມທີ່ດ. ເຂົາເຮັດໃຫ້ມັນມີຮູບຮ່າງຕາມແບບຂອງມະນຸດ, ຄືກັບມະນຸດທີ່ສະຫງ່າງາມ, ເພື່ອໃຫ້ມັນຢູ່ໃນເຮືອນ.

¹⁴ເຂົາໄດ້ຕັ້ງສິນສັດ, ຫລືເລືອກຕົ້ນສົນສາມໃບຫລືຕົ້ນໂອກ. ເຂົາເລືອກເອົາຕົ້ນໄມ້ໃນປ່າ. ເຂົາປູກຕົ້ນໄມ້ແປກຕົ້ນຫນຶ່ງແລະຝັນກໍ່ເຮັດໃຫ້ມັນເຕີບໃຫຍ່.

¹⁵ແລ້ວຄົນກໍ່ໃຊ້ມັນເພື່ອເປັນໄຟແລະເຮັດໃຫ້ຕົວເອງອົບອຸ່ນ. ແມ່ນແລ້ວ, ເຂົາໄດ້ກໍ່ກອງໄຟແລະປົ່ງເຂົ້າຈີ.

ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ສ້າງຮູບພະຈາກມັນແລະກາບໄຫວ້; ເຂົາເຮັດຮູບເຄົາລົບຂຶ້ນມາຮູບຫນຶ່ງແລ້ວກາບໄຫວ້ມັນ.¹⁶ເຂົາເຜົາໄມ້ສ່ວນຫນຶ່ງເພື່ອໃຫ້ເປັນໄຟ, ປົ່ງຊົນຂອງເຂົາເທິງໄຟ. ເຂົາກິນແລະພໍໃຈ. ເຂົາເຮັດໃຫ້ຕົວເອງອົບອຸ່ນແລະເວົ້າວ່າ, "ອ້າວ, ຂ້ອຍອົບອຸ່ນ, ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນໄຟແລ້ວ."

¹⁷ດ້ວຍໄມ້ສ່ວນທີ່ເຫລືອເຂົາເຮັດເປັນຮູບເທບພະເຈົ້າ, ຮູບແກະສະຫລັກຂອງເຂົາ; ເຂົາກຶມຂາບແລະເຄົາລົບມັນ, ແລະອະທິຖານຕໍ່ມັນໂດຍກ່າວວ່າ, "ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພະອົງຊົງເປັນພະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ."

¹⁸ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ເພາະວ່າດວງຕາຂອງພວກເຂົາມືດບອດແລະເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້.

¹⁹ບໍ່ມີໃຜຄິດ, ທັງພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ເຜົາໄມ້ສ່ວນຫນຶ່ງໃນກອງໄຟ; ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້ອຍຍັງໄດ້ປົ່ງເຂົ້າຈີໃສ່ຖານຂອງມັນດ້ວຍຂ້ອຍໄດ້ປົ່ງຊົນເທິງຖານຂອງມັນແລະກິນ ບັດນີ້, ຂ້ອຍຄວນຈະເຮັດໄມ້ສ່ວນຫນຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງເພື່ອທີ່ຈະນະມັດສະການບໍ່? ຂ້ອຍຄວນກຶມຂາບໄມ້ບໍ່?"

²⁰ມັນຄ້າຍຄືກັບວ່າເຂົາກໍາລັງກິນຂີ້ເຖົ້າ; ຫົວໃຈທີ່ຫລອກລວງຂອງເຂົາໄດ້ນຳເຂົາໃຫ້ຫລົງຜິດ. ເຂົາບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຊີວິດຂອງຕົນເອງໄດ້, ຫລືເຂົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ, "ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນມືຂວາຂອງຂ້ອຍແມ່ນພຣະເຈົ້າປອມ."

²¹ຈິງຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ຢາໂຄບ, ແລະອິດສະຣາເອນ, ເພາະວ່າເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ: ເຮົາໄດ້ສ້າງເຈົ້າ; ອິດສະຣາເອນເອີຍເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາເຮົາຈະບໍ່ລືມເຈົ້າ.²²ເຮົາໄດ້ກໍາຈັດ, ການກະບົດຂອງເຈົ້າ, ຄືກັບເມກທີ່ຫນາທຶບ, ແລະລົບລ້າງຄວາມບາບ, ທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາເຫມືອນກັບເມກ; ຈິງກັບມາຫາເຮົາ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຖ່ວງພວກເຮົາແລ້ວ.

²³ຟ້າສະຫວັນເອີຍຈົງຮ້ອງເພງ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ; ທີ່ເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈົງໂຫ້ຮ້ອງ, ພູເຂົາທັງຫລາຍຈົງເປັ້ງສຽງຮ້ອງເພງ, ປ່າໄມ້ແລະຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນໃນປ່ານັ້ນດ້ວຍ; ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຖືກຢາໂຄບແລ້ວ, ແລະ ຈະສະແດງພຣະສິຣິຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອນ.

²⁴ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະຜູ້ຖືກຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຊົງປັນເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງກ່າວວ່າ: "ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ຜູ້ດຽວທີ່ໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງ, ຜູ້ທີ່ຄົງຟ້າສະຫວັນ, ຜູ້ດຽວທີ່ໄດ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ.

²⁵ເຮົາຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຳທ່ານວາຍຂອງຜູ້ເວົ້າທີ່ໄວ້ສາລະເປັນຄວາມວ່າງເປົ່າແລະຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກຄົນທີ່ອ່ານຄຳທ່ານວາຍຕ່າງໆໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະຍິດ; ເຮົາຄືຜູ້ທີ່ໂຄ່ນລົ້ມປັນຍາຂອງຄົນສະຫລາດແລະເຮັດໃຫ້ຄຳປຶກສາຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

²⁶ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ຮັບຮອງຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄຳທ່ານວາຍຂອງຜູ້ສົງຂ່າວຂອງພຣະອົງເກີດຂຶ້ນຈິງ, ຜູ້ທີ່ກ່າວເຖິງເມືອງເຢລູຊາເລັມວ່າ, 'ເມືອງນັ້ນຈະມີຄົນອາໄສຢູ່,' ແລະບັນດາເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາຍ, 'ພວກເຂົາຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່, ແລະເຮົາຈະຍົກສູງຊາກປະຫລັກຫັກຝັງຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນ.'²⁷ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າກັບທະເລເລີກວ່າ 'ຈິງເຫຼືອດແຫ້ງໄປ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ກະແສນ້ຳຂອງເຈົ້າເຫຼືອດແຫ້ງໄປ.'

²⁸ພຣະຢາເວຄືພຣະອົງຜູ້ທີ່ກ່າວເຖິງໄຊຣັດວ່າ, 'ລາວເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ, ລາວຈະເຮັດຕາມຄວາມປະສົງທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ; ລາວຈະອອກດຳລັດກ່ຽວກັບເມືອງເຢລູຊາເລັມວ່າ, 'ເມືອງນັ້ນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່, ແລະກ່າວເຖິງພຣະວິຫານວ່າ, 'ຈົງວາງຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານໄວ້.

...

45 ¹ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວກ່າວກັບໄຊຣັດຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຈີມ, ຜູ້ທີ່ເຮົາຊູມືຂວາຂອງລາວໄວ້, ເພື່ອທີ່ຈະປາບປັນດາປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ຂ້າງຫນ້າລາວ, ເພື່ອປັດອາດູດກະສັດທັງຫລາຍ, ແລະເປີດປະຕູທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າລາວ, ເພື່ອທີ່ປະຕູເມືອງເຫລົ່ານັ້ນຍັງຄົງເປີດຢູ່:

^{2a}ເຮົາຈະໄປຂ້າງຫນ້າເຈົ້າແລະຈະເຮັດໃຫ້ພູເຂົາທັງຫລາຍອາບພຽງ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເປັນປະຕູທອງເຫລືອງທັງຫລາຍແຕກເປັນຕ່ອນໆ ແລະ ຕັດຫ້ອງຂົງເຫລັກ ເປັນທ່ອນໆ, ແລະ ເຮົາຈະມອບຊັບສົມບັດແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີທີ່ເຊື່ອງໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົານີ້ແລະຄື, ພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ເອີ້ນເຈົ້າຕາມຊື່ຂອງເຈົ້າ, ເຮົາ, ຄືພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ.

⁴ເພາະເຫັນແກ່ຢາໂຄບເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາແລະອິດສະຣາເອນຜູ້ທີ່ເຮົາເລືອກໄວ້, ເຮົາໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າຕາມຊື່ຂອງເຈົ້າ: ໃຫ້ຕ່ຳແຫນ່ງແຫງກຽດແກ່ເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ.⁵ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ອື່ນອີກ; ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃນນອກຈາກເຮົາ. ເຮົາຈະຂັດອາດູດໃຫ້ເຈົ້າເພື່ອສູ້ຮົບ,

ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ;⁶ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະຮູ້ຕັ້ງແຕ່ທິດວາງຕາເວັນຂຶ້ນແລະຈາກທິດຕາເວັນຕົກວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃນນອກຈາກເຮົາ: ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດອີກ.

⁷ ເຮົາປະກອບແສງສະຫວ່າງແລະສ້າງຄວາມມືດ; ເຮົານຳຄວາມສະຫງົບສຸກມາໃຫ້ແລະສ້າງໄພພິບັດ; ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ.⁸ ທ້ອງຟ້າເອີຍ, ຈິງໂຮຍຝົນລົງມາຈາກເບື້ອງເທິງ! ໃຫ້ທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍຫລັງຝົນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳລົງມາ. ຂໍໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຊຶມຊັບເອົາຄວາມຊອບທຳນັ້ນ, ເພື່ອໃຫ້ຄວາມລອດຝົນຈະປົ່ງອອກມາ, ແລະຄວາມຊອບທຳຈະເກີດຂຶ້ນມາດ້ວຍກັນ. ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ໄດ້ສ້າງພວກມັນທັງສອງຢ່າງ.

⁹ ວິບັດແກ່ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຖຽງກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ປັນເຂົາ, ແກ່ຜູ້ທີ່ເປັນເຫມືອນຫມັດຕິນຫນ່ວຍຫນຶ່ງທຳມາກາງຫມັດຕິນທັງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນ!

ດິນຫນຽວຈະເວົ້າກັບຊ່າງປັນຫມັດຕິນວ່າ, 'ທ່ານກຳລັງເຮັດຫຍັງ?' ຫລື 'ຜົນງານຂອງທ່ານບໍ່ມີຫຼັກຖານເຊັ່ນນັ້ນບໍ່?'

¹⁰ ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບບິດາວ່າ, 'ເຈົ້າເປັນພໍ່ແບບໃດ?' ຫລືເວົ້າກັບຜູ້ຍິງວ່າ, 'ເຈົ້າກຳລັງຈະເກີດລູກແມ່ນຫຍັງ?'

¹¹ ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຂົາກ່າວວ່າ:

'ເປັນຫຍັງເຈົ້າຖາມຄຳຖາມກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດສຳລັບບຸດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ? ເຈົ້າບອກໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບວຽກຂອງມືຂອງເຮົາຊັ້ນບໍ່?'

¹² 'ເຮົາໄດ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກແລະສ້າງມະນຸດຢູ່ເທິງໂລກນັ້ນ. ມືຂອງເຮົາເອງນີ້ແຫລະທີ່ໄດ້ຄົງທ້ອງຟ້າ, ແລະເຮົາໄດ້ສ້າງໃຫ້ດວງດາວທຸກດວງປະກົດຂຶ້ນ.

¹³ 'ເຮົາໄດ້ປູກປັນໄຊຮັດດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເສັ້ນທາງທັງຫລາຍຂອງລາວສະດວກ. ລາວຈະສ້າງເມືອງຂອງເຮົາ;

ລາວຈະປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງເຮົາທີ່ເປັນຊະເລີຍໄດ້ກັບບ້ານ, ແລະບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄຳຈ້າງຫລືສິນບິນ'."

¹⁴ 'ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, "ລາຍໄດ້ຈາກປະເທດເອຢິບແລະສິນຄ້າຂອງເອທິໂອເປຍກັບຊາວເສບຢາ, ຜູ້ຊາຍທີ່ຮູບຮ່າງສູງ, ຈະຖືກນຳມາຫາເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະເປັນຂອງເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະຕິດຕາມຫລັງເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາພ້ອມໄສ້ຫວນ. ພວກເຂົາຈະກຶມກາບເຈົ້າ!

ແລະອ້ອນວອນເຈົ້າວ່າ, 'ແນ່ນອນວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານ,

ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດອີກນອກຈາກພຣະອົງ."¹⁵ ແຕ່ຈິງພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຊື່ອງຕົວພຣະອົງເອງ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

¹⁶ ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມອົບອາຍແລະກຽດຊັງກັນ; ຜູ້ທີ່ແກະສະຫລັກຮູບເຄົາຮົບຈະເດີນໄປໃນຄວາມອົບອາຍ.

¹⁷ ແຕ່ອິດສະຣາເອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດຈາກພຣະຢາເວດ້ວຍຄວາມລອດອັນເປັນນິດ;

ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມລະອາຍຫລືອັບປະຍິດອິດສຸອິກເລີຍ.

¹⁸ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວກ່າວ, ຜູ້ທີ່ສ້າງຟ້າສະຫວັນ, ພຣະເຈົ້າອົງທັງໝົດທີ່ໄດ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກແລະສ້າງມັນໄວ້, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງສະຖາປະນາມັນໄວ້.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສ້າງມັນໃຫ້ເປັນຄວາມວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ຊົງຕັ້ງພຣະໂທໃຫ້ມັນເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສ:" ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດອີກ.

¹⁹ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າໃນບ່ອນລັບ, ຫລືໃນບ່ອນທີ່ເຊື່ອງໄວ້; ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບວ່າ, 'ຈົງສະແຫວງຫາເຮົາໃນຄວາມວ່າງເປົ່າ!'

ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ເວົ້າຢ່າງຈິງໃຈ; ເຮົາປະກາດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ.

²⁰ 'ຈົງຊຸມນຸມພວກເຈົ້າເອງແລະເຂົ້າມາ! ຈົງເຕົ້າໂຮມກັນ, ຊາວອິບພະຍົບຈາກທຳມາກາງບັນດາປະຊາຊາດ! ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້,

ພວກຄົນທີ່ຖືຮູບແກະສະຫລັກແລະອະທິຖານຕໍ່ເທບພະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດຝົນໄດ້.

²¹ 'ຈົງເຂົ້າມາໃກ້ແລະແຈ້ງໃຫ້ເຮົາຮູ້, ຈົງເອົາຫລັກຖານມາ! ໃຫ້ພວກເຂົາສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ. ໃຜໄດ້ສະແດງສິ່ງນີ້ມາຕັ້ງແຕ່ດິນນານມາແລ້ວ?

ຜູ້ໃດທີ່ປະກາດເລື່ອງນີ້? ເຮົາເອງພຣະຢາເວ, ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃນນອກຈາກເຮົາ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ທັງຫມົດແລະພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ;

ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກເຮົາ.

²² 'ຈົງກັບມາຫາເຮົາແລະຮັບຄວາມລອດ, ທີ່ສຸດປາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ເພາະວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດອີກ.²³ ເຮົາປະຕິຍານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ, ໂດຍກ່າວ ບັນຍັດອັນທັງຫມົດຂອງເຮົາ, ແລະຈະບໍ່ຄືນຄຳ: 'ທຸກໜ້າເຂົາຈະຄູ່ເຂົາຕໍ່ເຮົາ, ທຸກລິ້ນຈະປະຕິຍານຕໍ່ເຮົາ.

²⁴ 'ພວກເຂົາຈະເວົ້າເຖິງເຮົາວ່າ, "ໃນພຣະຢາເວພຽງຜູ້ດຽວທີ່ມີຄວາມລອດຝົນແລະຄວາມເຂັ້ມແຂງ." "'

ພວກເຂົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຄຽດແຄ້ນພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບຄວາມອົບອາຍ.²⁵ ໃນພຣະຢາເວ ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຜູ້ຊອບທຳ;

ພວກເຂົາຈະພູມໃຈໃນພຣະອົງ.

46 ¹ ພຣະເບັນ ກຶມຕຳລົງ, ພຣະເນໂບ ກໍໂນມຕິວລົງ; ບັນດາສັດຕ່າງໆ ແລະ ສັດທີ່ເປັນພາຫະນະໄດ້ແກ່ພວກຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາໄປ.

ຮູບເຄົາລົບເຫລົ່ານີ້ທີ່ພວກເຈົ້າຂຶ້ນໄປຖືເປັນພາລະຫນັກສຳລັບສັດທີ່ອ່ອນເພຍ.² ພວກເຂົາໂນມຕິວລົງຕ່ຳ, ແລະຄູ່ເຂົາລົງດ້ວຍກັນ;

ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຮູບເຄົາລົບເຫລົ່ານັ້ນໄດ້, ແລະພວກເຂົາເອງກໍໄດ້ຕິກໄປສູ່ການເປັນຊະເລີຍ.

³ ຈົງຟັງເຮົາ, ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ, ສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ທັງຫມົດຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງມາຕັ້ງແຕ່ກ່ອນທີ່ເຈົ້າເກີດ,

ໄດ້ຖືກປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງ.⁴ ເຮົາຄຶດຜູ້ນັ້ນເຖິງແມ່ນເຈົ້າຈະແກ່ລົງ, ເຮົາກໍຈະຮູ້ມເຈົ້າ, ແລະຮູ້ມຈົນກວ່າຜົມຂອງເຈົ້າຫງອກ.

ເຮົາໄດ້ສ້າງເຈົ້າແລະເຮົາຈະແບກເຈົ້າ; ເຮົາຈະຮູ້ມເຈົ້າແລະເຮົາຈະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າ.

⁵ ເຈົ້າຈະປຽບເຮົາກັບໃຜ? ເຈົ້າຄິດວ່າເຮົາຄ້າຍຄືກັບໃຜ, ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະເອົາມາປຽບທຽບກັນ? "ຄົນທັງຫລາຍເອົາເງິນຄຳຈາກກະເປົາ ແລະ

ຊົງມັນເທິງຊົງຊັງ. ພວກເຂົາຈ້າງໂລຫະຄົນຫນຶ່ງ, ແລະ ໃຫ້ລາວເຮັດໃຫ້ມັນຂຶ້ນເປັນພະເຈົ້າອົງຫນຶ່ງ; ພວກເຂົາກຶມກາບໄຫວ້ມັນ.

⁷ ພວກເຂົາຍົກມັນໃສ່ປາຂອງພວກເຂົາແລະແບກມັນໄປ; ພວກເຂົາຕັ້ງມັນໄວ້ໃນບ່ອນຂອງມັນ, ແລະມັນຍືນຢູ່ບ່ອນນັ້ນແລະບໍ່ເຄື່ອນຍ້າຍໄປຈາກທີ່ນັ້ນ.

ພວກເຂົາຮ້ອງຫາມັນ, ແຕ່ມັນບໍ່ສາມາດຕອບຫລືຊ່ວຍຄົນໃດຈາກຄວາມລຳບາກຂອງເຂົາໄດ້.

⁸ 'ຈົງຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້; ຢາລະເລີຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ພວກກະບົດ!⁹ ຈົງຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກ່າວມາກ່ອນຫນ້ານີ້, ໃນສະໄຫມກ່ອນ,

ເພາະວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ມີໃຜອີກ, ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ມີໃຜຄືກັບເຮົາ.

¹⁰ 'ເຮົາບອກຈຸດຈົບໃຫ້ຮູ້ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ແລະບອກກ່ອນລ່ວງຫນ້າສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ທັນເກີດຂຶ້ນ; ເຮົາເວົ້າວ່າ "ແຜນການຂອງເຮົາຈະເກີດຂຶ້ນ,

ແລະເຮົາກໍຈະເຮັດຕາມທີ່ເຮົາປະສົງ."¹¹ ເຮົາເອີ້ນນິກທີ່ເປັນເຫຍືອຈາກທາງທິດຕາເວັນອອກ, ຜູ້ທີ່ເຮົາເລືອກມາຈາກແດນໄກ; ແມ່ນແລ້ວ,

ເຮົາໄດ້ເວົ້າແລ້ວ; ເຮົາກໍຈະກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ; ເຮົາໄດ້ມີຈຸດປະສົງໄວ້ແລ້ວ, ເຮົາກໍຈະເຮັດເຊັ່ນກັນ.

¹² ພວກເຈົ້າຊົນຊາດທີ່ແຂງກະດ້າງເອີຍ ຈົງຟັງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໄກຈາກການເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳ.¹³ ເຮົາກໍກຳລັງນຳຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາມາໃກ້;

ມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກເລີຍ, ແລະຄວາມລອດຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ລຳຖ້າ; ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມລອດແກ່ຊີໂອນແລະຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງເຮົາຕໍ່ອິດສະຣາເອນ.

¹ທິດາພິມມະຈາລີຂອງບາບີໂລນເອີຍ; ຈິງລົງໄປແລະນັ່ງຢູ່ໃນຂີ້ຝຸ່ນດິນ, ລູກສາວຂອງຊາວເຄເດຍເອີຍ. ຈິງນັ່ງເທິງພື້ນດິນໂດຍບໍ່ມີບັນລັງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າຈິງດາວແລະອ່ອນໂຍນອີກຕໍ່ໄປ.²ຈິງເອົາໂມ້ມາແລະໄມ້ແປ້ງສາ; ຈິງຖອດຜ້າຄຸມຫນ້າຂອງເຈົ້າອອກໄປ, ຈິງຖືກເສື້ອຄຸມຍາວຂອງເຈົ້າຂຶ້ນ, ຢ່າປົກຄຸມຂາຂອງເຈົ້າ, ຈິງລຸຍຂ້າມສາຍນ້ຳທັງຫລາຍໄປ.

³ຄວາມເປື້ອນກາຍຂອງເຈົ້າຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ແມ່ນແລ້ວ, ເຂົາຈະເຫັນຄວາມຫນ້າອັບອາຍຂອງເຈົ້າ: ເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນແລະຈະບໍ່ໄວ້ຊີວິດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.⁴ພຣະຜູ້ໄຕ້ຂອງພວກເຮົາ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.⁵ທິດາຂອງຊາວເຄເດຍເອີຍ; ຈິງນັ່ງຢູ່ໃນຄວາມງຽບແລະຈິງເຂົ້າໄປໃນຄວາມມືດ ເພາະວ່າເຂົາຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າລາຊິນີແຫ່ງອານາຈັກອີກຕໍ່ໄປ.

⁶ເຮົາໄດ້ໃຈຮ້າຍກັບຊົນຊາດຂອງເຮົາ; ເຮົາໄດ້ທຳລາຍມໍລະດົກຂອງເຮົາເປັນມົນທົນແລະມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາແກ່ພວກເຂົາ; ເຈົ້າໄດ້ເອົາແອກຫີນກັບໃສ່ເທິງຄົນແກ່.⁷ເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ຂ້ອຍຈະປົກຄອງຕະຫລອດໄປໃນຖານະກະສັດທີ່ມີອຳນາດສູງສຸດ." ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ຈະຈົບລົງຢ່າງໃດ.

⁸ດັງນັ້ນບັດນີ້, ຈິງຟັງເລື່ອງນີ້ເຈົ້າຜູ້ທີ່ຮັກຄວາມສຸກແລະນັ່ງຢູ່ຢ່າງຫມັ້ນຄົງ; ເຈົ້າຜູ້ທີ່ເວົ້າໃນໃຈຂອງເຈົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍມີຢູ່ແລ້ວ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດອີກທີ່ຄ້າຍຄືຂ້ອຍ; ຂ້ອຍຈະບໍ່ນັ່ງເປັນແມ່ຫມ້າຍ, ແລະ ຂ້ອຍຈະບໍ່ປະສົບກັບການສູນເສຍລູກທັງຫລາຍໄປ."⁹ແຕ່ສອງສິ່ງນີ້ຈະມາຫາເຈົ້າໃນເວລາດຽວໃນມືດດຽວ: ການສູນເສຍລູກ ແລະ ເປັນແມ່ຫມ້າຍ; ພວກເຂົາຈະມາຫາເຈົ້າດ້ວຍກອງກຳລັງເຕັມຂະຫນາດ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະມີເວດມົນຄາຖາແລະເຄື່ອງລາງຂອງຂັງຫລາຍຢ່າງກໍ່ຕາມ.

¹⁰ເຈົ້າໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ບໍ່ມີໃຜເຫັນຂ້ອຍ"; ສະຕີປັນຍາແລະຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຫລົງທາງ, ແຕ່ເຈົ້າເວົ້າໃນໃຈຂອງເຈົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍມີຢູ່, ແລະບໍ່ມີຜູ້ອື່ນອີກຄືກັບຂ້ອຍ."¹¹ໄພພິບັດຈະມາເຖິງເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຂັບໄລ່ມັນອອກໄປດ້ວຍຄາຖາອາຄົມຂອງເຈົ້າ. ການທຳລາຍລ້າງຈະຕິກລົງມາເທິງເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປັດເປົ່າມັນອອກໄປໄດ້. ໄພພິບັດຈະໂຈມຕີເຈົ້າຢ່າງກະທັນຫັນ, ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ມັນ.

¹²ຈິງສືບຕໍ່ຢູ່ໃນການໃຊ້ເວດມົນຂອງເຈົ້າແລະຄາຖາອາຄົມຫລວງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ທີ່ເຈົ້າໄດ້ທຸກຈຳຢ່າງສັດຊີມາແຕ່ຍັງນ້ອຍ; ບາງທີເຈົ້າຈະປະສົບຜົນສຳເລັດ, ບາງທີເຈົ້າອາດຈະເຮັດໃຫ້ໄພພິບັດຈາກໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກໍ່ໄດ້.

¹³ເຈົ້າເປື້ອນກາຍກັບການປົກສາຫາລິຫລາຍຢ່າງຂອງເຈົ້າ; ຂໍໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຍື່ນຢັດແລະຊ່ວຍພວກເຈົ້າ - ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດແຜນທີ່ຂອງຟ້າສະຫວັນແລະສຶກສາເບິ່ງດວງດາວ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ແຈ້ງວັນຂຶ້ນຫນຶ່ງຄຳໃຫ້ຮູ້ - ໃຫ້ພວກເຂົາຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດຈາກສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ.

¹⁴ເບິ່ງແມ, ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນຕໍ່ເຟືອງ. ໄຟຈະເຜົາໄຫມ້ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈະຊ່ວຍຕົວເອງໃຫ້ຝັນຈາກພະລັງຂອງແປວໄຟບໍ່ໄດ້. ບໍ່ມີຖ່ານຫີນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອົບອຸ່ນແລະບໍ່ມີໄຟໃຫ້ພວກເຂົານັ່ງຝັງ!¹⁵ພວກຄົນທີ່ເຈົ້າເຄີຍເຮັດວຽກນຳ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນແບບນີ້ຕໍ່ເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າໄດ້ຊື້ແລະຂາຍກັບພວກເຂົາເມື່ອເຈົ້າຍັງຫນຸ່ມ, ແລະພວກເຂົາທັງຫມົດຍັງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ໂງ່າຂອງພວກເຂົາ; ແລະເມື່ອເຈົ້າຮ້ອງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້."

48 ¹ຈິງຟັງເລື່ອງນີ້, ຄົວເຮືອນຂອງຢາໂຄບ, ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນໂດຍຊື່ວ່າອິດສະຣາເອນ, ແລະໄດ້ມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາ; ເຈົ້າຜູ້ທີ່ປະຕິຍານຕົນໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວແລະຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຈິງໃຈຫລືດ້ວຍຄວາມປະພຶດຊອບທຳ.

²ເພາະວ່າພວກເຂົາເອີ້ນຕົນເອງວ່າເປັນປະຊາກອນຂອງເມືອງບໍລິສຸດແລະວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ. ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ.

³"ເຮົາໄດ້ປະກາດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ຮູ້ມາຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ; ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ອອກມາຈາກປາກຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ກັນ; ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງທັນທີທັນໃດ, ແລະກໍ່ເປັນໄປຕາມນັ້ນ.⁴ເພາະວ່າເຮົາຮູ້ວ່າຕີໂຮນ, ກ້າມເນື້ອຄໍຂອງເຈົ້າແຂງຄືກັບເຫລັກ, ແລະຫນ້າຜາກຂອງເຈົ້າຄືກັບທອງເຫລືອງ.⁵ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈິງໄດ້ແຈ້ງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ລ່ວງຫນ້າ; ເຮົາໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ກ່ອນທີ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ, ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ, 'ຮູບເຄົາລົບຂອງຂ້ອຍໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້,' ຫລື 'ຮູບແກະສະຫລັກຂອງຂ້ອຍແລະຮູບຫລັກຂອງຂ້ອຍໄດ້ດື່ມບັນດານສິ່ງເຫລົ່ານີ້.'

⁶ເຈົ້າໄດ້ຍື່ນກ້ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ; ຈິງເບິ່ງຫລັກຖານທັງຫມົດນີ້; ແລະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມຮັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າແມ່ນຄວາມຈິງບໍ່? ຈາກນີ້ຕໍ່ໄປ, ເຮົາກຳລັງສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນສິ່ງໃຫມ່ໆ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຊື່ອງໄວ້ທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້.⁷ຕອນນີ້, ແລະບໍ່ແມ່ນຕັ້ງແຕ່ກ່ອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ພວກເຂົາກາຍມາເປັນຄົນເດີມ, ແລະກ່ອນມື້ນີ້ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍື່ນກ້ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ດັງນັ້ນເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ 'ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້ອຍຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ.'

⁸ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ; ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້; ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍລ່ວງຫນ້າໃຫ້ເຂົາຫຼືຂອງເຈົ້າມາກ່ອນ. ເພາະເຮົາໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າເຕັມດ້ວຍຄວາມຫລອກລວງຫລາຍຢ່າງ, ແລະຮູ້ວ່າເຈົ້າໄດ້ເປັນຄົນກະບົດຕັ້ງແຕ່ເກີດມາ.

⁹ເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາເຮົາຈະອິດກັນຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເຮົາໄວ້, ແລະເພາະເຫັນແກ່ນກຽດຕິຍົດຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຢັບຢັ້ງຈາກການທຳລາຍເຈົ້າ.

¹⁰ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ຊຳລະເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດແລ້ວ, ແຕ່ບໍ່ເຫມືອນກັບເງິນ; ເຮົາໄດ້ຊຳລະລ້າງເຈົ້າໃຫ້ສະອາດຢູ່ໃນເຕົາໄຟແຫ່ງຄວາມລຳບາກ.

¹¹ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາເອງ, ເຮົາຈະກະທຳການເພື່ອປະໂຫຍດຂອງເຮົາເອງ; ເຮົາຈະຍອມເຮັດໃຫ້ນາມຂອງເຮົາເຊື່ອມເສຍໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ກຽດຕິຍົດຂອງເຮົາແກ່ຄົນອື່ນ.

¹²ຈິງຟັງເຮົາ, ຢາໂຄບ, ແລະອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາເອີ້ນວ່າ: ເຮົາຄືຜູ້ນັ້ນ; ເຮົາເປັນເບື້ອງຕົ້ນ, ເຮົາກໍ່ເປັນເບື້ອງປາຍດ້ວຍ.¹³ແມ່ນແລ້ວ, ມືຂອງເຮົາເອງໄດ້ວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະມືຂອງເຮົາໄດ້ກາງທ້ອງຟ້າອອກ; ເມື່ອເຮົາຮ້ອງພວກມັນ, ພວກມັນກໍ່ຍື່ນຂຶ້ນຜ່ອມກັນ.

¹⁴ຈິງເຕົ້າໂຮມຕົວພວກເຈົ້າເອງ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນ, ແລະຈິງຟັງ! ໃນບັນດາພວກເຈົ້າຜູ້ໃດປະກາດເລື່ອງເຫລົ່ານີ້? ຜູ້ຊ່ວຍຂອງພຣະຢາເວຈອມເຮັດໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ຕັ້ງກັບບາບີໂລນສຳເລັດ. ເຂົາຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະຢາເວຕໍ່ຊາວເຄເດຍ.

¹⁵ເຮົາເອງ, ເຮົາໄດ້ເວົ້າແລ້ວ, ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ເອີ້ນເຂົາແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ນຳເຂົາມາ, ແລະເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

¹⁶ຈິງເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ, ຈິງຟັງເລື່ອງນີ້: ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າໃນທີ່ລືລັບ; ເມື່ອມັນເກີດຂຶ້ນ, ເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ. "ບັດນີ້ພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງຂ້າມອຍມາຜ່ອມກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ນິຄົສິງຫີພຣະຢາເວພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຈົ້າ, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນກ່າວວ່າ, "ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ສອນເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ວິທີທີ່ຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດ, ຜູ້ທີ່ນຳເຈົ້າໃນທາງທີ່ເຈົ້າຄວນຈະໄປ."¹⁸ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອຝັງພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ! ເມື່ອນັ້ນຄວາມສະຫງົບສຸກແລະຄວາມຮັ່ງມີຂອງເຈົ້າຈະໄຫລເຫມືອນກັບແມ່ນ້ຳ, ແລະຄວາມລອດຂອງເຈົ້າເປັນເຫມືອນກັບຄືນຂອງທະເລ.

¹⁹ເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າກໍຈະຫລວງຫລາຍດັ່ງເມັດຊາຍ, ແລະລູກຫລານໃນທ້ອງຂອງເຈົ້າຈະຫລວງຫລາຍເທົ່າກັບເມັດຊາຍ; ຊີຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກຕັດອອກແລະຈະບໍ່ຖືກລົບລ້າງອອກໄປຈາກຕໍ່ໜ້າຂອງເຮົາ.

²⁰ຈົງອອກມາຈາກບາບີໂລນ! ຈົງຫນີຈາກຊາວເຄເດຍ! ດ້ວຍມືສຽງລະຄັງຮ້ອງປະກາດເລື່ອງນີ້! ຈົງເຮັດໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ, ຈົງເຮັດໃຫ້ເລື່ອງນີ້ອອກໄປຍັງທີ່ສຸດປາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ! ຈົງເວົ້າວ່າ, 'ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໄຖ່ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງແລ້ວ.'

²¹ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫົວນ້ຳເມື່ອພຣະອົງຊົງນຳຫນ້າພວກເຂົາຜ່ານທະເລຊາຍ; ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫລອອກຈາກສິລາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ; ພຣະອົງຊົງແຍກສິລາໃຫ້ເປີດອອກ, ແລະນ້ຳກໍໄຫລອອກມາ.²²ບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບສຸກ ສຳລັບຄົນອະທຳເລີຍ- ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້

49 ¹ຈົງຟັງເຮົາ, ແຜ່ນດິນແຄມທະເລເອີຍ! ບັດນີ້ປະຊາຊົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈົງຕັ້ງໃຈຟັງຂ້ອຍ. ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເອີ້ນຊື່ຂ້ອຍ, ຕັ້ງແຕ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ນຳຂ້ອຍເຂົ້າມາສູ່ໂລກນີ້.²ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ປາກຂອງຂ້ອຍເປັນຄືດາບແຫລມ; ພຣະອົງເຊື່ອງຂ້ອຍໄວ້ໃນຮົມເງິພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເປັນລູກສອນຂັດມັນ; ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອງຂ້ອຍໄວ້ໃນແລ່ງທະນູຂອງພຣະອົງ.

³ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້ອຍວ່າ, "ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ອິດສະຣາເອນຜູ້ເຊື່ອເຮົາສຳແດງພຣະສິລິຂອງເຮົາຜ່ານທາງເຈົ້າ."ແຕ່ຂ້ອຍໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ອອກແຮງງານຢ່າງບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໃຊ້ກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບຄວາມຫວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງຂ້ານ້ອຍແມ່ນຢູ່ກັບພຣະຢາເວ, ແລະລາງວັນຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ."

⁵ບັດນີ້ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ - ພຣະອົງຜູ້ຊົງປັນຂ້ານ້ອຍຕັ້ງແຕ່ເກີດໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຝົນຝຸຢາໂຄບກັບຄືນມາຫາພຣະອົງອີກຄັ້ງ, ເພື່ອທີ່ຈະຮວບຮວມອິດສະຣາເອນມາຫາພຣະອົງ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບກຽດກຽດໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊົງເປັນກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍ.⁶ແລະພຣະອົງເວົ້າວ່າ, "ການເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ຫຼືຈະສະຖາປານະບັນດາເຜົ່າຂອງຢາໂຄບ, ແລະຝົນຝຸບັນດາຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຂອງອິດສະຣາເອນ. ເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍເກີນໄປສຳລັບເຈົ້າ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນແສງສະຫວ່າງແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອທີ່ເຈົ້າຈະເປັນຄວາມລອດຂອງເຮົາໄປຍັງສຸດປາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ."

⁷ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວກ່າວ, ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງອິດສະຣາເອນ, ອົງບໍລິສຸດຂອງພວກເຂົາ, ບອກດັ່ງນີ້, ຕໍ່ຜູ້ທີ່ຊີວິດຂອງເຂົາຖືກດູຫມິດແລະກຽດຊັງ, ຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍ, ແລະຂ້າໃຊ້ຂອງບັນດາຜູ້ປົກຄອງ, "ກະສັດທັງຫລາຍຈະເຫັນເຈົ້າແລະລູກຂຶ້ນ, ພວກເຈົ້ານາຍຈະເຫັນເຈົ້າແລະກົມຂາບລົງ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວຜູ້ຊົງສັດຊື່, ອີກທັງຊົງເປັນອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເລືອກເຈົ້າໄວ້."

⁸ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ໃນເວລານັ້ນເຮົາຕັ້ງໃຈສະແດງຄວາມພໍໃຈຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຕອບເຈົ້າ, ແລະໃນວັນແຫ່ງຄວາມລອດເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າ; ເຮົາຈະປົກປ້ອງເຈົ້າ, ແລະໃຫ້ເຈົ້າເປັນພັນທະສັນຍາສຳລັບປະຊາຊົນ, ເພື່ອສ້າງສາແຜ່ນດິນນັ້ນຂຶ້ນໃຫມ່, ເພື່ອມອບທີ່ຮ້າງເປົ່າເປັນມໍລະດົກ.

⁹ເຈົ້າຈະເວົ້າກັບນັກໂທດວ່າ, 'ຈົງອອກມາ;' ແລະເວົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນລຸກມືດວ່າ, 'ຈົງສະແດງຕົວຂອງພວກເຈົ້າເອງ.' ພວກເຂົາຈະລ້ຽງສັດຕາມແຄມຖະຫນົນ, ແລະຢູ່ທຸກບ່ອນທີ່ເປັນຮົມແມ່ນ້ຳບ່ອນລ້ຽງສັດຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ພວກເຂົາຈະບໍ່ຫົວໂຫຍຫລີກະຫາຍ; ອີກທັງຄວາມຮ້ອນຫລືແສງຕາເວັນຈະບໍ່ໂຈມຕີພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພຣະອົງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເມດຕາສົງສານຕໍ່ພວກເຂົາຈະນຳພວກເຂົາໄປ; ພຣະອົງຈະນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ຫ້ວຍນ້ຳ.

¹¹ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພູເຂົາທັງຫລາຍກາຍເປັນຖະຫນົນ, ແລະເຮັດໃຫ້ລະດັບເສ້ນທາງຫລວງຮາບລຽບ."

¹²ເບິ່ງແມ, ຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະມາຈາກແດນໄກ, ບາງຄົນມາຈາກທິດເຫນືອ ແລະ ທິດຕາເວັນຕົກ; ແລະບາງຄົນຈະມາຈາກແຜ່ນດິນຊີນີມ.¹³ຟ້າສະຫວັນເອີຍ, ຈົງຮ້ອງເພງ, ແລະແຜ່ນດິນໂລກເອີຍຈົງຊົມຊືມຍິນດີພູເຂົາທັງຫລາຍເອີຍຈົງເບິ່ງສຽງຮ້ອງເພງ ເພາະພຣະຢາເວປອບໂຍນຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ, ແລະຈະມີຄວາມເມດຕາສົງສານຕໍ່ຄວາມທຸກລຳບາກຂອງເຂົາ.

¹⁴ແຕ່ຊີໂອນກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວໄດ້ປະຖົມຂ້ອຍແລ້ວ, ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງລືມຂ້ອຍແລ້ວ."¹⁵ແມ່ຍິງຈະລືມລູກອ່ອນ, ຂອງນາງທີ່ຍັງກິນນົມຢູ່ໃນເອິກຂອງນາງໄດ້ບໍ່, ດັ່ງນັ້ນນາງຈະບໍ່ມີຄວາມເມດຕາສົງສານລູກຊາຍທີ່ລາວເກີດມາບໍ່? ແມ່ນແລ້ວ, ພວກເຂົາອາດຈະລືມໄດ້, ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ລືມເຈົ້າ.

¹⁶ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ຈາລຶກຊີຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນຝາມືຂອງເຮົາ; ກຳແພງເມືອງຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຕະຫລອດໄປ.

¹⁷ບຸດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າກຳລັງຮີບຮ້ອນກັບມາ, ໃນຂະນະທີ່ພວກທີ່ຫລາຍພວກເຈົ້າຈະຫນີໄປ.¹⁸ຈົງຫລຽວເບິ່ງອ້ອມໆ ແລະ ເບິ່ງ, ພວກເຂົາກຳລັງເຕົ້າໂຮມກັນແລະມາຫາພວກເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວເຮົາມີຊີວິດຢູ່ແນ່ນັ້ນໃນເຈົ້າຈະນຸ່ງເຄື່ອງຂອງພວກເຂົາຄືກັນກັບເຄື່ອງປະດັບສັນນິນ, ແລະເຈົ້າຈະດຶງພວກເຂົາມາເຫມືອນກັບເຈົ້າສາວຂອງເຈົ້າ.

¹⁹ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະເປັນບ່ອນທີ່ຮ້າງເປົ່າແລະຮີກຮ້າງ, ເປັນດິນແດນທີ່ຊາກປະຫລັກຫັກຜັງ, ບັດນີ້ເຈົ້າຈະນ້ອຍເກີນໄປສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ອາໄສຢູ່, ແລະຜູ້ຄົນທີ່ລ້າງຜານເຈົ້າຈະຢູ່ຫ່າງໄກ.²⁰ບຸດທັງຫລາຍທີ່ເກີດໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເຈົ້າທຸກໃຈທີ່ສູນສຽນບຸດຂອງເຈົ້າຈະເວົ້າໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າ 'ສະຖານທີ່ນີ້ຄັບແຄບເກີນໄປສຳລັບພວກເຮົາ, ຈົງສ້າງທີ່ຢູ່ສຳລັບພວກເຮົາ, ເພື່ອທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນີ້.'

²¹ແລ້ວເຈົ້າຈະຖາມຕົວເອງວ່າ, 'ແມ່ນໃຜໄດ້ເກີດບຸດເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ? ຂ້ອຍໄດ້ທຸກໃຈເພາະສູນເສຍບຸດແລະເປັນຫມັນ, ຖືກເນລະເຫດເປັນຊະເລີຍແລະພັດພາກັນ. ໃຜໄດ້ລ້ຽງດູເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້? ເບິ່ງແມ, ຂ້ອຍຖືກປະຖົມໄວ້ຢູ່ຄົນດຽວ; ຄົນເຫລົ່ານີ້ມາແຕ່ໃສ? '"

²²ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, " ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະຊຸມຊົນຂອງເຮົາຂຶ້ນຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດ; ເຮົາຈະຍົກທຸງສັນຍານຕໍ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍ. ພວກເຂົາຈະນຳເອົາລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນອ້ອມກອດຂອງພວກເຂົາແລະແບກລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າມາເທິງປ່າຂອງພວກເຂົາ.

²³ກະສັດທັງຫລາຍຈະເປັນພໍ່ຊຸປະຖ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະຮາຊິນີທັງຫລາຍຈະເປັນແມ່ລ້ຽງຂອງເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະກົມຂາບເຈົ້າຈົນໃບຫນ້າພວກເຂົາຕິດກັບພື້ນດິນແລະເລຍຂີ້ຝຸນຢູ່ຕີນຂອງເຈົ້າ; ແລະເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ; ບັນດາຜູ້ທີ່ລໍຖ້າເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ."

²⁴ຈະເອົາຂອງທີ່ຖືກຢຶດມາໄດ້ຈາກພວກນັກຮີບ, ຫລືພວກທີ່ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍຈາກຄວາມໂຫດຮ້າຍໄດ້ບໍ່?²⁵ແຕ່ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້, " ແມ່ນແລ້ວ, ພວກທີ່ຖືກຈັບໄປຈະຖືກເອົາໄປຈາກນັກຮີບ, ແລະຂອງທີ່ຢຶດມາຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊູ້ ເພາະເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງເຈົ້າແລະຊ່ວຍບຸດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ລອດ.

²⁶ ເຮົາຈະລ້ຽງຜູ້ຄົນທີ່ກິດຂີເຈົ້າດ້ວຍເນື້ອຫນັງຂອງພວກເຂົາເອງ; ແລະພວກເຂົາຈະມີນເມົາດ້ວຍເລືອດຂອງພວກເຂົາເຫມືອນກັບວ່າເປັນເຫລືອກະຖູນ. ເມື່ອນັ້ນມະນຸດຊາດທັງປວງຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງເຈົ້າແລະເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຈົ້າ, ແລະອົງອິດທານຸພາບຂອງຢາໂຄບ."

50 ¹ ພຣະຢາເວ ກ່າວດັງນີ້ວ່າ, "ຫນັງສືປະຮ້າງທີ່ເຮົາໄດ້ປະຮ້າງກັບແມ່ຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ເຮົາໄດ້ຂາຍເຈົ້າໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າຫນີຄົນໃດ? ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າຖືກຂາຍຍ້ອນຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະຍ້ອນການກະບົດຂອງເຈົ້າ, ແມ່ຂອງເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຖືກໄລ່ໄປ.

² ເປັນຫຍັງເຮົາໄດ້ມາແລ້ວແຕ່ບໍ່ມີໃຜຢູ່ທີ່ນັ້ນເລີຍ? ເປັນຫຍັງເຮົາໄດ້ເອີ້ນແລ້ວແຕ່ບໍ່ມີໃຜຕອບ? ມີຂອງເຮົາສິ້ນເກີນໄປທີ່ຈະໄຖ່ເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ເຮົາບໍ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຫຍັງທີ່ຈະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ເບິ່ງແມ, ເມື່ອເຮົາກ່າວນາບຊູ່ ເຮົາເຮັດໃຫ້ທະເລເຫຼືອດແຫ້ງໄປ; ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳກາຍເປັນທະເລຊາຍ; ປາໃນແມ່ນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນຕາຍຍ້ອນຂາດນ້ຳ ແລະ ເນົາເປືອຍ.³ ເຮົາຫມັ້ນວ່າຝ້າດ້ວຍຄວາມມືດ; ເຮົາຫມັ້ນດ້ວຍຜ້າກະສອບ."

⁴ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານລົນໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍເຫມືອນກັບຄົນຫນຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການສັງສອນ, ເພື່ອໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເວົ້າຖ້ອຍຄຳທີ່ຊຸກຍູ້ຕໍ່ຄົນທີ່ອ່ອນແອ; ພຣະອົງຊົງປຸກຂ້ານ້ອຍຢູ່ທຸກໆຕອນເຊົ້າ; ພຣະອົງຊົງປຸກຫູຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ໄດ້ຍິນເຫມືອນກັບຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການສັງສອນ.

⁵ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດຫູຂອງຂ້ອຍ, ແລະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນພວກຄົນທໍລະຍົດ, ອີກທັງຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫັນຫນີຈາກພຣະອົງ.

⁶ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫັນຫລັງຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພວກຄົນທີ່ທຸບຕີຂ້ານ້ອຍ, ແລະເປັນແກ້ມໃຫ້ຜູ້ທີ່ດຶງຫນວດຂອງຂ້ານ້ອຍອອກ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຫນ້າຈາກການກະທຳທີ່ຫນ້າອັບອາຍແລະການຖິ້ມນ້ຳລາຍ.

⁷ ເພາະວ່າພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໄດ້; ເພາະສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ; ດັງນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຫນ້າຂອງຂ້ານ້ອຍເຫມືອນກັບຫີນເຫລັກໄຟ, ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ.

⁸ ພຣະອົງຜູ້ທີ່ຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຊອບທຳຊົງຢູ່ໃກ້. ຜູ້ໃດຈະຕໍ່ຕ້ານກັບຂ້ານ້ອຍ? ໃຫ້ເຮົາຍືນຂຶ້ນແລະປະເຊີນຫນ້າກັນ.

ໃສເປັນຜູ້ກ່າວຫາຂ້ານ້ອຍ? ໃຫ້ລາວເຂົ້າມາໃກ້ຂ້ານ້ອຍ.⁹ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ.

ຜູ້ໃດຈະປະກາດວ່າຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຜິດ? ເບິ່ງແມ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະຫມົດໄປຄືກັນກັບເສື້ອຜ້າ; ແມງໄມ້ຈະກັດກິນພວກເຂົາເສຍ.

¹⁰ ໃຜແດ່ໃນພວກເຈົ້າທີ່ຢ້ານກົວພຣະຢາເວ? ມີໃຜຟັງສຽງຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ? ໃຜທີ່ຍ່າງໃນຄວາມມືດທີ່ບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງ? ເຂົາຄວນໄວ້ວາງໃຈໃນນາມຂອງພຣະຢາເວ ແລະເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ.

¹¹ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທຶດໄຟ, ຜູ້ທີ່ຄາດຕິນເອງດ້ວຍຄົບໄຟ: ຈົ່ງຍ່າງດ້ວຍແສງສະຫວ່າງຂອງໄຟຂອງພວກເຈົ້າແລະໃນແປວໄຟທີ່ເຈົ້າໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກເຮົາ: ຄືເຈົ້າຈະນອນລົງໃນບ່ອນແຫ້ງຄວາມເຈັບປວດ.

51 ¹ ຈົ່ງຟັງເຮົາ, ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ດຳເນີນຕາມຄວາມຊອບທຳ, ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ:

ຈົ່ງເບິ່ງກ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສະກັດມາແລະເບິ່ງບັນຫາກ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຊຸດນັ້ນ.

² ຈົ່ງເບິ່ງອັບຮາຮາມບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຊາຮາຜູ້ທີ່ຄອດພວກເຈົ້າອອກມາ; ເພາະວ່າຕອນທີ່ລາວຢູ່ຄົນດຽວ, ເຮົາໄດ້ເອີ້ນລາວ. ເຮົາໄດ້ອວຍພອນລາວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.

³ ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະຢາເວຈະຊົງເລົ່າໂລມຊີໂອນ; ພຣະອົງຈະຊົງເລົ່າໂລມບັນດາທີ່ຮ້າງເປົ້າທຸກແຫ່ງຂອງລາວ;

ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຖິ້ມແຫ້ງແລ້ງກັນດານຂອງລາວກາຍເປັນສວນເອເດນ,

ແລະເຂດທົ່ງພຽງທະເລຊາຍຂ້າງຮ່ອມພູແມ່ນ້ຳຈຳແດນໃຫ້ເປັນເຫມືອນອຸທະຍານຂອງພຣະຢາເວ; ເຊິ່ງຈະພົບຄວາມສຸກແລະຄວາມຍິນດີໃນນາງ, ອີກທັງການຂອບພຣະຄຸນແລະສຽງຂອງການຮ້ອງເພງ.

⁴ ຊົນຊາດຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງຖືກໃຈຟັງເຮົາ; ແລະປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍຈົ່ງຟັງເຮົາ, ເພາະເຮົາຈະອອກກິດບັນຍັດ, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງເຮົາເປັນຄວາມສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ປະຊາຊາດທັງຫລາຍ.⁵ ຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາຢູ່ໃກ້ແລ້ວ; ຄວາມມືນຂອງເຮົາຈະອອກໄປ, ແລະແຂນຂອງເຮົາຈະພົບພາກສາບັນດາປະຊາຊາດ, ແຜ່ນດິນແດນທະເລຈະລໍຄອຍເຮົາ, ພວກເຂົາຈະລໍຄອຍຢ່າງຮ້ອນຮົ່ມເພາະແຂນຂອງເຮົາ.

⁶ ຈົ່ງເງິຍຫນ້າຂອງເຮົາຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າແລະແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກທາງລຸ່ມ, ເພາະທ້ອງຟ້າຈະຫາຍໄປເຫມືອນກັບຄວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກຈະເຊື່ອມໂຊມລົງເຫມືອນກັບເສື້ອຜ້າ, ແລະຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ຈະຕາຍໄປເຫມືອນກັບແມງງັນ.

ແຕ່ຄວາມລອດຂອງເຮົາຈະດຳລົງຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ຢຸດເຮັດວຽກເລີຍ.

⁷ ຈົ່ງຟັງເຮົາ, ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຊອບທຳ, ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ມີກິດບັນຍັດຂອງເຮົາຢູ່ໃນໃຈ: ຢ່າຢ້ານກົວຄຳເຢາະເຍີຍຂອງມະນຸດ, ແລະຢ່າຢ້ານໃຈຈາກການຢຽບຫຍາມຂອງພວກເຂົາ.⁸ ເພາະໂຕແມງໄມ້ຈະກິນພວກເຂົາເຫມືອນກິນເສື້ອຜ້າ, ແລະໂຕຫນອນຈະກິນພວກເຂົາຄືກິນຂົນແກະ; ແຕ່ຄວາມຊອບ ທຳຂອງເຮົາຈະຄົງຢູ່ຕະຫລອດໄປ, ແລະຄວາມລອດຂອງເຮົາຈະໄປສູ່ທຸກຊົວເຊື້ອຊາດ."

⁹ ຈົ່ງຕືນ, ຕືນຂຶ້ນເຖິດ, ຈົ່ງສວມຕົວເອງດ້ວຍກຳລັງ, ດ້ວຍແຂນຂອງພຣະຢາເວ. ຈົ່ງຕືນຂຶ້ນເຫມືອນໃນສະໄຫມກ່ອນ, ຢ່າງເຊື້ອຊາດທັງຫລາຍໃນສະໄຫມໂບຮານ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ທຳລາຍຮາຮາບບໍ່ແມ່ນບໍ່, ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ແຫງອະສູນຮ້າຍບໍ່ແມ່ນບໍ່?

¹⁰ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ທະເລເຫຼືອດແຫ້ງໄປຄືນ້ຳທີ່ເລິກນັ້ນແລະຊົງເຮັດໃຫ້ບ່ອນເລິກຂອງທະເຫນັ້ນກາຍເປັນທາງແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງໄຖ່ໃຫ້ຜ່ານໄປບໍ່ແມ່ນບໍ່?

¹¹ ພວກທີ່ໄດ້ຊົງໄຖ່ໄວ້ຂອງພຣະຢາເວຈະກັບມາແລະມາຮອດຊີໂອນດ້ວຍສຽງຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຊືນຍານແລະດ້ວຍຄວາມຍິນດີເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາຕະຫລອດໄປ ຄວາມປິຕິຍິນດີແລະຄວາມສຸກຈະເຕັມລົ້ນໃນພວກເຂົາ, ແລະຄວາມໂສກເສົ້າແລະຄວາມທຸກໃຈຈະຫນີຈາກໄປ.

¹² ເຮົາ, ເຮົາ, ເຮົາແມ່ນຜູ້ທີ່ປອບໂຍນເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢ້ານມະນຸດ, ຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງຕາຍ,

ບັນດາລູກຫລານຂອງມະນຸດຜູ້ທີ່ຖືກສ້າງມາເຫມືອນກັບຕົນຫຍັງ?

¹³ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ລືມພຣະຢາເວພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ກາງທ້ອງຟ້າອອກແລະຊົງວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ?

ເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຫວາດກົວທຸກໆມື້ຍ້ອນຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງຜູ້ກິດຂີຂົມເຫັງເມື່ອເຂົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳລາຍ.

ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຜູ້ກິດຂີຂົມເຫັງນັ້ນຢູ່ໃສແດ່?

¹⁴ຄົນທີ່ກົມຕົວລົງ, ພຣະຢາເວຈະຊົງອົບຈະປົດປ່ອຍ; ເຂົາຈະບໍ່ຕາຍແລະບໍ່ລົງໄປໃນຂຸມນັ້ນ, ແລະເຂົາຈະບໍ່ຂາດເຂີນອາຫານ.

¹⁵ເພາະວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ກວນທະເລໃຫ້ປັນປ່ວນເພື່ອໃຫ້ຄົນທະເລຄະນອງສັງ - ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືພຣະຢາເວຈະອາໄຍທາ.

¹⁶ເຮົາໄດ້ໃສ່ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາໄວ້ໃນປາກຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາໄດ້ປົກຄຸມເຈົ້າໄວ້ໃນຮົມເງົາມືຂອງເຮົາ, ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະຕັ້ງທ້ອງຟ້າ, ວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ເວົ້າກັບຊີໂອນວ່າ, 'ເຈົ້າເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. '"

¹⁷ຈົງຕືນຂຶ້ນ, ຕືນຂຶ້ນເຖິດ, ຈົງຍືນຂຶ້ນເຖິດ, ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຕື່ມຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວຈາກຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ; ເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຕື່ມຈາກຖ້ວຍນັ້ນ, ຈາກຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມໂຊເຊລົງໄປຈົນເຖິງກິນຕະກອນ.

¹⁸ບໍ່ມີໃຜໃນບັນດາພວກລູກຊາຍທຶນາງເກີດມານັ້ນທີ່ຈະນໍາທາງນາງໄດ້; ບໍ່ມີໃຜໃນບັນດາລູກຊາຍທັງໝົດທີ່ໄດ້ຕັ້ງເອົາມືຂອງນາງໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ.

¹⁹ຄວາມຍາກລໍາບາກສອງສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ - ໃຜຈະໂສກເສົ້າກັບເຈົ້າແດ່? ຄືຄວາມຫວ່າງເປົ່າແລະການຖືກທໍາລາຍ, ແລະ ການອຶດອາຫານແລະຄົມດາບ. ຜູ້ໃດຈະປອບໂຍນເຈົ້າແດ່? ²⁰ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ລົ້ມລົງ; ພວກເຂົາອນອນຢູ່ທຸກແຖະຫນົນທຸກແຫ່ງ, ເຫມືອນກັບກວາງຕິດຕາຫນ່າງ; ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ, ດ້ວຍອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

²¹ແຕ່ບໍ່ມີຈົງຟັງເລື່ອງນີ້, ເຈົ້າຜູ້ຖືກກົດຂີ່ຂົມເຫັງແລະມືນເມົາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເມົາດ້ວຍເຫລື້ອອາກຸ່ນ: ²²ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງສັ່ງຄະດີເພື່ອປະຊາຊົນ, ຂອງພຣະອົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, " ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ເອົາຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມໂຊເຊອອກໄປຈາກມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ ຄືຖ້ວຍນັ້ນທີ່ເປັນຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ - ເພື່ອທີ່ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຕື່ມມັນອີກຕໍ່ໄປ.

²³ເຮົາຈະໃສ່ມັນໄວ້ໃນມືຂອງຜູ້ທີ່ທໍລະມານເຈົ້າ, ພວກຄົນທີ່ໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ, 'ຈົງນອນລົງ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະຍ່າງຂ້າມຕົວເຈົ້າ'; ເຈົ້າຈົງເຮັດໃຫ້ຫລັງຂອງເຈົ້າເຫມືອນພື້ນດິນແລະເປັນເຫມືອນຖະຫນົນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຈະຍ່າງຢຽບໄປເທິງເຈົ້າ."

52 ¹ຈົງຕືນຂຶ້ນ, ຕືນຂຶ້ນເຖິດ, ຊີໂອນເອີຍ; ຈົງສວມໃສ່ກໍາລັງຂອງເຈົ້າ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ເມືອງບໍລິສຸດເອີຍ;

ຈົງໃສ່ເສື້ອຜ້າທີ່ສວຍງາມຂອງເຈົ້າເພາະວ່າຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າພິທີຕັດຫລໍ່ຜູ້ທີ່ເປັນມົນທົນຈະບໍ່ເຂົ້າມາໃນເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

²ຈົງສັນຊີພູນດິນອອກຈາກຕົວເຈົ້າເອງ; ຈົງລຸກຂຶ້ນແລະນັ່ງ, ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ທິດາຂອງຊີໂອນທີ່ເປັນຊະເລີຍ, ຈົງປິດໂສ້, ອອກຈາກຄໍຂອງເຈົ້າ.

³ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, " ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຂາຍໄປເປົ່າໆ, ແລະພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການໂຖໂດຍບໍ່ໃຊ້ເງິນ."

⁴ເພາະສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້: ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄດ້ລົງໄປໃນເອຍົບເພື່ອອາໄສຢູ່ຊົດຄາວ; ແລະອັດຊີເຣຍໄດ້ກົດຂີ່ຂົມເຫັງພວກເຂົາເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້.

⁵ນີ້ຄືຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວວ່າ, ບໍ່ດົນ ເຮົາຕ້ອງເຮັດຫຍັງທີ່ເພື່ອເບິ່ງວ່າປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄດ້ຖືກເອົາໂຕໄປໂດຍເບົາໆບໍ່?

ນີ້ຄືຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວວ່າຜູ້ຄົນທີ່ປົກຄອງພວກເຂົາກໍ່ເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ນາມຂອງເຮົາກໍ່ຖືກຫມິນປະຫມາດເລື້ອຍມາຕະຫລອດວັນຍັງຄໍາ.

⁶ສະນັ້ນຊົນຊາດຂອງເຮົາຈະຮູ້ຈັກຊື່ຂອງເຮົາ; ພວກເຂົາຈະຮູ້ໃນມື້ນັ້ນເຊິ່ງເຮົາເປັນຜູ້ດຽວທີ່ກ່າວວ່າ "ແມ່ນແລ້ວ, ຄືເຮົາເອງນີ້ແຫລະ!"

⁷ບັນດາຕືນຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານທີ່ນໍາຂ່າວດີເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍຂ່າງດ້ງາມແທ້ນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ປະກາດສັນຕິສຸກ, ຜູ້ທີ່ນໍາຂ່າວດີ, ຜູ້ປະກາດຂ່າວແຫ່ງຄວາມລອດ,

ຜູ້ທີ່ກ່າວກັບສີໂອນວ່າ: "ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຊົງຄອບຄອງ!" ⁸ຈົງຟັງເຖິດ, ຄົນຍາມຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງສັງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາພ້ອມກັນຮ້ອງດ້ວຍຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາທຸກດວງຂອງພວກເຂົາ, ພຣະຢາເວສະເດັດກັບມາຍັງຊີໂອນ.

⁹ຈົງເບິ່ງສັງຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານດ້ວຍກັນ, ເຈົ້ານະຄອນເຢຣູຊາເລັມເອີຍ; ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເລົ່າໂລມຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຖເມືອງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ. ¹⁰ພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ຊົງເຜີຍໃຫ້ເຫັນແຂນທີ່ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຕໍ່ຫົວ ປະຊາຊາດທັງປວງ;

ຫົວແຜ່ນດິນໂລກຈະເຫັນຄວາມລອດພື້ນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

¹¹ຈົງອອກຈາກ, ອອກໄປເຖິດ, ອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ; ຢ່າແຕະຕ້ອງສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນ; ຈົງອອກໄປຈາກທ່າມກາງເມືອງນັ້ນ,

ພວກເຈົ້າທີ່ຂົນທາງຂະນະທັງຫລາຍຂອງພຣະຢາເວຈົງຊໍາລະລ້າງຕົວໃຫ້ບໍລິສຸດ. ¹²ເພາະພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຟ້າວຟັງອອກໄປ,

ຫລືພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງອອກໄປແບບຢ້ານກົວ; ເພາະວ່າ ພຣະຢາເວ ຈະສະເດັດນໍາຫນ້າພວກເຈົ້າ;

ແລະພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນຈະເປັນກອງຫລັງຂອງພວກເຈົ້າ.

¹³ເບິ່ງແມ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະກະທໍາການຢ່າງມີປັນຍາ; ເຂົາຈະສູງເດັ່ນແລະໄດ້ຮັບການຍົກຊູ, ແລະເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ່ອງ.

¹⁴ໃນຫລາຍຄົນມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຈຕໍ່ເຈົ້າສັນໃດ ຮູບຮ່າງຫນ້າຕາຂອງເຈົ້າກໍ່ຫນ້າກຽດຊັງກວ່າມະນຸດຄົນອື່ນສັນນັ້ນ,

ແລະຮູບຮ່າງຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄືກັບມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ.

¹⁵ແມ່ນວ່າຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຫລາຍຊົນຊາດດຶງດູດ ແລະ ກະສັດທັງຫລາຍກໍ່ຈະປາກບໍ່ອອກຍ້ອນເຂົາ.

ເພາະພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີໃຜເຄີຍບອກພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ.

53 ¹ມີໃຜໄດ້ເຊື່ອສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນຈາກພວກເຮົາ, ແລະ ແຂນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສໍາແດງຕໍ່ຜູ້ໃດ?

²ເພາະທ່ານໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະຢາເວເຫມືອນກັບຕຶນອ່ອນ, ແລະເຫມືອນຫນໍ້ທີ່ແຕກອອກມາຈາກພື້ນດິນທີ່ແຫ້ງແລ້ງ;

ທ່ານບໍ່ມີຮູບຮ່າງທີ່ດຶງດູດຫລືສະຫງ່າງາມ; ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຫັນທ່ານ, ບໍ່ມີຄວາມງາມທີ່ຈະດຶງດູດພວກເຮົາ.

³ທ່ານໄດ້ຖືກຄົນທັງຫລາຍດູຫມິນແລະຖືກປະຕິເສດ; ເປັນຄົນທີ່ໂສກເສົ້າ, ແລະຜູ້ທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບຄວາມເຈັບປວດ.

ເຫມືອນກັບຄົນຫນຶ່ງທີ່ຄົນທັງຫລາຍຫັນຫນ້າຫມີ, ທ່ານໄດ້ຖືກດູຫມິນ; ແລະພວກເຮົາຖືວ່າທ່ານບໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນ.

⁴ແຕ່ແມ່ນອນທ່ານໄດ້ແບກຫາບຄວາມເຈັບປ່ວຍຂອງເຮົາແລະແບກຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາໄປ;

ແຕ່ພວກເຮົາຄິດວ່າທ່ານກໍາລັງຖືກລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້າ, ຖືກຕີຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະທຸກທໍລະມານ.

⁵ແຕ່ທ່ານໄດ້ຖືກແຫງຍ້ອນການກະທໍາທີ່ທໍລະຍົດຂອງພວກເຮົາ; ທ່ານໄດ້ຖືກຂ້ຽນຕີເພາະວ່າຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ.

ການລົງໂທດເພື່ອໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສະຫງົບສຸກຕົກຢູ່ເທິງທ່ານ, ແລະດ້ວຍບາດແຜຂອງທ່ານພວກເຮົາຈົງໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ດີ.

⁶ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນເຫມືອນແກະທີ່ຫລົງທາງໄປ; ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຫັນໄປຕາມທາງຂອງຕົນເອງ,

ແລະພຣະຢາເວໄດ້ວາງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາທັງທຸກຄົນໄວ້ເທິງຕົວທ່ານ.

⁷ທ່ານໄດ້ຖືກປົບຍັງຄັບ; ແຕ່ເມື່ອທ່ານໄດ້ຖອມຕົວລົງ, ທ່ານບໍ່ໄດ້ເປີດປາກຂອງທ່ານ; ຄືກັບລູກແກະທີ່ຖືກນໍາໄປສູ່ການຂ້າ,

ແລະເຫມືອນແກະທີ່ມີດຽວຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ທີ່ຕັດຂົນຂອງມັນສັນໃດ, ທ່ານກໍ່ບໍ່ໄດ້ເປີດປາກຂອງທ່ານເລີຍສັນນັ້ນ.

⁸ທ່ານໄດ້ຖືກລົງໂທດດ້ວຍການບິບບັງຄັບແລະການພິພາກສາທ່ານຖືກຕັດສິນລົງໂທດ; ມີໃຜໃນພວກຄົນຍຸກສະໄຫມນັ້ນໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບທ່ານອີກຕໍ່ໄປແດ່? ແຕ່ທ່ານຖືກຕັດອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ; ເນື່ອງຈາກວ່າການກະທຳຜິດຂອງຊົນຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂທດຈຶ່ງຕົກຢູ່ເທິງທ່ານ.

⁹ພວກເຂົາວາງສິບຂອງທ່ານໄວ້ກັບພວກອາດຊະຍາກອນ, ພວກເຂົາໄດ້ວາງຄວາມຕາຍຂອງທ່ານໄວ້ກັບພວກຄົນຮັງມີ, ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຮຸນແຮງໃດໆ ແລະ ບໍ່ມີຄຳຫລອກລວງໃດໆໃນປາກຂອງທ່ານເລີຍ.

¹⁰ແຕ່ເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະຢາເວທີຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານບວບຊ້າແລະເຈັບປ່ວຍ. ເມື່ອທ່ານໄດ້ເອົາຊີວິດຂອງທ່ານເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ, ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ເຫັນເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານມີອາຍຸຍາວໄກ, ແລະພຣະປະສົງຂອງພຣະຢາເວຈະສຳເລັດຜ່ານທາງທ່ານ.

¹¹ຫລັງຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ທ່ານຈະເຫັນຄວາມສະຫວ່າງແລະພໍໃຈໂດຍຄວາມຮູ້ຂອງທ່ານ.

ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົາຈະຊ່ວຍຄົນໃຫ້ລອດຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ທ່ານຈະແບກຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາໄປ.

¹²ເພາະສະນັ້ນເຮົາຈະມອບສ່ວນຂອງທ່ານໃຫ້ແກ່ທ່ານທຳມາຖານຄົນຄົນຫລວງຫລາຍ, ແລະທ່ານຈະແບ່ງຂອງທີ່ຍືດມານັ້ນກັບຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ສຳເລັດເງື່ອນສູ່ຄວາມຕາຍແລະຖືກນັບເຂົ້າກັບຄົນທໍລະຍົດ.

ທ່ານໄດ້ແບກຮັບເອົາຄວາມຜິດປາບຂອງຄົນຫລວງຫລາຍແລະທ່ານໄດ້ອະທິຖານອ້ອນວອນເພື່ອພວກຄົນທໍລະຍົດ.

54 ¹"ຈົ່ງຮ້ອງເພງເຖິດ, ຍິງທີ່ເປັນຫມັ້ນເອີຍ, ເຈົ້າຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ເກີດລູກ; ຈົ່ງເປັ້ງສຽງຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຍິນດີແລະຮ້ອງອອກສຽງດັງໆ, ເຈົ້າຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍເຈັບທ້ອງອອກລູກ. ເພາະບັນດາລູກຂອງແມ່ຮ້າງກໍ່ຫລາຍກ່າວລູກທັງຫລາຍຂອງຍິງທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ."

²" ຈົ່ງສ້າງເຕັ້ນຂອງເຈົ້າໃຫ້ໃຫຍ່ໂຕແລະຂະຫຍາຍຜ້າກັງເຕັ້ນຂອງເຈົ້າອອກໄປໃຫ້ໄກໆ, ຢ່າຢັ້ງໄວ້; ຈົ່ງຕໍ່ເຊືອກຂອງເຈົ້າໃຫ້ຍາວຂຶ້ນແລະເສີມເສົ້າປັກມຸດຂອງເຈົ້າໃຫ້ຫມັ້ນຄົງ³ເພາະພວກເຈົ້າຈະຂະຫຍາຍອອກໄປທາງຂວາມືແລະທາງຊ້າຍມື, ແລະເຊືອກຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະຕັ້ງຖິ່ນຖານທີ່ຢູ່ໃນຕົວເມືອງທີ່ຖືກທຳລາຍຂຶ້ນມາໃຫມ່.

⁴ຢ່າຢ້ານເລີຍເພາະວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ, ແລະຢ່າຖອຍເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຫນ້າກຽດຊັງ; ເຈົ້າຈະລືມຄວາມອັບອາຍຂອງໄວສາວຂອງເຈົ້າແລະລືມຄວາມອັບປະຍົດຂອງການຖືກປະຖິ້ມຂອງເຈົ້າ.

⁵ເພາະວ່າພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນສາມີຂອງເຈົ້າ; ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ. ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຈົ້າ; ພຣະອົງຊົງພຣະນາມວ່າພຣະເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ.

⁶ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເອີ້ນເຈົ້າຄືນມາດັງພັນລະຍາທີ່ຖືກປະຖິ້ມແລະໂສກເສົ້າໃນຈິດວິນຍານ, ເຫມືອນກັບຜູ້ຍິງທີ່ແຕ່ງງານແຕ່ຕອນຍັງເປັນສາວແລະຖືກປະຖິ້ມ," ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າກ່າວດັງນີ້.

⁷"ໃນໄລຍະເວລາສັ້ນໆເຮົາໄດ້ປະຖິ້ມເຈົ້າ, ແຕ່ເຮົາຈະຮວບຮວມເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເມດຕາສົງສານຍິງຫນັກ.

⁸ເຮົາໄດ້ເຊື່ອງຫນ້າຂອງເຮົາຈາກເຈົ້າໃນໄລຍະເວລາຫນຶ່ງດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍອັນໃຫຍ່, ແຕ່ດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພັນທະສັນຍານິລັນດອນເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າ. ພຣະຢາເວ ຜູ້ຊົງຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າກ່າວດັງນີ້.

⁹ເພາະສຳລັບເຮົານີ້ເປັນເຫມືອນນ້ຳຖ້ວມສະໄຫມຂອງໂນອາ: ເຮົາໄດ້ປະຕິຍານວ່ານ້ຳສະໄຫມໂນອາຈະບໍ່ຖ້ວມແຜ່ນດິນໂລກອີກສັ້ນໃດ, ເຮົາກໍ່ຈະປະຕິຍານວ່າເຮົາຈະບໍ່ໂກດຮ້າຍເຈົ້າຫລືຕໍານິເຈົ້າສັ້ນນັ້ນ.¹⁰ເຖິງແມ່ນວ່າພູເຂົາທັງຫລາຍຈະເຈີນລົງແລະເນີນພູທັງຫລາຍຈະສັ້ນສະເທືອນ, ແຕ່ຄວາມຮັກທີ່ຫມັ້ນ ຄົງຂອງເຮົາຈະບໍ່ຫນີໄປຈາກເຈົ້າ, ແລະພັນທະສັນຍາສັ້ນແຫ່ງສັນຕິສຸກຂອງເຮົາຈະບໍ່ສັ້ນໄຫວ - ພຣະຢາເວ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາຕໍ່ເຈົ້າກ່າວດັງນີ້.

¹¹ເຈົ້າຜູ້ທຸກໃຈ, ຜູ້ຖືກລົມພາຍຸພັດແລະຜູ້ທີ່ຍາກລຳບາກ, ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະເຮັດທາງເດີນຂອງເຈົ້າດ້ວຍຫີນມໍລະກົດ, ແລະວາງຮາກຖານຂອງເຈົ້າດ້ວຍໄຟລົມ.¹²ເຮົາຈະສ້າງບັນດາເມືອງຂອງເຈົ້າດ້ວຍທັບທຶມແລະປະຕູຮີວຂອງເຈົ້າດ້ວຍຫີນປະກາຍ, ແລະສ້າງກຳແພງດ້ານນອກຂອງເຈົ້າດ້ວຍຫີນທີ່ສວຍງາມ.

¹³ແລ້ວພຣະຢາເວຈະຊົງສອນບຸດທຸກຄົນຂອງເຈົ້າ; ແລະບຸດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະມີຄວາມສະຫງົບສຸກຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

¹⁴ເຮົາຈະສ້າງເຈົ້າຄືນໃຫມ່ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ. ເຈົ້າຈະບໍ່ປະສົບກັບການຖືກຂົ່ມເຫັງອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານກົວ, ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢ້ານກົວຈະມາໃກ້ເຈົ້າ.

¹⁵ເບິ່ງແມ, ຖ້າຜູ້ໃດປຸກປັ້ນໃຫ້ເກີດຄວາມຍາກລຳບາກ, ມັນຈະບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກເຮົາ; ຜູ້ໃດທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາກັບເຈົ້າຈະລືມລົງໃນຄວາມຜ່າຍແຜ່.

¹⁶ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ສ້າງຊ່າງຝີມື, ຜູ້ທີ່ເປົ່າໄຟຈາກຖ່ານ ແລະ ແລະເຮັດໃຫ້ເກີດອາວຸດເປັນຜົນງານຂອງເຂົາ, ແລະເຮົາໄດ້ສ້າງຜູ້ທຳລາຍເພື່ອທີ່ຈະທຳລາຍ.

¹⁷ບໍ່ມີອາວຸດໃດໆທີ່ເຮັດຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ສູ້ເຈົ້າຈະສຳເລັດໄດ້; ແລະ ເຈົ້າຈະລົງໂທດທຸກຄົນທີ່ກ່າວຫາເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນມໍລະດົກຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ ພຣະຢາເວ, ແລະການປົກປ້ອງຈາກເຮົາ - ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ."

55 ¹"ມາເຖິດ, ທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຫົວນ້ຳ, ຈົ່ງມາບ່ອນທີ່ມີນ້ຳ, ແລະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບໍ່ມີເງິນ, ຈົ່ງມາ, ຊື່ແລະກິນເຂົ້າເຖິດ! ຈົ່ງຊື່, ເຫລົ້າອາງຸ່ນ ແລະ ນໍ້າມັນໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍເງິນ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ.

²ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ເງິນສຳລັບສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນອາຫານ, ແລະເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ແຮງງານສຳລັບສິ່ງທີ່ບໍ່ເຮັດໃຫ້ອົມໃຈ? ຈົ່ງຟັງໃຈຟັງເຮົາແລະກິນສິ່ງທີ່ດີ, ແລະເຮັດໂຕພວກເຈົ້າເອງໃຫ້ປິຕິຍິນດີໃນອາຫານອັນດີ.

³ຈົ່ງອ່ຽງຫູຂອງພວກເຈົ້າແລະມາຫາເຮົາ! ຈົ່ງຟັງ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່! ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍານິລັນດອນກັບພວກ ເຈົ້າ: ຕາມສັນຍາທີ່ວາງໃຈໄດ້, ແລະຄວາມຮັກທີ່ຊື່ສັດຂອງເຮົາຕໍ່ດາວິດ.⁴ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ຟັງເຂົາໄວ້ເປັນພະຍານຕໍ່ປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ທັງເປັນຜູ້ນຳແລະຜູ້ບັນຊາການແກ່ປະຊາຊົນທັງຫລາຍ.

⁵ເບິ່ງແມ, ພວກເຈົ້າຈະເອີ້ນຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ; ແລະປະຊາຊາດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າຈະແລ່ນມາຫາພວກເຈົ້າເພາະວ່າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ຊົງໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດ."

⁶ຈົ່ງສະແຫວງຫາພຣະຢາເວໃນຂະນະທີ່ຈະພົບພຣະອົງໄດ້; ຈົ່ງຮ້ອງຫາພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງຢູ່ໃກ້ໆ.⁷ຂໍໃຫ້ຄົນອະທຳປະຖິ້ມທາງຂອງເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ຄົນບາບປະຖິ້ມຄວາມຄິດຂອງເຂົາ. ໃຫ້ເຂົາກັບຄືນມາຫາ ພຣະຢາເວ, ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງເມດຕາສົງສານເຂົາ, ແລະ ມາຫາພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພເຂົາຢ່າງເຫລືອລົ້ນ.

⁸"ເພາະວ່າຄວາມຄິດຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ, ແລະທາງຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ແມ່ນທາງຂອງເຮົາ, ມີແມ່ນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ"ເພາະວ່າທ້ອງຟ້າສູງກວ່າແຜ່ນດິນໂລກສັນໃດ, ທາງຂອງເຮົາກໍສູງກວ່າທາງຂອງພວກເຮົາ, ແລະຄວາມຄິດຂອງເຮົາກໍສູງກວ່າຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາສັນນັ້ນ.

¹⁰ເພາະເຫມືອນຝົນແລະຫມະຕິກລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າ ແລະ ບໍ່ກັບຄືນໄປບ່ອນນັ້ນອີກນອກຈາກຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກປຽກຊຸ່ມແລະເຮັດໃຫ້ມັນເກີດຜົນ ແລະ ແຕກຫັກແລະໃຫ້ເມັດຝັນແກ່ຊາວນາຜູ້ທີ່ຫວ່ານແລະໃຫ້ເຂົາຈື່ແກ່ຜູ້ທີ່ກິນ:

¹¹ເຊັ່ນດຽວກັນຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາທີ່ອອກຈາກປາກຂອງເຮົາຖ້ອຍຄຳນັ້ນຈະບໍ່ກັບຄືນມາຫາເຮົາໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະຫນາສຳເລັດ, ແລະຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ໃຊ້ໄປເຮັດນັ້ນສຳເລັດ.

¹²ເພາະວ່າພວກເຮົາຈະອອກໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີແລະຖືກນຳພາໄປຢ່າງສະຫວັດດີພາບ; ພູເຂົາແລະເນີນພູຕ່າງໆຈະຮ້ອງອອກມາດ້ວຍສຽງຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ, ແລະຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນໃນທຶງນາຈະຕິບມື.

¹³ຕົ້ນສິນຈະເກີດຂຶ້ນແຫນໃນບ່ອນທີ່ມີພູມຫນາມ, ແລະຕົ້ນນ້ຳມັນຫອມຈະປົ່ງແຫນຕົ້ນຫນາມ, ແລະມັນຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແກ່ພຣະຢາເວ, ແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນອັນຕະຫລອດໄປທີ່ຈະບໍ່ຖືກຕັດອອກເລີຍ."

56 ¹ມີແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຖືຮັກສາສິ່ງທີ່ຊອບທຳ, ຈົ່ງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຍຸດຕິທຳ; ເພາະຄວາມລອດຂອງເຮົາມາໃກ້ແລ້ວ, ແລະຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາຈະໄດ້ສຳແດງອອກມາ.²ຄວາມສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງນີ້, ແລະຜູ້ທີ່ຍຶດມັນໄວ້ແຫນ້ນ. ເຂົາຖືຮັກສາວັນສະບາໂຕ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ວັນນັ້ນເປັນມົນທົນ, ແລະຮັກສາມືຂອງເຂົາໃຫ້ຝົນຈາກການເຮັດຊົ່ວໃດໆ."

³ຢາໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ທີ່ໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ຕາມພຣະຢາເວເວົ້າວ່າ, "ພຣະຢາເວ ຈະຊົງແຍກຂ້ອຍອອກຈາກຊົນຊາດຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ." ຂັນທີ່ກໍ່ຄວນເວົ້າວ່າ, " ເບິ່ງແມ, ຂ້ອຍເປັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ຫ່ຽວແຫ້ງ."

⁴ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, " ພວກຄົນເຫຼືອຍທີ່ຖືວັນຊະບາໂຕຂອງເຮົາ ແລະ ເລືອກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈ, ແລະ ຍຶດຫມັ້ນໃນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ⁵ເຮົາຈະຕັ້ງອານຸສອນສະຖານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາແລະພາຍໃນກຳແພງຂອງເຮົາ, ທີ່ດີກວ່າການມີບັນດາບຸດຊາຍແລະບຸດຍິງ. ເຮົາຈະມອບອະນຸສອນສະຖານນີ້ລັ່ນດອນໃຫ້ພວກເຂົາທີ່ຈະບໍ່ຖືກຕັດອອກເລີຍ.

⁶ເຊັ່ນດຽວກັບພວກຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຜູກພັນຕົນເອງກັບພຣະຢາເວ - ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ, ແລະຜູ້ທີ່ຮັກພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ, ແລະນະມັດສະການພຣະອົງ, ທຸກໆຄົນທີ່ຖືຮັກສາວັນສະບາໂຕ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຮັດໃຫ້ວັນນັ້ນເປັນມົນທົນ, ແລະຜູ້ທີ່ຍຶດຫມັ້ນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ⁷ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາໄປສູ່ພູເຂົາບໍລິສຸດຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກຢູ່ໃນວິຫານແຫ່ງການອະທິຖານຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະຍອມຮັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາແລະເຄື່ອງຖວາຍບູຊາທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາເທິງແຜ່ນບູຊາຂອງເຮົາ. ເພາະວິຫານຂອງເຮົາຈະຖືກເອີ້ນວ່າເປັນວິຫານແຫ່ງການອະທິຖານສຳລັບທຸກປະຊາຊາດ, ⁸ມີແມ່ນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ເຕົ້າໂຮມຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ - ເຮົາຍັງຈະຮວບຮວມຄົນອື່ນໆມາເພີ່ມຕື່ມເຂົ້າກັບພວກເຂົາດ້ວຍ."

⁹ພວກເຮົາສັດປ່າທັງຫລາຍໃນທຶງຈົງມາແລະກິນຢ່າງເຕັມທີ່, ທັງພວກເຮົາສັດປ່າທັງຫລາຍໃນປ່າອີກດ້ວຍ!

¹⁰ຄົນເຝົ້າຍາມຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນຕາບອດໄປ, ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນດັງຫມາທີ່ມີດຽວທີ່ເຫົາບໍ່ໄດ້. ພວກເຂົາຝັນ, ແລະນອນລົງ ພວກເຂົາຮັກໃນການນອນ.

¹¹ຫມາທີ່ຫົວອາຫານ; ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍພຽງພໍ; ພວກເຂົາເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ; ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຫັນໄປຕາມທາງຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ລະຄົນລ້ວນແຕ່ຢາກໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທຳ.¹²ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ມາເຖິດ," ໃຫ້ພວກເຮົາຕື່ມເຫລືອອາກຸ່ນ. ມືອີ່ນ້ຳຈະເຫມືອນກັບມືນີ້, ທີ່ເປັນມືທີ່ຍິງໃຫຍ່ເຫລືອຄະນານັບ. "

57 ¹ຄົນຊອບທຳຈົບຫາຍໄປ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜໃຈເລື່ອງນີ້, ແລະຜູ້ຄົນສັດຊີວິດໃນພັນທະສັນຍາຈະຖືກຮວບຮວມເອົາໄປ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈວ່າຄົນຊອບທຳຖືກເຕົ້າໂຮມເອົາໄປຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ເຂົາເຂົ້າໄປໃນສັນຕິສຸກ; ພວກເຂົາຝັກສະຫງົບຢູ່ໃນຕຽງນອນຂອງພວກເຂົາ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ດຳເນີນໃນຄວາມຫ່ຽງທ້າຂອງພວກເຂົາ.

²ແຕ່ຈົ່ງເຂົ້າມາທີ່ນີ້ພວກເຮົາລູກຊາຍຂອງແມ່ມິດ, ພວກລູກຫລານຂອງຄົນຫລິ້ນຊູ້ ແລະຜູ້ຍິງທີ່ເປັນໂສເພນີ.

³ພວກເຮົາທັງຫລາຍກຳລັງເຍາະເຍີ້ຍຢ່າງສະຫນຸກສະຫນານຕໍ່ຜູ້ໃດ? ພວກເຮົາກຳລັງອ້າງປາກແລະແລບລິ້ນໃສ່ຜູ້ໃດ? ພວກເຮົາເປັນລູກຂອງການທໍລະຍົດ, ເປັນລູກຂອງການຫລອກລວງບໍ່ແມ່ນບໍ່?

⁴ພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ຕົນເອງອົບອຸ່ນຂຶ້ນດ້ວຍການນອນຢູ່ນຳກັນພາຍໃຕ້ຕົ້ນໂອກ, ພາຍໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ຂຽວສົດທຸກຕົ້ນ, ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຂ້າບຸດທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃນກິນແມ່ນ້ຳທີ່ເຫຼືອແຫ້ງ, ພາຍໃຕ້ໂງ່ນຫີນທີ່ຍືນອອກມາ.

⁵ໃນບັນດາຫີນທີ່ກ້ຽງຂອງຮ່ອມພູແມ່ນ້ຳເປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ເຈົ້າ. ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຂອງຖວາຍຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຖອກເຄື່ອງດື່ມບູຊາຂອງເຮົາເທິງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ນຳເຄື່ອງທັນຍະບູຊາມາຖວາຍ. ເຮົາຄວນຈະຍິນດີໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່?

⁶ພວກເຮົາໄດ້ຈັດຕຽມບ່ອນນອນຂອງພວກເຮົາໄວ້ຢູ່ເທິງພູສູງ; ແລະພວກເຮົາກໍຂຶ້ນໄປບ່ອນນັ້ນເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທັງຫລາຍດ້ວຍ.

⁷ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງສັນຍາລັກຂອງພວກເຮົາໄວ້ຢູ່ຂ້າງຫລັງປະຕູແລະເສົາປະຕູເຫລົ່ານັ້ນ; ພວກເຮົາໄດ້ປະຖົມເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເປື່ອຍກາຍ, ແລະຂຶ້ນໄປ; ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ບ່ອນນອນຂອງພວກເຮົາກວ້າງຂຶ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ; ພວກເຮົາຮັກບ່ອນນອນຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນສ່ວນທີ່ເປັນສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ.

⁸ພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາພະໂມເລັກພ້ອມກັບນ້ຳມັນຫອມ; ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ຳຫອມທະວີຫລາຍຂຶ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງທູດຂອງພວກເຮົາໄປແດນໄກ; ພວກເຮົາໄດ້ລົງໄປຍັງແດນຄົນຕາຍ.⁹ພວກເຮົາໄດ້ອິດເມືອຍຈາກການເດີນທາງອັນຍາວໄກ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍບໍ່ເຄີຍເວົ້າວ່າ "ມັນບໍ່ມີຄວາມຫວັງ."

ພວກເຮົາໄດ້ຝົບເຫັນຊີວິດຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຮົາ; ສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ອ່ອນແອລົງ.

¹¹"ພວກເຮົາກຳລັງກັງທຸກຮ້ອນເຖິງຜູ້ໃດ? ພວກເຮົາຢ້ານໃຜຫລາຍຈົນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກະທຳການຢ່າງຫລອກລວງ, ຫລາຍຈົນພວກເຮົາບໍ່ລະມຶກເຖິງເຮົາຫລືຄິດເຖິງເຮົາບໍ່? ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ມີດຽວບມານານ, ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຢ້ານກົວເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.

¹²ເຮົາຈະປະກາດທຸກການກະທຳທີ່ຊອບທຳຂອງພວກເຮົາ ແລະ ບອກເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດ, ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຊ່ວຍພວກເຮົາ.

¹³ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາຮ້ອງຂໍ, ກໍໃຫ້ບັນດາຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຮົາທີ່ສະສົມໄວ້ຊ່ວຍກັບພວກເຮົາ. ແຕ່ລົມຈະຜັດພາພວກມັນໄປຫມົດ, ລົມຫາຍໃຈດຽວກໍຈະຫອບພວກມັນໄປຫມົດ. ແຕ່ເຂົາຜູ້ທີ່ລີໄພໃນເຮົາ, ຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມໍລະດົກ ແລະ ໄດ້ກຳມະສິດໃນພູເຂົາບໍລິສຸດຂອງເຮົາ.

¹⁴ເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, "ຈົງສ້າງຂຶ້ນ, ສ້າງຂຶ້ນເຖິດ! ຈົງເປີດທາງ! ຈົງເອົາກ້ອນຫີນທີ່ເຮັດໃຫ້ສະດຸດອອກໄປຈາກເສັ້ນທາງຂອງຊົນຊາດຂອງເຮົາ!"
¹⁵ເພາະວ່າມີຄືອີງຜູ້ສູງເດັກແລະສູງສົງ, ຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ນິລັນດອນ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືບໍລິສຸດ, ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ "ເຮົາດຳລົງຢູ່ໃນທີ່ສູງສົງແລະບໍລິສຸດ, ຢູ່ກັບຜູ້ທີ່ມີວິນຍານທີ່ບອບຊ້າແລະຖ່ອມໃຈ, ເພື່ອຟື້ນຟູວິນຍານຂອງພວກຄົນທີ່ຖ່ອມໃຈ, ແລະເພື່ອຟື້ນຟູຈິດໃຈຂອງຜູ້ທີ່ສຳນຶກຜິດ."
¹⁶ເພາະເຮົາຈະບໍ່ກ່າວໂທດຢູ່ຕະຫລອດໄປ, ແລະເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມໂກດຮ້າຍຕະຫລອດໄປ, ເພາະວ່າຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດຈະອ່ອນກຳລັງຕໍ່ຫນ້າເຮົາ, ຄືຊີວິດທັງຫລາຍທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ.¹⁷ ຍ້ອນຄວາມຜິດປາບຈາກຄວາມຮຸນແຮງຂອງເຂົາເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະເຮົາໄດ້ລົງໂທດເຂົາ; ເຮົາໄດ້ເຊື່ອງໃບຫນ້າ ຂອງເຮົາແລະໂກດຮ້າຍ, ແຕ່ເມື່ອເຂົາກັບມາຢັ້ງທາງແຫ່ງໃຈຂອງເຂົາແລ້ວ.
¹⁸ເຮົາໄດ້ເຫັນທາງຂອງເຂົາແລ້ວ, ແຕ່ເຮົາຈະຮັກສາເຂົາໃຫ້ຫາຍດີ. ເຮົາຈະນຳເຂົາແລະເລົ່າໂລມແລະຫນູນໃຈຜູ້ຄົນທີ່ໂສກເສົ້າເສຍໃຈເຖິງເຂົາ, ແລະເຮົາໄດ້ສ້າງຜົນຈາກຮິມສົບປາກ. ສັນຕິສຸກ, ສັນຕິສຸກ, ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໄກ ແລະ ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃກ້ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ຫາຍດີ.
²⁰ແຕ່ຄົນອະທິກັນກັບທະເລທີ່ປັນປ່ວນບໍ່ສາມາດນິງສະຫງົບໄດ້, ແລະນ້ຳທະເລນັ້ນກໍ່ເຮັດໃຫ້ມີຕຶມແລະຂີ້ຕຶມໂຫລຂຶ້ນມາ.
²¹ບໍ່ມີສັນຕິສຸກສຳລັບຄົນອະທິກ. ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້."

58 ¹ຈົງຮ້ອງດັງໆ; ຢ່າຈົງສຽງໄວ້, ຈົງເປີດສຽງຂອງເຈົ້າໃຫ້ດັງຄືກັບສຽງແກ, ຈົງປະເຊີນຫນ້າປະຊາຊົນຂອງເຮົາຜ່ອມກັບການທໍລະຍົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຊື່ອສາຍຂອງຢາໂຄບຜ່ອມກັບຄວາມປາບຂອງພວກເຂົາ.
²ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຍັງສະແຫວງຫາເຮົາທຸກໆວັນແລະຊົມຢືນດີໃນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບທາງຂອງເຮົາ, ຄືກັບປະຊາຊາດຫນຶ່ງທີ່ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳແລະບໍ່ປະຖິ້ມກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຂໍໃຫ້ເຮົາຕັດສິນທີ່ຊອບທຳ; ພວກເຂົາຍິນດີໃນຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສະເດັດເຂົາມາໃກ້.
³ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ 'ເປັນຫຍັງພວກເຮົາໄດ້ອິດອາຫານ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງເບິ່ງ? ເປັນຫຍັງພວກເຮົາໄດ້ຖອມຕົວລົງ, ແຕ່ວ່າພຣະອົງບໍ່ສົນພຣະໄທ?' ຈົງເບິ່ງ, ໃນມື້ທີ່ພວກເຈົ້າຖືສິນອິດອາຫານ, ພວກເຈົ້າກໍ່ເຮັດຕາມໃຈຂອງເຈົ້າເອງແລະກົດຂີ່ຂົມເຫຼັກຄົນງານທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ.
⁴ເບິ່ງແມ່, ການອິດອາຫານຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ພຽງເພື່ອໄຕ້ຖຽງກັນ, ແລະຕໍ່ສູ້ຊິງກັນແລະກັນ; ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອິດອາຫານໃນມື້ນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສຽງຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນໄປເຖິງເບື້ອງເທິງ.⁵ ນິຕິການອິດອາຫານແບບທີ່ເຮົາຕ້ອງການຄື: ມື້ເພື່ອໃຫ້ຄົນຖອມຕົວລົງ, ເພື່ອໃຫ້ເຂົາກັມຫົວລົງຄືກັບຕົນອັດແລະປູຜ້າກະສອບແລະຂີ້ເຖົ້າຢູ່ພາຍໃຕ້ຕົວເຂົາເອງແທ້ບໍ່? ພວກເຈົ້າເອີ້ນການກະທຳເຊັ່ນນີ້ວ່າມີແມ່ນການອິດອາຫານ, ແລະເປັນມື້ທີ່ພຣະຢາເວຊົງພໍພຣະໄທແທ້ບໍ່?
⁶ເຮົາເລືອກການອິດອາຫານຢ່າງນີ້: ຄືການປິດປ່ອຍຄວາມຜູກພັນທີ່ອະທິກ, ການແກ້ສາຍເຊືອກຂອງແອກອອກໄປ, ການປິດປ່ອຍຄົນທີ່ຊອກຊ້າລະກຳໃຈໃຫ້ເປັນອິດສະລະ, ແລະຫັກແອກທັງຫມົດເສຍບໍ່ແມ່ນບໍ່?
⁷ການອິດອາຫານທີ່ເປັນການຫັກເຂົ້າຈີຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ກັບຄືນທີ່ຕົວໂຫຍແລະນຳເອົາຄົນຍາກຈົນແລະບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາໄສເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່?" ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນຄົນທີ່ເປື່ອຍກາຍ, ພວກເຈົ້າຄວນຈະນຸ່ງເສື້ອຜ້າໃຫ້ເຂົາ, ແລະພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເຊື່ອງຕົວພວກເຈົ້າຈາກຍາດພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າເອງ.
⁸ເມື່ອນັ້ນແສງສະຫວ່າງຂອງເຈົ້າຜູ້ອອກມາຄືກັບດວງຕາເວັນຂຶ້ນ, ແລະການຢຽວຢາຮັກສາຂອງພວກເຈົ້າຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ; ຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຈົ້າຈະຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ, ແລະພຣະສິລິຂອງພຣະຢາເວຈະເປັນຜູ້ປົກປ້ອງເຈົ້າ.
⁹ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮ້ອງຂໍ, ແລະພຣະຢາເວຈະຊົງຕອບ; ພວກເຈົ້າຈະຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ແລະພຣະອົງຈະເວົ້າຕອບວ່າ, "ເຮົາຢູ່ຫນີ້."
ຖ້າພວກເຈົ້າເອົາແອກອອກໄປຈາກທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ອີກທັງນີ້ວ່າມີທີ່ກ່າວຮ້າຍ, ແລະຄຳເວົ້າອະທິກອອກໄປ,
¹⁰ຖ້າພວກເຈົ້າເອງໄດ້ຕັດຫາໃຫ້ຄົນທີ່ອິດຫົວແລະຄົນຂັດສິນທີ່ທຸກໃຈໃຫ້ອື່ນ; ຈາກນັ້ນແສງສະຫວ່າງຂອງພວກເຈົ້າຈະຮຸ່ງແຈ້ງໃນຄວາມມືດ, ແລະຄວາມມືດຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບຕອນກາງເວັນ.
¹¹ແລ້ວພຣະຢາເວຈະຊົງນຳພາພວກເຈົ້າເລື້ອຍໄປແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າອົມຫນ້າໃນເຂດແດນທີ່ຊົງບໍ່ມີນ້ຳ, ແລະພຣະອົງຈະເສີມກະຕູກຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ແຂງແຮງ. ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບສວນທີ່ມີນ້ຳຕົດ, ແລະເຫມືອນກັບນ້ຳພູທີ່ໄຫລບໍ່ເຄີຍຂາດສາຍ.
¹²ບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າຈະສ້າງສິ່ງປະຫລັກຫັກພັງບູຮານຂຶ້ນມາໃຫມ່; ພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຊາກຫັກພັງຂອງຫລາຍຊົດອາຍຸຄົນພົ້ນຄືນມາໃຫມ່; ພວກເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າ "ຜູ້ສ້ອມແປງກຳແພງ," "ຜູ້ຟື້ນຟູຖະຫນົນທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປ."
¹³ສົມມຸດວ່າພວກເຈົ້າຫັນຕີນຂອງພວກເຈົ້າຈາກການເດີນທາງໃນວັນສະບາໂຕ, ແລະຫັນຈາກການເຮັດຕາມໃຈຂອງພວກເຈົ້າເອງໃນວັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາ. ສົມມຸດວ່າພວກເຈົ້າເອີ້ນວັນສະບາໂຕເປັນວັນປິຕິຍິນດີ, ແລະພວກເຈົ້າເອີ້ນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະຢາເວວ່າບໍລິສຸດແລະມີກຽດ.
ສົມມຸດວ່າພວກເຈົ້າໃຫ້ກຽດແກ່ວັນສະບາໂຕໂດຍການປະຈາກວຽກງານຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ແລະໂດຍການບໍ່ຊອກຫາຄວາມສຸກຂອງຕົວເອງແລະໂດຍບໍ່ເວົ້າຖ່ອຍຄຳຂອງພວກເຈົ້າເອງ.
¹⁴ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊົມຊື່ມຍິນດີໃນພຣະຢາເວ; ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປໃນທີ່ສູງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ເຮົາຈະລ້ຽງເຈົ້າຈາກມໍລະດົກຂອງຢາໂຄບບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ - ເພາະວ່າ ພຣະໂອດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແລ້ວ.

59 ¹ຈົງເບິ່ງ, ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ສັ່ນເກີນກວ່າທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າລອດບໍ່ໄດ້; ຫລືຫຼຸຂອງພຣະອົງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເກີນກວ່າທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຍິນ.
²ແຕ່ການກະທຳທີ່ຜິດປາບຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ແຍກພວກເຈົ້າຈາກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະຄວາມປາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງປິດບັງພຣະພັກພຣະອົງຈາກພວກເຈົ້າແລະຈາກການໄດ້ຍິນພວກເຈົ້າ.
³ເພາະມືຂອງພວກເຈົ້າເປື່ອນດ້ວຍເລືອດແລະນິ້ວມືຂອງພວກເຈົ້າເປື່ອນດ້ວຍປາບ. ປາກຂອງພວກເຈົ້າເວົ້າຕົວະ ແລະ ລິນຂອງພວກເຈົ້າເວົ້າກ່າວຮ້າຍ.
⁴ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮຽກຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊອບທຳແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສູ້ຄະດີຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ໄຮ້ສາລະ, ແລະ ເວົ້າຕົວະ; ພວກເຂົາຕັ້ງຮ້ອງດ້ວຍຄວາມລຳບາກແລະເກີດຄວາມປາບອອກມາ.
⁵ພວກເຂົາຝັກໄຂ່ຂອງພິດແລະຖືກແສ່ວໃຍຂອງແມງມຸມ. ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ກິນໄຂ່ຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະຕາຍ, ແລະຖ້າໄຂ່ຖືກເຮັດໃຫ້ແຕກມັນຈະອອກມາເປັນພິດ.
⁶ໃຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ເຮັດເປັນເຄື່ອງນຸ່ງບໍ່ໄດ້ອີກທັງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຫົ່ມໂຕເອງດ້ວຍຜົນງານຂອງພວກເຂົາໄດ້. ຜົນງານຂອງພວກເຂົາແມ່ນຜົນງານຂອງຄວາມປາບ, ແລະການກະທຳຂອງຄວາມຮຸນແຮງແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ.
⁷ຕີນຂອງພວກເຂົາແລ່ນໄປຫາຄວາມຊົ່ວ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ແລ່ນໄປເຮັດໃຫ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມຜິດຫລັງເລືອດຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມຄິດຂອງປາບ;

ຄວາມຮຸນແຮງແລະການທຳລາຍແມ່ນຫົນທາງຂອງພວກເຂົາ.⁸ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເສັ້ນທາງແຫ່ງສັນຕິສຸກ, ແລະບໍ່ມີຄວາມຍຸດຕິທຳໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເສັ້ນທາງຄົດລ້ຽວ; ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງເຫລົ່ານີ້ກໍ່ບໍ່ຮູ້ຈັກສັນຕິສຸກ.

⁹ສະນັ້ນຄວາມຍຸດຕິທຳຈຶ່ງຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພວກເຮົາ, ອີກທັງຄວາມຊອບທຳກໍ່ບໍ່ມາເຖິງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາລໍຄອຍຄວາມສະຫວ່າງ, ແຕ່ເຫັນຄວາມມືດ; ພວກເຮົາຊອກຫາຄວາມສະຫວ່າງ, ແຕ່ພວກເຮົາຢ່າງໃນຄວາມມືດ.¹⁰ພວກເຮົາຊອກຫາກຳແພງເຫມືອນຄົນຕາຍອອກ ເຫມືອນກັບພວກຄົນທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ພວກເຮົາສະດຸດລືມລົງໃນຕອນກາງເວັນຕົກກັນກັບເປັນຕອນຄ່ຳ, ພວກເຮົາເປັນເຫມືອນກັບຄົນຕາຍໃນທຳມະກາງບັນດາຄົນທີ່ແຂງແຮງ.

¹¹ພວກເຮົາຮ້ອງຄາງເຫມືອນຫມີແລະຄວນຄາງເຫມືອນນົກຝີລາບ; ພວກເຮົາລໍຄອຍຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແຕ່ບໍ່ມີເລີຍ; ພວກເຮົາລໍຄອຍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ແຕ່ມັນຢູ່ໄກຈາກພວກເຮົາ.

¹²ເພາະການທໍລະຍົດຫລາຍຢ່າງຂອງພວກເຮົາແມ່ນຢູ່ຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະອົງ, ແລະຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາກໍ່ປັກປ່າຕໍ່ພວກເຮົາ; ເພາະການທໍລະຍົດຂອງພວກເຮົາຢູ່ກັບພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາຮູ້ຈັກຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາດີ.¹³ພວກເຮົາໄດ້ທໍລະຍົດ, ດ້ວຍການປະຕິເສດພຣະຢາເວແລະຫັນຫນີຈາກການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງການກົດຂີ່ແລະເຮັດໃຫ້ຫັນເຫໄປ, ການຈື່ມວ່າທີ່ເກີດມາຈາກໃຈແລະຖ້ອຍຄຳທີ່ເວົ້າຕົວະ.

¹⁴ຄວາມຍຸດຕິທຳໄດ້ຖືກປັບເອົາໄປ, ແລະຄວາມຊອບທຳຍືນຢູ່ຫ່າງໄກ; ເພາະຄວາມຈິງໄດ້ລືມລົງຢູ່ໃນກາງເມືອງ, ແລະຄວາມທ່ຽງທຳກໍ່ເຂົ້າມາບໍ່ໄດ້.

¹⁵ຄວາມສັດຈິງໄດ້ຫາຍໄປ, ແລະຜູ້ທີ່ຫັນຫນີໄປຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍກໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຕົກເປັນເຫຍືອ.

ພຣະຢາເວໄດ້ເຫັນມັນແລະຊົງບໍ່ພຣະໄທທີ່ບໍ່ມີຄວາມຍຸດຕິທຳ.

¹⁶ພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍ, ແລະປະຫລາດໃຈວ່າບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະອອນວອນພ້ອມ.

ເພາະສະນັ້ນແຂນຂອງພຣະອົງເອງຈຶ່ງນຳເອົາຄວາມລອດມາໃຫ້ພຣະອົງ, ແລະຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ເຊີດຊູພຣະອົງໄວ້.

¹⁷ພຣະອົງໄດ້ສວມໃສ່ຄວາມຊອບທຳເປັນເກາະປ້ອງກັນເອິກແລະສວມຫມວກເຫລັກແຫ່ງຄວາມລອດໄວ້ເທິງຫົວຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງຊົງນຸ່ງເຄື່ອງນຸ່ງຂອງການແກ້ແຄ້ນແລະສວມໃສ່ເສື້ອຄຸມຄວາມກະຕືລືລົ້ນ.¹⁸ພຣະອົງຊົງຕອບແທນພວກເຂົາຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ, ຄືການພິພາກສາດ້ວຍພຣະພິໂລດຕໍ່ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ, ແລະການແກ້ແຄ້ນຕໍ່ສັດຕູຂອງພຣະອົງ,

ແລະການລົງໂທດຕໍ່ຫມູ່ເກາະຕ່າງໆເປັນການຕອບແທນພວກເຂົາ.

¹⁹ເພາະສະນັ້ນພວກເຂົາຈະຢ້ານກົວພຣະນາມຂອງອົງພຣະຢາເວຈາກທິດຕາເວັນຕົກ, ແລະຢ້ານກົວພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງຈາກທາງຕາເວັນຂຶ້ນ;

ເພາະວ່າພຣະອົງຈະສະເດັດມາຄືກັບກະແສນ້ຳໄຫລແຮງ, ໂດຍລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະຢາເວ.²⁰

ພຣະຜູ້ຖືກສະເດັດມາຍັງຊີໂອນແລະມາຫາຜູ້ທີ່ຫັນກັບຈາກການກະທຳທີ່ທໍລະຍົດຂອງພວກເຂົາໃນຢາໂຄບ - ນີ້ແມ່ນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

²¹ສ່ວນເຮົາເອງ, ນີ້ແມ່ນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບພວກເຂົາ - ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຜູ້ຊົງຢູ່ເຫນືອພວກເຮົາ,

ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ໃສ່ໄວ້ໃນປາກຂອງພວກເຮົາຈະບໍ່ພາກອອກຈາກປາກຂອງພວກເຮົາຫລືຈະບໍ່ພາກອອກຈາກປາກຂອງບຸດທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ, ຫລືຈະບໍ່ພາກອອກຈາກປາກຂອງລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ - ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ - ຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ໄປແລະຕະຫລອດໄປເປັນນິດ."

60 ¹ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ສ້ອງແສງ; ເພາະແສງສະຫວ່າງຂອງເຈົ້າໄດ້ມາແລ້ວ, ແລະພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຂຶ້ນມາເຫນືອເຈົ້າແລ້ວ.

²ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມມືດຈະປົກຄຸມທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະຄວາມມືດຈະປົກຄຸມບັນດາປະຊາຊາດ; ແຕ່ພຣະຢາເວຈະຊົງຂຶ້ນມາເຫນືອເຈົ້າ, ແລະຈະເຫັນພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງເຫນືອເຈົ້າ.³ບັນດາປະຊາຊາດຈະມາຍັງແສງສະຫວ່າງຂອງເຈົ້າ, ແລະບັນດາກະສັດທັງຫລາຍຈະມາຍັງຄວາມສະຫວ່າງສຸກໃສ່ຂອງເຈົ້າທີ່ກຳລັງຂຶ້ນມາ.

⁴ຈົງເບິ່ງໄປອ້ອມຮອບເຖິດ. ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລວມຕົວກັນແລະມາຫາເຈົ້າ. ພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈະມາຈາກແດນໄກ, ແລະພວກເຂົາຈະສ້ອມລູກສາວຂອງເຈົ້າໃໝ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງພວກເຂົາ.⁵ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະຫລຽວເບິ່ງແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກໃຈ, ແລະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະມີຄວາມປິຕິຍົດດີ, ເພາະວ່າຄວາມມັງຄັ້ງຂອງທະເລຈະຖືກຖອກເຫອນມາໃຫ້ເຈົ້າ,

ຊັບສົມບັດຂອງບັນດາປະຊາຊາດຈະມາຍັງເຈົ້າ.

⁶ຂະບວນລົດອູດຈະຫຼັ່ມລ້ອມເຈົ້າ, ຄືພວກອູດຈາກມິດອານ ແລະ ເອຟາ; ພວກເຂົາທັງຫມົດຈະມາຈາກເຊບາ;

ພວກເຂົາຈະນຳເອົາທອງຄຳແລະກຳຍານມາ, ແລະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁷ຝູງແກະ ທັງຫມົດຂອງເກດາຈະຖືກເຕົ້າໂຮມມາຍັງພວກເຮົາ,

ບັນດາແກະໂຕຜູ້ຂອງເນບາໂຢດຈະຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າ; ພວກມັນຈະເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ຫນ້າພໍໃຈຢູ່ເທິງແຜ່ນບູຊາຂອງເຮົາ;

ແລະເຮົາໃຫ້ຈະພຣະວິຫານທີ່ສະຫງ່າງາມຂອງເຮົາໄດ້ຮັບກຽດ.

⁸ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນໃຜທີ່ບິນມາເຫມືອນເມກ, ແລະເຫມືອນນົກຝີລາບທີ່ກັບມາຍັງທີ່ພັກອາໄສຂອງພວກມັນ?

⁹ບັນດາແຜ່ນດິນແຄມທະເລຫລຽວຫາເຮົາແລະເຮືອທັງຫລາຍຂອງເມືອງທາຊານຳກໍ່ຫນ້າ, ເພື່ອນຳເອົາລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈາກແດນໄກ,

ເງິນແລະທອງຄຳຂອງພວກເຂົາມາພ້ອມກັບພວກເຂົາດ້ວຍ, ເພາະພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ,

ແລະສຳລັບອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບກຽດ.

¹⁰ພວກບຸດຊາຍຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະສ້າງກຳແພງຂອງເຈົ້າຄືນໃຫມ່, ແລະບັນດາກະສັດຂອງພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ເຈົ້າ;

ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາໄດ້ລົງໂທດເຈົ້າເພາະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເຮົາ, ແຕ່ວ່າເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາກາລຸນາຕໍ່ເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໂປດປານຂອງເຮົາ.

¹¹ປະຕູເມືອງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຍັງຈະເປີດຢູ່ຕະຫລອດເວລາ; ປະຕູເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຖືກປິດທັງກາງເວັນຕົກກາງຄືນ,

ເພື່ອໃຫ້ກະສັດທັງຫລາຍໄດ້ນຳຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງບັນດາປະຊາຊາດເຂົ້າມາ.

¹²ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບັນດາປະຊາຊາດແລະຣາຊອານາຈັກທີ່ບໍ່ຮັບໃຊ້ເຈົ້າຈະພິນາດໄປ; ປະຊາຊາດເຫລົ່ານັ້ນຈະຖືກທຳລາຍຫມົດສິນ.

¹³ສະຫງ່າຣາສີຂອງເລບານອນຈະມາຍັງເຈົ້າ, ລວມທັງຕີນສິນສາມໃບ, ຕີນສິນສີດາຕີນໄມ້ແປກ,

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງເຮົາສວຍງາມ; ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ວາງຕີນຂອງເຮົາໄດ້ຮັບກຽດ.

¹⁴ພວກເຂົາຈະມາຫາເຈົ້າແລະກຶມຂາບລົງ ພວກລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະໂນມໂຕລົງຄຳນັບເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະກຶມຂາບລົງທີ່ຕີນຂອງເຈົ້າ;

ພວກເຂົາຈະເອີ້ນເຈົ້າວ່າເມືອງແຫ່ງພຣະຢາເວ, ຊີໂອນແຫ່ງອົງບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ.

¹⁵ແຜນການທີ່ເຈົ້າຍັງຄົງຖືກປະຖິ້ມແລະຖືກກຽດຊັງ, ໂດຍບໍ່ມີໃຜຜ່ານເຂົ້າມາຍັງເຈົ້າ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າພູມໃຈຕະຫລອດໄປເປັນນິດ,

ເປັນຄວາມຊື່ນຊົມຈາກຄົນລຸ້ນຫນຶ່ງຫາຄົນລຸ້ນຫນຶ່ງ.¹⁶ເຈົ້າຈະຕື່ມນິມຂອງບັນດາປະຊາຊາດ, ແລະຈະໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູທີ່ເອິກຂອງກະສັດທັງຫລາຍ;

ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຈົ້າຄືພຣະຢາເວເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ຖືກຂອງເຈົ້າ, ອົງຜູ້ຢູ່ໃຫຍ່ຂອງຢາໂຄບ.

¹⁷ເຮົາຈະນຳເອົາຄຳມາແທນທອງສຳອິດ, ເຮົາຈະນຳເອົາເງິນມາແທນເຫລັກ; ຈະນຳທອງສຳອິດມາແທນໄມ້, ຈຳນຳເຫລັກມາແທນກ້ອນຫີນ.

ເຮົາຈະແຕ່ງຕັ້ງຄວາມສະຫງົບສຸກໃຫ້ເປັນເຈົ້າເມືອງຂອງເຈົ້າ, ແລະຄວາມຍຸດຕິທຳເປັນພວກຜູ້ປົກຄອງຂອງເຈົ້າ.¹⁸ຈະບໍ່ໄດ້ຍິນເຖິງ

ຄວາມຫາລຸນໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ແລະບໍ່ໄດ້ຍິນເຖິງການລ້າງຜານ, ຫລືການເຮັດໃຫ້ກະຈັດກະຈາຍໄປພາຍໃນເຂດແດນຂອງເຈົ້າ; ແຕ່ເຈົ້າຈະເອີ້ນກຳແພງຂອງເຈົ້າວ່າຄວາມລອດ, ແລະເອີ້ນປະຕູເມືອງຂອງເຈົ້າວ່າການສັນລະເສີນ.

¹⁹ ດວງຕາເວັນຈະບໍ່ເປັນແສງສະຫວ່າງຂອງເຈົ້າໃນຕອນກາງເວັນອົກຕໍ່ໄປ, ອີກທັງດວງເດືອນຈະບໍ່ເປັນຄວາມສະຫວ່າງສຸກໄສແກ່ເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ; ແຕ່ພຣະຢາເວຊິງເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງເຈົ້າຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະຊົງເປັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຈົ້າ.

²⁰ ດວງຕາເວັນຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຕິກອີກຕໍ່ໄປ, ແລະດວງເດືອນຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຖອຍກັບແລະຫາຍໄປອີກ; ເພາະວ່າພຣະຢາເວຈະເປັນຄວາມສະຫວ່າງອັນເປັນນິດຂອງເຈົ້າ, ແລະວັນແຫ່ງຄວາມທຸກໂສກຂອງເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງ.

²¹ ຊົນຊາດຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄົນຊອບທຳ; ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນກຳມະສິດຕະຫລອດໄປ, ກິ່ງທີ່ເຮົາປູກ, ຜົນງານແຫ່ງມືຂອງເຮົາທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບກຽດ.²² ຜູ້ເລັກນ້ອຍຈະກາຍເປັນພົນຄົນ, ແລະຄົນເລັກນ້ອຍຈະກາຍເປັນປະຊາຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງ; ເຮົາເອງຄືພຣະຢາເວ, ຈະປະຕິບັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງວ່ອງໄວເມື່ອເຖິງເວລາ.

61 ¹ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ເໜືອຂ້າງນ້ອຍ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຈີມຂ້າງນ້ອຍໄວ້ເພື່ອປະກາດຂ່າວດີແກ່ຄົນທີ່ທຸກໃຈ. ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍໄປຮັກສາໃຈຄົນທີ່ຊອກຊຸ້ລະກຳໃຈ, ເພື່ອປະກາດອິດສະຫລະພາບໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຖືກຈັບເປັນສະເລີຍ, ແລະ ການເປີດຄຸກໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂັງ.

² ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຂ້າງນ້ອຍໄປເພື່ອປະກາດປີແຫ່ງຄວາມໂປດປານຂອງພຣະຢາເວ, ວັນແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະເພື່ອເລົ່າໂລມທຸກຄົນທີ່ເສົ້າໂສກ.

³ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສົ່ງຂ້າງນ້ອຍໄປເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ພວກຄົນທີ່ໂສກເສົ້າໃນຊີໂອນ - ເພື່ອໃຫ້ພວກມາໄລແທນທີ່ຂີ້ເຖົ້າແກ່ພວກເຂົາ, ໃຫ້ນ້ຳມັນແຫ່ງຄວາມຄວາມຍິນດີແທນທີ່ຄວາມເສົ້າໂສກໃຈ, ໃຫ້ເສື້ອຄຸມແຫ່ງການສັນລະເສີນແທນທີ່ຈິດວິນຍານທີ່ໄຫ້ແກ້, ເພື່ອຈະເອີ້ນພວກເຂົາວ່າຕົນໂອກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ທີ່ພຣະຢາເວຊົງປູກໄວ້, ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ.

⁴ ພວກເຂົາຈະສ້າງຊາກປະຫລັກຫັກພັງເກົາແກ່ຄົນໃໝ່; ພວກເຂົາຈະຟື້ນຟູທີ່ຮ້າງເປົ່າໃນອະດີດຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຈະຟື້ນຟູບັນດາເມືອງທີ່ປະຫລັກຫັກພັງຂຶ້ນມາ, ຄືທີ່ຮ້າງເປົ່າແຕ່ກ່ອນມາຫລາຍຊົ່ວອາຍຸຄົນ.⁵ ພວກຄົນຕ່າງຊາດຈະຍືນແລະລ້ຽງແບ້ ແກະຂອງພວກເຮົາ, ແລະພວກລູກຊາຍຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະເຮັດວຽກໃນທຶງນາແລະສວນອະນຸຊຸມຂອງພວກເຮົາ.

⁶ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຂະຫນານນາມວ່າເປັນປະໂຫຍດຂອງພຣະຢາເວ; ພວກເຮົາຈະເອີ້ນພວກເຮົາວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະກິນຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງບັນດາປະຊາຊາດ, ແລະພວກເຮົາຈະອວດອ້າງຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາ.

⁷ ພວກເຮົາຈະມີເປັນສອງເທົ່າແທນທີ່ຄວາມອັບອາຍຂອງພວກເຮົາ; ແລະພວກເຮົາຈະປິຕິຍິນດີໃນສ່ວນແບ່ງຂອງພວກເຮົາແທນທີ່ຄວາມອັບອາຍ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະມີສ່ວນແບ່ງໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາເປັນສອງເທົ່າ; ຄວາມຍິນດີອັນເປັນນິດຈະເປັນຂອງພວກເຮົາ.

⁸ ເພາະເຮົາຄື, ພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ຮັກຄວາມຍຸດຕິທຳ, ແລະກຽດຊັງການກິດຂີ້ແລະອາຊະຍາກຳທີ່ຮຸນແຮງ. ເຮົາຈະຕອບແທນພວກເຮົາຢ່າງຊື່ສັດ, ແລະເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາຕະຫລອດໄປກັບພວກເຮົາ.⁹ ເຊື່ອສາຍຂອງພວກເຮົາຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນບັນດາປະຊາຊາດ, ແລະລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ. ທຸກຄົນທີ່ເຫັນພວກເຮົາຈະຈິດຈຳພວກເຮົາໄດ້ວ່າ, ພວກເຮົາແມ່ນປະຊາຊົນທີ່ພຣະຢາເວຊົງອວຍພອນ.

¹⁰ ຂ້າງນ້ອຍຈະປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ພຣະຢາເວ; ຂ້າງນ້ອຍຈະຍິນດີຢ່າງຍິ່ງໃນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍ.

ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສວມຂ້າງນ້ອຍດ້ວຍເສື້ອຜ້າແຫ່ງຄວາມລອດ; ພຣະອົງໄດ້ສວມເສື້ອຄຸມແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍ, ເຫມືອນກັບເຈົ້າບ່າວປະດັບຕົວເອງດ້ວຍຜ້າພັນຫົວ, ແລະເຫມືອນເຈົ້າສາວທີ່ປະດັບຕົວເອງດ້ວຍເພັດພອຍຂອງນາງ.

¹¹ ເພາະວ່າແຜ່ນດິນໂລກຈະເຮັດໃຫ້ໜ່ວຍຂອງມັນປົ່ງຂຶ້ນມາ, ແລະໃນສ່ວນເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ປູກໃນນັ້ນປົ່ງຂຶ້ນມາຢ່າງໃດ, ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຊອບທຳແລະການສັນລະເສີນເກີດຂຶ້ນມາຕໍ່ໜ້າປະຊາຊາດທັງຫມົດຢ່າງນັ້ນ.

62

¹ ເພາະເຫັນແກ່ຊີໂອນເຮົາຈະບໍ່ມີດຽວແລະເພາະເຫັນແກ່ກຸງເຢລູຊາເລັມເຮົາຈະບໍ່ມີດຽວໄປ, ຈົນກວ່າຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄອນນີຈະອອກມາຢ່າງສະຫວ່າງສົດໃສ, ແລະຄວາມລອດຂອງພຣະຄອນນີຈະອອກໄປຄືກັບໂລມໄຟຍາມຄຳມືດ.

² ປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຊອບທຳຂອງເຈົ້າ, ແລະກະສັດທັງຫມົດຈະເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຈົ້າ.

ເຂົາຈະເອີ້ນເຈົ້າດ້ວຍນາມໃໝ່ທີ່ພຣະຢາເວຊົງເລືອກໃຫ້.

³ ເຈົ້າຈະເປັນມົງກຸດອັນງົດງາມຢູ່ໃນມືຂອງພຣະຢາເວ, ແລະເປັນມົງກຸດໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍ.⁴ ຄົນຈະບໍ່ມີການເວົ້າກ່ຽວກັບເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປວ່າ, "ຜູ້ຖືກປະຖິ້ມໄວ້"; ຫລືແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ, "ບ່ອນຮ້າງເປົ່າ." ອີກຕໍ່ໄປແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າ "ຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາແມ່ນຢູ່ໃນນາງ," ແລະເອີ້ນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າວ່າ "ແຕ່ງງານແລ້ວ," ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຢາເວມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນເຈົ້າ, ແລະແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າຈະແຕ່ງງານ.

⁵ ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຊາຍໜຸ່ມແຕ່ງງານກັບຍິງສາວຢ່າງໃດ, ບັນດາພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈະແຕ່ງງານກັບເຈົ້າຢ່າງນັ້ນ, ແລະເຈົ້າບ່າວມີຄວາມປິຕິຍິນດີກັບເຈົ້າສາວຂອງລາວຢ່າງໃດ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະປິຕິຍິນດີກັບເຈົ້າຢ່າງນັ້ນ.

⁶ ເຮົາໄດ້ວາງຜູ້ເຝົ້າຍາມຢູ່ເທິງກຳແພງຂອງເຈົ້າ, ເຢລູຊາເລັມ; ພວກເຂົາຈະບ່ຽງບ່ຽງເລີຍບໍ່ວ່າໃນຕອນກາງເວັນຫລືຕອນກາງຄືນ. ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຄອຍເຄື່ອນຄວາມຈຳຂອງພຣະຢາເວຈະຕ້ອງບໍ່ຢຸດພັກ.

⁷ ຢາຍອມໃຫ້ພຣະອົງຊົງຢຸດພັກຈົນກວ່າພຣະອົງໄດ້ສ້າງກຸງເຢລູຊາເລັມຂຶ້ນມາໃໝ່ແລະເຮັດໃຫ້ເມືອງນັ້ນເປັນທີ່ສັນລະເສີນໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

⁸ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະຕິຍານໂດຍໃຊ້ມືຂວາຂອງພຣະອົງແລະແຂນແຫ່ງຮິດຫນຸ່ມພາຍຂອງພຣະອົງວ່າ, " ວ່າເຮົາຈະບໍ່ເອົາເຂົາຂອງເຈົ້າເປັນອາຫານສຳລັບສັດຕູຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ພວກຄົນຕ່າງຊາດຈະບໍ່ໄດ້ດື່ມເຫລືອກຸ່ນໃໝ່ຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດວຽກມານັ້ນ.

⁹ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ເກັບກ່ຽວເຂົາຈະໄດ້ກິນເຂົ້າແລະສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະຜູ້ທີ່ເກັບຫມາກອະນຸຊຸມຈະດື່ມເຫລືອກຸ່ນຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນະມັດສະການທີ່ບໍລິສຸດຂອງເຮົາ."

¹⁰ ຈົ່ງຜ່ານເຂົ້າມາເຖິດ, ຈົ່ງຜ່ານປະຕູເຂົ້າມາ! ຈົ່ງກຽມທາງໄວ້ໃຫ້ຊົນຊາດນີ້! ຈົ່ງສ້າງຂຶ້ນມາ, ຈົ່ງສ້າງທາງຫລວງ! ຈົ່ງເກັບກວດຫິນເຫລົ່ານັ້ນອອກໄປເສຍ! ຈົ່ງຍົກສູງທຸງສັນຍານໃຫ້ແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ!

¹¹ເບິ່ງແມ່, ພຣະຢາເວຊິງປະກາດໄປຍັງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ, "ຈົ່ງກ່າວແກ່ທິດາຂອງຊີໂອນວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງເຈົ້າກຳລັງສະເດັດມາ! ເບິ່ງແມ່, ລາງວັນຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ກັບພຣະອົງ ແລະຄຳຕອບແທນຂອງພຣະອົງຈະໄປຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ¹² ພວກເຂົາຈະເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ, "ຊົນຊາດບໍລິສຸດ; ຜູ້ໄດ້ຮັບການຊົງໂຖ່ຂອງພຣະຢາເວ", ແລະເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າ "ຫນ້າປາຖະຫນາ ເມືອງທີ່ບໍ່ຖືກປະຖິ້ມ;

63 ¹ນີ້ແມ່ນໃຜນັ້ນທີ່ມາຈາກເອໂດມ, ຜູ້ທີ່ນຸ່ງເສື້ອຜ້າສີແດງຈາກເມືອງໂບສະຣາ, ຜູ້ນັ້ນແມ່ນໃຜທີ່ສວມເຄື່ອງທັງຂອງກະສັດ, ຜູ້ທີ່ກ່າວເດີນມາດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈເພາະອານຸພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ? ນີ້ຄືເຮົາເອງ, ທີ່ກ່າວດ້ວຍຄວາມຊອບທຳແລະເຕັມໃບດ້ວຍອິດທານພາບທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້.² ເປັນຫຍັງເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເປັນສີແດງ, ແລະເປັນຫຍັງເຄື່ອງນຸ່ງເຫລົ່ານັ້ນເບິ່ງຄືວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງຢຽບຫມາກອະນຸຢູ່ໃນຖັງຢຽບຫມາກອະນຸມາ?³ ເຮົາໄດ້ຢຽບຫມາກອະນຸຢູ່ໃນຖັງຢຽບຫມາກອະນຸພຽງຜູ້ດຽວ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈາກປະຊາຊາດທັງຫລາຍໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັບເຮົາເລີຍ. ເຮົາໄດ້ຢຽບຢາພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ. ແລະເລືອດຂອງພວກເຂົາກໍເປັນຢູ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຮົາແລະເຮັດໃຫ້ເສື້ອຜ້າຂອງເຮົາເປັນເຕັມໄປຫມົດ.⁴ ເພາະເຮົາໄດ້ເບິ່ງໄປທາງຫນ້າເຖິງວັນແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນ, ແລະປີແຫ່ງການໂຖ່ເຮົາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.⁵ ເຮົາໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ, ແລະບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນຊ່ວຍເຫລືອ. ເຮົາແປກໃຈທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຊ່ວຍເລີຍ, ແຕ່ແຂນຂອງເຮົາເອງໄດ້ນຳເຮົາໄຊຊະນະມາໃຫ້ເຮົາ, ແລະຄວາມໂກດຮ້າຍຮຸນແຮງຂອງເຮົາໄດ້ຂັບເຄື່ອນເຮົາ.⁶ ເຮົາໄດ້ຢຽບຢາຊົນຊາດທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງເຮົາແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມືນເມົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາໄດ້ຖອກໂລຫິດຂອງພວກເຂົາລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.⁷ ຂ້ານ້ອຍຈະບອກກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງຄວາມສັດຊື່ແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຢາເວ, ການກະທຳທີ່ຫນ້າສັ່ນລະເສີນຂອງພຣະຢາເວ. ຂ້ານ້ອຍຈະບອກເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດເພື່ອພວກເຮົາ, ແລະຄວາມດົງາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະກຳຮຸນານີ້ຕໍ່ພວກເຮົາຍ້ອນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ແລະດ້ວຍການກະທຳທີ່ສັດຊື່ໃນພັນທະສັນຍາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.⁸ ເພາະພຣະອົງໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາແມ່ນຊົນຊາດຂອງເຮົາ, ບຸດທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ບໍ່ທໍລະຍົດ." ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງພວກເຂົາ.⁹ ພຣະອົງຊົງເປັນທຸກ ເນື່ອງຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ, ແລະທູດສະຫວັນຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດ. ໃນຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາຂຶ້ນແລະຮັບພວກເຂົາໃຫ້ຜ່ານພື້ນມາໄດ້ຕະຫລອດສະໄຫມໂບຮານ.¹⁰ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ທໍລະຍົດແລະເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຊົງເສຍພຣະໄທ. ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງກາຍເປັນສັດຕູຂອງພວກເຂົາແລະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ.¹¹ ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄດ້ຄິດລະລຶກເຖິງໂມເຊໃນສະໄຫມບູຮານ. ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳພວກເຂົາຂຶ້ນມາຈາກທະເລຢັດພ້ອມດ້ວຍຜູ້ລ້ຽງຝູງແກະຂອງພຣະອົງ? ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ, ຜູ້ທີ່ວາງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນພວກເຂົາ?"¹² ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊົງໃສ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງໄວ້ທຳມາກາງພວກເຂົາຢູ່ໃສ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ອິດອຳນາດອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງໄປພ້ອມກັບມືຂວາຂອງໂມເຊ, ແລະຜູ້ຊົງແຍກນ້ຳອອກຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະນາມນິລັນດອນຂອງພຣະອົງເອງຊົງຢູ່ທີ່ໃດ?¹³ ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ທີ່ໃດ, ຜູ້ທີ່ພາພວກເຂົາຜ່ານນ້ຳເລີກມາໄດ້? ເຫມືອນກັບມ້າທີ່ແລ່ນຢູ່ເທິງພື້ນດິນທີ່ຮາບພຽງ, ເພື່ອພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະຕຸດເລີຍ.¹⁴ ເຫມືອນຝູງສັດທີ່ລົງໄປໃນຮ່ອມພູສັນໃດ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກເຂົາພັກສະງົບສັນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງນຳພາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ສັ່ນລະເສີນ.¹⁵ ຂໍຊົງເບິ່ງລົງມາຈາກສະຝັ່ງຫວັດແລະຊົງໃສ່ພະໄທຈາກທີ່ປະທັບອັນບໍລິສຸດແລະສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ. ຄວາມກະຕືລືລົ້ນແລະການກະທຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຢູ່ໃສ? ຄວາມສົງສານແລະພຣະກາລຸນາຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກຍຶດໄປຈາກພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.¹⁶ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າອັບຣາຮາມບໍ່ຮູ້ຈັກພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະອິດສະຣາເອນຈື່ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.' ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຕັ້ງແຕ່ສະໄຫມບູຮານຄື 'ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງພວກເຮົາ'¹⁷ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຫລົງທາງໄປຈາກທາງຂອງພຣະອົງແລະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍແຂງກະດ້າງ, ຈົນວ່າພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະອົງ? ຂໍຊົງກັບຄືນມາເພາະເຫັນແກ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ຄືເຜົ່າທັງຫລາຍອັນເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ.¹⁸ ຊົນຊາດຂອງພຣະອົງໄດ້ຄອບຄອງສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງເປັນເວລາສັ້ນໆ, ແຕ່ຕໍ່ມາສັດຕູຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍຢຽບຢາສະຖານທີ່ນັ້ນ.¹⁹ ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ກາຍເປັນຄືກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປົກຄອງຄືກັນກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ."

64 ¹"ໂອ້, ຖ້າພຣະອົງໄດ້ຊົງແຍກທ້ອງຟ້າສະຫວັນແລະສະເດັດລົງມາ! ພູເຂົາທັງຫລາຍກໍສັນສະເທືອນຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ, ຫມື່ນຕອນທີ່ໄຟໄຫມ້ກອງໄມ້, ຫລືຕອນທີ່ໄຟເຮັດໃຫ້ນ້ຳຝົດ. ໂອ້, ເພື່ອໃຫ້ພວກສັດຕູຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະນາມຂອງພຣະອົງເພື່ອບັນດາປະຊາຊາດຈະໂຕສັນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງ!² ກ່ອນຫນ້ານີ້, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງອິດສະຈັນຕ່າງໆທີ່ພວກເຮົາຄາດບໍ່ເຖິງ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງມາ, ແລະພູເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ສັນສະເທືອນຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ.³ ຕັ້ງແຕ່ສະໄຫມໂບຮານມາບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຍິນຫລືຮັບຮູ້, ຫລືເຄີຍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າໃດດ້ວຍຕາມອກເຫນືອຈາກພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ກະທຳສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອຜູ້ທີ່ລໍຄອຍພຣະອົງ.⁴ ພຣະອົງສະເດັດມາຊ່ວຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ປິຕິຍົນດີໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລະນຶກເຖິງທາງຂອງພຣະອົງແລະເຊື່ອຝັງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂກດຮ້າຍເມື່ອພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຜິດບາບ. ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອໃນທາງຂອງພຣະອົງສະເຫມີ.⁵ ເພາະວ່າພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນເປັນຄົນເຫມືອນຜູ້ທີ່ເປັນມົນທົນ, ແລະການກະທຳທີ່ຊອບທຳທຸກຢ່າງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍເຫມືອນດັ່ງຜ້າເສັດທີ່ສຶກກະປົກ. ພວກຂ້າພຣະອົງທຸກຄົນໄດ້ຫ່ຽວແຫ້ງໄປເຫມືອນໃບໄມ້; ຄວາມຜິດບາບທັງຫລາຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນລົມທີ່ຫອບພວກຂ້ານ້ອຍໄປ.

⁷ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຈະຍຶດພຣະອົງໄວ້.
 ເພາະພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອພຣະພິກຂອງພຣະອົງຈາກພວກຂ້ານ້ອຍແລະເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍສູນເສຍໄປໃນມືຂອງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.
⁸ຂ້າແດ່, ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບິດາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫຼາຍ; ພວກຂ້ານ້ອຍແມ່ນດິນຫນຽວ. ພຣະອົງຊົງເປັນຊ່າງປັ້ນ;
 ແລະພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນແມ່ນຜົນງານແຕ່ງຝັ່ງພຣະອົງ. ⁹ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຢາໄດ້ໂກດຮ້າຍເກີນໄປ,
 ຫລືຈິດຈຳຄວາມບາບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເຫມີ. ຂໍຊົງໂປດເບິ່ງພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນວ່າ, ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.
¹⁰ເມືອງທີ່ບໍລິສຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍເປັນຖິ່ນແຫຼ່ງກັນດານ; ຊີໂອນກໍກາຍເປັນຖິ່ນແຫຼ່ງກັນດານ,
 ເຢຣູຊາເລັມກາຍເປັນບ່ອນທີ່ຮຶກຮ້າງຫວ່າງເປົາ. ¹¹ພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດແລະສວຍງາມຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ,
 ທີ່ຊົງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພຣະອົງ, ໄດ້ຖືກໄຟເຜົາທຳລາຍ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເປັນທີ່ຮັກຢິ່ງກໍເປັນຊາກປະຫລັກຫັກຝັງ.
¹²ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຍັງຊົງຢັບຢັງຢູ່ໄດ້ຢ່າງໃດ? ພຣະອົງຍັງຊົງຮູບແລະເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຕະຫລອດໄປໄດ້ຢ່າງໃດ?"

65 ¹"ເຮົາຜ່ອມແລ້ວທີ່ຈະຕອບຄຳພາວັນນາອະທິຖານພວກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຂໍ້ນັ້ນ; ເຮົາຜ່ອມແລ້ວທີ່ຈະໃຫ້ພວກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຊອກຫາພັນໄດ້ພົບ, ເຮົາເວົ້າວ່າ,"
 ເຮົາຢູ່ຫີນີ! ເຮົາຢູ່ຫີນີ! ຕໍ່ປະຊາຊາດທີ່ບໍ່ໄດ້ເອີ້ນຕາມພຣະນາມຂອງເຮົາ! ເຮົາໄດ້ຍືນມືຂອງເຮົາອອກໄປຕະຫລອດວັນແກ່ຊົນຊາດທີ່ດີດ້ານ,
 ຜູ້ທີ່ດຳເນີນໃນທາງທີ່ດີ, ຜູ້ທີ່ດຳເນີນຕາມຄວາມຄິດແລະແຜນການຂອງຕົນເອງ!
³ພວກເຂົາແມ່ນຊົນຊາດທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາຕະຫລອດເວລາ, ຄືການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທັງຫຼາຍໃນສ່ວນຕ່າງໆ, ແລະເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງກ້ອນດິນຈີ.
⁴ພວກເຂົາຢູ່ຫ່າມກາງບ່ອນຝັງສິບແລະເຝົ້າລະວັງຕະຫລອດຄືນ, ແລະກິນຊີນຫມູ່ພ້ອມກັບນ້ຳແກງຂອງຊົນທີ່ຫນ້າລັງກຽດໃນຈານຂອງພວກເຂົາ.
⁵ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, 'ຈົ່ງຍືນຢູ່ໂກງ, ຢາເຂົາມາໃກ້ຂ້ອຍ, ເພາະຂ້ອຍບໍລິສຸດກວ່າເຈົ້າ.' ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວັນໃນຮູດັງຂອງເຮົາ,
 ເປັນໄຟທີ່ລຸກໃຫມ່ຢູ່ຕະຫລອດມື້.
⁶ເບິ່ງແມ, ມີຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາວ່າ: ເຮົາຈະບໍ່ມີດຽບອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນພວກເຂົາ;
 ເຮົາຈະຕອບແທນພວກເຂົາໄວ້ໃນຕັກຂອງພວກເຂົາ. ⁷ເພາະຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະຄວາມບາບຂອງບັນດາບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ,"
 ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ. "ເຮົາຈະຕອບແທນພວກເຂົາສຳລັບເຄື່ອງຫອມບູຊາເທິງພູເຂົາ ແລະ ສຳລັບການກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າຕໍ່ເຮົາເທິງເນີນທັງຫຼາຍ.
 ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈະຕວງການກະທຳໃນອະດີດຂອງພວກເຂົາລົງໃນຕັກຂອງພວກເຂົາ."
⁸ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາເວກ່າວວ່າ, "ເມື່ອນ້ຳອະງຸ່ນພົບໄດ້ໃນພວງອະງຸ່ນເມື່ອຄົນຫນຶ່ງກ່າວວ່າ, 'ຢ່າທຳລາຍມັນເລີຍ,
 ເພາະວ່າຍັງມີສິ່ງທີ່ດີໃນຕົວມັນຢູ່ສັງເກດ,' ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດເພື່ອແກ້ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ: ເຮົາຈະບໍ່ທຳ ລາຍພວກເຂົາຈົນຫມົດສິນສັນນັ້ນ.
⁹ເຮົາຈະນຳເຊືອສາຍມາຈາກຢາໂຄບແລະພວກຄົນຈາກຢູດາຜູ້ທີ່ຈະຄອບຄອງພູເຂົາທັງຫຼາຍຂອງເຮົາ.
 ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນກຳມະສິດແລະບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະອາໄສຢູ່ຫີນີນັ້ນ. ¹⁰ເມືອງຊາໂຣນຈະກາຍເປັນທຶງຫຍ້າສຳລັບຝູງແບ້,
 ແກະ, ແລະອ່ອມພູອາໂຄຈະເປັນບ່ອນຝັກຜ່ອນຂອງຝູງສັດ, ເພື່ອຊົນຊາດຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາເຮົາ.
¹¹ແຕ່ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຖົມພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ລົມພູເຂົາທີ່ບໍລິສຸດຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຈັດງານລ້ຽງໃຫ້ແກ່ພະຊາຕາ,
 ແລະຕື່ມເຫລົ່າອາງຸ່ນປະສົມຈົນເຕັມຈອກໃຫ້ແກ່ພະທີ່ເອີ້ນຊື່ວ່າພະລິຄິດ.
¹²ເຮົາຈະລິຄິດພວກເຈົ້າໃຫ້ແກ່ດາບ, ແລະພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະກຶມຫົວລົງຕໍ່ຜູ້ສັງຫານ, ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາໄດ້ເອີ້ນພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຕອບ;
 ເມື່ອເຮົາໄດ້ເວົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຟັງ. ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ແລະ ເລືອກທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ພໍໃຈ."
¹³ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, " ເບິ່ງແມ, ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະໄດ້ກິນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຫົວໄຫຍ; ເບິ່ງແມ,
 ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະໄດ້ດື່ມ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຫົວກະຫາຍ; ເບິ່ງແມ, ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະປິຕິຍິນດີ ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ,
¹⁴ເບິ່ງແມ, ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະໄຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີເພາະຄວາມຍິນດີຂອງຫົວໃຈ,
 ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຮ້ອງໃຫ້ເພາະຄວາມເຈັບປວດຂອງຫົວໃຈ, ແລະຈະຮ້ອງໃຫ້ຍ້ອນວິນຍານທີ່ຊອກຊ້າ.
¹⁵ພວກເຈົ້າຈະປະຖົມຊື່ຂອງເຈົ້າໄວ້ເບື້ອງຫລັງເປັນຄຳສາບແຊ່ງແກ່ພວກຄົນທີ່ເລືອກໄວ້ຂອງເຮົາທີ່ຈະເວົ້າວ່າ; ເຮົາເອງ,
 ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຂ້າພວກເຈົ້າ; ເຮົາຈະເອີ້ນບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາດ້ວຍນາມອື່ນ.
¹⁶ຜູ້ໃດທີ່ອອກສຽງອວຍພອນໃນແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກເຮົາ, ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້. ຜູ້ໃດສາຍບານເທິງແຜ່ນດິນໂລກເຮົາ,
 ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງ, ກໍຈະປະຕິຍານເພາະຄວາມທຸກຍາກແຕ່ກ່ອນຈະຖືກລົມໄປ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະຖືກປິດບັງໄວ້ຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ.
¹⁷ເພາະສະນັ້ນ ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະສ້າງທ້ອງຟ້າໃຫມ່ແລະແຜ່ນດິນໂລກໃຫມ່; ແລະຈະບໍ່ມີການຈິດຈຳຫລືລະນຶກເຖິງສິ່ງເກົ່າກ່ອນ.
¹⁸ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຍິນດີແລະເປີກບານໃຈຕະຫລອດໄປໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງຈະສ້າງຂຶ້ນ. ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະສ້າງເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີ,
 ແລະສ້າງປະຊາຊົນຂອງເມືອງນັ້ນເປັນຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ. ¹⁹ເຮົາຈະປິຕິຍິນດີເຫນືອກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະຈະຍິນດີເຫນືອຊົນຊາດຂອງເຮົາ;
 ຈະບໍ່ໄດ້ຍືນສຽງຮ້ອງໃຫ້ແລະຄຳຄວນຂອງຄວາມທຸກໃຈໃນເມືອງນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ.
²⁰ຈະບໍ່ມີເດັກເກີດໃຫມ່ທີ່ມີຊີວິດພຽງແຕ່ສອງສາມມືຢູ່ບ່ອນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ; ຫລືຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ຈະບໍ່ຕາຍກ່ອນຄົບກຳນົດເວລາຂອງເຂົາ.
 ຜູ້ທີ່ຕາຍເມື່ອອາຍຸຫນຶ່ງຮ້ອຍປີກໍຈະຖືວ່າເປັນຄົນຫນຸ່ມ. ຜູ້ໃດທີ່ອາຍຸບໍ່ເຖິງຮ້ອຍປີກໍຈະຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ຖືກສາບແຊ່ງ.
²¹ພວກເຂົາຈະສ້າງບ້ານເຮືອນແລະອາໄສຢູ່ຫີນີນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະປູກຕົ້ນອະງຸ່ນແລະກິນຫມາກຂອງມັນ.
²²ພວກເຂົາຈະບໍ່ສ້າງເຮືອນແລະໃຫ້ຄົນອື່ນອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນອີກຕໍ່ໄປ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ປູກແລະຄົນອື່ນຈະກິນ;
 ເພາະວ່າອາຍຸຂອງຕົນໄມ້ຈະເປັນຄືອາຍຸຂອງຊົນຊາດຂອງເຮົາ. ຄົນທີ່ເຮົາເລືອກເຮົາຈະໃຊ້ຜົນງານຂອງມືຂອງພວກເຂົາໄປຍາວນານ.
²³ພວກເຂົາຈະບໍ່ອອກແຮງງານຢ່າງບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ຫລືບໍ່ເກີດລູກທີ່ເຮັດໃຫ້ຜິດຫວັງ.
 ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນບຸດຫລານຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະຢາເວ, ແລະເຊືອສາຍຂອງພວກເຂົາກໍຢູ່ກັບພວກເຂົາ.
²⁴ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຫາ, ເຮົາຈະຕອບ; ແລະໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງເວົ້າຢູ່, ເຮົາຈະຟັງ. ²⁵ຫມາປ່າແລະລູກແກະຈະຫາກິນຢູ່ນຳກັນ,
 ແລະສິ່ງໄຕຈະກິນເຝືອງຄືກັນກັບງົວ; ແຕ່ຜິງຂີດິນຈະເປັນອາຫານຂອງງົວ, ພວກມັນຈະບໍ່ ຫ້າຮ້າຍຫລືທຳລາຍກັນອີກຕໍ່ໄປຫົວເທິງພູເຂົາອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາ,
 ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້.

66 ¹ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້, "ຟ້າສະຫວັນເປັນບັນລັງຂອງເຮົາ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນບ່ອນວາງຕີນຂອງເຮົາ. ແລະ
 ພຣະນິເວດທີ່ພວກເຈົ້າຈະສ້າງສຳລັບເຮົາຢູ່ໃສ? ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະຝັກຜ່ອນຢູ່ໃສ?"

²ມີຂອງເຮົາໄດ້ສ້າງສິ່ງທັງໝົດນີ້; ນັ້ນການທີ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນມາ - ນີ້ແມ່ນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ. ຄົນນີ້ແລະທີ່ເຮົາຍອມຮັບ, ຄືຜູ້ທີ່ມີຈິດວິນຍານທີ່ແຕກສະຫລາຍແລະສຳນຶກຜິດ, ແລະຜູ້ທີ່ຕົວສັນຕິຖອຍຄຳຂອງເຮົາ.

³ຜູ້ທີ່ຂ້າງວກໍ່ຂ້າຄົນນຳ; ຜູ້ທີ່ຖວາຍບູຊາລູກແກະກໍ່ຫັກຄໍຂອງຫມາດ້ວຍ; ຜູ້ທີ່ຖວາຍເມັດພືດເປັນເຄື່ອງບູຊາກໍ່ຖວາຍເລືອດຫມູ່ດ້ວຍ; ຜູ້ທີ່ຖວາຍອານຸສອນເຄື່ອງຫອມກໍ່ຖວາຍພອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍດ້ວຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກຕາມທາງຂອງຕົນເອງ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ຍິນດີໃນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ.

⁴ໃນທາງດຽວກັນເຮົາຈະເລືອກການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາເອງ; ເຮົາຈະນຳ ເອົາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຢ້ານກົວມາໃຫ້ພວກເຂົາ, ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາເອີ້ນແລ້ວ, ບໍ່ມີໃຜຕອບ; ເມື່ອເຮົາເວົ້າແລ້ວ, ບໍ່ມີໃຜຟັງ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງເຮົາແລະເລືອກທີ່ຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ພໍໃຈ."

⁵ຈິ່ງຟັງຖອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ, ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຕົວສັນຕິຖອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, "ບັນດາຜີນ້ອງຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ກຽດຊັງແລະແຍກພວກເຮົາອອກໄປເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ," ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຈິ່ງໄດ້ຮັບກຽດ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະເຫັນຄວາມຊື່ນບານຂອງພວກເຮົາ, 'ແຕ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ.

⁶ສ່ຽງອີກກະທຳຂອງການສູ້ຮົບແມ່ນອອກມາຈາກເມືອງນັ້ນ, ສ່ຽງມາຈາກພຣະວິຫານ, ສ່ຽງຂອງພຣະຢາເວທີ່ກຳລັງຊົງແກ້ແຄ້ນພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ.

⁷ກ່ອນທີ່ນາງຈະເຈັບຫ້ອງ, ນາງກໍ່ເກີດລູກ; ກ່ອນທີ່ຄວາມເຈັບປວດຈະມາເຖິງນາງ, ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ. "ໃຜເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງເຊັ່ນນີ້? ຜູ້ໃດເຄີຍໄດ້ເຫັນສິ່ງດັ່ງກ່າວ? ແຜ່ນດິນຈະເກີດຂຶ້ນໃນມືດດຽວບໍ່? ປະຊາຊາດຫນຶ່ງຈະຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນເວລາດຽວໄດ້ບໍ່? ແຕ່ຫນ້າທີ່ຊີໂອນເລີມເຈັບຫ້ອງ, ນາງກໍ່ເກີດລູກທັງຫລາຍຂອງນາງ.

⁸ເຮົານຳເອົາເດັກນັ້ນອອກມາເມື່ອເຖິງກຳນົດເກີດແລະຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ເດັກຄົນນັ້ນເກີດໄດ້ບໍ່? ຫລືເຮົານຳເດັກມາເຖິງເວລາທີ່ຈະເກີດແລ້ວຈະຢັບຢັ້ງໄວ້ໄດ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າຢາເວຊົງຖາມດັ່ງນີ້. ຝ່າຍເຮົາທີ່ໃຫ້ເກີດລູກ ແລະ ຈະປົດຫ້ອງບໍ່ໃຫ້ເກີດໄດ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ແທ້ລະ."

¹⁰ຈິ່ງປິຕິຍິນດີກັບເຢຣູຊາເລັມແລະຍິນດີກັບນາງ, ພວກເຮົາທຸກໆຄົນທີ່ຮັກແພງນາງ; ຈິ່ງປິຕິຍິນດີກັບນາງ, ພວກເຮົາທຸກຄົນທີ່ໄວ້ທຸກໃຫ້ກັບນາງ!

¹¹ເພາະວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບລ້ຽງດູແລະອື່ນໆ; ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມຢູ່ໃນອ້ອມເອິກຂອງນາງ; ເພາະວ່າເຮົາຈະເຕີມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເຕີມທີ່ແລະຈະປິຕິຍິນດີກັບສະຫງ່າຣາສີຢ່າງມາກມາຍຂອງນາງ.

¹²ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, " ເຮົາຈະຂະຫຍາຍຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງມາເຫນືອນາງຄືກັບແມ່ນ້ຳ, ແລະສັບສົມບັດຂອງບັນດາປະຊາຊາດຄືກັບກະແສນ້ຳໄຫລ. ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຢູ່ຂ້າງນາງ ແລະຖືກສູ້ມໄວ້ໃນອ້ອມແຂນຂອງນາງ ແລະຢຽບຢູ່ເທິງຫົວເຂົ້າຂອງນາງ.

¹³ມານດາປອບໂຍນລູກຂອງຕົນສິ້ນໃດ ເຮົາກໍ່ປອບໂຍນພວກເຮົາສິ້ນນັ້ນ ແລະພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປອບໂຍນໃນກຸງເຢລູຊາເຣັມ.

¹⁴ພວກເຮົາຈະເຫັນສິ່ງນີ້, ແລະໃຈຂອງພວກເຮົາຈະປິຕິຍິນດີ, ແລະກະຕູກຂອງພວກເຮົາຈະປົ່ງອອກຄືກັບຫຍ້າອ່ອນ. ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງສຳແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ.

¹⁵ເພາະເບິ່ງແມ, ພຣະຢາເວຈະສະເດັດມາດ້ວຍໄຟ, ແລະບັນດາລົດຮີບຂອງພຣະອົງຈະມາເຫນືອນລົມພາຍຸ ເພື່ອນຳຄວາມຮ້ອນແຮງແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງແລະການສັ່ງນາບຄູ່ຂອງພຣະອົງມາດ້ວຍແປວໄຟ.

¹⁶ເພາະວ່າພຣະຢາເວຊົງທຳການພິພາກສາມະນຸດຊາດດ້ວຍໄຟແລະດາບຂອງພຣະອົງ. ພວກຄົນທີ່ພຣະຢາເວຊົງຂ້າຈະມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ຊຳລະຕົນເອງແລະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງບໍ່ລິສຸດ, ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃນສວນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້, ເພື່ອຕິຕາມຄົນທີ່ຢູ່ທາມກາງພວກຄົນທີ່ກິນຊີນຫມູ່ແລະສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຄືກັບຫມູ່. "ພວກເຂົາຈະມາເຖິງຈຸດຈົບ - ນີ້ແມ່ນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁸ເພາະເຮົາຮູ້ຈັກການກະທຳແລະຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ເວລານັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມທຸກປະຊາຊາດແລະທຸກພາສາ. ພວກເຂົາຈະມາແລະຈະເຫັນສະຫງ່າຣາສີຂອງເຮົາ. ¹⁹ເຮົາຈະຕັ້ງຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງອຳນາດໄວ້ທາມກາງພວກເຂົາ. ແລ້ວເຮົາຈະສົ່ງຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຈາກພວກເຂົາໄປຍັງບັນດາປະຊາຊາດ: ໄປຍັງທາຊິດ, ມຸດ, ແລະ ລຸດ, ບັນດານັກທະນູແລະຄົນຍິງທະນູຂອງພວກເຂົາ, ໄປຫາ ຕູຍານ ຍາວານ, ແລະໄປຍັງແຜ່ນດິນຊາຍທະເລທີ່ຫ່າງໄກ. ຫລືພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເຮົາ ຫລືໄດ້ເຫັນພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາຈະປະກາດສະຫງ່າຣາສີຂອງເຮົາໃນບັນດາປະຊາຊາດ.

²⁰ພວກເຂົາຈະນຳເອົາຜີນ້ອງຂອງເຮົາທຸກຄົນກັບມາຈາກປະຊາຊາດທັງໝົດ, ມາເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາຈະມາໂດຍມ້າ, ແລະໂດຍລົດຮີບ, ໂດຍກວຽນ, ລົດມ້າ, ໂດຍລໍ, ແລະໂດຍອຸດທັງຫລາຍມາຍັງກຸງເຢລູຊາເລັມພູເຂົາທີ່ບໍ່ລິສຸດຂອງເຮົາ - ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້. ເພາະຊົນຊາດອິດສະຣາເອນຈະນຳ ເຄື່ອງຫນ້າຍະບູຊາໃສ່ໃນພາສະນະທີ່ສະອາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

²¹ເຮົາຈະເລືອກເອົາບາງຄົນໃນຄົນເຫລົ່ານີ້ມາເປັນປະໂລຫິດແລະພວກເລວີ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້,

²²ເພາະວ່າຫ້ອງຟ້າໃຫມ່ແລະແຜ່ນດິນໂລກໃຫມ່ທີ່ເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນຈະດຳລົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາສິ້ນໃດ ເຊື່ອສາຍຂອງພວກເຮົາຈະຄົງດຳລົງຢູ່, ແລະຊື່ຂອງພວກເຮົາຈະດຳລົງຢູ່ສິ້ນນັ້ນ.²³ຈາກເດືອນຫນຶ່ງເຖິງເດືອນຕໍ່ໄປ, ແລະຈາກວັນຊະບາໂຕຫນຶ່ງເຖິງວັນຊະບາໂຕຕໍ່ໄປ, ປະຊາຊົນທັງໝົດຈະມາຂາບໄຫວ້ເຮົາ, ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້:

²⁴ພວກເຂົາຈະອອກໄປ ແລະ ເຫັນສິບຂອງພວກຄົນທີ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຮົາ, ເພາະວ່າຫນອນທີ່ກັດກິນພວກເຂົາມັນຈະບໍ່ຕາຍ, ແລະໄຟທີ່ເຜົາຜານພວກເຂົາມັນຈະບໍ່ດັບ; ແລະ ມັນຈະເປັນທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ."

ເປເຣມີຢາ

1 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງເປເຣມີຢາ ລູກຊາຍຮິນກີຢາ, ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດຄົນຫນຶ່ງ ທີ່ຢູ່ເມືອງອານາໂທດ ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຜົ່າເບັນຢາມິນ.

²ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເປເຣມີຢາ ໃນຣາຊະການໂຢສີຢາ ລູກຊາຍຂອງກະສັດອາໂມນ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາໃນປີທີ່ສິບສາມແຫ່ງການຄອງລາດຂອງພຣະອົງ. ³ຕໍ່ມາເມື່ອເປເຣຢາກິມ ລູກຊາຍຂອງໂຢສີຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ຈົນເຖິງເດືອນທີ່ຫ້າປີທີ່ສິບເອັດແຫ່ງລາຊະການ ເຊເດກີຢາ, ໂອລົດຂອງໂຢສີຢາແຫ່ງຢູດາ, ເມື່ອມີການກວາດຕ້ອນປະຊານະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມໄປເປັນຊະເລີຍ.

⁴ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວຊົງກ່າວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ⁵“ກ່ອນເຮົາໄດ້ເປັນຮ່າງຕົວຕົນຂອງເຈົ້າຂຶ້ນໃນຫ້ອງແມ່, ເຮົາໄດ້ເລືອກເຈົ້າ; ກ່ອນເຈົ້າເກີດຈາກຫ້ອງແມ່ເຮົາກໍ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໄວ້; ແລະເຮົາໄດ້ສະຖາປະນາໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ປະກາດພຣະຄຳແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ.”⁶ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫຼຸນຕອບວ່າ, “ເບິ່ງເຖິດ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຍັງນ້ອຍເກີນໄປ.”

⁷ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຢາເວົ້າວ່າ, 'ເຈົ້າຍັງນ້ອຍເກີນໄປ.' ເພາະເຈົ້າຈະຕ້ອງໄປຫາປະຊາຊົນທຸກແຫ່ງທີ່ເຮົາໃຊ້ເຈົ້າໄປ, ແລະເຈົ້າຈະຕ້ອງບອກທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້າ!”⁸ຢາຢ້ານຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

⁹ແລ້ວ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເດ່ພຣະຫັດ, ມາໃສ່ປາກຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະໄດ້ຊົງກ່າວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ເອົາຖອຍຄຳເວົ້າຂອງເຮົາໃສ່ໃນປາກຂອງເຈົ້າ.”¹⁰ໃນມື້ນີ້ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າມີອຳນາດເຫນືອປະຊາຊົນ ແລະ ເຫນືອຣາຊະອານາຈັກທັງຫລາຍ, ເພື່ອໃຫ້ຖອນອາກ ແລະຮີຖິມເສຍ, ໃຫ້ທຳລາຍ ແລະໃຫ້ລົ້ມລົງ, ໃຫ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ປູກ.”

¹¹ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວຊິງກ່າວຊິງກ່າວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເຢເຣມີຍາເອີຍ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງ?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນກ່າວຂອງຕົນຫມາກບົກ.”¹² ແລ້ວພຣະຢາເວຊິງບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນຖືກແລ້ວ, ເພາະເຮົາກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາເພື່ອໃຫ້ນຳໄປປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ.”
¹³ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າຄັ້ງທີສອງ, ຊິງກ່າວອີກວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນຫຍັງ?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຫມັ້ນໝ່ວຍຫນຶ່ງ, ມັນກຳລັງຝຶດເດືອດ, ປາກຫມັ້ນປິ່ນມາຈາກທາງທິດເຫນືອ.”¹⁴ ແລ້ວພຣະອົງຊິງກ່າວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເຫດຮ້າຍຈະປະຫຼືຂຶ້ນຈາກທາງທິດເຫນືອ ມາເຫນືອຄົນທັງປວງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້.”
¹⁵ເພາະເຮົາກຳລັງເອີ້ນທຸກຕະກູນແຫ່ງຣາຊະອານາຈັກທິດເຫນືອ, ພຣະຢາເວໄດ້ຊິງປະກາດດັ່ງນີ້ແຫລະ. ພວກເຂົາກໍຈະມາ, ແລະຕ່າງກໍຈະຕັ້ງກອງທັບບັນຊາການຂອງຕົນໄວ້ຕໍ່ຫນ້າປະຕູນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຕໍ່ສູ້ກັບກຳແພງທີ່ອ້ອມຮອບ, ແລະຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງອື່ນໆຂອງຢູດາ.
¹⁶ເຮົາຈະກ່າວຄຳພິພາກສາຂອງເຮົາຕໍ່ຄົນທັງຫລາຍໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຄືໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ, ແລະໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊາຖວາຍແກ່ພະອັນ, ແລະໄດ້ນະມັດສະການສິ່ງທີ່ມີຂອງພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນເອງ.
¹⁷ຈົ່ງຕຽມຕົວເຈົ້າໃຫ້ພ້ອມ! ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄປບອກແກ່ພວກເຂົາທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້ານັ້ນ. ຢ່າຕຶກໃຈຢ້ານພວກເຂົາ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢ້ານກົວຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ!¹⁸ ເບິ່ງເຖິງ! ມືນີ້ເຮົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນເມືອງມີປ້ອມເປັນເສົາເຫລັກ ແລະກຳແພງທັງຫລາຍເປັນທອງແດງ, ເພື່ອຈະຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນທັງຫມົດແລະ—ສູ້ກັບກະສັດຂອງຊາວຢູດາ, ສູ້ກັບຂ້າລາຊະການ, ສູ້ກັບບັນດາປະໂລຫິດ, ແລະສູ້ກັບປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນ.¹⁹ ພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ຈະບໍ່ຊະນະເຈົ້າ, ເພາະເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າໄວ້—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

2 ¹ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,² “ຈົ່ງໄປ ແລະປະກາດໃຫ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຍິນ. ດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຍັງລະນຶກເຖິງຄວາມສັດຊື່ໃນຜັນທະສັນຍາ ຄາວເມືອເຈົ້າຍັງຫນຸ່ມຂອງເຈົ້າໄດ້, ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາຕອນເຈົ້າຫມັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ໃນແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ໄດ້ປູກຝັງ.’³ ອິດສະຣາເອນນັ້ນບໍ່ລືສຸດຕໍ່ພຣະຢາເວ, ຄືເປັນຫມາກຜົນຮຸນທຳອິດຈາກການເກັບກ່ຽວຂອງພຣະອົງ! ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ກິນຜົນນັ້ນກໍມີຄວາມຜິດ; ຄວາມຜິດຈົ່ງໄດ້ມາເຖິງພວກເຂົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

⁴ຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ, ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ ທຸກຕະກູນໃນບັນດາເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.⁵ ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ, “ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ ເຫັນວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ພາກັນຫນີຈາກເຮົາ? ຫລືພວກເຂົາໄດ້ນັບຖືຮູບເຄົາລົບອັນບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງບໍ່ມີປະໂຫຍດເອງຊັ້າ?”⁶ ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊິງຢູ່ໃສ, ຜູ້ໄດ້ຊົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ອອກຈາກປະເທດເອຢິບ? ພຣະຢາເວຢູ່ໃສຜູ້ໄດ້ຊົງນຳພວກເຮົາຜ່ານຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ເຂົ້າສູ່ດິນແດນອາຣາບາ ແລະ ຊຸມເຫວທັງຫລາຍ, ໃນດິນແດນແຫ່ງແລ້ວ ແລະ ມືດທຶບ, ໃນແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ມີຄົນຜ່ານໄປ ແລະບໍ່ມີມະນຸດອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ?’.

⁷ແຕ່ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນດິນແດນທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ເພື່ອກິນຜົນລະປູກ ແລະ ບັນດາສິ່ງທີ່ດີ! ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງເຮົາເປັນມົນທົນ, ແລະເຮັດໃຫ້ມືຣະດິກຂອງເຮົາເປັນສິ່ງນຳລົງກຽດ!⁸ ພວກປະໂຫຍດບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊິງຢູ່ທີ່ໃດ?’ ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຊ່ຽວຊານເລື່ອງທຳມະບັນຍັດກໍບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈເຮົາ! ບັນດາຜູ້ປົກຄອງກໍເປັນກະບົດຕໍ່ສູ້ເຮົາ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍປະກາດໃນນາມຂອງພະບາອານ ແລະ ຕິດຕາມສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຍົງຄົງໄດ້ແຍ້ງກັບເຈົ້າ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະເຮົາຈະກ່າວໂທດບັນດາລູກຫລານຂອງເຈົ້າ.¹⁰ ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງຂ້າມໄປຕາມລຽບຝັ່ງຂອງກິດຕິມແລະເບິ່ງ. ຫລືສົງຄົນໄປທີ່ເມືອງເກດາ ແລະ ພິຈາລະນາເບິ່ງຖືຖ້ວນ ແລະເບິ່ງວ່າເຄີຍມີເຫມືອນຢ່າງນີ້ແດ່ບໍ?

¹¹ມີຊົນຊາດໃດແດ່ເຄີຍປ່ຽນພະທັງຫລາຍຂອງຕົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພະເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນພະກໍດີ? ແຕ່ໄພຜົນຂອງເຮົາໄດ້ເອົາສັກສີຂອງເຮົາແລກກັບສິ່ງບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອພວກເຂົາ.

¹²ທ້ອງຟ້າທັງຫລາຍ, ຈົ່ງສັ່ນສະຫ້ານ, ເພາະດ້ວຍສິ່ງນີ້! ຈົ່ງຕື່ນຕົກໃຈ ແລະຈົ່ງເປົ່າຮ້າງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ເພາະວ່າໄພຜົນຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍສອງຢ່າງຄື: ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາຜູ້ເປັນບໍ່ນ້ຳທີ່ມີຊີວິດ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂຸດນ້ຳສ້າງສຳລັບຕົນເອງ, ແຕ່ເປັນນ້ຳສ້າງທີ່ແຕກຂັງນ້ຳບໍ່ໄດ້.

¹⁴“ອິດສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ເປັນຂ້າທາດຫລື? ເຂົາເປັນທາດທີ່ເກີດມາໃນເຮືອນຂອງນາຍຂອງເຂົາບໍ່ແມ່ນຫລື? ດັ່ງນັ້ນເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງເປັນຂອງປຸ້ນ?

¹⁵ບັນດາສິ່ງຫນຸ່ມໄດ້ຮ້ອງແຜດສຽງໃສ່ເຂົາ. ພວກມັນໄດ້ແຜດສຽງດັງຫລາຍ ແລະພວກມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງເຂົາຮ້າງເປົ່າ.

ເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາກໍຖືກທຳລາຍບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່.¹⁶ ຢິງໄປກວ່ານັ້ນ, ຊາວເມືອງເມັມຟິດ ແລະເມືອງຕະປັນເຂດ

ໄດ້ໂກນຫົວກະມ່ອມຂອງເຈົ້າແລ້ວ.¹⁷ ພວກເຈົ້າຫາເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ມາໃສ່ຕົວເຈົ້າເອງບໍ່ແມ່ນຫລື ໂດຍການປະຖິ້ມພຣະຢາເວຂອງເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງນຳເຈົ້າໄປຕາມທາງ?

¹⁸ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າໄດ້ອັນໃດຈາກການທີ່ລົງໄປປະເທດເອຢິບ ເພື່ອຈະຕື່ມນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳນິນບໍ່? ຫລືເຈົ້າໄດ້ອັນໃດຈາກການລົງໄປທີ່ໄປປະເທດອັດຊີເຣຍ ແລະຕື່ມນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳເອເຟຣາດບໍ່?¹⁹ ຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເຈົ້າຈະຕິສອນເຈົ້າເອງ, ແລະຄວາມບໍ່ສັດຊື່ຂອງເຈົ້າຈະຕ່ຳຫນີເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຄິດເຖິງມັນ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງວ່າມັນເປັນຄວາມຊົ່ວ ແລະຄວາມຂົມຂືນ ເມື່ອເຈົ້າປະຖິ້ມພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະບໍ່ຢ້ານກົວເຮົາອີກຕໍ່ໄປເລີຍ—ນີ້ແມ່ນພຣະຄຳຂອງພຣະເຢເວຜູ້ຊິງເປັນພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ.

²⁰ເພາະເຮົາໄດ້ຫັກແອກຂອງເຈົ້າທີ່ມີເຫິງນານແລ້ວນັ້ນ; ເຮົາໄດ້ທຳລາຍໂຊ້ທີ່ຖ້ວງດຶງເຈົ້າບໍ່. ເຈົ້າຍັງໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ’ ເພາະເຈົ້າໄດ້ກິມຂາບໄຫວ້ເທິງເນີນພູສູງທຸກແຫ່ງ ແລະກ້ອງຕື້ນໄມ້ບ່ອນສັກສິດ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດປະຫມາດເຫມືອນຢິງໃສເພນີ.

²¹ເຮົາໄດ້ປູກເຈົ້າໄວ້ເຫມືອນກັບຕົນອະງຸ່ນຜັນດີ, ເຫມືອນແນວພືດຢ່າງດີທີ່ສຸດ. ແຕ່ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງກາຍເປັນເຫມືອນອະງຸ່ນຜັນຕ່ຳບໍ່ມີຄ່າ?

²²ເຖິງແມ່ນເຈົ້າຈະລ້າງຕົວຂອງເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳຢາ ແລະໃສ່ສະບູຫລາຍໆ, ແຕ່ຮອຍຄວາມເປັນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າກໍຍັງປະກົດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ—ນີ້ແມ່ນພຣະຄຳຂອງພຣະເຢເວຜູ້ຊິງເປັນພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ.

²³ເຈົ້າຈະເວົ້າໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ, ‘ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດ! ເວົ້າວ່າບໍ່ເຄີຍຂາບໄຫວ້ພະບາອານ?’ ຈົ່ງເບິ່ງທ່າທາງຂອງເຈົ້າໃນຮ່ອມພູເບິ່ງດູ!

ຈົ່ງສຳນຶກວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບຫຍັງແດ່—ເຈົ້າເປັນເຫມືອນອູດສາວທີ່ກຳລັງຄຶກຄະນອງຢູ່ເປັນສູກ,²⁴ ເຫມືອນລໍປາທີ່ຖິ້ມເຄີຍກັບຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ໄດ້ສູດລົມຫາຍໃຈດ້ວຍຄວາມຢາກຖືເຊິງຢ່າງຮຸນແຮງຂອງພວກມັນ! ໃຜຈະລະງັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມັນໄດ້?

ລໍຖືກກັບຈຳເປັນຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງງານແລ້ວໄລ່ຕາມນາງ ໃນລະດູຕິດເຊິງ; ລໍແມ່ຈະປະກົດໃຫ້ເຫັນເລື້ອຍ.²⁵ ເຈົ້າຈຶ່ງຫ້າມຕີນຂອງເຈົ້າ ຢ່າແລ່ນຈົນເກີບເຮ້ຍ ແລະ ຄຳແຫ້ງ! ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ! ເພາະຂ້າຄົນແປກຫນ້າ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕິດຕາມໄປ!’

²⁶ ເມື່ອຂີລັກນັ້ນຖືກຈັບຍອມລະອາຍສັນໃດ, ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນກໍຈະລະອາຍສັນນັ້ນ—ທັງຕົວເຂົາ, ກະສັດ, ເຈົ້າພາຍ, ປະໂລຫິດ, ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງເຂົາ.²⁷ ຄົນເຫລົ່ານີ້ ທີ່ເວົ້າກັບຕົນໄມ້ວ່າ, ‘ທ່ານເປັນພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ,’ ແລະເວົ້າກັບກ່ອນຫົນວ່າ, ‘ທ່ານເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຂອງຂ້ານ້ອຍ.’ ຍ້ອນເຈົ້າປະຖົມເຮົາ ແລະ ບໍ່ຕ່າງມາຫາເຮົາ. ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າຕົກທຸກໄດ້ຍາກ ພວກເຈົ້າກ່າວວ່າ, ‘ຂໍຊົງລູກຂຶ້ນຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນແດ່ທ້ອນ.’²⁸ ແລ້ວບັນດາພະຂອງເຈົ້ານັ້ນຢູ່ໃສ ຊຶ່ງເປັນພະທີ່ເຈົ້າສ້າງໄວ້ສຳລັບຕົວເອງ? ຖ້າມັນຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນໄດ້ ກໍຈົ່ງໃຫ້ມັນຊ່ວຍຕີ, ເມື່ອເຖິງເວລາຕົກທຸກໄດ້ຍາກຂອງເຈົ້າ, ຊາວຢູດາເອີຍ ພວກເຈົ້າເມືອງຕ່າງໆຫລາຍເທົ່າໃດ ເຈົ້າກໍມີພະຫລາຍທ່ານ!

²⁹ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະມາໄຕ້ແຍ້ງເຮົາເຮັດຫຍັງ? ເຈົ້າໄດ້ກະບົດຕໍ່ສູ້ເຮົາຫມົດທຸກຄົນແລ້ວ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

³⁰ ເຮົາໄດ້ລົງໂທດຕີລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບເອົາການຕັດສ້າງນັ້ນ.

ດາບຂອງເຈົ້າເອງໄດ້ຂ້າຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງຕົນເຫມືອນສິ່ງໂຕຮ້າຍກາດ!³¹ ຄົນຍຸກນີ້ເອີຍ, ພວກເຈົ້າທັງຫມົດຈົ່ງຕັ້ງໃຈພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ! ເຮົາເປັນເຫມືອນຖິ້ມແຫ້ງແລ້ງກັນດານແກ່ອິດສະຣາເອນຫລື? ຫລືເຫມືອນແຜ່ນດິນທີ່ເປັນມືດທຶບບໍ່? ເປັນຫຍັງໄພ່ພົນຂອງເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ‘ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນອິດສະຫລະ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມາຫາພຣະອົງອີກ?’

³² ສາວປອດຈະລືມເຄື່ອງເອ້ຂອງຕົນໄດ້ບໍ່, ເຈົ້າສາວຈະລືມເຄື່ອງແຕ່ງຕົວຂອງຕົນໄດ້ບໍ່? ແຕ່ໄພ່ພົນຂອງເຮົາໄດ້ລືມເຮົາເປັນຈຳນວນວັນທີ່ນັບຖ້ວນ!

³³ ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກວິທີຍົວະເຍົາໃຫ້ຄົນມາຫລົງຮັກໄດ້ຢ່າງແນບບຽນ. ອີກທັງພວກເຈົ້າຍັງສອນວິທີຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຍິງຊົວ.

³⁴ ເສື້ອຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເປັນເປື້ອນດ້ວຍເລືອດ ຂອງຄົນທຸກຍາກທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດຕິດຢູ່, ພວກເຈົ້າໄດ້ຈັບຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍລັກ ຂອງໃນເຮືອນພວກເຈົ້າ.

³⁵ ແຕ່ເຖິງຈະມີເລື່ອງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ພວກເຈົ້າກໍຍັງເວົ້າວ່າ, ‘ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຜິດເລີຍ; ແລະເວົ້າວ່າ ພຣະອົງບໍ່ຄຽດຮ້າຍຂ້າພະເຈົ້າອີກແລ້ວ.’ ເບິ່ງແມ່! ເຮົາພຣະຢາເວຈະນຳພວກເຈົ້າສູ່ການພິພາກສາ ຍ້ອນພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ,

‘ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ.’³⁶ ດ້ວຍເຫດໃດພວກເຈົ້າຈຶ່ງຫັນເຫປຽນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າ? ເອຍປະຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອັບອາຍ,

ເຫມືອນດັງອັດຊີເຣຍເຄີຍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອັບອາຍມາແລ້ວນັ້ນ.³⁷ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພວກເຈົ້າຈະໄດ້ອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ໂດຍເອົາມາກຸມຫົວຂອງເຈົ້າໄວ້, ເພາະພຣະຢາເວຊົງປະຖົມບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈ, ພວກເຈົ້າຈະຈະເລີນຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພວກເຂົາ.”

3 “ຖ້າຜູ້ຊາຍຄົນໃດປະຮ້າງເມຍຂອງຕົນ ແລະນາງກໍໄປຈາກລາວເສຍ ແລະໄປເປັນເມຍຂອງຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງ, ລາວຈະກັບໄປຫານາງບໍ່?

ແຜ່ນດິນນັ້ນຈະບໍ່ເປັນເປື້ອນຫລວງຫລາຍບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຊີວິດເຫມືອນຍິງໂສເພນີທີ່ຫລິ້ນຊັກບຄົນຮັກຫລາຍຄົນແລ້ວ;

ແລ້ວເຈົ້າຈະກັບມາຫາເຮົາອີກຫລື?”—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.² ຈົ່ງແຫງນຫນ້າຂຶ້ນສູ່ບັນດາບ່ອນທີ່ສູງນັ້ນ ແລະເບິ່ງແມ່!

ມີບ່ອນໃດແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າມີເພດສຳພັນນອກສົມຣິດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຄອຍຖ້າຄົນຮັກຂອງເຈົ້າຢູ່ທີ່ແຄມທາງ,

ເຫມືອນຄົນອາຫລັບໃນຖິ້ມແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເປັນເປື້ອນ ດ້ວຍການເປັນໂສເພນີ ແລະຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

³ ເພາະສະນັ້ນ ຝົນຈຶ່ງໄດ້ຖືກລະງັບເສຍ ແລະຝົນປາຍລະດູຊາດໄປ. ແຕ່ພວກເຈົ້າມີຫນ້າທີ່ຍິງຍະໂສ, ເຫມືອນກັບຜູ້ຍິງບໍ່ສັດຊື່.

ພວກເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະຮູ້ສຶກລະອາຍ. ‘ພວກເຈົ້າຫາກໍຈະຮ້ອງເອົາບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ, ‘ພຣະບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍ!

ພຣະອົງຊົງເປັນສະຫາຍຕັ້ງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຫນຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ!’ ພຣະອົງຈະຊົງມີຄວາມໂກດຮ້າຍຢູ່ເປັນນິດບໍ່?

ພຣະອົງຈະຊົງໂກດຮ້າຍຢູ່ຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍບໍ່? ເບິ່ງແມ່! ພວກເຈົ້າອອກຄຳເວົ້າແລ້ວ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້າທຸກຢ່າງ

ຊົງພວກເຈົ້າເຮັດໄດ້!”

⁶ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນລາຊະການຂອງກະສັດໂຍສີຢາວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນອິດສະຣາເອນຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ເຮັດຫຍັງ?

ນາງຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາສູງທຸກຫນ່ວຍ ແລະ ກ້ອງຕື້ນໄມ້ຂຽວສົດທຸກຕື້ນ, ແລ້ວບ່ອນນັ້ນນາງກໍປະພຶດເຫມືອນກັບຍິງໂສເພນີ. ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ,

‘ຫລັງຈາກທີ່ນາງເຮັດທຸກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ນາງຈະກັບມາຫາເຮົາ,’ ແຕ່ນາງກໍບໍ່ກັບມາ. ແລ້ວຢູດານ້ອງສາວທີ່ທໍລະຍົດນັ້ນກໍໄດ້ເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

⁸ ດັ່ງນັ້ນເຮົາເຫັນວ່າ, ໃນທຳນອງດຽວກັນທີ່ອິດສະຣາເອນຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ ໄດ້ລ່ວງປະເວນີ ແລະເຮົາໄດ້ໂລ່ນາງໄປ ພ້ອມກັບໃຫ້ຫນັງສືຢາຮ້າງ,

ຢູດານ້ອງສາວທີ່ທໍລະຍົດຂອງນາງກໍບໍ່ຢ້ານກົວເລີຍ; ນາງກໍກັບໄປເຮັດຕົວເອງເປັນໂສເພນີດ້ວຍເຊັ່ນດຽວກັນ.

⁹ ເພາະເຫັນວ່າການໄດ້ໄປເປັນໂສເພນີຂອງນາງຍັງຖືເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ; ນາງກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເປັນເປື້ອນໄປ, ແລະນາງໄດ້ໄປລ່ວງປະເວນີກັບກ່ອນຫົນ

ແລະຕື້ນໄມ້.¹⁰ ແລ້ວພາຍຫລັງນາງເຮັດໄປທັງຫມົດເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ, ຢູດານ້ອງສາວທີ່ທໍລະຍົດຂອງນາງກໍໄດ້ຫັນກັບມາຫາເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ດ້ວຍສິນສຸດໃຈ,

ແຕ່ທຳທຳເຮັດເປັນກັບມາ,”—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹¹ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ອິດສະຣາເອນຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ຊຶ່ງສະແດງຕົວວ່າຊອບທຳຍິ່ງກວ່າຢູດາທີ່ທໍລະຍົດ!¹² ຈົ່ງໄປ

ແລະປະກາດຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ທາງທິດເຫນືອ. ກ່າວວ່າ, ‘ອິດສະຣາເອນຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ເອີຍ, ຈົ່ງກັບມາເຖິດ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—

ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ຄວາມຮ້າຍຂອງເຮົາຢູ່ເຫນືອພວກເຈົ້າ. ເພາະເຮົາມີຄວາມສັດຊື່—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາຈະບໍ່ຮ້າຍເປັນນິດ.

¹³ ພຽງແຕ່ຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງພວກເຈົ້າວ່າ, ພວກເຈົ້າໄດ້ລະເມີດຕໍ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ;

ພວກເຈົ້າໄດ້ແບ່ງໃຈກັບບັນດາຄົນແປກຫນ້າທີ່ກ້ອງຕື້ນໄມ້ຂຽວສົດທຸກຕື້ນ! ເພາະພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງຂອງເຮົາ!—

ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.¹⁴ ຈົ່ງກັບມາເຖິດ, ໄພ່ພົນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ທັງຫລາຍເອີຍ!—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາເປັນສາມີຂອງພວກເຈົ້າ!

ເຮົາຈະຮັບພວກເຈົ້າຈາກເມືອງລະຄິນ, ແລະຈາກຕະກູນລະສອງຄິນ, ແລະເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າມາເຖິງຊີໂອນ!

¹⁵ ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ລ້ຽງແກະຄົນທີ່ເຮົາພໍໃຈແກ່ພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຊຶ່ງຈະລ້ຽງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮູ້ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ.

¹⁶ ແລ້ວສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອພວກເຈົ້າທະວີຂຶ້ນ ແລະເກີດຜົນໃນແຜ່ນດິນໃນເວລາເຫລົ່ານັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ກ່າວອີກຕໍ່ໄປວ່າ, “ຫົບພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະຢາເວ!” ເລື່ອງນີ້ຈະບໍ່ມີຂຶ້ນໃນໃຈຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ;

ຫລືຈະບໍ່ມີໃຜລະນຶກໄດ້, ຈະບໍ່ເຮັດຜິດພາດອີກເລີຍ ແລະຈະບໍ່ມີການກະທຳເຊັ່ນນີ້ອີກເລີຍ.’

¹⁷ ໃນເທື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈະເອີ້ນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມວ່າ, ‘ນີ້ເປັນພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະຢາເວ,’ ແລະ

ບັນດາປະຊາຊາດຈະຮວບຮວມກັນເຂົ້າມາຫາພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

ພວກເຂົາຈະບໍ່ດຳເນີນໃນຄວາມແຂງກະດ້າງໃນຫົວໃຈຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.¹⁸ ໃນເວລານັ້ນ,

ເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາຈະຢ່າງມາກັບເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ. ພວກເຂົາຈະຮ່ວມກັນມາຈາກແຜ່ນດິນຝ່າຍເຫນືອ

ມາຍັງແຜ່ນດິນຊົງເຮົາມອບໃຫ້ແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກ.

¹⁹ ແຕ່ສຳລັບເຮົາ, ເຮົາກ່າວວ່າ, ‘ເຮົາຈະຕັ້ງພວກເຈົ້າໄວ້ທຳມາກາງລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຮົາຢ່າງໃດຕີຫນ່ວຍ,

ແລະໃຫ້ແຜ່ນດິນທີ່ຫນ້າປາດຖະຫນາແກ່ພວກເຈົ້າເປັນມໍຣະດົກທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດກວ່າສິ່ງອື່ນໃດໃນບັນດາປະຊາຊາດ!’ ເຮົາກ່າວວ່າ,

‘ພວກເຈົ້າຈະເອີ້ນເຮົາວ່າ “ພຣະບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍ.”’ ເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຫັນຫລັງກັບຈາກການຕິດຕາມເຮົາ.

²⁰ ເຊັ່ນດຽວກັບເມຍທ່ານຍິດຖືມຜົວຂອງນາງສັນໃດ ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ທ່ານຍິດຕໍ່ເຮົາສັນນັ້ນ, ເຊື່ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

²¹ ຈະໄດ້ຍິນສຽງມາຈາກບ່ອນໂລ່ງ, ເປັນສຽງຮ້ອງໄຫ້ ແລະສຽງອ້ອນວອນຂອງປະຊາຊົນຂອງອິດສະຣາເອນ! ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຫັນທິດການດຳເນີນຊີວິດຂອງຕົນເສຍແລ້ວ; ພວກເຂົາໄດ້ລືມພຣະຢາເວພຣະຂອງພວກເຂົາ.²² “ຈົ່ງກັບມາເຖິດ, ປະຊາຊົນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ເອີຍ! ເຮົາຈະຮັກສາຄວາມບໍ່ສັດຊື່ຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຫາຍດີ!” “ເບິ່ງແມ! ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍມາຫາພຣະອົງແລ້ວ, ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຢາເວພຣະຂອງພວກເຂົານ້ອຍ!”

²³ ແທ້ຈິງໂນນພູກໍເປັນແຕ່ສິ່ງຫລອກຫລວງ, ສຽງທີ່ສັບສົນຈາກພູເຂົາຫລາຍຫນ່ວຍກໍເຊັ່ນດຽວກັນ; ແທ້ຈິງຄວາມຝັນຂອງອິດສະຣາເອນນັ້ນຢູ່ໃນພຣະຢາເວພຣະຂອງພວກເຮົາ.²⁴ ແຕ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ຫນ້າອັບອາຍນັ້ນໄດ້ກັດກິນສິ່ງທັງປວງທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ລົງແຮງເຮັດໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເຮົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ຄື—ຝຸງແກະ, ຝຸງງົວ, ລູກຊາຍ, ແລະບຸດສາວທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ!²⁵ ໃຫ້ເຮົາອນລົງຈົມໃນຄວາມອັບອາຍຂອງເຮົາ. ແລະໃຫ້ຄວາມອັບປະຍິດຄຸມເຮົາໄວ້, ເພາະເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະພວກເຈົ້າຂອງເຮົາ! ທັງຕົວເຮົາ ແລະ ບັນພະບູລຸດຂອງເຮົາ, ຕັ້ງແຕ່ເຮົາເປັນຫນຸ່ມຢູ່ຈົນທຸກມື້ນີ້, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ!”

4 ¹ ຖ້າເຈົ້າຢາກຈະກັບມາ ອິດສະຣາເອນເອີຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຈົ້າກໍຈົ່ງກັບມາຫາເຮົາ.

ຖ້າເຈົ້າຍອມເອົາສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງນັ້ນໄປໃຫ້ຝັນຈາກຫນ້າເຮົາເສຍ ແລະຢາຫນີຫ່າງຈາກເຮົາໄປ,² ເຈົ້າຈະຕ້ອງຊື່ສັດ, ຍຸດຕິທຳ, ແລະຊອບທຳເມື່ອເຈົ້າສາບານວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ.’ ແລ້ວບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງກໍຈະໃຫ້ພອນກັນໃນພຣະອົງ, ແລະໃນພຣະອົງພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮຸ່ງເຮືອງ.”³ ເພາະພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບແຕ່ລະບຸຄົນໃນຢູດາ ແລະໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມວ່າ: “ຈົ່ງເຖິດນາຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະຢາຫວ່ານລົງກາງຝຸ່ມຫນາມ.

⁴ ຈົ່ງເຂົ້າພິທີຕັດຕົວເຈົ້າເອງຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລະຈົ່ງຕັດຫນັງຫຸ້ມປາຍຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສາ, ພວກຜູ້ຊາຍຢູ່ດາທັງຫລາຍ ແລະຊາວນະຄອນເຢຣູຊາເລັມທັງຫລາຍເອີຍ, ຢ້ານວ່າຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະເຜົາໄຫມ້ເຫມືອນໄຟ, ແລະໄຟນັ້ນຈະເຜົາໄຫມ້ໂດຍບໍ່ມີໃຜມອດໄດ້ ເນື່ອງຈາກການປະພຶດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.⁵ ຈົ່ງປະກາດໃນຢູດາ ແລະຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໄດ້ຍິນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ຈົ່ງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງເປົ່າແກໂນແຜ່ນດິນ.” ຈົ່ງຮ້ອງປະກາດດັ່ງນີ້ວ່າ, “ຈົ່ງມາໂຮມກັນ. ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໄປບັນດາເມືອງທີ່ມີປ້ອມປ້ອງກັນ.”⁶ ຈົ່ງຍົກທຸງຂຶ້ນ ແລະມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງຊີໂອນ, ແລະຈົ່ງຮີບແລ່ນໄປໃຫ້ປອດໄພ! ຈົ່ງຢ່າລໍຖ້າ, ເພາະເຮົາກຳລັງນຳຄວາມຈິບຫາຍມາຈາກທິດເຫນືອ ແລະເປັນການທຳລາຍອັນໃຫຍ່ຫລວງ.

⁷ ສິ່ງໃດຫນຶ່ງກຳລັງອອກມາຈາກບ່ອນລືຊ້ອນຂອງມັນແລ້ວ ແລະບາງຄົນທີ່ກຳລັງຈະທຳລາຍບັນດາປະຊາຊາດກໍກຳລັງຍົກອອກມາແລ້ວ. ເຂົາກຳລັງຈະອອກໄປຈາກສະຖານທີ່ຂອງເຂົາ ນຳເອົາຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອທຳລາຍເມືອງຕ່າງໆໃຫ້ຫມົດສິນໄປ ຂອງເຈົ້າຈະຖືກປະຮ້າງເປົ່າ, ບໍ່ມີໃຜອາໄສຢູ່ເລີຍ.⁸ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈົ່ງນຸ່ງຜ້າປ່າມເນື້ອຫາຍໄປຫວັດທຸກ, ຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງ ແລະຮ້ອງວ່າ ເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງຂອງພຣະຢາເວ ບໍ່ໄດ້ຫັນຫນີໄປຈາກເຮົາ.

⁹ ແລ້ວສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນມື້ນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ໃນມື້ນັ້ນທັງກະສັດ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍຈະເສຍຊີວິດ. ບັນດາປະໂລຫິດຈະຕະລືງຕົກໃຈ, ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງຫລາຍກໍຈະຢ້ານກົວ.”¹⁰ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈົ່ງທູນວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແນ່ນອນວ່າພຣະອົງຊົງຫລອກຫລວງຊົນຊາດນີ້ ແລະ ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ.’ ແຕ່ທີ່ຈິງດາບໄດ້ມາເຖິງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.”

¹¹ ໃນເທື່ອນັ້ນ ຈະໄດ້ກ່າວແກ່ຊົນຊາດນີ້ ແລະ ແກ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໂດຍກ່າວວ່າ, “ລົມຮ້ອນຈາກບ່ອນສູງທັງຫລາຍຂອງທະເລຊາຍ ຈະພັດມາຕາມເສັ້ນທາງສູ່ລູກສາວຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ມັນຈະບໍ່ມາພັດ ຫລືມາຊຳລະພວກເຂົາ.”¹² ກະແສລົມມາແຮງເກີນກວ່ານັ້ນອີກ ຈະມາໂດຍຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາເອງຈະເປັນຜູ້ກ່າວຄຳຕັດສິນຕໍ່ພວກເຂົາ.

¹³ ເບິ່ງແມ, ເຂົາກຳລັງຮູ້ໂຈມເຫມືອນບັນດາເມກ, ແລະພວກລົດມ້າຮີບເສັກຂອງເຂົາເຫມືອນລົມພາຍຸ. ມ້າທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໄວຍິ່ງກວ່ານົກອິນຊີ. ວິບັດແກ່ພວກເຮົາ, ເພາະວ່າເຮົາຈະຕ້ອງຈິບຫາຍ!¹⁴ ຈົ່ງລ້າງຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຝັນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະລອດພົ້ນໄດ້. ດິນປານໃດທີ່ຄວາມຄິດເລິກໆ ຂອງເຈົ້າຈະເຊົາຄິດແຕ່ເລື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ?¹⁵ ເພາະວ່າມີສຽງປະກາດມາຈາກເມືອງດານ, ແລະ ຄວາມຈິບຫາຍທີ່ກຳລັງຈະມາທີ່ໄດ້ຍິນຈາກພູເຂົາເອຟຣາອິມ.

¹⁶ ຈົ່ງໃຫ້ບັນດາປະຊາຊາດຄິດເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້: ເບິ່ງແມ, ມີນະ ຈົ່ງປະກາດແກ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມວ່າ ບັນດາຜູ້ອ້ອມກຳລັງມາຈາກແຜ່ນດິນໄກ ໃຫ້ຮ້ອງໃນການໂຈມຕີເຂົ້າໃສ່ຫົວເມືອງຕ່າງໆຂອງ ຢູດາ.¹⁷ ພວກເຂົາທັງຫລາຍເຫມືອນພວກຜູ້ເບິ່ງແຍງທຶງນາ ທຶກຽມດິນໄວ້ເພາະປູກທີ່ອ້ອມນາໄວ້ອ້ອມຮອບ, ເພາະວ່ານາໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ—

¹⁸ “ແລະການດຳເນີນຊີວິດ ຜ່ອມກັບການກະທຳທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ ໄດ້ນຳສົ່ງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ເຮົາ. ມີຈະເປັນການລົງໂທດຂອງເຈົ້າ. ມັນຈະຫນ້າຢ້ານຂະຫນາດໃດ! ມັນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສະເຫຼືອນໃຈທີ່ສຸດ.”

¹⁹ ດວງໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ! ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ! ຂ້ານ້ອຍແສນລະຫົມ ແສນລະຫົມໃນຈິດໃຈ. ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍສັນຢູ່ພາຍໃນ. ຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ມືດເສີຍບໍ່ໄດ້ ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງເຂົ້າສັດ, ແລະສຽງປູກຂອງສົງຄາມ.²⁰ ຄວາມຈິບຫາຍໄລ່ຕິດຕາມຄວາມຈິບຫາຍ; ເພາະແຜ່ນດິນທັງຫມົດກໍຖືກຖິ້ມຮ້າງ. ບັນດາເຕັ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກທຳລາຍໄປໂດຍຫັນໃດ, ແລະຊົ່ວຂະນະດຽວຜ້າມ່ານເຕັ້ນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຫມົດກໍຮຽງໄປ.

²¹ ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເບິ່ງອີກດິນປານໃດ ຈົ່ງຈະເຫັນທຸງໄຊ? ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຍິນສຽງເຂົ້າສັດຫລືບໍ່?²² ເພາະຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ—ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ. ພວກເຂົາເປັນລູກຫລານທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ. ພວກເຂົາຊ້ານານໃນການເຮັດຊົ່ວ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກທີ່ຈະເຮັດດີ.

²³ ຂ້ານ້ອຍ ເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກ. ເບິ່ງແມ! ເປັນທີ່ຮ້າງ ແລະວ່າງເປົ່າ. ເພາະທ້ອງຟ້ານກໍບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງ.²⁴ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເບິ່ງ ບັນດາໂນນພູ. ເບິ່ງແມ, ມັນກຳລັງສັນສະເຫຼືອນ, ແລະເນີນພູທັງຫມົດກໍແກວ່ງໄປແກວ່ງມາ.²⁵ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເບິ່ງ. ເບິ່ງແມ, ບໍ່ມີມະນຸດເລີຍ ແລະນົກທັງປວງແຫ່ງທ້ອງຟ້າໄດ້ຫນີໄປແລ້ວ.²⁶ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເບິ່ງ. ເບິ່ງແມ, ຮົ່ວສວນໂຮ່ນາກໍເປັນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະເມືອງທັງຫມົດກໍຫັກພັງໄປ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ, ຕໍ່ຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮ້ອນແຮງຂອງພຣະອົງ.”

²⁷ ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ແຜ່ນດິນທັງຫມົດຈະເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າ. ແຕ່ເຮົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຖິງອາວະສານເທື່ອ.²⁸ ເພາະດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ແຜ່ນດິນໂລກຈະໄວ້ທຸກ ແລະທ້ອງຟ້າເບື້ອງເບື້ອງຈະດຳມືດ. ເພາະເຮົາໄດ້ປະກາດຄວາມຕັ້ງໃຈໄວ້ແລ້ວ; ເຮົາຈະບໍ່ປ່ຽນໃຈ; ຫລືຖອຍຫລັງກັບ

ຈົນກວ່າທຸກຢ່າງຈະສຳເລັດ.²⁹ ທຸກເມືອງຈະຫນີຈາກສ່ຽງທະຫານມ້າ ແລະບັນດານັກທະນູ ພ້ອມກັບທະນູ; ພວກເຂົາແລ່ນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນປ່າທັງຫລາຍ. ຊາວເມືອງທຸກແຫ່ງປົນໄປຕາມສະຖານທີ່ເປັນພູເຂົາ, ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນກໍຖືກປະຖິ້ມ ເພາະບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ໃດອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ. ³⁰ບັດນີເຈົ້າກໍຖືກຖິ້ມຮ້າງ, ພວກເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງ? ເພາະເຖິງວ່າເຈົ້າປະດັບຕົວດ້ວຍເຄື່ອງສີແດງ, ແລະເສັ້ນຕົວດ້ວຍເຄື່ອງປະດັບ ຫອງຄຳ, ແລະເຮັດໃຫ້ດວງຕາທັງສອງໃຫ້ກວ້າງດ້ວຍສີແດ້ມ, ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ເຄີຍປາດຖະຫນາໃນຕົວເຈົ້າ ບັດນີກໍປະຕິເສດເຈົ້າ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ.³¹ ເພາະເຮົາໄດ້ຍິນສ່ຽງຮ້ອງດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ, ແສນທໍລະມານຄືກັບຍິງຈະເກີດລູກຫົວປີ, ສ່ຽງຮ້ອງແຫ່ງລູກສາວຊີໂອນ. ນາງແຫ່ງບາຈະຂາດໃຈ. ນາງຢູ່ດ້ວຍມືຂອງນາງອອກຮ້ອງວ່າ, ‘ວິບັດແກ້ຂ້າມ້ອຍ! ຈິດໃຈຂ້າມ້ອຍກໍອ່ອນເພຍ ເພາະເຫດຂ້າຕະກອນນີ້.’”

5 ¹“ຈົງແລ່ນໄປແລ່ນຢູ່ໃນຖະຫນົນຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ; ຈົງຄົນຕາມລານເມືອງ, ເຊັ່ນກັນ. ແລ້ວເບິ່ງ ແລະຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້: ຖ້າເຈົ້າຈະຫາຜູ້ຊາຍ ຫລືໃຜຜູ້ຫນຶ່ງ ຄົນທີ່ເຮັດການຍຸດຕິທຳ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ອະໄພໂທດໃຫ້ແກ່ເຢຣູຊາເລັມ. ²ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາກ່າວວ່າ, ‘ຕາບໃດທີ່ພຣະຢາເວຊິງພຣະຊົນຢູ່,’ ພວກເຂົາກໍຍັງປະຕິຍານບໍ່ຈິງ.”³ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເນດຂອງພຣະອົງຊົງຫາຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນຫລື? ພຣະອົງຊົງຂ້ຽນຕີປະຊາຊົນ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດ. ພຣະອົງຊົງລ້າງຜານພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບການແກ້ໄຂ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫນ້າຂອງຕົນແຂງກະດ້າງຍິງກວ່າຫົນ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຍອມກັບໃຈ. ⁴ແລ້ວຂ້າມ້ອຍເວົ້າວ່າ, “ແນ່ນອນ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນ. ພວກເຂົາໂງ່ຮ້າ, ເພາະບໍ່ຮູ້ຈັກເສັ້ນທາງຂອງພຣະຢາເວ, ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ⁵ຂ້າມ້ອຍຈະໄປຫາພວກຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນ ແລະຈະປະກາດຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າກັບພວກເຂົາ, ເພາະຢ່າງຫນ້ອຍພວກເຂົາຮູ້ຈັກເສັ້ນທາງຂອງພຣະຢາເວ, ແລະຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.” ແຕ່ພວກເຂົາທຸກຄົນ ໄດ້ຫັກແອກເສຍ; ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍແອກຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ; ພວກເຂົາໄດ້ຫັກໂສ້ທີ່ຜູກມັດພວກເຂົາກັບພຣະເຈົ້າ.⁶ ເພາະສະນັ້ນ ໂຕສິ່ງຈາກປ່າຈະມາຈູ່ໂຈມພວກເຂົາ. ຫມາປ່າຈາກ ອາຣາບາ ຈະທຳລາຍພວກເຂົາ. ເສືອດາວຈະມາຕໍ່ຕ້ານຫົວເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ໃຜກໍຕາມທີ່ອອກໄປຈາກເມືອງຂອງເຂົາ ຈະຖືກຈົກເປັນຕ່ອນໆ. ເພາະການລະເມີດຂອງເຂົາກໍເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ. ການປະພຶດບໍ່ສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ. ⁷ເປັນຫຍັງເຮົາຄວນຈະໃຫ້ອະໄພປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້? ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາແລ້ວ ແລະໄດ້ສາບານໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນພະເຈົ້າທັງຫລາຍ. ເຮົາໄດ້ລ້ຽງພວກເຂົາໃຫ້ອີ່ມ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ລ່ວງປະເວນີ ແລະກໍຍົກຂະບວນກັນໄປທີ່ເຮືອນຂອງຍິງໂສເພນີ.⁸ ພວກເຂົາເຫມືອນກັບມ້າທີ່ຮ້ອນຮົນ. ພວກເຂົາໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປເພື່ອຫາຄຸ້ນອນ. ທຸກຄົນຕາງກໍຮ້ອງຫາເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.”⁹ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະບໍ່ຄວນລົງໂທດພວກເຂົາບໍ່—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະເຮົາບໍ່ຄວນທີ່ຈະແກ້ແຄ້ນເອງແກ່ປະຊາຊາດທີ່ເປັນແບບນີ້ຫລື? ¹⁰ຈົງໄປເຫັນ ໄປຕາມແຖວຕື້ນອະນຸຸ່ນຂອງນາງ ແລະ ທຳລາຍເສຍ. ແຕ່ຢ່າໃຫ້ເຖິງການທຳລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແກ່ພວກໃນເທືອດຽວ. ຕັດເອົາກິ່ງກ້ານຂອງມັນອອກ, ເນື່ອງຈາກເຄື່ອນນັບໄດ້ມາຈາກພຣະຢາເວ.¹¹ ເພາະເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາແລ້ວ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.¹² ພວກເຂົາເວົ້າຂີ້ຕົວະໃນເລື່ອງພຣະຢາເວ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳປະການໃດ; ບໍ່ມີການຮ້າຍອັນໃດຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາ, ແລະເຮົາຈະບໍ່ເຫັນດາຍ ຫລື ການອຶດຫິວອາຫານ. ¹³ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍຈະກາຍເປັນພຽງລົມ, ພຣະທັມບໍ່ມີໃນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນຈົງຂໍໃຫ້ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ ຈົງເປັນຢ່າງນັ້ນແກ່ພວກເຂົາເຖິດ.” ¹⁴ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາຈົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະວາງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໃນປາກຂອງພວກເຈົ້າ. ມັນຈະເປັນເຫມືອນໄຟ, ແລະປະຊາຊົນຊາດນີ້ເປັນເຫມືອນຝົນ! ໄຟນັ້ນຈະເຜົາຜານພວກເຂົາເສຍ. ¹⁵ເບິ່ງແມ! ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ, ເຮົາຈະນຳປະຊາຊາດຈາກແດນໄກມາສູ່ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເປັນປະຊາຊາດທີ່ຫມັ້ນຄົງ, ແລະເປັນຊົນຊາດດີກວ່າບັນ! ເປັນຊົນຊາດທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ພາສາຂອງເຂົາ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຂົາຈະເວົ້າຫຍັງ. ¹⁶ແຫລ່ງທະນູຂອງເຂົາເຫມືອນຊຸມຝັ່ງສືບເປີດອອກ. ພວກເຂົາເປັນນັກຮົບທຸກຄົນ.¹⁷ ພວກເຂົາຈະກິນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າກ່ຽວໄດ້, ພວກເຂົາຈະກິນລູກຊາຍ ແລະລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍເຊັ່ນກັນ, ແລະກິນອາຫານຂອງເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະກິນຝູງແກະຝູງງົວຂອງພວກເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະກິນຜົນຈາກເຄືອອະນຸ່ນ ແລະຕົ້ນຫມາກເຕືອເຫດຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະທຳລາຍຕົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມຂອງພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າວາງໃຈນັ້ນ. ¹⁸ແມ່ນແຕ່ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ກ່າວດັ່ງນີ້—ເຮົາກໍຍັງບໍ່ທຳລາຍເຈົ້າໃຫ້ເຖິງອາວະສານ.¹⁹ ເມື່ອພວກເຈົ້າ, ອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາ, ກ່າວວ່າ, ‘ເປັນຫຍັງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຈົງຊົງເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຮົາ?’ ແລ້ວເຈົ້າ, ເຢເຣມີຢາ, ຈະກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ‘ເພາະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ ໄປບົວລະບັດພະຕ່າງຕ່າງໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈະຕ້ອງໄປບົວລະບັດຄົນຕ່າງຊາດໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຂອງພວກເຈົ້າ.’ ²⁰ຈົງປະກາດຂໍ້ຄວາມຕໍ່ເຊື້ອສາຍຢາໂຄບ ແລະຈົງປະກາດເລື່ອງນີ້ໃຫ້ໄດ້ຍິນໃນຢູດາ. ກ່າວວ່າ,²¹ “ຈົງຟັງສິ່ງນີ້, ປະຊາຊົນທີ່ໂງ່ຮ້າ ແລະຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ; ຜູ້ມີດວງຕາແຕ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ຜູ້ມີຫູແຕ່ຟັງບໍ່ໄດ້ຍິນ.”²² ເຈົ້າບໍ່ຢ່າເກງເຮົາຫລື—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ຫລືເຈົ້າບໍ່ຕົວສັນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາບໍ່? ເຮົາຜູ້ວາງກອງດິນຊາຍໄວ້ເປັນເຂດອ້ອມທະເລ, ເປັນເຄື່ອງກິດຂວາງເປັນນິດບໍ່ໃຫ້ຜ່ານໄປໄດ້—ເຖິງວ່າຄົນຈະຊັດ, ກໍເອົາຊະນະບໍ່ໄດ້. ແມ່ນຄົນຈະຄະນອງ, ກໍຂ້າມໄປບໍ່ໄດ້. ²³ແຕ່ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ມີໃຈດີຕ້ານ. ເຂົາໄດ້ຫັນເຫນືອມາກັບກະບົດ ແລະຈາກໄປເສຍ.²⁴ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຄິດໃນໃຈຂອງຕົນເອງວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາຢ່າເກງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຊົງປະທານຝົນ—ຄືຝົນຕົ້ນລະດູ ແລະຝົນປາຍລະດູໃນເວລາ—ທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມລະດູການ, ຊຶ່ງຮັກກິດເກນຂອງອາທິດແຫ່ງການເກັບກ່ຽວ ໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.”²⁵ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫັນເຫນືອມາໄປເສຍ. ບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າກໍກັນສິ່ງທີ່ດີໄວ້ເສຍຈາກພວກເຈົ້າ. ²⁶ເພາະຄົນອະທຳຈະໄດ້ພົບທຳມະກາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາຄອຍຖ້າເຫມືອນຄົນຕັກນົກລີ້ຢູ່; ພວກເຂົາວາງກັບຕັກໄວ້ ແລະ ເຂົາຕັກຈັບປະຊາຊົນ. ²⁷ເຫມືອນກັບຜູ້ມີຫມີນິກເຕັມ, ເຮືອນຂອງພວກເຂົາກໍເຕັມດ້ວຍຄວາມທໍລະຍົດ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈົງໃຫຍ່ໂຕ ແລະ ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ. ²⁸ພວກເຂົາຈົງອ້ວນຜີ; ເພາະພວກເຂົາສະແດງອອກວ່າກິນຢູ່ດີ. ພວກເຂົາລ້າຫນ້າໃນເລື່ອງການເຮັດຄວາມຊົ່ວ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ແກ້ຕາງໃນຄະດີຂອງປະຊາຊົນ, ຫລືໃນຄະດີຂອງລູກກຳພ້າ. ພວກເຂົາຈະເລີນກ່າວຫນ້າ ເຖິງວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳແກ່ຜູ້ທີ່ຂັດສົນ.²⁹ ຄວນທີ່ເຮົາຈະບໍລິໂພກໂທດເຂົາ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫລື—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະບໍ່ຄວນທີ່ເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນປະຊາຊາດທີ່ເປັນເຊັ່ນນີ້ຫລື?

³⁰ສິ່ງທີ່ຫນ້າຕຶກໃຈ ແລະຫນ້າຢ້ານກົວ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ.³¹ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ໄດ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ຈົງ ແລະບັນດາປະໂລຫິດກໍປົກຄອງຕາມອຳນາດຂອງພວກເຂົາ. ປະຊາຊົນຂອງເຮົາກໍມັກແບບນີ້ ແຕ່ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນໃນວາລະສຸດທ້າຍມາເຖິງ?”

6 ¹ຈົ່ງໄປຫາຄວາມປອດໄພ, ປະຊາຊົນເປັນຢາມິນເອີຍ, ໂດຍການຫນີໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ຈົ່ງເປົ່າແກ່ໃນເມືອງເຕໂກອາ. ຈົ່ງຍົກສັນຍານໄຟຂຶ້ນໄວ້ເທິງເປັດຮັກເຄເຣັມ, ເພາະເຫດຮ້າຍກໍາລັງປາກົດຂຶ້ນຈາກທາງທິດເຫນືອ; ຄືການທຳລາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງກໍາລັງມາ.

²ລູກສາວແຫ່ງຊີໂອນ, ຍິງສາວທີ່ສວຍງາມ ແລະ ບອບບາງ, ກໍາລັງຈະຖືກທຳລາຍ.³ບັນດາຜູ້ລ້ຽງແກະຜ່ອມກັບຝູງແກະຈະມາຫາພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະຕັ້ງເຕັ້ນອ້ອມນາງໄວ້; ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນກໍຈະດູແລພວກມັນດ້ວຍມືຂອງເຂົາເອງ.

⁴“ຈົ່ງອຸທິດຕົວຂອງພວກເຮົາກັບບັນດາເທບພະເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພື່ອຕຽມເຮັດສົງຄາມ. ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ໃຫ້ເຮົາໂຈມຕີຕອນທ່ຽງວັນ. ຫນ້າເສຍດາຍ ເພາະວ່າກາງເວັນຄ້ອຍໄປເສຍແລ້ວ, ເງົາຂອງເວລາຄຳກໍກໍາລັງຈະຕຶກ.”⁵“ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໂຈມຕີຕອນກາງຄືນ ແລະໃຫ້ທຳລາຍບັນດາປ້ອມອັນເຂັ້ມແຂງຂອງນາງເສຍ.”

⁶ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: “ຈົ່ງປ້າບັນດາຕີນໄມ້ຂອງນາງລົງ ແລະກອງລ້ອມຍືດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ນິແຫລະນະຄອນທີ່ຕ້ອງຖືກໂຈມຕີ, ເພາະວ່າມັນເປັນເມືອງທີ່ມີແຕ່ການບິບບັງຄັບຂົມເຫງ.⁷ເຫມືອນບໍ່ນ້ຳທີ່ມີນ້ຳສະອາດໄຫລອອກມາ ສັນໃດ, ດັ່ງນັ້ນເມືອງນີ້ກໍເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຊົ່ວຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ສັນນັ້ນ. ຄວາມຫລຸນ ແລະ ການທຳລາຍກໍມີໃຫ້ໄດ້ຍິນສະເຫມີພາຍໃນນາງ; ຄວາມເຈັບປວດເສົາໂສກ ແລະ ຄວາມບາດເຈັບກໍປະກົດຕໍ່ເຮົາສະເຫມີ.⁸ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ຈົ່ງຮັບຄຳຕັກເຕືອນເຖິດ, ຢ້ານວ່າຈິດໃຈເຮົາຈະຫວີດຕົວໄປເສຍຈາກພວກເຮົາ, ຫລືເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າ, ເປັນແຜ່ນດິນປາດສະຈາກຄົນອາໄສ.”

⁹ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະກວາດຕ້ອນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນຢ່າງແນ່ນອນ ເຫມືອນກັບສວນອະງຸ່ນ. ຈົ່ງຍືນມືຂອງເຈົ້າອອກໄປ ເພື່ອເກັບຫມາກອະງຸ່ນຈາກກິ່ງທັງຫລາຍຂອງມັນອີກເທື່ອຫນຶ່ງ.”¹⁰ຂ້ານ້ອຍຄວນຈະປະກາດ ແລະໃຫ້ຄຳຕັກເຕືອນແກ່ຜູ້ໃດ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອຟັງ? ເບິ່ງແມ່! ຫຼັງສອງຂ້າງຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈະໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໄດ້! ເບິ່ງແມ່! ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວໄດ້ໄປຫາພວກເຂົາ ເພື່ອຕັກເຕືອນພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການຟັງ.”

¹¹ແຕ່ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວເຕັມໄປຫມົດ. ຂ້ານ້ອຍເມື່ອຍເກີນທີ່ຈະເກັບມັນໄວ້ອີກແລ້ວ. ພຣະອົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົ່ງຖອກອອກຫົດເດັກນ້ອຍຢູ່ຕາມຖະຫນົນ ແລະ ຫົດພວກຄົນຫນຸ່ມທີ່ຊຸມນຸມກັນຢູ່. ເພາະວ່າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຈະຕ້ອງເອົາໄປພ້ອມກັບເມຍຂອງພວກເຂົາ; ແລະທັງຄົນເຖົ້າທຸກຄົນກໍຈະຕ້ອງລຳບາກໃນປີຂອງພວກເຂົາ.”¹²ບ່ານເຮືອນທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະຕ້ອງຍົກໃຫ້ເປັນຂອງຄົນອື່ນ, ທັງໂຮ່ນາ ແລະ ເມຍຂອງພວກເຂົາເຫມືອນກັນ. ເພາະເຮົາຈະຢຽດມືຂອງເຮົາອອກຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເຖິງແຜ່ນດິນນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ພຣະຢາເວຊົງປະກາດວ່າ ຕັ້ງແຕ່ຄົນທີ່ຕຳ້ອຍທີ່ສຸດຈົນເຖິງຄົນໃຫຍ່ໂຕທີ່ສຸດ, ທຸກຄົນໂລບຢາກໄດ້ໂດຍສັກກຸງ.

ຕັ້ງແຕ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຕະຫລອດເຖິງປະໂຫິດ, ທຸກຄົນປະພຶດຫລອກຫລວງ.¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ຮັກສາບາດແຜຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາແຕ່ພຽງເລັກນ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ‘ສັນຕິສຸກ, ສັນຕິສຸກ’, ເມື່ອບໍ່ມີສັນຕິສຸກເລີຍ.¹⁵ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດການຫນ້າກຽດຫນ້າຊັ່ງພວກເຂົາອັບອາຍບໍ່? ພວກເຂົາອັບອາຍເລີຍ; ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຢ່າງໃດຈົ່ງຈະຂາຍຫນ້າ! ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈະລືມລົງທຳມາກາງພວກທີ່ລືມລົງແລ້ວ; ເມື່ອເຮົາລົງໂທດພວກເຂົາ ພວກເຂົາກໍຈະລືມ, ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

¹⁶ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ຈົ່ງຍືນຢູ່ທີ່ທາງສີ່ແຍກແລະເບິ່ງໃຫ້ດີ; ຈົ່ງຖາມຫາທາງໄປຮ້ານນັ້ນວ່າ, ‘ທາງດີຢູ່ໃສ?’” ແລ້ວໃຫ້ຢ່າງເຂົ້າໄປໃນທາງນັ້ນ ແລະພວກເຮົາຈະພົບຄວາມສະຫງົບສຸກ. ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ພວກເຮົາຈະບໍ່ຢ່າງເຂົ້າໄປໃນທາງນັ້ນ.’¹⁷ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຄົນເຝົ້າຍາມໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາ ເພື່ອຟັງສຽງແກ. ແຕ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ພວກເຮົາຈະບໍ່ຟັງ.’¹⁸ດ້ວຍເຫດນີ້, ຊາດຕ່າງໆເອີຍ, ຈົ່ງຟັງ! ຮັບຮູ້ເຫັນວ່າອັນໃດຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຂົາ.¹⁹ຈົ່ງຟັງເຫັນ, ແຜ່ນດິນໂລກເອີຍ! ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກໍາລັງຈະນຳເອົາໄພພິບັດມາຍັງປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້—ຜົນແຫ່ງຄວາມຄິດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ ຫລືບັນຍັດຂອງເຮົາ, ແຕ່ພວກເຂົາພັດປະຕິເສດເສຍ.”

²⁰“ກຳຢາຍນີ້ຂຶ້ນມາຈາກເມືອງເຊບາ ຈະເປັນປະໂຫຍດອັນໃດແກ່ເຮົາ? ຫລືກິນຫອມທັງຫລາຍຈາກເມືອງໂກມາໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອຫຍັງ? ເຄື່ອງເຜົາບູຊາທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ຍັງບໍ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບສຳລັບເຮົາເອງ, ຫລືສັດບູຊາຂອງເຮົາ ກໍບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈເຮົາ.”²¹ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກໍາລັງຈະວາງເຄື່ອງສະດຸດໄວ້, ໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ຕຳສະດຸດ—ທັງພໍ່ ແລະ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ທັງຜູ້ພັກອາໄສ ແລະ ເພື່ອນບ້ານກໍຈະຈິບຫາຍຄືກັນ.”²²ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່, ປະຊາຊົນກໍາລັງມາຈາກປະເທດທາງທິດເຫນືອ.

ເພາະວ່າປະຊາຊາດຍິ່ງໃຫຍ່ຊາດຫນຶ່ງຖືກບຸກລະດົມ ໃຫ້ມາຈາກສ່ວນໄກສຸດຂອງແຜ່ນດິນ.

²³ພວກເຂົາທັງຫລາຍຖືຫນ້າທະນູ ແລະ ຫອກທັງຫລາຍ. ພວກເຂົາໂຫດຮ້າຍ ແລະຂາດຄວາມເມດຕາ. ສຽງມ້າຂອງພວກເຂົາເຫມືອນກັບສຽງຄືນທະເລ ແລະພວກເຂົາກໍາລັງຂີ້ມ້າຕຽມຜ່ອມເຫມືອນທະຫານຮີບເສີກ, ລູກສາວແຫ່ງຊີໂອນເອີຍ.”²⁴ເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວກ່ຽວກັບພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ.

ມືທັງຫລາຍຂອງເຮົາກໍອ່ອນເພຍລົງ. ຄວາມຢ້ານກົວໄດ້ມາຄອບງຳພວກເຮົາ ເຫມືອນຜູ້ຍິງຈະອອກລູກ.

²⁵ຢ່າຢ່າງອອກໄປໃນທຶນາເຫລົ່ານັ້ນ ຫລືຢ່າງໄປຕາມຖະຫນົນຕ່າງໆ ເພາະບັນດາດາບຂອງສັດຕູ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວກໍມີຢູ່ທຸກດ້ານ.”²⁶ລູກສາວຂອງໄຟພົນຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງນຸ່ງເຄື່ອງໄວ້ທຸກ ແລະ ກິ່ງເກືອກຢູ່ໃນຂີ້ເຫີ້າໄຟຂອງການເຜົາສົບລູກໂທນຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄວາມຂົມຂືນທີ່ສຸດສຳລັບເຮົາເອງ, ເພາະວ່າຜູ້ທຳລາຍຈະເຂົ້າໂຈມຕີໃນທັນທີທັນໃດ.

²⁷“ເຮົາໄດ້ສ້າງເຮົາ, ເປັນຜູ້ທີ່ດລອງທຳມາກາງໄຟພົນຂອງເຮົາ ເຫມືອນກັບການທົດລອງໂລຫະ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ກວດສອບ ແລະ ທົດລອງທາງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.”²⁸ພວກເຂົາທັງຫມົດເປັນປະຊາຊົນທີ່ດີດ້ານ, ຜູ້ທີ່ທຽວໄປຫົວ ເພື່ອປັ້ນປ່ວນຄົນອື່ນ. ພວກເຂົາຫົວແຂງເຫມືອນທອງຄຳ ແລະເຫລັກກ້າ, ປະພຶດຊົ່ວຊ້າທັງນັ້ນ.²⁹ເຄື່ອງເປົ່າລົມຂອງພວກເຂົາ ເປົ່າຢ່າງດູດເດືອດດ້ວຍໄຟທີ່ເຜົາຜານພວກເຂົາ; ເຫລັກກ້າຖືກຫລອມໃນແປວໄຟ. ແຕ່ກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ເພາະຄວາມຊົ່ວກໍຍັງບໍ່ໄດ້ສູນຫາຍໄປເລີຍ.³⁰ພວກເຂົາຈະຖືກເອີ້ນວ່າເງິນໃຊ້ບໍ່ໄດ້, ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະຖິ້ມພວກເຂົາແລ້ວ.”

7 ¹ພຣະທຳຈາກພຣະຢາເວໄດ້ມາຮອດເຢເຣມີຢາວ່າ,²“ຈົ່ງໄປຍືນຢູ່ທີ່ປະຕູພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລ້ວຮ້ອງປະກາດຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວວ່າເຫລົ່ານີ້! ວ່າ, ‘ຈົ່ງຟັງພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວ, ບັນດາຊາວຢູດາທັງປວງ, ເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ເຂົ້າປະຕູເຫລົ່ານີ້ມາ ເພື່ອຈະນະມັດສະການພຣະຢາເວ.

³ພຣະຢາເວຈາວມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ, ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້: ຈົ່ງປ່ຽນທາງທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ກະທຳການດີ, ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຕໍ່ໄປ.⁴ຢ່າໃຫ້ຕົວພວກເຈົ້າເຊື່ອຄຳຕົວະເຫລົ່ານີ້ທີ່ວ່າ, “ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ!” ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ! ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.”

⁵ເພາະວ່າຖ້າພວກເຈົ້າປ່ຽນທາງທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ ແລະເຮັດການດີ; ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະເພື່ອບ້ານຂອງຕົນຢ່າງເຕັມທີ່—⁶ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຂົ່ມເຫັງຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ພ້ອມທັງລູກກຳຜ້າ, ຫລືແມ່ຫມ້າຍ ແລະເຮັດໃຫ້ເລືອດຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດຕ້ອງລ້ຽງອອກໃນສະຖານທີ່ສັກສິດນີ້, ແລະບໍ່ຕິດຕາມບັນດາພະອິນ໌ ໄປໃຫ້ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ພວກເຈົ້າເອງ—

⁷ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຕໍ່ໄປ, ໃນດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ຍົກໃຫ້ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ໂບຮານ ແລະຕະຫລອດໄປເປັນນິດນັ້ນ.

⁸ເບິ່ງແມ່! ພວກເຈົ້າກຳລັງໄວ້ໃຈໃນຄຳຕົວະທັງຫລາຍ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າເລີຍ.⁹ເຈົ້າຈະລັກສິ່ງຂອງ, ຂ້າຄົນ, ແລະລ່ວງປະເວນີຫລື? ເຈົ້າຈະສາບານດ້ວຍຄຳບໍ່ຈິງ ແລະຖວາຍບູຊາແກ່ພະບາອານ ແລະຂາບໄຫວ້ພະອິນ໌ ທີ່ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຈັກຫລື?

¹⁰ແລ້ວເຈົ້າກໍາມາຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາແຫ່ງນີ້ ຊົງເອີ້ນອອກນາມຊື່ຂອງເຮົາແລ້ວກໍເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊ້ອມແລ້ວ.” ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າສາມາດເຮັດສິ່ງ ທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊົງເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດອີກຫລື?¹¹ໃນພຣະວິຫານ, ຊົງເອີ້ນອອກນາມຊື່ຂອງເຮົາ, ໄດ້ກາຍເປັນຖ້ຳຂອງພວກເຈົ້າ ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າໄປແລ້ວຫລື? ແຕ່ນິນະ, ຕົວເຮົາໄດ້ເຫັນເອງ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹²ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງໄປຍັງສະຖານທີ່ຂອງເຮົາຊົງເຄີຍຢູ່ໃນເມືອງຊີໂລ, ບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຊື່ຂອງເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ແລະຈົ່ງເບິ່ງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ສະຖານທີ່ນັ້ນ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງອິດສະຣາເອນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ.¹³ດັ່ງນັ້ນບັດນີ້, ການທີ່ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດສິ່ງປວງທັງສິ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີ່ແລ້ວກໍດີ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຍອມຟັງ. ເຮົາໄດ້ເອີ້ນພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຕອບ.¹⁴ດ້ວຍເຫດນີ້, ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ເມືອງຊີໂລນັ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ພຣະວິຫານນີ້ບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ເອີ້ນນາມຊື່ຂອງເຮົາ, ວິຫານຊົງພວກເຈົ້າໄດ້ວາງໃຈນັ້ນ, ສະຖານທີ່ຊົງເຮົາຍົກໃຫ້ບັນພະບູລຸດທັງຫລາຍ ຂອງພວກເຈົ້າ.¹⁵ເພາະເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຈົ້າອອກໄປ ຈາກສາຍພຣະເນດຂອງເຮົາ ເຫມືອນຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ໄລ່ບັນດາຍາດພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າໄປ, ຄືບັນດາເຊື້ອສາຍທັງຫມົດຂອງຊາວເອຟຣາອິມ.

¹⁶ສ່ວນເຈົ້າ, ເຢເຣມີຢາເອີຍ, ຢ່າອ້ອນວອນສຳລັບຊົນຊາດນີ້, ແລະຢ່າອ້ອງໄຫ້ໂອຍຄາງໂສກເສົ້າ ຫລື ຢ່າອ້ອນວອນໃນນາມຂອງພວກເຂົາ, ແລະຢ່າຂໍອ້ອງເຮົາເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງ, ເພາະວ່າເຮົາຈະບໍ່ຟັງເຈົ້າ.¹⁷ເຈົ້າບໍ່ເຫັນຫລືວ່າ ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍກຳລັງເຮັດອັນໃດໃນເມືອງທັງຫລາຍຂອງຢູດາ ແລະຕາມຖະຫນົນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ?¹⁸ພວກເດັກນ້ອຍກໍກຳລັງເກັບຝົນ ແລະພວກພໍ່ທັງຫລາຍກໍກຳລັງດັງໄຟ! ແລະພວກຜູ້ຍິງກໍກຳລັງນວດແປງ ເພື່ອເຮັດເຂົ້າຫນົມຫວານຖວາຍແກ່ເຈົ້າຢັງແຫ່ງຝ້າ ແລະເຫເຄືອງດຶມຖວາຍແກ່ພະອິນ໌ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະກວນໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍ.

¹⁹ພວກເຂົາກໍກຳລັງກວນໂມໂຫເຮົາແທ້ໆ ຫລື? —ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ບໍ່ແມ່ນກວນໂມໂຫພວກເຂົາເອງ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຫລື?²⁰ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ຄວາມຮ້າຍ ແລະຄວາມໂມໂຫອັນຮຸນແຮງຂອງເຮົາຈະເຫລິງໃສ່ສະຖານທີ່ນີ້, ທັງຄົນ ແລະສັດ, ຕົ້ນໄມ້ຢູ່ຕາມທົ່ງ ແລະເຄືອງປູກເທິງແຜ່ນດິນ. ມັນຈະລຸກໄຫມ້ເຜົາຜານເສຍ ແລະຈະມອດບໍ່ໄດ້.”

²¹ພຣະຢາເວຈາວມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ຈົ່ງເພີ່ມເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ທັງຕົວເຂົ້າກັບເຄື່ອງບູຊາຂອງເຈົ້າ ແລະ ຊົນຈາກພວກເຂົາ.

²²ເພາະເມື່ອເຮົາໄດ້ນຳບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບນັ້ນ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງອັນໃດຈາກພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງພວກເຂົາກ່ຽວກັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງບູຊາ.²³ເຮົາພຽງແຕ່ໃຫ້ຄຳສັ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງດຳເນີນໃນທາງທັງຫລາຍທີ່ເຮົາກຳລັງບັນຊາເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ.”

²⁴ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫລືເຮົາໃຈໃສ່ເລີຍ. ພວກເຂົາມີແຕ່ປະພຶດໄປຕາມແຜນການຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ຂອງຈິດໃຈຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ, ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຢ່າງຖອຍຫລັງ, ບໍ່ຢ່າງໄປຫນ້າ.²⁵ຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້, ເຮົາໄດ້ໃຊ້ບັນດາພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງເຮົາ, ໄປຫາພວກເຈົ້າຢູ່ສະເຫມີ.²⁶ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ພວກເຂົາບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ເລີຍ. ພວກເຂົາແຮງຍິ່ງເປັນຄົນຕື່ນເຕັ້ນ. ພວກເຈົ້າໄດ້ປະພຶດຊົ່ວ ກວ່າບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າອີກ.

²⁷ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈົ່ງປະກາດຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ສູ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ຟັງ. ຈົ່ງປະກາດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມຕອບເຈົ້າ.

²⁸ຈົ່ງເວົ້າແກ່ພວກເຂົາວ່າ ນີ້ເປັນຊົນຊາດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບເອົາການຕັກເຕືອນ. ຄວາມສັດຊື່ຈະສູນຫາຍ ແລະ ຖືກຕັດຂາດຈາກປາກພວກເຂົາແລ້ວ.

²⁹ຈົ່ງຕັດຜົມຂອງເຈົ້າອອກ ແລະແຖຫົວຂອງເຈົ້າ, ແລະແກວ່ງຜົມຂອງເຈົ້າຖິ້ມໄປ. ຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ບິດເພັງອາໄລສິບເທິງທີ່ໂລ່ງ. ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະຕິເສດ ແລະໄດ້ຊົງປະຖິ້ມຄົນຮຸ່ນນີ້ດ້ວຍຄວາມຮ້າຍຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

³⁰ເພາະເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ພວກເຂົາໄດ້ເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງມາວາງໄວ້ໃນວິຫານ ຊົງເອີ້ນອອກນາມຊື່ຂອງເຮົາ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີມົນທົນ.

³¹ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ສ້າງສະຖານທີ່ສູງຂອງໂຕເຝັດ ໄວ້ໃນຮ່ອມພູເປັນອິນໂນມ. ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອຈະໄດ້ເຜົາບູຊາລູກຊາຍ ແລະລູກຍິງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາດ້ວຍໄຟ—ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາ ແລະບໍ່ເຄີຍສັ່ງ, ແລະບໍ່ເຄີຍນຶກໃຫ້ເຂົາກະທຳຢ່າງນີ້ເລີຍ.³²ດັ່ງນັ້ນ ເບິ່ງແມ່, ເວລານັ້ນຈະມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເອີ້ນວ່າທີ່ນັ້ນອີກວ່າໂຕເຝັດ ຫລື ຮ່ອມພູເປັນອິນໂນມ ອີກຕໍ່ໄປ. ມັນຈະເອີ້ນວ່າຮ່ອມພູແຫ່ງການຂ້າຝັນກັນ; ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຟັງສິບທັງຫລາຍໃນໂຕເຝັດ ຈົນກວ່າບໍ່ມີບ່ອນຝັງເຫລືອແລ້ວ.

³³ບັນດາປະຊາຊົນນີ້ຈະກາຍເປັນອາຫານຂອງບັນດານົກໃນທ້ອງຟ້າ ແລະຂອງສັດປ່າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຈະບໍ່ມີໃຜຂັບໄລ່ພວກມັນໄປເສຍໄດ້.

³⁴ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເປັນຈຸດຈົບຂອງເມືອງຕ່າງໆ ຂອງຢູດາ ແລະຖະຫນົນຕ່າງໆ ຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ສຽງຂອງຄວາມມ່ວນຊື່ນຢືນດີ ແລະສຽງສຳລານຂອງພວກເຈົ້າບ່າວ ແລະພວກເຈົ້າສາວຈະບໍ່ມີ, ເພາະແຜ່ນດິນນັ້ນຈະກາຍເປັນທີ່ຮ້າງເປົ່າ.”

8 ¹“ໃນເທືອນນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ພວກເຂົາຈະນຳກະດູກຂອງບັນດາກະສັດຢູດາ ແລະກະດູກພວກເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍຂອງຢູດາ, ກະດູກປະໂລຫິດ ແລະກະດູກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ແລະກະດູກທັງຫລາຍຂອງຊາວເມືອງເຢຣູຊາເລັມມາຈາກອຸບໂມງຟັງສິບ.
²ແລ້ວພວກເຂົາຈະກະຈາຍກະດູກເຫລົ່ານັ້ນ ອອກຕໍ່ຫນ້າດວງຕາເວັນ ແລະດວງເດືອນ ແລະດວງທັງຫມົດໃນທ້ອງຟ້າ;
ສິ່ງຕ່າງໆໃນທ້ອງຟ້າເຫລົ່ານີ້ທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມ ແລະ ຍົວລະບັດ, ຊົງພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມ ແລະໄດ້ສະແຫວງຫາ, ແລະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ນະມັດສະການ. ກະດູກເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ມີໃຜຮວບຮວມ ຫລືຝັງອີກເທື່ອ. ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນຂີ້ສັດຢູ່ຕາມພື້ນດິນ.³ຕາມສະຖານທີ່ທັງຫມົດທີ່ເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປ,

ພວກເຂົາຈະເລືອກເອົາຄວາມຕາຍ ແທນທີ່ຈະເລືອກເອົາມີຊີວິດສໍາລັບພວກເຂົາ, ທຸກຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຈາກຊົນຊາດຊົວຮ້າຍນີ້—

ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ.

⁴ດັງນັ້ນ ຈິ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເມື່ອໃຜກໍ່ຕາມທີ່ລົມລົງ ເຂົາຈະບໍ່ລຸກຂຶ້ນອີກບໍ່?

ຖ້າຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ໃດກໍ່ຕາມຫລັງຫລາຍໄປ, ເຂົາຈະບໍ່ຖອຍຫລັງກັບມາບໍ່?’⁵ເປັນຫຍັງຊົນຊາດນີ້, ເຢຣູຊາເລັມ, ຈິ່ງໄດ້ຫັນໄປໃນຄວາມບໍ່ຊື່ສັດຢູ່ເລື້ອຍໆ?

ພວກເຂົາຍຶດການຫລອກລວງໄວ້ຫມັ້ນ ແລະປະຕິເສດບໍ່ຍອມຫັນກັບ.

⁶ເຮົາໄດ້ຖືກໃຈ ແລະຄອຍຖ້າຟັງ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເວົ້າສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ; ບໍ່ມີຄົນໃດກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຂອງຕົນ, ບໍ່ມີໃຜທີ່ກ່າວວ່າ,

‘ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຫຍັງໄປແລ້ວ?’ ທຸກຄົນຫັນໄປຕາມທາງທີ່ຕົນປາດຖະຫນາ, ເຫມືອນກັບມ້າແລ່ນເຂົ້າໄປໃນສົງຄາມ.

⁷ເຖິງວ່າມີກະຊາກຸງເທິງຝ້າຍຢູ່ຮູ້ຈັກເວລາກໍານົດຂອງມັນ; ແລະນົກເຂົາ, ນົກນາງແອ່ນ, ແລະນົກກຽນ ພວກມັນໄດ້ອົບພະຍົບຕາມເວລາຂອງມັນ,

ແຕ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ບໍ່ຮູ້ຈັກກິດຫມາຍຂອງພຣະຢາເວ.

⁸ເຮົາຈະເວົ້າໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ, ‘ເຮົາມີປັນຍາ ເພາະວ່າພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວກໍ່ຢູ່ກັບເຮົາ?’ ຫຼືຈິງແລ້ວ, ເບິ່ງແມ່!

ບົກຂຽນຂອງພວກອາລັກໄດ້ຫລອກຫລວງເຫລົ່າພວກອາລັກໄດ້ສ້າງຖ້ອຍຄໍາຫລອກຫລວງ.⁹ພວກຄົນມີປັນຍາຈະຕ້ອງອັບອາຍ. ພວກເຂົາຈະຕົກໃຈຢ່າງ

ແລະຖືກຈັບຕົວໄປ. ເບິ່ງແມ່! ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດ ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ດັງນັ້ນ ປັນຍາຂອງເຂົາພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.¹⁰ເພາະສະນັ້ນ

ເຮົາຈະໃຫ້ເມຍຂອງພວກເຂົາຕົກໄປເປັນຂອງຄົນອື່ນ ແລະໃຫ້ໂຮ່ນາທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຕົກແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ຈະຍຶດເອົາ

ເພາະວ່າຕັ້ງແຕ່ຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດເຖິງຄົນທີ່ໃຫຍ່ໂຕທີ່ສຸດ, ທຸກຄົນໂລບຢາກໄດ້ກໍາໂລ! ຕັ້ງແຕ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເຖິງປະໂຫຍດ,

ທຸກຄົນກໍ່ເຮັດການສັກກຸງ.

¹¹ພວກເຂົາໄດ້ຮັກສາບາດແຜແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາແຕ່ພຽງເລັກນ້ອຍ, ກ່າວວ່າ ‘ສັນຕິສຸກ, ສັນຕິສຸກ,’ ໃນເມື່ອບໍ່ມີສັນຕິສຸກເລີຍ.

¹²ພວກເຂົາອັບອາຍຫລືບໍ່ເມື່ອເຂົາເຮັດການຫນ້າກຽດຊັງ? ພວກເຂົາອັບອາຍເລີຍ; ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກອັບອາຍເລີຍ! ເພາະສະນັ້ນ

ພວກເຂົາຈະລົມລົງທໍາມະກາງພວກທີ່ລົມແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະລົມຄວ້າລົງເມື່ອເຮົາລົງໂທດເຂົາທັງຫລາຍ, ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ແຫລະ.

¹³ເຮົາຈະເອົາພວກເຂົາອອກໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຄືອຈະບໍ່ມີຫມາກ ຫລື ຕົ້ນຫມາກເຄືອເທດບໍ່ມີຜົນ.

ໃບກໍ່ຈະຫຼົງແຫ້ງໄປ, ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ເຮົາໃຫ້ພວກເຂົາກໍ່ຈະສູນຫາຍໄປຈາກພວກເຂົາ.”

¹⁴ເປັນຫຍັງເຮົາຈິ່ງນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້? ຈິ່ງພາກັນມາ; ໃຫ້ພວກເຮົາ ເຂົ້າໄປໃນບັນດາຫົວເມືອງທີ່ມີປ້ອມ, ແລະ ເຮົາຈະຢູ່ມືດໆທີ່ນັ້ນໃນຄວາມຕາຍ.

ເພາະພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຈະຊົງໃຫ້ເຮົານັ່ງມືດ. ພຣະອົງຈະໃຫ້ເຮົາຕື່ມຍາພິດ, ເພາະພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາດຜິດພຣະອົງ.

¹⁵ພວກເຮົາຫວັງຫາສັນຕິສຸກ, ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມດີຫຍັງມາເລີຍ. ພວກເຮົາຫວັງຫາເວລາຮັກສາໃຫ້ດີ, ແຕ່ເບິ່ງແມ່, ມີແຕ່ຄວາມຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ.

¹⁶ສຽງຄຶກຄະນອງແຫ່ງມ້າຂອງລາວກໍ່ໄດ້ຍິນມາຈາກເມືອງດານ. ແຜ່ນດິນທັງຫມົດກໍ່ຫວັດຫວັດ ດ້ວຍສຽງຮ້ອງຂອງກອງທັບມ້າຂອງລາວ.

ເພາະພວກມັນກັບມາ ແລະກິນແຜ່ນດິນ ແລະສິ່ງທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນຈົນຫມົດທັງເມືອງ, ທັງເມືອງແລະຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ.¹⁷ເພາະ ເບິ່ງແມ່,

ເຮົາກໍາລັງສົງຄວາມທໍາມະກາງພວກເຮົາ, ຄືງຸ່ມທັບທາງ ຊຶ່ງຈະຜູກມັດດ້ວຍມືນບໍ່ໄດ້ ພວກມັນຈະກັດພວກເຮົາທັງຫລາຍ—

ພຣະຢາເວປະກາດດັງນີ້ແຫລະ.”

¹⁸ຄວາມທຸກເສົ້າໂສກຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ, ແລະຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ປ່ວຍຢູ່.¹⁹ເບິ່ງແມ່! ມີສຽງກິດຮ້ອງຂອງລູກສາວແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ

ຈາກດິນແດນຫ່າງໄກ! ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ສະຖິດໃນຊີໂອນແລ້ວບໍ່? ກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນບໍ່ຢູ່ໃນນັ້ນແລ້ວບໍ່?

ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈິ່ງຍິນໃຫ້ເຮົາໂກດຮ້າຍດ້ວຍຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ ແລະດ້ວຍພະຕ່າງດ້າວຂອງພວກເຂົາ?

²⁰ລະດູກຽວກໍ່ຜ່ານໄປ, ລະດູແລ້ງກໍ່ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ. ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍກໍ່ບໍ່ລອດຜົນ.²¹ເຮົາຮູ້ສຶກເຈັບປວດເພາະບາດແຜແຫ່ງລູກສາວປະຊາຊົນຂອງເຮົາ.

ເຮົາຈິ່ງເຈັບປວດ. ເຮົາເສົ້າຫມອງຫົວໃຈໃນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວ ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບນາງ; ເຮົາຢ້ານກົວ.²²ບໍ່ມີຫວັ່ນຢາຮັກໃນກິເລອາດຫລື?

ບໍ່ມີແຜດຫມໍ້ຮັກສາພະຍາດບ່ອນນັ້ນຫລື? ເປັນຫຍັງການຮັກສາລູກສາວແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈິ່ງບໍ່ໄດ້ຜົນ?

9 ¹ໂອ ຖ້າພຽງຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນແຫລ່ງນ້ຳ, ແລະດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນບໍ່ນ້ຳພູແຫ່ງນ້ຳຕາກໍ່ຈະດີ! ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ທັງກາງເວັນ

ແລະກາງຄືນ ເພາະລູກສາວຂອງປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ຖືກຂ້າ. ²ໂອ ຖ້າຂ້ານ້ອຍມີບ່ອນຜັກສໍາລັບຄົນເດີນທາງ ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານກໍ່ຈະດີ,

ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ໄປຈາກຊົນຊາດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະໄປໃຫ້ຜົນຈາກພວກເຂົາເສຍ, ເພາະພວກເຂົາທັງຫມົດເປັນຄົນລ່ວງປະເວນີ,

ແລະເປັນຫມູ່ຄົນທີ່ມັກທໍລະຍົດ.³ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ, “ພວກເຂົາຈຸລິນຂອງຕົນເຫມືອນກັບຄັນທະນູ ເພື່ອກ່າວຄວາມບໍ່ຈິງ,

ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໂດຍສັດຈະຂອງພວກເຂົາທີ່ແຂງແຮງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ ເພາະພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມຊົ່ວຢ່າງນີ້ໄປສູ່ຄວາມຊົ່ວເຊັ່ນນັ້ນ.

ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ.”

⁴ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາ, ແຕ່ລະຄົນລະວັງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ແລະຢາວາງໃຈໃນພີ່ນ້ອງຄົນໃດເລີຍ. ເພາະວ່າພີ່ນ້ອງທຸກຄົນຈະເປັນຄົນຫລອກລວງ,

ແລະເພື່ອນບ້ານທຸກຄົນຈະຫຼົງໄປເປັນຄົນນິນທາໃສ່ຮ້າຍຜູ້ອື່ນ.⁵ແຕ່ລະຄົນຈະຫລອກລວງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ແລະບໍ່ມີໃຜຈະເວົ້າຄວາມຈິງຈັກຄົນດຽວ.

ບັນດາລືນຂອງພວກເຂົາສອນໃຫ້ເວົ້າຂີ້ຕົວະ. ພວກເຂົາເມື່ອຍລັກໃນການເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້າ.⁶ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ທໍາມະກາງການຫລອກລວງ;

ໃນທໍາມະກາງການຫລອກລວງຂອງພວກເຂົາ ປະຕິເສດທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຮົາ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

⁷ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະຫລອມພວກເຂົາ ແລະທົດລອງພວກເຂົາ, ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງອື່ນໄດ້ແນວໃດ,

ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນໄຜ່ພັນຂອງເຮົາ? ⁸ລືນຂອງພວກເຂົາຄົມເຫມືອນລູກທະນູ; ພວກເຂົາເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ສັດຊື່. ດ້ວຍປາກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ

ພວກເຂົາກ່າວເລື່ອງສັນຕິກັບເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ, ແຕ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນການຄອຍຖ້າຕັກຢູ່.⁹ຄວນທີ່ເຮົາຈະບໍ່ລົງໂທດພວກເຂົາ—

ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະບໍ່ຄວນ ຫລືທີ່ເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນຊົນຊາດທີ່ເປັນຢ່າງນີ້?

¹⁰ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງແຫ່ງການໂສກເສົ້າ ແລະຄວນຄາງສໍາລັບພູເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະເພງງານສົບຈະຖືກຮ້ອງເພາະຫຼັກຫຍ້າເຫລົ່ານັ້ນ

ເພາະວ່າມັນຖືກເຜົາເສຍ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຜ່ານໄປມາ ບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງສັດລ້ຽງຮ້ອງ. ທັງນັກໃນອາກາດ ແລະ ສັດໄດ້ຫນີໄປເສຍແລ້ວ.¹¹ດັງນັ້ນ

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຢຣູຊາເລັມເປັນກອງສົງຄັກຟັງ, ເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງຫມາຍຢາ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຫົວເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ ເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າ

ບໍ່ມີຄົນອາໄສ.”¹²ໃຜເປັນຄົນມີປັນຍາພຽງພໍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມນີ້ໄດ້? ມີຜູ້ໃດທີ່ປາກຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຕົນ, ແລະລາວຈິ່ງປະກາດຄວາມນັ້ນໄດ້?

ເຫດໃດແຜ່ນດິນຈິ່ງພັງຫລາຍ ແລະຖືກເຜົາເສຍເຫມືອນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານທີ່ບໍ່ມີໃຜຜ່ານໄປມາ?

¹³ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, “ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ປະຖິ້ມບັນຍັດຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງຂອງເຮົາ

ຫລືດໍາເນີນຕາມນັ້ນ.”¹⁴ເພາະພວກເຂົາໄດ້ດໍາເນີນຕາມໃຈຕື້ດ້ານຂອງຕົນເອງ

ແລະໄດ້ຕິດຕາມພວກພະບາອານເຫມືອນຢ່າງທີ່ບັນພະບູລຸດໄດ້ສັງສອນພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດ.

¹⁵ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈາກມາໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກຳລັງຈະໃຫ້ຊົນຊາດນີ້ກິນເຄືອເຂົ້າອໍແລະໃຫ້ດື່ມນ້ຳທີ່ເປັນພິດ.”¹⁶ ເຮົາຈະກະຈາຍພວກເຂົາໄປທຳມາກາງຊົນຊາດ ທີ່ຕົວເຂົາເອງ ຫລືບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກ. ເຮົາຈະສົ່ງດາບໃຫ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາທັງຫລາຍ ຈົນກວ່າເຮົາຈະໄດ້ເຜົາຜານພວກເຂົາຈົນຫມົດສິ້ນ.”

¹⁷ພຣະຢາເວຈາກມາໂຍທາກ່າວຕື່ງນີ້ວ່າ, “ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງ ແລະ ເອີ້ນນາງຮ້ອງໄຫ້ມາ; ຈົ່ງໃຫ້ພວກນາງມາ. ໃຫ້ຄົນໄປນຳພວກຜູ້ຍິງມືອາຊີບໃນການສົ່ງສຽງຮ້ອງຄາງໃຫ້ພວກນາງມາ.¹⁸ ບ່ອຍໃຫ້ພວກນາງຮີບມາ ແລະ ຮ້ອງຄາງເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍ, ເພື່ອດວງຕາຂອງພວກນາງຈະມີນ້ຳຕາໂຫລ ແລະ ຫນັງຕາຂອງເຮົາຈະມີນ້ຳຕາໂຫລອອກມາ.”

¹⁹ເພາະໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຄາງຈະໄດ້ຍິນໃນຊີໂອນ, “ພວກເຮົາຈິບຫາຍແລ້ວ. ພວກເຮົາສຸດແສນຈະອັບອາຍ, ເພາະພວກເຮົາຕ້ອງປະຖົມແຜ່ນດິນເພາະພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍບ່ອນຢູ່ອາໄສທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາລົງ.”²⁰ ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ຍິງເອີຍ, ຈຶ່ງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວໃຫ້ໃຈຈິດໃນພຣະທັມຈາກປາກຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວຈຶ່ງສອນບົດເພິ່ງງານສືບແກ່ລູກສາວຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຈຶ່ງສອນບົດເພິ່ງແຕ່ສືບແກ່ເພື່ອນບ້ານຜູ້ຍິງແຕ່ລະຄົນ.

²¹ເພາະຄວາມຕາຍໄດ້ເຂົ້າມາທາງບ່ອນຢູ່ມັງຫລາຍຂອງເຮົາ; ມັນເຂົ້າມາໃນວັງທັງຫລາຍຂອງເຮົາ. ມັນທຳລາຍພວກເດັກນ້ອຍ ຈາກຂ້າງນອກ, ແລະຕັດພວກຄົນຫຸ່ນ ອອກເສຍຈາກລານເມືອງ.²² ຈຶ່ງປະກາດວ່າ, “ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ບັນດາສິບຂອງຄົນຈະກອງລະເນລະນາດເຫມືອນຂີ້ສັດຕາມພື້ນທີ່ງານ ແລະເຫມືອນຟ່ອນເຂົ້າທີ່ລົມຕາມຫລັງຜູ້ກ່ຽວ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເກັບຮວບຮວມພວກມັນ.”

²³ພຣະຢາເວກ່າວຕື່ງນີ້ວ່າ, “ຢ່າໃຫ້ຜູ້ມີປັນຍາອວດໃນສະຕິປັນຍາຂອງລາວ, ຫລືຢ່າໃຫ້ຊາຍສະກັນອວດໃນຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງລາວ. ຢ່າໃຫ້ຄົນຮັ່ງມີອວດໃນຄວາມລ້ຳລວຍຂອງລາວ.”²⁴ ເພາະຖ້າຜູ້ໃດອວດໃນສິ່ງໃດ, ກໍ່ໃຫ້ເປັນຢ່າງນີ້, ຄືການທີ່ຕົນເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກເຮົາເພາະວ່າເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງສະແດງພັນທະສັນຍາທີ່ສັດຊື່, ຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະຄວາມຊອບທຳໃນໂລກ. ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຕ່ລະສິ່ງເຮົາພໍໃຈ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

²⁵“ເບິ່ງແມ່, ວັນເຫລົ່ານັ້ນກຳລັງມາເຖິງແລ້ວ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເມື່ອເຮົາຈະລົງໂທດບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບພິທີຕັດພຽງເພາະເນື້ອຫນັງຂອງພວກເຂົາ.”²⁶ ເຮົາຈະລົງໂທດຄົນເອຢິບ ແລະຄົນຢູດາ, ຄົນເອໂດມ, ປະຊາຊົນຂອງອຳໂມນ, ຄົນໂມອາບ ແລະປະຊາຊົນທຸກຄົນທີ່ຕັດຜົມເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາຈົນສິ້ນ. ເພາະປະຊາຊາດເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ, ແລະ ບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດທາງໃຈ.”

10 ¹ຈົ່ງຟັງພຣະທັມຊົງພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບພວກເຮົາ, ໂອ ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ.²ພຣະຢາເວຊົງກ່າວຕື່ງນີ້ວ່າ, “ຢ່າຮຽນຮູ້ການດຳເນີນຊີວິດຕາມຢ່າງບັນດາປະຊາຊາດ ຫລືຢ່າຢ້ານກົວເພາະຫມາຍສຳຄັນຂອງທ້ອງຟ້າ, ຕາມທີ່ບັນດາປະຊາຊາດຢ້ານກົວນັ້ນ.”

³ເພາະທຳນຽມຂອງສາສະໜາຂອງປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ກໍ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ພວກເຂົາຕັດຕົນໄມ້ຕົ້ນຫນຶ່ງຈາກປ່າ, ແລະ ຊ່າງສີມີໄດ້ແກະສະລັກໄມ້.

⁴ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ເອົາເງິນ ແລະ ທອງຄຳມາປະດັບ. ພວກເຂົາຕອກໄວ້ແຫນ້ນດ້ວຍຄ້ອນ ແລະຕະປູ ດັ່ງນັ້ນມັນກໍ່ບໍ່ລົມລົງມາ.

⁵ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາກໍ່ເຫມືອນຫຸ່ນໄລ່ກາທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນສວນຫມາກແຕງ, ເພາະພວກມັນ, ຄືກິນ, ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້, ແລະພວກມັນຕ້ອງຖືກຍ້າຍໄປ, ເພາະມັນຍ່າງບໍ່ໄດ້. ຢ່າຢ້ານພວກມັນເລີຍ, ເພາະພວກມັນບໍ່ສາມາດເຮັດຮ້າຍໄດ້, ແລະພວກມັນກໍ່ບໍ່ສາມາດເຮັດດີໄດ້ເຊັ່ນກັນ.”

⁶ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫມືອນພຣະອົງເລີຍ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ. ພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະພຣະນາມຂອງພຣະອົງມີອິດທິພົນຕາມຫລາຍ.

⁷ຂ້າແດ່ກະສັດແຫ່ງບັນດາປະຊາຊາດ, ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢ່າເກງພຣະອົງ? ເພາະພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຢ່າເກງ, ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫມືອນພຣະອົງໃນທຳມາກາງບັນດານັກປາດຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ຫລື ໃນບັນດາຣາຊະອານາຈັກທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

⁸ພວກເຂົາເປັນຄືກັນ, ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນສັດເດຍລະສານ ແລະໂງ່ຈ້າ, ບັນດາສິດຂອງຮູບເຄົາລົບ ຊຶ່ງບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ ເປັນພຽງໄມ້.

⁹ພວກເຂົານຳເອົາເຄື່ອງເງິນທຸບດ້ວຍຄ້ອນມາຈາກເມືອງຕາຊິດ, ແລະເອົາທອງຄຳມາຈາກເມືອງອູຟາດ, ທີ່ເຮັດຂຶ້ນຈາກຜົນງານຂອງຊ່າງສີມີ, ແລະເປັນຜົນງານມືຂອງຊ່າງຕີຄຳ. ເສື້ອຜ້າຂອງຮູບເຄົາລົບນັ້ນສີຄາມ ແລະສີມ່ວງ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດເປັນຜົນງານຂອງຊ່າງຊຳນານ.

¹⁰ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້. ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນ ແລະເປັນພຣະມະຫາກະສັດເນື່ອງນຶດ. ເມື່ອຊົງພຣະພິໂລດແຜ່ນດິນກໍ່ຫວັ້ນໄຫວ, ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

¹¹ພວກເຮົາຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາທັງປວງດັ່ງນີ້ວ່າ, “ບັນດາພະຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກຈະພິນາດໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ແລະຈາກພາຍໃຕ້ຟ້າສະຫວັນເຫລົ່ານີ້.”¹² ແຕ່ພຣະອົງຊົງສ້າງໂລກດ້ວຍລິດເດດຂອງພຣະອົງ, ແລະຊົງສະຖາປະນາໂລກໄວ້ດ້ວຍພຣະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ, ແລະດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະອົງຊົງຊົງຟ້າສະຫວັນອອກ.

¹³ພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງກໍ່ຊົງເຮັດໃຫ້ເກີດສຽງນ້ຳຄະນອງໃນທ້ອງຟ້າ, ແລະພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ມີຫມອກລອຍຂຶ້ນຈາກທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນ. ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຟ້າແລບເພື່ອຝົນ ແລະຊົງນຳລົມມາຈາກພຣະຄັງຂອງພຣະອົງ.

¹⁴ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ກາຍເປັນຄົນໂງ່, ຂາດຄວາມຮູ້. ຊ່າງຕີເຫລັກທຸກຄົນຈະໄດ້ອັບອາຍ ເພາະຮູບເຄົາລົບຂອງເຂົາ.

ເພາະຮູບເຄົາລົບຫລໍ່ຂອງເຂົາເປັນຂອງບໍ່ຈິງ; ແລະບໍ່ມີຊີວິດໃນພວກມັນ.¹⁵ ພວກມັນເປັນຂອງບໍ່ມີຄ່າ, ແລະເປັນຜົນງານຂອງພວກທີ່ມັກເຍາະເຍີ້ຍ; ພວກມັນຈະຕ້ອງພິນາດເມື່ອເຖິງເວລາການລົງໂທດ ຂອງພວກມັນ.¹⁶ ແຕ່ພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງເປັນສ່ວນມໍຣະດົກຂອງຢາໂຄບ, ບໍ່ເຫມືອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ທີ່ກໍ່ສ້າງທຸກສິ່ງຂຶ້ນ. ອິດສະຣາເອນເປັນເຜົາທີ່ເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ; ພຣະຢາເວຈາກມາໂຍທາ ຄືພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ຈຶ່ງເກັບເຄື່ອງຂອງ ຂອງພວກເຮົາ ແລະອອກຈາກແຜ່ນດິນ, ພວກເຮົາຈະປະຊາຊົນທັງຫລາຍທີ່ອາໄສຢູ່ພາຍໃຕ້ການຢຶດຄອງ.

¹⁸ເພາະພຣະຢາເວກ່າວຕື່ງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະໂຍນພວກທີ່ອາໄສໃນແຜ່ນດິນອອກໄປເສຍໃນເວລານີ້. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເກີດຄວາມທຸກໃຈ, ແລະພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນວ່າມັນເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້.”

¹⁹ວິບັດແກ່ຂ້າງນ້ອຍ! ເພາະກະດູກຂອງຂ້າງນ້ອຍແຕກ, ບາດແຜຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍ່ຕິດເຊື້ອ. ດັ່ງນັ້ນຂ້າງນ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າ, “ແທ້ຈິງ ນີ້ເປັນຄວາມທຸກໃຈ ແລະຂ້າງນ້ອຍຈະຕ້ອງຫົນເອົາ.”²⁰ ເຕັ້ນຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍ່ຖືກທຳລາຍ ແລະເຊື້ອເຕັ້ນຂອງຂ້າງນ້ອຍກໍ່ຂາດເປັນສອງຕ່ອນ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາລູກໆຂອງຂ້າງນ້ອຍໄປຈາກຂ້າງນ້ອຍຫມົດ, ແລະບໍ່ມີພວກເຂົາອີກແລ້ວ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະກາງເຕັ້ນໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍອີກ ຫລື ແຂວນຜ້າກັງຂອງຂ້າງນ້ອຍໃຫ້.

²¹ເພາະວ່າພວກຜູ້ລ້ຽງແກະກໍ່ໂງ່ຈ້າ ແລະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຊອກຫາພຣະຢາເວ; ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຈະເລີນຂຶ້ນ, ແລະຝູງແກະທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະກະຈັດກະຈາຍໄປ.²² ລາຍງານຂ່າວຊຳລືກໍ່ໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, “ເບິ່ງແມ່! ມັນກຳລັງມາ, ແຜ່ນດິນໄຫວຢ່າງຮຸນແຮງ ກໍ່ກຳລັງມາຈາກແຜ່ນດິນທາງເຫນືອ ມາເຮັດໃຫ້ເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາເປັນທີ່ຮ້າງເປົ່າ, ໃຫ້ເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງຫມາປ່າ.”

²³ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າ, ທາງຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບຕົວເຂົາ. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດຈະດຳເນີນໄປໄດ້ໂດຍບາດຢ່າງຂອງຕົນເອງ.
²⁴ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງໃຜຕິສອນຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ຢ້ານວ່າພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍຂ້ານ້ອຍ.
²⁵ ຂໍພຣະອົງຊົງຖອກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງເຫນືອເຫລົ່າປະຊາຊາດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະເຫນືອບັນດາຄອບຄົວຜູ້ບໍ່ອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.
 ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເຜົາຜານຢາໂຄບ ແລະພວກເຂົາໄດ້ກິນເພີນເສຍ ແລະໄດ້ທຳລາຍເຂົາເສຍ ແລະເຮັດໃຫ້ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພົນຖືກຖິ້ມຮ້າງ.

11 ¹ ພຣະທັມຊົງມາຈາກພຣະຢາເວເຖິງເຢເຣມີຢາວ່າ, ² “ຈົງຟັງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພັນທະສັນຍານີ້ເຖິດ, ແລະຈົງປະກາດແກ່ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໃນຢູດາ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.
³ ຈົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:
 ໃຫ້ຄຳສາບແຊ່ງຕົກຢູ່ກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳໃນພັນທະສັນຍານີ້ເຫຼົ່າ. ‘ນີ້ເປັນພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຮັກສາ
 ໃນມືທີ່ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ຈາກເຕົາໄຟສຳລັບຫລອມເຫລັກ. ເຮົາໄດ້ບອກແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຈົງຟັງສຽງຂອງເຮົາ
 ແລະຈົງເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.”⁴ “ຈົງເຊື່ອຟັງເຮົາ
 ເພື່ອເຮົາຈະຢືນຢັນຕາມຄຳປະຕິຍານ ຊົງເຮົາໄດ້ສາບານໄວ້ກັບເຫລົ່າບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ຄຳສາບານທີ່ວ່າເຮົາຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນຊົງມີນ້ຳນົມ
 ແລະນ້ຳເຜິ້ງໄຫລບໍລິບູນແກ່ພວກເຂົາ, ຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າຢູ່ທຸກວັນນີ້.” ແລ້ວຂ້ານ້ອຍ, ເຢເຣມີຢາ, ຈົງໄດ້ເວົ້າຕອບແລະໄດ້ກ່າວວ່າ,
 “ໂດຍຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າດັ່ງນັ້ນ!”
⁶ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົງປ່າວປະກາດເຖິງສິ່ງທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ ແລະຕາມຫົນທາງຕ່າງໆໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.
 ຈົງປະກາດວ່າ, ‘ຈົງຟັງບັນດາຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພັນທະສັນຍານີ້ ແລະໃຫ້ປະພຶດຕາມ.
⁷ ເພາະເຮົາໄດ້ກ່າວຕັກເຕືອນຢ່າງເດັດຂາດຕໍ່ບັນດາບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ ຈາກມື້ນັ້ນທີ່ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກຈາກເອຢິບ ຈົນມາເຖິງທຸກມື້ນີ້,
 ຕັກເຕືອນພວກເຂົາຊ້າແລ້ວຊ້າອີກ ແລະກ່າວວ່າ, “ຈົງຟັງສຽງຂອງເຮົາ.”⁸ ແຕ່ພວກເຂົາທຸກຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫລືງຽງຫຸຟັງ.
 ແຕ່ລະຄົນກໍດຳເນີນຕາມຄວາມຕື່ນເຕັ້ນແຫ່ງຈິດໃຈອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈົງນຳຄຳສາບແຊ່ງທຸກສິ່ງ ຕາມພັນທະສັນຍານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາ
 ມາຕົກເທິງພວກເຂົາ. ແຕ່ປະຊາຊົນກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງ.”
⁹ ຕໍ່ມາ ພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ມີການສົມຄົບຄິດກະບົດທຳມະກາງເຫລົ່າຄົນຢູດາ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.
¹⁰ ພວກເຂົາຫັນກັບຄືນໄປຫາຄວາມຜິດບາບຂອງບັນພະບູລຸດຮຸ່ນທຳອິດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມເຮັດຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ,
 ຜູ້ທີ່ໄດ້ຕິດຕາມຂາບໄຫວ້ພະອິນໆ ໄປເພື່ອບົວລະບັດພະເຫລົ່ານັ້ນ. ເຊື່ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະເຊື່ອສາຍຂອງຢູດາໄດ້ຫັກພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ
 ທີ່ໄດ້ເຮັດກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.
¹¹ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວຈົງຕັກເຕືອນດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະນຳໄຟພິບັດ ຈາກບ່ອນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຫນີພົ້ນໄດ້,
 ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮ້ອງຂໍໃຫ້ເຮົາຊ່ວຍເຫລືອ, ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ຟັງພວກເຂົາ.’¹² ບັນດາເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ
 ກໍຈະໄປຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພະອິນໆທັງຫລາຍ ທີ່ພວກເຂົາຖວາຍບູຊາ,
 ແຕ່ແນ່ນອນທີ່ດຽວວ່າພະເຫລົ່ານັ້ນຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃນເວລາຍາກລຳບາກຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເລີຍ.¹³ ສຳລັບພວກເຈົ້າຢູດາເອີຍ,
 ບັນດາພະທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ເພີມຂຶ້ນຫລາຍເທົ່າກັບບັນດາເມືອງຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າໄດ້ກໍ່ຕັ້ງແຜ່ນບູຊາຖວາຍສິ່ງທີ່ຫນ້າອັບອາຍ,
 ຈຳນວນຫລວງຫລາຍໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຄືແຜ່ນສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍແກ່ພະບາອານ, ຫລາຍທ່ຽວ ຫົນທາງຕ່າງໆໃນເມືອງນັ້ນ.
¹⁴ ດັ່ງນັ້ນ ຕົວເຈົ້າເອງ, ເຢເຣມີຢາເອີຍ, ຈະຕ້ອງບໍ່ອ້ອນວອນເພື່ອປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້. ເຈົ້າຢາໄດ້ວົງວອນ ຫລື ອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາ ເພາະເຮົາຈະບໍ່ຟັງ
 ໃນເວລາໄຟພິບັດມາເຖິງພວກເຂົາ.¹⁵ ເປັນຫຍັງຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫລວງຫລາຍ, ມາຢູ່ໃນວິຫານຂອງເຮົາ?
 ຊົນສັດທີ່ປະບົບດ້ວຍການເຜົາບູຊາ ຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໄດ້. ພວກເຈົ້າຍິນດີເພາະການກະທຳທັງຫລາຍທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ.
¹⁶ ໃນອະດີດພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຄີຍເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ ຕົນກອກໃບຂຽວສິດ, ຫຼືງດຽມດ້ວຍຫມາກຜົນທີ່ຫນ້າຮັກ,
 ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງກຳໄຟເຜົາມັນທີ່ຈະມີສຽງດັງຢ່າງສະຫນັ່ນຂອງສຽງພາຍ; ແລະກ່າວທັງຫລາຍຂອງມັນແຕກຫັກຫມົດ.
¹⁷ ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ຜູ້ໄດ້ຊົງປຸກເຈົ້າ, ໄດ້ຊົງປະກາດຄວາມພິນາດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຮົາເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນ ແລະ
 ເຊື່ອສາຍຢູດາໄດ້ເຮັດ—ພວກເຂົາໄດ້ຍຸບຍຸບໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍ ດ້ວຍການເຜົາຖວາຍບູຊາແກ່ພະບາອານ.”
¹⁸ ພຣະຢາເວຊົງສະແດງແກ່ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກຮູ້ເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພວກເຂົາ. ພຣະອົງຊົງ,
 ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນການກະທຳທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.¹⁹ ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນລູກແກະຊຸ່ນໆໂຕຫນຶ່ງ
 ຊົງຖືກພາມາເຖິງບ່ອນຂ້າ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ເລີຍວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນການຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍເອງ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
 “ໃຫ້ເຮົາທຳລາຍຕົນໄມ້ກັບຜົນຂອງມັນເສຍ! ໃຫ້ເຮົາຕັດລາວອອກເສຍຈາກແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ
 ເພື່ອຊື່ຂອງລາວຈະບໍ່ເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງອີກເລີຍ.”²⁰ ແຕ່ວ່າ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ຜູ້ຊົງພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ ຜູ້ຊົງທົດລອງເບິ່ງທັງຄວາມຄິດ
 ແລະຈິດໃຈ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນພະຍານການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະອົງ ແກ່ພວກເຂົາ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບເລື່ອງຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ກັບພຣະອົງແລ້ວ.
²¹ ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ ກ່ຽວກັບຄົນເມືອງ ອານາໂທດ ຜູ້ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, “ພວກເຂົາກ່າວວ່າ,
 ‘ຈົງຢາປະກາດພຣະທັມໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ, ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍດ້ວຍມືຂອງພວກເຮົາ.’²² ເພາະສະນັ້ນ
 ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ເຮົາກຳລັງຈະລົງໂທດພວກເຂົາທັງປວງ. ພວກຄົນຫນຸ່ມຈະຕາຍດ້ວຍດາບ. ບັນດາລູກຊາຍ
 ແລະລູກສາວຂອງເຂົາຈະຕາຍດ້ວຍການອິດຢາກອາຫານ.’²³ ຈະບໍ່ມີເຫລືອຈັກຄົນດຽວ, ເພາະເຮົາຈະນຳຄວາມຮ້າຍມາສູ່ຄົນອານາໂທດ,
 ຄືບໍ່ແຫ່ງການລົງໂທດພວກເຂົາ.”

12 ¹ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງກໍຊົງຊອບທຳ, ເມື່ອຂ້ານ້ອຍສູ້ຄະດີກັບພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຂໍສະເຫນີ
 ເຫດຜົນທີ່ຈະຮ້ອງທຸກຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ: ເຫດໃດທາງຂອງຄົນຊົ່ວຈຶ່ງຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດ? ປະຊາຊົນທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ກໍປະສົບຜົນສຳເລັດ.
² ພຣະອົງໄດ້ຊົງປຸກພວກເຂົາທັງຫລາຍ ແລະພວກເຂົາກໍຢັ້ງຮາກລົງ. ພວກເຂົາງອກງາມຂຶ້ນ ແລະເກີດຜົນ. ພຣະອົງຊົງຢູ່ໃກ້ປາກຂອງພວກເຂົາ,
 ແຕ່ໂກຈາກໃຈຂອງພວກເຂົາ.
³ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງຊົງທອດພະເນດເຫັນຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງທົດລອງຄວາມຄິດຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ.
 ຂໍຊົງຍົກພວກເຂົາອອກມາເຫມືອນແກະສຳລັບການຂ້າ, ແລະຕັ້ງພວກເຂົາໄວ້ຕ່າງຫາກເພື່ອມືຂ້າ. ‘ແຜ່ນດິນນີ້ຈະແຫ້ງແລ້ງໄປດົນເທົ່າໃດ,

ແລະຜັກຫຍ້າຕາມທຶງນາທຸກແຫ່ງຈະຫ່ຽວແຫ້ງໄປເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນອີກດິນເທົາໃດ? ບັນດາສັດປ່າ
ແລະນົກກໍໄດ້ຖືກກວາດໄປຫມົດສິນ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ປະຊາຊົນກ່າວວ່າ, “ພຣະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາທັງຫລາຍ.”
⁵ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ, “ທີ່ຈິງແລ້ວ, ເຢເຣມີຢາເອີຍ, ຖ້າເຈົ້າໄດ້ແລ່ນດ້ວຍຕີນຂອງບັນດາທະຫານ
ແລະພວກເຂົາຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າອິດເມືອຍຫມົດແຮງ, ແລ້ວເຈົ້າຈະແລ່ນແຂ່ງເອົາຊະນະກັບບັນດາມ້າທັງຫລາຍໄດ້ຢ່າງໃດ?
ຖ້າເຈົ້າລືມລົງໃນບ່ອນທີ່ປອດໄພເຂດຊົນນະບົດ, ເຈົ້າຈະເຮັດຢ່າງໃດໃນດິ່ງຝຸ່ມໄມ້ທັງຫລາຍຕາມລຸ່ມແມ່ນ້ຳຢຳແດນ?
⁶ເພາະວ່າແມ່ແຕ່ບັນດາຜີນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະຄອບຄົວເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດການທໍລະຍົດຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ໃສ່ຮ້າຍເຈົ້າດ້ວຍສຽງອັນດັງ.
ຈົ່ງຢ່າວາງໃຈໃນພວກເຂົາ, ແມ່ແຕ່ທີ່ພວກເຂົາເວົ້າດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາດີໆ ກັບເຈົ້າ.
⁷ເຮົາໄດ້ປະຖົມພຣະນິເວດຂອງເຮົາ; ເຮົາໄດ້ໂຍນຖົມມໍຣະດົກຂອງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ມອບປະຊາຊົນຜູ້ເປັນທີ່ຮັກໄວ້ໃນມືເຫລົ່າສັດຕູຂອງນາງ.
⁸ມໍຣະດົກຂອງເຮົາໄດ້ກາຍເປັນເຫມືອນໂຕສິງໃນຝຸ່ມໄມ້ສໍາລັບເຮົາ; ນາງເປັ້ງສຽງຂອງນາງໃສ່ເຮົາ, ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກຽດຊັງນາງ.
⁹ຊັບສົມບັດທີ່ເປັນລາງວັນຂອງເຮົາ ໄດ້ກາຍເປັນນົກຕໍ່ ຫີນກໍລາເຫຍື້ອທັງຫລາຍໄລ່ລໍາຢ່າງນັ້ນບໍ່? ຈົ່ງໄປເຖາະ ແລະ ຮວບຮວມສັດປ່າໃນທຶງທັງຫມົດ
ແລະພາພວກມັນມາກິນນາງເສຍ.
¹⁰ຜູ້ລ້ຽງແກະເປັນຈໍານວນຫລາຍໄດ້ທໍາລາຍສວນອະນຸ່ງຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາໄດ້ຢຽບຢາແຜ່ນດິນສວນຂອງເຮົາລົງ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ສວນທີ່ເຮົາພໍໃຈ
ໃຫ້ກາຍເປັນຖິນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທີ່ຮົກຮ້າງ.¹¹ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສວນຂອງເຮົາໃຫ້ຮົກຮ້າງ. ເຮົາໂສກເສົ້າສໍາລັບນາງ; ນາງໄດ້ຖືກປະໂຫ້ຮົກຮ້າງ.
ແຜ່ນດິນທັງຫມົດກໍຖືກຖົມໃຫ້ຮົກຮ້າງ, ເພາະທີ່ນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງນັ້ນ.
¹²ພວກຜູ້ທໍາລາຍໄດ້ມາຈາກບັນດາບ່ອນໂລ່ງໃນຖິນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ເພາະວ່າແສງດາບຂອງພຣະຢາເວ
ຈະທໍາລາຍຈາກປາຍແຜ່ນດິນນີ້ໄປເຖິງປາຍອີກຂ້າງຫນຶ່ງ. ບໍ່ມີສັນຕິພາບໃນແຜ່ນດິນສໍາລັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃດໆເລີຍ.
¹³ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຫວ່ານເຂົ້າສາລີ ແຕ່ຈະກ່ຽວຝຸ່ມຫນາມ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດວຽກຈົນອິດເມືອຍ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ກໍາໄລຫຍັງເລີຍ.
ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງອັບອາຍດ້ວຍຜົນການເກັບກ່ຽວຂອງເຈົ້າ ເພາະຄວາມໂກດຂອງພວກເຂົາ ແລະເຮົາຈະຮອນຮ້ອນຮ້ອນຂອງພຣະຢາເວ.”
¹⁴ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ ເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ, ຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງມໍຣະດົກຊຶ່ງເຮົາໄດ້ໃຫ້ອິດສະຣາເອນ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາສືບມໍຣະດົກນັ້ນວ່າ,
“ເບິ່ງແມ່, ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ຈະຖອນພວກເຂົາທັງຫລາຍ ຂຶ້ນຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ແລະເຮົາຈະຖອນເຊື້ອສາຍຢູ່ດາຈາກທໍາມະກາງພວກເຂົາ.
¹⁵ແລ້ວຫລັງຈາກທີ່ເຮົາໄດ້ຖອນບັນດາປະຊາຊາດເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນແລ້ວ, ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນທີ່ເຮົາຈະກັບມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຂົາອີກ;
ເຮົາຈະນໍາພວກເຂົາມາ—ແຕ່ລະຄົນມາຍັງມໍຣະດົກຂອງຕົນ ແລະ ແຜ່ນດິນຂອງຕົນ.
¹⁶ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນຖ້າປະຊາຊາດເຫລົ່ານັ້ນຈະຮຽນຮູ້ທາງແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ຄືປະຕິຍານໃນນາມຂອງເຮົາວ່າ,
‘ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ແຜ່ນອນສັນໃດ’ ເຫມືອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ປະຕິຍານໂດຍພະບາອານ
ແລ້ວພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນໄວ້ທໍາມະກາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາສັນນັ້ນ.¹⁷ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຝັງ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະຖອນປະຊາຊາດນັ້ນອອກ.
ມັນຈະຖືກຖອນອອກຢ່າງແນ່ນອນ ແລະຖືກທໍາລາຍ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

13 ¹ພຣະຢາເວຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍວ່າ, “ຈົ່ງໄປແລະຊື້ຜ້າປ່າຄາດແອວມາຜົນຫນຶ່ງ ແລະໃຫ້ຄາດແອວຂອງເຈົ້າໄວ້, ແຕ່ຢ່າຈຸ່ມນ້ຳກ່ອນ.”²ດັ່ງນັ້ນ

ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຊື້ຜ້າຄາດແອວຜົນຫນຶ່ງຕາມພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ ແລະຄາດແອວຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້.

³ແລ້ວພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້ານ້ອຍເທື່ອທີສອງ, ກ່າວວ່າ,⁴“ຈົ່ງເອົາຜ້າຄາດແອວຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ຊື້ມາ ຊຶ່ງໄດ້ຄາດຢູ່ທີ່ແອວຂອງເຈົ້າ,
ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະເດີນທາງໄປຍັງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ. ແລ້ວເຊື່ອຜ້ານັ້ນໄວ້ໃນຫລັບຫີນແຫ່ງຫນຶ່ງ.”

⁵ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ໄປ ແລະໄດ້ເຊື່ອຜ້ານັ້ນໄວ້ຂ້າງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊົງບັນຊາຂ້ານ້ອຍ.⁶ຕໍ່ມາອີກຫລາຍມື້,
ພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄປຍັງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ. ໃຫ້ເອົາຜ້າຄາດແອວ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສົ່ງເຈົ້າໃຫ້ເຊື່ອໄວ້.”⁷ດັ່ງນັ້ນ
ຂ້ານ້ອຍກໍກັບໄປທີ່ແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ ແລະໄດ້ຂຸດເອົາຜ້າຄາດແອວມາຈາກບ່ອນທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຊື່ອໄວ້. ແຕ່ເບິ່ງແມ່! ຜ້າຄາດແອວນັ້ນໄດ້ຖືກທໍາລາຍ;
ຈະໃຊ້ການອັນໃດກໍບໍ່ໄດ້.

⁸ແລ້ວພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວກໍມາຍັງຂ້ານ້ອຍວ່າ,⁹“ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໃນແບບດຽວກັນ
ເຮົາກໍຈະທໍາລາຍຄວາມອວດອົງໃຫຍ່ຫລວງຂອງຢູດາ ແລະ ຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.¹⁰ປະຊາຊົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້ ຜູ້ປະຕິເສດບໍ່ຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາ,
ຜູ້ທີ່ດໍາເນີນຕາມຄວາມຕື່ນເຕັ້ນແຫ່ງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ໄດ້ຕິດຕາມພະອົງໆ ໄປເພື່ອນະມັດສະການພວກມັນ ແລະໄດ້ໂຄ່ງຄໍານັບພະເຫລົ່ານັ້ນ—
ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນຜ້າຄາດແອວນີ້ ຊຶ່ງຈະໃຊ້ການໃດກໍບໍ່ໄດ້.¹¹ເພາະເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜ້າຄາດແອວຕິດຢູ່ທີ່ແອວຂອງມະນຸດສັນໃດ
ເຮົາກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະເຊື້ອສາຍທັງຫມົດຂອງຢູດາຕິດຢູ່ກັບເຮົາສັນນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—
ເພື່ອພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ເພື່ອນໍາສຽງຄໍາສັນລະເສີນ, ແລະສະຫງ່າລາສີແກ່ເຮົາ. ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ຟັງ.

¹²ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວຖ້ອຍຄໍານີ້ແກ່ພວກເຂົາ, ‘ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:
ໄຫເຫລົ່າອະນຸ່ງທຸກຫນ່ວຍຈະເຕັມດ້ວຍເຫລົ່າອະນຸ່ງ.’ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ, ‘ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ບໍ່ແທ້ໆ
ຫລືວ່າໄຫທຸກຫນ່ວຍຈະຕ້ອງເຕັມດ້ວຍເຫລົ່າອະນຸ່ງ?’¹³ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່,
ເຮົາຈະໃຫ້ຊາວແຜ່ນດິນນີ້ທັງຫມົດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືນເມົາ, ຄືກະສັດທັງຫລາຍຜູ້ປະທັບເທິງບັນລັງຂອງດາວິດ, ພວກປະໂລຫິດ,
ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ແລະຊາວນະຄອນເຢຣູຊາເລັມທັງຫມົດ.¹⁴ແລ້ວພຣະຢາເວຈະໂຍນພວກເຂົາໃຫ້ຕໍ່າກັນ, ພວກພໍ່ຕໍ່າກັບພວກລູກ—
ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາຈະບໍ່ສົ່ງສານ, ຫລືມີຄວາມເມດຕາ ແລະຫລືເຮົາຈະບໍ່ສະຫງວນພວກເຂົາຈາກການທໍາລາຍ.’”

¹⁵ຈົ່ງຟັງແລະຖັງໃຈຟັງ. ຢ່າອວດຕິໄປເລີຍ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ພຣະຄໍາເວົ້າແລ້ວ.

¹⁶ຈົ່ງຖວາຍສະຫງ່າລາສີແກ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຊົງນໍາຄວາມມືດມາ, ກ່ອນທີ່ຕີນຂອງພວກເຈົ້າຈະສະດຸດ
ເທິງພູເຂົາທີ່ມີແສງສະລິດ. ແລະຂະນະເມື່ອພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຊອກຫາຄວາມສະຫວ່າງ ແຕ່ພຣະອົງຊົງກັບໃຫ້ເປັນຄວາມມືດມືດ, ເປັນເມກມືດທຶບ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຟັງ, ເຮົາຈະຮ້ອງໄຫ້ແຕ່ພຽງລໍາພັງ ເພາະຄວາມອວດອົງທະນົງຕົວຂອງພວກເຈົ້າ. ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຫນັກ
ແລະມີນ້ຳຕາອາບຫນ້າ, ເພາະຝູງແກະຂອງພຣະຢາເວຖືກຕ້ອນເອົາໄປເປັນຊະເລີຍ.

¹⁸“ຈົ່ງກ່າວແກ່ກະສັດ ແລະພະລາຊິນີວ່າ, ‘ຂໍຊົງຖອມໂຕພະອົງລົງ ແລະຂໍປະທັບລົງ, ເພາະວ່າມົງກຸດເທິງຫົວຂອງພະອົງ, ຄວາມພາກພູມ ແລະ
ແຫງສະຫງ່າລາສີຂອງພະອົງຈະຕິກລົງມາແລ້ວ.’¹⁹ເມືອງຕ່າງໆ ເນເກບຈະຖືກປິດ ໂດຍບໍ່ມີໃຜຈະເປີດໄດ້. ຢູດາຈະຕ້ອງຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ,
ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍທັງຫມົດ.

²⁰ຈົງເງິຍຫນ້າຂອງພວກເຈົ້າຂຶ້ນ ແລະເບິ່ງເຂົາເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມາຈາກທາງທິດເຫນືອ. ຝູງແກະທີ່ໄດ້ມອບໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້ານັ້ນຢູ່ທິດໃຕ້, ຄືຝູງແກະທີ່ຖືກງາມຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ? ²¹ເຈົ້າຈະວ່າຢ່າງໃດເມື່ອພວກເຈົ້າຕັ້ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ຊົງຕົວເຈົ້າເອງໄດ້ສອນເຂົາໃຫ້ເປັນມິດກັບເຈົ້າ? ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄວາມເຈັບປວດຂອງຜູ້ຍິງທີ່ກຳລັງ ຈະເຂົ້າມາປົກຄຸມພວກເຈົ້າ ເຫມືອນຍິງທີ່ກຳລັງເກີດລູກບໍ່? ²²ແລ້ວຖ້າພວກເຈົ້າເວົ້າໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າວ່າ, ‘ເປັນຫຍັງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງເກີດກັບຂ້ານ້ອຍ?’ ກໍເພາະຄວາມຊົ່ວຊ້າທີ່ຫລວງຫລາຍຂອງເຈົ້າທີ່ເສື່ອມຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບຮູ້ຂຶ້ນ ແລະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກລະເມີດ. ²³ປະຊາຊົນຊາວຄູສ ປ່ຽນສີຜິວຂອງຕົນໄດ້ບໍ່, ຫລືເສື່ອດາວປ່ຽນລາຍຂອງມັນໄດ້ບໍ່? ຖ້າດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖືກເຄີຍກັບການເຮັດຄວາມຊົ່ວ ຈະມາເຮັດຄວາມດີກໍໄດ້ຫລື? ²⁴ສະນັ້ນ ເຮົາຈະກະຈາຍພວກເຂົາໄປເຫມືອນແກບທີ່ຖືກລົມພັດຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ²⁵ນີ້ເປັນສ່ວນທີ່ເຮົາໄດ້ຕວງອອກໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ສ່ວນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເພາະເຈົ້າໄດ້ລົມເຮົາເສຍແລະໄວ້ວາງໃຈໃນການຂີ້ຕົວ. ²⁶ສະນັ້ນ ເຮົາເອງຈະແກ້ເສື່ອມຂອງພວກເຈົ້າມາປົກຫນ້າພວກເຈົ້າ, ແລະສ່ວນທີ່ສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າຈະຖືກເປີດເຜີຍ. ²⁷ເຮົາໄດ້ເຫັນການລ່ວງປະເວນີ ແລະ ຄວາມກຳນົດ ແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງການເປັນໂສເພນີຂອງພວກເຈົ້າ, ເທິງໂນນຜູ້ທັງຫລາຍ ແລະໃນທຶນາ ແລະເຮົາໄດ້ເຫັນທີ່ຫນ້າກຽດຊັງເຫລົ່ານີ້! ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເອີຍ! ອີກດິນຈັກເທົ່າໃດກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະຍອມເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສະອາດໄດ້ອີກ?”

14 ¹ນິຄົພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວທີ່ມາເຖິງເຢເຣມີຢາ ກ່ຽວດ້ວຍຄວາມແຫ້ງແລ້ງວ່າ, ²“ໃຫ້ຢູ່ດາໄວ້ທຸກ; ໃຫ້ປະຕູເມືອງທັງຫລາຍຂອງນາງຟັງຫະລາຍລົງ. ພວກເຂົາກຳລັງຄວນຄາງສຳລັບແຜ່ນດິນ; ແລະສ່ຽງຮ້ອງຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກໍກຳລັງດັງຂຶ້ນໄປ. ³ຂ້າລາຊະການຂອງນາງສົງລູກນ້ອຍຂອງຕົນໃຫ້ໄປຕັກນ້ຳ. ເມື່ອພວກເຂົາໄປຍັງບ່ອນເກັບນ້ຳ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຫນ້າໄດ້. ພວກເຂົາກໍກັບໄປດ້ວຍພາຊະນະເບົາ; ພວກເຂົາຈຶ່ງຄຸມຫົວຂອງຕົນເສຍດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ ແລະຂາຍຫນ້າ. ⁴ເພາະເລື່ອງນີ້ແຜ່ນດິນກໍແຕກແຫງ ເນື່ອງຈາກບໍ່ມີຝົນຕົກເທິງແຜ່ນດິນ. ຊາວນາທັງຫລາຍກໍອັບອາຍ ແລະຄຸມຫົວຂອງຕົນເສຍ. ⁵ເພາະແມ່ນແຕ່ກວາງໂຕແມ່ກໍຈາກລູກທີ່ເກີດໃຫມ່ໃນທ້ອງທົງ ແລະປະຖົມພວກມັນເສຍ, ເພາະວ່າບໍ່ມີຫຍ້າ. ⁶ພວກລູກຢືນຢູ່ເທິງບ່ອນສູງ ໂລ່ງແລະພວກມັນຫັນໃຈໃນສາຍລົມເຫມືອນກັບພວກຫມາປ່າ. ຕາຂອງມັນກໍມີດມົວ, ເພາະວ່າບໍ່ມີພືດຜັກ.” ⁷“ແມ່ນວ່າຄວາມຜິດບາບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກໍເປັນພະຍານຟ້ອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດເຖິດ; ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍວ່າບັນດາການຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກໍເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ; ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ⁸ຂ້າແດ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຄວາມຫວັງແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍຂອງພວກເຂົາໃນຍາມລຳບາກ, ເຫດໃດພຣະອົງຈະຊົງເປັນເຫມືອນແຂກເມືອງໃນແຜ່ນດິນ, ຫລືເຫມືອນຄົນເດີນທາງ ແວ່ອາໄສຄ້າງພຽງຄືນດຽວ? ⁹ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເປັນເຫມືອນຊາຍທີ່ງຽງ ຫລືເຫມືອນນັກຮົບຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຜໄດ້? ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ! ເຖິງປານນັ້ນກໍດີ, ພຣະອົງຊົງສະຖິດທຳມາກາງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ. ພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບການປະກາດເຫມືອນພວກຂ້ານ້ອຍ. ຂໍຢ່າຊົງປະຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄວ້.” ¹⁰ພຣະຢາເວກ່າວແກ່ຊົນຊາດນີ້ວ່າ: “ດ້ວຍວ່າ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຮັກທີ່ຈະພະເນຈອນໄປເຊັ່ນນີ້, ພວກເຂົາບໍ່ຫ້າມຕົນຂອງພວກເຂົາໄວ້ຈາກການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. “ພຣະຢາເວຈຶ່ງບໍ່ຊົງຊົມພວກເຂົາ. ບັດນີ້ ພຣະອົງຈະຊົງລະນຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະລົງໂທດການຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ. ¹¹ພຣະຢາເວຊົງບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຢ່າອະທິຖານເພື່ອຄວາມຢູ່ເປັນເປັນສຸກຂອງປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ເລີຍ. ¹²ຖ້າພວກເຂົາຫາກຖືສິນອິດອາຫານ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ຟັງສ່ຽງຮ້ອງໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພວກເຂົາ, ຖ້າຫາກເຜົາສັດແລະຖວາຍອາຫານແກ່ເຮົາ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ຍິນດີຮັບເຮົາໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ເພາະເຮົາຜານພວກເຂົາເສຍດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍການອິດຢາກ, ແລະດ້ວຍພະຍາດລະບາດ.” ¹³ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າ, “ໂອ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ເບິ່ງດູ, ພວກຜູ້ປະກາດພຣະຄຳກຳລັງກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນດາບ ຫລື ການອິດຢາກດອກ, ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມຫມັ້ນຄົງແກ່ພວກເຈົ້າໃນສະຖານທີ່ນີ້.’” ¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຕອບວ່າ, “ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈະໃຊ້ນາມຂອງເຮົາເວົ້າຄຳຕົວະ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໃຫ້ພວກເຂົາໄປ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເຂົາ ຫລືເວົ້າກັບພວກເຂົາ. ແຕ່ການເຜີຍນິມິດບໍ່ຈິງ ແລະບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ການທຳນາຍທີ່ຫລອກຫລວງມາຈາກຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ ຫລືພວກເຂົາກຳລັງທຳນາຍໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.” ¹⁵ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້, “ກ່ຽວກັບພວກທີ່ປະກາດພຣະທັມ ທີ່ປະກາດພຣະທັມໃນນາມຂອງເຮົາ ແມ່ນວ່າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພວກເຂົາ—ຄົນເຫລົ່ານີ້ທີ່ກ່າວວ່າຈະບໍ່ມີດາບຫລືການອິດຢາກອາຫານໃນແຜ່ນດິນນີ້: ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫລົ່ານີ້ຈະຕາຍເສຍ ດ້ວຍດາບ ແລະການອິດຢາກອາຫານ. ¹⁶ແລ້ວປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ ຈະຖືກໂຍນຖິ້ມໄວ້ຕາມຖະຫນົນທັງຫລາຍຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພາະການອິດຢາກອາຫານ ແລະດາບ, ເພາະຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຟັງສືບຂອງພວກເຂົາ—ຄືທັງພວກເຂົາເອງ, ເມຍຂອງພວກເຂົາ ແລະລູກຊາຍ, ຫລືລູກຍິງຂອງພວກເຂົາ—ເພາະເຮົາຈະເຫຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາອອກມາເທິງພວກເຂົາ. ¹⁷ຈົ່ງກ່າວຖ້ອຍຄຳນີ້ແກ່ພວກເຂົາວ່າ: ‘ຂໍໃຫ້ດວງຕາຂອງເຮົາມີນ້ຳຕາໂຫລທັງກາງເວັນ ແລະກາງຄືນ. ຢ່າໃຫ້ຢຸດເຊົາ, ເພາະຈະມີການລົມສະລາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງລູກສາວປອດແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ—ດ້ວຍບາດແພບາດເລີກ ແລະບໍ່ສາມາດຮັກສາໄດ້. ¹⁸ຖ້າເຮົາອອກໄປຕາມທຶນາ, ກໍພົບເຫັນຊາກສິບຄົນຕາຍຍ້ອນຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ! ຖ້າເຮົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ກໍພົບເຫັນຄົນເຈັບປ່ວຍຍ້ອນການອິດຢາກອາຫານ. ທັງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະ ປະໂລຫິດ ຕາງກໍອອກເດີນທາງໄປຍັງດິນແດນອື່ນ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກ.’” ¹⁹ພຣະອົງຊົງປະຕິເສດຢູ່ດາຍາງສິນເຊິ່ງແລ້ວບໍ່? ພຣະອົງຊົງກຽດຊັງຊີໂອນ ແລ້ວຫລື? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຊົງທຳຮ້າຍພວກຂ້ານ້ອຍຢ່າງຫນັກຈົນບໍ່ສາມາດຮັກສາສຳລັບພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ດີໄດ້? ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ຫວັງຄວາມສະຫງົບສຸກ ແຕ່ບໍ່ພົບສິ່ງດີໃດໆເລີຍ—ແລະຫວັງເຖິງເວລາໃນການຮັກສາ, ແຕ່ເບິ່ງແມ່, ມີແຕ່ຄວາມຫນ້າຢ້ານຫນ້າກົວເທົ່ານັ້ນ. ²⁰ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພວກຂ້ານ້ອຍຍອມຮັບຜິດໃນຄວາມອະທຳ, ແລະຄວາມຜິດບາບຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະອົງແທ້. ²¹ຂໍຢ່າຊົງປະຕິເສດພວກຂ້ານ້ອຍ! ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຂໍຢ່າຊົງໃຫ້ບັນລັງທີ່ນັ່ງຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງຕ້ອງເສື່ອມເສຍ. ຂໍຊົງລະນຶກເຖິງ ແລະຂໍຢ່າຊົງຫັກພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງມີໄວ້ກັບພວກຂ້ານ້ອຍ. ²²ໃນບັນດາຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ ມີພະອົງໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ທ້ອງຟ້າເກີດຝົນໄດ້? ບໍ່ແມ່ນພຣະອົງດອກຫລື, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງເຮັດຢ່າງນັ້ນໄດ້ບໍ່ແມ່ນຫລື? ພວກຂ້ານ້ອຍຫວັງໃຈໃນພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງກະເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງສິ້ນ.

15¹ ຕໍ່ມາ ພຣະຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ຂ້າພ່ອຍວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າໂມເຊ ຫລືຊາມູເອນກໍາລັງຍືນຍົງອ້ອມວອນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ມີໃຈເມດຕາປະຊາຊາດເຫລົ່ານີ້ເລີຍ. ຈິງໃຫ້ພວກເຂົາໄປໃຊ້ຜົນສາຍຕາຂອງເຮົາ, ໃຫ້ພວກເຂົາໄປ.² ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ ພວກເຂົາຈະເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ, ‘ພວກເຮົາຈະໄປໃສ? ແລ້ວເຈົ້າຈິງບອກພວກເຂົາດັ່ງນີ້ວ່າ: ‘ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ຕາຍກໍຈະຕ້ອງຕາຍ; ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ຕາຍດ້ວຍດາບ ກໍຈະພົບຜົນດາບ. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ອິດຢາກອາຫານ ກໍຈະພົບການອິດຢາກອາຫານ; ແລະຄົນທີ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ ກໍຈະເປັນຊະເລີຍ.’³ ເພາະເຮົາຈະກໍານົດພວກເຂົາເປັນສີ່ກຸ່ມ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ຄືດາບເພື່ອສັງຫານບາງຄົນ, ຖືກຫມາດຖືກແກ່ໄປ, ຖືກຝຸງນົກໃນອາກາດສັບຕອດກິນ ແລະສັດປ່າເທິງແຜ່ນດິນໂລກກັດກິນ ແລະທຳລາຍໄປແດ່.⁴ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວ ແກ່ຣາຊະອານາຈັກທັງປວງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ, ເພາະສິ່ງທີ່ ມານາເຊລຸກຊາຍຂອງ ເຮເຊກິຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ຊົງເຮັດໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.”⁵ ເພາະວ່າໃຜຈະສົງສານພວກເຈົ້າ, ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ? ຫລືໃຜຈະເສຍໃຈກັບພວກເຈົ້າ? ໃຜຈະແວ່ມາຖາມທຸກສຸກຂອງພວກເຈົ້າ? ເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຈົ້າໄດ້ຖອຍຫລັງໄປຈາກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າດ້ວຍມືຂອງເຮົາ ແລະທຳລາຍພວກເຈົ້າ. ເຮົາເບື້ອງຫນ້າທີ່ຈະມີເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະຝັດເຂົາດ້ວຍຫວີຝັດເຂົາ ທີ່ປະຕູທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພາກຈາກກັນ. ເຮົາຈະທຳລາຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຖອຍຫລັງກັບຈາກພຶດຕິການຂອງຕົນ.⁶ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຈຳນວນຂອງແມ່ຫມ້າຍຂອງພວກເຂົາມີຫລາຍ ຍິ່ງກວ່າເມັດຊາຍໃນທະເລ. ໃນຕອນທ່ຽງເຮົາຈະສົ່ງຜູ້ທຳລາຍມາສູ່ບັນດາແມ່ຂອງຄົນຫນຸ່ມທັງຫລາຍ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຢ້ານຕົກໃຈ ແລະຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວຕົກລົງເຫມືອພວກເຂົາໂດຍທັນທີ.⁷ ແມ່ທີ່ເກີດລູກເຈັດຄົນກໍອ່ອນກຳລັງ. ນາງຈະສະລົບໄປ. ດວງອາທິດຂອງນາງຈະຕົກເມືອຍຢັ້ງເວັນຢູ່. ນາງຈະຕ້ອງອົບອາຍ ແລະຂາຍຫມ້າ, ເພາະເຮົາຈະມອບຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ໃຫ້ແກ່ດາບຕໍ່ຫນ້າສັດຕູຂອງເຂົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”⁸ ວິບັດແກ່ຂ້າພ່ອຍ, ແມ່ຂອງຂ້າພ່ອຍ! ເພາະແມ່ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດຂ້າພ່ອຍມາ, ຂ້າພ່ອຍເປັນຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການໂຕ້ຖຽງ ແລະຂັດແຍ້ງກັນທົ່ວທັງແຜ່ນດິນ. ຂ້າພ່ອຍກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຂົາກູ້ຢືມ, ຫລືມີໃຜໃຫ້ຂ້າພ່ອຍຢືມ, ແຕ່ພວກເຂົາທຸກຄົນສາບແຊ່ງຂ້າພ່ອຍ.⁹ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ: “ເຮົາບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຮັບສິ່ງດີຫລື? ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພວກສັດຕູເຮັດດີຕໍ່ພວກເຈົ້າໃນເວລາລຳບາກ ແລະໃນເວລາທຸກໃຈຢ່າງແນ່ນອນ.¹⁰ ມີໃຜສາມາດຫັກເຫລັກໄດ້ຫລື? ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຫລັກຈາກທາງທີ່ເຫມືອທີ່ປະສົມທອງແດງໄດ້ຫລື?¹¹ ເຮົາຈະມອບຄວາມຮັ່ງມີ ແລະບັນດາຊັບສົມບັດຂອງພວກເຈົ້າ ເປັນເຄື່ອງປຸ້ນໃຫ້ແກ່ພວກສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພາະບາບທຸກຢ່າງຂອງພວກເຈົ້າ ຕະຫລອດທົ່ວດິນແດນຂອງພວກເຈົ້າ.¹² ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າ ຕ້ອງຮັບໃຊ້ສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ ໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ, ເພາະໄຟຈະຖືກຈຸດຂຶ້ນໃນຄວາມຮ້າຍຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າ.”¹³ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງຮູ້! ຂໍຊົງລະນຶກເຖິງຂ້າພ່ອຍ ແລະຊົງຊ່ວຍຂ້າພ່ອຍ. ຂໍຊົງນຳການແກ້ແຄ້ນແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຂົມເຫັງພວກຂ້າພ່ອຍ. ພຣະອົງຊົງອິດກັນພຣະໄທຂອງພຣະອົງນັ້ນ, ແຕ່ຂໍຢາອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົານຳຂ້າພ່ອຍໄປເສຍ; ຂໍຊົງລະນຶກວ່າຂ້າພ່ອຍທຶນການຕິດຖຽນດ້ວຍເຫັນແກ່ພຣະອົງ.¹⁴ ເມື່ອໄດ້ພົບພຣະທັມຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ຂ້າພ່ອຍກໍກິນເສຍ. ພຣະທັມຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຊື່ນບານແກ່ຂ້າພ່ອຍ ແລະເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີແຫ່ງຈິດໃຈຂອງຂ້າພ່ອຍ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ.¹⁵ ຂ້າພ່ອຍບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຫມູ່ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສະຫລອງ ຫລືປິຕິຍິນດີ. ຂ້າພ່ອຍນັ່ງຢູ່ຄົນດຽວ ເພາະເຫດພຣະຫັດອັນຊົງອິດຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຊົງໃຫ້ຂ້າພ່ອຍຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມຂັດເຄື່ອງໃຈ.¹⁶ ເຫດໃດຄວາມເຈັບຂອງຂ້າພ່ອຍຈິງບໍ່ໄດ້ຍັບຢັ້ງ ແລະບາດແຜຂອງຂ້າພ່ອຍ, ມັນໄດ້ປະຕິເສດມາທຶກຈະຮັບການຮັກສາຫລື? ພຣະອົງຈະຊົງເປັນເຫມືອນຫ້ວຍທີ່ເພິງບໍ່ໄດ້ແກ່ຂ້າພ່ອຍບໍ່ ຫລືຊົງເປັນເຫມືອນນ້ຳທີ່ເຫຼືອແຫ້ງບໍ່?¹⁷ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈິງກ່າວວ່າ, “ເຢເຣມີຢາເອີຍ, ຖ້າພວກເຈົ້າກັບໃຈມາ, ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າກັບມາສູ່ສະພາບດີ, ແລະເຈົ້າຈະຍືນຍົງຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ແລະຮັບໃຊ້ເຮົາ. ເພາະຖ້າເຈົ້າແຍກສິ່ງໄງ້ຈັກຕ່າງໆອອກໄປຈາກສິ່ງປະເສີດ, ເຈົ້າຈະເປັນເຫມືອນປາກຂອງເຮົາ. ປະຊາຊົນທັງຫລາຍຈະຫັນກັບມາຫາເຈົ້າ, ແຕ່ຕົວເຈົ້າເອງ ຍັງບໍ່ຫັນກັບໄປຫາພວກເຂົາ.”¹⁸ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນກຳແພງປ່ອມທອງແດງຊຶ່ງຜ່ານເຂົ້າໄປບໍ່ໄດ້ ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ. ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ຊະນະເຈົ້າ, ເພາະເຮົາຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດ ແລະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—¹⁹ “ເພາະເຮົາຈະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງຄົນຊົ່ວ ແລະໄຖ່ພວກເຈົ້າຈາກເງື່ອມມືຂອງຄົນອຳມະຫິດ.”

16¹ ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້າພ່ອຍ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ,² “ເຈົ້າຢາມີເມຍ ແລະເຈົ້າຢາມີລູກຊາຍ ຫລືລູກສາວໃນສະຖານທີ່ນີ້. ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແກ່ລູກຊາຍ ແລະລູກສາວທີ່ເກີດໃນສະຖານທີ່ນີ້, ແກ່ພວກແມ່ທີ່ເກີດລູກເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະແກ່ພວກພໍ່ທີ່ໄດ້ໃຫ້ບຸກຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃນແຜ່ນດິນນີ້ວ່າ,³ “ເຂົາທັງຫລາຍຈະຕາຍດ້ວຍພະຍາດຮ້າຍ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີການຄຳຄວນອາໄສພວກເຂົາ ຫລືຈະບໍ່ມີໃຜຈັດການຝັງເຂົາ. ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນຂີ້ສັດທີ່ຢູ່ເທິງຝືນແຜ່ນດິນ. ເພາະພວກເຂົາຈະພົນາດດ້ວຍດາບ ແລະການອິດຢາກອາຫານ, ແລະສິບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະເປັນອາຫານຂອງນົກໃນອາກາດທັງຫລາຍ ແລະບັນດາສັດປ່າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.”⁴ ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້າພ່ອຍ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ຢາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນທີ່ກຳລັງມີການໄຫວ້ທຸກ. ຢາໄປຄຳຄວນ ຫລືໄປສະແດງຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈສຳລັບພວກເຂົາ, ເພາະເຮົາໄດ້ເອົາສັນຕິສຸກຂອງເຮົາ ໄປຈາກຊົນຊາດນີ້ແລ້ວ, ທັງຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງ ແລະຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.—ທັງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະຜູ້ນ້ອຍຈະຕາຍໃນແຜ່ນດິນນີ້. ຈະບໍ່ມີໃຜຈັດການຝັງສິບໃຫ້, ແລະຈະບໍ່ມີໃຜມາຄຳຄວນອາໄສພວກເຂົາ ຫລືມາປາດຕົວ ຫລືມາແຖຫົວທັງຫລາຍເພື່ອພວກເຂົາ.’⁵ ຈະຕ້ອງບໍ່ມີຜູ້ໃດແບ່ງປັນອາຫານໃຫ້ແກ່ຄົນໄຫວ້ທຸກ ເພື່ອຈະເລົ່າໂລມພວກເຂົາເຫດຄົນທີ່ຕາຍທັງຫລາຍນັ້ນ, ແລະຈະຕ້ອງບໍ່ມີໃຜມອບຈອກແຫ່ງຄວາມເລົ່າໂລມໃຈໃຫ້ພໍ່ ຫລືແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕື່ມ ເພື່ອທີ່ຈະປອບໃຈພວກເຂົາ.⁶ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າໃນເຮືອນທີ່ມີການລ້ຽງເພື່ອນັ້ງກິນ ແລະຕື່ມກັບພວກເຂົາ.” ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່, ຕໍ່ຫນ້າຕ່າງຂອງພວກເຈົ້າ, ໃນວັນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້, ເຮົາກຳລັງຈະເຮັດໃຫ້ສ່ຽງບັນເທີງ ແລະສ່ຽງມ່ວນຊື່ນລືເລີງ, ສ່ຽງເຈົ້າບ່າວ ແລະສ່ຽງເຈົ້າສາວ ຂາດໄປຈາກສະຖານທີ່ນີ້.’⁷ ແລ້ວສິ່ງນີ້ຈະໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອເຈົ້າບອກບັນດາຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຊົນຊາດນີ້, ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເວົ້າກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ‘ເປັນຫຍັງພຣະຢາເວຈິງຊົງປະກາດໂທດໃຫຍ່ຫລວງທັງຫມົດນີ້ໃຫ້ຕົກແກ່ເຮົາ? ຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະຄວາມຜິດບາບຫຍັງແດ່ທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ?’⁸ ດັ່ງນັ້ນຈິງກ່າວແກ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, ‘ເພາະບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄປຕິດຕາມພະອິນຢູ ແລະໄດ້ປົວລະບັດ ແລະນະມັດສະການພະເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ ແລະບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ.

¹²ແຕ່ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດຊົວຮ້າຍຍິງກວ່າບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ເພາະເບິ່ງແມ່, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນກໍາລັງດຳເນີນຕາມຈິດໃຈຊົວຮ້າຍດີຕ້ານຂອງຕົນເອງ; ທຸກຄົນປະຕິເສດບໍ່ຍອມຟັງເຮົາ.¹³ ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈະໂຍນພວກເຈົ້າອອກເສຍຈາກແຜ່ນດິນນີ້ ເຂົາໄປໃນແຜ່ນດິນຊົງພວກເຈົ້າ, ຫລືບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ, ແລະບ່ອນນັ້ນພວກເຈົ້າຈະບິວລະບັດພະອິນໆ ທັງກາງເວັນ ແລະກາງຄືນ, ເພາະເຮົາຈະບໍ່ສະແດງພຣະກະລຸນາແກ່ພວກເຈົ້າເລີຍ.’

¹⁴ເພາະສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່, ວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະມາເຖິງ—ນິຕິຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອມີໃຜກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ນອນໃດ, ພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງນຳປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.’¹⁵ ແຕ່ຈະເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ, ພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງນຳປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອອກມາຈາກແດນທາງທິດເຫນືອ ແລະມາຈາກບັນດາປະເທດ ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ພວກເຂົາໃຫ້ໄປຢູ່ນັ້ນ.’ ເພາະເຮົາຈະນຳພວກເຂົາກັບມາສູ່ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເອງ ຊົງເຮົາໄດ້ຍົກໃຫ້ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາແລ້ວນັ້ນ.

¹⁶ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະສົ່ງຊາວປະມົງມາເປັນຈຳນວນຫລາຍ-- ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ-- ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະຈັບປະຊາຊົນອອກມາ. ພາຍຫລັງຈາກນີ້ ເຮົາຈະສົ່ງນາຍພານຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາ ດັ່ງນັ້ນນາຍພານຈະລ່າພວກເຂົາທັງຫລາຍຕາມພູເຂົາທຸກແຫ່ງ, ແລະຕາມໂນນພູທຸກຫນ່ວຍ ແລະຕາມລຶບໂງ່ນຫີນ.¹⁷ ເພາະວ່າ ຕາເຮົາເບິ່ງພຶດຕິກຳທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈະປົດບັງໄວ້ຈາກຫນ້າເຮົາໄດ້. ຄວາມຊົດຊຳຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈະເຊື່ອງຈາກຄວາມຕາຂອງເຮົາໄດ້.

¹⁸ຂັ້ນທຳອິດເຮົາຈະຈ່າຍຄືນເປັນສອງເທົ່າ ສຳລັບຄວາມຊົດຊຳ ແລະຄວາມຜິດບາບ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເຮົາເປັນມົນທົນໄປດ້ວຍຊາກຂອງຮູບເຄົາລົບທີ່ຫນ້າຂີດຽດ, ແລະເຮັດໃຫ້ມໍຣະດົກຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍບັນດາຮູບເຄົາລົບ ທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ.”

¹⁹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະກຳລັງ ແລະເປັນທີ່ລືໄພຂອງຂ້ານ້ອຍ. ເປັນທີ່ກຳບັງອັນເຂັ້ມແຂງຂອງຂ້ານ້ອຍໃນມືຍາກລຳບາກ. ບັນດາປະຊາຊາດຈະມາເຝົ້າພຣະອົງຈາກທິສຸດປາຍໂລກ ແລະເວົ້າວ່າ, ‘ແນ່ແທ້ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບມໍຣະດົກທີ່ຫລອກລວງ. ພວກມັນເປົ່າວາງ; ບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດໃນພວກມັນ.’²⁰ ມະນຸດຈະສ້າງພະໄວ້ສຳລັບຕົນເອງໄດ້ບໍ່? ແຕ່ພວກສົງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນພະ.’²¹ ເພາະສະນັ້ນ ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກໃນເວລານີ້, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກມືຂອງເຮົາ ແລະລິດທານພາບຂອງເຮົາ, ເພື່ອເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າພຣະນາມຂອງເຮົາຄືພຣະຢາເວ.

17 ¹“ບາບຂອງຢູດານັ້ນບັນທຶກໄວ້ດ້ວຍປາກກາເຫລັກ ທີ່ມີປາຍເພັດ. ໄດ້ຈາລຶກໄວ້ເທິງແຜ່ນແຫ່ງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະທີ່ແຂກບູຊາຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ.² ແມ້ແຕ່ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາກໍລະນຶກເຖິງແຜ່ນບູຊາ ແລະເສົາອາເຊຣາທັງຫລາຍຂ້າງພວກພວກຕົນໄມ້ຂຽວສົດ ແລະເທິງໂນນພູສູງທັງຫລາຍ.

³ເສົາອາເຊຣາທັງຫລາຍໄດ້ຖືກຢູ່ເທິງພູເຂົາ ຂອງເຮົາທີ່ແຖວຊົນນະບົດທີ່ຢູ່ກາງທົ່ງກວ້າງ. ບັນດາສິ່ງຂອງ ແລະຊັບສົມບັດທຸກຢ່າງຂອງພວກເຈົ້າ ເຮົາຈະແຈກຈ່າຍໄປເປັນເຄື່ອງປຸ້ນ, ພ້ອມດ້ວຍ ປູຊະນິຍະສະຖານສູງທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ເພາະເຫດແຫ່ງຄວາມບາບທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ.⁴ ເຮົາຈະຕ້ອງປ່ອຍສູນເສຍມໍຣະດົກຊົງເຮົາໄດ້ຍົກໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າບິວລະບັດສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນຊົງພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ, ພວກເຈົ້າກໍ່ໄຟແຫ່ງຄວາມຮ້າຍຂຶ້ນຊຶ່ງຈະໄຫມ້ຢູ່ເປັນນິດ.”

⁵ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ບຸກຄົນທີ່ວາງໃຈໃນມະນຸດກໍ່ເປັນທີ່ສາບແຊງ; ເຂົາເຮັດໃຫ້ເນື້ອຫນັງເປັນກຳລັງຂອງເຂົາ ແຕ່ຫີນໃຈຂອງເຂົາອອກຈາກພຣະຢາເວ.⁶ ເພາະລາວຈະເປັນເຫມືອນພູມໄມ້ນ້ອຍໆ ທີ່ຢູ່ໃນອາຣາບາ ແລະຈະບໍ່ເຫັນຄວາມສົງເດີມກຳລັງມາເຖິງ ເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ແຕກລະແຫງໃນຖິ່ນກັນດານ, ໃນແຜ່ນດິນແຫ້ງແລ້ງທີ່ບໍ່ມີຄົນອາໄສ.

⁷ຄົນທີ່ວາງໃຈໃນພຣະຢາເວຍອມຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ, ເພາະພຣະຢາເວ ເປັນເຫດແຫ່ງຄວາມວາງໃຈຂອງເຂົາ.

⁸ເພາະລາວຈະເປັນເຫມືອນຕົ້ນໄມ້ທີ່ປູກໄວ້ແຄມນ້ຳ, ຊຶ່ງຢັ້ງຢືນຂອງມັນອອກໄປຂ້າງແມ່ນ້ຳ. ມັນບໍ່ຢ້ານຄວາມຮ້ອນເມື່ອແດດສ່ອງມາ. ເພາະໃບຂອງມັນຂຽວຢູ່ສະເຫມີ, ແລະຈະບໍ່ກະວົນກະວາຍໃນປີທີ່ແຫ້ງແລ້ງ, ແລະມັນບໍ່ຢຸດທີ່ຈະອອກຜົນ.

⁹ຈິດໃຈກໍ່ເປັນໂຕຫລອກລວງຫລາຍກວ່າສິ່ງໃດທັງຫມົດ ມັນເສື່ອມຊາມ; ຜູ້ໃດຈະຮູ້ຈັກໃຈນັ້ນໄດ້?¹⁰ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ຜູ້ກວດຄົ້ນເບິ່ງຈິດໃຈ ແລະທິດລອງເບິ່ງໃຈທັງຫລາຍ, ເຮົາໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຕາມການປະພຶດຂອງເຂົາ, ຕາມຜົນແຫ່ງການກະທຳຂອງພວກເຂົາ.¹¹ ນົກກະທາທີ່ຝັກໄຂ່ ຊຶ່ງມັນບໍ່ໃຫ້ອອກເອງ. ບາງຄົນທີ່ໄດ້ຄວາມຮັ່ງມີມາຢ່າງບໍ່ເປັນທຳກໍ່ເຊັ່ນກັນ, ເມື່ອເຖິງກາງໄວ ຄວາມຮັ່ງມີກໍ່ຫວີດຈາກຄົນນັ້ນໄປ, ແລະໃນຕອນປາຍຂອງລາວ, ລາວຈະເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ.”

¹²ສະຖານທີ່ດັ່ງນັ້ນມັດສະການຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ເປັນພຣະທີ່ນັ່ງອັນຮຸ່ງເຮືອງ, ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ສູງຕັ້ງແຕ່ເດີມນັ້ນ.¹³ ພຣະຢາເວ ຊົງເປັນຄວາມຫວັງແຫ່ງອິດສະຣາເອນ. ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດທີ່ປະຖິ້ມພຣະອົງຈະຕ້ອງຮັບຄວາມອັບອາຍ.

ບັນດາຄົນທັງປວງທີ່ຫັນໄປຈາກເຮົາຈະຕ້ອງຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນຂີ້ຝຸ່ນ. ເພາະພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະຢາເວ ຜູ້ເປັນນ້ຳພູແຫ່ງຊີວິດ.¹⁴ ຂໍຊົງຮັກສາຂ້ານ້ອຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາ! ຂໍຊົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດຜົນ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະລອດຜົນ.

ເພາະພຣະອົງເປັນທີ່ສັນລະເສີນຂອງຂ້ານ້ອຍ.

¹⁵ເບິ່ງແມ່, ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ‘ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວຢູ່ທີ່ໃດ? ໃຫ້ມາເຖິງ!’¹⁶ ສຳລັບຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫນີຈາກໄປການເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ຕາມພຣະອົງໄປ. ຂ້ານ້ອຍກໍ່ບໍ່ປະສົງວັນແຫ່ງຄວາມຈົບຫາຍ.

ພຣະອົງຊົງຮູ້ເຖິງການປະກາດທັງຫລາຍຊຶ່ງອອກມາຈາກຮິມປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ. ມັນກໍ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ຂໍຢ່າຊົງເປັນເຫດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ້ານກົວ. ພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ລືໄພຂອງຂ້ານ້ອຍໃນມືທີ່ບໍ່ດີ.¹⁸ ຂໍໃຫ້ພວກທີ່ຂົ່ມເຫັງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ, ແຕ່ຂໍຢ່າໃຫ້ຂ້າພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ. ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາໂກດຮ້າຍ, ແຕ່ຢ່າໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໂກດຮ້າຍ. ຂໍຊົງນຳມືຮ້າຍມາຕິກເຫນືອພວກເຂົາ, ຂໍຊົງທຳລາຍພວກເຂົາດ້ວຍການທຳລາຍຊ້າແລ້ວຊ້າອີກ.”

¹⁹ພຣະຢາເວຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍດັ່ງນີ້ວ່າ, “ຈົ່ງໄປຢືນໃນປະຕູແຫ່ງປະຊາຊົນ ຊຶ່ງບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູດາສະເດັດເຂົ້າ ແລະຊົງພະອົງສະເດັດອອກ, ແລ້ວໃນປະຕູທັງຫລາຍຂອງເຢຣູຊາເລັມ.²⁰ ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ‘ຈົ່ງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ເປັນກະສັດຂອງຢູດາ, ແລະບັນດາຄົນຢູດາ ແລະຊາວເຢຣູຊາເລັມທັງຫມົດ ຜູ້ຊົງເຂົ້າທາງປະຕູເຫລົ່ານີ້.

²¹ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: “ຈົ່ງລະວັງເພື່ອເຫັນແກ່ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ແລະຢ່າໄດ້ຫາບຫາມຫຍັງໃນວັນສະບາໂຕ ເພື່ອນຳຂອງນັ້ນເຂົ້າທາງບັນດາປະຕູນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.²² ຢ່າຫາບຫາມເຄື່ອງຂອງພວກເຈົ້າອອກຈາກເຮືອນໃນວັນສະບາໂຕ. ຢ່າເຮັດວຽກໃດໆ, ແຕ່ຈົ່ງຮັກສາວັນສະບາໂຕໄວ້ໃຫ້ບໍລິສຸດ, ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າໄວ້.”²³ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫລືຫວັງໆຕູຟັງ, ແຕ່ເຮັດດີຕ້ານ ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ບໍ່ຮັບຄຳຕັກເຕືອນ.

²⁴ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອຝັງເຮົາແທ້ໆ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະບໍ່ນຳວຽກໃດໆ ເຂົ້າມາທາງປະຕູເມືອງນີ້ໃນວັນສະບາໂຕ ແຕ່ຮັກສາວັນສະບາໂຕໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະບໍ່ເຮັດວຽກໃນມື້ນັ້ນ.²⁵ ແລ້ວຈະມີບັນດາກະສັດ, ເຈົ້ານາຍທັງຫຼາຍ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ປະທັບເທິງບັນລັງແຫ່ງດາວິດ ຈະສະເດັດເຂົ້າທາງປະຕູທັງຫຼາຍຂອງເມືອງນີ້ ໂດຍບັນດາລົດມ້າເສີກ ແລະມ້າທັງຫຼາຍ, ພວກເຂົາ ແລະພວກຜູ້ນຳທັງຫຼາຍ, ທັງຄົນຢູດາ ແລະຊາວເຢຣູຊາເລັມ, ແລະເມືອງນີ້ຈະດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.
²⁶ ພວກເຂົາຈະມາຈາກເມືອງຕ່າງໆ ຂອງຢູດາ ແລະຈາກທີ່ຊົງຢູ່ຮອບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຈາກແຜ່ນດິນເບັນຢາມິນ ແລະຈາກເຂດທົ່ງພຽງ, ຈາກພູເຂົາທັງຫຼາຍ, ແລະຈາກເນເກບ, ນຳເອົາເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ເຄື່ອງສັດບູຊາ ແລະກຳຍານ, ແລະເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການສັນລະເສີນ ມາຫິວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.²⁷ ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍບໍ່ຝັງເຮົາ—ທີ່ຈະຖືຮັກສາວັນສະບາໂຕໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະທີ່ຈະບໍ່ແບກພາລະເຂົ້າທາງປະຕູທັງຫຼາຍຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນວັນສະບາໂຕ—ແລ້ວເຮົາຈະກຳໄລ້ໄວ້ໃນປະຕູເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ໄຟນັ້ນຈະເຜົາຜານລາຊະວັງທັງຫຼາຍຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະຈະບໍ່ມີໃຜສາມາດຈະດັບໄດ້.”

18 ¹ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງເຢເຣເມຍຢາ ຊົງກ່າວວ່າ,² “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະລົງໄປຍັງເຮືອນຂອງຊ່າງປັ້ນຫມັ້, ເພາະເຮົາຈະເວົ້າໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຫນ້າ.”³ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຂ້ານ້ອຍຈົ່ງລົງໄປທີ່ເຮືອນຂອງຊ່າງປັ້ນຫມັ້ ແລະເບິ່ງແມ່! ເຫັນຊ່າງປັ້ນຫມັ້ກຳລັງຂຽນຫມັ້ຂອງລາວຢູ່ທີ່ແປ້ນຊ່າງຫມັ້.⁴ ແຕ່ຫມັ້ດິນກຳລັງເຮັດນັ້ນໄດ້ແຕກຢູ່ທີ່ມີຂອງຊ່າງປັ້ນຫມັ້, ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນໃຈ ແລະ ປັ້ນປັນພາະຊະນະອັນໃຫມ່ຕາມທີ່ລາວເຫັນວ່າດີ ແລະ ຄວນເຮັດໃນສາຍຕາຂອງລາວ.
⁵ ແລ້ວພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້າຂ້ານ້ອຍ, ຊົງກ່າວວ່າ,⁶ “ເຮົາຈະເຮັດກັບເຈົ້າເຫມືອນຊ່າງປັ້ນຫມັ້ເຮັດບໍ່ໄດ້ບໍ່ ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ? —ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ. ເບິ່ງແມ່! ເຫມືອນດິນຫນຽວຢູ່ໃນມືຂອງຊ່າງປັ້ນຫມັ້ສັນໃດ— ພວກເຈົ້າກໍຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາສັນນັ້ນ, ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ.”⁷ ໃນເວລາດຽວກັນ, ເຮົາຈະປະກາດກ່ຽວກັບປະຊາຊາດຫນຶ່ງ ຫລືຮາຊະອານາຈັກຫນຶ່ງວ່າ, ຫລືເຮົາຈະຖອນ ຫລືຝັງ ຫລືທຳລາຍເສຍກໍໄດ້.⁸ ແຕ່ຖ້າປະຊາຊາດນັ້ນ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ປະກາດໄວ້ແລ້ວ ຫັນຫນ້າຈາກການເຮັດຊົ່ວ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະຜ່ອນໄພພິບັດທີ່ເຮົາກຳລັງວາງແຜນຈະເຮັດນັ້ນເສຍ.
⁹ ອີກຢ່າງຫນຶ່ງ, ເຮົາໄດ້ປະກາດກ່ຽວກັບປະຊາຊາດຫນຶ່ງ ຫລືຮາຊະອານາຈັກຫນຶ່ງວ່າ, ເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນ ຫລືປຸກຝັງໄວ້.
¹⁰ ແຕ່ຖ້າປະຊາຊາດນັ້ນເຮັດຊົ່ວໃນສາຍຕາເຮົາ, ໂດຍບໍ່ເຊື່ອຝັງສຽງຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະປຸກສິ່ງທີ່ດີ ຊຶ່ງເຮົາກ່າວໄວ້ວ່າເຮົາຈະເຮັດກັບພວກເຂົານັ້ນເສຍ.
¹¹ ດັ່ງນັ້ນບັດນີ້, ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນຢູດາ ແລະຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກຳລັງກໍໄພພິບັດຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ແລະຄິດວາງແຜນການຢ່າງຫນຶ່ງຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງກັບໃຈຈາກການເຮັດຊົ່ວຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອທາງທັງຫຼາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຈະນຳຄວາມດີມາສູ່ພວກເຈົ້າ.”¹² ແຕ່ພວກເຂົາຈະຕອບວ່າ, ‘ນີ້ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງດອກ. ພວກເຮົາຈະດຳເນີນຕາມແຜນງານທັງຫຼາຍຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ລະຄົນຈະທຳໃນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ຄືຄວາມປາດຖາຫນາຂອງຈິດໃຈທີ່ດີຕ້ານ.’
¹³ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ຈົ່ງຖາມບັນດາປະຊາຊາດ, ໃຜເຄີຍໄດ້ຍິນສິ່ງນີ້ແດ່? ອິດສະຣາເອນພົມມາຈາລິໄດ້ເຮັດສິ່ງຫນຶ່ງອັນຫນ້າຢ້ານຫລາຍ.¹⁴ ຫມະໃນເລບານອນເຄີຍໄປຈາກເນີນເຜົາຫັນທັງຫລາຍເທິງດ້ານຂອງມັນບໍ່? ບັນດານັ້ນຈາກພູເຂົາທີ່ໄຫລມາຈາກທິໂກ, ສາຍນ້ຳເຢັນເຫລົ່ານັ້ນ ເຄີຍຖືກທຳລາຍໄປຫລື?
¹⁵ ແຕ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄດ້ລືມເຮົາເສຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊາແກ່ພວກຮູບເຄົາລົບທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະໄດ້ລືມລົງເທິງດິນຕາມທາງຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາ ໄດ້ຈາກທາງໂບຮານທັງຫລາຍ ເພື່ອເຂົ້າໄປທີ່ທາງຊອຍທັງຫລາຍ.
¹⁶ ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຈະກາຍເປັນທີ່ຫນ້າຕື່ນຕົກໃຈ, ຈະກາຍເປັນສິ່ງຢ້ານກົວ, ແລະເປັນສິ່ງທີ່ຖືກເຍາະເຍີ້ຍຢູ່ເປັນນິດ. ຄົນທັງປວງທີ່ຜ່ານໄປຈະຕິວສັນ, ແລະແກວ່ງຫົວຂອງເຂົາ.”¹⁷ ເຮົາຈະກະຈາຍພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າສັດຕູຂອງພວກເຮົາ ເຫມືອນລົມຕາເວັນອອກ. ເຮົາຈະຫັນຫລັງໃສ່ພວກເຂົາ, ແລະຈະບໍ່ຫັນຫນ້າໃສ່ໃຫ້ໃນວັນແຫ່ງໄພພິບັດມາເຖິງຂອງພວກເຂົານັ້ນ.”
¹⁸ ດັ່ງນັ້ນພວກປະຊາຊົນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ມາເຖິດ, ໃຫ້ເຮົາຄິດແຜນປອງຮ້າຍເຢເຣເມຍຢາ, ເນື່ອງດ້ວຍວ່າທຳມະບັນຍັດບໍ່ຄວນຈະສູນຫາຍໄປຈາກພວກປະໂລຫິດ, ຫລືຈາກຄຳປຶກສາຈາກພວກນັກປາດ, ຫລືຈາກບັນດາຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ມາເຖິດ, ເຮົາໂຈມຕີເຂົາດ້ວຍບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຮົາ ແລະຢາໄປສິນໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ປະກາດເລີຍ.”¹⁹ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍພຣະອົງຊົງຟັງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂໍຈົ່ງຟັງສຽງພວກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.
²⁰ ຄວາມພິນາດຈາກພວກເຂົາຈະເປັນລາງວັນຂອງຂ້ານ້ອຍ ສຳລັບການເຮັດດີຕໍ່ພວກເຂົາຫລື? ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຊຸດຊຸມໃວ້ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ. ຂໍຊົງລະນຶກວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຢືນເຝົ້າພຣະອົງຢ່າງໃດ ເພື່ອຫຼຸດຂໍສະຫວັດດີພາບແກ່ພວກເຂົາ, ເພື່ອຈະຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄປເສຍຈາກພວກເຂົາ.
²¹ ດັ່ງນັ້ນ ຂໍຊົງມອບລູກຫລານຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ຄວາມອິດຢາກອາຫານ, ແລະຂໍຊົງມອບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໃຊ້ດາບ. ດັ່ງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ເມຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ສູ້ເສຍ, ແລະເປັນແມ່ຫມ້າຍ, ແລະພວກລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບໃນສິ່ງຄາມ.
²² ຂໍໃຫ້ໄດ້ຍິນສຽງຄວາມທຸກຮ້ອງມາຈາກເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງນຳຜູ້ບຸກລຸກມາປັ້ນເຂົາຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຊຸດຊຸມໄວ້ຕໍ່ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະໄດ້ເຮັດແຮ້ວຕົກສຳລັບຈັບຂ້ານ້ອຍ.²³ ແຕ່ພຣະອົງເອງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກແຜນການສັງຫານທັງຫລາຍຂອງເຂົາທີ່ຈະຂ້າ ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ. ຂໍຢ່າຊົງອະໄພຄວາມຊົ່ວ ແລະຄວາມຜິດປາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໄປເສຍຈາກພຣະອົງ. ແຕ່ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຖືກລົມລົງຕໍ່ພຣະພົກພຣະອົງ. ຂໍຊົງຈັດການເຂົາທັງຫລາຍໃນເວລາແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງທ້ອນ.

19 ¹ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງໄປ ແລະຊື້ ຫມັດິນຂອງຊ່າງປັ້ນຫມັ້ມາຫນຶ່ງຫນ່ວຍ ຂະນະທີ່ເຈົ້າຢູ່ກັບພວກຫົວຫນ້າຂອງປະຊາຊົນ ແລະພວກປະໂລຫິດ.² ແລ້ວຈົ່ງໄປທີ່ຮ່ອມພູເບັນຮິນໂນມ ອອກໄປທາງປະຕູກອງເສດຫມັດິນແຕກ, ແລະຫນັ້ນຈົ່ງປ່າວຮ້ອງບັນດາຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າ.”³ ຈົ່ງກ່າວວ່າ, ‘ຂໍຈົ່ງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ຂ້າແຕ່ບັນດາກະສັດຂອງແຫ່ງຢູດາ ແລະຊາວນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ! ພຣະຢາເວອາມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ແລະເຮົາຈະນຳໄພພິບັດມາເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້, ແລະບັນດາຫູຂອງທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນເຖິງສິ່ງນີ້ຈະອີໄປ.

⁴ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ລະປະຖົມເຮົາ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ນີ້ເສື່ອມເສຍ.

ໃນສະຖານທີ່ນີ້ພວກເຂົາໄດ້ເຜົາຖວາຍບູຊາແກ່ເທບພະເຈົ້າອື່ນໆ ຫຼືພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກ. ພວກເຂົາເອງ ຫລືບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ ຫລືພວກກະສັດຢູ່ດາເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍບໍລິເວນຂອງຜູ້ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຜິດ.⁵ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງສະຖານທີ່ສູງສຳລັບພະບາອານ ເພື່ອຈະເຜົາບັນດາລູກຊາຍຂອງເຂົາໃນໄຟ ເປັນເຄື່ອງບູຊາເຜົາທັງເປັນແກ່ພະບາອານ—ສິ່ງນີ້ເຮົາບໍ່ໄດ້ສັງເກດ ຫລືກ່າວໄວ້, ຫລືໄດ້ນຶກໃນໃຈຂອງເຮົາເລີຍ.

⁶ສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່, ວັນທັງຫລາຍກຳລັງຈະມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອສະຖານທີ່ນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ເອີ້ນວ່າໂຕເຟັດ, ຫລືຮ່ອມພູເປັນອີກໂນມອີກ, ແຕ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າຮ່ອມພູແຫ່ງການຂ້າຝັນ.⁷ໃນສະຖານທີ່ນີ້ ເຮົາຈະທຳລາຍແຜນການທັງປວງຂອງຢູດາ ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລີ້ມທີ່ເປັນປະໂຫຍດ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາລົ້ມລົງດ້ວຍດາບຕໍ່ຫນ້າບັນດາສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ແລະດ້ວຍມືຂອງບັນດາຜູ້ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ຊາກສົບຂອງພວກເຂົາເປັນອາຫານຂອງພວກນົກໃນອາກາດ ແລະບັນດາສັດປ່າເທິງແຜນດິນໂລກ.⁸ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເມືອງນີ້ຖືກທຳລາຍ ແລະເປັນສິ່ງທີ່ຖືກເຍາະເຍີ້ຍ ເພາະທຸກຄົນທີ່ຜ່ານໄປຈະຢ້ານກົວ ແລະຈະເຍາະເຍີ້ຍໃນໄຟຟ້າຂອງພວກເຂົາ.⁹ເຮົາຈະເຮັດພວກເຂົາກິນຊີນຂອງລູກຊາຍ ແລະລູກສາວຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ລະຄົນຈະກິນຊີນຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຂົາ. ໃນການທີ່ຖືກລ້ອມ ແລະເຈັບປວດໃຈທີ່ສັດຕູຂອງເຂົາ ໄດ້ນຳມາ ແລະຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.”

¹⁰ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດເຫຍື່ອໃຫ້ແຕກຕ່າງຕໍ່ຕາຄົນທັງຫລາຍທີ່ມານຳກັນກັບເຈົ້ານັ້ນ.¹¹ເຮົາຈະກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງທີ່ເຫມືອນກັນນີ້ໃຫ້ຊົນຊາດນີ້ ແລະເມືອງນີ້—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເຢເຣມີຢາເຮັດໃຫ້ພາຊະນະຂອງຊ່າງປັ້ນຫມໍ້ແຕກ ດັ່ງນັ້ນມັນບໍ່ສາມາດສ້ອມແປງໄດ້ອີກ. ປະຊາຊົນຈະຝັງຄົນຕາຍໄວ້ໃນໂຕເຟັດ ຈົນບໍ່ມີທີ່ສຳລັບໃຫ້ຝັງຄົນຕາຍອີກ.

¹²ນີ້ຄືສິ່ງເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ສະຖານທີ່ ແລະຄົນຜູ້ຢູ່ໃນເມືອງນີ້ ເມື່ອເຮົາເຮັດໃຫ້ເປັນເຫມືອນໂຕເຟັດ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—¹³ດັ່ງນັ້ນ ບັນດາເຮືອນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລີ້ມ ແລະກະສັດທັງຫລາຍແຫ່ງຢູດາຈະເຫມືອນໂຕເຟັດ—ຄືບັນດາບ້ານທີ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນເຫລົ່ານີ້ ພວກປະຊາຊົນທີ່ບໍ່ສະອາດນະມັດສະການດາວທຸກດວງໃນທ້ອງຟ້າ ແລະ ເທເຄືອງບູຊາຖວາຍແກ່ພະອື່ນໆ.”

¹⁴ແລ້ວເຮົາເຮມີຢາໄດ້ໄປຈາກໂຕເຟັດທີ່ ຊົງພຣະຢາເວຊົງໃຊ້ໃຫ້ເຂົາໄປປະກາດພຣະທຳຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເຂົາກໍຍືນຢູ່ໃນພະລານຫິນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ເຂົາກ່າວແກ່ປະຊາຊົນທັງປວງວ່າ,¹⁵“ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນຊົງກ່າວ ດັ່ງນີ້ວ່າ, “ ນີ້ແຫລະ, ເຮົາຈະນຳໄຟຟ້າຂອງທັງຫລາຍ ຊົງເຮົາໄດ້ບອກກ່າວມາໃຫ້ເມືອງນີ້, ແລະບັນດາຫົວເມືອງທັງຫລາຍ ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດໄວ້ແລ້ວ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຕີດ້ານ ແລະປະຕິເສດບໍ່ເຊື່ອຝັງບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ.”

20 ¹ເມື່ອປັດຊູ ລູກຊາຍຂອງອິມເມ—ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດ ແລະ ເປັນຫົວຫນ້າໃຫຍ່ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ—

ໄດ້ຍິນເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທຳເວົ້າດັ່ງນີ້.²ເພິ່ນກໍຕິເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະຈັບໃສ່ກັບຕີນໄວ້ໃນປະຕູສູງ

ເປັນຢາມືນທີ່ວິຫານຂອງພຣະຢາເວນັ້ນ.

³ພໍເຖິງເຊົ້າມື້ໃຫມ່ມາ ເມື່ອປັດຊູ ໄດ້ນຳເອົາເຢເຣມີຢາອອກຈາກກັບຕີນ. ໃນຂະນະນັ້ນ ເຢເຣມີຢາເວົ້າຕໍ່ປັດຊູວ່າ, “ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າປັດຊູ ແຕ່ຈະເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ ມາໂກຣມິດສາບິບ.⁴ເພາະພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ‘ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວຮຸນວາຍ, ເຈົ້າແລະມິດສະຫາຍຂອງພວກເຈົ້າຢ້ານກົວ, ເພາະພວກເຂົາຈະລົ້ມຕາຍດ້ວຍດາບຂອງສັດຕູ ແລະດວງຕາຂອງພວກເຈົ້າຈະເບິ່ງຢູ່.

ເຮົາຈະມອບຊາວຢູດາທັງປວງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງກະສັດບາບີໂລນ. ເຂົາຈະກວາດຈັບເອົາພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍທີ່ເມືອງບາບີໂລນ

ຫລືໂຈມຕີພວກເຂົາດ້ວຍດາບ.

⁵ເຮົາຈະຍົກຊັບສິມບັດ ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະສິ່ງຂອງມີຄ່າທັງປວງໃນເມືອງນີ້, ແລະລາຊະສົມບັດອັນມີຄ່າທັງປວງຂອງບັນດາກະສັດຢູດາ. ເຮົາຈະມອບທຸກ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນມືຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະພວກເຂົາຈະຍຶດມັນໄວ້. ພວກເຂົາຍຶດເອົາ ແລະ ນຳໄປຍັງເມືອງບາບີໂລນ.⁶ແຕ່ສຳລັບເຈົ້າ, ປັດຊູ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງໄປເປັນຊະເລີຍ ເຈົ້າຈະຖືກຈັບໄປຍັງບາບີໂລນ ແລະຈະຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ທຸກຄົນທີ່ເຈົ້າຮັກຜູ້ຊົງເຈົ້າໄດ້ກ່າວພຣະທຳບໍ່ຈົງຈະຖືກຝັງທີ່ນັ້ນ.”

⁷“ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຊົງໄດ້ຫລອກລວງຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍກໍຖືກຫລອກລວງ. ພຣະອົງຊົງມີກຳລັງຫລາຍກວ່າຂ້ານ້ອຍ

ແລະພຣະອົງກໍຊະນະ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນທີ່ໃຫ້ເຂົາຫົວຂວັນ; ທຸກຄົນເຍາະເຍີ້ຍຂ້ານ້ອຍ.⁸ເພາະວ່າເມື່ອໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງໃຫ້ຊ່ວຍ ຂ້ານ້ອຍກ່າວວ່າ, ‘ຄວາມຫລຸນ ແລະການທຳລາຍ.’ ແລ້ວພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ຕຳຫນິ ແລະເຍາະເຍີ້ຍທຸກມື້.

⁹ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກ່າວວ່າ, ‘ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ອ້າງເຖິງພຣະຢາເວອີກຕໍ່ໄປ. ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ກ່າວໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງອີກ.’

ແຕ່ກໍມີສິ່ງເຫມືອນໄຟໄຫມຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ, ອັດຢູ່ໃນກະດູກຂອງຂ້ານ້ອຍ. ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍຕໍ່ສູ້ເພື່ອອັດມັນໄວ້, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດອັດໄວ້ໄດ້.

¹⁰ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງຊັບຊ້ອນຂ້າວລືຄວາມຕຶກໃຈຢ້ານຈາກປະຊາຊົນ ເປັນຈຳນວນຫລາຍຢູ່ຮອບທຸກດ້ານ. ‘ໃສ່ຄວາມລາວ! ໃຫ້ເຮົາໃສ່ຄວາມລາວ!’

ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍ ເຝົ້າເບິ່ງຄວາມຫລົ້ມຈົມຂອງຂ້ານ້ອຍ. ກ່າວວ່າ, “ບາງທີລາວອາດຈະຖືກຫລອກລວງ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ,

ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະຊະນະລາວໄດ້ ແລະຈະແກ້ແຄ້ນລາວ.”¹¹ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງຢູ່ຂ້າງຂ້ານ້ອຍ ດັ່ງນັ້ນກໍຮັບຜິດຊອບກັບຢ້ານກົວ,

ເພາະສະນັ້ນຜູ້ຂົ່ມເຫັງຂ້ານ້ອຍຈະສະດຸດ, ເພາະພວກເຂົາຈະບໍ່ຊະນະຂ້ານ້ອຍ. ພວກເຂົາຈະອັບອາຍຂາຍຫນ້າ, ເພາະພວກເຂົາຈະບໍ່ຈະເລີນຂຶ້ນ.

ພວກເຂົາຄວາມອັບອາຍໄຮ້ກຽດເປັນນິດ, ມັນຈະບໍ່ມີວັນລືມ.

¹²ແຕ່ພຣະອົງ, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ຜູ້ຊົງທຶດລອງຄົນຊອບທຳ ແລະຜູ້ທອດພຣະເນດທັງຈິດ ແລະໃຈ.

ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະອົງເຫມືອພວກເຂົາທັງຫລາຍ. ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າສະເຫນີຄະດີຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະອົງແລ້ວ.

¹³ຈົ່ງຮ້ອງເພິ່ງຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ! ຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະຢາເວ!

ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງຜູ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫລາຍ.

¹⁴ຂໍໃຫ້ມືທີ່ຂ້ານ້ອຍເກີດມານັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ. ຢ່າໃຫ້ມືທີ່ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍເກີດຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບພອນ.¹⁵ຂໍໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ,

ຄືຄົນທີ່ນຳຂ່າວໄປບອກພໍ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, ‘ລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງເກີດມາແກ່ທ່ານແລ້ວ,’ ອັນຈະເຮັດໃຫ້ພໍ່ມີຄວາມຍິນດີຫລາຍ.

¹⁶ຂໍໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນເຫມືອນກັບບັນດາເມືອງ ຊົງພຣະຢາເວຊົງລົ້ມເສຍ ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງມີຄວາມເມດຕາກັບພວກເຂົາ.

ຂໍໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໃຫ້ຊ່ວຍໃນຕອນເຊົ້າ, ແລະໃຫ້ໄດ້ຍິນສຽງໄວຍວາຍໃນຕອນທ່ຽງ,¹⁷ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າຂ້ານ້ອຍເສຍຕັ້ງແຕ່ໃນມິດລູກ,

ຂໍໃຫ້ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນຊຸມຝັງສົບຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະມິດລູກນັ້ນຈະໄດ້ຖືກຄັດຢູ່ເປັນນິດ.¹⁸ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງອອກມາຈາກມິດລູກ

ມາເຫັນຄວາມລຳບາກ ແລະຄວາມທຸກ, ດັ່ງນັ້ນວັນຄົນທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ?”

21 ¹ພຣະທັມຈາກພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເຢເຣມີຢາ ເມື່ອກະສັດເຊເດກີຢາໄດ້ຊົງໃຊ້ໃຫ້ປັດຊູ ລູກຊາຍມັນກີຢາ ແລະເຊຢາມີຢາລູກຊາຍມາອາເສຢາໄປຫາເຢເຣມີຢາ ພວກເຂົາກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ,
²“ຂົງສະແຕວງຖາມຄຳແນະນຳຈາກພຣະຢາເວໃນນາມຂອງພວກເຮົາ, ເພາະເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດບາບີໂລນກຳລັງເຮັດສົງຄາມກັບເຮົາ. ບາງທີພຣະຢາເວຈະຊົງກະທຳບັນດາລາຊະກິດອັນມະຫັດສະຈັນຕ່າງໆ ເພື່ອພວກເຮົາ, ເຊັ່ນດຽວກັບໃນເວລາອະດີດທັງຫລາຍ, ແລະຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເນບູກາດເນັດຊາຖອຍທັບໄປຈາກເຮົາ.”
³ດັ່ງນັ້ນເຢເຣມີຢາບອກພວກເຂົາທັງສອງວ່າ, “ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງເວົ້າແກ່ເຊເດກີຢາ ຄື, “ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະຫັນອາວຸດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຮົາກັບມາ, ຊົງພວກເຮົາໃຊ້ສູ້ຮົບກັບກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະຄົນບາບີໂລນ ແລະຄົນເດນເຄຍ ຊົງກຳລັງປິດລັອມພວກເຮົາຢູ່ນອກກຳແພງ! ເພາະເຮົາຈະຮວບຮວມພວກມັນມາໄວ້ໃນໃຈກາງເມືອງນີ້.⁵ ເຮົາເອງຈະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາດ້ວຍມືທີ່ຍົກຂຶ້ນ ແລະດ້ວຍແຂນທີ່ແຂງແຮງ, ແລະດ້ວຍຄວາມຮ້າຍ, ດ້ວຍຄວາມຮ້ອນອິນ, ແລະຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ.
⁶ເພາະເຮົາຈະໂຈມຕີບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນີ້, ທັງຄົນ ແລະສັດ ແລ້ວພວກເຮົາຈະຕາຍລົງດ້ວຍພະຍາດລະບາດຢ່າງຫນັກ.⁷ ຫລັງຈາກນີ້— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວ—ເຮົາຈະມອບເຊເດກີຢາກະສັດຂອງຢູດາ ແລະບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງລາວ ແລະປະຊາຊົນເມືອງນີ້ຊົງລອດຕາຍຈາກພະຍາດລະບາດ, ຈາກດາບ, ແລະການອິດຫົວອາຫານ ໄວ້ໃນມືຂອງເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ແລະມອບໄວ້ໃນມືຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ, ໃນມືຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສະແຕວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຈະຟັ້ນພວກເຮົາເສຍດ້ວຍຄົມດາບ, ພຣະອົງຈະບໍ່ສົ່ງສານພວກເຮົາ, ຫລືໄວ້ຊີວິດເຂົາ, ຫລືມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຮົາ.”
⁸ແລ້ວເຈົ້າຈົງເວົ້າກັບຊົນຊາດນີ້ວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ, ເຮົາກຳລັງຕັ້ງການດຳເນີນຊີວິດ ແລະ ທາງແຫ່ງຄວາມຕາຍໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ.⁹ ຄົນໃດກໍຕາມທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນີ້ຈະຕາຍເສຍດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ, ແລະດ້ວຍພະຍາດລະບາດ; ແຕ່ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ອອກໄປ ແລະຫຼາກຫຼວງເຂົາຈະລົມລົງຕໍ່ຫນ້າຄົນເດນເຄຍ ຜູ້ປິດລັອມຢູ່ນັ້ນເຂົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້. ເຂົາຈະລົບຫນີໄປດ້ວຍຊີວິດຂອງຕົນ.
¹⁰ເພາະເຮົາໄດ້ມຸ້ງຫນ້າຕໍ່ສູ້ເມືອງນີ້ ດ້ວຍຄວາມຮ້າຍ ແລະບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມດີ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ. ຄືເມືອງນີ້ຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະເພິ່ນຈະເຜົາມັນເສຍດ້ວຍໄຟ.’
¹¹ຈົງກ່າວຕໍ່ເຊືອສາຍຂອງກະສັດຢູດາວ່າ, ຈົງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ.¹² ເຊືອສາຍດາວິດເອີຍ, ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ຈົງໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳໃນຕອນເຊົ້າ. ຈົງຊ່ວຍຜູ້ທີ່ຖືກປຸ້ນໃຫ້ຜົນຈາກມືຜູ້ທີ່ກິດຂີ້ມເຫງ, ຢ້ານວ່າຄວາມຟິໂລດຂອງເຮົາຈະອອກໄປເຫມືອນໄຟ, ແລະເຜົາໄຫມ້ຢ່າງທີ່ບໍ່ມີໃຜຕັບໄດ້, ເພາະການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ.
¹³ເບິ່ງແມ, ພວກທີ່ອາໄສຢູ່ຫຸບເຂົາເອີຍ! ເຮົາຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ, ສິລາແຫ່ງຫຼົງເອີຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເຮົາກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບໃຜກໍຕາມທີ່ກຳລັງກ່າວວ່າ, “ໃຜຈະລົງມາຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ?” ຫລື “ໃຜຈະເຂົ້າມາໃນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງເຮົາ?”¹⁴ ເຮົາຈະລົງໂທດຕາມຜົນແຫ່ງການກະທຳຂອງພວກເຮົາໃຫ້ມາຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາຈະກໍາໄຟໄວ້ໃນປ່າຕ່າງໆ ແລະໄຟນັ້ນຈະເຜົາຜານສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ຮອບເມືອງນັ້ນ.”

22 ¹ນິຄົສິງທີ່ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ຈົງລົງໄປຍັງລາຊະສຳນັກຂອງກະສັດຢູດາ ແລະກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ບ່ອນນັ້ນ.² ວ່າ, ‘ຂ້າແດ່ກະສັດແຫ່ງຢູດາ ຜູ້ປະທັບເທິງພະຫຼິ້ນຂອງດາວິດ ຈົງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ ທັງຕົວທ່ານ, ຂ້າລາຊະການຂອງທ່ານ, ແລະປະຊາຊົນຂອງທ່ານຜູ້ເຂົ້າມາໃນປະຕູເມືອງນີ້.³ ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ຈົງເຮັດຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະຄວາມຊອບທຳ, ແລະຈົງຊ່ວຍຜູ້ທີ່ຖືກປຸ້ນໃຫ້ຜົນມືຂອງຜູ້ທີ່ກິດຂີ້ມເຫງ, ຢ່າໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດ ຫລືຄວາມຫາລຸນແກ່ຊົນຕ່າງດ້າວ, ລູກກຳຜ້າພໍ່, ແລະແມ່ຫມ້າຍ ຫລືຫລັງເລືອດທີ່ຂາດຄວາມຜິດໃນສະຖານທີ່ນີ້.
⁴ເພາະວ່າຖ້າທ່ານເຊືອຟັງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວຈະມີກະສັດຜູ້ປະທັບເທິງພະຫຼິ້ນຂອງດາວິດເຂົ້າມາທາງປະຕູຂອງພະລາຊະວັງນີ້ ສະເດັດມາໂດຍລົດຮົບ ແລະມ້າທັງຫລາຍ ທັງຕົວກະສັດ, ບັນດາຂ້າລາຊະການ, ແລະປະຊາຊົນຂອງທ່ານນັ້ນ!⁵ ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ຟັງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຈາກເຮົາ ຫລືໄດ້ປະກາດແລ້ວ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ເຮົາປະຕິຍານໃນນາມຂອງເຮົາເອງວ່າ—ລາຊະສຳນັກນີ້ຈະເປັນທີ່ຮົກຮ້າງເສຍ.”
⁶ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແກ່ລາຊະສຳນັກແຫ່ງກະສັດຂອງຢູດາວ່າ, “ພວກເຮົາເປັນເຫມືອນກິເລອາດແກ່ເຮົາ, ຫລືເປັນດັງຍອດພູເຂົາເລບານອນ. ເຖິງບາງນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດາມແນ່ນອນ, ເປັນເມືອງທີ່ບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່ໄດ້.⁷ ເພາະເຮົາຈະຕຽມຜູ້ທຳລາຍໄວ້ຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ! ພວກເຂົາຕ່າງກໍມີອາວຸດຂອງຕົນ ຈະຕັດຕີນແປກຢ່າງດີຂອງພວກເຮົາລົງ ແລະໂຍນເຂົ້າໃນໄຟ.
⁸ແລ້ວປະຊາຊາດເປັນຈຳນວນຫລາຍຈະຜ່ານເມືອງນີ້ໄປ. ແຕ່ພຣະຄົນຈະເວົ້າກັບເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນວ່າ, “ເປັນຫຍັງພຣະຢາເວຈົງຊົງກະທຳເຊັ່ນນີ້ແກ່ເມືອງໃຫຍ່ນີ້?”⁹ ແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ແລະນະມັດສະການຂາບໄຫວ້ພະອິນ ແລະ ໄດ້ບິວລະບັດບັນດາພະເຫລົ່ານັ້ນ.”
¹⁰ຢ່າຮ້ອງໃຫ້ອາໄລແກ່ຜູ້ທີ່ຕາຍໄປ ຫລືຢ່າເສົ້າໂສກໃຈຍ້ອນພວກເຮົາເລີຍ; ແຕ່ຈົງຮ້ອງໃຫ້ຮຳໂຮອາໄລເພື່ອຜູ້ທີ່ກຳລັງຈະຈາກໄປ, ເພາະພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ກັບມາເຫັນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນອີກ.’
¹¹ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລ່ງກັບຊານລູມ ລູກຊາຍໂຍສີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ຜູ້ຊົງຄອງລາດແຫນໂຍສີຢາບິດາຂອງພຣະອົງ, ‘ເພິ່ນຈາກສະຖານທີ່ນີ້ ແລະຈະບໍ່ໄດ້ກັບມາບ່ອນນີ້ອີກ.¹² ເພິ່ນຈະສິນຊີວິດໃນບ່ອນທີ່ເຂົາພວກເຮົາຈັບເພິ່ນໄປເປັນຊະເລີຍ, ແລະເພິ່ນຈະບໍ່ເຫັນແຜ່ນດິນນີ້ອີກເລີຍ.’
¹³ວິບັດແກ່ຜູ້ສ້າງວັງຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມອະທຳ, ສ້າງຫ້ອງຊັ້ນເທິງໄວ້ດ້ວຍຄວາມອະຍຸດຕິທຳ, ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນບິວລະບັດຕີນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຫຍັງເລີຍ, ແລະບໍ່ໄດ້ຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃຫ້ແກ່ເຂົາ.¹⁴ ຜູ້ກ່າວວ່າ, ‘ເຮົາຈະສ້າງວັງໃຫຍ່ຢູ່ເອງ ພ້ອມດ້ວຍບັນດາຫ້ອງຊັ້ນເທິງກວ້າງຂວາງ.’ ແລະເຈາະປ່ອງຢ້ຽມບານໃຫຍ່ທັງຫລາຍໃຫ້ຫ້ອງນັ້ນ, ແລະແອ້ມຝາດ້ວຍໄມ້ແປກ, ແລະທາດ້ວຍສີແດງເຂັ້ມ.’
¹⁵ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນກະສັດທີ່ດີ ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບການຜະນັງເປັນໄມ້ແປກກັນບໍ່? ພໍຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະດື່ມດ້ວຍ ແຕ່ຍັງເຮັດຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະຄວາມທ່ຽງທຳບໍ່ແມ່ນຫລື? ແລ້ວຄວາມຢູ່ເຢັນເປັນສຸກກໍເກີດຂຶ້ນກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.¹⁶ ເພິ່ນພິພາກສາຄະດີເຂົາຂ້າງຄົນຈີນ ແລະ ຄົນຂັດສິນ. ເປັນການດີ ທີ່ເຮັດຢ່າງນີ້ກໍເປັນການຮູ້ຈັກເຮົາບໍ່ແມ່ນຫລື?—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.
¹⁷ແຕ່ຫຍັງໃນດວງຕາທັງສອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃຈເລີຍ ນອກຈາກຄວາມກັງວົນກຳໄລຈາກການໂລບຂອງເຈົ້າ ແລະສຳລັບການຫລັງເລືອດທີ່ຂາດຄວາມຜິດໃຫ້ເຖິງຕາຍ, ເພື່ອປະຕິບັດການບິບັງຄັບ ແລະຄວາມຫາລຸນແກ່ຄົນອື່ນໆ.”¹⁸ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈົງກ່າວດັ່ງນີ້ກ່ຽວກັບເຢເຣມີຢາ ລູກຂອງໂຍສີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ ວ່າ, “ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ໂອດຄວນອາໄລວ່າ

‘ອະນິດຈັງອ້າຍເອີຍ!’ ຫລື ‘ອະນິດຈັງເອື້ອຍເອີຍ!’ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຄວນຄາງອາໄລວ່າ ‘ອະນິດຈັງນາຍເອີຍ!’ ຫລື ‘ອະນິດຈັງກະສັດເອີຍ!’¹⁹ ເພິ່ນຈະຖືກຝັງໄວ້ເຫມືອນຝັງລໍ, ຄືຖືກລາກໄປໂຍນຖິ້ມໄວ້ຂ້າງນອກປະຕູເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

²⁰ຈົງຂຶ້ນໄປທີ່ພູເຂົາທັງຫລາຍເລບານອນ ແລະຮ້ອງວ່າຈົງເປັ້ງສຽງຂອງພວກເຈົ້າໃນເມືອງບາຊານ. ຈົງຮ້ອງຈາກພູເຂົາທັງຫລາຍຂອງ ບາຣິມ, ເພາະວ່າຄົນຮັກທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ ຖືກທຳລາຍເສຍແລ້ວ.²¹ ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າເມື່ອພວກເຈົ້າຢູ່ຢ່າງປອດໄພ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກ່າວວ່າ, ‘ເຮົາຈະບໍ່ຝັງ.’ ນີ້ເປັນວິທີການຂອງພວກເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຍັງໜຸ່ມ, ຄືພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຝັງສຽງຂອງເຮົາເລີຍ.

²²ລິມາຈະທຳລາຍຜູ້ລ້ຽງແກະທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະບັນດາຄົນຮັກຂອງພວກເຈົ້າຈະໄປເປັນຊະເລີຍ.

ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະອັບອາຍຂາຍຫນ້າຢ່າງແນ່ນອນ ເນື່ອງໄດ້ວຍຄວາມຊົ່ວທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ.²³ ຊາວເມືອງ ‘ເລບານອນເອີຍ’ ຜູ້ໄດ້ສ້າງຮັງຢູ່ທ່າມກາງໄມ້ແປກ, ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈັກເທົ່າໃດ, ເມື່ອຄວາມເຈັບປວດມາເຫນືອພວກເຈົ້າເຫມືອນຄວາມເຈັບປວດຂອງຍິງທີ່ເກີດລູກ!”

²⁴“ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໃດ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຖິງວ່າເຢໂຮຢາຊິນ ລູກຂອງເຢໂຮຢາກິມ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໄດ້ເປັນແຫວນປະທັບຢູ່ທີ່ມີຂວາຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະຖອດເຈົ້າອອກເສຍ.²⁵ ເພາະເຮົາໄດ້ມອບພວກເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະໃນມືຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າຢ້ານ ຄືໃນຫນ້າຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະ ໃນມືຂອງຄົນເດນເຄຍ.²⁶ ເຮົາຈະໂຍນພວກເຈົ້າ ແລະແມ່ຜູ້ເກີດພວກເຈົ້າໄປຍັງອີກປະເທດຫນຶ່ງ, ຊຶ່ງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເກີດບ່ອນນັ້ນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຕາຍບ່ອນນັ້ນ.

²⁷ກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນແຫ່ງນີ້ ທີ່ເຂົາຕ້ອງຢາກຈະກັບນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ກັບມາຫີນີ້.²⁸ ນີ້ເປັນພາຊະນະທີ່ຖືກຫມິນປະຫມາດ ແລະແຕກ ຫລືເປັນພາຊະນະທີ່ບໍ່ໃຜມັກບໍ? ເປັນຫຍັງຕົວລາວ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈຶ່ງຖືກໂຍນອອກມາ, ແລະຖືກໂຍນເຂົ້າໃນແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງພວກເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຈັກ?

²⁹ໂອແຜ່ນດິນ, ແຜ່ນດິນ, ແຜ່ນດິນເອີຍ! ຈົ່ງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ.³⁰ ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ, ‘ຈົ່ງຂຽນລົງກ່ຽວກັບຊາຍຄົນນີ້ ເຢໂຮຢາກິມວ່າ: ເພິ່ນຈະບໍ່ມີລູກ. ເປັນຊາຍຊຶ່ງບໍ່ຈະເລີນໃນຊີວິດຂອງລາວ, ຫລືບໍ່ມີຄົນແຫ່ງເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈັກຄົນຫນຶ່ງ ທີ່ຈະປະສົບຜົນສຳເລັດ ຫລືໄດ້ປະທັບເທິງພະຫຼິ້ງຂອງດາວິດ ແລະປົກຄອງໃນຍູດາອີກ.’”

23 ¹“ວິບັດແກ່ບັນດາຜູ້ລ້ຽງແກະ ຜູ້ທຳລາຍ ແລະເຮັດໃຫ້ແກະແຫ່ງທັງຫມົດຂອງເຮົາແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”² ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຊາດອິດສະຣາເອນ, ຊົງກ່າວເຖິງພວກຜູ້ປົກຄອງ ຄືຜູ້ລ້ຽງດູໄຟພົນຂອງພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ໄຟພົນຂອງເຮົາແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ໃຫ້ພວກເຂົາຫນີໄປເສຍ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລ້ຽງດູເອົາໃຈໃສ່ພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າ ຍ້ອນການຊົ່ວທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

³ ເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມເອົາຝູງແກະຂອງເຮົາທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ອອກມາຈາກດິນແດນທັງປວງທີ່ເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປ, ແລະເຮົາຈະນຳພວກເຂົາກັບຄືນມາທັງຫມົດ, ທີ່ພວກເຂົາຈະມີລູກຫລານເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ມີຜູ້ປົກຄອງ ຜູ້ຊົງຈະເບິ່ງແຍງພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະບໍ່ຢ້ານ ຫລືຕື່ນຮຸນວາຍອີກຕໍ່ໄປ. ຈະບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນສູນຫາຍໄປຈາກເຮົາເລີຍ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

⁵ ເບິ່ງແມ, ວັນເວລາເຫລົ່ານັ້ນກຳລັງມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເມື່ອເຮົາຈະເລືອກເອົາຄົນຫນຶ່ງຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດມາເປັນກະສັດຜູ້ຊອບທຳ. ເພິ່ນຜູ້ນີ້ຈະປົກຄອງຢ່າງກະສັດ; ສະຫລາດຫລັກແຫລມ ແລະຈະເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະຍຸດຕິທຳຕໍ່ປະຊາຊົນທົ່ວແຜ່ນດິນ.⁶ ໃນລະຫວ່າງກະສັດອົງນີ້ປົກຄອງຢູ່ນັ້ນ ຢູດາຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊຸ້, ແລະ ອິດສະຣາເອນຈະອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະເອີ້ນຊື່ກະສັດອົງນີ້ວ່າ: ພຣະຢາເວຊົງເປັນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ.

⁷ ເພາະສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ, ວັນເຫລົ່ານັ້ນກຳລັງມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫລາຍຈະບໍ່ກ່າວອີກຕໍ່ໄປວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໃດ ຜູ້ຊົງນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອອກຈາກປະເທດເອຢິບ.’⁸ ແຕ່ພວກເຂົາຈະກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໃດ ຜູ້ຊົງນຳ ແລະພາເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນອອກຈາກປະເທດຝ່າຍເຫນືອ ແລະອອກຈາກປະເທດທັງປວງ ທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ນັ້ນ.’ ແລ້ວພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນປະເທດຂອງຕົນເອງ.”

⁹ ກ່ຽວກັບເລື່ອງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິຄີ, ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນທຸກຢູ່ພາຍໃນຂ້ານ້ອຍ, ແລະກະດູກທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍສັ່ນ, ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຄົນເມົາ, ຂ້ານ້ອຍເປັນເຫມືອນຄົນເມົາດ້ວຍເຫລົ່າອະນຸກຸນ, ເນື່ອງໄດ້ວຍພຣະຢາເວ ແລະ ເນື່ອງໄດ້ວຍພຣະທັມແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.¹⁰ ເພາະວ່າແຜ່ນດິນນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍຄົນລ່ວງປະເວນີ ດ້ວຍເຫດວ່າແຜ່ນດິນນີ້ແຫ້ງແລ້ງ. ເດີນຫຍ້າໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານກໍແຫ້ງໄປ. ການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຊົ່ວຊ້າ ແລະອຳນາດຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ເປັນທຳ.

¹¹“ເພາະທັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະພວກປະໂລຫິດກໍອະທຳ. ເຮົາກໍໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນແຕ່ໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ!— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—¹² ເພາະສະນັ້ນ ຫົນທາງຂອງພວກເຂົາ ຈະເປັນເຫມືອນທາງມືນໃນຄວາມມືດແກ່ເຂົາ, ເຂົາທັງຫລາຍຈະຖືກຂັບໄລ່ລົງໄປ. ພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງໃນນັ້ນ. ເພາະເຮົາຈະນຳເຫດຮ້າຍມາເຫນືອພວກເຂົາໃນປີແຫ່ງການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ ເພາະເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມໂງ່າຈ້າ ໃນບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນຊາມາເຣຍ: ພວກເຂົາໄດ້ປະກາດພຣະທັມໃນນາມຂອງພະບາອານ ແລະ ໄດ້ນຳໃຫ້ອິດສະຣາເອນ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຫລົງໄປ.¹⁴ ໃນທ່າມກາງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເຮົາໄດ້ເຫັນສິ່ງອັນຫນ້າຕື່ນຕົກໃຈ: ພວກເຂົາລ່ວງປະເວນີ ແລະດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມຂີ້ຕົວະ. ພວກເຂົາໃຫ້ກຳລັງແກ່ຜູ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ; ບໍ່ມີຜູ້ຫນຶ່ງຜູ້ໃດຫັນຈາກຄວາມຊົ່ວຂອງຕົນ. ພວກເຂົາທຸກຄົນກາຍເປັນເຫມືອນເມືອງໂຊໂດມແກ່ເຮົາ ແລະ ຊາວເມືອງນັ້ນກໍເຫມືອນເມືອງໂກໂມຣາ!¹⁵ ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຈົງກ່າວກ່ຽວກັບເລື່ອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະລ້ຽງພວກເຂົາດ້ວຍເຄືອເຂົ້າຮໍ ແລະໃຫ້ດື່ມນ້ຳມືຜິດ, ເພາະວ່າຄວາມອະທຳໄດ້ແຜ່ອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນນີ້ ຈາກບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມແຫ່ງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.”

¹⁶ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັງນີ້ວ່າ, “ຢ່າຟັງບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ມີສາລະ. ພວກເຂົາກ່າວເຖິງນິມິດແຫ່ງໃຈຂອງຕົນເອງ ບໍ່ແມ່ນຈາກກາງຂອງພຣະຢາເວ.¹⁷ ພວກເຂົາຍັງເວົ້າກັບຄົນທີ່ຫມິນປະຫມາດເຮົາໂດຍຫັນຫົວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງປະກາດວ່າ ຈະສັນຕິສຸກສຳລັບເຮົາ’ ເພາະທຸກຄົນທີ່ດຳເນີນຕາມຄວາມຕື່ນເຕັ້ນແຫ່ງຈິດໃຈຂອງຕົນເອງ ກ່າວວ່າ, ‘ຈະບໍ່ມີເຫດຮ້າຍມາເຫນືອພວກເຮົາ.’¹⁸ ເພາະວ່າຜູ້ໃດບໍ່ທີ່ໄດ້ຢືນຢູ່ໃນຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະຢາເວ? ຜູ້ໃດຈະພິຈາລະນາເຫັນ ແລະໄດ້ຍິນພຣະທັມຂອງພຣະອົງ? ຫລືຜູ້ໃດທີ່ໃສ່ໃຈ ແລະ ເຊື່ອຝັງພຣະທັມຂອງພຣະອົງ?

¹⁹ເບິ່ງແມ່, ຈະມີລົມບ້າຫມູກຳລັງມາຈາກພຣະຢາເວ! ດ້ວຍວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງກຳລັງອອກໄປແລ້ວ, ແລະພະຍຸກຳລັງຫມູນຢູ່. ມັນຈະຫມູນວົນເທິງຫົວທັງຫລາຍຂອງຄົນອະທ້າ. ²⁰ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວຈະບໍ່ຖອຍຫລັງກັບ ຈົນກວ່າມັນຈະສຳເລັດ ແລະໄດ້ຊົງກະທຳຕາມພຣະເຈດຕະນາແຫ່ງພຣະໄທຂອງພຣະອົງ. ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້.

²¹ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫລົ່ານີ້ໄປ. ພວກເຂົາໄດ້ອອກມາເອງ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

²²ເພາະຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຍືນຢູ່ໃນຄຳຕັກເຕືອນຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ເວົ້າເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ; ພວກເຂົາຈະໄດ້ໃຫ້ປະຊາຊົນຖອຍຫລັງກັບຈາກທາງຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ ແລະຖອຍຫລັງກັບຈາກການກະຄວາມທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.

²³ເຮົາເປັນພຽງພຣະເຈົ້າຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃກ້—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—
ແລະບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໄກດ້ວຍບໍ່? ²⁴ຄົນໃດຈະເຊື່ອຕົນຢູ່ໃນທີ່ລືລົບເພື່ອເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນລາວໄດ້ບໍ່? —ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—
ແລະເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ເຕັມທ້ອງຟ້າ ແລະໂລກນີ້ບໍ່? —ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

²⁵ເຮົາໄດ້ຍືນຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວແລ້ວ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ຊົງປະກາດພຣະທັມເລື່ອງບໍ່ຈົງໃນນາມຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວ, ‘ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມີຄວາມຝັນ! ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມີຄວາມຝັນ!’ ²⁶ຈະເປັນແບບນີ້ອີກເທື່ອໃດ, ທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊົງປະກາດພຣະທັມ ເລື່ອງບໍ່ຈົງຂອງພວກເຂົາ ແລະປະກາດພຣະທັມຕາມການຫລອກລວງແຫ່ງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ? ²⁷ພວກເຂົາກຳລັງວາງແຜນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງເຮົາລືມຊື່ຂອງເຮົາ ໂດຍຄວາມຝັນຂອງພວກເຂົາ ຊົງບອກສູ່ກັນ, ແຕ່ລະຄົນກັບເພື່ອບ້ານຂອງເຂົາ, ເຫມືອນກັບເຫລົ່າບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາທີ່ລືມຊື່ຂອງເຮົາ ໄປຊົມຊື່ພະບາອານ.

²⁸ຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ໄດ້ຝັນໃຫ້ເຂົາເລົ່າຄວາມຝັນ. ແຕ່ໃຫ້ຄົນທີ່ມີຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໄດ້ປະກາດບາງຢ່າງ, ໃຫ້ເຂົາປະກາດຖ້ອຍຂອງເຮົາ ຢ່າງສັດຊື່. ເພາະເພື່ອງເຂົາມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຫມືອນຮວງເຂົາ?—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—²⁹ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາບໍ່ເຫມືອນໄພບໍ່?—
ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະເຫມືອນຄ້ອນທີ່ຕິດກັບໃຫ້ແຕກເປັນຝຸນບໍ່ແມ່ນຫລື? ³⁰ເພາະສະນັ້ນ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ—
ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ຜູ້ລັກຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈາກຄົນອື່ນ ແລະກ່າວວ່າຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ມາຈາກເຮົາ.

³¹ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ຜູ້ໃຊ້ລິ້ນຂອງຕົນປະກາດພຣະທັມທັງຫລາຍ. ³²ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຕໍ່ສູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ປະກາດພຣະທັມອັນເປັນຄວາມຝັນບໍ່ຈົງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—
ແລະຜູ້ຊົງບອກແລະນຳປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ຫລົງໄປໂດຍຄຳຂີ້ຕົວະ ແລະ ຄຳໂອ້ອວດຂອງຕົນ. ເຮົາຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ, ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄປ
ຫລື ບໍ່ໄດ້ສັງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຊົນຊາດນີ້ຢ່າງໃດເລີຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

³³ເມື່ອປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້, ຫລືຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນໃດ, ຫລືປະໂຫຍດຄົນໃດ ຖາມພວກເຈົ້າວ່າ, ‘ແມ່ນຫຍັງຄືພາລະຂອງພຣະຢາເວ?’
ເຈົ້າຈຶ່ງຕອບລາວວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າມັນແຕ່ລະເປັນພາລະຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະໂຍນພວກເຈົ້າໄປເສຍ’—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

³⁴ສ່ວນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ກັບພວກປະໂຫຍດ, ຫລືປະຊາຊົນຜູ້ຫນຶ່ງຜູ້ໃດຊົງເວົ້າວ່າ, ‘ນິຄົພາລະຂອງພຣະຢາເວ’ ເຮົາຈະລົງໂທດຜູ້ນັ້ນ
ແລະຄອບຄົວຂອງລາວ.

³⁵ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າດັ່ງນີ້ ແຕ່ລະຄົນເວົ້າກັບເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ, ‘ພຣະຢາເວຕອບວ່າອັນໃດ?’ ແລະ
‘ພຣະຢາເວຊົງປະກາດວ່າອັນໃດ?’ ³⁶ແຕ່ພວກເຈົ້າຢາກຳລັງວ່າ, ‘ພາລະຂອງພຣະຢາເວ’ ເພາະວ່າພາລະນັ້ນເປັນຄຳຂອງທຸກຄົນ
ແລະພວກເຈົ້າໄດ້ບິດເບືອນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

³⁷ນິຄົສິງທີ່ເຈົ້າຈະກ່າວກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງຕອບທ່ານວ່າແນວໃດ?’ ຫລື
‘ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວອັນໃດ?’ ³⁸ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ‘ພາລະຂອງພຣະຢາເວ,’ ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວວ່າ:
‘ເພາະພວກເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ວ່າ, ‘ພາລະຂອງພຣະຢາເວ,’ ເມື່ອເຮົາໃຊ້ໄປຫາເຈົ້າວ່າ, ເຈົ້າຢາກເວົ້າວ່າ,
‘ພາລະຂອງພຣະຢາເວ.’” ³⁹ເພາະສະນັ້ນ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະຍົກພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຂຶ້ນ ແລະໂຍນພວກເຈົ້າໄປຈາກຫນ້າເຮົາ, ທັງພວກເຈົ້າ
ຜ່ອມກັບເມືອງຊົງເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ. ⁴⁰ແລ້ວເຮົາຈະນຳຄວາມຄວາມອັບອາຍ ແລະການຖືກຕຳຫນິເປັນນິດ
ມາເຫນືອພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ຊົງຈະລືມບໍ່ໄດ້ເລີຍ.”

24

¹ພຣະຢາເວກໍຊົງສະແດງນິມິດແກ່ຂ້ານ້ອຍດັ່ງນີ້. ເບິ່ງແມ່, ມີກະຕ່າສອງຫນ່ວຍໃສ່ຫມາກເຕືອເທດ ວາງໄວ້ຫນ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ
(ນິມິດນີ້ໄດ້ສະແດງແກ່ຂ້ານ້ອຍ ຫລັງຈາກເບບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ໄດ້ຈັບເຢໂຮຢາກິນ ລູກຂອງເຢໂຮຢາກິນ,
ກະສັດແຫ່ງຢູດາໄປເປັນຊະເລີຍ, ຜ່ອມກັບພວກເຈົ້ານາຍແຫ່ງຢູດາ, ທັງພວກຊ່າງໄມ້ ແລະຊ່າງເຫລັກ ຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ
ແລະນຳພວກເຂົາມາຍັງນະຄອນ ບາບີໂລນ.) ²ກະຕ່າຫນ່ວຍຫນຶ່ງມີຫມາກເຕືອເທດຢ່າງດີເຫມືອນກັບຫມາກເຕືອເທດທີ່ສຸກຕົ້ນລະດູ
ແຕ່ກະຕ່າອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງນັ້ນມີຫມາກເຕືອເທດທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ເຫນົ້າຈົນພວກເຂົາກິນບໍ່ໄດ້. ³ພຣະຢາເວຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ “ເຢເຣມີຢາເອີຍ,
ເຈົ້າເຫັນຫຍັງ?” ຂ້ານ້ອຍຕອບວ່າ “ເຫັນຫມາກເຕືອເທດທີ່ດີຫລາຍ ແລະ ທີ່ບໍ່ດີກໍຫລາຍເຫນົ້າຈົນພວກເຂົາກິນບໍ່ໄດ້.”
⁴ແລ້ວພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວກໍມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ⁵“ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:
ເຮົາຈະຖືວ່າພວກເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກວາດໄປຊະເລີຍຂອງຢູດາເປັນຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາຢູ່, ເຫມືອນກັບຫມາກເຕືອເທດທີ່ດີເຫລົ່ານີ້ແຫລະ,
ຄືຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ສົ່ງໄປຈາກສະຖານທີ່ນີ້ໄປສູ່ແຜ່ນດິນຂອງຊາວເດນເດຍ. ⁶ເຮົາຈະຕັ້ງຕາຂອງເຮົາເບິ່ງພວກເຂົາ ເພື່ອຈະເຮັດຄວາມດີ
ແລະເຮົາຈະພາພວກເຂົາທັງຫລາຍກັບມາຍັງແຜ່ນດິນນີ້ອີກ. ເຮົາຈະສ້າງພວກເຂົາຂຶ້ນ, ແລະຈະບໍ່ຮືພວກເຂົາລົງ. ເຮົາຈະປູກຝັງພວກເຂົາ
ແລະບໍ່ຖອນພວກເຂົາເສຍ. ⁷ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ຈິດໃຈແກ່ຜູ້ທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຮົາວ່າ, ເຮົາຄືພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ
ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາຈະກັບມາຫາເຮົາດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ.
⁸ແຕ່ເຫມືອນດັ່ງຫມາກເຕືອເທດທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ທີ່ເຫນົ້າຫລາຍຈົນກິນບໍ່ໄດ້ນັ້ນ—ນິຄົສິງທີ່ພຣະຢາເວກ່າວ—ເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ ເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ,
ທັງພວກເຈົ້ານາຍຂອງເພີນ, ແລະຊາວເຢຣູຊາເລັມທີ່ເຫລືອຢູ່ ຜູ້ຊົງຢັ້ງຢືນໃນແຜ່ນດິນນີ້ ຫລືທີ່ຢັ້ງຢືນໃນປະເທດເອຢິບ.
⁹ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວ, ເປັນໄພຜິດ, ໃນສາຍຕາອາຊະອານາຈັກທັງຫມົດໃນໂລກ, ແລະເພື່ອຄວາມທຸກຍາກ
ໃຫ້ເປັນທີ່ຖືກຕຳຫນິ, ເປັນຂີ້ປາກ, ເປັນຄຳເຍາະເຍີ້ຍ, ແລະເປັນຄຳສາບແຊງ ທົ່ວໄປທຸກແຫ່ງຊົງເຮົາຂັບໄລ່ພວກເຂົາໃຫ້ໄປຢູ່ນັ້ນ.
¹⁰ເຮົາຈະສົ່ງດາບອອກໄປ, ແລະການອຶດຢາກອາຫານ, ແລະ ພະຍາດລະບາດມາທຳມາກາງພວກເຂົາ,
ຈົນພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງຈາກແຜ່ນດິນຊົງເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.”

25¹ ນິຄົມຣະທັມຊົງມາເຖິງເຢເຣມີຢາກຽວກັບເລື່ອງຊົນຊາດຢູດາທັງຫມົດ. ເມື່ອເຖິງປີທີສີ່ແຫ່ງລາຊະການເຢເຣມີຢາກົມ, ລູກຊາຍຂອງໂຢສີຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ. ປີນັ້ນເປັນຕົ້ນປີລາຊະການຂອງ ເນບູກາດເນັດຊາ, ກະສັດຂອງກູບາບີໂລນ.

² ເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນຢູດາ ແລະແກ່ຊາວເຢຣູຊາເລັມທັງຫມົດ.

³ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເປັນເວລາຊາວສາມປີ, ຕັ້ງແຕ່ປີທີສິບສາມຂອງໂຢສີຢາ, ລູກຊາຍຂອງອາໂມນ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ຈົນເຖິງວັນນີ ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງຂ້າງນ້ອຍ ແລະຂ້າງນ້ອຍກໍໄດ້ບອກແກ່ທ່ານທັງຫລາຍຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ແຕ່ທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ຍອມຟັງ.

⁴ ພຣະຢາເວຊົງສົ່ງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງມາຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍກໍຕາມ, ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ຟັງ ຫລື ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເລີຍ.

⁵ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ຈົ່ງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຖອຍຫລັງກັບຈາກທາງຊົ່ວຂອງຕົນ ແລະຈາກການເຮັດຜິດຂອງຕົນ ແລະກັບໄປອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຊົງພຣະຢາເວຊົງປະທານແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະບັນພະບູລຸດ, ຕັ້ງແຕ່ບູຮານເປັນຂອງຂວັນເປັນນິດ.

⁶ ດັ່ງນັ້ນຢາໄປຕິດຕາມພະອິນຢູ ເພື່ອຈະບິວລະບັດ, ແລະນະມັດສະການພະເຫລົ່ານັ້ນ ຫລືຍົວະເຍົາພຣະອົງໃຫ້ຮ້າຍ ດ້ວຍຜົນງານແຫ່ງມືຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ພວກເຈົ້າ.’

⁷ ເຖິງຢ່າງນັ້ນພວກເຈົ້າທັງຫລາຍກໍບໍ່ຟັງເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—

ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຍົວະເຍົາເຮົາໃຫ້ໂກດຮ້າຍດ້ວຍຜົນງານແຫ່ງມືຂອງພວກເຈົ້າ ຊົງເປັນຜົນຮ້າຍແກ່ພວກເຈົ້າເອງ.⁸ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈະອາໄສທາງຈົ່ງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເພາະພວກເຈົ້າບໍ່ຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ,’⁹ ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະເອີ້ນຄອບຄົວທັງຫມົດຂອງທາງທິດເຫນືອ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ຜ່ອມດ້ວຍເນບູກາດເນັດຊາ, ກະສັດບາບີໂລນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະນຳພວກເຂົາມາຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນນີ້ ຊາວເມືອງນີ້, ແລະບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຈົ້າ. ເພາະເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດສິນ.

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວ, ແລະ ເປັນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍ ແລະເປັນທີ່ຮືກຮ້າງເປັນນິດ.

¹⁰ ເຮົາຈະກຳຈັດສຽງແຫ່ງຄວາມຊົມຊື່ນ ແລະສຽງແຫ່ງຄວາມຍິນດີ, ສຽງພວກເຈົ້າບ່າວ ແລະສຽງພວກເຈົ້າສາວ, ສຽງຫົນໄມ້

ແລະແສງຕະກຽງຈາກພວກເຈົ້າ.¹¹ ແຜ່ນດິນທັງຫມົດນີ້ຈະເປັນທີ່ຮ້າງເປົ່າ ແລະ ທີ່ຫນ້າປະຫລາດໃຈ,

ແລະບັນດາປະຊາຊາດເຫລົ່ານີ້ຈະບິວລະບັດແຫ່ງກະສັດກູບາບີໂລນຢູ່ເຈັດສິບປີ.’

¹² ແລ້ວສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອຄົບເຈັດສິບປີແລ້ວ, ເຮົາຈະລົງໂທດກະສັດບາບີໂລນ ແລະປະຊາຊົນຊາດນັ້ນ, ຄືແຜ່ນດິນຂອງຊາວເດນເດຍ—

ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເພາະຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນຖິ້ມຮ້າງຢູ່ເປັນນິດ.

¹³ ແລ້ວເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນນັ້ນທີ່ຖືກຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ໃນຫນັງສືນີ້ ຊົງເຢເຣມີຢາໄດ້ທຳນາຍແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ

ແລະບັນດາກະສັດທັງຫມົດໃຫ້ສຳເລັດທີ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ.¹⁴ ເພາະວ່າຈະມີຫລາຍປະຊາຊາດ

ແລະບັນດາມະຫາກະສັດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເປັນຂ້າທາດເຫມືອນກັນ. ເຮົາຈະຕອບແທນພວກເຂົາທັງຫລາຍຕາມການກະທຳ

ແລະຜົນງານແຫ່ງມືຂອງພວກເຂົາ.”

¹⁵ ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ໄດ້ກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍດັ່ງນີ້ວ່າ, “ຈົ່ງເອົາຈອກເຫລົ່າອະນຸພາບແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍນີ້ໄປຈາກມືເຮົາ

ແລະບັງຄັບບັນດາປະຊາຊາດ ຊົງເຮົາກຳລັງສົ່ງພວກເຈົ້າໄປນັ້ນໃຫ້ຕື່ມຈາກຈອກນັ້ນ.¹⁶ ເພາະພວກເຂົາຈະຕື່ມ ແລະຢ່າງໃຊເຊ

ທັງບ້າຄັງໄປເມືອງດ້ວຍດາບຊົງເຮົາຈະສົ່ງໄປທຳມາກາງພວກເຂົາ.”

¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າງນ້ອຍຈົ່ງຮັບຈອກມາຈາກພຣະທັດຂອງພຣະຢາເວ, ແລະບັງຄັບປະຊາຊາດທັງຫມົດ ຊົງພຣະຢາເວຊົງໃຊ້ໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍໄປຫນັ້ນຕື່ມ.

¹⁸ ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະຫົວເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ ທັງບັນດາກະສັດ ແລະພວກເຈົ້ານາຍຂອງເມືອງນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮືກຮ້າງ

ແລະທີ່ຫນ້າຕົກໃຈຢ້ານ ແລະເປັນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍ ແລະເປັນທີ່ສາບແຊ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນທຸກມືນີ.

¹⁹ ຊົນຊາດອື່ນໆກໍຕ້ອງຕື່ມມັນເຫມືອນກັນ: ຝາຣາໂອກະສັດແຫ່ງເອຢິບກັບ ແລະບັນດາຂ້າລາຊະການພວກເຈົ້ານາຍ;

ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງເພຣະອົງນັ້ນ;²⁰ ແລະບັນດາຊົນຕ່າງໆດ້າວທີ່ມີວັດທະນະທຳປະສົມປະສານ; ກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນອູເຊ ແລະ

ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນຟິລິດສະຕິນ—ຄືເມືອງອາຊະກາໂລນ, ຄາຊາ, ເອັກໂຣນ, ແລະສ່ວນຊາວເມືອງທີ່ເຫລືອຢູ່ ອາຊະໂດດ;²¹ ເອໂດມ ແລະໂມອາບ

ແລະຄົນອຳໂມນ.

²² ບັນດາກະສັດແຫ່ງເມືອງຕີເຣ, ບັນດາກະສັດເມືອງຊີໂດນ, ແລະບັນດາກະສັດແຫ່ງເກາະຕ່າງຟາກທະເລເບືອງນັ້ນ,²³ ເມືອງເດດານ, ເຕມາ, ບູເຊ

ຜ່ອມດ້ວຍບັນດາຄົນທີ່ໂກນຫົວຈອນຫຼື ພວກເຂົາຕ້ອງຕື່ມເຫມືອນກັນ.

²⁴ ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ກໍຕ້ອງຕື່ມເຫມືອນກັນຄື: ບັນດາກະສັດແຫ່ງອາຫລັບ ແລະ ບັນດາກະສັດແຫ່ງປະຊາຊົນທີ່ປະປົນກັນຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ;

²⁵ ບັນດາກະສັດແຫ່ງຊິມຣີ, ແລະບັນດາກະສັດແຫ່ງເອລາມ, ແລະບັນດາກະສັດຂອງເມເດຍ;²⁶ ບັນດາກະສັດແຫ່ງເມືອງທາງທິດເຫນືອ, ພວກທີ່ຢູ່ໃກ້ແລະພວກທີ່ຢູ່ໄກ—ທຸກໆຄົນ ຜ່ອມກັບຜົນຮ້າງ ແລະບັນດາຣາຊະອານາຈັກແຫ່ງໂລກຊົງຢູ່ເທິງຜືນໂລກ. ແລະທ້າຍທີ່ສຸດກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ຈະຕື່ມພາຍຫລັງກະສັດເຫລົ່ານີ້.

²⁷ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ບັດນີ ເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຈະອາໄສທາງຈົ່ງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:

ຈົ່ງຕື່ມ ແລະໃຫ້ເມົາແລ້ວຮາກອອກ, ຈົ່ງລົ້ມລົງ, ແລະຢ່າລຸກຂຶ້ນອີກເລີຍ

ເມືອງດ້ວຍດາບຊົງເຮົາຈະສົ່ງມາທຳມາກາງພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ.’”²⁸ ແລ້ວສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ຖ້າພວກເຂົາປະຕິເສດບໍ່ຮັບຈອກຈາກມືຂອງເຈົ້າຕື່ມ,

ເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຈະອາໄສທາງຈົ່ງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຕື່ມ.²⁹ ເພາະເບິ່ງແມ,

ເຮົາໄດ້ເລີ່ມລົງໂທດເມືອງຊົງເອີນຕາມນາມຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະພວກເຈົ້າຈະຫລົບຫນີໄປໄດ້ໂດຍບໍ່ຖືກໂທດບໍ່? ພວກເຈົ້າຈະລອຍນວນໄປບໍ່ໄດ້

ເພາະເຮົາຈະເອີ້ນດາບເຫລັມຫນຶ່ງມາເຫນືອບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ!—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈະອາໄສທາງຈົ່ງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ.’

³⁰ ເຈົ້າຈົ່ງປະກາດພຣະຄຳເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດສູ່ພວກເຂົາ ແລະກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຈະຊົງເບິ່ງສຽງແຜດຮ້ອງຈາກທີ່ສູງ

ແລະຈາກທີ່ປະທັບອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງຈະເບິ່ງພຣະສຸລະສຽງແຜດຮ້ອງຕໍ່ຄອກແກະຂອງພຣະອົງ

ແລະຊົງໂຕ້ຮ້ອງເຫມືອນກັບຄົນທີ່ຢູ່ບ່ອນຮຸ່ນໂຕ້ຮ້ອງຕໍ່ຊາວໂລກທັງຫມົດ.³¹ ສຽງແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ ຈະກ້ອງກ້ງວານໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ,

ເພາະພຣະຢາເວຊົງມີຄະດີກັບບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ພຣະອົງຈະຊົງເຂົ້າພິພາກສາເນື້ອຫນັງທັງຫມົດສ່ວນຄົນຊົນນັ້ນ.

ພຣະອົງຈະຊົງຟັນເສຍດ້ວຍດາບ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.’

³² ພຣະຢາເວຈະອາໄສທາງຈົ່ງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ຄວາມຮ້າຍກຳລັງຈະອອກໄປຈາກປະຊາຊາດນີ້ເຖິງປະຊາຊາດນັ້ນ

ແລະລົ້ມພາຍໃຫຍ່ຈະປົ່ນປ່ວນຂຶ້ນມາ ຈາກສ່ວນໂລກທີ່ໄກທີ່ສຸດ.

³³ ແລ້ວບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະທານໃນມືນັ້ນຈະມາຈາກປາຍໂລກເບື້ອງນີ້ເຖິງປາຍໂລກເບື້ອງນັ້ນ; ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ມີໃຜຄວນຄາງໃຫ້,

ຫລືຮວບຮວມ, ຫລືຝັງໄວ້. ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນຂີ້ສັດຢູ່ເທິງຜືນດິນ.

³⁴ຜູ້ລ້ຽງແກະທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງຄາງ ແລະ ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອເຖິດ! ພວກເຈົ້າຂອງຝູງແກະເອີຍ, ຈົ່ງກົງເກືອກໃນຂີ້ເຖົ້າ, ເພາະວິນເວລາຂອງການສັງຫານພວກເຈົ້າ ແລະ ຫົວພວກເຈົ້າຕ້ອງກະຈັດກະຈາຍມາເຖິງແລ້ວ;
ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະລົມລົງເຫມືອນຢ່າງເຄື່ອງປັ້ນທີ່ລຳຄ່າ.³⁵ ຈະບໍ່ມີບ່ອນລີ້ໄພໃຫ້ຜູ້ລ້ຽງແກະ, ຈະບໍ່ມີທາງຫນີລອດສຳລັບພວກຜູ້ນຳຝູງແກະ.
³⁶ຈົ່ງຟັງບັນດາສຽງຮ້ອງຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະ ສຽງຮ້ອງຄາງຂອງພວກເຈົ້າຂອງພວກຜູ້ນຳຝູງແກະທັງຫລາຍ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວຊິງທຳລາຍເດີນຫຍ້າຂອງພວກເຂົາເສຍແລ້ວ.
³⁷ດັ່ງນັ້ນທັງຫຍ້າທີ່ສະຫງົບສຸກກໍຖືກເຮັດໃຫ້ລົມລົງເສຍແລ້ວ ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍອັນແຮງກ້າຂອງພຣະຢາເວ.³⁸ ເຫມືອນໂຕສິງຫນຸ່ມ ຫຼື ອອກຈາກບ່ອນຊັ່ມຂອງມັນ, ເພາະວ່າແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍເປັນທີ່ຫນ້າຕຶກໃຈ ຢ້ານກົວ ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງຜູ້ບິບຢັງຄັບ, ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງ.”

26 ¹ໃນຕົ້ນລາຊະການຂອງເຢໂຮຢາກິມພະລາຊະໂອລົດຂອງໂຢສີຢາ ໄດ້ເປັນກະສັດຢູດາ, ໄດ້ມີພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ກ່າວວ່າ,
²“ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈົ່ງຍືນຊື່ໃນເດີນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ ແລະ ຈົ່ງປະກາດກ່ຽວກັບເມືອງທັງຫມົດແຫ່ງຢູດາ
ຜູ້ຊົງນະມັດສະການໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ. ຈົ່ງປະກາດທຸກຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ, ຢ່າໄດ້ເວັ້ນຈັກຄຳດຽວ!
³ບາງທີພວກເຂົາອາດຈະເຊື່ອຟັງ, ຫຼື ແຕ່ລະຄົນຈະຫັນກັບເສຍຈາກທາງຊົດຂອງຕົນກໍໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ
ເຮົາກໍຈະປ່ຽນຄວາມຕັ້ງໃຈບໍ່ນຳໄພພິບັດມາເຫນືອພວກເຂົາ ຍ້ອນການຊົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ.”
⁴ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນວ່າ, “ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ: ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ
ໂດຍເຮັດຕາມພຣະທັມຄຳສອນທີ່ເຮົາໄດ້ວາງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ—“ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ເຮັດຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ເຮົາ
ຄືພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຊຶ່ງເຮົາໃຊ້ມາຫາພວກເຈົ້ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ເຄີຍຂາດ— ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຟັງຄວາມພວກເຂົາເລີຍນັ້ນ! —
⁶ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານນີ້ເປັນເຫມືອນເມືອງຊີໂລ; ເຮົາຈະເຮັດເມືອງນີ້ເປັນຄຳສາບແຊ່ໃນສາຍຕາຊົນຊາດທັງປວງຫົວແຜ່ນດິນໂລກ.”
⁷ພວກປະໂລຫິດ, ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຍິນເຢເຣມີຢາປະກາດຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ດັ່ງນັ້ນ
ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອເຢເຣມີຢາດີຈົບຄຳປະກາດທັງສິ້ນ ຊຶ່ງພຣະຢາເວຊົງບັນຊາທ່ານໃຫ້ເວົ້າແກ່ ພວກປະໂລຫິດ, ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ,
ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດ ກໍໄດ້ຈັບກຸມເອົາເຢເຣມີຢາ ພ້ອມທັງຮ້ອງໃສ່ວ່າ, “ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍຢ່າງແນະນອນ.
⁹ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງປະກາດພຣະຄຳໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວວ່າ ແລະ ກໍໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະວິຫານນີ້ຈະເປັນເຫມືອນເມືອງຊີໂລ ແລະ
ວ່າເມືອງນີ້ຈະຖືກທຳລາຍ, ຈະບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່?” ເພາະປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍໄດ້ຈັດກຸ່ມປະທ້ວງຕໍ່ ເຢເຣມີຢາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.
¹⁰ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍຂອງຊາວຢູດາໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ແລະ ກໍໄດ້ກັບຂຶ້ນມາຈາກພະລາຊະສຳນັກ ໄປເຖິງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.
ພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ໃນທາງເຂົ້າປະຕູໃຫມ່ ຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວນັ້ນ.¹¹ ພວກປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພວກເຈົ້ານາຍ
ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດ. ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, “ເປັນການສົມຄວນແລ້ວ ທີ່ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ຈະໄດ້ຮັບໂທດເຖິງຕາຍ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ເວົ້າໃສ່ຮ້າຍເມືອງນີ້,
ດັ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນກັບຖືກຕົນເອງແລ້ວ!”¹² ດັ່ງນັ້ນ ເຢເຣມີຢາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້ານາຍ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດວ່າ,
“ພຣະຢາເວຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາກ່າວຄຳທ່ານວຍຕໍ່ສູ້ພຣະວິຫານ ແລະ ເມືອງນີ້, ຄືກ່າວບັນດາຖ້ອຍຄຳທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນແລ້ວນັ້ນ.
¹³ເພາະສະນັ້ນບັດນີ້, ຈົ່ງແກ້ໄຂວິທີທາງ ແລະ ການປະພຶດທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ຈົ່ງເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພຣະຢາເວຂອງທ່ານ
ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງປ່ຽນພຣະໄທບໍ່ນຳເອົາໄພພິບັດທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວນັ້ນມາໃສ່ພວກທ່ານ.¹⁴ ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ— ຈົ່ງເບິ່ງຂ້ານ້ອຍ! —
ຢູ່ໃນເງືອມມືຂອງພວກທ່ານແລ້ວ. ຈົ່ງເຮັດກັບຂ້ານ້ອຍຕາມທີ່ເຫັນດີໃນສາຍຕາຂອງພວກທ່ານເຖິດ.¹⁵ ຂໍແຕ່ພຽງໃຫ້ທ່ານຮູ້ແນ່ວ່າ ຖ້າວ່າທ່ານຈະຂ້າ
ຂ້ານ້ອຍ, ແລ້ວທ່ານກໍລັງຈະນຳເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດມາຕຶກເຫນືອຕົວພວກທ່ານເອງ ແລະ ແກ່ເມືອງນີ້ ແລະ ພວກຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນີ້,
ເພາະວ່າແມ່ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາບອກຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດນີ້ ໃຫ້ເຂົາຫຼຸຂອງພວກທ່ານ.”
¹⁶ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພວກປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ,
“ເປັນການບໍ່ສົມຄວນຈະລົງໂທດຊາຍຜູ້ນີ້ເຖິງຕາຍ,
ເພາະວ່າລາວປະກາດເລື່ອງທັງຫລາຍກັບພວກເຮົາໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.”¹⁷ ຈາກນັ້ນ ມີຜູ້ອາດູໂສບາງຄົນໄດ້ຍືນຊື່ນ
ແລະ ເວົ້າກັບປະຊາຊົນທີ່ຊຸມນຸມກັນ.
¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ມີກາ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາວໂມເຣເຊັດ ໄດ້ກຳລັງປະກາດພຣະທັມໃນສະໄຫມເຣເຊກີຢາ ເປັນກະສັດຢູດານັ້ນ.
ເພິນໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນທັງສິ້ນຂອງຢູດາ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເມືອງຊີໂອນຈະຖືກໂຖເຫມືອນດັ່ງໂຖນາ,
ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະກາຍເປັນກອງສິງຫັກຝັງ, ແລະ ເທິງພູທີ່ຖິ້ງພຣະວິຫານຈະກາຍເປັນປ່າຮົກໄປດ້ວຍຝຸ່ມໄມ້.’¹⁹ ເຮເຊກີຢາ ກະສັດຢູດາ
ແລະ ຊາວຢູດາທັງຫມົດກໍໄດ້ຂ້າມີກາເສຍແລ້ວຫລື? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢາກເກງພຣະຢາເວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນຂໍພຣະຢາເວ
ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປ່ຽນພຣະໄທບໍ່ນຳໄພພິບັດມາສູ່ພວກເຂົາຫລື?
ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກໍລັງຈະນຳໄພພິບັດອັນຫນ້າຢ້ານມາສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາເອງຫລື?”
²⁰ຂະນະດຽວກັນມີຊາຍອີກຄົນຫນຶ່ງ ຜູ້ໄດ້ປະກາດພຣະທັມໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ, ຊື່ວ່າ— ອູຣິຢາ
ເປັນລູກຊາຍຂອງເຊມາຢາຊາວເມືອງກີຣິຢາດເຢອາຣິມ— ລາວໄດ້ປະກາດພຣະຄຳກ່າວໂທດຕໍ່ສູ້ເມືອງນີ້,
ແລະ ແຜ່ນດິນນີ້ເຫມືອນກັບຖ້ອຍຄຳຂອງເຢເຣມີຢາ.²¹ ແຕ່ເມື່ອກະສັດເຢໂຮຢາກິມ ກັບພວກນາຍທະຫານຂອງພຣະອົງ
ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ຍິນອູຣິຢາເວົ້າແລ້ວ, ກະສັດກໍຊອກຫາຊ່ອງທາງຈະຂ້າອູຣິຢາເສຍ, ແຕ່ເມື່ອອູຣິຢາໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້ ແລະ ລາວກໍຢ້ານ,
ຈຶ່ງປົບຫນີໄປຍັງປະເທດເອຢິບ.
²²ແລ້ວກະສັດເຢໂຮຢາກິມຈຶ່ງສົ່ງເອນນາທານລູກຊາຍຂອງອັກໂບ ກັບຄືນອີນອີກບາງຄົນໄປຈັບເອົາອູຣິຢາມາຈາກເອຢິບ.
²³ພວກເຂົາໄດ້ນຳອູຣິຢາມາໃຫ້ກະສັດເຢໂຮຢາກິມ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຂ້າອູຣິຢາດ້ວຍດາບ
ແລະ ໄດ້ຍືນສົບຂອງລາວເຂົ້າໄປໃນບ່ອນຝັງສົບຂອງປະຊາຊົນທົ່ວໄປ.”²⁴ ແຕ່ຍ້ອນມີຂອງອາຣິກາມ ລູກຊາຍຊາຟານໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອໄວ້ເຢເຣມີຢາ,
ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ຈະປະຫານຊີວິດເພິນ.

¹ໃນຕົ້ນລາຊະການເຢໂຮຢາກິມ ລາຊະໂອລົດຂອງເຢໂຮຢາກິມ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ພຣະທັມນິມາຈາກພຣະຢາເວເຖິງເຢໂຮມີຢາ.

²ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍດັງນີ້ວ່າ, “ຈົງເຮັດສາຍຮັດ ແລະແອກສຳລັບຕົວເຈົ້າ. ຈົງສວມພວກມັນທີ່ຄໍຂອງພວກເຈົ້າ.

³ແລ້ວສົງພວກມັນໄປຍັງກະສັດແຫ່ງເອໂດມ, ກະສັດແຫ່ງໂມອາບ, ແລະກະສັດແຫ່ງຄິນອຳໂມນ, ກະສັດແຫ່ງຕີເຣ ແລະ ກະສັດແຫ່ງຊີໂດນ. ດ້ວຍມືຂອງຜູ້ສົງຂ້າວຫີມາເຂົ້າເຝົ້າເຊເດກິຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ຫີນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. “ຈົງຝາກຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ບັນດານາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະກ່າວວ່າ,

⁴‘ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ, ນິຕິສົງຫີພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງກ່າວໃຫ້ບັນດານາຍຂອງພວກເຈົ້າຟັງວ່າ,

⁵“ນິຕິເຮົາເອງ ຜູ້ໄດ້ສ້າງໂລກດ້ວຍລົດທານຸພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະດ້ວຍແຂນທີ່ຍຽດອອກຂອງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ສ້າງມະນຸດ ແລະສັດທັງຫລາຍ ຊົງຢູ່ເທິງພື້ນດິນເຊັ່ນກັນ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃດກໍໄດ້ສຸດແຕ່ເຮົາເຫັນດີ. ດັງນັ້ນບັດນີ້, ເຮົາກຳລັງຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດໄວ້ໃນມືຂອງ ເນບູກາດເນັດຊາ, ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ. ພ້ອມທັງ, ເຮົາກຳລັງຈະໃຫ້ສິ່ງມີຊີວິດທັງຫລາຍໃນທັງແກ່ລາວເພື່ອຈະບົວລະບັດລາວ.

⁶ເພາະປະຊາຊາດທັງຫມົດຈະຕ້ອງບົວລະບັດຕົວລາວ, ລູກຊາຍທັງຫລາຍ, ແລະຫລານຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວ ຈົນກ່ວາເວລາກຳນົດແຫ່ງແຜ່ນດິນຂອງລາວເອງຈະມາເຖິງ. ແລ້ວຫລາຍປະຊາຊາດ ແລະ ບັນດາມະຫາກະສັດຈະເຮັດໃຫ້ລາວເປັນຂ້າທາດຂອງພວກເຂົາ.

⁷ດັງນັ້ນປະຊາຊາດໃດ ແລະອາຊະອານາຈັກໃດ ທີ່ບໍ່ບົວລະບັດເນບູກາດເນັດຊາ, ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ແລະ ບໍ່ຍອມວາງຄໍໄວ້ໃຫ້ແອກຂອງກະສັດບາບີໂລນ—ເຮົາຈະລົງໂທດປະຊາຊາດນັ້ນດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍການອິດຢາກອາຫານ, ແລະດ້ວຍພະຍາດລະບາດ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ຈົນກ່ວາເຮົາຈະລ້າງຜານເສຍດ້ວຍມືຂອງລາວ.

⁸ເພາະສະນັ້ນ ຢ່າບັນດາຟັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ຫລືພວກຫມໍ້ຂອງເຈົ້າ, ພວກຜູ້ທ່ານວຍຂອງເຈົ້າ, ຫລືຄົນຊ່າງຝັນຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລືນັກເວດມົນຄາຖາຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງກ່າວແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ,

⁹‘ຢ່າບົວລະບັດກະສັດແຫ່ງນະຄອນບາບີໂລນ.’¹⁰ເພາະພວກເຂົາປະກາດພຣະທັມແກ່ເຈົ້າເປັນຄວາມບໍ່ຈິງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕ້ອງໂຍກຍ້າຍໄກໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ, ເພາະເຮົາຈະຂັບໄລ່ເຈົ້າອອກໄປ, ແລະເຈົ້າຈະຕາຍ.

¹¹ແຕ່ປະຊາຊາດໃດຊົງເອົາຄໍຂອງຕົນວາງໄວ້ໃຫ້ແອກຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະບົວລະບັດເພິ່ນ, ເຮົາຈະປະຜູ້ນັ້ນໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນຂອງລາວ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະພວກເຂົາຈະເຮັດໄວ້ໂຖນາ ແລະປຸກເຮືອນທັງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.”

¹²ດັງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທູນເຊເດກິຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະໄດ້ບອກຕາມບັນດາຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ພຣະອົງວ່າ,

¹³“ຈົງເອົາຄໍຂອງທ່ານໄວ້ໃຫ້ແອກຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະບົວລະບັດລາວ ແລະປະຊາຊົນຂອງລາວ, ແລະທ່ານຈະມີຊີວິດຢູ່.”¹⁴ເປັນຫຍັງທ່ານຈະຕາຍ —ທ່ານກັບຊົນຊາດຂອງທ່ານ—ດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ, ແລະດ້ວຍພະຍາດລະບາດ, ດັງຫລັກພຣະຢາເວຊົງປະກາດກ່ຽວກັບປະຊາຊາດ ທີ່ປະຕິເສດ ບໍ່ບົວລະບັດກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ?

¹⁵ຢ່າຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ກ່າວແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ, ‘ຈົງຢ່າບົວລະບັດກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ,’ ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍກຳລັງທ່ານວາຍແກ່ທ່ານນັ້ນ ກໍເປັນການຂີ້ຕົວະ.¹⁶ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພວກເຂົາອອກໄປ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເພາະພວກເຂົາທ່ານວຍຄວາມບໍ່ຈິງໃນນາມຂອງເຮົາ ດັງນັ້ນເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຈົ້າອອກໄປ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຈົບຕາຍ, ທັງຕົວພວກເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງຫລາຍຊົງກ່າວທ່ານວຍໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.”

¹⁷ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ເວົ້າກັບປະໂລຫິດ ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດວ່າ, “ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ຢ່າເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພວກເຈົ້າ ຊົງທ່ານວຍໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່! ເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວຖືກນຳກັບມາຈາກນະຄອນບາບີໂລນ ບັດນີ້!’ ພວກເຂົາກຳລັງກ່າວທ່ານວຍເປັນຄວາມບໍ່ຈິງແກ່ທ່ານ.”¹⁸ຢ່າເຊື່ອຟັງພວກເຂົາເລີຍ. ເຈົ້າຈົງບົວລະບັດກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະມີຊີວິດຢູ່. ເປັນຫຍັງເມືອງນີ້ຈະຮົກຮ້າງເສຍ?¹⁹ຖ້າພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ແລະຖ້າພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຈາກພວກເຂົາແທ້, ກໍຂໍໃຫ້ພວກເຂົາອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາວ່າ ບໍ່ໃຫ້ເຄື່ອງໃຊ້ຊົງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະໃນພະລາຊະວັງຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ແລະໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຖືກນຳໄປຍັງບາບີໂລນ.

²⁰ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັງນີ້ກ່ຽວກັບບັນດາເສົາ, ຂັນທອງສຳເລັດ, ແລະຂາຕັ້ງ, ແລະເຄື່ອງໃຊ້ອື່ນໆ ທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນເມືອງນີ້—

²¹ບັນດາເຄື່ອງໃຊ້ທີ່ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນບໍ່ໄດ້ຢູ່ເອົາໄປ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຈົບເອົາເຢໂຮຢາກິມ ລາຊະໂອລົດຂອງເຢໂຮຢາກິມ, ກະສັດຂອງຢູດາ, ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຖືກກວາດຕ້ອນໄປເປັນຊະເລີຍຍັງນະຄອນບາບີໂລນ ພ້ອມກັບບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

²²ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັງນີ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງເຄື່ອງໃຊ້ຊົງຢູ່ເຫລືອຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໃນພະລາຊະວັງຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ແລະໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.”²³ເຄື່ອງໃຊ້ເຫລົ່ານີ້ຈະຖືກຂົນໄປຍັງບາບີໂລນ, ແລະຈະຄ້າງຢູ່ບ່ອນນັ້ນຈົນເຖິງມືທີ່ເຮົາກັບມາຫາພວກມັນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ແລ້ວເຮົາຈົງຈະນຳມັນກັບຂຶ້ນມາ ແລະໃຫ້ກັບສູ່ສະຖານທີ່ນີ້.”

28 ¹ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີນັ້ນ, ໃນຕົ້ນລາຊະການເຊເດກິຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ໃນເດືອນທີ່ຫ້າປີທີສີ່ ແລະເດືອນທີ່ຫ້າ, ຮານານີຢາ ລູກຊາຍຂອງອັດຊູເຣ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈາກກິເບໂອນ, ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ຕໍ່ຫນ້າບັນດາປະໂລຫິດ ແລະປະຊາຊົນທັງຫລາຍ. ລາວກ່າວວ່າ,²“ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເຮົາໄດ້ຫັກແອກຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນແລ້ວ.

³ພາຍໃນສອງປີ ເຮົາຈະນຳເຄື່ອງໃຊ້ທັງຫມົດຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວກັບມາຍັງທີ່ນີ້ ຊົງເປັນພາຊະນະທີ່ເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນຢູ່ນັ້ນໄປຈາກທີ່ນີ້ ແລະຂົນໄປຍັງບາບີໂລນ.”⁴ເຮົາຈະນຳເຢໂຮຢາກິມ ລາຊະໂອລົດຂອງເຢໂຮຢາກິມ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກກວາດຈາກຢູດາ ໄປຍັງບາບີໂລນກັບມາຍັງທີ່ນີ້—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ —ເພາະເຮົາຈະຫັກແອກຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ.”

⁵ດັງນັ້ນ ເຢໂຮມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍເວົ້າກັບຮານານີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຕໍ່ຫນ້າບັນດາປະໂລຫິດ ແລະຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນທັງປວງຜູ້ຢືນຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.⁶ເຢໂຮມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມກ່າວວ່າ, “ຂໍພຣະຢາເວຊົງເຮັດສິ່ງນີ້ເຖິດ! ຂໍພຣະຢາເວຊົງຢືນຢືນຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍທີ່ທ່ານໄດ້ປະກາດນັ້ນເປັນຈິງ ແລະຊົງນຳເຄື່ອງໃຊ້ແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວແລະບັນດາຜູ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍທັງຫມົດກັບມາຈາກບາບີໂລນມາທີ່ນີ້.⁷ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂໍຟັງຖ້ອຍຄຳທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະເວົ້າໃຫ້ທ່ານ ແລະໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫລາຍນີ້ໄດ້ຍິນ.

⁸ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊົງຢູ່ກ່ອນຂ້າງນ້ອຍ ແລະທ່ານ ຕັ້ງແຕ່ບູຮານໄດ້ປະກາດພຣະທັມເຖິງປະເທດຕ່າງໆ ແລະຕາມດ້ວຍອານາຈັກທັງຫລາຍ, ກ່ຽວກັບເສິກສິງຄາມ, ການອິດຢາກອາຫານ, ແລະພະຍາດລະບາດ.⁹ສ່ວນຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ທ່ານວຍວ່າຈະມີສັນຕິສຸກ—ຖ້າຖ້ອຍຄຳຂອງເຂົາເປັນຈິງ, ແລ້ວຈິງຮູ້ວ່າພຣະຢາເວຊົງໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນແທ້.”

¹⁰ແຕ່ຮານານິຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍປິດແອກອອກຈາກຄໍຂອງເຢເຣມີຢາ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະໄດ້ຫັກມັນເສຍ.

¹¹ແລ້ວຮານານິຢາໄດ້ກ່າວຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນທັງຫມົດວ່າ, “ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຢ່າງນັ້ນແຕ່ລະ ພາຍໃນສອງປີ ເຮົາຈະຫັກແອກຈາກຄໍຂອງບັນດາປະຊາຊາດທັງຫມົດ ທີ່ເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ບັງຄັບໄວ້.”

ແລ້ວເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍໄດ້ອອກໄປຕາມທາງຂອງເພີນ.

¹²ຫລັງຈາກທີ່ຮານານິຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຫັກແອກຈາກຄໍຂອງເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວກໍມາຍັງເຢເຣມີຢາ, ກ່າວວ່າ,

¹³“ຈົ່ງໄປ ແລະບອກຮານານິຢາ, ແລະກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ພວກເຮົາໄດ້ຫັກແອກໄມ້,

ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດແອກເຫລັກມາແທນທີ.’¹⁴ເພາະພຣະຢາເວຈາກໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:

ເຮົາໄດ້ວາງແອກເຫລັກໄວ້ເທິງຄໍບັນດາປະຊາຊາດເຫລັກນີ້ທັງຫມົດໃຫ້ເຂົາບິວລະບັດເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ

ແລະພວກເຂົາຈະບິວລະບັດລາວ ເພາະເຮົາໄດ້ຍົກສັດປ່າໃນທົ່ງທັງຫມົດ ໃຫ້ລາວປົກຄອງ.”

¹⁵ຕໍ່ມາ ເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ເວົ້າກັບຮານານິຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ຂໍທ່ານຟັງຮານານິຢາ! ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ຊົງໃຊ້ທ່ານ,

ແຕ່ທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊົນຊາດນີ້ວາງໃຈໃນຄວາມບໍ່ຈິງ.¹⁶ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ: ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະຍ້າຍເຈົ້າໄປຈາກພື້ນໂລກ.

ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍໃນປີນີ້, ເພາະພວກເຮົາໄດ້ປະກາດເປັນການກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວ.”¹⁷ໃນເດືອນທີ່ເຈັດຂອງປີດຽວກັນນັ້ນ,

ຮານານິຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍຕາຍ.

29 ¹ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳໃນຈິດຫມາຍ ຊົງເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ

ຝາກໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເຖິງພວກຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ເຫລືອຢູ່ຈາກພວກທີ່ເປັນຊະເລີຍ ແລະເຖິງບັນດາປະໂລຫິດ, ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດ ຜູ້ຊົງເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ໃຫ້ກ່າວໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເຖິງບາບີໂລນ.²ນີ້ເປັນເລື່ອງຫລັງຈາກກະສັດເຢເຣຮາກິນ, ແລະພະລາຊິນີ, ບັນດາພວກເຈົ້ານາຍ, ບັນດາຜູ້ນຳຂອງຢູດາ ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະບັນດາຊ່າງທີ່ໄດ້ຖືກສົ່ງອອກໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

³ເພີນໄດ້ສົ່ງຈິດຫມາຍນັ້ນໄປດ້ວຍມືຂອງເອລາສາ, ລູກຊາຍຂອງຊາຟານ, ແລະເກມາຣີຢາ, ລູກຊາຍອິນກີຢາ ໄປຍັງເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ.

⁴ຈິດຫມາຍນັ້ນກ່າວວ່າ, “ພຣະຢາເວຈາກໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ແກ່ບັນດາຜູ້ເປັນຊະເລີຍ

ຜູ້ຊົງເຮົາໄດ້ເນລະເຫດໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເຖິງບາບີໂລນນັ້ນວ່າ,⁵“ຈົ່ງສ້າງເຮືອນທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ.

ຈົ່ງປູກສວນທັງຫລາຍ ແລະກິນພືດຜົນຂອງພວກມັນ.

⁶ຈົ່ງມີເຫລົ່າເມຍ ແລະໃຫ້ກໍາເນີດບັນດາລູກຊາຍແລະບັນດາລູກສາວ. ຈົ່ງຫາເມຍໃຫ້ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ,

ແລະຍົກລູກສາວທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາໃຫ້ແຕ່ງງານເສຍ. ໃຫ້ພວກເຂົາຈະໃຫ້ກໍາເນີດລູກຊາຍທັງຫລາຍ ແລະ

ລູກສາວທັງຫລາຍຈະທະວີພິພິດຫລາຍຂຶ້ນໃນບ່ອນນັ້ນ ເພື່ອພວກເຮົາບໍ່ເຫລືອຫນ້ອຍເກີນໄປ.

⁷ຈົ່ງສະແຫວງຫາສັນຕິສຸກຂອງເມືອງຊົງເຮົາໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາໃຫ້ໄປເປັນຊະເລີຍຢູ່ນັ້ນ, ແລະຈົ່ງປານີປານອມໃນນາມຂອງເຮົາ ເພື່ອຈະພົບສັນຕິສຸກສຳລັບພວກເຮົາຖ້າມັນສະຫງົບ.’

⁸ເພາະພຣະຢາເວຈາກໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ຢ່າຍອມໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ ແລະພວກຜູ້ທ່ານວຍຂອງພວກເຮົາ ຜູ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາຫລອກລວງພວກເຮົາ, ແລະຢ່າເຊື່ອຄວາມຝັນຊົງພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຝັນເຫັນ.

⁹ເພາະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງປະກາດພຣະທັມຢ່າງຫລອກຫລວງແກ່ເຮົາໃນນາມຂອງເຮົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພວກເຂົາໄປ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.’

¹⁰ເພາະພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເມື່ອບາບີໂລນໄດ້ປົກຄອງພວກເຮົາຄົບເຈັດສິບປີແລ້ວ, ເຮົາຈະຊ່ວຍເຫລືອພວກເຮົາ ແລະຈະໃຫ້ຖ້ອຍຄຳອັນດີຂອງເຮົາສຳເລັດ ເພື່ອນຳພວກເຮົາກັບມາສູ່ສະຖານທີ່ນີ້.¹¹ເພາະເຮົາຮູ້ແຜນການທັງຫລາຍທີ່ເຮົາມີໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເປັນແຜນການທັງຫລາຍເພື່ອສັນຕິສຸກ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໄພພິບັດ ເພື່ອຈະໃຫ້ອະນາຄົດ, ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຫວັງແກ່ພວກເຮົາ.

¹²ແລ້ວພວກເຮົາຈະຮ້ອງທຸນຕໍ່ເຮົາ, ແລະໄປອະທິຖານຕໍ່ເຮົາ, ແລະເຮົາຈະຟັງພວກເຮົາ.¹³ເພາະພວກເຮົາຈະສະແຫວງຫາເຮົາ ແລະພົບເຮົາ, ເມື່ອພວກເຮົາສະແຫວງຫາເຮົາດ້ວຍສິນສຸດໃຈຂອງພວກເຮົາ.¹⁴ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຮົາພົບເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຮົາກັບສູ່ສະພາບດີ; ເຮົາຈະຮວບຮວມພວກເຮົາມາຈາກບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຈາກທຸກບ່ອນ ທີ່ເຮົາຂັບໄລ່ພວກເຮົາໄດ້ກະຈົດກະຈາຍຢູ່ນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເພາະເຮົາຈະນຳພວກເຮົາກັບມາຍັງບ່ອນທີ່ເຮົາເນລະເຫດນັ້ນ.’

¹⁵ເພາະພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ມືຜູ້ປະກາດພຣະທັມສຳລັບພວກເຮົາທັງຫລາຍໃນບາບີໂລນ,

¹⁶ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແກ່ກະສັດ ຜູ້ປະທັບເທິງພະຫຸນິງຂອງດາວິດ ແລະແກ່ປະຊາຊົນທັງຫມົດຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນີ້,

ຄືບັນດາຍາດພີນ້ອງຂອງພວກເຮົາ ຜູ້ບໍ່ໄດ້ຖືກເນລະເຫດໄປກັບພວກເຮົາວ່າ—¹⁷ພຣະຢາເວຈາກໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ,

ເຮົາກຳລັງຈະສົ່ງດາບການອິດຫົວອາຫານ ແລະພະຍາດລະບາດມາເຫນືອພວກເຂົາທັງຫລາຍ.

ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນກັບຫມາກເດືອເຫດ ທີ່ບໍ່ດີ ຊົງເຫນົາຫລາຍຈົນບໍ່ສາມາດກິນໄດ້.

¹⁸ແລ້ວເຮົາຈະຂົມເຫັງພວກເຂົາດ້ວຍດາບ, ການອິດຫົວອາຫານ, ແລະພະຍາດລະບາດ

ແລະຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນທີ່ຢ້ານກົວໃນສາຍຕາຂອງຮາຊະອານາຈັກທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ-- ໃຫ້ເປັນຄວາມສັ່ນໄຫວ, ໃຫ້ເປັນທີ່ສາບແຊ່ງ ແລະໃຫ້ເປັນທີ່ຫນ້າກຽດຊັງ ແລະໃຫ້ເປັນທີ່ຫນ້າອົບອາຍ ທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດຊົງເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ໃຫ້ເຂົາໄປຢູ່ນັ້ນ.

¹⁹ນີ້ເປັນເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ທີ່ເຮົາໄດ້ສົ່ງມາຍັງພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ, ແຕ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ຍອມຟັງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.’

²⁰ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈົ່ງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ພວກເຮົາທັງປວງຜູ້ຊົງເຮົາສົ່ງໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເຖິງບາບີໂລນ,

²¹‘ພຣະຢາເວຈາກໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ກ່ຽວກັບອາຮາບ ລູກຊາຍຂອງໂກລາຢາ ແລະເຊເດກີຢາ ລູກຊາຍມາອາເສຢາ, ຜູ້ຊົງໄດ້ປະກາດພຣະທັມກ່ຽວກັບພວກເຮົາໃນນາມຂອງເຮົາ: ເບິ່ງແມ, ເຮົາກຳລັງຈະມອບເຂົາທັງສອງໄວ້ໃນມືຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະເພີນຈະຂ້າເຂົາທັງສອງເສຍຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກເຮົາ.

²² ແລ້ວຄຳສາບແຊ່ງຖືກກ່າວກ່ຽວກັບຄົນເຫລົ່ານີ້ ໂດຍບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກເຫດຂອງຢູດາໃນບາບີໂລນ ຄຳສາບແຊ່ງຈະກ່າວວ່າ: ຂໍພຣະຢາເວຊິງເຮັດກັບພວກເຈົ້າເຫມືອນເຊເດກີຢາ ແລະອາຮາບ ຜູ້ທີ່ກະສັດບາບີໂລນ ເຜົາເສຍດ້ວຍໄຟ.²³ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ເພາະສິ່ງທີ່ຫນ້າອັບອາຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃນອິດສະຣາເອນ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງປະເວນີກັບເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານ ແລະໄດ້ເວົ້າຖ່ອຍຄຳບໍ່ຈິງໃນນາມຂອງເຮົາ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຊິງເຮົາບໍ່ໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາໃຫ້ກ່າວ. ເພາະເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້; ເຮົາເປັນພະຍານ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

²⁴ “ກ່ຽວກັບເຊມາຢາ ຊາວເນເຮລາມ, ຈິງກ່າວວ່າ:²⁵ ‘ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຈິດຫມາຍໃນນາມຂອງພວກເຈົ້າໄປຍັງປະຊາຊົນທັງປວງຜູ້ຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ໄປຍັງເຊຟານີຢາ ລູກຊາຍປະໂລຫິດມາອາເສຢາ, ແລະໄປຍັງປະໂລຫິດທັງປວງ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ,

²⁶ “ພຣະຢາເວໄດ້ຊິງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນປະໂລຫິດແທນປະໂລຫິດເຢໂຮຢາດາ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຜູ້ຄູແລພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຄົນຂອງປະຊາຊົນທັງປວງ ຜູ້ຊິງບ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ຕົວພວກເຂົາເອງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ເຈົ້າຄວນຈັບພວກເຂົາໃສ່ຄຸກໄວ້ ແລະໃສ່ໂສ້ເສຍ.

²⁷ ດັ່ງນັ້ນບັດນີ້, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈິງບໍ່ໄດ້ຕຳຫນິເຢເຣມີຢາ ຊາວອານາໂທດ, ຜູ້ຊິງຕັ້ງຕົວເອງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແກ່ເຈົ້າ?

²⁸ ‘ເພາະລາວໄດ້ສົ່ງຈິດຫມາຍມາຍັງເຮົາໃນບາບີໂລນ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ຈະເປັນເວລາທີ່ດິນນານ. ຈິງສ້າງເຮືອນທັງຫລາຍ ແລະອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ, ແລະຈິງເຮັດສວນ ແລະກິນຜົນທີ່ໄດ້ນັ້ນ.’”²⁹ ປະໂລຫິດເຊຟານີຢາອ່ານຈິດຫມາຍນີ້ໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຝັງ.

³⁰ ‘ແລ້ວພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວກໍ່ມາຍັງເຢເຣມີຢາ ກ່າວວ່າ,³¹ “ຈິງສົ່ງຖ້ອຍຄຳໄປເຖິງບັນດາຜູ້ເປັນຊະເລີຍທັງຫມົດວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກ່າວກ່ຽວກັບເຊມາຢາຊາວເນເຮລາມວ່າ, ເພາະວ່າເຊມາຢາໄດ້ຫ້າມວຍແກ່ພວກເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ລາວ ແລະລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າວາງໃຈໃນຄຳບໍ່ຈິງ,³² ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະລົງໂທດເຊມາຢາຊາວເນເຮລາມ ແລະເຊືອສາຍຂອງລາວ ຈະບໍ່ມີຈັກຄົນຫນຶ່ງທີ່ຈະອາໄສຢູ່ໃນທຳມະກາງຊົນຊາດນີ້. ລາວຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນການດີທີ່ເຮົາຈະເຮັດແກ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວ—ເພາະລາວໄດ້ສອນການກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວ.’”

30 ¹ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ເຢເຣມີຢາ, ກ່າວວ່າ,² “ນີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ຈິງຂຽນໄວ້ເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງໃນປຶ້ມມ້ວນຫົວຫນຶ່ງ.³ ເພາະເບິ່ງແມ, ວັນທັງຫລາຍກຳລັງຈະມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເມື່ອເຮົາຈະນຳຄວາມຮຸ່ງເຮືອງທັງຫລາຍແກ່ໄພພິບັດຂອງເຮົາ, ຄືໃຫ້ອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມ. ເຮົາເອງ, ພຣະຢາເວ, ໄດ້ຊິງກ່າວແລ້ວ. ເພາະເຮົາຈະນຳພວກເຂົາມາຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນ.’”

⁴ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນບັນດາພຣະທັມຊິງພຣະຢາເວຊິງກ່າວເຖິງ ອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາ ດັ່ງນີ້,⁵ “ເພາະພຣະຢາເວຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ‘ພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ ຍ້ອນຕື່ນຕົກໃຈເປັນສຽງຍ້ານ ແລະບໍ່ແມ່ນສຽງແຫ່ງສັນຕິສຸກ.

⁶ ຈິງຖາມເຖິດ ແລະເບິ່ງວ່າ ຖ້າຜູ້ຊາຍຈະອອກລູກໄດ້ບໍ່. ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈິງເຫັນຜູ້ຊາຍຫມຸ່ມທຸກຄົນ ເຮົາມີສິ່ງທ້ອງຂອງພວກເຂົາເຫມືອນຍິງຈະອອກລູກ? ເປັນຫຍັງຫນ້າຕາຂອງທຸກຄົນຈິງຂາວຊືດໄປ?’ ອານີຈັງ! ເພາະວັນນັ້ນຈະຍິ່ງຫຍຸ້ງເຫລືອເກີນ ບໍ່ມີວັນໃດເຫມືອນ. ມັນຈະເປັນເວລາກະວີນກະວາຍທຸກໃຈຂອງເຊືອສາຍຢາໂຄບ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກວັນນັ້ນໄປໄດ້.

⁸ ເພາະມັນຈະເປັນໃນວັນນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ—ທີ່ເຮົາຈະປົດແອກອອກຈາກຄໍ, ແລະ ແກ້ໄສອອກຈາກພວກເຈົ້າເສຍ, ດັ່ງນັ້ນພວກຄົນຕ່າງຊາດຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນທາດຮັບໃຊ້ອີກຕໍ່ໄປ.⁹ ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະນະມັດສະການພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະຮັບໃຊ້ດາວິດກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າເອງ, ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາເອີຍ, ຢາສູ່ຍ້ານເລີຍ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ແລະຢາຕື່ນຕົກໃຈ, ຊາວອິດສະຣາເອນເອີຍ. ເພາະເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະຊ່ວຍໃຫ້ໄດ້ກັບຄືນມາຈາກປະເທດອັນໄກ ແລະບັນດາລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າຈາກແຜ່ນດິນທີ່ຕົກເປັນນັກໂທດ. ເຊືອສາຍຂອງຢາໂຄບຈະກັບມາມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກ; ພວກເຂົາຈະປອດໄພ, ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວອີກຕໍ່ໄປ.

¹¹ ເພາະເຮົາຈະຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນໄພ. ແລ້ວເຮົາຈະທຳລາຍບັນດາປະເທດທີ່ເຮົາໃຫ້ພວກເຈົ້າກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ນັ້ນ. ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍພວກເຈົ້າຈົນຫມົດສິນ, ເຖິງວ່າເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າຢ່າງເປັນທຳ ແລະ ຈະບໍ່ຢອຍພວກເຈົ້າໄປໂດຍບໍ່ລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ.’

¹² ພຣະຢາເວຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ການບາດເຈັບຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປົນປົວໃຫ້ດີໄດ້; ບາດແຜຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ໄດ້ຕິດເຊືອ.

¹³ ຈະບໍ່ມີໃຜປົວລະບົດຮັກສາພວກເຈົ້າ; ບໍ່ມີຢາຮັກສາບາດແຜຂອງພວກເຈົ້າທີ່ປົນປົວໃຫ້ພວກເຈົ້າ.

¹⁴ ພວກຄົນຮັກແພງທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ລືມພວກເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ສົນໃຈພວກເຈົ້າອີກ, ເພາະເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າບາດເຈັບໂດຍສັດຕູ ແລະເປັນການລົງໂທດເຫມືອນຢ່າງນາຍທີ່ໂຫດຮ້າຍ ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວທັງຫລາຍ ແລະບາບຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.¹⁵ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ເພາະຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກເຈົ້າ? ຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນປົນປົວໃຫ້ດີບໍ່ໄດ້ດອກ, ເພາະວ່າຄວາມຜິດຢ່າງຍິ່ງຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມບາບຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ດັ່ງນີ້ເຮົາໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.

¹⁶ ດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນໃດທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າ ແລະສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າທັງຫມົດຈະຕົກເປັນຊະເລີຍ. ເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຢູ່ນພວກເຈົ້າກໍ່ຈະຖືກປຸ້ນ, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຮົາພວກເຈົ້າເປັນເຫຍືອ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາຕົກເປັນເຫຍືອເຊັ່ນກັນ.¹⁷ ເພາະເຮົາຈະນຳການຮັກສາແກ່ພວກເຈົ້າ; ເຮົາຈະປົນປົວບາດແຜໃຫ້ດີ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ: ພວກນອກຄອກ. ບໍ່ມີໃຜສົນໃຈເມືອງຊີໂອນ.’”

¹⁸ ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງເຖິດ, ເຮົາກຳລັງຈະນຳຄວາມຮຸ່ງເຮືອງທັງຫລາຍຂອງເຕັ້ນແຫ່ງຢາໂຄບກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມ ແລະ ຄວາມເມດຕາໃນເລື່ອງທີ່ອາໄສຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວເມືອງຈະໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ເທິງກອງຊາກຫັກຜັງທັງຫລາຍ, ແລະປ່ອມປາກການຈະຕັ້ງຂຶ້ນອີກຄັ້ງໃນທີ່ຊຶ່ງມັນເຄີຍຢູ່.¹⁹ ແລ້ວບົດເພງຮ້ອງແຫ່ງການສັນລະເສີນ ແລະສຽງຮ້ອງໂຮມວນຊົນຈະອອກມາຈາກພວກເຂົາ, ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນ; ຈະນຳກຽດມາໃຫ້ພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນພຽງຜູ້ເລັກນ້ອຍ.

²⁰ ແລ້ວປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາກະເປັນເຫມືອນສະໄຫມຄວາມ, ແລະການຊຸມນຸມຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ເມື່ອເຮົາລົງໂທດຄົນທັງປວງທີ່ກົດຂີ່ມາເທິງພວກເຂົາ.²¹ ຜູ້ປົກຄອງຈະມາຈາກຊົນຊາດຂອງພວກເຂົາເອງ. ລາວຈະອອກມາຈາກທຳມະກາງພວກເຂົາເອງ ເມື່ອເຮົາດຶງເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ ແລະເມື່ອລາວເຂົ້າມາເຖິງເຮົາແລ້ວ ຖ້າເຮົາບໍ່ເຮັດສິ່ງນີ້, ໃຜແດ່ຈະກ້າເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ? —ເຮົາພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

²² ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະເປັນໄພພິບັດຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.”

²³ ເບິ່ງເຖິດ, ຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ, ເປັນດັງລົມພະຍຸ, ລົມໂຫດຮ້າຍນີ້ຈະພັດອອກ. ມັນເປັນລົມພາຍຸຕໍ່ເນື່ອງ. ມັນວິນວຽນຢູ່ເທິງຫົວຂອງຄົນຊົ່ວຊ້າ.²⁴ ຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ ຈະບໍ່ຫມຸນກັບ ຈົນກວ່າມັນຈະໄດ້ຊິງກະທຳໃຫ້ພຣະປະສົງໃນພຣະອົງ. ໃນວາລະສຸດທ້າຍ, ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້.”

31 ¹“ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຕະກູນທັງປວງຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ.”²ພຣະຢາເວຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ,
“ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທີ່ເຫລືອຕາຍມາຈາກດາບໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ;
ເຮົາຈະອອກໄປມອບການຢຸດພັກຜ່ອນໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນເອີຍ.”³ພຣະຢາເວໄດ້ຊິງປາກົດແກ້ຂ້າງນ້ອຍໃນອະດີດ ແລະໄດ້ຊິງກ່າວວ່າ,
“ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ເຮົາໄດ້ຮັກແພງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກນິລັນດອນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຮັກແພງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດແຫ່ງພຣະສັນຍາ.
⁴ເຮົາຈະສ້າງພວກເຈົ້າຂຶ້ນອີກຄັ້ງ ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່, ໂອອິດສະຣາເອນສາວປອດເອີຍ ພວກເຈົ້າຈະມີກອງໂທນ
ແລະໄດ້ຟ້ອນລຳດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນ.⁵ເຈົ້າຈະໄດ້ປູກຕົ້ນອະນຸ່ງທັງຫລາຍອີກຄັ້ງເທິງພູຊາມາເຣຍ; ຄົນສວນທັງຫລາຍກໍຈະປູກ
ແລະຈະໄດ້ກິນຫມາກຂອງມັນໄດ້ດີ.⁶ເພາະວ່າວັນນັ້ນມາເຖິງ ພວກຄົນເຝົ້າຍາມເຂດເທິງພູເອຟຣາອິມທັງຫລາຍຈະປະກາດວ່າ, ‘ມາເທາະ,
ໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປເທິງພູຊີໂອນເທາະ, ໄປເຝົ້າພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.’
⁷ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮ້ອງເພງສັນລະເສີນດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນສຳລັບອິດສະຣາເອນ ທີ່ເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່!
ພຣະຢາເວຊິງຊ່ວຍໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນໄພ, ຊິງຊ່ວຍຄົນທັງປວງທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງອິດສະຣາເອນ.’
⁸ເບິ່ງເຖິດ, ເຮົາກຳລັງຈະໂຮມເອົາພວກເຂົາມາຈາກທາງເຫນືອທັງຫລາຍ. ເຮົາຈະໂຮມພວກເຂົາຈາກຫລາຍສ່ວນທີ່ໄກທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.
ພ້ອມທັງຄົນຕາບອດ ແລະຄົນເສຍຂາຈະຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ; ຜູ້ຍິງຖືພາທີ່ກຳລັງຈະອອກລູກກໍຈະມາ ຊົນຊາດໃຫຍ່ຈະກັບຄືນມາທີ່ນີ້.
⁹ໄພ່ພົນຂອງເຮົາຈະກັບມາດ້ວຍການຮ້ອງໃຫ້; ເຮົາຈະເລົ່າໂລມຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂໍ.
ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາມາຮອດກະແສນ້ຳໄຫລໃຫ້ຍ່າງໄປຕາມທາງຮາບພຽງ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ສະດຸດ, ເພາະເຮົາເປັນພໍ່ຂອງອິດສະຣາເອນ,
ແລະເອຟຣາອິມເປັນລູກກີກຂອງເຮົາ.”
¹⁰“ຈົ່ງຟັງພຣະຫັມຂອງພຣະຢາເວ, ບັນດາຊົນຊາດທັງຫລາຍເອີຍ ແລະຈົ່ງປະກາດຖອຍຄຳຂອງເຮົາໃນແຜ່ນດິນແຄມທະເລທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ. ເຈົ້າທັງຫລາຍ
ບັນດາປະຊາຊາດຈົ່ງກ່າວ, ‘ພຣະອົງຜູ້ເຮັດໃຫ້ອິດສະຣາເອນກະຈັດກະຈາຍໄປ ຈະເຕົ້າໂຮມອີກຄັ້ງ
ແລະເບິ່ງແຍງພວກເຂົາເຫມືອນຄົນລ້ຽງແກະເບິ່ງແຍງແກະຂອງຕົນ.’¹¹ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊິງໂຖ່ຢາໂຄບໄວ້ແລ້ວ
ແລະໄດ້ໂຖ່ເຂົາຈາກເງືອມມືທີ່ແຂງແຮງເກີນກວ່າເຂົາ.
¹²ແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະມາ ແລະຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນຢູ່ເທິງພູຊີໂອນ. ໃບຫນ້າຂອງພວກເຂົາຈະຊົມຊື່ນຍິນດີໃນສິ່ງຂອງທີ່ເຮົາໃຫ້,
ຄືກັບເມັດເຂົ້າ ແລະເຫລົ້າອະນຸ່ງໃຫມ່, ຄືກັບນ້ຳມັນ ແລະລູກຂອງບັນດາສັດລ້ຽງ ແລະຝູງສັດລ້ຽງທັງຫລາຍ.
ເພາະຊີວິດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນສວນທີ່ມີນ້ຳຫົດ, ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈອີກຕໍ່ໄປ.
¹³ແລ້ວພວກຍິງສາວປອດ ຈະປິຕິຍິນດີດ້ວຍການຟ້ອນລຳ ແລະພວກຄົນຫນຸ່ມ ແລະຄົນເຖົ້າຈະຢູ່ຮ່ວມກັນ ເພາະເຮົາຈະປ່ຽນຄວາມໂສກເສົ້າ
ເປັນຄວາມມ່ວນຊື່ນ. ເຮົາຈະນຳຄວາມກາຣຸນາຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະເຮັດໃຫ້ຄວາມເສຍໃຈຈະກາຍເປັນຄວາມຍິນດີ.
¹⁴ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກປະໂຫລດມີອາຫານກິນອີມ ຢ່າງອຸດົມສົມບູນ. ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະເຕັມອີມດ້ວຍສິ່ງດີທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ—
ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”
¹⁵ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ, “ສ່ຽງທີ່ໄດ້ຍິນຢູ່ໃນເມືອງຣາມານັ້ນ ເປັນສ່ຽງໂອຍຄາງ ແລະຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນ.
ນາງຣາເຊນຮ້ອງໃຫ້ຍ້ອນບັນດາລູກຂອງຕົນ. ນາງບໍ່ຍອມຟັງສ່ຽງເລົ່າໂລມ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາທັງຫລາຍນັ້ນໄດ້ຕາຍແລ້ວ.”
¹⁶ພຣະຢາເວໄດ້ຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ, “ຈົ່ງລະງັບສ່ຽງຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວນໄວ້ເຖິດ ແລະກັບນ້ຳຕາຈາກດວງຕາຂອງພວກເຈົ້າເສຍ;
ເພາະວ່າຈະມີບຳເຫັນດີສຳລັບການທຶນທຸກຍາກຂອງພວກເຈົ້າ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—
ລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ກັບມາຈາກແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູ.”¹⁷ຈະມີຄວາມຫວັງສຳລັບອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ—
ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າຈະໄດ້ກັບມາຂ້າງເຂດແດນທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາເອງ.”
¹⁸“ເຮົາໄດ້ຍິນເອຟຣາອິມເວົ້າດ້ວຍຄວາມທຸກໃຈວ່າ, ‘ພຣະອົງຊິງໃສ່ໂທດຂ້າງນ້ອຍ, ແລະຂ້າງນ້ອຍກໍຖືກລົງໂທດເປັນເຫມືອນລູກງົວທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກ.
ຂໍຊິງໃຜດີໃຫ້ພວກຂ້າງນ້ອຍກັບຄືນທ້ອນ ແລະຂ້າງນ້ອຍຈະຖືກນຳກັບ, ເພາະພຣະອົງຊິງເປັນພຣະຢາເວຂອງຂ້າງນ້ອຍ.
¹⁹ເພາະຫລັງຈາກທີ່ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຫລີກຫນີຈາກພຣະອົງ, ຂ້າງນ້ອຍກໍຕິນເອງດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ; ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງສອນແລ້ວ,
ຂ້າງນ້ອຍກໍໄດ້ຕິນຂາຂອງຕົນເອງ. ຂ້າງນ້ອຍຮູ້ສຶກລະອາຍ ແລະໄດ້ອັບອາຍຂາຍຫນ້າ, ເພາະຂ້າງນ້ອຍຕ້ອງທຶນຮັບຄວາມເຊື່ອມເສຍ
ເມື່ອຄາວຍັງຫນຸ່ມຢູ່ນັ້ນ.’²⁰ຊາວເອຟຣາອິມເອີຍ, ລູກຊາຍທີ່ຮັກຢູ່ຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຫລື? ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ເປັນລູກຊາຍທີ່ເຮົາຊົມຊື່ນບໍ່ແມ່ນຫລື?
ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາກ່າວໂທດພວກເຈົ້າ ເຮົາກໍຍັງເອີ້ນເຈົ້າວ່າດວງໃຈທີ່ຮັກຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ເພາະຢ່າງນີ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາຈິງຫວນຄືນຫາພວກ.
ເຮົາຈະເມດຕາສົງສານຕໍ່ພວກເຂົາແນ່ນອນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”
²¹ຈົ່ງຫມາຍທາງທີ່ພວກເຈົ້າຈາກໄປນັ້ນ. ຈົ່ງເຮັດປ້າຍຊື່ທາງໄວ້ສຳລັບພວກເຈົ້າເອງ. ຈົ່ງພິຈາລະນາໃຫ້ດີເຖິງທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ,
ທາງຊິງພວກເຈົ້າຄວນຍ່າງໄປນັ້ນ. ອິດສະຣາເອນສາວປອດເອີຍ, ຈົ່ງກັບຄືນມາເຖິດ! ຈົ່ງກັບມາຍັງບ້ານເມືອງເຫລົ່ານີ້ຂອງພວກເຈົ້າ.
²²ເຈົ້າຈະຍັງລົງເລໃຈຢູ່ອີກເທິງປານໃດ, ລູກສາວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສັດຊື່ເອີຍ? ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊິງສ້າງສິ່ງໃຫມ່ຂຶ້ນມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ—
ຄືຜູ້ຍິງຈະລ້ອມຜູ້ຊາຍ.”
²³ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ຊິງກ່າວວ່າ, “ເມື່ອເຮົາເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນກັບຄືນສູ່ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາແລ້ວ
ເຈົ້າຈະເວົ້າສິ່ງນີ້ໃນປະເທດຢູດາ ແລະໃນຫົວເມືອງທັງຫລາຍ ອີກເທື່ອຫນຶ່ງວ່າ, ‘ຂໍພຣະຢາເວຊິງອວຍພຣະພອນ
ພວກເຈົ້າຜູ້ເປັນສະຖານທີ່ແຫ່ງຄວາມຊອບທຳທີ່ພຣະອົງສະຖິດຢູ່ ພວກເຈົ້າເປັນພູເຂົາສັກສິດບໍລິສຸດ.’²⁴ເພາະປະເທດຢູດາ
ແລະຫົວເມືອງຕ່າງໆນັ້ນຈະອາໄສຢູ່ດ້ວຍກັນທີ່ນັ້ນ ທັງບັນດາຊາວນາທັງຫລາຍ ແລະບັນດາຄົນລ້ຽງແກະ ພ້ອມກັບສັດທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.
²⁵ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ນ້ຳດື່ມແກ້ຜູ້ຈິດໃຈທີ່ອ່ອນແອ ແລະເຮົາຈະເຕັມເຕັມທຸກຄົນທີ່ກຳລັງທຶນທຸກຈາກຄວາມກະຫາຍ.”²⁶ຫລັງຈາກນີ້ ຂ້າງນ້ອຍກໍໄດ້ຕິນ
ແລະຈຳໄດ້ວ່າການຫລັບນອນຂອງຂ້າງນ້ອຍ ກໍສິດຊື່ນຂຶ້ນ.
²⁷“ເບິ່ງເຖິດ, ວັນເຫລົ່ານັ້ນມາເຖິງ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ
ແລະຢູດາເຕັມໄປດ້ວຍເຜົ່າພັນມະນຸດ ແລະສັດປ່າ.”²⁸ແຕ່ກ່ອນ, ເຮົາໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງພວກເຂົາເພື່ອຖອນພວກເຂົາອອກ ແລະພັງພວກເຂົາລົງທຳລາຍເສຍ

ແລະນຳເຫດຮ້າຍມາໃຫ້ພວກເຂົາ ແຕ່ໃນວັນທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງມາ, ເຮົາຈຶ່ງຈະເຝົ້າເບິ່ງພວກເຂົາ, ເພື່ອຈະສ້າງພວກເຂົາຂຶ້ນ ແລະປຸກພວກເຂົາ—
ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

²⁹ເມື່ອວັນທັງຫລາຍມາເຖິງ ຈະບໍ່ມີໃຜກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າ, ‘ພວກພໍ່ໄດ້ກິນຫມາກອະນຸສິມ, ແຕ່ລູກຊ້າພັດເຂັດແຂ້ວ.

³⁰ເພາະແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງຕາຍໃນຄວາມຜິດປາບຂອງຕົນເອງ; ທຸກຄົນທີ່ກິນຫມາກອະນຸສິມ ກໍຈະຕ້ອງເຂັດແຂ້ວ.”

³¹ເບິ່ງແມ, ເມື່ອວັນທັງຫລາຍກຳລັງຈະມາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອເຮົາຈະໃຫ້ຄຳຫມັ້ນສັນຍາໃຫມ່ແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາ.³² ມັນຈະບໍ່ຄືຄຳຫມັ້ນສັນຍານີ້ຈະບໍ່ເຫມືອນທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ ຕອນເຮົາໄດ້ຈູງມືເຂົ້າອອກຈາກເອຢິບນັ້ນ. ວັນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເປັນວັນທັງຫລາຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາ ເຖິງວ່າເຮົາໄດ້ເປັນສາມີຂອງພວກເຂົາ —

ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

³³ແຕ່ນີ້ຈະເປັນຄຳຫມັ້ນສັນຍາຊຶ່ງເຮົາຈະເຮັດແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ພາຍຫລັງວັນທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້—

ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະບັນຈຸພຣະທັມຂອງເຮົາໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ

ແລະເຮົາຈະຈາລຶກມັນໄວ້ເທິງດວງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ເພາະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຈະເປັນໄພພິນຂອງເຮົາ.

³⁴ຕໍ່ໄປຈະບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາສອນເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນຕໍ່ໄປ ຫລືຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງຈະບໍ່ສອນນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ ແລະກ່າວວ່າ, ‘ຈຶ່ງຮູ້ຈັກພຣະຢາເວ!’

ເພາະວ່າພວກເຂົາທັງຫມົດ, ຕັ້ງແຕ່ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດເຖິງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ຈະຮູ້ຈັກເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—

ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ອະໄພປາບແກ່ພວກເຂົາ ແລະຈະບໍ່ຈິດຈຳຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.”

³⁵ພຣະຢາເວຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ-- ພຣະຢາເວຜູ້ຊຶ່ງໃຫ້ດວງອາທິດສອງແສງໃນກາງເວັນ ແລະຊຶ່ງໃຫ້ເດືອນດາວ

ແລະບັນດາດວງດາວເປັນແສງສະຫວ່າງໃນຕອນກາງຄືນ. ພຣະອົງຄືຜູ້ຊຶ່ງກວນໃຫ້ທະເລມີຄືນດັ່ງສະເໝີ ເພື່ອໃຫ້ມັນສົ່ງສຽງ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄື

ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ. ພຣະອົງຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ,³⁶ “ພຽງແຕ່ຖ້າຫາກສິ່ງຂອງຖາວອນເຫລົ່ານີ້ຈະຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ—

ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ຕາບນັ້ນເຊື້ອສານຂອງອິດສະຣາເອນກໍຈະບໍ່ສິ້ນສຸດ ຈາກການເປັນຊົນຊາດໜຶ່ງຕໍ່ຫນ້າເຮົາເປັນນິດ.”

³⁷ພຣະຢາເວຊຶ່ງກ່າວວ່າ, “ພຽງແຕ່ຖ້າຫ້ອງຟ້າສູງສຸດທັງຫລາຍເປັນທີ່ວິດແຫກໄດ້

ແລະພຽງແຕ່ຖ້າຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກເບື້ອງລຸ່ມເປັນທີ່ໃຫ້ສຳລັບຕວດໄດ້, ເຮົາຈຶ່ງຈະປະຖິ້ມເຊື້ອສາຍທັງປວງຂອງອິດສະຣາເອນເສຍ

ຍ້ອນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

³⁸“ເບິ່ງແມ, ເມື່ອທັງຫລາຍກຳລັງມາເຖິງ —ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອເມືອງນີ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ເພື່ອເຮົາ, ຕັ້ງແຕ່ຫໍຄອຍຮານາເມນ

ເຖິງປະຕູແມ,³⁹ ແລ້ວເສັ້ນເຂດແດນຈະຍາວໄປເຖິງພູ ກາເຣບ ແລ້ວຈະລຽງໄປເຖິງໂກອາ.” ຫົວທັງສ່ວນພູບ່ອນຝັ່ງຊາກສົບທັງຫລາຍ ແລະກັບຂີ້ເທົາໄຟ

ແລະຫຼົງນາທັງຫມົດຕາມລຳນ້ຳກິດໂຮນ ຈົນເຖິງປະຕູມ້າໄປທາງຕາເວັນອອກ ຈະເປັນບ່ອນສັກສິດສຳລັບພຣະຢາເວ ເມືອງນີ້ຈະບໍ່ຖືກຖອນຮາກ ຫລື

ທຳລາຍອີກຕໍ່ໄປເປັນນິດ.”

32 ¹ພຣະທຳຊຶ່ງມາຈາກພຣະຢາເວເຖິງເຢເຣມີຢາໃນປີທີສິບແຫ່ງເຊເດກີຢາກະສັດຂອງຢູດາ, ຊຶ່ງເປັນປີທີສິບແປດຂອງເນບູກາດເນັດຊາ.² ຄັ້ງນັ້ນ
ກອງທັບຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນກຳລັງອ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຢູ່ ແລະເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຖືກຂັງຢູ່ໃນບໍລິເວນທະຫານຮັກສາພະອົງ
ຊຶ່ງຢູ່ໃນພະລາຊະວັງຂອງກະສັດແຫ່ງຢູດາ.

³ເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ຂັງເພີນໄວ້ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງປະກາດພຣະທັມ ແລະກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ,
ເຮົາຈະມອບເມືອງນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ແລະລາວຈະຍຶດເມືອງນີ້.’” ເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາຈະຫນີໄປບໍລິເວນຈາກມືຂອງຄົນເຄນເດຍ,

ເພາະລາວຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ. ປາກຂອງລາວຈະໄດ້ເວົ້າກັນຕໍ່ປາກຂອງກະສັດ

ແລະດວງຕາທັງຫລາຍຂອງລາວຈະແນມເຫັນພຣະເນດທັງຫລາຍຂອງກະສັດ.⁴ ລາວຈະນຳເຊເດກີຢາໄປຍັງບາບີໂລນ,

ແລະລາວຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນຈົນກວ່າເຮົາຈະໄປຍັງລາວ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ. ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເຄນເດຍ

ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສຳເລັດ.”

⁶ເຢເຣມີຢາເວົ້າວ່າ, “ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງຂ້າງນ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,⁷ “ເບິ່ງແມ, ຮານາເມນລູກຊາຍຊານລູມ ລູກຂອງພວກເຈົ້າຈະມາຫາພວກເຈົ້າ

ແລະກ່າວວ່າ, “ຈຶ່ງຊົມຂອງຂ້ານ້ອຍຊຶ່ງຢູ່ທີ່ຮານາໂທດສຳລັບຕົວທ່ານເອງ, ເພາະວ່າສິດທິຂອງການຊື້ນັ້ນເປັນຂອງທ່ານ.””

⁸ແລ້ວ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ປະກາດແລ້ວວ່າ, ຮານາເມນ, ລູກຊາຍຂອງຊານລູມອາ, ລູກຂອງຂ້ານ້ອຍ,

ໄດ້ມາຫາຂ້ານ້ອຍທີ່ບໍລິເວນຂອງທະຫານຮັກສາພະອົງ, ແລະເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, ‘ຈຶ່ງຊົມຂອງຂ້ານ້ອຍ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ຮານາໂທດໃນແຜ່ນດິນເປັນຢາມິນ,

ເພາະສິດທິຂອງການຖືກຳມະສິດເປັນຂອງທ່ານ. ຈຶ່ງຊື້ໄວ້ສຳລັບຕົວທ່ານເອງ.’” ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຮູ້ວ່ານີ້ເປັນພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ.⁹ ດັ່ງນັ້ນ

ຂ້ານ້ອຍກໍຊົມທີ່ຮານາໂທດຈາກຮານາເມນ, ລູກຂອງລູກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ໄດ້ຊົງເງິນໃຫ້ແກ່ລາວ ຄືເງິນສິບເຈັດເຊເດ.

¹⁰ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍລົງນາມໃນຫນັງສືປະທັບຕາໄວ້, ໄດ້ພະຍານ ແລະເອົາຕາຊຶ່ງເງິນ.¹¹ ຕໍ່ຈາກນັ້ນ

ຂ້ານ້ອຍກໍຮັບໃບຕາດິນຂອງການຊື້ທັງສະບັບທີ່ປະທັບຕາແລ້ວຕາມກົດຫມາຍ ແລະທຳນຽມ, ຜ່ອມກັບສະບັບທີ່ເປີດຢູ່.

¹²ແລະຂ້ານ້ອຍກໍມອບເອກະສານຂອງການຊື້ໃຫ້ແກ່ບາຣຸກລູກຊາຍເນຣີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງມາເຊຢາ ຕໍ່ຫນ້າຮານາເມນ, ລູກຂອງລູກຂອງຂ້ານ້ອຍ,

ໃນສາຍຕາຂອງພະຍານຜູ້ທີ່ລົງນາມໃນເອກະສານການຊື້ ແລະຕໍ່ຫນ້າບັນດາຊາວຢູດາ ຜູ້ຊຶ່ງນັ່ງຢູ່ໃນບໍລິເວນທະຫານຮັກສາພະອົງ.

¹³ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍກ່າວເນັ້ນບາຣຸກຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ຂ້ານ້ອຍກ່າວວ່າ,¹⁴ “ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ,

ຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈຶ່ງເອົາເອກະສານເຫລົ່ານີ້ໄປເສຍ, ທັງເອກະສານຂອງການຊື້ທີ່ປະທັບຕາ ກັບສະບັບທີ່ເປີດນີ້ ແລະບັນຈຸໄວ້ໃນພາຊະນະດິນ

ເພື່ອຈະຫນຸ່ມໄດ້ດິນນານ.¹⁵ ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ບ້ານເຮືອນທັງຫລາຍ, ແລະໂຮ່ນາທັງຫລາຍ,

ແລະສວນອະນຸກຸນທັງຫລາຍ ຈະມີການຖືກຳມະສິດກັນອີກໃນແຜ່ນດິນນີ້.”

¹⁶ຫລັງຈາກທີ່ຂ້ານ້ອຍມອບເອກະສານການຊື້ໃຫ້ແກ່ບາຣຸກ ລູກຊາຍເນຣີຢາແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ,¹⁷ “ອະນິຈັງ,

ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ເບິ່ງແມ! ແມ່ນພຣະອົງເອງ ຜູ້ໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກ ດ້ວຍລິດທານຸພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ

ແລະດ້ວຍພຣະຫັດຊຶ່ງຢູ່ດອກຂອງພຣະອົງ ສຳລັບພຣະອົງບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຍາກເກີນສຳລັບພຣະອົງທີ່ຈະຊົງກະທຳ.

¹⁸ພຣະອົງຊົງສະແດງຄວາມເມດຕາທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ຄົນເປັນພັນ

ແລະຊົງເຫລົ່າມາຊົ່ວຊ້າຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຕົກເຖິງລູກຫລານຂອງພວກເຂົາທີ່ສືບຕໍ່ຈາກພວກເຂົາມາ. ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່

ແລະຊົງຮິດທານຸພາບ; ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ.

¹⁹ພຣະອົງຊົງມີປັນຍາທີ່ແທລມຄົມ ແລະຊົງຮິດທານຸພາບໃນພະລາຊະກິດທັງປວງ, ເພາະພຣະເນດຂອງພຣະອົງຊົງເຫັນທຸກການດຳເນີນຊີວິດຂອງມະນຸດ

ຊຶ່ງປະຫານແຕ່ລະຄົນໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະພຶດ ແລະຕາມການກະທຳທັງຫລາຍຕາມທີ່ພວກເຂົາຄວນໄດ້ຮັບ.²⁰ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປັນຜູ້ສະແດງຫມາຍສຳຄັນ

ແລະການອັດສະຈັນໃນແຜ່ນດິນເອຍົບ. ແລະຈົນເຖິງສະໄໝນີ້ ກໍຊົງສະແດງໃນອິດສະຣາເອນ ແລະທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຊຳລັບໄປ.²¹ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຍົບ ດ້ວຍຫມາຍສຳຄັນ ແລະການອັດສະຈັນ, ດ້ວຍພຣະຫັດເຂັ້ມແຂງ, ແລະພຣະຫັດທີ່ຢຽດອອກດ້ວຍຫນ້າຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ.

²² ແລ້ວພຣະອົງຊົງປະທານແຜ່ນດິນນີ້ແກ່ພວກເຂົາ—ຊົງພຣະອົງຊົງປະຕິຍານແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາທັງຫລາຍວ່າຈະປະທານແກ່ພວກເຂົາ—ຄືແຜ່ນດິນ ຊົງມີນ້ຳມັນ ແລະນ້ຳເຜິ້ງໄຫລບໍລິບູນ.²³ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍໄດ້ເຂົ້າໄປ ແລະຖືກຳມະສິດແຜ່ນດິນນັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ຫລືດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທັງປວງຊົງພຣະອົງຊົງບັນຊາພວກເຂົາ ໃຫ້ເຮັດເລີຍ ເພາະສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ເຫດຮ້າຍທັງຫມົດນີ້ມາເຖິງພວກເຂົາ.

²⁴ ເບິ່ງແມ່! ກອງດິນທີ່ອ້ອມຢູ່ໄດ້ມາໄດ້ມາເຖິງເມືອງ ເພື່ອຈະຍຶດເອົາແລ້ວ. ເພາະເຫດດ້ວຍດາບ, ການອຶດຫິວອາຫານ, ແລະ ພະຍາດລະບາດ, ເມືອງນີ້ກໍໄດ້ຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງຄົນເຄນເດຍຜູ້ກຳລັງຕໍ່ສູ້ຢູ່ນັ້ນ ເພາະສິ່ງພຣະອົງກ່າວກໍກຳລັງເປັນໄປຢ່າງນັ້ນແລ້ວ, ແລະເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງຊົງກຳລັງທອດພຣະເນດຢູ່.²⁵ ແລ້ວພຣະອົງເອງຍັງໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົ່ງເອົາເງິນຊື້ນ້ຳສຳລັບຕົວເຈົ້າເອງ ແລະຫາພວກພະຍານເສຍ ເຖິງແມ່ນວ່າເມືອງນັ້ນຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງຄົນເຄນເດຍ.”

²⁶ ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງເປັນເອົາຢາ, ກ່າວວ່າ,²⁷ “ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງບັນດາມະນຸດຊາດທັງຫມົດ.

ສຳລັບເຮົາມີສິ່ງໃດທີ່ຍາກເກີນໄປບໍ່?” ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະມອບເມືອງນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງຊາວເຄນເດຍ ແລະໃນມືຂອງເນບູກາດເນັດຊາ, ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ. ລາວຈະຍຶດເອົາມັນແນ່ນອນ.

²⁸ ຊາວເຄນເດຍຜູ້ຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນີ້ຈະມາ ແລະຈູດໄຟເຜົາເມືອງນີ້ເສຍດ້ວຍໄຟໃຫ້ໄຫມ້ຫມົດ, ທັງບັນດາເຮືອນທີ່ພວກເຂົາເຜົາເຄື່ອງຖວາຍພະບາອານຢູ່ເທິງຫລັງຄາທັງຫລາຍ ແລະເຄື່ອງຕຶມບູຊາຖວາຍແກ່ພະອິນ໌ ເພື່ອຍົວະເຍົາເຮົາໃຫ້ໂກດຮ້າຍ.

²⁹ ເພາະເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາໄດ້ເປັນປະຊາຊົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວໃນສາຍຕາຂອງເຮົາຕັ້ງແຕ່ຫນຸ່ມສາວ.

ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຍົວະເຍົາເຮົາໃຫ້ໂກດຮ້າຍດ້ວຍການກະທຳທັງຫລາຍດ້ວຍມືຂອງຕົນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

³⁰ ພຣະຢາເວຊົງປະກາດວ່າ ເມືອງນີ້ໄດ້ຍົວະເຍົາຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະຄວາມຜິດໂລດຂອງເຮົາ. ຕັ້ງແຕ່ມືທີ່ໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນມາຈົນເຖິງມືນີ້.

ເພາະສະນັ້ນເຮົາຈະຖອນອອກໄປເສຍຈາກຫນ້າຂອງເຮົາ.³² ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວທັງຫມົດຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາ, ຊົງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຢາກຮ້າຍ—ຄືທັງຕົວພວກເຂົາ, ບັນດາກະສັດ, ພວກເຈົ້ານາຍ, ບັນດາປະໂລຫິດ, ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມທຸກຄົນໃນຢູດາ ແລະຊາວນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

³³ ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຫັນຫລັງໃຫ້ເຮົາ ແທນທີ່ຈະຫັນຫນ້າຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງວ່າເຮົາໄດ້ສອນພວກເຂົາຢູ່ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ.

ແຕ່ກໍບໍ່ມີຈັກຄົນດຽວໄດ້ຟັງທີ່ຈະຮັບຄຳສັ່ງສອນຂອງເຮົາ.³⁴ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງບັນດາຮູບເຄີມລົບທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຂອງຕົນໄວ້ໃນພຣະວິຫານ ຊົງເອີ້ນຕາມນາມຂອງເຮົາ ອັນເຮັດໃຫ້ມືມືນຫົນ.³⁵ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາອັນສູງສຳລັບພະບາອານໃນພູເຂົາແຫ່ງອິນ໌ໂນມ ເພື່ອຖວາຍລູກຊາຍ ແລະລູກສາວຂອງຕົນຢ່າງລຸຍໄຟ ແຕ່ພະໂມເລັກ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ ຫລືມືຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາວ່າ. ພວກເຂົາຄວນຈະເຮັດສິ່ງຫນ້າກຽດຊັງນີ້ ແລະດັ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ຢູດາຜິດບາບ.’

³⁶ ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາເອງ, ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວກ່ຽວກັບເມືອງນີ້ແກ່ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ, ‘ເມືອງນີ້ຈະຖືກຍົກໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍການອຶດຫິວອາຫານ, ແລະດ້ວຍພະຍາດລະບາດ.’³⁷ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະຮວບຮວມພວກເຂົາມາຈາກປະເທດທັງປວງ ຊົງເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ເຂົາໃຫ້ໄປຢູ່, ດ້ວຍຄວາມຜິດໂລດ, ແລະຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຂອງເຮົາ. ເຮົາກຳລັງຈະນຳພວກເຂົາກັບມາຍັງທີ່ນີ້ ແລະຈະໃຫ້ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພ.

³⁸ ແລ້ວພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.³⁹ ເຮົາຈະໃຫ້ໃຈດຽວ ແລະທາງດຽວແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຢາກເກງເຮົາຢູ່ທຸກວັນ ເພື່ອເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຂົາ ແລະແກ່ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາທີ່ຕາມມາ.

⁴⁰ ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາມີລັດດອນກັບພວກເຂົາວ່າເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການເຮັດດີແກ່ເຂົາທັງຫລາຍ.

ເຮົາຈະບັນຈຸຄວາມຢາກເກງເຮົາໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຫັນໄປຈາກເຮົາ.

⁴¹ ແລ້ວເຮົາຈະປິຕິຍິນດີໃນການເຮັດດີແກ່ເຂົາ ແລະເຮົາຈະປຸກເຂົາໄວ້ໃນແຜ່ນດິນນີ້ດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນພຽນ ດ້ວຍສຸດໃຈຂອງເຮົາ ແລະສຸດຈິດຂອງເຮົາ.

⁴² ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ນຳເອົາຄວາມຮ້າຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫມົດມາເຫນືອຊົນຊາດນີ້ສັນໃດ,

ດັ່ງນັ້ນເຮົາກໍຈະນຳຄວາມດີທັງຫມົດຊົງເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ມາເຫນືອພວກເຂົາສັນນັ້ນ.

⁴³ ແລ້ວພວກເຂົາຈະຊື່ຂາຍນາກັນໃນແຜ່ນດິນ ຊົງພວກເຈົ້າກ່າວເຖິງວ່າ. “ນີ້ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ອີກຮ້າງເສຍ ຊົງບໍ່ມີມະນຸດ ຫລື ສັດ.

ມັນໄດ້ຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງຄົນເຄນເດຍ.⁴⁴ ພວກເຂົາຈະຊື້ນາເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍເງິນ ແລະຈະຂຽນເອກະສານກິນຫນັງສືມື້ວັນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ປະທັບຕາ.

ພວກເຂົາຈະປະຊຸມພະຍານທັງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນຂອງເປັນຢາມິນ, ໃນທີ່ຕ່າງແຖບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະໃນຫົວເມືອງທັງຫລາຍຂອງຢູດາ, ໃນຫົວເມືອງແຖບແດນເມືອງຢູເຊົາໃນຫົວເມືອງແຖບພູເຂົາ, ແລະໃນຫົວເມືອງທັງຫລາຍຂອງເນເກບ.

ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ການເປັນຊະເລີຍຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍກັບສູ່ສະພາບເດີມ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

33 ¹ ແລ້ວພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງເປັນເອົາເຫຼືອທີ່ສອງ, ເມື່ອເພິນຍັງຖືກກັກຕົວຢູ່ໃນບໍລິເວນຂອງຫະຫານຮັກສາພະອົງ, ກ່າວວ່າ,

² “ພຣະຢາເວຜູ້ຊົງສ້າງ, ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້—ພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງປັນເພື່ອສະຖາປະນາໄວ້—ພຣະຢາເວຄືພຣະນາມຂອງພຣະອົງ,³ ‘ຈົ່ງເວົ້າຕໍ່ເຮົາ ແລະເຮົາຈະຕອບພວກເຈົ້າ ແລະຈະສະແດງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະສະແດງສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫລາຍ ຂໍລືກລັບທັງປວງຊົງພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ.’

⁴ ເພາະວ່າພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ໄດ້ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງເຮືອນຊານທັງຫລາຍໃນນະຄອນນີ້

ແລະກ່ຽວພະລາຊະວັງທັງຫລາຍຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ຊົງຖືກຮີລິງເພື່ອເຮັດກອງດິນຕໍ່ຖ້ຳ ແລະດາບ.⁵ ພວກຄົນເຄນເດຍກໍກຳລັງຈະມາເພື່ອສູ້ຮົບ ແລະຖະລົມບ້ານເຮືອນທັງຫລາຍເຕັມໄປດ້ວຍສິບຄົນທີ່ເຮົາສັງຫານດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະຄວາມຜິດໂລດຂອງເຮົາ, ເມື່ອເຮົາໄດ້ເຊື່ອງຫນ້າຂອງເຮົາຈາກນະຄອນນີ້ ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ.

⁶ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກໍກຳລັງຈະນຳການປົນປົວ ແລະການຮັກສາມາໃຫ້, ເພາະເຮົາຈະຮັກສາເຂົາທັງຫລາຍໃຫ້ຫາຍ ແລະຈະນຳຄວາມອຸດົມສົມບູນ, ສັນຕິສຸກ ແລະຄວາມຫມັ້ນເຊື່ອຖືມາໃຫ້ພວກເຂົາ. ເພາະເຮົາຈະນຳຄວາມຮຸ່ງເຮືອງທັງຫລາຍມາໃຫ້ຢູດາ ແລະອິດສະຣາເອນກັບສູ່ສະພາບເດີມ;

ເຮົາຈະສ້າງພວກເຂົາເສຍໃຫມ່ເຫມືອນກັບທີ່ພວກເຂົາເປັນມາແຕ່ເດີມນັ້ນ.⁸ ແລ້ວເຮົາຈະຊຳລະພວກເຂົາຈາກບັນດາຄວາມຜິດບາບທັງສິ້ນ ຊົງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ເຮົາ. ເຮົາຈະໃຫ້ອະໄພບັນດາຄວາມຊົ່ວຊ້າຊ້າເຂົາໄດ້ເຮັດ, ແລະໃນທຸກວິທີທາງທີ່ພວກເຂົາກະບົດຕໍ່ເຮົາ.

⁹ ເພາະນະຄອນນີ້ຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຊົນບານສຳລັບເຮົາ, ເປັນທີ່ສັນເສີນ ແລະ ເປັນກຽດຕໍ່ຫນ້າບັນດາປະຊາຊາດທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ

ຊຶ່ງຈະໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມດີທັງຫມົດ ຊຶ່ງເຮົາກຳລັງຈະເຮັດເພື່ອພວກເຂົາ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະຢ້ານກົວຕົວສັນ ເພາະຄວາມດີ ແລະຄວາມຈະເລີນທຸກຢ່າງ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຈັດຫາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.’

¹⁰ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ໃນສະຖານທີ່ນີ້ຊຶ່ງພວກເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ມັນຈະເປັນທີ່ຖືກເຮັດ, ສະຖານທີ່ໆ ບໍ່ມີມະນຸດ ຫລືສັດ ໃນຫົວເມືອງແຫ່ງຢູດາ, ແລະຕາມຖະຫນົນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຊຶ່ງຮຶກຮ້າງເສຍບໍ່ມີມະນຸດ ຫລືສັດ, ທີ່ນັ້ນຈະໄດ້ຍິນ,¹¹ສ່ຽງບັນເທີງ ແລະສ່ຽງມ່ວນຊື່ນ ສ່ຽງພວກເຈົ້າບ່າວ ແລະສ່ຽງພວກເຈົ້າສາວ, ສ່ຽງບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮ້ອງເພງອີກ

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາມາເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການສັນເສີນມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ວ່າ, “ຈົ່ງສັນເສີນພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ເພາະພຣະຢາເວຊຶ່ງປະເສີດ, ແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ!”

ເພາະເຮົາຈະນຳຄວາມຮຸ່ງເຮືອງທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນກັບສູ່ສະພາບເດີມ ທີ່ພວກເຂົາເຄີຍມີມາກ່ອນຫນ້ານັ້ນ,’ ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

¹²ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ‘ໃນສະຖານທີ່ນີ້ຊຶ່ງເປັນທີ່ຮຶກຮ້າງ, ບໍ່ມີມະນຸດ ຫລືສັດ—ໃນຫົວເມືອງທັງຫມົດນີ້ ຈະມີທຶງຫຍ້າຂຽວອ່ອນອີກຄັ້ງ ທີ່ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະຈະໄດ້ຝັກອາໄສ ແລະລ້ຽງແກະຂອງຕົນ.¹³ໃນຫົວເມືອງແຖບພູເຂົາ ໃນຫົວເມືອງແຖບພາກໃຕ້ ໃນແຜ່ນດິນເນເກຍ ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງເບັນຢາມິນ ແລະຕາມສະຖານທີ່ຮອບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະໃນຫົວເມືອງຕ່າງໆ ຂອງຢູດາ, ຝູງແກະທັງຫລາຍຈະຜ່ານກ້ອງມືຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ພວກມັນອີກຄັ້ງ,’ ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

¹⁴‘ເບິ່ງແມ່! ວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອເຮົາຈະໃຫ້ສິ່ງດີທີ່ເຮົາສັນຍາໄວ້ຕໍ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ແລະເຊື້ອສາຍຢູດາ.¹⁵ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະໃນເວລານັ້ນ ເຮົາຈະໃຫ້ກະສັດຜູ້ຊອບທຳເກີດມາເພື່ອດາວິດ, ແລະເພິ່ນຈະໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະຄວາມຊອບທຳໃຫ້ແກ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ.¹⁶ໃນຄວາມນັ້ນ ຢູດາຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພຫມົດຄື, ເພາະນີ້ເປັນຊື່ຊຶ່ງພວກເຂົາຈະເອີ້ນເມືອງນັ້ນຄື, “ພຣະຢາເວຊຶ່ງເປັນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ.”’

¹⁷ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ‘ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດຈະບໍ່ເຄີຍຂັດສົນຜູ້ທີ່ຈະປະທັບເທິງພະຫົນງຸດແຫ່ງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ,

¹⁸ຫລືພວກປະໂລຫິດຄົນເລວີຈະບໍ່ຂັດສົນຜູ້ທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ແລະເຜົາເຄື່ອງບູຊາພິດຜົນເປັນເມັດ, ແລະເຮັດການບູຊາຕ່າງເປັນນິດ.”

¹⁹ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງເຢເຣມີຢາ, ກ່າວວ່າ,²⁰“ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ‘ຖ້າພວກເຈົ້າຫັກພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາດ້ວຍວັນ ແລະຄືນໄດ້ ເພື່ອວ່າ ຈະບໍ່ມີວັນ ຫລືຄືນມາຕາມເວລາກໍານົດທັງຫລາຍຂອງພວກມັນອີກຕໍ່ໄປ,²¹ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຫັກຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາຊຶ່ງມີຕໍ່ດາວິດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້, ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີລູກຊາຍ ທີ່ຈະສະເຫວີຍລາດເທິງພະຫົນງຸດຂອງເພິ່ນ, ແລະຫັກຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາ ຊຶ່ງມີຕໍ່ປະໂລຫິດ ເຜົາເລວີ, ຜູ້ບໍ່ລະບັດຂອງເຮົາໄດ້.²²ດັ່ງທີ່ບໍລິວານຂອງທ້ອງຟ້າບໍ່ສາມາດຈະນັບໄດ້, ແລະເມັດດິນຊາຍທີ່ທະເລກໍ່ຕວງບໍ່ໄດ້ສັນໃດ, ດັ່ງນັ້ນເຮົາກໍ່ຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ແລະຄືນເລວີຜູ້ບໍ່ລະບັດເຮົາ ທະວີຫລາຍຂຶ້ນສັນນັ້ນ.”

²³ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງເຢເຣມີຢາ, ກ່າວວ່າ,²⁴“ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຝັງຈາລະນາບ່າວ ຊົນຊາດເຫລົ່ານີ້ເວົ້າກັນຢ່າງໃດ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, ‘ສ່ອງຕະກູນທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ນັ້ນ ບັດນີ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຖົມພວກເຂົາເສຍແລ້ວ?’ ດັ່ງນີ້ແຫລະ ພວກເຂົາໄດ້ຫມືນປະຫມາດປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ກ່າວວ່າ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເປັນປະຊາຊາດໃນສາຍຕາເຂົາທັງຫລາຍອີກຕໍ່ໄປ.

²⁵ເຮົາເອງ, ພຣະຢາເວ, ຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ສະຖາປະນາຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາກັບວັນແລະຄືນ ແລະຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ກຳນົດກົດເກນຕ່າງໆຂອງທ້ອງຟ້າ ແລະແຜ່ນດິນໂລກ,²⁶ແລ້ວເຮົາຈຶ່ງຈະປະຖົມເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະດາວິດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ແລະຈະບໍ່ເລືອກຜູ້ໜຶ່ງຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາໃຫ້ຄອບຄອງເຫນືອເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ ແລະຢາໂຄບ. ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາກັບສູ່ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຕາມສະພາບເດີມ ແລະຈະສະແດງຄວາມເມດຕາເອີ້ນດູດຳພວກເຂົາ.”’

34 ¹ພຣະທັມຊຶ່ງມາຈາກພຣະຢາເວເຖິງເຢເຣມີຢາ, ເມື່ອເນບູກາດເມັດຊາ ກະສັດແຫ່ງເມືອງບາບີໂລນ ແລະກອງທັບທັງຫມົດຂອງພະອົງ,

ຜ່ອມດ້ວຍບັນດາຣາຊະອານາຈັກໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ຊຶ່ງຢູ່ໃຕ້ການຄອບຄອງຂອງພະອົງ, ແລະ ຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຫົວເມືອງທັງປວງຂອງນະຄອນນັ້ນ, ກ່າວວ່າ,²“ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈົ່ງໄປ ແລະເວົ້າກັບເຊເດກີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກຳລັງຈະມອບນະຄອນນີ້ໄວ້ໃນມືກະສັດບາບີໂລນ. ພະອົງຈະເຜົາເສຍດ້ວຍໄຟ.

³ເຈົ້າຈະບໍ່ລອດພົ້ນໄປຈາກມືຂອງເພິ່ນ ເພາະເຈົ້າຈະຖືກຈັບ ແລະ ຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງເພິ່ນ. ຕາຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນພຣະເນດຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ; ພຣະອົງຈະລົມໂດຍກົງກັບເຈົ້າ ຂະນະທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງໄປຍັງບາບີໂລນ.’

⁴ຂໍຊົງຮັບຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ຂ້າແດ່ເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ! ພຣະຢາເວກ່າວກ່ຽວກັບພະອົງດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍດ້ວຍດາບ.

⁵ເຈົ້າຈະຕາຍດ້ວຍຄວາມສະຫງົບ. ຕາມທີ່ເຂົາຈະເຜົາເຄື່ອງຫອມເພື່ອສືບບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ, ຄືບັນດາກະສັດທັງຫລາຍຊຶ່ງໄດ້ຢູ່ກ່ອນພວກເຈົ້າສັນໃດ, ເຂົາກໍ່ຈະເຜົາເຄື່ອງຫອມເພື່ອພວກເຈົ້າຢ່າງນັ້ນ. ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຄາງເພື່ອພວກເຈົ້າວ່າ, “ອະນິດຈັງ, ເຈົ້າຸນາຍຂ້າ້ນ້ອຍ!”

ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໃຫ້ຄວນຄາງເພື່ອເຈົ້າ. ບັດນີ້ ເຮົາໄດ້ລັ່ນຄຳເວົ້າໄວ້ແລ້ວ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

⁶ດັ່ງນັ້ນເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ເວົ້າບັນດາພຣະທັມເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

⁷ກອງທັບຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນກຳລັງສູ້ຮົບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະຫົວເມືອງຕ່າງໆ ຂອງຢູດາທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຄື: ເມືອງລາກິດ ແລະ ເມືອງອາເຊກາ. ເມືອງທັງສອງນີ້ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ເນື່ອງຈາກເປັນເມືອງທີ່ມີກຳແພງບ້ອມ.

⁸ພຣະທັມມາຈາກພຣະຢາເວຍັງເຢເຣມີຢາ ຫລັງຈາກທີ່ກະສັດເຊເດກີຢາໄດ້ຊົງເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບບັນດາປະຊາຊົນ ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມວ່າ, ຈະປະກາດອິດສະຫລະພາບແກ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ⁹ໃຫ້ທຸກຄົນປ່ອຍຂ້າທາດເຮັບເຮືອຂອງຕົນໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະ, ທັງຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງເສຍ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ຊາວຢິວເປັນຂ້າທາດ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນພື້ນຖານຂອງຕົນ.

¹⁰ດັ່ງນັ້ນບັນດາຜູ້ນຳ ແລະບັນດາປະຊາຊົນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາໄດ້ຍິນວ່າ ແຕ່ລະຄົນຈະປ່ອຍຂ້າທາດຂອງຕົນທັງຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຂ້າທາດອີກໄປ. ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງ ແລະປ່ອຍຂ້າທາດໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະ.¹¹ແຕ່ພາຍຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ຈັບຂ້າທາດ ຊຶ່ງໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະນັ້ນມາ ໃຫ້ຢັ້ງຄັບທາດຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງໃຫ້ເປັນທາດອີກ.

¹²ດັ່ງນັ້ນພຣະທັມແຫ່ງພຣະຢາເວຈຶ່ງມາຍັງເຢເຣມີຢາ, ກ່າວວ່າ,¹³“ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເຮົາໄດ້ເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ ໃນມືທີ່ເຮົານຳພວກເຂົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ອອກຈາກເຮືອນຂ້າທາດ.

ນັ້ນແຫລະທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ,¹⁴“ເມື່ອສິ້ນສຸດເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນໃຈ, ແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງປ່ອຍພື້ນຖານຂອງຕົນເຮັບເຮື, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກຂາຍໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະໄດ້ຮັບໃຊ້ພວກເຈົ້າມາຫົກປີ ຈົ່ງປ່ອຍເຂົາໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະ.” ແຕ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຟັງເຮົາ ແລະ ບໍ່ຫວັງໆຫຼຸຂອງພວກເຂົາຕໍ່ເຮົາ.

¹⁵ບັດນີ້ເຈົ້າເອງໄດ້ກັບໃຈ ແລະໄດ້ລົມຕື່ນເຮັດສິ່ງຊົງຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ. ເຈົ້າໄດ້ປະກາດອິດສະຫລະພາບ ຂອງແຕ່ລະຄົນແກ່ເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ, ແລະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຕໍ່ຫນ້າເຮົາໃນພຣະວິຫານ ຊຶ່ງເອີ້ນຕາມນາມຊື່ຂອງເຮົາ.

¹⁶ແຕ່ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຫວນກັບ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາມຂອງເຮົາເປັນມົນທົນ; ເຈົ້າແຕ່ລະຄົນເຮັດໃຫ້ຈັບຂ້າທາດຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກທີ່ເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະໄປຕາມຄວາມປາດຖະໜາ. ເຈົ້າໄດ້ບັງຄັບພວກເຂົາກັບມາໃຫ້ເປັນທາດອີກຄັ້ງ.’

¹⁷ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງກ່າວດັງນີ້ວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງເຮົາ. ເຈົ້າຄວນປະກາດອິດສະຫລະພາບ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ, ແກ່ບັນດາຜີນ້ອງ ແລະບັນດາເພື່ອນບ້ານອິດສະຣາເອນ. ດັ່ງນັ້ນ ເບິ່ງແມ່! ເຮົາກໍາລັງປະກາດອິດສະຫລະແກ່ພວກເຈົ້າ—

ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ອິດສະຫລະຕໍ່ດາບ, ຕໍ່ພະຍາດລະບາດ, ແລະຕໍ່ການອຶດຫິວອາຫານ,

ເພາະເຮົາກໍາລັງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວໃນສາຍຕາ ຂອງບັນດາຣາຊະອານາຈັກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

¹⁸ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ລະເມີດຕໍ່ຄໍາຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາ, ຜູ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຂໍ້ຕົກລົງໃນຄໍາຫມັ້ນສັນຍາ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຫນ້າເຮົານັ້ນ ເປັນດັ່ງລູກງົວທີ່ເຂົາຕັດອອກເປັນສອງຫອນ ແລະຍ່າງຜ່ານກາງຫອນທັງສອງນັ້ນ,¹⁹ ແລະພວກເຈົ້ານາຍແຫ່ງຢູດາ ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,

ພວກຊາຍຕອນ ແລະ ພວກປະໂລຫິດ, ແລະບັນດາປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍ່າງຜ່ານລະຫວ່າງຫອນລູກງົວຜູ້ນັ້ນ.

²⁰ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ແລະໃນມືຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

ສິບຂອງພວກເຂົາຈະເປັນອາຫານຂອງນົກໃນອາກາດ ແລະຂອງສັດໃນແຜ່ນດິນໂລກ.²¹ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະມອບເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ

ແລະພວກເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍຂອງເຂົານັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງບັນດາສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ແລະມອບໄວ້ໃນມືຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ,

ແລະມອບໄວ້ໃນມືຂອງກອງທັບແຫ່ງກະສັດບາບີໂລນຊຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ.²² ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກໍາລັງຈະໃຫ້ຄໍາບັນຊາ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ

—ແລະຈະນໍາເຂົາກັບມາຢັ້ງນະຄອນນີ້, ພວກເຂົາຈະສູ້ຮົບກັບເມືອງນັ້ນຍຶດເອົາຈົນໄດ້ ແລະເຜົາເສຍດ້ວຍໄຟ.

ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຫົວເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາເປັນທີ່ຮຶກຮ້າງເສຍ ບໍ່ມີຄົນອາໄສ.”

35 ¹ພຣະທັມຊຶມມາຈາກພຣະຢາເວເຖິງເຢເຣມີຢາ ໃນລາຊະການເຢເຣມີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ກ່າວວ່າ,

²“ຈຶ່ງໄປຫາເຊືອສາຍເຣກາບ ແລະເວົ້າກັບພວກເຂົາ ແລ້ວນໍາພວກເຂົາມາທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ເຂົາມາໃນຫ້ອງລະບຽງຫ້ອງຫນຶ່ງ, ແລະເຊິ່ງໃຫ້ພວກເຂົາດື່ມເຫລືອກະຸ່ນ.”

³ດັ່ງນັ້ນ ຂໍ້ນ້ອຍຈຶ່ງນໍາຢາອາຊານີຢາລູກຊາຍເຢເຣມີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຮາບາຊິນີຢາ ແລະຜີນ້ອງຂອງລາວ, ແລະລູກຊາຍຂອງລາວທັງຫມົດ, ແລະເຊືອສາຍເຣກາບທັງຫມົດ.⁴ຂໍ້ນ້ອຍນໍາພວກເຂົາມາຢັ້ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ມາໃນຫ້ອງລະບຽງຂອງລູກຊາຍຂອງຮາບາຊິນີ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍອີກດາລີຢາ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບຫ້ອງຂອງພວກຜູ້ນໍາ, ຊຶ່ງຢູ່ເໜືອຫ້ອງຂອງມາອາເສຢາລູກຊາຍຊານລູມ, ຜູ້ເບິ່ງແຍງປະຕູ.

⁵ແລ້ວຂໍ້ນ້ອຍກ່າວໆໂຖເຫລືອກະຸ່ນກັບຈອກຫລາຍຫນ່ວຍໄວ້ຕໍ່ຫນ້າບັນດາລູກຊາຍແຫ່ງເຊືອສາຍເຣກາບ ແລະໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ,

“ເຊິ່ງດື່ມເຫລືອກະຸ່ນ.”⁶ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາຈະບໍ່ດື່ມເຫລືອກະຸ່ນ, ເພາະໂຢນາດາບ, ລູກຊາຍເຣກາບ,

ຜູ້ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາບັນຊາພວກເຮົາວ່າ, ‘ຢາດື່ມເຫລືອກະຸ່ນ, ທັງຕົວພວກເຈົ້າ ແລະລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າ, ເປັນນິດ.

⁷ຢາສ້າງເຮືອນໃດໆເລີຍ, ຢາຫວານເມັດພືດ, ຫລືຢາປູກສວນອະກະຸ່ນໃດໆເລີຍເຊັ່ນກັນ; ນີ້ບໍ່ແມ່ນສໍາລັບພວກເຈົ້າ.

ແຕ່ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢູ່ອາໄສໃນເຕັ້ນຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ,

ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຍືນຍາວໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງພວກເຈົ້າກໍາລັງອາໄສຢູ່ໃນຖານະຄົນຕ່າງດ້າວທັງຫລາຍ.’

⁸ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງຂອງໂຢນາດາບລູກຊາຍເຣກາບ, ຜູ້ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ, ໃນສິ່ງທັງປວງຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ບັນຊາພວກເຮົາ, ຄືບໍ່ດື່ມເຫລືອກະຸ່ນຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຮົາ, ທັງຕົວເຮົາ, ເມຍ, ລູກຊາຍ, ແລະລູກສາວຂອງເຮົາ.⁹ພວກເຮົາຈະບໍ່ສ້າງເຮືອນທັງຫລາຍເພື່ອຈະອາໄສຢູ່, ແລະຈະມີສວນອະກະຸ່ນ, ຫລືທຶງນາ, ຫລືເມັດພືດໃນຄອບຄອງຂອງພວກເຮົາ.¹⁰ພວກເຮົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຕັ້ນທັງຫລາຍ ແລະໄດ້ເຊື່ອຟັງ ແລະເຮັດທຸກສິ່ງຊຶ່ງໂຢນາດາບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ບັນຊາເຮົາໄວ້.¹¹ແຕ່ເມື່ອເມຍບຸກກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຍົກມາຕໍ່ສູ້ກັບແຜ່ນດິນນີ້, ເຮົາເວົ້າວ່າ, ‘ມາແມ່, ໃຫ້ເຮົາໄປຢັ້ງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຫລົບຫນີຈາກກອງທັບຄົນເຄນເດຍ ແລະກອງທັບຄົນອາຣາມຽນ.’

ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.”

¹²ແລ້ວພຣະທັມແຫ່ງພຣະຢາເວຈຶ່ງມາເຖິງເຢເຣມີຢາວ່າ,¹³“ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັງນີ້ວ່າ, ຈຶ່ງໄປແລະບອກບັນດາຜູ້ຊາຍຂອງຢູດາ ແລະບອກຊາວນະຄອນເຢຣູຊາເລັມວ່າ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຮັບຄໍາສັ່ງສອນ ແລະເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາບໍ່? —ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁴ຄໍາບັນຊາທັງຫລາຍຊຶ່ງໂຢນາດາບລູກຊາຍເຣກາບໃຫ້ໄວ້ແກ່ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຕົນ ເພິ່ນສັ່ງວ່າບໍ່ໃຫ້ດື່ມເຫລືອກະຸ່ນນັ້ນ.

ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັກສາໄວ້ຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້. ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເຊື່ອຟັງຄໍາບັນຊາແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ສໍາລັບເຮົາ, ເຮົາເອງໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍກໍບໍ່ໄດ້ຟັງເຮົາ.

¹⁵ເຮົາໄດ້ສັ່ງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ຄືຜູ້ປະກາດພຣະທັມມາຫາພວກເຈົ້າ. ເຮົາສົ່ງພວກເຂົາມາຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ ກ່າວວ່າ,

‘ໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈົ່ງຖອຍຫລັງກັບຈາກທາງຊົ່ວຂອງຕົນ ແລະເຮັດສິ່ງດີທັງຫລາຍ; ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດໄປຕິດສອຍຫ້ອຍຕາມພະອິນໆ

ແລະນະມັດສະການພະເຫລົ່ານັ້ນ. ແຕ່, ໃຫ້ກັບມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ປະທານແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ບັນພະບູລຸດທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.’

ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫວັງຫຼືຟັງ ຫລືສົນໃຈເຮົາເລີຍ.¹⁶ເພາະເຊືອສາຍທັງຫລາຍຂອງໂຢນາດາບລູກຊາຍຂອງເຣກາບໄດ້ເຮັດຕາມຄໍາບັນຊາ ຊຶ່ງບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາໄດ້ສັ່ງໄວ້, ແຕ່ຊົນຊາດນີ້ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງເຮົາ.”

¹⁷ເຫດສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັງນີ້ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່,

ເຮົາຈະນໍາຄວາມຮ້າຍທັງຫມົດຊຶ່ງເຮົາປະກາດໄວ້ມາເໝືອນຢູດາ ແລະບັນດາຊາວນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ໄພພິບັດທັງຫມົດທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຟັງ; ເຮົາໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ຂານຕອບ.”

¹⁸ເຢເຣມີຢາໄດ້ເວົ້າກັບເຊືອສາຍເຣກາບວ່າ, “ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັງນີ້ວ່າ:

ພວກເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງຄໍາບັນຊາຂອງໂຢນາດາບ ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະຖືຮັກສາຂັບັງຄັບຂອງເພິ່ນທັງຫມົດເຫລົ່ານັ້ນ—

ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເພິ່ນບັນຊາພວກເຈົ້າ—¹⁹ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັງນີ້ວ່າ,

‘ຈະມີບາງຄົນສືບເຊືອສາຍຈາກໂຢນາດາບລູກຊາຍເຣກາບ ທີ່ຈະບົວລະບັດເຮົາຢູ່ເປັນນິດ.”

¹ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສີ່ແຫ່ງລາຊະການເຢໂຮຢາກິມ ລາຊະໂອລົດຂອງໂຢສີຢາ ກະສັດຢູດາ, ທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ເຢເຣມີຢາວ່າ,

²⁴“ຈົງນຳເອົາເຈ້ຍມ້ວນຫນຶ່ງມາສຳລັບຕົວເຈົ້າເອງ ແລະໃຫ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດທີ່ກ່ຽວກັບອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາ, ແລະຊົນຊາດທັງປວງ. ຈົງເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ບອກພວກເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຄາວໂຢສີຢາ ເປັນກະສັດຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

³ບາງທີເມື່ອປະຊາຊົນຢູດາໄດ້ຍິນເລື່ອງການທຳລາຍທີ່ເຮົາຕັ້ງໃຈຈະນຳມາຍັງພວກເຂົານັ້ນ. ພວກເຂົາທຸກຄົນອາດຫລີກຫນີຈາກທາງຊົ່ວຮ້າຍເສຍ, ແລ້ວເອົາກໍາຈະໃຫ້ອະໄພບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແກ່ພວກເຂົາ.”

⁴ແລ້ວເຢເຣມີຢາຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນບາຣຸກລູກຊາຍເນຣີຢາ ແລະບາຣຸກຂຽນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງບອກຜ່ານເຢເຣມີຢາລົງໃນເຈ້ຍນັ້ນ.

⁵ຕໍ່ຈາກນັ້ນເຢເຣມີຢາໄດ້ບອກບາຣຸກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນຄຸກ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໄປ ແລະຈົງອ່ານຫນັງສືມ້ວນ ທີ່ທ່ານໄດ້ຂຽນຕາມຄຳບອກຂອງຂ້ານ້ອຍ. ໃນວັນຂອງການຖືສິນອິດອາຫານ, ເຈົ້າຈົງອ່ານພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫມົດຟັງ, ແລະຜ່ອມທັງເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກຢູດາ ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາຈາກເມືອງຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງ ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບອກຂ້ານ້ອຍ. ຈົງປະກາດພຣະທັມເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.

⁷ບາງເທື່ອພວກເຂົາອາດຈະອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຢາເວ. ບາງເທື່ອແຕ່ລະຄົນຈະຫັນຫນີຈາກທາງຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມໂມໂຫຮ້າຍ ແລະພຣະພິໄລດຊົງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຂົ່ມຂູ່ປະຊາຊົນນີ້ຮຸນແຮງຫລາຍ.” ດັ່ງນັ້ນ ບາຣຸກລູກຊາຍເນຣີຢາ ຈຶ່ງເຮັດຕາມເຢເຣມີຢາບອກ. ຄືລາວໄດ້ອ່ານພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວດ້ວຍສຽງດັງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

⁹ສິ່ງນີ້ກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເດືອນທີ່ເກົ່າຂອງປີທີຫ້າ ແຫ່ງລາຊະການເຢໂຮຢາກິມລາຊະໂອລົດຂອງໂຢສີຢາ, ກະສັດຂອງຢູດາ, ຊົງປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຢູ່ໃນພຣະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະທີ່ມາຈາກຫົວເມືອງຕ່າງ ຂອງຢູດາ ໄດ້ຈັດພິທີຖືສິນອິດອາຫານຂຶ້ນເພື່ອຖວາຍພຣະກຽດແກ່ພຣະຢາເວ.¹⁰ ບາຣຸກໄດ້ອ່ານຖ້ອຍຄຳຂອງເຢເຣມີຢາໃນຫນັງສືມ້ວນ ດ້ວຍສຽງດັງ ທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ໃນຫ້ອງຂອງເກມາຣີຢາລູກຊາຍຂອງຊາຟານ ຜູ້ເປັນລາຊະເລຂາ ຢູ່ທີ່ພະລາຊະສຳນັກຊັ້ນເທິງ, ທາງເຂົ້າປະຕູໃຫຍ່ຂອງພຣະວິຫານ. ລາວໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຍິນ.

¹¹ບັດນີ້ເມື່ອມີກາຢາລູກຊາຍຂອງເກມາຣີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊາຟານ ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດຂອງພຣະຢາເວໃນຫນັງສືມ້ວນແລ້ວ.

¹²ລາວກໍ່ໄປຍັງພະລາຊະວັງທີ່ຫ້ອງຂອງລາຊະເລຂາ. ເບິ່ງແມ່, ພວກເຈົ້ານາຍຫລາຍຫມົດນັ່ງປະຊຸມຢູ່ທີ່ນັ້ນຄື: ເອລິຊາມາ ຜູ້ເປັນລາຊະເລຂາ, ເດລາຢາ ລູກຊາຍຂອງເຊມາຢາ, ເອນນາທານ ລູກຊາຍຂອງອັກໂບ, ເກມາຣີຢາຊາຟານ, ເຊເດກີຢາ ລູກຊາຍຂອງຮານານີຢາ, ແລະພວກເຈົ້ານາຍທັງຫມົດ.

¹³ແລ້ວມີກາຢາກໍ່ໄດ້ລາຍງານຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດທີ່ຕົນໄດ້ຍິນໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນທີ່ບາຣຸກໄດ້ອ່ານດ້ວຍສຽງດັງເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຍິນ.

¹⁴ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ໃຊ້ເຢຣູດີລູກຊາຍຂອງເນທານີອາ ລູກຂອງເຊເລມີຢາ ລູກຊາຍກູຊີ, ໄປບອກໃຫ້ບາຣຸກ, “ຈົງນຳເອົາຫນັງສືມ້ວນໃນມືຂອງເຈົ້າ, ທີ່ເຈົ້າໄດ້ອ່ານໃຫ້ປະຊາຊົນຟັງນັ້ນມາ.” ດັ່ງນັ້ນບາຣຸກລູກຊາຍເນຣີຢາ ຈຶ່ງໄດ້ຖືຫນັງສືມ້ວນໃນມືຂອງລາວ ແລະໄປຫາພວກເຈົ້ານາຍທັງຫມົດ.

¹⁵ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ເອົາກັບບາຣຸກ ວ່າ, “ເຊິ່ງນັ້ງລົງ ແລະ ອ່ານຫນັງສືມ້ວນນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາຟັງເບິ່ງດູ.” ດັ່ງນັ້ນບາຣຸກຈຶ່ງອ່ານໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.

¹⁶ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດນັ້ນ, ແຕ່ລະຄົນກໍ່ຫລຽວເບິ່ງຫນ້າກັນດ້ວຍຄວາມຢ້ານ ແລະເວົ້າຕໍ່ບາຣຸກວ່າ, “ພວກເຮົາຕ້ອງລາຍງານເລື່ອງນີ້ໃຫ້ກະສັດຊົງຊາບຢ່າງແນ່ນອນ.”¹⁷ ຕໍ່ມາພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ຖາມບາຣຸກວ່າ, “ຈົງບອກພວກເຮົາວ່າ ເຈົ້າຂຽນຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດນີ້ໂດຍຂຽນຕາມຄຳບອກຂອງເຢເຣມີຢາບໍ່?”¹⁸ ບາຣຸກໄດ້ຕອບວ່າ, “ເຢເຣມີຢາໄດ້ບອກຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບັນທຶກໄວ້ໃນເຈ້ຍມ້ວນດ້ວຍນ້ຳມືກ.”¹⁹ ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ບອກບາຣຸກວ່າ, “ເຈົ້າກັບເຢເຣມີຢາຕ້ອງໄປລີ້ຢູ່ສາກ່ອນ ຢ່າໃຫ້ໃຜຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າລີ້ຢູ່ທີ່ໃດ”

²⁰ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ມຽນຫນັງສືມ້ວນນັ້ນໄວ້ໃນຫ້ອງຂອງເອລິຊາມາຜູ້ເປັນລາຊະເລຂາ ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພະລາຊະສຳນັກ ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ກາບທຸນຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດນັ້ນຕໍ່ກະສັດ.²¹ ແລ້ວກະສັດໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ເຢຣູດີໄປເອົາຫນັງສືມ້ວນນັ້ນມາ ລາວຈຶ່ງໄປເອົາມາຈາກຫ້ອງຂອງເອລິຊາມາ ແລ້ວໄດ້ອ່ານຖວາຍກະສັດ ກັບພວກເຈົ້ານາຍທັງຫມົດທີ່ຢືນຢູ່ຂ້າງ.

²²ເວລານັ້ນກະສັດກໍ່ລັງປະທັບຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ ເປັນລະດູຫນາວໃນເດືອນທີ່ເກົ່າ, ແລະຊົງນັ່ງຝັງໄຟຈາກເຕົາທີ່ລູກຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພະອົງ.

²³ສິ່ງນີ້ກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຢຣູດີໄດ້ອ່ານສຸດສາມສີ່ຕອນ, ກະສັດກໍ່ຊົງເອົາມືດ້ອຍຕັດອອກ ແລ້ວໂຍນຖິ້ມໃສ່ໄຟ ຊົງເຮັດດັ່ງນີ້ຈົນຫນັງສືມ້ວນນັ້ນ ຖືກເຜົາໄຟຫມົດ.²⁴ ເຖິງປານນັ້ນກະສັດ ກັບຂ້າລາຊະການຜູ້ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຢ້ານກົວ, ຫລືສະແດງອາການເສຍໃຈຢ່າງໃດເລີຍ.

²⁵ເອນນາທານ, ເດລາຢາ, ແລະເກມາຣີຢາໄດ້ທຸນຂໍກະສັດບໍ່ໃຫ້ກະສັດເຜົາຫນັງສືມ້ວນ, ແຕ່ພະອົງກໍ່ບໍ່ຊົງຟັງພວກເຂົາ.

²⁶ແລ້ວກະສັດຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຈົ້າຊາຍເຢຣາເມເອນ, ຜ່ອມດ້ວຍເສຣາຢາລູກຊາຍອັດຊະຣີເອນ, ແລະເຊເລມີຢາລູກຊາຍອັບເດເອນ ໄປຈັບເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ກັບບາຣຸກສະຫມຽນຂອງເພີນ, ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຊື່ອງຄົນທັງສອງນີ້ໄວ້.

²⁷ແລ້ວຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເຢເຣມີຢາ ຫລັງຈາກທີ່ກະສັດຊົງເຜົາຫນັງສືມ້ວນ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດທີ່ບາຣຸກໄດ້ຂຽນຕາມຄຳບອກຂອງເຢເຣມີຢາແລ້ວ, ກ່າວວ່າ,²⁸ “ຈົງກັບໄປ, ເອົາຫນັງສືມ້ວນອີກມ້ວນຫນຶ່ງມາສຳລັບຕົວເຈົ້າເອງ, ແລະຈົງຂຽນຖ້ອຍຄຳທັງຫມົດທີ່ມີຢູ່ໃນຫນັງສືມ້ວນສະບັບກ່ອນນັ້ນໄວ້ອີກ, ທີ່ກະສັດເຢໂຮຢາກິມໄດ້ຊົງເຜົາໄຟເສຍນັ້ນ.”²⁹ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງກ່າວສິ່ງນີ້ກັບ ກະສັດເຢໂຮຢາກິມວ່າ, “ພະອົງໄດ້ເຜົາຫນັງສືມ້ວນ ແລະໄດ້ຖາມຂ້ານ້ອຍວ່າ “ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຂຽນຄຳວ່າ, ‘ກະສັດບາບີໂລນຈະມາທຳລາຍປະເທດນີ້ຢ່າງແນ່ນອນ, ເພາະພຣະອົງຈະຂ້າມະນຸດແລະສັດໃນແຜ່ນດິນນັ້ນເສຍ?’”

³⁰ເພາະສະນັ້ນແຫລະ ພຣະຢາເວຈຶ່ງກ່າວກ່ຽວກັບເຢໂຮຢາກິມກະສັດແຫ່ງຢູດາວ່າ: “ຈະບໍ່ໄດ້ເປັນກະສັດຂອງພະອົງທີ່ຈະປະທັບເທິງບັນລັງຂອງດາວິດ. ສຳລັບພະອົງເອງ, ສິບຂອງພະອົງຕາກແດດໄວ້ໃນກາງເວັນ ແລະ ຕາກນ້ຳຫມອກໃນຕອນກາງຄືນ.”³¹ ເພາະພຣະຢາເວຈະລົງໂທດພະອົງ, ແລະເຊື່ອສາຍຂອງພະອົງ, ແລະພວກຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ, ຊາວເຢຣູຊາເລັມ, ແລະຊາວຢູດາທັງຫມົດ ພຣະຢາເວຈະນຳໄຟພິບັດທັງຫລາຍ ທີ່ເຮົາໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມໃສ່ໃຈ.”

³²ດັ່ງນັ້ນເຢເຣມີຢາໄດ້ເອົາເຈ້ຍອີກມ້ວນຫນຶ່ງມາອບໃຫ້ບາຣຸກລູກຊາຍຂອງເກມາຣີຢາ ສະຫມຽນຂອງຕົນ. ບາຣຸກຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຕາມຄຳບອກຂອງເຢເຣມີຢາລົງໃສ່ເຈ້ຍມ້ວນນັ້ນ ຄືຖ້ອຍຄຳທີ່ມີຢູ່ໃນຫນັງສືມ້ວນສະບັບທີ່ກະສັດເຢໂຮຢາກິມເຜົາໄຟນັ້ນທັງຫມົດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຢເຣມີຢາໄດ້ເພີ່ມຕື່ມຫລາຍຄຳທີ່ຄືກັນລົງດ້ວຍ.

37 ¹ບັດນີ້ ເຊເດກີຢາພະລາຊະໂອລົດຂອງໂຢສີຢາ ເປັນກະສັດແຫນເຢໂຮຢາກິນພະລາຊະໂອລົດຂອງເຢໂຮຢາກິມ. ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເຊເດກີຢາເປັນກະສັດຂອງຢູດາ.² ແຕ່ເຊເດກີຢາເອງ ຜ່ອມທັງຂ້າລາຊະການຂອງເພີນ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫລາຍ ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະຄຳທີ່ພຣະຢາເວຊົງປະກາດຜ່ານທາງເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

³ດັ່ງນັ້ນກະສັດເຊເດກີຢາ, ຊົງໃຊ້ເຢຣູການລູກຊາຍເຊເລມີຢາ, ແລະ ເຊຟານີຢາລູກຊາຍຂອງມາອາເສຢາປະໂລຫິດ ສົ່ງຂ່າວສານໄປຫາເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ເຢເຣມີຢາວ່າ, “ຂໍໃຫ້ອ້ອນວອນໃນນາມຂອງພວກເຮົາ

ຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາແດ່”⁴ ຕອນນີ້ເພິ່ນຍັງໄປຫາມາສູ່ກັບປະຊາຊົນໄດ້ຢ່າງເສລີ, ເພາະຍັງບໍ່ທັນຖືກຄຸມຂັງຄຸກ.

⁵ກອງທັບຂອງກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ເຄື່ອນອອກຈາກເອຢິບ,

ເມື່ອຊາວເຄຍເດນຜູ້ຊົງກຳລັງໂຈມຕີນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຢູ່ໄດ້ຮູ້ຂ່າວກ່ຽວກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍນັ້ນ ແລະກໍໄດ້ຖອຍທັບໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

⁶ແລ້ວພຣະທັມຂອງຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວຕໍ່ເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ກ່າວວ່າ, “ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອັນ, ກ່າວວ່າ:

ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະບອກກັບກະສັດຢູດາ, ຜູ້ຊົງໃຊ້ພວກເຈົ້າມາປຶກສາກັບເຮົານັ້ນວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ກອງທັບຂອງກະສັດຟາຣາໂອ, ທີ່ເຄື່ອນອອກມາຊ່ວຍພວກເຈົ້ານັ້ນ. ກໍາລັງຈະກັບຄືນເອຢິບ, ບ້ານເມືອງຂອງພວກເຂົາ.’⁸ ແລ້ວເຄຍເດນຈະກັບມາ. ພວກເຂົາຈະໂຈມຕີເມືອງນີ້, ແລ້ວຈະຍຶດເອົາເມືອງໄດ້, ແລະ ເຜົາຖິ້ມເສຍ.’

⁹ເຮົາພຣະຢາເວເຄື່ອນພວກເຈົ້າວ່າ: ຢ່າຫລອກລວງຕົນເອງ ໂດຍຄິດວ່າ, ‘ແນ່ນອນດັ່ງ ເຄຍເດນຈະຖອຍຫນີອອກໄປຈາກພວກເຮົາ’ ເພາະພວກເຂົາທັງ—ຫລາຍຈະບໍ່ຖອຍອອກໄປ.¹⁰ ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ກອງທັບທັງຫມົດຂອງຊາວເຄຍເດນທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຈົ້າຜ່າຍແຜ່ໄປ ຈົນຍັງເຫລືອແຕ່ຄົນທີ່ບາດເຈັບນອນຢູ່ໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນເຫຼົ່ານັ້ນ ຄົນເຫລົ່ານີ້ກໍຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະເຜົາເມືອງນີ້ຖິ້ມເສຍ.”

¹¹ດັ່ງນັ້ນເມື່ອກອງທັບບາເຄຍເດນໄດ້ຖອຍອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄປ ເພາະວ່າກອງທັບຂອງກະສັດຟາຣາໂອກຳລັງເຂົ້າມາໃກ້,

¹²ແລ້ວເຢເຣມີຢາພວມອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງດິນແດນເບ້ນຢາມິນ. ເພື່ອຮັບເອົາສ່ວນແບ່ງຂອງຕົນຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນຂອງເພິ່ນ.

¹³ຂະນະທີ່ເພິ່ນມາເຖິງປະຕູເບ້ນຢາມິນ. ກໍມີທະຫານຄົນຫນຶ່ງຊື່ອີຣິຢາ ລຸກຊາຍເຊເລມີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮານານີຢາ

ໄດ້ຈັບເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ເຈົ້າກຳລັງຫນີໄປຫາຊາວເຄຍເດນແມ່ນບໍ່?”

¹⁴ເຢເຣມີຢາໄດ້ຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫນີໄປຫາຊາວເຄຍເດນ.” ແຕ່ອີຣິຢາບໍ່ເຊື່ອລາວ. ເພິ່ນຈຶ່ງຈັບເຢເຣມີຢາ ແລະ ໄດ້ນຳເຂົາໄປຫາພວກເຈົ້ານາຍ.¹⁵ ພວກເຈົ້ານາຍກໍຄຽດແຄ້ນເຢເຣມີຢາ. ພວກເຂົາໄດ້ຂັງເຢເຣມີຢາ ແລະ ຂັງເຂົາໄວ້ໃນເຮືອນຂອງໂຢນາທານ ຜູ້ເປັນລາຊະເລຂາ ຊົງພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນໃຫ້ເປັນຄຸກ.

¹⁶ດັ່ງນັ້ນເຢເຣມີຢາຖືກເຂົາຂັງໄວ້ໃນຫ້ອງໃຫ້ດິນ, ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ຫນັ້ນເປັນເວລາຫລາຍວັນ.

¹⁷ກະສັດເຊເດກີຢາໄດ້ໃຊ້ໃຫ້ຄົນໄປນຳເອົາຕົວມາທີ່ພຣະຣາດຊະວັງ. ໃນວັງຂອງພະອົງເອງ, ກະສັດໄດ້ຊົງສອບຖາມເຢເຣມີຢາເປັນການສ່ວນຕົວວ່າ,

“ມີຖ້ອຍຄຳຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະຢາເວຊົງບອກ?” ເຢເຣມີຢາໄດ້ເວົ້າຕອບວ່າ: “ມີຢູ່ ຂ້ານ້ອຍ” ພະອົງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນກຳມີຂອງກະສັດບາບີໂລນ.

¹⁸ແລ້ວເຢເຣມີຢາໄດ້ຫຼຸນກະສັດເຊເດກີຢາອີກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງແດ່ຕໍ່ສູ້ພະອົງ, ຕໍ່ສູ້ຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ, ຫລືຕໍ່ສູ້ປະຊາຊົນນີ້ບໍ່

ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ຈັບຂ້ານ້ອຍຂັງໄວ້ໃນຄຸກ?”¹⁹ ພວກປະກາດພຣະທັມທີ່ໄດ້ບອກພະອົງວ່າ, ຜູ້ທີ່ບອກວ່າກະສັດບາບີໂລນຈະບໍ່ມາໂຈມຕີພະອົງ ຫລືໂຈມຕີປະເທດນີ້ນັ້ນຢູ່ໃສ?²⁰ ແຕ່ບັດນີ້ຂ້າແດ່ກະສັດ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍພະອົງຊົງຟັງ! ແລະເຮັດຕາມຂ້ານ້ອຍເວົ້ານີ້ທ່ອນ.

ຄືຢາສົງຂ້ານ້ອຍຄົນໄປເຮືອນຂອງໂຢນາທານ ຜູ້ເປັນລາຊະເລຂາຂອງພະອົງ, ຢ້ານວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍຢູ່ຫນັ້ນ.”

²¹ດ້ວຍເຫດນີ້ ກະສັດເຊເດກີຢາ ຈຶ່ງມີຄຳສັ່ງໃຫ້ກັກຂັງເຢເຣມີຢາໄວ້ໃນກາງເດີນພະລາຊະວັງບໍລິເວນທະຫານຮັກສາພະອົງ. ຢູ່ຫນັ້ນ

ເພິ່ນໄດ້ຮັບເຂົ້າຈີມີລະກ້ອນຈາກຜູ້ເຮັດເຂົ້າຈີ, ໄດ້ຮັບທຸກມື້ຈົນວ່າເຂົ້າຈີໃນເມືອງນັ້ນຫມົດໄປ.

ດັ່ງນັ້ນເຢເຣມີຢາໄດ້ຄ່າງຢູ່ໃນບໍລິເວນທະຫານຮັກສາພະອົງ.

38 ¹ເຊຟາຕີຢາລູກຊາຍມັດຕານ ເກດາລີຢາລູກຊາຍປັດຊູ ຢູ່ການລູກຊາຍເຊເລມີຢາ ແລະປັດຊູລູກຊາຍມັນກີຢາ

ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທີ່ເຢເຣມີຢາບອກປະຊາຊົນຄື. ເຢເຣມີຢາໄດ້ບອກວ່າ, “ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ: ຜູ້ໃດຢູ່ໃນເມືອງຈະຕ້ອງຕາຍຍ້ອນເສິກສົງຄາມ,

ຫລືຍ້ອນການອິດຢາກ, ແລະໂລກໄພຂັ້ນໃຫຍ່, ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດອອກໄປຍອມຈຳນົນຕໍ່ຊາວເຄຍເດນຈະມີຊີວິດ,

ລາວຈະພົ້ນໄພມີຊີວິດຢູ່ໄດ້.”² ເຢເຣມີຢາໄດ້ບອກພວກເຂົາດ້ວຍວ່າ, “ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ:

ເມືອງນີ້ຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງກອງທັບຂອງກະສັດບາບີໂລນ ແລະພະອົງຈະຊົງຍຶດໄວ້.”

³ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ເວົ້າກະສັດວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ຈະຕ້ອງຖືກໂທດເຖິງຕາຍ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ທະຫານໃນເມືອງນີ້ເສຍກຳລັງໃຈລົງ,

ທັງມືຂອງປະຊາຊົນທັງຫມົດເຫມືອນກັນ. ລາວໄດ້ປະກາດຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ເພາະວ່າຄົນຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ຄິດຫາຫວັດດີພາບແກ່ຊົນຊາດນີ້,

ແຕ່ຫາຄວາມທຸກຍາກລຳບາກມາໃສ່ພວກເຂົາ.”⁴ ແລ້ວກະສັດເຊເດກີຢາຊົງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວ

ເພາະບໍ່ມີກະສັດໃດສາມາດຕໍ່ຕ້ານພວກທ່ານໄດ້ດອກ.”

⁵ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍຈຶ່ງຈັບເຢເຣມີຢາ ແລະຜູກເຊືອກຢອນລົງສ້າງຂີ້ຕົມ ມັນກີຢາ, ຂອງພວກເຈົ້າຊາຍ.

ທີ່ເດີນພະລາຊະວັງເຂດຂອງພວກທະຫານຮັກສາພຣະອົງ. ພວກເຂົາໄດ້ຫຍ້ອນເຢເຣມີຢາລົງໄປດ້ວຍເຊືອກ. ໃນທີ່ຂັງນັ້ນບໍ່ມີນ້ຳ ມີແຕ່ຂີ້ຕົມ,

ແລະເຢເຣມີຢາກໍໄດ້ຫລົ່ມລົງໄປໃນຕົມນັ້ນ.

⁶ບັດນີ້ເອເບັດເມເລັກຊາວເອທິໂອເປຍ ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ. ເພິ່ນໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າພວກເຂົາຈັບເຢເຣມີຢາຢອນລົງໃນສ້າງ.

ລາວກໍອອກຈາກພະລາຊະວັງໄປເວົ້າກະສັດທີ່ກຳລັງປະທັບຢູ່ທີ່ປະຕູເບ້ນຢາມິນ.⁷ ດັ່ງນັ້ນເອເບັດເມເລັກກໍໄດ້ອອກໄປຈາກວັງຂອງກະສັດ ແລະ

ໄດ້ຫຼຸນກະສັດ. ເຂົາໄດ້ຫຼຸນວ່າ,⁸ “ຂ້າແດ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຄົນພວກນີ້ໄດ້ເຮັດຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງຕໍ່ເຢເຣມີຢາ ຄົນພວກເຂົາໄດ້ຈັບເພິ່ນຂັງໄວ້ໃນສ້າງ

ເພື່ອໃຫ້ເພິ່ນອິດຕາຍຢູ່ຫນັ້ນ, ເພາະວ່າໃນເມືອງນີ້ບໍ່ມີອາຫານເຫລືອຢູ່ອີກເລີຍ.”

⁹ແລ້ວເມື່ອກະສັດຊົງຊາບດັ່ງນັ້ນ ກໍຊົງສັ່ງໃຫ້ເອເບັດເມເລັກຊາວ ຄູດ. ພະອົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງນຳເອົາຄົນສາມສິບຄົນຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະ

ໄປຕິງເຢເຣມີຢາຂຶ້ນມາຈາກສ້າງກ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະຕາຍ.”¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ ເອເບັດເມເລັກຈຶ່ງໄດ້ພາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປຍັງວັງຂອງກະສັດ,

ໄປທີ່ຫ້ອງເກັບເຄື່ອງທີ່ຊັ້ນລຸ່ມຂອງພະລາຊະວັງ. ຈາກນັ້ນເພິ່ນໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າທີ່ຂາດ ແລະເກົາ ແລ້ວຢອນລົງ

ດ້ວຍເຊືອກຫລາຍເສັ້ນໃຫ້ເຢເຣມີຢາໃນທີ່ຂັງນັ້ນ.

¹¹ເອເບັດເມເລັກບອກເຢເຣມີຢາວ່າ, “ທ່ານຈຶ່ງເອົາຜ້າຂາດນີ້ຮອງຂີ້ແຮ່ຂອງທ່ານ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຊືອກຂາດ” ດັ່ງນັ້ນ ເຢເຣມີຢາກໍໄດ້ເຮັດຕາມ.

¹²ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຕິງເຊືອກເອົາເພິ່ນຂຶ້ນມາຈາກສ້າງ ແລະໃຫ້ຢູ່ໃນເດີນພະລາຊະວັງນັ້ນຕໍ່ໄປ.

ດັ່ງນັ້ນເຢເຣມີຢາກໍໄດ້ຄ່າງຢູ່ໃນເດີນທະຫານຮັກສາພະອົງ.

¹³ແລ້ວກະສັດເຊເດກີຢາໄດ້ຊົງຮັບສັ່ງໃຫ້ເອົາເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຂົ້າເຝົ້າພະອົງ, ຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າວິຫານປ່ອງທ່ຽວສາມ.

ກະສັດໄດ້ເວົ້າກັບເຢເຣມີຢາວ່າ, “ເຮົາຈະຖາມພວກເຈົ້າຈັກຂັຫນຶ່ງ ຂໍຢ່າປົດບັງສົງໃດໄວ້ຈາກເຮົາເລີຍ.”¹⁴ ເຢເຣມີຢາໄດ້ເວົ້າວ່າ,

“ຖ້າຂ້ານ້ອຍເວົ້າຄວາມຈິງ, ພະອົງກໍຈະລົງໂທດຂ້ານ້ອຍເຖິງຕາຍ? ແຕ່ຖ້າຖວາຍຄຳປຶກສາ,

ພະອົງກໍຈະບໍ່ຮັບຟັງຂ້ານ້ອຍ.”¹⁵ ແຕ່ກະສັດເຊເດກີຢາຈຶ່ງຊົງສາບານຕໍ່ເຢເຣມີຢາເປັນການລັບວ່າ,

“ພຣະຢາເວຜູ້ຊົງປະທານຊີວິດໃຫ້ເຮົາຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັ້ນໃດ, ເຮົາຈະບໍ່ລົງໂທດພວກເຈົ້າເຖິງຕາຍ

ຫລືມອບພວກເຈົ້າໄວ້ໃນກຳມີຂອງຄົນທີ່ຢາກຈະຂ້າເຈົ້າສັ່ນນັ້ນ.”

¹⁷ດັງນັ້ນເຢເຣມີຢາໄດ້ທູນເຊເດກີຢາວ່າ, “ພຣະຢາເວຜູ້ມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ຊົງກ່າວດັງນີ້: ຖ້າພະອົງຊົງຍອມອອກໄປຫາພວກເຈົ້າຳນາຍຂອງກະສັດບາບີໂລນແລ້ວ ຊີວິດຂອງພະອົງຈະຊົງປອດໄພ ແລະເມືອງນີ້ກໍຈະບໍ່ຖືກເຜົາຜົນາດ ພະອົງກັບພະລາຊະວົງຂອງພະອົງຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້.”¹⁸ ແຕ່ຖ້າບໍ່ຊົງຍອມອອກຕົວແກ່ພວກຂ້າຣາຊະການຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລ້ວເມືອງນີ້ຈະຕ້ອງຖືກຍຶດເອົາໄວ້ໃນມືຂອງຄົນເຄນເດຍ. ພວກເຂົາຈະເຜົາຜົນໃຫ້ຜົນາດ ສ່ວນພະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດຫນີຈາກເງື່ອມມືຂອງພວກເຂົາ.”
¹⁹ແຕ່ກະສັດເຊເດກີຢາຊົງຕອບວ່າ, “ແຕ່ເຮົາຢ້ານຊາວຢູດາພວກທີ່ລັກຫນີໄປຫາຊາວເຄນເດຍ, ເພາະວ່າເຮົາອາດຈະຖືກມອບເອົາໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະພວກເຂົາກໍຈະທໍລະມານເຮົາ.”
²⁰ເຢເຣມີຢາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພວກເຂົາຈະບໍ່ມອບພະອົງໄວ້ດອກ. ຂໍໃຫ້ພະອົງຊົງເຊື່ອຟັງພຣະດໍາລັດຂອງພຣະຢາເວ, ຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງທູນພະອົງນັ້ນ, ແລ້ວທຸກ ສິ່ງກໍຈະເປັນໄປດ້ວຍດີສໍາລັບພະອົງ, ທັງຊີວິດຂອງພະອົງກໍຈະປອດໄພ.”²¹ ແຕ່ຖ້າບໍ່ຍອມອອກຕົວ, ພະອົງຈະປະສົບຄວາມລຳບາກ ຕາມນິມິດທີ່ພຣະຢາເວຊົງສະແດງຕໍ່ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ.
²²ເບິ່ງເຫລົ່ານີ້! ຜູ້ຍິງທຸກຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ, ຂອງກະສັດຢູດາ, ຈະຖືກນໍາອອກໄປມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າຳນາຍຂອງກະສັດບາບີໂລນ. ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ຈະກ່າວໃນຂະນະທີ່ໄປວ່າ, ‘ພະອົງໄດ້ຊົງຖືກຫລອກຫລວງໂດຍສະຫາຍຜູ້ສະຫນິດຂອງພະອົງ; ພວກເຂົາໄດ້ທໍາລາຍພະອົງແລ້ວ. ພະບາດຳສັງຂອງພະອົງກໍຈົມລົງຂີ້ຕົມ, ແລະບັນດາພະສະຫາຍກໍຫລີກຫນີຈາກພະອົງໄປ.’²³ ເພາະບັນດາມະເຫສີ ແລະລູກທັງຫລາຍຂອງພະອົງຈະຖືກນໍາໄປມອບໃຫ້ຊາວເຄນເດຍ, ແລະພະອົງເອງກໍຈະບໍ່ລອດຜົນໄປຈາກມືຂອງພວກເຂົາ. ພະອົງຈະຖືກກະສັດບາບີໂລນຈັບໄດ້, ແລະເມືອງນີ້ກໍຈະຖືກເຜົາຜົນາດ.”
²⁴ແລ້ວເຊເດກີຢາຊົງຕອບເຢເຣມີຢາວ່າ, “ຢາໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ຈັກເລື່ອງທີ່ເຈົ້າເວົ້າມານີ້, ແລ້ວເຈົ້າຈະມີຊີວິດ.”²⁵ ຖ້າພວກເຈົ້າຳນາຍຮູ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ພົບກັບເຈົ້າ, ແລະຖ້າພວກເຂົາຈະມາຫາເຈົ້າກ່າວວ່າ, ‘ຈົງບອກເຮົາມາວ່າເຈົ້າໄດ້ເວົ້າອັນໃດກັບກະສັດ ແລະຢາບໍ່ດັງພວກເຮົາເລີຍ, ບໍ່ດັງນັ້ນພວກເຮົາຈະຂ້າເຈົ້າ.’²⁶ ແລ້ວຈົງບອກວ່າ, ‘ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂໍຮ້ອງຕໍ່ກະສັດບໍ່ໃຫ້ສົງເຮົາກັບໄປທີ່ເຮືອນຂອງໂຢນາທານ ເພື່ອໃຫ້ຕາຍເສຍທີ່ນັ້ນ.”
²⁷ຕໍ່ມາ ມີພວກເຈົ້າຳນາຍໄດ້ມາຫາເຢເຣມີຢາ ແລະຖາມເພິ່ນ, ດັງນັ້ນເພິ່ນກໍບອກພວກເຂົາຕາມທີ່ກະສັດຊົງສັ່ງ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ຊັກຖາມຫຍັງອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນກາລະສົນທະນາກັນລະຫວ່າງເຢເຣມີຢາ ແລະກະສັດ.”²⁸ ດັງນັ້ນເຢເຣມີຢາຈົງຄ້າງຢູ່ໃນເດີນພະລາຊະວັງ ຈົນຮອດມື້ທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລີ່ມແຕກ.

39 ¹ໃນປີທີ່ເກົ່າ ແລະ ເດືອນທີ່ສິບແຫ່ງລາຊະການເຊເດກີຢາ ກະສັດຢູດາ, ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດບາບີໂລໄດ້ຍົກທັບມາຕີນະຄອນເຢຣູຊາເລີ່ມ ແລະ ໄດ້ລ້ອມໄວ້.² ຕໍ່ມາໃນປີທີ່ສິບເອັດ ແລະເດືອນສີ ແຫ່ງລາຊະການເຊເດກີຢາ, ໃນວັນທີ່ເກົ່າຂອງເດືອນ, ນະຄອນເຢຣູຊາເລີ່ມກໍ່ແຕກ.
³ແລ້ວເມື່ອບັນດາພວກເຈົ້າຳນາຍຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງກະສັດບາບີໂລນທັງຫມົດໄດ້ມາ ແລະ ນັ່ງທີ່ປະຕູກາງເມືອງຄື: ເນການຊາເຣັດເຊ, ສໍາກາເນໂບ, ແລະສາເສກິມ, ແລະພວກຂ້າຣາຊະການຊັ້ນສູງຄົນອື່ນ. ເນການຊາເຣັດເຊຜູ້ເປັນຜູ້ນໍາຂອງພວກເຈົ້າຳນາຍທັງຫລາຍ ແລະທີ່ເຫລືອທັງຫມົດເປັນພວກຂ້າຣາຊະການຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ.
⁴ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຊເດກີຢາ, ກະສັດຂອງຢູດາ, ແລະທະຫານທັງຫມົດຂອງພະອົງໄດ້ເຫັນເຫດການດັງນີ້, ກໍພາກັນຫນີອອກ. ພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກເມືອງໃນເວລາກາງຄືນທາງພະລາຊະອຸທະຍານ, ອອກຜ່ານໄປທາງປະຕູລະຫວ່າງກໍາແພງທັງສອງ. ກະສັດໄດ້ມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງ ອາຣາບາ.⁵ ແຕ່ກອງທັບຂອງຄົນເຄນເດຍໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມທັນ ແລະໄດ້ຈັບເຊເດກີຢາຢູ່ໃນທົ່ງພຽງຂອງແມ່ນໍ້າຈໍແດນໃກ້ເມືອງເຢຣິໂກ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຈັບພະອົງໄວ້ ແລະນໍາເອົາໄປມອບໃຫ້ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ, ທີ່ເມືອງຮິບລາໃນດິນແດນຮໍາມາດ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນກະສັດເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ລົງໂທດພະອົງ.
⁶ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຕິດສິນປະຫານຊີວິດພວກລູກຊາຍຂອງເຊເດກີຢາ ຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາເຊເດກີຢາເອງຢູ່ທີ່ເມືອງຮິບລາ. ພະອົງໄດ້ຕິດສິນປະຫານຊີວິດພວກເຈົ້າຳນາຍຂອງຢູດາດ້ວຍ.⁷ ແລ້ວພະອົງຊົງຄວັດຫນ່ວຍຕາຂອງເຊເດກີຢາອອກ ແລະເອົາໄສ້ທອງແດງຜູກເພິ່ນໄວ້ ເພື່ອຈະນໍາໄປນະຄອນບາບີໂລນ.
⁸ແລ້ວທະຫານຊາວເຄນເດຍໄດ້ເຜົາພະລາຊະວັງ ແລະ ບ້ານເຮືອນຂອງປະຊາຊົນ ພວກເຂົາໄດ້ທໍາລາຍກໍາແພງນະຄອນເຢຣູຊາເລີ່ມຖິ້ມ.
⁹ແລ້ວເນບູຊາຣາດານ ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ ໄດ້ຈັບປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນເມືອງເປັນຊະເລີຍ ນີ້ຮ່ວມທັງຄົນທີ່ຫນີເຂົ້າມາມອບຕົວຕໍ່ຄົນເຄນເດຍ ແລະ ປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ທີ່ຄັງຄ້າງຢູ່ໃນເມືອງ.¹⁰ ແຕ່ເນບູຊາຣາດານບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ ໄດ້ປະແຕ່ງຄົນທຸກຍາກທີ່ສຸດ ທີ່ບໍ່ມີໂຮ່ນາໄວ້ໃນປະເທດຢູດາ. ເພິ່ນໄດ້ມອບສ່ວນອະນຸພາບແລະໂຮ່ນາໃຫ້ພວກເຂົາໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ.
¹¹ເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ໄດ້ຊົງບັນຊາກ່ຽວກັບເຢເຣມີຢາ ໃຫ້ເນບູຊາຣາດານຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ. ໄດ້ກ່າວວ່າ,
¹²“ຈົງແຕ່ງຄົນໄປຮັບເອົາຕົວລາວມາ ແລະ ເບິ່ງແຍງລາວໃຫ້ດີ. ຢ່າທໍາຮ້າຍລາວ. ແຕ່ຈົງຊົດຊ່ວຍລາວຕາມທີ່ລາວຕ້ອງການ.”¹³ ດັງນັ້ນ ເນບູຊາຣາດານຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ, ພ້ອມດ້ວຍພວກເຈົ້າຳນາຍຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ສອງຄົນ, ຄືເນບູຊັດບານ ແລະ ເນການຊາເຣັດເຊ ແລະພວກເຈົ້າຳນາຍທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງບາບີໂລນ ໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປ.
¹⁴ພວກເຂົາຈົງໃຊ້ຄົນໄປຮັບເອົາເຢເຣມີຢາມາຈາກເດີນພະລາຊະວັງເຂດທະຫານຮັກສາພະອົງ ພວກເຈົ້າຳນາຍໄດ້ມອບເຢເຣມີຢາໄວ້ໃຫ້ການເບິ່ງແຍງຂອງເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊາຟານ, ໃຫ້ນໍາເຂົາໄປຢ້ານ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຢເຣມີຢາຈົງໄດ້ຢູ່ນໍາປະຊາຊົນ.
¹⁵ບັດນີ້ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງເຢເຣມີຢາ ຂະນະທີ່ເພິ່ນຖືກຂັງຢູ່ໃນບໍລິເວນທະຫານຮັກສາພະອົງ, ກ່າວວ່າ,
¹⁶“ຈົງໄປບອກເອເບເລັກຄົນເອທິໂອເປຍວ່າ, ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະໃຫ້ຖ້ອຍຄ່າຂອງເຮົາທີ່ມີຢູ່ຕໍ່ນະຄອນນີ້ສໍາເລັດໃນທາງຮ້າຍ ບໍ່ແມ່ນທາງດີ ແລະ ຈະສໍາເລັດຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນ.
¹⁷ແຕ່ເຮົາຈະຊ່ວຍກັບພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນໃນມື້ນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແລະເຂົາຈະບໍ່ມອບພວກເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງຄົນທີ່ພວກເຈົ້າຢ້ານກົວ.
¹⁸ເພາະເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນແນ່ນອນ. ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ລົມລົງດ້ວຍດາບ, ເຈົ້າຈະມີຊີວິດລອດ ເພາະເຈົ້າໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນເຮົາ— ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

40 ¹ພຣະທັມຊົງມາຈາກພຣະຢາເວເຖິງເຢເຣມີຢາ ຫລັງຈາກທີ່ເນບູຊາຣາດານຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງໄດ້ປ່ອຍເພິ່ນທີ່ຣາມາ. ເມື່ອລາວຈັບເພິ່ນໃສ່ໂສ້ມາພ້ອມກັບບັນດາຊະເລີຍຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລີ່ມ ແລະ ຢູດາ ຜູ້ທີ່ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍຍັງບາບີໂລນ.
²ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ ໄດ້ນໍາເຢເຣມີຢາມາ ແລະເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ, “ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຊົງປະກາດຄວາມຮ້າຍນິຕິສະຖານທີ່ນີ້.

³ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວຊິງເຮັດໃຫ້ເປັນໄປ. ພຣະອົງຊົງກະທຳຕາມທີ່ພຣະອົງກ່າວໄວ້ແລ້ວ, ເນື່ອງຈາກພວກທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງໄດ້ເປັນມາເຫນືອພວກທ່ານ.⁴ ເບິ່ງແມ່, ມີນິ້ຂ້າງນ້ອຍປ່ອຍທ່ານຈາກໄສ້ທີ່ມີຂອງທ່ານ. ແຕ່ຖ້າທ່ານຍິນດີທີ່ຈະມາຍັງນະຄອນບາບີໂລນກັບຂ້າງນ້ອຍ, ກໍຈົງມາເຖິດ, ຂ້າງນ້ອຍຈະເບິ່ງແຍງທ່ານໃຫ້ດີ. ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ເຫັນຜ່ອນທີ່ຈະມາຍັງນະຄອນບາບີໂລນກັບຂ້າງນ້ອຍ, ກໍຢາມາ. ເບິ່ງແມ່, ແຜ່ນດິນທັງຫມົດນີ້ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າທ່ານ, ທ່ານຈະໄປທີ່ໃດກໍໄດ້ຕາມແຕ່ທ່ານເຫັນດີເຫັນງາມທີ່ຈະໄປ.”

⁵ຂະນະເມື່ອເຢເຣມີຢາຍັງບໍ່ໄປເທື່ອ, ເບບູຊາຣາດານໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງກັບໄປຫາເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຊາຟານ ຜູ້ຊົງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບບັນດາຫົວເມືອງຕ່າງໆ ຂອງຢູດາ. ຈົ່ງຢູ່ກັບລາວທ່າມກາງປະຊາຊົນ ຫລື ຈະໄປບ່ອນໃດທີ່ທ່ານເຫັນດີຈະໄປກໍໄດ້.” ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງຈຶ່ງສັ່ງອະນຸມັດສະບຽງ, ແລະໃຫ້ຂອງຂວັນແກ່ເຢເຣມີຢາ ແລ້ວກໍປ່ອຍເພີນໄປ.⁶ ດັ່ງນັ້ນເຢເຣມີຢາກໍໄປຫາເກດາລີຢາ ລູກຊາຍອາຮິກາມ, ທີ່ມີດຊະປາ. ເພີນໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບລາວທ່າມກາງປະຊາຊົນ ຊຶ່ງເຫລືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

⁷ເມື່ອບັນດາຫົວຫນ້າຂອງກອງທະຫານໃນຫຼົງນາຄີ—ພວກເຂົາ ແລະຄົນຂອງພວກເຂົາ—

ໄດ້ຍິນວ່າກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມໃຫ້ເປັນຜູ້ວ່າລາຊະການໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ມອບຊາຍ, ຍິງ, ແລະພວກເດັກນ້ອຍໆ ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຈິນຕີສຸດໃນແຜ່ນດິນ, ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍຍັງບາບີໂລນ.⁸ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍໄປຫາເກດາລີຢາ ທີ່ມີດຊະປາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ແກ່ ອິດຊະມາເອນ ລູກຊາຍເນທານີອາ; ໂຢຮານານ ແລະໂຢນາທານ, ລູກຊາຍກາເຣອາ; ເສຣາຢາ, ລູກຊາຍຕັນຮູເມັດ ບັນດາລູກຊາຍຂອງເອຟາຍຊາວເນໂຕຟາ ເຢຊານີຢາລູກຊາຍຊາວມາອາກາ—ທັງພວກເຂົາ ແລະ ຄົນຂອງເຂົາ.

⁹ເກດາລີຢາລູກຊາຍຂອງອາຮິກາມ ລູກຊາຍຂອງຊາຟານ ກໍໄດ້ປະຕິຍານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ຄົນຂອງເຂົາ, ກ່າວວ່າ,

“ຢາຢານກົວທີ່ຈະບົວລະບັດຄົນບາບີໂລນ. ຈົ່ງອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ແລະບົວລະບັດກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ແລ້ວທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະຢູ່ເປັນເປັນສຸກ.

¹⁰ເບິ່ງແມ່, ຂ້າງນ້ອຍກໍາລັງອາໄສຢູ່ທີ່ມີດຊະປາ ເພື່ອຈະບົວລະບັດຄົນເຄນເດຍ ຜູ້ຊົງຈະມາຫາພວກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເກັບນ້ຳອະງຸ່ນ, ຫມາກໄມ້ລະດູຮ້ອນ, ແລະນ້ຳມັນ ແລະເກັບໄວ້ໃນພາຊະນະຕ່າງໆ. ຈົ່ງຢູ່ໃນເມືອງທັງຫລາຍຊຶ່ງທ່ານໄດ້ຍຶດຄອງຢູ່ນັ້ນ.”

¹¹ແລ້ວຄົນຢູດາທັງຫມົດ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ໂມອາບ, ທ່າມກາງຄົນອ່າໂມນ, ແລະ ໃນເອໂດມ,

ແລະໃນແຜ່ນດິນອື່ນທັງຫມົດໄດ້ຍິນວ່າກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຖືມຄົນໃຫ້ເຫລືອໄວ້ສ່ວນຫນຶ່ງໃນຢູດາ, ແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຊາຟານໃຫ້ເປັນຜູ້ວ່າລາຊະການເຫນືອພວກເຂົາ.¹² ແລ້ວພວກຊາວຍິວທັງປວງກໍໄດ້ກັບມາຈາກທຸກທີ່ຊຶ່ງພວກເຂົາຖືກຂັບໄລ່ໃຫ້ໄປຢູ່ນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ກັບມາຍັງແຜ່ນດິນຢູດາ, ມາຫາເກດາລີຢາ ທີ່ມີດຊະປາ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເກັບນ້ຳອະງຸ່ນ ແລະຫມາກໄມ້ໃນລະດູຮ້ອນໄດ້ເປັນຈຳນວນຫລາຍ.

¹³ຝ່າຍໂຢຮານານລູກຊາຍຂອງກາເຣອາ

ແລະບັນດາຫົວຫນ້າຂອງກອງທະຫານໃນຫຼົງນາໄດ້ມາຫາເກດາລີຢາທີ່ມີດຊະປາ¹⁴ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ລາວວ່າ, “ທ່ານຮູ້ຫລືບໍ່ວ່າ ບາອາລິດ ກະສັດຂອງຄົນອ່າໂມນ ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາມາເອົາຊີວິດຂອງທ່ານ?” ແຕ່ເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມບໍ່ເຊື່ອພວກເຂົາ.

¹⁵ດັ່ງນັ້ນໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາໄດ້ເວົ້າກັບເກດາລີຢາເປັນການລັບ ທີ່ມີດຊະປາວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍໄປຂ້າອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາເສຍ. ຈະບໍ່ມີໃຜສົ່ງໃສ່ຂ້າງນ້ອຍ. ເປັນຫຍັງຈະໃຫ້ລາວເອົາຊີວິດຂອງທ່ານ?

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງອະນຸຍາດຄົນຢູດາທັງຫມົດທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມກັນຢູ່ກັບທ່ານແລ້ວຈະກະຈັດກະຈາຍກັນໄປ

ແລະທີ່ເຫລືອຢູ່ນີ້ກໍຈະພົນາດ?”¹⁶ ແຕ່ເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມເວົ້າກັບໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາວ່າ, “ຢາເຮັດສິ່ງນີ້ເລີຍ, ເພາະທີ່ທ່ານເວົ້າເຖິງອິດຊະມາເອນນັ້ນເປັນຄວາມບໍ່ຈິງ.”

41 ¹ແຕ່ມີເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເດືອນທີ່ເຈັດ ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍເອລິຊາມາເຊື້ອພະວົງ,

ແລະພວກເຈົ້າຍາຍສິບຄົນຂອງກະສັດ ໄດ້ມາຫາເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມ ທີ່ມີດຊະປາ. ພວກເຂົາຮັບປະທານອາຫານຢູ່ນຳກັນ ທີ່ມີດຊະປາ.

²ແຕ່ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາ ກັບຄືນທັງສິບທີ່ຢູ່ກັບລາວກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນຂ້າເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຊາຟານ, ດ້ວຍດາບ.

ອິດຊະມາເອນໄດ້ຂ້າເກດາລີຢາຜູ້ທີ່ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ວ່າລາຊະການທີ່ແຜ່ນດິນ.

³ອິດຊະມາເອນໄດ້ຂ້າຊາວຍິວທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ກັບເກດາລີຢາ ທີ່ມີດຊະປາ ແລະພວກທະຫານຊາວເຄນເດຍຊຶ່ງໄດ້ພົບຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

⁴ຕໍ່ມາອີກສອງມື້ຫລັງຈາກມື້ທີ່ເກດາລີຢາຖືກຂ້າ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ເລື່ອງ.⁵ ມີບາງຄົນທີ່ໄດ້ມາຈາກເມືອງເຊເຄັມ, ຈາກເມືອງຊີໂລ, ແລະ ເມືອງຊາມາເຣຍ— ມີຊາຍປະມານແປດສິບຄົນທີ່ໄດ້ໂກນຫນວດເຄົາ, ໄດ້ຈັກເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາຂາດ, ແລະປາດຕິວເອງ—ຜ່ອນກັບນຳເຄື່ອງບູຊາພືດຜົນເປັນເມັດ ແລະ ກຳຍານໃນມືຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອມາຖວາຍທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

⁶ດັ່ງນັ້ນ ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາຈາກມີດຊະປາ ໄດ້ພົບພວກເຂົາ ຂະນະທີ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປ, ຍ່າງມາທັງຮ້ອງໄຫ້

ແລ້ວເຫດການເຫລົ່ານີ້ກໍເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຂົາໄດ້ພົບກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາທັງກ່າວວ່າ,

“ເຊີນເຂົາມາຫາເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມເຖິດ.”⁷ ຕໍ່ມາເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນເມືອງນັ້ນ, ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາ

ທັງຄົນທີ່ຢູ່ກັບລາວກໍໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ, ແລະໂຍນລົງໄປໃນບ່ອນຂັງນ້ຳ.

⁸ແຕ່ໃນພວກນັ້ນມີຢູ່ສິບຄົນນຳກັນທີ່ເວົ້າກັບອິດຊະມາເອນວ່າ, “ຂໍຢາຂ້າເຮົາເລີຍ ເພາະເຮົາມີເຄື່ອງມືຄ່າຄື: ເຂົ້າວິດ ແລະ ເຂົ້າບາເລ, ນ້ຳມັນ

ແລະນ້ຳເຜິ້ງ ເຊື່ອງໄວ້ໃນຫຼົງນາ.” ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຈັດບໍ່ຂ້າພວກເຂົາກັບພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາ.

⁹ບ່ອນຂັງນ້ຳຊຶ່ງອິດຊະມາເອນໂຍນລົງທັງຫລາຍຂອງຜູ້ທີ່ລາວຂ້າຕາຍລົງໄປນັ້ນ, ເປັນຂຸມຂະຫນາດໃຫຍ່ຫລາຍ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ກະສັດອາຊາ ໄດ້ສ້າງໄວ້ເພື່ອປ່ອງກັນບາອາຊາກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ. ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາກໍໃສ່ຄົນທີ່ຖືກຂ້າໄວ້ຈົນເຕັມ.

¹⁰ຕໍ່ມາ ອິດຊະມາເອນກໍໄດ້ຈັບປະຊາຊົນທັງຫມົດທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນມີດຊະປາໄປເປັນຊະເລີຍ ຄືພວກລາຊະທິດຂອງກະສັດ

ແລະປະຊາຊົນທັງປວງທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນມີດຊະປາ, ຜູ້ທີ່ເບບູຊາຣາດານຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ

ໄດ້ມອບຫມາຍໃຫ້ແກ່ເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມ. ດັ່ງນັ້ນ ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາໄດ້ຈັບພວກເຂົາເປັນຊະເລີຍ

ແລະຂ້າມຝາກໄປຫາຄົນອ່າໂມນ.

¹¹ແຕ່ເມື່ອໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ ແລະບັນດາຫົວຫນ້າຂອງກອງທະຫານຊຶ່ງຢູ່ກັບລາວ ໄດ້ຍິນເລື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫລາຍ

ຊຶ່ງອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາໄດ້ເຮັດນັ້ນ.¹² ພວກເຂົາກໍຈັດເອົາຄົນທັງຫມົດຂອງຕົນໄປ ແລະ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານີອາ.

ພວກເຂົາປະທະລາວທີ່ສະໄຫຍ່ຊຶ່ງຢູ່ເມືອງກີເບໂອນ.

¹³ແລ້ວເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອປະຊາຊົນທັງປວງຜູ້ຊົງຢູ່ກັບອິດຊະມາເອນເຫັນໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ ແລະບັນດາຫົວໜ້າກອງທະຫານທີ່ຢູ່ກັບລາວ, ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ຕີຍິນດີ.¹⁴ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນທັງປວງຊົງອິດຊະມາເອນຈັບເປັນຊະເລີຍຈາກມິດຊະປາ ຈົງຫັນຫລັງ ແລະກັບໄປ ພວກເຂົາໄປຫາໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ.

¹⁵ແຕ່ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານິອາໄດ້ຫນີລອດພົນຈາກໂຢຮານານ ຜ່ອມກັບຊາຍແປດຄົນ. ເຂົາໄດ້ໄປຫາຄົນອຳໂມນ.

¹⁶ແລ້ວໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ ແລະບັນດາຫົວໜ້າຂອງກອງທະຫານຊົງຢູ່ກັບລາວ ໄດ້ນຳປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ທັງຫມົດຈາກມິດຊະປາ ພວກຄົນທີ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົນຈາກອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານິອາ. ນີ້ເປັນເຫດການຫລັງຈາກທີ່ອິດຊະມາເອນ ໄດ້ຂ້າເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມແລ້ວນັ້ນຄື ທະຫານ, ຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ, ແລະຊາຍຕອນ ທີ່ຊ່ວຍເຫລືອທີ່ກິເປໂອນ.

¹⁷ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ໄປ ແລະພັກຢູ່ຊົງຄາວໃນກິມຮາມ, ທີ່ຢູ່ໃກ້ເບັດເລເຮັມ. ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈຈະໄປຍັງເອຢິບ.¹⁸ເມືອງດ້ວຍຄົນເຄນເດຍ ພວກເຂົາຢ້ານຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕັ້ງແຕ່ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍເນທານິອາໄດ້ຂ້າເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຮິກາມ, ຜູ້ຊົງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລປົກຄອງແຜ່ນດິນນັ້ນ.

42 ¹ຈາກນັ້ນ ບັນດາຫົວໜ້າຂອງກອງທະຫານ ແລະໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ ແລະເຢຊານີຢາລູກຊາຍໂຮຊາຢາ

ແລະປະຊາຊົນທັງປວງຈາກຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດເຖິງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໄດ້ເຂົ້າມາຫາເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.²ພວກເຂົາເວົ້າກັບເຢເຣມີວ່າ, “ຂໍໃຫ້ຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເປັນທີ່ຍອມຮັບຕໍ່ຫນ້າທ່ານເຖິດ. ຂໍມາໃຫ້ທ່ານອະທິຖານ ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ເພື່ອຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ທັງຫມົດ ເພາະພວກເຮົາມີຈຳນວນຫນ້ອຍຄົນຢ່າງທີ່ທ່ານເຫັນ.”

³ຂໍ້ຫຼຸນຖາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານສະແດງຫົນທາງແກ່ເຮົາວ່າ ເຮົາຄວນຈະໄປທາງໃດ ແລະຂໍສະແດງສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນຈະເຮັດ.”

⁴ດັ່ງນັ້ນ ເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ກ່າວແກ່ເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນທ່ານແລ້ວ. ເບິ່ງແມ່, ຂ້ານ້ອຍຈະອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຕາມຄຳຂໍ້ອ້ອງຂອງທ່ານທັງຫລາຍ. ພຣະຢາເວຈະຊົງຕອບທ່ານປະການໃດ, ຂ້ານ້ອຍຈະບອກແກ່ທ່ານ. ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປິດບັງສິ່ງໃດໄວ້ຈາກທ່ານເລີຍ.”⁵ແລ້ວພວກເຂົາເວົ້າກັບເຢເຣມີຢາວ່າ, “ຂໍພຣະຢາເວຈົງເປັນພະຍານທີ່ສັດຈົງ ແລະສັດຊີໃນລະຫວ່າງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ຖ້າພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ຜູ້ຊົງໃຊ້ທ່ານໃຫ້ບອກພວກຂ້ານ້ອຍ.”⁶ບໍ່ວ່າຈະດີຫລືຮ້າຍ, ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຈະເຊື່ອຝັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ຜູ້ຊົງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍສົງທ່ານໃຫ້ໄປຫານັ້ນ, ເພື່ອເຮົາຈະຢູ່ເປັນເປັນສຸກ ເມື່ອເຮົາເຊື່ອຝັງພຣະສຸລະສຽງແຫ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ.”

⁷ເມື່ອຄົບສິບວັນແລ້ວ, ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວກໍ່ມາຍັງເຢເຣມີຢາ. ດັ່ງນັ້ນ ເຢເຣມີຢາຈຶ່ງໃຫ້ໄປຕາມຕົວໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ ແລະບັນດາຫົວໜ້າຂອງກອງທະຫານຜູ້ຢູ່ກັບທ່ານ, ແລະປະຊາຊົນທັງປວງຕັ້ງແຕ່ຄົນນ້ອຍທີ່ສຸດເຖິງຄົນໃຫຍ່ທີ່ສຸດ.

⁸ແລ້ວເພິນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, “ນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ— ຜູ້ຊົງທ່ານໄດ້ໃຊ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນຳເອົາຄຳອ້ອນວອນຂອງທ່ານໄປສະເຫນີຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະອົງ— ໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ,¹⁰ຖ້າພວກເຈົ້າທັງຫລາຍກັບໄປ ແລະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້, ແລ້ວເຮົາຈະສ້າງພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຂຶ້ນ ແລະບໍ່ທຳລາຍລົງ; ເຮົາຈະປູກພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຖອນພວກເຈົ້າເສຍ, ເພາະເຮົາໄດ້ກັບໃຈຈາກເຫດຮ້າຍຊົງເຮົາໄດ້ສົງມາເຫນືອພວກເຈົ້າຫັນກັບໄປ.

¹¹ຢ່າຢ້ານກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ຜູ້ຊົງພວກເຈົ້າກຳລັງຢ້ານກົວຢູ່ນັ້ນ. ຢ່າຢ້ານລາວເລີຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເພາະເຮົາຢູ່ກັບພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົນ ແລະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົນຈາກມືຂອງລາວ.

¹²ເພາະເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມກະລຸນາແກ່ພວກເຈົ້າ, ແລະເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າກັບໄປຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ.

¹³ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າທັງຫລາຍເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາຈະບໍ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້” —ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມເຊື່ອຝັງສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁴ຖ້າພວກເຈົ້າກ່າວວ່າ, ‘ບໍ່ເຮົາ, ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະບໍ່ເຫັນສົງຄາມ ຈະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງເຂົາສັດ ຈະບໍ່ຫົວເຂົາຫນົມປັງ ແລະເຮົາທັງຫລາຍຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.”

¹⁵ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຄົນຢູ່ດາທີ່ເຫລືອຢູ່, ຂໍຝັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ. ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ຖ້າພວກເຈົ້າອອກເດີນທາງມຸ່ງຫນ້າໄປເອຢິບແທ້ໆ, ແລະໄປອາໄສໃນບ່ອນນັ້ນ.

¹⁶ແລ້ວດາບຊົງພວກເຈົ້າຢ້ານກົວຢູ່ນັ້ນຈະຕາມຫັນພວກເຈົ້າບ່ອນນັ້ນໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ.

ການກັນດານອາຫານຊົງພວກເຈົ້າຢ້ານກົວຢູ່ນັ້ນຈະຕິດຕາມພວກເຈົ້າໄປເຖິງເອຢິບ, ແລະພວກເຈົ້າຈະຕາຍໃນບ່ອນນັ້ນ.¹⁷ເພາະສະນັ້ນ ສົງທິຈະເກີດຂຶ້ນກັບທຸກຄົນຊົງມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງເອຢິບ ເພື່ອຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນຈະຕາຍເສຍດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ, ຫລືດ້ວຍພະຍາດລະບາດ. ຈະບໍ່ມີຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ ຫລືທີ່ລອດຊີວິດຈາກໄພພິບັດຮ້າຍ ຊົງເຮົາຈະນຳມາເຫນືອພວກເຂົາ.

¹⁸ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຖອກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາແລະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງເຫນືອຊາວເຢຣູຊາເລັມຢ່າງໃດ, ເຮົາຈະຖອກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາເຫນືອພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຢ່າງນັ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າໄປຍັງເອຢິບ. ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄຳສາບແຊ່ງ ເປັນທີ່ຫນ້າປະຫລາດໃຈ, ເປັນຄຳສາບແຊ່ງ, ແລະເປັນທີ່ນິນທາ, ແລະພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນບ່ອນນິອີກ.”¹⁹ແລ້ວເຢເຣມີຢາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພວກຄົນຢູ່ດາທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ເອຢິບ—ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວເລື່ອງທ່ານແລ້ວວ່າ, ຢ່າໄປຍັງເອຢິບ! ພວກທ່ານຮູ້ຄັກແລ້ວວ່າ ມືນີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັກເຕືອນພວກທ່ານແລ້ວ.

²⁰ເພາະພວກທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຫລອກລວງຕົນເອງຢ່າງຮ້າຍແຮງ ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ໃຊ້ຂ້ານ້ອຍໄປຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ແລະກ່າວວ່າ, ‘ຂໍອະທິຖານເພື່ອເຮົາຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໃຫ້ກັບພວກເຮົາ. ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຈະກ່າວປະການໃດ, ຂໍບອກແກ່ເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເຮັດຕາມ.”²¹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍໃນມືນີ້ແລ້ວ, ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ຫລືສົງໃດທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາບອກທ່ານ.²²ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້ ພວກທ່ານຈຶ່ງຮູ້ສຳວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍຈະຕາຍດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ, ແລະດ້ວຍພະຍາດລະບາດ ໃນສະຖານທີ່ຊຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍປາດຖະຫນາຈະໄປອາໄສຢູ່.”

¹ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຢເຣມີຢາໄດ້ສໍາເລັດການປະກາດຖ້ອຍຄໍາທັງປວງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ ເຖິງປະຊາຊົນ ຊຶ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາໄດ້ຊົງໃຊ້ທ່ານໃຫ້ໄປເວົ້າພຣະທັມທັງຫມົດນີ້ກັບພວກເຂົາ.²ອາຊາຣີຢາລູກຊາຍໂຮຊາຢາ ແລະໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ ແລະບັນດາຜູ້ຊາຍທີ່ຈອງຫອງໄດ້ເວົ້າກັບເຢເຣມີຢາວ່າ, “ທ່ານເວົ້າຂີ້ຕົວະ. ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ທ່ານໃຫ້ມາເວົ້າວ່າ, ‘ຢາໄປເອຍິບເຜືອຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.’³ ເພາະບາຣຸກລູກຊາຍເນຣີຢາໄດ້ຍົວະເຍົາທ່ານໃຫ້ຂັດຂວາງພວກເຮົາ ເພື່ອຈະມອບເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງຄົນເຄນເດຍ, ເພາະທ່ານເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາຕາຍ ແລະເຮັດໃຫ້ເຮົາໄປເປັນຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ.”
⁴ດັ່ງນັ້ນ ໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ ແລະບັນດາຫົວຫນ້າຂອງກອງທະຫານ, ແລະປະຊາຊົນທັງຫມົດບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຢາເວເລື່ອງທີ່ຈະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຢູດາ.⁵ ແຕ່ໂຢຮານານລູກຊາຍກາເຣອາ ແລະບັນດາຜູ້ຫົວຫນ້າຂອງກອງທະຫານກໍ່ໄດ້ພາຄົນຢູດາທຸກຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ທັງຫມົດ ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບມາຈາກບັນດາປະຊາຊາດທີ່ພວກເຂົາຖືກຂັບໄລ່ໃຫ້ໄປຢູ່ນັ້ນ ໄດ້ກັບມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຢູດາ.⁶ ພວກຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ ເດັກນ້ອຍ, ບັນດາລູກສາວ, ແລະທຸກຄົນຊຶ່ງເນບູຊາຣາດານຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ, ໄດ້ເຫລືອໄວ້ໃຫ້ແກ່ເກດາລີຢາລູກຊາຍອາຣີກາມ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຊາຟານ. ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະບາຣຸກລູກຊາຍເນຣີຢາໄປນໍາ.⁷ ພວກເຂົາໄດ້ມາຍັງແຜ່ນດິນເອຍິບ, ມາເຖິງນະຄອນຕະປັ້ນເຂດ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຢາເວ.
⁸ດັ່ງນັ້ນ ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາຍັງເຢເຣມີຢາໃນນະຄອນຕະປັ້ນເຂດ, ກ່າວວ່າ,⁹ “ຈົ່ງຖືກອັນຫົນໃຫຍ່ ໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ, ແລະເຊື່ອງໄວ້ໃນດິນຫນຽວໃນເຕົາເຜົາດິນຈີ, ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າໄປສູ່ພະລາຊະວັງຂອງຟາຣາໂອໃນນະຄອນຕະປັ້ນເຂດທ່າມກາງສາຍຕາຂອງຄົນຢູດາ.”¹⁰ ແລ້ວຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະໃຊ້ແລະນໍາເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ. ເຢເຣມີຢາເອຍິບ ເຮົາຈະຕັ້ງພະຫົວຂອງຕົນເຫນືອຫົນເຫລົ່ານີ້, ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອງໄວ້. ເນບູກາດເນັດຊາກະກາງເຖິງເຫນືອຫົນເຫລົ່ານີ້.
¹¹ເມື່ອທ່ານມາເຖິງ ແລະທ່ານຈະໂຈມຕີແຜ່ນດິນເອຍິບ. ຜູ້ໃດທີ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄວາມຕາຍ. ຜູ້ໃດທີ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ເປັນຊະເລີຍກໍ່ຈະຖືກມອບໃຫ້ເປັນຊະເລີຍ. ແລະຜູ້ໃດທີ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ຖືກດາບກໍ່ຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ດາບ.
¹²ແລ້ວເຮົາຈະກໍ່ໄຟໃນວິຫານຂອງພະເອຍິບ. ເນບູກາດເນັດຊາກະເຜົາເສຍພວກເຂົາ ແລະຈັບພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍ. ລາວຈະປົກຄຸມຕົວເອງດ້ວຍແຜ່ນດິນເອຍິບເຫມືອນກັບຜູ້ລ້ຽງແກະປົກຄຸມຕົວເອງດ້ວຍເສື້ອຄຸມ. ແລະລາວຈະໄປຈາກບ່ອນນັ້ນດ້ວຍໄຊຊະນະ.
¹³ລາວຈະຫັກເສົາສັກສິດແຫ່ງເມືອງເບັດເຊເມັດ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຍິບ ແລະຈະເອົາໄຟເຜົາວິຫານຂອງເທບພະເຈົ້າທັງຫລາຍແຫ່ງເອຍິບເສຍ.”

44

¹ພຣະທັມທີ່ມາຍັງເຢເຣມີຢາກ່າວກັບບັນດາຊາວຢິວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຍິບທີ່ມີກາໂດນ, ທີ່ຕະປັ້ນເຂດ, ທີ່ເມັມຟິດ, ແລະໃນແຜ່ນດິນປັດໂຣດ ວ່າ,
²“ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:
ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນບັນດາເຫດຮ້າຍທີ່ເຮົານໍາມາເຫນືອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະເຫນືອຫົວເມືອງຢູດາທັງຫມົດ. ເບິ່ງແມ, ທຸກມື້ນີ້ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ເປັນບ່ອນຮົກຮ້າງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນເລີຍ.³ ນີ້ເປັນເພາະຄວາມຊົ່ວຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ ໄດ້ຍົວະເຍົາເຮົາໃຫ້ມີຄວາມຮ້າຍ ດ້ວຍການທີ່ພວກເຂົາໄປເຜົາເຄື່ອງຫອມ ແລະບົວລະບັດພະອິນ ຊຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກ ບໍ່ວ່າເຂົາເອງ ຫລື ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ຫລືບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ບໍ່ຮູ້ໄດ້ຮູ້ຈັກ.
⁴ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາທຸກຄົນ ຄືບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມມາຍັງພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ. ກ່າວວ່າ, ‘ຈົ່ງຢາເຮັດສິ່ງອັນຫນ້າກຽດຊັງນີ້ ຊຶ່ງເຮົາກຽດຊັງ.’⁵ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຟັງ ຫລືຫຼັງຫຼ່ຽງຫຼ່ຽງ ຫລືຖອຍຫລັງກັບຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນ ໃນການເຜົາເຄື່ອງຫອມແກ່ພະອິນ.⁶ ເພາະສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຖອກຄວາມພິໂລດ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາອອກ ໃຫ້ຜູ້ຂຶ້ນເປັນໄຟໃນຫົວເມືອງຢູດາ ແລະໃນຖະຫນົນຫົນທາງຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ດັ່ງນັ້ນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນຊາກຫັກພັງ ແລະ ຮົກຮ້າງຢ່າງທຸກມື້ນີ້.”
⁷ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ ແລະ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢັງໃຫຍ່ນີ້ແກ່ຈິດໃຈພວກເຈົ້າເອງ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຖືກຕັດອອກໄປຈາກທ່າມກາງຢູດາ—ທັງພວກຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງທັງເດັກ, ແລະເດັກແດງ? ຈົນບໍ່ມີຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໄວ້ແກ່ພວກເຈົ້າເລີຍ.⁸ ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຍົວະເຍົາເຮົາໃຫ້ຮ້າຍ ດ້ວຍມືຂອງພວກເຈົ້າ ດ້ວຍການເຜົາເຄື່ອງຫອມໃຫ້ແກ່ພະອິນໃນແຜ່ນດິນເອຍິບ ບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າມາຢູ່ນັ້ນ ພວກເຈົ້າໄດ້ໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກທໍາລາຍ, ແລະເປັນທີ່ສາບແຊ່ງ ເປັນທີ່ນິນທາທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ.
⁹ພວກເຈົ້າໄດ້ລືມຄວາມຊົ່ວຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະການກະທໍາຄວາມຊົ່ວຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະ ບັນດາຄວາມຊົ່ວຂອງນາງສະຫນົມ ແລະມະເຫສີຂອງພວກເຂົາແລ້ວບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ລືມຄວາມຊົ່ວຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະຄວາມຊົ່ວຂອງເມຍຂອງພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກນາງໄດ້ເຮັດໃນແຜ່ນດິນຢູດາ ແລະຕາມຖະຫນົນຫົນທາງຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແລ້ວບໍ່?
¹⁰ແມ່ນແຕ່ນີ້ນີ້, ພວກເຂົາກໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖອມຕົວລົງ ຫລືຢາກເກງພຣະບັນຍັດ ຫລືຕາມກົດເກນຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາໃຫ້ມີໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ແລະຕໍ່ຫນ້າບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ຫລືດໍາເນີນຕາມພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານັ້ນ.”
¹¹ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຈຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະມຸ່ງຫນ້າຂອງເຮົາຕໍ່ສູ່ພວກເຈົ້າໃຫ້ເກີດການຮ້າຍ ແລະຈະຕັດຢູດາອອກເສຍໃຫ້ຫມົດສິນ.¹² ເພາະເຮົາຈະນໍາເອົາປະຊາຊົນຢູດາທີ່ເຫລືອຢູ່ ຜູ້ທີ່ໄດ້ອອກເດີນທາງມຸ່ງຫນ້າໄປແຜ່ນດິນເອຍິບເພື່ອຈະອາໄສຢູ່ນັ້ນ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຖືກຜ່ານດ້ວຍດາບ ແລະ ດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ ຕັ້ງແຕ່ຄົນເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດຈົນເຖິງຄົນໃຫຍ່ໂຕທີ່ສຸດ ພວກເຂົາຈະຕາຍດ້ວຍດາບ ແລະດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ. ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄໍາສາບ, ເປັນທີ່ຫນ້າປະຫລາດໃຈ, ເປັນຄໍາສາບແຊ່ງ, ແລະເປັນທີ່ນິນທາ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວ.
¹³ເພາະເຮົາຈະຕ້ອງລົງໂທດຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຍິບ ດັ່ງທີ່ເຮົາລົງໂທດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ, ແລະດ້ວຍພະຍາດລະບາດ.¹⁴ ຈົນບໍ່ມີຜູ້ລີໄພ ຫລືຜູ້ລອດຊີວິດຂອງຄົນຢູດາທີ່ເຫລືອຢູ່ ຜູ້ຊຶ່ງມາອາໄສໃນແຜ່ນດິນເອຍິບນັ້ນ ຈະກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນຢູດາ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາປາດຖະຫນາຈະກັບໄປອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນໃນພວກເຂົາຈະໄດ້ກັບໄປ, ນອກຈາກບາງຄົນຜູ້ທີ່ຈະລົບຫນີຝັນໄປຈາກທີ່ນີ້.”

¹⁵ ແລ້ວພວກຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮູ້ວ່າເມຍຂອງຕົນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງຫອມແກ່ພະອິນ ແລະບັນດາຜູ້ຍິງທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ທີ່ຊຸມນຸມໃຫຍ່ ຄືບັນດາປະຊາຊົນຜູ້ອາໄສໃນປັດໄຈດີ ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ ໄດ້ຕອບເປເຣມີຢາ.¹⁶ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ສຳລັບຖ້ອຍຄຳຊົງທ່ານໄດ້ບອກແກ່ເຮົາໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວນັນ—ພວກເຮົາຈະບໍ່ຟັງທ່ານ.¹⁷ ເພາະເຮົາຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າໄວ້—ຄືເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍພວກເຮົາແມ່ແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ ແລະຖອກເຄື່ອງຕີມຖວາຍແກ່ພະນາງພວກເຮົາ ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ, ບັນພະບູລຸດຂອງເຮົາ, ບັນດາກະສັດ, ແລະພວກເຈົ້ານາຍຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດ ໃນຫົວເມືອງຢູດາ ແລະຕາມຖະຫນົນຫົນທາງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ແລ້ວພວກເຮົາຈຶ່ງມີອາຫານບໍລິບູນຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ, ປາດສະຈາກການພົບເຫັນເຫດຮ້າຍໃດໆ.”

¹⁸ ເມື່ອເຮົາຶກການເຜົາເຄື່ອງຫອມແຫ່ງພວກເຮົາແມ່ແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ ແລະຖອກເຄື່ອງຕີມຖວາຍແກ່ພະນາງພວກເຮົາ ເຮົາກໍ່ຂັດສົນທຸກຢ່າງ ທັງຖືກຜານດ້ວຍດາບ ແລະດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ.”¹⁹ ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກ່າວວ່າ, “ເມື່ອເຮົາເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍພວກເຮົາແມ່ແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ ແລະຖອກເຄື່ອງຕີມຖວາຍແກ່ພະນາງ ເຮົາເຮັດນອກເໜືອຄວາມເຫັນຊອບຂອງຜົວຂອງເຮົາບໍ່ ທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດເຂົ້າຫນົມຖວາຍເພື່ອນະມັດສະການພະນາງພວກເຮົາ ແລະທີ່ໄດ້ຖອກເຄື່ອງຕີມຖວາຍແກ່ພະນາງ?”

²⁰ ແລ້ວເປເຣມີຢາໄດ້ຕອບບັນດາປະຊາຊົນ—ທັງພວກຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ ແລະປະຊາຊົນທັງປວງຜູ້ໃຫ້ຄຳຕອບແກ່ທ່ານ—ທ່ານໄດ້ປະກາດ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ,²¹ “ພຣະຢາເວນັນໄດ້ຊົງຈິດຈຳໄວ້ເຄື່ອງຫອມທີ່ທ່ານໄດ້ເຜົາຖວາຍໃນຫົວເມືອງຢູດາ ແລະຕາມຖະຫນົນຫົນທາງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມບໍ່ —ທັງຕົວທ່ານ ແລະບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານ, ບັນດາກະສັດ ແລະພວກເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ, ແລະປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ? ເພາະພຣະຢາເວນັນໄດ້ຊົງລະນຶກເຖິງເລື່ອງນີ້; ຊົງມັນເຂົ້າມາໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ.”

²² ແລ້ວພຣະຢາເວນັນຊົງທຶນຕໍ່ການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງທ່ານ ແລະການອັນ ຫນ້າກຽດຊັງຊົງທ່ານໄດ້ເຮັດນັ້ນຕໍ່ໄປອີກບໍ່ໄຫວແລ້ວ, ເພາະສະນັ້ນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນທີ່ອີກຮ້າງ; ແລະທີ່ຫນ້າປະຫລາດໃຈ ແລະເປັນທີ່ສາບແຊ່ງ, ປາດສະຈາກຄົນອາໄສ ດັ່ງທຸກມື້ນີ້;

²³ ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມ ແລະເພາະວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ. ແລະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສັງຂອງພຣະຢາເວ. ຫລືດຳເນີນຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ຕາມກົດເກນຂອງພຣະອົງ ແລະຕາມພຣະໂອວາດຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຮ້າຍນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຕົກແກ່ທ່ານ ດັ່ງທຸກມື້ນີ້.”

²⁴ ແລ້ວເປເຣມີຢາໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນທັງຫມົດ ແລະ ພວກຜູ້ຍິງທັງຫມົດທຸກຄົນວ່າ, “ຄົນຢູດາທຸກຄົນຜູ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບເອີຍ, ຈຶ່ງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ.²⁵ ພຣະຢາເວຈາກມາໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ຕົວພວກເຮົາ ແລະ ເມຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ຢືນຢັນດ້ວຍປາກຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍເອງ ແລະໄດ້ເຮັດດ້ວຍມືຂອງພວກເຮົາຕາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມການປະຕິຍານຂອງເຮົາ ຊົງເຮົາໄດ້ປະຕິຍານໄວ້ແນ່ນອນ ຄືເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍພວກເຮົາແມ່ແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ ແລະຖອກເຄື່ອງຕີມຖວາຍແກ່ພະນາງພວກເຮົາ.’” ບັດນີ້ກໍ່ສຳເລັດຕາມຄຳປະຕິຍານຂອງພວກເຮົາແລ້ວ; ໄດ້ເຮັດຕາມການປະຕິຍານນັ້ນແລ້ວ.’

²⁶ ເພາະສະນັ້ນ, ຄົນຢູດາທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບເອີຍ, ຈຶ່ງຟັງພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ, ກ່າວວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ປະຕິຍານໂດຍນາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ—ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, ຈະບໍ່ມີປາກຂອງຄົນໃດໃນຢູດາຕະຫລອດຫົວແຜ່ນດິນເອຢິບ, ຈະບໍ່ອອກນາມຂອງເຮົາໂດຍກ່າວວ່າ, ‘ອົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ.’²⁷ ເບິ່ງແມ, ເຮົາຄອຍຖ້າເບິ່ງຢູ່ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າຍ ແລະບໍ່ແມ່ນຄວາມດີ. ຄົນຢູດາທັງຫມົດຜູ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບຈະຖືກຜານເສຍດ້ວຍດາບ ແລະດ້ວຍການອິດຫົວອາຫານ ຈົນກ່ວາຈະເຖິງທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາ.”²⁸ ແລ້ວບັນດາຜູ້ທີ່ຫນີພົນດາບຈະກັບຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບໄປຍັງແຜ່ນດິນຢູດາ ຈະມີຈຳນວນຫນ້ອຍ. ດັ່ງນັ້ນຄົນຢູດາທີ່ເຫລືອຢູ່ທັງຫມົດຊົງມາອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ ຈະຮູ້ວ່າຄຳຂອງເຜົາຈະການເປັນຈິງ: ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ ຫລືຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຮົາ.

²⁹ ນີ້ຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນແກ່ພວກເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວວ່າ—ທີ່ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຮົາໃນທີ່ນີ້, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ຄຳຂອງເຮົາຈະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ຕໍ່ພວກເຮົາ ໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າຍຢ່າງແນ່ນອນ.³⁰ ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະມອບຝາຣາໂອໂຮຟະຣາກະສັດແຫ່ງເອຢິບໄວ້ໃນມືສັດຕູຂອງລາວ ແລະໃນມືຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງລາວ. ຊົງເປັນຢ່າງດຽວກັນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ມອບເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ໄວ້ໃນມືຂອງເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ຜູ້ຊົງເປັນສັດຕູຂອງລາວ ແລະຊອກຫາເອົາຊີວິດຂອງລາວ.”

45 ¹ ນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຊົງເປເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມບອກແກ່ບາຣຸກລູກຊາຍເນຣີຢາ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອທ່ານໄດ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ລົງໃນຫນັງສືມື້ວນຕາມຄຳບອກຂອງເປເຣມີຢາ—ນີ້ເປັນປຶ້ມທີ່ສືບຕໍ່ລາຊະການເປໂຮຢາກິມ ລາຊະໂອລົດລູກຂອງໂຢສີຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາວ່າ,² “ບາຣຸກເອີຍ, ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວແກ່ທ່ານດັ່ງນີ້ວ່າ:³ ພວກເຮົາເວົ້າວ່າ, ‘ບັດນີ້ ວິບັດແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພຣະຢາເວຊົງເພີມຄວາມທຸກເຂົ້າໃສ່ຄວາມເສົ້າໂສກຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍກໍ່ຫນັກຫນ່ວງດ້ວຍການຮ້ອງຄາງຂອງຕົນເອງ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ປະສົບຄວາມສະຫງົບເລີຍ.’”

⁴ ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈຶ່ງບອກລາວກ່າວວ່າ: ເບິ່ງແມ, ສິ່ງໃດທີ່ເຮົາກໍ່ສ້າງຂຶ້ນ, ເຮົາຈະທຳລາຍລົງ. ສິ່ງໃດທີ່ເຮົາໄດ້ປູກ, ເຮົາກໍ່ລ້າງຈະຖອນຂຶ້ນ—ຄືແຜ່ນດິນນີ້ທັງຫມົດ.⁵ ແລະພວກເຮົາຈະຫາສິ່ງໃຫຍ່ໂຕເພື່ອຕົວເອງບໍ່? ຢ່າຫວັງສິ່ງນັ້ນເລີຍ. ເພາະເບິ່ງແມ, ໄພພິບັດກໍ່ລ້າງມາເຫນືອມະນຸດທັງຫມົດ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ແຕ່ເຮົາຈະໃຫ້ຊີວິດແກ່ເຈົ້າເຫມືອນເປັນຂອງທີ່ຮີບມາໄດ້ຂອງເຈົ້າ ໃນທຸກສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຮົາຈະໄປ.”

46 ¹ ນີ້ເປັນພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວຊົງມາຍັງເປເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມກ່ຽວກັບເລື່ອງບັນດາປະຊາຊາດ.² ເລື່ອງເອຢິບວ່າ: “ກ່ຽວດ້ວຍກອງທັບຂອງຝາຣາໂອເນໂກ, ກະສັດແຫ່ງເອຢິບ ຊົງຢູ່ທີ່ແຄມແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ. ທີ່ເມືອງກາເກມິດ ແລະຊົງເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ໂຈມຕີແຕກໃນປຶ້ມທີ່ສືບຕໍ່ລາຊະການເປໂຮຢາກິມ ລາຊະລູກຂອງໂຢສີຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາວ່າ:³ “ຈົ່ງຕຽມຕັ້ງ ໂລ່ ແລະເຂົ້າສູ່ສົງຄາມ.” ຈົ່ງຜູກອານມ້າ; ພົນມ້າເອີຍ ຈົ່ງຂຶ້ນຂີ່ມ້າເຖິດ, ຈົ່ງສວມຫມວກເຫລັກຂອງພວກເຮົາ; ຈົ່ງຂຶ້ນຂີ່ມ້າເຫລົ່ານັ້ນ ແລະຈົ່ງເຂົ້າປະຈຳທີ່ ຈົ່ງຮັດຫນ້າເອີກຂອງພວກເຮົາ ຈົ່ງສວມເສື້ອເກາະຂອງເຮົາ.

⁵ ເຮົາກໍ່ລ້າງເຫັນຫຍັງຢູ່ທີ່ນີ້? ພວກເຮົາເຕັມດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະກໍ່ລ້າງຫັນຫລັງກັບ, ເພາະພວກນັກຮົບຂອງພວກເຮົາຖືກຕີລົ້ມລົງ ແລະໄດ້ປົບຫນີໄປຍັງທີ່ປອດໄພ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຫລຽວກັບຫລັງ. ຄວາມຢ້ານກົວຢູ່ທຸກດ້ານ—ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ—⁶ ຄົນໄວກໍ່ຫນີໄປບໍ່ໄດ້ ແລະນັກຮົບກໍ່ຫນີໄປບໍ່ລອດຜົນ. ພວກເຮົາຈະສະດຸດ ແລະລົ້ມລົງໃນແດນເຫນືອຂ້າງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ.

⁷ແມ່ນໃຜນຳຂຶ້ນມາເຫມືອນແມ່ນ້ຳນາຍ, ດັ່ງນ້ຳຂອງມັນຊັດຂຶ້ນ ແລະລົງເຫມືອນແມ່ນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ? ⁸ເອຍົບໃຜຂຶ້ນມາເຫມືອນນ້ຳນາຍ ເຫມືອນແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍທີ່ຂຶ້ນ ແລະ ລົງ. ເອຍົບກ່າວວ່າ, ‘ຂ້ານ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະປົກຄອງໂລກ. ຂ້ານ້ອຍຈະທຳລາຍຫົວເມືອງ ແລະຊາວເມືອງນັ້ນເສຍ.’ ⁹ມ້າທັງຫລາຍເອີຍ, ບຸກຫນ້າໄປເຖິດ. ລົດຮົບທັງຫລາຍເອີຍບຸກເຂົ້າເຖິດ, ຈິງໃຫ້ນັກຮົບອອກໄປ ຄືຄົນກູເຊ ແລະ ຄົນພູດ, ຜູ້ຖືໂລ່ ຄົນລູດີ, ນັກຖື ແລະ ໂກ່ງຄັນທະນູທັງຫລາຍ.’

¹⁰ມືນີເປັນວັນແຫ່ງອົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງແກ້ແຄ້ນບັນດາສັດຕູຂອງພຣະອົງເອງ. ດາບເຫລົ່ານັ້ນຈະກິນຈິນອິມ.

ມັນຈະຕື່ມເລືອດຂອງພວກເຂົາຈົນເຕັມຄາບ. ເພາະຈະມີເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ

ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາເຮັດການບູຊາໃນແດນເຫນືອຂ້າງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ.

¹¹ທິດາພົມມະຈາລີແຫ່ງເອຍົບເອີຍ, ຈິງຂຶ້ນໄປທີ່ກິເລອາດ ແລະໄປເອົາຫວ້ານຢາ. ພວກເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຢາເປັນຈຳນວນຫລາຍແລ້ວ.

ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດທີ່ເຈົ້າຈະເອົາຢາມາໃສ່ໃຫ້ກັບຕົວເຈົ້າ. ບໍ່ມີການຮັກສາໃດໆສຳລັບພວກເຈົ້າ. ¹²ບັນດາປະຊາຊາດໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມອັບອາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະແຜ່ນດິນກໍ່ເຕັມດ້ວຍສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຈົ້າ, ເພາະວ່ານັກຮົບສະດຸດລືມ; ພວກເຂົາໄດ້ລົມລົງນຳກັນ.”

¹³ນີເປັນພຣະທັມຊົງພຣະຢາເວກ່າວກັບເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເມື່ອເບີກກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ມາ ແລະໂຈມຕີແຜ່ນດິນເອຍົບວ່າ:

¹⁴“ຈົງປະກາດໃນເອຍົບ ແລະ ບ່າວປະກາດໃນມິກໂດນ, ຈົງປະກາດໃນເມັມຟິດ, ແລະຕະປືນ-ເຂດ. ຈົງເຂົ້າປະຈຳທີ່ ແລະຕຽມຕົວເຈົ້າເອງໃຫ້ຮ້ອນໄວ້ ແລະຕຽມຕົວຜ່ອມ, ເພາະວ່າດາບຈະກິນຢູ່ຮອບຕົວພວກເຈົ້າ.

¹⁵ເປັນຫຍັງຊາຍທີ່ກ້າຫານຂອງພວກເຈົ້າຈິງຊົບຫນ້າລົງພື້ນດິນ? ພວກເຂົາບໍ່ຍືນຫມັ້ນຢູ່, ເພາະວ່າພຣະຢາເວເອງ, ໄດ້ຊົງຢູ່ໃຫ້ລົມລົງ.

¹⁶ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍສະດຸດ. ພວກເຂົາລົມລົງ ແລະເວົ້າວ່າ, ‘ລູກຂຶ້ນເຖິດ. ໃຫ້ເຮົາກັບໄປຍັງຊົນຊາດຂອງເຮົາ, ໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາຖືກຳເນີດ. ເພາະເລື່ອງດາບຂອງຜູ້ບິບບັງຄັບ.’ ¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນ, ‘ຟາຣາໂອ ກະສັດແຫ່ງເອຍົບໄດ້ແຕ່ຮ້ອງສຽງອີກກະທຶກ ຜູ້ປ່ອຍໃຫ້ໂອກາດຜ່ານໄປ.’

¹⁸ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສັນໃດ ຈະມີຜູ້ຫນຶ່ງມາຢ່າງພູເຂົາຕາໂບ ແລະພູເຂົາກາເມນຢູ່ຂ້າງທະເລສັນນັ້ນ. ¹⁹ພວກເຈົ້າຜູ້ອາໄສໃນເອຍົບເອີຍ, ຈົງຕຽມເຄື່ອງຂອງສຳລັບຕົວພວກເຈົ້າເພື່ອການຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ. ເພາະວ່າເມືອງເມັມຟິດຈະກາຍເປັນທີ່ຖືມຮ້າງ ເປັນທີ່ເພພັງ, ປາດສະຈາກຜູ້ອາໄສ.

²⁰ເອຍົບເປັນເຫມືອນງົວສາວໂຕງາມ, ແຕ່ແມງທີ່ຕອດກຳລັງມາຈາກທິດເຫນືອ. ມັນກຳລັງມາເຖິງ. ²¹ພວກທະຫານຮັບຮ້າງທີ່ຢູ່ທ່າມກາງນາງ ກໍ່ເຫມືອນລູກງົວທີ່ໄດ້ຜູກໄວ້, ແຕ່ພວກເຂົາຖອຍຫລັງກັບ ແລະຫນີໄປນຳກັນ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ຕ້ານເພາະວັນແຫ່ງໄພພິບັດໄດ້ມາເຫນືອພວກເຂົາ, ເປັນເວລາແຫ່ງການລົງໂທດພວກເຂົາ. ²²ເອຍົບເຮັດສຽງເຫມືອນງົວກຳລັງເລືອກໄປ, ເພາະສັດຕູຂອງນາງຈະຍ່າງຂະບວນເຂົ້າມາດ້ວຍກຳລັງທັບ ແລະມາສູ່ກັບນາງ. ພວກເຂົາກຳລັງມຸ່ງຫນ້າໄປຫານາງ ເຫມືອນຢ່າງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ປ້າຕຶນໄມ້ລົງດ້ວຍຂວານ.

²³ພວກເຂົາຈະຕັດປ່າຂອງນາງລົງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ —ເຖິງວ່າຈະຫນາທຶບຫລາຍກໍ່ຕາມ.

ເພາະພວກສັດຕູຈະມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າຝູງຕັກແຕນຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ²⁴ທິດາຂອງເອຍົບຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ

ນາງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງຊົນຊາດຫນຶ່ງຈາກທິດເຫນືອ.”

²⁵ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະນຳການລົງໂທດມາເຫນືອເຫລົ່າຝູງຊົນຂອງອາໂມນແຫ່ງເມືອງເທເບດ, ຟາຣາໂອ, ເອຍົບ ແລະບັນດາພະທັງຫລາຍ, ບັນດາຟາຣາໂອກະສັດທັງປວງຂອງນາງ ແລະຄົນທັງຫລາຍທົ່ວໆໃຈໃນລາວ.

²⁶ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ໃນມືຂອງເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະພວກຂ້າລາຊະການຂອງເພີນ. ແລ້ວພາຍຫລັງເອຍົບຈິງຈະມີຄົນອາໄສຢູ່ເຫມືອນສະໄຫມກ່ອນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

²⁷ແຕ່ເຈົ້າ, ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ຢ່າຕຶກໃຈເລີຍ, ເພາະເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຈາກທີ່ໄກ, ແລະຊ່ວຍເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າຈາກແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາຕຶກເປັນຊະເລີຍ. ຢາໂຄບຈະກັບມາ, ແລະມີຄວາມສະຫງົບຄວາມສະບາຍ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວ. ²⁸ໂອ ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ເພາະເຮົາຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາປະຊາຊາດທັງຫມົດມາເຖິງທີ່ອະວະສານ ຄືປະຊາຊາດທີ່ເຮົາໄດ້ບັນດານພວກເຈົ້າໃຫ້ໄປຢູ່ນັ້ນ. ແຕ່ສ່ວນພວກເຈົ້າເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍຈົນຫມົດສິນ. ແຕ່ເຮົາຈະຕິສອນພວກເຈົ້າຢ່າງເປັນທຳ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ຖືກລົງໂທດເປັນອັນຂາດ.”

47 ¹ນີເປັນພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ ຊົງມາຍັງເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ກ່ຽວກັບເລື່ອງຟິລິດສະຕິນ.

ພຣະທັມນີ້ໄດ້ມາຍັງທ່ານກ່ອນທີ່ຟາຣາໂອຈະໂຈມຕີເມືອງຄາຊາ. ²“ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ, ນ້ຳທັງຫລາຍກຳລັງຂຶ້ນມາຈາກທິດເຫນືອ.

ນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນຈະກາຍເປັນກະແສນ້ຳຖ້ວມ ແລ້ວມັນຈະຖ້ວມແຜ່ນດິນ ແລະສາລະພັດຊົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ທັງເມືອງທັງຫລາຍ ແລະຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ! ດ້ວຍເຫດນີ້ ທຸກຄົນຈະຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ແລະຊາວແຜ່ນດິນທຸກຄົນຈະຮ້ອງຄາງ.

³ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງກີບມ້າໂຕແຂງແຮງຂອງລາວໂດດແລ່ນ, ເມື່ອໄດ້ສຽງລົດຮົບຂອງລາວແລ່ນເຂົ້າມາ ແລະສຽງລົດດັງກີກກ້ອງ, ພວກພໍ່ກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ຖອຍຫລັງກັບມາເບິ່ງລູກທັງຫລາຍຂອງຕົນ ເພາະມືຂອງເຂົາອ່ອນເພຍເຕັມທີ່ແລ້ວ; ⁴ເພາະມືທີ່ຈະມາເຖິງ ຊົງຈະທຳລາຍຟິລິດສະຕິນທັງຫມົດ ຈະຕັດອອກຈາກເມືອງຕີເຣ ແລະເມືອງຊີໂດນ ເພາະພຣະຢາເວຈະຊົງທຳລາຍຄົນຟິລິດສະຕິນ ຄືພວກຄົນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຈາກເກາະຄະຟະໂຊ.

⁵ຄວາມລາບຄາບເມືອງຄາຊາກໍ່. ສ່ວນເມືອງອາຊະກາໂລນ, ຖືກຕັດອອກຜ່ອມດ້ວຍຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນພູເຂົາຂອງພວກເຂົາ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ງຽບສະຫງົບ. ເຈົ້າຈະປາດເນື້ອເຖືອຫນຶ່ງຂອງພວກເຈົ້າອີກດິນເທົາໃດ? ⁶ໂອ, ດາບແຫ່ງພຣະຢາເວ! ອີກດິນປານໃດຈິງຈະສະຫງົບລົງ?

ຈົງສອດເຂົ້າໄວ້ໃນຝັກສາຂອງເຈົ້າເຖິດ! ຈົງຢຸດພັກ ແລະ ຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສາ. ⁷ມັນຈະສະຫງົບໄດ້ຢ່າງໃດບໍ່, ເພາະພຣະຢາເວຊົງໄດ້ບັນຊາເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າໃຫ້ໂຈມຕີເມືອງອາຊະກາໂລນ ແລະ ໂຈມຕີແຜ່ນດິນແຄມທະເລ.”

48 ¹ກ່ຽວກັບເລື່ອງໂມອາບ, ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ວິບັດແກ່ນໂບ, ເພາະເປັນບ່ອນຖືກຖືມຮ້າງ.

ກິຣິອາດທາຍົມໄດ້ຖືກຍຶດເປັນຊະເລີຍ ແລະອັບອາຍ. ບ້ອມປາການຂອງເມືອງນັ້ນໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າ.

²ບໍ່ມີການສັນເສີນໂມອາບອີກຕໍ່ໄປ. ສັດຕູຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃນເມືອງເຮັດຊະໂບນ. ພວກເຂົາໄດ້ຄິດວາງແຜນປອງຮ້າຍຕໍ່ສູ້ເມືອງນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ມາແມ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຕັດມັນອອກເສຍ ຢ່າໃຫ້ເປັນປະຊາຊາດຫນຶ່ງ. ເມືອງມັດເມັນ ກໍ່ຈະຖືກຕັດລົງຄືກັນ— ດາບຈະໄລ່ຕິດຕາມພວກເຈົ້າໄປ.’

³ຟັງແມ່! ຈະມີສຽງຮ້ອງມາແຕ່ໂຮໂຮນາຍີມ, ບ່ອນທີ່ມີຊາກຫັກຜັງ ແລະການທຳລາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.⁴ເມືອງໂມອາບຖືກທຳລາຍເສຍແລ້ວ ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຈາກພວກເດັກນ້ອຍຂອງນາງ.⁵ພວກເຂົາຈະຂຶ້ນໄປຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ທາງຂຶ້ນເມືອງລູຮິດ, ເພາະໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ມາຕາມທາງລົງໄປເມືອງໂຮໂຮນາຍີມ, ຍ້ອນການທຳລາຍນັ້ນ.

⁶ຈົງຫນີເອົາຕົວລອດສາ! ຈົງຮັກສາຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດ ແລະເປັນເຫມືອນຜູ້ມໄມ້ທີ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

⁷ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ວາງໃຈໃນຜົນງານ ແລະ ໃນຊັບສົມບັດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ.

ແລ້ວພະເຄມິດກໍຈະຕ້ອງຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍເຫມືອນກັນ, ຜ່ອມກັບປະໂລຫິດ ແລະພວກເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາ.

⁸ຜູ້ທຳລາຍຈະມາເຫນືອເມືອງທຸກເມືອງ; ບໍ່ມີເມືອງໃດຈະລອດພົ້ນໄປໄດ້. ພູພຽງຈະຕ້ອງຜົນາດ ແລະທົ່ງພຽງຈະຕ້ອງຖືກທຳລາຍ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວພຣະຄຳເວົ້າໄວ້.⁹ຈົງໃຫ້ປົກແກ່ໂມອາບ, ເພາະວ່າມັນຈະຍິນໄປຢ່າງແນ່ນອນ. ຫົວເມືອງຂອງມັນຈະກາຍເປັນທີ່ຮຶກຮ້າງ, ບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ.¹⁰ຂໍໃຫ້ຄົນກຽດຄ້ານໃນການເຮັດວຽກຂອງພຣະຢາເວຊິງຖືກສາບແຊ່ງ!

ຂໍໃຫ້ຜູ້ທີ່ກັນບໍ່ໃຫ້ດາບຂອງຕົນເຮັດໃຫ້ຄົນເລືອດຕິກຖືກສາບແຊ່ງ!

¹¹ໂມອາບສະບາຍຕັ້ງແຕ່ຫນຸ່ມ. ລາວເປັນເຫມືອນກັບເຫລົ່າອະນຸ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍຖ່າຍເຫອກຈາກພາຊະນະ ນີໄປພາຊະນະນັ້ນ.

ລາວບໍ່ເຄີຍຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ ດັ່ງນັ້ນ ລົດຊາດຈຶ່ງຍັງຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະກິນກໍບໍ່ປ່ຽນແປງ.¹²ເພາະສະນັ້ນເບິ່ງແມ່, ວັນເວລາຈະມາເຖິງ— ນີເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອເຮົາຈະສົ່ງນັກຖ່າຍເຫມາໄຫ້ລາວເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາວຖ່າຍເຫ ແລະຖອກພາຊະນະຂອງລາວໃຫ້ກ້ຽງ ແລະຕິໄຫຂອງລາວໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງ.

¹³ແລ້ວໂມອາບກໍຈະໄດ້ອັບອາຍເພາະພະເຄມິດ ເຫມືອນທີ່ເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນໄດ້ອັບອາຍເພາະເບັດເອນ, ອັນເປັນຫົວໜ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ.

¹⁴ພວກເຈົ້າຈະວ່າຢ່າງໃດໄດ້ວ່າ, ‘ເຮົາເປັນພວກວິລະຊິນ, ທະຫານສຳລັບສົງຄາມ?’

¹⁵ເມືອງໂມອາບຖືກທຳລາຍໃຫ້ເປັນທີ່ຮຶກຮ້າງ ແລະຫົວເມືອງຕ່າງໆຈະຖືກໂຈມຕີ. ເພາະພວກຄົນຫນຸ່ມທີ່ຕັດເລືອກແລ້ວກໍລົງໄປສູ່ການຖືກຂ້າ.

ນີເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະມະຫາກະສັດ! ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ຄົບຮະນາມຂອງພຣະອົງ.¹⁶ໄພພິບັດຂອງໂມອາບຢູ່ໃກ້ແລ້ວ;

ຄວາມທຸກໃຈຂອງລາວກໍຫລົງເຂົ້າມາ.¹⁷ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ຮອບລາວ, ຈົງເສຍໃຈນຳເຂົາສາ; ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກຊື່ລາວດ້ວຍ, ຈົງກ່າວວ່າ, ‘ວິບັດ, ແກ່ໄມ້ຄ້ອນເທົ່າຊິງລິດ, ຄິດທາງອຳນາດອັນຮຸ່ງເຮືອງນັ້ນ, ໄດ້ຫັກເສຍແລ້ວ.’

¹⁸ທີ່ດາຜູ້ອາໄສໃນເມືອງດີໂບນເອີຍ, ຈົງລົງມາຈາກສະຫງ່າລາສີຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະນັ່ງດ້ວຍຄວາມກະຫາຍ.

ເພາະຜູ້ທຳລາຍໂມອາບຈະມາສູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ເຂົາຈະທຳລາຍທີ່ກຳບັງເຂັ້ມແຂງຂອງພວກເຈົ້າ.¹⁹ຈົງຍືນເຝົ້າຢູ່ຂ້າງທາງ, ຊາວເມືອງອາໂຣເອເອີຍ.

ຈົງຖາມຊາຍທີ່ຫນີມາ ແລະຜູ້ຍິງທີ່ລອດພົ້ນມາວ່າ, ‘ເກີດເລື່ອງຫຍັງຂຶ້ນ?’²⁰ໂມອາບຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ, ເພາະມັນແຕກເສຍແລ້ວ. ຮ້ອງຄາງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຮ້າໂຮຢູ່; ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ຈົງບອກຄົນແຖວແມ່ນຳອາໂນນວ່າ ໂມອາບຖືກທຳລາຍເສຍແລ້ວ.’

²¹ບັດນີ ການລົງໂທດໄດ້ຕິກເຫນືອເຂດພູພຽງ, ເຫນືອໂຮໂຣນ, ຢາຊາ ແລະເມຟະອາດ,²²ແລະດີໂບນ, ເນໂບ, ແລະເບັດ ດິບລາທາຍິມ,

²³ແລະກີຣິອາດທາຍິມ, ເບັດກາມູນ, ແລະເບັດເມໂອນ.²⁴ແລະເກຣີໂຢດ ໂບຊະຣາ, ແລະຫົວເມືອງທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນໂມອາບ—ທັງໂກ ແລະໄກ້.

²⁵ເຂົາຂອງໂມອາບຖືກຕັດອອກແລ້ວ ແລະແຂນຂອງມັນກໍຫັກ—ນີເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

²⁶ຈົງເຮັດໃຫ້ລາວມືນເມົາ, ຍ້ອນລາວໄດ້ພອງຕົວຂຶ້ນຕໍ່ພຣະຢາເວ. ຈົງປ່ອຍໃຫ້ໂມອາບກົງເກືອກຢູ່ໃນຮາກຂອງຕົນ, ແລະໃຫ້ລາວຖືກເຍາະເຍີຍເປັນຫິດຖູກ.²⁷ເພາະອິດສະຣາເອນໄດ້ກາຍເປັນທີ່ເຍາະເຍີຍແກ່ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຫລື? ເຈົ້າໄດ້ພົບລາວຢູ່ທາມກາງໂຈນບໍ່? ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ແກວ່ງຫົວໃສ່ລາວ ຫລາຍຄັ້ງເທົ່າກັບທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງລາວ?

²⁸ຊາວເມືອງໂມອາບເອີຍ ຈົງອອກເສຍຈາກຫົວເມືອງ ແລະ ໄປອາໄສຢູ່ໃນຫີນຜາ, ຈົງເປັນເຫມືອນນົກເຂົາຊິງເຮັດຮັ່ງຢູ່ຂ້າງປາກຖ້າໃນລືບຫີນ.

²⁹ເຮົາໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມອວດຕົວຂອງໂມອາບ—ຄວາມອວດຕົວ, ຄວາມອວດດີ, ຄວາມຈອງຫອງໃນກຽດສັກສີຂອງລາວ, ແລະຄວາມຖີ່ຕົວຍົກຕົນໃນໃຈຂອງລາວ.

³⁰ນີເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວວ່າ—ເຮົາຮູ້ຄຳເວົ້າຫມົນປະຫມາດຂອງລາວ, ທີ່ບໍ່ມີຄຳອັນໃດເລີຍ ເຊັ່ນດຽວກັບການກະທຳທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.

³¹ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈະຮ້ອງຄາງເພື່ອໂມອາບ, ແລະເຮົາຈະຮ້ອງໄຫ້ຮ້າໂຮເພື່ອໂມອາບທັງຫລາຍ. ເຮົາຈະຄຳຄວນເພື່ອຄົນຂອງກີຣິອາເຮເສັດ.

³²ເຄືອອະນຸ່ງແຫ່ງສິບມາເອີຍ, ເຮົາຈະຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອພວກເຈົ້າຫລາຍກວ່າເພື່ອຢາເຊ! ກົງທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າຍືນຂ້າມທະເລຈິນເຖິງທະເລຂອງຢາເຊ. ຜູ້ທຳລາຍໄດ້ໂຈມຕີຫມາກໄມ້ລະດູຮ້ອນ ແລະການເກັບອະນຸ່ງຂອງພວກເຈົ້າ.

³³ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມຍິນດີ ແລະ ຄວາມຊື່ນບານໄດ້ຖືກກວາດອອກໄປເສຍຈາກສວນໂຮ່ນາ ແລະແຜ່ນດິນຂອງໂມອາບ.

ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຫລົ່າອະນຸ່ງຢຸດໄຫລຈາກໄຫອະນຸ່ງ ບໍ່ມີຄົນຢຽບອະນຸ່ງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ຢຽບອະນຸ່ງດ້ວຍສຽງໄຫ້ຮ້ອງ. ສຽງໄຫ້ຮ້ອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນສຽງໄຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີເລີຍ.

³⁴ຈາກສຽງຮ້ອງທີ່ເມືອງເຮັດຊະໂບນໄປໄກເຖິງເມືອງເອເລອາເລ, ສຽງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຍິນໄປໄກເຖິງເມືອງຢາຣາດ, ຈາກເມືອງໂຊອາໄປໄກເຖິງເມືອງໂຮໂຮນາຍີມ, ເນືອງຈາກນ້ຳທັງຫລາຍແຫ່ງນີມຣິມກໍຈະບົກແຫ້ງ ດ້ວຍ.

³⁵ເພາະເຮົາຈະນຳອະວະສານມາສູ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂມອາບ ຜູ້ທີ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃນແຜ່ນບູຊາສູງ ແລະເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍພະຂອງລາວ— ນີເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

³⁶ເພາະສະນັ້ນ ໃຈຂອງເຮົາຈະຄຳຄວນເພື່ອໂມອາບເຫມືອນຊຸ່ຍ. ໃຈຂອງເຮົາຈະຄຳຄວນເຫມືອນຊຸ່ຍເພື່ອຄົນເມືອງກີຣິອາເຮເສັດ. ຊັບສົມບັດທີ່ລາວໄດ້ມາກໍໄດ້ຜົນາດ.³⁷ເພາະທຸກຫົວຈະຖືກແຖ ແລະ ທຸກເຄົາຈະຖືກໂກນອອກ. ມີຮອຍປາດແຜຢູ່ເທິງມື, ແລະຈະມີຜ້າກະສອບຢູ່ບັນແອວ.

³⁸ເທິງຫລັງຄາເຮືອນທັງຫມົດຂອງໂມອາບ ແລະຕາມຖະຫນົນຫົນທາງແຫ່ງເມືອງນັ້ນຈະມີແຕ່ສຽງຄຳຄວນຫົວໄປ

ເພາະເຮົາຕິໂມອາບເຫມືອນກັບເຮົາຕິພາຊະນະທີ່ເຮົາບໍ່ພໍໃຈບໍ່ຕ້ອງການ—ນີເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.³⁹ມັນຖືກທຸບໃຫ້ແຕກຢ່າງຮາບຄາບ! ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຄາງວ່າ, ‘ໂມອາບແຕກແລ້ວນັ້ນ! ໂມອາບຫັນຫລັງກັບດ້ວຍຄວາມອັບອາຍແລ້ວນັ້ນ! ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ໂມອາບໄດ້ກາຍເປັນທີ່ເຍາະເຍີຍ ແລະເປັນທີ່ປະຫລາດໃຈແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ຮອບຮອບລາວ.’

⁴⁰ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ສັດຕູຈະບິນເຈີດລົງມາເຫມືອນນົກອິນຊີ, ກາງປົກອອກສູ່ໂມອາບ.⁴¹ເມືອງເກຣີໂຢດໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ, ແລະທີ່ກຳບັງອັນເຂັ້ມແຂງໄດ້ຖືກຍຶດລ້ອມໄວ້. ເພາະໃນໃນມື້ນັ້ນ

ຈິດໃຈຂອງບັນດານັກຮົບແຫ່ງໂມອາບກໍຈະເປັນເຫມືອນກັບຈິດໃຈຂອງຜູ້ຍິງຊິງກຳລັງເຈັບຫ້ອງເກີດລູກ.

⁴²ເພາະໂມອາບຈະຖືກທຳລາຍ ແລະບໍ່ເປັນຊົນຊາດຫນຶ່ງອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າລາວພອງຕົວເອງໃຫ້ຍິງໃຫຍ່ຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ກັບພຣະຢາເວ.⁴³ຊາວເມືອງໂມອາບເອີຍ, ຄວາມຢ້ານ ແລະຊຸມນັບຕົກ ແລະແຮ້ວກຳລັງມາຫາພວກເຈົ້າ—ນີເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.⁴⁴ຜູ້ໃດທີ່ຫນີຈາກຄວາມຢ້ານກົວຈະຕິກຊຸມ, ແລະຜູ້ທີ່ປິ່ນອອກມາຈາກຊຸມກໍຈະຕິກກັບ, ເພາະເຮົາຈະນຳສົງເຫລົ່ານີມາເຫນືອໂມອາບ ໃນປີແຫ່ງການລົງໂທດເຂົາ — ນີເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

⁴⁵ຜູ້ລິໄພໄດ້ໄປຍືນຢູ່ຢ່າງຫມົດແຮງໃນເງົາເມືອງເຮັດຊະໂບນ ເພາະວ່າໄຟຈະອອກມາຈາກເຮັດຊະໂບນ ແປວ່າໄຟຈະອອກມາຈາກທ່າມກາງສີໂຮນ ມັນຈະທຳລາຍດິນແດນຂອງໂມອາບ ແລະຂະຫມ່ອມຂອງບັນດາຄົນແຫ່ງຄວາມຮຸນຮຸນ.

⁴⁶ໂມອາບເອີຍ! ວິບັດແກ່ພວກເຈົ້າ ຊົນຊາດແຫ່ງພະເລີມກຳລັງວອດວາຍຢູ່ແລ້ວ, ເພາະບັນດາລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ ແລະ ລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າກໍເຂົ້າເປັນຊະເລີຍ.⁴⁷ ແຕ່ເຮົາຍັງຈະໃຫ້ໂມອາບກັບສູ່ສະພາບເດີມໃນຕໍ່ໄປ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ແຫລະ.” ການພິພາກສາໂມອາບກໍຈົບລົງເຫຼົ່ານີ້.

49 ¹ກ່ຽວກັບເລື່ອງຄົນອຳໂມນ, ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, “ອິດສະຣາເອນບໍ່ມີລູກຊາຍບໍ່? ບໍ່ມີໃຜຈະຮັບສິ່ງທີ່ເປັນມໍຣະດົກໃນອິດສະຣາເອນເລີຍບໍ່?

ເປັນຫຍັງກະສັດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຍຶດຄອງລາດ ແລະປະຊາຊົນຂອງເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງທັງຫລາຍຂອງຄາດເປັນມໍຣະດົກ?

²ເພາະສະນັ້ນເບິ່ງແມ່ວັນເວລາຈະມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້ຍິນສຽງສັນຍານສົງຄາມ ສູ່ກັບນະຄອນຮັບບາຂອງຄົນອຳໂມນ ມັນຈະກາຍເປັນກອງຊາກເມືອງທີ່ຮົກຮ້າງ ແລະຊົນນະບົດຂອງເມືອງນັ້ນຈະຖືກເຜົາເສຍດ້ວຍໄຟ ເພາະອິດສະຣາເອນຈະເຂົ້າຍຶດຄອງພວກທີ່ເຄີຍຍຶດຄອງເຂົາ.” ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ແຫລະ.

³“ເຮັດຊະໂບນເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງຄາງ, ເພາະເມືອງໄອຖືກທຳລາຍໃຫ້ຮົກຮ້າງ! ລູກສາວແຫ່ງນະຄອນຮັບບາເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ຮ່າໂຮ! ຈົ່ງເອົາຜ້າກະສອບຄາດແອວໄວ້. ຈົ່ງຄຳຄວນແລ່ນໄປແລ່ນມາຢູ່ທ່າມກາງຮົວ, ເພາະໂມເລກຈະຕ້ອງຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ ຜ່ອມກັບປະໂລຫິດ ແລະພວກເຈົ້ານາຍຂອງມັນ.⁴ ລູກສາວຜູ້ຫລອກລວງເອີຍ, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າໄອ້ອວດບັນດາພູເຂົາ, ພູເຂົາຂອງພວກເຈົ້າມີນ້ຳໄຫລ?

ຜູ້ວາງໃຈໃນສົມບັດຂອງຕົນ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ໃຜຈະມາສູ່ຂ້ານ້ອຍນະ?’

⁵ເບິ່ງແມ, ເຮົາກຳລັງຈະນຳຄວາມຢ້ານກົວມາເຫນືອພວກເຈົ້າ — ອົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາກ່າວວ່າ—

ຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວຈະມາຈາກທຸກຄົນທີ່ຢູ່ຮອບຕົວພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປໃຫ້ກະຈັດກະຈາຍໄປ.

ຈະບໍ່ມີໃຜຮວບຮວມຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງແລ່ນຫນີໄປ.⁶ ແຕ່ພາຍຫລັງເຮົາຈະໃຫ້ຄົນອຳໂມນກັບສູ່ສະພາບເດີມ—ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ແຫລະ.”

⁷ກ່ຽວກັບເມືອງເອໂດມ, ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັງນີ້ວ່າ, “ບໍ່ມີສະຕິປັນຍາໃດທີ່ພົບໄດ້ໃນເຕມານອີກແລ້ວບໍ່?

ຄຳປຶກສາທີ່ໄດ້ພິພາດໄປຈາກຜູ້ສະຫລຽວສະຫລາດແລ້ວບໍ່? ສະຕິປັນຍາຂອງເຂົາຫາຍສູນໄປແລ້ວບໍ່? ຊາວເມືອງເດດານເອີຍ, ຈົ່ງຫນີ?!

ຈົ່ງຖອຍຫລັງກັບ! ຈົ່ງອາໄສໃນຖ້ຳເລີກໃນພື້ນດິນ. ເພາະວ່າເຮົາກຳລັງຈະນຳໄພພິບັດຂອງເອຊາວມາເຫນືອພວກເຂົາ ເວລາເຮົາຈະລົງໂທດເຂົາ.

⁹ຖ້າຄົນເກັບອະນຸມາຫາພວກເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືມອະນຸມາຕົກຄ້າງໄວ້ນຳບໍ່? ຖ້າຂີ້ລັກມາຕອນກາງຄືນ ລາວຈະບໍ່ທຳລາຍພຽງພໍແກ່ຕົວລາວເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່?

¹⁰ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເອຊາວເປືອຍຕົວ. ເຮົາໄດ້ເປີດບ່ອນຮັບຂອງລາວ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ລາວບໍ່ສາມາດເຊື່ອງຕົວໄດ້ ເຊື່ອສາຍຂອງລາວຖືກທຳລາຍ ພື້ນຖານຂອງລາວ ແລະເພື່ອນບ້ານຂອງລາວ ບໍ່ມີລາວອີກແລ້ວ ແລະລາວເອງກໍຈາກໄປແລ້ວ.¹¹ ຈົ່ງຖືມເດັກກຳພ້າຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ທາງຫລັງເຖິດ. ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດຢູ່, ແລະແມ່ຫມ້າຍຂອງພວກເຈົ້າວາງໃຈໃນເຮົາສາ.”

¹²ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຖ້າຄົນທີ່ຍັງບໍ່ສົມຄວນຈະດື່ມຈາກຈອກນັ້ນຍັງຕ້ອງດື່ມ. ພວກເຈົ້າຈະພົ້ນໂທດໄປໄດ້ບໍ່

ພວກເຈົ້າຈະພົ້ນໂທດໄປໄດ້ບໍ່? ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງດື່ມຢ່າງແນ່ນອນ.¹³ ເພາະເຮົາໄດ້ປະຕິຍານໂດຍນາມຂອງເຮົາ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ— ແລ້ວວ່າ ໂບຊະຣາຈະຕ້ອງກາຍເປັນບ່ອນວ່າງເປົ່າເສຍ, ເປັນທີ່ນິນທາ, ເປັນບ່ອນຖືມຮ້າງ, ແລະເປັນຄຳສາບແຊ່ງ. ຫົວເມືອງທັງຫມົດຂອງລາວຈະເປັນບ່ອນຖືມຮ້າງເປັນນິດ.”

¹⁴ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນຂ່າວຈາກພຣະຢາເວ ແລະຜູ້ສົ່ງຂ່າວຄົນຫນຶ່ງຖືກສົ່ງໄປທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດວ່າ,

‘ຈົ່ງຮວບຮວມພວກເຈົ້າທັງຫລາຍເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ເມືອງນັ້ນ. ຈົ່ງຕຽມຜ່ອມລູກຂຶ້ນເຮັດສົງຄາມ.’¹⁵ ເພາະວ່າ ເບິ່ງແມ,

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້ານ້ອຍທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດອື່ນໆ. ໃຫ້ເປັນທີ່ຫມືນປະຫມາດທ່າມກາງມະນຸດ.

¹⁶ເພາະຄວາມຢ້ານກົວຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຫລອກລວງພວກເຈົ້າ, ທັງຄວາມອວດຕົວແຫ່ງໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຜູ້ຊຶ້ງອາໄສຢູ່ໃນຖ້ຳຫີນ, ເຈົ້າຜູ້ຍຶດຍອດພູເຂົາໄວ້ເອີຍ ແມ່ນພວກເຈົ້າເຮັດຮັງຂອງພວກເຈົ້າສູງເຫມືອນຢ່າງຮັງນົກອິນຊີ. ເຮົາຈະຍົກພວກເຈົ້າລົງມາຈາກບ່ອນນັ້ນ— ພຣະຢາເວກ່າວດັງນີ້ແຫລະ.

¹⁷ເອໂດມຈະກາຍເປັນຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຜ່ານໄປ. ຄົນພວກນັ້ນຈະເຍາະເຍີ້ຍເພາະໄພພິບັດທັງຫມົດຂອງມັນ.

¹⁸ເຫມືອນດັ່ງການທຳລາຍລ້າງເມືອງໄຊໂດມ ແລະເມືອງໂກໂມຣາ ແລະຫົວເມືອງໃກ້ຄຽງຂອງເຫລົ່ານັ້ນ,” ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ,

“ບໍ່ມີໃຜຈະພັກຢູ່ບ່ອນນັ້ນ; ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຈະອາໄສໃນເມືອງນັ້ນ.

¹⁹ເບິ່ງແມ, ລາວຈະຂຶ້ນມາເຫມືອນໂຕສົງຈາກດິງລຸ່ມແມ່ນ້ຳຍ່ແດນໂດດເຂົ້າໄປໃນຫົງຫຍ້າຂຽວສົດ ເພາະເຮົາຈະຮີບເຮັດໃຫ້ເອໂດມຫນີໄປຈາກເມືອງນັ້ນ ແລະເຮົາຈະແຕ່ງໂຕບຸກຄົນຜູ້ທີ່ເລືອກສັນໄວ້ໃຫ້ເບິ່ງແຍງເມືອງນັ້ນ, ເພາະມີໃຜເປັນຢ່າງເຮົາ ແລະໃຜຈະທືນຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາໄດ້?

ຜູ້ລ້ຽງແກ່ຄົນໃດທີ່ສາມາດຕໍ່ຕ້ານເຮົາໄດ້?

²⁰“ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງຟັງແຜນການຊົງພຣະຢາເວຊົງເຮັດໄວ້ຕໍ່ສູ້ເມືອງເອໂດມ, ບັນດາພຣະປະສົງຊົງພຣະອົງໄດ້ດຳລິຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຊາວເມືອງເຕມານ, ຄືເຖິງໂຕນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ຢູ່ໃນຝູງກໍຈະຕ້ອງຖືກລາກເອົາໄປ. ຫົງຫຍ້າຂຽວສົດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ຈະຖືກປ່ຽນເປັນສະຖານທີ່ເພພັງ.

²¹ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງພວກເຂົາລົມລົງທີ່ແຜ່ນດິນໂລກສັນສະເຫຼືອນ. ສຽງຮ້ອງຄາງຂອງມັນໄດ້ຍິນເຖິງທະເລແດງ.²² ເບິ່ງແມ, ຜູ້ຫນຶ່ງຈະເຫາະຂຶ້ນ ແລະ ເຈັດລົງເຫມືອນນົກອິນຊີ, ແລະກາງປີກຂອງມັນອອກສູ່ໂບຊະຣາ. ແລ້ວໃນມື້ນັ້ນ

ຈິດໃຈຂອງນັກຮົບແຫ່ງເອໂດມກໍຈະກາຍເປັນເຫມືອນຈິດໃຈຂອງຍິງເຈັບຫ້ອງເກີດລູກ.”

²³ກ່ຽວກັບເມືອງດາມາເຊ: “ເມືອງອຳມາດ ແລະ ເມືອງອາປາດໄດ້ຮັບຄວາມຂາຍຫນ້າ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍິນຂ່າວຮ້າຍ.

ພວກເຂົາກໍຢ້ານກົວຕົວສັນອ່ອນແຮງໄປ! ພວກເຂົາຮຸນຮຸນເຫມືອນທະເລ, ທີ່ສະຫງົບລົງບໍ່ໄດ້.²⁴ ເມືອງດາມາເຊກໍອ່ອນເພຍ. ນາງຈະຫັນກັບ ແລະຫນີໄປ; ເພາະຄວາມກົວໄດ້ຈັບຫຸ່ມນາງໄວ້ໃນເມືອງນັ້ນ. ຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈ ແລະຄວາມເສົ້າຍືດນາງໄວ້ເຫມືອນກັບຜູ້ຍິງກຳລັງເກີດລູກ.

²⁵ເມືອງແຫ່ງການສັນລະເສີນ, ເມືອງທີ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານໄດ້ຖືກປະຖິ້ມແລ້ວບໍ່?

²⁶ເພາະສະນັ້ນຄົນຫນຸ່ມຂອງເມືອງນັ້ນຈະລົມລົງໃນກາງເມືອງນັ້ນ, ແລະບັນດາທະຫານຂອງເມືອງນັ້ນຈະຖືກຕັດອອກໃນມື້ນັ້ນ—

ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ.”²⁷ “ເພາະເຮົາຈະກໍ່ໄພຂຶ້ນໃນກຳແພງເມືອງດາມາເຊ,

ແລະໄຟນັ້ນຈະເຜົາຜານບັນດາທີ່ກຳບັງອັນເຂັ້ມແຂງຂອງເບ້ນຮາຕັດເສຍ.”

²⁸ກ່ຽວກັບເລື່ອງຄົນເກດາ ແລະຮາຊະອານາຈັກຮາໂຊ, ພຣະຢາເວກ່າວ ກັບເນບູກາດເນັດຊາດັງນີ້ (ຕອນນີ້

ເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ກຳລັງໂຈມຕີ ສະຖານທີ່ເຫລົ່ານີ້) ວ່າ: “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະຮີບເຂົ້າໄປສູ່ຄົນເກດາ ແລະທຳລາຍປະຊາຊົນແຫ່ງຕາເວັນອອກເຫລົ່ານັ້ນເສຍ.²⁹ ເຕັ້ນທັງຫລາຍ ແລະ ຝູງແບ້ກະຂອງພວກເຂົາຈະຖືກເອົາໄປ, ທັງຜ້າກັງ

ແລະພາຊະນະທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ; ອູດຂອງພວກເຂົາຈະຖືກນຳເອົາໄປຈາກພວກເຂົາ, ແລະຄົນຈະຮ້ອງແກ່ເຂົາວ່າ,
“ຄວາມຕົກໃຈຢ້ານມີຢູ່ທຸກດ້ານ!”

³⁰ ຊາວເມືອງຮາໂຊເອີຍ, ຫນົກເຖີດ! ຈົ່ງຫນີໄປໄກ ໄປອາໄສໃນບ່ອນເລິກ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—

ເພາະເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ດຳລິແຜນການຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ ຈົ່ງຫນີໄປຈົ່ງຫັນກັບເສຍ.³¹ ຈົ່ງລູກຂຶ້ນ! ມຸ່ງຫນ້າໄປສູ່ປະຊາຊາດຫນຶ່ງທີ່ຮັ່ງມີ, ຜູ້ຊົງອາໄສຢູ່ຢ່າງຫມັ້ນຄົງປອດໄພ, ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ. “ພວກເຂົາບໍ່ມີປະຕູເມືອງ ແລະບໍ່ມີດານປະຕູໃດໆໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະປະຊາຊົນຂອງເມືອງນັ້ນກໍອາໄສຢູ່ຢ່າງໂດດດ່ຽວ.

³² ອູດຂອງພວກເຂົາຈະກາຍເປັນເຄື່ອງທີ່ປຸ້ນມາໄດ້ ແລະຊັບສົມບັດ ອັນຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະເປັນເຄື່ອງທີ່ປຸ້ນມາຈາກສົງຄາມ.

ແລ້ວເຮົາຈະກະຈາຍພວກເຂົາໄປທຸກທິດລົມ ຄືຄົນທີ່ໂກນຜົມຈອນຫຼຸຂອງພວກເຂົາ, ແລະເຮົາຈະນຳໄພພິບັດມາຈາກທຸກດ້ານຂອງພວກເຂົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.³³ ເມືອງຮາໂຊຈະເປັນບ່ອນອາໄສຂອງຫມາຢ່າ, ເປັນບ່ອນຖິ້ມຮ້າງຢູ່ເປັນນິດ. ບໍ່ມີໃຜຈະພັກອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ; ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຈະອາໄສໃນນັ້ນ.”

³⁴ ນີ້ເປັນພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວ ຊຶ່ງມາຍັງເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມກ່ຽວກັບເມືອງເອລາມ. ໃນຕອນຕົ້ນລາຊະການເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ແລະກ່າວວ່າ,³⁵ “ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະຫັກຄັນທະນູຂອງເອລາມ, ຊຶ່ງເປັນຫົວໃຈແຫ່ງກຳລັງຂອງພວກເຂົາ.

³⁶ ເພາະເຮົາຈະນຳລົມທັງສິບຫ້າສິ່ງສ່ວນຂອງທ້ອງຟ້າ, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເອລາມກະຈາຍພວກເຂົາໄປຕາມລົມເຫລົ່ານັ້ນທັງໝົດ. ຈະບໍ່ມີປະຊາຊາດທີ່ຜູ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຈາກເອລາມຈະມາບໍ່ເຖິງ.

³⁷ ດ້ວຍວ່າເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເອລາມຢ້ານກົວຕໍ່ຫນ້າສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ແລະຕໍ່ຫນ້າຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

ເພາະເຮົາຈະນຳເຫດຮ້າຍມາເຖິງພວກເຂົາ, ຄືຄວາມພິໂລດອັນແຮງກ້າ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວວ່າ— ແລະເຮົາຈະໃຊ້ໃຫ້ດາບໄລ່ຕາມພວກເຂົາທັງຫລາຍຢ່າງຫມັ້ນ ຈົນກວ່າເຮົາຈະໄດ້ເຜົາຜານພວກເຂົາຈົນຫມົດສິນ.

³⁸ ແລ້ວເຮົາຈະຕັ້ງພຣະທີ່ນັ່ງຂອງເຮົາໃນເອລາມ ແລະ ຈະທຳລາຍກະສັດ ແລະ ບັນດາພວກເຈົ້າຢ່າງຂອງເມືອງນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—

³⁹ “ແລະສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນພາຍຫລັງ ທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ເອລາມກັບສູ່ສະພາບເດີມ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

50 ¹ ນີ້ເປັນພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວຊຶ່ງກ່າວກັບບາບີໂລນ, ກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນຂອງຊາວເຄນເດຍ, ໂດຍເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ວ່າ,

² “ຈົ່ງປະກາດທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດ ແລະໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຍິນ. ຈົ່ງຕັ້ງທຸງຂຶ້ນ ປ່າວປະກາດ, ແລະຢ່າປິດບັງໄວ້ເລີຍ. ຈົ່ງກ່າວວ່າ, ‘ບາບີໂລນຖືກຍຶດແລ້ວ. ພະເບນກໍໄດ້ອັບອາຍ. ພະເມໂຣຕັກກໍຖືກທຸບແຫລກເປັນປ່ຽງ. ຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ; ຮູບປັນທັງຫລາຍກໍຖືກແຫລກເປັນປ່ຽງ.’”

³ ປະຊາຊາດຫນຶ່ງອອກຈາກທິດເຫນືອໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ເມືອງນັ້ນ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງນາງເປັນທີ່ຮົກຮ້າງ. ຈະບໍ່ມີຈັກຄົນຫນຶ່ງອາໄສໃນນັ້ນ, ທັງມະນຸດແລະສັດຈະຫນີໄປຫມົດ. ⁴ ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະໃນເວລານັ້ນ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ແລະປະຊາຊົນຢູດາຈະມາລວມກັນເພື່ອໄປດ້ວຍກັນຮ້ອງໄຫ້ຮ້າໄຮ ແລະສະແຫວງຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

⁵ ພວກເຂົາຈະຖາມຫາທາງໄປຊີໂອນໂດຍຫັນຫນ້າຊີໄປເມືອງນັ້ນ, ກ່າວວ່າ, ພວກເຮົາຈະໄປ ແລະຕິດສະນິດກັບພຣະຢາເວໂດຍເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຊຶ່ງຈະບໍ່ລົ້ມເລີຍ.”

⁶ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເປັນຜູ້ແກະຫີຫລົງຫາຍ. ບັນດາຜູ້ລ້ຽງຂອງພວກເຂົາໄດ້ພາເຂົາຫລົງໄປ ພວກເຂົາໄປເທິງພູເຂົາຫນ່ວຍນີ້ໄປຫາພູເຂົາອີກຫນ່ວຍຫນຶ່ງ; ພວກເຂົາໄປແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ລືມຄອກເກົາ, ຊຶ່ງພວກເຂົາເຄີຍໄດ້ອາໄສເສຍແລ້ວ.

⁷ ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ພົບພວກເຂົາ ກໍໄດ້ລ້າງຜານພວກເຂົາ. ພວກສັດຕູຂອງພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ ຜູ້ເປັນທີ່ຢືນຢັນທ່ຽງທ່າຂອງພວກເຂົາ—ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຄວາມຫວັງຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.’

⁸ ຈົ່ງຫນີຈາກທ່າມກາງບາບີໂລນ; ຈົ່ງອອກໄປເສຍຈາກແຜ່ນດິນຂອງຊາວເຄນເດຍ; ເປັນເຫມືອນແບ້ໂຕຜູ້ນຳຫນ້າຝູງທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່. ເພາະ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະປັ້ນປ່ວນ ແລະ ນຳບັນດາປະຊາຊາດໃຫຍ່ຫມູ່ຫນຶ່ງຈາກປະເທດເຫນືອ ມາຕໍ່ສູ້ກັບບາບີໂລນ. ພວກເຂົາຈະລຳລຽງກັນມາຕໍ່ສູ້ກັບນາງ. ບາບີໂລນຈະຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍຈາກຫນຶ່ງ. ລູກທະນູຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍເຫມືອນນັກຮົບທີ່ຊ້ານານ ບໍ່ມີຄົນໃດຈະກັບໄປມືເປົ່າ.

¹⁰ ເດນເຄຍຈະກາຍເປັນຂອງທີ່ຖືກປຸ້ນມາໄດ້. ບັນດາຜູ້ທີ່ປຸ້ນນາງຈະອີມຫນ້າສຳລານ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ວ່າ,

¹¹ “ເຈົ້າປີຕິຍິດີ, ພວກເຈົ້າສະຫລອງສົງຂອງທີ່ປຸ້ນມາໄດ້ຈາກມຸຣະດິກຂອງເຮົາ; ເຈົ້າຈະກະໂດດໄປຮອບໆ ເຫມືອນດັງລູກງົວໂດດເດັ່ນຢູ່ທີ່ຫຍ້າ. ເຈົ້າຮ້ອງເຫມືອນມ້າທີ່ເປັນລຳດ້ວຍກຳລັງ.¹² ເພາະແມ່ຂອງພວກເຈົ້າຈະອັບອາຍຢ່າງທີ່ສຸດ. ນາງທີ່ເກີດພວກເຈົ້າຈະຂາຍຫນ້າ. ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ມີຄວາມສຳຄັນຫນ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາປະຊາຊາດ ຈະເປັນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ບ່ອນແຫ້ງແລ້ງ ແລະຫະເລຊາຍ.

¹³ ເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ ບາບີໂລນຈະບໍ່ເປັນທີ່ຄົນຢູ່ອາໄສ, ແຕ່ຈະຖືກເປັນຮົກຮ້າງຢ່າງຫມົດສິນ.

ທຸກຄົນທີ່ຜ່ານເມືອງບາບີໂລນໄປກໍຈະປະຫລາດໃຈ ແລະຈະເຍາະເຍີ້ຍເພາະໄພພິບັດທັງໝົດຂອງເມືອງນັ້ນ.

¹⁴ “ຈົ່ງຕຽມຕົວຂອງພວກເຈົ້າທັງຫລາຍເຂົ້າມາສູ່ບາບີໂລນໃຫ້ຮອບດ້ານ. ທຸກຄົນທີ່ໄກ່ຄັນທະນູຈົ່ງຍິນນາງ. ຢ່າເສຍດາຍລູກທະນູທັງຫລາຍ, ເພາະນາງໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ.¹⁵ ຈົ່ງເປັ້ງສຽງໄຫ້ຮ້ອງສັ່ນນາງໃຫ້ຮອບດ້ານ! ນາງຍອມຜ່າຍແຜ່ແລ້ວ; ຮາກຖານຂອງນາງລົ້ມລົງແລ້ວ; ກຳແພງຂອງນາງຖືກເພພັງແລ້ວ, ເພາະນີ້ເປັນການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະຢາເວ. ຈົ່ງເຮັດການແກ້ແຄ້ນນາງ! ເຮັດກັບນາງເຫມືອນຫີນນາງໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ!

¹⁶ “ຈົ່ງຕັດຜູ້ຫວ່ານອອກຈາກບາບີໂລນ ແລະຕັດຜູ້ທີ່ຖືກຮ້ອງໃນລະດູກ່ຽວ ເຫດເພາະດາບຂອງຜູ້ບິບບັງຄັບທຸກຄົນຈົ່ງຫັນເຂົ້າຫາຊົນຊາດຂອງຕົນ. ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຈະຫນີໄປຢັ້ງແຜ່ນດິນຂອງຕົນ.

¹⁷ “ອິດສະຣາເອນເປັນເຫມືອນແກະຫີຖືກກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລ້ວພວກໂຕສົງໄດ້ລ່າພວກເຂົາໄປ. ຫ້າອິດກະສັດອັດຊີເຣຍໄດ້ລ້າງຜານລາວ, ແລ້ວຕໍ່ມາຄັງນີ ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຫັກກະດູກຂອງລາວ.¹⁸ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະລົງໂທດກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະແຜ່ນດິນຂອງລາວ, ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ລົງໂທດກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ.

¹⁹ ເຮົາຈະໃຫ້ອິດສະຣາເອນກັບສູ່ເດີນຫຍ້າຂອງຕົນ. ພວກເຂົາຈະກິນຢູ່ເທິງກາເມນ ແລະ ໃນບາຊານ ແລ້ວຈະອີມໃຈເທິງໂນນູເອຟຣາອິມ ແລະ ໃນກີເລອາດ.²⁰ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະໃນເວລານັ້ນ, ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, ຈະຫາຄວາມຊົ່ວຊ້າໃນອິດສະຣາເອນ, ແຕ່ຈະຫາບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ເຮົາຈະຫາບາບໃນຢູດາກໍຫາບໍ່ໄດ້, ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ອະໄພແກ່ຊົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ເຮົາຍັງເຫລືອຢູ່ທີ່ເຮົາຍັງໄວ້ຊີວິດ.”

²¹ “ຈົ່ງຂຶ້ນໄປສູ່ແຜ່ນດິນເມຣາທາຍິມ, ຈົ່ງຕໍ່ສູ້ຊາວເມືອງເປໂກດ ແລະພວກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເປໂຂດ. ຈົ່ງຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍດາບ ແລະ ແຍກພວກເຂົາໄວ້— ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ສຳລັບການທຳລາຍທຸກຢ່າງຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາພວກເຈົ້າ.²² ສ່ຽງສົງຄາມຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ແລະ ສ່ຽງການທຳລາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງກໍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ.

²³ຄ້ອນແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດໄດ້ຖືກຕັດລົງ ແລະ ຖືກຫັກເສຍແລ້ວນ. ບາບີໂລນໄດ້ກາຍເປັນບ່ອນວ່າງເປົ່າທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດແລ້ວນ.

²⁴ບາບີໂລນເອີຍ, ເຮົາວາງບ່ວງແຮ້ວດັກພວກເຈົ້າ, ແລະພວກເຈົ້າກໍ່ຕິດບ່ວງແຮ້ວນັ້ນ ແລະພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ! ພວກເຂົາໄດ້ມາພົບພວກເຈົ້າ ແລະໄດ້ຈັບພວກເຈົ້າໄປເປັນຊະເລີຍ, ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະຢາເວ.

²⁵ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເປີດຄັງອາດູດຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງນຳອາດູດອອກມາເພື່ອໃຫ້ເຮັດຕາມຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ເພາະນີແຫລະເປັນພຣະລາຊະກິດແຫ່ງອົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງຊາວເຄນເດຍ.²⁶ຈົງມາໂຈມຕີກັບນາງຈາກແດນໄກ. ຈົງເປີດບັນດາສາງຂອງນາງ. ຈົງກອງນາງໄວ້ເຫມືອນຢ່າງກອງເຂົ້າ ແລະຈົງແຍກນາງເພື່ອການທຳລາຍເສຍຈົນຫມົດສິນ ຢ່າໃຫ້ມີຄົນເຫລືອຢູ່.

²⁷ຈົງຂ້າບັນດາງົວເຖິກຂອງນາງໃຫ້ຫມົດໃຫ້ມັນທັງຫລາຍ. ຈົງສົງພວກມັນລົງໄປຍັງສະຖານທີ່ແຫ່ງການປະຫານ. ວິບັດແກ່ມັນທັງຫລາຍ, ເພາະວັນເວລາຂອງມັນມາເຖິງແລ້ວ— ຄືເວລາແຫ່ງການລົງໂທດ.²⁸ມີສຽງຂອງພວກເຂົາທີ່ໄດ້ຫນີໄປ, ສຽງຂອງບັນດິນທີ່ລອດຊີວິດ, ຈາກແຜ່ນດິນບາບີໂລນ. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະໄປປະກາດການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໃນຊີໂອນ, ແລະການແກ້ແຄ້ນໃຫ້ກັບພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.”

²⁹“ຈົງເອີ້ນນັກທະນູມາຕໍ່ສູ້ກັບບາບີໂລນ—ຄືບັນດາຄົນທີ່ໂກ່ງທະນູ. ຈົງຕັ້ງຄ່າຍໄວ້ຮອບມັນ, ແລະຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫນີລອດພົ້ນໄປໄດ້.

ຈົງເຮັດກັບນາງຕາມການກະທຳຂອງນາງ. ຈົງເຮັດແກ່ນາງເຫມືອນຫີນາງໄດ້ເຮັດແລ້ວ ຈົງເຮັດກັບນາງດ້ວຍເຄື່ອງພອງຫີນາງເຄີຍໃຊ້.

ເພາະນາງຈອງຫອງລອງດີກັບພຣະຢາເວ, ພຣະອົງຜູ້ບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ.³⁰ເພາະສະນັ້ນຄົນຫນຸ່ມຂອງນາງຈະລົມລົງຕາມຖະຫນົນ ແລະທະຫານຂອງນາງທັງຫມົດຈະຖືກຕັດອອກໃນມື້ນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

³¹“ເບິ່ງແມ, ເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຈອງຫອງເອີຍ—ອົງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາກ່າວວ່າ—ເພາະວ່າວັນເວລາຂອງພວກເຈົ້າມາເຖິງແລ້ວ ຄືເວລາທີ່ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າ.³²ຜູ້ຈອງຫອງຈະສະດຸດ ແລະລົມລົງ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຍົກລາວຂຶ້ນໄດ້ ແລະເຮົາຈະກຳໄພໃນບັນດາຫົວເມືອງຂອງລາວ ແລະໄຟຈະເຜົາຜານທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເມືອງນັ້ນ.

³³ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຖືກປັບປັງຄັບ, ພ້ອມກັນບັນດາປະຊາຊົນຢູດາ.

ຜູ້ທີ່ຈັບພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍພວກເຂົາໄດ້ຍຶດໄວ້ຫມົດ; ທັງປະຕິເສດບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາໄປ.³⁴ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຂົານັ້ນເຂັ້ມແຂງ.

ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ. ພຣະອົງຈະຊົງແກ້ຄະດີ, ເພື່ອພຣະອົງຈະປະຫານຄວາມສະຫງົບແກ່ແຜ່ນດິນ, ແຕ່ຈະປະຫານຄວາມບໍ່ສະຫງົບແກ່ຊາວເມືອງບາບີໂລນ.

³⁵ໃຫ້ດາບຢູ່ເຫນືອຊາວເຄນເດຍ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວວ່າ—ແລະເຫນືອຊາວເມືອງບາບີໂລນ, ເຫນືອພວກເຈົ້ານາຍ, ກັບນັກປາດຂອງນາງ.³⁶ໃຫ້ດາບຈະມາຕໍ່ສູ້ເພື່ອພວກເຂົາກ່າວຄຳທ່ານວຍ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນໂງ່. ໃຫ້ດາບຢູ່ເຫນືອບັນດານັກຮົບຂອງນາງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ.³⁷ໃຫ້ດາບຢູ່ເຫນືອມ້າທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ບັນດາລົດຮົບຂອງພວກເຂົາ ແລະໃຫ້ຢູ່ເຫນືອຄົນຕ່າງດ້າວທ່າມກາງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຜູ້ຍິງໄປ. ໃຫ້ດາບຢູ່ເຫນືອຊັບສິນບັດທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າຊັບສິນບັດນັ້ນຈະຖືກປຸ້ນເສຍ.

³⁸ຄວາມແຫ້ງແລ້ງຢູ່ເຫນືອມ້າທັງຫລາຍຂອງນາງ ເພື່ອມ້າທັງຫລາຍນັ້ນຈະໄດ້ແຫ້ງໄປ. ເພາະເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງຮູບເຄົາລົບ, ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ບ້າຮູບນັ້ນ.³⁹ເພາະສະນັ້ນ ບັນດາສັດປ່າທັງຫລາຍ ພ້ອມກັບບັນດາຫມາຈົງຈອກຈະອາໄສຢູ່ໃນຫີນນັ້ນ ແລະພວກນັກກະຈອກເຫດຫນຸ່ມຈະອາໄສຢູ່ໃນຫີນນັ້ນ. ເພາະເມືອງນັ້ນຈະບໍ່ມີປະຊາຊົນຢູ່ອີກຕໍ່ໄປເປັນນິດ ຄືບໍ່ມີຊາວເມືອງອາໄສຢູ່ຕະຫລອດຊີວິດນັ້ນຕອນ.⁴⁰ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລົມສະລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະເມືອງໂກໂມຣາ ແລະຫົວເມືອງໃກ້ຄຽງເຫລົ່ານັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ດັ່ງນັ້ນຈະບໍ່ມີຄົນພັກອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ.”

⁴¹“ເບິ່ງແມ, ຊົນຊາດຫນຶ່ງຈະມາຈາກທິດເຫນືອ ປະຊາຊາດອັນເຂັ້ມແຂງຊາດຫນຶ່ງ

ແລະກະສັດຫລາຍອົງຈະຖືກນຳໃຫ້ມາຈາກຕິດແດນໄກທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.⁴²ພວກເຂົາຈະຈັບຄັນທະນູ ແລະຫອກ ພວກເຂົາໂຫດຮ້າຍ

ແລະຈະບໍ່ມີຄວາມກະລຸນາ ສຽງຂອງພວກເຂົາຈະເຫມືອນສຽງທະເລຄະນອງ ພວກເຂົາຈະຂີ່ມ້າ

ລຳລຽງກັນເຂົ້າສູ່ສົງຄາມກັບພວກເຈົ້າລູກສາວແຫ່ງບາບີໂລນເອີຍ.⁴³ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຍື່ນຂ່າວເລື່ອງນັ້ນ ແລະພຣະຫັດຂອງພຣະອົງກໍ່ອ່ອນລົງ ຄວາມທຸກໃຈຈັບຫົວໃຈລາວ ເຈັບປວດເຫມືອນຜູ້ຍິງກຳລັງເກີດລູກ.

⁴⁴ເບິ່ງແມ, ສັດຕະຊາດຂຶ້ນມາເຫມືອນໂຕສົງຈາກທີ່ສູງຂອງແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນ ໄປຍັງຫົງສັດທີ່ຄົງຢູ່ຕະລອດໄປ

ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫນີໄປຈາກນາງໂດຍໄວ ແລະເຮົາຈະຕັ້ງບາງຄົນເປັນຜູ້ທີ່ເລືອກສັນໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລເມືອງນັ້ນເພາະໃຜເປັນເຫມືອນເຮົາບໍ່ ແລະໃຜຈະຮ້ອງຟ້ອງເຮົາ? ຜູ້ລ້ຽງແກະຄົນໃດຈະຫົນຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາໄດ້?

⁴⁵ເພາະສະນັ້ນຈົງຟັງແຜນການຊົງພຣະຢາເວຊົງວາງໄວ້ຕໍ່ສູ້ບາບີໂລນ ແລະບັນດາແຜນງານເຫລົ່ານັ້ນ

ທີ່ພຣະປະສົງໄດ້ຊົງວາງແຜນໄວ້ຕໍ່ສູ້ກັບແຜ່ນດິນຂອງຊາວເຄນເດຍ. ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກລາກໄປຢ່າງແນ່ນອນ

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນຝູງເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດກໍ່ຕາມ ຫຼືຫຍ້າຂອງພວກເຂົາຈະກາຍເປັນສາກຫັກພັງ.⁴⁶ແຜ່ນດິນໂລກສັ້ນສະເໝືອນ

ເພາະສຽງໄດ້ຍິນສຽງແຫ່ງໄຊຊະນະຕໍ່ບາບີໂລນ ແລະສຽງຮ້ອງຄາງດ້ວຍຄວາມທຸກຂອງພວກເຂົາດັ່ງໄປທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດ.”

51 ¹“ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະປຸກກະແສລົມແຫ່ງການທຳລາຍ ຕໍ່ສູ້ກັບບາບີໂລນ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບບັນດາຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເລັບຄາມາຍ.

²ເຮົາຈະສົ່ງຄົນຕ່າງຊາດໄປຍັງບາບີໂລນ ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ ວ່າງເປົ່າເສຍ

ເມື່ອພວກເຂົາມາຕໍ່ສູ້ອ້ອມນາງໄວ້ທຸກດ້ານ ໃນວັນແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກ.

³ຢ່າໃຫ້ນັກທະນູໂກ່ງຄັນທະນູຂອງພວກເຂົາ; ຢ່າໃຫ້ເຂົາສວມເສື້ອເກາະ. ຢ່າໄວ້ຊີວິດຄົນຫນຸ່ມຂອງເມືອງນັ້ນ

ຈົງແຍກກອງທັບທັງຫມົດຂອງເມືອງນັ້ນໄວ້ແກ່ການທຳລາຍ. ເພາະຄົນທີ່ບາດເຈັບຈະຖືກຂ້າລົມລົງໃນແຜ່ນດິນຂອງຊາວເຄນເດຍ;

ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຂ້າຈະລົມລົງຕາມຖະຫນົນຂອງເມືອງນັ້ນ.

⁵ເພາະວ່າອິດສະຣາເອນ ແລະຢູດາບໍ່ໄດ້ຖືກປະຖິ້ມໂດຍພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ,

ເຖິງແມ່ນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເຕັມດ້ວຍຄວາມຜິດປາບຕໍ່ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ. “ຈົງຫນີເສຍຈາກທ່າມກາງບາບີໂລນ;

ໃຫ້ທຸກຄົນເອົາຊີວິດລອດສາ. ຢ່າພິນາດໄປໃນການລົງໂທດຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເມືອງນັ້ນ. ເພາະນີເປັນເວລາແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນແຫ່ງພຣະຢາເວ.

ພຣະອົງຈະຊົງຕອບແທນທຸກຢ່າງຕໍ່ເມືອງນັ້ນ.

⁷ບາບີໂລນໄດ້ເຄີຍເປັນຈອກທອງຄຳໃນພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວ ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດມີນາມ; ບັນດາປະຊາຊາດໄດ້ດຶມເຫລືອພຣະນາມຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະກາຍເປັນຢາໄປ.⁸ບາບີໂລນໄດ້ລົມລົງ ແລະແຕກໄປຢ່າງໄວວາ. ຈົ່ງຮ້ອງຄາງເພື່ອນາງສາ! ຈົ່ງເອົາຫວັນຢາມາໃຫ້ນາງ ເພື່ອຊ່ວຍບັນເທົາຄວາມເຈັບປວດຂອງນາງ; ບາງທີນາງອາດຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍກໍໄດ້.

⁹ພວກເຮົາທັງຫລາຍຢາກຈະຮັກສາບາບີໂລນໃຫ້ຫາຍ, ແຕ່ນາງບໍ່ເຊົາ. ໃຫ້ພວກເຮົາປະຖົມນາງໄວ້, ແລະໄປຍັງປະເທດຂອງຕົນ. ເພາະວ່າຄວາມຜິດຂອງນາງພູນຂຶ້ນໄປເຖິງທ້ອງຟ້າ; ມັນກອງຂຶ້ນສູງໄປເຖິງເມກ.¹⁰ພຣະຢາເວຊົງນຳຄວາມຊອບທ້າອອກມາໃຫ້ເຮົາ. ມາແມ, ໃຫ້ເຮົາປະກາດພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໃນຊີໂອນ.'

¹¹ຈົ່ງຝົນລູກທະນູເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຈົ່ງຈັບເອົາໄລ່ຂຶ້ນມາ. ພຣະຢາເວຊົງເລົ່າໂລມໃຈບັນດາກະສັດຄົນເມເດຍໃນແຜນການທຳລາຍບາບີໂລນ ນີ້ເປັນການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະຢາເວ, ຄືການແກ້ແຄ້ນໃຫ້ກັບການທຳລາຍພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.¹²ຈົ່ງປັກທຸງຕິດບັນດາກຳແພງຂອງບາບີໂລນ ຈົ່ງເຮັດຄົນເຝົ້າໃຫ້ເຂັມແຂງ; ຈົ່ງຕັ້ງຄົນຍາມຂຶ້ນ; ຈົ່ງຕຽມກອງດັກຊຸມໄວ້; ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງລົ້ນພຣະຄຳກ່ຽວກັບຊາວເມືອງບາບີໂລນ.

¹³ພວກເຈົ້າຜູ້ອາໄສຕາມນ້ຳຢຶດຍາວ, ຜູ້ມີສົມບັດຫລວງຫລາຍເອີຍ ອະວະສານຂອງພວກເຈົ້າ, ບັດນີ້ໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ເສັ້ນຄວາມໂລບຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຕັດຂາດເສຍແລ້ວ.

¹⁴ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງປະຕິຍານພຣະອົງເອງວ່າ, 'ເຮົາຈະໃຫ້ພວກສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ເຕັມເມືອງຂອງເຈົ້າ, ເຫມືອນກັບໄພພິບັດຈາກຕັກແຕນ; ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັ້ງສຽງໄຫ້ຮ້ອງມີໄຊເຫນືອພວກເຈົ້າ.'

¹⁵ພຣະອົງຊົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍລົດເດດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງສະຖາປະນາພິພິດໄວ້ດ້ວຍພຣະສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະອົງຊົງແຜ່ທ້ອງຟ້າອອກ.¹⁶ເມື່ອພຣະອົງຊົງເປັ້ງພຣະສຸລະສຽງກໍມີສຽງນ້ຳຄະນອງໃນທ້ອງຟ້າ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຫມອກພູຂຶ້ນຈາກປາຍໂລກ. ພຣະອົງຊົງເຮັດຟ້າແລບເພື່ອຝົນ ແລະຊົງນຳລົມມາຈາກພຣະຄັງຂອງພຣະອົງ.

¹⁷ມະນຸດທຸກຄົນໂຫດຮ້າຍໃນທາງຄວາມຮູ້ຂອງຕົນ, ຊ່າງທອງທຸກຄົນຈະໄດ້ອັບອາຍເພາະຮູບເຄົາລົບຂອງຕົນ ເພາະຮູບເຄົາລົບໂລຫະຫລໍ່ຂອງຕົນເປັນຂອງບໍ່ຈົງ ແລະບໍ່ມີລົມຫາຍໃຈໃນຮູບເຄົາລົບນັ້ນ.¹⁸ມັນເປັນຂອງບໍ່ມີຄ່າ ແລະເປັນຜົນງານຂອງຄົນມັກເຍາະເຍີ້ຍພວກມັນຈະຕ້ອງຈົບຫາຍເມື່ອເຖິງເວລາແຫ່ງການລົງໂທດພວກມັນ.¹⁹ແຕ່ພຣະເຈົ້າສ່ວນຂອງຢາໂຄບ, ບໍ່ເຫມືອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ທີ່ກໍ່ສ້າງທຸກສິ່ງຂຶ້ນ. ອິດສະຣາເອນເປັນຕະກູນທີ່ເປັນມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ; ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາເປັນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

²⁰ເຈົ້າເປັນຄ້ອນແຫ່ງສົງຄາມ ເປັນຍຸດໂທລະປະກອນຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າຕີບັນດາປະຊາຊາດໃຫ້ມຸ່ນເປັນຂຶ້ນດ້ວຍພວກເຈົ້າ ເຮົາຈະທຳລາຍຣາຊະອານາຈັກທັງຫລາຍດ້ວຍພວກມັນ.²¹ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າທຸບມ້າທັງຫລາຍ ແລະບັນດາຄົນຂີ່ໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງ; ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າຕີບັນດາລົດຮີບ ແລະບັນດາຄົນໃຫ້ເປັນມຸ່ນທະລາຍໄປເປັນປ່ຽງ.

²²ເຮົາຈະຕິຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງທຸກຄົນໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງ; ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າຕີຄົນເຖົ້າ ແລະຄົນຫນຸ່ມໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງ. ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າຕີຄົນຫນຸ່ມ ແລະຍິງພົມມະຈາລີໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງ.²³ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າຕິຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະຝູງແກະໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງ; ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າຕິຊາວນາ ແລະງົວຄູ່ແອກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງ. ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າຕິພວກເຈົ້າເມືອງ ແລະຕັດໃຫ້ແຕກເປັນປ່ຽງ.

²⁴ຕໍ່ຫນ້າຕາເຈົ້າເຮົາຈະຕອບແທນບາບີໂລນ ແລະບັນດາຊາວເຄນເດຍທຸກຄົນ ເພາະຄວາມຊົດຮ້າຍທັງສິ້ນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃນຊີໂອນ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວກ່າວວ່າ.

²⁵ພູເຂົາຊົງທຳລາຍເອີຍ, ເບິງແມ, ເຮົາຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ— ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ພວກເຈົ້າຜູ້ທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ. ເຮົາຈະຢຽດມືຂອງເຮົາອອກຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ ແລະກົງພວກເຈົ້າລົງມາຈາກຫນ້າຜາເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນພູເຂົາທີ່ຖືກໂຫມ້ລຸກຢູ່.

²⁶ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຂົາຈະບໍ່ເອົາຫນ້າຈາກພວກເຈົ້າໄປເຮັດສີລາຫົວມຸມຮາກຖານຂອງຕົນ; ເພາະພວກເຈົ້າຈະເປັນຂອງຖິ້ມຮ້າງເປັນນິດ— ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

²⁷ຈົ່ງຕັ້ງທຸງໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນ. ຈົ່ງເປົ່າເຂົາສັດທຳມະຊາດທັງຫລາຍ. ຈົ່ງເອີນຣາຊະອານາຈັກຕໍ່ໄປນີ້ມາສູ້ກັບນາງ: ອາຣາຣັດ, ມິນນີ, ແລະອັດຊະເກນາດ. ຈົ່ງຕັ້ງຈອມທັບໄວ້ຕໍ່ສູ້ນາງ; ຈົ່ງນຳຝູງມ້າຂຶ້ນມາໃຫ້ຫລາຍເຫມືອນດັ່ງຝູງຕັກແຕນ.

²⁸ຈົ່ງຕຽມບັນດາປະຊາຊາດມາເຮັດສົງຄາມກັບນາງ: ຄືຕຽມບັນດາກະສັດແຫ່ງເມເດຍ, ຜ່ອມທັງພວກເຈົ້າເມືອງ ແລະຜູ້ປົກຄອງທັງຫລາຍ ແລະຫົວໜ້າແຜ່ນດິນພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງລາວ.

²⁹ແຜ່ນດິນນັ້ນຈະສະຫ້ານສະເຫຼືອນ ແລະໂສກເສົ້າ, ເພາະບັນດາພຣະປະສົງຂອງພຣະຢາເວຕໍ່ບາບີໂລນຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່, ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນບາບີໂລນເປັນທີ່ຮົກຮ້າງເສຍປາດສະຈາກຄົນອາໄສ.

³⁰ນັກຮີບແຫ່ງບາບີໂລນຢຸດການສູ້ຮີບແລ້ວ ພວກເຂົາຄ້າງຢູ່ໃນທີ່ກຳຍັງອັນເຂັມແຂງຂອງຕົນ. ກຳລັງຂອງພວກເຂົາທົດຖອຍເສຍແລ້ວ; ພວກເຂົາກາຍເປັນເຫມືອນຜູ້ຍິງ—ບ້ານເຮືອນທັງຫລາຍຂອງນາງກໍຖືກໄຟໂຫມ້ແລ້ວ, ປະຕູຂອງນາງກໍຫັກ.

³¹ຜູ້ສົງຂ່າວຄົນຫນຶ່ງແລ່ນໄປຝັບຜູ້ສົງຂ່າວອີກຄົນຫນຶ່ງ, ນັກແລ່ນຄົນຫນຶ່ງແລ່ນໄປຝັບນັກແລ່ນອີກຄົນຫນຶ່ງ ເພື່ອເວົ້າກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນວ່າ ເມືອງຂອງພະອົງຖືກຍຶດໄວ້ທຸກດ້ານແລ້ວ.³²ເພາະສະນັ້ນ ທ່າຂ້າມແມ່ນ້ຳກໍຖືກຍຶດແລ້ວ; ບ່ອນເປັນບຶງເປັນຫນອງກໍຖືກໄຟໂຫມ້, ແລະບັນດາທະຫານຂອງບາບີໂລນກໍຕິກໃຈຢ້ານ.

³³ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ລູກສາວແຫ່ງບາບີໂລນກໍເຫມືອນລານນວດເຂົ້າ. ເວລາທີ່ນາງຖືກຢຽບຢາ. ອີກຈັກຫນ້ອຍ ເວລາກ່ຽວກັບຈະມາເຖິງແລ້ວ.

³⁴'ເນບູກາດເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ກິນຂ້າງນ້ອຍເສຍແລ້ວ; ພະອົງໄດ້ບັງຂ້າງນ້ອຍໃຫ້ສັບສົນ. ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍເປັນພາຊະນະວ່າງເປົ້າ; ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງກິນຂ້າງນ້ອຍເຫມືອນສັດຮ້າຍ; ພະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງພະອົງອີ່ມດ້ວຍອາຫານແຊບ; ພະອົງໄດ້ໄລ່ຂ້າງນ້ອຍອອກໄປ.

³⁵ເຢຣູຊາເລັມກ່າວວ່າ, 'ຂໍໃຫ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບສຳລັບເລືອດຕົກຂອງເຮົາຢູ່ແກ່ຊາວປະເທດບາບີໂລນ.' ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະກ່າວວ່າ, 'ຂໍໃຫ້ໂລຫິດຂອງຂ້າງນ້ອຍຕົກຢູ່ເຫນືອຊາວເຄນເດຍ.'

³⁶ເພາະສະນັ້ນພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະແກ້ຄະດີຂອງພວກເຈົ້າ ແລະເຮັດການແກ້ແຄ້ນເພື່ອພວກເຈົ້າ. ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທະເລຂອງນາງແຫ້ງ ແລະເຮັດໃຫ້ແຫລ່ງນ້ຳຂອງນາງເຫຼືອດຫາຍ.³⁷ແລະບາບີໂລນຈະກາຍເປັນສິ່ງຫັກພັງ, ເປັນບ່ອນຫມາປ່າຢູ່, ເປັນຄວາມປະຫລາດໃຈ, ແລະເປັນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍ, ປາດສະຈາກຜູ້ຄົນອາໄສ.

³⁸ຊາວເມືອງບາບີໂລນຈະແຜດສຽງຮ້ອງໃສ່ກັນເຫມືອນໂຕສົງຫນຸ່ມ. ພວກເຂົາຈະແຜດສຽງຮ້ອງເຫມືອນລູກໂຕສົງ.

³⁹ຂະນະທີ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍເຜັດຮ້ອນ, ເຮົາຈະຕຽມງານລ້ຽງໃຫ້; ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມືນເມົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຍິນດີ,

ແລະຈົນນອນຫລັບຢູ່ເປັນນິດ ແລະ ບໍ່ຕື່ນເລີຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—⁴⁰ ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາທັງຫລາຍລົງມາດັງລູກແກະໄປຍັງການຂ້າ, ເຫມືອນແກະຜູ້ ລວມທັງພວກແບ້ຜູ້.

⁴¹ເມືອງບາບີໂລນຖືກຍຶດໄດ້ຢ່າງໃດນໍ! ເມືອງຊຶ່ງເປັນທີ່ສັນລະເສີນຂອງຫົວແຜ່ນດິນໂລກຖືກຍຶດແລ້ວ.

ບາບີໂລນໄດ້ກາຍເປັນສາກຫັກພັງທາມກາງບັນດາປະຊາຊາດໄດ້ຢ່າງໃດກັນ. ⁴²ທະເລຂຶ້ນມາເຫນືອບາບີໂລນ! ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຄູ່ມາງໄວ້.

⁴³ຫົວເມືອງຂອງນາງກາຍເປັນບ່ອນວ່າງເປົ່າ, ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ແຫ້ງແລ້ງ, ແລະເປັນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດອາໄສຢູ່, ແລະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຜ່ານຂ້າມໄປ. ⁴⁴ເພາະເຮົາຈະລົງໂທດພະເບນໃນບາບີໂລນ; ເຮົາຈະເອົາສິ່ງທີ່ມັນກິນເຂົ້າໄປອອກຈາກປາກຂອງເຂົາ, ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະບໍ່ໄຫລໄປຫາມັນອີກ. ກຳແພງແຫ່ງບາບີໂລນຈະລົ້ມລົງມາ.

⁴⁵ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງອອກໄປເສຍຈາກທ່າມກາງນາງ. ໃຫ້ທຸກຄົນເອົາຊີວິດຂອງຕົນລອດພົ້ນຈາກຄວາມພິໄລດອັນຮ້ອນແຮງຂອງເຮົາ.

⁴⁶ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຈົ້າອ່ອນແອໄປ ແລະຢ່າໃຫ້ຢ້ານຕໍ່ຂ່າວຊຶ່ງໄດ້ຍິນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະຈະມີຂ່າວມາໃນປີຫນຶ່ງ, ຕໍ່ມາອີກປີຫນຶ່ງກໍຈະມີຂ່າວມາ, ແລະຄວາມຫາລຸນກໍມີຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ຜູ້ຄອບຄອງກໍຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຄອບຄອງ.

⁴⁷ເພາະສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ, ວັນເວລາຈະມາເຖິງ ເມື່ອເຮົາຈະລົງໂທດຮູບເຄົາລົບແຫ່ງບາບີໂລນ. ແຜ່ນດິນທັງຫມົດຂອງນາງຈະຕ້ອງໄດ້ອັບອາຍ ແລະບັນດາຊາວເມືອງນັ້ນຊຶ່ງຖືກຂ້າຈະລົ້ມລົງຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ. ⁴⁸ແລ້ວຟ້າສະຫວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະສັບພະສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນ ຈະຮ້ອງເພງເຫນືອບາບີໂລນ. ເພາະວ່າຜູ້ທຳລາຍຈະມາຈາກທິດເຫນືອຕໍ່ສູ້ກັບນາງ—ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ. ⁴⁹“ບາບີໂລນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກຂ້າລົ້ມລົງສັນໃດ ຄົນທີ່ຖືກຂ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງປວງຈະຕ້ອງລົ້ມລົງທີ່ບາບີໂລນສັນນັ້ນ.

⁵⁰ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ລອດພົ້ນໄປຈາກດາບ, ຈົ່ງໄປສາ! ຢ່າຢືນຢູ່ລ້າ. ຈົ່ງລະນຶກເຖິງພຣະຢາເວຈາກທີ່ໄກ;

ໃຫ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເຂົ້າມາໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ⁵¹ພວກເຮົາໄດ້ອັບອາຍ, ເພາະເຮົາໄດ້ຍິນຄຳເຍາະເຍີ້ຍ; ຄວາມອັບປະຍຶດໄດ້ປົກຄຸມຫນ້າເຮົາໄວ້, ເພາະຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ເຂົ້າໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດແຫ່ງພຣະນິເວດຂອງພຣະຢາເວ.

⁵²ເພາະສະນັ້ນເບິ່ງແມ, ວັນເວລາຈະມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເມື່ອເຮົາຈະລົງໂທດຮູບເຄົາລົບຂອງນາງ, ແລະຄົນທີ່ບາດເຈັບຈະຮ້ອງຄາງຢູ່ຫົວແຜ່ນດິນທັງຫມົດຂອງນາງ. ⁵³ເພາະເຖິງແມ່ນບາບີໂລນຈະຂຶ້ນໄປເທິງສະຫວັນ ຫລືໄດ້ສ້າງປ້ອມປ້ອງກັນທີ່ສູງອັນເຂັ້ມແຂງຂອງນາງໄວ້, ບັນດາຜູ້ທຳລາຍກໍຈະຍັງມາຈາກເຮົາເຫນືອນາງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

⁵⁴ມີສ່ຽງຮ້ອງແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານມາຈາກບາບີໂລນ, ສ່ຽງການທຳລາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຈາກແຜ່ນດິນຂອງຄົນເຄນເດຍ.

⁵⁵ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ບາບີໂລນເປັນທີ່ຖືກຮ້າງ. ພຣະອົງກໍລ້າງຊົງເຮັດໃຫ້ສ່ຽງທີ່ໃຫຍ່ໂຕຂອງນາງງົບໄປ.

ເມື່ອສັດຕູຜູ້ທຳລາຍໄດ້ສົ່ງສ່ຽງດັງຂອງຄະນອງເຫມືອນສ່ຽງຄົນນ້ຳຫລວງຫລາຍ ສ່ຽງດັງຂອງນ້ຳເຫລົ້ານັ້ນກໍດັງແຮງຫລາຍ.

⁵⁶ເພາະບັນດານັກຮົບໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນັ້ນ—ຕໍ່ສູ້ກັບບາບີໂລນ! —ແລະພວກນັກຮົບຂອງເມືອງນັ້ນກໍຖືກຈັບໄປແລ້ວ.

ເພາະພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການຕອບແທນ. ຄັນທະນູຂອງພວກເຂົາຖືກຕັກເປັນທ່ອນ, ພຣະອົງຈະຊົງແກ້ແຄ້ນ;

ພຣະອົງຈະຕອບສະຫນອງແນ່ນອນ.

⁵⁷ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້ານາຍຂອງນາງ, ແລະນັກປາດຂອງນາງ, ພວກເຈົ້າເມືອງຂອງນາງ, ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງນາງ ແລະນັກຮົບຂອງນາງມືນເມົາ ພວກເຂົາຈະນອນຫລັບຢູ່ເປັນນິດ ບໍ່ຕື່ນອີກເລີຍ ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະມະຫາກະສັດ: ຜູ້ຊົງພຣະນາມພຣະຢາເວຈະອາໄສໂຍທາ.

⁵⁸ພຣະຢາເວຈະອາໄສໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ກຳແພງອັນກວ້າງຂວາງຂອງບາບີໂລນຈະຖືກປາບລົງໃຫ້ລົງບສະເຫມີພື້ນດິນ ແລະປະຕູເມືອງສູງຂອງນາງຈະຖືກເຜົາດ້ວຍໄຟ. ແລ້ວບັນດາປະຊາຊົນຈະເຮັດວຽກຢ່າງບໍ່ມີຜົນ ແລະຊົນຊາດທັງຫລາຍຈະອິດເມື່ອຍ ໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ ທຸກສິ່ງທີ່ບັນດາປະຊາຊາດພະຍາຍາມຈະເຮັດເພື່ອເມືອງນັ້ນຈະຖືກເຜົາໄຟເສຍຈົນຫມົດສິນ.”

⁵⁹ນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຊົງເຢເຣມີຍາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ບັນຊາແກ່ເສຣາຢາລູກຊາຍເນຣີຢາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍມາເຊຢາ

ເມື່ອລາວໄປຍັງບາບີໂລນກັບເຊເດກີຢາກະສັດແຫ່ງຢູດາ. ໃນປີທີ່ສີແຫ່ງລາຊະການຂອງເຜີນນັ້ນ ເສຣາຢາເປັນຫົວຫນ້າຈັດທີ່ພັກ.

⁶⁰ເພາະເຢເຣມີຍາໄດ້ຂຽນໃນຫນັງສືມ້ວນກ່ຽວກັບຄວາມຮ້າຍທັງຫມົດຊຶ່ງຈະມາເຖິງບາບີໂລ—ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເປັນຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບບາບີໂລນ.

⁶¹ເຢເຣມີຍາເວົ້າກັບເສຣາຢາວ່າ, “ເມື່ອທ່ານໄປເຖິງບາບີໂລນແລ້ວ, ທ່ານຈະເຫັນ

ແລະທ່ານຈະອ່ານຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດດ້ວຍສ່ຽງດັງ.” ⁶²ແລະຈົ່ງກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບສະຖານທີ່ນີ້ວ່າ,

ພຣະອົງເອງຈະຊົງທຳລາຍມັນເສຍ ແລະຈະບໍ່ມີຫຍັງອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ບໍ່ວ່າມະນຸດ ຫລືສັດໃດໆ, ແລະຈະເປັນທີ່ຮຶກຮ້າງເປັນນິດ.’

⁶³ຕໍ່ມາເມື່ອທ່ານອ່ານຫນັງສືນີ້ຈົບແລ້ວ, ຈົ່ງເອົາຫີນກ້ອນຫນຶ່ງມັດຕິດມັນໄວ້ ແລະໂຍນມັນຖິ້ມໄປໃນກາງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ. ⁶⁴ຈົ່ງກ່າວວ່າ, ‘ບາບີໂລນຈະຈົມລົງຢ່າງນີ້ແຫລະ ເມືອງນີ້ຈະບໍ່ມີຊົນອີກເລີຍເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຮ້າຍຊຶ່ງເຮົາຈະນຳມາຕໍ່ສູ້ເມືອງນັ້ນ ແລະພວກເຂົາຈະອິດລົ້ມລົງ.’”

ຖ້ອຍຄຳຂອງເຢເຣມີຍາມີພຽງເທົ່ານີ້.

52

¹ເຊເດກີຢາໄດ້ເປັນກະສັດເມື່ອອາຍຸຊາວເອັດພັນສາ; ຊົງປົກຄອງຢູ່ທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາສິບເອັດພັນສາ. ພະມານດາຂອງພະອົງຊື່ ຮາມູຕານ;

ຊົງເປັນລູກສາວຂອງເຢເຣມີຍາຊາວເມືອງລີບນາ. ²ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວນັ້ນຊົງເຫັນວ່າກະສັດເຊເດກີຢາໄດ້ຊົງເຮັດຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍ;

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບກະສັດເຢໂຮຢາກິມໄດ້ເຮັດ. ³ສະນັ້ນ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ, ເຫດການທັງຫມົດນີ້ຈົ່ງເກີດຂຶ້ນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ

ແລະໃນຢູດາ, ຈົນກະທັ້ງພຣະອົງໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວເຊເດກີຢາໄດ້ກະບົດຕໍ່ສູ້ກະສັດບາບີໂລນ.

⁴ເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ່ສິບເດືອນສິບຂອງປີທີ່ເກົ່າ ແຫ່ງລາຊະການເຊເດກີຢາກະສັດຢູດາ, ເນບູກາດເນັດຊາ, ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຍົກທັບມາອ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ພວກເຂົາໄດ້ຖິ້ງຄ້າຍໄວ້ນອກເມືອງ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ສ້າງກຳແພງອ້ອມເມືອງ. ⁵ດັ່ງນັ້ນ ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງຖືກປິດລ້ອມຈົນເຖິງປີທີ່ສິບເອັດແຫ່ງລາຊະການເຊເດກີຢາ.

⁶ໃນວັນທີ່ເກົ່າເດືອນສິບປີດຽວກັນນັ້ນ, ໄດ້ເກີດການອິດຢາກຂຶ້ນຢ່າງຮ້າຍແຮງຈົນປະຊາຊົນບໍ່ມີຫຍັງຈະກິນ.

⁷ແລ້ວພວກສັດຕູໄດ້ມ້າງເພກຳແພງເມືອງບ່ອນຫນຶ່ງອອກ, ແລະທະຫານທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຈຶ່ງພາກັນຫນີ

ແລະອອກໄປຈາກນະຄອນນັ້ນໃນຕອນກາງຄືນ ໄປຕາມທາງປະຕູເມືອງລະຫວ່າງກຳແພງທັງສອງ, ພວກເຂົາໄດ້ປົບຫນີອອກໄປທາງສວນອຸດທະຍານ,

ເຖິງຈະມີຄົນເຄນເດຍໄດ້ລ່ອມຮອບຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປໃນທາງທີ່ມຸ້ງຫນ້າໄປຍັງອາບາ.

⁸ແຕ່ກອງທັບຂອງຄົນເຄນເດຍໄດ້ລ່າຈັບເຊເດກີຢາໄດ້ທີ່ທົ່ງພຽງໃກ້ເມືອງເຢຣິໂກ. ທະຫານທັງຫມົດຂອງພະອົງໄດ້ຫນີກະຈັດກະຈາຍໄປຈາກພະອົງ.

⁹ພວກເຂົາໄດ້ຈັບເຊເດກີຢາ ແລະ ໄດ້ນຳພະອົງມາມອບໃຫ້ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ ຢູ່ເມືອງຮິບລາໃນດິນແດນຮຳມາດ,

ບ່ອນທີ່ກະສັດອົງນັ້ນຊົງຕັດສິນລົງໂທດກະສັດເຊເດກີຢາ. ¹⁰ກະສັດບາບີໂລນໄດ້ຕັດສິນປະຫານຊີວິດພວກລູກຊາຍຂອງເຊເດກີຢາ

ຢູ່ທີ່ເມືອງຮີບລາຕ໌ຫນ້າຕໍ່ຕາເຊເດກີຢາເອງ ແລະໄດ້ຕັດສິນປະຫານຊີວິດພວກເຈົ້ານາຍຂອງຢູດາດ້ວຍ.¹¹ ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ຄວັດຫນ່ວຍຕາຂອງເຊເດກີຢາອອກ ແລະໄດ້ຜູກໂສ້ນໍາໄປຍັງບາບີໂລນ ແລ້ວຂັງໄວ້ໃນຄຸກຈົນຮອດມືຕາຍ.

¹² ຕໍ່ມາໃນວັນທີສິບເດືອນຫ້າ ຊຶ່ງເປັນປີທີສິບເກົ່າແຫ່ງລາຊະການເນບູຣາດເນັດຊາ, ກະສັດບາບີໂລນ, ເນບູຣາຣາດານໄດ້ມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ເພິ່ນເປັນລາຊະເລຂາ ແລະ ເປັນຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ ແລະເປັນຂ້າຣາຊະການຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ.

¹³ ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລ້ວໄດ້ເຜົາພຣະວິຫານ ເຜົາພະລາຊະວັງ ແລະບ້ານເຮືອນຂອງບຸກຄົນສໍາຄັນທຸກແຫ່ງໃນເມືອງນັ້ນນໍາ.

¹⁴ ສ່ວນກໍາແພງເມືອງທີ່ອ້ອມເຢຣູຊາເລັມ, ກອງທັບທັງຫມົດຂອງບາບີໂລນຜູ້ທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບຜູ້ບັນຊາການກອງທະຫານຮັກສາພະອົງໄດ້ທໍາລາຍກໍາແພງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁵ ສ່ວນປະຊາຊົນທີ່ຍາກຈົນທີ່ສຸດ, ປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນເມືອງ ລວມທັງຄົນທີ່ຫນີເຂົ້າມາມອບຕົວຕໍ່ກະສັດບາບີໂລນ ແລະກັບພວກນາຍຊ່າງທີ່ເຫລືອຢູ່ເນບູຣາຣາດານໄດ້ນໍາບາງຄົນໄປເປັນຊະເລີຍ.¹⁶ ແຕ່ເນບູຣາຣາດານຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງໄດ້ປະຄົນທຸກຍາກທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນບາງຄົນໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດວຽກໃນສ່ວນອະງຸ່ນ ແລະເຮັດໂຮ່ໂຖນາ.

¹⁷ ສ່ວນບັນດາເສົາກັບຕີນເສົາ ແລະຂັ້ນທອງສໍາລິດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະແທ້ນທັງຫລາຍ ແລະອ່າງທອງແດງທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ຄົນເຄນເດຍໄດ້ຫັກເປັນທ່ອນ ແລ້ວຂົນເອົາທອງສໍາລິດທັງຫມົດໄປຍັງບາບີໂລນ.

¹⁸ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຂົນເອົາເຄື່ອງໃຊ້ເຫລົ່ານີ້ໄປ ຄືບັນດາຫມ້, ສຽງ, ຊວ້ານ, ຖາດແລະມົດຕັດໄສ້ຕະກຽງ ໂອໃສ່ເລືອດເວລາຂ້າສັດຖວາຍບູຊາຫມ້ສໍາລັບເຄື່ອງຫອມບູຊາ ແລະເຄື່ອງທອງສໍາລິດທັງຫມົດທີ່ປະໂລຫິດໃຊ້ໃນພິທີການຂອງພຣະວິຫານ—ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງໄດ້ກວາດເອົາໄປ.¹⁹ ພວກເຂົາໄດ້ຂົນເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍຄໍາ ຫລືເງິນໄປ ຄື ຫມ້ນ້ອຍ ອ່າງໃສ່ຖ່ານຫິນ ໂອໃສ່ເລືອດຄູ່ໃສ່ຂີ້ເຫີ້ໄຟ ຕີນຕະກຽງ ຖາດເຄື່ອງຫອມບູຊາ ຈອກເຄື່ອງຕື້ມບູຊາ ເຄື່ອງທອງສໍາລິດທີ່ກະສັດໂຊໂລໂມນເຮັດໄວ້ໃນພຣະວິຫານ—ຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງໄດ້ກວາດເອົາໄປ.

²⁰ ເສົາສອງເສົາ ຕີນເສົາ ອ່າງໃຫຍ່ໃສ່ນ້ຳ ແລະ ຮູບງົວສິບສອງໂຕທີ່ຮອງຮັບອ່າງໃຫຍ່ນັ້ນ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຊາໂລໂມນໄດ້ຊົງສ້າງສໍາລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ເຄື່ອງເຫລົ່ານີ້ ຫມັກຫລາຍຈົນຊັງບໍ່ໄດ້.²¹ ເສົາສອງເສົານັ້ນ ແຕ່ລະເສົາແທກໄດ້ດັງນີ້: ລວງສູງສິບແປດສອກ ລວງອ້ອມສິບສອງສອກ ຂ້າງໃນເປັນໂກນ ຄວາມຫນາຂອງເສົາສິນິວ.

²² ຢູ່ເທິງຫົວເສົາມີປິວທອງສໍາລິດ ປິວແຕ່ລະດອກສູງຫ້າສອກ ມີຮູບພວງມາໂລແລະຮູບຫມາກພິລາດັອມຮອບປິວນັ້ນ ສິ່ງທັງຫມົດນີ້ເຮັດດ້ວຍທອງສໍາລິດ.

²³ ເທິງພວງມາໂລໂດຍຮອບມີຮູບຫມາກພິລາດັອມຫນ່ວຍ ແຕ່ຫລວງຂຶ້ນໄປຈາກເບື້ອງລຸ່ມເຫັນມີເກົ້າສິບຫົກຫນ່ວຍ.

²⁴ ຜູ້ບັນຊາການທະຫານ ຍັງໄດ້ຈັບເສຣາຢາມະຫາປະໂລຫິດ, ເຊຟານີຢາ ຜູ້ຮອງມະຫາປະໂລຫິດ, ແລະຄົນສໍາຄັນອື່ນ ອີກທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນວິຫານສາມຄົນ ໄປເປັນຊະເລີຍ.²⁵ ເພິ່ນໄດ້ຈັບເອົາຜູ້ບັນຊາການທະຫານຄົນຫນຶ່ງ, ທີ່ປຶກສາມະຫາກະສັດເຈັດຄົນທີ່ປຶກສາຜູ້ບັນຊາການທະຫານຊຶ່ງຮັບຫນ້າທີ່ເກນທະຫານ, ແລະຄົນສໍາຄັນອື່ນ ພ້ອມກັບພວກຄົນທີ່ສໍາຄັນອີກຫົກສິບຄົນໄປຈາກເມືອງນັ້ນ.

²⁶ ແລ້ວເນບູຣາຣາດານຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮັກສາພະອົງ ໄດ້ຈັບຄົນເຫລົ່ານີ້ນໍາໄປ ແລະ ມອບໃຫ້ກະສັດບາບີໂລນທີ່ເມືອງຮີບລາ.

²⁷ ກະສັດບາບີໂລນໄດ້ຊົງລົງໂທດປະຫານພວກເຂົາຢູ່ເມືອງຮີບລາດິນແດນຮໍາມາດ. ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ຢູດາຈຶ່ງໄດ້ໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງຕົນໄປເປັນຊະເລີຍ.

²⁸ ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນຈໍານວນປະຊາຊົນທີ່ຖືກກະສັດເນບູຣາດເນັດຊາກວາດຕ້ອນອອກຈາກປະເທດໄປເປັນຊະເລີຍ: ໃນລາຊະການປີທີເຈັດ, ຄົນຢູດາ 3,023 ຄົນ.²⁹ ໃນປີທີສິບແປດເນບູຣາດເນັດຊາກວາດຕ້ອນໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ832 ຄົນ.³⁰ ໃນປີທີຊາວສາມ ເນບູຣາຣາດານກວາດຕ້ອນໄປເປັນຊະເລີຍ, ຄົນຢູດາ745 ຄົນ. ລວມປະຊາຊົນທີ່ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍທັງຫມົດມີ 4.600 ຄົນ.

³¹ ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກນັ້ນ ໃນປີທີສາມສິບເຈັດຂອງການເປັນຊະເລີຍ ພະອົງໄດ້ຊົງມີເມດຕາຕໍ່ເຢໂຮຢາກິນ, ກະສັດຢູດາ, ຄື ໄດ້ຊົງໂຜດເອົາພະອົງອອກຈາກຄຸກ ຊຶ່ງໄດ້ຢູ່ໃນຄຸກເປັນເວລາສາມສິບຫົກປີສິບເອັດເດືອນກັບຊາວຫ້າມີເອວິນເມໂຣດັກເປັນກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ.

³² ກະສັດເອວິນເມໂຣດັກໄດ້ຊົງເຮັດກັບກະສັດເຢໂຮຢາກິນດ້ວຍຄວາມເມດຕາຊຶ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ພະອົງຫລາຍກວ່າໃຫ້ແກ່ກະສັດອົງອື່ນທີ່ຖືກຈັບມາມະຄອນບາບີໂລນ.³³ ດັ່ງນັ້ນ ເອວິນເມໂຣດັກຈຶ່ງໄດ້ຖ່າຍເຄື່ອງນຸ່ງນັກໂທດອອກຈາກກາຍ ແລະໄດ້ຮັບປະຫານອາຫານທີ່ໂຕະສະເຫວີຍຂອງກະສັດທຸກມື້ຕະຫລອດຊີວິດທີ່ຍັງເຫລືອຂອງທ່ານ,

³⁴ ແລະໄດ້ຊົງຮັບຂອງພະລາຊະທານຈາກກະສັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຢູ່ສະເຫມີ ຈົນເຖິງວັນສິ້ນພະຊົນ.

ເພງຄໍາຄວນ

- 1 ຄັ້ງຫນຶ່ງໃນນະຄອນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນ ບັດນີມາມັງດຽວດາຍແຕ່ຜູ້ດຽວ. ນາງໄດ້ເປັນກາຍເຫມືອນແມ່ຫມ້າຍແລ້ວ, ນາງເຄີຍເປັນຍິງທີ່ມີກຽດສັກສີຂອງຊົນຊາດ. ນາງເປັນເຫມືອນດັງເຈົ້າຍິງ ທ່າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ, ແຕ່ບັດນີຖືກບັງຄັບໃຫ້ເປັນທາດແລ້ວ.
- 2 ນາງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຄໍາຄວນຍາມກາງຄືນ, ແລະນ້ຳຕາຂອງນາງໄຫລອາຍແກ້ມ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຮັກນາງປອບໃຈນາງ. ເພື່ອນທຸກຄົນຂອງນາງໄດ້ທໍຣະຍົດຕໍ່ນາງ. ພວກເຂົາກາຍເປັນສັດຕູຂອງນາງ.
- 3 ຫລັງຈາກຄວາມຍາກຈົນ ແລະ ຄວາມທໍຣະມານແລ້ວ, ເມື່ອຢູດາໄດ້ໄປເປັນຊະເລີຍ. ນາງຕ້ອງອາໄສຢູ່ທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ພົບທີ່ພັກສະຫງົບເລີຍ. ທຸກຄົນທີ່ໄລ່ລ່ານາງ ກໍຕາມນາງທັນໃນຄວາມແຄ້ນໃຈຂອງນາງນັ້ນ.
- 4 ຫິນທາງສູ່ຊີໂອນກໍໂສກເສົ້າ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດສັນຈອນໄປງານເທສະການງານລ້ຽງຕາມກໍານົດ. ປະຕູເມືອງທຸກບານຂອງນາງກໍຮ້າງ. ປະໂລຫິດທັງຫລາຍຂອງນາງພາກັນຖອນໃຈ. ສາວປອດຂອງນາງຕ້ອງໂສກເສົ້າໃຈ ແລະ ນາງເອງກໍຂົມຂຶ້ນທີ່ສຸດ.
- 5 ຜູ້ເປັນສັດຕູຂອງນາງກາຍເປັນເຈົ້ານາຍຂອງນາງ; ສັດຕູຂອງນາງໄດ້ຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ. ພຣະຢາເວຊຶ່ງໃຫ້ນາງທຶນທຸກ ເພາະບາບທັງຫລາຍຂອງນາງ. ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍຂອງນາງເປັນຊະເລີຍຂອງສັດຕູ.
- 6 ຄວາມງາມໄດ້ຫາຍໄປຈາກລູກສາວແຫ່ງຊີໂອນ. ພວກເຈົ້າຊາຍທັງຫລາຍຂອງນາງກໍເປັນ ດັງຝູງກວາງທີ່ຫາທຶງຫຍ້າບໍ່ເຫັນ, ແລະພວກມັນກໍໄດ້ຫມິດແຮງຕໍ່ຫນ້າ ຜູ້ໄລ່ລ່າຂອງພວກມັນ.
- 7 ໃນວັນທຸກຍາກ ແລະຍາມທີ່ບໍ່ມີເຮືອນອາໄສຢູ່ຂອງນາງ, ເຢຣູຊາເລັມຈະຣະນຶກເຖິງຂອງມີຄໍາທັງຫມົດທີ່ນາງເຄີຍມີໃນອາດິດ. ເມື່ອປະຊາຊົນຂອງນາງຕິກຢູ່ໃນມືຂອງສັດຕູ, ບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍນາງໄດ້ເລີຍ. ພວກສັດຕູທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນນາງແລ້ວ ແລະ ກໍເຍາະເຍີ້ຍຄວາມຫລົ້ມຈົມຂອງນາງ.
- 8 ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ເຮັດບາບໃຫຍ່ຫລວງ, ສະນັ້ນ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ເປັນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍເຫມືອນກັບສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນ. ທຸກຄົນທີ່ເຄີຍໃຫ້ກຽດຕິຍົດນາງ ບັດນີ ຫມິນປະຫມາດນາງ ເພາະພວກເຂົາເຫັນຄວາມເປື້ອຍກາຍຂອງນາງ. ນາງໄດ້ແຕ່ຖອນໃຈ ແລະພະຍາຍາມຫິນຫນ້າຫນີໄປເສັ້ງ.

ນາງໄດ້ເປັນມິນທິນພາຍໃຕ້ກະໂປງຂອງນາງ. ນາງບໍ່ຄິດເຖິງອານາຄົດອີກແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນຄວາມຫລົ່ມຈົມຂອງນາງ ຈຶ່ງຫນ້າຢ້ານ. ບໍ່ມີໃຜປອບໃຈນາງເລີຍ. ນາງໄດ້ແຕ່ຮ້ອງວ່າ, "ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍເບິ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພວກສັດຕູນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນໄປ."

¹⁰ສັດຕູໄດ້ແຕ່ມືອກມາຍຶດເອົາສິ່ງຂອງລ້າຄ່າທຸກຢ່າງຂອງນາງໄປ. ນາງໄດ້ເຫັນບັນດາປະຊາຊາດ ບຸກເຂົ້າມາໃນສະຖານນະມັດສະການຂອງນາງ, ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນທີ່ພຣະອົງຫ້າມວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຂົ້າມາໃນບ່ອນປະຊຸມຂອງພຣະອົງ.

¹¹ປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງນາງໄດ້ຖອນໃຈໃຫຍ່ ເມື່ອພວກເຂົາສະແຫວງຊອກຫາອາຫານ. ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເຄື່ອງຂອງມີຄ່າ ແລກອາຫານເພື່ອຈະໄດ້ມີຊີວິດຢູ່. ເບິ່ງແມ, ພຣະຢາເວ, ຂໍພິຈາລະນາຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍກາຍເປັນຄົນບໍ່ມີຄ່າໃດໆ.¹² ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຢ່າງຜ່ານໄປ, ທ່ານບໍ່ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກອັນໃດແນ່ນອນ? ເບິ່ງແມ, ຈົ່ງເບິ່ງວ່າມີຄວາມທຸກອັນໃດແດ່ທີ່ຈະຄືກັບຄວາມທຸກທີ່ມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ ເປັນຄວາມທຸກຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ໃນວັນທີ່ພຣະອົງໂກດຮ້າຍຂ້ານ້ອຍຢ່າງຮ້າຍແຮງນັ້ນ.

¹³ຈາກເບື້ອງເທິງ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງໄຟມາເຜົາໃຫ້ເຂົາໄປໃນ ກະຕູກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະມັນກໍ່ເລີກລົງໄປໃນກະຕູກແທ້. ພຣະອົງໄດ້ກາງຕາຫນ້າໄວ້ດັກຕື່ນຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງປິ່ນກັບ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຫມົດຫວັງ ແລະ ອ່ອນແອຕະຫລອດເວລາ.¹⁴ ແອກແຫ່ງບັນດາການລະເມີດຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກມັດລວມກັນໂດຍມືຂອງພຣະອົງ. ການລະເມີດເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຖືກຫຍິບລວມກັນ ແລະ ໃສ່ອ້ອມຄໍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ ກຳລັງຂອງຂ້ານ້ອຍອ່ອນລົງ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງພວກມັນ, ແລະຜູ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຕໍ່ຕ້ານໄດ້.

¹⁵ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໂຍນຂ້ານ້ອຍໃຫ້ອອກໄປ ຜູ້ກ້າຫານທັງຫລາຍທີ່ຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ. ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນຝຸງຊົນມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອບິບປັດຜູ້ຊາຍທີ່ແຂງແຮງຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ແຫລກໄປ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢຽບປຶ້າສາວບໍ່ອິສຸດແຫ່ງຢູດາ ເຫມືອນຢຽບປຶ້າອະລຽນໃນອ່າງຢຽບຫມາກອະລຽນ.

¹⁶ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້. ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ມີແຕ່ນ້ຳຕາທີ່ໄຫລອອກຈາກດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອຜູ້ປອບໃຈທີ່ຊ່ວຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຂ້ານ້ອຍສາແລ້ວ. ບັນດາລູກຂອງຂ້ານ້ອຍຫມົດຫວັງ ເພາະສັດຕູມີຊັບຊະນະແລ້ວ.

¹⁷ຊີໂອນເອີຍ ຈຶ່ງກາງມືຂອງເຈົ້າອອກໃຫ້ກວ້າງ; ແຕ່ກໍ່ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະປອບໃຈນາງເລີຍ. ພຣະຢາເວສົ່ງຜູ້ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຢາໂຄບ ໃຫ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງລາວ. ເຢຣູຊາເລັມເປັນມິນທິນ ສຳລັບພວກເຂົາທັງຫລາຍ.

¹⁸ພຣະຢາເວຊອບທັມແລ້ວ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂັດຂຶ້ນຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ທຸກຊົນຊາດຈຶ່ງຟັງເຖິດ, ແລະເບິ່ງການທົນທຸກຂອງຂ້ານ້ອຍ, ສາວບໍ່ອິສຸດທັງຫລາຍ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ແຂງແຮງທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕຶກເປັນຊະເລີຍແລ້ວ.

¹⁹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາບັນດາສະຫາຍທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຫລອກລວງຂ້ານ້ອຍ. ພວກປະໂລຫິດ ແລະພວກຜູ້ອາດູໄສທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ກໍ່ຕາຍຢູ່ທຶກາງເມືອງ, ຂະນະທີ່ຊອກຫາອາຫານພໍໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

²⁰ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍໄຜດເບິ່ງ, ເພາະຂ້ານ້ອຍມີຄວາມທຸກໃຈ; ທ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ປົນປ່ວນ, ໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ສັບສົນຢູ່ພາຍໃນ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ນອກເຮືອນ, ກໍ່ເຮັດໃຫ້ເສັ້ງແມ່ຍ້ອນຄົມດາບ, ສ່ວນໃນເຮືອນກໍ່ເຫລືອແຕ່ຄວາມຕາຍເທົ່ານັ້ນ.

²¹ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຍິນສຽງວ່າ ຂ້ານ້ອຍຄຳຄວນ, ແຕ່ບໍ່ໃຜປອບໃຈຂ້ານ້ອຍເລີຍ. ບັນດາສັດຕູທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ຍິນເຖິງເຫດຮ້າຍທີ່ຕົກແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ແລະພວກເຂົາພາກັນດີໃຈ ທີ່ພຣະອົງເຮັດແນວນີ້ນັ້ນ. ເພາະພຣະອົງໄດ້ຕາມພຣະສັນຍາໄວ້ນັ້ນ; ບັດນີ້ ໃຫ້ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນຂ້ານ້ອຍ.²² ຂໍໃຫ້ຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ ປາກົດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງດ້ວຍ. ຂໍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫມືອນ ເຮັດກັບຂ້ານ້ອຍ ເພາະວ່າຄວາມຜິດທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິດ ດ້ວຍການຄຳຄວນຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ຫລວງຫລາຍ ແລະໃຈຂ້ານ້ອຍກໍ່ອ່ອນແຮງ.

2 ¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປົກຄຸມເຫມືອນລູກສາວຂອງຊີໂອນ ພາຍໃຕ້ແມກແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງໄດ້ໂຍນຄວາມງຸດງາມຂອງອິສະຣາເອນລົງຈາກຝ້າມາສູ່ດິນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮະນຶກເຖິງຮອງຕື່ນຂອງພຣະອົງ

ໃນວັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.² ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກິນກິນ ແລະ ເຮັດຄວາມເມດຕາຕໍ່ເມືອງທຸກແຫ່ງຂອງຢາໂຄບ.

ໃນວັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍກຳແພງຂອງເມືອງທັງຫລາຍ ລູກສາວຂອງຢູດານັ້ນ; ພຣະອົງລ້າງຜານອານາຈັກລົງ ແລະເຫລົ້າຜູ້ປົກຄອງດິນລົງຢ່າງອັບປິທິສຸດ.

³ດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ ພຣະອົງຕັດພູທຸກຫນ່ວຍຂອງອິສະຣາເອນອອກ. ພຣະອົງຖອນການປົກປ້ອງຮັກສາຈາກສັດຕູ.

ພຣະອົງໄດ້ເຜົາຢາໂຄບ ເຫມືອນແປວໄຟລຸກລາມ ຊຶ່ງເຜົາທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ຮອບໆມັນ.⁴ ເຫມືອນເປັນສັດຕູ ພຣະອົງໄດ້ກົງຄັນທະນູແນໃສ່ພວກເຮົາ, ດ້ວຍມືຂວາຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທຶກະຍິງອອກໄປ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະສານທຸກຄົນ ຜູ້ເປັນທີ່ຊົນຕາຊົນໃຈພຣະອົງ ໃນເຕັ້ນຂອງລູກສາວຂອງຊີໂອນ; ພຣະອົງໄດ້ເຫລົ້າພູປົກຄອງດິນລົງຢ່າງອັບປິທິສຸດ.

⁵ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກາຍເປັນເຫມືອນສັດຕູ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງກິນກິນອິສະຣາເອນເສັ້ງແລ້ວ. ພຣະອົງໄດ້ກິນກິນຣາຊະວັງທັງຫມົດຂອງນາງ.

ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍຖານທີ່ຫມັ້ນເຂັ້ມແຂງຕ່າງໆ. ພຣະອົງໄດ້ເພີມການຮ້ອງໄຫ້ ແລະການຄຳຄວນສຳລັບລູກສາວຂອງຢູດາ.

⁶ພຣະອົງໄດ້ໂຊມຕິຫ້າເຕັ້ນຂອງພຣະອົງ ເຫມືອນຕູບຢູ່ໃນສວນ. ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍບ່ອນປະຊຸມສັກສິດ. ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດໃຫ້ທັງບ່ອນປະຊຸມສັກສິດ ແລະວັນສະບາໂຕທັງຫລາຍໃນຊີໂອນໄດ້ຖືກລືມ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທັງກະສັດ ແລະ

ປະໂລຫິດຖືກຫມິບປະຫມາດດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງ.

⁷ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະຕິເສດແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຖິ້ມສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງໄດ້ມອບກຳແພງຂອງຣາຊະວັງຂອງນາງໄວ້ໃນມືຂອງສັດຕູ. ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງສຽງຮ້ອງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ຄືກັບວັນສະຫລອງເທສະການທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້.

⁸ພຣະຢາເວໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳລາຍກຳແພງເມືອງຂອງລູກສາວຂອງຊີໂອນ. ພຣະອົງໄດ້ກາງສາຍວັດແທກອອກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢຸດທີ່ຈະທຳລາຍກຳແພງ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທັງກຳແພງດິນ ແລະກຳແພງຄຳຄວນ; ພວກເຂົາທັງສອງກວດທຳລາຍໄປເສັ້ງ.⁹ ປະຕູທັງຫລາຍຂອງນາງໄດ້ຢຸບລົງເຖິງດິນ; ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍ ແລະ ຫັກກົງປະຕູທັງຫລາຍຂອງນາງ. ກະສັດຂອງນາງ ແລະບັນດາເຈົ້າເມືອງຂອງນາງຕົກເປັນຊະເລີຍທຳມາກາງຊາດຕ່າງໆ, ກົດບັນຍັດນັ້ນກໍ່ບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ ແລະຜູ້ທຳນວາຍທັງຫລາຍກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮັບມິດຈາກພຣະຢາເວອີກຕໍ່ໄປ.

¹⁰ບັນດາຜູ້ອາດູໄສຂອງລູກສາວຂອງຊີໂອນ ນັ່ງຢູ່ທີ່ຫນ້າດິນໃນຄວາມງຽບ. ພວກເຂົາໄດ້ໂຮຍຂີ້ເຖົາເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ນຸ່ງຫົມເຄື່ອງທີ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່າ. ບັນດາສາວບໍ່ອິສຸດແຫ່ງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄດ້ກົມຫົວຂອງພວກເຂົາລົງເຖິງດິນ.

¹¹ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫມອງຊ້າ ເພາະການຮ້ອງໄຫ້; ທ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ເປັນທຸກ; ສ່ວນພາຍໃນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ໄຫລອອກມາສູ່ດິນ ເພາະການທຳລາຍຂອງລູກສາວແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍ ແລະເດັກແດງຢູ່ຕາມແຄມທາງຂອງເມືອງ.

¹²ພວກເຂົາເຈົ້າກັບແມ່ຂອງພວກເຂົາວ່າ, "ອາຫານແລະ ເຫລືອກອະນຸຢູ່ໃສ?" ຂະນະທີ່ພວກເຂົາເປັນລົມ ຄືຄົນບາດເຈັບກາງທາງຕ່າງໆຂອງເມືອງ, ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍ່ອອກໄປຈາກອ້ອມເອິກແມ່ຂອງພວກເຂົາ.

¹³ລູກສາວຂອງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າອັນໃດເພື່ອເຈົ້າໄດ້ລະ? ສາວບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງຊີໂອນເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະທຽບເຈົ້າກັບສິ່ງໃດດີ, ເພື່ອຈະປອບໃຈເຈົ້າໄດ້? ບາດແຜຂອງເຈົ້າເລິກຄືດັ່ງທະເລ. ໃຜສາມາດປິ່ນປົວເຈົ້າໃຫ້ຫາຍດີໄດ້? ¹⁴ນິມິດຂອງບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍລ້ວນຈາກມາ ແລະ ໄຮ້ຄ່າຕໍ່ເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຊົ່ວຂອງເຈົ້າ ເພື່ອຈະນໍາອະນາຄົດກັບມາ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ແຈ້ງຂ່າວເຈົ້ານັ້ນຈາກມາ ແລະ ພາໃຫ້ຫລົງຜິດໄປ.

¹⁵ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢ່າງຜ່ານໄປມາຕາມທາງ ໄດ້ຕິບມືຂອງພວກເຂົາຫມິ່ນປະຫມາດເຈົ້າ. ພວກເຂົາຖາກຖາງ ແລະ ແກ່ວງຫົວສົມນ້ຳຫນ້າລູກສາວຂອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ນິບໍລິນະຄອນທີ່ໄດ້ຮັບການຂະຫນານນາມວ່າ 'ຄວາມງາມພຽບພ້ອມ'?" ¹⁶ສັດຕູທັງຫມົດຂອງເຈົ້າອ້າປາກ ແລະ ສົງສຽງເຍາະເຍີ້ຍ. ພວກເຂົາໄດ້ຍິງແຂ້ວ ແລະ ຂົບແຂ້ວ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ກິນເຈົ້າລົງໄດ້ແລ້ວ! ນິເປັນວັນທີ່ເຮົາລໍຖ້າ! ພວກເຮົາຢູ່ຈົນໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ!"

¹⁷ພຣະຢາເວໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນໄວ້ວ່າ ຈະຊົງເຮັດ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຕາມພຣະຄໍ້ມຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງໄດ້ໂຄ່ນລົ້ມເຈົ້າລົງໂດຍບໍ່ມີຄວາມປານີ, ເພາະພຣະອົງຍອມໃຫ້ສັດຕູມີຄວາມຍືນດີເຫນືອເຈົ້າ; ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າຂອງສັດຕູຂອງເຈົ້າ.

¹⁸ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກໍາແພງຂອງລູກສາວຂອງຊີໂອນເອີຍ! ໃຫ້ນ້ຳຕາຂອງເຈົ້າໄຫລມາ ຄືແມ່ນ້ຳທັງກາງເວັນ ແລະກາງຄືນ. ຢ່າໄດ້ຢຸດຢອນ, ຢ່າໃຫ້ຕາຂອງເຈົ້າໄດ້ພັກເລີຍ. ¹⁹ຈົ່ງຮ້ອງອອກມາ, ຮ້ອງໃຫ້ໃນເວລາກາງຄືນ, ຕັ້ງແຕ່ເລີມມືດນັ້ນ! ຈົ່ງເຫລວາມໃນໃຈຂອງເຈົ້າອອກມາ ເຫມືອນດັ່ງສາຍນ້ຳຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈົ່ງຍົກມືຂຶ້ນອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະອົງ ເພື່ອຂໍຊີວິດລູກທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ຊົງເປັນລົມໄປ ເພາະຄວາມຫົວຢູ່ທຸກແຈຂອງຫົນທາງ."

²⁰ຂໍຊົງເບິ່ງດ້ວຍ, ພຣະຢາເວ, ແລະພິຈາລະນາຄົນເຫລົ່ານັ້ນແຕ່ພຣະອົງຈັດການ. ຄວນຫລືທີ່ຜູ້ຍິງຈະກິນຫມາກໄມ້ຈາກການຖືພາຂອງນາງ, ຄືບັນດາລູກໆຫຼິ້ນກາງເຝົ້າລ້ຽງດູມາຫລື? ຄວນທີ່ປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ທ່ານວາຍຖືກຂ້າໃນສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລື?

²¹ທັງຄົນຫນຸ່ມ ແລະ ຄົນເຖົ້າທັງຫລາຍ ນອນເກືອກຝຸ່ນນໍ້າກິນຕາມຫົນທາງ. ຍິງສາວ ແລະຊາຍຫນຸ່ມຂອງຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ລົມລົງດ້ວຍຄົມດາບ.

ພຣະອົງຂ້າພວກເຂົາໂດຍບໍ່ປານີເລີຍ. ²²ພຣະອົງໄດ້ລະດົມ ຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວສັນໄຫວຮອບດ້ານເຂົາໃສ່ຂ້ານ້ອຍ ເຫມືອນແກນເອົາຄົນມາໃນມືງານລ້ຽງຕາມເທສະການ, ໃນວັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ ບໍ່ມີໃຜຫນີໄດ້ ຫລື ລອດຊີວິດໄປໄດ້; ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ທໍາລາຍບັນດາຜູ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍເບິ່ງແຍງ ແລະ ລ້ຽງດູ.

3 ¹ຂ້ານ້ອຍຄືຜູ້ເຫັນຄວາມທຸກລໍາບາກ ຈາກໄມ້ແສ້ຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຢາເວ. ²ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂັບໄລ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຍ່າງໄປໃນຄວາມມືດ ແຫນ້າຈະຍ່າງໄປໃນຄວາມສະຫວ່າງ. ³ອັນທີ່ຈິງ ພຣະອົງຊົງຫັນມືຂອງພຣະອົງມາຕໍ່ສູ່ຂ້ານ້ອຍ ຊ້າແລ້ວຊ້າອີກ, ຈົນຫມົດມື. ⁴ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊົນ ແລະ ຫນັງຂອງຂ້ານ້ອຍຫ່ຽວຍາມໄປ; ພຣະອົງໄດ້ຫັກກະດູກຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁵ພຣະອົງໄດ້ສ້າງເຄື່ອງດັກຈັບຂ້ານ້ອຍ, ແລະລ້ອມຂ້ານ້ອຍໄວ້ດ້ວຍຄວາມຂົມຂືນ ແລະ ຄວາມທຸກລໍາບາກ.

⁶ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນສະຖານທີ່ມືດ, ເຫມືອນຄົນທີ່ຕາຍໄປດົນແລ້ວ. ພຣະອົງໄດ້ລ້ອມຂ້ານ້ອຍໄວ້ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຫນີໄດ້.

ພຣະອົງໄດ້ຖ່ວງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍໂສ້ອັນຫນັກ. ⁷ແລະເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງອ້ອນວອນ ແລະ ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ,

ພຣະອົງກໍລະເລີຍຕໍ່ຄໍາອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁹ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງທາງຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍກໍາແພງຫົນສະກັດ; ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົນທາງທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຄົດລ້ຽວ.

¹⁰ພຣະອົງເປັນເຫມືອນຫມີທີ່ຄອຍໂດດຄຸບຂ້ານ້ອຍ, ເຫມືອນໂຕສິ່ງທີ່ຕົກຊຸ່ມຢູ່; ¹¹ພຣະອົງໄດ້ລາກຂ້ານ້ອຍອອກຈາກທາງ,

ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເສົາໃຈ.

¹²ພຣະອົງໄດ້ກົງຄັນທະນູ ແລະ ໄດ້ແນໃສ່ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍລູກທະນູຂອງພຣະອົງ. ¹³ພຣະອົງໄດ້ຍິງເຂົ້າຫມາກໄຂ່ຫລັງຂອງຂ້ານ້ອຍ

ດ້ວຍລູກທະນູຈາກບັງທະນູຂອງພຣະອົງ. ¹⁴ຂ້ານ້ອຍຕົກເປັນຂີ້ປາກຂອງປະຊາຊົນທັງຫມົດ ຊົງຫົວຂວັນໃສ່ຂ້ານ້ອຍ, ເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຍາະເຍີ້ຍຂ້ານ້ອຍທັງກາງເວັນກາງຄືນ. ¹⁵ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຂົມຂືນ

ແລະໄດ້ບັງຄັບຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຕືມນ້ຳບໍລະເພັດ.

¹⁶ພຣະອົງໄດ້ຫລົກແຂ້ວຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເສດແກ້ວ; ພຣະອົງໄດ້ຢຽບຢາຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຈົມເຖິງຂີ້ຝຸ່ນດິນ. ¹⁷ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ມີສັນຕິສຸກ:

ຂ້ານ້ອຍລົມສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມສຸກໄປແລ້ວ. ¹⁸ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ຄວາມອິດທິນຂອງຂ້ານ້ອຍຈົບຫາຍໄປ ແລະ

ຄວາມຫວັງຂອງຂ້ານ້ອຍໃນພຣະຢາເວໄດ້ສູນຫາຍແລ້ວ."

¹⁹ໃຜດຣະນິກເຖິງຄວາມລໍາບາກຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະການພະເນຈອນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ນ້ຳບໍລະເພັດ ແລະຄວາມຂົມຂືນ. ²⁰ຂ້ານ້ອຍຈື່ຈໍາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ດີ ແລະຂ້ານ້ອຍກໍຫົດຫູ່ຢູ່ພາຍໃນຂ້ານ້ອຍສະເຫມີ. ²¹ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍາຫວນຄິດເຖິງ ແລະຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ມີຄວາມຫວັງ.

²²ຄວາມຮັກອັນຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະຢາເວ ບໍ່ເຄີຍສິ້ນສຸດ ແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຫມົດສິ້ນ, ²³ຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ; ມັນໃຫມ່ທຸກໆເຊົ້າ. ²⁴"ພຣະຢາເວຊົງເປັນມໍຣະດົກຂອງຂ້ານ້ອຍ," ຂ້ານ້ອຍກ່າວວ່າ, ເຫດສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະຫວັງໃນພຣະອົງ.

²⁵ພຣະຢາເວດີຕໍ່ຜູ້ທີ່ລໍຖ້າພຣະອົງ, ຕໍ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ. ²⁶ເປັນການດີທີ່ຈະລໍຖ້າຄວາມພົ້ນພຣະຢາເວຢ່າງງຽບ. ²⁷ເປັນການດີທີ່ຈະແບກແອກໄວ້ ຂະນະທີ່ລາວຍັງຫນຸ່ມຢູ່. ²⁸ໃຫ້ລາວນັ່ງງຽບ ຢູ່ຕາມລໍາພັງ ເມື່ອພຣະອົງວາງແອກນັ້ນໄວ້ເທິງເຂົາ.

²⁹ໃຫ້ລາວເອົາປາກລົງໄປຊຶຂີ້ຝຸ່ນດິນກໍຍັງຈະມີຄວາມຫວັງ.

³⁰ໃຫ້ລາວອ່ຽງແກ້ມໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະຕິບລາວ, ແລະໃຫ້ລາວຍອມຮັບຄວາມອັບປະຍົດ. ³¹ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ລະຖິມພວກເຮົາຕະຫລອດໄປ,

ແຕ່ເຖິງວ່າພຣະອົງໃຫ້ເກີດຄວາມໂສກເສົ້າ, ພຣະອົງກໍຈະສະແດງຄວາມເມດຕາຕາມ ຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງຢ່າງບໍ່ຮິບູນ.

³³ເພາະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກທໍຣະມານ ຫລືຄວາມໂສກເສົ້າແກ່ລູກຫລານຂອງມະນຸດຊາດ.

³⁴ການຢຽບຢາກໍໂຫດແຫ້ງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນ, ³⁵ການບໍ່ໃຫ້ຄວາມຍຸຕິທັມ ແກ່ຜູ້ຫນຶ່ງຜູ້ໃດຕໍ່ພຣະພັກຂອງອົງຜູ້ສູງສຸດ,

³⁶ທີ່ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຍຸຕິທັມແຕ່ຄົນເຊັ່ນນັ້ນ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນດີນໍາໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

³⁷ໃຜທີ່ໄດ້ເວົ້າ ແລະ ມັນເປັນໄປໄດ້, ນອກຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສັ່ງໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນຕາມນັ້ນ? ³⁸ນອກຈາກລົມປາກຂອງອົງຜູ້ສູງສຸດ ທັງພິຍັດ ແລະ ສິ່ງດີງາມລ້ວນເກີດຂຶ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ³⁹ມະນຸດຈະຈົມໄດ້ຢ່າງໃດ? ຄົນຫນຶ່ງຈະຈົມເມື່ອຖືກລົງໂທດ ເພາະບາບທັງຫລາຍຂອງຕົນໄດ້ແນວໃດ?

⁴⁰ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງຫລວດເບິ່ງທາງທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະທົດສອບສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາກັບມາຫາພຣະຢາເວ. ⁴¹ໃຫ້ພວກເຮົາຊູໃຈ ແລະ ຍົກມືຂຶ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນທ້ອງຟ້າ. ⁴²ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ໄດ້ກະບົດ, ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ອະພິຍ. ⁴³ພຣະອົງໄດ້ຊົງປົກຄຸມພຣະອົງເອງໄວ້ ດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ແລະຊົງໄລ່ຕາມລໍາພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ພຣະອົງປະຫານຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຍົກເວັ້ນໃຜເລີຍ.

⁴⁴ພຣະອົງໄດ້ປົກຄຸມພຣະອົງເອງໄວ້ດ້ວຍເມກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄຳອະທິຖານສາມາດຜ່ານຂຶ້ນໄປໄດ້. ⁴⁵ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍສຶກກະປົກ ແລະຖືກປະຕິເສດໃນຫມູ່ປະຊາຊາດ, ⁴⁶ສັດຕູທັງຫລາຍສາບແຊ່ງນ້ອຍທັງຫລາຍ. ⁴⁷ຄວາມຢ້ານແລະຊຸມຕັກຈັບໄດ້ມາຍັງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ຄວາມວິບັດແລະການທຳລາຍກໍ່ຕາມມາ.

⁴⁸ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍມີແຕ່ນ້ຳຕາໂຫລ ເຫມືອນດັ່ງແມ່ນ້ຳເພາະປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກທຳລາຍ. ⁴⁹ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍຈະຫລັງນ້ຳຕາບໍ່ຢຸດເຊົາ; ບໍ່ໄດ້ບັນເທົາເລີຍ. ⁵⁰ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະເບິ່ງລົງມາ ແລະ ພຣະຢາເວຈະເຫັນຈາກສະຫວັນ.

⁵¹ດວງຕາຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນທຸກ ເພາະບັນດາລູກສາວແຫ່ງເມືອງຂອງຂ້ານ້ອຍ. ⁵²ຂ້ານ້ອຍຖືກຕາມລ່າເຫມືອນກັບນົກ ຈາກຜູ້ເປັນສັດຕູທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ລ່າຂ້ານ້ອຍໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ. ⁵³ພວກເຂົາໄດ້ໂຍນຂ້ານ້ອຍລົງໃນຊຸມເລິກ ແລະພວກເຂົາໄດ້ແກ່ວງກ້ອນຫີນໃສ່ຂ້ານ້ອຍ, ⁵⁴ແລະນ້ຳໄດ້ໂຫລຖ້ວມຕົວຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍກ່າວວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເຖິງຈຸດຈົບແລ້ວ!"

⁵⁵ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ພຣະຢາເວ, ຈາກເບື້ອງລຸ່ມຂອງຊຸມເລິກ. ⁵⁶ພຣະອົງຍິນສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຮ້ອນວອນວ່າ, "ຂໍຢ່າປິດຫຼວງພຣະອົງຈາກຄຳຮ້ອງຂໍການຊ່ວຍເຫລືອຂອງຂ້ານ້ອຍ." ⁵⁷ພຣະອົງໄດ້ມາໃກ້ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ."

⁵⁸ໂອ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຮັບຄຳຮ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ! ⁵⁹ພຣະຢາເວ, ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຄວາມຜິດພິດພວກເຂົາເຫັນແກ່ຂ້ານ້ອຍ; ຂໍໃຫ້ຄວາມເປັນທັມແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ⁶⁰ພຣະອົງໄດ້ເຫັນການຫມົນປະຫມາດ, ສິ່ງທັງຫມົດພວກເຂົາຄິດກັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ. ⁶¹ພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳຮ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໂອ້ພຣະຢາເວ, ແລະສິ່ງທັງຫມົດພວກເຂົາຄິດກັນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ.

⁶²ຮິມສິບຫົກກ່າວໃສ່ຮ້າຍຂ້ານ້ອຍ ແລະຄຳກ່າວຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍຂອງພວກເຂົາຫມົດມີ. ⁶³ໂຜດເບິ່ງວິທີພວກເຂົາຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະນັ່ງລົງ; ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງເພງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຖາກຖາງຂ້ານ້ອຍ.

⁶⁴ໂອ້ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງສະຫນອງຄືນພວກເຂົາ, ໃຫ້ສົມກັບສິ່ງທີ່ມີຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ. ⁶⁵ຂໍພຣະອົງໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ອາຍ!

ຂໍໃຫ້ຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະອົງຕົກໃສ່ພວກເຂົາ! ⁶⁶ຂໍພຣະອົງໄລ່ຕາມພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາຈາກພາຍໃຕ້ຟ້າສະຫວັນເຖິນ, ພຣະຢາເວ.

4 ¹ຄຳໄດ້ມີວຫມອງລົງແລ້ວຫນ້າ; ຄຳບໍ່ຮິສຸດຫລືສຸດໄດ້ປ່ຽນໄປເສັ້ງແລ້ວ! ອັນຍະມະນີສັກສິດໄດ້ກະຈັດກະຈາຍຢູ່ທຸກແຈຂອງຖະຫນົນ.

²ບັນດາລູກຊາຍຫົວແກ້ວຫົວແຫວນແຫ່ງຊີໂອນ ຊຶ່ງເຄີຍສູງຄ່າທຽບກັບຄຳບໍ່ຮິສຸດ, ແຕ່ບັດນີພວກເຂົາມີຄຳບໍ່ຫລາຍໄປກວ່າຫມັດິນ, ຜົນງານຈາກມືຂອງຊ່າງປັ້ນຫມັ!

³ເຖິງແມ່ນຫມາໂນຍັງໃຫ້ນົມຝູມຝັກລູກໆຂອງມັນ, ແຕ່ລູກສາວຂອງປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍກັບໃຈດຳ, ເຫມືອນຝູງນົກກະຈອກເຫດໃນທະເລຊາຍ.

⁴ລືນຂອງເດັກແດງແຫ້ງ ຕິດເພດານປາກເພາະຄວາມຫົວນ້ຳ; ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຂໍອາຫານ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເອົາໃຫ້ພວກເຂົາ.

⁵ບັນດາຜູ້ທີ່ເຄີຍກິນອາຫານຊັນເລີດ ປັດນີກິອິດຢາກຢູ່ຕາມຖະຫນົນທັງຫລາຍ; ບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ຖືກລ້ຽງໃຫ້ນຸ່ງຜ້າສີມວງນັ້ນ, ແຕ່ບັດນີນອນເລືອຢູ່ກອງຂີ້ເຫຍື້ອ.

⁶ໂທດກັມຂອງລູກສາວຂອງປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ໃຫຍ່ກວ່າໂທດກັມຂອງເມືອງໂຊໂດມ, ແລະຊຶ່ງຖືກໂຄ່ນລົ້ມໃນຊົ່ວພິບຕາດຽວ ແລະບໍ່ມີໃຜຍືນມີເຂົ້າມາຊ່ວຍນາງເລີຍ.

⁷ບັນດາຜູ້ນຳຂອງນາງຂາວຍິງກວ່າຫົມະ, ຂາວຍິງກວ່ານ້ຳນົມ; ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາສິດໃສຍິງກວ່າຫົບທົມ, ຮູບຮ່າງຫນ້າຕາສະຫງ່າງາມດັ່ງອັນຍະມະນີ. ⁸ແຕ່ບັດນີຜົວຜັນຂອງພວກເຂົາດຳຄ້າຍິງກວ່າຂີ້ຄວັນໄຟ; ພວກເຂົາຢູ່ຕາມຖະຫນົນໂດຍບໍ່ມີໃຜຈືໄດ້. ຜົວຫນຶ່ງຂອງເຂົາຫ່ຽວແຫ້ງໃນກະດູກຂອງພວກເຂົາ; ມັນຈ່ອຍຜອມຫລາຍຈົນຫນຶ່ງຕິດກະດູກ.

⁹ບັນດາຄົນທີ່ຖືກຂ້າດ້ວຍຄົມດາບ ຍັງຕິກວ່າຄົນທີ່ຕາຍຍ້ອນຄວາມອິດຢາກ, ຊຶ່ງໄດ້ທຶນທຸກທໍຣະມານ, ເພາະບໍ່ມີການເກັບກ່ຽວຈາກຫົງນາ.

¹⁰ມືຂອງຍິງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ໄດ້ຕື່ມລູກຂອງພວກນາງເອງ ລູກໄດ້ກາຍມາເປັນອາຫານຂອງພວກນາງໃນອິດຢາກນີ້ ເມື່ອລູກສາວຂອງປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກທຳລາຍ.

¹¹ພຣະຢາເວໄດ້ສ້າງແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໄດ້ລະບາຍຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງອອກມາ. ພຣະອົງໄດ້ຈູດໄຟຂຶ້ນໃນຊີໂອນ ເພື່ອເຜົາຜານຮາກຖານຂອງເມືອງນີ້.

¹²ບໍ່ມີກະສັດອົງໃດເຊື້ອ, ຫລືບໍ່ມີຜູ້ໃດຢູ່ອາໄສໃດໆຫົວໂລກນີ້ເຊື້ອ, ວ່າສັດຕູ ຫລືຄູ່ແຂ່ງຈະສາມາດລ່ວງລ້ຳຜ່ານປະຕູນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເຂົ້າມາໄດ້.

¹³ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເພາະວ່າຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງບັນດາຜູ້ທຳນວາຍຂອງນາງ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຫລົ່າປະໂລຫິດ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເລືອດຂອງຄົນຊອບທັມ ໄຫລນອງຢູ່ກາງເມືອງຂອງນາງ.

¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງພະເນຈອນ, ເຫມືອນຄົນຕາບອດ, ຜ່ານຖະຫນົນ. ພວກເຂົາໄດ້ເປື້ອນໄປດ້ວຍເລືອດ

ຈົນບໍ່ມີໃຜກ້າແຕະຕ້ອງເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາ. ¹⁵ປະຊາຊົນຮ້ອງໃສ່ພວກເຂົາວ່າ. "ຫນີໄປ! ເຈົ້າຄົນຜູ້ບໍ່ສະອາດ!" "ຫນີໄປ! ຫນີໄປ!

ຢ່າໄດ້ແຕະຕ້ອງພວກເຂົາ! "ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງພະເນຈອນໄປ; ປະຊາຊົນເວົ້າກັນທຳມາກາງຊາດຕ່າງໆວ່າ, "ພວກເຂົາຢູ່ບ່ອນນີ້ຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້."

¹⁶ພຣະຢາເວເອງນີ້ແຫລະໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາແຕກຊະຊາຍໄປ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເບິ່ງແຍງພວກເຂົາອີກແລ້ວ. ພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ກຽດປະໂລຫິດອີກ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ນິຍົມຊົມຊອບຜູ້ອາດູໂສອີກຕໍ່ໄປ.

¹⁷ດວງຕາຂອງພວກເຮົາກໍ່ອ່ອນລ້າ, ເບິ່ງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກເຂົາບໍ່ໄດ້; ຈາກຫໍຄອຍຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາເຝົ້າເບິ່ງຊົນຊາດຫນຶ່ງ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອພວກເຮົາໄດ້. ¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມຮອຍທາງຍ່າງຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຍ່າງຕາມທາງຂອງພວກເຮົາໄດ້. ຈຸດຈົບຂອງພວກເຮົາໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ແລະ ວັນເວລາຂອງພວກເຮົາໄດ້ໃກ້ຄືບກຳນົດແລ້ວ, ເພາະຈຸດຈົບຂອງພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.

¹⁹ຄົນທີ່ຕາມລ່າພວກເຮົາ ໄວຍິງກວ່າບັນດານົກອິນຊີຢູ່ເທິງຝ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ບຸກໄລ່ພວກເຮົາເທິງພູຕ່າງໆ ແລະດັກພວກເຮົາຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

²⁰ເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກເຮົາ — ຄືພຣະຢາເວຜູ້ທີ່ເຈັມແລ້ວ — ພຣະອົງເປັນຜູ້ດຽວທີ່ດັກຈັບພວກເຂົາໃຫ້ຕິດຢູ່ໃນກັບຕັກຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ; ຫົວພວກເຂົາເຄີຍເວົ້າວ່າ, "ໃຫ້ຮິມເຈົ້າຂອງເຂົາ ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ທຳມາກາງຂອງບັນດາປະຊາຊາດ."

²¹ລູກສາວແຫ່ງເອໂດມເອີຍ, ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນອູເຊ, ຊົນຊົມແລະຍິນດີໄປເຖິງ. ແຕ່ສຳລັບເຈົ້າ ຈອກແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍກໍ່ວຽນໄປເຖິງເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະເມົາ ແລະ ເຈົ້າເອງຈະເປື່ອຍກາຍລ່ອນຈ້ອນ. ²²ລູກສາວແຫ່ງຊີໂອນເອີຍ ການລົງໂທດຂອງເຈົ້າໃກ້ຈະເຖິງທີ່ສິ້ນສຸດແລ້ວ, ພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າຕົກເປັນຊະເລີຍຢູ່ຢ່າງນິດິນດອກ ແຕ່ລູກສາວແຫ່ງເອໂດມເອີຍ; ພຣະອົງຈະລົງໂທດບາບຂອງເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.

- ¹ ຂໍຊົງຮະນຶກ, ໂອຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ເບິ່ງເຖິດ ແລະ ຂໍຊົງພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມອິດສະຫຼະຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ.
- ² ມໍຣະດົກຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍກັບເປັນຂອງຄົນແປກຫນ້າ; ບັນດາເຮືອນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຂອງພວກຕ່າງດ້າວ.
- ³ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນບັນດາລູກກໍາຜ້າ, ບໍ່ມີພໍ່, ແລະແມ່ຂອງພວກນ້ອຍທັງຫລາຍກໍເປັນດັ່ງແມ່ຫມ້າຍ.
- ⁴ ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຈ່າຍເງິນຊື້ນ້ຳໃຫ້ພວກເຮົາດື່ມ, ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຈ່າຍເງິນ ຊື້ຟື້ນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໃຊ້ເອງ.
- ⁵ ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄລ່ຕິດຕາມພວກຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ໃກ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຂົ້າມາແລ້ວ; ພວກຂ້ານ້ອຍທັງອ່ອນເພັງ ແລະພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຜັກຜ່ອນເລີຍ.
- ⁶ ພວກຂ້ານ້ອຍຍອມຈຳນົນຕົນເອງຕໍ່ຊາວ ອີຢິບ ແລະ ຊາວອັດຊີເລັ້ງເພື່ອຈະໄດ້ອາຫານພໍກິນ. ⁷ ບັນດາບັນພະບູຮຸດຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍເຮັດບາບ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ຢູ່ແລ້ວ, ແລະພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຮັບໂທດເພາະບາບຂອງພວກເຂົາແທນ.
- ⁸ ພວກທາດປົກຄອງເຫນືອພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ແລະບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝົນຈາກມືຂອງພວກເຂົາໄດ້.
- ⁹ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ອິດອາຫານມາໂດຍສ່ຽງຊີວິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຍ້ອນຄົມດາບໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.
- ¹⁰ ຜິວຫນັງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍຮ້ອນປານເຕົາອົບ ເພາະຄວາມຮ້ອນເຜົາຜານແຫ່ງຄວາມອິດຫົວອາຫານ.
- ¹¹ ຜູ້ຢັງໃນຊີໂອນຖືກຂຶ້ນໃຈ, ແລະລວມທັງສາວບໍ່ຮູ້ດີໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ. ¹² ຜູ້ປົກຄອງເມືອງຕ້ອງຖືກມັດມືໂດຍແຂວນໄວ້ດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ, ແລະບໍ່ມີໃຜນັບຖືພວກຜູ້ອາດູໂສອີກແລ້ວ.
- ¹³ ພວກຄົນຫນຸ່ມຖືກຢັງຄັບໃຫ້ໄມ້ແປ້ງດ້ວຍຫີນໄມ້, ແລະພວກເດັກຊາຍຕ້ອງເດີນໂຊເຊເພາະແບກຝົນຫນັກ. ¹⁴ ພວກຜູ້ອາດູໂສຫາຍໄປຈາກປະຕູເມືອງ, ແລະພວກຄົນຫນຸ່ມໄດ້ຢຸດຫລິ້ນດິນຕຣີຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.
- ¹⁵ ຄວາມຍືນດີລືນກໍຫາຍໄປຈາກໃຈຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະການເຕັ້ນລຳຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກາຍເປັນການໄວ້ທຸກ.
- ¹⁶ ມົງກູດໄດ້ຕິກຈາກຫົວຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ; ແລ້ວວິປັດກໍມີແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບ!
- ¹⁷ ເພາະເຫດນີ້ຫົວໃຈຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເຈັບປ່ວຍ, ແລະດວງຕາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງມົວໄປ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດວງຕາຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງມືດມົວໄປ. ¹⁸ ເພາະພູຊີໂອນອີກຮ້າງເພັງ, ດ້ວຍຝູງຫມາໄນທີ່ທຽວໄປມາຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.
- ¹⁹ ໂອ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍພຣະອົງຊົງຄອບຄອງຢູ່ເປັນນິດ, ແລະ ພຣະອົງຈະນັ່ງເທິງບັນລັງຂອງພຣະອົງ ຈາກຄົນຮຸ່ນຫນຶ່ງໄປສູ່ອີກຮຸ່ນຫນຶ່ງ.
- ²⁰ ດ້ວຍເຫດໃດ ພຣະອົງຈຶ່ງລືມພວກຂ້ານ້ອຍເປັນນິດ? ດ້ວຍເຫດໃດ ຈຶ່ງຊົງປະຖິ້ມພວກຂ້ານ້ອຍດິນປານນີ? ²¹ ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊ່ວຍເຫລືອພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບສູ່ພຣະອົງດ້ວຍເຖິດ, ແລະຂໍຊົງຟື້ນຟູວິນເວລາຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຄືດັ່ງແຕ່ກ່ອນ —
- ²² ເວັ້ນແຕ່ພຣະອົງຈະປັດພວກຂ້ານ້ອຍຖິ້ມຢ່າງເດັດຂາດເສັ້ງແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງໂມໂຫຮ້າຍພວກຂ້ານ້ອຍຢ່າງເຫລືອຫລາຍແລ້ວ.

ເອເຊກຽນ

- 1** ¹ ໃນວັນທີ່ຫ້າເດືອນສີ, ປີທີສາມສິບ, ສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ກັບພວກຊະເລີຍທີ່ແມ່ນ້ຳເກບາກ. ທ້ອງຟ້າໄດ້ເປີດອອກ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນນິມິດຂອງພຣະເຮົາ. ² ໃນວັນທີ່ຫ້າຂອງເດືອນນັ້ນ — ຄືໃນປີທີ່ຫ້າທີ່ກະສັດເຢໂຮອາກິນຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ. —
- ³ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ມາຢັ້ງ ເອເຊກຽນລູກຊາຍຂອງປະໂລຫິດບູຊີ, ຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເກບາກໃນປະເທດບາບີໂລນ, ແລະພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາຢູ່ເຫນືອທ່ານທີ່ນັ້ນ.
- ⁴ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ, ແລະ ໄດ້ມີລົມພະຍຸພັດມາຈາກທາງເຫນືອ; ມີເມກກ້ອນໃຫຍ່ກັບຟ້າແມບເຫລືອມ ແລະ ມີຄວາມສະຫວ່າງໂດຍຮອບ, ແລະ ໃນເມກນັ້ນມີແສງເຫມືອນໄຟສີອ່ຳຝັນ. ⁵ ໃນໃຈກາງໄຟນັ້ນມີຮູບລັກສະນະຂອງສິ່ງມີຊີວິດສີໂຕ. ຮູບອ່າງລັກສະນະຂອງພວກມັນເປັນດັ່ງນີ້: ມີຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດ, ⁶ ແຕ່ພວກມັນລະໂຕມີຫນ້າສີຫນ້າ, ແລະ ມີປີກສີປົກ.
- ⁷ ຂາຂອງພວກມັນນັ້ນຊືກົງ, ແຕ່ຝາຕີນຂອງມັນຄືກັບຕີນງົວ ແລະ ເຫລືອມຄືກັບທອງເຫລືອງ. ⁸ ແຕ່ພວກມັນມີມືມະນຸດຢູ່ກ້ອງປົກຂອງມັນທັງສີຂ້າງ. ທັງສີໂຕ, ຕ່າງມີຫນ້າ ແລະ ມີປີກເຊັ່ນນີ້: ⁹ ຄືປີກທັງສອງຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນ ຕ່າງກໍ່ມີປີກຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດອອກໄປຈຸກັນກັບໂຕອື່ນ, ແລະ ພວກມັນບໍ່ເຫັນຫັນໄປທາງທີ່ພວກມັນບັງໄປ; ແຕ່ລະໂຕເຄື່ອນຍ້າຍໄປທາງຫນ້າ.
- ¹⁰ ຮູບລັກສະນະໃບຫນ້າຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນຄື ດ້ານຫນ້າເປັນຫນ້າຄົນ. ຫນຶ່ງໃນສີດ້ານຂອງໃບຫນ້ານັ້ນເຫມືອນຫນ້າສິ່ງຢູ່ຂ້າງຂວາ, ຫນຶ່ງໃນສີຂອງໃບຫນ້າເຫມືອນຫນ້າຈົງຢູ່ຂ້າງຊ້າຍ ແລະ ຫນຶ່ງໃນສີຂອງໃບຫນ້າເຫມືອນຫນ້າກິນອິນຊີ.
- ¹¹ ໃບຫນ້າຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ເປັນເຊັ່ນນີ້ແຫລະ, ແລະ ສ່ວນປົກທັງຫລາຍນັ້ນພົ້ນອອກໄປ, ແຕ່ລະໂຕມີສອງປົກຈຸກັນປາຍປົກຂອງໂຕອື່ນ, ແລະ ອີກປົກສອງປົກໄດ້ປົກຫຸ້ມໂຕມັນໄວ້. ¹² ໂຕລະໂຕເຄື່ອນຫນ້າຊື່ໄປ, ເພື່ອວ່າພຣະວິຍານນຳພາພວກມັນໄປທາງໃດກໍ່ຕາມ, ພວກມັນກໍ່ໄປທາງນັ້ນໂດຍບໍ່ຫັນກັບເລີຍ.
- ¹³ ຮູບລັກສະນະ ແລະ ລັກສະນະຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນ, ເຫນືອນຖ່ານໄຟລຸກຂຶ້ນແຮງ, ລັກສະນະເຫນືອນຄ້າຍຄືໂຄມໄຟຫລາຍອັນ; ສ່ອງໄຟສະຫວ່າງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວໄປມາລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ມີແສງຟ້າແມບເຫລືອມອອກມາຈາກໄຟນັ້ນ.
- ¹⁴ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນເຄື່ອນໄຫວໄປມາ, ແລະພວກມັນມີລັກສະນະຄືກັບຟ້າແມບເຫລືອມ!
- ¹⁵ ແລ້ວເມື່ອຂ້ານ້ອຍຫລຽວເບິ່ງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນ; ມີກົງລ້ອມຫນຶ່ງຢູ່ທາງຂ້າງຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນ. ¹⁶ ລັກສະນະ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງກົງລ້ອມເຫລົ່ານັ້ນ: ແຕ່ລະອັນຄືກັບແຕ່ເປລີ. ກົງລ້ອມສິ່ງທີ່ມີຮູບລັກສະນະເຫນືອນກັນ, ມີລັກສະນະ ແລະ ໂຄງສ້າງເຫນືອນກົງລ້ອມທີ່ຊ້ອນກັນຢູ່ທາງກົງລ້ອມ.
- ¹⁷ ເມື່ອກົງລ້ອມໄປ, ແລະ ພວກມັນກໍ່ໄປໂດຍບໍ່ຫັນໄປຕາມທິດທາງຂອງຫນ້າສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ. ¹⁸ ຂອບກົງລ້ອມເຫລົ່ານັ້ນສູງ, ແລະ ເປັນຕາຢ່ານຫລາຍ, ຂອບກົງລ້ອມສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ດ້ວຍດວງຕາຢູ່ອ້ອມຮອບໆ.
- ¹⁹ ເມື່ອສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຄື່ອນທີ່ໄປ, ກົງລ້ອມເຫລົ່ານັ້ນເຄື່ອນຕາມໄປນຳ. ເມື່ອສິ່ງທີ່ມີຊີວິດລອຍຂຶ້ນຈາກຝົນດິນ, ກົງລ້ອມເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຍ້າຍໄປນຳ. ²⁰ ເມື່ອພຣະວິຍານຈະໄປບ່ອນໃດ, ພວກມັນກໍ່ໄປນຳ, ແລະ ກົງລ້ອມລອຍໄປນຳພວກມັນ, ເພາະວິນຍານຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ໃນກົງລ້ອມ. ²¹ ເມື່ອສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ່ເຄື່ອນໄປ, ກົງລ້ອມເຄື່ອນໄປນຳ; ແລະ ເມື່ອສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຍືນຂຶ້ນ; ກົງລ້ອມຍືນຂຶ້ນນຳ; ເມື່ອສິ່ງທີ່ມີຊີວິດລອຍຂຶ້ນຈາກຝົນດິນ, ກົງລ້ອມລອຍຂຶ້ນໄປຢູ່ຂ້າງໆພວກມັນ, ເພາະວ່າວິຍານຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນກົງລ້ອມ.
- ²² ຢູ່ເທິງຫົວຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືຮູບໂດມ; ເບິ່ງຄ້າຍຄືຍອດຊໍຟ້າແກ້ວຜະນຶກສີສຸກໃສຢ່າງຫນ້າຢ້ານກົວຢູ່ເທິງຫົວຂອງພວກມັນ. ²³ ພາຍໃຕ້ໂດມນີ້, ປົກຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດແຕ່ລະໂຕ ກໍ່ພົ້ນອອກໄປຈຸກັນປາຍປົກອີກໂຕຫນຶ່ງ. ແຕ່ອີກສອງປົກຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດແຕ່ລະໂຕໄດ້ປົກຫຸ້ມໂຕມັນໄວ້; ແລະລະໂຕກໍ່ໃຊ້ປົກອີກຄູ່ຫນຶ່ງປົກຫຸ້ມໂຕຂອງຕົນເອງໄວ້.
- ²⁴ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງປົກຂອງພວກມັນ. ເຫນືອນກັບສຽງຂອງອົງຜູ້ຊົງອິດອຳນາດຢັງໃຫຍ່ໃນເວລາດຳເນີນໄປ. ເຫນືອນສຽງຂອງພະຍຸຝົນ. ເຫນືອນສຽງຂອງກອງທັບ. ແລະເມື່ອພວກມັນຍືນນຶ່ງ, ພວກມັນຈະຮູບປົກຂອງພວກມັນລົງ. ²⁵ ແຕ່ຢັງມີສຽງອອກມາແຕ່ຂ້າງເທິງຂອງໂດມເຫນືອຫົວຂອງພວກມັນ ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ພວກມັນຍືນນຶ່ງ ແລະ ປົກຂອງພວກມັນກໍ່ຈະຮູບລົງ.

²⁶ ຢູ່ເທິງຍອດຊຳຟ້າ ທີ່ຢູ່ເໜືອຕົວຂອງພວກມັນ ມີສິ່ງທີ່ມີຮູບລັກສະນະຂອງພຣະທີ່ນັ້ງ ຊຶ່ງມີລັກສະນະເໝືອນແກ້ວມໍລະກົດ, ແລະ ເທິງສິ່ງທີ່ມີລັກສະນະຂອງພຣະທີ່ນັ້ງນັ້ນ ກໍມີລັກສະນະເໝືອນມະນຸດຢູ່ເທິງນັ້ນ.

²⁷ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຮູບລັກສະນະທີ່ປະກົດເປັນໂລຫະສ່ອງແສງເຫລືອມເໝືອນທອງສຳລິດຢູ່ໃນກາງກອງໄຟ ໃນນັ້ນຈາກລຸ່ມແອວຂອງເຂົາຂຶ້ນໄປ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຈາກບັນແອວຂອງເຂົາລົງມາ ມີລັກສະນະເໝືອນໄຟ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຮອບໆ. ²⁸ ມີແສງສະຫວ່າງໂດຍຮອບໆ ເໝືອນລັກສະນະຂອງຮູ້ທີ່ປາກົດໃນເມກໃນມືທີ່ຝົນຕົກ. ລັກສະນະແລະຮູບລັກສະນະຂອງພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວ. ເປັນດັ່ງນີ້ແຫລະ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຊົບຫນ້າ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງກຳລັງເວົ້າ.

2 ¹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຍືນຂຶ້ນເຖິດ; ເຮົາຕ້ອງການເວົ້ານຳເຈົ້າ.”² ຂະນະທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ພຣະວິນຍານໄດ້ສວມທັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຍືນຂຶ້ນ. ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ³ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຮົາຈະສົ່ງເຈົ້າໄປຍັງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ໄປຍັງເຊື້ອສາຍທີ່ມັກກະບົດ ຊຶ່ງໄດ້ທໍລະຍົດເຮົາ - ທັງພວກເຂົາ ແລະ ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ສູ້ເຮົາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້!

⁴ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາເປັນຄົນແຂງກະດ້າງ ແລະ ໃຈແຂງ. ເຮົາຈະສົ່ງເຈົ້າໄປຫາພວກເຂົາ ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ‘ນີ້ເປັນພຣະຢາເວພຣະຜູ້ເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້,’⁵ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຟັງ ຫລືປະຕິເສດກໍຕາມ. ພວກເຂົາກໍເປັນເຊື້ອສາຍທີ່ມັກກະບົດ, ແຕ່ຢ່າງຫນ້ອຍພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ມີຜູ້ປະກາດພຣະຄຳຄົນຫນຶ່ງຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາ.

⁶ສ່ວນເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຢ່າຢ້ານກົວພວກເຂົາ ຫລືຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ. ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະຢູ່ທຳມະກາງຕື້ນຫນາມ ແລະ ຫນາມແຫລມຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະເປັນເໝືອນແມງງອດຢູ່ອ້ອມຮອບເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າຢ້ານຄຳເວົ້າພວກເຂົາ ຫລືຕົກໃຈເພາະຫນ້າຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນເຊື້ອຊາດທີ່ມັກກະບົດ.

⁷ແຕ່ເຈົ້າຈົ່ງກ່າວພຣະຄຳຂອງເຮົາ, ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະຟັງ ຫລື ບໍ່ຟັງ, ເພາະພວກເຂົາເປັນເຊື້ອຊາດທີ່ມັກກະບົດ.⁸ ແຕ່ສ່ວນເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຟັງສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ. ຢ່າເປັນຄົນກະບົດເໝືອນກັບເຊື້ອສາຍກະບົດນັ້ນ. ຈົ່ງອ້າປາກຂອງເຈົ້າ ແລະ ກິນສິ່ງທີ່ເຮົາເອົາໃຫ້ພວກເຈົ້າ!”

⁹ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ, ແລະ ພຣະອົງເບິ່ງຫນຶ່ງຢູ່ດອກມາທາງຂ້ານ້ອຍ; ໃນພຣະອົງເຫັນມີຫນັງສືທີ່ຂຽນໄວ້ຢູ່ມ້ວນຫນຶ່ງ.¹⁰ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂະຫນັງສືມ້ວນນັ້ນອອກມາຕໍ່ຫນ້າ ຂ້ານ້ອຍ; ມີຕົວຫນັງສືຂຽນໄວ້ທັງດ້ານຫນ້າ ແລະ ທາງດ້ານຫລັງ, ມີບົດຮ້ອງໄຫ້, ທຸກໂສກ ແລະ ວິຖີ ຂຽນຢູ່ເທິງນັ້ນ.”

3 ¹ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍຕໍ່ໄປວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກິນຫນັງສືມ້ວນນີ້ ຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ. ກິນຫນັງສືມ້ວນນີ້, ແລ້ວໄປເວົ້າຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງອິສຣາເອນ.”² ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ອ້າປາກ, ແລະ ພຣະອົງຊົງຍືນຫນັງສືມ້ວນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກິນ.³ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍອີກວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງເຈົ້າອື່ມ ແລະ ກິນຫນັງສືມ້ວນທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ!” ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍກິນ, ແລະ ຫນັງສືມ້ວນນັ້ນ ມັນມີລິດຫວານເໝືອນນ້ຳເຜິ້ງໃນປາກຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁴ຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງໄປຫາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ແລະ ກ່າວພຣະຄຳຂອງເຮົາໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.⁵ ເຮົາຈະບໍ່ສົ່ງເຈົ້າໄປຫາຊົນຊາດທີ່ເວົ້າພາສາຕ່າງປະເທດ ແລະ ຍາກໆ, ແຕ່ຈະສົ່ງໄປຫາເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ—

⁶ເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ສົ່ງເຈົ້າໄປຫາຊົນຊາດທີ່ມີອຳນາດ ຫລືເວົ້າພາສາຕ່າງປະເທດ ຫລື ພາສາຍາກໆ, ຊຶ່ງເຈົ້າຟັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ! ເຖິງເຮົາສົ່ງເຈົ້າໄປຫາຄົນພວກນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈະຟັງເຈົ້າ.⁷ ແຕ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ຈະບໍ່ຍອມຟັງເຈົ້າ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈຈະຟັງເຮົາ. ເພາະວ່າເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງຫມົດນັ້ນເປັນຄົນແຂງກະດ້າງ ແລະ ໃຈແຂງ.

⁸ເບິ່ງເຖິດ! ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫນ້າຂອງເຈົ້າແຂງກະດ້າງເໝືອນພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫນ້າຜາກຂອງເຈົ້າແຂງເຊັ່ນຫນ້າຜາກຂອງພວກເຂົາ.

⁹ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຫນ້າຜາກແຂງກວ່າເພັດ, ແຂງຍິ່ງກວ່າຫີນເຫລັກໄຟ! ຢ່າຢ້ານກົວພວກເຂົາ, ຫລືຫ້ຖອຍໃຈດ້ວຍສິ່ງທີ່ກ່າວຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາເປັນເຊື້ອສາຍທີ່ກະບົດ.”

¹⁰ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ທຸກຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ເຈົ້ານັ້ນ—ຈົ່ງຈິດຈຳໃຫ້ຂຶ້ນໃຈ ແລະ ຈົ່ງຟັງດ້ວຍຫູຂອງເຈົ້າໃຫ້ດີ!”¹¹ ແລ້ວຈົ່ງໄປຫາພວກຊະເລີຍ, ຄືປະຊາຊົນຂອງເຈົ້ານັ້ນ, ແລະ ຈົ່ງບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວເປັນຜູ້ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້,’ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະຟັງຫລື ບໍ່ຟັງກໍຕາມ.”

¹²ຕໍ່ມາ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນ, ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງແຜ່ນດິນໄຫວອັນໃຫຍ່ຢູ່ທາງຫລັງຂ້ານ້ອຍ: “ຈົ່ງສັນລະເສີນແດ່ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວຈາກສະຖານທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ!”¹³ ມີສຽງປົກສັດທັງຫລາຍຂອງສິ່ງມີຊີວິດ ໃນຂະນະທີ່ພວກມັນສຳພັດກັນ, ແລະ ສຽງກົງລົງກັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດນັ້ນ, ແລະ ມີສຽງແຜ່ນດິນໄຫວອັນໃຫຍ່.

¹⁴ພຣະວິຍານໄດ້ຊົງຍົກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນ ແລະ ນຳຂ້ານ້ອຍໄປ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ໄປດ້ວຍຄວາມຂົມຂຶ້ນ ວິນຍານຈິດຂອງຂ້ານ້ອຍຄຽດແຄ້ນ, ເພາະວ່າລິດ-ທານຸພາບຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງບັງຄັບຢ່າງມີພະລັງຢູ່ເທິງຂ້ານ້ອຍ!¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄປເຖິງບ່ອນພວກຊະເລີຍທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ເມືອງເຫນອາບິບ ແຄມແມ່ນ້ຳເກບາກ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນທຳມະກາງພວກເຂົາເປັນເວລາເຈັດມື້, ດ້ວຍຄວາມຕຶກຕະລົງ.

¹⁶ເມື່ອຄົບເຈັດມື້ແລ້ວ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ຊົງກ່າວວ່າ,¹⁷ “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຮົາຈະແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຄົນຍາມເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄຳຈາກປາກຂອງເຮົາ, ແລະ ກ່າວຄຳຕັກເຕືອນຈາກເຮົາແກ່ພວກເຂົາ.¹⁸ ເມື່ອເຮົາຈະບອກກັບຄົນຊົງວ່າ, ‘ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍແນ່ນອນ’ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັກເຕືອນເຂົາ ຫລື ບໍ່ໄດ້ກ່າວຕັກເຕືອນຄົນຊົງໃຫ້ຈາກທາງຊົງຂອງເຂົາ ເພື່ອຊ່ວຍຊີວິດເຂົາໄວ້ — ຄົນຊົງຜູ້ນັ້ນກໍຈະຕາຍເສຍຍ້ອນບາບຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ເຮົາຈະຕ້ອງເອົາເລືອດຂອງເຂົາຈາກມືຂອງເຈົ້າ.¹⁹ ແຕ່ຖ້າວ່າເຈົ້າໄດ້ຕັກເຕືອນຄົນຊົງຮ້າຍແລ້ວ, ແລະ ເຂົາບໍ່ຫັນກັບຈາກຄວາມຊົງຂອງເຂົາ ຫລື ຈາກທາງຊົງຂອງເຂົາ, ແລ້ວເຂົາຈະຕາຍຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຈົ້າຈະຊ່ວຍຊີວິດຂອງຕົນເອງໃຫ້ຜົນ.

²⁰ຖ້າຄົນຊອບທຳຜູ້ຫນຶ່ງຫັນກັບຈາກຄວາມຊອບທຳຂອງເຂົາ ແລະ ເຮັດການອະຍຸດຕິທຳ, ແລະ ເຮົາວາງແຮ້ວໄວ້ຕໍ່ຫນ້າເຂົາ, ເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍ. ຍ້ອນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັກເຕືອນເຂົາ, ເຂົາຈະຕາຍຍ້ອນການເຮັດບາບນັ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ລະນຶກເຖິງຄວາມຊອບທຳທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດມາ, ແຕ່ເຮົາຈະເອົາເລືອດຂອງເຂົາຈາກມືຂອງເຈົ້າ.²¹ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຕັກເຕືອນຄົນຊອບທຳນັ້ນໃຫ້ເຂົາບໍ່ເຮັດບາບອີກຕໍ່ໄປເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ມີບາບ, ເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນເພາະວ່າເຂົາຮັບຄຳຕັກເຕືອນ; ແລະ ເຈົ້າກໍຊ່ວຍຊີວິດຂອງຕົນເອງໃຫ້ຜົນ.”

²²ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຂອງພຣະຢາເວມາຢູ່ເທິງຂ້ານ້ອຍ, ແລະພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ! ແລ້ວອອກໄປຍັງຮ່ອມພູ, ແລະ ເຮົາຈະເວົ້າກັບເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ!”²³ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງອອກໄປໃນທີ່ນັ້ນ, ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເໝືອນກັບພຣະສະຫງ່າຣາສີຊົງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເກບາກ; ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫມູບຫນ້າລົງ.

²⁴ພຣະວິນຍານໄດ້ສະເດັດລົງມາຫາຂ້າຍ້ອຍ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າຍ້ອຍຍືນຊືນ; ແລະ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້າຍ້ອຍວ່າ, ແລະມະນຸດເອີຍ, “ຈົງໄປແລະ ຊັງຕົວເອງໄວ້ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ,²⁵ ບັດນີ້, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ພວກເຂົາຈະເອົາເຊືອກຜັນເຈົ້າ ແລະ ມັດເຈົ້າໄວ້ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ອອກໄປຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາໄດ້.

²⁶ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລິນຂອງເຈົ້າຕິດກັບເພດານປາກຂອງເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະປາກບໍ່ໄດ້, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດກ່າວເຕືອນພວກເຂົາ, ເພາະວ່າເຂົາທັງຫລາຍເປັນເຊື້ອສາຍກະບົດ.²⁷ ແຕ່ເມື່ອເຮົາເວົ້າກັບເຈົ້າ, ເຮົາຈະເປີດປາກຂອງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງ ກ່າວດັ່ງນີ້, ‘ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນກໍຈະໄດ້ຍິນ; ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຢາກຟັງກໍຈະບໍ່ຟັງ, ເພາະວ່າພວກເຂົາທັງຫລາຍເປັນເຊື້ອຊາດກະບົດ!’”

4

¹ແຕ່ເຈົ້າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົງເອົາກ້ອນດິນຈົມວາງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ. ແລະ ແກະຮູບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄວ້ເທິງນັ້ນ.² ແລ້ວວາງອ້ອມນະຄອນນັ້ນໄວ້ ແລະ ສ້າງປ້ອມປາການອ້ອມໄວ້ຮອບນະຄອນນັ້ນດ້ວຍ. ກ່ອນດິນໄວ້ເປັນເນີນຕໍ່ສູ້ນະຄອນນັ້ນ ແລະ ຕັ້ງຄ້າຍຝັກອ້ອມນະຄອນນັ້ນໄວ້. ຈົງຕັ້ງເຄື່ອງທຳລາຍກຳແພງໄວ້ຮອບນະຄອນ.³ ແລ້ວເຈົ້າຈົງເອົາແຜ່ນເຫລັກມາໄວ້ສຳລັບໂຕເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນກຳແພງເຫລັກລະຫວ່າງເຈົ້າກັບນະຄອນນັ້ນ, ແລະ ຈົງຫັນຫນ້າຂອງເຈົ້າຕໍ່ສູ້ນະຄອນນັ້ນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນະຄອນນັ້ນຖືກອ້ອມໄວ້, ແລະ ເຈົ້າຈົງອ້ອມນະຄອນນັ້ນໄວ້. ນີ້ເປັນຫມາຍສຳຄັນສຳລັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

⁴ແລ້ວ, ເຈົ້າຈົງນອນສະແດງເບື້ອງຊ້າຍ ແລະ ວາງຄວາມຜິດບາບແຫ່ງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນໄວ້ເຫນືອໂຕເຈົ້າ; ເຈົ້າແບກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຕາມຈຳນວນມືທີ່ເຈົ້າຕໍ່ສູ້ເຊື້ອຊາດຂອງອິດສະຣາເອນ.⁵ ເພາະເຮົາໄດ້ກຳນົດມືໃຫ້ແກ່ເຈົ້າແລ້ວ ມືຫນຶ່ງແທນປີຫນຶ່ງຂອງການລົງໂທດພວກມັນ: ຄືສາມຮ້ອຍເກົາສິບມື້! ໂດຍວິທີນີ້, ເຈົ້າຈະຕ້ອງແບກຄວາມຜິດບາບຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

⁶ເມື່ອເຈົ້າເຮັດແບບນີ້ຈົນຄົບມື້ແລ້ວ, ແລ້ວເຈົ້າຈະຕ້ອງນອນລົງເປັນເທື່ອທີສອງ ແຕ່ນອນສະແດງເບື້ອງຂວາ, ເພື່ອເຈົ້າຈະແບກຄວາມຜິດບາບຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາ ສິລິບມື. ເຮົາໄດ້ກຳນົດໃຫ້ເຈົ້າຫນຶ່ງມືແທນຫນຶ່ງປີ.⁷ ຈົງຫັນຫນ້າຂອງເຈົ້າໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມທີ່ຖືກລອ້ອມໄວ້, ແລະ ດ້ວຍອ້າແຂນອອກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈົງທ່ານວາຍຕໍ່ສູ້ນະຄອນນັ້ນ.⁸ ແລະເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະເອົາເຄື່ອງຜູກມັດເຈົ້າໄວ້ ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ພິກາກຂ້າງນີ້ໄປຫາຂ້າງນັ້ນ ຈົນກ່ວາເຈົ້າຈະເຮັດຄົບຕາມກຳນົດມືຂອງເຈົ້າໃນການອ້ອມຂອງເຈົ້າ.

⁹ເຈົ້າຈົງເອົາເຂົ້າສາລີ, ເຂົ້າບາເລ, ຫມາກຖົ່ວ, ຫມາກຖົ່ວແດງ, ເຂົ້າຟາງ ແລະ ເຂົ້າດຳ ມາສຳລັບຕົນ; ເອົາມາໃສ່ໃນໂຫຫນ່ວຍດຽວກັນ ແລະ ໃຊ້ເຮັດເປັນເຂົ້າຈີໃຫ້ສຳລັບຕົນຕາມຈຳນວນມືທີ່ເຈົ້ານອນສະແດງນັ້ນ. ສຳລັບສາມຮ້ອຍເກົາສິບມື້ທີ່ເຈົ້າຈະກິນອາຫານນີ້.¹⁰ ອາຫານທີ່ເຈົ້າຈະກິນແມ່ນໃຫ້ກິນຕາມນ້ຳຫນັກ, ຊາວເຊເຊຕໍ່ມື, ແລະ ເຈົ້າກິນຕາມເວລາກຳນົດໃນແຕ່ລະມື້.¹¹ ແລ້ວເຈົ້າຈະດື່ມນ້ຳ, ຕາມການຕວງຄືຫນຶ່ງສ່ວນຫົກຂອງຈອກ, ແລ້ວເຈົ້າຈະດື່ມນ້ຳຕາມເວລາກຳນົດ.

¹²ເຈົ້າຈະຕ້ອງກິນເຂົ້າຫນົມເຂົ້າບາເລ, ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງອົບດ້ວຍເຊື້ອໄຟຈາກອາຈົມຂອງມະນຸດຕໍ່ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ!¹³ ເພາະພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ, “ສິ່ງນີ້ມີຄວາມຫມາຍວ່າ ເຂົາຈິຕິປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຈະຕ້ອງກິນຈະເປັນມົນທົນຢ່າງນີ້, ໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດ ທີ່ເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປ”

¹⁴ແຕ່ຂ້າຍ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າ, “ອະນິດຈັງ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ຂ້າຍ້ອຍບໍ່ເຄີຍກິນອີ່ຫຍັງທີ່ໃຫ້ຕົນເອງເປັນມົນທົນເລີຍ ບໍ່ວ່າສັດທີ່ຕາຍຫາ ຫລື ສັດທີ່ຖືກຂ້າ, ຕັ້ງແຕ່ຂ້າຍ້ອຍເປັນຫນຸ່ມຈົນນຮອດປັດຈຸບັນ, ແລະ ບໍ່ມີຊີວສັດກະປົກອັນໃດເຂົ້າໄປໃນປາກຂອງຂ້າຍ້ອຍ!”¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈົງຊົງກ່າວກັບຂ້າຍ້ອຍວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຍອມໃຫ້ເຈົ້າໃຊ້ອາຈົມງົວແທນອາຈົມຂອງມະນຸດ, ຊຶ່ງເຈົ້າຈະໃຊ້ຕຽມເຂົ້າຈີຂອງເຈົ້າ”

¹⁶ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້າຍ້ອຍອີກວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ! ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະທຳລາຍອາຫານຫລັກໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເສຍ, ແລະ ພວກເຂົາຈະກິນເຂົ້າຈີທີ່ເປັນສ່ວນຂອງຄວາມກັງວົນ ແລະ ດື່ມນ້ຳທີ່ເປັນສ່ວນຂອງຄວາມຢ້ານກົວ.¹⁷ ເພາະເມື່ອພວກເຂົາຂາດເຂົ້າຈີ ແລະ ນ້ຳ, ທຸກຄົນກໍຈະຕົກໃຈຢ້ານກົວ ຕໍ່ອາຍຂອງເຂົາເພາະໄດ້ຈ່ອຍຜອມໄປ ຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ.”

5

¹ແລ້ວເຈົ້າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົງເອົາມິດຄົນດວງຫນຶ່ງ ຈົງເອົາມິດແຖຂອງຊ່າງຕັດຜົມ, ຈົງແຖຜົມ ແລະ ຈົງແຖຫນວດຂອງເຈົ້າ, ເອົາຊົງມາຊັງນ້ຳຫນັກ ແລະ ແຍກຜົມຂອງເຈົ້າອອກ.² ຈົງເຜົາຫນຶ່ງສ່ວນສາມດ້ວຍໄຟຢູ່ກາງເມືອງໃນມືທີ່ການລ້ອມຄົບຖ້ວນແລ້ວ, ແລະ ເອົາອີກຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງຜົມມາ ແລະ ເອົາມິດຝັນໃຫ້ທົ່ວເມືອງ. ແລ້ວອີກຫນຶ່ງສ່ວນສາມນັ້ນ ຈົງໃຫ້ລົມພັດປົວກະຈາຍໄປ, ແລະ ເຮົາຈະຖອດດາບໄລ່ຕາມປະຊາຊົນນັ້ນໄປ.

³ແຕ່ຈົງເອົາເສ້ນຜົມຈຳນວນຫນ້ອຍຫນຶ່ງນັ້ນມາ ແລະ ມັດຕິດໄວ້ເສື້ອຄຸມຂອງເຈົ້າ.⁴ ແລ້ວຈົງເອົາຜົມເຫລົ່ານີ້ມາອີກ ແລະ ໂຍນເຂົ້າໄປໃນໄຟ; ແລະ ເຜົາໃຫ້ມັນໄຫມ້ເສຍ; ຈາກບ່ອນນັ້ນ ໄຟຈະເຂົ້າໄປໃນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ.”

⁵ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ນິຄີເຢຣູຊາເລັມ ໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງພວກເຂົາໄວ້, ແລະ ໃນບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ລ້ອມຮອບໄວ້ໃນດ້ວຍດິນແດນອື່ນໆ.⁶ ແຕ່ນະຄອນນັ້ນໄດ້ປະຕິເສດພະບັນຍັດຂອງເຮົາຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍກວ່າປະຊາຊາດທັງຫມົດທີ່ມີ, ແລະ ກະບົດຕໍ່ກົດບັນຍັດຂອງເຮົາຫລາຍກວ່າປະເທດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບນະຄອນນັ້ນ. ປະຊາຊົນໄດ້ປະຕິເສດການຕັດສິນຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ດຳເນີນຕາມກົດບັນຍັດຂອງເຮົາ.”

⁷ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເພາະເຫດວ່າເຈົ້າມີບັນຫາຫລາຍກວ່າປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຕາມກົດບັນຍັດ ຫລື ເຮັດຕາມກົດຫມາຍຂອງເຮົາ, ແຕ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດຫມາຍຂອງບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຈົ້າ,”⁸ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ເຮົາເອງຈະເປັນຜູ້ຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ. ເຮົາຈະພິພາກສາລົງໂທດທຳມະກາງເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊາດທັງຫລາຍ.

⁹ເຮົາຈະເຮັດກັບເຈົ້າຢ່າງທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດແບບນັ້ນຕໍ່ໄປອີກ, ເພາະການກະທຳອັນຫນ້າລັງກຽດຂອງເຈົ້າ.¹⁰ ສະນັ້ນ ພຣະກິນລູກຊາຍຂອງຕົນທຳມະກາງເຈົ້າທັງຫລາຍ, ແລະ ບັນດາລູກຊາຍຈະກິນພໍຂອງຕົນ, ເຮົາຈະພິພາກສາລົງໂທດເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມລົມທຸກທິດທາງ.

¹¹ສະນັ້ນ, ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໃດ — ນິຄີພຣະຢາເວອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າປະກາດວ່າ — ເປັນທີ່ແນ່ນອນແລ້ວວ່າ ເພາະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານຂອງເຮົາເປັນມົນທົນດ້ວຍສິ່ງຫນ້າກຽດຊັງທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະຕັດຈຳນວນຂອງເຈົ້າລົງ; ຄືສາຍຕາຂອງເຮົາຈະບໍ່ປານີເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ລົງສານເຈົ້າອີກ.¹² ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງພວກເຈົ້າຈະຕາຍດ້ວຍໂລກລະບາດ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກເຜົາໄຫມ້ດ້ວຍໄຟອິດຫົວໃນທຳມະກາງຫມູ່

ພວກເຈົ້າ. ອີກຫນຶ່ງສ່ວນສາມຈະລົ້ມຕາຍດ້ວຍຄົມດາບຢູ່ອ້ອມຮອບເຈົ້າ. ແລ້ວອີກຫນຶ່ງສ່ວນສາມ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກທິດທຸກທາງ, ແລະ ຈະຖອດດາບອອກໄລ່ຕາມພວກເຂົາທັງຫລາຍໄປດ້ວຍ.

¹³ແລ້ວຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາກໍຈະມອດລົງ, ແລະ ເຮົາຈະລະບາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາສະຫງົບລົງ. ເຮົາກໍຈະພໍໃຈ, ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ, ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເປັນຜູ້ໄດ້ຊົງກ່າວດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ເມື່ອຄວາມຮ້າຍຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຂົາໄດ້ຫມົດໄປ.¹⁴ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖືກເມີນເສີຍ ແລະ ຕ່ຳຫນິນໃນທ່າມກາງປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຈົ້າ ດ້ວຍສາຍຕາຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຜ່ານໄປມາ.

¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ເຢຣູຊາເລັມ ຈະກາຍເປັນສິ່ງຄົນທັງຫລາຍປະນາມ ແລະ ເຍາະເຍີຍ, ທັງເປັນການຕັກເຕືອນແລະເປັນຄວາມກຽດຊັງຕໍ່ປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຈົ້າ. ເຮົາຈະພິພາກສາລົງໂທດເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ຢ່າງຮ້າຍກາດ, ແລະດ້ວຍການຕີສອນຢ່າງຮ້າຍກາດ — ເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວໄດ້ປະກາດດັ່ງນີ້!¹⁶ເຮົາຈະປ່ອຍລູກຫນ້າທະນູແຫ່ງໄພອິດຫົວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າທີ່ຈະກາຍເປັນວິທີຊຶ່ງເຮົາຈະທຳລາຍເຈົ້າ. ແລ້ວເຮົາເພີ່ມການອິດຫົວໃນເຈົ້າ ແລະ ທຳລາຍອາຫານຫລັກຂອງພວກເຈົ້າເສຍ.¹⁷ເຮົາຈະສົ່ງໄພອິດຫົວ ແລະ ໄພພິບັດຕ່າງໆ ມາຫາພວກເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີລູກ. ໄພພິບັດ ແລະ ການຫລັງເລືອດຈະຜ່ານໂຕເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະນຳດາບມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ — ເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວຜູ້ໄດ້ປະກາດດັ່ງນີ້ແຫລະ.”

6 ¹ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,²“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຕັ້ງຫນ້າຂອງເຈົ້າໄປທີ່ພູເຂົາທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ປະກາດພຣະທຳຕໍ່ພູເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ. ຈົ່ງກ່າວວ່າ, ພູເຂົາທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຟັງພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວຢ່າງນີ້ຕໍ່ພູເຂົາທັງຫລາຍ, ຕໍ່ໂນນພູ, ຕໍ່ຫ້ວຍຮ່ອງ, ແລະ ຕໍ່ຮ່ວມພູທັງຫລາຍວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະນຳດາບມາຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະທຳລາຍສະຖານທີ່ສູງຂອງພວກເຈົ້າ.

⁴ແລ້ວແທ່ນບູຊາທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະຖືກມ້າງເພ ແລະ ເສົາທັງຫລາຍກໍຈະຖືກທັງຫລາຍ, ແລະ ເຮົາໂຍນສົບຄົນຕາຍຂອງພວກເຈົ້າລົງຕໍ່ຫນ້າຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຈົ້າ.⁵ແລະເຮົາຈະວາງຊາກສົບຂອງຄົນອິດສະຣາເອນໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຮົາຈະກະຈາຍກະດູກຂອງພວກເຈົ້າອ້ອມຮອບແທ່ນບູຊາຂອງພວກເຈົ້າ.

⁶ທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່, ເມືອງຕ່າງໆຈະຖືກມ້າງເພ ແລະ ສະຖານສູງຕ່າງໆຈະຖືກເສຍຫາຍ, ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ແທ່ນບູຊາຂອງພວກເຈົ້າຈະວາງເປົ່າ ແລະ ເປ່ເພ. ແລ້ວພວກມັນຈະແຕກຫັກ ແລ ຫາຍໄປ, ເສົາທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະຖືກຕັດລົງ ແລະ ການງານທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະຖືກກວາດຖິ້ມ.

⁷ຄວາມຕາຍຈະຕິກລົງມາທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.

⁸ແຕ່ເຮົາຈະຮັກສາຄົນທີ່ເຫລືອທ່າມກາງພວກເຈົ້າໄວ້ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ແລະ ຈະມີບາງຄົນລອດຜົນຈາກຄົມດາບໃນທ່າມກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ໃນປະເທດຕ່າງໆ.⁹ແລ້ວພວກຜູ້ທີ່ຫນີລອດໄດ້ນັ້ນ ກໍຈະລະນຶກເຖິງເຮົາ ໃນທ່າມກາງປະຊາຊາດທີ່ພວກເຂົາຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນ, ເພາະເຮົາເສຍພຣະໄທເມືອງດ້ວຍໃຈບໍ່ສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາທີ່ໄດ້ຫັນຫນີຈາກເຮົາ, ແລະ ເພາະດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາທີ່ໂຫຍຫາຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະກຽດຊັງຕົນເອງ ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຊົ່ວທັງຫລາຍ ຄືໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງຫນ້າລັງກຽດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລ້າໆ, ເຮົາຈະນຳສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຫາພວກເຂົາ.

¹¹ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ “ຈົ່ງຕິບມື ແລະ ທຶບຕີນຂອງເຈົ້າ! ແລະກ່າວວ່າ, ‘ອະນິດຈົ່ງ! ເພາະບັນດາຄວາມຊົ່ວອັນຫນ້າກຽດຊັງຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ! ເຫດວ່າພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະລົ້ມລົງດ້ວຍດາບ, ດ້ວຍຄວາມອິດຫົວ, ແລະ ດ້ວຍພະຍາດລະບາດ.¹²ຜູ້ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກກະຕາຍດ້ວຍພະຍາດລະບາດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ກໍຈະລົ້ມລົງດ້ວຍຄົມດາບ. ແລະຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ ແລະ ລອດຊີວິດ ກໍຈະຕາຍດ້ວຍໄພອິດຫົວ. ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ເຮົາຈະລະບາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມືຢູ່ເທິງພວກເຂົາຈົນກວ່າຈະຫມົດໄປ.

¹³ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເມື່ອຊາກສົບຄົນຕາຍທັງຫລາຍໄດ້ນອນຢູ່ທ່າມກາງຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ, ອ້ອມແທ່ນບູຊາຂອງພວກເຂົາ, ຢູ່ເທິງໂນນພູສູງທຸກບ່ອນ — ເທິງຍອດພູເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະ ຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນ ແລະ ກ້ອງຕົ້ນໂອກຂະຫນາດໃຫຍ່ທຸກຕົ້ນ — ຄືສະຖານທີ່ຊຶ່ງພວກເຂົາເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍແກ່ຮູບເຄົາລົບທັງຫມົດຂອງຕົນ.¹⁴ເຮົາຈະເດີມີຂອງເຮົາອອກຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນຮີກຮ້າງ ແລະ ຖິ້ມເປົ່າຕ່າງໆ, ຄືຕັ້ງແຕ່ຖິ້ມແຫ້ງແລ້ງກັນດານເຖິງດິບລານ, ຕະຫລອດຈົນເຖິງທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່. ແລ້ວພວກເຂົາຈົ່ງຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.”

7 ¹ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,²“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນດັ່ງນີ້ວ່າ.” “ອາວະສານ! ຄາວສິ້ນສຸດໄດ້ມາເຖິງທັງສີ່ດ້ານຂອງແຜ່ນດິນແລ້ວ.

³ບັດນີ້ ຄາວສິ້ນສຸດກຳລັງມາເຖິງເຈົ້າ, ເພາະເຮົາຈະສົ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມາເຫນືອເຈົ້າທັງຫລາຍ, ແລະ ເຮົາຈະພິພາກສາເຈົ້າໃຫ້ສົມກັບການປະພຶດຂອງເຈົ້າ; ແລະ ເຮົາຈະນຳເອົາຄວາມຫນ້າລັງກຽດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າມາເຫນືອເຈົ້າ.⁴ເພາະດວງຕາຂອງເຮົາຈະບໍ່ປານີເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ສົ່ງສານເຈົ້າ, ແຕ່ເຮົານຳການຊົ່ວຂອງເຈົ້າມາເຫນືອແທນ, ແລະ ສິ່ງຫນ້າກຽດຊັງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະຢູ່ທ່າມກາງເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.

⁵ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໄພພິບັດ! ໄພພິບັດທີ່ບໍ່ເຫມືອນສິ່ງໃດ! ເບິ່ງແມ່, ໄພພິບັດກຳລັງມາເຖິງແລ້ວ!⁶ແມ່ນອນ ຄາວສຸດທ້າຍກຳລັງມາເຖິງແລ້ວ. ຄາວອາວະສານໄດ້ຕີນຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ເຈົ້າແລ້ວ. ເບິ່ງແມ່, ມັນກຳລັງມາເຖິງແລ້ວ!⁷ຄວາມຈິບຫາຍຂອງເຈົ້າກຳລັງມາເຖິງເຈົ້າຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນ. ເວລານັ້ນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ; ຄືມືແຫ່ງການທຳລາຍກໍໄກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ແລະ ພູເຂົາທັງຫລາຍ ກໍຈະປາສະຈາກຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ.

⁸ບັດນີ້ ໄກ້ເວລາທີ່ເຮົາຈະລະບາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາເຫນືອເຈົ້າ ແລະ ລະບາຍຄວາມຮ້າຍກາດຂອງເຮົາຕໍ່ເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະພິພາກສາເຈົ້າຕາມວິຖີຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະນຳຄວາມຫນ້າກຽດຊັງທັງຫມົດຂອງເຈົ້າມາເຖິງເຈົ້າ.⁹ເພາະດວງຕາຂອງເຮົາຈະບໍ່ຄວາມອິດຖິນເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຍຶດໂທດໃຫ້ເຈົ້າ. ຕາມທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ, ເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ເຈົ້າ; ແລະ ສິ່ງຫນ້າກຽດຊັງຂອງເຈົ້າກໍຈະຢູ່ທ່າມກາງເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ກຳລັງລົງໂທດເຈົ້າ.

¹⁰ເບິ່ງແມ່, ວັນນັ້ນ! ເບິ່ງແມ່, ມັນກຳລັງມາເຖິງແລ້ວ! ຄວາມຈິບຫາຍໄດ້ອອກໄປແລ້ວ! ທ່ອນໄມ້ກໍເປັ້ງບານ, ແລ້ວຄວາມອວດອົງກໍແຕກອອກ.

¹¹ຄວາມຮຸນແຮງໄດ້ຈະເລີນຂຶ້ນເປັນທ່ອນໄມ້ຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ — ຈະບໍ່ມີໃຜເຫລືອຢູ່ເລີຍ, ບໍ່ເຫລືອຜູ້ໃຜເລີຍ, ບໍ່ມີຝູງຊົນຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ມີຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນໃດໆຈະຫມັ້ນຄົງ!

¹²ເວລານັ້ນມາເຖິງແລ້ວ; ວັນນັ້ນກໍໄກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ຢ່າໃຫ້ຄົນຊື່ເກີດຄວາມຍິນດີ, ຫລືຄົນຂາຍເກີດຄວາມເສຍໃຈ ເພາະພຣະພິໂລດຂອງເຮົາຢູ່ເຫນືອປະຊາຊົນທັງຫມົດ!¹³ເພາະວ່າຜູ້ຂາຍຈະບໍ່ໄດ້ສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຂາຍໄປກັບຄືນມາ, ເທົ່າທີ່ພວກເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່, ເພາະວ່ານິມິດນັ້ນຈະຕໍ່ສູ້ປະຊາຊົນທັງຫມົດ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ກັບຄືນມາ, ເພາະບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຊີວິດໃນຄວາມບາບຂອງຕົນແຕ່ຍັງແຂງແຮງ!

¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ເປົ່າແກແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຕຽມທຸກຢ່າງໄວ້ພ້ອມແລ້ວ, ແຕ່ຍັງບໍ່ມີໃຜຢ່າງເຂົ້າສູ່ສິງຄາມ; ຍ້ອນວ່າພຣະພິໂລດຂອງເຮົາຢູ່ເໝືອນປະຊາຊົນທັງຫມົດ.¹⁵ ດາບກໍຢູ່ຂ້າງນອກ, ພະຍາດລະບາດ ແລະ ໄພອິດຫວັດຢູ່ຂ້າງໃນອາຄານ. ຄົນທີ່ຢູ່ຕາມທຶງນາຈະຕາຍດ້ວຍຄົມດາບ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະພິໂລດ ພະຍາດລະບາດກໍຈະກິນກິນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງ.¹⁶ ແຕ່ຜູ້ລອດຊີວິດບາງຄົນຈະຫນີອອກຈາກທ່າມກາງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະໄປຢູ່ເທິງຜູ-ເຂົາ. ເຫມືອນກັບນົກກາງແກແຫ່ງຮ່ວມພູ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະໄອ່ຍຄາງ — ແຕ່ລະຄົນຈະໄອ່ຍຄາງເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ.

¹⁷ມີທຸກມືຈະອ່ອນແຮງລົງ ແລະ ທຸກຫົວເຂົາຈະອ່ອນເປັຍຄືກັບນ້ຳ,¹⁸ ແລະ ພວກເຂົາຈະນຸ່ງເສື້ອຜ້າກະສອບປານ, ແລະ ຄວາມສັນສະທ້ານຈະປົກຄຸມພວກເຂົາໄວ້; ແລະ ຄວາມອັບອາຍຈະຢູ່ເທິງໂບຫນ້າຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ, ແລະ ຫົວຂອງເຂົາທຸກຄົນຈະລ້ານຫມົດ.¹⁹ ພວກເຂົາຈະໂຍນເງິນຂອງພວກເຂົາໄປໃນຖະຫນົນ ແລະ ຫອງຄ່າຂອງພວກເຂົາກໍຈະເປັນເຫມືອນການປະຕິເສດ. ເງິນ ແລະ ຄ່າຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ອາດຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຢືນໃນວັນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະຢາເວໄດ້. ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ຢືນ, ແລະ ຄວາມອິດຢາກຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອຶມເຕັມ, ເພາະວ່າຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະດຸດ.

²⁰ໃນຄວາມພາກພູມໃຈຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເຄື່ອງປະດັບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເປັນຮູບເຄົາລົບ ແລະ ສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈະປ່ຽນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນຕໍ່ພວກເຂົາ.

²¹ແລ້ວເຮົາຈະເອົາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຄົນແປກຫນ້າຄືກັບການປຸ້ນ ແລະ ການຊົດຮ້າຍໃນແຜ່ນດິນໂລກເໝືອນກັບການປຸ້ນ ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເຮັດໃຫ້ເປັນມົນທົນ.²² ແລ້ວເຮົາຈະຫັນຫນ້າຂອງເຮົາອອກຈາກພວກເຂົາເສຍ ເມື່ອພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ລ້າຄ່າຂອງເຮົາເປັນມົນທົນ; ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນມົນທົນ.

²³ຈົ່ງເຮັດສາຍໄສ້, ເພາະວ່າແຜ່ນດິນນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍການພິພາກສາເລືອດ, ແລະ ເມືອງກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ.²⁴ ສະນັ້ນ ເຮົາຈະນຳປະຊາຊາດທີ່ຊົດຮ້າຍທີ່ສຸດມາ, ແລະ ຖືກຳມະສິດເຮືອນທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຈອງຫອງຂອງຄົນຢຶງໃຫຍ່ສິ້ນສຸດລົງ, ແລະ ສຳລັບສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງພວກເຂົາຈະຖືກລົບລຸ່ມ.²⁵ ຄວາມຢ້ານກົວຈະມາ! ພວກເຂົາຈະສະແຫວງຫາສິນຕິສຸກ, ແຕ່ຈະບໍ່ພົບເລີຍ.

²⁶ໄພພິບັດເຫນືອໄພພິບັດມາເຖິງແລ້ວ, ແລະ ຈະມີຂ່າວລືຫລັງຈາກຂ່າວລືເກີດຂຶ້ນ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະສະແຫວງຫາສິນຕິສຸກທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮຸນແຮງ, ແຕ່ການສອນພຣະບັນຍັດຈະພົນກາດໄປຈາກປະໂລຫິດ ແລະ ຈຳແນະນຳຈາກພວກຜູ້ອາດູໄສ.²⁷ ກະສັດຈະໂສກເສົ້າ ແລະ ເຈົ້າຊາຍຈະນຸ່ງຫົ່ມຢ່າງສົນຫວັງ, ໃນຂະນະທີ່ມີຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນຈະສັນສະທ້ານຢ້ານກົວ. ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ແກ່ພວກເຂົາຕາມວິຖີທາງຂອງພວກເຂົາ! ເຮົາຈະພິພາກສາພວກເຂົາຕາມມາດຕະຖານຂອງພວກເຂົາ ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.”

8 ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ່ຫ້າ ເດືອນທີ່ຫົກ, ໃນປີທີ່ຫົກ, ຄືໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍນັ່ງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພວກຜູ້ອາດູໄສຂອງເຜົ່າຢູດາ ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ, ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົງມາເທິງຂ້ານ້ອຍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍກໍແນມເບິ່ງ ແລະ ເບິ່ງແມ່, ມີຮູບຮ່າງຫນຶ່ງຄ້າຍຄືຮູບຮ່າງມະນຸດ. ຈາກຮູບຮ່າງສ່ວນແອວລົງມາເບິ່ງຄືໄຟ. ແລະ ຈາກສ່ວນແອວຂຶ້ນເທິງເບິ່ງຄືບາງສິ່ງທີ່ແສງແຈ້ງສ່ອງໃສ, ຄືກັບໂລຫະທີ່ເຫລືອມໃສ.

³ແລ້ວຜູ້ນັ້ນໄດ້ຍືນສ່ວນທີ່ຄ້າຍຄືກັບມືນ້ອນອອກມາ ແລະ ໄດ້ຈັບເອົາຜົມຈາກຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງຍົກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນລະຫວ່າງໂລກ ແລະ ສະຫວັນ, ແລະ ໃນນິມິດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງພາຂ້ານ້ອຍມາເຖິງນະຄອນເປຣູຊາເລັມ, ມາເຖິງທາງເຂົ້າປະຕູທາງທິດເຫນືອຂອງເດີນຊັນໃນ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນຕັ້ງຮູບເຄົາລົບທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມອິດສາຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່.⁴ ແລ້ວ ເບິ່ງແມ່, ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ເຫມືອນກັບນິມິດທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຢູ່ທົ່ງພຽງນັ້ນ.

⁵ແລ້ວພຣະອົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ບັດນີ້ ຈົ່ງເຖິງຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງໄປທາງທິດເຫນືອ.” ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍ ກໍໄດ້ເຖິງຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງໄປທາງທິດເຫນືອ, ແລະ ປະຕູເຂົ້າທາງທິດເຫນືອນຳໄປເຖິງແຜ່ນບູຊາ, ຢູ່ບ່ອນນັ້ນມີທາງເຂົ້າ, ມີຮູບເຄົາລົບແຫ່ງການອິດສາ.⁶ ແລ້ວພຣະອົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍອີກວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າກຳລັງເຫັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດບໍ່? ຄືສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງອັນຢຶງໃຫຍ່ເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງເຊື່ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນກຳລັງເຮັດຢູ່ນີ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາໄປໄກຈາກສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງເຮົາ. ແຕ່ເຈົ້າຈະເຫັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຢຶງໃຫຍ່ຫລາຍກວ່ານີ້ອີກ.”

⁷ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຂ້ານ້ອຍມາເຖິງປະຕູທາງເຂົ້າເດີນ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍແນມເບິ່ງ, ແລະ ກໍເຫັນວ່າມີປ່ອງຫນຶ່ງຢູ່ໃນກຳແພງ.⁸ ພຣະອົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງເຈາະເຂົ້າໄປໃນກຳແພງນີ້.” ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເຈາະເຂົ້າໄປໃນກຳແພງແລ້ວ, ແລະ ມີປະຕູຢູ່ບານຫນຶ່ງ.⁹ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປເຖິດ ແລະ ເບິ່ງສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຢ່າງຊົດຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດໃນບ່ອນນີ້.”

¹⁰ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈົ່ງເຂົ້າໄປ ແລະ ເບິ່ງແມ່! ມີຮູບຮ່າງສັດເລືອຄານທຸກຊະນິດ ແລະ ສັດທີ່ຫນ້າລັງກຽດ! ຮູບເຄົາລົບຂອງເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນທີ່ແກະສະລັກໄວ້ເທິງຝາກຳແພງອ້ອມຮອບ.¹¹ ຜູ້ອາດູໄສຂອງເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນທັງເຈັດສິບຄົນກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ຢາອາຊານິຢາລູກ-ຊາຍຂອງຊາຝານຢືນຢູ່ທ່າມກາງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຮູບເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນກໍມີກະຖາງໄຟຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າກິນຄວັນຂອງເຄື່ອງເຜົາບູຊາຈະໄດ້ລອຍຂຶ້ນໄປຂ້າງເທິງ.

¹²ແລ້ວພຣະອົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວບໍ່ວ່າ ພວກອາດູໄສຂອງເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນຄວາມມືດ? ແຕ່ລະຄົນລືເຮັດສິ່ງນີ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຕັ້ງຮູບເຄົາລົບຂອງຕົນ, ເພາະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະຢາເວບໍ່ຊົງທອດພຣະເນດເຫັນເຮົາ! ພຣະຢາເວໄດ້ປະຖົມແຜ່ນດິນນີ້ເສຍແລ້ວ.’”¹³ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍດ້ວຍວ່າ, “ ຈົ່ງຫັນມາອີກຄັ້ງ, ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນພວກເຂົາກຳລັງເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຢຶງກວ່ານີ້ອີກ.”

¹⁴ຕໍ່ໄປ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຂ້ານ້ອຍມາເຖິງທາງເຂົ້າປະຕູພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວທີ່ຢູ່ທາງທິດເຫນືອ, ແລະ ເບິ່ງແມ່! ພວກຜູ້ຢຶງທັງຫລາຍກຳລັງນັ່ງຈົມຕໍ່ພະຕາມມຸດ.¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ບໍ່? ຈົ່ງຫັນກັບມາອີກຄັ້ງ, ເຈົ້າຈະເຫັນສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຊັງກວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ອີກ.”

¹⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຂ້ານ້ອຍເຂົ້າມາໃນເດີນຊັນໃນແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ເບິ່ງແມ່! ຢູ່ປະຕູທາງເຂົ້າພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ລະຫວ່າງ ລະບຽງ ແລະ ແຜ່ນບູຊາ, ມີຊາຍປະມານຊາວຫ້າຄົນຫັນຫລັງໃຫ້ພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວ ແຕ່ປັນຫນ້າຂອງພວກເຂົາໄປທາງທິດຕາເວັນ-ອອກ, ແລະ ພວກເຂົາກຳລັງນະມັດສະການດວງອາທິດ.

¹⁷ພຣະອົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ບໍ່? ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເລັກນ້ອຍບໍ່ ທີ່ເຊືອສາຍຢູດາເຮັດການອັນຫນ້າກຽດຊັງ ຊຶ່ງພວກເຂົາເຮັດຢູ່ບ່ອນນີ້? ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາຫັນມາໂກດຮ້າຍຫລາຍຂຶ້ນ, ເອົາງ່າໄມ້ມາແບ່ງດັງຂອງຕົນ.

¹⁸ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈະຈັດການກັບພວກເຂົາ; ດວງຕາຂອງເຮົາຈະບໍ່ອີດູຕິນ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຍົກໂທດໃຫ້ພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະຮ້ອງໃສ່ຫຼຸຂອງເຮົາດ້ວຍສຽງດັງກໍຕາມ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ຟັງພວກເຂົາ.”

9 ¹ແລ້ວຂ້າຍໄດ້ຍິນພຣະອົງໄດ້ເບິ່ງພຣະສຸລະສຽງດັງເຂົ້າຫູຂ້າຍໄດ້, ແລະ ຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງນຳພວກຄົນຍາມຂຶ້ນມາເມືອງນີ້, ແຕ່ລະຄົນຖືອາວຸດຂອງການທຳລາຍມານຳ.”²ເບິ່ງແມ່! ມີຊາຍຫົກຄົນເຂົ້າມາຈາກທາງປະຕູເບື້ອງເທິງ ປົນຫນ້າໄປທາງທິດເຫນືອ, ແຕ່ລະຄົນຖືອາວຸດສຳລັບຂ້າຍໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃນທຳມະກາງພວກເຂົານຸ່ງຫົ່ມຜ້າປານ ຖືຫົບເຄື່ອງຂຽນມາກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາທັງຫລາຍເຂົ້າໄປ ແລະ ຍືນຢູ່ຂ້າງແຫ່ນບູຊາທອງເຫລືອງ.

³ແລ້ວພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເຄື່ອນຂຶ້ນຈາກເຫລົ້າເຄຣູບທີ່ເຄີຍສະຖິດໄປຍັງປະຕູພຣະວິຫານ. ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ຊາຍຜູ້ທີ່ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປານ ຜູ້ທີ່ຖືຫົບເຄື່ອງຂຽນຢູ່ຂ້າງເຂົານັ້ນ.⁴ພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຜ່ານທຳມະກາງເມືອງ—ຈົ່ງໄປກາງນະຄອນເຢຣູຊາເລມ—ແລະ ເຮັດເຄື່ອງຫມາຍໄວ້ຫົນຜາກຂອງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ໂສກເສົ້າ ແລະ ຄຳຄວນ ຍ້ອນສິ່ງຫນ້າກຽດຊັງທັງຫມົດທີ່ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດກັນໃນທຳມະກາງເມືອງນີ້.”

⁵ແລ້ວຂ້ອຍນ້ອຍກໍໄດ້ຍິນພຣະອົງກ່າວກັບຄົນອື່ນໆວ່າ, “ຈົ່ງຜ່ານເມືອງຕາມຊາຍຄົນນັ້ນໄປ ແລະ ຂ້າທຸກຄົນເສຍ. ຢ່າໃຫ້ດວງຕາຂອງເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມປານີ ແລະ ຢ່າໄດ້ສົງສານເລີຍ.”⁶ເຖິງວ່າຈະເປັນຄົນເຖົ້າ, ຄົນຫນຸ່ມ, ຄົນສາວ, ທັງເດັກນ້ອຍໆ ແລະພວກຜູ້ຍິງ. ຈົ່ງຂ້າພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດ! ແຕ່ຢ່າເຂົ້າໃກ້ຜູ້ທີ່ມີເຄື່ອງຫມາຍໃນຫນ້າຜາກຂອງເຂົາ. ຈົ່ງເລີ່ມຈາກສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງເຮົານີ້ເລີຍ!” ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຂ້າຄົນເຖົ້າ ຄືຜູ້ທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະວິຫານນັ້ນ.

⁷ພຣະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານເປັນມົນທົນ, ແລະ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ເດີນພຣະວິຫານເຕັມໄປດ້ວຍຄົນຕາຍ.ຈົ່ງໄປສາ!” ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງອອກໄປ ແລະ ໂຈມຕີຄົນທົ່ວເມືອງ.⁸ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງໂຈມຕີຢູ່ນັ້ນ, ຂ້າຍໄດ້ຢຸດຄົນດຽວ ແລະ ຂ້າຍໄດ້ກົມຫນ້າລົງເຖິງດິນ ແລະ ຮ້ອງທຸນຂໍວ່າ, “ອະນິດຈິງ! ພຣະຢາເວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຊົງໄດ້ທຳລາຍຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນທັງຫມົດດ້ວຍພຣະພິໂລດທີ່ຊົງລະບາຍເຫນືອນະຄອນເຢຣູຊາເລມນັ້ນບໍ່?”

⁹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້າຍໄດ້ວ່າ, “ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ແລະ ຢູດາ ໃຫຍ່ຫລວງຫລາຍ. ແຜ່ນດິນກໍເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມກໍເຕັມເມືອງ, ເພາະພວກເຂົາກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຫລົງລົມແຜ່ນດິນນີ້ແລ້ວ; ແລະ ‘ພຣະຢາເວບໍ່ທອດພຣະເນດເຫັນດອກ’.

¹⁰ດັ່ງນັ້ນ ຕາຂອງເຮົາບໍ່ມີຄວາມປານີ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ອະໄພພວກເຂົາ. ແຕ່ເຮົາຈະໃຫ້ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້ນັ້ນ ກັບມາຕິກໃສ່ຫົວຂອງພວກເຂົາແທນ.”¹¹ເບິ່ງແມ່! ຊາຍຄົນທີ່ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປານຖືຫົບເຄື່ອງຂຽນຢູ່ທາງຂ້າງຂອງເຂົານັ້ນກໍກັບມາ. ເຂົາໄດ້ລາຍງານ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ຂ້າຍໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງຈົນແລ້ວ.”

10 ¹ຂະນະທີ່ຂ້າຍເບິ່ງໂດມ ຊົງຢູ່ເທິງຫົວຂອງເຫລົ້າເຄຣູບ; ມີບາງສິ່ງປະກົດຂຶ້ນເຫນືອພວກເຂົາເຫມືອນແກ້ວມໍລະກົດ ແລະ ມີຮູບຮ່າງຄ້າຍຄືພຣະຫຼັກ. ²ແລ້ວ ພຣະຢາເວ ກ່າວຕໍ່ຊາຍຜູ້ທີ່ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປານ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນທຳມະກາງວົງລັ ຊົງຢູ່ພາຍໃຕ້ເຫລົ້າເຄຣູບນັ້ນ, ແລະ ຈົ່ງຫອບເອົາຖ່ານໄຟດ້ວຍມືທັງສອງຂອງເຈົ້າຈົນເຕັມ ຊົງຢູ່ທຳມະກາງເຫລົ້າເຄຣູບ ແລະ ໂຮ່ຍມັນອອກໄປທົ່ວເມືອງ.” ແລ້ວຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າໄປຂະນະທີ່ຂ້າຍເບິ່ງຢູ່.

³ຝ່າຍເຫລົ້າເຄຣູບຍືນຢູ່ດ້ານຂວາຂອງພຣະວິຫານ ເວລາທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນເຂົ້າໄປຂ້າງໃນ, ແລະ ເມກໄດ້ປົກຄຸມຢູ່ຫົວເດີນຊັ້ນໃນ.⁴ພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວໄດ້ປະກົດຂຶ້ນຈາກເຫລົ້າເຄຣູບ ແລະ ໄດ້ຢືນຢູ່ເຫນືອປະຕູພຣະວິຫານ. ຖືກປົກຄຸມດ້ວຍເມກເຕັມພຣະວິຫານ, ແລະ ເດີນນັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວ.⁵ສຽງປົກທັງຫລາຍຂອງເຫລົ້າເຄຣູບກໍໄດ້ຍິນໄປເຖິງເດີນຊັ້ນນອກ, ເຫມືອນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວ.

⁶ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງມີພຣະບັນຊາໃຫ້ຊາຍທີ່ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປານວ່າ, “ຈົ່ງໄປເອົາໄຟຈາກທຳມະກາງກົງລັທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງ ເຫລົ້າເຄຣູບອອກມາ,” ຊາຍຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າໄປ ແລະ ຍືນຢູ່ທາງຂ້າງກົງລັວົງຫນຶ່ງ.⁷ເຄຣູບຕົນຫນຶ່ງໄດ້ຍິນມືຂອງມັນອອກໄປ ລະຫວ່າງ ເຫລົ້າເຄຣູບໄປຫາໄຟນັ້ນ ທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງ ເຄຣູບ, ແລະ ມັນໄດ້ ຈັບໄຟຂຶ້ນມາສ່ວນຫນຶ່ງ ແລະ ໄດ້ວາງໃສ່ມືຂອງຊາຍທີ່ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປານ. ຊາຍນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເອົາໄຟ ແລະ ກັບມາ.⁸ຂ້າຍໄດ້ເຫັນເຫລົ້າເຄຣູບຄ້າຍມືມະນຸດຢູ່ກ້ອງປົກທັງຫລາຍຂອງພວກມັນ.

⁹ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າຍໄດ້ເຫັນ, ແລະ ເບິ່ງແມ່! ກົງລັສີວົງຢູ່ຂ້າງເຫລົ້າເຄຣູບ—ກົງລັແຕ່ລະອັນຢູ່ທາງຂ້າງເຄຣູບແຕ່ລະໂຕ— ແລະ ຮູບຮ່າງຂອງບັນດາກົງລັນັ້ນເຫມືອນກັບຫີນເບຣິກ.¹⁰ຮູບຮ່າງຂອງພວກມັນເບິ່ງເຫມືອນກັບກົງລັທັງສີ່, ເຫມືອນກັບກົງລັທີ່ຊ້ອນໃນກົງລັອີກອັນຫນຶ່ງ.¹¹ເມື່ອພວກມັນເຄື່ອນໄປ, ພວກມັນກໍໄປທາງໃຕ້ທາງຫນຶ່ງໃນສີ່ທາງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຫັນໄປຕາມທາງທີ່ຈະໄປ. ແຕ່ວ່າ, ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຫົວນັ້ນໄດ້ມຸ້ງຫນ້າໄປ, ພວກມັນກໍໄດ້ຕາມໄປ. ໃນຂະນະທີ່ພວກມັນໄປ ພວກມັນກໍບໍ່ໄດ້ຫລຽວໄປໃນທິດທາງໃດເລີຍ.

¹²ຫົວຮ່າງກາຍຂອງພວກມັນ — ລວມເຖິງທາງຫລັງຂອງພວກມັນ, ມືຂອງພວກມັນ, ແລະ ປີກຂອງພວກມັນ — ເຕັມໄປດ້ວຍດວງຕາ, ແລະ ດວງຕາທັງຫລາຍ ກໍໄດ້ປົກຄຸມກົງລັທັງສີ່ເຕັມໄປຫມົດ.¹³ຂະນະທີ່ຂ້າຍເບິ່ງ, ກົງລັຖືກເອີ້ນ, “ຫມູນ.”¹⁴ພວກມັນແຕ່ລະໂຕມີສີຫນ້າ; ຫນ້າທີ່ຫນຶ່ງເປັນຫນ້າເຄຣູບ, ຫນ້າທີ່ສອງເປັນຫນ້າມະນຸດ, ຫນ້າທີ່ສາມເປັນຫນ້າສິງໂຕ, ແລະ ທີ່ສີເປັນຫນ້ານົກອິນຊີ.

¹⁵ແລ້ວເຫລົ້າເຄຣູບ — ແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຊົງຂ້າຍໄດ້ເຄີຍເຫັນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເກບາ — ລຸກຂຶ້ນ.¹⁶ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຫລົ້າເຄຣູບເຄື່ອນໄຫວ, ເຫລົ້າກົງລັທີ່ຢູ່ທາງຂ້າງພວກມັນກໍໄດ້ເຄື່ອນໄປດ້ວຍ, ແລະ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຫລົ້າເຄຣູບກາງປົກທັງຫລາຍອອກເພື່ອຈະຍິນຂຶ້ນຈາກໂລກ, ກົງລັເຫລົ້ານັ້ນກໍບໍ່ຫັນ. ພວກມັນຈະຍືນຢູ່ທາງຂ້າງເຄຣູບ.¹⁷ເມື່ອເຫລົ້າເຄຣູບຍືນຢູ່, ບັນດາກົງລັກໍຍືນຢູ່, ແລະ ເມື່ອເຫລົ້າເຄຣູບເຫາະຂຶ້ນ, ກົງລັທັງຫລາຍກໍເຫາະຂຶ້ນກັບພວກມັນໄປດ້ວຍ, ເພາະວ່າວິນຍານຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໄດ້ຢູ່ໃນບັນດາກົງລັນັ້ນ.

¹⁸ແລ້ວພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວໄປຈາກເຫນືອປະຕູພຣະວິຫານ ແລະ ຍືນເຫນືອເຫລົ້າເຄຣູບ.¹⁹ເມື່ອເຫລົ້າເຄຣູບໄດ້ກາງປົກທັງຫລາຍຂອງພວກມັນອອກ ແລະ ຍິນຂຶ້ນໄປຈາກໂລກໃນສາຍຕາຂອງຂ້າຍໄດ້, ເມື່ອພວກມັນໄດ້ເຄື່ອນອອກໄປ, ແລະ ກົງລັກໍເຮັດຢ່າງດຽວກັນຢູ່ຂ້າງພວກມັນ. ພວກມັນໄດ້ຍືນຢູ່ທາງເຂົ້າປະຕູທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວ, ແລະ ພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນມາຢູ່ເຫນືອພວກມັນ.

²⁰ເຫລົ້ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຊົງຂ້າຍໄດ້ເຫັນພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເກບາ, ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າຍໄດ້ຮູ້ວ່າ ພວກມັນຄືເຫລົ້າເຄຣູບ!²¹ພວກມັນແຕ່ລະໂຕມີສີຫນ້າ ແລະ ສີປີກ, ແລະ ຮູບຮ່າງເຫນືອນມືມະນຸດພາຍໃຕ້ປົກທັງຫລາຍຂອງມັນ,²² ແລະ ລັກສະນະໃບຫນ້າຂອງພວກມັນເຫມືອນໃບຫນ້າທັງຫລາຍທີ່ຂ້າຍໄດ້ເຄີຍເຫັນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເກບາ, ແລະ ເຄຣູບແຕ່ລະໂຕໄດ້ມຸ້ງໄປຂ້າງຫນ້າ.

11 ¹ແລ້ວພຣະວິນຍານໄດ້ຍົກຂ້າຍໄດ້ຂຶ້ນ ແລະ ນຳຂ້າຍໄດ້ອອກມາທີ່ປະຕູທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວ, ຊົງຫລຽວຫນ້າໄປທິດຕາເວັນອອກ, ແລະ ເບິ່ງແມ່, ຢູ່ທາງເຂົ້າປະຕູມີຜູ້ຊາຍຊາວຫ້າຄົນ. ຂ້າຍໄດ້ເຫັນຢ່າງອາຊານີຢາລູກຊາຍຂອງອັດຊູຣະ ແລະ ເປລາຕີຢາ ລູກຊາຍຂອງເບນາອີຢາ, ຜູ້ນຳຂອງປະຊາຊົນໃນທຳມະກາງພວກເຂົາ.

²ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຊາຍພວກນີ້ເປັນພວກທີ່ແນະນຳການຊົງຮ້າຍ, ແລະ ຕັດສິນແຜນຊົງໃນເມືອງນີ້.³ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, ‘ເວລາທີ່ຈະສ້າງບ້ານຍັງບໍ່ແມ່ນຕອນນີ້; ເມືອງນີ້ເປັນເຫນືອນຫມື່ນ, ແລະ ພວກເຮົາເປັນເຫນືອນຊົນ.’⁴ ສະນັ້ນ, ຈົ່ງທ່ານວາຍຕໍ່ສູ່ພວກເຂົາເຖິດ. ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງທ່ານວາຍ.”

⁵ແລ້ວ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວ ລົງມາເຫນືອຂ້າງນ້ອຍ ແລະ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ກ່າວວ່າ: ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ: ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າກຳລັງກ່າວ, ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ; ເຮົາຮູ້ວ່າ ໃນຫົວຂອງພວກເຈົ້າຄິດຫຍັງຢູ່.⁶ ພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້າຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລາຍໃນເມືອງນີ້ ແລະ ຕາມຖະຫນົນຫົນທາງກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຊາກສົບ.⁷ ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ປະຊາຊົນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້າ, ຊາກສົບທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຖິ້ມໄວ້ທ່າມກາງນະຄອນເຢຣູຊາເລມນີ, ເປັນຊົນ, ແລະ ເມືອງນີ້ເປັນຫມື່ນ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຖືກນຳອອກໄປຈາກກາງເມືອງນີ້.

⁸ພວກເຈົ້າໄດ້ຢ້ານກົວຄົມດາບ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍ່ຈະນຳດາບມາເຫນືອພວກເຈົ້າ—ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງປະກາດໄວ້ດັ່ງນີ້.⁹ ເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກກາງເມືອງ, ແລະ ມອບພວກເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອເຮົາຈະນຳການຕັດສິນມາຕໍ່ສູ່ພວກເຈົ້າ.¹⁰ ພວກເຈົ້າຈະຖືກລົມ-ຕາຍດ້ວຍດາບ. ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າຢູ່ເຂດແດນຂອງອິດສະຣາເອນ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.

¹¹ເມືອງນີ້ຈະບໍ່ແມ່ນຫມື່ນແຕ່ງອາຫານສຳລັບພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນຊົນໃນທ່າມກາງນາງ. ເຮົາຈະລົງໂທດເຈົ້າຢູ່ເຂດແດນຂອງອິດສະຣາເອນ.

¹²ແລ້ວ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນ ພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເດີນຕາມ ແລະ ຖືຮັກສາກິດບັນຍັດຂອງເຮົາ. ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປະພຶດຕາມກິດຫມາຍຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຈົ້າ.”

¹³ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ຂະນະທີ່ຂ້າງນ້ອຍກຳລັງທ່ານວາຍ, ເປລາຕີຢາລຸກຊາຍຂອງເບນາຢາ, ກໍ່ສິນຊີວິດໄປ. ແລ້ວຂ້າງນ້ອຍກໍ່ກົມຫນ້າລົງເຖິງດິນ ແລະ ຮ້ອງສ່ຽງດັງ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ອະນິຈິງ! ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍລ້າງຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ເຫລືອຢູ່ນີ້ໃຫ້ຫມົດສິນບໍ່?”

¹⁴ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າງນ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,¹⁵ “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ພຣະອົງຂອງພວກເຈົ້າເອີຍ! ພຣະອົງຂອງພວກເຈົ້າເອີຍ!

ຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍໃນຕະກູນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ! ພວກເຂົາທັງຫມົດເປັນຜູ້ທີ່ກ່າວເຖິງດ້ວຍຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລມ, ‘ພວກເຂົາຕ່າງໂກຈາກພຣະຢາເວ! ດິນແດນນີ້ ຈົ່ງຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ເປັນກຳມະສິດຂອງພວກເຮົາ.’

¹⁶ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຖິງວ່າ ເຮົາໄດ້ເອົາພວກເຂົາອອກໄປຢູ່ທ່າມກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ແລະ ເຖິງວ່າ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະຈົດກະຈາຍໄປຢູ່ທ່າມກາງແຜ່ນດິນຕ່າງໆ, ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ເຮົາກໍ່ເປັນບ່ອນສັກສິດສຳລັບພວກເຂົາຊົງຄາວໃນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໄປຢູ່ນັ້ນ.’¹⁷ ສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມພວກເຈົ້າຈາກປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະປຸ້ມລູມພວກເຈົ້າຈາກດິນແດນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ກະຈົດກະຈາຍໄປ, ແລະ

ເຮົາຈະມອບດິນແດນແຫ່ງອິດສະຣາເອນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.’¹⁸ ແລ້ວ ພວກເຂົາຈະໄປຍັງທີ່ນັ້ນ ແລະ ກຳຈັດທຸກສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຈາກສະຖານທີ່ແຫ່ງນັ້ນ.

¹⁹ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາມີຈິດໃຈອັນດຽວກັນ, ແລະ ເຮົາຈະໃສ່ຈິດວິນຍານໃຫມ່ໄວ້ໃນພວກເຂົາ. ເຮົາຈະເອົາໃຈຫົນອອກໄປເສຍຈາກເນື້ອຫນັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເອົາໃຈເນື້ອໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ,²⁰ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະດຳເນີນຕາມກິດບັນຍັດຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາຈະຖືຮັກສາ ແລະ ເຮັດຕາມກິດຫມາຍນັ້ນ.

ແລ້ວ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.²¹ ແຕ່ສ່ວນຜູ້ທີ່ເດີນໄປກັບຄວາມຮັກຕໍ່ສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດ ແລະ ກຽດຊັງເຫລົ່ານັ້ນ. ເຮົາຈະນຳເອົາການກະທຳຂອງພວກເຂົາມາໄວ້ເຫນືອຫົວຂອງພວກເຂົາ—ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະກາດດັ່ງນີ້-ແຫລະ.”

²²ເຫລົ່າເຄຣູບກໍ່ກາງປົກທັງຫລາຍຂອງພວກມັນອອກ ແລະ ກົງລັກຢູ່ຂ້າງຂອງພວກມັນ, ແລະ ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນຢູ່ເຫນືອເຄຣູບເຫລົ່ານັ້ນ.²³ ຈາກນັ້ນ ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເຄື່ອນຂຶ້ນໄປຈາກກາງເມືອງນັ້ນ ແລະ ຍືນຢູ່ເຫນືອພູເຂົາທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງນັ້ນ.

²⁴ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງຍົກຂ້າງນ້ອຍຂຶ້ນ ແລະ ນຳພາຂ້າງນ້ອຍມາຍັງເຫລົ່າຊະເລີຍໃນເຄເດຍ, ໃນນິມິດ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ນິມິດທີ່ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຫັນກໍ່ຂຶ້ນໄປຈາກຂ້າງນ້ອຍ.²⁵ ແລ້ວ ຂ້າງນ້ອຍຈົ່ງໄດ້ປະກາດສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສຳແດງໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຫັນຕໍ່ພວກຊະເລີຍທັງຫລາຍຝັ່ງ.

12 ¹ພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າງນ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,² “ບຸດມະນຸດເອີຍ” ເຈົ້າອາໄສຢູ່ທ່າມກາງເຊື້ອສາຍກະບົດ, ພວກເຂົາມີຕາເພື່ອເບິ່ງ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນ; ແລະ ພວກເຂົາມີຫູເພື່ອຟັງ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ, ເພາະພວກເຂົາເປັນເຊື້ອສາຍກະບົດ.

³ເພາະສະນັ້ນ ສຳລັບເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຈັດຕັ້ງມາເຄື່ອງຂອງສຳລັບການເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ເລີ່ມອອກໄປໃນເວລາກາງເວັນໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ເພື່ອເຮົາຈະເນລະເຫດເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ ຈາກບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າຢູ່ໄປອີກບ່ອນຫນຶ່ງ. ບາງທີພວກເຂົາອາດເລີ່ມເຫັນ, ເຖິງວ່າພວກເຂົາເປັນເຊື້ອສາຍກະບົດກໍ່ຕາມ.

⁴ເຈົ້າຈະນຳສິ່ງຂອງ ຂອງເຈົ້າອອກໄປເພື່ອເປັນຊະເລີຍໃນເວລາກາງເວັນໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ; ອອກໄປໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນໃນເວລາຕອນແລງເຫມືອນທຸກຄົນທີ່ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ.⁵ ຈົ່ງເຈາະຊ່ອງກຳແພງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ, ແລະ ຈົ່ງລອດຮູກຳແພງອອກໄປ. “ຈົ່ງຍົກເຄື່ອງຂອງໃສ່ບ່າຂອງເຈົ້າ ແລະ ແບກອອກໄປໃນເວລາມືດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ. ຈົ່ງປົກຫນ້າເຈົ້າໄວ້, ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນແຜ່ນດິນ, ເພາະເຮົາຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຫມາຍສຳຄັນແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.”

⁷ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າງນ້ອຍຈົ່ງເຮັດຕາມຄຳສັ່ງນີ້, ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ກະກຽມເອົາເຄື່ອງຂອງອອກມາ ເພື່ອການຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍໃນກາງເວັນ ແລະ ໃນເວລາຕອນຄ່ຳ ຂ້າງນ້ອຍ ກໍ່ເຈາະກຳແພງດ້ວຍມື. ຂ້າງນ້ອຍຂຶ້ນເຄື່ອງອອກໄປໃນເວລາມືດ, ແລະ ແບກເຄື່ອງຂອງໃສ່ບ່າອອກໄປໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ.

⁸ແລ້ວ ພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າງນ້ອຍໃນຕອນເຊົ້າ, ກ່າວວ່າ,⁹ “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ເຊື້ອສາຍທີ່ກະບົດນັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ຖາມບໍ່ວ່າ, ‘ເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງ?’”¹⁰ ຈົ່ງບອກແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ‘ພຣະຢາເວອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ນີ້ເປັນຄຳທ່ານວາຍກ່ຽວຂ້ອງກັບເຈົ້າເຈົ້າຊາຍໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລມ, ແລະ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນໃນທ່າມກາງພວກເຂົານັ້ນ.’

¹¹ກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າງນ້ອຍເປັນຫມາຍສຳຄັນສຳລັບພວກທ່ານ. ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຮັດແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງນີ້ກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະຖືກກວາດລ້າງ ແລະ ໄປເປັນຊະເລີຍ.’¹² ເຈົ້າຊາຍຜູ້ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ ຈະແບກເຄື່ອງຂຶ້ນໃສ່ບ່າໃນເວລາມືດ, ແລະ ອອກໄປທາງກຳແພງ. ພວກເຂົາຈະເຈາະຮູຜ່ານກຳແພງ ແລະ ແບກເຄື່ອງຂອງພວກເຂົາອອກໄປ. ພວກເຂົາຈະປົກຫນ້າຂອງຕົນ, ເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ເຫັນແຜ່ນດິນດ້ວຍສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ.

¹³ເຮົາຈະກາງຕາຫນ່າງຂອງເຮົາອອກເທິງລາວ ແລະ ລາວຈະຕິດກັບຕາຫນ່າງຂອງເຮົາ; ແລ້ວເຮົາຈະນຳລາວເຂົ້າໄປໃນບາບີໂລນ, ແຜ່ນດິນຂອງເຄເດຍ, ແຕ່ລາວຈະບໍ່ເຫັນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ແລະ ລາວຈະຕາຍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

¹⁴ເຮົາຈະກະຈັດກະຈາຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບລາວ ຄົນທີ່ຊ່ວຍລາວ ຕະຫລອດຈົນເຖິງກອງທະຫານຂອງລາວ ໄປຢູ່ທຸກທີ່ທຸກບ່ອນ, ແລະ ເຮົາຈະສົ່ງ
ດາບອອກໄປໄລ່ລ້າພວກເຂົາ. ¹⁵ເພື່ອພວກເຂົາຈະວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເມື່ອເຮົາກະຈັດກະຈາຍພວກເຂົາໄປຢູ່ທຸກກາງຊົນຊາດອື່ນ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມແຜ່ນດິນຕ່າງໆ. ¹⁶ແຕ່ເຮົາຈະໄວ້ຊີວິດພວກຜູ້ຊາບບາງຄົນໃນທຸກກາງພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄົມດາບ, ຄວາມອຶດ-
ຢາກ, ແລະ ໄພພິບັດ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ບັນທຶກເຖິງການກະທຳອັນຫນ້າລັງກຽດທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາໃນດິນແດນທີ່ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເອົາພວກເຂົາໄປ,
ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.”

¹⁷ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ¹⁸“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກິນອາຫານຂອງເຈົ້າດ້ວຍຕົວສັນ, ແລະ ດື່ມນ້ຳຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມ
ສະຫ້າມຫວັ່ນໄຫວ ແລະ ກັງວົນ.

¹⁹ແລ້ວຈົ່ງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນວ່າ, ‘ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ກ່ຽວກັບບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ນະຄອນເຢຣູຊາ-
ເລັມ, ແລະ ໃນແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນວ່າ: ພວກເຂົາຈະກິນເຂົ້າຈີຂອງຕົນດ້ວຍໂຕສັນ ແລະ ດື່ມນ້ຳດ້ວຍຄວາມສະຫ້າມຫວັ່ນໄຫວ,
ເນື່ອງຈາກຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນແຜ່ນດິນຈະຖືກທຳລາຍ ເພາະຄວາມຮຸນແຮງຂອງບັນດາຄົນທັງປວງທີ່ອາໄສຢູ່ນັ້ນ. ²⁰ສະນັ້ນ ເມືອງທັງຫລາຍທີ່ມີຄົນອາ-
ໄສຢູ່ຈະຮ້າງເປົ່າ ແລະ ແຜ່ນດິນຈະກາຍເປັນບ່ອນເປົ່າວ່າງ; ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.”

²¹ພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້ານ້ອຍອີກຄັ້ງ, ກ່າວວ່າ, ²²“ບຸດຂອງມະນຸດເອີຍ, ສຸພາສິດອັນໃດທີ່ເຈົ້າມີໃນແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນທີ່ເວົ້າວ່າ,
‘ວັນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ໄກອອກໄປ ແລະ ນິມິດທຸກຢ່າງກໍ່ລະລາຍໄປ?’ ²³ສະນັ້ນ, ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນທັງຫລາຍວ່າ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວວ່າ: ເຮົາ
ຈະໃຫ້ສຸພາສິດບົດນີ້ສົນສຸດລົງ, ແລະ ປະຊາຊົນແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ຈະບໍ່ໃຊ້ມັນອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ‘ວັນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ໃກ້ເຂົ້າມາ
ຄືເວລາທີ່ນິມິດທຸກຢ່າງກໍ່ເປັນຈິງແລ້ວ.

²⁴ເພາະຈະບໍ່ມີນິມິດປອມ ຫລື ຄຳທຳນວາຍທີ່ເວົ້າເອົາໃຈຄົນໃນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ. ²⁵ເພາະເຮົາຄືພຣະຢາເວ! ເຮົາກ່າວ ແລະ
ເຮົາດຳເນີນໃນຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ. ສິ່ງນີ້ ຈະບໍ່ຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ. ເພາະເຮົາຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳນີ້ໃນວັນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ເຊື້ອສາຍທີ່ມັກກະ-
ບົດເອີຍ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ!—ນີ້ເປັນປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

²⁶ອີກຄັ້ງທີ່ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ²⁷“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ! ເບິ່ງແມ່, ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນເວົ້າວ່າ, ‘ນິມິດ ທີ່ລາວ
ເຫັນເປັນເລື່ອງໃນອີກຫລາຍວັນນັ້ນຈາກຕອນນີ້, ແລະ ລາວທຳນວາຍເຖິງເລື່ອງທີ່ຍັງຫ່າງໄກ.’ ²⁸ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ພຣະຢາເວ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາກ່າວອອກໄປນັ້ນຈະຕ້ອງສຳເລັດແທ້—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງ-
ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

13 ¹ອີກຄັ້ງ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ²“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງທຳນວາຍຕໍ່ສູ້ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະຄຳ
ທີ່ທຳນວາຍໃນອິດສະຣາເອນ, ແລະຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງທຳນວາຍຕາມຈົນຕະນາການຂອງຕົນວ່າ ‘ຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ.

³ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ວິບັດແກ່ເຫລົ່າຜູ້ປະກາດພຣະຄຳໄກ້ໆ ຊຶ່ງເຮັດຕາມວິນຍານຂອງພວກເຂົາເອງ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນ
ຫຍັງເລີຍ. ‘ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳຂອງພວກເຈົ້າເປັນເຫມືອນດັ່ງຫມາຍຈົ່ງຈອກຢູ່ທຸກກາງສິ່ງທີ່ຮັກຮ້າງເພພັງ.

⁵ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປົນຂຶ້ນໄປບ່ອນແຕກຂອງກຳແພງຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ເພື່ອແປງມັນ, ເພື່ອຕ້ານທານສົງຄາມໃນວັນແຫ່ງພຣະຢາເວ. ‘ພວກເຂົາ,
ມີນິມິດປອມ ແລະ ຄຳທຳນວາຍຂີ້ຕົວະ, ພວກຄົນທີ່ກ່າວວ່າ ‘ຢ່າງນັ້ນ ແລະ ຢ່າງນີ້ ແມ່ນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.” ພຣະຢາເວບໍ່ເຄີຍໄດ້ສັງພວກເຂົາ
ໄປ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຫວັງວ່າຈະສຳເລັດຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງຕົນ ‘ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນນິມິດປອມ ແລະ ຄຳທຳນວາຍຂີ້ຕົວະ
, ພວກເຈົ້າ ຜູ້ກ່າວວ່າ, “ເຊັ່ນນັ້ນ ແລະ ເຊັ່ນນີ້ ແມ່ນປະກາດຂອງພຣະຢາເວ” ໃນຂະນະທີ່ເຮົາຍັງບໍ່ເຄີຍກ່າວຫຍັງເລີຍ?’

⁶ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ມີນິມິດບໍ່ປອມ ແລະ ກ່າວຄຳຂີ້ຕົວະ — ດັ່ງນັ້ນ
ນີ້ເປັນການປະກາດຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ມື້ຂອງເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະຄຳ ຜູ້ມີນິ-
ມິດຂີ້ຕົວະ ແລະ ຄຳທຳນວາຍຂີ້ຕົວະ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຫຼັກຊຸມນຸມປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ຫລື ຂຶ້ນທະບຽນຢູ່ໃນສຳມະໂນຄົວຂອງເຊື້ອສາຍ
ອິດສະຣາເອນ; ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃນແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!

¹⁰ເພາະເຫດນີ້, ແລະ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ຫລົງໄປ ແລະ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກ!” ທັງໆທີ່ບໍ່ມີສັນຕິສຸກເລີຍ, ພວກເຂົາກຳລັງ
ສ້າງກຳແພງ ແລ້ວພວກເຂົາຈະໂບກດ້ວຍປູນຂາວ. ¹¹ຈົ່ງກ່າວແກ່ຜູ້ທີ່ໂບກກຳແພງນັ້ນວ່າ ‘ມັນຈະເພພັງລົງ; ຈະມີຝົນຕົກລົງມາຢ່າງຫນັກ, ແລະ
ເຮົາຈະສົ່ງພາຍຸຫມາກເຫັນມາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນເພພັງລົງ, ແລະ ລົມພາຍຸກໍ່ຈະພັດເພື່ອທຳລາຍມັນໃຫ້ເພພັງລົງ. ¹²ເບິ່ງແມ່, ກຳແພງຈະເພພັງລົງ.
ຍັງບໍ່ມີໃຜບອກພວກເຈົ້າບໍ່, ‘ປູນຂາວທີ່ເຈົ້າໄດ້ໂບກນັ້ນຢູ່ໃສ?’

¹³ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລົມພາຍຸມາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ,
ແລະຈະມີນ້ຳຖ້ວມດ້ວຍຫຳຝົນທີ່ຕົກລົງຢ່າງແຮງດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ! ພາຍຸຫມາກເຫັນມາດ້ວຍຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະທຳ-
ລາຍມັນຈົນສິ້ນຊາກ. ¹⁴ເພາະເຮົາຈະທຳລາຍກຳແພງຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ໂບກດ້ວຍປູນຂາວນັ້ນ, ແລະ ເຮົາມັງມັນລົງເຖິງດິນຈົນເຫັນຖານຂອງກຳແພງນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ
ມັນຈະເພພັງລົງ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍລ້າງໃນທຸກກາງຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ແລ້ວເຮົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.

¹⁵ເພາະເຮົາຈະທຳລາຍລ້າງດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ໂບກມັນໄວ້ດ້ວຍປູນຂາວ. ເຮົາຈະກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, “ກຳແພງບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ
ຄົນທັງຫລາຍທີ່ໂບກປູນຂາວກໍ່ບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປເຊັ່ນກັນ—¹⁶ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະຄຳແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ຜູ້ທຳນວາຍກ່ຽວກັບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນນິມິດແຫ່ງສັນຕິສຸກຂອງນະຄອນນັ້ນ. ແຕ່ທັງທີ່ບໍ່ມີສັນຕິສຸກເລີຍ! — ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.”

¹⁷ດັ່ງນັ້ນ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງມຸ່ງຫນ້າຕໍ່ສູ້ບັນດາລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າຜູ້ທຳນວາຍຕາມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຈົ່ງທຳນວາຍຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ. ¹⁸
ກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ວິບັດແກ່ຜູ້ຍິງທີ່ຫຍິບຜ້າຍັນສະເຫນ່ໃສ່ແຂນເສື້ອທັງຫລາຍ ແລະ ຜ້າປົກຫົວຂອງເຂົາທຸກຂະ-
ຫນາດ ເພື່ອຕາມລ່າປະຊາຊົນ. ພວກເຈົ້າຈະຕາມລ່າປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແຕ່ຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນເອງໄດ້ບໍ່?

¹⁹ພວກເຈົ້າໄດ້ດູຫມິນເຮົາ ໃນຫມູ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ເພາະເຫັນແກ່ເຂົາບາເລເປັນກຳ ແລະ ເສດເຂົາຈີ, ເພື່ອຂ້າປະຊາຊົນທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ບໍ່ສົມຄວນຕາຍ,
ແລະ ເພື່ອຮັກສາຊີວິດຄົນທີ່ບໍ່ສົມຄວນຈະມີຊີວິດຢູ່ໃຫ້ໄດ້ຢູ່ຕໍ່, ຍ້ອນການຂີ້ຕົວະຂອງເຈົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຟັງພວກເຈົ້າ.

²⁰ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຕໍ່ສູ້ເດີມສະເຫນ່ພວກເຈົ້າໃຊ້
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງປະຊາຊົນຕົກເປັນເຫຍືອຢ່າງທີ່ພວກເຂົາໄລ່ລ້າມັນ. ແນ່ນອນ, ເຮົາຈະຈັກຜ້າຍັນນັ້ນເສຍຈາກແຂນຂອງພວກເຈົ້າ; ແລະ
ຈາກປະຊາຊົນຜູ້ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຕົກກັບເຫມືອນຈັບນັກ — ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອິດສະຫລະ ²¹ເຮົາຈະຈັກຜ້າປົກຫົວຂອງພວກເຈົ້າເສຍ ແລະ
ຊ່ວຍເຫລືອປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງພວກເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະບໍ່ຕົກເປັນເຫຍືອໃນມືຂອງພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນ
ພຣະຢາເວ.

²² ເພາະພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນຊອບທຳໃຈດ້ວຍການຂີດຄວາມ, ທັງທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ປາດຖະໜາໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນໃຈເລີຍ, ແລະ ເພາະພວກເຈົ້າສະໜັບສະໜູນການກະທຳຂອງຄົນຊົ່ວ ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈະບໍ່ກັບມາທາງຂອງເຂົາ ເພື່ອຈະຮັກສາຊີວິດຂອງເຂົາ —²³ ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນນິມິດປອມ ຫລື ເຮັດການທຳນວາຍໄດ້ອີກ, ດ້ວຍວ່າເຮົາຈະຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ຜັນຈາກມືຂອງພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.”

14 ¹ ພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິດສະຣາເອນບາງຄົນມາຫາຂ້າມ້ອຍ ແລະ ມານັ້ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້າມ້ອຍ. ² ແລ້ວພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາເຖິງຂ້າມ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ³ “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຢຶດເອົາຮູບເຄົາລົບຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສະດຸດຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເຂົາຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາເອງ. ເຮົາຄວນຈະຖືກສອບໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍພວກເຂົາບໍ່?”

⁴ ສະນັ້ນ ຈິງປະກາດສິ່ງນີ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ຈິງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນໃນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເອົາຮູບເຄົາລົບຕ່າງໆໄວ້ໃນໃຈຂອງຕົນ, ຫລື ຜູ້ໃດເອົາສິ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ສະດຸດໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຕົນເອງ, ແລະ ຍັງມາຫາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ — ເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວ ຈະຕອບເຂົາເອງກ່ຽວກັບຮູບເຄົາລົບຫລວງຫລາຍຂອງເຂົາ. ⁵ ເຮົາຈະເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເພື່ອເຮົາຈະເອົາຫົວໃຈຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ຫຼືໄປຫ່າງໄກຈາກເຮົາ ເນື່ອງຈາກຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນກັບຄືນມາ.”

⁶ ສະນັ້ນ ຈິງກ່າວແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນວ່າ, “ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈິງກັບໃຈໃຫມ່ ແລະ ຫັນຫລັງຈາກຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າເສຍ! ຈິງຫັນຫນ້າຂອງພວກເຈົ້າຈາກບັນດາສິ່ງຫນ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຈົ້າ.

⁷ ເພາະວ່າທຸກຄົນໃນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ແລະ ຊາວຕ່າງຊາດທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນ ຄືຜູ້ປະຖິ້ມເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຖືເອົາຮູບເຄົາລົບໄວ້ໃນໃຈຂອງຕົນ ແລະ ເອົາຄວາມຊົ່ວຊ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ສະດຸດໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຂອງຕົນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງຈະມາຫາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ເພື່ອສະແຫວງຫາເຮົາ — ເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວ, ຈະຕອບຄົນນັ້ນເອງ. ⁸ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະມຸ່ງຫນ້າຂອງເຮົາຕໍ່ສູ່ຄົນນັ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວເປັນຫມາຍສຳຄັນ ແລະ ສຸພາສິດ, ເພາະເຮົາຈະຕັດລາວອອກເສຍຈາກທຳມະກາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.

⁹ ຖ້າຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄົນນັ້ນຫລອກລວງ ແລະ ກ່າວຂໍຄວາມໃດໆ, ແລ້ວເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວ, ຈະຫລອກລວງຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄົນນັ້ນ; ເຮົາຈະຢຽດມືຂອງເຮົາອອກຕໍ່ສູ່ຄົນນັ້ນ ແລະ ຫ້າລາຍລ້າງລາວເສຍຈາກທຳມະກາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຂອງເຮົາ. ¹⁰ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັບໂທດຂອງພວກເຂົາ; ໂທດຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳກໍເປັນເຊັ່ນດຽວກັບຄົນທີ່ມາປຶກສາລາວ. ¹¹ ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ, ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນຈະບໍ່ຫນີຈາກການຕິດຕາມເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນມົນທົນອີກຕໍ່ໄປດ້ວຍການລະເມີດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ — ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້.”

¹² ແລ້ວພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າມ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ¹³ “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເມື່ອແຜ່ນດິນຫນຶ່ງເຮັດບາບຕໍ່ສູ່ເຮົາໂດຍການເຮັດຄວາມບາບທີ່ເຮົາໄດ້ຢຽດພຣະທັດອອກໄປຕໍ່ສູ່ພວກເຂົາ ແລະ ຫ້າລາຍແຫລ່ງອາຫານ, ແລະ ສົງການອິດຫົວມາແລະ ຕັດມະນຸດ ພ້ອມທັງສັດອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນເສຍ, ¹⁴ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີຊາຍທັງສາມຄົນນີ້ ຄື ໂນອາ, ດານີເອນ, ແລະ ໂຢບ — ຢູ່ໃນທຳມະກາງແຜ່ນດິນນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ສາມາດຊ່ວຍກູ້ເອົາຊີວິດຂອງຕົນລອດພົ້ນອອກມາດ້ວຍຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ — ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະກາດດັ່ງນີ້.

¹⁵ ຖ້າເຮົາສົງສັດຮ້າຍຜ່ານເຂົ້າແຜ່ນດິນ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ມັນເປັນຫມັນ ເພື່ອວ່າມັນຈະກາຍເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າ ເພື່ອຈະບໍ່ມີໃຜກາຍເຂົ້າໄປເພາະສັດຮ້າຍນັ້ນ, ¹⁶ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຊາຍທັງສາມຄົນນັ້ນຢູ່ຫນ້າ — ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໃດ — ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະກາດວ່າ — ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍແມ່ນແຕ່ລູກຊາຍຍິງຂອງພວກເຂົາໄດ້; ພວກເຂົາພຽງສາມາດຊ່ວຍກູ້ເອົາຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ດິນແດນນັ້ນ ຈະກາຍເປັນບ່ອນຮົກຮ້າງວ່າງເປົ່າເສຍ.

¹⁷ ຫລື ຖ້າເຮົານຳດາບມາຕໍ່ສູ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ດາບເອີຍ, ຈົ່ງຜ່ານໄປໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະ ຕັດມະນຸດ ແລະ ສັດອອກສາ’, ¹⁸ ແລ້ວເຖິງວ່າຊາຍທັງສາມຈະຢູ່ທຳມະກາງແຜ່ນດິນນັ້ນສິ້ນໃດ — ເຫມືອນທີ່ເຮົາດຳລົງຢູ່, ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະກາດວ່າ — ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍລູກຊາຍຍິງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້; ພວກເຂົາຈະສາມາດຊ່ວຍກູ້ເອົາຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ເທົ່ານັ້ນ.

¹⁹ ຫລື ຖ້າເຮົາສົ່ງໄພພິບັດເຂົ້າມາຕໍ່ສູ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະ ຖອກເຫລວມາຄຽດຮ້າຍຂອງເຮົາອອກເຫນືອດິນແດນນັ້ນດ້ວຍເລືອດ, ເພື່ອຕັດທັງມະນຸດ ແລະ ສັດອອກ, ²⁰ ແລ້ວ ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂນອາ, ດານີເອນ, ແລະ ໂຢບ ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ — ດັ່ງທີ່ເຮົາຊົງດຳລົງຢູ່, ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະກາດວ່າ — ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍລູກຊາຍຍິງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດຊ່ວຍກູ້ເອົາຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຜົນໄດ້ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ.

²¹ ເພາະພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງຮ້າຍແຮງເກີດຂຶ້ນໂດຍສົງການລົງໂທດທັງສິປະການຂອງເຮົາມາຄື — ໄພອິດຫົວ, ດາບ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ໂລກລະບາດ ມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຕັດທັງມະນຸດ ແລະ ສັດອອກຈາກນະຄອນນັ້ນ.

²² ເບິ່ງແມ່! ຜູ້ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນນະຄອນນັ້ນ, ຄືຜູ້ລອດຊີວິດຈະໄປກັບລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງຕົນ. ເບິ່ງແມ່! ພວກເຂົາຈະອອກໄປຫາເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນຄວາມປະພຶດ ແລະ ການກະທຳທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຈົ້າຈະໂລ່ງໃຈຂຶ້ນກັບການລົງໂທດທີ່ເຮົາໄດ້ສົ່ງໄປສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ທຸກສິ່ງອອກຈາກນິທິເຮົາສົ່ງໄປສູ່ກັບດິນແດນນີ້. ²³ ຜູ້ລອດຊີວິດຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໂລ່ງໃຈຂຶ້ນ ເມື່ອເຈົ້າເຫັນການປະພຶດ ແລະ ການກະທຳທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ສູ່ນະຄອນນັ້ນ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໂດຍປາສະຈາກເຫດຜົນ! — ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງປະກາດດັ່ງນີ້ແຫລະ.”

15

¹ ແລ້ວພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວກໍມາເຖິງຂ້າມ້ອຍວ່າ, ກ່າວວ່າ ² “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຄືອຕຶນອະນຸກຳກົດກວ່າງຳໄມ້ຢ່າງອື່ນທີ່ຢູ່ທຳມະກາງຕຶນໄມ້ທັງຫລາຍໃນປ່າບໍ່? ຄົນເຮົາໄມ້ຈາກເຄືອຕຶນອະນຸກຳກົດກວ່າງຳໄມ້? ຫລື ເຮົາໄປເຮັດຂໍ້ຫ້ອຍອັນໃດອັນຫນຶ່ງບໍ່? ³ ເບິ່ງແມ່!

ຫາກມັນຖືກໂຍນລົງໄປໃນກອງໄຟເພື່ອເປັນເຄື່ອງອ່ອຍໄຟ, ແລະ ຖ້າຫາກໄຟນັ້ນໄຫມ້ທັງສອງສິ້ນ ແລະ ກໍຈະໄຫມ້ທາງກາງນຳ, ມັນຈະໃຊ້ປະໂຫຍດອັນຫຍັງໄດ້ອີກ?

⁵ ເບິ່ງແມ່! ເມື່ອມັນໄຫມ້ຫມົດແລ້ວ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດໃຊ້ປະໂຫຍດຫຍັງໄດ້ອີກ; ແນ່ນອນວ່າ, ເມື່ອຖືກໄຟໄຫມ້ແລ້ວ, ມັນກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ. ⁶ ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ບໍ່ຄືກັບຕຶນໄມ້ທີ່ຢູ່ປ່າ, ເຮົາເຮົາເຄືອອະນຸກຳກົດກວ່າງຳໄມ້ເປັນເຊື້ອໄຟ; ເຮົາກໍຈະປະຕິບັດຢ່າງດຽວກັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ອາໄສໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມສິ້ນນັ້ນ.

⁷ ເພາະເຮົາຈະມຸ່ງຫນ້າຂອງເຮົາຕໍ່ສູ່ພວກເຂົາ. ເຖິງວ່າພວກເຂົາອອກຈາກໄຟ, ແຕ່ກອງໄຟກໍຈະເຜົາຜານພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະ-
ຢາເວ, ເມື່ອເຮົາຕັ້ງຫນ້າຕໍ່ສູ່ພວກເຂົາ.⁸ ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນຖືກຮ້າງເປົ່າ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດບາບ —
ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

16 ¹ ແລ້ວພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ,² "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງແຈ້ງຕໍ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກ່ຽວກັບ ການກະທຳອັນຫນ້າ
ກຽດຫນ້າຊັງຂອງຕົນ,³ ແລະຈົ່ງປະກາດວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຢ່າງນີ້ແກ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມວ່າ: ການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ
ການເກີດຂອງເຈົ້າ ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນທີ່ແຜ່ນດິນຄົນການາອານ; ພໍຂອງເຈົ້າເປັນຄົນອາໄມຣິດ, ແລະ ພໍຂອງເຈົ້າເປັນຄົນອິດຕິ.

⁴ ໃນວັນທີ່ເຈົ້າເກີດນັ້ນ, ພໍຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັດສາຍແຕ່ ແລະ ສາຍບີຂອງເຈົ້າ, ນາງກໍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ນ້ຳອາບ ຫລື ຖູໂຕເຈົ້າໃຫ້ສະອາດດ້ວຍເກືອ, ຫລື ເອົາຜ້າພັນ
ເຈົ້າໄວ້.⁵ ບໍ່ມີຕາຈັກຫນ່ວຍທີ່ມີຄວາມອົດເຈົ້າ ເພື່ອຈະເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເຈົ້າ, ເພື່ອສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າ. ໃນວັນທີ່ເຈົ້າເກີດ, ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍເປັນທີ່
ຫນ້າກຽດຊັງ, ເຈົ້າໄດ້ຖືກປະຖົມໄວ້ໃນທຶງນາ.

⁶ ແຕ່ເຮົາໄດ້ຜ່ານມາໃກ້ເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາໄດ້ເຫັນເຈົ້ານອນເກືອກຢູ່ໃນກອງເລືອດຂອງຕົນ; ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າໃນກອງເລືອດຂອງເຈົ້າວ່າ, "ຈົ່ງມີຊີ-
ວິດຢູ່!" ເຮົາກໍໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າໃນກອງເລືອດຂອງເຈົ້າວ່າ, "ຈົ່ງມີຊີວິດຢູ່!" ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຕີບໂຕເຫມືອນຢ່າງພືດໃນທຶງນາ. ເຈົ້າຈະເພີ່ມທະວີ ແລະ
ກາຍເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ເຈົ້າເປັນເພັດພອຍແຫ່ງເພັດພອຍທັງຫລາຍ. ຫນ້າເອິກຂອງເຈົ້າກໍມີຮູບຊົງງາມດີ ແລະ ຜົມຂອງເຈົ້າກໍດົກຫນາ, ເຖິງວ່າເຈົ້າເຄີຍ
ເປື້ອຍກາຍ ແລະ ປະໂຕຢູ່.

⁸ ເຮົາໄດ້ຜ່ານເຈົ້າໄປອີກເທື່ອ, ແລະ ໄດ້ເຫັນເຈົ້າ. ເບິ່ງແມ່! ເວລາແຫ່ງຄວາມຮັກກໍມາຮອດເຈົ້າແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ພິເສດຄູມຂອງເຮົາເຫມືອເຈົ້າ
ແລະ ປົກປິດຄວາມເປື້ອຍກາຍຂອງເຈົ້າໄວ້. ແລ້ວເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄຳປະຕິຍານຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ເຮັດຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບເຈົ້າ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ແລະ ເຈົ້າກໍເປັນກຳມະສິດຂອງເຮົາ.

⁹ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ອາບນ້ຳໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ລ້າງເລືອດອອກຈາກເຈົ້າ, ແລະ ເອົານ້ຳມັນຊະໂລມເຈົ້າ.¹⁰ ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າດ້ວຍຜ້າຖັກແສ້ວ ແລະ ເອົາ
ເກີບຫນັງສຸບໃສ່ຕີນຂອງເຈົ້າ. ເຮົາພັນເຈົ້າໄວ້ດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ແລະ ຄູມເຈົ້າໄວ້ດ້ວຍຜ້າໃຫມ່.¹¹ ຕໍ່ມາ ເຮົາເອົາເຄື່ອງປະດັບມາປະດັບເຈົ້າ, ເອົາ
ປອກແຂນມາສູບໃສ່ແຂນໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ ໃສ່ສາຍຄໍໃຫ້ເຈົ້າ.¹² ເຮົາເອົາບ້ວງມາໃສ່ດັງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ໃສ່ຜູ້ມາຫູໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ ສຸບມົງກຸດງາມໄວ້ເທິງຫົວ
ຂອງເຈົ້າ.

¹³ ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຖືກປະດັບຕີນດ້ວຍຄຳ ແລະ ເງິນ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ, ຜ້າໄຫມ, ແລະ ຜ້າຖັກແສ້ວ; ເຈົ້າກິນຍອດແປ້ງ, ນ້ຳ-
ເຜິ້ງ ແລະ ນ້ຳມັນຫມາກກອກ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຄົນງາມຫລາຍ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນພະຣາຊິນີ.¹⁴ ຊື່ສຽງຂອງເຈົ້າກໍຖືກຊຳລືໄປໃນທຳມະກາງປະ-
ຊາຊາດທັງຫລາຍ ເພາະຄວາມງົດງາມຂອງເຈົ້າ, ຍ້ອນມັນເປັນສິ່ງທີ່ສົມບູນແບບໃນຄວາມສະຫງ່າງາມທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໄວ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ —
ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁵ ແຕ່ເຈົ້າວາງໃຈໃນຄວາມງາມຂອງຕົນເອງ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ປະຕິພິດຕິນເຫມືອນຍິງໂສເພນີ ຍ້ອນຊື່ສຽງຂອງເຈົ້າ;
ເຈົ້າໄດ້ປະພຶດຢ່າງຍິງໂສເພນີຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຜ່ານໄປເຂົ້າມາ, ເພື່ອຄວາມງາມຂອງເຈົ້າຈະກາຍເປັນຂອງເຂົາ.¹⁶ ແລ້ວເຈົ້າເອົາເສື້ອຜ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເອົາມັນມາສ້າງເປັນສະຖານທີ່ສູງສວຍງາມດ້ວຍຫລາກຫລາຍສີສັນສຳລັບຕົນ, ແລະ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ເຈົ້າໄດ້ປະພຶດຕິນເຫມືອນຢ່າງຍິງໂສເພນີ.
ສິ່ງຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ຄວນເກີດຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ຫນ້າຈະມີຢູ່ເລີຍ.

¹⁷ ເຈົ້າໄດ້ເອົາເພັດນິ້ງຈິນດາຊັ້ນເຄື່ອງປະດັບຂັ້ນເລີດຂອງ ຄຳ ແລະ ເງິນ ທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າໄດ້ສ້າງຈຳນວນຜູ້ຊາຍສຳລັບຕົນເອງ, ແລະ
ເຈົ້າປະຕິບັດກັບພວກເຂົາເຫມືອນຢ່າງທີ່ຍິງໂສເພນີໄດ້ເຮັດ.¹⁸ ເຈົ້າເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ຖັກແສ້ວ ແລະ ປົກປິດໄວ້, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເອົານ້ຳມັນ ແລະ ນ້ຳຫອມ
ຂອງເຮົາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ.¹⁹ ເຂົາຈິ່ງເອົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ — ເຮັດດ້ວຍແປ້ງຢ່າງດີ, ນ້ຳມັນ ແລະ ນ້ຳເຜິ້ງ — ເຈົ້າກໍເອົາມາວາງຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ເປັນ
ກິນຫອມທີ່ພໍໃຈ, ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²⁰ ແລ້ວເຈົ້າໄດ້ຮັບລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເຈົ້າ ຜູ້ຊົງເກີດມາເພື່ອເຮົາ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຖວາຍບູຊາພວກເຂົາ ເພື່ອເປັນອາຫານແກ່ຮູບເຄົາລົບຕ່າງໆ.
ການທີ່ເຈົ້າປະພຶດຕິນເຫມືອນຍິງໂສເພນີເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍຫລື? ²¹ ເຈົ້າໄດ້ຂ້າລູກຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ເຜົາພວກເຂົາໃນກອງໄຟ. ²² ຕະຫລອດການກະທຳ
ອັນຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງຂອງເຈົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງຍິງໂສເພນີຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງວັນເວລາທີ່ເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ຕອນທີ່ເຈົ້າຍັງເປື້ອຍກາຍ ແລະ ບໍ່ມີ
ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ນອນເກືອກຢູ່ໃນກອງເລືອດຂອງຕົນ.

²³ ວິບັດ! ວິບັດແກ່ເຈົ້າ! — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ສະນັ້ນ, ນອກເຫນືອຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫມົດຂອງເຈົ້າແລ້ວ,²⁴ ເຈົ້າ
ຍັງໄດ້ສ້າງຫ້ອງຫລັກຄຳສຳລັບຕົນໃນສະຖານທີ່ສາທາລະນະທຸກແຫ່ງ.

²⁵ ເຈົ້າໄດ້ສ້າງສະຖານທີ່ສູງຂອງເຈົ້າໄວ້ທີ່ຕັ້ງຖະຫນົນທຸກເສ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມງາມຂອງເຈົ້າລົດຄຸນຄ່າລົງ, ເພາະເຈົ້າໄດ້ມອບຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ
ໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ຜ່ານໄປມາດ້ວຍການກະທຳທັງຫລາຍຂອງຍິງໂສເພນີ.²⁶ ເຈົ້າເຮັດຕິນຄີຍິງໂສເພນີກັບຄົນເອຢິບ, ເພື່ອນຢ້ານຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາຂອງ
ເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກິດຈະການທັງຫລາຍຂອງຍິງໂສເພນີ, ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນ.

²⁷ ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຕິເຈົ້າດ້ວຍມືຂອງເຮົາ ແລະ ຕັດອາຫານຂອງເຈົ້າ. ເຮົາຈະມອບຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ສັດຕູຂອງເຈົ້າ, ຄິບັນດາລູກສາວຄົນຟິລິດສະຕິນ,
ຜູ້ຊົງລະອາຍໃນການປະພຶດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ.²⁸ ເຈົ້າເຮັດຕິນຄີເພື່ອນກັບຄົນອັດຊີເຣຍດ້ວຍ ເພາະວ່າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກອີມ. ແລະ ເຈົ້າເຮັດຕິນຄີເພື່ອນ
ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກອີມ.²⁹ ເຈົ້າຍັງເພີ່ມທະວີການກະທຳຂອງຍິງໂສເພນີໃນແຜ່ນດິນພໍ່ຄ້າຊາວບາບີໂລນ, ແລະ ເຖິງປານນັ້ນກໍຕາມ
ເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ສຶກອີມຫນ້າສຳລານໃຈ.

³⁰ ເປັນຫຍັງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສະບາຍປານນີ້ — ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້,
ເຮັດຕິນເປັນໂສເພນີທີ່ບໍ່ຮູ້ອາຍຢ່າງນີ້ຫລື? ³¹ ເຈົ້າໄດ້ສ້າງສະຖານທີ່ສູງໄວ້ໃນຖະຫນົນທຸກເສ້ນ ແລະ ສ້າງຫ້ອງພັກໄວ້ໃນສະຖານທີ່ສາທາລະນະທຸກແຫ່ງ.
ເຖິງປານນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ເຫມືອນກັບຍິງໂສເພນີ ເພາະເຈົ້າປະຕິເສດຄຳຈ້າງ.

³² ເຈົ້າເປັນຍິງຫລິ້ນຊູ້, ເຈົ້າຮັບຄືນແປກຫນ້າແທນຜົວຂອງຕົນ.³³ ຄົນທັງຫລາຍເອົາຄຳຈ້າງໃຫ້ໂສເພນີທຸກຄົນ,
ແຕ່ເຈົ້າເອົາຄຳຈ້າງໃຫ້ແກ່ຄົນຮັກທັງປວງຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ສິນບິນໃຫ້ມາຫາເຈົ້າຈາກທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ ເພື່ອການກະທຳຢ່າງຍິງໂສເພນີຂອງເຈົ້າ.³⁴ ສະນັ້ນ
ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເຈົ້າກັບຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜໄປຫາເຈົ້າເພື່ອຂໍໃຫ້ເຈົ້າໄປນອນກັບພວກເຂົາ.
ແຕ່ເຈົ້າຍອມຈ່າຍຄຳຈ້າງໃຫ້ພວກເຂົາແທນ, ບໍ່ມີໃຜຈ່າຍໃຫ້ເຈົ້າ.

³⁵ ສະນັ້ນ, ເຈົ້າ ຍິງໂສເພນີເອີຍ, ຈົ່ງຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ.³⁶ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະວ່າເຈົ້າໄປຍສະເຫນ່ ແລະ ເປື້ອຍ
ກາຍຂອງເຈົ້າອອກໃນການປະພຶດຂອງຍິງໂສເພນີກັບຄົນຮັກທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ກັບຮູບເຄົາລົບອັນຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ເພາະເລືອດລູກທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າທີ່ເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ຮູບເຄົາລົບເຫລົ່ານັ້ນຂອງເຈົ້າ.³⁷ ສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຮວບຮວມຄົນຮັກທັງຫລາຍຂອງ

ເຈົ້າທີ່ເຈົ້າໄດ້ພົບ, ລວມທັງຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າຮັກ ແລະ ເຈົ້າຊັງ, ເຮົາຈະຮວບຮວມພວກເຂົາທັງຫລາຍມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າຈາກທຸກດ້ານ. ແລະ ເຮົາຈະເປືອຍກາຍຂອງເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນການເປືອຍກາຍທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ.

³⁸ ເພື່ອເຮົາຈະພິພາກສາລົງໂທດເຈົ້າໃນຖານະຜູ້ຫລິ້ນຊູ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫລັງເລືອດ, ແລະ ເຮົາຈະນຳເລືອດແຫ່ງຄວາມຄຽດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຫຼົງຫວງຂອງເຮົາມາເຫນືອເຈົ້າ.³⁹ ເຮົາຈະມອບເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະທຳລາຍຫ້ອງຫລັງຄາໂຄ້ງຂອງເຈົ້າລົງ ແລະ ຈະທຳລາຍສະຖານທີ່ສູງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະຈິກເສື້ອຜ້າຂອງເຈົ້າອອກແລະ ເອົາເຄື່ອງປະດັບທັງຫມົດຂອງເຈົ້າໄປເສຍ. ພວກເຂົາຈະປະຖິ້ມເຈົ້າໃຫ້ເປືອຍກາຍ ແລະ ບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ.

⁴⁰ ແລ້ວພວກເຂົາຈະນຳຝຸງຄົນມາຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຕັດເຈົ້າດ້ວຍດາບຂອງເຂົາເປັນຫອນໆ.⁴¹ ພວກເຂົາຈະເອົາໄຟເຜົາບ້ານເຮືອນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະເຮັດຫລາຍສິ່ງໃນການພິພາກສາລົງໂທດເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າພວກຜູ້ຍິງທັງຫລາຍ, ເພື່ອເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢຸດການເປັນໂສເພນີຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຈ່າຍຄ່າຮ້າງໃຫ້ບັນດາຄົນຮັກທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.⁴² ແລ້ວການຕໍ່ສູ້ຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສະຫງົບລົງ; ຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງເຮົາກໍຈະໄປຈາກເຈົ້າ, ເພາະເຮົາເພິ່ງພໍໃຈ, ແລະ ຈະບໍ່ຄຽດຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປ.

⁴³ ເພາະວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລະນຶກເຖິງໃນເວລາທີ່ເຈົ້າຍັງນ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາສັນສະເທືອນດ້ວຍຄວາມຄຽດຮ້າຍ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ດັ່ງນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່! ເຮົາເອງຈະລົງໂທດໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົກເທິງຫົວຂອງເຈົ້າ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ເພີ່ມການລ່ວງປະເວນີກັບການປະພຶດຕົນທີ່ຫນ້າລັງກຽດອື່ນໆທັງຫມົດຂອງເຈົ້າຫລືບ?

⁴⁴ ເບິ່ງແມ່! ທຸກຄົນທີ່ກ່າວຄຳສຸພາສິດຈະກ່າວເຖິງເຈົ້າວ່າ, "ແມ່ເປັນຢ່າງໃດ, ລູກສາວກໍເປັນຢ່າງນັ້ນ."⁴⁵ ເຈົ້າເປັນລູກສາວຂອງແມ່ເຈົ້າ, ຜູ້ກຽດຊັງຜົວກັບລູກໆຂອງຕົນ, ແລະ ເຈົ້າເປັນນ້ອງສາວຂອງເອື້ອຍເຈົ້າ ຜູ້ກຽດຊັງຜົວກັບລູກໆຂອງນາງ. ແມ່ຂອງເຈົ້າເປັນຄົນອິດຕິ, ແລະ ພໍ່ຂອງເຈົ້າເປັນຄົນອາໂມຣິດ⁴⁶ ເຮືອຍຂອງເຈົ້າຄືຊາມາເຣຍ ແລະ ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງນາງຊຶ່ງອາໄສຢູ່ທາງເຫນືອ, ໃນຂະນະນ້ອງສາວຂອງເຈົ້າ ຜູ້ຊຶ່ງອາໄສຢູ່ທາງໃຕ້, ຄືໂຊໂດມ ແລະ ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງນາງ.

⁴⁷ ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ດຳເນີນໃນວິທີທາງອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຈົ້າຍັງຮຽນແບບນິໄສ ແລະ ການກະທຳຂອງເຂົາ, ແຕ່ວິທີທັງຫມົດຂອງເຈົ້າກໍຍັງຊົ່ວຊ້າຫລາຍກວ່າພວກເຂົາເສຍອີກ.⁴⁸ ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໄດ້ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ໂຊໂດມນ້ອງສາວຂອງເຈົ້າກັບລູກສາວທັງຫລາຍຂອງນາງ, ກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດການຊົ່ວຫລາຍເຫມືອນທີ່ເຈົ້າ ກັບລູກສາວຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດແລ້ວນັ້ນ.

⁴⁹ ເບິ່ງແມ່! ນີ້ແຫລະເປັນຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງໂຊໂດມນ້ອງສາວຂອງເຈົ້າ: ນາງໄດ້ໂອ້ອວດໃນເວລາຫວ່າງຂອງນາງ, ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່, ແລະ ບໍ່ມີເລື່ອງທຸກຮ້ອນຫຍັງເລີຍ. ນາງບໍ່ມີແຮງໃນການໃຫ້ຊ່ວຍເຫລືອພວກຄົນທຸກຍາກ ແລະ ຄົນຂັດສົນເລີຍ.⁵⁰ ນາງຈອງຫວງ ແລະ ເຮັດສິ່ງຫນ້າກຽດຊັງຕໍ່ຫນ້າເຮົາ, ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈັດການກັບພວກເຂົາໄປຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນນັ້ນ.

⁵¹ ຊາມາເຣຍກໍເຫມືອນກັນ ເຮັດບາບບໍ່ໄດ້ເຖິງເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງບາບເຈົ້າ; ແຕ່ທາງກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຫລາຍກວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດອີກ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຮືອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າດີກວ່າເຈົ້າ ເພາະຄວາມກຽດຊັງທັງຫມົດທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ.⁵² ໂດຍສະເພາະເຈົ້າ, ໄດ້ສະແດງຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າຂອງເຈົ້າ; ດ້ວຍຢ່າງນີ້ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຫັນວ່າເຮືອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າດີກວ່າເຈົ້າ, ເນື່ອງຈາກບາບທັງຫມົດຂອງເຈົ້າທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດທັງຫມົດນັ້ນເປັນສິ່ງຫນ້າລັງກຽດ. ເບິ່ງຄືວ່າ ເຮືອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າດີກວ່າເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະ ເຈົ້າ, ໄດ້ສະແດງຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າຂອງເຈົ້າ. ດ້ວຍຢ່າງນີ້ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຮືອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າດີກວ່າເຈົ້າ.

⁵³ ເພື່ອເຮົາຈະພົ້ນຄົນອະນາຄົດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ — ອະນາຄົດຂອງໂຊໂດມ ແລະ ບັນດາລູກສາວຂອງນາງ ແລະ ອະນາຄົດຂອງຊາມາເຣຍ ແລະ ບັນດາລູກສາວຂອງນາງ; ແຕ່ອະນາຄົດຂອງເຈົ້າຈະຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາດ້ວຍ.⁵⁴ ດ້ວຍເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າຂອງຕົນ; ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອັບອາຍ ຍ້ອນສິ່ງທັງປວງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ, ແລະດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົານັ້ນຮູ້ສຶກດີຂຶ້ນ.⁵⁵ ດັ່ງນັ້ນ ສ່ວນເຮືອຍ ແລະ ລູກສາວຂອງໂຊໂດມ ຈະໄດ້ຮັບການພົ້ນຄົນສູ່ສະພາບເດີມ, ແລະ ຊາມາເຣຍ ກັບລູກສາວຂອງນາງຈະຖືກພົ້ນຄົນສູ່ສະພາບເດີມຂອງເຂົາ. ສ່ວນເຈົ້າ ແລະ ລູກສາວຂອງເຈົ້າຈະຖືກພົ້ນຄົນໃຫ້ກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມດ້ວຍ.

⁵⁶ ໂຊໂດມ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮືອຍເຖິງນ້ອງສາວຂອງເຈົ້າໃນວັນແຫ່ງຄວາມຈອງຫວງຂອງເຈົ້າ,⁵⁷ ກ່ອນຫນ້າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ເປີດເຜີຍ. ແຕ່ຕອນນີ້ເຈົ້າກໍເປັນຜູ້ທີ່ຖືກຫມົນປະຫມາດໂດຍລູກສາວທັງຫລາຍແຫ່ງໂຊໂດມ ແລະ ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງຄົນພິລິດສະຕິນຜູ້ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ. ປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍຫມົນປະຫມາດເຈົ້າ.⁵⁸ ເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມອັບອາຍ ແລະ ການກະທຳທີ່ຫນ້າກຽດຊັງຂອງເຈົ້າ! — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!

⁵⁹ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະຈັດການກັບເຈົ້າຢ່າງສະສົມ, ເຈົ້າ ຜູ້ຫມົນປະຫມາດຄຳສາບານຂອງເຮົາດ້ວຍການລະເມີດພັນທະສັນຍາ.

⁶⁰ ແຕ່ເຮົາຈະລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໃຫ້ໄວ້ກັບເຈົ້າ ໃນສະໄຫມທີ່ເຈົ້າຍັງເປັນຫນຸ່ມຢູ່, ແລະ ເຮົາຈະສະຖາປະນາພັນທະສັນຍານີ້ລັ້ນດອນໄວ້ກັບເຈົ້າ.⁶¹ ແລ້ວເຈົ້າຈະລະນຶກເຖິງທາງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຖືກອັບອາຍ ເມື່ອເຈົ້າຮັບເອົາເຮືອຍ ແລະ ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ. ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາໃຫ້ເປັນລູກສາວຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພັນທະສັນຍາຊຶ່ງເຮົາໃຫ້ໄວ້ກັບເຈົ້າ.

⁶² ເຮົາຈະສະຖາປະນາພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາໄວ້ກັບເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.⁶³ ເພາະທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດລົງໄປ, ເຈົ້າຈະລະນຶກເຖິງທຸກຢ່າງ ແລະ ລະອາຍໃຈ, ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ອ້າປາກເວົ້າອີກຕໍ່ໄປ ເນື່ອງຈາກຄວາມລະອາຍໃຈຂອງເຈົ້າ, ເມື່ອເຮົາຍົກໂທດໃຫ້ເຈົ້າສຳລັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດນັ້ນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

17

¹ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ່ອຍ, ກ່າວວ່າ,² "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເຮີຍ, ຈົ່ງຍົກຄຳປິດສະຫນາ ແລະ ກ່າວຄຳອຸປະມາແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

³ ໃຫ້ກ່າວວ່າ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ມີນົກອິນຊີໃຫຍ່ໂຕຫນຶ່ງ ມີປີກໃຫຍ່ ແລະ ຂົນປີກກ້ຽວ, ທັງມີຂົນຫລາຍ ແລະ ມີຫລາຍສີໄດ້ ໄປຍັງເລບານອນ ແລະ ຈັບເທິງຍອດຕົ້ນແປກ.⁴ ມັນໄດ້ເດີດຍອດກົງອ່ອນ ແລະ ກໍໄດ້ຄາບໄປຍັງແຜ່ນດິນແຫ່ງການາອານ; ແລະ ມັນໄດ້ປູກໃນເມືອງຂອງພໍ່ຄ້າທັງຫລາຍ.

⁵ ແລ້ວມັນກໍເອົາເມັດພິດແຫ່ງແຜ່ນດິນ ແລະ ໄດ້ປູກໄວ້ໃນບ່ອນດິນອຸດົມສົມບູນ. ມັນປະເມີດພິດໄວ້ແຄມສາຍນ້ຳໃຫຍ່ ເຫມືອນກັບຕົ້ນໄຄ້ນ້ຳ.⁶ ແລ້ວເມັດພິດໄດ້ງອກຂຶ້ນມາ ແລະ ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເປັນເຄືອອະນຸ່ງເລື້ອໃນດິນ. ກົງກັນທັງຫລາຍຂອງມັນກໍລາມໄປຫາມັນ, ແລະ ຮາກຂອງມັນກໍຍິ່ງລົງລຸ່ມ. ດັ່ງນັ້ນເມັດພິດ ໄດ້ກາຍເປັນເຄືອອະນຸ່ງ ແລະ ມັນໄດ້ແຕກກົງກັນທັງຫລາຍ ແລະ ໄດ້ແຕກຫນ້າທັງຫລາຍ.

⁷ແຕ່ວ່າ ມີນິກອນຊີໂຕໃຫຍ່ອີກໂຕໜຶ່ງ, ມີປີກໃຫຍ່ ແລະ ມີຂົນຫລາຍ. ເບິ່ງແມ່! ເຄືອອະນຸໂຄມີ ໄດ້ຢັງຮາກມາທາງນິກອນຊີ, ແລະ ໄດ້ແຕກກົງກັນມາທາງນິກໂຕນິກອນຊີໄປປູກຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອຈະຖືກຫົດນ້ຳ.⁸ ມັນໄດ້ຖືກປູກໄວ້ໃນບ່ອນດິນດີໃກ້ສະນ້ຳໃຫຍ່ ເພື່ອໃຫ້ແຕກກົງກັນ ແລະ ອອກຜົນ, ແລະ ກາຍເປັນເຄືອອະນຸໂຄມີທີ່ເລີດ.'

⁹ຈົ່ງກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຄືອນັ້ນຈະເລີນຂຶ້ນໄດ້ບໍ່? ມັນຈະບໍ່ຖືກຖອນຮາກ ແລະ ຜົນຂອງມັນຈະບໍ່ຖືກເດັດຫລື, ແລ້ວເຄືອຂອງມັນຈະຫຼົງແຫ້ງ, ແລະ ທຸກສ່ວນທີ່ຢູ່ອກໃຫມ່ຂອງມັນຈະຫຼົງແຫ້ງຢ່າງນັ້ນບໍ່? ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ແຂນທີ່ມີແຮງ ຫລື ຄົນຈຳນວນຫລາຍ ເພື່ອຖອນຮາກຂອງມັນ.¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ ເບິ່ງແມ່! ຫລັງຈາກທີ່ມັນຖືກປູກ, ມັນຈະງອກງາມບໍ່? ມັນຈະບໍ່ຫຼົງແຫ້ງເມື່ອຖືກລົມທົດຕາເວັນອອກພັດຖືກມັນບໍ່? ມັນຈະຫຼົງແຫ້ງໄປຮອດບ່ອນທີ່ມັນເກີດມານັ້ນ.'

¹¹ແລ້ວພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມອີກ, ກ່າວວ່າ,¹² "ຈົ່ງກ່າວແກ່ເຊື້ອສາຍທີ່ມັກກະບົດນັ້ນວ່າ, 'ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມຫມາຍວ່າຢ່າງໃດ? ເບິ່ງແມ່! ກະສັດນະຄອນບາບີໂລນໄດ້ມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໄດ້ນຳເອົາກະສັດ ແລະ ເຈົ້າຊາຍທັງຫລາຍ ແລະ ນຳພວກເຂົາກັບໄປບາບີໂລນ.'

¹³ແລ້ວເຂົາໄດ້ເອົາເຊື້ອພະວົງຜູ້ໜຶ່ງມາ, ແລະ ຊົງເຮັດພັນທະສັນຍາກັບຜູ້ນັ້ນ, ແລະ ໄດ້ນຳເຂົາໄປກ້ອງຕີນໂອກ. ເຂົາໄດ້ນຳເອົາພວກຄົນທີ່ມີອຳນາດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນໄປ,¹⁴ ເພື່ອວ່າຮາຊອານາຈັກນັ້ນອາດຈະກາຍມາຕົກຕ່ຳ ແລະ ບໍ່ອາດຍົກຕີນເອງຂຶ້ນອີກໄດ້. ໂດຍການຮັກສາພັນທະສັນຍາແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຢູ່ລອດພົ້ນໄດ້.

¹⁵ແຕ່ກະສັດແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຂົາ ໂດຍການສົງຮາຊະທູດໄປຢັງເອຍົບ ດ້ວຍຫວັງວ່າຈະໄດ້ມາຫລວງຫລາຍ ແລະ ກອງທັບ. ເຂົາຈະສຳເລັດຫລື? ເຂົາຜູ້ເຮັດສົງເຫລົ່ານີ້ຈະຫນີພັນຫລື? ຖ້າເຂົາລະເມີດພັນທະສັນຍາ ເຂົາຈະຫນີພັນຫລື?¹⁶ ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສັນໃດ! — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ — ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍໃນສະຖານທີ່ຂອງກະສັດຜູ້ໄດ້ຖືກເຂົາໃຫ້ເປັນກະສັດຢ່າງແນ່ນອນ, ກະສັດຜູ້ຊົງຫມົບປະຫມາດຄຳສາບານຂອງເຂົາ, ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ລະເມີດຕໍ່ພັນທະສັນຍາ. ເຂົາຈະຕາຍໃນການນະຄອນບາບີໂລນ.

¹⁷ຟາໂຣຟ້ອມດ້ວຍກອງທະຫານກ້າ ແລະ ເຕົາໂຮມຜູ້ຊາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອການສົງຄາມ ຈະບໍ່ຊ່ວຍປົກປ້ອງເຂົາໃນການສົງຄາມ, ເມື່ອກອງທັບຂອງບາບີໂລນໄດ້ມີການກໍ່ສ້າງບ້ອມປາການ ແລະ ສ້າງກຳແພງອ້ອມ ເພື່ອຈະທຳລາຍຊີວິດຢ່າງຫລວງຫລາຍ.¹⁸ ເພາະກະສັດຫມົບປະຫມາດຄຳສາບານຂອງເຂົາດ້ວຍການລະເມີດພັນທະສັນຍາ. ເບິ່ງແມ່, ເພາະເຂົາໄດ້ຍືນມື ເພື່ອສາບານຕີນ ແລະ ເຖິງວ່າເຂົາໄດ້ເຮັດສົງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ ເຂົາກໍ່ຈະຫນີບໍ່ພົ້ນ.

¹⁹ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສັນໃດ ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳສາບານຂອງເຮົາທີ່ລາວໄດ້ຫມົບປະຫມາດ ແລະ ລະເມີດພັນທະສັນຍາແມ່ນບໍ່? ເຮົາຈະນຳການລົງໂທດມາຕົກໃສ່ຫົວຂອງລາວນັ້ນ!²⁰ ເຮົາຈະກາງແຫຂອງເຮົາອອກຄູບລາວ, ແລະ ລາວຈະຕິດກັບດັກຂອງເຮົາ. ແລ້ວເຮົາຈະນຳລາວເຂົາໄປໃນບາບີໂລນ ແລະ ພິພາກສາລາວຢູ່ບ່ອນນັ້ນສຳລັບການກະບົດຂອງລາວທີ່ລາວໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ.²¹ ສ່ວນພວກທີ່ລິໄພທັງຫມົດຂອງກອງທັບຈະລົມລົງດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະກະຈັດກະຈາຍໄປໃນທຸກທິດທຸກທາງ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ; ເຮົາໄດ້ປະກາດແລ້ວວ່າເຫດການນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ."

²²ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: 'ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາເອງຈະເປັນຜູ້ເອົາປາຍຂອງຕີນແປກປັກໄປ, ແລະ ເຮົາຈະເອົາໄປປັກຫ່າງຈາກງ່າອ່ອນທັງຫລາຍຂອງມັນ. ເຮົາຈະຫັກມັນອອກ, ແລະ ເຮົາເອງຈະເປັນຄົນປູກມັນໄວ້ຢູ່ເທິງພູສູງ.²³ ເຮົາຈະປູກມັນໄວ້ຢູ່ເທິງພູເຂົາສູງຂອງອິດສະຣາເອນ ເພື່ອມັນຈະແຕກງ່າ ແລະ ເກີດຜົນ, ແລະ ມັນຈະກາຍເປັນຕີນແປກທີ່ດີເລີດ ດັ່ງນັ້ນ ນົກທຸກຊະນິດຈະມາອາໄສຢູ່ກ້ອງມັນ. ນົກທຸກຊະນິດຈະມາເຮັດຮັງຢູ່ທີ່ຮົມກົງ-ກ້ານທັງຫລາຍຂອງມັນ.

²⁴ແລະຕີນໄມ້ທຸກຕົ້ນໃນທັງຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ. ເຮົາຈະເຮັດຕີນໄມ້ທີ່ສູງໃຫ້ເຕັຍລົງ ແລະ ເຮັດຕີນໄມ້ທີ່ເຕັຍໃຫ້ສູງຂຶ້ນ. ເຮົາຈະໃຫ້ຕີນໄມ້ທີ່ຂຽວຫຼົງແຫ້ງໄປ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕີນໄມ້ແຫ້ງໃຫ້ງາມສົດຊື່ນ. ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເຮົາໄດ້ປະກາດວ່າສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ; ແລະ ເຮົາກໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ."

18 ¹ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວຊົງກ່າວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ,² "ເຈົ້າຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ, ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງຄຳສຸພາສິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຖິງຄົນອິດສະຣາເອນ ແລະ ກ່າວວ່າ 'ພໍ່ກິນຫມາກອະນຸໂຄມີ, ແລະ ແຕ່ພວກລູກທັງຫລາຍຊ້ຳພັດເຂັດເຂັວ'?"

³ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ແນ່ນອນສັນໃດ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ — ຈະບໍ່ມີໂອກາດໃດໆທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ກ່າວສຸພາສິດນີ້ໃນອິດສະຣາເອນ.⁴ ເບິ່ງແມ່! ທຸກຊີວິດເປັນຂອງເຮົາ — ຊີວິດຂອງພໍ່, ຊີວິດຂອງລູກຊາຍ, ແລະ ພວກເຂົາເປັນຂອງເຮົາ! ຈິດວິນຍານຜູ້ໃດມີບາບ ຜູ້ນັ້ນກໍ່ຈະຕ້ອງຕາຍ!

⁵ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ກ່ຽວກັບຊາຍທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຜູ້ດຳເນີນຕາມຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ — "ຖ້າຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ກິນຢູ່ເທິງພູແຫລະບໍ່ໄດ້ແນມເບິ່ງຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນກັບເມຍເພື່ອນບ້ານ, ຫລືເຂົາຫາຜູ້ຍິງໃນເວລາທີ່ເປັນປະຈຳເດືອນ, ຜູ້ນັ້ນເປັນຊາຍຊອບທຳຢ່າງນັ້ນຫລື?

⁷ສິ່ງທີ່ສາມາດກ່າວໄດ້ຄື ເຂົາບໍ່ໄດ້ບິບບັງຄັບຄົນໜຶ່ງຄົນໃດ, ແຕ່ຄົນຂອງຈຳນຳໃຫ້ແກ່ລູກຫນີ, ແລະ ເຂົາບໍ່ເຄີຍປຸ້ນຊັບ, ແຕ່ໃຫ້ອາຫານແກ່ຜູ້ທີ່ອິດຢາກ ແລະ ໃຫ້ເສື້ອຜ້າແກ່ຜູ້ທີ່ເປືອຍກາຍ, ເຂົາເປັນຄົນຊອບທຳຫລືບໍ່? ສິ່ງທີ່ສາມາດກ່າວໄດ້ຄື ຜູ້ໃດທີ່ໃຫ້ຍົມເງິນໂດຍບໍ່ເອົາດອກເບ້ຍຫລາຍເກີນໄປ, ແລະ ເຂົາກໍ່ບໍ່ເອົາກຳໄລຫລາຍເກີນໄປຈາກສິ່ງທີ່ເຂົາຂາຍເຊັ່ນນັ້ນຫລື? ມີການເວົ້າເຖິງເຂົາວ່າ ເຂົາດຳເນີນຕາມຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ສັດຊື່ລະຫວ່າງຄົນດ້ວຍກັນ⁸ ຖ້າຄົນຜູ້ນັ້ນເດີນຕາມກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດຕາມທຳບັນຍັດຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ສຸດຈະລິດ, ແລ້ວຄຳສັນຍາສຳລັບຄົນຊອບທຳນີ້ຄື: ເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ! — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁰ແຕ່ຖ້າຜູ້ນັ້ນມີລູກຊາຍທີ່ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເລືອດອອກ ແລະ ເຮັດສົງໜຶ່ງສິ່ງໃດໃນສົງເຫລົ່ານັ້ນ,¹¹ ແມ່ນວ່າ ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງຕົນກໍ່ບໍ່ເຄີຍເຮັດໃນສົງເຫລົ່ານີ້ຈົກເທື່ອເລີຍ, ແຕ່ເຂົາກິນອາຫານຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ແລະ ເຂົາລ້ວງເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານ, ຈະເວົ້າກັບເຂົາວ່າແນວໃດ?

¹²ຊາຍຄົນນີ້ບັງຄັບສັງກຸນຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສິນ, ແລະ ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ຍາດຊົງເຄື່ອງຂອງຄົນອື່ນ, ແລະ ບໍ່ຍອມຄົນຂອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ເອົາມາຈຳນຳ, ແລະ ຕາຂອງເຂົາເພິ່ງເບິ່ງຮູບເຄົາລົບ ແລະ ເຮັດສົງທີ່ຫນ້າລັງກຽດທັງຫລາຍ,¹³ ແລະ ເຂົາໃຫ້ຄົນຍົມເງິນເພື່ອເອົາດອກເບ້ຍສູງກວ່າເຫດ ແລະ ເຂົາຫາກຳໄລຫລາຍເກີນຈາກສິ່ງທີ່ເຂົາຂາຍ, ຄົນນີ້ຄວນຈະມີຊີວິດຢູ່ ຫລືຢ່າງໃດ? ແມ່ນອັນວ່າ ເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່! ເຂົາຈະຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເລືອດຂອງເຂົາຈະຕົກເທິງເຂົາ ເພາະເຂົາໄດ້ເຮັດໃນສົງຫນ້າລັງກຽດທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້.

¹⁴ບັດນີ້ ເບິ່ງແມ່! ສົມມຸດວ່າ ມີຊາຍຜູ້ໜຶ່ງມີລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຂົາ ກໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມບາບທັງຫລາຍທີ່ພໍ່ໄດ້ເຮັດ, ແລະ ແມ່ນວ່າເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແຕ່ເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມສົງເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁵ ລູກຊາຍຜູ້ນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານທີ່ສະຖານບູຊາເທິງພູເຂົາ ຫລືເຂົາບໍ່ໄດ້ຫລວງເບິ່ງຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ເຂົາບໍ່ລ້ວງເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານ, ຈະເວົ້າເຖິງຄົນນັ້ນວ່າແນວໃດ?

¹⁶ລູກຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ບັງຄັບສັກກຳລັງຜູ້ໃດ, ຫລື ຍິດເອົາສັນຍາ, ຫລື ລັກເອົາເຄື່ອງຂອງ, ແຕ່ເອົາອາຫານໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຫົວໂຫຍ ແລະ ໃຫ້ເສື້ອຜ້າແກ່ຜູ້ທີ່ເປືອຍກາຍ.¹⁷ລູກຊາຍຄົນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ບັງຄັບຜູ້ໃດ ຫລື ເອົາດອກເບ້ຍສູງເກີນເຫດ ຫລື ຫາກໍາໄລຈາກການກູ້ຢືມຫລາຍເກີນໄປ, ແຕ່ເຂົາເຊື່ອຝັງຄໍາສັ່ງຂອງເຮົາ ແລະ ການປະພຶດຕາມພຣະທໍາຂອງເຮົາ; ລູກຊາຍຄົນນັ້ນ ຈະບໍ່ຕາຍ ຍ້ອນຄວາມບາບຂອງພໍ່ລາວ: ລາວຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ!

¹⁸ສ່ວນພໍ່ຂອງເຂົາ, ຫາເງິນດ້ວຍການບັງຄັບສັກກຳລັງຄົນອື່ນໆ ໂດຍການຂີລັກຊັບສິນ ແລະ ຍາດຊີງຟື້ນອງ, ແລະ ເຮັດການບໍ່ດີທາມກາງປະຊາຊົນຂອງເຂົາ — ເບິ່ງແມ່, ລາວຈະຕາຍຍ້ອນບາບຂອງຕົນ.

¹⁹ແຕ່ເຈົ້າຖາມວ່າ, 'ເປັນຫຍັງລູກຊາຍຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮ່ວມຮັບໂທດຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງພໍ່?' ເພາະລູກຊາຍໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊອບທໍາ ແລະ ໄດ້ເຮັດຮັກສາກົດບັນຍັດຂອງເຮົາທັງຫມົດ; ແລະ ລາວໄດ້ປະພຶດຕາມຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ!²⁰ຜູ້ໃດເຮັດບາບ, ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ. ລູກຊາຍບໍ່ຕ້ອງໄດ້ຮ່ວມຮັບໂທດຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງພໍ່, ແລະ ພໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮ່ວມຮັບໂທດຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງລູກຊາຍ.

ຄົນຊອບທໍາຈະໄດ້ຮັບຜົນແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາຂອງເຂົາເອງ, ແລະ ຄົນຊົ່ວກໍຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຈາກການຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາເອງ.

²¹ຖ້າຫາກຄົນຊົ່ວຫັນຫນີຈາກຄວາມຊອບທໍາຂອງລາວເຮັດ, ແລະ ຮັກສາການປະພຶດຕາມພຣະທໍາຂອງລາວ ແລະ ເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊອບທໍາ, ແລ້ວລາວຈະມີຊີວິດ ແລະ ບໍ່ຕາຍ.²²ການລະເມີດທັງສິນທຳລາວໄດ້ເຮັດ ຈະບໍ່ຖືກຈິດຈໍາ ແລະ ບໍ່ນໍາມາເປັນຂໍ້ລົງໂທດລາວ. ລາວຈະມີຊີວິດຢູ່ ເພາະວ່າສິ່ງຊອບທໍາທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ."

²³ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ- ເຮົາມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມຕາຍຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ຍິນດີ —

ໃນການຫັນຫນີຈາກທາງຂອງຕົນເພື່ອມີຊີວິດຢູ່ຫລື?

²⁴ແຕ່ຖ້າຄົນຊອບທໍາຫັນຫນີຈາກຄວາມຊອບທໍາຂອງລາວ ໄປເຮັດບາບ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງທັງຫລາຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄົນຊົ່ວ ລາວຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຫລື? ຄວາມຊອບທໍາທັງຫລາຍທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ ຈະບໍ່ເປັນສິ່ງຈິດຈໍາ ເມື່ອລາວທໍລະຍົດເຮົາໃນການກະບົດຂອງລາວ. ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈະຕາຍໃນຄວາມບາບທັງຫລາຍທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ.

²⁵ແຕ່ເຈົ້າຍັງເວົ້າວ່າ, 'ວິທີທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຍຸດຕິທໍາ!' ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ! ຈົ່ງຟັງເຖິດ, ວິທີທາງຂອງເຮົາບໍ່ຍຸດຕິທໍາຊັ້ນບໍ່?

²⁶ເມື່ອຄົນຊອບທໍາຫັນຫນີຈາກຄວາມຊອບທໍາຂອງລາວ, ແລະ ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຕາຍຍ້ອນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ,

ແລ້ວລາວຈະຕາຍຍ້ອນການຊົ່ວທັງຫລາຍທີ່ລາວໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນ.

²⁷ແຕ່ເມື່ອຄົນຊົ່ວຫັນຫນີຈາກຄວາມຊົ່ວຂອງລາວທີ່ໄດ້ເຮັດໄປແລ້ວ ແລະ ກັບມາເຮັດສິ່ງຍຸດຕິທໍາ ແລະ ຊອບທໍາ, ແລ້ວເຂົາຈະຮັກສາຊີວິດຂອງລາວໄວ້ໄດ້.²⁸ເພາະລາວໄດ້ເຫັນ ແລະ ຫັນຫນີຈາກການທັງປວງ ທີ່ລາວໄດ້ເຮັດແລ້ວນັ້ນ. ລາວຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ລາວຈະບໍ່ຕາຍ.

²⁹ແຕ່ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນຍັງກ່າວວ່າ, 'ວິທີທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຍຸດຕິທໍາ!' ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນເອີຍ, ວິທີທາງຂອງເຮົາບໍ່ຍຸດຕິທໍາຊັ້ນບໍ່? ວິທີທາງຂອງພວກເຮົາຕ່າງຫາກທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທໍາ ບໍ່ແມ່ນຫລື?³⁰ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຕັດສິນເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຕາມການກະທໍາຂອງເຂົາ ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ — ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈົ່ງກັບໃຈໃຫມ່ ແລະ ຫັນຫນີຈາກການລະເມີດທັງສິນຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອການລະເມີດເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ເປັນຫິນສະດຸດແຫ່ງການຊົ່ວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ.

³¹ຈົ່ງປະຖົມການລ່ວງລະເມີດທັງປວງທີ່ພວກເຮົາເຮັດນັ້ນ; ຈົ່ງຮັບເອົາຈິດໃຈ ແລະ ວິນຍານໃຫມ່ເສຍ. ເຊື່ອສາຍ ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຫລື ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢາກຕາຍ?³²ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ເຝິງພໍ່ໃຈໃນຄວາມຂອງຜູ້ຫນຶ່ງຜູ້ໃດ — ຈົ່ງກັບໃຈໃຫມ່ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ເຖິດ!" —

ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

19

¹"ບັດນີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງເປັ້ງສຽງຮ້ອງເພງຄໍາຄວນຕໍ່ສູ້ຜູ້ນໍາທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນ.²ແລະເວົ້າວ່າ, 'ແມ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ສິ່ງໃດແມ່, ນາງຢູ່ກັບລູກສິ່ງໃດຜູ້; ຢູ່ທາມກາງໂຕສິ່ງຫນຸ່ມ ແລະ ນາງລ້ຽງດູລູກໆຂອງນາງ.³ນາງຄືຫນຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ລ້ຽງລູກສິ່ງຂອງນາງ ໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ ກາຍເປັນສິ່ງຫນຸ່ມ, ໂຕສິ່ງທີ່ຝຶກໃນການຈົກເຫຍືອຂອງມັນ ແລະ ມັນກັດກິນເຫຍືອດ້ວຍຄວາມຫົວໂຫຍ.⁴ແລ້ວບັນດາປະຊາຊາດກໍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ. ມັນກໍຖືກຈັບໃນກັບດັກຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາລໍາມໂສ້ໄວ້ ແລະນໍາມັນມາຍັງແຜ່ນດິນເອຍິບ.

⁵ແລ້ວແມ່ສິ່ງເຫັນວ່າ ເຖິງວ່ານາງຄອງຄອຍການກັບມາຂອງມັນດິນນານແລ້ວ, ແຕ່ຄວາມຫວັງຂອງນາງໄດ້ສູນໄປ, ດັ່ງນັ້ນ ນາງກໍເອົາລູກສິ່ງໃດອື່ນມາອີກ ແລະ ລ້ຽງມັນໃຫ້ກາຍເປັນສິ່ງຫນຸ່ມ.⁶ສິ່ງຫນຸ່ມຕົວນີ້ ທ່ອງທ່ຽວໄປມາໃນທາມກາງຝູງສິ່ງທັງຫລາຍ. ມັນເປັນສິ່ງຫນຸ່ມ ແລະ ມັນໄດ້ຮຽນແລະເຝິກການຈົກເຫຍືອຂອງມັນ; ມັນໄດ້ກັດກິນບັນດາມະນຸດ.⁷ມັນໄດ້ຈັບຍິງແມ່ຫມາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທໍາລາຍເມືອງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ແຜ່ນດິນນັ້ນກໍຖືກຮົກຮ້າງ ເພາະດ້ວຍໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຄໍາລາມຂອງມັນ.

⁸ແຕ່ບັນດາປະຊາຊາດຈາກແຄວ້ນທັງປວງອ້ອມຮອບຕໍ່ສູ້ມັນ; ພວກເຂົາກາງແຕອກກຸບມັນ. ມັນກໍຖືກຈັບຢູ່ໃນກັບດັກຂອງພວກເຂົາ.⁹ພວກເຂົາລໍາມໂສ້ມັນໄວ້ ແຕ່ລະເອົາມັນໄວ້ໃນກິງ ແລ້ວນໍາມັນໄປໃຫ້ກະສັດບາບີໂລນ. ພວກເຂົາກໍຂັງມັນໄວ້ໃນທີ່ບໍ່ອມອັນເຂັມແຂງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຍິນສຽງຂອງມັນອີກຢູ່ເທິງພູເຂົາແຫ່ງອິດສະຣາເອນ.

¹⁰ແມ່ຂອງເຈົ້າເຫມືອນກັບເຄືອອະງຸ່ນທີ່ຢູກໃນສາຍເລືອດຂ້າງແມ່ນ້ຳ. ມັນມີຫມາກດົກ ແລະ ມີກິ່ງກ້ານຫລວງຫລາຍຍ້ອນມີນ້ຳບໍລິບູນ.¹¹ມັນມີກິ່ງກ້ານທີ່ແຂງແຮງ ຊຶ່ງກາຍເປັນໄມ້ຄ້ອນເຫື້າຂອງຜູ້ປົກຄອງ, ແລະ ມັນສູງທ່າມກາງກິ່ງກ້ານທີ່ຕຶບຫນາ, ແລະ ຄວາມສູງຂອງມັນກໍໄດ້ເປັນທີ່ພົບເຫັນໂດຍໃບດົກຫນາຂອງມັນ.

¹²ແຕ່ວ່າມັນຖືກຖອນອອກດ້ວຍຄວາມຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ຖືກຖິ້ມລົງພື້ນດິນ, ແລະ ລົມທາງທິດຕາເວັນອອກ ເຮັດໃຫ້ຜົນຂອງມັນຫ່ຽວແຫ້ງໄປ. ກິ່ງກ້ານທີ່ແຂງແຮງກໍຫັກ ແລະຫ່ຽວແຫ້ງໄປ ແລະ ໄຟກໍໄຫມ້ມັນເສຍ.¹³ບັດນີ້ ມັນຖືກຢູກໄວ້ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ໃນແຜ່ນດິນທີ່ແຫ້ງແລ້ງ ແລະກະຫາຍນ້ຳ.

¹⁴ໄຟກໍໄດ້ລາມມາຈາກກິ່ງກ້ານໃຫຍ່ຂອງມັນ ແລະ ເຜົາໄຫມ້ກິ່ງກ້ານອື່ນໆ ແລະ ຫມາກມັນຈົນຫມົດ. ຈົ່ງບໍ່ມີກິ່ງກ້ານທີ່ແຂງແຮງເຫລືອຢູ່ໃນຖິ່ນອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ມີໄມ້ຄ້ອນເຫື້າສໍາລັບການປົກຄອງ.' ນີ້ເປັນບົດເພງຄໍາຄວນ ແລະ ຈະໃຊ້ສໍາລັບຮ້ອງເປັນບົດເພງຄໍາຄວນບົດຫນຶ່ງ."

20 ¹ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີສິບ, ເດືອນທີຫ້າ, ໃນປີທີເຈັດ, ທີ່ພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິດສະຣາເອນບາງຄົນໄດ້ມາຫຼຸນຖາມພຣະຢາເວ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນັ່ງຢູ່ຕໍ່-ຫນ້າເຮົາ.

²ແລ້ວພຣະທ້າຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ,³“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງເວົ້າກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ພວກເຈົ້າມາຈະມາສອບຖາມເຈົ້າບໍ່? ຢ່າງທີ່ເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ສິນໃດ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກສອບຖາມດ້ວຍພວກເຈົ້າສິນນັ້ນ! — ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.'"

⁴ເຈົ້າຈະພິພາກສາພວກເຂົາບໍ່? ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າຈະພິພາກສາບໍ່? ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ເຖິງຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.⁵ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໃນວັນນັ້ນເມື່ອເຮົາເລືອກອິດສະຣາເອນໄວ້ ແລະ ເຮົາໄດ້ຍົກມືສາບານຕໍ່ລູກຫລານຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ໄດ້ສະແດງຕົນໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ເມື່ອເຮົາຍົກມືຂອງເຮົາຂຶ້ນສາບານກັບພວກເຂົາວ່າ, ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາເປັນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ"—ໃນວັນນັ້ນ ເຮົາຍົກມືຂອງເຮົາຂຶ້ນສາບານຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ເຮົາຈະນໍາພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ ໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງລະມັດລະວັງ. ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີນ້ຳນົມ ແລະ ນ້ຳເຜິ້ງໃຫລ່ບໍລິບູນ; ມັນເປັນເຄື່ອງປະດັບທີ່ສວຍທີ່ສຸດໃນບັນດາແຜ່ນດິນທັງຫລາຍ.

⁷ແລະເຮົາກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈົ່ງຖືມສິ່ງທີ່ໝັ້ນຄົງຂອງໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຂົາເສຍ ແລະ ຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງເອ-ຢິບນໍາ. ຢ່າໃຫ້ໂຕຂອງເຈົ້າເປັນມົນທົນ; ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ອົງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ."

⁸ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຮົາ ແລະ ບໍ່ຍອມເຊື່ອຝັງເຮົາ. ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນບໍ່ຍອມປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ໝັ້ນຄົງຂອງໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຂົາເສຍ ຫລື ປະຖິ້ມຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງເອຢິບ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຖອກເຫລວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາອອກເຫນືອພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ສະສົມກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມີຕໍ່ພວກເຂົາໃນທຳມະກາງແຜ່ນດິນເອຢິບ.⁹ເຮົາເຮັດເພື່ອເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ ເພື່ອຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະນາມນັ້ນຖືກຫມົດໃນສາຍຕາປະຊາຊາດທັງປວງ ທີ່ອາໄສຢູ່ນັ້ນ. ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ສະແດງຕົນໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້, ແລະ ເຫັນດ້ວຍສາຍຕາຂອງພວກເຂົາໂດຍການນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.

¹⁰ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບແລະ ນຳພວກເຂົາມາຍັງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.¹¹ເຮົາໄດ້ໃຫ້ກົດເກນຂອງເຮົາແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ກົດບັນຍັດຂອງເຮົາໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ ເພື່ອແຕ່ລະຄົນໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ ຖ້າພວກເຂົາເຊື່ອຝັງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.¹²ແລ້ວເຮົາໄດ້ໃຫ້ບັນດາສະບາໂຕຂອງເຮົາແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອເປັນຫມາຍສຳຄັນລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ອິດສະຣາ.

¹³ແຕ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນໄດ້ກະບົດຕໍ່ສູ້ເຮົາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຕາມພຣະທ້າຂອງເຮົາ; ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດຂັບບັນຍັດຂອງເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນຈະມີຊີວິດຢູ່ ຖ້າເຂົາເຊື່ອຝັງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພວກເຂົາລົບລຸ້ນດາວສະບາໂຕຂອງເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະຖອກເຫລວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາອອກເຫນືອພວກເຂົາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ເພື່ອທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຫມົດສິນ.¹⁴ແຕ່ເຮົາກໍ່ເຮັດໂດຍເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາເອງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພຣະນາມນັ້ນເຊື່ອມກຽດໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ຄືຕໍ່ໜ້າຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ນຳເຂົາອອກຈາກເອຢິບ.

¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍ່ໄດ້ຍົກມືຂອງເຮົາສາບານຕໍ່ພວກເຂົາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ນຳພວກເຂົາມາໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີນ້ຳນົມ ແລະ ນ້ຳເຜິ້ງໃຫລ່ບໍລິບູນ, ມັນເປັນເຄື່ອງປະດັບທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດໃນບັນດາແຜ່ນດິນທັງຫລາຍ.¹⁶ເຮົາໄດ້ສາບານເພາະພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ຮັບຂັບບັນຍັດຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ດຳເນີນຕາມພຣະທ້າຂອງເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ລົບລຸ້ນດາວສະບາໂຕຂອງເຮົາ, ເພາະວ່າຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາໄປຕິດຕາມຮູບເຄົາລົບຂອງຕົນ.¹⁷ເຖິງປານນັ້ນກໍ່ຕົວ ໃນຕາຂອງເຮົາກໍ່ຍັງມີຄວາມປານີຕໍ່ການທຳລາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ສູນສິນໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານນັ້ນ.

¹⁸ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບລູກຊາຍ ແລະ ລູກຍິງຂອງພວກເຂົາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານນັ້ນວ່າ, "ຢ່າດຳເນີນຕາມກົດເກນຂອງບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ; ຫລືຮັກສາຂັບບັນຍັດຂອງພວກເຂົາ ຫລືເຮັດຕົນໃຫ້ເປັນມົນທົນດ້ວຍບັນດາຮູບເຄົາລົບຕ່າງໆ."¹⁹ເຮົາຄືພຣະຢາເວ ອົງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ; ຈົ່ງດຳເນີນຕາມພຣະທ້າຂອງເຮົາ ແລະ ຈົ່ງເຊື່ອຝັງຂັບບັນຍັດຂອງເຮົາ ແລະ ປະພຶດຕາມ.²⁰ຈົ່ງຮັກສາວັນສະບາໂຕຂອງເຮົາໃຫ້ບໍ່ອິດສະຣາ ເພື່ອຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ, ເພື່ອເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ."

²¹ແຕ່ລູກຊາຍ ແລະ ລູກຍິງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຕາມກົດບັນຍັດຂອງເຮົາ ຫລືຮັກສາຂັບບັນຍັດຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດອາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຖ້າພວກເຂົາເຊື່ອຝັງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ຫມົດປະຫມາດວັນສະບາໂຕຂອງເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຖອກເຫລວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງເຫນືອພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ສະສົມກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.²²ແຕ່ເຮົາໄດ້ຫັນຫລັງຈາກການກະທຳຂອງເຮົາ ເພື່ອເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນາມນັ້ນເຊື່ອມເສຍກຽດຕໍ່ສາຍຕາຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍທີ່ເຮົານຳອອກມາຈາກອິດສະຣາເອນ.

²³ເຮົາເອງກໍ່ໄດ້ຍົກມືຂອງເຮົາປະຕິຢາມຕໍ່ພວກເຂົາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານວ່າ, ເຮົາຈະກະຈັດກະຈາຍໄປໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດ ແລະ ແຍກພວກເຂົາໄປຢູ່ຕາມດິນແດນທັງຫລາຍ.²⁴ເຮົາໄດ້ຕັດສິນໃຈເຊັ່ນນີ້ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດກົດບັນຍັດຂອງເຮົາ ແລະ ຫມົດປະຫມາດວັນສະບາໂຕທັງຫລາຍຂອງເຮົາ. ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈັບຈ້ອງຢູ່ທີ່ຮູບເຄົາລົບແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ.

²⁵ແລ້ວເຮົາຍັງໄດ້ໃຫ້ກົດບັນຍັດທີ່ບໍ່ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ຂໍ້ຄຳສັ່ງທີ່ບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໄດ້.²⁶ເຮົາກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນມົນທົນດ້ວຍເຄື່ອງຖວາຍຂອງພວກເຂົາເອງ ເມື່ອພວກເຂົາຖວາຍບູຊາລູກຊາຍກົກທຸກຄົນ ແລະ ໂຍນພວກເຂົາເຂົ້າກອງໄຟ. ເຮົາເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ!"

²⁷ເພາະສະນັ້ນ ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງເວົ້າກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າກໍ່ໄດ້ຫມົດປະຫມາດເຮົາອີກໃນເລື່ອງນີ້ດ້ວຍເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ເຮົາ.²⁸ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ພວກເຂົານັ້ນແລ້ວ, ແລະ ເມື່ອໃດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເນີນພູສູງ ຫລືເຫັນຕົ້ນໄມ້ໃບດົກ, ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍດ້ວຍເຄື່ອງຖວາຍບູຊາເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ໃນບ່ອນນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຂົ້າໄດ້ຖືກຖອກເຄື່ອງດື່ມບູຊາອອກໃນບ່ອນນັ້ນ.²⁹ແລ້ວເຮົາໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ສະຖານທີ່ນະມັດສະການສູງ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຈົ້ານຳເຄື່ອງຖວາຍເຂົ້າໄປນັ້ນຄືຫຍັງ?" ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າ ບາມານ ມາຈົນເຖິງມື້ວັນນີ້."

³⁰ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າເຮັດຕົນໃຫ້ເປັນມົນທົນຕາມຢ່າງວິທີທາງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ? ແລະ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າໄດ້ປະພຶດຕົວເຫມືອນຢັງໂສເຟນີ, ທີ່ສະແຫວງຫາແຕ່ສິ່ງທີ່ໝັ້ນຄົງຢ່າງນີ້?"³¹ເມື່ອພວກເຈົ້າຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ໂຍນລູກຊາຍເຂົ້າໄປໃນໄຟ, ຈົນເຖິງບັດນີ້ ພວກເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເຮັດຕົນໃຫ້ເປັນມົນທົນ ດ້ວຍບັນດາຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຈົ້າທັງຫມົດ. ດັ່ງນັ້ນ ເປັນຫຍັງເຮົາຄວນໃຫ້ພວກເຈົ້າມາຖາມເຮົາ, ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ? ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນສິນໃດ — ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າຖາມເຮົາສິນນັ້ນ.³²ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄິດຢູ່ນັ້ນ ມັນຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ, 'ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເປັນເຫມືອນປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ຄືເປັນເຫມືອນເຜົ່າຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນອື່ນໆ ທີ່ຈະນະມັດສະການໄມ້ ແລະ ສີລາ."

³³ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໃດ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ເຮົາຈະປົກຄອງເຫນືອເຈົ້າດ້ວຍມືທີ່ມີອິດທິພົນຂອງເຮົາ, ຢຽດແຂນອອກ, ແລະຖອກເຫລວາມໂກດຮ້າຍລົງເຫນືອພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນສິ້ນນັ້ນ. ³⁴ເຮົາຈະນຳເຈົ້າອອກມາຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ຈະຮວບຮວມເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດທັງປວງ ຊຶ່ງທີ່ເຈົ້າຖືກກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ນັ້ນ. ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ດ້ວຍມືທີ່ມີອິດທິພົນ ແລະ ຖອກເຫລວາມໂກດຮ້າຍອອກມາ.

³⁵ແລ້ວເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານແຫ່ງຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ໃນບ່ອນນັ້ນເຮົາຈະພິພາກສາເຈົ້າແບບຫນ້າຕໍ່ຫນ້າ.

³⁶ຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ພິພາກສາບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານແຫ່ງເອຢິບນັ້ນ, ເຮົາກໍຈະພິພາກສາພວກເຈົ້າເຊັ່ນກັນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ³⁷ເຮົາຈະເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຈົ້າລອດຄະທຳອຳນາດໄປ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຝັງຂໍ້ຄຳສັ່ງທັງຫລາຍຂອງຜັນທະສັນຍາ. ³⁸ເຮົາຈະຊຳລະພວກກະບົດຈາກທຳມະກາງເຈົ້າ ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນໄປອາໄສຢູ່ຢ່າງຄົນຕ່າງດ້າວ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ. ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.

³⁹ສ່ວນພວກເຈົ້າ, ໂອ ເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ແຕ່ລະຄົນຈົງໄປບົວລະບັດຮູບເຄົາລົບຂອງເຈົ້າ. ນະມັດສະການ ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ຟັງເຮົາ, ແຕ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງບໍ່ຫນັບຫນູນປະຫມາດນາມຊື່ອັນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາດ້ວຍເຄື່ອງຖວາຍ ແລະ ດ້ວຍຮູບເຄົາລົບຂອງເຈົ້າ.

⁴⁰ເພາະວ່າຢູ່ເທິງພູເຂົາບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ, ຄືພູເຂົາສູງຂອງແຫ່ງອິດສະຣາເອນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ບັນດາເຊືອສາຍທັງຫມົດຂອງອິດສະຣາເອນຈະນະມັດສະການເຮົາຢູ່ທີ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ເຮົາຍິນດີທີ່ຈະຮັບເອົາເຄື່ອງຖວາຍຂອງພວກເຈົ້າໃນທີ່ນັ້ນ, ແລະ ທັງຜົນທຳອິດແຫ່ງເຄື່ອງບັນນາການອັນບໍ່ຮູ້ສຸດທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ. ⁴¹ເຮົາຈະຍອມຮັບເອົາເຫມືອນກິນຫອມຂອງເຄື່ອງຫອມ ເມື່ອເຮົານຳພວກເຈົ້າອອກຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ຮວບຮວມພວກເຈົ້າອອກຈາກປະເທດທັງພວກເຈົ້າຖືກກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ນັ້ນ. ເຮົາສະແດງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາທຳມະກາງເຈົ້າໃຫ້ປະຊາຊາດທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນ.

⁴²ແລ້ວ, ເມື່ອເຮົານຳເຈົ້າເຂົ້າໃນແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ, ໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ຍົກມີສາບານໄວ້ວ່າ ຈະມອບໃຫ້ແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ. ⁴³ແລ້ວ ພວກເຈົ້າຈະນຶກເຖິງວິທີທາງອັນຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະ ການກະທຳທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຕຂອງເຈົ້າເປັນມົນທົນ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະກຽດຊັງຕົນເອງໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າເອງ, ເພາະຄວາມຊົ່ວທັງຫລາຍຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດນັ້ນ. ⁴⁴ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ເມື່ອເຮົາໄດ້ເຮັດພວກບໍ່ນຶກເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ນາມຊື່ຂອງເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນຕາມວິທີທາງອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ, ຫລືຕາມການກະທຳທີ່ເຊື່ອມຮຽດຂອງເຈົ້າ. ໂອ ເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

⁴⁵ແລ້ວ ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາເຖິງຂ້າພ້ອມວ່າ, ກ່າວວ່າ, ⁴⁶“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງມຸ້ງຫນ້າໄປດິນແດນທາງທິດໃຕ້ ແລະ ກ່າວໂທດຕໍ່ສູ້ທິດໃຕ້; ຈົ່ງປະກາດພຣະຄຳສັ່ງແດນປ່າໄມ້ທີ່ຢູ່ໃນເນເກຍ. ⁴⁷ຈົ່ງກ່າວແກ່ປ່າໄມ້ແຫ່ງເນເກຍວ່າ, ‘ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ — ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະກໍ່ໄຟໄວ້ໃນທຳມະກາງເຈົ້າ. ເຮົາຈະເຜົາຜານຕົນໄມ້ຂຽວ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ແຫ້ງທຸກຕົ້ນທີ່ຢູ່ໃນທຳມະກາງເຈົ້າ. ແປວໄຟເຫລົ່ານີ້ກໍຈະລຸກໄຫມ້ ແລະ ມອດບໍ່ເປັນ; ຫນ້າທຸກຫນ້າຕັ້ງແຕ່ທິດໃຕ້ຈົນເຖິງທິດເຫນືອຈະຖືກໄຟລວກ.

⁴⁸ແລ້ວມະນຸດທຸກຄົນເຫັນວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວເປັນຜູ້ກໍ່ໄຟນັ້ນ ເມື່ອເຮົາໃຫ້ໄຟແລ້ວ, ມັນຈະມອດບໍ່ເປັນ.”⁴⁹ແລ້ວຂ້າພ້ອມຈົ່ງເວົ້າວ່າ “ອະນິຈັງເອີຍ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍາລັງກ່າວເຖິງຂ້າພ້ອມວ່າ ‘ເຂົາເປັນພຽງຜູ້ເລົ່າຄຳອຸປະມາບໍ່ແມ່ນຫລື?’”

21 ¹ແລ້ວ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມວ່າ, ກ່າວວ່າ, ²“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງມຸ້ງຫນ້າຂອງເຈົ້າຕໍ່ສູ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ກ່າວໂທດສະຖານທີ່ນະມັດສະການທັງຫລາຍ; ຈົ່ງທຳນວາຍຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ. ³ແລະຈົ່ງກ່າວແກ່ແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ! ເຮົາຈະຖອດຕາບຂອງເຮົາອອກຈາກຝັກ ແລະ ເຮົາຈະຕັດທັງຄົນຊອບທຳ ແລະ ຄົນຊົ່ວອອກຈາກເຈົ້າເສຍ!’

⁴ເພື່ອເຮົາຈະຕັດທັງຄົນຊອບທຳ ແລະ ຄົນຊົ່ວອອກຈາກເຈົ້າເສຍ, ຕາບຂອງເຮົາຈະອອກຈາກຝັກໄປຕໍ່ສູ້ມະນຸດທັງຫມົດຈາກທິດໃຕ້ເຖິງທິດເຫນືອ.

⁵ແລ້ວມະນຸດທຸກຄົນຈະຮູ້ວ່າ, ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເຮົາໄດ້ຖອດຕາບຂອງເຮົາອອກຈາກຝັກແລ້ວ ແລະ ຈະບໍ່ເກັບໃສ່ຝັກອີກ!’

⁶ສຳລັບເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງໂອ້ຍຄາງດ້ວຍໃຈທີ່ແຕກສະຫລາຍ! ດ້ວຍຄວາມທຸກລະຫີມຂົມຂືນໃຈຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ! ⁷ແລ້ວມັນຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກເຂົາຈະຖາມເຈົ້າວ່າ, ‘ດ້ວຍເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງໂອ້ຍຄາງ?’ ແລ້ວເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ, ‘ເພາະເລື່ອງຂ່າວທີ່ຈະມາເຖິງ, ຫົວໃຈທຸກດວງຈະອ່ອນເພຍລົງ, ແລະ ມືທຸກມືສິ້ນ! ບັນດາຈິດວິນຍານຈະຢ້ານກົວ, ແລະ ທຸກຫົວເຂົາຈະອ່ອນເພຍລົງເຫມືອນດັ່ງນັ້ນ. ເບິ່ງແມ່! ຂ່າວນັ້ນກໍາລັງມາເຖິງ ແລະ ມັນຈະເປັນຢ່າງນີ້! — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

⁸ແລ້ວພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ, ⁹“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງທຳນວາຍ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຕາບເຫລັມຫນຶ່ງ! ໄດ້ຖືກຝົນໃຫ້ແຫລມຄົມ ແລະ ຂັດໃຫ້ເຫລືອມແລ້ວ!’

¹⁰ມັນໄດ້ຖືກຝົນໃຫ້ແຫລມຄົມ ເພື່ອເອົາໄປໃຊ້ໃນການຂ້າຄັງໃຫຍ່! ມັນຖືກຂັດໃຫ້ເຫລືອມເຫມືອນແສງຟ້າແມບ! ພວກເຮົາຄວນຈະຊິນ-ຊົມຍິນດີໃນໄມ້ຄະຫາແຫ່ງລູກຊາຍຂອງເຮົາຫລື? ຕາບທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນ ກຽດຊັງໄມ້ຢ່າງນັ້ນ! ¹¹ເພາະສະນັ້ນ ຕາບຈະຖືກຝົນໃຫ້ແຫລມຄົມ, ແລ້ວຖືກກຳໃຫ້ຫມັ້ນໃນມື! ຕາບຖືກຝົນໃຫ້ແຫລມຄົມ ແລະ ຖືກຂັດໃຫ້ເປັນເງົາແລ້ວ ຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງຜູ້ຂ້າຄົນ!’

¹²ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ຮ້ອງໂສກເສົ້າສາ! ເພາະຕາບນັ້ນຈະມາຕໍ່ສູ້ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ! ມັນຕໍ່ສູ້ກັບບັນດາເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນ. ພວກເຂົາຕິກເປັນເຫຍືອຄົມຕາບຜ່ອມກັບປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນຈົ່ງຕິກຂາຂອງຕົນສາ! ¹³ເພາະມີການທົດລອງ, ແຕ່ຫາກຄະທຳບໍ່ຄົງຢູ່ຕໍ່ຢ່າງນັ້ນຫລື? — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁴ບັດນີ້, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກ່າວຄຳທຳນວາຍ ແລະ ຈົ່ງຕີບມືຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອຕາບນັ້ນຈະຟາດຟັນລົງຄັງທີສາມ! ມັນຈະເປັນຕາບເພື່ອເຂັ້ນຂ້າ! ຄືເປັນຕາບສຳລັບການເຂັ້ນຂ້າ, ຟາດຟັນພວກເຂົາທຸກທີ່ທຸກບ່ອນ.

¹⁵ເພື່ອວ່າຫົວໃຈຂອງເຂົາຈະລະລາຍໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຜູ້ຄົນລົມຕາຍເປັນທະວີຄູນ, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງຕາບນັ້ນໄວ້ທີ່ປະຕູທຸກບານ! ວິບັດ! ມັນຖືກເປິ່ງປະກາຍດັ່ງສາຍຟ້າແມບ, ມັນຖືກຕັ້ງໃຫ້ມີອິດສະຫລະໃນການຂ້າຟັນ. ¹⁶ເຈົ້າ, ຕາບເອີຍ! ຈົ່ງຟັນໄປທາງຂວາ! ແລ້ວຟັນໄປທາງຊ້າຍ! ໄປທຸກທາງທີ່ຫນ້າເຈົ້າຫັນໄປ. ¹⁷ເພາະເຮົາເອງ ກໍຈະຈັບມືຂອງເຮົາເຂົ້າດ້ວຍກັນ, ແລະ ເຮົາຈະນຳຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄປເຖິງຄົນທີ່ເຫລືອ! ເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວໄດ້ລັ່ນຄຳເວົ້າແລ້ວ!”

¹⁸ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ອີກວ່າ, ¹⁹“ບັດນີ້, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງແຕ້ມຖະຫນົນສອງເສັ້ນໃຫ້ຕາບແຫ່ງກະສັດບາບີໂລນເຂົ້າມາໄດ້. ຖະຫນົນສອງເສັ້ນນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນຈາກແຜ່ນດິນດຽວກັນ ແລະ ປ່າຍບອກທາງອັນຫນຶ່ງຈະບອກທາງໄປສູ່ຕົວເມືອງ.

²⁰ຈົ່ງເຮັດເຄື່ອງຫມາຍອີກເສັ້ນທາງຫນຶ່ງສຳລັບບອກທາງກອງທັບຂອງບາບີໂລນທີ່ຈະໄປຍັງເມືອງຮັບບາແຫ່ງຄົນອຳໂມນ. ຈົ່ງເຮັດເຄື່ອງຫມາຍອີກເສັ້ນທາງຫນຶ່ງໄປຍັງກອງທັບຂອງຢູດາແຫ່ງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຊຶ່ງມີປ້ອມປະການ.

²¹ເພາະວ່າກະສັດບາບີໂລນຈະຢູ່ທີ່ທາງແຍກ, ຢູ່ທາງແຍກ, ເພື່ອເຝິກການທຳນວາຍ. ເຂົາແກວ່ງລູກທະນູ ແລະ ຖາມທາງຈາກຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍ ແລະ ເຂົາຈະພິດຕັດຕັບ. ²²ໃນມືເບື້ອງຂວາຂອງເຂົາຈະພິດຕັບກັບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອຈະຕັ້ງເຄື່ອງກັບຕັກທຳລາຍມັນ, ເພື່ອຈະໃຫ້ອັກປາກຂອງເຂົາສັ່ງທຳລາຍລ້າງ, ເພື່ອສົ່ງສັງສົງຄາມ, ເພື່ອວາງກັບຕັກທຳລາຍປະຕູເມືອງທັງຫລາຍ, ເພື່ອສ້າງທາງລາດ, ແລະ ເພື່ອກໍ່ຫລອຍອ້ອມ.

²³ ເບິ່ງຄືເປັນຄຳທຳນວຍທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ໃນສາຍຕາຄົນເຢຍຊຸດເລີ່ມ, ຄືຄົນພວກນັ້ນທີ່ເຄີຍສາບານກັບຊາວບາບີໂລນ! ແຕ່ກະສັດຈະກ່າວໂທດເຂົາທີ່ລະເມີດສິນທີ່ສັກສິນ ເພື່ອຍອມພວກເຂົາໄປ.

²⁴ ສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາລະນຶກເຖິງການຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ, ການລະເມີດທັງຫລາຍໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ! ການບາບຂອງເຈົ້າຫລາຍຈະຖືກປາກົດແຈ້ງໃນການກະທຳທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ! ເພາະເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງເຕືອນທຸກຄົນວ່າ ເຈົ້າຈະຖືກຈັບໄປດ້ວຍມືຂອງສັດຕູ!

²⁵ ແລະເຈົ້າ, ໂອ ຜູ້ປົກຄອງແຫ່ງອິດສະຣາເອນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເລວຊາມເອີຍ, ວັນແຫ່ງການພິພາກສາລົງໂທດຂອງເຈົ້າມາເຖິງແລ້ວ, ແລະເວລາແຫ່ງການກະທຳຊົ່ວຫມົດລົງແລ້ວ, ²⁶ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈົ່ງຖອດຜ້າຄຽນຫົວ ແລະ ຖອດມົງກຸດອອກເສຍ! ສິ່ງຕ່າງໆຈະບໍ່ຄົງຢູ່ເຫມືອນທີ່ເຄີຍເປັນ! ໃຫ້ຍົກຍ້ອງຄົນທີ່ຕ່ຳຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ກົດຄົນທີ່ສູງໃຫ້ຕ່ຳລົງ! ²⁷ ຈົ່ງຟັງທະລາຍ! ຈົ່ງຟັງທະລາຍ! ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມັນຟັງ-ທະລາຍ! ມັນຈະບໍ່ຖືກບູລະນະ ຈົນກວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບຫມາຍ ໃຫ້ດຳເນີນການພິພາກສາມາ.

²⁸ ດັ່ງນັ້ນ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງປະກາດຄຳທຳນວຍແລະ ກ່າວວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ກ່ຽວກັບຄົນອຳໂມນ ແລະ ກ່ຽວກັບຄວາມອັບອາຍຂອງເຂົາທີ່ກຳລັງຈະມາ: ດາບເຫລັມຫນຶ່ງ, ຖືກຖອດອອກ! ມັນຖືກຂັດເພື່ອການຂ້າຟັນ, ດັ່ງນັ້ນ ມັນຖືກຂັດໃຫ້ເຫລືອມເຫມືອນຟ້າແມບ!

²⁹ ຂະນະທີ່ຜູ້ທຳນວຍເຫັນນິມົດວ່າງເປົ້າແກ່ເຈົ້າ, ຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພິທີການ ທີ່ມີແຕ່ການຕົວະແກ່ເຈົ້າ, ດາບນີ້ກໍຈະວາງເທິງຄໍຂອງຄົນຊົ່ວ ຜູ້ທີ່ຈະຖືກຂ້າ, ວັນເວລາແຫ່ງການລົງໂທດໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະ ວັນແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຈະສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ.

³⁰ ຈົ່ງໃຫ້ດາບກັບເຂົ້າຝັກ ໃນບ່ອນທີ່ເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ, ໃນແຜ່ນດິນດັ່ງເດີມຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະພິພາກສາເຈົ້າ. ³¹ ເຮົາຈະຖອກເຫລວກຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງເຮົາເຫນືອເຈົ້າ! ເຮົາຈະພິພາກສາເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງຄົນໃຈໂຫດ, ຜູ້ມີຝີນິນການທຳລາຍລ້າງ!

³² ເຮົາຈະເປັນເຊື້ອເພີງສຳລັບໄຟ! ເລືອດຂອງເຈົ້າຈະຢູ່ກາງແຜ່ນດິນ. ຈະບໍ່ມີໃຜຈິດຈຳເຈົ້າໄວ້, ເພາະເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວໄດ້ປະກາດໄວ້ດັ່ງນີ້!"

22 ¹ ແລ້ວ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ, ² ບັດນີ້, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າຈະພິພາກສາບໍ່? ເຈົ້າຈະພິພາກສາເມືອງທີ່ເປັນດ້ວຍເລືອດນັ້ນບໍ່? ຈົ່ງບອກໃຫ້ເມືອງນີ້ໄດ້ຮູ້ເຖິງພຶດຕິກຳອັນຫນ້າກຽດຊັງທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ. ³ ເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ນີ້ເປັນເມືອງທີ່ຫລັງເລືອດໃນທຳມະກາງເມືອງນັ້ນ ເພື່ອເວລາຂອງເມືອງນັ້ນຈະມາເຖິງ; ຄືເມືອງນັ້ນທີ່ເຮັດຮູບເຄົາລົບ ແລະປ່ອຍຕົນໃຫ້ເປັນມົນທົນ.

⁴ ເຈົ້າມີຄວາມຜິດດ້ວຍເລືອດທີ່ເຈົ້າຫລັງອອກມາ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນມົນທົນດ້ວຍຮູບເຄົາລົບທີ່ເຈົ້າເຮັດຂຶ້ນມາ. ເພາະເຈົ້າໄດ້ຊັກນຳໃຫ້ເວລາຂອງເຈົ້າໃກ້ເຂົ້າມາ ແລະ ເຂົ້າໃກ້ສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖືກປະນາມທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ຖືກຫມົນປະຫມາດຕໍ່ສາຍຕາປະເທດທັງຫລາຍ. ⁵ ທັງບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ ແລະ ຢູ່ໄກຈະເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າ, ໂອ ເມືອງທີ່ເປັນມົນທົນເອີຍ, ຊິສຽງຂອງເຈົ້າເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໄປທົ່ວທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ ເຫມືອນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສັບສົນຊັນວາຍ.

⁶ ເບິ່ງແມ່! ຜູ້ປົກຄອງແຫ່ງອິດສະຣາເອນທັງຫລາຍນັ້ນ, ອຳນາດຂອງແຕ່ລະຄົນ, ໄດ້ມາເຖິງເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດການຫລັງເລືອດ.

⁷ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເສຍກຽດໃນເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາກົດຂີ່ຂົນເຫຼັງບັນດາຄົນຕ່າງໆທີ່ຢູ່ທຳມະກາງເມືອງ. ພວກເຂົາປະພຶດຕິດຕໍ່ເດັກກຳພ້າ ແລະ ແມ່ຫມ້າຍໃນເມືອງນີ້. ⁸ ເຈົ້າໄດ້ຫມົນປະຫມາດສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ ແລະເຮັດໃຫ້ບັນດາວັນສະບາໂຕຂອງເຮົາມີວິຫລາຍ.

⁹ ພວກນັກຂ້າໄດ້ມາຫາເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດການຫລັງເລືອດ, ແລະ ເຈົ້າຈະກິນລ້ຽງເທິງພູເຂົາ. ພວກເຂົາເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນທຳມະກາງເຈົ້າ.

¹⁰ ການເປື່ອນກາຍຂອງພໍ່ ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ. ພວກເຂົາໄດ້ຂົນເຫຼັງຜູ້ທີ່ເປັນມົນທົນໃນເຈົ້າໃນລະຫວ່າງປະສານຂອງເຂົາ.

¹¹ ຜູ້ຊາຍທີ່ເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຊັງກັບເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານ, ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ຂົນຂຶ້ນລູກໄຜ່ຂອງຕົນຢ່າງຫນ້າລະອາຍ; ຜູ້ຊາຍທີ່ລ່ວງເກີນເຮືອຍນ້ອງ—ລູກສາວຮ່ວມພໍ່ດຽວຂອງຕົນ — ຄົນເຫລົ່ານີ້ຕ່າງຢູ່ທຳມະກາງເຈົ້າ. ¹² ຊາຍທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ທີ່ຮັບສິນບົນທຳມະກາງເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫລັງເລືອດ. ເຈົ້າເອົາດອກເບ້ຍ ແລະ ຫາກຳໄລຫລາຍເກີນໄປ. ເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າໂດຍການບີບບັງຄັບ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຫລົງລືມເຮົາເສຍ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹³ ເບິ່ງແມ່! ດ້ວຍມືຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຕິເຈົ້າເມືອງຈາກຜົນກຳໄລອະທຳທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ, ແລະ ການຫລັງເລືອດໃນທຳມະກາງຂອງເຈົ້າ. ¹⁴ ໃຈເຈົ້າຈະອິດທົນ, ແລະ ມືຂອງເຈົ້າຈະແຂງແຮງ ໃນວັນທີ່ເຮົາຈະລົງໂທດເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວໄດ້ປະກາດສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດຕາມນັ້ນ. ¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າກະຈັດກະຈາຍໄປໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດຕ່າງໆ ແລະ ໃຫ້ເຈົ້າກະຈາຍໄປທົ່ວດິນແດນຕ່າງໆ. ໃນວິທີນີ້, ເຮົາຈະຊຳລະລ້າງຄວາມເປັນເປື່ອນອອກຈາກເຈົ້າເສຍ. ¹⁶ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ. ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ."

¹⁷ ຕໍ່ມາ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ, ¹⁸ "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນກາຍເປັນຂີ້ເຫຍື້ອສຳລັບເຮົາ. ພວກມັນທັງຫມົດເປັນຂີ້ເຫຍື້ອເຫລືອງ, ຂີ້ກົວ, ເຫລັກເສດ ໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນເສດເງິນໃນເຕົາຫລອມຂອງເຈົ້າ. ¹⁹ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ' ເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າທັງຫມົດເປັນເຫມືອນຂີ້ເຫຍື້ອ, ' ດັ່ງນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຮວບຮວມເຈົ້າໄວ້ທຳມະກາງນະຄອນເຢຍຊຸດເລີ່ມ.

²⁰ ເຫມືອນກັບການຮວບຮວມເງິນ, ຫອງເຫລືອງ, ເຫລັກ, ຊີນ ແລະ ກົວ ທຳມະກາງເຕົາຫລອມ ເພື່ອໃຫ້ໄຟເຜົາໃຫ້ມັນລະລາຍ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າລະລາຍ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະຮວບຮວມພວກເຈົ້າດ້ວຍ ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ດ້ວຍຄວາມພິໂລດຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະວາງເຈົ້າໄວ້ບ່ອນນັ້ນ ແລະ

ເປົ່າໄຟໃສ່ເຈົ້າໃຫ້ລະລາຍ; ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຮວບຮວມພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄຽດຮ້າຍ ແລະ ດ້ວຍຄວາມພິໂລດ, ແລະ ວາງເຈົ້າໃສ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະ ຈະຖອກເຫລົ້າອອກ. ²¹ ເຮົາຈະຮວບຮວມເຈົ້າ ແລະ ເປົ່າຕໍ່ສູ້ເຈົ້າດ້ວຍໄຟແຫ່ງຄວາມພິໂລດຂອງເຮົາ ເພື່ອເຈົ້າຈະຖືກຖອກເຫລືອກຈາກທຳມະກາງເມືອງນັ້ນ.

²² ຖ້າເງິນຖືກຫລໍ່ທຳມະກາງເຕົາໄຟ, ເຈົ້າຈະຖືກລະລາຍຢູ່ທຳມະກາງນັ້ນ, ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວ, ໄດ້ຖອກຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງເຫມືອພວກເຈົ້າ!"

²³ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ, ²⁴ "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກ່າວກັບແຜ່ນດິນນັ້ນວ່າ ' ເຈົ້າເປັນແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ສະອາດ. ຝົນຈະບໍ່ຕົກໃນວັນແຫ່ງພຣະພິໂລດ! ²⁵ ມີການສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດຂອງຜູ້ທຳນວຍໃນທຳມະກາງເຂົາ, ເຫມືອນໂຕສິ່ງຄຳລາມ ແລະ ຈິກເຫຍື້ອຢູ່. ພວກເຂົາກິນຊີວິດຜູ້ຄົນ ແລະ ປຸ້ນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ມີຄ່າໄປ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດມີແມ່ຫມ້າຍຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນທຳມະກາງແຜ່ນດິນນັ້ນ!

²⁶ ປະໂລຫິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາຫມົນປະຫມາດສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ແຍກແຍະ ລະຫວ່າງບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ສອນເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ສະອາດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນ.

ພວກເຂົາໄດ້ລີ້ຈາກບັນດາວັນສະບາໂຕຂອງເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາຖືກຫມົນປະຫມາດທຳມະກາງພວກເຂົາ. ²⁷ ບັນດາເຈົ້າຊາຍໃນທຳມະກາງແຜ່ນດິນເປັນເຫມືອນຫມາປ່າທີ່ຈິກຊິນຂອງເຫຍື້ອຂອງພວກມັນອອກ. ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເກີດການຫລັງເລືອດ ແລະ ທຳລາຍຊີວິດ, ເພື່ອຈະເອົາກຳໄລອັນບໍ່ສັດຊື່ ²⁸ ບັນດາຜູ້ທຳນວຍທັງຫລາຍກໍໄດ້ໂບກຕົນເອງດ້ວຍປູນຂາວ; ພວກເຂົາເຫັນນິມົດບໍ່ຈົ່ງ ແລະ ຄຳທຳນວຍຂີ້ຕົວະແກ່ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້" ທັງທີ່ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ກ່າວເລີຍ.

²⁹ປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນບົບບັງຄັບ ແລະ ຍາດຊົງເອົາສິ່ງຂອງຜ່ານການຢູ່ນ. ແລະ ພວກເຂົາບົບບັງຄັບຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສິນ, ແລະ ບົບບັງຄັບຄົນຕ່າງກ່າວໂດຍປາສາຈາກຄວາມຍຸດຕິທຳ.

³⁰ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ສະແຫວງຫາຜູ້ຊາຍຈັກຄົນຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາ ຊຶ່ງກໍ່ກໍາແພງຂຶ້ນ ແລະ ຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ເພື່ອຊໍາຮະແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ສະອາດ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ທໍາລາຍມັນ, ແຕ່ກໍ່ຫາບໍ່ໄດ້ຈັກຄົນດຽວເລີຍ.³¹ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຖອກຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງເຫນືອພວກເຂົາ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຈົບສິນດ້ວຍແປວໄຟແຫ່ງຄວາມພິໂລດຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທັງປວງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດນັ້ນຕົກເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ — ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.””

23 ¹ພຣະຄໍາຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ,²“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເຮືຍ, ມີຜູ້ຍິງສອງຄົນ ເປັນລູກສາວແມ່ດຽວກັນ.³

ຂະເຈົ້າເຮັດຄືຢູ່ໂສເພນີໃນເອຍິບ ຕັ້ງແຕ່ຍັງເປັນຫນຸ່ມ. ຂະເຈົ້າເຮັດຄືຢູ່ໂສເພນີຢູ່ຫນ້າ. ຫນ້າອີກຂອງພວກເຂົາ ຖືກບົບ ແລະ ຫົວນົມພົມມະຈາລີຂອງເຂົາຖືກລູບຄໍາຢູ່ຫນ້າ. ຊີຂອງພວກເຂົາແມ່ນ ໂອໂຮລາ — ຜູ້ເຮືອຍ — ແລະ ໂອໂຮລິບາ — ຜູ້ນ້ອງສາວ. ທັງສອງຄົນໄດ້ກາຍມາເປັນຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ເກີດລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ. ຊີຂອງພວກເຂົາມີຄວາມຫມາຍວ່າ: ໂອໂຮລາ ຫມາຍເຖິງຊາມາເຣຍ, ແລະ ໂອໂຮລິບາຫມາຍເຖິງເຢຣູຊາເລັມ.

⁴ແຕ່ໂອໂຮລາເຮັດຕົນເປັນໂສເພນີ ເຖິງວ່າ ເມື່ອນາງເປັນຂອງເຮົາແລ້ວກໍ່ຕາມ. ນາງຫລົງໄຫລໄປນໍາພວກຄົນຮັກຂອງນາງ, ຄືຊາວອັດຊີ-ເຣຍຊຶ່ງເປັນຜູ້ມີອິນທິພົນ,⁵ເຈົ້າເມືອງແຕ່ງກາຍດ້ວຍຜ້າສີມ່ວງ, ແລະ ສໍາລັບທາງຮາຊະການ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ແຂງແຮງ ແລະ ຮູບງາມ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຂຶ້ນ.

⁶ດັ່ງນັ້ນ ນາງໄດ້ສະເຫນີຕົນເອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຫມືອນຢ່າງໂສເພນີ, ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊາຍຊັ້ນສູງຂອງອັດຊີເຣຍທຸກຄົນ, ແລະ ນາງກໍ່ເຮັດຕົນໃຫ້ເປັນມົນທົນກັບທຸກຄົນຫນ້າ — ແລະ ຮູບເຄົາລົບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ.

⁷ເພາະນາງບໍ່ໄດ້ລະຄວາມປະພຶດການເປັນໂສເພນີຕັ້ງແຕ່ຢູ່ເອຍິບ, ພວກເຂົາໄດ້ນອນນໍານາງ ເມື່ອນາງຍັງສາວ, ພວກເຂົາຈັບຕ້ອງຫນ້າເອິກພົມມະຈາລີຂອງນາງ ແລະ ຖອກເຫລາຄະຕັນຫາຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ນາງ.⁸ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງມອບນາງໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນມືຂອງພວກຄົນຮັກຂອງນາງ, ຄືໃນມືຄົນອັດຊີເຣຍຊຶ່ງນາງຫລົງໄຫລນັ້ນ.⁹ພວກເຂົາໄດ້ເຜີຍຄວາມເປື້ອນກາຍຂອງນາງ. ພວກເຂົາຈັບລູກຊາຍ ແລະ ລູກຍິງຂອງນາງ, ແລະ ພວກເຂົາຂ້ານາງດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ ນາງຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນຫນ້າອັບອາຍແກ່ຜູ້ຍິງຄົນອື່ນໆ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ພິພາກສາລົງໂທດນາງແລ້ວ.

¹⁰ເມື່ອໂອໂຮລິບານ້ອງສາວຂອງນາງເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ, ນາງກໍ່ມີລາຄະຕັນຫາຢ່າງແຮງກ້າຫລາຍກວ່າເຮືອຍ ແລະ ປະພຶດຕົນເປັນໂສເພນີຫລາຍກວ່າເຮືອຍອີກ.¹¹ນາງຫລົງໄຫລອັດຊີເຣຍ, ທັງພວກເຈົ້າເມືອງ ແລະ ພວກຂ້າຮາຊະການຊັ້ນສູງ, ຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງສົມບັດ, ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຂີ່ເທິງຫລັງມ້າ. ພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນຊາຍຫນຸ່ມທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ຮູບງາມ.¹²ເຮົາໄດ້ເຫັນນາງເຮັດຕົນໃຫ້ເປັນມົນທົນ. ທັງສອງເຮືອຍນ້ອງກໍ່ເປັນແບບດຽວກັນ.

¹³ແຕ່ນາງກໍ່ຍິງເພີ່ມພຶດຕິກຳໂສເພນີຫລາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອນາງເຫັນຜູ້ຊາຍແກະສະລັກຢູ່ເທິງຝາ ແລະ ແກະສະລັກຮູບຂອງຄົນບາບີໂລນທີ່ແຕ້ມດ້ວຍສີແດງ-ເຂັ້ມ,¹⁴ໃສ່ເຂັ້ມຂັດອັດແອວຂອງພວກເຂົາ, ມີຜ້າຄຽນຫົວອ້ອຍຢູ່ເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ. ທຸກຄົນມີລັກສະນະເຫມືອນກັບນາຍທະຫານລົດມ້າ, ເຫມືອນກັບບັນດາລູກຊາຍຂອງຊາວບາບີໂລນ, ຊຶ່ງແຜ່ນດິນເດີມຂອງເຂົາຄືບາບີໂລນ.

¹⁵ຫົນທີ່ສາຍຕາຂອງນາງເຫັນຮູບຮ່າງພວກເຂົາ, ນາງກໍ່ຫລົງໄຫລໃນພວກເຂົາແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ນາງໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາພວກເຂົາທີ່ບາບີໂລນ.¹⁶ຊາວບາບີໂລນໄດ້ມາຫານາງເຖິງຕຽງຮັກ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ເຮັດໃຫ້ນາງເປັນມົນທົນດ້ວຍລາຄະຕັນຫາຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍສິ່ງຫນ້າໄດ້ກະທຳ, ນາງໄດ້ເປັນມົນທົນ, ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງຫັນເຫອກໄປຈາກພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມເປື້ອນ.

¹⁷ເມື່ອນາງໄດ້ເຜີຍຕົນເຫມືອນເປັນໂສເພນີ ແລະ ນາງໄດ້ເຜີຍຮ່າງກາຍອັນເປື້ອນຂອງນາງ, ດັ່ງນັ້ນ ວິນຍານຂອງເຮົາກໍ່ຫັນຫລັງໄປຈາກນາງ, ເຫມືອນຢ່າງທີ່ວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ແຍກຈາກເຮືອຍຂອງນາງໄປ.¹⁸ແລ້ວນາງໄດ້ເພີ່ມທະວີການປະພຶດເປັນໂສເພນີຫລາຍຂຶ້ນ, ໂດຍນຶກເຖິງເມື່ອຄາວຫນ້າຍັງເປັນສາວຢູ່, ເມື່ອນາງເຮັດຕົນເປັນເຫມືອນໂສເພນີຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຍິບ.

¹⁹ດັ່ງນັ້ນ ນາງໄດ້ຫລົງໄຫລຊູ່ຮັກຂອງນາງ, ອະໄວຍະວະຂອງພວກເຂົາເຫມືອນກັບຂອງພວກລາ, ແລະ ການຫລັງນໍາກາມຂອງເຂົານັ້ນກໍ່ເຫມືອນຂອງມ້າ.

²⁰ນິຄົການກະທຳອັນຫນ້າອັບອາຍທີ່ເຮົາເຮັດໃນເວລາທີ່ເຈົ້າຍັງຫນຸ່ມ, ເມື່ອຄົນເອຍິບຈັບຕ້ອງຫນ້າເອິກຂອງເຈົ້າ ແລະ ລູບໄຫລຫນ້າເອິກສາວຂອງເຈົ້າ.

²¹ເພາະສະນັ້ນ, ໂອໂຮລິບາເຮືອຍ, ພຣະເຢວາ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: “ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະໃຫ້ຊູ່ຮັກທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຫັນມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ.

ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ແຍກຈາກໄປນັ້ນ ເຮົາຈະນໍາພວກເຂົາມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າຈາກທຸກໆດ້ານ.”²²ຊາວບາບີໂລນ ແລະ ຊາວກັນດາທັງຫມົດ, ຊາວເປໂກດ, ຊາວໂຊອາ ແລະ ຊາວໂກອາ, ແລະ ລວມທັງຊາວອັດຊີເຣຍທັງຫມົດ, ເປັນຄົນຫນຸ່ມທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ຮູບງາມ, ພວກເຂົາເປັນຂ້າຮາຊະການ, ເຈົ້ານາຍລະດັບສູງ, ພວກເຂົາທຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນ.

²³ພວກເຂົາຈະມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າດ້ວຍອາວຸດທັງຫມົດ, ແລະ ດ້ວຍລົດມ້າຮີບ ແລະ ກວຽນ, ແລະ ພ້ອມຊີ້ນຊາດທັງຫລາຍເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ພວກເຂົາຈະໃຊ້ໂລ່ໃຫຍ່, ໂລ່ນ້ອຍ, ແລະ ຫມວກເຫລັກຕັ້ງຕົນຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າທຸກດ້ານ. ເຮົາຈະມອບໂອກາດໃຫ້ພວກເຂົາລົງໂທດເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາຈະລົງໂທດເຈົ້າດ້ວຍການກະທຳທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.²⁴ເພາະເຮົາຈະຕັ້ງຄວາມອິດສາຂອງເຮົາເທິງເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາຈະເຮັດກັບເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ. ພວກເຂົາຈະຕັດຕັ້ງ ແລະ ຕັດຫູຂອງເຈົ້າອອກເສຍ, ແລະ ພວກເຈົ້າທີ່ລອດຈະລົ້ມລົງດ້ວຍຄົມດາບ. ພວກເຂົາຈະຈັບລູກ-ຊາຍ ແລະ ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າທີ່ລອດຈະຖືກເຜົາດ້ວຍໄຟ.

²⁵ພວກເຂົາຈະແກ້ເອົາເສື້ອຂອງເຈົ້າອອກ ແລະ ນໍາເອົາເຄື່ອງປະດັບງາມໆຂອງເຈົ້າໄປເສຍ.²⁶ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະເອົາຄວາມອັບອາຍຂອງເຈົ້າອອກຈາກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປະພຶດຢ່າງໂສເພນີຂອງເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຍິບ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເງິຍຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງສິ່ງນັ້ນອີກ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ນຶກເຖິງເອຍິບອີກຕໍ່ໄປ.

²⁷ເພາະພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະມອບເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງຜູ້ທີ່ເຈົ້າກຽດຊັງ, ກັບໄປຢູ່ໃນມືຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຫັນຫລັງໃຫ້.²⁸ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເຮັດກັບເຈົ້າດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງ; ແລະ ຈະບໍ່ເອົາຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້າໄປຫມົດ ແລະ ຖິ້ມເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ເປື້ອນກາຍ ແລະ ບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງ. ການເປື້ອນກາຍເປັນຄວາມອັບອາຍ ແລະ ການເປັນໂສເພນີຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກເປີດເຜີຍ, ພ້ອມທັງການປະພຶດອັນຫນ້າອັບອາຍ ແລະ ການລາຄະຕັນຫາຂອງເຈົ້າ.

²⁹ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະມາເຖິງເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າເຮັດຕົນເຫມືອນເປັນໂສເພນີ, ແລະ ຫລົງໄຫລຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ

ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນມົນທົນກັບບັນດາຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ.³⁰ເຈົ້າໄດ້ດໍາເນີນຕາມທາງຂອງເຮືອຍເຈົ້າ, ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈະມອບຖ້ວຍແຫ່ງການລົງໂທດຂອງນາງໃສ່ໃນມືຂອງເຈົ້າ.

³¹ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເຈົ້າຈະຕ້ອງດຶມຈາກຖ້ວຍຂອງເຮືອຍເຈົ້າ ຊຶ່ງທັງເລິກ ແລະ ໃຫຍ່. ເຈົ້າຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຫມືນປະຫມາດ — ເພາະຖ້ວຍນັ້ນເຕັມຫລາຍ.

³²ເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືນເມົາ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ, ຈອກແຫ່ງຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວ ແລະ ໄພພິບັດ; ຈອກແຫ່ງຊາມາເຣຍເຮືອຍຂອງເຈົ້າ.³³ເຈົ້າຈະດຶມ ແລະ ເຍັນຈົນຫມົດ; ແລ້ວເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ມັນແຕກ ແລະ ຈົກຫນ້າເອິກຂອງເຈົ້າເປັນຕ່ອນໆ. ເພາະເຮົາໄດ້ປະກາດແລ້ວ — ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງປະກາດດັ່ງນີ້ແຫລະ.’

³⁵ ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ, 'ເພາະເຈົ້າລືມເຮົາ ແລະ ຖິມເຮົາໄວ້ຂ້າງຫລັງເຈົ້າ, ດັງນັ້ນ ເຈົ້າຈົງຮັບຜົນທີ່ຈະຕາມມາຂອງຄວາມຫນ້າອັບອາຍ ແລະ ການຫລິ້ນຊູ້ຂອງເຈົ້າສາ.'"

³⁶ ພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບຂ້າມ້ອຍວ່າ, "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າຈະພິພາກສາ ໂອໂຮລາ ແລະ ໂອໂຮລິບາຫລື? ດັງນັ້ນ ຈົງປະກາດການກະທຳທີ່ຫນ້າກຽດຊັງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້.³⁷ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງປະເວນີ, ແລະ ເລືອດກໍຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງປະເວນີກັບຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຍັງຖວາຍລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາ ລຸຍໄຟເພື່ອເປັນອາຫານແກ່ພວກຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

³⁸ ແລ້ວພວກເຂົາ ຍັງຄົງສືບຕໍ່ເຮັດເຊັ່ນນີ້ກັບເຮົາອີກ: ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສະຖານນະມັດສະການຂອງເຮົາເປັນມົນທົນ, ແລະ ໃນວັນດຽວກັນພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ບັນດາສະບາໂຕຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນມົນທົນ.³⁹ ຄືເມື່ອພວກເຂົາຂ້າລູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ, ຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຂົ້າມາໃນສະຖານນະມັດສະການຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ນັ້ນເປັນມົນທົນ! ດັງນັ້ນ ເບິ່ງແມ່! ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນທຳມະກາງວິຫານຂອງເຮົາ.

⁴⁰ ພວກເຈົ້າຍັງສົງຄົນໄປຫາຜູ້ຊາຍທີ່ມາຈາກທາງໄກ, ດ້ວຍການໃຊ້ຜູ້ສົງຂ້າວໄປຫາ — ບັດນີ້ ເບິ່ງແມ່. ພວກເຂົາກໍໄດ້ມາ, ຄືຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າອາບນ້ຳໃຫ້, ເຈົ້າທາຕາຂອງເຈົ້າ, ແລະ ແຕ່ງກາຍຂອງເຈົ້າດ້ວຍເຄື່ອງປະດັບ.⁴¹ ເຈົ້ານັ່ງຢູ່ເທິງຕຽນອນທີ່ສວຍງາມ ແລະ ຂ້າງຫນ້າມີໂຕະຫລວງໄວ້ຜ່ອມ ຊຶ່ງເປັນໂຕະທີ່ເຈົ້າວາງເຄື່ອງຫອມ ແລະ ນ້ຳມັນຂອງເຮົາ.

⁴² ສ່ຽງຂອງປະຊາຊົນກໍດັງຢູ່ອ້ອມຮອບນາງ; ພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ແມ່ແຕ່ ພວກເຂົາຄົນຂີເມົາ ກໍຖືກນຳໂຕມາຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທັງຫລາຍ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາສາຍແຂນສູບໃສ່ມືຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສູບມົງກຸດງາມໆເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ.

⁴³ ແລ້ວເຮົາໄດ້ກ່າວເລື່ອງນາງວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ລ່ວງປະເວນີ, 'ບັດນີ້ ພວກເຂົາຈະເຮັດຜິດສິນລະທຳທາງເພດກັບນາງ, ແລະ ນາງກໍຈະຮ່ວມກັບພວກເຂົາ.'⁴⁴ ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າໄປຫານາງ ແລະ ຮ່ວມຫລັບນອນກັບນາງ ເຫມືອນຢ່າງຜູ້ຊາຍທີ່ໄປນອນກັບຍິງເປັນໂສເພນີ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ພວກເຂົາຫລັບນອນກັບໂອໂຮລາແລະ ໂອໂຮລິບາ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຍິງຜິດສິນລະທຳ.⁴⁵ ແຕ່ຄົນຊອບທຳຈະພິພາກສາພວກນາງດ້ວຍຄຳພິພາກສາອັນຄວນແກ່ຍິງຜູ້ລ່ວງປະເວນີ, ແລະ ພວກເຂົາຈະພິພາກສາພວກນາງດ້ວຍຄຳພິພາກສາອັນຄວນແກ່ຍິງຜູ້ເຮັດໃຫ້ຄົນເລືອດຕິກ, ເພາະພວກນາງເປັນຍິງລ່ວງປະເວນີ ແລະ ມີຂອງພວກນາງກໍເປັນເລືອດ.

⁴⁶ ດັງນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະນຳກອງທັບມາຕໍ່ສູ້ພວກນາງ ແລະ ເຮົາຈະມອບພວກນາງໄວ້ແກ່ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການຖືກປຸ້ນ.⁴⁷ ແລ້ວກອງທັບຈະເອົາກ້ອນຫີນແກ່ວງໃສ່ພວກນາງ ແລະ ພິນພວກນາງດ້ວຍດາບ. ພວກເຂົາຈະຂ້າລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງພວກນາງ ແລະ ເຜົາເຮືອນທັງຫລາຍຂອງພວກນາງ.

⁴⁸ ດັງນີ້ແຫລະ ເຮົາຈະເອົາຄວາມປະພຶດອັນຫນ້າອັບອາຍອອກຈາກແຜ່ນດິນ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກຜູ້ຍິງທັງຫລາຍ ເພື່ອພວກນາງຈະບໍ່ເຮັດດິນເຫມືອນໂສເພນີ.⁴⁹ ດັງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຕັ້ງຄວາມປະພຶດທີ່ຫນ້າອັບອາຍຂອງພວກເຈົ້າມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ.

ເຈົ້າຈະແບກຮັບຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າກັບພວກຮູບຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

24 ¹ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ມາເຖິງຂ້າມ້ອຍ ໃນວັນທີ່ສິບ, ໃນເດືອນທີ່ສິບ, ແລະໃນປີທີ່ເກົ່າ, ກ່າວວ່າ,² "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົງຂຽນຊື່ຂອງວັນນີ້ໄວ້, ວັນນີ້, ເພາະກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ໄດ້ອ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລມໃນວັນນີ້.

³ ດັງນັ້ນ ຈົງກ່າວຄຳສູບາສິດຕໍ່ສູ້ເຊື້ອສາຍທີ່ກະບົດ, ຈົງກ່າວຄຳອຸປະມາ. ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ຈົງຕັ້ງຫມັ້ໄວ້. ຕັ້ງໄວ້ ແລະ ຖອກນ້ຳໃສ່ຫມັ້.⁴ ຈົງໃສ່ຕ່ອນຊີນລົງໄປ, ເອົາຕ່ອນດຶງທັງຫມົດ — ຄືຕ່ອນກົກຂາ ແລະ ຊີນສັນຂາຫນ້າ — ເລືອກກະດູກທີ່ດີທີ່ສຸດມາໃສ່ຫມັ້ໃຫ້ເຕັມ.⁵ ຈົງເລືອກແກະທີ່ດີທີ່ສຸດຈາກຝູງ ແລະ ສຸມກະດູກໄວ້ກ່ອງມັນ. ຕື່ມມັນໃຫ້ດີ ແລະ ເພື່ອຂ້ຽວກະດູກທີ່ຢູ່ໃນຫມັ້ນດ້ວຍ.

⁶ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ວິບັດ ແກ່ເມືອງເລືອດ, ຄືຫມັ້ຂີຫມັ້ງ ແລະ ຂີຫມັ້ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ຫລຸດອອກມາ. ຈົງເອົາຊີນອອກເທື່ອລະຕ່ອນ ຢ່າໂຍນມັນຫລາຍ.

⁷ ເພາະວ່າເລືອດຫນຶ່ງເຮັດໃຫ້ຕົກນັ້ນ ຍັງຢູ່ທຳມະກາງນາງ. ນາງໄດ້ຕັ້ງໄວ້ເທິງຫີນອ່ອນ; ນາງຍັງບໍ່ໄດ້ຖອກລົງດິນ ເພື່ອເອົາຂີ້ຝຸ່ນປົກໄວ້,⁸ ສະນັ້ນມັນເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມພິໄລດ ແລະ ການແກ້ແຄ້ນ. ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດຂອງນາງຕົກເທິງກ້ອນຫີນອ່ອນນັ້ນ ເພື່ອມັນຈະບໍ່ຖືກປົກບັງໄວ້ໄດ້.

⁹ ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ວິບັດ ແກ່ເມືອງທີ່ຊຸມດ້ວຍເລືອດ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ກ່ອງຝືນນັ້ນໃຫຍ່ຂຶ້ນ.¹⁰ ຈົງສຸມຝືນເຂົ້າໄປ ແລະ ກໍໄຟຂຶ້ນ. ຈົງຕື່ມຊີນໃຫ້ສຸກ ແລະ ເອົາເຄື່ອງປຸງໃສ່ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ກະດູກໄຫມ້.

¹¹ ແລ້ວຕັ້ງຫມັ້ເປົາໄວ້ເທິງຖ່ານ, ເພື່ອໃຫ້ມັນຮ້ອນ ແລະ ໄຫມ້ທອງແດງ, ເພື່ອຄວາມເປີເປືອນນັ້ນຈະຖືກລະລາຍອອກ, ຂີຫມັ້ງທີ່ຫນ້າໄຫມ້ຫມົດ.¹² ແຕ່ນາງກໍເສຍແຮງລ້າ ເພາະວ່ານ້ຳມັນທີ່ຫນ້າຂອງມັນ, ຂີຫມັ້ງຂອງມັນກໍບໍ່ຫລຸດອອກໄປ.

¹³ ຄວາມປະພຶດອັນຫນ້າອັບອາຍຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນບໍ່ສະອາດຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າ ເຮົາໄດ້ຊຳລະເຈົ້າແລ້ວ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ອາດຈະກາຍເປັນສະອາດໄດ້. ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ເປັນອິດສະຫລະຈາກການເປີເປືອນ ຈົນກວ່າ ເຮົາຈະຖອກເຫລວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາອອກເຫມືອເຈົ້າຈົນຫມົດ.

¹⁴ ເຮົາ, ແມ່ນພຣະຢາເວ, ໄດ້ປະກາດດັງນີ້, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ເຮົາຈະບໍ່ຖອຍກັບ ຫລື ເຫັນໃຈ. ໃນວິຖີທາງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະພິພາກສາເຈົ້າ! — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

¹⁵ ແລ້ວພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວກໍມາເຖິງຂ້າມ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,¹⁶ "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະເອົາສິ່ງທີ່ຕາຂອງເຈົ້າເຫັນໄປຈາກເຈົ້າດ້ວຍໄຟພິບັດ, ແຕ່ຢ່າໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ຫລື ຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ຢ່າໃຫ້ນ້ຳຕາໄຫລ.¹⁷ ເຈົ້າຈົງໂອ້ຍຄາງຢ່າງງຽບໆ. ຢ່າໄວ້ທຸກໃຫ້ຄົນຕາຍ. ຈົງຄຽນຜ້າໃສ່ຫົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃສ່ເກີບຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ຢ່າເອົາຜ້າປິດຫນ້າ ຫລື ກິນອາຫານຂອງຜູ້ສູນເສຍເມຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ."

¹⁸ ດັງນັ້ນ ຂ້າມ້ອຍຈົງເວົ້າກັບປະຊາຊົນໃນຕອນເຊົ້າ, ແລະເມຍຂອງຂ້າມ້ອຍກໍສິນຊີວິດໃນຕອນຄ່ຳ. ພໍຮຸ່ງເຊົ້າມາ ຂ້າມ້ອຍກໍໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງເຫມືອນຢ່າງທີ່ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງມາ.

¹⁹ ປະຊາຊົນກໍຖາມຂ້າມ້ອຍວ່າ, "ທ່ານຈະບໍ່ອອກເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ທ່ານເຮັດນີ້ມີຄວາມຫມາຍຫຍັງ, ໃນສິ່ງທີ່ທ່ານກຳລັງເຮັດ?"²⁰ ດັງນັ້ນ ຂ້າມ້ອຍຈົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າມ້ອຍ, ກ່າວດັງນີ້,²¹ ຈົງກ່າວແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນວ່າ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະເມືນເສີຍຕໍ່ສະຖານນະມັດສະການຂອງເຮົາ — ຊຶ່ງເປັນຄວາມພາກພູມໃຈຂອງເຈົ້າ, ເປັນແກ້ວຕາດວງໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເປັນຄວາມປາຖະຫນາຂອງຈິດວິນຍານເຈົ້າ, ແລະ ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ຜູ້ຊຶ້ງເຈົ້າໄດ້ປະຖິມໄວ້ເບື້ອງຫລັງຈະລົມລົງດ້ວຍຄົມດາບ.

²² ແລ້ວເຈົ້າຈະເຮັດເຫມືອນຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ: ເຈົ້າຈະບໍ່ເອົາຜ້າປິດຫນ້າຂອງເຈົ້າ, ຫລື ກິນອາຫານຂອງຊາຍຜູ້ໂສກເສົ້າ!²³ ແຕ່ເຈົ້າຈະເອົາຜ້າຄຽນຫົວ ແລະ ໃສ່ເກີບແທນ; ເຈົ້າຈະບໍ່ໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ຫລື ຮ້ອງໄຫ້, ເພາະເຈົ້າຈະລົມລົງຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນຈະໂອ້ຍຄາງຕໍ່ຫນ້າອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ.²⁴ ດັງນັ້ນ ເອເຊກຽນຈະເປັນເຄື່ອງຫມາຍສຳຄັນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ, ເຫມືອນທຸກຢ່າງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ ເຈົ້າກໍຈະເຮັດເຫມືອນກັນ ເມື່ອເຫດການເຫລົ່ານີ້ມາເຖິງ. ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!"

²⁵ແຕ່ເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ໃນມື້ທີ່ເຮົາຍຶດວິຫານຂອງພວກເຂົາໄປ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມຊົນຊົມຍິນດີຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມພາກພູມໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຊົນໃຈ ແລະ ໃຈປາດຖະຫນາຂອງພວກເຂົາ — ແລະ ເມື່ອເຮົາໄດ້ເອົາລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງພວກເຂົາໄປ —²⁶ໃນວັນນັ້ນ ຜູ້ອົບພະຍົບຈະມາຫາເຈົ້າ ເພື່ອຈະແຈ້ງຂ່າວໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຍິນ!²⁷ໃນວັນນັ້ນ ປາກຂອງເຈົ້າຈະຖືກເປີດຕໍ່ຫນ້າຜູ້ອົບພະຍົບ ແລະ ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ — ເຈົ້າຈະບໍ່ ຫງຽບອີກຕໍ່ໄປ. ເຈົ້າຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.”

25 ¹ແລ້ວພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ,²“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຕັ້ງຫນ້າຂອງເຈົ້າໄປຕໍ່ສູ້ຄົນອຳໂມນ ແລະ ຈົ່ງ ກ່າວຄຳທ່ານວາຍຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ.

³ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນອຳໂມນວ່າ, ‘ ຈົ່ງຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວ: ເພາະເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ດີແລ້ວ! ຕໍ່ສະຖານນະມັດສະການຂອງເຮົາ ເມື່ອຍັງເປັນມົນທົນ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ ເມື່ອມັນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ່າ, ແລະ ຕໍ່ສູ້ເຊືອ- ສາຍຂອງຢູດາເມື່ອພວກເຂົາຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ,⁴ເພາະສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະມອບເຈົ້າໃຫ້ເຈົ້າເປັນກຳມະສິດຂອງຊົນຊາດທາງທິດຕາເວັນ- ອອກ. ພວກເຂົາຈະຕັ້ງຄ້າຍຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ຕັ້ງເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະກິນຫມາກໄມ້ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະດື່ມນ້ຳນົມຂອງ ເຈົ້າ.⁵ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເມືອງຮັບບາເປັນທົ່ງຫຍ້າສຳລັບອູດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງຄົນອຳໂມນເປັນບ່ອນຢູ່ສຳລັບຝູງແກະ. ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນ ພຣະຢາເວ.

⁶ເພາະພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະເຈົ້າໄດ້ຕີບມື ແລະ ທຶບຕີນ, ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີດ້ວຍໃຈຫມືນປະຫມາດຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນ ອິດສະຣາເອນ.⁷ເພາະສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະປະທ້ວງເຈົ້າດ້ວຍມືຂອງເຮົາ ແລະ ຈະມອບເຈົ້າໄວ້ແກ່ປະຊາຊົນທັງຫລາຍເຫມືອນເປັນຂອງປຸ້ນ. ເຮົາຈະ ຕັດເຈົ້າອອກຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຈົບຫາຍໄປໃນທ່າມກາງປະເທດທັງຫລາຍ! ເຮົາຈະທຳລາຍເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາ ແມ່ນພຣະຢາເວ.’

⁸ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເພາະໂມອາບ ແລະ ເສອີກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ເຊື້ອສາຍຢູດາກໍ່ເຫມືອນກັບປະຊາຊາດອື່ນໆທັງ ຫມົດ,”⁹ເພາະສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະເປີດຊາຍແດນຂອງໂມອາບອອກ, ເລີ່ມຈາກເມືອງຕ່າງໆ ຕາມຊາຍແດນ — ຄືບັນດາເມືອງຮຸ່ງເຮືອງແຫ່ງເມືອງ ເບັດເຢຊີໂມດ, ເມືອງບາອານເມໂອນ, ແລະ ເມືອງກີຣິອາດທາອິມ —¹⁰ປະຊາຊົນທາງທິດຕາເວັນອອກຈະຕໍ່ສູ້ກັບຄົນອຳໂມນ. ເຮົາຈະມອບອຳ- ໂມນເປັນກຳມະສິດ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີໃຜນຶກເຖິງຄົນອຳໂມນອີກໃນທ່າມກາງບັນດາປະຊາຊາດ.¹¹ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະພິພາກສາລົງໂທດໂມອາບ, ແລະ ພວກເຂົາ ທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.’

¹²ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເພາະວ່າເອໂດມໄດ້ແກ້ແຄ້ນຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາ ແລະ ມີຄວາມຊົ່ວໃຫ່ຍຫລວງໃນການກະທຳເຊັ່ນນີ້.

¹³ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະຍື່ນມືຂອງເຮົາອອກຕໍ່ສູ້ເອໂດມ ແລະ ທຳລາຍທຸກຄົນ ແລະ ສັດທຸກໂຕທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຈົບຫາຍໄປ, ເຮັດໃຫ້ເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າ, ຕັ້ງແຕ່ ເມືອງເຕມານ ຮອດເມືອງເດດານ. ພວກເຂົາກໍ່ຈະລົ້ມລົງດ້ວຍດາບ.

¹⁴ເຮົາຈະວາງການແກ້ແຄ້ນຂອງເຮົາລົງເຫນືອເມືອງເອໂດມ ດ້ວຍມືຂອງອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະເຮັດກັບເອໂດມ ຕາມ ຄວາມຄຽດຮ້າຍ, ແລະ ຄວາມພິໂລດຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາຈະຮູ້ເຖິງການແກ້ແຄ້ນຂອງເຮົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.’

¹⁵ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເພາະວ່າຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ແກ້ແຄ້ນດ້ວຍໃຈປອງຮ້າຍ ແລະ ຈາກພາຍໃນໂຕຂອງພວກເຂົາເອງ ພວກເຂົາຫມາຍຈະທຳລາຍຢູດາຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄັ້ງ.¹⁶ເພາະສະນັ້ນ, ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຍື່ນມື ຂອງເຮົາອອກຕໍ່ສູ້ຄົນຟິລິດສະຕິນ, ແລະ ເຮົາຈະຕັດຄົນເກເຣັດອອກ ແລະ ທຳລາຍຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຕາມຝັ່ງທະເລນັ້ນເສຍ.¹⁷ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດການແກ້ແຄ້ນ ດັ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ລົງໂທດເຂົາ ດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເມື່ອເຮົາເຮັດການແກ້ແຄ້ນເຫນືອພວກເຂົາ!”

26 ¹ດັ່ງນັ້ນ ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງຂອງເດືອນນັ້ນ, ປີທີສິບເອັດ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ,²“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເພາະວ່າເມືອງຕີເຣໄດ້ ເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍເຖິງເຢຣູຊາເລັມວ່າ, ‘ດີແລ້ວ! ປະຕູເມືອງຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍຫົກເສຍແລ້ວ! ນາງໄດ້ຫັນມາຫາເຮົາ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ບໍລິບູນຂຶ້ນ ເພາະນາງໄດ້ຖືກທຳລາຍ.’

³ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ‘ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ!’, ເມືອງຕີເຣເອີຍ, ແລະ ເຮົາຈະນຳປະຊາຊາດທັງຫລາຍລູກມາຕໍ່ສູ້ ເຈົ້າ ເຫມືອນທະເລເຮັດໃຫ້ຄົນຫລາຍກະທຶບຝັ່ງ.⁴ພວກເຂົາຈະທຳລາຍກຳແພງເມືອງຕີເຣ ແລະ ພັງທະລາຍຫໍຄອຍທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນເສຍ. ເຮົາຈະ ປັດຂີ່ຝຸ່ນດິນອອກຈາກນາງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ນາງເປັນເຫມືອນກັບຍອດຂອງສີລາ.

⁵ນາງຈະເປັນບ່ອນສຳລັບຕາກແຫຼ່ງກາງທະເລ, ເນື່ອງຈາກເຮົາໄດ້ລົ້ນຄຳເວົ້າແລ້ວ — ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ — ແລະ ນາງ ຈະກາຍເປັນສິ່ງໄດ້ປຸ້ນມາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ.⁶ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງນາງທີ່ຢູ່ທົ່ງນາ ຈະຖືກຂ້າເສຍດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນ ພຣະຢາເວ.’

⁷ເບິ່ງແມ່, ຈາກພາກເຫນືອ ເຮົາໄດ້ນຳ ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດຂອງບາບີໂລນ, ກະສັດເຫນືອກະສັດທັງປວງ, ຕໍ່ສູ້ເມືອງຕີເຣ, ດ້ວຍມ້າທັງຫລາຍ ແລະ ລົດຮີບມ້າ, ແລະ ກັບບັນດາທະຫານມ້າ ແລະ ກັບກຳລັງຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.⁸ເຂົາຈະຂ້າລູກສາວຂອງເຈົ້າໃນທົ່ງນາ.

ເຂົາຕັ້ງເຄື່ອງລ້ອມເມືອງຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ສ້າງຫໍຄອຍຕໍ່ສູ້ກຳແພງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍົກໂລ່ຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ.

⁹ເຂົາຈະຕັ້ງເຄື່ອງທະລູທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າດ້ວຍໄມ້ທອນຕໍ່ສູ້ກຳແພງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ບັນດາອາວຸດຂອງເຂົາທຳລາຍຫໍຄອຍທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າລົງ.

¹⁰ບັນດາມ້າຂອງເຂົາມີຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນເຮັດໃຫ້ຂີ່ຝຸ່ນປົກຄຸມເຈົ້າໄວ້. ກຳແພງເມືອງຂອງເຈົ້າຈະສັນສະເທືອນດ້ວຍສຽງຂອງບັນດາທະຫານມ້າ, ບັນດາກວຽນ, ແລະ ບັນດາລົດຮີບມ້າ. ເມື່ອເຂົາເຂົ້າປະຕູເມືອງຂອງເຈົ້າ, ເຂົາຈະເຂົ້າມາເຫມືອນກັບຄົນຍ່າງເຂົ້າເມືອງທີ່ກຳແພງໄດ້ທຳລາຍລົງແລ້ວ.

¹¹ຕີນມ້າຈະຢຽບບັນດາຖະຫນົນທຸກສາຍຂອງເຈົ້າ ດ້ວຍກີບມ້າທັງຫລາຍ. ເຂົາຈະຂ້າຊົນຊາດຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄົມດາບ ແລະ ເສົາຫິນອັນແຂງແຮງ ທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະລົ້ມລົງເຖິງດິນ.

¹²ພວກເຂົາຈະປຸ້ນເອົາຊັບສິນບັດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຂົາຈະເອົາສິນຄ້າຕ່າງໆຂອງເຈົ້າໄປ. ພວກເຂົາຈະພັງກຳແພງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າລົງ ແລະ ຈະທຳລາຍ ເຮືອນອັນຫລູຫລາຍຕ່າງໆຂອງເຈົ້າເສຍ. ບັນດາຫິນ, ບັນດາໄມ້ ແລະ ຊາກຫັກຝັງດິນຂອງເຈົ້ານັ້ນ ພວກເຂົາຈະໂຍນຖິ້ມລົງມ້າທັງຫລາຍ.¹³ເຮົາຈະຢຸດສຽງ ແພງຕ່າງໆຂອງເຈົ້າເສຍ. ສຽງພິນຄູ່ທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ເປັນທີ່ໄດ້ຍິນອີກຕໍ່ໄປ.¹⁴ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຫິນຫົວໂລ້ນ, ເຈົ້າຈະກາຍເປັນສະຖານ- ທີ່ສຳລັບຕາກແຫມອງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ອີກເລີຍ, ເພາະເຮົາເອງ, ຄືພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົ້ນຄຳເວົ້າແລ້ວ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁵ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ເມືອງຕີເຣເວວ່າ, 'ເກາະທັງຫລາຍຈະບໍ່ສັນສະ-
ເໝີ ດ້ວຍສຽງລົມລົງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ສຽງໂອ່ຍຄາງຂອງຜູ້ບາດເຈັບ ເມື່ອການຂ້າຝັນໂຫດຮ້ຽມເກີດຂຶ້ນທຳມາກາງເຈົ້າບໍ່?'¹⁶ ແລ້ວເຈົ້າຊາຍແຫ່ງທະ-
ເລທັງຫລາຍ ຈະກ່າວລົງມາຈາກບັນລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຖອດເສື້ອຄຸມ ແລະ ປິດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ປົກແສ່ວອອກເສຍ. ພວກເຂົາຈະເອົາເຄື່ອງຄວາມ
ຢ້ານກົວມາເປັນເຄື່ອງນຸ່ງ, ພວກເຂົາຈະນັ່ງຢູ່ເທິງພື້ນດິນ ແລະ ສັ່ນຢູ່ທຸກເວລາ ແລະ ພວກເຂົາຢ້ານກົວເພາະເຈົ້າ.
¹⁷ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ ຈະກ່າວບິດຄຳຄວນເລື່ອງເຈົ້າ, ແລະກ່າວແກ່ເຈົ້າວ່າ, 'ໂອ ນະຄອນທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ພວກຊາວທະເລທັງຫລາຍອາໄສຢູ່,
ໄດ້ຖືກທຳລາຍພິນາດແລ້ວ. ເມືອງທີ່ມີຊື່ສຽງວ່າເຂັມແຂງ — ບັດນີ້ໄດ້ຫາຍໄປຈາກທະເລແລ້ວ. ຜູ້ອາໄສຢູ່ເມືອງນີ້
ຄັງຫນຶ່ງເລື່ອງອຳນາດຢູ່ທະເລໄດ້ສ້າງຄວາມຢ້ານກົວ ແກ່ຄົນທີ່ອາໄສໃກ້ພວກເຂົາ.'¹⁸ ບັດນີ້ ຊາຍຝັ່ງທະເລທັງຫລາຍກໍຈະສັນສະເໝີໃນວັນທີ່ເຈົ້າລົມລົງ.
ບັນດາເກາະທີ່ຢູ່ໃນທະເລ ກໍຈະຢ້ານກົວຍ້ອນການທີ່ເຈົ້າໄດ້ສູນສິນໄປແລ້ວ.'

¹⁹ເພາະພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເມື່ອເຮົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນເມືອງຮ້າງ, ເຫມືອນຢ່າງບັນດາເມືອງອື່ນໆທີ່ບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່, ເມື່ອເຮົາ
ຈະນຳທະເລມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ, ແລະ ເມື່ອແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ທັງຫລາຍມາຖ້ວມເຈົ້າໄວ້.²⁰ ແລ້ວເຮົາຈະນຳເຈົ້າລົງໄປຍັງເວລາແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ,
ເຫມືອນກັບຄົນອື່ນທີ່ໄດ້ລົງໄປໃນຫລຸມຝັ່ງສິບ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ຕຳຫຼົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ເຫມືອນຊາກເພພັງໃນສະໄຫມ
ເດີມນັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ກັບມາ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຢືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຜູ້ມີຊື່ວິດອີກຕໍ່ໄປ.²¹ ເຮົາຈະນຳໄພພິບັດມາເທິງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີເຈົ້າ
ອີກຕໍ່ໄປ. ເຖິງແມ່ນໃຜຈະມາຊອກຫາເຈົ້າ, ແຕ່ຈະບໍ່ມີໃຜຫາພວກເຈົ້າໄພພິບັດອີກເທື່ອ — ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ."

27 ¹ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງທີ່ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ,² "ບັດນີ້, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງເປັ້ງສຽງບິດເພງຄຳຄວນດ້ວຍເລື່ອງເມືອງຕີເຣ,
³ ແລະ ຈົ່ງກ່າວແກ່ເມືອງຕີເຣ, ຜູ້ຊົງອາໄສຢູ່ປະຕູແຄມທະເລ, ເປັນພໍ່ຄ້າທັງຫລາຍຕາມເກາະຕ່າງໆ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:
ເມືອງຕີເຣເອີຍ, ເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ຂ້ອຍມີຄວາມງົດງາມສົມບູນແບບ.'
⁴ ເຂດແດນຂອງເຈົ້າຢູ່ໃກ້ກາງທະເລທັງຫລາຍ; ຜູ້ກໍ່ສ້າງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມງົດງາມຂອງເຈົ້າສົມບູນແບບ.⁵ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກະດານເຮືອທັງຫມົດຂອງ
ເຈົ້າດ້ວຍໄມ້ສິນຈາກພູເຮີໂມນ; ພວກເຂົາເອົາໄມ້ແປກມາຈາກເລບານອນເຮັດເປັນເສົາໃຫ້ເຈົ້າ.
⁶ ພວກເຂົາ ໄດ້ເຮັດໄມ້ພາຍຂອງເຈົ້າຈາກໄມ້ໂອກແຫ່ງບາຊານ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດດາດຟ້າເຮືອດ້ວຍໄມ້ສິນຈາກຊາຍຝັ່ງທະເລໂຊປຣັສ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຫຸ້ມໄວ້ດ້ວຍງາຊ້າງ.⁷ ສ່ວນໃບເຮືອຂອງເຈົ້ານັ້ນ ເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານປົກແຊ່ວເນື້ອລະອຽດຈາກເອຢິບ ຊຶ່ງເຫມືອນກັບເປັນທຸງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.
⁸ ຄົນເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ຊົງອາໄສຢູ່ເມືອງຊີໂດນ ແລະ ເມືອງອາວາດ ເປັນຄົນພາຍເຮືອຂອງເຈົ້າ; ໂອ ຕີເຣ, ຊ່າງມີຝີມີຂອງເຈົ້າທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ; ພວກເຂົາເປັນ
ນາຍທ້າຍເຮືອຂອງເຈົ້າ.⁹ ຜູ້ເປັນນາຍຊ່າງຜູ້ຊ່ານຈາກເມືອງເກບານ ເປັນຊ່າງແປງຮອຍຮີວເຮືອໃຫ້ເຈົ້າ; ບັນດາເຮືອທະເລທັງ
ຫມົດລວມທັງພວກລູກເຮືອຂອງພວກເຂົາກໍຢູ່ໃນທຳມາກາງເຈົ້າ ເພື່ອຂາຍແລກປ່ຽນສິນຄ້າກັບເຈົ້າ.
¹⁰ ຊາວເປີເຊຍ, ຊາວລິເດຍ, ແລະ ຊາວລິເບຍ ກໍຢູ່ໃນກອງທັບຂອງເຈົ້າ, ຄືນັກຮົບຂອງເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ແຂ່ວນໂລ່ ແລະ ຫມວກເຫລັກຢູ່ກັບເຈົ້າ; ພວກ-
ເຂົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີກຽດ.¹¹ ຜູ້ຊາຍຊາວອັກວັດ ແລະ ຊາວເຮເລດ ໃນກອງທັບຂອງເຈົ້າໄດ້ຢູ່ອ້ອມກຳແພງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພວກຄົນຊາວກາມາດ
ໄດ້ຢູ່ຫ່ອຍຂອງເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ແຂ່ວນໂລ່ໄວ້ຕາມກຳແພງທັງຫລາຍອ້ອມຮອບເຈົ້າ! ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີກຽດແພ່ຮອດທັງພູມ.
¹² ຊາວຫາຊິດໄດ້ເປັນຜູ້ຄ້າຂາຍກັບເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າມີຄວາມມັ່ງຄັງຈາກສິນຄ້າຫລວງຫລາຍທີ່ຈະຂາຍຄື: ເງິນ, ເຫລັກ, ກົວ ແລະ ຊິນ. ພວກເຂົາໄດ້ມາຊື້
ແລະ ສິນຄ້າທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ!¹³ ເມືອງຢາວານ, ຕູບານ, ແລະ ເມເຊັກ — ພວກເຂົາໄດ້ຂາຍຂ້າທາດ ແລະ ພາຊະນະທັງຫລາຍທີ່ເຮັດຈາກທອງເຫລືອງ.
ພວກເຂົາໄດ້ມາເບິ່ງແຍງການຄ້າຂາຍສິນຄ້າຂອງເຈົ້າ.
¹⁴ ເຊື້ອສາຍເປັດໂຕກາມາເອົາພວກມ້າ, ພວກມ້າເສີກ ແລະ ພວກລ່ມມາແລກກັບສິນຄ້າຂອງເຈົ້າ.¹⁵ ຊາວໂຣເຕັດເປັນຄູ່ການຄ້າຂອງເຈົ້າ
ເທິງແຜ່ນດິນຊາຍທະເລຈຳນວນຫລາຍ. ສິນຄ້າຢູ່ໃນອຳນາດຂອງເຈົ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາເຂົ້າສັດ, ງາຊ້າງ ແລະ ໄມ້ຫມາກເຕືອມາເປັນຄ່າຂອງສິນຄ້າ!
¹⁶ ຊາວຊີເຣຍ ເປັນຜູ້ການຄ້າກັບເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າມີສິນຄ້າຫລວງຫລາຍ; ພວກເຂົາເອົາມ້າຮະກິດ, ຜ້າສີມ່ວງ, ຜ້າສີສັນຕ່າງໆ, ຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ,
ໄຂ່ມຸກຕ່າງໆ ແລະ ທັບຫົມ ມາແລກກັບສິນຄ້າຂອງເຈົ້າ.¹⁷ ຢູດາ ແລະ ແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ ກໍໄດ້ຄ້າຂາຍກັບເຈົ້າ. ພວກເຂົາເອົາເຂົ້າເປືອກຈາກເມືອງ
ມິນນິດ, ຂະຫນົມເຄັກ, ນ້ຳເຜິ້ງ, ນ້ຳມັນ ແລະ ພິມເສນ ມາແລກເປັນສິນຄ້າກັບເຈົ້າ.¹⁸ ດາມັສກັດໄປມາຄ້າຂາຍກັບເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າມີສິນຄ້າຫລວງຫລາຍ,
ຊັບສິນຫລວງຫລາຍພາຍມາກຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຫລືອກະຈຸນແຫ່ງເຮນໂບນ ແລະ ຂົນແກະຂາວແຫ່ງສາຮາ.
¹⁹ ດານ ແລະ ຢາວານ ຈາກອູຊານໄດ້ມາແລກສິນຄ້າຂອງເຈົ້າ ຄືເຫລັກຫລໍ່, ເຄື່ອງເຫດຕ່າງໆ, ອົບເຊີຍ ແລະ ສີໂຄ.
ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກາຍເປັນສິນຄ້າສຳລັບເຈົ້າ.²⁰ ເມືອງເດດານເປັນຜູ້ຄ້າຂາຍກັບເຈົ້າ ໃນເລື່ອງເບາະອານມ້າສຳລັບບັນດານັກຂີ່ມ້າຢ່າງດີ.²¹ ເມືອງອາຣາເບຍ
ແລະ ເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍຂອງເມືອງເກດາ ກໍເປັນຜູ້ຄ້າຂາຍກັບເຈົ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ຂາຍພວກລູກແກະ, ພວກແກະຜູ້, ແລະ ພວກແບ້.
²² ພໍ່ຄ້າທັງຫລາຍຂອງເມືອງເຊບາ ແລະ ເມືອງຮາອາມາກໍຄ້າຂາຍກັບເຈົ້າ. ພວກເຂົາເອົາເຄື່ອງຫອມຊະນິດຢ່າງດີທັງຫມົດ ແລະ ເພັດພອຍທຸກຊະນິດ;
ພວກເຂົາເອົາຄຳມາແລກເປັນສິນຄ້າກັບເຈົ້າ.²³ ເມືອງຮາຣານ, ການເນ, ແລະ ເອເດນ ເປັນຜູ້ຄ້າຂາຍກັບເຈົ້າ, ລວມທັງເມືອງເຊບາ, ອັດຊູຣະ ແລະ ກິນ-
ມາດດ້ວຍ.
²⁴ ນິຄີສິງທັງຫລາຍຂອງຜູ້ຄ້າຂອງເຈົ້າໃນຕະຫລາດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ຄື ຜ້າຄຸມໂຫລ່ສີມ່ວງ ຜະສົມຜ້າຕ່າງໆ, ແລະ ຜ້າຫົມຫລາຍສີ,
ຜ້າປົກແສ່ວ, ຜ້າຕ່າງ-ຢ່າງດີ.²⁵ ກຳປັ່ນທັງຫລາຍໄດ້ບັນທຸກສິນຄ້າທຸກຊະນິດຂອງເຈົ້າ! ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ບັນທຸກສິນຄ້າຈົນເຕັມ, ບັນທຸກຢ່າງຫນັກ
ໃນການຂົນສົ່ງທາງທະເລ!
²⁶ ພວກລູກເຮືອທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ໄດ້ນຳເຈົ້າອອກໄປຍັງທະເລອັນກວ້າງໃຫຍ່; ລົມຕະເວັນອອກໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮືອແຕກຢູ່ກາງທະເລ.²⁷ ຊັບສິນຂອງເຈົ້າ,
ແລະ ສິນຄ້າຂອງເຈົ້າ; ພວກລູກເຮືອຂອງເຈົ້າ ແລະ ຊ່າງເຮືອຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ສ້າງເຮືອ; ຜູ້ຄ້າຂາຍສິນຄ້າກັບເຈົ້າ, ແລະ ນັກຮົບທັງຫມົດຜູ້ຢູ່ໃນເຈົ້າ,
ພ້ອມດ້ວຍລູກເຮືອທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ — ພວກເຂົາຈະຈົມລົງໃນບ່ອນເລິກຂອງໃຈກາງທະເລໃນວັນທີ່ເຈົ້າຈົບຫາຍໄປ.
²⁸ ບັນດາເມືອງແຫ່ງທະເລຈະສັນສະເໝີດ້ວຍສຽງຮ້ອງຮຸ່ນວາຍຂອງນາຍທ້າຍເຮືອຂອງເຈົ້າ; ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືໄມ້ພາຍທັງຫມົດ
ຈະລົງມາຈາກເຮືອຂອງພວກເຂົາ; ພວກລູກເຮືອ ແລະ ນາຍທ້າຍເຮືອ ກໍມາຢືນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນທັງຫມົດ.²⁹ ແລ້ວພວກເຂົາຈະທຳໃຫ້ເຈົ້າຝັງສຽງຮ້ອງ
ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍຄວາມຂົມຂຶ້ນ; ພວກເຂົາຈະເອົາຝຸ່ນດິນໃສ່ຫົວຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ພວກເຂົາຈະກົງເກືອກຢູ່ຫ້ອງຂີ້ເຫຼົ້າ.
³¹ ພວກເຂົາຈະແຖຜົມຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອເຈົ້າ ແລະ ຜູກມັດພວກເຂົາໄວ້ດ້ວຍຜ້າກະສອບ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໃຫ້ ຢ່າງຂົມຂຶ້ນເຫນືອເຈົ້າ! ແລະ
ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໃຫ້.³² ພວກເຂົາຈະຍົກສຽງຮ້ອງໃຫ້ຄຳຄວນເພື່ອເຈົ້າ ແລະ ກ່າວສຽງຄຳຄວນເຫນືອເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເຫມືອນເມືອງຕີເຣ,
ຜູ້ຊົງບັດນີ້ນຳສູ່ຄວາມງຽບເຫງິດຢູ່ທຳມາກາງທະເລ!³³ ເມື່ອສິນຄ້າຂອງພວກເຈົ້າອອກຈາກຝັ່ງທະເລ, ກໍເຮັດໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍພໍໃຈ; ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ-
ໃຫ້ບັນດາກະສັດແຫ່ງໂລກຮັ່ງມີ ດ້ວຍສົມບັດ ແລະ ສິນຄ້າຫລວງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.
³⁴ ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າແຕກໄປໃນທະເລ, ໃນບ່ອນນ້ຳເລິກນັ້ນ, ສິນຄ້າທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ລູກເຮືອທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ຈົມລົງ!
³⁵ ຜູ້ອາໄສຢູ່ແຄມທະເລທັງຫມົດຕ່າງກໍຕຶກໃຈ ເພາະເຈົ້າ, ແລະ ບັນດາກະສັດທັງຫລາຍຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ໃນຄວາມຢ້ານກົວ! ສິຫນ້າ

ຂອງພວກເຂົາລ້ວນແຕ່ຈິດຈາງ.³⁶ ບັນດາພໍ່ຄ້າທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍຈະເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າ; ເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຢ້ານກົວ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ດຳລົງຢູ່ຕໍ່-
ໄປອີກຈັກເທື່ອ."

28 ¹ແລ້ວພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າຍອຍ, ກ່າວວ່າ,²"ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກ່າວແກ່ເຈົ້າເມືອງຕີເຣວວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ
ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະຈິດໃຈຂອງເຈົ້າອວດອົງຈອງຫອງຂຶ້ນ! ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ເຮົາເປັນເທບພະເຈົ້າ! ເຮົາຈະນັ່ງຢູ່ໃນບ່ອນນັ່ງຂອງບັນດາເທບ
ພະເຈົ້າທັງຫລາຍຢູ່ໃຈກາງທະເລທັງປວງ!" ແຕ່ວ່າເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເທບພະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າ
ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າຄືຫົວໃຈຂອງເທບພະເຈົ້າທັງຫລາຍ;³ ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າສະຫລາດກວ່າດານີເອນ, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມລັບອັນໃດທີ່ເຊື່ອງໃຫ້ຜົນຈາກເຈົ້າ
ໄດ້!

⁴ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຮັ່ງມີດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຊຳນານ, ແລະ ໄດ້ຮວບຮວມຄຳ ແລະ ເງິນມາໄວ້ໃນຄັງສົມບັດຂອງເຈົ້າ!⁵ ດ້ວຍສະຕິປັນ-
ຍາຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຄ້າຂາຍຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້າເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າກໍອວດອົງຈອງຫອງຂຶ້ນໃນຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້າ.

⁶ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດເຈົ້າ ເປັນເຫມືອນຂອງເທບພະເຈົ້າ,⁷ ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະນຳຄົນ
ຕ່າງດ້າວທັງຫລາຍມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ຫນ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດໃນບັນດາຜູ້ຊາຍຈາກບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ. ພວກເຂົາຈະຖອດດາບອອກຕໍ່-
ສູ້ກັບຄວາມງາມແຫ່ງສະຕິປັນຍາຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຫລົບລຸ້ນຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງເຈົ້າ.

⁸ພວກເຂົາຈະສົ່ງເຈົ້າລົງໄປໃນຂຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍ, ແລະ ເຈົ້າຈະຕາຍເປັນສິບເຫມືອນກັບຄົນທີ່ຕາຍໃນໃຈກາງທະເລທັງຫລາຍ.⁹ ເຈົ້າຈະກ່າວອີກບໍ່ວ່າ,
"ຂ້ອຍເປັນເທບພະເຈົ້າ" ຕໍ່ຫນ້າຄົນທີ່ຂ້າເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນເທບພະເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະຢູ່ໃນມືຂອງຄົນທີ່ແຫງເຈົ້າ.¹⁰ ເຈົ້າຈະຕາຍ
ເຫມືອນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ ດ້ວຍມືຂອງຄົນຕ່າງດ້າວ, ເພາະເຮົາໄດ້ລ້ວນວາຈາແລ້ວ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

¹¹ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າຍອຍ, ກ່າວວ່າ,¹²"ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງເປັນສັງຄົມຄຳຄວນເຖິງກະສັດແຫ່ງຕີເຣ ແລະ ຈົ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ
'ພຣະຢາເວອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຈົ້າເປັນແບບຢາງຂອງຄວາມສົມບູນແບບ, ເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ມີຄວາມງາມພຽບຜົມ.

¹³ເຈົ້າເຄີຍຢູ່ໃນເອເດນ, ສວນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພັດພອຍທຸກຢ່າງປົກຄຸມເຈົ້າໄວ້: ຄືທັບທິມ, ພອຍເຫລືອງ, ມໍລະກົດ, ເພທາຍ, ຫິນອ່ອນ, ພອຍຂຽວ, ພອຍ
ສີຄາມ, ແລະ ຍົກ. ເພັດພອຍເຫລົ່ານີ້ປະກອບ ແລະ ຝັ່ງໃນຕົວເຮືອນທີ່ເຮັດມາຈາກຄຳ. ຊົງຈັດຕັ້ງມາໄວ້ແລ້ວໃນວັນທີ່ສ້າງເຈົ້າຂຶ້ນມາ.

¹⁴ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໄວ້ເດີມເພື່ອເປັນຜູ້ພັກມະນຸດຊາດຢູ່ເທິງພູເຂົາບໍ່ອີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ເຄີຍເດີນຢູ່ທຳມະກາງສິລາໄຟ.¹⁵ ເຈົ້າກໍປາສະຈາກຕຳ
ຫນີໃນວິທີທາງຂອງເຈົ້າ, ດັ່ງແຕ່ມືທີ່ເຈົ້າໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຈົນກວ່າພົບຄວາມຊົ່ວຊ້າໄດ້ພົບໃນໂຕເຈົ້າ.

¹⁶ໂດຍການຄ້າຫລວງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ເຕັມໄປດ້ວຍການຫາລຸນ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ເຈົ້າໄປອອກຈາກຈາກພູເຂົາແຫ່ງພຣະເຈົ້າ,
ເຫມືອນຢ່າງຜູ້ທີ່ລະເລີຍ, ແລະ ເຮົາໄດ້ທຳລາຍເຈົ້າ, ເຄຣຸບຜູ້ພັກມະນຸດ, ກໍຂັບໄລ່ເຈົ້າອອກໄປຈາກທຳມະກາງສິລາໄຟ.¹⁷ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າອວດອົງຈອງຫອງ
ຂຶ້ນເພາະຄວາມງາມຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະຕິປັນຍາຂອງເຈົ້າເສື່ອມໂຊມລົງ ເພາະດ້ວຍຄວາມງາມຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະໂຍນເຈົ້າລົງດິນ. ເຮົາຈະວາງ
ເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າກະສັດທັງຫລາຍ ເພື່ອວ່າເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະເຫັນເຈົ້າ.

¹⁸ເຫດເພາະຄວາມຜິດບາບຫລວງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ການຄ້າທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສະຖານນະມັດສະການບໍ່ອີ່ສຸດເປັນມົນທົນ. ດັ່ງນັ້ນ
ເຮົາຈຶ່ງເຮັດໄຟອອກມາຈາກເຈົ້າ; ໄຟກໍເຜົາຜານເຈົ້າ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຂີ້ເຖົາໄປຕາມຜົນໂລກຕໍ່ສາຍຕາຂອງທຸກຄົນທີ່ເບິ່ງເຈົ້າ.¹⁹ ບັນດາຜູ້ທີ່ຮູ້-
ຈັກເຈົ້າທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ ພວກເຂົາຈະຕິກຕະລົງ ເພາະເຫັນເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະຢ້ານກົວ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ດຳລົງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປເປັນນິດ."

²⁰ແລ້ວພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າຍອຍ, ກ່າວວ່າ,²¹ຈົ່ງຕັ້ງຫນ້າຂອງເຈົ້າຕໍ່ສູ້ຊີໂດນ ແລະ ກ່າວຄຳທຳນວາຍຕໍ່ສູ້ນາງ.²² ຈົ່ງກ່າວວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງ-
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ຊີໂດນເອີຍ! ເຮົາຈະໄດ້ຮັບກຽດທຳມະກາງເຈົ້າ, ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ
ເວລາທີ່ເຮົານຳການພິພາກສາຄວາມຍຸດຕິທຳໃນເຈົ້ານັ້ນ. ເຮົາຈະສະແດງຄວາມບໍ່ອີ່ສຸດຂອງເຮົາໃນເຈົ້ານັ້ນ.

²³ເຮົາຈະສົ່ງພະຍາດລະບາດເຂົ້າມາໃນເຈົ້າ ແລະ ສົ່ງເລືອດເຂົ້າມາໃນກະຫນົນຂອງເຈົ້າ; ຄົນທີ່ຖືກຂ້າຈະລົ້ມລົງທຳມະກາງເຈົ້າ. ເມື່ອດາບ
ມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າມາຈາກທຸກດ້ານ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.²⁴ ແລ້ວຈະບໍ່ມີຫນາມທີ່ແຫງ ຫລືຫນາມໃຫຍ່ທີ່ສຽບໃຫ້ປວດອີກຕໍ່ໄປຕໍ່ເຊືອ-
ສາຍອິດສະຣາເອນນັ້ນ ຊຶ່ງມາຈາກພວກທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຂົາທັງຫມົດ ຊຶ່ງເຄີຍຫມົນປະຫມາດປະຊາຊົນຂອງນາງ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາ
ແມ່ນພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!"

²⁵ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, 'ເມື່ອເຮົາຈະຮວບຮວມເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນຈາກທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ກະ-
ຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ນັ້ນ, ແລະ ເມື່ອເຮົາໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກທຳມະກາງພວກເຂົາ, ເພື່ອປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນ,
ແລ້ວພວກເຂົາຈະສ້າງບ້ານເຮືອນຂອງເຂົາໃນແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຢາໂຄບ.²⁶ ແລ້ວພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຢ່າງປອດໄພກັບນາງ ແລະ
ສ້າງບ້ານເຮືອນ, ແລະ ປູກສວນອະງຸ່ນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພ ເມື່ອເຮົາພິພາກສາຄວາມຍຸດຕິທຳຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ;
ຊຶ່ງໄດ້ຫມົນປະຫມາດພວກເຂົາ ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ!"

29 ¹ໃນວັນທີ່ສິບສອງ, ໃນເດືອນສິບ, ປີທີສິບ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າຍອຍ, ກ່າວວ່າ,²"ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຕັ້ງຫນ້າຂອງເຈົ້າຕໍ່ສູ້ຝາຣາ-
ໂອ, ກະສັດແຫ່ງເອຍິບ; ຈົ່ງກ່າວຄຳທຳນວາຍຕໍ່ສູ້ກະສັດ ແລະ ຊາວເອຍິບທັງຫມົດ.³ ຈົ່ງປະກາດ ແລະ ກ່າວວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ
ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ, ຝາຣາໂອ, ກະສັດແຫ່ງເອຍິບເອີຍ. ເຈົ້າຜູ້ເປັນສັດຮ້າຍທີ່ໃນທະເລ ຊຶ່ງລີ້ຊ້ອນຢູ່ໃນກາງແມ່ນ້ຳ, ຜູ້ກ່າວວ່າ, "ແມ່
ນ້ຳນີ້ເປັນຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນມາເພື່ອຕົນເອງ."

⁴ແຕ່ເຮົາຈະເອົາຫມາກເບັດກ່ຽວດາງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ປາໃນແມ່ນ້ຳນັ້ນຂອງເຈົ້າຕິດກັບເກັດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ; ແລະ ເຮົາຈະລາກເຈົ້າຂຶ້ນມາ
ຈາກກາງແມ່ນ້ຳຂອງເຈົ້າ ພ້ອມກັບປາທັງຫລາຍໃນແມ່ນ້ຳ ຊຶ່ງຕິດຢູ່ກັບເກັດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.⁵ ເຮົາຈະໂຍນເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ທັງໂຕ
ເຈົ້າ ແລະ ປາໃນແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະຕິກລົງພົ້ນທຶນາທີ່ເປົ່າວາງ; ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເກັບ ຫລື ຮວບຮວມໄວ້. ເຮົາໄດ້ມອບເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ເປັນອາ-
ຫານຂອງສິງຫີມີຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນ ແລະ ນົກໃນຝ້າອາກາດທັງຫລາຍ.

⁶ແລ້ວຄົນທັງປວງອາໄສທີ່ຢູ່ໃນເອຍິບຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເປັນຢ່າງໄມ້ຄ້ອນເທົ່າຂອງເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນ.⁷ ເມື່ອພວກເຂົາ
ຈັບເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ເຈົ້າກໍຫັກ ແລະ ບາດປ່າຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ; ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເພິງພາເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະຫັກ, ແລະ
ເຈົ້າຈະເປັນເຫດໃຫ້ຂາຂອງພວກເຂົາສັນຫມົດ.

⁸ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະນຳດາບມາຕໍ່ສູ້ເຫມືອເຈົ້າ. ເຮົາຈະຕັດທັງມະນຸດ ແລະ ສັດໃຫ້ຂາດຈາກເຈົ້າ.

⁹ດັ່ງນັ້ນ ແຜ່ນດິນເອຍິບຈະເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າ ແລະ ເປັນຊາກຫີເພຜັງ. ແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເພາະສັດຮ້າຍໃນທະເລໄດ້
ກ່າວວ່າ, "ແມ່ນ້ຳນີ້ເປັນຂອງເຮົາ ເພາະເຮົາສ້າງມັນຂຶ້ນມາ."¹⁰ ເຫດສະນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາ

ຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເອຢົບຮີກຮ້າງ ແລະ ເປົ່າວ່າງ, ແລະ ເຈົ້າຈະກາຍເປັນແຜ່ນດິນຮ້າງເປົ່າ ຕັ້ງແຕ່ມົກໂດນໄປຮອດອາຊວານ ແລະ ຈົນໄປເຖິງເຂດແດນຂອງກູເຊ.

¹¹ຈະບໍ່ມີຕົ້ນມະນຸດຂ້າມຜ່ານມັນໄດ້, ແລະ ຈະບໍ່ມີຕົ້ນສັດຂ້າມຜ່ານມັນໄດ້. ຈະບໍ່ມີໃຜອາໄສຢູ່ເຖິງສິສິບປີ.¹² ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເອຢົບເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າທຳມະກາງປະເທດຮ້າງເປົ່າທັງຫຼາຍ ແລະ ທຳມະກາງເມືອງທີ່ຮີກຮ້າງທັງຫຼາຍ, ແລະ ເມືອງຕ່າງໆ ທຳມະກາງເມືອງທີ່ເປົ່າວ່າງຢູ່ສິສິບປີ; ເຮົາຈະໃຫ້ຄົນເອຢົບກະຈັດກະຈາຍໄປທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງຫຼາຍ, ແລະ ເຮົາຈະກະຈາຍພວກເຂົາໄປຕາມດິນແດນຕ່າງໆ.

¹³ເພາະພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເມື່ອຄົບສິສິບປີແລ້ວ ເຮົາຈະຮວບຮວມຄົນເອຢົບຈາກທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫຼາຍ ຄືຜູ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ນັ້ນ.¹⁴ ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາກັບຄືນມາຈາກການເປັນຊະເລີຍຈາກແຜ່ນດິນເອຢົບ ແລະ ນຳພວກເຂົາກັບມາຢັ້ງແຜ່ນດິນປັດໂຣດ, ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວພວກເຂົາເປັນອະນາຈັກຕ່ຳຮ້ອຍບ່ອນນັ້ນ.

¹⁵ອານາຈັກນັ້ນຈະເປັນບ່ອນທີ່ຕ່ຳຮ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາອານາຈັກທັງຫຼາຍ, ແລະ ຈະບໍ່ຖືກຍົກຕົ້ນຂຶ້ນເໝືອນປະຊາຊາດທັງຫຼາຍອີກເລີຍ. ເຮົາຈະລົດກຳລັງພວກເຂົາລົງຈົນພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດປົກຄອງປະຊາຊາດອື່ນໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.¹⁶ ບັນດາຊາວເອຢົບຈະບໍ່ເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນອີກ, ແຕ່ ພວກເຂົາຈະເປັນທີ່ເຄື່ອນໃຈໃນຄວາມຜິດທີ່ອິດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດແທນ ແຕ່ພວກເຂົາກັບໄປຫາເອຢົບເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

¹⁷ຕໍ່ມາເມື່ອວັນທີ່ຫນຶ່ງ, ເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ໃນປີທີ່ຊາວເຈັດ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ,¹⁸ "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ຊົງໃຫ້ເຄື່ອນຍ້າຍກອງທັບເຮັດວຽກຫນັກໃນການຕໍ່ສູ້ ເມືອງຕີເຣເຢຢາງຫນັກ. ຫົວທຸກຫົວໄດ້ຖືກຂັດຈົນຫົວລ້ານ, ແລະ ບ່າທຸກບ່າກໍເຫລືອ. ເຖິງປານນັ້ນ ເຂົາເອງ ແລະ ກອງທັບຂອງເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງຈາກຕີເຣ ຈາກການທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດວຽກຫນັກໃນການປະຕິບັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁹ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ, 'ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນເອຢົບໄວ້ແກ່ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ແລະ ເຂົາຈະນຳຄວາມຮັ່ງມີໄປ, ປຸ່ນຊັບສິມບັດໄປ, ແລະ ຂົນເຄື່ອງຂອງທັງຫມົດທີ່ເຂົາພົບໃນບ່ອນນັ້ນ; ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນຄ່າຈ້າງກອງທັບຂອງເຂົາ.

²⁰ເຮົາໄດ້ມອບແຜ່ນດິນເອຢົບໄວ້ແກ່ເຂົາ ເຫມືອນເປັນຄ່າຈ້າງໃນການງານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສຳລັບເຮົາ — ນີ້ເປັນຄ່າປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²¹ໃນມື້ນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາສັດປີງຂຶ້ນມາແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າອ້າປາກເວົ້າໃນທຳມະກາງພວກເຂົາທັງຫຼາຍ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ."

30 ¹ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ,² "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົງກ່າວຄຳທຳນວາຍ, ແລະ ກ່າວວ່າ 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ຈົງຮ້ອງໂທ້ຄຳຄວນວ່າ, "ອະນິດຈັງ ຄືວັນທີ່ກຳລັງມາ." ວັນນັ້ນໃກ້ເຂົາມາແລ້ວ. ວັນແຫ່ງພຣະຢາເວໃກ້ເຂົາມາແລ້ວ. ເປັນມື້ທີ່ມີເມກ, ເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມພິນາດຂອງປະຊາຊາດ.

⁴ແລ້ວດາບເຫລັມຫນຶ່ງຈະມາຕໍ່ສູ້ເຫນືອເອຢົບ, ແລະ ຄວາມທຸກລະທົມຈະຢູ່ໃນເມືອງເບິງ ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຖືກຂ້າລົ້ມລົງໃນເອຢົບ — ເມື່ອພວກເຂົາຂົນຊັບສິມບັດຂອງນາງໄປ, ແລະ ເມື່ອຮາກຖານຂອງນາງຖືກທຳລາຍລົງ.⁵ ເບິ່ງ, ລິເບຍ ແລະ ລິເດຍ, ແລະ ຄົນຕ່າງດ້ວຍທັງປວງ, ພ້ອມທັງປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນທີ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ — ກໍຈະລົ້ມລົງພ້ອມກັບພວກເຂົາດ້ວຍດາບ.

⁶ພຣະຢາເວຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ດັງນັ້ນ ພວກທີ່ສະຫນັບສະຫນູນເອຢົບຈະລົ້ມລົງ, ແລະ ຄວາມພາກພູມໃຈໃນກຳລັງຂອງນາງນັ້ນຈະລົດລົງ. ຕັ້ງແຕ່ມົກໂດນໄປເຖິງສີເອເນ ພວກທະນາຫານຂອງພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງໃນບ່ອນນັ້ນດ້ວຍດາບ — ນີ້ແມ່ນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁷ພວກເຂົາຈະຢ້ານກົວໃນທຳມະກາງແຜ່ນດິນທີ່ຮີກຮ້າງວ່າງເປົ່າ, ແລະ ເມືອງທັງຫຼາຍຂອງພວກເຂົາຈະຢູ່ທຳມະກາງຂອງບັນດາເມືອງຖືກຖິ້ມໃຫ້ຮ້າງເປົ່າ.

⁸ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເມື່ອເຮົາກ່າວໄພຂົນຕີເອຢົບ, ແລະ ເມື່ອຜູ້ສະຫນັບສະຫນູນທັງຫມົດຂອງນາງຖືກທະລາຍແລ້ວ.⁹ ໃນມື້ນັ້ນຈະມີຜູ້ສົ່ງຂ່າວຈະລົງເຮືອໄປກ່ອນເຮົາ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຊາວກູເຊ ຢ້ານກົວຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈຈະມາເຖິງພວກເຂົາ

ໃນວັນພິນາດຂອງເອຢົບ. ເພາະເບິ່ງແມ່! ວັນນັ້ນກຳລັງມາເຖິງ.

¹⁰ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໄຟພັນຂອງເອຢົບສິ້ນສຸດລົງ ດ້ວຍມືຂອງເນບູກາດເນັດຊາ, ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ.¹¹ ເຂົາແລະ ກອງທັບຂອງເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນຊົນຊາດທີ່ຫລຸນອຳມະຫິດໃນບັນດາປະຊາຊາດທັງຫຼາຍ, ຈະຖືກນຳເຂົ້າມາເພື່ອທຳລາຍແຜ່ນດິນນັ້ນ; ພວກເຂົາຈະຖອດດາບຂອງພວກເຂົາອອກຕໍ່ສູ້ເອຢົບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເຕັມໄປດ້ວຍຄົນຕາຍ.

¹²ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳທັງຫຼາຍແຫ່ງລົງ, ແລະ ເຮົາຈະຂາຍແຜ່ນດິນນັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຊົງ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນນັ້ນຮ້າງເປົ່າໂດຍມືຂອງຄົນຕ່າງດ້ວຍ — ເຮົາແມ່ນ, ພຣະຢາເວ, ໄດ້ລ້ຽນວາຈາແລ້ວ.

¹³ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະທຳລາຍຮູບເຄົາລົບທັງຫຼາຍ, ແລະ ເຮົາຈະນຳຄາວສຸດທ້າຍມາໃຫ້ແກ່ຮູບເຄົາລົບທີ່ບໍ່ມີຄ່າທັງຫຼາຍໃນເມືອງມຳຟິດ. ໃນມື້ນັ້ນຈະບໍ່ມີເຈົ້າຊາຍຈາກແຜ່ນດິນເອຢົບອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ເຮົາຈະເອົາຄວາມຢ້ານກົວລົງເທິງແຜ່ນດິນເອຢົບ.

¹⁴ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເມືອງປັດໂຣດ ເປັນບ່ອນຮີກຮ້າງວ່າງເປົ່າ ແລະ ອຸດເມືອງໄຊອານ, ແລະ ເຮົາຈະນຳການພິພາກສາລົງໂທດມາເທິງເມືອງເອກຂອງເທເບ.

¹⁵ເພາະເຮົາຈະຖອກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງເທິງເມືອງເປລູສສອຳ, ບ່ອນກຳບັງອັນເຂັ້ມແຂງຂອງເອຢົບ, ແລະ ທຳລາຍກອງກຳລັງຕ່າງໆເມືອງເທເບ.

¹⁶ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ໄຟເຜົາໃນເອຢົບ; ເມືອງເປລູສສອຳຈະຢູ່ໃນຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ເມືອງເທເບຈະແຕກ, ແລະ ເມືອງມຳຟິດຈະມີສັດຕູຕໍ່ສູ້ໃນທຸກໆມື້.

¹⁷ຊາຍຫນຸ່ມຂອງເມືອງເຮລີໂອໂປລີ ແລະ ເມືອງບູບາສະຕີ ຈະລົ້ມຕາຍດ້ວຍດາບ, ແລະ ເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາຈະຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ.¹⁸ ໃນເມືອງຕະປັນເຮັດ, ໃນເວລາກາງເວັນຈະມີດ ເມື່ອເຮົາທຳລາຍແອກຂອງເອຢົບຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ຄວາມພາກພູມໃຈໃນກຳລັງຂອງເມືອງນັ້ນຈະຫມົດລົງ. ຈະມີເມກມາປົກຄຸມນາງໄວ້ນັ້ນໄວ້, ແລະ ເຫລົ່າລູກສາວຂອງນາງຈະຕົກໄປເປັນຊະເລີຍ.¹⁹ ເຮົາຈະພິພາກສາລົງໂທດເອຢົບ, ດັງນີ້ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ."

²⁰ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອວັນທີ່ເຈັດ, ເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ໃນປີທີ່ສິບເອັດ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ,²¹ "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຮົາຈະຫັກແຂນຂອງຟາຣາໂອ ກະສັດແຫ່ງເອຢິບ. ເບິ່ງແມ່! ແຂນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກພັນໄວ້, ຫລື ຖືກຮັກສາດ້ວຍການຜ້າພັນບາດ, ເພື່ອໃຫ້ແຂງແຮງພໍທີ່ຈະຖືດາບ.

²²ເຫດສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ, 'ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຕໍ່ສູ້ ຟາຣາໂອ ກະສັດແຫ່ງເອຢິບ. ເພື່ອເຮົາຈະຫັກແຂນຂອງເຂົາ, ທັງແຂນທີ່ຍັງແຂງແຮງ ແລະ ແຂນທີ່ຫັກແລ້ວນັ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ດາບຫລຸດຈາກມືຂອງເຂົາ.²³ ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເອຢົບກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ທຳມະກາງປະຊາຊາດ ແລະ ຈະກະຈາຍພວກເຂົາໄປຕາມດິນແດນຕ່າງໆ.²⁴ ເຮົາຈະເສີມກຳລັງແຂນຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະ ເອົາດາບຂອງເຮົາໃສ່ມືເຂົາ ເພື່ອເຮົາຈະທຳລາຍແຂນຂອງຟາຣາໂອ. ເຂົາຈະຮ້ອງຄຳຄວນຕໍ່ຫນ້າກະສັດບາບີໂລນເຫມືອນສ່ຽງຂອງຄົນຖືກບາດເຈັບໃກ້ຈະຕາຍ.

²⁵ ພາະເຮົາຈະເສີມກຳລັງແຂນຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ຂະນະທີ່ແຂນທັງສອງເບື້ອງຂອງຟາຣາໂອຈະຕິກ. ແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເມື່ອເຮົາເອົາດາບຂອງເຮົາໃສ່ມືຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ; ເພື່ອເຂົາຈະໂຈມຕີແຜ່ນດິນເອຍົບດ້ວຍດາບນັ້ນ. ²⁶ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະໃຫ້ຄົນເອຍົບກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ທຸກກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ກະຈັດກະຈາຍພວກເຂົາໄປຍັງດິນແດນຕ່າງໆ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ. ¹¹

31 ¹ ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງ, ເດືອນທີ່ສາມ, ໃນປີທີ່ສິບເອັດ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ, ² "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກ່າວແກ່ຟາຣາໂອ, ກະສັດແຫ່ງເອຍົບ, ແລະ ແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຂົາ, 'ໃນຄວາມເປັນໃຫຍ່ເປັນໂຕຂອງເຈົ້ານັ້ນ, ເຈົ້າແມ່ນໃຜ?

³ ເບິ່ງແມ່! ຄົນອັດຊີເຣຍປ່ຽນເຫມືອນກັບໄມ້ແປກໃນເລບານອນ ມີກິ່ງກ້ານທີ່ສວຍສົດງົດງາມ, ເປັນຮົ່ມໃຫ້ແກ່ປ່າ, ແລະ ສູງທີ່ສຸດ, ແລະ ກິ່ງກ້ານທັງຫລາຍ ກໍຊູຂຶ້ນຈົນເຖິງຍອດໄມ້. ⁴ ມີນ້ຳຫລວງຫລາຍຫລັກວຽງໃຫ້ມັນໃຫຍ່ສູງ; ຄືບັນດາແມ່ນ້ຳໄຫລອອກໄປທົ່ວຕີນໄມ້ເຮັດໃຫ້ມັນເຕີບໂຕ, ສາຍນ້ຳໄຫລອ້ອມຮອບບໍລິເວນນັ້ນ, ເພື່ອຮ່ອງນ້ຳທັງຫລາຍຈະສົ່ງນ້ຳໄຫລອອກໄປທົ່ວຕີນໄມ້ໃນທົ່ງນາ.

⁵ ມັນຈຶ່ງສູງເໝືອນຕີນໄມ້ອື່ນໆ ໃນທົ່ງ, ແລະ ກິ່ງກ້ານຂອງມັນກໍແຕກອອກຫລາຍ; ແລະ ກິ່ງກ້ານທັງຂອງມັນກໍຍາວ ເພາະໄດ້ຮັບນ້ຳຫລັກວຽງສະຫມ່ຳສະເໝີໃນເວລາມັນເຕີບໂຕ. ⁶ ນົກແຕ່ລະໂຕທີ່ບິນໃນທ້ອງຟ້າ ກໍໄດ້ມາເຮັດຮັງຢູ່ເທິງກິ່ງກ້ານທັງຫລາຍຂອງມັນ, ຂະນະທີ່ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງໃນທົ່ງຕ່າງໆອອກລູກຢູ່ກ້ອງຕີນໄມ້ທັງຫລາຍຂອງມັນ. ບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ກໍອາໄສຢູ່ກ້ອງຮົ່ມເງົາຂອງມັນ. ⁷ ເພາະມັນກໍງົດງາມໃນຄວາມໃຫຍ່ໂຕຂອງມັນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຍາວຂອງກິ່ງກ້ານທັງຫລາຍຂອງມັນ, ເພາະຮາກທັງຫລາຍຂອງມັນຢັ້ງເລີກລົງໄປຍັງບ່ອນທີ່ນ້ຳຫລາຍ.

⁸ ຕົ້ນແປກທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າ ຍັງສູງຕື້ນສົນບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້ອື່ນໃດໃນທຸກກາງຕື້ນສົນ ທີ່ສູງເທົ່າກັບກິ່ງກ້ານທັງຫລາຍຂອງມັນ, ແລະ ຕື້ນໄມ້ຊະນິດອື່ນກໍສູງບໍ່ເທົ່າກັບກິ່ງກ້ານຂອງມັນ. ບໍ່ມີໄມ້ຕື້ນໃດໃນສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມງາມເໝືອນກັບມັນ. ⁹ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນງົດງາມດ້ວຍກິ່ງກ້ານທັງຫລາຍຂອງມັນ ແລະ ຕື້ນໄມ້ທັງຫມົດໃນສ່ວນເອເດນກໍອິດສາມັນ ເພາະມັນໄດ້ຢູ່ໃນສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁰ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະວ່າມັນສູງ, ແລະ ຍອດຂອງມັນຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ທຸກກາງກິ່ງກ້ານທັງຫລາຍຂອງມັນ, ຈິດໃຈຂອງມັນກໍອາໄສກ້ອງເພາະຄວາມສູງຂອງມັນ. ¹¹ ເຮົາໄດ້ມອບມັນໄວ້ໃນມືຜູ້ມີອຳນາດຂອງບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ເພື່ອເຮັດກັບມັນຕາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ເຮົາໄດ້ໄລ່ມັນອອກໄປ.

¹² ຄົນຕ່າງດ້າວຜູ້ທີ່ຫລາມທີ່ສຸດໃນບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ໄດ້ຕັດມັນລົງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ມັນຕາຍ. ກິ່ງກ້ານຂອງມັນລົ້ມລົງເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍ ແລະ ໃນເນີນພູເຂົາທັງຫມົດ, ແລະ ມັນໄມ້ທັງຫລາຍທີ່ຕັກຂອງມັນຈະນອນຢູ່ຕາມຫ້ວຍຮ່ອງທຸກຫົນທຸກໃນແຜ່ນດິນ. ແລະບັນດາຊົນຊາດທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ໄດ້ອອກມາຈາກກ້ອງຮົ່ມເງົາຂອງມັນ ແລະ ຫນີໄປຈາກພວກມັນເສຍ.

¹³ ນົກທັງຫລາຍໃນທ້ອງຟ້າທີ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ເທິງລຳຕື້ນທີ່ລົ້ມລົງນັ້ນ, ແລະ ສັດປ່າທັງປວງໄດ້ມາຍັງກ້ານທັງຫລາຍຂອງມັນ.

¹⁴ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກໍເພື່ອບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້ທັງຫລາຍທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢູ່ແຄມນ້ຳອື່ນໆ ໄດ້ປົ່ງຍອດຂອງມັນໃຫ້ສູງຂຶ້ນສູ່ຕື້ນໄມ້ທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ແລະ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕື້ນໄມ້ອື່ນໆເຕີບໂຕຂຶ້ນໃກ້ແຄມນ້ຳສູງຂຶ້ນມາ ເຖິງລະດັບຄວາມສູງນັ້ນ. ເພາະພວກມັນທັງຫມົດ ຕ້ອງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄວາມຕາຍ, ລົງໄປສູ່ເບື້ອງລຸ່ມສຸດຂອງແຜ່ນດິນ, ທຸກກາງບັນດາລູກທັງຫລາຍຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍກັນກັບພວກທີ່ລົງໄປຍັງຊຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍ.

¹⁵ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໃນມື້ທີ່ມັນໄດ້ລົງໄປຍັງແຜ່ນດິນຕາຍ ເຮົາໄດ້ນຳຄວາມໂສກເສົ້າມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກ.

ເຮົາຈະປົກຄຸມແຫລ່ງນ້ຳເລິກໄວ້, ແລະ ເຮົາຈະກັກນ້ຳໄວ້ໃນມະຫາສະມຸດ. ເຮົາເກັບນ້ຳໃຫຍ່ທັງຫລາຍໄວ້, ແລະ ນຳຄວາມໂສກເສົ້າມາຍັງເລບານອນເພື່ອເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ ຕື້ນໄມ້ທັງຫມົດຢູ່ໃນທົ່ງຈະໂສກເສົ້າເພາະເຫດນັ້ນ.

¹⁶ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊາດທັງຫລາຍສັນສະເທືອນດ້ວຍສ່ຽງທີ່ມັນລົ້ມລົງ, ເມື່ອເຮົາໂຍນມັນລົງໄປໃນແຜ່ນດິນລະນາ ພ້ອມກັບບັນດາຜູ້ທີ່ລົງໄປໃນຊຸມຝັ່ງສິບ. ເພື່ອເຮົາເລົ່າໂລມຕື້ນໄມ້ທັງຫມົດໃນເອເດນໃນໂລກເບື້ອງລຸ່ມສຸດ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກເລືອກມາແລ້ວ ແລະ ຕື້ນໄມ້ທີ່ຕິດທີ່ສຸດຂອງເລບານອນ; ຄືຕື້ນໄມ້ທຸກຕື້ນທີ່ໄດ້ນຳຫລັກວຽງ.

¹⁷ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ລົງໄປຍັງແຜ່ນດິນຕາຍພ້ອມກັບມັນ, ໄປຍັງບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ. ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງເຂັມແຂງ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ກ້ອງຮົ່ມເງົາຂອງມັນ. ¹⁸ ດັ່ງນັ້ນ ຕື້ນໄມ້ຕື້ນໃດໃນສ່ວນເອເດນທີ່ມີຄວາມເທົາຫຼຽມໃນຄວາມຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າບໍ່?

ເພາະເຈົ້າຈະຖືກນຳລົງມາພ້ອມກັບຕື້ນໄມ້ຂອງເອເດນໄປຍັງເບື້ອງລຸ່ມສຸດຂອງແຜ່ນດິນທຸກກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ;

ເຈົ້າຈະຢູ່ກັນກັບພວກທີ່ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ.' ມີຄືຟາຣາໂອ ແລະ ບັນດາປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງເຂົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

32 ¹ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອວັນທີ່ຫນຶ່ງ, ເດືອນທີ່ສິບສອງ, ໃນປີທີ່ສິບສອງ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ, ² "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກ່າວຄຳຄຳຄວນເລື່ອງຟາຣາໂອ ກະສັດແຫ່ງເອຍົບ; ແລະ ກ່າວຕໍ່ລາວວ່າ, 'ເຈົ້າເປັນເຫມືອນສິ່ງຫນຸ່ມທຸກກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ແຕ່ເຈົ້າກໍເປັນເຫມືອນສັດຮ້າຍໃນທະເລທັງຫລາຍ; ເຈົ້າປັນນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳ, ເຈົ້າກວນນ້ຳໃຫ້ຊຸ່ນດ້ວຍຕີນຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍເປັນຂີ້ຕົມ.

³ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະກາງແຫຂອງເຮົາອອກເຫນືອຊົນຊາດທັງຫລາຍ, ແລະ ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະລາກເຈົ້າຂຶ້ນມາດ້ວຍແຫຂອງເຮົາ. ⁴ ເຮົາຈະປະຖົມເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນ. ແລະເຮົາຈະໂຍນເຈົ້າລົງໄປໃນທົ່ງ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ນົກໃນອາກາດທັງຫມົດມາຢູ່ເທິງເຈົ້າ; ແລະ ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສັດທັງຫລາຍທີ່ອິດຫົວຫົວທັງແຜ່ນດິນໄດ້ອີ່ມຫນ້າສຳລານ.

⁵ ເພາະເຮົາຈະເອົາເນື້ອຫນັງຂອງເຈົ້າມາວາງໄວ້ເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະ ເຮົາຖົມຮ່ວມພູທັງຫລາຍດ້ວຍຊາກສົບຂອງເຈົ້າ. ⁶ ແລ້ວເຮົາຈະຖອກເລືອດຂອງເຈົ້າໃຫ້ໄຫລອາບທຸກກາງພູເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະ ຫ້ວຍຮ່ອງຕ່າງໆ ຈະເຕັມດ້ວຍເລືອດຂອງເຈົ້າ.

⁷ ແລ້ວເມື່ອເຮົາກຳຈັດເຈົ້າ, ເຮົາຈະປົກຄຸມທ້ອງຟ້າໄວ້ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ດວງດາວຂອງເຈົ້າມືດໄປ; ເຮົາຈະປິດບັງຕາເວັນໄວ້ດ້ວຍເມກ, ແລະ ດວງເດືອນຈະບໍ່ສ່ອງສະຫວ່າງຂອງມັນ. ⁸ ແສງສຸກໃສທັງຫມົດຂອງທ້ອງຟ້ານັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມືດມົວລົງເຫນືອໂຕເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາເອົາຄວາມມືດໄວ້ເຫນືອແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁹ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຈຂອງປະຊາຊົນທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນຕ່າງໆຢ້ານກົວໄປ ທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້,

ເມື່ອເຮົາກວນພັງທະລາຍຂອງເຈົ້າມາທຸກກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ທຸກກາງແຜ່ນດິນຕ່າງໆ ທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກນັ້ນ. ¹⁰ ເຮົາ

ຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍຕິກຕະລົງ; ເພາະບັນດາກະສັດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວໃນຄວາມຢ້ານ ເມື່ອເຮົາແກ່ວງດາບຂອງເຮົາຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ. ແຕ່ລະຄົນຈະໂຕສັນເພາະເຈົ້າ, ໃນວັນທີ່ເຈົ້າລົ້ມລົງນັ້ນ.

¹¹ເພາະພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັງນີ້ວ່າ: ດາບຂອງກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນຈະມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ.¹² ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າລົມລົງດ້ວຍດາບຂອງພວກນັກຮົບ — ນັກຮົບແຕ່ລະຄົນເປັນປະຊາຊົນທີ່ໂຫດຮ້າຍ. ບັນດານັກຮົບເຫລົ່ານີ້ ຈະນຳຄວາມຈິບຫາຍມາຍັງຄວາມຈອງຫອງອວດອົງຂອງເອຢິບ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດຈະຖືກທຳລາຍ.

¹³ເພາະເຮົາຈະທຳລາຍສັດລ້ຽງທັງຫມົດຈາກແຫລ່ງນ້ຳທີ່ອຸດົມສົມບູນທັງຫລາຍ; ຈະບໍ່ມີຕົນມະນຸດຄົນໃດກວນແມ່ນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຊັ້ນອີກ, ຫລືຕົນຂອງສັດລ້ຽງທັງຫລາຍກໍຈະບໍ່ກວນນ້ຳນັ້ນໃຫ້ຊັ້ນອີກເຊັ່ນກັນ.¹⁴ ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສາຍນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນສະຫງົບນຶ່ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນໄຫລໄປເຫມືອນນ້ຳມັນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁵ເມື່ອເຮົາເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເອຢິບເປັນບ່ອນຮ້າງເປົາ, ເມື່ອແຜ່ນດິນຖືກປຸ້ນເອົາສົງຂອງທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນໄປຫມົດ, ເມື່ອເຮົາທຳລາຍທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.¹⁶ ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈະມີການຄຳຄວນ; ລູກສາວທັງຫລາຍຂອງປະຊາຊາດຈະຮ້ອງຄຳຄວນເຫນືອເຂົາ; ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຄຳຄວນເຫນືອເອຢິບ, ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາທັງຫມົດຈະຮ້ອງຄຳຄວນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹⁷

¹⁷ແລ້ວສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ໃນວັນທີ່ສິບຫ້າຂອງເດືອນ, ໃນປີທີ່ສິບສອງ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອປະຊາຊົນແຫ່ງເອຢິບ ແລະ ຈົ່ງນຳພວກເຂົາລົງໄປ — ພ້ອມທັງໂຕນາງ ແລະ ລູກສາວທັງຫມົດຂອງປະຊາຊາດທີ່ງາມສະງ່າ — ລົງໄປຍັງເບື້ອງລຸ່ມສຸດຂອງແຜ່ນດິນດ້ວຍກັນກັບພວກທີ່ລົງໄປຍັງປາກຊຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍ.

¹⁹ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າສວຍງາມກວ່າຄົນອື່ນຫລື? ຈົ່ງລົງໄປ ແລະນອນລົງກັບພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ.²⁰ ພວກເຂົາຈະລົມລົງທ່າມກາງພວກທີ່ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ. ດາບໄດ້ຖືກຖອດອອກ! ນາງໄດ້ຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ດາບ; ພວກເຂົາຈະຢຶດນາງ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງນາງ.²¹ ພວກນັກຮົບທີ່ແຂງແຮງທີ່ສຸດໃນຊີໂອນຈະປະກາດກ່ຽວກັບເອຢິບ ແລະ ພັນທະມິດຂອງນາງ, ‘ພວກເຂົາໄດ້ລົງມາແລ້ວ! ພວກເຂົານອນຢູ່ກັບພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ, ກັບຄືນທັງຫລາຍທີ່ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ.’

²²ອັດຊີເຮຍຢູ່ທີ່ນີ້ກັບບັນດາຝັກພວກທັງຫມົດຂອງນາງ. ຊຸມຝັ່ງສິບກໍຢູ່ອ້ອມຂ້າງນາງ; ພວກເຂົາທຸກຄົນລ້ວນຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ.²³ ຊຸມຝັ່ງສິບຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຢູ່ແດນມໍລະນາ, ກັບຝັກພວກທັງຫມົດຂອງນາງ. ຊຸມຝັ່ງສິບຂອງນາງແມ່ນອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍຊຸມຝັ່ງສິບຂອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກຂ້າ, ຜູ້ຊົງລົມລົງດ້ວຍດາບ, ພວກເຂົາເຄີຍເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມໂກດຮ້າຍມາໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ.

²⁴ເອລາມກັບປະຊາຊົນທັງຫມົດກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ຢູ່ອ້ອມຂ້າງນາງ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນຊຸມຝັ່ງສິບຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຂ້າ. ຜູ້ຊົງລົມລົງດ້ວຍດາບ, ຜູ້ຊົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດທີ່ລົງໄປຍັງເບື້ອງລຸ່ມສຸດຂອງແຜ່ນດິນ, ຜູ້ຊົງໄດ້ນຳຄວາມໂກດຮ້າຍມາໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ທຶນຮັບຄວາມອັບອາຍຂອງຕົນ, ຮ່ວມກັບຄົນທີ່ລົງໄປຍັງສິບຄົນຕາຍເບື້ອງເລິກສຸດ.²⁵ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຕາວັງຫລັງຫນຶ່ງໃຫ້ກັບຊົນຊາດເອລາມ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດໃນທ່າມກາງຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າ; ຊຸມຝັ່ງສິບທັງຫລາຍກໍຢູ່ອ້ອມຮອບນາງ. ພວກເຂົາທັງຫມົດບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພິທີຕັດ, ຖືກແຫງດ້ວຍດາບ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ນຳຄວາມໂກດຮ້າຍມາໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ. ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງທຶນຮັບຄວາມອັບອາຍຂອງຕົນ, ພ້ອມກັບຜູ້ທີ່ລົງໄປໃນຊຸມຝັ່ງສິບໃນແດນມໍລະນາທ່າມກາງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກຂ້າ, ຜູ້ຊົງກຳລັງລົງໄປໃນຊຸມຝັ່ງສິບ. ເອລາມຢູ່ທ່າມກາງພວກຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າ.

²⁶ເມເຊັກ, ຕູບານ, ແລະ ກັບປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ! ຊຸມຝັ່ງສິບທັງຫລາຍຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາທັງຫມົດບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພິທີຕັດ, ລ້ວນແຕ່ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ນຳຄວາມໂກດຮ້າຍມາໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ.²⁷ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ນອນຢູ່ກັບພວກນັກຮົບທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ ຜູ້ຊົງລົງໄປຍັງແດນຄົນຕາຍພ້ອມກັບອາວຸດທັງຫລາຍຂອງສິ່ງຄາມ, ແລະ ດາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຖືກວາງໄວ້ລຸ່ມຫົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາກໍຢູ່ເຫນືອກະດູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ເພາະວ່າພວກເຂົາເຄີຍເປັນນັກຮົບຜູ້ໂກດຮ້າຍໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ.

²⁸ດັງນັ້ນ ເຈົ້າເອງ, ເອຢິບ, ຈະຖືກທຳລາຍທ່າມກາງພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ! ເຈົ້າຈະນອນຢູ່ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ.²⁹ ເອໂດມກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນພ້ອມທັງບັນດາກະສັດ ແລະ ບັນດາເຈົ້ານຳທັງຫລາຍຂອງເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາເຄີຍເຂົ້າແຂງຫລາຍກໍຍັງຖືກນຳວາງໄວ້ກັບພວກຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ. ພ້ອມກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ, ກັບບັນດາຄົນທີ່ໄດ້ລົງໄປຍັງຊຸມຝັ່ງສິບຄົນຕາຍ.

³⁰ເຈົ້າຊາຍທຸກຄົນຈາກທາງທິດເຫນືອກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ — ພ້ອມກັບຄົນທັງຫລາຍ ແລະ ຊາວຊີໂດນທັງຫມົດ ຜູ້ຊົງລົງໄປກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກຂ້າ. ພວກເຂົາເຄີຍເປັນຜູ້ມີອຳນາດ ແລະ ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຢ້ານກົວ, ແຕ່ບັດນີ້ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນີ້ດ້ວຍຄວາມຄວາມອັບອາຍ, ກັບພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດຊົງຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ. ພວກເຂົາຕ້ອງທຶນຮັບຄວາມອັບອາຍຂອງຕົນ, ຮ່ວມກັບບັນດາຜູ້ທີ່ລົງໄປໃນຊຸມຝັ່ງສິບຢູ່ແດນຄົນຕາຍ.

³¹ຟາຣາໂອຈະເບິ່ງ ແລະ ຈະເລົ່າໂລມໃຈກ່ຽວກັບປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງເຂົາ ຜູ້ຊົງຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ — ຟາຣາໂອ ແລະ ໄພ່ພົນຂອງເຂົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.³² ເຮົາຈະວາງເຂົາໄວ້ເຫມືອນຢ່າງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມາໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ, ແຕ່ເຂົາຈະຖືກວາງໄວ້ທ່າມກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ, ຄືທ່າມກາງພວກຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ. ທັງຟາຣາໂອ ແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງເຂົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

33 ¹ແລ້ວພຣະຄຳຂອງຢາເວມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່າວວ່າ,² “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງບອກສິ່ງນີ້ຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າວ່າ; ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ‘ເມື່ອເຮົານຳດາບມາເຫນືອແຜ່ນດິນ, ແລ້ວປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ຈະເລືອກເອົາຊາຍຄົນຫນຶ່ງຈາກພວກເຂົາ ແລະ ຕັ້ງໃຫ້ເປັນຄົນເຝົ້າຍາມ.

³ເຂົາຈະແນມຫາດາບ ຂະນະທີ່ມັນມາເຫນືອແຜ່ນດິນ, ແລະ ເຂົາຈົ່ງເປົ່າແກຂອງເຂົາ ເພື່ອເຕືອນປະຊາຊົນ! ‘ຖ້າຫາກປະຊາຊົນໄດ້ຍິນສຽງແກນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນສຽງເຕືອນ, ແລະ ຖ້າດາບນັ້ນມາ, ແລະ ຂ້າພວກເຂົາ, ແລ້ວເລືອດຂອງເຂົາຈະຕົກລົງເທິງຫົວຂອງເຂົາເອງ.

⁵ຖ້າບາງຄົນໄດ້ຍິນສຽງແກ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນສຽງເຕືອນ, ເລືອດຂອງເຂົາຈະຕົກຢູ່ກັບເຂົາເອງ; ແຕ່ຖ້າເຂົາເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສຽງເຕືອນນັ້ນ, ເຂົາກໍຈະຊ່ວຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ປອດໄພ.⁶ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ຖ້າຄົນເຝົ້າຍາມເຫັນດາບມາແລ້ວ, ແຕ່ບໍ່ເປົ່າແກ, ປະຊາຊົນຈົ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບສຽງເຕືອນ, ແລະ ຖ້າດາບມາ ແລະ ເອົາຊີວິດຂອງຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດໄປ, ແລ້ວຄົນນັ້ນຕາຍ ເນື່ອງຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຮົາຈະລົງໂທດຄົນເຝົ້າຍາມດ້ວຍເລື່ອງເລືອດຂອງເຂົາ.’

⁷ບິດນີ ເຈົ້າເອງ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ! ເຮົາໄດ້ຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ເຝົ້າຍາມຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ; ເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຈາກປາກເຮົາ ແລະ ຈົ່ງເຕືອນພວກເຂົາແທນເຮົາ. ‘ຖ້າເຮົາປະກາດກັບຄົນຊົວວ່າ, ‘ໂອ ຄົນຊົວ, ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍແນ່!’ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວເຕືອນຄົນຊົວໃຫ້ກັບມາຈາກທາງຂອງເຂົາ, ແລ້ວຄົນຊົວນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ ເນື່ອງຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຮົາຈະເອົາເລືອດຂອງເຂົາຈາກມືເຈົ້າ!’ ແຕ່ເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຕືອນຄົນຊົວກ່ຽວກັບວິຖີທາງຂອງເຂົາ, ຊົງວ່າເຂົາອາດຈະຫັນກັບຈາກທາງຂອງເຂົາ, ແລະ ຖ້າເຂົາບໍ່ກັບມາຈາກທາງຂອງເຂົາ, ແລ້ວເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍເນື່ອງຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຮົາຈະຊ່ວຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ປອດໄພ.

¹⁰ດັງນັ້ນເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກ່າວກັບເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າເຄີຍກ່າວດັງນີ້ວ່າ ‘ການລະເມີດ ແລະ ຜິດບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາຢູ່ເຫນືອພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາກໍເຊື່ອມໂຊມໄປເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້! ພວກເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ແນວໃດ?’”¹¹ ຈົ່ງກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, ‘ຢ່າງທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສັນໃດ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ເຮົາຈົ່ງ

ບໍ່ຍິນດີໃນຄວາມຕາຍຂອງຄົນຊົວ, ແຕ່ພໍໃຈການທີ່ຄົນຊົວຫັນຈາກທາງຊົວຂອງເຂົາ, ແລ້ວມີຊີວິດຢູ່! ຈົ່ງກັບໃຈໃຫມ່!

ຈົ່ງກັບໃຈໃຫມ່ຈາກທາງຊົວຂອງເຈົ້າ! ເພາະເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍອມຕາຍຫລື, ໂອ ເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ?

¹²ບັດນີ້, ບຸດມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງບອກຕໍ່ພໍ່ພັນຂອງເຈົ້າ, 'ຄວາມຊອບທ້າຂອງຄົນຊອບທ້າ ຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຂົາໃຫ້ຝັນໄດ້ ຖ້າເຂົາເຮັດຜິດບາບ!

ການຊົວທັງຫລາຍຂອງຄົນຊົວນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາລືມລົງ ເມື່ອເຂົາກັບໃຈໃຫມ່ຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ!

ສໍາລັບຄົນຊອບທ້າຈະບໍ່ອາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ດ້ວຍຄວາມຊອບທ້າ ຖ້າເຂົາເຮັດບາບ. ¹³ຖ້າເຮົາກ່າວກັບຄົນຊອບທ້າວ່າ, "ເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ" ແລະ ຖ້າເຂົາໄວ້ໃຈໃນຄວາມຊອບທ້າຂອງເຂົາ ແລະ ແລ້ວເຮັດຄວາມຊົວ, ເຮົາຈະບໍ່ຈິດຈໍາການກະທຳທີ່ຊອບທ້າໃດໆຂອງເຂົາ.

ເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍເພາະຄວາມຊົວ ຊົງເຂົາໄດ້ເຮັດນັ້ນ.

¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າເຮົາກ່າວກັບຄົນຊົວວ່າ, "ເຈົ້າຈະຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ," ແຕ່ຖ້າເຂົາກັບໃຈໃຫມ່ຈາກການເຮັດບາບຂອງເຂົາ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແລະຄວາມຊອບທ້າ — ¹⁵ຖ້າຄົນຊົວຍອມຄືນຂອງຈຳນຳທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽກຮ້ອງເອົາມາຢ່າງຊົວຮ້າຍ ຫລື ເຂົາຊົດໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຂົາລັກມາ, ແລະ ຖ້າເຂົາດຳເນີນຕາມກົດບັນຍັດທີ່ເຮົາມອບໄວ້ໃຫ້ເຂົານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດບາບອີກຕໍ່ໄປ — ແລ້ວເຂົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ.

¹⁶ຄວາມຜິດບາບທັງຫມົດທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ ຈະບໍ່ຖືກຈິດຈຳໄວ້ກ່າວໂທດເຂົາອີກ. ເຂົາໄດ້ປະພຶດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແລະຄວາມຊອບທ້າແລ້ວ, ແລະ ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ, ເຂົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ!

¹⁷ແຕ່ປະຊາຊາດຂອງເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ວິທີທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຍຸດຕິທຳ!" ແຕ່ວິທີທາງຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນແຕ່ລະທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ! ¹⁸ເມື່ອຄົນຊອບ- ທ້າຫັນກັບຈາກຄວາມຊອບທ້າ ແລະ ເຮັດບາບ, ແລ້ວເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍເພາະບາບເຫລົ່ານັ້ນ! ¹⁹ເມື່ອຄົນຊົວຫັນຫລັງຈາກຄວາມຊົວຂອງເຂົາ, ແລະ ເຮັດສິ່ງຍຸດຕິທຳແລະຊອບທ້າ, ເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ! ²⁰ແຕ່ເຈົ້າທັງຫລາຍກ່າວວ່າ, "ວິທີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຍຸດຕິທຳ!" ໂອ ເຊືອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ, ເຮົາຈະພິພາກສາເຈົ້າຕາມການປະພຶດຂອງເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ!"

²¹ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນວັນທີ່ຫ້າ, ເດືອນສິບ, ປີທີສິບສອງ, ຂອງການຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ, ຄົນລີໄພຄົນຫນຶ່ງທີ່ຫນ້ອຍກວ່າຄອນເຢຣູຊາ- ເລັມໄດ້ມາຫາຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແຕກເສຍແລ້ວ!" ²²ພຣະຫົດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຫນືອຂ້ານ້ອຍໃນຕອນຄໍາກ່ອນຜູ້ລີໄພຄົນຫນຶ່ງມາ, ແລະ ປາກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປີດໃນເວລາທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ມາຮອດໃນຕອນຮຸ່ງເຮື້າ. ດັ່ງນັ້ນ ປາກຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຖືກເປີດອອກ; ຂ້າ- ນ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ເປັນປາກກົກອີກຕໍ່ໄປ!

²³ແລ້ວພຣະຄໍາຂອງພຣະຢາເວຊົງກ່າວຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ²⁴"ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ປະຊາຊົນທີ່ເຄີຍອາໄສຢູ່ຕາມຫົວເມືອງຮ້າງຂອງແຜ່ນດິນ ອິດສະຣາເອນກໍາລັງເວົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ, ' ອັບຮາຮາມເປັນພຽງຄົນດຽວ, ເຂົາຍັງໄດ້ຮັບກໍາມະສິດໃນດິນແດນນີ້, ແຕ່ພວກເຮົາມີຈໍານວນຫລາຍຄົນ! ແຜ່ນດິນນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງມອບໃຫ້ເຮົາເປັນສົມບັດ.'

²⁵ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈົ່ງດຶມເລືອດ, ແລະ ເຈົ້າເງິຍຫນ້າຂຶ້ນໄປຍັງຮູບເຄົ້າ- ລົບທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຫລັງເລືອດຂອງຊົນຊາດຂອງເຈົ້າອອກ. ເຈົ້າຍັງສົມຄວນຖືກໍາມະສິດທີ່ດິນນີ້ອີກບໍ່? ²⁶ພວກເຈົ້າພົງພາດາບຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງຫນ້າກຽດຊັງ; ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນໄດ້ລ່ວງເກີນເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານໃຫ້ເປັນມົນທົນ. ເຈົ້າຍັງສົມຄວນຖືກໍາມະສິດທີ່ດິນນີ້ອີກບໍ່?

²⁷ຈົ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຢ່າງທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສັ້ນໃດ, ແນ່ນອນວ່າຄົນທີ່ຢູ່ໃນຊາກເພພັງຈະຖືກຂ້າ ຕາຍດ້ວຍດາບ, ແລະ ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາຢູ່ໃນຫຼັງງາເປັນນອກຫານຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນປ່ອມປາການແລະໃນຖ້ຳກໍ ຈະຕາຍດ້ວຍໂລກລະບາດ. ²⁸ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນຮຶກຮ້າງວ່າງເປົ່າ ແລະ ຫນ້າຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມຍິ່ງາອງຫຼວງຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນຈະເຖິງຄາວສິ້ນລົງ, ພູທັງຫລາຍໃນອິດສະຣາເອນຈະເປັນປ່າດິນຊາຍ, ແລະ ຈະບໍ່ມີຄົນເດີນທາງຜ່ານໄປ ມາໄດ້. ²⁹ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເມື່ອເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນຮຶກຮ້າງວ່າງເປົ່າ ແລະ ຫນ້າຢ້ານກົວ ເພາະສິ່ງຫນ້າລັງກຽດທັງຫມົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດນັ້ນ.

³⁰ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້, "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຊົນຊາດຂອງເຈົ້າທີ່ເວົ້າເລື່ອງເຈົ້າທີ່ຂ້າງກໍາແພງເມືອງ ແລະຕາມປະຕູບ້ານເຮືອນນັ້ນ ແລະເຂົາເວົ້າຕໍ່ກັນ ແລະກັນ, ແຕ່ລະຄົນເວົ້າກັບຜີນ້ອງຂອງຕົນວ່າ, 'ພວກເຮົາ ຈົ່ງມາເຖິດ, ແລະມາຟັງຄໍາຂອງຜູ້ຮັກກາດພຣະຄໍາ ຊົງມາຈາກພຣະຢາເວ. ³¹ດັ່ງນັ້ນ ຊົນຊາດຂອງເຮົາຈຶ່ງ ຫລັງໄຫລກັນມາເຈົ້າ, ຢ່າງທີ່ຄົນທັງຫລາຍມັກຈະເຮັດ, ແລະຈະນັ່ງຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າ ແລະຟັງສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ. ເພາະວ່າ ຖ້ອຍຄໍາທີ່ຖືກຕ້ອງຢູ່ໃນປາກຂອງເຂົາ, ແຕ່ຈິດໃຈຂອງເຂົາກໍາລັງຕາມຫາຜົນກໍາໄລທີ່ບໍ່ເປັນທໍາ.

³²ສໍາລັບເຈົ້າເປັນເຫມືອນຄົນຮ້ອງເພງຮັກແກ່ພວກເຂົາ, ມີສຽງມ່ວນ ແລະ ຫລິນເຄືອງດົນຕີໄດ້ເກັ້ງ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຟັງສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າ, ແຕ່ເຂົາຈະບໍ່ເຮັດຕາມ. ³³ເມື່ອສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ— ເບິ່ງແມ່! ມັນຈະເກີດຂຶ້ນ! — ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ມີຜູ້ທ່ານວາຍຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ."

34

¹ແລ້ວພຣະຄໍາຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ²"ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກ່າວຄໍາທ່ານວາຍຕໍ່ຜູ້ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນ. ຈົ່ງທ່ານວາຍ ແລະ ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ຜູ້ລ້ຽງແກະດັ່ງນີ້ວ່າ: ໄພພິບັດແກ່ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງອິດສະຣາເອນ ຜູ້ທີ່ລ້ຽງແກ່ແກະຕົນເອງ. ຜູ້ລ້ຽງແກະຄວນເຝົ້າຝູງແກະບໍ່ແມ່ນບໍ່? ³ພວກເຈົ້າຈະກິນສ່ວນທີ່ໄຂມັນ ແລະ ພວກເຈົ້າຄຸມກາຍດ້ວຍແກະ.

ເຈົ້າຂ້າໂຕອ້ວນພິຈາກຝູງມັນ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເບິ່ງແຍງແກະເລີຍ.

⁴ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຕທີ່ເປັນໂລກແຂງແຮງ, ຫລື ຮັກສາໂຕທີ່ເຈັບປ່ວຍໃຫ້ດີ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຝັນບາດແຜໂຕທີ່ກະດູກຫັກ, ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນໍາໂຕທີ່ຫລົງຝູງກັບຄືນ ມາ ຫລື ຊອກຫາໂຕທີ່ຫລົງຫາຍໄປ. ແຕ່ເຈົ້າກັບຄວບຄຸມແກະທັງຫມົດດ້ວຍການໃຊ້ກໍາລັງ ແລະ ຄວາມຫາລຸນແທນ. ⁵ແລ້ວພວກມັນຈຶ່ງກະຈັດກະຈາຍ ໄປຫມົດ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ, ແລະ ພວກມັນກໍກາຍເປັນອາຫານຂອງສັດທີ່ມີຊີວິດໃນຫຼັງ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກມັນໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປ. ດັ່ງນັ້ນ ຝູງແກະຂອງ ເຮົາຈຶ່ງຊັດເຊດເພາະເນຈອນໄປຕາມພູເຂົາ ແລະ ຕາມເນີນພູສູງທຸກຫນ່ວຍ, ແລະ ມັນໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປຫົວພັນແຜ່ນດິນ. ໂດຍບໍ່ມີຜະຊອກຫາພວກມັນ ເລີຍ.

⁷ເພາະສະນັ້ນ, ຜູ້ລ້ຽງແກະທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະຢາເວ: ⁸ຢ່າງທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສັ້ນໃດ — ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ເພາະວ່າຝູງແກະຂອງເຮົາໄດ້ກາຍເປັນເຫຍື່ອຂອງສັດໄດ້ຖືກລັກ ແລະ ເປັນອາຫານຂອງສັດທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນຫຼັງ, ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີຜູ້ ລ້ຽງ ແລະບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງແກະຄົນໃດຂອງເຮົາທີ່ຊອກຫາຝູງແກະ, ແຕ່ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະນັ້ນລ້ຽງຮັກສາຝູງແກະຂອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລ້ຽງຝູງ ແກະຂອງເຮົາເລີຍ.

⁹ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ລ້ຽງແກະທັງຫລາຍ, ຈົ່ງຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະຢາເວປະກາດວ່າ: ¹⁰ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ ຜູ້ລ້ຽງແກະທັງຫລາຍ, ແລະ ເຮົາຈະຮຽກຮ້ອງເອົາແກະຂອງເຮົາອອກຈາກມືຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ;

ແລະຈະບໍ່ໃຫ້ລ້ຽງແກະຂອງພວກເຂົາອີກເຊັ່ນກັນ ເພາະເຮົາເອົາແກະຂອງເຮົາໄປໃຫ້ພັນຈາກປາກຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແກະຂອງເຮົາເປັນອາຫານຂອງພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.

¹¹ເພາະພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຊອກຫາແກະຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາລ້ຽງພວກມັນເອງ.¹² ເຫມືອນຜູ້ລ້ຽງແກະຊອກຫາຝູງແກະ ໃນມື້ທີ່ແກະຂອງເຂົາກະຈັດກະຈາຍໄປ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຊອກຫາຝູງແກະຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະຊ່ວຍພວກແກະໃຫ້ລອດພັນຈາກສະຖານທີ່ທັງຫລາຍ ຊຶ່ງພວກມັນໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປ ໃນມື້ທີ່ມີເມກ ແລະ ມືດຄືມ.¹³ ແລ້ວເຮົາຈະນຳພວກມັນອອກມາຈາກທ່າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ; ເຮົາຈະຮວບຮວມພວກມັນຈາກແຜ່ນດິນຕ່າງໆ ແລະ ນຳພວກມັນໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກມັນເອງ.

ເຮົາຈະເອົາພວກມັນໄວ້ຢູ່ໃນທຶງຫຍ້າເທິງເນີນພູຂອງອິດສະຣາເອນ, ຢູ່ໃກ້ຫ້ວຍຮ່ອງ, ແລະ ໃນດິນແດນທຸກບ່ອນທີ່ສາມາດອາໄສຢູ່ໄດ້.¹⁴ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກມັນຢູ່ໃນທຶງຫຍ້າທີ່ອຸດົມສົມບູນດີ; ແລະເທິງພູເຂົາສູງທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ຈະເປັນບ່ອນກິນຫຍ້າຂອງພວກມັນ. ໃນບ່ອນນັ້ນພວກມັນຈະນອນລົງໃນທຶງຫຍ້າອຸດົມດີ ເພື່ອກິນຫຍ້າ, ໃນທຶງຫຍ້າອັນອຸດົມສົມບູນ, ແລະ ພວກມັນຈະກິນຫຍ້າເທິງພູເຂົາຂອງອິດສະຣາເອນ.¹⁵ ເຮົາເອງຈະເປັນຜູ້ລ້ຽງຝູງແກະຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາເອງຈະເຮັດໃຫ້ພວກມັນນອນລົງ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ —¹⁶ ເຮົາຈະຊອກຫາແກະໂຕທີ່ສູນຫາຍໄປ ແລະ ຈະນຳມັນກັບຄືນມາ. ເຮົາຈະພັນບາດແຜໃຫ້ແກະບາດເຈັບ ແລະ ປົນປົວແກະບໍ່ສະບາຍ ແຕ່ໂຕທີ່ຖີ້ຢືມ ແລະ ແຂງແຮງນັ້ນ ເຮົາຈະທຳລາຍ. ເຮົາຈະເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ມີຄວາມຍຸດຕິທຳ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້, ພວກເຈົ້າເປັນຝູງແກະຂອງເຮົາ — ອັນໃດເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວ — ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະເປັນຜູ້ພິພາກສາລະຫວ່າງ ແກະກັບແກະ, ລະຫວ່າງແບ້ຜູ້ກັບແບ້ແມ່.¹⁸ ການທີ່ພວກເຈົ້າຫາກິນໃນທຶງຫຍ້າຢ່າງດີນັ້ນ ຍັງບໍ່ພຽງພໍ, ເຈົ້າຈຶ່ງເອົາຕີນຍຽບຢາສິ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ຈາກທຶງຫຍ້າຂອງເຈົ້າ; ແລະ ຕີນນ້ຳທີ່ໄສແລ້ວ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງກວນມັນໃຫ້ເປັນຂີ້ຕົມດ້ວຍຕີນຂອງເຈົ້າ?¹⁹ ແກະຂອງເຮົາຕ້ອງກິນສິ່ງທີ່ຕີນຂອງເຈົ້າຍຽບຢາ, ແລະ ຕ້ອງຕີມັນທີ່ຕີນຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຊຸ່ນບໍ່?

²⁰ດັ່ງນັ້ນແຕ່ລະ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກເຈົ້າດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາເອງຈະເປັນຜູ້ພິພາກສາລະຫວ່າງ ແກະຖີ້ແລະແກະຈ່ອຍ,²¹ ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ເອົາຂ້າງແລະໄຫລ່ພັນພວກເຂົາ, ແລະ ເຈົ້າຊົມແກະທຸກໂຕທີ່ອອນແອດ້ວຍເຂົ້າຂອງເຈົ້າຈົນກວ່າເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກມັນກະຈັດກະຈາຍໄປຈາກແຜ່ນດິນ.

²²ເຮົາຈະຊ່ວຍແກະຂອງເຮົາໃຫ້ລອດພັນ ແລະ ພວກມັນຈະບໍ່ເປັນເຫຍືອອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ເຮົາຈະພິພາກສາ ລະຫວ່າງ ແກະກັບແກະ.²³ ເຮົາຈະຕັ້ງຜູ້ລ້ຽງແກະຄົນຫນຶ່ງໄວ້ເຫນືອພວກມັນ, ຄືດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ເຂົາຈະເບິ່ງແຍງພວກມັນ, ເຂົາຈະລ້ຽງພວກມັນ, ແລະ ເຂົາຈະເປັນຜູ້ລ້ຽງພວກມັນ.²⁴ ເພາະເຮົາຄື, ພຣະຢາເວ, ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສ່ວນດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ຈະເປັນເຈົ້າຊາຍທ່າມກາງຂອງພວກເຂົາ — ເຮົາຄື, ພຣະຢາເວ, ໄດ້ປະກາດດັ່ງນີ້ແລ້ວ.

²⁵ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ຄຳຫມັ້ນສັນຍາແຫ່ງສັນຕິສຸກກັບພວກມັນ ແລະ ເອົາສັດຮ້າຍອອກຈາກແຜ່ນດິນ, ເພື່ອວ່າພວກມັນຈະອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໄດ້ຢ່າງປອດໄພ ແລະ ນອນຢູ່ໃນປ່າໄດ້ຢ່າງປອດໄພ.²⁶ ເຮົາຈະນຳການອ່ວຍພອນມາເຫນືອພວກມັນ ແລະ ສະຖານທີ່ອ້ອມຮອບເນີນພູເຂົາຂອງເຮົາ, ເພື່ອເຮົາຈະສົ່ງຝົນລົງມາຕາມລະດູການ. ມີຈະເປັນສາຍຝົນແຫ່ງພຣະພອນ.²⁷ ແລ້ວຕື່ນໄມ້ໃນທຶງຫຍ້າຈະເກີດຫມາກ, ແລະ ພືນດິນຈະເກີດຜົນຜະລິດ. ແກະທຸກໆໂຕຂອງເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງມັນເອງຢ່າງປອດໄພ; ແລ້ວພວກມັນຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ເມື່ອເຮົາຫັກແອກຂອງພວກມັນແລ້ວ, ແລະເມື່ອເຮົາຊ່ວຍເຫລືອພວກມັນຈາກມືຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກມັນຕົກເປັນທາດ.

²⁸ພວກມັນຈະບໍ່ຖືກປຸ້ນຈາກບັນດາປະຊາຊາດອື່ນອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ພວກສັດປ່າເທິງໂລກກໍຈະບໍ່ກັດກິນພວກມັນ. ແລ້ວພວກມັນຈະຢູ່ຢ່າງປອດໄພ, ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜມາເຮັດໃຫ້ພວກມັນຢ້ານກົວອີກ.²⁹ ເພາະເຮົາຈະສ້າງບ່ອນປູກຝັງທີ່ສະຫງົບສຸກແກ່ພວກມັນ ເພື່ອພວກມັນຈະບໍ່ເປັນເຫຍືອຂອງຄວາມອຶດຢາກໃນແຜ່ນດິນອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດ ຈະບໍ່ໄດ້ຫຍັບຫຍັນພວກເຂົາອີກ.

³⁰ແລ້ວພວກມັນຈະຮູ້ວ່າ, ເຮົາຄື, ພຣະຢາເວ ອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ສະຖິດກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ຄືເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.³¹ ເພາະພວກເຈົ້າເປັນແກະຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນແກະໃນທຶງຫຍ້າຂອງເຮົາ, ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

35 ¹ແລ້ວພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ,² "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຕັ້ງຫນ້າຕໍ່ສູ້ພູເຂົາເສອີ ແລະ ກ່າວຄຳທ່ານວາຍຕໍ່ສູ້ມັນ.³ ຈົ່ງກ່າວກັບມັນວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ, ພູເຂົາເສອີເອີຍ, ແລະ ເຮົາຈະຍົກມືຂອງເຮົາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮືກຮ້າງວ່າງເປົ່າ ແລະ ຫນ້າຢ້ານກົວ.

⁴ເຮົາຈະໃຫ້ເມືອງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າເປັນຊາກຫັກພັງ, ແລະເຈົ້າຈະເປັນບ່ອນຮົກຮ້າງວ່າງເປົ່າ; ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.⁵ ເພາະເຈົ້າໄດ້ເປັນສັດຕູຕໍ່ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ, ແລະ ເພາະເຈົ້າໄດ້ຖອກເຫມວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ແກ່ມືທັງຫລາຍທີ່ຖືດາບໃນຍາມແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກ, ໃນຍາມທີ່ການລົງໂທດທີ່ໃຫຍ່ຍິ່ງຂອງພວກເຂົາ.⁶ ເພາະສະນັ້ນ, ຢ່າງທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໃດ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນ — ເຮົາຈະຕຽມເຈົ້າສຳລັບການນອງເລືອດ, ແລະດ້ວຍນອງເລືອດນີ້ຈະໄລ່ນຳເຈົ້າ! ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຽດຊັງການນອງເລືອດ, ການນອງເລືອດຈະໄລ່ນຳເຈົ້າໄປສິ້ນນັ້ນ.

⁷ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພູເຂົາເສອີຮ້າງເປົ່າ ເມື່ອເຮົາຕັດຜູ້ທີ່ໄດ້ຜ່ານໄປແລະກັບມາອີກຄັ້ງ.⁸ ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພູເຂົາເຕັມດ້ວຍຜູ້ຄົນຕາຍ. ໃນນັ້ນທັງຫລາຍ ແລະ ຕາມຮ່ວມທັງຫລາຍ ແລະ ໃນຫ້ວຍຮ່ອງທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ — ຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບຈະລົ້ມລົງໃນພວກເຂົາ.⁹ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າເປັນນິດ. ເມືອງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່, ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.

¹⁰ເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, "ປະຊາຊາດທັງສອງນີ້ ແລະ ແຜ່ນດິນທັງສອງນີ້ຈະກາຍມາເປັນຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະເອົາພວກເຂົາມາເປັນກຳມະສິດ," ເຖິງແມ່ນພຣະຢາເວສະຖິດກັບພວກເຂົາ.¹¹ ເພາະສະນັ້ນ, ຢ່າງທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ສິ້ນໃດ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ເຈົ້າຕາມຄວາມຄຽດຮ້າຍ ແລະ ຕາມຄວາມອຶດສາຂອງເຈົ້າ, ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ມີພວກເຂົາເພາະຄວາມກຽດຊັງຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ເຮົາຈະສະແດງໂຕຂອງເຮົາໃນຫມູ່ພວກເຂົາ ເມື່ອເຮົາພິພາກສາເຈົ້າ.

¹²ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ. ເຮົາໄດ້ຍິນຄຳຄູກຸກທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຕໍ່ສູ້ພູເຂົາທັງຫລາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນວ່າ, ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າວ່າ, "ພວກມັນຖືກທຳລາຍ; ພວກມັນຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ເຮົາທຳລາຍລ້າງ."¹³ ເຈົ້າໄດ້ຍົກຕີນເອງຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ເຮົາດ້ວຍສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າແລ້ວ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ກ່າວອີກຫລາຍຢ່າງຕໍ່ສູ້ເຮົາ; ແລະ ເຮົາໄດ້ຍິນທັງຫມົດແລ້ວ.

¹⁴ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮ້າງເປົ່າ, ຂະນະທີ່ຊົນຊາດທັງຫມົດຊົນບານ.¹⁵ ຢ່າງທີ່ເຈົ້າມ່ວນຊື່ນກັບມໍລະດົກແຫ່ງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນນັ້ນ ເພາະມັນຖືກໃຫ້ຮ້າງເປົ່າໄປ, ເຮົາກໍຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນກັບເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະກາຍເປັນບ່ອນຮົກຮ້າງວ່າງເປົ່າ, ໂອ ພູເຂົາເສອີເອີຍ, ແລະ ລວມທັງເອໂດມ — ທັງຫມົດເລີຍ! ແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ."

36¹ "ບັດນີ ເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍຕໍ່ບັນດາພູທັງຫລາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຈົ່ງກ່າວວ່າ, 'ພູທັງຫລາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ.² ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ສັດຕູໄດ້ເວົ້າເຖິງເຈົ້າວ່າ, "ດີແລ້ວ!" ແລະວ່າ! "ສະຖານສູງຂອງບັນພະບູລຸດໄດ້ຕົກເປັນກຳມະສິດຂອງເຈົ້າແລ້ວ."³ ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍ ແລະ ເວົ້າວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະການຖືກຮ້າງເປົ່າ ແລະ ການຖືກຕີທຶມາແກ່ພວກເຈົ້າທຸກດ້ານ, ຈົນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕົກເປັນກຳມະສິດຂອງປະຊາຊາດອື່ນໆນັ້ນ; ພວກເຈົ້າກາຍເປັນຂີ້ປາກ ແລະ ເປັນຫີນນາ, ແລະ ເປັນເລື່ອງເລົ່າຂອງປະຊາຊົນ.

⁴ ເພາະສະນັ້ນ, ພູທັງຫລາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຟັງ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ແກ່ພູເຂົາ ແລະ ເນີນພູສູງທັງຫລາຍ, ຫ້ວຍຮ່ອງ ແລະ ຮ່ອມພູທັງຫລາຍ, ບ່ອນທີ່ຖືກຮືກຫ້າງວ່າເປົ່າ ແລະ ບັນດາເມືອງທີ່ຖືກປະຖິ້ມ ໄດ້ກາຍເປັນອັນທີເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ນິນທາຈາກປະຊາຊາດທັງປວງທີ່ເຫລືອຊຶ່ງຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຂົາ —⁵ ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາໄດ້ກ່າວດ້ວຍໄຟແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຕໍ່ສູ້ປະຊາດທັງຫລາຍ, ຕໍ່ສູ້ເອໂດມ ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ເອົາແຜ່ນດິນຂອງເຮົາໄປເປັນກຳມະສິດດ້ວຍ, ຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊື່ນບານຢູ່ເຕັມຫົວໃຈ ແລະ ມີຄວາມມຸ້ງຮ້າຍໃນໃຈ, ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍຶດດິນແດນຂອງເຮົາໄວ້ໃນທັງຫຍ້າສຳລັບຕົນ."⁶ ເພາະສະນັ້ນ, ຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍຕໍ່ແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ ແລະ ຈົ່ງກ່າວແກ່ພູ ແລະ ເນີນພູສູງທັງຫລາຍ, ຫ້ວຍຮ່ອງ ແລະ ຮ່ອມພູທັງຫລາຍ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາກ່າວດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ເຮົາປະກາດວ່າ ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ເກີດມາເພື່ອຖືກດູກຈາກປະຊາຊາດທັງປວງ.

⁷ ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາເອງຈະປະຕິຍານວ່າ ປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຈົ້ານັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າຂອງຕົນເອງຢ່າງແນ່ນອນ.

⁸ ແຕ່ພວກເຈົ້າ, ພູທັງຫລາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນເອີຍ, ພວກເຈົ້າຈະແຕກກຶງຂອງພວກເຈົ້າອອກມາ ແລະ ຈະເກີດຫມາກໃຫ້ແກ່ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນໄພ່ຜົນຂອງເຮົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະກັບມາໃນບໍ່ດົນນີ້.⁹ ເພາະເບິ່ງແມ່, ເຮົາເບິ່ງແຍງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໂປດປານ; ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ ແລະ ຖືກຫວ່ານດ້ວຍເມັດພືດ.

¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າພູທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຈະຂະຫຍາຍຈຳນວນຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ, ທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ. ເມືອງທັງຫລາຍຈະເປັນບ່ອນພັກພາອາໄສຂອງຄົນ ແລະ ສະຖານທີ່ອັນຮ້າງເປົ່າຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່.¹¹ ເຮົາຈະຂະຫຍາຍຈຳນວນຄົນ ແລະ ສັດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ເທິງພູທັງຫລາຍ ເພື່ອພວກເຈົ້າເພີ່ມພູນຂຶ້ນ ແລະ ຈະອອກແມ່ແຜ່ລູກ. ແລ້ວ ເຮົາຈະເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີທິພົນພາອາໄສທາງກວ່າໃນອະດີດ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮຸ່ງເຮືອງຫລາຍກວ່າແຕ່ກ່ອນ, ເພື່ອພວກເຈົ້າ ຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.¹² ເຮົາຈະນຳພາບັນດາຜູ້ຊາຍມາ, ຄືອິດສະຣາເອນໄພ່ຜົນຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາຈະເປັນເປັນກຳມະສິດຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຕ້ອງຕາຍອີກໄປອີກ.

¹³ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເພາະພວກເຂົາກ່າວແກ່ເຈົ້າວ່າ, "ພວກເຈົ້າກິນຄົນ, ແລະ ລູກຫລານຂອງປະຊາຊາດຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງຕາຍ,"¹⁴ ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ກິນຄົນອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊາດຂອງພວກເຈົ້າໂສກເສົ້າດ້ວຍຄວາມຕາຍອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹⁵ ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳຫມິນປະຫມາດຂອງປະຊາຊາດຕ່າງໆອີກຕໍ່ໄປ; ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງຫິນຮັບເອົາຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າຂອງຊົນຊາດທັງຫລາຍອີກ, ຫລືສິ່ງທີ່ເປັນເຫດໃຫ້ຊົນຊາດຂອງພວກເຈົ້າລົ້ມລົງ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!"

¹⁶ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ,¹⁷ "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເມື່ອເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເປັນມົນທົນ. ດ້ວຍວິທີທາງຂອງພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນມົນທົນເຫມືອນພວກຜູ້ຢູ່ມີລະດູຕໍ່ຫນ້າເຮົາ."¹⁸ ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງຖອກເຫລວາມໂມໂຫຂອງເຮົາອອກມາຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາດ້ວຍເລື່ອງໂລຫິດ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຖອກເຫລົງເທິງແຜ່ນດິນ ແລະ ດ້ວຍເລື່ອງຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ.

¹⁹ ເຮົາໄດ້ກະຈັດກະຈາຍພວກເຂົາໄປທຳມະກາງບັນດາປະຊາຊາດ; ພວກເຂົາໄດ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມດິນແດນຕ່າງໆ. ເຮົາໄດ້ພິພາກສາພວກເຂົາຕາມວິທີທາງ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາເອງ.²⁰ ແລ້ວພວກເຂົາໄປຫາບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງໆ, ແລະ ບໍ່ວ່າໄປເຖິງບ່ອນໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະນາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາເຊື່ອມເສຍ ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍເວົ້າເຖິງພວກເຂົາວ່າ, 'ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະຢາເວແທ້ບໍ່? ເພາະພວກເຂົາຖືກໂຍນອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ?'²¹ ແຕ່ເຮົາຍັງມີຄວາມເປັນຫວ່ງພຣະນາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ ຊຶ່ງຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຊື່ອມເສຍກຽດທຳມະກາງປະຊາຊາດພວກເຂົາໄດ້ໄປນັ້ນ.

²² ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວຕໍ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ, 'ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພາະເຫັນແກ່ພວກເຈົ້າ, ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ, ແຕ່ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມອັນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຊື່ອມເສຍກຽດທຳມະກາງປະຊາຊາດໃນທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າເຈົ້າໄປນັ້ນ.²³ ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖືກຫມິນປະຫມາດໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງປວງ — ໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ທີ່ເຈົ້າຫມິນປະຫມາດນັ້ນ. ແລ້ວປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ເຮົາບໍ່ຮູ້ສຸດ.

²⁴ ເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ຮວບຮວມພວກເຈົ້າຈາກທຸກດິນແດນ. ແລະ ເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າເອງ.²⁵ ແລ້ວເຮົາຈະເອົານ້ຳສະອາດຫົດລົງໃຫ້ພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະສະອາດຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຊຳລະພວກເຈົ້າຈາກຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁶ ເຮົາຈະເອົາຫົວໃຈໃຫມ່ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ບັນຈຸຈິດວິນຍານໃຫມ່ໄວ້ພາຍໃນພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະນຳໃຈຫົນອອກຈາກນິ້ອກາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ເພື່ອເອົາໃຈເນື້ອໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.²⁷ ເຮົາຈະໃສ່ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາໄວ້ພາຍໃນພວກເຈົ້າ, ແລ້ວເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສາມາດດຳເນີນຕາມກົດບັນຍັດຂອງເຮົາ ແລະ ຮັກສາກົດຫມາຍຂອງເຮົາ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເຮັດຕາມສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.²⁸ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁹ ເພື່ອເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະຮວບຮວມເມັດພືດ ແລະ ຂະຫຍາຍມັນ. ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ໄຟອຶດຫົວມາເຫນືອພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.³⁰ ເຮົາຈະເພີ່ມພູນຜົນລະປູກຂອງຕົນໄມ້ທັງຫລາຍ ແລະ ຜົນຜະລິດຈາກຫຼົງນາຂອງເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງຫິນຮັບຄວາມອັບອາຍທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ເພາະໄຟອຶດຫົວອີກຕໍ່ໄປ.³¹ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ເຖິງວິທີທາງຊົ່ວຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ການປະພຶດທີ່ບໍ່ດີທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະສະແດງການລັງກຽດຕົນເອງ ຍ້ອນຄວາມບາບ ແລະ ສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊົງທັງຫລາຍຂອງຕົນ.

³² ທີ່ເຮົາເຮັດເຊັ່ນນີ້, ບໍ່ແມ່ນເພາະເຫັນແກ່ພວກເຈົ້າ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ແກ່ເຈົ້າ. ຈົ່ງອັບອາຍ ແລະ ຂາຍຫນ້າດ້ວຍວິທີທາງທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໃນວັນທີ່ເຮົາຊຳລະ

ພວກເຈົ້າຈາກຄວາມຜິດບາບທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເມືອງທັງຫລາຍມີຄົນອາໄສຢູ່ ແລະ ຊາກຫັກພັງຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ.

³⁴ ເພາະພວກເຈົ້າຈະໄຖ່ແຜ່ນດິນທີ່ຮຶກຮ້າງ ຈົນກວ່າຈະບໍ່ເປັນທີ່ຮ້າງເປົ່າເຊັ່ນທີ່ເຄີຍປາກົດແກ່ສາຍຕາຂອງຜູ້ຜ່ານໄປມາ.

³⁵ ແລ້ວຄົນທັງຫລາຍຈະເວົ້າວ່າ, "ແຜ່ນດິນນີ້ເຄີຍຮຶກຮ້າງ, ບັດນີ້ໄດ້ກາຍເປັນເຫມືອນສວນເອເດນ; ເມືອງທັງຫລາຍທີ່ຮຶກຮ້າງ ແລະ ບໍ່ມີຄົນຢູ່ອາໄສໄດ້ຖືກເພພັງລົງ ປັດຈຸບັນມີປ້ອມປາກາຍ ແລະ ມີຄົນອາໄສຢູ່." ³⁶ ແລ້ວບັນດາຊົນຊາດທີ່ເຫລືອ ຊຶ່ງຢູ່ອ້ອມຮອບເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ເປັນຜູ້ສ້າງສະຖານທີ່ເພພັງເຫລືອນີ້ຂຶ້ນໃຫມ່ ແລະ ປູກພືດໃນບ່ອນຮຶກຮ້າງເຫລືອນີ້. ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ໄດ້ລ້ຽນວາຈາແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.

³⁷ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ເຮົາຈະຖືກປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ຂໍໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ແກ່ພວກເຂົາ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນເຫມືອນຝູງຊົນເຫລືອນັ້ນ. ³⁸ ຢ່າງຝູງແກະສຳລັບເຜົ່າບູຊາຖວາຍບູຊາ, ຢ່າງຝູງແກະໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ທີ່ມີງານເຫດສະການທີ່ກຳນົດ, ເພື່ອເມືອງທັງຫລາຍທີ່ຮຶກຮ້າງເຫລືອນີ້ ກໍຈະເຕັມດ້ວຍຝູງຊົນ ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາ ຄືພຣະຢາເວ."

37 ¹ ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາຢູ່ເຫນືອຂ້າງນ້ອຍ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຂ້າງນ້ອຍອອກມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຊົງຕັ້ງຂ້າງນ້ອຍໄວ້ໃນທ່າມກາງຮ່ອມພູແຫ່ງຫນຶ່ງ; ຊົງມີກະດູກເຕັມໄປຫມົດ. ² ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພາຂ້າງນ້ອຍໄປທົ່ວບໍລິເວນນັ້ນ ແລະ ອ້ອມຮອບບ່ອນນັ້ນ. ເບິ່ງແມ່! ມີກະດູກຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນຮ່ອມພູ. ເບິ່ງແມ່! ພວກມັນແຫ້ງຫັງຫມົດ. ³ ພຣະອົງກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ກະດູກເຫລືອນີ້ຈະມີຊີວິດຄືນອີກໄດ້ບໍ່?" ດັ່ງນັ້ນຂ້າງນ້ອຍ ຫຼຸນຕອບວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຊົງຮູ້ດີ." ⁴ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, "ຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍຕໍ່ກະດູກເຫລືອນີ້ ແລະ ກ່າວກັບພວກມັນວ່າ, 'ກະດູກແຫ້ງເອີຍ. ຈົ່ງຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ. ⁵ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ກະດູກເຫລືອນີ້ດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາກຳລັງຈະລະບາຍລົມຫາຍໃຈເຂົາໄປໃນພວກເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດ. ⁶ ເຮົາຈະໃສ່ເສັ້ນເອນໄວ້ເທິງພວກເຈົ້າ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ເນື້ອຫນັງມາເທິງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະປົກຄຸມເຈົ້າດ້ວຍເນື້ອ ແລະ ບັນຈຸລົມຫາຍໃຈໃນພວກເຈົ້າເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາ ຄືພຣະຢາເວ."

⁷ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າ-

ນ້ອຍ ຈົ່ງທ່ານວາຍເຫມືອນຢ່າງທີ່ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງມາ; ຢ່າງທີ່ໄດ້ທ່ານວາຍ, ເບິ່ງແມ່, ມີສຽງດັງມາ, ທີ່ເປັນສຽງສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວ. ແລ້ວພວກກະດູກທັງ- ຫລາຍກໍເຂົ້າຫາກັນ — ກະດູກກັບກະດູກ. ⁸ ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເບິ່ງ ແລະ ເບິ່ງແມ່, ເສັ້ນເອນຢູ່ເທິງພວກເຂົາ, ແລະ ກ້າມເນື້ອໄດ້ຕິດກັບກະດູກ ແລະ ຫນັງທັງຫລາຍປົກຫຸ້ມພວກມັນໄວ້. ແຕ່ບໍ່ທັນມີລົມຫາຍໃຈໃນພວກມັນ.

⁹ ແລ້ວພຣະຢາເວຊົງກ່າວຕໍ່ຂ້າງນ້ອຍກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍແກ່ລົມຫາຍໃຈ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ແລະຈົ່ງກ່າວກັບລົມຫາຍໃຈວ່າ, 'ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ລົມຫາຍໃຈເອີຍ, ຈົ່ງມາຈາກລົມທັງສີ່ທິດ, ແລະ ລະບາຍລົມຫາຍໃຈລົງເທິງຄົນທີ່ຖືກຂ້າພວກນີ້, ເພື່ອພວກເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່.' ¹⁰ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າງນ້ອຍຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງຂ້າງນ້ອຍ; ລົມຫາຍໃຈເຂົ້າມາໃນພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາກໍມີຊີວິດອີກ. ພວກເຂົາກໍຢືນຢັນຂຶ້ນດ້ວຍຕີນຂອງພວກເຂົາ; ຊົງເປັນກອງທັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.

¹¹ ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ກະດູກເຫລືອນີ້ ຄືປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ. ເບິ່ງແມ່! ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, 'ກະດູກຂອງພວກເຮົາແຫ້ງ, ແລະ ຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາກໍຫມົດສິ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ຖືກທຳລາຍເສຍຫມົດ. ¹² ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະເຂົ້າມາຝັງລົບຂອງພວກເຂົາອອກມາຈາກຊຸມຝັງລົບຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຍົກພວກເຂົາຂຶ້ນຈາກຊຸມເຫລືອນັ້ນ, ໄພພິບັດຂອງເຮົາເອີຍ. ເຮົາຈະນຳເຈົ້າກັບມາຍັງແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ.

¹³ ແລ້ວພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ເມື່ອເຂົ້າມາຝັງລົບຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກຊຸມຝັງລົບນັ້ນ. ¹⁴ ເຮົາຈະໃສ່ວິຍານຂອງເຮົາໄວ້ໃນພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາພັກຜ່ອນໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າ ເມື່ອພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ. ໄດ້ລ້ຽນວາຈາແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະລົງມືເຮັດ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ."

¹⁵ ແລ້ວພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວຊົງກ່າວຂ້າງນ້ອຍ, ກ່າວວ່າ, ¹⁶ "ບັດນີ້, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າຈົ່ງເອົາໄມ້ທ່ອນຫນຶ່ງສຳລັບຕີນ ແລະ ຂຽນລົງໃສ່ວ່າ, 'ສຳລັບຢູດາ ແລະ ສຳລັບປະຊາຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ຊຶ່ງເປັນສະຫາຍຂອງພວກເຂົາ.' ແລ້ວຈົ່ງເອົາໄມ້ມາອີກທ່ອນຫນຶ່ງ ແລະ ຂຽນລົງໃສ່ວ່າ, 'ສຳລັບໂຍເຊບ, ກິງກ້ານຂອງເອຟຣາອິມ, ແລະ ສຳລັບ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ, ຊຶ່ງເປັນສະຫາຍຂອງພວກເຂົາ' ¹⁷ ຈົ່ງນຳໄມ້ທັງສອງທ່ອນລວມເຂົ້າເປັນອັນດຽວ, ເພື່ອວ່າໄມ້ທັງສອງກາຍເປັນໄມ້ອັນດຽວໃນມືຂອງເຈົ້າ.

¹⁸ ເມື່ອຊົນຊາດຂອງເຈົ້າກ່າວກັບເຈົ້າວ່າ, 'ທ່ານຈະບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຫລືວ່າ ສິ່ງເຫລືອນີ້ມີຄວາມຫມາຍວ່າແນວໃດ?' ¹⁹ ແລ້ວຈົ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາກຳລັງຈະເອົາກິງກ້ານຂອງໂຍເຊບ ຊຶ່ງໃນມືຂອງເອຟຣາອິມ ແລະ ຂອງເຜົ່າຕ່າງໆຂອງອິດສະຣາເອນ ຊຶ່ງເປັນສະຫາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮົາຈະເອົາມາລວມກັບເຜົ່າຢູດາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ເປັນກິງກ້ານອັນດຽວກັນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນອັນດຽວກັນໃນມືຂອງເຮົາ' ²⁰ ຈົ່ງຖືກິງໄມ້ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກເຂົາ.

²¹ ຈົ່ງປະກາດກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະນຳເອົາຄົນອິດສະຣາເອນອອກຈາກທ່າມກາງບັນດາຊົນ- ຊາດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່. ແລະຈະເຖົ້າໂຮມພວກເຂົາຈາກແຜ່ນດິນຮອບຂ້າງ ແລະ ຈະນຳພວກເຂົາມາຍັງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ. ²² ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຊົນຊາດດຽວໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ຢູ່ໃນພູທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ໃນບ່ອນນັ້ນຈະມີກະສັດອົງດຽວເປັນກະສັດເຫນືອພວກເຂົາທັງຫມົດ, ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກແບ່ງແຍກອອກເປັນສອງອານາຈັກອີກຕໍ່ໄປ. ²³ ແລ້ວພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດຕົວຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນມົນທົນດ້ວຍຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍ, ການກະທຳອັນຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງທັງຫລາຍ, ຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ເພື່ອເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຝຶນຈາກການກະທຳທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງເປັນເຫດເຮັດບາບ, ແລະ ເຮົາຈະຊຳລະພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

²⁴ ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະເປັນກະສັດເຫນືອພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາທັງຫມົດຈະມີຜູ້ລ້ຽງຜູ້ດຽວກັນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະດຳເນີນຕາມກົດຫມາຍຂອງເຮົາ ແລະ ຮັກສາກົດເກນຂອງເຮົາ ແລະ ເຊື່ອຝັງ. ²⁵ ພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາ ໄດ້ມອບໃຫ້ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ນັ້ນ. ພວກເຂົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ — ພວກເຂົາ, ພ້ອມທັງລູກ- ຫລານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເພາະດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ກໍຈະປົກຄອງພວກເຂົາເປັນນິດ.

²⁶ ເຮົາຈະໃຫ້ຄຳຫມັ້ນສັນຍາແຫ່ງສັນຕິສຸກກັບພວກເຂົາ. ມັນຈະເປັນສັນຍານິລັນດອນແກ່ພວກເຂົາ. ເຮົາຈະກໍ່ຕັ້ງພວກເຂົາ ແລະ ທະວີຄູນພວກເຂົາຂຶ້ນ ແລະ ຕັ້ງສະຖານນະມັດສະການຂອງເຮົາໄວ້ທ່າມກາງພວກເຂົາເປັນນິດ. ²⁷ ບ່ອນຢູ່ຂອງເຮົາຈະຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ; ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ²⁸ ແລ້ວປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ຜູ້ຊົງໄດ້ແຍກອິດສະຣາເອນອອກ, ເມື່ອສະຖານນະມັດສະການບໍລິສຸດຂອງເຮົາຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາເປັນນິດ."

38 ¹ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງຂ້າພ້ອມ, ກ່າວວ່າ, ²“ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຕັ້ງຫນ້າຂອງເຈົ້າໄປຍັງໂກກ, ຄືແຜ່ນດິນແຫ່ງມາໂກກ, ຜູ້ນຳສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງເມເຊັກ ແລະ ຕູບານ; ແລະ ຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ. ³ຈົ່ງກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່! ໂອ ໂກກເອີຍ, ເຮົາເປັນສັດຕູກັບເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນຜູ້ນຳທີ່ສຳຄັນແຫ່ງເມເຊັກ ແລະ ຕູບານ.

⁴ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າຖອຍຫລັງກັບ ແລະ ເອົາເບັດເກາະຄາງກະໂຕຂອງເຈົ້າ; ແລະ ເຮົາຈະນຳເຈົ້າອອກມາພ້ອມທັງກອງທັບທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ, ທັງພວກມ້າ, ແລະ ບັນດາທະຫານມ້າ, ທຸກຄົນນຸ່ງຊຸດເກາະ, ເປັນກອງທັບໃຫຍ່ທີ່ຖືໂລ່ງຂະຫນາດໃຫຍ່ ແລະ ຂະຫນາດນ້ອຍ, ທຸກຄົນຖືດາບ ທັງຫລາຍ!⁵ຄົນເປີເຊຍ, ກູເຊ, ແລະ ຄົນລີເບຍ ຢູ່ກັບພວກເຂົາດ້ວຍ, ທຸກຄົນມີໂລ່ງ ແລະ ຫມວກເຫລັກ! ໂກເມ ແລະ ກອງທັບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເບັດ ໂຕກາມາ, ຈາກທາງເຫນືອສຸດ, ພ້ອມກັບກອງທັບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາ! ມີຊົນຊາດທັງຫລາຍຢູ່ກັບເຈົ້າ!

⁷ຈົ່ງກຽມພ້ອມ! ແມ່ນອນ, ຈົ່ງໃຫ້ໂຕຂອງເຈົ້າ ແລະ ບັນດາກອງທັບທັງຫມົດຊົງປະຊຸມຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະ ຈົ່ງເປັນຜູ້ບັນຊາການຂອງພວກເຂົາ.

⁸ເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກເອີ້ນໂຕອອກໄປສູ່ຮີບເປັນເວລາຫລາຍວັນ, ແລະ ໃນອີກຫລາຍປີຕໍ່ໄປໃນອະນາຄົດເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຊົງໄດ້ຕໍ່ສູ້ມາດ້ວຍດາບ ແລະ ຖືກຮວບຮວມຈາກຄົນທັງຫລາຍ, ເຖິງໂຮມກັນຢູ່ທີ່ເທິງພູແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ຊຶ່ງເຄີຍເປັນບ່ອນຮ້າງເປົ່າມາຕະຫລອດ. ແຕ່ແຜ່ນດິນຂອງປະຊາຊົນ ຈະຖືກນຳອອກມາຈາກຊົນຊາດອື່ນໆ, ແລະ ພວກເຂົາທັງຫມົດຈະອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພ!⁹ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະລູກອອກໄປເຫມືອນພາຍຸ; ເຈົ້າຈະເປັນ ເຫມືອນເມກປົກຄຸມແຜ່ນດິນ, ຄືເຈົ້າ ແລະ ກອງທັບທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ, ລວມທັງພວກທະຫານຈຳນວນຫລາຍທີ່ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ.

¹⁰ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນນັ້ນ ຄືເປັນແຜນການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະຄິດແຜນການຊົງ. ¹¹ແລ້ວເຈົ້າຈະກ່າວວ່າ, ‘ເຮົາຈະຍົກກອງທັບໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເປີດ; ເຮົາຈະໄປຫາຄົນທີ່ຫງຽບຫົວໄປສູ່ຢ່າງປອດໄພ, ພວກເຂົາທັງຫມົດອາໄສຢູ່ໂດຍບໍ່ມີກຳແພງ ຫລື ບໍ່ມີສິ່ງກົດຂວາງ, ແລະ ບ່ອນທີ່ຊົງບໍ່ມີປະຕູເມືອງ.’ ¹²ເຮົາຈະຢຶດເອົາເຄື່ອງຂອງທີ່ຢູ່ນັ້ນມາ ແລະ ປຸ້ນສະຕິມ, ເພື່ອເອົາມືຂອງເຮົາຕໍ່ສູ້ດິນແດນທີ່ຮົກຮ້າງວ່າງເປົ່າ, ຊຶ່ງຂະໜະນີມີຄົນອາໄສຢູ່, ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບປະຊາຊົນທີ່ເຮົາໂຮມຈາກບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ຝູງຊົນຜູ້ຊົງໄດ້ຝູງສັດ ແລະ ຊັບສົມບັດ, ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.’

¹³ເຊບາ ແລະ ເດດານ, ແລະ ບັນດາພໍ່ຄ້າແຫ່ງທາຊິດ ລວມເຖິງພວກນັກຮົບຫນູ່ທັງຫລາຍຈະກ່າວແກ່ເຈົ້າວ່າ, ‘ທ່ານມາປຸ້ນ ແລະ ຍາດຊົງເອົາເຄື່ອງຂອງບໍ່? ທ່ານຮວບຮວມກອງທັບເພື່ອຈະຂຶ້ນສົງຂອງ, ເອົາເງິນ ແລະ ຄຳໄປ, ຂຶ້ນເອົາທັງຝູງສັດ ແລະ ຊັບສົມບັດໄປ ແລະ ເພື່ອຈະຍາດຊົງຂອງຢ່າງຫລວງຫລາຍບໍ່?’

¹⁴ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວຄຳທ່ານວາຍ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ແລະ ກ່າວກັບໂກກວ່າ, ‘ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໃນມື້ນັ້ນ, ເມື່ອປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຂອງເຮົາອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພແລ້ວ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພວກເຂົາບໍ່?’ ¹⁵ເຈົ້າຈະມາຈາກບ່ອນຂອງເຈົ້າຊົງຢູ່ທາງເຫນືອສຸດດ້ວຍກອງທັບໃຫຍ່, ຊຶ່ງທຸກຄົນໄດ້ຂຶ້ນມາ, ເປັນກອງກຳລັງຊົງພະລັງຫລາຍ, ເປັນກອງທັບຫລວງ. ¹⁶ເຈົ້າຈະມາຕໍ່ສູ້ໄພ່ພົນອິດສະຣາເອນຂອງເຮົາ ເຫມືອນຢ່າງເມກປົກຄຸມແຜ່ນດິນ. ໃນມື້ນັ້ນ ເຮົາຈະນຳເຈົ້າມາຕໍ່ສູ້ກັບແຜ່ນດິນຂອງເຮົາ, ເພື່ອປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະຮູ້ຈັກເຮົາ ເມື່ອເຮົາສຳແດງໂຕຂອງເຮົາຜ່ານເຈົ້າ. ໂອ ໂກກ ເອີຍ, ເພື່ອຈະເປັນທີ່ບໍ່ອີສຸດຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ.

¹⁷ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ນັບ ຄືຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງສະໄຫມກ່ອນຜ່ານມືຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ຄືຜູ້ປະກາດພຣະຄຳຂອງອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ໄດ້ປະກາດຄຳທ່ານວາຍໃນເວລານັ້ນຢູ່ຫລາຍປີແລ້ວວ່າ ເຮົາຈະນຳເຈົ້າມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ? ¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນນັ້ນ ເມື່ອໂກກຍົກທັບມາຕໍ່ສູ້ກັບແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ — ຄວາມພິໄລດຂອງເຮົາຈະຜຸ້ງຂຶ້ນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁹ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນແຮງກ້າ ແລະ ດ້ວຍໄພແຫ່ງຄວາມພິໄລດຂອງເຮົາ, ເຮົາປະກາດວ່າ ໃນມື້ນັ້ນຈະມີແຜ່ນດິນໄຫວຢ່າງຮຸ່ນແຮງໃນແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ. ²⁰ພວກມັນສັນສະເຫຼືອນຕໍ່ຫນ້າເຮົາ — ທັງປາໃນທະເລ ແລະ ນົກໃນທ້ອງຟ້າ, ທັງສັດປ່າໃນທົ່ງ, ແລະ ບັນດາສັດເລືອຄານທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ, ແລະ ປະຊາຊົນແຕ່ລະຄົນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພູເຂົາທັງຫລາຍຈະພັງທະລາຍລົງ ແລະ ຫນ້າຜາທັງຫລາຍຈະພັງທະລາຍລົງ, ຈົນກວ່າກຳແພງທຸກແຫ່ງຈະເພພັງລົງເທິງພື້ນດິນ.

²¹ເຮົາຈະເອີ້ນດາບມາຕໍ່ສູ້ລາວເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ແລະ ດາບຂອງແຕ່ລະຄົນຈະຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ນັ້ນຂອງພວກເຂົາເອງ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ²²ເຮົາຈະພິພາກສາລົງໂທດພວກເຂົາດ້ວຍພະຍາດລະບາດ ແລະ ເລືອດຕິກ; ແລະ ນ້ຳຝົນໄຫລແຮງ ແລະ ມີທັງຫມາກເຫັບ ແລະ ລູກສອນໄຟ ເຮົາຈະຖອກເຫໃສ່ພວກເຂົາ ແລະ ກອງທັບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ. ²³ເພາະເຮົາຈະສະແດງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມບໍ່ອີສຸດຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາເຮັດໃຫ້ເຮົາເອງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.”

39 ¹“ບັດນີ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງປະກາດຄຳທ່ານວາຍຕໍ່ສູ້ໂກກ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: ເບິ່ງແມ່! ເຮົາເປັນສັດຕູກັບເຈົ້າ, ໂອ ໂກກເອີຍ, ຜູ້ເປັນຜູ້ນຳທີ່ສຳຄັນແຫ່ງເມເຊັກ ແລະ ຕູບານ. ²ເຮົາຈະຫັນເຈົ້າກັບ ແລະ ນຳເຈົ້າ; ເຮົາຈະນຳເຈົ້າມາຈາກທາງເຫນືອສຸດ ແລະ ນຳເຈົ້າມາເຖິງພູເຂົາທັງຫລາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນ. ³ແລ້ວເຮົາຈະຕີຄັນທະນູໃຫ້ຫລຸດຈາກມືຊ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລູກທະນູຕິກຈາກມືຂວາຂອງເຈົ້າ.

⁴ເຈົ້າຈະລົ້ມລົງເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນ — ທັງເຈົ້າ ແລະ ກອງທັບທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ພວກທະຫານທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ. ເຮົາຈະມອບເຈົ້າໃຫ້ເປັນອາຫານແກ່ນົກທຸກຊະນິດ ແລະ ແກ່ສັດປ່າແຫ່ງທ້ອງຟ້າ. ⁵ເຈົ້າຈະລົ້ມລົງເທິງພື້ນດິນໂລ່ງ, ເພາະເຮົາໄດ້ລັ່ນຄຳເວົ້າແລ້ວ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁶ແລ້ວເຮົາຈະສົ່ງແປວໄຟມາເຫນືອມາໂກກ ແລະ ເຫນືອພວກທີ່ອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພຕາມແຄມທະເລ, ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ.

⁷ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ນາມບໍ່ອີສຸດຂອງເຮົາເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນທ່າມກາງອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ ນາມບໍ່ອີສຸດຂອງເຮົາຖືກຫລົບລຸ່ອກຕໍ່ໄປ; ປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ, ອົງບໍ່ອີສຸດໃນອິດສະຣາເອນ. ⁸ເບິ່ງແມ່! ວັນນັ້ນຈະມາເຖິງແລ້ວ, ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນແມ່ນອນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁹ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນບັນດາເມືອງຕ່າງໆຂອງອິດສະຣາເອນຈະອອກໄປ ແລະ ພວກເຂົາຈະໃຊ້ອາວຸດ ເພື່ອກໍ່ໄຟ ແລະ ເຜົາເຄື່ອງອາວຸດ — ໂລ່ງກໍ່ຍັງນ້ອຍ, ໂລ່ງໃຫຍ່, ຄັນທະນູ, ລູກທະນູ, ໄມ້ຄ້ອນ ແລະ ຫອກຍາວ; ພວກເຂົາຈະເອົາພວກມັນເຜົາໄຟເປັນເວລາເຈັດປີ. ¹⁰ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງເອົາຝົນມາຈາກທົ່ງນາ ຫລື ຕັດຝົນມາຈາກປ່າ, ເພາະພວກເຂົາຈະກໍ່ໄຟດ້ວຍເຄື່ອງອາວຸດ; ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຍາດຊົງເອົາຈາກຜູ້ທີ່ຢາກຍາດຊົງຈາກພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະປຸ້ນຜູ້ທີ່ຢາກຈະປຸ້ນພວກເຂົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

¹¹ແລ້ວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍຈະເກີດຂຶ້ນໃນມືທີເຮົາຈະເຮັດບ່ອນຢູ່ໃນແກ່ໂກກ — ຄືມືຊຸມຝັ່ງສືບຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນ, ຮ່ອມພູສຳລັບຄົນທີ່ເດີນທາງຜ່ານໄປມາຈາກທິດຕາເວັນອອກຂອງທະເລ. ມັນຈະກິດຂວາງຄົນທີ່ຕ້ອງການຜ່ານໄປມາ. ເພາະວ່າໂກກ ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງລາວຈະຖືກຝັງໄວ້ບ່ອນນັ້ນ. ພວກເຂົາຈະເອີ້ນຫົນນີ້ວ່າ ຮ່ອມພູແຫ່ງຮາໂມນໂກກ.

¹²ໃຈດເດືອນຕໍ່ມາ ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນຈະຝັງ ພວກເຂົາ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນສະອາດ. ¹³ປະຊາຊົນທັງຫລາຍຂອງແຜ່ນດິນຈະຝັງສືບຂອງພວກເຂົາ; ມືນີ້ຈະເປັນມືທີທຸກຄົນຈື່ຈຳຄືເມື່ອເຮົາສະແດງສະຫງ່າຮາສີຂອງເຮົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

¹⁴ແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຕັ້ງຄົນສຳຫລວດທົວແຜ່ນດິນ, ເພື່ອຄົ້ນຫາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເດີນທາງຜ່ານໄປມາ, ແຕ່ສ່ວນຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ ຮ່າງຂອງພວກເຂົາຍັງເປັນສືບຢູ່ເທິງພື້ນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະຝັງສືບເຫລົ່ານັ້ນ, ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນສະອາດ. ພວກເຂົາຈະເລີ່ມຕົ້ນອອກສຳຫລວດຕັ້ງແຕ່ທ້າຍເດືອນທີ່ເຈັດ. ¹⁵ເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນເດີນທາງຜ່ານໄປມາໃນແຜ່ນດິນ, ຖ້າພວກເຂົາເຫັນກະດູກຄົນ, ພວກເຂົາຈະເອົາເຄື່ອງໝາຍປັກໄວ້ຂ້າງກະດູກນັ້ນ, ຈົນກວ່າຄົນຝັງຈະມາ ແລະ ຝັງກະດູກນັ້ນໄວ້ໃນຮ່ອມພູແຫ່ງຮາໂມນໂກກ. ¹⁶ຫົນນີ້ຈະມີເມືອງຫນຶ່ງຊື່ ຮາໂມນາ. ພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນສະອາດດ້ວຍວິທີເຊັ່ນນີ້ແຫລະ.

¹⁷ບັດນີ້, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈົ່ງເວົ້າກັບນົກທີ່ມີປີກທຸກຊະນິດ ແລະ ເວົ້າກັບສັດປ່າໃນທັງທັງໝົດວ່າ 'ຈົ່ງຊຸມນຸມ ແລະ ມາເຖິດ. ຈົ່ງເຕົ້າໂຮມກັນຈາກທຸກດ້ານເພື່ອຖວາຍບູຊາທີ່ເຮົາກຽມໄວ້ເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍ, ເປັນການຖວາຍບູຊາຢູ່ໃຫຍ່ເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ເພື່ອເຈົ້າຈະຮັບກິນຊີ້ນ ແລະ ດື່ມເລືອດ. ¹⁸ພວກເຈົ້າຈະກິນຊີ້ນຂອງພວກນັກຮີບ ແລະ ດື່ມເລືອດຂອງເຈົ້າຊາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນ; ພວກເຂົາປຽບເຫມືອນແກະຜູ້, ລູກແກະ, ແບ້, ແລະ ງົວເຖິກ, ພວກມັນທັງໝົດນີ້ເປັນສັດອ້ວນພິດແຫ່ງເມືອງບາຊານ.

¹⁹ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະກິນໄຂມັນຈົນເຈົ້າອີມຫມ້າສຳລານ; ເຈົ້າຈະດື່ມເລືອດຈົນເຈົ້າເມົາ; ນີ້ເປັນການຖວາຍບູຊາທີ່ເຮົາກຽມໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ. ²⁰ເຈົ້າຈະອີມຫມ້າສຳລານທີ່ໂຕຂອງເຮົາດ້ວຍຊີ້ນມ້າ, ຊີ້ນຜູ້ຂີ້ມ້າ, ທັງຊີ້ນຂອງພວກນັກຮີບ, ແລະ ຂອງທຸກຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງຄາມ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

²¹ເຮົາຈະສະແດງພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງເຮົາທຳມາກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍທັງຫລາຍ, ແລະ ປະຊາຊາດທັງໝົດຈະເຫັນການພິພາກສາລົງໂທດຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ກະທຳ ແລະ ເຫັນມືຂອງເຮົາຊຶ່ງເຮົາຕັ້ງສູ່ພວກເຂົາ. ²²ຖ້າແຕ່ມືນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

²³ບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະຮູ້ວ່າ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນໄດ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ ໂດຍພວກເຂົາໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເຊື່ອງຫນ້າຂອງເຮົາຈາກພວກເຂົາ ແລະ ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາລົ້ມລົງດ້ວຍດາບ.

²⁴ເຮົາໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາຕາມຄວາມເປັນເປື້ອນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອເຮົາເຊື່ອງຫນ້າຂອງເຮົາຈາກພວກເຂົາ.

²⁵ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ບັດນີ້ ເຮົາຈະນຳການຄົ້ນຄົ້ນມາເຖິງຢາໂຄບ, ແລະ ເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງໝົດ, ເມື່ອເຮົາເຮັດດ້ວຍໃຈທີ່ຮ້ອນຮົ່ວເພື່ອນາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ. ²⁶ເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈະທົນຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການທໍລະຍົດທັງສິ້ນ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ທໍລະຍົດເຮົາ. ພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຢຸດພັກໃນແຜ່ນດິນໃນແຜ່ນດິນຂອງເຂົາຢ່າງປອດໄພ, ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວ. ²⁷ເມື່ອເຮົານຳພວກເຂົາກັບມາສູ່ສະພາບເດີມຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ເຕົ້າໂຮມພວກເຂົາຈາກແຜ່ນດິນສັດຕູຂອງພວກເຂົາ, ເຮົາຈະສຳແດງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ.

²⁸ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເພາະເຮົາໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລີຍຢູ່ທຳມາກາງບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ແຕ່ເຮົາກໍ່ຮອບຮວມພວກເຂົາກັບຄືນມາໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດໃນພວກເຂົາເຫລືອຢູ່ທຳມາກາງບັນດາປະຊາຊາດເຫລົ່ານັ້ນອີກເລີຍ. ²⁹ເຮົາຈະບໍ່ເຊື່ອງຫນ້າຂອງເຮົາໄວ້ຈາກພວກເຂົາອີກເລີຍ ເມື່ອເຮົາຖອກເຫພຣະວິນຍານຂອງເຮົາເຫນືອເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

40 ¹ໃນປີທີຊາວຫ້າທຶພວກເຮົາໄດ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນ ໃນຕົ້ນປີຂອງວັນທີສິບຂອງເດືອນ, ຊຶ່ງເປັນປີທີສິບສີ່ ຫລັງຈາກທີ່ເມືອງນັ້ນຖືກເຂົ້າຍຶດ — ໃນມືດຽວນັ້ນ, ພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາຢູ່ເໝືອນຂ້າງນ້ອຍ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຂ້າງນ້ອຍໄປຫນ້າ. ²ໃນມືດທັງຫລາຍຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງໄດ້ນຳຂ້າງນ້ອຍມາເຖິງແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ. ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍພັກຜ່ອນຢູ່ເທິງພູເຂົາສູງ; ຊຶ່ງມີເຮືອນຕ່າງໆຂອງເມືອງຕັ້ງໄປທາງທິດໃຕ້.

³ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຂ້າງນ້ອຍໄປຍັງບ່ອນນັ້ນ. ເບິ່ງແມ້, ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງມີລັກສະນະຄ້າຍຄືທອງເຫລືອງ. ມີເຊືອກປ່ານເສ້ນຫນຶ່ງ ແລະ ໄມ້ວັດແທກອັນຫນຶ່ງຢູ່ໃນມືເຂົາ, ແລະ ເຂົາຍື່ນຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງ. ⁴ຊາຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າງນ້ອຍວ່າ, "ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງເບິ່ງດ້ວຍຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈົ່ງຝັງດ້ວຍຫູທັງສອງຂອງເຈົ້າເຖິດ, ແລະ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຈະສຳແດງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ເພາະວ່າທີ່ເຮົານຳເຈົ້າມາບ່ອນນີ້ກໍ່ເພື່ອຈະສຳແດງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ຈົ່ງລາຍງານທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນນັ້ນ ແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ."

⁵ມີກຳແພງອ້ອມຮອບຢູ່ບໍລິເວນດ້ານນອກຂອງພຣະວິຫານ. ໄມ້ວັດແທກໃນມືຂອງຊາຍຜູ້ນັ້ນມີຄວາມຍາວຫົກສອກ, ແຕ່ລະສອກຍາວເທົ່າກັບຫນຶ່ງສອກກັບຫນຶ່ງຝາມີ. ລາວໄດ້ວັດແທກກຳແພງນັ້ນ; ມັນມີລວງຍາວເທົ່າກັບຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກ ແລະລວງສູງໄດ້ຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກ. ⁶ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຫັນຫນ້າໄປທີ່ປະຕູເມືອງທາງທິດຕາເວັນອອກ. ເຂົາໄດ້ຂຶ້ນຕາມຂັ້ນໄດ ແລະ ໄດ້ວັດແທກທາງເຂົ້າປະຕູເລິກ — ເທົ່າກັບຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກ.

⁷ສ່ວນຫ້ອງທັງຫລາຍຂອງຍາມ ມີຄວາມຍາວຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກ ແລະ ກວ້າງຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກ; ຝາທີ່ກັນລະຫວ່າງສອງຫ້ອງຍາມ

ມີຄວາມຍາວຫນ້າສອກ, ແລະ ທາງເຂົ້າປະຕູຂອງພຣະວິຫານທີ່ຢູ່ຖັດຈາກລະບຽງມີຄວາມເລິກເທົ່າຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກ.

⁸ເຂົາກໍ່ວັດແທກລະບຽງຂອງປະຕູ; ມັນມີຄວາມຍາວຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກ. ⁹ເຂົາວັດແທກລະບຽງຂອງປະຕູ ມີຄວາມເລິກຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກ.

ບັນດາເສົາປະຕູມີຄວາມກວ້າງສອງສອກ. ປະຕູຂອງລະບຽງນີ້ບິນຫນ້າໃສ່ພຣະວິຫານ. ¹⁰ແຕ່ລະດ້ານຂອງປະຕູທາງຕາເວັນອອກມີບັນດາຫ້ອງຍາມຢູ່ສາມຫ້ອງ, ແລະ ແຕ່ລະຫ້ອງມີຂະໜາດດຽວກັນ, ແລະ ບັນດາຝາທີ່ແຍກແຕ່ລະຫ້ອງກໍ່ມີຂະໜາດດຽວກັນ.

¹¹ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ວັດແທກຄວາມກວ້າງຂອງທາງຢ່າງເຂົ້າປະຕູ — ໄດ້ສິບສອກ; ແລະ ເຂົາກໍ່ໄດ້ວັດແທກຄວາມຍາວຂອງປະຕູທາງເຂົ້າ — ໄດ້ສິບສາມສອກ. ¹²ເຂົາໄດ້ວັດແທກຝາ ຊຶ່ງເປັນເຂດກັ້ນດ້ານຫນ້າຂອງຫ້ອງຕ່າງໆ — ໄດ້ຄວາມສູງຫນຶ່ງສອກ.

ແຕ່ລະດ້ານຂອງຫ້ອງທັງຫລາຍວັດແທກໄດ້ຫົກສອກ. ¹³ແລ້ວເຂົາກໍ່ໄດ້ວັດແທກທາງເຂົ້າປະຕູຈາກຫລັງຄາຂອງຝາຂອງຍາມຫ້ອງຫນຶ່ງຖັດໄປອີກຫ້ອງຫນຶ່ງໄດ້ — ຊາວຫ້າສອກ, ຈາກປະຕູທ້າອິດຂອງຫ້ອງ ທີ່ຫນຶ່ງເຖິງຫ້ອງທີສອງ.

¹⁴ແລ້ວເຂົາກໍ່ໄດ້ວັດແທກຝາລະຫວ່າງຫ້ອງຍາມຕ່າງໆ — ໄດ້ຄວາມຍາວຫົກສິບສອກ; ເຂົາໄດ້ວັດແທກໄກໄປເຖິງປະຕູລະບຽງດ້ວຍ.

¹⁵ທາງເຂົ້າຈາກດ້ານຫນ້າຂອງປະຕູເຖິງສຸດປະຕູລະບຽງອີກດ້ານຫນຶ່ງໄດ້ຫ້າສິບສອກ. ¹⁶ບັນດາປ້ອງຢ້ຽມຕ່າງໆທີ່ປັດຕ້ອງຫນ້າຫ້ອງຍາມ ແລະ ຕໍ່ຫນ້າບັນດາເສົາຂອງມັນ ຊຶ່ງຢູ່ພາຍໃນປະຕູອ້ອມຮອບ; ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັບບໍລິເວນປະຕູຫນ້າ. ມີປະຕູປ້ອງຢ້ຽມຢູ່ອ້ອມຮອບດ້ານໃນ. ແລະ ແຕ່ລະຫ້ອງມີການຕິບແຕ່ງດ້ວຍບັນດາຕົ້ນຝາມ.

¹⁷ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນກໍນຳຂ້າຍອຍອອກໄປທຶດເຊັ່ນນອກຂອງພຣະວິຍານ. ເບິ່ງແມ້, ມີຫ້ອງຕ່າງໆ, ແລະ ມີທາງເດີນໃນຮອບເດີນ, ມີຫ້ອງສາມສິບຫ້ອງ ຖັດຈາກທາງຢ່າງ. ¹⁸ມີທາງຢ່າງຂຶ້ນໄປຮອດປະຕູທາງຂ້າງ, ແລະ ຄວາມກວ້າງຂອງມັນເທົ່າກັບຄວາມຍາວຂອງປະຕູທັງຫລາຍ. ມີເປັນທາງຢ່າງຊັ້ນລຸ່ມ. ¹⁹ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນກໍວັດແທກໄລຍະທາງຈາກທາງດ້ານຫນ້າຂອງປະຕູຊັ້ນລຸ່ມ ໄປຍັງສູ່ດ້ານຫນ້າຂອງປະຕູຊັ້ນໃນ; ວັດແທກໄດ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກທາງທິດຕາ- ເວັນອອກ, ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຈາກທາງທິດເຫນືອ. ²⁰ແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ວັດແທກຄວາມຍາວ ແລະ ຄວາມກວ້າງຂອງປະຕູທີ່ຢູ່ທາງທິດເຫນືອຂອງເດີນຊັ້ນນອກ. ²¹ມີຫ້ອງຍາມທີ່ຢູ່ສາມຫ້ອງຂອງແຕ່ລະປະຕູ, ແລະ ປະຕູ ແລະ ລະບຽງມີຂະໜາດດຽວກັນປະຕູຫລັກ — ທັງຫມົດຍາວຫ້າສິບສອກ ແລະ ກວ້າງຊາວຫ້າສອກ. ²²ບັນດາປ້ອງຢ້ຽມ, ລະບຽງ, ຫ້ອງຍາມຕ່າງໆ, ແລະ ຕີນປາມລຽນຕິດຕໍ່ກັນໄປຍັງປະຕູທີ່ປິ່ນຫນ້າໃສ່ທິດຕາມເວັນອອກ. ມີຂັ້ນໄດເຈັດຂັ້ນນຳຂຶ້ນ ໄປເຖິງລະບຽງ. ²³ມີປະຕູທີ່ໄປຍັງເດີນຊັ້ນໃນ ຢູ່ເບື້ອງກົງກັນຂ້າມກັບປະຕູ ຊຶ່ງຢູ່ປິ່ນຫນ້າໄປທາງທິດເຫນືອ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບປະຕູທີ່ຢູ່ທາງຕາເວັນ ອອກດ້ວຍ; ຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ວັດແທກໄລຍະຫ່າງຈາກປະຕູຫນຶ່ງໄປຍັງອີກປະຕູຫນຶ່ງ — ໄດ້ໄລຍະຫ່າງຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ. ²⁴ຈາກນັ້ນ ຊາຍຄົນນັ້ນ ໄດ້ນຳຂ້າຍອຍ ໄປຍັງປະຕູທາງເຂົ້າທາງທິດໃຕ້, ແລະ ກຳແພງ ແລະ ລະບຽງກໍວັດແທກໄດ້ ເທົ່າກັບບັນດາປະຕູດ້ານນອກອື່ນໆ. ²⁵ມີບັນດາປ້ອງຢ້ຽມທີ່ປິດທຶດປະຕູ ແລະ ຫລະບຽງເຫມືອນປະຕູນັ້ນ. ປະຕູທາງທິດໃຕ້ ແລະ ລະບຽງວັດແທກຄວາມຍາວໄດ້ຫ້າສິບສອກ ແລະ ຄວາມກວ້າງ ໄດ້ຊາວຫ້າສອກ. ²⁶ມີຂັ້ນໄດເຈັດຂັ້ນນຳຂຶ້ນໄປເຖິງປະຕູ ແລະ ລະບຽງນັ້ນ, ແລະ ມີບັນດາຕີນປາມແກະສະລັກຢູ່ທີ່ບັນດາກຳແພງດ້ານລະຕືນ. ²⁷ມີປະຕູຫນຶ່ງຢູ່ທາງທິດໃຕ້ ຂອງເດີນຊັ້ນໃນ, ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍວັດແທກໄລຍະຫ່າງຈາກປະຕູນັ້ນໄປຍັງອີກປະຕູທາງເຂົ້າຂອງທິດໃຕ້ — ໄລຍະຫ່າງຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ. ²⁸ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ນຳຂ້າຍອຍມາຍັງເດີນຊັ້ນໂດຍທາງປະຕູທິດໃຕ້, ຊຶ່ງເຂົາກໍໄດ້ວັດແທກເຫມືອນບັນດາປະຕູອື່ນໆ. ²⁹ຫ້ອງຍາມ, ຝາຫ້ອງ ແລະ ລະ- ບຽງໄດ້ວັດແທກເຫມືອນປະຕູອື່ນໆ; ຄືມີປະຕູປ້ອງຢ້ຽມຮອບລະບຽງ. ປະຕູດ້ານໃນ ແລະ ລະບຽງວັດຄວາມຍາວໄດ້ຫ້າສິບສອກ ແລະ ຄວາມກວ້າງໄດ້ ຊາວຫ້າສອກ. ³⁰ຍັງມີລະບຽງຢູ່ອ້ອມຮອບຝາຊັ້ນໃນ; ທັງຫມົດນີ້ ຍາວຊາວຫ້າສອກ ແລະ ກວ້າງຫ້າສອກ. ³¹ລະບຽງນີ້ປິ່ນຫນ້າໃສ່ເດີນຊັ້ນນອກ ກັບ ບັນດາຕີນປາມແກະສະລັກຢູ່ຝາທັງຫລາຍ ແລະ ມີຂັ້ນໄດແປດຂັ້ນຢ່າງຂຶ້ນ. ³²ແລ້ວຊາຍຄົນນີ້ກໍຜາຂ້າຍອຍມາທີ່ເດີນຊັ້ນໃນທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ວັດແທກປະຕູ, ຊຶ່ງໄດ້ຂະໜາດດຽວກັນກັບປະຕູອື່ນໆ. ³³ຫ້ອງຍາມ, ຝາຕ່າງໆ ແລະ ລະບຽງວັດແທກໄດ້ຂະໜາດດຽວກັນກັບປະຕູອື່ນໆ, ແລະ ມີປ້ອງຢ້ຽມອ້ອມຮອບປະຕູດ້ານໃນ ແລະ ບ່ອນລະບຽງວັດແທກຄວາມຍາວໄດ້ຫ້າສິບ ສອກ ແລະ ຄວາມກວ້າງໄດ້ຊາວຫ້າສອກ. ³⁴ລະບຽງປິ່ນໃສ່ປະຕູຊັ້ນນອກ; ຊຶ່ງມີຕີນປາມທັງຫລາຍຢູ່ທີ່ເສົາດ້ານລະຕືນ ແລະ ຂັ້ນໄດຂຶ້ນໄປແປດຂັ້ນ. ³⁵ແລ້ວເຂົາກໍນຳຂ້າຍອຍມາຍັງປະຕູທາງທິດເຫນືອ ແລະ ວັດແທກປະຕູນັ້ນ; ຊຶ່ງມີຂະໜາດດຽວກັນກັບປະຕູອື່ນໆ. ³⁶ບັນດາຫ້ອງຍາມ, ຝາ ແລະ ລະບຽງ ຂອງປະຕູນີ້ ວັດແທກໄດ້ຂະໜາດດຽວກັນກັບບັນດາປະຕູອື່ນໆ, ມີປ້ອງຢ້ຽມໂດຍຮອບ. ປະຕູທາງເຂົ້າ ແລະ ລະບຽງວັດແທກຄວາມຍາວໄດ້ຫ້າສິບສອກ ແລະ ຄວາມກວ້າງໄດ້ຊາວຫ້າສອກ. ³⁷ລະບຽງຂອງປະຕູນີ້ປິ່ນຫນ້າໃສ່ເດີນຊັ້ນນອກ; ແລະ ມີຕີນປາມຢູ່ທີ່ເສົາດ້ານລະຕືນ ແລະ ມີຂັ້ນໄດຂຶ້ນໄປແປດຂັ້ນ. ³⁸ມີຫ້ອງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງມີປະຕູຫນຶ່ງສຳລັບແຕ່ລະທາງເຂົ້າຊັ້ນໃນ. ມີຄືບ່ອນທີ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍລ້າງເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ³⁹ມີໂຕະດ້ານລະສອງຫນ່ວຍທີ່ລະບຽງຂອງປະຕູ, ໃຊ້ສຳລັບຂ້າເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ, ແລະ ຍັງໃຊ້ສຳລັບເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ບາບ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ ຄວາມຜິດບາບດ້ວຍ. ⁴⁰ທາງເດີນຊັ້ນນອກຂອງລະບຽງ, ໄປທາງເຂົ້າປະຕູທາງທິດເຫນືອ, ມີໂຕະສອງຫນ່ວຍ. ອີກດ້ານຫນຶ່ງຂອງລະບຽງປະຕູນັ້ນມີໂຕະສອງ ຫນ່ວຍທີ່ລະບຽງຂອງປະຕູ. ⁴¹ມີໂຕະສີຫນ່ວຍຢູ່ແຕ່ລະຂ້າງຂອງປະຕູ; ຊຶ່ງພວກເຂົາໃຊ້ເປັນບ່ອນຂ້າສັດ ເທິງໂຕະທັງແປດຫນ່ວຍນີ້. ⁴²ມີໂຕະສີຫນ່ວຍເຮັດດ້ວຍຫີນສະກັດສຳລັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ຍາວຫນຶ່ງສອກເຄິງ ແລະ ຫນ້າກວ້າງຫນຶ່ງສອກເຄິງ, ແລະ ສູງຫນຶ່ງສອກ. ໂຕະເຫລົ່ານີ້ໃຊ້ສຳລັບວາງເຄື່ອງມື ຊຶ່ງໃຊ້ຂ້າເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ເພື່ອພິທີສັດບູຊາ. ⁴³ມີຂໍ້ເກາະສອງງ່າມ ຍາວຫນຶ່ງຝາມີ ຕິດເຫນັ້ນຕາມລະບຽງໂດຍຮອບ, ແລະ ຊິນຂອງເຄື່ອງບູຊາ ກວ້າງເທິງໂຕະເຫລົ່ານັ້ນ. ⁴⁴ໃກ້ປະຕູຊັ້ນໃນ, ໃນເດີນຊັ້ນໃນ, ມີຫ້ອງສຳລັບພວກນັກຮ້ອງຫ້ອງຫນຶ່ງ. ຫນຶ່ງໃນຫ້ອງເຫລົ່ານີ້ ຢູ່ທາງທິດເຫນືອ, ແລະ ອີກຫ້ອງຫນຶ່ງຢູ່ທາງທິດໃຕ້. ⁴⁵ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ບອກຂ້າຍອຍວ່າ, “ຫ້ອງນີ້ປິ່ນຫນ້າໄປທາງທິດໃຕ້ ແມ່ນຫ້ອງສຳລັບປະໂຮຫິດ ຜູ້ເບິ່ງແຍງພຣະວິຫານ. ⁴⁶ຫ້ອງທີ່ປິ່ນຫນ້າໄປທາງທິດເຫນືອ ແມ່ນສຳລັບບັນດາປະໂຮຫິດຜູ້ເບິ່ງແຍງແທ່ນບູຊາ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນບັນດາລູກຊາຍຂອງຊາດິກ ທີ່ເຂົ້າໃກ້ພຣະຢາເວ ເພື່ອບົວລະບັດພຣະອົງ; ພວກເຂົາເປັນລູກຊາຍໃນບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງເລວີ. ⁴⁷ແລະເຂົາກໍວັດແທກເດີນໄດ້ຄວາມຍາວຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ ແລະ ຄວາມກວ້າງ ຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ ຊຶ່ງເປັນສີຫລ່ຽມຈັດຕຸລັດ, ພ້ອມທັງແທ່ນບູຊາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະວິຫານ. ⁴⁸ແລ້ວເຂົາກໍນຳຂ້າຍອຍມາທຶດລະບຽງຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ວັດແທກບັນດາເສົາຂອງປະຕູທັງຫລາຍ — ຊຶ່ງມີຄວາມຫນ້າຫ້າສອກໃນແຕ່ລະດ້ານ. ປະ- ຕູທາງເຂົ້າກວ້າງສິບສິບສອກ, ແລະ ສ່ວນບັນດາຝາແຕ່ລະດ້ານຂອງມັນກວ້າງສາມສອກ ⁴⁹ຄວາມຍາວຂອງລະບຽງນັ້ນຊາວສອກ, ແລະ ຄວາມເລິກຂອງມັນສິບເອັດສອກ. ມີບັນດາຂັ້ນໄດຂຶ້ນໄປສູ່ລະບຽງນີ້ ແລະ ມີເສົາຕ່າງໆ ຕັ້ງຢູ່ຂ້າງປະຕູແຕ່ລະດ້ານ.

41

¹ຫລັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນກໍນຳຂ້າຍອຍມາເຖິງພຣະວິຫານອັນບໍ່ວິສຸດ ແລະ ໄດ້ວັດແທກເສົາ — ກວ້າງດ້ານລະຫົກສອກ. ²ຄວາມກວ້າງຂອງທາງເຂົ້າ ປະຕູນັ້ນສິບສອກ, ແລະ ຝາຂ້າງທາງເຂົ້າແຕ່ລະດ້ານລະຍາວຫ້າສອກ. ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ວັດແທກຂະໜາດຕ່າງໆຂອງສະຖານທີ່ບໍ່ວິສຸດໄດ້ຄວາມຍາວສິ ບສອກ ແລະ ກວ້າງຊາວສອກ.

³ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ບໍ່ວິສຸດ ແລະ ໄດ້ວັດແທກເສົາຂອງທາງເຂົ້າ — ໄດ້ສອງສອກ, ແລະ ຄວາມກວ້າງຂອງທາງເຂົ້ານັ້ນໄດ້ຫົກ ສອກ. ຝາຂ້າງທາງເຂົ້າແຕ່ລະດ້ານກວ້າງເຈັດສອກ. ⁴ແລ້ວເຂົາໄດ້ວັດແທກຄວາມຍາວຂອງຫ້ອງ — ໄດ້ຊາວສອກ. ຄວາມກວ້າງຂອງມັນແມ່ນ — ຊາວ ສອກ ໄປຍັງດ້ານຫນ້າຂອງຫ້ອງໂຖງໃນພຣະວິຫານ. ແລ້ວເຂົາໄດ້ບອກຂ້າຍອຍວ່າ, “ນີ້ ເປັນສະຖານທີ່ບໍ່ວິສຸດທີ່ສຸດ”

⁵ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ວັດແທກຝາພຣະວິຫານ — ໄດ້ຄວາມຫນ້າຫົກສອກ. ຄວາມກວ້າງຂອງແຕ່ລະດ້ານຂອງຫ້ອງຊຶ່ງຢູ່ຮອບພຣະວິຫານທຸກດ້ານໄດ້ສິ ສອກ. ⁶ມີຫ້ອງດ້ານຂ້າງທັງສາມຊັ້ນ, ຫ້ອງຫນຶ່ງຢູ່ຂ້າງເທິງອີກຫ້ອງຫນຶ່ງຂອງແຕ່ລະຊັ້ນ, ມີຊັ້ນລະສາມສິບຫ້ອງ. ມີພະນັກຢູ່ຮອບຝາພຣະວິຫານ, ເພື່ອຄ້ຳຫ້ອງລະບຽງ, ເພື່ອບໍ່ມີສິ່ງຄ້ຳຝາຂອງຝາພຣະວິຫານ. ⁷ດັ່ງນັ້ນ ຫ້ອງລະບຽງນັ້ນຍັງກວ້າງອອກ ແລະ ສູງຂຶ້ນໄປ, ເພື່ອພຣະວິຫານຈະສູງຂຶ້ນ ແລະ ສູງຂຶ້ນໄປໂດຍຮອບ; ຫ້ອງທັງຫລາຍກວ້າງອອກໃນຂະນະທີ່ພຣະວິຫານນັ້ນສູງຂຶ້ນ, ແລະ ຂັ້ນໄດນັ້ນກໍສູງຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ ຈົນຮອດບ່ອນສູງສຸດ, ໂດຍຜ່ານຊັ້ນກາງຂຶ້ນໄປ.

⁸ແລ້ວຂ້າຍອຍໄດ້ເຫັນ ພຣະວິຫານນັ້ນຖືກຍົກຂຶ້ນ, ຮາກຖານຂອງຫ້ອງລະບຽງ; ວັດແທກໄດ້ຫນຶ່ງໄມ້ວັດແທກເຕັມ — ສູງຫົກສອກ.

⁹ຄວາມກວ້າງຂອງຝາດ້ານນອກຂອງແຕ່ລະດ້ານໄດ້ຫ້າສອກ. ມີສ່ວນຝັນຫວັງໄປຍັງຂ້າງນອກຂອງຫ້ອງເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອໄປຍັງຫ້ອງຕ່າງໆໃນພຣະວິຫານ.

¹⁰ອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງສ່ວນທີ່ເປີດໂລງຈະເປັນບັນດາຫ້ອງດ້ານນອກສຳລັບບັນດາປະໂລຫິດ; ພື້ນທີ່ຫວ່າງນີ້ມີຄວາມກວ້າງຊາວສອກ ໂດຍຮອບພຣະວິຫານ.

¹¹ມີປະຕູທາງເຂົ້າໄປຍັງຫ້ອງລະບຽງ ຈາກທີ່ເປີດໂລງອີກຫ້ອງໜຶ່ງ — ທາງເຂົ້າປະຕູທາງດ້ານເໜືອ, ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງຢູ່ທາງທິດໃຕ້. ຄວາມກວ້າງຂອງບໍລິເວນທີ່ເປີດໂລງນີ້ ໄດ້ຫຼຸດລົງໂດຍຮອບ.

¹²ຕຶກທີ່ປິ່ນຫນ້າໄປຫາເດີນຂອງພຣະວິຫານທາງທິດຕາເວັນຕົກນັ້ນກວ້າງເຈັດສິບສອກ. ຝາຂອງຕຶກຫນ້າຫຼັກສອກໂດຍຮອບ, ແລະ ຍາວເກົ້າສິບສອກ.

¹³ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ວັດແທກສະຖານທີ່ນະມັດສະການ — ຄວາມຍາວໄດ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ. ສ່ວນຕຶກທີ່ແຍກອອກໄປ, ຝາ, ແລະ ເດີນຂອງມັນວັດແທກໄດ້ຍາວຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ.¹⁴ ຄວາມກວ້າງຂອງເດີນທາງຫນ້າສະຖານທີ່ນະມັດສະການ ໄດ້ຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ.

¹⁵ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ວັດແທກຄວາມຍາວຂອງຕຶກດ້ານຂ້າງສະຖານທີ່ນະມັດສະການ, ໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກ, ແລະ ພ້ອມທັງສະແດງງານສິນລະປະຕ່າງໆ — ອີກດ້ານໜຶ່ງຍາວຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ. ສະຖານນະມັດສະການ ແລະ ລະບຽງ,¹⁶ ທັງຝາດ້ານໃນ ແລະ ປ່ອງຢ້ຽມ, ລວມທັງປະຕູນ້ອຍ, ແລະ ຫ້ອງການວາງສະແດງສິນລະປະຕ່າງໆໂດຍຮອບທັງສາມຊັ້ນ, ຊຶ່ງເປັນບານປ່ອງຢ້ຽມໄມ້ຕິດຢູ່ໂດຍຮອບ.

¹⁷ຢູ່ເໜືອທາງເຂົ້າໄປປະຕູດ້ານໃນຂອງຫ້ອງນະມັດສະການ ແລະ ຫ້ອງໂຖງຕາມຝາຕ່າງໆ ກໍ່ມີຮູບແບບທີ່ໄດ້ວັດໄວ້ແລ້ວ.

¹⁸ມັນຖືກປະດັບດ້ວຍຮູບເຄຣບ ແລະ ຮູບຕຶນປາມ; ໂດຍມີຮູບຕຶນປາມຢູ່ລະຫວ່າງເຄຣບແຕ່ລະອັນ, ແລະ ເຄຣບທຸກຕຶນມີສອງຫນ້າ:¹⁹ ຫນ້າຂອງຜູ້-ຊາຍໄດ້ຫລຽວໄປເບິ່ງຕຶນປາມທີ່ຢູ່ຂ້າງຫນຶ່ງ, ແລະ ຫນ້າຂອງໂຕສິ່ງຫນຸ່ມກໍ່ແນມໄປຍັງຕຶນປາມທີ່ຢູ່ອີກຂ້າງຫນຶ່ງ. ພວກມັນຖືກແກະສະຫລັກໄວ້ທົ່ວພຣະ-ວິຫານໂດຍຮອບ.²⁰ ຈາກພື້ນເຖິງທີ່ເໜືອປະຕູ, ມີຮູບເຄຣບສອງຕົວ, ແລະ ຮູບຕຶນປາມແກະສະຫລັກຢູ່ທີ່ຝາພຣະວິຫານດ້ານນອກ.

²¹ສ່ວນເສົາປະຕູຂອງສະຖານນະມັດສະການບໍ່ມີສູດເປັນສີຫລໍ່ຈັດຕຸລັດ. ຮູບຮ່າງຂອງເສົານັ້ນກໍ່ເໝືອນກັບຮູບຮ່າງຂອງອີກດ້ານໜຶ່ງ.

²²ດ້ານຫນ້າຂອງສະຖານບໍ່ມີສູດຂອງແທ່ນບູຊາ, ນັ້ນແຕ່ລະດ້ານເຮັດດ້ວຍໄມ້ສູງສາມສອກ ແລະ ຍາວສອງສອກ. ທັງເສົາແຈ, ຖານ ແລະ ໂຄງເຮັດດ້ວຍໄມ້. ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ບອກຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ນີ້ແມ່ນໂຕະຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ພຣະພິກຂຸຂອງພຣະຢາເວ.”

²³ມີປະຕູຄູ່ສຳລັບສະຖານນະມັດສະການບໍ່ມີສູດທີ່ສຸດ ແລະ ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີສູດທີ່ສຸດ.²⁴ ປະຕູເຫລົ່ານັ້ນມີສອງບານ, ຄືບານຜັບສອງບານ, ປະຕູຫນຶ່ງມີສອງບານ ແລະ ອີກປະຕູຫນຶ່ງມີສອງບານ.

²⁵ມີການແກະສະຫລັກ — ເທິງປະຕູນັ້ນຄືປະຕູຂອງສະຖານບໍ່ມີສູດ — ເປັນຮູບເຄຣບ ແລະ ບັນດາຕຶນປາມ ເພື່ອເປັນການປະດັບເທິງຝາ, ແລະ ມີຫລັງຄາທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ເໝືອນລະບຽງທາງຫນ້າ.²⁶ ມີປ່ອງຢ້ຽມແຄບໆ ແລະ ມີຕຶນປາມຢູ່ແຕ່ລະດ້ານຂອງລະບຽງ. ມີເປັນຫ້ອງຂ້າງຂອງພຣະວິຫານ, ແລະ ກໍ່ມີບັນດາຫລັງຄາກັນສາດດ້ວຍ.

42 ¹ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ພາຂ້າງນ້ອຍມາເຖິງເດີນຊັນນອກ ຊຶ່ງໄປທາງທິດເໜືອ, ແລະ ເຂົາໄດ້ນຳຂ້າງນ້ອຍມາເຖິງຫ້ອງທັງຫລາຍຊຶ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບເດີນດ້ານນອກ ແລະ ທາງທິດເໜືອນອກກໍ່ແບງ.² ຫ້ອງເຫລົ່ານີ້ເປັນຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກທີ່ຢູ່ຫນ້າ ແລະ ກວ້າງຫ້າສິບສອກ.

³ຫ້ອງເຫລົ່ານີ້ບາງຫ້ອງຕິດກັບເດີນຊັນໃນ ແລະ ຊຶ່ງຢູ່ຫ່າງຈາກສະຖານນະມັດສະການເປັນຊາວສອກ. ມີຫ້ອງຕ່າງໆ ຢູ່ສາມຊັ້ນ, ແລະ ຫ້ອງຊັ້ນເທິງກໍ່ແນມລົງມາຊັ້ນລຸ່ມ ເປັນລະບຽງຊ້ອນລະບຽງສາມຊັ້ນ ແລະ ເປີດໃຫ້ພວກເຂົາ, ມີທາງເດີນ. ຫ້ອງບາງຫ້ອງປິ່ນໄປທາງເດີນຊັນນອກ.

⁴ຂ້າງຫນ້າຂອງຫ້ອງຕ່າງໆນັ້ນກວ້າງສິບສອກ ແລະ ຍາວຫນຶ່ງສອກ ຍາວໄປເຖິງຫ້ອງດ້ານຫນ້າ. ບັນດາປະຕູຫ້ອງເຫລົ່ານີ້ປິ່ນໄປທາງທິດເໜືອ.⁵ ແຕ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງແຄບກວ່າ, ເພາະລະບຽງເຫລົ່ານີ້ໃຊ້ພື້ນທີ່ຫລາຍກວ່າທີ່ພວກເຂົາເຮັດຈາກຊັນລຸ່ມ ແລະ ຊັນກາງຂອງອາຄານນັ້ນ.⁶ ເພາະວ່າເປັນຫ້ອງສາມຊັ້ນບໍ່ມີເສົາຮອງເຫມືອນ, ດັ່ງເສົາທີ່ຢູ່ເດີນຂ້າງນອກ, ຊຶ່ງມີເສົາຮອງຮັບ, ເພາະສະນັ້ນ ຫ້ອງຊັ້ນເທິງສຸດຈຶ່ງແຄບເຂົ້າໄປຫລາຍກວ່າຂະໜາດເມື່ອປຽບທຽບກັບຫ້ອງຕ່າງໆ ຂອງຊັ້ນລຸ່ມສຸດ ແລະ ຊັນກາງ.

⁷ຝາຊັນນອກຕິດກັບຫ້ອງທີ່ຢູ່ໄປຍັງເດີນຊັນນອກ, ເດີນຊັນນອກຊຶ່ງຢູ່ທາງຫນ້າຫ້ອງທັງຫລາຍ. ຄວາມຍາວຂອງຝາຫ້າສິບສອກ.

⁸ຄວາມຍາວຂອງຫ້ອງເດີນຊັນນອກຍາວຫ້າສິບສອກ, ແລະ ຫ້ອງປິ່ນຫນ້າໄປທາງສະຖານນະມັດສະການມີຄວາມຍາວຫນຶ່ງຮ້ອຍສອກ.

⁹ມີທາງເຂົ້າທີ່ຫ້ອງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ຊັນລຸ່ມສຸດຂອງຫ້ອງຈາກທາງທິດຕະເວັນອອກ, ຊຶ່ງມາຈາກທາງເດີນຊັນນອກ.

¹⁰ຊຶ່ງຝາຂອງເດີນຊັນນອກທາງທິດຕາເວັນອອກກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເດີນຊັນໃນຂອງດ້ານຫນ້າສະຖານນະມັດສະການ, ຊຶ່ງມີຫ້ອງຫລາຍຫ້ອງ¹¹ ທາງຍ່າງຢູ່ຫນ້າຫ້ອງເຫລົ່ານັ້ນ. ລັກສະນະທາງຍ່າງເຫລົ່ານີ້ຄ້າຍຄືກັບຫ້ອງທາງທິດເໜືອ. ຄວາມຍາວ ແລະ ຄວາມກວ້າງຂະໜາດດຽວກັນ. ມີທາງອອກ ແລະ ການຈັດວາງ ແລະ ປະຕູຢ່າງດຽວກັນ.¹² ຢູ່ທາງທິດໃຕ້ມີປະຕູທີ່ ເໝືອນກັບທາງທິດເໜືອ. ທາງດ້ານໃນມີປະຕູທີ່ສ່ວນດ້ານຫນ້າ, ແລະ ທາງຍ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງໃນຕ່າງໆ, ທາງທິດຕາເວັນອອກນັ້ນ ກໍ່ມີທາງເຂົ້າປະຕູທາງດ້ານຫນຶ່ງ.

¹³ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ຫ້ອງທາງທິດເໜືອ ແລະ ຫ້ອງທາງທິດໃຕ້ກົງກັນຂ້າມເດີນຊັນນອກ ເປັນຫ້ອງບໍ່ມີສູດ ບ່ອນທີ່ປະໂລ-ຫິດທັງຫລາຍຜູ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະຢາເວ ຈະຮັບປະທານຂອງຖວາຍອັນບໍ່ມີສູດທີ່ສຸດ. ພວກເຂົາຈະວາງຂອງຖວາຍອັນບໍ່ມີສູດທີ່ສຸດນັ້ນ ໄວ້ບ່ອນນັ້ນ — ເຄື່ອງບູ-ຊາພືດຜົນເປັນເມັດ, ເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ, ເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດ — ເພາະວ່າບ່ອນນັ້ນບໍ່ມີສູດ.¹⁴ ເມື່ອປະໂລຫິດທັງຫມົດເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍ່ມີສູດ, ພວກເຂົາຈະບ່ອນໄປຈາກບ່ອນບໍ່ມີສູດເຂົ້າສູ່ເດີນຊັນນອກ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ປິດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ພວກເຂົາມຸ່ງປະຕິບັດຫນ້າທີ່ວາງໄວ້ບ່ອນນັ້ນ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີສູດ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງມຸ່ງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍອື່ນກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃກ້ປະຊາຊົນ.”

¹⁵ເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ວັດແທກທາງຂ້າງບໍລິເວນພຣະວິຫານສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ເຂົາກໍ່ນຳຂ້າງນ້ອຍອອກມາທາງປະຕູຊຶ່ງປິ່ນຫນ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ວັດແທກບໍລິເວນພຣະວິຫານໂດຍຮອບ.

¹⁶ເຂົາໄດ້ວັດແທກທາງທິດຕາເວັນອອກດ້ວຍໄມ້ວັດແທກໄດ້ — ຫ້າຮ້ອຍສອກ ຕາມໄມ້ວັດແທກໂດຍຮອບ.¹⁷ ແລ້ວເຂົາກໍ່ຫັນມາວັດແທກທາງທິດເໜືອໄດ້ — ຫ້າຮ້ອຍສອກ ຕາມໄມ້ວັດແທກໂດຍຮອບ.¹⁸ ແລ້ວເຂົາກໍ່ມາວັດແທກທາງທິດໃຕ້ໄດ້ — ຫ້າຮ້ອຍສອກ ຕາມໄມ້ວັດແທກ.¹⁹ ແລ້ວເຂົາກໍ່ຫັນມາ — ວັດ-ແທກທາງທິດຕາເວັນຕົກ — ໄດ້ຫ້າຮ້ອຍສອກຕາມໄມ້ວັດແທກດ້ວຍ.

²⁰ເຂົາວັດແທກທັງສີ່ດ້ານ. ມີຝາອ້ອມຮອບຍາວຫ້າຮ້ອຍສອກ, ແລະ ກວ້າງຫ້າຮ້ອຍສອກ, ເປັນບ່ອນແບ່ງລະຫວ່າງສະຖານທີ່ບໍ່ມີສູດ ແລະ ສະຖານທີ່ຫົວໄປ.

43 ¹ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ນຳຂ້າງນ້ອຍມາຢັ້ງປະຕູ ຊຶ່ງເປີດສູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກ.² ເບິ່ງແມ່! ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນມາຈາກທິດ-ຕາເວັນອອກ, ແລະ ພຣະສຸລະສວງຂອງພຣະອົງກໍ່ເຫມືອນດັ່ງສວງນ້ຳ, ແລະ ແຜ່ນດິນກໍ່ຮຸ່ງເຮືອງດ້ວຍພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ.

³ຕາມນິມິດທີ່ປົກກິດແກ່ຂ້າງນ້ອຍທີ່ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຫັນ, ຕາມທີ່ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຫັນນິມິດ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາທຳລາຍເມືອງນັ້ນ, ແລະ ນິມິດນັ້ນເຫມືອນກັບນິມິດທີ່ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ເຫັນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເກບາ ແລະ ຂ້າງນ້ອຍກໍ່ມີຫນ້າຂອງຂ້າງນ້ອຍລົງເຖິງດິນ.⁴ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ພຣະວິຍານທາງປະຕູທີ່ເປີດອອກໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ.⁵ ແລ້ວພຣະວິນຍານກໍ່ຍົກຂ້າງນ້ອຍຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ນຳຂ້າງນ້ອຍມາທີ່ເດີນຊັນໃນ. ເບິ່ງແມ່! ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຢາເວ ໄດ້ປົກຄຸມທົ່ວພຣະວິຫານ.

⁶ຊາຍຄົນນັ້ນກໍາລັງຢືນຢູ່ທີ່ຂ້າງຂ້າງນ້ອຍ, ແລະ ຂ້າງນ້ອຍໄດ້ຢືນຢູ່ຫນຶ່ງເວົ້າກັບຂ້າງນ້ອຍມາຈາກພຣະວິຫານ.⁷ພຣະ-
ອົງຊົງກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ນີ້ເປັນບັນລັງ ແລະ ແທນວາງຕີນຂອງເຮົາຢູ່ບ່ອນນີ້, ເປັນບ່ອນທີ່ເຮົາສະຖິດຢູ່ທາມກາງຊົນຊາດ
ອິດສະຣາເອນເປັນນິດ. ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ຈະບໍ່ຖືກຫມິນປະຫມາດນາມຊື່ຂອງເຮົາ — ພວກເຂົາ ຫລືກະສັດຂອງເຂົາ —
ຜ່ອມຄວາມບໍ່ສັດຊື່ຂອງເຂົາ ຫລື ຊາກສົບຂອງກະສັດຂອງເຂົາໃນສະຖານສູງທັງຫລາຍ.⁸ພວກເຂົາຈະບໍ່ຫມິນປະຫມາດນາມຊື່ອັນບໍ່ສຸດຂອງເຮົາ
ໂດຍການວາງຂອບເຂດປະຕູຂອງພວກເຂົາຖັດຂອບເຂດປະຕູຂອງເຮົາ, ແລະ ຮົວກັນຂອງເຂົາທັງຫລາຍຖັດຈາກຂອງເຮົາ, ບໍ່ມີຫຍັງກັນ
ແຕ່ມີພຽງຝາຢູ່ລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ນາມຊື່ອັນບໍ່ສຸດຂອງເຮົາເປັນມົນທົນໂດຍການກະທຳອັນຫນ້າກຽດຊັງ, ບໍ່ສະນັ້ນ
ເຮົາຈະທຳລາຍເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ.

⁹ບັດນີ້ ໃຫ້ພວກເຂົາກຳຈັດຄວາມບໍ່ສັດຊື່ ແລະ ຊາກສົບແຫ່ງກະສັດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ໃຫ້ຫ່າງໄກຈາກເຮົາ, ແລະເຮົາຈະຢູ່ທາມກາງພວກເຂົາທັງ-
ຫລາຍຕະຫລອດເປັນນິດ

¹⁰ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າເອງຕ້ອງບອກເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນກ່ຽວກັບພຣະວິຫານ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາ
ຈະລະອາຍໃຈໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ໃຫ້ພວກເຂົາພິຈາລະນາກ່ຽວກັບຄຳອະທິບາຍນີ້.¹¹ເພາະວ່າຖ້າພວກເຂົາລະອາຍໃນສິ່ງທັງຫລາຍທີ່
ຕົນໄດ້ເຮັດນັ້ນ, ກໍຈົງເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບອອກແບບພຣະວິຫານ, ຢ່າງລະອຽດ, ທາງອອກ, ຮູບແບບທັງຫມົດ ຕະຫລອດຈົນກິດບັນຍັດ ແລະ
ກິດຫມາຍທັງຫມົດຕ່າງໆ. ແລ້ວຈົງບັນທຶກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດຕາມຮູບແບບ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກິດບັນຍັດທັງປວງ,
ເພື່ອຈະເຊື້ອຟັງພວກເຂົາ.

¹²ນີ້ເປັນກົດເກນຂອງພຣະວິຫານ: ຈາກທີ່ສູງສຸດຂອງເມີນຜູ້ເຖິງຂອບເຂດອ້ອມຮອບ, ຈະເປັນບ່ອນທີ່ບໍ່ສຸດທິສຸດ. ເບິ່ງແມ່! ນີ້ເປັນກົດເກນຂອງພຣະວິ-
ຫານ.

¹³ນີ້ເປັນການວັດແທກແທນບູຊາ ວັດແທກເປັນສອກ — ຄວາມຍາວສອກຫນຶ່ງກໍ່ເທົ່າກັບສອກຫນຶ່ງຕາມປົກກະຕິ ແລະ ຫນຶ່ງຝາມີ. ດັ່ງນັ້ນ
ອາງຫລິ້ນຮອບແທນບູຊານັ້ນ ເລິກຫນຶ່ງສອກ, ແລະ ກວ້າງຫນຶ່ງສອກ. ບ່ອນຂອບຮອບໆມີຂອບຫນຶ່ງຄືບ ນີ້ຈະເປັນຖານຂອງແທນບູຊານີ້¹⁴ຈາກ
ອາງຫລິ້ນເຖິງຝັ່ນຂອງແທນບູຊານັ້ນສູງສອງສອກ, ແລະ ຂອບຂອງມັນນັ້ນກວ້າງຫນຶ່ງສອກ. ແລ້ວຈາກຂອບທີ່ນ້ອຍຫາຂອບທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຂອງແທນບູຊາ, ສີ
ສອກ, ແລະ ຂອບໃຫຍ່ກວ່າຫນຶ່ງສອກ.

¹⁵ໃຈກາງຂອງແທນບູຊາສຳລັບເຄື່ອງຖວາຍບູຊານັ້ນສູງສີ່ສອກ, ແລະ ເທິງຈອມທັງສີ່ຢືນຂຶ້ນມາຈາກໃຈກາງຂອງແທນ. ¹⁶ໃຈກາງແທນບູຊານັ້ນເປັນສີຫລ່ຽມ
ຈັດຕຸລັດກວ້າງຍາວຕາມລະສົບສອງສອກ.¹⁷ຂອບຂ້າງເທິງ ກໍ່ເປັນສີຫລ່ຽມຈັດຕຸລັດຄືກັນ ກວ້າງຍາວແຕ່ລະດ້ານສີ່ສອກ, ຮິມຂອບຫນາເຄິ່ງສອກ ແລະ
ມີອາງຫລິ້ນຂະໜາດຫນຶ່ງສອກໂດຍຮອບ ຂັ້ນໂດຍຂອງແທນບູຊາປົນໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ.”

¹⁸ແລະເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນ
ກົດເກນຂອງການຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ການພິມເລືອດເຫນືອແທນບູຊາໃນວັນທີ່ສ້າງສຳເລັດ.¹⁹ເຈົ້າຈະມອບງົວຫນຸ່ມໂຕຫນຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ
ແກ່ບັນດາປະໂລຫິດຄົນເລວີເຊື້ອສາຍຂອງຊາຕິກ, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອບົວລະບັດເຮົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²⁰ແລ້ວເຈົ້າຈະເອົາເລືອດບາງສ່ວນ ແລະ ຫາທີ່ເທິງຈອມທັງສີ່ຂອງແທນບູຊາ ແລະ ຫາທັງສີ່ຂອງຂອບເທິງ ແລະ ຮິມໂດຍຮອບ; ເຈົ້າຈະຊຳຣະແທນບູຊາ
ແລະ ລົບລ້າງບາບທັງນັ້ນ.²¹ແລ້ວຈົງເອົາງົວເຖິກເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ ແລະ ເຜົາໃນບ່ອນທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານຊັ້ນນອກຂອງສະ-
ຖານນະມັດສະການ.

²²ແລ້ວໃນມືທີ່ສອງ ເຈົ້າຈະຖວາຍແບ່ງຕົວຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຕຳຫນີ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ;
ປະໂຫຕິດຈະຊຳຣະແທນບູຊາເຫມືອນກັບທີ່ພວກເຂົາຊຳຣະດ້ວຍງົວເຖິກ.²³ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຊຳລະແທນບູຊາສຳເລັດແລ້ວ, ຈົງຖວາຍງົວ
ຫນຸ່ມທີ່ບໍ່ມີຕຳນີໂຕຫນຶ່ງຈາກຝູງ ແລະ ແກະຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຕຳນີຄັດມາຈາກຝູງໂຕຫນຶ່ງ.²⁴ຈົງຖວາຍສັດທັງສອງຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ; ປະໂຫຕິດທັງຫລາຍຈະ
ເອົາເກືອໄຮຍລົງເທິງພວກມັນເຫມືອນກັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາທີ່ຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວ.

²⁵ເຈົ້າຕ້ອງກຽມແບ່ງຜູ້ມີລະໂຕ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບຈົນຄົບເຈັດມື້, ແລະ ປະໂຫຕິດຈົງກຽມງົວຫນຸ່ມທີ່ປາດສະຈາກຕຳຫນີໂຕຫນຶ່ງຈາກຝູງ ແລະ
ແກະຜູ້ທີ່ປາດສະຈາກຕຳນີເລືອກມາຈາກຝູງໂຕຫນຶ່ງ.²⁶ພວກເຂົາຕ້ອງລົບລ້າງສຳລັບແທນບູຊາສຳລັບເຈັດມື້ ແລະ ຊຳຣະໃຫ້ສະອາດ, ແລະ
ໂດຍວິທີນີ້ແຫລະ ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຊຳຣະມັນ.²⁷ພວກເຂົາເຮັດຄືບເຈັດມື້, ແລະ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ແປດເປັນຕົ້ນໄປ, ແລະ ບັນດາປະໂຫຕິດຈະຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງ
ເຜົາບູຊາ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາສັນຕິພາບຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ເທິງແທນບູຊາ, ແລະ ເຮົາຈະຍອມຮັບພວກເຈົ້າ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງ-
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

44 ¹ແລ້ວຊາຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ນຳຂ້າງນ້ອຍ ມາເດີນຊັ້ນນອກທາງປະຕູຂອງສະຖານນະມັດສະການທີ່ປົນຫນ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ; ປະຕູນັ້ນ
ປິດຢ່າງແໜ້ນຫນາ.²ພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ປະຕູນີ້ຖືກປິດປະໂຫຕິດໄວ້; ຊົງບໍ່ຖືກເປີດອີກ.
ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດຜ່ານເຂົ້າໄປທາງນີ້ໄດ້, ເພາະພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ໄດ້ສະເດັດຜ່ານເຂົ້າໄປທາງນີ້, ສະນັ້ນ ມັນຈົງ
ຖືກປິດຢ່າງແໜ້ນຫນາ.³ຜູ້ປົກຄອງຂອງອິດສະຣາເອນຈະນັ່ງໃນນັ້ນເພື່ອຮັບປະທານອາຫານຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະຢາເວ. ເຂົາຈະເຂົ້າໄປທາງປະຕູລະບຽງ ແລະ
ອອກມາທາງດຽວກັນ.”

⁴ແລ້ວເຂົາໄດ້ນຳຂ້າງນ້ອຍໄປທາງປະຕູດ້ານເຫນືອ ຊົງປົນຫນ້າໃສ່ພຣະວິຫານ. ສະນັ້ນ ຂ້າງນ້ອຍເບິ່ງ ແລະ ເບິ່ງແມ່, ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງ
ພຣະຢາເວປົກຄຸມພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ຂ້າງນ້ອຍກໍ່ກົມຫນ້າລົງເຖິງດິນ.⁵ແລ້ວພຣະຢາເວຊົງກ່າວກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ,
ຈົງຕັ້ງໃຈ ແລະ ເບິ່ງໃຫ້ເຕັມຕາ ແລະ ຈົງຟັງໃຫ້ເຕັມຫູ ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງຈະປະກາດກັບເຈົ້າ, ໃນເລື່ອງກົດເກນທັງຫມົດຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ
ແລະ ກົດຫມາຍທັງຫມົດ. ຈົງເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງທາງເຂົ້າ ແລະ ທາງອອກຂອງພຣະວິຫານ.

⁶ແລ້ວຈົງກ່າວແກ່ຜູ້ທີ່ກະບົດວ່າ, ຄືເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ, ‘ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໂອ ພໍແລ້ວກັບການເຮັດສິ່ງທີ່-
ຫນ້າກຽດຊັງທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ, ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ — ທີ່ເຈົ້າພາຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດທັງກາຍ ແລະ ໃຈ
ເຂົ້າມາຍັງພຣະວິຫານຂອງເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານມົວຫມອງ, ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຖວາຍອາຫານ, ໂຂ-
ມັນ ແລະ ເລືອດ ໃຫ້ແກ່ເຮົາ — ເຈົ້າໄດ້ລະເມີດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາໂດຍການກະທຳອັນຫນ້າກຽດຊັງທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ.

⁸ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຫນ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃນການເບິ່ງແຍງສິ່ງທີ່ບໍ່ສຸດຂອງເຮົາ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຄົນອື່ນມາຮັບຜິດຊອບຫນ້າທີ່ຂອງເຈົ້າແທນ, ແລະ
ເຈົ້າມອບໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງແຍງສະຖານທີ່ບໍ່ສຸດຂອງເຮົາ. ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຢ່າໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດຄົນໃດ, ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ
ທັງກາຍ ແລະ ໃຈ, ຊົງມາຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ທາມກາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ເຂົ້າມາໃນສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງເຮົາ.

¹⁰ດັ່ງນັ້ນ ຊາວເລວີ ທີ່ຫ່າງໄກຈາກເຮົາ — ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຈາກເຮົາ, ຕິດຕາມຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍຂອງເຂົາ —
ແຕ່ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍຄ່າແຫ່ງຄວາມບາບຂອງເຂົາ.¹¹ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ, ເຝົ້າຍາມຢູ່ທີ່ປະຕູພຣະວິຫານ ແລະ ຮັບໃຊ້ຢູ່-

ໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພວກເຂົາຂ້າສັດເພື່ອເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາຕ່າງໆ ໃຫ້ປະຊາຊົນ, ແລະ ພວກເຂົາຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນທັງຫລາຍ ແລະ ຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ.¹² ແຕ່ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາເຄີຍຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນຕໍ່ຫນ້າຮູບເຄົາລົບຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນຕົກຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຊ້າໃນການເຮັດບາບ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈະຍົກມີສາບານວ່າຈະຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ — ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັບໂທດຂອງເຂົາ.

¹³ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ ເພື່ອເປັນປະໂຫຍດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ຫລື ເຂົາໃກ້ສົງໃດສົງຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເຮົາ, ສົງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດທີ່ສຸດ.

ແຕ່ວ່າພວກເຂົາຈະທົນຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າ ແລະ ຄວາມຜິດທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແທນ.¹⁴ ແຕ່ເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງໃນພຣະວິຫານໃນຫນ້າທີ່ທຸກຢ່າງ ແລະ ງານທັງປວງໃນພຣະວິຫານ, ສຳລັບຫນ້າທີ່ທັງຫລາຍ ແລະ ສິ່ງທັງປວງທີ່ໄດ້ເຮັດນັ້ນ.

¹⁵ແລ້ວປະໂຫຍດຄົນເລວີ, ບັນດາລູກຊາຍຂອງຊາດິກ ຜູ້ເຮັດຫນ້າທີ່ຢ່າງສົມບູນໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ ເມື່ອຄົນອິດສະຣາເອນຫລົງໄປຈາກເຮົານັ້ນ — ພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາເພື່ອນະມັດສະການເຮົາ. ພວກເຂົາຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ແກ່ເຮົາ ຄືໂຂມັນ ແລະ ເລືອດ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹⁶ ພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ;

ພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາໃນໂຕຂອງເຮົາເພື່ອນະມັດສະການເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງເຂົາໃຫ້ສຳເລັດເພື່ອເຮົາ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາ ຈະເຂົ້າປະຕູເດີນຊັ້ນໃນ, ພວກເຂົາຈະແຕ່ງກາຍດ້ວຍຜ້າປານເນື້ອດີ, ເພາະພວກເຂົາຈະບໍ່ສວມເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂົນສັດໃດໆ ທີ່ພາຍໃນປະຕູຕ່າງໆຂອງເດີນຊັ້ນໃນ ແລະ ພາຍໃນພຣະວິຫານ.¹⁸ ໃຫ້ພວກເຂົາໃສ່ຜ້າຄຽນຫົວທີ່ເປັນຜ້າປານໄວ້ເຫນືອຫົວ ແລະ ແຕ່ງກາຍຊັ້ນໃນທີ່ເຮັດມາຈາກຜ້າປານພຽງແອວ. ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ນຸ່ງເຄື່ອງທີ່ເຮັດໃຫ້ມີເຫຼືອອອກ.

¹⁹ເມື່ອພວກເຂົາອອກໄປຍັງເດີນຊັ້ນນອກ, ຢູ່ທີ່ເດີນຊັ້ນນອກເພື່ອໄປຫາບ່ອນປະຊາຊົນຢູ່, ພວກເຂົາຕ້ອງຖອດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ອອກ; ພວກເຂົາຕ້ອງຖອດມັນອອກ ແລະ ວາງໄວ້ໃນຫ້ອງສັກສິດ, ດັ່ງນັ້ນ

ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນບໍ່ຮູ້ສຸດໂດຍການແຕ່ງຕັ້ງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍພິເສດຂອງພວກເຂົາ.

²⁰ພວກເຂົາຈະຕ້ອງບໍ່ແຕ່ງຜົມ ຫລື ບ່ອຍຜົມຍາວໃຫ້ຫຍິບ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງບໍ່ວາງຜົມເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ,²¹ ບໍ່ໃຫ້ປະໂຫຍດຄົນໃດຕື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ງເມື່ອເວລາເຂົາໄປໃນເດີນຊັ້ນໃນ.²² ຫລື ເອົາແມ່ຫມ້າຍ ຫລື ຜູ້ຍິງທີ່ປະຮ້າງມາເປັນເມຍ, ແຕ່ຕ້ອງເປັນຜູ້ຍິງພິມມະຈາລິຈາກເຊື້ອສາຍ ແຕ່ງອິດສະຣາເອນເຫຼົ່ານັ້ນ ຫລື ແມ່ຫມ້າຍຜູ້ຊື່ງແຕ່ງງານກັບປະໂຫຍດຄົນມາກ່ອນ.

²³ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຕ້ອງສັງສອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນ; ພວກເຂົາຈະສອນໃຫ້ປະຊາຊົນຮູ້ຈັກແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ສະອາດ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ.²⁴ ເມື່ອມີຄະດີ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຮັດຫນ້າທີ່ພິພາກສາຕັດສິນຄວາມຕາມກົດຫມາຍຂອງເຮົາດ້ວຍ; ພວກເຂົາເຮັດຫນ້າທີ່ຢ່າງຍຸດຕິທຳ. ພວກເຂົາຈະຮັກສາກົດບັນຍັດ ແລະ ກົດຫມາຍຂອງເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະສະຫລອງວັນສະບາໂຕສັກສິດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ.

²⁵ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄປຍັງຄົນຕາຍ ເພື່ອເຮັດຕົວໃຫ້ເປັນມົນທົນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ພໍ່ ຫລື ແມ່, ລູກຊາຍ ຫລື ລູກສາວ, ຮ້າຍນ້ອງພິທີ ເຮືອນນ້ອງ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ໄປກັບຜູ້ຊາຍ; ນອກນັ້ນ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນມົນທົນໄດ້.²⁶ ຫລັງຈາກທີ່ປະໂຫຍດ ໄດ້ກາຍເປັນມົນທົນແລ້ວ, ຂະເຈົ້າກໍ່ນັບໄປອີກເຈັດມື້.

²⁷ໃນວັນທີ່ຈະເຂົ້າໄປສູ່ເດີນຊັ້ນໃນຂອງສະຖານທີ່ສັກສິດ, ເພື່ອປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດຊັ້ນໃນ, ເຂົາຈະຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ບາບເພື່ອຕົວເອງ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²⁸ນີ້ຈະເປັນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ: ຄື ເຮົາຈະເປັນມໍລະດົກຂອງປະໂຫຍດ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອງໄດ້ຖືກຳມະສິດໃດໆໃນອິດສະຣາເອນ; ເພາະເຮົາຈະເປັນກຳມະສິດຂອງພວກເຂົາ.²⁹ ພວກເຂົາຮັບປະທານອາຫານບູຊາ, ເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມບາບ, ເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ຄວາມຜິດ, ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະຢາເວໃນອິດສະຣາເອນ, ຈະເປັນຂອງພວກເຂົາ.

³⁰ສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຜົນລະປຸກແຮກຂອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ສ່ວນແບ່ງພິເສດທັງປວງ, ແລະ ສິ່ງອື່ນໆ ຈາກສ່ວນແບ່ງຂອງເຈົ້າທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຈະເປັນຂອງບັນດາປະໂຫຍດ, ແລະ ເຮົາຈະຖວາຍອາຫານທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ບັນດາປະໂຫຍດ ເພື່ອວ່າພຣະພອນຈະມີຢູ່ເຫນືອຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ.

³¹ບັນດາປະໂຫຍດຈະບໍ່ຮັບປະທານສິ່ງໃດໆ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສັດທີ່ຕາຍ ຫລື ຖືກຈັກກັດດ້ວຍສັດປ່າ, ແມ້ວ່າຈະເປັນນົກ ຫລື ສັດຮ້າຍ.

45 ¹ເມື່ອເຈົ້າຈັບສະຫລາກເພື່ອແບ່ງແຜ່ນດິນໃຫ້ເປັນມໍລະດົກນັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍທີ່ດິນສ່ວນຫນຶ່ງແກ່ພຣະຢາເວ;

ຂອງຖວາຍນີ້ຈະເປັນສ່ວນສັກສິດຂອງທີ່ດີ, ຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ, ແລະ ກວ້າງຫນຶ່ງຫມື່ນສອກ. ຈະເປັນບ່ອນສັກສິດ, ຫົວບໍລິເວນນັ້ນ.

²ຈາກບໍລິເວນນີ້ ພົນທີ່ສີຫລັກຽມຈັດຕຸລັດກວ້າງຍາວດ້ານລະຫ້າຮ້ອຍສອກໂດຍຮອບສຳລັບສະຖານທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ແລະ ຂອບເຂດໂດຍຮອບກວ້າງອອກມາຫ້າສິບສອກ.

³ຈາກພົນທີ່ນີ້ ເຈົ້າຈະຕ້ອງວັດແທກສ່ວນຫນຶ່ງຈາກບໍລິເວນຄວາມຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ ແລະ ກວ້າງຫນຶ່ງຫມື່ນສອກ ຊຶ່ງຈະເປັນພຣະວິຫານ, ຄືສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ.⁴ ຈະເປັນສະຖານທີ່ສັກສິດໃນແຜ່ນດິນສຳລັບບັນດາປະໂຫຍດ ຜູ້ບົວລະບັດພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າ! ມາໃກ້ພຣະຢາເວ

ເພື່ອບົວລະບັດພຣະອົງ. ຈະໃຫ້ເປັນບ່ອນສຳລັບບ້ານເຮືອນຂອງບັນດາປະໂຫຍດ ແລະ ເປັນສະຖານທີ່ສັກສິດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ສຸດ.⁵ ດັ່ງນັ້ນ

ຄວາມຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ ແລະ ຄວາມກວ້າງຫມື່ນຫມື່ນສອກ, ແລະ ໃຊ້ເປັນທີ່ຕັ້ງເມືອງຕ່າງໆຂອງຄົນເລວີ ຜູ້ຊຶ່ງບົວລະບັດໃນພຣະວິຫານ.

⁶ເຈົ້າຈະຕ້ອງມອບພົນທີ່ສຳລັບເມືອງນັ້ນ, ຄວາມກວ້າງຫ້າພັນສອກ ແລະ ຄວາມຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ, ຊຶ່ງຕໍ່ຈາກເຂດສັກສິດທີ່ໄດ້ສະຫງວນໄວ້ສຳລັບສະຖານທີ່ສັກສິດ; ເມືອງນີ້ ຈະເປັນກຳມະສິດຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ.⁷ ແຜ່ນດິນຂອງບັນດາເຈົ້າເມືອງທີ່ຢູ່ທັງສອງຂ້າງຂອງບໍລິເວນທີ່ສະຫງວນໄວ້ສຳລັບສະຖານທີ່ສັກສິດ ແລະ ເມືອງ. ຊຶ່ງຈະອອກໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກ ແລະ ທິດທາງຕາເວັນອອກ. ຄວາມຍາວທຽບເທົ່າກັບຄວາມຍາວຂອງຫມື່ນສ່ວນໃນສ່ວນແບ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຈາກທາງທິດທາງເວັນຕົກຮອດທິດຕາເວັນອອກ.

⁸ແຜ່ນດິນນີ້ຈະເປັນກຳມະສິດຂອງເຈົ້າສຳລັບເຈົ້າຊາຍໃນອິດສະຣາເອນ. ແລະ ເຈົ້າຊາຍເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ກົດຂີ່ຂົມເຫັງປະຊາຊົນຂອງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ; ແຕ່ພວກເຂົາຈະມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ຕະກຸນຕ່າງໆຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.

⁹ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໂອ ບັນດາເຈົ້າຊາຍທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ! ຈົ່ງເລີກການທາລຸນ ແລະ ການກົດຂີ່ຂົມເຫັງເສຍ; ຈົ່ງເຮັດຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຍຸດຕິທຳ! ຈົ່ງເລີກຂັບໄລ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ! — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁰ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ຊີ້ງຊຶ່ງທີ່ທຽງຕິງເອຟາ ແລະ ບາດທີ່ທຽງທຳ!¹¹ ເອຟາ ແລະ ບາດ ຈະມີຈຳນວນເທົ່າກັນ, ສະນັ້ນ ຫນຶ່ງບາດເທົ່າກັບຫນຶ່ງໃນສິບຂອງໂຮເມ; ເອຟາຈະເທົ່າກັບຫນຶ່ງໃນສິບຂອງໂຮເມ. ມາດຕະຖານຂອງການວັດແທກເທົ່າກັບໂຮເມ.¹² ຫນຶ່ງເຊເຂເທົ່າກັບຊາວຫ້າເຊເຂ; ຫົກສິບເຊເຂເທົ່າກັບຫນຶ່ງມິເນສຳລັບເຈົ້າ.

¹³ນີ້ເປັນກຳນົດເຄື່ອງຖວາຍທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະມອບໃຫ້: ຄືສາລີຫນຶ່ງໃນຫົກເອຟາ ຈາກທຸກໆ ຫນຶ່ງໂຮເມ, ແລະ ເຈົ້າຈະມອບເຂົ້າບາເລຫນຶ່ງໃນຫົກເອຟາຈາກທຸກໆ ຫນຶ່ງໂຮເມ.¹⁴ ແລະສ່ວນວິທີການຖວາຍນັ້ນ ຈະຕວງດ້ວຍຫນ້ວຍບາດ ຄືຫນຶ່ງໃນສິບບາດ ຈາກທຸກຫນຶ່ງໂຮເມ (ຄືສິບບາດ)

47 ¹ ທັງໝົດຈາກນັ້ນ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍນຳຂ້າງນ້ອຍກັບມາທີ່ປະຕູທາງເຂົ້າພຣະວິຫານ, ແລະ ທີ່ມີນ້ຳໄຫລອອກມາຈາກກ້ອງທາງເຂົ້າປະຕູພຣະວິຫານໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ — ເພາະດ້ານຫນ້າຂອງພຣະວິຫານປົກຫນ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ — ແລະ ນ້ຳໄຫລລົງມາຈາກຂ້າງລຸ່ມທາງທິດໃຕ້ຂອງພຣະວິຫານ, ຄືດ້ານຂວາຂອງແຫ່ນບູຊາ.² ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາໄດ້ນຳຂ້າງນ້ອຍອອກມາທາງປະຕູດ້ານເຫນືອ ແລະ ນຳຂ້າງນ້ອຍອ້ອມໄປພາຍນອກເຖິງປະຕູຊັນນອກ ຊຶ່ງປົກຫນ້າໄປທາງຕາເວັນອອກ, ແລະ ທີ່ນັ້ນນັ້ນໄຫລອອກມາຈາກປະຕູທາງທິດໃຕ້.

³ ຊາຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ໄປທາງຕາເວັນອອກ, ມີເຊືອກວັດແທກຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາ; ເຂົາວັດແທກໄດ້ຫນຶ່ງພັນສອກ ແລະ ນຳຂ້າງນ້ອຍລຸຍນ້ຳໄປພຽງຂ້າງ.⁴ ແລ້ວເຂົາກໍວັດແທກອີກຫນຶ່ງພັນສອກອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ແລະ ນຳຂ້າງນ້ອຍລຸຍນ້ຳໄປເລິກພຽງຫົວເຂົາ; ແລະ ເຂົາກໍວັດແທກໄດ້ອີກຫນຶ່ງພັນສອກ ແລະ ນຳຂ້າງນ້ອຍລຸຍນ້ຳໄປ ເລິກພຽງແອວ.⁵ ທັງໝົດຈາກນັ້ນ ເຂົາກໍວັດແທກໄດ້ອີກຫນຶ່ງພັນສອກ, ແຕ່ເປັນແມ່ນ້ຳທີ່ຂ້າງນ້ອຍລຸຍຂ້າມບໍ່ໄດ້ ເພາະນ້ຳນັ້ນຂຶ້ນແລ້ວ ແລະ ເລິກພໍທີ່ຈະລອຍໄປໄດ້ — ມັນເປັນແມ່ນ້ຳທີ່ລຸຍຂ້າມບໍ່ໄດ້.

⁶ ຊາຍຄົນນັ້ນເວົ້າກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ບໍ່?” ແລ້ວເຂົາກໍພາຂ້າງນ້ອຍອອກມາ ແລະ ໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍຍ່າງກັບມາຕາມຝັ່ງແມ່ນ້ຳ.⁷ ຂະນະທີ່ຂ້າງນ້ອຍກັບມາ, ຕາມແຄມນ້ຳມີຕົ້ນໄມ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍຢູ່ທີ່ຝັ່ງແມ່ນ້ຳທັງສອງຝາກ.⁸ ຊາຍຄົນນັ້ນເວົ້າກັບຂ້າງນ້ອຍວ່າ, “ນ້ຳນີ້ໄຫລໄປທາງບໍລິເວນເຂດຕາເວັນອອກ ແລະ ໄຫລລົງໄປເຖິງອາຣາບາ; ແລ້ວນ້ຳນີ້ກໍໄດ້ໄຫລລົງໄປເຖິງທະເລເກືອ ແລະ ກໍຈະເຮັດໃຫ້ນ້ຳຈືດ.

⁹ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ກັນເປັນຝູງ ກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ ເມື່ອແມ່ນ້ຳໄຫລຜ່ານໄປເຖິງທີ່ໃດ; ທີ່ນັ້ນຈະມີປາຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ເພາະວ່າສາຍນ້ຳໄຫລຜ່ານໄປທີ່ນັ້ນ. ມັນຈະເຮັດໃຫ້ນ້ຳເຄັມຈືດ. ສາຍນ້ຳໄຫລຜ່ານໄປເຖິງບ່ອນໃດ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້.

¹⁰ ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ ພວກຊາວຫາປາຈາກເອັນເກດີ ຈະຢືນຢູ່ທີ່ຂ້າງແມ່ນ້ຳ, ແລະ ໃນທີ່ນັ້ນຈະມີສະຖານທີ່ສຳລັບຕາກແຫຼ່ງເອັນເອັກລາຍມີ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈະມີປາຫລາຍຊະນິດໃນທະເລເກືອ, ເຫມືອນກັບປາໃນທະເລໃຫຍ່ ເພື່ອຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງມັນ.

¹¹ ແຕ່ບ່ອນທີ່ເປັນບຶງ ແລະ ຫນອງນ້ຳຂອງທະເລເກືອຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຈືດ; ມັນຍັງຈະເປັນເກືອຢູ່.¹² ນອກຈາກນີ້ ຕາມຝັ່ງທັງສອງຝາກຂອງແມ່ນ້ຳ, ຈະມີຕົ້ນໄມ້ທຸກຊະນິດທີ່ຢູ່ກັບເປັນອາຫານ. ໃບຂອງມັນຫລາຍຈະບໍ່ຫຼົ່ວ ແລະ ຫມາກຂອງມັນຈະບໍ່ຫລົ້ນຈັກເທື່ອ. ແຕ່ລະເດືອນ, ຕົ້ນຈະເກີດຫມາກໃຫມ່ເລື້ອຍໆ, ເພາະວ່ານ້ຳໄຫລຈາກສະຖານທີ່ສັກສິດມາຍັງຕົ້ນໄມ້ເຫລົ່ານັ້ນ. ຜົນຂອງຫມາກໄມ້ນັ້ນຈະໃຊ້ເປັນອາຫານ, ແລະ ໃບຂອງມັນກໍໃຊ້ຮັກສາພະຍາດ.

¹³ ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ນີ້ຈະເປັນວິທີທີ່ເຈົ້າຈະແບ່ງເຂດແດນໃຫ້ອິດສະຣາເອນທັງສິບສອງເຜົ່າ: ໂຢເຊັຍຈະໄດ້ສອງສ່ວນ.¹⁴ ແລະ ພວກເຈົ້າຈຶງແບ່ງໃຫ້ເທື່ອກັນ ຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ຍົກມືປະຕິຍານແລ້ວວ່າ ຈະມອບໃຫ້ແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ. ແຜ່ນດິນນີ້ຈະຕົກເປັນມໍລະດົກຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁵ ນີ້ຈະເປັນເຂດແດນຂອງແຜ່ນດິນນີ້ ທາງທິດເຫນືອຈາກທະເລໃຫຍ່ໄປຕາມທາງເມືອງເຮດໂລນ, ແລະ ຕໍ່ໄປຮອດເມືອງເຊດາດ.

¹⁶ ແລ້ວເຂດແດນຈະໄປຍັງເມືອງເບໂຣທາ, ເຖິງເມືອງຊິບຣາອິມ, ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງເຂດແດນເມືອງດາມັສກັດ ແລະ ເຂດແດນເມືອງຮາມັດ, ແລະ ຮອດເມືອງຮາເຊ-ຮັດຕິໂກນ, ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ເຂດແດນເມືອງຮາອູຣານ.¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ ເຂດແດນຈະຍາວຈາກທະເລເຖິງເມືອງຮາຊາ-ເອໂນນ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ເຂດແດນທາງເຫນືອຂອງເມືອງດາມັສກັດ ແລະ ເມືອງຮາມັດທາງທິດເຫນືອ. ອັນນີ້ເປັນເຂດພາກເຫນືອ.

¹⁸ ທາງດ້ານຕາເວັນອອກ, ລະຫວ່າງເມືອງຮາອູຣານ ແລະ ດາມັສກັດ ແລະ ລະຫວ່າງກິເລອາດ ແລະ ແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ ກໍຈະເປັນແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ເຈົ້າຜ້ອງວັດແທກຈາກເຂດນີ້ເຖິງຝາກທະເລຕາເວັນອອກ; ທັງຫມົດນີ້ຈະເປັນເຂດແດນທາງດ້ານຕາເວັນອອກ.¹⁹ ແລ້ວທາງທິດໃຕ້: ທາງທິດໃຕ້ຂອງຕາມາຈິນຮອດນ້ຳເມຣີບາຄາເດັດ, ເລື້ອຍໄປຕາມແມ່ນ້ຳເອຍິບເຖິງທະເລໃຫຍ່, ແລະ ທາງທິດໃຕ້ນີ້ເປັນເຂດແດນໄປທາງທິດໃຕ້.²⁰ ເຂດແດນທາງທິດຕາເວັນຕົກຈະເປັນທະເລໃຫຍ່ ຊຶ່ງເລື້ອຍໄປຈົນຮອດບ່ອນທີ່ຢູ່ກັນຂ້າມກັບເມືອງຮາມັດ. ອັນນີ້ເປັນເຂດແດນທາງຕາເວັນຕົກ.

²¹ ນີ້ຄືວິທີທີ່ຈະແບ່ງແຜ່ນດິນນີ້ ສຳລັບພວກເຂົາ, ສຳລັບເຜົ່າຕ່າງໆຂອງອິດສະຣາເອນ.²² ເພື່ອເຈົ້າຈະແບ່ງສ່ວນທີ່ເປັນມໍລະດົກໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ທັງໃຫ້ກັບພວກຄົນຕ່າງໆທີ່ອາໄສຢູ່ທາມກາງພວກເຈົ້າ, ຄືຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ເກີດລູກຫລານຢູ່ທາມກາງເຈົ້າ ແລະ ອາໄສຢູ່ນຳ, ເຫມືອນກັບຄົນອິດສະຣາເອນໂດຍກຳເນີດ. ເຈົ້າຈະເຍັນມໍລະດົກຢ່າງຫລວງຫລາຍທາມກາງຊົນເຜົ່າອິດສະຣາເອນ.

²³ ແລ້ວຄົນຕ່າງຊາດກໍຈະອາໄສຢູ່ທາມກາງບັນດາຊົນເຜົ່າຕ່າງໆຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່. ເຈົ້າຜ້ອງມອບມໍລະດົກແກ່ເຂົາ — ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

48 ¹ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຊື່ຂອງບັນດາເຜົ່າຕ່າງໆ. ເຜົ່າດານຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຂອງດິນແດນຫນຶ່ງສ່ວນ; ບໍລິເວນເຂດແດນທາງເຫນືອຂອງອິດສະຣາເອນໄປຕາມທາງເຮດໂລນ ແລະ ຮອດທາງເຂົ້າເມືອງເລໂບຮາມັດ. ເຂດແດນນີ້ຈະໄປອອກໄປຈົນເຖິງຮາຊາ-ເອໂນນ ແລະ ໄປຕາມຊາຍແດນຂອງດາມັສກັດ ຊຶ່ງຢູ່ເຂດແດນທາງເຫນືອ ແລະ ຈົນເຖິງເມືອງຮາມັດ. ເຂດແດນຂອງດານຈະເລີ່ມແຕ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກອອກ ໄປເຖິງທາງໄປທະເລໃຫຍ່.² ຕິດກັບເຂດແດນຂອງດານ, ເລີ່ມຈາກທາງຕາເວັນອອກໄປຮອດທາງຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່າອາເຊຈະໄດ້ສ່ວນຫນຶ່ງ.³ ຕິດກັບເຂດແດນຂອງອາເຊ ເລີ່ມຈາກທາງທິດຕາເວັນອອກໄປຮອດທາງທິດຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່ານັບທາລີຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ.

⁴ ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເຂດແດນຂອງນັບທາລີ ເລີ່ມຈາກທິດຕາເວັນອອກໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່າມານາເຊຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ. ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເຂດແດນຂອງມານາເຊ ເລີ່ມຈາກທິດຕາເວັນອອກໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່າເອຟຣາອິມຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ. ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເຂດແດນເອຟຣາອິມ ເລີ່ມຈາກທິດຕາເວັນອອກໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່າຣູເບັນຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ. ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເຂດແດນຣູເບັນ ເລີ່ມຈາກທິດຕາເວັນອອກໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່າຢູດາຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ.

⁸ ການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງແຜ່ນດິນທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດແມ່ນຕາມເຂດແດນ ເຜົ່າຢູດາ ແລະ ກາຍອອກໄປຈາກທິດຕາເວັນອອກຈົນເຖິງທິດຕາເວັນຕົກ; ມັນຈະກວ້າງສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ. ຄວາມຍາວຈະຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບສັດສ່ວນຂອງເຜົ່າອິນຈາກທິດຕາເວັນອອກໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ແລະ ພຣະວິຫານຈະຢູ່ທາງກາງ.⁹ ດິນແດນນີ້ທີ່ເຈົ້າຜ້ອງຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ ຈະຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ ແລະ ຄວາມກວ້າງຫນຶ່ງຫມື່ນສອກ.

¹⁰ ຕໍ່ໄປນີ້ຈະເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງສັດສ່ວນທີ່ບໍ່ຮິສຸດຂອງດິນແດນນີ້: ປະໂລຫິດຈະໄດ້ສ່ວນແບ່ງທາງທິດເຫນືອ ຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ; ທາງທິດຕາເວັນຕົກກວ້າງຫນຶ່ງຫມື່ນສອກ; ທາງທິດຕາເວັນອອກກວ້າງຫນຶ່ງຫມື່ນສອກ; ແລະ ທາງທິດໃຕ້ຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ, ມີສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະຢາເວທີ່ຢູ່ທາງກາງ.¹¹ ທີ່ສ່ວນນີ້ມອບແກ່ປະໂລຫິດເຊື້ອສາຍຂອງຊາໂດກທີ່ຊຳຮະໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ, ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ບິວລະບັດເຮົາຢ່າງສັດຊື່ສະເຫມີມາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຫລົງຜິດໄປເຫມືອນດັ່ງຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຫລົງຜິດໄປ, ເຫມືອນຢ່າງຄົນເລວີໄດ້ຫລົງໄປ.

¹² ການຖວາຍຂອງພວກເຂົາຈະເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງສ່ວນແບ່ງທີ່ບໍ່ຮິສຸດທີ່ສຸດໃນແຜ່ນດິນນີ້, ຊຶ່ງກວ້າງອອກໄປເຖິງເຂດແດນຂອງຄົນເລວີ.

¹³ ດິນແດນສ່ວນຂອງຄົນເລວີໃກ້ກັບເຂດແດນຂອງປະໂລຫິດນັ້ນ ຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ ແລະ ກວ້າງຫນຶ່ງຫມື່ນສອກ. ຄວາມຍາວທັງຫມົດຂອງທີ່ດິນທັງສອງຈະຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ ແລະ ຄວາມກວ້າງສອງຫມື່ນສອກ.¹⁴ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງບໍ່ຂາຍ ຫລື ແລກປ່ຽນສ່ວນຫນຶ່ງສ່ວນໃດຂອງດິນສ່ວນນີ້; ທີ່ດິນສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ ຕ້ອງບໍ່ຖືກແບ່ງແຍກຈາກບໍລິເວນເດີມເຫລົ່ານີ້, ເພາະເປັນທີ່ບໍ່ຮິສຸດແຕ່ພຣະຢາເວ.

¹⁵ສ່ວນດິນທີ່ຍັງເຫຼືອ, ກວ້າງຫ້າພັນສອກ ແລະ ຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກນັ້ນ ຈະເປັນທີ່ສາທາລະນະປະໂຫຍດຂອງເມືອງ, ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສ, ແລະ ເປັນທຶງຫຍ້າ; ຕົວເມືອງຈະຢູ່ທາງກາງ.¹⁶ ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຂະໜາດຂອງດ້ານຕ່າງໆຂອງເມືອງຄື: ທາງທິດເຫນືອມີຄວາມຍາວ 4,500 ສອກ; ທາງທິດໃຕ້ມີຄວາມຍາວ 4,500 ສອກ; ທາງທິດຕາເວັນອອກມີຄວາມຍາວ 4,500 ສອກ; ແລະ ທາງທິດຕາເວັນຕົກມີຄວາມຍາວ 4,500 ສອກ.

¹⁷ບໍລິເວນທຶງຫຍ້າຂອງເມືອງນັ້ນ ໂດຍວັດແທກຈາກທິດເຫນືອ, ອອກໄປມີຄວາມເລິກ 250 ສອກ; ທິດໃຕ້ມີຄວາມເລິກ 250 ສອກ, ທິດຕາເວັນອອກ, ມີຄວາມເລິກ 250 ສອກ, ແລະ ທິດຕາເວັນຕົກ, ມີຄວາມເລິກ 250 ສອກ.¹⁸ສ່ວນທີ່ເຫຼືອທີ່ບໍ່ຮິດນັ້ນ ຂອງຖວາຍຈະຂະໜາດຍອກໄປທາງທິດຕາເວັນອອກຫນຶ່ງຫມື່ນສອກ ແລະ ຫນຶ່ງຫມື່ນສອກໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກ. ມັນຈະແຜ່ກວ້າງອອກໄປຕາມເຂດຂອງເຄື່ອງຖວາຍບໍ່ຮິດ, ແລະ ພືດຜົນຈະເປັນອາຫານຂອງຄົນທີ່ເຮັດວຽກໃນເມືອງນັ້ນ.

¹⁹ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໃນເມືອງນັ້ນ, ປະຊາຊົນທັງຫລາຍທີ່ມາຈາກເຜົ່າທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນ, ຈະເປັນຄົນເຮັດໄຮ່ເຮັດນາໃນດິນຜົນນີ້.

²⁰ການຖວາຍດິນແດນຈະວັດແທກໄດ້ເປັນຄວາມຍາວດ້ານລະສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ, ກວ້າງດ້ານລະສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ.

ດ້ວຍວິທີນີ້ພວກເຈົ້າຈະແບ່ງກັນໄວ້ເປັນສ່ວນສັກສິດບໍ່ຮິດ ພ້ອມກັບດິນແດນຂອງເມືອງນີ້ດ້ວຍ.

²¹ສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງແຜ່ນດິນທັງສອງດ້ານຂອງການຖວາຍບູຊາອັນສັກສິດ ແລະ ເຂດເມືອງ ຈະເປັນຂອງເຈົ້າຊາຍ.

ອະນາເຂດຂອງເຈົ້າຊາຍທາງທິດຕາເວັນອອກຈະແຜ່ກວ້າງອອກໄປສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກ ຈາກເຂດແດນຂອງສ່ວນບໍ່ຮິດ ໄປເຖິງເຂດແດນທາງທິດຕາເວັນອອກ — ແລະ ພືດຜົນຂອງເຂົາໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກຈະແຜ່ກວ້າງອອກໄປຍາວສອງຫມື່ນຫ້າພັນສອກໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກ.

ໃຈກາງຈະເປັນສ່ວນຖວາຍບໍ່ຮິດ, ແລະ ສະຖານບໍ່ຮິດຂອງພຣະວິຫານຈະຢູ່ທາງກາງນັ້ນ.²²ແຜ່ນດິນແຜ່ກວ້າງອອກຈາກກຳມະສິດຂອງຄົນເລວີ ແລະ ບໍລິເວນເມືອງ ຊຶ່ງຢູ່ທາງກາງນັ້ນ ຈະເປັນດິນແດນຂອງເຈົ້າຊາຍ; ມັນຈະຢູ່ລະຫວ່າງເຂດແດນຂອງຢູດາ ແລະ ເຂດແດນຂອງເປັນຢາມິນ — ແຜ່ນດິນນີ້ຈະເປັນຂອງເຈົ້າຊາຍ.

²³ສ່ວນເຜົ່າທີ່ເຫຼືອຢູ່ນັ້ນ, ສ່ວນແບ່ງຂອງພວກເຂົາຈະມາຈາກທາງຝັ່ງຕາເວັນອອກ ແລະ ໄປທາງຝັ່ງທິດຕາເວັນຕົກ. ເຜົ່າເປັນຢາມິນຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ.²⁴ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເຂດແດນຂອງເປັນຢາມິນ ເລີ່ມຈາກທາງທິດຕາເວັນອອກໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່າຊິເມ-ໂອນຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ.²⁵ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເຂດແດນຂອງຊິເມ-ໂອນ ເລີ່ມຈາກທິດຕາເວັນອອກ ໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່າອິດຊາ-ຄາຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ.²⁶ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເຂດແດນຂອງອິດຊາຄາ ເລີ່ມຈາກທິດຕາເວັນອອກ ໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ເຜົ່າເຊບູ-ລນຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຫນຶ່ງສ່ວນ.

²⁷ໄປທາງໃຕ້ຂອງເຂດແດນເຊບູ-ລນ, ເລີ່ມຈາກທິດຕາເວັນອອກ ໄປຮອດທິດຕາເວັນຕົກ, ເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງເຜົ່າກາດ — ຫນຶ່ງສ່ວນ.²⁸ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເຂດແດນຂອງກາດ ທາງທິດໃຕ້ເຂດແດນນັ້ນຈະແຜ່ກວ້າງອອກໄປຈາກເມືອງຕາມາເຖິງນ້ຳຄາເດັດ, ແລະ ໄກອອກໄປຕາມແມ່ນ້ຳຂອງເອຢິບ, ແລະ ເຖິງທະເລໃຫຍ່.²⁹ນີ້ເປັນດິນແດນ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າຈະແບ່ງໃຫ້ເຜົ່າຕ່າງໆ; ມັນຈະເປັນມໍລະດົກຂອງເຜົ່າຕ່າງໆຂອງອິດສະຣາເອນ.

ນີ້ຈະເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ. ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

³⁰ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນທາງອອກຂອງເມືອງ: ທາງທິດເຫນືອ, ຊຶ່ງຈະວັດແທກ ຄວາມຍາວໄດ້ 4,500 ສອກ,³¹ມີປະຕູສາມປະຕູບານ, ຕັ້ງຊື່ຕາມຊື່ເຜົ່າທັງຫລາຍຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ: ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ຮູເບັນ, ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ຢູດາ, ແລະ ປະຕູຊິເລວີ.³²ທາງທິດຕາເວັນອອກ, ຊຶ່ງວັດແທກຄວາມຍາວໄດ້ 4,500 ສອກ, ຈະມີປະຕູສາມບານຄື: ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ໂຢເຊັບ, ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ເປັນຢາມິນ ແລະ ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ດານ.

³³ທາງທິດຕາເວັນອອກ, ຊຶ່ງວັດແທກຄວາມຍາວໄດ້ 4,500 ສອກ, ຈະມີປະຕູສາມບານຄື: ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ຊິເມ-ໂອ, ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ອິດຊາຄາ, ແລະ ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ເຊບູ-ລນ.³⁴ທາງທິດຕາເວັນອອກ, ຊຶ່ງວັດແທກຄວາມຍາວໄດ້ 4,500 ສອກ, ຈະມີປະຕູສາມບານຄື: ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ກາດ, ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ອາເຊ, ແລະ ປະຕູຫນຶ່ງຊື່ນັບທາລີ.³⁵ໄລຍະທາງຮອບເມືອງນັ້ນ ຈະມີຫນຶ່ງຫມື່ນແປດພັນສອກ; ຕັ້ງແຕ່ວັນນີ້ໄປ, ເມືອງນີ້ຈະມີຊື່ວ່າ “ພຣະຢາເວສະຖິດທິນັ້ນ.”

ດານີເອນ

1 ¹ໃນປີທີ່ສາມທີ່ເຢເຣຍອາກິມໄດ້ເປັນກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ເນບູກາດເນັດຊາ ກະສັດບາບີໂລນໄດ້ສະເດັດມາຍັງເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຊົງຮ້ອນເມືອງໄວ້ ເພື່ອເປັນການຕັດສະບຽງທັງຫມົດທີ່ຈະຜ່ານເຂົ້າໃນເມືອງ.²ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄຊຊະນະແກ່ເນບູກາດເນັດຊາ ເຫນືອເຢເຣຍອາກິມກະສັດແຫ່ງຢູດາ, ແລະພຣະອົງໄດ້ມອບວັດຖຸສັກສິດທັງອັນຈາກວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະອົງຊົງວາງວັດຖຸເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ໃນດິນແດນແຫ່ງບາບີໂລນ, ໄວ້ໃນວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ,

ແລະພຣະອົງໄດ້ມອບວາງວັດຖຸສັກສິດໄວ້ໃນຄັງຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ກະສັດໄດ້ສັງອັດສະເປນັດ, ຜູ້ເປັນຫົວຫນ້າຂອງບັນດາຂ້າຣາຊການ, ເພື່ອນຳເອົາຄົນອິດສະຣາເອນຈຳນວນຫນຶ່ງ, ທັງເຊື້ອພະວົງ ແລະເຊື້ອສາຍຂຸນນາງ.⁴ພວກຊາຍໜຸ່ມໆທີ່ປາສະຈາກຄຳຕຳຫນິ, ມີຮູບຮ່າງຫນ້າຕາດີ, ຊ່ຽວຊານທາງດ້ານສະຕິປັນຍາທັງຫມົດ, ມີຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ໃນຣາຊວັງຂອງກະສັດ. ພຣະອົງຊົງໃຫ້ສອນວັນນະຄະດີ ແລະ ພາສາຂອງບາບີໂລນແກ່ພວກເຂົາ.⁵ກະສັດໄດ້ຊົງກຳນົດອາຫານປານິດສູງ ແລະ ເຫລືອອະນຸຊົງກະສັດໄດ້ດື່ມນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາທຸກມື້. ພວກຄົນໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນຢູ່ສາມປີ, ແລະຫລັງຈາກທີ່ຄົບກຳນົດເວລາແລ້ວນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບໃຊ້ກະສັດ.

⁶ໃນບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນມີຄົນດານີເອນ, ຮານານີຢາ, ມີຊາເອນ, ແລະ ອາຊາລີຢາ, ມີຊາເອນ, ແລະ ອາຊາລີຢາ, ແລະ ປະຊາຊົນຄົນອື່ນໆຂອງຢູດາ.

⁷ຫົວຫນ້າເຈົ້າຫນ້າທີ່ ໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫມ່ໃຫ້ພວກເຂົາ: ດານີເອນໄດ້ເອີ້ນວ່າ ເປັນເຕຊັດຊາເຣ, ຮານານີຢາເອີ້ນວ່າ ຊັດຣາກ, ມີຊາເອນເອີ້ນວ່າ ເມຊາກ, ແລະ ອາຊາລີຢາເອີ້ນວ່າອາເບັດເນໂກ.

⁸ແຕ່ດານີເອນໄດ້ຕັ້ງໃຈວ່າຈະບໍ່ເຮັດໂຕເປັນມົນທົນດ້ວຍອາຫານປານິດຂອງກະສັດ ຫລືດ້ວຍເຫລືອອະນຸຊົງພະອົງໄດ້ດື່ມ.

ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ອະນຸຍາດຫົວຫນ້າຣາຊການ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເຮັດໂຕເປັນມົນທົນ.⁹ບັດນີພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມຊື່ນຊົມ ແລະ ຄວາມເຫັນໃຈດານີເອນໂດຍຜ່ານຄວາມນັບຖືທີ່ ຫົວຫນ້າຂ້າຣາຊການມີຕໍ່ເຂົາ.¹⁰ຫົວຫນ້າຂ້າຣາຊການໄດ້ກ່າວຕໍ່ດານີເອນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຢ້ານກະສັດນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັງອາຫານ ແລະເຄື່ອງດື່ມ ທີ່ພວກທ່ານຄວນໄດ້ຮັບປະທານ, ເພາະເຫດໃດຈຶ່ງໃຫ້ພຣະອົງຄວນເຫັນວ່າພວກທ່ານເບິ່ງຂີ້ຮ້າຍ ກວ່າບັນດາຄົນໜຸ່ມອາຢຸລຸ້ນລາວຄາວດຽວກັນ? ກະສັດອາດຈະຕັດຫົວຂ້ານ້ອຍເພາະພວກທ່ານ.”

¹¹ແລ້ວດານີເອນໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຫົວຫນ້າຂ້າຣາຊການໄດ້ກຳນົດໃຫ້ເບິ່ງແຍງດານີເອນ, ຮານານີຢາມີຊາເອນ, ແລະ ອາຊາລີຢາ.¹²ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂໍທົດສອບກັບພວກເຮົາ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ຈັກສິບວັນ. ຂໍນຳຜັກຕ່າງໆ ມາໃຫ້ເຮົາກິນ ແລະ ນ້ຳມາໃຫ້ເຮົາດື່ມກໍແລ້ວ.

¹³ແລ້ວກວດເບິ່ງຫນ້າຕາຂອງເຮົາ ຫຽບກັບຫນ້າຕາຂອງບັນດາຄົນໜຸ່ມຜູ້ທີ່ກິນອາຫານປານິດຂອງກະສັດ, ແລະ ຈົງປະຕິບັດກັບພວກເຮົາ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ, ຈາກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນ.”

¹⁴ດັ່ງນັ້ນຄົນຮັບໃຊ້ເຫັນດ້ວຍກັບເຂົາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້, ແລະ ເຂົາໄດ້ທົດສອບພວກເຂົາເປັນເວລາສັບພີ້.

¹⁵ເມື່ອຄົບສັບພີ້ແລ້ວຮູບຮ່າງຂອງເຂົາກໍ່ເບິ່ງແຂງແຮງດີກວ່າ, ແລະ ເນື້ອໜັງເບິ່ງປົກກວ່າບັນດາຄົນໜຸ່ມທີ່ກິນອາຫານອັນປານິດຂອງກະສັດ.

¹⁶ດັ່ງນັ້ນຄົນຮັບໃຊ້ຈຶ່ງເອົາອາຫານປານິດສ່ວນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຫລົ້າອາຖຸນຊຶ່ງເຂົາຈະໄດ້ກິນນັ້ນໄປ ແລ້ວໃຫ້ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຜັກເທົ່ານັ້ນ.

¹⁷ສຳລັບພວກຄົນໜຸ່ມທັງສິຄົນນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປອໜອບຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຊຳນານທັງປວງ ແລະ ປັນຍາ, ແລະ ດານີເອນກໍ່ໄດ້ສາມາດເຂົ້າໃຈນິມິດ ແລະ ຄວາມຝັນທຸກຢ່າງ.¹⁸ ພຣະອົງກໍ່ມີເວລາ ທີ່ກະສັດຊົງບັນຊາໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍເຂົາເພົາ, ຫົວໜ້າຂ້າຮາຊການຈຶ່ງນຳພວກເຂົາທັງຫລາຍເຂົາມາເພົາເນບູກາດເນັດຊາ.

¹⁹ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ, ແລະ ໃນບັນດາຄົນໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ເຫັນຈັກຄົນໜຶ່ງທີ່ປຽບທຽບດານີເອນ, ຮານານີຢາ, ມິຊາເອນ, ແລະ ອາຊາຮີຢາໄດ້. ພວກເຂົາໄດ້ຍື່ນຕໍ່ໜ້າກະສັດ, ພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພະອົງ.²⁰ ໃນທຸກຄຳຖາມແຫ່ງປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ກະສັດໄດ້ຖາມພວກເຂົາ, ພະອົງພົບວ່າພວກເຂົາຕອບໄດ້ດີກວ່າຜູ້ມີຄຳຖາມອາດຈະຕອບໄດ້ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຊົງອ້າງວ່າ ເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພະອົງທັງຫມົດ.²¹ ດານີເອນໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເລື້ອຍມາ ຈົນເຖິງສະໄຫມທຳອິດຂອງກະສັດໄຊຣັດ.

2 ໃນປີທີສອງຮາຊການຂອງເນບູກາດເນັດຊາ, ພະອົງໄດ້ຊົງຝັນ. ພະອົງໄດ້ທຸກໃຈ, ແລະ ພະອົງບໍ່ສາມາດນອນຫລັບໄດ້.

²ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ເອີນເຫລົ່ານັກວິທະຍາຄົມ ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ອ້າງວ່າເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້. ພະອົງໄດ້ຊົງເອີນຜູ້ຊົງມີເວດມົນຄາຖາ ແລະ ນັກປາດເຂົ້າມາດ້ວຍ. ພະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາ ເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຝັນຂອງພະອົງນັ້ນເປັນຢ່າງໃດ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າເພົາ ແລະ ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ.

³ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຝັນ ແລະ

ຈິດໃຈຂອງເຮົາກໍ່ກະວົນກະວາຍຢ່າງກວ່າຄວາມຫມາຍຂອງສິ່ງທີ່ໄດ້ຝັນ."⁴ ແລ້ວພວກນັກປາດໄດ້ຕອບກະສັດເປັນພາສາອາຣາມິກວ່າ, "ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຂໍຊົງພະຈະເລີນເປັນນິດ! ຂໍເລົ່າຄວາມຝັນໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ, ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໃຫ້."

⁵ກະສັດໄດ້ຊົງຕອບພວກນັກປາດວ່າ, "ເລື່ອງນີ້ໄດ້ຕັດສິນແລ້ວວ່າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເປີດເຜີຍຄວາມຝັນໃຫ້ເຮົາຮູ້ ພ້ອມທັງແກ້ຄວາມຝັນ, ຮ່າງຂອງເຈົ້າຈະຖືກສຶກອອກຈາກກັນ ແລະ ບ້ານເຮືອນຂອງເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນກອງຂີ້ເຫຍື້ອ.⁶ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເປີດເຜີຍຄວາມຝັນ ແລະ ຄຳແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ເຮົາ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຂອງຂວັນຈາກເຮົາ, ໄດ້ຮັບລາງວັນ, ແລະ ໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດຫຍິງໃຫຍ່. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປີດເຜີຍຄວາມຝັນ ແລະ ຄຳແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ເຮົາ."

⁷ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກ່າວອີກຄັ້ງວ່າ, "ຂໍກະສັດຊົງເລົ່າຄວາມຝັນ, ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ, ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ

ພວກຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້."⁸ ກະສັດໄດ້ຊົງຕອບວ່າ,

"ເຮົາຮູ້ແນ່ແລ້ວວ່າພວກເຈົ້າພະຍາຍາມຖ່ວງເວລາໄວ້ເພາະເຈົ້າເຫັນວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງເຮົາກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ເດັດຂາດ.

⁹ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກຄວາມຝັນໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮູ້, ກໍ່ມີຄຳຕັດສິນເຈົ້າຢູ່ຂັດຽວ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຕຽມຄຳເວົ້າທີ່ຕົວະ ແລະ ຄຳເວົ້າຫລອກລວງຕໍ່ເຮົາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕິກລົງກັນວ່າຈະເວົ້າກັບເຮົາຈົນກວ່າເຮົາຈະປ່ຽນໃຈຂອງເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ຈົ່ງບອກຄວາມຝັນແກ່ເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະຮູ້ວ່າເຈົ້າແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ເຮົາໄດ້."

¹⁰ພວກນັກປາດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບກະສັດວ່າ, "ບໍ່ມີໃຜໃນແຜ່ນດິນທີ່ຈະຕອບສະຫນອງພະປະສົງຂອງກະສັດໄດ້. ເພາະວ່າບໍ່ມີກະສັດຍິງໃຫຍ່, ແລະ ຊົງລົດອົງໃດມີພະປະສົງເຊັ່ນນີ້ຈາກນັກເວດມົນ, ຫລື ຈາກຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ອ້າງວ່າໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຕາຍ, ຫລື ຈາກນັກປາດ.

¹¹ສິ່ງໃດຊົງກະສັດໄດ້ຊົງພະປະສົງນັ້ນຍາກ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດບອກກະສັດໄດ້ນອກຈາກບັນດາພະຕ່າງໆ, ແລະ

ພວກເຂົາຜູ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກພະນຸດ."

¹²ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ກະສັດບໍ່ພໍໃຈ ແລະ ຊົງໃຈຮ້າຍຫລາຍ, ແລະ ພະອົງຊົງໄດ້ມີຄຳສັ່ງໃຫ້ຂ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃນບາບີໂລນ

ຜູ້ທີ່ມີຊື່ສຽງໃນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພວກເຂົາ.

¹³ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ມີຄຳສັ່ງປະກາດອອກໄປວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດທີ່ມີຊື່ສຽງໃນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຕ້ອງຖືກຂ້າຕາຍ. ເພາະພະຄຳສັ່ງນີ້, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕາມຫາດານີເອນ ແລະ ເພືອນໆຂອງເຂົາ ເພື່ອຈະນຳພວກເຂົາໄປຂ້າເສຍ.

¹⁴ແລ້ວດານີເອນກໍ່ໄດ້ຕອບດ້ວຍຄວາມຮອບຄອບ ແລະ ສະຫລາດຕໍ່ອາຣິໂອກຫົວໜ້າຮາຊອົງຄະລັກຂອງກະສັດ, ຜູ້ມາປະຫານຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃນບາບີໂລນທີ່ມີຊື່ສຽງໃນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງພວກເຂົາ.¹⁵ ດານີເອນເພິ່ນໄດ້ຖາມອາຣິໂອກວ່າ "ເປັນຫຍັງກະສັດຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງຮຸນແຮງດັ່ງນີ້?" ດັ່ງນັ້ນອາຣິໂອກຈຶ່ງໄດ້ບອກໃຫ້ດານີເອນຮູ້ວ່າໄດ້ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ.¹⁶ ແລ້ວດານີເອນໄດ້ໄປ ແລະ ຂໍການນັດຫມາຍເຂົ້າເພົາກະສັດເພື່ອເຂົາຈະສາມາດຖວາຍຄຳແກ້ຄວາມຝັນແກ່ພະອົງ.

¹⁷ແລ້ວດານີເອນກໍ່ໄດ້ໄປບ້ານຂອງເຂົາແລະ ໄດ້ອະທິບາຍແກ່ ຮານານີຢາ, ມິຊາເອນ, ແລະ ອາຊາຮີຢາ, ວ່າໄດ້ມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນ.

¹⁸ເຂົາໄດ້ຂໍໃຫ້ທູນຂໍພຣະເມດຕາກພະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ ແຫ່ງຝ່າກ່ຽວກັບເລື່ອງຄວາມລຶກລັບນີ້ ເພື່ອທີ່ດານີເອນ ແລະ

ເພືອນຂອງເຂົາຈະບໍ່ຖືກຂ້າພ້ອມທັງບັນດາຄົນອື່ນໆຂອງບາບີໂລນຜູ້ມີຊື່ສຽງໃນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດທັງຫລາຍນັ້ນ.

¹⁹ໃນຄືນນັ້ນຄວາມລຶກລັບໄດ້ເປີດເຜີຍກັບດານີເອນໃນນິມິດ. ແລ້ວດານີເອນກໍ່ໄດ້ຖວາຍສາທຸກການແກ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝ່າສະຫວັນ²⁰ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ,

"ສາທຸກການແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດໄປ ແລະ ສິບໄປ; ເພາະພຣະສະຕິປັນຍາ ແລະ ອິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ.

²¹ພຣະອົງຊົງປ່ຽນເວລາ ແລະ ລະດູການຕ່າງໆ; ພຣະອົງຊົງແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ປົດກະສັດລົງຈາກບັນລັງຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະອົງປອໜອບສະຕິປັນຍາແກ່ນັກປາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ.²² ພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍສິ່ງລຶກລັບ ແລະ ສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກປົກປິດໄວ້ ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ເລື່ອງທີ່ປົກປິດໄວ້ໃນຄວາມມືດ, ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຢູ່ກັບພຣະອົງ.

²³ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍອອບພະຄຸນ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະອົງ ສຳລັບປັນຍາ ແລະ ພະລັງທີ່ໄດ້ປະຫານໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ.

ບັດນີພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮູ້ ໃນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍທູນຂໍຈາກພຣະອົງ; ກໍ່ຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແລ້ວກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ກະສັດຊົງກັງວົນ."

²⁴ແລ້ວດານີເອນກໍ່ໄດ້ໄປຫາອາຣິໂອກ (ຜູ້ຊົງກະສັດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປະຫານຜູ້ປົກສາຂອງບາບີໂລນ). ດານີເອນໄດ້ໄປ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,

"ຂໍຢ່າປະຫານນັກປາດໃນບາບີໂລນ. ໃຫ້ນຳພວກຂ້ານ້ອຍ ເຂົ້າເພົາກະສັດ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍຄຳແກ້ຄວາມຝັນແກ່ພະອົງ."

²⁵ແລ້ວອາຣິໂອກກໍ່ໄດ້ອີບນຳດານີເອນເຂົ້າເພົາກະສັດ ແລະ ໄດ້ທູນພະອົງວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ພົບຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ຖືກກວາດເປັນຊະເລີຍ ຈາກຢູດາ

ຜູ້ຊາຍທີ່ຈະສາມາດແກ້ຄວາມຝັນຂອງກະສັດໄດ້."²⁶ ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຕໍ່ດານີເອນວ່າ (ຜູ້ມີຊື່ວ່າເບນເຕຊັດຊາເອ),

"ເຈົ້າສາມາດໃຫ້ເຮົາຮູ້ຄວາມຝັນທີ່ເຮົາໄດ້ຝັນ ແລະ ຄວາມຫມາຍໄດ້ບໍ່?"

²⁷ດານີເອນທູນກະສັດວ່າ, "ຄວາມລຶກລັບ ທີ່ກະສັດໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນບໍ່ມີນັກປາດ ຫລື ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອ້າງວ່າເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້, ຫລື ນັກມາຍາກິນ ຫລື ຫມໍວິຊາອາຄົມ ຫລື ຫມໍດູເລືອກຍາມ ຄົນໃດອາດຈະສາມາດບອກພະອົງຢ່າງນັ້ນໄດ້.²⁸ ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມີພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງ ຜູ້ຊົງສະຖິດໃນຝ່າສະຫວັນ,

ຜູ້ຊົງເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບທັງຫຼາຍ, ແລະ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາ, ໄດ້ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອານາຄົດທີ່ກຳລັງຈະຮອດນີ້. ຄືຄວາມຝັນແລະ ນິມິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ພະອົງຊົງບັນທຶກມືດັ່ງນີ້.

²⁹ ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຂະນະເມື່ອພະອົງບັນທຶກພະອົງໄດ້ຝັນເຫັນສິ່ງທີ່ຈະກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນອານາຄົດ, ແລະ ເພາະພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປີດເຜີຍເລື່ອງລຶກລັບທັງຫຼາຍແກ່ພຣະອົງຊົງຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ.³⁰ ສ່ວນຂ້ານ້ອຍນັ້ນ, ຄວາມລຶກລັບນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ແມ່ນວ່າສະຕິປັນຍາຂອງຂ້ານ້ອຍມີຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໆທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່. ຄວາມລຶກລັບນີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ກໍເພື່ອທີ່ພະອົງ, ກະສັດ, ຈະຮູ້ຄຳແກ້ຄວາມຝັນ, ແລະເພື່ອພະອົງຈະເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຫມາຍອັນເລິກເຊິ່ງໃນພະໂທຂອງພະອົງເອງ.

³¹ ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ພະອົງຊົງໄດ້ທົບທວນ ແລະພະອົງຊົງທອດພະເນດ. ຮູບປັນຂະຫນາດໃຫຍ່, ຮູບປັນນີ້. ຊົງມີອຳນາດຫຼາຍແລະສົດໃສຍິ່ງ, ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພະອົງ. ຄວາມສົດໃສຂອງມັນເປັນຕາຢ້ານ.³² ຫົວຂອງຮູບປັນນີ້ໄດ້ເຮັດດ້ວຍຄຳຢາງດີທີ່ສຸດ. ເອິກແລະແຂນເປັນເງິນ. ສ່ວນແອວແລະກົກຂາເປັນທອງສຳອິດ,³³ ແລະສ່ວນຂາໄດ້ເຮັດດ້ວຍເຫລັກ. ສ່ວນຕີນທັງສອງຂ້າງຂອງມັນເປັນເຫລັກສ່ວນຫນຶ່ງ ແລະຕີນຫນຶ່ງສ່ວນຫນຶ່ງ.

³⁴ ຂະນະພະອົງໄດ້ຊົງທົບທວນ, ແລະມີຫີນກ້ອນຫນຶ່ງໄດ້ຖືກຕັດອອກ, ມາແມ່ນວ່າບໍ່ແມ່ນດ້ວຍມືມະນຸດ, ຫີນນັ້ນກະທົບຮູບປັນທີ່ຕີນອັນເປັນເຫລັກປົນດິນຫນຽວ, ເຮັດໃຫ້ມັນແຕກມຸ່ນໄປ³⁵ ແລ້ວສ່ວນເຫລັກ, ດິນຫນຽວ, ທອງສຳອິດ, ເງິນ, ແລະທອງຄຳ ກໍແຕກເປັນສ່ວນໆ ພ້ອມກັນກາຍເປັນເຫມືອນແກບ. ຢູ່ລານພາດເຂົ້າໃນລະດູຮ້ອນ ລົມກໍພັດພາເອົາໄປຫົວຈົ່ງຫາຮ່ອງຮອຍຂອງມັນບໍ່ພົບອີກເລີຍ. ແຕ່ກ້ອນຫີນທີ່ກະທົບຮູບປັນນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນພູເຂົາໃຫຍ່ຈົນເຕັມພິພິບ.

³⁶ ນີ້ເປັນຄວາມຝັນ, ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍຂໍບອກຄຳແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ກະສັດຊົງຮູ້ວ່າ.³⁷ ຂ້າແຕ່, ກະສັດ, ພະອົງຊົງເປັນກະສັດເຫນືອກະສັດທັງຫຼາຍ ຜູ້ຊົງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາໄດ້ປະທານຣາຊອານາຈັກ, ອານຸພາບ, ອິດເດດ, ແລະ ກຽດຕິຍົດ.³⁸ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບໄວ້ໃນມືຂອງພະອົງ ສະຖານທີ່ ທີ່ມະນຸດໄດ້ອາໄສຢູ່ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບໄວ້ໃຫ້ປົກຄອງບັນດາສັດແຫ່ງທ້ອງຟ້າ, ແລະບັນດານົກໃນທ້ອງຟ້າໄວ້ໃນມືຂອງພະອົງແລ້ວ. ພຣະອົງມອບໃຫ້ພະອົງປົກຄອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງພະອົງຄືຫົວທອງຄຳນັ້ນ.

³⁹ ຕ່າງກະພະອົງ, ໄປຈະມີຣາຊອານາຈັກ ດ້ອຍກວ່າຂອງພຣະອົງປະກົດຂຶ້ນ, ແລະຍັງມີຣາຊອານາຈັກທີ່ສາມເປັນທອງສຳອິດ ຊົງຈະປົກຄອງຢູ່ທົ່ວພິພິບ.

⁴⁰ ຈະມີຣາຊອານາຈັກທີ່ສີ, ແຂງແຮງດັງເຫລັກ, ເພາະວ່າເຫລັກຕິສົງທັງຫຼາຍໃຫ້ຫັກແລະແຕກເປັນສ່ວນໆຢ່າງໃດ. ຣາຊອານາຈັກນັ້ນຈະຫັກ ແລະທູບສົງເຫລົ່ານີ້ດັງເຫລັກຊົງທູບໃຫ້ແຕ່ລາກຢ່າງນັ້ນ.

⁴¹ ດັງທີ່ພະອົງ, ໄດ້ຊົງເບິ່ງເຫັນບັນດາຕີນແລະນິວຕີນເປັນດິນຂອງຊ່າງປັນຫມັ້ແນ່ ເຫລັກແນ່; ດັງນັ້ນຈະເປັນອານາຈັກທີ່ຖືກເຍກ, ແຕ່ຄວາມແຂງຂອງເຫລັກຈະຢູ່ໃນນັ້ນແນ່, ດັງທີ່ພະອົງໄດ້ຫລຽວເຫັນເຫລັກປົນດິນຫນຽວ.⁴² ແລະນິວຂອງບັນດາຕີນເປັນເຫລັກ ແລະ ປົນດິນຢ່າງໃດ, ຣາຊອານາຈັກນັ້ນຈຶ່ງແຂງແຮງແຕ່ເສຍຫາຍງ່າຍຢ່າງນັ້ນ.⁴³ ດັງທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງເຫັນເຫລັກປົນດິນຫນຽວ, ດັງນັ້ນປະຊາຊົນຈະປະສົມປົນເປັນ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍຶດກັນແຫນ້ນເຊັ່ນດຽວກັນກັບເຫລັກບໍ່ປະສົມເຂົ້າກັບດິນ.

⁴⁴ ໃນສະໄຫມຂອງກະສັດ, ເຫລົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝາຈະສະຖາປະນາອານາຈັກຫນຶ່ງ ຊົງບໍ່ມີວັນຖືກທຳລາຍ, ຫລືຖືກເອົາຊະນະໂດຍຊົນຊາດອື່ນ. ຣາຊອານາຈັກນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ ຣາຊອານາຈັກເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດແຕກເປັນສ່ວນໆ ແລະອານາຈັກເຫລົ່ານັ້ນສູນສິ້ນໄປ, ແລະຣາຊອານາຈັກນັ້ນຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ເປັນນິດ.⁴⁵ ດັງທີ່ພະອົງ, ຊົງເຫັນກ້ອນຫີນຖືກຕັດອອກຈາກພູເຂົາ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍມືຂອງມະນຸດ ແລະກ້ອນຫີນ. ນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຫລັກ, ທອງສຳອິດ, ດິນຫນຽວ, ເງິນ, ແລະ ທອງຄຳ. ແຕກເປັນສ່ວນໆ ພຣະເຈົ້າຫຍິງໃຫຍ່ໄດ້ຊົງໃຫ້, ກະສັດ, ຮູ້ວ່າອິຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກນີ້. ຄວາມຝັນນັ້ນເປັນຈິງ ແລະຄຳແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນກໍເຊື່ອຖືໄດ້.

⁴⁶ ກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາໄດ້ກົມລົງຕໍ່ຫນ້າດານີເອນແລະໃຫ້ກຽດເຂົ້າ, ພະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ນຳເຄື່ອງບູຊາ ແລະເຄື່ອງຫອມມາໃຫ້ດານີເອນ.

⁴⁷ ກະສັດໄດ້ກ່າວຕໍ່ດານີເອນວ່າ, “ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ເຫນືອເທບທັງຫຼາຍແລະຊົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫນືອກະສັດທັງປວງ, ແລະຊົງເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບ, ເພາະທ່ານສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບນີ້ໄດ້.”

⁴⁸ ແລ້ວກະສັດຊົງໃຫ້ດານີເອນໄດ້ຮັບກຽດຢ່າງສູງ ແລະປະທານຂອງຂວັນໃຫຍ່ໃຫ້ຈຳນວນຫຼາຍ. ອີກທັງຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຄອບຄອງແຂວງບາບີໂລນ. ດານີເອນໄດ້ເປັນຫົວຫນ້າພວກທີ່ປຶກສາບາບີໂລນ.⁴⁹ ດານີເອນກໍໄດ້ທູນຂໍຕໍ່ກະສັດ, ແລະກະສັດໄດ້ຊົງຕັ້ງ ຊັດຣາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກເປັນຜູ້ບໍລິຫານຢູ່ໃນແຂວງບາບີໂລນ. ແລະຍັງຊົງໃຫ້ດານີເອນຮັບຕຳແໜ່ງຢູ່ໃນຣາຊວັງຂອງກະສັດ.

3 ¹ ກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາໄດ້ຊົງສ້າງຮູບປັນຄຳຮູບຫນຶ່ງສູງຫົກສິບສອກ ກວ້າງຫົກສອກ.

ພະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງຮູບນີ້ໄວ້ທັງພຽງດູລາໃນແຂວງບາບີໂລນ² ແລ້ວກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາໄດ້ຊົງຮັບສັ່ງໃຫ້ປະຊຸມພວກຜູ້ວ່າການມົນທົນ, ຜູ້ວ່າການເຂດ, ແລະຜູ້ວ່າການທ້ອງຖິ່ນ, ພ້ອມດ້ວຍຮອງເຈົ້າແຂວງ, ຜູ້ປົກຄອງກຳແພງນະຄອນ, ນາຍຄັງ, ຜູ້ພິພາກສາຕຸລາການ, ແລະບັນດາເຈົ້າຫນ້າທີ່ຊັ້ນສູງຂອງແຂວງ ໃຫ້ເຂົ້າມາໃນງານສະຫລອງຮູບປັນຊົງກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາໄດ້ຊົງຕັ້ງຂຶ້ນ.

³ ແລ້ວພວກຜູ້ວ່າການມົນທົນ, ຜູ້ວ່າການເຂດ, ແລະຜູ້ວ່າການທ້ອງຖິ່ນ, ພ້ອມດ້ວຍອົງຄະມົນຕີ, ນາຍຄັງ, ຜູ້ພິພາກສາ, ຕຸລາການ, ແລະບັນດາເຈົ້າຫນ້າທີ່ຊັ້ນສູງ ຂອງມົນທົນກໍໄດ້ເຂົ້າມາປະຊຸມເພື່ອງານສະຫລອງຮູບປັນຊົງກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາໄດ້ຊົງຕັ້ງຂຶ້ນ.

ພວກເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ມາຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຮູບປັນນັ້ນ.⁴ ແລ້ວໂຄສິກກໍໄດ້ປະກາດດ້ວຍສຽງດັງວ່າ, “ບັນດາປະຊາຊົນທັງຫຼາຍ, ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຣາຊອົງການມາຍັງຊົນທຸກຊາດ, ທຸກເຜົ່າ, ແລະ ທຸກພາສາ,⁵ ເມື່ອທ່ານທັງຫຼາຍໄດ້ຍິນສຽງເຂົ້າສັດ, ຂຸ່ຍ, ພິນເຂົ້າຄູ່, ພິນສີສາຍ, ພິນໃຫຍ່, ປີຖົງ, ແລະເຄື່ອງດົນຕີທຸກຊະນິດ, ພວກທ່ານຈະຕ້ອງກາຍລົງນະມັດສະການຮູບປັນທອງຄຳຊົງກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້.

⁶ ຜູ້ໃດບໍ່ກາຍລົງແລະນະມັດສະການ, ໃນເວລານີ້ ກໍຈະຖືກໂຍນເຂົ້າ, ໄປໃນເຕົາໄຟລຸກຢູ່.”⁷ ດັງນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນສຽງ ເຂົ້າສັດ, ຂຸ່ຍ, ພິນເຂົ້າຄູ່, ພິນສີສາຍ, ພິນໃຫຍ່, ປີຖົງ, ແລະເຄື່ອງດົນຕີທຸກຊະນິດ, ປະຊາຊົນທຸກຊາດ, ທຸກເຜົ່າ, ແລະທຸກພາສາກໍໄດ້ກົມກາຍແລະນະມັດສະການຮູບປັນທອງຄຳຊົງກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້ບັດນີ້.

⁸ ໃນເວລານັ້ນພວກເຄເຕ້ຍບາງຄົນໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະໄດ້ນຳຂີ້ກ່າວຫາຕໍ່ພວກຍິວທັງຫຼາຍ.⁹ ພວກເຂົາໄດ້ທູນກະສັດເນຍູກາດເນັດຊາວ່າ, “ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຂໍຊົງພະຈະເລີນເປັນນິດ!”¹⁰ ຂ້າແຕ່, ກະສັດ, ພະອົງໄດ້ຊົງອອກຄຳສັ່ງແລ້ວວ່າ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນສຽງເຂົ້າສັດ, ຂຸ່ຍ, ພິນເຂົ້າຄູ່, ພິນສີສາຍ, ພິນໃຫຍ່, ແລະປີຖົງ, ແລະເຄື່ອງດົນຕີທຸກຊະນິດ, ຈະຕ້ອງກົມຂາບແລະນະມັດສະການການຮູບປັນທອງຄຳ.

¹¹ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ກາຍລົງແລະນະມັດສະການກໍຈະຕ້ອງຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟລຸກໂຊນຢູ່.

¹² ບັດນີ້ມີຄົນຍິວບາງຄົນທີ່ພະອົງໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ບໍລິຫານມົນທົນບາບີໂລນ; ຄືຊັດຣາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ. ຂ້າແຕ່, ກະສັດ,

ພວກຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງພະຄໍາສັ່ງຂອງພະອົງ. ພວກເຂົາ ບໍ່ຍອມນະມັດສະການ ຫລືປະຕິບັດບັນດາພະຂອງພະອົງ, ຫລືກົມຂາບຕໍ່ຮູບປັນທອງຄໍາທີ່ພະອົງຊົງຕັ້ງໄວ້.

¹³ ແລ້ວເນບູກາດເນັດຊາ, ກໍໄດ້ຊົງໂກດຮ້າຍ ໄດ້ຊົງມີລັບສັງ, ໃຫ້ນໍາຕົວຊັດຮາກ, ມີຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ ເຂົ້າມາເຝົ້າພະອົງ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ນໍາຄົນເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າມາເຝົ້າກະສັດ. ¹⁴ ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນໃຈຫລືຍັງ, ຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ, ທີ່ເຈົ້າບໍ່ຍອມປະຕິບັດບັນດາພະຂອງເຂົາຫລືນະມັດສະການຮູບປັນທອງຄໍາຊົງເຮົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້?”

¹⁵ ບັດນີ້ຖ້າເຈົ້າຜ່ອມແລ້ວ ຜ່ອມເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງເຂົ້າສັດ, ຂຸ່ຍ, ພິນເຂົ້າຄູ່, ພິນສີສາຍ, ພິນໃຫຍ່, ແລະປີຖົງ, ແລະເຄື່ອງດົນຕີອື່ນໆຊະນິດ, ເຈົ້າຈົງກາບນະມັດສະການ ຮູບປັນທອງຄໍາໄດ້ສ້າງໄວ້ ທຸກຢ່າງກໍຈະຕິເອງ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ນະມັດສະການ, ກໍຕ້ອງໂຍນເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນກອງໄຟລຸກໂຊນຢູ່ຫນ້າ. ແລ້ວພວກເຈົ້າອົງໃດຈະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າໃຫ້ຜົນຈາກມືຂອງເຮົາໄດ້?”

¹⁶ ຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະ ອາເບັດເນໂກ, ໄດ້ຫຼຸນຕໍ່ກະສັດວ່າ, “ຂ້າແຕ່ເນບູກາດເນັດຊາ, ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍບໍ່ຈໍາເປັນຈະຕ້ອງຕອບພະອົງໃນເລື່ອງນີ້.

¹⁷ ຖ້າພວກເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ຊົງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ບົວລະບັດນັ້ນ ພໍພວກເຈົ້າຈະຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກເຕົາໄຟທີ່ລຸກໄຫມ້ຢູ່, ແລະພວກເຈົ້າຈະຊົງຊ່ວຍກູ້ພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກມື, ຂອງກະສັດ. ¹⁸ ແຕ່ຖ້າບໍ່ເປັນ, ເຊັ່ນນັ້ນຂ້າແຕ່, ກະສັດ, ຂໍພະອົງຊົງຮູ້ວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ບົວລະບັດພະຂອງພະອົງ, ແລະພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ນະມັດສະການພະທອງຄໍາຊົງພະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງຂຶ້ນນັ້ນ.

¹⁹ ແລ້ວເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ຊົງໂກດຮ້າຍຫລາຍຂຶ້ນ; ຫນ້າຂອງພະອົງກໍສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຕໍ່ຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ. ພະອົງຊົງມີລັບສັງໃຫ້ເຮັດເຕົາໄຟໃຫ້ຮ້ອນກວ່າປົກກະຕິອີກເຈັດເທົ່າ.

²⁰ ແລ້ວພະອົງໄດ້ຊົງມີລັບສັງໃຫ້ທະຫານທີ່ມີກໍາລັງຫລາຍໃນກອງທັບມາມັດຕົວຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ ແລະ ໃຫ້ໂຍນພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເຕົາທີ່ໄຟລຸກໄຫມ້ຢູ່.

²¹ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກມັດໄວ້ຂະນະທີ່ຢູ່ໃສ່ເສື້ອຄຸມ, ສົງ, ຫມວກ, ແລະເຄື່ອງແຕ່ງກາຍອື່ນໆ,

ແລະພວກເຂົາໄດ້ຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟທີ່ກໍາລັງລຸກໄຫມ້ຢູ່. ²² ເນື່ອງຈາກວ່າຄໍາສັ່ງຂອງກະສັດນັ້ນໄດ້ຖືກປະຕິບັດ ຕາມຢ່າງເຂັ້ມງວດຫລາຍແລະເຕົາໄຟນັ້ນຮ້ອນທີ່ສຸດ, ແປວ່າໄຟຈຶ່ງໄດ້ຂ້າຄົນທີ່ຮຸ່ນຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ. ²³ ຜູ້ຊາຍທັງສາມຄົນນີ້ຄື, ຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກກໍໄດ້ຕົກລົງໄປໃນເຕົາໄຟທີ່ລຸກໄຫມ້ຢູ່ທັງໆທີ່ຢູ່ຖືກມັດ.

²⁴ ແລ້ວກະສັດເນບູກາດເນັດຊາກໍໄດ້ຊົງປະຫລາດໃຈ ແລະໄດ້ລຸກຂຶ້ນໃນທັນທີ. ພົນໄດ້ກ່າວກັບບັນດາອົງຄະມົນຕີເພີນວ່າ, “ເຮົາໄດ້ມັດສາມຄົນໂຍນລົງໄປໃນກອງໄຟບໍ່ແມ່ນບໍ່?” ພວກເຂົາໄດ້ຫຼຸນຕອບກະສັດວ່າ, “ ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ເປັນຄວາມຈິງແນ່ນອນ. ” ²⁵ ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ແຕ່ເຮົາເຫັນສີຄົນກໍາລັງຍ່າງຢູ່ກາງໄຟ ບໍ່ໄດ້ຖືກມັດ, ແລະບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ. ຮູບຮ່າງຂອງຄົນທີ່ສີນັ້ນຄືກັບລູກຂອງເຫລົ່າເທບພະເຈົ້າ.”

²⁶ ແລ້ວເນບູກາດເນັດຊາກໍໄດ້ສະເດັດມາໃກ້ປາກເຕົາທີ່ໄຟລຸກໄຫມ້ຢູ່ນັ້ນ ກ່າວວ່າ, “ຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະເຈົ້າສູງສຸດ, ຈົ່ງອອກມາເຖິງ ຈົ່ງມາທີ່ນີ້!” ແລ້ວຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ ກໍໄດ້ຍ່າງອອກມາຈາກໄຟ.

²⁷ ພວກຜູ້ວ່າການມົນທົນ, ຜູ້ວ່າການເຂດ, ຜູ້ວ່າການອື່ນໆ, ແລະອົງຄະມົນຕີໄດ້ພາກັນມາເບິ່ງຊາຍຫນຸ່ມເຫລົ່ານີ້.

ໄດ້ເຫັນວ່າໄຟບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້; ຜົມເທິງຫົວຂອງເຂົາກໍບໍ່ບັງ; ເສື້ອຄຸມຂອງພວກເຂົາບໍ່ເສຍຫາຍ; ແລະບໍ່ມີກິນໄຟໃນໂຕຂອງເຂົາເລີຍ.

²⁸ ເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ສັນລະເສີນພະເຈົ້າຂອງຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະ ອາເບັດເນໂກ, ຜູ້ໄດ້ຊົງໃຊ້ທູດຂອງພະອົງ ແລະໄດ້ຊົງສົ່ງສານຂອງພະອົງມາໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ. ພວກເຂົາໄດ້ວາງໃຈໃນພະອົງ, ແລະບໍ່ໄດ້ຝັງຄໍາບັນຊາຂອງເຮົາ ພວກເຂົາໄດ້ຍອມສຽງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຫລາຍກວ່າທີ່ຈະບົວລະບັດ ແລະນະມັດສະການພະອົງໃນ ນອກຈາກພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເອງ.

²⁹ ເພາະສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງອອກຄໍາສັ່ງວ່າ, ປະຊາຊົນ, ບໍ່ວ່າຊາດໃດ, ຫລືພາສາໃດ ທີ່ເວົ້າຫມື່ນປະຫມາດພະເຈົ້າ ຂອງຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ ຈະຕ້ອງຖືກຂ້າຢ່າງຫລາຍ ແລະບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນກອງຂີ້ເຫຍື້ອ ເພາະບໍ່ມີພະອົງໃນສາມາດຊ່ວຍກູ້ແບບນີ້ໄດ້. ” ³⁰ ແລ້ວກະສັດກໍໄດ້ຊົງເລືອນຍົດໃຫ້ຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ ໃຫ້ສູງຂຶ້ນອີກໃນມົນທົນບາບີໂລນ.

4

¹ ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ສົ່ງສານໄປຍັງປະຊາຊົນທັງສິ້ນ, ທຸກໆປະຊາຊາດ, ແລະທຸກພາສາຊົງອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກວ່າ:

“ຂໍໃຫ້ຄວາມສຸກຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງມີແດ່ທ່ານ. ² ເຮົາໄດ້ເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະບອກໃຫ້ພວກທ່ານເຖິງຫມາຍສໍາຄັນຕ່າງໆ ແລະການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ຊົງອົງຜູ້ສູງສຸດໄດ້ຊົງກະທໍາແກ່ເຮົາເອງ. ³ ຫມາຍສໍາຄັນຂອງພະອົງຢູ່ໃຫຍ່, ແລະການອັດສະຈັນຂອງພະອົງມີອານຸພາບຫລາຍ! ອາຊອນາຈັກຂອງພະອົງຄວນເປັນອານາຈັກນີ້ຮັນ, ແລະການປົກຄອງຂອງພະອົງນັ້ນຊົງດໍາລົງຊົດອາຍຸ.”

⁴ ເຮົາເອງ ເນບູກາດເນັດຊາ, ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ ຢ່າງມີຄວາມສຸກໃນນິເວດຂອງເຮົາ, ແລະມີຄວາມຍິນດີຢູ່ໃນພະຣາຊວັງ.

⁵ ແຕ່ຄວາມຝັນທີ່ເຮົາໄດ້ຝັນເຫັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຢ້ານກວ່າ. ຂະນະທີ່ເຮົາອນຢູ່ເທິງຫີນອນ

ເຮົາໄດ້ເຫັນແລະນິມົດເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເຮົາໄດ້ລົບກວນຈິດໃຈຂອງເຮົາ.

⁶ ດັ່ງນັ້ນເຮົາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເອີນຄົນໃນບາບີໂລນທີ່ເປັນນັກປາດຂອງບາບີໂລນທັງສິ້ນມາຫາເຮົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະສາມາດແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ເຮົາ.

⁷ ແລ້ວພວກຫມູ່ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອ້າງວ່າເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້, ນັກປາດ, ແລະບັນດາໂຫຮາຈານກໍໄດ້ມາເຂົ້າເຝົ້າເຮົາ. ເຮົາກໍເລົ່າຄວາມຝັນແກ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ເຮົາໄດ້. ⁸ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ດານີເອນ ກໍໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າເຮົາ ຄົນທີ່ມີຊື່ວ່າ ເບນເຕຊັດຊາເຣ ຕາມຊື່ພະຂອງເຮົາ ແລະເຂົາມີວິນຍານຂອງ ພະເຈົ້າອົງບໍ່ຮີສຸດ ແລະເຮົາກໍໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າ. ⁹ “ເປັນເຕຊັດຊາເຣ, ຫົວຫນ້າຂອງພວກຫມູ່ເອີຍ, ເຮົາຮູ້ວ່າວິນຍານຂອງບັນດາພະບໍ່ຮີສຸດຢູ່ນໍາເຈົ້າ ແລະບໍ່ມີຄວາມລຶກລັບໃດທີ່ຈະຍາກເກີນໄປສໍາລັບເຈົ້າ. ຈົ່ງບອກເຮົາວ່າ ເຮົາໄດ້ເຫັນອັນໃດໃນຄວາມຝັນຂອງເຮົາ ແລະມັນມີຄວາມຫມາຍວ່າຢ່າງໃດ.

¹⁰ ເຫລົ່ານີ້ຄືນິມົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາເມື່ອອນຢູ່ເທິງຫີນອນຄື: ເຮົາໄດ້ເຫັນ, ແລະໄດ້ມີຕື້ນໄມ້ຕື້ນຫນຶ່ງທ່າມກາງແຜ່ນດິນ, ແລະມັນສູງຫລາຍ. ¹¹ ຕື້ນໄມ້ນັ້ນໄດ້ເຕີບໂຕແລະແຂງແຮງ. ຍອດຂອງມັນປົ່ງຂຶ້ນໄປຮອດຝ້າ, ແລະສາມາດຈະເບິ່ງເຫັນມັນໄດ້ຈາກສຸດປາຍແຜ່ນດິນ.

¹² ໃບຂອງມັນກົງດຽມ, ຫມາກຂອງມັນກໍອຸດົມສົມບູນ, ແລະຈາກຕື້ນໄມ້ນັ້ນ ມີອາຫານໃຫ້ແກ່ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງປວງ.

ສັດໃນທ້ອງຟ້າກໍໄດ້ຢູ່ໃກ້ຮິມຂອງມັນ ບັນດານົກເທິງຝ້າກໍໄດ້ອາໄສຢູ່ກົງກັນຂອງມັນ, ແລະສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງປວງກໍລ້ຽງຊີບຈາກມັນ.

¹³ເຮົາໄດ້ເຫັນໃນນິມິດຂອງເຮົາເມື່ອເຮົາຢູ່ເທິງບ່ອນນອນ, ແລະເຮົາໄດ້ເຫັນທູດຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດອົງໜຶ່ງໄດ້ລົງມາຈາກຝ້າ.¹⁴ເຂົາໄດ້ເບິ່ງສ່ຽງດັງແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ໂຄ້ນຕິນໄມນີ ແລະຕັດກົງອອກເສຍ, ລິໂບອອກ ແລະໃຫ້ຫມາກຂອງມັນກະຈາຍໄປ ໃຫ້ສັດປ່າໜີໄປຈາກກ້ອງຕິນໄມ ແລະໃຫ້ນົກໜີໄປຈາກກົງຂອງມັນ.

¹⁵ແຕ່ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ຕໍ່ຂອງຮາກຢູ່ໃນດິນ, ມີປອກເຫລັກແລະທອງສາອິດມັດໄວ້ ໃຫ້ຢູ່ທ່າມກາງຫຍ້າອ່ອນ, ໃນທຶງນາ ໃຫ້ປຽກນ້ຳຄ້າງຈາກຝ້າ. ໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ກັບສັດປ່າຢູ່ທ່າມກາງຕິນໄມຕ່າງໆ ເທິງພື້ນດິນ.¹⁶ໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຂົາໄດ້ປ່ຽນຈາກຈິດໃຈຂອງມະນຸດໃຫ້ເປັນຈິດໃຈສັດປ່າ, ແລະປ່ອຍໃຫ້ເປັນຢູ່ຢ່າງນັ້ນຈົນຄົບເຈັດປີ.

¹⁷ຄຳຕັດສິນໃຈນີ້ເປັນຄຳສັ່ງຂອງບັນດາທູດ ຄຳຕັດສິນນັ້ນເປັນຄຳຕັດສິນຂອງຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດທັງຫລາຍ.

ຜູ້ທີ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດຊົງປົກຄອງບັນດາຮາຊອນາຈັກຂອງປະຊາຊົນ ແລະປະທານຮາຊອນາຈັກນັ້ນໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈ, ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ສຸດ.¹⁸ຕົວເຮົາເອງ, ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ, ໄດ້ມີຄວາມຝັນນີ້ ບັດນີ້ເຈົ້າເອງ ເປັນເຫຼັດຊາເຣ, ເຈົ້າຈົງບອກເຮົາກ່ຽວກັບການແກ້ຄວາມຝັນ ເພາະບໍ່ມີພວກໜັກປາດທັງສິ້ນແຫ່ງຮາຊອນາຈັກຂອງເຮົາ. ສາມາດໃຫ້ຄຳແກ້ຄວາມຝັນແກ່ເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້, ເພາະວິນຍານຂອງບັນດາພະບໍຣິສຸດຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ."

¹⁹ແລ້ວດາວີເອນ, ຜູ້ທີ່ມີຊື່ອີກຊື່ໜຶ່ງວ່າເປັນເຫຼັດຊາເຣ, ກ່ອນໃຈຢູ່ຂະນະໜຶ່ງ, ແລະຄວາມຄິດຂອງພະອົງກໍເຮັດໃຫ້ພະອົງໄດ້ຕົກໃຈ. ກະສັດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເປັນເຫຼັດຊາເຣ, ຢ່າໃຫ້ຄວາມຝັນຫລືຄຳແກ້ຄວາມຝັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕົກໃຈເລີຍ, "ເປັນເຫຼັດຊາເຣ ໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າຍ້ອຍ, ຂໍໃຫ້ຄວາມຝັນນັ້ນເປັນຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ກຽດຊັງພະອົງເຖິດ; ແລະຂໍໃຫ້ຄຳແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນຕົກແກ່ພວກສັດຕູຂອງພະອົງ.

²⁰ຕິນໄມທີ່ພະອົງໄດ້ເຫັນ ຊົງໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ແລະແຂງແຮງ ແລະໄດ້ປົ່ງຍອດຂຶ້ນໄປເທິງຝ້າ, ແລະຊົງສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ຈາກສູດປາຍຂອງ ແຜ່ນດິນ.

²¹ເຫລົ່າໃບກົງດຸງາມ, ແລະຫມາກກ່ອດົມສົມບູນ, ດັງນັ້ນຈາກຕິນໄມນັ້ນມີອາຫານໃຫ້ແກ່ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງປວງ, ແລະສັດໃນທ້ອງທົງອາໄສຢູ່ໃນຮິມໄມ້, ແລະບັນດານົກເທິງຝ້າກ່ອາໄສຢູ່.²²ຂ້າແຕ່, ກະສັດ, ຕິນໄມນີຄືພະອົງເອງ ຜູ້ໄດ້ຊົງຈະເລີນຂຶ້ນຢ່າງເຂັ້ມແຂງ, ແລະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພະອົງໄດ້ຈະເລີນຂຶ້ນໄປເຖິງຝ້າ, ແລະອຳນາດສິດຂາດຂອງພະອົງກໍໄດ້ໄປເຖິງສູດປາຍແຜ່ນດິນ.

²³ທີ່ພຣະອົງ, ກະສັດ, ໄດ້ຊົງແນມເຫັນທູດຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດລົງມາຈາກຝ້າແລະໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈົ່ງຕັດຕິນໄມນີລົງແລະທຳລາຍເສຍ, ແຕ່ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ຕໍ່ຂອງຮາກຢູ່ໃນດິນ, ມີປອກເຫລັກແລະທອງສາອິດມັດໄວ້, ໃຫ້ຢູ່ທ່າມກາງຫຍ້າອ່ອນໃນທຶງນາ. ໃຫ້ປຽກນ້ຳຄ້າງຈາກຝ້າ. ໃຫ້ຢູ່ຮ່ວມກັບສັດໃນທ້ອງທົງ ແລະປ່ອຍໃຫ້ຢູ່ຢ່າງນັ້ນຈົນຄົບເຈັດປີ."

²⁴ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ນີ້ເປັນຄຳແກ້ຄວາມຝັນແມ່ນຄວາມຫມາຍມາຈາກ ອົງຜູ້ສູງສຸດ ຊົງມາເຖິງພະອົງ, ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າຍ້ອຍວ່າ.

²⁵ພະອົງຈະຊົງຖືກຂັບໄລ່ໄປຈາກທ່າມກາງມະນຸດ, ແລະພະອົງຈະຢູ່ກັບສັດໃນທ້ອງທົງ. ພະອົງຈະຕ້ອງກິນຫຍ້າຢ່າງກັບງົວ, ແລະຕ້ອງປຽກນ້ຳຄ້າງຈາກຝ້າ ແລະຊົງເປັນຢູ່ຢ່າງນັ້ນຈົນຄົບເຈັດປີ ຈົນກວ່າພະອົງຈະຊົງຮູ້ວ່າ ອົງຜູ້ສູງສຸດນັ້ນຊົງປົກຄອງຮາຊອນາຈັກຂອງປະຊາຊົນ ແລະພຣະອົງຈະປະທານຮາຊອນາຈັກນັ້ນແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈ.

²⁶ແລະທີ່ຊົງບັນຊາໃຫ້ເຫລືອຕໍ່ຂອງຮາກຕິນໄມນັ້ນໄວ້, ໃນທາງນີ້ ຮາຊອນາຈັກຈະກັບມາເປັນຂອງພະອົງ ນັບຕັ້ງແຕ່ເມື່ອພະອົງຊົງຍອມຮັບວ່າການປົກຄອງນັ້ນເປັນຂອງຝ້າ.²⁷ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ດັງນັ້ນຂໍຊົງຮັບຄຳແນະນຳຂອງຂ້າຍ້ອຍ ຂໍພຣະອົງ, ຊົງເລີກເຮັດບາບເສຍໂດຍການທຳຄວາມຊອບທຳແລະເລີກເຮັດບາບຊົງ. ໂດຍການສຳແດງຄວາມກະລຸນາຕໍ່ຜູ້ຖືກປົບບັງຄັບ, ແລະບາງທີຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງອາດຈະຂະຫຍາຍອອກໄປອີກໄດ້."

²⁸ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດໄດ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ.²⁹ຕໍ່ມາອີກສິບສອງເດືອນ ພະອົງໄດ້ຊົງດຳເນີນຢູ່ເທິງດາດຝ້າພະຣາຊວັງທີ່ບາບີໂລນ,

³⁰ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ນີ້ບໍ່ແມ່ນບາບີໂລນ, ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຊົງເຮົາໄດ້ສ້າງໄວ້ດ້ວຍອຳນາດໃຫຍ່ຍິ່ງຂອງເຮົາ, ໃຫ້ເປັນພະຣາຊຖານແລະເພື່ອເປັນສັກສີອັນສູງສົ່ງຂອງເຮົາບໍ່? "

³¹ຂະນະທີ່ຖອຍຄຳຂອງພະອົງຍັງຢູ່ທີ່ຮິມສົບປາກຂອງກະສັດ, ກໍມີສ່ຽງມາຈາກທ້ອງຝ້າວ່າ: "ໂອ ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ, ນີ້ເປັນປະກາດແກ່ເຈົ້າວ່າ ຮາຊອນາຈັກໄດ້ພາກໄປຈາກເຈົ້າແລ້ວ.³²ເຈົ້າຈະຖືກຂັບໄລ່ໄປຈາກປະຊາຊົນ, ແລະບ້ານຂອງເຈົ້າຈະຢູ່ກັບສັດໃນທ້ອງທົງ.

ເຈົ້າຈະຕ້ອງກິນຫຍ້າຢ່າງກັບງົວ. ຈະເປັນຢູ່ຢ່າງນັ້ນຈົນຄົບເຈັດປີ ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ໄດ້ວ່າ ອົງຜູ້ສູງສຸດຊົງປົກຄອງບັນດາຮາຊອນາຈັກຂອງປະຊາຊົນ ແລະປະທານຮາຊອນາຈັກເຫລົ່ານັ້ນແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈ."

³³ພຣະຣາຊກິນີມີຜົນຕໍ່ ເນບູກາດເນັດຊາຢ່າງຫຼັກຫຼ່າງ. ພະອົງຊົງໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ໄປຈາກທ່າມກາງປະຊາຊົນ. ພະອົງໄດ້ກິນຫຍ້າຢ່າງກັບງົວ, ແລະຮ່າງກາຍກໍໄດ້ຊົງປຽກນ້ຳຄ້າງຈາກຝ້າ. ຜົມຂອງພະອົງກໍໄດ້ຊົງກອບຢ່າງກັບຂົນນົກອິນຊີ, ແລະເລັບຂອງພະອົງກໍເຫມືອນເລັບນົກ

³⁴ເມື່ອສິ້ນສຸດຄວາມລະນັ້ນແລ້ວ ຕົວເຮົາເອງ, ເນບູກາດເນັດຊາ, ກໍຊົງເງິຍຫນ້າເບິ່ງທ້ອງຝ້າ ແລະຈິດໃຈຂອງເຮົາກໍໄດ້ກັບຄືນເປັນປົກກະຕິ, "ເຮົາກໍໄດ້ຮັບສັນລະເສີນແດ່ອົງຜູ້ສູງສຸດນັ້ນ, ແລະສັນລະເສີນຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະອົງ. ຜູ້ດຳລົງຢູ່ເປັນນິດເພາະການປົກຄອງນີ້ລົ້ນດອນ, ແລະຮາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ທຸກຊົ່ວຄາວ.

³⁵ພຣະອົງຊົງຖືວ່າຊາວແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດນັ້ນເປັນຄົນທີ່ໄຮ້ຄ່າ; ພຣະອົງຊົງເຮັດຕາມຊອບໃຈທ່າມກາງກອງທັບແຫ່ງຝ້າ ແລະທ່າມກາງຊາວແຜ່ນດິນໂລກຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງຊອບໃຈ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍັບຢັ້ງມືຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ ຫລືທຸນຖາມພຣະອົງໄດ້ວ່າ "ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຊົງເຮັດເຊັ່ນນີ້?"

³⁶ໃນເວລາດຽວກັນທີ່ຈິດໃຈຂອງເຮົາກໍກັບຄືນເປັນປົກກະຕິ, ຄວາມສຸກສົ່ງແລະສະຫງ່າຮາສີກັບມາສູ່ເຮົາອີກ ເພື່ອສັກສີແຫ່ງຮາຊອນາຈັກຂອງເຮົາ. ບັນດາອົງຄະມົນຕີແລະບັນດາຮາຊວົງກໍໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາ. ບັນລັງຂອງເຮົາ ກໍໄດ້ກັບຄືນມາ, ແລະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ກັບເພີ່ມຂຶ້ນແກ່ເຮົາຂຶ້ນອີກ.³⁷ບັດນີ້ ເຮົາເອງ, ເນບູກາດເນັດຊາ, ຂໍສັນລະເສີນ, ຍົກຍ້ອງ, ແລະຖວາຍກຽດແດ່ອົງກະສັດແຫ່ງຝ້າ, ເພາະວ່າພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະອົງຖືກຕ້ອງ, ແລະການກະທຳຂອງພຣະອົງກໍທ່ຽງທ່າ. ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມຈອງຫອງໄດ້ຖອມຕົວເອງ.

5 ¹ກະສັດເປັນເຫຼັດຊາເຣ ໄດ້ຊົງຈັດງານລ້ຽງໃຫຍ່ແກ່ບັນດາເຊື້ອວົງໜຶ່ງພັນຄົນ, ແລະພະອົງໄດ້ຕື່ມເຫລົ່າອາງຸ່ນຕໍ່ຫນ້າຄົນໜຶ່ງພັນຄົນນັ້ນ.²ຂະນະທີ່ ເປັນເຫຼັດຊາເຣໄດ້ຕື່ມເຫລົ່າອະງຸ່ນແລ້ວ,

ພະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ນຳພາຊະນະທອງຄຳແລະເງິນຊົງເນບູກາດເນັດຊາບົດາຂອງພະອົງໄດ້ຊົງຍຶດມາຈາກພຣະວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ອອກມາໃຫ້ບັນດາເຊື້ອວົງ, ຂອງພະອົງ, ແລະມະເຫລືອ ແລະນາງສະຫນົມເພື່ອໃຊ້ໃສ່ເຫລົ່າອະງຸ່ນດື່ມ.

³ພວກຄົນໃຊ້ຈຶ່ງໄດ້ນຳພາຊະນະທອງຄຳຊົງຍຶດມາຈາກພຣະວິຫານ, ຄືພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ອອກມາ ແລະກະສັດ, ແລະບັນດາເຊື້ອວົງຂອງພະອົງທັງມະເຫລືອ, ແລະນາງສະຫນົມກໍໄດ້ຕື່ມຈາກພະຊະນະເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕື່ມເຫລົ່າອະງຸ່ນ ແລະສັນເສີນຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ, ເງິນ, ທອງສາອິດ, ເຫລັກ, ໄມ້, ແລະຫີນ.

⁵ໃນທັນໃດນັ້ນ ມີນິວມິຄົນຫລາຍນິວໄດ້ປະກົດຂຶ້ນ

ແລະໄດ້ຂຽນລົງທຶນຝາພະຣາດຊະວັງຂອງກະສັດຫນ້າຂາຕັ້ງຕະກຽງແລະກະສັດໄດ້ຊົງເຫັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງມືທີຂຽນນັ້ນ.⁶ແລ້ວຫນ້າຂອງກະສັດກໍ່ຊົດໄປ, ແລະ ພະອົງກໍ່ຕົກໃຈ ຈົນກະທັ້ງພະເພົາຊົງອ່ອນເພຍ ຂາກໍ່ຊົງສິ້ນ.

⁷ກະສັດໄດ້ຊົງມີລັບສັງສຽງດັ່ງໃຫ້ນຳຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອ້າງວ່າເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້, ເຫລົ່ານັກປາດ, ແລະເຫລົ່າໂຫລາສາດ. ເຂົາມາເຝົ້າ

ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີຊື່ສຽງ ວ່າເປັນຄົນມີປັນຍາຂອງບາບີໂລນວ່າ,

“ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ອະທິບາຍສິ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ນີ້ແລະແປຄວາມຫມາຍໃຫ້ເຮົາໄດ້ ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນສວມເສື້ອສີມ່ວງແລະສວມສາຍຄໍທອງຄຳຮອບຄໍ ເຂົາ

ແລະເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ມີອຳນາດໃນຣາດຊະອານາຈັກຂອງເຮົາ.”

⁸ແລ້ວພວກນັກປຶກສາຂອງກະສັດກໍ່ເຂົ້າມາທັງຫມົດ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດອ່ານຂໍ້ຂຽນ ຫລືແປຄວາມຫມາຍໃຫ້ກະສັດໄດ້.⁹ແລ້ວກະສັດເປັນຊັດຊາເຣ

ຊົງຕົກໃຈຢ່າງຫລາຍ ແລະຫນ້າຂອງພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຊົດໄປ. ບັນດາເຊື້ອວົງທັງຫລາຍຂອງພະອົງກໍ່ໄດ້ຮຸ່ນວາຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດ.

¹⁰ບັດນີ້ ພະຣາຊິນີໄດ້ເຂົ້າມາໃນງານລ້ຽງ ເພາະໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງກະສັດແລະເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍ ແລະພະຣາຊິນີໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າແຕ່ກະສັດ,

ຂໍຊົງພຣະຈະເລີນເປັນນິດ! ຂໍພຣະອົງຢ່າໄດ້ຊົງຕົກໃຈ ຫລືໃຫ້ຫນ້າຂອງພຣະອົງຊົດໄປເລີຍ.

¹¹ໃນອານາຈັກຂອງພະອົງມີຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງມີວິນຍານຂອງບັນດາອົງຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດໃນຕົວເຂົາ. ໃນສະໄຫມຣັດຊະການຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ບິດາຂອງພະອົງ, ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈແລະປັນຍາເຫມືອນເປັນຍາຂອງບັນດາພຣະທັງຫລາຍໄດ້ພົບໃນຕົວຜູ້ຊາຍຄົນນີ້. ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ,

ບິດາຂອງພະອົງ ໄດ້ຊົງແຕ່ຕັ້ງໃຫ້ເຂົາເປັນຫົວຫນ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອ້າງວ່າເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້, ເຫລົ່ານັກປາດ, ແລະເຫລົ່າໂຫລາສາດ.

¹²ເຂົາມີວິນຍານເລີດ, ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈະແກ້ຄວາມຝັນ, ແກ້ປິດສະຫນາ ແລະ ແກ້ປິດຫາຕ່າງໆ ເຂົາຄື ດານີເອນ,

ຊົງກະສັດໄດ້ປະທານນາມວ່າ ເປັນເຕຊັດຊາເຣ. ບັດນີ້ ຂໍຊົງ ຮ້ອງດານີເອນມາ ແລະເຂົາຈະແປຄວາມຫມາຍຂອງສິ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ນັ້ນຖວາຍພະອົງ.”

¹³ແລ້ວດານີເອນຈຶ່ງໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າຂອງກະສັດ. ກະສັດໄດ້ກ່າວຖາມດານີເອນວ່າ, “ເຈົ້າຄື ດານີເອນ, ຄົນນັ້ນໃນພວກທີ່ຖືກກວດເປັນຊະເລີຍມາຈາກຢູດາຍ, ທີ່ກະສັດພໍ່ຂອງເຮົານຳມາຈາກຢູດາຍ.¹⁴ເຮົາໄດ້ຍິນວ່າເຈົ້າ, ມີວິນຍານຂອງບັນດາພຣະໃນຕົວເຈົ້າ,

ແລະເຈົ້າມີຄວາມສະຫວ່າງ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະປັນຍາເລີດໃນຕົວ.

¹⁵ພວກນັກປຶກສາແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອ້າງວ່າເວົ້າກັບຄົນຕາຍໄດ້ ໄດ້ຖືກເອີ້ນມາຕໍ່ຫນ້າເຮົາໃຫ້ອ່ານຂໍ້ຄວາມນີ້ແລະແປຄວາມຫມາຍໃຫ້ເຮົາ,

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດແປຄວາມຫມາຍຂອງເລື່ອງລາວນີ້ໄດ້.¹⁶ເຮົາໄດ້ຍິນວ່າເຈົ້າສາມາດແປຄວາມຫມາຍແລະແກ້ປິດຫາໄດ້.

ບັດນີ້ຖ້າເຈົ້າສາມາດອ່ານຂໍ້ຄວາມແລະແປຄວາມຫມາຍໃຫ້ໄດ້, ເຈົ້າຈະໄດ້ສວມເສື້ອສີມ່ວງ, ແລະສວມສາຍຄໍທອງຄຳຮອບຄໍຂອງເຈົ້າ

ແລະເປັນຜູ້ມີອຳນາດໃນຣາຊອານາຈັກ.”

¹⁷ແລ້ວດານີເອນໄດ້ຫຼຸນກະສັດວ່າ, “ຂໍຊົງເກັບຂອງພະຣາຊທານໄວ້ເປັນຂອງພະອົງເຖິດ, ແລະຂໍປະທານລາງວັນແກ່ຜູ້ອື່ນ,

ສ່ວນຂ້າຍອຍຈະຂໍອ່ານຂໍ້ຂຽນຖວາຍ, ກະສັດ, ແລະຖວາຍຄຳແປຄວາມຫມາຍໃຫ້ພະອົງຊົງຮູ້.¹⁸ຂ້າແຕ່ພະອົງ, ຜູ້ຊົງເປັນກະສັດ, ຊົງເປັນ

ພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດໄດ້ປະທານຣາຊອານາຈັກ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ສັກສີ, ແລະບາຣາມີແກ່ ເນບູກາດເນັດຊາ ບິດາຂອງພະອົງ.

¹⁹ເພາະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ເນບູກາດເນັດຊາ, ຊົນທຸກຊາດ, ແລະທຸກພາສາ, ຈຶ່ງໄດ້ສັນສະທ້ານແລະເກງຂາມພະອົງ

ພະອົງຈະຊົງປະທານຜູ້ໃດທີ່ຊົງປະສົງກໍ່ໄດ້ຊົງປະທານເສຍຈະຊົງໃຫ້ຜູ້ໃດດຳລົງຊີວິດຢູ່ກໍ່ຊົງໃຫ້ດຳລົງຊີວິດ ຈະຊົງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໃດກໍ່ຊົງແຕ່ງຕັ້ງ,

ແລະຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດຕ່ຳຕ້ອຍລົງກໍ່ຊົງເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການ

²⁰ແຕ່ເມື່ອເພິນມີໃຈຮອງຫຼອງຂຶ້ນ ແລະໃຈແຂງກະດ້າງໂຫດຮ້າຍຈຶ່ງໄດ້ຊົງປະກອບກິດດ້ວຍຄວາມຫົກເຫີມ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຊົງຖອດເພິນຈາກຣາຊບັນລັງ,

ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັບສັກສີຂອງເພິນໄປ.²¹ເພິນຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຈາກທຳມາກາງສັງຄົມມະນຸດ ເພິນຊົງມີໃຈເປັນເຫມືອນໃຈສັດປ່າ,

ແລະເພິນອາໄສຢູ່ທຳມາກາງລໍປ່າ ກິນຫຍ້າເຫມືອນງົວ

ຮ່າງກາຍຂອງເພິນກໍ່ຊົງປຽບກັບຮ່າງກາຍຝ້າຈົນກວ່າຈະຊົງສຳນຶກວ່າພຣະເຈົ້າສູງສຸດຊົງປົກຄອງຣາຊອານາຈັກຂອງປະຊາຊົນແລະຊົງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງພຣະ

²²ຂ້າແຕ່ເປັນຊັດຊາເຣ, ພະອົງຊົງເປັນພະໂອລົດ ແມ່ນພະອົງໄດ້ຊົງຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖອມໃຈຂອງພະອົງ.

²³ແຕ່ກັບຊົງຍົກພະອົງເອງຂຶ້ນສູ່ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຝ້າ.

ແລະຊົງໃຫ້ນຳພາຊະນະແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງມາຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງແລ້ວພະອົງເອງ, ພວກເຈົ້ານາຍຂອງພະອົງ, ທັງມະເຫສີ,

ແລະນາງສະຫມັນຂອງພະອົງກໍ່ຕື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ງຈາກພາຊະນະຫລົ່ານັ້ນ ແລະພະອົງໄດ້ຊົງສັນລະເສີນຮູບເຄົ້າຮີບທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ, ທອງຄຳ, ທອງສຳລິດ,

ເຫລັກ ໄມ້ ແລະຫີນ, ຊົງຈະເບິ່ງຫລືຝັງຫລືເຂົ້າໃຈກໍ່ບໍ່ໄດ້ ແຕ່ພະອົງບໍ່ໄດ້ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງລົມປານຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ

ແລະທາງທັງຫມົດຂອງພຣະອົງກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະອົງ.²⁴ແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສົ່ງມືຈາກເບື້ອງຫນ້າພຣະອົງ ແລະຂຽນຂໍ້ຄວາມກໍ່ໄດ້ຖືກຈາເລີກໄວ້.

²⁵ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຂໍ້ຂຽນທີ່ຈາລຶກໄວ້ຄື: ‘ເມເນ, ເມເນ, ເທເກ, ແລະຟານຊິນ.’²⁶ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຄຳແປຂໍ້ຄວາມນັ້ນ‘ເມເນ,’

‘ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຄຳນວນວາລະສິນສຸດແຫ່ງຣາຊອານາຈັກຂອງພະອົງໄວ້ແລ້ວ,’²⁷ເທເກ’ ‘ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖືກຊົງໃນຕາຊູ

ແລະໄດ້ຊົງພົບວ່າຍັງຂາດຢູ່’²⁸ເປເຣດ’ ‘ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກແບ່ງອອກໃຫ້ແກ່ຄົນມີເດຍແລະຄົນເປີເຊຍ”

²⁹ແລ້ວເຈົ້າເປັນຊັດຊາເຣກໍ່ໄດ້ຊົງມີພະບັນຊາແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ສວມເສື້ອຜ້າສີມ່ວງມານຸ່ງໃຫ້ ດານີເອນທັນທີ ສາຍຄໍທອງຄຳກໍ່ໄດ້ສວມຮອບຄໍຂອງເຂົາ

ແລະກະສັດໄດ້ຊົງຈັດກຽດຕິຍົດກ່ຽວກັບເຂົາວ່າ ເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງແລະມີອຳນາດຫນ້າທີ່ເປັນຜູ້ມີອຳນາດໃນຣາຊອານາຈັກ³⁰ໃນຄົນວັນນັ້ນເອງ

ເປັນຊັດຊາເຣກະສັດຄົນບາບີໂລນກໍ່ໄດ້ຊົງຖືກສັງຫານ³¹ແລະດາຮິອຸດຊາວເມເດຍກໍ່ໄດ້ຊົງຮັບຣາຊອານາຈັກ

ຂະນະເມື່ອພະອົງຊົງມີຊີວິດມາຢູ່ປະມານຫົກສິບສອງຝັນສາ.

6

¹ກະສັດດາຮິອຸດ ໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ວ່າຣາຊການແຄວ້ນຈຳນວນ120ຄົນ ເພື່ອໃຫ້ປົກຄອງຫົວຣາຊອານາຈັກ.

²ແລະຊົງຕັ້ງສາມຄົນຢູ່ເຫນືອພວກຜູ້ວ່າການແຄວ້ນແລະດານີເອນເປັນຄົນຫນຶ່ງທີ່ຈະຮັບລາຍງານຈາກຜູ້ວ່າຣາຊການແຄວ້ນ

ເພື່ອກະສັດຈະບໍ່ຂາດປະໂຫຍດ³ດານີເອນກໍ່ໄດ້ມີຊື່ສຽງຄົນອື່ນໆ ແລະຜູ້ວ່າຣາຊການແຄວ້ນທັງຫລາຍ ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ມີວິນຍານສະຖິດກັບເຂົາ

ກະສັດຊົງມີແຜນຈະແຕ່ງຕັ້ງໃນເຂົາດູແລອານາຈັກເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດ

⁴ຜູ້ວ່າການແຄວ້ນທັງຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ຫາຄວາມຜິດໃນງານທີ່ ດານີເອນ ເຮັດໃນເລື່ອງຣາຊອານາຈັກ

ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຫາຄວາມຜິດຫລືຄວາມບົກຜ່ອງໃນງານຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້

ເພາະເຂົາເປັນຄົນຊື່ສັດຈະຫາຄວາມຜິດພາດຫລືເຊື່ອມເສຍໃນໂຕເຂົາບໍ່ໄດ້ເລີຍ⁵ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ,

“ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະຟ້ອງດານີເອນໄດ້ ນອກຈາກເຮົາຈະຫາເຫດຜົນໃນເລື່ອງກິດບັນຍັດແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ.”

⁶ ແລ້ວພວກອະທິບໍດີແລະພວກຜູ້ວ່າຮາຊການ ແຄວ້ນເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້ນໍາແຜນຖວາຍຕໍ່ຫນ້າກະສັດ, ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າແຕ່ກະສັດດາຣິອຸດ, ຂໍຊົງພຣະຈະເລີນເປັນນິດ⁷ ຜູ້ວ່າຮາຊການທຸກຄົນແຫ່ງຮາຊອານາຈັກ, ທັງເຫລົ່າອົງຄະມົນຕີ, ແລະເຫລົ່າຜູ້ວ່າຮາຊການແຄວ້ນ ເຫລົ່າທີ່ປົກສາ ແລະຜູ້ວ່າຮາຊການທັງຫມົດໄດ້ຫລືຮ່ວມກັນແລະໄດ້ມີມາຕົວ່າ ກະສັດ, ຄວນຈະມີກົດຫມາຍແລະອອກຄໍາສັ່ງແລະໃຫ້ມີຜົນໃຊ້ບັງຄັບຫັນທິວ່າ ໃນສາມສິບວັນນີ້ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດພາວັນນາອະຖານພຣະຫລືມະນຸດນອກເຫນືອຈາກພະອົງ ຂ້າແຕ່, ກະສັດ, ກໍໃຫ້ໂຍນຄົນນັ້ນລົງໃນຖ້ຳສິງໂຕ ບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ຂໍພຣະອົງຊົງອອກຄໍາສັ່ງນີ້ແລະຊົງເຊັນລົງນາມໃນຫນັງສືຫມາຍສໍາຄັນ ເພື່ອຈະປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້ ຕາມກົດຫມາຍຂອງຄົນເມເດຍແລະຄົນເປີເຊຍ.”⁸ ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດດາຣິອຸດຈຶ່ງໄດ້ລົງນາມໃນຫນັງສືສໍາຄັນແລະໃຫ້ຄໍາສັ່ງນັ້ນເປັນກົດຫມາຍ.

¹⁰ ເມື່ອດານີເອນໄດ້ຮູ້ວ່າກະສັດລົງນາມໃນເອກກະສານເປັນກົດຫມາຍແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ກັບບ້ານຂອງເຂົາ (ບັດນີ້ປ່ອງຢ້ຽມຂອງເຂົາໄດ້ເປີດທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງຫັນຫນ້າໄປຍັງກຸງເຢລຸຊາເລັມ) ແລະເຂົາກໍໄດ້ຄູ່ເຂົາລົງເຂົາໄດ້ເຮັດວັນລະສາມຄັ້ງ, ແລະໄດ້ອະທິຖານແລະຂອບພຣະຄຸນ ພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຂົາຢ່າງທີ່ໄດ້ເຄີຍເຮັດກ່ອນຫນ້ານີ້.¹¹ ແລ້ວພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ວາງແຜນດ້ວຍກັນໄດ້ເຫັນ ດານີເອນກໍາລັງອະທິຖານແລະຂໍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ.

¹² ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປເຂົ້າເຝົ້າກະສັດແລະໄດ້ບອກພຣະອົງກ່ຽວກັບຫນັງສືສໍາຄັນສັງວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະຮາຊາພະອົງໄດ້ຊົງລົງນາມໃນຫນັງສືສໍາຄັນສະບັບຫນຶ່ງບໍ່ແມ່ນບໍ່ວ່າ ຖ້າມີໃຜທຸກຂໍ້ພຣະ ຫລືມະນຸດພາຍໃນສາມສິບວັນນີ້, ນອກເຫນືອຈາກພະອົງ, ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ກໍໃຫ້ໂຍນຄົນນັ້ນລົງໃນຖ້ຳຂອງພວກສິງໂຕ?” ກະສັດໄດ້ກ່າວຕອບວ່າ, “ເລື່ອງນັ້ນຍັງຄົງຢູ່ ຕາມກົດຫມາຍຂອງຄົນເມເດຍແລະຄົນເປີເຊຍ ຊົງຈະແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້ເປັນອັນຂາດ.”

¹³ ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ບອກກໍາລັງກະສັດວ່າ, “ຂ້າແຕ່ກະສັດ ດານີເອນ, ຄົນນັ້ນແຫລະທີ່ເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນພວກທີ່ຖືກກວາດເປັນຊະເລີຍຈາກຢູດາ, ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ແລະບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງຊົງພຣະອົງໄດ້ລົງນາມໄວ້, ເຂົາໄດ້ທຸນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຂອງເຂົາວັນລະສາມຄັ້ງ.”¹⁴ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຟັງຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ແລ້ວພະອົງກໍໄດ້ຊົງທຸກໃຈຍິງຫນັກ, ແລະຊົງຕັ້ງໃຈຫາທາງຊ່ວຍຮູ້ ດານີເອນ ໃຫ້ລອດຈາກກົດຫມາຍນີ້. ພະອົງໄດ້ຊົງພະຍາຍາມຫາທາງຊ່ວຍ ດານີເອນ ຈົນເຖິງເວລາຕາເວັນຕົກ

¹⁵ ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ວາງແຜນຮ່ວມກັນກໍພາກັນມາເຂົ້າເຝົ້າກະສັດແລະບອກວ່າ, “ຂ້າແຕ່, ກະສັດ, ຂໍພະອົງຊົງຮູ້ວ່າບໍ່ມີກົດຫມາຍຂອງຄົນເມເດຍແລະຄົນເປີເຊຍທີ່ປະກາດຫ້າມຫລືກົດຫມາຍຊົງກະສັດໄດ້ຊົງປະທັບຕາແລ້ວຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້,”

¹⁶ ແລ້ວກະສັດໄດ້ຊົງບັນຊາແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ນໍາດານີເອນເຂົ້າມາ, ແລະພວກເຂົາກໍໂຍນເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳສິງໂຕ. ກະສັດໄດ້ກ່າວແກ່ດານີເອນວ່າ, “ຂໍພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຈົ້າຮັບໃຊ້ຢູ່ຕະຫລອດມານັ້ນຊົງຊ່ວຍ, ກູ່ເຈົ້າເຖິດ”

¹⁷ ແລ້ວຫົນກ່ອນຫນຶ່ງຖືກນໍາມາປິດທາງເຂົ້າຖ້ຳ, ແລະກະສັດກໍໄດ້ຊົງປະທັບກາຂອງພະອົງ ແລະດ້ວຍກາຂອງແຫວນບັນດາເຊືອພະອົງ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີໃຜມາປ່ຽນແປງ ສະຖານະການຂອງດານີເອນໄດ້.¹⁸ ແລ້ວກະສັດກໍໄດ້ກັບຮາຊວັງຂອງພະອົງ ແລະໄດ້ຊົງອິດອາຫານຕະຫລອດຄືນນັ້ນ. ບໍ່ໃຫ້ນໍາສິ່ງບັນເທີງມາຖວາຍພະອົງດ້ວຍ, ແລະພະອົງຊົງນອນບໍ່ລັບ.

¹⁹ ແລ້ວໃນຕອນເຊົ້າ ກະສັດກໍໄດ້ຕື່ນນອນແລະພຣະອົງໄດ້ຮິບໄປຍັງຖ້ຳສິງໂຕ.²⁰ ເມື່ອພະອົງມາໃກ້ຖ້ຳ, ພະອົງກໍໄດ້ກ່າວຮ້ອງດານີເອນ ດ້ວຍສຽງທຸກໃຈຕໍ່ ດານີເອນວ່າ, “ໂອ ດານີເອນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງມີຊີວິດຢູ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຈົ້າຊົງເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ເມື່ອງນີດນັ້ນ, ຊົງສາມາດຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າຈາກສິງໂຕໄດ້ແລ້ວບໍ່?”

²¹ ແລ້ວດານີເອນໄດ້ບອກກະສັດວ່າ, “ຂ້າແຕ່ກະສັດ ຂໍຊົງພະຈະເລີນເປັນນິດ!²² ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງໃຊ້ທູດຂອງພຣະອົງມາປິດປາກເຫລົ່າສິງໂຕໄວ້, ແລະພວກມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຜິດຕໍ່ຫນ້າພະອົງ, ຂ້າແຕ່ກະສັດ, ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດປະການໃດຕໍ່ຫນ້າພະອົງດ້ວຍ.”

²³ ແລ້ວກະສັດກໍໄດ້ມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີທີ່ສຸດ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ນໍາດານີເອນອອກມາຈາກຖ້ຳ. ດັ່ງນັ້ນ ດານີເອນ ກໍໄດ້ຖືກດຶງຂຶ້ນມາຈາກຖ້ຳ. ບໍ່ປາກົດວ່າມີອັນຕະລາຍຢ່າງໃດທີ່ຕົວເຂົາເລີຍ. ເພາະເຂົາໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ.

²⁴ ກະສັດໄດ້ຊົງບັນຊາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ນໍາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໃສ່ຮ້າຍດານີເອນ ແລະໄດ້ໂຍນຖິ້ມໃນຖ້ຳສິງໂຕ ທັງຕົວເຂົາ ແລະລູກທັງຫລາຍ ແລະເມຍຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ ຍັງບໍ່ທັນຕົກໄປເຖິງພື້ນຖ້ຳ ພວກສິງໂຕກໍຂະຍ້າພວກເຂົາ ແລະຫັກກະດູກຂອງເຂົາທັງຫລາຍຈົນແຫລກເປັນຕ່ອນໆ.

²⁵ ແລ້ວກະສັດດາຣິອຸດໄດ້ຊົງມີພະຮາຊສານໄປເຖິງຊົນທຸກຊາດ, ແລະທຸກພາສາ, ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທັງຫມົດວ່າ: “ສັນຕິສຸກຈົງມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍຢ່າງທະວີຄຸນ.

²⁶ ເຮົາອອກຄໍາສັ່ງ ໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໃນຮາຊອານາຈັກທັງຫມົດຂອງເຮົາຢ້ານແລະຢ່າເກງພຣະເຈົ້າຂອງດານີເອນ, ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມີຊີວິດຢູ່ ຊົງດໍາລົງຢູ່ເປັນນິດ, ແລະຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ຖືກທໍາລາຍ ແລະການປົກຄອງຂອງພຣະອົງຈະດໍາລົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.”²⁷ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍກູ້ແລະໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນໄພ ພຣະອົງຊົງເຮັດຫມາຍສໍາຄັນແລະການອັດສະຈັນໃນຟ້າແລະເທິງພື້ນແຜ່ນດິນ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍດານີເອນໃຫ້ລອດຈາກອໍານາດຂອງເຫລົ່າສິງໂຕ.”

²⁸ ດັ່ງນັ້ນ ດານີເອນຈຶ່ງໄດ້ຈະເລີນກ່າວຫນ້າໃນຣັດສະໄຫມຂອງດາຣິອຸດ ແລະໃນຣັດສະໄຫມຂອງໄຊຣັດຊາວເປີເຊຍ.

7 ¹ ໃນປີທີຫນຶ່ງແຫ່ງຮາຊການຂອງເຈົ້າເບັນຊັດຊາເຣ ກະສັດຂອງບາບີໂລນ, ດານີເອນໄດ້ມີຄວາມຝັນແລະນິມິດໃນຄວາມຄິດຂອງເຂົາຂະນະທີ່ເຂົາມອນເທິງຫີນອນຂອງເຂົາ ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງໄດ້ບັນທຶກສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຝັນນັ້ນໄວ້ ເຂົາໄດ້ບັນທຶກເຫດການສໍາຄັນທີ່ສຸດນັ້ນໄວ້ ດານີເອນໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ໃນນິມິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວລາກາງຄືນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນລົມທັງສີຂອງຟ້າໄດ້ປຸກປັນທະເລໃຫຍ່.³ ສັດໃຫຍ່ສີໂດ ແຕ່ລະໂຕກໍມີລັກຊະນະແຕກຕ່າງຈາກໂຕອື່ນໄດ້ຂຶ້ນອອກມາຈາກທະເລ

⁴ ຕົວທີ່ຫນຶ່ງເຫມືອນສິງໂຕແຕ່ໄດ້ມີປີກນິກອິນຊີ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງຢູ່ນັ້ນ ປີກທັງສອງຂ້າງຂອງມັນກໍຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນ ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ປັນສອງຕີນເຫມືອນມະນຸດ ໃຈຂອງມະນຸດຖືກມອບໃຫ້ມັນ.⁵ ແລ້ວມີສັດໂຕທີສອງເຫມືອນຫມີ ແລະມັນໄດ້ຍ່າຍໂຕຂ້າງຫນຶ່ງຂຶ້ນ ມັນມີກະດູກຊີກໂຄງສາມຊີກລະຫວ່າງແຂ້ວໃນປາກຂອງມັນ ມີສຽງບອກມັນວ່າ ‘ຈົງລຸກຂຶ້ນ ແລະກິນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍຢ່າງຕະກະ.’

⁶ ຫລັງຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າ, ໄດ້ເບິ່ງອີກຄັ້ງມີສັດອີກໂຕຫນຶ່ງ ທີ່ເບິ່ງເຫມືອນເສືອດາວ ເທິງຫລັງຂອງມັນມີປີກສີປົກເຫມືອນປີກນົກ ມັນມີຫົວສີຫົວ ແລະມັນໄດ້ຮິບສິດທິອໍານາດໃນການປົກຄອງ.⁷ ຕໍ່ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນິມິດໃນເວລາກາງຄືນສັດໂຕທີສີ່, ມັນຮ້າຍກາດ, ຫນ້າຢ້ານ, ແລະແຂງແຮງຫລາຍ ມັນມີແຂ້ວເຫລັກທີ່ໃຫຍ່ ມັນກິນຢ່າງຕະກະຕະກາມ ໄດ້ຫັກເປັນຕ່ອນໆ ແລະຢຽບສົງທິເຫລືອກິນນັ້ນໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນ ມັນຕ່າງກັບສັດອື່ນທັງຫມົດ, ແລະມັນມີເຂົ້າສືບເຂົ້າ.

⁸ ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງເບິ່ງເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງແລະໄດ້ເຫັນ ມີເຂົ້ານ້ອຍໆອີກເຂົ້າຫນຶ່ງຈາກຂຶ້ນມາທາມກາງເຂົ້າເຫລົ່ານັ້ນ ແລະເຂົ້າສາມເຂົ້າໄດ້ຖືກຖອນອອກໄປ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຂົ້ານິມິຕາເຫມືອນຕາມະນຸດ ແລະມີປາກເວົ້າໂອ້ອວດແຕ່ເລື່ອງຍິ່ງໃຫຍ່.

⁹ເມື່ອຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງ ມີຫລາຍບັນລັງມາຕັ້ງໄວ້, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ເທິງບັນລັງ ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງ. ພຣະອົງກໍ່ຂາວຢ່າງຫມະ ຜົມຂອງພຣະອົງກໍ່ເຫມືອນຂົນແກະທີ່ບໍ່ອີ່ມພຣະບັນລັງ. ຂອງພຣະອົງເປັນເປວໄຟ, ແລະພວກລ້ານເປັນໄຟລຸກຢູ່.

¹⁰ແມ່ນ້ຳແຫ່ງໄຟກໍ່ໄຫລຝັງອອກມາຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ; ຄົນນັບຜ້ານໄດ້ບໍ່ລະບັດພຣະອົງ, ແລະຄົນນັບຮ້ອຍຜ້ານໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ.

ສານກໍ່ໄດ້ເລີ່ມກະບວນການ, ແລະບັນດາຫນັງສືກໍ່ເປີດອອກ

¹¹ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຍັງຄົງເບິ່ງຕໍ່ໄປ ເພາະຖ້ອຍຄຳໂອ້ອວດທີ່ເວົ້າອອກມາຈາກເຂົານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈ້ອງເບິ່ງ ຂະນະທີ່ສັດໂຕນັ້ນກໍ່ຖືກຂ້າ ແລະຮ່າງຂອງມັນກໍ່ຖືກທຳລາຍໄປແລະໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ເຜົາດ້ວຍໄຟ.¹²ສ່ວນເລື່ອງສັດສີ່ໂຕທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນ, ອຳນາດປົກຄອງຂອງພວກມັນກໍ່ຖືກຖອນໄປ, ແຕ່ຊີວິດຂອງພວກມັນໄດ້ຖືກຍືດຕໍ່ໄປໃນຊ່ວງເວລາຫນຶ່ງ.

¹³ໃນນິມິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຄົນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄົນຫນຶ່ງກຳລັງມາຜ່ອມກັບບັນດາເມກຂອງຝ້າເຫມືອນບຸດມະນຸດພຣະອົງມາຜ່ອມກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະເຝົ້າຕໍ່ຫນ້າ

¹⁴ພຣະຣາຊອຳນາດໃນການຄອບຄອງແລະສັກສີ ກັບອິດອຳນາດຣາຊວົງໄດ້ຊົງມອບໄວ້ກັບພຣະອົງ ເພື່ອປະຊາຊົນ, ທຸກຊາດ, ແລະທຸກພາສາ, ຈະຮັບໃຊ້ທ່ານອຳນາດສິດຂາດໃນການຄອບຄອງຈະບໍ່ສິ້ນສຸດໄປ ແລະອານາຈັກຂອງພຣະອົງເປັນອານາຈັກຊົງຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍເລີຍ

¹⁵ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າ ດານີເອນ ຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນທຸກຢູ່ພາຍໃນ ແລະນິມິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ໃນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສະບາຍໃຈ.

¹⁶ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃກ້ຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາທີ່ຢືນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະໄດ້ຂໍໃຫ້ເຂົາສະແດງຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຄວາມຫມາຍຂອງເລື່ອງລາວນີ້.

¹⁷ສັດໃຫຍ່ທັງສີ່ຄົນສັດ, ສີພະອົງຊົງເກີດມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ,¹⁸ແຕ່ບັນດາຜູ້ບໍ່ອີ່ມພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດຈະຮັກຣາຊອານາຈັກ ແລະພວກເຂົາຖືກຳມະສິດຣາຊອານາຈັກນັ້ນສືບໄປເປັນນິດນິລັນດອນ.

¹⁹ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຢາກຮູ້ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບສັດໂຕທີ່ສີນັ້ນ ຊຶ່ງມັນຜິດແປກຈາກສັດອື່ນທັງຫມົດ ແລະຮ້າຍກາດເຫລືອເກີນ ດ້ວຍແຂ້ວເຫລັກແລະເລັບຕີນທອງສຳຮິດ ຊຶ່ງມັນໄດ້ກິນແລະໄດ້ຈັກອອກເປັນຕ່ອນໆ ແລະໄດ້ຢຽບສົງທີ່ເຫລືອນັ້ນດ້ວຍຕີນຂອງມັນ.

²⁰ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການທີ່ຈະຮູ້ກ່ຽວກັບເຂົາສືບເຂົາເທິງຫົວຂອງມັນແລະເຂົາອີກເຂົາຫນຶ່ງຊຶ່ງອອກຂຶ້ນມາຕໍ່ຫນ້າເຂົາສາມເຂົາທີ່ຫລຸດໄປ

ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ເລື່ອງເຂົາຊຶ່ງມີຕາແລະມີປາກທີ່ເວົ້າໂອ້ອວດເລື່ອງໃຫຍ່ກວ່າເຫລົ່າເພື່ອນຂອງມັນ.

²¹ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງ ເຂົານີ້ເຮັດສິ່ງຄາມກັບບັນດາຜູ້ບໍ່ອີ່ມພຣະອົງແລະໄດ້ມີໄຊຊະນະເຫນືອພວກເຂົາ.²²ຈົນກວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາເຖິງ ແລະຄວາມຍຸດຕິທຳໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ບໍ່ອີ່ມພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດ ແລ້ວເວລາກຳນົດໄດ້ມາເຖິງທີ່ບັນດາຜູ້ບໍ່ອີ່ມພຣະອົງຈະຮັບຣາຊອານາຈັກ.

²³ນິຕິສິ່ງທີ່ບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າ ‘ເລື່ອງສັດໂຕທີ່ສີນັ້ນ ຈະມີຣາຊອານາຈັກທີ່ສີເທິງແຜ່ນດິນຊຶ່ງຈະແຕກຕ່າງຈາກຣາຊອານາຈັກອື່ນໆ

ມັນຈະກິນທັງແຜ່ນດິນນີ້ ແລະຢຽບແຜ່ນດິນລົງ ແລະເຮັດໃຫ້ເປັນຕ່ອນໆ.²⁴ສ່ວນເລື່ອງເຂົາສືບເຂົານັ້ນ,

ຈາກຣາຊອານາຈັກນີ້ຈະມີກະສັດສືບພຣະອົງເກີດຂຶ້ນ, ແລະມີກະສັດອີກອົງຫນຶ່ງເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງພວກເຂົາ.

ເຂົາຈະແຕກຕ່າງຈາກຄົນທີ່ມີມາກ່ອນຫນ້າ, ແລະເຂົາຈະລົ້ມກະສັດສາມພະອົງ.

²⁵ເຂົາຈະເວົ້າຄຳກ່າວຮ້າຍອົງຜູ້ສູງສຸດແລະຈະຂົ່ມເຫັງບັນດາປະຊາຊົນຜູ້ບໍ່ອີ່ມພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດນັ້ນ ເຂົາຈະພະຍາຍາມປ່ຽນແປງກົດຫມາຍ ແລະວັນສະຫລອງຕ່າງໆສາສະໜາ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງທ່ານ, ຫນຶ່ງປີ, ສອງປີ, ກັບເຄິ່ງປີ²⁶ແຕ່ການພິຈາລະນາຄະດີກໍ່ຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປ ແລະພວກເຂົາຈະນຳເອົາອິດອຳນາດຂອງເຂົາໄປ ເພື່ອຈະຊົງເຜົາຜານແລະທຳລາຍເສຍໃຫ້ສິ້ນສຸດ.

²⁷ຣາຊອານາຈັກກັບອຳນາດ ແລະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງບັນດາຣາຊອານາຈັກພາຍໃຕ້ຝ້າທັງຫມົດ

ຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ແກ່ບັນດາປະຊາຊົນຜູ້ບໍ່ອີ່ມພຣະອົງຜູ້ສູງສຸດນັ້ນ ແຜ່ນດິນຂອງທ່ານເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນແຜ່ນດິນນິລັນ ແລະຣາຊອານາຈັກ, ທັງຫມົດຈະຮັບໃຊ້ແລະເຊື່ອຝັງທ່ານ.²⁸ນີ້ເປັນການສິ້ນສຸດຂອງເລື່ອງນີ້ ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າ, ດານີເອນ,

ຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕິກໃຈຫລາຍ ແລະຫນ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຊືດໄປ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ເກັບເລື່ອງລາວນີ້ໄວ້ໃນໃຈ”

8 ¹ໃນປະຕິສາມແຫ່ງຣາຊການກະສັດເບັນຊັດຊາເຣ, ຂ້າພະເຈົ້າ, ດານີເອນ, ໄດ້ເຫັນນິມິດປາກົດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ

(ຫລັງຈາກນິມິດທີ່ໄດ້ປາກົດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ).²ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນນິມິດ, ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກຳລັງເບິ່ງເຫັນ ປາກົດວ່າ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ທີ່ບ່ອນຂອງເມືອງຊູຊາ ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຂວງເອລາມ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເຫັນນິມິດ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ທີ່ແມ່ນ້ຳອູລາຍ.

³ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຖິງຫນ້າເບິ່ງ ແລະໄດ້ເຫັນແກະໂຕຜູ້ໂຕຫນຶ່ງມີເຂົາສອງເຂົາ, ກຳລັງຢືນຢູ່ທີ່ຂ້າງແມ່ນ້ຳເຂົາຂ້າງຫນຶ່ງກໍ່ຍາວກວ່າອີກຂ້າງຫນຶ່ງ.

ແຕ່ເຂົາທຶຍາວນັ້ນປົງມາຊ້າກວ່າເຂົາທີ່ສັ້ນກວ່າແລະໄດ້ປົງອອກມາເລື້ອຍໆ ແລ້ວກໍ່ເປັນເຂົາທຶຍາວ.

⁴ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແກະຜູ້ໂຕນັ້ນຊິດເຂົາໄປທາງຕາເວັນຕົກ ແລ້ວກໍ່ທາງເຫນືອ, ແລະຕໍ່ມາກໍ່ທາງໃຕ້; ບໍ່ມີສັດໂຕໃດສູ້ມັນໄດ້

ບໍ່ມີໂຕໃດໃນພວກມັນຊ່ວຍໃຫ້ຜິດຈາກອຳນາດຂອງມັນໄດ້. ມັນເຮັດຕາມໃຈຊອບແລະມັນກໍ່ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່.

⁵ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຄິດເຖິງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຢູ່, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແບ້ຜູ້ໂຕຫນຶ່ງມາຈາກທິດຕາເວັນຕົກ ມັນໄດ້ໂດດຂ້າມຫນ້າຜູ້ນັ້ນແຜ່ນດິນທັງຫມົດໄປ

ແລ່ນຢ່າງໄວຫລາຍຈົນເບິ່ງເຫມືອນວ່າບໍ່ແຕະຕ້ອງຜູ້ນັ້ນດິນເລີຍແລະແບ້ໂຕນັ້ນໄດ້ມີເຂົາໃຫຍ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງຕາຂອງມັນເຂົາຫນຶ່ງ.

⁶ມັນໄດ້ເຫັນແກະໂຕຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ທີ່ຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ແລະແບ້ໂຕແລ່ນເຂົາໃສ່ແກະຜູ້ໂຕນັ້ນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ.

⁷ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແບ້ໂຕຜູ້ເຂົາມາໃກ້ແກະໂຕຜູ້ ມັນໂກດຮ້າຍແກະໂຕຜູ້ຫລາຍ ແລະມັນໄດ້ຊິດແກະໂຕຜູ້ແລະເຮັດໃຫ້ເຂົາທັງສອງຂອງມັນຫັກໄປ

ແກະໂຕຜູ້ກໍ່ບໍ່ມີກຳລັງທີ່ຈະຍືນຕໍ່ຫນ້າມັນໄດ້ ແບ້ໂຕຍິນແກະໂຕຜູ້ລົງທີ່ຜູ້ນັ້ນແລະໄດ້ຢຽບມັນ

ບໍ່ມີໃຜສາມາດຊ່ວຍແກະໂຕຜູ້ໃຫ້ຜິດອຳນາດຂອງມັນໄດ້.⁸ແລ້ວແບ້ໂຕຜູ້ກໍ່ໃຫຍ່ໂຕຂຶ້ນຢ່າງຫລາຍ, ແຕ່ເມື່ອມັນໄດ້ແຂງແກ່ງຂຶ້ນເຂົາໃຫຍ່ຂອງມັນກໍ່ຫັກ,

ແລະໃນທີ່ນັ້ນກໍ່ມີເຂົາອີກສີ່ເຂົາຢຶງຂຶ້ນແທນທີ່ບ່ອນນັ້ນ ຫັນໄປທາງທິດລົມທັງສີ່ຂອງຝ້າທັງຫລາຍ.

⁹ແລະຈາກເຂົາຫນຶ່ງໃນບັນດາເຂົາເຫລົ່ານີ້ມີເຂົານ້ອຍໆ ອີກເຂົາຫນຶ່ງໄດ້ປົງອອກມາທຳອິດກໍ່ເປັນເຂົານ້ອຍໆ

ແຕ່ໄດ້ກາຍເປັນເຂົາໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໄປທາງໃຕ້, ໄປທາງຕາເວັນອອກ, ແລະໄປຍັງແຜ່ນດິນອັນສວຍງາມ.

¹⁰ມັນໄດ້ໃຫຍ່ຫລາຍຈົນເຂົາສູ້ຮົບໃນສົງຄາມກັບກອງທັບແຫ່ງຝ້າ. ບາງຄົນໃນກອງທັບນັ້ນແລະດາວບາງດວງຖືກໂຍນລົງມາຍັງຜູ້ນັ້ນ

ແລ້ວມັນໄດ້ຢຽບປີ້າເສຍ.

¹¹ມັນໄດ້ເຮັດໂຕຂອງມັນເອງໃຫຍ່ຂຶ້ນອີກຈົນເຫມືອນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບ ແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາເນື່ອງມິດກໍ່ຖືກຊົງໄປຈາກເຂົາ, ແລະ

ບ່ອນນະມັດສະການຂອງເຂົາກໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສູນເສຍ.¹²ເນື່ອງຈາກການກະບົດ ກອງທັບຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາຂອງແບ້ໂຕຜູ້,

ແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາຈະຖືກຢຸດຢັ້ງ ເຂົານັ້ນຈະໂຍນຄວາມຈິງລົງຜູ້ນັ້ນ, ແລະເຂົານັ້ນກໍ່ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດໃນສິ່ງທີ່ມັນເຮັດ.

¹³ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍ່ອີ່ມພຣະອົງທ່ານຫນຶ່ງກຳລັງເວົ້າຢູ່ ແລະຜູ້ບໍ່ອີ່ມພຣະອົງທ່ານຫນຶ່ງໄດ້ມາຕອບເຂົາວ່າ, “ສິ່ງນີ້ຈະຢູ່ອີກດົນເທົ່າໃດ

ນິມິດນີ້ກໍ່ກ່ຽວກັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາຄວາມບາບທີ່ນັ້ນໄປສູ່ການຝຶກ, ແລະເລື່ອງການຍົກບ່ອນນະມັດສະການໃຫ້ໄປ,

ແລະກອງທັບຂອງຝ້າທີ່ຖືກຢຽບປີ້າລົງ?”¹⁴ເຂົາໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ມັນຈະຢູ່ດົນ 2,300 ເວລາແລງແລະເວລາເຊົ້າ

ຫລັງຈາກບ່ອນນະມັດສະການນັ້ນຈະກັບສູ່ສະພາບອັນຄວນ.”

¹⁵ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າ, ດານີເອນ, ໄດ້ເຫັນນິມິດແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ແລ້ວມີຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຍິ່ງແລ້ວເຫມືອນມະນຸດທີ່ຢືນຢູ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າ. ¹⁶ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ກໍາລັງເອີ້ນລະຫວ່າງແມ່ນ້ຳອູລາຍ. ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, " ຄັບຮີເອນ, ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ເຂົ້າໃຈນິມິດນັ້ນເຖິງ." ¹⁷ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈິ່ງໄດ້ມາໃກ້ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າ. ຢືນຢູ່ແລະເມື່ອເຂົາໄດ້ມາ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕິດໃຈຫມູບຫນ້າລົງເທິງພື້ນດິນ. ເຂົາໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ມະນຸດເອີຍ, ຈິ່ງເຂົ້າໃຈເຖິງວ່າ, ນິມິດນັ້ນເປັນເລື່ອງຂອງການສິ້ນສຸດ." ¹⁸ເມື່ອເຂົາໄດ້ເວົ້າຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ສະຫລົບໄປແລະດ້ວຍຫມູບຫນ້າຕິດດິນ. ແລ້ວເຂົາໄດ້ແຕະຕ້ອງຂ້າພະເຈົ້າແລະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຢືນ. ¹⁹ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ນິແຫລະ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ເຖິງສິ່ງຊຶ່ງຈະເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ, ເພາະນິມິດນັ້ນກ່ຽວກັບວາລະກໍານົດແຫ່ງການສິ້ນສຸດ. ²⁰ເລື່ອງແກະໂຕຜູ້ທີ່ເຈົ້າເຫັນ, ໂຕທີ່ມີສອງເຂົາ ພວກເຂົາເປັນກະສັດຂອງຄົນມິເດຍແລະຄົນເປີເຊຍ. ²¹ແບ່ງໂຕຜູ້ທີ່ ກະສັດຂອງກຣີດ. ແລະເຂົາໃຫຍ່ຢູ່ລະຫວ່າງຕາຂອງເຂົາຄືກະສັດອົງທໍາອິດ. ²²ມີເຂົາອີກ ສີ່ເຂົາຢູ່ຂຶ້ນມາແທນໃນບ່ອນນັ້ນຄື ອານາຈັກສີອານາຈັກ ຈະເກີດຂຶ້ນຈາກຊາດຂອງເຂົາ, ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ດ້ວຍອໍານາດຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຂົາ. ²³ບັນຢາຍຂອງອານາຈັກເຂົາທັງຫລາຍນັ້ນ, ເມື່ອຜູ້ລະເມີດໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວເຕັມຂະຫນາດແລ້ວ, ຈະມີກະສັດ, ຫນ້າຕາໂຫດຮ້າຍອົງຫນຶ່ງເກີດມາ, ເພິ່ນສະຫລາດຫລາຍ. ²⁴ອໍານາດຂອງພະອົງຈະໃຫຍ່ໂຕຫລາຍ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນອໍານາດຂອງພະອົງເອງ. ພະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມພິນາດຢ່າງຫນ້າປະຫລາດໃຈ; ພະອົງຈະຊົງກະທຳການແລະປະສົບຄວາມສຳເລັດ. ພະອົງຈະຊົງທຳລາຍຊົນຊາດທີ່ມີກຳລັງຫລາຍ, ຄືປະຊາຊົນຂອງບັນດາຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ. ²⁵ດ້ວຍຄວາມສະຫລາດຂອງພະອົງ ຈະເຮັດໃຫ້ການລ້ຽວຜ່ອນຂະຫຍາຍຂຶ້ນດ້ວຍນ້ຳມືຂອງພະອົງ. ພະອົງຈະຄິດວ່າຕົວພະອົງເອງນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ ພະອົງຈະຊົງທຳລາຍຄົນຫລວງຫລາຍເກີນກວ່າທີ່ຈະຄາດຄິດໄດ້, ພະອົງຈະຊົງລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ອອກກະສັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະພະອົງຈະຕ້ອງຖືກທຳລາຍດ້ວຍອໍານາດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກມືມະນຸດ. ²⁶ນິມິດເລື່ອງເວລາແລງແລະເວລາເຊົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ເຄີຍບອກເລົ່ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ. ແຕ່ຈິ່ງຮັກສານິມິດນັ້ນໄວ້, ເພາະເປັນເລື່ອງຂອງອີກຫລາຍວັນຂ້າງຫນ້າ." ²⁷ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າ, ດານີເອນ, ກໍອ່ອນເພຍແລະນອນຫມິດແຮງຢູ່ຫລາຍວັນ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ແລະໄປປະຕິບັດອາຊາການຂອງກະສັດ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສະບາຍໃຈເພາະນິມິດນັ້ນ, ແລະບໍ່ມີໃຜໄດ້ເຂົ້າໃຈເລື່ອງລາວເລີຍ.

9 ¹ດາຣີອັດ ລູກຊາຍກະສັດອາຫາສຸເອຣັດ, ເຊື້ອສາຍຂອງຄົນເມເດຍ. ອາຫາສຸເອຣັດນີ້ແຫລະຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນກະສັດເຫນືອອານາຈັກຂອງບາບີໂລນ. 'ບັດນີໃນປະຕິບັດແຫ່ງອາຊາການຂອງ ດາຣີອັດ' ຂ້າພະເຈົ້າ, ດານີເອນ, ໄດ້ກໍາລັງສຶກສາເບິ່ງໃນຫນັງສືທີ່ບັນທຶກຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ, ຖ້ອຍຄຳທີ່ໄດ້ມາເຖິງ ເຢເຣມີຢາ ຜູ້ທ່ານວຍຖ້ອຍຄຳ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າຈະເປັນເວລາ ເຈັດສິບປີຈົນເຖິງເວລາຄວາມຮັກຮ້າງວ່າງເປົ້າຂອງ ກຸງເຢຣູຊາເລັມສິ້ນສຸດແລ້ວ. ²ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຫັນຫນ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍການອະທິຖານແລະການວົງວອນ, ດ້ວຍການອິດອາຫານ, ແລະນຸ່ງຫົ່ມຜ້າກະສອບແລະນັ່ງເທິງຂີ້ເຫີ້. 'ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຳລະພາບຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາວ່າ, "ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຫຍ່ຍິ່ງແລະຫນ້າເກງຂາມ ຜູ້ຊົງຮັກສາຄຳສັນຍາແລະຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງແລະປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ³ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບແລະໄດ້ເຮັດຜິດ. ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກໍາການອາທຳແລະໄດ້ເຮັດການກະບົດ, ໄດ້ຫັນຫນ້າຈາກພຣະບັນຍັດແລະກົດຫມາຍຂອງພຣະອົງ. ⁴ພວກຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ໄດ້ຟັງບັນດາຜູ້ທ່ານວຍຖ້ອຍຄຳຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຜູ້ໄດ້ກ່າວໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງຕໍ່ບັນດາກະສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ທັງ ຕໍ່ບັນດາຜູ້ນຳ, ບັນພະບູລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະຮວມທັງປະຊາຊົນທຸກຄົນຂອງແຜ່ນດິນ. ⁵ຂ້າແດ່, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄວາມຊອບທຳເປັນຂອງພຣະອົງ. ສຳລັບພວກຂ້ານ້ອຍໃນວັນນີ້, ມີແຕ່ຄວາມອັບອາຍ, ຂາຍຫນ້າຂອງປະຊາຊົນຢູ່ດາຍ ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະຄົນອິດສະຣາເອນ. ທັງຫມົດນີ້ລວມທັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໄກອອກໄປ ໃນແຜ່ນດິນທັງຫລາຍຊຶ່ງພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປນັ້ນ. ນີ້ເປັນເພາະວ່າການຫັກຫລັງຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກະທຳຕໍ່ພຣະອົງ. ⁶ຂ້າແດ່, ພຣະຢາເວ, ສຳລັບພວກຂ້ານ້ອຍຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າຄວນເປັນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຂອງກະສັດ, ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຂອງບັນດາຜູ້ນຳ, ແລະບັນພະບູລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກະທຳບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ⁷ພຣະກາຣຸນາແລະການອະໄພໂທດເປັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ, ເພາະວ່າພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ⁸ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ໂດຍການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ທີ່ໄດ້ປະທານຜ່ານບັນດາຜູ້ທ່ານວຍ ຖ້ອຍຄຳຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ⁹ອິດສະຣາເອນທັງຫມົດ ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ຫັນໄປ, ໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ, ຄຳສາບແຊ່ງແລະຄຳປະຕິຍານຊຶ່ງໄດ້ຈາລຶກໄວ້ໃນກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈິ່ງໄດ້ເຫລີງເຫນືອພວກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງຢືນຢັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບອກກ່າວໂທດພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະກ່າວໂທດຜູ້ຊົງປົກຄອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ໂດຍນຳວິບັດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງມາເຫນືອຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ. ເພາະພາຍໃຕ້ຫ້ອງຟ້າທັງຫມົດ ບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ໄດ້ເຮັດແລ້ວທີ່ສາມາດຈະປຽບທຽບກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດແກ່ເຢຣູຊາເລັມແລ້ວນັ້ນ. ¹¹ດັ່ງທີ່ໄດ້ຈາ ລຶກໄວ້ໃນກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ແລ້ວວິບັດທັງສິ້ນກໍໄດ້ຕິກຢູ່ເຫນືອຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍແລ້ວ, ແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນຂໍພຣະກາຣຸນາຈາກພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ດ້ວຍການຫັນຈາກຄວາມຜິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຫລືໃສ່ໃຈໃນຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ. ¹²ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງດຽມຄວາມວິບັດໄວ້ຜ່ອນ ແລະໄດ້ຊົງນຳມາເຫນືອພວກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຊົງເປັນຜູ້ຊອບທຳໃນພຣະຣາຊດິທັງສິ້ນຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ, ແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍກໍຍັງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ. ¹³ບັດນີ, ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ ດ້ວຍມືອັນຊົງຮິດ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເລື່ອງລືມາຈົນທຸກມືນີ້. ແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບແລະໄດ້ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງຫມົດ. ¹⁴ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະຕາມການກະທຳອັນຊອບທຳທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງ ຂໍໃຫ້ຄວາມໃຈຮ້າຍແລະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຫັນກັບຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ເມືອງຂອງພຣະອົງ ບູເຂົາບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ. ເພາະບາບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະເພາະຄວາມຜິດຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຈົກາຍເປັນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍໃນຊົນຊາດທັງສິ້ນທີ່ຢູ່ຮອບຂ້າງພວກຂ້ານ້ອຍ.

¹⁷ບັດນີ້, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຂໍພຣະອົງຊົງຟັງຄໍາອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ; ແລະຄໍາທຸນຂໍເພື່ອຄວາມເມດຕາ, ພວກເຂົາຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະອົງ ຂໍພຣະພັກຂອງພຣະອົງສ່ອງແສງເຫນືອບ່ອນນະມັດສະການຂອງພຣະອົງຊົງວ່າງເປົ້ານັ້ນ.

¹⁸ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍຂໍຊົງງ່ຽງຫຼື ແລະຂໍຊົງຫລຽວເບິ່ງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຖືກເຮັດໃຫ້ຮຶກຮ້າງວ່າງເປົ້າ; ຂໍຊົງຫລຽວເບິ່ງເມືອງຊົງມີຊື່ຕາມພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ແລະພວກຂ້ານ້ອຍ. ກໍາລັງພາວັນນາອະທິຖານຫາພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກຂ້ານ້ອຍກະທໍາໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ເພາະພຣະກະຣຸນາຍິງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.¹⁹ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍໃຜດຟັງສຽງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ! ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງໃຫ້ອະໄພ! ຂໍຊົງໃສ່ໃຈແລະຊົງຈັດການ! ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຂອງຂ້ານ້ອຍຂໍຢາຊົງຊ້າເລີຍເພາະວ່າເມືອງຂອງພຣະອົງແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງກໍມີຊື່ຕາມພຣະນາມຂອງພຣະອົງ."

²⁰ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງເວົ້າຢູ່ນີ້ ກໍາລັງອະທິຖານແລະກໍາລັງສາລະພາບບາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະບາບຂອງປະຊາຊົນ ອິດສະຣາເອນ, ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະສະເຫນີຄໍາອ້ອນວອນຕໍ່ຫນ້າພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນນາມຂອງພູເຂົາບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະອົງ.

²¹ຂະນະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຄໍາອະທິຖານ ຜູ້ຊາຍທີ່ຊື່ຄັບຮິເອນ, ຊົງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນໃນນິມິດ, ຄັງທໍາອິດນັ້ນໄດ້ຍິນລົງມາຫາຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງໄວໃນເວລາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕອນແລງ.

²²ເຂົາໄດ້ກ່າວອະທິບາຍໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະໄດ້ວ່າ, "ໂອ ດານີເອນ, ເຮົາມາທີ່ນີ້ເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າ ບັດນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແລະຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ເຈົ້າ."²³ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນອ້ອນວອນຂໍຄວາມເມດຕາ ກໍມີຄໍາສັ່ງແລະເຮົາກໍໄດ້ມາແຈ້ງຄໍາຕອບແກ່ເຈົ້າທັນທີ, ເພາະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ຊົງຮັກ. ຫລາຍເພາະສະນັ້ນຈິ່ງມີຈາລະນາຄໍາຕອບແລະເຂົ້າໃຈແລະການອະທິບາຍນັ້ນ.

²⁴ເຈັດສິບອາທິດ ຂອງປີຕ່າງໆ ໄດ້ກໍານົດໄວ້ສໍາຫລັບປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າແລະເມືອງບໍລິສຸດຂອງເຈົ້າ ເພື່ອຢຸດຕິຄວາມຜິດແລະໃຫ້ບາບຈົບສິ້ນ, ໃຫ້ລົບມົນທິນ ເພື່ອນໍາຄວາມຊອບທໍານິລັນດອນເຂົ້າມາ ໃຫ້ນໍານິມິດແລະຄໍາຂອງຜູ້ທໍານວຍຖ້ອຍຄໍາອອກໄປແລະເພື່ອຈະເຈີມສະຖານສັກສິດ.

²⁵ຈົ່ງຮັບຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ນັບຕັ້ງແຕ່ການທີ່ພຣະຄໍາສັ່ງນັ້ນອອກໄປໃຫ້ປັບປຸງແລະສ້າງກຸງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນໃຫມ່ ຈົນເຖິງການມາຂອງຜູ້ທີ່ຊົງຖືກເຈີມໄວ້ (ຜູ້ທີ່ຈະເປັນຜູ້ນໍາ) ຈະມີເຈັດອາທິດ ແລະຫົກສິບສອງອາທິດ. ກຸງເຢຣູຊາເລັມຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ຜ່ອນດ້ວຍຫົນທາງແລະຄູເມືອງ, ແຕ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາຍາກລໍາບາກ.

²⁶ຫລັງຈາກຫົກສິບສອງອາທິດຂອງປີຕ່າງໆ ແລ້ວ ຜູ້ທີ່ຖືກເຈີມຈະຕ້ອງຖືກທໍາລາຍລົງແລະຈະບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອ ກອງທັບຂອງຜູ້ປົກຄອງຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນຈະທໍາລາຍເມືອງແລະສະຖານບໍລິສຸດ. ຄວາມສິ້ນສຸດຈະມາເຖິງດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມ, ແລະຈະມີສິ່ງຄາມຈົນກະທັ່ງໃນຕອນສຸດທ້າຍ. ແລະການຮຶກຮ້າງວ່າງເປົ້າໄດ້ຖືກກໍາຫນົດໄວ້ແລ້ວ.

²⁷ເຂົາຈະຍືນຍັນຄໍາສັນຍາກັບຄົນເປັນຈໍານວນຫລາຍຢູ່ຫນຶ່ງອາທິດ. ໃນກາງອາທິດເຂົາຢຸດການຖວາຍສັດບູຊາແລະເຄື່ອງບູຊາ ໃນປົກຂອງສິ່ງຫນ້າລັງກຽດຈະມາເຖິງຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ວ່າງເປົ້າຕັ້ງຢູ່ ການສິ້ນສຸດແລະການທໍາລາຍໄດ້ຖືກກໍາຫນົດໄວ້ໃຫ້ຖືກເຫລືອເຫນືອຜູ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມວ່າງເປົ້ານັ້ນ."

10 ¹ໃນປີທີສາມແຫ່ງຣາຊການ ເຈົ້າໄຊຣັດກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍ, ມີຂ່າວສານໄດ້ເປີດເຜີຍແກ່ດານີເອນ, ຜູ້ຊົງມີອີກຊື່ຫນຶ່ງວ່າ ເປັນເຕຊັດຊາເຣ.

ຂ່າວສານນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງ. ເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບສິ່ງຄາມ. ດານີເອນໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຂ່າວສານນີ້ເມື່ອເຂົາໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຈາກນິມິດ.

²ໃນສະໄໝນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ, ດານີເອນ, ໄວ້ທຸກຢູ່ສາມອາທິດ.³ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານຊັນສູງ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນຊີນ,

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດື່ມເຫລືອກະຊວນ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊະໂລມຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງດ້ວຍນ້ຳມັນຈົນກະທັ່ງສາມອາທິດເຕັມ.

⁴ເມື່ອມີຊົນຊາວສີຂອງເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ ຂະນະທີ່, ຂ້າພະເຈົ້າຢືນຢູ່ທີ່ແຄມແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ (ນ້ຳຄືແມ່ນ້ຳ, ຕິກຣິດ),

⁵ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຖິງຫນ້າຂຶ້ນແລະໄດ້ເຫັນຊາຍຄົນຫນຶ່ງສວມເສື້ອຜ້າປ່ານ ແລະຂັດສາຍແອວທີ່ເຮັດຈາກຄໍາເມືອງອູຟາດ.

⁶ຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເຫມືອນດັງບຸດສະລາຄໍາ, ແລະຫນ້າຂອງເພິ່ນກໍເຫມືອນຝ້າແມບ. ດວງຕາຂອງເພິ່ນກໍເຫມືອນກັບເປວໄຟຂອງຄົບເຝິງ,

ແລະແຂນຂອງເພິ່ນແລະຕີນຂອງເພິ່ນເປັນເງິາງາມເຫມືອນກັບທອງສໍາຮິດຂັດ, ສຽງຖ້ອຍຄໍາຂອງເພິ່ນເຫມືອນສຽງມວນຊົນຂະຫນາດໃຫຍ່.

⁷ຂ້າພະເຈົ້າ, ດານີເອນ, ໄດ້ເຫັນນິມິດແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ, ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນນິມິດນັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຢ້ານຈົນຕົວສັ່ນ,

ແລະພວກເຂົາໄດ້ແລ່ນໄປລີ້ຊ້ອນ.⁸ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກຖືກໃຫ້ຢູ່ແຕ່ຄົນດຽວແລະໄດ້ເຫັນນິມິດຍິງໃຫຍ່ນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເຫຼືອແຮງເຫລືອຢູ່;

ແລະສິ່ງຫນ້າກໍ່ປ່ຽນແປງໄປຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຈື່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຫມົດແຮງ.⁹ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຍິນສຽງຖ້ອຍຄໍາຂອງເພິ່ນ

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຖ້ອຍຄໍານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າກໍຫມົດສະຕິລົມລົງພື້ນດິນ, ແລະຫມູບຫນ້າຢູ່ຫນັ້ນ.

¹⁰ມີມືໄດ້ມາແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ຮຸ່ງມືແລະເຂົາຂອງຂ້າພະເຈົ້າສັ່ນ.¹¹ທູດສະຫວັນໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ດານີເອນ, ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຢ່າງຍິ່ງ,

ຈົ່ງເຂົ້າໃຈບັນດາຖ້ອຍຄໍາທີ່ເຮົາກໍາລັງເວົ້າກັບເຈົ້າ. ຈົ່ງຍືນຍັນ, ເພາະວ່າເຮົາຖືກໃຊ້ໃຫ້ມາຫາເຈົ້າ." ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ກ່າວຂ່າວສານນີ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ,

ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຍືນສັນສະທ້ານຢູ່,

¹²ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ, "ດານີເອນ. ເອີຍຢ່າຢ້ານເລີຍ ຕັ້ງແຕ່ມືທໍາອິດທີ່ເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະເຂົ້າໃຈແລະຖ້ອມຕົວລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ, ຂອງເຈົ້ານັ້ນ

ພຣະເຈົ້າຊົງຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງເຈົ້າ, ແລະເຮົາໄດ້ມາດ້ວຍເລື່ອງຖ້ອຍຄໍາຂອງເຈົ້ານັ້ນເອງ."¹³ເຈົ້າຜູ້ຄອງອານາຈັກເປີເຊຍໄດ້ຂັດຂວາງເຮົາ,

ແລະເຮົາຖືກກັກຕິວໄວ້ກັບເຫລົ່າກະສັດຂອງ ເປີເຊຍ ເຖິງຊາວເອັດມີ. ແຕ່ມີຄາເອນ, ເຈົ້າຜູ້ຄອງທີ່ມີອໍານາດສູງສຸດຜູ້ຫນຶ່ງ, ໄດ້ມາຊ່ວຍເຮົາ.

¹⁴ບັດນີ້ ເຮົາໄດ້ມາເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງຊົງຈະເກີດຂຶ້ນກັບປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າໃນວັນສິນຍຸກ.

ເພາະນິມິດນັ້ນກ່ຽວກັບເວລາພາຍຫນ້າ.¹⁵ຂະນະທີ່ເພິ່ນກໍາລັງເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າໂດຍໃຊ້ຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້,

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກົມຫນ້າລົງດິນແລະກັບສາມາດເວົ້າໄດ້.

¹⁶ມີຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ເບິ່ງເຫມືອນມະນຸດໄດ້ມາແຕ່ະຮິມສິບປາກຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ອ້າປາກແລະໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນທີ່ຍືນຢູ່ຂ້າງຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

"ນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມເຈັບປວດເຫດເພາະນິມິດ; ຂ້າພະເຈົ້າ ກໍຫມົດແຮງ."¹⁷ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກັບເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? ເພາະບັດນີ້ບໍ່ມີກໍາລັງເຫລືອຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ,

ແລະບໍ່ມີລົມຫາຍໃຈເຫລືອໃນຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ."

¹⁸ຜູ້ມີຮູບຮ່າງຢ່າງມະນຸດນັ້ນໄດ້ແຕ່ະຕ້ອງຂ້າພະເຈົ້າອີກຄັ້ງຫນຶ່ງແລະໃຫ້ກໍາລັງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁹ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທ່ານຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຢ່າງຍິ່ງຢ່າຢ້ານເລີຍ,

ຂໍໃຫ້ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ເຈົ້າ! ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ, ບັດນີ້ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງເຖິດ!" ຂະນະທີ່ເພິ່ນກໍາລັງເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າມີກໍາລັງຂຶ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂໍເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເຖິດ, ເພາະທ່ານໄດ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີແຮງຂຶ້ນແດ່ແລ້ວ."

²⁰ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຮູ້ຫລືບໍ່ວ່າເຮົາມາຫາເຈົ້າເຮັດຫຍັງ? ໃນບໍ່ຊ້າເຮົາຈະກັບໄປຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າຜູ້ຄອງ ເປີເຊຍ. ເມື່ອເຮົາໄປແລ້ວ, ເຈົ້າຜູ້ຄອງກໍຈະມາ.”²¹ ແຕ່ເຮົາຈະບອກເຈົ້າຕາມສິ່ງຊຶ່ງບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືແຫ່ງຄວາມຈິງ ບໍ່ມີໃຜທີ່ສະແດງຕົວຂອງເຂົາຮ່ວມແຮງກັບເຮົາຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາເລີຍ, ນອກຈາກ ມີຄຳເອນ ເຈົ້າຜູ້ຄອງຂອງທ່ານ.”

11 ¹ ໃນປີທີຫນຶ່ງແຫ່ງຣາຊການດາຣິດຊາວມີເດຍ, ເຮົາໄດ້ມາເຜືອສະໜັບສະໜູນແລະປົກປ້ອງມີຄຳເອນ. ບັດນີ້ ເຮົາຈະບອກຄວາມຈິງແກ່ເຈົ້າ ຈະມີກະສັດອີກສາມ ພະອົງ. ຂຶ້ນຄອງເປີເຊຍ, ແລະອົງທີ່ສຳຄັນຮັ່ງມີຢັ້ງກວ່າອົງອື່ນທັງຫມົດ.

ເມື່ອພະອົງຊົງມີອຳນາດດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີຂອງພະອົງແລ້ວ, ພະອົງກໍຈະຊົງປຸກປັ້ນໃຫ້ທຸກຄົນຕໍ່ສູ້ກັບຣາຊອານາຈັກກຣີດ.

³ ແລ້ວຈະມີກະສັດຜູ້ເກັ່ງກ້າຂຶ້ນມາ ພະອົງຈະຊົງປົກຄອງດ້ວຍອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະເຮັດຕາມທີ່ພະອົງຊົງພໍໃຈ.⁴ ເມື່ອພະອົງໄດ້ຊົງເກີດຂຶ້ນມາແລ້ວ, ຣາຊອານາຈັກຂອງພະອົງກໍຈະແຕກ ແລະຖືກແບ່ງແຍກອອກໄປຕາມທາງລົມທັງສີ່ແຫ່ງຝັ່ງ, ແຕ່ຈະບໍ່ຕິດກັບເຊື້ອສາຍຂອງພະອົງ, ແລະຈະບໍ່ມີອຳນາດຢ່າງທີ່ພະອົງຊົງປົກຄອງຢູ່ເພາະວ່າຣາຊອານາຈັກຂອງພະອົງຈະຖືກຖອນອອກ ແລະຕົກໄປເປັນຂອງຜູ້ອື່ນນອກຈາກເຊື້ອສາຍຂອງພະອົງ

⁵ ກະສັດແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້ຈະຊົງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແຕ່ແມ່ທັບຄົນຫນຶ່ງໃນເຫລົ່າແມ່ທັບຂອງພະອົງຈະເຂັ້ມແຂງກວ່າພະອົງ ແລະຈະຄອບຄອງອານາຈັກຂອງພະອົງດ້ວຍອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່.⁶ ຕໍ່ມາອີກສອງສາມປີເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເຫມາະສົມ, ກະສັດທັງສອງພະອົງຈະຊົງເປັນພັນທະມິດກັນ ລູກສາວຂອງກະສັດແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້ຈະມາຫາກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອ ເພື່ອຢືນຢັນຂໍສັນຍາ ແຕ່ນາງຈະບໍ່ຮັກສາກຳລັງແຂນຂອງນາງ ແລະອຳນາດຂອງກະສັດຈະບໍ່ຢັ້ງຢືນ ຫລືແຂນຂອງພະອົງ ນາງຈະຖືກປະຖິ້ມ ນາງແລະບັນດາຜູ້ທີ່ນ່ານາງມາ ແລະພໍ່ຂອງນາງ ແລະຜູ້ທີ່ສະໜັບສະໜູນນາງໃນເວລານັ້ນ

⁷ ແຕ່ຄົນຫນຶ່ງຈາກເຊື້ອສາຍຂອງນາງຈະຂຶ້ນມາແທນທີ່ນາງ. ພະອົງຈະຊົງຍົກມາຕໍ່ສູ້ກັບກອງທັບ ແລະເຂົ້າໃນປ້ອມຂອງກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອ.

ພະອົງຈະຊົງລົບກັບພວກເຂົາແລະຈະຊະນະພວກເຂົາ.⁸ ພະອົງຈະຊົງຂຶ້ນໄປຍັງເອຢິບ ຄືບັນດາພະຜ່ອມທັງຮູບຫລໍ່ເຫັກຂອງພະທັງຫລາຍ ແລະບັນດາພາຊະນະມີຄ່າທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນແລະທອງຄຳຂອງພວກເຂົາເພາະວ່າໃນບາງປີພະອົງຈະຊົງຢູ່ຫ່າງຈາກກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອ.

⁹ ແລ້ວກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອຈະບຸກເຂົ້າມາໃນເຂດກະສັດແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້ ແຕ່ພະອົງກໍຈະຖອຍກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງພະອົງເອງ.

¹⁰ ລູກທັງຫລາຍຂອງພະອົງຕຽມຜ່ອມແລະລວບລວມກອງທັບຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ.

ຊົງຈະຍົກມາຕໍ່ເນື່ອງແລະຈະຕີຊະນະຢ່າງໄວວາເຫມືອນນັກໂທລຖ່ວມທຸກສິ່ງແລະຈະຜ່ານໄປຈົນເຖິງປ້ອມປາການຂອງພະອົງ

¹¹ ແລ້ວກະສັດແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້ຈະຊົງໂກດຮ້າຍຫລາຍ ພະອົງຈະຊົງຍົກອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອ

ກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອຈະຈັດກອງທັບຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ ແຕ່ກອງທັບນັ້ນກໍຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງພະອົງ¹² ກອງທັບຈະຖືກຮວບໄປ, ແລະໃຈຂອງກະສັດແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້ກໍພະຫຍອງຂຶ້ນ, ແລະພະອົງຈະຊົງທຳລາຍຄົນເປັນຫມື່ນໆ, ແຕ່ພະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບໂຊຊະນະ.

¹³ ແລ້ວກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອຈະຈັດກອງທັບອີກກອງທັບຫນຶ່ງ ໃຫຍ່ໂຕກວ່າຄັ້ງທຳອິດ ຕໍ່ມາອີກຫລາຍປີ,

ກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອຈະຍົກກອງທັບໃຫຍ່ນັ້ນມາພ້ອມກັບສະບຽງອຸດົມສົມບູນຢ່າງແນ່ນອນ.

¹⁴ ໃນເວລານັ້ນ ຫລາຍກຸ່ມຈະຍົກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້.

ລູກຊາຍທັງຫລາຍທີ່ຫົວຮຸນແຮງທ່ານກາງປະຊາຊົນຂອງພະອົງກໍຈະຍົກຕົວຂຶ້ນເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ນິມິດ, ສຳເລັດ ແຕ່ພວກເຂົາຈະຫລົ້ມເຫລວ.

¹⁵ ກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອຈະມາເຫເນີນດິນເພື່ອລ້ອມໄວ້, ແລະຍຶດເມືອງທີ່ມີປ້ອມແຂງແຮງ ສ່ວນກຳລັງກອງທັບຂອງຖິ່ນໃຕ້ຈະສູ້ບໍ່ໄຫວ ແມ່ນວ່າຈະມີບັນດາທະຫານທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ ຈະບໍ່ມີກຳລັງຢືນຢັດຢູ່ໄດ້.¹⁶ ແຕ່ຜູ້ຍົກມາຕໍ່ສູ້ກັບພະອົງຈະເຮັດຕາມທີ່ພະອົງຊົງພໍໃຈ; ຈົ່ງບໍ່ມີໃຜຕໍ່ສູ້ພະອົງ. ໄດ້ແລະພະອົງຈະຢັ້ງຢືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງເຮືອງ, ແລະການທຳລາຍຈະຢູ່ໃນອຳນາດຂອງພະອົງ.

¹⁷ ກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອຈະມຸ່ງຫນ້າມາດ້ວຍກຳລັງຂອງຣາຊອານາຈັກທັງຫມົດຂອງພະອົງ,

ແລະພະອົງຈະນຳຂີ້ຕົກລົງມາສະເຫນີແລະພະອົງຈະຊົງເຮັດກັບກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໃຕ້

ແລະພະອົງຈະຊົງຍົກລູກສາວອົງຫນຶ່ງເພື່ອແຕ່ງານເພື່ອໃຫ້ທຳລາຍຣາຊອານາຈັກແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້

ແຕ່ແຜນການຈະບໍ່ເປັນຜົນສຳເລັດເປັນປະໂຫຍດແກ່ພະອົງ¹⁸ ພາຍຫລັງຈາກນີ້ກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອຈະມຸ່ງສົນໃຈເມືອງຊາຍຝັ່ງທະເລ

ແລະຈະຊົງຍຶດໄດ້ຫລາຍເມືອງ. ແຕ່ແມ່ທັບຄົນຫນຶ່ງຈະກຳຈັດຄວາມພະຫຍອງຂອງພະອົງ ແລະຈະເອົາຄວາມພະຫຍອງນັ້ນມາສະໜອງພະອົງ.

¹⁹ ແລ້ວພະອົງຈະຊົງຫັນຫນ້າມຸ່ງຕິງໄປຍັງບັນດາປ້ອມປາການແຫ່ງແຜ່ນດິນຂອງພະອົງເອງ, ແຕ່ພະອົງກໍຈະຊົງສະດຸດແລະຊົງລົ້ມລົງ

ຈະຫາຕົວພະອົງບໍ່ພົບອີກຕໍ່ໄປ.

²⁰ ແລ້ວຈະມີຜູ້ຫນຶ່ງຂຶ້ນມາແທນທີ່ພະອົງຜູ້ນີ້ຈະສົ່ງເຈົ້າພະນັກງານເກັບສ່ວຍໃຫ້ໄປຫົວເພື່ອຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງຣາຊອານາຈັກ

ແຕ່ບໍ່ຈັກມີເຂົ້າກໍປະສົບຫາຍະນະ

ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມໂກດຫລືສົງຄາມ²¹ ໃນຕຳແໜ່ງຂອງເຂົາຈະມີຄົນຫນ້າກຽດຄົນຫນຶ່ງຕັ້ງຕົວຂຶ້ນແທນທີ່ຜູ້ຊົງປະຊາຊົນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດຂອງອຳນາດຣາຊວົງ ເຂົາຈະຍົກເຂົ້າມາໂດຍບໍ່ບອກກ່າວ ແລ້ວຊົງເອົາຣາຊອານາຈັກນັ້ນດ້ວຍເລ່ກັນ.²² ກອງທັບທັງຫລາຍຈະຖືກກວດໄປຫມົດເຫມືອນຖືກນຳຖ້ວມຕໍ່ຫນ້າພະອົງ ທັງກອງທັບແລະຜູ້ນຳແຫ່ງຄຳສັນຍາຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍ.

²³ ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ເປັນພັນທະມິດກັບພະອົງ, ພະອົງຈະເຮັດການລ້ລວງຢູ່ສະເຫມີ; ດ້ວຍຈຳນວນປະຊາຊົນບໍ່ຫລາຍພະອົງຈະຊົງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.

²⁴ ໂດຍບໍ່ມີການເຕືອນພະອົງຈະຊົງຍົກເຂົ້າມາໃນສ່ວນຂອງແຂວງຊົງອຸດົມທີ່ສຸດ ແລະພະອົງຈະຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຫວດຫລືເຊື້ອສາຍຂອງພະອົງບໍ່ເຮັດ

ພະອົງຈະຊົງເອົາຊັບທີ່ຢູ່ນັ້ນມາ ຂອງທີ່ອີບມາໄດ້ ແລະເຂົ້າຂອງຕ່າງໆ ມາແຈກຢາຍກັນໃນພວກທີ່ຕິດຕາມພະອົງ,

ພະອົງຈະຊົງອອກອຸບາຍຕໍ່ສູ້ກັບທີ່ກຳລັງເຂັ້ມແຂງ ແຕ່ກໍຊົດເວລາຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.

²⁵ ແລະພະອົງຈະປຸກປັ້ນກຳລັງຂອງພະອົງ ແລະຄວາມກ້າຫານຍົກໄປສູ່ກັບກະສັດ ແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້ດ້ວຍກອງທັບຍິ່ງໃຫຍ່.

ແລະກະສັດແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້ຈະເຮັດສົງຄາມ ດ້ວຍກອງທັບເຂັ້ມແຂງຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ, ແຕ່ພະອົງກໍສູ້ບໍ່ໄດ້ເພາະມີການປອງຮ້າຍພະອົງ.

²⁶ ເຖິງແມ່ນຜູ້ຮັບປະທານອາຫານຊັນສູງຂອງພະອົງ. ກໍຈະຕັກຫລັງພະອົງ, ແລະກອງທັບພະອົງກໍຈະຖືກກວດໄປ ທີ່ຖືກຂ້າຝັນລົມຕາຍຈະມີຫລາຍ.

²⁷ ສ່ວນກະສັດ, ສອງອົງນັ້ນຈິດໃຈຕ່າງຄິດປອງຮ້າຍ ຈະນັ່ງຮ່ວມໂຕະແລະເວົ້າຕົວະກັນ, ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຜັນເພາະວາລະສຸດທ້າຍກໍຈະມາຕາມເວລາກຳນົດ.

²⁸ ແລ້ວກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອກໍຈະກັບເຂົ້າບ້ານເຂົ້າເມືອງພ້ອມກັບຊັບສົມບັດຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ຈິດໃຈກໍມຸ້ງຮ້າຍຕໍ່ພັນທະສັນຍາບໍ່ລືສຸດ.

ພະອົງຈະລົງມືເຮັດຕາມໃຈຊອບແລະກັບເມືອງຂອງພະອົງ.

²⁹ ພໍເຖິງເວລາກຳນົດພະອົງຈະສະເດັດກັບມາທີ່ຖິ່ນໃຕ້ ແຕ່ຄັ້ງນີ້ເຫດການຈະບໍ່ເປັນໄປຢ່າງຄັ້ງກ່ອນ.

³⁰ ເພາະວ່າກອງທັບເຮືອຂອງເມືອງກີທີມມາປະທະກັບພະອົງ, ພະອົງຈະຢ້ານກວາແລະກັບໄປແລະຈະກົວໂກດຕໍ່ພັນທະສັນຍາບໍ່ລືສຸດ,

ແລະລົງມືປະຕິບັດງານ ພະອົງຈະຊົງຫັນຫນ້າສົນໃຈບັນດາຜູ້ປະຖິ້ມພັນທະສັນຍາບໍ່ລືສຸດ.

³¹ກອງທັບຂອງພະອົງຈະຍົກມາເຮັດໃຫ້ສະຖານນະມັດສະການຄືບ່ອມປະການເປັນມົນທົນ. ພວກເຂົາຈະໃຫ້ເລິກເຄື່ອງເຜົາບູຊາເນື່ອງມືນເສຍ, ແລະພວກເຂົາຈະຕັ້ງສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການຮົກຮ້າງວ່າເປົ່າຂຶ້ນ.

³²ສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໃຊ້ເລັດຫລັງມາຫລອກລວງຜູ້ລະເມີດພັນທະສັນຍາ. ແຕ່ບັນດາປະຊາຊົນທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງຕົນຈະຍືນຍົດຕໍ່ສູ້.

³³ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສະຫລາດຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຈຳນວນຫລາຍເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະລົມລົງດ້ວຍດາບຫລືດ້ວຍແປວໄຟດ້ວຍການເປັນຊະເລີຍຫລືດ້ວຍຖືກປຸ້ນຊົວໄລຍະເວລາຫນຶ່ງກໍ່ຕາມ.³⁴ເມື່ອພວກເຂົາລົມລົງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫລືອເລັກນ້ອຍແລະຈະມີຄົນຈຳນວນຫລາຍເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງບໍ່ຈິງໃຈ.

³⁵ຄົນສະຫລາດບາງຄົນຈະລົມລົງແລະເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດກວ່າຈະເຖິງວາລະສຸດທ້າຍ. ເພາະວາລະກໍ່ຈະມາຕາມເວລາກໍານົດ.

³⁶ກະສັດຈະກະທຳຕາມຄວາມປາຖະຫນາ ຂອງລາວຂອງຕົນເອງ. ພະອົງຈະຊົງຍົກຕົນຂຶ້ນແລະພອງຕົວຂຶ້ນເຫນືອເທບພະເຈົ້າທຸກອົງ. ແລະຈະເວົ້າສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ, ພະອົງຈະຊົງຈະເລີນຂຶ້ນຈົນກວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຈະຄົບຖ້ວນ. ເພາະສິ່ງໃດທີ່ຊົງກໍານົດໄວ້ຈະຕ້ອງສຳເລັດ.³⁷ ພະອົງຈະບໍ່ເຊື່ອຝັງບັນດາພະແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງພະອົງ, ຫລືພະພົນພວກຜູ້ຍິງຮັກແລະນັບຖືນັ້ນ ພະອົງຈະບໍ່ເຊື່ອພະເຈົ້າອື່ນໃດເລີຍ. ເພາະພະອົງຈະຖືວ່າໂຕເອງໃຫຍ່ກວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.

³⁸ພະອົງຈະຊົງຍົກຍ້ອງພະເຈົ້າຂອງບັນດາປະຊາກອນສິງເຫລົ່ານີ້. ພະເຈົ້າອົງຫນຶ່ງທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງພະອົງບໍ່ຮູ້ຈັກ ພະອົງຈະໃຫ້ກຽດດ້ວຍທອງຄຳແລະເງິນ, ດ້ວຍເພັດນິນຈິນດາແລະຂອງຖວາຍອັນມີຄ່າ.³⁹ ພະອົງຈະສູ້ລົບກັບປະຊາກອນທີ່ແຂງແຮງທີ່ສຸດ ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງພະຕ່າງດ້າວ ໃຜໆທີ່ນັບຖືພະອົງ, ພະອົງກໍ່ຊົງມອບກຽດໃຫ້ຢ່າງຫລາຍ. ພະອົງຈະຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ພວກເຂົາຄອບຄອງຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ, ແລະພະອົງຈະຊົງແບ່ງທີ່ດິນໃຫ້ເປັນສິ່ງຕອບແທນ.

⁴⁰ພໍ່ເຖິງວາລະສຸດທ້າຍກະສັດແຫ່ງຖິ່ນໃຕ້ຈະມາໂຈມຕີ. ກະສັດແຫ່ງຖິ່ນເຫນືອຈະຝຸງເຂົ້າໃສ່ພະອົງຢ່າງລົມບ້າຫມູ ພ້ອມດ້ວຍລົດມ້າເສິກ, ແລະເຮືອລົບເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ພະອົງຈະບຸກເຂົ້າປະເທດຕ່າງໆແລ້ວຍົກກອງທັບຜ່ານເຫມືອນນ້ຳຖ້ວມ.⁴¹ ພະອົງຈະເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງເຮືອງ, ແລະປະຊາຊົນຈະຕາຍເປັນຫມື່ນໆ. ແຕ່ເອໂດມ, ໂມອາບ, ແລະສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຄົນອຳໂມນ ຈະພົ້ນຈາກມືຂອງເຂົາ.

⁴²ເຂົາຈະຂະຫຍາຍອຳນາດຄອບຄອງປະເທດຕ່າງໆ ແຜ່ນດິນເອຢິບກໍ່ຈະບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍໄດ້.⁴³ ພະອົງຈະຄອບຄອງຊັບສິນບັດທີ່ເປັນຄຳແລະເງິນ, ແລະສິ່ງມີຄ່າທັງຫລາຍຂອງເອຢິບ, ຄົນລີເບຍ, ແລະຄົນເອທິໂອເປຍກໍ່ຈະຕາມພະອົງດ້ວຍ.

⁴⁴ແຕ່ຂ່າວຈາກທິດຕາເວັນອອກແລະທິດເຫນືອຈະເຮັດໃຫ້ພະອົງຕຶກໃຈ, ແລະພະອົງຈະຊົງຍົກອອກໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ ຫນັງຈະທຳລາຍແລະລ້າງຜານຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍຢ່າງສິ້ນຊາກ.

⁴⁵ພະອົງຈະຊົງກາງເຕັ້ນຫລວງລະຫວ່າງທະເລແລະພູເຂົາບໍລິສຸດຮຸ່ງໂຮດແລ້ວກໍ່ຈະຕາຍໄປໂດຍບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍພະອົງເລີຍ.

12 ¹ໃນຄັ້ງນັ້ນ ມີຄຳເອນ ເຈົ້າຜູ້ຄອບຄອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຜູ້ຖືກກັບປະຊາຊົນຂອງທ່ານຈະລຸກຂຶ້ນ

ຈະເກີດຄວາມຍາກລຳບາກຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນຕັ້ງແຕ່ຄັ້ງເລີ່ມຕົ້ນຂອງປະຊາຊາດຕ່າງໆ ຈົນເຖິງສະໄຫມນັ້ນ ໃນຄັ້ງນັ້ນປະຊາຊົນ, ຂອງທ່ານທຸກຄົນຜູ້ຊົງມີຊື່ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຈະລອດຊີວິດ.

²ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໃນພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວໃນຜົງຝຸ່ນແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະຕື່ນຂຶ້ນ, ບາງຄົນກໍ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດນິລັນ ແລະບາງຄົນກໍ່ເຂົ້າສູ່ຄວາມອັບອາຍແລະການດູຫມືນຊົວນິລັນ.

³ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສະຫລາດຈະສ້ອງສະຫວ່າງສະໄຫວໃນທ້ອງຟ້າເບື້ອງເທິງແລະບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ນຳຄົນຫລວງຫລາຍມາສູ່ຄວາມຊອບທຳ ຈະເຫມືອນກັບດວງດາວທັງຫລາຍຕະຫລອດໄປແລະເປັນນິດນິລັນ.⁴ ແຕ່ຕົວເຈົ້າ, ດານີເອນເອີຍ, ຈົງປິດຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໄວ້ເປັນຄວາມຫລັບ ແລະປິດຫນັງສືນັ້ນເສຍຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍ ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈະແລ່ນໄປແລ່ນມາແລະ ຄວາມຮູ້ຈະທະວີຂຶ້ນ.”

⁵ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າ, ດານີເອນ, ກໍ່ໄດ້ເບິ່ງເຫັນ ແລະມີອິກສອງຄົນຢືນຢູ່ ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຍືນຢູ່ທີ່ຝັງແມ່ນ້ຳຂ້າງນີ້ ອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຍືນຢູ່ທີ່ຝັງແມ່ນ້ຳຂ້າງນັ້ນ.

⁶ຄົນຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຊາຍທີ່ສວມເສື້ອຜ້າປ່ານ ຜູ້ຊົງຢືນຢູ່ເຫນືອນ້ຳຂຶ້ນໄປນັ້ນວ່າ,

“ຍັງອີກດິນປານໃດກວ່າເຫດການຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ປະຫລາດໃຈເຫລົ່ານີ້ຈະສິ້ນສຸດລົງ?”

⁷ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ສວມເສື້ອຜ້າປ່ານ ຜູ້ຊົງໄດ້ຍືນຢູ່ເຫນືອແມ່ນ້ຳນັ້ນ ເຂົາໄດ້ຍົກມືຂວາແລະມືຊ້າຍຂອງເຂົາສູ່ທ້ອງຟ້າ ແລະໄດ້ປະຕິຍານໂດຍໄດ້ຮ້າງພຣະຜູ້ຊົງມີຊື່ວິດຢູ່ເປັນນິດວ່າຍັງອີກວາລະຫນຶ່ງ ຫລາຍວາລະ ແລະເຄິ່ງວາລະ ເມື່ອອຳນາດຂອງປະຊາຊົນບໍລິສຸດໄດ້ຖືກທຳລາຍໃນທີ່ສຸດ ສິ່ງທັງຫມົດນີ້ກໍ່ຈະຈົບສິ້ນໄປດ້ວຍ.

⁸ຂ້າພະເຈົ້າ, ໄດ້ຍືນແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຖາມວ່າ, “ເຈົ້າຍາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຈະເປັນຜົນຂອງສິ່ງເຫລົ່ານີ້?”⁹ ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ດານີເອນເອີຍ, ໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າເຖາະ, ເພາະວ່າຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຖືກປິດໄວ້ແລ້ວແລະຖືກປະທັບຕາໄວ້ຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍ.

¹⁰ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດສະອາດແລະເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແຕ່ຄົນຊົ່ວຈະຍັງເຮັດການຊົ່ວຢູ່ ບໍ່ມີຄົນຊົ່ວຈັກຄົນຫນຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈ ແຕ່ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສະຫລາດຈະເຂົ້າໃຈ.¹¹ ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕາມປົກກະຕິນັ້ນໄດ້ຖືກຍົກເລີກໄປ ແລະສິ່ງທີ່ຫນ້າລັງກຽດທີ່ເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ເກີດການວ່າງເປົ່າຢ່າງສິ້ນເຊີງນັ້ນຈະຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ ຈະເປັນເວລາ1,290 ມື້.

¹²ຄວາມສຸກຈະມີແກ່ຜູ້ລໍຖ້າຢູ່ໄດ້ຈົນເຖິງມື້ສິ້ນສຸດຂອງ1,335 ມື້.¹³ ເຈົ້າຕ້ອງດຳເນີນໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສິ້ນສຸດ ແລະເຈົ້າຈະໄດ້ພັກສະງົບ ເຈົ້າຈະຍືນຂຶ້ນໃນສະຖານທີ່ໄດ້ຖືກກຳໜົດໃຫ້ເຈົ້າ ເມື່ອສິ້ນສຸດວັນທັງຫລາຍນັ້ນ.”

ໂຮເສຢາ

¹ ນີ້ເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງໂຮເສຢາ ລູກຊາຍຂອງເບເອຣີ ໃນສະໄຫມຂອງອຸດຊິຢາ ໂຢທາມ, ອາຮາດ, ແລະ ເຮເຊກີຢາ, ກະສັດທັງຫລາຍຂອງຢູດາ, ແລະ ໃນສະໄຫມຂອງເຢໂຣໂບອາມລູກຊາຍຂອງໂຢອາດກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ.

²ເມື່ອພຣະຢາເວຊົງກ່າວຜ່ານທາງໂຮເສຢາເປັນທຳອິດ, ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປ, ຮັບເອົາຍິງໂສເພນີມາເປັນເມຍຂອງເຈົ້າ. ນາງມີລູກຊົງເປັນລູກໂສເພນີ. ເພາະວ່າແຜ່ນດິນໄດ້ຫລິ້ນຮູ້ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງດ້ວຍການປະຖິ້ມພຣະຢາເວ.”

³ດ້ວຍເຫດນີ້ ໂຮເສຢາຈຶ່ງໄປ ແລະ ແຕ່ງງານກັບນາງໂກເມ ລູກສາວຂອງດິບລາຍິມ, ແລ້ວນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ເພິ່ນ.

⁴ພຣະຢາເວຊົງກ່າວຕໍ່ໂຮເສຢາວ່າ, “ຈົ່ງຕັ້ງຊື່ໃຫ້ເຂົາວ່າ ຍິດເຣເອນ. ເພາະວ່າຍິງອີກບໍ່ເຫິງ ເຮົາຈະລົງໂທດເຊື້ອສາຍຂອງເຢຮູ ສຳລັບເລື່ອງເລືອດໂຫລນອງທີ່ຍິດເຣເອນ, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຮາຊະອານາຈັກຂອງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນສິ້ນສຸດລົງ.

⁵ນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ່ເຮົາຕັກທະນູຂອງອິດສະຣາເອນໃນຮ່ອມພູຍິດເຣເອນ.”

⁶ນາງໂກເມໄດ້ຖືພາອີກ ແລະ ໄດ້ອອກລູກມາເປັນຍິງ. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ໂຮເສຢາວ່າ, “ຈົ່ງຕັ້ງຊື່ໃຫ້ເຂົາວ່າ ໂລຣູຮາມາ, ເພາະວ່າເຮົາຈະບໍ່ສົ່ງສານຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ, ເຮົາຄວນໃຫ້ອະໄພພວກເຂົາທັງຫຼາຍ.”⁷ແຕ່ເຮົາຈະສົ່ງສານເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາ, ແລະເຮົາຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຝົນດ້ວຍເຮົາເອງ, ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາຈະບໍ່ຊ່ວຍເຂົາໃຫ້ຝົນດ້ວຍຄັນທະນູ, ດ້ວຍຄົມດາບ, ດ້ວຍການຕໍ່ສູ້, ດ້ວຍມ້າ, ຫລືເຫລົ່າທະຫານມ້າ.”

⁸ຫລັງຈາກນາງໂກເມໄດ້ໃຫ້ນາງໂລຣູຮາມາເຊົ້ານົມແລ້ວ, ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ ໄດ້ເກີດລູກຊາຍອີກຜູ້ຫນຶ່ງ.⁹ແລ້ວພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ເອີ້ນລາວວ່າ ໂລອຳມີ, ເພາະພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍບໍ່ແມ່ນໄຜ່ພັນຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາກໍບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.”

¹⁰ເຖິງປານນັ້ນ ຈຳນວນປະຊາກອນຂອງຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ ຈະມີຫຼາຍເຫມືອນເມັດຊາຍຢູ່ແຄມທະເລ, ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຕວງ ຫລືນໄດ້. ມັນຈະເປັນຢ່າງທີ່ຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນໄຜ່ພັນຂອງເຮົາ,’ ກໍຈະກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ‘ພວກເຈົ້າເປັນໄຜ່ພັນຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່.’¹¹ໄຜ່ພັນຂອງຢູດາ ແລະ ໄຜ່ພັນຂອງອິດສະຣາເອນຈະເຕົ້າໂຮມກັນ. ພວກເຂົາຈະແຕ່ງຕັ້ງເຮົາຜູ້ນຳສຳລັບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນ, ເພາະຈະເປັນວັນທີ່ຍິງໃຫຍ່ຂອງຢິດເຣເອນ.

2 ¹ຈົ່ງກ່າວກັບບັນດາອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ວ່າ, ‘ໄຜ່ພັນຂອງເຮົາ’ ແລະ ກັບເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າວ່າ, ‘ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ.’
²ຈົ່ງຮ້ອງຟ້ອງແມ່ຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງຮ້ອງຟ້ອງເທີນ, ເພາະນາງບໍ່ແມ່ນເມຍຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນຜົວຂອງນາງ.
ຈົ່ງຂໍໃຫ້ນາງປະຖົມການເປັນໂສເພນີຈາກຫນ້າຂອງນາງເສຍ, ແລະ ການກະທຳທີ່ເປັນການຫລິ້ນຊູ່ຂອງນາງຈາກຫນ້າເອິກຂອງນາງ.³ບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນ, ເຮົາຈະເປື້ອຍກາຍນາງໃຫ້ເຫມືອນກັບມືນາງເກີດມາ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ນາງເປັນເຫມືອນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ເຫມືອນກັບດິນທີ່ແຫ້ງແລ້ງ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ນາງຕາຍເພາະການຫົວນ້ຳ.

⁴ເຮົາຈະບໍ່ອີດຖືນຕໍ່ລູກຫລານຂອງນາງ, ເພາະພວກເຂົາເປັນລູກຂອງໂສເພນີ.⁵ເພາະແມ່ຂອງພວກເຂົາເປັນໂສເພນີ, ແລະ ນາງຖືພາພວກເຂົາຈາກການກະທຳຫນ້າອັບອາຍ. ນາງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຈະຕາມຫາບັນດາຄົນຮັກຂອງຂ້ອຍ, ເພາະວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາອາຫານ ແລະ ນ້ຳດື່ມໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ, ເຄື່ອງຂົນແກະ ແລະຜ້າໄຫມໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ, ນ້ຳມັນ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ.”

⁶ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈະສ້າງສິ່ງທີ່ກົດຂວາງເພື່ອປິດກັນທາງຂອງນາງດ້ວຍຫນາມ. ເຮົາຈະສ້າງກຳແພງກັນນາງໄວ້ ດັ່ງນັ້ນ ນາງບໍ່ສາມາດພົບທາງຂອງນາງ.
⁷ນາງຈະແລ່ນຕາມຫາພວກຄົນຮັກຂອງນາງ, ແຕ່ນາງຈະບໍ່ພົບພວກເຂົາ. ນາງຈະຊອກຫາພວກເຂົາ, ແຕ່ນາງຈະບໍ່ພົບພວກເຂົາ. ແລ້ວນາງຈະເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຈະກັບຄືນໄປຫາຜົວຄົນທຳອິດຂອງຂ້ອຍ, ເພາະວ່າມັນດີກວ່າສຳລັບຂ້ອຍຫລາຍກວ່າຕອນນີ້.”

⁸ເພາະນາງບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າເຮົາເອງເປັນຜູ້ເອົາເຂົ້າ, ເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແລະນ້ຳມັນ, ແລະ ເຮົາເປັນຜູ້ໄດ້ໃຫ້ເງິນ ແລະ ຄ່າຢ່າງເຫລືອເພື່ອ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເອົາໄປໃຊ້ສຳລັບພະບາອານເສຍ.⁹ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈະຢຶດເຂົ້າ ຂອງນາງຄືນໃນລະດູເກັບກ່ຽວ, ແລະ ເຫລົ້າອະງຸ່ນໃຫມ່ໃນລະດູຂອງມັນ. ເຮົາຈະເອົາຂົນແກະ ແລະ ຜ້າໄຫມທີ່ເຮົາໃຫ້ປົກປິດຮ່າງກາຍທີ່ເປື້ອຍຂອງນາງ.

¹⁰ແລ້ວເຮົາຈະເປື້ອຍກາຍນາງຕໍ່ຫນ້າພວກຄົນຮັກຂອງນາງ, ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜຊ່ອຍນາງໃຫ້ຝົນຈາກມືຂອງເຮົາໄດ້.

¹¹ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ງານກິນລ້ຽງທັງຫຼາຍຂອງນາງສິ້ນສຸດລົງ—ງານເຫດສະການສະຫລອງຂອງນາງ, ການສະຫລອງມືຂຶ້ນຫນຶ່ງຄ່າ, ວັນສະບາໂຕຂອງນາງ, ແລະງານສະຫລອງທັງປວງທີ່ກຳໜົດໄວ້ຂອງນາງ.

¹²“ເຮົາຈະທຳລາຍຕີນອະງຸ່ນຂອງນາງ ແລະຕີນຫມາກເຕືອເຫດຂອງນາງ, ຊຶ່ງນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ນີ້ເປັນຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ອຍທີ່ພວກຄົນຮັກໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍໄວ້.’ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກມັນເປັນປ່າ ແລະສັດທັງຫຼາຍໃນທຶງນາກໍຈະມາກິນມັນເສຍ.”¹³ເຮົາຈະລົງໂທດນາງສຳລັບວັນເຫດສະການພະບາອານ, ເມື່ອນາງເຜົາເຄື່ອງຫອມໃຫ້ພວກເຂົາ, ເມື່ອນາງປະດັບໂຕແຫວນ ແລະ ເພັດພອຍ, ແລະນາງໄປຊອກຫາພວກຄົນຮັກຂອງນາງ ແລະ ລືມເຮົາ—ນີ້ຄືຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁴ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈະອອຍນາງໃຫ້ກັບມາ. ເຮົາຈະນຳນາງເຂົ້າໄປຍັງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ເວົ້າກັບນາງຢ່າງອ່ອນຫວານ.

¹⁵ເຮົາຈະຄືນສວນອະງຸ່ນໃຫ້ແກ່ນາງອີກ, ແລະ ໃຫ້ອ່ອນພູຍາກແຫ້ງອາໄສເປັນປະຕູແຫ່ງຄວາມຫວັງ.
ນາງຈະຕອບເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນເຫມືອນຄາວທີ່ຍິງເປັນສາວ, ຄືເມື່ອຄາວທີ່ນາງອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຍປັນນັ້ນ.

¹⁶“ມັນຈະເປັນວັນນັ້ນ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ທີ່ເຮົາຈະເອີ້ນເຮົາວ່າ, ‘ຜົວຂອງຂ້ອຍ,’ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ເອີ້ນວ່າ, ‘ພະບາອານຂອງຂ້ອຍ’ ອີກຕໍ່ໄປ.”¹⁷ເພາະເຮົາຈະເອົາຊື່ຂອງພວກພະບາອານອອກຈາກປາກຂອງນາງ; ຊື່ຂອງພວກມັນຈະບໍ່ມີການຈິດຈຳອີກຕໍ່ໄປ.”

¹⁸“ໃນວັນນັ້ນເຮົາຈະເຮັດສັນຍາສຳລັບພວກສັດທັງຫຼາຍໃນທຶງນາ, ດ້ວຍຝູງນົກທັງປວງໃນທ້ອງຟ້າ, ແລະສັດເລືອຄານທັງຫຼາຍເທິງແຜ່ນດິນ. ເຮົາຈະທຳລາຍຄັນທະນູ, ດາບ ແລະ ແລະເສັກສິ່ງຄາມຈາກແຜ່ນດິນ, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອນລົງຢ່າງປອດໄພ.

¹⁹ເຮົາສັນຍາວ່າຈະເປັນຜົວຂອງເຈົ້າຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ເຮົາສັນຍາວ່າຈະເປັນຜົວຂອງເຈົ້າໃນຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຍຸດຕິທຳ, ພຣະສັນຍາທີ່ສັດຊື່, ແລະ ເມດຕາ.”²⁰ເຮົາຈະຮັກສາຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາໄວ້ໃນຄວາມສັດຊື່ ແລະ ເຮົາຈະຮູ້ຈັກພຣະຢາເວ.

²¹ໃນເວລານັ້ນ, ເຮົາຈະຕອບ—ນີ້ຄືຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາຈະຕອບຟ້າສະຫວັນທັງຫຼາຍ, ແລະພວກເຂົາຈະຕອບແຜ່ນດິນໂລກ.

²²ແຜ່ນດິນໂລກຈະຕອບເມັດພືດ, ເຫລົ້າອະງຸ່ນໃຫມ່ ແລະ ນ້ຳມັນຫມາກກອກເຫດ, ແລະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະຕອບຢຶດເຣເອນ.

²³ເຮົາຈະປູກນາງສຳລັບເຮົາໃນແຜ່ນດິນ, ແລະເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ໂລຣູຮາມາ. ເຮົາຈະເວົ້າຕໍ່ໂລອັບມິວ່າ, ‘ເຈົ້າເປັນອາມີອັດຫາ,’ ແລະພວກເຂົາຈະກ່າວກັບເຮົາວ່າ, ‘ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.’”

3 ¹ພຣະຢາເວຊິງກ່າວຕໍ່ຂ້ານ້ອຍອີກວ່າ, “ຈົ່ງໄປອີກຄັ້ງ, ຮັກຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງຊຶ່ງຜົວຮັກນາງ, ແຕ່ນາງເປັນຄົນຫລິ້ນຊູ່. ຈົ່ງຮັກນາງເຫມືອນຢ່າງເຮົາ, ພຣະຢາເວຮັກປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ, ເພາະເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາພະອິນ ແລະ ມັກຂະຫນົມຫມາກອະງຸ່ນແຫ້ງ.”²ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຊົງນາງດ້ວຍເງິນສິບຫ້າຫລວງ ແລະ ເຂົ້າເຕືອຍສິບຫ້າຫມືນຊື່ເອີນາງມາ.³ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກນາງວ່າ, “ເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ກັບເຮົາຫລາຍມື້. ເຮົາຈະຕ້ອງບໍ່ເປັນໂສເພນີ ຫລື ໄປເປັນຂອງຊາຍອື່ນ. ແບບດຽວກັນນີ້, ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ.”

⁴ເພາະວ່າຄົນອິດສະຣາເອນຈະຢູ່ຢ່າງດີນານໂດຍບໍ່ມີກະສັດ, ບໍ່ມີເຈົ້າຊາຍ, ບໍ່ມີການຄາບໄຫວ້ບູຊາ, ບໍ່ມີເສົາສັກສິດ, ບໍ່ມີເອໂຟດ ຫລື ຫໍໂຮງຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍ.⁵ຫລັງຈາກນັ້ນ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຈະກັບຄືນໄປຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າ ຂອງພວກເຂົາອີກ ແລະດາວິດກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ແລະໃນວັນສຸດທ້າຍ, ພວກເຂົາຈະກັບຄືນມາຢ່າງພຣະຢາເວ ແລະຄວາມດີຂອງພຣະອົງ.

¹ຈົງຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະຢາເວ, ພວກເຈົ້າຜູ້ເປັນຊົນຊາດອິດສະຣາເອນທັງຫຼາຍ. ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວວ່າ
ເຮົາຈະດໍາເນີນຄະດີຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນວ່າ, ເພາະບໍ່ມີຄວາມຈິງ ຫລື ຄວາມຊື່ສັດໃນພຣະສັນຍາ, ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນ.
²ໃນທີ່ນັ້ນຈະມີການຊາບແຈ້ງ, ການຂີ້ຕົວ, ການຂ້າຟັນ, ການຂີ້ລັກ ແລະ ການຫລິ້ນຊູ້. ປະຊາຊົນໄດ້ທໍາລາຍພັນທະສັນຍາທັງຫມົດ, ແລະ
ໄດ້ມີການຫລັງເລືອດຊ້າແລ້ວຊ້າອີກ.
³ດັ່ງນັ້ນ ແຜ່ນດິນນີ້ຈຶ່ງແຫ້ງແລ້ງ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຈະສູນເສຍໄປ; ສັດເດຍລະສານທັງຫຼາຍໃນທົ່ງນາ ແລະ ຝູງນົກທັງປວງໃນທ້ອງຟ້າ,
ແມ່ນແຕ່ປາໃນທະເລ, ກໍຈະຖືກເອົາໄປເສຍ.
⁴ແຕ່ຢ່າໃຫ້ໃຜຟ້ອງຮ້ອງຄະດີຄວາມໃດໆ; ຫລືຢ່າໃຫ້ຜູ້ຫນຶ່ງຜູ້ໃດກ່າວໂທດໃສ່ຄົນອື່ນ. ເພາະວ່າພວກເຈົ້າ, ຄືປະໂລຫິດທັງຫຼາຍ,
ຄືຜູ້ທີ່ເຮົາກໍາລັງກ່າວໂທດຢູ່.⁵ພວກເຈົ້າປະໂລຫິດທັງຫຼາຍຈະສະດຸດໃນກາງເວັນ;
ພວກຜູ້ປະກາດພຣະຄໍາທັງຫຼາຍກໍຈະສະດຸດກັບພວກເຈົ້າໃນກາງຄືນ, ແລະ ເຮົາຈະທໍາລາຍແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ.
⁶ໄຟພົນຂອງເຮົາກໍຖືກທໍາລາຍ ເພາະພວກເຂົາຂາດຄວາມຮູ້. ເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າຜູ້ເປັນປະໂລຫິດກໍປະຕິເສດຄວາມຮູ້,
ເຮົາຈະປະຕິເສດພວກເຈົ້າເຫມືອນພວກປະໂລຫິດໄດ້ປະຕິເສດເຮົາ. ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມຄໍາສອນຂອງເຮົາ, ເຖິງວ່າ
ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະເຮົາກໍຈະລືມບັນດາລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍ.⁷ຈົນວ່າປະໂລຫິດຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ
ການເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ເຮົາກໍຈະຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ແລກປ່ຽນກຽດສັກສີຂອງພວກເຂົາເພື່ອຄວາມອັບອາຍ.
⁸ພວກເຂົາລ້ຽງຊີບດ້ວຍຄວາມບາບຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ; ພວກເຂົາໂລບມາກໂລພາເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາທີ່ເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ.
⁹ພວກປະຊາຊົນກໍເຫມືອນກັບພວກປະໂລຫິດ: ເຮົາຈະລົງຮັບໂທດພວກເຂົາທັງຫມົດເພາະການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ;
ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຂົາເພາະການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ.
¹⁰ພວກເຂົາຈະກິນແຕ່ກໍຈະບໍ່ອີມ; ພວກເຂົາຈະເປັນໂສເພນີແຕ່ບໍ່ມີລູກເພີ່ມຂຶ້ນ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຫ່າງຈາກພຣະຢາເວ.
¹¹ພວກເຂົາມັກການມີເພດສໍາພັນແບບເປີເປືອນ, ມັກເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແລະ ເຫລົ້າອະງຸ່ນໃຫມ່, ຊຶ່ງໄດ້ນໍາເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈໄປຈາກພວກເຂົາ.
¹²ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະຫັນໄປປຶກສາບັນດາຮູບເຄົາລົບທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້, ແລະ ໄມ້ຄ້ອນເທົ່າຂອງພວກເຂົາທີ່ໃຫ້ຄໍາທ່ານວາຍແກ່ພວກເຂົາ.
ເພາະຈິດໃຈເປີ້ອນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຊັກຈູງພວກເຂົາໄປໃນທາງຜິດ, ແລະ ພວກເຂົາເຮັດຄືໂສເພນີແທນທີ່ຈະສັດຊື່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາທັງຫຼາຍ.
¹³ພວກເຂົາຖວຍເຄື່ອງບູຊາຢູ່ເທິງຍອດພູ ແລະ ໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊາຢູ່ເທິງເນີນພູນ້ອຍ, ຢູ່ກ້ອງຕື້ນໂອກ, ຕື້ນປ່ປຣາ ແລະ ຕື້ນກໍຫລວງ,
ເພາະມີຮີມເປັນດີ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ ພວກລູກສາວຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຜິດສິນທໍາທາງເພດ ແລະ ພວກລູກໄຜ້ຂອງພວກເຈົ້າກໍຫລິ້ນຊູ້.
¹⁴ເຮົາຈະຍັງບໍ່ລົງໂທດລູກຂອງພວກເຂົາຍ້ອນການຜິດສິນທໍາທາງເພດ ຫລື ລູກໄຜ້ຂອງພວກເຈົ້າເມື່ອພວກເຂົາຫລິ້ນຊູ້.
ເພາະວ່າພວກຜູ້ຊາຍທັງຫຼາຍກໍເຮັດຄືໂສເພນີ, ແລະ ພວກເຂົາເຜົາເຄື່ອງຖວຍບູຊາ ດັ່ງນັ້ນ ສາມາດເຮັດຜິດສິນລະທໍາກັບໂສເພນີ
ທີ່ປະຈຳຢູ່ຕາມພຣະວິຫານຕ່າງໆໄດ້. ສະນັ້ນ ຄົນພວກນີ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ຈະບໍ່ເຖິງຄວາມຈິບຫາຍ.
¹⁵ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າ, ອິດສະຣາເອນ, ໄດ້ຫລິ້ນຊູ້, ຂໍຢ່າໃຫ້ຢູ່ດາມີຄວາມຜິດ. ຂໍຢ່າໄປໃນເມືອງກິນການ, ໄຜ່ພົນທັງຫຼາຍ; ຢ່າຂຶ້ນໄປທີ່ເບັດອາເວນ,
ແລະ ຢ່າກ່າວຄໍາສາບານວ່າ, "ຫາກພຣະຢາເວຊົງພຣະຊົນຢູ່ແມ່ແທ້ສັນໃດ."¹⁶ເພາະຄົນອິດສະຣາເອນນັ້ນຕື້ໄຖ່ນ, ເຫມືອນງົວສາວທີ່ຕື້.
ພຣະຢາເວຈະນໍາພວກເຂົາໃນທົ່ງຫຍ້າເຫມືອນລ້ຽງແກະໄດ້ຢ່າງໃດ?

5 ¹"ປະໂລຫິດເອີຍ, ຈົງຟັງຂໍ້ນີ້! ຈົງລະມັດລະວັງເດີ, ເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນເອີຍ!" ຈົງຟັງ, ເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດເອີຍ!
ເພາະການພິພາກສາກໍາລັງມາເຖິງພວກເຈົ້າທຸກຄົນ. ພວກເຈົ້າເປັນເຫມືອນແຮ້ວທີ່ເມືອງມິດຊະປາ ແລະ ເປັນເຫມືອນຕະຂ່າຍກາງຢູ່ເທິງເມືອງຕາໂບ.
²ພວກກະບົດກໍຈິດຈຳຢູ່ກັບການສັ່ງຫານຫມູ່, ແຕ່ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າທັງຫມົດ.
³ເຮົາຮູ້ຈັກເອຟາຣາອິມ, ແລະອິດສະຣາເອນກໍຈະບໍ່ລືຈາກເຮົາ. ເອຟາຣາອິມ, ຕອນນີ້ເຈົ້າທັງຫຼາຍກໍກາຍເປັນໂສເພນີເສຍແລ້ວ;
ອິດສະຣາເອນກໍເປັນມົນທົນ.⁴ການກະທໍາຂອງພວກເຂົາບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າ,
ເພາະພວກເຂົາມີໃຈແຫ້ງການຫລິ້ນຊູ້ຢູ່ໃນໂຕພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຢາເວ.
⁵ຄວາມອວດຮ້າງຈອງຫອງຂອງອິດສະຣາເອນເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ; ເຫດນີ້ ອິດສະຣາເອນ ແລະ ເອຟາຣາອິມຈະສະດຸດໃນຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາ;
ແລະ ຊາວຢູດາກໍຈະສະດຸດເຫມືອນກັນ.⁶ພວກເຂົາຈະໄປກັບຝູງແບ້ ແກະ ແລະ ຝູງງົວຂອງເຂົາ ເພື່ອຈະສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ,
ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ພົບພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງຫນີຈາກພວກເຂົາໄປ.⁷ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສັດຊື່ພຣະຢາເວ,
ເພາະພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ກໍາເນີດລູກນອກກິດຫມາຍ. ຕອນນີ້ ເຫດສະການວັນພະຈັນເຕັມດວງຈະເຜົາໄຫມ້ພວກເຂົາ ພ້ອມທັງນາທັງຫຼາຍຂອງເຂົາ.
⁸ຈົງເປົາແກຢູ່ກີບອາ, ແລະ ເປົາແກໃນຣາມາ. ສ່ຽງໂຮ່ຮ້ອງຂອງການສູ້ຮົບທີ່ເບັດອາເວນ:
'ເຮົາຈະຕິດຕາມທ່ານເປັນຢາມັນ!⁹ເອຟາຣາອິມຈະກາຍເປັນບ່ອນຮົກຮ້າງໃນວັນແຫ່ງການພິພາກສາລົງໂທດ. ທ່າມກາງເຊື້ອຊາດຂອງອິດສະຣາເອນ.
ເຮົາໄດ້ປະກາດເຖິງເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ!
¹⁰ບັນດາຜູ້ນໍາຂອງຢູດາເປັນເຫມືອນຄົນທີ່ຢ້າຍເສົ້າປັກເຂດແດນ. ເຮົາຈະຖອກເຫດຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງເທິງພວກເຂົາເຫມືອນຢ່າງຖອກນ້ຳ.
¹¹ເອຟາຣາອິມຖືກບິດ; ພວກເຂົາຖືກບິດຢູ່ໃນການພິພາກສາລົງໂທດ, ເພາະພວກເຂົາຕັ້ງໃຈຕິດຕາມຮູບເຄົາລົບ.
¹²ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະເປັນເຫມືອນແມງໄມ້ຕໍ່ເອຟາຣາອິມ, ແລະ ຈະເປັນເຫມືອນຄວາມເນົາເບື້ອຂອງເຊື້ອສາຍຢູດາ.
¹³ເມື່ອໃດເອຟາຣາອິມເຫັນຄວາມເຈັບໄຂ້ຂອງຕົນ ແລະ ຢູດາໄດ້ເຫັນບາດແຜຂອງຕົນ ແລ້ວເອຟາຣາອິມກໍໄດ້ໄປຫາອັດຊີເຣຍ ແລະ
ຢູດາກໍສົ່ງຜູ້ສືບສານໄປຫາກະສັດຜູ້ຢຶງໃຫຍ່. ແຕ່ພະອົງກໍບໍ່ສາມາດຮັກສາປະຊາຊົນ ຫລື ປົນປົວບາດແຜຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ດີໄດ້.
¹⁴ເພາະເຫດນີ້ ເຮົາຈະເປັນເຫມືອນດັງສົງໂຕຕໍ່ເອຟາຣາອິມ, ແລະ ເຫມືອນດັງສົງຫນຸ່ມຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງຢູດາ. ເຮົາ, ເຮົານີ້ແຫລະ,
ຈະເປັນຜູ້ຈັກເຈົ້າແລະແກ່ເຈົ້າອອກໄປ; ເຮົາຈະເອົາພວກເຂົາອອກມາ ແລະ ຈະບໍ່ໃຜຊ່ອຍເຫລືອພວກເຂົາໄດ້.
¹⁵ເຮົາຈະໄປແລະໄປຍັງສະຖານທີ່ຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າພວກເຈົ້າຈະຍອມຮັບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະພໍ່ຂອງເຮົາ,
ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະສະແຫວງຫາເຮົາຢ່າງຈິງໃຈໃນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງເຂົາ."

6 ¹ມາເຖິດ, ໃຫ້ພວກເຮົາກັບຄືນໄປຫາພຣະຢາເວເທາະ. ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັກພວກເຮົາເປັນທ່ອນໆ, ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງຮັກສາພວກເຮົາໃຫ້ດີ, ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບາດເຈັບ, ແຕ່ຈະຊົງຟື້ນຟູພວກເຮົາໃຫ້ພວກເຮົາ. ²ຫລັງຈາກນັ້ນສອງມື ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ພວກເຮົາຄ່ອຍດີຂຶ້ນ; ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເຮົາດີຂຶ້ນໃນມືທີສາມ, ແລະ ພວກເຮົາຈະພວກເຮົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ພຣະພໍ່ຂອງພຣະອົງ. ³ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາມາຮູ້ຈັກພຣະຢາເວກັນເທາະ; ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາພະຍາຍາມຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະສະເດັດມາຫາພວກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນເຫມືອນຍາມເຊົ້າວັນໃຫມ່; ພຣະອົງຈະສະເດັດມາເຫມືອນດັ່ງຫ່າງຝົນ, ເຫມືອນດັ່ງຝົນປາຍລະດູທີ່ຫົດລົງເທິງແຜ່ນດິນ." ⁴ເອຟາຣາອິມ, ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບເຈົ້າ? ຢູດາ, ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບເຈົ້າ? ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຮົາເຫມືອນກັບຫມອກໃນຍາມເຊົ້າ, ເຫມືອນກັບນ້ຳຄ້າງທີ່ເຫຍ່ຫາຍໄປແຕ່ເຊົ້າມືດ. ⁵ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ເຮົາຈະຕັດພວກເຮົາເປັນທ່ອນໆໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະຄໍາ, ເຮົາຈະຂ້າພວກເຮົາດ້ວຍພຣະຄໍາທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງເຮົາ. ການພິພາກສາຂອງພວກເຮົາເປັນເຫມືອນແສງທີ່ສ່ອງອອກໄປ. ⁶ເພາະເຮົາມີຄວາມປາຖະໜາຄວາມສັດຊື່ ແລະ ບໍ່ແມ່ນປາຖະໜາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ, ແລະ ເຮົາປາຖະໜາໃນຄວາມຮູ້ໃນພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າເຄື່ອງຖວາຍບູຊານັ້ນ. ⁷ເຫມືອນຢ່າງອາດາມທີ່ໄດ້ທໍາລາຍພັນທະສັນຍາ; ພວກເຮົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ເຮົາ. ⁸ກິເລອາດເປັນນະຄອນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄົນເຮັດຊົດ ທີ່ມີຮອຍເປື້ອນເລືອດ. ⁹ກຸ່ມໂຈນທີ່ຄອຍດັກຊຸ່ມຄົນສິນໃດ ພວກປະໂລຫິດກໍເຕົ້າໂຮມກັນສັນນັ້ນ, ພວກເຮົາຂ້າຄົນໃນລະຫວ່າງທາງ ເມືອງເຊເຄັມ; ພວກເຮົາໄດ້ກໍາອາຊະຢາກໍາທີ່ຫນ້າອັບອາຍ. ¹⁰ໃນເຊືອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ເຮົາໄດ້ເຫັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ; ການຫລິ້ນຊູ່ຂອງເອຟາຣາອິມກໍຢູ່ນັ້ນ, ແລະ ອິດສະຣາເອນກໍເປັນມົນທົນ. ¹¹ສໍາລັບພວກເຮົາຄືກັນຢູດາເອີຍ, ເວລາແຫ່ງການເກັບກ່ຽວໄດ້ຖືກກໍານົດໄວ້ແລ້ວ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໄພພິນຂອງເຮົາກັບຄືນສູ່ສະພາບດີ.

7 ¹ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາຕ້ອງການຮັກສາອິດສະຣາເອນ, ຄວາມຜິດປາບຂອງເອຟາຣາອິມກໍປາກົດຂຶ້ນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການເຮັດຄວາມຊົ່ວຂອງສະມາເລຍ, ເພາະພວກເຮົາໄດ້ລ້ວງ; ຂີລີກໍເຂົ້າມາ, ໂຈນກໍເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອປຸ້ນຈິຕາມຖະຫນົນຫົນທາງ. ²ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຕົວວ່າ ເຮົາໄດ້ຈິດຈໍາການເຮັດຊົດທັງປວງຂອງພວກເຮົາ. ບັດນີ້ ຄວາມປາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ປົດລ້ອມພວກເຮົາ; ແລະ ໄດ້ຢູ່ຕໍ່ພຣະພໍ່ຂອງເຮົາ. ³ດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຂອງພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ກະສັດຍິນດີ, ແລະ ການຕົວະຂອງພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢາຍພໍໃຈ. ⁴ພວກເຮົາທັງຫມົດຕ່າງເປັນຄົນຫລິ້ນຊູ່, ເປັນເຫມືອນເຕົາອົບທີ່ຫຼຸ່ມຄວາມຮ້ອນໄວ້, ໂດຍທີ່ຊ່າງເຮັດເຂົ້າຫມົມບໍ່ຕ້ອງເລັ່ງໄຟຕັ້ງແຕ່ຕອນນວດແປ້ງຈົນແປ້ງຟູຂຶ້ນເອງ. ⁵ໃນວັນແຫ່ງກະສັດຂອງເຮົາ ພວກເຮົາຢາຍກໍເຮັດໃຫ້ຕົນເອງບໍ່ສະບາຍດ້ວຍຄວາມຮ້ອນຈາກເຫລືອກະຸ່ນ. ກະສັດກໍເຫັນດີນໍາ ແລະ ຮ່ວມມືກັບພວກທີ່ກໍາລັງເຍາະເຍີ້ຍ. ⁶ເພາະພວກເຮົາໃຈຮ້ອນຮິນເຫມືອນຢ່າງເຕົາອົບ, ພວກເຮົາກໍວາງແຜນລ້ວງຂອງພວກເຮົາ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາຕະຫລອດຄືນ; ໃນຕອນເຊົ້າກໍລຸກໂຫມ່ເຫມືອນດັ່ງດັງແປວໄຟ. ⁷ພວກເຮົາທັງປວງຕ່າງຮ້ອນເຫມືອນເຕົາອົບ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ກິນກິນບັນດາຜູ້ປົກຄອງທັງຫລາຍເຫມືອນພວກເຮົາ. ບັນດາກະສັດທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາກໍລົ້ມລົງ; ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາຮ້ອງຫາເຮົາ. ⁸ເອຟາຣາອິມກໍຮ່ວມກັບພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ເອຟາຣາອິມເປັນຄືຂະຫນົມເຄັກທີ່ບໍ່ຢູ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກປິ່ນ. ⁹ຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ກິນກິນເຫຼືອຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ຜົນຂອງພວກເຮົາກໍຫຼຸກ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງບໍ່ຮູ້ສຶກໂຕເອງ. ¹⁰ຄວາມອວດໂຕຂອງອິດສະຣາເອນເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາເອງ; ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ກັບໄປຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ເຖິງວ່າພົບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້. ¹¹ເອຟາຣາອິມກໍເປັນເຫມືອນນົກກາງແກ, ໂງ່ຈ້າ, ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກຄິດ, ພວກເຮົາເອີ້ນຫາເອຍິບ, ແລ້ວບິນໄປຫາອັດຊີເຣຍ. ¹²ເມື່ອພວກເຮົາໄປ, ເຮົາຈະກາງຂ່າຍຂອງເຮົາອອກຄູບພວກເຮົາ, ເຮົາຈະເອົາຝູງນົກທີ່ຕິກລົງມາຈາກຫ້ອງຟ້າ. ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຮົາ ໃນການທີ່ພວກເຮົາເຕົ້າໂຮມກັນ. ¹³ວິບັດແກ່ພວກເຮົາ! ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຫລົງໄປຈາກເຮົາ. ການທໍາລາຍທີ່ຮ້າຍແຮງກໍາລັງມາເຖິງພວກເຮົາ! ພວກເຮົາເປັນກະບົດຕໍ່ສູ້ເຮົາ! ເຮົາຢາກຊ່ອຍພວກເຮົາ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າຕົວະຕໍ່ສູ້ເຮົາ. ¹⁴ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮ້ອງຫາເຮົາດ້ວຍສູດໃຈຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ນອນຮ້ອງໄຫ້ເທິງບ່ອນນອນຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາເຕົ້າໂຮມກັນຂໍເຂົ້າ ແລະ ເຫລືອກະຸ່ນໃຫມ່, ແລະພວກເຮົາໄດ້ຫັນຫນ້າມີຈາກເຮົາ. ¹⁵ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາໄດ້ຝຶກຝົນພວກເຮົາ ແລະ ເສີມກໍາລັງແຂນຂອງພວກເຮົາ, ບັດນີ້ພວກເຮົາວາງແຜນຊົດຕໍ່ສູ້ເຮົາ. ¹⁶ພວກເຮົາໄດ້ຫັນກັບ ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຫັນກັບມາຫາເຮົາ, ຜູ້ຍິງໃຫຍ່ສູງສຸດ. ພວກເຮົາເປັນເຫມືອນລູກຄັນທະນູທີ່ອ່ອນລ້າ. ພວກຜູ້ນໍາຂອງພວກເຮົາຈະລົ້ມລົງດ້ວຍດາບເພາະຫລິ້ນທີ່ໂອ້ອວດຈອງຫອງຂອງພວກເຮົາ. ນິຈະກາຍເປັນເລື່ອງທີ່ພວກເຮົາຖືກເຍາະເຍີ້ຍໃນແຜ່ນດິນຂອງເອຍິບ.

8 ¹"ຈົ່ງເອົາແກໄວ້ຢູ່ອິມສິບ! ນົກອິນຊີກໍາລັງບິນມາເຫມືອນຄອບຄົວຂອງພຣະຢາເວ ເພາະປະຊາຊົນໄດ້ທໍາລາຍພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ກະບົດຕໍ່ສູ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ. ²ພວກເຮົາຮ້ອງຕໍ່ເຮົາວ່າ, 'ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພວກເຮົາຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນ. ³ແຕ່ອິດສະຣາເອນໄດ້ປະຕິເສດສິ່ງທີ່ດີ, ແລະ ສັດຕູຈະໄລ່ລ່າພວກເຮົາ. ⁴ພວກເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກກະສັດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເຮົາ. ພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ເປັນອົງຊາຍ, ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມຮູ້ຂອງເຮົາ. ດ້ວຍເງິນແລະຄໍາ ພວກເຮົາໄດ້ສ້າງຮູບເຄົາລົບສໍາລັບພວກເຮົາເອງ, ແຕ່ນັ້ນກໍເປັນພຽງແຕ່ການເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຖືກຕັດອອກໄປເທົ່ານັ້ນ." ⁵ງົວຂອງພວກເຮົາຖືກປະຕິເສດ, ຊາມາເລຍເອີຍ. ຄວາມໂກດຮ້າຍເຮົາຄຽດແຄ້ນໄດ້ເຜົາໄຫມ້ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້. ສະນັ້ນ ພວກເຮົາຍັງຈະຄົງຢູ່ໃນຄວາມຜິດອີກດົນປານໃດ? ⁶ເພາະຮູບເຄົາລົບນີ້ມາຈາກອິດສະຣາເອນ; ຄົນງານໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນມາ; ມັນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ! ລູກງົວຂອງຊາວຊາມາເລຍຈະແຕກຫັກເປັນທ່ອນໆ. ⁷ເມື່ອປະຊາຊົນຫວ່ານລົມແລະເກັບກ່ຽວລົມພະຍຸ. ຕົ້ນເຂົ້າທີ່ບໍ່ອອກຮວງ; ມັນບໍ່ອອກຜົນເພື່ອເຮັດແປ້ງ. ແຕ່ຖ້າມັນໃຫຍ່ຂຶ້ນເຕັມທີ່ແລ້ວ, ພວກຊາວຕ່າງຊາດກໍຈະກິນກິນມັນເສຍ. ⁸ອິດສະຣາເອນຖືກກິນກິນ; ບັດນີ້ພວກເຮົາຢູ່ຫ່າງຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍເຫມືອນກັບເປັນສິ່ງທີ່ໄຮ້ຄ່າ. ⁹ເພາະພວກເຮົາຂຶ້ນໄປຫາອັດຊີເຣຍເຫມືອນລາໂຕຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ຕາມລໍາຟັງ. ເອຟາຣາອິມໄດ້ຈ້າງພວກຄູ່ຮັກຂອງຕົນເອງ. ¹⁰ເຖິງວ່າພວກເຮົາໄດ້ຈ້າງຄູ່ຈາກຫ່າງຈາກຊົນຊາດທັງຫລາຍ, ບັດນີ້ເຮົາຈະຮວບຮວມເອົາພວກເຮົາມາໄວ້ນໍາກັນ. ພວກເຮົາຈະເລີ່ມອ່ອນແອລົງ ເພາະການກົດຂີ່ຂົນເຫັງຂອງກະສັດ ຂອງບັນດາເຈົ້າຊາຍທັງຫລາຍ. ¹¹ຊາວເອຟາຣາອິມມີແຜ່ນບູຊາຈໍາກັດຫລາຍສໍາລັບການລ້າງບາບ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນແຜ່ນບູຊາສໍາລັບເຮັດປາບແທນ. ¹²ເຮົາສາມາດຂຽນພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາເປັນຫມື່ນໆຄັ້ງເພື່ອພວກເຮົາ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະເບິ່ງວ່າເປັນບາງສິ່ງທີ່ແປກປະຫລາດສໍາລັບພວກເຮົາ.

¹³ ເຊັ່ນດຽວກັບເຄື່ອງຖວາຍຍູຊາທີ່ຖວາຍໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ພວກເຂົາຖວາຍຍູຊາຊິນ ແລະ ກິນຊິນນັ້ນ, ແຕ່ເຮົາຄືພຣະຢາເວ, ບໍ່ຍອມຮັບພວກເຂົາ. ບັດນີ້ເຮົາຈະຄິດເຖິງຄວາມຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລົງໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈະກັບຄືນໄປຍັງປະເທດເອຢິບອີກ.

¹⁴ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຫລົງລົມເຮົາ, ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຂົາແລ້ວ, ແລະພຣະອົງໄດ້ສ້າງພຣະຣາຊະວັງທັງຫລາຍ. ຢູ່ດາ ໄດ້ສ້າງເມືອງຫລາຍເມືອງ, ແຕ່ເຮົາຈະສົ່ງໄຟໄປຍັງເມືອງຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນຂອງພວກເຂົາ; ໄຟນັ້ນຈະທຳລາຍບ່ອນປາການທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.

9 ¹ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຢ່າຊົນຊົມຍິນດີ, ຢ່າມ່ວນຊົນເຫມືອນກັບຄົນອື່ນ. ເພາະພວກເຈົ້າເປັນຄົນບໍ່ສັດຊື່, ປະຖົມພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຮັກທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃຫ້ຍິງໂສເພນີຄົນຫນຶ່ງທີ່ຕ້ອງການເອົາລານເຂົ້າທັງຫມົດ.² ແຕ່ລານເຂົ້າ ແລະ ບໍ່ນ້ຳເຫລົ່າອະນຸໄຫມ່ບໍ່ໄດ້ລ້ຽງພວກເຂົາ; ກໍຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສົມຫວັງ.

³ ພວກເຂົາຈະບໍ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງພຣະຢາເວອີກຕໍ່ໄປ; ແຕ່ເອຟາຣາອິມຈະກັບໄປດິນແດນເອຢິບແທນ, ແລະ ມີຫນຶ່ງພວກເຂົາຈະກິນອາຫານທີ່ເປັນມົນທົນຂອງອັດຊີເຣຍ.⁴ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີເຫລົ່າອະນຸໄຫມ່ຖວາຍແຕ່ພຣະຢາເວ, ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນທີ່ພຣະໄທຂອງພຣະອົງ. ເຄື່ອງຖວາຍຂອງພວກເຂົາເປັນເຫມືອນອາຫານຂອງຄົນໄຫວ້ທຸກ: ຄົນທັງຫລາຍທີ່ກິນອາຫານຂອງພວກເຂົາກໍຈະເປັນມົນທົນ ເພາະອາຫານຂອງພວກເຂົາກໍແມ່ນສຳລັບພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ; ມັນຈະບໍ່ເອົາເຂົາມາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.

⁵ ພວກເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ ໃນມືເທດສະການຕາມກຳນົດ, ໃນມືເທດສະການເພື່ອພຣະຢາເວຢ່າງນັ້ນ?⁶ ເພາະເບິ່ງແມ່, ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະຫນີໄດ້ຈາກການທຳລາຍ, ຊາວເອຢິບຈະທ້ອນໂຮມພວກເຂົາ, ແລະ ຊາວເມັມຟິດຈະຝັງພວກເຂົາ. ເພາະຄັງເງິນຂອງພວກເຂົາ—ຖືກຝຸມຫນາມປົກຫຸ້ມໄວ້, ແລະເຮືອນຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຫນາມ.

⁷ ມີແຫ່ງການລົງໂທດກຳລັງມາເຖິງ; ມີແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນກຳລັງມາ. ຂໍໃຫ້ອິດສະຣາເອນຮູ້ຈັກສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ເຫັນ. ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະເຈດຕະນາຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພວກເຂົາ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະຄຳເປັນຄົນໂງ່, ແລະຜູ້ໄດ້ຮັບການດຶງໃຈເປັນຄົນຂາດສະຕິ.

⁸ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະຄຳຄືຄົນຍາມຂອງພຣະເຈົ້າ ຂອງຂ້ານ້ອຍເຫມືອຊາວເອຟາຣາອິມ ແຕ່ແຮ້ວນົກກໍຖືກຫ້າງໄວ້ຕາມເສັ້ນທາງທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຈດຕະນາຮ້າຍທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາກໍຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁹ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍຕົນເອງໃຫ້ຕົກຕ່ຳລົງເຫມືອນຢ່າງໃນມືເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ເມືອງກີເບອາ. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຈິດຈຳຄວາມບາບຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຊົງລົງໂທດຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ.

¹⁰ ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ, “ເມື່ອເຮົາພົບເຫັນອິດສະຣາເອນ, ກໍເຫມືອນພົບຫມາກອະນຸໄຫມ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ເຫມືອນກັບຜົນລະປູກທຳອິດຂອງຖິ່ນຫມາກເດືອ. ເຮົາໄດ້ພົບບັນພະບູລຸດທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ໄປຫາພະເປໂອນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ອຸທິດຕົນຕໍ່ຮູບເຄົາລົບອັນຫນ້າອັບອາຍນັ້ນ. ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນທີ່ຫນ້າກຽດຊັງເຫມືອນກັບຮູບເຄົາລົບທີ່ພວກເຂົາຮັກນັ້ນ.

¹¹ ສ່ວນເອຟາຣາອິມ, ສະຫງ່າຣາສີຂອງພວກເຂົາຈະບິນຫນີເຫມືອນນົກໂຕຫນຶ່ງ, ຈະບໍ່ມີການໃຫ້ກຳເນີດລູກ, ບໍ່ມີການຖືພາ, ບໍ່ມີການປະຕິສົນທິ.

¹² ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດລູກທັງຫລາຍ, ແຕ່ເຮົາກໍຈະເອົາພວກເຂົາຫນີໄປເສຍໂດຍບໍ່ປະໄວ້ຈັກຄົນ. ວິບັດແກ່ພວກເຂົາເມື່ອເຮົາຫັນຫນີຈາກພວກເຂົາ!

¹³ ເຮົາໄດ້ເຫັນເອຟາຣາອິມ, ຖືກປູກຂຶ້ນໃນທຶງຫນ້າເຫມືອນກັບເມືອງໄທຣະ, ແຕ່ເອຟາຣາອິມຈະໃຫ້ກຳເນີດລູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາແກ່ຄົນທີ່ຈະຂ້າພວກເຂົາຢ່າງໂຫດຮ້າຍ.”¹⁴ ຊົງປະທານໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ, ພຣະຢາເວ—ພຣະອົງຈະປະທານສິ່ງໃດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຫລື? ຂໍຊົງປະທານມິດລູກທີ່ລູກ ແລະ ເຕົ້ານົມທີ່ບໍ່ມີນ້ຳນົມໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

¹⁵ ເພາະການຊົ່ວຮ້າຍທັງປວງຂອງພວກເຂົາໃນເມືອງກິນການ, ຈຶ່ງເປັນບ່ອນເລີ່ມຕົ້ນໃຫ້ເຮົາກຽດຊັງພວກເຂົາ. ເພາະວ່າພວກເຂົາເຮັດບາບຊົ່ວ, ແທ້ຈິງ, ເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກພຣະວິຫານຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະບໍ່ຮັກພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ; ພວກຜູ້ນຳທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາເປັນຄົນກະບົດ.

¹⁶ ເອຟາຣາອິມປ່ວຍເປັນພະຍາດ, ແລະ ຮາກຂອງພວກເຂົາກໍຫຼົງໄປ; ພວກເຂົາບໍ່ເກີດຫມາກ. ເຖິງວ່າ ພວກເຂົາຈະມີລູກຫລາຍ, ເຮົາກໍຈະເຮັດໃຫ້ລູກທີ່ພວກເຂົາຮັກນັ້ນເສຍຊີວິດ.”¹⁷ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິເສດພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນພະເນຈອນຢູ່ໃນທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ.

10 ¹ ອິດສະຣາເອນເປັນເຫມືອນເຄືອອະນຸໄຫມ່ທີ່ສົມບູນທີ່ອອກຫມາກດີກ. ຍິງມີການເກີດຜົນຫລາຍເທົ່າໃດ, ກໍຍິງມີການສ້າງແຜ່ນບູຊາຫລາຍເທົ່ານັ້ນ. ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບຜົນຜະລິດຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍມີການປັບປຸງເສົາສັກສິດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຫລາຍຂຶ້ນ.

² ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່; ບັດນີ້ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜົນແຫ່ງຄວາມຜິດຂອງຕົນ. ພຣະຢາເວຈະຊົງມ້າງແຜ່ນບູຊາທັງຫລາຍຂອງເຂົາ; ພຣະອົງຈະທຳລາຍເສົາສັກສິດຂອງພວກເຂົາ.

³ ຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, “ພວກເຂົາບໍ່ມີກະສັດ, ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ຢາເກງພຣະຢາເວ, ແລະ ກະສັດ—ຈະເຮັດຫຍັງແດ່ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໄດ້?”⁴ ພວກເຂົາເວົ້າຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ ແລະ ເປັນການໃຫ້ສັນຍາບໍ່ຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມຍຸດຕິທຳກ່ຽວກັບຂຶ້ນເຫມືອນພືດທີ່ມີພືດຫົວທັງຫຼາຍຫຍັ້.”

⁵ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນຊາມາເຣຍຈະຢ້ານກົວຍ້ອນລູກງົວແຫ່ງເມືອງເບັດອາເວນ. ປະຊາຊົນຂອງພວກມັນຈະໄຫວ້ທຸກ ແລະ ພວກປະໂລຫິດຂອງຮູບເຄົາລົບຜູ້ຊົງມີຄວາມຍິນດີເຫມືອນຮູບເຄົາລົບເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມງົດງາມຂອງຮູບເຄົາລົບ, ກໍຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ.

⁶ ພວກມັນຈະຖືກນຳໄປຍັງອັດຊີເຣຍ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບັນນາການແກ່ກະສັດອົງຢັງໃຫຍ່. ເອຟາຣາອິມຈະໄດ້ຮັບຄວາມເສື່ອມເສຍ ແລະ ອິດສະຣາເອນຈະອັບອາຍຍ້ອນຮູບເຄົາລົບຂອງມັນ.

⁷ ກະສັດຂອງຊະມາເຣຍຈະຖືກທຳລາຍ, ເຫມືອນກັບງ່າໄມ້ທີ່ຖືກນ້ຳພັດໄປ.⁸ ປຸນີຍະສະຖານແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫລາຍຈະຖືກທຳລາຍ. ນິຄົຄວາມຜິດບາບຂອງອິດສະຣາເອນ! ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດທີ່ມີຫນາມ ຈະປົງຂຶ້ນມາປົກຫຸ້ມແຜ່ນບູຊາທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ປະຊາຊົນຈະເວົ້າຕໍ່ທັງຫລາຍວ່າ, “ຈົ່ງປົດບັງເຮົາໄວ້!” ແລະ ກ່າວກັບເນີນຜູ້ວ່າ, “ຈົ່ງລົ້ມທັບເຮົາເທີນ!”

⁹ ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບມາຕັ້ງແຕ່ຄາວຢູ່ທີ່ເມືອງກີເບອາ; ພວກເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ເຮັດເລື່ອຍມາ. ສົງຄາມຈະບໍ່ນຳມາຫັນລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງຄວາມຜິດບາບໃນກີເບອາບໍ່?

¹⁰ ເມື່ອເຮົາປາດຖະຫນາ, ເຮົາຈະສັງສອນພວກເຂົາ. ບັນດາ ຊົນຊາດທັງຫລາຍຈະຮ່ວມກັນຕໍ່ສູ້ ພວກເຂົາ ແລະ ລົງໂທດພວກເຂົາ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍສສອງເທົ່າຂອງພວກເຂົານັ້ນ.¹¹ ເອຟາຣາອິມເປັນເຫມືອນງົວສາວທີ່ຖືກເຝິກແອບທີ່ມັກນວດເຂົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ

ເຮົາຈະເອົາແອກວາງລົງໃສ່ຄໍອັນງົດງາມຂອງມັນ. ເຮົາຈະເອົາແອກວາງໃສ່ຊາວເອຟາຣາອິມ; ຢູ່ດາຈະເປັນຜູ້ໄຖ່;
ຢາໂຄບຈະເປັນຜູ້ດຶງຄາດດ້ວຍຕີນເອງ.

¹²ຈົງຫວ່ານຄວາມຊອບທ້າເພື່ອໂຕພວກເຈົ້າເອງ, ແລະ ເກັບກ່ຽວພຶດຜົນແຫ່ງພຣະສັນຍາຢ່າງສັດຊື່. ຈົງໂຖໃນບ່ອນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ໄຖ່,
ເພາະມັນຮອດເວລາທີ່ເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ, ຈົນກວ່າເຮົາຈະມາ ແລະ ຖອກເຫລວາມຊອບທ້າລົງເຫມືອພວກເຈົ້າ.

¹³ພວກເຈົ້າໄດ້ໄຖ່ເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ແລະ ເກັບກ່ຽວຄວາມອະທ້າ. ພວກເຈົ້າໄດ້ກິນພຶດຜົນຂອງການຕົວະ ເພາະວ່າ
ພວກເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈໃນແຜນການທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໃນກໍາລັງທະຫານອັນຫລວງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

¹⁴ດັງນັ້ນ ຄວາມຮຸ່ນວາຍຂອງສົງຄາມຈະເກີດຂຶ້ນທຳມາກາງປະຊາຊົນຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ປ້ອມປາການທັງຫລາຍໃນທຸກເມືອງຈະຖືກທຳລາຍ.
ມັນຈະເປັນຄືກັນກັບມືທີ່ຊາມັນ ໄດ້ທຳລາຍບັດອາເບນໃນວັນແຫ່ງສົງຄາມ, ເມື່ອມານດາຜ່ອມກັບລູກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຖືກທຸບຕີຢ່າງແຮງ.

¹⁵ສິ່ງນີ້ແຫລະຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າ, ຊາວເບັດເອນເອີຍ, ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ໃນຍາມຮຸ່ງເຮົາ
ກະສັດຂອງອິດສະຣາເອນຈະຖືກຕັດອອກຢ່າງຫມົດສິ້ນ."

11 ¹"ເມື່ອອິດສະຣາເອນເປັນເດັກນ້ອຍ ເຮົາກໍຮັກແພງລາວ, ແລະ ເຮົາໄດ້ເອີ້ນລູກຊາຍຂອງເຮົາໃຫ້ອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ.

²ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາຖືກເອີ້ນຫລາຍເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຫນີຫ່າງຈາກເຮົາຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພະບາອານ ແລະ
ໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊາແດ່ຮູບເຄົາລົບ.

³ເຖິງປານນັ້ນເຮົາເປັນຄົນສອນເອຟາຣາອິມການດຳເນີນຊີວິດ. ເຮົາກໍຮຸ້ມເຂົາທັງຫລາຍໄວ້, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ດູແລພວກເຂົາ.

⁴ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຂົາດ້ວຍແສ້ແຫ່ງມະນຸດຊະທຳ, ແລະ ສາຍຫັດແຫ່ງຄວາມຮັກ. ເຮົາເຮັດໃຫ້ເອກຢູຄາງກະໂຕຂອງພວກເຂົາເປົາລົງ, ແລະ
ເຮົາໄດ້ຖອມຕົວລົງມາຫາພວກເຂົາ ແລະ ລ້ຽງດູພວກເຂົາ.

⁵ພວກເຂົາຈະບໍ່ກັບຄືນໄປຢັງປະເທດເອຢິບອີກບໍ່? ອັດຊີເຣຍຈະບໍ່ປົກຄອງພວກເຂົາ ເພາະວ່າພວກເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະກັບຄືນໄປຫາເຮົາຫລື?

⁶ດາບຈະຕິກລົງມາຍັງບັນດາຫົວເມືອງຂອງເຂົາ ແລະ ເພື່ອທຳລາຍບານປະຕູເມືອງຂອງພວກເຂົາ; ທຳລາຍພວກເຂົາ ເພາະແຜນການພວກເຂົາ.

⁷ປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄດ້ຫນີໄປຈາກເຮົາ. ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ສູງສຸດ, ກໍບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍພວກເຂົາໄດ້.

⁸"ໂອ ເອຟາຣາອິມເອີຍ, ເຮົາຈະປະຖິ້ມພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ໂອ ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ເຮົາຈະປະພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນເຫມືອນອັດມາໄດ້ບໍ່?

ເຮົາຈະເຮັດກັບພວກເຈົ້າເຫມືອນທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດກັບເມືອງເຊໂປຍມັນໄດ້ບໍ່? ຈິດໃຈເຮົາກໍຮຸ່ນວາຍ; ຄວາມເມດຕາຂອງຂ້ານ້ອຍກໍແສນກະວົນກະວາຍ.

⁹ເຮົາຈະບໍລິໂພກພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເອຟາຣາອິມອີກ. ເພາະວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນມະນຸດ;

ເຮົາເປັນຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ທຳມາກາງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ໂກດຮ້າຍພວກເຂົາອີກ.

¹⁰ເຮົາຈະຕິດຕາມພຣະຢາເວ; ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງຮ້ອງແຜດສຽງເຫມືອນໂຕສິງ. ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮ້ອງຂຶ້ນ,

ໄພພິນຂອງພຣະອົງຈະຕິດຕາມມາດ້ວຍຄວາມຢາເກງຈາກທິດຕາເວັນຕົກ.¹¹ພວກເຂົາຈະມາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວເຫມືອນນົກທີ່ມາຈາກເອຢິບ,
ເຫມືອນນົກເຂົາທີ່ອອກມາຈາກດິນແດນຂອງອັດຊີເຣຍ. ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາໄປຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາອີກ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹²ເອຟາຣາອິມອ້ອມຮອບເຮົາໄວ້ດ້ວຍການຕົວະ, ແລະ ອິດສະຣາເອນກໍເຕັມໄປດ້ວຍການຫລອກລວງ. ແຕ່ຊາວຢູດາກໍຍັງຕິດຕາມເຮົາ, ພຣະເຈົ້າ,
ແລະຊົງເປັນຜູ້ສັດຊື່, ບໍລິສຸດແຕ່ອົງດຽວ."

12 ¹ເອຟາຣາອິມລ້ຽງຕົນດ້ວຍລົມ ແລະ ຕາມຫລັງລົມຕາເວັນອອກ. ເຂົາຍັງເພີ່ມການເວົ້າຕົວະ ແລະ ຄວາມຮຸ່ນແຮງເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສັນຍາກັບອັດຊີເຣຍ ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນນ້ຳມັນຫມາກກອກໄປເອຢິບ.²ພຣະຢາເວຊົງຮ້ອງຮ້ອງປະຊາຊົນຢູດາ ແລະ
ຈະຊົງລົງໂທດຢາໂຄບໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ; ພຣະອົງຈະຊົງຕອບແທນຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາ.

³ໃນຫ້ອງຂອງແມ່ນັ້ນ ຢາໂຄບໄດ້ດຶງສິນຕິນຂອງອ້າຍລາວ, ແລະ ເມື່ອລາວເປັນຜູ້ໃຫຍ່ລາວຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າ.⁴ລາວໄດ້ປ້າສູ້ກັບເທວະດາ ແລະ ໄດ້ຊະນະ.
ລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຂໍຄວາມເມດຕາ. ລາວພົບພຣະເຈົ້າຢູ່ເບັດເອນ; ໃນບ່ອນນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບລາວ.

⁵ມີຄືພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າອອມໂຢທາ; "ພຣະຢາເວ" ແມ່ນພຣະນາມທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນ.⁶ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈົງກັບມາຫາພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.

ຈົງຮັກສາຄວາມສັດຊື່ແຫ່ງພຣະສັນຍາ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ, ແລະຄອຍຖ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຢູ່ສະເຫມີ.

⁷ບັນດາພໍ່ຄ້າມີຊື່ທີ່ຄົດໂກງຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາມັກສັ່ງໂກງ.⁸ເອຟາຣາອິມເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮ້າຍມືຢ່າງແນ່ນອນ;
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັງມືດ້ວຍໂຕຂອງຂ້ານ້ອຍເອງ. ໃນວຽກງານທຸກຢ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍ ພວກເຂົາຈະບໍ່ພົບຄວາມຊົ່ວໃດໆໃນຂ້ານ້ອຍ,
ໃນທຸກໆສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມບາບ."

⁹"ເຮົາເປັນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ຜູ້ຊົງນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນອີກ,
ເຫມືອນສະໄຫມທີ່ມີເຫດສະການຕ່າງໆນັ້ນ.¹⁰ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳ, ແລະ ໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນນິມິດຫລາຍຢ່າງສຳລັບເຈົ້າ.

ໂດຍທາງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄຳອຸປະມາ."

¹¹ຖ້າມີຄວາມຊົ່ວຢູ່ໃນກິເລອາດ, ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍບໍ່ມີຄຳຢ່າງແນ່ນອນ. ໃນກິນການ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາງົວມາເຜົາຖວາຍບູຊາ;

ແທນບູຊາຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍຈົງຈະກາຍເປັນກອງຫີນຢູ່ໃນທົ່ງກວ້າງ."¹²ຢາໂຄບຕ້ອງປົບຫນີໄປຍັງແຜ່ນດິນອາຣາມ;

ອິສະເອນຕ້ອງເຮັດວຽກເພື່ອຈະໄດ້ເມຍ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ລ້ຽງຝູງແກະເພື່ອຈະເມຍ.

¹³ພຣະຢາເວຊົງນຳອິດສະຣາເອນອອກຈາກເອຢິບໂດຍຊົງໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄົນຫນຶ່ງ, ແລະ ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄົນຫນຶ່ງ

ພຣະອົງຊົງລ້ຽງດູພວກເຂົາ.¹⁴ເອຟາຣາອິມໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວຊົງໂກດຮ້າຍຢ່າງຂົມຂຶ້ນ. ດັງນັ້ນ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຈະຊົງຖິ້ມເລືອດຂອງພຣະອົງໃສ່ພວກເຂົາ ແລະ ຕອບແທນພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມເສື່ອມເສຍຂອງພຣະອົງ.

13 ¹ເມື່ອເອຟາຣາອິມເວົ້າ, ກໍມີຄວາມຢ້ານກົວ. ພວກເຂົາຍົກຍ້ອງຕົນເອງໃນອິດສະຣາເອນ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດ ເພາະຂາບໄຫວ້ພະບາອານ,

ແລະ ພວກເຂົາກໍຕາຍ.²ຕອນນີ້ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງເຮັດບາບເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ພວກເຂົາຍັງຫລໍ່ຮູບດ້ວຍໂລຫະທີ່ເຮັດຈາກເງິນ,

ຮູບເຄົາລົບຂາບທີ່ຫລໍ່ດ້ວຍສູດຟິມີເທົ່າທີ່ເຮັດໄດ້, ພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນຊ່າງຫັດຖະກຳ. ຄົນກ່າວເຖິງພວກເຂົາວ່າ,

'ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍການຈູບລູກງົວ.'

³ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນໝອກໃນຍາມເຊົ້າ, ເປັນເຫມືອນນ້ຳຄ້າງທີ່ຈາງຫາຍໄປໃນຍາມຮຸ່ງເຊົ້າ, ເປັນເຫມືອນແກບທີ່ປົ່ໄປຕາມສາຍລົມພັດຈາກລານຟາດເຂົ້າ, ແລະ ເປັນເຫມືອນຄວັນທີ່ອອກມາຈາກປ່ອງດູດຄວັນໄຟ.

⁴ແຕ່ເຮົາເປັນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ຕົວແຕ່ແຜ່ນດິນເອີຍ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າບໍ່ມີພະອິນໃດນອກຈາກເຮົາ; ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່ານອກຈາກເຮົາແລ້ວ, ບໍ່ມີພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜົນອີງອີນ.⁵ ເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ໃນປະເທດແຫ່ງແລ້ງ.

⁶ເມື່ອພວກເຈົ້າມີທັງຫຍ້າ, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍ່ໄດ້ກິນຈິນອີມ; ແລະເມື່ອພວກເຈົ້າອີມບໍ່ລົບູນແລ້ວ, ໃຈຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ໄດ້ອ່ອນຈອງຫຼອງຂຶ້ນ. ເພາະເຫດນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງລືມເຮົາ.

⁷ເຮົາຈະເປັນເຫມືອນໂຕສິງຄ່ພວກເຂົາ; ຈະເປັນເຫມືອນເສືອດາວທີ່ຄອຍຈອບເບິ່ງຢູ່ຕາມທາງທຽວ.

⁸ເຮົາຈະຄູບພວກເຈົ້າເຫມືອນຫມີໂຕຫນຶ່ງທີ່ລູກມັນຖືກລັກໄປ. ເຮົາຈະຈັກຫນ້າເອິກພວກເຂົາ, ແລະ ເຮົາຈະກັດກິນພວກເຂົາເຫມືອນໂຕສິງ ແລະ ຈິກພວກເຈົ້າອອກເປັນຕ່ອນໆ ຄືກັບສັດປ່າຈິກ.

⁹ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຈົ້າ, ອິດສະຣາເອນເອີຍ; ໃຜຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໄດ້?¹⁰ ຕອນນີ້ ກະສັດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ, ຜູ້ຊົງອາດຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ປອດໄພໃນທຸກເມືອງຢູ່ໃສ? ພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ, ຄົນທີ່ພວກເຈົ້າບອກກັບເຮົາວ່າ, 'ຂໍມອບກະສັດ ແລະ ເຈົ້ານາຍໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍເທີນ'?'¹¹ ເຮົາໄດ້ເອົາກະສັດໃຫ້ພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄຽດຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ.

¹²ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເອຟາຣາອິມໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ; ຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບຂຶ້ນ.¹³ ການເຈັບຫ້ອງເກີດລູກຈະມາເຖິງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາເປັນລູກຊາຍທີ່ໄຮ້ປັນຍາ, ເພາະເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຈະເກີດ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກມິດລູກແມ່.

¹⁴ເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຜົນມີຂອງຈາກແດນມໍລະນາຫລື? ເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຜົນຈາກອຳນາດຂອງຄວາມຕາຍຫລື? ຄວາມຕາຍເອີຍ, ໄພພິບັດຂອງເຈົ້າຢູ່ບ່ອນໃດ? ແດນມໍລະນາເອີຍ, ຄວາມຈິບຫາຍຂອງເຈົ້າຢູ່ບ່ອນໃດ? ຄວາມເມດຕາໄດ້ຖືກເຊື່ອງໄວ້ຈາກສາຍຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ."

¹⁵ເຖິງແມ່ນວ່າ ເອຟາຣາອິມໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທຳມາກາງຜືນຮຸ່ງຂອງພວກເຂົາ, ລົມທາງທິດຕາເວັນອອກຈະພັດມາ; ລົມຂອງພຣະຢາເວກໍ່ຈະມາຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ນ້ຳຜູ້ຂອງເອຟາຣາອິມກໍ່ຈະແຫ້ງ, ແລະ ນ້ຳສ້າງຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ມີນ້ຳ.

ສັດຕູຂອງພວກເຂົາຈະປຸ້ນເອົາເຄື່ອງຂອງມີຄ່າທຸກຢ່າງໄປຈາກຄັງຂອງເຂົາ.

¹⁶ຊະນາເລຍຈະມີຄວາມຜິດ, ເພາະນາງໄດ້ເປັນກະບົດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າຂອງນາງ. ພວກເຂົາຈະລົມລົງດ້ວຍດາບ; ພວກລູກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຟາດໃຫ້ເມັດ, ແລະ ແມ່ຍິງທີ່ຖືພາກໍ່ຈະຖືກຜ່າທ້ອງ.

14 ¹ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງກັບຄືນມາຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າເທີນ, ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ລົມລົງນັ້ນກໍ່ຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຈົ້າ. ²ຈົ່ງນຳເອົາຖ້ອຍຄຳມາ ແລະກັບຄືນມາຫາພຣະຢາເວສາ. ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, "ຂໍຊົງໃຜດຶງເອົາຄວາມຜິດບາບທັງປວງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂໍຊົງຮັບເອົາສິ່ງທີ່ດີແດ່ທ້ອນ, ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຖວາຍຫມາກແຫ່ງສິບປາກຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.

³ອິດຊີເຣຍຈະບໍ່ຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍ; ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຂີລົດມ້າເຂົ້າໄປສູ່ສົງຄາມ. ພວກເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບສິ່ງທີ່ມີຂອງເຮົາສ້າງຂຶ້ນອີກຕໍ່ໄປວ່າ, 'ພະອົງເປັນພະທັງຫລາຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ' ເພາະລູກກຳພ້າພໍ້ໄດ້ພົບຄວາມເມດຕາ."

⁴ເຮົາຈະຮັກສາພວກເຂົາຈາກການຫັນຫນີຂອງພວກເຂົາ; ເຮົາຈະຮັກພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ຫັນຫນີຈາກພວກເຂົາແລ້ວ.⁵ ເຮົາຈະເປັນຄືນ້ຳຫມອກແກ່ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ; ພວກເຂົາຈະເບິ່ງບານເຫມືອນດອກລິນລີ ແລະ ຮາກຈະຢັງລົງເຫມືອນຢ່າງຕົ້ນສົນໃນປະເທດເລບານອນ.⁶ ງ່າຂອງພວກມັນຊື່ອອກ; ຄວາມງົດງາມຂອງພວກມັນຈະເຫມືອນຕົ້ນຫມາກກອກເຫດ, ແລະ ກິນຂອງມັນກໍ່ຈະເຫມືອນຕົ້ນສົນໃນເລບານອນ.

⁷ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຈະກັບຄືນມາ; ພວກເຂົາຈະຝັນຂຶ້ນເຫມືອນເມັດເຂົ້າອີກ ແລະ ເກີດຜົນເຫມືອນເຄືອອະນຸ່ນ. ຊີສຽງຂອງພວກເຂົາຈະເຫມືອນນ້ຳເຫລືອອະນຸ່ນຂອງເລບານອນ.⁸ ເອຟາຣາອິມເອີຍ, ເຮົາຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບຮູບເຄົາລົບອີກຫລາຍປານໃດ? ເຮົາຈະຕອບສະຫນອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະດູແລພວກເຂົາ. ເຮົາເປັນເຫມືອນຕົ້ນສົນທີ່ມີໃບຂຽວສົດຢູ່ສະເຫມີ; ຜົນຂອງພວກເຈົ້າເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍ່ເພາະເຮົາ.

⁹ໃຜຄືຜູ້ສະຫລາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານີ້? ໃຜເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້? ເພາະທາງຂອງພຣະຢາເວກໍ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະຄົນຊອບທຳທັງຫລາຍກໍ່ຈະເດີນໃນທາງນັ້ນ, ແຕ່ຄົນກະບົດຈະລົມລົງໃນທາງນັ້ນ.

ໂປເອນ

1 ¹ມີຄືຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວທີ່ມາເຖິງໂປເອນ ລູກຊາຍຂອງເປທູເອນມີດັງນີ້.² ຈົ່ງຟັງເຖິດ, ຜູ້ອາວຸໂສທັງຫລາຍ, ແລະ ທຸກໆຄົນທີ່ອາໄສໃນແຜ່ນດິນ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຄີຍເກີດຂຶ້ນໃນສະໄຫມຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ ຫລື ໃນສະໄຫມຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?³ ຈົ່ງເລົ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ລູກເຈົ້າຟັງ, ແລະໃຫ້ລູກຂອງພວກເຈົ້າເລົ່າເລື່ອງນີ້ໃຫ້ລູກໆຂອງພວກເຂົາຟັງ, ແລະເພື່ອພວກເຂົາຈະສາມາດບອກລູກຫລານລຸ້ນຕໍ່ໄປຂອງພວກເຂົາໃນພາຍຫນ້າ.

⁴ຜິດຜົນທີ່ເຫລືອຈາກຝູງຕັກແຕນຝູງຫນຶ່ງກິນ ຕັກແຕນອີກຝູງອີນກໍ່ຈະມາກິນ; ແລະ ສິ່ງທີ່ເຫລືອຈາກຕັກແຕນຝູງນັ້ນກິນ ພວກແມງໄມ້ທັງຫລາຍກໍ່ຈະກິນຊ້າ; ສິ່ງທີ່ເຫລືອຈາກຝູງແມງໄມ້ກິນກິນ ຝູງແມງຍິງກໍ່ຈະມາກິນຊ້າ.

⁵ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນ, ພວກຂີ້ເຫລືອເອີຍ, ແລະຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງ! ພວກນັກດຶມເຫລືອອະນຸ່ນເອີຍ, ຈົ່ງໂສກເສົ້າສາ ເພາະເຫລືອອະນຸ່ນຫວານນັ້ນໄດ້ຖືກທຳລາຍຫມົດແລ້ວ.⁶ ດ້ວຍວ່າ ຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ມີກຳລັງແຮງ, ແລະ ມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ໄດ້ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ແຂ້ວຂອງມັນກໍ່ແຫລມຄົມເຫມືອນແຂ້ວສິງ, ແລະ ພວກມັນມີແຂ້ວຄົມໆຄືກັບສິງໂຕແມ່.

⁷ພວກມັນໄດ້ໃຫ້ສວນອະນຸ່ນຂອງຂ້ານ້ອຍກາຍເປັນສະຖານທີ່ຫນ້າຢ້ານ ແລະ ພວກມັນໄດ້ແຫ້ນເປືອກກົກຫມາກເດືອນຂອງຂ້ານ້ອຍຈົນຫມົດກ້ຽງ. ພວກມັນໄດ້ແຫ້ນເປືອກຂອງມັນ ແລະ ໂຍນຖິມເສຍ; ຈົນກິງກ້ານຂອງມັນຫລ້ອນ.

⁸ຈົ່ງໂສກເສົ້າເຫມືອນຢ່າງຍິງສາວທີ່ນຸ່ງກະສອບປານໄຫວ້ອາໄລ ເພາະການຕາຍຂອງຜົວຂອງນາງສາ.⁹ ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງດຶມບູຊາກໍ່ຂາດຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ. ບັນດາປະໂລຫິດ, ຜູ້ບໍລະບັດຂອງພຣະຢາເວກໍ່ໂສກເສົ້າ.¹⁰ ຫິງນາກໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍ, ແຜ່ນດິນກໍ່ງຽບເຫງົາໂສກເສົ້າ ເພາະເຂົາໄດ້ຖືກທຳລາຍ, ເຫລືອອາວຸໂສມກໍ່ເຫຼືອດອດແຫ້ງ, ນ້ຳມັນຫມາກກອກເຫດກໍ່ຂາດ.

¹¹ຈົ່ງອັບອາຍເທີນ, ພວກເຈົ້າຊາວນາທັງຫລາຍເອີຍ, ພວກເຈົ້າຜູ້ເປົ່າສວນອາວຸໂສມເອີຍ, ເພາະເນື່ອງຈາກເຂົາສາລີ ແລະ ເຂົາເຄື່ອຍນັ້ນ. ເພາະການເກັບກ່ຽວຈາກຫິງນາກໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ.¹² ເຄືອອະນຸ່ນກໍ່ລ່າເຫລືອລົງ ແລະ ຕື່ນເຕືອກກໍ່ຫ່ຽວແຫ້ງຕາຍ, ຕື່ນພິລາ, ລວມທຳຕື່ນອິນທະຜາລຳ, ແລະຕື່ນອັບເປັນດ້ວຍ—ຕື່ນໄມ້ທັງປວງໄດ້ຫ່ຽວແຫ້ງຕາຍໄປ. ເພາະຄວາມຊື່ນຊົມຍືນດີກໍ່ໄດ້ສູນຫາຍໄປຈາກມະນຸດຊາດ.

¹³ຈົ່ງນຸ່ງຫົມຜ້າກະສອບ ແລະໄຫວ້ທຸກ, ບັນດາປະໂລຫິດທັງຫລາຍເອີຍ! ຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້, ທ່ານຜູ້ບໍລະບັດແຫ່ນບູຊາ. ຈົ່ງມາ, ນຸ່ງຫົມຜ້າກະສອບ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ. ເພາະເຄື່ອງຖວາຍຜິດຜົນເປັນເມັດ ແລະ ເຄື່ອງດຶມບູຊາໄດ້ຂາດຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ຈົງປະຊຸມເພື່ອຖືສິນອິດອາຫານອັນບໍ່ອິສຸດ, ແລະ ຈົງເອີ້ນຊຸມນຸມບໍ່ອິສຸດ. ຈົງເຕົ້າໂຮມເອົາບັນດາຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຄົນທັງປວງທຶນໂສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະຢາເວເທີນ.

¹⁵ອະນິຈັງ! ເພາະມີແຫ່ງພຣະຢາເວໄດ້ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ມັນຈະມາດ້ວຍການທຳລາຍຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹⁶ພຶດຜົນກໍຖືກທຳລາຍໄປຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາພວກເຮົາ, ແລະ ການມ່ວນຊື່ນ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີກໍຈະຂາດຈາກພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຫລື? ¹⁷ພຶດຜົນໄດ້ຕາຍໄປໃນດິນແຫ້ງ, ສາງເຂົ້າກໍວ່າເປົ່າ, ແລະ ເລົ່າເຂົ້າກໍຖືກມ້າງລົງ, ເພາະຕື້ນເຂົ້າໄດ້ຫຼຽວແຫ້ງຕາຍຫມົດ.

¹⁸ຝູງສັດກໍໂສກເສົ້າ! ຝູງງົວກໍທຸກລຳບາກ ເພາະວ່າພວກມັນບໍ່ມີຫຍັງກິນ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຝູງແກະກໍທຸກລຳບາກ.¹⁹ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວຂ້າຍ້ອຍຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະອົງ. ເພາະໄຟໄດ້ເຜົາໄຫມ້ທັງຫຍ້າໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຈົນຫມົດກ້ຽງແລ້ວ, ແລະ ແປວໄຟໄດ້ເຜົາໄຫມ້ຕື້ນໄມ້ທຸກຕື້ນໃນທັງ.

²⁰ແມ່ນແຕ່ບັນດາສັດທັງຫລາຍໃນປ່າກໍຮ້ອງຫາພຣະອົງ, ເພາະຕື້ນນ້ຳກໍໄດ້ເຫຼືອແຫ້ງຫມົດໄປ, ແລະ ຫຍ້າໃນທັງກໍຖືກໄຟໄຫມ້ຫມົດ.

2 ¹ຈົງເປົ່າແກກຊີໂອນ ແລະ ຈົງເປົ່າສວງເຄືອນໄພເທິງຈອມພູສັກສິດຂອງເຮົາ! ໃຫ້ທຸກຄົນທຶນໂສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນຢ້ານຈົນໂຕສັ້ນ, ເພາະມີຂອງພຣະຢາເວກຳລັງມາ; ແຕ່ຈົງ, ມັນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.²ມັນຈະມີດຄືມແລະເປັນທຸກ, ເປັນມີທິມີເມກຫນາ ແລະ ມີດຄືມ. ເຫມືອນຕອນເຊົ້າມືດທີ່ປົກແຜ່ໄປທົ່ວເທິງພູ, ກອງທັບໃຫຍ່ມີຮິດອຳນາດກຳລັງໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ບໍ່ມີກອງທັບໃດຈະເຫມືອນກອງທັບນີ້, ແລະ ຈະບໍ່ມີຢ່າງນີ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ວ່າຈະຫລັງຈາກນີ້, ຫລື ຫລາຍຊົ່ວຄາຍູຄົນ.

³ໄຟກຳລັງເຜົາໄຫມ້ທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ທາງຫນ້າຂອງມັນ ແລະ ແປວໄຟກໍກຳລັງລາມໄປທາງຫລັງຂອງມັນ. ທາງຫນ້າແຜ່ນດິນນັ້ນເປັນເຫມືອນສວນເອເດນ, ແຕ່ທາງຫລັງເປັນເຫມືອນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານທີ່ຖືກທຳລາຍ, ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດຫນີພົ້ນຈາກມັນໄປໄດ້.

⁴ຮູບຮ່າງຂອງກອງທັບນັ້ນເປັນເຫມືອນຝູງມ້າ, ແລະ ພວກມັນແລ່ນເຫມືອນກັບທະຫານລົດມ້າ.⁵ເມື່ອພວກມັນໂດດສວງດັງເຫມືອນດັງລົດຮີບຢູ່ເທິງຈອມພູທັງຫລາຍ, ເຫມືອນກັບສວງແປວໄຟທີ່ໄຫມ້ຕໍ່ເລື່ອງໃນທັງນາ, ແລະ ເຫມືອນກອງທັບທີ່ກ້າຫານຜ່ອມທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຮີບໃນສິງຄາມ.

⁶ເມື່ອມັນເຂົ້າມາໃກ້ ທຸກຄົນກໍຢ້ານຕົວສັ້ນ ແລະ ທຸກຄົນຫນ້າຈືດ.⁷ພວກມັນແລ່ນເຫມືອນດັງນັກຮີບຜູ້ກ້າຫານ; ພວກມັນປີນກຳແພງເຫມືອນທະຫານ; ຕ່າງກໍຢ່າງໄປເປັນຖິ່ນແຖວຢ່າງເປັນຈັງຫວະ, ແລະ ບໍ່ມີໂຕໃດແຕກແຖວເລີຍ.

⁸ພວກມັນຢ່າງໂດຍບໍ່ຕຳກັນເລີຍ; ພວກມັນຢ່າງໂດຍເປັນຂະບວນຕາມແຖວຂອງໃຜມັນ; ພວກມັນຜ່າດ່ານປ້ອງກັນ ແລະ ບໍ່ແຕກແຖວ.

⁹ພວກມັນຮີບເຂົ້າໄປເມືອງນັ້ນ, ພວກມັນແລ່ນຢູ່ເທິງກຳແພງ, ພວກມັນປີນຂຶ້ນໄປໃນເຮືອນທຸກຫລັງ, ແລະ ທາງປ່ອງຢ້ຽມເຫມືອນຢ່າງຄົນຂີ່ລັກ.

¹⁰ແຜ່ນດິນ ແລະ ຫ້ອງຟ້າກໍສະທ້ອນຫວັ້ນໄຫວຕໍ່ຫນ້າພວກມັນ, ດວງຕາເວັນ ແລະ ດວງເຄືອນກໍມືດລົງໄປ, ແລະ ດວງດາວທັງຫລາຍກໍບໍ່ສ່ອງສະຫວ່າງອີກຕໍ່ໄປ.¹¹ພຣະຢາເວເປົ່າສວງຕໍ່ຫນ້າກອງທັບຂອງພຣະອົງ, ເພາະກອງທັບຂອງພຣະອົງມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍ; ເພາະພວກມັນມີກຳລັງເຂັ້ມແຂງ, ພວກມັນສາມາດເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງສຳເລັດ, ເພາະມັນເປັນມີທິຍິງໃຫຍ່ຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ເປັນຕາຢ້ານຫລາຍ. ແມ່ນຜູ້ໃດຈະຫນີພົ້ນໄປໄດ້?

¹²"ແຕ່ບໍ່ດີ," ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ຈົງກັບມາຫາເຮົາດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ຈົງຖືສິນອິດ, ຈົງໄຫວ້ວອນດ້ວຍການຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ຮ້ອງຄວນຄາງສາ."¹³ຈົງເອົາໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເສື້ອຜ້າພາຍນອກ, ແລະ ຈົງກັບມາຫາພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ເພາະພຣະອົງເຕັມລືນໄປດ້ວຍພຣະເມດຕາ, ຊົງຮ້າຍຊ້າ ແລະ ສັດຊື່ຕໍ່ຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງປາຖະຫນາທີ່ຈະປ່ຽນໃຈຈາກການລົງໂທດພວກເຈົ້າ.

¹⁴ໃຜຈະຮູ້ໄດ້? ບາງທີພຣະອົງອາດຈະຊົງປ່ຽນໃຈ ແລະ ອິດຖິນ, ແລະ ພຣະອົງຈະພຣະພອນໄວ້ເບື້ອງພຣະອົງ, ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາເປັນເມັດ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມບູຊາແຕ່ພຣະເຢເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ?

¹⁵ຈົງເປົ່າແກກຊີໂອນ, ຈົງພາກັນຖືສິນອິດອາຫານບໍ່ອິສຸດ ແລະ ເອີ້ນຊຸມນຸມບໍ່ອິສຸດ.¹⁶ຈົງເຕົ້າໂຮມບັນດາປະຊາຊົນ, ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມຊຸມນຸມອັນບໍ່ອິສຸດ, ຈົງນຳພວກເຖົ້າແກ່, ລວມເຖິງພວກເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກແດງມາເຕົ້າໂຮມກັນ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ແຕ່ງງານໃຫມ່ຄືເຈົ້າບ່າວ, ແລະ ເຈົ້າສາວກໍຈົງໃຫ້ພວກເຂົາອອກມາຈາກເຮືອນກ່ອນ.

¹⁷ຈົງໃຫ້ພວກປະໂລຫິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວ, ໂສກເສົ້າຮ້ອງໄຫ້ ລະຫວ່າງປະຕູ ແລະ ແຫ່ນບູຊາ. ໃຫ້ພວກເຂົາອ້ອນວອນວ່າ, "ຂໍໄວ້ຊີວິດໄພພິນຂອງພຣະອົງດ້ວຍເທີນ, ພຣະຢາເວເອີຍ, ແລະ ຂໍຢ່າເຮັດໃຫ້ມີລະດົກຂອງພຣະອົງຖືກຫມິ່ນປະຫມາດ, ຂໍຢ່າໃຫ້ຊົນຊາດອື່ນເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍພວກເຂົາ. ເປັນຫຍັງຈົງເຮັດໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍທຳມາກາງພວກເຂົາກ່າວວ່າ, 'ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃສ?'"

¹⁸ແລ້ວພຣະຢາເວຊົງສະແດງຄວາມເປັນຫວ່າງແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊົງເມດຕາໄພພິນຂອງພຣະອົງ.¹⁹ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຕອບໄພພິນຂອງພຣະອົງວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາ, ເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແລະ ນ້ຳມັນແກ່ພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ອີມຫນ້າສຳລານ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ ທຳມາກາງຊົນຊາດອື່ນອີກຕໍ່ໄປ.

²⁰ເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກທີ່ຮຸກຮານອອກໄປຈາກພວກເຈົ້າ, ແລະ ຈະຂັບໄລ່ພວກມັນໄປຍັງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ວ່າງເປົ່າ. ຂະບວນກອງທັບແນວຫນ້າຂອງພວກມັນຈະໄປທາງທະເລຕາເວັນອອກ, ແລະ ຂະບວນກອງທັບແນວຫລັງຈະໄປທາງທະເລຕາເວັນຕົກ. ຫີນນັ້ນຈະມີກິນເຫມັນເກີດຂຶ້ນ, ແລະ ກິນເຫມັນນັ້ນກໍຈະສົ່ງກິນອອກໄປທົ່ວ." ແນ່ນອນວ່າ, ສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພຣະອົງເປັນຜູ້ກະທຳ.

²¹ໂອແຜ່ນດິນເອີຍ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ຈົງຊື່ນຊົມຍິນດີສາ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວຈະກະທຳສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.²²ສັດທັງຫລາຍເອີຍ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະບັນດາທັງນາກໍຈະຂຽວສົດແລ້ວ, ກິກໄມ້ກໍຈະເກີດຫມາກ, ກິກເດືອ ແລະ ເຄືອອະງຸ່ນກໍມີບໍລິບູນ.²³ຈົງຍິນດີ, ຊາວຊີໂອນເອີຍ, ຈົງຊື່ນຊົມຍິນດີໃນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າເທີນ. ເພາະພຣະອົງຊົງໂຜດຖອກເຫລື່ອລົງມາໃຫ້ພວກເຈົ້າຖືກຕ້ອງຕາມລະດູການ, ຄືພື້ນດິນລະດູ ແລະ ປາຍລະດູເຫມືອນຢ່າງແຕ່ກ່ອນ.

²⁴ເຂົ້າໃນລານກໍຈະມີເຕັມບໍລິບູນ, ແລະ ຖັງທຸກຫນ່ວຍຈະເຕັມລືນດ້ວຍເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແລະ ນ້ຳມັນຫມາກກອກ.

²⁵ເຮົາກໍຈະທົດແທນຄືນໃຫ້ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍໃນປີທີ່ຕົກແຕ່ນໃຫຍ່ມາກິນເຄື່ອງປູກຂອງຝັງຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ—ຝູງຕົກແຕ່ນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ, ແລະ ລວມທັງສິ່ງທີ່ຕົກແຕ່ນທຳລາຍ—ກອງທັບທີ່ກ້າຫານຂອງເຮົາວ່າ ເຮົາໄດ້ສົງມາທຳມາກາງພວກເຈົ້າ.

²⁶ພວກເຈົ້າຈະກິນຢ່າງເຫລືອເພື່ອ ແລະ ອີມຫນ້າສຳລານ, ແລະ ຈົງສັນລະເສີນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເຮັດການອັດສະຈັນທຳມາກາງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຈະບໍ່ນຳການຫມິ່ນປະມາດເຫມືອໄພພິນຂອງເຮົາອີກ.²⁷ອິດສະຣາເອນເອີຍ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາຢູ່ທຳມາກາງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນອີກຈາກເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ນຳການຫມິ່ນປະຫມາດມາສູ່ໄພພິນຂອງເຮົາອີກ.

²⁸ ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະຖອກເຫພຣະວິນຍານຂອງເຮົາລົງມາເທິງມະນຸດທຸກຄົນ, ແລະ ບັນດາລູກຊາຍລູກຍິງຂອງພວກເຮົາຈະກ່າວຄໍາທໍາມະດາ. ພວກຜູ້ເຖົ້າກໍຈະຝັນເຫັນ, ພວກຄົນຫນຸ່ມກໍຈະເຫັນນິມິດ.²⁹ ໃນເວລານັ້ນເຮົາຈະຖອກເຫພຣະວິນຍານຂອງເຮົາລົງມາ, ເທິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຊາຍຍິງທັງຫລາຍຂອງເຮົາ.

³⁰ ເຮົາຈະສະແດງການອິດສະຣາຢ໌ໃນທ້ອງຟ້າ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຄື ເລືອດ, ໄຟ, ແລະ ເສົາຄວັນໄຟໃຫຍ່.³¹ ດວງອາທິດຈະມືດໄປ ແລະ ດວງເດືອນຈະກາຍເປັນສີແດງເຫມືອນເລືອດ, ກ່ອນມືອັນຍິງໃຫຍ່ ແລະ ຫນ້າຢ້ານຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງ.

³² ແຕ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮ້ອງອອກໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວຈະຝັນ. ເພາະວ່າເທິງພູຊີໂອນ ແລະ ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຈະມີຄົນຫນີໄປ, ດັ່ງທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້, ແລະ ທ່າມກາງຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດ, ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ພຣະຢາເວຊົງເອີ້ນໄວ້.

3 ¹ ເບິ່ງແມ, ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ, ເມື່ອເຮົານຳພວກຊະເລີຍຂອງຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມກັບມາ,² ເຮົາຈະເຖົ້າໂຮມຊົນຊາດທັງປວງ, ແລະ ນຳພວກເຂົາທັງຫລາຍໄປຍັງຮ່ອມພູເຢໂຮຊາຟັດ. ເພື່ອພິພາກສາພວກເຂົາໃນບ່ອນນັ້ນ, ເພາະວ່າໄພພິບັດຂອງເຮົາ ແລະ ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນທີ່ເປັນສົມບັດຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກກະຈົດກະຈາຍໄປໃນຊົນຊາດຕ່າງໆ, ແລະ ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງແຜ່ນດິນຂອງເຮົາ.

³ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກສະຫລາກແບ່ງໄພພິບັດຂອງເຮົາໄປເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ໄດ້ຂາຍເດັກຊາຍໄປໂສເຟນີ, ແລະ ຂາຍເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງເພື່ອເຫລືອອະນຸ່ງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ດີມ.

⁴ ບັດນີ້, ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງໂກດຮ້າຍເຮົາ, ເມືອງຕີເຣ, ເມືອງຊີໂດນ ແລະ ຫົວປະເທດຟິລິດສະຕິນ? ພວກເຮົາຢາກຈະແກ້ແຄ້ນເຮົາບໍ່? ຖ້າເຮົາຄິດຈະແກ້ແຄ້ນເຮົາ, ເຮົາຈະຕອບແທນການກະທຳຂອງພວກເຮົາທັນທີ.⁵ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຂົນເອົາເງິນແລະທອງຄຳຂອງເຮົາໄປ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຂົນເອົາເຄື່ອງຂອງອັນມີຄ່າຂອງເຮົາໄປຍັງວິຫານທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ.⁶ ພວກເຮົາໄດ້ຂາຍຊາວຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມກັບຊາວກຣີກ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ຫ່າງໄກ ຈາກເຂດແດນຂອງພວກເຮົາ.

⁷ ເບິ່ງແມ, ເຮົາກຳລັງກ່າວພວກເຂົາ, ໃຫ້ອອກຈາກບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຂາຍພວກເຂົານັ້ນ, ແລະ ຈະຕອບແທນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດກັບພວກເຂົາ.

⁸ ເຮົາຈະຂາຍບັນດາລູກຊາຍຍິງຂອງພວກເຮົາໃຫ້ຊາວຢູດາ. ພວກເຂົາຈະຂາຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບຊາວເຊບາ, ໃຫ້ຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ. ເພາະພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

⁹ ຈົ່ງປະກາດຂໍ້ຄວາມນີ້ໃຫ້ແກ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍ, 'ຈົ່ງຈັດຕັ້ງມະນຸດຮັບ, ປຸກລະດົມຄົນທີ່ກ້າຫານທັງຫລາຍ, ໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າມາໃກ້, ໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ພ້ອມໃນການສູ້ຮົບທັງຫມົດຂຶ້ນມາ.¹⁰ ຈົ່ງຕີໃບມືດຄັນໂຖຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເປັນດາບ ແລະ ຕີກ່ຽວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຫອກ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ອ່ອນແອກໍໃຫ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງ."

¹¹ ຈົ່ງຮີບຟ້າວ ແລະ ມາເຫັນ, ຊົນຊາດທັງຫມົດທີ່ຢູ່ຮ່ອມແອັມ, ຈົ່ງເຖົ້າໂຮມກັນກັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະຢາເວ, ນຳກອງທັບອັນກ້າຫານຂອງພຣະອົງລົງມາ.'

¹² ໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫລາຍຕ້ອງຕັ້ງຮ່ອມຢູ່ສະເຫມີ ແລະ ຂຶ້ນມາຢູ່ຮ່ອມພູເຢໂຮຊາຟັດ.

ເພາະຢູ່ບ່ອນນັ້ນເຮົາຈະນັ່ງພິພາກສາຊົນຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຮ່ອມຮອບແຖບນັ້ນ.¹³ ຈົ່ງເອົາກ່ຽວມາ, ເພາະມັນຮອດລະດູກັບກ່ຽວແລ້ວ. ມາເຫັນ, ມາບິບຫມາກອະນຸ່ງ, ເພາະບໍ່ຢຽບຫມາກອະນຸ່ງກໍເຕັມ. ຖັງເຫລືອອະນຸ່ງກໍລົ້ນ, ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ."

¹⁴ ເກີດມີຄວາມຮຸນຮາຍ, ຄືຄວາມຮຸນຮາຍຢູ່ໃນຮ່ອມພູແຫ່ງການພິພາກສາ. ເພາະມີແຫຼ່ງພຣະຢາເວໄດ້ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ຢູ່ໃນພູແຫ່ງການພິພາກສາ.

¹⁵ ດວງຕາເວັນ ແລະ ດວງເດືອນຈະມືດຄືມໄປ, ດວງດາວທັງຫລາຍກໍບໍ່ສ່ອງແສງອີກ.

¹⁶ ພຣະຢາເວຊົງເປັ້ງພຣະສຸລະສຽງຈາກພູຊີໂອນ, ແລະ ຊົງຮ້ອງສຽງດັງສະໜັບຈາກເຢຣູຊາເລັມ. ຈົນຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຫວັດໄຫວ, ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງເປັນທີ່ກຳໜົດໃຫ້ແກ່ໄພພິບັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນປ້ອມປາການໃຫ້ແກ່ຄົນອິດສະຣາເອນ.¹⁷ "ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ສະຖິດຢູ່ເທິງພູຊີໂອນອັນສັກສິດຂອງເຮົາ. ແລ້ວເຢຣູຊາເລັມຈະເປັນນະຄອນທີ່ສັກສິດ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເຂົ້າມາຮຸກຮານເມືອງນັ້ນອີກ.

¹⁸ ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ ເຫລືອອະນຸ່ງຫວານຈະໄຫລອອກມາຈາກບັນດາພູເຂົາທັງຫລາຍ, ບັນດາເນີນພູກໍຈະມີນ້ຳນົມໄຫລອອກມາ, ຫ້ວຍຮ່ອງທັງຫມົດຂອງຢູດາກໍຈະມີນ້ຳໄຫລຢ່າງບໍລິບູນ, ແລະ ຈະມີນ້ຳອອກບໍ່ໄຫລອອກມາຈາກພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ນ້ຳນັ້ນຈະໄຫລຜ່ານຮ່ອມພູຊີໂດນ.¹⁹ ປະເທດເອຢິບຈະກາຍເປັນເມືອງຮ້າງ, ເມືອງເອໂດມຈະກາຍເປັນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ເພາະພວກເຂົາກະທຳຄວາມໂຫດຮ້າຍຕໍ່ຊາວຢູດາ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດໄຫລອອກໃນດິນແດນຂອງພວກເຂົາ.

²⁰ ແຕ່ຊາວຢູດາຈະອາໄສຢູ່ຕະຫລອດໄປ, ແລະ ເຢຣູຊາເລັມຈະອາໄສຢູ່ຈາກຄົນລຸ້ນຫນຶ່ງໄປສູ່ອີກລຸ້ນຫນຶ່ງ.²¹ ເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນທີ່ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຕາຍທີ່ເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ແກ້ແຄ້ນນັ້ນ," ເພາະພຣະຢາເວຢູ່ເທິງພູຊີໂອນ.

ອາໂມດ

1 ¹ ນິແມ່ນເລື່ອງກ່ຽວກັບອິດສະຣາເອນທີ່ອາໂມດ, ຜູ້ລ້ຽງແກະຄົນຫນຶ່ງໃນເມືອງເຕໂກອາ, ໄດ້ຮັບການຊົງເປີດເຜີຍ. ທ່ານໄດ້ຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນສະໄຫມຂອງອຸດຊິຢາ ກະສັດຂອງຊາວຢູດາ, ແລະ ໃນອາຊະການທີ່ເຢໂຣໂບອາມ ລູກຊາຍຂອງໂຢອາດ ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ກ່ອນແຜ່ນດິນໄຫວສອງປີ.² ທ່ານກ່າວວ່າ, "ພຣະຢາເວຈະຊົງເປັ້ງສຽງຮ້ອງມາຈາກພູຊີໂອນ; ພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງຍັງດັງກ້ອງຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ປ່າຫຍ້າທັງຫລາຍຂອງບັນດາຜູ້ລ້ຽງແກະກໍຫ່ຽວແຫ້ງໄປ; ຍອດພູກາເມນກໍຈະຫ່ຽວແຫ້ງ."

³ ນິເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ: "ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງຊາວດາມາເຊທັງສາມເທື່ອ, ແມ່ແຕ່ສີເທືອ, ເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການລົງໂທດ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ນວດກິເລອາດດ້ວຍເຄື່ອງນວດເຫລັກ.⁴ ເຮົາຈະສົ່ງໄຟເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຊາວດາມາເຊ, ແລະ ໄຟຈະເຜົາໄຫມ້ປ້ອມປາການຂອງເບັນຮາດັດ.

⁵ ເຮົາຈະຫັກກອນປະຕູຂອງດາມາເຊ ແລະ ຕັດພວກທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມຮ່ອມພູອາເວນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືໄມ້ຄ້ອນເທົາໃນເບັດເອເດັນ. ປະຊາຊົນຂອງອາຣາມຈະໄປເປັນຊະເລີຍຢູ່ເມືອງກີເຣ," ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

⁶ ນິເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊົງກ່າວວ່າ: "ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງພວກຄາຊາທັງສາມເທື່ອ, ແມ່ແຕ່ສີເທືອ, ເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການລົງໂທດ, ເພາະພວກເຂົາກວາດເອົາປະຊາຊົນທັງຫມົດໄປເປັນຊະເລີຍ, ແລ້ວມອບຊະເລີຍທັງຫມົດໃຫ້ແກ່ເອໂດມ.⁷ ເຮົາຈະສົ່ງໄຟມາເທິງກຳແພງເມືອງຂອງຄາຊາ, ແລະ ໄຟນັ້ນຈະເຜົາໄຫມ້ປ້ອມປາການທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ.

⁸ ເຮົາຈະຕັດຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງອາຊະໂດດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືໄມ້ຄ້ອນເທົາຈາກເມືອງອາຊະກາໂລນອອກໄປ. ເຮົາຈະຫັນມືຂອງເຮົາໄປຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງເອັກໂຣນ, ແລະ ຄົນເມືອງຟິລິດສະຕິນທີ່ຍັງເຫລືອຈະພິນາດ," ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

⁹ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ: “ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງຊາວເມືອງຕີເຣໄດ້ທັງສາມເທື່ອ, ແມ້ແຕ່ສີເທືອ, ເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການລົງໂທດ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ມອບປະຊາຊົນທັງຫມົດໃຫ້ແກ່ເອໂດມ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຫັກພັນທະສັນຍາແຫ່ງຄວາມເປັນພິນ້ອງກັນ.”

¹⁰ເຮົາຈະສົ່ງໄຟລົງມາເທິງກຳແພງເມືອງໄທຣະ, ແລະ ໄຟຈະເຜົາໄຫມ້ປ້ອມປາກການທັງຫລາຍຂອງເມືອງນັ້ນ.”

¹¹ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ, “ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງຊາວເອໂດມທັງສາມເທື່ອ, ແມ້ແຕ່ສີເທືອ, ເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການລົງໂທດ, ເພາະເຂົາໄດ້ໄລ່ຂ້າຮ້ອງຊາຍດ້ວຍຄາບ ແລະປະຄວາມສົງສານທັງຫມົດຖິ້ມໄປ. ຄວາມຄຽດຊັງຂອງເຂົາລູ້ຮ້ອນຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ແລະຄວາມໂມໂຫຂອງເຂົາກໍ່ມີຢູ່ສະເໝີ.”¹²ເຮົາຈະສົ່ງໄຟລົງມາເທິງເອໂດມ, ແລະໄຟນັ້ນຈະເຜົາໄຫມ້ພຣະຣາຊະວັງທັງຫລາຍຂອງເມືອງໂບຊະລາ.”

¹³ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ, “ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງຊາວອຳໂມນທັງສາມເທື່ອ, ແມ້ແຕ່ສີເທືອ, ເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການລົງໂທດ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຜ່າທ້ອງແມ່ມານຂອງເມືອງກິເລອາດ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຂະຫຍາຍອານາເຂດແດນຂອງພວກເຂົາ.”

¹⁴ເຮົາຈະຈູດກຳແພງເມືອງຮັບບາ, ແລະ ໄຟນັ້ນຈະເຜົາໄຫມ້ພຣະຣາຊະວັງທັງຫລາຍ, ພ້ອມກັບສຽງໂຕ້ຮ້ອງໃນມືເສິກສົງຄາມ, ດ້ວຍຄວາມປັນປວນໃນວັນທີ່ມີພາຍຸຫມຸນ.¹⁵ກະສັດຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະຕິກໄປເປັນຊະເລີຍ, ທັງຕົວກະສັດ ພ້ອມບັນດາຂ້າຣາດຊະການຂອງກະສັດນຳ,” ພຣະຢາເວຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

2 ¹ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ: “ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງຊາວໂມອາບທັງສາມເທື່ອ, ແມ້ແຕ່ສີເທືອ, ເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການລົງໂທດ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຜົາກະດູກຂອງກະສັດແຫ່ງເອໂດມຈົນເປັນຝຸ່ນປູນຂາວ.

²ເຮົາຈະສົ່ງໄຟລົງມາເທິງໂມອາບ, ແລະ ໄຟນັ້ນຈະເຜົາໄຫມ້ປ້ອມປາກການທັງຫລາຍຂອງເມືອງເກຣໂຍດເສຍ. ໂມອາບຈະຕາຍໃນທຳມະກາງສຽງຊັ້ນວາຍ, ພ້ອມກັບຮ້ອງ ແລະສຽງແກດັງສະຫນັ້ນ.³ເຮົາຈະທຳລາຍຜູ້ປົກຄອງຂອງເມືອງນັ້ນ, ພ້ອມທັງຈະປະຫານບັນດາອົງຊາຍທັງຫມົດພ້ອມກັບເຂົາ,” ພຣະຢາເວຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

⁴ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ: “ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງຢູດາທັງສາມເທື່ອ, ແມ້ແຕ່ສີເທືອ, ເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການລົງໂທດ, ເພາະພວກເຂົາປະຕິເສດຂັບຍັດຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກສຳຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຕົວະທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເດີນຫລົງໄປຕາມທາງທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາເຄີຍດຳເນີນມາ.⁵ເຮົາຈະສົ່ງໄຟລົງເທິງເອຢູດາ, ແລະໄຟນັ້ນຈະເຜົາໄຫມ້ປ້ອມປາກການຕ່າງໆໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.”

⁶ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ: “ເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງອິດສະຣາເອນທັງສາມເທື່ອ, ແມ້ແຕ່ສີເທືອ, ເຮົາຈະບໍ່ຫັນຈາກການລົງໂທດ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຂາຍຄົນຊອບທຳພຽງເພື່ອເງິນແລະຂາຍຄົນຍາກຈົນເພື່ອຊື້ເກີບພຽງຄູ່ດຽວ.

⁷ພວກເຂົາໄດ້ຢຽບຫົວຂອງຄົນຍາກຈົນຄືກັບຄົນທີ່ຢຽບຂີ້ຝຸ່ນເທິງພື້ນດິນ; ພວກເຂົາໄດ້ຊຸກຄົນທີ່ອຸກອັງໃຈອອກໄປເສຍ.

ທັງພໍ່ແລະລູກກໍ່ພາກັນຫລັບນອນກັບຍິງສາວຄົນດຽວກັນ ແລະເຮັດໃຫ້ພຣະນາມອັນບໍ່ອີ່ສຸດຂອງເຮົາເປັນມົນທົນ.

⁸ພວກເຂົາໄດ້ນອນຢູ່ຂ້າງແຫ່ນບູຊາທຸກແຫ່ນເຖິງເສື້ອຜ້າທີ່ຍືດມາເປັນຂອງຈຳນຳ, ແລະໃນພຣະວິຫານແຫ່ງພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ຕື່ມເຫລືອກະຈຸນຈາກບັນດາຄົນທີ່ຖືກປັບໄຫມ້.

⁹ແຕ່ເຮົາໄດ້ທຳລາຍຄົນອະໂມຣິດຕ່ຫນ້າພວກເຂົາ, ຄວາມໃຫຍ່ສູງຂອງພວກເຂົາເຫມືອດັ່ງຕົ້ນສົນສີດາ; ພວກເຂົາແຂງແຮງເຫມືອນດັ່ງຕົ້ນໂອກ. ແຕ່ເຮົາກໍ່ໄດ້ທຳລາຍຜົນຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ປາຍ ຈົນຮອດຮາກທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ພື້ນດິນ.¹⁰ແລະ, ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະນຳພວກເຈົ້າທຽວວິນວຽນຢູ່ໃນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກິນດານເປັນເວລາສິລິປີ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຄອບຄອງແຜ່ນດິນຂອງຄົນອະໂມຣິດ.

¹¹ເຮົາໄດ້ຕັ້ງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຈາກທຳມະກາງລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະພວກນາຊີອີຈາກບັນດາຊາຍຫນຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າ. ໂອ້ ຄົນອິດສະຣາເອນເອີຍ, ບໍ່ແມ່ນດັ່ງນັ້ນຫລື?—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.¹²ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ຄົນນາຊີອີຕື່ມເຫລືອກະຈຸນ ແລະສັງຫາມພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳບໍ່ໃຫ້ປະກາດພຣະຄຳ.

¹³ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະບິດບັບພວກເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງກວຽນໃສ່ເຂົ້າຈົນເຕັມລືນ ສາມາດບິດບັບບາງຄົນໄດ້.¹⁴ຄົນທີ່ແລ່ນໄວກໍ່ບໍ່ສາມາດແລ່ນປົບຫນີໄດ້; ຄົນທີ່ແຂງແຮງກໍ່ອ່ອນກຳລັງລົງ; ເຊັ່ນດຽວກັບ ຄົນທີ່ກຳລັງກໍ່ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອຕົນເອງໄດ້.

¹⁵ນັກຍິງທະນຸກໍ່ບໍ່ສາມາດຍືນຢູ່ໄດ້; ນັກແລ່ນໄວກໍ່ແລ່ນຫນີບໍ່ຜົນ; ຄົນທີ່ຂີ້ມ້າກໍ່ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຜົນໄດ້.¹⁶ແມ້ແຕ່ທະຫານຜູ້ກຳຫານທີ່ສຸດ ກໍ່ຈະແລ່ນເບື້ອຍໂຕປົບຫນີໃນວັນນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

3 ¹ຈົ່ງຟັງຄຳທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວໂທດເຖິງພວກເຈົ້າ, ໂອ້ຄົນອິດສະຣາເອນເອີຍ, ກ່າວໂທດທັງຕະກູນທັງຫມົດທີ່ເຮົາໄດ້ນຳອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ²“ເຮົາໄດ້ເລືອກພວກເຈົ້າເຫົ່ານັ້ນ ຈາກຕະກູນທັງສິ້ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຫດສະນັ້ນ ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າ

ຍ້ອນຄວາມຜິດບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.”

³ສອງຄົນຈະຍ່າງໄປດ້ວຍກັນໄດ້ບໍ່ ນອກຈາກພວກເຂົາໄດ້ຕິກລົງກັນກ່ອນແລ້ວ? ⁴ສິ່ງຈະຮ້ອງແຜດສຽງໃນປ່າ ຫລືຖ້ຳມັນບໍ່ໄດ້ຝັບເຫຍື້ອ?

ສິ່ງຫນຸ່ມຈະຮ້ອງແຜດສຽງອອກຈາກຖ້ຳຂອງມັນຫລື ຖ້ຳມັນຄຸບເຫຍື້ອບໍ່ໄດ້?

⁵ນັກຈະຖືກກັບຕັກເທິງດິນໄດ້ ຫລືຖ້ຳບໍ່ມີເຫຍື້ອລັມັນ? ກັບຕັກຈະລັບບໍ່ ຖ້າວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດເຂົ້າໄປຕິດກັບຕັກນັ້ນ? ⁶ເມື່ອເປົ່າເຂົ້າສັດດັ່ງຂຶ້ນໃນເມືອງ ແລ້ວປະຊາຊົນຈະບໍ່ຕິກໃຈຢ້ານຫລື? ໄພຜິບັດຈະເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງ ໂດຍທີ່ພຣະຢາເວບໍ່ໄດ້ສົ່ງມາຫລື?

⁷ແນ່ນອນວ່າ ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງກະທຳສິ່ງໃດໂດຍບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍແຜນການ ຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຊົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຮຸ່ກ່ອນ.⁸ເມື່ອໂຕສິ່ງຮ້ອງແຜດສຽງຂຶ້ນ; ໃຜແດ່ຈະບໍ່ຢ້ານ? ເມື່ອພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວ; ແລ້ວໃຜຈະບໍ່ເຜີຍແຜ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫລື?

⁹ຈົ່ງປະກາດເລື່ອງນີ້ໃນບັນດາປ້ອມປາກການທີ່ເມືອງອາຊະໂດດ, ແລະໃນບັນດາປ້ອມປະການໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ; ກ່າວວ່າ,

“ຈົ່ງມາປະຊຸມກັນຢູ່ເທິງພູເຂົາທັງຫລາຍຂອງຊາມາເຣຍ ແລະເບິ່ງຄວາມສັບສົນຊັ້ນວາຍອັນໃຫຍ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ແລະການກົດຂີ່ຂົນເຫັງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ.

¹⁰ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ຖືກຕ້ອງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ພວກເຂົາໄດ້ສະສົມຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ຄວາມຜິນາດໄວ້ໃນປ້ອມປາກການຂອງພວກເຂົາ.”

¹¹ເພາະສະນັ້ນ, ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວ, “ສັດຕູຈະມາອ້ອມແຜ່ນດິນ. ເຂົາຈະທຳລາຍປ້ອມປາກການທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າລົງ ແລ້ວຢູ່ເອົາສິ່ງຂອງໃນປ້ອມປາກການທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.”¹²ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊິງກ່າວວ່າ,

“ເຊັ່ນດຽວກັບຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ຍາດເອົາໄດ້ພຽງແຕ່ຂາສອງຂ້າງ, ຫລື ຫູເບືອງຫນຶ່ງຈາກປາກສົງເຫົ່ານັ້ນ,

ດັງນັ້ນຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຊາມາເຣຍກໍຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊັດຊື່ນັ້ນ, ໂດຍໄດ້ພຽງແຕ່ບ່ອນນອນມຸມຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ຫລືຕຽງມຸມຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.”

¹³ຈົງຟັງ ແລະເປັນພະຍານກ່າວໂທດເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາ,

¹⁴“ເພາະໃນມື້ນັ້ນທີ່ເຮົາລົງໂທດຄວາມຜິດບາບທັງຫລາຍຂອງພວກອິດສະຣາເອນ, ເຮົາກໍຈະລົງໂທດແທ້ນບູຊາຂອງເບັດເອນເຫມືອນກັນ.

ຖານຮອງທັງຫລາຍຂອງແທ້ນບູຊານັ້ນ ກໍຈະຖືກຕັດອອກ ແລະຕົກລົງດິນທີ່ພື້ນດິນ.

¹⁵ເຮົາຈະທຳລາຍເຮືອນພັກລະດູຫນາວພ້ອມເຮືອນພັກລະດູຮ້ອນ. ສ່ວນເຮືອນພັກຊິງງາຊ້າງຈະເພພັງລົງ, ແລະເຮືອນຫລັງໃຫຍ່ຈະຖືກທຳລາຍຈົນຫມົດກ້ຽງ,—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

4 ¹ຈົງຟັງຄຳນີ້ເທີນ, ພວກເຈົ້າແມ່ງົວອ້ວນພິທີງຫລາຍ ແຫ່ງບາຊານ, ພວກເຈົ້າຜູ້ອາໄສເທິງພູເຂົາຂອງຊະມາເລຍ, ພວກເຈົ້າຜູ້ກິດຂີ້ມເຫັງຄົນທຸກຍາກ, ພວກເຈົ້າຜູ້ບິດບິດຜູ້ຂັດສິນ, ພວກເຈົ້າຜູ້ບອກຜິວຂອງຕົນວ່າ,

“ເຮົາເຄື່ອງຕືມທັງຫລາຍມາໃຫ້ເຮົາ.”²ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສາບານດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ວັນນັ້ນຈະມາເຖິງພວກເຈົ້າ ເມື່ອພວກເຂົາຈະເອົາລາກພວກເຈົ້າໄປ, ຈົນເຖິງຄົນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍຂໍ້ເບັດ.

³ພວກເຈົ້າຈະຜ່ານໄປຕາມຊ່ອງແຕກຂອງກຳແພງເມືອງ, ແຕ່ລະຄົນທີ່ຜ່ານໄປທາງນັ້ນ, ແລະພວກເຈົ້າຈະຖືກໂຍນອອກໄປທາງອາບໂມນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”

⁴“ຈົງພາກັນໄປທີ່ເມືອງເບັດເອັນ ແລະເຮັດຜິດບາບສາ, ໄປທີ່ເມືອງກິນການ ແລະເຮັດຜິດບາບໃຫ້ຫລາຍກວ່າເກົ່າ, ນຳເຄື່ອງຖວາຍຂອງພວກເຈົ້າມາຖວາຍທຸກເຊົ້າ, ແລະຖວາຍຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງພວກເຈົ້າທຸກໆສາມມື້.

⁵ຈົງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການຂອບພຣະຄຸນດ້ວຍເຂົ້າຈີ; ແລະຈົງປະກາດການຖວາຍຕາມໃຈສະຫມັກ; ຈົງປະກາດໃຫ້ຮູ້ທົ່ວກັນ, ເພາະສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມັກ, ໂອ້ ພວກເຈົ້າຄົນອິດສະຣາເອນເອີຍ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁶ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຂ້ວຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ມີຍັງຕິດຢູ່ເລີຍໃນເມືອງທັງຫມົດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ການຂາດແຄນອາຫານໃນທຸກແຫ່ງຂອງພວກເຈົ້າ.

ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຍອມກັບຄືນມາຫາເຮົາ —ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.⁷ເຮົາກໍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຝົນເຊົາຕົກ

ເຖິງວ່າຍັງເຫລືອອີກສາມເດືອນກວ່າຈະເຖິງເກັບກ່ຽວກໍຕາມ. ເຮົາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຝົນຕົກລົງໃນເມືອງຫນຶ່ງ, ແລະສັ່ງບໍ່ໃຫ້ຝົນຕົກອີກໃນເມືອງຫນຶ່ງ.

ດິນແຫ່ງຫນຶ່ງໄດ້ຮັບນ້ຳຝົນ, ສ່ວນດິນອື່ນບໍ່ໄດ້ຮັບ, ແຕ່ດິນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຝົນກໍແຫ້ງແລ້ງ.

⁸ສອງ ຫລືສາມເມືອງຕ້ອງໄດ້ກະເຊືອກກະສິນໄປອີກເມືອງຫນຶ່ງເພື່ອຊອກຫານ້ຳດືມ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ພໍຈະດືມ. ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ກັບຄືນມາຫາເຮົາ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”⁹ເຮົາໄດ້ໂຈມຕີພວກເຈົ້າດ້ວຍຫາຍະນະ ແລະພະຍາດນາໆຊະນິດ. ສ່ວນຫລາກຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ສ່ວນອະງຸ່ນ, ສ່ວນກົກຫມາກເຕືອ, ແລະ ສ່ວນກົກຫມາກກອກເທດ—ຝູງຕັກແຕນໄດ້ມາທຳລາຍຜົນລະປູກຂອງພວກເຈົ້າຈົນຫມົດ.

ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ກັບຄືນມາຫາເຮົາ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁰ເຮົາໄດ້ສັ່ງໂລກລະບາດທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນໃນປະເທດເອຢິບມາຫາພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ຂ້າຊາຍຫນຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍດາບ, ເອົາມ້າຂອງພວກເຈົ້າໄປເສຍ, ແລະເຮົາເຮັດໃຫ້ຄ້າຍພັກຂອງພວກເຈົ້າເກີດກິນເຫມັນ ເຂົ້າໃສ່ດັງຂອງພວກເຈົ້າ. ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ກັບຄືນມາຫາເຮົາ—

ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.¹¹ເຮົາໄດ້ທຳລາຍເມືອງຕ່າງໆ ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ,

ເຫມືອນດັງພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍເມືອງໄຊໂດມແລະເມືອງໂກໂມຣາ. ພວກເຈົ້າປຽບເຫມືອນດິນຟື້ນທີ່ລຸກໂຫມຢູ່ ທີ່ຖືກຕື່ງອອກຈາກກອງໄຟ.

ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ກັບຄືນມາຫາເຮົາ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹²ໂອ້ ອິດສະຣາເອນເອີຍ, ເຫດສະນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດບາງຢ່າງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ; ແລະເພາະເຮົາຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວໃຫ້ພວກເຈົ້າ,

ຈົງຕຽມຕົວປະເຊີນຫນ້າກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.¹³ເພາະເບິ່ງເຖິງ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງສ້າງທັງຫລາຍ ແລະຊົງສ້າງພາຍຸ,

ຊົງເປີດເຜີຍຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ຊົງປ່ຽນຕອນເຊົ້າໃຫ້ມືດໄປ, ແລະຊົງຄອບຄອງຈາກບ່ອນສູງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.

ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄື ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ.”

5 ¹ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ! ຈົງຟັງຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ອາໄລເຖິງພວກເຈົ້າ.²ອິດສະຣາເອນທີ່ເປັນສາວປອດໄດ້ລົ້ມລົງ; ນາງຈະບໍ່ລຸກຂຶ້ນອີກ; ນາງຖືກປະຖິ້ມເທິງແຜ່ນດິນຂອງນາງ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ອຍດຶງນາງຂຶ້ນ.

³ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ: “ເມືອງທີ່ໄດ້ສົ່ງຄົນອອກໄປຫນຶ່ງພັນຄົນ ແຕ່ຈະມີພຽງຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ກັບຄືນມາ ແລະ ເມືອງທີ່ສົ່ງອອກໄປຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນ ກໍມີພຽງສິບຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ.”

⁴ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວຊົງກ່າວຕໍ່ພວກເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນວ່າ: “ຈົງສະແຫວງຫາເຮົາ ແລະມີຊີວິດຢູ່!”⁵ຢາສະແຫວງຫາທີ່ເບັດເອນ; ແລະ ຢາເຂົ້າໄປໃນເມືອງກິນການ; ຢາເດີນທາງໄປເມືອງເບເອເຊບາ. ເພາະເມືອງກິນການຈະຕົກເປັນຊະເລີຍ, ແລະ ເມືອງເບັດເອນຈະດັບສູນໄປ.

⁶ຈົງສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ ແລະມີຊີວິດຢູ່, ຖ້າບໍ່ດັງນັ້ນ ພຣະອົງຈະປິດປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍເຫມືອນໄຟເຜົາຜານໃນເຊື້ອສາຍຂອງໂຢເຊັບ. ໄຟນັ້ນຈະລຸກໂຫມໃນເບັດເອນ ແລະບໍ່ມີໃຜຈະມອດໄຟນັ້ນໄດ້.⁷ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ປ່ຽນຄວາມຍຸດຕິທຳໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຂົມຂືນ

ແລະໂຍນຄວາມຊອບທຳຖິ້ມລົງພື້ນດິນ!”

⁸ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງດວງດາວລຸກໄກ ແລະດາວໄຖ; ພຣະອົງຊົງປ່ຽນຄວາມມືດທຶບໃຫ້ເປັນຄວາມສະຫວ່າງຮຸ່ງເຮົາ;

ພຣະອົງຊົງໃຫ້ກາງເວັນໃຫ້ມືດເປັນກາງຄືນ ແລ້ວຊົງເອີ້ນນ້ຳທັງຫລາຍແຫ່ງອອກມາຈາກທະເລ; ພຣະອົງຊົງຖອກເຫນັ້ນລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ພຣະຢາເວຄືນມາຂອງພຣະອົງ⁹ ພຣະອົງຊົງນຳຄວາມຈົບຫາຍມາເຫນືອຜູ້ແຂງແຮງໃນທັນທີ ດັງນັ້ນຄວາມຈົບຫາຍຈົງມາເຫນືອບ່ອນປາການທັງຫລາຍ.

¹⁰ພວກເຂົາໄດ້ກຽດຊົງທຸກຄົນທີ່ຕົກເຕືອນພວກເຂົາຢູ່ປະຕູເມືອງ, ແລະພວກເຂົາກຽດຊົງທຸກຄົນເວົ້າຄວາມຈິງ.¹¹ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ຂົ່ມເຫັງຄົນທຸກຍາກ

ແລະເອົາເຂົາບາດຫລາຍສ່ວນໄປຈາກເຂົາ—ເຖິງວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງເຮືອນດ້ວຍຫີນອ່ອນ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນເຫລົ່ານັ້ນ.

ພວກເຈົ້າມີສ່ວນອະງຸ່ນ, ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ດື່ມເຫລົ້າອະງຸ່ນຈາກສ່ວນນັ້ນ.

¹²ເພາະເຮົາຮູ້ຈັກວ່າການລະເມີດທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າມີເທົ່າໃດ ແລະຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າກໍຫລາຍເທົ່ານັ້ນ—ເຈົ້າຂົ່ມເຫັງຄົນຊອບທຳ,

ຮັບເງິນສິນບິນທັງຫລາຍ, ແລະຂັບໄລ່ຄົນທຸກຈົນອອກໄປທີ່ປະຕູເມືອງ.¹³ເພາະສະນັ້ນໃຜທີ່ເປັນຄົນສະຫລາດຈະມີດຽບຢູ່ໃນເວລານັ້ນ,

ເພາະວ່ານັ້ນເປັນເວລາແຫ່ງຄາວຊົ່ວຮ້າຍ.

¹⁴ຈົງສະແຫວງຄວາມດີ ແລະບໍ່ແມ່ນຄວາມຊົ່ວ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ມີຊີວິດຢູ່. ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄກ້ກ່າວອ້າງເຖິງພຣະອົງ.¹⁵ ຈົງກຽດຊົງຄວາມຊົ່ວ, ຈົງຮັກຄວາມດີ, ຈົງປາດຖະຫນາຄວາມຍຸດຕິທຳຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງ.

ບາງເທື່ອພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ຈະຊົງເມດຕາເຊື່ອສາຍຂອງໂຢເຊັບທີ່ຍັງເຫລືອ.

¹⁶ດັ່ງນັ້ນ, ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ການໂສກເສົ້າຮ້ອງໄຫ້ຈະມີຢູ່ໃນລານເມືອງທັງຫມົດ ແລະພວກເຂົາຈະກ່າວຕາມຖະຫນົນທຸກເສັ້ນໃນເມືອງວ່າ ‘ວິບັດ! ວິບັດ!’ ພວກເຂົາຈະເອີ້ນພວກຊາວນາໃຫ້ໄວ້ທຸກ ແລະ ຄະນະນັກຮ້ອງເພງໄວ້ທຸກຮ້ອງໃຫ້ໂສກເສົ້າ.”¹⁷ ໃນສ່ວນອະນຸກຳທັງຫມົດຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ໂສກເສົ້າ, ເພາະວ່າເຮົາຈະຜ່ານໄປທາມກາງເຈົ້າ” ພຣະຢາເວຊົງກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້ແຫລະ.

¹⁸ວິບັດແກ່ຜູ້ປາດຖະຫນາວັນແຫ່ງພຣະຢາເວ! ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈົງປາດຖະຫນາວັນແຫ່ງພຣະຢາເວ? ວັນນັ້ນຈະເປັນມື້ແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະບໍ່ແມ່ນຄວາມສະຫວ່າງ,¹⁹ ເຫມືອນດັ່ງຄົນຫນຶ່ງທີ່ແລ່ນປີບຈາກສິ່ງ ແຕ່ພົບຫມື, ຫລືເຫມືອນເຂົາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລະເອົາມືຂົມຝາເຮືອນ ແລ້ວຖືກງັດເຂົາ.²⁰ ມື້ແຫ່ງພຣະຢາເວຈະເປັນຄວາມມືດ ບໍ່ແມ່ນຄວາມສະຫວ່າງແມ່ນຫລືບໍ່? ເປັນຄວາມມືດຄືມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໃນບໍ່ແມ່ນຫລື?

²¹“ເຮົາກຽດຊົງ, ເຮົາຫມັ້ນປະຫມາດເຫດສະການທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາບໍ່ຍິນດີກັບການປະຊຸມຕາມພິທີທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ.

²²ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້ານຳເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ແລະຜົນລະປູກມາຖວາຍໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ເຮົາຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາຂອງຖວາຍເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະເຮົາຈະບໍ່ຫລຽວເບິ່ງການຖວາຍເຄື່ອງຖວາຍບູຊາດ້ວຍສັດຕ່າງໆ ທີ່ອ່ວນພິຂອງພວກເຈົ້າ.

²³ຈົງເອົາສ່ຽງບົດເພງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າອອກປາກເຮົາ; ເຮົາຈະບໍ່ຟັງສ່ຽງຈາກພິນໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າ.²⁴ ແຕ່ຈົງໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳໄຫລໄປດັ່ງນັ້ນ, ແລະຄວາມຊອບທຳເຫມືອນດັ່ງແມ່ນ້ຳທີ່ໄຫລຢູ່ຕະລອດ ໄອ້ ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ.

²⁵ເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາບັນດາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາທັງຫລາຍມາຖວາຍແກ່ເຮົາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເປັນເວລາສິສິບປີ, ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ?

²⁶ເຈົ້າຈະຍົກຮູບເຄົາລົບພະສັດກຸດ ໃຫ້ເປັນດັ່ງກະສັດຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະພະໄກວັນ, ພະແຫ່ງດວງດາວຂອງເຈົ້າ—

ຮູບເຄົາລົບທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນສຳລັບຕົນເອງ.

²⁷ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຈົ້າອອກໄປໄກກວ່າເມືອງດາມາເຊ,” ພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງພຣະນາມວ່າພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາຊົງກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້ແຫລະ.

6 ¹ວິບັດແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ຢ່າງສະບາຍໃນຊີໂອນ, ແລະແກ່ບັນດາຜູ້ປອດໄພໃນດິນແດນພູເຂົາຊາມາເຣຍ, ບັນດາຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງໂດດເດັ່ນຂອງປະຊາຊາດ, ທີ່ເຊື່ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ມາຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ!² ພວກຜູ້ນຳຂອງເຈົ້າເວົ້າວ່າ, “ຈົງໄປເມືອງການເນ ແລະເບິ່ງເອົາເຫິນ; ຈາກບ່ອນນັ້ນກໍ່ໄປເມືອງຮຳມາດ, ຊົງເປັນເມືອງໃຫຍ່; ແລ້ວລົງໄປໃນເມືອງກັດຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ.

ພວກເຂົາຕົກວ່າຮາຊະອານາຈັກທັງສອງຂອງພວກເຈົ້າບໍ່? ອານາເຂດແດນຂອງເມືອງເຫລົ່ານັ້ນກວ້າງກວ່າອານາເຂດແດນຂອງເມືອງພວກເຈົ້າບໍ່?

³ວິບັດແກ່ພວກເຂົາຜູ້ເອົາມືແຫ່ງຄວາມພິນາດອອກໄປ ແຕ່ເຮັດໃຫ້ບັນລັງແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງເຂົ້າມາໃກ້.

⁴ພວກເຂົາມອນເທິງຕຽງທີ່ຕົກແຕ່ງດ້ວຍງາຊ້າງທັງຫລາຍ ແລະນອນຢຽດກາຍຢູ່ເທິງບ່ອນນອນຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກິນພວກລູກແກະຈາກຝູງ ແລະລູກງົວຈາກຄອກງົວ.

⁵ພວກເຂົາມັກຮ້ອງເພງໂງ່ຈ້າປະສານກັບນສ່ຽງພິນໃຫຍ່; ພວກເຂົາໃຊ້ເຄື່ອງດົນຕີແຕ່ງເພງເຫມືອນດາວິດເຄີຍເຮັດ.⁶ ພວກເຂົາຕື່ມເຫລົ້າອະນຸກຳຈາກຖ້ວຍ ແລະ ຫນ້າມັນຫອມຢ່າງດີໃສ່ຕົນເອງ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈຕໍ່ຄວາມຈິບຫາຍຂອງໂຢເຊັບເລີຍ.

⁷ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ພວກເຂົາຈະເປັນຕົກໄປເປັນຊະເລີຍ ພ້ອມກັບພວກຊະເລີຍກຸ່ມທຳອິດ, ແລະສ່ວນການກິນລ້ຽງທັງຫລາຍຂອງບັນດາຄົນທີ່ນັ່ງອ້ອມຮອບ ຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ.”⁸ “ເຮົາ, ຄືພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສາບານໄວ້ດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ, ເຮົາກຽດຊົງຄວາມຈອງຂອງຢາໂຄບ; ກຽດຊົງປ້ອມປາກການທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາຈະມອບເມືອງນັ້ນພ້ອມກັບທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນແກ່ສັດຕູ.”

⁹ຕໍ່ມາຖ້າມີສິບຄົນເຫລືອຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງຫນຶ່ງ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະຕາຍທັງຫມົດ.¹⁰ ເມື່ອພິນ້ອງຂອງຄົນຫນຶ່ງມາເອົາສິບຂອງພວກເຂົາ— ຊົງເປັນຜູ້ທີ່ຈະຈູດສິບພວກເຂົາ ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຫາມສິບເຫລົ່ານັ້ນອອກໄປຈາກເຮືອນນັ້ນແລ້ວ—ຖ້າເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຄົນໃນເຮືອນວ່າ, “ມີໃຜຢູ່ກັບເຈົ້າອີກບໍ່?” ຖ້າຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີ” ແລ້ວເຂົາກໍ່ຈະບອກວ່າ, “ຈົງມືດງຽບ, ເພາະເຮົາຕ້ອງບໍ່ເອີຍພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ.”

¹¹ເພາະເບິ່ງແມ, ພຣະຢາເວຈະອອກຄຳສັ່ງ ແລະເຮືອນຫລັງໃຫຍ່ຈະຖືກທູບແຕກເປັນກ້ອນນ້ອຍໆ, ແລະເຮືອນຫລັງນ້ອຍຈະແຕກເປັນຫ່ອນໆ.

¹²ພວກມ້າແລ່ນເທິງຫນ້າຜາໄດ້ບໍ່? ມີໃຜຈະເອົາຈິງໄປໄຖ່ຫຼິ້ນບໍ່? ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນຄວາມຍຸດຕິທຳໃຫ້ກາຍເປັນຍາພິດ ແລະ ປ່ຽນຜົນຂອງຄວາມຊອບທຳໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຂົມຂືນ.¹³ ພວກເຈົ້າຜູ້ຍິນດີເຫມືອເມືອງໂລເດບາ, ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າວ່າ, “ເຮົາຍິດເມືອງການາຍົມ ໄດ້ດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຮົາເອງບໍ່ແມ່ນຫລື?”

¹⁴“ແຕ່ເບິ່ງເຫິນ, ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ, ເຮົາຈະຍົກຊົນຊາດຫນຶ່ງຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ. ພວກເຂົາຈະໂຈມຕີພວກເຈົ້າຈາກເລໂບຮາມິດ ໄປຈົນຮອດແມ່ນ້ຳຮຳມາດ.”

7 ¹ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດັ່ງນີ້. ເບິ່ງເຫິນ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຝູງຕັກແຕນເມື່ອຕອນທີ່ພືດກຳລັງປົງໃຫມ່ຂຶ້ນມາ, ເປັນພືດລ້ຽນຫລັງຈາກການເກັບກຽວສ່ວນຂອງກະສັດແລ້ວ.² ເມື່ອຝູງຕັກແຕນໄດ້ກິນພືດຈາກແຜ່ນດິນຈົນຫມົດສິ້ນ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງໂຜດອະໄພແດ່ທ່ອນ ຢາໂຄບຈະຢູ່ລອດໄດ້ຢ່າງໃດ? ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນພຽງແຕ່ຜູ້ເລັກນ້ອຍ.”³ ພຣະຢາເວ ຊົງຍອມຜ່ອນໂທດໃນເລື່ອງນີ້. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນຕາມນັ້ນ.”

⁴ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ່າງນີ້: ເບິ່ງເຫິນ, ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນໄຟມາໃຫ້ມາລົງໂທດ.

ໄຟໄດ້ໃຫ້ນຳມະຫາສານທີ່ຢູ່ເລິກພາຍໃຕ້ແຜ່ນດິນຫຼືແຫ້ງໄປ, ແລະ ໄດ້ເຜົາໄຫມ້ແຜ່ນດິນ, ນຳອີກ.⁵ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າວ່າ,

“ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງໂຜດຢູ່ດີລົງເຫິນ; ຢາໂຄບຈະຢູ່ລອດໄດ້ຢ່າງໃດ?

ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນພຽງແຕ່ຜູ້ເລັກນ້ອຍ.”⁶ ພຣະຢາເວກໍ່ຊົງຍອມຜ່ອນໂທດໃນເລື່ອງນີ້, ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນຕາມນັ້ນ.”

⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ່າງນີ້: ເບິ່ງເຫິນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຊົງຍື່ນຢູ່ຂ້າງກຳແພງ

ພ້ອມກັບຖືເຊືອກເນັງເສັ້ນຫນຶ່ງໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.⁸ ພຣະຢາເວຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ອາໂມດເອີຍ, ເຈົ້າເຫັນຫຍັງແດ່?” ຂ້ານ້ອຍຕອບວ່າ, “ເຫັນເຊືອກເນັງເສັ້ນຫນຶ່ງ.” ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງເຫິນ, ເຮົາຈະໃຊ້ເຊືອກເນັງວັດແທກທຳມາກາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ.

ເຮົາຈະບໍ່ອິດກັນກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.

⁹ສະຖານທີ່ສູງທັງຫລາຍຂອງອີຊາກຈະຖືກທຳລາຍລົງ, ສະຖານທີ່ນະມັດສະການທັງຫລາຍຂອງອິດສະຣາເອນຈະເພພັງລົງ, ແລະເຮົາຈະຍົກດາບຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດເຢໂຣໂບອາມ.”

¹⁰ແລ້ວອາມາຊີຢາຜູ້ເປັນປະໂລຫິດຂອງເບັດເອນ, ໄດ້ສົ່ງຂໍ້ຄວາມເຖິງເຢໂຣໂບອາມ, ກະສັດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ຊາບວ່າ:

“ອາໂມດໄດ້ຄິດແຜນກະບົດຕໍ່ພຣະອົງໃນທຳມາກາງເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ. ແຜ່ນດິນທຶນຮັບຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້.¹¹ ເພາະອາໂມດໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ເຢໂຣໂບອາມຈະຕ້ອງຕາຍຢູ່ດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະອິດສະຣາເອນຈະຕົກເປັນຊະເລີຍໂກຈາກແຜ່ນດິນຂອງຕົນຢ່າງແນ່ນອນ.’”

¹²ອາມາຊີຢາໄດ້ເວົ້າກັບອາໂມດວ່າ, “ທ່ານຜູ້ທຳນວາຍເອີຍ, ຈົ່ງໄປສາ, ຈົ່ງແລ່ນກັບໄປຫາແຜ່ນດິນຢູດາ, ແລະໄປຫາກິນອາຫານ ແລະປະກາດພຣະທຳຢູ່ທີ່ນັ້ນສາ.”¹³ ແຕ່ຢາມາປະກາດພຣະທຳຢູ່ທີ່ເມືອງເບັດເອນນີອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະນີເປັນສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງກະສັດ ແລະເປັນພຣະຣາຊະວັງຂອງກະສັດ.”

¹⁴ແລ້ວອາໂມດຈົ່ງຕອບອາມາຊີຢາວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຫລືລູກຊາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ຂ້ານ້ອຍເປັນພຽງຄົນລ້ຽງສັດຄົນໜຶ່ງ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍເບິ່ງແຍງສວນຫມາກເດືອນເຫດ.”¹⁵ ແຕ່ພຣະຢາເວໄດ້ນຳຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກການລ້ຽງຝູງສັດ ແລະຊົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົ່ງໄປ, ຈົ່ງປະກາດພຣະທຳແກ່ອິດສະຣາເອນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ.”

¹⁶ບັດນີ ຈົ່ງຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ. ທ່ານກ່າວວ່າ, ‘ຢາປະກາດພຣະທຳຕໍ່ສູ່ພວກອິດສະຣາເອນ,

ແລະຢາກ່າວໂທດໃສ່ເຊື້ອສາຍອີຊາກ.’¹⁷ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ເມຍຂອງທ່ານຈະເປັນໂສເພນີໃນເມືອງນີ;

ລູກຊາຍແລະລູກຍິງທັງຫລາຍຂອງເຮົາຈະຖືກຂ້າດ້ວຍຄົມດາບ; ແຜ່ນດິນຂອງເຮົາຈະຖືກວັດແທກ ແລະແບ່ງປັນໃຫ້ຄົນອື່ນ;

ເຮົາຈະຕາຍຢູ່ໃນດິນແດນຂອງຄົນນອກສາດສະຫນາ, ແລະອິດສະຣາເອນຈະຕົກເປັນຊະເລີຍຢູ່ດິນແດນຫ່າງໂກຈາກແຜ່ນດິນຂອງຕົນຢ່າງແນ່ນອນ.”

8 ¹ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍດັ່ງນີ້: ເບິ່ງເທີນ, ມີກະຕ່າຫມາກໄມ້ລະດູຮ້ອນຫນ່ວຍໜຶ່ງ.² ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ອາໂມດເອີຍ, ເຮົາໄດ້ເຫັນຫຍັງແດ່?” ຂ້ານ້ອຍຕອບວ່າ, “ກະຕ່າຫມາກໄມ້ລະດູຮ້ອນຫນ່ວຍໜຶ່ງ.” ແລ້ວພຣະຢາເວຊົງກ່າວຂ້ານ້ອຍວ່າ,

“ມີສຸດທ້າຍຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຂອງເຮົາມາຮອດແລ້ວ; ເຮົາຈະບໍ່ຮັກສາພວກເຂົາໄວ້ອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວມີດັ່ງນີ້— ໃນມື້ນັ້ນ ບົດເພງທັງຫລາຍໃນພຣະວິຫານຈະກາຍເປັນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງ, ໃນມື້ນັ້ນ ຈະມີຊາກສົບຢູ່ທຸກບ່ອນ ພວກເຂົາຈະປົ່ງສົບຢ່າງງຽບໆ ໃນທຸກແຫ່ງ!”

⁴ຈົ່ງຟັງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ເຮົາຜູ້ຂົ່ມເຫັງຄົນຂັດສິນ ແລະ ຂັບໄລ່ຄົນທຸກຍາກອອກຈາກແຜ່ນດິນນີ້.⁵ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,

“ເມື່ອໃດຫນ້າຂຶ້ນໜຶ່ງຄຳຈະຫມົດໄປ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຂາຍເຂົາອີກເທື່ອ? ເມື່ອໃດຫນ້າຂຶ້ນສະບາໂຕຈະກາຍໄປ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຂາຍເຂົາບາເລ? ພວກເຮົາຈະເຮັດຖ້ວຍຕວງໃຫ້ນ້ອຍລົງແລະຂຶ້ນລາຄາ, ພວກເຮົາຈະໂກງຕາຊິງ.⁶ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຂາຍແກບເຂົ້າບາເລ, ຊື່ຄົນທຸກຍາກດ້ວຍເງິນ ແລະຊື່ຄົນຂັດສິນດ້ວຍເກີບຄູ່ໜຶ່ງ.”

⁷ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວສາບານດ້ວຍກຽດສັກສີຂອງຢາໂຄບວ່າ,

“ເຮົາຈະບໍ່ລືມການກະທຳອັນຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ.”⁸ ແຜ່ນດິນຈະບໍ່ສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫລື, ແລະທຸກຄົນທີ່ຢູ່ເທິງແຜນດິນນັ້ນຈະບໍ່ໂສກເສົ້າຫລື? ແຜ່ນດິນທັງຫມົດກໍຈະຍົກຂຶ້ນເຫມືອນແມ່ນ້ຳໄມ, ແລະຈະຖືກຊັດໄປຊັດມາ ແລະຈົມລົງອີກຄັ້ງ, ເຫມືອນແມ່ນ້ຳຂອງເອຢິບ.

⁹“ວັນນັ້ນຈະມາເຖິງ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ຄືວັນທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຕາເວັນຕົກໃນຕອນທ່ຽງ, ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນໂລກມືດໄປໃນເວລາກາງເວັນ.”¹⁰ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຫດສະການທັງຫລາຍຂອງເຮົາກາຍເປັນໄຫວ້ອາໄລ ແລະບົດເພງທັງຫລາຍກາຍເປັນສຽງໂສກເສົ້າຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍນຸ່ງເຄື່ອງຜ້າປານຫຍາບ ແລະແຖຫົວທຸກຫົວ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເປັນເຫມືອນການໄຫວ້ອາໄລໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍໂທນທີ່ຕາຍໄປນັ້ນ ແລະຂົ່ມຂຶ້ນໄປຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍ.

¹¹ເບິ່ງເທີນ, ວັນເຫລົ່ານັ້ນກໍລັງມາເຖິງ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ເມື່ອເຮົາຈະສົ່ງການອຶດຢາກມາໃນແຜ່ນດິນ,

ຊົງບໍ່ແມ່ນການອຶດຢາກອາຫານ, ຫລືກະຫາຍນ້ຳ, ແຕ່ເປັນການອຶດຢາກທີ່ຈະໄດ້ຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ.

¹²ພວກເຂົາຈະຢາງໄຊເຊໂປມາຈາກທະເລຫນຶ່ງໄປຫາອີກທະເລຫນຶ່ງ; ພວກເຂົາຈະແລ່ນຈາກທິດເຫນືອໄປທິດຕາເວັນອອກ

ເພື່ອສະແຫວງຫາພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ພົບ.

¹³ໃນວັນນັ້ນ ບັນດາສາວປອດທີ່ສວຍງາມ ແລະບັນດາຊາຍຫນຸ່ມທັງຫລາຍຈະອອ່ນເພຍຍ້ອນການຫົວນ້ຳ.

¹⁴ບັນດາຄົນທີ່ສາບານຕີນດ້ວຍຄວາມບາບແຫ້ງຊະມາເຣຍ, ພວກເຂົາຈະລົມລົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນໄດ້ອີກ.”

9 ¹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຢືນຢູ່ຂ້າງແຜ່ນບູຊາ, ແລະ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງທຸບຫົວເສົ້າທັງຫລາຍ

ເພື່ອຮາກຖານທັງຫລາຍຈະສັນສະເທືອນ. ຈົ່ງທຸບມັນໃຫ້ເປັນປ່ຽງໆ, ແລະໃຫ້ຕົກໃສ່ຫົວຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ,

ສ່ວນເຮົາຈະມອບຄົນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄົມດາບ. ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນຂອງພວກເຂົາທີ່ຫລົບຫນີໄປໄດ້.² ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະຊຸດລົງໄປສູ່ແດນຄົນຕາຍ, ມືຂອງເຮົາກໍດຶງພວກເຂົາຂຶ້ນມາຈາກທີ່ນັ້ນ. ຖ້າພວກເຂົາປົ່ນຂຶ້ນເຖິງຟ້າສະຫວັນ, ເຮົາກໍຈະດຶງພວກເຂົາລົງມາຈາກບ່ອນນັ້ນ.

³ຖ້າວ່າພວກເຂົາຈະລີ້ຢູ່ເທິງຍອດພູກາເມນ, ເຮົາກໍຈະຊອກຫາ ແລະຈັບເອົາພວກເຂົາມາຈາກທີ່ນັ້ນ. ຖ້າວ່າພວກເຂົາລີ້ຢູ່ໃຕ້ພື້ນນ້ຳທະເລ ເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍຈະສົ່ງຮ້າຍ ແລະມັນກໍຈະກັດພວກເຂົາ.⁴ ຖ້າພວກເຂົາຕົກໄປເປັນຊະເລີຍ, ຖືກຂັບໄລ່ໂດຍສັດຕູຂອງພວກເຂົາ, ເຮົາກໍຈະສົ່ງໃຫ້ສັດຕູຂ້າພວກເຂົາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ. ເຮົາຈະເຝົ້າເບິ່ງພວກເຂົາດ້ວຍສາຍຕາຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍສາຍຕາດີ.”

⁵ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາ ຊົງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງແຜ່ນດິນ ແລະ ມັນກໍສະລາຍໄປ; ທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍໂສກເສົ້າເສຍໃຈ;

ແຜ່ນດິນທັງຫມົດຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເຫມືອນແມ່ນ້ຳ ແລະຈະຖືກຈົມລົງອີກຄັ້ງເຫມືອນແມ່ນ້ຳແຫ່ງເອຢິບ.

⁶ເພາະພຣະອົງຊົງສ້າງຂັ້ນໄດຂອງພຣະອົງເທິງຟ້າສະຫວັນ, ແລະ ໄດ້ຊົງຕັ້ງຟ້າຂອງພຣະອົງກວມແຜ່ນດິນໂລກໄວ້.

ພຣະອົງຊົງເອົານ້ຳຫລາຍແຫ່ງທະເລມາ, ແລະຖອກນ້ຳນັ້ນລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືພຣະຢາເວ.

⁷“ໂອ ຄົນອິດສະຣາເອນເອີຍ, ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ພວກເຮົາເປັນເຫມືອນຄົນເອທິໂອເປຍບໍ່ແມ່ນຫລື?—ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະກາດດັ່ງນີ້ແຫລະ.

ເຮົາໄດ້ນຳອິດສະຣາເອນອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ແລະພາພວກພິລິດສະຕິນມາຈາກເມືອງກະເຣເຕ,

ແລະພາຄົນອາຣາມມາຈາກເມືອງກີຣະບໍ່ແມ່ນຫລື?⁸ ເບິ່ງແມ, ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ກໍລັງທອດພຣະເນດເຫນືອອານາຈັກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບ, ແລະ ເຮົາຈະທຳລາຍເມືອງນັ້ນຈາກແຜ່ນດິນໂລກ,

ເວັ້ນແຕ່ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍໃຫ້ຫມົດໃນເທື່ອດຽວ—ນີ້ເປັນການປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

⁹ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະອອກຄຳສັ່ງ ແລະເຮົາຈະສັນສະເໜີເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງຫມົດ ເຫມືອນການຮ້ອນເຂົ້າຢູ່ໃນກະດິງ, ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ເມັດທີ່ນ້ອຍໆຫລຸດຕົກລົງພື້ນດິນ.

¹⁰ ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດປາບທັງຫລາຍຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະຖືກຂ້າດ້ວຍຄົມດາບ, 'ຄວາມຈິບຫາຍຈະມາບໍ່ເຖິງເຮົາ ຫລືຈະບໍ່ພົບພວກເຮົາ'.

¹¹ ໃນວັນນັ້ນ ເຮົາຈະຍົກເຕັ້ນຂອງດາວິດທີ່ລົມລົງຂຶ້ນໃຫມ່, ແລະປົວແປງບ່ອນທີ່ເພພັງທັງຫລາຍ. ເຮົາຈະແປງຊາກຫັກເພພັງນັ້ນຂຶ້ນ, ແລະ ສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃຫ້ກັບສະພາບຄືໃນສະໄຫມກ່ອນ.¹² ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຄອບຄອງຄົນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຂອງເອໂດມ, ແລະປະຊາຊົນທັງປວງທີ່ຖືກເອີ້ນໂດຍນາມຂອງເຮົາ—ພຣະອົງຊົງເຮັດຢ່າງນີ້—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹³ ພຣະຢາເວຊົງປະກາດໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ—ເບິ່ງແມ່, ວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະມາເຖິງ—ເມື່ອຄົນໄຖຈະທັນຄົນເກັບກ່ຽວ ແລະຄົນທີ່ບໍ່ນ້ຳອະນຸຸ່ນຈະທັນຄົນຫວ່ານພິດ. ພູເຂົາທັງຫລາຍຈະມີນ້ຳອະນຸ່ນຫວ່ານຍ້ອຍລົງມາ, ເຮົາຈະນຳປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອອກມາຈາກການເປັນຊະເລີຍ.

¹⁴ ເຮົາຈະນຳອິດສະຣາເອນໄພ່ພົນຂອງເຮົາຄືນຈາກການເປັນຊະເລີຍ. ພວກເຂົາຈະສ້າງເມືອງທີ່ເພພັງນັ້ນຄືນໃຫມ່ ແລະ ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈະປູກສວນອະນຸ່ນ ແລະ ດື່ມເຫລົ່າອະນຸ່ນຈາກສວນເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະພວກເຂົາຈະເຮັດສວນຫມາກໄມ້ ແລະ ກິນຜົນລະປູກຈາກສວນນັ້ນ.

¹⁵ ເຮົາຈະຫວ່ານພວກເຂົາເທິງແຜ່ນດິນຂອງເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ມີທາງຖືກຖອນຮາກເຫຼົ້າ ຈາກແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ," ພຣະຢາເວຂອງພວກເຮົາຊົງກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້ແຫລະ.

ໂອບາດີຢາ

1 ¹ ນິມິດຂອງ ໂອບາດີຢາ. ພຣະຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກ່ຽວກັບເອໂດມວ່າ: ພວກເຮົາໄດ້ຍື່ນຂ່າວຈາກພຣະຢາເວ ແລະ ທູດຜູ້ ຫນຶ່ງໄດ້ຖືກສົ່ງເຂົ້າໄປໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດ ໃຫ້ກ່າວວ່າ, "ຈົງລຸກຂຶ້ນ! ໃຫ້ພວກເຮົາລຸກຂຶ້ນເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບເອໂດມ!"² ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເລັກນ້ອຍໃນທຳມະກາງປະຊາຊາດ, ເຈົ້າຈະເປັນທີ່ຖືກຫມິນປະຫມາດຢ່າງຫລາຍ.

³ ຄວາມອວດອົງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຫລອກລວງເຈົ້າ, ເຈົ້າຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມໂງ່ນຫີນ, ໃນທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ຢູ່ສູງຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າຄຳນຶ່ງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າວ່າ, "ໃຜສາມາດເອົາຂ້າພຣະເຈົ້າລົງມາສູ່ພື້ນດິນໄດ້?"⁴ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບິນສູງເທົ່າກັບນົກອິນຊີ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຮັງຂອງເຈົ້າຢູ່ທຳມະກາງຫມູ່ດາວ, ຂ້າພຣະ ເຈົ້າຈະເອົາເຈົ້າລົງຈາກບ່ອນນັ້ນ, ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້.

⁵ ຖ້າພວກໂຈນໄດ້ມາຫາເຈົ້າ, ຖ້າພວກໂຈນໄດ້ມາຕອນກາງຄືນ (ເຈົ້າຈະຈິບຫາຍຫລາຍເທົ່າໃດ), ພວກເຂົາຈະບໍ່ລັກເອົາພຽງພໍສຳລັບຕົນເອງບໍ່? ຖ້າຜູ້ເກັບຫມາກອະນຸ່ນມາຫາເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະເຫລືອໄວ້ແດ່ບໍ່?⁶ ເອຊາວຖືກປຸ້ນຊັບ, ແລະ ຊັບສິມບັດທີ່ເຊື່ອງໄວ້ຂອງລາວໄດ້ຖືກຄົ້ນອອກມາ ຫລາຍເທົ່າໃດ!

⁷ ເຫລົ່າພັນທະມິດຂອງເຈົ້າຈະຂັບໄລ່ທ່ານໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າຈົນເຖິງຊາຍແດນ. ພວກຄົນທີ່ຢູ່ຢ່າງສະຫງົບກັບເຈົ້າຈະຫລອກລວງເຈົ້າ, ແລະ ເອົາຊະນະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນທີ່ກິນອາຫານຂອງເຈົ້າຈະວາງກັບດັກໄວ້ພາຍໃຕ້ເຈົ້າ. ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຕົວເຂົາເລີຍ.⁸ "ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ໃນວັນນັ້ນ" ຂ້າ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ທຳລາຍພວກຄົນມີບັນຍາຍຈາກເອໂດມ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈອອກໄປຈາກພູເຂົາຂອງເອຊາວຫລີ? ເຕມານເອີຍ, ນັກຮິບຂອງເຈົ້າຈະຫ້ໃຈ, ດັ່ງນັ້ນທຸກຄົນຈະຖືກຕັດອອກຈາກພູເຂົາເອຊາວໂດຍການຂ້າຕາຍ.

¹⁰ ເພາະຄວາມຮຸນແຮງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ, ທ່ານຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຄວາມອາຍ, ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຕັດຂາດຕະຫລອດໄປ.

¹¹ ໃນມື້ນັ້ນເຈົ້າຢືນຢູ່ໂກງ, ໃນມື້ທີ່ຄົນແປກຫນ້າເອົາຄວາມຮັ່ງມີຂອງອ້າຍຂອງນ້ອງເຈົ້າໄປ, ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດເຂົ້າໄປໃນປະຕູເມືອງຂອງເຂົາ, ແລະ ຈິບ ສະຫລາກເພື່ອແບ່ງປະກອບ ເຢຣູຊາເລັມ, ເຈົ້າກໍ່ເປັນເຫມືອນຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາ.

¹² ເຈົ້າຢາເວຢັ້ງດ້ວຍຄວາມພໍໃຈໃນມື້ຂອງນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ, ໃນມື້ແຫ່ງເຄາະຮ້າຍຂອງລາວ, ແລະ ຢ່າດີໃຈເຫນືອຜູ້ຄົນຢູ່ດາໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ; ຢ່າຢາຍະເຍີຍໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາທຸກຍາກ.¹³ ຢ່າເຂົ້າໄປໃນປະຕູເມືອງແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃນມື້ແຫ່ງພິພິດຂອງພວກເຂົາ; ຢ່າເບິ່ງຄວາມທຸກຍາກລຳ ບາກຂອງພວກເຂົາ ໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເດືອດຮ້ອນດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ, ຢ່າປຸ້ນຊັບສິນຂອງພວກເຂົາໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາຖືກປະຮາໄຊ.

¹⁴ ຢ່າຢືນຂວາງໃນທາງແຍກ, ເພື່ອສະກັດກັ້ນຜູ້ທີ່ຫລົບຫນີຂອງເຂົາ ແລະ ຢ່າສົ່ງກັບຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນມື້ແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກ.

¹⁵ ເພາະມື້ແຫ່ງພຣະຢາເວທີ່ມາເຫນືອປະຊາຊົນທັງຫມົດ, ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ແນວໃດ, ມັນກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານແນວນັ້ນ; ການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະກັບມາຕົກລົງຢູ່ເທິງຫົວຂອງເຈົ້າ.¹⁶ ເພາະວ່າເມື່ອທ່ານໄດ້ດື່ມຢູ່ເທິງພູເຂົາສັກສິດຂອງເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ, ປະຊາຊາດທັງ ປວງຈະດື່ມຢ່າງບໍ່ເຊົາຄືກັນ. ພວກເຂົາຈະດື່ມ ແລະ ກິນລົງໄປ ແລະ ຈະເປັນຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນມາກ່ອນ.

¹⁷ ແຕ່ໃນພູເຂົາຊີໂອນຈະມີບັນດາຄົນທີ່ລອດຊີວິດມາ ແລະ ຫນ້ານຈະມີຄວາມບໍ່ຮິສຸດ; ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບຈະປົກຄອງຊັບສິນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁸ ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບຈະເປັນໄຟ, ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງໂຢເຊັບຈະເປັນແປວໄຟ, ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວຈະເປັນເຝືອງເຂົ້າ, ໄຟ ແລະ ແປວໄຟຈະ ເຜົາຜານ ແລະກິນເຝືອງເຂົ້ານັ້ນ. ຈະບໍ່ເຫລືອຜູ້ລອດຊີວິດໃນເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວເລີຍ, ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວ."

¹⁹ ບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ມາຈາກເນເກບຈະໄດ້ປົກຄອງພູເຂົາຂອງເອຊາວ ແລະ ບັນດາຄົນຂອງເຊຟາລາຈະໄດ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນພິລິດສະຕິນ.

ພວກເຂົາຈະປົກຄອງແຜ່ນດິນເອຟຣາອິມ ແລະ ແຜ່ນດິນຊາມາເຣັງ; ແລະເບັນຢາມິນໄດ້ຈະປົກຄອງເມືອງກິເລອາດ.

²⁰ ພວກທີ່ຖືກເນລະເຫດຈາກອິສະຣາເອນຈະໄດ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນການາອານ ໄກຈິນເຖິງເມືອງ ເຊເຣຟັດ. ຜູ້ທີ່ຖືກເນລະເຫດອອກຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ເມືອງເສຟາຣາດ, ຈະໄດ້ປົກຄອງເມືອງຕ່າງໆຂອງ ເນເກບ.²¹ ບັນດາຜູ້ຊ່ອຍກູ້ຈະຂຶ້ນໄປເທິງພູຊີໂອນ ເພື່ອປົກຄອງພູເຂົາເອຊາວ, ແລະ ອານາຈັກຈະກາຍເປັນຂອງພຣະຢາເວ.

ໂຢນາ

1 ¹ ບັດນີ້ ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວມາເຖິງໂຢນາ ລູກຊາຍຂອງອາມິດໂຕ, ກ່າວວ່າ,² "ຈົງລຸກຂຶ້ນ ແລະໄປທີ່ນິນາເວເມືອງຫລວງ, ແລະໄປຕໍ່ທ່ານພວກເຂົາ, ເພາະຄວາມຊົ່ວທີ່ພວກເຂົາເຮັດນັ້ນ ໄດ້ປາກົດແກ່ພຣະຢາເວແລ້ວ."³ ແຕ່ໂຢນາລຸກຫນຶ່ງໄປໃຫ້ຜົນຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ໄປທີ່ເມືອງຕາກຊິດ.

ລາວລົງໄປທີ່ເມືອງຢົບປາ ແລະພົບເຮືອລຳຫນຶ່ງທີ່ຈະໄປຍັງເມືອງຕາກຊິດ. ລາວຈຶ່ງຈ່າຍເງິນຄ່າໂດຍສານ ແລະຂຶ້ນເຮືອໄປກັບພວກເຂົາທີ່ເມືອງຕາກຊິດ, ເພື່ອຫນີໄປໃຫ້ຜົນຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ.

⁴ ແຕ່ພຣະຢາເວສົງລົມໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນທະເລ ແລະຈົນກາຍເປັນລົມພາຍໃຫຍ່ໃນທະເລ. ຈົນເຮືອໃກ້ຈົມລົງເຕັມທີ.⁵ ພວກລູກເຮືອກໍ່ຢ້ານ ແລະ ແຕ່ລະຄົນຕ່າງກໍ່ຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າຂອງຕົນໃຫ້ຊ່ວຍເຫລືອ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ຖິ້ມສິ່ງຂອງລົງໃນທະເລ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮືອເປົ່າຂຶ້ນ. ແຕ່ໂຢນາກັບໄປໃນເຮືອ, ແລະລາວໄດ້ນອນຫລັບສະຫນິດ.

⁶ ດັ່ງນັ້ນນາຍເຮືອໄດ້ມາຫາລາວ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍັງນອນຢູ່? ລຸກຂຶ້ນ! ຈົງຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ! ເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຟັງພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ."⁷ ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, "ມາແມ່, ໃຫ້ພວກເຮົາຈິບສະຫລາກ, ເພື່ອວ່າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ໃຜເປັນຕົ້ນເຫດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈິບສະຫລາກ ແລະສະຫລາກນັ້ນກໍ່ຕົກໃສ່ໂຢນາ.

⁸ແລ້ວພວກເຂົາເວົ້າກັບໂຢນາວ່າ, "ຈົບອກພວກເຮົາມາເຖິດ ວ່າໃຜເປັນເຫດໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຮົາ. ເຈົ້າມີອາຊີບຫຍັງ, ແລະເຈົ້າມາແຕ່ໃສ? ເຈົ້າມາຈາກປະເທດໃດ? ແລະເຈົ້າເປັນຄົນຊາດໃດ?" ໂຢນາຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເຮັບເອີ; ແລະຂ້ານ້ອຍຢາກເກງພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ, ຜູ້ຊົງສ້າງທະເລ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ."¹⁰ ແລ້ວ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຍິງຢ້ານຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າກັບໂຢນາວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້?" ເພາະໂຢນາໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ລາວກໍາລັງຫນີໃຫ້ຜົນຈາກຫນ້າຂອງພຣະຢາເວ.
¹¹ເຂົາທັງຫລາຍບອກໂຢນາວ່າ, "ພວກເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດກັບເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ທະເລສະຫງົບລົງ?" ເພາະທະເລຍິງຮຸນແຮງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.
¹²ໂຢນາຈຶ່ງຕອບເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, "ຈົງຈັບຂ້ອຍໂຢນລົງໄປໃນທະເລ. ແລ້ວທະເລກໍຈະສະຫງົບລົງ, ເພາະຂ້ອຍຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍເອງເປັນຕົ້ນເຫດຂອງພາຍເຫຼືອນີ້."¹³ ຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ພວກລູກເຮືອກໍຊ່ວຍກັນພະຍາຍາມແລ່ນເຮືອເຂົ້າແຄມໃຫ້ໄດ້, ແຕ່ພວກເຂົາເຮັດບໍ່ໄດ້ ເພາະທະເລຕ້ານພວກເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.
¹⁴ດ້ວຍເຫດນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ ແລະວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວ ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍຂໍວົງວອນຕໍ່ພຣະອົງ ຂໍຢາໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຖືກລົງໂທດ ເພາະຊີວິດຂອງຊາຍຄົນນີ້ເລີຍ, ແລະຂໍຢາໃຫ້ຄວາມຜິດຂອງຄວາມຕາຍຂອງຊາຍຄົນນີ້ຖືກຢູ່ກັບພວກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະທັຍພຣະອົງ."¹⁵ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈັບໂຢນາໂຢນລົງໄປໃນທະເລ, ແລະແລ້ວທະເລກໍສະຫງົບລົງ.
¹⁶ພວກເຂົາຢາກເກງພຣະຢາເວຫລາຍ ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຢາເວ ແລະຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້.
¹⁷ແລ້ວພຣະຢາເວກໍໄດ້ໃຫ້ປາໃຫຍ່ໂຕຫນຶ່ງ ກິນໂຢນາລົງໄປໄວ້ໃນທ້ອງ, ແລະໂຢນາໄດ້ຢູ່ໃນທ້ອງປານັ້ນເປັນເວລາ ສາມມື້ສາມຄືນ.

2 ¹ແລ້ວໂຢນາໄດ້ອະທິຖານເຖິງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງຜົນຈາກໃນທ້ອງປາ² ທ່ານເວົ້າວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຢາເວ ກ່ຽວກັບເລື່ອງຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະພຣະອົງຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍ; ຈາກບ່ອນເລິກຂອງແດນມໍຣະນາ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ! ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ.
³ພຣະອົງຖືກຂ້ານ້ອຍລົງໃນບ່ອນເລິກ, ລົງໃນໃຈກາງຂອງທະເລ, ແລະກະແສນ້ຳໄດ້ລ້ອມຂ້ານ້ອຍໄວ້; ບັນດາຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະຄົນຍັກໄດ້ພັດຜ່ານຂ້ານ້ອຍ. 'ຂ້ານ້ອຍກ່າວວ່າ, 'ຂ້ານ້ອຍຖືກຂັບໄລ່ໄປຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງຄອຍຖ້າຫາພຣະວິຫານອັນ ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ.'
⁵ນ້ຳກໍຂຶ້ນມາເຖິງຄໍຂອງຂ້ານ້ອຍ; ຄວາມເລິກກໍລ້ອມຂ້ານ້ອຍໄວ້; ເທົ່າທະເລກໍລ້ອມຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍ. 'ຂ້ານ້ອຍລົງໄປເຖິງຖານຂອງບັນດາພູທັງຫລາຍ; ແຜ່ນດິນພ້ອມວົງລ້ອມມັນກໍປິດຂັງຂ້ານ້ອຍໄວ້ເປັນນິດ. ແຕ່ພຣະອົງຊ່ວຍຊີວິດຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຜົນຈາກຊຸມ, ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ!
⁷ເມື່ອຈິດໃຈພາຍໃນຂອງຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອ, ຂ້ານ້ອຍກໍຄິດເຖິງພຣະຢາເວ; ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຂໍຕໍ່ພຣະອົງ ຕໍ່ພຣະວິຫານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ.
⁸ບັນດາຄົນທີ່ສິນໃຈພຣະອື່ນໆ ອັນບໍ່ມີຄຳກໍປະຕິເສດຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະອົງ ທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ.
⁹ແຕ່ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍສຽງແຫ່ງການຂອບພຣະຄຸນ; ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ປະຕິຍານໄວ້. ຄວາມຜົນມາຈາກພຣະຢາເວ!"¹⁰ ແລ້ວພຣະຢາເວສັ່ງປາ ແລ້ວມັນກໍຄາຍໂຢນາອອກບ່ອນແຜ່ນດິນແຫ້ງ.

3 ¹ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວກັບໂຢນາເປັນເທື່ອທີສອງ, ກ່າວວ່າ,² "ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ໄປເມືອງນິນາເວ, ຊຶ່ງເປັນເມືອງໃຫຍ່, ແລະປະກາດສົງຄົມເຮົາຈະບອກແກ່ເຈົ້າ."³ ໂຢນາຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະໄປເມືອງນິນາເວດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຝັງ ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວ. ເມືອງນິນາເວເປັນເມືອງໃຫຍ່ຫລາຍ, ຕ້ອງໃຊ້ເວລາເຖິງສາມມື້ ຈຶ່ງຈະເດີນທາງຜ່ານເມືອງນີ້ໄດ້.
⁴ໂຢນາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະຫລັງຈາກທີ່ເຂົ້າໄປໄດ້ຫນຶ່ງວັນແລ້ວ ລາວໄດ້ປະກາດແລະເວົ້າວ່າ, "ອີກສິລິບມີ ເມືອງນິນາເວຈະຖືກທຳລາຍ."⁵ ຊາວເມືອງນິນາເວເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາໄດ້ປະກາດໃຫ້ມີການອິດອາຫານ. ນຸ່ງຫົມເຄື່ອງໄວ້ທຸກ, ຕັ້ງແຕ່ຄົນທີ່ໃຫຍ່ໂຕ ຈົນເຖິງຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ.
⁶ເມື່ອກະສັດນິນາເວຮູ້ຂ່າວລືອງ. ພະອົງກໍລົງຈາກບັນລັງຂອງພຣະອົງ, ແກ້ເຄື່ອງຂອງພຣະອົງ, ສວມຊຸດທີ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານ, ແລະນັ່ງກອງຂີ້ເຖົ້າ.
⁷ພຣະອົງອອກໄປປະກາດວ່າ, "ໃນເມືອງນິນາເວ, ດ້ວຍອຳນາດຂອງກະສັດ ແລະບັນດາຂ້າຣາຊະການທັງຫລາຍຂອງພະອົງ, ຫ້າມຄົນແລະສັດ, ຝູງສັດໃດໆ, ໄດ້ຊົມອິດສົງໃດໆ, ຫ້າມເຂົ້າທັງຫລາຍກິນ ຫລືດື່ມນ້ຳ.
⁸ແຕ່ໃຫ້ທັງຄົນແລະສັດ ສວມຊຸດທີ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານ ແລະໃຫ້ພວກເຂົາຮ້ອງຂໍດ້ວຍສຽງອັນດັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ໃຫ້ທຸກຄົນກັບໃຈຈາກທາງຊົ່ວຂອງເຂົາເສັ້ງ ແລະຈາກຄວາມຮຸນແຮງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດນັ້ນ."⁹ ເພາະຮູ້ໄດ້? ພຣະເຈົ້າອາດຈະຊົງປ່ຽນໃຈ ບ່ຽນຈາກຄວາມໂກດອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອງຖືກລົງໂທດ."
¹⁰ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຊາວເມືອງນິນາເວເຮັດ, ຫລືພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກັບໃຈຈາກທາງຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປ່ຽນໃຈບໍລິໂຫດພວກເຂົາ, ຕາມທີ່ພຣະອົງເຄີຍກ່າວໄວ້ນັ້ນ.

4 ¹ໂຢນາບໍ່ພໍໃຈແລະໃຈຮ້າຍຫລາຍ. ໂຢນາຈຶ່ງອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, "ໂອ້, ພຣະຢາເວ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຂໍຕັ້ງແຕ່ເມື່ອຂ້ານ້ອຍກັບໄປບ້ານເມືອງ ຂອງຂ້ານ້ອຍຫລື? ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດແຕ່ທຳອິດ ແລະ ພະຍາຍາມຫນີໄປເມືອງຕາກຊິດ—ເພາະຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຄຸນ, ມີຄວາມເມດຕາ, ຮ້າຍຊ້າ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສັດຊື່, ແລະຈະຊົງຍົກໂທດຈາກການສົ່ງຜິດພິດ.³ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຂ້າແດ່ພຣະຢາເວເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍພຣະອົງເອົາຊີວິດຂ້ານ້ອຍໄປສາ, ເພາະການຕາຍກໍດີກວ່າ ການມີຊີວິດຢູ່ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ."
⁵ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ດີແລ້ວຫລືທີ່ເຈົ້າໃຈຮ້າຍແບບນີ້?"⁶ ແລ້ວໂຢນາຈຶ່ງອອກໄປຈາກເມືອງ ແລະ ນັ່ງລົງທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງນັ້ນ. ລາວສ້າງຕູບຫລັງຫນຶ່ງໃນບ່ອນນັ້ນ ແລະນັ່ງຢູ່ໃນຕູບນັ້ນ ເພື່ອລໍຖ້າເບິ່ງ ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບເມືອງນັ້ນ.
⁷ພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ຕົ້ນໄມ້ເກີດຂຶ້ນມາ ແລະເຮັດໃຫ້ມັນໃຫຍ່ຂຶ້ນມາຈົນປົກເຫນືອໂຢນາ ຮົ່ມເງິນຂອງມັນປົກເຫນືອຫົວຂອງລາວ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາວຜ່ອນຄາຍຈາກຄວາມກະວົນກະວາຍ. ໂຢນາຈຶ່ງພໍໃຈຫລາຍກັບຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນນັ້ນ.⁷ ແຕ່ໃນເຊົ້າມື້ໃຫມ່ມາ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມີຫນ່ວຍໂຕຫນຶ່ງ ມາກັດກິນຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນນັ້ນ ແລະມັນກໍແຫ້ງກອບໄປ.
⁸ແລະເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນໃນເຊົ້າອີກມື້ຫນຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມີລົມຮ້ອນພັດມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ. ນອກຈາກນັ້ນ ຕາເວັນສອງແສງລົງມາໃສ່ຫົວຂອງໂຢນາ ຈົນເຮັດໃຫ້ລາວເກືອບເປັນລົມລົມໄປ. ແລ້ວໂຢນາຈຶ່ງຢາກທີ່ຈະຕາຍ.

ລາວເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ, "ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຕາຍກໍດີກວ່າມີຊີວິດຢູ່."⁹ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກ່າວກັບໂຢນາວ່າ, "ດີແລ້ວທີ່ເຈົ້າໃຈຮ້າຍກັບເລື່ອງຕົນໄມ້ນີ້?" ໂຢນາຕອບວ່າ, "ດີແລ້ວພຣະເຈົ້າຂ້າ ທີ່ຂ້ານ້ອຍໃຈຮ້າຍ, ຫລືແມ່ນແຕ່ຢາກຕາຍ."

¹⁰ພຣະຢາວເກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຕົນໄມ້ຕົນນີ້, ທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລົງແຮງປູກ, ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ຊຶ່ງມັນໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຊ່ວງຄົນດຽວ ແລະ ຕາຍໄປໃນຊ່ວງຄົນດຽວ."¹¹ ແລ້ວເຮົາບໍ່ສົມຄວນບໍ່ ທີ່ມີຄວາມເມດຕາຊາວເມືອງນີນາເວ, ເມືອງໃຫຍ່ນັ້ນ, ຊຶ່ງມີຄົນຫລາຍກວ່າຫນຶ່ງແສນສອງຫມື່ນຄົນ ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງມືຂວາແລະມືຊ້າຍ, ແລະອີກຜ່ວນໜຶ່ງຜູ້ສັດຕູລວງຫລາຍນັ້ນບໍ່?"

ມິກາ

1 ¹ສິ່ງນີ້ຄື ພຣະທັມຂອງພຣະຢາວທີ່ມາຮອດມິກາ ຊາວເມືອງໂມເຣເຊັດ ໃນຍຸກສະໄຫມໂຢທາມ, ອາຮາດ, ແລະ ເຮເຊກີຢາ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາຍ, ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ເຫັນກ່ຽວກັບນະຄອນຊາມາເຣັງ ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

²ຈົ່ງຟັງເອົາ, ປະຊາຊົນທຸກຊາດເອີຍ. ໂອຈົ່ງຟັງ, ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ສິ່ງທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນທ່ານ.

ຂໍໃຫ້ພຣະຢາວເລີຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນພະຍານກ່າວໂທດພວກທ່ານ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈາກພຣະວິຫານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ.³ ເບິ່ງແມ່, ພຣະຢາວສະເດັດອອກຈາກທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຈະສະເດັດລົງມາ ແລະຈະຊົງປະທ້ອງສະຖານທີ່ສູງທັງຫລາຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

⁴ພູເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນພະລາຍໄປພາຍໃຕ້ພຣະອົງ; ບັນດາຮ່ອມພູຈະຖືກແຍກອອກ ຄືຂີ້ເຜີຍຖືກໄຟຮ້ອນ, ຄືສາຍນ້ຳທີ່ໄຫລລົງມາຕາມເນີນພູ.

⁵ເຫດການທັງຫມົດນີ້ເກີດຂຶ້ນເພາະການກະບົດຂອງຢາໂຄບ, ແລະເພາະບາບທັງຫລາຍຂອງຊາວອິສະຣາເອນ.

ເຫດຜົນການກະບົດຂອງຢາໂຄບນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ຊາມາເຣັງບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນສໍາລັບສະຖານສູງຂອງຢູດາຍ? ເຢຣູຊາເລັມບໍ່ແມ່ນບໍ່?

⁶"ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຊາມາເຣັງເປັນກອງສິ່ງຮົກຮ້າງພິເສດໃນທຶງຫຍ້າ, ຄືທີ່ສໍາລັບເຮັດສວນອະນຸນ. ເຮົາຈະເຫຢັນຂອງນາງ ລົງທີ່ຮ່ອມພູ;

ເຮົາຈະເຜີຍໃຫ້ເຫັນຮາກຖານຂອງນາງ.⁷ ຮູບເຄົາຣົບແກະສະຫລັກທັງຫມົດຂອງນາງນັ້ນຈະຖືກທັບໃຫ້ຫມຸ່ນທະລາຍ; ແລະ

ສິນຈ້າງລາງວັນທຶນນາງໄດ້ມາຈະຖືກເຜົາ. ເຮົາຈະທໍາລາຍຮູບເຄົາຣົບທັງຫມົດຂອງນາງ ເພາະສິນຈ້າງຂອງໂສເຟນີຂອງນາງ, ແລະ

ນາງນັ້ນໄດ້ຮວບຮວມພວກເຂົາຂຶ້ນມາ, ແລະ ພວກມັນຈະກັບເປັນສິນຈ້າງຂອງໂສເຟນີອີກ."

⁸ເພາະເຫດຜົນນີ້ ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະຄໍາຄວນ ແລະຮ້ອງໄຫ້; ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະຍ່າງໄປດ້ວຍຕົນເປົ້າ ແລະເປືອຍຕົວ; ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະຄໍາຄວນຄືສ່ຽງຫມາປ່າ ແລະ ສ່ຽງຄວນຄາງຄືສ່ຽງນົກເຄົ້າ.⁹ ເພາະວ່າບາດແຜຂອງນາງນັ້ນຮັກສາບໍ່ເຊົາ, ເພາະມັນໄດ້ລາມມາຮອດຢູດາຍ.

ໄດ້ມາຮອດປະຕູເມືອງແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ ຄືຮອດເຢຣູຊາເລັມ.¹⁰ ຢາບອກເລື່ອງນີ້ໃນເມືອງກາດ; ຢາຮ້ອງໄຫ້ເລີຍ. ທີ່ເມືອງເບັດເລອາຟະຣາ ຂ້າພຣະເຈົ້າເກືອກກິງໂຕຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າໃນຂີ້ຝຸ່ນ.

¹¹ຊາວເມືອງຊາເຟັງເອີຍ, ຈົ່ງຜ່ານໄປຕາມທາງຂອງພວກເຈົ້າ, ດ້ວຍຕົວເປືອຍເປົ້າ ແລະອັບອາຍ. ຊາວເມືອງຊາອານານບໍ່ໄດ້ອອກມາ.

ເບັດເລອາຟະຣາກໍາລັງຮ້ອງໄຫ້, ເພາະທີ່ຫມື່ນຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກເອົາໄປ.¹² ເພາະຊາວເມືອງມາໂຣດເຟົາຄອຍຂ່າວດີໃຈຈິດຈໍ,

ເພາະສິ່ງຮ້າຍໄດ້ລົງມາຈາກພຣະຢາວເຖິງບັນດາປະຕູເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

¹³ຈົ່ງຫຼົບຊຸດມ້າເຂົ້າກັບລົດມ້າເສິກ, ຊາວເມືອງລາກິດ. ພວກເຈົ້າ, ເມືອງລາກິດເອີຍ, ເຈົ້າເລີມສ້າງບາບໃຫ້ແກ່ລູກສາວຂອງຊີໂອນ,

ເພາະບັນດາການລະເມີດຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ເຫັນໃນເຈົ້າ.¹⁴ ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈະມອບຂອງໄວ້ອາລັຍໃຫ້ແກ່ໂມເຣເຊັດກາດ;

ບັນດາເມືອງຂອງອີກຊິບຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາກະສັດອິສະຣາເອນຜິດຫວັງ.

¹⁵ເຮົາຈະນໍາສັດຕູໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ສັດຕູຊາວເມືອງມາເຣເຊເອີຍ; ຄວາມງົດງາມຂອງອິສະຣາເອນ ຈະມາຍັງເມືອງອາດູນລໍາ.¹⁶ ຈົ່ງແຖບົວ ແລະ ຕັດຜົມຂອງເຈົ້າເພື່ອລູກໆ ທີ່ເຈົ້າຮັກ. ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຫົວຂອງເຈົ້າເອົາລ້ານດັງນົກອິນຊີ, ເພາະລູກຂອງເຈົ້າຈະຈາກເຈົ້າໄປເປັນຊະເລີຍ.

2 ¹ວິບັດເກີດແກ່ຜູ້ວາງແຜນຮ້າຍ, ແລະ ເຖິງຜູ້ທີ່ຄິດເຮັດຊົ່ວຢູ່ເທິງບ່ອນນອນຂອງຕົນ. ໃນຕອນຮຸ່ງເຊົ້າພວກເຂົາເຮັດ ເພາະພວກເຂົາມີອໍານາດ.

²ພວກເຂົາປາຖນາໂຮ່ນາ ແລ້ວກໍຍຶດເອົາໄປ; ພວກເຂົາຢາກໄດ້ບ້ານເຮືອນ ແລະ ກໍຍຶດເອົາໄປ. ພວກເຂົາກິດຂີ້ຄົນ ແລະ

ກໍຈະຍຶດບ້ານເຮືອນຂອງຄົນນັ້ນ, ແລະ ມໍຣະດົກຂອງຄົນນັ້ນ.

³ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາວເກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກໍາລັງວາງແຜນໃຫ້ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕົກກັບຕະກູນນີ້, ຈາກເຈົ້າຈະຫລົບຫລີກບໍ່ໄດ້.

ເຈົ້າຈະຍ່າງແບບທະນົງບໍ່ໄດ້, ເພາະມັນຈະເປັນເວລາອັນຊົ່ວຮ້າຍ."⁴ ໃນເວລານັ້ນສັດຕູຂອງເຈົ້າຈະຮ້ອງເພງກ່ຽວກັບເຈົ້າ, ແລະ

ຈະຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍການຄໍາຄວນຢ່າງຂົມຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຈະຮ້ອງວ່າ, "ພວກເຮົາຊາວອິສະຣາເອນຖືກທໍາລາຍຈົນຫມົດໄປ;

ພຣະຢາວຊົງປ່ຽນເຂດແດນດິນຂອງປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງຊົງຍ້າຍເຂດແດນໄປຈາກຂ້ານ້ອຍໄດ້ແນວໃດ?

ພຣະອົງຊົງແບ່ງໂຮ່ນາຂອງພວກເຮົາແກ່ບັນດາຄົນທີ່ຮະຍຶດ!"⁵ ດັ່ງນັ້ນ,

ເຈົ້າຄົນຮັງມີຈະບໍ່ມີບັນດາຜູ້ສືບຕະກູນທີ່ຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງເຂດແດນໂດຍຈັບສະຫລາກໃນຊຸມຊົນຂອງພຣະຢາວພວກເຂົາ.

⁶"ຢາເຜີຍພຣະວັດຈະນະ," ພວກເຂົາກ່າວ. "ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ເຜີຍພຣະວັດຈະນະເລື່ອງເຫລົ່ານີ້;

"ເລື່ອງການຕິຕຽນຈະບໍ່ມາອີກ."⁷ ເຮືອນຂອງຢາໂຄບເອີຍ, ຄວນຈະເວົ້າແບບນີ້ແທ້ບໍ່, "ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາວໂກດຮ້າຍບໍ່?

ຫມົດຄວາມອິດທິນແລ້ວບໍ່?" ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນດີ ແກ່ຜູ້ດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງຊື່ດັງບໍ່ແມ່ນບໍ່?

⁸ຕໍ່ມາປະຊາຊົນຂອງເຮົາລູກຂຶ້ນຢ່າງກັບເປັນສັດຕູ. ເຈົ້າດຶງເອົາເສືອຄຸມ, ເສືອຜ້າຊັນນອກ, ຈາກບັນດາຜູ້ຜ່ານໄປໂດຍປາສະຈາກຄວາມສົງໄສ, ຄືດັ່ງບັນດາທະຫານກັບມາຈາກສົງຄາມໂດຍຄິດວ່ານັ້ນປອດພ້ອມແລ້ວ.

⁹ພວກເຈົ້າຂັບໄລ່ພວກຜູ້ຍິງທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາອອກໄປຈາກເຮືອນອັນຜາສຸກຂອງພວກນາງ; ພວກເຈົ້າໄດ້ເອົາຄວາມສຸກຂອງເຮົາໄປຈາກລູກໆ ຂອງພວກນາງຕະຫລອດໄປ.¹⁰ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະໄປສາ, ເພາະນີ້ບໍ່ແມ່ນທີ່ ທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງຢູ່, ເພາະທີ່ບ່ອນນີ້ສຶກກະປົກ; ມັນຖືກທໍາລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

¹¹ຖ້າບາງຄົນມາຫາເຈົ້າດ້ວຍໃຈສຶກກະປົກ ແລະ ຂີ້ຕົວະ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍຈະເຜີຍພຣະວັດຈະນະຕໍ່ເຈົ້າກ່ຽວກັບເຫລົ່າອະນຸນ ແລະສຸຣາ,"

ເຂົາຄືຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາເປັນຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະສໍາລັບປະຊາຊົນນີ້.

¹²ໂອຢາໂຄບເອີຍ, ເຮົາຈະລວບລວມເຈົ້າທັງຫລາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຈະລວມຄົນອິສະຣາເອນທີ່ເຫລືອຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ.

ເຮົາຈະນໍາພວກເຂົາມາໄວ້ນໍາກັນ, ຄືແກະຢູ່ໃນຄອກ ຄືຝູງສັດຢູ່ກາງທຶງຫຍ້າຂອງມັນ. ທີ່ສ່ຽງດັ່ງເພາະປະຊາຊົນທີ່ລືນຫລາມ.

¹³ຜູ້ທີ່ເປີດທາງສໍາລັບພວກເຂົາຈະຍ່າງນໍາຫນ້າພວກເຂົາໄປ ພວກເຂົາຈະຜ່ານປະຕູເມືອງ ແລະ ອອກໄປ;

ກະສັດຂອງພວກເຂົາຈະສະເດັດນໍາຫນ້າພວກເຂົາ. ຄືພຣະຢາວຈະຊົງນໍາຫນ້າພວກເຂົາ.

3 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ “ບັດນີ ຈົງຟັງ, ພວກທ່ານທີ່ເປັນຜູ້ນຳຂອງຢາໂລບ ແລະ ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ປົກຄອງຄົວເຮືອນຂອງອິສະຣາເອນ: ເປັນການຖືກຕ້ອງບໍ່ແມ່ນບໍ່ທີ່ພວກທ່ານຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຍຸຕິທັມ? ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຄວາມດີ ແລະ ຮັກຄວາມຊົ່ວ, ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ລອກຫນັງຂອງພວກເຂົາອອກ, ແລະ ຂຸດຊົນອອກຈາກກະດູກຂອງພວກເຂົາ -² ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ກິນຊີນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະ ລອກຫນັງຂອງພວກເຂົາອອກ, ແລະ ຫັກກະດູກຂອງພວກເຂົາຕັດເປັນຕ່ອນໆ, ຄືຊົນຢູ່ໃນຫມັ້.”

⁴ ແລ້ວພວກທ່ານຜູ້ທີ່ປົກຄອງຈະຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະຢາເວ, ແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຕອບພວກທ່ານ. ພຣະອົງຈະບົດບັງຫນ້າຂອງພຣະອົງຈາກທ່ານ ໃນເວລານັ້ນ ພຣະອົງຈະບໍ່ຟັງຄໍາອະທິຖານຂອງພວກທ່ານ, ເພາະພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຊົ່ວໄວ້ຫລາຍຢ່າງ.”

⁵ ພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ກ່ຽວກັບ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ຊົງໄດ້ນຳປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ຫລົງທາງໄປ, “ສໍາລັບຜູ້ທີ່ລ້ຽງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຮ້ອງວ່າ, ‘ຈົງມີຄວາມຮຸ່ງເຮືອງ.’” ແຕ່ເພື່ອຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຍິນອີຫຍັງໃສ່ປາກຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະປະກາດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານເຂົາ.⁶ ດັ່ງນັ້ນ, ຈະມີແຕ່ກາງຄືນທີ່ປາສະຈາກນິມິດແກ່ພວກທ່ານ; ຄວາມມືດຄືມຈະບັງເກີດເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະທ່ານວາຍອີຫຍັງບໍ່ໄດ້.

ດວງອາທິດຈະຫາຍໄປສໍາລັບພວກຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ, ແລະ ກາງເວັນກໍຈະກາຍເປັນຄວາມມືດສໍາລັບພວກເຂົາ.⁷ ຜູ້ເຫັນນິມິດຈະອັບອາຍ, ແລະ ຜູ້ທ່ານວາຍຈະສັບສົນ. ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະບົດປາກຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າບໍ່ມີຄໍາຕອບມາຈາກເຮົາ.”

⁸ ແຕ່ສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເຕັມດ້ວຍອິດອໍານາດດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຢາເວ, ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍຸຕິທັມ ແລະ ອິດອໍານາດ ເພື່ອປະກາດການລະເມີດຂອງຢາໂລບແກ່ຕົວເຂົາ, ແລະ ເຖິງຄວາມບາບອິສະຣາເອນຂອງພວກເຂົາ.

⁹ ບັດນີ ຈົງຟັງຂໍຄວາມນິເຖິນ, ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ນຳຂອງເຊືອສາຍຂອງຢາໂລບ, ແລະ ຜູ້ປົກຄອງເຊືອສາຍຂອງອິສະຣາເອນ, ພວກທ່ານຜູ້ຊົງຕໍ່ຕ້ານຄວາມຍຸຕິທັມ, ແລະ ຜູ້ບົດເບື້ອງຄວາມຖືກຕ້ອງທັງຫມົດ.¹⁰ ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ສ້າງຊື່ໂອນດ້ວຍໂລຫິດ ແລະ ສ້າງເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍຄວາມອະຍຸຕິທັມ.¹¹ ພວກທ່ານຜູ້ນຳຂອງເມືອງນີຕັດສິນດ້ວຍຄວາມເຫັນແກ່ສິນບິນ, ບັນດາປະໂລຫິດສັງສອນດ້ວຍເຫັນແກ່ລາຄາຄ່າສອນ, ແລະ ອີກທັງບັນດາຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະກໍທ່ານວາຍດ້ວຍເຫັນແກ່ເງິນ.

ເຖິງຢ່າງນັ້ນເຂົາທັງຫລາຍຍັງອ້າງວ່າເພິ່ງພາພຣະຢາເວ ແລະ ກ່າວວ່າ “ພຣະຢາເວສະຖິດທໍາມາກາງເຮົາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ບໍ່ມີຄວາມຫາຍະນະອີຫຍັງເກີດຂຶ້ນແກ່ເຮົາໄດ້.”

¹² ດັ່ງນັ້ນ, ເພາະພວກທ່ານນີ້ເອງ, ຊີໂອນຈະຖືກໂຖຄືທຶງນາ, ເຢຣູຊາເລັມຈະກາຍເປັນກອງສົງອິກຮ້າງເພພັງ, ແລະ ເນີນພູແຫ່ງພຣະວິຫານຈະເປັນຄືເນີນພູປ່າອິກ.

4 ¹ ແຕ່ໃນປັນປາຍ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ ພູເຂົາທີ່ພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຢາເວ ຈະສະຖາປະນາຂຶ້ນຢູ່ເຫນືອຫມູ່ພູເຂົາທັງຫລາຍ.

ຈະໄດ້ຮັບການຍົກຊູເຫນືອບັນດາພູເຂົາ, ແລະ ຊົນຊາດຕ່າງໆ ຈະລັງໄຫລໄປບ່ອນນັ້ນ.

² ປະຊາຊາດຫລວງຫລາຍຈະມາ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ມາເຖິນ, ໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາຂອງພຣະຢາເວ, ໄປສູ່ພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂລບ. ພຣະອົງຈະຊົງສອນພວກເຮົາໃນທາງຂອງພຣະອົງແກ່ເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະດໍາເນີນໃນວິຖີທາງຂອງພຣະອົງ.” ເພາະບົດບັງເອກຈະອອກມາຈາກຊີໂອນ, ແລະ ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວຈະອອກມາຈາກເຢຣູຊາເລັມ. ພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນຄວາມໃນທໍາມາກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ຈະຕັດສິນໃຫ້ບັນດາຊາດຕ່າງໆ ຈໍານວນຫລາຍທີ່ຢູ່ໂກອອກໄປ. ພວກເຂົາຈະຕິດຕາບຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນໝາກສົບໂຖນາ ແລະ ຕິຫອກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນມືດຕິດກົງໄມ້. ປະຊາຊາດຈະບໍ່ຍົກຕາບຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ກັນອີກ, ທັງຈະບໍ່ມີການຝຶກອົບອົມດ້ານການສົງຄາມອີກຕໍ່ໄປ.

⁴ ທຸກຄົນຕ່າງກັນຢູ່ໃຕ້ຊັມອະນຸນ ແລະ ໃຕ້ຕື່ນຫມາກເດືອນຂອງຕົນ. ຈະບໍ່ມີໃຜເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານ, ເພາະປາກຂອງພຣະຢາເວຈະອອກໂຍທາໄດ້ກ່າວຢ່າງນີ້ແລ້ວ. ⁵ ເພາະວ່າຊົນຊາດທັງຫລາຍຕ່າງກໍດໍາເນີນ, ໃນນາມແຫ່ງພຣະຕ່າງໆຂອງຕົນ. ແຕ່ພວກເຮົາຈະດໍາເນີນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

⁶ ພຣະຢາເວປະກາດວ່າ, “ໃນວັນນັ້ນເຮົາຈະລວບລວມຄົນພິການ ແລະ ຈະລວບລວມບັນດາຜູ້ຖືກຂັບໄລ່ໄປ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ທຸກໃຈ.

⁷ ເຮົາຈະໃຫ້ຄົນພິການເປັນຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່, ແລະ ໃຫ້ຄົນທີ່ຖືກຂັບອອກໄປເປັນຊາດທີ່ແຂງແກ່ງ, ແລະ ພຣະຢາເວຈະຊົງປົກຄອງເຫນືອພວກເຂົາທີ່ພູເຂົາຊີໂອນ, ຕັ້ງແຕ່ບັດນີເປັນຕົ້ນ ແລະ ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ⁸ ສ່ວນເຈົ້າຜູ້ເປັນຫໍສັງເກດການຂອງຝູງເກະ, ເປັນພູເຂົາຂອງທິດາແຫ່ງຊີໂອນ - ເຖິງພຣະອົງ, ອານາຈັກດັ່ງເດີມຈະກັບມາ ຄືຣາຊອານາຈັກແຫ່ງລູກຍິງເຢຣູຊາເລັມ.

⁹ ເວລານີ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຮ້ອງສຽງດັງແທ້? ບໍ່ມີກະສັດປົກຄອງເຈົ້າບໍ່? ຫີປິກສາຂອງເຈົ້າຕາຍແລ້ວບໍ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຈັບປວດທໍລະມານຄືກັບຍິງຈະອອກລູກແບບນີ?” ¹⁰ ທິດາແຫ່ງຊີໂອນເອີຍ, ຈຶ່ງເຈັບປວດທໍລະມານ ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດແສນສາຫັດ ຄືຜູ້ຍິງທີ່ກໍລັງເກີດລູກ. ເພາະບັດນີເຈົ້າຕ້ອງອອກຈາກເມືອງໄປອາໄສຢູ່ໃນທຶງນາ, ແລະ ຈະໄປທຶນະຄອນບາບີໂລນ. ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊ່ວຍກູ້ບ່ອນນັ້ນ. ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າ ໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.

¹¹ ບັດນີຫລາຍຊົນຊາດ ໄດ້ຊຸມນຸມຕໍ່ສູ່ເຈົ້າ; ເຂົາກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ນາງຖືກຢຽບຢ່າ ໃຫ້ຕາຂອງເຮົາໄດ້ເບິ່ງຊີໂອນດ້ວຍຄວາມສະໃຈ.” ¹² ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະເວົ້າວ່າ, “ເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນແຜນການຂອງພຣະອົງ, ຫີພຣະອົງຊົງຮວບຮວມເຂົາທັງຫລາຍເຂົາມາ ຄືລວມຟ້ອນເຂົາໄວ້ຫີລານນວດເຂົາ.”

¹³ ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, “ທິດາແຫ່ງຊີໂອນເອີຍ, ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ນວດເຂົາເຖິນ, ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າມີເຂົາເຫລັກ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າມີກີບຕີນເປັນທອງສໍາຣິດ. ເຈົ້າຈະຢຽບຢ່າທໍາລາຍປະຊາຊົນຫລາຍຊາດ. ເຮົາຈະອຸທິດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມາໂດຍບໍ່ຊອບທັມນັ້ນແກ່ເຮົາເອງ, ຄືພຣະຢາເວ, ຖວາຍຊັບສິນຂອງພວກເຂົາແກ່ເຮົາ, ຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫມົດ.”

5 ¹ ບັດນີເຈົ້າຈຶ່ງລະດົມໄຟພົ້ນເຂົ້າຮ່ວມກັນ, ລູກຍິງແຫ່ງເຫລົ່າທະຫານ; ເຫລົ່າທະຫານໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍລ້ອມເມືອງໄວ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະຕິຜູ້ນຳຂອງຊາດອິສະຣາເອນທີ່ແກ້ມດ້ວຍໄມ້ກະບອງ.

² ແຕ່ເຈົ້າ, ເບັດເລເຮັມ ເອຟຣາທາເອີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າເປັນຄົນເລັກນ້ອຍໃນບັນດາຕະກູນຂອງຢູດາຍ, ແຕ່ຈາກເຈົ້າຈະມີຜູ້ຫນຶ່ງອອກມາເພື່ອເຮົາເພື່ອເປັນຜູ້ທີ່ຈະປົກຄອງໃນອິສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ການເລີ່ມຕົ້ນມາຈາກອະດີດຕະການ, ຈາກນີ້ອັນການ. ³ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຖິ້ມພວກເຂົາ, ຈົນເຖິງເວລາທີ່ຍິງຜູ້ເຈັບທ້ອງຈະເກີດລູກ, ແລ້ວບັນດາພີ່ນ້ອງທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະກັບມາຍັງປະຊາຊົນອິສະຣາເອນ.

⁴ ເພິ່ນຈະປົກຄອງປະຊາຊົນຂອງເພິ່ນ ໂດຍພຣະກໍາລັງຂອງພຣະຢາເວ, ດ້ວຍຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງພຣະນາມພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ. ເຂົາທັງຫລາຍຈະດໍາຮຽງຢູ່ໄດ້. ເພາະບັດນີເຂົາຈະເປັນໃຫຍ່ຈົນເຖິງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ. ⁵ ເຂົາຈະເປັນສັນຕິສຸກຂອງພວກເຮົາ.

ເມື່ອຄົນອັດຊີຣ໌ຮຸ້ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະຕັ້ງຄົນລ້ຽງແກະຈຳນວນເຈັດຄົນ ແລະ ຜູ້ນຳຈຳນວນແປດຄົນຂຶ້ນມາສູ່ກັບພວກເຂົາ.

⁶ພວກເຂົາຈະເບິ່ງແຍງແຜ່ນດິນອັດຊີຣ໌ຮຸ້ດ້ວຍຕາບ, ແລະ ແຜ່ນດິນນົມໂຣດທາງເຂົ້າເມືອງ. ເຂົາຈະຊ່ວຍກູ້ພວກເຮົາໃຫ້ຜົນຈາກຄົນອັດຊີຣ໌ຮຸ້, ເມື່ອເຂົາທັງຫລາຍມາຍັງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ເມື່ອພວກເຂົາຢ່າງເຂົ້າໄປໃນເຂດແດນຂອງພວກເຮົາ.

⁷ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຢາໂຄປາຈະຢູ່ທາມກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ຄືນ້ຳຄ້າງຈາກພຣະຢາເວ, ຄືນ້ຳຝົນທີ່ຕົກລົງພືດພັນ, ຊຶ່ງບໍ່ຖ້າມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຖ້າຄອຍລູກຫລານຂອງມະນຸດ.

⁸ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງຢາໂຄປາຈະຢູ່ທາມກາງປະຊາຊາດ, ຢູ່ທາມກາງບັນດາປະຊາຊົນ, ຄືສິ່ງໂຕຫນຶ່ງໃນທາມກາງສັດປ່າທັງຫລາຍ, ຄືສິ່ງໂຕຫນຸ່ມໃນຝຸງແກະ. ເມື່ອເຂົາຢ່າງຜ່ານພວກເຂົາໄປ, ເຂົາຈະຢຽບຢາຄືພວກເຂົາ ແລະ ຈິກພວກເຂົາອອກເປັນຕ່ອນໆ, ແລະ ຫີນນາຈະບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍພວກເຂົາໄດ້. ⁹ມີຂອງເຈົ້າຈະຍົກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານສັດຕູຂອງເຈົ້າ, ແລະສັດຕູທັງຫມົດຈະຖືກກໍາຈັດ.

¹⁰"ໃນມື້ນັ້ນສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ," ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະກໍາຈັດບັນດາມ້າຂອງເຈົ້າໃຫ້ຫມົດໄປຈາກບັນດາທາມກາງເຈົ້າ ແລະຈະທຳລາຍບັນດາລືດມ້າເສັກຂອງເຈົ້າ. ¹¹ເຮົາຈະກໍາຈັດເມືອງໃຫ້ຫມົດໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຫັບມ້າງທີ່ກຳບັງເຂັມແຂງຂອງເຈົ້າທັງຫມົດ.

¹²ເຮົາຈະທຳລາຍມົນຄາຖາທີ່ພວກເຈົ້າໃຊ້ນັ້ນ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫມໍ້ຄູຄົນໃດໆ ອີກຕໍ່ໄປ. ¹³ເຮົາຈະທຳລາຍຮູບແກະສະລັກຂອງເຈົ້າ ແລະ ເສົາຫີນສັກສິດທັງຫລາຍຈາກທາມກາງເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ມີສະການສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າເຮັດຈາກມືຂອງເຈົ້າເອງອີກຕໍ່ໄປ.

¹⁴ເຮົາຈະຖອນບັນດາເສົາອາເຊຣາຂອງເຈົ້າທາມກາງເຈົ້າ, ແລະເຮົາຈະທຳລາຍເມືອງຕ່າງໆຂອງເຈົ້າອີກດ້ວຍ.

¹⁵ເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງເຮົາ."

6 ¹ບັດນີ້ ຈົ່ງຟັງສິ່ງທີ່ພຣະຢາເວເວົ້າ, "ຈົ່ງລູກຂຶ້ນ ແລະ ສະເຫນີຄະດີຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າພູເຂົາທັງຫລາຍ;

ຈົ່ງໃຫ້ເນີນເຂົ້າທັງຫລາຍຟັງສຽງຂອງພວກເຈົ້າ. ²ພວກເຈົ້າພູເຂົາທັງຫລາຍ, ຈົ່ງຟັງການກ່າວໂທດຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ພວກເຈົ້າຜູ້ເປັນຮາກຖານອັນຫມັ້ນຄົງຂອງແຜ່ນດິນໂລກເອີຍ. ເພາະພຣະຢາເວຊຶ່ງມີຄະດີຄວາມກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງຈະສູ້ຄວາມກັບອິສະຣາເອນ."

³"ໂອປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າແນ່? ເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າລຳບາກບ່ອນໃດ? ຈົ່ງໃຫ້ການຕໍ່ເຮົາເດມ!

⁴ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນເອີຍ ແລະ ຊ່ວຍກູ້ພວກເຈົ້າອອກມາຈາກເຮືອນທາດ. ເຮົາໄດ້ໃຊ້ໂມເຊ, ອາໂຣນ, ແລະ ມີຣິອາມໄປຫາພວກເຈົ້າ. ໂອປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງຈິດຈຳສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງບາລາດ ກະສັດໂມອາບ, ແລະ ຈິດຈຳການທີ່ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງເບອໍໄດ້ຕອບເຂົ້າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າອອກຈາກຊິດຕິມໄປຫາກິນການ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພຣະຣາຊະກິດອັນຊອບທັມຂອງພຣະຢາເວ."

⁵ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະນຳອີຫຍັງເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະຢາເວ, ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າກິນກາບພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດ?

ຂ້າພຣະເຈົ້າຄວນທີ່ຈະເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງດ້ວຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ດ້ວຍບັນດາລູກງົວອາຍຸຫນຶ່ງປີບໍ່? ພຣະຢາເວຈະພໍພຣະຫ້ຍ

ໃນການຖວາຍແກະຜູ້ຫລາຍພັນຕົວ, ຫລື ດ້ວຍທານນ້ຳມັນຫລາຍຫມື່ນສາຍບໍ່?

ຂ້າພຣະເຈົ້າຄວນທີ່ຈະຖວາຍລູກຊາຍຫົວປີເພື່ອໄຖ່ການລະເມີດຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ, ຄືຜົນຂອງກາຍຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ ເພື່ອການຊຳລະບາບຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າເອງບໍ່? ⁶ມະນຸດເອີຍ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງແກ່ພວກເຈົ້າແລ້ວວ່າແມ່ນຫຍັງດີ, ແລະ ພຣະຢາເວຊຶ່ງປະສົງຫຍັງຈາກພວກເຈົ້າ: ໃຫ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຍຸຕິທັມ, ຮັກຄວາມເມດຕາ, ແລະ

ດຳເນີນຊີວິດໄປກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຖອມໃຈ.

⁷ພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະຢາເວ ປະກາດແກ່ນະຄອນນັ້ນ - ເຖິງຢ່າງໃດ- ບັດນີ້ຄົນສະຫລາດຈະຮູ້ຈັກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ:

"ຈົ່ງຮະວັງປະຊາຊົນນັ້ນເຖິນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເອົາມັນໃສ່ໄວ້ໃນທີ່ຂອງມັນ. ¹⁰ຍັງມີຊັບສົມບັດໃນເຮືອນຂອງຄົນອະທັມທີ່ບໍ່ໄດ້ສັດຊື່, ແລະ ມີການຄິດໂກງທີ່ຫນ້າລັງກຽດ.

¹¹ຂ້າພຣະເຈົ້າຄວນທີ່ຈະພິຈາລະນາບຸກຄົນຜູ້ເຮັດວຽກສາ ຖ້າເຂົາໃຊ້ຕາຊັງຂີໂກງ, ພ້ອມດ້ວຍຖົງທີ່ເຕັມດ້ວຍລູກຖຸ້ມຂີໂກງໄດ້ບໍ່?

¹²ບັນດາຄົນຮັງມີຂອງນະຄອນນັ້ນ ກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍ, ແລະ ຜູ້ຢູ່ອາໄສຂອງນະຄອນນັ້ນກໍ່ເວົ້າຂີ້ຕົວະ, ແລະ

ລົນຂອງພວກເຂົາກໍ່ເວົ້າແຕ່ຄຳຫລອກຫລວງ.

¹³ເພາະສະນັ້ນເຮົາຈະຕິພວກເຈົ້າໃຫ້ບາດເຈັບສາຫັດ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮຶກຮ້າງໄປເພາະຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ¹⁴ພວກເຈົ້າຈະກິນ ແຕ່ບໍ່ອິມ; ຄວາມວ່າງເປົ່າຂອງພວກເຈົ້າຈະຍັງຄົງຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຈະຈັດເກັບສິນຄ້າໄວ້ແຕ່ຈະບໍ່ເຫລືອຢູ່, ແລະສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເກັບໄວ້ເຮົາຈະໃຫ້ຕາບທຳລາຍເສັ້ນ. ¹⁵ພວກເຈົ້າຈະຫວ່ານ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ເກັບກ່ຽວ; ພວກເຈົ້າຈະບິບຫມາກກອກເຫດ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ເຈີມຕົວພວກເຈົ້າເອງດ້ວຍນ້ຳມັນ; ພວກເຈົ້າຈະຢຽບຫມາກອະງຸ່ນ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ຕື່ມເຫລືອອະງຸ່ນ.

¹⁶ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັກສາກິດເກນທີ່ອິມຣິໄດ້ເຮັດຂຶ້ນ, ແລະ ເຮັດຕາມກິດຈະການທັງຫມົດຂອງເຊື້ອຊາດຂອງອາຮາບ.

ພວກເຈົ້າດຳເນີນການຕາມແຜນການຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າ, ຄືເມືອງພິນາດ ແລະ ພວກເຈົ້າ

ບັນດາຜູ້ອາໄສຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຢາະເຢີຍ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະແຍກຮັບການເຢາະເຢີຍຈາກປະຊາຊົນຂອງເຮົາ."

7 ¹ວິບັດແກ່ຕົວຂ້າພຣະເຈົ້າ! ເພາະຂ້າພຣະເຈົ້າເປັນຄືການເກັບກ່ຽວຂອງຫມາກໄມ້ຮະດູຮ້ອນທີ່ຜ່ານໄປແລ້ວ, ແລະ

ເປັນຄືຜົນອະງຸ່ນທີ່ຕົກຄ້າງຈາກການເກັບກ່ຽວຜົນໃນສວນອະງຸ່ນ: ຈົ່ງບໍ່ມີພວງອະງຸ່ນໃຫ້ກິນແລ້ວ,

ບໍ່ມີທັງຫມາກເດືອນສຸກຄາຕິນຮະດູທີ່ຕົວຂ້າພຣະເຈົ້າບາຖານ. ²ຄົນຈົ່ງຮັກພັກດີຕາຍໄປຈາກແຜ່ນດິນ, ບໍ່ມີຄົນຊື່ຕົງເຫລືອຢູ່ຈັກຄົນດຽວ.

ພວກເຂົາທຸກຄົນຕ່າງກໍ່ລໍຄອຍຈະຂ້າພັນລ້ນແຫງກັນ; ຕ່າງຄົນກໍ່ຕາມລຳພັນອຸງຂອງຕົນ.

³ມີຂອງພວກເຂົາເກັ້ງແຕ່ທີ່ຈະທຳຮ້າຍຄົນອື່ນ: ຜູ້ປົກຄອງຮຽກຮ້ອງແຕ່ເງິນ, ຜູ້ພິພາກສາໄຟ້ຫາແຕ່ສິນບົນ, ແລະ ຜູ້ມີອິດທິພົນມັກເຮັດຕາມໃຈມັກ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຕ່າງຫາກກໍ່ຄິດຄືກັນ. ⁴ຄົນດີທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາກໍ່ກາຍເປັນເຫມືອນຕົ້ນຫນາມ, ຄົນທີ່ຊື່ຕົງທີ່ສຸດກໍ່ຊົ່ວຢິງກວ່າຫນາມເຫລມ.

ວັນແຫ່ງການລົງໂທດພວກເຈົ້າ ຄືວັນທີ່ບັນດາຄົນຍາມໄດ້ບອກໄວ້ລ່ວງຫນ້າ ກໍ່ມາເຖິງແລ້ວ ບັດນີ້ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພວກເຂົາຈະສັບສົນຮຸ່ນວາຍ.

⁵ຢ່າວາງໃຈເພື່ອນຢ້ານຄົນໃດເລີຍ; ຢ່າຫມັ້ນໃຈມິດສະຫາຍ. ຈົ່ງຮະວັງຄຳເວົ້າຂອງທ່ານ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຍິງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງພວກເຈົ້າ.

⁶ເພາະວ່າລູກຊາຍດູຫມື່ນພໍ່ຂອງເຂົາ, ລູກສາວກໍ່ລູກຂຶ້ນສູ່ກັບແມ່ຂອງລາວ, ແລະ ລູກໄຜ້ຕໍ່ສູ້ແມ່ຢ່າ.

ສັດຕູຂອງເຂົາຈະເປັນຄົນໃນຄົວເຮືອນຂອງເຂົາເອງ.

⁷ແຕ່ສຳລັບຂ້າພວກເຮົາ, ຂ້າພວກເຮົາຈະເບິ່ງພຣະຢາເວ. ຂ້າພວກເຮົາຈະເຝົ້າຄອຍພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມລອດຂອງຂ້າພວກເຮົາ; ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພວກເຮົາຈະຊົງຟັງຂ້າພວກເຮົາ.⁸ສັດຕູເຮືອ, ຢາເຢາະເຍີຍຂ້າພວກເຮົາເລີຍ. ເມື່ອຂ້າພວກເຮົາລົມລົງ, ຂ້າພວກເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນອີກ. ເມື່ອຂ້າພວກເຮົານັ່ງຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ພຣະຢາເວຈະຊົງເປັນແສງສະຫວ່າງແກ່ຂ້າພວກເຮົາ.

⁹ເພາະຂ້າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ, ຂ້າພວກເຮົາກໍຈະທືນຮັບພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງ ຈົນກວ່າພຣະອົງພິພາກສາຄະດີຂອງຂ້າພວກເຮົາ, ແລະ ຊົງຕັດສິນຄວາມເພື່ອຂ້າພວກເຮົາ. ພຣະອົງຈະຊົງນຳຂ້າພວກເຮົາອອກໄປຍັງຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ຂ້າພວກເຮົາຈະເຫັນການຊ່ວຍຊ້ອຍຂອງພຣະອົງໃນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.

¹⁰ແລ້ວສັດຕູຂອງຂ້າພວກເຮົາຈະເຫັນ, ແລະຄວາມອັບອາຍຈະທັບຖິ້ມຄົນຜູ້ກ່າວແກ່ຂ້າພວກເຮົາ, "ພຣະຢາເວຂອງທ່ານຢູ່ໃສ?" ຕາຂອງຂ້າພວກເຮົາຈະແນມເບິ່ງນາງລົມລົງ; ນາງຈະຖືກຢຽບຢູ່ໃຕ້ຝາຕີນຄືຂີ້ຕົມຢູ່ຕາມຖະຫນົນຫົນທາງ.

¹¹ມືຫນຶ່ງທີ່ຈະສ້າງກຳແພງເມືອງຂອງພວກເຮົາຈະມາຮອດ; ໃນວັນນັ້ນເຂດແດນຂອງພວກເຮົາຈະຂະຫຍາຍອອກໄປໂກຫລາຍ.

¹²ໃນວັນນັ້ນປະຊາຊົນຈະມາຫາພວກເຮົາ, ຈາກອັດຊີເຣັຍ ແລະເມືອງຕ່າງໆຂອງອີຢິບ, ແລະຈາກອີຢິບຈົນຮອດແມ່ນ້ຳ, ແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ, ຈາກທະເລເຖິງທະເລ, ແລະ ຈາກພູເຂົາຈົນເຖິງພູເຂົາ.

¹³ແຕ່ແຜ່ນດິນຈະຖືກຖິ້ມຮ້າງເປົ່າວ່າງເພາະຄົນທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ນັ້ນບັດນີ້ເປັນເຫດເນື່ອງດ້ວຍຜົນການກະທຳຂອງພວກເຮົາ.

¹⁴ຂໍຊົງລ້ຽງດູປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຄືລ້ຽງແກະດ້ວຍໄມ້ແສ້ຂອງພຣະອົງ, ຝູງແກະທີ່ເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ອາໄສຢ່າງໂດດດ່ຽວໃນປ່າຮົກ, ໃນທຳມະກາງທຶງຫຍ້າອຸດົມສົມບູນຂໍໃຫ້ເຂົາເລັມຫຍ້າຢູ່ໃນບາຊານ ແລະກິເລອາດຢ່າງໃນໂບຮານນະການ.

¹⁵ດັ່ງໃນສະໄຫມເມື່ອພວກເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ, ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ.

¹⁶ບັນດາປະຊາຊົນຈະເຫັນແລ້ວອັບອາຍໃນອຳນາດທັງສິ້ນຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະເອົາມືປິດປາກພວກເຮົາໄວ້; ຫູຂອງພວກເຮົາຈະຫນວກໄປ.

¹⁷ພວກເຮົາຈະລິເລືອກຂີ້ຝຸ່ນເຫມືອນ, ເຫມືອນສັດທີ່ເລືອກຄານໃນໂລກ. ພວກເຮົາຈະອອກມາຈາກຖ້ຳຂອງພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ; ພວກເຮົາຈະອອກມາຫາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ, ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະຢ້ານເຫດເພາະພຣະອົງ.

¹⁸ໃຜຈະເປັນພຣະເຈົ້າເຫມືອນພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງອະພິຍາຍ, ແລະ ຊົງເບິ່ງຂໍ້ວາມການທໍຣະຍົດຂອງຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ອັນເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະອົງບໍ່? ພຣະອົງຊົງບໍ່ຮັກສາພຣະພິໂຣດເປັນນິດ, ເພາະພຣະອົງປິຕິຍົດໃນພັນທະສັນຍາອັນສັດຊື່ຂອງພຣະອົງ.

¹⁹ພຣະອົງຈະຊົງເມດຕາແກ່ພວກເຮົາອີກ; ຈະຊົງຢຽບຄວາມຜິດທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາໄວ້ໃຫ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງຈະຊົງດຶກບາບທັງຫມົດຂອງພວກເຮົາລົງໄປໃນທະເລເລີກ.²⁰ ພຣະອົງຈະຊົງສຳແດງຄວາມຈິງຕໍ່ຢາໂຄບ ແລະ ຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຕໍ່ອັບຣາຮາມ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປະຕິຍານຕໍ່ບຸດຂອງເຮົາ ຕັ້ງແຕ່ສະໄຫມບູຮານນະການ.

ນາຮູມ

1 ¹ຄຳໂອວາດກ່ຽວກັບເມືອງນິເນເວ. ຫນັງສືເລື່ອງນິມິດຂອງນາຮູມ, ຊາວແອນໂກດ.

²ພຣະຢາເວຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຫວັງແຫນ ແລະ ແກ້ແຄ້ນ; ພຣະຢາເວຊົງແກ້ແຄ້ນ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ; ພຣະຢາເວຊົງແກ້ແຄ້ນຜູ້ທີ່ຂີດຂວາງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງສືບຕໍ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ.³ພຣະຢາເວຊົງທີ່ຈະໂກດຮ້າຍ ແລະ ມີຮິດຫນຸພາບຢຶງໃຫຍ່; ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ປະກາດວ່າສັດຕູຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ເຮັດຽງສາ. ພຣະຢາເວຊົງດຳເນີນໃນພາຍຸລົມຫມູນ ແລະ ພາຍຸ, ແລະ ເມກເປັນຂີ້ຝຸ່ນໃຫ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.

⁴ພຣະອົງຊົງຫ້າມນັກທະເລ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນແຫ້ງໄປ; ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳລຳເຊທັງຫລາຍບົກແຫ້ງໄປ. ບາຊານກໍ່ຫຼົງແຫ້ງໄປ, ແລະ ລວມພູກາ-ເມນກໍ່ຫຼົງແຫ້ງໄປເຊັ່ນກັນ; ດອກໄມ້ຢູ່ເທິງພູເລບານອນກໍ່ຫຼົງແຫ້ງໄປ.⁵ບັນດາພູເຂົາກໍ່ສິ້ນສະເທືອນຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ, ແລະ ບັນດາເນີນພູກໍ່ເປື້ອນໄປ; ແຜ່ນດິນກໍ່ຟັງທະລາຍລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ, ແຫ້ຈົງແລ້ວ, ຫົວທັງໂລກ ແລະ ຄົນທັງຫມົດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກດ້ວຍ.

⁶ໃຜຈະຕ້ານທານຕໍ່ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງໄດ້? ໃຜຈະທືນຕໍ່ຄວາມຮ້ອນແຮງແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້? ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງພົນອອກມາເຫມືອນໄຟ ແລະ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຫີນດານທັງຫລາຍແຕກໄປ.

⁷ພຣະຢາເວຊົງປະເສີດ, ເປັນບ່ອນກຳບັງອັນເຂັ້ມແຂງໃນວັນທີ່ຍາກລຳບາກ; ແລະ ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ເຂົາມາລີໄພໃນພຣະອົງ.⁸ແຕ່ພຣະອົງຈະທຳລາຍສັດຕູຂອງພຣະອົງໃຫ້ສິ້ນໄປດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມອັນແຮງ; ພຣະອົງໄລ່ພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນຄວາມມືດ.

⁹ພວກທ່ານຄິດອຸປະກອນໃດຕໍ່ສູ້ພຣະຢາເວ? ພຣະອົງຊົງທຳລາຍໃຫ້ກ້ຽງ; ບັນດາຄວາມທຸກຍາກຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນອີກ ເປັນຄັ້ງທີສອງ.¹⁰ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະຫຍຸ້ງພັນກັນໄປຫມົດ ຄືດັ່ງເຄືອຫນາມພັນກ້ຽວກັນ; ພວກເຂົາຈະເມົາເຫລົ່າດ້ວຍເຄື່ອງຕື່ມຂອງເຂົາເອງ; ພວກເຂົາຈະຖືກໄຟຜົ້າໄປຈົນຫມົດສິ້ນເຫມືອນຕໍ່ເຝືອງແຫ້ງ.¹¹ບາງຄົນໄດ້ຂຶ້ນມາທຳມະກາງພວກທ່ານ, ນິເນເວ, ຜູ້ທີ່ຄິດແຜນການຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ສູ້ພຣະຢາເວ, ຜູ້ທີ່ສະຫນັບສະຫນູນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

¹²ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, "ແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະມີກຳລັງຄົບຖ້ວນ ແລະ ມີຈຳນວນຄົນຫລວງຫລາຍ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະຖືກຕັບສູນໄປ; ຄົນຂອງພວກເຂົາຈະສູນສິ້ນໄປ. ແຕ່ເຈົ້າ, ຢູດາ: ແມ່ນວ່າເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມທຸກໃຈ, ເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມທຸກອີກຕໍ່ໄປ."¹³ບັດນີ້ ເຮົາຈະທຳລາຍແອກຂອງພວກເຂົາອອກຈາກເຈົ້າ; ເຮົາຈະທຳລາຍໄສ້ທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າໄປເສຍ."

¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ອອກຄຳສັ່ງກ່ຽວກັບເຈົ້າວ່າ, ນິເນເວ: "ເຈົ້າຈະບໍ່ມີເຊື້ອສາຍທີ່ໃຊ້ຊີຕາມຊື່ຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາຈະທຳລາຍຮູບທີ່ແກະສະຫລັກ ແລະ ຮູບຫລໍ່ໂລຫະໄປຈາກວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ເຮົາຈະຂຸດຂຸມຝັງສິບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ເພາະວ່າເຈົ້າຊົ່ວຊ້າ."

¹⁵ເບິ່ງແມ, ເທິງພູເຂົາມີຕີນຂອງຜູ້ນຳຂ້າວປະເສີດມາ ຜູ້ປະກາດສັນຕິພາບ! ຢູດາເອີຍ ຈົ່ງຈັດງານເຫດສະການ, ແລະ ຮັກສາຄຳສາບານຂອງເຈົ້າ, ເພາະຄົນຊົ່ວຈະບໍ່ມາຫາເຈົ້າອີກ; ພວກເຂົາຖືກກຳຈັດໄປໝົດສິ້ນແລ້ວ.

2 ¹ຜູ້ທຳລາຍເຈົ້າໃຫ້ພົນາດກຳລັງຈະເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າແລ້ວ. ຈົ່ງເຂົ້າປະຈຳການທີ່ກຳແພງເມືອງ, ຈົ່ງເຝົ້າເສັ້ນທາງໄວ້, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຕີນເອງເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ຈົ່ງລວມກອງທັບຂອງເຈົ້າໄວ້.²ເພາະວ່າພຣະຢາເວພົ້ນຢູ່ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງຢາໂຄບ, ຄືກັບຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂອງອິດສະຣາເອນ, ແມ່ນວ່າພວກໂຈນໄດ້ທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາ ແລະ ທຳລາຍເຄືອຈະງຸ່ນທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໄປ.

³ໄລ່ຂອງທະຫານຂອງເຂົາເປັນສີແດງ, ແລະນັກຮົບຜູ້ກຳທັງຫລາຍນຸ່ງເຄື່ອງສີແດງເຂັ້ມ; ໂລຫະທີ່ຢູ່ລົດມ້າຮົບທັງຫລາຍ ກໍ່ສ່ອງແສງເຫລື້ອມໃນວັນທີ່ມັນຖືກກຽມຜ່ອມ, ແລະ ຫອກໄມ້ສິ້ນສິດຖືກແກ່ງໄປມາໃນອາກາດ.⁴ລົດມ້າຮົບແລ່ນໄປຕາມຖະຫນົນຢ່າງໄວວາ; ພວກມັນແລ່ນຢ່າງໄວວາກັບໄປມາໃນຖະໜົນທີ່ກວ້າງຂວາງເຫມືອນເຊື້ອໄຟ, ແລະ ເຫມືອນກັບສາຍຝ້າແມບ.

⁵ຜູ້ທີ່ທຳລາຍເຈົ້າໃຫ້ພົນກຳເນີນເອົາທະຫານຂອງເຂົາມາ; ພວກເຂົາກໍສະດຸດກັນແລະກັນລົມລົງໃນຂະນະທີ່ເດີນໄປ; ພວກເຂົາຟ້າວໂຈມຕີເຂົາກຳ-ແພງເມືອງ. ມີການຈັດກຳລັງຂະໜາດໃຫຍ່ ເພື່ອປ້ອງກັນພວກຜູ້ໂຈມຕີເຫລົ່ານີ້.

⁶ປະຕູທີ່ແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍເປີດອອກ, ແລ້ວຮາຊະວົງກໍພັງທະລາຍລົງ.⁷ຮັດແຊບຈະຖືກເປືອຍກາຍຢູ່ ແລະ ໄດ້ຖືກພາຕົວໄປ; ບັນດາສາວໃຊ້ຂອງນາງຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງຄືສຽງນົກກາງແກ, ຈະຕື່ເອິກຂອງພວກເຂົາເອງ.

⁸ນິເນເວກໍເຫມືອນສະນ້ຳຮິວ, ໂດຍທີ່ຜູ້ຄົນຕ່າງໆໄປເຫມືອນນ້ຳຜຸ້ງອອກມາ. ຄົນອື່ນໆຕ່າງກໍຮ້ອງວ່າ “ຢຸດ, ຢຸດ,” ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜຫລຽວຫລັງກັບ.⁹ຈົ່ງປຸ້ນເອົາເງິນເຖິດ, ຈົ່ງປຸ້ນເອົາຄຳໄປ, ເພາະມັນບໍ່ສິ້ນສຸດ, ຄວາມຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຄືເຄື່ອງລ້ຳຄ່າກໍບໍ່ມີອີກແລ້ວ.¹⁰ນິເນເວຮ້າງເປົ່າ ແລະ ມ້າງເພໄປແລ້ວ. ຈິດໃຈຂອງທຸກຄົນກໍສະຫລາຍໄປ, ຫົວເຂົ້າທັງຫລາຍກໍພົບລົງ, ແລະທຸກຄົນຕ່າງກໍເຈັບປວດໄປຫມົດ; ໃບຫນ້າຂອງທຸກຄົນກໍຊຶດໄປ.

¹¹ບັດນີ້ຖ້າສິ່ງ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນລ້ຽງລູກຂອງໂຕສິ່ງ, ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງສິ່ງໂຕຜູ້ ແລະໂຕແມ່ ເຄີຍເດີນທາງກັບລູກໆຂອງມັນ, ເປັນບ່ອນທີ່ພວກມັນບໍ່ຢ້ານສິ່ງໃດ?¹²ສິ່ງໂຕນັ້ນໄດ້ຈັກອາຫານໃຫ້ພຽງພໍສຳລັບລູກຂອງມັນເປັນຕອນໆ ເພື່ອໃຫ້ລູກໆຂອງມັນກິນ; ມັນໄດ້ຄ້າບຄໍເຫຍືອມາໃຫ້ພວກສິ່ງໂຕແມ່ທັງຫລາຍ, ແລະ ສະສົມຊີ້ນໄວ້ຈົນເຕັມຖ້ຳຂອງມັນ, ໃນຖ້ຳຂອງມັນມີຊາກສັດທີ່ຈັກຂາດເປັນຕອນໆ.

¹³ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາປະກາດວ່າ, “ເບິ່ງແມ ເຮົາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ, ເຮົາຈະເຜົາລົດມ້າຮີບຂອງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຄວັນໄຟ, ແລະ ຄົມດາບຈະສັງຫານສິ່ງຫນຸ່ມຂອງເຈົ້າ. ເຮົາຈະເອົາຂອງທີ່ເຈົ້າທີ່ປຸ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນສຽງຂອງຜູ້ສິ່ງຂາວຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.”

3 ¹ວິບັດແກ່ເມືອງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ! ເຕັມໄປດ້ວຍການເວົ້າຂີ້ຕົວະ ແລະ ຊັບສົມບັດທີ່ປຸ້ນມາທັງສິ້ນ; ມີຄົນທີ່ຕົກເປັນເຫຍືອໃນເມືອງນັ້ນສະເຫມີ.

²ແຕ່ບັດນີ້ມີສຽງຂອງໄມ້ແສ້ ແລະສຽງອີກກະທົກຂອງກົງລັ, ກັບຝູງມ້າທີ່ກຳລັງແລ່ນໄປ, ແລະ ລົດມ້າຮີບທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງແລ່ນເຕັມໄປ.

³ຍັງມີຄົນຂີ່ມ້າທີ່ຜ່ອມໂຈມຕີ, ດາບເຫລືອມ, ຫອກປະກາຍ, ຊາກສົບກອງສູງຂຶ້ນຫລາຍມະຫາສານ, ຮ່າງຄົນຕາຍບໍ່ຮູ້ຈັກຫມົດ; ຜູ້ໂຈມຕີພວກເຂົາຈະສະດຸດຊາກສົບທັງຫລາຍນັ້ນ.⁴ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ເພາະພຶດຕິກຳທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍລາຄະຕັນຫາ ຂອງຢິງໂສເຟນີທີ່ສວຍງາມ,

ຜູ້ຊຳນານການໃຊ້ເວດມິນຄາຖາ, ຜູ້ຂາຍປະຊາຊາດຜ່ານການເປັນໂສເຟນີຂອງນາງ, ແລະ ປະຊາຊົນກໍຜ່ານການກະທຳແຫ່ງການໃຊ້ເວດມິນຂອງນາງ.

⁵“ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ - ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ - ເຮົາຈະຮຶກຂີ້ປ່ຽນເຈົ້າຄູມຫນ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ບັນດາປະຊາຊາດໄດ້ເຫັນຄວາມເປືອຍກາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ໃຫ້ຮາຊອານາຈັກທັງຫລາຍເຫັນຄວາມອັບອາຍຂອງເຈົ້າ.⁶ເຮົາຈະໂຍນສິ່ງເປີເປືອນອັນຫນ້າລັງກຽດໃສ່ເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຊົ່ວຊ້າ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖືກຄົນປະຈານ.⁷ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນຄືທຸກຄົນທີ່ແນມເຫັນເຈົ້າກໍຈະປົບຫນີໄປໂກຈາກເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, ‘ນິເນເວເປັນເມືອງຮີກຮ້າງແລ້ວ; ໃຜຈະຮ້ອງໄຫ້ສິ່ງສານເຈົ້າ?’ ເຮົາຈະໄປຊອກຫາຜູ້ໃດມາປອບໃຈເຈົ້າໄດ້?”

⁸ນິເນເວເອີຍ, ເຈົ້າຕົກວ່າເມືອງເຫບັດບໍ່, ເມືອງນີ້ຕັ້ງຢູ່ລະຫວ່າງແມ່ນ້ຳໄນ, ຊຶ່ງມີນ້ຳອ້ອມຮອບເມືອງ, ມີທະເລເປັນທີ່ກຳບັງ, ມີທະເລເປັນກຳແພງເມືອງບໍ່?

⁹ເອທິໂອເປຍ ແລະ ເອຢິບເປັນກຳລັງຂອງເມືອງນີ້ ແລະ ມັນບໍ່ມີສິ້ນສຸດດ້ວຍ; ເມືອງຜູດ ແລະ ເມືອງລີເບຍເປັນພັນທະມິດຂອງເມືອງນັ້ນ.

¹⁰ເຖິງປານນັ້ນ ເມືອງເຫບັດກໍຍັງຖືກກວາດໄປ; ນາງຕົກໄປເປັນຊະເລີຍ, ລູກນ້ອຍໆຂອງນາງກໍຖືກໂຍນລົງ ແຕກອອກເປັນຕອນໆໆ ເທິງຖະຫນົນທຸກເສ້ນ, ສັດຕູຂອງນາງຈັບສະຫລາກຖືກຜູ້ທີ່ມີກຽດໃນເມືອງນີ້, ແລະ ຄົນໃຫຍ່ທັງຫມົດໄດ້ຂອງເມືອງນັ້ນກໍຖືກລ່າມໂສ້.¹¹ເຈົ້າກໍຍັງຈະເມົາມາຍ; ເຈົ້າພະຍາຍາມຫລົບຊ້ອນ, ແລະ ເຈົ້າຈະຊອກຫາບ່ອນທີ່ລີໄພຈາກສັດຕູຂອງເຈົ້າ.

¹²ກຳແພງເມືອງທັງຫມົດຂອງເຈົ້າຈະເປັນເຫມືອນຕົ້ນໝາກເດືອເຫດ: ມີຫມາກເດືອເຫດສຸກລຸ້້ນທຳອິດ, ຖ້າພວກມັນຖືກສັ່ນ, ພວກມັນຈະຕົກລົງໄປໃນປາກຂອງຜູ້ທີ່ກິນ.¹³ເບິ່ງແມ, ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ທຳມະການາງເຈົ້າເປັນພວກຜູ້ຍິງ; ບັນດາປະຕູເມືອງແຫ່ງແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າກໍເປີດກວ້າງໃຫ້ພວກສັດຕູຂອງເຈົ້າ; ໄຟໄດ້ໄຫມ້ກິນກິນລູກດ່ານປະຕູຂອງເຈົ້າຫມົດແລ້ວ.

¹⁴ຈົ່ງໄປເອົານ້ຳໄວ້ເພາະຈະຖືກປິດລ້ອມໂຈມຕີ; ຈົ່ງເສີມກຳລັງກຳແພງເມືອງຂອງເຈົ້າ; ຈົ່ງລົງໄປໃນບໍດິນຫນຽວ; ຢຽບປູນໃຫ້ເຂົ້າກັນ; ຈົ່ງແປງເຕົາໄຟເຜົາດິນຈີ່ໃຫ້ແຂງແຮງຂຶ້ນ.¹⁵ໄຟຈະໄຫ້ເຈົ້າທີ່ນັ້ນ, ແລະ ດາບຈະຂ້າເຈົ້າ. ມັນຈະກິນເຈົ້າເຫມືອນຕັກແຕນອ່ອນກິນກິນທຸກຢ່າງ. ຈົ່ງເພີ່ມໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນເຫມືອນຕັກແຕນທີ່ໃຫຍ່ເຕັມໂຕແລ້ວ.

¹⁶ເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມຈຳນວນພັກໃຫ້ທະວີຫລາຍຂຶ້ນ ກວ່າດວງດາວທັງຫລາຍໃນທ້ອງຟ້າ; ແຕ່ພວກມັນກໍເຫມືອນຕັກແຕນອ່ອນ: ພວກເຂົາປຸ້ນແຜນດິນແລ້ວກໍຫນີໄປ.¹⁷ພວກຜູ້ປົກຄອງຂອງເຈົ້າກໍເຫມືອນຕັກແຕນ, ທີ່ໃຫຍ່ເຕັມທີ່ແລ້ວ ແລະ ພວກນາຍທະຫານຂອງເຈົ້າເປັນເຫມືອນຝູງຕັກແຕນທີ່ເກາະຮືວໃນມືອາກາດຍືນຫນາວ. ເມື່ອດວງອາທິດຂຶ້ນ ພວກມັນກໍບິນຫນີໄປຫມົດ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າມັນໄປໃສ.

¹⁸ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍເອີຍ, ບັນດາຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງເຈົ້ານອນຫລັບແລ້ວ; ຜູ້ປົກຄອງຂອງເຈົ້າກໍນອນລົງພັກຜ່ອນ. ປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າກໍກະແຈກກະຈາຍຢູ່ເທິງພູສູງ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮວບຮວມພວກເຂົາໄດ້.¹⁹ບໍ່ມີບາດແຜໃດຂອງເຈົ້າ ຈະສາມາດປືນປົວໃຫ້ຫາຍດີໄດ້, ບາດແຜຂອງເຈົ້ານັ້ນສາຫັດຫລາຍ. ຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວກ່ຽວກັບເຈົ້າ ຈະຕິບມືເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າ, ໃຜຈະລອດຜົນຈາກຄວາມໂຫດຮ້າຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງເຈົ້າໄດ້?

ຮາບາກຸກ

1 ¹ນິແມ່ນຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຮາບາກຸກ ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂອ ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະອົງອີກດິນປານໃດ, ແລະ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະຮັບຟັງຂ້ານ້ອຍ?

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ພົນຈາກການທຳລາຍ, “ອັນໂຫດຮ້າຍ!” ແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ປອດພ້ຍ.

³ເປັນຫຍັງພຣະອົງ ຈຶ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍພົບພໍ້ກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ແລະການຊົ່ວຊ້າເຊັ່ນນີ້? ການທຳລາຍ ແລະການເຂັ້ມຂົ້າທຳລາຍຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້ານ້ອຍ; ການສູ້ຮົບຕິບຕໍ່ ແລະການຜິດຖຽງກັນມີຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ.⁴ກົດຫມາຍຂາດຄວາມສັກສິດ, ແລະ ຄວາມຍຸຕິທັມບໍ່ເຄີຍມີເລີຍ. ຄົນຊົ່ວຈຶ່ງໃຊ້ອຳນາດຂົ້ມເຫັງຄົນດີ; ໂດຍບິດເບືອນຄວາມຍຸຕິທັມ. ແລ້ວພຣະຢາເວຊົງຕອບ ຮາບາກຸກວ່າ

⁵“ຈົ່ງເບິ່ງຊົນຊາດທັງຫລາຍອ້ອມແອ້ມເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະປະຫລາດໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນ! ເພາະວ່າ ເຮົາຈະໃຫ້ບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນໃນສະໄຫມຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຍິນ.⁶ເບິ່ງແມ! ເຮົາພວມນຳຊາວເຄດັ້ງ—ຄົນພວກທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະໃຈຮ້ອນມາໃຫ້ມີອຳນາດ—ພວກເຂົາກໍກຳລັງອອກໄປຍຶດ ແລະ ຄອບຄອງປະເທດທັງຫລາຍທົ່ວໂລກ.⁷ພວກເຂົາກໍກຳລັງສ້າງຄວາມຢ້ານກົວ ແລະຄວາມອິນລະຫົນຂຶ້ນທົ່ວໄປ; ໂດຍເປັນຜູ້ອອກກົດຫມາຍ ແລະໃຊ້ກົດຫມາຍເອງ.

⁸ມ້າຂອງພວກມັນແລ່ນໄວກວ່າເສືອດາວ, ໄວກວ່າຫມາປ່າທີ່ອອກລ່າເຫຍືອຕອນກາງຄືນ. ກີບຕີນມ້າຂອງພວກເຂົາກະທົບພື້ນດິນ, ແລະ ທະຫານຂອງພວກເຂົາຂີ່ມ້າຫອບມາແຕ່ໄກ—ຍິນເຫມືອນແຫລວເຈີດໄປກິນເຫຍືອ.⁹ກອງທັບຂອງພວກເຂົາບຸກເຂົ້າຄອບຄອງຢ່າງຮ້າຍກາດ; ເມື່ອມັນບຸກເຂົ້າມາໃກ້ ທຸກຄົນກໍຢ້ານກົວຕົວສັນຈົນຂວັນເສັ້ງ, ແລະຊະເລີຍທີ່ພວກເຂົາຈັບໄດ້ມີຫລາຍເຫມືອນດັ່ງເມັດຊາຍ.

¹⁰ ພວກເຂົາໝົນປະຫມາດບັນດາກະສັດ ແລະຫົວເຍາະເຍີຍໃສ່ບັນດາຜູ້ປົກຄອງ. ພວກເຂົາຫົວຂວັນໃສ່ປ້ອມປ້ອງກັນ, ໂດຍກອງດິນຂຶ້ນໃຫ້ສູງເທົ່າປ້ອມ ແລະກໍ່ເຂົ້າຍຶດຄອງ.¹¹ ເມື່ອຍຶດໄດ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍ່ກວາດເອົາສິ່ງຂອງໄປຫມົດເຫມືອນລົມຜັດຜ່ານເອົາໄປ; ຄົນພວກນີ້ບູຊາອຳນາດຂອງຕົນເອງ, ຜູ້ທີ່ເຂັ້ມແຂງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.” ແລ້ວຮາບາກຸກໄດ້ຖາມພຣະຢາເວວ່າ

¹² “ພຣະຢາເວ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ອົງບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ? ພວກເຮົາຈະບໍ່ຕາຍ. ພຣະຢາເວ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາເພື່ອຕັດສິນ, ພຣະເຈົ້າແລະພຣະຜູ້ເປັນທີ່ກຳບັງເຂັ້ມແຂງຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ພຣະອົງໄດ້ສະຖາປະນາພວກເຂົາເພື່ອການແກ້ໄຂ.

¹³ ສາຍຕາຂອງພຣະອົງບໍ່ຮູ້ສຸດ ເກີນກວ່າທີ່ຈະເບິ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະພຣະອົງບໍ່ສາມາດເບິ່ງການກະທຳຜິດ ດ້ວຍຄວາມຊອບພຣະທັຍໄດ້; ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຊົມຊອບ ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ທຳຣະຍຶດບໍ່? ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຊົງມີດງຽບຢູ່ ໃນເມື່ອພວກເຂົາທຳລາຍປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ຊອບທັມກວ່າພວກເຂົາ?¹⁴ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເປັນເຫມືອນປາໃນທະເລ, ເຫມືອນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເລືອຍຄານໄປ ໂດຍປາສະຈາກຜູ້ຄອບຄອງເຫນືອພວກມັນ.

¹⁵ ພວກເຂົາຈັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງຫມົດຂຶ້ນມາດ້ວຍເບັດຕຶກປາ; ພວກເຂົາເອົາມາຈາກວາດເອົາປະຊາຊົນ ແລະຂັງພວກເຂົາໄວ້ໃນກົງ. ນີ້ເປັນສາເຫດທີ່ພວກເຂົາຊົມຊົມຍິນດີ ແລະໂຮ—ຮ້ອງຢ່າງຊື່ນບານ.¹⁶ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ມອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະເຜົາຖວາຍເຄື່ອງຫອມບູຊາແກ່ມອງຂອງພວກເຂົາ, ເພາະສັດໂຕອ່ວນພົ້ນສ່ວນແບ່ງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຊົນເຜົ່າໄຂມັນເປັນອາຫານຂອງພວກເຂົາ.¹⁷ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກເຂົາຈະໃຊ້ມອງອັນເປົ່າຫວ່າງ ແລະສືບຕໍ່ຂ້າຝັນຊົນຊາດຕ່າງ, ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມເມດຕາແບບນິຕະຫລອດໄປບໍ່?

2 ¹ ຂ້ານ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປຍືນ ແລະ ເຂົ້າປະຈຳທີ່ຫ້ອຍ, ແລະ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຖ້າຊອມເບິ່ງດ້ວຍຄວາມລະມັດຮະວັງ ເພື່ອຈະເບິ່ງເຫັນວ່າພຣະອົງຈະເວົ້າຫຍັງຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະເຖິງວິທີທີ່ຂ້ານ້ອຍຄວນຫັນຈາກການຮ້ອງທຸກຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນ.

² ພຣະຢາເວໄດ້ຕອບແລະເວົ້າແກ່ຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຈົ່ງບັນທຶກນິມິດນີ້ ແລະ ຂຽນໃສ່ແຜ່ນປ້າຍຢ່າງຊັດເຈນ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນອ່ານນິມິດນີ້ຈະແລ່ນ.

³ ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາບອກມານັ້ນ ຍັງບໍ່ເຖິງເວລາທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນເປັນຈິງເທື່ອ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍ່ກົນນັ້ນກໍ່ຈະມາເຖິງ ແລະບໍ່ຫລົ່ມເຫລວ. ເຖິງວ່າຈະມາຊ້າ, ຈຶ່ງຄອຍເບິ່ງເຫາະ. ເພາະມັນຈະມາຮອດຕາມເວລາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຍັງບໍ່ເຫຼັກດອກ.

⁴ ເບິ່ງແມ່! ຄົນທີ່ມີຄວາມປາຖນາບໍ່ຖືກຕ້ອງຢູ່ພາຍໃນເຂົາ ກໍ່ເປັນຄົນຍິ່ງຍະໂສ. ແຕ່ຄົນຊອບທັມຈະມີຊີວິດຢູ່ໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ.

⁵ ເພາະເຫລົ່າແວ້ງຄືຜູ້ທຳຣະຍຶດຂອງຄົນຫນຸ່ມ ທີ່ຈອງຫອງເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ເຂົ້າສະຫນິດ, ແຕ່ຂະຫຍາຍຄວາມຢາກຂອງເຂົາເຫມືອນກັບຊຸມຝັ່ງສົບ, ແລະເຫມືອນກັບຄວາມຕາຍ, ທີ່ບໍ່ເຄີຍອີ່ມ. ພວກເຂົາຄອບຄອງບັນດາຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ຮວບຮວມປະຊາຊົນທຸກຄົນມາເພື່ອຕົນເອງ.

⁶ ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ສ້າງຄຳກ່າວທີ່ເຍາະເຍີ້ຍເຂົາ ແລະ ຍຶດເພງຫມືນປະຫມາດໃສ່ເຂົາ, ທີ່ເວົ້າວ່າ,

‘ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ກຳລັງເພີ່ມພູນສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງເຂົາ! ອີກດິນປານໃດທີ່ພວກເຮົາ

ຈະເພີ່ມນຳຫນັກວິບັດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍຶດມານັ້ນ?’ ຄົນທີ່ກັດກິນພວກເຮົາຈະບໍ່ລຸກຂຶ້ນມາຢ່າງຫັນທີ

ແລະຄົນທັງຫລາຍທີ່ພວກເຮົາຢ້ານກົວຈະບໍ່ຕື່ນຂຶ້ນມາບໍ່? ພວກເຮົາຈະກາຍເປັນເຫຍື່ອຂອງພວກເຂົາ.⁸ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ປຸ້ນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍ, ບັນດາຄົນທີ່ຍິ່ງເຫລືອທັງຫມົດຈະປຸ້ນພວກເຮົາ. ເພາະພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລືອດຂອງມະນຸດ ແລະ ການກະທຳອັນໂຫດຮ້າຍຕໍ່ດິນແດນ, ເມືອງທັງຫລາຍ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.

⁹ ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ເພື່ອຜັນກຳໂຮຂອງຄົວເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອເຂົາຈະຕັ້ງບ່ອນຢູ່ຂອງເຂົາໄວ້ເຖິງບ່ອນທີ່ສູງ ເພື່ອຮັກສາຕົວເອງໃຫ້ປອດພ້ຍຈາກມືຂອງຄົນຊົ່ວ.¹⁰ ພວກເຮົາໄດ້ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ ດ້ວຍການທຳລາຍບັນດາຊົນຊາດຕ່າງ, ແລະໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ກັບຕົວຂອງພວກເຮົາເອງ.¹¹ ເພາະກ້ອນຫີນທັງຫລາຍຈະສົ່ງສຽງຮ້ອງຈາກກຳແພງ, ແລະຄານໄມ້ຈະຕອບພວກເຂົາ,

¹² ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ສ້າງນະຄອນຫນຶ່ງດ້ວຍເລືອດ, ແລະຄົນທີ່ສະຖາປານາເມືອງຫນຶ່ງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມອະຍຸຕິທັມ.¹³ ນີ້ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະຢາເວ

ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ເຮັດວຽກຫນັກເພື່ອໄດ້ໄຟ ແລະ ຊາດອື່ນໆທັງຫມົດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເມື່ອຍອ່ອນໄປ ເພື່ອໄດ້ຄວາມຫວ່າງເປົ່າຊັບບໍ່?

¹⁴ ແຕ່ດິນແດນນັ້ນຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະຣັດສະຫມີ ຂອງພຣະຢາເວເຫມືອນນ້ຳທີ່ປົກຄຸມທະເລ.

¹⁵ ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ກຳລັງເຮັດໃຫ້ເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຂົາຕື່ມ, ພວກເຮົາເພີ່ມຢາພິດຂອງພວກເຮົາ ຈົນວ່າພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເມົາ ພວກເຮົາຈະສາມາດເບິ່ງພວກເຂົາເປື່ອຍກາຍ.¹⁶ ພວກເຮົາຈະກິນຢ່າງໂລພາ ພ້ອມກັບຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າ ແທນທີ່ຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ. ໃຫ້ພວກເຮົາຕື່ມ, ແລ້ວກຽດຕິຍົດຂອງພວກເຮົາກໍ່ຈະເສື່ອມເສັ້ງໄປ. ຈອກແຫ່ງການລົງໂທດຂອງພຣະຢາເວຈະມອບໃຫ້ພວກເຮົາ,

ແລະຄວາມອັບອາຍຈະປົກຄຸມກຽດຕິຍົດຂອງພວກເຮົາ.

¹⁷ ການກະທຳຮຸນແຮງຕໍ່ເລບານອນ ຈະຖ້ວມພວກເຮົາ ແລະ ການທຳລາຍສັດຕ່າງໆ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢ້ານກົວ.

ເພາະພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ເລືອດມະນຸດຕິກ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ກະທຳຢ່າງໂຫດຮ້າຍຕໍ່ດິນແດນນັ້ນ, ຕໍ່ຫົວເມືອງຕ່າງໆ, ແລະ

ທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁸ ຮູບເຄົາຮົບໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດອັນໃດແກ່ພວກເຮົາ? ເພາະຄົນທີ່ໄດ້ແກະສະຫລັກມັນ, ຫລືຄົນທີ່ຫລໍ່ຮູບປັນນັນຈາກໂລຫະຫລອມ

ກໍ່ເປັນຄູຂອງຄົນຂີ່ຕິວະ; ເພາະເຂົາວາງໃຈໃນຜົນງານແຫ່ງນ້ຳມືຂອງເຂົາເອງ ເມື່ອເຂົາສ້າງພຣະຕ່າງໆ ທີ່ເວົ້າບໍ່ໄດ້ນິຂຶ້ນມາ.

¹⁹ ວິບັດແກ່ຄົນທີ່ກຳລັງເວົ້າຕໍ່ຮູບໄມ້ນັ້ນວ່າ, ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນ! ຫລືເວົ້າກັບກ້ອນຫີນທີ່ເປັນໄ້ວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ! ແຕ່ຮູບເຄົາຮົບເຫລົ່ານີ້ສອນດ້ວຍບໍ່? ເບິ່ງແມ່

ມັນໂອບດ້ວຍທອງຄຳ ຫລືເງິນ, ແຕ່ບໍ່ມີລົມຫາຍໃຈຢູ່ພາຍໃນຕົວເລີຍ.²⁰ ແຕ່ພຣະຢາເວຊົງປະສານທັບຢູ່ໃນ ພຣະວິທານອັນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ!

ດິນແດນທັງສິ້ນ ຈຶ່ງມີດງຽບຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງເຖິນ.”

3 ¹ ຄຳອ້ອນວອນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຮາບາກຸກ:² ໂອ ພຣະຢາເວ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍືນກ່ຽວກັບການລາຍງານຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢາກເງ. ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຂໍຊົງຮືບຮຸ້ນພຣະຣາຊະກິດຂອງພຣະອົງໃນທຳມະກາງເວລາເຫລົ່ານີ້; ຂໍຊົງເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ;

ຂໍຊົງຮະນົກເຖິງພຣະເມດຕາເມື່ອພຣະອົງຊົງພຣະພິໂຣດດ້ວຍເຖິນ.

³ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດກັບມາຈາກເມືອງເຕມານ ແລະອົງບໍ່ຮູ້ສຸດ ຈາກພູເຂົາປາອານ. ເຊລາ. ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງປົກຄຸມຫົວຟ້າສະຫວັນ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເຕັມໄປດ້ວຍການສັນຣະເສີນພຣະອົງ.

⁴ ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງມີແສງສະຫວ່າງເຫລືອມມາບ ຟ້າແມບເຫລືອມ, ບ່ອນທີ່ຊົງຮິດຫານພາບຂອງພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອຢູ່.

⁵ ໂຣກລະບາດຮ້າຍແຮງໄດ້ນຳຫນ້າພຣະອົງໄປ, ແລະພ້ຍພິບັດໄດ້ຕິດຕາມພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.

⁶ພຣະອົງໄດ້ຊົງຢືນ ແລະ ຕັດສິນແຜ່ນດິນໂລກ; ພຣະອົງຊົງເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ສັນບັນດາຊົນຊາດທັງຫຼາຍ. ເຖິງພູເຂົາກໍຍັງຖືກເຮັດໃຫ້ແຕກສະຫຼາຍ, ແລະເນີນພູທີ່ຍືນຍົງກໍຍັງໄດ້ກົມກາຍລົງ. ວິທີຂອງພຣະອົງນັ້ນຄົງຢູ່ເປັນນິດ.

⁷ຂ້າພ້ອມໄດ້ເຫັນເດີນຂອງພົນລະເມືອງກູຊານຢູ່ໃນຄວາມເຈັບປວດ, ແລະຜ້າເຕັນທັງຫຼາຍໃນດິນແດນມີດີອານຕົວສັນຂວັນເສັ້ງ.

⁸ພຣະຢາເວຊົງພຣະພິໂຣດຕໍ່ແມ່ນ້ຳທັງຫຼາຍບໍ່? ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງຊົງມີຕໍ່ແມ່ນ້ຳທັງຫຼາຍ, ຫລືຄວາມເຄືອດດານຂອງພຣະອົງມີຕໍ່ທະເລ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງຄວບຄຸມເຫນືອບັນດາມ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ບັນດາລົດມ້າເສັກທີມີໄຊຊະນະຂອງພຣະອົງບໍ່?

⁹ພຣະອົງຊົງນຳຫນ້າທະນູຂອງພຣະອົງອອກມາ ໂດຍປາສະຈາກທີ່ກຳບັງ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງແນບລູກສອນເຖິງຄັນທະນູຂອງພຣະອົງ! ເຊລາ.

ພຣະອົງໄດ້ຊົງແບ່ງແຜ່ນດິນໂລກເປັນສອງສ່ວນດ້ວຍແມ່ນ້ຳທັງຫຼາຍ.¹⁰ບັນດາພູເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ບິດຍ້ຽວດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ.

ນຳຝົນຫ່າໃຫຍ່ໄດ້ຜ່ານພວກມັນໄປ; ທະເລເລິກໄດ້ຍົກສູງໄຫ້ຮ້ອງ. ມັນຍົກຟອງທັງຫຼາຍຂອງມັນຂຶ້ນມາ.

¹¹ດວງຕາເວັນ ແລະ ດວງເດືອນໄດ້ຢຸດນຶ່ງຢູ່ເຫນືອສະຖານະການທີ່ສູງສົ່ງທັງຫຼາຍຂອງພວກມັນ, ໃນທີ່ຊຶ່ງມີຄວາມແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຂອງສາຍຟ້າແມບ ແຫ່ງຫອກຂອງພຣະອົງຜຸ່ງຜ່ານໄປ.¹²ພຣະອົງສະເດັດແຕ່ຂ້ວາມແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍຄວາມເຄືອດດານ.

ໃນພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງໄດ້ຂ້ຽນຕີບັນດາປະຊົນຊາດທັງຫຼາຍ.

¹³ພຣະອົງສະເດັດອອກໄປ ເພື່ອຄວາມລອດຝົນຂອງໄຟຝົນຂອງພຣະອົງ. ເພື່ອຄວາມລອດຝົນຂອງຜູ້ທີ່ພຣະອົງເລືອກໄວ້

ພຣະອົງຊົງທຳລາຍຜູ້ນຳຂອງຄົວເຮືອນຂອງຄົນຊົວຮ້າຍ ເພື່ອເປີດໂປງຖານຂອງລຳຄໍ. ເຊລາ.

¹⁴ພຣະອົງແຕ່ງຫົວຫນ້ານັກຮົບຂອງເຂົາດ້ວຍລູກສອນຂອງເຂົາເອງ ຕັ້ງແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາເຫມືອນກັບລົມພະຍຸພັດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາແຕກແຍກກະຈົດກະຈາຍໄປ, ການເພ່ງເລັ່ງເບິ່ງຂອງພວກເຂົາ ກໍເປັນເຫມືອນຄົນທີ່ກັດກິນຄົນຍາກຈົນໃນສະຖານທີ່ລືຜັຍ.

¹⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງເດີນທາງຂ້ວາມທະເລພ້ອມກັບບັນດາລົດມ້າຂອງພຣະອົງ, ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳຫລວງຫລາຍພູນສູງຂຶ້ນ.

¹⁶ເມື່ອຂ້າພ້ອມໄດ້ຍິນແລະສ່ວນພາຍໃນຂອງພຣະອົງໄດ້ສັນໄຫວ. ຮິມສິບຂອງຂ້າພ້ອມກໍສັນດ້ວຍຄວາມຢ້ານຕໍ່ສຽງນັ້ນ ຄວາມພຸ້ງກໍເຂົ້າມາໃນກະດູກຂອງຂ້າພ້ອມ, ແລະພາຍໃນຂ້າພ້ອມກໍສັນໄຫວ ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພ້ອມຄອຍຖ້າຢ່າງມີດຽບ ສຳລັບວັນແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດນັ້ນ ທີ່ມາເຫນືອປະຊາຊົນຊົງບຸກລຸກພວກເຮົາ.

¹⁷ເຖິງແມ່ນວ່າຕີນຫມາກເດືອນມີຫນ້າ ແລະບໍ່ມີຜົນຈາກເຄືອຂະງຸ່ນ; ແລະເຖິງແມ່ນວ່າຜົນຂອງຕີນຫມາກກອກເຮັດໃຫ້ສິນຫວັງ ແລະ ຫຼົງນາບໍ່ມີອາຫານ; ແລະເຖິງແມ່ນວ່າຝູງແກະຖືກຄັດອອກແລະບໍ່ມີຝູງງົວໃນຄອກ, ນິຄີສິງທີ່ຂ້າພ້ອມຈະເຮັດ.

¹⁸ຂ້າພ້ອມ, ຈະຍັງຄົງຊົມຊື່ນປີຕີຍິນດີໃນພຣະຢາເວ. ຂ້າພ້ອມຈະປີຕີຍິນດີ ເພາະພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມລອດຝົນຂອງຂ້າພ້ອມ.

¹⁹ພຣະຢາເວຊົງເປັນເຫຼືອແຮງຂອງຂ້າພ້ອມ ແລະພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຕີນຂອງຂ້າພ້ອມເຫມືອນກວາງໂຕແມ່.

ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້າພ້ອມກ້າວໄປຂ້າງຫນ້າເຖິງທີ່ສູງຂອງຂ້າພ້ອມ. —ເຖິງຜູ້ກຳກັບດິນຕຣີ, ດ້ວຍເຄື່ອງດິນຕຣີທີ່ມີສາຍຂອງຂ້າພ້ອມ.

ເຊຟານີຢາ

1 ¹ນິຄີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວທີ່ມາຮອດເຊຟານີຢາລູກຊາຍຂອງຄູຊີ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເກດາລິຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອາມາຣິຢາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເຮເຊກິຢາ, ໃນສະໄຫມຂອງໂຢຊີຢາ ລູກຂອງອາໂມນ, ກະສັດແຫ່ງຢູດາ.²ເຮົາຈະກວາດລ້າງທຸກຢ່າງໄປຈາກພື້ນແຜ່ນດິນ - ນີ້ເປັນພຣະດຳຣັດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ.³ເຮົາຈະທຳລາຍທັງຄົນ ແລະ ສັດ; ເຮົາຈະທຳລາຍນົກໃນອາກາດ ແລະ ທັງປາໃນນ້ຳດ້ວຍ, ເຮົາຈະໂຄນລົມຄົນອະທຳ. ເພາະເຮົາຈະກຳຈັດມະນຸດໄປຈາກພື້ນແຜ່ນດິນ - ນີ້ເປັນພຣະດຳຣັດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ.

⁴ເຮົາຈະປ່ຽນມືຂອງເຮົາອອກຕໍ່ສູ້ຢູດາ ແລະຕໍ່ສູ້ຜູ້ຢູອາໄສຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມທັງຫມົດ.

ເຮົາຈະກຳຈັດສ່ວນທີ່ເຫລືອຂອງພະບາອານອອກຈາກສະຖານທີ່ນີ້ທັງຫມົດ ແລະ

ລວມທັງຊື່ຂອງຄົນໂງ່ທີ່ຫລົງໄຫລລົງໄຫລໄປໄຫວ້ຮູບເຄົ້າຮົບທຳມາກາງພວກປະໂຣຫິດ,⁵ພວກຄົນທີ່ຂາບໄຫວ້ບໍລິວານແຫ່ງທ້ອງຟ້າ, ແລະ

ພວກປະຊາຊົນທີ່ນະມັດສະການ ແລະສາບານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢາເວແລ້ວ ແຕ່ຍັງສາບານໂດຍກະສັດຂອງພວກເຂົາ.

⁶ເຮົາຈະກຳຈັດຜູ້ທີ່ຫັນຫນີໄປຈາກການຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ, ຄືພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢາເວຫລື ຂໍການຊົງນຳຂອງພຣະອົງ."⁷

⁸ຈົງມີດຽບຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າຢາເວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ເພາະວ່າວັນແຫ່ງພຣະເຈົ້າຢາເວກໍມາໃກ້ແລ້ວ; ພຣະເຈົ້າຢາເວຊົງຕຽມການຖວາຍບູຊາແລ້ວ ແລະຊົງແຍກຜູ້ໄດ້ຮັບເຊີນຂອງພຣະອົງໄວ້.⁹ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ໃນວັນແຫ່ງການບູຊາຂອງພຣະຢາເວ, ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າຊາຍ ແລະ ບັນດາພະໂອຣົດຂອງກະສັດທັງຫຼາຍ, ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ໃສ່ເສື້ອຜ້າຂອງຄົນຕ່າງຊາດ.¹⁰ໃນວັນນັ້ນເຮົາຈະລົງໂທດທຸກຄົນທີ່ໂດດຂ້າມປະຕູ, ແລະ ພວກທີ່ເຮັດໃຫ້ບ້ານເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫລຸ່ນ ແລະການຫລອກຫລວງ.

¹¹ດັ່ງນັ້ນໃນວັນນັ້ນມັນເປັນພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ - ໃນວັນນັ້ນຈະມີສຽງຮ້ອງຈາກປະຕູປາ, ແລະ ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຈາກເຂດສ້າງໃຫມ່ທີ່ສອງ, ແລະ ສຽງແຕກມາຈາກເນີນເຂົາ.¹²ຈົງຮ້ອງໄຫ້ຮຳໂຮ, ເຈົ້າຜູ້ອາໄສໃນຍ່ານຕະຫລາດເມືອງ, ເພາະພໍ້ຄ້າທັງຫຼາຍຈະຖືກທຳລາຍໃຫ້ຫມົດໄປ; ທຸກຄົນທີ່ເຫັນແກ່ເງິນຈະຖືກຕັດອອກໄປທັງຫມົດ.

¹³ໃນເວລານັ້ນເຮົາເອົາຕະກຽງຊ່ອງເບິ່ງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ເຮົາຈະລົງໂທດພວກບໍ່ຮູ້ຮ້ອນຮູ້ຫນາວມາດິນ, ຄືຕະກອນເຫລືອຂະງຸ່ນ ແລະ ເວົ້າໃນໃຈຂອງພວກເຂົາວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຢາເວຈະບໍ່ຊົງເຮັດຫຍັງເຮົາ, ບໍ່ວ່າຕີຫລືຮ້າຍ."¹⁴ແຕ່ຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາຈະຖືກປຸ້ນ, ແລະ ບ້ານຂອງພວກເຂົາຈະຖືກປະໄຫ້ຮ້າງເປົ້າ! ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະສ້າງບ້ານເຮືອນ ແຕ່ເຂົາທັງຫຼາຍກໍຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່, ແລະ ເຖິງວ່າຈະເຮັດສວນອະງຸ່ນ ແຕ່ເຂົາທັງຫຼາຍກໍຈະບໍ່ໄດ້ມີເຫລືອຂະງຸ່ນຂອງພວກເຂົາ.

¹⁵ວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງພຣະເຈົ້າຢາເວກໍໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ໃກ້ເຂົ້າມາ ແລະ ມາໄວຫລາຍ! ສຽງຮ້ອງໃນວັນພຣະເຈົ້າຢາເວ ຄືນັກຮົບຈະຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນຂຶ້ນນັ້ນ!¹⁶ວັນນັ້ນຈະເປັນວັນແຫ່ງພຣະພິໂລດ, ເປັນວັນທີ່ທຸກໃຈ ແລະ ລະຫົມໃຈ, ເປັນວັນແຫ່ງພາຍຸ ແລະການທຳລາຍລ້າງ, ເປັນວັນທີ່ມືດ ແລະ ມົນຫມອງ, ເປັນວັນທີ່ເມກຄຸມແລະມືດທຶບ.¹⁷ວັນທີ່ມີສຽງແກ ແລະສຽງໄຫ້ຮ້ອງຂອງສິ່ງຄາມ ຕໍ່ສູ້ບັນດາເມືອງທີ່ມີປ້ອມປ້ອງກັນ ແລະ ມີຫໍຄອຍສູງ

¹⁸ເພາະເຮົາຈະນຳຄວາມທຸກມາສູ່ມະນຸດ, ພວກເຂົາຈະຍ່າງແບບຄົນຕາບອດ ເພາະເຂົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢາເວ.

ໂລຫິດຂອງເຂົາຈະຖືກເຫອກຄືຝຸ່ນລະອອງ, ແລະ ອະໄວຍະວະພາຍໃນຂອງເຂົາຈະຖືກເຫອກຄືມູນສັດ.¹⁹ເງິນຫລືທອງຄຳຂອງເຂົາ ຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຖືກເຂົ້າໄດ້ ໃນວັນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ. ດ້ວຍໄຟແຫ່ງຄວາມຫວງແຫນຂອງພຣະອົງ ໂລກພິພິທັງຫມົດຈະຖືກເຜົາຜານ, ເພາະພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຢູ່ອາໄສເທິງໂລກພິພິທັງຫມົດ ເຖິງຈຸດຈົບແບບສິນເຊີງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມສະທ້ານຢ້ານກົວ."

2¹ ລວມໂຕກັນເຖາະ ຊົນຊາດທີ່ບໍ່ມີຄວາມອັບອາຍເອີຍ -² ກ່ອນທີ່ຄຳບັນຊາຈະມາຮອດ ແລະ ວັນເວລາຜ່ານໄປຄືແກບທີ່ປິວ, ກ່ອນທີ່ຄວາມໂກດຮ້າຍໂມໂຫຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວຈະມາຮອດເຈົ້າ, ກ່ອນວັນທີ່ພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວຈະລົງມາເຫນືອເຈົ້າ.

³ ຈົງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢາເວເທີນ, ບັນດາຜູ້ຖ່ອມໃຈໃນແຜນດິນໂລກ ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ! ຈົງຊອກຫາຄວາມຊອບທຳ. ສະແຫວງຫາຄວາມຖ່ອມໃຈ, ແລະ ບາງທີເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ໃນວັນແຫ່ງພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ.

⁴ ເພາະກາຊາຈະຖືກປ່ອຍຮ້າງ, ແລະ ອາຊະເກໂລນຈະຖືກປ່ອຍໃຫ້ຮັກຮ້າງ. ພວກເຂົາຈະຂັບໄລ່ອາຊະໂດດໃນຍາມທັງວັນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖອນຮາກເອັກໂຣນ!⁵ ວິບັດຈົງມີແກ່ເຈົ້າຜູ້ອາໄສຢູ່ແຄມທະເລ, ຊາວເກເຮັດເອີຍ! ພຣະດຳຮັດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ກ່າວໂທດເຈົ້າວ່າ, ການາອານ, ດິນແດນແຫ່ງຊາວຟິລິດສະຕິນ. ເຮົາຈະທຳລາຍເຈົ້າ ບໍ່ໃຫ້ເຫລືອແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.

⁶ ດັ່ງນັ້ນດິນແດນແຄມທະເລ ຈະກາຍເປັນທົ່ງຫຍ້າສຳລັບບັນດາຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະ ສຳລັບຄອກແກະ.

⁷ ດິນແດນຝັ່ງທະເລນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງຄົນທີ່ເຫລືອຂອງຢູດາ, ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາຈະລ້ຽງຝູງແກະ.

ປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາຈະນອນລົງໃນບ້ານເຮືອນຂອງອາຊະເກໂລນ ໃນຍາມແລງ, ເພາະພຣະເຈົ້າຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ຈະຊົງດູແລພວກເຂົາ ແລະ ຊົງໃຫ້ເຂົາຄືນສູ່ສະພາບດີອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ແລະ ຈະນຳອາຊະເລີຍຂອງພວກເຂົາກັບມາ.

⁸ "ເຮົາໄດ້ຍົກຄຳຫມັ້ນປະຫມາດຂອງໂມອາບ ແລະ ຄຳສັ່ງດີຂອງປະຊາຊົນຊາວອຳໂມນ ເມື່ອພວກເຂົາຫມັ້ນປະຫມາດປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະ ຂົ່ມຮູ້ເອົາດິນແດນຂອງພວກເຂົາ." ສະນັ້ນ, ດັ່ງເຮົາມີຊີວິດຢູ່ - ນີ້ແມ່ນຄຳປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວຈະມາໂຢທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, - ໂມອາບຈະເປັນເຫມືອນໂຊໂດມ, ແລະ ຊາວອຳໂມນຈະເປັນເຫມືອນໂກໂມຣາ; ຢ່າງແທ້ສິນນັ້ນເປັນແຫລ່ງບໍ່ເກືອ, ເປັນແດນທີ່ຮັກຮ້າງຕະຫລອດໄປ. ແຕ່ປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາທີ່ເຫລືອຢູ່ ຈະປົ່ນພວກເຂົາ ແລະ ຊົນຊາດຂອງເຮົາທີ່ລອດຊີວິດມາ ຈະຄອບຄອງດິນແດນຂອງພວກເຂົາ."

¹⁰ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຊາວໂມອາບ ແລະ ຊາວອຳໂມນເພາະຄວາມຢືຽດຮັກຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຫມັ້ນປະຫມາດ ແລະ ເປາະເຍີຍປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວຈະມາໂຢທາ.¹¹ ແລ້ວພວກເຂົາຈະຢາກເກງພຣະເຈົ້າຢາເວ, ເມື່ອພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍພະເຈົ້າທັງປວງຂອງທາງໂລກນັ້ນ. ທຸກຄົນຈະນະມັດສະການພຣະອົງ, ໃນດິນແດນຂອງຕົນ, ຈາກຊາຍຝັ່ງທະເລທຸກແຫ່ງ.

¹² ພວກເຈົ້າຊາວເອທິໂອເປຍທັງຫລາຍເອີຍຈະຖືກປະຫານດ້ວຍດາບຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ,¹³ ແລະ ພຣະຫົດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ກັບດິນແດນພາກເຫນືອ ແລະ ຊົງທຳລາຍອັດຊີເຣຍ, ດັ່ງນັ້ນນະຄອນນິເນເວຈະເປັນທີ່ຮ້າງເປົ້າ, ແລະ ແຫ້ງແລ້ງເຫມືອນດັ່ງທະເລຊາຍ.¹⁴ ແລ້ວຝູງສັດທັງຫລາຍຈະນອນທີ່ນັ້ນ, ລວມທັງສິງສາລາສັດທຸກຊະນິດຂອງບັນດາປະຊາຊາດ, ທັງນັກເຄົ້າ ແລະ ກາດຳຈະຢູ່ບ່ອນເທິງສຸດຂອງເສົາ.

ສັງຄົມຂອງມັນດັ່ງກ່າວຜ່ານປະຕູປ່ອງຢ້ຽມ; ຕາມທາງຈະມີກອງເສດຫິນເສດປູນ; ຄານໄມ້ສິນແກະສະລັກຂອງເມືອງຈະລອກອອກ.

¹⁵ ນີ້ແຫລະນະຄອນເຈົ້າສຳລານ ເຊິ່ງຢູ່ມາແບບບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວ, ແລະ ໄດ້ເວົ້າໃນໃຈຂອງນາງວ່າ, "ນີ້ແຫລະເຮົາ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜສະເຫມີເຫມືອນເຮົາ." ແລ້ວນາງກໍຈະພົບກັບຄວາມພິນາດຂະຫນາດໃດ, ສະຖານທີ່ເປັນທີ່ອາໄສຂອງສັດປ່າ. ຄົນທັງປວງທີ່ຜ່ານນາງໄປ ມາກໍເປາະເຍີຍ ແລະ ສັນກຳປັ້ນໃສ່ນາງ.

3¹ ວິບັດຈົງມີແກ່ເມືອງທີ່ທະເລຍຶດ! ເມືອງທີ່ມີຄວາມຮຸນແຮງເປັນມົນທົນ.² ນາງບໍ່ຍອມຝັ່ງສັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລື ຍອມຮັບການແກ້ໄຂຈາກພຣະເຈົ້າຢາເວ. ນາງບໍ່ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຢາເວ ແລະ ບໍ່ຍອມເຂົ້າມາໃກ້ພະເຈົ້າຂອງນາງ.

³ ຈົນນາຍຂອງເມືອງນີ້ເປັນຄືສິ່ງໂຕທີ່ຮ້ອງຄາມຮາມໃນທຳມະກາງພວກນາງ. ຜູ້ຕັດສິນຂອງນາງເປັນຄືຫມາປ່າໃນຍາມກາງຄືນ ຜູ້ຊົງບໍ່ເຫລືອອີ່ຫຍັງໄວ້ເຖິງຕອນເຊົ້າ. ພວກຜູ້ເຜີຍພະວັດຈະນະຂອງນາງເປັນຄົນອວດຮ້າງ ແລະ ເປັນຄົນທໍລະຍົດ. ບັນດາປະໂຫຍດຂອງນາງກໍດູຫມິນປະຫມາດສິ່ງສັກສິດ ແລະ ຝ່າຝົນກິດບັນຍັດ.

⁵ ພຣະເຈົ້າຢາເວຜູ້ຊົງຊອບທຳ ໃນທຳມະກາງນາງ. ພຣະອົງບໍ່ຊົງເຮັດຜິດເລີຍ. ທຸກເຊົ້າພຣະອົງຈະຊົງເຮັດຄວາມຍຸດທິທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ປະຈັກ! ບໍ່ເກັບໄວ້ໃນຄວາມສະຫວ່າງເລີຍ, ແຕ່ຄົນອະທຳນັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກອາຍ.

⁶ "ເຮົາໄດ້ທຳລາຍປະຊາຊາດທັງຫລາຍ; ບ້ອມປາການຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກທຳລາຍລ້າງ. ເຮົາເຮັດໃຫ້ຖະຫນົນຫົນທາງຂອງພວກເຂົາຮ້າງເປົ້າປ່ຽວ, ເພື່ອວ່າບໍ່ມີໃຜຜ່ານໄປມາ. ເມືອງຕ່າງໆ ຂອງເຂົາຖືກທຳລາຍ ເພື່ອບໍ່ມີໃຜອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນເລີຍຈັກຄືນ.⁷ ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ແນ່ນອນພວກເຈົ້າຈະຢາກເກງເຮົາ. ຈົງຍອມຮັບການຕີສອນ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກຄອບຄົວຂອງເຈົ້າໂດຍທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາວາງແຜນທີ່ຈະເຮັດຕໍ່ເຈົ້າ."

ແຕ່ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກະຕືລືລົ້ນຂຶ້ນທຸກເຊົ້າໂດຍການກະທຳສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ.

⁸ ພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ຊົງປະກາດດັ່ງນີ້ວ່າ - "ເພາະສະນັ້ນຈົງຄອຍເຮົາ - ຈົນເຖິງວັນທີ່ເຮົາລຸກຂຶ້ນເພື່ອຜູ້ຕົກເປັນເຫຍືອ. ເພາະເຮົາຕັດສິນໃຈທີ່ຈະລວບລວມປະຊາຊາດ, ແລະ ໃຫ້ອານາຈັກມາຊຸມນຸມກັນ, ເພື່ອເຫລວຄວາມໂກດຮ້າຍ, ພຣະພິໂລດອັນຮ້າຍແຮງທັງຫມົດຂອງເຮົາ, ເພື່ອວ່າໂລກພິພິທັງຫມົດຈະຖືກເຜົາຜານດ້ວຍໄຟແຫ່ງຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາ.

⁹ ແຕ່ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ສິບປາກທີ່ບໍ່ອິສຸດແກ່ປະຊາຊົນທັງຫລາຍ, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະຮ້ອງຫຼຸນອອກພຣະນາມພຣະເຈົ້າຢາເວ ເພື່ອບົວລະບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍໃຈອັນດຽວກັນ.¹⁰ ຜູ້ທີ່ນະມັດສະການເຮົາ ຈາກພາກຂ້າງຂອງແມ່ນ້ຳເອທິໂອເປຍ - ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ທີ່ກະຈັດກະຈາຍໄປ - ຈະນຳເຄື່ອງບູຊາມາຍັງເຮົາ.¹¹ ໃນມື້ນັ້ນເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ ຈາກການກະທຳທັງຫມົດທີ່ເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ຜ່ານເຮົາ, ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເຮົາຈະເອົາຄົນທີ່ຊົມຊື່ຄວາມຈອງຫອງຂອງຕົນໃຫ້ອອກໄປຈາກທຳມະກາງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເພາະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍິ່ງຈອງຫອງ ທີ່ພູເຂົາອັນບໍ່ອິສຸດຂອງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.

¹² ແຕ່ເຮົາຈະປະເຈົ້າໃຫ້ເຫມືອນຢ່າງຄົນທີ່ຕຳຕ້ອຍ ແລະ ທຸກຈົນ, ແລະ ເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາທີ່ລີໄພໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວ.

¹³ ບັນດາຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນ ຈະບໍ່ເຮັດຄວາມບໍ່ຍຸດທິທຳອີກຕໍ່ໄປ ຫລື ເວົ້າຂີ້ຕົວະ, ແລະ ໃນປາກຂອງພວກເຂົານັ້ນຈະບໍ່ພິພິດຄວາມຫລອກຫລວງ; ເພາະພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຫາກິນ ແລະ ນອນລົງ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຮັດໃຫ້ເຂົາຢ້ານກົວ."

¹⁴ ທິດາແຫ່ງຊີໂອນເອີຍ ຈົງຮ້ອງເພງເຖາະ ອິດສະຣາເອນເອີຍ ຈົງໂຮ່ຮ້ອງໃຫ້ກົກກ້ອງ ຈົງເປມປີແລະຊືນຊືມຍິນດີດ້ວຍສູດໃຈຂອງເຈົ້າເຖາະ ທິດາແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ,¹⁵ ພຣະເຈົ້າຢາເວຊົງຍົກເລີກການລົງໂທດເຈົ້າແລ້ວ; ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ສັດຕູຂອງເຈົ້າໄປແລ້ວ! ພຣະເຈົ້າຢາເວຊົງເປັນກະສັດແຫ່ງຊົນຊາດອິດສະຣາເອນຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປ!

¹⁶ ໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາຈະເວົ້າກັບເຢຣູຊາເລັມວ່າ, "ໂອຊີໂອນເອີຍ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ. ຢ່າໃຫ້ມືຂອງເຈົ້າອ່ອນເພຍໄປ.

¹⁷ ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຊົງຢູ່ທຳມະກາງເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງອິດອຳນາດທີ່ຈະຊ່ວຍກູ້ພວກເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນແກ່ເຈົ້າ ແລະ ເພາະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລະ ຊົງສະຫງົບໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະຊົງເບີກບານເພາະເຈົ້າດ້ວຍການຮ້ອງເພງສັງດັງ ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊື່ມຍິນດີ.¹⁸ ເມື່ອໃນມື້ແຫ່ງເຫດສະການຕາມກຳນົດ. ເຮົາຈະກຳຈັດຄວາມໄພພິບັດອອກຈາກເຈົ້າ. ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງຫິນຮັບການອັບອາຍເພາະເລື່ອງນີ້ອີກ.

¹⁹ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະຈັດການກັບທຸກຄົນທີ່ກົດຂີ່ເຈົ້າ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຮົາຈະຊ່ວຍຄົນພິການ ແລະ ລວບລວມຜູ້ທີ່ຖືກຂັບໄລ່ໄປ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນທີ່ສັນລະເສີນ, ແລະ ເຮົາຈະປ່ຽນຄວາມອັບອາຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຊື່ສຽງໂດ່ງດັງໄປທັງໂລກ.

²⁰ໃນເວລານັ້ນເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າ; ຄືໃນເວລາທີ່ເຮົາລວບລວມເຈົ້າເຂົ້າດ້ວຍກັນ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກປະຊາຊາດຂອງແຜ່ນດິນໂລກເຄົາມັບຖື ແລະສັນລະເສີນເຈົ້າ, ເມື່ອເຈົ້າເຫັນວ່າເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າກັບສູ່ສະພາບເດີມ" ພຣະເຈົ້າຢາວເກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

ພຣະຄຳພີ ຮັກກາຍ

1 ¹ໃນປີທີສອງແຫ່ງຣາຊະການກະສັດ ດາຣິອູດ, ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງຂອງເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ພຣະທຳຂອງພຣະຢາວເກໄດ້ມາໂດຍທາງຮັກກາຍ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ເຖິງເຊຣູບາເບນ ລູກຊາຍເຊອານຕີເອນ ຜູ້ປົກຄອງເມືອງຢູດາ ແລະ ເຖິງໂຢຊວຍ ລູກຊາຍເຢໂຮຊາດັກ ມະຫາປະໂລຫິດວ່າ, ²"ພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ກ່າວວ່າ, 'ຍັງບໍ່ເຖິງເວລາຂອງເຮົາທີ່ຈະມາ ຫລືຈະສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາວເກ.'"

³ແລ້ວພຣະທຳຂອງພຣະຢາວເກຈຶ່ງມາໂດຍທາງຮັກກາຍ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ, ⁴"ເຖິງເວລາແລ້ວຫລືທີ່ຕົວທ່ານຈະອາໄສໃນເຮືອນທີ່ສ້າງແລ້ວສົມບູນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະວິຫານນີ້ຍັງເພພັງຢູ່? ບັດນີ້ ພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ "ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງຫົນທາງຂອງເຈົ້າ! ⁵ເຈົ້າໄດ້ຫວ່ານຫລາຍ ແຕ່ເກັບກ່ຽວພຽງເຫລັກໜ່ວຍ; ເຈົ້າກິນແຕ່ບໍ່ເຄີຍອີ່ມ; ເຈົ້າດື່ມແຕ່ກໍ່ບໍ່ເຄີຍຊົດຢາກ. ເຈົ້ານຸ່ງຫົມແຕ່ກໍ່ບໍ່ອົບອຸ່ນ, ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງ ກໍ່ເອົາເງິນໃສ່ລົງໃນຖົງຫີມີແຕ່ຮູ."

⁶ພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: "ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງທາງຂອງເຈົ້າ! ⁷ພຣະຢາວເກ ຊົງກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຂຶ້ນໄປເທິງພູ, ແລ້ວເອົາໄມ້ມາສ້າງພຣະວິ- ຫານຂອງເຮົາ; ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະມີຄວາມພໍໃຈ, ແລະ ໄດ້ຮັບກຽດເພາະພຣະວິຫານນັ້ນ!" ⁸"ເຈົ້າຫວັງໄດ້ຫລາຍ, ແຕ່ເບິ່ງແມ່! ເມື່ອເຈົ້ານຳຜົນອັນໜ່ວຍດຽວກັບໄປເຮືອນຂອງເຈົ້າ, ເຮົາກໍ່ເປົ່າມັນໄປ! ເພາະເຫຼດໃດ?" ພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ. "ເພາະເຈົ້າຕ່າງກັນຢູ່ກັບເຮືອນຂອງຕົນ, ແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ວິຫານຂອງເຮົາຍັງເພພັງຢູ່."

⁹ເພາະເຫດນີ້ ທ້ອງຟ້າຈະປົດນ້ຳຫມອກໄວ້ຈາກເຈົ້າ, ແລະ ແຜ່ນດິນຈະຢຸດການໃຫ້ເກດຜົນແກ່ເຈົ້າ. ¹⁰ເຮົາໄດ້ເອີ້ນຄວາມແຫ້ງແລ້ງມາສູ່ແຜ່ນດິນ ແລະ ໂນນພູ, ເມັດເຂົ້າ, ນ້ຳອະນຸ່ງໃຫມ່ ແລະ ນ້ຳມັນ, ການເກັບກ່ຽວຂອງແຜ່ນດິນ, ນຸດ, ແລະ ສັດ, ແລະຜົນຈາກນ້ຳມືແຫ່ງການງານທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ!"

¹¹ແລ້ວເຊຣູບາເບນ ລູກຊາຍເຊອານຕີເອນ, ແລະ ໂຢຊວຍ ລູກຊາຍເຢໂຮຊາດັກມະຫາປະໂລຫິດ, ລວມທັງປະຊາຊົນທັງປວງທີ່ເຫລືອ, ກໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະ- ສຸລະສຽງຂອງພຣະຢາວເກ ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາທັງຫລາຍ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຮັກກາຍ, ເພາະວ່າພຣະຢາວເກ ພຣະ- ເຈົ້າຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ໃຊ້ເພີນມາ ແລະ ປະຊາຊົນກໍ່ຢາກເກງພຣະພິກຂຸພຣະຢາວເກ. ¹²ແລ້ວຮັກກາຍ, ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະຢາວເກ, ກ່າວຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາວເກແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, "ພຣະຢາວເກປະກາດວ່າ ເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ!"

¹³ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາວເກໄດ້ຊົງບັນດິນໃຈຂອງເຊຣູບາເບນ ລູກຊາຍເຊອານຕີເອນ ຜູ້ປົກຄອງເມືອງຢູດາໃຫ້ຕື່ນ, ແລະ ໂຢຊວຍ ລູກຊາຍເຢໂຮຊາດັກ ມະ- ຫາປະໂລຫິດ, ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງທີ່ເຫລືອຢູ່ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໄປສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ,

¹⁴ໃນວັນທີ່ຊາວສີຂອງເດືອນທີ່ຫນຶ່ງ, ປີທີສອງແຫ່ງຣາຊະການກະສັດດາຣິອູດ.

2 ¹ໃນເດືອນທີ່ເຈັດ ວັນທີ່ຊາວເອັດ ພຣະທຳຂອງພຣະຢາວເກມາໂດຍທາງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຮັກກາຍ, ກ່າວວ່າ, ²"ຈົ່ງກ່າວແກ່ຜູ້ປົກຄອງເມືອງຢູດາ, ເຊຣູ- ບາເບນລູກຊາຍເຊອານຕີເອນ, ແລະ ແກ່ມະຫາປະໂລຫິດ ໂຢຊວຍ ລູກຊາຍເຢໂຮຊາດັກ, ແລະກ່າວແກ່ປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່. ວ່າ,

³ໃຜແດ່ທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນທຳມະກາງພວກທ່ານ ທີ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນພຣະຣັດສະມີແຫ່ງພຣະວິຫານນີ້ໃນຄາວກ່ອນ? ຕອນນີ້ ທ່ານເຫັນຢ່າງໃດ? ຕ່າງໄປຈາກເດີມໃນສາຍຕາຂອງທ່ານຫລືບ?" ⁴ບັດນີ້, ເຊຣູບາເບນເອີຍ — ຈົ່ງເຂັມແຂງເທີນ! ໂອມະຫາປະໂລຫິດເອີຍ ໂຢຊວຍລູກຊາຍເຢໂຮຊາດັກ; ຈົ່ງເຂັມແຂງເທີນ, ປະຊາຊົນທັງຫມົດແຫ່ງແຜ່ນດິນເອີຍ, ຈົ່ງເຂັມແຂງເທີນ!" — ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາວເກວ່າ, "ຈົ່ງເຮັດວຽກໃຫ້ເຮົາ — ເພາະເຮົາຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ! — ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ⁵"ນິຄົພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ໄວ້ກ່ອນພວກເຈົ້າຈະອອກຈາກເອຢິບ, ແລະ ວິນຍານຂອງເຮົາກໍ່ຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ, ຢ່າຊູ່ຢ້ານເລີຍ!"

⁶ເພາະພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: "ອີກບໍ່ດົນ ເຮົາຈະສັນຝ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ທະເລ ແລະແຜ່ນດິນແຫ້ງອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ!

⁷ເຮົາຈະສັນບັນດາປະຊາຊາດ, ແລະ ບັນດາຊາດທັງຫລາຍ ຈະນຳສົງຂອງທີ່ມີຄຳຂອງພວກເຂົາມາຖວາຍແກ່ເຮົາ, ແລະເຮົາຈະຕື່ມພຣະວິຫານແຫ່ງນີ້ດ້ວຍສະຫງ່າຣາສີ," ພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

⁸ເງິນແລະຄຳເປັນຂອງເຮົາ! — ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາວເກອມໂຢທາ. ⁹ສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະວິຫານຫລັງນີ້ໃນອະນາຄົດ ຈະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເມື່ອເລີ່ມຕົ້ນ, ພຣະຢາວເກອມໂຢທາ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ, ແລະເຮົາຈະປະທານສັນຕິສຸກແກ່ສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້! — ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາວເກອມໂຢທາ.

¹⁰ໃນວັນທີ່ຊາວສີ ເດືອນທີ່ເກົ່າ, ໃນປີທີສອງຂອງຣາຊະການດາຣິອູດ, ພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາເຖິງຮັກກາຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ,

¹¹"ພຣະຢາວເກກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຈົ່ງຖາມບັນດາປະໂລຫິດກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງພຣະບັນຍັດດັ່ງນີ້ວ່າ, ¹²"ຖ້າຜູ້ໃດຖືຕ້ອນຊົນບໍ່ຮູ້ສຸດສຳລັບພຣະຢາວເກ ຫໍ່ດ້ວຍເສື້ອຄຸມຂອງເຂົາ, ແລະໄປຖືກເຂົ້າຈີຫລືແກງ, ເຫລົ່າແຫວງ ຫລືນ້ຳມັນ, ຫລືອາຫານໃດໆກໍ່ຕາມ, ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຮູ້ສຸດໄປນຳຫລືບ?"

ບັນດາພວກປະໂລຫິດຕອບວ່າ, "ບໍ່."

¹³ແລ້ວຮັກກາຍໄດ້ກ່າວອີກວ່າ, "ຖ້າຫາກມີຄົນຫນຶ່ງຄົນໃດທີ່ເປັນມົນທົນເພາະໄປຖືກສົບມາ ແລ້ວມາແຕະຕ້ອງສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນມົນ- ທົນໄປນຳຫລືບ?" ບັນດາປະໂລຫິດຕອບວ່າ, "ແມ່ນ, ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນມົນທົນໄປນຳ!" ¹⁴ແລ້ວຮັກກາຍຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ເພາະປະຊາຊົນກໍ່ເປັນແບບນີ້ ແລະ ຊົນຊາດນີ້ ທີ່ຢູ່ຕ່າງກັນຢູ່ນ້ອຍກໍ່ເປັນແບບນີ້! — ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາວເກ — ແລະດັ່ງນັ້ນທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ: - ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍແກ່ເຮົາກໍ່ເປັນມົນທົນ.

¹⁵ບັດນີ້, ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ ໃນອະດີດໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດອັນໃດຂຶ້ນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້. ກ່ອນທີ່ຫົນກ້ອນຫນຶ່ງຈະວາງຊ້ອນເທິງຫົນອີກກ້ອນຫນຶ່ງໃນພຣະວິ- ຫານຂອງພຣະຢາວເກ, ¹⁶ແລ້ວຈະເປັນຢ່າງໃດ? ເມື່ອທ່ານມາຕວງເຂົ້າຈຳນວນຊາວຫນຶ່ງ, ແຕ່ມີພຽງສິບຫມື່ນ; ແລະ ເມື່ອທ່ານມາເຖິງບໍ່ເກັບນ້ຳອະນຸ່ງ ເພື່ອຕັກເອົາຫ້າສິບຖົງ, ແຕ່ກໍ່ມີແຕ່ຊາວຖົງ. ¹⁷"ເຮົາໄດ້ໂຈມຕີເຈົ້າແລະ ຜົນລະປູກແຫ່ງການງານຂອງເຈົ້າ ດ້ວຍການເຮັດໃຫ້ເກີດໂລກເພີຍ ແລະ ເຊື້ອຣາ, ແຕ່ເຈົ້າກໍ່ຍັງບໍ່ຫັນກັບມາຫາເຮົາ — ນິຄົຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາວເກ.

¹⁸ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງຖ້າແຕ່ວັນນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ນັບຈາກວັນທີ່ຊາວສີ ເດືອນທີ່ເກົ່າ, ຕັ້ງແຕ່ມືທີຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາວເກໄດ້ວາງລົງ. ຈົ່ງພິຈາ- ລະນາເບິ່ງສາ! ¹⁹ຍັງມີແນວປູກເຫລືອຢູ່ໃນເລົ່າຫລືບ? ເຄືອອະນຸ່ງ, ຕົ້ນຫມາກເດືອນເຫດ, ຕົ້ນຫມາກພິລາ, ແລະ ຕົ້ນຫມາກກອກເຫດ ທີ່ຍັງບໍ່ເກີດຫມາກ! ຕັ້ງແຕ່ວັນນີ້ເປັນຕົ້ນໄປເຮົາຈະອວຍພອນແກ່ເຈົ້າ!"

²⁰ແລ້ວພຣະທໍາຂອງພຣະຢາເວກໍມາເຖິງຮັກກາຍ ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາເປັນເທື່ອທີສອງ ໃນວັນທີຊາວສີຂອງເດືອນນັ້ນວ່າ,²¹“ຈົ່ງເວົ້າກັບຜູ້ປົກຄອງເມືອງຢູດາ, ເຊຣູບາເບນວ່າ, ‘ເຮົາຈະສັນຜ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ.’²²ເພາະເຮົາຈະຂວ້າບັນລັງຂອງອານາຈັກຕ່າງໆ ແລະ ທໍາລາຍອໍານາດຂອງອານາຈັກຂອງຊົນຊາດເຫລົ່ານັ້ນ! ເຮົາຈະຂວ້າລົດມ້າຮີບເສັກແລະຜູ້ຂັບຂີລົດນັ້ນ; ທັງມ້າ ແລະ ຜູ້ຂີ່ມ້າຈະລົມລົງ, ຄືທຸກຄົນຈະຖືກທໍາລາຍດ້ວຍຄົມດາບຂອງພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ.

²³ນິຕິຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວກອມໂຍທາ ຊົງກ່າວວ່າ, “ໃນວັນນັ້ນ—ເຮົາຈະຮັບເຈົ້າ, ເຊຣູບາເບນລູກຊາຍເຊອານຕີເອນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ—ນິຕິຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວກໍກ່າວວ່າ. ເຮົາຈະຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນແຫວນປະທັບ, ເພາະເຮົາໄດ້ເລືອກເຈົ້າແລ້ວ!—ນິຕິຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວກອມໂຍທາ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ!”

ເຊຄາຣີຢາ

1 ¹ໃນເດືອນທີ່ແປດຂອງປີທີສອງແຫ່ງຣາຊະການຂອງດາຣິອຸດ, ຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວກໍມາເຖິງເຊຄາຣີຢາ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ລູກຊາຍຂອງເບເຣກີຢາ ແຫ່ງອິດໂດ, ຊົງກ່າວວ່າ,²“ພຣະຢາເວໄດ້ໂມໂຫຮ້າຍຕໍ່ບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງຍິ່ງ!³ຈົ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ພຣະຢາເວກອມໂຍທາ ຊົງກ່າວສິ່ງນີ້: ຈົ່ງຫັນມາຫາເຮົາ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວກອມໂຍທາ—ແລະພຣະຢາເວກອມໂຍທາຊົງກ່າວວ່າ, ແລະເຮົາຈະກັບມາຫາພວກເຈົ້າ.

⁴ຈົ່ງຢາເປັນເຫນືອນບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຈົ້າ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມກ່ອນຫນ້ານີ້, ກ່າວວ່າ, “ພຣະຢາເວກອມໂຍທາຊົງກ່າວວ່າ: ຈົ່ງຫັນຈາກທາງຊົວຮ້າຍ ແລະ ການກະທຳທີ່ຊົວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ!” ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສົນໃຈເຮົາ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວກອມໂຍທາ.

⁵ພວກບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ? ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຢູ່ໃສ, ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນິຕະລອດໄປເປັນນິດບໍ່?⁶ແຕ່ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາ ແລະ ຂັບນັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາທີ່ເຮົາ ໄດ້ບັນຊາແກ່ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງຫລາຍຂອງເຮົາ, ກໍໄດ້ຕາມຫັນພວກບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່? ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ກັບໃຈ ແລະເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກອມໂຍທາໄດ້ວາງແຜນທີ່ຈະກະທຳກັບເຮົາຕາມທາງ ແລະ ການກະທຳທີ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບຂອງພວກເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງໄດ້ກະທຳຢ່າງນັ້ນຕໍ່ພວກເຮົາ.’”

⁷ໃນວັນທີຊາວສີຂອງເດືອນທີສິບເອັດ ຊົງເປັນເດືອນເຊບັດ, ໃນປີທີສອງຂອງກະສັດດາຣິອຸດ, ຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາ ລູກຊາຍຂອງເບເຣກີຢາ, ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງອິດໂດ, ຊົງກ່າວວ່າ,⁸“ໃນເວລາກາງຄືນ ເຮົາໄດ້ເຫັນ, ແລະເປັນດັ່ງນີ້! ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຂີ່ມ້າສີແດງ, ແລະເຂົາຢູ່ທາມກາງຕີນນ້ຳມັນຂຽວທີ່ຢູ່ພູເຂົາ; ແລະຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງເຂົາມີມ້າສີແດງ, ສີດ່າງ, ແລະ ສີຂາວ.⁹ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມວ່າ, ‘ເຈົ້ານາຍເຈົ້າເອີຍ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ?’” ຈາກນັ້ນເທວະດາຜູ້ທີ່ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ນີ້ແມ່ນອັນໃດ.”

¹⁰ແລະຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຍິນຂຶ້ນຢູ່ທາມກາງຕີນນ້ຳມັນຂຽວ ໄດ້ຕອບ ແລະກ່າວວ່າ, “ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງອອກໄປທ່ຽວທົວແຜ່ນດິນໂລກ.”¹¹ພວກເຂົາໄດ້ຕອບເທວະດາຂອງພຣະຢາເວ ຜູ້ທີ່ຍິນຢູ່ທາມກາງຕີນນ້ຳມັນສີຂຽວວ່າ; ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ທ່ຽວທົວໄປທົວແຜ່ນດິນໂລກ; ເບິ່ງແມ່, ຫົວແຜ່ນດິນຍັງຄົງພັກຜ່ອນຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກຢູ່.”

¹²ຈາກນັ້ນເທວະດາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ພຣະຢາເວກອມໂຍທາ, ອີກດິນປານໃດ ທີ່ພຣະອົງຈະບໍ່ສຳແດງຄວາມເມດຕາ ສົ່ງສານຕໍ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຫົວເມືອງແຫ່ງຢູດາ ທີ່ໄດ້ທຶນທຸກຢ່າງບໍ່ຫນ້າເພິ່ງພໍໃຈມາເປັນເວລາເຈັດສິບປີແລ້ວນັ້ນ?”¹³ພຣະຢາເວຕອບເທວະດາຜູ້ຊົງເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ ດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທີ່ດີ, ຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງການເລົ່າໂລມໃຈ.

¹⁴ດັ່ງນັ້ນເທວະດາຜູ້ຊົງໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ໄດ້ກ່າວຂຶ້ນວ່າ, ‘ຈົ່ງຮ້ອງປະກາດ ແລະ ເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກອມໂຍທາໄດ້ຊົງກ່າວສິ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາມີຄວາມຫວາງແຫນ້ນໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຊີໂອນ ດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່!’¹⁵ເຮົາໄດ້ໃຈຮ້າຍປະຊາຊົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຢ່າງສະບາຍຫລາຍ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ໃຈຮ້າຍພຽງເລັກນ້ອຍກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງເພີ່ມຂຶ້ນ.

¹⁶ດັ່ງນັ້ນພຣະຢາເວກອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາໄດ້ກັບມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍຄວາມເມດຕາ. ພຣະວິຫານຂອງເຮົາຈະຖືກສ້າງໃນນັ້ນ—ນິຕິປະກາດຂອງພຣະຢາເວກອມໂຍທາ ແລະ ເຊືອກວັດຈະຖືກຄົງອອກເຫນືອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ!”¹⁷ຈົ່ງຮ້ອງປະກາດອີກຄັ້ງວ່າ, ‘ພຣະຢາເວກອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເມືອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາຈະເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມດົງາມອີກຄັ້ງ, ‘ແລະພຣະຢາເວຈະຊົງມາເລົ່າໂລມຈິດໃຈຊີໂອນອີກຄັ້ງ, ແລະ ພຣະອົງຈະເລືອກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມອີກຄັ້ງ.’”

¹⁸ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເງິຍຫນ້າຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ເຫັນເຂົາສັດສິອັນ!¹⁹ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຸນຖາມກັບເທວະດາ ຜູ້ຊົງໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ “ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄືຫຍັງ?” ພວກເຂົາໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເຂົາເຫລົ່ານີ້ຄືເຂົາສັດທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຢູດາ, ອິດສະຣາເອນ ແລະ ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແຍກກະຈັດກະຈາຍໄປ.”

²⁰ຈາກນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ສຳແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຊ່າງຟີມີສິຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຄົນເຫລົ່ານີ້ມາເຮັດຫຍັງ?”²¹ພວກເຂົາໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ເຫລົ່ານີ້ຄືເຂົາສັດທັງຫລາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ຢູດາແຍກກະຈັດກະຈາຍໄປ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຍົກຫົວຂອງເຂົາຂຶ້ນ. ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ກໍາລັງມາເພື່ອຂັບໄລ່ເຂົາສັດທັງຫລາຍຂອງບັນດາປະຊາຊາດທີ່ໄດ້ຍົກເຂົາສັດໃດໆ, ຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ແຜ່ນດິນແຫ່ງຢູດາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຢູດາແຍກກະຈັດກະຈາຍໄປ.”

2 ¹ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເງິຍຫນ້າຂຶ້ນອີກ ແລະ ໄດ້ເຫັນມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ມີເຊືອກວັດແຫກຢູ່ໃນມື.²ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມວ່າ “ທ່ານກໍາລັງຈະໄປໃສ?” ແລະເຂົາໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຈະໄປວັດແຫກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເພື່ອເບິ່ງຄວາມກວ້າງ ແລະຄວາມຍາວຂອງນະຄອນນັ້ນ.”

³ແລ້ວເທວະດາຜູ້ທີ່ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນກໍໄດ້ຈາກໄປ ແລະ ເທວະດາອີກອົງຫນຶ່ງໄດ້ອອກໄປພົບເຂົາ.⁴ເທວະດາອົງທີສອງໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງແລ່ນໄປ ແລະ ເວົ້າກັບຄົນຫນຸ່ມຄົນນັ້ນວ່າ, ‘ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະນັ່ງຢູ່ໃນຊົນນະບົດທີ່ໂລ່ງກວ້າງ ເພາະການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຈຳນວນຄົນ ແລະ ສັດ-ລ້ຽງໃນນະຄອນນັ້ນ.’”⁵ເພາະເຮົາ—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວກໍກ່າວ—ເຮົາຈະເປັນເຫນືອນກໍາແພງແປວໄຟອ້ອມເມືອງນັ້ນໄວ້, ແລະເຮົາຈະເປັນສະຫງ່າຣາສີໃນທ່າມກາງເຈົ້າ.

⁶ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ!—ຈົ່ງຫນີໄປໃຫ້ຝົນຈາກແຜ່ນດິນແຫ່ງທິດເຫນືອ—ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າພັດພາກຈາກກັນໄປເຫມືອນລົມທັງສີ່ທິດຂອງແຫ່ງທ້ອງຟ້າ!—ນີ້ເປັນຄໍາປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.⁷ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຫນີໄປຍັງຊີໂອນ, ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ກັບລູກສາວຂອງບາບີ-ໂລນ!”

⁸ເພາະວ່າຫລັງຈາກທີ່ພຣະຢາເວກອມໂຍທາໄດ້ໃຫ້ກຽດຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄປຕໍ່ສູ້ບັນດາປະຊາຊາດທີ່ໄດ້ປຸ້ນພວກເຈົ້າ—ສຳລັບໃຜກໍຕາມທີ່ໄດ້ແຕ່ະຕ້ອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຕ້ອງແກ້ວຕາຂອງພຣະເຈົ້າ!—ຫລັງຈາກພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທຳສິ່ງນີ້, ເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ,⁹“ເຮົາ ໂຕເຮົາເອງຈະສັນນິຂອງເຮົາ

ເຫມືອພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກປຸ້ນ ເພື່ອໃຫ້ແກ່ທາດທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ." ຈາກນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ສົ່ງຂ້ານ້ອຍມາ.

¹⁰“ລູກສາວຂອງຊີໂອນເອີຍ, ຈົ່ງໃຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີເຖິດ, ເພາະວ່າເຮົາ ໂຕເຮົາເອງຈະເຂົ້າມາ ແລະ ສະຖິດຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເຈົ້າ!—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.”¹¹ຈາກນັ້ນບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະເຕົ້າໂຮມກັນມາຍັງພຣະຢາເວໃນວັນນັ້ນ. ພຣະອົງກ່າວ, “ຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນປະຊາກອນຂອງເຮົາ; ເພາະເຮົາຈະສະຖິດຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເຈົ້າ,” ແລະ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ໄດ້ສົ່ງຂ້ານ້ອຍມາຫາພວກເຈົ້າ.

¹²ເພາະວ່າພຣະຢາເວຈອມໂຍທາເປັນສ່ວນມໍລະດົກ ເປັນກຳມະສິດອັນຊອບທັມໃນແຜ່ນດິນສັກສິດຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງເລືອກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມສຳລັບພຣະອົງອີກຄັ້ງ.”¹³ຈົ່ງຮຽບຮຽງສະຫງົບ, ມະນຸດທັງຫມົດ, ຕໍ່ພຣະພົກພຣະຢາເວ, ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກຈາກບ່ອນສະຖິດຂອງພຣະອົງແລ້ວ!

3 ¹ແລ້ວເທວະດາໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນໂຢຊວຍ ມະຫາປະໂລຫິດ ຊຶ່ງກຳລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເທວະດາຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ຊາຕານຢືນຢູ່ຂ້າງຂວາມືຂອງເຂົາ ເພື່ອຈະກ່າວໂທດຄວາມບາບຂອງເຂົາ.²ເທວະດາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວຕໍ່ຊາຕານວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຕຳນິເຈົ້າຊາຕານ; ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຜູ້ທີ່ຊົງເລືອກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຕຳນິເຈົ້າ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນເຫລັກຕີກາທີ່ໄດ້ຖືກອອກມາຈາກໄຟຫລື?”³ເມື່ອໂຢຊວຍໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເທວະດາເຂົາໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງເປັນເປືອນ!

⁴ເທວະດາໄດ້ເວົ້າ ແລ ກ່າວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຍິນຕໍ່ຫນ້າເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຖອດເຄື່ອງນຸ່ງເປືອນອອກຈາກເຂົາ.” ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງແມ່! ເຮົາໄດ້ເປັນເຫດນຳເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າອອກໄປຈາກເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້ານຸ່ງເຄື່ອງໃຫມ່ດ້ວຍເສື້ອຜ້າທີ່ດີ

⁵ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງເອົາຜ້າແພບໍ່ຮິສຸດມາຄຽນຫົວຂອງເຂົາ!” ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາຜ້າແພບໍ່ຮິສຸດມາຄຽນຫົວຂອງໂຢຊວຍ ແລະແຕ່ງຕັ້ງດ້ວຍເສື້ອຜ້າທີ່ສະອາດ ໃນຂະນະທີ່ເທວະດາຂອງພຣະຢາເວກຳລັງຢືນຢູ່ຂ້າງ.

⁶ຕໍ່ຈາກນັ້ນເທວະດາຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສົ່ງໂຢຊວຍຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ,⁷“ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຖ້າເຈົ້າຕຳນິນໃນບັນດາທາງຂອງເຮົາ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຮັກສາກົດບັນຍັດທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ປົກຄອງພຣະວິຫານຂອງເຮົາ ແລະ ເບິ່ງແຍງສະຖານທີ່ຂອງເຮົາ, ເພາະວ່າເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າໄປ ແລະ ເຂົ້າມາທຳມະກາງພວກເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຝົ້າຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ.

⁸ໂຢຊວຍມະຫາປະໂລຫິດ, ຈົ່ງຟັງ, ເຈົ້າ ແລະ ພວກເພື່ອນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຜູ້ອາໄສຢູ່ກັບເຈົ້າ! ເພາະວ່າຄົນທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ເປັນຫມາຍສຳຄັນ, ສຳລັບເຮົາ ເຮົາເອງຈະນຳກົງກັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາມາ. ບັດນີ້ ຈົ່ງເບິ່ງທີ່ກ່ອນຫນ້າຂອງເຮົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຂອງໂຢຊວຍ ທີ່ມີດວງຕາເຈັດຫນ່ວຍຢູ່ເທິງກ້ອນຫີນດຽວນີ້, ແລະ ເຮົາຈະຈາຮຶກຂໍຄວາມໄວ້—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ—ແລະ ເຮົາຈະກຳຈັດຄວາມຜິດບາບອອກຈາກແຜ່ນດິນນີ້ພາຍໃນຫນຶ່ງມື້.

¹⁰ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ກ່າວວ່າ—ໃນວັນນັ້ນ—ແຕ່ລະຄົນຈະເຊີນເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ ໃຫ້ມານັ່ງກ້ອງຕີນອະນຸ່ງຂອງເຂົາ ແລະ ຢູ່ກ້ອງຕີນຫມາກເດືອນເທດຂອງພວກເຂົາ.”

4 ¹ຈາກນັ້ນເທວະດາຜູ້ທີ່ໄດ້ກຳລັງເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫລຽວມາ ແລະໄດ້ປຸກຂ້ານ້ອຍເຫມືອນປຸກຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ຕື່ນຈາກການນອນຫລັບຂອງເຂົາ.

²ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນຫຍັງ?” ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕອບວ່າ “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນເຄື່ອງຮອງຕີນໂຄມອັນຫນຶ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳລ້ວນໆ ແລະມີຈອກ ເທິງຍອດຂອງມັນ ແລະມີໂຄມໄຟເຈັດຫນ່ວຍຢູ່ເທິງເຄື່ອງຮອງຕີນໂຄມ ແລະມີຮາງລິນເຈັດຮາງສຳລັບໂຄມໄຟທຸກຫນ່ວຍທີ່ຢູ່ເທິງຍອດໂຄມນັ້ນ.” ມີຕື່ນຫມາກກອກເທດສອງຕື່ນຢູ່ໃກ້ໂຄມໄຟ, ຕື່ນຫນຶ່ງຢູ່ທາງເບື້ອງຂວາຂອງຈອກ, ແລະຕື່ນຫນຶ່ງຕື່ນຫນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ.”

⁴ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຫຼຸນຖາມເທວະດາຜູ້ທີ່ກຳລັງເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ເຈົ້າຖາມຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫມາຍເຖິງຫຍັງ?”⁵ເທວະດາທີ່ກຳລັງເວົ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕອບ ແລະເວົ້າຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄືຫຍັງ?” ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕອບວ່າ “ເຈົ້າຖາມຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້.”

⁶ດັ່ງນັ້ນເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວເຖິງເຊຣູບາເບນຄື: ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍກຳລັງ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍອຳນາດ, ແຕ່ດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ, ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.”⁷ໂອ ພູເຂົາທີ່ຢຶງໃຫຍ່, ເຈົ້າເປັນອັນໃດ? ຕໍ່ຫນ້າເຊຣູບາເບນ, ເຈົ້າຈະກາຍເປັນຫົງຮາບພຽງ ແລະເຂົາຈະນຳກ້ອນຫີນທີ່ຢູ່ເທິງຍອດພູອອກມາ ເພື່ອໃຫ້ຮ້ອງວ່າ, “ພຣະຄຸນ! ພຣະຄຸນສຳລັບຫີນນັ້ນ!”

⁸ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍກ່າວວ່າ,⁹“ມີຂອງເຊຣູບາເບນໄດ້ວາງຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານນີ້ ແລະມີຂອງເຂົາຈະນຳມາສູ່ຄວາມສຳເລັດ. ຈາກນັ້ນເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ສົ່ງຂ້ານ້ອຍມາຫາເຈົ້າ.”¹⁰ຜູ້ໃດທີ່ມີປະໝາດດົນແຫ່ງການເລັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນ? ປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະຈະໄດ້ເຫັນສາຍດີງທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງເຊຣູບາເບນ (ພ້ອມກັບໂຄມໄຟທັງເຈັດດວງເຫລົ່ານັ້ນ ຄືບັນດາພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວທີ່ຊົງຫລຽວເບິ່ງຢູ່ຫົວແຜ່ນດິນໂລກ).¹¹ຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫຼຸນຖາມເທວະດານັ້ນວ່າ, “ຕື່ນຫມາກກອກເທດສອງຕື່ນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຂວາ ແລະເບື້ອງຊ້າຍຂອງເຄື່ອງຮອງຕີນໂຄມນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?”

¹²ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖາມເຂົາອີກຄັ້ງວ່າ, “ກົງກັນຕື່ນຫມາກກອກເທດທັງສອງກົງກັນທີ່ມີນ້ຳມັນ ສີທອງໂຫລລົງມາແມ່ນຫຍັງ?”¹³ ແລະເຂົາໄດ້ຕອບກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າສິ່ງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?” ຂ້ານ້ອຍຕອບວ່າ, “ເຈົ້າຖາມຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ.”

¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ເທວະດາໄດ້ຕອບວ່າ, “ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄືລູກຊາຍທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບການເຈີມ ຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນ”

5 ¹ຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍຖອຍຫລັງກັບ ແລະເງິຍຫນ້າຂຶ້ນອີກ ກໍຫລຽວເຫັນຫນຶ່ງສີມ້ວນຫນຶ່ງເຫາະຢູ່.²ເທວະດານັ້ນຈຶ່ງເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນຫຍັງ” ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຫັນຫນຶ່ງສີມ້ວນຫນຶ່ງເຫາະຢູ່, ມັນຍາວຊາວສອກ ແລະກວ້າງສືບສອກ.”

³ແລ້ວເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ນີ້ແຫລະເປັນຄຳສາບແຊ່ງທີ່ແຜ່ອອກໄປທົ່ວພື້ນແຜ່ນດິນໂລກ, ພວກໂຈນຂີ-

ລັກທຸກຄົນຈະຖືກກຳຈັດອອກໄປຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ຂ້າງເບື້ອງຫນຶ່ງ ແລະທຸກຄົນທີ່ກ່າວຄຳສາບານບໍ່ຈົງ ຈະຕ້ອງຖືກກຳຈັດອອກຕາມບ່ອນທີ່ຂຽນໄວ້ໃນນັ້ນອີກເບື້ອງຫນຶ່ງ.” ເຮົາຈະສົ່ງມັນອອກໄປ—ມີຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ—ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຂີລັກນັ້ນ ແລະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຄົນທີ່ສາບານບໍ່ຈົງ ໂດຍອອກນາມຂອງເຮົາ. ມັນຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຂົາ ແລະເຜົາໂຫມ້ທ່ອນໄມ້ ແລະ ກ້ອນຫີນທັງຫລາຍໃນເຮືອນນັ້ນ.”

⁵ຈາກນັ້ນເທວະດາຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍໄດ້ອອກ ແລະ ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົ່ງເງິຍຫນ້າຂຶ້ນ ແລະເບິ່ງວ່າ ສິ່ງທີ່ກຳລັງມານັ້ນ!”⁶ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ສິ່ງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?” ເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ “ນີ້ຄືກະຕ່າບັນຈຸຫນຶ່ງເອົາພາທີ່ກຳລັງຈະມາ. ນິຄົດຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາທັງຫລາຍໃນຫົວແຜ່ນດິນທັງສິ້ນ.”⁷ແລ້ວຝາເອ-ຟາທີ່ປົກກະຕ່າໄດ້ເປີດອອກ ແລະມີຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງຢູ່ໃນນັ້ນ!

⁸ ເທວະດາໄດ້ກ່າວວ່າ “ນີ້ແມ່ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ!” ເທວະດາໄດ້ໂຍນຍິງນັ້ນເຂົ້າໃນກະຕ່າ, ແລ້ວເຂົ້າກໍເອົາຝາທີ່ເຮັດດ້ວຍຂີກົວປິດປາກມັນໄວ້.⁹ ແລ້ວຂ້າ-ນ້ອຍກໍເຖິງຫນ້າຂຶ້ນຫລັງຈາກທີ່ເຮັດດ້ວຍຜູ້ຍິງສອງຄົນອອກມາ, ແລະມີລົມຢູ່ໃນປົກຂອງນາງ—ເພາະວ່າພວກນາງມີປົກນັ້ນຄ້າຍຄືປົກຂອງນົກຊຸ່ມ. ພວກນາງໄດ້ຍົກກະຕ່າເອົາຂຶ້ນລະຫວ່າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທ້ອງຟ້າ.

¹⁰ ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັບເທວະດາຜູ້ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ນາງເຫລົ່ານັ້ນຈະເອົາກະຕ່າເອົາໄປໃສ?”¹¹ ເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ໄປສ້າງພຣະວິຫານໃນແຜ່ນດິນຊີນາຍ ສຳລັບມັນ, ດັ່ງນັ້ນເມື່ອພຣະວິຫານສຳເລັດແລ້ວ, ກະຕ່ານັ້ນຈະຖືກຈັດໄວ້ທີ່ນັ້ນເທິງແຜ່ນບ່ອນທີ່ມັນໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້.”

6

¹ ຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫັນກັບມາ ແລະ ໄດ້ເຖິງຫນ້າຂຶ້ນເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ເຫັນລົດມ້າຮີບສີຄັນກຳລັງອອກມາລະຫວ່າງກາງພູເຂົາສອງຫນ່ວຍ; ແລະພູເຂົານັ້ນເຮັດມາຈາກທອງແດງ.² ລົດມ້າຮີບຄັນທຳອິດມີມ້າສີແດງ, ຄັນທີສອງມີມ້າສີດຳ, ລົດມ້າຄັນທີສາມມີມ້າສີຂາວ, ແລະລົດມ້າຄັນທີສີມ້າດຳສີເທົ່າ.

⁴ ດັ່ງນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖາມເທວະດາ ຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ?”

⁵ ເທວະດານັ້ນໄດ້ຕອບ ແລະ ໄດ້ບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນລົມທັງສີ່ແຫ່ງທ້ອງຟ້າ ທີ່ອອກມາຈາກສະຖານທີ່ຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ ໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງຫລາຍ.⁶ ຄົນກັບລົດທີ່ມີມ້າດຳທັງຫລາຍກຳລັງຈະອອກໄປປະເທດທາງທິດເຫນືອ; ມ້າສີຂາວທັງຫລາຍກຳລັງຈະອອກໄປປະເທດຕາເວັນຕົກ ແລະ ມ້າລາຍທັງຫລາຍກຳລັງຈະອອກໄປປະເທດທາງໃຕ້.”

⁷ ມ້າແຂງແຮງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ອອກໄປແລະສະແຫວງຫາ ແລະຈະສຳຫລວດໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ດັ່ງນັ້ນພູດສະຫວັນໄດ້ບອກວ່າ, “ຈິ່ງອອກໄປ, ແລະສຳຫລວດແຜ່ນດິນໂລກ!” ແລະພວກມັນໄດ້ໄປແລະສຳຫລວດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.⁸ ຈາກນັ້ນພູດສະຫວັນໄດ້ຮ້ອງຫາຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ເບິ່ງແມ່ມ້າເຫລົ່ານີ້ທີ່ອອກໄປຍັງປະເທດທາງທິດເຫນືອ; ພວກເຂົາຈະຕອບສະຫນອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາກ່ຽວກັບປະເທດທາງທິດເຫນືອ”

⁹ ດັ່ງນັ້ນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,¹⁰ “ຈິ່ງນຳເອົາຂອງຖວາຍຈາກບັນດາຊະເລີຍ ຄືຈາກເຮນດາຍ ໂຕບິຢາ, ແລະເຢດາຢາ—ແລະໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ແລະຈິ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງໂຢສິຢາ ລູກຊາຍເຊຟານີຢາ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກນະຄອນບາບີໂລນ.”¹¹ ຈິ່ງເອົາເງິນແລະຄຳ, ເຮັດເປັນມົງກຸດອັນຫນຶ່ງ ແລ້ວສວມໃສ່ເທິງຫົວຂອງໂຢຊວຍລູກຊາຍເຢໂຮຊາດັກ, ມະຫາປະໂລຫິດ.

¹² ຈິ່ງເວົ້າກັບເຂົາ ແລະກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ຊາຍຄົນນີ້, ມີຊື່ວ່າ ກິງ! ເຂົາຈະເຕີບໂຕໃນສະຖານທີ່ໆເຂົາຢູ່ ແລະຈາກນັ້ນເຂົາຈະສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.¹³ ເຂົານັ້ນແຕ່ລະຈະເປັນຜູ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ແລະເຂົາຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າຮາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນ, ແລ້ວເຂົາຈະນັ່ງແລະປົກຄອງຢູ່ເທິງຮາຊະບັນລັງຂອງເຂົາ. ເຂົາຈະເປັນປະໂລຫິດຄົນຫນຶ່ງຢູ່ເທິງຮາຊະບັນລັງຂອງເຂົາ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈແຫ່ງສັນຕິສຸກຈະມີຢູ່ລະຫວ່າງສອງຝ່າຍ.’

¹⁴ ມົງກຸດຈະຖືກວາງໄວ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ເພື່ອເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງເຮນດາຍ, ໂຕບິຢາ, ເຢດາຢາ, ແລະເຮັນ ລູກຊາຍຂອງເຊຟານີຢາ.

¹⁵ ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ຢູ່ໄກຈະມາແລະສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະຮູ້ວ່າພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ສົ່ງຂ້ານ້ອຍມາຫາພວກທ່ານ; ເພາະນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ຖ້າພວກທ່ານເຊື່ອຝັງສຽງຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງຢ່າງແທ້ຈິງ!”

7 ¹ ເມື່ອກະສັດດາຣິອຸດ ໄດ້ປິດຄອງເປັນເວລາສິບ, ໃນວັນທີ່ສີເດືອນທີ່ເກົ່າ (ຊຶ່ງເປັນເດືອນກົດຊະເລັບ), ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເຊຣາຣິຢາ.

² ປະຊາຊົນເມືອງໄດ້ສົ່ງຊາເຮັດເຊ ແລະ ເຣເກມເມເລັກ ແລະພັກພວກຂອງເຂົາ ເພື່ອຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ບັນດາປະໂລຫິດ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ແລະຕໍ່ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ; ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຄວນທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄວ້ທຸກໆໃນເດືອນທີ່ຫ້າດ້ວຍການອິດອາຫານ ເຫມືອນທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດມາແລ້ວໃນຫລາຍປີຫລືບໍ່?”

⁴ ດັ່ງນັ້ນ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,⁵ “ຈິ່ງເວົ້າກັບບັນດາປະຊາຊົນທັງຫມົດຂອງແຜ່ນດິນ ແລະກັບປະໂລຫິດທັງຫລາຍ ແລະເວົ້າວ່າ, ‘ເມື່ອພວກເຈົ້າອິດອາຫານແລະໄວ້ທຸກໃນເດືອນທີ່ຫ້າ ແລະ ເດືອນທີ່ເຈັດເປັນເວລາດິນເຖິງເຈັດສິບປີນີ້, ພວກເຈົ້າໄດ້ອິດອາຫານເພື່ອເຮົາແທ້ຫລືບໍ່?’ ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ກິນແລະດື່ມ, ພວກເຈົ້າໄດ້ກິນແລະດື່ມເພື່ອຕົວຂອງເຈົ້າເອງຫລື?’”⁷ ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເປັນພຣະທັມຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ປະກາດ ໂດຍຜ່ານປາກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຮຸ້ນກ່ອນໆ, ເມື່ອຕອນພວກເຈົ້າຍັງຄົງໄດ້ຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະເມືອງທັງຫລາຍຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໂດຍອ້ອມຮອບ ແລະໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນເນເກຍ, ແລະເຂດທັງພຽງທາງທິດຕາເວັນຕົກຫລື?”

⁸ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເຊຣາຣິຢາ, ກ່າວວ່າ,⁹ “ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ‘ຈິ່ງຕັດສິນຕາມຄວາມຍຸດຕິທັມຢ່າງແທ້ຈິງ, ຕາມພັນທະສັນຍາທີ່ສັດຊື່, ແລະດ້ວຍຄວາມເມດຕາ. ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເຮັດສິ່ງນີ້ກັບພັນຊຶມຂອງເຂົາ.’”¹⁰ ກ່ຽວກັບແມ່ຫມ້າຍ ແລະລູກກຳຜ້າ, ຄົນຕ່າງດ້າວຫລືຄົນຍາກຈິນ—ຢ່າກົດຂີ່ຂົນເຫຼັກພວກເຂົາ, ແລະ ຢ່າໃຫ້ພວກເຈົ້າຄົນໃດຄິດອຸບາຍຊົດໃນໃຈ ທີ່ຈະທຳຮ້າຍຄົນອື່ນ.”

¹¹ ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ ແລະຍົກບ່າຂຶ້ນຢ່າງຕື່ນ. ພວກເຂົາໄດ້ອັດຫຼຸຂອງພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈິ່ງຈະບໍ່ໄດ້ຍິນ.¹² ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຕົນແຂງກະດ້າງເຫມືອນຫີນ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈິ່ງບໍ່ໄດ້ຍິນພຣະບັນຍັດ ຫລື ຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ.

ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ໄປເຖິງປະຊາຊົນ ໂດຍພຣະວິຍານຂອງພຣະອົງໃນສະໄຫມເລີມຕີນ, ໂດຍຜ່ານປາກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມທັງຫລາຍ. ແຕ່ພວກປະຊາຊົນໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະຟັງ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງໂກດຮ້າຍຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງຫນັກ.

¹³ ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຟັງ. ດ້ວຍວິທີການດຽວກັນ, “ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງກ່າວ, “ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຫຼຸນຕໍ່ເຮົາ, ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ຟັງ.”¹⁴ ເພາະເຮົາຈະກະຈັດກະຈາຍພວກເຂົາໄປດ້ວຍລົມຫົວກຸດໄປເຖິງປະຊາຊາດທັງຫລາຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນ, ແລະແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຖືກຮ້າງເປົາຫລັງຈາກພວກເຂົາ. ເພາະວ່າຈະບໍ່ມີໃຜຫຼົວຜ່ານແຜ່ນດິນນັ້ນ ຫລື ກັບມາຫາມັນອີກ

ຕັ້ງແຕ່ປະຊາຊົນນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນເປັນຫນ້າເຝິງພໍໃຈຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ກາຍເປັນຮີກຮ້າງວ່າງເປົາ.”

8 ¹ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,² “ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຫວງແຫນຊີໂອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະເຮົາຫວງແຫນນາງດ້ວຍຄຽດຮ້າຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່!³ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຈະກັບໄປຫາຊີໂອນ ແລະ ຈະອາໄສໃນທ່າມກາງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະວ່າເຢຣູຊາເລັມຈະຖືກເອີ້ນວ່າເມືອງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະພູເຂົາຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ຈະຖືກເອີ້ນວ່າພູເຂົາບໍຣິສຸດ!

⁴ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ຊາຍເຖົ້າແລະຍິງເຖົ້າຈະອາໄສຢູ່ຕາມຖະຫນົນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມອີກຄັ້ງ, ແລະທຸກຄົນຕ້ອງມີໄມ້ຄ້ອນເທົ່າຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາເຖົ້າແລ້ວ.⁵ ຖະຫນົນຕ່າງໆຂອງເມືອງນັ້ນຈະເຕັມໄປດ້ວຍພວກເດັກຊາຍ ແລະ ພວກເດັກຍິງ ທີ່ກຳລັງແລ່ນຫລິ້ນຢູ່ໃນນັ້ນ.

⁶ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນ ຖ້າບາງສິ່ງເບິ່ງຄືຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ໃນສາຍຕາຂອງຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ນີ້, ມັນຄວນເບິ່ງຄືເປັນໄປບໍ່ໄດ້ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາຄືກັນບໍ່? ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຕ້ອງການຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາ

ຈາກດິນແດນທີ່ທິດຕາເວັນຂຶ້ນ ແລະ ຈາກດິນແດນແຫ່ງທິດຕາເວັນຕົກ.⁸ ເພາະວ່າເຮົາຈະນຳພວກເຂົາກັບມາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ທຳມະຊາດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ໃນຄວາມຈິງ ແລະດ້ວຍຄວາມຊອບທັມ!

⁹ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວວ່າ: ບັດນີ້ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ຍັງຄົງຝັງຖ້ອຍຄຳທັງຫຼາຍເດີມໆ ທີ່ມາຈາກປາກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະຄໍ້ມທັງຫຼາຍ. ເມື່ອຮາກ-ຖານຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຖືກວາງແລ້ວ, ນິຄົພພຣະວິຫານຂອງພວກເຮົາ, ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວວ່າ:

ຈົງເຮັດໃຫ້ມີຂອງເຈົ້າແຂງແຮງ ດັ່ງນັ້ນພຣະວິຫານ ຈົງຈະສາມາດສ້າງຂຶ້ນໄດ້.¹⁰ ເພາະວ່າກ່ອນວັນເຫລົ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜລວບລວມເມັດພືດໄດ້, ບໍ່ມີໃຜໄດ້ກຳໄລບ່າວຈະເປັນຄົນຫລືສັດ, ບໍ່ມີສັນຕິພາບຈາກສັດຕູສຳລັບຜູ້ທີ່ກຳລັງຈະໄປ ຫລືກຳລັງຈະມາ.

ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນຕໍ່ສູ້ຊຶ້ງກັນແລະກັນ ກັບເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.

¹¹ແຕ່ບັດນີ້ມັນຈະບໍ່ຄືກັບອະດີດ, ເຮົາຈະຢູ່ກັບປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່—ນິຄົພປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ.¹²“

ເພາະວ່າເມັດພືດພັນແຫ່ງສັນຕິພາບຈະຖືກຫວ່ານ; ເຄືອອະນຸກຸນຈະມີຫມາກ ແລະ ແຜ່ນດິນຈະເກີດຜົນຜະລິດ ແລະບັນດາຜ້າຈະໃຫ້ນ້ຳຫມອກຕົກ, ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ນີ້ໄດ້ຮັບສິບຫອດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ, ເຊື້ອຊາດຂອງຢູດາ ແລະ ເຊື້ອຊາດຂອງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ.

¹³ພວກເຈົ້າຈະເປັນຕົວຢ່າງສຳລັບບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງຄຳສາບແຊ່ງ, ໂອ ຄອບຄົວຢູດາ ແລະຄອບຄົວເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະຊ່ວຍເຫລືອພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນແຫລ່ງແຫ່ງພຣະພອນ. ຈົງຢ່າຢ້ານເລີຍ; ຈົງເຮັດໃຫ້ມີຂອງພວກເຈົ້າເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.¹⁴ ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ວາງແຜນ ເພື່ອຈະເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ພວກເຈົ້າ ເມື່ອບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຈົ້າຍິວະໃຫ້ໂມໂຫຮ້າຍ—ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວ—ແລະບໍ່ໄດ້ຜ່ອນຜັນໃຫ້,¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ວາງແຜນທີ່ຈະເຮັດອີກຄັ້ງ ແກ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະແກ່ເຊື້ອສາຍຢູດາເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍ! ຢ່າຢ້ານເລີຍ!

¹⁶ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄື ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດ: ທຸກຄົນຈົງເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງກັບເພື່ອນບ້ານທຸກຄົນຂອງເຂົາ. ຈົງຕັດສິນຕາມຄວາມຈິງ, ຄວາມຍຸດຕິທັມ ແລະສ້າງສັນຕິພາບຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງທັງຫຼາຍຂອງຂອງພວກເຈົ້າ.¹⁷ ຈົງຢ່າວາງແຜນຊົ່ວຄາຍໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ສູ້ຊຶ້ງກັນແລະກັນ, ແລະຈົງຢ່າຮັກຄຳປະຕິຍານບໍ່ຈິງ—ເພາະເຮົາກຽດຊັງສິ່ງເຫລົ່ານີ້!—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

¹⁸ຈາກນັ້ນ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ກ່າວວ່າ,¹⁹ “ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້: ການອິດອາຫານໃນເດືອນທີສີ່, ເດືອນທີຫ້າ, ເດືອນທີເຈັດ ແລະເດືອນທີສິບ ຈະເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມຊົມຊື່ນຄວາມຍິນດີ ແລະເຫດສະການຄວາມສຸກສຳລັບເຊື້ອສາຍຢູດາ! ເຫດສະການຈົງຮັກຄວາມຈິງ ແລະສັນຕິພາບ!

²⁰ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້: ປະຊາຊົນຈະມາອີກຄັ້ງ, ແມ້ວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆ.²¹ ຄົນທັງຫຼາຍຂອງເມືອງຫນຶ່ງຈະໄປຫາອີກເມືອງຫນຶ່ງແລະເວົ້າວ່າ, “ໃຫ້ເຮົາຮີບໄປ ເພື່ອອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະພໍ່ຂອງພຣະຢາເວ ແລະເພື່ອສະແຫວງຫາພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ! ພວກເຮົາເອງກໍກຳລັງຈະໄປດ້ວຍ.”²² ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍແລະບັນດາປະຊາຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງຈະມາສະແຫວງຫາພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະຮ້ອງຫຼຸ່ນຂໍພຣະເມດຕາຂອງພຣະຢາເວ!

²³ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງ-

ນີ້ວ່າ: ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ຊາຍສິບຄົນຈາກທຸກຊາດ, ທຸກພາສາ ຈະຈັບປາຍເສື້ອຄູມຂອງພວກເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ເຮົາໄປນຳເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຍິນຄຳວ່າ ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບພວກທ່ານ!”

9 ¹ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວກ່ຽວກັບ ແຜ່ນດິນອັດຣັກ ແລະເມືອງດາມາເຊ. ເພາະພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະເຜົ່າພັນຂອງອິດສະຣາເອນທັງໝົດດ້ວຍ.² ນີ້ເປັນຄຳປະກາດກ່ຽວກັບຮຳມາດ, ຊຶ່ງມີເຂດແດນຕິດກັນກັບດາມັສກັດ, ແລະກ່ຽວກັບເມືອງຕີເຣແລະຊີໂດນ, ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະສະຫລາດຫລາຍກໍຕາມ.

³ເມືອງຕີເຣໄດ້ສ້າງກຳແພງເມືອງທີ່ແຂງແຮງສຳລັບຕົນເອງ ແລະສະສົມເງິນໄວ້ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍເຫມືອນຂີ້ຝຸ່ນ ແລະຄຳບໍ່ຮື້ສຸດເຫມືອນກັບຂີ້ຕົມຕາມຖະຫນົນທັງຫລາຍ.⁴ ລະວັງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍຶດຊັບສິນຂອງນາງ ແລະທຳລາຍຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງນາງລົງໄປໃນນ້ຳທະເລ, ດັ່ງນັ້ນເມືອງນີ້ຈະຖືກເຜົາໄຫມ້ດ້ວຍໄຟ.

⁵ເມືອງອາຊະກາໂລນຈະເຫັນ ແລະມີຄວາມຢ້ານ! ເມືອງຄາຊາຈະສັນສະທ້ານຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະຄວາມຫວັງຂອງນາງກໍຈະຖືກທຳລາຍ! ກະສັດຈາກເມືອງຄາຊາ ຈະຍິນດາລົງ, ແລະເມືອງອາຊະກາໂລນຈະບໍ່ມີຄົນອາໄສຢູ່.⁶ ຄົນແປກຫນ້າຈະໃຊ້ເມືອງອາຊະກາໂດດ, ເປັນບ້ານຂອງພວກເຂົາ ແລະເຮົາຈະກຳຈັດຄວາມຈອງຫອງຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ.⁷ ເພາະເຮົາຈະກຳຈັດເລືອດຂອງພວກເຂົາອອກມາຈາກປາກທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະເຮົາຄວາມກຽດຊັງອອກໄປຈາກຫວ່າງແຂ້ວຂອງພວກເຂົາ. ຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຈະເຫລືອຢູ່ນັ້ນສຳລັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຄືຕະກູນຫນຶ່ງໃນຢູດາ, ແລະ ເອັກໂຣນຈະກາຍເປັນເຫມືອນກັບຄົນເຢຍຸດ.

⁸ເຮົາຈະຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ຂ້າງແຜ່ນດິນຂອງເຮົາຕໍ່ສູ້ກອງທັບຂອງສັດຕູ ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດຜ່ານເຂົ້າໄປ ຫລື ກັບອອກມາ, ເພາະບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດມາກົດຂີ່ຂົມ-ເຫັງພວກເຂົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ເພາະບັດນີ້ເຮົາເບິ່ງແຍງດິນແດນຂອງເຮົາດ້ວຍຕາຂອງເຮົາເອງ!

⁹ຈົ່ງຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ! ລູກສາວແຫ່ງຊີໂອນເອີຍ! ຈົ່ງໂຮ່ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ລູກສາວແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ! ເບິ່ງແມ່! ກະສັດຂອງເຈົ້າກຳລັງສະເດັດມາຫາພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທັມ ແລະກຳລັງຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງຖ່ອມໃຈ ແລະຊົງປະທັບເທິງຫລັງລາ, ເທິງຫລັງລູກລາໂຕຫນຶ່ງ.¹⁰ ຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະທຳລາຍລົດມ້າຮີບທີ່ມາຈາກເອເຟຣາຍີມ ແລະມ້າອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະທະນູຖືກກຳຈັດອອກຈາກການສູ້ຮົບສົງຄາມ; ເພາະພຣະອົງຈະປະກາດສັນຕິສຸກແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ, ແລະການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ຈະເລີ່ມຈາກທະເລນີໄປເຖິງທະເລນັ້ນ, ແລະຈາກແມ່ນ້ຳນັ້ນໄປເຖິງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

¹¹ສຳລັບພວກເຈົ້າ, ດ້ວຍວ່າເລືອດແຫ່ງຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາກັບພວກເຈົ້າ, ເຮົາຈະປົດປ່ອຍພວກນັກໂທດໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະຈາກບໍ່ນ້ຳທີ່ບໍ່ມີນ້ຳ.¹² ຈົ່ງກັບໄປກຳແພງເມືອງທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ຊະເລີຍເສີກທັງຫລາຍເອີຍ! ແມ້ນແຕ່ໃນວັນນີ້ເຮົາກຳລັງປະກາດວ່າ, ເຮົາຈະຊົດໃຊ້ເປັນສອງເທົ່າແກ່ພວກເຈົ້າ,¹³ ເພາະເຮົາໄດ້ກຳລັງຢູດາ ເຫມືອນກັບຄັນທະນູຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ໃສ່ຄວາມສັນຂອງເຮົາດ້ວຍເອເຟຣາຍີມ. ເຮົາໄດ້ປຸກລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ຄືຊີໂອນ, ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍທັງຫລາຍ, ຄື ກຣີກ, ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຄືຊີໂອນ, ເປັນຄືດາບນັກຮີບ!

¹⁴ພຣະຢາເວຈອມປະກົດແກ່ພວກເຂົາ ແລະລູກທະນູຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົງອອກໄປເຫມືອນດັ່ງຝ້າແມບ! ເພາະພຣະອົງພຣະຢາເວຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເປົ່າແກ ແລະ ຊົງໄປຂ້າງຫນ້າດ້ວຍພາຍຸຈາກເຫມານ.¹⁵ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຈະປົກປ້ອງຮັກສາພວກເຂົາໄວ້, ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເຜົາໄຫມ້ພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເອົາຊະນະພວກກ້ອນຫີນຂອງສະຫລັງທັງຫມົດ. ຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຕື່ມແລະໂຕ້ຮ້ອງເຫມືອນຄົນເມົາຫລົ່າອະນຸ່ນ, ແລະພວກເຂົາຈະຖືກເຕີມຄືຈອກເຫລົ່າອະນຸ່ນທັງຫລາຍ, ຄືກັບມຸມແຈທັງຫລາຍຂອງແທ່ນບູຊາ.

¹⁶ດັງນັ້ນພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາ ໃນວັນນັ້ນ; ພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເຫນືອນຝູງສັດ. ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນດັງແກ້ວເພັດ ຊຶ່ງຕິດຢູ່ໃນມົງກຸດທີ່ສ່ອງແສງໃນແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງ.¹⁷ພວກເຂົາຊ່າງດີ ແລະ ງົດງາມ! ຊາຍຫນຸ່ມທັງຫລາຍຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ງອກງາມດ້ວຍເມັດເຂົ້າ ແລະ ຍິງສາວຈະເລີນງອກງາມດ້ວຍນ້ຳເຫລົ້າອະນຸ່ນ.

10 ¹ຈົງຫຼຸນຂໍຝົນຈາກພຣະຢາເວໃນຍາມຝົນທ້າຍລະດູ—ພຣະຢາເວເຮັດໃຫ້ເກີດພາຍຸຝົນຄະນອງ—ແລະພຣະອົງຈະປະທານຫາຝົນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ ແລະພຶດຜັກໃນທຶງນາ.²ສຳລັບຮູບເຄົາລົບປະຈຳເຮືອນທັງຫລາຍທີ່ເວົ້າບໍ່ຈິງ; ພວກຫມູ່ທີ່ເຫັນນິມິດບໍ່ຈິງ; ໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນບໍ່ຈິງ, ແລະໃຫ້ຄຳເລົ່າໂລມໃຈອັບປະໂຫຍດ, ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ປົບຫນີຄືກັບຝູງແກະທີ່ບໍ່ມີຈຸດຫມາຍປາຍທາງ ແລະທຸກຍາກລຳບາກເພາະບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ.³ຄວາມໂມໂຫຮ້າຍຂອງເຮົາເຜົາໂຫມ້ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະ; ມັນເປັນແກະຕົວຜູ້ຄື—ພວກຜູ້ນຳ—ທີ່ເຮົາຈະລົງໂທດ. ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຈະຢູ່ກັບຝູງແກະຂອງພຣະອົງ, ຄືເຊື້ອສາຍຢູດາ, ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ ເປັນເຫມືອນມ້າຮີບຂອງພຣະອົງໃນສົງຄາມ!⁴ແຈຫິນເສົາເອກມາຈາກເຂົາ; ເຫລັກຕອກເຕັ້ນຈະມາຈາກເຂົາ; ຄັນທະນູສູ້ຮີບມາຈາກເຂົາ; ແລະບັນດາຜູ້ປົກຄອງຈະມາຮ່ວມໂຕກັນ.⁵ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນນັກຮີບທັງຫລາຍ ຜູ້ຊຶ້ງຢຽບຢາສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາໃນຂີ້ຕົມຕາມຖະຫນົນ; ໃນສົງຄາມ ພວກເຂົາຈະສູ້ຮີບ, ເພາະພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະຄົນທີ່ຂີ້ມ້າຮີບທັງຫລາຍຈະອັບອາຍ.⁶ເຮົາຈະເສີມກຳລັງເຊື້ອສາຍຢູດາ ແລະປົກປ້ອງເຊື້ອສາຍຂອງໂຢເຊັບ; ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຄົນມາສູ່ສະພາບເດີມ ແລະ ເມດຕາພວກເຂົາ. ເຖິງແມ້ວ່າ ພວກເຂົາຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖິ້ມພວກເຂົາອອກໄປ, ເພາະເຮົາຄືພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເຮົາຈະຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເຂົາ.⁷ແລ້ວເອຟຣາຍິມຈະເປັນເໝືອນຊາຍຫນຸ່ມຜູ້ຫນຶ່ງ, ແລະຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະຊົມຊື່ນຍິນດີເໝືອນໄດ້ຕື່ມເຫລົ້າອະນຸ່ນ; ພວກລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນ ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີ. ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາຈະຍິນດີຢ່າງລືນເຫລືອໃນເຮົາ!⁸ເຮົາຈະຜິວປາກເອີ້ນພວກເຂົາ ແລະຮວບຮວມພວກເຂົາໄວ້, ເພາະວ່າ ເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຍິງໃຫຍ່ເຫມືອນພວກເຂົາເຄີຍເປັນມາກອນ!⁹ເຮົາໄດ້ຫວ່ານພວກເຂົາໄປທ່າມກາງປະຊາຊົນທັງຫລາຍ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະລະນຶກເຖິງເຮົາໃນບັນດາປະເທດທີ່ຕ່າງໄກທັງຫລາຍນັ້ນ, ດັງນັ້ນ ພວກເຂົາ ແລະ ລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ ແລະ ກັບຄືນມາ.¹⁰ເພາະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກັບມາສູ່ສະພາບເດີມຈາກແຜ່ນດິນເອຍົບ ແລະ ຮວບຮວມພວກເຂົາມາຈາກປະເທດອັດຊີເຣຍ. ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາມາເຖິງແຜ່ນດິນກິເລອາດ ແລະພູເລບານອນ ຈົນກວ່າບ່ອນນັ້ນຈະບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ພວກເຂົາ.¹¹ເຮົາຈະຂວ້າມຜ່ານທະເລແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກ; ເຮົາຈະໂຈມຕີຝອງນ້ຳທະເລນັ້ນ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ບ່ອນເລິກທັງຫລາຍຂອງແມ່ນ້ຳນັ້ນແຫ້ງລົງ. ຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງອັດຊີເຣຍຈະຕົກຕ່ຳ ແລະໄມ້ຄ້ອນເທົ້າຂອງອີຢິບຈະຖືກຖອດອອກໄປຈາກຊາວອີຢິບ.¹²ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂັ້ມແຂງດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ, ແລະພວກເຂົາຈະດຳເນີນຊີວິດໃນນາມຂອງເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ.

11 ¹ພູເລບານອນເອີຍ, ຈົງໄຂບັນດາປະຕູຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອໄຟຈະໄດ້ເຜົາໂຫມ້ຕີນແປກທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ! ຕີນແປກເອີຍ, ຈົງຮ້ອງໄຫ້ສາ, ເພາະຕີນສິນຈະລົ້ມລົງແລ້ວ! ສະຫງ່າຣາສີທີ່ຖືກທຳລາຍລົງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ! ໂອ ຕີນໂອກແຫ່ງບາຊານເອີຍ, ຈົງຮ້ອງໄຫ້ ເພາະປ່າ-ທິບໄດ້ລົ້ມລົງຫມົດແລ້ວ.²ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະກໍ່ຍົກສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ, ເພາະກຽດສັກສີຂອງພວກເຂົາກໍ່ຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວ! ຝູງສິງຫນຸ່ມໃຫຍ່ກໍ່ແຜດສຽງຮ້ອງ, ເພາະວ່າຄວາມຈອງຫອງຂອງແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນຖືກທຳລາຍແລ້ວ!³ນິຄີສິງຫລີພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງກ່າວວ່າ, “ເຫມືອນຄົນລ້ຽງຝູງແກະຄົນຫນຶ່ງ, ເຝົ້າເບິ່ງຝູງແກະຊົງໄດ້ຖືກກຳນົດຂ້າເປັນອາຫານ!⁴(ຄົນທັງຫລາຍຜູ້ຊົມພວກມັນ ກໍ່ຂ້າພວກມັນເປັນອາຫານ, ແລະບໍ່ຖືກລົງໂທດ, ແລະຄົນທັງຫລາຍທີ່ຂາຍພວກມັນເວົ້າວ່າ, ‘ສາທຸກການແດ່ພຣະຢາເວ! ຂ້ານ້ອຍກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີແລ້ວ!’ ເພາະຜູ້ລ້ຽງແກະທັງຫລາຍເຮັດວຽກໃຫ້ເຈົ້າຂອງຝູງແກະ ບໍ່ມີຄວາມສົງສານຕໍ່ພວກມັນ.)⁵ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ສົງສານບັນດາຄົນທີ່ອາໄສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ!—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ. ເບິ່ງແມ່! ເຮົາເອງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນຕິດຢູ່ໃນມືຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນມືຂອງກະສັດຂອງພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາຈະທຳລາຍແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະເຮົາຈະບໍ່ຊ່ວຍເຫລືອຈັກຄົນໃຫ້ຝົນຈາກມືຂອງພວກເຂົາເລີຍ.”⁶ດັງນັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ລ້ຽງຝູງແກະທີ່ຖືກກຳນົດໃຫ້ຂ້າເປັນອາຫານ, ເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ຊົງໄດ້ຈັດການກັບຝູງແກະ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເອົາໄມ້ຄ້ອນເທົ້າສອງອັນ; ອັນຫນຶ່ງໃຫ້ຊື່ວ່າ “ພຣະຄຸນ.” ອີກອັນຫນຶ່ງ ຂ້ານ້ອຍໃສ່ຊື່ວ່າ “ເອກະພາບ.” ດ້ວຍວິທີນີ້ແຫລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ລ້ຽງດູຝູງແກະນັ້ນ.⁷ໃນເດືອນຫນຶ່ງ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທຳລາຍຜູ້ລ້ຽງແກະສາມຄົນ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຫມົດຄວາມອິດທິພົນກັບພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາກຽດຊຶ້ງຂ້ານ້ອຍເຫມືອນກັນ.⁸ຈາກນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກຕໍ່ເຈົ້າຂອງທັງຫລາຍວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດວຽກເປັນຄົນລ້ຽງແກະໃຫ້ທ່ານອີກຕໍ່ໄປ. ແກະທີ່ກຳລັງຈະຕາຍ—ບ່ອຍໃຫ້ພວກມັນຕາຍເຖິງ; ແກະນັ້ນກຳລັງຖືກທຳລາຍ—ບ່ອຍໃຫ້ມັນຖືກທຳລາຍເຖິງ; ໃຫ້ແກະນັ້ນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ກິນເນື້ອຂອງພວກດຽວກັນເອງ.”⁹ດັງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳເອົາໄມ້ຄ້ອນເທົ້າທີ່ເອີ້ນວ່າ “ພຣະຄຸນ” ນັ້ນມາອອກແລະຫັກມັນເພື່ອຫັກຜັນທະສັນຍາທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດກັບເຜົາທັງຫມົດຂອງຂ້ານ້ອຍ.¹⁰ໃນວັນທີ່ຜັນທະສັນຍາຖືກຍົກເລີກ ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຈັດການກັບຝູງແກະ ແລະຜູ້ຊົງກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງຂ້ານ້ອຍ ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວແລ້ວ.¹¹ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າເບິ່ງຄືວ່າມັນດີຕໍ່ພວກທ່ານ, ຈົງຈ່າຍເງິນຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ານ້ອຍມາ, ແຕ່ຖ້າບໍ່ແມ່ນ, ກໍ່ບໍ່ຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ.” ດັງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍເງິນຄ່າຈ້າງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຈຳນວນເງິນ—ສາມສິບຫລວງນ.¹²ຈາກນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ຈົງສະສົມເງິນນັ້ນໄວ້ໃນຄັງ, ຄ່າຈ້າງທີ່ງົດງາມທີ່ພວກເຂົາປະເມີນຄ່າເຈົ້າ!” ດັງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈົງໄດ້ເອົາເງິນສາມສິບຫລວງ ແລະສະສົມມັນໄວ້ໃນຄັງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ.¹³ຈາກນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫັກໄມ້ຄ້ອນເທົ້າອັນທີ່ສອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, “ເອກະພາບ,” ເພື່ອຕັດຄວາມເປັນພິນ້ອງລະຫວ່າງຢູດາກັບອິດສະຣາເອນ.¹⁴ພຣະຢາເວໄດ້ບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ, “ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ, ຈົງເອົາເຄື່ອງໄຊ້ຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະໄປຈ້າງເພື່ອເຈົ້າເອງ,¹⁵ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະຕັ້ງຜູ້ລ້ຽງແກະຄົນຫນຶ່ງໃນແຜ່ນດິນນີ້. ເຂົາຈະບໍ່ສົນໃຈຄວາມພິນາດຂອງແກະ. ເຂົາຈະບໍ່ສະແຫວງຫາແກະທີ່ກະຈັດກະຈາຍ, ຫລືຮັກສາແກະພິການ. ເຂົາບໍ່ລ້ຽງແກະທີ່ແຂງແຮງ, ແຕ່ຈະກິນເນື້ອຂອງແກະໂຕອ້ວນພີ ແລະ ຈະຫັກກີບຕີນຂອງພວກມັນ.¹⁶ວິບັດແກ່ຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ອັບປະໂຫຍດ ຜູ້ທີ່ປະຖິ້ມຝູງແກະນັ້ນ! ຂໍໃຫ້ດາບນັ້ນຕໍ່ສູ້ກັບແຂນຂອງເຂົາ ແລະ ຕາຂວາຂອງເຂົາ! ຂໍໃຫ້ແຂນຂອງເຂົາຫ່ຽວແຫ້ງໄປ ແລະໃຫ້ຕາເບື້ອງຂວາຂອງເຂົາບອດໄປ!”

¹ນິຕິກຳປະກາດຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວກຽວກັບອິດສະຣາເອນ—ຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງຊົງຄົງທ້ອງຟ້າອອກ ແລະ ວາງຮາກ-
ຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ຊົງໃສ່ຈິດວິນຍານຂອງປະຊາຊາດໄວ້ໃນມະນຸດ,²“ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນຈອກແຫ່ງຄວາມມືນເມົາ
ສຳລັບປະຊາຊົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບໆ. ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງໂຊເຊ ມັນຈະເປັນເຊັ່ນດຽວກັນສຳລັບຢູດາ ລະຫວ່າງການປົດລ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາ-
ເລັມ.³ໃນວັນນັ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຢຣູຊາເລັມເປັນຫີນຫນັກສຳລັບປະຊາຊົນທັງຫມົດ. ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ພະຍາຍາມຍົກຫີນນັ້ນຂຶ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ຕີນເອງບາດ-
ເຈັບຢ່າງສາຫັດ, ແລະບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ຈະລວມຕົວກັນຕໍ່ສູ້ເມືອງນັ້ນ.

⁴ໃນວັນນັ້ນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ເຮົາຈະໂຈມຕີມ້າທຸກໂຕດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຜູ້ຂີ່ມ້າທຸກຄົນຢ່າງຄົນບ້າ. ເຮົາຈະແຜ່ງຕາເບິ່ງເຊື້ອ-
ສາຍຢູດາ ແລະຈະໂຈມຕີມ້າທຸກໂຕຂອງສັດຕູຕາບອດໄປ.⁵ຈາກນັ້ນ ຜູ້ນຳທັງຫລາຍຂອງຢູດາຈະເວົ້າໃນໃຈຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າ,
‘ຄົນທັງຫລາຍຜູ້ອາໄສຢູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຄືກຳລັງຂອງພວກເຮົາ ເພາະວ່າພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ຄືພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.’

⁶ໃນວັນນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ນຳທັງຫລາຍຂອງຢູດາເປັນເຫມືອນຫມັ້ໄຟທຳມາກາງໄມ້ ແລະ ເປັນເຫມືອນໂຄມໄຟທຳມາກາງຕື້ນເຂົ້າທີ່ຢືນຢູ່,
ເພາະພວກເຂົາຈະກິນກິນປະຊາຊົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຮອບໆ ທາງດ້ານຂວາ ແລະ ທາງດ້ານຊ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະ
ອາໄສຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຂອງເຂົາເອງອີກຄັ້ງ.’

⁷ພຣະຢາເວຈະຮັກສາເຕັ້ນຂອງຢູດາ ເພື່ອວ່າສະຫງ່າຮາສີຂອງເຊື້ອສາຍດາວິດ ແລະ ກຽດສັກສີເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ອາໄສໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະບໍ່
ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າຄົນທີ່ເຫລືອຂອງຢູດາ.⁸ໃນວັນນັ້ນພຣະຢາເວຈະຊົງເປັນຜູ້ປົກປ້ອງຂອງຊາວເຢຣູຊາເລັມ, ແລະໃນວັນນັ້ນ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ
ທີ່ອ່ອນກຳລັງທຳມາກາງພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນດາວິດ, ໃນຂະນະທີ່ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ, ຈະເປັນເຫມືອນພຣະເຈົ້າ,
ເຫມືອນເທວະດາຂອງພຣະຢາເວຢູ່ຂ້າງຫນ້າພວກເຂົາ.⁹“ໃນວັນນັ້ນ ທີ່ເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນທຳລາຍບັນດາປະຊາຊາດທັງຫມົດ ທີ່ມາຕໍ່ສູ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁰ແຕ່ວ່າ ເຮົາຈະຖອກເທພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມສົງສານ ແລະ ຄຳອ້ອນວອນເທິງເຊື້ອສາຍດາວິດ ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ອາໄສຢູ່ເຢຣູຊາເລັມ, ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາຈະເຫັນເຮົາ, ຜູ້ດຽວທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແນມຜ້ານ. ພວກເຂົາຈະໂສກເສົ້າເສຍໃຈເພື່ອເຮົາ, ເຫມືອນຜູ້ທີ່ໂສກເສົ້າເສຍໃຈໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຄົນດຽວ
ຂອງຕົນ; ພວກເຂົາຈະໄວ້ທຸກໂສກເສົ້າເສຍໃຈຢ່າງຂົມຂຶ້ນ ສຳລັບພວກເຂົາເຫມືອນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ
ຜູ້ທີ່ໂສກເສົ້າເສຍໃຈເຖິງການຕາຍຂອງລູກຊາຍກົກຂອງຕົນ.¹¹ໃນວັນນັ້ນ ຜູ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈໃນເຢຣູຊາເລັມຈະເປັນເຫມືອນຜູ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈທີ່ຮາດັດ -
ຮົມໂມນ ທີ່ທຶງພຽງເມກົດໂດ.

¹²ແຜ່ນດິນຈະໂສກເສົ້າເສຍໃຈ, ແຕ່ລະຕະກູນແຍກອອກຈາກຕະກູນຕ່າງໆ. ຕະກູນຂອງເຊື້ອສາຍເດວິດຈະຖືກແຍກ ແລະບັນດາເມຍຂອງພວກເຂົາ
ຈະຖືກແຍກອອກຈາກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍ. ຕະກູນຂອງເຊື້ອສາຍນາທານຈະຖືກແຍກອອກ ແລະບັນດາເມຍທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາ
ຈະຖືກແຍກອອກຈາກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍ.¹³ຕະກູນຂອງເຊື້ອສາຍເລວີຈະຖືກແຍກ ແລະ ບັນດາເມຍຂອງພວກເຂົາ
ຈະຖືກແຍກອອກຈາກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍ. ຕະກູນຂອງເຊື້ອສາຍຊິເມອີຈະຖືກແຍກ ແລະບັນດາເມຍຂອງພວກເຂົາ ຈະຖືກແຍກອອກຈາກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍ.

¹⁴ທຸກຕະກູນຂອງຕະກູນຕ່າງໆ ທີ່ເຫລືອຢູ່—ແຕ່ລະຕະກູນຈະຖືກແຍກ ແລະບັນດາເມຍຂອງພວກເຂົາ ຈະຖືກແຍກອອກຈາກຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍ.”

13 ¹“ໃນວັນນັ້ນນັ້ນພະຍາຍາມຊຶມສຳລັບຄອບຄົວຂອງດາວິດ ແລະຊາວເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະຄວາມບາບ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພວກເຂົາ.”²ໃນວັນນັ້ນ—
ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ—ເຮົາຈະຕັດຊີທັງຫລາຍຂອງບັນດາຮູບເຄົາລົບໃຫ້ຫນີຈາກແຜ່ນດິນ
ແລະຈະບໍ່ມີໃຜລະນຶກເຖິງພວກມັນອີກເລີຍ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ຈິງ ແລະ ວິນຍານທີ່ຊົງຮ້າຍທີ່ເປັນມືນທຶນອອກໄປຈາກແຜ່ນ-
ດິນນັ້ນ.

³ຖ້າມີໃຜຍັງທຳນວາຍຢູ່, ພໍແມ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດເຂົາຈະບອກເຂົາວ່າ, ‘ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ ເພາະເຈົ້າເວົ້າຂີ້ຕົວະໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢາເວ!’ ຈາກນັ້ນພໍແມ່
ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດເຂົາຈະແຫງເຂົາໃຫ້ຊອດເມື່ອເຂົາທຳນວາຍ.

⁴ໃນວັນນັ້ນຜູ້ທຳນວາຍແຕ່ລະຄົນຈະອັບອາຍ ເພາະນິມິດຂອງເຂົາເອງ ເມື່ອພວກເຂົາທຳນວາຍ. ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ນຸ່ງເສື້ອທີ່ເປັນຂົນສັດ
ເພື່ອຫົວຫລອກຫລວງປະຊາຊົນຕໍ່ໄປ.⁵ເພາະແຕ່ລະຄົນຈະເວົ້າວ່າ, ‘ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ທຳນວາຍ! ຂ້ານ້ອຍເປັນຊາວນາ,
ເພາະແຜ່ນດິນກາຍເປັນງາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍຍັງເປັນຫນູ່ມ!’⁶ແຕ່ບາງຄົນຈະເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, ‘ບາດແຜເຫລົ່ານີ້ທີ່ແຂນຂອງທ່ານແມ່ນຫຍັງ?’
ແລະເຂົາຈະຕອບວ່າ, ‘ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບບາດເຈັບກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃນເຮືອນເພື່ອນຂອງຂ້ານ້ອຍ.”

⁷“ດາບເອີຍ! ເຈົ້າຈົງລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ ຄືຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ຢືນໃກ້ເຮົາ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ. ຈົ່ງໂຈມຕີຜູ້ລ້ຽງ
ແກະ ແລະ ຝູງແກະນັ້ນຈະກະຈັດກະຈາຍໄປ! ເຮົາຈະກຳມີຂອງເຮົາຕໍ່ສູ້ຄົນຕ່ຳຕ້ອຍທັງຫລາຍ.

⁸ແລ້ວສິ່ງນີ້ຈະໄດ້ເກີດຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນ—ນີ້ເປັນຄຳປະກາດຂອງພຣະຢາເວ—ສອງໃນສາມຂອງມັນຈະຖືກຕັດອອກ! ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະຖືກທຳລາຍຈົບຫາຍ;
ພຽງຫນຶ່ງໃນສາມເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຈະຍັງເຫລືອຢູ່.⁹ເຮົາຈະເອົາຫນຶ່ງໃນສາມນີ້ຜ່ານໄປ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຸດເຫມືອນເງິນທີ່ຖືກຫລອມ; ຄືເຮົາຈະ
ທົດສອບພວກເຂົາເຫມືອນທົດສອບຄຳ. ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຊື່ຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະຕອບພວກເຂົາ ແລະ ເວົ້າວ່າ, ‘ນີ້ເປັນປະຊາຊາດຂອງເຮົາ’ ແລະພວກ-
ເຂົາຈະກ່າວວ່າ, ‘ພຣະຢາເວເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ!’”

14

¹ເບິ່ງແມ່! ວັນຂອງພຣະຢາເວກຳລັງມາ ເມື່ອສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຈົ້າປຸ້ນມາຈະຖືກແບ່ງກັນໃນທຳມາກາງພວກເຈົ້າ.²ແລະເມືອງນັ້ນຈະຖືກຍຶດຄອງ.
ບ້ານເຮືອນທັງຫລາຍຈະຖືກປຸ້ນເອົາຊັບ ແລະ ບັນດາຜູ້ຍິງຈະຖືກຂົ່ມຂຶ້ນ. ພົນລະເມືອງເຄິ່ງຫນຶ່ງຈະຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ, ແຕ່ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະບໍ່
ຖືກຕັດອອກໄປຈາກເມືອງນັ້ນ.

³ແຕ່ພຣະຢາເວຈະສະເດັດອອກໄປ ແລະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບປະຊາຊາດເຫລົ່ານັ້ນ ເຫມືອນມືທີ່ພຣະອົງຕໍ່ສູ້ໃນວັນແຫ່ງສົງຄາມ.⁴ໃນມື້ນັ້ນພຣະບາດຂອງ
ພຣະອົງຈະຢືນຢູ່ທີ່ພູຫມາກກອກເທດ, ຊຶ່ງຢູ່ຂ້າງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ພູຫມາກກອກເທດນັ້ນຈະຖືກແບ່ງເຄິ່ງລະຫວ່າງທິດຕາ-
ເວັນອອກ ແລະ ທິດຕາເວັນຕົກ, ໂດຍຮ່ອມພູທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງພູຈະກັບໄປດ້ານທິດເໜືອ ແລະ ເຄິ່ງຫນຶ່ງໄປທາງທິດໃຕ້.

⁵ຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະຫນີລົງໄປໃນຮ່ອມພູຂອງພຣະຢາເວ, ເພາະວ່າຮ່ອມພູລະຫວ່າງພູເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະຍາວໄປເຖິງອາເຊນ. ພວກເຈົ້າຈະ
ຫລົບຫນີໄປ ເຫມືອນກັບພວກເຈົ້າໄດ້ປົບຫນີຈາກແຜ່ນດິນໄຫວໃນສະໄຫມອຸດຊິຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ. ແລ້ວພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ຈະສະ-
ເດັດມາພ້ອມກັບອົງຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດທັງຫມົດ.

⁶ໃນວັນນັ້ນ ຈະບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງ, ແຕ່ບໍ່ຫນາວ ຫລື ມີຫມາກເຫັບເຫມືອນກັນ.⁷ ໃນວັນນັ້ນ, ມີພຽງພຣະຢາເວເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກ, ເພາະຈະບໍ່ແມ່ນກາງເວັນ ຫລື ກາງຄືນອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າເວລາແລງຈະເປັນເວລາຂອງແສງສະຫວ່າງ.⁸ ໃນວັນນັ້ນ ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດຈະໄຫລອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ເຄິ່ງຫນຶ່ງ ໄຫລໄປສູ່ນ້ຳທະເລທິດຕາເວັນອອກ ແລະອີກເຄິ່ງຫນຶ່ງໄຫລໄປສູ່ທະເລທິດຕາເວັນຕົກ, ໃນລະດູຮ້ອນແລະລະດູຫນາວ.

⁹ພຣະຢາເວຈະເປັນກະສັດເຫມືອແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນ. ໃນວັນນັ້ນ ຈະມີພຣະຢາເວ, ເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ແລະມີພຽງພຣະນາມຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

¹⁰ແຜ່ນດິນທັງຫມົດຈະເປັນເຫມືອນທຶງຮາບພຽງ, ຈາກເກບຈົນຮອດທິດໃຕ້ຮິມໂມນຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະຍັງຄົງຖືກຍົກ ສູງຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຢູ່ໃນບ່ອນຂອງມັນ, ຕັ້ງແຕ່ປະຕູເບັນຢາມິນ, ຈົນຮອດປະຕູເກົາ, ປະຕູຢູ່ແຈ, ແລະຈາກຫໍຄອຍເມືອງຮານາເນນ ເຖິງບ່ອນບີບນ້ຳ ອະງຸ່ນຂອງກະສັດ.¹¹ ປະຊາຊົນຈະອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາຈົນຫມົດກ້ຽງອີກຕໍ່ໄປ. ຊາວເຢຣູຊາເລັມ ຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງປອດໄພ.

¹²ນີ້ຈະເປັນໄພພິບັດທີ່ພຣະຢາເວຈະໂຈມຕີປະຊາຊົນທັງຫລາຍ ທີ່ຮັບຊ້າງເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ: ເນື້ອຫນຶ່ງຂອງພວກເຂົາຈະເນົາ- ເປືອຍລົງ, ແມ້ວ່າພວກເຂົາກຳລັງຈະຢືນຢູ່. ດວງຕາທັງຫລາຍຂອງພວກເຂົາຈະເນົາເປືອຍໃນເບົາຕາຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ. ລິນທັງຫລາຍຂອງພວກ- ເຂົາຈະເນົາເປືອຍໃນປາກຂອງພວກເຂົາ.¹³ ໃນວັນນັ້ນ ຄວາມຢ້ານກົວອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກພຣະຢາເວຈະມີຢູ່ໃນທຳມະກາງພວກເຂົາ.

ແຕ່ລະຄົນຈະຈັບມືຊຶ້ງກັນແລະກັນ, ແລະມືຂອງຄົນຫນຶ່ງຈະຍົກມືຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ມືຂອງອີກຄົນຫນຶ່ງ.

¹⁴ຢູ່ດາຈະຕໍ່ສູ້ກັນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເຫມືອນກັນ. ພວກເຂົາຈະຮວບລວມຄວາມຮັ່ງມີທັງຫມົດ ອ້ອມຮອບ ບັນດາປະຊາຊາດ ຄືເງິນ, ຄຳ ແລະເສື້ອ- ຜ້າຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.¹⁵ ໄພພິບັດຢ່າງນີ້ຈະຕົກຖືກ ມ້າ, ລີ່, ອູດ, ລາ ແລະສັດທຸກຊະນິດທີ່ຢູ່ໃນເຕັ້ນເຫລົ່ານັ້ນຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກ ເພາະໄພພິບັດດຽວກັນ.

¹⁶ແລ້ວມັນຈະເກີດຂຶ້ນຄືຄົນທັງຫມົດທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນປະຊາຊາດເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ມາສູ້ຮົບກັບນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ນັ້ນຈະຂຶ້ນມາທຸກໆປີ ເພື່ອນະມັດສະການກະ- ສັດ, ຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ແລະ ຮັກສາເທດສະການປຸກຕູບ.¹⁷ ມັນຈະເກີດຂຶ້ນ ຖ້າຄົນໃດຈາກບັນດາປະຊາຊາດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ບໍ່ຂຶ້ນໄປເຢຣູຊາ- ເລັມ ເພື່ອຂາບໄຫວ້ນະມັດສະການກະສັດ, ຄືພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ແລ້ວພຣະຢາເວຈະບໍ່ໃຫ້ນ້ຳຝົນຕົກໃສ່ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.¹⁸ ຖ້າປະຊາຊາດ ຂອງອີຢິບບໍ່ຂຶ້ນໄປ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຝົນ. ໄພພິບັດຈາກພຣະຢາເວຈະໂຈມຕີປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ທີ່ບໍ່ຂຶ້ນໄປຮັກສາເທດສະການປຸກຕູບ.

¹⁹ນີ້ຈະເປັນການລົງໂທດສຳລັບອີຢິບ ແລະ ການລົງໂທດປະຊາຊາດທັງຫມົດ ທີ່ບໍ່ຂຶ້ນໄປຮັກສາເທດສະການປຸກຕູບ.

²⁰ແຕ່ໃນວັນນັ້ນ, ຫມາກກະດິງທີ່ຜູກມ້າທັງຫລາຍຈະມີຄຳຈາລຶກວ່າ, "ຈົງແຍກໄວ້ແຕ່ພຣະຢາເວ," ແລະ ຫມັ້ງຫລາຍໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຢາເວ ຈະເຫມືອນຖ້ວຍທັງຫລາຍຕໍ່ຫນ້າຈະແທ້ນບູຊາ.²¹ ເພາະຫມັ້ງທຸກຫນ່ວຍໃນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຢູ່ດາຈະຖືກແຍກໄວ້ແຕ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ນຳ ເຄື່ອງບູຊາຈະກິນຈາກພວກມັນທັງຫລາຍ ແລະ ຕື່ມພວກມັນ. ໃນວັນນັ້ນຈະບໍ່ມີພວກບໍ່ຄ້າທັງຫລາຍໃນພຣະວິຫານຂອງ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາອີກຕໍ່ໄປ.

ມາລະກີ

1 ¹ນີ້ແມ່ນຄຳປະກາດ ພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວ ທີ່ບອກຕໍ່ຊົນຊາດອິສະຣາເອນໂດຍ ລາຍມືຂອງມາລາກີວ່າ, ²ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຮັກພວກເຈົ້າ."

ແຕ່ພວກເຈົ້າຕອບວ່າ, "ພຣະອົງໄດ້ຮັກພວກຂ້ານ້ອຍຢ່າງໃດ?" ພຣະຢາເວຊົງປະກາດວ່າ, "ເອຊາວເປັນຮ້າຍຂອງຢາໂຄບແມ່ນບໍ່?

ເຮົາກໍຍັງຮັກຢາໂຄບ,³ ແຕ່ເຮົາໄດ້ຊົງເອຊາວ. ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ດິນແດນພູເຂົາຂອງເອຊາວ ເປັນທີ່ຮ້າງເປົ່າ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ມູລະດົກຂອງເຂົາ ເປັນທີ່ສຳລັບຫມາປ່າແຫ່ງຖືນທຸລະກິນດານ."

⁴ຖ້າເອໂດມເວົ້າວ່າ, "ພວກເຮົາໄດ້ຖືກທຳລາຍລົງແລ້ວ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະສ້າງຊາກຫັກບັງນັ້ນຂຶ້ນມາໃຫມ່," ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ກໍຈະຕອບວ່າ,

"ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໂລດ, ແຕ່ເຮົາຈະທຳລາຍມັນລົງອີກ. ຄົນອື່ນໆຈະເອີ້ນເມືອງນັ້ນວ່າ, 'ດິນແດນແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ' ແລະ

'ເປັນຊົນຊາດທີ່ພຣະຢາເວຊົງສາບແຊ່ງເປັນນິດ.'⁵ ຕາຂອງພວກເຈົ້າຈະເຫັນສິ່ງນີ້, ແລະພວກເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ,

'ພຣະຢາເວຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນກວ່າອອກໄປຈາກເຂດແດນຂອງອິດສະຣາເອນ."

⁶"ລູກຊາຍໃຫ້ກຽດພໍ່ຂອງຕົນ, ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ກໍໃຫ້ກຽດນາຍຂອງຕົນ. ແລ້ວຖ້າເຮົາເປັນພໍ່, ກຽດຂອງເຮົາຢູ່ໃສ? ຖ້າເຮົາເປັນນາຍ, ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເຮົາຢູ່ໃສ? ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວກັບພວກປະໂລຫິດວ່າ, ຜູ້ຫມັ້ນປະຫມາດນາມຂອງເຮົາ. "ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງຖາມວ່າ, 'ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫມັ້ນປະຫມາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ?'⁷ ກໍໂດຍການຖວາຍອາຫານທີ່ມີມົນທົນ ເທິງແຜ່ນບູຊາຂອງເຮົາ.

ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຖາມວ່າ, 'ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນມົນທົນ ຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງໃດ?' ກໍໂດຍການເວົ້າວ່າແຜ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວເປັນທີ່ຫນ້າລັງກຽດ.

⁸ເມື່ອພວກເຈົ້າຖວາຍສັດຕາບອດ ເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ນັ້ນບໍ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ່? ເມື່ອພວກເຈົ້າຖວາຍສັດຂາຫັກ ແລະ ສັດເປັນພະຍາດ, ນັ້ນບໍ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ່?

ຈົງເອົາສັດເຫລົ່ານັ້ນໄປໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງເມືອງຂອງເຈົ້າລອງເບິ່ງດູ! ເພິ່ນຈະຮັບຈາກພວກເຈົ້າ ຫລື ເພິ່ນຈະພໍໃຈເຈົ້າຫລືບໍ່?"

ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.⁹ "ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມສະແຫວງຫາພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໄປ,

ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະຊົງພຣະກະລຸນາຕໍ່ພວກເຮົາ. ແຕ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວວ່າ, ເນື່ອງດ້ວຍເຄື່ອງບູຊາຢ່າງນັ້ນໃນມືຂອງພວກເຈົ້າ,

ພຣະອົງຈະຊົງພໍໃຈນຳພວກເຈົ້າບໍ່?

¹⁰"ໂອ, ເຮົາຢາກໃຫ້ມີຈັກຄົນຫນຶ່ງໃນພວກເຈົ້າອັດປະຕູພຣະວິຫານ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ໄຟເທິງແຜ່ນບູຊາຂອງເຮົາຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ!

ເຮົາບໍ່ມີຄວາມພໍໃຈໃນພວກເຈົ້າ," ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ, "ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຍອມຮັບເຄື່ອງບູຊາໃດໆ ຈາກມືຂອງພວກເຈົ້າ.

¹¹ເພາະຈາກທິດຕາອອກຫາທິດຕາເວັນຕົກ ນາມຂອງເຮົາກໍຍິ່ງໃຫຍ່ທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ ແລະ ໃນທຸກຫົນທຸກແຫ່ງທີ່ເຄື່ອງຫອມ ແລະ

ເຄື່ອງເຜົາບູຊາບໍ່ຮິສຸດຈະຖວາຍໃນນາມຂອງເຮົາ. ເພາະນາມຂອງເຮົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ທຳມະກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍ,"

ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.¹² ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍກຳລັງຫມັ້ນປະຫມາດແຜ່ນບູຊາຂອງເຮົາ, ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າວ່າ

ແຜ່ນບູຊາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫນ້າຂີດຽດ, ແລະ ວ່າຫມາກໄມ້ຂອງມັນ, ອາຫານຂອງມັນ, ເປັນທີ່ດູຫມັ້ນ.

¹³ພວກເຈົ້າເວົ້າອີກວ່າ, 'ຊ່າງອິດເມື່ອຍຕໍ່ການຖວາຍນີ້ແທ້,' ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຖືກດັງຂຶ້ນປະຫມາດເຮົາ," ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

"ພວກເຈົ້ານຳສັດທີ່ຖືກສັດປ່າຄາບ ຫລື ສັດຂາຫັກ ຫລື ສັດເປັນພະຍາດ; ແລະ ພວກເຈົ້ານຳສິ່ງນີ້ມາເປັນເຄື່ອງຖວາຍຂອງເຈົ້າ.

ເຮົາຄວນຈະຍອມຮັບສິ່ງນີ້ ຈາກມືຂອງພວກເຈົ້າບໍ່? ພຣະຢາເວກ່າວ.¹⁴ "ຂໍໃຫ້ຄົນຫລອກຫລວງຖືກສາບແຊ່ງ ຜູ້ທີ່ມີສັດໂຕຜູ້ໃນຝູງຂອງເຂົາ

ແລະສັນຍາວ່າຈະຖວາຍສິ່ງທີ່ໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ແຕ່ແລ້ວ ເຂົາໄດ້ນຳເອົາສັດທີ່ມີຕຳນິມາເຜົາຖວາຍບູຊາແກ່ເຮົາ! ເຮົາເປັນພຣະມະຫາກະສັດ,"

ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ, "ແລະນາມຂອງເຮົາເປັນທີ່ຢ້າເກງ ທຳມະກາງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ."

¹⁴“ບັດນີພວກປະໂລຫິດທັງຫລາຍເອີຍ, ມີຄືຄຳສັ່ງສຳລັບພວກເຈົ້າ. ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວວ່າ,²“ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມຟັງ, ແລະຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈທີ່ຈະຖວາຍກຽດຕໍ່ນາມຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຮົາຈະສົງຄວາມສາບແຊ່ງມາເຫນືອພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະສາບແຊ່ງພຣະພອນຂອງພວກເຈົ້າ. ຫຼືຈິງແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ສາບແຊ່ງພຣະພອນເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ, ເພາະພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈຄຳບັນຊາຂອງເຮົາ. ³ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາກຳລັງຮ້າຍດ່າລູກຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະເອົາຂີ້ສັດທາໃສ່ຫນ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ຫຼືເປັນຂີ້ສັດຈາກງານລ້ຽງຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາກໍຈະໂຍນພວກເຈົ້າຖິ້ມໄປພ້ອມກັບຂີ້ສັດນັ້ນ. “ພວກເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ສົ່ງຄຳສັ່ງນີ້ມາໃຫ້ພວກເຈົ້າ, ແລະ ເພື່ອວ່າພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ ຫຼືເຮັດໄວ້ກັບຄົນເລວີຈະຍັງຄົງຢູ່ສືບໄປ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ. ⁵ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ໃຫ້ກັບເຂົາໄດ້ເປັນຊີວິດ ແລະ ສັນຕິສຸກ, ແລະເຮົາໄດ້ໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຂົາ; ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄວາມຢາກເກງແກ່ເຂົາ, ແລະເຂົາໄດ້ໃຫ້ຄວາມຢາກເກງແກ່ເຮົາ, ແລະ ເຂົາໄດ້ຢືນຢັນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ນາມຂອງເຮົາ. ⁶ຄຳສອນທີ່ເປັນຄວາມຈິງໄດ້ຢູ່ໃນປາກຂອງເຂົາ, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຜິດໃດໆທີ່ສົມສົບຂອງເຂົາ. ເຂົາໄດ້ເດີນໄປກັບເຮົາຢ່າງຜາສຸກ ແລະ ທ່ຽງທ່າ ແລະເຂົາໄດ້ຊ່ວຍຫລາຍຄົນໃຫ້ຫັນຫນີຈາກບາບ. ⁷ເພາະສົມສົບຂອງປະໂລຫິດຄວນຮັກສາຄວາມຮູ້ໄວ້ ແລະ ປະຊາຊົນຄວນສະແຫວງຫາຄຳສອນຈາກປາກຂອງເຂົາ, ເພາະວ່າເຂົາເປັນທູດຂອງພຣະຢາເວແຫ່ງຈອມໂຍທາ. ⁸ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຫັນຫນ້າຫນີຈາກທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ພາໃຫ້ຫລາຍຄົນສະດຸດ ດ້ວຍການເຄົາລົບຕໍ່ກົດຫມາຍນັ້ນ. ພວກເຈົ້າໄດ້ລະເມີດພັນທະສັນຍາຂອງຄົນ ເລວີ.” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ. ⁹“ສະນັ້ນ, ເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຫຼືດູຫມືນ ແລະ ດູກູກຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນທັງປວງ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືຮັກສາທາງຂອງເຮົາ, ແຕ່ໄດ້ສະແດງຄວາມລຳອຽງກ່ຽວກັບຄຳສອນນັ້ນ.” ¹⁰ພວກເຮົາທຸກຄົນມີພຣະບິດາອົງດຽວກັນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ພຣະເຈົ້າອົງດຽວໄດ້ສ້າງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ດ້ວຍເຫດໃດພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຊິສັດຕໍ່ກັນແລະ ກັນ, ຕໍ່ຜົນຂອງເຂົາ ຊິງເຮັດໃຫ້ພັນທະສັນຍາຂອງບັນພະບູລຸດ ຂອງພວກເຮົາເປັນຫຼືດູຫມືນ? ¹¹ຢູ່ດາກກໍບໍ່ຊິສັດ. ສິ່ງທີ່ຫນ້າຮຽດຊັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນອິດສະຣາເອນ ແລະ ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ພວກຢູ່ດາກໄດ້ດູຫມືນສະຖານສັກສິດຂອງພຣະຢາເວ ຫຼືພຣະອົງຊິງຮັກ ແລະ ໄດ້ແຕ່ງງານກັບບຸດທິຂອງພະຕ່າງຊາດ. ¹²ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວທຳລາຍຄົນທີ່ກະທຳເຊັ່ນນີ້ ອອກໄປຈາກເດີນຂອງຢາໂຄບ, ພຣະອົງດຽວຜູ້ຊິງຕື່ນຢູ່ແລະ ພຣະອົງຊິງເປັນຜູ້ດຽວທີ່ຕອບ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງນຳເຄື່ອງບູຊາມາຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກໍຕາມເຖິງ. ¹³ພວກເຈົ້າກໍເຮັດຢ່າງນີ້ດ້ວຍ: ພວກເຈົ້າໄດ້ເອົານ້ຳຕາຫຼັດໃສ່ຫົວແຫ່ນບູຊາຂອງພຣະຢາເວ, ດ້ວຍການຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ດ້ວຍການຄວນຄາງ, ເພາະວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແຕ່ຫລຽວເບິ່ງເຄື່ອງບູຊາ ຫລື ບໍ່ຊິງຍອມຮັບຈາກມືຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ. ¹⁴ແຕ່ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ, “ເພາະເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຊິງຍອມຮັບ?” ເພາະວ່າພຣະຢາເວໄດ້ຊິງເປັນພະຍານລະຫວ່າງເຈົ້າກັບເມຍ, ຜູ້ທີ່ເຈົ້າແຕ່ງງານເມື່ອຍັງຫນຸ່ມ, ຕໍ່ເຈົ້າຜູ້ທີ່ບໍ່ຊິສັດ, ແມ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ນຳເປັນຄູ່ຄອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເປັນເມຍຂອງເຈົ້າໂດຍພັນທະສັນຍາ. ¹⁵ພຣະອົງຊິງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກັບນາງເປັນຫນຶ່ງດຽວກັນ ໃຫ້ມີສ່ວນກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແລ້ວດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຊິງມີເຈດຕະນາເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຫນຶ່ງດຽວກັນ? ກໍເພາະພຣະອົງປະສົງທີ່ຈະໄດ້ລູກທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ ຈິງລະວັງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ດີ ແລະ ຢາລະເມີດຄຳສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບເມຍເມື່ອຄາວເຈົ້າຍັງຫນຸ່ມ. ¹⁶ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນກ່າວວ່າ, “ເພາະເຮົາກຽດຊັງການຢາກຮ້າງ ແລະ ຄົນທີ່ຄຸມເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມຫລຸ່ນ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ. “ດັ່ງນັ້ນ ຈິງລະວັງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ດີ ແລະ ຢ້ານອກໃຈເມຍຂອງເຈົ້າ.” ¹⁷ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຢາເວຊິງເມື່ອຍພຣະໄທດ້ວຍຄວາມເວົ້າຂອງເຈົ້າ. ແຕ່ເຈົ້າຍັງກ້າເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຊິງເມື່ອຍພຣະໄທຢ່າງໃດ? ກໍໂດຍການເວົ້າວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ກະທຳຊົວຮ້າຍ ກໍເປັນຄົນດີໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຢາເວ ແລະ ພຣະອົງຊິງພຣະໄທໃນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ,” ຫລື “ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊິງຍຸດຕິທຳນັ້ນຢູ່ໃສ?”

3 ¹“ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາກຳລັງຈະສົ່ງທູດຂອງເຮົາໄປ, ແລະ ເຂົາຈະຕຽມຫນ້າທາງຂ້າງຫນ້າເຮົາ. ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຫຼືພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາ, ກໍຈະສະເດັດມາຫຼືພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງໃນທັນທີທັນໃດ. ທູດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນພວກທີ່ພວກເຈົ້າພໍໃຈ, ເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ,” ພຣະຢາເວແຫ່ງຈັກກະວານຊິງຕອບດັ່ງນີ້ແຫລະ. ²ແຕ່ໃຜຈະທືນຢູ່ໄດ້ໃນວັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ? ໃຜຈະຢືນຢູ່ໄດ້ເມື່ອພຣະອົງຊິງປະກົດ? ພຣະອົງຈະເປັນເຫມືອນໄຟທີ່ຫລອມໂລຫະ ແລະ ເປັນດັງສະບູທີ່ມີພະລັງແຮງຊັກລ້າງ. ³ພຣະອົງຈະສະເດັດມາຕັດສິນດັງຊ່າງຫລອມແຮ່ ແລະ ເປັນເຫມືອນກັບຊ່າງລ້າງເງິນໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ, ແລະ ພຣະອົງຈະຊຳລະບັນດາລູກຊາຍຂອງເລວີໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ. ພຣະອົງຈະຊິງຫລອມພວກເຂົາເຫມືອນກັບຫລອມທອງຄຳ ແລະ ເງິນ, ແລະພວກເຂົາຈະນຳເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງຄວາມຊອບທຳມາຖວາຍແກ່ພຣະຢາເວ. ⁴ແລ້ວເຄື່ອງບູຊາຂອງຊາວຢູດາ ແລະ ຊາວເຢຣູຊາເລັມຈະເປັນທີ່ພຣະໄທພຣະຢາເວ, ເຫມືອນກັບສະໄຫມກ່ອນ, ແລະ ເຫມືອນໃນຫລາຍໆປີໃນສະໄຫມໂບຮານ. ⁵“ແລ້ວເຮົາຈະມາໃກ້ພວກເຈົ້າເພື່ອພິພາກສາ. ເຮົາຈະກາຍເປັນພະຍານຢ່າງໄວເພື່ອກ່າວໂທດຕໍ່ບັນດາຄົນໃຊ້ເວດມິນຄາຖາ, ຄົນລ່ວງປະເວນີ, ຄົນທີ່ເປັນພະຍານເຫັດ, ແລະ ຄົນທີ່ບິບຢັງຄັບລູກຈ້າງເລື່ອງຄຳແຮງງານຂອງພວກເຂົາ, ພວກຄົນທີ່ບິບຢັງຄັບແມ່ຫມ້າຍ ແລະລູກກຳຜ້າ, ຕໍ່ສູ້ຄົນຂັບໄລ່ຄົນຕ່າງດ້ວຍ, ແລະ ຕໍ່ພວກທີ່ບໍ່ຢາກເກງເຮົາ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງຕອບດັ່ງນີ້ແຫລະ. ⁶“ເພາະວ່າເຮົາຄື, ພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊິງບໍ່ປ່ຽນແປງ; ເພາະສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າເຊື່ອສາຍຂອງຢາໂຄບ, ບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຈຸດຈົບ. ⁷ຈາກສະໄຫມທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຫັນຫນີໄປຈາກກົດເກນຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືຮັກສາໄວ້. ຈິງກັບມາຫາເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະກັບໄປຫາພວກເຈົ້າ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ຊິງເວົ້າດັ່ງນີ້ແຫລະ. “ແຕ່ພວກເຈົ້າຖາມວ່າ, ‘ພວກຂ້ານ້ອຍຈະກັບໄປຫາພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ?’ ⁸ມະນຸດຈະຢືນພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ແຕ່ພວກເຈົ້າກຳລັງຢືນເຮົາຢູ່. ແຕ່ພວກເຈົ້າຖາມວ່າ, ‘ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢືນພຣະອົງຢ່າງໃດ?’ ກໍຢືນດ້ວຍເລື່ອງຫນຶ່ງສ່ວນສົບ ແລະ ເຄື່ອງຖວາຍນັ້ນແຫລະ. ⁹ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກສາບແຊ່ງດ້ວຍຄຳສາບແຊ່ງ ເພາະພວກເຈົ້າທັງຊົນຊາດ, ກຳລັງຢືນເຮົາ. ¹⁰ຈິງນຳເງິນຫນຶ່ງສ່ວນສົບເຕັມຈຳນວນມາໄວ້ທີ່ຄັງ, ເພື່ອວ່າຈະມີອາຫານໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ, ແລະ ຈິງລອງເບິ່ງເຮົາໃນເລື່ອງນີ້,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ ຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ, “ວ່າເຮົາຈະໄຂປະຕູສະຫວັນ ແລະ ເຫພຣະພອນລົງມາໃຫ້ພວກເຈົ້າ ຈົນບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງສຳລັບເກັບພຣະພອນທັງຫມົດຫລືບໍ່. ¹¹ເຮົາຈະກ່າວໂທດໃສ່ພວກຄົນທີ່ມາທຳລາຍຜົນລະປູກຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ທຳລາຍການເກັບກ່ຽວຂອງແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ. ເຄື່ອນຂຽນຂອງພວກເຈົ້າໃນສ່ວນຈະບໍ່ໄຮ້ຜົນ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ. ¹²ຊົນຊາດທັງຫລາຍຈະເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ ຜູ້ຮັບພຣະພອນ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຈະເປັນແຜ່ນດິນທີ່ຫນ້າພໍໃຈ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ.

¹³“ຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຈົ້າທີ່ກ່າວໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ເຮົານັ້ນຮຸນແຮງ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວດັງນີ້ແຫລະ. “ແຕ່ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ‘ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າກ່າວໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ພຣະອົງທ່າມກາງພວກຂ້ານ້ອຍ?’¹⁴ ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເປັນການໄຮ້ປະໂຫຍດ. ການທີ່ເຮົາໄດ້ຖືກສາຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ຫລື ຍ່າງຢ່າງໂສກເສົ້າຕໍ່ພຣະພິກຂຸຂອງພຣະຢາເວຈອມເຈົ້ານາຍຈະມີປະໂຫຍດອັນໃດ?’¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ ພວກເຮົາອວດຕົວວ່າເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນ ຄົນເຮັດຊົບບໍ່ພຽງແຕ່ຮັງມີ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງໄດ້ທົດລອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫນີລອດໄປໄດ້.”

¹⁶ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢາກເກງພຣະຢາເວໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃສ່ພຣະໄທ ແລະ ຊົງຟັງ, ແລະ ມີປຶ້ມບັນທຶກຄວາມຈຳຫົວຫນຶ່ງໄດ້ຂຽນຕໍ່ພຣະພິກຂຸຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຢາກເກງພຣະຢາເວ ແລະ ຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

¹⁷“ພວກເຂົາຈະເປັນໄພຜົນຂອງເຮົາ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວດັງນີ້ແຫລະ, “ກ່າມະສິດອັນລ້ຳຄ່າຂອງເຮົາເອງ, ໃນວັນນັ້ນທີ່ເຮົາເຮັດພະລະກິດ. ເຮົາຈະກະລຸນາພວກເຂົາເຫມືອນກັບພໍ່ກະລຸນາລູກຊາຍຂອງເຂົາເອງ ທີ່ຮັບໃຊ້ເຂົາ.”¹⁸ ພວກເຈົ້າຈະແຍກແຍະລະຫວ່າງຄົນຊອບທຳ ກັບຄົນຊົບຮ້າຍລະຫວ່າງຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ກັບຄົນທີ່ບໍ່ນະມັດສະການພຣະອົງໄດ້ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ.”

4 ¹ຈົງເບິ່ງເຖິດ, ມື້ນັ້ນກຳລັງມາເຖິງ, ຊົງຈະເຜົາຜານເຫມືອນໄຟໃນເຕົາໄຟ, ເມື່ອຄົນອວດອ້າງທຸກຄົນ ກັບຄົນທີ່ເຮັດຊົບທັງຫມົດ ຈະເປັນເຫມືອນຕໍ່ເຂົາ. ມື້ນັ້ນທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງຈະເຜົາຜານພວກເຂົາທັງຫມົດ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວດັງນີ້ແຫລະ, “ເພື່ອວ່າມື້ນັ້ນຈະບໍ່ມີເຫລືອພວກເຂົາໄວ້ເລີຍບໍ່ວ່າຮາກ ຫລື ກົງ.² ແຕ່ສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຢາກເກງພຣະນາມຂອງເຮົາ, ດວງຕາເວັນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຈະຂຶ້ນມາ ດ້ວຍການຮັກສາໃນປົກຂອງມັນ. ພວກເຈົ້າຈະອອກໄປ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະກະໂດດໂລດເຕັ້ນເຫມືອນລູກງົວທີ່ອອກຈາກຄອກ.³ ໃນມື້ນັ້ນພວກເຈົ້າຈະຢຽບຄົນຊົບຮ້າຍ, ເພາະພວກເຂົາຈະເປັນຂີ້ເຖົ້າຢູ່ກ້ອງຟື້ນຟື້ນຂອງພວກເຈົ້າ ໃນມື້ທີ່ເຮົາປະກອບພາລະກິດນັ້ນ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຊິງກ່າວດັງນີ້ແຫລະ.

⁴“ຈົງຄຳສອນຂອງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ພ້ອມທັງກິດເກນ ແລະ ກິດຫມາຍທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາສຳລັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ທັງຫມົດທີ່ຜູ້ເຂົາໂຮເຣັບ.⁵ ເບິ່ງເຖິດ, ເຮົາຈະສົ່ງ ເອລີຢາ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳມາຫາພວກເຈົ້າກ່ອນວັນຍິງໃຫຍ່ ແລະ ຫນ້າຢ້ານຂອງພຣະຢາເວຈອມມາເຖິງ.⁶ ເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພໍ່ຫັນໄປຫາລູກທັງຫລາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງລູກທັງຫລາຍຫັນມາຫາພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະບໍ່ມາ ແລະ ໂຈມຕີແຜ່ນດິນນັ້ນດ້ວຍການທຳລາຍຈົນສິ້ນຊາກ.”

ມັດທາຍ

1 ¹ບັນທຶກລຳດັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດ ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກອັບຣາຮາມ.

²ອັບຣາຮາມເປັນພໍ່ຂອງອີຊາກ ແລະ ອີຊາກເປັນພໍ່ຂອງຢາໂຄບ ແລະ ຢາໂຄບເປັນພໍ່ຂອງຢູດາ ກັບບັນດາຜີ້ນ້ອງຂອງລາວ.³ ຢູດາເປັນພໍ່ຂອງເຢເຣັດ ກັບເຊຣາ ເຊິ່ງເກີດມາຈາກນາງ ຕາມາ, ສ່ວນເຢເຣັດເປັນພໍ່ຂອງເຮຊະໂຣນ, ແລະ ເຮຊະໂຣນເປັນພໍ່ຂອງຮາມ.

⁴ຮາມເປັນພໍ່ຂອງອຳມິນາດາບ, ອຳມິນາດາບເປັນພໍ່ຂອງນາໂຊນ, ແລະ ນາໂຊນເປັນພໍ່ຂອງຊັນໂມນ.⁵ ຊັນໂມນເປັນພໍ່ຂອງໂບອາດ ເຊິ່ງເກີດຈາກນາງຮາຮາບ, ໂບອາດເປັນພໍ່ຂອງໂອເບັດ ເຊິ່ງເກີດຈາກນາງຣຸດ, ໂອເບັດເປັນພໍ່ຂອງເຢຊີ.⁶ ເຢຊີເປັນພໍ່ຂອງດາວິດ ຜູ້ຊົງເປັນກະສັດ. ດາວິດເປັນພໍ່ຂອງຊາໂລມອນ ເຊິ່ງເກີດຈາກເມັງຂອງອຸຣິຍາ.

⁷ກະສັດໂຊໂລມອນເປັນບິດາເຮໂຣໂບອາມ, ເຮໂຣໂບອາມເປັນພໍ່ຂອງອະບິຢາ, ອະບິຢາເປັນພໍ່ຂອງອາຊາ.⁸ ອາຊາເປັນພໍ່ຂອງເຢໂຮຊາຟັດ, ເຢໂຮຊາຟັດເປັນພໍ່ຂອງໂຢຮາມ, ແລະ ໂຢຮາມເປັນພໍ່ຂອງຊີຢາ.

⁹ອຸດຊີຢາເປັນພໍ່ຂອງໂຢທາມ, ໂຢທາມເປັນພໍ່ຂອງອາຮາດ, ອາຮາດເປັນພໍ່ຂອງເຮເຊກີຢາ.¹⁰ ເຮເຊກີຢາເປັນພໍ່ຂອງມານາເຊ, ມານາເຊເປັນພໍ່ຂອງອາໂມນ, ແລະ ອາໂມນເປັນພໍ່ຂອງໂຢສີຢາ.¹¹ ໂຢສີຢາເປັນພໍ່ຂອງເຢໂຮຢາກິນ ແລະ ອາຍນ້ອງຂອງລາວ ໃນເວລາຖືກກວາດໄປຍັງນະຄອນບາບີໂລນ.

¹²ພາຍຫລັງຖືກກວາດໄປຍັງນະຄອນບາບີໂລນແລ້ວ, ເຢໂຮຢາກິນກໍກາຍເປັນພໍ່ຂອງເຊອານຕີເອນ, ເຊອານຕີເອນເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງເຊຣູບບາເບນ.

¹³ເຊຣູບບາເບນເປັນພໍ່ຂອງອາບີອູດ, ອາບີອູດເປັນພໍ່ຂອງເອລີອາກິມ, ແລະ ເອລີອາກິມເປັນພໍ່ຂອງອາເຊີ,¹⁴ ແລະ ອາເຊີເປັນພໍ່ຂອງຊາດິກ, ຊາດິກເປັນພໍ່ຂອງອາກິມ, ແລະ ອາກິມເປັນພໍ່ຂອງເອລີອູດ.

¹⁵ເອລີອູດເປັນພໍ່ຂອງເອເລອາຊາ, ເອເລອາຊາເປັນພໍ່ຂອງມັດທານ, ແລະ ມັດທານເປັນພໍ່ຂອງຢາໂຄບ.¹⁶ ຢາໂຄບເປັນພໍ່ຂອງໂຢເຊັບ ສາມີຂອງນາງມາຣີອາ, ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງຢັ້ງເກີດດ້ວຍ, ທີ່ຊົງຖືກເອີ້ນວ່າເປັນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.¹⁷ ນັບຕັ້ງແຕ່ດາວິດຈົນເຖິງຄາວຖືກກວາດໄປຍັງກຸງບາບີໂລນ ເປັນເວລາສິບສີ່ຊົດຄົນ ແລະ ນັບຕັ້ງແຕ່ຄາວຖືກກວາດໄປຍັງນະຄອນບາບີໂລນຈົນເຖິງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ເປັນເວລາສິບສີ່ຊົດຄົນ.

¹⁸ເລື່ອງພຣະກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເປັນດັ່ງນີ້. ມານດາຂອງພຣະອົງ, ມາຣີອາ, ໄດ້ຖືກຫມັ້ນຫມາຍເພື່ອແຕ່ງງານກັບໂຢເຊັບ, ແຕ່ກ່ອນເວລາເຂົາໄດ້ເປັນຄູ່ຜົວເມື່ອກັນ, ກໍປະກົດວ່ານາງມີທ້ອງແລ້ວດ້ວຍຮິດເດດພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ.¹⁹ ສາມີຂອງນາງ, ໂຢເຊັບ, ເປັນຄົນມີສິລະຫັມ, ແລະ ຜົນບໍ່ຢາກໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຮົບອາຍຂາຍຫນ້ານາງຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ດັ່ງນັ້ນ ຜົນຈົງໄດ້ວາງແຜນວ່າຈະຖອນຫມັ້ນນາງຢ່າງລັບໆ.

²⁰ແຕ່ເມື່ອໂຢເຊັບຍັງຄິດໃນເລື່ອງນີ້ຢູ່, ກໍມີເຫວະດາຕິນຫນຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດແກ່ໂຢເຊັບໃນຄວາມຝັນ, ກ່າວວ່າ “ໂຢເຊັບ, ບຸດດາວິດເອີຍ, ຢ່າຮູ້ຢ້ານທີ່ຈະຮັບນາງມາຣີອາມາເປັນເມັງຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າຜູ້ຊົງປະຕິສົນທິໃນທ້ອງຂອງນາງກໍເປັນໂດຍຮິດເດດພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ.²¹ ນາງຈະໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍ, ແລະ ເຈົ້າຈົງເອີ້ນຊື່ເພີ່ນວ່າ ‘ເຢຊູ’ ເພາະວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຈະເປັນຜູ້ໂຜດໄພຜົນຂອງຕົນໃຫ້ລອດຜົນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ.

²²ສິ່ງທັງປວງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດ ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະຫັມ, ກ່າວວ່າ,²³ “ເບິ່ງແມ, ຍິງພົມມະຈາຣິຄົນຫນຶ່ງຈະຖືພາ ແລະ ຈະປະສູດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ແລະ ເຂົາຈະເອີ້ນຊື່ລູກນັ້ນວ່າ “ເອມານູເອນ” - ເຊິ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ”.

²⁴ເມື່ອໂຢເຊັບຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ກໍໄດ້ເຮັດຕາມຄຳທີ່ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັງລາວ ແລະ ລາວໄດ້ຮັບເອົານາງມາຣີອາ ມາເປັນພັນຣະຂອງຕົນ.

²⁵ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ກັບນາງຈົນນາງໄດ້ປະສູດບຸດຊາຍແລ້ວ. ແລ້ວໂຢເຊັບໄດ້ເອີ້ນຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ “ເຢຊູ”.

2

¹ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງປະສູດຢູ່ໃນເມືອງເບັດເລເຮັມ ໃນແຂວງຢູດາຍ ເຊິ່ງຢູ່ໃນສະໄຫມຂອງກະສັດເຮໂຣດ, ກໍມີພວກໂຫຮຈາຈານຈາກທິດຕາເວັນອອກມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຖາມວ່າ,² “ກຸ່ມມານຜູ້ເກີດມາເປັນກະສັດຂອງຄົນຊາດຢິວນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ?

¹ຈາກນັ້ນພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງພາພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນປ່າ ເພື່ອມານຮ້າຍຈະໄດ້ທຶດລອງພຣະອົງ.

²ເມື່ອພຣະອົງຊົງອິດອາຫານເປັນເວລາສິບສິບວັນສິບສິບຄືນແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງຢາກອາຫານ.³ຜູ້ທຶດລອງມາຫາພຣະອົງທຸນວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງສັ່ງກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກາຍເປັນອາຫານ.”⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, ‘ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານພຽງສິ່ງດຽວ ແຕ່ລ້ຽງດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ.’”

⁵ແລ້ວມານຮ້າຍໄດ້ນຳພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປຍັງນະຄອນອັນສັກສິດ ແລະ ໃຫ້ພຣະອົງປະທັບຢູ່ເທິງຈຸດສູງສຸດຂອງພຣະວິຫານ.⁶ແລ້ວໄດ້ທຸນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງໂຕນລົງເບິ່ງດູ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຮັບສັງພວກທູດສະຫວັນເຝົ້າເບິ່ງແຍງປົກປ້ອງທ່ານ ແລະ ‘ມີຂອງທູດສະຫວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະຮັບທ່ານໄວ້ຢ່າງວ່າຕີນຂອງທ່ານຈະຕຳຫີນ’.”

⁷“ແລະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີອີກວ່າ, ‘ຢ່າທຶດລອງພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.’”⁸ອີກເທື່ອຫນຶ່ງມານຮ້າຍໄດ້ພາພຣະອົງຂຶ້ນເມືອເທິງພູສູງ ແລະ ໄດ້ສະແດງບັນດາອານາຈັກແຫ່ງໂລກນີ້ກັບຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫມົດໃຫ້ພຣະອົງເຫັນ.⁹ແລ້ວໄດ້ທຸນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ເຮົາຈະເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ ຖ້າທ່ານຈະກຶມກາບ ແລະ ນະມັດສະການເຮົາ.”

¹⁰ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບມັນວ່າ, “ຊາຕານເອີຍ, ຈົ່ງຫນີໄປເສັ້ງ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, ‘ຈົ່ງຂາບໄຫວ້ພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ’.”¹¹ແລ້ວມານຮ້າຍຈົ່ງຫນີຈາກພຣະອົງໄປ ແລະ ເບິ່ງແມ, ມີພວກທູດສະຫວັນມາປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

¹²ບັດນີ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າໂຢຮັນຖືກຈັບໄວ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດອອກໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ.¹³ພຣະອົງອອກຈາກເມືອງນາຊາເຣັດ ແລ້ວໄປອາໄສຢູ່ເມືອງກາເປນາອູມ ຊຶ່ງຢູ່ຕິດແຄມທະເລສາບຄາລິເລ, ໃນເຂດແດນເຊບູລູນ ແລະ ນັບທາລີ.

¹⁴ສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈະໄດ້ສຳເລັດຄື.¹⁵“ແຂວງເຊບູລູນ ແລະ ແຂວງເນັບທາລີ, ຕາມທາງທະເລຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນຜູ້ນ ຄືແຂວງຄາລິເລຂອງບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ!”¹⁶ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ມາ, ແລະສຳລັບຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນແດນແລະເງິນແຫ່ງຄວາມຕາຍ ກໍມີແສງສະຫວ່າງສ່ອງຂຶ້ນເທິງພວກເຂົາແລ້ວ.”

¹⁷ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕັ້ງຄືນປ່າວປະກາດວ່າ, “ຈົ່ງກັບໃຈໃຫມ່ເພາະອາຊະອານາຈັກສະຫວັນໄດ້ມາໃກ້ແລ້ວ.”

¹⁸ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດລຽບຕາມແຄມທະເລສາບຄາລິເລ, ກໍຊົງທອດພຣະເນດເຫັນອ້າຍນ້ອງສອງຄົນ ຄືຊີໂມນທີ່ເອີ້ນວ່າໂຕໂຕກັບອັນເດອານ້ອງຊາຍ ກຳລັງຖືມາມອງລົງນ້ຳທະເລເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນຫາປາ.¹⁹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ມາ, ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ ແລະ ເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຫາຄົນ.”²⁰ໃນທັນໃດນັ້ນພວກເຂົາກໍປະມອງແລ້ວຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

²¹ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງສະເດັດຕໍ່ໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ກໍແນມເຫັນອ້າຍນ້ອງອີກສອງຄົນ ຄືຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍ, ແລະ ກັບໂຢຮັນຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍ ກຳລັງແປງມອງຢູ່ໃນເຮືອກັບເຊເບດາຍພໍ່ຂອງເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນເອົາເຂົາ,²²ແລະ ໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາທັງສອງກໍປະເຮືອ ແລະ ລາພໍ່ຂອງເຂົາຕາມພຣະອົງໄປ.

²³ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດໄປຫົວແຂວງຄາລິເລ, ຊຶ່ງສັງສອນໃນໂຮງທັມສາລາຂອງເຂົາ, ຊຶ່ງປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນ, ແລະ ຊົງໄຜດພົນລະເມືອງທີ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ພະຍາດທຸກຢ່າງໃຫ້ຕິດຫມົດ.²⁴ຊື່ສຽງຂອງພຣະອົງກໍຂຶ້ນໄປຫົວປະເທດຊີເຣັງ, ແລະ ຜູ້ຄົນຈົງພາຄົນປ່ວຍໄຂ້ໄດ້ພະຍາດຕ່າງ, ຄົນທີ່ຫິນທຸກທໍລະມານ, ຄົນທີ່ຜິເຂົ້າສົງ, ຄົນເປັນບ້າຫມູ ແລະ ຄົນເປັນເປັຽມາຫາພຣະອົງ. ພຣະອົງກໍຊົງໄຜດໃຫ້ເຂົາຕິດທຸກຄົນ.²⁵ມີຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ມາຈາກແຂວງຄາລິເລ, ຈາກແຂວງເດກາໂປລີ, ຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຢູດາຍ ແລະ ຈາກອີກຝາກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນຕ່າງກໍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

5

¹ເມື່ອທອດພຣະເນດເຫັນຄົນຫລວງຫລາຍ ພຣະອົງກໍສະເດັດຂຶ້ນເທິງພູເມື່ອປະທັບລົງແລ້ວ ພວກສາວິກກໍເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ.²ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຕັ້ງຄືນສັງສອນພວກເຂົາວ່າ,³“ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ຍາກຈົນໃນຈິດວິນຍານ, ເພາະວ່າອານາຈັກສະຫວັນເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.

⁴ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ໂສກເສົ້າເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຊົງເລົ່າໂລມ.

⁵ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີຈິດໃຈອ່ອນຫວານ, ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນໂລກເປັນມໍຣະດົກ.⁶ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມອິດຫົວ ແລະ ກະຫາຍຄວາມຊອບທັມ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ອິມບໍຣິບູນ.⁷ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີໃຈກະຣຸນາກໍເປັນສຸກ, ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພຣະກະຣຸນາຕອບ.⁸ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີໃຈສະອາດບໍຣິສຸດ, ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ.

⁹ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ສ້າງຄວາມສະຫງົບສຸກ, ເພາະພຣະເຈົ້າຈະຊົງເອີ້ນຜູ້ນັ້ນວ່າເປັນບຸດຂອງພຣະອົງ.¹⁰ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ຖືກຂົມເຫັງເພາະເຫັນແກ່ຄວາມຊອບທັມ, ເພາະວ່າອານາຈັກສະຫວັນເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.

¹¹ພຣະພອນກໍເປັນຂອງພວກເຈົ້າ ເມື່ອຄົນກ່າວຂວັນນິນທາ ແລະ ຂົມເຫັງເຈົ້າທັງຫລາຍ, ແລະ ຖືກກ່າວຫາຄວາມບໍ່ຈິງທຸກຢ່າງຕໍ່ພວກເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ.¹²ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ເພາະວ່າບ່າເຫນັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີບໍຣິບູນໃນສະຫວັນ. ເຫມືອນດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ເພາະເຂົາໄດ້ຂົມເຫັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ຢູ່ກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ.

¹³ທ່ານທັງຫລາຍເປັນເກືອສຳລັບໂລກ ແຕ່ຖ້າເກືອນັ້ນຈິດຈາງໄປແລ້ວ ຈະເຮັດໃຫ້ກັບເຄັມອີກໄດ້ຢ່າງໃດ? ແຕ່ນັ້ນໄປກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ ນອກຈາກຈະມີແຕ່ຈະຖືມເສັ້ງໃຫ້ຄົນຢຽບຢາເຫືານັ້ນ.¹⁴ພວກທ່ານເປັນແສງສະຫວ່າງສຳລັບໂລກ ເມື່ອທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງພູຈະບັງລັບໄວ້ບໍ່ໄດ້.

¹⁵ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດເມື່ອໄດ້ຕະກຽງແລ້ວເອົາບຸງມາກວມ ແຕ່ຈະຕັ້ງມັນໄວ້ເທິງຮອງຕີນໂຄມ ເພື່ອໃຫ້ມັນສ່ອງແຈ້ງໄປຫົວທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ.

¹⁶ຈົ່ງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂອງທ່ານສ່ອງແຈ້ງແກ່ຄົນທັງປວງ ໃນວິທີການທີ່ພວກເຂົາຈະເຫັນການດີທີ່ພວກທ່ານເຮັດ ແລະ ສັນຣະເສີນພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

¹⁷ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາລືບລ້າງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເສັ້ງແຕ່ຢ່າງໃດ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາລືບລ້າງ ແຕ່ມາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.

¹⁸ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຄວາມຈິງວ່າ ແມ່ນແຕ່ຝ່າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະລ່ວງໄປ, ແຕ່ພຽງແຕ່ຈຸດ ຫລື ຂີດດຽວ ກໍຈະບໍ່ສູນຫາຍໄປຈາກພຣະບັນຍັດ, ຈົນກວ່າສິ່ງທັງປວງນັ້ນຈະສຳເລັດສົມບູນ.

¹⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ ຫາກຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂີ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາຄຳສັ່ງນີ້ພຽງຂີດດຽວ ແລະ ທັງສອນຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນອານາຈັກສະຫວັນ. ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ປະຕິບັດ ແລະ ສອນຕາມພຣະບັນຍັດ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ໃຫຍ່ໃນອານາຈັກສະຫວັນ.²⁰ເພາະເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຖ້າການຖືສິລະທັມຂອງທ່ານບໍ່ລືນກວ່າການຖືສິລະທັມຂອງພວກນັກທັມ ແລະ ພວກຝາຣີຊາຍແລ້ວ ພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກສະຫວັນບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

²¹ທ່ານທັງຫລາຍເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ແລ້ວແກ່ຄົນບູຮານວ່າ 'ຢ່າຂ້າຄົນ' ແລະ 'ຖ້າຜູ້ໃດຂ້າຄົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດ'.²² ແຕ່ຝ່າຍເຮົາຂໍບອກທ່ານວ່າ ຜູ້ໃດຮ້າຍຮ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກໂທດຢ່າງຫນັກ; ແລະຜູ້ໃດຈະເວົ້າແກ່ຮ້າຍນ້ອງຂອງຕົນວ່າ 'ເຈົ້າບໍ່ມີຄ່າ' ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດຈາກສານສູງ; ແລະ ຜູ້ໃດຈະເວົ້າວ່າ 'ເຈົ້າໂງ່ຈັກ' ຜູ້ນັ້ນຈະມີໂທດໃນບຶງໄຟນະລິກ.

²³ດ້ວຍເຫດນີ້, ຖ້າທ່ານກຳລັງນຳເຄື່ອງຖວາຍມາເຖິງແທ່ນບູຊາ ແລ້ວຮະນຶກຂຶ້ນໄດ້ວ່າ ທ່ານມີຂໍ້ຊັ້ນເຄື່ອງກັບຮ້າຍນ້ອງຂອງຕົນດ້ວຍເລື່ອງໃດເລື່ອງຫນຶ່ງ.

²⁴ຈິງວ່າເຄື່ອງບູຊາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າແທ່ນນັ້ນ ກັບໄປຄືນຕໍ່ກັບຮ້າຍນ້ອງຜູ້ນັ້ນເສັ້ນກ່ອນ ແລ້ວຈິງມາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງທ່ານ.

²⁵ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງໄປຂຶ້ນສານກັບລາວ ຢ້ານວ່າໂຈດນັ້ນຈະມອບທ່ານໄວ້ກັບຕຸລາການ ແລະ ຕຸລາການຈະມອບທ່ານໄວ້ກັບອຳນາດເຈົ້າຫນ້າທີ່ ແລະ ທ່ານຈະໄດ້ຖືກຂັງໄວ້ໃນຄຸກ.²⁶ ເຮົາບອກແກ່ທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທ່ານຈະອອກຈາກຫີນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຈົນກວ່າຈະໄດ້ໃຊ້ຫນີ້ຈົນຄົບທຸກອັດກ່ອນ.

²⁷ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ 'ຢ່າຫລິ້ນຊູ່ສູ່ຜົວເມັງທ່ານ'.²⁸ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຜູ້ໃດເບິ່ງແມ່ຍິງດ້ວຍໃຈກ້າຫນັດໃນຍິງນັ້ນ ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຫລິ້ນຊູ່ໃນໃຈກັບຍິງນັ້ນແລ້ວ.

²⁹ຖ້າຕາເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ທ່ານເຮັດບາບ ຈົງຄວັດອອກຖິ້ມເສັ້ນ ເພາະການທີ່ເສັ້ນຮະໄວຍະວະສ່ວນຫນຶ່ງກໍ່ຕິກວ່າຫມົດທັງຕົວຈະຖືກຖິ້ມລົງໃນນະຣົກ.³⁰ ຖ້າມີເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ທ່ານເຮັດບາບ ຈົງຕິດຖິ້ມເສັ້ນ ເພາະການທີ່ເສັ້ນຮະໄວຍະວະສ່ວນຫນຶ່ງກໍ່ຕິກວ່າຫມົດທັງຕົວຈະຕ້ອງຕິກໃນນະຣົກ.

³¹ຍິງມີຄຳກ່າວໄວ້ວ່າ, 'ຖ້າຜູ້ໃດຈະປະຮ້າງເມັງຂອງຕົນ, ກໍ່ໃຫ້ເຮັດຫນັງສືຢ່າຮ້າງໃຫ້ເມັງນັ້ນ'.³² ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຈະປະເມັງຂອງຕົນ ນອກຈາກຜິດສິລະທັມທາງເພດແລ້ວ ກໍ່ຫັກບ່າຜູ້ນັ້ນເຮັດໃຫ້ຍິງນັ້ນຖືກຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ່ ແລ້ວຖ້າຜູ້ໃດຈະແຕ່ງງານກັບຍິງນັ້ນພາຍຫລັງ ກໍ່ຖືກຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ່ເຫມືອນກັນ.

³³ອີກປະການຫນຶ່ງ, ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ແກ່ຄົນບູຮານວ່າ 'ຢ່າສາບານດ້ວຍຄຳສາບານບໍ່ຈິງ ແຕ່ໃຫ້ຮັກສາຄຳສາບານທີ່ທ່ານຖວາຍຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ'.³⁴ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ, ຢ່າສາບານເລີຍ ໂດຍອ້າງເຖິງສະຫວັນກໍ່ດີ, ເພາະສະຫວັນເປັນອາຊະບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ,³⁵ ຫລື ໂດຍອ້າງເຖິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ດີ, ເພາະແຜ່ນດິນໂລກເປັນທີ່ຮອງພຣະບາດຂອງພຣະອົງ; ຫລື ໂດຍອ້າງເຖິງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກໍ່ດີ, ເພາະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະມະຫາກະສັດ.

³⁶ຫລືຢ່າສາບານໂດຍອ້າງເຖິງຫົວຂອງຕົນ, ເພາະທ່ານບໍ່ສາມາດຈະເຮັດໃຫ້ຜົມຂາວ ຫລື ດຳຈັກເສັ້ນດຽວກັບໄດ້.

³⁷ແຕ່ຈົງໃຫ້ຖອຍຄຳຂອງພວກທ່ານເປັນດັ່ງນີ້ 'ແມ່ນ' ກ່າວ 'ແມ່ນ' 'ບໍ່ແມ່ນ' ກ່າວ 'ບໍ່ແມ່ນ' ນອກເຫນືອໄປຈາກນັ້ນຖືວ່າມາຈາກຄວາມຊົ່ວ.

³⁸ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ, 'ຕາແທນຕາ ແລະ ແຂ້ວແທນແຂ້ວ'.³⁹ ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຊົ່ວ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຕິບແກ້ມເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານຈົງປິ່ນແກ້ມເບື້ອງຊ້າຍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຫມືອນກັນ.

⁴⁰ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຟ້ອງທ່ານຂຶ້ນສານ ແລະ ເອົາເສື້ອຊັ້ນໃນຂອງທ່ານໄປ, ກໍ່ຈົງໃຫ້ເສື້ອຊັ້ນນອກແກ່ເພິ່ນເຫມືອນກັນ.

⁴¹ຖ້າຜູ້ໃດຈະເກນທ່ານໃຫ້ຢ່າງໄປຫນຶ່ງຫລັກ, ກໍ່ໃຫ້ທ່ານໄປກັບເພິ່ນເຖິງສອງຫລັກ.⁴² ຈົງໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ຂ້າຈາກທ່ານ ແລະ ຢ່າປິ່ນຫລັງໃສ່ຜູ້ທີ່ຢາກຍືມຈາກທ່ານ.

⁴³ທ່ານໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ, 'ຈົງຮັກເພື່ອນຢ່ານ ແລະ ຊັງສັດຕູ'.⁴⁴ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈົງຮັກສັດຕູຂອງທ່ານ ຈົງອ້ອນວອນສຳລັບຜູ້ທີ່ຂົນເຫຼັງທ່ານ,⁴⁵ ເພາະພຣະອົງຊົງບັນດານໃຫ້ດວງຕາເວັນຂຶ້ນສ່ອງສະຫວ່າງໃສ່ຄົນຊົ່ວ ແລະ ຄົນດີ ແລະ ຊົງໃຫ້ຝົນຕົກໃສ່ຄົນສິລະທັມກັບຄົນບໍ່ມີສິລະທັມສະເຫມືອນກັນ.

⁴⁶ເພາະຖ້າວ່າທ່ານຮັກຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກທ່ານ ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຮັບບຳເຫັນດີອັນໃດ? ເຖິງພວກເກັບພາສີກໍ່ຍັງເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຫລື?

⁴⁷ຖ້າທ່ານຄຳນັບຢັ້ງຢືນຂອງຕົນແຕ່ຝ່າຍດຽວ ແລ້ວທ່ານໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດລືນຄົນອື່ນ? ແມ່ນແຕ່ຄົນຕ່າງຊາດກໍ່ຍັງເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຫລື?

⁴⁸ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຕ້ອງເປັນຄົນດີຜ່ອມ ເພາະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຊົງເປັນຜູ້ດີຜ່ອມ.

6

¹ທ່ານຈົງຮະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າຕັ້ງຕິດເຮັດເປັນຄົນຊອບທັມຕໍ່ຫນ້າຄົນອື່ນ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ຫລື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບບຳເຫັນດີຈາກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.² ເຫດສັນນັ້ນ ເມື່ອທ່ານໃຫ້ທານ, ຢ່າເປົ່າແກໄປກ່ອນຫນ້າທ່ານ ເຫມືອນດັ່ງຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດເຄີຍເຮັດໃນໂຮງທີ່ມະເຫສະຫນາ ແລະ ຕາມຖະຫນົນຕ່າງໆ ເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກຜູ້ຄົນ. ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບຳເຫັນດີແລ້ວ.

³ແຕ່ເມື່ອໃຫ້ທານຢ່າໃຫ້ມີຊ້າຍຮູ້ການທີ່ມີຂວາກຳລັງເຮັດນັ້ນ.⁴ ເພື່ອທ່ານຂອງທ່ານຈະໄດ້ເປັນການລັບ ແລະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນທີ່ລັບລີຈະຊົງໃຜດປະທານບຳເຫັນດີແກ່ທ່ານເອງ.

⁵ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍອ້ອນວອນ ຢ່າເປັນເຫມືອນຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດ, ເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນມັກຍື່ນອ້ອນວອນໃນໂຮງທີ່ມະເຫສະຫນາ ແລະຕາມແຈຖະຫນົນ ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນພວກເຂົາ. ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຂົາໄດ້ຮັບບຳເຫັນດີຂອງຕົນແລ້ວ.⁶ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານ, ເມື່ອຈະອ້ອນ-ວອນຈົງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ຄັນອັດປະຕູແລ້ວ ແລະອ້ອນວອນຫາພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນທີ່ລັບລີ ແລ້ວພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນທີ່ລັບລີ ຈະຊົງໃຜດໃຫ້ບຳເຫັນດີແກ່ທ່ານ.⁷ ເມື່ອທ່ານອະທິຖານ, ຢ່າເວົ້າຊ້າຄຳເກົ່າເຫມືອນຄົນຕ່າງຊາດເຄີຍເຮັດ ເພາະເຂົາຄິດວ່າ ຖ້າເວົ້າຫລາຍຄຳພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຜດຮັບຟັງ.

⁸ດ້ວຍເຫດນີ້ຢ່າເຮັດຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າສິ່ງໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງການ ພຣະບິດາຂອງທ່ານກໍ່ຊົງຊາບກ່ອນພວກທ່ານທຸນຂໍ.⁹ ສະນັ້ນຈົງອ້ອນ-ວອນຕາມຢ່າງນີ້ວ່າ, 'ຂ້າແຕ່ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນ, ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ເຄົາລົບບູຊາ.

¹⁰ຂໍໃຫ້ພຣະອາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່. ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ໃນສະຫວັນເປັນຢ່າງໃດ ກໍ່ໃຫ້ເປັນໄປຢ່າງນັ້ນທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ.

¹¹ຂໍຊົງໃຜດປະທານອາຫານປະຈຳວັນໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໃນກາລະວັນນີ້.¹² ຂໍຊົງໃຜດຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫມືອນຂ້ານ້ອຍຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ.¹³ ຂໍຢາພາຂ້ານ້ອຍເຂົາໄປໃນການທົດລອງ ແຕ່ຂໍຊົງໃຜດໃຫ້ຜົນຈາກການຊົ່ວຮ້າຍ.'

¹⁴ເພາະຖ້າທ່ານຍົກຄວາມຜິດຂອງເພື່ອນມະນຸດແລ້ວ ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນຈະຊົງໃຜດຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານດ້ວຍ.

¹⁵ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ຍົກຄວາມຜິດຂອງເພື່ອນມະນຸດ ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານກໍ່ຈະບໍ່ຊົງໃຜດຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານເຫມືອນກັນ.

¹⁶ຍິງກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອທ່ານຖືສິນອິດອາຫານ ຢ່າເຮັດຫນ້າເສົ້າຫມອງເຫມືອນຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດ, ດ້ວຍວ່າເຂົາເຮັດຫນ້າເສົ້າຫມອງເພື່ອຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າເຂົາຖືສິນອິດອາຫານ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຂົາໄດ້ຮັບບຳເຫັນດີຂອງຕົນແລ້ວ.¹⁷ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານ, ເມື່ອຖືສິນອິດອາຫານ

ຈົງລ້າງຫນ້າ ແລະ ເອົານ້ຳມັນທາຫົວ.¹⁸ ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າທ່ານຖືສິນອິດອາຫານ ແຕ່ໃຫ້ປະກົດແກ່ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນຫີລັບ-
ລີ ແລະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນຫີລັບລີ ກໍຈະຊົງໄຜດປຣະທານບໍາເຫັນດແກ່ທ່ານ.

¹⁹ ຢ່າຮີບໂຮມຊັບສົມບັດໄວ້ສໍາລັບຕົນໃນໂລກ, ຊົງເປັນບ່ອນມອດ ແລະ ຂີຫມັ້ງກັດກິນ, ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ໂຈນເຈາະເຂົ້າລັກເອົາໄດ້.

²⁰ ແຕ່ຈົງຮີບໂຮມຊັບສົມບັດສໍາລັບຕົນໄວ້ໃນສະຫວັນ ບ່ອນມອດ ແລະ ຂີຫມັ້ງກັດກິນບໍ່ໄດ້ ແລະ ທັງໂຈນເຈາະ ແລະ ລັກເອົາບໍ່ໄດ້.²¹ ເພາະວ່າຊັບສົມ-
ບັດຂອງທ່ານຢູ່ໃສ ໃຈຂອງທ່ານກໍຢູ່ຫນ້າດ້ວຍ.

²² ດວງຕາເວັນໂຄມໄຟຂອງຮ່າງກາຍ ຖ້າຕາຂອງທ່ານປົກກະຕິດີ ຮ່າງກາຍທຸກສ່ວນກໍສະຫວ່າງດີ.²³ ແຕ່ຖ້າຕາຂອງທ່ານບໍ່ປົກກະຕິດີ ຮ່າງ-
ກາຍທຸກສ່ວນຂອງທ່ານກໍມືດໄປ. ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນຕົວຂອງທ່ານມືດໄປ ຄວາມມືດນັ້ນຈະຫນ້າພຽງໃດ? ²⁴ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາ-
ມາດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າບ່າວສອງນາຍໄດ້ ເພາະຈະຊົງນາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ ຫລື ຈະອຸທິດຕົນຮັບໃຊ້ນາຍຜູ້ນີ້ແລ້ວຫມົນປະຫມາດຜູ້ນັ້ນ
ທ່ານບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເງິນຄ່າຜ່ອມກັນໄດ້.

²⁵ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈົງບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ, ຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງຊີວິດຂອງຕົນວ່າ ຈະກິນຫຍັງ ຈະດື່ມຫຍັງ ຫລື ກະວົນກະວາຍເຖິງຮ່າງ-
ກາຍຂອງຕົນວ່າ ຈະນຸ່ງຫຍັງ. ເພາະຊີວິດກໍມີຄ່າລືນກວ່າອາຫານ ແລະ ຮ່າງກາຍກໍມີຄ່າລືນກວ່າເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມບໍ່ແມ່ນຫລື?

²⁶ ຈົງເບິ່ງນົກເທື່ອກາດມັນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ, ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວ ບໍ່ໄດ້ເກັບໂຮມໃສ່ເລົ້າໄວ້ ແຕ່ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຍັງຊົງລ້ຽງພວກມັນ.
ພວກທ່ານປະເສີດຫລາຍກວ່ານົກບໍ່ແມ່ນຫລື?

²⁷ ແລ້ວມີໃຜໃນພວກທ່ານໂດຍຄວາມກະວົນກະວາຍອາດຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຍາວອອກໄປອີກຈັກສອກຫນຶ່ງໄດ້? ²⁸ ເປັນຫຍັງທ່ານທັງຫລາຍຈົງກະວົນກະ-
ວາຍເຖິງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ? ຈົງສັງເກດເບິ່ງດອກໄມ້ໃນຫຼັງ ວ່າມັນຈະເຮັດໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງໃດ ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດການ, ບໍ່ໄດ້ເຂັ້ມຝ້າຍ.

²⁹ ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ, ເຖິງແມ່ນກະສັດໂຊໂລໂມນ ເມື່ອບໍ່ຮູ້ບຸນດ້ວຍສະຫງ່າຮາສີຂອງທ່ານ ກໍຍັງບໍ່ງາມທ່ອດກໍບໍ່ເຫລົ້າມີດອກຫນຶ່ງ.

³⁰ ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຕົບແຕ່ງຫຍ້າທີ່ຢູ່ຢ່າງນັ້ນ ຊົງເປັນຢູ່ປີນີ້ ແລະມີອິນຖອນຖືກຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຕົບແຕ່ງທ່ານຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຫລື,
ໂອຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ? ³¹ ເຫດສັນນັ້ນຢ່າກະວົນກະວາຍວ່າ ແລະເວົ້າວ່າ ‘ພວກເຮົາຈະກິນຫຍັງ, ຈະດື່ມຫຍັງ ຫລືຈະນຸ່ງຫົ່ມຫຍັງ?’

³² ເພາະຄົນຕ່າງຊາດສະແຫວງຫາສິ່ງຂອງທັງປວງນີ້, ແລະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຊົງຮູ້ແລ້ວວ່າພວກທ່ານຕ້ອງ-
ການສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້. ³³ ແຕ່ກ່ອນອື່ນ, ທ່ານທັງຫລາຍຈົງສະແຫວງຫາຊະນະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງກ່ອນ.

ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງເພີ່ມເຕີມສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ³⁴ ເຫດສັນນັ້ນ, ຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງມືອື່ນ, ເພາະວ່າມືອື່ນຄົງມີການກະວົນກະວາຍສໍາ-
ລັບມັນເອງ ຄວາມທຸກໃນວັນໃດກໍບໍ່ແລ້ວໃນວັນນັ້ນ.

7 ¹ ຢ່າກ່າວໂທດໃສ່ຜູ້ອື່ນ ແລະທ່ານຈະບໍ່ຖືກກ່າວໂທດ. ² ເພາະວ່າທ່ານຈະກ່າວໂທດໃສ່ຜູ້ອື່ນຢ່າງໃດ, ທ່ານກໍຈະຖືກກ່າວໂທດຢ່າງນັ້ນ,
ແລະທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ, ທ່ານກໍຈະຖືກຕວງດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນເຊັ່ນກັນ.

³ ເປັນຫຍັງທ່ານຈົງຫລຽວເຫັນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ຢູ່ໃນຕາພື້ນອງຂອງທ່ານ ແຕ່ບໍ່ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງຕົວທ່ານບໍ່ຮູ້ສຶກ? ⁴ ເປັນສັນໃດທ່ານຈົງກ່າວແກ່ພີ-
ນ້ອງຂອງທ່ານວ່າ ‘ໃຫ້ຂ້ອຍເຂັ້ງຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງເຈົ້າ’ ແຕ່ເບິ່ງແມ່, ບໍ່ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງທ່ານເອງ? ⁵ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ!

ຈົງເອົາໄມ້ທັງທ່ອນອອກຈາກຕາຂອງທ່ານກ່ອນ ແລ້ວຈົງຈະເຂັ້ງຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງພື້ນອງຂອງທ່ານໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

⁶ ຢ່າເອົາຂອງປະເສີດໃຫ້ແກ່ຫມາ, ຢ່າໂຍນໄຂ່ມຸກຂອງທ່ານໃສ່ຕໍ່ຫນ້າຫມູ. ຢ້ານວ່າມັນຈະຢຽບຢ່າເສັ້ງ,

ແລະຈະຕ່າວມາຂີບຈີກທ່ານອອກເປັນປ່ຽງໆດ້ວຍ.

⁷ ຈົງຫມັ້ນຂໍແລ້ວຈະຊົງປຣະທານໃຫ້. ຈົງຫມັ້ນຊອກແລ້ວຈະພົບ. ຈົງຫມັ້ນເຄາະແລ້ວຈະຊົງໄຂໃຫ້. ⁸ ເພາະທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນຂໍກໍໄດ້ຮັບ
ແລະທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນຊອກກໍພົບ; ແລະທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນເຄາະກໍຊົງໄຂໃຫ້. ⁹ ຫຼືໃນພວກທ່ານມີຜູ້ໃດແດ່ ຖ້າລູກຂໍເຂົ້າປັນຫນຶ່ງຈະບໍ່ໄດ້ເອົາກ່ອນຫນ້າໃຫ້ຕິ?

¹⁰ ຫລືຖ້າລູກຂໍປາ, ຈະບໍ່ໄດ້ເອົາໃຫ້ຕິ?

¹¹ ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າພວກທ່ານຜູ້ເປັນຄົນຊົ່ວ ຍັງຮູ້ຈັກເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ, ແລ້ວພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຈະຊົງປຣະ-
ທານຂອງດີແກ່ຜູ້ທີ່ຂໍຈາກພຣະອົງຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຈັກເທົ່າໃດ? ¹² ດ້ວຍເຫດນີ້, ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານປາຖນາໃຫ້ເຂົາເຮັດແກ່ທ່ານ
ທ່ານຈົງເຮັດກັບເຂົາທຸກປະການເຫມືອນກັນ ເພາະອັນນັ້ນຄືພຣະບັນຍັດແລະຄໍາສັ່ງສອນຂອງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

¹³ ເພາະວ່າປະຕູກວ້າງແລະທາງກວ້າງຂວາງນັ້ນນໍາໄປເຖິງຄວາມຈິບຫາຍ ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າໄປຕາມທາງນັ້ນ. ¹⁴ ເພາະວ່າປະຕູທີ່ນໍາໄປສູ່ຊີ-
ວິດກໍຄັບແລະທາງກໍແຄບ, ແລະບໍ່ມີຫລາຍຄົນພົບທາງນັ້ນ.

¹⁵ ຈົງຮະວັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມປອມ ຫລືສວມສະພາບເຫມືອນແກະມາຫາທ່ານ ແຕ່ທີ່ຈົງແລ້ວພາຍໃນເຂົາເປັນຫມາໄນຕົວຮ້າຍ. ¹⁶ ທ່ານຈະຮູ້-
ຈັກເຂົາໄດ້ດ້ວຍຜົນຂອງເຂົາ ເຂົາເຄີຍເກັບຫມາກອະນຸຈາກເຄືອມີຫນາມຫລື ແລະເຂົາເຄີຍເກັບຫມາກເດືອນເຫດຈາກຕົນມີຫນາມຫລື?

¹⁷ ເຊັ່ນດຽວກັນນີ້, ໄມ້ດີທຸກຕົ້ນຍ່ອມເກີດຜົນດີ ແຕ່ຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີກໍເກີດຜົນບໍ່ດີ.

¹⁸ ຕົ້ນໄມ້ດີຈະເກີດຜົນບໍ່ດີບໍ່ໄດ້ ຫລືຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີຈະເກີດຜົນດີກໍບໍ່ໄດ້. ¹⁹ ໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີຕ້ອງຖືກປັ້ງຖິ້ມໃສ່ໄຟເສັ້ງ. ²⁰ ເຫດສັນນັ້ນ, ພວກທ່ານຈະຮູ້-
ຈັກເຂົາໄດ້ດ້ວຍຜົນຂອງເຂົາ.

²¹ ບໍ່ແມ່ນຫມົດທຸກຄົນທີ່ກ່າວແກ່ເຮົາວ່າ, ‘ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ’ ແລ້ວຈະເຂົ້າໃນອານາຈັກສະຫວັນ, ແຕ່ເຂົາໄດ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັມພຣະບິ-
ດາເຈົ້າຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ. ²² ຫລາຍຄົນຈະຮ້ອງໃສ່ເຮົາໃນວັນນັ້ນວ່າ ‘ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະ-
ກາດພຣະທັມໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ອອກໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ເຮັດການອິດທິຣິດຫລາຍປະການໃນພຣະນາມຂອງພຣະ-
ອົງບໍ່ແມ່ນຫລື?’ ²³ ແລ້ວເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະໄດ້ປະກາດແກ່ເຂົາຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ຈົງຜ່າຍຫນີໃຫ້ພົ້ນຈາກເຮົາ,
ເຈົ້າຜູ້ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍເອີຍ.

²⁴ ເຫດສັນນັ້ນ, ທຸກຄົນທີ່ຟັງຄໍາເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາແລະປະຕິບັດຕາມ ຄົນນັ້ນກໍປ່ຽບເຫມືອນຄົນສະຫລາດ ຫລືກໍສ້າງເຮືອນຂອງຕົນເທິງດານຫີນ. ²⁵ ຝົນກໍຕົກ,
ນ້ຳກໍນອງ, ແລະລົມກໍພັດປະທະເຮືອນນັ້ນ ແຕ່ເຮືອນນັ້ນກໍບໍ່ພົງເພລົງ ເພາະຮາກມັນຕັ້ງຢູ່ເທິງຫີນ.

²⁶ ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາແລະບໍ່ເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ ກໍປ່ຽບເຫມືອນຄົນໄງ້ທີ່ກໍສ້າງເຮືອນຂອງຕົນເທິງຫາດຊາຍ. ²⁷ ຝົນກໍຕົກ,
ນ້ຳກໍນອງ, ແລະລົມກໍພັດປະທະເຮືອນນັ້ນ, ແລະເຮືອນນັ້ນກໍເພພົງລົງ ແລະການເພພົງຂອງມັນກໍເປັນການໃຫຍ່ຫລວງ.”

²⁸ ຢູ່ມາເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄໍາເຫລົ່ານີ້ຈົບລົງແລ້ວ ປະຊາຊົນທັງປວງກໍປະຫລາດໃຈໃນການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ, ²⁹ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງສັ່ງ-
ສອນເຂົາເຫມືອນຜູ້ມີອິດສະຖານ, ແລະບໍ່ເຫມືອນພວກທັມມະຈານຂອງພວກເຂົາ.

8¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດລົງມາຈາກພູແລ້ວ ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.² ເບິ່ງແມ່, ມີຄົນຂີ່ທູດຜູ້ໜຶ່ງເຂົ້າມາຂາບລົງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າທ່ານພໍໃຈກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດີສະອາດໄດ້.”³ ພຣະເຢຊູຄຳອະທິບາຍ ຈົ່ງຊົງຢຽດພຣະອົງຄົນນັ້ນແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈແລ້ວ ຈົ່ງດີສະອາດເສັ້ນ” ແລ້ວຄົນຜູ້ນັ້ນກໍດີພະຍາດຂີ່ທູດໂດຍທັນທີ.

⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຣະວັງຢາບອກໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຟັງ ແຕ່ຈົ່ງໄປສະແດງຕົວຕໍ່ປະໂລຫິດ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມໂມເຊໄດ້ສັງໄວ້ ເພື່ອເປັນຫລັກຖານຕໍ່ເຂົາ.”

⁵ ມີນາຍຮ້ອຍທະຫານຜູ້ໜຶ່ງມາອ້ອນວອນພຣະອົງ, ທູນວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍນອນປ່ວຍຢູ່ທີ່ເຮືອນເຂົາເປັນເປັ້ງແລະທົນທຸກເວດ-ທະນາຫລາຍ.”⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກກັບນາຍຮ້ອຍນັ້ນວ່າ, “ເຮົາຈະໄປຮັກສາໃຫ້ລາວຫາຍດີ.”

⁸ ນາຍຮ້ອຍທູນຕອບພຣະອົງວ່າ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປລຸ່ມຫລັງຄາເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍທ່ານກ່າວເຫຼົ້ານັ້ນຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຈະດີພະຍາດ.”⁹ ເຫດວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຢູ່ໃຕ້ວິໄນທະຫານ ແລະຍັງມີທະຫານຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ, ຂ້ານ້ອຍສັງແກ່ຄົນນັ້ນວ່າ “ໄປ” ເຂົາກໍໄປ ແລະສັງຄົນນີ້ວ່າ “ມາ” ເຂົາກໍມາ ແລະບອກແກ່ຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ “ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້” ເຂົາກໍເຮັດ.”¹⁰ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໄດ້ຍິນດັງນັ້ນກໍປະຫລາດໃຈ, ແລະ ຊົງກ່າວກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງມາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງ-ຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຮົາບໍ່ພົບຜູ້ໃດມີຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ຫນີ ໃນພວກອິດສະຣາເອນເລີຍ.

¹¹ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈະມີຫລາຍຄົນຈາກທິດຕາເວັນອອກແລະທິດຕາເວັນຕົກ ແລ້ວພວກເຂົາຈະນັ່ງຮ່ວມໂຕະອາຫານກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບໃນອານາຈັກສະຫວັນ.”¹² ແຕ່ຝ່າຍຊາວອານາຈັກແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຖືກຖິ້ມອອກໄປໃນທີ່ມືດພາຍນອກ ທີ່ນັ້ນຈະມີສັງຮ້ອງ-ໄຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່.”¹³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກແກ່ນາຍຮ້ອຍຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງກັບເມື່ອເຖິດ ເພາະທ່ານເຊື່ອ ກໍຈະສຳເລັດຕາມທີ່ທ່ານຂໍ” ແລ້ວຄົນໃຊ້ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ດີເປັນປົກກະຕິໃນໂມງນັ້ນ.

¹⁴ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເປໂຕ ພຣະອົງເຫັນແມ່ເຖົ້າຂອງເປໂຕນອນເປັນໄຂ້ຢູ່.¹⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຈັບມື-ນາງແລ້ວຄວາມໄຂ້ກໍຫາຍ. ຈາກນັ້ນນາງຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນບົວລະບັດພຣະອົງ.

¹⁶ ເລີຍຄຳມາ ຝູງປະຊາຊົນໄດ້ພາຄົນທີ່ມີຜິຮ້າຍສົ່ງຢູ່ຫລາຍຄົນມາຫາພຣະອົງ. ພຣະອົງກໍຊົງຂັບໄລ່ຜິຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນອອກດ້ວຍຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະບັນດາຄົນເຈັບປ່ວຍທັງຫລາຍນັ້ນ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງໂພດໃຫ້ດີ.¹⁷ ທັງນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ທ່ານໄດ້ແບກເອົາຄວາມເຈັບໄຂ້ ແລະຫອບເອົາພະຍາດຂອງເຮົາໄປ.”

¹⁸ ບັດນີ້ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຫັນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍອ້ອມຮອບພຣະອົງຢູ່ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຂ້ວາມໄປຟາກໜຶ່ງຂອງທະເລສາບຄາລິເລ.

¹⁹ ຈາກທີ່ນັ້ນ ມີນັກທັມຜູ້ໜຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະເວົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ທ່ານຈະໄປທີ່ໃດ ຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມທ່ານໄປທີ່ນັ້ນ.”²⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຫມາຈັກຈອກກໍມີຮູ ແລະນົກປ່າກໍຍັງມີຮັງ ແຕ່ບຸດມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນຈະວາງຫົວລົງ.”

²¹ ມີອີກຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສົດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າມາທູນພຣະອົງວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໂພດອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຝັງສົບພໍຂອງຂ້ານ້ອຍເສັ້ງກ່ອນ.”²² ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຕິດຕາມເຮົາມາເສັ້ນ ແລະປະໃຫ້ຄົນຕາຍຝັງກັນເອງເທາະ.”

²³ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດລົງເຮືອ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.²⁴ ເບິ່ງແມ່, ບັງເກີດມີພາຍຸລູກໃຫຍ່ເກີດຫຼັກກາງທະເລຈົນເຮືອຖືກຄົນປະທະ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບັນທຶມຫລັບຢູ່.²⁵ ພວກສາວົກໄດ້ມາຢູ່ພຣະອົງທູນວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນເພາະພວກຂ້ານ້ອຍກໍາລັງຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ.”

²⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ໂອ ຄົນມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢ້ານ?” ແລ້ວພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຫ້າມລົມແລະຟອງນ້ຳໃຫ້ຢຸດ. ແລ້ວທຸກຢ່າງກໍສະຫງົບງົບ.²⁷ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍພາກັນອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນໃຜນັ້ນຈົນວ່າລົມ ແລະຟອງນ້ຳທະເລກໍຍອມຝັງເພິນ?”

²⁸ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດຂ້ວາມຟາກໄປເຖິງຟາກໜຶ່ງ ແລະມາເຖິງເຂດແດນຄາດາຣາ, ມີສອງຄົນທີ່ມີຜິສົ່ງຢູ່ອອກຈາກປ່າຊ້າມາພົບພຣະອົງ ແລະພວກເຂົາໂຫດຮ້າຍຫລາຍຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດທຽວທາງນັ້ນໄດ້.²⁹ ເບິ່ງແມ່, ພວກເຂົາຮ້ອງໃສ່ພຣະອົງທູນວ່າ, “ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເອີຍ, ທ່ານມາຫຍັງກໍຽວກັບເຮົາດ້ວຍເຫດໃດ? ທ່ານມາທີ່ນີ້ເພື່ອຈະມາທໍຣະມານເຮົາກ່ອນເວລາກໍານົດຫລື?”

³⁰ ໃນຂະນະນັ້ນ ມີຫມູ່ຝູງໃຫຍ່ກໍາລັງຫາກິນຢູ່ບໍລິເວນ ບໍ່ໄກຈາກພວກເຂົາ.

³¹ “ຖ້າທ່ານຂັບໄລ່ພວກຂ້ານ້ອຍອອກໄປຂໍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປສົ່ງຢູ່ໃນຝູງຫມູ່ນັ້ນທ້ອນ.”³² ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກຜິເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ໄປ” ຜິເຫລົ່ານັ້ນກໍອອກໄປ ແລະເຂົ້າສົ່ງຢູ່ໃນຝູງຫມູ່ ແລະເບິ່ງແມ່, ຫມູ່ທັງຝູງນັ້ນໄດ້ຟ້າວແລ່ນລົງຈາກຕາຫລົງຂຶ້ນໂຕນໃສ່ທະເລຕາຍດິກນ້ຳຫມົດ.

³³ ຝ່າຍຄົນລ້ຽງຫມູ່ກໍພາກັນປົບຫນີ ແລະເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ພວກເຂົາເລົ່າບັນດາເຫດການຊົງເປັນໄປນັ້ນ ກັບເຫດທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ຄົນທີ່ມີຜິສົ່ງຢູ່.

³⁴ ເບິ່ງແມ່, ຄົນທັງເມືອງກໍພາກັນອອກມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເມື່ອພົບພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງອ້ອນວອນທູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງອອກໄປເສັ້ນຈາກເຂດແດນຂອງພວກເຂົາ.

9¹ ຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປຍັງເມືອງຂອງພຣະອົງ.² ເບິ່ງແມ່, ເຂົາຫາມຄົນເປັ້ງຜູ້ໜຶ່ງຊຶ່ງນອນຢູ່ເທິງຫີນອນມາຫາພຣະອົງ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ ຈົ່ງຊົງກ່າວແກ່ຄົນເປັ້ງນັ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ, ຈົ່ງຊິນໃຈເຖິນຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະພິຍາຍແລ້ວ.”

³ ເບິ່ງແມ່, ພວກທັມມະຈານບາງຄົນເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ກໍາລັງເວົ້າຫມິນປະຫມາດພຣະເຈົ້າ.”⁴ ຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຮູ້ຄວາມຄິດຂອງເຂົາຈົ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຍ້ອນເຫດໃດທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຄິດຄວາມຊົດໃນໃຈ? ທີ່ຈະວ່າ ‘ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະພິຍາຍແລ້ວ’ ຫລືຈະວ່າ ‘ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຍາງໄປເຖິນ’ ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນ?”⁵ ບຸດມະນຸດມີສິດອໍານາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍາຍຜິດບາບໄດ້... ພຣະອົງຈົ່ງຊົງກ່າວກັບຄົນເປັ້ງນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງລຸກ-ຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າໄປບ້ານສາ.”

⁷ ແລ້ວຄົນເປັ້ງນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນເມື່ອເຮືອນຂອງຕົນ.⁸ ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈ ແລະຈົ່ງພາກັນສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປຣະ-ທານຮິດອໍານາດດັ່ງນັ້ນແກ່ມະນຸດ.⁹ ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍາລັງສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ ພຣະອົງຊົງເຫັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ມັດທາຍນັ່ງຢູ່ດ່ານພາສີ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” ເພິ່ນກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະຕາມພຣະອົງໄປ.

¹⁰ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານຄ່າຢູ່ໃນເຮືອນຂອງມັດທາຍ, ເບິ່ງແມ່, ມີຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິລະທັມຫລາຍຄົນເຂົ້າມານັ່ງຮ່ວມໂຕະກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະພວກສົດຂອງພຣະອົງ.¹¹ ເມື່ອພວກຝາຮີຊາຍເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍພາກັນຖາມພວກສົດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງອາ-ຈານຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮັບປະທານອາຫານ ຮ່ວມກັບຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິລະທັມເຫລົ່ານັ້ນ?”

¹² ສ່ວນພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເມື່ອຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຄົນທີ່ຮ້າງກາຍແຂງແຮງບໍ່ຕ້ອງການຫມໍ, ແຕ່ຄົນເຈັບກໍຕ້ອງການຫມໍ.¹³ ທ່ານທັງ-ຫລາຍຈຶ່ງໄປຮຽນຂັ້ນໃຫ້ເຂົາໃຈທີ່ວ່າ ‘ເຮົາປະສົງຄວາມເມດຕາແລະບໍ່ປະສົງເຄື່ອງບູຊາ’ ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະເອີ້ນເອົາຄົນສິລະທັມ ແຕ່ມາເອີ້ນເອົາຄົນນອກສິລະທັມ.”

¹⁴“ເຫດໃດພວກຂ້າຍໄດ້ຮັບພວກຝາຮີຊາຍຈຶ່ງຖືສິນອິດອາຫານຢູ່ເລື້ອຍ, ແຕ່ພວກສິດຂອງທ່ານບໍ່ຖື.”¹⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ທີ່ມາຮ່ວມງານແຕ່ງງານຈະຕ້ອງໂສກເສົ້າ ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຍັງຢູ່ກັບເຂົາບໍ່? ແຕ່ມື້ນັ້ນຈະມາເມື່ອເຈົ້າບ່າວຖືກຍົກຍ້າຍຈາກເຂົາໄປ ແລ້ວເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈະຖືສິນອິດອາຫານ.”

¹⁶ບໍ່ຫນ້າສົງໄສໃດເອົາຕ່ອນຜ້າໃຫມ່ມາຕາບເສື້ອເກົ່າ, ເພາະຕ່ອນຜ້າໃຫມ່ທີ່ນ້ຳມາຕາບຈະເຮັດເປັນຮອຍຂາດກວ້າງອອກຕື່ມອີກ.

¹⁷ຫລືບໍ່ມີໃຜທີ່ເຫລົ່າແວງໃຫມ່ມາໃສ່ໄວ້ໃນຖົງຫນັງເກົ່າ. ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ, ຖົງຫນັງຈະຂາດແລະເຫລົ່າແວງຈະຮົ່ວອອກ, ແລະທັງຖົງຫນັງກໍຈະເສັ້ນໄປເຫມືອນກັນ, ແຕ່ເຂົາເອົາເຫລົ່າແວງໃຫມ່ໃສ່ໄວ້ໃນຖົງຫນັງໃຫມ່ ແລ້ວທັງສອງຢ່າງກໍຢູ່ດີດ້ວຍກັນ.”

¹⁸ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຂົາຢູ່, ເບິ່ງແມ, ມີເຈົ້ານາຍຍິງຜູ້ຫນຶ່ງໄດ້ມາຄູ່ເຂົາຂາບຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ທຸນວ່າ, “ລູກສາວຂອງຂ້າຍໄດ້ອາໄສໃຈຕາຍ ແຕ່ຂໍເຊີນທ່ານໄປວາງມືໃສ່ນາງດ້ວຍເຖິງ ແລ້ວນາງຈະຄົນມີຊີວິດອີກ.”¹⁹ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງລຸກຂຶ້ນສະເດັດຕາມນາຍຜູ້ນັ້ນໄປຜ່ອມດ້ວຍພວກລູກສິດຂອງພຣະອົງ.

²⁰ໃນຂະນະນັ້ນ ມີຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງເປັນພະຍາດເລືອດຕິກໄດ້ສືບສອງປີມາແລ້ວ, ນາງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາເບື້ອງຫລັງພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວບາຍແຄມເຄື່ອງທັງຂອງພຣະອົງ.²¹ເພາະນາງຄິດໃນໃຈວ່າ, “ຖ້າເຮົາໄດ້ບາຍແຕ່ເສື້ອຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ ເຮົາກໍຈະດີພະຍາດ.”²²ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ລູກຍິງເອີຍ, ຈົ່ງຊິນໃຈເຖິງ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ.” ແລະທັນໃດນັ້ນນາງກໍດີປົກກະຕິ.

²³ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດໄປເຖິງເຮືອນນາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍຊົງເຫັນພວກຄົນເປົາປີ ແລະກັບຝູງຄົນອີກກະທຶກກັນຢູ່.²⁴ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຖອຍອອກໄປເສັ້ນ, ເພາະວ່າສາວນ້ອຍຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ຕາຍດອກ, ແຕ່ຫລັບຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.” ແຕ່ພວກເຂົາພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ.

²⁵ເມື່ອຝູງຄົນໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກຫມົດແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົາໄປໃນຫ້ອງ ແລະຈັບມືຂອງນາງ, ແລະນາງກໍລຸກຂຶ້ນ.²⁶ຂ້າວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ກໍຊຳລືໄປທົ່ວເຂດແດນນັ້ນ.

²⁷ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ, ກໍມີຄົນຕາບອດສອງຄົນຕິດຕາມພຣະອົງ. ພວກເຂົາຮ້ອງຢູ່ຕະຫລອດທາງວ່າ, “ບຸດດາວິດເອີຍ, ໂຜດເມດຕາພວກຂ້າຍໄດ້ແຕ່ຫ້ອນ!”²⁸ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດເຂົາໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ຊາຍຕາບອດສອງຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຮົາອາດຈະເຮັດການນີ້ໄດ້ຫລື?” ພວກເຂົາກໍຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າຍໂອຍເຊື່ອ.”

²⁹ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບາຍຕາຂອງເຂົາພ້ອມກັບຊົງກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ,”³⁰ແລະຕາຂອງພວກເຂົາກໍເປີດອອກເຫັນຮຸ່ງແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງຫ້າມເຂົາຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ຈົ່ງຮະວັງຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເລື່ອງນີ້ເດັດຂາດ.”³¹ແຕ່ເມື່ອຊາຍທັງສອງຈາກໄປ ແລ້ວພວກເຂົາກໍປະກາດຂ້າວກ່ຽວກັບ ພຣະອົງໃຫ້ຊຳລືໄປທົ່ວທັງຂົງເຂດນັ້ນ.

³²ໃນຂະນະທີ່ຊາຍທັງສອງກຳລັງອອກໄປ, ເບິ່ງແມ, ມີຜູ້ພາຄົນປາກກີກຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ມີຜິສົງຢູ່ມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ.³³ເມື່ອຜົນນີ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກແລ້ວ ຄົນປາກກີກກໍປາກໄດ້. ຝູງຄົນທັງຫລາຍກໍອັດສະຈັນໃຈເວົ້າກັນວ່າ, “ສິ່ງນີ້ບໍ່ເຄີຍປະກົດເຫັນຈັກເທື່ອໃນຊາດອິສະຣາເອນ,”³⁴ແຕ່ພວກຝາຮີຊາຍເວົ້າວ່າ, “ຄົນນີ້ຂັບໄລ່ຜິສົງໄດ້ດ້ວຍອິດຂອງນາຍຜີຮ້າຍ.”

³⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດໄປທົ່ວທຸກເມືອງ ແລະທຸກບ້ານ. ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນໃນໂຮງທີ່ມະສາລາຂອງພວກເຂົາ, ຊົງປະກາດຂ້າວປະເສີດຂອງອານາຈັກສະຫວັນ, ແລະ ຊົງໂຜດຮັກສາຄົນມີພະຍາດ ແລະ ຄວາມເຈັບໄຂ້ທຸກຢ່າງໃຫ້ດີຫມົດ.³⁶ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຫັນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍກໍຊົງສັ່ງສານເຂົາ, ເພາະເຂົາຖືກລົບກວນແລະຂາດກຳລັງໃຈ. ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນຝູງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ.

³⁷ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພວກລູກສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເຂົາທຶກກ່ຽວນັ້ນກໍຫລາຍແທ້ ແຕ່ຄົນງານມີຫນ້ອຍຢູ່.”³⁸ເພາະສັນນັ້ນ ພວກທ່ານຈຶ່ງຮ້ອນວອນຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງນາ ໃຫ້ຈ້າງຄົນງານມາໃນການເກັບກ່ຽວພືດຜົນຂອງຕົນເສັ້ນ.”

10 ¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີ້ນສາວິກສິບສອງຄົນຂອງພຣະອົງມາພ້ອມກັນ ແລະຊົງປະຮຸກຫານໃຫ້ເຂົາມີອຳນາດເຫນືອຜິຖ້ອຍຮ້າຍ, ເພື່ອຂັບໄລ່ມັນອອກໄດ້ ແລະເພື່ອໃຫ້ພະຍາດທັງຄວາມເຈັບໄຂ້ທຸກຢ່າງດີໄດ້.

²ບັດນີ້ ພວກອັກຄະສາວິກສິບສອງຄົນມີຊື່ດັ່ງນີ້: ຜູ້ທຳອິດຊື່ ຊີໂມນທີ່ເອີ້ນວ່າເປໂຕ ກັບອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍ ກັບໂປຣັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ;³ພິລິບ ແລະ ບາຣະໂທໂລມາຍ, ໂທມາ ແລະ ມັດທາຍຜູ້ເກັບພາສີ. ຢາໂກໂບລູກອາລະຟາຍແລະທາດາຍ,⁴ຊີໂມນພິກຂຸດນິຍົມ ແລະ ຢູດາອິສະກາຣິອິດ, ຜູ້ທີ່ທຳອິດຕໍ່ພຣະອົງ.

⁵ພວກສິບສອງຄົນນີ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໃຊ້ໃຫ້ອອກໄປ ແລະຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຢ່າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງຂອງພວກຕ່າງຊາດ ແລະຢ່າເຂົ້າໄປໃນເມືອງໃດຂອງຊາວຊາມາເຣັງ.”⁶ແຕ່ຈົ່ງໄປຫາຝູງແກະທີ່ເສັ້ນຖິ້ວກຸນອິສະຣາເອນ;⁷ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານໄປຈົ່ງປະກາດວ່າ ‘ອານາຈັກສະຫວັນມາໃກ້ແລ້ວ.’

⁸ຈົ່ງຮັກສາຄົນເຈັບໄຂ້ໃຫ້ດີ, ຄົນຕາຍແລ້ວຈົ່ງໃຫ້ເປັນຄົນມາ, ຄົນຂີ້ທູດຈົ່ງໃຫ້ດີສະອາດ, ແລະຈົ່ງຂັບໄລ່ຜິຖ້ອຍອອກເສັ້ນ. ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບລ້ຳ ໆ ຈົ່ງໃຫ້ລ້ຳ ໆ. ຢ່າເອົາເງິນ, ຫລືຄຳ, ຫລືທອງແດງໃສ່ໄວ້ໃນກະເປົາຂອງທ່ານ.¹⁰ຢ່າກຳລັງສິ່ງຂອງໃດໆໄປ, ຢ່າເອົາເສື້ອສອງໂຕ, ຫລືເກີບ, ຫລືໄມ້ເຫຼົ້າ, ເພາະວ່າຄົນງານກໍສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບອາຫານຂອງຕົນ.

¹¹ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນບ້ານໃດຫລືເມືອງໃດກໍຕາມ, ຈົ່ງເບິ່ງວ່າຜູ້ໃດເປັນຜູ້ເຫມາະສົມ ແລະໃຫ້ໄປອາໄສຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນຈົນກວ່າຈະອອກໄປ.¹²ຂະນະເມື່ອທ່ານເຂົ້າໄປເຮືອນໃດຈົ່ງຄຳນັບໄຫວ້ເຮືອນນັ້ນ.¹³ຖ້າຄົວເຮືອນນັ້ນສົມຄວນຮັບພຣະພອນ ກໍໃຫ້ຄວາມສະຫງົບສຸກຂອງທ່ານຢູ່ກັບເຮືອນນັ້ນ ແຕ່ຖ້າຄົວເຮືອນນັ້ນບໍ່ສົມຄວນຮັບພຣະພອນ ກໍໃຫ້ຄວາມສະຫງົບສຸກນັ້ນກັບຄົນມາສູ່ທ່ານອີກ.

¹⁴ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບພວກທ່ານຫລືບໍ່ຟັງຄຳຂອງທ່ານ, ເມື່ອທ່ານອອກຈາກເຮືອນນັ້ນຫລືເມືອງນັ້ນ, ຈົ່ງສັນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕິດຕີນຂອງທ່ານອອກເສັ້ນ.

¹⁵ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນວັນພິພາກສາໂທດຂອງເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມຣາ ຈະເປົກກວ່າໂທດຂອງເມືອງນັ້ນ.

¹⁶ເບິ່ງແມ, ເຮົາໃຊ້ພວກທ່ານໄປເຫມືອນດັ່ງແກະຢູ່ທາມກາງຝູງຫມາໃນ, ສະນັ້ນຈົ່ງສະຫລາດເຫມືອນງ ແລະ ອ່ອນສຸພາບເຫມືອນນົກເຂົາ.¹⁷ຮະວັງໃຫ້ດີ! ເພາະເຂົາຈະມອບທ່ານກັບສານສູງ ແລະ ພວກເຂົາຈະຂັງທ່ານໃນໂຮງທີ່ມະເຫສະຫນາຂອງເຂົາ.¹⁸ແລ້ວທ່ານຈະຖືກນຳຕົວໄປຫາເຈົ້າເມືອງ ແລະ ກະສັດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ, ເພື່ອໃຫ້ເປັນພະຍານແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ.

¹⁹ເມື່ອພວກເຂົາມອບທ່ານໄວ້ນັ້ນ, ຢ່າຄິດອຸກໃຈວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດຫລືຈະກ່າວອັນໃດ, ເພາະໃນເວລານັ້ນເອງພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະຮຸກຫານຄຳເວົ້າໃຫ້ແກ່ທ່ານ.²⁰ເພາະບໍ່ແມ່ນພວກທ່ານເອງຈະເປັນຜູ້ກ່າວ ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເປັນຜູ້ກ່າວຜ່ານທ່ານ.

²¹ອ້າຍກັບນ້ອງຕ່າງຄົນກໍຈະມອບເຊິ່ງກັນແລະກັນໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ແລະພໍ່ຈະມອບລູກ. ສ່ວນລູກກໍຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ແມ່ໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

²²ທຸກຄົນຈະກຽດຊົງທ່ານເພາະນາມຂອງເຮົາແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ອິດທິພົນໄດ້ເຖິງທີ່ສຸດ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ລອດຜົນ.²³ເມື່ອເຂົາຂຶ້ນເຫຼັກພວກທ່ານໃນເມືອງຫນຶ່ງ ຈົ່ງຫນີໄປຍັງເມືອງອື່ນ ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄປທົ່ວເມືອງຕ່າງໆທັງໝົດໃນຊາດອິສະຣາເອນ ກ່ອນທີ່ພຸດມະນຸດຈະມາ.

²⁴ ລູກສິດບໍ່ຕ້ອງໃຫຍ່ກວ່າຄູ, ຫຼື ຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ຕ້ອງໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕົນ. ²⁵ ໃຫ້ສິດສະເໝີກັບຄູ ແລະ ຂ້ອຍໃຊ້ສະເໝີກັບນາຍຂອງຕົນກໍພໍດີແລ້ວ. ຖ້າເຂົາໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າເຮືອນວ່າ ເບເອນເຊບຸນ ເຂົາກໍຈະເອີ້ນໄທເຮືອນຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຫລາຍເທົ່າໃດນໍ້!

²⁶ ສະນັ້ນຈົ່ງຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດປົກບັງໄວ້ທີ່ຈະບໍ່ເປີດເຜີຍ, ແລະສິ່ງລັບລືທີ່ບໍ່ປະກົດໃຫ້ຮູ້. ²⁷ ສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານໃນທີ່ມືດພວກທ່ານຈົ່ງກ່າວໃນທີ່ແຈ້ງ, ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຈາກສຽງຊົມ ຈົ່ງປ່າວປະກາດເທິງຫລັງຄາເຮືອນ.

²⁸ ຢ່າຢ້ານຜູ້ທີ່ຂ້າໄດ້ແຕ່ຮ່າງກາຍ ແຕ່ຈະຂ້າຈິດວິນຍານບໍ່ໄດ້ ແຕ່ຈົ່ງຢ້ານພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດຫົວໃຫ້ທັງຈິດວິນຍານແລະຮ່າງກາຍຈົບຫາຍໃນຫມັ້ນະ-ຣິກ. ²⁹ ນົກກະຈອກສອງໂຕຖືກຂາຍລາຄາຫລວງນດຽວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຖິງປານນັ້ນ ນົກນັ້ນແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວຈະຕົກລົງດິນກໍບໍ່ໄດ້ ຖ້າພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານບໍ່ຊົງເຫັນຊອບ. ³⁰ ແມ່ນແຕ່ຜົມເທິງຫົວຂອງເຈົ້າກໍຖືກນັບໄວ້ຫມົດທຸກ ເສັ້ນແລ້ວ. ³¹ ຢ່າຢ້ານເລີຍພວກທ່ານກໍປະເສີດກວ່ານົກຈອກ. ຫລວງຫລາຍ

³² ດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ຈະຮັບເຮົາຕໍ່ຫນ້າມະນຸດ ຝ່າຍເຮົາຈະຮັບຜູ້ນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ³³ ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດເຮົາຕໍ່ຫນ້າມະນຸດ ຝ່າຍເຮົາກໍຈະປະຕິເສດຜູ້ນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນເຫມືອນກັນ.

³⁴ ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາເພື່ອຈະນໍາຄວາມສະຫງົບສຸກມາສູ່ໂລກ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອນໍາຄວາມສະຫງົບສຸກມາໃຫ້, ແຕ່ເຮົານໍາດາບມາ.

³⁵ ເພາະເຮົາມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍບໍ່ຖືກກັນກັບພໍ່, ແລະລູກຍິງບໍ່ຖືກກັນກັບແມ່, ແລະລູກໃຜບໍ່ຖືກກັບແມ່ຢ່າງຂອງຕົນ. ³⁶ ຜູ້ທີ່ຢູ່ຮ່ວມເຮືອນດຽວກັນກໍຈະເປັນສັດຕູຕໍ່ກັນ.

³⁷ ຜູ້ໃດທີ່ຮັກແມ່ຂອງຕົນຫລາຍກວ່າເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນເປັນສາວົກຂອງເຮົາ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ຮັກລູກຊາຍ ແລະລູກຍິງຫລາຍກວ່າເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນເປັນສາວົກຂອງເຮົາ. ³⁸ ຜູ້ໃດບໍ່ຮັບເຮົາໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນຕິດຕາມເຮົາມາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນເປັນສາວົກຂອງເຮົາ. ຜູ້ທີ່ຈະຮັກຊີວິດຂອງຕົນກໍຕ້ອງເສັ້ນຊີວິດນັ້ນ. ³⁹ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍອມເສັ້ນຊີວິດຂອງຕົນ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງເຮົາ ກໍຈະໄດ້ຊີວິດ.

⁴⁰ ຜູ້ໃດທີ່ຮັບຕ້ອນພວກທ່ານກໍຮັບຕ້ອນເຮົາ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ຮັບຕ້ອນເຮົາກໍຮັບຕ້ອນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ⁴¹ ແລະຜູ້ທີ່ຮັບຕ້ອນຄົນສິລະທັມ ເພາະເປັນຄົນສິລະທັມ ກໍຈະໄດ້ບໍາເຫັນເຫມືອນຄົນສິລະທັມ.

⁴² ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໃຫ້ກັບຜູ້ເລັກນ້ອຍຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງໃນນີ້ ເຖິງຈະເປັນພຽງນ້ຳເຢັນຈອກດຽວໄດ້ດີມ ເພາະເຂົາເປັນລູກສິດ ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຂາດບໍາເຫັນດີຂອງຕົນຈັກເທື່ອ."

11 ¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກສາວົກສືບສອງຄົນຂອງຕົນແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກທີ່ນັ້ນໄປສັ່ງສອນແລະປ່າວປະກາດໃນເມືອງທັງ-ຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໄດ້ຍິນຂ່າວກິດຈະການຂອງພຣະຄຣິດຂະນະທີ່ຈ່າຈ່ອງໃນຄູກ, ກໍໄດ້ໃຊ້ລູກສິດບາງຄົນໄປແລະທູນຖາມພຣະອົງວ່າ. "ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນຫລື, ຫລືຈະຕ້ອງຄອງຖ້າຜູ້ອື່ນ?"

⁴ ຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງໄປແລະແຈ້ງແກ່ໂຢຮັນຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຫັນ. ⁵ ຄົນເປັນເປັ້ງເປັນງ່ອຍກໍຢ່າງໄດ້, ຄົນຂີ້ທູດກໍດີສະອາດ, ຄົນຫູຫນວກກໍໄດ້ຍິນ, ຄົນຕາຍແລ້ວກໍເປັນຄືນມາ ແລະຂ່າວປະເສີດກໍປະກາດແກ່ຄົນອະນາຖາ. ⁶ ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ສົ່ງໄສເຮົາກໍເປັນສຸກ.

⁷ ຂະນະທີ່ສິດເຫລົ່ານັ້ນກໍລັງອອກໄປ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕັ້ງຖິ່ນກ່າວກັບປະຊາຊົນເຖິງເລື່ອງໂຢຮັນວ່າ, "ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ອອກໄປໃນປ່າເພື່ອເບິ່ງຫຍັງເພື່ອເບິ່ງຕົນອີ່ຫວ່າໄປມາດ້ວຍລົມພັດຫລື?" ໄປເບິ່ງຄົນນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງລະອຽດອ່ອນນຸ່ມຫລື? ຫຍັງຈິງແລ້ວ, ຄົນທີ່ນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງລະອຽດອ່ອນນຸ່ມກໍຢູ່ໃນພຣະ-ຣາຊະວັງຂອງກະສັດ.

⁹ ແລ້ວພວກທ່ານອອກໄປເບິ່ງຫຍັງ ໄປເບິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຫລື? ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ທ່ານຜູ້ນັ້ນກໍໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມອີກ.

¹⁰ 'ເບິ່ງແມ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄປກ່ອນຫນ້າທ່ານ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນຈະຈັດແຈງຫົນທາງໄວ້ກ່ອນຫນ້າທ່ານ'.

¹¹ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເກີດຈາກແມ່ຍິງ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນກໍໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນອີກ. ¹² ນັບຕັ້ງແຕ່ຄ່າວໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເຖິງທຸກວັນນີ້ ຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນກໍເປັນທີ່ຍາດຊົງເຮົາຢ່າງຮຸນແຮງ, ແລະຜູ້ທີ່ມີໃຈຮຸນແຮງກໍເປັນຜູ້ຍາດເຮົາໄດ້.

¹³ ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະພຣະບັນຍັດໄດ້ທ່ານວາຍມາຈົນເຖິງໂຢຮັນນີ້; ¹⁴ ແລະຖ້າທ່ານຢາກຈະຮັບໄວ້ນັ້ນກໍແມ່ນໂຢຮັນນີ້ແຫລະ ເປັນເອລີ-ຢາທິຈະມານັ້ນ. ¹⁵ ໃຜມີຫູຟັງກໍຈົ່ງຟັງເອົາເຖິນ.

¹⁶ ເຮົາຄວນປຽບຄົນສະໄຫມນີ້ຄືກັບຜູ້ໃດ? ປຽບເຫມືອນກັບເດັກນ້ອຍນັ່ງຢູ່ກາງຕະຫລາດ ¹⁷ ເຮົາໄດ້ເປົ່າປີໃຫ້ສູ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ຟ້ອນລໍາ, ເຮົາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ໄວ້ອາລັຍ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້.'

¹⁸ ເພາະວ່າໂຢຮັນໄດ້ມາເພີນບໍ່ກິນຂະຫນົມປັ່ງ ແລະບໍ່ດື່ມເຫລົ້າແວງ, ແລ້ວພວກເຂົາເວົ້າວ່າ 'ຊາຍຄົນນີ້ມີຜິສິ່ງຢູ່'. ¹⁹ ແລ້ວພວກເຂົາກໍເວົ້າວ່າ 'ເບິ່ງແມ, ນີ້ເປັນຄົນກິນເກີນສ່ວນແລະມັກເມົາ ເປັນຫມູ່ຂອງຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິນທັມ' ແຕ່ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍປະກົດວ່າ ຖືກ-ຕ້ອງແລ້ວດ້ວຍຜົນແຕ່ງສະຕິປັນຍານັ້ນ."

²⁰ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຊົງເລີ່ມວ່າກ່າວເມືອງຕ່າງໆຄືບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳການອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງແລ້ວນັ້ນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່. ²¹ "ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງໂຂຣາຊິນ ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງເບັດຊາອິດາເອີຍ ເພາະຖ້າການອັດສະຈັນທີ່ໄດ້ກະທຳໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ກະທຳໃນເມືອງຕິເຣ ແລະເມືອງຊີໂດນ ຄົນໃນເມືອງທັງສອງຄົງໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົາເອົາ-ໃຈໃຫມ່, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າຫຍາບນັ່ງເທິງຂີ້ເຫີ້າແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ²² ແຕ່ໃນວັນພິພາກສາ ໂທດຂອງເມືອງຕິເຣ ແລະເມືອງຊີໂດນກໍຈະເບົາກວ່າໂທດຂອງພວກເຈົ້າ.

²³ ຝ່າຍເຈົ້າ, ເມືອງກາເປນາອູມເອີຍ ເຈົ້າຄິດວ່າຈະຖືກຍົກຂຶ້ນພຽງຟ້າສະຫວັນຫລື? ບໍ່ເລີຍ ເຈົ້າຈະຕ້ອງລົງໄປເຖິງແດນມໍຣະນາ. ເພາະຖ້າການອັດສະຈັນທີ່ໄດ້ກະທຳໃນທຳມະກາງເຈົ້ານັ້ນ ຖ້າໄດ້ກະທຳໃນເມືອງໂຊໂດນ ເມືອງນັ້ນຄົງໄດ້ຕັ້ງຢູ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ²⁴ ແຕ່ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າໃນວັນພິພາກສາ ໂທດຂອງເມືອງໂຊໂດນຈະເບົາກວ່າໂທດຂອງເຈົ້າ."

²⁵ ໃນເວລານັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະບິດາເຈົ້າຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ຂ້ານ້ອຍຂໍສັນລະເສີນພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງປົກປັກສົງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຈາກຜູ້ມີປັນຍາແລະຜູ້ທີ່ເຂົາໃຈ, ແຕ່ຊົງສະແດງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້. ²⁶ ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະບິດາເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບດັ່ງນັ້ນ. ພຣະບິດາເຈົ້າໄດ້ມອບສິ່ງສາຣະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກພຣະບິດາເຈົ້າອາດຈາກພຣະບຸດ ກັບຜູ້ທີ່ພຣະບຸດປະສົງຈະສ້າງແດງໃຫ້ຮູ້.

²⁸ ຈົ່ງມາຫາເຮົາ, ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດການຫນັກຫນ່ວງແລະແບກພາລະຫນັກ ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມເຊົາເມື່ອຍ.

²⁹ ຈົ່ງເອົາແອກຂອງເຮົາແບກໄວ້ແລ້ວຮຽນຮູ້ຈາກເຮົາ ເພາະວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃຈອ່ອນສຸພາບແລະຖ່ອມລົງ ແລ້ວຈິດໃຈຂອງທ່ານຈະໄດ້ພົບຄວາມສະຫງົບ.

³⁰ ດ້ວຍວ່າແອກຂອງເຮົາກໍບໍ່ເຫມາະ ແລະ ພາລະຂອງເຮົາກໍເປົ່າ."

12 ¹ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດຜ່ານຫຼັງນາໄປໃນວັນສະບາໂຕ ສ່ວນພວກສິດຂອງພຣະອົງກໍຕົວເຂົ້າ ຈົ່ງຕັ້ງຕົນເດັດເອົາຮວງເຂົ້າມາແກະກິນ. ²ແຕ່ເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ພວກສິດຂອງທ່ານເຮັດຜິດຕໍ່ກົດຂອງວັນສະບາໂຕ.”

³ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລື ຕອນທີດາວິດ ແລະ ພັກພວກອິດຫວັດນັ້ນ? ⁴ດາວິດໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີທີ່ຕັ້ງຖວຍແກ່ພຣະເຈົ້າ ຊົງທ່ານແລະພັກພວກບໍ່ມີສິດຈະກິນເຂົ້າຈີນັ້ນເຊິ່ງມີແຕ່ປະໂລ-
ຫິດພວກດຽວທີ່ສາມາດກິນເຂົ້າຈີນັ້ນ

⁵ແລ້ວພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ອ່ານໃນພຣະບັນຍັດຫລືທີ່ວ່າ ທຸກວັນສະບາໂຕພວກປະໂລຫິດເຄີຍລະເມີດຕໍ່ກົດວັນສະບາໂຕແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ?

⁶ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ທີ່ຍິງໃຫຍ່ກວ່າພຣະວິຫານກໍຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວ.

⁷ຖ້າພວກທ່ານໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຂອງພຣະຄໍ້ມພີທີ່ວ່າ, ‘ເຮົາປະສົງຄວາມເມດຕາບໍ່ປະສົງເຄື່ອງບູຊາ,’ ທ່ານກໍຄົງຈະບໍ່ກ່າວໂຫດໃສ່ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ; ⁸ເພາະບຸດມະນຸດຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງວັນສະບາໂຕ.”

⁹ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນແລະເຂົ້າໄປໃນໂຮງທີ່ມະສາລາຂອງພວກເຂົາ. ¹⁰ເບິ່ງແມ່, ຢູ່ທີ່ນັ້ນມີຄົນມີລົບເບື້ອງຫນຶ່ງຄົນຢາກຫາຂໍ້ຟ້ອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ຄວນຫລືຈະເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດໃນວັນສະບາໂຕ?”

¹¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານ ຖ້າມີແກະໂຕດຽວ ແລະແກະໂຕນັ້ນຕົກຊຸມໃນວັນສະບາໂຕ ແລ້ວຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ພະຍາຍາມຄົ້ນຂຶ້ນມາຈາກຊຸມຫລື? ¹²ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈົ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດການດີໃນວັນສະບາໂຕ ໂດຍຖືວ່າຖືກຕ້ອງຕາມກົດບັນຍັດ.”

¹³ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກຄົນມີລົບວ່າ, “ຈົ່ງຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກ.” ຄົນນັ້ນກໍຢຽດມືອອກ ແລ້ວມືນັ້ນກໍຕິປົກກະຕິເຫມືອນມືອີກເບື້ອງຫນຶ່ງ. ¹⁴ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງອອກໄປປົກສາກັນເຖິງເລື່ອງພຣະອົງວ່າ ຈະເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະຂ້າພຣະອົງໄດ້.

¹⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຮູ້ເລື່ອງນີ້ ພຣະອົງຊົງສະເດັດອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ. ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍກໍຕິດຕາມພຣະອົງໄປ, ພຣະອົງກໍຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາດີພະຍາດທຸກຄົນ. ¹⁶ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງຫ້າມພວກເຂົາຢ່າງເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ບອກເລື່ອງກ່ຽວກັບ ພຣະອົງສູ່ຜູ້ໃດຝັ່ງ, ¹⁷ກໍເພື່ອຈະໃຫ້ສໍາເລັດຕາມຖ້ອຍຄໍາຂອງຜູ້ທ່ານວາຍ ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ,

¹⁸“ນີ້ແມ່ນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກແລະຊອບໃຈຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເອົາວິນຍານຂອງເຮົາໃສ່ໄວ້ເທິງເພີນ. ເພື່ອຈະປະກາດຄວາມຍຸຕິທັມແກ່ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ.

¹⁹ເພີນຈະບໍ່ກໍານົດວິວາດຜິດຖຽງແລະບໍ່ຮ້ອງສຽງດັງ; ບໍ່ມີໃຜຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເພີນຕາມຖະຫນົນ; ²⁰ທ່ານຈະບໍ່ຫັກຕົນອັດຫົວບວຊ້າ ເພີນຈະບໍ່ຫັກໃສ່ຕະກຽງເປັນຄວັນ ຈວນຈະມອດເພີນຈະບໍ່ມອດ ຈົນກ່ວາເພີນຈະໄດ້ນໍາຄວາມຍຸຕິທັມໃຫ້ມີຊັບຊະນະ.

²¹ໃນນາມຂອງເພີນບັນດາປະຊາຊາດຈະມີຄວາມຫວັງ.

²²ເມື່ອນັ້ນເຂົາໄດ້ພາຄົນຕາບອດແລະປາກກົກ ພ້ອມກັບຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ມີຜີຮ້າຍເຂົ້າສົ່ງຢູ່ ມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ ຊາຍຄົນນັ້ນຕິປົກກະຕິ, ແລະຜົນຄືຊາຍຄົນປາກກົກສາມາດເວົ້າໄດ້ ແລະ ເບິ່ງເຫັນໄດ້.” ²³“ຄົນນີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດບໍ່ແມ່ນຫລື?”

²⁴ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຂັບໄລ່ຜີອອກໄດ້ໂດຍໃຊ້ອໍານາດເບເອນເຊບຸນຄືນາຍຜີນັ້ນ.” ²⁵ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ຄວາມຄິດຂອງເຂົາຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ອານາຈັກໃດ ທີ່ແບ່ງແຍກກັນເອງ ແລ້ວກໍຄົງຈົບຫາຍ, ແລະທຸກເມືອງໃດຫລືເຮືອນໃດ ທີ່ແບ່ງແຍກກັນເອງແລ້ວຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ບໍ່ໄດ້.

²⁶ຖ້າຊາຕານຂັບໄລ່ຊາຕານອອກເອງ ມັນກໍແຕກແຍກກັນໃນຕົວມັນເອງ ແລ້ວອານາຈັກຂອງມັນຈະຕັ້ງຫມັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?

²⁷ແລະຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກດ້ວຍອໍານາດເບເອນເຊບຸນ ພວກລູກຫລານຂອງທ່ານທັງຫລາຍເຄີຍຂັບມັນອອກດ້ວຍອໍານາດຂອງຜູ້ໃດ? ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ, ເຂົາຈະເປັນຜູ້ຕິດສິນພວກທ່ານ.

²⁸ແຕ່ຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນນີ້ອາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງພວກທ່ານ.

²⁹ແລ້ວບໍ່ມີໃຜຈະເຂົ້າໄປປຸ້ນເອົາຊັບໃນເຮືອນຂອງຄົນແຂງແຮງໄດ້ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຈະມັດຄົນແຂງແຮງນັ້ນໄວ້ເສັ້ງກ່ອນ? ແລ້ວເຈົ້າປຸ້ນເອົາຊັບໃນເຮືອນຂອງເພີນໄດ້. ³⁰ຜູ້ທີ່ບໍ່ຢູ່ຝ່າຍເຮົາກໍຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ໂຮມເຂົ້າກັບເຮົາກໍເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ແຕກກະຈາຍໄປ.

³¹ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ, ຄວາມຜິດປາບແລະຄວາມຫມັ້ນປະຫມາດທຸກຢ່າງຈະຊົງໂຜດອະພິຍໃຫ້ມະນຸດໄດ້, ແຕ່ຄໍາຫມັ້ນປະຫມາດພຣະວິນຍານຈະຊົງໂຜດອະພິຍໃຫ້ບໍ່ໄດ້. ³²ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າຄໍາຂັດຂວາງຕໍ່ບຸດມະນຸດ ກໍຍັງຊົງໂຜດໃຫ້ອະພິຍແກ່ຜູ້ນັ້ນໄດ້ ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າຄໍາຂັດຂວາງຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ, ກໍຈະບໍ່ໂຜດອະພິຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ ທັງໃນໂລກນີ້ແລະໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ.

³³ຫາກເປັນຕົ້ນໄມ້ດີ ຜົນມັນຈຶ່ງດີ, ຫລື ຖ້າຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີ ຜົນມັນກໍບໍ່ດີ ເພາະວ່າຈະໄດ້ຮັບຈັກຕົ້ນໄມ້ດ້ວຍຫມາກຜົນຂອງມັນ. ³⁴ພວກຊາດຮ້າຍເອີຍ, ເນື່ອງຈາກພວກຜູ້ຊົງແລ້ວຈະເວົ້າຄວາມດີໄດ້ຢ່າງໃດ? ດ້ວຍວ່າໃຈເຕັມລື້ນດ້ວຍສົງໃດ ປາກກໍເວົ້າຕາມສົງນັ້ນ.

³⁵ຄົນດີກໍເອົາສິ່ງທີ່ດີອອກມາຈາກຄັງແຫ່ງຄວາມດີ ເພາະໃຈຂອງເຂົາກໍເກີດຜົນທີ່ດີ, ແລະ ຄົນຊົງນັ້ນ ກໍເອົາສິ່ງທີ່ຊົງອອກມາຈາກຄັງແຫ່ງຄວາມຊົງຂອງຕົນ ດ້ວຍໃຈຂອງລາວກໍມີແຕ່ສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍ.

³⁶ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າໃນວັນພິພາກສາ ມະນຸດຈະຕ້ອງໃຫ້ການເພາະຖ້ອຍຄໍາເປົາປະໂຫຍດທຸກຄໍາທີ່ພວກເຂົາເວົ້າອອກໄປ.

³⁷ເພາະດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາຂອງທ່ານ ທີ່ທ່ານຈະຖືກຕິດສິນ, ແລະ ທ່ານຈະຕ້ອງຖືກກ່າວໂຫດ ກໍດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາຂອງຕົນເອງ.”

³⁸ຈາກນັ້ນມີບາງຄົນໃນພວກນັກກັມແລະພວກຟາຣີຊາຍສ່ວນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກເຫັນຫມາຍສໍາຄັນຈາກທ່ານ.” ³⁹“ຄົນສະໄຫມຄວາມຊົງແລະລ່ວງປະເວນີ ມັກສະແຫວງຫາຫມາຍສໍາຄັນໃດທີ່ຈະໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເວັ້ນແຕ່ຫມາຍສໍາຄັນຂອງໂຢ-ນາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.” ⁴⁰ເພາະໂຢນາໄດ້ຢູ່ໃນທ້ອງຢາໃຫຍ່ເປັນເວລາສາມວັນສາມຄືນສິ້ນໃດ ບຸດມະນຸດຈະຢູ່ໃນພື້ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກສາມວັນສາມຄືນສິ້ນນັ້ນ.

⁴¹ຊາວເມືອງນີ້ເນເວຈະຢືນຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາ ພ້ອມກັບຄົນສະໄຫມນີ້ແລະຈະກ່າວໂຫດໃສ່ເຂົາ. ເພາະພວກຊາວເມືອງນີ້ເນເວໄດ້ຖືມໃຈເກົາເອົາ-ໃຈໃຫມ່ເພາະຄໍາປະກາດຂອງໂຢນາ, ແລະ ເບິ່ງແມ່, ທີ່ນີ້ຍັງມີຜູ້ຫນຶ່ງ, ທີ່ຍິງໃຫຍ່ກວ່າໂຢນາ.

⁴²ຮາຊີນີຝ່າຍທີ່ໃດຝ່າຍລຸກຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາພ້ອມກັບຄົນຈາກຍຸກນີ້ ແລະກ່າວໂຫດໃສ່ພວກເຂົາ. ເພາະນາງໄດ້ສະເດັດມາແຕ່ທີ່ສຸດໂລກເພື່ອຈະຊົງຟັງພຣະສະຕິເປັນຍາຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ, ແລະເບິ່ງແມ່, ຊົງໃຫຍ່ກວ່າກະສັດໂຊໂລໂມນກໍມີຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວ.

⁴³ເມື່ອຜີຖອຍຮ້າຍອອກມາຈາກຜູ້ໃດແລ້ວ ມັນກໍຫຽວໄປໃນບ່ອນກັນດານນ້ຳ ແລະສະແຫວງຫາບ່ອນເຊົາເມື່ອຍ ແຕ່ມັນບໍ່ພົບ. ⁴⁴ແລ້ວມັນເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາຈະຕ່ຳວາຄົນໄປຍັງເຮືອນທີ່ເຮົາໄດ້ອອກມານັ້ນ.’ ເມື່ອມັນມາເຖິງກໍເຫັນວ່າເຮືອນນັ້ນເປົາຫວ່າງກວາດກ້ຽງ ແລະຕິບແຕ່ງໄວ້ແລ້ວຢ່າງດີ.

⁴⁵ແລ້ວມັນຈຶ່ງໄປຮັບເອົາຜີອື່ນອີກເຈັດໂຕຮ້າຍກວ່າມັນເອງ ແລະພວກມັນທັງຫມົດກໍເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະສະພາບປັນປາຍຂອງຄົນນັ້ນກໍຮ້າຍກວ່າບັນເທີນ. ຄົນສະໄຫມຊົງນີ້ກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ.”

⁴⁶ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງຊົງກ່າວກັບປະຊາຊົນຢູ່ນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່, ມານດາກັບພວກນັກຊາຍຂອງພຣະອົງກໍຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ, ຫາໂອ-
ກາດຈະເວົ້າກັບພຣະອົງ. ມີຄົນຫນຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, ⁴⁷“ເບິ່ງແມ່, ມານດາກັບພວກນັກຊາຍຂອງທ່ານຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ ຫາໂອກາດຈະເວົ້າກັບທ່ານ.”
⁴⁸ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຜູ້ທີ່ມາທູນນັ້ນວ່າ “ໃຜເປັນມານດາແລະໃຜເປັນນັກຊາຍຂອງເຮົາ.”⁴⁹ ແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະ,
ຄືມານດາແລະນັກຊາຍຂອງເຮົາ.”⁵⁰ ເພາະຜູ້ໃດຈະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນ, ຜູ້ນັ້ນແຫລະເປັນນັກຊາຍ,
ເປັນນັກສາວ, ແລະເປັນມານດາຂອງເຮົາ.”

13 ¹ໃນວັນນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເຮືອນ ໄປປະທັບຢູ່ແຄມຝັ່ງ ທະເລ.²ປະຊາຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ

ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອມພຣະອົງຈົນພຣະອົງຕ້ອງ ຂຶ້ນຂີ້ເຮືອ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນຍືນຢູ່ທີ່ແຄມຝັ່ງ.

³ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາຫລາຍປະການເປັນຄຳອຸປະມາ ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ມີຄົນຫນຶ່ງອອກໄປຫວ່ານພືດ.⁴ເມື່ອກຳ-
ລັງຫວ່ານຢູ່ນັ້ນບາງເມັດກໍຕົກຕາມທາງ, ແລະ ນົກກໍມາກິນເສັ້ງ.⁵ບາງເມັດກໍຕົກໃສ່ບ່ອນຫີນຫລາຍດິນຫນ້ອຍ, ຈິ່ງອອກຂຶ້ນໂລດເພາະດິນບໍ່ເລິກ.

⁶ແຕ່ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນມາກໍແຫ້ມ ເພາະບໍ່ມີຮາກ, ແລະ ພວກມັນຈິ່ງຄ່ອຍໆຫຼົງໄປ.

⁷ບາງເມັດອີກກໍຕົກກາງຝຸ່ມຫນາມ ໆ ກໍປົ່ງຂຶ້ນຫຸ້ມຮັດເສັ້ງ.⁸ບາງເມັດກໍຕົກໃສ່ດິນດີແລ້ວກໍເກີດຜົນເມັດຫນຶ່ງຮ້ອຍຕໍ່, ເມັດຫນຶ່ງຫົກສິບຕໍ່,
ເມັດຫນຶ່ງສາມສິບຕໍ່.⁹ຜູ້ໃດມີຫຼືຝັງ ຈິ່ງຝັງເຮົາ.”

¹⁰ພວກສາວົກຈິ່ງມາ ແລະ ທູນກັບພຣະອົງວ່າ, “ເຫດສັນໃດທ່ານຈິ່ງກ່າວກັບເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາ?”¹¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ,
“ທ່ານທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈເຖິງຂໍ້ຄວາມເລິກລັບເລື່ອງຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນ, ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຊົງໃຜດໃຫ້ຮູ້.

¹²ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນອີກ, ແຕ່ຜູ້ນັ້ນຈະມີບໍ່ຮູ້ບຸນ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີນັ້ນ ເຖິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ກໍຈະຊົງຍົກເອົາໄປຈາກຜູ້ນັ້ນເສັ້ງ.

¹³ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຮົາຈິ່ງກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາ: ເພາະເມື່ອເຂົາເບິ່ງກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນ; ເມື່ອເຂົາຝັງກໍບໍ່ໄດ້ຍິນ, ຫລື ບໍ່ເຂົ້າໃຈ.¹⁴ຄຳທ່ານວາຍຂອງເອຊາ-
ຢາກຖືກຕ້ອງກັບເຂົາ ຄືຄຳທີ່ວ່າ, ‘ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍິນ, ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຈັກເທື່ອ; ເມື່ອເບິ່ງເຈົ້າກໍຈະເຫັນ, ແຕ່ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ສັງເກດຈັກເທື່ອ.

¹⁵ເພາະຫົວໃຈຂອງປະຊາຊົນນີ້ກໍດ້ານຊາ, ຫຼາກຫຼັນ, ຕາຂອງເຂົາກໍຫລັບເສັ້ງ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະເບິ່ງບໍ່ເຫັນດ້ວຍຕາຕົນເອງ, ຫລືໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູ
ຫລືຮູ້ດ້ວຍໃຈຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວພວກເຂົາຈະຕ່າວກັບມາ ແລະ ເຮົາຈະຊົງໃຜດຮັກສາໃຫ້ເຂົາດີ’.

¹⁶ແຕ່ດວງຕາຂອງພວກທ່ານກໍເປັນພອນ, ເພາະໄດ້ເຫັນ ແລະ ຫຼຸຂອງພວກທ່ານກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນ ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ.¹⁷ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບພວກທ່ານວ່າ
ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະ ບັນດາຜູ້ມີສິລະທັມຫລາຍຄົນ ປຣາຖນາຢາກເຫັນ, ຊົງພວກທ່ານເຫັນຢູ່ນີ້ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນ.

ພວກເຂົາປຣາຖະນາຢາກໄດ້ຍິນຊົງພວກທ່ານໄດ້ຍິນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ.

¹⁸ຈິ່ງຝັງຄຳອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານພືດນັ້ນ.¹⁹ເມື່ອຜູ້ໃດກໍຕາມໄດ້ຍິນພຣະທັມເລື່ອງຣາຊະອານາຈັກນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນພຣະທັມນັ້ນ, ມານຮ້າຍມາ ແລະ
ຍາດເອົາພຣະທັມທີ່ຫວ່ານໃສ່ໃນໃຈຄົນນັ້ນໄປເສັ້ງ. ນິຕິເມັດຜົນທີ່ຫວ່ານຕົກລົງຕາມແຄມທາງ.

²⁰ເມັດທີ່ຫວ່ານຕົກໃນບ່ອນມີຫີນຫລາຍນັ້ນ ໄດ້ແກ່ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມ ແລ້ວກໍຮັບເອົາຫີນທີ່ໄດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.²¹ແຕ່ບໍ່ມີຮາກໃນຕົວເອງ ແລະ
ເຂົາຈິ່ງຫີນຢູ່ຊົດຄາວ ເມື່ອເກີດຄວາມຍາກລຳບາກ ຫລື ການຂົມເຫັງເພາະພຣະທັມນັ້ນ ຕົນກໍສະດຸດທີ່ຖອຍໃຈເສັ້ງຫີນທີ່.

²²ເມັດທີ່ຫວ່ານຕົກກາງຝຸ່ມຫນາມ, ໄດ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມ ແຕ່ຍັງກົງວົນຕໍ່ຊີວິດໃນໂລກນີ້ ແລະ ຄວາມຫລອກລວງໃນຊັບສົມ-
ບັດ ໄດ້ຫຸ້ມຮັດພຣະທັມນັ້ນເສັ້ງ ແລະ ເຂົາຈິ່ງບໍ່ເກີດຜົນ.²³ໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມ ແລະ ເຂົາໃຈ. ຜູ້ນັ້ນກໍເກີດຜົນ ແລະ ພັດທະນາຂຶ້ນ,
ບາງຄົນເກີດຜົນຮ້ອຍຕໍ່, ຫົກສິບຕໍ່, ແລະ ສາມສິບຕໍ່.”

²⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາອີກເລື່ອງຫນຶ່ງໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍຝັງວ່າ, “ຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນ

ປຽບເຫມືອນຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຫວ່ານພືດເມັດດີໃນນາຂອງຕົນ.²⁵ແຕ່ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍກຳລັງນອນຫລັບຢູ່ ສັດຕູຂອງຜູ້ນັ້ນມາຫວ່ານເຂົາ-
ນົກໃສ່ທ່າມກາງເຂົ້າດີ ແລ້ວກໍຫນີຈາກໄປເສັ້ງ.²⁶ເມື່ອຕົ້ນເຂົ້າອອກອອກກາຍເປັນຮວງແລ້ວ ເຂົ້ານົກກໍປະກົດຂຶ້ນເຫມືອນກັນ.

²⁷ພວກຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເຈົ້າເຮືອນມາແຈ້ງຄວາມແກ່ນາຍວ່າ, ‘ນາຍເອີຍ, ທ່ານໄດ້ຫວ່ານເຂົ້າດີໃນນາຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເພາະເຫດໃດຈິ່ງມີເຂົ້າ-
ນົກເກີດຂຶ້ນ?’²⁸ຝ່າຍນາຍຈິ່ງຕອບວ່າ ‘ສັດຕູໄດ້ກະທຳສິ່ງນີ້’ ພວກຂ້ອຍໃຊ້ຈິ່ງຖາມນາຍວ່າ ‘ທ່ານຢາກໃຫ້ຫມູ່ຂ້ານ້ອຍໄປຫລີກເຂົ້ານົກນັ້ນອອກຫລີບບໍ່?’

²⁹ນາຍຈິ່ງຕອບວ່າ ‘ບໍ່ຕ້ອງ. ເພາະເມື່ອພວກເຈົ້າຫລີກເຂົ້ານົກນັ້ນຢ່ານຈະຫລີກເຂົ້າດີຕ້ອງ.³⁰ປະໃຫ້ເຂົາທັງສອງໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍກັນຈົນເຖິງຣະດູເກັບກ່ຽວ
ໃນເວລາເກັບກ່ຽວນັ້ນເຮົາຈະສັງພວກກ່ຽວວ່າ, ຈິ່ງກ່ຽວເຂົ້ານົກກ່ອນ, ມັດເປັນຝ່ອນເຜົາໄຟເສັ້ງ ສ່ວນເຂົ້າດີນັ້ນຈິ່ງໂຮມໄວ້ໃນເລົ້າຂອງເຮົາ.”

³¹ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາອີກເລື່ອງຫນຶ່ງໃຫ້ເຂົາຝັງວ່າ, “ຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນແກ່ນຜັກກາດເມັດຫນຶ່ງ
ທີ່ຄົນຜູ້ຫນຶ່ງນຳເອົາໄປຫວ່ານໃນສວນຂອງຕົນ.³²ເມັດນັ້ນນ້ອຍກວ່າເມັດທັງປວງ. ແຕ່ເມື່ອອອກຂຶ້ນແລ້ວກໍໃຫຍ່ກວ່າຜັກອື່ນໃນສວນ, ກາຍເປັນຕົ້ນ-
ໄມ້ຈົນວ່ານົກປ່າໄດ້ມາເຮັດຮັງອາໄສຢູ່ຕາມກົງກ້ານມັນທັງຫລາຍ.”

³³ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາອີກເລື່ອງຫນຶ່ງໃຫ້ເຂົາຝັງວ່າ, “ຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນເຊືອແປ້ງ ທີ່ຜູ້-
ຍິງຄົນຫນຶ່ງເອົາປົນໃສ່ໃນແປ້ງສາມຜອງ ຈົນແປ້ງນັ້ນຝຸຂຶ້ນທັງຫມົດ.”

³⁴ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ປວງຊົນເປັນຄຳອຸປະມາທັງຫມົດ; ແລະນອກຈາກຄຳອຸປະມາພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວກັບເຂົາຈັກປະການ.

³⁵ເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ເຮົາຈະອ້າປາກອອກເປັນຄຳອຸປະມາເຮົາຈະບອກຂໍ້ຄວາມທີ່ປົກຄຸມໄວ້
ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມສ້າງໂລກ.”

³⁶ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດໄປຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ. ພວກສາວົກມາເຝົ້າພຣະອົງ ແລະ ທູນວ່າ, “ຂໍທ່ານໃຜດອະທິ-
ບາຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃຈຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຂົ້ານົກໃນນານັ້ນແດ່.”³⁷ຜູ້ຊາຍຫວ່ານເມັດດີນັ້ນຄືບຸດມະນຸດ. ³⁸ທຶງນານັ້ນຄືແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ
ເມັດດີນັ້ນໄດ້ແກ່ພົນລະເມືອງແຫ່ງຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົ້ານົກໄດ້ແກ່ພົນລະເມືອງຂອງມານຮ້າຍ.³⁹ແລະ ສັດຕູຜູ້ຫວ່ານເຂົ້າ-
ນົກຄືມານຊາຕານ. ລະດູເກັບກ່ຽວໄດ້ແກ່ຄາວສຸດໂລກ ແລະ ຜູ້ເກັບກ່ຽວນັ້ນຄືຝູງເທວະດາ.

⁴⁰ເຫດສັນນັ້ນ, ເມື່ອໄດ້ຮວບຮວມເກັບເຂົ້ານົກ ແລະ ເຜົາໄຟເສັ້ງແລ້ວ ກໍຈະເຖິງຄາວສຸດໂລກນີ້.⁴¹ບຸດມະນຸດຈະໃຊ້ພວກເທວະດາຂອງພຣະອົງອອກໄປ,
ແລະ ພວກເພີນຈະເກັບກວາດສົງເຫລົ່ານີ້ອອກຈາກຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ເປັນເຫດເກີດຈາກຄວາມບາບ, ແລະ ກັບບັນ-
ດາຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມຜິດບາບ.⁴²ພວກເພີນຈະໂຍນພວກເຂົາໄປຖິ້ມໃສ່ເຕົ້າໄຟຮ້ອນກ້າ, ທີ່ບໍ່ມີວັນຕົບມອດ ທີ່ນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ ຄວນຄາງ ແລະ
ກັດແຂ້ວຄັ້ງວິໄນ.⁴³ຄາວນັ້ນພວກສິລະທັມຈະຮຸ່ງເຮືອງດັ່ງດວງຕາເວັນ ໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ໃດມີຫຼື, ກໍຈິ່ງຝັງເຮົາ.

⁴⁴ຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນຊຸມຊົນທີ່ເຊືອງໄວ້ໃນທຶງນາ. ຊົງຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງໄດ້ຝົບ ແລະ ໄດ້ເຊືອງໄວ້ອີກ.

ລາວຈິ່ງໄປຂາຍສິ່ງທັງປວງທີ່ຕົນມີຢູ່ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລ້ວຊື້ນາທຶງນາ.⁴⁵ອີກປະການຫນຶ່ງຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນຝ່າ-
ຣ້າຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຊອກຫາໄຂ່ມຸກຢ່າງດີ.⁴⁶ເມື່ອໄດ້ຝົບໄຂ່ມຸກເມັດຫນຶ່ງທີ່ມີຄ່າຫລາຍ ລາວຈິ່ງຂາຍທຸກສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ແລ້ວໄປຊື້ໄຂ່ມຸກນັ້ນ.

⁴⁷ອີກປະການໜຶ່ງ, ຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນມອງທີ່ຖືມລົງໃນທະເລ, ແລະ ດັກເອົາສັດທະເລທຸກຊະນິດ.⁴⁸ ເມື່ອມອງເຕັມແລ້ວ, ຄົນຫາປາກໍ່ຕົງຂຶ້ນເທິງຝັ່ງ. ແລ້ວເຂົາຈະນັ່ງລົງເລືອກເອົາໂຕດີໃສ່ໃນຄູໄວ້, ສ່ວນໂຕບໍ່ດີນັ້ນກໍ່ຖືກໂຍນຖິ້ມເສັ້ງ.

⁴⁹ໃນຄາວສູດໂລກກໍ່ຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ. ພວກເພວະດາຈະອອກມາ ແລະແຍກຄົນຊົ່ວອອກຈາກຄົນສິ້ນຫັມ.⁵⁰ ພວກເຂົາຈະໂຍນຄົນຊົ່ວຖິ້ມໃສ່ເຕົາ-ໄຟຮ້ອນກໍ່ທີ່ບໍ່ມີວັນດັບມອດ ທີ່ນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງ ແລະ ກັດແຂ້ວຄັ້ງຝັນ.

⁵¹ພວກທ່ານເຂົາໃຈຂໍຄວາມເຫລົ້າວແລ້ວຫລືຍັງ? ພວກສາວິກໄດ້ຫຼຸນຕອບວ່າ, “ເຂົາໃຈແລ້ວ.”⁵² ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ດ້ວຍເຫດນີ້ນັກຫັມທຸກຄົນທີ່ໄດ້ມາເປັນສາວິກຂອງຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນ ກໍ່ເຫມືອນເຈົ້າຂອງເຮືອນ, ຜູ້ທີ່ເອົາສິ່ງຂອງທັງເກົ່າ ແລະ ໃຫມ່ອອກມາຈາກສາງຂອງຕົນ.”⁵³ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄໍາອຸປະມາເຫລົ້າວນີ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ, ພຣະອົງກໍ່ສະເດັດໄປຈາກທີ່ນັ້ນ.

⁵⁴ແລະ ໄດ້ຊົງສັ່ງສອນຄົນທັງຫລາຍໃນໂຮງຫມະສາລາຂອງພວກເຂົາ. ຜົນຄືພວກເຂົາທັງຫລາຍຍັງດູປະຫລາດໃຈແລ້ວເວົ້າກັນວ່າ, “ຊາຍຜູ້ນີ້ໄດ້ສະຕິປັນຍາ ແລະ ເຮັດການ ອັດສະຈັນ ເຫລົ້ານີ້ມາແຕ່ໃສ?”⁵⁵ ລາວເປັນລູກຊ່າງໄມ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແມ່ຂອງລາວຊື່ມາຮິອາ ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ພວກນັ້ນອາດຊາຍຂອງລາວຊື່ຢາໂກໂບ, ໂຢເຊັບ, ຊີໂມນ, ແລະ ຢູດາ ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແລ້ວພວກນັ້ນອາດຂອງລາວກໍ່ຢູ່ກັບຫມູ່ເຮົາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແລ້ວລາວໄດ້ສັ່ງທັງປວງເຫລົ້ານີ້ມາແຕ່ໃສ?”

⁵⁷ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ພໍໃຈພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ປະກາດພຣະຫັມຈະບໍ່ຂາດຄວາມນັບຖື ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ໃນປະເທດ ແລະ ໃນຄົວເຮືອນຂອງຕົນ.”⁵⁸ ແລ້ວພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳການ ອັດສະຈັນຫລາຍ ເພາະເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ.

14 ¹ໃນເວລານັ້ນເອງ, ເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງໄດ້ຍິນເຖິງຂ່າວຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.² ເຂົາຈຶ່ງກ່າວແກ່ພວກຄົນໃຊ້ວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແມ່ນໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕ; ເພິ່ນໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ. ເພາະເຊັ່ນນີ້ເອງ ອິດອຳນາດເຫລົ້ານີ້ຈຶ່ງສະແດງອອກມາໃນຕົວເພິ່ນ.”

³ແລະ ຂັງຄຸກໄວ້. ເພາະເຫັນແກ່ນາງເຮໂຣດເດັ່ງຜົນຮະຍາຂອງຟິລິບັດນັ້ນອາດຊາຍຂອງຕົນ.

⁴“ເປັນການບໍ່ສົມຄວນທີ່ທ່ານຈະເອົານາງນັ້ນມາເປັນຜົນຮະຍາຂອງທ່ານ.”⁵ ເຮໂຣດມີໃຈຢາກຂ້າໂຢຮັນແຕ່ກໍ່ຢ້ານປະຊາຊົນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືວ່າໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະຫັມ.

⁶ແຕ່ເມື່ອເຖິງວັນສະຫລອງວັນເກີດຂອງເຮໂຣດ, ລູກສາວຂອງນາງເຮໂຣດເດັ່ງໄດ້ຟ້ອນລຳ ຫາມກາງບັນດາແຂກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮໂຣດພໍໃຈ.⁷ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຈຶ່ງໃຫ້ເຮໂຣດໃຫ້ຄຳສັ່ນຍາສາບານກັບນາງວ່າ ຈະໃຫ້ໃນທຸກສິ່ງທີ່ນາງຂໍ.

⁸ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳຈາກແມ່, ນາງຈຶ່ງໄດ້ຫຼຸນວ່າ, “ຂໍໂຜດໃຫ້ຫົວໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕໃສ່ຖາດມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທີນີ້.”⁹ ຝ່າຍເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງກໍ່ທຸກໃຈຫຼາຍ ແຕ່ເພາະເຫດທີ່ໄດ້ສັ່ນຍາສາບານ ແລະ ເພາະເຫັນແກ່ຄົນທັງປວງທີ່ນັ້ນຮ່ວມຮັບປະທານຢູ່ນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງຈຳເປັນອອກຄຳສັ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ຕາມນັ້ນ.

¹⁰ທ່ານໃຊ້ຄົນໄປຕັດເອົາຫົວໂຢຮັນໃນຄຸກ.¹¹ ແລ້ວເອົາຫົວໃສ່ຖາດມາໃຫ້ນາງນັ້ນ ແລະ ນາງກໍ່ໄປສົ່ງໃຫ້ແມ່ຂອງຕົນ.¹² ແລ້ວພວກສາວິກຂອງໂຢຮັນກໍ່ພາກັນມາຮັບເອົາສົບໄປຝັງໄວ້. ຫຼັງຈາກແລ້ວກໍ່ມາຫຼຸນໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຊາບ.

¹³ບັດນີ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງຊາບແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງແຍກຕົວອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ລົງເຮືອສະເດັດໄປຍັງສະຖານທີ່ຢູ່ຕ່າງຫາກ. ເມື່ອປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຍິນຂ່າວນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ອອກຈາກເມືອງ, ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.¹⁴ ແລ້ວເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເຮືອແລ້ວກໍ່ຊົງເຫັນປະຊາຊົນໝູ່ໃຫຍ່ ພຣະອົງຊົງສົງສາມເຂົ້າ ຈຶ່ງຊົງໂຜດຄົນເຈັບປ່ວຍທັງຫລາຍ ໃຫ້ພວກເຂົາຫາຍດີ.

¹⁵ເມື່ອເວລາແລງມາ, ພວກສາວິກໄດ້ມາຫຼຸນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ບ່ອນນີ້ເປັນປ່າກັ້ນດານ ແລະ ບັດນີ້ຄຳແລ້ວ. ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກໄປເສັ້ງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໄປໃນເມືອງ ແລະ ຊືອາຫານຮັບປະທານໃຫ້ຕົນເອງ.”

¹⁶ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄປ ພວກທ່ານຈຶ່ງຫາອາຫານລ້ຽງພວກເຂົາສາ.”¹⁷ “ພວກຂ້ານ້ອຍມີພຽງແຕ່ເຂົ້າ-ຈີຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕເທົ່ານັ້ນ.”¹⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກວ່າ, “ນຳເອົາເຫຼົ່ານັ້ນມາໃຫ້ເຮົາ.”

¹⁹ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນນັ່ງລົງຕາມປ່າຫຍ້າ. ພຣະອົງຊົງເອົາເຂົ້າຈີຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕນັ້ນ. ແລ້ວກໍ່ຊົງເງິຍພຣະພັກສູ່ສະຫວັນ, ພຣະອົງໄດ້ຂົ່ມພຣະພອນ ແລ້ວຫັກເຂົ້າຈີແລ້ວກໍ່ຍື່ນໃຫ້ພວກສາວິກ, ແລ້ວພວກສາວິກກໍ່ແຈກຢາຍໃຫ້ຄົນທັງປວງ.²⁰ ສ່ວນສາວິກກໍ່ເກັບອາຫານທີ່ເຫລືອນັ້ນໄດ້ເຕັມສົບສອງບູງ.²¹ ຄົນທັງຫຼາຍທີ່ກິນນັ້ນມີຜູ້ຊາຍປະມານຫ້າພັນຄົນ ໂດຍບໍ່ນັບແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ.

²²ທັນໃດນັ້ນພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກສາວິກລົງເຮືອຂ້າມຝາກໄປກ່ອນ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກໄປ.²³ ຫຼັງຈາກພຣະອົງຊົງໃຫ້ປະຊາຊົນເຫລົ້ານັ້ນເລິກໄປໝົດແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດຂຶ້ນພູຢູ່ຕ່າງຫາກເພື່ອໄຫວ້ວອນ. ເມື່ອຄຳມາແລ້ວພຣະອົງກໍ່ຍັງຊົງຢູ່ທີ່ນັ້ນແຕ່ຕົນດຽວ.

²⁴ແລະເກືອບຈະຄວບຄຸມເຮືອບໍ່ໄດ້ ແລະຖືກຟອງນ້ຳຕີໄປມາເພາະຫວນລົມຕ້ານຢູ່.

²⁵ໃນເວລາສືບຂ້ອນແຈ້ງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຍ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາພວກສາວິກ.²⁶ ເມື່ອພວກເພິ່ນເຫັນພຣະອົງຍ່າງເທິງນ້ຳທະເລ, ພວກເຂົາກໍ່ຕຶກໃຈຢ້ານ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ນັ້ນແມ່ນຜີ” ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນເພາະຄວາມຢ້ານ.²⁷ ແຕ່ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວໂດຍທັນທີ “ຈົ່ງກ້າຫານເຖິດ ນີ້ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າສູ່ຢ້ານ.”

²⁸ເປໂຕຈຶ່ງຫຼຸນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານແນ່ແລ້ວ ຂໍສັ່ງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຍ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາທ່ານ.”²⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກວ່າ, “ມາສາ” ດັ່ງນັ້ນເປໂຕຈຶ່ງອອກຈາກເຮືອຍ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ.³⁰ ແຕ່ເມື່ອເຫັນລົມກໍ່ຢ້ານແລະເມື່ອກຳລັງຈະຈົມກໍ່ຮ້ອງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຝັນແດ່ທ້ອນ.”

³¹ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຢືພຣະຫັດຈັບເປໂຕໄວ້ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງສົງເສ?”³² ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ເປໂຕໄດ້ຂຶ້ນໄປ ໃນເຮືອແລ້ວ, ລົມກໍ່ເຂົ້າພັດ.³³ ແລ້ວພວກທີ່ຢູ່ໃນເຮືອໄດ້ມາກຶມຂາບໃສ່ພຣະເຢຊູ ແລະເວົ້າວ່າ, “ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈົງແທ້.”

³⁴ເມື່ອພວກເຂົາຂ້ວາມນ້ຳໄປເຖິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງທ່າເມືອງເຄັນເນຊາເຣັດ.³⁵ ເມື່ອຄົນໃນເຂດນັ້ນໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ໃຊ້ຄົນໄປບອກກ່າວຫົວຕະຫລອດເຂດນັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງພາບັນດາຄົນເຈັບປ່ວຍມາຫາພຣະອົງ.

³⁶ແລ້ວຜູ້ໃດໄດ້ປາຍແລ້ວກໍ່ຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ດີປົກກະຕິ.

15 ¹ຈາກນັ້ນພວກຝາຣີຊາຍ ແລະ ພວກນັກຫັມອອກມາຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມມາຫາພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາຫຼຸນຖາມພຣະເຢຊູວ່າ,

²“ເປັນຫຍັງພວກສິດຂອງທ່ານຈຶ່ງລະເມີດຕໍ່ຄຳສອນປະເພນີ ທີ່ຕິກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ່າບູຮານນັ້ນ? ເພາະພວກເຂົາບໍ່ລ້າງມືກ່ອນຮັບປະທານອາຫານ.”³ ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກທ່ານຈຶ່ງລະເມີດຕໍ່ຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫັນແກ່ຄຳສອນປະເພນີທີ່ຕິກທອດສືບຕໍ່ກັນມານັ້ນ?”

⁴ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຍັດໄວ້ວ່າ ‘ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ’ ແລະ ‘ຜູ້ໃດໝື່ນປະຫມາດບິດາມານດາ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍ’.

⁵ຜູ້ໃດທີ່ຈະເວົ້າກັບບິດາມານດາວ່າ, “ສິ່ງໃດຂອງຂ້ອຍທີ່ອາດຊ່ອຍເຫລືອເຈົ້າໄດ້ ສິ່ງນັ້ນກໍ່ເປັນຂອງຖວາຍສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ.”⁶ ຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງນັບຖືບິດາມານດາ.

ດາມານດາຂອງຕົນ' ດັ່ງນັ້ນແຕ່ລະ, ພວກທ່ານໄດ້ລືບລ້າງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ຄຳສອນປະເພນີທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະທັມຂອງພວກເຈົ້າ.

⁷ ໂອ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ, ເອຊາຢາໄດ້ທຳນວາຍຄັກແນ່ເຖິງພວກທ່ານວ່າ, ⁸ ພົນລະເມືອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກຽດເຮົາແຕ່ປາກສ່ວນໃຈຂອງເຂົາຕ່າງໆ ເກາຈາກເຮົາ. ⁹ ເຂົາເຈົ້າມັດສະການເຮົາໂດຍອັບປະໂຫຍດ ດ້ວຍເປົາປະໂຫຍດ ເມື່ອຄຳສັ່ງສອນຂອງພວກມະນຸດເອົາບິດບັດຍັດຂອງພວກເຂົາ ອັນເປັນຄຳສັ່ງສອນເກີດຈາກມະນຸດ'."

¹⁰ ຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງເອີ້ນເອົາປະຊາຊົນ ແລະຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງຟັງແລະເຂົ້າໃຈສາ. ¹¹ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາໄປໃນປາກນັ້ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົງມີວິໄນຕາມອາດ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກປາກນັ້ນແຕ່ລະ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົງມີວິໄນຕາມອາດ."

¹² ຈາກນັ້ນພວກສາວິກມາທຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, "ທ່ານຊາບແລ້ວຫລືວ່າເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຍິນຄຳກ່າວນັ້ນ ເຂົາກໍ່ເສັ້ນໃຈ." ¹³ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, "ໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ບໍ່ໄດ້ຊົງປຸກໄວ້ຈະຕ້ອງຫລົງເສັ້ນ. ¹⁴ ຊ່າງພວກເຂົາເຫາະ ເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນນຳທາງທີ່ຕາບອດ ຖ້າຄົນຕາບອດຈາກຄົນຕາບອດໄປເຂົ້າທັງສອງກໍ່ຈະຕິກໃນຂຸມ."

¹⁵ ເປໂຕຈົງທູນພຣະອົງວ່າ, "ຂໍທ່ານໂຜດອະທິບາຍຄຳອຸປະມານີໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍແດ່." ¹⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, "ພວກທ່ານກໍ່ຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າ-ໃຈເຫມືອນກັນບໍ່? ¹⁷ ສິ່ງໃດທີ່ເຂົາໄປໃນປາກກໍ່ລົງໃນຫ້ອງ ແລ້ວກໍ່ຖ່າຍອອກມາລົງໃສ່ໂຖສັ້ນ?"

¹⁸ ແຕ່ສິ່ງທີ່ອອກຈາກປາກ ກໍ່ອອກມາຈາກໃຈດ້ວຍ. ສິ່ງນັ້ນແຕ່ລະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົງມີວິໄນຕາມອາດ. ¹⁹ ການຂ້າຄົນ, ການຫລິ້ນຊ້າຈາກຜິວເມັຍ, ການຜິດຊາຍຍິງ, ການລັກຊັບ, ການເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ແລະການນິນທາ ກໍ່ອອກມາຈາກໃຈ. ²⁰ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຕ່ລະ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົງມີວິໄນຕາມອາດ ແຕ່ການຮັບປະທານອາຫານບໍ່ລ້າງມືກ່ອນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົງມີວິໄນຕາມອາດ."

²¹ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນເຂົ້າໄປໃນເຂດເມືອງຕີເຣແລະເມືອງຊີໂດນ. ²² ເບິ່ງແມ, ມີຍິງຊາວການາ-ອານຄົນຫນຶ່ງມາຈາກເຂດນັ້ນຮ້ອງທຸນພຣະອົງວ່າ, "ໂຜດເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍແດ່ຖ້ອນ ອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າ ບຸດດາວິດເອີຍ, ລູກສາວຂອງຂ້າ-ນ້ອຍມີຄວາມລຳບາກຫລາຍຍ້ອນຜິດຊາຍຍິງຄັບ." ²³ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບຍິງນັ້ນຈັກຄຳ ແລ້ວພວກສາວິກໄດ້ມາທຸນພຣະອົງວ່າ, "ຂໍບອກໃຫ້ນາງເມື່ອເສັ້ນ ເພາະນາງກຳລັງຮ້ອງຕາມຫລັງພວກເຮົາ."

²⁴ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, "ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກສົ່ງໃຫ້ມາຫາຜູ້ອື່ນ ເວັ້ນແຕ່ຝູງແກະທີ່ເສັ້ນແລ້ວ ຄືຕະກູນອິສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ." ²⁵ ແຕ່ຍິງນັ້ນໄດ້ມາຂາບທຸນພຣະ-ອົງວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໂຜດຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍແດ່ຖ້ອນ." ²⁶ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, "ບໍ່ສົມຄວນຈະເອົາອາຫານຂອງລູກໂຍນໃຫ້ແກ່ຫມາຍນ້ອຍ."

²⁷ ຍິງນັ້ນທຸນຕອບວ່າ, "ຈົ່ງຢູ່ຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ເຖິງແມ່ນຫມາຍນ້ອຍກໍ່ເຄີຍກິນເມັດທີ່ຕິກຈາກໂຕະນາຍຂອງມັນ." ²⁸ "ນາງເອີຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍ່ໃຫຍ່ ຈົ່ງເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າເຖິງ" ແລ້ວລູກສາວຂອງຍິງນັ້ນກໍ່ເປັນປົກກະຕິຕັ້ງແຕ່ໂມງນັ້ນ.

²⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະໄປເລາະລຽບຝັງທະເລຄາລີເລ. ຈາກນັ້ນພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນພູຊົງປະທັບນັ່ງລົງທີ່ນັ້ນ. ³⁰ ເຂົາພາຄົນຂາເສັ້ນ, ຄົນຕາບອດ, ຄົນປາກກີກ, ຄົນເປັ້ງລ່ອຍ ແລະຄົນເຈັບອິນຢູຫລາຍຄົນ ມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ວາງໄວ້ທີ່ໃກ້ຕີນຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະ-ອົງໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາດີ. ³¹ ຝູງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງອັດສະຈັນໃຈ ເມື່ອເຫັນຄົນປາກກີກປາກໄດ້, ຄົນແຂນຂາເສັ້ນດີປົກກະຕິ, ຄົນເປັ້ງລ່ອຍຍ່າງໄປໄດ້, ແລະຄົນຕາບອດເຫັນໄດ້ ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງຊາດອິສະຣາເອນ.

³² ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີ້ນພວກສາວິກຂອງຕົນມາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, "ເຮົາສົ່ງສານຄົນເຫລົ່ານີ້ ເພາະເຂົາຮ້າງຢູ່ກັບເຮົາໄດ້ສາມວັນແລ້ວ ແລະບໍ່ມີອາ-ຫານກິນ ເຮົາບໍ່ຢາກໃຫ້ເຂົາກັບໄປໃນຂະນະທີ່ຍັງຫົວຢູ່ ເພາະຢ້ານວ່າເຂົາຈະເມື່ອຍອິດອ່ອນຕາມທາງ." ³³ "ໃນປ່າຢາງນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຊອກອາ-ຫານທີ່ໃດພໍລ້ຽງຄົນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ອີກໄດ້." ³⁴ "ພວກທ່ານມີເຂົ້າຈີຈັກກ້ອນ" ເຂົາທຸນຕອບວ່າ, "ມີເຈັດກ້ອນກັບປານ້ອຍສອງສາມໂຕ." ³⁵ ຈາກນັ້ນພຣະ-ເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນນັ່ງລົງຕາມດິນ.

³⁶ ພຣະອົງຮັບເຂົ້າຈີເຈັດກ້ອນກັບປາເຫລົ່ານັ້ນມາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນ ພຣະອົງຊົງຫັກເຂົ້າຈີ ແລະຍື່ນໃຫ້ພວກສາວິກຂອງຕົນ. ພວກສາ-ວິກກໍ່ໄດ້ແຈກຢາຍໃຫ້ປະຊາຊົນ. ³⁷ ຄົນທັງປວງໄດ້ກິນອີກຫມົດທຸກຄົນຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມເຈັດບຸງ.

³⁸ ສ່ວນຄົນທີ່ໄດ້ກິນນັ້ນມີຜູ້ຊາຍເຖິງສິ້ນຄົນ ບໍ່ນັບແມ່ຍິງກັບເດັກນ້ອຍ. ³⁹ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຝູງຄົນກັບໄປ ພຣະອົງກໍ່ສະເດັດລົງເຮືອໄປຍັງເຂດເມືອງມາຄາດານ.

16 ¹ ພວກຟາຣີຊາຍກັບພວກຊາດູກາຍໄດ້ມາຫາແລະທົດລອງພຣະອົງ ໂດຍຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງສະແດງຫມາຍສຳ-

ຄັນຢ່າງຫນຶ່ງຈາກສະຫວັນໃຫ້ເຂົາເຫັນ. ² ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, "ເມື່ອຄຳມາພວກທ່ານເຄີຍເວົ້າວ່າ 'ອາກາດຈະດີເພາະຝາສີແດງ.'

³ ແລະເວລາເຊົ້າພວກທ່ານກໍ່ເວົ້າວ່າ 'ມືນີ້ຈະເກີດພາຍຸເພາະຝາສີແດງ ແລະມືດມືວ' ພວກທ່ານຍັງສັງເກດຮູ້ຄວາມຫມາຍຂອງລັກສະນະທ້ອງຟ້າຢ່າງໃດ, ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ອາດສັງເກດໄດ້ຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງສະໄຫມຕ່າງໆ ໄດ້. ⁴ ແຕ່ຈະບໍ່ຊົງໂຜດຫມາຍສຳຄັນໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຫມາຍສຳຄັນເລື່ອງໂຢນາ" ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ສະເດັດຈາກເຂົາໄປ.

⁵ ເຫລົ່າສາວິກເມື່ອຂ້າວາມໄປຟາກນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ລືມເອົາເຂົ້າຈີໄປນຳ. ⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງສັງເກດ ແລະ ຣະວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີ-ຊາຍແລະພວກຊາດູກາຍໃຫ້ດີ." ⁷ ພວກສາວິກກໍ່ເວົ້າຖາມກາງພວກກັນເອງວ່າ, "ເພາະຫມູ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົ້າ-

ຈີມານຳ." ⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຊາບແລະຈົງຊົງກ່າວວ່າ, "ທ່ານຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອຫນ້ອຍ ເຫດໃດພວກທ່ານຈົງເວົ້າກັນແລະກັນເຖິງເລື່ອງບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີມານຳ?

⁹ ພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈແລະຈືບໄດ້ບໍ່ເລື່ອງເຂົ້າຈີຫ້າກ້ອນສຳລັບຄົນຫ້າພັນຄົນນັ້ນ ແລະພວກທ່ານເກັບໄດ້ຈັກບຸງ? ¹⁰ ຫລືເລື່ອງເຂົ້າຈີເຈັດກ້ອນສຳ-ລັບຄົນສິ້ນຄົນນັ້ນ ແລະພວກທ່ານເກັບໄດ້ຈັກບຸງ?

¹¹ ເປັນສັນໃດພວກທ່ານຈົງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານດ້ວຍເລື່ອງເຂົ້າຈີ? ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ແລະຣະວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກຊາ-ດູກາຍ." ¹² ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສັ່ງເຂົ້າໃຫ້ຣະວັງເຊື້ອແປ້ງນັ້ນ, ແຕ່ໃຫ້ຣະວັງຄຳສອນຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ພວກຊາດູກາຍ.

¹³ ບັດນີ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງເຂດເມືອງກາຍຊາເຣັຽຟິລິບປອຍ, ພຣະອົງຊົງຖາມພວກສາວິກຂອງຕົນວ່າ, "ຄົນທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າບຸດມະ-ນຸດແມ່ນຜູ້ໃດ?" ¹⁴ ເຂົາທຸນຕອບວ່າ, "ຜູ້ລາງຄົນວ່າເປັນໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕ ແລະ ຄົນອື່ນວ່າເປັນເອລີຢາ ແຕ່ຄົນອື່ນອີກວ່າເປັນເຢເຣມີຢາ ຫລືເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ." ¹⁵ ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, "ແລ້ວຝ່າຍພວກທ່ານເດ, ວ່າເຮົາເປັນໃຜ?" ¹⁶ ຊີໂມນເປໂຕທຸນຕອບວ່າ, "ທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່."

¹⁷ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເປໂຕວ່າ, "ທ່ານກໍ່ເປັນສຸກ ຊີໂມນບາຣະໂຢນາເອີຍ, ເພາະວ່າບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ໄດ້ສະແດງຄຳນີ້ແກ່ທ່ານ, ແຕ່ແມ່ນພຣະບິ-ດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນຊົງໃຫ້ຊາບ. ¹⁸ ເຮົາຍັງບອກທ່ານວ່າທ່ານຄືເປໂຕ, ແລະເທິງສິລາກ້ອນນີ້ ເຮົາຈະສ້າງຄຣິສ-ຕະຈັກຂອງເຮົາຂຶ້ນ ແລະປະຕູແຫ່ງແດນມໍຣະນາ' ຈະມີເຊຖຄຣິສຕະຈັກນັ້ນບໍ່ໄດ້.

¹⁹ ເຮົາຈະມອບກະແຈແຈທັງອານາຈັກສະຫວັນໄວ້ໃຫ້ທ່ານ ສິ່ງໃດກໍຕາມທ່ານຈະຜູກມັດໄວ້ໃນໂລກ, ສິ່ງນັ້ນກໍຈະຊົງຜູກມັດໄວ້ແລ້ວໃນສະຫວັນ ແລະສິ່ງໃດກໍຕາມທ່ານຈະແກ້ໃນໂລກ, ສິ່ງນັ້ນກໍຈະຊົງແກ້ໃຫ້ຫລຸດແລ້ວໃນສະຫວັນ.”²⁰ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງຫ້າມພວກສາວິກບໍ່ໃຫ້ບອກຜູ້ໃດວ່າຕົນຊົງເປັນພຣະຄຣິດ.

²¹ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາພຣະເຢຊູເຮົາຊົງຕັ້ງຕົນສຳແດງແກ່ພວກສາວິກຂອງຕົນວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງສະເດັດໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຕ້ອງທົນທຸກທໍາຣະມານຫລາຍປະການຈາກພວກເຖົ້າແກ່, ຈາກພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ແລະຈາກພວກນັກຫັມ, ພຣະອົງຈະຖືກຂ້າຕາຍ ແລະພຣະອົງຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃນວັນຖ້ວນສາມ.”²² ຈາກນັ້ນເປໂຕໄດ້ພາພຣະອົງໄປຕ່າງຫາກ ແລະຕັ້ງຕົນຕໍານິພຣະອົງຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ຂໍໃຫ້ສິ່ງນີ້ທ່າງໄກຈາກພຣະອົງ; ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂໍຢາໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດມີແກ່ທ່ານຈັກເໝືອ.”²³ “ໂອ້ຊາ-ຕານເອີຍ, ຈົ່ງຖອຍຫນີຈາກເຮົາເສັ້ງ ເຈົ້າເປັນສິ່ງກົດຂວາງເຮົາ ເພາະເຈົ້າບໍ່ຄິດຢ່າງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄິດຢ່າງມະນຸດ.”

²⁴ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຮົາຊົງບອກພວກສາວິກຂອງຕົນວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດປາຖນາຢາກຕາມເຮົາມາໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສັ້ງແລ້ວຮັບແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນ ແລ້ວຕິດຕາມເຮົາມາ.”²⁵ ເພາະຜູ້ໃດຢາກຊ່ອຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຜົນຜູ້ນັ້ນຈະເສັ້ງຊີວິດນັ້ນ, ແລະຖ້າຜູ້ໃດຈະເສັ້ງຊີວິດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະພົບຊີວິດນັ້ນ. ເພາະຈະມີ ຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ ສຳລັບຜູ້ນັ້ນ ຖ້າຈະໄດ້ສິ່ງຂອງຫມົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສັ້ງຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນເອງ? ແລ້ວຜູ້ນັ້ນຈະນຳເອົາສິ່ງໃດໄປແລກເອົາຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນກັບຄົນມາ?

²⁷ ເພາະບຸດມະນຸດຈະມາດ້ວຍສະຫງ່າຣາສີແຫ່ງພຣະບິດາຂອງຕົນ ພ້ອມດ້ວຍພວກເທວະດາຂອງພຣະອົງ. ຈາກນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປະທານບຳເຫນັດໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນຕາມການທຶເຂົ້າເຮັດນັ້ນ.”²⁸ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຈະມີພວກທ່ານບາງຄົນທີ່ຍິນຢູ່ນີ້ ທີ່ຈະບໍ່ຮູ້ຄິດແຫ່ງຄວາມຕາຍຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດສະເດັດມາດ້ວຍຣາຊະອຳນາດຂອງພຣະອົງ.”

17 ¹ ຫົກວັນຕໍ່ມາພຣະເຢຊູຊົງພາເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບ, ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນສູ່ຖິ່ນຕ່າງຫາກ.

² ພຣະອົງໄດ້ຊົງປ່ຽນແປງພຣະກາຍຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ. ພຣະພໍ່ຂອງພຣະອົງສ່ອງແສງດັງຕາເວັນ, ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງກໍຂາວຜ່ອງເຫລືອມເຫມືອນແສງສະຫວ່າງກ້າ.

³ ເບີງແມ, ໂມເຊແລະເອລີຢາກໍາປະກົດແກ່ສາວິກເຫລົ່ານັ້ນ ເພົາສິນທະນາຢູ່ກັບພຣະອົງ.⁴ ເປໂຕໄດ້ຕອບ ແລະ ກ່າວຕໍ່ພຣະເຢຊູເຮົາວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນການດີທີ່ພວກເຮົາຈະຢູ່ຫນີກໍດີຢູ່. ຖ້າທ່ານປະສົງ, ຂ້ານ້ອຍຈະປຸກຕູບສາມຫລັງຂຶ້ນຫນຶ່ງ, ສຳລັບທ່ານຫລັງຫນຶ່ງ ສຳລັບໂມເຊຫລັງຫນຶ່ງ ແລະ ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບເອລີຢາ.”

⁵ ຂະນະທີ່ເປໂຕກໍາລັງເວົ້າຢັ້ງຢືນຂາດຄຳເບີງແມ, ມີເມກສຸກໃສມາປົກຫຸ້ມເຂົ້າໄວ້ ແລະເບີງແມ, ມີພຣະສຸຣະສັງອອກມາຈາກເມກນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ຊົງເຮົາຊອບໃຈຫລາຍ ພວກເຮົາຈົ່ງເຊື່ອຝັງເພີນ.”⁶ ຝ່າຍພວກສາວິກເມື່ອໄດ້ຍິນດັງນັ້ນກໍກົມຫນ້າຂາບລົງແລະຢ້ານຫລາຍ.⁷ ແລະໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນເຖິດຢ່າຊູ່ຢ້ານເລີຍ.”⁸ ເມື່ອເຈັຍຫນ້າຂຶ້ນແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດ ເຫັນແຕ່ພຣະເຢຊູເຮົາຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ.

⁹ ເມື່ອເຂົາກໍາລັງລົງມາຈາກພູນັ້ນ, ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງເຂົາໄວ້ວ່າ, “ນິມົດຊົງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນນັ້ນ ຢ່າໄດ້ບອກແກ່ຜູ້ໃດ ຈົນກວ່າບຸດມະນຸດຈະໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ.”¹⁰ ພວກສາວິກກໍທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດພວກນັກຫັມເຄີຍເວົ້າວ່າເອລີຢາຈະຕ້ອງມາກ່ອນ?”

¹¹ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງແທ້ ເອລີຢາຈະມາກ່ອນແລະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທັງປວງຄົນສູ່ສະພາບເດີມ.”¹² ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ, ເອລີຢານັ້ນໄດ້ມາແລ້ວແລະເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເພີນ. ແຕ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແກ່ເພີນຕາມໃຈຊອບຕໍ່ເພີນ ທ່ານອຸດຽວກັນ ບຸດມະນຸດກໍຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍາຣະມານດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາເຫມືອນກັນ.”¹³ ແລ້ວພວກສາວິກໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາເຖິງເລື່ອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ.

¹⁴ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງປະຊາຊົນທັງຫລາຍແລ້ວ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງມາຫາພຣະອົງຄູ່ເຂົາລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ແລະທູນວ່າ,¹⁵ “ນາຍເອີຍ, ຂໍໃຜດເມດຕາລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແຕ່ຖ້ອນ ດ້ວຍວ່າລາວເປັນຢ້າຫມູ ມີຄວາມທຸກລຳບາກຫລາຍເພາະລາວຕິກໃສ່ໄຟໃສ່ນ້ຳຫລາຍເໝືອ.

¹⁶ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັກສາໃຫ້ເຂົາດີໄດ້.”

¹⁷ ພຣະເຢຊູເຮົາຊົງຕອບວ່າ, “ໂອຄົນໃນສະໄຫມທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອແລະຊົງຊ້າເອີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຮົາອີກເທິງປານໃດ? ເຮົາຈະຕ້ອງອິດ-ທິນກັບພວກເຮົາຢ່າງປານໃດ? ຈົ່ງພາລາວມາຫາເຮົາຫນີສາ.”¹⁸ ພຣະເຢຊູເຮົາສັ່ງຜົມມານຮ້າຍໃຫ້ອອກ ແລະມັນໄດ້ອອກຫນີໄປ ແລ້ວເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍຕົກປະຕິ ຕັ້ງແຕ່ໂມງນັ້ນໄປ.

¹⁹ ຈາກນັ້ນພວກສາວິກໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູເຮົາຕ່າງຫາກແລະທູນຖາມວ່າ, “ເພາະເຫດໃດພວກຂ້ານ້ອຍຈົ່ງຂັບໄລ່ຜົມນັ້ນອອກບໍ່ໄດ້?”²⁰ ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ເພາະພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອຫນ້ອຍ. ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຖ້າພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອກັບເມັດຜັກກາດເມັດຫນຶ່ງ, ພວກທ່ານຈະສາມາດສັ່ງພູຫມວຍນີ້ວ່າ ‘ຈົ່ງເຄື່ອນຈາກບ່ອນນີ້ໄປຢູ່ບ່ອນນັ້ນ’ ມັນກໍຈະເຄື່ອນໄປ, ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເຮັດບໍ່ໄດ້. ແຕ່ຜົມແບບນີ້ບໍ່ເຄີຍຖືກຂັບອອກ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ດ້ວຍການພາວັນນາອະທິຖານແລະຖືສິນອິດອາຫານ.”

²² ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຮົາຍັງຄົງຢູ່ໃນແຂວງຄາລິເລ ພຣະອົງຊົງບອກບັນດາສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ໃນມືມະນຸດ.”

²³ ເຂົາຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ ແລະໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ.” ພວກສາວິກກໍມີຄວາມທຸກຫນັກໃຈ.

²⁴ ເມື່ອມາເຖິງເມືອງກາເປນາອູມແລ້ວ ມີພວກເກັບຄຳບຳລຸງພຣະວິຫານມາຫາເປໂຕຖາມວ່າ, “ອາຈານຂອງພວກທ່ານບໍ່ເສັ້ງເງິນບຳລຸງພຣະວິຫານບໍ່?”²⁵ ເປໂຕຕອບວ່າ, “ເສັ້ງ” ເມື່ອເປໂຕເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ພຣະເຢຊູເຮົາຊົງກ່າວຂຶ້ນກ່ອນຖາມວ່າ, “ຊີໂມນເອີຍ, ເຈົ້າຄິດເຫັນເປັນຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາແຜ່ນດິນເຄີຍເກັບພາສີ ແລະເງິນສ່ວຍຈາກຜູ້ໃດ? ຈາກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເອງ ຫລື ຈາກຄົນຕ່າງຊາດ?”

²⁶ ເມື່ອເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ເຄີຍເກັບຈາກຄົນຕ່າງຊາດ” ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ປະຊາຊົນກໍບໍ່ຕ້ອງເສັ້ງ.

²⁷ ແຕ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນເກັບພາສີຕ້ອງເຮັດບາບ, ຈົ່ງໄປຕຶກເບັດທີ່ທະເລ ເມື່ອໄດ້ປາໂຕທຳອິດຂຶ້ນມາໃຫ້ງະປາກມັນ ແລ້ວທ່ານຈະພົບເງິນຫລວງຫນຶ່ງ ຈົ່ງເອົາເງິນນັ້ນໄປເສັ້ງຄຳບຳລຸງພຣະວິຫານສຳລັບເຮົາກັບທ່ານ.”

18 ¹ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນພວກສາວິກມາຫາພຣະເຢຊູເຮົາ ແລະທູນວ່າ, “ໃຜເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນ?”² ໃຫ້ຍິນຖ້າມ-ກາງພວກເພີນ.³ ແລ້ວກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ກາຍເປັນເຫມືອນເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ ທ່ານຈະເຂົ້າໃນຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

⁴ ເຫດສະນັ້ນ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຖອມຕົວລົງເຫມືອນເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນໃຫຍ່ໃນຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນ.

⁵ ຖ້າຜູ້ໃດຈະຮັບເດັກນ້ອຍຜູ້ຫນຶ່ງຢ່າງນີ້ໄວ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເຮົາ.”⁶ ແຕ່ຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງໃນຫມູ່ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຫລົງຜິດ, ຈະຕົກວ່າສຳລັບເຂົາ ຖ້າເຮົາຫນີໄມ້ແປ້ງກ່ອນໃຫຍ່ຜູກຄໍຜູ້ນັ້ນ, ແລະ ໃຫ້ຈົມລົງນ້ຳທະເລເລິກເສັ້ງ.

⁷ ເພາະເຫດການລ້ວນມະນຸດໃຫ້ຕົກໃນບາບ ທີ່ເວລາເຫຼົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ກໍ່ເຫດໃຫ້ເກີດການຫລົງຜິດນັ້ນ.⁸ ຖ້າມີ ຫລື ຕົນຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈິງຕັດຖົມເສັ້ນ ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດດ້ວຍມືແລະຕົນກຸດຫລືພິການ. ຍັງຕົກວ່າຖືກຖົມໃສ່ໄຟທີ່ໄຫມ້ຢູ່ເປັນ-ນິດທັງໆທີ່ຍັງມີຫລືຕົນສອງເບື້ອງ.

⁹ ຖ້າດວງຕາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈິງຄວັກອອກ ແລະ ຖົມໄປໃຫ້ໄກເສັ້ນ ເພາະຈະດີສຳລັບທ່ານທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດດ້ວຍຕາເບື້ອງດຽວ ແທນທີ່ຈະຖືກໂຍນລົງໄປໃນໄຟນະຣົກທັງໆ ທີ່ຍັງມີຕາຄົບສອງເບື້ອງ.”

¹⁰ ຈິງລະວັງໃຫ້ດີ ທ່ານຢາກູດຫມິ່ນເດັກນ້ອຍຫມູ່ນີ້ຈັກຄົນຫນຶ່ງ. ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເຫວະດາປະຈຳຂອງເຂົາໃນສະຫວັນເຝົ້າຢູ່ສະເຫມີ. ຕໍ່ພຣະ-ພັກພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ເພາະບຸດມະນຸດໄດ້ມາໃຜດເອົາຜູ້ທີ່ເລັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ຜົນ.

¹¹ ຍ້ອນວ່າບຸດມະນຸດໄດ້ມາໃຜດເອົາຜູ້ທີ່ຫລົງເສັ້ນໄປໃຫ້ຜົນ.

¹² ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ? ຖ້າຜູ້ຫນຶ່ງມີແກະຢູ່ຮ້ອຍໂຕ ແລະມີໂຕຫນຶ່ງຫລົງເສັ້ນໄປຈາກຝູງ, ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ປະແກະເກົ້າສິບເກົ້າໂຕໄວ້ຢູ່ ແລ້ວ-ໄປຊອກຫາໂຕທີ່ຫລົງເສັ້ນໄປນັ້ນບໍ່? ¹³ ຖ້າພົບແກະໂຕທີ່ເສັ້ນ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ນັ້ນຄົງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນແກະໂຕນັ້ນ ຫລາຍກວ່າແກະເກົ້າສິບເກົ້າໂຕທີ່ບໍ່ຫລົງເສັ້ນໄປ. ¹⁴ ໃນທ່ານອງດຽວກັນພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຈິງບໍ່ຊົງປາ-ຖນາໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ຈົບຫາຍແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວເລີຍ.”

¹⁵ ຖ້າພົ້ນອງຂອງທ່ານເຮັດຜິດບາບຕໍ່ທ່ານ, ຈິງໄປແຈ້ງຄວາມຜິດນັ້ນແກ່ເພິນສອງຕໍ່ສອງເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າເພິນຍອມຟັງ, ທ່ານກໍ່ໄດ້ພົ້ນອງຄົນມາ.

¹⁶ ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ຍອມຟັງທ່ານ, ທ່ານຈິງເອົາຄົນຫນຶ່ງ ຫລື ສອງຄົນໄປນຳ ໃຫ້ເປັນພະຍານ, ເພາະເຫດນັ້ນດ້ວຍ ສອງ ຫລື ສາມປາກ ເພື່ອສາມາດຮັບຮອງຄຳເວົ້າໄດ້ໂດຍພະຍານເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁷ ແລະຖ້າເພິນບໍ່ຍອມຟັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຈິງໄປແຈ້ງຄວາມນັ້ນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ. ຖ້າເພິນບໍ່ຍອມຟັງຄຣິສຕະຈັກອີກ, ກໍ່ໃຫ້ຖືເສັ້ນວ່າເພິນເປັນເຫມືອນຄົນບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າແລະເປັນຄົນເກັບພາສີ.

¹⁸ ເຮົາບອກພວກທ່ານຄວາມຈິງວ່າ ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ພວກທ່ານຈະຜູກມືໄວ້ ໃນໂລກ ກໍ່ຈະຊົງຜູກມືໄວ້ແລ້ວໃນສະຫວັນ; ແລະສິ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານຈະແກ້ ໃນໂລກ ກໍ່ຈະຊົງແກ້ໃຫ້ຫລຸດເສັ້ນແລ້ວໃນສະຫວັນເຫມືອນກັນ. ¹⁹ ເຮົາບອກແກ່ພວກທ່ານວ່າ

ຫາກສອງຄົນໃນພວກທ່ານຈະຮ່ວມໃຈກັນຂໍສິ່ງຫນຶ່ງສິ່ງໃດໃນໂລກນີ້ ກໍ່ຈະເປັນໄປຕາມນັ້ນສຳລັບພວກເຂົາ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະ-ຫວັນກໍ່ຈະຊົງກະທຳໃຫ້. ²⁰ ດ້ວຍວ່າມີສອງຫລືສາມຄົນປະຊຸມກັນໃນນາມຂອງເຮົາຢູ່ບ່ອນໃດ ເຮົາກໍ່ຢູ່ທາມກາງເຂົາຢູ່ບ່ອນນັ້ນແຫລະ.”

²¹ ຈາກນັ້ນເປໂຕໄດ້ມາຫຼຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຄວນຈະຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ພົນອງຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ຕ້ອງຍົກໂທດເຖິງຈັກເທື່ອບໍ່? ຈົນຄົບເຈັດເທື່ອບໍ່?” ²² ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກພຽງເຈັດເທື່ອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຖິງເຈັດສິບເທື່ອຄູນກັບເຈັດ.

²³ ເຫດສະນັ້ນຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນປ່ຽນເຫມືອນເຈົ້າກະສັດອົງຫນຶ່ງ ຜູ້ຊົງປະສົງຢາກຄິດບັນຊີເງິນທີ່ພວກຂ້າໃຊ້ເປັນຫນຶ່ງ.

²⁴ ແມ່ນເຂົາເລີ່ມຕົ້ນຄິດໄລ່ບັນຊີຢູ່, ເຂົາພາຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ຫນຶ່ງ ທີ່ເປັນຫນຶ່ງເພິນຫມົນຕາລັນຕົນມາຫາພຣະອົງ. ²⁵ ແຕ່ເມື່ອລາວບໍ່ມີຫຍັງຈະໃຊ້ຫນຶ່ງຄົນ, ນາຍຂອງເຂົາຈິງສັ່ງໃຫ້ຂາຍຕົວເຂົາ ລວມທັງເມັງ ແລະ ລູກ ແລະ ບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ເຂົາມີຢູ່ເອົາມາໃຊ້ຫນຶ່ງເສັ້ນ.

²⁶ ຄົນໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈິງຂາບລົງວອນຕໍ່ທ່ານວ່າ, ‘ໂອຍທ່ານເອີຍ, ຂໍຊົງໃຜດຜ່ອນຜັນຂ້ານ້ອຍກ່ອນ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຫາໃຊ້ແທນໃຫ້ຫມົດ.’

²⁷ ກະສັດຄິດເມດຕາສົງສານ ລາວ. ດັ່ງນັ້ນເພິນ ຈິງຍົກຫນຶ່ງໃຫ້ແລ້ວບ່ອຍໃຫ້ ລາວໄປ.

²⁸ ຕໍ່ມາຊາຍຜູ້ນີ້ກໍ່ພົບເພື່ອນຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ເປັນຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນ, ຊົງເປັນຫນຶ່ງຕົນຫນຶ່ງຮ້ອຍເດນາຣີອິນ. ລາວຈິງຈັບເພື່ອນຄົນນັ້ນບິບຄໍ, ແລະເວົ້າວ່າ ‘ເງິນທີ່ມື້ເປັນຫນຶ່ງກຸ້ນນີ້ເອົາມາແທນເສັ້ນແມ່.’ ²⁹ ແຕ່ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈິງຂາບລົງອ້ອນວອນວ່າ ‘ຂໍຜ່ອນຜັນໃຫ້ເຮົາເສັ້ນກ່ອນທ່ອນ, ແລ້ວເຮົາຈະໃຊ້ໃຫ້ທັງຫມົດ.’

³⁰ ແຕ່ຂ້າໃຊ້ຄົນທຳອິດບ່ອຍ ແລະຈັບລູກຫນຶ່ງຜູ້ນັ້ນໄປຂັງໄວ້ຈົນກວ່າຈະໃຊ້ຫນຶ່ງນັ້ນ. ³¹ ຝ່າຍພວກເພື່ອນຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນເຫດການຢ່າງນັ້ນກໍ່ພາ-ກັນໃຈຮ້າຍຫລາຍ ແລະນຳເຫດການທັງປວງໄປກາຍຫຼຸນຕໍ່ເຈົ້ານາຍໃນທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ.

³² ກະສັດຈິງເອີ້ນລາວມາ ແລະ ຊົງກ່າວວ່າ ‘ຮ້າຍຂີ້ຂ້າຊາດຊົວເຮີຍ, ເຮົາໄດ້ຍົກຫນຶ່ງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫມົດເພາະເຈົ້າໄດ້ອ້ອນວອນຂໍນຳເຮົາ. ³³ ເຈົ້າຄວນຈະສົງ-ສານເພື່ອນຂອງເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ສົງສານເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່?’

³⁴ ເຈົ້ານາຍອົງນັ້ນກໍ່ຮ້າຍຫລາຍແລະມອບມັນໄວ້ແກ່ເຈົ້າຫນ້າທີ່ໃຫ້ທ່ອນມານຈົນກວ່າຈະໃຊ້ຫນຶ່ງໃຫ້ຫມົດ. ³⁵ ດັ່ງນັ້ນພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະ-ຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ກໍ່ຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນແກ່ພວກທ່ານທຸກຄົນ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຍົກຄວາມຜິດໃຫ້ພົ້ນອງຂອງຕົນດ້ວຍໃຈບໍ່ຮື້ສຸດຂອງທ່ານເອງ.”

19 ¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ຈົບລົງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກແຂວງຄາລິເລ ເຂົ້າໄປໃນເຂດແດນແຂວງຢູດາຍຟາກແມ່ນ້ຳຈຳ-ແດນເບື້ອງນັ້ນ. ² ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຜດໃຫ້ເຂົາດີພະຍາດໃນຫນຶ່ງ.

³ ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ເຂົ້າມາທົດລອງພຣະອົງທຸນວ່າ, “ເປັນເລື່ອງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດບັດຍັດຫລືບໍ່

ຖ້າຜູ້ຊາຍຈະຢາຮ້າງກັບເມື່ອເພາະເຫດໃດກໍ່ຕາມ?” ⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລືວ່າ ‘ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງມະ-ນຸດແຕ່ຕົ້ນເດີມໄດ້ຊົງສ້າງໃຫ້ເປັນຊາຍແລະຍິງໃຫ້ຄູ່ກັນ.’

⁵ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຜູ້ຊາຍຈິງລະບໍ່ແມ່ນຂອງຕົນໄປຜູກພັນຢູ່ກັບເມັງ ແລະເຂົາທັງສອງຈະເປັນກາຍອັນດຽວກັນ.

⁶ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈິງບໍ່ເປັນສອງຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນກາຍອັນດຽວ.’ ເພາະເຫດນີ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຜູກພັນໄວ້ຕໍ່ກັນແລ້ວນັ້ນ ຢາໃຫ້ມະນຸດເຮັດໃຫ້ພາກຈາກກັນເລີຍ.”

⁷ ພວກເຂົາຈິງຍ້ອນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນເປັນຫຍັງໂມເຊຈິງສັ່ງໃຫ້ເຮັດຫນັງສືຢາຮ້າງ ແລະໃຫ້ປະເມັງໄປໄດ້?” ⁸ ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ກໍ່ເພາະໃຈຂອງພວກທ່ານດີຕໍ່ກັນຫລາຍ ໂມເຊຈິງຍອມອະນຸຍາດໃຫ້ພວກທ່ານປະເມັງຂອງຕົນໄດ້ ແຕ່ເມື່ອຕົ້ນເດີມບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ.

⁹ ຜູ້ໃດຈະປະເມັງຂອງຕົນ, ໂດຍເມັງບໍ່ເປັນຊັກບຸກຊາຍອື່ນ ແລ້ວໄປເອົາເມັງໃຫມ່ ຜູ້ນັ້ນມີຄວາມຜິດໃນຖານຫລືນຊັກ ແລະຜູ້ໃດຈະເອົາແມ່-ຮ້າງນັ້ນມາເປັນເມັງ ກໍ່ຜິດໃນຖານຫລືນຊັກເຫມືອນກັນ.”

¹⁰ ພວກສາວິກຈິງທຸນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນລະຫວ່າງຜົວເມັງຂອງຕົນແລ້ວ ການບໍ່ແຕ່ງງານກໍ່ຈະດີກວ່າ.” ¹¹ “ບໍ່ແມ່ນຫມົດທຸກຄົນທີ່ຈະຮັບປະຕິ-ບັດຕາມຂໍ້ນີ້ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ຜູ້ທີ່ຊົງໃຜດເທົ່ານັ້ນ. ¹² ຜູ້ທີ່ເປັນຫມັນແຕ່ເກີດກໍ່ມີ ຜູ້ທີ່ມະນຸດເຮັດໃຫ້ເປັນຫມັນກໍ່ມີຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນຫມັນເພາະເຫັນ-ແກ່ຮາຊະອານາຈັກກໍ່ມີ, ຜູ້ໃດທີ່ສາມາດຮັບປະຕິບັດໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ຮັບເອົາເຖິດ.”

¹³ ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ພາພວກເດັກນ້ອຍໆມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະອົງຊົງວາງພຣະຫັດແລະພຣະອະທິຖານເພື່ອເຂົາ, ແຕ່ພວກສາ-ວິກໄດ້ຫ້າມປາມໄວ້. ¹⁴ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົງບ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາ ຢ່າຊູ້ຫ້າມເຂົາ ເພາະວ່າຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນ ເປັນຂອງຄົນທີ່ເຫມືອນແຕ່ກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ.” ¹⁵ ພຣະອົງຊົງວາງພຣະຫັດໃສ່ພວກເດັກນ້ອຍແລ້ວ ກໍ່ໄດ້ສະເດັດໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ.

¹⁶ ເບິ່ງແມ່, ມີຄົນຫນຶ່ງເຂົ້າມາຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດດີປະການໃດ ຈິງຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ?” ¹⁷ ພຣະ-ເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານຖາມເຮົາເຖິງສິ່ງທີ່ດີ ຜູ້ດີມີແຕ່ຜູ້ດຽວ, ຖ້າທ່ານປາຖນາຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດ ໃຫ້ຖືຮັກສາຂັບຍັດທັງຫລາຍໄວ້.”

¹⁸ ຊາຍຜູ້ນັ້ນຫຼຸນຖາມວ່າ, “ພຣະບັນຍັດຂີ້ໃດ?” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຄືຂີ້ທີ່ວ່າ ‘ຢາຂ້າຄົນ, ຢາລ່ວງປະເວນີ, ຢາລັກຊັບ, ແລະຢາເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ. ແລະຈິງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົວເອງ’.”

²⁰ ຊາຍຫຼຸ່ນຜູ້ນັ້ນຫຼຸນຕອບພຣະອົງອີກວ່າ, “ຂໍເຫລົ່ານັ້ນຂ້າພ້ອມໄດ້ຖືຮັກສາມາແລ້ວ ຂ້າພ້ອມຍັງຂາດສິ່ງໃດອີກ?”²¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າທ່ານປາດຖນາຢາກເປັນຜູ້ດີຄົບຖ້ວນ ຈົ່ງໄປຂາຍບັນດາສິ່ງຂອງຊົງທ່ານມີຢູ່ ແຈກຢາຍແກ່ຄົນອື່ນນາຖາ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສົມບັດໃນສະຫວັນ ແລະຈົງຕາມເຮົາມາເສັ້ງ.”²² ແຕ່ເມື່ອຊາຍຫຼຸ່ນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍ່ອອກໄປເປັນທຸກຫນັກໃຈ ເພາະຕົນມີຊັບສິ່ງຂອງຈຳນວນຫລາຍ.

²³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກຂອງຕົນວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຍາກເຫລືອເກີນທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນຣາ- ຊະອານາຈັກຂອງສະຫວັນ.”²⁴ ໂຕອຸດຈະລອດຮູ້ເຂັ້ມກ່າວກ່າວຄົນຮັ່ງມີຄົນຫນຶ່ງຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

²⁵ ເມື່ອພວກສາວິກໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍ່ປະຫລາດໃຈຫລາຍ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ໃຜຈະຜົນໄດ້?”²⁶ “ຝ່າຍມະນຸດກໍ່ເຫລືອກໍ່ລັງທິຈະເຮັດໄດ້ ແຕ່ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວທຸກສິ່ງລ້ວນແຕ່ເປັນໄປໄດ້.” ແລ້ວເປັນໂຕຫຼຸນຕອບວ່າ,²⁷ “ເບິ່ງແມ່, ຂ້າພ້ອມທັງຫລາຍໄດ້ສະຫລະຫມິດທຸກສິ່ງແລ້ວແລະໄດ້ຕິດ- ຕາມພຣະອົງມາ ແລ້ວພວກຂ້າພ້ອມຈະໄດ້ຫຍັງແດ່?”

²⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຄວາມຈິງວ່າ ໃນໂລກໃຫມ່ຄາວເມື່ອບຸດມະນຸດຈະນັ່ງເທິງພຣະທີ່ນັ່ງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງຕົນນັ້ນ ຝ່າຍພວກທ່ານກໍ່ຈະນັ່ງເທິງບັນລັງສິບສອງບ່ອນ, ພິພາກສາທັງສິບສອງເຜົ່າຂອງອິສະຣາເອນ.

²⁹ ທຸກໆ ຄົນທີ່ໄດ້ສະຫລະເຮືອນຊານ, ອ້າຍເຮືອຍນ້ອງ, ພໍ່ແມ່, ລູກ, ຫລືໂຮ່ນາເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນຮ້ອຍຫໍ່ ແລະຈະໄດ້ຮັບມໍ່ອະດີດຄືຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.”³⁰ ແລະຜູ້ທີ່ເປັນປາຍຈະກັບເປັນຕົນ.”

20 ¹ ເພາະວ່າຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນພໍ່ເຮືອນຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ອອກໄປແຕ່ເຊົ້າ ເພື່ອຈ້າງຄົນມາທ່າງານໃນສວນອະນຸ່ງຂອງຕົນ.² ຄັນຕິກລົງກັບລູກ- ຈ້າງວັນລະຫນຶ່ງເດນາຣີອິນແລ້ວ ຈົ່ງໃຊ້ໃຫ້ໄປທ່າງານໃນສວນອະນຸ່ງຂອງຕົນ.

³ ໃນເວລາເກົ້າໂມງເຊົ້າ ເຈົ້າຂອງສວນກໍ່ອອກໄປອີກ ແລະພົບຄົນອື່ນຢືນຢູ່ລັກກາງຕະຫລາດ.⁴ “ພວກເຈົ້າຈົ່ງໄປທ່າງານໃນສວນອະນຸ່ງຂອງຂ້ອຍເຫມືອນກັນ ແລະຂ້ອຍຈະໃຫ້ຄ່າຈ້າງແກ່ພວກເຈົ້າຕາມສົມຄວນ.” ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ພາກັນໄປເຮັດວຽກ.

⁵ ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ເພິ່ນກໍ່ອອກໄປເມື່ອປະມານເວລາທ່ຽງແລະບ່າຍສາມໂມງ ເພິ່ນກໍ່ອອກໄປອີກເຮັດເຫມືອນແຕ່ກ່ອນ.⁶ ພໍ່ຕອນຫ້າໂມງແລງ ເພິ່ນກໍ່ອອກໄປອີກເທື່ອຫນຶ່ງແລະພົບອີກພວກຫນຶ່ງຢືນຢູ່ຈົ່ງຖາມເຂົາວ່າ “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈົ່ງຢືນຢູ່ນີ້ຫມົດມື້ລ້າ ໆ?”⁷ “ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈ້າງພວກເຮົາ.” ເພິ່ນຈົ່ງບອກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈົ່ງໄປທ່າງານໃນສວນອະນຸ່ງເຫມືອນກັນ.”

⁸ ຄັນເຖິງເວລາຄ່ຳແລງແລ້ວ, ເຈົ້າຂອງສວນອະນຸ່ງຈົ່ງບອກເຈົ້າພະນັກງານວ່າ “ຈົ່ງເອີ້ນພວກຄົນງານມາ ແລ້ວໃຫ້ຄ່າຈ້າງແກ່ເຂົາ ຕັ້ງ- ແຕ່ຜູ້ທ່າງານສຸດທ້າຍຈົນເຖິງຜູ້ມາກ່ອນ.”⁹ ເຂົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຄົນລະຫນຶ່ງເດນາຣີອິນ.¹⁰ ເມື່ອພວກຄົນງານທີ່ມາກ່ອນເຫັນ ກໍ່ນຶກວ່າຄົງຈະໄດ້ຮັບຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ແຕ່ກໍ່ໄດ້ຮັບຄົນລະຫນຶ່ງເດນາຣີອິນເຫມືອນກັນ.

¹¹ ເມື່ອໄດ້ຮັບເງິນແລ້ວເຂົາກໍ່ຈົມຕໍ່ເຈົ້າຂອງສວນ.¹² ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ “ພວກທີ່ມາຕາມຫລັງເຮັດວຽກໄດ້ແຕ່ຊົ່ວໂມງດຽວ ແຕ່ທ່ານໄດ້ໃຫ້ເຂົາທັກນັ້ນກັບພວກຂ້າພ້ອມ ທີ່ອິດທ່າງານຫນັກຕາກແດດຮ້ອນຕະຫລອດວັນ.”

¹³ ແຕ່ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ຕອບໂດຍກ່າວກັບຄົນຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາວ່າ “ສະຫາຍເອີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເຈົ້າດອກ. ເຈົ້າໄດ້ຕິກ- ລົງກັນແລ້ວກັບຂ້ອຍວັນລະຫນຶ່ງເດນາຣີອິນ ບໍ່ແມ່ນຫລື”¹⁴ ສ່ວນທີ່ຕິກເປັນຂອງເຈົ້າຈົ່ງເອົາໄປເສັ້ງ. ຂ້ອຍພໍ- ໃຈຈະໃຫ້ຄ່າຈ້າງຄົນງານກຸ່ມທີ່ເຂົ້າການສຸດທ້າຍນີ້ ທັກນັ້ນກັບເຈົ້າ.

¹⁵ ຂ້ອຍມີສິດທີ່ຈະໃຊ້ເງິນຄ່າຂອງຂ້ອຍຕາມໃຈຂອງຂ້ອຍ ບໍ່ຄວນບໍ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າອິດສາເມື່ອເຫັນຂ້ອຍໃຈດີ?”¹⁶ ແລະຜູ້ເປັນຕົນຈະກັບເປັນປາຍ.”

¹⁷ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ລັງສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ພຣະອົງກໍ່ຊົງພາພວກສາວິກສິບສອງຄົນໄປເປັນຫມູ່ຕ່າງຫາກແລະຕາມທາງນັ້ນພຣະ- ອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ.¹⁸ ພວກເຮົາກໍ່ລັງຂຶ້ນເມື່ອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະບຸດມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ກັບພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກນັກຫັມ. ພວກເຫລົ່ານີ້ຈະຕັດສິນລົງໂທດຈົນເຖິງແກ່ຊີວິດ¹⁹ ແລະຈະມອບໄວ້ກັບຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ເຢາຍເຍີຍ, ຂ້ຽນຕີ ແລະຕອກຕິດແຂນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ແຕ່ໃນວັນຖ້ວນສາມເພິ່ນຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃຫມ່.”

²⁰ ຈາກນັ້ນມານດາຂອງລູກຊາຍເຊເບດາຍພາລູກທັງສອງຂອງຕົນມາຫາພຣະອົງ. ນາງຂາຍໂຫວ້ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ແລະຫຼຸນຂໍບາງສິ່ງຈາກພຣະອົງ.

²¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖາມນາງວ່າ, “ນາງປາດຖນາສິ່ງໃດ?” ນາງຫຼຸນຕອບວ່າ, “ຂໍທ່ານຮັບສິ່ງໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຂ້າພ້ອມສອງຄົນນີ້ນັ້ງໃນອານາຈັກຂອງທ່ານ ເບື້ອງຂວາຜູ້ຫນຶ່ງ ເບື້ອງຊ້າຍຜູ້ຫນຶ່ງ ແດ່ທ້ອນ.”

²² ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ທ່ານຂໍນັ້ນ. ຈອກທີ່ເຮົາກໍ່ລັງຈະຕື່ມນັ້ນທ່ານຈະຕື່ມໄດ້ບໍ່?” ເຂົາຫຼຸນຕອບວ່າ, “ໄດ້ຢູ່ຂ້າ- ນ້ອຍ.”²³ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈະຕື່ມຈອກຂອງເຮົາກໍ່ຈົ່ງຢູ່ ແຕ່ທີ່ຈະນັ່ງເບື້ອງຂວາແລະເບື້ອງຊ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຫນ້າ- ທີຂອງເຮົາຈະຈັດໃຫ້, ແຕ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງຈັດແຈງໄວ້ສໍາລັບຜູ້ໃດກໍ່ເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.”²⁴ ເມື່ອພວກສາວິກສິບຄົນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍ່ມີຄວາມເຄື່ອງໃຈເພາະອ້າຍນ້ອງສອງຄົນນັ້ນ.

²⁵ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີ້ນເຂົາມາແລ້ວກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານຮູ້ຢູ່ວ່າພວກຜູ້ຄຸ້ມຄອງຄົນຕ່າງຊາດກໍ່ບັງຄັບໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຕ້ອງເຊື່ອຝັງພວກເຂົາ ແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ກໍ່ໃຊ້ອໍານາດເຫມືອເຂົາ. ຜູ້ໃດຢາກເກີດເປັນໃຫຍ່ໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ແທນ.

²⁷ ແລະຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນເອກຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພວກທ່ານ.²⁸ ເຫມືອນຢ່າງບຸດມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບໃຊ້ ແຕ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະບົວລະ- ບັດເຂົາ ແລະປຣະທານຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ເປັນຄ່າໂຖຄົນຈຳນວນຫລາຍ.”

²⁹ ເມື່ອພວກເຂົາອອກໄປຈາກເມືອງເຢຣິໂກ, ມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ.³⁰ ມີຊາຍຕາບອດສອງຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ແຄມທາງເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະ- ເຢຊູເຈົ້າສະເດັດກາຍມາເຂົາຈົ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ “ທ່ານຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາພວກຂ້າພ້ອມແດ່ຖ້ອນ.”³¹ ແຕ່ເຂົາແຮ່ງຊ້າຮ້ອງດັ່ງຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາພວກຂ້າພ້ອມແດ່ຖ້ອນ.”

³² ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຢຸດຢູ່ແລະເອີ້ນເຂົາມາແລ້ວຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງເພື່ອເຈົ້າ?”³³ ພວກເຂົາຈົ່ງຫຼຸນຕອບວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍໂຜດເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກຂ້າພ້ອມມືນເຫັນຮຸ່ງແດ່ຖ້ອນ.”³⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າສົງສານພວກເຂົາຈົ່ງຊົງປາຍຕາຂອງເຂົາ ໃນທັນ- ໃດນັ້ນເຂົາກໍ່ເຫັນຮຸ່ງແລະຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

21 ¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະພວກສາວິກຂອງພຣະອົງມາໃກ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະມາເຖິງບ້ານເບັດຟາເຄ ທີ່ພູຫມາກກອກເທດ, ພຣະ- ເຢຊູໄດ້ຊົງໃຊ້ສາວິກສອງຄົນໄປ, ໂດຍຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າທ່ານ

ແລ້ວທ່ານຈະພົບວ່າແມ່ຕາມທີ່ທຶກມັດໄວ້ຢູ່ກັບລູກຂອງມັນ. ຈິງແກ້ຈູງມາໃຫ້ເຮົາ.³ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ພວກມັນ' ແລ້ວຄົນນັ້ນຈະປ່ອຍພວກມັນໃຫ້ມາກັບພວກທ່ານໂດຍທັນທີ."

⁴ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດ ຕາມທີ່ຜູ້ທ່ານວາຍກ່າວໄວ້ວ່າ,⁵ "ຈົງບອກແກ່ລູກສາວຂອງເມືອງຊີໂອນວ່າ 'ເບິ່ງແມ, ກະສັດຂອງທ່ານກຳລັງສະເດັດມາຫາທ່ານ ກະສັດຜູ້ມີພຣະທັຍອ່ອນສຸພາບ ແລະຊົງປະຕິບັດເທິງຫລັງລໍ ໂຕຫນຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນລູກລໍທີ່ທ່ານເກີດຈາກທ້ອງແມ່ມັນ'."

⁶ ຈາກນັ້ນພວກສາວສອງຄົນນັ້ນກໍໄປເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສອນພວກເຂົາ,⁷ ຈົງຈູງລໍແມ່ກັບລູກມັນມາ ແລະເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນຢູ່ເທິງຫລັງມັນ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນປະຕິບັດ. ⁸ ປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູຕາມຫົນທາງ ບາງຄົນກໍຕັດຝິດໄມ້ມາປູຕາມທາງ.

⁹ ຝ່າຍຝູງຄົນທີ່ຢ່າງໄປກ່ອນກັບຜູ້ທີ່ມາຕາມຫລັງໄດ້ໂຕ້ຮ້ອງວ່າ, "ໂຮຊັນນາ ແກ່ຣາຊະບຸດຂອງດາວິດ ສາທຸກໆແຕ່ຜູ້ທີ່ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົງຊົງພຣະຈະເຣີນ ໂຮຊັນນາໃນທີ່ສູງສຸດ."¹⁰ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ປະຊາຊົນທົ່ວທຸກນະຄອນກໍພາກັນແຕກຕື່ນຖາມກັນວ່າ, "ຄົນນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດ?"¹¹ "ນິຄົພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຊົງມາຈາກເມືອງນາຊາເຣັດແຂວງຄາລີເລ."

¹² ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ. ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ບັນດາຜູ້ຊື່ຂາຍໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານນັ້ນອອກເສັງ ແລະຂວ້າໃຕ້ຜູ້ແລກເງິນກັບຫຸ້ງບ່ອນນັ້ງຂອງຜູ້ຂາຍນົກເຂົ້າເສັງ.¹³ "ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍມືວ່າ, 'ວິຫານຂອງເຮົາ ເຂົາຈະເອີ້ນວ່າເປັນສະຖານທີ່ໄຫ້ວອນ' ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນ 'ຖ້ຳຂອງໂຈນ'."¹⁴ ພວກຄົນຕາບອດແລະຄົນຂາເສັງກໍພາກັນມາຫາພຣະອົງໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຜດໃຫ້ເຂົາຕິຫມົດ.

¹⁵ ແຕ່ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກນັກທັມໄດ້ເຫັນການອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດນັ້ນ, ແລະທັງໄດ້ຍິນພວກເດັກນ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານວ່າ, "ໂຮຊັນນາແກ່ຣາຊະບຸດຂອງດາວິດ" ເຂົາກໍພາກັນເຄື່ອງແຄ້ນໃຈ.

¹⁶ ພວກເຂົາຈົງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, "ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນຄຳທີ່ເຂົາຮ້ອງຢູ່ບໍ?" ພຣະເຢຊູຊົງເຈົ້າຕອບວ່າ, "ໄດ້ຍິນແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານຈັກເທື່ອຫລືຄຳທີ່ວ່າ, 'ພຣະອົງຊົງຈັດໃຫ້ຄຳສັ່ນອະເສີນອັນແທ້ຈິງອອກມາຈາກປາກຂອງເດັກນ້ອຍແລະແອນ້ອຍຜູ້ທີ່ຍິ່ງກິນນົມຢູ່'."¹⁷ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍສະເດັດອອກຈາກເມືອງໄປປະຕິບັດທີ່ບ້ານເບັດທານີ ແລ້ວຊົງຮ້າງຄືນທີ່ນັ້ນ.

¹⁸ ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດກັບຄືນເຂົ້າໄປໃນນະຄອນພຣະອົງຊົງຫົວອາຫານ.¹⁹ ເມື່ອທອດພຣະເນດເຫັນຕົນເດືອນເຫດຕົນຫນຶ່ງຢູ່ແຄມທາງ ພຣະອົງກໍສະເດັດເຂົ້າໄປໃກ້ ເມື່ອຊົງເຫັນບໍ່ມີຫມາກ ມີແຕ່ໃບເທົາເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈົງກ່າວແກ່ຕົນນັ້ນວ່າ, "ຈົງຢ່າໄດ້ເກີດຫມາກຕໍ່ໄປຈັກເທື່ອ" ແລະຕົນເດືອນກໍຫຼົວແຫ້ງລົງໃນທັນທີ.

²⁰ ເມື່ອພວກສາວິກເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍປະຫລາດໃຈ ແລະເວົ້າກັນວ່າ, "ເປັນໄດ້ຢ່າງໃດ ຕົນເດືອນນັ້ນຈົງຫຼົວແຫ້ງໄປໃນທັນທີ?"²¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, "ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານຫາກມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ສົງໄສເລີຍ ທ່ານຈະເຮັດໄດ້ຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດແກ່ຕົນເດືອນ ແລະ ບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າທ່ານຈະບອກພູມີວ່າ ຈົງຢ່າຍໄປຕິກລົງນ້ຳທະເລເສັງ ກໍຈະເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ."²² ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າທູນຂໍ ພາວັນນາອະທິຖານ ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ, ພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບ ໃນສິ່ງນັ້ນ."

²³ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ ໃນເວລາທີ່ຊົງສັ່ງສອນຢູ່ນັ້ນ ພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກເຖົ້າແກ່ແຫ່ງພົນລະເມືອງໄດ້ມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, "ທ່ານເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໂດຍສິດອຳນາດອັນໃດ? ແລະໃຜໃຫ້ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ?"²⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, "ເຮົາກໍຈະຖາມພວກທ່ານສິ່ງຫນຶ່ງເຫມືອນກັນ ຖ້າທ່ານຕອບໄດ້ເຮົາຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອຳນາດຈາກຜູ້ໃດ.

²⁵ ການບັບຕີສະມາຂອງໂຢຮັນນັ້ນມາຈາກໃສ? ມາຈາກສະຫວັນຫລືຈາກມະນຸດ?" ພວກເຂົາໄດ້ປຶກສາທ່າມກາງກັນເອງ ໂດຍເວົ້າວ່າ, "ຖ້າເຮົາຈະຕອບວ່າ 'ມາຈາກສະຫວັນ' ລາວຈົງຈະຖາມເຮົາວ່າ 'ດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານຈົງບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນ?'²⁶ ຖ້າພວກເຮົາວ່າ 'ມາຈາກມະນຸດ' ກໍຢ້ານປະຊາຊົນ ເພາະປະຊາຊົນທັງປວງຖືວ່າໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ."²⁷ "ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້" ພຣະອົງຈົງຊົງບອກເຂົາວ່າ, "ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາກໍຈະບໍ່ບອກພວກທ່ານເຫມືອນກັນວ່າ ເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອຳນາດໃດ."

²⁸ ແຕ່ທ່ານຄິດຢ່າງໃດ? ຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງມີລູກຊາຍສອງຄົນ. ລາວໄປຫາລູກກິກບອກວ່າ 'ລູກເອີຍ, ຈົງໄປເຮັດວຽກໃນສວນອະງຸ່ນມືນີເນີ."²⁹ ເຂົາຕອບພໍວ່າ 'ລູກບໍ່ໄປ', ແຕ່ພາຍລຸນມາໄດ້ປ່ຽນໃຈ ແລະ ກໍໄປເຮັດວຽກ.³⁰ ແລະ ພໍຈົງໄປຫາລູກຜູ້ທີ່ສອງເວົ້າຢ່າງດຽວກັນ ລູກຜູ້ນີ້ຕອບວ່າ 'ຂ້ານ້ອຍຈະໄປ' ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ໄປ.

³¹ ໃນລູກຊາຍສອງຄົນນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດເຮັດຕາມໃຈຂອງພໍ່? ພວກເຂົາທູນຕອບວ່າ, "ແມ່ນລູກກິກນັ້ນ" ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເຮົາບອກພວກທ່ານຄວາມຈິງວ່າ ພວກເກັບພາສີແລະຍິງແມ່ຈ້າງກໍກຳລັງເຂົ້າໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນພວກທ່ານ. ³² ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອສ່ວນພວກເກັບພາສີແລະຍິງແມ່ຈ້າງໄດ້ເຊື່ອເພີນ. ແລະພວກທ່ານ ເມື່ອໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ກໍຍັງບໍ່ກັບໃຈທີ່ຫລັງແລະເຊື່ອເພີນ."

³³ ຈົງຟັງຄຳອຸປະມາເລື່ອງຫນຶ່ງອີກ ຄືມີພໍ່ເຮືອນຜູ້ຫນຶ່ງໄດ້ເຮັດສວນອະງຸ່ນ ແລ້ວອ້ອມຮົ້ວໄວ້ ເພິ່ນໄດ້ສະກັດອ່າງຢຽບຫມາກອະງຸ່ນເອົານ້ຳ ແລະສ້າງຫໍເຝົ້າໃຫ້ຊາວສວນເຂົາ. ຈາກນັ້ນຕົນກໍອອກໄປຕ່າງປະເທດ.³⁴ ເພິ່ນຈົງໃຊ້ຂ້ອຍໃຊ້ໄປຫາພວກເຂົາສວນນັ້ນ ເພື່ອຈະຮັບຜົນອະງຸ່ນຂອງຕົນ.

³⁵ ແຕ່ຝ່າຍຄົນເຂົາສວນນັ້ນໄດ້ຈັບຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເພິ່ນ ຂ້ຽນຕິຜູ້ຫນຶ່ງ, ຂ້າເສັງຜູ້ຫນຶ່ງ, ແລະ ເອົາຫີນຄວ່າງໃສ່ຜູ້ຫນຶ່ງ.

³⁶ ແຕ່ຄົນເຝົ້າສວນໄດ້ເຮັດແກ່ເຂົາຢ່າງດຽວກັນ.³⁷ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ໃຊ້ລູກຊາຍຂອງຕົນມາ ໂດຍຄິດວ່າ 'ເຂົາຈົງຈະນັບ-ຖືລູກຊາຍຂອງເຮົາ,'

³⁸ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາສວນເຫັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນມາ ພວກເຂົາກໍເວົ້າກັນວ່າ 'ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນເຈົ້າມໍ່ອະດີກ. ມາເຖິດໃຫ້ພວກເຮົາຂ້າມັນເສັງ ແລ້ວຍິດເອົາສັບສິນເຫລົ່ານີ້ແທນ."³⁹ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈົງຈັບລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຂອງສວນໂຍນຖືມອກນອກສວນແລະຂ້າລາວເສັງ.

⁴⁰ ບັດນີ້ ເມື່ອເຈົ້າຂອງສວນມາ, ແລ້ວທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດແກ່ຄົນເຂົາສວນເຫລົ່ານັ້ນ."⁴¹ "ທ່ານຈະລົງໂທດຢ່າງຮ້າຍແຮງໃສ່ຄົນຊົດເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍວິທີຮຸນແຮງ ແລ້ວຈະເອົາສວນອະງຸ່ນນັ້ນໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຂົາ ຊົງຈະນຳຜົນມາສົ່ງໃຫ້ເພິ່ນເມື່ອເຖິງຣະດູເກັບກ່ຽວ."

⁴² ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານໃນພຣະຄໍມືຫລືທີ່ວ່າ, 'ຫົນຫີນາຍຊ່າງໄດ້ປະຕິເສດ

ຖືກເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນຫີນເສົາເອກແລ້ວ. ການນີ້ເປັນມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນການປະຫລາດແກ່ຕາຂອງເຮົາ."

⁴³ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະຊົງຍົກເອົາໄປຈາກພວກທ່ານ ແລະຊົງປະຕິທານແກ່ຊົນຊາດຫນຶ່ງທີ່ຈະໃຫ້ຜົນ.

⁴⁴ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ລົມທັບຫົນນີ້ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງແຕກຫັກເປັນປ່ຽງ ໆ. ແຕ່ຫົນນັ້ນຈະຕົກທັບຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນຈະແຕກລຸກມຸ່ນ."

⁴⁵ ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ກັບພວກຝາຣີຊາຍ ໄດ້ຍິນຄຳອຸປະມາຂອງພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາກໍຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງພວກເຂົາ.⁴⁶ ຂະນະກໍກຳລັງພະຍາຍາມຈັບພຣະອົງນັ້ນ ພວກເຂົາຢ້ານປະຊາຊົນ ເພາະປະຊາຊົນຖືວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ຫນຶ່ງ.

22¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາອີກເທື່ອຫນຶ່ງວ່າ,² ຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນ ປຽບເໝືອນ ກະສັດຜູ້ຫນຶ່ງຕຽມງານກິນລ້ຽງເນື່ອງໃນພິທີສົມຣົດລູກຊາຍຂອງຕົນ.³ ພຣະອົງຊົງສົງຄົນໃຊ້ໄປເອີ້ນຜູ້ທີ່ຖືກເຊີນໃນງານນີ້ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຢາກມາ.

⁴ ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງຊົງໃຊ້ຂ້າໃຊ້ໄປຕື່ມອີກຄົນຫນຶ່ງ ພຣະອົງສັ່ງເຂົາວ່າ “ຈົ່ງບອກພວກທີ່ຖືກເຊີນນັ້ນວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ຈັດຕຽມອາຫານແລ້ວໄວ້ແລ້ວ ງົວແລະສັດອ່ວນພິກໄດ້ຂ້າໄວ້ແລ້ວ ແລະສິ່ງສາອະພັດກໍ່ຕຽມໄວ້ພ້ອມແລ້ວ. ເຊີນມາຮ່ວມງານລ້ຽງພິທີສົມຣົດນັ້ນເຖິງ”

⁵ ແຕ່ເຂົາກໍ່ເຝິກເສີຍບໍ່ສົນໃຈໃນຄໍາເຊື່ອເຊີນແລະພວກເຂົາກໍ່ຫນີໄປເສັ້ງ, ບາງຄົນກໍ່ໄປໄກ່ໄປນາ ແລະ ບາງຄົນໄປຄ້າຂາຍ.

⁶ ສ່ວນພວກອື່ນນັ້ນກໍ່ຈັບພວກຂ້າໃຊ້ເຮັດການຫຍາບຊ້າແລ້ວຂ້າເຂົາເສັ້ງ.⁷ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຮັບສັ່ງໃຫ້ກອງທະຫານໄປປະຫານຊີວິດຄາດຕະກອນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະໃຫ້ເຜົາປ່ານເຮືອນຂອງເຂົາເສັ້ງ.

⁸ ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຮັບສັ່ງຂ້າໃຊ້ວ່າ, “ງານສົມຣົດກໍ່ພ້ອມຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຖືກເຊີນນັ້ນບໍ່ສົມກັບງານ.

⁹ ພິບຄົນໃດກໍ່ໃຫ້ເຊີນມາໃນງານລ້ຽງສົມຣົດນີ້.”¹⁰ ພວກຂ້າໃຊ້ນັ້ນຈຶ່ງອອກໄປຕາມຖະຫນົນຫົນທາງພາຄົນທັງປວງທັງດີແລະຊົ່ວທີ່ເຂົາໄດ້ພິບໃຫ້ເຂົາມາໃນງານສົມຣົດນີ້ ຈົນຫ້ອງພິທີສົມຣົດເຕັມດ້ວຍແຂກ.

¹¹ ແຕ່ເມື່ອກະສັດອົງນັ້ນສະເດັດເຂົ້າມາຫອດພຣະເນດແຂກທັງຫລາຍ, ກໍ່ຊົງເຫັນຜູ້ຫນຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງສໍາລັບງານ.

¹² ກະສັດຈຶ່ງຊົງຖາມຜູ້ນັ້ນວ່າ “ສະຫາຍເອີຍ, ເຫດໃດທ່ານເຂົ້າມາທີ່ນີ້ໂດຍບໍ່ນຸ່ງເຄື່ອງສໍາລັບງານສົມຣົດ?” ສ່ວນຄົນນັ້ນກໍ່ມີຕຳບົນຢູ່ປາກບ່ອນ.

¹³ ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງຊົງສັ່ງແກ່ພວກຂ້າໃຊ້ວ່າ “ຈົ່ງມັດຕິນມັດມືຄົນນີ້ເອົາໄປຖິ້ມເສັ້ງບ່ອນມືດພາຍນອກ” ທີ່ນັ້ນມີການຮ້ອງໃຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່.

¹⁴ ດ້ວຍວ່າຜູ້ຮັບເຊີນກໍ່ມີຫລາຍ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ກໍ່ມີຫນ້ອຍ.”

¹⁵ ຫລັງຈາກນັ້ນພວກຝາຮີຊາຍໄປປຶກສາກັນແລະໄດ້ວາງແຜນເພື່ອຈະຈັບຜິດໃນຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໃດ.

¹⁶ ຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ພວກສິດຂອງຕົນກັບພວກເຮົາໂຣດໄປທູນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພຣະເຈົ້າຊາບຢູ່ວ່າທ່ານເປັນຜູ້ສັດຊື່, ໄດ້ສັ່ງສອນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່. ທ່ານບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈຜູ້ໃດ ແລະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຂ້າງຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງ.”¹⁷ ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກຂ້າພຣະເຈົ້າຊາບແຕ່ວ່າທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ? ການທີ່ເສັ້ງສ່ວຍໃຫ້ແກ່ກາຍຊານັ້ນສົມຄວນ ຫລືບ?”

¹⁸ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຊາບແຜນການຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ, ເຈົ້າຈະມາທົດລອງເຮົາເຮັດຫຍັງ?”

¹⁹ “ຈົ່ງເອົາເງິນຫລວງນີ້ໃຊ້ເສັ້ງພາສີນັ້ນ ມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງດູ.” ຈາກນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອົາເງິນຫນຶ່ງເດນາລີອັນມາໃຫ້ພຣະອົງ.

²⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ຮູບແລະຄໍາຈາກຮິກນີ້ເປັນຂອງໃຜ?”²¹ “ເປັນຂອງກາຍຊາ.” ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຫດສັນນັ້ນສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈຶ່ງຄົນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຄົນຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ.”²² ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນຫນີຈາກພຣະອົງໄປ.

²³ ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນໄດ້ມີພວກຊາດຖາມກາຍມາຫາພຣະອົງ. ພວກນີ້ເຄີຍເວົ້າວ່າ, ບໍ່ມີການຄືນມາຈາກຕາຍ. ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງ²⁴ ກ່າວວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຕາຍ, ໃນເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ, ກໍ່ໃຫ້ນ້ອງຊາຍຂອງຜູ້ນັ້ນເອົາເອື້ອຍໄພ່ໄວ້ເປັນພັນຮະຍາ ເພື່ອສືບເຊື້ອສາຍຮ້າຍຂອງຕົນ.”

²⁵ ໃນພວກເຂົາມີພັນນ້ອງຜູ້ຊາຍນຳກັນທັງຫມົດເຈັດຄົນ. ຮ້າຍກົກເອົາເມັງແລ້ວໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ ກໍ່ປະເມັງໄວ້ໃຫ້ແກ່ນ້ອງຊາຍ.

²⁶ “ຈົນເຖິງຜູ້ຖ້ວນເຈັດ.”²⁷ ພາຍຫລັງເຂົາທັງເຈັດ ຍິງນັ້ນກໍ່ຕາຍ.²⁸ ຍິງນັ້ນຈະເປັນເມັງຂອງຜູ້ໃດໃນເຈັດຄົນນັ້ນ? ເພາະວ່ານາງໄດ້ເປັນເມັງຂອງຊາຍທັງເຈັດຄົນແລ້ວ.”

²⁹ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຫລົງຜິດແລ້ວ ເພາະທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄົມພິທີສົດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ.

³⁰ ເພາະເມື່ອມະນຸດເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນ ຈະບໍ່ມີການແຕ່ງງານ ຫລືຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມັງກັນອີກ. ແຕ່ເຂົາຈະເປັນເຫມືອນເຫວະດາໃນສະຫວັນ.

³¹ ທ່ານທັງຫລາຍຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລືຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ກັບພວກທ່ານວ່າ,³² “ຝ່າຍເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອົບຮາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ?” ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍ ແຕ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນ.”³³ ເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍ່ພາກັນປະຫລາດໃຈດ້ວຍຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ.

³⁴ ແຕ່ເມື່ອພວກຝາຮີຊາຍ ເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກຊາດຖາມມີຕຳບົນ ພວກເຂົາຈຶ່ງປະຊຸມກັນ,³⁵ ມີນັກກົດຫມາຍຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາໄດ້ທົດລອງໂດຍທູນຖາມພຣະອົງວ່າ,³⁶ “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ໃນພຣະບັນຍັດຂໍໃດເປັນຂໍໃຫຍ່ທີ່ສຸດ?”

³⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ແລະດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ.”³⁸ ນັ້ນແລະຄືກົດບັນຍັດຂໍໃຫຍ່ແລະຂໍຕື້ນ.

³⁹ “ແລະພຣະບັນຍັດຂໍທີ່ສອງກໍ່ເຫມືອນກັນຄື ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົນເອງ.’⁴⁰ ກົດບັນຍັດທັງຫມົດກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້.”

⁴¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖາມເຂົາວ່າ,⁴² “ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດດ້ວຍເລື່ອງພຣະຄຣິດ ເພິ່ນເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຜູ້ໃດ?” ພວກເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ.”

⁴³ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ເຫດໃດດາວິດຈຶ່ງຊົງເອີ້ນພຣະອົງວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໂດຍເດດພຣະວິນຍານ ແລະຊົງກ່າວວ່າ,

⁴⁴ “ຈົ່ງນັ່ງເບື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າເຮົາຈະປາບສັດຕູຂອງທ່ານໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງທ່ານ?”

⁴⁵ ຖ້າດາວິດເອີ້ນພຣະຄຣິດວ່າ ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ?”⁴⁶ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຂົາສາມາດຕອບພຣະອົງໄດ້ ຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນມາບໍ່ມີຜູ້ໃດກໍາຖາມພຣະອົງອີກ.

23¹ ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບປະຊາຊົນແລະບັນດາສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ² “ພວກນັກທັມແລະພວກຝາຮີຊາຍນັ່ງບ່ອນນຶ່ງຂອງໂມເຊ. ເຫດສັນນັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາບອກສອນພວກທ່ານ ຈຶ່ງເຮັດຕາມ. ແຕ່ຢ່າໄດ້ເຮັດຕາມກິດຈະການຂອງເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາບອກສອນສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.

⁴ ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາເອົາພາຣະຫນັກມາວາງໃສ່ບ່າມະນຸດ ສ່ວນເຂົາເອງ ແມ່ນແຕ່ນິວມິດຽວກັບຍອມຈັບຍົກໄປ.⁵ ພວກເຂົາບັນຈຸຂໍ້ພຣະທັມປະຈຳຕົວເຂົາກໍ່ເຮັດໃຫ້ໃຫຍ່ ແລະຍອຍເສື້ອຂອງເຂົາ ກໍ່ໃຫ້ຍາວອອກໄປ.

⁶ ພວກເຂົາມັກບ່ອນນຶ່ງອັນມີກຽດໃນງານລ້ຽງຕ່າງໆແລະໃນໂຮງທັມະເທສະຫນາ,⁷ ແລະມັກໃຫ້ມະນຸດເອີ້ນເຂົາວ່າ ‘ອາຈານ’

⁸ ແຕ່ຝ່າຍພວກທ່ານ ຢ່າໃຫ້ໃຜເອີ້ນວ່າ ‘ອາຈານເຈົ້າຂ້າ’ ເພາະວ່າພວກທ່ານມີແຕ່ພຣະອາຈານຜູ້ດຽວ ແລະພວກທ່ານເປັນພັນນ້ອງກັນທັງຫມົດ.

⁹ ແລະຢ່າເອີ້ນຜູ້ໃດໃນໂລກວ່າ ‘ບິດາ’ ເພາະພວກທ່ານມີພຣະບິດາແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ ຄືຜູ້ທີ່ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.¹⁰ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເອີ້ນພວກທ່ານວ່າ ‘ນາຍ’ ເພາະວ່ານາຍຂອງພວກທ່ານມີແຕ່ຜູ້ດຽວ ຄືພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

¹¹ ເພາະວ່າຜູ້ໃດທີ່ເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.¹² ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຕໍ່າລົງ ຜູ້ໃດຖ່ອມຕົວລົງ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ.

¹³ ແຕ່ວິປັດແກ່ພວກທັມະຈານແລະພວກຝາຮີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ! ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າອັດປະຕູຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນຕົນທາງມະນຸດ. ເພາະວ່າພວກເຈົ້າເອງກໍ່ບໍ່ເຂົ້າໄປ ແລະເມື່ອຄົນອື່ນຈະເຂົ້າໄປ ພວກເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໃຫ້ເຂົາໄປ.

¹⁴ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກທັມມະຈານແລະພວກຟາຣີຊາຍພວກເຈົ້າສັກກະເຈົ້າສິງຂອງບັນດາແມ່ຫມ້າຍແລະແກ້ງອະທິຖານຍຶດຍາວ¹⁵ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດເອີຍ ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າທຽວໄປທາງນ້ຳແລະທາງບົກທົ່ວໄປ ເພື່ອຈະໃຫ້ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວເຂົ້າສາສນາ ແຕ່ເມື່ອໄດ້ເຂົ້າແລ້ວພວກເຈົ້າກໍ່ເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນສົມກັບນະຣົກຫລາຍກວ່າເຈົ້າເອງເຖິງສອງທໍ່.

¹⁶ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ຄົນນຳທາງຕາຍອດທິສອນວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ພຣະວິຫານ ຄຳສາບານນັ້ນກໍ່ບໍ່ມີຂໍ້ຜູກມັດ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດສາບານອ້າງໃສ່ທອງ-ຄຳຂອງພຣະວິຫານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳທີ່ຕົນໄດ້ສາບານ.’¹⁷ໂອ ຄົນຕາຍອດ ແລະ ໂງເອີຍ, ສິງໃດຈະສຳຄັນກວ່າກັນທອງຄຳ ຫລືພຣະວິຫານທີ່ເຮັດໃຫ້ທອງຄຳນັ້ນສັກສິດ?

¹⁸ແລະສອນວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ແທນບູຊາ ຄຳສາບານນັ້ນກໍ່ບໍ່ມີຂໍ້ຜູກມັດ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານໃສ່ເຄື່ອງຖວາຍເທິງແທນບູຊາ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳທີ່ຕົນໄດ້ສາບານ.’¹⁹ສິງໃດຈະສຳຄັນກວ່າກັນ ເຄື່ອງຖວາຍຫລືແທນບູຊາທີ່ເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງຖວາຍນັ້ນສັກສິດ?

²⁰ເຫດສະນັ້ນ, ຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ແທນບູຊາ ແລະ ໃສ່ເຄື່ອງຖວາຍທັງປວງທີ່ຢູ່ເທິງແທນນັ້ນເຫມືອນກັນ.²¹ຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ພຣະວິຫານກໍ່ອ້າງໃສ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານນັ້ນເຫມືອນກັນ.²²ແລະ ຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ສະຫວັນ ກໍ່ອ້າງໃສ່ພຣະທີ່ນັ້ນແລະອ້າງໃສ່ພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງພຣະທີ່ນັ້ນເຫມືອນກັນ.

²³ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກທັມມະຈານແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດເອີຍ. ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າຖວາຍສິບລົດທີ່ເປັນຜັກກ້ານກຳ, ຜັກຊີ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕັດຂີ້ສຳຄັນຂອງພຣະບັນຍັດ ຄືຄວາມຍຸຕິທັມ, ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມສັດຊື່ນໄດ້ປະຖິ້ມເສັ້ງ ເຊິ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະ, ຫລືພວກເຈົ້າຄວນໄດ້ປະຕິບັດຢູ່ໂດຍບໍ່ຕ້ອງປະຖິ້ມສິ່ງອື່ນນັ້ນ.²⁴ໂອ ພວກຄົນນຳທາງຕາຍອດເອີຍ, ເຈົ້າຕອງແມງມືອອກແຕ່ກິນໂຕອຸດທັງໂຕເຂົ້າໄປ.

²⁵ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກທັມມະຈານແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດເອີຍ. ເຫດວ່າພວກເຈົ້າເຄີຍລ້າງຖ້ວຍຊາມໃຫ້ສະອາດແຕ່ຂ້າງນອກ ແຕ່ຂ້າງໃນຖ້ວຍຊາມນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍການຊູ່ຊືງເອົາແລະການມືວເມົາກິເລດ.²⁶ໂອຟາຣີຊາຍຕາຍອດເອີຍ, ຈົ່ງຊຳລະຖ້ວຍຊາມຂ້າງໃນເສັ້ງກ່ອນ, ເພື່ອຂ້າງນອກຈະສະອາດເຫມືອນກັນ.

²⁷ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກທັມມະຈານແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດເອີຍ. ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າເປັນເຫມືອນອຸປະໂມງຝັງສົບທາດ້ວຍປູນຂາວຂ້າງນອກເບິ່ງດຽມ ແຕ່ຂ້າງໃນເຕັມໄປດ້ວຍກະດູກຄົນຕາຍ ແລະ ສາອະພິດທີ່ຫນ້າຂີດຽດ.²⁸ພາຍນອກປະກົດຕໍ່ມະນຸດວ່າເປັນຄົນສິນທັມ, ແຕ່ພາຍໃນເຕັມໄປດ້ວຍການຫນ້າຊີໃຈຄິດ ແລະ ຄວາມຊົວຊ້າ.

²⁹ວິບັດແກ່ເຈົ້າ ພວກທັມມະຈານແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດເອີຍ. ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າສ້າງອຸປະໂມງຝັງສົບຂອງພວກປະກາດພຣະທັມແລະຕິບ-ແຕ່ງທາດຂອງພວກຄົນສິນທັມໃຫ້ງົດງາມ.³⁰ເຈົ້າກ່າວວ່າ ‘ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນສະໄຫມປັນພະບູຣຸດຂອງເຮົານັ້ນກໍ່ຈະບໍ່ມີສ່ວນກັບເຂົາໃນການຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ.’³¹ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈົ່ງເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ຕົນເອງວ່າເປັນລູກຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫລົ່ານັ້ນ.

³²ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ປັນພະບູຣຸດໄດ້ເຮັດນັ້ນໃຫ້ຄົບຖ້ວນສາ.³³ເຈົ້າພວກ ພວກຊາດູຮ້າຍເອີຍ, ພວກເຈົ້າຈະຫນີຜົນໂທດນະຣົກໄດ້ຢ່າງໃດ?

³⁴ເຫດສະນັ້ນ, ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະ ນັກປຣາດ, ແລະ ນັກທີ່ມາຕ່າງໆມາຫາພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າກໍ່ຈະຂ້າບາງຄົນເສັ້ງແດ່ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ຂຽນຕິພວກເຂົາໃນໂຮງທັມເຫສະຫນາ ແລະ ຂົມເຫັງໄລ່ເຂົາອອກຈາກເມືອງນີ້ໄປເມືອງນັ້ນແດ່.

³⁵ເລືອດອັນບໍ່ມີຜິດທັງຫມົດທີ່ຕົກໃສ່ແຜ່ນດິນ ດັ່ງແຕ່ເລືອດຂອງອາເປັນຜູ້ບໍ່ມີຜິດຈົນເຖິງເລືອດຂອງຊາຂາລີຢາລູກຊາຍຂອງບາຣາຂີຢາ ຫລືພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້າໃນລະຫວ່າງພຣະວິຫານແລະແທນບູຊາ.³⁶ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ ເຫດເຫລົ່ານີ້ຈະຕົກໃສ່ຄົນສະໄຫມນີ້.”

³⁷ໂອ ເຢຣູຊາເລັມ ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ເມືອງທີ່ໄດ້ຂ້າບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະເອົາຫີນຄວ້າໆໃສ່ພວກທີ່ຮັບໃຊ້ມາຫາເຈົ້າ. ເຮົາປາ-ຖນາຈັກເທືອແລ້ວຫນ້າ ວ່າຈະຮວບຮວມເອົາລູກຂອງເຈົ້າໄວ້ ເຫມືອນແມ່ໄກ່ຮວບຮວມລູກໄວ້ໃຫ້ປົກຂອງມັນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມ.³⁸ເບິ່ງແມ່, ບ້ານເຮືອນຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະຖືກປະສ້າງໄວ້ໃຫ້ຢູ່ວ່າງເປົ່າແກ່ເຈົ້າ.³⁹ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈົ່ງກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ດັ່ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກຈົນກວ່າພວກເຈົ້າຈະອອກປາກກ່າວວ່າ ‘ສັນຣະເສີນແດ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

24 ¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດອອກຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແລະ ເມືອກຳລັງສະເດັດໄປນັ້ນ. ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງໄດ້ມາຫາພຣະອົງແລະຊີໄປທີ່ຕຶກໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ.²ແຕ່ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຕອບວ່າ, “ພວກທ່ານເຫັນສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່?

ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ກ່ອນຫີນທີ່ຊ້ອນທັບກັນຢູ່ທີ່ນີ້ ຈະຖືກທຳລາຍລົງຈົນບໍ່ເຫລືອຈັກກ່ອນ.”

³ຂະນະທີ່ພຣະອົງປະສົບຢູ່ພູຫມາກກອກເຫດ ພວກສາວິກມາເຝົ້າພຣະອົງຕ່າງຫາກກາຍຫຼຸນວ່າ, “ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຊາຍແດ່ວ່າ ເຫດ-ການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນເວລາໃດ ສິ່ງໃດເປັນຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງແລະສະໄຫມເກົ່າຈະສິ້ນສຸດລົງ.”⁴“ພຣະ-ເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຮະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກທ່ານໃຫ້ຫລົງ.⁵ດ້ວຍວ່າຈະມີຫລາຍຄົນມາອ້າງນາມຂອງເຮົາວ່າ ‘ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນພຣະຄຣິດ’ ແລະຈະຫລອກລວງຫລາຍຄົນໃຫ້ຫລົງໄປ.

⁶ພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງການເສີກ ແລະ ຂ່າວເລົ່າລືເລື່ອງສົງຄາມ ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນທ່ານຢ່າຕົກໃຈ ດ້ວຍວ່າເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈຳເປັນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ; ແຕ່ວ່າທີ່ສຸດປາຍຍັງບໍ່ມາເຖິງ.⁷ດ້ວຍວ່າປະເທດຕໍ່ປະເທດແລະອານາຈັກຕ່າງໆຈະສູ້ຮົບກັນ ທັງຈະເກີດການອຶດຢາກແລະແຜ່ນດິນໄຫວໃນບ່ອນຕ່າງ.

⁸ແຕ່ເຫດການທັງປວງນີ້ເປັນເຫມືອນຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄວາມເຈັບປວດໃນການເກີດລູກເຫຼົ່ານັ້ນ.

⁹ຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈະມອບພວກທ່ານໄວ້ໃຫ້ທຶນທຸກລຳບາກແລະຈະຂ້າທ່ານເສັ້ງ. ຄົນທຸກຊາດຈະກຽດຊົງພວກທ່ານເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ.

¹⁰ແລະຫັກຫລັງກັນແລະກັນ, ລວມທັງຈະກຽດຊົງເຊິ່ງກັນແລະກັນ.¹¹ແລະຈະຫລອກລວງຫລາຍຄົນໃຫ້ຫລົງໄປ.

¹²ເພາະວ່າຄວາມຮັກຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍຈະເຢັນລົງ ເພາະຄວາມອະທັມຈະແຜ່ກວ້າງອອກໄປ.¹³ແຕ່ຜູ້ໃດອິດທິນໄດ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ລອດຜົນ.

¹⁴ຂ່າວປະເສີດຂອງຣາຊະອານາຈັກນີ້ຈະໄດ້ປະກາດໄປທົ່ວໂລກໃຫ້ເປັນຄຳພະຍານແກ່ທຸກຊາດ. ແລ້ວທີ່ສຸດປາຍຈະມາເຖິງ.”

¹⁵ເຫດສະນັ້ນ, ເມື່ອໃດທ່ານທັງຫລາຍເຫັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊົງ, ຫລືເຮັດໃຫ້ເກີດວິບັດຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ ຕາມພຣະທັມທີ່ຊົງໄດ້ກ່າວໄວ້ດ້ວຍດາ-ນິເອນຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ (ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເອງເຖິງ),¹⁶ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາຍໃຫ້ປັບຫນີສູ່ພູເຂົາທັງຫລາຍໄປ¹⁷ ຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນຢ່າໃຫ້ລົງມາເກັບເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນອອກໄປ.¹⁸ສ່ວນຜູ້ທີ່ຢູ່ຕາມທຶນກຳຢ່າຕ່າວຄົນມາເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ.

¹⁹ແຕ່ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເປັນຫນ້າເວດທະນາເຕັມທີ່ຜູ້ຍິງທີ່ມີລູກນ້ອຍແລະຍິງໃຫ້ລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່.

²⁰ຈົ່ງພາວັນນາອະທິຖານຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອການທີ່ພວກເຈົ້າປັບຫນີໄປນັ້ນຈະບໍ່ຖືກໃນຣະດູຫນາວ²¹ ດັ່ງແຕ່ຕົນເດີມໂລກ ຈົນເຖິງບັດນີ້, ຄວາມທຸກອັນຮ້າຍແຮງຢ່າງນີ້ຈະບໍ່ມີຕໍ່ໄປອີກຈັກເທື່ອ.²²ກໍ່ຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດລອດຜົນໄດ້. ແຕ່ເພາະເຫັນແກ່ພວກທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ນັ້ນ, ວັນເຫລົ່ານັ້ນຈົ່ງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ສັນເຂົ້າ.

²³ແລະຖ້າຜູ້ໃດຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ‘ເບິ່ງແມ່, ອົງພຣະຄຣິດຢູ່ທີ່ນີ້’ ຫລື ‘ຢູ່ທີ່ນັ້ນ’ ຢ່າຮູ້ເຊື່ອເຂົ້າ.²⁴ແລະສະແດງຫມາຍສຳຄັນອັນໃຫຍ່ ແລະການອັດ-ສະຈັນຕ່າງ, ຖ້າເປັນໄດ້ ມັນຈະຫລອກລວງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ໃຫ້ຫລົງໄປ.²⁵ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານໃຫ້ຮູ້ໄວ້ກ່ອນທີ່ເວລານັ້ນຈະມາເຖິງ.

²⁶ເຫດສະນັ້ນ, ຖ້າພວກເຂົາບອກພວກທ່ານວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງຊົງປະສົບຢູ່ໃນປ່າ’, ຢ່າໄດ້ອອກໄປໃນປ່ານັ້ນ. ຫລື, ‘ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງປະສົບຢູ່ໃນຫ້ອງ’, ກໍ່ຢ່າຊູ່ເຊືອພວກເຂົາເລີຍ.²⁷ ເພາະວ່າແສງໄຟໄດ້ສ່ອງອອກຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ສ່ອງໄປເຖິງທິດຕາເວັນຕົກຢ່າງໃດ, ການທີ່ບຸດມະນຸດຈະສະເດັດມາກໍ່ຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ.²⁸ ເມື່ອຊາກສົບຢູ່ບ່ອນໃດ ຝູງແຮງກໍ່ຈະຕອມບ່ອນນັ້ນ.”

²⁹ແຕ່ທັມມິດຄວາມທຸກລຳບາກຂອງວັນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຜ່ານຜົນໄປແລ້ວ, ດວງອາທິດຈະມືດຕົບໄປ, ດວງຈັນຈະບໍ່ສ່ອງແສງ, ດວງດາວທັງປວງຈະຕົກລົງຈາກຝ້າ, ແລະ ບັນດາສິ່ງທີ່ມີອຳນາດໃນທ້ອງຟ້າຈະສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວ.

³⁰ຕໍ່ຈາກນັ້ນຫມາຍສຳຄັນຂອງບຸດມະນຸດຈະປະກົດຂຶ້ນໃນທ້ອງຟ້າ, ແລະ ມະນຸດທຸກຊາດທົ່ວໂລກຈະຮ້ອງໄຫ້ໂສກເສົ້າ. ພວກເຂົາຈະເຫັນບຸດມະນຸດກຳລັງສະເດັດມາເທິງເມກໃນທ້ອງຟ້າ ຜ່ອມດ້ວຍຮິດທານຸພາບ ແລະ ສະຫງ່າອາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່.³¹ ພຣະອົງຈະສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງດ້ວຍສຽງແກ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຮວບຮວມເອົາຄົນທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວ ຈາກທິດທັງສີ່ທິດ ແລະ ຈາກທິສຸດຂອງປາຍຝ້າເບື້ອງນີ້ ຈົນເຖິງທິສຸດຝ້າເບື້ອງນັ້ນ.

³²ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນຫນຶ່ງຈາກຕົ້ນໝາກເດືອນ. ເມື່ອກົງກັນມັນແຕກໃບອ່ອນອອກ, ພວກທ່ານກໍ່ຮູ້ວ່າອະດຸຮ້ອນໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ.³³ ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ຢ່າງດຽວກັນ, ເມື່ອພວກທ່ານເຫັນເຫດການເຫລົ່ານີ້, ທ່ານຈົ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້, ຈະເຖິງປະຕູແລ້ວ.

³⁴ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຄົນໃນສະໄຫມນີ້ຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປ ກ່ອນເຫດການທັງປວງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ.³⁵ ຝ້າ ແລະ ດິນກໍ່ຈະລ່ວງຜົນໄປ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ລ່ວງຜົນໄປຈັກເທື່ອ.”

³⁶ແຕ່ເລື່ອງວັນ ແລະ ໂມງນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້, ແມ່ນກະທັ່ງທູດສະຫວັນໃນສະຫວັນ, ຫລື ພຣະບຸດກໍ່ບໍ່ຮູ້, ມີແຕ່ພຣະບິດາອົງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້.

³⁷ດ້ວຍວ່າສະໄຫມຂອງໂນອາໄດ້ເປັນຢ່າງໃດ, ການສະເດັດມາຂອງບຸດມະນຸດກໍ່ຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ.³⁸ ເພາະວ່າກ່ອນທີ່ຈະມີນ້ຳຖ້ວມນັ້ນ ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ກິນແລະດື່ມ, ໄດ້ແຕ່ງງານແລະຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມັຍກັນ, ຈົນເຖິງວັນທີ່ໂນອາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນາວາ,³⁹ ແລະໂດຍບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ຕົວຢ່າງໃດ ຈົນເຖິງເວລານ້ຳໄດ້ມາຖ້ວມກວາດເອົາພວກເຂົາໄປ ເມື່ອບຸດມະນຸດສະເດັດມາກໍ່ຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ.

⁴⁰ໃນເວລານັ້ນຈະມີຊາຍສອງຄົນຢູ່ຫຼັງນາ ຈະຊົງຮັບຄົນຫນຶ່ງໄປ ຈະຊົງປະຄົນຫນຶ່ງໄວ້.⁴¹ ຍິງສອງຄົນກໍ່ລັງໄມ້ແປ້ງຢູ່, ຈະຊົງຮັບຄົນຫນຶ່ງໄວ້ ຈະຊົງປະຄົນຫນຶ່ງໄວ້.⁴² ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງເຝົ້າອະວັງຢູ່ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະສະເດັດມາໃນເວລາໃດ.

⁴³ແຕ່ຈົ່ງເຂົ້າໃຈຢ່າງນີ້ວ່າ, ຖ້າເຈົ້າຂອງເຮືອນໄດ້ຮູ້ກ່ອນວ່າໂຈນຈະມາຍາມໃດໃນຍາມກາງຄືນ, ເຂົາກໍ່ຈະເຝົ້າອະວັງໄວ້ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ໂຈນເຂົ້າເຮືອນໄດ້.⁴⁴ ເພາະເຫດນັ້ນ ພວກທ່ານກໍ່ເຫມືອນກັນ ຈົ່ງຕຽມໄວ້ໃຫ້ຮັບ ເພາະໃນໂມງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ທັນຄິດນັ້ນ ບຸດມະນຸດຈະສະເດັດມາ.”

⁴⁵ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ໃດເປັນຂ້າໃຊ້ສັດຊີແລະສະຫລາດ ຫຼືນາຍໄດ້ຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເປັນໃຫຍ່ເຫນືອພວກຄົນໃຊ້ໃນເຮືອນຂອງຕົນ ເພື່ອແຈກອາຫານໃຫ້ເຂົາຕາມເວລາ.

⁴⁶ຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ນີ້ກໍ່ຈະເປັນສຸກ, ເມື່ອຜູ້ເປັນນາຍກັບມາ⁴⁷ ນາຍຈະຕັ້ງຜູ້ນັ້ນໄວ້ເຫນືອບັນດາຊັບສິນຂອງເຂົາທຸກຢ່າງ.

⁴⁸ແຕ່ຖ້າຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຊົ່ວ ຄິດໃນໃຈວ່າ ‘ນາຍຂອງເຮົາຄົງອອກມາຊ້າ’,⁴⁹ ລາວກໍ່ຈະຂຽນຕິຄົນຮັບໃຊ້ດ້ວຍກັນທັງກິນແລະດື່ມນຳຄົນຂີ້ເຫລົ່າ;

⁵⁰ແລ້ວວັນຫນຶ່ງນາຍກັບມາໂດຍທີ່ລາວບໍ່ຄາດຄິດ⁵¹ ນາຍຂອງຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈະຜ່າລາວອອກເປັນຕ່ອນໆ ແລະຈະຂັບໄລ່ໃຫ້ໄປຢູ່ກັບຄົນຫນ້າຊົງໃຈຄິດເຊິ່ງບ່ອນນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່.”

25 ¹ອາຊະອານາຈັກສະຫວັນຈະປ່ຽນເຫມືອນສາວປອດສົບຄົນ ທີ່ຖືໂຄມຂອງຕົນອອກໄປຮັບເຈົ້າບ່າວ.² ໃນພວກນາງເປັນຄົນໂງ່ຫ້າຄົນ ແລະ ຄົນສະຫລາດຫ້າຄົນ.³ ຝ່າຍຄົນໂງ່ນັ້ນເອົາໂຄມຂອງຕົນໄປ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົານ້ຳມັນໄປນຳ.⁴ ຕໍ່ຄົນສະຫລາດນັ້ນໄດ້ເອົານ້ຳມັນໃສ່ກວດກັບທັງໂຄມຂອງຕົນໄປດ້ວຍ.

⁵ເມືອງຈາກເຈົ້າບ່າວຍັງມາລ້າຊ້າຢູ່ ເຂົາກໍ່ພາກັນເຫງົາໂອນແລະຫລັບໄປ.⁶ ‘ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າບ່າວມາແລ້ວ! ຈົ່ງອອກມາແລະຕ້ອນຮັບເພິນສາ’.

⁷ຍິງສາວທຸກຄົນຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຈັດຕຽມໂຄມໄຟຂອງຕົນ⁸ ຝ່າຍຄົນໂງ່ນັ້ນຈົ່ງເວົ້າກັບພວກຄົນສະຫລາດວ່າ ‘ຂໍປັນນ້ຳມັນຂອງເຈົ້າໃຫ້ພວກເຮົາແດ່ ເພາະວ່າໂຄມຂອງເຮົາກໍ່ລ້າຈະມອດແລ້ວ.’⁹ ແຕ່ຝ່າຍພວກສະຫລາດຈົ່ງຕອບວ່າ ‘ຫນ້າຢ້ານວ່ານ້ຳມັນຈະບໍ່ພໍສົດໃຫ້ແລະເຈົ້າຈົ່ງໄປຫາຜູ້ຂາຍແລ້ວຊື້ເອົາສຳລັບຕົນກໍ່ດີກວ່າ.’

¹⁰ຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍ່ລັງໄປຊື້ນ້ຳມັນນັ້ນ ເຈົ້າບ່າວກໍ່ມາເຖິງ ແລະຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ແລ້ວກໍ່ເຂົ້າໄປນຳເຈົ້າບ່າວໃນການລ້ຽງເມືອງໃນງານສົມລົດ ແລ້ວປະຕູກໍ່ອີດເສັງ¹¹ ຫລັງຈາກນັ້ນຍິງສາວປອດພວກອື່ນນັ້ນມາຮ້ອງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ນາຍເອີຍ ຂໍຂະປະຕູໃຫ້ຫມູ່ຂ້າໝ້ອຍແດ່.’¹² ແຕ່ເພິນໄດ້ຕອບວ່າ ‘ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານທັງລາຍວ່າ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພວກທ່ານ.’¹³ ພວກທ່ານຈົ່ງເຝົ້າອະວັງຢູ່ ເພາະທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຈັກວັນຫລືໂມງນັ້ນ.”

¹⁴ອາຊະອານາຈັກສະຫວັນຍັງປ່ຽນເຫມືອນຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງກໍ່ລ້າຈະອອກເດີນທາງໄປ. ຈົ່ງເອີ້ນພວກຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນມາຝາກຊັບສິນບັດໄວ້ກັບເຂົາ.

¹⁵ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຮັບເງິນຫ້າຕາລັນຕີນ ຄົນຫນຶ່ງສອງຕາລັນຕີນ, ແລະອີກຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ຕາລັນຕີນດຽວ ຕາມຄວາມສາມາດຂອງແຕ່ລະຄົນ, ແລ້ວກໍ່ອອກເດີນທາງໄປ.¹⁶ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຫ້າຕາລັນຕີນກໍ່ເອົາເງິນນັ້ນໄປຄ້າຂາຍທັນທີ ແລະໄດ້ກຳໄລອີກຫ້າຕາລັນຕີນ.

¹⁷ໃນທ່ານອງດຽວກັນ ຄົນທີ່ຮັບສອງຕາລັນຕີນກໍ່ໄດ້ກຳໄລອີກສອງຕະລັນຕີນເຫມືອນກັນ.¹⁸ ແຕ່ຜູ້ໄດ້ຮັບຕາລັນຕີນດຽວກໍ່ໄດ້ໄປ ແລະຊຸດຊຸມແລ້ວເຊືອງເງິນນາຍໄວ້.

¹⁹ຢູ່ດິນນານຕໍ່ມານາຍຂອງຂ້ອຍໃຊ້ເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ກັບມາ ແລະຄິດບັນຊີກັບພວກເຂົາ.²⁰ ກໍ່ເອົາເງິນກຳໄລຫ້າຕາລັນຕີນມາແຈ້ງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ນາຍໄດ້ຝາກເງິນຫ້າຕາລັນຕີນໄວ້ນຳຂ້າໝ້ອຍ ນີ້ແຫລະ, ຂ້າໝ້ອຍໄດ້ກຳໄລຕື່ມອີກຫ້າຕາລັນຕີນ.’²¹ ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ດີແລະສັດຊີເອີຍ ເຈົ້າເປັນຜູ້ສັດຊີໃນຂອງເລັກໝ້ອຍ ເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງຫລາຍຢ່າງ. ຈົ່ງເຂົ້າຮ່ວມຄວາມຍິນດີກັບນາຍເຈົ້າເຖິນ’.

²²‘ນາຍເອີຍ, ນາຍໄດ້ຝາກເງິນສອງຕາລັນຕີນໄວ້ນຳຂ້າໝ້ອຍ ນີ້ແຫລະ, ຂ້າໝ້ອຍໄດ້ກຳໄລອີກສອງຕາລັນຕີນ.’²³ ຝ່າຍນາຍກໍ່ຕອບວ່າ ‘ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ດີແລະສັດຊີເອີຍ ເຈົ້າເປັນສັດຊີໃນຂອງເລັກໝ້ອຍ ເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງຫລາຍຢ່າງ. ຈົ່ງເຂົ້າຮ່ວມຄວາມຍິນດີກັບນາຍເຈົ້າເຖິນ.’

²⁴ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕາລັນຕີນດຽວນັ້ນກໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາເຫມືອນກັນແຈ້ງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ຂ້າໝ້ອຍຮູ້ຈັກທ່ານແລ້ວວ່າທ່ານເປັນຄົນໃຈແຂງ, ເຄີຍກ່ຽວຜົນໃນສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ໄດ້ຫວ່າງ, ແລະຮັບໂຮມເອົາສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ໄດ້ຝັດ.’²⁵ ຂ້າໝ້ອຍຢ້ານຈົ່ງໄດ້ເອົາເງິນຕາລັນຕີນຂອງທ່ານໄປເຊືອງໄວ້ໃຫ້ພິນດິນ. ເບິ່ງແມ, ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເປັນຂອງທ່ານ.’

²⁶‘ອ້າຍຂ້ອຍໃຊ້ຊົວແລະຂີ້ຄ້ານເອີຍ ເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາເຄີຍເກັບຜົນໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫວ່າງ ແລະ ຮັບໂຮມເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຝັດ.’²⁷ ເຫດສັນນັ້ນ, ເຈົ້າຄວນຈະເອົາເງິນຂອງເຮົາໄປຝາກໄວ້ກັບນາຍທະນາຄານ ແລະເມື່ອເຮົາກັບມາກໍ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາກັບທັງດອກເບ້ງ.

²⁸ແລະເຮົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ມີສິບຕາລັນຕີນ.²⁹ ເພາະທຸກຄົນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເຝິມຕື່ມໃຫ້ຈົນມີບໍ່ຮ້ອນ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີ, ແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນກໍ່ຈະຊົງຍົກໄປຈາກຕົນເສັງ.³⁰ ເອົາອ້າຍຂ້າໃຊ້ຜູ້ບໍ່ມີປະໂຫຍດໄປຖິ້ມເສັງບ່ອນມືດພາຍນອກ ແລະບ່ອນນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່.”

³¹ເມື່ອບຸດມະນຸດຊົງກັບມາດ້ວຍພຣະອັດສະຫມີ ແລະມາພ້ອມດ້ວຍຝູງເທວະດາ, ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປະສານທັບເທິງພຣະພິນັງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງ.
³²ຈະຖືກຊົງໂຮມກັນຕໍ່ພຣະພິກຂຸຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງແຍກເຂົ້າອອກຈາກກັນ, ເພື່ອນຜູ້ລ້ຽງສັດແຍກຝູງແກະອອກຈາກຝູງແບ່.
³³ພຣະອົງຈະໃຫ້ຝູງແກະນັ້ນຈັດໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຝູງແບ່ນັ້ນຈະຊົງຈັດໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍຂອງພຣະອົງ.
³⁴ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະມະຫາກະສັດຈະຊົງກ່າວແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງວ່າ ‘ພວກທ່ານທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງມາຮັບເອົາຣາຊະອານາຈັກ ຊົງໄດ້ ຊົງຈັດຕັ້ງມໄວ້ສຳລັບທ່ານຕັ້ງແຕ່ວາງຮາກສ້າງໂລກ.’³⁵ ພວກທ່ານກໍ່ໃຫ້ເຮົາກິນ; ເຮົາຫິວນ້ຳພວກທ່ານກໍ່ໃຫ້ເຮົາດື່ມ; ເຮົາເປັນແຂກແປກຫນ້າ ພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາໄວ້;³⁶ ເຮົາເປື່ອຍຕົວ ພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ເຮົາຝັງຫຼົມ; ເຮົາເຈັບປ່ວຍ ພວກທ່ານກໍ່ມາຢ້ຽມຢາມເຮົາ; ເຮົາຢູ່ໃນຄຸກພວກທ່ານກໍ່ມາໄດ້ຫາ.’
³⁷ເມື່ອນັ້ນບັນດາພວກສິລະຫັມມະຈະພູນວ່າ ‘ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າພະເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຢາກເຂົ້າຫລືຫິວນ້ຳ ແລ້ວໄດ້ຈັດມາຖວາຍພຣະອົງເມື່ອໃດ?’³⁸ ແລະໄດ້ຕ້ອນຮັບໄວ້? ຫລືຊົງເປື່ອຍພຣະກາຍແລ້ວໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ຝັງເມື່ອໃດ?’³⁹ ພວກຂ້າພະເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງປະຊວນຢູ່ ຫລືຢູ່ໃນຄຸກ ແລະໄດ້ມາເຝົ້າພຣະອົງເມື່ອໃດ?’⁴⁰ ແລະພຣະມະຫາກະສັດຈະຊົງຕອບວ່າ ‘ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກຕ່າງໂດຍທີ່ສຸດຄົນຫນຶ່ງໃນພວກພິນັງຂອງເຮົານີ້, ກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫມືອນກັນ.’
⁴¹ແລະໃນວັນນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງກ່າວກັບບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ເບື້ອງພຣະຫັດຊ້າຍຂອງພຣະອົງວ່າ ‘ສູ່ຫຼັງ-ຫລາຍຜູ້ຖືກສາບແຂງຈົງຖອຍຫນີຈາກເຮົາແລະເຂົ້າໄປຢູ່ໃນໄຟທີ່ໄຫມ້ຢູ່ເປັນນິດ ຊົງຊົງຈັດຕັ້ງມໄວ້ສຳລັບມານຊາຕານແລະບໍລິວານຂອງມັນ.
⁴²ເມື່ອເຮົາຫິວເຂົ້າ ສູ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາຫິວນ້ຳ ສູ່ບໍ່ໄດ້ເຮົາດື່ມ;⁴³ ເມື່ອເຮົາເປັນແຂກບ້ານສູ່ບໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາ; ເຮົາເປື່ອຍຕົວ ແຕ່ສູ່ບໍ່ໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ຝັງ; ເຮົາເຈັບປ່ວຍແລະຢູ່ໃນຄຸກ ແຕ່ສູ່ບໍ່ໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມເຮົາ.’
⁴⁴‘ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າພະເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຢາກເຂົ້າຫລືຫິວນ້ຳ ຊົງເປັນແຂກແປກຫນ້າ, ຊົງເປື່ອຍພຣະກາຍ, ຊົງເຈັບປ່ວຍຫລືຊົງຢູ່ໃນຄຸກ ແລະພວກຂ້າພະເຮົາບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພຣະອົງຍາມໃດ?’⁴⁵ ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງຕອບແກ່ເຂົາວ່າ ‘ເຮົາບອກສູ່ທັງຫລາຍຄວາມຈິງວ່າ, ທີ່ສູ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກຕ່າງໂດຍທີ່ສຸດໃນພວກນີ້, ພວກສູ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາເຫມືອນກັນ.’⁴⁶ ແລ້ວພວກເຫລົ່ານີ້ ຈະອອກໄປສູ່ໂທດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແຕ່ພວກສິລະຫັມກໍ່ເຂົ້າສູ່ຊີວິດອັນຕະຫລອດ ໄປເປັນນິດ.

26 ¹ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຈົບ ພຣະອົງຊົງບອກພວກສາວິກຂຸຂອງຕົນວ່າ,² “ພວກທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າອີກສອງວັນກໍ່ຈະເຖິງເທສະ-ການປັດສະຄາ ແລະບຸດມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ເຂົ້າຕອກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.”

³ຈາກນັ້ນພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ກັບພວກເຖົ້າແກ່ຂອງພົນລະເມືອງໄດ້ປະຊຸມກັນຢູ່ທີ່ສຳນັກຂອງມະຫາປະໂລຫິດຊືກາຍະຟາ.⁴ ພວກເຂົາປຶກ-ສາກັນເພື່ອຈະໄດ້ຈັບພຣະເຢຊູດ້ວຍກັນອຸບາຍ ແລະຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ.⁵ “ຈະບໍ່ເຮັດໃນລະຫວ່າງວັນເທສະການ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮຸນຮົງກາງພົນລະເມືອງ.”

⁶ໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າປະສານທັບຢູ່ບ້ານເປັດທານີໃນເຮືອນຂອງຊີໂມນຄົນຂີ໊ທູດ,⁷ ມີຢິງຜູ້ຫນຶ່ງຖືເຕົ້າຫີນຂາວເຕັມດ້ວຍນ້ຳມັນຫອມທີ່ມີລາ-ຄາແພງເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະອົງ ແລ້ວນາງໄດ້ຖອກນ້ຳຫອມໃສ່ພຣະສ່ຽນຂອງພຣະອົງ.⁸ ແຕ່ເມື່ອພວກສາວິກເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍ່ເຄື່ອງໃຈແລະຈົງເວົ້າວ່າ, “ເຫດໃດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເສັ້ງຂອງ ຢາງນີ້?” ເພາະຖ້າຂາຍນ້ຳມັນຫອມນີ້ກໍ່ຄົງໄດ້ເງິນຫລວງຫລາຍແລ້ວຈະແຈກໃຫ້ຄົນຍາກຈົນກໍ່ໄດ້.”

¹⁰ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຊາບຄວາມຄິດນີ້, ຈົ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານກວນໃຈຢຶງນີ້? ເພາະນາງໄດ້ເຮັດການດີແກ່ເຮົາແລ້ວ.

¹¹ດ້ວຍວ່າຄົນຍາກຈົນມີຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເຫມີ, ແຕ່ຝ່າຍເຮົາບໍ່ຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເຫມີໄປ.

¹²ດ້ວຍວ່າການຫີນາງໄດ້ຖອກນ້ຳມັນຫອມໃສ່ກາຍຂອງເຮົາ, ນາງກໍ່ໄດ້ເຮັດເພື່ອການຝັງຂອງເຮົາ.¹³ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ບ່ອນໃດກໍ່ຕາມທີ່ຂ້າວປະເສີດນີ້ໄດ້ຖືກເທສະຫນາປະກາດໃນຫົວໂລກ, ໃນສິ່ງທີ່ຢຶງຄົນນີ້ໄດ້ກະທຳ ເພື່ອເປັນທີ່ຮະນຶກເຖິງນາງ.”

¹⁴ເວລານັ້ນຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກສືບສອງດັງກ່າວ, ຜູ້ຊື່ຢູດາອິສະກາຣິອິດ, ໄດ້ໄປຫາພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ,¹⁵ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານ, ຂ້ານ້ອຍຈະມອບພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ແລ້ວພວກທ່ານຈະຍອມໃຫ້ອັນໃດໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ?” ພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາເງິນສາມສິບຫລວງໃຫ້ແກ່ຢູດາ.¹⁶ ຕັ້ງ-ແຕ່ນັ້ນມາ ຢູດາໄດ້ຊອກຫາໂອກາດເພື່ອຈະມອບພຣະອົງໄວ້ກັບພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ.

¹⁷ເມື່ອວັນຕົ້ນເທສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ ພວກສາວິກໄດ້ມາພຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານປະສົງຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈັດແຈ້ງປັດສະ-ຄາໃຫ້ເພີ່ນຮັບປະທານບ່ອນໃດ?”¹⁸ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປຫາຄົນຫນຶ່ງໃນເມືອງ ແລະ ບອກວ່າ ‘ອາຈານກ່າວວ່າ ເວລາກຳ-ນົດຂອງເຮົາມາໃກ້ແລ້ວ ເຮົາຈະຖືສິລປັດສະຄາທີ່ເຮືອນຂອງທ່ານພ້ອມກັບສາວິກຂຸຂອງເຮົາ.’”¹⁹ ແລ້ວພວກສາວິກຈຶ່ງໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈັດແຈ້ງປັດສະຄາໄວ້ພ້ອມ.

²⁰ຄົນເຖິງເວລາຄຳແລ້ວພຣະອົງຊົງປະສານທັບຮ່ວມໂຕະກັບພວກສາວິກສືບສອງຄົນ.²¹ ຂະນະກຳລັງຮັບປະທານອາຫານຢູ່, ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຄົນຫນຶ່ງໃນພວກທ່ານຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ເຮົາ.”²² ຝ່າຍສາວິກກໍ່ມີຄວາມທຸກໃຈຫລາຍ, ແລະ ທຸກຄົນຕ່າງກໍ່ຕັ້ງ-ຕົ້ນທູນພຣະອົງວ່າ, “ອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ອາດຈະແມ່ນຂ້ານ້ອຍຕື?”

²³ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບວ່າມາຈາກດຽວກັນກັບເຮົານີ້ແຫລະ ຄືຄົນຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ເຮົາ.²⁴ ບຸດມະນຸດສະເດັດໄປຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະ-ຄັມພິເຖິງເລື່ອງພຣະອົງນັ້ນ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ບຸດມະນຸດ ຖ້າຜູ້ນັ້ນບໍ່ເກີດມາກໍ່ດີກວ່າ.”²⁵ ຢູດາຜູ້ທີ່ທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງທຸນຖາມວ່າ, “ພຣະອາຈານ ບໍ່ອາດຈະແມ່ນຂ້ານ້ອຍຕື?” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້າເອງແລ້ວ.”

²⁶ລະຫວ່າງກຳລັງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ນັ້ນ, ພຣະເຢຊູຊົງຈັບເຂົ້າຈີມາ ແລະ ເມື່ອຂໍພຣະພອນແລ້ວ. ພຣະອົງຊົງຫັກເຂົ້າຈີນັ້ນໃຫ້ພວກສາວິກ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮັບ, ແລະກິນສາເຖິດ, ນີ້ແຫລະຄືກາຍຂອງເຮົາ.”

²⁷ແລ້ວພຣະອົງຊົງຈັບເອົາອາກມາໂມທະນາຂອບພຣະຄູນ, ແລະ ໄດ້ຍື່ນໃຫ້ເຂົາ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງດື່ມຈອກນີ້, ທຸກຄົນເຖິດ.

²⁸ເພາະວ່ານີ້ແຫລະເປັນເລືອດແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ຫລັງອອກມາ ເພື່ອຍົກໂທດບາບຂອງຄົນຈຳນວນຫລາຍ.²⁹ ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳຜົນອະນຸນຸຍາດໃຫ້ຍົກຈົນກ່ວາວັນນັ້ນຈະມາເຖິງ ຄືວັນທີ່ຈະດື່ມນ້ຳອະນຸນຸຍາດໃຫ້ມັກພວກທ່ານໃນຣາຊະອານາຈັກພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”

³⁰ເມື່ອພວກເຂົາຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນອອກໄປຢູ່ພູຫມາກກອກເທດ.³¹ ແລ້ວເມື່ອນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ, “ໃນຄືນນີ້ທ່ານທຸກຄົນຈະສະດຸດໃຈເພາະເຮົາ, ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິວ່າ ‘ເຮົາຈະປະທານຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະ ຝູງແກະນັ້ນຈະແຕກຊະກັນໄປ.

³²ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ, ເຮົາຈະໄປເຖິງແຂວງຄາລິເລກ່ອນຫນ້າພວກທ່ານ.”

³³ຝ່າຍເປໂຕຈົງທຸນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຄົນທັງປວງຈະສະດຸດໃຈເພາະທ່ານ, ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສະດຸດໃຈຈັກເທື່ອ.”³⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເປໂຕວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ “ໃນຄືນວັນນີ້ກ່ອນໄກ່ຈະຂັນ ທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.”³⁵ ເປໂຕໄດ້ທຸນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ເຖິງແມ່ນຂ້າ-ນ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍກັບທ່ານ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປະຕິເສດທ່ານຈັກເທື່ອ” ຝ່າຍພວກສາວິກກໍ່ທຸນຢາງນັ້ນເຫມືອນກັບທຸກຄົນ.

³⁶ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍສະເດັດພ້ອມກັບພວກສາວົກ ໄປເຖິງບ່ອນຫນຶ່ງຊື່ເດັດເຊມາເນ ແລ້ວຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ ຂະນະທີ່ເຮົາຈະໄປອ້ອມວອນອະທິຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ.”³⁷ພຣະອົງຊົງພາເປໂຕ ແລະ ລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຊເບດາຍໄປນຳ ແລະ ຊົງເລີ່ມຕົ້ນເກີດມີຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ທຸກໃຈຫລາຍ.³⁸ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈິດໃຈຂອງເຮົາທຸກຫນັກແຫບຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ, ຈົ່ງຄົງຢູ່ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງກັບເຮົາຢູ່ທີ່ນີ້ເຖິງ.”

³⁹ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປຕື່ມອີກຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ຈົ່ງຊົງຫມຸບພຣະພັກລົງເຖິງດິນ ແລະ ໄດ້ອ້ອມວອນອະທິຖານວ່າ, “ໂອພຣະບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ຖ້າເປັນໄດ້ຂໍໃຫ້ຈອກນິເລືອນພົ້ນໄປຈາກລູກຖ້ອນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ, ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈປາຖນາຂອງລູກ ແຕ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະ- ຫັຍຂອງພຣະອົງເຖິງ.”⁴⁰ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບມາຫາສາວົກເຫລົ່ານັ້ນ ຊົງເຫັນເຂົ້າມາອອນຫລັບຢູ່ ແລະ ຊົງກ່າວແກ່ເປໂຕວ່າ, “ເປັນຈັ່ງໃດ ພວກທ່ານບໍ່ສາມາດຈະຄອຍເຝົ້າຢູ່ກັບເຮົາແມ່ນແຕ່ຊົ່ວໂມງດຽວບໍ່?”⁴¹ຈົ່ງເຝົ້າຣະວັງ ແລະ ອ້ອມວອນ ຢູ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕິກໃນການທົດລອງ ຈິດ- ໃຈຜ່ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈົ່ງ ແຕ່ກາຍກໍ່ອ່ອນກໍ່ລ້ຽງ.”

⁴²ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປອີກເປັນເທື່ອທີສອງ ຊົງອ້ອມວອນວ່າ, “ພຣະບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ຖ້າຈອກນິເລືອນພົ້ນໄປບໍ່ໄດ້ເວັ້ນແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈຳຕ້ອງຕື່ມ, ແລ້ວກໍຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະຫັຍຂອງພຣະອົງ.”⁴³ພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາກໍຊົງເຫັນພວກສາວົກນອນຫລັບຢູ່ເພາະຕາຂອງເຂົາມືນບໍ່ຂຶ້ນ.

⁴⁴ຈົ່ງຊົງປະເຂົ້າໄວ້, ພຣະອົງກໍໄດ້ສະເດັດໄປອ້ອມວອນເປັນເທື່ອທີສາມ ໂດຍຊົງກ່າວຄຳເກົ່ານັ້ນອີກ.

⁴⁵ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ສະເດັດມາຍັງພວກສາວົກແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງນອນຫລັບເຊົາເມື່ອຍຢູ່ບໍ່? ເບິ່ງແມ່, ເວລາມາໃກ້ແລ້ວ, ແລະ ບຸດມະ- ນຸດກໍກຳລັງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຄົນບາບ.”⁴⁶ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປກັນເຫາະ. ເບິ່ງແມ່, ຜູ້ທີ່ທ່ອນຍົດເຮົານັ້ນມາໃກ້ແລ້ວ.”

⁴⁷ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງຊົງກ່າວບໍ່ທັນຂາດຄຳ, ຫນຶ່ງໃນຈຳພວກສືບສອງຄົນນັ້ນຄືຢູດາ, ໄດ້ເຂົ້າມາພ້ອມດ້ວຍປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍ ມາພ້ອມກັບພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ກັບພວກຜູ້ອາດຸໂສໂຖຖາບ ແລະ ຖືໄມ້ຕະບອງມານຳ.

⁴⁸ໃນເວລານັ້ນຄົນທີ່ຈະທ່ອນຍົດພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສັນຍາໃຫ້ແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຈູບຜູ້ໃດ, ກໍແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະ ຈົ່ງຈັບກຸມລາວໄວ້.”

⁴⁹ໃນທັນໃດນັ້ນເອງຢູດາເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລ້ວທຸນວ່າ, “ສະບາຍດີ, ທ່ານອາຈານ!” ແລ້ວເຂົາກໍຈູບພຣະອົງ.⁵⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າແກ່ຢູ- ດາວ່າ, “ສະຫາຍເອີຍ, ທ່ານມາທີ່ນີ້ເຮັດຫຍັງ?” ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າມາ, ແລະ ຍືນມືເພື່ອຈັບກຸມພຣະເຢຊູໄວ້.

⁵¹ເບິ່ງແມ່, ມີຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງກາດບອກ ແລະ ໄດ້ຝັນຫຼ້າຍຢູ່ໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດຂາດເບື້ອງຫນຶ່ງ.⁵²ພຣະ- ເຢຊູເຈົ້າຈົ່ງຊົງບອກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າມາຂອງທ່ານມ້ຽນໄວ້, ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກດາບກໍຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍດາບ.

⁵³ທ່ານຄິດວ່າເຮົາຈະຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ບໍ່? ແລະ ໃນທັນທີພຣະ-

ອົງຈະໃຊ້ຫມູ່ທູດສະຫວັນມາຫາເຮົາກວ່າສືບສອງກອງທັບບໍ່ໄດ້ບໍ່?⁵⁴ແຕ່ຖ້າຢ່າງນັ້ນພຣະຄັມພິທີໄດ້ກ່າວໄວ້ ຈະເຮັດສຳເລັດໄດ້ຢ່າງໃດ, ເພາະສະນັ້ນສິ່ງນີ້ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ?”

⁵⁵ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວກັບປວງຊິນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຖືດາບຖືໄມ້ຕະບອງອອກມາຈັບເຮົາເຫມືອນຈັບໂຈນບໍ່? ເຮົາໄດ້ນັ່ງສັ່ງສອນໃນບໍ- ລິເວນພຣະວິຫານທຸກວັນ ແລະ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຈັບເຮົາ.”⁵⁶ແຕ່ເຫດການທັງປວງນີ້ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະສຳເລັດຕາມທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຂຽນໄວ້.”

ຫລັງຈາກນັ້ນພວກສາວົກທັງຫມົດໄດ້ປະພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ພາກັນຫນີໄປ.

⁵⁷ພວກທີ່ຈັບພຣະເຢຊູໄດ້ພາພຣະອົງໄປຫາມະຫາປະໂລຫິດຊຶ່ງກາຍປະຝາ, ບ່ອນທີ່ພວກນັກທັມ ແລະ ພວກຜູ້ອາດຸໂສໂຖຖາບໄດ້ມາປະຊຸມກັນນັ້ນ.⁵⁸ແຕ່ເປ- ໂຕໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປໃນໄລຍະຫ່າງໆ ຈົນມາເຖິງເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດແລ້ວເຂົາໄປນັ່ງຢູ່ກາງເດີນບ້ານກັບພວກຍາມ ເພື່ອຊອມເບິ່ງວ່າທີ່ສຸດຂອງເລື່ອງນັ້ນຈະເປັນຢ່າງໃດ.

⁵⁹ໃນເວລານັ້ນ ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ກັບບັນດາສະມາຊິກສາມ ໄດ້ຫາພະຍານຕົວະມາເບີກຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ເພື່ອຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ.

⁶⁰ເຖິງແມ່ນວ່າມີພະຍານຕົວະຫລາຍປາກມາໃຫ້ການກໍດີ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຫາຫລັກຖານຫຍັງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ຫລັງຈາກນັ້ນມີສອງຄົນໄດ້ມາໃຫ້ການວ່າ,

⁶¹“ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ໄດ້ກ່າວວ່າເຮົາສາມາດຈະມ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ພາຍໃນສາມວັນ.”

⁶²ມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຍືນຂຶ້ນແລະ ໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າຈະບໍ່ຕອບຫຍັງບໍ່? ຄຳພະຍານທີ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກ່າວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າດ້ວຍເລື່ອງອັນໃດ?”⁶³ແຕ່ພຣະ- ເຢຊູເຈົ້າຊົງມີດຢູ່ ແລ້ວມະຫາປະໂລຫິດຈົ່ງກ່າວວ່າ, “ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າສາບານໂດຍອ້າງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ໃຫ້ເຈົ້າບອກເຮົາວ່າເຈົ້າເປັນພຣະ- ຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່?”⁶⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ, ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປພວກທ່ານຈະເຫັນບຸດມະນຸດນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງຜູ້ຊົງຮິດຫາທຸພາບ ແລະ ກຳລັງສະເດັດມາເທິງເມກໃນທ້ອງຟ້າ.”

⁶⁵ແລ້ວມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຈິກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນອອກ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ມັນໄດ້ເວົ້າຫມືນປະຫມາດພຣະເຈົ້າແລ້ວ! ແລ້ວພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການພະ- ຍານອັນໃດອີກ? ນີ້ແຫລະ, ທ່ານໄດ້ຍືນຄຳປະຫມາດພຣະເຈົ້ານັ້ນແລ້ວ.”⁶⁶ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ? ພວກເຂົາກໍຕອບວ່າ, “ມັນສົມຄວນຕາຍ.”

⁶⁷ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຖືມື້ນ້ຳລາຍໃສ່ພຣະພັກ ແລະ ຫຼັງທຸບຕີພຣະອົງ, ແລະ ບາງຄົນໄດ້ເອົາມືຕີພຣະອົງ,⁶⁸ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຖ້າແມ່ນພຣະຄຣິດ, ຈົ່ງຫວາຍໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜຕີບມື?”

⁶⁹ຂະນະທີ່ເປໂຕນັ່ງຢູ່ນອກກາງເດີນນອກບ້ານຢູ່ນັ້ນ, ແລະ ມີຢິງໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງມາຫາກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າເຄີຍຢູ່ກັບເຢຊູໂທຄາລິເລເຫມືອນກັນ.”⁷⁰ແຕ່ເປ- ໂຕຕອບປະຕິເສດຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງປວງ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ.”

⁷¹ເມື່ອລາວຢ່າງອອກໄປປະຕູບ້ານ ມີຢິງໃຊ້ອີກຄົນຫນຶ່ງຫລຽວເຫັນ ຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຫນ້າວ່າ, “ຄົນນີ້ແຫລະ, ເຄີຍຢູ່ກັບເຢຊູໂທນາຊາ- ເຣັດ.”⁷²ເປໂຕໄດ້ປະຕິເສດທັງສາບານວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກຊາຍຄົນນັ້ນ!”

⁷³ຫລັງຈາກນັ້ນຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ໆກັນນັ້ນກໍມາເວົ້າກັບເປໂຕວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວ, ເຈົ້າເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນພວກນັ້ນແທ້ ດ້ວຍວ່າສຳ- ນຽງຂອງເຈົ້າກໍສຳໃຫ້ຮູ້ໂຕເອງ.”⁷⁴ຈາກນັ້ນເປໂຕກໍຕັ້ງຕົນປ່ອຍດ່ຳ ແລະ ສາບານວ່າ, “ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄົນນັ້ນ,” ແລະ ໃນທັນໃດນັ້ນໄກ່ກໍຂຶ້ນ.⁷⁵ເປໂຕຈົ່ງໄດ້ຮະ- ນຶກເຖິງຄຳທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ, “ກ່ອນໄກ່ຂຶ້ນ ທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ,” ແລ້ວເປໂຕກໍອອກໄປຂ້າງນອກຮ້ອງ- ໃຫ້ຂົນຂຶ້ນເປັນທຸກຫນັກໃຈ.

27 ¹ເມື່ອຮຸ່ງເຊົ້າມາ, ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດທັງຫມົດ ແລະ ພວກຜູ້ອາດຸໂສຂອງພົນລະເມືອງທັງຫມົດ ໄດ້ປົກສາກັນຕໍ່ສູ້ພຣະ- ເຢຊູເຈົ້າເພື່ອຈະປະຫານຊີວິດພຣະອົງ.²ພວກເຂົາໄດ້ມັດພຣະອົງ, ແລະ ພາໄປມອບໃຫ້ປົລາດຜູ້ປົກຄອງ.

³ຫລັງຈາກນັ້ນຢູດາ, ຜູ້ທ່ອນຍົດພຣະອົງນັ້ນ, ເມື່ອໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຕ້ອງຖືກໂທດ, ເຂົາກໍກິນແຫນງໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ຈົ່ງໄດ້ນຳເອົາເງິນສາມສິບຫລຽນນັ້ນມາສົ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ພວກປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຜູ້ອາດຸໂສ,⁴ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຜິດບາບແລ້ວ ເພາະໄດ້ມອບຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍ.” ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕອບວ່າ, “ການນັ້ນແມ່ນທຸລະອັນໃດກັບພວກເຮົາ? ໃຫ້ເປັນທຸ- ລະຂອງເຈົ້າເອງ.”⁵ແລ້ວຢູດາຈົ່ງໂຍນຖືມເງິນໄວ້ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ຈາກໄປແລ້ວອອກໄປຜູກຄໍຕົວເອງຕາຍເສັ້ງ.

⁶ບັນດາຫົວຫນ້າປະໂລຫິດຈຶ່ງເກັບເອົາເງິນນັ້ນໄວ້ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເປັນການຜິດກົດບັນຍັດທີ່ຈະເກັບເງິນນັ້ນໄວ້ໃນຄັງພຣະວິຫານ, ເພາະເປັນຄ່າເລືອດ.”⁷ ພວກເຂົາໄດ້ປົກສາຕິກລົງກັນ ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ເອົາເງິນນັ້ນໄປຊື້ດິນຂອງຊ່າງປັນຫມ້.⁸ ເພື່ອໃຫ້ເປັນບ່ອນຝັງສົບຄົນຕ່າງຖ້າວ. ເພາະສັນ-ນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນທີ່ດິນນັ້ນວ່າ “ດິນເລືອດ” ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

⁹ເມື່ອນັ້ນກໍ່ສຳເລັດຕາມພຣະທັມທີ່ຊົງປະກາດພຣະທັມ, ຫົວວ່າ, “ເຂົາໄດ້ຮັບເງິນສາມສິບຫລວງ ຊຶ່ງເປັນລາຄາຜູ້ນັ້ນ ຫົດອິ-ສະຣາເອນໄດ້ຕິລາຄາໄວ້,¹⁰ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເງິນນັ້ນໄປເປັນຄ່າສຳລັບນາຂອງຊ່າງປັນຫມ້, ຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງຂ້າພຣະເຈົ້າໄວ້.”

¹¹ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ປົກຄອງ, ແລະ ຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຢືດບໍ່?” ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຕາມທີ່ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ.”¹² ແຕ່ເມື່ອພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຜູ້ອາຈານ, ໄດ້ກ່າວໂທດໃສ່ພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບປະການໃດ.

¹³ໃນເວລານັ້ນ ປິລາດຈຶ່ງກ່າວແກ່ພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຂົາໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ສູ້ທ່ານຫລາຍປະການ ທ່ານບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ່?”¹⁴ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບຈັກຄໍາ ຈົນຜູ້ປົກຄອງປະຫລາດໃຈຫລາຍ.

¹⁵ມີທ່ານຽມທີ່ຜູ້ປົກຄອງຈະປ່ອຍນັກໂທດຄົນຫນຶ່ງ ຕາມທີ່ປະຊາຊົນຮ້ອງຂໍ. ¹⁶ໃນຄາວນັ້ນມີນັກໂທດຄົນຫນຶ່ງຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຫົວໄປ ຊື່ບາຣາບາ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນມາປະຊຸມກັນແລ້ວ ປິລາດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຜູ້ໃດ ປ່ອຍບາຣາບາ ຫລື ເຢຊູຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະ-ຄຣິດ?”¹⁸ ເພາະປິລາດຢູ່ຢູ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ມອບພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ແກ່ລາວໄວ້ດ້ວຍຄວາມອິດສາ.¹⁹ ໃນຂະນະທີ່ປິລາດນັ່ງຢູ່ບ່ອນພິພາກສານັ້ນ, ພັນຣະຍາຂອງທ່ານໄດ້ໃຊ້ຄືນມາຮຽນວ່າ, “ຢ່າໄດ້ພົວພັນກັບເລື່ອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຜິດນັ້ນ. ດ້ວຍວ່າວັນນີ້ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມ-ທຸກໃຈຫລາຍຍ້ອນຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຝັນກ່ຽວກັບຜູ້ນີ້.”

²⁰ຂະນະນັ້ນຫົວຫນ້າພວກປະໂລຫິດ ແລະ ພວກອາຈານໄດ້ ປຸກລະດົມໃຫ້ປະຊາຊົນຮ້ອງຂໍໃຫ້ປ່ອຍບາຣາບາ, ແລະ ໃຫ້ຂ້າພຣະເຢຊູເຈົ້າເສັ້ງ.

²¹ແລ້ວຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງຖາມເຂົາອີກວ່າ, “ໃນສອງຄົນນີ້ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຜູ້ໃດ?” ເຂົາຕອບວ່າ, “ບາຣາບາ.”²² ແລ້ວປິລາດຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ, ເຮົາຈະເອັດຢ່າງໃດ ແກ່ເຢຊູຜູ້ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ?” ພວກເຂົາພາກັນຕອບວ່າ, “ໃຫ້ຄຶງເຂົາທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.”

²³ແລ້ວປິລາດຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງ, ຄົນນີ້ໄດ້ເອັດຜິດອັນໃດ?” ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນຕື່ມວ່າ, “ໃຫ້ຄຶງເຂົາເສັ້ງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.”²⁴ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອປິ-ລາດໄດ້ເຫັນວ່າຕົນເອງບໍ່ສາມາດເອັດສິ່ງໃດໄດ້, ມີແຕ່ຈະເກີດການຊົ່ວນາຍຂຶ້ນ, ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ເອົານ້ຳມາລ້າງມືທີ່ຫນ້າປະຊາຊົນ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນເລື່ອງການຕາຍ ຂອງຜູ້ນີ້. ໃຫ້ເປັນທຸກຂອງພວກເຈົ້າເອງສາ.”

²⁵ປະຊາຊົນພາກັນຕອບວ່າ, “ໃຫ້ໂທດເລື່ອງຄວາມຕາຍຂອງມັນຕິກໃສ່ພວກເຮົາ ແລະ

ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ.”²⁶ ຈາກນັ້ນປິລາດຈຶ່ງປ່ອຍບາຣາບາໃຫ້ເຂົາ ແລະ ເມື່ອໃຫ້ຂ້ຽນພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວ ກໍ່ມອບໃຫ້ຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

²⁷ແລ້ວພວກທະຫານຂອງຜູ້ປົກຄອງໄດ້ພາພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນເດີນບ້ານຂອງຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ໄດ້ຮວບຮວມທະຫານທັງກອງມາອ້ອມພຣະອົງໄວ້.

²⁸ພວກເຂົາໄດ້ແກ້ເຄື່ອງທັງຂອງພຣະອົງອອກ ແລ້ວເອົາເສື້ອສີແດງສົດມານຸ່ງໃຫ້ພຣະອົງ.²⁹ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາມົງກຸດຫນາມມາສູບໃສ່ຫົວຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວເອົາໄມ້ອີ້ໃຫ້ພຣະອົງຖືໄວ້ໃນພຣະຫັດເບື້ອງຂວາ ແລະ ຄູ່ເຂົາລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ, ກ່າວຄໍາເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຢືດເອີຍ, ຂໍຊົງພຣະຈະເຣີນເຖີນ!”

³⁰ພວກເຂົາໄດ້ຖືມ້າລາຍໃສ່ພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ເອົາໄມ້ອີ້ນັ້ນທີ່ຕົວພຣະອົງຫລາຍຄັ້ງຕິແລ້ວຕີອີກ.³¹ ເມື່ອພວກເຂົາເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຖອດເຄື່ອງອອກຈາກພຣະອົງ ແລະ ເອົາເຄື່ອງຂອງພຣະອົງເອງມານຸ່ງໃຫ້ ແລະ ໄດ້ນຳພຣະອົງອອກໄປເຝືອຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

³²ຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ພິບຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຊື່ຊີໂລນມາຈາກໄທກິເຣເນ, ຈຶ່ງເກນຄົນນັ້ນໃຫ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງໄປ.

³³ເມື່ອມາເຖິງບ່ອນຫນຶ່ງເອີ້ນວ່າໂຄລະໂຄທາ ຫລືແປວ່າ “ກະໂຫລກຫົວ.”³⁴ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເຫລົ້າແວງປະສົມກັບນ້ຳບົມມາໃຫ້ພຣະອົງດືມ.

ແຕ່ເມື່ອຊົງຊົມແລ້ວ, ພຣະອົງບໍ່ຊົງຍອມດືມ.

³⁵ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຄຶງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ເອົາເຄື່ອງຂອງພຣະອົງມາຈັກສະຫລາກແບ່ງປັນກັນ.³⁶ ແລ້ວກໍ່ພາກັນນຶງເຝົ້າພຣະ-ອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.³⁷ ພວກເຂົາຕິດປ້າຍທີ່ມີຂໍ້ຄວາມກ່າວໂທດຕິດໄວ້ເຫນືອຫົວຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງອ່ານວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຄືເຢຊູກະສັດຂອງຊາດຢືດ.”

³⁸ມີໂຈນສອງຄົນຖືກຄຶງກາງແຂນພ້ອມກັບພຣະອົງ, ຫົວເບື້ອງຂວາຄົນຫນຶ່ງ ແລະ ເບື້ອງຊ້າຍຄົນຫນຶ່ງ.³⁹ ຝ່າຍຄົນທັງປວງທີ່ຢ່າງຜ່ານໄປມານັ້ນ, ກໍ່ຫມືນ-ປະຫມາດພຣະອົງ ແລະ ແກວ່ງຫົວເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ, ແລະ ກ່າວວ່າ,⁴⁰ ແລະ ສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃນສາມວັນເອີຍ, ຈຶ່ງຊ່ວຍຕົວເອງໃຫ້ຝັນແມ່!, ຖ້າເຈົ້າເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກໍ່ ຈຶ່ງລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນສະ!”

⁴¹ໃນທ່ານອງດຽວກັນນັ້ນພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ກັບພວກນັກທັມ ແລະ ພວກຜູ້ອາຈານໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງວ່າ,⁴² “ມັນຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ຝັນໄດ້, ແຕ່ຊ່ອຍຕົວເອງບໍ່ໄດ້. ມັນເປັນກະສັດອິສະຣາເອນ. ໃຫ້ມັນລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນດຽວນີ້ແມ່, ແລ້ວພວກເຮົາຈະໄດ້ເຊື່ອຖືມັນ.

⁴³ທ່ານໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ, ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍໃນທ່ານ, ກໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜັດໃຫ້ທ່ານຝັນໄດ້ໃນບັດນີ້. ເພາະທ່ານໄດ້ເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.’”⁴⁴ ຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ ພວກໂຈນຜູ້ຖືກຄຶງໄວ້ພ້ອມກັນກັບພຣະອົງກໍ່ໄດ້ກ່າວຄໍາຫຍາບຊ້າຕໍ່ພຣະອົງເຫມືອນກັນ.

⁴⁵ໃນເວລານັ້ນ ໄດ້ເກີດການມືດມົວປົກຄຸມທົ່ວແຜ່ນດິນຕັ້ງແຕ່ທ່ຽງຈົນຮອດບ່າຍສາມໂມງ.⁴⁶ ພໍຮອດເວລາປະມານບ່າຍສາມໂມງພຣະ-ເຢຊູຊົງຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, “ເອລີ ເອລີ ແລມາ ຊາບັກຫານີ” ເຊິ່ງມີຄວາມຫມາຍວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເອີຍ, ເຫດສັນ-ໃດຈຶ່ງຊົງປະຖິ້ມຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ?”⁴⁷ ເມື່ອບາງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ນັ້ນເມື່ອໄດ້ຍິນກໍ່ເວົ້າວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ເອີ້ນຫາອາລີຢາ.”

⁴⁸ໃນທັນໃດນັ້ນມີຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາແລ່ນໄປເອົາຟອງນ້ຳຈຸ່ມເຫລົ້າແວງສົມໃຫ້ເຕັມ. ແລ້ວສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ອີ້ ແລະ ຍືນໃຫ້ພຣະອົງກິນ.

⁴⁹ແຕ່ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ, “ຢ່າໄປຫຍັງກັບມັນເລີຍ, ຖ້າເບິ່ງກ່ອນວ່າເອລີ-

ຢາຈະມາຊ່ອຍມັນໃຫ້ຝັນຫລືບໍ່?”⁵⁰ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ຊົງຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນອີກຄັ້ງດ້ວຍສຽງດັງ ແລ້ວຊົງສິ້ນລົມຫາຍໃຈ.

⁵¹ເບິ່ງແມ່, ຜ້າກັງໃນພຣະວິຫານກໍ່ຊົງຖືກຈັກໄປເປັນສອງຕ່ອນ ຕັ້ງແຕ່ເທິງລົງເຖິງລຸ່ມ, ແລະ ແຜ່ນດິນກໍ່ສະຫ້ານຫວັ້ນໄຫວ, ແລະ ສິລາກໍ່ແຕກອອກຈາກກັນ.⁵² ອຸບໂມງຝັງສິບກໍ່ເຂື່ອນ ສິບພວກໄພພິບຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວກໍ່ເປັນຄືນມາ.⁵³ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງພາ-ກັນອອກຈາກອຸບໂມງ ແລະ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເປັນຄືນມາ ແລ້ວກໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນະຄອນສັກສິດປະກົດຕົວໃຫ້ຫລາຍຄົນເຫັນ.

⁵⁴ໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອນາຍຮ້ອຍ ແລະ ທະຫານທີ່ເຝົ້າພຣະສິບພຣະເຢຊູຢູ່ນຳກັນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນຫວັ້ນໄຫວ ແລະ ເຫດການທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ, ກໍ່ພາກັນຢ້ານຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຈິ່ງແທ້ແລ້ວ, ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”⁵⁵ ຢູ່ທີ່ນັ້ນມີຜູ້ຍິງຫລາຍຄົນຄອຍເບິ່ງແຕ່ຫ່າງໄກ ຄືພວກຍິງທີ່ໄດ້ຕິດຕາມ ແລະ ບິວລະບັດພຣະເຢຊູຕັ້ງແຕ່ແຂວງຄາລິເລມາ.⁵⁶ ໃນພວກນັ້ນມີມາຣິອາໄທມັກດາລາ, ມາຣິອາມານດາຂອງຢາໂກໂບ ແລະ ໂປ-ເຊັບກັບມານດາຂອງລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ.

⁵⁷ເມື່ອເຖິງເວລາຄ່ຳ, ມີເສດຖີຄົນຫນຶ່ງ ເຊິ່ງມາຈາກອາຣິມາຫາຍ ຊື່ໂປເຊັບ, ຜູ້ເປັນລູກສິດຄົນຫນຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູເຫມືອນກັນ.⁵⁸ ທ່ານຜູ້ນີ້ໄດ້ໄປຫາປິ-ລາດຂໍເອົາພຣະສິບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ແລ້ວປິລາດຈຶ່ງຊົງໃຫ້ມອບພຣະສິບພຣະແກ່ເພີນ.

⁵⁹ໂຢເຊັບໄດ້ນຳເອົາພຣະສິບ, ແລະ ຫຸ້ມຫໍ່ພຣະສິບໄວ້ດ້ວຍຜ້າປ່າງສະອາດ,⁶⁰ ແລະ ນຳພຣະສິບໄປບັນຈຸວາງໃນອຸບໂມງໃຫມ່ຂອງຕົນ ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ສະກັດໄວ້ໃນຫີນ. ແລະ ທ່ານກຶງຫີນໃຫຍ່ກ່ອນຫນຶ່ງອັດປາກອຸບໂມງໄວ້ແລ້ວກ່າວຈາກຫນ້າໄປ.⁶¹ ມາຣີ ຊາວມັກດາລາ ແລະ ມາຣີອາອິກຄົນຫນຶ່ງນັ້ນກໍຢູ່ຫີນພວກເຂົານຶ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າອຸບໂມງນັ້ນ.

⁶²ພໍຮຸ່ງເຊົ້າຂຶ້ນໃນວັນຕໍ່ມາ, ເຊິ່ງເປັນວັນຖັດຈາກວັນຈັດແຈ້ງ, ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ພາກັນໄປຫາປິລາດ.

⁶³“ທ່ານຜູ້ປົກຄອງຫີນບຸຣີ, ພວກຜູ້ຂ້າຈຶ່ງຈຳໄດ້ວ່າຄົນຫລອກລວງຜູ້ນັ້ນ ເມື່ອຍັງມີຊີວິດຢູ່ ມັນໄດ້ເວົ້າວ່າ ‘ພາຍຫລັງສາມວັນແລ້ວເຮົາຈະເປັນຄືນມາໃຫມ່’.

⁶⁴ເຫດສັນນັ້ນຂໍທ່ານບັນຊາສັງການເພື່ອໃຫ້ມີການເຝົ້າອຸບໂມງຝັງສິບ ໄວ້ຢ່າງແຂງແຮງຈົນເຖິງວັນຖ້ວນສາມ, ເພາະຢ້ານວ່າພວກສາວິກຂອງມັນຈະມາລັກເອົາສິບໄປແລ້ວຈະກ່າວຕໍ່ພົນລະເມືອງວ່າ, ‘ເພິ່ນເປັນຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ’, ແລະ

ການຫລອກລວງຄັ້ງສຸດທ້າຍນີ້ຈະຮ້າຍແຮງກວ່າຄັ້ງກ່ອນ.”

⁶⁵ປິລາດໄດ້ບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເອົາຄົນຍາມໄປເຖິດ ແລະ ຈົງເຝົ້າໃຫ້ປອດພ້ອມເທົ່າທີ່ທ່ານຈະເຮັດໄດ້.”⁶⁶ ແລະ ເຝົ້າອຸບໂມງຝັງສິບນັ້ນຢ່າງຄັກແນ່, ປະທັບຕາໃສ່ຫີນໄວ້ ແລະ ຕັ້ງທະຫານຍາມໃຫ້ເຝົ້າຢູ່.

28 ¹ບັດນີ້ໃນວັນສະບາໂຕ, ເວລາໃກ້ຮຸ່ງເຊົ້າວັນຕົ້ນສັບປະດາ, ມາຣີອາ ໄຫມັກດາລາ ແລະ ມາຣີອາອິກຄົນຫນຶ່ງກໍໄດ້ພາກັນໄປເບິ່ງອຸບໂມງຝັງສິບ.

²ເບິ່ງແມ່, ໄດ້ເກີດແຜ່ນດິນຫວັດໄຫວຢ່າງຫນັກ, ດ້ວຍວ່າມີທູດສະຫວັນຕົນຫນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະ ໄດ້ກົງກ່ອນຫີນອອກ, ແລ້ວກໍນຶ່ງເທິງຫີນນັ້ນ.

³ໃບຫນ້າຂອງເພິ່ນນັ້ນເຫມືອນແສງຟ້າແມບ, ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງກໍຂາວເຫມືອນຫີມະ.⁴ ແລະ ກາຍເປັນເຫມືອນຄົນຕາຍ.

⁵ທູດສະຫວັນຕົນນັ້ນໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຜູ້ຍິງວ່າ, “ຢ່າຢ້ານເລີຍ ດ້ວຍວ່າເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພວກເຈົ້າມາຊອກຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຖືກຄົງໄວ້ຫີນໄມ້ກາງແຂນ.

⁶ແຕ່ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄືນມາ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແລ້ວ. ຈົງມາເບິ່ງບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນທຶມຢູ່ນັ້ນ.”⁷ ພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ, ເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລິເລກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ. ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງຢູ່ຫີນນັ້ນ,

ນີ້ແຫລະ, ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວ.”

⁸ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍຮີບແລ່ນອອກຈາກອຸບໂມງຝັງສິບຢ່າງໄວ ດ້ວຍທັງຢ້ານທັງຍິນດີຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ແລ່ນໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ.⁹ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາພົບເຂົາ ແລະ ໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົງມີແກ່ພວກເຈົ້າເຖິນ” ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍເຂົ້າມາຈັບພຣະບາດນະມັດສະການພຣະອົງ.

¹⁰“ຢ່າຂໍຢ້ານ ຈົງໄປບອກພວກພີນ້ອງຂອງເຮົາ ໃຫ້ໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຮົາຫີນນັ້ນ.”

¹¹ບັດນີ້ໃນຂະນະທີ່ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍລັງໄປ, ເບິ່ງແມ່, ມີຜູ້ເຝົ້າຍາມບາງຄົນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ໄດ້ເລົ່າເຫດການທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ

ໃຫ້ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດຂອງຕົນຟັງ.¹² ແລະ ພວກຜູ້ອາວຸໂສໄດ້ພົບ ປະຊຸມປຶກສາກັນເຖິງເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍເອົາເງິນຈຳນວນຫລາຍແຈກໃຫ້ພວກທະຫານເຫລົ່ານັ້ນ,¹³ ແລະ ສັ່ງພວກທະຫານວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ‘ພວກສາວິກຂອງ ‘ພຣະເຢຊູ’ ໄດ້ມາໃນເວລາກາງຄືນ

ແລະ ໄດ້ລັກເອົາສິບໄປເວລາຫຼຸ່ມເອົານອນຫລັບຢູ່.

¹⁴ຖ້າເລື່ອງນີ້ຮູ້ໄປເຖິງຜູ້ປົກຄອງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະເວົ້າແກ້ຕົວໃຫ້ທ່ານເອງ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າຕ້ອງກັງວົນ-

ໃຈ.”¹⁵ ດັ່ງນັ້ນບັນດາທະຫານຈຶ່ງໄດ້ຮັບເງິນແລະ ພວກເຂົາກໍພາກັນເຮັດຕາມຄຳແນະນຳນັ້ນ. ຊຶ່ງເລື່ອງນີ້ໄດ້ຊຳລືໄປໃນບັນດາພວກຢິວ ແລະ

ສິບເມືອງຈົນເຖິງຫຼວງວັນນີ.

¹⁶ແຕ່ພວກສາວິກສິບເອັດຄົນໄດ້ໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ, ໄປເຖິງພູທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາກຳນົດໄວ້ກັບເຂົາ.¹⁷ ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນພຣະອົງແລ້ວ,

ພວກເຂົາຈຶ່ງນະມັດສະການພຣະອົງ, ແຕ່ບາງຄົນກໍຍັງສົງໃສຢູ່.

¹⁸ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຫາພວກເຂົາ ແລະ ຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ສິດທິອຳນາດທັງຫມົດໃນສະຫວັນ ແລະ ທີ່ແຜ່ນດິນໂລກກໍໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ.”¹⁹ ພວກທ່ານຈຶ່ງອອກໄປ ແລະ ຈົງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ. ບັບຕິສະ-

ມາພວກເຂົາໃນພຣະນາມຂອງພຣະບິດາ, ຂອງພຣະບຸດ, ແລະ ຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຈົ້າ.

²⁰ສັງສອນພວກເຂົາໃຫ້ເຊື່ອຝັງສັງສາອະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍສະເຫມີໄປ,

ຈົນກວ່າຈະເຖິງວັນທີ່ສິນໂລກ.”

ມາຣະໂກ

1 ¹ນີ້ແມ່ນ ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຂ່າວປະເສີດ ເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.² ຕາມທີ່ຜູ້ທ່ານວາຍເອຊາຢາໄດ້ ຂຽນໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ:

“ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ສັ່ງຂ່າວສານຂອງເຮົາໄປລ່ວງຫນ້າທ່ານ,

ຜູ້ທີ່ຈະໄປຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ.”³ ສຽງຂອງຄົນຫນຶ່ງທີ່ຮ້ອງອອກໄປໃນຖິ່ນທຸກະກັນດານວ່າ ‘ຈົງຈັດຕຣຽມ

ຫີນທາງຂອງພຣະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ພ້ອມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊື່ໄປ.”

⁴ສະນັ້ນໂຢຮັນໄດ້ມາ, ກຳລັງໃຫ້ບັບຕິສະມາ ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ເຫສະຫນາສັງສອນໃນເລື່ອງການຮັບບັບຕິສະມາ

ດ້ວຍການສາລະພາບກັບໃຈ ເພື່ອຮັບການຍົກໂທດບາບ.”⁵ ປະຊາຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈາກແຂວງຢູດາຍ

ແລະ ຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄດ້ອອກໄປຫາໂຢຮັນ, ຮັບບັບຕິສະມາທີ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ແລະ ສາລະພາບບາບຂອງຕົນເອງ.⁶ ໂຢຮັນ,

ຜູ້ນີ້ໃສ່ເສື້ອທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນອູດ ແລະ ໃສ່ສາຍຫນຶ່ງຮັດແອວ, ແລະ ກິນເຕັກກະແຕນ ກັບນ້ຳເຜິ້ງປ່າ ເປັນອາຫານ.

ໂຢຮັນປະກາດວ່າ, “ຍັງຈະມີທ່ານອີກຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຈະມາພາຍຫລັງ ຂ້າພຣະເຈົ້າພຣະອົງຈະມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າ, ແລະ ດ້ວຍຂ້າພຣະເຈົ້າ

ບໍ່ສົມຄວນແມ່ນແຕ່ຈະກົມລົງແກ້ສາຍຮັດເກີບຂອງພຣະອົງ.”⁸ ຂ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ບັບຕິສະມາທ່ານໃນນ້ຳ,

ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ນີ້ຈະໃຫ້ທ່ານໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຈົ້າ.”

⁹ຢູ່ມາມືຫນຶ່ງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ມາຈາກເມືອງນາຊາເຣັດ ໃນແຂວງຄາລິເລ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນ ໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.¹⁰ ໃນເວລາທີ່

ພຣະເຢຊູຂຶ້ນຈາກນ້ຳ, ກໍເຫັນທ້ອງຟ້າແຍກອອກ ແລະ ມີພຣະວິນຍານເຫມືອນດັ່ງນົກກາງແກລົງມາຢູ່ເທິງພຣະອົງ.

¹¹ແລ້ວໄດ້ມີສຽງຫນຶ່ງດັງອອກມາຈາກສະຫວັນວ່າ, “ເຈົ້າເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ເຮົາພໍໃຈເຈົ້າຫລາຍ.”

¹²ແລ້ວພຣະວິນຍານ ກໍດິນໃຈພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງທຸກະກັນດານ,¹³ ພຣະອົງຢູ່ຫີນນັ້ນເປັນເວລາສິບວັນ, ຖືກມານຊາຕານທົດລອງ. ພຣະອົງຢູ່

ທ່າມກາງເຫລົ່າສັດຮ້າຍ, ແລະ ມີພວກທູດສະຫວັນຄອຍຄູ່ແລ່ນພຣະອົງ.

¹⁴ຫລັງຈາກທີ່ໂຢຮັນຖືກຄຸກ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍເຂົ້າໄປປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ແຂວງຄາລິເລ.¹⁵ ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ແລະ

ຣາຊະອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ໃກ້ແລ້ວ. ຈົງກັບໃຈໃຫມ່ ແລະ ເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດເຖິນ.”

¹⁶ຂະນະທີ່ ພຣະອົງກຳລັງຢ່າງຜ່ານມາທີ່ທະເລຄາລີເລນ, ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຊີໂມນ ແລະ ອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງເຂົາກຳລັງຢ່ອນມອງຢູ່ທະເລ, ເພາະທັງສອງເປັນຄົນຫາປາ.¹⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຊົງກ່າວວ່າ, “ມາ, ຈົງຕາມເຮົາມາ, ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານເປັນຜູ້ຫາຄົນ.”¹⁸ ທັງສອງກໍປະມອງ ແລະ ເຮືອຂອງຕົນໄວ້ ແລ້ວຕິດຕາມ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປທັນທີ.

¹⁹ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເດີນຕໍ່ໄປອີກຫນ້ອຍຫນຶ່ງພຣະອົງກໍເຫັນຢາໂກໂບລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍແລະໂຢຮັນ ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ ສອງຄົນນີ້ກໍລັງແປງມອງຂອງຕົນຢູ່ໃນເຮືອ.²⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ທັງສອງ ຕິດຕາມພຣະອົງ ທັງສອງຈຶ່ງປະພໍຂອງຕົນ ຄື ເຊເບດາຍ ກັບລູກຳຈ້າງໄວ້ໃນເຮືອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

²¹ແລະພວກເພີນພາກັນໄປທີ່ ເມືອງກາເປນາອູມ ແລະໃນວັນສະບາໂຕ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ ທີ່ມະສາລາ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຕົນສັງສອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

²²ຜູ້ຄົນປະຫລາດໃຈໃນຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ເພາະພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ສອນເຫມືອນພວກທີ່ມະຈານ ແລະ ແຕ່ເປັນຢ່າງຜູ້ມີສິດອຳນາດ.

²³ໃນເວລານັ້ນ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃນທີ່ມະສາລາ ທີ່ມີຜີຊົວຮ້າຍສົງຢູ່ ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ,²⁴ “ພຣະເຢຊູ ໂທນາຊາເຮັດເອີຍ ພຣະອົງມາຫຍັງກ່ຽວນຳພວກເຮົາເຮັດຫຍັງ? ພຣະອົງມາທີ່ນີ້ ເພື່ອທຳລາຍພວກເຮົາບໍ່? ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ. ພຣະອົງກໍເປັນຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ!”²⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ສັງທຳມຜີຊົວຮ້າຍ ນັ້ນວ່າ, “ມິດແມ ແລະ

ອອກຈາກຊາຍຄົນນີ້ສາ!”²⁶ ວິນຍານຮ້າຍນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວຊັກດິນຢ່າງແຮງ ແລະ ມັນກໍອອກຈາກຮ່າງຂອງເຂົາ ດ້ວຍສຽງຮ້ອງດັງ. ຄົນທັງຫລາຍກໍຈຶ່ງປະຫລາດໃຈ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມກັນ ແລະ ກັນວ່າ, “ນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ຄຳສອນແບບໃຫມ່ຢ່າງມີສິດທີ່ອຳນາດຢ່າງນັ້ນບໍ່? ພຣະອົງສາມາດສັງໃຫ້ວິນຍານຊົວຮ້າຍອອກໄປ ແລະ ມັນກໍຍອມຟັງພຣະອົງ!”²⁸ ແລ້ວຊື່ສຽງ ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ

ຈຶ່ງຊຳລືໄປທົ່ວທຸກທີ່ທຸກບ່ອນໃນແຂວງຄາລີເລ.

²⁹ຫລັງຈາກທີ່ອອກມາຈາກ ທີ່ມະສາລາແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍພາກັນໄປທີ່ເຮືອນຂອງຊີໂມນ ແລະ ອັນເດອາ, ໂດຍມີຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນໄປນຳ.³⁰ ເວລານັ້ນ ແມ່ເມັງຂອງຊີໂມນ ກຳລັງນອນປ່ວຍດ້ວຍໄຂ້ສູງ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງບອກເລື່ອງຂອງນາງກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.³¹ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄປຫາ, ແລະ ຈັບມືນາງໃຫ້ລູກຂຶ້ນ; ໃນທັນໃດນັ້ນໄຂ້ກໍຫາຍ, ແລະ ນາງກໍຄອຍບົວລະບັດຮັບໄຊ້ພຣະອົງ ແລະ ພວກ ສາວິກ.

³²ໃນຕອນຄ່ຳຍາມ, ພໍ່ຕາເວັນຕົກດິນ, ປະຊາຊົນກໍພາທຸກຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍທັງຫມົດ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກຜົມານຮ້າຍສົງມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

³³ປະຊາຊົນໃນເມືອງທັງຫມົດ ໄດ້ມາອົງອໍໂຮມກັນຢູ່ປະຕູ.³⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ຮັກສາຢ່າງຄົນປ່ວຍຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ໃຫ້ຫາຍຈາກໂຮກພັຍຕ່າງໆ ແລະ ຂັບໄລ່ວິນຍານຜົມານຮ້າຍຈຳນວນຫລາຍອອກຈາກຄົນ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜີຮ້າຍເວົ້າຫຍັງ ເພາະພວກມັນຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ.

³⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ, ຂະນະທີ່ຍັງມືດຢູ່; ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກບ້ານແລະໄປຍັງສະຖານທີ່ງົບສະຫງົດແລ້ວອະທິຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ.³⁶ ຊີໂມນກັບ ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ກັບເຂົາກໍພາກັນອອກໄປຊອກຫາພຣະອົງ,³⁷ ເມື່ອພວກເຂົາພົບພຣະອົງກໍເວົ້າວ່າ, “ທຸກຄົນກຳລັງຊອກຫາ ພຣະອົງຢູ່.”

³⁸ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຕອບວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາ ໄປບ່ອນອື່ນໄປຍັງເມືອງທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງເຖິດ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ປະກາດໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ເພາະນີ້ຄືເຫດທີ່ເຮົາ ໄດ້ອອກມາທີ່ນີ້.”³⁹ ພຣະອົງອອກໄປທົ່ວແຂວງຄາລີເລ, ເຂົ້າໄປສັງສອນໃນທີ່ມະສາລາ ແລະ ຂັບໄລ່ວິນຍານຊົວຮ້າຍອອກຈາກຄົນ.

⁴⁰ມີຊາຍທີ່ເປັນພະຍາດຂີ້ທູດຜູ້ຫນຶ່ງ ມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ລາວຄູ່ເຂົາລົງ ແລະ ຂໍກັບພຣະອົງວ່າ “ຖ້າຫາກພຣະອົງພໍໃຈ, ກໍຈະເຮັດໃຫ້ ຂ້ານ້ອຍສະອາດດີໄດ້.”⁴¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເກີດມີໃຈສົງສານ, ຈຶ່ງເດີນອອກໄປແຕ່ຕະຖົງຕົວລາວ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈໃຫ້ທ່ານຫາຍແລ້ວ ຈຶ່ງດີສະອາດສາ.”⁴² ພະຍາດຂີ້ທູດກໍຫາຍໄປຈາກຊາຍຄົນນີ້, ແລະ ກາຍເປັນຄົນປົກກະຕິໃນທັນທີ.

⁴³ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຊັບເຂົາຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະ ບອກລາວໃຫ້ຫນີໄປ.⁴⁴ ພຣະອົງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຢາບອກເລື່ອງນີ້ສູ່ຜູ້ໃດຝັ່ງເປັນອັນຂາດ, ແຕ່ຈົ່ງໄປຫາປະໂລຫິດແລ້ວຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມທີ່ໂມເຊສັງ, ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ”

⁴⁵ແຕ່ເມື່ອຊາຍຄົນນີ້ອອກໄປແລ້ວມັນກໍເລີ່ມປະກາດຂ່າວນີ້ໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຈົນພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ອາດ ເຂົ້າໃນເມືອງໄດ້ຢ່າງເປີດເຜີຍອີກຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ໃນບ່ອນປ່ຽວ ແລ້ວກໍຍັງມີຄົນຈາກທຸກທີ່ທຸກບ່ອນມາຫາພຣະອົງ.

2 ¹ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນໄປກາເປນາອູມ ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ເທົ່າໃດວັນ, ຄົນທັງຫລາຍ ໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງພັກຢູ່ທີ່ບ້ານ.

²ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈຶ່ງມາຊຸມນຸມກັນຈົນບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງ, ແມ່ນແຕ່ທີ່ປະຕູ, ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍກ່າວພຣະທັມສູ່ພວກເຂົາຝັ່ງ.

³ແລ້ວຊາຍບາງຄົນນຳຄົນທີ່ເປັນເປັ້ງມາຫາພຣະອົງ; ຊຶ່ງມີຄົນສີຄົນກຳລັງຫາມຄົນເປັ້ງມາ.

⁴ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດນຳຊາຍຄົນນັ້ນເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງໄດ້ເນື່ອງຈາກມີປະຊາຊົນຫນ້າບຽດສຽດກັນຢູ່, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮືກລັງຄາທີ່ຢູ່ຊິບ່ອນພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງນັ່ງຢູ່, ແລະ ແລ້ວພວກເຂົາກໍເຈາະຫລັງຄາເປັນປ່ອງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍຢ່ອນຄົນເປັ້ງຢູ່ເທິງບ່ອນນອນຂອງລາວ ລົງມາ.

⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງກໍຊົງກ່າວແກ່ຄົນເປັ້ງນັ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ ບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະພິຍາຍແລ້ວ.”⁶ ແຕ່ພວກທີ່ມະຈານທີ່ນັ່ງໃນທີ່ນັ້ນກໍຄິດຢູ່ໃນໃຈວ່າ,⁷ “ຊາຍຄົນນີ້ເວົ້າຢ່າງນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຂົາກຳລັງເວົ້າເຫມືອປະຫມາດພຣະເຈົ້າ! ໃຜທີ່ສາມາດຍົກໂທດບາບໄດ້ນອກຈາກພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວ?”

⁸ທັນໃດນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຮູ້ໃນພຣະວິນຍານວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງຄິດໃນໃຈຫຍັງຢູ່.

ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຄິດເລື່ອງນີ້ຢູ່ໃນໃຈ? ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນທີ່ຈະບອກຄົນເປັ້ງນີ້ວ່າ, ‘ບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະພິຍາຍແລ້ວ’ ຫລື ກ່າວວ່າ, ‘ຈົ່ງລູກຂຶ້ນເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າງເມື່ອ?’”

¹⁰ແຕ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ບຸດມະນຸດມີອຳນາດທີ່ຈະຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້.” ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວແກ່ຄົນທີ່ເປັນເປັ້ງວ່າ,¹¹ “ເຮົາສັງເກດວ່າ, ຈົ່ງລູກຂຶ້ນ, ຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ກັບໄປທີ່ບ້ານຂອງເຈົ້າ.”¹² ເຂົາກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງຕົນໃນທັນທີ, ແລະ ກັບໄປບ້ານຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຫຸກຄົນ, ເຫດສະນັ້ນພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຈຶ່ງປະຫລາດໃຈ ແລະ ພວກເຂົາກໍສັ່ນຮະເສີນພຣະສະຫງ່າຮາສີພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາບອກວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນເຫດການເຊັ່ນນີ້ເລີຍ.”

¹³ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດໄປທີ່ແຄມທະເລສາບອີກ, ປະຊາຊົນໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສັງສອນພວກເຂົາ.

¹⁴ຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງຢ່າງຜ່ານໄປນັ້ນ, ພຣະອົງກໍເຫັນເລວີລູກຊາຍຂອງອາລະຟາຍກຳລັງນັ່ງຢູ່ທີ່ດ່ານເກັບພາສີ, ແລະ ພຣະອົງກໍກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.” ເຂົາກໍລຸກຂຶ້ນແລະຕາມພຣະອົງໄປ.

¹⁵ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງຮັບປະທານອາຫານທີ່ເຮືອນຂອງເລວີ. ມີຄົນເກັບພາສີ ແລະ ຄົນບາບຈຳນວນຫລາຍກໍລັງຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະ ສາວິກຂອງພຣະອົງ, ເພາະພວກເຂົາມີຈຳນວນຫລາຍແລະພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ.¹⁶ ເມື່ອພວກທີ່ມະຈານ,

ຊຶ່ງເປັນຝ່າຍຟາຣີຊາຍໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງກິນເຂົ້າກັບຄົນບາບ ແລະ ຄົນເກັບພາສີ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງເພີນຈົ່ງກິນເຂົ້າຮ່ວມກັບຄົນເກັບພາສີ ແລະ ຄົນບາບເຫລົ່ານີ້?”

¹⁷ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍິນເຊັ່ນນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຄົນທີ່ມີຮ່າງກາຍແຂງແຮງຕິບຕ້ອງການຫມໍ້, ຄົນປ່ວຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງການຫມໍ້. ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາຫາຄົນທີ່ເອີ້ນວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ, ແຕ່ມາເອີ້ນຄົນທີ່ເປັນຄົນບາບ.”

¹⁸ ໃນເວລານັ້ນສາວົກຂອງໂຢຮັນ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍ ກໍາລັງຖືສິນອິດອາຫານ. ມີບາງຄົນມາ ແລະ ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງສາວົກຂອງໂຢຮັນ ແລະ ສາວົກພວກຟາຣີຊາຍຖືສິນອິດອາຫານ, ສ່ວນສາວົກຂອງພຣະອົງຄືບໍ່ຖືສິນອິດອາຫານ?”¹⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ເພື່ອນຂອງເຈົ້າບໍ່ວ່າຈະຖືສິນອິດອາຫານໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າບໍ່ວ່າ ຍັງຢູ່ນຳພວກເຂົາບໍ່? ຕາບເທົາທີ່ເຈົ້າບໍ່ວ່າຍັງຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ຕ້ອງອິດອາຫານ.

²⁰ ແຕ່ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງເມື່ອເຈົ້າບໍ່ວ່າຖືກຮັບໄປຈາກພວກເຂົາ, ໃນເວລານັ້ນພວກເຂົາຈະຖືສິນອິດອາຫານ.”²¹ ບໍ່ມີໃຜຫຍັບເສດຜ່າໃຫມ່ລົງເທິງເສື້ອຜ້າເກົ່າ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຮອຍຕາບຂາດອອກຈາກເສື້ອຜ້າເກົ່າ ຜ້າໃຫມ່ຂາດອອກຈາກຜ້າເກົ່າ ແລະ ຮອຍຂາດຈະກ້ວາງຫລາຍຂຶ້ນ.

²² ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃສ່ເຫລື້ອຮຸ່ນໃຫມ່ໄວ້ໃນຖົງຫນັງເກົ່າ, ເພາະການເຮັດຢ່າງນັ້ນຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ຖົງຫນັງຂາດ ແລະ ຫົງເຫລື້ອຮຸ່ນກໍຈະເສັ້ງໄປແທນທີ່ຈະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງໃສ່ເຫລື້ອຮຸ່ນໃຫມ່ໃນຖົງຫນັງໃຫມ່.”

²³ ໃນວັນສະບາໂຕ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຜ່ານຫຼົງນາ ແລະ ພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນກໍເດີດເອົາຮວງເຂົ້າມາກິນ.²⁴ ພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ່ນ ເປັນຫຍັງ ພວກສາວົກຂອງທ່ານ ຈຶ່ງເຮັດສິ່ງທີ່ຜິດກົດບັນຍັດໃນວັນສະບາໂຕ?”

²⁵ ພຣະອົງ ຊຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານບໍ່ເຄີຍອ່ານກຽດກັບດາວິດໃນຄາວທີ່ທ່ານລຳບາກ ແລະ ຫົວ - ທັງທ່ານ ແລະ ຄົນຂອງທ່ານ ບໍ່?.

²⁶ ດາວິດໄດ້ເຂົ້າໄປທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາທີ່ອາບີອາທາເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ ກິນເຂົ້າຈີ ທີ່ໄດ້ຖວາຍແກ່ ພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງໃຜກໍຕາມທີ່ກິນເປັນການທຳຜິດກົດບັນຍັດນອກຈາກພວກປະໂລຫິດເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ ທ່ານກໍຍັງໃຫ້ເຂົາຈີເຫລົ່ານັ້ນແກ່ຄົນທີ່ມາກັບທ່ານກິນດ້ວຍໄດ້ຢ່າງໃດ?”

²⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ວັນສະບາໂຕໄດ້ສ້າງໄວ້ເພື່ອມະນຸດ, ບໍ່ໄດ້ສ້າງມະນຸດໄວ້ເພື່ອວັນສະບາໂຕ.”²⁸ ເພາະເຫດນັ້ນ, ບຸດມະນຸດຄືເຈົ້ານາຍເຫນືອວັນສະບາໂຕ.”

3 ¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫໍມະສາລາອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ແລະ ຫໍນັ້ນມີຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ ທີ່ມີລີບ.² ມີບາງຄົນຮ້ອງຈັບຜິດພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງຈະຮັກສາຊາຍຄົນນີ້ໃນວັນສະບາໂຕຫລືບໍ່? ທັງນີ້ກໍເພື່ອຈະສາມາດກ່າວຫາພຣະອົງ.

³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວແກ່ຊາຍມີລີບວ່າ, “ລູກຂຶ້ນ ແລະ ຍືນຢູ່ກາງທຸກຄົນ.”⁴ ແລ້ວພຣະອົງກໍເວົ້າກັບຝູງຊົນນັ້ນວ່າ, “ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຫລືບໍ່ ທີ່ຈະທຳສິ່ງດີໃນວັນສະບາໂຕແທນທີ່ຈະທຳສິ່ງຊົ່ວ; ທີ່ຈະຊ່ວຍຊີວິດຄົນແທນທີ່ຈະໃຫ້ເຂົາຕາຍ?” ແຕ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ມີດຢູ່.

⁵ ພຣະອົງຫລວງເບິ່ງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມເຄື່ອງໃຈ ແລະ ເສົ້າໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ຕໍ່ໃຈທີ່ແຂງກະຕ້າງຂອງພວກເຂົາ. ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກ.” ລາວຈຶ່ງຢຽດມືອອກມາ, ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຮັກສາມືຂອງລາວໃຫ້ຕິປັກກະຕິ.⁶ ພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງຮີບອອກໄປໂດຍທັນທີ ແລະ ວາງແຜນຮ້າຍກັບພວກເຮົາໂຮດຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ເຖິງຕາຍ.

⁷ ຕໍ່ມາພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບພວກສາວົກ ຂອງພຣະອົງອອກໄປທີ່ທະເລສາບ, ແລະ ມີປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ຕາມພຣະອົງມາຈາກຄາລີເລ, ແລະ ຈາກຢູດາຍ.

⁸ ຈາກເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຈາກອີຄູມາຍ, ແລະຈາກທີ່ໄກເກີນໄປຈາກຈໍແດນ ແລະ ຂົງເຂດອ້ອມແອ້ມ ເມືອງຕີເຣ ແລະ ຊີໂດນ.

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ, ປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ຈຶ່ງໄດ້ຕາມພຣະອົງມາ.

⁹ ແລະ ພຣະອົງຈຶ່ງບອກໃຫ້ພວກສາວົກ

ຕຽມເຮືອນ້ອຍລຳຫນຶ່ງ ໄວ້ໃຫ້ພໍມາເນືອງຈາກຝູງຊົນມາກັນຈຳນວນຫລາຍແລະເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາບຽດກັບພຣະອົງ.

¹⁰ ເນື່ອງຈາກພຣະອົງໄດ້ຮັກສາຫລາຍຄົນ ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍພະຍາຍາມບຽດໃກ້ພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ແຕະຕ້ອງພຣະອົງ.

¹¹ ເມື່ອໃດກໍຕາມ

ທີ່ເຫລົ່າວິນຍານຊົ່ວເຫັນພຣະອົງພວກມັນລົມລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງແລະຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”¹² ພຣະອົງຈຶ່ງສັ່ງຫ້າມພວກມັນວ່າຢ່າເປີດເຜີຍວ່າພຣະອົງ

¹³ ພຣະອົງຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາ, ແລະ ຊົງເອີ້ນເອົາຜູ້ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຜົນບາບຫາແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍມາຫາພຣະອົງ¹⁴ ພຣະອົງແຕ່ງຕັ້ງສິບສອງຄົນ ແລະເອີ້ນພວກເພື່ນວ່າ, “ອັກຄະສາວົກ” ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບພຣະອົງ ແລະ ຈະໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປປະກາດ,¹⁵ ແລະ ໃຫ້ສິດອຳນາດຂັບໄລ່ຜົນບາບຮ້າຍອອກໄດ້.¹⁶ ພຣະອົງແຕ່ງຕັ້ງສິບສອງຄົນດັ່ງນີ້: ຊີໂມນ ຊຶ່ງພຣະອົງເອີ້ນຊື່ວ່າ ເປໂຕ;

¹⁷ ຢາໂກໂບລູກຂອງເຊເບດາຍ, ແລະ ໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບຊຶ່ງພຣະອົງເອີ້ນທັງສອງວ່າ “ໂບອະເນເດ”, ຊຶ່ງມີຄວາມຫມາຍວ່າ, ລູກຟ້າຮ້ອງ;¹⁸ ແລະ ອັນເດອາ, ຟິລິບ, ບາຣະໂທໂລມາຍ, ມັດທາຍ, ໂທມາ, ຢາໂກໂບ ລູກຊາຍ ຂອງອາລະຟາຍ, ທາດາຍ, ຊີໂມນ ຜູ້ຮັກຊາດ,¹⁹ ແລະ ຢູດາອິດສະກາຣິອິດຜູ້ຊຶ່ງຕໍ່ມາທໍຣະຍິດພຣະອົງ.

²⁰ ຕໍ່ມາເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກັບໄປທີ່ບ້ານ, ແລະ ປະຊາຊົນກໍຍັງຫລັງໄຫລຕາມພຣະອົງມາຈົນພຣະອົງບໍ່ມີຮອດເວລາກິນເຂົ້າຈີ.

²¹ ເມື່ອຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ກໍຕ້ອງການມາເອົາພຣະອົງກັບໄປ, ເພາະພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, “ພຣະອົງ ເສັ້ງສະຕິໄປແລ້ວ”.

²² ພວກທີ່ມະຈານຊຶ່ງລົງມາຈາກເຢຣູຊາເລັມໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະອົງຖືກຄອບງຳໂດຍເບເອນເຊບູນ”, ແລະ ທີ່ພຣະອົງຂັບຜົນບາບຮ້າຍອອກໄດ້ ກໍໂດຍອຳນາດຂອງເບເອນເຊບູນນາຍຜົນບາບຮ້າຍ.”

²³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນພວກເຂົາມາຫາພຣະອົງ ແລະ ຊົງກ່າວເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, “ມານຊາຕານຈະຂັບໄລ່ມານຊາຕານເອງໃຫ້ອອກໄດ້ຢ່າງໃດ?

²⁴ ຫາກອານາຈັກໃດ ແຕກແຍກກັນແລ້ວກໍບໍ່ອາດລວມກັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ,²⁵ ຖ້າຄົວເຮືອນໃດແຕກແຍກກັນແລ້ວ, ກໍບໍ່ອາດລວມກັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

²⁶ ຖ້າມານຊາຕານຈະຕໍ່ສູ້ກັບຕົວມັນເອງ ແລະ ແຕກແຍກກັນກໍບໍ່ສາມາດລວມກັນໄດ້, ແຕ່ຕ້ອງມາເຖິງຈຸດຈົບ.²⁷ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຄົນທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ລັກເອົາສິ່ງຂອງໄປໄດ້ຫາກບໍ່ໄດ້ຈັບຄົນທີ່ແຂງແຮງນັ້ນມັດເສັ້ງກ່ອນ, ແລ້ວຈຶ່ງ ຈະເຂົ້າໄປປຸ້ນເຮືອນນັ້ນໄດ້.”

²⁸ ເຮົາຂັບອອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າບາບທັງຫມົດຂອງມະນຸດຈະໄດ້ຮັບການຍົກໂທດ, ແມ່ນແຕ່ຄຳເວົ້າຫມົນປະຫມາດທັງຫມົດ.

²⁹ ແຕ່ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເວົ້າຫມົນປະຫມາດພຣະວິນຍານບໍ່ອີສຸດເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກໂທດແຕ່ຈະມີຄວາມຜິດບາບຕິດຕົວຕະຫລອດໄປ.”³⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວເຊັ່ນນີ້ເພາະພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, “ພຣະອົງມີວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເຂົ້າສົ່ງຢູ່.”

³¹ ຕໍ່ມາແມ່ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງພຣະອົງໄດ້ມາຫາພຣະອົງ ແລະ ຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ. ພວກເຂົາໃຊ້ຄົນເຂົ້າໄປເອີ້ນພຣະອົງ.

³² ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນນັ່ງອ້ອມພຣະອົງຢູ່ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ທ່ານເອີຍ, ແມ່ແລະພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານກໍາລັງລໍພີ່ທ່ານຢູ່ຂ້າງນອກ.”

³³ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຜູ້ໃດເປັນແມ່ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ?”³⁴ ພຣະອົງກໍຫລວງເບິ່ງລອບໆໄປຍັງປະຊາຊົນທີ່ນັ່ງອ້ອມ ຮອບພຣະອົງຢູ່ ແລະກ່າວວ່າ, “ຈຶ່ງເບິ່ງນີ້ຄືແມ່ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ!”³⁵ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຍອມປະຕິບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ນັ້ນຄືພີ່ນ້ອງຊາຍຍິງແລະແມ່ຂອງເຮົາ.”

¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເລີ່ມຕົ້ນສອນປະຊາຊົນອີກຄັ້ງຫນຶ່ງທີ່ແຄມທະເລຊົງມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍມາຟັງຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດລົງໄປໃນເຮືອ ແລະ ນັ່ງຢູ່ໃນເຮືອ ສ່ວນປະຊາຊົນໄດ້ນັ່ງທີ່ແຄມຝັ່ງທະເລ.

²ພຣະອົງສອນຫລາຍຢ່າງໂດຍໃຊ້ຄໍາອຸປະມາພຣະອົງໄດ້ສອນວ່າ,

³“ຈົ່ງຟັງເຖິງ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງອອກໄປຫວ່ານເມັດພືດ. ⁴ຂະນະທີ່ເຂົາຫວ່ານເມັດພືດລົງໄປນັ້ນ, ບາງເມັດຕົກຕາມຫົນທາງ ແລ້ວມີນົກມາສັບກິນເສັ້ງ.

⁵ບາງເມັດ ຕົກໃສ່ດິນທີ່ມີຫີນ, ທີ່ມີດິນຫນ້ອຍແລະພືດນັ້ນຈຶ່ງອອກຂຶ້ນມາໃນທັນທີເພາະພືດດິນບໍ່ເລິກ.

⁶ແຕ່ເມື່ອຖືກແສງແດດກ້າ, ພືດນັ້ນກໍ່ຫຼົວແຫ້ງໄປເນືອງຈາກຮາກຍັງບໍ່ເລິກ. ⁷ເມັດພືດອື່ນທີ່ໄດ້ຕົກໃສ່ຫນາມ ແລະ ຕົ້ນຫນາມເຫລົ່ານີ້ກໍ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍກັນແລະຫຸ້ມຮັດພືດເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ຈົ່ງເກີດຜົນບໍ່ໄດ້.

⁸ບາງເມັດກໍ່ຕົກໃສ່ພື້ນດິນທີ່ດີ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ພືດນັ້ນງອກງາມຈະເຣີນເຕີບໂຕ ແລະເກີດຜົນໄດ້ໂດຍບາງສ່ວນກໍ່ອອກຜົນເປັນສາມສິບເທົ່າ, ຫົກສິບເທົ່າ ແລະຮ້ອຍເທົ່າ.”⁹ ແລະ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຜູ້ໃດມີຫຼັງຈົ່ງຟັງເຖິງ!”

¹⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຢູ່ຕາມລຳຟັງກໍ່ມີຜູ້ຄົນທີ່ໃກ້ຊິດພຣະອົງແລະສາວົກສິບສອງຄົນ ມາຫາພຣະອົງແລະຖາມກ່ຽວກັບຄໍາອຸປະມານັ້ນ.

¹¹ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕອບພວກເພີນ ວ່າ, “ສໍາລັບພວກທ່ານ, ເຮົາໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ກັບທ່ານ, ແຕ່ຄົນອື່ນນັ້ນເຮົາກ່າວກັບພວກເຂົາເປັນຄໍາອຸປະມາ”¹² ເພື່ອວ່າເມື່ອພວກເຂົາເບິ່ງແລ້ວເບິ່ງອີກກໍ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະ ເມື່ອເຂົາຟັງແລ້ວ, ຟັງອີກແຕ່ກໍ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ບໍ່ສະນັ້ນພວກເຂົາ ຈະກັບມາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບການການຍົກໂທດຈາກພຣະອົງ.”

¹³ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເພີນວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈຄໍາອຸປະມານີ້ບໍ່? ແລ້ວພວກທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຄໍາອຸປະມາທັງຫມົດນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?

¹⁴ຊາວນາຜູ້ຫວ່ານໄດ້ຫວ່ານເມັດພືດ ຄືຜູ້ທີ່ຫວ່ານພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.”¹⁵ ເມັດທີ່ຕົກຕາມຫົນທາງ, ໃນບ່ອນທີ່ໄດ້ຫວ່ານຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນພຣະທັມນັ້ນມາມາຊາຕານກໍ່ມາເອົາພຣະທັມຈາກເຂົາໄປເສັ້ງທັນທີ.

¹⁶ບາງສ່ວນຕົກໃສ່ພື້ນດິນທີ່ດີທີ່ມີຫນ້ອຍ, ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມແລ້ວ, ກໍ່ຮັບເອົາໄວ້ທັນທີດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຢືນດີ.¹⁷ ພວກເຂົາບໍ່ມີຮາກຫມັ້ນໃນເຂົ້າເອງ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາມີຄວາມອົດທົນໄດ້ພຽງເວລາສັ້ນໆ. ໃນເມື່ອໄດ້ຮັບຄວາມຍາກລຳບາກ ຫລື ຖືກຂົນເຫັງເພາະພຣະທັມພວກເຂົາຈຶ່ງສະດຸດທັນທີ.

¹⁸ແລະ ບາງເມັດຕົກໃສ່ພື້ນດິນກາງຜຸ່ມຫນາມ, ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຟັງພຣະທັມ.¹⁹ ແຕ່ຍັງມີຄວາມສົນໃຈກັບໂລກນີ້, ການຫລອກລວງດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີ, ແລະທັງມີຄວາມປາຖນາໃນສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ເຂົ້າ ຊຶ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາຫຸ້ມຮັດ ພຣະທັມໄວ້ບໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນ.²⁰ ສ່ວນເມັດທີ່ ຕົກໃສ່ພື້ນດິນທີ່ດີ, ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຟັງພຣະທັມແລ້ວ, ຮັບໄວ້ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ - ສາມສິບເທົ່າ, ຫົກສິບເທົ່າ ແລະ ຫນຶ່ງຮ້ອຍເທົ່າ.”

²¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຂົາ ວ່າ, “ເມື່ອທ່ານນຳຕະກຽງເຂົ້າມາໃນເຮືອນນັ້ນທ່ານນຳເອົາໄປວາງໄວ້ຢູ່ກ້ອງຖັງ, ຫລືວ່ານຳໄປວາງໄວ້ກ້ອງຕຽງນອນບໍ່? ທ່ານຍອມນຳໄປ ຕັ້ງໄວ້ເທິງເຊິງຕະກຽງ.”²² ເຊັ່ນດຽວກັນ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຖືກປິດຊ່ອນໄວ້ຈະບໍ່ມີໃຜຮູ້, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມລັບໃດຈະບໍ່ຖືກເປີດເຜີຍ,

²³ຜູ້ໃດມີຫຼັງຈົ່ງຟັງເອົາ!”

²⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຂົາ ວ່າ, “ທ່ານຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ, ດ້ວຍວ່າ ພວກທ່ານຈະວັດແທກໃຫ້ຄົນອື່ນດ້ວຍ ເຄື່ອງວັດແທກຢ່າງໃດ, ພຣະອົງກໍ່ຈະວັດແທກໃຫ້ກັບພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງວັດແທກຢ່າງນັ້ນ.”²⁵ ດ້ວຍວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ພຣະອົງກໍ່ຈະເພີມຕື່ມໃຫ້ອີກ, ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ມີ ແມ່ນວ່າເຂົາມີຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງກໍ່ຈະເອົາໄປເສັ້ງຈາກເຂົາ.”

²⁶ແລະພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເຫມືອນຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຫວ່ານເມັດພືດໃສ່ນາຂອງຕົນ.”²⁷ ເມື່ອເຂົາ ນອນຫລັບໃນເວລາກາງຄືນແລ້ວຕື່ນຂຶ້ນມາໃນຕອນກາງເວັນເມັດທີ່ເຂົາຫວ່ານກ່ອນ ແລະ ຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ.

²⁸ເພາະວ່າແຜ່ນດິນເຮັດໃຫ້ ເມັດພືດງອກງາມເຕີບໂຕຂຶ້ນເອງ. ທຳອິດອອກເປັນໃບກ່ອນແລ້ວຕໍ່ມາເປັນຮວງຕ່າງກັນນັ້ນກໍ່ມີເມັດເຂົ້າຕຶງເຕັມຮວງ.

²⁹ເມື່ອຮວງເຂົ້າສຸກ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະເກັບກຽວພຣະອົງກໍ່ສົ່ງຄົນມາກ່ຽວໃນທັນທີ, ເພາະເວລາທີ່ຈະເກັບກ່ຽວໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.”

³⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະປຽບແຜ່ນດິນສະຫວັນເຫມືອນອັນໃດດີ? ຫລືຈະເວົ້າເປັນຄໍາອຸປະມາຢ່າງໃດ?

³¹ກໍ່ປຽບເຫມືອນແກ່ນຜັກກາດທີ່ຖືກຫວ່ານລົງໄປໃນດິນ ຊຶ່ງເມັດຂອງມັນກໍ່ນ້ອຍກວ່າເມັດໃດໆຂອງພືດທັງປວງໃນໂລກ”³² ແຕ່ເມື່ອຖືກຫວ່ານລົງ ໄປມັນກໍ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນແລະ ກາຍເປັນຕົ້ນທີ່ໃຫຍ່ ກວ່າຜັກທັງປວງໃນສ່ວນນັ້ນແລະ ມັນແຜ່ກົງກັນໃຫຍ່ອອກມາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກນົກປ່າສາມາດມາເຮັດຮັ່ງຢູ່ໄດ້.”

³³ພຣະອົງໄດ້ກ່າວສອນຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄໍາອຸປະມາແບບນີ້ຫລາຍເລື້ອງ ຕາມທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.

³⁴ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວສອນໂດຍວິທີອື່ນເລີຍນອກຈາກໃຊ້ຄໍາອຸປະມາ

ແຕ່ເມື່ອປະຊາຊົນກັບໄປແລ້ວພຣະອົງໄດ້ອະທິບາຍທຸກໆສິ່ງສູ່ສາວົກຂອງພຣະອົງຟັງ.

³⁵ໃນຕອນຄ່ຳຂອງວັນດຽວກັນນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ໃຫ້

ພວກເຮົາຂ້ວາມໄປຟາກນັ້ນກັນເທາະ.”³⁶ ຂະນະທີ່ພວກເຂົາລາປະຊາຊົນແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເຊີນພຣະເຢຊູສະເດັດລົງເຮືອໄປກັບພວກເຂົາແລະມີເຮືອລຳອື່ນອີກໄປນຳດ້ວຍກັນກັບ ພຣະອົງ³⁷ ແລະມີພະຍຸໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນແລະໄດ້ຊັດຄືນເຂົ້າໄປໃນເຮືອຈົນເຮືອເກືອບຈະເຕັມດ້ວຍນ້ຳ.

³⁸ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້ານັ້ນນອນຫມູນຫມອນຫລັບຢູ່ທ້າຍເຮືອ. ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງໄປປຸກພຣະອົງໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພຣະອົງບໍ່ເປັນຫວ່າງພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່? ພວກຂ້ານ້ອຍກໍ່ລັງຈະຕາຍແລ້ວ”³⁹ ພຣະອົງຈຶ່ງຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວແກ່ທະເລວ່າ, “ຈົ່ງສະຫງົບງຽບແມ່!”

ແລ້ວພະຍຸກໍ່ຢຸດທະເລກໍ່ສະຫງົບງຽບລົງ.

⁴⁰ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ກ່າວຕໍ່ພວກສາວົກວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢ້ານ?

ພວກເຈົ້າຍບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອບໍ່?”⁴¹ ແຕ່ພວກເພີນຕົກໃຈຢ້ານຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ກັນແລະ ກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ໃດນັ້ນ? ແມ່ນແຕ່ລົມ ແລະ ຟອງທະເລກໍ່ຍອມຟັງຄວາມເພີນ.”

5 ¹ພວກເຂົາຂ້ວາມມາອີກຟາກຫນຶ່ງຂອງ ທະເລເຖິງເຂດແດນເຄຣາຊາ.² ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າອອກຈາກເຮືອທັນໃດນັ້ນ

ມີຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງຖືກຜີຊົວຮ້າຍສົ່ງຢູ່ໄດ້ແລ່ນອອກຈາກອຸໂມງຝັ່ງສືບມາພົບພຣະອົງ.

³ຊາຍຜູ້ນີ້ອາໄສຢູ່ໃນອຸໂມງຝັ່ງສືບ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດມັດ ຫລື ແມ່ນແຕ່ລຳມໂສ້ມັນໄວ້ໄດ້.⁴ ເຂົາຖືກລຳມໂສ້ໃສ່ຕີນຜູກມັດໄວ້ຫລາຍເທື່ອແລ້ວ, ແຕ່ມັນກໍ່ຫັກໂສ້ໃຫ້ຂາດ ແລະ ຫັກໃຫ້ຫມຸ່ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ມີກຳລັງທີ່ສາມາດປາບມັນໄດ້.

⁵ເຂົາແຜດສຽງຮ້ອງທັງຄືນທັງເວັນຢູ່ໃນອຸໂມງຝັ່ງສືບແລະຕາມພູເຂົາ ເຂົາປາດຕາມເນື້ອຕົວຂອງຕົນເອງດ້ວຍຫົນແຫລມຄົມ.⁶ ເມື່ອ ເຂົາຫລວງວ່າເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າແຕ່ໄກ ເຂົາຈຶ່ງແລ່ນມາຫາແລະຂາບລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ,

⁷ ເຂົາຮ້ອງດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ, “ພຣະເຢຊູພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຫຍັງກ່ຽວ ຫຍັງກັບທ່ານບໍ່? ຂ້ານ້ອຍຂໍຮ້ອງທ່ານເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າທຣະມານຂ້ານ້ອຍເລີຍ”.⁸ ເພາະພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກມັນວ່າ, “ເຈົ້າຜູ້ຊົງຮ້າຍຈົງອອກຈາກຊາຍຄົນນີ້ແມ່”.

⁹ ພຣະອົງໄດ້ຖາມມັນວ່າ, “ມື້ຊື່ຫຍັງ?” ມັນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຊື່ກອງທັບເພາະພວກຂ້ານ້ອຍມີຢູ່ດ້ວຍກັນຫລາຍໂຕ.”¹⁰ ມັນຂໍຮ້ອງນຳພຣະອົງຊ້າແລ້ວຊ້າອີກບໍ່ໃຫ້ຂັບໄລ່ພວກ ມັນອອກໄປຈາກເຂດແດນນີ້.

¹¹ ບັດນີ້ມີຫມູ່ຝູງໃຫຍ່ກຳລັງຫາກິນຢູ່ຕາມເນີນຟູ,¹² ແລະ ພວກມັນຂໍນຳພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປສົ່ງຢູ່ໃນຝູງຫມູ່ນັ້ນເຖິງ.”¹³ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງອະນຸຍາດຕາມນັ້ນ ພວກຜູ້ຊົງຮ້າຍຈົງອອກມາ ແລະ ເຂົ້າໄປສົ່ງຢູ່ໃນຝູງຫມູ່, ຫມູ່ທັງຫມົດປະມານສອງພັນໂຕ ກໍ່ຟ້າວແລ່ນໂຕນຫນ້າຜາຊັນລົງສູ່ທະເລຈົນກະທົບຕາຍຫມົດ.

¹⁴ ພວກຄົນລ້ຽງຫມູ່ໄດ້ແລ່ນຫນີໄປ ແລະ ໄດ້ເລົ່າສົງຄົນເກີດຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ ແລະ ຕາມນອກເມືອງໄດ້ຟັງ, ແລະ ດັງນັ້ນຄົນຫລວງຫລາຍຈົງພາກັນອອກມາເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ.¹⁵ ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຊາຍທີ່ຜິມານຮ້າຍທັງກອງທັບສົ່ງຢູ່ນັ້ນກຳລັງນັ່ງສະຫງົບຢູ່ເຂົ້າສວມເສື້ອຜ້າ, ແລະ ມີສະຕິກັບຄືນມາ; ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກຢ້ານກົວຫລາຍ.

¹⁶ ຜູ້ທີ່ເຫັນສົງຄົນເກີດຂຶ້ນກັບຊາຍທີ່ຖືກຜີຮ້າຍສົງ ກໍ່ໄດ້ເລົ່າເຫດການຢ່າງລະອຽດໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ, ແລະ ກໍ່ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຮັບຟັງເລື່ອງຫມູ່ດ້ວຍ.¹⁷ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ຫນີອອກໄປຈາກ ເຂດແດນຂອງພວກຕົນ.

¹⁸ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດລົງເຮືອ, ຊາຍທີ່ຖືກຜີສົງຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົ້າຕິດຕາມໄປດ້ວຍ.¹⁹ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດ. ໂດຍກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງກັບເມືອບ້ານຫາພື້ນຖານຂອງເຈົ້າແລະບອກໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດສຳລັບເຈົ້າ, ແລະພຣະເມດຕາທີ່ພຣະອົງຊົງສຳແດງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.”²⁰ ເຂົາຈຶ່ງຈາກໄປແລະຕັ້ງຕົນປະກາດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດແກ່ຕົນໃນແຂວງເດກາໂປລີ, ແລະທຸກຄົນກໍ່ຖືກປະຫລາດໃຈ.

²¹ ເມື່ອ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຂີ່ເຮືອຂ້າມຟາກໄປອີກຝັ່ງ, ຂະນະທີ່ພຣະອົງຢູ່ທີ່ແຄມທະເລໄດ້ມີປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອມພຣະອົງ.

²² ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າຢາໂຮເປັນນາຍທັມສາລາໄດ້ມາຫາພຣະອົງເມື່ອເຂົາເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຈຶ່ງກົມຂາບລົງທີ່ຕີນຂອງພຣະອົງ.²³ ເຂົາຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ລູກສາວຂ້ານ້ອຍເຈັບຫນັກໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ. ຂໍພຣະອົງສະເດັດໄປ ແລະວາງມືໃສ່ນາງດ້ວຍເຖິງເພື່ອລາວຈະຫາຍດີ ແລະມີຊີວິດ.”²⁴ ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ໄປກັບລາວມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ລ້ອມຮອບບຽດສຽດພຣະອົງ.

²⁵ ມີຍິງຄົນຫນຶ່ງທີ່ເປັນພະຍາດເລື່ອດຕິກໄດ້ສືບສອງປີ,²⁶ ນາງເປັນທຸກຫລາຍກັບການຮັກສາຈາກຫມໍຢ່າງມາກມາຍ ແລະ ທຸ່ມເທທຸກຢ່າງທີ່ນາງມີ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍອັນໃດທັງອາການກັບຮຸນແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າອີກ.²⁷ ນາງເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຍ່າງຕາມຫລັງພຣະອົງຂະນະຊົງເດີນໄປກັບປະຊາຊົນ ແລະ ນາງໄດ້ບາຍເຄື່ອງນຸ່ງ ຂອງພຣະອົງ.

²⁸ ເມື່ອງຈາກນາງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຮົາ ໄດ້ບາຍພຽງແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງ, ເຮົາກໍ່ຈະຫາຍດີ.”²⁹ ໃນຂະນະທີ່ນາງບາຍເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງ. ເລື່ອດຂອງນາງກໍ່ຢຸດໄຫລທັນທີ, ນາງສຳພັດໄດ້ວ່າຮ່າງກາຍຂອງນາງໄດ້ຮັບການຮັກສາຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍທີ່ເປັນຢູ່.

³⁰ ທັນໃດນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ຮູ້ໄດ້ວ່າ ອິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້ໄຫລອອກຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງຈຶ່ງຫັນຫນ້າມາຫາງປະຊາຊົນ ແລະ ໄດ້ຖາມວ່າ, “ຜູ້ໃດບາຍເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຮົາ?”³¹ ສາວິກຂອງພຣະອົງເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງກໍ່ເຫັນແລ້ວວ່າປະຊາຊົນບຸບຽດພຣະອົງຢູ່ ແລ້ວພຣະອົງຍັງຈະບອກວ່າຜູ້ໃດບາຍເຮົາ?”³² ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຫລຽວໄປອ້ອມໆ ເພື່ອເບິ່ງວ່າຜູ້ໃດເປັນຜູ້ເຮັດ.

³³ ສ່ວນຍິງນັ້ນ, ທີ່ສຳພັດກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຕົນກໍ່ເກີດຄວາມຢ້ານກົວ ແລະຕົວສັ່ນ. ນາງເຂົ້າມາ ແລະ ກົມລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ແລະ ເວົ້າຄວາມຈິງທັງຫມົດສູ່ພຣະອົງຟັງ.³⁴ ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ຍິງເອີຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວຈົ່ງໄປເປັນສຸກແລະຫາຍຈາກພະຍາດສາ.”

³⁵ ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງກ່າວ, ມີຄົນທີ່ມາຈາກເຮືອນຂອງນາຍທັມສາລາມາບອກ ວ່າ, “ລູກສາວຂອງເຈົ້າຕາຍແລ້ວ. ເຫດໃດຈຶ່ງລົບກວນອາຈານອີກ?”

³⁶ ແຕ່ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ເຂົາບອກຈຶ່ງກ່າວກັບນາຍທັມສາລາວ່າ, “ຢ່າວິຕິກເລີຍຈົ່ງເຊື່ອເຖິງນັ້ນ.

³⁷ ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດຕິດຕາມພຣະອົງໄປນອກຈາກ ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບ.

³⁸ ພວກເຂົາມາຮອດເຮືອນຂອງນາຍທັມສາລາ ແລ້ວ; ພຣະອົງກໍ່ເຫັນຄົນຊັ້ນວາຍຢູ່ການຮ້ອງໄຫ້ແລະ ສຽງຄຳຄວນ.

³⁹ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນນັ້ນ, ຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຊັ້ນວາຍແລະຮ້ອງໄຫ້ຄຳຄວນເຮັດຫຍັງ? ເດັກຍິງຜູ້ນີ້ ບໍ່ໄດ້ຕາຍດອກນາງພຽງແຕ່ຫລັບໄປເທົ່ານັ້ນ.”⁴⁰ ພວກເຂົາພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ. ພຣະອົງຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫມົດອອກໄປນອກເຮືອນ ແລະ ພາພໍ່ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະພວກທີ່ມາກັບພຣະອົງເຂົ້າໄປຫາເດັກນັ້ນ.

⁴¹ ພຣະອົງຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນແລະກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ຕາລີທາກຸມ” ຫມາຍຄວາມວ່າ: ລູກເອີຍເຮົາບອກໃຫ້ເຈົ້າລູກຂຶ້ນ.

⁴² ທັນໃດນັ້ນເດັກຍິງກໍ່ລຸກຂຶ້ນແລະຍ່າງໄປມາ. (ເດັກນັ້ນອາຍຸໄດ້ສິບສອງປີ) ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນປະຫລາດໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

⁴³ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາຢ່າງຈິງຈັງວ່າບໍ່ໃຫ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ໃຜ ແລະ ຊົງບອກພວກເຂົາເອົາອາຫານມາໃຫ້ເດັກກິນ.

6 ¹ ເມື່ອອອກຈາກທີ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ມາເຖິງບ້ານເກີດຂອງພຣະອົງ, ມີພວກສາວິກ ຕິດຕາມພຣະອົງ² ເມື່ອເຖິງວັນສະບາໂຕ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສັງສອນໃນທັມສາລາ. ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍ ທີ່ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພຣະອົງສອນກໍ່ປະຫລາດໃຈ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ຄົນນີ້ ເອົາຄຳສັ່ງສອນນີ້ມາແຕ່ໃສ?” “ເຂົາໄດ້ຮັບປັນຍາແບບນີ້ມາຈາກຜູ້ໃດ?”

“ເຂົາເຮັດການອັດສະຈັນນີ້ດ້ວຍມືຂອງເຂົາໄດ້ຢ່າງໃດ?”³ “ເຂົາເປັນພຽງລູກຊ່າງໄມ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ລູກຊາຍຂອງມາຣີ ຮ້າຍຂອງຢາໂກໂບ, ໂຢເຊັບ, ຢູດາແລະ ຊີໂມນ ພວກນ້ອງສາວຂອງລາວກໍ່ຢູ່ກັບເຮົາທີ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່?” ແລະພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ພໍໃຈພຣະເຢຊູຂຶ້ນມາ.

⁴ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມັກຈະບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດ ໃນບ້ານເກີດຂອງຕົນ, ໃນຫມູ່ຍາດພື້ນຖານ ແລະຄອບຄົວຂອງຕົນ.”⁵ ພຣະເຢຊູບໍ່ສາມາດເຮັດການອັດສະຈັນໃດ, ນອກຈາກວາງມື ແລະ ຮັກສາຄົນປ່ວຍສອງສາມຄົນ.

⁶ ພຣະອົງປະຫລາດໃຈກັບຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງເຂົາ. ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍ່ໄດ້ອອກໄປສັ່ງສອນອ້ອມຮອບເຂດນັ້ນ.

⁷ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນສາວິກສືບສອງຄົນເຂົ້າມາ ເພື່ອສົ່ງພວກເພີນອອກໄປເປັນຄູ່ ໆ, ແລະ ພຣະອົງມອບສິດທິອຳນາດເຫນືອວິນຍານຊົງຮ້າຍແກ່ເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງຊົງສົ່ງພວກເພີນວ່າ, ເມື່ອພວກເພີນອອກເດີນທາງຢ່າເອົາຫຍັງໄປນຳ, ນອກຈາກໄມ້ຄ້ອນເທົ່າ, ເຂົ້າຈີ, ຢາເອົາກະເປົາ ແລະ ເງິນທີ່ຢູ່ໃນເຂັມຂັດໄປ -⁸ ແຕ່ໃຫ້ໃສ່ເກີບຮັດສາຍ, ແລະ ຢ່າຟັງ ເສື້ອຄຸມສອງຊັ້ນ”

¹⁰ ແລ້ວພຣະອົງບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າທ່ານເຂົ້າໄປພັກທີ່ເຮືອນໃດໃຫ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນກວ່າຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ.”¹¹ ຖ້າເມືອງໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບທ່ານ ຫລືບໍ່ຟັງທ່ານ, ຈົງອອກຈາກທີ່ນັ້ນ, ແລະ ສັນຊີຝຸ່ນທີ່ຕີນຂອງພວກທ່ານອອກ.” ເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ພວກເຂົາ.”

¹² ພວກເພິ່ນກໍອອກໄປ ແລະ ໄດ້ປະກາດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖືມາໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່ຫັນກັບຈາກຄວາມບາບຂອງເຂົາ.¹³ ພວກເພິ່ນໄດ້ຂັບລໍ່ວິນຍານຮ້າຍອອກຫລາຍໂຕ ແລະ ໄດ້ເຈີມຄົນເຈັບປ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍນ້ຳມັນ ແລະ ໄດ້ຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ຫາຍດີ.

¹⁴ ເມື່ອກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ເພາະຊື່ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊຳລືໄປບາງຄົນບອກວ່າເປັນ, “ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕທີ່ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງມີອິດທິພົນ ເຮັດການອັດສະຈັນ.”¹⁵ ບາງຄົນກໍບອກວ່າ, “ເພິ່ນແມ່ນ ເອລີຢາ.” ບາງຄົນກໍບອກວ່າ, “ເພິ່ນເປັນຜູ້ທຳນາວາຍ, ແບບດຽວກັບຜູ້ທຳນາວາຍໃນສະໄຫມກ່ອນ.”

¹⁶ ແຕ່ເມື່ອກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຍິນເພິ່ນກໍເວົ້າວ່າ “ໂຢຮັນທີ່ຖືກຕັດຫົວຜູ້ນັ້ນແຫລະໄດ້ຄືນມີຊີວິດອີກ.”¹⁷ ເພາະກະສັດເຮໂຣດສັງຄົມໄປຈັບໂຢຮັນແລະຂັງລາວໄວ້ໃນຄຸກ, ດ້ວຍເຫດຈາກນາງເຮໂຣດເດັງ(ເມັງຂອງພິລິບປັງຊາຍຂອງເຂົາ) ທີ່ເຮໂຣດແຕ່ງງານນຳ.

¹⁸ ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໄດ້ບອກກັບ ເຮໂຣດ ວ່າ,

“ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ທ່ານຈະເອົານ້ອງໄພຂອງທ່ານມາເປັນເມັງ.”¹⁹ ດັ່ງນັ້ນນາງເຮໂຣດເດັງຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນໃຫ້ໂຢຮັນແລະຕ້ອງການຂ້າລາວ: ແຕ່ນາງເຮັດບໍ່ໄດ້,

²⁰ ຍ້ອນເຮໂຣດຢ້ານຢາໂຢຮັນ, ເພາະວ່າໂຢຮັນເປັນຄົນດີແລະ ບໍ່ຮຸນແຮງ. ເຮໂຣດຈຶ່ງປ່ອງກັນລາວໄວ້. ແມ່ນເຮໂຣດບໍ່ພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ໂຢຮັນເວົ້າແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ ເພິ່ນກໍຍອມຟັງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

²¹ ກໍເປັນວັນທີ່ໄດ້ອອກ ໃນວັນສະຫລອງວັນເກີດຂອງກະສັດເຮໂຣດ ເພິ່ນໄດ້ເຊີນບັນດາຂ້າຮາຊະການຂັ້ນສູງມາຮ່ວມບັນດາ ນາຍທະຫານໃນກອງທັບ, ຕະຫລອດທັງ ບຸກຄົນສຳຄັນຕ່າງໆໃນແຂວງຄາລີເລ.²² ລູກສາວ ຂອງນາງເຮໂຣດ ໄດ້ເຂົ້າມາໃນງານລ້ຽງ ແລະ ພ້ອມ ຕັດຫນ້າຄົນທັງຫລາຍ, ກະສັດເຮໂຣດ ແລະ ແຂກທີ່ມາໃນງານ ພໍໃຈ. ກະສັດເຮໂຣດ ຈຶ່ງກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ເຈົ້າຢາກໄດ້ສິ່ງໃດຈຶ່ງຂໍມາ? ເຮົາຈະໃຫ້ສິ່ງນັ້ນ.”

²³ ແລ້ວເຮໂຣດກໍສັນຍາກັບນາງວ່າ,

“ເຈົ້າຈຶ່ງຂໍຫຍັງກໍໄດ້ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເຮົາຈະໃຫ້ຈະຂໍເລີຍຫນຶ່ງຂອງອານາຈັກຂອງເຮົາກໍໄດ້.”²⁴ ແລ້ວນາງຈຶ່ງອອກໄປຖາມແມ່ຂອງຕົນວ່າ, “ຈະຂໍສິ່ງໃດດີ?” ແມ່ຈຶ່ງຕອບວ່າ,

“ຂໍຫນຶ່ງຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ.”²⁵ ນາງຈຶ່ງກັບຄືນໄປຫາກະສັດທີ່ນັ້ນ ແລະ ເວົ້າວ່າ,

“ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການເອົາຫົວຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໃສ່ຖາດມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດຽວນີ້.”

²⁶ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນກໍເປັນທຸກໃຈ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບນາງແລ້ວ ຕັດຫນ້າ ບັນດາແຂກທັງຫມົດທ່ານຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິເສດຄຳຂໍຂອງນາງໄດ້.

²⁷ ເພິ່ນຈຶ່ງສັງຫະຫານ ຍາມໃຫ້ອອກໄປ ແລະ ນຳເອົາຫົວຂອງໂຢຮັນເຂົ້າມາ, ທະຫານຈຶ່ງໄປຫຼີກ ແລະ ຕັດຫົວຂອງໂຢຮັນ.

²⁸ ເຂົານຳຫົວຂອງໂຢຮັນໃສ່ຖາດເຂົ້າມາມອບໃຫ້ແກ່ນາງ ແລະ ນາງກໍນຳໄປໃຫ້ແມ່ຂອງຕົນ.²⁹ ເມື່ອພວກສິດຂອງໂຢຮັນຮູ້ຂ່າວນີ້, ກໍເຂົ້າມາຮັບຮ່າງຂອງເພິ່ນເພື່ອນຳໄປຝັງໄວ້ໃນອຸໂມງ.

³⁰ ແລ້ວອັກຄະສາວິກໄດ້ກັບມາຫາ ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວເລົ່າທຸກສິ່ງທີ່ພວກຕົນໄດ້ເຮັດແລະໄດ້ສັງສອນ³¹ ແລະພຣະອົງໄດ້ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ

“ຈົງແຍກກັນອອກໄປບ່ອນມີດຽວເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າ ພັກຜ່ອນ ຈັກຄາວຫນຶ່ງ.” ເພາະມີຄົນຫລວງຫລາຍໄປໆມາໆ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີເວລາແມ່ນຈະກິນເຂົ້າ.³² ສະນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບພວກສາວິກຈຶ່ງຂຶ້ນເຮືອອອກໄປບ່ອນທີ່ມີດຽວຕ່າງຫາກ.

³³ ແຕ່ປະຊາຊົນຫລາຍຄົນເຫັນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບພວກສາວິກອອກໄປແລະພວກເຂົາຈື່ງສາວິກໄດ້. ປະຊາຊົນຈາກເມືອງຕ່າງໆ, ຈຶ່ງເດີນທາງຍ່າງໄປລ່ວງຫນ້າກ່ອນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບພວກສາວິກຈະໄປເຖິງນັ້ນ.³⁴ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບສາວິກມາເຖິງຝັ່ງກໍເຫັນປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ຖ້ຳຢູ່ ແລະພຣະອົງ ສັງສານພວກເຂົາເພາະພວກເຂົາເປັນເຫມືອນຝູງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ. ສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຕັ້ງຕົນ ສັງສອນພວກເຂົາຫລາຍເລື່ອງ.

³⁵ ຄ້າຍຄຳມາແລ້ວ, ພວກສາວິກກໍເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພຣະອົງເອີຍຕອນນີ້ກໍຄຳແລ້ວເດ ແລະ ຫີນກໍເປັນປ່າ.

³⁶ ໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກເມືອຍັງເມືອງ ຫລື ຫມູ່ບ້ານໃກ້ໆເພື່ອຈະຫາຊີອາຫານກິນຕາມບ້ານແຖບນີ້ສາ.”

³⁷ ແຕ່ພຣະອົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຫາອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາກິນສາ.” ພວກສາວິກຕອບພຣະອົງວ່າ,

“ເຮົາຈະເອົາເງິນໄປຫາຊີອາຫານລາຄາເຖິງ ສອງຮ້ອຍຫລວງເງິນ ໃຫ້ພວກເຂົາກິນບໍ່?”³⁸ ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຖາມພວກເພິ່ນວ່າ, “ພວກເຈົ້າມີເຂົ້າຈີ້ຈັກກ່ອນ? ຈຶ່ງໄປເບິ່ງດູ?” ເມື່ອພວກເພິ່ນໄປຊອກເບິ່ງແລ້ວກໍມາບອກ ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ມີເຂົ້າຈີ້ຫ້າກ່ອນກັບປາສອງໂຕ.”

³⁹ ແລ້ວພຣະອົງກໍບອກປະຊາຊົນນັ່ງລົງລວມເຂົ້າກິນໃຫ້ເປັນຫມູ່ ນັ່ງລົງຕາມຫົງຫຍ້າ.⁴⁰ ພວກເຂົາຈຶ່ງນັ່ງລົງເປັນກຸ່ມ; ກຸ່ມລະຮ້ອຍຄົນ ແລະ ກຸ່ມລະຫ້າສິບຄົນ.⁴¹ ເມື່ອພຣະອົງຈັບເອົາເຂົ້າຈີ້ຫ້າກ່ອນ ແລະ ປາສອງໂຕນັ້ນ, ແລະເງິນຫນ້າຂີ້ ສູ່ສະຫວັນໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຫັກເຂົ້າຈີ້ຍື່ນໃຫ້ພວກສາວິກນຳໄປແຈກຢາຍແກ່ປະຊາຊົນ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ແບ່ງປັນປາສອງໂຕໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫລາຍດ້ວຍ.

⁴² ພວກເຂົາໄດ້ກິນຈົນກວ່າທຸກຄົນໄດ້ອື່ມເຕັມ.⁴³ ພວກສາວິກກໍເກັບເສດເຂົ້າຈີ້, ແລະ ປາທີ່ເຫລືອໄດ້ທັງຫມົດສົບສອງກະບູງ.⁴⁴ ໃນວັນນັ້ນ ມີຜູ້ຊາຍຫ້າພັນຄົນທີ່ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ້.

⁴⁵ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ ບັນດາພວກສາວິກລົງຂີ້ເຮືອຫີນທີ່ ແລະ ຂ້ວາມຟາກລ່ວງຫນ້າພຣະອົງໄປເມືອງເບັດສາອິດາ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຄອຍສົ່ງປະຊາຊົນໃຫ້ເລິກເມືອ.⁴⁶ ເມື່ອພວກສາວິກອອກໄປແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາເພື່ອພາວັນນາອະທິຖານ.⁴⁷ ຄຳມາແລ້ວ, ແລະ ພວກສາວິກໄດ້ຂີ້ເຮືອໄປນັ້ນກໍຢູ່ກາງທະເລ, ສ່ວນພຣະອົງຍັງຢູ່ທີ່ພູເຂົາຕາມລຳຝັ່ງ.

⁴⁸ ເມື່ອພຣະອົງເຫັນວ່າພວກເຂົາພາຍເຮືອ ໄປໄດ້ດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກຫລາຍເພາະເຮືອຕ້ານທວນລົມຢູ່, ເວລາປະມານຂ້ອນແຈ້ງພຣະອົງຈຶ່ງຍ່າງເທິງຫນ້າຝັ່ງ ແລະ ກຳລັງຈະຜ່ານພວກເຂົາ.⁴⁹ ແຕ່ເມື່ອພວກສາວິກ ເຫັນພຣະອົງຍ່າງເທິງຫນ້າຝັ່ງກໍຄິດວ່າເປັນຜີຈຶ່ງຮ້ອງຕົກໃຈ,

⁵⁰ ເພາະສາວິກໄດ້ເຫັນພຣະອົງຕ່າງກັບຢ້ານກົວ. ພວກເຂົາພາກັນຮ້ອງຕົກໃຈໃນທັນໃດນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ຢ່າຢ້ານເລີຍແມ່ນເຮົາເອງຢ່າສູ້ຢ້ານ!”

⁵¹ ພຣະອົງກໍລົງໄປໃນເຮືອຫາພວກເພິ່ນ, ແລະ ລົມກໍງຽບລົງ. ພວກສາວິກປະຫລາດໃຈໃນສິ່ງອັດສະຈັນ.⁵² ເພາະພວກເພິ່ນບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍອັນແທ້ຈິງເລື່ອງເຂົ້າຈີ້, ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເພິ່ນ ຍັງແຂງກະຕ້າງ ແລະ ປົກຕັນຢູ່.

⁵³ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ພວກສາວິກໄດ້ຂ້ວາມຟາກມາເຖິງທ່າເມືອງເຄັ້ນເນຊາເຮັດ ກໍຈອດເຮືອໄວ້.⁵⁴ ເມື່ອພວກເຂົາຂຶ້ນຈາກເຮືອ, ປະຊາຊົນກໍຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າ.⁵⁵ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮີບຟ້າວເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຢູ່ ພວກເຂົາກໍນຳເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍໃສ່ບ່ອນນອນຫາມາຫາພຣະອົງ.

⁵⁶ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປທີ່ຫມູ່ບ້ານ, ເມືອງ ຫລື ແຂວງໃດ, ຫລື ປະເທດໃດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍມາວາງໄວ້ຕາມແຄມທາງບ່ອນຊຸມຊົນ. ພວກເຂົາໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ບາຍແຕ່ແຄມເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງພຣະອົງ, ແລະຄົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ບາຍແຄມເສື້ອພຣະອົງ ກໍຖືກໂຜດໃຫ້ດີພະຍາດທຸກຄົນ.

7 ¹ ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ພວກທັມະຈານບາງຄົນຊົງມາຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມພາກັນມາຢືນອ້ອມຮອບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

²ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າພວກສາວິກຂອງພຣະອົງໄດ້ກິນເຂົ້າ ດ້ວຍມືທີ່ເປືອນໂດຍບໍ່ໄດ້ລ້າງມື.³ (ເພາະພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ຊາວຍິວທຸກຄົນປະຕິບັດຕາມຄໍາສອນທີ່ສືບທອດມາຈາກບັນພະບູຮຸດວ່າ ຖ້າບໍ່ລ້າງມືໃຫ້ສະອາດເສັ້ນກ່ອນພວກເຂົາກໍບໍ່ກິນສິ່ງໃດ;
⁴ເມື່ອພວກເຂົາມາຈາກຕະຫລາດ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມກິນສິ່ງໃດຖ້າບໍ່ໄດ້ອາບນ້ຳເສັ້ນກ່ອນ. ແລະ ຍັງມີກົດອື່ນໆອີກຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຢ່າງເຄັ່ງຄັດເຊັ່ນວ່າ: ການລ້າງຖ້ວຍຊາມ, ຫມັ, ເຄື່ອງໃຊ້ ເປັນທອງແດງ ແລະ ແມ່ນທັງໂຕະອາຫານ.)
⁵ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ພວກທັມະຈານ ຈຶ່ງຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງສາວິກຂອງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ປະຕິບັດຕາມທຳນຽມມາຈາກ ບັນພະບູຮຸດ, ດ້ວຍການບໍ່ລ້າງມືກ່ອນກິນອາຫານ?”
⁶ແຕ່ພຣະອົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເອຊາຍາ ໄດ້ທ່ານວາຍໄວ້ເຖິງພວກທ່ານຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄົດ. ໄວ້ຖືກຕ້ອງແລ້ວວ່າ, ‘ຄົນພວກນີ້ໃຫ້ກຽດ ເຮົາແຕ່ປາກ, ສ່ວນຈິດໃຈຫ່າງໄກຈາກເຮົາ.’” ພວກເຂົານະມັດສະການເຮົານັ້ນຢ່າງບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາສອນທຳນຽມຂອງມະນຸດແທນຫລັກຄໍາສອນຂອງພຣະເຈົ້າ.”
⁸ພວກເຈົ້າປະຖົມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືປະຕິບັດຕາມຄໍາສອນທີ່ສືບທອດມາຈາກມະນຸດ.”⁹ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ປະຖົມກິດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໄປຢ່າງງ່າຍດາຍເພື່ອຮັກສາທຳນຽມຂອງພວກເຈົ້າເອງ!”¹⁰ ດ້ວຍໂມເຊໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ຈົ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ’, ແລະ, ‘ຜູ້ໃດກໍຕາມ ທີ່ກ່າວຮ້າຍຕໍ່ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ.’
¹¹ແຕ່ພວກເຈົ້າກັບເວົ້າວ່າ, ‘ຖ້າຜູ້ໃດເວົ້າກັບບິດາມານດາວ່າ, ສິ່ງໃດຂອງຂ້ອຍທີ່ອາດຊ່ວຍເຫລືອເຈົ້າໄດ້ສິ່ງນັ້ນເປັນໂກຣະບານ’ (ຊຶ່ງຫມາຍເຖິງຂອງຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ),
¹²ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຊ່ວຍເຫລືອ ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ.
¹³ທ່ານກໍລັງເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີປະໂຫຍດໄປດ້ວຍຄໍາສັ່ງສອນທີ່ຕາມທຳນຽມຊຶ່ງທ່ານຮັບຕໍ່ກັນມາ. ລວມທັງເລື່ອງອື່ນໆອີກທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດຜິດແບບນີ້.”
¹⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີ້ນປະຊາຊົນມາຫາພຣະອົງອີກເທື່ອຫນຶ່ງແລະກ່າວແກ່ພວກເຂົາ ວ່າ, “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງຟັງເຮົາເວົ້າແລະເຂົ້າໃຈເຮົາ.
¹⁵ມະນຸດກິນເຂົ້າໄປແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດ ຊົ່ວມົວຫມອງ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກໃຈມະນຸດ ຕ່າງຫາກທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຊົ່ວມົວຫມອງ.”¹⁶ ໃຜມີຫູຟັງຈຶ່ງຟັງເຮົາ.
¹⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຈາກປະຊາຊົນ ແລະ ໄດ້ໄປໃນເຮືອນຫລັງຫນຶ່ງ, ພວກສາວິກໄດ້ຖາມພຣະອົງເຖິງເລື່ອງຄໍາອຸປະມານນັ້ນ.¹⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈອີກບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຫັນບໍ່? ວ່າສິ່ງໃດໆພາຍນອກທີ່ຄົນກິນເຂົ້າໄປບໍ່ອາດເຮັດໃຫ້ຊົ່ວມົວຫມອງໄດ້,¹⁹ ເພາະສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຈິດໃຈ, ແຕ່ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງແລ້ວກໍຖ່າຍອອກມາ?” ການເວົ້າເຊັ່ນນີ້ເທົ່າກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າຮັບຮອງວ່າອາຫານທຸກຊະນິດເປັນຂອງສະອາດກິນໄດ້.
²⁰ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກໃຈຂອງຄົນນັ້ນແຫລະ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊົ່ວມົວຫມອງ.”²¹ ເພາະຈາກພາຍໃນຕົນເອງ, ຈາກຫົວໃຈຂອງເຂົາຈະຟ້ອງຄວາມຄິດຊົ່ວ, ການຜິດສິລະທັມທາງເພດ, ການລັກຂະໂມຍ, ການຂ້າຄົນ,²² ການຫລິ້ນຊູສູ້ຜິວເມັງ, ຄວາມໂລບ, ການຊົ່ວຮ້າຍ, ການຫລອກລວງ, ຮາຄະຕັນຫາ, ການອິດສາ, ການດູຫມິນ, ນິນທາ, ການຈອງຫອງ ແລະການກະທຳໃນສິ່ງທີ່ໂງ່າຈ້າ, ຫລັງໄຫລອອກມາ.²³ ຄວາມຊົ່ວເຫລື້ອມນີ້ລ້ວນແຕ່ອອກມາຈາກພາຍໃນໃຈຄົນແລະ ເຮັດໃຫ້ຊົ່ວມົວຫມອງ.”
²⁴ພຣະອົງໄດ້ຈາກຫນ້າໄປຍັງເຂດຫນຶ່ງໃກ້ກັບເມືອງຕີເຣ ແລະຊີໂດນ. ພຣະອົງ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງຫນຶ່ງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ໃນຫນ້ານ, ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດຊ່ອນຕົວໄວ້ໄດ້.²⁵ ແຕ່ໃນທັນໃດກໍມີຍິງຄົນຫນຶ່ງ, ທີ່ລູກສາວຖືກຜີຊົ່ວຮ້າຍສົ່ງ, ໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າມາຫາ ແລະ ຂາບລົງທີ່ຕີນຂອງພຣະອົງ.²⁶ ຍິງຜູ້ນີ້ ເປັນຊາວກຣີກເຊື້ອສາຍຊີເຣັງໃນໂຟນີເຊັງ. ນາງອ້ອນວອນຂໍພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກຈາກລູກສາວຂອງນາງ.
²⁷ພຣະອົງໄດ້ບອກລາວວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ລູກໄດ້ກິນອີ່ມເສັ້ນກ່ອນ, ເພາະບໍ່ເປັນການຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເອົາອາຫານຂອງລູກໂຍນໃຫ້ແກ່ຫມາ.”²⁸ ແຕ່ນາງຕອບພຣະອົງວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວທ່ານເອີຍ, ແຕ່ຫມາທີ່ຢູ່ກ້ອງໂຕະກໍຍັງໄດ້ກິນເສດອາຫານຂອງລູກ.”
²⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບນາງວ່າ, “ເພາະເຫດທີ່ເຈົ້າເວົ້າຢ່າງນີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງກັບເມື່ອເຮືອນສາ. ຜົມນາງຮ້າຍໄດ້ອອກຈາກລູກສາວຂອງເຈົ້າແລ້ວ.”³⁰ ນາງຈຶ່ງກັບເມື່ອເຮືອນຂອງຕົນ ແລະ ເຫັນລູກສາວນອນຢູ່ເທິງບ່ອນນອນ, ແລະ ຜົມນາງຮ້າຍໄດ້ອອກໄປແລ້ວ.
³¹ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເມືອງຕີເຣ, ແລະ ຜ່ານໄປທາງເມືອງຊີໂດນຈົນເຖິງທະເລຄາລີເລຂຶ້ນໄປທາງຂົງເຂດເດກາໂປລີ.
³²ພວກເຂົາໄດ້ນຳຄົນຫຼຸຫນວກປາກກີກມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ວາງມືໃສ່ລາວ.
³³ພຣະອົງຈຶ່ງພາເຂົາອອກໄປຫ່າງຈາກປະຊາຊົນຢູ່ຕ່າງຫາກ, ແລ້ວພຣະອົງ ກໍໃຊ້ນິ້ວມືແຍ່ຫູຊາຍຄົນນີ້, ແລະ ເມື່ອຖືມື້າລາຍແລ້ວຈຶ່ງເອົານິ້ວແປປະໃສ່ລືນຂອງເຂົາ.³⁴ ແລ້ວພຣະອົງກໍເງິຍຫນ້າຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ, ຊຶ່ງຖອນຫາຍໃຈແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ເອຟາທາ” ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າ, “ຈົ່ງໄຂອອກ!”³⁵ ແລະ ທັນໃດນັ້ນຫູຂອງເຂົາກໍເປັດອອກ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຂັດລືນຂອງເຂົາກໍຫລຸດອອກ ແລະ ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າໄດ້.
³⁶ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍໄດ້ສັ່ງປະຊາຊົນບໍ່ໃຫ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ. ແຕ່ຍິງພຣະອົງສັ່ງຫາມພວກເຂົາ, ກໍຍິງປ່າວປະກາດໃຫ້ຄົນຝັ່ງໄປທົ່ວ.
³⁷ພວກເຂົາປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ, ຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ພຣະອົງຊົງເຮັດທຸກສິ່ງລ້ວນແຕ່ເປັນການດີ, ແມ່ນແຕ່ຄົນຫຼຸຫນວກກໍເຮັດໃຫ້ໄດ້ຍິນ ແລະຄົນປາກກີກກໍເຮັດໃຫ້ເວົ້າໄດ້.”

8

¹ໃນຊ່ວງເວລາຫລາຍມື້ນັ້ນ, ມີປະຊາຊົນກຸ່ມໃຫຍ່, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີອາຫານກິນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນພວກສາວິກຂອງພຣະອົງມາ ແລະກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,² “ເຮົາສົ່ງສານຄົນເຫລົ່ານີ້ຫລາຍ, ເພາະພວກເຂົາຢູ່ນຳເຮົາຕະຫລອດສາມວັນແລ້ວແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີອາຫານກິນ.
³ຖ້າຫາກເຮົາປ່ອຍພວກເຂົາກັບບ້ານໄປໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ກິນຫຍັງ, ພວກເຂົາກໍຄົງເມື່ອຍອິດອ່ອນຕາມທາງ. ແລະ ພວກເຂົາບາງຄົນກໍເດີນທາງມາແຕ່ໄກດ້ວຍ.”⁴ ພວກສາວິກຈຶ່ງຕອບພຣະອົງວ່າ, “ຢູ່ໃນບ່ອນປ່ຽວເຊັ່ນນີ້ເຮົາຈະໄປຫາອາຫານມາແຕ່ໃສພໍເພື່ອຈະລ້ຽງດູຄົນທັງຫມົດນີ້ໄດ້?”
⁵ພຣະອົງເຈົ້າຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າມີເຂົ້າຈີຈັກກ່ອນ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າມີ “ເຈັດກ່ອນ”.⁶ ພຣະອົງຈຶ່ງສັ່ງປະຊາຊົນໃຫ້ນັ່ງລົງທີ່ພື້ນ. ແລ້ວພຣະອົງກໍຈັບເອົາເຂົ້າຈີທັງເຈັດກ່ອນຂຶ້ນມາ, ໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວຫັກເຂົ້າຈີແຈກຈ່າຍໃຫ້ກັບພວກສາວິກນຳໄປແຈກຢາຍແກ່ປະຊາຊົນ.

⁷ພວກເຂົາມີປານ້ອຍສອງສາມໂຕດ້ວຍ, ແລະ ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າອະທິຖານຂອບພຣະຄຸນສຳລັບປານ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງສັ່ງໃຫ້ພວກສາວິກເອົາປາໄປແຈກຢາຍໃຫ້ປະຊາຊົນເຊັ່ນກັນ.⁸ ພວກເຂົາໄດ້ກິນອາຫານ ແລະ ອີມທ້ອງ, ພວກສາວິກໄດ້ໄປເກັບເອົາຕ່ອນທີ່ເຫລືອໄດ້ເຈັດກະບູງໃຫຍ່.⁹ ມີປະຊາຊົນປະມານສີ່ພັນຄົນ. ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາກັບໄປ.

¹⁰ຈາກນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເລືອກໄປກັບພວກສາວິກເພື່ອໄປຍັງແຄ້ວນດານມາງທາທັນທີ.

¹¹ແລ້ວພວກຟາຣີຊາຍອອກມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມໂຕ້ຖຽງກັບພຣະອົງ. ພວກເຂົາເສາະຫາຫມາຍສຳຄັນຈາກສະຫວັນ, ເພື່ອທົດສອບພຣະອົງ.

¹²ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖອນຫາຍໃຈເລີກໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງຄົນສະໄຫມນີຈຶ່ງສະແຫວງຫາຫມາຍສຳຄັນ? ແຕ່ເຮົາບອກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຈະບໍ່ມີການປຣະທານຫມາຍສຳຄັນໃຫ້ຄົນສະໄຫມນີໄດ້ເຫັນ.”¹³ ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດຈາກພວກເຂົາໄປ, ແລ້ວສະເດັດລົງເຮືອ, ຂ້ວາມທະເລສາບໄປຝາກອື່ນອີກ.

¹⁴ໃນເວລານີ້ພວກສາວິກລືມເອົາເຂົ້າຈີມາຜ່ອມກັບພວກເພີນ. ພວກເຂົາມີເຂົ້າຈີແຕ່ກ້ອນດຽວເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນເຮືອ.¹⁵ ພຣະອົງໄດ້ເຕືອນພວກເພີນວ່າ, “ຈຶ່ງເຝົ້າເບິ່ງ ແລະ ຣະວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ເຊື້ອແປ້ງຂອງເຮໂຣດ.”

¹⁶ພວກສາວິກຕ່າງໆໃຫ້ເຫດຜົນຕໍ່ກັນວ່າ, “ນີ້ເປັນເພາະພວກເຮົາບໍ່ມີເຂົ້າຈີມານຳ.”¹⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເພີນວ່າ “ດ້ວຍເຫດໃດພວກເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັນເຖິງ ເລື່ອງບໍ່ມີເຂົ້າຈີ? ພວກເຈົ້າຍັງເບິ່ງບໍ່ເຫັນບໍ່? ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລືຢາງໃດ? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າມີດບອດໄປແລ້ວແມ່ນບໍ່?”

¹⁸ພວກເຈົ້າມີຕາ, ແຕ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນບໍ່? ພວກເຈົ້າມີຫູແຕ່ຟັງບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ່? ພວກເຈົ້າຈີໄດ້ແມ່ນບໍ່?¹⁹ ເມື່ອເຮົາຫັກເຂົ້າຈີຫ້າກ້ອນລ້ຽງຫ້າພັນຄົນນັ້ນ, ພວກເຈົ້າເກັບເສດເຂົ້າຈີທີ່ເຫລືອນັ້ນໄດ້ເຕັມຈັກກະບູງ? “ພວກເຂົາຕອບ ວ່າ, “ສິບສອງກະບູງ”.

²⁰“ເມື່ອເຮົາຫັກເຂົ້າຈີເຈັດກ້ອນທຳມາກາງຄົນສີ່ພັນຄົນ, ພວກທ່ານເກັບເສດເຂົ້າຈີທີ່ເຫລືອ ໄດ້ເຕັມທັງຫມົດຈັກກະບູງ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າ “ເຈັດກະບູງ”.

²¹ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຢູ່ບໍ່?”

²²ພວກເຂົາໄດ້ມາທີ່ເບັດສາອິດ. ຜູ້ຄົນທີ່ນັ້ນໄດ້ຮັບຄຳບອກມາຫາ ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະ ຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ວາງມືໃສ່ລາວ.

²³ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຄົນຕາບອດອອກໄປນອກຫມູ່ບ້ານ, ພຣະອົງບ້ວນນ້ຳລາຍໃສ່ຕາຂອງເຂົາ ແລະ ວາງມືຂອງພຣະອົງເທິງເຂົາພຣະອົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເຈົ້າເບິ່ງເຫັນຫຍັງແດ່ບໍ່?”

²⁴ເຂົາເບິ່ງຫນ້າຂຶ້ນ ແລະ ຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຫັນຄົນ ເບິ່ງຄືຕົນໄມ້ຢ່າງໄປມາໄດ້.”²⁵ ຈາກນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງວາງມືເທິງດວງຕາຂອງເຂົາອີກເທື່ອ, ແລະ ເຂົາກໍ່ມີນາຕາເຕັມຫນ້າດ້ວຍ, ແລະ ສາຍຕາຂອງລາວກໍ່ດີເປັນປົກກະຕິ. ແລະ ເຂົາຈຶ່ງເຫັນທຸກຢ່າງໄດ້ຈະແຈ້ງດີ.

²⁶ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກເຂົາກັບບ້ານຂອງເຂົາພ້ອມທັງສັ່ງວ່າ, “ຢ່າເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.”

²⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າອອກໄປກັບພວກສາວິກ ໄດ້ໄປໃນເຂດເມືອງກາຍຊາເຣັຽ ພິລິບປອຍ. ໃນລະຫວ່າງທາງໄປນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຖາມພວກສາວິກວ່າ, “ຜູ້ຄົນເວົ້າກັນວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃດ?”²⁸ ພວກສາວິກຈຶ່ງຕອບວ່າ “ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ທ່ານແມ່ນໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ, ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ທ່ານແມ່ນເອລີຢາ, ສ່ວນຄົນອື່ນອີກເວົ້າວ່າ ທ່ານເປັນຫນຶ່ງໃນຜູ້ທ່ານວາຍ.”

²⁹ພຣະອົງຖາມພວກເພີນວ່າ “ແຕ່ພວກເຈົ້າເດເວົ້າວ່າເຮົາເປັນໃຜ?” ເປໂຕຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ”³⁰ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າເຕືອນບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາບອກຜູ້ໃດ ກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງພຣະອົງ.

³¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນສອນພວກສາວິກວ່າ, ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກທຶນທຸກ ທໍລະມານຫລາຍປະການ, ແລະ ຈະຕ້ອງຖືກປະຕິເສດຈາກຜູ້ປົກຄອງພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຫມະຈານ, ແລະ ຈະຂ້າເພີນເສັຽ, ແຕ່ໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງຈະຖືກບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ.”³² ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເລື່ອງນີ້ສູ່ ພວກເພີນຈະແຈ້ງ. ດັ່ງນັ້ນເປໂຕຈຶ່ງເວົ້າກັບພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ. ເລີ່ມຫ້າມພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເລື່ອງນີ້.

³³ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຫັນຫນ້າມາເບິ່ງພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕຳຫນິເປໂຕ ຢ່າງຮຸນແຮງວ່າ, “ຈຶ່ງຖອຍຫນີຈາກເຮົາສາ, ຊາຕານເອີຍ! ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດຢ່າງພຣະເຈົ້າແຕ່ຄິດຢ່າງມະນຸດ.”³⁴ ຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍ່ເອີ້ນ ປະຊາຊົນກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງມາຢູ່ຮ່ວມກັນແລະກ່າວວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຕ້ອງການຕິດຕາມເຮົາຜູ້ນັ້ນ, ຕ້ອງຕິດສິດຂອງຕົນເສັຽ ແລະ ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນ ແລະ ຕາມເຮົາມາ.

³⁵ເພາະຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ຕ້ອງການຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຜົນ, ຜູ້ນັ້ນຈະສູນເສັຽຊີວິດນັ້ນ, ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ຍອມສູນເສັຽຊີວິດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອຂ່າວປະເສີດ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ຈະຖືກຊ່ວຍຊີວິດໃຫ້ຜົນໄດ້.”³⁶ ຈະເກີດປະໂຫຍດອັນໃດ. ຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງຫມົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງສູນເສັຽຊີວິດນີ້ຮັບດອນຂອງຕົນ,³⁷ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມະນຸດນຳມາ ແລກເອົາຊີວິດຂອງຕົນຄືນໄດ້.

³⁸ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມມີຄວາມລະອາຍເພາະເຮົາ ແລະ ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໃນທຳມາກາງຊົນຊາດນີ້, ແລະ ໃນຍຸກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບການຫລິ້ນຊູ້ ແລະ ຄົນທີ່ມີບາບກັມ ບຸດມະນຸດກໍ່ຈະມີຄວາມລະອາຍໃນ ເລື່ອງຄົນນັ້ນເມື່ອ ພຣະອົງມາປາກົດໃນສະຫງ່າຣາສີແຫ່ງ ພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍບັນດາທູດສະຫວັນອັນບໍ່ຮູ້ສຸດ.”

9 ¹ພຣະອົງຍັງກ່າວແກ່ພວກເພີນອີກວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ, ບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ຍືນຢູ່ທີ່ນີ້ຈະບໍ່ຮູ້ຮີດຊາດຂອງຄວາມຕາຍຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາຕັ້ງຢູ່ດ້ວຍຮີດອານາດ.”² ຫົກວັນຕໍ່ມາ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ພາເປໂຕ, ແລະ ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາສູງ, ຕາມລຳພັງ. ແລ້ວພຣະອົງນັ້ນໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ.³ ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງ ກໍ່ເກີດຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂາວເຫຼືອມໃສ, ຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນໂລກນີ້ຊັກໃຫ້ຂາວເຊັ່ນນັ້ນໄດ້.

⁴ຫລັງຈາກນັ້ນເອລີຢາ ກັບໂມເຊກູປາກົດແກ່ສາວິກ, ແລະ ພວກເຂົານັ້ນກໍ່າລັງເວົ້າກັນຢູ່ກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.⁵ ເປໂຕຈຶ່ງຕອບ ແລະ ຫຸນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ຊ່າງເປັນການດີແທ້ໆທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ບ່ອນນີ້, ແລະ ຂໍເຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ປຸກຕູບສາມຫລັງຂຶ້ນ, ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບທ່ານ, ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບໂມເຊ ແລະ ຫລັງຫນຶ່ງ ສຳລັບເອລີຢາ.”⁶ (ພວກເຂົາຢ້ານຈົນຕົວສັ່ນ ຫລາວເວົ້າເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ).

⁷ແລ້ວກໍ່ມີກ້ອນເມກລອຍມາ ແລະ ເປັນເງົາປົກຫຸ້ມພວກເພີນໄວ້. ແລ້ວມີສ່ຽງຫນຶ່ງດັງອອກມາຈາກກ້ອນເມກນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອຝັງເພີນ.”⁸ ໃນທັນໃດນັ້ນ, ພວກສາວິກຫລຽວເບິ່ງຮອບຖ້ວນ, ກໍ່ບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດນອກຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ກັບພວກເພີນ.

⁹ຂະນະທີ່ລົງມາແຕ່ພູນັ້ນ, ພຣະອົງເຈົ້າກໍ່ສັ່ງຫ້າມພວກເພີນວ່າ, “ຢ່າບອກສິ່ງທີ່ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ, ຈົນກວ່າບຸດມະນຸດໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.”¹⁰ ດັ່ງນັ້ນພວກສາວິກຈຶ່ງບໍ່ບອກໃຜ, ແຕ່ກໍ່ປົກສາຫາລືກັນໃນພວກເຂົາເອງວ່າ, “ການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ຫມາຍຄວາມແນວໃດ?”

¹¹ພວກເພີນຈຶ່ງຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດ ພວກຫມະຈານຈຶ່ງເວົ້າວ່າເອລີຢາຈະຕ້ອງມາກ່ອນ?”¹² ພຣະອົງຕອບພວກເພີນວ່າ, “ຈຶ່ງຢູ່ເອລີຢາຕ້ອງມາກ່ອນເພື່ອຈັດແຈ້ງທຸກສິ່ງຄືນສູ່ສະພາບເດີມ. ແລ້ວເປັນດ້ວຍເຫດໃດ ພຣະຫມພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າບຸດມະນຸດ

ຈະຖືກທຶນທຸກທໍລະມານຢ່າງຫນັກຫນ່ວງຫລາຍ ປະການ ແລະ ເພິນຈະຖືກປະຖິ້ມ ແລະ ຖືກຫມິນປະຫມາດ?

¹³ແຕ່ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າເອລີຢາໄດ້ມາແລ້ວ, ແລະ ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດກັບເພິນຕາມໃຈມັກ, ດັ່ງທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ເຖິງເພິນໃນພຣະຄັມຟີ.”

¹⁴ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາພົບສາວິກແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຫັນຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ ຢູ່ອ້ອມພວກເຂົາ ແລະ ມີພວກທີ່ມະຈານກຳລັງໄຕ່ຖຽງກັບພວກເຂົາຢູ່.

¹⁵ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈຢ່າງບໍ່ຄາດຄິດມາກ່ອນ ແລະ ພາກັນຟ້າວແລ່ນໄປຄຳນັບພຣະອົງ.

¹⁶ພຣະອົງເຈົ້າຖາມພວກສາວິກ ຂອງພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຈົ້າກຳລັງໄຕ່ຖຽງ ກັນເຖິງເລື່ອງຫຍັງ?”

¹⁷ບາງຄົນໃນຫມູ່ປະຊາຊົນນັ້ນໄດ້ຕອບວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍມາຫາທ່ານ. ເພາະຜີປາກກີກສິ່ງລາວຈົນລາວປາກບໍ່ໄດ້.

¹⁸ເມື່ອມັນເຂົ້າສິ່ງລາວເທື່ອໃດ ແລະ ມັນກໍເຮັດໃຫ້ລາວລົມຊັກດິນເທື່ອນັ້ນ ແລະ ມີນ້ຳລາຍຝຸມປາກທັງຂົບແຂ້ວ ແລະ ຕົວແຂງໄປຫມົດທັງຮ່າງກາຍ.

ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍນັ້ນອອກ, ແຕ່ພວກເພິນເຮັດບໍ່ໄດ້.”¹⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ໂອພວກຄົນ ທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອເອີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າອີກດິນປານໃດ? ຈົ່ງພາເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາເບິ່ງດູ.”

²⁰ພວກເຂົາກໍໄດ້ພາເດັກຊາຍມາຫາພຣະອົງ. ພໍຜີຮ້າຍທີ່ສິ່ງຢູ່ໃນຕົວເດັກນ້ອຍ ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ທັນໃດນັ້ນມັນກໍເຮັດ ໃຫ້ ເດັກນ້ອຍ

ນັ້ນຊັກດິນລົມລົງກັບພື້ນດິນ, ກົງເກືອກ ໄປມານ້ຳລາຍຝຸມປາກ.²¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ຖາມພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍວ່າ,

“ລູກຂອງເຈົ້າເປັນແນວນີ້ມາໄດ້ດິນປານໃດແລ້ວ?” ລາວຕອບວ່າ, “ເປັນມາຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍຜູ້ນ.”²²ຫລາຍເທື່ອແລ້ວ ທີ່ຜີຊົ່ວຮ້າຍພະຍາຍາມຂ້າລູກ ຂອງຂ້ານ້ອຍ ໂດຍຊຸກລາວໃສ່ໄຟ ແລະ ຊຸກລາວໃຫ້ຕືກນ້ຳ ແລະ ພະຍາຍາມທຳລາຍລາວ.

ແຕ່ຖ້າທ່ານສາມາດຊ່ວຍໄດ້ຂໍໃຜດສົງສານຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.”

²³ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕອບວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍໄດ້? ທຸກສິ່ງເປັນໄປໄດ້ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.”²⁴ໃນທັນໃດນັ້ນ ພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ ທັງນ້ຳຕາໄຫລກ່າວວ່າ, “ໃຜດຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ!

ໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍກວ່ານີ້ແດ່ທ້ອນ!”²⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນຫມູ່ປະຊາຊົນກຳລັງບຸບຽດກັນເຂົ້າມາໃກ້, ພຣະອົງຈຶ່ງສັ່ງຜີຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນວ່າ,

“ບັກຜີປາກກີກຫູຫນວກ, ກູສັງມຶງອອກຈາກເດັກນ້ອຍ ແລະ ຢາກັບເຂົ້າມາອີກຈັກເທື່ອ.”

²⁶ຜີຮ້າຍນັ້ນຮ້ອງແຜດສຽງຂຶ້ນ ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັກດິນຢ່າງແຮງ ຈົນເຕັມກຳລັງແລ້ວກໍອອກຫນີໄປ. ເດັກນັ້ນກາຍເປັນເຫມືອນຄົນຕາຍ, ຈົນຫລາຍຄົນເວົ້າອອກມາວ່າ, “ມັນຕາຍແລ້ວ.”²⁷ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈັບມືເດັກນ້ອຍ ແລະ ດຶງໃຫ້ລູກຂຶ້ນແລ້ວເດັກນັ້ນກໍລຸກຢືນຂຶ້ນ.

²⁸ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ, ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງກໍຖາມ ພຣະອົງເປັນທາງສ່ວນຕົວວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກຂ້ານ້ອຍ

ຈຶ່ງຂັບໄລ່ມັນອອກບໍ່ໄດ້?”²⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເພິນວ່າ, “ຜີຮ້າຍແນວນີ້ຈະຂັບໄລ່ອອກດ້ວຍວິທີອື່ນ ບໍ່ໄດ້,

ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ດ້ວຍການພາວັນນາອະທິຖານເທົ່ານັ້ນ.”

³⁰ພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຜ່ານແຂວງຄາລີເລ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ທີ່ໃດ,

³¹ເພາະພຣະອົງກຳລັງສັ່ງສອນພວກສາວິກຢູ່. ພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເພິນວ່າ, “ບຸດມະນຸດກຳລັງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນກຳມືຂອງຄົນທັງຫລາຍ ແລະ ເຂົາຈະຂ້າເພິນ,

ແຕ່ຫລັງຈາກຖືກຂ້າແລ້ວໄດ້ສາມວັນເພິນຈະຖືກບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາອີກຄັ້ງ.”³²ແຕ່ພວກສາວິກບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຂອງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ແລະ ພວກເພິນກໍບໍ່ກ້າຈະຖາມພຣະອົງ.

³³ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດເມືອງກາເປນາອູມ. ເມື່ອເຂົາໄປໃນເຮືອນແລ້ວພຣະອົງກໍຖາມພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເມື່ອມາຕາມທາງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າ ໄດ້ຖືກຖຽງ ກັນເຖິງເລື່ອງຫຍັງ?”³⁴ພວກເພິນມີດຢູ່, ເພາະເມື່ອມາຕາມທາງນັ້ນພວກເພິນໄດ້ຖືກຖຽງກັນວ່າ ຜູ້ໃດຈະເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ໃນທຳມະກາງພວກເພິນ.³⁵ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງນັ່ງລົງ, ພຣະອົງເອີ້ນພວກສາວິກສືບສອງຄົນມາ ພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເພິນວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດທີ່ຢາກເປັນຜູ້ຕື່ນ, ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ປາຍ ແລະ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນທັງຫມົດ.”

³⁶ພຣະອົງກໍເອົາເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເພິນ. ພຣະອົງກໍຮູ້ມເອົາເດັກນ້ອຍນັ້ນ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກສາວິກວ່າ,

³⁷“ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕ້ອນຮັບເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງ ຢ່າງນີ້ໄວ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຕ້ອນຮັບເຮົາ, ຜູ້ໃດທີ່ຕ້ອນຮັບເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຕ້ອນຮັບພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາ ມາເຫມືອນກັນ.”

³⁸ໂຢຮັນໄດ້ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຊາຍຄົນໜຶ່ງຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກໄດ້ໃນນາມຂອງທ່ານ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍບອກໃຫ້ເຂົາ ເພາະເຂົາບໍ່ເປັນຝ່າຍຂອງພວກເຮົາ.”³⁹ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ຕອບວ່າ, “ຢາຫ້າມເຂົາເຫາະ ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດ ທີ່ກະທຳການອັດສະຈັນໃນນາມຂອງເຮົາ ແລະ ພາຍຫລັງມາຈະກັບມາເວົ້າ ຫມິນປະຫມາດເຮົາ.

⁴⁰ດ້ວຍວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ຕໍ່ສູ້ ພວກເຮົາກໍເປັນຝ່າຍຂອງພວກເຮົາ.”⁴¹ເຮົາບອກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ເອົານ້ຳຈອກຫນຶ່ງໃຫ້ ພວກເຈົ້າດື່ມເພາະເຈົ້າເປັນຝ່າຍພຣະຄຣິດ, ຜູ້ນັ້ນກໍຈະບໍ່ຂາດບຳເຫນັດຂອງຕົນ.

⁴²“ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ເຊື່ອ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຕົກໃນບາບ, ກໍໃຫ້ເຮົາຫົນໄມ້ແປງກ້ອນໃຫຍ່ຜູກຄໍຜູ້ນັ້ນ ແລະ ຖິ້ມເຂົາລົງໃນທະເລເລິກເລິກເລິກກໍດີກວ່າ.”⁴³ຖ້າມີຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສະດຸດ, ກໍໃຫ້ຕັດມືນັ້ນອອກເສັ້ນ.

ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດດ້ວຍມືເບື້ອງດຽວກໍດີກວ່າມີສອງມືແຕ່ເຂົ້າສູ່ນະຣົກໃນໄຟທີ່ບໍ່ມີວັນມອດຈັກເທື່ອ.”⁴⁴ໂຕຫນອນບໍ່ຮູ້ຕາຍ ໄຟບໍ່ຮູ້ມອດ.

⁴⁵ຖ້າຕີນຂອງເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ເຮັດບາບ, ກໍໃຫ້ຕັດອອກຖິ້ມເສັ້ນ, ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດດ້ວຍຕີນເບື້ອງດຽວ ກໍດີກວ່າມີຕີນສອງຂ້າງແຕ່ຕ້ອງ ຖືກໂຍນຖິ້ມລົງໃນໄຟນະຣົກ.⁴⁶ຢູ່ບ່ອນນັ້ນໂຕຫນອນບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະ ໄຟບໍ່ຮູ້ມອດຈັກເທື່ອ.

⁴⁷ຖ້າຕາຂອງເຈົ້າພາໃຫ້ເຮັດບາບ, ຈຶ່ງຄວັກອອກຖິ້ມເສັ້ນ, ທີ່ຈະເຂົ້າໃນອາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາຂ້າງດຽວ ກໍດີກວ່າມີຕາສອງຂ້າງ ແຕ່ຕ້ອງຖືກຖິ້ມລົງໃນໄຟ ນະຣົກ.⁴⁸ທີ່ຊຶ່ງຫນອນບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະ ໄຟບໍ່ຮູ້ມອດຈັກເທື່ອ.’

⁴⁹ເພາະວ່າ ທຸກຄົນຈະຕ້ອງຖືກເອື້ອມດ້ວຍເກືອແລ້ວຊຳຣະດ້ວຍໄຟ.⁵⁰ເກືອເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ແຕ່ຖ້າເກືອຫມົດອົດເຄັມແລ້ວ ຈະກັບເຮັດໃຫ້ເຄັມອີກໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຮັກສາເກືອໄວ້ໃນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ດ້ວຍກັນຢ່າງສະຫງົບສຸກເຖິນ.”

10

¹ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າອອກຈາກທີ່ນັ້ນໄປແຂວງຢູດາຍ ແລ້ວກໍຂ້ວາມໄປອີກຝາກໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງອີກ. ພຣະອົງຊົງສອນພວກເຂົາ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດມາ.’ພວກຝາຊື່ຊາຍກໍເຂົ້າມາຖາມເພື່ອທົດລອງ ພຣະອົງຖາມເຂົາວ່າ

“ຕາມກົດບັນຍັດຜູ້ຊາຍຢາຮ້າງເມັງຂອງຕົນໄດ້ບໍ່?”²ພຣະອົງກໍຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ແລ້ວໂມເຊ ໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ຄຳສັ່ງໄວ້ຢ່າງໃດ?”³ພວກເຂົາຕອບວ່າ,

“ໂມເຊອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຫນັງສືຢາຮ້າງ ແລະ ບ່ອຍເມັງໄປໄດ້.”

⁵“ມັນເປັນເພາະໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງ ເຮັດໃຫ້ໂມເຊຢູ່ຂອງຂຽນບັນຍັດນີ້,” ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເລີ່ມວາງຮາກສ້າງໂລກ” ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດໃຫ້ເປັນຊາຍ ແລະຍິງ.”

⁷ເພາະເຫດນີ້ຜູ້ຊາຍຈຶ່ງຈາກພໍ່ແມ່ ຂອງຕົນແລະໄປຕິດພັນຢູ່ກັບເມັງຂອງຕົນ,

⁸ແລ້ວເຂົາທັງສອງກໍຈະເປັນກາຍເປັນເນື້ອດຽວກັນ. ‘ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເປັນສອງອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ເປັນເຫມືອນກາຍດຽວກັນ.

⁹ເຫດສະນັ້ນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ເຂົາຮ່ວມກັນຢູ່ແລ້ວ, ກໍຢາໃຫ້ມະນຸດ ເຮັດໃຫ້ແຍກຈາກກັນເລີຍ.”

¹⁰ເມື່ອພວກເຂົາຢູ່ໃນເຮືອນແລ້ວ, ພວກສາວິກກໍມາຖາມ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເລື່ອງການຢາຮ້າງນີ້ອີກ. ¹¹ພຣະອົງຕອບພວກເພິ່ນວ່າ,

“ໃຜກໍຕາມທີ່ຢາຮ້າງເມັງຂອງຕົນແລ້ວໄປ ແຕ່ງງານກັບຍິງອື່ນຊາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍເຮັດຜິດໃນຖານຫລິ້ນຮູ້.

¹²ແລະຖ້າຍິງໃດທີ່ຢາຮ້າງຜິວຂອງຕົນແລະໄປແຕ່ງງານກັບຊາຍອື່ນຍິງນັ້ນກໍເຮັດຜິດໃນຖານຫລິ້ນຮູ້.”

¹³ແລ້ວພວກເຂົາ ໄດ້ພາເດັກນ້ອຍມາຫາ ພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ວາງມືໃສ່ ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກສາວິກໄດ້ຫ້າມພວກເຂົາໄວ້.

¹⁴ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັງເກດເຫັນດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງກໍບໍ່ພໍໃຈ ແລະຊົງບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຈົງປ່ອຍເດັກນ້ອຍໃຫ້ເຂົາມາຫາເຮົາ, ແລະຢາຫ້າມພວກເຂົາເລີຍ ເພາະວ່າອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນຂອງຜູ້ທີ່ເປັນດັ່ງເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ.

¹⁵ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮັບຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຫມືອນເດັກນ້ອຍຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຮາຊະອານາຈັກນັ້ນ.” ¹⁶ແລ້ວພຣະອົງກໍໄດ້ຮູ້ມເດັກນ້ອຍນັ້ນ ພຣະອົງວາງມືໃສ່ ແລະ ອວຍພອນໃຫ້ພວກເຂົາ.

¹⁷ເມື່ອ ພຣະອົງຊົງເລີ່ມອອກເດີນທາງກໍມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງແລ່ນມາຄູ່ເຂົາລົງ ຕໍ່ຫນ້າ ພຣະອົງແລະຖາມວ່າ, “ພຣະອາຈານ ຜູ້ປະເສີດເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນີ້ຮັດດອນ?” ¹⁸ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຕອບລາວວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນເຮົາ ວ່າຜູ້ປະເສີດ? ບໍ່ມີຜູ້ໃດປະເສີດດອກ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ.” ¹⁹ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດທີ່ບອກວ່າ, ‘ຢາຂ້າຄົນ, ຢາຫລິ້ນຮູ້ສູ່ຜິວເມັງຜູ້ອື່ນ, ຢາລັກຊັບ, ຢາເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ຢາຫລອກລວງ, ຈຶ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ.

²⁰ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືຮັກສາ

ແລະເຊື້ອຝັງເຮັດຕາມກົດເຫລົ່ານັ້ນຕັ້ງແຕ່ເປັນເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ.” ²¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເພິ່ງຕາເບິ່ງເຂົາດ້ວຍຄວາມຮັກ, ພຣະອົງເວົ້າກັບເຂົາວ່າ

“ເຈົ້າຍັງຂາດຢູ່ສິ່ງຫນຶ່ງ. ຈົ່ງໄປຂາຍທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ ແລະ ບໍລິຈາກເງິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະເຈົ້າຈະມີຊັບສົມບັດໃນສະຫວັນ,

ແລ້ວຈຶ່ງຕາມເຮົາມາ.” ²²ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ໂຈຫລາຍເພາະຄຳເວົ້ານັ້ນລາວເດີນອອກໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ

ເປັນທຸກໃຈເພາະລາວເປັນຄົນຮັ່ງມີຫລາຍ.

²³ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແນມເບິ່ງອ້ອມຮອບ

ແລ້ວກ່າວແກ່ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນເລື່ອງຍາກ” ²⁴ແລ້ວພວກສາວິກກໍປະຫລາດໃຈໃນຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເພິ່ນອີກວ່າ, “ລູກເອີຍ,” ການທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ໆ ²⁵ເພາະອຸດຈະລອດຮູ້ເຂັມ,

ກໍ່ງາຍກວ່າຄົນຮັ່ງມີຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

²⁶ພວກເຂົາປະຫລາດໃຈຫລາຍແລະເວົ້າກັນວ່າ, “ແລ້ວຜູ້ໃດຈະລອດຜົນໄດ້?” ²⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າແນມເບິ່ງພວກເຂົາ ແລະກ່າວວ່າ,

“ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນກັບພຣະເຈົ້າ. ເພາະຝ່າຍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ.” ²⁸ເປັນຄຳເລີ່ມທູນພຣະອົງວ່າ “ເບິ່ງດູ

ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະຫລະທຸກສິ່ງ ແລະ ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງມາ.”

²⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ຍອມລະບ້ານເຮືອນ, ຫລືອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ຫລືພໍ່ແມ່, ຫລືລູກໆ, ຫລືທີ່ດິນເພາະເຫັນແກ່ເຮົາແລະ ເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດຂອງເຮົາ. ³⁰ເປັນຜົນຊ່ອງຊາຍຍິງ ແລະພໍ່ແມ່, ແລະລູກໆ, ແລະ ທີ່ດິນຮ້ອຍເທົ່າໃນຍຸກນີ້, ຜ່ອມກັບການຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະ ໃນໂລກຫນ້າກໍຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນີ້ຮັດດອນ. ³¹ແຕ່ຫລາຍຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຕື່ນຈະກັບເປັນຜູ້ປາຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ເປັນປາຍໃນເວລານີ້ກໍຈະເປັນຜູ້ຕື່ນ.”

³²ພວກເຂົາກໍາລັງເດີນທາງ, ໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າຍ່າງລ່ວງຫນ້າໄປກ່ອນພວກເຂົາ.

ພວກສາວິກຕ່າງກໍຮຸ້ນວາຍໃຈແລະພວກອື່ນທີ່ຍ່າງມາຕາມຫລັງກໍມີ ຄວາມຢ້ານ.

ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍພາສາວິກສິບສອງຄົນຍ່າງຫລິກອອກໄປທາງຂ້າງອີກເທື່ອຫນຶ່ງແລະກ່າວເຖິງເຫດການທີ່ຈຳຕ້ອງເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງ. ³³“ເບິ່ງແມ່!

ພວກເຮົາກໍາລັງຈະໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລ້ວບຸດມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ກັບພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດແລະພວກຫົ່ມະຈານ. ພວກເຫລົ່ານີ້ຈະຕັດສິນລົງໂທດພຣະອົງໃຫ້ເຖິງຕາຍແລະຈະມອບພຣະອົງໄວ້ກັບຄົນຕ່າງຊາດ. ³⁴ພວກເຂົາຈະເຢາະເຍີຍພຣະອົງຈະຖືມ້າລາຍໃສ່ພຣະອົງ, ແລະຂ້ຽນຕີພຣະອົງແລະຈະຂ້າພຣະອົງເສັຽ. ແຕ່ໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງກໍຈະເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.”

³⁵ຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ, ໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງແລະເວົ້າວ່າ, “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ຂໍພຣະອົງຊ່ວຍເຮັດຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງການໄດ້ບໍ່?

³⁶ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈະໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງເພື່ອພວກເຮົາ?” ³⁷ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ເມື່ອທ່ານຢູ່ໃນສະຫງ່າຮາສີ, ແລ້ວ ຂໍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍທັງສອງນັ້ນທີ່ເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານ ຄົນຫນຶ່ງ ແລະ ທີ່ເບື້ອງຊ້າຍຄົນຫນຶ່ງ.”

³⁸ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ທີ່ພວກເຮົາ ຂໍຮ້ອງ ນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ. ທ່ານສາມາດ ຕື່ມຈອກ ທີ່ເຮົາຈະຕື່ມນັ້ນ ພວກເຮົາຈະຕື່ມໄດ້ບໍ່? ແລະ ບັບຕີສະມາ ທີ່ເຮົາ ຮັບນັ້ນ ພວກເຮົາ ຈະຮັບໄດ້ ບໍ່?” ³⁹ພວກເພິ່ນ ຕອບວ່າ, “ໄດ້ຢູ່ຂ້ານ້ອຍ.” ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກ່າວແກ່ ພວກເພິ່ນວ່າ, “ພວກເຮົາຈະຕື່ມຈາກຈອກ ທີ່ ເຮົາ ຕ້ອງຕື່ມແທ້ ແລະ ບັບຕີສະມາ ທີ່ເຮົາຮັບ, ພວກເຮົາ ກໍຕ້ອງຮັບ ແທ້. ⁴⁰ແຕ່ ຈະເລືອກ ວ່າຜູ້ໃດ ຈະນັ່ງທີ່ເບື້ອງ ຂວາ ຫລື ທີ່ເບື້ອງຊ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ ເຮົາ ຈະຈັດໃຫ້, ແຕ່ ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຈັດໄວ້ ສຳລັບຜູ້ໃດ ກໍເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.”

⁴¹ເມື່ອສາວິກຄົນອື່ນໆ ອີກສິບຄົນ ໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເຄື່ອງໃຈຫລາຍໃຫ້ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ.

⁴²ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນພວກເພິ່ນມາເຖົ້າໂຮມກັນແລ້ວ ກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຕ່າງກໍຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ມະນຸດຖືວ່າ ເປັນຜູ້ປົກຄອງ

ປະຊາຊົນກໍມີອຳນາດເຫນືອປະຊາຊົນ ທີ່ເຂົາປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ມີຕຳແໜ່ງໃຫຍ່ກໍໃຊ້ສິດອຳນາດເຫນືອພວກເຂົາ.

⁴³ແຕ່ໃນທຳມະກາງພວກເຮົາແລ້ວບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນເລີຍ, ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມໃນພວກເຮົາຢາກເປັນໃຫຍ່ ເຂົາຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຈົ້າທັງຫລາຍ; ⁴⁴ແລະ ຖ້າຜູ້ໃດໃນພວກເຮົາຢາກເປັນເອກເຂົາກໍຕ້ອງເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງທຸກຄົນ. ⁴⁵ເພາະບຸດມະນຸດ ບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບໃຊ້, ຕົນແຕ່ມາເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ແລະ ປະຊາທານຊີວິດຂອງພຣະອົງເປັນຄຳໂຖ່ຄົນຈຳນວນລວງຫລາຍ.”

⁴⁶ພວກເພິ່ນໄດ້ເດີນທາງມາເຖິງເມືອງເຢຣິໂກ. ເມື່ອພຣະອົງກໍາລັງອອກຈາກເມືອງເຢຣິໂກໄປກັບພວກສາວິກ ແລະ ປະຊາຊົນໝູ່ໃຫຍ່, ມີຂໍ້ທານຕາບອດຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ວ່າບາຣະຕິມາຍ, ເປັນລູກຊາຍຂອງຕິມາຍ, ນັ່ງຂໍ້ທານທີ່ແຄມທາງ. ⁴⁷ເມື່ອລາວໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄຫນ່າຊາເຮັດ, ກໍກໍລັງມາໃກ້ລາວກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ເຢຊູ, ບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຊົງເມດຕາສົງສານຂ້ານ້ອຍແດ່ທ່ອນ!” ⁴⁸ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຫ້າມຄົນຕາບອດ, ບອກເຂົາໃຫ້ມືດ. ແຕ່ລາວແຮງຮ້ອງດັງຂຶ້ນຕື່ມວ່າ, “ເຢຊູ, ບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍໃຜເມດຕາສົງສານຂ້ານ້ອຍແດ່ທ່ອນ!”

⁴⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈົງຢຸດ ແລະ ສັງວ່າໄປເອີ້ນເອົາລາວມາ. ພວກເຂົາຈົງໄປເອີ້ນເອົາຊາຍຕາບອດນັ້ນ, ເວົ້າວ່າ, “ຈົງກ້າຫານ ແລະ ລຸກຂຶ້ນ! ພຣະອົງກໍາລັງເອີ້ນເອົາເຈົ້າ.”⁵⁰ ຊາຍຕາບອດຖືມືຜ້າຜູ້ມຂອງຕົນ, ຮີບລຸກ, ແລະ ຂຶ້ນມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

⁵¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຖາມລາວວ່າ, “ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງແກ່ເຈົ້າ?” ຊາຍຕາບອດຕອບວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ຂໍໃຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຮຸ່ງແດ່ຖ້ອນ.”⁵² ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ, “ໄປສາ. ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ.” ໃນທັນໃດນັ້ນລາວກໍເຫັນຮຸ່ງອີກຄັ້ງ, ແລະ ເຂົາກໍເດີນຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄປ.

11 ¹ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາໃກ້ຮອດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ, ພວກເຂົາຢູ່ໃກ້ບ້ານເບັດຟາເຄ ແລະ ບ້ານເບັດທານີ, ທີ່ພູເຂົາຫມາກກອກເທດ, ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສາວົກສອງຄົນລ່ວງໜ້າໄປກ່ອນ² ແລະ ໄດ້ສັ່ງພວກເພິ່ນວ່າ, “ຈົງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ກົງກັນຂ້ວາມກັບພວກເຈົ້ານັ້ນ. ເມື່ອເຈົ້າໄປຮອດທີ່ນັ້ນແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຈະພົບລໍ້ນ້ອຍໂຕໜຶ່ງ, ທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍຂີ້ຈັກເທືອ. ຈົງແກ້ເຊືອກນັ້ນອອກ ແລະ ງູ້ມັນມາທີນີ້.³ ຖ້າມີຜູ້ໃດຖາມວ່າ, ‘ເປັນຫຍັງຈົງເຮັດແນວນີ້?’ ເຈົ້າຄວນກ່າວວ່າ, ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການມັນ ແລະ ທັນໃດນັ້ນຈະສົ່ງມັນຄືນມາໃຫ້ທ່ານ.’”

⁴ ແລ້ວພວກເພິ່ນຈົງຈາກໄປ ແລະ ກໍໄດ້ພົບລໍ້ນ້ອຍໂຕໜຶ່ງທີ່ເຂົາຜູກໄວ້ຢູ່ໃກ້ປະຕູເຮືອນແຄມທາງ, ແລະ ພວກເພິ່ນກໍແກ້ເຊືອກມັດລໍ້ອອກ,⁵ ບາງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນກໍຖາມວ່າ, “ພວກເຈົ້າເຮັດຫຍັງຢູ່, ແກ້ເອົາລໍ້ນ້ອຍໄປເຮັດຫຍັງ?”⁶ ພວກເພິ່ນຈົງຕອບຕາມທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກແລ້ວ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຍອມໃຫ້ພວກເພິ່ນເອົາໄປ.

⁷ ສາວົກສອງຄົນໄດ້ຈູງລໍ້ນ້ອຍນັ້ນມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ພວກເພິ່ນກໍເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນປູຫລັງຂອງມັນ ແລະ ໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຂຶ້ນຂີ່.⁸ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູລົງຕາມທາງນັ້ນ, ແລະ ຄົນອື່ນກໍໄດ້ຕັດເຄື່ອງໄມ້ຕາມທາງນັ້ນ ມາ.⁹ ຄົນທີ່ຢ່າງໄປກ່ອນ ແລະ ບາງຄົນກໍບໍ່ເຫັນຕາມຫລັງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປຕ່າງກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ໂຮຊັນນາ! ຂໍພຣະເຈົ້າອວຍພອນທ່ານ ທີ່ສະເດັດມາໃນນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁰ ຂໍພຣະເຈົ້າອວຍພອນ ອານາຈັກທີ່ກໍາລັງຈະມາເຖິງ ຄືອານາຈັກຂອງດາວິດບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຮົາ! ໂຮຊັນນາໃນທີ່ສະຫວັນສູງສຸດ!”

¹¹ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ເຂົ້າໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະ ລຽບເບິ່ງຫົວໄປໃນທຸກສິ່ງ. ເມື່ອ, ຄຳຫລາຍແລ້ວ, ພຣະອົງຈົງກັບຄືນ ໄປບ້ານເບັດທານີ ກັບສາວົກສອງຄົນ.¹² ໃນວັນຕໍ່ມາ, ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກັບພວກສາວົກ ອອກຈາກບ້ານເບັດທານີໄປ, ພຣະອົງກໍຫົວເຂົ້າ.

¹³ ເມື່ອແນມເບິ່ງແຕ່ໄກ ເຫັນຕຶນຫມາກເດືອນເທດຕຶນໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີໂປດົກດີ, ພຣະອົງກໍໄປເບິ່ງວ່າມັນມີຫມາກຫລືບໍ່, ແລະ ເມື່ອພຣະອົງໄປເຖິງແລ້ວ, ພຣະອົງກໍບໍ່ເຫັນຫມາກມັນເລີຍ, ເຫັນແຕ່ໂປເທົານັ້ນ, ເພາະບໍ່ແມ່ນຣະດູສຳລັບຕຶນຫມາກເດືອນເທດເທື່ອ.¹⁴ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈົງກ່າວຕໍ່ຕຶນຫມາກເດືອນເທດວ່າ, “ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດ ໄດ້ກິນຫມາກຈາກຕຶນເຈົ້າອີກຈັກເທື່ອ.” ແລະ ຝ່າຍສາວົກຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວນັ້ນ.

¹⁵ ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ ບໍລິເວນ ພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຕຶນຂັບໄລ່ບັນດາພວກຄົນຊີ ແລະ ຂາຍໃນພຣະວິຫານ. ພຣະອົງໄດ້ຂວ້າໂຕຂອງພວກຮັບແລກປ່ຽນເງິນ ແລະ ຂວ້າບ່ອນນັ່ງຂອງຄົນຂາຍນົກເຂົ້າ.

¹⁶ ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດຂຶ້ນສົ່ງຂອງຜ່ານພຣະວິຫານໄປ.

¹⁷ ພຣະອົງກໍໄດ້ສັ່ງສອນພວກເຂົາ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ບໍ່ມີຄຳຂຽນໄວ້, ‘ພຣະວິຫານ ຂອງເຮົາຈະເອີ້ນວ່າເປັນສະຖານທີ່ພາວັນນາອະທິຖານສຳລັບຄົນທຸກຊາດ?’ ແຕ່ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນຖ້ຳຂອງໂຈນ.”¹⁸ ເມື່ອພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຫມະຈານໄດ້ຍິນ, ແລະ ພວກເຂົາຈົງຊອກຫາວິທີທາງຈະຂ້າພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເພາະພວກເຂົາຢ້ານພຣະອົງ ເພາະມີປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ປະຫລາດໃຈໃນຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ.¹⁹ ພໍຕອນຄຳມາ, ພວກເພິ່ນກໍພາກັນອອກໄປຈາກເມືອງ.

²⁰ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງໃນຕອນເຊົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຕຶນເດືອນເທດນັ້ນມັນໄດ້ຫຼົວແຫ້ງຈົນເຖິງຮາກ.²¹ ເປໂຕໄດ້ຮື ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ເບິ່ງແມ່! ຕຶນເດືອນເທດທີ່ທ່ານໄດ້ສາບແຊ່ງມັນຕາຍເລີ້ງແລ້ວ.”

²² ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.”²³ ເຮົາ ບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສັ່ງພູຫນ່ວຍນີ້ວ່າ, ‘ຈົງເຄື່ອນຍ້າຍໄປຕິກລົງສູ່ທະເລ’, ແລະ ຖ້າບໍ່ມີຄວາມສົ່ງສັຍໃນໃຈ ແຕ່ເຊື່ອສິ່ງທີ່ເຂົາເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າ ວ່າຈະເປັນໄປຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນ, ແລ້ວກໍເປັນໄປຕາມນັ້ນ.

²⁴ ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ: ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າພາວັນນາອະທິຖານ ແລະ ຂໍ້ມັນ, ຈົງເຊື່ອວ່າໄດ້ຮັບແລ້ວ, ແລະ ຈະເປັນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ.

²⁵ ເມື່ອເຈົ້າຢືນ ແລະ ພາວັນນາອະທິຖານ, ເຈົ້າຕ້ອງຈົງຍົກໂທດອະພິໄຫຼກຄົນໃນທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຜິດແກ່ຜູ້ອື່ນ, ເພື່ອພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຈະຍົກຄວາມຜິດບາບ ຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍ.”²⁶ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍົກໂທດນັ້ນ ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນກໍຈະບໍ່ຍົກຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າເຫມືອນກັນ.

²⁷ ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນໄປໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຢ່າງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ, ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ພວກຫມະຈານ ແລະ ພວກຜູ້ອາວຸໂສກ ມາຫາພຣະອົງ. ພວກເຂົາໄດ້ຖາມວ່າ, “ເຈົ້າມີສິດອຳນາດຫຍັງ ຈົງເຮັດການເຫລົ່ານີ້, ແລະ ຜູ້ໃດໃຫ້ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ?”

²⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຖາມທ່ານຂັ້ນໜຶ່ງ. ບອກແກ່ເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າວ່າ, ເຮົາເຮັດການເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ.

²⁹ “ຈົງບອກເຮົາມາເບິ່ງດູວ່າ, ‘ຜູ້ໃດໃຫ້ສິດແກ່ໂຢຮັນ ເພື່ອໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ ຈາກສະຫວັນ ຫລື ວ່າຈາກມະນຸດ?’

³⁰ “ພວກເຂົາໄດ້ປຶກສາກັນ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ຖ້າພວກເຮົາບອກວ່າ, ‘ມາຈາກສະຫວັນ’, ພຣະອົງກໍຈະກ່າວວ່າ ‘ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈົງບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນ?’”³² ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕອບວ່າ, ‘ຈາກມະນຸດ...’” ພວກເຂົາກໍຢ້ານປະຊາຊົນ, ເພາະທຸກຄົນຖືວ່າໂຢຮັນເປັນຜູ້ທ່ານວາຍ.³³ ແລ້ວພວກເຂົາຈົງຕອບ ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້.” ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນເຮົາກໍຈະບໍ່ບອກ ພວກເຈົ້າຄືກັນວ່າຂ້ອຍ ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ.”

12 ¹ ແລ້ວ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສອນ ພວກເຂົາ ເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, ພຣະອົງກ່າວວ່າ “ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງເຮັດສວນອະງຸ່ນ, ເພິ່ນເຮັດຮົວລ້ອມສວນໄວ້, ແລະສະກັດອ່າງເພື່ອໃຊ້ເປັນ ບ່ອນບົບຄັນເອົານ້ຳອະງຸ່ນ. ແລະທັງໄດ້ສ້າງຫໍຄອຍ ເພື່ອເຝົ້າຍາມໄວ້ດ້ວຍ, ແລະຕໍ່ມາເພິ່ນເອົາ ສວນອະງຸ່ນໃຫ້ຄົນເຊົ້າ, ແລ້ວເພິ່ນກໍອອກເດີນທາງໄປ.² ເມື່ອເຖິງເວລາອັນເຫມາະສົມ, ເຂົາກໍໃຫ້ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາມາເພື່ອຮັບເອົາຫມາກອະງຸ່ນຈາກສວນຂອງຕົນ³ ແຕ່ຄົນເຊົ້າສວນ ໄດ້ຈັບຄົນຮັບໃຊ້ ຄົນນັ້ນມາ ຂ້ຽນຕີ ແລະ ສົ່ງເຂົາກັບໄປໂດຍບໍ່ໃຫ້ສົ່ງໃດແກ່ເຂົາເລີຍ

⁴ ຊາຍຄົນນັ້ນຈົງສົງຄົນຮັບໃຊ້ ຄົນໜຶ່ງໄປອີກ, ພວກຄົນເຊົ້າ ສວນກໍທູບຕີເຂົາ ຈົນຫົວມີບາດແຜ ແລະ ປ່ອຍດ່າດູຖູກ ເຂົາຢ່າງຫນ້າຮັບອາຍ.

⁵ ເຂົາຈົງສົງຄົນຮັບໃຊ້ ອີກຄົນໜຶ່ງໄປຄັ້ງທີສອງ ກໍໄດ້ຂ້າຄົນຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນ; ພວກເຂົາກະທຳຢ່າງດຽວກັນນີ້ກັບຄົນອື່ນໆ ອີກຫລາຍໆຄົນ, ພວກເຂົາກໍຂ້ຽນຕີບາງຄົນແລະຂ້າບາງຄົນ.

⁶ຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ເຫລືອແຕ່ລູກຊາຍຜູ້ ເປັນສຸດທິຮັກຂອງເຂົາ, ເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ລູກຄົນນັ້ນໄປເປັນຄົນສຸດທ້າຍ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, ‘ພວກເຂົາ ຄົງຈະໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືລາວ.’⁷ ແຕ່ຄົນເຊົາສວນ ເຫລົ່ານັ້ນເວົ້າກັນວ່າ, ‘ຄົນນີ້ແຕ່ລະ ເປັນເຈົ້າຂອງມໍ່ຣະດົກ, ໃຫ້ພວກເຮົາ ຂ້າເຂົາ, ແລ້ວມໍ່ຣະດົກທັງຫມົດຈະຕົກເປັນ ຂອງພວກເຮົາ.’

⁸ພວກເຂົາຈຶ່ງຈັບຕົວລູກຊາຍຄົນນັ້ນຂ້າເຂົາ, ແລ້ວໂຍນຊາກສົບ ຂອງເຂົາຖິ້ມອອກໄປ ນອກສວນ.”⁹ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຈົ້າຂອງສວນຈະເຮັດຢ່າງໃດ? ເຂົາຈະມາຂ້າຄົນເຊົາສວນເຫລົ່ານັ້ນແລະຈະເອົາສວນອະງຸ່ນ ໃຫ້ຄົນອື່ນ.

¹⁰ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອ່ານ ພຣະຄໍມັດ ຂໍ້ນີ້ວ່າ, ‘ຫົນຫົນາຍຊ່າງກໍ່ໄດ້ໂຍນຖິ້ມແລ້ວນັ້ນ, ໄດ້ກາຍເປັນຫົນເສົາ ເອກ.’¹¹ສິ່ງນີ້ເປັນມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະເປັນການ ອັດສະຈັນແກ່ ຕາຂອງພວກເຮົາ.”¹²ພວກເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຈະຈັບຕົວ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເພາະພວກເຂົາ ຮູ້ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຄຳອຸປະມາເພື່ອຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາຢ້ານປະຊາຊົນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງປະພຣະອົງແລະຈາກໄປ.

¹³ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງພວກຟາຣີຊາຍບາງຄົນແລະພັກພວກຂອງເຮໂຣດມາເພື່ອຄອຍຈັບຜິດ ໃນຄຳເວົ້າ ຂອງພຣະອົງ.

¹⁴ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງພວກເຂົາເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ “ອາຈານເອີຍ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ຄວາມຄິດເຫັນຂອງຜູ້ໃດເພາະທ່ານບໍ່ເຫັນແກ່ຫນ້າຜູ້ໃດ. ແຕ່ທ່ານສັງສອນຄວາມຈິງ ໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ການທີ່ເສັ້ນພາສີໃຫ້ແກ່ກາຍຊານັ້ນຖືກຕ້ອງຕາມກົດບັນຍັດບໍ່? ພວກເຮົາຄວນເສັ້ນຫລືບໍ່ເສັ້ນ?”¹⁵ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ເຖິງອຸບາຍຂອງພວກເຂົາ ພຣະອົງຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງມາທົດລອງເຮົາ? ຈົ່ງນຳເງິນ ຫລວງເດນາລີອິນມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງຈັກຫນຶ່ງຫລວງ.”

¹⁶ພວກເຂົາ ກໍ່ນຳຫລວງຫນຶ່ງມາໃຫ້ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພຣະອົງຈຶ່ງຖາມວ່າ “ຮູບແລະຄຳຈາກເຮົາເປັນຂອງຜູ້ໃດ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ເປັນຂອງກາຍຊາ.”¹⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກ່າວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາຈຶ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ກາຍຊາແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຄືນແກ່ພຣະເຈົ້າ.” ພວກເຂົາຕ່າງກໍ່ປະຫລາດໃຈ ໃນພຣະອົງ.

¹⁸ແລ້ວພວກຊາກກາຍຄືພວກທີ່ເຄີຍເວົ້າວ່າ, ບໍ່ມີການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍກໍ່ໄດ້ມາຫາພຣະອົງ. ພວກເຂົາຖາມພຣະອົງວ່າ,¹⁹“ທ່ານອາຈານ, ໂມເຊໄດ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳເອົາໄວ້ໃຫ້ກັບພວກເຮົາ ວ່າ, ‘ຖ້າພີ່ນ້ອງຂອງຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ຕາຍໄປແລະໄດ້ປະເມີນໄວ້ໂດຍທີ່ຍັງ ບໍ່ທັນມີລູກ, ພີ່ນ້ອງຂອງລາວສົມຄວນຮັບເອົາເມັງຂອງລາວມາເປັນເມັງແລະມີລູກດ້ວຍກັນເພື່ອສືບເຊື້ອສາຍ.’

²⁰ມີພີ່ນ້ອງທັງຫມົດເຈັດຄົນນຳກັນ, ຮ້າຍກົກໄດ້ເອົາເມັງແລ້ວ ຕາຍໄປໂດຍ ບໍ່ມີລູກ.

²¹ພີ່ນ້ອງຄົນທີສອງກໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຢັງນັ້ນມາເປັນເມັງ ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ຕາຍໄປອີກໂດຍບໍ່ມີລູກຈາກນັ້ນພີ່ນ້ອງຄົນທີສາມກໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຫມືອນກັນ.

²²ຈົນມາເຖິງພີ່ນ້ອງຄົນທີເຈັດຢັງບໍ່ມີລູກ, ແລ້ວໃນທີ່ສຸດຢັງຄົນນັ້ນ ກໍ່ຕາຍໄປເຫມືອນກັນ.”²³ໃນການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ ເມື່ອພວກເຂົາທຸກຄົນ, ເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດນັ້ນ, ຜູ້ຢັງຄົນນີ້ ຈະເປັນ ເມັງຂອງຜູ້ໃດ? ດ້ວຍວ່າ, ຊາຍທັງເຈັດຄົນກໍ່ໄດ້ເປັນຜົວຂອງນາງທຸກຄົນແລ້ວ.”

²⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ນິຕິເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຜິດສາແລ້ວ, ເພາະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄໍມັດແລະບໍ່ຮູ້ຈັກຄຣິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ.

²⁵ເພາະເມື່ອພວກເຂົາເປັນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວພວກເຂົາຈະບໍ່ມີ, ການແຕ່ງງານຫລືຍົກກັນໃຫ້ເປັນຜົວເມັງ ອີກ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນທູດສະຫວັນທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ.

²⁶ແຕ່ກ່ຽວກັບເລື່ອງຄົນຕາຍ ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນມານັ້ນ, ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍອ່ານຫນັງສືຂອງໂມເຊທີ່ບັນທຶກເອົາໄວ້. ເລື່ອງພຸ່ມໄມ້, ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊດັ່ງນີ້: ‘ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ ຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ.’²⁷ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນ, ພວກເຮົາຫລົງຜິດໄປຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງແລ້ວ.”

²⁸ມີທັມມະຈານຄົນຫນຶ່ງມາເຖິງແລະໄດ້ຍິນການຖືກຖຽງກັນຂອງພວກເຂົາ; ລາວໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບຄຳຖາມຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ດີ. ລາວຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ, “ກົດບັນຍັດຂັ້ນສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ?”²⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຕອບລາວວ່າ, “ກົດບັນຍັດຂັ້ນສຳຄັນທີ່ສຸດຄືດັ່ງນີ້ ‘ຈົ່ງຟັງອິສະຣາເອນເອີຍ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຫນຶ່ງດຽວ.’³⁰ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດ ແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງເຮົາ.”³¹ພຣະບັນຍັດຂັ້ນສຳຄັນຄື: ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົນເອງ.’ ບໍ່ມີພຣະບັນຍັດໃດທີ່ຢັງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ.”

³²ທັມມະຈານຄົນນັ້ນເວົ້າວ່າ, “ດີແລ້ວ ອາຈານເອີຍ ທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວນັ້ນຖືກແລ້ວທີ່ວ່າ, ພຣະເຈົ້າເປັນຫນຶ່ງດຽວແລະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນອອກຈາກພຣະອົງ.

³³ການທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍສິນສຸດໃຈ ແລະດ້ວຍສິນສຸດຈິດດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງແລະການຮັກເພື່ອນບ້ານ ເຫມືອນຮັກຕົນເອງນັ້ນ ກໍ່ດີກວ່າການເຜົາຂອງຖວາຍແລະເຄື່ອງບູຊາ ທັງສິນ.”³⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນວ່າ ລາວໃຫ້ຄຳຕອບດ້ວຍຄວາມສະຫລາດ ພຣະອົງຈຶ່ງບອກລາວວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.” ຫລັງຈາກນັ້ນ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຖາມຄຳຖາມໃດໆຕໍ່ພຣະອົງ ອີກ

³⁵ແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກໍ່ລັງສັງສອນໃນ ພຣະວິຫານຢູ່ນັ້ນ; ພຣະອົງໄດ້ຖາມວ່າ, “ພວກທັມມະຈານເວົ້າຢ່າງໃດໃນເລື່ອງພຣະຄຣິດ ເປັນບຸດຂອງດາວິດ?

³⁶ດາວິດເອງໄດ້ ກ່າວດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພ້ອມວ່າ, ຈົ່ງນັ່ງທີ່ເບື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ ຈົນກ່ວາເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາສັດຕູຂອງເຮົາໃຫ້ລົງຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງເຮົາ.’³⁷ແມ່ນແຕ່ ກະສັດດາວິດເອງຍັງເອີ້ນພຣະຄຣິດວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ແລ້ວ ພຣະເມຊີອາຈະເປັນ ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ?” ປະຊາຊົນ ກຸ່ມໃຫຍ່ກໍ່ລັງຟັງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

³⁸ໃນ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຣະວັງພວກທັມມະຈານ, ພວກເຂົາ ມັກນຸ່ງເສື້ອລ່າມ ຢ່າງໄປມາແລະມັກໃຫ້ຄົນຄຳນັບໃນທີ່ຊຸມນຸມຊົນ,³⁹ບ່ອນນັ້ງ ອັນສຳຄັນໃນທັມມະສາລາແລະມີຕ່າງກັນສຳຄັນໃນເທສະການຕ່າງໆ”⁴⁰ພວກເຂົາບຽດບຽນທີ່ຢູ່ອາສັຍຂອງຢັງແມ່ຫມ້າຍ ແລະ ພວກເຂົາອະທິຖານດ້ວຍຄຳອະທິຖານຍົດຍາວເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນ. ຫລຽວເຫັນພວກນີ້ຈະຖືກໂຫດຢ່າງຫນັກ.”

⁴¹ນັ່ງຢູ່ໃກ້ກັບບໍຣິເວນຫົວວາງຜູ້ຖວາຍໃນພຣະວິຫານ, ພຣະອົງ ກໍ່ສັ່ງເກດ ເບິ່ງປະຊາຊົນໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາປ່ອນເງິນລົງໃນຜູ້ຖວາຍ ຄົນຮັ່ງມີຫລາຍຄົນ ໄດ້ປ່ອນເງິນລົງຢ່າງຫລວງຫລາຍ.⁴²ແລ້ວ

ມີແມ່ຫມ້າຍທີ່ຍາກຈົນຄົນຫນຶ່ງເອົາເງິນຈຳນວນສອງຫລວງທີ່ມີຄ່າປະມານສາມສິບຫ້າສະຕາງມາປ່ອນລົງໃນຜູ້ຖວາຍນັ້ນ.

⁴³ແລະພຣະອົງຈຶ່ງເອີ້ນພວກສາວິກຂອງພຣະອົງມາແລະກ່າວແກ່ພວກເພິ່ນວ່າ, “ເຮົາ ບອກຄວາມຈິງແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ, ‘ແມ່ຫມ້າຍຍາກຈົນ ຄົນນີ້ໄດ້ໃສ່ເງິນລົງບໍຣິຈາກ ຫລາຍກວ່າ ຄົນອື່ນທັງຫມົດ.’⁴⁴ເພາະຄົນອື່ນນັ້ນເອົາເງິນສ່ວນທີ່ເຫລືອຈາກທີ່ພວກເຂົາມີຢ່າງບໍຣິບູນ. ແຕ່ຢັງຫມ້າຍຄົນນີ້, ມີຄວາມຂັດສົນແຕ່ລາວໃຫ້ທັງຫມົດທີ່ຕົນມີຢູ່ສຳລັບລ້ຽງຊີວິດຂອງຕົນ.

13 ¹ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ລັງຢ່າງອອກຈາກພຣະວິຫານໄປ, ສາວິກ ຄົນຫນຶ່ງກໍ່ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານ, ເບິ່ງແມ່ ກ້ອນຫີນອັນງົດງາມ ແລະ ຕຶກອາຄານກ່າງາມແທ້ໆ!”²ພຣະອົງເຈົ້າຕອບເຂົາວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນຕຶກໃຫຍ່ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່? ບໍ່ພຽງແຕ່ຫີນກ້ອນຫນຶ່ງຈະທັບໃສ່ກ້ອນອື່ນ ຊຶ່ງຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍລົງ.”

³ເມື່ອພຣະອົງນັ່ງຢູ່ເທິງ ພູເຂົາຫມາກກອກເຫດ ກົງກັນຂ້ວາມກັບພຣະວິຫານ, ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ໂຢຮັນ ແລະ ອັນເດອາ ໄດ້ຖາມພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວວ່າ, ⁴“ບອກພວກເຮົາແດ່ວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ? ແລະ ສິ່ງໃດຈະເປັນສັນຍານວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍາລັງຈະເກີດຂຶ້ນ?”

⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຮະວັງເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກເຮົາ ໃຫ້ຫລົງ.⁶ ດ້ວຍວ່າ, ຈະມີຫລາຍຄົນຈະມາໃນນາມຂອງເຮົາແລະບອກວ່າ, ‘ເຮົາຄືຜູ້ນັ້ນແລະພວກເຂົາຈະນຳຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໃຫ້ຫລົງເສັ້ນໄປ.’

⁷ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການເຮັດເສີກສິ່ງຄາມນັ້ນ ຢາສະຫ້ານຢ້ານກົວເລີຍ. ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຈຳເປັນຕ້ອງ ເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ວັນສຸດທ້າຍ ຍັງ ບໍ່ໄດ້ມາເຖິງ.

⁸ເພາະ, ປະຊາຊາດຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບປະຊາຊາດ, ແລະ ຣາຊະອານາຈັກຈະຕໍ່ສູ້ກັບຣາຊະອານາຈັກ. ທັງຈະ ເກີດແຜ່ນດິນ ໃຫວ່ໃນບ່ອນຕ່າງໆ ແລະຈະເກີດການອຶດຢາກ, ເຫດການເຫລົ່ານີ້ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນ ຂອງຄວາມທຸກລຳບາກ.

⁹ແຕ່ຈົ່ງລະວັງຕົວທ່ານໃຫ້ດີ. ພວກເຂົາ ຈະມອບພວກເຮົາຂຶ້ນສານແລະຈະຖືກຂັງໄປໃນທຳມະສາລາ. ພວກເຮົາຈະຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາເມືອງແລະກະສັດເພື່ອທີ່ຈະເປັນພະຍານຕໍ່ພວກເຂົາເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ.

¹⁰ແຕ່ຂ່າວປະເສີດຈຳເປັນຕ້ອງຖືກປະກາດອອກໄປເຖິງຄົນທຸກຊາດກ່ອນ.

¹¹ເມື່ອພວກເຂົາຈັບກຸມເຮົາແລະມອບຕົວເຮົາໄວ້, ຈົ່ງຢາກຽມຕົວວ່າເຮົາຈະເວົ້າຫຍັງ ເພາະໃນຊົ່ວໂມງນັ້ນ ຈະມີຖ້ອຍຄຳສັ່ງມາໃຫ້ເຮົາຊົງຄຳເວົ້ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເຮົາເອງເປັນຜູ້ເວົ້າ, ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮົາ.¹² ອ້າຍນ້ອງຕ່າງຄົນ ກໍຈະມອບກັນ ແລະກັນ ໄວ້ພໍກໍຈະມອບລູກ ແລະ ລູກກໍຈະລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ແມ່ໃຫ້ເຖິງ ແກ່ຄວາມຕາຍ.¹³ ທຸກຄົນຈະກຽດຊັງພວກເຮົາເພາະນາມຂອງເຮົາ, ແຕ່ຜູ້ໃດອິດທິນໄດ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດຜູ້ນັ້ນຈະລອດພົ້ນ.”

¹⁴“ເມື່ອໃດເຮົາເຫັນ ສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງ’ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຮືກຮ້າງຫວ່າງເປົ້າ (ພິຈາລະນາອີກຄັ້ງ) ຕັ້ງຢູ່ໃນທີ່ໜ້າບໍ່ຄວນຈະຕັ້ງໄວ້(ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເອົາເອງເຖິງ).

ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາຍຈົ່ງຫນີໄປຍັງພູເຂົາ¹⁵ ຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນຢາໄດ້ລົງມາແລະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນເກັບເອົາສິ່ງຂອງອອກໄປ.

¹⁶ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຫຼັງນາກໍຢາກຢູ່ກັບຄົນມາເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ.

¹⁷ແຕ່ ວິປັດຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຜູ້ຍິງທີ່ຖືພາແລະຄົນທີ່ລຽງລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່¹⁸ ຈົ່ງພາວັນນາອະທິຖານ ເພື່ອວ່າ ເຫດການນີ້ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດຸຫນາວ.

¹⁹ເພາະຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງຫນັກຫນ່ວງ, ຢ່າງບໍ່ເຄີຍ ມີມາກ່ອນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໂລກຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, ແລະຈະບໍ່ມີເຫດການເຊັ່ນນີ້ອີກຈັກເທື່ອ.²⁰ ຖ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ວັນເຫລົ່ານັ້ນສິ້ນເຂົ້າ, ກໍຈະບໍ່ມີ ຜູ້ໃດລອດຊີວິດໄດ້ເລີຍ, ແຕ່ເພາະເຫັນແກ່ພວກທີ່ ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວນັ້ນພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ວັນເຫລົ່ານັ້ນສິ້ນເຂົ້າ.

²¹ແລ້ວຖ້າໃຜບາງຄົນບອກເຈົ້າທັງຫລາຍ ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່! ພຣະຄຣິດຢູ່ຫນີ້’ ຫລືວ່າ ‘ເບິ່ງດູ ພຣະອົງຢູ່ຫນີ້’ ຈົ່ງຢາເຊື່ອຄຳບອກນັ້ນ.

²²ເພາະພຣະຄຣິດປອມແລະຜູ້ຫນ່ວງຍາຍປອມ ຈະປາກົດຕົວອອກມາຈະເຮັດການອັດສະຈັນ, ແລະຫມາຍສຳຄັນຕ່າງໆ ເພື່ອຈະຫລອກລວງ, ແມ່ນວ່າຈະເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້.²³ ຈົ່ງຮະວັງຕົວໄວ້ໃຫ້ດີ, ເຮົາໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ເຈົ້າທຸກຄົນກ່ອນທີ່ເຫດການເຫລົ່ານັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ.”

²⁴ແຕ່ຫລັງຈາກວັນເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ເຫລົ່ານັ້ນ. ດວງອາທິດ ຈະມືດໄປ, ດວງຈັນຈະບໍ່ສ່ອງແສງ,²⁵ ດວງດາວຈະຕິກລົງຈາກຝ້າແລະ ອິດອຳນາດ ທີ່ມີໃນສະຫວັນ ກໍຈະສິ້ນສະຫ້ານຫວັນໃຫວ່.²⁶ ເມື່ອນັ້ນພວກ ເຂົາຈະ ເຫັນ‘ບຸດມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ’ ດ້ວຍຮິດທານຸພາບ ແລະ ພຣະສະຫງ່າຣາສີ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

²⁷ພຣະອົງຈະສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງມາເພື່ອຮວບຮວມເອົາຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ດ້ວຍກັນຈາກທິດທັງສີ່, ຕັ້ງແຕ່ທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອບຝ້າ.”

²⁸ຈົ່ງຮຽນຮູ້ປັດຮຽນ ຄຳອຸປະມາ ຈາກຕົ້ນຫມາກເດືອ. ເມື່ອກົງມັນເລີ່ມແຕກໄປອ່ອນອອກມາ, ເຈົ້າກໍຮູ້ວ່າຣະດູຮ້ອນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ²⁹ ໃນທ່ານອງດຽວກັນ, ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເກີດຂຶ້ນ ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວຢູ່ຫນ້າປະຕູ.

³⁰ເຮົາບອກຄວາມຈິງ, ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ, ຄົນສະໄຫມນີ້ຈະ ຍັງບໍ່ລ່ວງລັບໄປກ່ອນທີ່ ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ.³¹ ຝ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະລ່ວງພົ້ນໄປ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ສູນຫາຍໄປ.³² ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ກ່ຽວກັບວັນຫລື ຊົ່ວໂມງນັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ເທວະດາໃນສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດກໍບໍ່ຮູ້. ຮູ້ແຕ່ພຣະບິດາເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

³³ຈົ່ງຕື່ນຕົວຈົ່ງເຝົ້າຮະວັງຢູ່ເພາະ ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ວ່າເວລານັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອໃດ.³⁴ ເຊັ່ນດຽວກັບຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ອອກເດີນທາງໄປ ເພື່ອອອກຈາກ ເຮືອນ ຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ມອບຫມາຍໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້ ຮັບຜິດຊອບເຮັດວຽກຂອງໃຜລາວແລະສັງຄົມເຝົ້າຍາມ ເຮືອນໄວ້ໃຫ້ດີ.

³⁵ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງເຝົ້າຮະວັງດຽມພ້ອມຢູ່, ເພາະ ເຈົ້າທັງຫລາຍ ບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າຂອງເຮືອນຈະກັບມາຍາມໃດບໍ່ວ່າ ຈະເປັນຫົວຄຳຫລື ຕອນທ່ຽງຄົນຫລືຕອນໄກ່ຂັນຫລືໃນຕອນເຊົ້າ.³⁶ ຖ້າເຂົາມາຢ່າງບໍ່ທັນຮູ້ຕົວກໍຢາກໃຫ້ເຂົາພົບເຈົ້າທັງຫລາຍ ນອນຫລັບຢູ່.

³⁷ເຮົາບອກເຈົ້າແລະບອກທຸກຄົນວ່າຈົ່ງເຝົ້າຮະວັງຢູ່.”

14 ¹ຍັງອີກສອງວັນ ກໍຈະເຖິງເທສະການປັດສະຄາ ແລະ ເທສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ. ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຫມະຈານ ຕ່າງກໍຄິດຫາອຸປະຍາຈັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເພື່ອຈະ ສັງຫານພຣະອົງ.² ຄືພວກເຂົາເວົ້າຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງເຮັດຍາມເທສະການ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນອາດຈະລຸກຮືຂຶ້ນກໍໄດ້.”

³ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ໄປທີ່ເຮືອນຂອງຊີໂມນ, ຊາຍທີ່ເປັນໂຣກຂີ້ຫູດ, ໃນບ້ານເບັດທານີ, ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮັບປະທານຢູ່ນັ້ນ, ກໍມີຍິງຜູ້ຫນຶ່ງໄດ້ມາຫາພຣະອົງ ທັງຖືເຕົ້າຫິນຂາວຊຶ່ງ ບັນຈຸນ້ຳມັນຫອມລາຄາແພງຊະນິດຫນຶ່ງ. ນາງຫັກຄໍເຕົ້ານັ້ນ ແລະ ຖອກນ້ຳມັນຫອມຫົດສົ່ງຫົວພຣະອົງ.⁴ ມີບາງຄົນໃນທີ່ນັ້ນໃຈຮ້າຍ ຈົ່ງເວົ້າຕໍ່ກັນວ່າ, “ເຫດໃດຈົ່ງເຮັດໃຫ້ນ້ຳມັນຫອມນີ້ເສັ້ນໄປລ້າໆ?

⁵ຖ້າຂາຍກໍຄົງໄດ້ກວ່າສາມຮ້ອຍຫລວງນຽນ, ແລະ ເພື່ອເອົາໄປແຈກໃຫ້ຄົນຍາກຈົນ.” ແລ້ວພວກເຂົາກໍຕ່ຳຫນີຕິດຽນ ຍິງຜູ້ນີ້.

⁶ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍວ່າ, “ປະນາງໄວ້, ພວກເຈົ້າກວນໃຈນາງ ເຮັດຫຍັງ? ນາງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຈົບງາມແກ່ເຮົາ.⁷ ພວກເຮົາຈະມີຄົນຍາກຈົນ ຢູ່ກັບພວກເຮົາສະເຫມີ, ແລະ ພວກເຮົາຊ່ວຍພວກເຂົາຍາມໃດກໍໄດ້, ແຕ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ມີເຮົາສະເຫມີໄປ.⁸ ນາງເຮັດເທົ່າທີ່ນາງສາມາດເຮັດໄດ້, ນາງຖອກນ້ຳມັນຫອມເຈີມໃສ່ຮ່າງກາຍ ຂອງເຮົາເພື່ອຕຽມການປົ່ງສົບຂອງເຮົາລ່ວງຫນ້າ.⁹ ເຮົາບອກ ພວກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ ໃນທຸກບ່ອນຫົວໂລກ ທີ່ມີການປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ສິ່ງທີ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດຈະເປັນທີ່ເລື່ອງລືກັນໄປ, ເພື່ອເປັນການຮະນຶກເຖິງນາງ.”

¹⁰ແລ້ວຢູ່ດາວອິດສະກາຣິອິດ, ຄົນຫນຶ່ງໃນພວກສາວົກສົບສອງ ຄົນກໍໄດ້ຫນີໄປຫາບັນດາຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ເພື່ອຈະມອບ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາ.

¹¹ບັນດາຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ດີໃຈ ຫລາຍ ທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ແລະ ສັນຍາວ່າຈະເອົາເຈົ້າໄປໃຫ້ລາວ. ດັ່ງນັ້ນ ຢູ່ດາວຈົ່ງຊອກຫາໂອກາດອັນດີເພື່ອຈະມອບພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາ.

¹²ໃນວັນທີ່ຫນຶ່ງຂອງເຫດສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ, ຄື ວັນທີ່ພວກເຂົາ ຂ້າລູກແກະ, ສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຢາກໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ໄປຈັດແຈ້ງອາຫານປັດສະຄາ ສຳລັບທ່ານຢູ່ໃດ?”¹³ພຣະອົງຈຶ່ງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ແລະ ຈະມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ແບກໄຫນ້າມາພົບພວກເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຕາມຜູ້ນັ້ນໄປ.”¹⁴ລາວຈະ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດ ຈຶ່ງເວົ້າກັບເຈົ້າຂອງເຮືອນນັ້ນວ່າ, ‘ອາຈານຖາມວ່າ, ຫ້ອງຝັກຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາຈະກິນອາຫານປັດສະຄາກັບບັນດາສາວົກຂອງເຮົາຢູ່ໃສ?’
¹⁵ເຈົ້າຂອງເຮືອນ ເຂົາກໍຈະໃຊ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນຫ້ອງໂຖງໃຫຍ່ ຢູ່ຊັ້ນເທິງ ທີ່ຕິບແຕ່ງໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ຫີນນັ້ນແລ້ວທີ່ໄດ້ຈັດແຈ້ງທຸກສິ່ງຕຣຽມໄວ້ ສຳລັບພວກເຮົາ.”¹⁶ສາວົກສອງຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ. ພວກເພີນໄດ້ພົບຕາມທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກໄວ້ທຸກປະການ ແລະ ພວກເພີນກໍໄດ້ຈັດແຈ້ງອາຫານສຳລັບປັດສະຄາ.
¹⁷ເມື່ອເຖິງຕອນຄ່ຳ, ພຣະອົງ ກັບ ພວກສາວົກສິບສອງຄົນກໍໄດ້ເຂົ້າມາ.¹⁸ເມື່ອພວກເພີນກໍາລັງຮັບປະທານອາຫານເທິງໂຕະ ຢູ່ນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ, ຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຮ່ວມພາເຂົ້າຢູ່ນຳເຮົານີ້ແຫລະ ຈະທໍຣະຍົດ ເຮົາ.”¹⁹ພວກສາວົກ ຕ່າງກໍເປັນທຸກໃຈຫລາຍ ແລະ ຖາມ ພຣະອົງເຫຼືອລະຄົນວ່າ, “ທ່ານຄົງບໍ່ຫມາຍເຖິງຂ້ານ້ອຍແມ່ນບໍ່?”
²⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ແມ່ນຄົນຫນຶ່ງ ໃນພວກເຈົ້າ ຈຳນວນສິບສອງຄົນນີ້ແຫລະ ຄືຜູ້ທີ່ເອົາເຂົ້າຈີ້ຈຳຮ່ວມຖ້ວຍດຽວກັນກັບເຮົາ.”²¹ດ້ວຍວ່າ, ບຸດມະນຸດຈະຈາກໄປຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍ້ມພີ, ແຕ່ພົບພໍ້ດີຈະຕິກຖືກຜູ້ທີ່ທໍຣະຍົດບຸດມະນຸດ. ຖ້າຄົນຜູ້ນີ້ບໍ່ເກີດມາກໍເປັນການດີກວ່າ.”
²²ໃນລະຫວ່າງອາຫານແລງ ຄາບສຸດທ້າຍນັ້ນ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ ຈັບເອົາເຂົ້າຈີ້ມາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຫັກເຂົ້າຈີ້ນັ້ນ ແລະ ຍືນໃຫ້ແກ່ພວກສາວົກ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮັບເອົາເຖິງນີ້ແຫລະ ຄືກາຍຂອງເຮົາ.”²³ແລ້ວພຣະອົງກໍຈັບເອົາຈອກມາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນ ແລະ ຍືນໃຫ້ພວກເພີນ ແລະ ພວກເພີນກໍຮັບດື່ມທຸກຄົນ.²⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະຄື ເລືອດຂອງເຮົາ ແມ່ນເລືອດຂອງຜົນທະສັນຍາໃຫມ່ ທີ່ຫລັງໄຫລອອກສຳລັບຄົນທັງຫລາຍ.”²⁵ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງ ວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳອະນຸນິທິກຈິກເທື່ອ ຈົນກ່ວາເຖິງວັນນັ້ນຄືເຮົາ ຈະດື່ມອັນໃຫມ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”
²⁶ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮັບເພງສັນຣະເສີນ ບົດຫນຶ່ງແລ້ວ, ພວກເພີນກໍພາກັນອອກໄປ ທີ່ພູເຂົາຫມາກກອກເທດ.²⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວ ແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະປະຖົມເຮົາໄປເພາະ ມີຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍ້ມພີວ່າ, ‘ເຮົາຈະປະສະຫານ ຜູ້ລ້ຽງດູແກະ ແລະ ຝູງແກະຈະແຕກຂະກັນໄປ.’”
²⁸ແຕ່ຫລັງຈາກເຮົາເປັນຄົນມາ, ເຮົາຈະໄປທີ່ແຂວງຄາລິເລ ກ່ອນຫນ້າພວກເຈົ້າ.”²⁹ເປີເຕເວົ້າວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າທຸກຄົນ ຈະປະຖົມທ່ານ ໄປກໍຕາມຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປະຖົມທ່ານໄປຈັກເທື່ອ.”
³⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ, ໃນຄືນນີ້ແຫລະ ກ່ອນໄກ່ຂັນສອງເທື່ອ, ເຈົ້າຈະປະຕິເສດວ່າ ບໍ່ຮູ້ຈັກ ເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.”³¹ແຕ່ເປີເຕໄດ້ຕອບວ່າ, “ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍກັບທ່ານ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປະຕິເສດທ່ານຈັກເທື່ອ.”
ຝ່າຍສາວົກທຸກຄົນຕ່າງກໍສັນຍາຢ່າງນັ້ນ.
³²ພວກເຂົາກໍມາຮອດສະຖານທີ່ຫນຶ່ງ ທີ່ເອີ້ນວ່າເຄັດເຊມາເນ, ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ບັນດາສາວົກວ່າ, “ຈົ່ງນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາພາວັນນາອະທິຖານ.”³³ພຣະອົງໄດ້ພາເປີເຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນ ໄປກັບພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງກໍໄປສາກເສົາ ແລະ ເປັນທຸກໃຈໃຈຫລາຍ³⁴ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເພີນວ່າ, “ຈິດໃຈຂອງເຮົາເປັນທຸກຫນັກ, ແທບຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ. ຈົ່ງເຝົ້າຄອຍ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ເຖິງ.”
³⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍ່າງເລີຍໄປໄກຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ກໍໄດ້ຄູເຂົ້າລົງກັບພື້ນ, ແລ້ວພຣະອົງກໍພາວັນນາອະທິຖານວ່າ, “ຖ້າເປັນໄປໄດ້ຂໍໃຫ້ໂມງເວລາແຫ່ງຄວາມທົນທຸກທໍຣະມານນີ້ຜ່ານພື້ນໄປຈາກພຣະອົງ.”³⁶ພຣະອົງອະທິຖານວ່າ, “ພຣະບິດາເຈົ້າເອີຍ, ພຣະບິດາ ຂອງລູກພຣະອົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ. ຂໍໃຫ້ຈອກແຫ່ງຄວາມທົນທຸກທໍຣະມານນີ້ເລືອນພື້ນໄປຈາກລູກຖ້ອນ, ແຕ່ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈຢາຖານ ຂອງລູກ, ແຕ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມ ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຖິງ.”
³⁷ພຣະອົງກໍກັບຄືນມາ ແລະ ໄດ້ພົບພວກສາວົກກໍາລັງນອນ ຫລັບຢູ່, ແລະ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເປີເຕວ່າ, “ຊິໂມນເອີຍ, ເຈົ້າຍັງນອນຫລັບຢູ່ບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ສາມາດ ເຝົ້າຢູ່ຈັກຊົ່ວໂມງບໍ່?”³⁸ຈົ່ງເຝົ້າຣະວັງ ແລະ ພາວັນນາອະທິຖານຢູ່ ເພື່ອຈະບໍ່ຕິກໃນການທົດລອງ. ຈິດວິນຍານພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈຶ່ງ ແຕ່ຮ່າງກາຍອ່ອນແຮງ.”³⁹ພຣະອົງກັບໄປພາວັນນາອະທິຖານອີກຄັ້ງ ໂດຍກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫມືອນເທື່ອກ່ອນ.
⁴⁰ພຣະອົງກັບຄືນມາຫາພວກສາວົກ ແລະ ກໍພົບພວກເພີນ ນອນຫລັບຢູ່, ເພາະພວກເພີນບໍ່ອາດມືນຕາຂຶ້ນໄດ້ເລີຍ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະເວົ້າຫຍັງ.
⁴¹ພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນມາເທື່ອທີສາມ ພຣະອົງກໍ ກ່າວແກ່ພວກເພີນວ່າ, “ພວກເຈົ້າຍັງຝັກຜ່ອນຫລັບນອນຢູ່ບໍ່? ພໍສາ ເວລາມາເຖິງແລ້ວ. ເບິ່ງແມ່! ບຸດມະນຸດກໍລັງຈະຖືກມອບໄວ້ ໃນກຳມີຂອງຄົນບາບທັງຫລາຍ.”⁴²ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນພາກັນໄປເທາະ ເບິ່ງແມ່! ຄົນທີ່ມອບເຮົາໄວ້ກໍມາທີ່ນີ້ແລ້ວ.”
⁴³ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກ່າວຢັ້ງບໍ່ທັນຂາດຄຳ, ໃນທັນໃດນັ້ນ ຢູ່ດາຜູ້ເປັນສາວົກຄົນຫນຶ່ງ ໃນພວກສາວົກສິບສອງຄົນກໍມາພ້ອມ ກັບປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ທັງຖືດາບ, ທັງຖືໂມ້ຄ້ອນ, ຈາກພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ພວກຫມະຈານ ແລະ ພວກອາວຸໂສ ໄດ້ໃຊ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ມາ.
⁴⁴ບັດນີ້ຜູ້ທີ່ທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງນັ້ນ ໄດ້ໃຊ້ສັນຍານບອກ ແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຂ້ອຍຈະຈັບເຮົາໄປໃກ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າທັນທີ ແລະ ເວົ້າຕໍ່ ພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ” ແລ້ວລາວກໍຈະພຣະອົງ.”⁴⁵ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງຄວ້າຈັບພຣະອົງ ແລະ ຈັບກຸມພຣະອົງໄວ້.
⁴⁶ແຕ່ມີຄົນຫນຶ່ງໃນຈຳນວນຄົນທີ່ຍືນຢູ່ໃນຫີນນັ້ນຊັກດາບ ອອກ ພົ້ນຄົນຮັບໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງ ຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຖືກຫຼຸຂາດເບື້ອງຫນຶ່ງ.
⁴⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຖືດາບຖື ໄມ້ຄ້ອນອອກມາຈັບເຮົາ ເຫມືອນດັ່ງຈັບໂຈນຊັ້ນບໍ່?”⁴⁸ທຸກໆ ວັນເມື່ອເຮົາຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ສັງສອນໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈັບເຮົາ. ແຕ່ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ ສຳເລັດຕາມທີ່ມີກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄໍ້ມພີ.”⁴⁹ແລ້ວພວກສາວົກ ທັງຫມົດກໍປະຖົມພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ແລ່ນຫນີຈາກພຣະອົງໄປ.
⁵⁰ມີຊາຍຫນຸ່ມຄົນຫນຶ່ງ, ນຸ່ງພຽງຜ້າປານແຕ່ຜືນດຽວຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປ, ພວກເຂົາໄດ້ຄວ້າຈັບບາຍຊາຍຫນຸ່ມນັ້ນ,
⁵¹ແຕ່ຊາຍນັ້ນໄດ້ປະຜ້າປານຜືນທີ່ນຸ່ງຢູ່ນັ້ນຖິ້ມເສັ້ງ ແລະ ແລ່ນປົບຫນີໄປຕົວເປົ່າ.
⁵²ພວກເຂົາໄດ້ພາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄປຫາມະຫາປະໂລຫິດ. ບ່ອນທີ່ ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ພວກເຖົ້າແກ່ ແລະ ພວກຫມະຈານ ທັງຫມົດໄດ້ ປະຊຸມກັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.⁵³ບັດນີ້ເປີເຕ ກໍໄດ້ຕິດຕາມ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄປໃນໄລຍະຫ່າງໄກພໍສົມຄວນ ແລະ ເຂົາໄປໃນເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດແລ້ວ ນັ່ງຝັ່ງຝຢູ່ກັບພວກຄົນຍາມ.
⁵⁴ບັດນີ້ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກສະມາຊິກສະພາຊາວຢິວທັງຫມົດໄດ້ຫາຫລັກຖານ ມາຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອຫວັງຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ. ແຕ່ຫາຫຍັງບໍ່ໄດ້ເລີຍ.⁵⁵ດ້ວຍວ່າ, ມີຫລາຍຄົນກ່າວຄຳພະຍານ ຕົວະ ຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ, ແຕ່ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ ຂັດແຍ້ງກັນເອງ.
⁵⁶ມີບາງຄົນຍືນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວຄຳພະຍານຕົວະຕໍ່ສູ້ພຣະອົງວ່າ,⁵⁷“ພວກເຮົາໄດ້ຍິນລາວເວົ້າວ່າ, ‘ເຮົາຈະມ້າງພຣະວິຫານຫລັງນີ້ ທີ່ສ້າງດ້ວຍມືມະນຸດ ແລະ ຫລັງຈາກສາມວັນເຮົາຈະສ້າງຫລັງໜຶ່ງ ຂຶ້ນໃຫມ່ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດດ້ວຍມືມະນຸດ.”⁵⁸ເຖິງປານນັ້ນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາ ກໍຍັງບໍ່ຖືກຮັບຮູ້.
⁵⁹ມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງໄດ້ລຸກຍືນຂຶ້ນໃນທຳມາກາງທີ່ປະຊຸມ ແລະ ໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງ ບໍ່ ທີ່ຈະແກ້ຄຳກ່າວຫາທີ່ ຄົນເຫລົ່ານີ້ກ່າວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ?”⁶⁰ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າມີດຽວຢູ່ ແລະ ບໍ່ ຕອບຫຍັງຈັກຄຳ, ແລ້ວມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງຖາມພຣະອົງອີກວ່າ, “ເຈົ້າເປັນພຣະຄຣິດ,

ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງພຣະກຽດບໍ່?”⁶² ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາ; ແລະ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດນັ້ນທີ່ເບື້ອງຂວາຂອງພຣະຜູ້ຊົງອິດທິພົນໃຫຍ່ ແລະ ກຳລັງລົງມາເທິງເມກໃນສະຫວັນ.”
⁶³ ມະຫາປະໂລຫິດ ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຈິກເສືອສຳມາດຂອງຕົນ ແລະ ກ່າວ ສຽງດັງວ່າ, “ພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການພະຍານອັນໃດອີກ⁶⁴ ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍໄດ້ຍິນ ຄຳເວົ້າຫມົນປະຫມາດພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈະຕັດສິນໃຈຢ່າງໃດ?” ພວກເຂົາໃນທີ່ປະຊຸມທັງໝົດ ຈຶ່ງລົງມະຕິວ່າ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງຖືກໂທດປຣະຫານຊີວິດ.⁶⁵ ມີບາງຄົນໃນພວກເຂົາ ໄດ້ຖືມື້າລາຍໃສ່ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ພວກເຂົາ ເອົາຜ້າມັດຕາພຣະອົງ ແລະ ຫຸບຕີພຣະອົງພວກເຂົາເວົ້າຕໍ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ທວາຍເບິ່ງດູ! ວ່າແມ່ນຜູ້ໃດມີຢູ່!” ແລ້ວພວກ ທະຫານຍາມກໍຮັບເອົາພຣະອົງໄປຕີປີຕີ ແລະ ເອົາໄມ້ແສ້ຂັງນີ້ ພຣະອົງ.
⁶⁶ ຂະນະທີ່ເປໂຕຍັງຢູ່ທາງລຸ່ມທີ່ເດີນບ້ານນັ້ນ, ມີສາວໃຊ້ຄົນ ຫນຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ.⁶⁷ ເມື່ອນາງໄດ້ເຫັນເປໂຕນັ້ງຝັງຝຸ່ນ ນາງກໍຮ້ອງຕາເບິ່ງເພິ່ນ ແລະ ຫ້ວງວ່າ, “ເຈົ້າກໍເຄີຍໄປມາ ກັບ ເຢຊູ ໂທນາຊາເຮັດຄືກັນ.”⁶⁸ ແຕ່ລາວໄດ້ຕອບປະຕິເສດວ່າ, “ຂ້ອຍ ບໍ່ ຮູ້... ຂ້ອຍ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳທີ່ ເຈົ້າໄດ້ ເວົ້ານັ້ນ,” ແລ້ວເປໂຕ ກໍຢ່າງ ອອກໄປທາງປະຕູບ້ານ ແລະ ໄກ່ກໍຂຶ້ນ.
⁶⁹ ສ່ວນສາວໃຊ້ຜູ້ນັ້ນເຫັນເປໂຕ ຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຄົນທີ່ຢືນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນອີກວ່າ, “ຄົນນີ້ແຫລະ ເປັນຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາ.”⁷⁰ ແຕ່ເປໂຕ ໄດ້ປະຕິເສດອີກ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຄົນທີ່ຢືນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນກໍເວົ້າຕໍ່ເປໂຕ ວ່າ, “ແມ່ນແທ້ແລ້ວ ເຈົ້າເປັນຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກນັ້ນ ເພາະເຈົ້າເປັນຄົນ ຄາລິເລເຫມືອນກັນ.”
⁷¹ ແລ້ວເຂົາກໍເລີ່ມປ່ອຍດຳສາບແຊ່ງຕົວເອງ ແລະ ສາບານວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກຄົນທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າເຖິງນັ້ນ.”⁷² ໃນທັນໃດນັ້ນ ໄກ່ກໍຂຶ້ນເປັນເຫຼືອທີ່ສອງ. ແລ້ວເປໂຕຈຶ່ງຈັດໃນຄຳທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວແກ່ຕົນວ່າ, “ກ່ອນໄກ່ຂຶ້ນສອງເທື່ອ ເຈົ້າຈະປະຕິເສດ ວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າເຖິງສາມເທື່ອ.” ເມື່ອຫວນຄິດໄດ້ເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ຮ້າໄຮ.

15 ¹ ພໍ່ຮຸ່ງເຊົ້າມາ, ບັນດາຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ໄດ້ພົບກັບພວກຜູ້ອາວຸໂສ ແລະ ພວກທັມະຈານ ແລະ ບັນດາສະມາຊິກສະພາຊາວຍິວທັງຫມົດໄດ້ປຶກສາຫາລືກັນ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ມັດ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ນຳພາພຣະອົງໄປມອບໃຫ້ປິລາດ.
² ສ່ວນປິລາດ ກໍໄດ້ຖາມ ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາວຍິວບໍ່?” ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນຖືກແລ້ວ.”³ ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດໄດ້ກ່າວໂທດໃສ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຫລາຍເລື້ອງ.
⁴ ປິລາດຈຶ່ງໄດ້ຖາມພຣະອົງອີກຄັ້ງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕອບຈັກຄຳບໍ່? ເບິ່ງແມ່! ພວກເຂົາກ່າວຟ້ອງເຈົ້າຕັ້ງຫລາຍເລື້ອງ!”⁵ ແຕ່ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ບໍ່ຕອບຈັກຄຳຈົນປິລາດປະຫລາດໃຈ.
⁶ ປິດນີ້ໃນເທສະການປັດສະຄາ, ຕາມປົກກະຕິແລ້ວປິລາດຈະ ປ່ອຍນັກໂທດ ຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ເປັນອິສະຣະ, ຕາມທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຂໍຮ້ອງ.⁷ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ບາຣາບາ, ທີ່ຖືກຂັງຄຸກຮ່ວມກັບ ພວກກະບົດທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນ ເນື່ອງຈາກການກະບົດນັ້ນ.⁸ ປະຊາຊົນ ໄດ້ໄປຫາປິລາດ ແລະ ຕັ້ງຖິ່ນຖາມເພິ່ນ ເພື່ອເຮັດຕາມທີ່ເຄີຍໄດ້ປະຕິບັດມາ.
⁹ ປິລາດຈຶ່ງໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຢາກໃຫ້ ຂ້າພຣະເຈົ້າປ່ອຍກະສັດຂອງຊາວຍິວໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານບໍ່?”¹⁰ ເພາະປິລາດ ຮູ້ດີວ່າການ ທີ່ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ນຳພາພຣະເຢຊູເຈົ້າມາມອບໃຫ້ແກ່ຕົນນັ້ນ ເພາະຄວາມອິດສາ.¹¹ ແຕ່ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ໄດ້ຍຸຍົງປະຊາຊົນ ເພື່ອຮ້ອງໃຫ້ປິລາດ ປ່ອຍບາຣາບາແທນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ.
¹² ປິລາດ ໄດ້ຕອບພວກເຂົາອີກວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພວກທ່ານ ຢາກໃຫ້ຂ້າພຣະເຈົ້າເຮັດຢ່າງໃດກັບ ກະສັດຂອງຊາວຍິວ?”¹³ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຕອບຂຶ້ນວ່າ, “ຄຶງເຂົ້າໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ!”
¹⁴ ປິລາດຈຶ່ງໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ຊາຍຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງ?” ແຕ່ພວກເຂົາຊ້າພັດຮ້ອງແຮງຍິ່ງຂຶ້ນວ່າ, “ຄຶງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.”¹⁵ ປິລາດຕ້ອງການເອົາໃຈປະຊາຊົນ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ປ່ອຍບາຣາບາ ໃຫ້ພວກເຂົາ. ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຂົາຂັງນີ້ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ແລ້ວກໍມອບພຣະອົງ ໃຫ້ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.
¹⁶ ພວກທະຫານໄດ້ນຳເອົາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເຂົ້າໄປໃນເດີນບ້ານ (ຊຶ່ງແມ່ນສຳນັກງານໃຫຍ່ຂອງຮັຖະບານ), ແລະ ພວກເຂົາກໍເອີ້ນກອງທັບທະຫານທັງຫມົດມາກັນໃນທີ່ນັ້ນ.¹⁷ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອສີມ່ວງມາໃຫ້, ແລະ ເອົາເຄືອຫນາມຖືກເປັນໂຄ້ງແທນ ມົງກຸດມາສູບໃສ່ຫົວຂອງພຣະອົງ.¹⁸ ພວກເຂົາກໍຕັ້ງຖິ່ນ ຄຳນັບແບບເຢາະເຍີຍພຣະອົງໂດຍກ່າວວ່າ, “ກະສັດແຫ່ງຊາດຍິວເອີຍ, ຈຶ່ງຊົງພຣະຈະເຣີນເຖີນ!”
¹⁹ ພວກເຂົາໃຊ້ໄມ້ອີ່ຫົວພຣະອົງ ແລະ ຖືມື້າລາຍໃສ່ຫນ້າ ພຣະອົງ ແລະ ຄູ່ເຂົ້າຂາບລົງທຳທຳຄຳນັບພຣະອົງ.²⁰ ເມື່ອເຢາະເຍີຍພຣະອົງສິ້ມໃຈແລ້ວ. ພວກເຂົາຈຶ່ງແກ້ເສື້ອຄຸມສີມ່ວງອອກ ແລະ ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງມານຸ່ງໃຫ້ຄືນ, ແລ້ວນຳພາພຣະອົງອອກໄປ ເພື່ອຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.²¹ ເມື່ອ ໄປຕາມທາງນັ້ນ ພວກເຂົາ ຍັງຄັບໃຫ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຢ່າງຜ່ານມາ ຊຶ່ງກຳລັງມາແຕ່ບ້ານນອກ ໃຫ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຊາຍຄົນນີ້ ຊື່ວ່າຊີໂມນ ໄທ ກິເຣເນເປັນພໍ່ຂອງອາເລັກຊັງເດີ ແລະ ຮູໂຟ.
²² ພວກທະຫານໄດ້ພາພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປສະຖານທີ່ຫນຶ່ງ ທີ່ຄົນເອີ້ນວ່າໂຄລະໂຄຫາ (ຊຶ່ງແປຄວາມຫມາຍວ່າ, “ບ່ອນກະໂຫລກຫົວ.”)²³ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເຫລືອກອະງຸ່ນ ປົນກັບເຄື່ອງຢາຊະນິດຫນຶ່ງ ໃຫ້ພຣະອົງດື່ມ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຍອມດື່ມ.²⁴ ພວກເຂົາໄດ້ຄຶງ ພຣະອົງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນໄວ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງມາຈິກສະຫລາກ ແບ່ງປັນກັນເພື່ອຈະຮູ້ວ່າຜູ້ໃດຈະໄດ້ຜົນໃດ.
²⁵ ເປັນຊົວໂມງທີ່ສາມທີ ພວກເຂົາຄຶງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.²⁶ ເທິງແຜ່ນປ່າຍ ພວກເຂົາຂຽນຂໍ້ຄວາມຕໍ່ຕ້ານກ່າວຫາພຣະອົງວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຍິວ.” ພວກເຂົາ ຍັງໄດ້ຄຶງນັກໂທດຂີ້ລັກສອງຄົນ ພ້ອມກັບພຣະອົງ ເບື້ອງຂວາຄົນຫນຶ່ງ ແລະ ເບື້ອງຊ້າຍອີກຄົນຫນຶ່ງ.
²⁸ ຕ້ອງສຳເລັດຕາມພຣະຄັມພິທີຂຽນໄວ້ວ່າ“ເພິ່ນຖືກນັບເຂົ້າກັບຄາຕະກອນ”.
²⁹ ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ຜ່ານໄປມາ ຕ່າງກໍເວົ້າຫມົນປະຫມາດ, ດູກູກ ພຣະອົງ, ທັງສັນຫົວ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ເຮີຍ! ເຈົ້າຜູ້ທີ່ມ້າງ ພຣະວິຫານ ແລະ ຈະສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃນສາມວັນ,³⁰ ຈຶ່ງຊ່ວຍຕົນເອງໃຫ້ ຜົນແມ່ ແລະ ຈຶ່ງລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນແມ່!”
³¹ ໃນທ່ານອງດຽວກັນ ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ກັບພວກ ທັມະຈານ ກໍໄດ້ພາກັນເຢາະເຍີຍພຣະອົງ ໃນທ່ານກາງພວກເຂົາເອງ ເຫມືອນກັນໂດຍເວົ້າວ່າ, “ມັນຊ່ວຍຜູ້ອື່ນໃຫ້ຜົນໄດ້, ແຕ່ຊ່ວຍ ຕົນເອງບໍ່ໄດ້.”³² ຂໍໃຫ້ພຣະຄຣິດ, ກະສັດຂອງຊາດ ອິສະຣາເອນ, ລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນດຽວນີ້ເທາະ, ເພື່ອພວກເຮົາ ຈະໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ເຊື່ອ.” ສ່ວນສອງຄົນນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ພ້ອມກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກໍເວົ້າຫມົນປະຫມາດ ພຣະອົງເຫມືອນກັນ.
³³ ໃນເວລາຊົວໂມງທີຫົກ, ຫົວແຜ່ນດິນກໍຍັງເກີດມີຄວາມມືດ ຈົນເຖິງຊົວໂມງທີເກົ້າ.³⁴ ເວລາຊົວໂມງທີເກົ້າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຮ້ອງດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ, “ເອໂລອີ, ເອໂລອີ, ແລມາ, ສາບັກຫນີ?” ຊຶ່ງແປວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍເສັ້ງ?”³⁵ ບາງຄົນໃນ ປະຊາຊົນທີ່ຢືນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນໄດ້ຍິນພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ມັນ ຮ້ອງຫາເອລີຍາ.”

³⁶ມີຄົນຫນຶ່ງແລ່ນໄປ, ເອົາຟອງນ້ຳຈຸ່ມເຫລືອກະຈຸ່ນສົມ ແລະ ສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ຮັ້ ແລ້ວຍືນຂຶ້ນໃຫ້ພຣະອົງຕື່ມ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເບິ່ງເອລີຢາ ຈະມາຊ່ວຍມັນລົງຈາກໄມ້ກາງແຂນ”.³⁷ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຮ້ອງສ່ຽງດັງແລ້ວກໍສິ້ນລົມຫາຍໃຈ ແລະ ຕາຍ.³⁸ ໃນຂະນະນັ້ນຜູ້ກັງໃນພຣະວິຫານ ໄດ້ຈຶກອອກເປັນສອງຕ່ອນຕັ້ງແຕ່ເທິງຮອດລຸ່ມ.

³⁹ເມື່ອນາຍທະຫານ ຜູ້ທີ່ຍືນຢູ່ ແລະ ສ່ອງຫນ້າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ເຫັນພຣະອົງຕາຍໄປຢ່າງໃດ ລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈິງແທ້ແລ້ວ ທ່ານ ຜູ້ນີ້ເປັນພຣະບຸດ ຂອງພຣະເຈົ້າ.”⁴⁰ ໃນຫນ້າມືພວກແມ່ຍິງບາງຄົນທີ່ຄອຍເບິ່ງຢູ່ຫ່າງໆ ໃນພວກເຂົານັ້ນມີ: ມາຣີ ໄທມັກດາລາ, ມາຣີ (ແມ່ຂອງຢາໂກໂບ ຜູ້ນ້ອງ ແລະ ຂອງໂຢເຊກັບນາງ ຊາໂລເມ).⁴¹ ຍິງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຕິດຕາມ ແລະ ບົວຣະບັດ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເມື່ອພຣະອົງຍັງຢູ່ໃນແຂວງຄາລີເລ ແລະ ກໍຍັງມີຍິງຄົນອື່ນອີກຫລາຍຄົນ ທີ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ກັບພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນເຫມືອນກັນ.

⁴²ເມື່ອເຖິງເວລາຄ່ຳແລ້ວ, ເນື່ອງຈາກວ່າ ວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດຕຣຽມ, ຊຶ່ງວ່າ, ເປັນວັນກ່ອນເຖິງວັນສະບາໂຕ,⁴³ ໂຢເຊັບ ໄທ ອາຣີມາທາຍໄດ້ມາທີ່ນັ້ນ. ເພິ່ນເປັນສະມາຊິກສະພາສູງສຸດ ທີ່ມີກຽດຄົນຫນຶ່ງ, ເປັນຜູ້ທີ່ລ່ຄອຍ ຖ້າການມາປາກົດ ແຫ່ງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນກໍາເຂົ້າໄປພົບປະລາດ ເພື່ອຂໍພຣະສືບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.⁴⁴ ແຕ່ປະລາດປະຫລາດໃຈຫລາຍ ທີ່ໄດ້ຍິນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຕາຍແລ້ວ; ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນນາຍທະຫານເຂົ້າມາຫາ ແລະ ຖາມວ່າພຣະອົງໄດ້ຕາຍດິນນານປານໃດແລ້ວ.

⁴⁵ເມື່ອປະລາດໄດ້ຮູ້ຈາກນາຍທະຫານ ວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຕາຍແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໄດ້ມອບພຣະສືບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ແກ່ໂຢເຊັບ.

⁴⁶ໂຢເຊັບໄດ້ຊື້ຜ້າປານແລ້ວ. ລາວໄດ້ເອົາພຣະສືບລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນ, ໃຊ້ຜ້າປານນັ້ນຫໍພຣະສືບ ແລະ ນຳໄປວາງໄວ້ໃນອຸໂມງຫີນທີ່ສະກັດແລ້ວ ແລະ ເພິ່ນກໍກົງກ້ອນຫີນໃຫຍ່ ອັດປາກອຸໂມງໄວ້.⁴⁷ ສ່ວນມາຣີໄທມັກດາລາ ແລະ ມາຣີແມ່ຂອງໂຢເຊກັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໄດ້ເຫັນບ່ອນທີ່ໄວ້ພຣະສືບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

16 ¹ເມື່ອວັນສະບາໂຕຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ, ມາຣີ ໄທມັກດາລາ ແລະ ມາຣີແມ່ຂອງຢາໂກໂບ, ແລະ ນາງຊາໂລເມ ກໍຊື້ເຄື່ອງຫອມ ເພື່ອເອົາ ໄປຫົດສົງພຣະສືບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.² ຕັ້ງແຕ່ຕອນເຊົ້າວັນທຳອິດຂອງອາທິດ, ພໍຕາເວັນຂຶ້ນ ພວກນາງກໍໄປເຖິງອຸໂມງນັ້ນ.

³ພວກນາງຖາມກັນວ່າ, “ແມ່ນຜູ້ໃດຈະກົງກ້ອນຫີນນັ້ນອອກຈາກປາກອຸໂມງໃຫ້ພວກເຮົາ?” “ພໍເມື່ອ ພວກນາງແນມເບິ່ງກໍ ເຫັນວ່າຫີນກ້ອນໃຫຍ່ນັ້ນ ຖືກກົງອອກໄປແລ້ວ, ເພາະເປັນຫີນກ້ອນໃຫຍ່ຫລາຍ.

⁵ພວກນາງເຂົ້າໄດ້ໄປໃນອຸໂມງ ແລະ ກໍໄດ້ເຫັນຊາຍໜຸ່ມຜູ້ຫນຶ່ງ ນຸ່ງເສື້ອລ່າມສີຂາວ, ນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາ, ແລະ ພວກນາງກໍມີຄວາມສະຫ້ານຢ້ານກົວຕິກໃຈຫລາຍ.⁶ ເພິ່ນກ່າວແກ່ພວກນາງວ່າ, “ຢ່າສູ້ຕິກໃຈເລີຍ. ພວກເຈົ້າມາຊອກຫາ ເຢຊູ, ໂທນາຊາເຣັດ, ຜູ້ ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະອົງເປັນຄົນມາແລ້ວ! ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້. ເບິ່ງບ່ອນພວກເຂົາໄດ້ວາງພຣະສືບຂອງພຣະອົງໄວ້.” ແຕ່ຈຶ່ງໄປ, ບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປີດດ້ວຍວ່າ, “ພຣະອົງ ຈະໄປທີ່ແຂວງຄາລີເລ ກ່ອນພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ. ໃນຫີນນັ້ນແຫລະເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຫັນພຣະອົງ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວ.”

⁸ພວກນາງ ຟ້າວແລ່ນອອກໄປຈາກອຸໂມງນັ້ນ; ພວກເຂົາທັງຮຸ່ນວາຍສືບສິນ ຕົວສິນເຊັ່ນ ແລະ ຫວາດກົວ. ພວກນາງບໍ່ໄດ້ບອກ ເລື່ອງນີ້ສູ່ຜູ້ໃດຝັ່ງເພາະຢ້ານຫລາຍ.

⁹ເມື່ອຮຸ່ງເຊົ້າວັນທຳອິດຂອງອາທິດ, ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ປາກົດແກ່ນາງ ມາຣີ ໄທ ມັກດາລາເປັນຜູ້ທຳອິດ, ຄືຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຂັບໄລ່ ຜົມມານຮ້າຍ ເຈັດໂຕອອກນັ້ນ.¹⁰ ນາງຈຶ່ງໄປບອກພວກທີ່ເຄີຍ ຢູ່ກັບພຣະອົງ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາ ກຳລັງໄວ້ທຸກ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່.¹¹ ພວກເຂົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ທັງໄດ້ຍິນນາງເວົ້າວ່າ ຕົນໄດ້ເຫັນພຣະອົງດ້ວຍ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອ.

¹²ຫລັງຈາກນັ້ນ, ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍໄດ້ປາກົດໃນລັກສະນະ ຫນຶ່ງທີ່ແຕກຕ່າງ ແກ່ສາວິກສອງຄົນ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນກຳລັງເດີນທາງອອກໄປບ້ານນອກ.¹³ ພວກເພິ່ນທັງສອງໄດ້ກັບຄືນ ມາບອກສາວິກຄົນອື່ນໆ, ແຕ່ພວກສາວິກກໍຍັງບໍ່ເຊື່ອ.

¹⁴ພາຍລຸນມາ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍໄດ້ປາກົດແກ່ສາວິກສືບເອັດຄົນ ໃນຂະນະທີ່ ພວກເພິ່ນກຳລັງກິນເຂົ້າຢູ່, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຕຳຫນິຕິຕຽນພວກເຂົາທີ່ເຊື່ອ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ແຂງກະຕ້າງ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອ ພວກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົງໄດ້ຄືນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍ.¹⁵ ພຣະອົງກໍໄດ້ສັ່ງພວກເພິ່ນວ່າ, “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງອອກໄປ ຫົວໂລກ, ແລະ ເຫສະຫນາຂ່າວປະເສີດ ໃຫ້ແກ່ມະນຸດທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງທັງຫມົດ.”¹⁶ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຮັບປັບຕິສະມາຈະໄດ້ຜົນຜູ້ທີ່ບໍ່ ເຊື່ອຈະຖືກໂຫດ.

¹⁷ຫມາຍສຳຄັນເຫລົ່ານີ້ ຈະຕິດຕາມຄົນທີ່ເຊື່ອຄື: ພວກເຂົາຈະຂັບໄລ່ຜົມມານຮ້າຍອອກໄດ້ ໃນນາມຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາຈະເວົ້າພາສາໃຫມ່ໄດ້,

¹⁸ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຖ້າພວກເຂົາຕື່ມຂອງມືພິດ, ກໍຈະບໍ່ເປັນອັນຕະຣາຍແກ່ພວກເຂົາ. ເມື່ອ ພວກເຂົາວາງມືໃສ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ພວກເຂົານັ້ນກໍຈະຫາຍດີ.”

¹⁹ຫລັງຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາ, ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຖືກຮັບຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະ ປະທັບນັ່ງທີ່ເບື້ອງຂວາ ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

²⁰ພວກສາວິກເຫລົ່ານັ້ນກໍອອກໄປປະກາດ ຂ່າວປະເສີດທົ່ວທຸກທີ່ທຸກບ່ອນ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຮ່ວມງານກັບພວກເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ຢູ່ຍືນໃຫ້ເຫັນວ່າການປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພວກເພິ່ນ ເປັນຄວາມຈິງແທ້ ດ້ວຍຫມາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນຕ່າງໆທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເພິ່ນ.

ລູກາ

1

¹ມີຫລາຍຄົນພະຍາຍາມຮຽບຮຽງເລື່ອງເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ເກີດຂຶ້ນທຳມາກາງພວກເຮົາ,² ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມອບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ເປັນພະຍານດ້ວຍຕາ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ສຳຄັນມາຕັ້ງແຕ່ຕົນ.³ ສຳລັບຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງເຫັນວ່າເປັນການດີ - ທີ່ຈະໄດ້ມີການສືບສວນ ເຫດການທຸກຢ່າງທີ່ມີມາແຕ່ຕົນຢ່າງຖືກຕ້ອງ - ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຂຽນເລື່ອງລາວໄດ້ຢ່າງເປັນລະບຽບເພື່ອທ່ານ, ຢ່າງດີທີ່ສຸດໃຫ້ທ່ານເຫໂລ.

⁴ເພື່ອວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ນ ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບການສອນ.

⁵ໃນຣາຊະການຂອງເຮໂຣດ, ກະສັດເມືອງຢູດາຍ, ມີປະໂຫຍດຕົນຫນຶ່ງຊື່ເຊກາຣີຢາ, ຈາກກອງອາບີຢາ. ພັນຣະຍາຂອງເຊກາຣີຢາ ຈາກລູກສາວຂອງອາໂຣນ, ແລະ ນາງຊື່ເອລີຊາເບັດ.⁶ ພວກເຂົາທັງສອງເປັນຄົນຊອບທັມຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະເຈົ້າ, ທັງສອງເຊື່ອຝັງຕາມຄຳສັ່ງ ແລະ ຂັບ- ຍັດທຸກຂໍ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁷ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ມີລູກ, ເພາະເອລີຊາເບັດເປັນຍິງຫມັນ, ແລະ ເຂົາທັງສອງກໍແກ່ຊະຣາຫລາຍແລ້ວໃນເວລານັ້ນ.

⁸ເມື່ອເຖິງພຽນທີ່ເຊກາຣີຢາຕ້ອງປະຕິບັດຢູ່ຕໍ່ພຣະພໍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງເປັນການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເພິ່ນ.

⁹ຕາມທຳນຽມຂອງການເລືອກປະໂຫຍດໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້, ທ່ານຖືກເລືອກດ້ວຍການຈຶກສະຫລາກ ໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ- ເຈົ້າເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊາ.¹⁰ ສ່ວນພົນລະເມືອງທັງຫມົດກໍໄຫວ້ວອນຢູ່ຂ້າງນອກໃນເວລາເຜົາເຄື່ອງຫອມນັ້ນ.

¹¹ເວລານັ້ນມີເທວະດາຕົນຫນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດແກ່ເພີນ ແລະ ຍືນຢູ່ເບື້ອງຂວາມືຂອງແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊານັ້ນ.¹²ເມື່ອເຊກາຣີ-ຢາໄດ້ເຫັນເພີນ, ກໍ່ຕົກໃຈແລະ ຮູ້ສຶກຢ້ານເທວະດາຕົນນັ້ນ.¹³ແຕ່ເທວະດາຕົນນັ້ນໄດ້ບອກກັບເພີນວ່າ, “ຢ່າຮູ້ຢ້ານ, ເຊກາຣີຢາເອີຍ, ເພາະພຣະເຈົ້າຟັງຄໍາອ້ອນວອນຂອງທ່ານແລ້ວ. ນາງເອລີຊາເບັດ ພັນຣະຍາຂອງທ່ານຈະປະສູດບຸດຊາຍໃຫ້ທ່ານຄົນຫນຶ່ງ, ແລ້ວທ່ານຈິ່ງໃສ່ຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ ໂຢຮັນ.

¹⁴ທ່ານຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ, ແລະ ມີຄວາມສຸກ ແລະ ມີຄົນຈຳນວນຫລາຍຈະຊົມຊື່ນຍິນດີເພາະການກໍາເນີດຂອງເພີນ.¹⁵ເພາະວ່າບຸດນັ້ນຈະໄດ້ເປັນໃຫຍ່ຕໍ່ພຣະພິກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເພີນຈະບໍ່ຕື່ມເຫລົ້າແວງ ຫລື ເຫລົ້າປຸກຢ່າງໃດ, ແລະ ເພີນຈະເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ-ບໍຣິສຸດຕັ້ງແຕ່ມາຈາກທ້ອງຂອງມານດາ.

¹⁶ມີປະຊາຊົນອີສະຣາເອນຫລາຍຄົນ ຈະກັບຄືນມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.¹⁷ເພີນຈະອອກກ່ອນຫນ້າພຣະອົງໂດຍພຣະວິນຍານ ແລະ ອິດ-ເດດຂອງເອລີຢາ. ເພີນຈະໃຫ້ບັນດາພໍ່ກັບຄືນດີກັບລູກ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ບັນດາຄົນທີ່ດີກ່ອນຈະເດີນໃນສະຕິປັນຍາຂອງຄົນຊອບທັມ - ເພື່ອຈັດຕັ້ງມຸນຸດພັນລະ-ເມືອງໄວ້ພ້ອມສຳລັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

¹⁸ເຊກາຣີຢາໄດ້ຫຼຸດຕໍ່ເທວະດາຕົນນັ້ນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ເຫດການນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ? ເພາະຂ້ານ້ອຍກໍ່ເຖົ້າແລ້ວ ແລະ ພັນຣະຍາຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວເຊັ່ນກັນ.”¹⁹ຝ່າຍເທວະດາຕົນນັ້ນຈິ່ງຕອບ ແລະ ກ່າວກັບເພີນວ່າ, “ເຮົາແມ່ນຄັບຮີເອນ, ຊຶ່ງຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະ-ພິກຂຸພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຖືກໃຊ້ມາເພື່ອບອກທ່ານ, ເຖິງຂ່າວດີນີ້.”²⁰ເບິ່ງແມ່! ທ່ານຈະເປັນຄົນໃບ້, ປາກບໍ່ໄດ້, ຈົນເຖິງວັນທີ່ເຫດການເຫລົ່ານັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ ເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາ, ຫຼືຈະສຳເລັດຕາມກຳນົດເວລາທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນ.”

²¹ປະຊາຊົນກໍາລັງລໍຄອຍຖ້າເຊກາຣີຢາ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຫລາດໃຈ ເພາະເພີນໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ໃນພຣະວິຫານເປັນເວລານານ.²²ແຕ່ເມື່ອເຊກາຣີຢາອອກມາ, ເພີນບໍ່ສາມາດເວົ້ານຳພວກເຂົາໄດ້. ພວກເຂົາຈິ່ງສັງເກດຮູ້ວ່າເພີນໄດ້ເຫັນນິມິດໃນຂະນະທີ່ ເພີນຢູ່ໃນພຣະວິຫານນັ້ນ. ເພີນໄດ້ສະແດງທຳທີ່ພາ-ສາໃບ້ຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ຍັງຄົງມີດຽບຢູ່.²³ຈົນເຖິງຫມົດເວລາບົວຣະບັດຂອງເພີນ ແລ້ວເພີນຈິ່ງໄດ້ກັບໄປຢ້ານຂອງຕົນ.

²⁴ຫລັງຈາກວັນນັ້ນ, ເອລີຊາເບັດພັນຣະຍາຂອງເພີນກໍ່ມີທ້ອງ ແລະ ນາງຈິ່ງໄປລີ້ຕົວຢູ່ເປັນເວລາຫ້າເດືອນ. ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ,

²⁵“ນີ້ເປັນສິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອຊົງເບິ່ງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ ເພື່ອຊົງຍົກຄວາມອັບອາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ

ຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງຫລາຍອອກໄປເສຍ.”

²⁶ໃນເດືອນທີ່ຫົກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງເທວະດາຄັບຮີເອນຂອງພຣະອົງ ມາຍັງເມືອງຫນຶ່ງໃນແຂວງຄາລີເລຊີ ນາຊາເຣັດ,²⁷ມາຫາຍິງພົມມະຈາຣີຄົນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນຄູ່ຫມັ້ນຂອງຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ໂຢເຊັບ. ຜູ້ທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດ, ແລະ ຍິງພົມມະຈາຣີນາງນັ້ນຊື່ ມາຣີອາ.²⁸ເມື່ອເທວະດາມາເຖິງນາງ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ສິນຄີສຸກຈິ່ງມີແກ່ເຈົ້າ! ເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊົງໂພດກະຣຸນາຈາກເບື້ອງເທິງ! ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະ-ຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ.”²⁹ແຕ່ນາງຕົກໃຈກັບຖ້ອຍຄໍາຂອງເທວະດາ ແລະ ນຶກສົງໃສວ່າຄຳທັກທາຍນີ້ຈະຫມາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ.

³⁰ທູດສະຫວັນໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ, “ຢ່າຮູ້ຢ້ານເລີຍ, ມາຣີອາ, ເພາະວ່າເຈົ້າເປັນທີ່ຊົງພໍພຣະທັຍຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ.”³¹ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າຈະຖືພາ ແລະ ປະສູດບຸດຊາຍ. ຈິ່ງຕັ້ງຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ ‘ເຢຊູ’.³²ບຸດນັ້ນຈະໄດ້ເປັນໃຫຍ່ແລະ ໄດ້ຊົງເອີ້ນວ່າພຣະບຸດຂອງຜູ້ສູງສຸດ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງປະ-ທານພຣະບັນລັງແຫ່ງກະສັດດາວິດ ຜູ້ເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງເພີນ.³³ພຣະອົງຈະປົກຄອງເຫນືອເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບສິບໄປ, ແລະ ຣາຊະອານາ-ຈັກຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ.”

³⁴ຝ່າຍມາຣີອາຈິ່ງຫຼຸດຕໍ່ທູດສະຫວັນນັ້ນວ່າ, “ເຫດການນີ້ຈະເກີດເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຢູ່ຮ່ວມຫລັບນອນກັບຊາຍໃດເລີຍ?”³⁵ທູດສະຫວັນໄດ້ຕອບນາງວ່າ, “ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຈະສະເດັດລົງມາເທິງເຈົ້າ ແລະ ອິດເດດຂອງຜູ້ສູງສຸດຈະປົກຄຸມເຈົ້າໄວ້. ດັ່ງນັ້ນ ອົງບໍຣິສຸດທີ່ຈະເກີດມາ ຈະຖືກເອີ້ນວ່າເປັນ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

³⁶ເບິ່ງແມ່, ນາງເອລີຊາເບັດພັນຣະຍາຂອງເຈົ້າກໍ່ຍັງຖືພາບຸດຊາຍເຫມືອນກັນ ໃນເວລາທີ່ລາວມີອາຍຸແກ່ຊະຣາແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນເດືອນທີ່ຫົກແລ້ວ, ຊຶ່ງນາງເຄີຍຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຍິງຫມັ້ນ.³⁷ເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າ.”³⁸ມາຣີອາກ່າວວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນຂ້ອຍຍິງຮັບໃຊ້ຂອງອົງພຣະ-ຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂໍໃຫ້ສົ່ງເຫລົ້າມືຢັ້ງເກີດແກ່ຂ້ານ້ອຍຕາມຄຳຂອງທ່ານເທີນ!” ແລ້ວທູດສະຫວັນຕົນນັ້ນກໍ່ໄດ້ຈາກນາງໄປ.

³⁹ຈາກນັ້ນມາຣີອາໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລ້ວຮີບໄປຍັງເຂດພູເຂົາໂດຍໄວ, ເຖິງເມືອງຫນຶ່ງໃນແຂວງຢູດາຍ.⁴⁰ນາງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຊກາຣີຢາ ແລະ ໄດ້ກ່າວຄຳທັກທາຍນາງເອລີຊາເບັດ.⁴¹ຕອນນີ້ຫົນາງ ເອລີຊາເບັດໄດ້ຍິນຄຳທັກທາຍຂອງນາງມາຣີອາ, ບຸດໃນທ້ອງຂອງຕົນກໍ່ດືນ, ແລະ ເອລີຊາ-ເບັດກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ.

⁴²ນາງຈິ່ງຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ, “ພຣະພອນເປັນຂອງທ່ານໃນທຳມະກາງບັນດາພວກຜູ້ຍິງທັງປວງ, ແລະ ພຣະພອນກໍ່ແມ່ນລູກໃນທ້ອງທ່ານ.

⁴³ເຫດສັນໃດຂ້ານ້ອຍຈິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຢ່າງນີ້ ຄືມານດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາຫາຂ້ານ້ອຍ?”⁴⁴ເບິ່ງແມ່, ພໍສຽງທັກທາຍຂອງນາງເຂົ້າຫູຂ້ານ້ອຍ, ລູກໃນທ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ດືນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.⁴⁵ພຣະພອນແມ່ນເປັນຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າສົ່ງເຫລົ້າມື ຈະສຳ-ເລັດຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກກັບນາງ.”

⁴⁶ມາຣີອາກໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍສັນຣະເສີນຍ້ອງຍໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,⁴⁷ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍກໍ່ເກີດຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ໃນພຣະ-ເຈົ້າ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພັນຂອງຂ້ານ້ອຍ.”

⁴⁸ເພາະພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດ ຖານະອັນຕຳ້ອຍຂອງຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ເບິ່ງແມ່, ຈາກນີ້ເປັນຕົ້ນໄປຄົນທຸກສະໄຫມຈະເອີ້ນຂ້ານ້ອຍວ່າຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນ.⁴⁹ເພາະວ່າຜູ້ຊົງຮິດໄດ້ຊົງກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ຂ້າພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະນາມຂອງພຣະອົງກໍ່ບໍຣິສຸດສັກສິດ.

⁵⁰ພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງເຈົ້າຫລັງໄຫລສູ່ຄົນແຕ່ລະຍຸກສະໄຫມ ບັນດາຜູ້ທີ່ຢາກເກງພຣະອົງ.

⁵¹ພຣະອົງສະແດງພຣະກຳລັງຂອງພຣະອົງດ້ວຍແຂນຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງກະທຳໃຫ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຄິດ ຈິດໃຈຈອງຫອງ ໃຫ້ກະຈັດກະຈາຍໄປ.

⁵²ພຣະອົງຊົງປົດເຈົ້າຊາຍທັງຫລາຍລົງຈາກພຣະບັນລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກຊູຜູ້ຕຳ້ອຍຂຶ້ນ.

⁵³ພຣະອົງຊົງເຕີມສົງຄິດທັງຫລາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ອິດຫົວ, ແຕ່ຄົນຮັງມີ ພຣະອົງປະທານຄວາມວ່າງເປົ່າໃຫ້.

⁵⁴ພຣະອົງຊົງປະທານຄວາມຊ່ອຍເຫລືອແກ່ຊາວອີສະຣາເອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຊົງຈຳກັດສະແດງພຣະເມດຕາ⁵⁵(ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບອກໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ) ຕໍ່ອັບຣາຮາມ ແລະ ຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງເພີນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

⁵⁶ນາງມາຣີອາໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບນາງເອລີຊາເບັດປະມານສາມເດືອນ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນນາງກໍ່ໄດ້ກັບຄືນໄປເຮືອນຂອງຕົນ.⁵⁷ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ນາງເອລີຊາ-ເບັດຈະໃຫ້ກຳເນີດລູກ ແລະ ນາງກໍ່ໄດ້ປະສູດລູກຊາຍ.⁵⁸ເພື່ອນບ້ານຂອງນາງ ແລະ ພວກຍາດຕິພັນຢູ່ໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສະແດງພຣະ-ເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ນາງ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນຊົມຊື່ນຍິນດີຮ່ວມກັນກັບນາງ.

⁵⁹ເມື່ອຄົບເຖິງວັນທີແປດ ພວກເຂົາກໍພາກັນມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ້ນຮັບພິທີຕັດ. ພວກເຂົາຈະໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍວ່າ“ເຊກາຣິຢາ,” ຕາມຊື່ຂອງບິດາ.
⁶⁰ແຕ່ແມ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ຕອບ ແລະ ໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ. ເພິ່ນຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ໂຢຮັນ.”⁶¹ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ໃນພວກຜີ-
ນ້ອງຂອງເຈົ້າບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຊື່ຢ່າງນັ້ນ.”
⁶²ພວກເຂົາຈຶ່ງສະແດງທ່າທົບພາສາໄປ ແກ່ບິດາຂອງເດັກນ້ອຍ ຢາກໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍນັ້ນວ່າຢ່າງໃດ.⁶³ບິດາຂອງເພິ່ນຂໍກະດານ ແລະ ຂຽນລົງໄປວ່າ
“ຊື່ຂອງລາວແມ່ນ ໂຢຮັນ” ແລະ ພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈໃນເລື່ອງນີ້.
⁶⁴ທັນໃດນັ້ນ ປາກຂອງເຊກາຣິຢາກໍເປີດອອກ ແລະ ລິນຂອງລາວກໍອ່ອນ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າ ແລະ ໄດ້ກ່າວສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າ.
⁶⁵ທຸກຄົນຢູ່ອ້ອມຮອບເພິ່ນເກີດຄວາມຢ້ານກົວ ເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນທັງຫມົດນີ້ກໍຖືກຊ່າລືໄປທົ່ວເນີນພູເຂດແດນຂອງຢູດາຍ.
⁶⁶ແລະທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນກໍເກັບເລື່ອງນີ້ໄວ້ໃນໃຈ, ຕ່າງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ເດັກນັ້ນຈະເຕີບໂຕເປັນຢ່າງໃດຕໍ່ໄປ?” ເພາະພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍສະ-
ຖິດຢູ່ກັບເຂົາ.
⁶⁷ເຊກາຣິຢາບິດາຂອງເດັກ ກໍເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຳທ່ານວາຍ, ໄດ້ກ່າວວ່າ,⁶⁸“ສັນຮະເສີນຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ,
ພຣະເຈົ້າຂອງອິສະຣາເອນ, ເພາະພຣະອົງມາເພື່ອຊ່ວຍ ແລະ ຊົງຖືເອົາພົນລະເມືອງຂອງພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດ.
⁶⁹ພຣະອົງຊົງຍົກແກແຫ່ງຄວາມລອດຜົນ ສຳລັບພວກເຮົາ ໃນເຮືອນຂອງດາວິດ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ,⁷⁰ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍປາກ
ຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ສັກສິດ ຜູ້ຊົງຢູ່ໃນສະໄຫມບູຮານ.”⁷¹ພຣະອົງຈະນຳຄວາມພົ້ນຈາກສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະ
ຈາກມືຄົນທັງປວງທີ່ກຽດຊັງເຮົາ.
⁷²ພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງນີ້ ເພື່ອສະແດງພຣະເມດຕາ ແກ່ບິດາຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ ແລະເພື່ອຮະນົກເຖິງພຣະສັນຍາອັນບໍ່ອິສຸດຂອງພຣະອົງ.
⁷³ຊົງເປັນຄຳສາບານທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ແກ່ອົບຮາຣາມບິດາຂອງພວກເຮົາ.⁷⁴ພຣະອົງຊົງສັນຍາກັບພວກເຮົາວ່າ,
ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກມືຂອງສັດຕູ ແລະ ພວກເຮົາຈະໄດ້ປົດຮະບັດພຣະອົງໂດຍປາສະຈາກຄວາມຢ້ານ,⁷⁵ດ້ວຍຄວາມບໍ່ອິສຸດ
ແລະຄວາມຊອບທັມຕໍ່ພຣະພໍ່ພຣະອົງຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.
⁷⁶ແມ່ນແລ້ວ, ແລະ ທ່ານທີ່ເປັນລູກເອີຍ, ຈະເອີ້ນເຈົ້າວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າອົງຜູ້ສູງສຸດ, ເພາະວ່າເຈົ້າຈະໄປກ່ອນຫນ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເພື່ອຕັ້ງຫນ້າຂອງພຣະອົງເພື່ອຕັ້ງມາໃໝ່ພົນສຳລັບການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ,⁷⁷ໂດຍການຊົງໂຜດຍົກບາບກັມຂອງພວກເຂົາ.
⁷⁸ນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນດ້ວຍໃຈມືພຣະເມດຕາກາຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ເນື່ອງດ້ວຍແສງສະຫວ່າງໃນຍາມຮຸ່ງເຮົາຈາກທີ່ສູງຈະມາຊ່ວຍພວກເຮົາ.
⁷⁹ເພື່ອສ້າງສະຫວ່າງໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມມືດ ແລະ ໃນເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງນີ້ ເພື່ອນຳພາຕົນຂອງເຮົາໄປໃນທາງແຫ່ງສັນຕິສຸກ.”
⁸⁰ບິດາ ລູກນ້ອຍນັ້ນກໍເຫັນຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ເຂັ້ມແຂງໃນຝ່າຍຈິດວິນຍານ, ແລະເພິ່ນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປ່າຈົນເຖິງວັນທີ່ຈະໄດ້ມາປະ-
ກົດແກ່ພວກອິສະຣາເອນ.

2 ¹ໃນຄາວນັ້ນ, ເປັນເວລາທີ່ ກາຍຊາ ໂອຄຸດໂຕໄດ້ສົ່ງຄຳສັ່ງໃຫ້ຈິດທະບຽນສຳມະໂນຄົວຂອງທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທົ່ວຮາຊະອານາຈັກ.
²ນີ້ເປັນການຈິດທະບຽນສຳມະໂນຄົວເທື່ອທຳອິດ ໃນສະໄຫມທີ່ ກິເຣນີໂອ ເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງຊີເຣຍ.³ດັ່ງນັ້ນ
ທຸກຄົນຕ້ອງໄປຍັງບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ ເພື່ອທີ່ຈະຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວ.
⁴ໂຢເຊັບເຊັ່ນດຽວກັນກັບກັບຂຶ້ນໄປຈາກເມືອງນາຊາເຣັດ, ແຂວງຄາລິເລ ໄປຍັງເມືອງຂອງດາວິດ, ແຂວງຢູດາຍ ຊຶ່ງຊື່ວ່າເບັດເລເຮັມ, ເພາະເພິ່ນເປັນເຊື້ອ-
ສາຍວົງສະກຸນດຽວກັບດາວິດ.⁵ເພິ່ນໄດ້ໄປທີ່ນັ້ນພ້ອມຂຶ້ນທະບຽນກັບ ມາຣີອາ ຍິງທີ່ເພິ່ນຫມັ້ນຫມາຍໄວ້ແລ້ວ ແລະ ສ່ວນນາງກໍກຳລັງຖືພາຢູ່.
⁶ຂະນະທີ່ພວກເຂົາທັງສອງຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ກໍເຖິງເວລາທີ່ມາຣີອາຈະປະສູດບຸດ.⁷ນາງຈຶ່ງໄດ້ປະສູດບຸດຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ເປັນບຸດຜູ້ກົກຂອງນາງ. ແລະ
ນາງໄດ້ຮັບພັນພຣະອົງໄວ້ດ້ວຍຜ້າອ້ອມ ແລະວາງພຣະອົງໄວ້ໃນຮາງຫຍ້າ, ເພາະບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງສຳລັບພວກເຂົາໃນໂຮງແຮມ.
⁸ມີພວກລ້ຽງແກະໃນແຖບນັ້ນ ກຳລັງລ້ຽງຝູງແກະຂອງເຂົາຢູ່ທັງຫຍ້າ, ໃນເວລາກາງຄືນ.⁹ທູດສະຫວັນຕົນຫນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະ-
ກົດແກ່ເຂົາ, ຮັດສະຫມິດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້ອງຮອບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫ້າມໃຈຫລາຍ.
¹⁰ແລ້ວທູດສະຫວັນຕົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຢ່າຊູ່ຢ້ານເລີຍ, ເພາະເຮົານຳເອົາຂ່າວດີມາໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຈະນຳຄວາມຊື່ນຊົມຍິນ-
ດີອັນໃຫຍ່ຫລວງມາສູ່ພົນລະເມືອງທັງໝົດ.¹¹ມີພຣະຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົນອົງຫນຶ່ງມາບັງເກີດສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍໃນຄອບຄົວຂອງດາວິດ!
ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!¹²ນີ້ຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຄື: ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ພົບກຸ່ມມານຕົນຫນຶ່ງພ້ອມດ້ວຍຜ້າອ້ອມ
ແລະ ນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ.”
¹³ໃນທັນໃດນັ້ນ ກໍມີກອງທັບຈາກສະຫວັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ໄດ້ມາສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັບທູດສະຫວັນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ.
¹⁴“ພຣະຮັດສະຫມິດຈຶ່ງມີແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສູງສຸດ, ແລະ ສັນຕິສຸກຈຶ່ງບັງເກີດທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ ແກ່ມະນຸດທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງຊອບພຣະທັຍ.”
¹⁵ເມື່ອທູດສະຫວັນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ໄປຈາກພວກເຂົາຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນແລ້ວ, ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ເວົ້າຕໍ່ກັນວ່າ, “ໃຫ້ເຮົາໄປທີ່ເມືອງເບັດເລເຮັມເຫະ, ແລະ
ເພື່ອໄປເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງແຈ້ງແກ່ເຮົານັ້ນ.”¹⁶ພວກເຂົາກໍຮີບໄປແລ້ວພົບມາຣີອາ ກັບ ໂຢເຊັບ ແລະ ໄດ້ເຫັນພຣະກຸ່ມ-
ມານນັ້ນນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ.
¹⁷ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເລົ່າເລື່ອງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນເຖິງກຸ່ມມານນັ້ນ.
¹⁸ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວທີ່ພວກຄົນລ້ຽງແກະເລົ່າໃຫ້ຟັງກໍພາກັນປະຫລາດໃຈ.¹⁹ແຕ່ຝ່າຍມາຣີອາກໍຄິດຮຳເຝິງກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ນາງໄດ້ຍິນ ແລະ
ເກັບຮັກສາເລື່ອງນັ້ນໄວ້ໃນໃຈ.²⁰ພວກຄົນລ້ຽງແກະຈຶ່ງກັບໄປ ຍ້ອງຍໍສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າ, ສຳລັບເຫດການທັງປວງທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະໄດ້ຍິນ
ແລະໄດ້ເຫັນ ຕາມທີ່ໄດ້ບອກໄວ້ກັບເຂົານັ້ນ.
²¹ເມື່ອຄົບແປດວັນແລ້ວ ເຊິ່ງເປັນວັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ, ເຂົາຈຶ່ງໃສ່ຊື່ພຣະອົງນັ້ນວ່າ ເຢຊູ ເຊິ່ງເປັນຊື່ຕາມທີ່ທູດສະຫວັນໄດ້ບອກໄວ້ກ່ອນ ທີ່ພຣະ-
ອົງຈະປະຕິສົນທິໃນຫ້ອງ.
²²ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຈະທຳພິທີຊຳຮະຕົວໃຫ້ສະ-
ອາດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊແລ້ວ, ໂຢເຊັບແລະ ມາຣີອາໄດ້ນຳພຣະອົງໄປຍັງພຣະວິຫານໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຖວາຍແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
²³ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ແລ້ວໃນພຣະບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ລູກຊາຍກົກທຸກຄົນທີ່ເກີດຈາກທ້ອງແມ່ ຈະຕ້ອງມອບຖວາຍແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນ-
ເຈົ້າ.”²⁴ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ແລ້ວໃນພຣະບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄື “ນົກເຂົ້າຄູ່ຫນຶ່ງຫລືນົກກາງ-
ແກຫນຸ່ມສອງໂຕ.”
²⁵ນີ້ແຫລະ, ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຊື່ ຊີເມໂອນ ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນສິນທັມແລະຢາກເກງພຣະ-
ເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ຄອຍຖ້າຜູ້ທີ່ຈະບັນເທົາທຸກຂອງຄົນອິສະຣາເອນ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດຊຶ່ງສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ.²⁶ພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດໄດ້ຊົງສຳແດງເປີດເຜີຍ
ແກ່ເພິ່ນແລ້ວວ່າ, ເພິ່ນຈະບໍ່ຕາຍຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນພຣະຄຣິດເຈົ້າຜູ້ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²⁷ຊິເມໂອນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງນຳ. ເມື່ອບິດາມານດາໄດ້ນຳເອົາພຣະກຸມມານເຢຊູເຂົ້າໄປ ເພື່ອທຳຕາມທຳນຽມປະຕິບັດຂອງພຣະບັນຍັດ.²⁸ຊິເມໂອນໄດ້ສູ້ມເອົາກຸມມານໄວ້ໃນອ້ອມແຂນ ແລະ ສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ.

²⁹“ຂ້າແຕ່ພຣະອົງເຈົ້າ ບັດນີ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄປເປັນສຸກ ຕາມພຣະທັມຂອງພຣະອົງເຖິດ.”

³⁰ເພາະວ່າຕາຂ້າພຣະອົງໄດ້ເຫັນຄວາມລອດຜົນຂອງພຣະອົງແລ້ວ,³¹ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັດຕຽມໄວ້ ສຳລັບຄົນໃນຍຸກນີ້.

³²ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການເປີດເຜີຍທີມາເຖິງບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ພຣະສະຫງ່າຣາສີທີມີແກ່ພວກອິສະຣາເອນ ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.”

³³ບິດາມານດາຂອງພຣະກຸມມານກໍປະຫລາດໃຈໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ຊິເມໂອນໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະກຸມມານນັ້ນ.³⁴ຊິເມໂອນໄດ້ອວຍພອນແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ກ່າວແກ່ມາຣິອາມານດາຂອງພຣະກຸມມານ ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນໃນພວກອິສະຣາເອນລົ້ມລົງ ແລະ ຍົກຊື່ຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອເປັນຫມາຍສຳຄັນທີ່ຖືກກ່າວປະຕິເສດ.”³⁵ ແລະ ດາບຈະແຕ່ງທະລຸຈິດໃຈຂອງທ່ານເພື່ອທີ່ຄວາມຄິດໃນໃຈຂອງຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຈະຖືກປະກົດແຈ້ງອອກມາ.”

³⁶ຍັງມີຫມໍ້ທ່ານວາຍຍິງຄົນຫນຶ່ງຊື່ ອານາ. ນາງເປັນລູກຂອງຟານູເອັນໃນເຜົ່າອາເຊ. ນາງເປັນຄົນແກ່ຊະຣາຫລາຍແລ້ວ ນາງຢູ່ກິນນຳສາມີເປັນເວລາເຈັດປີ ຫລັງຈາກທີ່ເປັນສາວປອດ.³⁷ ແລ້ວກໍເປັນຫມ້າຍເປັນເວລາແປດສິບສິບ ນາງບໍ່ເຄີຍອອກຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແຕ່ໄດ້ຢູ່ປະຕິບັດພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຖືສິນອິດອາຫານ ແລະ ໄຫວ້ວອນທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ.³⁸ ໃນຂະນະນັ້ນ ນາງໄດ້ເຂົ້າມາຫາພວກເຂົາແລະໂມ-ທະນາພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະນາງໄດ້ບອກກ່ຽວກັບພຣະກຸມມານໃຫ້ຄົນທັງປວງທີ່ກຳລັງຄອຍຖ້າການຊົງໄຖ່ໃຫ້ພົນ ຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

³⁹ເມື່ອພວກເພິ່ນໄດ້ເຮັດສຳເລັດທຸກສິ່ງຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳນົດໃຫ້ເຮັດ ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ກັບເມືອງນາຊາເຣັດ ແຂວງຄາລີ-ເລບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕີນ.⁴⁰ ພຣະກຸມມານນັ້ນກໍໄຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ແຂງແຮງ, ເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິປັນຍາ, ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກໍສະ-ຖິດຢູ່ເຫມືອພຣະອົງ.

⁴¹ຝ່າຍບິດາມານດາຂອງພຣະອົງ ເຄີຍໄດ້ໄປຮ່ວມເທສະການປັດສະຄາ ທີນະຄອນເຢຣູຊາເລັມທຸກປີ.⁴² ເມື່ອພຣະອົງມີອາຍຸສິບສອງປີ ພວກເພິ່ນກໍພາພຣະອົງຂຶ້ນໄປຮ່ວມເທສະການປັດສະຄານັ້ນອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ.⁴³ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເພິ່ນຢູ່ຄົບກຳນົດວັນປັດສະຄານັ້ນແລ້ວ ພວກເພິ່ນກໍເລີ່ມເດີນທາງກັບບ້ານ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຍັງຄ້າງຢູ່ທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ບິດາມານດາຂອງພຣະອົງບໍ່ຮູ້.

⁴⁴ພວກເພິ່ນທັງສອງຄິດວ່າພຣະອົງຢູ່ນຳກຸ່ມຄົນທີ່ເດີນທາງມາດ້ວຍກັນກັບພວກເພິ່ນ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອພວກເພິ່ນເດີນທາງກັບໄປໄດ້ມືຫນຶ່ງ. ຈົ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຊອກຫາພຣະອົງໃນຫມູ່ພັນຮ່ວງ ແລະ ຫມູ່ເພື່ອນ ຂອງພວກເພິ່ນ.

⁴⁵ເມື່ອພວກເພິ່ນບໍ່ພົບພຣະອົງ, ພວກເພິ່ນຈຶ່ງກັບຄືນໄປທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຊອກຫາພຣະອົງທີ່ນັ້ນ.⁴⁶ ຫລັງຈາກນັ້ນສາມວັນ ພວກເພິ່ນກໍພົບພຣະອົງນັ່ງຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ຫ່າມກາງພວກອາຈານ ກຳລັງຟັງແລະຖາມຄຳຖາມພວກອາຈານເຫລົ່ານັ້ນຢູ່.

⁴⁷ຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ຍິນກໍປະຫລາດໃຈໃນສະຕິປັນຍາແລະ ຄຳຕອບຂອງພຣະອົງ.

⁴⁸ເມື່ອພວກເພິ່ນເຫັນພຣະອົງ, ພວກເພິ່ນກໍອັດສະຈັນໃຈ. ມານດາຂອງພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບພຣະອົງວ່າ, “ລູກເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ແກ່ເຮົາ? ຟັງເດີ, ພໍ່ກັບແມ່ໄດ້ຊອກຫາເຈົ້າດ້ວຍຄວາມທຸກໃຈຫລາຍ.”⁴⁹ ຝ່າຍພຣະອົງກໍຕອບພວກເພິ່ນວ່າ, “ພວກທ່ານຊອກຫາເຮົາເຮັດຫຍັງ? ພວກທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ ຫລື ວ່າ ເຮົາຕ້ອງຢູ່ໃນທີ່ສະຖິດແຫ່ງພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”⁵⁰ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄຳຕອບເຫລົ່ານັ້ນວ່າພຣະອົງຫມາຍເຖິງຫຍັງ.

⁵¹ແລ້ວພຣະອົງກໍກັບໄປຍັງເມືອງນາຊາເຣັດພ້ອມກັບພວກເພິ່ນ ແລະ ເຊື່ອຟັງພວກເພິ່ນ.

ສ່ວນມານດາຂອງພຣະອົງກໍເກັບຮັກສາເລື່ອງທັງຫລາຍນີ້ໄວ້ໃນໃຈ.⁵² ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍໄດ້ຈະເຣີນຂຶ້ນໃນດ້ານສະຕິປັນຍາ, ແລະ ດ້ານຮ່າງກາຍ, ແລະ ເປັນທີ່ພຣະທັຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດ.

3 ¹ໃນປີທີສິບຫ້າໃນຣາຊການຂອງຈັກກະພັດຕິເບຣີໂອ - ຂະນະທີ່ ປົນຕີໂອປລາດ ເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງຢູດາຍ, ເຮໂຣດເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງຄາລີເລ, ນ້ອງຊາຍຂອງເຮໂຣດຄື ຟິລິບ ເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງອິຕູຣາຍແລະທຣາໂຄນິດ, ລີຊາເນຍເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງອາບິເລັນ.² ໃນສະໄຫມຂອງມະຫາປະ-ໂຣຫິດອັນນາ ແລະ ກາຍະຝາມີພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງໂຢຮັນບຸດເຊກາຣີຢາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

³ໂຢຮັນໄດ້ໄປຫົວເຂດອ້ອມແອ້ມແມ່ນ້ຳຈຳແນນ, ປະກາດບັບຕິສະມາ ສະແດງການຖິ້ມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່ ເພື່ອຮັບການຍົກໂທດຍົກຄວາມຜິດບາບເສຍ.

⁴ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ແລ້ວໃນຫນັງສືຖ້ອຍຄຳຂອງເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ມີສຽງຫນຶ່ງຮ້ອງໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານວ່າ

‘ທ່ານຄວນຈັດແຈງທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ພ້ອມ, ທ່ານຄວນເຮັດຫນ້າທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊື່ໄປ.

⁵ຮ່ອມທຸກຮ່ອມຈະໄດ້ຖິ້ມໃຫ້ເຕັມ, ພູເຂົາແລະໂນນພູທຸກຫນ່ວຍຈະເຮັດໃຫ້ຕຳລົງສະເຫມີກັນ, ທາງຄົດຈະເຮັດໃຫ້ຊື່ແລະທາງມີຕຳຈະເຮັດໃຫ້ກ້ຽງ.

⁶ມະນຸດທັງປວງຈະໄດ້ເຫັນການຊົງຊ່ວຍຂອງພຣະເຈົ້າ.”

ໂຢຮັນຈຶ່ງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນກຸ່ມໃຫຍ່ທີ່ອອກມາຮັບບັບຕິສະມາຈາກຕີນວ່າ, “ໂອ ຮ້າຍຊາດູຮ້າຍເອີຍ! ໃຜໄດ້ບອກສູ່ໃຫ້ປົບຫນີຈາກພຣະຜິ-ໂຣດແລະໂທດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ?

⁸ເຫດສັນນັ້ນ, ຈົ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນຜົນຂອງການຖິ້ມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່, ຢ່າຕັ້ງນິກໃນໃຈເອົາເອງວ່າ ‘ພວກເຮົາມີອັບຣາຮາມເປັນບິດາ’ ເພາະເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮິດອາດຈະບັນດານໃຫ້ລູກຫລານທັງຫຼາຍເກີດແກ່ອັບຣາຮາມຈາກກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້.

⁹ບັດນີ້ຂວານກ່ວາໄວ້ທີ່ເຫງົາຕີນໄມ້ແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນໄມ້ທຸກຕີນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີ ກໍຈະຖືກປັ້ນແລະໂຍນຖິ້ມລົງໃສ່ໄຟ.”

¹⁰ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງຖາມໂຢຮັນວ່າ, “ຖ້າດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາເຮັດແນວໃດ?”¹¹ ເພິ່ນໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຫາກຜູ້ໃດທີ່ມີເສື້ອສອງໂຕ ເຈົ້າຈຶ່ງປັ້ນໃຫ້ຜູ້ບໍ່ມີ ແລະຜູ້ທີ່ມີອາຫານກໍຄວນແບ່ງເຊັນດຽວກັນ.”

¹²ພວກຄົນເກັບພາສີກໍໄດ້ມາຮັບບັບຕິສະມາເຫມືອນກັນ ແລະພວກເຂົາຖາມເພິ່ນວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພໍ່ອຍຄວນຈະເຮັດຢ່າງ-ໃດ?”¹³ ເພິ່ນຕອບເຂົາວ່າ, “ຢ່າໄດ້ເກັບພາສີເກີນອັດຕາທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ເກັບ.”

¹⁴ມີທະຫານບາງຄົນກໍຖາມເພິ່ນເຫມືອນກັນວ່າ, “ແລ້ວພວກຂ້າພໍ່ອຍເດ? ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດແນວໃດ?” ເພິ່ນຈຶ່ງຕອບເຂົາວ່າ, “ຢ່າຂົມ-ເຫັງເອົາເງິນຈາກຜູ້ໃດ, ຢ່າຫາຄວາມບໍ່ຈົງໃສ່ໃຜ. ຈົ່ງພໍໃຈໃນຄຳຈ້າງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮັບ.”

¹⁵ຂະນະທີ່ປະຊາຊົນກໍລັງຄາດຫວັງຢ່າງແຮງກ້າວພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາ, ທຸກຄົນກໍຄິດໃນໃຈວ່າໂຢຮັນອາດຈະເປັນພຣະຄຣິດ.¹⁶ ໂຢ-ຮັນຈຶ່ງໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າທຸກຄົນວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັບບັບຕິສະມາໃນນ້ຳກໍຈົງ, ແຕ່ມີທ່ານຜູ້ຫນຶ່ງຈະສະເດັດມາເປັນຜູ້ມີອິດທິພົນກວ່າເຮົາອີກ, ຊຶ່ງເຮົາບໍ່ສົມຄວນແມ່ນແຕ່ຈະແກ້ສາຍຮັດເກີບຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແລະໃນໄຟ.

¹⁷ດັ່ງຝັດເຂົ້າຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ໃນມືພຣະອົງແລ້ວ ເພື່ອຊ້າອະລານເຂົ້າຂອງພຣະອົງໃຫ້ກ້ຽງດີ ແລະ ເພື່ອແຍກເຂົ້າເມັດດີໃສ່ໄວ້ໃນເລົ້າຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງເຜົາເຂົ້າລົບດ້ວຍໄຟທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດ.”

¹⁸ໂຢຮັນໃຊ້ການກະຕຸ້ນເຕືອນຫລາຍປະການ ໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ປະຊາຊົນ.¹⁹ເມື່ອເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງເມືອງ, ເມື່ອຖືກໂຢຮັນກ່າວຕິ-
ຕຽນເພາະເລື່ອງນາງ ເຮໂຣດເດຍ ພັນຣະຍານັ້ນອາດຊາຍຂອງຕົນ ແລະ ເພາະການຊົງທັງຫລາຍທີ່ເຮໂຣດໄດ້ເຮັດນັ້ນ.²⁰ເຮ-
ໂຣດຍັງເຮັດການຊົງນີ້ເພື່ອກັບການທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ ຄືໄດ້ຈັບໂຢຮັນຂັງໄວ້ໃນຄຸກ.
²¹ຢູມາເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຊົງຮັບບັບຕິສະມາເຫມືອນກັນ, ແລະ ຂະນະທີ່ພຣະອົງກໍາລັງອະທິຖານຢູ່ ທ້ອງຟ້າກໍໄຂອອກ.
²²ແລະ ພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດ ຊົງຮູບເຫມືອນນົກເຂົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາສະຖິດຢູ່ເທິງພຣະອົງ ແລະມີພຣະສຸຣະສຽງອອກມາຈາກຟ້າສະຫວັນວ່າ,
“ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ຢູ່ຊອບໃຈຫລາຍໃນທ່ານ.”
²³ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕັ້ງຕົນປະຕິບັດພາຣະກິດຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງມີອາຍຸປະມານສາມສິບປີ (ຕາມຄວາມ ເຂົ້າໃຈຂອງຄົນທັງຫລາຍ
ພວກເຂົາຄິດວ່າ) ພຣະອົງເປັນບຸດຂອງໂຢເຊັບ, ໂຢເຊັບເປັນບຸດຂອງເຮລີ.²⁴ເຮລີເປັນບຸດຂອງມັດທາດ, ມັດທາດເປັນບຸດຂອງເລວີ, ເລວີເປັນບຸດຂອງເມ-
ລະຂີ, ເມລະຂີເປັນບຸດຂອງຢັນນາ, ຢັນນາເປັນບຸດຂອງໂຢເຊັບ.
²⁵ໂຢເຊັບເປັນບຸດຂອງມັດຕາເທຍ, ມັດຕາເທຍເປັນບຸດຂອງອາໂມ, ອາໂມເປັນບຸດຂອງນາຮຸມ, ນາຮຸມເປັນບຸດຂອງເອຊະລີ, ເອຊະລີເປັນບຸດຂອງນາຄາຍ.
²⁶ນາຄາຍເປັນບຸດຂອງມາອາດ, ມາອາດເປັນບຸດຂອງມັດຕາເທຍ, ມັດຕາເທຍເປັນບຸດຂອງເຊເມອິນ, ເຊເມອິນເປັນບຸດຂອງໂຢເຊັກ, ໂຢ-
ເຊັກເປັນບຸດຂອງໂຢດາ.
²⁷ໂຢດາເປັນບຸດຂອງໂຢຮານັນ, ໂຢຮານັນເປັນບຸດຂອງເຮສາ, ເຮສາເປັນບຸດຂອງເຊຣູບບາເບນ, ເຊຣູບບາເບນເປັນບຸດຂອງເຊອານຕີເອນ, ເຊອານຕີ-
ເອນເປັນບຸດຂອງເນອີ.²⁸ເນອີເປັນບຸດຂອງເມລະຂີ, ເມລະຂີເປັນບຸດຂອງອັດຕີ, ອັດຕີເປັນບຸດຂອງໂກຊາມ, ໂກຊາມເປັນບຸດຂອງເອັນມາດາມ,
ເອັນມາດາມເປັນບຸດຂອງເອຣະ.²⁹ເອຣະເປັນບຸດຂອງໂຢຊວຍ, ໂຢຊວຍເປັນບຸດຂອງເອລີເອເຊ, ເອລີເອເຊເປັນບຸດຂອງໂຢຣິມ, ໂຢຣິມເປັນບຸດຂອງມັດ-
ທາດ, ມັດທາດເປັນບຸດຂອງເລວີ.
³⁰ເລວີເປັນບຸດຂອງຊີມີໂອນ, ຊີມີໂອນເປັນບຸດຂອງຢູດາ, ຢູດາເປັນບຸດຂອງໂຢເຊັບ, ໂຢເຊັບເປັນບຸດຂອງໂຢນາມ, ໂຢນາມເປັນບຸດຂອງເອລີຢາກິມ.³¹ເອລີ-
ຢາກິມເປັນບຸດຂອງເມເລອາ, ເມເລອາເປັນບຸດຂອງເມັນນາ, ເມັນນາເປັນບຸດຂອງມັດຕາທາ, ມັດຕາທາເປັນບຸດຂອງນາທານ, ນາທານເປັນບຸດຂອງດາວິດ.
³²ດາວິດເປັນບຸດຂອງເຢຊີ, ເຢຊີເປັນບຸດຂອງໂອເບັດ, ໂອເບັດເປັນບຸດຂອງໂອອາດ, ໂອອາດເປັນບຸດຂອງສານໂມນ, ສານໂມນເປັນບຸດຂອງນາໂຊນ.
³³ນາໂຊນເປັນບຸດຂອງອ່າມິນາດາບ, ອ່າມິນາດາບເປັນບຸດຂອງອັດຕີ, ອັດຕີເປັນບຸດຂອງອານີ, ອານີເປັນບຸດຂອງເອຊະໂຣນ, ເອຊະ-
ໂຣນເປັນບຸດຂອງເປເຣັດ, ເປເຣັດເປັນບຸດຂອງຢູດາ.³⁴ຢູດາເປັນບຸດຂອງຢາໂຄບ, ຢາໂຄບເປັນບຸດຂອງອີຊາກ, ອີຊາກເປັນບຸດຂອງອັບຣາຮາມ,
ອັບຣາຮາມເປັນບຸດຂອງເຕຣາ, ເຕຣາເປັນບຸດຂອງນາໂອ.³⁵ນາໂອເປັນບຸດຂອງເສຣຸກ, ເສຣຸກເປັນບຸດຂອງເອຣູ, ເອຣູເປັນບຸດຂອງເປເລັກ,
ເປເລັກເປັນບຸດຂອງເອເບ, ເອເບເປັນບຸດຂອງເຊລາ.
³⁶ເຊລາເປັນບຸດຂອງກາຍນານ, ກາຍນານເປັນບຸດຂອງອາກັບຊາດ, ອາກັບຊາດເປັນບຸດຂອງເຊມ, ເຊມເປັນບຸດຂອງໂນອາ, ໂນອາເປັນບຸດຂອງລາເມັກ.
³⁷ລາເມັກເປັນບຸດຂອງເມທູເຊລາ, ເມທູເຊລາເປັນບຸດຂອງເອໂນກ, ເອໂນກເປັນບຸດຂອງຢາເຣັດ, ຢາເຣັດເປັນບຸດຂອງມະຫາລາເລນ, ມະຫາລາ-
ເລນເປັນບຸດຂອງເກນານ.³⁸ເກນານເປັນບຸດຂອງເອໂນດ, ເອໂນດເປັນບຸດຂອງເຊດ, ເຊດເປັນບຸດຂອງອາດາມ, ອາດາມເປັນບຸດພຣະເຈົ້າ.

4 ¹ຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດ ໄດ້ສະເດັດກັບຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ແລະພຣະວິນ-
ຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພຣະອົງໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ທີ່ຊົງພຣະອົງຖືກມານຮ້າຍທົດລອງເປັນເວລາສິ້ນສຸດ. ໃນວັນເວລານັ້ນພຣະ-
ອົງບໍ່ໄດ້ຮັບປະທານສິ່ງໃດ ເມື່ອເວລາແຫ່ງການທົດລອງສິ້ນສຸດ ພຣະອົງຊົງຢາກອາຫານ.
³ມານຮ້າຍໄດ້ຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງສັ່ງຫົນກ່ອນນີ້ໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້າຈີ.”⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບມັນວ່າ, “ມີພຣະ-
ຄໍ້ມພິຂຽນໄວ້ວ່າ ‘ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດພຽງອາຫານສິ່ງດຽວກັບໄດ້.’”
⁵ຈາກນັ້ນມານຮ້າຍໄດ້ນຳພຣະເຢຊູເຈົ້າຂຶ້ນເມື່ອທີ່ສູງ ແລະສະແດງບັນດາຮາຊະອານາຈັກຕ່າງໆຂອງໂລກໃຫ້ພຣະອົງເຫັນໃນຊົ່ວຂະນະຫນຶ່ງ.
⁶ມານໄດ້ຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ເຮົາຈະມອບອິດອຳນາດທຸກຢ່າງແກ່ທ່ານ ລວມທັງສະຫງ່າຮາສີ
ເພາະວ່າອານາຈັກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກມອບສິດໄວ້ແກ່ເຮົາປົກຄອງແລ້ວ ແລະເຮົາສາມາດມອບໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃດກໍໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ຫາກທ່ານກຶມຂາບລົງໄຫວ້ເຮົາ
ແລະນະມັດສະການເຮົາ ສັບພະສິ່ງນັ້ນຈະເປັນຂອງທ່ານ.”
⁸ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບມານວ່າ, “ດັ່ງທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ, ‘ທ່ານຈົງຂາບໄຫວ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ.’”
⁹ຈາກນັ້ນມານຮ້າຍໄດ້ນຳພຣະອົງໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະນຳພຣະອົງຂຶ້ນໄປຢູ່ເທິງຫລັງ-
ຄາພຣະວິຫານ ແລະຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໂຕນລົງຈາກຫນີ້.”¹⁰ເພາະວ່າມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າຈະສັ່ງພວກທຸ-
ດສະຫວັນຂອງພຣະອົງດູແລແລະປົກປ້ອງທ່ານ.’¹¹ແລະ, ‘ທຸດສະຫວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະເອົາມືຮັບທ່ານໄວ້ບໍ່ໃຫ້ຕົນຂອງທ່ານຈະຕຳຫຼິດ.’”
¹²ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບມານວ່າ, “ມີຄຳກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ຢ່າໄດ້ທົດລອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.’”¹³ເມື່ອມານໄດ້ທົດລອງພຣະອົງທຸກປະ-
ການແລ້ວ ມັນກໍຫນີຈາກໄປແລະປະພຣະອົງໄວ້ຈົນກວ່າຈະມີໂອກາດອີກ.
¹⁴ຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດກັບຄືນແຂວງຄາລີເລ ດ້ວຍອິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າ, ແລະ ຂ່າວເລື່ອງຂອງພຣະອົງໄດ້ຊ່າ-
ລືໄປທົ່ວດິນແດນທີ່ຢູ່ອ້ອມເຂດນັ້ນ.¹⁵ແລະພຣະອົງເລີ່ມສັ່ງສອນໃນໂຮງທີ່ມະສາລາຂອງພວກເຂົາແລະທຸກຄົນກໍພາກັນສັນຣະເສີນພຣະອົງ.
¹⁶ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຍັງເມືອງນາຊາເຣັດ, ເມືອງທີ່ພຣະອົງຊົງຈະເຮັດໃຫຍ່ຂຶ້ນ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນໂຮງທີ່ມະສາລາໃນວັນສະບາ-
ໂຕຕາມເຄີຍ ແລະ ຊົງຍືນຂຶ້ນເພື່ອຈະອ່ານພຣະທັມ.¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ຍືນພຣະຄໍ້ມພິມວນຂອງເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃຫ້ພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງພິຫານັ້ງ-
ສີພຣະທັມມັ່ນອອກກໍພິບຂີ້ຫຼືຂຽນໄວ້ວ່າ,
¹⁸“ພຣະວິນຍານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງຂ້າພຣະເຈົ້າ, ເພາະຊົງໄດ້ຫົດສົງໃຫ້ຂ້າພຣະເຈົ້າປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ຄົນຍາກຈົນ.
ພຣະອົງສົງຂ້າພຣະເຈົ້າປະກາດອິສຣະພາບແກ່ບັນດາຊະເລີຍ ແລະເປີດຕາຄົນຕາບອດໄດ້ເຫັນຮຸ່ງອີກ, ເພື່ອປິດປອຍຜູ້ຖືກປົບບັງຄັບເປັນອິສຣະ.
¹⁹ເພື່ອປະກາດປິ່ແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”
²⁰ຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງອຳຫນັງສິນສົງຄົນໃຫ້ເຈົ້າຫນ້າທີ່ ແລະຊົງນັ່ງລົງ. ສາຍຕາຂອງຄົນທັງປວງໃນໂຮງທີ່ມະສາລາກໍຫລຽວເບິ່ງພຣະອົງ.²¹ພຣະ-
ອົງຈົງຊົງຕັ້ງຕົນກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພຣະຄໍ້ມພິທີທ່ານໄດ້ຍືນວັນນີ້ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ.”²²ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຫນ້ານເປັນພະຍານໃນສົງທີ່ພຣະອົງກ່າວ
ແລະຕ່າງກໍພາກັນປະຫລາດໃຈກັບຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພຣະຄຸນ ຊົງອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ, ເຂົາຈົງເວົ້າກັນວ່າ,
“ຄົນຜູ້ນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບບໍ່ແມ່ນຫລື?”
²³ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຄົນຈະກ່າວຄຳສຸພາສິດຂັ້ນຕໍ່ເຮົາເປັນແນວນີ້ ‘ນາຍຫມໍເອີຍ, ຈົ່ງປົວຕົວເອງໃຫ້ດີເຖິດ.
ອັນໃດກໍຕາມຊົງພວກເຮົາໄດ້ຍືນວ່າ ທ່ານໄດ້ກະທຳໃນເມືອງກາເປນາອູມ ກໍຈົ່ງເຮັດໃນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນທີ່ນີ້ເຫມືອນກັນ.’”²⁴ແຕ່ພຣະ-
ອົງຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງວ່າກັບພວກທ່ານວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນໃດໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖືໃນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ.

²⁵ ແຕ່ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ ໃນຄາວເອລີຢາ ມີແມ່ຫມ້າຍຫລາຍຄົນໃນແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນ ຂະນະທີ່ຊິງອັດທ້ອງ-
ຟ້າເປັນເວລາສາມປີທີ່ກເດືອນແລະກໍ່ເກີດການອິດຢາກຢ່າງຫນັກຫນ່ວງແຜ່ນດິນ. ²⁶ ແຕ່ເອລີຢາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຫາຜູ້ໃດ ຍົກເວັ້ນແຕ່ແມ່-
ຫມ້າຍຄົນຫນຶ່ງໃນເມືອງຊາເຣຟັດແຂວງຊີໂດນທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ²⁷ ແລະມີຄົນຂີ້ຫຼົງຫລາຍຄົນໃນແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນໃນຄາວຂອງເອລີຊາຜູ້ປະ-
ກາດພຣະທັມ, ແຕ່ບໍ່ມີຄົນໃດໄດ້ຮັບການຊົງຊ້າຣະໃຫ້ຕິສະອາດ ຍົກເວັ້ນແຕ່ ນາອາມານ ຊາວຊີເຣຍ.”

²⁸ ເມື່ອຄົນທັງປວງໃນໂຮງທັມສາລາພາກັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດເມື່ອໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນລຸກຂຶ້ນແລະຊຸກພຣະ-
ອົງອອກໄປນອກເມືອງ ແລະ ພາພຣະອົງໄປຍັງຫນ້າຜາຊັ້ນບ່ອນເມືອງຕັ້ງຢູ່ ເພື່ອຫມາຍຈະຊຸກພຣະອົງລົງຫນ້າຜາ. ³⁰ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຢ່າງຜ່ານພວກເຂົາໄປ
ແລະ ໄປຍັງທີ່ອີກແຫ່ງຫນຶ່ງ.

³¹ ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງໄປເຖິງເມືອງກາເປນາອູມເຊິ່ງເປັນເມືອງຫນຶ່ງໃນແຂວງຄາລິເລ ແລະຊົງເລີ່ມຕີນສັງສອນພວກເຂົາທັງຫລາຍໃນວັນສະ-
ບາໂຕ. ³² ພວກເຂົາກໍ່ປະຫລາດໃຈໃນຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງກ່າວດ້ວຍຣິດອໍານາດ.

³³ ໃນໂຮງທັມສາລານັ້ນ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງມີຜີຮ້າຍເຂົ້າສົ່ງຢູ່ ແລະ ລາວໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງວ່າ. ³⁴ “ໂອ! ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດອັນໃດໃຫ້ແກ່ທ່ານ, ເຢຊູໂທນາຊາ-
ເຣັດເອີຍ? ທ່ານມາເພື່ອທໍາລາຍພວກເຮົາຫລື? ເຮົາກໍ່ຮູ້ ວ່າທ່ານຄືອົງຜູ້ບໍ່ຮູ້ດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ.”

³⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຫ້າມຜີຮ້າຍໂດຍກ່າວວ່າ, “ມິດແມ ແລະອອກຈາກຄົນນີ້ເສຍ!” ເມື່ອຜີຮ້າຍເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນລືມລົງທໍາມະຖາກຸງປະຊາຊົນແລ້ວ
ມັນໄດ້ອອກຈາກຜູ້ນັ້ນແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະຣາຍແກ່ຄົນນັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ. ³⁶ ຄົນທັງປວງກໍ່ປະຫລາດໃຈ ແລະເວົ້າຕໍ່ກັນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
“ຄໍາເວົ້າເຫລົ່ານີ້ເປັນຢ່າງໃດຫນ້າ? ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງຜີຖ້ອຍຮ້າຍດ້ວຍສິດອໍານາດແລະຣິດເດດ ແລະພວກມັນກໍ່ອອກມາ.” ³⁷ ແລະຊື່ສຽງຂອງພຣະ-
ເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຊໍາລືໄປທຸກບ່ອນທົ່ວຂົງເຂດນັ້ນ.

³⁸ ເມື່ອພຣະອົງອອກຈາກໂຮງທັມສາລາ ແລະສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຊີໂມນ. ແມ່ເມຍຂອງຊີໂມນລືມລົງປ່ວຍເປັນໄຂ້ແຮງຫລາຍ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ອ້ອມວອນພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ໄຜດຮັກສາມາງ. ³⁹ ພຣະອົງຊົງຍືນຢູ່ຂ້າງນາງ ແລະຊົງຂະນາບຫ້າມອາການໄຂ້ ແລະໄຂ້ກໍ່ເຊົາໃນຫນ້າໃດນັ້ນ
ນາງກໍ່ລຸກຂຶ້ນບົວຣະບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງກັບພວກສາວິກ.

⁴⁰ ໃນເວລາຕາເວັນຕົກດິນ ປະຊາຊົນກໍ່ພາທຸກຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍພະຍາດຕ່າງໆ ມາຫາພຣະອົງ. ພຣະອົງກໍ່ຊົງວາງພຣະຫັດໃສ່ເຂົ້າທຸກຄົນ
ແລະໄຜດໃຫ້ເຂົ້າດື່ມ. ⁴¹ ພວກເພີມານຮ້າຍກໍ່ໄດ້ອອກຈາກພວກເຂົາ, ພາກັນຮ້ອງແຜດສຽງ ແລະເວົ້າວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ”
ແຕ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງຫ້າມຜີຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມັນເວົ້າ ເພາະພວກມັນຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

⁴² ເມື່ອເຖິງເວລາຮຸ່ງເຮົາ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ອອກໄປຍັງປ່າບ່ອນສະຫງົດ. ປະຊາຊົນກໍ່ຊອກຫາພຣະອົງ ແລະມາຍັງສະຖານທີ່ໆພຣະອົງຊົງຢູ່.
ເມື່ອພົບແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ພະຍາຍາມຫນ່ວງຫນ່ວງພຣະອົງໄວ້ບໍ່ໃຫ້ໄປຈາກພວກເຂົາ. ⁴³ ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຕ້ອງປະກາດຂ່າວປະ-
ເສີດເລື່ອງຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ຄົນໃນເມືອງອື່ນໆ ອີກຫລວງຫລາຍ, ເພາະ-
ນີ້ເປັນເຫດຜົນທີ່ເຮົາຖືກສົ່ງມາທີນີ້.” ⁴⁴ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຫສະຫນາປ່າວປະກາດໃນໂຮງທັມສາລາຕະຫລອດທີ່ແຂວງຢູດາຍຕໍ່ໄປ.

5 ບັດນີ້ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອປະຊາຊົນກໍາລັງບຸບຽດພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະຝັງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຍືນຢູ່ແຄມທະເລສາບເຄັນເນຊາເຣັດ.
ພຣະອົງຊົງເຫັນເຮືອສອງລໍາກໍາລັງຖືກລາກຂຶ້ນມາອີ່ມຝັງທະເລສາບນັ້ນ. ພວກຄົນຫາປາໄດ້ອອກໄປຈາກເຮືອ ແລະເຂົ້າກໍາ-
ລັງລ້າງມອງຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຢຊູຈຶ່ງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອລໍາຫນຶ່ງ ຄືເຮືອຂອງຊີໂມນແລ້ວ
ພຣະອົງຂໍໃຫ້ເຂົ້າຖອຍເຮືອອອກໄປໃນທະເລສາບໂດຍຫ່າງອອກໄປຈາກຝັ່ງຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງປະທັບລົງແລະສັງສອນປະຊາ-
ຊົນຈາກເຮືອລໍານັ້ນ.

⁴ ເມື່ອພຣະອົງຊົງສັງສອນສໍາເລັດແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ຊີໂມນວ່າ, “ຈົງພາຍເຮືອອອກໄປບ່ອນນໍ້າເລິກ ແລະ ຢ່ອນມອງຂອງພວກທ່ານລົງຈັບປາ.” ⁵ ຊີ-
ໂມນທູນຕອບວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າພໍ່ເຮົາຈົນອິດເມື່ອຍຫມົດຄືນ ແລະ ຈັບປາບໍ່ໄດ້ເລີຍ ແຕ່ເພາະພຣະອົງສັ່ງ ຂ້າ-
ພໍ່ເຮົາຈະຢ່ອນມອງລົງໄປຈັບປາ.” ⁶ ເມື່ອພວກເຂົາຢ່ອນລົງແລ້ວ ພວກເຂົາຈັບປາໄດ້ຈໍານວນຫລາຍ ຈົນມອງຂອງເຂົາພວມຈະຂາດ.
⁷ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງກວັກມືເຮົາຫມູ່ທີ່ຢູ່ເຮືອລໍາອື່ນໃຫ້ມາຊ່ອຍ. ເມື່ອເຂົາມາຊ່ອຍ ແລະ ເຮືອທັງສອງລໍາຂອງພວກເຂົາກໍ່ເຕັມຈົນເຮືອເກືອບຫລົ້ມ.
⁸ ແຕ່ເມື່ອຊີໂມນເປີດໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຂາບລົງທີ່ດິນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ທູນວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍເຊີນໄປໃຫ້ຫ່າງຈາກຂ້າ-
ພໍ່ເຮົາຖ້ອນ, ເພາະຂ້າພໍ່ເຮົາເປັນຄົນບາບ.” ⁹ ເປີດກັບຄືນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ນໍ້າກັນນັ້ນ ຕ່າງກໍ່ຖືປະຫລາດໃຈກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ພວກເຂົາຈັບປາໄດ້ນັ້ນ.
¹⁰ ຄົນເຫລົ່ານີ້ລວມທັງຢາໂກໂບແລະໂຍຮັນ ລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ ທີ່ເປັນຫມູ່ຮ່ວມງານກັບຊີໂມນ ແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບຊີໂມນວ່າ,
“ຢ່າຢ້ານເລີຍ ເພາະຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປທ່ານຈະເປັນຜູ້ຫາຄົນ.” ¹¹ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ນໍາເຮືອມາເຖິງຝັ່ງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ສະຫລະສັງສາຣະ-
ພັດໄວ້ບ່ອນນັ້ນແລ້ວຕາມພຣະອົງໄປ.

¹² ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຢູ່ໃນເມືອງໆຫນຶ່ງ, ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ປ່ວຍເປັນຂີ້ຫຼົງເຕັມຕົວ ເມື່ອຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ກົມຂາບລົງແລະອ້ອນ-
ວອນພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າຫາກພຣະອົງພໍໃຈ ຂ້າພະອົງກໍ່ຈະຫາຍສະອາດ.” ¹³ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຊົງຢຽດພຣະຫັດອອກຖືກຄົນນັ້ນ,
ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈແລ້ວ ຈົ່ງຕິສະອາດເຖິດ” ພະຍາດຂີ້ຫຼົງກໍ່ຫາຍໄປຈາກຄົນນັ້ນທັນທີ.

¹⁴ ພຣະອົງຈຶ່ງສັ່ງຫ້າມຜູ້ນັ້ນບໍ່ໃຫ້ບອກຜູ້ໃດ ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງທ່ານ ແລະສະແດງຕົວຕໍ່ປະໂຫຍດ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູ-
ຊາສໍາລັບການຮັກສາໃຫ້ສະອາດຂອງທ່ານ ຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ເພື່ອເປັນຄໍາພະຍານຕໍ່ພວກເຂົາ.”

¹⁵ ແຕ່ຊື່ສຽງຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າແຮງຊໍາລືເຜີຍແຜ່ໄປໂກອີກ ແລະ ປະຊາຊົນຈໍານວນຫລາຍໄດ້ຊຸມນຸມກັນເພື່ອຝັງຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ
ແລະເພື່ອຈະຊົງໄຜດຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີຈາກພະຍາດຕ່າງໆ. ¹⁶ ແຕ່ພຣະອົງມັກສະເດັດອອກໄປສະຖານທີ່ປ່ຽວ ແລະ ອະທິຖານ.

¹⁷ ຢູ່ມາວັນຫນຶ່ງເມື່ອພຣະອົງກໍາລັງສັ່ງສອນຢູ່, ມີພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກອາຈານສອນບັນຍັດນັ່ງຢູ່ຫນ້າດ້ວຍ ພວກເຂົາມາຈາກບ້ານຕ່າງໆໃນແຂວງຄາລິ-
ເລ, ແຂວງຢູດາຍ ແລະ ຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ຮິດເດດອໍານາດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ສະຖິດຢູ່ກັບພຣະອົງ ເພື່ອການຮັກສາພະຍາດ.

¹⁸ ມີຜູ້ຊາຍບາງຄົນໄດ້ຫາມຄົນເປັ້ງຜູ້ຫນຶ່ງນອນຢູ່ເທິງບ່ອນນອນນັ້ນມາຫາພຣະອົງ, ພວກເຂົາພະຍາຍາມຫາທາງທີ່ຈະຫາມຄົນເປັ້ງນັ້ນເຂົ້າມາດ້ານໃນ
ເພື່ອວາງຕໍ່ພຣະພິກຂຸຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ¹⁹ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຫາທາງເຂົ້າໄປໄດ້ເພາະມີຝູງຄົນບຽດກັນແຫນ້ນຫນາໄປຫມິດ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຂຶ້ນຫລັງ-
ຄາເຮືອນ ແລ້ວຢ່ອນຄົນເປັ້ງກັບທັງບ່ອນນອນລົງມາຕໍ່ພຣະພິກຂຸຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າທໍາມະຖາກຸງຝູງຄົນທັງຫລາຍ.

²⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາແລ້ວກໍ່ຊົງກ່າວກັບຄົນເປັ້ງນັ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ, ຄວາມພິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະພິຍາຍແລ້ວ.” ²¹ ຝ່າຍພວກນັກ-
ຫົມແລະພວກຟາຣີຊາຍ ກໍ່ຕັ້ງຕົ້ນຄໍາຖາມກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ເປັນໃຜຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າຫມົນປະຫມາດພຣະເຈົ້າເຊັ່ນນີ້?
ໃຜນໍາຈະຍົກຄວາມພິດບາບໄດ້ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ?”

²² ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຮູ້ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ຈຶ່ງຊົງກ່າວຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຕັ້ງຄໍາຖາມນີ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານ?

²³ ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນຫລືກັບການທີ່ຈະວ່າ ‘ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະພິຍາຍແລ້ວ’ ຫລື

“ຈົງລູກຂຶ້ນແລະຍ່າງໄປ?”²⁴ ແຕ່ເຫມືອນກັບທີ່ພວກທ່ານອາດຮູ້ໄດ້ວ່າ ບຸດມະນຸດມີສິດອຳນາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ເພື່ອໃຫ້ອະພິຍາຍຄວາມຜິດບາບໄດ້, ເຮົາບອກກັບທ່ານວ່າ “ຈົງລູກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າແລະກັບບ້ານຂອງທ່ານ.”

²⁵ໃນທັນໃດນັ້ນຄົນເປັ້ງໄດ້ລູກຂຶ້ນຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງປວງ ແລະຍົກເອົາບ່ອນນອນຊຶ່ງຕົນໄດ້ນອນນັ້ນກັບໄປບ້ານຂອງຕົນ ພ້ອມທັງຮ້ອງສັນຮະເສີນແຕ່ພຣະເຈົ້າ.

²⁶ທຸກຄົນຕ່າງກໍ່ຖືກປະຫລາດໃຈຫລາຍແລະພວກເຂົາພາກັນສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານ ແລະເວົ້າກັນວ່າ, “ວິນນີພວກເຮົາໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ອິດສະຈັນເກີດຂຶ້ນ.”

²⁷ຫລັງຈາກເຫດການເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະພຣະອົງເຫັນຄົນເກັບພາສີຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເລວີ ນັ່ງຢູ່ດ່ານພາສີ. ພຣະອົງຈຶ່ງບອກທ່ານວ່າ, “ຈົງຕາມເຮົາມາ.”²⁸ ແລ້ວເລວີກໍ່ລຸກຂຶ້ນ ຕາມພຣະອົງໄປ ແລະສະຫລະຖືມຫມິດທຸກສິ່ງເອົາໄວ້.

²⁹ແລ້ວເລວີຈຶ່ງໄດ້ຈັດໃຫ້ມີງານລ້ຽງອັນໃຫຍ່ຕ້ອນຮັບພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນເຮືອນຂອງຕົນ. ມີຄົນເກັບພາສີຈຳນວນຫລາຍທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະຄົນອື່ນໆໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມນັ່ງທີ່ໃຕ້ແລະຮັບປະທານອາຫານນຳພຣະອົງ.³⁰ ແຕ່ພວກຝາຣີຊາຍແລະພວກທີ່ມະຈານກຳລັງຈົມຕິດຽນພວກສິດຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງກິນແລະດື່ມດ້ວຍກັນກັບພວກເກັບພາສີແລະພວກຄົນບາບອື່ນໆ?”³¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຄົນທີ່ມີສຸຂະພາບດີບໍ່ຕ້ອງການຫມໍ້ຮັກສາ ມີແຕ່ຄົນປ່ວຍເທົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງການຫມໍ້. ³² ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະເອີ້ນເອົາຄົນສົນທັມໃຫ້ກັບໃຈ ແຕ່ມາເອີ້ນເອົາຄົນບາບໃຫ້ກັບໃຈ.”

³³ພວກເຂົາໄດ້ຟຸ້ນພຣະອົງວ່າ, “ພວກລູກສິດຂອງໂຢຮັນຖືສັນອິດອາຫານແລະອະທິຖານຢູ່ເລື້ອຍ ແລະລູກສິດຂອງພວກຝາຣີຊາຍກໍ່ເຮັດເຫມືອນກັນ. ແຕ່ສາວິກຂອງທ່ານພັດກິນແລະດື່ມ.”³⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ມີສະຫາຍຂອງເຈົ້າບ່າວຄົນໃດທີ່ຖືສັນອິດອາຫານໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າບ່າວຍັງຢູ່ກັບພວກເຂົາ?”³⁵ ແຕ່ວິນນີນັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຖືກຍົກຍ້າຍໄປຈາກພວກເຂົາ, ເມື່ອນັ້ນແຫລະພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືສັນອິດອາຫານ.”

³⁶ແລ້ວພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວຄຳອຸປະມາຂັ້ນຕໍ່ໜຶ່ງແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ບໍ່ຫອນມີຜູ້ໃດຈຶ່ງເອົາຜ້າຈາກເສື້ອໃຫມ່ມາຕາບເສື້ອເກົ່າ. ເພາະຖ້າເຂົາເຮັດດັ່ງນັ້ນກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ເສື້ອໃຫມ່ຂາດເສຍໄປ ແລະຜ້າທີ່ເອົາມາຈາກເສື້ອໃຫມ່ກໍ່ຈະບໍ່ສົມກັບເສື້ອເກົ່າເຫມືອນກັນ.

³⁷ບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົານ້ຳອະຈຸນໃຫມ່ມາໃສ່ໄວ້ໃນຖົງໜຶ່ງເກົ່າ. ຖ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນນ້ຳອະຈຸນໃຫມ່ຈະເຮັດໃຫ້ຖົງໜຶ່ງນັ້ນຂາດໄປ, ນ້ຳອະຈຸນຈະໄຫລອອກ, ແລ້ວຖົງໜຶ່ງກໍ່ຈະເສຍໄປໃຊ້ການບໍ່ໄດ້.”³⁸ ແຕ່ນ້ຳອະຈຸນໃຫມ່ຕ້ອງໃສ່ໄວ້ໃນຖົງໜຶ່ງໃຫມ່.³⁹ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເມື່ອກິນນ້ຳອະຈຸນເກົ່າແລ້ວຈະຢາກໄດ້ນ້ຳອະຈຸນໃຫມ່ເພາະເພິ່ນຍອມເວົ້າວ່າ “ອັນເກົ່ານັ້ນແຫລະດີກວ່າ.”

6 ¹ເມື່ອເຖິງວັນສະບາໂຕ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດຜ່ານຫຼົງນາໄປ, ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງໄດ້ເດັດເອົາຮວງເຂົ້າ ແລະ ໃສ່ຝາມີ ແລະກິນເມັດເຂົ້ານັ້ນ.² ແຕ່ພວກຝາຣີຊາຍບາງຄົນທຸກມາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຜິດຕໍ່ກົດພຣະບັນຍັດໃນວັນສະບາໂຕ?”

³ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານເຖິງເລື່ອງທີ່ດາວິດໄດ້ເຮັດຕອນທີ່ທ່ານຕົວ ທັງດາວິດແລະພັກພວກຂອງເພິ່ນຫລື?”

⁴ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເອົາເຂົ້າຈີທີ່ຖືກຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າມາຮັບປະທານ ແລະປັ້ນໃຫ້ພັກພວກຂອງຕົນຮັບປະທານເຫມືອນກັນ ຊຶ່ງພຣະບັນຍັດຈະກຳນົດແຕ່ປະໂຫຍດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າມາດຮັບປະທານໄດ້.”⁵ ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກພວກເຂົາວ່າ, “ບຸດມະນຸດເປັນເຈົ້ານາຍເຫມືອນວັນສະບາໂຕ.”

⁶ໃນວັນສະບາໂຕອີກວັນໜຶ່ງ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນໂຮງທີ່ມະສາລາ ແລະສັງສອນປະຊາຊົນທີ່ນັ້ນ. ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ມີເບື້ອງຂວາລີບຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁷ພວກທີ່ມະຈານແລະພວກຝາຣີຊາຍຊອມເບິ່ງວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງຮັກສາໃຜໃຫ້ດີໃນວັນສະບາໂຕຫລືບໍ່ ເພື່ອທີ່ເຂົາຈະຫາເຫດຟ້ອງພຣະອົງໃນການເຮັດຜິດ.⁸ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຊາບຄວາມຄິດຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຊົງບອກຄົນມີລີບນັ້ນວ່າ, “ລູກຂຶ້ນແລະມາຢືນຢູ່ເຄິ່ງກາງຂອງທຸກຄົນ” ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຢືນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຖາມພວກເຂົາວ່າ “ເຮົາຖາມທ່ານວ່າ, ອັນໃດທີ່ເປັນການເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດໃນວັນສະບາໂຕ ການເຮັດດີ ຫລື ການເຮັດຊົງ, ການຊ່ວຍຊີວິດໄວ້ ຫລື ການໃຫ້ທຳລາຍຊີວິດເສຍ?”¹⁰ ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງທອດພຣະເນດເບິ່ງອ້ອມເຂົ້າທຸກຄົນ ແລະຊົງກ່າວແກ່ຄົນມີລີບນັ້ນວ່າ, “ຈຶ່ງຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກມາ” ຄົນນັ້ນກໍ່ເຮັດຕາມ, ມືຂອງລາວກໍ່ດີເປັນປົກກະຕິ.¹¹ ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນ ແລະໄດ້ປຶກສາກັນວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

¹²ໃນຄວາມນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາເພື່ອພາວັນນາອະທິຖານ ພຣະອົງອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ນັ້ນຕະຫລອດຄືນ.¹³ ຄົນພໍ່ຮຸ່ງເຊົ້າພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນເອົາພວກສາວິກມາຫາພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງເລືອກເອົາສິບສອງຄົນໃນພວກເຂົາ, ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຕັ້ງຊື່ວ່າ ອັກຄະສາວິກ.

¹⁴ລາຍຊື່ຂອງບັນດາອັກຄະສາວິກ ຄື ຊີໂມນ (ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຕັ້ງຊື່ອີກວ່າ ເປໂຕ) ແລະອັນເດອາ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ, ພິລິບແລະບາຣະໂທໂລມາຍ.¹⁵ ມັດທາຍແລະໂທມາ, ຢາໂກໂບລູກຊາຍຂອງອາລະຟາຍ, ຊີໂມນ(ຜູ້ທີ່ເອີ້ນກັນວ່າ. ເຊໂລເຕ)¹⁶ ຢູ່ດາລູກຊາຍຂອງຢາໂກໂບ, ແລະຢູ່ດາອິສະກາຣິດ ຜູ້ທີ່ກາຍເປັນຄົນທໍລະຍົດ.

¹⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາຈາກພູເຂົາ ພ້ອມກັບພວກສາວິກ ແລະຊົງຢືນຢູ່ທີ່ຮາບພຽງ ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງຫລາຍຄົນກໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ມາຈາກຫົວແຂວງຢູ່ດາຍ, ຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະຈາກຝັ່ງທະເລເຂດເມືອງຕີເຣັກບເມືອງຊີໂດນ.¹⁸ ພວກເຂົາໄດ້ມາພຣະອົງ ເພື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະເພື່ອໃຫ້ໂຜດດີພະຍາດຕ່າງໆຂອງເຂົາ. ບັນດາຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານຈາກຜິຖ່ອຍຮ້າຍກໍ່ຊົງໂຜດໃຫ້ດີເຫມືອນກັນ.¹⁹ ທຸກຄົນໃນປະຊາຊົນຕ່າງກໍ່ພະຍາຍາມຈະແຕ່ຕ້ອງພຣະອົງ ເພາະອິດເດດແຫ່ງການຮັກສາໂຮກອອກມາຈາກພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຊົງຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ດີພະຍາດທຸກຄົນ.

²⁰ແລ້ວພຣະອົງທອດພະເນດຫລຽວເບິ່ງພວກສາວິກແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຍາກຈົນກໍ່ເປັນສຸກ ເພາະຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງພວກທ່ານ.”²¹ ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ອິດຢາກດຽວນີ້ກໍ່ເປັນສຸກ ເພາະວ່າທ່ານຈະໄດ້ອີມເຕັມ. ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຮ້ອງໃຫ້ດຽວນີ້ກໍ່ເປັນສຸກ, ເພາະວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຫົວ.”

²²“ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍກຽດຊັງພວກທ່ານກໍ່ເປັນສຸກ ແລະເມື່ອພວກເຂົາຂັບໄລ່ທ່ານ, ແລະປະຕິເສດຊື່ຂອງພວກທ່ານວ່າຊົງຮ້າຍ ເພາະເຫັນແກ່ບຸດມະນຸດ.

²³ຈຶ່ງຊົງຊົມຢືນດີໃນວັນນັ້ນ ແລະຕື່ນເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມຢືນດີ. ເພາະທ່ານຫມັ້ນໃຈວ່າຈະໄດ້ບ່າເຫມືອນອື່ນໆໃຫຍ່ໃນສະຫວັນ ເພາະວ່າບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນ ແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫມືອນກັນ.

²⁴“ແຕ່ວິບັດຈຶ່ງມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ເປັນຄົນຮັ່ງມີ ເພາະວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມສຸກສະບາຍແລ້ວ.”²⁵ວິບັດຈຶ່ງມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ອີມເຕັມດຽວນີ້, ເພາະວ່າພວກທ່ານຈະອິດຢາກໃນພາຍຫລັງ. ວິບັດຈຶ່ງມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຫົວຢູ່ດຽວນີ້, ເພາະວ່າພວກທ່ານຈະທຸກໂສກແລະຮ້ອງໃຫ້ພາຍຫລັງ.”

²⁶“ວິບັດຈຶ່ງມີແກ່ພວກທ່ານ ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍຢັ້ງຢືນວ່າທ່ານດີ, ເພາະບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເວົ້າຢ່າງດຽວກັນນັ້ນຕໍ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມປອມເຫມືອນກັນ.”

²⁷ “ແຕ່ເຮົາບອກແກ່ທ່ານທີ່ກຳລັງຟັງຢູ່ວ່າ ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງພວກທ່ານແລະເຮັດດີແກ່ຜູ້ກຽດຊັງພວກທ່ານ.”²⁸ ຈົ່ງອວຍພອນແກ່ຜູ້ທີ່ປ່ອຍດ່າພວກທ່ານ, ແລະຈົ່ງອ້ອມວອນເພື່ອຜູ້ທີ່ກ່າວຫາບູຊ້າຕໍ່ພວກທ່ານ.

²⁹ ຖ້າຜູ້ໃດຕິບແກ້ມຂອງທ່ານເບື້ອງໜຶ່ງ ຈົ່ງປິ່ນອີກເບື້ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາ. ຖ້າຜູ້ໃດຍາດເອົາເສື້ອຊັ້ນນອກຂອງທ່ານໄປ ຢ່າຫວງຫ້າມທີ່ຈະເອົາເສື້ອໃນໃຫ້ພວກເຂົາ.³⁰ ຈົ່ງໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ຂ້າຈາກທ່ານ ຖ້າຜູ້ໃດເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຂອງທ່ານໄປ, ຢ່າຊຸ່ຫວງຖາມເພື່ອທີ່ຈະເອົາຄືນ.

³¹ ທ່ານຈົ່ງປະຕິບັດຕໍ່ຄົນທັງປວງເຫມືອນຢ່າງທ່ານຢາກໃຫ້ເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ທ່ານ.³² ຖ້າທ່ານຮັກຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກທ່ານ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຫລື? ເພາະເຖິງແມ່ນຄົນບາບກໍຍັງຮັກຄົນທີ່ຮັກເຂົາເຫມືອນກັນ.³³ ຖ້າທ່ານເຮັດດີສະເພາະແຕ່ຄົນທີ່ເຮັດດີຕໍ່ທ່ານ ຈະຊົງນັບວ່າເປັນຄຸນອັນໃດແກ່ທ່ານ? ເພາະຄົນບາບກໍຍັງເຮັດຢ່າງດຽວກັນ.³⁴ ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍໃຫ້ຢືມແກ່ຜູ້ທີ່ທ່ານຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄືນ ທ່ານຈະຊົງນັບວ່າເປັນຄຸນອັນໃດແກ່ທ່ານ? ແມ່ນແຕ່ຄົນບາບກໍຍັງໃຫ້ຄົນບາບຢືມໂດຍຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄືນກັບມາເຕັມຈຳນວນ.

³⁵ ແຕ່ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງທ່ານທັງຫລາຍແລະຈົ່ງເຮັດດີຕໍ່ເຂົາ ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາຢືມໂດຍບໍ່ຫວັງຈະໄດ້ຮັບຄືນ ແລະທ່ານຈະໄດ້ຮັບບ່າເຫັນດີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ທ່ານທັງ- ຫລາຍຈະໄດ້ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດ ເພາະວ່າພຣະອົງຍັງຊົງພຣະກາຣຸນາ ແກ່ຄົນທີ່ເນຣະຄຸນແລະຄົນຊົວ.³⁶ ຈົ່ງມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ ເຫມືອນຢ່າງພຣະບິດາຂອງທ່ານຊົງມີພຣະທັຍເມດຕາກະຣຸນາ.

³⁷ “ຢ່າໄດ້ຕັດສິນ ແລະ ທ່ານຈະບໍ່ຖືກຕັດສິນ. ຢ່າສາບແຊ່ງໃຜ ແລະ ທ່ານຈະບໍ່ຖືກສາບແຊ່ງ. ຈົ່ງຍົກໂທດໃຫ້ເຂົາ ແລະ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການຍົກໂທດ.

³⁸ ຈົ່ງໃຫ້ຄົນອື່ນ ແລະທ່ານຈະໄດ້ຮັບເຫມືອນກັນ ໃນຈຳນວນທີ່ຫລາຍ ແລະລືນໂຫລ ເຊິ່ງຈະເຫລົ່ງເທິງຕັກຂອງທ່ານ. ເພາະ- ວ່າພວກທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ກໍຈະຊົງຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ.”

³⁹ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, “ຄົນຕາບອດຈະຈູງຄົນຕາບອດໄປບໍ່ໄດ້ບໍ່? ຖ້າເຂົາເຮັດແບບນັ້ນ ທັງສອງຈະບໍ່ຕົກໃນຊຸມ ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ສິດບໍ່ຫ່ອນໃຫຍ່ກ່ວາຄຣູ ແຕ່ສິດທຸກຄົນທີ່ຮັບການຝຶກຝົນຢ່າງດີແລ້ວ ກໍຈະເປັນ ເຫມືອນຄຣູຂອງພວກເຂົາ.

⁴¹ ເປັນຫຍັງທ່ານຫລຽວເຫັນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ຢູ່ໃນຕາຟີນ້ອງຂອງທ່ານ ແຕ່ໄມ້ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຟີນ້ອງທ່ານບໍ່ຮູ້ສຶກ.”⁴² ດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈົ່ງຈະເວົ້າກັບຟີ- ນ້ອງຂອງຟີນໄດ້ວ່າ ‘ຟີນ້ອງເອີຍ, ໃຫ້ຂ້ອຍເຂັຍຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງເຈົ້າ’ ແຕ່ທ່ານເອງໄມ້ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງຟີນກໍຍັງບໍ່ເຫັນ ໂອ ຄົນໜ້າຊີໃຈຄິດເອີຍ, ຈົ່ງເອົາໄມ້ທັງທ່ອນອອກຈາກຕາຂອງຟີນກ່ອນ ແລ້ວທ່ານຈະເຫັນໄດ້ຄັກ ຈົ່ງຈະເຂັຍຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຟີນ້ອງຂອງທ່ານໄດ້.

⁴³ “ເພາະບໍ່ມີຟີນໄມ້ດີທີ່ເກີດຜົນບໍ່ດີ ແລະຟີນໄມ້ບໍ່ດີກໍບໍ່ຫ່ອນເກີດຜົນດີ.”⁴⁴ ເພາະວ່າຈະຮູ້ຈັກຟີນໄມ້ທຸກຟີນໄດ້ກໍເພາະຜົນຂອງມັນ ເຫດວ່າເຂົາບໍ່- ຫ່ອນເກັບຫມາກເດືອນເຫດຈາກຟີນມີຫນາມ ແລະບໍ່ຫ່ອນເກັບຫມາກອະນຸ່ງຈາກຝຸ່ມມີຫນາມເຊັ່ນກັນ.

⁴⁵ ຄົນດີຍອມເອົາຂອງດີທີ່ມີຢູ່ໃນຄັງດີໃນໃຈຂອງຕົນອອກມາ, ແລະຄົນຊົວກໍຍອມເອົາຂອງຊົວຈາກຄັງຊົວໃນໃຈຂອງຕົນອອກມາ. ເພາະ- ວ່າໃຈເຕັມລືນດ້ວຍອັນໃດ ຢາກກໍເວົ້າອອກມາຢ່າງນັ້ນ.

⁴⁶ “ເຫດໃດທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງເອີ້ນເຮົາວ່າ, ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາບອກນັ້ນ.”⁴⁷ ທຸກຄົນທີ່ມາຫາເຮົາ ແລະຟັງຄຳຂອງເຮົາ ແລະປະຕິບັດຕາມເຮົາ, ເຮົາຈະແຈ້ງໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າຄົນນັ້ນປຽບເຫມືອນຜູ້ໃດ.⁴⁸ ເຂົາກໍປຽບເຫມືອນຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງເຮືອນ ຜູ້ນັ້ນຂຸດດິນລົງເລິກແລ້ວຕັ້ງຮາກເທິງດານຫີນ ແລະເມື່ອນ້ຳມາຖ້ວມແລ້ວກະແສນ້ຳໄຫລທັງໃສ່ ແຕ່ບໍ່ອາດຈະເຮັດໃຫ້ເຮືອນນັ້ນຫວັ້ນໄຫວ ເພາະ- ວ່າໄດ້ສ້າງດີແລ້ວ.

⁴⁹ ແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາແລະບໍ່ປະຕິບັດຕາມຖ້ອຍຄຳນັ້ນ, ກໍປຽບເຫມືອນຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ກໍ່ສ້າງເຮືອນເທິງດິນທີ່ບໍ່ມີຮາກຖານ. ເມື່ອກະແສນ້ຳໄຫລທັງໃສ່ເຮືອນນັ້ນ, ມັນກໍເຈືອນລົງທັນທີ, ແລະນ້ຳຄວາມຈົບຫາຍມາສູ່ເຮືອນນັ້ນຈົນກໍຮຽງບໍ່ເຫລືອຍັງເລີຍ.”

7 ¹ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນຟັງຫມົດແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເມືອງກາເປນາອູມ.

² ມີຂ້ອຍໃຊ້ຂອງນາຍທະຫານໂຣມຄົນໜຶ່ງທີ່ນາຍຮັກຫລາຍ ກໍກຳລັງປ່ວຍຢູ່ແລະໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ.³ ເມື່ອນາຍທະຫານໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງເຖົ້າແກ່ບາງຄົນຂອງພວກຍິວໄປຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເພື່ອເຊີນພຣະອົງສະເດັດມາຊ່ວຍຊີວິດຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນບໍ່ໃຫ້ຕາຍ.

⁴ ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວ ເຂົາກໍອ້ອມວອນພຣະອົງດ້ວຍໃຈອ້ອມອິນວ່າ, “ນາຍທະຫານຜູ້ນັ້ນສົມ- ຄວນທີ່ຈະຮັບການຊ່ວຍເຫລືອນີ້ຈາກທ່ານ.”⁵ ເພາະວ່າເພິ່ນຮັກປະເທດຊາດຂອງເຮົາ ແລະແມ່ນຜູ້ນິແຫລະ, ໄດ້ສ້າງໂຮງຫໍມະສາລາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.”

⁶ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈົ່ງສະເດັດໄປກັບພວກເຂົາ. ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງໃກ້ຈະເຖິງບ້ານຂອງເຂົາແລ້ວ, ນາຍທະຫານໄດ້ໃຊ້ຫມູ່ສະຫາຍໄປຫາພຣະອົງຫຼ່ວນວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຢ່າໄດ້ລຳບາກເລີຍ ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປລຸ່ມຫລັງຄາເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ.

⁷ ເພາະເຫດນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈົ່ງຖືວ່າເປັນຜູ້ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄປຫາພຣະອົງ, ແຕ່ຂໍພຣະອົງພຽງແຕ່ກ່າວຄຳດຽວ ແລະຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍຈົ່ງຈະດີພະຍາດ.

⁸ ເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃຕ້ວິໄນທະຫານ ແລະຂ້ານ້ອຍຍັງມີທະຫານຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ. ຄືຂ້ານ້ອຍສັງຄົມນີ້ວ່າ ‘ໄປ’ ມັນກໍໄປ ສັງຄົມຄົນໜຶ່ງວ່າ ‘ມາ’ ມັນກໍມາ ແລະບອກແກ່ຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ ‘ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້’ ມັນກໍເຮັດ.”

⁹ ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຍິນຄຳເຫລົ່ານັ້ນ ພຣະອົງກໍປະຫລາດໃຈໃນຕົວນາຍທະຫານນັ້ນ ແລະຫລຽວຫລັງກ່າວກັບປະຊາ- ຊົນທີ່ຕາມມາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເຮົາຍັງບໍ່ເຄີຍເຫັນຜູ້ໃດມີຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ເທົ່ານີ້ໃນອິສະຣາ- ເອນ.”¹⁰ ເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກສົ່ງກັບໄປເຖິງເຮືອນແລ້ວ ກໍພົບວ່າຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ນັ້ນດີພະຍາດເປັນປົກກະຕິແລ້ວ.

¹¹ ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍສະເດັດໄປຍັງເມືອງໜຶ່ງຊື່ນາອິນ, ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ພ້ອມກັບປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ.

¹² ເມື່ອສະເດັດມາໃກ້ປະຕູເມືອງແລ້ວ, ເບິ່ງແມ່, ມີຄົນກຳລັງຫາມສົບຊາຍຫນຸ່ມຄົນໜຶ່ງອອກມາ ລາວເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງແມ່ ຊຶ່ງເປັນແມ່ຫມ້າຍ, ແລະມີຊາວເມືອງຫລາຍສົມຄວນອອກມານຳນາງ.¹³ ເມື່ອເຫັນນາງແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງເມດຕານາງຫລາຍແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ຢ່າຮ້ອງ- ໃຫ້.”¹⁴ ແລ້ວພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃກ້ແລະບາຍຂອບໄມ້ໂລງສົບທີ່ພວກເຂົາໃສ່ສົບໄວ້ ແລະຄົນທີ່ຫາມໂລງສົບນັ້ນກໍຢຸດຍື່ນຢູ່ ພຣະອົງຈົ່ງສັງວ່າ, “ຊາຍໝູ່ເອີຍ, ເຮົາສົ່ງເຈົ້າວ່າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ.”¹⁵ ແລ້ວຄົນທີ່ຕາຍນັ້ນ ກໍລຸກຂຶ້ນນັ່ງແລະຕັ້ງຕົນເວົ້າ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຈົ່ງຊົງມອບຊາຍນັ້ນໃຫ້ແມ່ຂອງລາວ.

¹⁶ ແລ້ວພວກເຂົາທຸກຄົນຈົ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານພວກເຂົາຈົ່ງສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າບໍ່ຢຸດໂດຍເວົ້າວ່າ, “ທ່ານຜູ້ປະກາດພຣະ- ທັມຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນທຳມາກາງພວກເຮົາ ແລ້ວແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຢູ່ຮ່ວມຢາມພົນລະເມືອງຂອງພຣະອົງແລ້ວ.”¹⁷ ເລື່ອງຂອງພຣະອົງໄດ້ຊ່າ- ລືໄປທົ່ວແຂວງຢູດາຍແລະທົ່ວຂົງເຂດທີ່ຢູ່ລ້ອມຮອບທັງໝົດ.

¹⁸ ສາວົກຂອງໂຢຮັນກໍໄດ້ເລົ່າກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ.¹⁹ ແລ້ວໂຢຮັນຈົ່ງເອີ້ນສາວົກສອງຄົນມາແລະ ໃຊ້ເຂົາໄປຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຸນຖາມວ່າ, “ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນຫລື? ຫລືວ່າເຮົາຕ້ອງລໍຄອຍອີກຄົນໜຶ່ງອີກ.”²⁰ ເມື່ອພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ມາໃກ້ພຣະເຢຊູຈົ່ງທຸນວ່າ, “ໂຢຮັນບໍ່ປະຕິສະໂຕ ໄດ້ໃຊ້ພວກຂ້ານ້ອຍມາຖາມວ່າ ‘ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນບໍ່’ ຫລືຈະຕ້ອງລໍຄອຍຜູ້ອື່ນຕື່ມອີກ?”

²¹ ໃນເວລານັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຜດໃຫ້ຫລາຍຄົນດີພະຍາດໂຣຄາຕ່າງໆ ແລະຄວາມທຸກຍາກຕ່າງໆ ແລະພົນຈາກວິນຍານຜີຮ້າຍ ແລະພຣະອົງຮັກສາຄົນຕາບອດຫລາຍຄົນໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງ,²² ພຣະເຢຊູຕອບສິດທັງສອງນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປແຈ້ງແກ່ໂຢຮັນ ຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນ

ຄືວ່າຄົນຕາບອດກໍ່ເຫັນຮຸ່ງ, ຄົນຂາເສັ້ງກໍ່ຢາງເປັນປົກກະຕິ, ຄົນຂີ້ຫູດກໍ່ຕິສະອາດ, ຄົນຫູຫນວກກໍ່ໄດ້ຍິນ, ຄົນຕາຍແລ້ວກໍ່ເປັນຄົນມາ, ແລະຂ່າວປະເສີດກໍ່ປະກາດແກ່ຄົນອະນາຖາ.²³ ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ລົມເລິກຄວາມເຊື່ອໃນເຮົາ ເນື່ອງຈາກສິ່ງທີ່ເຮົາກະທຳຜູ້ນັ້ນກໍ່ເປັນສຸກ.”

²⁴ ຫລັງຈາກພວກຮັບໃຊ້ຂອງໂຢຮັນໄປແລ້ວ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ຊົງຕັ້ງຕົນກ່າວກັບປະຊາຊົນເຖິງເລື່ອງໂຢຮັນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເພື່ອເບິ່ງຫຍັງ? ເພື່ອເບິ່ງຕົນອີ່ຫວ່າໄປມາດ້ວຍລົມພັດຫລື? ²⁵ ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍອອກໄປເບິ່ງຫຍັງ? ໄປເບິ່ງຄົນນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງລະອຽດອ່ອນນວນຫລື? ເບິ່ງແມ, ຄົນທີ່ນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງອັນງົດງາມ ແລະໃຊ້ຊີວິດຢ່າງຫລຸກຫລາຝຸມເພື່ອຍ່ອມຢູ່ໃນຣາຊະວັງ. ແຕ່ພວກທ່ານອອກໄປເບິ່ງຫຍັງ? ເບິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຫລື? ແມ່ນແລ້ວ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເປັນຍິ່ງກວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມອີກ.

²⁷ ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະພຣະຄົມພິເສດຽນໄວ້ເຖິງເພິ່ນວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄປກ່ອນຫນ້າທ່ານ ຜູ້ທີ່ຈັດຕັ້ງມາຈາກທ່ານທັງໄວ້ກ່ອນຫນ້າທ່ານ’.

²⁸ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເກີດຈາກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນ ແຕ່ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຍັງໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນອີກ.”

²⁹ (ເມື່ອຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ລວມເຖິງບັນດາຄົນເກັບພາສີ, ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຍຸດຕິທັມ ໂດຍທີ່ພວກເຂົາເປັນຫນຶ່ງໃນກຸ່ມຄົນທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນແລ້ວ.³⁰ ແຕ່ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ພວກທັມະຈານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນໄດ້ຂັດຂວາງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຂົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບປະຕິສະມາໂດຍໂຢຮັນ.)

³¹ “ແລ້ວເຮົາຄວນຈະປຽບທຽບຄົນສະໄຫມນີ້ໃສ່ກັບອັນໃດ? ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນອັນໃດ? ³² ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນເດັກນ້ອຍທີ່ນັ່ງຢູ່ກາງຕະຫລາດຮ້ອງໃສ່ກັນແລະກັນວ່າ, ‘ພວກເຮົາໄດ້ເປົ່າປີໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພ້ອນລຳເຮົາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຮ່າໄຮ ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕິເອົາຮ້ອງໃຫ້’.

³³ ເພາະວ່າໂຢຮັນບັບຕິສະໄຕ ໄດ້ມາໂດຍບໍ່ກິນເຂົ້າຈີ ຫລື ຕົມເຫລົ່າແວງ ແລະ ພວກທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ເພິ່ນມີພິສິ່ງຢູ່’.³⁴ ສ່ວນບຸດມະນຸດໄດ້ມາທັງກິນ ແລະຕົມ ແລະພວກທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ນີ້ເປັນຄົນກິນເກີນສ່ວນ ແລະ ມັກເມົາ, ເປັນເພື່ອນຂອງຄົນເກັບພາສີ ແລະ ຄົນບາບ’.³⁵ ແຕ່ພຣະສະຕິປັນຍາ ກ່າວເຖິງເຖິງແລ້ວ ໂດຍລູກທັງຫມົດຂອງນາງ.”

³⁶ ມີຄົນຫນຶ່ງໃນພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ເຊີນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປຮັບປະທານອາຫານໃນເຮືອນຂອງຕົນ. ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຟາຣີຊາຍແລ້ວພຣະອົງຊົງປະສົບລົງທີ່ໂຕະເພື່ອຈະຮັບປະທານອາຫານ.³⁷ ເບິ່ງແມ, ມີຍິງຄົນຫນຶ່ງໃນເມືອງນັ້ນຊື່ເປັນຄົນບາບ. ເມື່ອນາງຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງນັ່ງຮັບປະທານອາຫານໃນເຮືອນຂອງຟາຣີຊາຍ ນາງໄດ້ຖືເຕົາຫີນຂາວມີນ້ຳຫອມລາຄາແພງມາ.

³⁸ ນາງຍືນຂ້າງຫລັງໃກ້ຕີນຂອງພຣະອົງແລະຮ້ອງໄຫ້ ນ້ຳຕາໂຫລຈົນປ່ຽນຕີນຂອງພຣະອົງ ແລ້ວນາງເອົາຜົມເຊັດທັງຈູບຕີນຂອງພຣະອົງ ແລະເອົານ້ຳຫອມນັ້ນຫົດສົ່ງຕີນຂອງພຣະອົງ.

³⁹ ເມື່ອຟາຣີຊາຍຄົນທີ່ໄດ້ເຊີນພຣະເຢຊູມາໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍ່ນຶກໃນໃຈວ່າ “ຖ້າຜູ້ນີ້ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເພິ່ນຄົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຍິງຜູ້ຖືກຕ້ອງກາຍຂອງເພິ່ນເປັນຜູ້ໃດ ແລະເປັນຄົນແນວໃດ ເພາະມັນເປັນຄົນບາບ.”⁴⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເພິ່ນວ່າ, “ຊີໂມນເອີຍ, ເຮົາມີບາງຢ່າງຈະເວົ້າກັບທ່ານ” ຊີໂມນຫຼຸນຕອບວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ເຊີນເວົ້າໂລດ!”

⁴¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຫນຶ່ງຜູ້ຫນຶ່ງມີລູກຫນຶ່ງສອງຄົນ. ຄົນຫນຶ່ງເປັນຫນຶ່ງເຖິງຫ້າຮ້ອຍຫລວງເດນາຣີອິນ ແລະອີກຄົນຫນຶ່ງເປັນຫນຶ່ງເຖິງຫ້າສິບຫລວງເດນາຣີອິນ.⁴² ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາບໍ່ມີອັນໃດຈະໃຊ້ຫນຶ່ງແລ້ວ ເຈົ້າຫນຶ່ງຈຶ່ງໄຜດຍົກຫນຶ່ງໃຫ້ເຂົາທັງສອງ. ໃນສອງຄົນນັ້ນຄົນໃດຈະຮັກເຈົ້າຫນຶ່ງຫລາຍກວ່າກັນ.”⁴³ ຊີໂມນຫຼຸນຕອບວ່າ, “ຂ້າ-

ນ້ອຍຄິດວ່າຈະເປັນຄົນທີ່ເຈົ້າຫນຶ່ງຍົກຫນຶ່ງໃຫ້ຫລາຍກວ່າເປັນຜູ້ຮັກຫລາຍທີ່ສຸດ” ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານຄິດຖືກແລ້ວ.”

⁴⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຫລວງໄປຫາຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນແລະຊົງກ່າວກັບຊີໂມນວ່າ, “ທ່ານເຫັນຍິງຜູ້ນີ້ບໍ່. ເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງທ່ານ ທ່ານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ນ້ຳລ້າງຕີນຂອງເຮົາ, ແຕ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເອົານ້ຳຕາລ້າງຕີນຂອງເຮົາ ແລະໄດ້ເອົາຜົມຂອງຕົນເຊັດ.⁴⁵ ທ່ານບໍ່ໄດ້ຈູບເຮົາ, ແຕ່ຍິງຄົນນີ້ ຕັ້ງແຕ່ເຮົາເຂົ້າມາລາວບໍ່ໄດ້ເຊົາຈູບຕີນຂອງເຮົາ.

⁴⁶ ທ່ານບໍ່ໄດ້ຫົດຫົວຂອງເຮົາດ້ວຍນ້ຳມັນ ແຕ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ຫົດຕີນຂອງເຮົາດ້ວຍນ້ຳມັນຫອມ.⁴⁷ ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບອກທ່ານວ່າຄວາມຜິດບາບຂອງຍິງນີ້ຊົງມີຫລາຍກວ່າ ແລະໄດ້ໄຜດຍົກຫລາຍກ່ວາຫລາຍເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກໂທດຫນ້ອຍກ່ວາຫນ້ອຍ.”

⁴⁸ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄຜດຍົກເສຍແລ້ວ.”⁴⁹ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ນັ່ງຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັບພຣະອົງກໍ່ຕັ້ງຄິດໃນໃຈວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແມ່ນໃຜຈຶ່ງໃຫ້ອະພິຍາຍຄວາມຜິດບາບໄດ້ ດັ່ງນັ້ນ,”⁵⁰ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບຍິງຄົນນັ້ນວ່າ, “ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພົ້ນແລ້ວຈົງໄປເປັນສຸກເຖິນ.”

8 ¹ ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດໄປຕາມບ້ານແລະຕາມເມືອງ, ຊົງເຫດສະນາ ແລະ ປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະສາວົກສືບສອງຄົນນັ້ນກໍ່ຢູ່ກັບພຣະອົງ.² ພ້ອມກັບແມ່ຍິງບາງຄົນທີ່ຊົງໄຜດໃຫ້ຜົນຈາກຜົມານຮ້າຍແລ້ວ ແລະຜົນຈາກພະຍາດຕ່າງໆ ຄືມາຮິອາຜູ້ມີຊື່ອີກວ່າມັກດາລາ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ຜິດໂຕອອກ.³ ນາງໂຢຮັນນາພັນຣະຍາຂອງຈູຊາ ຜູ້ເປັນກົມມະວັງຂອງເຮໂຣດ, ແລະນາງຊູຊັນນາແລະຍິງຄົນອື່ນໆອີກຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງມາສື່ງຂອງໃຫ້ພວກເຂົາ ດ້ວຍຊັບສິນຂອງພວກນາງ.

⁴ ເມື່ອປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນຢູ່ ລວມທັງຜູ້ຄົນທີ່ມາຈາກເມືອງຕ່າງໆ ພາກັນມາຫາພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ,⁵ “ມີຜູ້ຫວ່ານພິດຄົນຫນຶ່ງອອກໄປຫວ່ານເມັດພິດຂອງຕົນ, ເມື່ອກຳລັງຫວ່ານຢູ່ນັ້ນ ລາງເມັດກໍ່ຕົກຕາມທາງກໍ່ຖືກຢຽບຢາ ແລະນົກປ່າມາກິນເສຍ.⁶ ລາງເມັດກໍ່ຕົກໃສ່ບ່ອນມີຫີນ ແລະເມື່ອງອກຂຶ້ນແລ້ວກໍ່ຫ່ຽວແຫ້ງລົງເພາະບ່ອນບໍ່ຊຸມ.

⁷ ລາງເມັດກໍ່ຕົກກາງຝຸ່ມຫນາມ ແລະຫນາມກໍ່ປົງຂຶ້ນມານຳກັບເມັດເຂົ້ານັ້ນ ແລະປົກຫຸ້ມຮັດມັນເສ້ຍ.

⁸ ແຕ່ມີບາງເມັດກໍ່ຕົກໃສ່ຕິດກິຈຶງອກຂຶ້ນເກີດຜົນໄດ້ຮ້ອຍຕ່” ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ຜູ້ໃດມີຫູທີ່ໄດ້ຍິນຈຶງຟັງເຖິດ.”

⁹ ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຈຶງຫຼຸນຖາມພຣະອົງເຖິງຄວາມຫມາຍຂອງຄຳອຸປະມານີ້.¹⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບສິດພິເສດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມລັບເລິກແຫ່ງຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສຳລັບຄົນອື່ນເປັນພຽງແຕ່ຄຳສອນດ້ວຍຄຳອຸປະມາເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາເບິ່ງແຕ່ຈະບໍ່ເຫັນ, ແລະເມື່ອເຂົາຟັງຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ.”

¹¹ ບັດນີ້ ຄື “ຄວາມຫມາຍຂອງຄຳອຸປະມາເມັດພິດນັ້ນໄດ້ ແກ່ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.¹² ເມັດທີ່ຕົກຕາມທາງໄດ້ແກ່ພວກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະຄົມນັ້ນ ແຕ່ມາຮ້າຍມາແລະຍາດເອົາພຣະທັມໄປຈາກໃຈຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອແລະບໍ່ໄດ້ຄວາມລອດຜົນ.¹³ ແລ້ວກໍ່ຮັບພຣະທັມນັ້ນດ້ວຍຄວາມຍິນດີແຕ່ບໍ່ມີຮາກ; ເຊື່ອຢູ່ແຕ່ຊິວຄາວເມື່ອຖືກທົດລອງເຂົ້າເລິກໄປ.

¹⁴ເມັດທີ່ຕິກທ່າມກາງຝຸ່ມຫນາມນັ້ນໄດ້ແກ່ພວກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມແລ້ວ ແຕ່ຍັງດຳເນີນຊີວິດໃນທາງຂອງຕົນເອງ, ພວກເຂົາຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຄວາມກັງ-
ວົນ, ຄວາມຮັ່ງມີແລະ ຄວາມສະຫນຸກຂອງຊີວິດນີ້ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເກີດຜົນຢ່າງທີ່ພວກເຂົາຈະເປັນ.¹⁵ ແຕ່ເມັດທີ່ຕິກໃສ່ດິນນັ້ນໄດ້-
ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມດ້ວຍໃຈເຫລືອມໃສສັດທາ ແລ້ວກໍ່ຍຶດໄວ້ຢ່າງຫມັ້ນຄົງ ແລະ ເກີດຜົນດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ.”

¹⁶ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ເມື່ອໄດ້ຕະກຽງແລ້ວຈະເອົາກະບູງປົກບັງໄວ້ ຫລື ວາງໄວ້ໄດ້ຕຽງນອນ. ແຕ່ເຂົາຈະຕັ້ງໄວ້ເທິງເຊິງທຽນ
ເພື່ອຫຼຸກຄົນທີ່ເຂົາມາຈະໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງ.¹⁷ ເພາະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຊື່ອງໄວ້ ຈະບໍ່ປະກົດໃຫ້ເຫັນ ຫລື ສິ່ງໃດທີ່ປົກບັງໄວ້ເປັນຄວາມລັບ ຈະບໍ່ຖືກຮັບຮູ້
ແລະ ຖືກເປີດເຜີຍໃນທີ່ແຈ້ງ.¹⁸ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຟັງໃຫ້ດີຣະວັງໃຫ້ດີ ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີມເຕີມໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນອີກແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ມີ
ຈະຊົງຖືກຍົກເອົາໄປຈາກຜູ້ນັ້ນເສຍ ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາຄິດວ່າມີຢູ່ນັ້ນ”

¹⁹ຫລັງຈາກນັ້ນແມ່ແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ມາຫາພຣະອົງ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄກ້ພຣະອົງໄດ້ເພາະຄົນຫລາຍ.

²⁰ມີຄົນໄປບອກພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ແມ່ແລະພວກນ້ອງຊາຍທ່ານຢືນຢູ່ຂ້າງນອກຢາກມາຫາ.”²¹ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ,
“ແມ່ແລະນ້ອງຂອງເຮົາຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແລະເຮັດຕາມ.

²²ວັນຫນຶ່ງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະສາວິກຂອງພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງເຮືອໄປ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນຂ້ວາມໄປຟາກຫນຶ່ງຂອງທະ-
ເລສາບເທາະ” ແລ້ວເຂົາກໍ່ຖອຍເຮືອອອກໄປ.²³ ຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງຂ້ວາມໄປພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ນອນຫລັບຢູ່ ແລະເກີດມີລົມພະຍຸຜັດລົງມາກາງທະ-
ເລຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະນ້ຳກໍ່ເລີມເຂົ້າເຮືອ ແລະພວກເຂົາກໍ່ຕິກຢູ່ໃນອັນຕະຣາຍ.

²⁴ຈາກນັ້ນ ພວກສາວິກຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງ ແລະປຸກພຣະອົງໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ ແລະທູນວ່າ, “ທ່ານອາຈານ, ທ່ານອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍກໍາ-
ລັງຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ” ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕື່ນຂຶ້ນຫາມລົມແລະຟອງນ້ຳ, ລົມແລະຟອງນ້ຳກໍ່ຢຸດສະຫງົບງຽບຫົວໄປທັນທີ.²⁵ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ,
“ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານຢູ່ໃສ?” ເຂົາກໍ່ຢ້ານແລະປະຫລາດໃຈຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດຫນ້າ ຈຶ່ງຫາມທັງລົມແລະນ້ຳ
ແລະລົມກັບນ້ຳກໍ່ຍອມຟັງເພີນ?”

²⁶ແລ້ວ ພວກເພີນໄດ້ຂີ່ເຮືອມາຈອດທີ່ເຂດແດນຂອງຊາວເຄຣາເຊນ ຊຶ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບແຂວງຄາລິເລ.²⁷ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະ-
ເດັດຂຶ້ນບິກແລ້ວມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຈາກໃນເມືອງນັ້ນມາພົບພຣະອົງ ຊາຍຜູ້ນີ້ມີຜົມບາງຮ້າຍຫລາຍໂຕສິ່ງຢູ່ ລາວບໍ່ໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງເປັນເວລານານແລ້ວ
ເຂົາບໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນ ແຕ່ຢູ່ຕາມອຸບໂມງຝັ່ງສິບ.

²⁸ເມື່ອຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ຮ້ອງຂຶ້ນ ແລະຂາບລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ລາວກ່າວດ້ວຍສຽງດັງທູນວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດອັນໃດໃຫ້ທ່ານຫລື ເປ-
ຊຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດເອີຍ? ຂໍຢ່າໄດ້ທ່ານເອົາຖ້ອນ!”²⁹ ເມື່ອຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງຜູ້ຖອຍຮ້າຍໃຫ້ອອກຈາກຊາຍຄົນນັ້ນ.
ເພາະວ່າມັນໄດ້ມາກຸມເອົາຄົນນັ້ນໄປຫລາຍເທື່ອ ແມ່ນວ່າຈະຖືກລ່າມໄສ້ຂັງໄວ້ ແລະເຄີຍຖືກມັດດ້ວຍເຊືອກ ແຕ່ມັນກໍ່ຫັກເຄື່ອງມັດນັ້ນເສຍແລ້ວໄດ້ບັງ-
ຄັບໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນປ່າ.

³⁰ຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າຖາມມັນວ່າ, “ມຶງຊິຫຍັງ?” ມັນທູນຕອບວ່າ, “ຊື່ກອງທັບ” ດ້ວຍວ່າຜີທີ່ເຂົາສົ່ງຢູ່ນັ້ນມີຫລາຍໂຕ.³¹ ແລະພວກມັນໄດ້ອ້ອນ-
ວອນຂໍນຳພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ບັງຄັບມັນຫນີໄປສູ່ຊຸມນະຣົກ.

³²ຂະນະນັ້ນ ມີຫມູ່ຝູງໃຫຍ່ກໍາລັງຫາກິນຢູ່ຕາມພູ ຜີເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ທູນຂໍພຣະອົງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກມັນເຂົ້າສົ່ງຢູ່ໃນຫມູ່ຝູງນັ້ນ ພຣະອົງກໍ່ຊົງອະນຸ-
ຍາດໃຫ້.³³ ດັ່ງນັ້ນພວກມັນຈຶ່ງໄດ້ອອກມາຈາກຊາຍຄົນນັ້ນແລ້ວເຂົ້າໄປສົ່ງຢູ່ໃນຝູງຫມູ່, ແລະ ທັງຫມົດກໍ່ແລ່ນລົງຈາກຕາຫລົງຊັ້ນ ໂຕນໃສ່ທະເລສາບ
ແລະ ຈົມນ້ຳຕາຍ.

³⁴ເມື່ອຄົນລ້ຽງຫມູ່ໄດ້ເຫັນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ພວກເຂົາແລ່ນໄປເລົ່າເລື່ອງນັ້ນທັງໃນເມືອງແລະນອກເມືອງ.³⁵ ແລ້ວຄົນທັງປວງກໍ່ອອກມາເບິ່ງເຫດ-
ການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ແລະ ເມື່ອມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຊາຍຄົນທີ່ຜີຮ້າຍອອກຈາກຕົວນຸ່ງຫົມເສື້ອຜ້າ ແລະ ມີສະຕິ ນັ່ງຢູ່ໄກ້ພຣະ-
ບາດພຣະເຢຊູເຈົ້າພວກເຂົາຈຶ່ງມີໃຈຢ້ານ.

³⁶ຈາກນັ້ນ ຜູ້ທີ່ເຫັນເຫດການນັ້ນ ກໍ່ພາກັນເລົ່າເຖິງເຫດການຄົນທີ່ຜີມານຮ້າຍເຂົ້າສົ່ງນັ້ນໄດ້ໂຜດໃຫ້ດີປົກກະຕິຢ່າງໃດ.³⁷ ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງເຄຣາເ-
ຊຸນກັບປະຊາຊົນທັງປວງໃນທົ່ວຮອບເຂດນັ້ນໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງຫນີໄປຈາກເຂົາເສັຍ ເພາະຄວາມຢ້ານອັນໃຫຍ່ໄດ້ຕິກໃສ່ເຂົາ ພຣະອົງຈຶ່ງສະ-
ເດັດລົງເຮືອກັບຄືນໄປ.

³⁸ຊາຍທີ່ມີຜົມບາງຮ້າຍອອກຈາກຕົວນັ້ນໄດ້ຂໍຮ້ອງພຣະເຢຊູເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົາຕິດຕາມພຣະອົງໄປດ້ວຍ ແຕ່ພຣະ-
ເຢຊູເຈົ້າບອກໃຫ້ລາວກັບຄືນໄປໂດຍຊົງສັ່ງວ່າ.³⁹ “ຈົ່ງກັບໄປຢ້ານເຮືອນຂອງເຈົ້າ ແລະເລົ່າສິ່ງດີທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳແກ່ເຈົ້ານັ້ນ”
ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ກັບໄປແລະປະກາດສົ່ງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳແກ່ຕົນຕະຫລອດທົ່ວທັງເມືອງ.

⁴⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດກັບມາ ປະຊາຊົນກໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ເພາະພວກເຂົາລໍຄອຍຖ້າພຣະອົງຢູ່.⁴¹ ແລະເບິ່ງແມ່, ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ຢາອີໂຣ
ເປັນຫົວຫນ້າໂຮງທັມສາລາ ມາຂາບລົງທີ່ຕີນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຕົນ.⁴² ເພາະ-
ລູກສາວຄົນດຽວຂອງລາວອາຍຸສິບສອງປີປ່ວຍກໍາລັງຈະຕາຍ. ແຕ່ຝູງປະຊາຊົນພາກັນບຽດພຣະອົງຂະນະທີ່ພຣະອົງກໍາລັງສະເດັດໄປ.

⁴³ຍິງຄົນຫນຶ່ງເປັນພະຍາດເລືອດຕິກໄດ້ສິບສອງປີມາແລ້ວ ແລະນາງໄດ້ຈ່າຍຊັບຂອງຕົນໄປກັບການຮັກສາ ແຕ່ບໍ່ມີຫມໍ່ຄົນໃດຮັກສາໃຫ້ດີພະຍາດໄດ້.

⁴⁴ນາງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາເບື້ອງຫລັງພຣະເຢຊູ ແລະບາຍແຄມເຄື່ອງທັງຂອງພຣະອົງ ໃນທັນໃດນັ້ນເລືອດກໍ່ເຂົ້າໄຫລ.

⁴⁵ພຣະເຢຊູຊົງຖາມວ່າ, “ແມ່ນໃຜໄດ້ບາຍເຮົາ?” ເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ຕອບປະຕິເສດ ເປັນໂຕ ໄດ້ທູນວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ກໍ່ແມ່ນປະຊາຊົນທີ່ກໍາລັງກິດ-
ຂວາງແລະບຽດທ່ານຢູ່.”⁴⁶ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ມີບາງຄົນໄດ້ບາຍເຮົາ ເພາະເຮົາຮູ້ສຶກວ່າອິດອຳນາດໄດ້ແຜ່ຊ່ານອອກຈາກເຮົາໄປ.”

⁴⁷ເມື່ອຍິງນັ້ນເຫັນວ່າຈະເຊື່ອງຕົວຈາກການກະທຳຂອງຕົນເອງບໍ່ໄດ້ແລ້ວ, ນາງກໍ່ເຂົ້າມາດ້ວຍຕົວສັ້ນຂາບລົງຕໍ່ພຣະພິກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຕໍ່-
ໜ້າຄົນທັງປວງ. ນາງໄດ້ທູນເຖິງເຫດການທີ່ຕົນໄດ້ບາຍພຣະອົງ ແລະບອກເຖິງເລື່ອງທີ່ຕົນໄດ້ດີພະຍາດຫັນທີ.⁴⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ກັບນາງວ່າ,
“ລູກຍິງເອີຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ. ຈົ່ງໄປເປັນສຸກເທີນ.”

⁴⁹ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຢູ່ນັ້ນ ມີຄົນຫນຶ່ງມາແຕ່ເຮືອນຂອງນາຍໂຮງທັມມະສາລາບອກວ່າ, “ລູກສາວຂອງທ່ານຕາຍແລ້ວ ຂໍຢ່າໄດ້ລົບກວນອາ-
ຈານຕໍ່ໄປເລີຍ.”⁵⁰ ແຕ່ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນກໍ່ຊົງກ່າວແກ່ນາຍນັ້ນວ່າ, “ຢ່າວິຕົກເທາະ ຈົ່ງເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ; ແລ້ວລູກທ່ານຈະໄດ້ລອດ.”

⁵¹ເມື່ອສະເດັດເຖິງເຮືອນຂອງນາຍໂຮງທັມມະສາລາແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດເຂົ້າໄປນຳ ເວັ້ນແຕ່ເປໂຕ, ໂຢຮັນ, ຢາໂກໂບ,
ແລະພໍ່ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນ.⁵² ຄົນທັງຫລາຍກໍ່ຕິອີກຮ້ອງໃຫ້ຮ້າໂຮເພາະເດັກນ້ອຍນັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງບອກວ່າ, “ຢ່າຮ້ອງໃຫ້ເທາະ ເດັກ-
ນ້ອຍນັ້ນບໍ່ຕາຍດອກ, ພຽງແຕ່ຫລັບຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.”⁵³ ແຕ່ພວກເຂົາພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ ເພາະເຂົາຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍນັ້ນຕາຍແລ້ວ.

⁵⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈັບມືເດັກນ້ອຍ ແລ້ວຊົງຮ້ອງອອກມາວ່າ, “ລູກເອີຍ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ.”⁵⁵ ແລ້ວຈິດວິນຍານກໍ່ກັບເຂົ້າໃນຕົວເດັກນ້ອຍນັ້ນ, ແລະລາວໄດ້ລຸກ-
ຂຶ້ນທັນທີ. ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງໃຫ້ເອົາອາຫານມາໃຫ້ລາວກິນ.⁵⁶ ຝ່າຍພໍ່ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍ່ຖືກອັດສະຈັນໃຈຫລາຍ, ແຕ່ພຣະ-
ອົງຊົງຫ້າມເຂົາບໍ່ໃຫ້ບອກຜູ້ໃດຮູ້ເຫດການຊຶ່ງເປັນມານັ້ນ.

9¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເອີ້ນສາວິກສິບສອງຄົນນັ້ນມາພ້ອມກັນແລ້ວ ກໍຊົງປະທານໃຫ້ເຂົາມີຮິດເດດແລະມີສິດອຳນາດເຫນືອຜີມານຮ້າຍທັງປວງ ແລະເພື່ອຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ການດີພະຍາດຕ່າງຂອງພວກເຂົາ.² ພຣະອົງຊົງໃຊ້ເຂົາໃຫ້ອອກໄປປະກາດຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍດີພະຍາດ.

³ ພຣະອົງຈົງຊົງເຂົ້າວ່າ, “ເມື່ອຈະເດີນທາງນັ້ນ - ຢາເອົາສິ່ງໃດໄປ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໄມ້ຄ້ອນເທົາ, ຫລືຖົງ, ຫລືອາຫານ, ຫລື ເງິນ, ຫລື ເສື້ອສອງໂຕ.

⁴ ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດ ກໍໃຫ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງນັ້ນຈົນກວ່າຈະຈາກໄປ.

⁵ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບພວກທ່ານ ເມື່ອທ່ານອອກຈາກເມືອງນັ້ນໄປ ແລະຈົງສັນຂີ່ຝຸ່ນທີ່ຕິດຕິນຂອງພວກທ່ານອອກເສ້ຍ ເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ພວກເຂົາວ່າທ່ານໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ.”⁶ ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກສາວິກກໍພາກັນອອກໄປ ຕາມບ້ານເມືອງຕ່າງໆ ເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແລະໄດ້ຮັກສາພະຍາດໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍທົ່ວທຸກບ່ອນດີພະຍາດ.

⁷ ໃນເວລານັ້ນ ເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງໄດ້ຍິນເລື່ອງເຫດການທັງປວງຊົງເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ຈົງເກີດຄວາມກະວົນກະວາຍໃຈ ເພາະບາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ໂຢ-ຮັນບັບຕິສະໂຕເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ.”⁸ ລາງຄົນວ່າ, “ເປັນເອລີຢາມາປະກົດ” ແຕ່ຄົນອື່ນກໍວ່າ, “ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແຕ່ບູຮານກັບເປັນຄົນມາແລະມີຊີວິດອີກ.”⁹ ເຮໂຣດຈົງກ່າວວ່າ, “ໂຢຮັນນັ້ນເຮົາໄດ້ຕິດຫົວແລ້ວ ແຕ່ຄົນຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດຫນ້າ?” ແລ້ວເຮໂຣດຈົງໄດ້ຫາໂອກາດທີ່ຈະໄປພົບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

¹⁰ ເມື່ອອັກຄະສາວິກທີ່ຖືກສົ່ງອອກໄປນັ້ນກັບຄືນມາລາຍງານໃນສົງຄົມພວກເຂົາໄດ້ເຮັດນັ້ນ. ແລ້ວພຣະອົງຊົງພາພວກເພື່ອນອອກໄປເຖິງເມືອງຫນຶ່ງ ຊື່ເບັດສາ-ອິດາ.¹¹ ແຕ່ເມື່ອປະຊາຊົນຮູ້ຈັກ ເຂົາກໍຕາມໄປຫາພຣະອົງ ແລະພຣະອົງກໍຊົງຕ້ອນຮັບພວກເຂົາ ແລະຊົງບອກເຂົາເຖິງຮາຊະອານາຈັກຂອງເຈົ້າ ແລະພຣະອົງກໍຊົງໃຜດຮັກສາພະຍາດໃຫ້ກັບບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງການເຂົ້າປ່ວຍ.

¹² ໃນເວລາໃກ້ຄືນ ສາວິກສິບສອງຄົນນັ້ນໄດ້ມາພົບພຣະອົງວ່າ, “ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນເລີກໄປຕາມບ້ານແລະເມືອງໃນແຖບນີ້ ເພື່ອຫາບ່ອນພັກນອນແລະຊື້ອາຫານກິນ ເພາະບ່ອນນີ້ຢູ່ກາງປ່າ.”¹³ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈົງລ້ຽງເຂົ້າສາ!” ພວກສາວິກຈົງຫຼຸນວ່າ, “ພວກເຂົາ-ນ້ອຍບໍ່ມີຫຍັງອອກຈາກເຂົ້າຈີ່ຫ້ອນແລະປາສອງໂຕເທົ່ານັ້ນ ເວັ້ນແຕ່ພວກເຂົາເນື້ອຍຈະໄປຊື້ອາຫານສຳລັບຄົນທັງຫມົດນີ້.”¹⁴ ເພາະວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນມີຜູ້ຊາຍປະມານຫ້າພັນຄົນ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າສົ່ງພວກສາວິກວ່າ, “ຈົງໃຫ້ພວກເຂົານັ້ງລົງເປັນຫມູ່ ໆ ລະຫ້າສິບຄົນ.”

¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຮັດຕາມ ແລະຈັດໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫມົດນັ້ນລົງ.¹⁶ ສ່ວນພຣະອົງຊົງຮັບເອົາເຂົ້າຈີ່ຫ້ອນແລະປາສອງໂຕນັ້ນ-ແລ້ວກໍຊົງເງິນຫນ້າຂຶ້ນຟ້າ ແລະຂໍພຣະພອນສຳລັບອາຫານນັ້ນ ແລ້ວຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນຢືນໃຫ້ພວກສາວິກເພື່ອແຈກໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ.

¹⁷ ພວກເຂົາກໍກິນອີ່ມທຸກຄົນ ແລະເກັບເສດສ່ວນຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນກໍເກັບໄດ້ສິບສອງບຸງ.

¹⁸ ຢູ່ມາມື້ຫນຶ່ງ ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງອະທິຖານຢູ່ໃນບ່ອນຕ່າງຫາກ ມີແຕ່ພວກສາວິກຢູ່ນຳພຣະອົງແລະພຣະອົງຊົງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ປະຊາຊົນເວົ້າກັນວ່າເຮົາແມ່ນຜູ້ໃດ?”¹⁹ ພວກສາວິກຫຼຸນຕອບວ່າ, “ເຂົາວ່າແມ່ນໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ, ແຕ່ລາງຄົນວ່າແມ່ນເອລີຢາ, ແຕ່ຄົນອື່ນວ່າແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແຕ່ບູຮານກັບເປັນຄົນມາອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ.”

²⁰ ພຣະອົງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ແຕ່ພວກທ່ານເດຄິດວ່າເຮົາແມ່ນໃຜ?” ເປໂຕຫຼຸນຕອບວ່າ, “ແມ່ນພຣະຄຣິດມາແຕ່ພຣະເຈົ້າ.”²¹ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສັ່ງຫ້າມເຂົາຢ່າງແຂງແຮງ ບໍ່ໃຫ້ບອກສິ່ງນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ.²² ທີ່ກ່າວຢ່າງນັ້ນ ເພາະວ່າ “ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຫລາຍປະການ ພວກເຖົ້າແກ່ກັບພວກປະໂຮຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກທີ່ມະຈານຈະບໍ່ຍອມຮັບພຣະອົງ ເຂົາຈະຂ້າພຣະອົງເສັຍ ແລ້ວໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ.”

²³ ພຣະອົງກ່າວກັບຄືນທັງຫລາຍວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຈະຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເອງ ແລະແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນທຸກວັນແລະຕິດຕາມເຮົາມາ.

²⁴ ຜູ້ໃດຢາກຊ່ອຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຟື້ນ, ແຕ່ຜູ້ນັ້ນຈະເສັຍຊີວິດ, ແຕ່ຜູ້ໃດຈະເສັຍຊີວິດຂອງຕົນເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຊ່ວຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຟື້ນ.

²⁵ ຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດສຳລັບມະນຸດ ຖ້າເຂົາໄດ້ຮັບສິ່ງຂອງຫມົດທັງໂລກ ແຕ່ຈະຕ້ອງສູນເສັຍ ຫຼືຖືກຕັດຊີວິດຂອງຕົນໄປ?

²⁶ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີຄວາມລະອາຍຕໍ່ເຮົາແລະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ, ບຸດມະນຸດກໍຈະມີຄວາມລະອາຍຕໍ່ຜູ້ນັ້ນເມື່ອເຮົາມາປາກົດດ້ວຍສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ, ແລະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະບິດາເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍພວກທູດສະຫວັນບໍ່ຮູ້ສຸດ.²⁷ ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ມີລາງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ທີ່ນີ້ຈະບໍ່ຮູ້ຄິດຄວາມຕາຍຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

²⁸ ປະມານແປດວັນຕໍ່ມາ ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງພາເປໂຕ, ໂຢຮັນ, ແລະຢາໂກໂບ ຂຶ້ນໄປເທິງພູເພື່ອອະທິຖານ.

²⁹ ຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງອະທິຖານຢູ່ນັ້ນ ພຣະພັກຂອງພຣະອົງກໍປ່ຽນໄປແລະເຄື່ອງທຶງຂອງພຣະອົງກໍຂາວເຫລືອມ.

³⁰ ເບິ່ງແມ, ມີຊາຍສອງຄົນກຳລັງສົນທະນາຢູ່ກັບພຣະອົງ ຄືໂມເຊແລະເອລີຢາ.³¹ ຜູ້ມາປະກົດດ້ວຍຮັດສະຫມີ ພວກເຂົາກ່າວເຖິງການທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດຈາກໂລກໄປ ຊຶ່ງຈະສຳເລັດໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

³² ຝ່າຍເປໂຕກັບຫມູ່ຂອງຕົນກໍເຫງົາງອນ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາຕື່ນຂຶ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະເຫັນສອງຄົນນັ້ນຢູ່ກັບພຣະອົງ.³³ ຂະນະທີ່ສອງຄົນນັ້ນກຳລັງລາຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປ, ເປໂຕໄດ້ຫຼຸນພຣະເຢຊູວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ເປັນການດີທີ່ພວກເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ພວກເຂົາເນື້ອຍພາກັນປຸກຕູບສາມຫລັງ, ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບທ່ານ, ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບໂມເຊ, ແລະ ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບເອລີ-ຢາ” (ເພື່ອບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວວ່າຕົນກຳລັງເວົ້າຫຍັງ.)

³⁴ ຂະນະທີ່ເປໂຕກຳລັງກ່າວຢູ່ນັ້ນກໍມີກ້ອນເມກມາປົກຫຸ້ມເພິ່ນໄວ້ ແລະເພິ່ນກໍຢ້ານເມື່ອຢູ່ໃນກ້ອນເມກນັ້ນ.³⁵ ແລະມີພຣະສຸຣະສວັງອອກມາຈາກເມກນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນບຸດຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ເຮົາເລືອກໄວ້ ຈົ່ງເຊື່ອຝັງທ່ານ.”³⁶ ເມື່ອພຣະສຸຣະສວັງນັ້ນສະຫງົບລົງແລ້ວ ກໍມີແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ດຽວຊົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ສ່ວນພວກເຂົາທັງສາມກໍມີດຢູ່ ແລະໃນຄາວນັ້ນເຂົາບໍ່ໄດ້ບອກເຫດການທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນນັ້ນຈັກຢ່າງໃຫ້ຜູ້ໃດຝັງ.

³⁷ ວັນຕໍ່ມາ, ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າພ້ອມກັບພວກສາວິກລົງມາຈາກພູເຂົາແລ້ວ ມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ມາພົບພຣະອົງ.³⁸ ດັ່ງນັ້ນ, ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃນຫມູ່ປະຊາຊົນນັ້ນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂໍໃຜດູກຊາຍຂ້າເນື້ອຍແຕ່ທ້ອນ ເພາະຂ້າເນື້ອຍມີແຕ່ລູກຄົນດຽວ.”³⁹ ເບິ່ງແມ, ເມື່ອຜີຮ້າຍເຂົ້າສົ່ງເດັກນ້ອຍ ມັນກໍຮ້ອງຂຶ້ນທັນທີ, ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັກດິນ, ນ້ຳລາຍຝຸມປາກ, ແລະໃຫ້ຕົວເດັກນ້ອຍຝົກຊ້າໄປ ແລະບໍ່ຍອມອອກໄປຈາກມັນໄດ້ງ່າຍໆ.⁴⁰ ຂ້າເນື້ອຍໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກສາວິກຂອງທ່ານຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກເສຍ ແຕ່ເຂົາເຮັດບໍ່ໄດ້.”

⁴¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ໂອຄົນໃນສະໄຫມທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອແລະມີໃຈຊົງຊ້າ, ເຮົາຈະຕ້ອງທົນຢູ່ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍເຫຼົ່ານີ້ໃດ? ຈົ່ງພາລູກຂອງທ່ານມານີ້ສາ!”⁴² ເມື່ອເດັກນ້ອຍນັ້ນກຳລັງມາ ຜີໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນລົ້ມກິ່ງເກືອກໄປມາ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຂໍອະພິຖອຍຮ້າຍນັ້ນ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍດີແລ້ວສົງຄົນໃຫ້ພໍຂອງລາວ.

⁴³ ຄົນທັງຫລາຍກໍງົດປະຫລາດໃຈໃນຮິດເດດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເມື່ອຂະນະທີ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຍັງປະຫລາດໃຈຢູ່ກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກະທຳ, ພຣະອົງຈົງກ່າວກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ,⁴⁴ “ຈົ່ງໃຫ້ຄຳເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າໄປໃນຫູຂອງພວກທ່ານ ເພາະວ່າບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ໃນມືມະນຸດ.”⁴⁵ ແຕ່ພວກສາວິກບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຫມາຍນີ້ ແລະມັນຖືກປິດບັງໄວ້ຈາກພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງນີ້ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ກ້າຖາມເລື່ອງນັ້ນກັບພຣະອົງ.

⁴⁶ ຫລັງຈາກນັ້ນ ໄດ້ເກີດການຖຽງກັນຂຶ້ນໃນທາມກາງພວກສາວົກ ວ່າໃຜຈະເປັນໃຫຍ່ກວ່າຫມູ່.⁴⁷ ຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຊາບຄວາມຄິດໃນໃຈຂອງເພິ່ນ ພຣະອົງຈຶງຊົງໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງມາຍືນຢູ່ໃກ້ພຣະອົງ.⁴⁸ ແລະພຣະອົງກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຍອມຮັບເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຍອມຮັບເຮົາ ແລະຖ້າຜູ້ໃດຍອມຮັບເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຍອມຮັບພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ເພາະວ່າໃນພວກທ່ານທັງຫລາຍ ຜູ້ໃດເປັນຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ຜູ້ນັ້ນແຕ່ລະ, ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່.”

⁴⁹ ຝ່າຍໂຢຮັນທູນພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າຍອມໄດ້ເຫັນບາງຄົນຂັບໄລ່ຜີອອກໃນນາມຂອງພຣະອົງ ແລະພວກຂ້າຍອມໄດ້ຫ້າມຄົນນັ້ນເສີຍ ເພາະເພິ່ນບໍ່ຮ່ວມຕິດຕາມພຣະອົງກັບພວກຂ້າຍອມ.”⁵⁰ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບໂຢຮັນວ່າ, “ຢ່າຫ້າມເຫາະ, ເພາະວ່າຜູ້ໃດບໍ່ຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານກໍເປັນຝ່າຍທ່ານແລ້ວ.”

⁵¹ ໃນເວລານັ້ນຊົງໃກ້ວັນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະຖືກຮັບຂຶ້ນເມື່ອສູ່ສະຫວັນ, ພຣະອົງຊົງຕັ້ງພຣະໃຈຢ່າງຄັກແນ່ທີ່ຈະໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.⁵² ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ໄປກ່ອນຫນ້າພຣະອົງ, ພວກເພິ່ນຈຶງອອກໄປແລະເຂົ້າໄປໃນບ້ານຫນຶ່ງຂອງຊາວຊາມາເຣັຍ ເພື່ອຈັດຕັ້ງມຸກສິງໄວ້ສຳລັບພຣະອົງ.⁵³ ແຕ່ຊາວບ້ານນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງກຳລັງມຸ້ງຫນ້າທີ່ຈະໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

⁵⁴ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອສາວົກຂອງພຣະອົງ ຄືຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ ໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶງທູນວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກຂ້າຍອມສັ່ງໄຟລົງມາຈາກສະຫວັນ ເພື່ອເຜົາຜານເມືອງນີ້ຫລືບໍ່?”⁵⁵ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຫລຽວຫລັງແລະຫ້າມພວກເພິ່ນທັງສອງ,⁵⁶ ແລະພຣະອົງໄດ້ສະເດັດພ້ອມກັບພວກສາວົກເຂົ້າໄປທີ່ບ້ານອື່ນ.

⁵⁷ ຂະນະທີ່ພຣະອົງເຢຊູເຈົ້າພ້ອມກັບພວກສາວົກກຳລັງສະເດັດໄປຕາມທາງ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຂ້າຍອມຈະຕິດຕາມພຣະອົງໄປທຸກບ່ອນ.”⁵⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບລາວວ່າ, “ຫມາຈິກຈອກຍັງມີຫມື່ນອນແລະນົກປ່າກໍຍັງມີຮີງ, ແຕ່ບຸດມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນຈະວາງຫົວລົງ.”

⁵⁹ ພຣະອົງກ່າວກັບອີກຄົນຫນຶ່ງວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” ຄົນນັ້ນທູນຕອບວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍໃຜຕອນນຸຍາດໃຫ້ຂ້າຍອມໄປຝັງສືບພໍຂອງຂ້າຍອມເສີຍກ່ອນ.”⁶⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງປະໂຫຍດຕາຍຝັງກັນເອງເຫາະ ແຕ່ທ່ານຈຶງໄປແລະປະກາດກ່ຽວກັບຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ.”

⁶¹ ແຕ່ມີອີກຄົນຫນຶ່ງທູນວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂ້າຍອມຈະຕາມທ່ານໄປ ແຕ່ຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າຍອມໄປລາໄຫຼເຮືອນຂອງຂ້າຍອມກ່ອນ.”⁶² ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບເຂົາວ່າ “ຜູ້ໃດເຮົາມີຈັບ້ອນເຖແລ້ວຫລຽວຄືນຫລັງ ຜູ້ນັ້ນບໍ່ສົມຄວນກັບຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

10 ¹ ຫລັງຈາກນັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງອີກເຈັດສິບຄົນ ແລະສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປເປັນຄູ່ ໆ

ລ່ວງຫນ້າພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນທຸກເມືອງແລະທຸກບ້ານບ່ອນພຣະອົງຈະສະເດັດໄປນັ້ນ.² ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຂົາທີ່ຈະກ່ຽວກັມຫລາຍແທ້, ແຕ່ຄົນທ່າງານມັນຫນ້ອຍຢູ່. ເພາະສັນນັ້ນພວກທ່ານຈຶງພາວັນນາອະທິຖານຕໍ່ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງນາ ໃຫ້ສົ່ງຄົນງານມາເກັບກ່ຽວເຂົ້າຂອງພຣະອົງ.

³ ຈຶງອອກໄປຕາມທາງຂອງທ່ານ. ເບິ່ງແມ່! ເຮົາໄດ້ໃຊ້ພວກທ່ານໄປເຫມືອນດັ່ງແກະນ້ອຍຢູ່ທາມກາງຝູງຫມາໄນ.⁴ ຢ່າຖືກະເປົາເງິນ, ຫລືຖືຖຽງ, ຫລືຖືເກີບໄປນ່າ ແລະຢ່າຄຳນັບຜູ້ໃດຕາມທາງ.

⁵ ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດກໍຕາມ ຈົ່ງເວົ້າກ່ອນວ່າ ‘ຂໍໃຫ້ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ເຮືອນຫລັງນີ້!’.” ຖ້າມີຄົນມັກສັນຕິສຸກຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ ສັນຕິສຸກຂອງທ່ານຈະສະຖິດຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນ ຖ້າຫາກບໍ່ມີ, ສັນຕິສຸກນັ້ນຈະກັບຄືນມາຫາທ່ານອີກ.⁷ ຈົງອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ, ຈົ່ງກິນແລະດື່ມຕາມທີ່ເຂົາມີຢູ່ ດ້ວຍວ່າຜູ້ທ່າງານກໍຄວນຈະໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຂອງຕົນ ຢ່າອອກຫນີຈາກເຮືອນນີ້ເຂົ້າໄປຢູ່ເຮືອນອື່ນ.

⁸ ບໍ່ວ່າທ່ານຈະເຂົ້າໄປໃນເມືອງໃດ ແລະພວກເຂົາຕ້ອນຮັບທ່ານໄວ້ ຈົ່ງກິນຂອງທີ່ພວກເຂົາຈັດໃຫ້ຕໍ່ຫນ້າທ່ານ.

⁹ ແລະຈົ່ງຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນດີພະຍາດ, ບອກແກ່ພວກເຂົາວ່າ ‘ຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃກ້ທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ’.

¹⁰ ແຕ່ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໃນເມືອງໃດ ແລະເຂົາບໍ່ຕ້ອນຮັບທ່ານໄວ້ ຈົງອອກໄປກາງຖະຫນົນແລະກ່າວວ່າ.

¹¹ ‘ແມ່ນວ່າຂີ້ຝຸ່ນດິນໃນເມືອງຂອງເຈົ້າທີ່ຕິດຕິນຂອງພວກເຮົາ ເຮົາຂໍປັດອອກຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ! ແຕ່ຈົ່ງເຂົ້າໃຈຂໍ້ນີ້ວ່າ: ຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃກ້ພວກເຈົ້າແລ້ວ’.¹² ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າໃນວັນພິພາກສາ ໂທດຂອງເມືອງໄຊດິມໃນວັນນັ້ນຈະເປົາກວ່າ ໂທດຂອງເມືອງນີ້.”

¹³ “ວິບັດແກ່ເຈົ້າເມືອງໂຊຣາຊິນ, ວິບັດແກ່ເຈົ້າເມືອງເບັດຊາອິດາ ເອີຍ, ຖ້າການອັດສະຈັນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ກະທຳໃນທາມກາງພວກເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ຖືກກະທຳໃນຖ້ຳມາກາງເມືອງຕິເຣແລະເມືອງຊີໂດນແລ້ວນັ້ນ, ຄົນໃນເມືອງທັງສອງຄົງໄດ້ຖືມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່, ນຸ່ງຫົມຜ້າຫຍາຍ, ນັ່ງເທິງຂີ້ເຖົ້າແຕ່ດິນນານມາແລ້ວ.¹⁴ ແຕ່ໂທດຂອງເມືອງຕິເຣແລະເມືອງຊີໂດນຈະເປົາກວ່າໂທດຂອງພວກເຈົ້າ ໃນວັນພິພາກສາ.¹⁵ ຝ່າຍເຈົ້າ, ເມືອງກາເປນາ-ອູມເຮີຍເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າຈະຖືກຍົກຂຶ້ນສູງພຽງຝ້າຫລື? ແຕ່ເຈົ້າຈະຖືກຖິ້ມລົງໄປໃນບຶງໄຟນະຣົກ.

¹⁶ “ຜູ້ທີ່ຟັງທ່ານທັງຫລາຍກໍໄດ້ຟັງເຮົາ, ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບທ່ານທັງຫລາຍກໍບໍ່ຍອມຮັບເຮົາ, ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເຮົາກໍບໍ່ຍອມຮັບຜູ້ທີ່ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”

¹⁷ ຝ່າຍພວກຈັດສິບຄົນ ໄດ້ກັບຄືນມາດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ທູນວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ຜົມມານຮ້າຍກໍຍອມຟັງຄວາມຂອງພວກຂ້າຍອມໃນນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.”¹⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນຊາຕານຕິກຈາກຝ້າເຫມືອນດັ່ງຝ້າແມບ.¹⁹ ເບິ່ງແມ່!

ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກທ່ານມີອຳນາດຢ່າງບູງແລະແມງງອດ, ແລະໃຫ້ມີອຳນາດເຫນືອກຳລັງຂອງສັດຕູ ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດເຮັດອັນຕະຣາຍແກ່ພວກທ່ານໄດ້ເລີຍ.²⁰ ແຕ່ຢ່າໄດ້ຊື່ນຊົມຍິນດີໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພາະຜິຖັງຫລາຍຍອມຟັງຄວາມຂອງທ່ານ ແຕ່ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີເພາະຊື່ຂອງພວກທ່ານໄດ້ຈັດໄວ້ໃນສະຫວັນແລ້ວ.”

²¹ ໃນຂະນະດຽວກັນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເຈົ້າແລະກ່າວວ່າ, “ຂ້າພຣະອົງສັນຮະເສີນແດ່ພຣະບິດາເຈົ້າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຝ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ເພາະພຣະອົງຊົງໄດ້ປົກບັງສິງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຈາກຜູ້ມີປັນຍາແລະຜູ້ສະຫລາດ ແຕ່ໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ແກ່ບັນດາຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສອນ ເຊິ່ງເປັນເຫມືອນເດັກນ້ອຍ, ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະບິດາ, ເພາະນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຫັນຊອບຕໍ່ສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.”

²² “ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ມອບສົງສາຣະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພຣະບຸດແມ່ນຜູ້ໃດ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະບິດາ ແລະບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພຣະບິດາແມ່ນຜູ້ໃດ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະບຸດ ກັບຜູ້ທີ່ພຣະບຸດປະສົງຈະສະແດງໃຫ້ຮູ້.”

²³ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຫລຽວໄປຫາພວກສາວົກ ແລະກ່າວແກ່ພວກເພິ່ນເປັນການສ່ວນຕົວວ່າ, “ບັນດາຜູ້ທີ່ເຫັນແບບດຽວກັບທີ່ທ່ານເຫັນກໍເປັນສຸກ.

²⁴ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຫລາຍຄົນ ແລະກະສັດຫລາຍອົງປາຖນາຈະເຫັນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຫັນຢູ່ນີ້ ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນ ແລະປາຖນາທີ່ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຍິນສິ່ງນັ້ນ.”

²⁵ ເບິ່ງແມ່, ມີອາຈານສອນພຣະບັນຍັດຂອງພວກຄົນຍິດຄົນຫນຶ່ງຍິນຂຶ້ນ ເພື່ອທົດລອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ທູນຖາມວ່າ, “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ຂ້າຍອມຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ?”²⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຕອບລາວວ່າ, “ພຣະບັນຍັດຂອງໄວ້ວ່າຢ່າງໃດ? ທ່ານໄດ້ອ່ານແລ້ວເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດ?”²⁷ ເພິ່ນທູນຕອບວ່າ, “ທ່ານຈົ່ງຮັກສາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ເປັນພຣະ-

ເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ດ້ວຍສຸດກຳລັງ, ແລະດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ' ແລະຈົງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົນເອງ'.²⁸ ພຣະ-
ເຢຊູເຈົ້າຕອບເພິ່ນວ່າ, “ທ່ານຕອບຖືກແລ້ວ. ຈົງເຮັດຢ່າງນັ້ນ ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຊີວິດ.”

²⁹ ແຕ່ອາຈານທ່ານນັ້ນຢາກສະແດງວ່າຕົນເປັນຄົນສິນທັມ ຈົງທູນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ແມ່ນໃຜເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້າຮ້ອຍ?”³⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງລົງຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະໄປເມືອງເຢຣິໂກ. ເພິ່ນໄດ້ຕົກໃນມືພວກໂຈນທີ່ປຸ່ນເອົາສິ່ງຂອງຜູ້ນັ້ນໄປ ແລະທັງຫຼາຍ
ແລ້ວປະຖິ້ມໄວ້ເກືອບຕາຍ.

³¹ ບັງເອີນມີປະໂຫຍດຕົນໜຶ່ງໄດ້ລົງໄປທາງນັ້ນ ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຫັນຄົນເຈັບນັ້ນກໍເວັ້ນໄປຟາກອິນເສັຍ.³² ເຊັ່ນດຽວກັບເລວີຄົນໜຶ່ງ
ເມື່ອມາເຖິງບ່ອນນັ້ນແລະເຫັນຄົນເຈັບນັ້ນ ກໍເວັ້ນກາຍໄປຟາກອິນເສັຍ.

³³ ແຕ່ມີໄທຊາມາເຮັດຄົນໜຶ່ງໄດ້ເດີນທາງຜ່ານມາທີ່ຄົນເຈັບນັ້ນ, ຄັນເຂົາເຫັນຄົນເຈັບແລ້ວກໍມີໃຈເມດຕາ.³⁴ ເພິ່ນຈົງເຂົ້າໄປເອົາຜ້າພັນບາດໃຫ້
ແລະເອົານ້ຳມັນກັບເຫລົ້າແວງຖອກໃສ່ບາດນັ້ນ ຈົງໂຈມຂຶ້ນຂີ້ສັດຂອງຕົນພາໄປເຖິງໂຮງແຮມ, ແລະເອົາໃຈໃສ່ບົວຣະບັດລາວ.³⁵ ໃນມື້ຖັດມາ
ທ່ານໄດ້ອອກເງິນສອງເດນາຣີອິນໃຫ້ເຈົ້າຂອງໂຮງແຮມ ບອກວ່າ, “ຈົງເບິ່ງແຍງຄົນນີ້ດີ, ຖ້າທ່ານຈ່າຍເກີນນີ້ໄປເທົ່າໃດ ເມື່ອເຮົາກັບມາກໍຈະໃຊ້ໃຫ້’.

³⁶ ທ່ານຄິດວ່າຄົນໃດໃນສາມຄົນນີ້ເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງຄົນທີ່ຕົກໂຈນປຸ່ນນັ້ນ.”³⁷ ອາຈານຜູ້ນັ້ນທູນຕອບວ່າ, “ຊາຍທີ່ໄດ້ສະ-
ແດງຄວາມເມດຕາໃຫ້ແກ່ຄົນເຈັບ,” ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກລາວວ່າ, “ຈົງໄປເຮັດແບບດຽວກັນເຖິດ.

³⁸ ໃນຂະນະເມື່ອພວກເຂົາເດີນທາງ, ພຣະອົງກໍເຂົ້າໄປໃນໜູ່ບ້ານໜຶ່ງ ແລະມີຍິງຄົນໜຶ່ງຊື່ມາທາໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງເຂົ້າໃນເຮືອນຂອງຕົນ.³⁹ ມາ-
ທາມີນ້ອງສາວຊື່ມາຣີອາ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ນັ່ງໃກ້ຕີນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ.

⁴⁰ ແຕ່ມາທາໄດ້ມືວເມົາຢູ່ໃນການຈັດຕັ້ງມອກຫານຫລາຍເກີນໄປ. ນາງຈົງໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູ ແລະບອກວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງບໍ່ສິນ-
ໃຈຫລືວ່ານ້ອງສາວຂອງຂ້າຮ້ອຍປະໂຫຍດຕົນບໍ່ໄດ້ແຕ່ຜູ້ດຽວ? ສະນັ້ນຂໍບອກໃຫ້ລາວມາຊ່ອຍຂ້າຮ້ອຍແດ່!”⁴¹ ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບລາວວ່າ,
“ມາທາ, ມາທາເອີຍ, ເຈົ້າຮຸ້ນວາຍໃຈກັບຫລາຍສິ່ງແທ້!⁴² ສິ່ງຊຶ່ງຈຳເປັນນັ້ນມີແຕ່ສິ່ງດຽວ ມາຣີອາໄດ້ເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດນັ້ນ
ເຊິ່ງຈະຍົກເອົາໄປຈາກນາງບໍ່ໄດ້.”

11 ¹ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງອະທິຖານຢູ່ທີ່ແຫ່ງໜຶ່ງ ສາວົກຂອງພຣະອົງຄົນໜຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍສອນພວກຂ້າ-
ຮ້ອຍໃຫ້ອະທິຖານເຫມືອນກັບທີ່ໂຢຮັນໄດ້ສອນພວກລູກສິດຂອງເພິ່ນດ້ວຍ.”

² ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ, “ເມື່ອພວກທ່ານອະທິຖານຈົງກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າແດ່ພຣະບິດາເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ເຄົາລົບບູຊາ
ຂໍໃຫ້ອາຊະອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່.

³ ຂໍຊົງໂຜດປຣະທານອາຫານປະຈຳວັນໃຫ້ແກ່ພວກຂ້າຮ້ອຍທັງຫລາຍ. ‘ຂໍຊົງໂຜດຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກຂ້າຮ້ອຍ
ເຫມືອນທີ່ພວກຂ້າຮ້ອຍຍົກໂທດແກ່ທຸກຄົນ ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພວກຂ້າຮ້ອຍນັ້ນ. ຂໍຢາຊົງນຳພວກຂ້າຮ້ອຍ ເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງ’.”

⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານມີມິດສະຫາຍຄົນໜຶ່ງ ແລະໄປຫາມິດສະຫາຍນັ້ນໃນເວລາທ່ຽງຄືນແລະເວົ້າວ່າ ‘ສະ-
ຫາຍເອີຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍຢືມເຂົ້າຈີຈັກສາມກ້ອນແດ່.’ ເພາະເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຂອງເຮົາເດີນ-
ທາງຈາກບ່ອນອື່ນມາແວ່ເຮົາແລະເຮົາບໍ່ໄດ້ກຽມອັນໃດຈະສູ້ເພິ່ນກິນ.”⁷ ຝ່າຍມິດສະຫາຍທີ່ຢູ່ຂ້າງໃນຈະຕອບອອກມາວ່າ, ‘ຢາລົບກວນເຮົາເຫາະປະ-
ຕູກໍອິດແລ້ວ, ພວກລູກຂອງເຮົາກໍນອນຢູ່ກັບເຮົາຫມິດແລ້ວ, ເຮົາລູກຂຶ້ນເອົາເຂົາຈີໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ໄດ້’.⁸ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ລຸກ-
ຂຶ້ນເອົາໃຫ້ເພາະການເປັນເພື່ອນກັນກໍຕາມ ແຕ່ຖ້າເພາະເຫັນແກ່ການດີຂໍຢ່າງບໍ່ລະອາຍ ເພິ່ນກໍຈະລຸກຂຶ້ນແລະເອົາເຂົາຈີໃຫ້ທ່ານເທົ່າທີ່ທ່ານຕ້ອງການ.

⁹ ແລະເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຈົງຫມັ້ນຂໍ ແລ້ວຈະຊົງປຣະທານໃຫ້ ຈົງຫມັ້ນຊອກແລ້ວຈະພົບ ຈົງຫມັ້ນເຄາະແລ້ວຈະຊົງໃຂໄຫ້.¹⁰ ເພາະ-
ວ່າທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນຂໍກໍໄດ້ຮັບ ທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນຊອກຫາກໍໄດ້ພົບ ແລະທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນເຄາະກໍຈະເປີດໃຫ້ແກ່ເຂົາ.

¹¹ ມີພໍ່ຄົນໃດໃນພວກທ່ານ ຖ້າລູກຂໍປາຈະເອົາໄປໃຫ້ລູກແທນປາບໍ່?¹² ຫລືເມື່ອລູກຂໍຂໍ ທ່ານຈະເອົາແມງງອດໃຫ້ລູກ? ເຫດສັນນັ້ນຖ້າທ່ານທັງ-
ຫລາຍເອງຜູ້ເປັນຄົນຊົວ ຍັງຮູ້ຈັກເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຈັກເທົ່າໃດ ພຣະບິດາເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນຈະປຣະ-
ທານພຣະວິນຍານບໍ່ຮີສຸດເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຂໍຈາກພຣະອົງ?”

¹⁴ ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກ ເປັນຜີໃບ. ເມື່ອຜີນັ້ນຖືກຂັບໄລ່ອອກແລ້ວຊາຍທີ່ເປັນຄົນໃບກໍເລີ່ມປາກໄດ້, ປະຊາຊົນກໍປະ-
ຫລາດໃຈ.¹⁵ ແຕ່ບາງຄົນໃນໜູ່ນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຂັບໄລ່ຜີອອກໄດ້ໂດຍໃຊ້ອຳນາດຂອງເບເອນເຊບູນຊົງເປັນນາຍຂອງພວກຜີຮ້າຍ.

¹⁶ ສ່ວນຄົນອື່ນຢາກຈະທົດລອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະຖາມຫາຫມາຍສຳຄັນຈາກຝ່າສະຫວັນ.¹⁷ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຊາບຄວາມຄິດຂອງເຂົາຈົງກ່າວວ່າ,
“ທຸກອານາຈັກທີ່ແຕກແຍກກັນແລ້ວກໍຄົງຈົບຫາຍ, ຄອບຄົວທີ່ແຕກແຍກກັນ ແລ້ວກໍຈະຕັ້ງຢູ່ບໍ່ໄດ້.”

¹⁸ ຖ້າຊາຕານແຕກແຍກກັນເອງ ອານາຈັກຂອງມັນຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ໄດ້ຢ່າງໃດ? ເພາະທ່ານທັງຫລາຍເວົ້າວ່າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກໂດຍເບເອນເຊບູນ.

¹⁹ ຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກໂດຍເບເອນເຊບູນນັ້ນ, ພວກສາວົກຂອງທ່ານທັງຫລາຍເຄີຍຂັບມັນອອກດ້ວຍອຳນາດຂອງຜູ້ໃດ? ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ,
ພວກສາວົກຈະຕັດສິນພິພາກສາພວກທ່ານ.²⁰ ແຕ່ຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກດ້ວຍອິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະ-
ເຈົ້າກໍມາເຖິງພວກທ່ານແລ້ວ.

²¹ ເມື່ອຊາຍທີ່ແຂງແຮງຖືອາວຸດຄົບຖ້ວນເປົ່າເຮືອນຂອງຕົນຢູ່ ສິ່ງຂອງທັງຫມົດຂອງລາວກໍປອດພັຍ.²² ແຕ່ເມື່ອຊາຍທີ່ແຂງແຮງກ່າວເອົາຊະນະຄົນນັ້ນໄດ້,
ຄົນແຂງແຮງກ່າວຈະຍຶດເອົາອາວຸດໄປຈາກເຂົາ ແລະລັກເອົາຊັບສົມບັດຂອງເຂົາໄປເສັຍ.²³ ຜູ້ໃດບໍ່ຢູ່ຝ່າຍເຮົາ ກໍຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ
ແລະຜູ້ໃດບໍ່ໂຮມເຂົ້າກັບເຮົາກໍເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ແຕກກະຈາຍໄປ.

²⁴ “ເມື່ອຜີຖ້ອຍຮ້າຍອອກຈາກຊາຍຄົນໜຶ່ງ ມັນກໍເດີນທາງຜ່ານໄປໃນບ່ອນກັນດານເພື່ອຊອກຫາບ່ອນເຊົາເມື່ອຍ, ເມື່ອຫາບໍ່ພົບ ມັນຈົງເວົ້າວ່າ
‘ເຮົາຈະກັບຄືນໄປຍັງເຮືອນຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ອອກມານັ້ນ.’²⁵ ເມື່ອຜີນັ້ນກັບມາແລະເຫັນວ່າເຮືອນນັ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສະອາດດີແລະຕົກແຕ່ງໄວ້ແລ້ວ.²⁶ ເມື່ອ-
ນັ້ນມັນຈົງໄປຮັບເອົາຜີອື່ນອີກເຈັດໂຕຮ້າຍກວ່າມັນເອງ ແລະກໍເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ເຮືອນຫລັງນັ້ນ ແລະໃນທີ່ສຸດ
ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຕົກຢູ່ໃນສະພາບຮ້າຍກວ່າຕອນຕົ້ນ.”

²⁷ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ ກໍມີຍິງສາວຄົນໜຶ່ງໃນໜູ່ປະຊາຊົນຮ້ອງທູນພຣະອົງວ່າ, “ທ້ອງຂອງຍິງທີ່ໃຫ້ກຳເນີດທ່ານແລະເຕົ້າ-
ນົມຫລືລ້ຽງທ່ານນັ້ນກໍເປັນສຸກ.”²⁸ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນເລີຍ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຟັງພຣະຫັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຖືຮັກສາພຣະ-
ຫັມໄວ້ຕ່າງຫາກທີ່ເປັນສຸກ.”

²⁹ ເມື່ອປະຊາຊົນເລີ່ມມາໂຮມກັນຫນາແຫນ້ນຂຶ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຄົນໃນຍຸກນີ້ເປັນຍຸກທີ່ຊົດຮ້າຍ ເຂົາສະແຫວງຫາຫມາຍສຳຄັນ
ແຕ່ຈະບໍ່ມີຫມາຍສຳຄັນອັນໃດເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຫມາຍສຳຄັນເລື່ອງໂຢນາ.³⁰ ເຫມືອນກັບທີ່ໂຢນາໄດ້ເປັນຫມາຍສຳຄັນແກ່ຊາວເມືອງນີເບ-
ເວ, ດັ່ງນັ້ນ ບຸດມະນຸດຈະເປັນຫມາຍສຳຄັນແກ່ຄົນໃນຍຸກນີ້.

³¹ ອາຊີນີແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະລຸກຂຶ້ນໃນການພິພາກສາພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍໃນຍຸກນີ ແລະລົງໂທດຄົນໃນຍຸກນີ ເພາະນາງໄດ້ມາແຕ່ທີ່ສູດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອຈະຟັງຄໍາສັ່ງສອນທີ່ມີສະຕິປັນຍາຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ ແລະ ເບິ່ງແມ່! ຜູ້ທີ່ຍິງໃຫຍ່ກວ່າກະສັດໂຊໂລໂມນກໍຢູ່ທີ່ນີ.

³² ຊາວເມືອງນີເນເວຈະຍືນຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາພ້ອມກັບຄົນໃນຍຸກນີ ແລະຈະກ່າວໂທດຄົນໃນຍຸກນີ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົາເອົາ- ໃຈໃຫມ່ເພາະການປະກາດຂອງໂຢນາ ແລະເບິ່ງແມ່, ຜູ້ທີ່ຍິງໃຫຍ່ກວ່າໂຢນາກໍຢູ່ທີ່ນີ.

³³ ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດ, ເມື່ອໄດ້ໂຄມແລ້ວຈະຕັ້ງໄວ້ໃນຕູ້ທີ່ລັບມືດ ຫລືເອົາບູນມາກວບໄວ້ ແຕ່ເຄີຍຕັ້ງໄວ້ເທິງເຄື່ອງຮອງຕີນໂຄມ ເພື່ອຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາຈະໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງ.³⁴ ຕາຂອງທ່ານເປັນດວງສະຫວ່າງຂອງຮ່າງກາຍ ເມື່ອຕານັ້ນດີຮ່າງກາຍຂອງທ່ານກໍສະຫວ່າງໄປເຫມືອນກັນ, ແຕ່ເມື່ອຕາຂອງທ່ານມືດໄປ ຮ່າງກາຍຂອງທ່ານກໍຈະມືດໄປເຫມືອນກັນ.³⁵ ເຫດສັນນັ້ນ ຈິງຈະວັງຢາໃຫ້ແສງສະຫວ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນທ່ານມືດໄປ.

³⁶ ຖ້າຮ່າງກາຍຂອງທ່ານທຸກສ່ວນເຕັມດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງ ທັງຕົວກໍຈະສະຫວ່າງໄປດ້ວຍຮ່າງກາຍຂອງທ່ານທັງໝົດຈະເປັນເຫມືອນແສງໂຄມໄຟນັ້ນ ທີ່ສ່ອງສະຫວ່າງແກ່ທ່ານ.”

³⁷ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວສໍາເລັດແລ້ວ ມີຝາຣີຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງໄດ້ທຸນເຊີນພຣະອົງໄປຮັບປະທານອາຫານທີ່ເຮືອນຂອງຕົນ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປເຖິງແລະຊົງນັ່ງອົງຕົວລົງ.³⁸ ຝາຣີຊາຍຜູ້ນັ້ນກໍປະຫລາດໃຈ ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລ້າງມືກ່ອນຈະຮັບປະທານອາຫານແລງ.

³⁹ ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວແກ່ລາວວ່າ, “ບັດນີ, ເຈົ້າພວກຝາຣີຊາຍ, ເຈົ້າລ້າງຖ້ວຍຊາມໃຫ້ສະອາດແຕ່ຂ້າງນອກ ແຕ່ຂ້າງໃນຕົວເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂລບແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.”⁴⁰ ອີ ຄົນໂງ່ເອີຍ! ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງຂ້າງນອກກໍໄດ້ສ້າງຂ້າງໃນເຫມືອນກັນບໍ່ແມ່ນບໍ່?⁴¹ ຈົງບໍ່ອີ- ຈາກແກ່ຄົນທຸກຍາກດ້ວຍສິ່ງຊົງຢູ່ຂ້າງໃນ ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍຈະສະອາດສໍາລັບພວກທ່ານ.

⁴² ແຕ່ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ພວກຝາຣີຊາຍ ພວກເຈົ້າຖວາຍຫນຶ່ງສ່ວນສິບໃນເຄື່ອງປູກຕາມຣະດູການແກ່ພຣະເຈົ້າຄືຜັກກ້ານກໍາ ຜັກແພວ, ແລະຜັກອື່ນໆ ຈາກສ່ວນ ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ລະເລີຍຄວາມຍຸດຕິທັມແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ

ຈໍາເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະປະຕິບັດຢ່າງຄົນທີ່ມີຄວາມຍຸດຕິທັມແລະຮັກພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ບົກພ່ອງໃນການເຮັດສິ່ງອື່ນໆດ້ວຍ.

⁴³ ແຕ່ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ພວກຝາຣີຊາຍ ພວກເຈົ້າມັກບ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດໃນໂຮງຫມະສາລາ ແລະມັກໃຫ້ຄົນຄໍານັບໃຫ້ກຽດໃນຕະຫລາດ.⁴⁴ ວິບັດແກ່ພວກເຈົ້າ, ເຫມືອນຂຸມຝັງສິບທີ່ຄົນທັງຫລາຍກໍທຽວຜ່ານໄປມາໂດຍບໍ່ຮູ້ ເພາະບໍ່ໄດ້ຕິດຢ້າຍບອກໄວ້.”

⁴⁵ ແລ້ວມີຄົນຫນຶ່ງໃນຫມະບັນດິດ ຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ທ່ານກໍາລັງຫມິນປະຫມາດພວກເຮົາເຫມືອນກັນ.”⁴⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ແຕ່ວິ- ບັດຈະມີແກ່ພວກເຈົ້າເຫມືອນກັນ, ພວກທີ່ມະບັນດິດ ພວກເຈົ້າເອົາພາຣະທີ່ຫນັກຫນາມາວາງໃສ່ບ່າຂອງຜູ້ອື່ນ, ແຕ່ສ່ວນພວກເຈົ້າເອງ, ແມ່ນແຕ່ນິວມືດຽວກໍບໍ່ແຕ່ພາຣະນັ້ນ.

⁴⁷ ວິບັດແກ່ພວກເຈົ້າ, ທີ່ມັກສ້າງອຸບໂມງເທິງຫລຸມຝັງສິບຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ຫລືພວກບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ.⁴⁸ ພວກເຈົ້າໄດ້ເປັນພະ- ຍານແລະເຫັນດີກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຈົ້າ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຫລືພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງອຸບໂມງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

⁴⁹ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈິງຊົງກ່າວວ່າ, ‘ເຮົາຈະໃຊ້ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະອັກຄະສາວິກໄປຫາພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາຈະຂ້າບາງຄົນແລະຂົມເຫັງບາງຄົນ.’⁵⁰ ຄົນໃນຍຸກນີຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ໃນເລືອດຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະອັກຄະສາວິກເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ໄຫລອອກຕັ້ງແຕ່ແຮກສ້າງໂລກ.⁵¹ ຕັ້ງແຕ່ເລືອດຂອງອາເບັນຈິນເຖິງເລືອດຂອງຊາຂາຣີຢາ ຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າທີ່ແທ່ນບູຊາແລະທີ່ລີລັບ. ຈົງແທ້, ເຮົາບອກເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້ ເພາະຄົນໃນຍຸກນີຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ.

⁵² ວິບັດແກ່ພວກເຈົ້າ, ທັມະບັນດິດຂອງຄົນຍິວ ເພາະທ່ານໄດ້ເອົາກະແຈແຫ່ງຄວາມຮຸ້ນໄປເສັຍ ພວກເຈົ້າເອງກໍບໍ່ເຂົ້າໄປແລະຄົນທີ່ຢາກເຂົ້າໄປ ພວກເຈົ້າກໍປິດເສັຍຈາກເຂົາ.”

⁵³ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນ, ພວກທີ່ມະຈານແລະພວກຝາຣີຊາຍໄດ້ໂຈມຕີແລະໄຕ້ຖຽງກັບພຣະອົງອີກຫລາຍເລື່ອງ.

⁵⁴ ຫວັງຈະໃຫ້ພຣະອົງຕິດກັບຕັກຈາກຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງ.

12 ¹ ໃນເວລານັ້ນ ມີປະຊາຊົນຫລາຍພັນຄົນມາເຖົ້າໂຮມກັນ ຫລາຍຈົນພວກເຂົາບຽດຢຽບກັນ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕັ້ງຕົນກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ, “ຈິງຈະ- ວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຝາຣີຊາຍ ຄືຄວາມຫນ້າຊື່ໃຈຄິດຂອງພວກເຂົາ.

² ບໍ່ມີຄວາມລັບໃດຢ່າງໜຶ່ງໄວ້ທີ່ຈະບໍ່ເປີດເຜີຍ ຫລືສິ່ງລັບທີ່ບໍ່ປະກົດໃຫ້ຮູ້. ³ ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເວົ້າໃນບ່ອນມືດ ກໍໄດ້ຍິນໃນບ່ອນແຈ້ງ

ແລະສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຊົມໃສ່ຫູໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນ ກໍຈະຕ້ອງປາວປະກາດເທິງຫລັງຄາເຮືອນ.

⁴ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍທີ່ເປັນມິດສະຫາຍຂອງເຮົາວ່າ, ຢ່າຢ້ານຜູ້ທີ່ຂ້າໄດ້ແຕ່ຮ່າງກາຍ ແລະບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຮັດອັນໃດໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.

⁵ ແຕ່ເຮົາຢາກຈະເຕືອນໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າຄວນຢ້ານຜູ້ໃດ. ຈົງຢ້ານຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຊົງພາຍຫລັງມີອໍານາດທີ່ຈະຖິ້ມທ່ານລົງໃນນະວົກໄດ້, ນັ້ນແຫລະ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຈົງຢ້ານຜູ້ນັ້ນ.

⁶ ນັກຈອກຫ້າໂຕເຂົາຂາຍສອງອັດບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແລະນັກນັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວກໍບໍ່ຢູ່ນອກສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁷ ແມ່ນແຕ່ເສັ້ນຜົມເທິງຫົວຂອງທ່ານກໍຊົງນັບໄວ້ແລ້ວທຸກເສັ້ນ ຢ່າຮູ້ຢ້ານເລີຍ. ພວກທ່ານກໍປະເສີດກວ່ານັກຈອກຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

⁸ ເຮົາບອກແກ່ທ່ານວ່າ ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບເຮົາຕໍ່ຫນ້າມະນຸດ ບຸດມະນຸດກໍຈະຍອມຮັບຜູ້ນັ້ນຕໍ່ຫນ້າພວກເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າເຫມືອນກັນ.

⁹ ແຕ່ຜູ້ໃດຈະປະຕິເສດເຮົາຕໍ່ຫນ້າມະນຸດ ກໍຈະຖືກປະຕິເສດຕໍ່ຫນ້າພວກເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າເຫມືອນກັນ.¹⁰ ຜູ້ໃດທີ່ຈະກ່າວຕໍ່ສູ້ບຸດມະ- ນຸດຈະໄດ້ຮັບການອະພິຍ ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ກ່າວຄໍາຫມິນປະຫມາດຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ ບໍ່ອາດຈະໄຜດອະພິຍໃຫ້ໄດ້.

¹¹ ເມື່ອພວກເຂົານໍາພວກທ່ານໄປຢູ່ຕໍ່ຫນ້າໃນຫມະສາລາ, ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ປົກຄອງແລະຜູ້ມີອໍານາດ, ຢ່າຄິດອຸກໃຈວ່າຈະແກ້ຕົວຢ່າງໃດ ຫລືຈະເວົ້າຫຍັງ.

¹² ເພາະໃນໂມງນັ້ນພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າຈະຊົງໄຜດສອນທ່ານໃນສິ່ງທີ່ຄວນຈະເວົ້າ.

¹³ ຈາກນັ້ນ ມີບາງຄົນໃນຫມູ່ປະຊາຊົນໄດ້ທຸນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຊ່ວຍບອກອ້າຍຂອງຂ້າ-

ນ້ອຍແບ່ງມໍຣະດົກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແດ່.”¹⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ຊາຍເອີຍ,

ໃຜໄດ້ຕັ້ງເຮົາໃຫ້ເປັນຜູ້ພິພາກສາຫລືເປັນຜູ້ແບ່ງປັນມໍຣະດົກໃຫ້ທ່ານ?”¹⁵ ແລະພຣະອົງບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຈິງຈະວັງຮັກ- ສາຕົນໄວ້ໃຫ້ເວັ້ນຈາກການໂລບທຸກຢ່າງ ເພາະຊີວິດຂອງມະນຸດບໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບຊັບສົມບັດອັນອຸດົມສົມບູນຂອງຕົນ.”

¹⁶ ຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶງບອກກັບພວກເຂົາດ້ວຍຄໍາອຸປະມາວ່າ, “ມີເສດຖີຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຜົນຜະລິດຈໍານວນຫລາຍ.¹⁷ ແລະລາວຄິດກັບຕົນເອງວ່າ ‘ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດດີ ເພາະບໍ່ມີບ່ອນຈະເກັບຜົນລະປູກຂອງເຮົາແລ້ວ?’¹⁸ ເພິ່ນຈຶງເວົ້າວ່າ ‘ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດຄືດັ່ງນີ້

ເຮົາຈະມ້າງເລົ່າທັງຫລາຍອອກແລະຈະສ້າງຫລັງໃຫມ່ໃຫ້ໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ ແລ້ວເຮົາຈະຮວບຮວມເຂົາ ແລະສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງເຮົາໄວ້ທີ່ນັ້ນ.

¹⁹ ເຮົາຈະເວົ້າແກ່ຈິດໃຈຂອງເຮົາວ່າ, ‘ຈິດໃຈເອີຍ, ເຈົ້າມີເຂົ້າຂອງເກັບໄວ້ໃຊ້ໄດ້ອີກຫລາຍປີ. ຈົງພັກຢູ່ສະບາຍ, ກິນແລະດື່ມດ້ວຍຄວາມປະຕິຍົນ- ດີສະໜຸກສະໜານເທາະ.’”

²⁰ແຕ່ພຣະເຈົ້າກ່າວແກ່ລາວວ່າ “ໂອຄົນໂງ່ເອີຍ, ໃນຄົນວັນນີເຂົາຈະເອີ້ນເອົາຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໄປຈາກເຈົ້າ ແລ້ວສົ່ງຂອງທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າຈັດແຈ້ງໄວ້ນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງໃຜ?” ²¹ນັ້ນກໍ່ເຫມືອນຄົນທີ່ທ່ອນໂຮມຊັບສິມບັດໄວ້ສໍາລັບຕົນເອງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັງມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.”

²²ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງຊີວິດວ່າຈະກິນຫຍັງ ຫລືເຖິງຮ່າງກາຍວ່າຈະນຸ່ງຫົ່ມຫຍັງ?” ²³ເພາະຊີວິດກໍ່ມີຄ່າກວ່າອາຫານ ແລະຮ່າງກາຍກໍ່ມີຄ່າກວ່າເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ.

²⁴ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງຝູງກາ ມັນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານຫລີກໄຮງ, ມັນບໍ່ມີເລົ່າຫລືບ່ອນເກັບເຄື່ອງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງລ້ຽງພວກມັນ ພວກທ່ານປະເສີດກວ່ານົກເຫລົ່ານັ້ນ. ²⁵ແລະມີຄວາມກະວົນກະວາຍໃດ ທີ່ອາດຕໍ່ຊີວິດໃຫ້ຍາວອອກໄປຈັກສອກຫນຶ່ງໄດ້? ²⁶ຖ້າສິ່ງເລັກນ້ອຍທ່ານຢັ້ງເຮັດບໍ່ໄດ້ ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງກະວົນກະວາຍເຖິງສິ່ງອື່ນໆ ອີກ?

²⁷ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງດອກລີລີວ່າມັນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງໃດ ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດການ, ມັນບໍ່ໄດ້ເຂັ້ມຝ້າຍ ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເຖິງແມ່ນກະສັດໂຊໂລ-ໂມນເມື່ອບໍ່ຮູ້ບຸນດ້ວຍສະຫງ່າອາສີ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ທົ່ງເຄື່ອງງາມທ່ອກໄມ້ນິດອກຫນຶ່ງ. ²⁸ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຕິກແຕ່ງຫຍ້າທີ່ຫຼົງກາຢ່າງນັ້ນຊຶ່ງເປັນຢູ່ວັນນີ ແລະມືອນຕ້ອງຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟເສັ້ຍ ພຣະອົງຈະບໍ່ຕິກແຕ່ງພວກທ່ານຫລາຍກວ່ານັ້ນເທົ່າໃດ? ໂອ ທ່ານຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອຫນ້ອຍເອີຍ.

²⁹ຢ່າສະແຫວງຫາວ່າຈະກິນຫຍັງ, ແລະຈະດື່ມຫຍັງ, ແລະຢ່າກະວົນກະວາຍ. ³⁰ເພາະບັນດາປະຊາຊາດທົ່ວໂລກຊອກຫາສິ່ງຂອງທັງປວງນີ້ ແລະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານກໍ່ຊົງຊາບແລ້ວວ່າທ່ານຕ້ອງການສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

³¹ແຕ່ຈົ່ງສະແຫວງຫາຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວສົ່ງເຫລົ່ານີ້ພຣະອົງຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ທ່ານ. ³²ຢ່າຮູ້ຢ້ານເລີຍ ຝູງແກະນ້ອຍເອີຍ, ເພາະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງພໍ້ພຣະທັຍຈະປຣະທານຣາຊະອານາຈັກໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.

³³ຈົ່ງຂາຍຊັບສິມບັດຂອງທ່ານແລະແຈກຈ່າຍໃຫ້ກັບຄົນຍາກຈົນ. ຈົ່ງເຮັດຖົງເງິນອັນບໍ່ຮູ້ເກົາໄວ້ສໍາລັບຕົນ ຄືຊັບສິມບັດໃນສະຫວັນຊຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກຫມົດບ່ອນທີ່ໂຈນເຂົ້າໄປໃກ້ບໍ່ໄດ້ແລະບ່ອນທີ່ມອດທໍາລາຍບໍ່ໄດ້. ³⁴ເພາະວ່າຊັບສິມບັດຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ໃດ ໃຈຂອງທ່ານກໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.

³⁵ຈົ່ງຮັດແອວເສື້ອຄຸມຂອງທ່ານໄວ້ ແລະໄຕ້ໂຄມຂອງທ່ານໃຫ້ສະຫວ່າງຢູ່ສະເຫມີ.

³⁶ແລະຈົ່ງເປັນເຫມືອນກັບຄົນທີ່ຄອຍເຈົ້ານາຍຂອງຕົນກັບມາຈາກການສະຫລອງແຕ່ງງານ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້ານາຍກັບມາແລະເຄາະປະຕູແລ້ວ ພວກເຂົາຈະໄຂ້ໃຫ້ກັບເຈົ້ານາຍໃນທັນທີ.

³⁷ພຣະພອນຈົ່ງມີແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງນາຍກັບມາແລະພົບວ່າພວກເຂົາກໍາລັງຄອຍຖ້າຢູ່. ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ, ນາຍຈະຮັດແອວຂອງຕົນໄວ້ແລະໃຫ້ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນຮ່ວມໂຕະອາຫານ ແລະເພີ່ນຈະມາບິວຣະບັດເຂົາ.

³⁸ຖ້າເຈົ້ານາຍເຂົ້າມາໃນຕອນຫຼັງຄົນຫລືຂ້ອນແຈ້ງ ແລະເຫັນວ່າພວກຮັບໃຊ້ຕຽມພ້ອມຢູ່ ພຣະພອນຈົ່ງມີແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫລົ່ານັ້ນ

³⁹ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ຈົ່ງຮູ້ວ່າ ຖ້າເຈົ້າຂອງເຮືອນໄດ້ຮູ້ກ່ອນວ່າໂຈນຈະມາໃນໂມງໃດ, ຕົນຈະບໍ່ປະໃຫ້ໂຈນເຈາະເຂົ້າເຮືອນໄດ້.

⁴⁰ພວກເຈົ້າກໍ່ເຫມືອນກັບຈົ່ງຕຽມພ້ອມຢູ່ສະເຫມີ ເພາະໃນໂມງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຄາດຄິດນັ້ນ ບຸດມະນຸດຈະສະເດັດມາ.

⁴¹ເປັນຈິງຫຼືບໍ່ວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງກໍາລັງບອກຄໍາອຸປະມານແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ຫລືແກ່ຄົນທຸກຄົນ?” ⁴²ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ໃຜເປັນຜູ້ຈັດການທີ່ສັດຊື່ແລະມີສະຕິປັນຍາ ຫຼືນາຍໄດ້ຕັ້ງໃຫ້ເປັນໃຫຍ່ເຫມືອນໃຊ້ອື່ນໆ ເພື່ອແຈກຈ່າຍສ່ວນແບ່ງອາຫານໃຫ້ຕາມເວລາ?”

⁴³ພຣະພອນມີແກ່ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນ ຜູ້ທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາພົບວ່າກໍາລັງເຮັດຢ່າງນັ້ນຢູ່ເມື່ອເຈົ້ານາຍເຂົ້າມາ. ⁴⁴ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ ເຈົ້ານາຍຈະຕັ້ງຜູ້ນັ້ນໃຫ້ດູແລຊັບສິມບັດທັງຫມົດທີ່ມີຢູ່.

⁴⁵ແຕ່ຖ້າຄົນຮັບໃຊ້ຄິດວ່າ ‘ນາຍຂອງເຮົາຈະກັບມາຊ້າ’ ແລ້ວກໍ່ຕັ້ງຕົນຫຼຸບຕີພວກຄົນໃຊ້ຊາຍຍິງ ທັງກິນແລະດື່ມຈົນເມົາ. ⁴⁶ເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນກັບມາໃນວັນທີ່ເຂົາບໍ່ຄາດຄິດ, ແລະໃນໂມງທີ່ເຂົາບໍ່ຮູ້. ຜູ້ເປັນນາຍຈະຜ່າມັນໃຫ້ເປັນຕ່ອນໆ, ແລະໃຫ້ເຂົາໄປຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຫນຶ່ງກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັ່ງ.

⁴⁷ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນ ຫຼືຮູ້ເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຕົນແລະບໍ່ໄດ້ຕຽມຕົວໄວ້ ຫລືບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້ານາຍສໍາເລັດ ຈະຕ້ອງຖືກຂັງໄວ້ຢ່າງຫນັກ. ⁴⁸ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ ແລະໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ສົມຄວນຖືກຂັງໄວ້ ກໍ່ຈະຖືກຂັງໄວ້ຫນ້ອຍ ຜູ້ໃດໄດ້ຮັບຫລາຍກ່ວາຈະຫວງເອົາຈາກຜູ້ນັ້ນຫລາຍສ່ວນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຝາກໄວ້ຫລາຍເພີ່ນຈະຫວງເອົາຈາກຜູ້ນັ້ນຫລາຍເຊັ່ນກັນ.

⁴⁹ເຮົາມາເພື່ອໂຍນໄຟລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ໄຟທີ່ເຮົາປາຖນາກໍ່ໄດ້ຖືກຈູດໃຫ້ລຸກແລ້ວ. ⁵⁰ແຕ່ເຮົາຈະຕ້ອງຮັບບັບຕິສະມາຢ່າງຫນຶ່ງທີ່ທ່ອນມານ ແລະຕ້ອງເຈັບປວດຈົນກວ່າຈະສໍາເລັດ.

⁵¹ພວກທ່ານຄິດວ່າເຮົາມາເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມສະຫງົບສຸກໃນໂລກບໍ່? ບໍ່ແມ່ນດອກ ເຮົານໍາຄວາມແຕກແຍກມາໃຫ້ຕ່າງຫາກ. ⁵²ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ຄອບຄົວຫນຶ່ງທີ່ມີອ້າຄົນໃນເຮືອນດຽວຈະແຕກແຍກກັນຄື ສາມຄົນຈະຕໍ່ສູ້ສອງຄົນ ແລະສອງຄົນຈະຕໍ່ສູ້ກັບຄົນສາມຄົນ. ⁵³ພວກເຂົາຈະຖືກແບ່ງແຍກກັນ, ພໍ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍແລະລູກຊາຍຈະຕໍ່ສູ້ກັບພໍ່; ແມ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບລູກສາວແລະລູກສາວຈະຕໍ່ສູ້ກັບແມ່, ແມ່ຢ່າຈະຕໍ່ສູ້ລູກໃຜແລະລູກໃຜຈະຕໍ່ສູ້ແມ່ຢ່າ.”

⁵⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບປະຊາຊົນອີກວ່າ, “ເມື່ອທ່ານເຫັນເມກກໍາລັງຂຶ້ນທາງທິດຕາເວັນຕົກ ທ່ານກໍ່ເວົ້າທັນທີວ່າຝົນກໍາລັງຈະຕົກ ແລະມັນກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນແທ້. ⁵⁵ແລະເມື່ອລົມໄຕ້ກໍາລັງພັດ ທ່ານເວົ້າວ່ານັ້ນຄືລົມຮ້ອນເອົາທີ່ກໍາລັງແຜດເຜົາ, ແລະມັນກໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນແທ້. ⁵⁶ໂອຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄົດ, ທ່ານຮູ້ສິ່ງເກດຄວາມເປັນໄປທີ່ເກີດຂຶ້ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກແລະທ້ອງຟ້າອາກາດ, ແຕ່ເພາະເຫດໃດພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ສິ່ງເກດຄວາມເປັນໄປຂອງປະຈຸບັນນີ້ວ່າເປັນຢ່າງໃດ?

⁵⁷ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຕັດສິນວ່າສິ່ງໃດເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງດ້ວຍຕົວຂອງທ່ານເອງ? ⁵⁸ເມື່ອເຈົ້າກັບໂຈດພາກັນໄປຫາຜູ້ປົກຄອງ ລະຫວ່າງທາງຈົ່ງພະຍາຍາມຫາຊ່ອງທາງປ່ອງດອງກັນ, ເພື່ອວ່າໂຈດຈະບໍ່ລາກເຈົ້າເຂົ້າໄປຫາຕຸລາການ ແລະເພື່ອວ່າຕຸລາການຈະບໍ່ມອບເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຫນ້າທີ່ແລະເຈົ້າຫນ້າທີ່ຈະບໍ່ຂັງເຈົ້າໄວ້ໃນຄຸກ. ⁵⁹ເຮົາບອກແກ່ທ່ານວ່າ ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ອອກຈາກທີ່ນັ້ນ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ໃຊ້ຫນີ້ໃຫ້ຈົນຄົບ.

13 ¹ໃນຂະນະນັ້ນ ມີລາງຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ເລົ່າສູ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຟັງເລື່ອງຊາວຄາລີເລ ທີ່ປິລາດໄດ້ເອົາເລື່ອດຂອງພວກເຂົາປິນກັບເຄື່ອງບູ-ຊາຂອງພວກເຂົາເອງ. ²ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານຄິດວ່າຊາວຄາລີເລເຫລົ່ານັ້ນເປັນຄົນບາບລືນກວ່າຊາວຄາລີເລພວກອື່ນໆ ທຸກຄົນ ເພາະວ່າພວກເຂົາທຶນທຸກລໍາບາກຢ່າງນີ້ບໍ່? ³ເຮົາບອກທ່ານວ່າ ບໍ່ແມ່ນດອກ ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຖືມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່ ພວກທ່ານກໍ່ຈະຈົບ-ຫາຍໄປເຊັ່ນດຽວກັນ.

⁴ຫລືຄົນທັງສິບແປດຄົນທີ່ຕາຍ ເພາະຖືກປ້ອມພັງລົງມາຫັບພວກເຂົາໃນຊີໂລອາມ ທ່ານຄິດວ່າພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເປັນຄົນຜິດລືນກວ່າຄົນທັງປວງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມບໍ່? ⁵ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ບໍ່ແມ່ນດອກ ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານຫມົດທຸກຄົນບໍ່ຖືມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່ ກໍ່ຈະຈົບຫາຍໄປເຫມືອນກັນ.”

⁶ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄໍາອຸປະມານວ່າ, ມີ “ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ປູກຕົ້ນເດືອນເຫດໄວ້ໃນສ່ວນອະງຸ່ນຂອງຕົນ ແລ້ວເຂົາມາຊອກຫາຫມາກເດືອນໃນຕົ້ນນັ້ນ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ພົບເລີຍ. ⁷ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງບອກກັບຄົນງານໃນສ່ວນອະງຸ່ນນັ້ນວ່າ ‘ເບິ່ງແມ່, ເຮົາມາຊອກຫາຫມາກເດືອນໃນຕົ້ນນີ້ໄດ້ສາມປີແລ້ວ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ພົບເລີຍ ຈົ່ງປ້າຖິ້ມເສັ້ງ ຈະເອົາໄວ້ຮັກດິນລ້າເຮັດຫຍັງ?’

⁸ແຕ່ຄົນງານຕອບວ່າ ‘ຂໍປະມັດໄວ້ອີກຕື່ມປີຫນຶ່ງກ່ອນ ແລະຂ້າຍ້ອຍຈະຂຸດດິນອ້ອມເອົາຝຸ່ນໃສ່.’⁹ຖ້າມັນເກີດຫມາກປີຫນ້າກໍດີຢູ່, ແຕ່ຖ້າບໍ່-ເກີດຫມາກຈຶ່ງປ້າມັນຖິ້ມເສັຽ!”

¹⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງສອນຢູ່ໃນທັມສະສາລາ ບ່ອນຫນຶ່ງໃນວັນສະບາໂຕ.¹¹ເບິ່ງແມ່, ມີຍິງຄົນຫນຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ນາງຖືກວິນຍານແຫ່ງຄວາມອ່ອນແອເຂົ້າສົ່ງຢູ່ເຮັດໃຫ້ເຈັບປ່ວຍມາເປັນເວລາສິບແປດປີແລ້ວ ມັນເຮັດໃຫ້ນາງຫລັງກົງຢືນຊື່ບໍ່ໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ.

¹²ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຫັນນາງ ພຣະອົງຈຶ່ງເອີ້ນນາງມາ ແລະຊົງບອກວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍຂອງເຈົ້າແລ້ວ.”¹³ພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດວາງໃສ່ນາງ, ຫັນໃດນັ້ນຕົວນາງກໍຢຽດຊື່ ແລະນາງກໍສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າ.¹⁴ແຕ່ນາຍທັມສະສາລາບໍ່ພໍໃຈ ເພາະພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ດີພະຍາດໃນວັນສະບາໂຕ. ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, “ມີຫົກວັນທີ່ຈັດໄວ້ສໍາລັບເຮັດງານ ຈົງມາຮັກສາໃຫ້ດີພະຍາດໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເຖິງ, ແຕ່ຢ່າມາໃນວັນສະບາໂຕ.”

¹⁵ອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ! ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແກ້ງົວຫລີ້ລໍຂອງຕົນ ຈູງອອກຈາກຄອກໄປກິນນ້ຳໃນວັນສະບາໂຕບໍ່?

¹⁶ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຍິງຄົນນີ້ເປັນລູກສາວຂອງອັບຣາຮາມ ທີ່ຊາຕາມໄດ້ຜູກມັດໄວ້ໄດ້ສິບແປດປີແລ້ວ ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ນາງຝົນຈາກເຄື່ອງຜູກມັດນີ້ໃນວັນສະບາໂຕບໍ່?”

¹⁷ເມື່ອພຣະອົງກ່າວຄໍາເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ບັນດາຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະອົງກໍໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ ແຕ່ປະຊາຊົນທັງຫລາຍກໍພາກັນຊົມຊື່ນຍິນດີ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳທຸກສິ່ງທີ່ນໍາສັນຮະເສີນ.

¹⁸ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວອີກວ່າ, “ຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເຫມືອນສິ່ງໃດ, ເຮົາຈະປຽບຮາຊະອານາຈັກນັ້ນກັບສິ່ງໃດ?

¹⁹ກໍເປັນເຫມືອນແກ່ນຜັກກາດເມັດຫນຶ່ງ ທີ່ຄົນນໍາໄປຫວ່ານໃນສວນຂອງຕົນ ມັນກໍຈູກຂຶ້ນເປັນກົກໃຫຍ່

ແລະນົກປ່າກໍມາເຮັດຮັງອາໄສຢູ່ຕາມກົງກັນຂອງມັນ.”

²⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຕໍ່ອີກວ່າ, “ເຮົາຈະປຽບຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກັບສິ່ງໃດດີ?

²¹ກໍປຽບເຫມືອນເຊື້ອແປ້ງທີ່ຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເອົາປົນໃສ່ໃນແປ້ງສາມຖົງ ຈົນແປ້ງນັ້ນຝຸຂຶ້ນທັງຫມົດ.”

²²ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດໄປຕາມບ້ານເມືອງຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງທາງທີ່ໄປສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະຊົງສັ່ງສອນພວກເຂົາ.²³ບາງຄົນທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຈະຝັນນັ້ນມີພຽງແຕ່ຫນ້ອຍຄົນເທົ່ານັ້ນບໍ່?” ພຣະອົງຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ,²⁴“ຈົງພຽນພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໄປທາງປະຕູຄັບແຄບ ເຮົາບອກທ່ານວ່າ ມີຫລາຍຄົນຈະພະຍາຍາມເຂົ້າໄປ ແຕ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໄປໄດ້.

²⁵ໃນວັນຫນຶ່ງ ເມື່ອເຈົ້າຂອງເຮືອນລູກຂຶ້ນແລະອັດປະຕູແລ້ວ, ພວກທ່ານທັງຫລາຍຢືນຢູ່ຂ້າງນອກຕັ້ງຕົ້ນເຄາະປະຕູວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ນາຍເອີຍ, ຂໍໄຂໃຫ້ພວກຂ້າຍ້ອຍເຂົ້າໄປຂ້າງໃນແດ່ທ້ອນ!’ ແລະເຈົ້າເຮືອນຈະຕອບພວກທ່ານວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າ ຫລືບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າມາແຕ່ໃສ?’.

²⁶ແລ້ວພວກທ່ານຈະຕອບວ່າ ‘ພວກຂ້າຍ້ອຍໄດ້ກິນແລະດື່ມຕໍ່ຫນ້າທ່ານ ແລະທ່ານໄດ້ສັ່ງສອນໃນບ້ານເມືອງຂອງພວກຂ້າຍ້ອຍ’.

²⁷ຝ່າຍເຈົ້າຂອງເຮືອນນັ້ນຈະເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າມາແຕ່ໃສ, ຈົງຖອຍໄປຈາກເຮົາເສັຍເຈົ້າຄົນຊົວ.’

²⁸ທີ່ນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຄຽວຝັນ ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ ກັບບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມທຸກຄົນຢູ່ໃນຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ສ່ວນທ່ານຈະຖືກໂຍນອອກໄປຂ້າງນອກ.²⁹ພວກເຂົາຈະມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ, ທິດຕາເວັນຕົກ, ທິດເຫນືອ, ທິດໃຕ້ ແລະພັກສະບາຍໃນຮາຊະອານາຂອງພຣະເຈົ້າ.³⁰ແລະເບິ່ງແມ່! ຜູ້ທີ່ເປັນປາຍຈະກັບເປັນຕົ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ເປັນຕົ້ນຈະກັບເປັນປາຍ.”

³¹ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ ມີພວກຟາຣີຊາຍລາງຄົນມາຫາແລະທູນພຣະອົງວ່າ, “ຈົງອອກໄປຈາກທີ່ນີ້ ເພາະກະສັດເຮໂຣດຊົງຢາກປະຫານຊີວິດທ່ານເສັຍ.”³²ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົງໄປບອກຫມາຈິກຈອກໂຕນັ້ນວ່າ ‘ເບິ່ງແມ່! ມີພຣະມື-

ອິນເຮົາຈະຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກແລະເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດ ແລ້ວວັນທີ່ສາມເຮົາຈະຖົງທີ່ສໍາເລັດຕາມເປົ້າຫມາຍຂອງເຮົາ’.”³³ບໍ່ວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກໍຕາມ, ເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງດໍາເນີນຕໍ່ໄປນີ້, ມືອິນ, ແລະຕ່າງໆ, ເພາະການທີ່ຈະຂ້າຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນເລື່ອງທີ່ຍອມຮັບບໍ່ໄດ້.

³⁴ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ເຢຣູຊາເລັມເຈົ້າໄດ້ຂ້າບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະເອົາຫົນຄວ່າງໃສ່ພວກຮັບໃຊ້ທີ່ໄດ້ສົ່ງມາເພື່ອເຈົ້າ. ຫລາຍເທື່ອແລ້ວທີ່ເຮົາປາຖນາຈະຮວບຮວມລູກຂອງເຈົ້າ ເຫມືອນກັບແມ່ໄກ່ຮວບຮວມລູກໄວ້ໃຕ້ປີກຂອງມັນ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.³⁵ເບິ່ງແມ່, ເຮືອນຂອງເຈົ້າຈະຖືກປະຖິ້ມໃຫ້ຮົກຮ້າງ. ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນເຮົາອີກຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະບອກວ່າ, ‘ຂໍໃຫ້ທ່ານຜູ້ທີ່ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົງຊົງພຣະຈະເຣີນ’.”

14 ¹ໃນວັນສະບາໂຕເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງຫນຶ່ງຂອງພວກຫົວຫນ້າຟາຣີຊາຍ ເພື່ອຮັບປະທານອາຫານ, ທີ່ນັ້ນເຂົາກໍເຝົ້າເບິ່ງພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ.²ເບິ່ງແມ່, ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງເປັນພະຍາດທ້ອງມານຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ.³ພຣະເຢຊູເຈົ້າຖາມພວກຊ່ຽວຊານບັນຍັດຂອງຍິວແລະພວກຟາຣີຊາຍວ່າ, “ຖ້າເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດໃນວັນສະບາໂຕ ຈະຖືກຕ້ອງຕາມພຣະບັນຍັດຫລືບໍ່?”

⁴ແຕ່ພວກເຂົາກໍມົດຢູ່. ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຈັບຕົວຊາຍທີ່ປ່ວຍເປັນພະຍາດນັ້ນ, ພຣະອົງຮັກສາເຂົາ ແລະປ່ອຍເຂົາກັບໄປ.⁵ພຣະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ມີຄົນໃດໃນພວກທ່ານມີລູກຄົນຫນຶ່ງ ຫລືງໄວໂຕຫນຶ່ງຕົກນ້ຳສ້າງໃນວັນສະບາໂຕ ແລ້ວຈະບໍ່ຮີບຊ່ວຍລູກຫລີດົງງົວນັ້ນອອກມາຫັນທີບໍ່?”⁶ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈະຕອບພຣະອົງໃນເລື່ອງນີ້ໄດ້.

⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສັ່ງເກດເຫັນພວກທີ່ຮັບເຊີນມານັ້ນເລື່ອກນັ້ງໃນບ່ອນທີ່ມີກຽດ ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວຄໍາອຸປະມາແກ່ເຂົາວ່າ.

⁸“ເມື່ອຜູ້ໃດເຊີນທ່ານໄປໃນການກິນລ້ຽງສົມຮິດ ຈົງຢາຊຸ້ນັ້ງບ່ອນມີກຽດ ເພາະອາດຈະມີບາງຄົນທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນຜູ້ມີກຽດຫລາຍກວ່າທ່ານອີກ.⁹ເມື່ອເຈົ້າພາບທີ່ໄດ້ເຊີນທ່ານທັງສອງມາເຖິງ ເຂົາຈະເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, ‘ຂໍທ່ານລູກຂຶ້ນຈາກທີ່ນັ້ນເພື່ອໃຫ້ອີກຄົນຫນຶ່ງ’ ແລ້ວທ່ານກໍຈະຕ້ອງອັບອາຍ ເພາະຕ້ອງຍ້າຍໄປນັ້ງບ່ອນຕໍ່າທີ່ສຸດ.

¹⁰ແຕ່ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບເຊີນແລ້ວຈົງໄປນັ້ງບ່ອນຕໍ່າທີ່ສຸດ ແລະເມື່ອເຈົ້າພາບມາເວົ້າກັບທ່ານວ່າ ‘ສະຫາຍເອີຍ, ຂໍເຊີນໄປນັ້ງບ່ອນສູງກວ່າເຖິງ’ ເມື່ອນັ້ນທ່ານກໍຈະໄດ້ຮັບກຽດຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງຫລາຍທີ່ນັ້ງຮ່ວມໂຕະດຽວກັນກັບທ່ານ.¹¹ເພາະທຸກຄົນທີ່ຍົກຕົວເອງຂຶ້ນຈະຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ຖອຍລົງ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຖອມຕົວລົງຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ.”

¹²ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບຊາຍຄົນນັ້ນຜູ້ທີ່ເຊີນພຣະອົງວ່າ, “ເມື່ອທ່ານຈັດການກິນລ້ຽງຂຶ້ນຕອນກາງເວັນ ຫລືກາງຄືນກໍຕາມ, ຢ່າເຊີນບັນດາມິດສະຫາຍ, ຫລືພວກຮ້າຍມ້ອງ, ຫລືບັນດາວົງຕະກູນ, ຫລືເພື່ອນບ້ານຜູ້ຮັກມື ຢ່າວ່າເຂົາຈະເຊີນທ່ານກັບເປັນການຕອບແທນທ່ານ.

¹³ແຕ່ເມື່ອທ່ານຈັດການກິນລ້ຽງ, ຈົງເຊີນຄົນຍາກຈົນ, ຄົນຜູກ, ຄົນຂາເສັ້ງ, ຄົນຕາບອດ.¹⁴ແລ້ວທ່ານໄດ້ຮັບພຣະພອນ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ມີອິນດີຈະຕອບແທນທ່ານໄດ້ ແຕ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການຕອບແທນໃນວັນທີ່ຄົນຊອບທັມເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.”

¹⁵ເມື່ອຄົນຫນຶ່ງໃນທ່າມກາງພວກເຂົາທີ່ນັ້ງຮ່ວມໂຕະກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ຍິນດັງນັ້ນຈົງທູນພຣະອົງວ່າ, “ພຣະພອນເປັນຂອງຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບປະທານອາຫານໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”¹⁶ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຊາຍຄົນຫນຶ່ງຈັດຕຽມງານກິນລ້ຽງຂຶ້ນ ແລະໄດ້ເຊີນຫລາຍຄົນມາ.

¹⁷ເມື່ອອາຫານແລງໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງມາໄວ້ຜ່ອມແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ບອກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຕົນໄປບອກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນນັ້ນວ່າ ‘ເຊີນມາເຖິດເພາະທຸກສິ່ງຢ່າງຕັ້ງມາຜ່ອມຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ’.

¹⁸ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຖືກຕື່ນຫາຂໍ້ແກ້ໄຂ ຜູ້ທຳອິດເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາໄດ້ຊືນາໄວ້ຕອນຫນຶ່ງ ແລະເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄປເບິ່ງນາມັນ ຂໍອະພິຍາຍໄປຮ່ວມງານບໍ່ໄດ້’.

¹⁹ແລະອີກຄົນຫນຶ່ງເວົ້າວ່າ, ‘ເຮົາໄດ້ຊື້ໄວ້ຫ້າຄູ່ ແລະເຮົາຈະຕ້ອງໄປລ້ຽງງົວພວກນັ້ນ ຂໍໂທດທີ່ໄປຮ່ວມງານບໍ່ໄດ້’.²⁰ແລະອີກຄົນຫນຶ່ງເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາໄດ້ແຕ່ງງານມີເມື່ອແລ້ວ ເຮົາບໍ່ສາມາດໄປຮ່ວມງານໄດ້’.

²¹ຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນຈຶ່ງມາແລະເລົ່າເລື່ອງນີ້ໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ, ແລ້ວເຈົ້ານາຍຂອງເຮືອນນັ້ນກໍ່ໃຈຮ້າຍຫລາຍ ແລະສັງຄົມຮັບໃຊ້ນັ້ນວ່າ ‘ຈຶ່ງຮີບອອກໄປຕາມຖະຫນົນໃຫຍ່ແລະຮ່ອມນ້ອຍໃນເມືອງ ແລະພາຄົນຍາກຈິນ, ຄົນພິການ, ຄົນຕາບອດ, ແລະຄົນຂາເສັ້ງເຂົ້າມາຫຼົງໄຫຼ’.

²²ແລ້ວຄົນຮັບໃຊ້ຈຶ່ງມາບອກວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ສິ່ງທີ່ທ່ານສັ່ງຂ້າມ້ອຍກໍ່ເຮັດແລ້ວ ແຕ່ຍັງມີບ່ອນວ່າງເປົ່າເຫລືອຢູ່’.

²³ເຈົ້ານາຍຄົນນັ້ນໄດ້ບອກຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນວ່າ ‘ຈຶ່ງອອກໄປຕາມທາງຫລວງຕ່າງໆ ແລະຕາມເຂດນອກເມືອງ ແລະເກນຜູ້ຄົນໃຫ້ເຂົ້າມາເພື່ອເຮືອນຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີຫົວໆ’.²⁴ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າຈະບໍ່ມີຄົນໃດໃນພວກທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນນັ້ນ ໄດ້ຊົມຮິດຊາດອາຫານຂອງເຮົາຈັກຄົນເລີຍ.”

²⁵ຕອນນີ້ປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍກໍ່ລັງເຄີຍຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ພຣະອົງຈຶ່ງຫັນໄປກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ.²⁶“ຖ້າຜູ້ໃດມາຫາເຮົາແລະບໍ່ຊົງພໍ້ແມ່, ລູກເມັງ, ຮ້າຍນ້ອງຊາຍ-ຍິງ ກັບທັງຊີວິດຂອງຕົນເອງ, ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນສິດຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້.”²⁷ຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນຕາມເຮົາມາ ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນສາວິກຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້.

²⁸ເພາະວ່າມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານ ທີ່ປາຖນາຈະສ້າງຫໍສູງ ແລ້ວຈະບໍ່ນັ່ງລົງຄິດໄລ່ງົບຕື່ນທີ່ຈະໃຊ້ເພື່ອສ້າງຫໍສູງນັ້ນໃຫ້ສຳເລັດກ່ອນຫລືບ?

²⁹ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເມື່ອໄດ້ວາງຮາກລົງແລະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ ທຸກຄົນທີ່ເຫັນກໍ່ຈະກ່າວເຍາະເຍີ້ຍວ່າ,³⁰ ‘ຊາຍຄົນນີ້ຕັ້ງຕົນສ້າງແຕ່ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດບໍ່ໄດ້’.

³¹ຫລືມີກະສັດອົງໃດ ເມື່ອຈະຍົກກອງທັບໄປຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດອົງອື່ນໃນເລື່ອງສົງຄາມ ແລ້ວຈະບໍ່ໄດ້ນັ່ງລົງ ແລະຄິດຫາຄຳປຶກສາກ່ອນວ່າ ດ້ວຍກຳລັງທະຫານຫນຶ່ງຫມື່ນຈະສາມາດສູ້ກັບກອງກຳລັງທະຫານສອງຫມື່ນຂອງກະສັດອົງອື່ນໄດ້ຫລືບ?³²ແລະຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດສູ້ຊະນະໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ກອງທັບອີກຝ່າຍຢູ່ຫ່າງໄກ ກະສັດອົງນີ້ຈະໃຊ້ທຸດຄົນຫນຶ່ງໄປ ເພື່ອຖາມເງື່ອນໄຂຂອງການສະຫງົບເສີກ.³³ເພາະສະນັ້ນແຫລະ, ໃຜກໍ່ຕາມໃນພວກທ່ານທີ່ບໍ່ໄດ້ສະຫລະສົງສະຣະພັດທີ່ຕົນມີຢູ່ ຈະເປັນສາວິກຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້.

³⁴ເກືອເປັນສິ່ງດີ ແຕ່ຖ້າເກືອນັ້ນຫມົດຮິດເຄັມໄປແລ້ວ, ຈະເຮັດໃຫ້ກັບມາມີຮິດເຄັມອີກໄດ້ຢ່າງໃດ?³⁵ມັນຈະບໍ່ສາມາດນຳມາໃຊ້ເປັນຝຸ່ນໃສ່ດິນຫລືໃຊ້ຫມັກກັບຝຸ່ນທີ່ມະຊາດໄດ້ອີກ, ມັນຈະຖືກເອົາໄປຖິ້ມເສັ້ນ. ຜູ້ໃດມີຫູເພື່ອຟັງ, ກໍ່ຈຶ່ງຟັງເອົາເຫັນ.”

15 ¹ໃນເວລານັ້ນ ພວກຄົນເກັບພາສີແລະພວກຄົນບາບທັງຫລາຍເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອຈະຟັງພຣະອົງ.²ທັງພວກຟາຣີເຊຍແລະພວກ- ທັມະຈານກໍ່ຈົມຕໍ່ກັນແລະກັນວ່າ, “ຊາຍຜູ້ນີ້ຕ້ອນຮັບຄົນບາບແລະເຖິງຂັ້ນກິນຮ່ວມກັນກັບພວກເຂົາ.”

³ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວຄຳອຸປະມານີແກ່ພວກເຂົາຟັງວ່າ. “ແລະມີໂຕຫນຶ່ງເສັ້ງໄປ, ຈະບໍ່ປະເກົາສິບເກົາໂຕນັ້ນໄວ້ໃນກາງປ່າ ແລະໄປຊອກຫາໂຕທີ່ຫລົງເສັ້ງໄປນັ້ນຈົນກວ່າຈະໄດ້ພົບບໍ່?”⁴ແລະເມື່ອໄດ້ພົບແລ້ວເພິ່ນກໍ່ຍົກແກະຂຶ້ນແບກເທິງບ່າດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ.

⁵ເມື່ອເພິ່ນມາເຖິງບ້ານແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງເຊີນບັນດາມິດສະຫາຍແລະເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນມາ ແລ້ວບອກແກ່ພວກເຂົາວ່າ ‘ມາຮ່ວມຊົມຊື່ນຍິນດີກັບເຮົາເຖິນ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ພົບແກະຂອງເຮົາໂຕທີ່ເສັ້ນໄປແລ້ວນັ້ນ’.⁶ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ໃນທ່ານອາດຮຽດກັນນີ້, ຈະມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນສະຫວັນ ເມື່ອຄົນບາບຄົນຫນຶ່ງກັບໃຈ ຫລາຍກວ່າຄົນສິລະທັມເກົາສິບເກົາຄົນທີ່ບໍ່ຕ້ອງການກັບໃຈ.

⁷ຫລືຍິງຄົນໃດທີ່ມີເງິນຢູ່ສິບຫລ້ວນ ຖ້ານາງເຮັດເສັ້ງຫລ້ວນຫນຶ່ງຈະບໍ່ໄດ້ໂຄ່ແລະກວາດເຮືອນຄົນຫາຖ້ວນຖືຈົນກວ່າຈະພົບບໍ່.⁸ແລະເມື່ອນາງພົບແລ້ວ ນາງກໍ່ຈະເອີ້ນພວກສະຫາຍແລະບັນດາເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນມາຜ່ອມພຽງກັນ ແລະບອກວ່າ, ‘ຈຶ່ງມາຊົມຊື່ນຍິນດີກັບເຮົາເຖິນ ເພາະເຮົາໄດ້ພົບເງິນຫລ້ວນຫນຶ່ງຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດເສັ້ງໄປແລ້ວນັ້ນ’.⁹ໃນທ່ານອາດຮຽດກັນນີ້ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈະມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນທຳມະກາງພວກເຫວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມີຄົນບາບຄົນຫນຶ່ງກັບໃຈ.”

¹⁰ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ຊາຍຄົນຫນຶ່ງມີລູກຊາຍສອງຄົນ.¹²ຜູ້ນ້ອງເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ ‘ພໍ່ເອີຍ, ສ່ວນຊັບສົມບັດທີ່ພໍ່ເປັນຂອງຂ້ອຍນັ້ນ ຂໍພໍ່ແບ່ງໃຫ້ຂ້າມ້ອຍສາ’ ແລ້ວພໍ່ຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງຊັບສົມບັດໃຫ້ລູກທັງສອງຄົນ.

¹³⁻¹⁴ຕໍ່ມາບໍ່ເທົ່າໃດວັນຜູ້ນ້ອງກໍ່ໄດ້ຮວບຮວມເອົາຊັບສິນທີ່ເປັນຂອງຕົນ ແລະເດີນທາງໄປຫຼວງເມືອງໄກແລະລາວ ໄດ້ຜ່ານເງິນຂອງຕົນທີ່ນັ້ນດ້ວຍການຢູ່ກິນໃຊ້ຈ່າຍຢ່າງຟຸ່ມເພື່ອຍ ເມື່ອລາວໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍຊັບເຫລົ່ານັ້ນຫມົດແລ້ວ ກໍ່ເລີຍເກີດການອິດຢາກອັນໃຫຍ່ຫຼວງເມືອງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງເລີ່ມຂັດສິນ.

¹⁵ລາວຈຶ່ງໄປຂໍອາໄສຢູ່ກັບຄົນຜູ້ຫນຶ່ງໃນເມືອງນັ້ນ ແລ້ວຜູ້ນັ້ນໄດ້ໃຊ້ລາວໄປລ້ຽງໜູທີ່ຫຼົງໄຫຼ.¹⁶ລາວຄິດຢາກກິນໜ້າກຖົງທີ່ໜູກິນໃຫ້ອີ່ມທ້ອງ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເອົາໃຫ້ລາວກິນ.

¹⁷ແຕ່ເມື່ອລາວຮູ້ເມື່ອຄີງໄດ້ ລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ‘ລູກຢ່າງຂອງພໍ່ເຮົາມີຫລາຍຄົນ ເຂົາຍັງມີອາຫານກິນອີ່ມຈົນເຫລືອ ສ່ວນເຮົາຈະມາຕາຍອິດຢາກຢູ່ຫີນີ້.

¹⁸ເຮົາຈະຕ້ອງອອກຈາກຫີນນີ້ກັບຄືນໄປຫາພໍ່ຂອງເຮົາ ແລ້ວຈະເວົ້ານຳເພິ່ນວ່າ, “ພໍ່ເອີຍ, ລູກໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສະຫວັນແລະຕໍ່ພໍ່ແລ້ວ.

¹⁹ແລະບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ເອີ້ນຊື່ວ່າເປັນລູກຂອງພໍ່ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຂໍໃຫ້ລູກເປັນເຫມືອນລູກຢ່າງຂອງພໍ່ຄົນຫນຶ່ງຖ້ອນ.”

²⁰ດັ່ງນັ້ນ ລູກຊາຍຫລ້າກໍ່ລູກຂຶ້ນຄືນເມື່ອຫາພໍ່ຂອງຕົນ. ຂະນະທີ່ລາວຍັງຢູ່ໄກ, ພໍ່ໄດ້ແນມເຫັນລາວກໍ່ມີຄວາມເມດຕາ ຈຶ່ງແລ່ນອອກໄປກອດ ແລະຈູບລາວ.

²¹ລູກຊາຍນັ້ນໄດ້ເອີ້ນຂຶ້ນຕໍ່ພໍ່ວ່າ ‘ພໍ່ເອີຍ, ລູກໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສະຫວັນແລະຕໍ່ພໍ່ແລ້ວ. ບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ເອີ້ນຊື່ວ່າເປັນລູກຂອງພໍ່ຕໍ່ໄປ’.

²²ພໍ່ໄດ້ເອີ້ນບອກພວກຂ້ອຍໃຊ້ວ່າ ‘ຈຶ່ງຮີບເອົາເສື້ອຄຸມຢ່າງດີທີ່ສຸດມານຸ່ງໃຫ້ລູກຂອງເຮົາ ແລະເອົາແຫວນມາສວມໃສ່ມື ແລະເອົາເກີບມາສູບໃສ່ຕີນ.

²³ແລ້ວຈຶ່ງເອົາຖົງຫນຸ່ມໂຕອ້ວນພິມາຂ້າລ້ຽງສະຫລອງກັນ’.²⁴ເພາະລູກຊາຍຂອງເຮົາຄົນນີ້ຕາຍແລ້ວແຕ່ຕອນນີ້ກັບເປັນຄົນມາອີກຄັ້ງ, ເຂົາໄດ້ເສຍໄປແລ້ວແຕ່ຕອນນີ້ກັບໄດ້ພົບກັນອີກຄັ້ງ’. ແລ້ວເຂົາທັງຫລາຍກໍ່ຕັ້ງຕົນສະຫລອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

²⁵ຝ່າຍລູກຊາຍຜູ້ກິນນອກໄປທີ່ຫຼົງໄຫຼ ເມື່ອລາວກໍ່ລັງກັບມາໃກ້ຈະເຖິງເຮືອນແລ້ວກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງເສບແລະການເຕັ້ນລຳ.

²⁶ລາວຈຶ່ງເອີ້ນເອົາຄົນໃຊ້ຜູ້ຫນຶ່ງອອກມາຖາມວ່າ, ‘ເກີດຫຍັງຂຶ້ນ?’.²⁷ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງບອກເພິ່ນວ່າ ‘ນ້ອງຂອງທ່ານໄດ້ກັບມາເຮືອນແລ້ວ, ພໍ່ຂອງທ່ານໄດ້ຈັດຂ້າງໂງ່ຫນຸ່ມເຕົ້ອອ້ວນພິ ຕ້ອນຮັບລູກທີ່ກັບມາດ້ວຍຄວາມປອດພ້ອມ.

²⁸ຜູ້ອ້າຍກໍ່ລຽດ ແລະບໍ່ຍອມເຂົ້າມາເຮືອນ, ພໍ່ກໍ່ໄດ້ອອກໄປອອຍໃຈຊວນເຂົາມາ’.²⁹ແຕ່ລູກຊາຍກິນໄດ້ຕອບພໍ່ວ່າ ‘ເບິ່ງແມ່, ຫລາຍປີມານີ້ລູກໄດ້ປະຕິ- ບັດຮັບໃຊ້ພໍ່ ແລະລູກບໍ່ເຄີຍລະເມີດຕໍ່ຄຳສັ່ງສອນຂອງພໍ່ຈັກເທື່ອ ແຕ່ພໍ່ຍັງບໍ່ໃຫ້ລູກແກະແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ ເພື່ອຈະຈັດ- ການລ້ຽງສະຫລອງຮ່ວມກັບມິດສະຫາຍ’.³⁰ແຕ່ເມື່ອລູກຊາຍຂອງພໍ່ຜູ້ນີ້, ທີ່ຜ່ານສົມບັດຂອງພໍ່ດ້ວຍການຄົບຄ້າກັບພວກຍິງແມ່ຈ້າງກັບຄືນມາ ພໍ່ກໍ່ຂ້າງໂງ່ຫນຸ່ມໂຕອ້ວນພິຈັດການລ້ຽງໃຫ້ມັນ’.

³¹ພໍ່ຕອບວ່າ ‘ລູກເອີຍເຈົ້າໄດ້ຢູ່ນຳພໍ່ມາຕະຫລອດ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພໍ່ ກໍ່ເປັນຂອງເຈົ້າຢູ່ນີ້ແລ້ວ’.³²ແຕ່ເປັນເລື່ອງສົມຄວນທີ່ພໍ່ຕ້ອງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນ- ດີແລະສະຫລອງ, ເພາະນ້ອງຂອງເຈົ້າຄົນນີ້ຕາຍແລ້ວ ແຕ່ດຽວນີ້ກັບເປັນຄົນມາອີກ; ລາວໄດ້ເສັ້ນແລ້ວ ແຕ່ດຽວນີ້ໄດ້ພົບອີກ’.”

16¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກສາວິກດ້ວຍວ່າ, “ຍັງມີເສດຖີຄົນຫນຶ່ງທີ່ມີພະນັກງານເປັນຜູ້ຈັດການຊັບສິນຂອງເພິ່ນ ມີຄົນມາລາຍງານຕໍ່ເສດຖີວ່າພະນັກງານຄົນ ນັ້ນໄດ້ຜ່ານຊັບສິນບັດຂອງທ່ານ.² ດັ່ງນັ້ນເສດຖີຈຶ່ງເອີ້ນຜູ້ຈັດການມາຖາມວ່າ ‘ເລື່ອງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນມາກ່ຽວກັບເຈົ້ານັ້ນເປັນຢ່າງໃດ? ຈົ່ງລາຍງານກ່ຽວກັບຫນ້າທີ່ຂອງເຈົ້າສາ ເພາະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຈັດການຕໍ່ໄປອີກບໍ່ໄດ້.’³ ເຈົ້າພະນັກງານນັ້ນຈຶ່ງຄຶດໃນໃຈວ່າ ‘ເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດຫນ້າ ເພາະນາຍຈະຖອດເຮົາອອກເສັ້ນຈາກຫນ້າທີ່ຜູ້ຈັດການແລ້ວ ເຮົາຊຸດດິນກໍບໍ່ມີແຮງ, ແລະຈະຂໍທານກໍອາຍເຂົາ.’⁴ ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຈະເຮັດແນວໃດດີ, ເພື່ອເວລາເຮົາຖືກຖອດຈາກຫນ້າທີ່ແລ້ວ, ຄວນມີຫມູ່ເພື່ອນທີ່ຈະຕ້ອນຮັບເຮົາໄວ້ໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ’.

⁵ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງເອີ້ນລູກຫນີຂອງນາຍແຕ່ລະຄົນມາ ແລ້ວຖາມຜູ້ທຳອິດວ່າ, ‘ເຈົ້າເປັນຫນຶ່ງນາຍຂອງເຮົາເທົ່າໃດ?’ ‘ຜູ້ນັ້ນກໍຕອບວ່າ ‘ເປັນຫນຶ່ງນາຍ ມັນຫມາກກອກຈຳນວນຮ້ອຍຖັງ’ ແລະລາວບອກກັບລູກຫນີຄົນນັ້ນວ່າ ‘ເອົາບັນຊີຂອງເຈົ້າ ນັ່ງລົງໄວໆ ແລ້ວແກ້ເປັນຫ້າສິບຖັງ’.

⁷ ຈາກນັ້ນລາວກໍຖາມອີກຄົນຫນຶ່ງວ່າ ‘ເຈົ້າເດ, ເຈົ້າເປັນຫນຶ່ງເທົ່າໃດ?’ ຜູ້ນີ້ຕອບວ່າ ‘ເປັນຫນຶ່ງເຂົ້າສາລີຈຳນວນຮ້ອຍເປົ່າ’ ເຂົາຈຶ່ງບອກກັບລູກຫນີຄົນນັ້ນວ່າ ‘ຈົ່ງເອົາບັນຊີຂອງເຈົ້າມາ ແລ້ວແກ້ເປັນແປດສິບເປົ່າ’.

⁸ ແລ້ວເສດຖີກໍຍ້ອງຍໍຜູ້ຈັດການບໍ່ສັດຊື່ນັ້ນວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດດ້ວຍຄວາມສະຫລາດ ເພາະວ່າຄົນຝ່າຍໂລກນີ້ກໍສະຫລາດໃນການຈັດການກັບພວກເຂົາເອງ ຫລາຍກວ່າຄົນຝ່າຍຄວາມສະຫວ່າງ’.⁹ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຕົນມີມິດສະຫາຍດ້ວຍຊັບສິນບັດອັນບໍ່ຍຸດຕິທັມ ເພື່ອເວລາຊັບສິນເສັ້ນໄປແລ້ວ, ເຂົາຈະໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກທ່ານໄວ້ໃນບ່ອນອາໄສອັນຖາວອນເປັນນິດ.

¹⁰ ຄົນທີ່ສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ກໍສັດຊື່ໃນສິ່ງຂອງທີ່ໃຫຍ່ດ້ວຍ, ແລະຄົນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ກໍບໍ່ສັດຊື່ໃນສິ່ງຂອງທີ່ໃຫຍ່ເຫມືອນກັນ.

¹¹ ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ສັດຊື່ໃນຊັບສິນບັດອັນບໍ່ທ່ຽງແທ້ ໃຜຈະໄວ້ວາງໃຈທ່ານສຳລັບຊັບສິນບັດອັນທ່ຽງແທ້?¹² ແລະຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ສັດຊື່ໃນສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຂອງຜູ້ອື່ນ ໃຜຈະມອບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຂອງທ່ານໃຫ້ແກ່ທ່ານ?

¹³ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າບ່າວສອງນາຍໄດ້ ເພາະຈະຊັງນາຍຄົນຫນຶ່ງແລະຮັກນາຍອີກຄົນຫນຶ່ງ, ຫລືຈະຫຸ້ມເຫຼັ້ມນາຍຜູ້ນີ້ແລະປະຫມາດນາຍຜູ້ນັ້ນ. ທ່ານບໍ່ສາມາດເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມຮັ່ງມີໄປພ້ອມກັນໄດ້.”

¹⁴ ຝ່າຍພວກຝາກຮິຊາຍຊຶ່ງເປັນຄົນເຫັນແກ່ເງິນໄດ້ຍິນຄຳເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດ ພວກເຂົາກໍກ່າວເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ.¹⁵ ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍອ້າງຕົວວ່າເປັນຄົນຊອບທັມຕໍ່ຫມາຍະນຸດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຊາບຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານ. ດ້ວຍວ່າຊຶ່ງເປັນທີ່ຍິກຍ້ອງທ່າມກາງມະນຸດກັບເປັນທີ່ຫນ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ.

¹⁶ ພຣະບັນຍັດແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມມີຜົນໃຊ້ຈົນເຖິງສະໄຫມໂຢຮັນໄດ້ມາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາຂ່າວປະເສີດແຫ່ງຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກປະກາດອອກໄປ ແລະທຸກຄົນພະຍາຍາມບາກບັນຫີຈະເຂົ້າໄປໃນຣາຊະອານາຈັກນັ້ນ.

¹⁷ ການທີ່ຈະໃຫ້ຝ້າສະຫວັນແລະໂລກສະຫລາຍລ່ວງໄປ ກໍ່ຖ່າຍກວ່າທີ່ຈະໃຫ້ຈຸດດຽວຂອງພຣະບັນຍັດຖືກຍົກເລີກ.

¹⁸ ຄົນໃດທີ່ຢາກຮ້າງເມືອງຂອງຕົນ ແລ້ວໄປເອົາເມືອງໃຫມ່ກໍ່ຜິດຖານຫລິ້ນຊູ້, ແລະຜູ້ຊາຍທີ່ແຕ່ງງານກັບຍິງທີ່ຮ້າງຈາກຜົວຂອງນາງກໍ່ຜິດຖານຫລິ້ນຊູ້ເຫມືອນກັນ.

¹⁹ ຍັງມີເສດຖີຄົນຫນຶ່ງນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອສີມ່ວງອ່ອນເນື້ອລະອຽດ ລາວມີຄວາມປິຕິຍິນດີດ້ວຍຊັບສິນຂອງຕົນທຸກວັນ.²⁰ ແລະມີຂໍທານຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ ລາຊະໂຣ ເປັນບາດເຕັມຕົວ ໄດ້ມານອນຢູ່ທີ່ປະຕູຮົວບ້ານຂອງເສດຖີ.²¹ ແລະ ລາຊະໂຣ ຄິດຢາກກິນຂອງທີ່ຕິກຈາກໂຕະຂອງເສດຖີນັ້ນ. ແລະຫລາຍກວ່ານັ້ນຫມາກຍັງມາເລີຍບາດແຜຂອງລາວ.

²² ຢູ່ມາເມື່ອຂໍທານຍາກຈົນຜູ້ນັ້ນຕາຍແລະຝູງເຫວະດາໄດ້ຮັບເອົາໄປຢູ່ຂ້າງກາຍອັບຣາຮາມ. ຝ່າຍເສດຖີນັ້ນກໍຕາຍເຫມືອນກັນແລະຖືກຝັງໄວ້.

²³ ແລະຢູ່ໃນແຖນມໍຣະນາ ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ທຸກຂະເວຫະນາຫລາຍ, ເສດຖີນັ້ນຈຶ່ງເຖິງຫນ້າຂຶ້ນເຫັນອັບຣາຮາມຢູ່ໄກໆ ແລະລາຊະໂຣຢູ່ແນບເອີກຂອງທ່ານ.

²⁴ ເສດຖີຈຶ່ງຮ້ອງວ່າ ‘ອັບຣາຮາມບິດາເອີຍ, ຂໍເອີ້ນດູຂ້າຍ້ອຍແດ່ທ້ອນ, ຂໍໃຊ້ ລາຊະໂຣມາ ເພື່ອຈະໄດ້ເອົາປາຍນິ້ວມືຈຸ່ມນ້ຳມາແປະໃສ່ລິ້ນຂ້າຍ້ອຍໃຫ້ຊຸ່ມເຢັນ ເພາະຂ້າຍ້ອຍກໍລັງຫິນທຸກທ້ອນມານຢູ່ໃນແປວໄຟນີ້’.

²⁵ ແຕ່ອັບຣາຮາມຕອບວ່າ, ‘ລູກເອີຍ, ຈົ່ງຮະນຶກວ່າເມື່ອເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ ເຈົ້າໄດ້ຮັບຂອງດີສຳລັບຕົວທຸກຢ່າງ ແຕ່ ລາຊະໂຣຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ດີທຸກຢ່າງ, ມາບັດນີ້ ລາຊະໂຣ ໄດ້ຮັບຄວາມເລົ່າໂລມຢູ່ທີ່ນີ້ ແຕ່ເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມທຸກທ້ອນມານສາຫັດ.’²⁶ ນອກນັ້ນອີກ, ຍັງມີເຫວອັນໃຫຍ່ຊຶ່ງຖືກຂວາງຢູ່ເພື່ອວ່າຖ້າຜູ້ໃດທີ່ຕ້ອງການຈະຂ້າມທີ່ນີ້ໄປເຖິງພວກເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຂ້າມຈາກທີ່ນັ້ນມາເຖິງພວກເຮົາໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

²⁷ ເສດຖີນັ້ນເວົ້າວ່າ ‘ຂ້າຍ້ອຍຂໍຮ້ອງທ່ານອັບຣາຮາມບິດາຂອງຂ້າຍ້ອຍ ຂໍທ່ານຊ່ວຍສົ່ງລາວໄປຍັງເຮືອນພໍ່ຂອງຂ້າຍ້ອຍ.’²⁸ ເພາະວ່າຂ້າຍ້ອຍມີອ້າຍນ້ອງຫ້າຄົນ ເພື່ອໃຫ້ລາຊະໂຣໄປເຕືອນເຂົາ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານຫີຈະມາໃນບ່ອນທ້ອນມານແຫ່ງນີ້’.

²⁹ ແຕ່ອັບຣາຮາມຕອບວ່າ ‘ພວກເຂົາມີໂມເຊແລະພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລ້ວ ໃຫ້ເຂົາຝັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນສາ’.³⁰ ເສດຖີນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ‘ບໍ່ໄດ້, ອັບຣາຮາມບິດາເອີຍ, ເພາະຫາກມີໃຜບາງຄົນຈາກຫມູ່ຄົນຕາຍໄປຫາພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈະຖິ້ມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່’.³¹ ແຕ່ອັບຣາຮາມຕອບວ່າ ‘ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຝັງໂມເຊແລະພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລ້ວ, ເຖິງຈະມີໃຜບາງຄົນຄົ້ນມາຈາກຕາຍກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອໄດ້ເລີຍ’.”

17¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ຈຳເປັນທີ່ຈະມີເຫດໃຫ້ເກີດການຕ່າງໆເປັນສາເຫດຫລົງຜິດ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດ.

² ຖ້າຈະເອົາຫົນໄມ້ຜູກຄໍຄົນນັ້ນແລະຈົມນ້ຳທະເລເສັ້ນກໍ່ດີກວ່າທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງໃນບັນດາຄົນເລັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ເກີດການຫລົງຜິດ.

³ ຈົ່ງຮະວັງໃຫ້ດີ, ຖ້າພີ່ນ້ອງຂອງພວກທ່ານເຮັດຜິດບາບ, ຈົ່ງຕິຕຽນເພິ່ນ ຖ້າເພິ່ນກັບໃຈ, ພວກທ່ານຈຶ່ງຍົກໂທດໃຫ້ເພິ່ນ.

⁴ ຖ້າຫາກເພິ່ນເຮັດຜິດຕໍ່ທ່ານເຈັດເທື່ອໃນມື້ຫນຶ່ງ ແລ້ວເພິ່ນມາຫາທ່ານທັງເຈັດເທື່ອນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ ‘ຂ້າພຣະເຈົ້າກັບໃຈ’ ທ່ານຕ້ອງຍົກໂທດໃຫ້ເພິ່ນ.”

⁵ ພວກອັກຄະສາວິກໄດ້ຫຼຸດຕົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ບໍ່ໂຜດຕື່ມຄວາມເຊື່ອ ໃຫ້ພວກຂ້າຍ້ອຍແດ່ທ້ອນ.”⁶ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທັກທ້າຍກັບຜູ້ກາດ ພວກທ່ານຈະບອກກົກມອນກົກນີ້ໄດ້ວ່າ ‘ຈົ່ງຖອນຮາກອອກແລະໄປປັກຢູ່ໃນທະເລ’ ມັນກໍຈະເຊື່ອຝັງຄວາມທ່ານ.

⁷ ສິມມຸດວ່າພວກທ່ານມີຄົນຮັບໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງ, ເປັນຄົນໄຖນາຫລືຄົນລ້ຽງແກະ, ທ່ານຈະເວົ້າກັບເຂົາເມື່ອເຂົາກັບມາແຕ່ຫຼົງນາ ຫລືວ່າ ‘ມາໄວມານັ່ງລົງແລະກິນອາຫານແລງນຳກັນ’?⁸ ແຕ່ຜູ້ເປັນນາຍຈະບໍ່ເວົ້າດັ່ງນີ້ຫລືວ່າ ‘ຈົ່ງຈັດແຈງອາຫານໃຫ້ເຮົາກິນແລະຈົ່ງຄາດແອວຂອງເຈົ້າ ແລະຮັບໃຊ້ເຮົາຈົນກວ່າເຮົາຈະກິນແລະດື່ມອີ່ມແລ້ວ, ຈາກນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຄ່ອຍກິນແລະດື່ມ?’

ນາຍບໍ່ຕ້ອງຂອບໃຈຄົນຮັບໃຊ້ເພາະຄົນຮັບໃຊ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ຕາມຄໍາສັ່ງຂອງນາຍບໍ່ແມ່ນບໍ່?¹⁰ ພວກທ່ານກໍ່ເຫມືອນກັນນັ້ນ ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງທີ່ໄດ້ຮັບແລ້ວ ກໍ່ສົມຄວນເວົ້າວ່າ ‘ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ໄດ້ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍສົມຄວນເຮັດຢູ່ແລ້ວ.’”

¹¹ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຜ່ານເຂດຊາຍແດນແຂວງຊາມາເຣຍແລະແຂວງຄາລິເລ. ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບ້ານແຫ່ງໜຶ່ງ ພຣະອົງພົບຊາຍສິບຄົນທີ່ເປັນພະຍາດຂີ້ຫູດ ພວກເຂົາຢືນຢູ່ແຕ່ໄກຈາກພຣະອົງ.

¹²ແລະພວກເຂົາໄດ້ເບິ່ງສຽງຮ້ອງວ່າ, “ພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໃຜເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ຖ້ອນ”.

¹³ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນພວກເຂົາ ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງໄປແລະສະແດງຕົວຂອງພວກທ່ານຕໍ່ພວກປະໂລຫິດ” ແລະສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຄືໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງອອກຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ ພວກເຂົາກໍ່ຕົກລົງພະຍາດຂີ້ຫູດ.

¹⁴ເມື່ອຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາເຫັນວ່າຕົນໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ດີພະຍາດແລ້ວ, ລາວກໍ່ຕ່າວຄືນມາແລະກ່າວດ້ວຍສຽງອັນດັງສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າ.

¹⁵ລາວຂາບລົງພຣະບາດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ. ຄົນນັ້ນເປັນໄທຊາມາເຣັຍ.

¹⁶ພຣະເຢຊູເຈົ້າຖາມຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ທັງສິບຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການສາຮັກໃຫ້ດີສະອາດບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແລ້ວອີກເກົາຄົນນັ້ນຢູ່ໃສ?”¹⁷ ບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດກັບມາຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ, ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ນີ້?¹⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກລາວວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະໄປເຖິງ. ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັກສາໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ.”

¹⁹ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຫຼຸນຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ ເມື່ອໃດຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມາປະກົດຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງທີ່ສັງເກດເຫັນໄດ້.”²⁰ ຫລືສິ່ງທີ່ໃຜຈະເວົ້າວ່າ ‘ຢູ່ທີ່ນີ້’ ຫລື ‘ຢູ່ທີ່ນັ້ນ’ ເພາະຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທາມກາງພວກທ່ານ.”

²¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ, “ວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອພວກທ່ານປາຖນາທີ່ຈະເຫັນໜຶ່ງໃນບັນດາວັນຂອງບຸດມະນຸດ ແຕ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນ.”²² ພວກເຂົາຈະເວົ້າກັບພວກທ່ານວ່າ ‘ມາເບິ່ງນີ້ແມ່ຫລື ມາເບິ່ງຜຸ້ນແມ່’ ແຕ່ຢາອອກໄປ ຫລືຢາຕິດຕາມເຂົາໄປ.

²³ເຫມືອນກັບຝ້າແມບ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ້ອງຟ້າສະຫວ່າງຈາກເບື້ອງໜຶ່ງໄປເຖິງອີກເບື້ອງໜຶ່ງ ບຸດມະນຸດກໍ່ຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ ໃນວັນຂອງພຣະອົງ.

²⁴ແຕ່ພຣະອົງຈະຕ້ອງທຶນທຸກຫລາຍປະການ ແລະຖືກປະຕິເສດໂດຍຄົນໃນຍຸກນີ້.²⁵ ແລະສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາວັນຂອງບຸດມະນຸດນັ້ນ ກໍ່ຈະເຫມືອນກັນກັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສະໄຫມຂອງໂນອາ.²⁶ ພວກເຂົາກິນ, ດື່ມ, ແຕ່ງງານ ແລະຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມັຍກັນ, ຈົນເຖິງວັນທີ່ໂນອາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອ ແລະນ້ຳກໍ່ໄດ້ຖ້ວມລ້າງຜານພວກເຂົາທຸກຄົນ.

²⁷ຢ່າງດຽວກັນກັບສະໄຫມຂອງ ໂລດ ທີ່ພວກເຂົາກິນ, ດື່ມ, ຊີຂາຍ, ປູກຝັງ ແລະກໍ່ສ້າງ.²⁸ ຈົນເຖິງວັນທີ່ ໂລດ ໄດ້ອອກຈາກເມືອງໂຊໂດມ, ມີໄຟແລະມາດໄດ້ຕົກລົງຈາກຟ້າສະຫວັນ ເຫມືອນຮ່າຟິນ ແລະພວກເຂົາກໍ່ຖືກຜາຜານຈົນຫມົດ.

²⁹ຫລັງຈາກທີ່ສິ່ງດຽວກັນນີ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ກໍ່ຈະເຖິງວັນທີ່ບຸດມະນຸດປາກົດໃຫ້ເຫັນ.³⁰ ໃນວັນນັ້ນຢ່າໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນລົງມາເພື່ອເກັບເອົາສິ່ງຕ່າງໆຂອງຕົນ ແລະຢ່າໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ທຶງນ້ຳຕ່າວຄືນມາເຮືອນ.

³¹ຈົ່ງລະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຜັນຮະຍາຂອງໂລດໃຫ້ດີ.³² ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມພະຍາຍາມຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະເສຍຊີວິດ, ແຕ່ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມຍອມເສຍຊີວິດ ຜູ້ນັ້ນຮັກສາຊີວິດໃຫ້ລອດໄດ້.

³³ເຮົາບອກທ່ານວ່າ ໃນຄົນວັນນັ້ນຈະມີຊາຍສອງຄົນນອນຢູ່ຕັ້ງດຽວ. ຄົນໜຶ່ງຈະຖືກຮັບໄປແລະຈະປະອົກຄົນໜຶ່ງໄວ້.³⁴ ຈະມີຍິງສອງຄົນກໍາລັງໄມ້ແປງຢູ່ນ້ຳກັນ ຄົນໜຶ່ງຈະຖືກຮັບໄປແລະຈະປະອົກຄົນໜຶ່ງໄວ້.³⁵ ຈະມີຊາຍສອງຄົນຢູ່ທຶງນ້ຳ ຄົນໜຶ່ງຈະຖືກຮັບໄປແລະຈະຊົງປະອົກຄົນໜຶ່ງໄວ້.

³⁶ພວກເຂົາຈຶ່ງຫຼຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ບ່ອນໃດ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?” ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ຊາກສິບຢູ່ບ່ອນໃດ ຝຸ່ງແຮງກໍ່ຈະຕອມຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.”

18 ¹ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຄໍາອຸປະມາເລື່ອງໜຶ່ງແກ່ພວກເຂົາກ່ຽວກັບການທີ່ພວກເຂົາຄວນອະທິຖານຢູ່ສະເຫມີແລະບໍ່ໃຫ້ອ່ອນກໍາລັງໃຈ.² ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ໃນເມືອງໜຶ່ງມີຕຸລາການຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ຢາກເກງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ເຫັນແກ່ໜ້າຜູ້ໃດ.

³ໃນເມືອງນັ້ນມີແມ່ຫມ້າຍຜູ້ໜຶ່ງແລະນາງຫມັ້ນມາຫາຕຸລາການຜູ້ນັ້ນ, ໂດຍເລົ່າວ່າ ‘ຂໍຊ່ວຍຕັດສິນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຍຸດຕິທັມຕໍ່ຝ່າຍຄູ່ກໍ່ຈະມີຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.’⁴ ຈົນເວລາຜ່ານໄປດົນນານ ຝ່າຍຕຸລາການຜູ້ນັ້ນບໍ່ເຕັມໃຈຈະຊ່ວຍນາງ, ແຕ່ພາຍລຸນມາທ່ານກໍ່ມີໃຈວ່າ ‘ແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ຢາກເກງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ເຫັນແກ່ໜ້າມະນຸດກໍ່ດີ.’⁵ ແຕ່ເພາະແມ່ຫມ້າຍຄົນນີ້ມາກວນໃຈເຮົາ, ເຮົາຈະຊ່ວຍໃຫ້ນາງໄດ້ຮັບຄວາມຍຸດຕິທັມເພື່ອນາງຈະບໍ່ຕ້ອງມາລົບກວນເຮົາຢູ່ເລື້ອຍໆ’.”

⁶ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຟັງສິ່ງທີ່ຕຸລາການຜູ້ບໍ່ຍຸດຕິທັມຄົນນີ້ໄດ້ເວົ້າ.⁷ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງນໍາຄວາມຍຸດຕິທັມມາຍັງຄົນທີ່ພຣະອົງເລືອກເຂົາໄວ້ຄືຜູ້ທີ່ຮ້ອງຫາພຣະອົງທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ. ພຣະອົງຈະຊ້າງານໃນເລື່ອງຂອງພວກເຂົາບໍ່? ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງໃຜຄວາມຍຸດຕິທັມໃຫ້ແກ່ເຂົາໂດຍໄວ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ, ເມື່ອບຸດມະນຸດສະເດັດມາ ພຣະອົງຈະພົບຄວາມເຊື່ອຢູ່ໃນໂລກບໍ່?”

⁸ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ກ່າວຄໍາອຸປະມານີ້ແກ່ບາງຄົນທີ່ຫລົງຄິດວ່າຕົວເອງວ່າເປັນຄົນຊອບທັມແລະຫມັ້ນປະຫມາດຄົນອື່ນວ່າ.

⁹“ມີຊາຍສອງຄົນຂຶ້ນໄປອະທິຖານໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ, ຜູ້ໜຶ່ງເປັນຟາຣີຊາຍ ອີກຄົນເປັນຄົນເກັບພາສີ.

¹⁰ຟາຣີຊາຍໄດ້ຍືນຂຶ້ນອະທິຖານກ່ຽວກັບຕົນເອງວ່າ ‘ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຂໍໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຫມືອນຄົນອື່ນທີ່ເປັນໂຈນ, ເປັນຄົນອະທັມ, ເປັນຄົນຫລິ້ນຊູ່ສູ່ຜົວເມຍ, ຫລືເປັນເຫມືອນຄົນເກັບພາສີຄົນນີ້.’¹¹ ຂ້ານ້ອຍຖືສິນອິດອາຫານສອງເທື່ອໃນທຸກອາທິດ ຂ້ານ້ອຍຖະຫວາຍໜຶ່ງສ່ວນສິບຈາກທັງຫມົດທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບ’.

¹²ແຕ່ຄົນເກັບພາສີຜູ້ນັ້ນຢືນຢູ່ແຕ່ໄກອອກໄປ ບໍ່ກ້າແມ່ນແຕ່ຈະເງິຍໜ້າເບິ່ງຟ້າ, ໄດ້ແຕ່ຕິເອົກຂອງຕົນກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ ຂໍຊົງໃຜຄວາມເມດຕາແກ່ຂ້ານ້ອຍຜູ້ເປັນຄົນບາບແດ່ທ້ອນ!’¹³ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເມື່ອຊາຍຄົນນີ້ກັບໄປຍັງເຮືອນຂອງຕົນ ກໍ່ຊົງນັບວ່າເຂົາເປັນຄົນຊອບທັມຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນ, ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ຍົກຕົວຂຶ້ນຈະຖືກຖອຍລົງ ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ຖ່ອມຕົວລົງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ.”

¹⁴ແລ້ວບັນດາປະຊາຊົນກໍ່ພາເດັກນ້ອຍທັງຫລາຍມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າຢຽດພຣະຫັດໃສ່ເຂົາ, ເມື່ອພວກສາວິກເຫັນກໍ່ຫ້າມຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄວ້.¹⁵ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີ້ນພວກເຂົາມາຫາພຣະອົງແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາເຖິດ ຢ່າຂັບກັບມາເຂົາ, ເພາະວ່າຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ.”¹⁶ ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ, ຜູ້ໃດບໍ່ຮັບເອົາຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍໆ ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໃນຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.”

¹⁷ມີເຈົ້າບາຍຜູ້ໜຶ່ງຫຼຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານອາຈານຜູ້ປະເສີດເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດ ຈົ່ງຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ?”¹⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບລາວວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເອີ້ນເຮົາວ່າຜູ້ປະເສີດ? ບໍ່ມີໃຜປະເສີດເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ.”¹⁹ ທ່ານຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດແລ້ວຊົງວ່າ ‘ຢາຫລິ້ນຊູ່ສູ່ຜົວເມັງເຟີນ, ຢ່າຂ້າຄົນ, ຢ່າລັກຊັບ, ຢ່າເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ຈົ່ງນັບຖືປາມານດາຂອງທ່ານ’.”²⁰ ເຈົ້າບາຍຄົນນັ້ນຫຼຸນຕອບວ່າ, “ພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືຮັກສາໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເປັນເດັກນ້ອຍມາ.”

²² ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍິນດັງນັ້ນ ພຣະອົງກ່າວແກ່ຄົນນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຍັງຂາດຢູ່ສິ່ງໜຶ່ງ ທ່ານຕ້ອງໄປຂາຍສິ່ງຂອງທັງໝົດຊຶ່ງທ່ານມີຢູ່ ແລະແຈກຢາຍໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສົມບັດໃນສະຫວັນ ແລະຈົງຕາມເຮົາມາ.”²³ ແຕ່ເມື່ອຊາຍຮັງມີໄດ້ຍິນດັງນີ້, ເຂົາກໍເປັນທຸກໃຈຫລາຍ ເພາະວ່າລາວຮັ່ງມີຫລາຍ.

²⁴ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນເຂົາເສົ້າໂສກຈົງກ່າວວ່າ, “ເປັນການຍາກແທ້ຫນ້າທີ່ບັນດາຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ!”²⁵ ເພາະ- ໂຕອຸດຈະລອດຮູ້ເຂັ້ມ ກ່າວກ່າວຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

²⁶ ຝ່າຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຍິນຈົງເວົ້າວ່າ, “ແລ້ວໃຜຈະລອດພົ້ນໄດ້?”²⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສໍາລັບມະນຸດນັ້ນ ແຕ່ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບພຣະເຈົ້າ.”

²⁸ ເປັນຕົ້ນວ່າ, “ພວກຂ້າພ້ອມໄດ້ສະຫລະທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພວກຂ້າພ້ອມແລະໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ.”²⁹ ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ສະຫລະຢ່າວເຮືອນ, ຫລືເມືືອງ, ຫລືອ້ຍນ້ອງ, ຫລືພໍ່ແມ່, ຫລືລູກເຖົ້າ ເພື່ອເຫັນແກ່ຣາ- ຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ³⁰ ກໍຈະເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນຫລາຍໃນໂລກນີ້ ແລະຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດໃນໂລກຫນ້າ.”

³¹ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນພວກສາວິກສິບສອງຄົນເຂົ້າມາ, ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາກໍາລັງຈະຂຶ້ນໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະສົງສາຣະພັດຊົງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຂຽນໄວ້ເຖິງບຸດມະນຸດຈະສໍາເລັດ.”³² ເພາະວ່າພຣະອົງຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ແລ້ວເຂົາຈະເຍາະເຍີ້ຍ ແລະຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຮັບອາຍ ແລະຈະຖືກຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ເພີນ.”³³ ຫລັງຂໍ້ຮຽນຕີພຣະອົງແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະປະສານພຣະອົງແລະໃນວັນທີສາມ ພຣະອົງຈະເປັນຄົນມາອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.”

³⁴ ພວກສາວິກບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເລີຍ ແລະຄໍານັ້ນກໍຖືກອັດບັງໄວ້ຈາກພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວນັ້ນ.

³⁵ ຕໍ່ມາ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດມາໃກ້ເມືອງເຢຣິໂກ, ມີຊາຍຕາບອດຜູ້ໜຶ່ງກໍາລັງນັ່ງຂໍທານຢູ່ແຄມທາງ.³⁶ ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງປະຊາຊົນກໍາລັງຍ່າງກາຍໄປ, ລາວກໍຖາມວ່າແມ່ນເກີດເລື່ອງອັນໃດ?³⁷ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບຊາຍຕາບອດວ່າ ພຣະເຢຊູ ໂຫນາຊາເຮັດກໍາລັງສະເດັດຜ່ານມາ.

³⁸ ຊາຍຕາບອດນັ້ນໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ພຣະເຢຊູບຸດດາວິດເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໃຜເມດຕາຂ້າພ້ອມແດ່- ຖ້ອນ!”³⁹ ຄົນທີ່ຍ່າງໄປກ່ອນຈຶ່ງຫ້າມໃຫ້ຊາຍຕາບອດມິດງຽບລົງ, ແຕ່ຜູ້ນັ້ນຊິຮ້ອງແຮງຂຶ້ນກ່າວເກົ້າ, “ບຸດດາວິດເຈົ້າເອີຍ, ໃຜເມດຕາຂ້າ- ພ້ອມແດ່ຖ້ອນ!”

⁴⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຢຸດຢູ່ແລະສັ່ງເຂົາໃຫ້ພາຊາຍຕາບອດມາຫາພຣະອົງ. ເມື່ອຊາຍຕາບອດເຂົ້າມາໃກ້ແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງຖາມລາວວ່າ.

⁴¹ “ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າ?” ຊາຍນັ້ນທູນຕອບວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າພ້ອມຍາກເຫັນຮຸ່ງ.”

⁴² ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວແກ່ຊາຍຕາບອດວ່າ, “ຈົ່ງເຫັນຮຸ່ງສາ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າດີປົກກະຕິແລ້ວ.”⁴³ ແລ້ວລາວກໍເຫັນຮຸ່ງໃນຫັນໃດນັ້ນ ແລະໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປແລະຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ເຫັນຢ່າງນັ້ນກໍພາກັນສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າ.

19 ¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດເຂົ້າໄປແລະກໍາລັງຊົງຜ່ານເມືອງເຢຣິໂກ.² ເບິ່ງແມ່! ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນຊື່ວ່າ ຊັກຂາຍ ເພິ່ນເປັນນາຍດ່ານພາ- ສີແລະເປັນຄົນຮັ່ງມີ.

³ ເພິ່ນກໍາລັງພະຍາຍາມຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າເປັນຄົນແນວໃດ, ແຕ່ເພາະຕົນເປັນຄົນເຕັ້ງເຂົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ເພາະຄົນຫນ້າແຫນ້ນ.

⁴ ດັງນັ້ນ ຊັກຂາຍຈຶ່ງແລ່ນລັດຫນ້າໄປຂຶ້ນຕີນຫມາກເດືອນພື້ນຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງກໍາລັງສະເດັດໄປທາງນັ້ນ.

⁵ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດມາເຖິງບ່ອນນັ້ນ, ພຣະອົງຊົງແຫງນຫນ້າຂຶ້ນແລະເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ, “ຊັກຂາຍເອີຍ, ຈົ່ງຮັບລົງມາເຖິດ, ເພາະ- ວ່າວັນນີ້ເຮົາຈະຕ້ອງພັກຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ.”⁶ ດັງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຮັບລົງມາແລະຕ້ອນຮັບພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີເປັນບານໃຈ.

⁷ ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນດັງນີ້ ພວກເຂົາທັງໝົດພາກັນຈົມວ່າ, “ເປັນຫຍັງ ພຣະອົງຈຶ່ງເຂົ້າໄປພັກຢູ່ກັບຊາຍທີ່ເປັນບານ?”

⁸ ຊັກຂາຍກໍຍື່ນຂຶ້ນແລະທູນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າ, ຂ້າພ້ອມຈະຍອມມອບຊັບສິນເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຂ້າຂ້ອຍໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະຖ້າຂ້າ- ພ້ອມໄດ້ສັງເກດເຫັນຂອງຜູ້ໃດ ຂ້າພ້ອມກໍຍອມສົ່ງຄືນແກ່ເຂົາເສົ້າເທົ່າ.”⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, “ວັນນີ້ຄວາມພົ້ນໄດ້ມາເຖິງເຮືອນຫລັງນີ້ແລ້ວ ເພາະຄົນນີ້ເປັນລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມເຫມືອນກັນ.”¹⁰ ເພາະວ່າບຸດມະນຸດໄດ້ມາ ເພື່ອຊອກຫາແລະໃຜດຊ່ວຍຄົນທີ່ຫລົງເສັ້ງໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ລອດພົ້ນ.”

¹¹ ຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ພຣະອົງກໍາລັງກ່າວຕໍ່ໄປອີກເປັນຄໍາອຸປະມາ, ເພາະພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ແລະເພາະຄົນທັງຫລາຍຄິດເອົາເອງວ່າຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍາລັງຈະມາປາກົດໂດຍທັນທີ.¹² ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ມີເຈົ້ານາຍຜູ້ໜຶ່ງຈະເດີນທາງອອກໄປປະເທດທີໂກ ເພື່ອໄປຮັບເອົາຣາຊະອານາຈັກນີ້ເປັນຂອງຕົນແລ້ວຈຶ່ງກັບຄືນມາ.

¹³ ທ່ານໄດ້ເອີ້ນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຕົນສິບຄົນມາຫາແລະມອບເງິນສິບມະນາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລ້ວສັ່ງວ່າ ‘ຈົ່ງເອົາເງິນນີ້ໄປເປັນທຶນຄ້າ- ຂາຍຈົນກວ່າເຮົາຈະກັບມາ’.”¹⁴ ແຕ່ປະຊາຊົນໃນເມືອງນັ້ນກຽດຊົງເຈົ້ານາຍຄົນນີ້ ແລະສົງຄະນະທູດຜູ້ແທນຕາມຫລັງທ່ານໄປ ໂດຍບອກວ່າ ‘ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ຊາຍທ່ານນີ້ປົກຄອງພວກເຮົາ’.”¹⁵ ເມື່ອເຖິງເວລາ ນາຍຄົນນັ້ນກໍກັບມາອີກຄັ້ງ ແລະໄດ້ຮັບອໍານາດປົກຄອງອານາຈັກແລ້ວ. ທ່ານຈຶ່ງເອີ້ນພວກຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ທ່ານໄດ້ໃຫ້ເງິນໄວ້ນັ້ນມາຫາ ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະຮູ້ວ່າເຂົາທຸກຄົນຄ້າໄດ້ກໍາໄຮເທົ່າໃດ?

¹⁶ ຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ທຳອິດເຂົ້າມາຕໍ່ຫນ້າທ່ານແລ້ວທູນວ່າ ‘ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເງິນມະນາຫນຶ່ງຂອງທ່ານໄດ້ກໍາໄຮເພີ່ມອີກສິບມະນາ’.

¹⁷ ທ່ານເຈົ້ານາຍຈຶ່ງກ່າວກັບຄົນນັ້ນວ່າ ‘ດີຫລາຍ, ເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີ, ເພາະເຈົ້າຊື່ສັດໃນຂອງເລັກນ້ອຍ, ເຈົ້າຈຶ່ງມີອໍານາດປົກຄອງໄດ້ສິບຫົວເມືອງ’.

¹⁸ ຄົນທີສອງເຂົ້າມາແລ້ວທູນວ່າ, ‘ນາຍເອີຍ, ເງິນມະນາຫນຶ່ງຂອງທ່ານໄດ້ກໍາໄຮເພີ່ມຂຶ້ນອີກຫ້າມະນາ’.¹⁹ ທ່ານເຈົ້ານາຍຈຶ່ງກ່າວກັບຄົນນັ້ນເຫມືອນກັນວ່າ, ‘ເຈົ້າຈະໄດ້ປົກຄອງຫ້າຫົວເມືອງ’.

²⁰ ອີກຄົນໜຶ່ງເຂົ້າມາແລ້ວທູນວ່າ ‘ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ນິຕິເງິນມະນາຫນຶ່ງຂອງທ່ານ, ຂ້າພ້ອມໄດ້ຫໍ່ມ້ຽນໄວ້ໃນຜ້າຢ່າງປອດພ້ຽມ.’²¹ ເພາະຂ້າພ້ອມຢ້ານທ່ານ, ດ້ວຍວ່າທ່ານເປັນຄົນເຄັ່ງຄັດ ທ່ານເຄີຍເກັບເອົາສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ລົງແຮງ ແລະເກັບກ່ຽວອັນທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ຫວ່ານໄວ້’.

²² ເຈົ້ານາຍທ່ານນັ້ນຈຶ່ງຕອບກັບຄົນຮັບໃຊ້ນັ້ນວ່າ ‘ເຮົາຈະລົງໂທດດ້ວຍຄໍາປາກຂອງເຈົ້າເອງ, ອ້າຍຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ຊົງເອີຍ, ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຮົາເປັນຜູ້ເຄັ່ງຄັດ, ເຄີຍເກັບເອົາອັນທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ລົງແຮງ, ແລະເກັບກ່ຽວອັນທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ. ²³ ແລ້ວຍ້ອນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຝາກເງິນຂອງເຮົາໄວ້ທີ່ຫນ້າຄານ, ເມື່ອເຮົາກັບມາກໍຈະໄດ້ເງິນຂອງເຮົາຄືນຜ່ອມກັບດອກເບ້ຍດ້ວຍ’.

²⁴ ທ່ານເຈົ້ານາຍຈຶ່ງສັ່ງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ຫັນວ່າ ‘ຈົ່ງຍົກເງິນມະນາຫນຶ່ງນັ້ນໄປຈາກມັນເສັ້ງ ເອົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ມີສິບມະນາ’.²⁵ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕອບວ່າ ‘ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ແຕ່ຊາຍຜູ້ນັ້ນມີສິບມະນາແລ້ວ’.

²⁶ ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ ຄົນທີ່ມີຫລາຍຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອີກ, ແຕ່ສໍາລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີ ແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາມີຢູ່ນັ້ນກໍຈະຖືກຍົກເອົາໄປເສັ້ງ.

²⁷ ແຕ່ບັນດາສັດຕູຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມໃຫ້ເຮົາປົກຄອງເຂົານັ້ນ ຈົ່ງພາເຂົາມາທີ່ນີ້ແລ້ວຂ້າມັນເສັ້ງຕໍ່ຫນ້າເຮົາ.”

²⁸ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຄໍາເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ກໍສະເດັດນໍາຫນ້າ ຂຶ້ນໄປເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

²⁹ຈົນເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້ບ້ານເບັດຟາເຄແລະບ້ານເບັດທານີ, ມາພູເຂົາທີ່ເອີ້ນວ່າພູຫມາກກອກເທດ, ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປ.
³⁰ໂດຍສັງວ່າ, “ຈົງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າ, ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປຈະພົບລູກລໍ້ນ້ອຍ ທີ່ຍັງບໍ່ມີໃຜຂຶ້ນຂີ້ຈັກເທື່ອ, ຈົງແກ້ມັດແລ້ວຈູງມາຫນີນ.”
³¹ຫາກມີໃຜຖາມທ່ານວ່າ “ແກ້ມັນໄປເຮັດຫຍັງ?” ຈົງຕອບຢ່າງນີ້ວ່າ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການໃຊ້ມັນ.”
³²ພວກສາວົກທີ່ຖືກໃຊ້ໄປນັ້ນ ໄດ້ພົບລູກລໍ້ຕາມທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກແກ່ພວກເພິ່ນ.³³ ຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນກຳລັງແກ້ມັດລໍ້ນ້ອຍຢູ່ນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຂອງໄດ້ຖາມວ່າ, “ທ່ານແກ້ມັດລູກລໍ້ເຮັດຫຍັງ?”³⁴ ເຂົາຕອບວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການໃຊ້ມັນ.”³⁵ ພວກເຂົາໄດ້ຈູງລູກລໍ້ນັ້ນມາໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວເອົາເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາປູຫລັງມັນ, ແລ້ວໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຂຶ້ນຂີ້.³⁶ ຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງສະເດັດໄປນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູລົງຕາມທາງ.
³⁷ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດມາໃກ້ບ້ານຈະລົງຈາກພູເຂົາຫມາກກອກເທດ, ພວກລູກສິດທັງຫມົດກໍ່ຕັ້ງຕົນຊົມຊື່ນຍິນດີສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຽງດັງ, ເຖິງການອັດສະຈັນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ.³⁸ ແລະເວົ້າວ່າ, “ສາທຸກການແດ່ກະສັດຜູ້ທີ່ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ສັນ-ຕິສຸກຈົງມີໃນສະຫວັນແລະພຣະຣັດສະຫມີໃນທີ່ສູງສຸດ.”
³⁹ຝ່າຍຝາຊ້າຍໃນຫມູ່ປະຊາຊົນນັ້ນໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຈົງຫາມພວກສາວົກຂອງທ່ານແດ່!”⁴⁰ ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຖ້າຄົນເຫລົ່ານີ້ມີດຽວສຽງໄປ ກ້ອນຫີນທັງຫລາຍກໍ່ຈະເປັ້ງສຽງແທນ.”
⁴¹ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດມາໃກ້ເມືອງ, ພຣະອົງກໍ່ຊົງຮ້ອງໄຫ້ເສັ້ນໃຈໃຫ້ກັບເມືອງນີ້.⁴² ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າຫາກໃນວັນນີ້ແມ່ນເຈົ້າເອງຄວນຮູ້ວ່າສິ່ງໃດຈະນຳສັນຕິສຸກມາໃຫ້ເຈົ້າ, ແຕ່ບັດນີ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຍັງລັບໄວ້ຈາກຕາເຈົ້າແລ້ວ.
⁴³ເພາະວັນນັ້ນຈະມາເຖິງທ່ານ, ວັນທີ່ສິດຕູຂອງເຈົ້າຈະຊຸດຄູ່ອ້ອມຮອບເຈົ້າ ແລະຈະໂຈມຕີເຈົ້າທຸກໆ ດ້ານ.
⁴⁴ພວກເຂົາຈະທູບຕີທ່ານແລະລູກທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ນຳທ່ານໃຫ້ລົງພຽງດິນ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະໂຫຍດກ້ອນຫີນຊັອນຫັບກັນໄວ້ພາຍໃນເຈົ້າ, ເພາະທ່ານບໍ່ຍອມຮັບຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງພະຍາຍາມຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານລອດ.”
⁴⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະຂັບໄລ່ບັນດາພວກທີ່ກຳລັງຊື້ຂາຍຢູ່ອອກໄປ.⁴⁶ ພຣະອົງບອກພວກເຂົາວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄົມພີວ່າ ‘ພຣະວິຫານຂອງເຮົາເປັນສະຖານທີ່ໄຫວ້ວອນ’ ແຕ່ພວກເຮົາມາເຮັດໃຫ້ເປັນຖ້ຳຂອງໂຈນ”
⁴⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າສັງສອນຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານທຸກວັນ, ພວກປະໂລຫິດ, ພວກຫມະຈານ ແລະພວກຜູ້ນຳຂອງຄົນຍິວຕ້ອງການຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ນ.
⁴⁸ແຕ່ເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ພົບຊ່ອງທາງທີ່ຈະເຮັດໄດ້, ເພາະຄົນທັງຫລາຍກໍ່ລັງເອົາໃຈໃສ່ຟັງຄຳສອນຂອງພຣະອົງ.

20 ¹ຢູ່ມາມືຫນຶ່ງ, ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງສັງສອນປະຊາຊົນ ແລະປະກາດຂ່າວປະເສີດໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານນັ້ນ ມີພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ, ກັບພວກຫມະຈານ ພ້ອມດ້ວຍພວກເຖົ້າແກ່ໄດ້ມາຫາພຣະອົງ.² ພວກເຂົາທູນພຣະອົງວ່າ, “ບອກພວກເຮົາແດ່ ວ່າທ່ານໄດ້ກະທຳການເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍສິດອຳນາດອັນໃດ ຫລືແມ່ນໃຜໃຫ້ສິດອຳນາດແກ່ທ່ານ?”
³ພຣະອົງໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຖາມທ່ານທັງຫລາຍຂໍ້ຫນຶ່ງດ້ວຍເຫມືອນກັນ, ບອກເຮົາມາເບິ່ງດູວ່າ ‘ບັບຕິສະມາຂອງໂຢຮັນນັ້ນມາຈາກສະ-ຫວັນຫລືມາຈາກມະນຸດ?’
⁵ພວກເຂົາຈົງປຶກສາກັນວ່າ, “ຖ້າພວກເຮົາຈະຕອບວ່າ ‘ມາຈາກສະຫວັນ’ ເພິ່ນຈົງຈະຖາມເຮົາວ່າ ‘ແລ້ວເຫດໃດພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນ?’
⁶ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາຈະວ່າ ‘ມາຈາກມະນຸດ’ ຄົນທັງປວງກໍ່ຈະຄວາງກ້ອນຫີນໃສ່ພວກເຮົາ ເພາະເຂົາເຊື່ອຫມັ້ນວ່າ ໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.”
⁷ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈົງທູນຕອບວ່າ ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມາຈາກໃສ.⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຕອບເຂົາວ່າ “ເຮົາຈະບໍ່ບອກພວກທ່ານເຫມືອນກັນວ່າ ເຮົາກະທຳການນີ້ດ້ວຍສິດອຳນາດອັນໃດ.”
⁹ພຣະອົງໄດ້ເລົ່າຄຳອຸປະມາເລື່ອງນີ້ໃຫ້ປະຊາຊົນຟັງວ່າ, “ຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ປູກສວນອະນຸ່ນໄວ້ ແລ້ວໃຫ້ຊາວສວນເຊົ່າ ແລ້ວອອກໄປຕ່າງປະເທດເປັນເວ-ລາດົນນານ.¹⁰ ເມື່ອເຖິງເວລາກຳນົດ ທ່ານຈົງສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ຫນຶ່ງມາຫາພວກເຊົ່າສວນນັ້ນ ເພື່ອເກັບສ່ວນແບ່ງຈາກສວນອະນຸ່ນນັ້ນ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຊົ່າສວນນັ້ນ ໄດ້ຂ້ຽນຕີຄົນຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນ ແລະໄລ່ໃຫ້ກັບໄປມີເປົ້າ.
¹¹ເພິ່ນຈົງສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ອີກຜູ້ຫນຶ່ງໄປ ພວກເຊົ່າສວນໄດ້ຂ້ຽນຕີຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ນັ້ນ, ເຮັດຕໍ່ລາວຢ່າງຫນ້າຮັບອາຍ ແລ້ວໄລ່ເຂົາໃຫ້ໄປມີເປົ້າ.
¹²ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ໃຊ້ຄົນທີ່ສາມໄປ ແລະພວກເຊົ່າສວນກໍ່ໄດ້ທຳຮ້າຍ ແລ້ວໂຍນລາວອອກຈາກສວນໄປ.
¹³ຝ່າຍເຈົ້າຂອງສວນອະນຸ່ນຈົງເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ? ເຮົາຈະໃຊ້ລູກທີ່ຮັກຂອງເຮົາໄປ ເມື່ອພວກເຊົ່າສວນເຫັນ ບາງທີ່ເຂົາຈະນັບ-ຖືແລະໃຫ້ກຽດເຮົາ’.¹⁴ ແຕ່ເມື່ອພວກເຊົ່າສວນເຫັນລູກນັ້ນເຂົາກໍ່ປຶກສາກັນວ່າ ‘ຜູ້ນີ້ແຫລະ ເປັນເຈົ້າຂອງມໍຣະດົກ ຈົງຂ້າມັນເສັຍ ເພື່ອມໍຣະ-ດົກຈະຕົກມາເປັນຂອງເຮົາ’.
¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈົງໂຍນລູກຊາຍລາວຖິ້ມອອກຈາກສວນ ແລ້ວຂ້າລາວເສັຍ, ເຫດສັນນັ້ນ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ?
¹⁶ທ່ານຈະມາຂ້າຄົນເຊົ່າສວນເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວຍົກສວນໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຊົ່າ” ເມື່ອເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຈົງພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຂໍຢາໃຫ້ເກີດເປັນຢ່າງນັ້ນ!”
¹⁷ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເພິ່ງເບິ່ງເຂົາແລ້ວກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າພິຕອນນີ້ມີຄວາມຫມາຍວ່າຢ່າງໃດ?, ຫີນຫີນາຍຊ່າງກໍ່ສ້າງບໍ່ຍອມຮັບ ໄດ້ກາຍເປັນຫີນເສົາເອກແລ້ວ?”¹⁸ ທຸກຄົນທີ່ລົມຫັບຫີນນີ້, ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງແຕກຫັກເປັນປ່ຽງໆ ແຕ່ຖ້າຫີນນັ້ນຈະຕົກຫັບຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນຈະແຕກລຸກມຸ່ນລະອຽດ.
¹⁹ເພາະສະນັ້ນ ພວກຫມະຈານແລະຫົວຫນ້າປະໂລຫິດຈົງພະຍາຍາມຈະຈັບພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳອຸປະມານັ້ນຕໍ່-ສູ່ພວກເຂົາ ແຕ່ເຂົາກໍ່ຢ້ານປະຊາຊົນ.²⁰ ຈົງສົ່ງຄົນປອມຕົວເປັນພວກເຄັງສາສນາ ເພື່ອສອດແນມພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ ເພື່ອຈັບຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຫາທາງຈັບກຸມພຣະອົງສົ່ງໃຫ້ຜູ້ມີອຳນາດ ແລະເຈົ້າຫນ້າທີ່ຂອງຜູ້ປົກຄອງ.
²¹ພວກເຂົາຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ ພວກຂ້າມ້ອຍຮູ້ຢູ່ວ່າທ່ານກ່າວແລະສັງສອນຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແລະທ່ານບໍ່ເຫັນແກ່ຫນ້າຜູ້ໃດ, ແຕ່ໄດ້ສົ່ງ-ສອນຄວາມຈິງໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່.”²² ເປັນເລື່ອງສົມຄວນຫລືບໍ່ທີ່ເຮົາຈະເສັ້ນພາສີໃຫ້ແກ່ກາຍຊາ?”
²³ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຮູ້ກັນອຸບາຍຂອງພວກເຂົາ ຈົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ.²⁴ “ຈົງເອົາເງິນຫລວງຫນຶ່ງມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ ຮູບແລະຄຳຈາກຮືກນີ້ເປັນຂອງໃຜ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ເປັນຂອງກາຍຊາ.”
²⁵ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈົງຄົນໃຫ້ແກ່ກາຍຊາ, ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົງຄົນໃຫ້ແກ່ພຣະ-ເຈົ້າ.”²⁶ ພວກເຂົາຈົງບໍ່ອາດໄດ້ແຍ້ງເລື່ອງທີ່ພຣະອົງສອນ. ຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນ ຕ່າງກໍ່ປະຫລາດໃຈໃນຄຳຕອບຂອງພຣະອົງ ແລະບໍ່ເວົ້າຫຍັງອີກ.
²⁷ພວກຊາດູກາຍຢ່າງຄົນມາຫາພຣະອົງ ພວກນີ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ.²⁸ ພວກເຂົາຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ໂມ-ເຊໄດ້ຂຽນສັງພວກເຮົາໄວ້ວ່າ, ຖ້າຊາຍຄົນໃດມີເມັງແລະເຂົ້າຕາຍໄປໂດຍບໍ່ມີລູກ, ກໍ່ໃຫ້ອ້າຍ-ຫລືນ້ອງຊາຍຜູ້ນັ້ນຮັບເອົາຢ່າງນັ້ນມາເປັນເມັງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜີນ້ອງຂອງຕົນມີລູກໄວ້ສືບມໍຣະດົກ?”

²⁹ ຄອບຄົວຫນຶ່ງມີອ້າຍນ້ອງທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍເຈັດຄົນ, ອ້າຍກົກເອົາເມັງ ແລ້ວຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ.³⁰ ຜູ້ທີ່ສອງກໍເອົານາມາເປັນເມັງ.
³¹ ແລະເປັນແບບນັ້ນຈົນເຖິງຄົນທີ່ເຈັດກໍຕາຍໄປໂດຍຍັງບໍ່ມີລູກ.³² ຕໍ່ມາພາຍຫລັງຍິງນັ້ນກໍຕາຍເຫມືອນກັນ.³³ ສິນນັ້ນ ໃນວັນທີ່ມີການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ
ຂໍຖາມແຕ່ວ່າ ຍິງນັ້ນຈະເປັນເມັງຂອງຜູ້ໃດ? ເພາະຄົນທັງເຈັດຕ່າງກໍໄດ້ນາງເປັນເມັງເຫມືອນກັນ.”
³⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຄົນໃນໂລກນີ້ແຕ່ງງານແລະຖືກຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມັງກັນ.³⁵ ແຕ່ຄົນທີ່ຊົງສົມຄວນຈະເປັນຄົນມາຈາກຕາຍໃນຍຸກນັ້ນ
ຈະບໍ່ມີການແຕ່ງງານ ຫລືຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມັງກັນອີກ.”³⁶ ແລະຈະຕາຍບໍ່ໄດ້ອີກ ເພາະເຂົາຈະເປັນເຫມືອນເຫວນດາແລະເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ.
³⁷ ສ່ວນເລື່ອງການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ໂມເຊກໍຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນຈາກເຫດການທີ່ຜູ້ມໄມ້ນັ້ນ, ທ່ານເອີ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນ-
ເຈົ້າວ່າຊົງເປັນ ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ.³⁸ ເທົ່າກັບພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍ,
ແຕ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນ ເພາະທຸກຄົນຕ້ອງເປັນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ.”
³⁹ ພວກທີ່ມະຈານບາງຄົນຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ອາຈານເອີຍ ທ່ານເວົ້າຖືກແລ້ວ,”⁴⁰ ພວກເຂົາບໍ່ກ້າຖາມອັນໃດກັບພຣະອົງອີກເລີຍ.
⁴¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງຄົນທັງຫລາຍເວົ້າວ່າ ພຣະຄຣິດເປັນບຸດຂອງດາວິດ?⁴² ເພາະກະສັດດາວິດເອງໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ໃນພຣະ-
ທັມເພງສັນຮະເສີນວ່າ, ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພຣະອົງເຈົ້າຂອງຂ້າພ້ອມວ່າ, ‘ຈົ່ງນັ່ງເບື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ,
⁴³ ‘ຈົນກວ່າເຮົາຈະປາບສັດຕູຂອງທ່ານໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງທ່ານ’.”⁴⁴ ດັ່ງນັ້ນຖ້າດາວິດຍັງເອີ້ນພຣະຄຣິດວ່າ ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ແລ້ວພຣະ-
ອົງຈະເປັນບຸດຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ.”
⁴⁵ ຂະນະທີ່ປະຊາຊົນກໍາລັງຟັງຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງກໍກ່າວແກ່ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ.⁴⁶ “ຈົ່ງຮະວັງພວກທີ່ມະຈານໃຫ້ດີ ພວກເຂົາມັກນຸ່ງເສື້ອຄຸມຍາວ
ຢ່າງໄປມາຕາມຕະຫລາດ, ມັກໃຫ້ຄົນຄໍານັບຕົວເປັນພິເສດ, ພວກເຂົາມັກບ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດໃນທີ່ມະສາລາແລະຕາມງານລ້ຽງ.
⁴⁷ ແຕ່ພວກເຂົາມັກກິນກິນຄອບຄົວຂອງແມ່ຫນ້າຍ ແລະແກ້ງອະທິຖານໃຫ້ຍືດຍາວ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັບໂທດຫນັກກວ່າຄົນອື່ນໃນການພິພາກສາ.”

21 ¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເງິນຫນ້າຂຶ້ນແລະເຫັນເສດຖີຄົນຫນຶ່ງກໍາລັງປ່ອນເງິນລົງໃນຖ້ຳຖວາຍ.² ແລ້ວພຣະອົງເຫັນແມ່ຫນ້າຍຍາກຈົນຄົນຫນຶ່ງ
ກໍາລັງເອົາເງິນຈໍານວນສອງອັດປ່ອນລົງຖວາຍ.³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງວ່າ ແກ່ທ່ານວ່າ ແມ່ຫນ້າຍຍາກ-
ຈົນຜູ້ນີ້ຖວາຍເງິນຫລາຍກວ່າບັນດາຄົນທັງປວງ.⁴ ເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ຖວາຍເງິນສ່ວນທີ່ເຫລືອໃຊ້, ແຕ່ຍິງຫນ້າຍຍາກຈົນຄົນນີ້ໄດ້
ຖວາຍເງິນທັງຫມົດສໍາລັບລ້ຽງຊີວິດຂອງຕົນ.”
⁵ ແລ້ວສາວິກບາງຄົນກໍາວເຖິງພຣະວິຫານ ທີ່ຕິບແຕ່ງດ້ວຍຫີນສວຍງາມແລະເຄື່ອງຖວາຍເຫລົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງກ່າວວ່າ.⁶ “ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ທ່ານເຫັນ
ເມື່ອວັນນັ້ນມາເຖິງ ກ່ອນຫີນຈະພັງລົງຈົນບໍ່ເຫລືອໃຫ້ຊ່ອນຫັບກັນຢູ່ເລີຍ.”
⁷ ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ? ແລະສິ່ງໃດຈະເປັນຫມາຍສໍາຄັນວ່າສິ່ງທັງຫມົດນີ້ຈະ-
ເກີດຂຶ້ນ?”⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຮະວັງ, ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກທ່ານໃຫ້ຫລົງ, ດ້ວຍວ່າຈະມີຫລາຍຄົນມາ ອ້າງນາມຂອງເຮົາ ກ່າວວ່າ
‘ເຮົານີ້ແຫລະເປັນຜູ້ນັ້ນ’ ແລະ ‘ເວລາກໍານົດໃຫ້ເຂົ້າມາແລ້ວ’ ຢ່າຕາມພວກເຂົາໄປ.⁹ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນສຽງເລື່ອງເສິກສົງຄາມແລະການປົນປ່ວນຈຸ້ນ-
ວາຍເກີດຂຶ້ນ, ຢ່າຕຶກໃຈ ດ້ວຍວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈໍາເປັນຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນກ່ອນ, ແຕ່ທີ່ສຸດປາຍນັ້ນຈະບໍ່ມາເຖິງທັນທີ.”
¹⁰ ແລ້ວພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ປະເທດຈະສູ້ຮົບກັບປະເທດ, ອານາຈັກຈະລຸກຂຶ້ນສູ້ຮົບກັບອານາຈັກ.¹¹ ຈະມີແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນ
ແລະໃນຫລາຍໆບ່ອນຈະເກີດການອຶດຢາກແລະພະຍາດຣະບາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ຈະມີເຫດການຫນ້າຢ້ານທີ່ສຸດຫລາຍຢ່າງເກີດຂຶ້ນແລະຫມາຍສໍາ-
ຄັນຕ່າງໆຈາກຟ້າສະຫວັນ.
¹² ແຕ່ກ່ອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດຈະເກີດຂຶ້ນ ພວກເຂົາຈະຍື່ນເມືອກມາຂົມເຫັງພວກທ່ານ, ສິ່ງທ່ານໄປຍັງທີ່ມະສາລາແລະໃນຄຸກ, ພາພວກທ່ານໄປຕໍ່-
ຫນ້າກະສັດແລະຜູ້ປົກຄອງ ເພາະນາມຂອງເຮົາ.¹³ ສິ່ງນີ້ຈະເປັນໂອກາດໃຫ້ທ່ານໄດ້ເປັນພະຍານ.
¹⁴ ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຕຽມຫົວໃຈຂອງທ່ານໄວ້ໃຫ້ຫມັ້ນຄົງ ຢ່າວິຕົກກັງວົນໄປກ່ອນວ່າຈະແກ້ຂີ້ຫາເຫລົ່ານັ້ນຢ່າງໃດ?¹⁵ ເພາະເຮົາຈະປອະທານຖ້ອຍຄໍາແລະສະຕິ-
ປັນຍານັ້ນແກ່ທ່ານ ຈົນກວ່າສັດຕູທັງຫມົດບໍ່ສາມາດຕໍ່ຕ້ານຫລືຂັດຄ້ານທ່ານໄດ້.
¹⁶ ແຕ່ທ່ານຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງພໍ່ແມ່ ຍາດຕິພົນຂອງພໍ່ແມ່ສະຫາຍ ແລະພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ລາງຄົນໃນພວກທ່ານເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.
¹⁷ ທຸກຄົນຈະກຽດຊັງທ່ານເພາະນາມຂອງເຮົາ.¹⁸ ແມ່ນແຕ່ຜົມພຽງເສັ້ນດຽວຈະບໍ່ລົນເສັ້ງໄປຈາກຫົວຂອງພວກທ່ານ.¹⁹ ທ່ານຈະຮັກສາຊີ-
ວິດຈິດໃຈຂອງທ່ານໄວ້ໃຫ້ລອດເພາະຄວາມພຽນອິດທິນຂອງທ່ານ.
²⁰ “ເມື່ອທ່ານເຫັນພະຄອນເຢຣູຊາເລັມຖືກລ້ອມໂດຍກອງທັບຫລວງຫລາຍ, ເມື່ອນັ້ນທ່ານຈຶ່ງຮູ້ວ່າເວລາແຫ່ງການທໍາລາຍມາເຖິງແລ້ວ.²¹ ໃຫ້ຄົນທີ່-
ຢູ່ແຂວງຢູດາຍປົບຫນີໄປຍັງຜູ້ ແລະໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຫນຶ່ງອອກໄປ ແລະຢ່າໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ນອກເມືອງນັ້ນເຂົ້າມາ.²² ເພາະ-
ວ່າວັນເຫລົ່ານີ້ຄືວັນແຫ່ງການລົງໂທດ ເພື່ອໃຫ້ສິ່ງສາຣະພັນທີ່ຖືກຂຽນໄວ້ຈະສໍາເລັດເປັນຈົງທຸກປະການ.
²³ ຫນ້າເວທະນາຕໍ່ຜູ້ຍິງທີ່ມີທ້ອງແລະມີລູກອ່ອນກິນນົມໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະຈະມີຄວາມທຸກລໍາບາກເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນແລະພຣະພິ-
ໂຣດຈະຕິກແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.²⁴ ແລ້ວພວກເຂົາຈະລົມລົງດ້ວຍຄົມດາບແລະຖືກກວາດໄປເປັນຊະ-
ເລີຍໃນຫົວທຸກປະເທດແລະຄົນຕ່າງຊາດຈະຢຽບຢ່ານະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຈົນກວ່າຈະຄົບກໍານົດເວລາຂອງພວກເຂົາ.
²⁵ ຈະມີຫມາຍສໍາຄັນໃນດວງອາທິດ, ດວງຈັນ, ແລະດວງດາວ ໃນໂລກນີ້ ຊົນຊາດຕ່າງໆຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ ພົບກັບຄວາມຫມົດຫວັງ
ເພາະສຽງກ້ອງອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງທະເລແລະຟອງນ້ຳ.²⁶ ຈະມີຄົນລົ້ມຕາຍ ເພາະຄວາມຢ້ານ ດ້ວຍຄວາມຫວາດຫວັງຕໍ່ສິ່ງທີ່ຈະຢັ້ງເກີດຂຶ້ນໃນໂລກ
ເພາະອິດເດດແຫ່ງສະຫວັນຈະສັນສະທ້ານຫວັນໄຫວ.
²⁷ ພວກເຂົາຈະເຫັນບຸດມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ ດ້ວຍອິດອໍານາດແລະສະຫງ່າສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່.²⁸ ເມື່ອເຫດການເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດເລີ່ມຕົ້ນເກີດຂຶ້ນ
ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະເງິນຫນ້າຂຶ້ນ, ເພາະການປົດປ່ອຍຂອງທ່ານມາໃກ້ແລ້ວ.”
²⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບເຂົາເປັນຄໍາອຸປະມາວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງຕົ້ນເດືອນເຫດແລະຕົ້ນໄມ້ທັງຫມົດ.³⁰ ເມື່ອຕົ້ນພວກມັນປົ່ງໃບອອກແລ້ວ ທ່ານກໍຈະຮູ້ວ່າຣະ-
ດູອ້ອນໃກ້ຈະເຖິງແລ້ວ.³¹ ຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ, ເມື່ອທ່ານເຫັນເຫດການເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ ຈົ່ງຮູ້ວ່າຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ຈະເຖິງແລ້ວ.
³² ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ ຄົນໃນຍຸກນີ້ຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປ ຈົນກວ່າເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ.³³ ຟ້າແລະດິນຈະລ່ວງພົນໄປ,
ແຕ່ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາຈະບໍ່ສູນຫາຍໄປຈັກເທື່ອ.
³⁴ ແຕ່ຈົ່ງຮະວັງຕົວທ່ານໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງພວກທ່ານຫນັກໄປໃນການກິນລ້ຽງແລະ, ຄວາມມົວເມົາແລະວິຕົກກັງວົນໃນຊີວິດ
ເພາະວັນນັ້ນຈະມາເຖິງພວກທ່ານໃນທັນທີເຫມືອນດັ່ງກັບຕົກ.³⁵ ເພາະສິ່ງນີ້ຈະຕິກໃສ່ທຸກຄົນ ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
³⁶ ແຕ່ຈົ່ງເຝົ້າຮະວັງຕະຫລອດເວລາ, ຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອທ່ານຈະເຂັ້ມແຂງຈົນສາມາດຫລີກຫນີ ຈາກເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະເພື່ອຈະຍຶດຫມັ້ນຢູ່ຕໍ່-
ຫນ້າຂອງບຸດມະນຸດໄດ້.”

³⁷ໃນຊ່ວງເວລາກາງເວັນ ພຣະອົງສັງສອນຢູ່ໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ, ສ່ວນຕອນກາງຄົນກໍສະເດັດອອກໄປຂ້າງນອກ ເພື່ອອະທິຖານຢູ່ທີ່ພູເຂົາຫມາກກອກ-ເທດ. ³⁸ມີຝູງຄົນມາລໍຖ້າຝັງຄໍາສອນຂອງພຣະອົງໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານຕັ້ງແຕ່ຂ້ອນເຊົ້າ.

22 ¹ເມື່ອໃກ້ຈະຮອດເທດສະການກິນເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອແປ້ງທີ່ເອີ້ນວ່າປັດສະຄາ. ²ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດແລະພວກຫມໍ້ມະຈານ ກໍປຶກສາກັນວ່າ ຈະເຮັດຢ່າງໃດດີຈຶ່ງຈະຂ້າພຣະເຢຊູໄດ້ ເພາະເຂົາຢ້ານປະຊາຊົນ.

³ຊາຕານໄດ້ເຂົ້າສູ່ນິເຈຍຄູດາອິສະກາຣິດ ຊຶ່ງເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນພວກສາວິກສິບສອງຄົນ. ⁴ຢູດາໄດ້ອອກໄປປຶກສາກັບພວກຫົວຫນ້າປະໂ- ຫິດແລະພວກນາຍທະຫານ ເຖິງແຜນການທີ່ເພິ່ນຈະມອບພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.

⁵ຄົນເຫລົ່ານັ້ນດີໃຈຫລາຍແລະຕົກລົງກັນວ່າຈະເອົາເງິນໃຫ້ແກ່ຢູດາ. ⁶ສ່ວນຢູດາຈຶ່ງຕອບຕົກລົງ ແລະພະຍາຍາມຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະມອບພຣະ- ອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ໃນສະຖານທີ່ຫ່າງໄກຈາກປະຊາຊົນ.

⁷ເມື່ອເຖິງວັນກິນເຂົ້າຈີບໍ່ມີເຊືອແປ້ງ ຊຶ່ງເປັນວັນທີ່ລູກແກະປັດສະຄາຕ້ອງຖືກຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ. ⁸ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ເປີເຕແລະໂຍ- ຮັນໄປໂດຍສັງເຂົ້າວ່າ, “ຈຶ່ງໄປແລະຈັດແຈງອາຫານປັດສະຄາສໍາລັບພວກເຮົາ ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບປະທານຮ່ວມກັນ.” ⁹ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງຢາກຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄປຈັດຕຽມໄວ້ບ່ອນໃດ?”

¹⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຝັງເດີ, ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ຈະມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງແບກຫມັ້ນ້າມາພົບທ່ານ ຈຶ່ງຖາມເຂົາໃນເຮືອນທີ່ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໄປ.” ¹¹ແລ້ວບອກກັບເຈົ້າເຮືອນນັ້ນວ່າ ‘ອາຈານໃຫ້ຖາມທ່ານວ່າ, “ຫ້ອງຮັບແຂກທີ່ເຮົາຈະກິນປັດສະຄາກັບພວກສາ- ວິກຂອງເຮົາຢູ່ທີ່ໃດ?”’

¹²ເຂົາຈະຊິໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນຫ້ອງໃຫຍ່ຂຶ້ນເທິງ ທີ່ຕິກແຕ່ງໄວ້ແລ້ວ, ¹³ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄປແລະພົບທຸກສິ່ງເຫມືອນຢ່າງພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາ, ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຈັດຕຽມອາຫານປັດສະຄາທີ່ນັ້ນ.

¹⁴ເມື່ອເຖິງໂມງແລ້ວ ພຣະອົງຊົງນັ່ງລົງກັບພວກອັກຄະສາວິກ. ¹⁵ພຣະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາມີຄວາມປາຖນາຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ຈະກິນອາຫານປັດສະ- ຄານີ້ກັບພວກທ່ານ ກ່ອນເຮົາຈະຕ້ອງທຸກທໍຣະມານ. ¹⁶ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ, ເຮົາຈະບໍ່ກິນປັດສະຄານີ້ອີກ ຈົນກວ່າສິ່ງນັ້ນຈະສໍາເລັດໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

¹⁷ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຈັບເອົາຈອກແລະເມື່ອພຣະອົງຊົງໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ ຊົງກ່າວວ່າ, “ຈຶ່ງເອົາຈອກນີ້ແຈກຢາຍໃນພວກທ່ານ.

¹⁸ເພາະເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ດື່ມຈາກຜົນອະນຸຮູ້ອີກ ຈົນກວ່າຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງ.”

¹⁹ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຈັບເຂົ້າຈີມາແລະເມື່ອໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຫັກເຂົ້າຈີ ແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ ຄືກາຍຂອງເຮົາທີ່ໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງ- ຫລາຍ, ຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ ເພື່ອເປັນທີ່ຮະນຶກເຖິງເຮົາ.” ²⁰ພຣະອົງຊົງຈັບເອົາຈອກນັ້ນ ດ້ວຍອາການຢ່າງດຽວກັນຫລັງຮັບປະທານເຂົ້າແລງແລ້ວ, ແລະກ່າວວ່າ, “ຈອກນີ້ເປັນຜົນທະສັນຍາໃຫມ່ໃນເລືອດຂອງເຮົາ ທີ່ຖອກອອກເພື່ອພວກທ່ານ.”

²¹ຈຶ່ງຕັ້ງໃຈຝັງໃຫ້ດີ, ມີຄົນຫນຶ່ງທີ່ທໍຣະຍົດເຮົາຢູ່ຮ່ວມໃນກັບເຮົາທີ່ນີ້. ²²ເພາະອັນທີ່ຈຶ່ງບຸດມະນຸດຈະເປັນໄປຕາມທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ແລ້ວ, ແຕ່ວິ- ບັດແກ່ຊາຍຜູ້ນັ້ນຜ່ານທາງຜູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ທໍຣະຍົດ! ²³ພວກສາວິກກໍເລີ່ມຕື່ນຖາມກັນເອງ ວ່າໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.

²⁴ມີການໄຕ້ຖຽງກັນເກີດຂຶ້ນໃນພວກສາວິກວ່າໃນພວກເພິ່ນທີ່ຖືວ່າເປັນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ²⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ,

“ບັນດາກະສັດຂອງຄົນຕ່າງຊາດເປັນເຈົ້ານາຍແລະມີອຳນາດເຫນືອພວກເຂົາ ແລະໄດ້ຮັບການເອີ້ນເພິ່ນວ່າເປັນຜູ້ຄອບຄອງທີ່ມີກຽດ.

²⁶ແຕ່ບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນໃນພວກທ່ານ. ແທນທີ່ຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພວກທ່ານ, ຈຶ່ງເປັນເຫມືອນກັບຜູ້ທີ່ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ, ແລະຂໍໃຫ້ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນສໍາຄັນທີ່ສຸດ ຈຶ່ງເປັນເຫມືອນກັບຄົນຮັບໃຊ້. ²⁷ເພາະວ່າໃຜທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກັນ? ຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ໂຕະ, ຫລືຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ ຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ໂຕະບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຮົາຢູ່ຖາມກາງພວກທ່ານເຫມືອນກັບເປັນຄົນທີ່ຮັບໃຊ້.

²⁸ແຕ່ພວກທ່ານເປັນຄົນທີ່ຍິ່ງຢູ່ກັບເຮົາເມື່ອເຮົາເຂົ້າສູ່ການທົດລອງ. ²⁹ເຮົາໄດ້ມອບຣາຊະອານາຈັກໃຫ້ແກ່ທ່ານ ຢ່າງທີ່ພຣະບິ-

ດາເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ມອບຣາຊະອານາຈັກໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ³⁰ເພື່ອທີ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ກິນແລະດື່ມທີ່ໂຕະຂອງເຮົາໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງເຮົາ, ແລະເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ນັ່ງເທິງບັນລັງເພື່ອພິພາກສາທັງສິບສອງເຜົາຂອງອິສະຣາເອນ.

³¹ຊີໂມນເອີຍ, ຊີໂມນເອີຍ ຈຶ່ງຣະວັງໃຫ້ດີ, ຊາຕານໄດ້ຂໍທີ່ຈະທໍາຮ້າຍທ່ານ ມັນຈະຝັດຮ່ອນທ່ານເຫມືອນຝັດເຂົ້າສາລີ. ³²ແຕ່ເຮົາໄດ້ອະທິຖານສໍາລັບທ່ານ ເພື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຈະບໍ່ລົ້ມລົງ. ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານໄດ້ຫັນກັບຄືນມາແລ້ວ, ທ່ານຈຶ່ງຫນຸນກໍາລັງພິນ້ອງຂອງທ່ານ.”

³³ເປີເຕທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຜ່ອມທີ່ຈະໄປກັບພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າຈະຕ້ອງຕິດຄຸກ

ຫລືຕາຍກໍຕາມ.” ³⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ເປີເຕເອີຍ, ໃນວັນນີ້, ທ່ານຈະໄດ້ປະຕິເສດວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ ກ່ອນໄກ່ຂັນ.”

³⁵ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ, “ເມື່ອເຮົາໄດ້ໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍອອກໄປ ໂດຍບໍ່ມີກະເປົາເງິນ, ບໍ່ມີຖົງໃສ່ອາຫານ, ຫລືເກີບນັ້ນ, ພວກທ່ານໄດ້ຂາດເຂີນສິ່ງໃດແດ່?” ພວກເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ບໍ່ໄດ້ຂາດເຂີນສິ່ງໃດເລີຍ.” ³⁶ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ, “ແຕ່ຕອນນີ້ ຄົນທີ່ມີກະ- ເປົາເງິນ ກໍໃຫ້ຖືຕິດຕົວໄປແລະຖົງໃສ່ອາຫານກໍໃຫ້ຖືໄປເຫມືອນກັນ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີດາບກໍໃຫ້ຂາຍເສື້ອຄຸມຂອງຕົນ ແລ້ວຊື້ດາບມາ.

³⁷ເພາະເຮົາບອກທ່ານວ່າ, ສິ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບເຮົາຈະຕ້ອງສໍາເລັດ, ‘ທ່ານຖືກນັບເຂົ້າກັບຄົນອະທັມ’ ເພາະຄໍາທ່ານວຍກ່ຽວກັບເຮົານັ້ນກໍຈະຕ້ອງສໍາ- ເລັດ.” ³⁸ແລ້ວພວກເຂົາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເບິ່ງແມ່ ມີດາບສອງດວງຢູ່ທີ່ນີ້” ແລະພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພໍແລ້ວ.”

³⁹ຫລັງກິນອາຫານແລງ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດໄປຍັງພູເຂົາຫມາກກອກເທດຕາມເຄີຍ ແລະພວກສາວິກໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ. ⁴⁰ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງ, ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈຶ່ງອະທິຖານ ເພື່ອທີ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃນການທົດລອງ.”

⁴¹ພຣະອົງສະເດັດອອກໄປຫ່າງຈາກພວກເຂົາປະມານຄວາງກ້ອນຫີນເຖິງ. ພຣະອົງຊົງເຂົ້າລົງແລະອະທິຖານວ່າ, ⁴²“ພຣະບິດາເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າຫາກເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ຂໍຊົງເລື່ອນຈອກນີ້ອອກໄປຈາກຂ້າພຣະອົງຖ້ອນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈຂອງຂ້າພຣະອົງ, ແຕ່ໃຫ້ເປັນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາເຈົ້າເຖິງນັ້ນ.”

⁴³ແລ້ວມີເທວະດາຕົນຫນຶ່ງຈາກສະຫວັນມາປາກົດແກ່ພຣະອົງ, ຊູກໍາລັງພຣະອົງຂຶ້ນ. ⁴⁴ເມື່ອພຣະອົງຊົງຫິນທຸກ ພຣະ-

ອົງກໍຍ້ອງອະທິຖານຢ່າງຈົ່ງຈົງຫລາຍຂຶ້ນ, ຈົນເຫືອຂອງພຣະອົງເກີດເປັນເຫມືອນເລືອດເມັດໃຫຍ່ໄຫລຢາດລົງສູ່ພື້ນດິນ.

⁴⁵ພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກການອະທິຖານ ແລະສະເດັດມາຫາພວກສາວິກແລະຊົງເຫັນວ່າພວກເຂົາກໍາລັງນອນຫລັບຢູ່ ເພາະຄວາມທຸກໂສກເສົ້າ,

⁴⁶ພຣະອົງຈຶ່ງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຍ້ອງອະທິຖານ ພຣະອົງເລື່ອນຈອກນີ້ອອກໄປຈາກຂ້າພຣະອົງຖ້ອນ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕິກໃນການທົດລອງ?”

⁴⁷ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວຢູ່ນັ້ນ, ເບິ່ງແມ່, ມີຄົນຈໍານວນ ຫລາຍປາກົດຕົວຂຶ້ນ ພ້ອມກັບຢູ່ດາບຫນຶ່ງໃນສາວິກສິບສອງຄົນ ທີ່ໄດ້ນໍາຫນ້າພວກເຂົາມາ ຢູ່- ດາໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະຈູບພຣະອົງ. ⁴⁸ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖາມວ່າ, “ຢູ່ດາເອີຍ, ເຈົ້າຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ບຸດມະນຸດດ້ວຍການຈູບບໍ່?”

⁴⁹ເມື່ອພວກສາວົກທີ່ອ້ອມຮອບພຣະເຢຊູເຈົ້າຢູ່ ໄດ້ເຫັນວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເອົາດາບມາຕໍ່ສູ້ບໍ່?”⁵⁰ ແລ້ວມີຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເພີນໄດ້ຟັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງມະຫາປະໂຫຍດ ແລະຟັນຫູຂວາຂອງເຂົາຂາດ.⁵¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, ເຂົາແມ່ນ “ພໍ່ແລ້ວ” ແລ້ວພຣະອົງຊົງປາຍຫຼົບນັ້ນແລະຮັກສາເຂົາໃຫ້ຫາຍດີ.

⁵²ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກຫົວຫນ້າປະໂຫຍດ ກັບພວກນາຍທະຫານທີ່ຮັກສາພຣະວິຫານ, ແລະພວກເຖົ້າແກ່ທີ່ອອກມາຕໍ່ສູ້ພຣະອົງນັ້ນວ່າ, “ພວກທ່ານອອກມາຕໍ່ສູ້ເຮັດຄືວ່າເຮົາເປັນໂຈນ, ດ້ວຍດາບແລະດ້ວຍຕະບອງບໍ່?”⁵³ ເມື່ອເຮົາຢູ່ກັບພວກທ່ານໃນພຣະວິຫານທຸກວັນນັ້ນ, ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຍືນມືຕໍ່ສູ້ເຮົາ, ແຕ່ນິເປັນເວລາຂອງທ່ານ, ແລະເປັນອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ.”

⁵⁴ພວກເຂົາຈັບກຸມພຣະອົງ ແລະຄຸມພຣະອົງໄປທີ່ເຮືອນຂອງມະຫາປະໂຫຍດ, ແຕ່ເປັນໄດ້ຕິດຕາມໄປຫ່າງໆ.⁵⁵ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາດັ່ງໄຟທຶກາງ-ເດີນບ້ານແລະນັ່ງລົງຢູ່ດ້ວຍກັນ ເປັນຕົ້ນເຂົາຢູ່ທາມກາງພວກເຂົາ.

⁵⁶ສາວໃຊ້ຄົນໜຶ່ງເຫັນເປັນໂຕນຶ່ງຜັງໄຟຢູ່ ແລະເພິ່ງເບິ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ຢູ່ກັບເພີນນຳ.”⁵⁷ ແຕ່ເປັນຕອບປະຕິເສດແລະບອກວ່າ “ຍິ່ງເອີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກເພີນເລີຍ.”⁵⁸ ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນກໍມີຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງເຫັນເປັນໂຕແລະບອກວ່າ, “ເຈົ້າເປັນຄົນໜຶ່ງໃນພວກເພີນ” ແຕ່ເປັນຕອບກວ່າ “ຊາຍເອີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນ.”

⁵⁹ຫລັງຈາກນັ້ນປະມານຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງ ກໍມີອີກຄົນໜຶ່ງຍືນຍັນຢ່າງແຂງແຮງ ວ່າ, “ແມ່ນແທ້ແລ້ວ, ຊາຍຄົນນີ້ຢູ່ກັບຄົນນັ້ນດ້ວຍ, ເພາະລາວເປັນຄົນຄາລີ-ເລ.”⁶⁰ ເປັນຕອບວ່າ, “ຊາຍເອີຍ, ທີ່ທ່ານເວົ້ານັ້ນ ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເລື່ອງເລີຍ” ໃນທັນໃດນັ້ນ ຂະນະທີ່ເປັນໂຕຍັງເວົ້າຢູ່ໄກກໍຂັ້ນ.

⁶¹ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຫລຽວເບິ່ງເປັນໂຕ, ແລ້ວເປັນຕົກຮະນຶກເຖິງຖ້ອຍຄຳທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ຕົນວ່າ, “ກ່ອນໄກ່ຂັນວັນນີ້ ທ່ານຈະປະຕິ-ເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.”⁶² ເປັນຕົກຮອກໄປຂ້າງນອກແລະຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂຶ້ນເປັນທຸກຫນັກໃຈ.

⁶³ພວກທີ່ຄຸມພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍເຍາະເຍີ້ຍແລະທູບຕີພຣະອົງ.⁶⁴ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາເອົາຜ້າມັດຕາພຣະອົງແລ້ວ ກໍຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທວາຍເບິ່ງດູວ່າໃຜຕິເຈົ້າ?”⁶⁵ ພວກເຂົາເວົ້າອີກຫລາຍປະການກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເປັນການຫມືນປະມາດພຣະອົງ.

⁶⁶ຄັນຮຸ່ງເຊົ້າ ບັນດາພວກເຖົ້າແກ່ຂອງປະຊາຊົນກໍມາຊຸມນຸມກັນ, ລວມທັງພວກຫົວຫນ້າປະໂຫຍດແລະພວກນັກທັມະຈານ. ພວກເຂົາໄດ້ພາພຣະ-ອົງເຂົ້າໄປໃນສານສູງສຸດ,⁶⁷ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ ຈຶ່ງບອກເຮົາເຖິງ” ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຖ້າເຮົາບອກທ່ານ, ທ່ານກໍຈະບໍ່ເຊື່ອເຮົາ,” ແລະຖ້າເຮົາຖາມພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຕອບເຮົາ.

⁶⁸ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປ, ບຸນມະນຸດຈະນັ່ງເບື້ອງຂວາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່.⁶⁹ ພວກເຂົາທຸກຄົນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?” ແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານກໍບອກແລ້ວວ່າເຮົາເປັນ.”⁷¹ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການພະຍານອັນໃດອີກ? ເພາະເຮົາກໍໄດ້ຍືນກັບຫຼູຕົວເອງຈາກປາກຂອງມັນເອງແລ້ວ.”

23 ¹ພວກເຂົາທັງຫມົດໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະພາພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປຫາປິລາດ.² ພວກເຂົາເລີ່ມກ່າວຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາພົບວ່າຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຊັກຊວນຊົນຊາດຂອງເຮົາໃຫ້ຫລົງໄປ, ດ້ວຍການຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເສັ້ຍສ່ວຍແກ່ກາຍ-ຊາແລະຊາຍຄົນນີ້ກ່າວວ່າຕົວເອງເປັນພຣະຄຣິດແລະເປັນກະສັດ.”

³ປິລາດຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ທ່ານເປັນກະສັດຂອງຄົນຢິວບໍ່?” ແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ກໍທ່ານເວົ້ານີ້.”⁴ ປິລາດຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກຫົວຫນ້າປະ-ໂຫຍດແລະກັບປະຊາຊົນນັ້ນວ່າ, “ເຮົາບໍ່ພົບຄວາມຜິດຂອງຊາຍຄົນນີ້ຈັກປະການເລີຍ.”⁵ ແຕ່ພວກເຂົາກ່າວຄຳແຂງຂຶ້ນວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຍຸງຢູ່ປະຊາຊົນໃຫ້ຮຸນຮຸນ ແລະສັງສອນຫົວແຂວງຢູ່ດາຍເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ແຂວງຄາລີເລຈົນມາເຖິງທີນີ້.”

⁶ດັ່ງນັ້ນເມື່ອປິລາດໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ທ່ານຈຶ່ງຖາມວ່າ ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຊາວຄາລີເລບໍ່? ເມື່ອປິລາດຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງເຮໂຣດ, ທ່ານຈຶ່ງສົ່ງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປຫາເຮໂຣດ ຜູ້ຊົງພັກຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນເວລານັ້ນ.

⁸ເມື່ອເຮໂຣດເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າທ່ານກໍມີຄວາມຍືນດີຫລາຍ, ດ້ວຍວ່າທ່ານຢາກພົບກັບພຣະເຢຊູມາແຕ່ດົນແລ້ວ; ເພາະທ່ານໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະ-ອົງແລະຫວັງວ່າຈະເຫັນການອັດສະຈັນບາງປະການຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າ.⁹ ເຮໂຣດໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າຫລາຍຂີ້, ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕອບສົງໃດເລີຍ.

¹⁰ຝ່າຍພວກຫົວຫນ້າປະໂຫຍດແລະພວກທັມະຈານໄດ້ລຸກຂຶ້ນຍືນ ແລະກ່າວຟ້ອງພຣະອົງຢ່າງຮຸນແຮງ.

¹¹ຝ່າຍເຮໂຣດກັບພວກທະຫານຂອງທ່ານໄດ້ດູຫມືນແລະກ່າວເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງແລະເອົາເສື້ອໂຕງດຸງມາຫມືນໃຫ້ພຣະອົງ, ແລ້ວສົ່ງພຣະ-ອົງຄືນໄປຫາປິລາດອີກ.¹² ເຮໂຣດແລະປິລາດຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນມິດຕໍ່ກັນໃນວັນນັ້ນ (ກ່ອນຫນ້ານີ້ພວກເຂົາເປັນສັດຕູກັນ).

¹³ຈາກນັ້ນປິລາດຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນພວກຫົວຫນ້າປະໂຫຍດ, ພວກເຈົ້ານາຍ, ກັບປະຊາຊົນໃຫ້ມາປະຊຸມຜ່ອມກັນ.¹⁴ ແລະປິລາດກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານພາຄົນນີ້ມາຫາເຮົາເຫມືອນກັບວ່າຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຊັກຊວນປະຊາຊົນໃຫ້ເຮັດໃນສິ່ງຊົ່ວຊ້າ, ແລະເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ສືບສວນຕໍ່-ຫນ້າພວກທ່ານແລະເຮົາບໍ່ເຫັນວ່າຊາຍຄົນນີ້ມີຄວາມຜິດຕາມທີ່ທ່ານກ່າວຟ້ອງເພີນ.

¹⁵ເຮໂຣດກໍບໍ່ເຫັນວ່າເພີນມີຄວາມຜິດເພາະເຂົາສົ່ງຕົວຊາຍຄົນນີ້ກັບມາຫາເຮົາອີກ. ເບິ່ງແມ່, ຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດທີ່ເພີນ-ຄວນຈະມີໂທດເຖິງຕາຍ.¹⁶ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ຂັງຂັດເພີນແລະປ່ອຍເພີນໄປ.”¹⁷ ດ້ວຍວ່າ, ໃນງານເທສະການນັ້ນ ເພີນຕ້ອງປ່ອຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ພວກເຂົາ.

¹⁸ແຕ່ປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນຮ້ອງຂຶ້ນຜ່ອມກັນວ່າ, “ຈົ່ງຂ້າຊາຍຄົນນີ້, ແລ້ວຈຶ່ງປ່ອຍບາຣາບາໃຫ້ກັບພວກເຮົາ.”¹⁹ ບາຣາບານັ້ນກໍຍັງຕິດຄຸກຢູ່, ເພາະການຈະ-ຣາຈົນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງແລະຂ້າຄົນ.

²⁰ປິລາດນັ້ນຍັງຕ້ອງການຢາກປ່ອຍພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.²¹ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຕອບກັບວ່າ, “ຄຶງມັນເສັ້ຍ, ຄຶງມັນເສັ້ຍ.”²² ປິ-ລາດຈຶ່ງຖາມພວກເຂົາເປັນເທື່ອທີສາມວ່າ, “ຄຶງເຮັດຫຍັງ ຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຊົ່ວຮ້າຍອັນໃດ? ເຮົາບໍ່ພົບເຫດຜົນອັນໃດທີ່ເພີນສົມຄວນຈະຮັບໂທດເຖິງຕາຍ, ດັ່ງນັ້ນຫລັງຈາກທີ່ເຮົາລົງໂທດແລ້ວເຮົາຈະປ່ອຍເພີນເສັ້ງ.”

²³ແຕ່ພວກເຂົາປຸກຣະດົມຜ່ອມກັນຮ້ອງສ່ຽງດັງ

ເພື່ອຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນຳພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປຄຶງທີ່ໂມ້ກາງແຂນແລະສ່ຽງຂອງພວກເຂົາກໍສາມາດໄ້ມັນກ່າວປິລາດໄດ້.²⁴ ດັ່ງນັ້ນ, ປິ-

ລາດຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ເປັນໄປຕາມທີ່ເຂົາທັງຫລາຍປາຖນາ.²⁵ ທ່ານຈຶ່ງປ່ອຍຄົນທີ່ເຂົາຂໍນັ້ນເຊິ່ງຕິດຄຸກຢູ່ດ້ວຍຂັ້ນຫາການຈະຣາຈົນແລະຂ້າຄົນ, ແຕ່ໄດ້ມອບພຣະ-ເຢຊູເຈົ້າໄວ້ຕາມໃຈຂອງພວກເຂົາ.

²⁶ຂະນະທີ່ພວກເຂົາພາພຣະອົງອອກໄປ, ພວກເຂົາໄດ້ຈັບຊີໂມນໄທກີເຣເນທີມາຈາກບ້ານນອກ ແລ້ວເອົາໂມ້ກາງແຂນວາງເທິງບ່າເຂົາໃຫ້ແບກຕາມພຣະ-ເຢຊູໄປ.

²⁷ປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍແລະພວກແມ່ຍິງທີ່ຕິເອົກຮ້ອງໄຫ້ກັບພຣະອົງຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

²⁸ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຫລຽວຫລັງມາກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ລູກສາວແຕ່ງເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ຢ່າຮູ້ຮ້ອງໃຫ້ສົງສານເຮົາເລີຍ, ແຕ່ຈົ່ງຮ້ອງໃຫ້ສົງ-ສານຕົນເອງແລະລູກໆ ຂອງທ່ານເຖິງ.

²⁹ເບິ່ງແມ, ຈະມີວັນທີພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະພອນຈົງມີແກ່ຍິງທີ່ເປັນຫມັນແລະທ້ອງທີ່ບໍ່ເກີດລູກ, ແລະຫົວນົມທີ່ລູກບໍ່ໄດ້ດູດຈັກເທື່ອ’.

³⁰ແລ້ວພວກເຂົາຈະເລີ່ມເວົ້າກັບພູເຂົາວ່າ ‘ຈົງເຈືອນລົງມາທັບເຮົາ’ ແລະກ່າວແກ່ໂນນວ່າ ‘ຈົງປົກຄຸມເຮົາໄວ້’.³¹ ເພາະວ່າຖ້າເຂົາເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຂະນະທີ່ຕົນໄມ້ຍັງຂຽວສົດຢູ່, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນຕອນທີ່ຕົນໄມ້ຫ່ຽວແຫ້ງ?”

³²ຍັງມີຊາຍອີກສອງຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຮ້າຍ ຊຶ່ງຖືກລົງໂທດໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍຜ່ອນກັບພຣະອົງ.

³³ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງບ່ອນຫນຶ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ “ພູເຂົາກະໂຫລກຫົວ” ພວກເຂົາໄດ້ຄົງພຣະ-

ອົງແລະຄົງໂຈນຄົນຫນຶ່ງໄວ້ເບື້ອງຂວາແລະອີກຄົນຫນຶ່ງໄວ້ເບື້ອງຊ້າຍຂອງພຣະອົງ.³⁴ ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, “ພຣະບິດາເຈົ້າ, ຂໍຊົງເຜດຍົກໂທດໃຫ້ພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພວກເຂົາກຳລັງເຮັດອັນໃດ” ແລະພວກເຂົາກໍຈົກສະຫລາກ ເພື່ອເອົາເຄື່ອງທັງຂອງພຣະອົງມາແບ່ງກັນ.

³⁵ປະຊາຊົນພາກັນຍິນເບິ່ງຂະນະທີ່ພວກຜູ້ນຳຊາວຢິວກໍເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງວ່າ, “ເຂົາຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ກໍຈົງໃຫ້ເຂົາຊ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ລອດເຖິດຖ້າເຂົາເປັນພຣະຄຣິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ນັ້ນ.”

³⁶ພວກທະຫານພາກັນເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ ແລະເຂົ້າມາຫາພຣະອົງແລະເອົາເຫລົ່າອະນຸສິມສິ່ງໃຫ້ພຣະອົງ.³⁷ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນກະສັດຊາດຢິວ, ຈົງຊ່ອຍຕົວເອງໃຫ້ພົ້ນເຖິດ.”³⁸ ມີປາຍເຖິດໄວ້ເທິງຫົວພຣະອົງວ່າ, “ນິຄົກະສັດຂອງຊາດຢິວ.”

³⁹ໂຈນຄົນຫນຶ່ງທີ່ກຳລັງຖືກຄົງນັ້ນເວົ້າເພີ່ນປະໝາດພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນບໍ?”

ຈົງຊ່ອຍຕົວທ່ານເອງແລະຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນເຖິດ.”⁴⁰ ແຕ່ໂຈນອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຫ້າມວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຢ້ານກົວພຣະເຈົ້າບໍ່ ເຈົ້າກໍຖືກລົງໂທດເຫມືອນກັນ?

⁴¹ອັນທີ່ຈົງເຮົາກໍສົມຄວນໄດ້ຮັບໂທດຕາມການກະທຳຂອງເຮົາແລ້ວ, ແຕ່ຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ຮັບຜິດອັນໃດ.”

⁴²ເຂົາກ່າວຕໍ່ໄປອີກ, “ພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຂໍເຜດຮະ-

ນິກຈົ້າເຖິງຂ້ານ້ອຍເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຖິດ.”⁴³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບລາວວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ວັນນີ້ເຈົ້າຈະຢູ່ກັບເຮົາໃນທີ່ສຸຂະເສີມ.”

⁴⁴ເວລານັ້ນປະມານຫ່ຽງວັນ ຄວາມມືດປົກຄຸມທົ່ວແຜ່ນດິນຈົນເຖິງບ່າຍສາມໂມງ.⁴⁵ ເມື່ອແສງຕາເວັນມືດໄປ, ຜ້າກັງໃນພຣະວິ-ຫານກໍຖືກຈັກອອກເປັນສອງຕ່ອນ.

⁴⁶ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຮ້ອງສ່ຽງດັງວ່າ, “ພຣະບິດາເຈົ້າເອີຍ, ລູກຂໍມອບຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ” ຫລັງຈາກກ່າວຢ່າງນັ້ນ-ແລ້ວພຣະອົງກໍສິ້ນພຣະຊົນ.⁴⁷ ເມື່ອນາຍຮ້ອຍໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ເພີ່ນຈົງສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ນີ້ເປັນຜູ້ທີ່ຊອບທັມທີ່ແທ້ຈິງ.”

⁴⁸ເມື່ອຄົນທັງປວງທີ່ມາຊຸມນຸມກັນເພື່ອເປັນພະຍານສົງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຕາ, ກໍພາກັນຕີເອິກດ້ວຍຄວາມທຸກກັບໄປ.

⁴⁹ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະພວກແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງຈາກແຂວງຄາລິເລຍືນເບິ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຕ່ໄກ.

⁵⁰ເບິ່ງແມ, ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ໂຢເຊັບ ເປັນສະມາຊິກສະພາ, ທ່ານເປັນຄົນດີແລະຊອບທັມ.

⁵¹ທ່ານຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ເຫັນດີກັບການຕັດສິນໃຈແລະການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ທ່ານມາຈາກອາຣີມາທາຍ ຊຶ່ງເປັນເມືອງຫນຶ່ງຂອງຄົນຢິວ, ທ່ານເປັນຜູ້ຄອຍຖ້າຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁵²ທ່ານຜູ້ນີ້ໄດ້ເຂົ້າໄປຫາປາໂລດເພື່ອຂໍພຣະສິບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.⁵³ ເພີ່ນນຳພຣະສິບຂອງພຣະອົງລົງມາແລະຫໍ່ຜູ້ມີຜ້າລິນິນ ແລະວາງພຣະອົງໄວ້ໃນອຸບໂມງທີ່ສະກັດໄວ້ໃນຫີນ ແລະຍັງບໍ່ເຄີຍວາງສິບຜູ້ໃດມາກ່ອນ.

⁵⁴ວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດຕຽມ ແລະໃກ້ເຖິງວັນສະບາໂຕ.⁵⁵ ພວກແມ່ຍິງທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຈາກແຂວງຄາລິເລໄດ້ຕາມໄປ, ແລະໄດ້ເຫັນອຸບໂມງແລະເຫັນວ່າພຣະສິບຂອງພຣະອົງວາງໄວ້ໃນຫີນນັ້ນຢ່າງໃດ.⁵⁶ ພວກນາງຈົງໄດ້ກັບໄປແລະຈັດຕຽມເຄື່ອງເທດແລະນ້ຳມັນຫອມ, ແລະໃນວັນສະບາໂຕ ພວກເຂົາກໍເຊົາຝັກຕາມພຣະບັນຍັດ.

24 ¹ຮຸ່ງເຊົາຂອງວັນຕົ້ນສັບປະດາ (ວັນອາທິດ) ພວກຜູ້ຍິງນຳເອົາເຄື່ອງຫອມທີ່ໄດ້ຕຽມໄວ້ມາທີ່ອຸບໂມງຝັງສິບ.

²ພວກເຂົາຍັບກ້ອນຫີນຖືກກົງອອກຈາກອຸບໂມງ.³ ພວກເຂົາເຂົ້າໄປທາງໃນແຕ່ບໍ່ເຫັນພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁴ຕໍ່ມາຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສັບສິນໃນເລື່ອງນີ້ ທັນໃດນັ້ນກໍມີຊາຍສອງຄົນນຸ່ງເຄື່ອງອັນງົດງາມຈົນເຫລືອມຕາ ຍືນຢູ່ໃກ້ພວກເຂົາ.⁵ ຂະນະທີ່ແມ່-ຍິງເຫລົ່ານັ້ນຕ່າງກໍຢ້ານກົວແລະກົມຫນ້າລົງພື້ນດິນ, ຊາຍສອງຄົນນັ້ນຈົງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈົງຊອກຫາຄົນເປັນໃນຫມູ່ຄົນຕາຍ?

⁶ພຣະອົງບໍ່ຢູ່ຫີນ ແຕ່ໄດ້ເປັນຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ, ຈົງຮະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບທ່ານທັງໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຢູ່ທີ່ແຂວງຄາລິເລ. ທີ່ກ່າວວ່າ ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງພວກຄົນບາບ, ແລະຕ້ອງຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແລ້ວໃນວັນທີ່ສາມຈະເປັນຄືນມາໃຫມ່ອີກຄັ້ງ.”

⁸ແມ່ຍິງເຫລົ່ານັ້ນຈົງຮະນຶກເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ.

⁹ຈົງອອກຈາກອຸບໂມງຝັງສິບໄປບອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກັບພວກສາວົກສິບເອັດຄົນແລະຄົນອື່ນທີ່ເຫລືອທັງຫມົດ.

¹⁰ຜູ້ທີ່ນຳສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາລາຍງານແກ່ພວກອັກຄະສາວົກ ຄື ມາຣີ ໄຫມັກດາລາ, ໂຢຮັນນາ, ມາຣີແມ່ຂອງຢາໂກໂບ, ແລະແມ່ຍິງຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ.

¹¹ແຕ່ຂ່າວສານນີ້ ເບິ່ງຄືເປັນຄຳເວົ້າທີ່ໄຮ້ສາຣະຕໍ່ພວກອັກຄະສາວົກ, ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງພວກຍິງເຫລົ່ານັ້ນ.¹² ແຕ່ເປົໂຕລູກ-ຂຶ້ນແລະແລ່ນໄປທີ່ອຸບໂມງຝັງສິບ, ເຂົາກໍມີລົງແລະເບິ່ງເຂົ້າໄປທາງໃນ, ເຂົາເຫັນແຕ່ຜ້າລິນິນວາງຢູ່, ເປົໂຕຈົງກັບໄປບ້ານຂອງຕົນ ແລະຄິດປະ-ຫລາດໃຈກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

¹³ເບິ່ງແມ, ໃນວັນນັ້ນມີສາວົກສອງຄົນກຳລັງເດີນທາງໄປທີ່ບ້ານແຫ່ງຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ເອມາອູດ, ຊຶ່ງຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເຢຣູຊາເລັມປະມານສິບເອັດກິໂລແມັດ.

¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ສືບທອນກັນເຖິງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ.

¹⁵ຕໍ່ມາໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສືບທອນກັນແລະສົງໃສກັນຢູ່ນັ້ນ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດມາໃກ້ແລະຮ່ວມເດີນທາງໄປກັບພວກເຂົາ.

¹⁶ແຕ່ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາຖືກປິດບັງເອົາໄວ້ ຈົງຈິພຣະອົງບໍ່ໄດ້.

¹⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານທັງສອງສືບທອນກັນເຖິງເລື່ອງອັນໃດຂະນະທີ່ເດີນມານີ?” ພວກເຂົາຍືນຢູ່ທີ່ນັ້ນຫນ້າຕາໂສກເສົ້າ.

¹⁸ຄົນຫນຶ່ງທີ່ຊື່ວ່າ ກະໂລປາ ຈົງຕອບພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຄືຄົນດຽວໃນເຢຣູຊາເລັມທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າມີເລື່ອງອັນໃດເກີດຂຶ້ນທີ່ນັ້ນໃນສາມວັນນີ້ບໍ?”

¹⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເລື່ອງອັນໃດບໍ?” ພວກເຂົາຕອບພຣະອົງວ່າ, “ເລື່ອງພຣະເຢຊູໄຫນາຊາເຮັດ ຜູ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ

ຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍອິດອຳນາດ, ທັງໃນການກະທຳແລະຄຳເວົ້າຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງປວງ.²⁰ ແລະພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດກັບພວກຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງໄດ້ມອບເພີ່ນໄວ້ແກ່ການລົງໂທດເຖິງຄວາມຕາຍ ແລະໄດ້ຄົງເພີ່ນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

²¹ແຕ່ເຮົາຫວັງວ່າ ພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ທີ່ຊ່ວຍຊີວິດສະຣາເອນໃຫ້ເປັນອິສະຣະ, ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ນຶກຜ່ານໄປສາມວັນແລ້ວ ນັບຕັ້ງ-ແຕ່ເຫດການເຫລົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນ.

²² ແຕ່ພວກແມ່ຍິງລາງຄົນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຮົາຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາປະຫລາດໃຈ ເມື່ອພວກນາງໄດ້ໄປຫຼອບໂມງຝັ່ງສິບໃນຕອນຮຸ່ງເຮົາ.

²³ ຄືພວກນາງບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະສິບຂອງພຣະອົງ, ພວກນາງຈຶ່ງມາບອກວ່າໄດ້ເຫັນນິມິດຂອງເຫລົ່າທູດສະຫວັນທີ່ເວົ້າວ່າພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່. ²⁴ ຜູ້ຊາຍບາງຄົນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຮົາໄດ້ໄປຫຼອບໂມງແລະໄດ້ພົບເຫັນຕາມສິ່ງທີ່ພວກແມ່ຍິງໄດ້ບອກໄວ້, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນພຣະອົງ.”

²⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ໂອ, ພວກຄົນໂງ່ເອີຍ, ພວກທ່ານມີໃຈເສີຍຊ້າທີ່ຈະເຊື່ອທຸກສິ່ງທີ່ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວໄວ້. ²⁶ ພຣະຄຣິດເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງທົນທຸກຕໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລະເຂົາສູ່ພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່?” ²⁷ ເລີ່ມຕົ້ນຈາກໂມເຊຈົນມາຮອດບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມທຸກຄົນ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍຄວາມຫມາຍຂອງພຣະຄໍ້ມພຶກຂີ້ ເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງເອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

²⁸ ເມື່ອພວກເຂົາໃກ້ຮອດບ້ານທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເດີນທາງໄປນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດເຫມືອນກັບວ່າຈະເດີນທາງຕໍ່ໄປ.

²⁹ ແຕ່ພວກເພິ່ນທັງສອງຫນ່ວງຫນ່ວງພຣະອົງວ່າ, “ຂໍພັກເຂົາຢູ່ກັບພວກເຮົາຕໍ່ເຖິດ ຕອນນີ້ໃກ້ຈະຄ່າແລ້ວແລະວັນກໍກຳລັງຈະຫມົດໄປ.” ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໄປທາງໃນແລະພັກຢູ່ກັບພວກເພິ່ນ.

³⁰ ຕໍ່ມາເມື່ອພຣະອົງກຳລັງນັ່ງໃນຕະຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານຢູ່ກັບພວກເພິ່ນ, ພຣະອົງຈັບເອົາເຂົ້າຈີຂຶ້ນມາ ໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວຊິງຫັກຍືນໃຫ້ພວກເພິ່ນ. ³¹ ດັ່ງນັ້ນຕາຂອງພວກເພິ່ນຈຶ່ງເປີດອອກພວກເພິ່ນຮູ້ຈັກພຣະອົງແລະພຣະອົງຈຶ່ງຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງພວກເພິ່ນ.

³² ພວກເພິ່ນເວົ້າຕໍ່ກັນວ່າ, “ຫົວໃຈຂອງເຮົາກໍ່ຮ້ອນຮິນຢູ່ພາຍໃນບໍ່ແມ່ນບໍ່?, ເມື່ອພຣະອົງຊິງເວົ້ານຳເຮົາຕາມທາງ ຂະນະທີ່ພຣະອົງອະທິບາຍພຣະຄໍ້ມພິໃຫ້ກັບພວກເຮົາຝັ່ງນັ້ນ?”

³³ ພວກເຂົາຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນໃນເວລານັ້ນແລ້ວກັບໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ. ພວກເຂົາໄດ້ພົບສາວິກສິບເອັດຄົນນັ້ນຊຸມນຸມກັນຢູ່ຜ່ອມກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

³⁴ ສາວິກທັງສອງຄົນເວົ້າວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວແນ່ນອນ, ແລະໄດ້ປະກົດແກ່ຊີໂມນ.” ³⁵ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາທັງສອງຈຶ່ງເລົ່າເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຕາມທາງແລະເຖິງວິທີ ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະແດງແກ່ພວກເຂົາດ້ວຍການຫັກເຂົ້າຈີ.

³⁶ ເມື່ອຂະນະທີ່ພວກເຂົາເລົ່າເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍືນຢູ່ທາມກາງພວກເພິ່ນ, ແລະໄດ້ກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ, “ສິ່ງທີ່ສຸກຈຶ່ງດຳລົງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍເຖິດ.” ³⁷ ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານ ສະດັ່ງຕົກໃຈ ແລະ ຄິດວ່າພວກເຂົາເຫັນວິນຍານ.

³⁸ “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງເຄື່ອດຮ້ອນໃຈຂະນານດີ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ຄວາມສົງໄສເກີດຂຶ້ນໃນຫົວໃຈ?” ³⁹ ຈຶ່ງເບິ່ງມືແລະຕີນຂອງເຮົາຖ້ວນໄປແມ່ນເຮົາເອງ, ຈຶ່ງຈັບຕົວເຮົາແລະເບິ່ງ, ເພາະວ່າຜົບມືເມື່ອແລະກະດູກຢ່າງທີ່ພວກທ່ານເຫັນວ່າເຮົາມີຢູ່ນີ້.” ⁴⁰ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວສິ່ງນີ້ພຣະອົງສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນມືແລະຕີນຂອງພຣະອົງ.

⁴¹ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາມີຄວາມຍິນດີແຕ່ກໍ່ຍັງສົງໄສແລະຍັງບໍ່ວາງໃຈເຊື່ອ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານມີຫຍັງໃຫ້ກັນແດ່?” ⁴² ພວກເຂົາກໍ່ເອົາປາບົງຕ່ອນຫນຶ່ງມາໃຫ້ພຣະອົງ. ⁴³ ພຣະອົງຮັບມາແລະກິນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເພິ່ນ

⁴⁴ ພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ ເມື່ອເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານ ເຮົາບອກພວກທ່ານແລ້ວເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນປັນຍັດຂອງໂມເຊ, ໃນຫນັງສືຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ແລະໃນຫນັງສືເພງສັນຣະເສີນຈະຕ້ອງສຳເລັດ.”

⁴⁵ ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງເປີດໃຈຂອງພວກເພິ່ນ ເພື່ອພວກເພິ່ນຈະເຂົ້າໃຈພຣະຄໍ້ມພິ. ⁴⁶ ພຣະອົງກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, “ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ ຄືພຣະຄຣິດເຈົ້າຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍາຣະມານແລະເປັນຄົນມາອີກຄັ້ງຈາກຕາຍໃນວັນທີສາມ. ⁴⁷ ແລະເລື່ອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເຮົາໃຈໃຫມ່ກັບການໃຫ້ອະພິຍາຍຄວາມຜິດບາບ ຈຳຕ້ອງປະກາດອອກໄປໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄປເຖິງທຸກຊົນຊາດໂດຍເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

⁴⁸ ພວກທ່ານເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ⁴⁹ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະປະທານສິ່ງທີ່ພຣະບິດາເຈົ້າຊິງສັນຍາໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ແຕ່ຈຶ່ງລໍຄອຍຢູ່ໃນເມືອງຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຮິດອ່ານາດມາຈາກເບື້ອງເທິງ.”

⁵⁰ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງນຳພວກເຂົາອອກໄປໃກ້ຈະເຖິງບ້ານເບັດທານີ. ພຣະອົງຊິງຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຂຶ້ນແລະອວຍພອນພວກເພິ່ນ.

⁵¹ ຕໍ່ມາໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງອວຍພອນພວກເພິ່ນ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກພວກເພິ່ນໄປແລະຊິງຖືກຮັບຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ.

⁵² ດັ່ງນັ້ນພວກເພິ່ນຈຶ່ງນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະກັບໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ⁵³ ພວກເພິ່ນຢູ່ໃນພຣະວິຫານເປັນປະຈຳ ເພື່ອສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າ.

ໂຢຮັນ

1 ¹ ພຣະທັມຊິງດຳລົງນັບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມ, ແລະພຣະທັມຊິງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະທັມຊິງເປັນພຣະເຈົ້າ. ² ພຣະທັມນີ້ດຳລົງມາຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນກັບພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງ, ແລະຖ້າບໍ່ມີພຣະອົງ ກໍ່ບໍ່ມີຈັກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄວ້.

³ ມີຊີວິດທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງ, ຊິງຊີວິດນັ້ນເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງມະນຸດທຸກຄົນ. ⁴ ຄວາມສະຫວ່າງສ່ອງເຂົ້າມາໃນຄວາມມືດ, ແລະຄວາມມືດນັ້ນບໍ່ເອົາຊະນະຄວາມສະຫວ່າງໄດ້.

⁵ ຍັງມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົງມາ, ຊາຍຄົນນີ້ຊື່ວ່າໂຢຮັນ. ⁶ ທ່ານມາເພື່ອຈະເປັນພະຍານເຖິງຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ, ເພື່ອທີ່ທຸກຄົນຈະໄດ້ເຊື່ອຜ່ານທ່ານ. ⁷ ໂຢຮັນບໍ່ແມ່ນຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ, ແຕ່ທ່ານມາເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ.

⁸ ຄືຄວາມສະຫວ່າງທີ່ແທ້ຈິງ ທີ່ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດທັງປວງ ເຊິ່ງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້.

⁹ ພຣະອົງຊິງຢູ່ໃນໂລກ, ໂລກນີ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຜ່ານທາງພຣະອົງນັ້ນ, ແຕ່ໂລກນີ້ພັດບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ¹⁰ ພຣະອົງເຂົ້າມາເພື່ອຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຊົນຊາດຂອງພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບພຣະອົງ.

¹¹ ແຕ່ຄົນຫລວງຫລາຍທີ່ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ, ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະໃຫ້ຄົນນັ້ນໄດ້ສິດເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹² ບໍ່ແມ່ນໂດຍທາງສາຍເລືອດ, ຫລືໂດຍຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເປັນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

¹³ ພຣະທັມຊິງເກີດເປັນມະນຸດແລະຢູ່ທາມກາງພວກເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຫັນສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ, ເປັນສະຫງ່າຮາສີແບບດຽວກັນຊຶ່ງມາຈາກພຣະບິດາຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ, ທີ່ເຕັມດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ. ¹⁴ ໂຢຮັນໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງແລະຮ້ອງສ່ຽງດັງວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນິຄົມທີ່ເຮົາໄດ້ບອກແກ່ທ່ານວ່າ ‘ທ່ານຜູ້ທີ່ສະເດັດມາພາຍຫລັງເຮົາ ເປັນໃຫຍ່ກວ່າເຮົາ, ເພາະທ່ານເປັນຢູ່ກ່ອນເຮົາ.’”

¹⁵ ເພາະວ່າໂດຍຄວາມຄົບຖ້ວນຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຊັ້ນພຣະຄຸນ. ¹⁶ ເພາະບັນຍັດເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຊິງປະທານຜ່ານທາງໂມເຊ. ສ່ວນພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງມາທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ¹⁷ ບໍ່ເຄີຍມີໃຜເຫັນພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພຣະອົງດຽວທີ່ຊິງເປັນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ປະທັບໃນເອີກຂອງພຣະບິດາ, ໄດ້ສະແດງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ.

¹⁸ ນີ້ເປັນຄຳພະຍານຂອງໂຢຮັນ ເມື່ອພວກຍິດຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄດ້ສົງພວກປະໂລຫິດແລະພວກຄົນເລວີໄປຖາມທ່ານວ່າ, “ທ່ານເປັນໃຜ?” ¹⁹ ທ່ານຍອມຮັບ, ບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດແຕ່ຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ.” ²⁰ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມທ່ານອີກວ່າ, “ແລ້ວທ່ານເປັນໃຜ? ທ່ານແມ່ນເອລີຢາແມ່ນບໍ່?” ທ່ານຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ນັ້ນ.” ພວກເຂົາຖາມວ່າ, “ທ່ານຄືຜູ້ປະກາດພຣະທັມແມ່ນບໍ່?” ທ່ານຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ.”

²² ແລ້ວພວກເຂົາກໍຖາມທ່ານອີກວ່າ, “ແລ້ວທ່ານເປັນໃຜ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເອົາຄຳຕອບນັ້ນໄປບອກຄົນແກ່ຄົນສົງເຮົາມາ? ແລ້ວທ່ານຈະບອກວ່າທ່ານເປັນໃຜ?”²³ ທ່ານຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສວຽງຮ້ອງ ປ່າວປະກາດໃນປ່າວ່າ: ‘ຈົ່ງເຮັດຫົນທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ-ເຈົ້າໃຫ້ຊື່ໄປ,’ ເຫມືອນກັບທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອຊາຍາ ໄດ້ບອກໄວ້.”

²⁴ ບັດນີຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພວກຟາຣີຊາຍສົງໄປ. ²⁵ ພວກເຂົາຖາມທ່ານວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ ໃນເມືອທ່ານເອງກໍບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ ຫລື ເອ-ລີຢາ ຫລືຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ?”

²⁶ ໂຢຮັນຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ. ແຕ່ໃນທຳມາກາງພວກທ່ານມີຜູ້ໜຶ່ງຊຶ່ງທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ. ²⁷ ທ່ານທີ່ມາພາຍຫລັງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນແມ້ນແຕ່ຈະແກ້ສາຍຮັດເກີບຂອງຜູ້ນັ້ນ.”²⁸ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອໂຢຮັນກຳລັງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາຢູ່ທີ່ບ້ານເບັດທານີ, ອີກຟາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຢ່າແດນ.

²⁹ ວັນຕໍ່ມາ ໂຢຮັນເຫັນພຣະເຢຊູກຳລັງມາຫາທ່ານແລະທ່ານບອກວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ພຣະເມສາໜ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຈະມາເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງ-ໂລກນີ້ອອກໄປ!”³⁰ ນິຕິທ່ານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງວ່າ ‘ທ່ານທີ່ຈະມາພາຍຫລັງຂ້າພະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນໃຫຍ່ກວ່າຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະພຣະອົງຊຶ່ງເປັນຢູ່ກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າ.’³¹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກທ່ານຜູ້ນີ້, ແຕ່ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຖືກປະກົດແຈ້ງແກ່ຄົນອິສະຣາເອນ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນນ້ຳ.”

³² ໂຢຮັນເປັນພະຍານວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະວິນຍານລັກສະນະເຫມືອນດັ່ງນີ້ກ່ອນ ລົງມາຈາກຟ້າສະຫວັນ, ສະຖິດຢູ່ເທິງທ່ານ.”

³³ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກທ່ານ, ແຕ່ທ່ານທີ່ໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາເພື່ອໃຫ້ບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳນັ້ນ ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ‘ເຈົ້າຈະເຫັນພຣະວິນຍານເປັນເຫມືອນນັກເຂົາລົງມາສະຖິດຢູ່ເຫນືອທ່ານຜູ້ນັ້ນ, ທ່ານນັ້ນຄືຜູ້ທີ່ຈະໃຫ້ບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ອິ-ສຸດ.’³⁴ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລະເປັນພະຍານວ່າ ທ່ານຜູ້ນັ້ນເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

³⁵ ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ໃນວັນຕໍ່ມາ, ໃນຂະນະທີ່ໂຢຮັນກຳລັງຍືນຢູ່ກັບສາວົກຂອງທ່ານສອງຄົນ. ³⁶ ພວກເຂົາເຫັນພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດກາຍໄປ ແລະທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ພຣະເມສາໜ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ!”

³⁷ ເມື່ອສາວົກສອງຄົນຂອງທ່ານໄດ້ຍິນທ່ານເວົ້າເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕາມພຣະເຢຊູໄປ. ³⁸ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຫັນກັບມາແລະເຫັນພວກເຂົາກຳລັງຕິດ-ຕາມພຣະອົງ ຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຕ້ອງການສິ່ງໃດ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ຮັບບີ (ແປຄວາມໝາຍວ່າ ອາຈານ) ທ່ານພັກຢູ່ທີ່ໃດ?”³⁹ ພຣະ-ອົງຈຶ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງມາແລະເບິ່ງເອງເຖິດ” ເມື່ອພວກເຂົາຕາມພຣະອົງໄປແລະໄດ້ເຫັນບ່ອນຊຶ່ງພຣະອົງຊົງພັກຢູ່, ພວກເຂົາຈຶ່ງຢູ່ກັບພຣະ-ອົງໃນວັນນັ້ນ, ຕອນນັ້ນເປັນເວລາສີ່ໂມງແລງ.

⁴⁰ ຫນຶ່ງໃນສາວົກສອງຄົນທີ່ໄດ້ຍິນໂຢຮັນເວົ້າແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄືອັນເດອາ, ອ້າຍຂອງຊີໂມນເປໂຕ.⁴¹ ເຂົາໄດ້ໄປຫາຊີໂມນອ້າຍຂອງຕົນແລະບອກວ່າ, “ເຮົາໄດ້ພົບພຣະເມຊີອາແລ້ວ” (ຫມາຍເຖິງ ພຣະຄຣິດ).⁴² ແລ້ວເຂົາກໍພາທ່ານມາຫາພຣະເຢຊູ, ແລະພຣະເຢຊູເບິ່ງເຂົາແລ້ວກ່າວວ່າ, “ທ່ານຄືຊີໂມນລູກຂອງໂຢຮັນ, ທ່ານຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ເກຟາ” (ແປວ່າ: ເປໂຕ).

⁴³ ວັນຕໍ່ມາ, ເມື່ອພຣະເຢຊູຕ້ອງການຈາກໄປທີ່ແຂວງຄາລີເລ, ພຣະອົງຊົງພົບກັບພິລິບແລະກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.”⁴⁴ ພິລິບມາຈາກເບັດຊາອິ-ດາ, ເມືອງຂອງອັນເດອາແລະເປໂຕ.⁴⁵ ພິລິບໄດ້ພົບກັບນະທານາເອັນແລ້ວບອກກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ພົບພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງໂມເຊໄດ້ກ່າວເຖິງໃນພຣະບັນຍັດ, ແລະພິພິພິດຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວເຖິງຄື: ພຣະເຢຊູລູກຂອງໂຢເຊັບ, ຈາກເມືອງນາຊາເຣັດ.”

⁴⁶ ນະທານາເອັນເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, “ມີສິ່ງດີອັນໃດທີ່ມາຈາກນາຊາເຣັດດ້ວຍຫລື?” ພິລິບຕອບກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງມາແລະເບິ່ງເອົາເອງເຖິດ.”⁴⁷ ພຣະ-ເຢຊູເບິ່ງເຫັນນະທານາເອັນກຳລັງມາຫາພຣະອົງ ຈຶ່ງຊົງກ່າວເຖິງລາວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຊົນຊາດອິສະຣາເອນທີ່ແທ້ຈິງ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີອຸ-ປາຍຫລອກຫລວງ.”⁴⁸ ນະທານາເອັນເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຮູ້ຈັກຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຫລື?” ພຣະເຢຊູຕອບລາວວ່າ, “ກ່ອນທີ່ພິລິບຈະເອີ້ນທ່ານ, ເຮົາເຫັນທ່ານ, ຕອນທີ່ທ່ານຢູ່ກ່ອນຕົ້ນໝາກເດືອເທດ.”

⁴⁹ ນະທານາເອັນຫຼຸນຕອບວ່າ, “ຮັບບີ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ! ພຣະອົງຊົງເປັນກະສັດຂອງຊາດອິສະຣາເອນ!”⁵⁰ ພຣະເຢຊູຕອບເພີນວ່າ, “ເພາະເຮົາບອກກັບທ່ານວ່າ ‘ເຮົາເຫັນທ່ານຢູ່ກ່ອນຕົ້ນໝາກເດືອ’ ທ່ານຈຶ່ງເຊື່ອເຮົາຫລື? ທ່ານຈະເຫັນສິ່ງທີ່ຢຶດໃຫຍ່ກວ່ານີ້.”⁵¹ ແນ່ແທ້, ແນ່ແທ້, ເຮົາບອກກັບທ່ານວ່າ ທ່ານຈະໄດ້ເຫັນທ້ອງຟ້າສະຫວັນເປີດອອກ ແລະເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ຂຶ້ນໆ ລົງໆ ຢູ່ເທິງບຸດມະນຸດ.”

2 ¹ ສາມວັນຕໍ່ມາ ມີງານສົມລົດທີ່ບ້ານການາໃນແຂວງຄາລີເລ ແລະມານດາຂອງພຣະເຢຊູກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນນຳ. ² ພຣະເຢຊູແລະເຫລົ່າສາ-ວິກກໍໄດ້ຮັບເຊີນໄປໃນງານສົມລົດດ້ວຍ.

³ ເມື່ອເຫລົ່າແວງຫມົດ, ມານດາຂອງພຣະເຢຊູມາຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຂົາບໍ່ມີເຫລົ່າແວງແລ້ວ.”⁴ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ທ່ານມາຫາເຮົາເຮັດຫຍັງ? ຍັງບໍ່ເຖິງເວລາຂອງເຮົາ.”⁵ ມານດາຂອງພຣະອົງບອກກັບຄືນໃຊ້ວ່າ, “ບໍ່ວ່າພຣະອົງບອກອັນໃດແກ່ທ່ານ, ຈົ່ງເຮັດຕາມ.”

⁶ ຂະນະນັ້ນ ມີອ່າງຫິນຢູ່ທີ່ນັ້ນທີ່ກໜ່ວຍທີ່ເອົາໄວ້ໃຊ້ສຳລັບເຮັດພິທີຊຳຮະຂອງພວກຍິວ, ອ່າງແຕ່ລະໜ່ວຍສາມາດບັນຈຸນ້ຳໄດ້ແປດສິບເຖິງຮ້ອຍຊາວລິດ.

⁷ ພຣະເຢຊູຊົງບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຕັກນ້ຳໃສ່ອ່າງແຕ່ລະໜ່ວຍໃຫ້ເຕັມ.” ພວກເຂົາຈຶ່ງຕັກນ້ຳໃສ່ອ່າງເຫລົ່ານັ້ນເຕັມພຽງປາກອ່າງ.⁸ ແລ້ວພຣະ-ອົງຊົງບອກກັບພວກຄົນໃຊ້ວ່າ, “ຈົ່ງຕັກແລະນຳໄປໃຫ້ພະນັກງານເສີບເນີ” ພວກເຂົາກໍເຮັດຕາມ.

⁹ ຫົວໜ້າພະນັກງານເສີບຊົມນ້ຳລ້າທີ່ກາຍເປັນເຫລົ່າແວງນັ້ນ, ແຕ່ເພີນບໍ່ຮູ້ວ່າເຫລົ່າແວງນັ້ນມາຈາກໃສ (ແຕ່ຄົນໃຊ້ທີ່ຕັກນ້ຳໄປໃຫ້ຫົວໜ້ານັ້ນກໍຮູ້ດີ). ແລ້ວເພີນຈຶ່ງເອີ້ນເຈົ້າບ່າວມາ¹⁰ ແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ທຸກຄົນເຄີຍເອົາເຫລົ່າແວງອັນດີມາໃຫ້ກ່ອນ, ແລ້ວຈຶ່ງເອົາອັນບໍ່ດີມາໃຫ້ເມື່ອແຂກຕື່ມໃຫ້ເມື່ອຄົນເມົາແລ້ວ. ແຕ່ທ່ານໄດ້ກັກເຫລົ່າແວງອັນດີໆ ໄວ້ຈົນເຖິງຕອນນີ້.”

¹¹ ນິຕິຫມາຍສຳຄັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດໃນບ້ານການາແຂວງຄາລີເລ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງຮິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກສາ-ວິກກໍເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

¹² ຫລັງຈາກນັ້ນ, ພຣະເຢຊູ, ມານດາ, ແລະນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງ, ແລະສາວົກຂອງພຣະອົງກໍລົງໄປຍັງເມືອງກາເປນາອູມ ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນປະມານສອງສາມມື້.

¹³ ເມື່ອເຫສະການປັດສະຄາຂອງຄົນຍິວໃກ້ເຂົ້າມາ, ແລະພຣະເຢຊູສະເດັດຂຶ້ນໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.¹⁴ ພຣະອົງໄດ້ພົບຄົນຂາຍ ງົວ, ແກະ, ແລະນົກເຂົ້າ, ແລະພວກຄົນແລກປ່ຽນເງິນກໍນັ້ງຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.

¹⁵ ພຣະອົງຊົງເອົາເຊືອກມາເຮັດເປັນແສ້ ແລະຂັບໄລ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນອອກໄປຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ, ລວມທັງແກະແລະງົວດ້ວຍ.

ພຣະອົງຊົງຖອກເງິນຂອງພວກແລກປ່ຽນເງິນແລະຂັ້າໂຕະຂອງພວກເຂົາ.¹⁶ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ບັນດາຄົນທີ່ຂາຍນົກເຂົ້າວ່າ, “ເອົາຂອງເຫລົ່ານີ້ອອກໄປຈາກທີ່ນີ້ເສັ້ງ. ເຊົາເຮັດໃຫ້ສະຖິດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນຕະຫລາດເສັ້ງເຫາະ.”

¹⁷ເຫລົ່າສາວິກຂອງພຣະອົງຣະນຶກເຖິງຄຳທີ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ວ່າ, “ຄວາມຮ້ອນຮົນໃນເລື່ອງທີ່ສະຖິດຂອງພຣະອົງຈະເຜົາຜານພຣະ-
ອົງ.”¹⁸ແລ້ວພວກຍິວທີ່ມີອຳນາດກໍໄດ້ຕອບກັບພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຈະສຳແດງຫມາຍສຳຄັນອັນໃດໃຫ້ແກ່ເຮົາ
ໃນເມື່ອທ່ານເຮັດສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້?”¹⁹ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ຖ້າມ້າງພຣະວິຫານນີ້ ແລ້ວເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃນສາມວັນ.”
²⁰ແລ້ວຄົນຍິວທີ່ມີອຳນາດກໍເວົ້າວ່າ, “ພຣະວິຫານນີ້ໃຊ້ເວລາສ້າງທັງຫມົດສິບສິບຫົກປີຈຶ່ງສຳເລັດ,
ແຕ່ທ່ານຈະສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃນສາມວັນຫລື?”²¹ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະວິຫານທີ່ພຣະອົງຫມາຍເຖິງນັ້ນຄືພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ.²²ເພາະເມື່ອພຣະ-
ອົງຟື້ນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ, ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຮຽນນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວໄວ້, ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະຄໍ້າມື
ແລະໃນຖ້ອຍຄຳນີ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້.
²³ເມື່ອພຣະອົງຍັງຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນຊ່ວງເທສະການປັດສະຄາ, ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ
ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຫມາຍສຳຄັນທີ່ພຣະອົງເຮັດ.²⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄວ້ໃຈພວກເຂົາ, ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກພວກເຂົາທັງຫມົດ²⁵ເພາະພຣະ-
ອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ໃຜມາເປັນພະຍານແກ່ພຣະອົງດ້ວຍເລື່ອງຂອງມະນຸດ, ເພາະພຣະອົງຮູ້ວ່າມີອັນໃດຢູ່ໃນພວກເຂົາ.

3 ¹ຂະນະນັ້ນ ມີຟາຣີຊາຍທີ່ເປັນຜູ້ນຳຊາວຍິວຄົນໜຶ່ງ ຊື່ນີໂກເດມ.²ຊາຍຄົນນີ້ມາຫາພຣະເຢຊູໃນເວລາກາງຄືນແລະເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ຮັບບິ,
ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າທ່ານເປັນອາຈານທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດສາມາດເຮັດການອັດສະຈັນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຫມືອນທ່ານເຮັດຢູ່,
ເວັ້ນແຕ່ຈາກພຣະເຈົ້າຈະຊົງສະຖິດຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນ.”
³ພຣະເຢຊູຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ນອກເສັ້ງຈາກຄົນນັ້ນຈະບັງເກີດໃຫມ່, ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເຫັນອາ-
ຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”⁴ນີໂກເດມຫຼຸນກັບພຣະອົງວ່າ, “ຄົນເຮົາຈະບັງເກີດໃຫມ່ໄດ້ຢ່າງໃດ ຫາກເຂົາມີອາຍຸຫລາຍແລ້ວ?
ເຂົາຈະກັບເຂົາໄປຢູ່ໃນທ້ອງມາດາເປັນເທື່ອທີສອງ, ແລະເກີດໃຫມ່ໄດ້ຫລື?”
⁵ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ຖ້າຄົນນັ້ນບໍ່ເກີດໃຫມ່ໂດຍນ້ຳແລະພຣະວິນຍານ, ເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃນລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະ-
ເຈົ້າໄດ້. ສິ່ງຊຶ່ງເກີດຈາກເນື້ອກາຍກໍເປັນເນື້ອກາຍ, ສິ່ງຊຶ່ງເກີດຈາກພຣະວິນຍານກໍເປັນພຣະວິນຍານ.
⁶ຢາປະຫລາດໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ ‘ທ່ານຈະຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່.’ ລົມພັດໄປຕາມໃຈຂອງມັນ; ທ່ານໄດ້ຍິນສຽງຂອງລົມ,
ແຕ່ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມາຈາກໃສ ແລ້ວຈະໄປໃສ. ທຸກຄົນທີ່ບັງເກີດໃຫມ່ໂດຍພຣະວິນຍານກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.”
⁷ນີໂກເດມຕອບພຣະອົງວ່າ, “ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?”⁸ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນອາຈານຂອງຄົນອິສະຣາເອນ,
ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານີ້?”⁹ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ເຮົາເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້, ແລະເຮົາເປັນພະຍານໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ.
ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນທ່ານກໍຍັງບໍ່ຍອມຮັບຄຳພະຍານຂອງເຮົາ.
¹⁰ຖ້າເຮົາບອກທ່ານເຖິງສິ່ງຝ່າຍໂລກແລະທ່ານຍັງບໍ່ເຊື່ອ, ແລ້ວທ່ານຈະເຊື່ອເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ ຫາກເຮົາບອກທ່ານເຖິງສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບສະຫວັນ?
¹¹ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຄີຍຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ ຍົກເວັ້ນແຕ່ພຽງທ່ານຜູ້ນັ້ນທີ່ມາຈາກສະຫວັນ ຄືບຸດມະນຸດ.”
¹²ເຫມືອນໂມເຊທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໃນປ່າ, ບຸດມະນຸດກໍຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ,¹³ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນ-
ນິດ.
¹⁴ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ ຈົນພຣະອົງໄດ້ປອະຫານພຣະບຸດພຽງອົງດຽວຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນບໍ່ຈະບໍ່ຕາຍ ແຕ່ມີຊີ-
ວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.¹⁵ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດເຂົ້າມາໃນໂລກເພື່ອຈະລົງໂທດໂລກນີ້, ແຕ່ເພື່ອໂລກໃຫ້ລອດໂດຍຜ່ານທາງພຣະອົງ.
¹⁶ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະບໍ່ຖືກຕັດສິນໂທດ, ແຕ່ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງກໍໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດແລ້ວ, ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ເຊື່ອພຣະນາມພຣະ-
ບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ.
¹⁷ນີ້ຄືສາເຫດຂອງການພິພາກສາຄື: ຄວາມສະຫວ່າງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້, ແລະມະນຸດນັ້ນຮັກຄວາມມືດແທນທີ່ຈະຮັກຄວາມສະຫວ່າງ ເພາະວ່າ-
ການກະທຳຂອງເຂົານັ້ນຊົດຮ້າຍ.¹⁸ເພາະທຸກຄົນທີ່ເຮັດການຊົດກໍຊົງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະບໍ່ມາເຖິງຄວາມສະຫວ່າງ,
ເພື່ອຄວາມຊົດຂອງເຂົາຈະບໍ່ຖືກເປີດເຜີຍ.¹⁹ແຕ່ສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ປະພຶດຕາມຄວາມຈິງກໍຈະມາເຖິງຄວາມສະຫວ່າງ ເພື່ອທີ-
ການກະທຳຂອງເຂົາທີ່ຈະໄດ້ສຳເລັດໃນພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ປະກົດ.”
²⁰ຫລັງຈາກນີ້, ພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກໄດ້ໄປຍັງແຂວງຢູດາຍ. ທີ່ນັ້ນພຣະອົງໃຊ້ເວລາກັບພວກສາວິກແລະໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາແກ່ພວກເຂົາ.
²¹ໃນຂະນະນັ້ນໂຢຮັນກໍໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາຢູ່ທີ່ບ້ານໄອໂນນ ໃກ້ບ້ານຊາລາອິມ ເພາະທີ່ນັ້ນມີນ້ຳຫລາຍກວ່າ. ຜູ້ຄົນໄດ້ມາຫາເພິ່ນແລະຮັບບັບຕິສະມາ,
²²ເພາະໃນຕອນນັ້ນໂຢຮັນຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຄັງຄຸກ.
²³ເກີດການໂຕ້ແຍ້ງກັນຂຶ້ນລະຫວ່າງສາວິກບາງຄົນຂອງໂຢຮັນແລະຄົນຍິວດ້ວຍເລື່ອງພິທີຊຳຣະລ້າງ.²⁴ພວກເຂົາໄປຫາໂຢຮັນແລະເວົ້າກັບທ່ານວ່າ,
“ຮັບບິ, ຄົນນັ້ນທີ່ເຄີຍຢູ່ກັບທ່ານອີກຝາກຂອງແມ່ນ້ຳຢູດາເດນ, ຄົນທີ່ທ່ານມາເພື່ອເປັນພະຍານ, ເຂົາກໍລ້າງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ,
ແລະຄົນທັງຫມົດກໍກໍລ້າງໄປທີ່ນັ້ນ.”
²⁵ໂຢຮັນຕອບວ່າ, “ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບສິ່ງໃດໄດ້ ນອກຈາກສິ່ງນັ້ນຖືກມອບແກ່ເຂົາຈາກສະຫວັນ.”²⁶ທ່ານເອງກໍສາມາດເປັນພະ-
ຍານເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ‘ຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ,’ ແຕ່ ‘ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກສົ່ງມາກ່ອນທ່ານຜູ້ນັ້ນ.’
²⁷ເຈົ້າສາວເປັນຂອງເຈົ້າບ່າວສິນໃດ. ຂະນະນີ້ສະຫາຍຂອງເຈົ້າບ່າວທີ່ຍືນຢູ່ ແລະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຈົ້າບ່າວ ກໍຊືນຊົມຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ
ເພາະສຽງຂອງເຈົ້າບ່າວ ແລະຄວາມຊືນຊົມຍິນດີຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າກໍຄົບຖ້ວນແລ້ວ.²⁸ພຣະອົງຈະຕ້ອງສຳຄັນຫລາຍຂຶ້ນ,
ແຕ່ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະສຳຄັນຫນ້ອຍລົງ.”
²⁹ພຣະອົງຜູ້ມາຈາກເບື້ອງເທິງຊົງຢູ່ເຫນືອສິ່ງອື່ນໃດ. ຜູ້ທີ່ມາຈາກໂລກກໍຢູ່ຝ່າຍໂລກ ແລະກ່າວກ່ຽວກັບຝ່າຍໂລກ ພຣະອົງຜູ້ຊົງມາຈາກສະຫວັນ
ກໍຢູ່ເຫນືອທຸກສິ່ງອື່ນໃດ.³⁰ພຣະອົງຊົງເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຫັນ ແລະໄດ້ຍິນ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຍອມຮັບຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ.
³¹ແຕ່ຄົນທີ່ຍອມຮັບຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ຍືນຢັນແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຈິງ.
³²ເພາະຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມານັ້ນກໍກ່າວພຣະທີ່ມາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານຢ່າງຈຳກັດ.³³ພຣະບິດາຊົງຮັກພຣະ-
ບຸດແລະໄດ້ມອບທຸກຢ່າງໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.³⁴ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດກໍໄດ້ຮັບມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະ-
ບຸດນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຊີວິດ, ແຕ່ພຣະພິເສດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕົກຢູ່ກັບເຂົາ.”

4 ¹ເມື່ອພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຍິນວ່າ ພຣະອົງມີຄົນຕິດຕາມ ແລະຮັບບັບຕິສະມາຫລາຍກວ່າໂຢຮັນ,²(ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ບັບຕິສະມາເອງ
ແຕ່ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ໃຫ້),³ພຣະອົງຈຶ່ງອອກຈາກແຂວງຢູດາຍແລະກັບໄປຍັງແຂວງຄາລີເລອິກ.

⁴ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງເດີນທາງຜ່ານແຂວງຊາມາເຮັດ.⁵ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປເຖິງເມືອງຫນຶ່ງຂອງແຂວງຊາມາເຮັດຊື່ເມືອງ ຊິຂາ, ຢູ່ໃກ້ກັບທີ່ດິນຊຶງຢາໂຄບມອບໃຫ້ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງຕົນ.

⁶ທີ່ນັ້ນມີນ້ຳສ້າງຂອງຢາໂຄບ. ພຣະເຢຊູເມື່ອຍກັບການເດີນທາງ ຈຶ່ງນັ່ງພັກທີ່ຂ້າງນ້ຳສ້າງນັ້ນ. ຕອນນັ້ນເປັນເວລາຫ່ວງ.⁷ ຍິງຊາວຊາມາເຮັດຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາຕັກນ້ຳ, ແລະພຣະເຢຊູກ່າວກັບນາງວ່າ, “ເຮົາຂໍນ້ຳໃຫ້ເຮົາດື່ມແດ່ໄດ້ບໍ່.”⁸ ຂະນະນັ້ນພວກສາວິກຂອງພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນເມືອງເພື່ອຊື້ອາຫານ.

⁹ຍິງຊາວຊາມາເຮັດຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຜູ້ເປັນຄົນຍິງ, ມາຂໍດື່ມນ້ຳນຳຂ້າຍ້ອຍຜູ້ເປັນຊາວຊາມາເຮັດ?”

ເພາະຄົນຍິງມັກບໍ່ຢູ່ກ່ວງໃດໆກັບຄົນຊາມາເຮັດ.¹⁰ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບນາງນັ້ນວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຂອງປຣະທານຂອງພຣະເຈົ້າແລະຜູ້ທີ່ກຳລັງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ‘ຂໍນ້ຳໃຫ້ເຮົາດື່ມ’ ເຈົ້າຈະຈະຂໍຈາກທ່ານຜູ້ນັ້ນ, ແລະທ່ານຈະມອບນ້ຳແຫ່ງຊີວິດນັ້ນແກ່ເຈົ້າ.”

¹¹ຍິງນັ້ນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ນາຍບໍ່ມີຄູ່ທີ່ຈະຕັກນ້ຳແລະນ້ຳສ້າງນີ້ກໍເລີກ. ແລ້ວນາຍຈະຫານ້ຳແຫ່ງຊີວິດນັ້ນມາແຕ່ໃສ?”

¹²ນາຍບໍ່ໄດ້ຍິງໃຫຍ່ກ່ວາຢາໂຄບບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາ, ຜູ້ໄດ້ໃຫ້ນ້ຳສ້າງນີ້ແກ່ເຮົາແລະດື່ມ, ຫ່ວງຕົວທ່ານເອງ ທັງບັນດາລູກແລະຝູງສັດ.”

¹³ພຣະເຢຊູຕອບຍິງນັ້ນວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ດື່ມນ້ຳຈາກບໍ່ມີກໍຍັງຈະກະຫາຍນ້ຳອີກຄັ້ງ.¹⁴ ແຕ່ໃຜກໍຕາມທີ່ດື່ມນ້ຳທີ່ເຮົາມອບໃຫ້, ເຂົາຈະບໍ່ກະຫາຍຫົວອີກເລີຍ, ເພາະນ້ຳຊຶ່ງເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຂົານັ້ນຈະກາຍເປັນນ້ຳຜູ້ໃນຕົວເຂົາ, ຜູ້ຂຶ້ນເຖິງຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.”

¹⁵ຍິງນັ້ນຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍນ້ຳນັ້ນໃຫ້ຂ້າຍ້ອຍເພື່ອຂ້າຍ້ອຍຈະບໍ່ກະຫາຍແລະບໍ່ຕ້ອງມາຕັກທີ່ບໍ່ມີອີກ.”¹⁶ ພຣະເຢຊູບອກກັບຍິງນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປເອີ້ນຜົວຂອງເຈົ້າແລະກັບມາທີ່ນີ້ອີກ.”

¹⁷ຍິງນັ້ນຕອບວ່າ, “ຂ້າຍ້ອຍບໍ່ມີຜົວ” ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ຖືກແລ້ວທີ່ເຈົ້າບອກວ່າ ‘ຂ້າຍ້ອຍບໍ່ມີຜົວ’.¹⁸ ເພາະເຈົ້າໄດ້ມີຜົວມາຫ້າຄົນແລ້ວ, ແລະຄົນທີ່ເຈົ້າມີຕອນນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນຜົວຂອງເຈົ້າ. ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ.”

¹⁹ຍິງນັ້ນຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂ້າຍ້ອຍເຫັນແລ້ວວ່າ ທ່ານເປັນຜູ້ທ່ານວາຍ.²⁰ ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກຂ້າຍ້ອຍເຄີຍນະມັດສະການເທິງພູນີ, ແຕ່ພວກທ່ານບອກວ່າເຢຊູຊາເລັມ ຄືສະຖານທີ່ທີ່ຄົນຈະໄປນະມັດສະການ.”

²¹ພຣະເຢຊູກ່າວກັບນາງວ່າ, “ຈົ່ງເຊື່ອເຮົາເຫລົ່າ, ຍິງເອີຍ, ເວລານັ້ນມາເຖິງ ເມື່ອເຈົ້າຈະນະມັດສະການພຣະບິດາບໍ່ໄດ້ໃນທີ່ພູນີ ຫລື ທີ່ກຸງເຢຊູຊາເລັມ.

²²ເຈົ້າຈະມັດສະການໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ. ເຮົາຈະມັດສະການສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກ, ເພາະຄວາມລອດຝົນນັ້ນມາຈາກຄົນຍິງ.

²³ແຕ່ຊົ່ວໂມງນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ແລະຕອນນີ້ກໍມາເຖິງແລ້ວ, ເມື່ອຜູ້ທີ່ນະມັດສະການທີ່ແທ້ຈິງຈະນະມັດສະການພຣະບິດາໃນວິນຍານແລະໃນຄວາມຈິງ, ເພາະພຣະບິດາຊຶ່ງສະແຫວງຫາຄົນແບບນັ້ນທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະອົງ.²⁴ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານແລະຜູ້ທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງຕ້ອງນະມັດສະການໃນວິນຍານແລະໃນຄວາມຈິງ.”

²⁵ຍິງນັ້ນຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ຂ້າຍ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະເມຊີອາ ກຳລັງສະເດັດມາ (ຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ). ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາ, ພຣະອົງຈະອະທິບາຍທຸກສິ່ງແກ່ພວກເຮົາ.”²⁶ ພຣະເຢຊູກ່າວກັບນາງວ່າ, “ເຮົາຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບເຈົ້າຢູ່ຕອນນີ້, ຄືຜູ້ນັ້ນ.”

²⁷ເມື່ອພວກສາວິກຂອງພຣະອົງໄດ້ກັບມາ, ພວກເຂົາຕ່າງປະຫລາດໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສິນທະນາກັບຜູ້ຍິງ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຖາມວ່າ, “ພຣະອົງຕ້ອງການອັນໃດ?” ຫລື “ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງສິນທະນາກັບນາງ?”

²⁸ແລ້ວຍິງນັ້ນກໍປະຫມັ້ນຂອງນາງໄວ້ ແລ້ວກັບໄປໃນເມືອງ, ແລະ ບອກຄົນທັງປວງວ່າ,²⁹ “ຈົ່ງມາ, ມາເບິ່ງຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ບອກຂ້ອຍທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ອຍເຄີຍເຮັດ. ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດຫລືບໍ່?”³⁰ ພວກເຂົາກໍອອກຈາກເມືອງໄປຫາພຣະອົງ.

³¹ໃນລະຫວ່າງນັ້ນ, ພວກສາວິກກໍຊວນພຣະອົງ ເວົ້າວ່າ, “ຮັບບິ, ເຊີນຮັບປະທານອາຫານ.”³² ແຕ່ພຣະອົງຕອບກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາມີອາຫານທີ່ເຮົາກິນທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ.”³³ ແລ້ວພວກສາວິກກໍເວົ້າກັນວ່າ, “ຍັງບໍ່ມີໃຜເອົາອາຫານມາໃຫ້ພຣະອົງແມ່ນບໍ່?”

³⁴ພຣະເຢຊູກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ອາຫານຂອງເຮົາຄືເຮົາຈະເຮັດຕາມພຣະທັຍຂອງຜູ້ທີ່ສົ່ງເຮົາມາ ແລະ ເຮັດງານຂອງພຣະອົງຜູ້ນັ້ນສຳເລັດ.

³⁵ທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ອີກຕັ້ງສິດ້ອນ ກ່ວາຈະຮອດເວລາເກັບກ່ຽວ? ເຮົາບອກສິ່ງນີ້ກັບທ່ານວ່າ, ຈົ່ງເງິຍໜ້າເບິ່ງທຶນາເຫລົ່ານັ້ນ, ພວກມັນຜ່ອມທີ່ຈະຖືກເກັບກ່ຽວແລ້ວ!³⁶ ຜູ້ທີ່ກຳລັງເກັບກ່ຽວກໍໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ ແລະຮີບໂຮມຜົນສຳລັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ເພື່ອຜູ້ທີ່ຫວ່ານແລະຜູ້ເກັບກ່ຽວຈະໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີຮ່ວມກັນ.

³⁷ເພາະມີຄຳກ່າວໄວ້ໃນນິ້ວ ‘ຄົນຫນຶ່ງຫວ່ານແລະອີກຄົນຫນຶ່ງກ່ຽວ’ ກໍເປັນຈິງ.³⁸ ເຮົາສົ່ງທ່ານໄປເກັບກ່ຽວສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ. ຄົນອື່ນໄດ້ເຮັດງານນັ້ນ, ແລະທ່ານກໍໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມແຮງກັບຂອງພວກເຂົາ.”

³⁹ມີຊາວຊາມາເຮັດຫລາຍຄົນໃນເມືອງນັ້ນເຊື່ອໃນພຣະອົງ ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ຍິງຜູ້ນັ້ນໄດ້ເປັນພະຍານຢືນຢັນວ່າ, “ທ່ານບອກຂ້ອຍເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດ.”⁴⁰ ເມື່ອຊາວຊາມາເຮັດ ມາຫາພຣະອົງ, ພວກເຂົາຂໍໃຫ້ພຣະອົງພັກຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ແລະພຣະອົງຈຶ່ງພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນສອງວັນ.

⁴¹ມີຄົນອື່ນອີກຫລວງຫລາຍມາເຊື່ອດ້ວຍພຣະທັມຂອງພຣະອົງ.⁴² ພວກເຂົາກ່າວກັບຍິງນັ້ນວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອເພາະສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຍິນ, ແລະພວກເຮົາຮູ້ວ່າແທ້ຈິງແລ້ວທ່ານຜູ້ນີ້ຄືພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກນີ້.”

⁴³ຫລັງຈາກນັ້ນສອງສາມມື້, ພຣະອົງສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ.⁴⁴ ເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດເອງວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດໃນບ້ານເກີດຂອງຕົນເອງ.⁴⁵ ເມື່ອພຣະອົງມາເຖິງແຂວງຄາລີເລ, ຊາວຄາລີເລໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນສິ່ງສາອະພິດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳໃນເທສະການໃນເຢຊູຊາເລັມ, ເພາະພວກເຂົາກໍໄປໃນເທສະການເໝືອນກັນ.

⁴⁶ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບມາທີ່ບ້ານການາ ແຂວງຄາລີເລອີກຄັ້ງ, ບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນນ້ຳໃຫ້ກາຍເປັນເຫລົ້າແວງນັ້ນ. ທີ່ນັ້ນມີເສນາບໍ່ດີຄົນຫນຶ່ງຊຶ່ງລູກຊາຍຂອງທ່ານກຳລັງປ່ວຍຢູ່ທີ່ເມືອງການາເປນາອູມ.⁴⁷ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຈາກແຂວງຢູດາຍມາເຖິງແຂວງຄາລີເລ, ທ່ານໄດ້ໄປຫາພຣະເຢຊູແລະຂໍໃຫ້ພຣະອົງໄປຜັດຮັກສາລູກຂອງຕົນທີ່ກຳລັງຈະຕາຍ.

⁴⁸ແລ້ວພຣະເຢຊູຈຶ່ງບອກກັບເພິ່ນວ່າ, “ຈົນກ່ວາທ່ານຈະໄດ້ເຫັນຫມາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນ ທ່ານຈະບໍ່ເຊື່ອ.”⁴⁹ “ນາຍເອີຍ, ຂໍເຊີນໄປກ່ອນທີ່ລູກຂ້າຍ້ອຍຈະຕາຍ.”⁵⁰ ພຣະເຢຊູບອກກັບທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງໄປເຖິງ ລູກຂອງທ່ານຈະເຊົາດີ” ຊາຍຄົນນັ້ນເຊື່ອພຣະທັມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເພິ່ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງກັບໄປ.

⁵¹ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງໄປ, ຄົນໃຊ້ຂອງເພິ່ນກໍມາຕ້ອນຮັບ, ແລ້ວບອກວ່າລູກຂອງທ່ານມີຊີວິດຢູ່.⁵² ເພິ່ນຈຶ່ງຖາມຄົນໃຊ້ວ່າ ເປັນເວລາໃດທີ່ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເຊົາປ່ວຍ. ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ມື້ວານນີ້ເວລາປະມານບ່າຍໂມງທີລາວເຊົາໄຂ້.”

⁵³ແລ້ວບິດາຂອງເດັກຄົນນັ້ນກໍນຶກໄດ້ວ່າເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວກັບຕົນວ່າ, “ລູກຂອງທ່ານຈະມີຊີວິດຢູ່.”

ທ່ານເອງແລະຄົນໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານຕ່າງກໍຮັບເຊື່ອ.⁵⁴ ມີເປັນຫມາຍສຳຄັນທີ່ສອງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດ ຂະນະທີ່ພຣະອົງສະເດັດອອກຈາກແຂວງຢູດາຍໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ.

5¹ ຫລັງຈາກນັ້ນກໍມີງານເທສະການຂອງຄົນຍິວ, ພຣະເຢຊູຈຶ່ງສະເດັດໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.² ຂະນະນັ້ນໃກ້ໆ ກັບປະຕູແກະມີສະນັ້າແຫ່ງຫນຶ່ງ ໃນພາສາເຮັບເຮືອນວ່າ ເບັດສາທາ, ມີສາລາອ້ອມຢູ່ຫ້າຫລັງ.³ ໃນສາລາເຫລົ່ານັ້ນມີຄົນປ່ວຍເປັນຈຳນວນຫລາຍຄືຄົນຕາບອດ, ຄົນຂາເສັງ, ແລະຄົນອົງຄະລິບນອນຢູ່ [ຄອຍຖ້ານ້ຳເຟືອນ.⁴ ດ້ວຍວ່າມີເທວະດາຄົນຫນຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາກວນນ້ຳສະນັ້ນເປັນຍາມ ແລະເມື່ອນ້ຳເຟືອນຜູ້ໃດລົງໄປໃນນ້ຳກ່ອນກໍຫາຍຈາກພະຍາດທີ່ຕົນເປັນຢູ່ນັ້ນ].

⁵ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຢູ່ນັ້ນ ລາວນອນປ່ວຍໄດ້ສາມສິບແປດປີມາແລ້ວ.⁶ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຫັນຄົນນັ້ນນອນຢູ່ ແລະຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງຮູ້ວ່າລາວເປັນຢູ່ຢ່າງນັ້ນເຫຼັ້ງແລ້ວ ພຣະອົງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ທ່ານຢາກຫາຍດີບໍ່?”

⁷ ຊາຍປ່ວຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ບໍ່ມີໃຜຈະເອົາຂ້າ້ນ້ອຍວາງລົງໄປໃນສະເມືອນ້ຳນັ້ນເຟືອນຂຶ້ນ. ເມື່ອຂ້າ້ນ້ອຍຈະລົງໄປ ກໍມີຄົນອື່ນລົງໄປກ່ອນຂ້າ້ນ້ອຍ.”⁸ ພຣະເຢຊູບອກລາວວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຍົກເອົາບ່ອນນອນ, ແລະຍ່າງໄປເຖິງ.”

⁹ ໃນທັນໃດນັ້ນຊາຍຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າປ່ວຍ, ລາວລຸກຂຶ້ນແລະຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງຕົນແລະຍ່າງໄປ. ວັນນັ້ນເປັນສະບາໂຕ.

¹⁰ ພວກຢິວຈຶ່ງເວົ້າກັບຄົນທີ່ເຂົ້າປ່ວຍນັ້ນວ່າ, “ວັນນີ້ເປັນວັນສະບາໂຕ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າແບກບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າ.”¹¹ ລາວຕອບວ່າ, “ແຕ່ຊາຍຄົນທີ່ຮັກສາຂ້າ- ນ້ອຍບອກຂ້າ້ນ້ອຍ, ‘ລຸກຂຶ້ນແລະແບກບ່ອນນອນແລະຍ່າງໄປ.’”

¹² ພວກເຂົາຖາມຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ບອກເຈົ້າວ່າ, ‘ຈົ່ງແບກບ່ອນນອນແລະຍ່າງໄປແມ່ໃຜ?’”¹³ ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນທີ່ໄດ້ດຶກພະຍາດນັ້ນ ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜທີ່ຮັກສາເຂົາ ເພາະວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຫລົບໄປແລ້ວ, ເພາະທີ່ນັ້ນມີຄົນຊຸມນຸມຢູ່ຫລາຍ.

¹⁴ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ພົບຄົນນັ້ນທີ່ພຣະວິຫານແລະເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າເຂົ້າປ່ວຍແລ້ວ! ຢ່າເຮັດບາບອີກ, ເພື່ອວ່າສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຈະໄດ້ບໍ່ເກີດແກ່ທ່ານ.”¹⁵ ຊາຍຜູ້ນັ້ນຈາກທີ່ນັ້ນໄປແລະໄປລາຍງານແກ່ພວກຢິວວ່າ ຜູ້ທີ່ຮັກສາຕົວເຂົາຄືພຣະເຢຊູ.

¹⁶ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກຢິວຈຶ່ງຂົ່ມເຫັງພຣະເຢຊູ, ເພາະວ່າພຣະອົງຊົ່ວເຮັດການນີ້ໃນວັນສະບາໂຕ.¹⁷ ພຣະເຢຊູຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ໃນຂະນະນີ້ ພຣະບິ- ດາຂອງເຮົາກໍລົງເຮັດພາຣະກິດຢູ່, ແລະເຮົາເອງກໍເຮັດຢູ່ເຫມືອນກັນ.”¹⁸ ເຫດສັນນັ້ນ, ພວກຢິວຈຶ່ງຫາທາງທີ່ຈະຂ້າພຣະອົງ ເພາະນອກຈາກພຣະ- ອົງຈະທຳລາຍກິດວັນສະບາໂຕແລ້ວ, ພຣະອົງຍັງເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າເປັນພຣະບິດາຂອງຕົນເອງ, ຊຶ່ງເປັນການເຮັດຕົນສະເໝີພຣະເຈົ້າ.

¹⁹ ພຣະເຢຊູຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ພຣະບຸດກໍເຮັດສິ່ງໃດດ້ວຍຕົນເອງ ນອກຈາກສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະບິດາເຮັດ, ບໍ່ວ່າພຣະ- ບິດາກໍລົງເຮັດສິ່ງໃດ, ພຣະບຸດກໍເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ.”²⁰ ເພາະວ່າພຣະບິດາຊົ່ວຮັກພຣະບຸດແລະສຳແດງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພຣະບຸດເຫັນ, ແລະພຣະບິດາຈະຊົ່ວສິ່ງສິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ແກ່ພຣະບຸດ ເພື່ອທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ອິດສະຈັນໃຈ.

²¹ ເພາະພຣະບິດາຊົ່ວບັນດານໃຫ້ຄົນຕາຍເປັນຄືນແລະໃຫ້ຊີວິດແກ່ພວກເຂົາສັນໃດ, ພຣະບຸດກໍໃຫ້ຊີວິດແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຢາຖາມສັນນັ້ນ.²² ດ້ວຍວ່າພຣະບິ- ດາບໍ່ໄດ້ພິພາກສາຜູ້ໃດ, ແຕ່ໄດ້ມອບການພິພາກສາທັງໝົດນັ້ນໄວ້ແກ່ພຣະບຸດ,²³ ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະບຸດນັ້ນ ເໝືອນຢ່າງທີ່ພວກເຂົາໃຫ້ກຽດພຣະບິດາ. ແຕ່ຜູ້ໃດບໍ່ຖວາຍກຽດແກ່ພຣະບຸດ ກໍບໍ່ຖວາຍກຽດພຣະບິດາຜູ້ສົ່ງພຣະບຸດມາດ້ວຍ.

²⁴ ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ຍິນຄຳຂອງເຮົາແລະເຊື່ອທ່ານຜູ້ນັ້ນທີ່ສົ່ງເຮົາມາມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະບໍ່ເຂົ້າໃນການລົງໂທດ, ແຕ່ໄດ້ຜ່ານຝືນຈາກຄວາມຕາຍໄປສູ່ຊີວິດແລ້ວ.

²⁵ ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ເວລານັ້ນໃກ້ຈະເຖິງ ແລະບັດນີ້ກໍມາເຖິງແລ້ວ ເມື່ອຄົນຕາຍໄດ້ຍິນສຽງແຫ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຍິນຈະມີຊີວິດ.

²⁶ ເພາະວ່າໃນພຣະບິດານັ້ນຊົ່ວມີຊີວິດໃນພຣະຊົນພຣະອົງຢ່າງໃດ, ພຣະອົງໄດ້ປຣະທານຊີວິດນັ້ນແກ່ພຣະບຸດ ເພື່ອໃຫ້ຊີວິດນັ້ນຢູ່ໃນພຣະບຸດຢ່າງນັ້ນ, ແລະພຣະບິດາໄດ້ໃຫ້ສິດອຳນາດແກ່ພຣະບຸດເພື່ອເຮັດການພິພາກສານັ້ນ ເພາະພຣະອົງຊົ່ວເປັນບຸດມະນຸດ.

²⁷ ຢ່າປະຫລາດໃຈໃນເລື່ອງນີ້, ເພາະເວລານັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຊຸມຝັ່ງສິບຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ,²⁸ ແລະຈະອອກມາ: ສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເຮັດການດີກໍຈະໄດ້ຝືນຄືນສູ່ຊີວິດ, ແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈະຄືນສູ່ການພິພາກສາລົງໂທດ.

²⁹ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ. ເຮົາໄດ້ຍິນຢ່າງໃດ, ເຮົາພິພາກສາຕາມນັ້ນ ແລະການພິພາກສາຂອງເຮົາກໍຊອບທັມ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມນ້ຳ- ໃຈຂອງເຮົາ ແຕ່ເຮົາເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງຜູ້ຊົ່ວໃຊ້ເຮົາມາ.³¹ ຫາກເຮົາເປັນພະຍານໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ, ຄຳພະຍານຂອງເຮົານັ້ນກໍບໍ່ຈົງ.

³² ຈະມີອີກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມາເພື່ອເປັນພະຍານແກ່ເຮົາ, ແລະເຮົາຮູ້ວ່າຄຳພະຍານທີ່ເພີ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງເຮົາກໍເປັນຄວາມຈິງ.

³³ ພວກທ່ານໄດ້ສົງຄົນໄປຫາໂຢຮັນ, ແລະເພີ່ນໄດ້ຍິນຢັນຄວາມຈິງນີ້ແລ້ວ.³⁴ ແຕ່ຄຳພະຍານທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກມະນຸດ, ເຮົາກ່າວຢ່າງນີ້ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ລອດ.³⁵ ໂຢຮັນເປັນໂຄມທີ່ໄດ້ໄວ້ແລະສ່ອງສະຫວ່າງຢູ່, ແລະທ່ານເອງກໍໄດ້ຊົມຊືມຍິນດີໃນຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຊົ່ວຂະ- ນະຫນຶ່ງ.

³⁶ ແຕ່ຄຳພະຍານທີ່ເຮົາມີນັ້ນກໍຍັງໃຫຍ່ກວ່າຄຳພະຍານຂອງໂຢຮັນ, ເພາະການງານທີ່ພຣະບິດາໄດ້ມອບຫມາຍໃຫ້ເຮົາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດທຸກຢ່າງ, ທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດກໍໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງເຮົາ, ແລະເປັນພະຍານວ່າພຣະບິດາໄດ້ສົ່ງເຮົາມາ.³⁷ ພຣະບິດາຜູ້ສົ່ງເຮົາມາໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ພວກທ່ານເອງບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຫລືເຫັນພຣະອົງເລີຍ.³⁸ ພວກທ່ານບໍ່ມີຄຳຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນຕົວຂອງພວກທ່ານ, ເພາະ- ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນທ່ານຜູ້ນັ້ນທີ່ຖືກສົ່ງມາ.

³⁹ ທ່ານຄົນຫາໃນຂັ້ນພຣະທັມຄຳພີ ເພາະທ່ານຄິດວ່າໃນຂັ້ນພຣະທັມຄຳພີນັ້ນມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະຂັ້ນພຣະຄົມພີນີ້ກໍໄດ້ເປັນພະ- ຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ.⁴⁰ ແລະທ່ານກໍບໍ່ຢາກມາຫາເຮົາເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ມີຊີວິດ.

⁴¹ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບການສັນຣະເສີນຈາກມະນຸດ.⁴² ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າທ່ານບໍ່ມີຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕົວທ່ານເອງ.

⁴³ ເຮົາໄດ້ມາໃນພຣະນາມພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ແຕ່ພວກທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ຮັບເຮົາ. ຫາກມີອີກຄົນມາໃນນາມຂອງພວກເຂົາເອງ, ທ່ານຈະຮັບຜູ້ນັ້ນໄວ້.

⁴⁴ ທ່ານຈະເຊື່ອໄດ້ຢ່າງໃດ, ເພາະພວກທ່ານສັນຣະເສີນກັນເອງ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາການສັນຣະເສີນ ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າແຕ່ພຽງອີງດຽວ?

⁴⁵ ຢ່າຫາວ່າເຮົາໄດ້ກ່າວໂທດພວກທ່ານຕໍ່ພຣະບິດາ. ຄົນທີ່ກ່າວໂທດພວກທ່ານຄືໂມເຊ, ຄົນທີ່ທ່ານມອບຄວາມຫວັງໄວ້ກັບເຂົາ.⁴⁶ ຫາກທ່ານເຊື່ອໂມເຊ, ພວກທ່ານກໍຈະເຊື່ອເຮົາດ້ວຍ, ເພາະໂມເຊໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບເຮົາ.⁴⁷ ຫາກທ່ານບໍ່ເຊື່ອສິ່ງທີ່ໂມເຊຂຽນໄວ້, ແລ້ວພວກທ່ານຈະເຊື່ອຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ?”

6¹ ຫລັງຈາກນັ້ນສົງເຫລົ່ານີ້, ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂ້າວມໄປອີກຝາກຂອງທະເລສາບຄາລີເລ ຫລືທີ່ເອີ້ນອີກຊື່ໜຶ່ງວ່າທະເລສາບຕີເບຣັງ.² ມີຝູງປະຊາ- ຊົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຕິດຕາມພຣະອົງ, ເພາະເຂົາໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນທີ່ພຣະອົງຊົ່ວເຮັດໃຫ້ແກ່ຄົນເຈັບປ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນ.³ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະ- ເດັດຂຶ້ນໄປຍັງຝູງແລະນັ່ງລົງກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ.

⁴ (ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນເປັນເທສະການປັດສະຄາ, ແລະເທສະການຂອງຄົນຍິວແລ້ວ).⁵ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົ່ວເຮົາເຫັນຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງ- ຫລາຍກໍລັງມາຫາພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົ່ວກ່າວກັບພີລິບວ່າ, “ເຮົາຈະຊືອາຫານທີ່ໃດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ກັນ?”⁶ (ພຣະອົງກ່າວຢ່າງນີ້ເພື່ອລອງໃຈພີລິບ, ແຕ່ພຣະອົງຊົ່ວຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າພຣະອົງຈະເຮັດອັນໃດ).

⁷ຝີລິບຕອບພຣະອົງວ່າ, “ສອງຮ້ອຍເດນາຣີອັນກໍບໍ່ພໍຊື້ອາຫານໃນພວກເຂົາກິນແມ້ນແຕ່ຜູ້ລະເລັກລະຫັ່ນອຍ.”⁸ສາວົກຄົນຫນຶ່ງຊື່ອັນເດອາ
ນ້ອງຊາຍຂອງຊີໂມນເປໂຕ, ໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ,⁹ “ມີເດັກນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງມີເຂົ້າຈີເຮັດດ້ວຍເຂົ້າຝ້າງຫ້າກ້ອນກັບປາສອງໂຕ, ແຕ່ຈະພໍກັບຄົນຫລວງ-
ຫລາຍປານນີໄດ້ຢ່າງໃດ?”

¹⁰ພຣະເຢຊູສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນນັ່ງລົງ” (ທີ່ນັ້ນມີຫຍ້າຫລາຍ) ພວກຜູ້ຊາຍຈຶ່ງນັ່ງລົງ, ມີປະມານຫ້າພັນຄົນ.¹¹ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍຈັບເຂົ້າ-
ຈີແລະເມືອໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວກໍແຈກແກ່ພວກຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ນັ້ນ ແລະກໍເຮັດຢ່າງດຽວກັນກັບປາດ້ວຍ,
ແຈກໃຫ້ພວກເຂົາຫລາຍຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ.¹²ເມື່ອຄົນໄດ້ຮັບປະທານຈົນສິ້ນ ພຣະອົງບອກພວກສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ,
“ຈຶ່ງເກັບເອົາເສດຖະກິດເຂົ້າຈີທີ່ເຫລືອ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ອັນໃດເສັ້ນເລີຍ.”

¹³ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮວບຮວມເສດເຂົ້າຈີແລະລວມໄດ້ສິບສອງບຸງເຕັມຈາກເຂົ້າຈີເຂົ້າຝ້າງຫ້າກ້ອນ ຊຶ່ງເປັນຕ່ອນເສດເຫລືອທີ່ທຸກຄົນໄດ້ກິນແລ້ວ.

¹⁴ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຫມາຍສຳຄັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນີ້ຄືຜູ້ປະກາດພຣະ-
ທັມທີ່ຈະມາໃນໂລກນີ້.”¹⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູຊາບວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງຈະມາຫາແລະເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ພຣະອົງເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ພຣະ-
ອົງຈຶ່ງແຍກຕົວອອກໄປຍັງພູເຂົາແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.

¹⁶ເມື່ອເຖິງເວລາແລງ, ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ລົງໄປທີ່ທະເລ.¹⁷ພວກເຂົາຂຶ້ນເຮືອໄປ ເພື່ອຂ້ວາມຝາກໄປຍັງເມືອງກາເປນາອູມ.

ຕອນນັ້ນກໍມີຄົນຫລາຍແລ້ວ, ແລະພຣະເຢຊູກໍຍັງບໍ່ໄດ້ມາຫາພວກເຂົາ.¹⁸ແລ້ວລົມກໍເລີ່ມພັດແຮງ, ແລະທະເລກໍມີຄືນແຮງຂຶ້ນ.

¹⁹ເມື່ອພວກເຂົາກຳລັງພາຍເຮືອໄປໄດ້ປະມານຫ້າກິໂລ, ພວກເຂົາເຫັນພຣະເຢຊູກຳລັງຢ່າງມາເທິງທະເລແລະມາໃກ້ເຮືອຫລາຍຂຶ້ນ,
ແລະພວກເຂົາກໍເລີ່ມຢ້ານ.²⁰ແຕ່ພຣະອົງກ່າວບອກກັບເຂົາວ່າ, “ແມ່ນເຮົາເອງ! ຢ່າຢ້ານເລີຍ.”²¹ແລ້ວພວກເຂົາກໍຍິນດີຮັບພຣະອົງຂຶ້ນເທິງເຮືອ, ແລະທັນ-
ໃດນັ້ນເຮືອຂອງພວກເຂົາກໍມາເຖິງເມືອງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຈະໄປ.

²²ວັນຕໍ່ມາ, ປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຢືນຄອຍຖ້າຢູ່ຝາກຂອງອີກທະເລເຫັນວ່າບໍ່ມີເຮືອລ່າອື່ນ, ນອກຈາກລ່າທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະ-
ເດັດລົງເຮືອລ່ານັ້ນໄປກັບພວກສາວົກ ມີແຕ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄປເທົ່ານັ້ນ.²³ແຕ່ກໍມີເຮືອລ່າອື່ນຈາກເມືອງຕິເບເຣັງມາຈອດໃກ້ບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ກິນເຂົ້າ-
ຈີ ຫລັງຈາກທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຂອບພຣະຄຸນ.

²⁴ເມື່ອຢູ່ປະຊາຊົນເຫັນວ່າພຣະເຢຊູແລະພວກສາວົກຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຂຶ້ນເຮືອແລະໄປຍັງເມືອງ ກາເປນາອູມ ເພື່ອຊອກຫາພຣະ-
ເຢຊູ.²⁵ເມື່ອພວກເຂົາພົບພຣະອົງອີກຝາກຂອງທະເລສາບ, ພວກເຂົາທູນພຣະອົງວ່າ, “ຮັບບິ, ທ່ານມາທີ່ນີ້ເມື່ອໃດ?”

²⁶ພຣະເຢຊູຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ທ່ານຊອກຫາເຮົາ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກທ່ານໄດ້ເຫັນຫມາຍສຳຄັນ
ແຕ່ເພາະພວກທ່ານໄດ້ກິນເຂົ້າຈີຈົນສິ້ນ.²⁷ ຢ່າເຮັດວຽກເພື່ອອາຫານທີ່ເສື່ອມສູນໄດ້, ແຕ່ຈຶ່ງເຮັດວຽກເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ອາຫານ
ທີ່ຕັ້ງຫມັ້ນຈົນເຖິງຊີວິດນີ້ອັນດອນ ທີ່ບຸດມະນຸດຈະໃຫ້ແກ່ທ່ານ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ໄດ້ປະສານຕາຫມາຍພຣະບຸດແລ້ວ.”

²⁸ພວກເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດປະການໃດ ຈຶ່ງຈະໄດ້ເຮັດວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ?”²⁹ພຣະອົງຕອບແກ່ພວກເຂົາວ່າ,
“ງານຂອງພຣະເຈົ້າຄື: ການທີ່ທ່ານເຊື່ອວາງໃຈໃນຜູ້ນັ້ນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງມາ.”

³⁰ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ, “ແລ້ວພຣະອົງຈະເຮັດໝາຍສຳຄັນອັນໃດ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອໃນພຣະອົງ? ທ່ານຈະເຮັດສິ່ງໃດແດ່?

³¹ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກິນມານາໃນປ່າ ດັ່ງຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, ‘ທ່ານໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາກິນອາຫານຈາກສະຫວັນ.’”

³²ແລ້ວພຣະເຢຊູຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ບໍ່ແມ່ນໂມເຊທີ່ໃຫ້ອາຫານນັ້ນຈາກສະຫວັນ, ແຕ່ເປັນພຣະບິດາຂອງເຮົາທີ່ໃຫ້ອາ-
ຫານທີ່ແທ້ຈິງຈາກສະຫວັນແກ່ພວກທ່ານ.³³ ເພາະວ່າອາຫານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຄືຜູ້ທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນແລະໃຫ້ຊີວິດແກ່ໂລກນີ້.”³⁴ເຂົາເວົ້າກັບພຣະ-
ອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ໄດ້ໂຜດໃຫ້ອາຫານນີ້ແກ່ພວກຂ້າຕະລອດໄປ.”

³⁵ພຣະເຢຊູບອກພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ແຕ່ງຊີວິດ, ຜູ້ທີ່ມາຫາເຮົາຈະບໍ່ຫົວ ແລະຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຈະບໍ່ກະຫາຍນ້ຳອີກເລີຍ.

³⁶ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານວ່າ, ທ່ານໄດ້ເຫັນເຮົາແລ້ວ ແລະທ່ານບໍ່ເຊື່ອເຮົາ.³⁷ ທຸກຄົນທີ່ພຣະບິດາໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຮົາຈະມາຫາເຮົາ ແລະຜູ້ທີ່ມາຫາເຮົາ,
ເຮົາຈະບໍ່ໂຍນເຂົາຖິ້ມອອກໄປ.

³⁸ເພາະເຮົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ ບໍ່ໄດ້ມາເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາເອງ, ແຕ່ເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.

³⁹ແລະນີ້ຄືພຣະປະສົງຂອງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ຄົນທັງປວງທີ່ມອບໄວ້ກັບເຮົາສູນຫາຍແມ້ແຕ່ຄົນດຽວ
ແລ້ວພວກເຂົາຈະເປັນຄົນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ.⁴⁰ ແລະນີ້ຄືພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ແລະທຸກຄົນທີ່ເຫັນພຣະບຸດ ແລະເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນ
ຈະໄດ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ.”

⁴¹ແລ້ວພວກຄົນຍິງກໍເລີ່ມຈົມພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ແຕ່ງຊີວິດມາຈາກສະຫວັນ.”⁴²ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, “ນີ້ບໍ່ແມ່ນເຢຊູ
ລູກຂອງໂຢເຊັບຫລີ, ພໍ່ແມ່ຂອງລາວເຮົາກໍຮູ້ຈັກ? ເຫດໃດຄົນນີ້ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ’?”

⁴³ພຣະເຢຊູຊົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຊົາຈົມຖ້າມາກາງພວກທ່ານເທາະ.⁴⁴ ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາຫາເຮົາໄດ້, ຫາກພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາບໍ່ໄດ້ນຳຄົນນັ້ນມາ
ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ.⁴⁵ ມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂຽນໄວ້ວ່າ ‘ພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງສອນພວກເຂົາທຸກຄົນ’
ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນແລະຮຽນຈາກພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງເຮົາ.

⁴⁶ບໍ່ມີຜູ້ໃຜໄດ້ເຫັນພຣະບິດາ ນອກຈາກຜູ້ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຄືຜູ້ນັ້ນແຕ່ລະທີ່ເຄີຍເຫັນພຣະບິດາ.

⁴⁷ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

⁴⁸ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ແຕ່ງຊີວິດ.⁴⁹ ບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານໄດ້ກິນມານາໃນປ່າ ແລະພວກເຂົາກໍຕາຍ.

⁵⁰ນີ້ຄືອາຫານທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນ ເພື່ອຜູ້ນັ້ນທີ່ໄດ້ກິນແລ້ວຈະບໍ່ຕາຍ.⁵¹ ເຮົາເປັນອາຫານແຕ່ງຊີວິດທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນ, ຫາກໃຜໄດ້ກິນອາຫານນີ້,
ຜູ້ນັ້ນຈະຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ອາຫານທີ່ເຮົາໃຫ້ແກ່ທ່ານນັ້ນຄືເນື້ອໜັງຂອງເຮົາເພື່ອຊີວິດຂອງໂລກນີ້.”

⁵²ຄົນຍິງທ່າມກາງພວກເຈົ້າກໍເລີ່ມໃຈຮ້າຍແລະໂຖ້ຽວວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ຈະເອົາເນື້ອໜັງຂອງຕົນໃຫ້ເຮົາກິນໄດ້ຢ່າງໃດ?”⁵³ພຣະເຢຊູກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ,
“ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ, ນອກເສັ້ນຈາກທ່ານຈະກິນເນື້ອໜັງຂອງບຸດມະນຸດແລະຕື່ມຈາກເລືອດຂອງພຣະອົງ, ທ່ານຈະບໍ່ມີຊີວິດໃນຕົວທ່ານເລີຍ.

⁵⁴ຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອໜັງຂອງເຮົາແລະດື່ມເລືອດຂອງເຮົາ ຈະມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາເປັນຄົນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ.⁵⁵ ເພາະ-
ເນື້ອໜັງຂອງເຮົາຄືອາຫານທີ່ແທ້ຈິງ, ແລະເລືອດຂອງເຮົາກໍເປັນຂອງດື່ມທີ່ແທ້ຈິງ.⁵⁶ ຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອໜັງຂອງເຮົາແລະດື່ມເລືອດຂອງເຮົາ
ກໍຈະຍັງຄົງໃນເຮົາແລະເຮົາຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ.

⁵⁷ພຣະບິດາຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາມາ ແລະເຮົາມີຊີວິດຢູ່ເພາະພຣະບິດາສັນໃດ, ຜູ້ນັ້ນທີ່ກິນເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນເຮົາສັນນັ້ນດ້ວຍ.⁵⁸ ນີ້ເປັນອາ-
ຫານຊຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ, ບໍ່ເໝືອນກັບອາຫານທີ່ພວກບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ກິນແລ້ວຕາຍໄປ ຜູ້ທີ່ກິນອາຫານນີ້ຈະມີຊີວິດສືບໄປ.

⁵⁹ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ໃນໂຮງຫມໍ້ມະເຫສະໜາ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສົ່ງສອນຢູ່ເມືອງກາເປນາອູມ.

⁶⁰ເມື່ອພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຫລາຍຄົນໄດ້ຍິນດັງນັ້ນຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຄໍາສອນນີຍາກເຫລືອເກີນ ໃຜຈະຮັບຟັງໄດ້?”⁶¹ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານສະດຸດໃຈຫລື?”

⁶²ແລ້ວຖ້າຫາກທ່ານໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອໄປຍັງບ່ອນທີ່ທ່ານຢູ່ແຕ່ກ່ອນໜ້ານີ້ລະ? ຄືພຣະວິນຍານທີ່ໃຫ້ຊີວິດ; ເນື້ອກາຍນັ້ນບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ. ຄໍາທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານນັ້ນຄືພຣະວິນຍານ ແລະຄໍາເຫລົ່ານັ້ນເປັນຊີວິດ.

⁶⁴ຍັງມີບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ເພາະພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ແຕ່ເດີມແລ້ວວ່າໃຜຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະຄົນໃດທີ່ຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍ.⁶⁵ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເປັນເພາະເຫດນີ້, ເຮົາຈຶ່ງບອກທ່ານວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະມາຫາເຮົາໄດ້ ນອກຈາກພຣະບິດາຈະປຣະທານຜູ້ນັ້ນມາ.”

⁶⁶ດ້ວຍເຫດນີ້, ມີລູກສິດຫລາຍຄົນໄດ້ລະຖິ້ມພຣະອົງແລະບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງອີກ.⁶⁷ພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວກັບສາວົກສືບສອງຄົນວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ຄິດຢາກຖອຍຈາກເຮົາໄປດ້ວຍຫລື?”⁶⁸ຊີໂມນເປີເຕຣອບພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມີໃຜທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຄວນຈະຕິດຕາມອີກຫລື? ພຣະອົງຊົງມີຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.⁶⁹ ແລະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຊື່ອແລະມາຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນອົງບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.”

⁷⁰ພຣະເຢຊູຊົງຖອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເລືອກພວກທ່ານທັງສືບສອງຄົນໄວ້ບໍ່ແມ່ນຫລື, ແຕ່ໝຶ່ງໃນພວກທ່ານນັ້ນຄືມານຮ້າຍ?”⁷¹ທີ່ພຣະອົງກ່າວໝາຍເຖິງຢູ່ດາລຸກຊາຍຂອງຊີໂມນອີສະກາຣິດ, ເພາະເຂົາຄືຄົນທີ່ເປັນໝຶ່ງໃນສືບສອງຄົນ ທີ່ຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະເຢຊູ.

7 ¹ຫລັງຈາກເຫດການເຫລົ່ານີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດໄປຍັງບ່ອນຕ່າງໆໃນແຂວງຄາລີເລ, ເພາະພຣະອົງບໍ່ປະສົງຈະໄປຍັງແຂວງຢູດາຍ, ເພາະພວກຍົວຫາໂອກາດທີ່ຈະຂ້າພຣະອົງ.²ເທສະການຕັ້ງຫຼັກຂອງຊາດຍົວແລ້ວກໍ່ໄກ້ຈະເຖິງ.

³ພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງບອກກັບພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຈຶ່ງອອກຈາກທີ່ນີ້ແລະໄປຍັງແຂວງຢູດາຍ ເພື່ອທີ່ພວກສາວົກຂອງທ່ານຈະໄດ້ເຫັນກິຈະການທີ່ທ່ານເຮັດ.”⁴ບ່ອນນີ້ຜູ້ໃດເຮັດອັນໃດໃນທີ່ລັບຫາກຕົວຂອງເຂົາຢາກເປັນທີ່ປະກົດ, ຫາກທ່ານເຮັດການເຫລົ່ານີ້ ຈົ່ງສະແດງຕົວທ່ານຕໍ່ໂລກນີ້.”

⁵ແຕ່ພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງກໍ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.⁶ພຣະເຢຊູຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເວລາຂອງເຮົາຍັງບໍ່ເຖິງ ແຕ່ເວລາຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຜ່ອມຢູ່ສະເໝີ. ໂລກນີ້ຈະກຽດຊັງທ່ານບໍ່ໄດ້, ແຕ່ໂລກນີ້ຊັງເຮົາ ເພາະເຮົາໄດ້ເປັນພະຍານວ່າການງານຂອງໂລກນັ້ນຊົ່ວຮ້າຍ.

⁸ທ່ານຈຶ່ງຂຶ້ນໄປງານເທສະການນັ້ນ ແຕ່ເຮົາຈະຍັງບໍ່ຂຶ້ນໄປງານເທສະການ ເພາະວ່າຍັງບໍ່ເຖິງກໍານົດເວລາຂອງເຮົາ.”⁹ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວດັງນັ້ນແກ່ພວກເຂົາແລ້ວ ພຣະອົງກໍ່ປະທັບຢູ່ທີ່ແຂວງຄາລີເລ.

¹⁰ເມື່ອພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງງານເທສະການ, ພຣະອົງກໍ່ສະເດັດໄປທຶງງານເທສະການພາຍຫລັງຢ່າງລັບໆບໍ່ເປີດເຜີຍ.

¹¹ພວກຍົວນັ້ນກໍ່ລັງຊອກຫາພຣະອົງແລະວ່າ, “ຄົນຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃສ?”

¹²ມີຫລາຍຄົນທ່າມກາງປະຊາຊົນກໍ່ຊົມກັນເຖິງເລື່ອງພຣະອົງ. ລາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນດີ” ຄົນອື່ນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ, ເພິ່ນກໍ່ລັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຫລົງຜິດໄປ.”¹³ແຕ່ກໍ່ຍັງບໍ່ມີໃຜກ້າເວົ້າເຖິງພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ ເພາະພວກເຂົາຢ້ານພວກຍົວ.

¹⁴ເມື່ອງານເທສະການຜ່ານແລ້ວເຄິ່ງໜຶ່ງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງພຣະວິຫານແລະເລີ່ມເທສະນາສັງສອນ.¹⁵ແລ້ວພວກຍົວກໍ່ເລີ່ມປະຫລາດໃຈເວົ້າກັນວ່າ, “ເປັນຫຍັງຊາຍຄົນນີ້ມີຄວາມຮູ້ຫລວງຫລາຍ? ລາວບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮຽນມາກ່ອນແມ່ນບໍ່?”¹⁶ພຣະເຢຊູຊົງຖອບພວກເຂົາວ່າ, “ຄໍາສອນນີ້ບໍ່ແມ່ນຂອງເຮົາ, ແຕ່ເປັນຂອງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.

¹⁷ຖ້າຫາກຜູ້ໃດຕ້ອງການທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ນັ້ນຈະຮູ້ຈັກຄໍາສອນນີ້, ບໍ່ວ່າຄໍາສອນນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າຫລືມາຈາກສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໂດຍຕົວຂອງເຮົາເອງ.”¹⁸ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ເວົ້າສັງເກດມາຈາກຕົວຂອງຕົນເອງ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເວົ້າເພື່ອສະແຫວງກຽດສຳລັບຕົນເອງ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ສະແຫວງກຽດໃຫ້ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ຕົນມາ ຜູ້ນັ້ນແຫລະຄືຄົນຈິງ, ແລະບໍ່ມີຄວາມອະທັມໃນຕົວເລີຍ.

¹⁹ໂມເຊບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພຣະບັນຍັດແກ່ທ່ານຫລື? ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດນັ້ນໄດ້ເລີຍ. ພວກທ່ານຊອກຫາເພື່ອຂ້າເຮົາເຮັດຫຍັງ?”²⁰ປະຊາຊົນຕອບວ່າ, “ເຈົ້າມີຜີຮ້າຍສົ່ງຢູ່. ແມ່ນໃຜຊອກຫາຈະຂ້າເຈົ້າ?”

²¹ພຣະເຢຊູຊົງຖອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດກິຈະການອັນໜຶ່ງ ແລະພວກທ່ານກໍ່ປະຫລາດໃຈເພາະເຫດການນັ້ນ.”²²ໂມເຊບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພວກທ່ານເຂົ້າພິທີຕັດ (ບໍ່ແມ່ນວ່າສິ່ງນັ້ນມາຈາກໂມເຊ ແຕ່ມາຈາກບັນພະບຸຣຸດ) ແລະທ່ານກໍ່ໃຫ້ຜູ້ຊາຍຮັບພິທີຕັດໃນວັນສະບາໂຕ.

²³ຖ້າຊາຍຄົນໃດຮັບພິທີຕັດໃນວັນສະບາໂຕ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊເສັຽໄປ, ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງໃຈຮ້າຍທີ່ເຮົາໄດ້ຮັກສາຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ເປັນປົກກະຕິໃນວັນສະບາໂຕ?”²⁴ຢ່າຕັດສິນຕາມທີ່ເຫັນພາຍນອກ, ແຕ່ຈຶ່ງຕັດສິນຢ່າງຍຸດຕິທັມ.”

²⁵ບາງຄົນໃນພວກເຂົາທີ່ມາຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເລີມເວົ້າວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນຜູ້ນີ້ບໍ່ທີ່ພວກເຂົາຊອກຫາເພື່ອຂ້າ?”²⁶ເບິ່ງແມ່, ເພິ່ນກໍ່ລັງກ່າວຢ່າງເປີດເຜີຍ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເວົ້າຫຍັງກ່ຽວກັບທ່ານເລີຍ. ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກຈີນາຍທີ່ຮູ້ວ່າຊາຍຄົນນີ້ແມ່ນພຣະຄຣິດ, ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຫລື?”²⁷ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າທ່ານຄົນນີ້ມາແຕ່ໃສ, ແຕ່ເມື່ອພຣະຄຣິດສະເດັດມາ ຈະບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພຣະອົງມາແຕ່ໃສ?”

²⁸ແລະພຣະເຢຊູປະກາດອອກມາຂະນະທີ່ກໍ່ລັງສັງສອນໃນພຣະວິຫານແລະເວົ້າວ່າ, “ທ່ານທັງສອງຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາໂດຍລໍາພັງຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມານັ້ນສັດຈິງ, ແລະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.”²⁹ເຮົາຮູ້ຈັກທ່ານຜູ້ນັ້ນ ເພາະວ່າເຮົາມາຈາກທ່ານຜູ້ນັ້ນຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”

³⁰ພວກເຂົາພະຍາຍາມທີ່ຈະຈັບພຣະອົງ, ແຕ່ວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຍືນມືແຕ່ຕ້ອງພຣະອົງ ເພາະວ່າເວລາຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ມາເຖິງ.³¹ແຕ່ມີປະຊາຊົນຫລາຍຄົນເຊື່ອໃນພຣະອົງ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ເມື່ອພຣະຄຣິດ ສະເດັດມາ, ທ່ານຈະເຮັດໝາຍສໍາຄັນຫລາຍກວ່າຜູ້ນີ້ຫລື?”³²ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຍິນປະຊາຊົນກໍ່ລັງຊົມກັນເວົ້າເຖິງເລື່ອງພຣະເຢຊູ, ແລະພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄປຈັບພຣະອົງ.

³³ແລ້ວພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະຢູ່ກັບທ່ານອີກໜ່ວຍໜຶ່ງ ແລ້ວເຮົາຈະກັບໄປຫາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”³⁴ທ່ານຈະຊອກຫາເຮົາແຕ່ທ່ານຈະບໍ່ພົບເຮົາ; ບ່ອນທີ່ເຮົາໄປນັ້ນ ພວກທ່ານໄປບໍ່ໄດ້.”

³⁵ແລ້ວພວກຍົວຈຶ່ງເວົ້າກັນໃນກຸ່ມພວກເຂົາວ່າ, “ເພິ່ນຈະໄປໃສ ທີ່ເຮົາບໍ່ສາມາດໄປຫາລາວໄດ້? ເພິ່ນຈະເດີນທາງໄປຫາພວກຄົນທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ໃນຄົນຕ່າງຊາດເພື່ອສອນຄົນຕ່າງຊາດຫລື?”³⁶ຄໍານີ້ເປັນຢ່າງໃດໝ້າທີ່ເພິ່ນກ່າວວ່າ ‘ທ່ານຈະຊອກຫາເຮົາແຕ່ຈະບໍ່ພົບເຮົາ, ບ່ອນເຮົາຢູ່ນັ້ນທ່ານຈະເຂົ້າໄປບໍ່ໄດ້?’”

³⁷ເມື່ອມາເຖິງວັນສຸດທ້າຍ ຄືວັນທີ່ຢິງໃຫຍ່ຂອງເທສະການ, ພຣະເຢຊູຊົງຍືນຂຶ້ນແລະປະກາດວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດກະຫາຍ ຈຶ່ງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຈົງມາຫາເຮົາແລະຕື່ມ.

³⁸ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາເໝືອນທີ່ມີຄໍາຂຽນໄວ້ວ່າ ‘ນ້າຂອງແມ່ນ້ຳອັນແຫ່ງຊີວິດຈະໄຫລອອກຈາກພາຍໃນຂອງເຂົາ.’”

³⁹ແຕ່ພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວຢ່າງນີ້ໝາຍເຖິງພຣະວິນຍານ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບ; ແຕ່ພຣະວິນຍານຍັງບໍ່ໄດ້ມອບໄວ້, ເພາະວ່າພຣະເຢຊູຍັງບໍ່ໄດ້ຊົງຮັບສະຫງ່າຮາສີ.

⁴⁰ປະຊາຊົນບາງຄົນ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍເວົ້າວ່າ, “ນີ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.”⁴¹ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ, “ນີ້ແມ່ນພຣະຄຣິດ” ແຕ່ບາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ພຣະຄຣິດມາຈາກຄາລີເລບແມ່ນຫລື?”⁴²ພຣະຄັມພິບໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ຫລືວ່າພຣະຄຣິດນັ້ນຈະມາຈາກເຊືອງຂອງດາວິດແລະມາຈາກບ້ານເບັດເລເຮັມຄືບ້ານທິດາວິດເຄີຍຢູ່?

⁴³ກໍເກີດການແບ່ງແຍກໃນບັນດາປະຊາຊົນເພາະພຣະອົງ.⁴⁴ບາງຄົນຢາກຈະຈັບພຣະອົງ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜກ້າຍືນມີຈັບພຣະອົງ.

⁴⁵ແລ້ວພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ຈຶ່ງກັບໄປຫາພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຝາຣີຊາຍ ແລະພວກນັ້ນໄດ້ຖາມເຈົ້າໜ້າທີ່ວ່າ,

“ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຈັບມັນມາ?”⁴⁶ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕອບວ່າ, “ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດເວົ້າຢ່າງນີ້ມາກ່ອນເລີຍ.”

⁴⁷ແລ້ວພວກຝາຣີຊາຍຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າເອງກໍຖືກຊັກຫລອກເໝືອນກັນຫລື? ມີພວກເຈົ້ານາຍຫລືພວກຝາຣີຊາຍຄົນໃດທີ່ເຊື່ອຄົນນັ້ນແດ່?

⁴⁸ແຕ່ປະຊາຊົນໝູ່ນີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດ ພວກເຂົາຖືກສາບແຊ່.”

⁴⁹ນີໂກເດມ (ໝື່ງໃນພວກຝາຣີຊາຍຕິນໃຫຍ່, ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາຫາພຣະອົງຄາວກ່ອນນີ້) ບອກພວກເຂົາວ່າ,

⁵⁰“ກົດໝາຍຂອງເຮົານັ້ນຈະຕັດສິນຄົນໃດກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ຍິນຈາກເຂົາແລະຮູ້ວ່າເຂົາໄດ້ເຮັດອັນໃດຫລື?”⁵²ພວກເຂົາກໍຕອບທ່ານວ່າ, “ທ່ານມາຈາກຄາລີເລດ້ວຍຫລື? ລອງໄປຫາເບິ່ງແລະທ່ານຈະຮູ້ວ່າບໍ່ມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈັກຄົນມາຈາກຄາລີເລເລີຍ.”

⁵³[ແລ້ວພວກເຂົາກໍກັບໄປຍັງເຮືອນຂອງຕົນເອງ].

8 ¹ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດໄປຍັງພູໝາກກອກເທດ.²ໃນເວລາຮຸ່ງເຮົາ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາສັງສອນຫລືພຣະວິຫານອີກຄັ້ງ, ແລະຄົນທັງປວງກໍມາຫາພຣະອົງ; ພຣະອົງນັ່ງລົງ ແລະ ສັງສອນພວກເຂົາ.³ພວກນັກທັມແລະພວກຝາຣີຊາຍ ໄດ້ພາຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ເຮັດຜິດຂ້າຫາຫລິ້ນຊູ່.

ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຍິງນັ້ນຍືນຢູ່ຖ້າມາກາງຝຸງຊິນ.

⁴ພວກເຂົາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ຍິງຄົນນີ້ຖືກຈັບເມື່ອກຳລັງຫລິ້ນຊູ່ຢູ່.⁵ໃນພຣະບັນຍັດໂມເຊສັງໃຫ້ເອົາຫົນຄວ່າງໃສ່ຄົນຢ່າງນີ້; ທ່ານເດຈະວ່າຢ່າງໃດກັບຍິງຄົນນີ້?”⁶ພວກເຂົາເວົ້າຢ່າງນີ້ເພື່ອທົດລອງໃຫ້ພຣະອົງເຮັດຜິດເພື່ອຈະໄດ້ຫາເຫດຟ້ອງພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງນ້ອມພຣະກາຍລົງແລະໃຊ້ນິວພຣະທັດຂຽນຫົດຕິນ.

⁷ເມື່ອພວກເຂົາຍັງຄົງຖາມພຣະອົງອີກ, ພຣະອົງຊົງຍືນຂຶ້ນແລະກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຜິດບາບ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເອົາຫົນຄວ່າງໃສ່ຍິງນີ້ກ່ອນໝູ່.”⁸ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງນ້ອມພຣະກາຍລົງອີກຄັ້ງ ແລະ ເອົານິວຂອງພຣະອົງຂຽນຫົດຕິນ.

⁹ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍເລີ່ມອອກໄປເທືອລະຄົນ, ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ຄົນແກ່ໄປ ຈົນໃນທີ່ສຸດກໍເຫລືອພຽງພຣະເຢຊູກັບຍິງຄົນນັ້ນທີ່ຖືກນຳມາໄວ້ຢູ່ເຄິ່ງກາງ.

¹⁰ພຣະເຢຊູຊົງເຈັຍຂຶ້ນແລະຖາມຍິງນັ້ນວ່າ, “ນາງເອີຍ, ຄົນທີ່ກ່າວຫາເຈົ້າໄປໃສ່ໝົດແລ້ວ? ບໍ່ມີໃຜລົງໂທດເຈົ້າຫລື?”¹¹ນາງທູນຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີໃຜເລີຍ, ພຣະອົງເຈົ້າ” ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາກໍບໍ່ລົງໂທດເຈົ້າເໝືອນກັນ, ຈົ່ງໄປເສັງເຖິດແລະຢ່າເຮັດຜິດອີກ.”]

¹²ແລ້ວພຣະເຢຊູກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ; ຜູ້ທີ່ຕາມເຮົາມາຈະບໍ່ທຽວໄປໃນຫິມິດ ແຕ່ຈະມີຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຊີວິດ.”¹³ພວກຝາຣີຊາຍກ່າວຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຕົວທ່ານເອງ; ຄຳພະຍານຂອງທ່ານກໍບໍ່ຈິງ.”

¹⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາເປັນພະຍານດ້ວຍຕົວຂອງເຮົາເອງ, ຄຳພະຍານຂອງເຮົານັ້ນຈິງ, ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສແລະກຳລັງຈະໄປທີ່ໃດ, ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສແລະຈະໄປທີ່ໃດ.”¹⁵ພວກທ່ານຕັດສິນຕາມເນື້ອໜັງ; ແຕ່ເຮົາກໍບໍ່ຕັດສິນຜູ້ໃດເລີຍ.¹⁶ຖ້າຫາກເຮົາຕັດສິນ, ການຕັດສິນຂອງເຮົານັ້ນຈິງ, ເພາະວ່າບໍ່ໄດ້ມີເຮົາແຕ່ຜູ້ດຽວ, ແຕ່ເຮົາມີພຣະບິດາທີ່ຊົງໃຊ້ເຮົາມາດ້ວຍ.

¹⁷ແມ່ນແລ້ວ ໃນກົດໝາຍຂອງທ່ານຂຽນໄວ້ວ່າ ຄຳພະຍານຂອງຄົນສອງຄົນກໍເປັນຄວາມຈິງ.¹⁸ເຮົາຄືຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຕົວເຮົາເອງ, ແລະພຣະບິດາທີ່ຊົງໃຊ້ເຮົາມາກໍເປັນພະຍານເຖິງເຮົາ.”

¹⁹ພວກເຂົາຈຶ່ງທູນກັບພຣະອົງວ່າ, “ພຣະບິດາຂອງທ່ານຢູ່ໃສ?” ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາຫລືພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ຖ້າທ່ານຮູ້ຈັກເຮົາ ທ່ານກໍຮູ້ຈັກພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ.”²⁰ພຣະເຢຊູກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ເປັນຄຳອຸປະມາໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັງສອນໃນພຣະວິຫານແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈັບພຣະອົງເພາະເວລາຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ເຖິງ.

²¹ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພຣະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາອີກວ່າ, “ເຮົາຈະຈາກໄປ ພວກທ່ານຈະຊອກຫາເຮົາ ແລະຈະຕາຍໃນຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານ.

ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນພວກທ່ານຈະໄປບໍ່ໄດ້.”²²ພວກຍິງເວົ້າກັນວ່າ, “ລາວຈະຂ້າຕົວເອງຫລື? ລາວກ່າວວ່າ ‘ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນພວກທ່ານໄປບໍ່ໄດ້’?”

²³ພຣະເຢຊູກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານມາຈາກເບື້ອງລຸ່ມ, ຝ່າຍເຮົາມາຈາກເບື້ອງເທິງ. ພວກທ່ານເປັນຂອງໂລກນີ້, ເຮົາບໍ່ເປັນຂອງໂລກນີ້.

²⁴ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຮົາບອກທ່ານວ່າ ທ່ານຈະຕາຍໃນຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານ, ນອກເສັ້ງຈາກທ່ານໄດ້ເຊື່ອເຮົາວ່າເປັນຜູ້ນັ້ນ, ທ່ານຈະຕາຍໃນບາບຂອງທ່ານ.”

²⁵ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ແລ້ວທ່ານເປັນໃຜ?” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບກັບພວກເຂົາວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນນັ້ນ.

²⁶ເຮົາມີຫລາຍປະການທີ່ຈະກ່າວກ່ຽວກັບພວກທ່ານ ແລະຕັດສິນພວກທ່ານ, ຢ່າງໃດກໍຕາມຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມານັ້ນຈິງ, ແລະສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກທ່ານຜູ້ນັ້ນຄືສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ໂລກ.”²⁷ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງກຳລັງກ່າວກັບເຂົາເຖິງເລື່ອງພຣະບິດາ.

²⁸ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, “ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍົກບຸດມະນຸດຂຶ້ນແລ້ວ, ທ່ານຈະຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ນັ້ນ, ແລະເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດດ້ວຍຕົວຂອງເຮົາ ຫລືພຣະບິດາໄດ້ຊົງສອນເຮົາ, ເຮົາຈຶ່ງກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້.”²⁹ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາກໍຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ, ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະເຮົາໄວ້ໃຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວ, ເພາະວ່າເຮົາເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຊອບພຣະທັຍຢູ່ສະເໝີ.”³⁰ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານັ້ນ ຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

³¹ພຣະເຢຊູກ່າວແກ່ພວກຍິງທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ, ພວກທ່ານກໍເປັນສາວົກຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ.

³²ແລະທ່ານຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ, ແລະຄວາມຈິງນັ້ນຈະປົດປ່ອຍໃຫ້ພວກທ່ານເປັນອິສະຣະ.”³³ພວກເຂົາຕອບພຣະອົງວ່າ, “ເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະເຮົາບໍ່ເຄີຍເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, ‘ທ່ານຈະເປັນອິສະຣະ?’”

³⁴ພຣະເຢຊູຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຄີຍເຮັດການຜິດບາບກໍເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງຄວາມບາບ.

³⁵ຂ້ອຍຂ້າບໍ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຄົວເຮືອນຕະຫລອດໄປ, ແຕ່ບຸດກໍຕັ້ງຢູ່ຕະຫລອດໄປ.”³⁶ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າພຣະບຸດຈະປົດປ່ອຍໃຫ້ທ່ານເປັນອິສະຣະ, ພວກທ່ານກໍຈະເປັນອິສະຣະຢ່າງແທ້ຈິງ.

³⁷ເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າທ່ານເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ; ແຕ່ທ່ານຊອກຫາຈະຂ້າເຮົາ, ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນທ່ານ.

³⁸ເຮົາເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເຫັນໃນພຣະບິດາ ແລະທ່ານກໍເຮັດໃນສິ່ງທີ່ທ່ານເຫັນຈາກພຣະບິດາດ້ວຍ.”

³⁹ພວກເຂົາຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພໍຂອບພວກເຮົາຄືອັບຣາຮາມ” ພຣະເຢຊູກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຫາກທ່ານເປັນລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມແລ້ວ, ທ່ານກໍຈະເຮັດງານຂອງອັບຣາຮາມ.”⁴⁰ແຕ່ຕອນນີ້ທ່ານຫາທີ່ຈະຂ້າເຮົາ, ຄືຊາຍຄົນນັ້ນຜູ້ໄດ້ບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານ ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນມາຈາກພຣະບິດາ. ອັບຣາຮາມບໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້.⁴¹ທ່ານຈຶ່ງເຮັດງານຂອງບິດາ” ພວກເຂົາຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກການຫລິ້ນຊູ່, ເຮົາມີບິດາອົງດຽວຄືພຣະເຈົ້າ.”

⁴²ພຣະເຢຊູບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະບິດາຂອງທ່ານ, ທ່ານຈະຮັກເຮົາ ເພາະເຮົາມາຈາກພຣະເຈົ້າແລະເຮົາຢູ່ທີ່ນີ້ ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍຕົວຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ພຣະບິດາສົ່ງເຮົາມາ.”⁴³ ເປັນຫຍັງທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈຄໍາເວົ້າຂອງເຮົາ? ນັ້ນເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ຍິນຄໍາຂອງເຮົາ.

⁴⁴ທ່ານມາຈາກພຣະບິດາຂອງທ່ານຄືມານ, ແລະພວກທ່ານມີໃຈຢາກເຮັດຕາມຄວາມປາຖນາຂອງພຣະບິດາຂອງທ່ານ. ພຣະບິດາຂອງທ່ານເປັນຜູ້ຂ້າຄົນຕັ້ງແຕ່ເດີມມາແລ້ວ ແລະມັນບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຈິງ, ເພາະວ່າໃນຕົວມັນບໍ່ມີຄວາມຈິງເລີຍ. ເມື່ອມັນເວົ້າຕົວະ ມັນກໍເວົ້າຕາມທີ່ມະຊາດຂອງມັນ, ເພາະມັນເປັນຜູ້ເຮົາຕົວະແລະເປັນພຣະບິດາຂອງທ່ານຕົວະ.

⁴⁵ແຕ່ເຮົາໄດ້ບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານ ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອເຮົາ.”⁴⁶ ຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານທີ່ພົບຄວາມຜິດປາບໃນເຮົາ? ຖ້າເຮົາເວົ້າຄວາມຈິງ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອເຮົາ?”⁴⁷ ຄົນທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຟັງຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ທ່ານບໍ່ຟັງຄໍາເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ.”

⁴⁸ພວກຍົວຕອບພຣະອົງວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກກັບທ່ານແທ້ໆບໍ່ວ່າ, ທ່ານເປັນໄທຊາມາເຣຍແລະມີຜີຮ້າຍ?”⁴⁹ ພຣະເຢຊູຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບໍ່ມີມານຮ້າຍ ເຮົາຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດເຮົາ.

⁵⁰ເຮົາບໍ່ໄດ້ຊອກຫາກຽດສໍາລັບເຮົາເອງ, ແຕ່ມີຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຊອກຫາກຽດແລະການພິພາກສາ.”⁵¹ ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານ ຖ້າຫາກໃຜປະຕິບັດຕາມຄໍາສອນຂອງເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ເຫັນຄວາມຕາຍ.”

⁵²ພວກຍົວບອກພຣະອົງວ່າ, “ຕອນນີ້ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າທ່ານມີມານຮ້າຍສິ່ງຢູ່, ອັບຮາຮາມແລະພວກປະກາດພຣະທັມກໍຕາຍໄປໝົດແລ້ວ; ແຕ່ທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິບັດຕາມຄໍາສອນຂອງເຮົາຈະບໍ່ຕາຍ.’”⁵³ ທ່ານບໍ່ຍິງໃຫຍ່ກວ່າອັບຮາຮາມບິດາຂອງພວກເຮົາ ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນຫລື? ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍຕາຍແລ້ວເໝືອນກັນ. ແລ້ວທ່ານຈະອວດອ້າງວ່າທ່ານເປັນຜູ້ໃດນອກເໝືອນຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້?”

⁵⁴ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ຕົວເຮົາເອງ, ກຽດຂອງເຮົາກໍບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ; ຄືພຣະບິດາທີ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດແກ່ເຮົາ ແລະຄົນທີ່ທ່ານເວົ້ານັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.”⁵⁵ ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແຕ່ເຮົາຮູ້ຈັກທ່ານຜູ້ນັ້ນ, ຖ້າຫາກເຮົາຈະເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກທ່ານຜູ້ນັ້ນ’ ເຮົາກໍເປັນຄົນທີ່ເວົ້າຕົວະ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງແລະປະພຶດຕາມພຣະທັມຂອງພຣະອົງ.”⁵⁶ ອັບຮາຮາມບິດາຂອງທ່ານຈະຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາ ໃນວັນນີ້ທ່ານໄດ້ເຫັນແລະຍິນດີ.”

⁵⁷ພວກຍົວບອກກັບພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານອາຍຸຍັງບໍ່ເຖິງຫ້າສິບປີ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ເຫັນອັບຮາຮາມຫລື?”⁵⁸ ພຣະເຢຊູບອກກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ, ກ່ອນອັບຮາຮາມເກີດ ເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ.”⁵⁹ ພວກເຂົາເລີ່ມຈັບກ້ອນຫີນເພື່ອຈະຄວ້າງໃສ່ພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະອົງຫລົບໜີແລະອອກໄປຈາກພຣະວິຫານຢ່າງລັບໆ.

9 ¹ບັດນີ້ ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູກໍາລັງສະເດັດຜ່ານໄປ ພຣະອົງເຫັນຊາຍຄົນໜຶ່ງຕາບອດຕັ້ງແຕ່ເກີດ.² ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດປາບ ຊາຍຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງລາວ ທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວເກີດມາຕາບອດ?”

³ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນຊາຍຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງລາວໄດ້ເຮັດປາບ, ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ພຣະອາຊະກິດທັງສິ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເປີດເຜີຍໃນຕົວລາວ.

⁴ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດພຣະອາຊະກິດຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ໃນຂະນະທີ່ເປັນກາງເວັນຢູ່, ເມື່ອເຖິງເວລາກາງຄືນກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຮັດດຽວໄດ້.

⁵ຂະນະທີ່ເຮົາຍັງຢູ່ໃນໂລກນີ້, ເຮົາເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ.”

⁶ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ພຣະອົງຖືມ້າລາຍລົງດິນ ໃຊ້ມ້າລາຍປະສົມດິນເປັນຕົມແລ້ວທາໃສ່ຕາຂອງຄົນຕາບອດ.

⁷ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ຄົນນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປລ້າງອອກທີ່ສະຊີໂລອາມ (ຊຶ່ງແປວ່າສົງໄປ)” ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄປລ້າງ ແລະກັບມາກໍເຫັນຮຸ່ງໄດ້.

⁸ຈາກນັ້ນເພື່ອນບ້ານຂອງຊາຍຄົນນັ້ນແລະບັນດາຄົນທີ່ເຄີຍເຫັນຊາຍຄົນນີ້ກ່ອນໜ້ານີ້ຕອນທີ່ລາວເປັນຄົນຂໍ້ຫານເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຄີຍນັ່ງຂໍ້ຫານນັ້ນຫລື?”⁹ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ລາວແມ່ນຄົນນັ້ນ” ແຕ່ຄົນອື່ນກ່າວ, “ບໍ່ແມ່ນ ແຕ່ລາວເປັນຄືກັບຄົນນັ້ນ,” ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນເວົ້າວ່າ, “ແມ່ນຂ້າພຣະເຈົ້າເອງ.”

¹⁰ພວກເຂົາເວົ້າກັບຄົນນັ້ນວ່າ, “ແລ້ວຕາຂອງເຈົ້າເຊົາບອດໄດ້ຈັ່ງໃດ?”¹¹ ລາວຕອບວ່າ, “ຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າເຢຊູ ເຮັດຂີ້ຕົມຂຶ້ນມາແລະທາໃສ່ຕາຂອງເຮົາ, ແລະບອກກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ ‘ໄປທີ່ສະຊີໂລອາມແລະລ້າງອອກ’ ຂ້າພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄປທີ່ນັ້ນແລະລ້າງອອກ ແລະຂ້າພຣະເຈົ້າກໍເບິ່ງເຫັນຮຸ່ງໄດ້.”¹² ເຂົາເວົ້າກັບຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃສ?” ລາວຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ຮູ້.”

¹³ພວກເຂົາຈຶ່ງພາຄົນນັ້ນທີ່ເຄີຍຕາບອດໄປຫາພວກຟາຣີຊາຍ.¹⁴ ວັນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດຕົມທາຕາຊາຍຕາບອດແລະເຮັດໃຫ້ລາວເຊົາຕາບອດນັ້ນແມ່ນວັນສະບາໂຕ.¹⁵ ແລ້ວພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງຖາມຊາຍຄົນນັ້ນອີກວ່າ ລາວເບິ່ງເຫັນໄດ້ຈັ່ງໃດ. ລາວບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເພິ່ນໄດ້ເອົາຂີ້ຕົມທາຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄປລ້າງອອກ ແລະດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍກໍເຫັນຮຸ່ງ.”

¹⁶ບາງຄົນໃນພວກຟາຣີຊາຍເວົ້າວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າເພິ່ນບໍ່ຖືຮັກສາວັນສະບາໂຕ” ຄົນອື່ນໆ ເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງຊາຍຜູ້ເປັນຄົນປາບທີ່ເຮັດໝາຍສໍາຄັນແນວນີ້ໄດ້?” ຈົ່ງມີການແບ່ງແຍກໃນພວກເຂົາ.¹⁷ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມຊາຍຄົນຕາບອດອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ, “ເຈົ້າເດີນເວົ້າຢ່າງໃດໃນເມື່ອເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊົາຕາບອດ?” ຊາຍຄົນຕາບອດຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.”¹⁸ ຄົນຍົວຍັງຄົງບໍ່ເຊື່ອວ່າຊາຍຄົນນັ້ນເຄີຍຕາບອດແລະເຊົາຕາບອດແລ້ວ, ຈົນກະທັ່ງເຂົາໄດ້ເອີ້ນພໍ່ແມ່ຂອງຊາຍຕາບອດທີ່ໄດ້ຮັບໂຜດໃຫ້ເບິ່ງເຫັນມາ.

¹⁹ພວກເຂົາຖາມພໍ່ແມ່ວ່າ, “ນີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໝູ່ເຈົ້າທີ່ໝູ່ເຈົ້າບອກວ່າເປັນຕາບອດແຕ່ເກີດແມ່ນບໍ່?” ແລ້ວຕອນນີ້ລາວເບິ່ງເຫັນໄດ້ຢ່າງໃດ?”²⁰ ພໍ່ແມ່ຂອງຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າຜູ້ນີ້ເປັນລູກຂອງຂ້ານ້ອຍແລະລາວເກີດມາຕາບອດ.

²¹ຕອນນີ້ລາວເຫັນຮຸ່ງໄດ້ຢ່າງໃດ ເຮົາບໍ່ຮູ້, ຊາຍຄົນທີ່ເປີດຕາລາວ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ. ຖາມລາວເອງ, ລາວເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ, ລາວຄົງເວົ້າເລື່ອງຕົນເອງໄດ້.”

²²ພໍ່ແມ່ຂອງລາວທີ່ເວົ້າດັ່ງນີ້ກໍເພາະພວກເຂົາຢ້ານພວກຍົວ, ເນື່ອງຈາກພວກຍົວໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວວ່າ, ຖ້າຜູ້ໃດຍອມຮັບວ່າຄົນນັ້ນເປັນພຣະຄຣິດ, ເຂົາຈະຕ້ອງຖືກໂລ່ອອກຈາກໂຮງທັມມະເທສະໜາ.²³ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພໍ່ແມ່ຂອງລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ລາວເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ ຖາມລາວເອງ.”

²⁴ພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນຊາຍຄົນທີ່ເຄີຍຕາບອດເຂົ້າມາເປັນເທື່ອທີສອງ ແລະບອກລາວວ່າ, “ຂໍກຽດນັ້ນຈົ່ງມີແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຮູ້ວ່າຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນປາບ.”²⁵ ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນປາບ ແຕ່ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຕອນນີ້ຄື ຂ້ານ້ອຍຕາບອດແຕ່ດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນແລ້ວ.”

²⁶ພວກເຂົາເວົ້າກັບຄົນນັ້ນວ່າ, “ເພິ່ນເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າ? ເພິ່ນເຮັດໃຫ້ຕາຂອງເຈົ້າເຊົາບອດໄດ້ຢ່າງໃດ?”²⁷ ລາວຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກພວກທ່ານແລ້ວແຕ່ທ່ານບໍ່ຟັງ! ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຢາກຟັງອີກ? ທ່ານຢາກຈະເປັນລູກສິດຂອງເພິ່ນເໝືອນກັນຫລື?”²⁸ ເຂົາຈຶ່ງເຍີ້ຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ມຶງນັ້ນແຫລ້ງ, ເປັນສິດຂອງມັນ ແຕ່ພວກເຮົານີ້ເປັນສິດຂອງໂມເຊ.

²⁹ຝ່າຍພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວຕໍ່ໂມເຊ ແຕ່ຄົນນັ້ນພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມາແຕ່ໃສ.”

³⁰ຊາຍຄົນນີ້ຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເລື່ອງນີ້ບໍ່ທຳມະດາເລີຍ, ຫົວໜ້າທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານຜູ້ນັ້ນມາແຕ່ໃສ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຊົາບອດ.
³¹ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຟັງຄົນບາບ, ແຕ່ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ອຸທິດຕົນແລະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຟັງຜູ້ນັ້ນ.
³²ຕັ້ງແຕ່ໂລກນີ້ເລີ່ມມາ ກໍ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນວ່າມີຜູ້ໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນຕາບອດຕັ້ງແຕ່ເກີດເຊົາບອດໄດ້.”³³ຖ້າຫາກຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເພິ່ນກໍ່ຄົງເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ເລີຍ.”³⁴ພວກເຂົາຕອບຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າເກີດມາໃນຄວາມບາບທັງນັ້ນ ແລະເຈົ້າກໍ່ລັງສອນເຮົາຫລື?”
ແລ້ວເຂົາໂຍນຊາຍຄົນນັ້ນອອກໄປ.
³⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຍິນວ່າເຂົາໄດ້ໄລ່ຄົນນັ້ນອອກແລ້ວຈາກຫໍມະເຫສະໜາ, ພຣະອົງຊົງພົບລາວແລະເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າເຊື່ອໃນບຸດມະນຸດຫລື?”³⁶ລາວຕອບວ່າ, “ຜູ້ນັ້ນແມ່ນໃຜ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນທ່ານຜູ້ນັ້ນ?”³⁷ພຣະເຢຊູກ່າວກັບລາວວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເຫັນທ່ານຜູ້ນັ້ນແລ້ວ, ແລະຄືຜູ້ນັ້ນຄືຜູ້ກໍ່ລັງເວົ້າກັບເຈົ້າຢູ່.”³⁸ຊາຍຄົນນັ້ນຫຼົ່ນວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອ” ແລະລາວຈຶ່ງຂາບລົງໄຫວ້ພຣະອົງ.
³⁹ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, “ສຳລັບການພິພາກສານັ້ນເຮົາໄດ້ມາໃນໂລກນີ້ ເພື່ອຄົ້ນຫາເຫັນຈະໄດ້ເຫັນ ແລະຄົ້ນຫາເຫັນແລ້ວຈະຕາບອດ.”⁴⁰ພວກຟາຣີ-ຊາຍບາງຄົນທີ່ຢູ່ກັບພຣະອົງໄດ້ຍິນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍ່ເວົ້າວ່າ, “ເຮົາຕາບອດເໝືອນກັນຫລື?”⁴¹“ຖ້າພວກທ່ານຕາບອດ, ທ່ານຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບ, ແຕ່ບັດນີ້ພວກທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາເຫັນ’ ບາບຂອງພວກທ່ານກໍ່ຍັງມີຢູ່.”

10 ¹“ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ, ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາທາງປະຕູຂອງຄອກແກະ, ແຕ່ປົນເຂົ້າໄປທາງອື່ນ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເປັນຂະໂມຍແລະໂຈນ.

²ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ເຂົ້າມາທາງປະຕູ ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ.

³ນາຍປະຕູຈະໄຂປະຕູໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ແກະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຂົາ ແລະເຂົາເອີ້ນແກະແຕ່ລະໂຕຕາມຊື່ແລະພາບອອກໄປ.

⁴ເມື່ອເຂົາພາແກະທັງໝົດອອກໄປຂ້າງນອກເອງ, ເຂົາກໍ່ຍ່າງນຳໜ້າຝູງແກະ ແລະຝູງແກະກໍ່ຕິດຕາມເຂົາ ເພາະແກະຮູ້ຈັກສຽງຂອງເຂົາ.

⁵ພວກມັນຈະບໍ່ຕາມຄົນແປກໜ້າ ແຕ່ຈະພະຍາຍາມຫລີກລ້ຽງດ້ວຍ, ເພາະວ່າພວກແກະບໍ່ຮູ້ຈັກສຽງຂອງຄົນແປກໜ້າ.”⁶ພຣະ-

ເຢຊູກ່າວຄຳອຸປະມາແກ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ພຣະອົງກ່າວນັ້ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ.

⁷ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາອີກວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ, ເຮົາເປັນປະຕູຂອງແກະທັງຫລາຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ມາກ່ອນເຮົານັ້ນກໍ່ເປັນຂະໂມຍແລະໂຈນ, ແຕ່ແກະຈະບໍ່ຟັງພວກເຂົາ.

⁹ເຮົາເປັນປະຕູ. ຖ້າຜູ້ໃດເຂົ້າມາທາງເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນຈະລອດ; ເຂົາຈະເຂົ້າອອກແລະພົບທຶງຫຍ້າ.”¹⁰ຂະໂມຍນັ້ນມາເພື່ອຕ້ອງການຈະລັກ ຫລືຂ້າ ແລະທຳລາຍ, ແຕ່ເຮົາມາເພື່ອໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ມີຊີວິດ ແລະມີຊີວິດຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

¹¹ເຮົາເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ. ຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີຈະສະຫລະຊີວິດເພື່ອແກະຂອງຕົນ. ¹²ຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ຖືກຈ້າງມາບໍ່ແມ່ນຜູ້ລ້ຽງແກະ, ເມື່ອເຫັນໝາ-ໄນມາຜູ້ນັ້ນກໍ່ປະຖົມຝູງແກະນັ້ນໄວ້ແລະປົບໜີໄປ, ແລ້ວໝາໄນກໍ່ມາຂ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ມັນແຕກຊະກັນໄປ. ¹³ຄົນນັ້ນໜີໄປເພາະເປັນຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ຖືກຈ້າງມາ, ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຫວັງໃຍແກະເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁴ເຮົາເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ ເຮົາຮູ້ຈັກແກະຂອງເຮົາ ແລະແກະຂອງເຮົາກໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ. ¹⁵ພຣະບິດາຊົງຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະເຮົາຮູ້ຈັກພຣະບິດາ, ແລະເຮົາກໍ່ສະຫລະຊີ-ວິດຂອງເຮົາເພື່ອແກະເຫລົ່ານັ້ນ. ¹⁶ເຮົາຍັງມີແກະອີກຫລວງຫລາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄອກນີ້, ເຮົາຕ້ອງພາພວກເຂົາກັບມາ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິນ-ສຽງຂອງເຮົາແລະຈະຮ່ວມເປັນຝູງດຽວ ແລະມີຜູ້ລ້ຽງແກະແຕ່ຜູ້ດຽວ.

¹⁷ນີ້ເປັນເຫດທີ່ພຣະບິດາຊົງຮັກເຮົາ ເພາະເຮົາສະຫລະຊີວິດຂອງເຮົາ ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຊີວິດອີກຄັ້ງ. ¹⁸ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຍາດເອົາຊີວິດຂອງເຮົາໄປໄດ້, ແຕ່ເຮົາຍອມສະຫລະຊີວິດຂອງເຮົາດ້ວຍສະໝັກໃຈເອງ, ເຮົາມີສິດທີ່ຈະສະຫລະແລະເຮົາກໍ່ມີສິດທີ່ຈະມີຊີວິດອີກຄັ້ງ, ເຮົາໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງມີຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”

¹⁹ດ້ວຍຂໍ້ຄວາມນີ້ເອງກໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການແຕກແຍກອີກຄັ້ງທຳມາກາງພວກຄົນຍິວ. ²⁰ພວກເຂົາຫລາຍຄົນເວົ້າວ່າ, “ມັນມີຜິຮ້າຍສິ່ງຢູ່ແລະມັນເປັນຄົນຢ້າ, ພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປຟັງມັນເຮັດຫຍັງ?”²¹ພວກອື່ນກໍ່ເວົ້າວ່າ, “ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ມາຈາກຄົນທີ່ມີຜິຮ້າຍສິ່ງຢູ່, ຜິຮ້າຍນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຕາບອດເບິ່ງເຫັນໄດ້ຫລື?”

²²ໃນຂະນະນັ້ນກໍ່ເຖິງເຫສະການສະຫລອງພຣະວິຫານຫົນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ²³ຊ່ວງນັ້ນເປັນຊ່ວງຣະດູໜາວ, ພຣະເຢຊູກໍ່ລັງຍ່າງໄປມາຫລິ້ນ-ບຽງຂອງໄຊໂລໂມນໃນພຣະວິຫານ. ²⁴ແລ້ວພວກຄົນຍິວກໍ່ພາກັນມາລ້ອມພຣະອົງເວົ້າວ່າ, “ທ່ານຈະໃຫ້ພວກເຮົາສັຍຢູ່ເຫຼັກປານໃດ? ຖ້າຫາກທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ ຈຶ່ງບອກພວກເຮົາຢ່າງເປີດເຜີຍເຖິດ.”

²⁵ພຣະເຢຊູຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານແລ້ວແຕ່ທ່ານບໍ່ເຊື່ອ, ກິຈະການທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ໄດ້ເປັນພະ-ຍານກ່ຽວກັບຕົວເຮົາ. ²⁶ຫົວໜ້າທ່ານຍັງບໍ່ເຊື່ອເພາະທ່ານບໍ່ແມ່ນແກະຂອງເຮົາ.

²⁷ແກະຂອງເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ, ເຮົາຮູ້ຈັກແກະຂອງເຮົາ, ແລະແກະກໍ່ຕິດຕາມເຮົາ. ²⁸ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ; ເພາະພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍ ແລະຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຍາດພວກເຂົາອອກຈາກມືຂອງເຮົາໄດ້.

²⁹ພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ມອບພວກເຂົາໄວ້ແກ່ເຮົາ ນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທຸກຄົນ ແລະກໍ່ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະອາດຍາດເອົາພວກເຂົາອອກຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະບິດາໄດ້. ³⁰ເຮົາແລະພຣະບິດາຂອງເຮົາເປັນໜຶ່ງດຽວ.”³¹ແລ້ວພວກຄົນຍິວກໍ່ຍິບເອົາກ້ອນຫີນຂຶ້ນມາເພື່ອຈະຄວາງໃສ່ພຣະອົງ.

³²ພຣະເຢຊູກ່າວຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຫ້ທ່ານເຫັນການງານອັນດີຫລາຍປະການຈາກພຣະບິດາ ແລະດ້ວຍເຫດເພາະການງານເຫລົ່ານີ້ທ່ານຈະເອົາກ້ອນຫີນຄວາງໃສ່ເຮົາຫລື?”³³ພວກຍິວຕອບຄືນພຣະອົງວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ຄວາງກ້ອນຫີນເຫດເພາະການງານທີ່ດີເຫລົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພາະການໝັ້ນປະໝາດ ເພາະເຈົ້າ, ເປັນພຽງມະນຸດ ແຕ່ຕັ້ງຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ.”

³⁴ພຣະເຢຊູຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ ບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງທ່ານຫລື ‘ເຮົາກ່າວວ່າ
“ທ່ານເປັນເທບພຣະເຈົ້າ?”³⁵ຖ້າຫາກເຂົາເອີ້ນພວກມັນວ່າເປັນເທບພຣະເຈົ້າ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເອົາຄຳວ່າ“ພຣະເຈົ້າ”ມາຈາກໃສ (ຂໍ້ພຣະ-ຄັມພິມອາດປ່ຽນແປງໄດ້). ³⁶“ທ່ານໝັ້ນປະໝາດ” ເພາະເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ‘ເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ?’

³⁷ຖ້າເຮົາບໍ່ເຮັດພຣະອາຊະກິດພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ຢ່າໄດ້ເຊື່ອເຮົາ. ³⁸ແຕ່ຖ້າເຮົາເຮັດພຣະອາຊະກິດເຫລົ່ານັ້ນ ເຖິງວ່າທ່ານຈະບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳເຮົາ, ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານຈຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະອາຊະກິດນັ້ນ, ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະຮູ້ແລະສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາແລະເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາ.”³⁹ພວກເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຈັບກຸມພຣະອົງອີກຄັ້ງ, ແຕ່ພຣະອົງກໍ່ໜີພົນຈາກເງື່ອມມືຂອງພວກເຂົາ.

⁴⁰ພຣະອົງອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນອີກຄັ້ງ ແລະຂ້ວາມໄປອີກຝາກແມ່ນ້ຳຢຳແດນ ໄປເຖິງບ່ອນໂຢຮັນໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາຄັງທຳອິດ, ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ປຣະ-ທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ⁴¹ມີຫລາຍຄົນມາຫາພຣະອົງແລ້ວກ່າວວ່າ, “ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໝາຍສຳຄັນອັນໃດ, ແຕ່ທຸກສິ່ງທີ່ໂຢ-ຮັນໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບທ່ານຜູ້ນີ້ກໍ່ເປັນຄວາມຈິງ.”⁴²ຜູ້ຄົນຫລວງຫລາຍໄດ້ເຊື່ອພຣະອົງທີ່ນັ້ນ.

11¹ ເບິ່ງແມ່ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ລາຊະໂຮ່ປ່ວຍຢູ່ ທີ່ບ້ານເບັດທານີ ຄືບ້ານຂອງນາງມາຣິອາ ແລະມາທາສອງເຄືອຍນ້ອງ.² ມາຣິອາ ຜູ້ນີ້ໄດ້ເອົານ້ຳ-
ມັນຫອມສົ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະໃຊ້ຜົມຂອງຕົນເຊັດພຣະບາດຂອງພຣະອົງ, ລາຊະໂຮ່ນ້ອງຊາຍຂອງນາງກໍລັງນອນປ່ວຍຢູ່.
³ ເຄືອຍທັງສອງນີ້ໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປຫາພຣະເຢຊູທູນວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເບິ່ງແມ່ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກກໍລັງປ່ວຍ.”⁴ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ
ພຣະອົງກໍາວ່າ, “ການປ່ວຍໄຂ້ນີ້ຈະບໍ່ຕາຍດອກ, ແຕ່ເພື່ອກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອທີ່ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິ-
ຍົດເພາະການປ່ວຍໄຂ້ນັ້ນ.”

⁵ ເພາະພຣະເຢຊູຊົງຮັກມາທາແລະນ້ອງສາວຂອງນາງແລະລາຊະໂຮ່.⁶ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຍິນວ່າລາຊະໂຮ່ປ່ວຍ,
ພຣະເຢຊູຢັງຄົງຝັກຢູ່ບ່ອນເດີມຕໍ່ອີກສອງວັນ.⁷ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງກໍາວ່າກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ໃຫ້ເອົາພາກັນໄປຍັງແຂວງຢູ-
ດາຍອີກຄັ້ງໜຶ່ງເຫດຜົນ.”

⁸ ພວກສາວິກທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານ, ເວລານີ້ພວກຍິງກໍລັງຫາທາງເອົາຫິນຄ່ວາງໃສ່ພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຍັງຈະກັບໄປທີ່ນັ້ນອີກຫລື?”⁹ ພຣະ-
ເຢຊູຕອບວ່າ, “ໃນໜຶ່ງວັນມີສິບສອງຊົ່ວໂມງທີ່ສະຫວ່າງບໍ່ແມ່ນຫລື? ຖ້າຄົນໃດຢ່າງໄປໃນຕອນກາງເວັນກໍຈະບໍ່ສະດຸດ, ເພາະ-
ວ່າເພິ່ນສາມາດເບິ່ງເຫັນໂດຍອາສາຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກນີ້.”

¹⁰ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າຜູ້ນັ້ນຢ່າງໄປໃນເວລາກາງຄືນ ເຂົາຈະສະດຸດ, ເພາະວ່າຄວາມສະຫວ່າງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເພິ່ນ.”¹¹ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງກໍາວ່າສົງເຫລົ້ານີ້ແລ້ວ
ພຣະອົງບອກກັບພວກສາວິກວ່າ, “ລາຊະໂຮ່ເພື່ອນຂອງເຮົາກໍລັງນອນຫລັບຢູ່, ແຕ່ເຮົາຈະໄປປຸກລາວໃຫ້ຕື່ນ.”

¹² ດັ່ງນັ້ນພວກສາວິກຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຖ້າຫາກລາວນອນຫລັບຢູ່ ລາວກໍຄົງຈະຕິປ່ວຍ.”¹³ ແຕ່ທີ່ພຣະ-

ເຢຊູກໍາວ່ານັ້ນໝາຍເຖິງຄວາມຕາຍຂອງລາຊະໂຮ່, ແຕ່ພວກສາວິກຄິດວ່າທີ່ພຣະອົງກໍາວ່ານັ້ນໝາຍເຖິງການນອນຫລັບຝັກຜ່ອນ.¹⁴ ແລ້ວພຣະ-
ເຢຊູຈຶ່ງຊົງບອກພວກເຂົາຢ່າງກົງໆ ວ່າ, “ລາຊະໂຮ່ຕາຍແລ້ວ.”

¹⁵ ເຮົາຍິນດີເພາະເຫັນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ, ທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອ. ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນໄປຫາລາວເຫາະ.”¹⁶ ໂທ-
ມາທີ່ເອີ້ນອີກວ່າຝາແຝດ, ເວົ້າກັບບັນດາສາວິກຂອງລາວວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນໄປກັບພຣະອົງ ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຕາຍກັບພຣະເຢຊູ.”

¹⁷ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາເຖິງ ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າລາຊະໂຮ່ຢູ່ຖືກນ້ຳໄປຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງໄດ້ສິ້ນແລ້ວ.¹⁸ ບ້ານເບັດທານີນັ້ນຢູ່ໃກ້ຈາກກະຄອນເຢຣູຊາເລັມປະ-
ມານສິບຫ້າກິໂລແມັດ.¹⁹ ພວກຍິງຫລາຍຄົນມາຫາພວກເຮົາ ເພື່ອເລົ່າໂລມໃຈເຂົາເນື່ອງໄດ້ວ່ານ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາ.²⁰ ເມື່ອມາ-
ຫາໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູກໍລັງສະເດັດມາ, ນາງຈຶ່ງອອກໄປຝົບພຣະອົງ, ແຕ່ມາຮືອກຢັ້ງນັ່ງຢູ່ໃນເຮືອນ.

²¹ ແລ້ວມາທາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຖ້າພຽງແຕ່ພຣະອົງຢູ່ທີ່ນີ້ ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຄົງບໍ່ຕາຍ.”²² ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຊາບວ່າ
ບໍ່ວ່າສົງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງຈະທູນຂໍເວລານີ້ຈາກພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຜດປະທານໃຫ້ກັບພຣະອົງ.”²³ ພຣະເຢຊູກໍາວ່າກັບນາງວ່າ,
“ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຈະຝືນຄືນມາອີກຄັ້ງ.”

²⁴ ມາທາທູນພຣະອົງວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າລາວຈະຝືນຄືນມາອີກຄັ້ງໃນການຝືນຄືນໃນວັນສຸດທ້າຍ.”²⁵ ພຣະເຢຊູກໍາວ່າກັບນາງວ່າ,
“ເຮົາເປັນເຫດໃຫ້ເປັນຄືນຈາກຄວາມຕາຍແລະເປັນຊີວິດ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຕາຍ ເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່.”²⁶ ແລະໃຜກໍຕາມທີ່ຍັງມີຊີ-
ວິດຢູ່ແລະເຊື່ອໃນເຮົາຈະບໍ່ມີຕາຍ. ເຈົ້າເຊື່ອຂໍ້ນີ້ຫລື?”

²⁷ ນາງທູນພຣະອົງວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ທີ່ສະເດັດມາໃນໂລກນີ້.”²⁸ ເມື່ອນາງກໍາວ່າເຊັ່ນນີ້ແລ້ວນາງກໍອອກໄປແລະເອີ້ນມາຣິອາ ນ້ອງສາວເປັນການສ່ວນຕົວແລະເວົ້າວ່າ, “ທ່ານອາ-
ຈານຢູ່ທີ່ນີ້ແລະກໍລັງເອີ້ນຫາເຈົ້າ.”²⁹ ເມື່ອນາງໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຢ່າງໄວແລະໄປຫາພຣະອົງ.

³⁰ ເວລານັ້ນພຣະເຢຊູຢັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນໝູ່ບ້ານ ແຕ່ຍັງຢູ່ບ່ອນທີ່ມາທາໄດ້ຝົບພຣະອົງ.³¹ ເມື່ອພວກຍິງ, ທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນກັບນາງແລະກໍລັງເລົ່າໂລມລາວຢູ່ນັ້ນ,
ໄດ້ເຫັນມາຣິອາຝ່າລູກຂຶ້ນອອກໄປຢ່າງໄວວາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຕາມນາງໄປ ເພາະພົບວ່ານາງກໍລັງຈະໄປຮ້ອງໄຫ້ທີ່ອຸບໂມງ.

³² ເມື່ອນາງມາຮືອກມາເຖິງບ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູປະທັບຢູ່ແລະເຫັນພຣະອົງ, ນາງຈຶ່ງຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງແລະທູນວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຖ້າພຽງແຕ່ພຣະອົງຢູ່ທີ່ນີ້, ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຄົງບໍ່ຕາຍ.”

³³ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຫັນນາງຮ້ອງໄຫ້, ແລະພວກຍິງທີ່ມາກັບນາງກໍລັງຮ້ອງໄຫ້ເໝືອນກັນ, ພຣະອົງກໍຮູ້ສຶກສະເຫຼ່ອນພະຫັຍແລະເປັນທຸກຫລາຍ.³⁴ ພຣະ-
ອົງກໍາວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເອົາສິບໄປໄວ້ທີ່ໃດ” ພວກເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຊັ່ນສະເດັດມາເບິ່ງແມ່.”³⁵ ພຣະເຢຊູຊົງພຣະກັນແສງ.

³⁶ ແລ້ວພວກຍິງກໍເວົ້າວ່າ, “ເບິ່ງດູ ເພິ່ນຮັກລາຊະໂຮ່ຫລາຍຊ່າໃດໝໍ!”³⁷ ແຕ່ບາງຄົນໃນພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
“ຄົນຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່ທີ່ສາມາດຮັກສາຄົນຕາຍອອກໄດ້, ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ຕາຍບໍ່ໄດ້ຫລື?”

³⁸ ຈາກນັ້ນ, ພຣະເຢຊູສະເດັດໄປເຖິງອຸບໂມງພ້ອມກັບຊົງສະເຫຼ່ອນພຣະຫັຍ, ເມື່ອໄປເຖິງທີ່ອຸບໂມງ. ທີ່ປາກຖ້າມີຫິນອັດປາກໄວ້.³⁹ ພຣະເຢຊູກໍາວ່າ,
“ຈົ່ງເອົາຫິນອອກເສັ້ນ” ມາທາເອື້ອຍຂອງລາຊະໂຮ່ທີ່ເສັ້ນຊີວິດທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈົນເຖິງເວລານີ້ ອ່າງກາຍກໍຄົງຈະເນົາເປື້ອຍ,
ເພາະລາວຕາຍມາໄດ້ສິ້ນແລ້ວ.”⁴⁰ ພຣະເຢຊູຕອບກັບນາງວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກເຈົ້າຫລືວ່າ, ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອ ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນສະຫງ່າສີຂອງພຣະເຈົ້າ?”

⁴¹ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍົກຫິນອອກ. ພຣະເຢຊູເງິຍພຣະຝັກຂຶ້ນແລ້ວກໍາວ່າ, “ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ທີ່ພຣະອົງຊົງຝັງຂ້ານ້ອຍ.”⁴² ຂ້າ-
ນ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງຝັງສ່ຽງຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ເພາະຝຸງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຍືນອ້ອມຮອບຂ້ານ້ອຍ ທີ່ຂ້ານ້ອຍເວົ້າຢ່າງນີ້ກໍ,
ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ.”

⁴³ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງກໍາວ່າເຊັ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງເປັ່ງສ່ຽງອິນດັງວ່າ, “ລາຊະໂຮ່ເອີຍ, ຈົ່ງອອກມາສາ.”⁴⁴ ຜູ້ຕາຍນັ້ນກໍໄດ້ອອກມາ; ທັງນີ້ ແລະ
ຕົນຂອງເຂົາຍັງມີຜ້າຝັນຢູ່, ແລະໃບໜ້າຂອງເຂົາກໍຍັງມີຜ້າຝັນຢູ່ນັ້ນ. ພຣະເຢຊູບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງແກ້ຜ້າທີ່ຝັນເຂົາແລະປ່ອຍເຂົາເຖິດ.”

⁴⁵ ພວກຍິງຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ມາຫາມາຣິອາ ແລະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດກໍເຊື່ອໃນພຣະອົງ.⁴⁶ ແຕ່ບາງຄົນນັ້ນໄດ້ໄປຫາພວກຝາຣີຊາຍ
ເພື່ອບອກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດ.

⁴⁷ ແລ້ວພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດແລະພວກຝາຣີຊາຍ ເອີ້ນປະຊຸມສະມາຊິກສະພາກໍາວ່າ, “ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ? ຊາຍຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດໝາຍສໍາ-
ຄັນຫລາຍປະການ.”⁴⁸ ຖ້າເຮົາຈະປ່ອຍລາວໄປແບບນີ້, ທຸກຄົນຈະຫລົງເຊື່ອລາວແລ້ວ; ພວກໂຣມຈະມາທຳແລະເອົາພຣະວິຫານ
ແລະຊົນຊາດຂອງເຮົາໄປ.”

⁴⁹ ແຕ່ຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາ, ຊື່ກາຢະຟາ, ທີ່ເປັນມະຫາປະໂລຫິດໃນປີນັ້ນ, ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍ,

⁵⁰ ທ່ານບໍ່ຝຶກຈະນາເບິ່ງເລີຍບໍ່ວ່າໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ຄົນດຽວຕາຍເພື່ອທຸກຄົນກໍຕົກວ່າໃຫ້ທັງປະເທດຊາດຈົບຫາຍ.”

⁵¹ ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວຄໍານັ້ນກໍບໍ່ມາຈາກຕົວລາວເອງ. ແຕ່ເພາະໃນປີນັ້ນທ່ານເປັນມະຫາປະໂລຫິດ, ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຫວາຍໄວ້ກ່ອນວ່າພຣະເຢຊູຈະສິ້ນພຣະ-
ຊົນຕາງຊົນຊາດນັ້ນ,⁵² ແລະບໍ່ແມ່ນແຜນຊົນຊາດດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພື່ອຮວບຮວມບັນດາບຸດຂອງພຣະ-
ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍໃຫ້ເຂົາເປັນໜຶ່ງດຽວ.⁵³ ຫລັງຈາກວັນນັ້ນມາພວກເຂົາກໍເລີ່ມວາງແຜນເພື່ອຫາທາງຂ້າພຣະ-
ອົງໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

⁵⁴ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດຢ່າງເປີດເຜີຍຖ້າມາກາງພວກຄົນຍິວອີກ, ແຕ່ໄດ້ສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງຊົນນະບົດທີ່ຢູ່ໃກ້ປ່າ ເຂົ້າໄປເຖິງເມືອງໜຶ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ ເອຟຣາອິມ. ພຣະອົງປະທັບກັບພວກສາວິກທີ່ນັ້ນ.⁵⁵ ຂະນະນັ້ນເທສະການປັດສະຄາຂອງຊາດຍິວກໍ່ໃກ້ເຂົ້າມາ, ແລະຜູ້ຄົນຫລວງຫລາຍຈາກຊົນນະບົດກໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກ່ອນເທສະການປັດສະຄາ ເພື່ອຊໍາຣະຕົວຂອງພວກເຂົາໃຫ້ບໍ່ອີສຸດ.
⁵⁶ພວກເຂົາກໍາລັງຊອກຫາພຣະເຢຊູ ແລະເວົ້າກັນໃນຂະນະທີ່ຢືນຢູ່ໃນບໍ່ອິເວນພຣະວິຫານວ່າ, “ທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ? ເພິ່ນຈະບໍ່ມາໃນງານເທສະການນີ້ຫລື?”⁵⁷ ແລ້ວພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດແລະພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງໄວ້ວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດກໍ່ຕາມຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຢູ່ໃສ, ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງມາລາຍງານແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄປຈັບພຣະອົງ.

12 ¹ກ່ອນເຖິງເທສະການປັດສະຄາຫົກວັນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາຮອດບ້ານເບັດທານີ, ທີ່ລາຊະ-
ໂຮຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງບັນດານໃຫ້ຟື້ນຄືນຈາກຄວາມຕາຍອາສັຍຢູ່.² ພວກເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງມອາຫານແລງໃຫ້ພຣະອົງທີ່ນັ້ນ, ແລະມາ-
ຫາກໍາລັງຮັບໃຊ້ພຣະອົງ, ລາຊະໂຮຜູ້ເປັນຜູ້ໜຶ່ງທ່າມກາງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ກໍາລັງຮ່ວມຮັບປະທານຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ.³ ແລ້ວມາຣິ-
ອາກໍເອົານ້ຳມັນຫອມຈຳນວນໜຶ່ງລິດ ຊຶ່ງເຮັດຜະລິດມາຈາກນ້ຳມັນນາດາບໍ່ອີສຸດແລະລາຄາແພງ, ເທລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະເຢຊູ,
ແລະເອົາຜົມຂອງນາງເຊັດພຣະບາດພຣະອົງ. ໃນເຮືອນກໍ່ຫອມກຸ້ມເຕັມໄປດ້ວຍກິນຫອມຈາກນ້ຳມັນຫອມນັ້ນ.
⁴ຢູ່ດາອິສະກາຣິດ, ໜຶ່ງໃນສາວິກຂອງພຣະອົງ, ຄົນທີ່ຈະທໍຣະຍົດພຣະອົງກ່າວວ່າ,⁵ “ເປັນຫຍັງບໍ່ເອົານ້ຳມັນນີ້ໄປຂາຍເພື່ອໄດ້ເງິນສາມຮ້ອຍເດນາຣີອັນ
ແລ້ວເອົາໄປແຈກຢາຍໃຫ້ຄົນຍາກຈົນ?”⁶ ລາວເວົ້າຢ່າງນີ້ ບໍ່ແມ່ນເພາະລາວເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄົນຍາກຈົນ, ແຕ່ເພາະລາວເປັນຂະໂມຍ: ລາວດູແລຖົງເງິນ
ແລະລາວລັກເງິນໃສ່ໄວ້ໃນນັ້ນ.
⁷ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, “ປ່ອຍໃຫ້ນາງເກັບສິ່ງທີ່ນາງມີໄວ້ ເພື່ອມີທີ່ຝັງສົບຂອງເຮົາເຖິດ.”⁸ ຄົນຍາກຈົນຈະຢູ່ກັບພວກເຈົ້າສະເໝີ.
ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເໝີໄປ.”
⁹ແລ້ວພວກຄົນຍິວກຸ່ມໃຫຍ່ກໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ມາ, ບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພື່ອມາເບິ່ງລາຊະໂຮ, ຜູ້ທີ່ພຣະ-
ເຢຊູຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.¹⁰ ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດຮ່ວມວາງແຜນເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະຂ້າລາຊະໂຮດ້ວຍ.
¹¹ເພາະວ່າລາວເປັນເຫດໃຫ້ຄົນຍິວຫລາຍໆ ຄົນອອກໄປຈາກຄຳສອນຂອງພວກເຂົາ ແລະມາເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ.
¹²ໃນວັນຕໍ່ມາ ມີຝູງປະຊາຊົນຂະໜາດໃຫຍ່ມາຫຼິງເທສະການ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູກໍາລັງສະເດັດມາທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.
¹³ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນນຳເອົາໃບຕົ້ນຕານແລະອອກໄປພົບພຣະອົງ ແລະ ຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, “ໂຮຊັນນາ! ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດມາໃນພຣະ-
ນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກະສັດຂອງຊົນຊາດອິສະຣາເອນ ຈົ່ງຈະເຣີນ.”
¹⁴ພຣະອົງຊົງພົບລໍໝູ່ມໂຕໜຶ່ງແລະຂຶ້ນຂີ້ລໍໝູ່ນັ້ນ; ຕາມມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ,¹⁵ “ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ບຸດຍິງຂອງຊີໂອນ; ເບິ່ງແມ, ກະສັດຂອງທ່ານມາເຖິງແລ້ວ,
ຄືຜູ້ປະທັບເທິງລໍໝູ່ນັ້ນ.”
¹⁶ຕອນທຳອິດພວກສາວິກຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈເຫດການເຫລົ່ານີ້; ແຕ່ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຮັບກຽດຕິຍົດແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮະນຶກເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ
ທີ່ມີຂຽນບັນທຶກໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງໄດ້ ແລະທີ່ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອພຣະອົງ.
¹⁷ຝູງຄົນທີ່ຢູ່ກັບພຣະອົງຕອນທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນລາຊະໂຮໃຫ້ອອກມາຈາກອຸໂມງ ແລະຟື້ນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍກໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານ.
¹⁸ແລະເພາະເຫດນີ້ປະຊາຊົນຈຶ່ງໄປຫາພຣະອົງ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຍິນພຣະອົງຊົງເຮັດໝາຍສຳຄັນຫລາຍຢ່າງ.¹⁹ ພວກຟາຣີ-
ຊາຍຈຶ່ງເວົ້າທ່າມກາງພວກເຂົາວ່າ, “ເຫັນບໍ່ ທ່ານເຮັດອັນໃດບໍ່ໄດ້ເລີຍ; ເບິ່ງແມ, ໂລກນີ້ໄດ້ຕິດຕາມມັນໄປແລ້ວ.”
²⁰ໃນບັນດາຄົນທີ່ຂຶ້ນໄປນະມັດສະການຫຼິງເທສະການ ກໍ່ມີພວກຊາວກຣີກພວກໜຶ່ງ.²¹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄປຫາຟິລິບ ຊຶ່ງມາຈາກບ້ານເບັດຊາອິດາແຂວງຄາລີ-
ເລ ໂດຍຖາມທ່ານວ່າ, “ທ່ານເຈົ້າເອີຍ, ພວກເຮົາຕ້ອງການພົບພຣະເຢຊູ.”²² ຟິລິບຈຶ່ງໄປບອກອັນເດອາ; ແລ້ວອັນເດອາຈຶ່ງໄປກັບຟິລິບເພື່ອໄປຫຼຸນພຣະເຢຊູ.
²³ພຣະເຢຊູຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເວລາທີ່ບຸດມະນຸດຈະຮັບກຽດກໍ່ມາເຖິງແລ້ວ.”²⁴ ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ,
ຖ້າເມັດເຂົ້າບໍ່ຕົກເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ແລະບໍ່ຕາຍໄປ ຈະຍັງຄົງຢູ່ເຫລືອເມັດດຽວ; ແຕ່ຖ້າມັນຕາຍລົງໃນດິນ ກໍ່ຈະເກີດຜົນຫລາຍ.
²⁵ຜູ້ທີ່ຮັກຊີວິດຂອງຕົນກໍ່ຈະສູນເສຍຊີວິດ; ແຕ່ຖ້າຜູ້ກຽດຊັງຊີວິດໃນໂລກນີ້ ເຂົາຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນີ້ຮັ້ນ.²⁶ ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິບັດເຮົາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕິດຕາມເຮົາມາ
ແລະບໍ່ວ່າເຮົາຢູ່ໃດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເໝືອນກັນ. ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິບັດເຮົາ ພຣະບິດາກໍ່ຈະໃຫ້ກຽດຜູ້ນັ້ນ.
²⁷“ຕອນນີ້ໃຈເຮົາເປັນທຸກຫລາຍ ເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດດີ? ‘ພຣະບິດາ, ຂໍຊົງຊ່ວຍກູ້ຂ້າພຣະອົງຈາກຍາມນີ້ຖ້ອນ?’
ແຕ່ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ຂ້າພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກໃນເວລານີ້.”²⁸ ພຣະບິດາ, ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຊົງໄດ້ຮັບກຽດ.”
ແລ້ວມີສຽງມາຈາກສະຫວັນກ່າວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຮັບກຽດນັ້ນ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຮັບກຽດອີກ.”²⁹ ແລ້ວຝູງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ໆກໍ່ເວົ້າວ່າເປັນສຽງຟ້າຮ້ອງ.
ບາງຄົນກໍ່ເວົ້າວ່າ, “ເຫວະດາໄດ້ສືບທອນນາກັບທ່ານ.”
³⁰ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ສຽງບໍ່ໄດ້ມາສຳລັບເຮົາ, ແຕ່ສຳລັບທ່ານທັງຫລາຍ.”³¹ ເວລານີ້ເປັນການພິພາກສາຂອງໂລກນີ້: ເປັນເວລາທີ່ຜູ້ປົກ-
ຄອງໂລກນີ້ຈະຖືກໂຍນອອກໄປ.
³²ແລະເມື່ອເຮົາຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກໂລກນີ້ແລ້ວ, ເຮົາກໍ່ຈະນຳທຸກຄົນເຂົ້າມາຫາເຮົາ.”³³ ພຣະອົງກ່າວດັ່ງນີ້ເພື່ອສະແດງວ່າພຣະອົງຈະສິ້ນພຣະຊົນຢ່າງໃດ.
³⁴ຝູງຄົນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະບັນຍັດແລ້ວວ່າ ພຣະຄຣິດຈະຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ແລ້ວທ່ານກ່າວໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ
‘ພຣະບຸດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນ?’ ບຸດມະນຸດນັ້ນຄືຜູ້ໃດກັນແທ້?”³⁵ ພຣະເຢຊູຕອບເຂົາວ່າ, “ຄວາມສະຫວ່າງຈະຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ.
ຈົ່ງຢ່າງໃນຂະນະທີ່ທ່ານຍັງມີຄວາມສະຫວ່າງຢູ່, ເພື່ອທີ່ຄວາມມືດຈະໄລ່ຕາມທ່ານບໍ່ທັນ. ເພາະຜູ້ທີ່ຢ່າງໃນຄວາມມືດນັ້ນບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນກໍາລັງໄປທາງໃດ.
³⁶ໃນຂະນະທີ່ທ່ານຍັງມີຄວາມສະຫວ່າງຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເຊື່ອໃນຄວາມສະຫວ່າງເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ເປັນລູກຂອງຄວາມສະຫວ່າງດ້ວຍ.”
ເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍ່ສະເດັດອອກໄປແລະຫລີກຕົວເອງຈາກພວກເຂົາ.
³⁷ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໝາຍສຳຄັນຫລາຍປະການແກ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອພຣະອົງ.³⁸ ເພື່ອໃຫ້ເປັນໄປຕາມທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອ-
ຊາຢາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈະມີຜູ້ໃດເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ຂ້າພໍ່ອຍບອກ? ແລະພຣະກອນຂອງພຣະອົງໄດ້ສະແດງແກ່ຜູ້ໃດ?”
³⁹ເພາະເຫດນີ້ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອ, ດ້ວຍເອຊາຢາກ່າວໄວ້ອີກວ່າ,⁴⁰ “ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຂົາຕາບອດ, ແລະໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຂົາແຂງກະດ້າງໄປ;
ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາແລະເຂົ້າໃຈດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວຫັນກັບມາເພື່ອໃຫ້ເຮົາຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ເຊົາດີ.”
⁴¹ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຢຊູ ແລະກ່າວເຖິງພຣະອົງ.⁴² ຢ່າງໃດກໍ່ດີ
ມີເຈົ້າມາຍຫລວງຫລາຍໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ; ແຕ່ເປັນເພາະພວກຟາຣີຊາຍ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເປີດເຜີຍຕົວເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງທີ່ມະເທສະໜາ.⁴³ ພວກເຂົາມັກການຍົກຍ້ອງຈາກມະນຸດ
ຫລາຍກວ່າການຍົກຍ້ອງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

⁴⁴ ພຣະເຢຊູຊົງເບິ່ງສຽງດັງແລະກ່າວວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເຊືອໃນເຮົາ, ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊືອໃນເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຊືອໃນຜູ້ທີ່ສົ່ງເຮົາມາດ້ວຍ.

⁴⁵ ແລະຜູ້ທີ່ເຫັນເຮົາກໍຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງຜູ້ທີ່ສົ່ງເຮົາມາດ້ວຍ.

⁴⁶ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາເປັນຄວາມສະຫວ່າງໃນໂລກນີ້, ເພື່ອຄົນທີ່ເຊືອໃນເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດອີກ.”⁴⁷ ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມ, ເຮົາຈະບໍ່ພິພາກສາຜູ້ນັ້ນ; ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອພິພາກສາໂລກນີ້, ແຕ່ມາເພື່ອຊ່ວຍໂລກນີ້ໃຫ້ລອດ.

⁴⁸ ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດເຮົາແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັບເຮົາຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາ, ຈະມີຜູ້ໜຶ່ງມາພິພາກສາເຮົາ. ຄືຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ ຈະພິພາກສາເຮົາໃນວັນສຸດທ້າຍ.⁴⁹ ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວຕາມໃຈຂອງເຮົາເອງ, ແຕ່ເປັນພຣະບິດາຜູ້ສົ່ງເຮົາມາ, ເປັນຜູ້ທີ່ບັນຊາວ່າອັນໃດຄວນເວົ້າແລະອັນໃດທີ່ເຮົາຄວນກ່າວ.⁵⁰ ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງນັ້ນຄືຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ພຣະບິດາທີ່ໄດ້ເວົ້າກັບເຮົາຢ່າງໃດ, ເຮົາກໍເວົ້າຢ່າງນັ້ນ.”

13 ¹ ກ່ອນເຖິງເທສະການປັດສະຄາ. ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າໃກ້ເຖິງເວລາທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດຈາກໂລກນີ້ເພື່ອໄປຫາພຣະບິດາ. ພຣະອົງຊົງຮັກຄົນຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້ມາຢ່າງໃດ, ແລະພຣະອົງກໍຊົງຮັກຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.² ບັດນີ້ ມານໄດ້ດົນໃຈຢູ່ດາ ອິສະກາຣິອິດ ລູກຂອງຊີໂມນໃຫ້ທ່ຽວຍົດຕໍ່ພຣະເຢຊູ.

³ ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າພຣະບິດາໄດ້ມອບທຸກສິ່ງໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແລະທີ່ພຣະອົງຊົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະກໍາລັງຈະສະເດັດກັບໄປຫາພຣະເຈົ້າ.

⁴ ພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກໂຕະອາຫານຂອງພຣະອົງ, ແລະຖອດເຄື່ອງທຶງຊັ້ນນອກຂອງພຣະອົງອອກ. ພຣະອົງຊົງຈັບເອົາຜ້າເຊັດຕົວແລະຮັດແອວພຣະອົງໄວ້.⁵ ແລ້ວພຣະອົງຊົງຖອກນ້ຳໃສ່ອ່າງນ້ຳແລະເລີ່ມລ້າງຕີນຂອງພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ ແລະເຊັດດ້ວຍຜ້າທີ່ພຣະອົງຊົງຮັດແອວໄວ້ນັ້ນ.

⁶ ເມື່ອພຣະອົງມາເຖິງຊີໂມນເປໂຕ ແລະເປໂຕທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະລ້າງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຫລື?” ພຣະເຢຊູຕອບລາວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເຮົາກໍາລັງເຮັດຢູ່ນີ້ທ່ານຍັງບໍ່ເຂົ້າໃນຕອນນີ້, ແຕ່ທ່ານຈະເຂົ້າໃຈພາຍຫລັງ.”⁷ ເປໂຕຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ລ້າງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍ” ພຣະເຢຊູຕອບລາວວ່າ, “ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ລ້າງຕີນໃຫ້ທ່ານ, ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນໃນເຮົາ.”⁸ ຊີໂມນເປໂຕຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍເລີຍ, ແຕ່ຂໍລ້າງມືແລະຫົວຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ.”

⁹ ພຣະເຢຊູກ່າວແກ່ລາວວ່າ, “ຜູ້ໃດທີ່ອາບນ້ຳແລ້ວບໍ່ຈຳເປັນລ້າງຕົວອີກ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ຕີນຂອງເຂົາທີ່ຕ້ອງລ້າງ; ເຂົາກໍສະອາດພຽງພໍແລ້ວ, ທ່ານກໍສະອາດແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນ.”¹¹ (ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າໃຜຈະທ່ຽວຍົດພຣະອົງ; ນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຫດທີ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ສະອາດ.”)

¹² ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ລ້າງຕີນໃຫ້ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ແລະ ເອົາເສື້ອທຶງຊັ້ນນອກຂອງພຣະອົງມາໃສ່ແລະນັ່ງລົງອີກຄັ້ງ, ພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າເຮັດໄດ້ເຮັດອັນໃດໃຫ້ກັບພວກທ່ານ?”¹³ ທ່ານເອີ້ນເຮົາວ່າ ‘ອາຈານ’ ແລະ ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,’ ທ່ານເອີ້ນຖືກແລ້ວ, ເພາະເຮົາຄືຜູ້ນັ້ນແຫລະ.¹⁴ ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ ຫາກເຮົາຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະອາຈານຂອງທ່ານ ໄດ້ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ, ທ່ານກໍຄວນຈະລ້າງຕີນຂອງກັນແລະກັນດ້ວຍ.¹⁵ ເພາະເຮົາໄດ້ວາງແບບຢ່າງໃຫ້ພວກທ່ານເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ປະຕິບັດເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ກັບທ່ານ.

¹⁶ ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ຂ້າໃຊ້ຈະບໍ່ເປັນໃຫຍ່ກວ່ານາຍ; ແລະຜູ້ສົ່ງຂ່າວກໍບໍ່ເປັນໃຫຍ່ໄປກວ່າຜູ້ທີ່ສົ່ງເຂົາໄປ.¹⁷ ຫາກທ່ານເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຖ້າທ່ານເຮັດຕາມທ່ານຈະໄດ້ຮັບພອນ.¹⁸ ເຮົາບໍ່ເວົ້າເຖິງທ່ານທັງໝົດ ເຮົາຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກ ແຕ່ທີ່ເປັນເປັນເຊັ່ນນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ພຣະຄົມສົມບູນ: ‘ຜູ້ທີ່ຮັບປະທານອາຫານຂອງເຮົາຄືຜູ້ທີ່ຈະຍົກສົນຕີນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.’

¹⁹ ເຮົາບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ທ່ານກ່ອນທີ່ສົ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ, ເພື່ອວ່າທ່ານຈະເຊື່ອວ່າ ເຮົາເປັນ.²⁰ ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຮັບຜູ້ທີ່ເຮົາສົ່ງໄປ, ກໍຈະຮັບເຮົາດ້ວຍ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ຮັບເຮົາ, ເຂົາກໍຈະຮັບພຣະອົງຜູ້ທີ່ສົ່ງເຮົາມາ.”

²¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກ່າວສົ່ງເຫລົ່ານີ້, ພຣະອົງກໍເປັນທຸກຫລາຍໃນວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ເປັນພະຍານແລະກ່າວວ່າ,

“ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານຈະທ່ຽວຍົດເຮົາ.”²² ພວກສາວິກກໍເລີ່ມເບິ່ງໜ້າກັນແລະສົງສັຍວ່າພຣະອົງກ່າວເຖິງຜູ້ໃດ.

²³ ໝຶ່ງໃນສາວິກຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກທີ່ສຸດ, ກໍາລັງເບິ່ງກາຍຢູ່ຂ້າງໆ ໂຕະອາຫານເຖິງພຣະຊວງຂອງພຣະອົງ.²⁴ ຊີໂມນເປໂຕຈຶ່ງຍົກໜ້າໃສ່ສາວິກຜູ້ນັ້ນກ່າວວ່າ, “ບອກເຮົາເຖິງວ່າທີ່ພຣະອົງກ່າວນັ້ນແມ່ນຜູ້ໃດ.”²⁵ ລາວກໍເອນຢູ່ໃກ້ກັບພຣະເຢຊູແລະເວົ້າວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ນັ້ນແມ່ນຜູ້ໃດ?”

²⁶ ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງຕອບລາວວ່າ, “ຄືຄົນທີ່ເຮົາຈະເອົາເຂົາຈ້າແລ້ວຍື່ນໃຫ້ແກ່ລາວ” ເມື່ອພຣະອົງເອົາເຂົາຈ້າແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງຍື່ນໃຫ້ແກ່ຢູດາລູກຊີໂມນອິສະກາຣິອິດ.²⁷ ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອລາວໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ຄໍານັ້ນແລ້ວ, ຊາຕານກໍເຂົ້າສົງລາວ, ແລ້ວພຣະເຢຊູບອກວ່າ, “ທ່ານຈະເຮັດອັນໃດ ກໍຈຶ່ງເຮັດໄວແມ່.”

²⁸ ໃນຂະນະທີ່ທຸກຄົນກໍາລັງນັ່ງຮ່ວມໂຕະຢູ່ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວກັບລາວຢ່າງນັ້ນ.²⁹ ບາງຄົນຄິດວ່າ, ເພາະຢູດາຖືຖືເງິນ, ພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຈົ່ງຊື້ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການສໍາລັບງານເທສະການ” ຫລືທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ບາງສິ່ງແກ່ຄົນຍາກຈົນ.³⁰ ຫລັງຈາກທີ່ຢູດາໄດ້ຮັບເຂົ້າຈີ່ແລ້ວ, ລາວກໍອອກໄປທັນທີ. ຕອນນັ້ນເປັນເວລາກາງຄືນ.

³¹ ເມື່ອຢູດາອອກໄປແລ້ວ, ພຣະເຢຊູກໍກ່າວວ່າ, “ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ບຸດມະນຸດຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ, ແລະພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດໃນບຸດມະນຸດ.

³² ພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດໃນຕົວຂອງທ່ານຜູ້ນັ້ນ, ແລະພຣະອົງຈະໃຫ້ບຸດມະນຸດໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດໃນທັນທີ.³³ ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍ, ເຮົາຈະຢູ່ກັບທ່ານອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ. ພວກເຈົ້າຈະຊອກຫາເຮົາ, ແລະເໝືອນກັບເຮົາໄດ້ບອກກັບພວກຢູດ, ‘ບ່ອນເຮົາຈະໄປນັ້ນ ພວກເຈົ້າໄປບໍ່ໄດ້’, ຕອນນີ້ເຮົາກໍບອກພວກເຈົ້າເຊັ່ນນີ້ດ້ວຍ.

³⁴ ເຮົາໃຫ້ບັນຍັດໃໝ່ໄວ້ແກ່ທ່ານ, ທ່ານຈຶ່ງຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ; ຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັກທ່ານ, ດັ່ງນັ້ນທ່ານກໍຈຶ່ງຮັກກັນແລະກັນດ້ວຍ.

³⁵ ດ້ວຍເຫດນີ້ທຸກຄົນຈະຮູ້ວ່າທ່ານເປັນສາວິກຂອງເຮົາ, ຖ້າທ່ານຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ.”

³⁶ ຊີໂມນເປໂຕໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທ່ານຈະສະເດັດໄປໃສ?” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນ, ທ່ານຕາມເຮົາໄປບໍ່ໄດ້, ແຕ່ທ່ານຈະຕາມເຮົາໄປໃນພາຍຫລັງ.”³⁷ ເປໂຕທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕາມພຣະອົງໄປຕອນນີ້ບໍ່ໄດ້? ຂ້ານ້ອຍຈະສະຫລະຊີວິດນີ້ຖວາຍແດ່ພຣະອົງ.”³⁸ ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ທ່ານຈະສະຫລະຊີວິດຂອງທ່ານໃຫ້ເຮົາຫລື? ເຮົາບອກແກ່ທ່ານວ່າ, ກ່ອນໄກ່ຂຶ້ນທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາສາມເທື່ອ.”

14 ¹ “ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານເປັນທຸກເລີຍ. ຖ້າທ່ານເຊືອໃນພຣະເຈົ້າ, ທ່ານກໍເຊືອໃນເຮົາດ້ວຍ.² ໃນຜາສາດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົານັ້ນມີທີ່ຢູ່ຫລວງຫລາຍ. ຖ້າບໍ່ມີ, ເຮົາຄົງບອກພວກທ່ານ, ເຮົາຈະໄປຈັດແຈ້ງບ່ອນໄວ້ສໍາລັບທ່ານ.³ ຖ້າເຮົາໄປຈັດແຈ້ງບ່ອນໄວ້ສໍາລັບພວກທ່ານ, ເຮົາຈະກັບມາອີກແລະຮັບທ່ານໄປຢູ່ກັບເຮົາ, ເພື່ອວ່າເຮົາຢູ່ທີ່ໃດພວກທ່ານຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.

⁴ທ່ານຮູ້ຈັກທາງທີ່ເຮົາກຳລັງຈະໄປ.”⁵ໂທມາທູນພຣະເຢຊູວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານກຳລັງຈະໄປໃສ, ຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້-
ຈັກທາງນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?”⁶ພຣະເຢຊູຕອບລາວວ່າ, “ເຮົາເປັນທາງນັ້ນ, ເປັນຄວາມຈິງ, ແລະເປັນຊີວິດ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພຣະບິດາໄດ້ນອກ-
ຈາກຈະຜ່ານທາງເຮົາ. ຖ້າທ່ານຮູ້ຈັກເຮົາ, ທ່ານກໍຈະຮູ້ຈັກພຣະບິດາຂອງເຮົາດ້ວຍ. ຈາກນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ທ່ານຮູ້ຈັກພຣະບິດາແລະໄດ້ເຫັນພຣະອົງແລ້ວ.”
⁸ຟິລິບທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊົງສະແດງພຣະບິດາແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ, ນັ້ນກໍເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍແລ້ວ.”⁹ພຣະ-
ເຢຊູຕອບລາວວ່າ, “ຟິລິບເອີຍ, ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບພວກທ່ານມາດົນນານຫລາຍແລະທ່ານກໍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ? ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະບິດາ,
ທ່ານເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ, ‘ຂໍຊົງສະແດງພຣະບິດາ?’
¹⁰ທ່ານບໍ່ເຊື່ອວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາ ແລະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາຫລື? ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານ ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍສິດອຳນາດຂອງເຮົາເອງ,
ແຕ່ເປັນພຣະບິດາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາແລະກຳລັງທ່າງານຂອງພຣະອົງ.”¹¹ຈົງເຊື່ອເຮົາເຖິດວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາ, ແລະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາ, ຫລືບໍ່ດັງ-
ນັ້ນ ກໍຈົງເຊື່ອເພາະການງານທັງຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນ.
¹²ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຈະເຮັດງານທີ່ເຮົາເຮັດ, ແລະຜູ້ນັ້ນຈະເຮັດງານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ ເພາະວ່າເຮົາກຳລັງຈະໄປຫາພຣະບິ-
ດາ.”¹³ສິງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານຂໍໃນນາມຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນເພື່ອທີ່ພຣະບິດາຈະຊົງຮັບກຽດໃນພຣະບຸດ.”¹⁴ຖ້າທ່ານຂໍສິ່ງໃດໃນນາມຂອງເຮົາ,
ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນໃຫ້.
¹⁵“ຖ້າທ່ານຮັກເຮົາ, ທ່ານຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ.”¹⁶ເຮົາຈະອະທິຖານຂໍ້ຈາກພຣະບິດາ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງປະທານອົງຜູ້ຊ່ອຍອີກທ່ານໜຶ່ງ,
ເພື່ອທີ່ພຣະອົງນັ້ນຈະໄດ້ຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເໝີໄປ.”¹⁷ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ. ຜູ້ຊົງໂລກບໍ່ສາມາດຮັບໄວ້ໄດ້ ເພາະບໍ່ເຫັນແລະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.
ແຕ່ທ່ານຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານແລະຢູ່ໃນທ່ານ.
¹⁸“ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມທ່ານໄວ້ພຽງລຳພັງ; ເຮົາຈະກັບມາຫາທ່ານ.”¹⁹ອີກໜ້ອຍໜຶ່ງໂລກນີ້ຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ, ແຕ່ທ່ານຍັງຈະເຫັນເຮົາ. ເພາະເຮົາຊົງເປັນຢູ່,
ແລະທ່ານກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ກັບເຮົາດ້ວຍ.”²⁰ໃນວັນນັ້ນທ່ານຈະຮູ້ວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາ, ແລະທ່ານກໍຢູ່ໃນເຮົາ, ແລະເຮົາກໍຢູ່ໃນທ່ານ.
²¹ຜູ້ທີ່ມີບັນຍັດຂອງເຮົາແລະຖືຮັກສາບັນຍັດເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ ຜູ້ນັ້ນກໍຄືຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ, ແລະຜູ້ທີ່ຮັກເຮົານັ້ນ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຈະຊົງຮັກເຂົາດ້ວຍ,
ເຮົາຈະຮັກເຂົາ ແລະເຮົາຈະສ້າງແດງຕົວຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ເຂົາ.”²²ຢູດາ (ຊື່ບໍ່ແມ່ນອິສະກາຣິອິດ) ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງແດງຕົວພຣະອົງແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ສ້າງແດງຕົວໂລກ?”
²³ພຣະເຢຊູຕອບລາວວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຮັກເຮົາ, ເຂົາຈະຮັກສາຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ. ພຣະບິດາຂອງເຮົາຈະຮັກເຂົາ ແລະເຮົາກໍພຣະບິດາຈະມາຫາເຂົາ
ແລະເຮົາທັງສອງຈະຕັ້ງຢູ່ກັບເຂົາ.”²⁴ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກເຮົາ ກໍຈະບໍ່ຮັກສາຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ, ຖ້ອຍຄຳທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ ບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາ ແຕ່ມາຈາກພຣະບິ-
ດາຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ສົງເສີມມາ.
²⁵ເຮົາໄດ້ກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ທ່ານ, ໃນຂະນະທີ່ເຮົາຍັງຢູ່ກັບທ່ານ.”²⁶ແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍຄືພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຜູ້ທີ່ພຣະບິດາຈະສົ່ງມາໃນນາມຂອງເຮົາ
ພຣະອົງຈະຊົງສອນທ່ານທັງຫລາຍໃນທຸກສິ່ງ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານອະນຸຍາດເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າໄວ້ແກ່ທ່ານ.”²⁷ເຮົາມອບສັນຕິສຸກໄວ້ກັບທ່ານ;
ຄືສັນຕິສຸກຂອງເຮົາ. ບໍ່ແມ່ນສັນຕິສຸກເໝືອນຢ່າງທີ່ໂລກໃຫ້. ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານຕ້ອງທຸກແລະຢ່າຢ້ານເລີຍ.
²⁸ທ່ານໄດ້ຍິນໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, ‘ເຮົາຈະຈາກໄປແລະເຮົາຈະກັບມາຫາພວກທ່ານອີກ’ ຖ້າທ່ານຮັກເຮົາ, ທ່ານຈະຊົມຊື່ນຍິນ-
ດີເພາະເຮົາຈະໄປຫາພຣະບິດາ, ເພາະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃຫຍ່ກວ່າເຮົາ.”²⁹ດຽວນີ້ເຮົາໄດ້ບອກສິ່ງນີ້ແກ່ທ່ານກ່ອນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ, ເພາະວ່າເມື່ອເຫດ-
ການເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ, ທ່ານຈະເຊື່ອ.”³⁰ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປເຮົາຈະບໍ່ສົນທະນາຫລາຍກັບພວກທ່ານ, ເພາະວ່າຜູ້ປົກຄອງໂລກຈະມາ.
ຜູ້ນັ້ນບໍ່ມີສິດອັນໃດກ່ຽວກັບເຮົາ,³¹ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະບິດາໄດ້ຊົງບັນຊາ, ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຮັກພຣະບິດາ. ໃຫ້ພວກເຮົາພາ-
ກັນຈາກທີ່ນີ້ໄປເທພະ.”

15 ¹“ເຮົາເປັນເຄືອອະນຸກຸ່ມອັນແທ້, ແລະພຣະບິດາເປັນຜູ້ບົດລະບັດສວນ.”²ພຣະອົງຊົງຖັດກົງທຸກກົງໃນເຮົາທີ່ບໍ່ເກີດຜົນ, ແລະພຣະ-
ອົງຊົງຕອນກົງທຸກກົງທີ່ເກີດຜົນ ເພື່ອທີ່ກົງນັ້ນຈະເກີດຜົນຫລາຍຢ່າງຂຶ້ນ.
³ທ່ານສະອາດບໍ່ຮູ້ສຸດແລ້ວເພາະພຣະທັມທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກັບທ່ານ.”⁴ຈົງຢູ່ໃນເຮົາ, ແລະເຮົາຢູ່ໃນທ່ານ. ກໍເໝືອນກັບກົງຈະເກີດຜົນເອງບໍ່ໄດ້ ນອກ-
ຈາກຈະຕິດຢູ່ກັບເຄືອ, ທ່ານເອງກໍຈະເກີດຜົນບໍ່ໄດ້, ນອກຈາກທ່ານຈະຢູ່ໃນເຮົາ.
⁵ເຮົາເປັນເຄືອອະນຸກຸ່ມ, ທ່ານເປັນກົງ. ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາຢູ່ໃນເຂົາ, ຜູ້ນັ້ນຈະເກີດຜົນຫລາຍ, ເພາະຖ້າບໍ່ມີເຮົາເຂົາກໍເຮັດສິ່ງໃດບໍ່ໄດ້ເລີຍ.
⁶ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເຮົາ, ເຂົາຈະຖືກໂຍນຖິ້ມໄປເໝືອນກົງທີ່ຕັ້ງຽວແຫ້ງ, ພວກເຂົາຈະເກັບຮວບຮວມກົງເຫລົ່ານັ້ນແລະໂຍນເຂົາໄປໃນກອງໄຟ,
ແລະເຜົາໄຟເສັ້ງ.”⁷ຖ້າທ່ານຢູ່ໃນເຮົາ, ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຝັງຢູ່ໃນທ່ານ, ຈົງທູນຂໍສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານຈະປາຖນາ, ແລະທ່ານກໍຈະໄດ້ສິ່ງນັ້ນ.
⁸ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງຮັບກຽດໃນສິ່ງນີ້, ເພາະເມື່ອທ່ານເກີດຜົນຫລາຍ ທ່ານກໍເປັນສາວິກຂອງເຮົາ.”⁹ພຣະບິດາໄດ້ຊົງຮັກເຮົາຢ່າງໃດ,
ເຮົາກໍຮັກທ່ານຢ່າງນັ້ນ. ຈົງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ.
¹⁰ຖ້າທ່ານເຮັດຕາມບັນຍັດຂອງເຮົາ, ທ່ານກໍຈະຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເຮົາໄດ້ເຮັດຕາມບັນຍັດພຣະບິດາຂອງເຮົາ
ແລະຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ.”¹¹ເຮົາໄດ້ບອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາຈະຢູ່ໃນທ່ານ ແລະຄວາມຍິນ-
ດີຂອງທ່ານຈະຄົບບໍ່ຮົບູນ.
¹²ນີ້ຄືຄຳບັນຊາຂອງເຮົາ, ໃຫ້ທ່ານຮັກຊົງກັນແລະກັນ ເໝືອນຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັກທ່ານ.”¹³ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້, ທີ່ເຮົາຈະໄດ້ສະຫລະຊີ-
ວິດຂອງເຂົາແກ່ສະຫາຍຂອງຕົນ.
¹⁴ທ່ານເປັນສະຫາຍຂອງເຮົາ ຖ້າທ່ານເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາໄວ້ແກ່ທ່ານ.”¹⁵ເຮົາບໍ່ເອີ້ນທ່ານວ່າຂ້ອຍໃຊ້ອີກຕໍ່ໄປ,
ເພາະຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້ານາຍຂອງຕົນກຳລັງເຮັດອັນໃດຢູ່. ເຮົາໄດ້ເອີ້ນທ່ານວ່າເປັນສະຫາຍຂອງເຮົາ, ເພາະທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາ,
ເຮົາກໍໄດ້ສ້າງແດງແກ່ທ່ານດ້ວຍ.
¹⁶ທ່ານບໍ່ໄດ້ເລືອກເອົາເຮົາ, ແຕ່ເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາທ່ານແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງທ່ານໄວ້ ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະອອກໄປແລະເກີດຜົນ, ແລະເພື່ອທີ່ຜົນຂອງທ່ານຈະຕັ້ງຢູ່.
ເພື່ອວ່າເມື່ອທ່ານທູນຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ, ພຣະອົງຈະມອບສິ່ງນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ.”¹⁷ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາແກ່ທ່ານນັ້ນ,
ຄືໃຫ້ທ່ານຮັກຊົງກັນແລະກັນ.
¹⁸ຖ້າໂລກກຽດຊົງທ່ານ, ຈົງຮູ້ຖືກວ່າໂລກໄດ້ກຽດຊົງເຮົາກ່ອນທີ່ຈະກຽດຊົງທ່ານ.”¹⁹ຖ້າທ່ານເປັນຂອງໂລກ, ໂລກກໍຈະຮັກທ່ານເໝືອນທ່ານເປັນຂອງໂລກ.
ແຕ່ເພາະວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງໂລກແລະເພາະເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາທ່ານອອກມາຈາກໂລກ, ດັ່ງນັ້ນໂລກຈຶ່ງກຽດຊົງທ່ານ.
²⁰ຈົງອະນຸຍາດເຖິງຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, ‘ຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ເປັນໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕົນ’ ຖ້າເຂົາຂົ່ມເຫັງທ່ານດ້ວຍ;
ຖ້າເຂົາເຮັດຕາມຂໍ້ຄວາມຂອງເຮົາ, ເຂົາກໍຈະເຮັດຕາມຂໍ້ຄວາມຂອງທ່ານດ້ວຍ.”²¹ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແກ່ທ່ານ ເພາະນາມຂອງເຮົາ, ເພາະ-

ວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ສົ່ງເອົາມາ.²²ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອທີ່ຈະກ່າວສົ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຄົງບໍ່ມີບາບ, ແຕ່ຕອນນີ້ພວກເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວອັນໃດໃນເລື່ອງຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ.

²³ຜູ້ໃດທີ່ກຽດຊັງເຮົາກໍຈະກຽດຊັງພຣະບິດາຂອງເຮົາດ້ວຍ.²⁴ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດກິດຈະການທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດຖ້າມາກາງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຄົງບໍ່ມີບາບ, ແຕ່ຕອນນີ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແລະຍັງໄດ້ກຽດຊັງແລະພຣະບິດາດ້ວຍ.²⁵ແຕ່ເພື່ອພຣະທັມທີ່ໄດ້ບອກເອົາໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງພວກເຂົາວ່າ ‘ພວກເຂົາກຽດຊັງເຮົາໂດຍບໍ່ມີສາເຫດ’ ຈະເປັນຈິງ.

²⁶ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ຄືຜູ້ທີ່ເຮົາຈະສົ່ງມາຍັງທ່ານ ຊົງມາຈາກພຣະບິດາ, ນັ້ນຄື, ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ, ຜູ້ທີ່ອອກຈາກພຣະບິດານັ້ນ, ພຣະອົງຈະເປັນພະຍານກ່ຽວກັບເຮົາ.²⁷ທ່ານເອງກໍເປັນພະຍານເໝືອນກັນ ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຢູ່ກັບເຮົາຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ.

16 ¹“ເຮົາໄດ້ບອກສົ່ງເຫລົ່ານີ້ກັບທ່ານເພື່ອທີ່ທ່ານຈະບໍ່ສະດຸດລົ້ມ.²ພວກເຂົາຈະໄລ່ທ່ານອອກຈາກໂຮງທັມສະເໝາ ແຕ່ເວລານັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອບຸກຄົນທີ່ຂ້າທ່ານຈະຄິດວ່າ ຕົນກໍາລັງເຮັດການນີ້ເພື່ອບຸກຄົນພຣະເຈົ້າ.

³ພວກເຂົາຈະເຮັດສົ່ງເຫລົ່ານີ້ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະບິດາ ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາດ້ວຍ.⁴ເຮົາໄດ້ບອກສົ່ງເຫລົ່ານີ້ກັບທ່ານ ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ທ່ານຈະຮຽນຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ບອກກັບທ່ານກ່ຽວກັບພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກສົ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ທ່ານຕັ້ງແຕ່ທຳອິດ, ເພາະວ່າເຮົາຍັງຢູ່ກັບທ່ານ.

⁵ແຕ່ຕອນນີ້ເຮົາຈະໄປຫາຜູ້ຊົງໃຊ້ເອົາມາ, ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານຖາມເຮົາວ່າ, ‘ພຣະອົງກໍາລັງສະເດັດໄປທີ່ໃດ’.

⁶ແຕ່ເພາະເຮົາໄດ້ບອກສົ່ງເຫລົ່ານີ້ກັບທ່ານ, ຈິດໃຈຂອງທ່ານຈິງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ.⁷ແຕ່ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ເປັນການດີກວ່າທີ່ເຮົາຈະຈາກທ່ານໄປ. ເພາະຖ້າເຮົາບໍ່ຈາກທ່ານໄປ, ອົງຜູ້ຊ່ອຍນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ມາຫາທ່ານ, ແຕ່ຖ້າເຮົາຈາກໄປ, ເຮົາກໍຈະສົ່ງພຣະອົງມາຫາທ່ານ.

⁸ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາ, ອົງຜູ້ຊ່ອຍຈະບໍ່ສຸດໃຫ້ໂລກຮູ້ແຈ້ງຄວາມຜິດບາບ, ຄວາມຊອບທັມ, ແລະການພິພາກສາ.⁹ໃນເລື່ອງບາບນັ້ນ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນເຮົາ.¹⁰ໃນເລື່ອງຄວາມຊອບທັມນັ້ນ, ເພາະເຮົາກໍາລັງຈະໄປຫາພຣະບິດາ, ແລະທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ.

¹¹ແລະໃນເລື່ອງການພິພາກສານັ້ນ, ເພາະຜູ້ປົກຄອງໂລກນີ້ໄດ້ຖືກພິພາກສາແລ້ວ.

¹²ເຮົາຍັງມີອີກຫລາຍສິ່ງທີ່ຈະບອກກັບພວກທ່ານ, ແຕ່ພວກທ່ານຈະຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈສົ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃນຕອນນີ້.¹³ແຕ່ເມື່ອຜູ້ນັ້ນ, ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງສະເດັດມາ, ພຣະອົງຈະນຳທ່ານໄປສູ່ຄວາມຈິງ, ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ກ່າວຕາມໃຈຂອງພຣະອົງເອງ. ແຕ່ພຣະອົງຈະກ່າວໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍິນ, ແລະພຣະອົງຈະເວົ້າກັບທ່ານສົ່ງໃດຈະມາເຖິງ.¹⁴ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບກຽດ, ເພາະວ່າພຣະອົງຈະຊົງເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາແລະພຣະອົງຈະບອກສົ່ງເຫລົ່ານັ້ນແກ່ທ່ານ.

¹⁵ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຊົງມີນັ້ນເປັນຂອງເຮົາ. ເຫດສັນນັ້ນ, ເຮົາຈິງບອກວ່າພຣະວິນຍານຊົງເອົາສິ່ງຊົງເປັນຂອງເຮົາແລະພຣະອົງຈະບອກສົ່ງເຫລົ່ານັ້ນແກ່ທ່ານ.¹⁶ໃນອີກບໍ່ດົນທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ, ແລະພາຍຫລັງອີກບໍ່ດົນທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ.”

¹⁷ແລ້ວບາງຄົນໃນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍເວົ້າຕໍ່ກັນວ່າ, “ພຣະອົງນັ້ນກໍາລັງກ່າວສົ່ງໃດແກ່ເຮົາທີ່ວ່າ, ‘ໃນອີກບໍ່ດົນທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ ແລະພາຍຫລັງອີກບໍ່ດົນທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ,’ ແລະ ‘ເພາະວ່າເຮົາຈະໄປຫາພຣະບິດາ’?”¹⁸ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈິງເວົ້າວ່າ, “ທີ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ ‘ອີກບໍ່ດົນ’ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງກໍາລັງເວົ້າເຖິງສິ່ງໃດ?”

¹⁹ພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການທີ່ຈະຖາມພຣະອົງ, ພຣະອົງຈິງຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ,

“ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ທ່ານກໍາລັງຖາມກັນໃນໝູ່ພວກທ່ານເອງຫລືທີ່ວ່າ, ‘ອີກບໍ່ດົນ ທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ,

ແລະພາຍຫລັງອີກບໍ່ດົນທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ?’²⁰ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ, ທ່ານຈະຮ້ອງໄຫ້ແລະຮ້າໄຮ, ແຕ່ໂລກນັ້ນຈະຍິນດີ.

ທ່ານຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມທຸກໂສກເສົ້າ, ແຕ່ຄວາມເສັ້ງໃຈຂອງທ່ານຈະປ່ຽນເປັນຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ.²¹ເມື່ອຜູ້ຍັງນັ້ນໃຫ້ເກີດລູກ ນາງກໍມີຄວາມທຸກໂສກເພາະວ່າກໍມີດຂອງນາງມາເຖິງແລ້ວ, ແຕ່ເມື່ອນາງໄດ້ເກີດລູກຂອງນາງອອກມາແລ້ວ ນາງກໍຈະບໍ່ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງນາງອີກ ເພາະມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີທີ່ລູກຂອງນາງໄດ້ເກີດມາໃນໂລກນີ້.

²²ໃນຂະນະທີ່ທ່ານເສົ້າໂສກ, ແຕ່ເຮົາຈະມາຫາທ່ານອີກ, ແລະຈິດໃຈຂອງທ່ານຈະຍິນດີ, ແລະຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີນັ້ນໄປຈາກທ່ານໄດ້.

²³ໃນວັນນັ້ນທ່ານຈະບໍ່ຖາມເຮົາເຖິງສິ່ງໃດອີກ. ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ຖ້າທ່ານຫຼຸນຂໍສົ່ງໃດຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ, ພຣະອົງຈະໃຫ້ແກ່ທ່ານ.²⁴ເຖິງບໍ່ດົນຖ້າທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ຂໍສົ່ງໃດນາມຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຂໍເຖິດ, ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຮັບເພື່ອທີ່ຄວາມຍິນດີຂອງທ່ານຈະເຕັມບໍລິບູນ.

²⁵ເຮົາໄດ້ກ່າວສົ່ງເຫລົ່ານີ້ກັບທ່ານເປັນຄຳອຸປະມາ, ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງຄືເມື່ອເຮົາຈະບໍ່ກ່າວກັບທ່ານເປັນຄຳອຸປະມາອີກ, ແຕ່ເຮົາຈະບອກກັບທ່ານເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະບິດາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ.

²⁶ໃນວັນນັ້ນທ່ານຈະຂໍໃນນາມຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະບໍ່ບອກກັບທ່ານວ່າເຮົາຈະອ້ອນວອນຂໍພຣະບິດາເພື່ອທ່ານ,²⁷ເພາະພຣະບິດາເອງຊົງຮັກພວກທ່ານ ເພາະວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັກເຮົາແລະເພາະວ່າທ່ານໄດ້ເຊື່ອວ່າເຮົາມາຈາກພຣະບິດາ.²⁸ເຮົາມາຈາກພຣະບິດາ, ແລະໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ເຮົາກໍາລັງຈະຈາກໂລກນີ້ໄປແລະເຮົາຈະໄປຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”

²⁹ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຫຼຸນວ່າ, “ນີ້ແຕ່ລະ, ຕອນນີ້ພຣະອົງກໍາລັງກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຮົາເປັນຄຳອຸປະມາ.³⁰ຕອນນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະອົງຊົງຮູ້ທຸກສິ່ງ, ແລະພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ໃຜຖາມພຣະອົງອີກ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພວກຂ້ານ້ອຍຈິງເຊື່ອແລ້ວວ່າພຣະອົງຊົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ.”³¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຕອນນີ້ທ່ານເຊື່ອເຮົາແລ້ວຫລື?

³²ເບິ່ງແມ່, ເວລານັ້ນກໍາລັງຈະມາ, ແລະເວລານັ້ນກໍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ເມື່ອພວກທ່ານຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຕກຊະກັນໄປ, ທຸກຄົນຈະແຍກກັນໄປຍັງນາມຂອງຕົນແລະທ່ານຈະປະເຊີຍໄວ້. ແຕ່ວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ໂດດດຽວ ດ້ວຍວ່າພຣະບິດາຊົງສະຖິດກັບເຮົາ.

³³ເຮົາໄດ້ບອກສົ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ທ່ານເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ມີສັນຕິສຸກໃນເຮົາ. ທ່ານຈະພົບກັບຄວາມທຸກລຳບາກໃນໂລກນີ້, ແຕ່ຈົ່ງກ້າຫານເຖິດ: ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຊະນະໂລກແລ້ວ.”

17 ¹ພຣະອົງກໍຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນເບິ່ງຝ້າແລະກ່າວວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະບິດາ, ບັດນີ້ເຖິງເວລາແລ້ວ ຂໍຊົງໃຜດໃຫ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ ເພື່ອພຣະບຸດຈະໄດ້ຖວາຍກຽດຕິຍົດແຕ່ພຣະອົງ.²ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ໃຜດໃຫ້ພຣະບຸດມີສິດອຳນາດເໝືອມະນຸດທັງປວງ ເພື່ອໃຫ້ພຣະບຸດປະທະທານຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແກ່ຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບແກ່ພຣະບຸດນັ້ນ.

³ ແລະນິເຫດສະແມ່ນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ: ຄືການທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທັງໝົດ, ແລະຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູຄຣິດ, ທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ມາ. ⁴ ຂ້ານ້ອຍຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະອົງໃນໂລກ ເພາະຂ້ານ້ອຍເຮັດກິຈະການທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດນັ້ນສຳເລັດແລ້ວ. ⁵ ປັດນີ, ຂ້າແດ່ພຣະບິດາ, ຂໍໃຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດຕໍ່ພຣະພໍ່ຂອງພຣະອົງ ຄືກຽດຕິຍົດທີ່ຂ້ານ້ອຍມີຮ່ວມກັບພຣະອົງກ່ອນທີ່ໂລກນີ້ມີມາ.

⁶ ຂ້ານ້ອຍສຳແດງພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແກ່ບັນດາຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍຈາກໂລກ. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເປັນຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ແລະພຣະອົງປະທານພວກເຂົາແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ແລະເຂົາໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທັມຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ປັດນີພວກເຂົາຮູ້ວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນມາຈາກພຣະອົງ, ⁷ ເພາະວ່າຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະອົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພວກເຂົາແລ້ວແລະພວກເຂົາຮັບໄວ້ ແລະຮູ້ແນ່ວ່າຂ້ານ້ອຍມາຈາກພຣະອົງ, ແລະເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ.

⁸ ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຂົາ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອໂລກ, ແຕ່ເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະອົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ເພາະວ່າເຂົາເປັນຂອງພຣະອົງ. ⁹ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເປັນຂອງພຣະອົງ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະອົງກໍເປັນຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁰ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້ອີກ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລະຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະໄປຫາພຣະອົງ ແຕ່ພຣະບິດາຜູ້ບໍ່ຮິສຸດ, ຂໍພຣະອົງຊົງພິທີກຮັກສາເຂົາໄວ້ໂດຍຮິດອຳນາດແຫ່ງພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄືພຣະນາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ເພື່ອເຂົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນເໝືອນດັ່ງຂ້ານ້ອຍກັບພຣະອົງ.

¹² ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຍັງຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ຂ້ານ້ອຍກໍພິທີກຮັກສາເຂົາ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍໄວ້ໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍປົກປັກພວກເຂົາໄວ້, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຂົາຈົບຫາຍ, ນອກຈາກລູກທີ່ໝາຍໄວ້ສຳລັບຄວາມຈົບຫາຍ, ເພື່ອໃຫ້ເປັນຈິງຕາມຂໍ້ພຣະຄັມມີ.

¹³ ແຕ່ປັດນີຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະໄປຫາພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍກ່າວເຖິງສິ່ງນີ້ໃນໂລກ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ໃນຂ້ານ້ອຍຢ່າງເຕັມສົນ. ¹⁴ ຂ້ານ້ອຍມອບພຣະທັມຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາແລ້ວ, ແລະໂລກນີ້ກຽດຊັງເຂົາ ເພາະເຂົາບໍ່ແມ່ນຝ່າຍໂລກ, ເໝືອນຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນຝ່າຍໂລກ.

¹⁵ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະອົງເອົາພວກເຂົາອອກໄປຈາກໂລກ, ແຕ່ຂໍໃຫ້ປົກປ້ອງເຂົາໄວ້ໃຫ້ຜົນຈາກມານຮ້າຍ. ¹⁶ ເຂົາບໍ່ແມ່ນຝ່າຍໂລກ, ເໝືອນດັ່ງຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນຝ່າຍໂລກ. ¹⁷ ຂໍຊົງແຍກພວກເຂົາໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດດ້ວຍຄວາມຈິງ. ພຣະທັມຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ.

¹⁸ ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາໃນໂລກສັ້ນໄດ້, ຂ້ານ້ອຍກໍໃຊ້ພວກເຂົາໄປໃນໂລກສັ້ນນັ້ນ. ¹⁹ ຂ້ານ້ອຍແຍກຕົວໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດເພາະເຫັນແກ່ເຂົາທັງຫລາຍ, ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຮັບການແຍກໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດດ້ວຍຄວາມຈິງ.

²⁰ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນພວກດຽວ, ແຕ່ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈໃນຂ້ານ້ອຍ ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຂົາ ²¹ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະບິດາ, ສະຖິດໃນຂ້ານ້ອຍ, ແລະຂ້ານ້ອຍໃນພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ໃນເຮົາພຣະອົງແລະໃນຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ.

²² ກຽດຕິຍົດຊົງພຣະອົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ, ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງກັບຂ້ານ້ອຍ. ²³ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນພວກເຂົາ, ແລະພຣະອົງຊົງຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນຢ່າງສົມບູນ, ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ, ແລະພຣະອົງຊົງຮັກເຂົາເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຂ້ານ້ອຍ.

²⁴ ຂ້າແດ່ພຣະບິດາ, ຂ້ານ້ອຍຢາກຖາມຢາກໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ, ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍໃນບ່ອນທີ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ນັ້ນ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນສະຫງ່າສະໝັດຂອງຂ້ານ້ອຍ ຊົງພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພາະພຣະອົງຊົງຮັກຂ້ານ້ອຍກ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງໂລກ.

²⁵ ຂ້າແດ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງຍຸຕິພິມ, ໂລກນີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພຣະອົງ; ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ. ²⁶ ຂ້ານ້ອຍເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ແລະຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ອີກ ເພື່ອຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ໃນເຂົາ, ແລະຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ໃນເຂົາ.”

18 ¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວຢ່າງນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງສະເດັດອອກໄປກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງຂ້າວາມຫ້ວຍກິດໂຮນ, ໄປເຖິງສວນແຫ່ງໜຶ່ງ ພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນສວນນັ້ນກັບພວກສາວິກ. ² ຢູ່ດາ, ຜູ້ທີ່ຈະທໍລະຍົດພຣະອົງກໍຮູ້ຈັກບ່ອນນັ້ນເໝືອນກັນ, ເພາະວ່າພຣະເຢຊູກັບພວກສາວິກເຄີຍມາພົບກັນທີ່ນັ້ນ ຫລາຍເທື່ອແລ້ວ. ³ ຢູ່ດາພາພວກທະຫານທີ່ມາຈາກພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະພວກຝາຣີຊາຍແລະພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ພວກເຂົາຖືໂຄມ, ຖືກະບອງ, ແລະອາວຸດໄປທີ່ນັ້ນ.

⁴ ພຣະເຢຊູຊົງຊາບທຸກສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດອອກໄປຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານມາຫາໃຜ?” ⁵ ເຂົາທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ມາຫາເຢຊູໄທນາຊາເຮັດ” ພຣະເຢຊູກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາເປັນຜູ້ນັ້ນ” ຢູ່ດາ, ຄົນທີ່ທໍລະຍົດພຣະອົງ, ກໍຍື່ນຢູ່ກັບພວກທະຫານເຫລົ່ານັ້ນ.

⁶ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາເປັນຜູ້ນັ້ນ” ເຂົາກໍຖອຍຫລັງແລະລົມລົງເທິງດິນ. ⁷ ພຣະອົງຖາມເຂົາອີກວ່າ, “ພວກທ່ານມາຫາໃຜ?” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ມາຫາເຢຊູໄທນາຊາເຮັດ.”

⁸ ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານແລ້ວວ່າເຮົາເປັນຜູ້ນັ້ນ. ຖ້າທ່ານຊອກຫາເຮົາ, ກໍຈົງປະຄົນເຫລົ່ານີ້ໄປເສັ້ງ.” ⁹ ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ເປັນຈິງຕາມພຣະທັມຂອງຊົງກ່າວວ່າ, “ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະອົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ໄດ້ສູນເສັ້ງໄປແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.”

¹⁰ ຊີໂມນເປໂຕມິດາບຈຶ່ງຖອດອອກມາຝັນຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຖືກຫຼຸເບື້ອງຂວາຂາດ ຂ້າໃຊ້ຄົນນັ້ນຊື່ວ່າ ມາລະໂຂ. ¹¹ ພຣະເຢຊູກ່າວກັບເປໂຕວ່າ, “ຈົງເອົາດາບໃສ່ຝັກເສັ້ງ. ເຮົາຈະບໍ່ດຶມຈອກທີ່ພຣະບິດາປະທານແກ່ເຮົາຫລື?”

¹² ພວກທະຫານກັບນາຍທະຫານ, ແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພວກຢິວ, ຈຶ່ງຈັບພຣະເຢຊູມັດໄວ້. ¹³ ແລ້ວພາພຣະອົງໄປຫາອັນນາກ່ອນ, ເພາະອັນນາເປັນພໍ່ເຖົ້າຂອງກາຢະຟາ, ຊຶ່ງເປັນມະຫາປະໂລຫິດໃນປັດນີ. ¹⁴ ກາຢະຟາຄົນນີ້ແຕ່ລະທີແນະນຳພວກຢິວວ່າຄວນໃຫ້ຄົນໜຶ່ງຕາຍແທນປະຊາຊົນທັງໝົດ.

¹⁵ ຊີໂມນເປໂຕກັບສາວິກອີກຄົນໜຶ່ງຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປ, ແຕ່ເພາະສາວິກຄົນນັ້ນຮູ້ຈັກກັນກັບມະຫາປະໂລຫິດ, ແລະເຂົາຈຶ່ງເຂົ້າໄປກັບພຣະເຢຊູຈົນເຖິງເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດ; ¹⁶ ແຕ່ເປໂຕຍື່ນຢູ່ນອກຮິມປະຕູ. ສາວິກອີກຄົນໜຶ່ງນັ້ນ, ຮູ້ຈັກກັບມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງອອກໄປເວົ້າກັບຜູ້ຍິງທີ່ເຝົ້າປະຕູ ແລ້ວກໍພາເປໂຕເຂົ້າໄປ.

¹⁷ ຍິງໃຊ້ຄົນທີ່ເຝົ້າປະຕູຖາມເປໂຕວ່າ, “ທ່ານກໍເປັນຄົນໜຶ່ງໃນພວກສາວິກຂອງຄົນນັ້ນເໝືອນກັນແມ່ນຫລືບ?” ເປໂຕຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ.” ¹⁸ ພວກຂ້ອຍໃຊ້ກັບເຈົ້າຫນ້າທີ່ກໍຍື່ນຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເອົາຖ້ານມາດັງໄຟເພາະອາກາດຫນາວ, ຈຶ່ງພາກັນຍື່ນຝັງໄຟຢູ່. ເປໂຕກໍຍື່ນຝັງໄຟນຳເຂົາເໝືອນກັນ.

¹⁹ ມະຫາປະໂລຫິດກໍຖາມພຣະເຢຊູເຖິງພວກສາວິກຂອງພຣະອົງແລະຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ²⁰ ພຣະເຢຊູຕອບທ່ານວ່າ, “ເຮົາກ່າວໃຫ້ໂລກຝັງຢ່າງເປີດເຜີຍ ເຮົາສ້າງສອນສະເຫມີໃນໂຮງທີ່ມະເຫດສະຫນາ ແລະໃນບໍ່ຮິດວນພຣະວິຫານທີ່ພວກຢິວເຄີຍຊຸມນຸມກັນ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສອນສິ່ງໄດ້ຢ່າງລົບລືເລີຍ.

²¹ ທ່ານຖາມເຮົາເຮັດຫຍັງ? ຈຶ່ງຖາມຄົນທີ່ຝັງເຮົາວ່າ ເຮົາເວົ້າອັນໃດກັບພວກເຂົາ ເຂົາຮູ້ວ່າເຮົາສອນອັນໃດ.”

²² ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ຢືນຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ຕົບພຣະພິກຂຸພຣະເຢຊູແລ້ວກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຕອບມະຫາປະໂລ-
ຫິດຢ່າງນັ້ນຫລື?”²³ ພຣະເຢຊູຕອບລາວວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າເວົ້າຜິດ, ກໍຈົງເປັນພະຍານໃນສິ່ງທີ່ຜິດນັ້ນ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເວົ້າຖືກ, ທ່ານຕົບເຈົ້າເຮັດຫຍັງ?”²⁴ ອັນ-
ນາຈົງໃຫ້ພາພຣະເຢຊູເຊິ່ງຖືກມັດຢູ່ນັ້ນໄປຫາກາຍປະຖາມະຫາປະໂລຫິດ.
²⁵ ຂະນະນັ້ນຊີໂມນເປີເຕກຳລັງຢືນຝັ່ງໄຟຢູ່. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖາມເປີເຕວ່າ, “ເຈົ້າເປັນສາວົກຂອງຄົນນັ້ນເຫມືອນກັນບໍ່ແມ່ນຫລື?” ເປີເຕປະຕິເສດວ່າ,
“ບໍ່ແມ່ນ.”²⁶ ຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ, ຊຶ່ງເປັນຜີນ້ອງກັບຄົນທີ່ເປີເຕຝັນຫຼຸຂາດກໍຖາມວ່າ,
“ຂ້ອຍເຫັນເຈົ້າກັບຄົນນັ້ນໃນສວນບໍ່ແມ່ນຫລື?”²⁷ ເປີເຕປະຕິເສດອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ແລະທັນໃດນັ້ນໄກ່ກໍຂັ້ນ
²⁸ ແລ້ວພວກເຂົາກໍພາພຣະເຢຊູອອກຈາກເຮືອນຂອງກາຍປະຖາມໄປຍັງສານປົກຄອງ ຂະນະນັ້ນຍັງເປັນເວລາເຊົ້າມືດ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສານນັ້ນ
ເພາະຢ້ານວ່າຈະບໍ່ສະອາດແລະຈະໄດ້ກິນປັດສະດາໄດ້. ²⁹ ປິລາດຈຶ່ງອອກມາຫາພວກເຂົາແລະຖາມວ່າ,
“ພວກທ່ານມີເລື່ອງອັນໄດ້ມາຟ້ອງຄົນນີ້?” ພວກເຂົາຕອບທ່ານວ່າ, “ຖ້າເຂົາບໍ່ເປັນຜູ້ຮ້າຍ, ພວກເຮົາກໍຄົງຈະບໍ່ມອບຕົວລາວໄວ້ໃຫ້ທ່ານ.”
³¹ ປິລາດກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈຶ່ງເອົາຄົນນີ້ໄປພິພາກສາຕາມກົດໝາຍຂອງພວກທ່ານເອງເຖິດ” ພວກເຂົາຈຶ່ງຮຽນວ່າ, “ກົດ-
ໝາຍຫ້າມພວກເຮົາປະຫານຊີວິດຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ.”³² ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ເປັນຈິງຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະສິ້ນພຣະຊົນແບບໃດ.
³³ ປິລາດຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນສານປົກຄອງອີກ ແລະເອີ້ນພຣະເຢຊູມາແລ້ວຖາມວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງພວກຢິວຫລື?”³⁴ ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ,
“ທ່ານຖາມຢ່າງນັ້ນຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານເອງ ຫລືວ່າຄົນອື່ນບອກທ່ານເຖິງເລື່ອງຂອງເຈົ້າ?”³⁵ ປິລາດຫຼຸນຕອບວ່າ, “ເຈົ້າເປັນຢິວຫລື?”
ຊົນຊາດຂອງເຈົ້າເອງແລະພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດໄດ້ມອບເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ. ເຈົ້າເຮັດອັນໃດ?”
³⁶ ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ຮາຊະອຳນາດຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງໂລກນີ້ ຖ້າຮາຊະອຳນາດຂອງເຈົ້າມາຈາກໂລກນີ້ ຄົນຂອງເຈົ້າກໍຄົງຈະຕໍ່-
ສູ້ບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າຖືກມອບໄວ້ແກ່ພວກຢິວ ແຕ່ຮາຊະອຳນາດຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກນີ້.”³⁷ ປິລາດຈຶ່ງຫຼຸນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນເຈົ້າເປັນກະສັດຕິ?” ພຣະ-
ເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້າວ່າເຈົ້າເປັນກະສັດ. ເພາະເຫດນີ້ເຈົ້າຈຶ່ງເກີດມາ, ແລະເຂົ້າມາໃນໂລກ ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຄວາມຈິງ. ທຸກຄົນທີ່-
ເປັນຝ່າຍຄວາມຈິງຍ່ອມຝັ່ງສ່ຽງຂອງເຈົ້າ.”
³⁸ ປິລາດຫຼຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຄວາມຈິງຄືອັນໃດ?” ເມື່ອຖາມຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ປິລາດກໍອອກໄປຫາພວກຢິວອີກ ແລະບອກພວກເຂົາວ່າ,
“ເຈົ້າບໍ່ເຫັນວ່າຄົນນີ້ມີຄວາມຜິດ.”³⁹ ແຕ່ພວກທ່ານມີທຳນຽມໃຫ້ເຈົ້າປ່ອຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ພວກທ່ານໃນເທສະການປັດສະດາ ທ່ານຢາກໃຫ້ເຈົ້າປ່ອຍກະ-
ສັດຂອງພວກຢິວຫລື?”⁴⁰ ພວກເຂົາຮ້ອງຕອບວ່າ, “ຢ່າປ່ອຍຄົນນີ້ ແຕ່ໃຫ້ປ່ອຍບາຣາບາ.” ສ່ວນບາຣາບານັ້ນເປັນໂຈນ.

19 ¹ ແລ້ວປິລາດຈຶ່ງໃຫ້ເຈົ້າພຣະເຢຊູໄປ ແລະຂ້ຽນຕີພຣະອົງ.² ພວກທະຫານໄດ້ເອົາມົງກຸດຫນາມ ສູບໃສ່ພຣະສ່ຽນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ
ໃຫ້ພຣະອົງຄຸມເສື້ອສີມ່ວງ.³ ແລ້ວພວກເຂົາກໍມາຫາພຣະອົງຫຼຸນວ່າ, “ຂ້າແຕ່ກະສັດຂອງພວກຢິວ! ຂໍຊົງພຣະຈະເຣີນ” ແລ້ວພວກເຂົາກໍຕົບພຣະ-
ພິກຂຸພຣະອົງ.

⁴ ແລ້ວປິລາດກໍອອກໄປດ້ານນອກອີກ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຮົາພາຄົນນີ້ອອກມອບໃຫ້ພວກທ່ານ
ເພາະຮູ້ວ່າເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດຈັກປະການໃນຕົວເພີນເລີຍ.”⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງສະເດັດອອກມາ, ສວມພວງມະລັຍທີ່ເຮັດດ້ວຍເຄືອຫນາມນັ້ນ ແລະ
ຊົງຄຸມດ້ວຍເສື້ອສີມ່ວງ. ປິລາດກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງຊາຍຄົນນີ້ແມ່!”⁶ ເມື່ອພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກເຈົ້າຫນ້າທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະ-
ອົງເຂົ້າກໍໂຮ່ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ຄິງມັນ, ຄິງມັນເສັ້ນ!” ປິລາດກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈຶ່ງພາເຂົາໄປຄິງເອົາເອງ,
ເພາະຝ່າຍເຈົ້າບໍ່ເຫັນວ່າເຂົາມີຄວາມຜິດເລີຍ.”

⁷ ພວກຢິວໄດ້ຕອບທ່ານວ່າ, “ພວກເຮົາມີກົດໝາຍ, ແລະ ຕາມກົດໝາຍນັ້ນ ຄົນນີ້ຄວນຕາຍ ເພາະມັນຕັ້ງຕົວເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະ-
ເຈົ້າ.”⁸ ເມື່ອປິລາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານກໍຕົກໃຈຢ້ານຫລາຍຂຶ້ນ. ທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນສານປົກຄອງອີກ ແລະ ໄດ້ຫຼຸນຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ເຈົ້າມາຈາກໃສ?”
ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕອບປະການໃດ.

¹⁰ ປິລາດຈຶ່ງຫຼຸນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າກັບເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າ ເຮົາມີສິດອຳນາດຈະປ່ອຍເຈົ້າໄດ້, ແລະ
ມີສິດອຳນາດຄິງເຈົ້າໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້?”¹¹ ພຣະເຢຊູຕອບເຂົາວ່າ, “ທ່ານບໍ່ມີສິດອຳນາດເຫນືອເຮົາ ເວັ້ນແຕ່ອຳນາດທີ່ປຣະ-
ທານແກ່ທ່ານມາຈາກເບື້ອງເທິງ. ເພາະເຫດນີ້, ຄົນທີ່ມອບເຮົາໄວ້ກັບທ່ານຈຶ່ງມີຄວາມຜິດບາບຫລາຍກວ່າທ່ານ.”

¹² ດ້ວຍຄຳຕອບນີ້, ປິລາດກໍໄດ້ຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະປ່ອຍພຣະອົງ, ແຕ່ພວກຢິວໄດ້ໂຮ່ຮ້ອງສ່ຽງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ຖ້າທ່ານປ່ອຍຄົນນີ້,
ທ່ານກໍບໍ່ເປັນມິດຂອງກາຍຊາ. ທຸກຄົນທີ່ຕັ້ງຕົວເປັນກະສັດກໍຕ້ານກາຍຊາ.”¹³ ເມື່ອປິລາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈຶ່ງພາພຣະເຢຊູອອກມາ ແລ້ວນັ່ງບັນລັງພິ-
ພາກສາໃນບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າ “ເຕີນປູຫີນ” ພາສາເຮັບເຮືອເອີ້ນວ່າ “ຄັບບາທາ.”

¹⁴ ປັດນີ້ວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດແຈ່ງປັດສະດາ ເວລາປະມານທ່ຽງວັນ, ປິລາດກ່າວກັບພວກຢິວວ່າ “ນີ້ຄືກະ-
ສັດຂອງພວກທ່ານ!”¹⁵ ພວກເຂົາໂຮ່ຮ້ອງສ່ຽງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ເອົາມັນໄປ, ເອົາມັນໄປ, ເອົາໄປຄິງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ!” ປິລາດຖາມພວກເຂົາວ່າ,
“ຈະໃຫ້ເຈົ້າຄິງກະສັດຂອງພວກທ່ານຫລື?” ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດອື່ນເວັ້ນແຕ່ກາຍ-
ຊາ.”¹⁶ ແລ້ວປິລາດກໍມອບພຣະເຢຊູໃຫ້ເຂົາໄປຄິງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

¹⁷ ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງພາພຣະເຢຊູເຈົ້າອອກໄປ ແລະ ໃຫ້ພຣະອົງຊົງແບກເອົາໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອສະເດັດໄປເຖິງບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າ “ກະໂຫລກ-
ຫົວ” ພາສາເຮັບເຮືອເອີ້ນວ່າໂຄລະໂຄຫາ.¹⁸ ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຄິງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກັບອີກສອງຄົນ ຄົນລະຂ້າງ, ໂດຍມີພຣະເຢຊູຢູ່ທາງກາງ.

¹⁹ ປິລາດໃຫ້ຂຽນປ້າຍຕິດໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນອ່ານວ່າ: “ເຢຊູໂທນາຊາເຮັດ, ກະສັດຂອງຊາດຢິວ.”²⁰ ຄົນຢິວຫລາຍຄົນໄດ້ອ່ານປ້າຍນີ້
ເພາະບ່ອນທີ່ເຂົາຄິງພຣະເຢຊູນັ້ນຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງ. ປ້າຍນັ້ນຂຽນເປັນພາສາເຮັບເຮືອ, ພາສາໂຣມ, ແລະ ພາສາກຣີກ.

²¹ ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດຂອງຊາດຢິວຈຶ່ງຮຽນປິລາດວ່າ, “ຢ່າຂຽນວ່າ, ‘ກະສັດຂອງຊາດຢິວ’ ແຕ່ຂຽນວ່າ ‘ຄົນນີ້ບອກວ່າ ‘ເຈົ້າເປັນກະ-
ສັດຂອງຊາດຢິວ’.”²² ປິລາດຕອບວ່າ, “ສິ່ງໃດທີ່ເຮົາຂຽນແລ້ວກໍແລ້ວໄປ.”

²³ ເມື່ອພວກທະຫານຄິງພຣະເຢຊູໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເອົາເຄື່ອງຊົງຂອງພຣະອົງມາແບ່ງເປັນສີ່ພູດ, ໃຫ້ປັນກັນຜູ້ລະພູດ,
ແຕ່ເອົາເສື້ອຊັ້ນໃນພຣະອົງຊົງບໍ່ມີພູດ ຕໍາເປັນຜົນດຽວທັງຜົນ.²⁴ ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງປົກສາກັນວ່າ, “ເຮົາຢາຈົກແບ່ງກັນເຫາະ ແຕ່ໃຫ້ຈົກສະຫລາກກັນ
ຈະຮູ້ວ່າໃຜຈະໄດ້.” ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ເປັນໄປຕາມຂໍ້ພຣະຄໍາພິທີຂຽນໄວ້ວ່າ, “ເສື້ອຜ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເຂົາແບ່ງກັນ ແລະ ເສື້ອຂອງຂ້າພຣະອົງເຂົາຈົກສະ-
ຫລາກກັນ.”

²⁵ ພວກທະຫານເຮັດດັ່ງນັ້ນ ຄົນທີ່ຢືນຢູ່ຂ້າງຢືນຢູ່ຂ້າງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນມີມານດາ, ກັບນ້ຳສາວຂອງພຣະອົງ, ກັບ ນາງມາຣີ -
ອາເມັງຂອງກະໂລປາ, ແລະນາງມາຣີອາໄຫມັກດາລາ.²⁶ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຫັນມານດາຂອງພຣະອົງ ແລະສາວົກທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຢືນຢູ່ໃກ້ໆ, ພຣະ-
ອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບມານດາວ່າ, “ນາງເອີຍ, ນິຄົລູກຂອງທ່ານ!”²⁷ ແລ້ວພຣະອົງກ່າວກັບສາວົກຄົນນັ້ນວ່າ, “ນິຄົມານດາຂອງທ່ານ!”
ແລ້ວສາວົກຄົນນັ້ນກໍຮັບມານດາມາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນ.

²⁸ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ການຊົງຊາບວ່າບັດນິທຸກສິ່ງສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຈິງຕາມພຣະຄໍມຸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຫົວນັ້ນ.”²⁹ ທີ່ນັ້ນມີອ່າງໃສ່ເຫລົ້າແວງສົມວາງຢູ່, ພວກທະຫານຈຶ່ງເອົາຟອງນ້ຳຈຸ່ມເອົາເຫລົ້າແວງສົມ ສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ ແລະ ຍົກໄມ້ໃສ່ທີ່ພຣະ- ໂອດຂອງພຣະອົງ.³⁰ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຮັບເຫລົ້າແວງສົມແລ້ວ ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ, “ສຳເລັດແລ້ວ” ແລະ ເມື່ອຊົງກົມພຣະສຽນລົງສິ້ນພະຊົນ.
³¹ ວັນນັ້ນເປັນມື້ຈັດແຈ້ງ ພວກຍິງຈຶ່ງຂໍໃຫ້ປິລາດທຸບຂາຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຄຶງໃຫ້ຫັກ, ແລະ ເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ສິບນັ້ນຄ້າງຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງແຂນໃນວັນສະບາໂຕ (ເພາະວັນສະບາໂຕນັ້ນເປັນວັນສຳຄັນ).³² ດັ່ງນັ້ນ ພວກທະຫານຈຶ່ງທຸບຂາຂອງຜູ້ທີ່ຫນຶ່ງ ແລະ ຂາຂອງອີກຄົນຜູ້ທີ່ຖືກຄຶງຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ.
³³ ແຕ່ເມື່ອເຂົາມາເຖິງພຣະເຢຊູ, ແລະ ເຫັນວ່າພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ທຸບຂາຂອງພຣະອົງ.
³⁴ ແຕ່ແນວໃດກໍດີ, ທະຫານຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເອົາຫອກແຫງທີ່ຂ້າງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໂລຫິດກັບນ້ຳກໍໄຫລອອກມາທັນທີ.³⁵ ຄົນນັ້ນທີ່ເຫັນກໍເປັນພະຍານ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງລາວກໍເປັນຈິງ, ແລະ ລາວກໍຮູ້ວ່າພຣະອົງເວົ້ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອ.
³⁶ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເປັນຈິງ ຕາມຂໍ້ພຣະຄໍມຸທີ່ວ່າ “ກະດູກຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ຖືກຫັກເສັງຈັກເຫລັ້ມ.”³⁷ ແລະ ມີຂໍ້ພຣະຄໍມຸອີກຂໍ້ຫນຶ່ງວ່າ, “ພວກເຂົາຈະແນມເບິ່ງພຣະອົງຜູ້ທີ່ເຂົາແຫງ.”
³⁸ ຫລັງຈາກນັ້ນ ໂຢເຊັບໄທບ້ານອາຣີມາທາຍ ຊຶ່ງເປັນສາວົກຂອງພຣະເຢຊູ (ແຕ່ຢ່າງລັບໆ ເພາະຢ້ານພວກຍິງ) ກໍຂໍພຣະສິບພຣະເຢຊູຈາກປິລາດ ແລະ ປິລາດກໍອະນຸຍາດໃຫ້ ໂຢເຊັບຈຶ່ງມາອັນເຊີນພຣະສິບຂອງພຣະອົງໄປ.³⁹ ນີ້ໂກເດມ ຄົນທີ່ທຳອິດໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູເວລາກາງຄືນກໍມາ ທ່ານນຳເອົາເຄື່ອງຫອມປະສົມ ຄືຢາງໄມ້ກັບຫາງແຂ້ ຫນັກປະມານສາມສິບກິໂລ.
⁴⁰ ພວກເຂົາອັນເຊີນພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູລົງມາ ແລ້ວເອົາຜ້າປ່ານກັບເຄື່ອງຫອມຜັນພຣະສິບນັ້ນ, ຕາມທຳນຽມມັງສຸດສິບຂອງພວກຍິງ.
⁴¹ ອັນຫນຶ່ງໃນບ່ອນພຣະອົງຊົງຖືກຄຶງໄວ້ນັ້ນມີສວນໜຶ່ງ; ໃນສວນນັ້ນມີອຸບໂມງໃຫມ່ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ວາງສິບຜູ້ໃດຈັກເທືອ.
⁴² ເນື່ອງຈາກວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດແຈ້ງຂອງພວກຍິງ ແລະ ເນື່ອງຈາກວ່າອຸບໂມງນັ້ນຢູ່ໃກ້, ເຂົາຈຶ່ງບັນຈຸພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູໄວ້ທີ່ນັ້ນ.

20 ¹ ບັດນິໃນຕອນເຊົ້າວັນທຳອິດຂອງອາທິດ, ໃນຂະນະທີ່ຍັງມືດຢູ່, ມາຣີອາໄທມັກດາລາ ໄດ້ມາເຖິງອຸໂມງຝັ່ງສິບ ແລະ ນາງໄດ້ເຫັນກ່ອນຫົນທີ່ປິດປາກອຸບໂມງນັ້ນຖືກຍ້າຍອອກແລ້ວ.² ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຊີໂມນເປໂຕກັບສາວົກຄົນອື່ນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກແພງນັ້ນ, ແລະ ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ເຂົາເອົາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອອກຈາກອຸໂມງແລ້ວ, ແລະ ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາພຣະອົງໄປໄວ້ທີ່ໃດ.”
³ ເປໂຕຈຶ່ງອອກໄປທີ່ອຸບໂມງກັບສາວົກຄົນອື່ນນັ້ນ.⁴ ເຂົາທັງສອງຜ່ອມກັນແລ່ນ, ແຕ່ສາວົກຄົນນັ້ນແລ່ນໄວກວ່າເປໂຕຈຶ່ງມາຮອດອຸບໂມງກ່ອນ.
⁵ ລາວກົມລົງແນມເບິ່ງເຫັນຜ້າປ່ານກອງຢູ່ ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປຂ້າງໃນ.
⁶ ຊີໂມນເປໂຕຕາມຫລັງມາກັບມາຮອດ ແລ້ວເຂົ້າໄປໃນອຸໂມງເຫັນຜ້າປ່ານກອງຢູ່.⁷ ສ່ວນຜ້າປິກພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນ ແຕ່ພັບໄວ້ຕ່າງຫາກ.
⁸ ສ່ວນສາວົກຄົນນັ້ນທີ່ມາເຖິງກ່ອນ, ກໍໄດ້ເຂົ້າໄປເຫມືອນກັນ ກໍເຫັນແລະເຊື່ອ.⁹ ແຕ່ໃນຂະນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄໍມຸທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ ພຣະ- ອົງຈະຕ້ອງເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ.¹⁰ ແລ້ວສາວົກທັງສອງນັ້ນກໍກັບໄປຍັງບ້ານຂອງຕົນ.
¹¹ ສ່ວນມາຣີອາຍິນຮ້ອງໃຫ້ຢູ່ນອກອຸໂມງ. ຂະນະທີ່ຍັງຮ້ອງໃຫ້ຢູ່, ນາງກົມຫລຽວໄປທາງອຸໂມງ.
¹² ແລະ ແລເຫັນເຫວະດາສອງຕີນນັ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາວາງພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູ ຕີນຫນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງຫົວ, ອີກຕີນຫນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະບາດ.¹³ ເຫ- ວະດາທັງສອງເວົ້າກັບມາຣີອາວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໃຫ້ເຮັດຫຍັງ?” ນາງຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາເອົາພຣະສິບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄປ, ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາໄປວາງໄວ້ບ່ອນໃດ.”
¹⁴ ເມື່ອມາຣີອາເວົ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ນາງຫລຽວຫລັງກັບມາ ແລະ ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ: ເຈົ້າຍິນຢູ່, ແຕ່ນາງບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງ.¹⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຖາມວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໃຫ້ເຮັດຫຍັງ?” ເຈົ້າຊອກຫາຜູ້ໃດ?” ນາງຄິດວ່າພຣະອົງແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ທ່ານເອີຍ, ຖ້າທ່ານເອົາສິບພຣະອົງໄປ, ຂໍບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າເອົາພຣະອົງໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ, ຂ້ານ້ອຍຈະໄປເອົາພຣະອົງໄປ”
¹⁶ ພຣະເຢຊູກ່າວກັບນາງວ່າ, “ມາຣີອາເອີຍ” ມາຣີອາກໍຫັນຫນ້າມາ, ແລະ ຫຼຸນພຣະອົງເປັນພາສາເຮັບເຮົ້ວ, “ຮັບໂບນີ” (ທີ່ແປວ່າ “ພຣະອາຈານ”).
¹⁷ ພຣະເຢຊູກ່າວກັບນາງວ່າ, “ຢ່າແຕະຕ້ອງເຮົາ, ເພາະເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາ, ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາພວກຜີນ້ອງຂອງເຮົາ ແລະ ບອກເຂົາວ່າ ເຮົາກໍາລັງຈະຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ແລະ ພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ ໄປຫາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.”¹⁸ ມາຣີ- ອາຊາວມັກດາລາຈຶ່ງໄປບອກພວກສາວົກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ,” ແລະ ນາງກໍເລົ່າໃຫ້ພວກເຂົາວ່າ ພຣະ- ອົງໄດ້ກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ.
¹⁹ ຄຳວັນນັ້ນເປັນວັນອາທິດ, ເມື່ອສາວົກອັດປະຕູຫ້ອງທີ່ເຂົາຢູ່ເພາະຢ້ານພວກຍິງ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍສະເດັດເຂົ້າມາ ແລະ ຊົງຍືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈຶ່ງດຳລົງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ.”²⁰ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຂົາເບິ່ງພຣະຫັດ ແລະ ຂ້າງຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພວກສາວົກເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວກໍມີຄວາມຍິນດີ.
²¹ ພຣະເຢຊູກ່າວກັບເຂົາອີກວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈຶ່ງດຳລົງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ. ພຣະບິດາຊົງໃຊ້ເຮົາມາຢ່າງໃດ, ເຮົາກໍໃຊ້ພວກທ່ານໄປຢ່າງນັ້ນ.”²² ເມື່ອພຣະ- ອົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວ, ຈຶ່ງຊົງເປົາລົມຫາຍໃຈເຫນືອພວກເຂົາ ແລະ ບອກວ່າ, “ຈຶ່ງຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຖິດ.²³ ຖ້າພວກທ່ານຈະຍົກຜິດບາບຂອງຜູ້ໃດ, ຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ນັ້ນກໍຈະໄດ້ຮັບການຍົກເສັງ; ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຍົກຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຢູ່ກັບຜູ້ໃດ, ບາບຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະພິຍ.”
²⁴ ໂທມາ, ທີ່ເອີ້ນກັນວ່າ ດິດມັດຊຶ່ງເປັນສາວົກຜູ້ຫນຶ່ງໃນສິບສອງຄົນນັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາ.²⁵ ສາວົກອື່ນໆຈຶ່ງບອກໂທມາວ່າ, “ເຮົາເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ.” ແຕ່ໂທມາຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ເຫັນຮອຍຕະປູທີ່ຝາພຣະຫັດ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ເອົານິ້ວມືຂອງຂ້ອຍແປະໃສ່ຮອຍຕະປູນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ເອົາມືຂອງຂ້ອຍແປະໃສ່ຂ້າງເພີນແລ້ວ, ຂ້ອຍຈະບໍ່ເຊື່ອ.”
²⁶ ຄັນລ່ວງໄປແປດວັນແລ້ວ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ຮ່ວມກັນທີ່ເຮືອນນັ້ນອີກ ແລະ ໂທມາກໍຢູ່ກັບພວກເຂົາດ້ວຍ. ປະຕູກໍອັດໄວ້ແລ້ວ, ແຕ່ພຣະເຢຊູສະ- ເດັດເຂົ້າມາແລະຊົງຍືນຢູ່ທ່າມກາງເຂົາກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈຶ່ງດຳລົງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ.”²⁷ ແລ້ວພຣະອົງກ່າວກັບໂທມາວ່າ, “ຈຶ່ງເດີນມືຂອງທ່ານມາລູບທີ່ນີ້ ແລະ ເບິ່ງທີ່ຝາມືຂອງເຮົາ ເດີມຂອງທ່ານມາຄຳໃສ່ຂ້າງຂອງເຮົາ ຢ່າສົງສັຍເລີຍ ແຕ່ຈຶ່ງເຊື່ອ.”
²⁸ ໂທມາຫຼຸນຕອບວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ.”²⁹ ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕໍ່ລາວວ່າ, “ເພາະທ່ານເຫັນເຮົາທ່ານຈຶ່ງເຊື່ອຫລື? ຄົນທີ່ບໍ່ເຫັນເຮົາແຕ່ເຊື່ອກໍເປັນສຸກ.”
³⁰ ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດຫມາຍສຳຄັນອື່ນໆ ອີກຫລາຍປະການຕໍ່ຫນ້າພວກສາວົກ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຈົດໄວ້ໃນຫນັງສືເຫລົ່ານີ້.³¹ ແຕ່ການທີ່ຈົດບັນທຶກເຫດ- ການເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ກໍເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອມີຄວາມເຊື່ອ ແລ້ວທ່ານກໍມີຊີວິດໂດຍພຣະ- ນາມຂອງພຣະອົງ.

21¹ ພາຍຫລັງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສະແດງພຣະອົງແກ່ພວກສາວົກອີກຄັ້ງຫນຶ່ງທີ່ທະເລຕີເບເຣັວ. ພຣະອົງຊົງສະແດງພຣະອົງຢ່າງນີ້ຄື: ຊີໂມນເປໂຕ ຜ່ອມກັບໂທມາທີ່ເອີ້ນວ່າດິດມັດ, ນະທານາເອັ້ນໄທຢານການາ ໃນແຂວງຄາລີເລ, ແລະ ລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຊເບດາຍ, ແລະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູອີກສອງຄົນ ກຳລັງຢູ່ດ້ວຍກັນ.² ຊີໂມນເປໂຕໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໄປຫາປາ” ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເຮົາຈະໄປນຳ” ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ອອກໄປລົງເຮືອ, ແຕ່ຄົນນັ້ນເຂົາຈັບປາບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

³ ບັດນີ້, ເມື່ອເຖິງຮຸ່ງເຮົາ ພຣະເຢຊູຊົງຢືນຢູ່ທີ່ຝັ່ງ, ແຕ່ພວກສາວົກບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ.⁴ ເພາະພຣະເຢຊູຊົງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ລູກເອີຍ, ພວກເຈົ້າມີຫຍັງຈະກິນ?” ເຂົາຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີ”⁵ ພຣະອົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ “ຈົ່ງໂຍນມອງລົງເບື້ອງຂວາເຮືອແລ້ວຈະໄດ້ປາ” ເຂົາຈຶ່ງໂຍນມອງລົງແລະ ກໍ່ໄດ້ປາຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຈົນຕຶງມອງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້.

⁶ ແລ້ວພວກສາວົກ ຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກ ບອກເປໂຕວ່າ, “ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ເມື່ອຊີໂມນເປໂຕໄດ້ຍິນວ່າ ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ຈັບເອົາເສືອມານຸ່ງ (ເພາະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ນຸ່ງເຄືອງ), ແລ້ວກໍ່ໂຕນລົງນ້ຳທະເລ.⁸ ແຕ່ພວກສາວົກຄົນອື່ນໆນັ້ນໄດ້ນຸ່ງເສືອມາ, (ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຢູ່ຈາກຝັ່ງຫລາຍ, ໄກປະມານຫນຶ່ງຮ້ອຍແມັດເທົ່ານັ້ນ),⁹ ເມື່ອພວກເຂົາຂຶ້ນເຖິງຝັ່ງກໍ່ເຫັນຖ່ານຕິດໄຟຢູ່, ມີປາວາງຢູ່ຂ້າງເທິງ, ແລະ ມີເຂົາຈີດ້ວຍ.

¹⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເອົາປາທີ່ຫາກໍ່ໄດ້ມີກິນມາບາງໂຕ.”¹¹ ຊີໂມນເປໂຕຈຶ່ງລົງໄປໃນເຮືອ ແລ້ວຕຶງມອງຂຶ້ນຝັ່ງ, ມອງນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍປາໂຕໃຫຍ່ໆ; ມີຫນຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບສາມໂຕ, ເຖິງວ່າຈະມີປາຫລາຍປານນັ້ນມອງກໍ່ບໍ່ຂາດ.

¹² ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ມາຮັບປະທານອາຫານເຂົ້ານຳກັນເທາະ.” ພວກສາວົກບໍ່ມີໃຜກ້າຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານເປັນໃຜ?” ເພາະພວກເຂົາຊົງຢູ່ຢູ່ແລ້ວວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຂົ້າມາ, ໄດ້ຈັບເອົາເຂົ້າຈີ, ແລະ ເອົາໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ ຈັບເອົາປາ ແລະ ຢາຍປາໃຫ້ເຫມືອນກັນ.¹⁴ ນີ້ເປັນເທື່ອທີສາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສະແດງພຣະອົງແກ່ພວກສາວົກ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງຖືກຊົງເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ.

¹⁵ ເມື່ອຮັບປະທານອາຫານເຂົ້າແລ້ວ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຊີໂມນເປໂຕວ່າ, “ຊີໂມນລູກໂຢຮັນເອີຍ, ທ່ານຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່?” ເປໂຕທູນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ “ໂດຍພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງ.” ພຣະອົງກ່າວສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງດູລູກແກະຂອງເຮົາເຖິດ.”¹⁶ ພຣະອົງກ່າວກັບເຂົາເທື່ອທີສອງວ່າ, “ຊີໂມນລູກໂຢຮັນເອີຍ, ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ່?” ເປໂຕທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ໂດຍພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງ.” ພຣະອົງກ່າວສັ່ງກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງດູແກະຂອງເຮົາເຖິດ.”

¹⁷ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບເປໂຕເທື່ອທີສາມວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງຊາບທຸກສິ່ງ ພຣະອົງຊົງຮູ້ດີວ່າຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງ” ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວສັ່ງກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງດູແກະຂອງເຮົາເຖິດ.”¹⁸ ເຮົາບອກໃນຄວາມຈິງ, ຕາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ, ເມື່ອທ່ານຍັງຫນຸ່ມ, ທ່ານກໍ່ຄາດແອວຂອງທ່ານ ແລະ ຍ່າງຫຼັງໄປມາໃສ່ຕາມໃຈເຈົ້າມັກ, ແຕ່ເມື່ອເຖົ້າແລ້ວ, ທ່ານຈະຢຽດມືອອກ, ແລະ ຈະມີຄົນອື່ນມາຄາດແອວທ່ານ ແລະ ລູກພາໄປບ່ອນເຈົ້າບໍ່ປາຖນາຈະໄປ.”

¹⁹ ບັດນີ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ເຫັນວ່າເປໂຕຈະຖວາຍພຣະກຽດແຕ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຕາຍຢ່າງໃດ. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບເປໂຕວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາເຖິດ.”

²⁰ ເປໂຕໄດ້ຫລຽວຄືນຫລັງ ແລະ ໄດ້ເຫັນສາວົກຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກກຳລັງຕາມພວກເຂົາມາ, ຄືຜູ້ທີ່ເນີງກາຍລົງອີງຂ້າງຂອງພຣະອົງເມື່ອຮັບປະທານອາຫານຄຳ ແລະ ໄດ້ທູນຖາມວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ, ຄົນທີ່ທ່ານຍົດພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ?”²¹ ເມື່ອເປໂຕໄດ້ເຫັນສາວົກຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ທູນຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄົນນີ້ຈະເປັນຢ່າງໃດ?”

²² ພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບກັບເຂົາວ່າ, “ຖ້າເຮົາຢາກໃຫ້ເຂົາຢູ່ຈົນກວ່າເຮົາຈະມາ, ມັນກ່ຽວຫຍັງກັບທ່ານ? ຈົ່ງຕາມເຮົາມາເຖິດ.”²³ ເພາະສັນນັ້ນ, ຂໍຄວາມນິທິວ່າສາວົກຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຕາຍຈົ່ງຊ່າລີກັນໄປທາມກາງພວກພື້ນຖານ. ພຣະເຢຊູກໍ່ບໍ່ໄດ້ກ່າວກັບເປໂຕວ່າ ສາວົກຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຕາຍ, ແຕ່ກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຮົາຢາກໃຫ້ເຂົາຢູ່ຈົນກວ່າເຮົາຈະມາ ມັນກ່ຽວຫຍັງກັບທ່ານຫນ້າ?”

²⁴ ສາວົກຜູ້ນີ້ແຕ່ລະຄົນເປັນພະຍານເຖິງເຫດການເຫລົ່ານີ້, ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບັນທຶກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້, ແລະ ພວກເຮົາຊາບວ່າຄຳພະຍານຂອງເຂົາເປັນຄວາມຈິງ.²⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຮັດສິ່ງອື່ນໆອີກຫລາຍຢ່າງ. ຖ້າຈະຂຽນໃຫ້ຫມົດທຸກສິ່ງ, ຂ້າພຣະເຈົ້າຄາດວ່າຫມົດທັງໂລກກໍ່ບໍ່ພໍໄວ້ ໃນຫນຶ່ງ-ສິ່ງທີ່ຈະຂຽນນັ້ນ.

ກິດຈະການ

1¹ ໂອຟິໂລ, ໃນໜັງສືທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນກ່ອນໜ້ານີ້, ທີ່ໄດ້ບອກທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ຊົງເລີ່ມຕົ້ນເຮັດ ແລະ ສັງສອນ, ຈົນເຖິງມີພຣະອົງຖືກຮັບຂຶ້ນໄປ, ຫລັງຈາກພຣະອົງກ່າວສັ່ງຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ ກັບບັນດາອົກຄະສາວົກທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້.

³ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງທຶນທຸກທໍລະມານມາແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງປະກົດພຣະອົງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ກັບພວກເຂົາດ້ວຍຫລັກຖານຫລາຍປະການ. ພຣະອົງຊົງປະກົດແກ່ພວກເຂົາເປັນເວລາສີ່ສິບວັນ, ແລະ ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁴ ເມື່ອພຣະອົງຊົງປະຊຸມຮ່ວມກັບພວກເຂົາ, ພຣະອົງສັ່ງພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ອອກຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ໃຫ້ລໍຖ້າຮັບຕາມຄຳສັ່ນຍາຂອງພຣະບິດາເຈົ້າ, ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, “ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຈາກຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວວ່າ. ໂຢຮັນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ, ແຕ່ອີກບໍ່ດົນພວກທ່ານຈະໄດ້ບັບຕິສະມາໃນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ.”

⁶ ເມື່ອພວກເຂົາມາປະຊຸມຮ່ວມກັນ ພວກເຂົາກ່າວຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ນີ້ເປັນເວລາທີ່ພຣະອົງຈະຕັ້ງຣາຊະອານາຈັກຂຶ້ນໃໝ່ໃຫ້ກັບຊົນຊາດ ອິດສະຣາເອນບໍ່?”⁷ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນວຽກງານຫຍັງຂອງທ່ານທີ່ຈະຮູ້ເວລາ ແລະ ຍາມກຳນົດທີ່ພຣະບິດາເຈົ້າກຳນົດໄວ້ໂດຍສິດທິອຳນາດຂອງພຣະອົງເອງ.⁸ ແຕ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຮິດອຳນາດ, ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າລົງມາເທິງທ່ານ, ແລະ ພວກທ່ານຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ ທັງໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຫົວແຂວງ ຢູດາຍ, ແລະ ຫົວແຂວງຊາມາເຣຍ, ແລະ ຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.”

⁹ ເມື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງກ່າວເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຂະນະທີ່ພວກເຂົາຫລຽວເບິ່ງທ້ອງຟ້າ, ພຣະອົງກໍ່ຖືກຮັບຂຶ້ນໄປ, ແລະມີເມກມາບິດບັງພຣະອົງຈາກສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ.¹⁰ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງແນມເບິ່ງທ້ອງຟ້າ ຕອນທີ່ພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນໄປ, ທັນໃດນັ້ນ, ມີຊາຍສອງຄົນນຸ່ງເຄືອງຂາວຢືນຢູ່ຂ້າງພວກເຂົາ.¹¹ ພວກເຂົາຖາມວ່າ, “ທ່ານຊາວຄາລີເລທັງຫລາຍ, ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຢືນຢູ່ຟ້າສະຫວັນຢູ່ທີ່ນີ້? ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງນີ້ຖືກຮັບຂຶ້ນໄປທີ່ຟ້າສະຫວັນ, ຈະສະເດັດກັບຄືນມາໃນລັກສະນະດຽວກັບທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະອົງສະເດັດໄປທີ່ສະຫວັນ.”

¹² ພວກສາວົກກໍ່ໄດ້ອອກຈາກພູເຂົາຫມາກກອກເຫດກັບໄປທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຊຶ່ງໄກປະມານຫນຶ່ງຮ້ອຍກິໂລແມັດ.¹³ ເມື່ອພວກເພິ່ນມາຮອດ, ພວກເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນໄປຫ້ອງຊັ້ນເທິງ, ທີ່ພວກເພິ່ນເຄີຍພັກອາໄສຢູ່. ພວກສາວົກລວມມີເປໂຕ, ໂຢຮັນ, ຢາໂກໂບ, ອັນດອກ, ຟິລິບ, ໂທມາ, ບາຣະໂທໂລມາຍ, ມັດທາຍ, ຢາໂກໂບ ລູກຊາຍຂອງອາລະຟາຍ, ຊີໂມນ ພວກຄົນຫົວຮຸນແຮງ, ແລະ ຢູດາ ລູກຊາຍຂອງຢາໂກໂບ.

¹⁴ພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ, ໃນຂະນະທີ່ພວກສາວິກຍັງອະທິຖານຢ່າງຮ້ອນຮົນ. ລວມທັງພວກຜູ້ຍິງ, ມາຣິແມ່ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແລະ ບັນດານັກອຸຊາຍຂອງພຣະອົງ.

¹⁵ໃນເວລານັ້ນເປໂຕໄດ້ຍື່ນຂຶ້ນທ່າມກາງພວກພີນ້ອງ, ປະມານ 120 ຄົນ, ແລະກ່າວວ່າ, ¹⁶"ອ້າຍເຄືອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຈຳເປັນຈະຕ້ອງສຳເລັດຕາມພຣະຄຳພີ, ທີ່ພຣະວິນ ຍານບໍ່ຮູ້ສູດເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ ໂດຍຜ່ານທາງກະສັດດາວິດກ່ຽວກັບຢູດາ, ທີ່ນຳທາງໃຫ້ກັບພວກຄົນທີ່ມາຈັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁷ເພາະວ່າລາວເປັນຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຮົາ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຜົນທະກິດນີ້ເຊັ່ນກັນ." ¹⁸(ຕອນນີ້ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ເອົາຄຳຕອບແທນໄປຊື່ທຶນຕອນໜຶ່ງ ທີ່ລາວໄດ້ຮັບຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວ, ແລະ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນລາວໄດ້ລົມຫົວຝາດລົງ, ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງລາວແຕກ, ແລະ ລຳໄສ້ກໍໄລ່ອອກມາທັງໝົດ.

¹⁹ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນພົນຕົນນັ້ນຕາມພາສາຂອງພວກເຂົາວ່າ "ອະເກັນດາມາ," ນັ້ນຄື "ທຶນາເລືອດ.")

²⁰ເພາະວ່າມີຂຽນໄວ້ໃນພຣະທຳ ເພງສັນລະເສີນວ່າ, 'ຂໍໃຫ້ທີ່ຢູ່ຂອງລາວຫວ່າງເປົາ, ແລະ ຢ່າໃຫ້ມີໃຜອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນ';

'ຂໍໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງມາຍຶດຕຳແໜ່ງການເປັນຜູ້ນຳຂອງລາວ.'

²¹ເພາະສະນັ້ນ, ຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຄົນໜຶ່ງ ໃນບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຮົາຕະຫລອດເວລາທີ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາ ແລະ ອອກໄປໃນທ່າມກາງພວກເຮົາ, ²²ເລີ້ມຕັ້ງແຕ່ການບັບຕີສະມາຂອງໂຢຮັນຈິນຮອດມືທີ່ພຣະອົງຖືກຮັບຂຶ້ນໄປຈາກພວກເຮົາ, ເຊິ່ງຕ້ອງເປັນພະຍານຮ່ວມກັບພວກເຮົາໃນການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ. ²³"ພວກເຂົາຈຶ່ງສະເໜີຊື່ຊາຍສອງຄົນຄື, ໂຢເຊັບ ທີ່ເອີ້ນວ່າ ບາຣະຊາບາ, ຜູ້ທີ່ມີຊື່ເອີ້ນອີກວ່າ ຢູສະໂຕ, ແລະ ມັດເທຍ.

²⁴ພວກເຂົາຈຶ່ງອະທິຖານ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ຈິດໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນ, ຂໍພຣະອົງຊົງໃຜດເປີດເຜີຍວ່າຄົນໃດໃນສອງຄົນນີ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກ. ²⁵ໃຫ້ຮັບໜ້າທີ່ໃນວຽກງານຮັບໃຊ້ນີ້ ແລະ ເປັນອີກຄະສາວິກແທນຢູດາທີ່ໄດ້ຫລົງຜິດໄປຢູ່ໃນບ່ອນຂອງລາວແລ້ວ." ²⁶ພວກເຂົາຈຶ່ງສະຫລາກ, ແລະ ສະຫລາກນັ້ນກໍຕົກໃສ່ ມັດເທຍ, ແລ້ວລາວໄດ້ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນກຸ່ມອີກຄະສາວິກສິບເອັດຄົນນັ້ນ.

2

¹ເມື່ອວັນເພັດຕະສະເຕໄດ້ມາເຖິງ, ພວກສາວິກເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນບ່ອນດຽວກັນ. ²ໃນຫົນໃດນັ້ນ ມີສຽງຈາກຝ້າສະຫວັນຄ້າຍຄືສຽງພາຍຸແຮງກ້າ, ດັງກ້ອງໄປຫົວເອື້ອນທີ່ພວກເພີນກຳລັງນັ່ງຢູ່. ³ພວກເພີນໄດ້ເຫັນໄຟລັກສະນະຄືກິບລິນ, ແຜ່ກະຈາຍຢູ່ເທິງພວກທ່ານແຕ່ລະຄົນ.

⁴ພວກເພີນທຸກຄົນກໍເຕັມລືນໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສູດເຈົ້າ ແລະ ເລີ້ມເວົ້າພາສາອື່ນໆ, ຕາມທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສູດເຈົ້າຊົງໃຫ້ພວກທ່ານເວົ້າ.

⁵ຊາວຢິວທີ່ອາໄສຢູ່ນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ຄົນທີ່ຢາກເກງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ມາຈາກທຸກປະເທດທົ່ວໃຕ້ຝ້າ. ⁶ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງນີ້, ຄົນຫລວງຫຼາຍຈຶ່ງພາກັນມາ ແລະ ຮູ້ສຶກສັບສົນເພາະວ່າທຸກຄົນທ່າງໄດ້ຍິນພວກເພີນເວົ້າພາສາທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນເອງ. ⁷ພວກເພີນອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ປະຫລາດໃຈ, ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ເປັນຄວາມຈິງບໍ່, ຄົນທີ່ກຳລັງເວົ້າບໍ່ໄດ້ແມ່ນຊາວຄາລິເລກັນທຸກຄົນ?"

⁸ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຍິນພວກທ່ານ, ແຕ່ລະຄົນເວົ້າພາສາທ້ອງຖິ່ນຂອງພວກເຮົາ? ⁹ເຊິ່ງແມ່ນຊາວປາເທຍ, ຊາວເມເດຍ, ແລະຊາວເອລາມ, ແລະຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດແດນ ເມໂຊໂປຕາເມຍ, ໃນແຂວງຢູດາຍ, ແລະແຂວງກາປາໂດເກຍ, ໃນແຂວງປິນໂຕ, ແລະ ແຂວງເອເຊຍ, ¹⁰ໃນແຂວງ ຟິເລຍ ແລະ ແຂວງປາຟິເລຍ, ໃນປະເທດເອຢິບແລະບາງສ່ວນຂອງເມືອງລີເບຍ ເຊິ່ງຂຶ້ນກັບເມືອງກິລິເນນ, ແລະຄົນທີ່ມາຢາມຈາກນະຄອນໂຣມ.

¹¹ຊາວຢິວແລະພວກຄົນທີ່ເຂົ້າລັດທີ່ຊາວຢິວ, ຊາວກະເຣເຕ ແລະ ຊາວອາຣາເບຍ, ພວກເຮົາຕ່າງກໍໄດ້ຍິນພວກທ່ານເວົ້າ

ກ່ຽວກັບວຽກງານຮັບໃຊ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພາສາທ້ອງຖິ່ນຂອງເຮົາເອງ.

¹²ພວກເພີນຈຶ່ງປະຫລາດໃຈ ແລະ ສົງໄສ; ແລະເວົ້າກັນວ່າ, "ນິໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?" ¹³ແຕ່ບາງຄົນເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍວ່າ,

"ພວກເຂົາເມົາເຫລົ່າແຂງໃໝ່."

¹⁴ແຕ່ເປໂຕຍື່ນຂຶ້ນພ້ອມກັບອີກຄະສາວິກສິບເອັດຄົນ, ແລ້ວກ່າວຕອບພວກເຂົາດ້ວຍສຽງດັງວ່າ, "ທ່ານຊາວຢູດາຍ ແລະ ທ່ານທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ຂໍທ່ານຈົ່ງຮູ້ເລື່ອງນີ້; ຕັ້ງໃຈຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ¹⁵ເພາະວ່າຄົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເມົາດັງທີ່ທ່ານຄິດ, ເພາະວ່າຕອນນີ້ເປັນເວລາເກົ່າໂມງເຊົ້າເທົ່ານັ້ນ.

¹⁶ແຕ່ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນຕາມຄຳທີ່ ໂຢເອນ ຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: ¹⁷"ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, 'ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ,'

ເຮົາຈະຖອກເຫພຣະວິນຍານຂອງເຮົາລົງໃສ່ມະນຸດທຸກຄົນ. ລູກຊາຍ ແລະ ລູກຍິງຂອງພວກທ່ານຈະທ່ານວາຍ, ຄົນໝູ່ມຂອງພວກທ່ານຈະເຫັນນິມິດ, ແລະ ຄົນເຖົ້າແກ່ຈະຝັນເຫັນ.

¹⁸ທັງຜູ້ຮັບໃຊ້ຊາຍຍິງຂອງເຮົາດ້ວຍ ໃນມືນັ້ນເຮົາຈະຖອກເຫວີນຍານຂອງເຮົາລົງມາ, ແລະພວກເພີນຈະທ່ານວາຍ.

¹⁹ເຮົາຈະສະແດງການອັດສະຈັນເທິງຝ້າສະຫວັນ ແລະ ໝາຍສຳຄັນເທິງແຜ່ນດິນເບື້ອງລຸ່ມນີ້ເປັນ, ເລືອດ, ໄຟ, ແລະໝອກຄວັນ.

²⁰ດວງຕາເວັນຈະມືດໄປ ແລະ ດວງຈັນຈະເປັນເລືອດ, ກ່ອນມືອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຮຸ່ງເຮືອງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມາເຖິງ. ²¹ແລ້ວກໍຈະເປັນເຊັ່ນນີ້ ຄືທຸກຄົນທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລອດຟົນ.'

²²ທ່ານຊົນຊາດອັດສະຣາເອນ, ຈຶ່ງຟັງຖ້ອຍຄຳຕໍ່ໄປນີ້: ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແຫ່ງນາຊາເຣັດ, ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະແດງຢ່າງຈະແຈ້ງແກ່ພວກທ່ານ ໂດຍອິດທິຣິດ, ແລະການອັດສະຈັນ, ແລະໝາຍສຳຄັນຕ່າງໆ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໂດຍຜ່ານພຣະອົງທ່າມກາງພວກທ່ານ, ດັ່ງທີ່ພວກທ່ານເອງກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວ.

²³ພຣະອົງຖືກມອບໄວ້ເພາະເປັນແຜນການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ ແລະ ຊົງຮູ້ລ່ວງໜ້າ, ແລະ ພວກທ່ານ, ໄດ້ຄຶງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຂ້າພຣະອົງໂດຍມືຂອງຄົນອະທ້າ. ²⁴ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຄົນພຣະຊົນ, ແລະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພົ້ນຈາກຄວາມເຈັບປວດແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ເພາະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຄວາມຕາຍຈະຍຶດພຣະອົງໄວ້.

²⁵ເພາະດາວິດກ່າວເຖິງພຣະອົງວ່າ, 'ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ, ເພາະວ່າພຣະອົງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ. ²⁶ເພາະເຫດນີ້ ຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຊືນຊົມຍິນດີ ແລະ ລົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊືນຊົມຍິນດີ. ເຊັ່ນດຽວກັບ ຮ່າງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຫມັ້ນໃຈ.

²⁷ເພາະວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງປະຖົມຂ້າຍອຍໄວ້ໃນແດນແຫ່ງມະນາ, ທັງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄົນບໍ່ຮູ້ສູດເນົາເປືອຍໄປໃນຂຸມຝັ່ງສົບ.

²⁸ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຜດເປີດໃຫ້ຂ້າພະອົງເຫັນຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ; ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າຍອຍເຕັມລືນໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ.'

²⁹ພີ່ນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າມີໃຈກ້າຫານທີ່ຈະກ່າວກັບພວກທ່ານເຖິງ ດາວິດ: ຜູ້ເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທ່ານຕາຍແລ້ວ ແລະຖືກຝັງໄວ້, ແລະອຸບໂມງຝັ່ງສົບຂອງທ່ານກໍຍັງຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າຈົນເຖິງທຸກມື້. ³⁰ດ້ວຍເຫດນີ້, ທ່ານຈຶ່ງເປັນຜູ້ທ່ານວາຍທີ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສາບານ

ດ້ວຍຄຳປະຕິຍານກັບທ່ານວ່າ, ພຣະອົງຈະຊົງຕັ້ງຜູ້ໝັ້ງຈາກເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານໃຫ້ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງທ່ານ.³¹ ທ່ານໄດ້ຮູ້ເຫດການນີ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ກ່າວເຖິງການຄືນຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າວ່າ, 'ພຣະອົງຈະບໍ່ຖືກປະຖົມໄວ້ໃນແດນມໍຣະນາ, ແລະຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະກາຍຂອງພຣະອົງເນົາເບື້ອງໄປ.'³² ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງນີ້—ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນພຣະຊົນແລ້ວ, ເຊິ່ງພວກເຮົາທຸກຄົນໄດ້ເປັນພະຍານໃນເລື່ອງນີ້.³³ ເພາະເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຊົງຍົກຊູພຣະອົງໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າຈາກພຣະບິດາເຈົ້າຕາມພຣະສັນຍາແລ້ວ, ພຣະອົງຈຶ່ງຖອກເຫລື່ອງມາ, ດັ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນແລ້ວ.

³⁴ ເພາະດາວິດບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຂຶ້ນໄປທີ່ສະຫວັນ, ແຕ່ທ່ານກ່າວວ່າ, "ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຈົ່ງນັ່ງຢູ່ຂ້າງຂວາມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,³⁵ ຈົນກ່ວາເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງທ່ານເປັນບ່ອນຮອງຕົນຂອງທ່ານ."³⁶ ເພາະສະນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງຫມົດຮູ້ຢ່າງແຈ້ງວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງນີ້ ທີ່ພວກທ່ານຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ຜູ້ຊົງເປັນທັງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

³⁷ ເມື່ອພວກເພີນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເພີນກໍ່ຮູ້ສຶກກິນແໜ້ງໃຈ, ຈຶ່ງກ່າວກັບເປໂຕ ແລະ ອັກຄະສາວິກຄົນອື່ນໆວ່າ, "ພີ່ນ້ອງເອີຍ, ພວກເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດ?"³⁸ ແລ້ວເປໂຕໄດ້ກ່າວກັບພວກເພີນວ່າ, "ຈົ່ງກັບໃຈໃໝ່ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໃຫ້ໝົດທຸກຄົນ, ເພື່ອບາບທັງຫລາຍຂອງທ່ານຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ, ແລະ ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ.³⁹ ເພາະວ່າພຣະສັນຍາທີ່ມີຕໍ່ທ່ານ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານ ແລະ ກັບຄືນທັງປວງທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ, ແລະ ຄົນຫລວງຫລາຍຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊົງເອີ້ນ."

⁴⁰ ທ່ານໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳອີກຫລາຍຢ່າງເພື່ອເປັນພະຍານ ແລະເຕືອນສະຕິ, ທ່ານກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເອົາໂຕພີນຈາກເຊື້ອຊາດຊົວຮ້າຍນີ້ເຖິດ."⁴¹ ແລ້ວພວກເຂົາຍອມຮັບຖ້ອຍຄຳຂອງເປໂຕ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ, ພວກເພີນກໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນສາວິກໃນມື້ນັ້ນມີປະມານສາມພັນຄົນ.⁴² ພວກເພີນຍັງຝັງຄຳສອນຂອງອັກຄະສາວິກຕໍ່ໄປ ແລະ ຮ່ວມສາມັກຄີທຳ, ໃນການຫັກເຂົ້າຈີ ແລະ ໃນການອະທິຖານ.

⁴³ ທຸກຄົນເກີດມີຄວາມຢ້ານກົວ, ພວກອັກຄະສາວິກໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນ ແລະ ໝາຍສຳຄັນຫລວງຫລາຍ.⁴⁴ ຜູ້ທີ່ເຊືອທຸກຄົນມາເຖົ້າໂຮມກັນ ແລະ ເອົາສິ່ງຕ່າງໆມາລວມເປັນຂອງກາງ,⁴⁵ ແລະພວກເຂົາຂາຍທີ່ດິນ ແລະ ຊັບສິນ, ແລະແຈກຢາຍໃຫ້ແກ່ກັນຕາມຄວາມຈຳເປັນ.

⁴⁶ ທຸກໆມື້ພວກເຂົາຮ່ວມຕົວເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນພຣະວິຫານ, ແລະກໍ່ຫັກເຂົ້າຈີຕາມເຮືອນ, ຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຖອມໃຈ.⁴⁷ ພວກສາວິກສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກແພງຈາກທຸກຄົນ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເພີມຈຳນວນຄົນທີ່ກຳລັງຈະລອດພິນເຂົ້າມາທຸກໆມື້.

3

¹ໃນຂະນະທີ່ເປໂຕກັບໂຍຮັນກຳລັງຂຶ້ນໄປທີ່ພຣະວິຫານໃນເວລາອະທິຖານ, ຕອນບ່າຍສາມໂມງ,² ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງເປັນເປັຍມາຕັ້ງແຕ່ເກີດທຸກໆມື້ລາວຈະຖືກຫາມມາວາງໄວ້ທີ່ປະຕູພຣະວິຫານ, ທີ່ມີຊື່ວ່າປະຕູງາມ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຂໍທານຈາກຄົນທີ່ເຂົາໄປມາພຣະວິຫານ.

³ ເມື່ອລາວເຫັນເປໂຕກຳລັງຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ, ລາວກໍ່ຂໍທານນຳ.

⁴ ແຕ່ເປໂຕ, ກັບໂຍຮັນ ໄດ້ແນມເບິ່ງໜ້າລາວ, ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ."⁵ ຄົນເປັຍຄົນນັ້ນກໍ່ແນມເບິ່ງທີ່ພວກເພີນ, ດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບບາງຢ່າງຈາກພວກເພີນ.⁶ ແຕ່ເປໂຕໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຖິງ ແລະ ຄຳ ເຮົາບໍ່ມີ, ສິ່ງທີ່ເຮົາມີຢູ່ນັ້ນເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ຄືໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແຫ່ງນາຊາເຮັດ, ຈົ່ງລູກຢ່າງເຖິດ."

⁷ ແລ້ວເປໂຕຈັບມືຂວາຂອງລາວ, ຈູງຂຶ້ນມາ, ໃນທັນໃດນັ້ນຕົນ ແລະ ຂີ້ຕົນຂອງລາວກໍ່ແຂງແຮງຂຶ້ນ.⁸ ຄົນເປັຍຄົນນັ້ນກໍ່ໄດ້ຍືນຂຶ້ນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍ່າງ, ລາວຍ່າງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານພ້ອມກັບເປໂຕ ແລະ ໂຍຮັນ, ທັງຍ່າງ, ທັງກະໂດດໂລດເຕັ້ນ, ແລະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ.

⁹ ຄົນທັງປວງເຫັນລາວຍ່າງ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ.¹⁰ ພວກເຂົາກໍ່ຈື່ໄດ້ວ່າລາວເປັນຄົນນັ່ງຂໍທານຢູ່ທີ່ປະຕູງາມຂອງພຣະວິຫານ; ແລະພວກເຂົາກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັດສະຈັນ ແລະປະຫລາດໃຈ ເພາະເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນນັ້ນ.

¹¹ ໃນຂະນະ ທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນຍັງຢູ່ກັບເປໂຕ ແລະ ໂຍຮັນ, ຄົນທັງປວງໄດ້ແລ່ນເຂົ້າມາຫາພວກເພີນທີ່ລະບຽງພຣະວິຫານ ເຊິ່ງເອີ້ນວ່າລະບຽງຂອງໂຊໂລໂມນ, ດ້ວຍຄວາມແປກໃຈຫລາຍ.¹² ເມື່ອເປໂຕເຫັນເຊັ່ນນີ້, ທ່ານຈຶ່ງກ່າວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, "ທ່ານຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ, ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງແປກໃຈ? ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ຍ່າງໂດຍອິດອຳນາດ ແລະ ຄວາມດີຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ?"

¹³ ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະ ຢາໂຄບ, ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ, ໄດ້ມອບກຽດຕິຍົດນີ້ໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ມອບໄວ້ ແລະ ປະຕິເສດຕໍ່ຫນ້າປິລາດ, ເມື່ອລາວຕັດສິນທີ່ຈະປ່ອຍພຣະອົງ.

¹⁴ ທ່ານໄດ້ປະຕິເສດອົງບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳ, ແລະ ທ່ານໄດ້ຂໍໃຫ້ປ່ອຍຕົວຄາດຕະກອນໃຫ້ແກ່ທ່ານແທນ.

¹⁵ ທ່ານໄດ້ຂ້າພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າແຫ່ງຊີວິດ, ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປຸກໃຫ້ພື້ນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ—ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານໃນເລື່ອງນີ້.¹⁶ ບັດນີ້, ໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ—ຊາຍຄົນນີ້ທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນແລະຮູ້ຈັກ—ພຣະນາມດຽວກັນນີ້ໄດ້ສ້າງໃຫ້ລາວມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ໂດຍຄວາມເຊື່ອທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ລາວຫາຍດີເປັນປົກກະຕິຕາມທີ່ປະກົດຕໍ່ໜ້າພວກທ່ານທຸກຄົນ.

¹⁷ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ, ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພວກທ່ານໄດ້ເຮັດມັນລົງໄປໂດຍຮູ້ເຫຼົ້າບໍ່ເຖິງການ, ເຊັ່ນດຽວກັບບັນດາຜູ້ນຳຂອງພວກທ່ານ.¹⁸ ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວໂດຍປາກຂອງຜູ້ທ່ານວາຍທຸກຄົນ, ວ່າພຣະຄຣິດຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງພິນທຸກທໍລະມານ, ເຊິ່ງພຣະອົງເອງໄດ້ຊົງເຮັດສຳເລັດແລ້ວ.

¹⁹ ເພາະເຫດນີ້, ຈົ່ງກັບໃຈເສຍໃໝ່, ແລະ ຫັນກັບມາ, ເພື່ອຄວາມບາບຂອງທ່ານຈະຖືກລືບລ້າງອອກໄປ, ເພື່ອວາລະແຫ່ງການພິນຝູໃໝ່ຈາກການປະກົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;²⁰ ແລະພຣະອົງຈະມອບໃຫ້ພຣະຄຣິດເຈົ້າ. ຜູ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໃຫ້ແກ່ທ່ານ,

²¹ ພຣະອົງຈຳຕ້ອງຢູ່ໃນສະຫວັນຈົນກ່ວາຈະຮອດເວລາທີ່ທຸກສິ່ງຈະຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນມາໃໝ່, ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ ໂດຍປາກຂອງບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.²² ໂມເຊກ່າວຄວາມຈິງວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ທ່ານວາຍຄືກັບຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນມາໃນທຳມະກາງພີ່ນ້ອງຂອງພວກທ່ານ. ພວກທ່ານຈະຝັງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະກ່າວຕໍ່ພວກທ່ານ.²³ ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຝັງຜູ້ທ່ານວາຍນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ຈະຖືກທຳລາຍໃຫ້ໝົດໄປຈາກຄົນທັງປວງ.'

²⁴ ແມ່ນແລ້ວ, ບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍຕັ້ງແຕ່ຊາມູເອນ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມາພາຍຫລັງ, ພວກເຂົາກ່າວ ແລະ ປະກາດເຖິງມືເຫລົ່ານີ້.

²⁵ ພວກທ່ານເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຜູ້ທ່ານວາຍ ແລະຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ, ພຣະອົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ,

‘ບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ
ຍ້ອນເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານ.’²⁶ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເປັນຄົນມາແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງທ່ານໄປຫາພວກທ່ານກ່ອນ,
ເພື່ອທີ່ຈະຊົງຮອດພວກທ່ານ ໂດຍການເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານທຸກຄົນຕັນກັບຈາກຄວາມຊົດຮ້າຍຂອງຕົນ.”

4 ¹ໃນຂະນະທີ່ ເປໂຕກັບໂຢຮັນ ກຳລັງເວົ້າກັບຄົນທັງປວງຢູ່ນັ້ນ, ບັນດາປະໂລຫິດ ແລະ ຫົວຫນ້າຮັກສາພຣະວິຫານ

ແລະພວກຊາດກາຍກໍ່ພາກັນມາຫາພວກເຂົາ.² ຄົນເຫລົ່ານັ້ນມີຄວາມກັງວົນໃຈຫລາຍ. ເພາະວ່າເປໂຕກັບໂຢຮັນ ກຳລັງສັ່ງສອນຄົນທັງຫລາຍ ແລະ
ປະກາດການຄືນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.³ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈັບທ່ານທັງສອງໄປ ແລະ ຂັງໄວ້ໃນຄຸກຈົນຮອດເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ,
ເພາະວ່າໃນຕອນນັ້ນເປັນເວລາຄຳແລ້ວ.⁴ ແຕ່ຄົນຈຳນວນຫລາຍທີ່ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳນັ້ນກໍ່ເຊື່ອ; ແລະ ນັບຈຳນວນຜູ້ຊາຍທີ່ເຊື່ອໄດ້ປະມານຫ້າພັນຄົນ.

⁵ໃນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ ບັນດາຜູ້ທີ່ປົກຄອງກັບຜູ້ອາດູໂສ, ແລະ ພວກທຳມະຈານກໍ່ໄດ້ມາປະຊຸມກັນທີ່ນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.⁶ ອັນນາມະຫາປະໂລຫິດໃຫຍ່,
ກາຢະຟາ, ໂຢຮັນ, ແລະ ອະເລັກຊັນເດີ, ແລະທຸກຄົນທີ່ເປັນຍາດຜີນ້ອງຂອງມະຫາປະໂລຫິດກໍ່ຢູ່ນັ້ນ.

⁷ເມື່ອພວກເຂົາໃຫ້ເປໂຕກັບໂຢຮັນຍິນຢູ່ທາມກາງພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມທ່ານທັງສອງວ່າ, “ພວກທ່ານເຮັດການນີ້, ໂດຍຮີດອຳນາດ,
ຫລືໂດຍຊື່ຂອງໃຜ?”

⁸ແລ້ວເປໂຕ, ກໍ່ເຕັມລິ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ, ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານຜູ້ປົກຄອງປະຊາຊົນ, ແລະ ພວກຜູ້ອາດູໂສທັງຫລາຍ,

⁹ຖ້າພວກທ່ານຈະຖາມຂ້າພະເຈົ້າເຖິງການດີທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດເພື່ອຄົນເຈັບປ່ວຍ—ວ່າລາວດີຂຶ້ນເປັນປົກກະຕິໄດ້ແນວໃດ?¹⁰ ກໍ່ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານ ແລະ
ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ, ທຸກຄົນຈຶ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແຫ່ງນາຊາເຣັດ, ຜູ້ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຖືກຄຶງຫຼັກກາງແຂນ,
ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ—ໂດຍພຣະອົງນີ້ແຫລະ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ຍິນຢູ່ຕໍ່ຫ້າທ່ານທັງຫລາຍເປັນປົກກະຕິ.

¹¹ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງເປັນສິລາຫີນຢາກສ້າງໄດ້ປະຖົມແຕ່ໄດ້ຖືກສ້າງໃຫ້ເປັນສິລາເສົາເອກແລ້ວ.¹² ບໍ່ມີຄວາມລອດຜົນໃນຜູ້ອື່ນເລີຍ,
ເພາະວ່າບໍ່ມີຊື່ອື່ນໃດໜຶ່ງທີ່ຝັກຜັນຊົງມອບທຳມະກາງມະນຸດທັງປວງ, ທີ່ສ້າງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນໄດ້.”

¹³ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນຄວາມກ້າຫານຂອງເປໂຕກັບໂຢຮັນ, ພວກເຂົາຮູ້ວ່າທ່ານທັງສອງແມ່ນຄົນທຳມະດາ, ແລະບໍ່ມີການສຶກສາ, ພວກເຂົາກໍ່ແປກໃຈ,
ແລະ ຈຶ່ງໄດ້ວ່າເປໂຕກັບໂຢຮັນເຄີຍຢູ່ກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.¹⁴ ເພາະວ່າພວກເຂົາເຫັນວ່າຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການປົນປົນຢູ່ກັບທ່ານທັງສອງ,
ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານໄດ້.

¹⁵ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ສັ່ງໃຫ້ພວກອັກຄະສາວິກອອກຈາກທີ່ປະຊຸມສະພານັ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງສົນທະນາກັນໃນພວກເຂົາເອງ.¹⁶ ພວກເຂົາກ່າວວ່າ,
“ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດກັບຄົນເຫລົ່ານີ້? ເພາະວ່າຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ເຊິ່ງທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນ
ເຢຣູຊາເລັມ; ກໍ່ຮູ້ເລື່ອງນີ້ ເຊິ່ງພວກເຮົາກໍ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້.¹⁷ ແຕ່ເພື່ອນໃຫ້ເລື່ອງນີ້ແຜ່ລາມອອກໄປທຳມະກາງປະຊາຊົນ,
ພວກເຮົາຈະເຄື່ອນພວກເຂົາຢ່າໃຫ້ເວົ້າອອກຊື່ນີ້ກັບໃຜອີກຕໍ່ໄປ.”¹⁸ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນເປໂຕກັບໂຢຮັນເຂົ້າມາ. ແລະສັ່ງຢ້າກັບພວກທ່ານບໍ່ໃຫ້ເວົ້າ
ຫລື ສອນກ່ຽວກັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອີກເລີຍ.

¹⁹ແຕ່ເປໂຕກັບໂຢຮັນກ່າວຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈຶ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງ ຈະຟັງຄວາມພວກທ່ານ
ຫລືຟັງຄວາມຂອງພຣະເຈົ້າອັນໃດເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງຕໍ່ສາຍຕາຍພຣະເຈົ້າ?²⁰ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ
ໄດ້ຍິນນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້.”

²¹ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຢ້າເຖືອນເປໂຕກັບໂຢຮັນແລ້ວ, ພວກເຂົາປ່ອຍທ່ານທັງສອງໄປ. ພວກເຂົາຊອກຫາສາເຫດທີ່ຈະລົງໂທດທ່ານທັງສອງບໍ່ໄດ້,
ເພາະວ່າທຸກຄົນກໍ່ລັງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າໃນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ.

²²ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການຮັກສາຈາກພະຍາດໂດຍຮີດອຳນາດນັ້ນກໍ່ມາອາຍຸຫລາຍກວ່າສິບປີ.

²³ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວແລ້ວ, ເປໂຕກັບໂຢຮັນຈຶ່ງໄປຫາຜີນ້ອງຂອງຕົນ ແລະໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ພວກຫົວໜ້າ ປະໂລຫິດ ແລະ
ຜູ້ອາດູໂສໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາ.²⁴ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ກໍ່ຮ່ວມໃຈກັນຮ້ອງສັງເກດຫາພຣະເຈົ້າວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທະເລ, ແລະ ສັບພະສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນ.²⁵ ພຣະອົງຜູ້ທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ
ໂດຍປາກຂອງດາວິດ, ບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ, ‘ເຫດໃດຄົນຕ່າງຊາດຈຶ່ງໂຫດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ, ແລະ
ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງກໍ່ອຸບາຍອັນໄຮ້ປະໂຫຍດ?’”

²⁶ບັນດາ, ‘ກະສັດຂອງໂລກນີ້ໄດ້ຖືກລວມໂຕກັນຂຶ້ນ, ແລະບັນດາຜູ້ປົກຄອງກໍ່ລວມໂຕກັນຕໍ່ຕ້ານອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດຂອງພຣະອົງ.’”

²⁷ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ທັງເຮໂຣດແລະປົນທຽວປິລາດ, ກັບພວກຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ,
ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນໃນເມືອງນີ້ຕໍ່ຕ້ານກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງທີ່ຊົງເຈີມໄວ້ແລ້ວ.

²⁸ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງຕາມພຣະຫັດ ແລະ ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຕັດສິນພຣະໄທ ຕໍ່ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ.

²⁹ບັດນີ້, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍໂຜດຫລຽວເບິ່ງຄຳຂໍ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຂໍໃຫ້ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງທີ່ຈະກ່າວພຣະຫັດຂອງພຣະອົງດ້ວຍໃຈກ້າຫານ.

³⁰ເພື່ອວ່າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງເດີນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກເພື່ອການຮັກສານັ້ນໝາຍສຳຄັນ,
ແລະການອັດສະຈັນຈະເກີດຂຶ້ນໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງ.”³¹ ເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານຈົບແລ້ວ,
ສະຖານທີ່ເຊິ່ງພວກເຂົາປະຊຸມຢູ່ນັ້ນກໍ່ສິ້ນສະເຫຼ່ອນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ເຕັມລິ້ນໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ ແລະ
ກ່າວພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈກ້າຫານ.

³²ຄົນທີ່ເຊື່ອຈຳນວນຫລາຍກໍ່ມີໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານດຽວກັນ. ບໍ່ມີໃຜຮ້າງວ່າຊັບສົມບັດທີ່ພວກເຂົາມີເປັນຂອງຕົນເອງ,
ແຕ່ຊັບສົມບັດທັງຫມົດທີ່ພວກເຂົາມີແມ່ນຂອງສ່ວນກາງ.³³ ດ້ວຍຮີດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ບັນດາອັກຄະສາວິກກໍ່ປະກາດຄຳພະຍານເຖິງການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກໍ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາທຸກຄົນ.

³⁴ໃນພວກເຂົາບໍ່ມີຜູ້ໃດຂາດເຂີນສິ່ງໃດໆ, ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນ ແລະ ເຮືອນກໍ່ຂາຍມັນໄປ ແລະນຳເງິນທີ່ໄດ້ຈາກການຂາຍສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

³⁵ວາງໄວ້ທີ່ ‘ຕີນ, ຂອງພວກອັກຄະສາວິກແລະແຈກຢາຍໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແຕ່ລະຄົນຕາມຄວາມຈຳເປັນ.

³⁶ໂຢເຊັບເປັນ, ຄົນເລວີ, ທີ່ມາຈາກເກາະ ໄຊບຣັສ ເຊິ່ງບັນດາອັກຄະສາວິກຊື່ວ່າບຣະນາບາ (ເຊິ່ງຫມາຍຄວາມວ່າ ລູກແຫ່ງການໝູນໃຈ),

³⁷ມີທີ່ດິນແລ້ວຂາຍໄປ ແລະ ນຳເງິນນັ້ນມາວາງໄວ້ທີ່ ‘ຕີນ. ຂອງພວກອັກຄະສາວິກ.

5 ¹ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າອານາເນຍ, ກັບຊາຟິຣາເມຍຂອງລາວ, ໄດ້ຂາຍທີດິນ.²ແລ້ວຮັກສາເງິນທີ່ຂາຍໄດ້ສ່ວນໜຶ່ງໄວ້ (ເມຍຂອງລາວກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ດ້ວຍ), ແລະໄດ້ນຳເອົາເງິນອີກສ່ວນໜຶ່ງມາວາງໄວ້ທີ່ຕີນ. ຂອງພວກອັກຄະສາວິກ.

³ເປໂຕກ່າວວ່າ, "ອານາເນຍ, ເປັນຫຍັງຊາຕານຈຶ່ງຄວບຄຸມຈິດໃຈຂອງທ່ານໃຫ້ຕົວະຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ ແລະຮັກສາເງິນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄ່າດິນນັ້ນໄວ້?" ເມື່ອທີ່ດິນຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຂາຍນັ້ນ, ມັນກໍຍັງເປັນຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນຫລື, ແລະຫລັງຈາກຂາຍມັນໄປແລ້ວ, ມັນກໍຍັງຢູ່ໃນອຳນາດຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນຫລື? ສິ່ງໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານຄິດເຮັດແບບນີ້? ທ່ານບໍ່ໄດ້ຕົວະຕໍ່ມະນຸດ, ແຕ່ໄດ້ຕົວະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ."⁴ເມື່ອອານາເນຍໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ລາວກໍລົມລົງ ແລະ ສິນໃຈ, ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ກໍເກີດຄວາມຢ້ານກົວທີ່ສຸດ.

⁶ພວກຄົນໝູ່ມາກໍເຂົ້າມາຫລີກຂີ້ຂອງລາວ, ແລ້ວຫາມລາວອອກໄປຝັງ.

⁷ຫລັງຈາກນັ້ນປະມານສາມຊົ່ວໂມງ, ເມຍຂອງລາວເຊິ່ງບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ກໍເຂົ້າມາ.⁸ເປໂຕຈຶ່ງກ່າວກັບນາງວ່າ, "ຈຶ່ງບອກເຮົາເຖິດວ່າ ເຈົ້າຂາຍທີ່ດິນໄດ້ພຽງແຕ່ລາຄາເທົ່ານັ້ນບໍ່? "ນາງຕອບວ່າ "ແມ່ນແລ້ວ, ໄດ້ເທົ່ານັ້ນແຫລະ."

⁹ແລ້ວເປໂຕກ່າວກັບນາງວ່າ, "ພວກທ່ານເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄດ້ຮັບໃຈກັນທົດລອງພຣະວິນຍານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ເບິ່ງແມ, ຕີນຂອງຜູ້ທີ່ຝັງສືບຜົວຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ປະຕູ, ແລະພວກເຂົາຈະຫາມສືບຂອງທ່ານອອກໄປດ້ວຍ."¹⁰ທັນໃດນັ້ນ ນາງກໍລົມລົງສິນໃຈທີ່ຕີນຂອງເປໂຕ. ເມື່ອພວກຄົນໝູ່ມາເຂົ້າມາ, ເຫັນວ່ານາງຕາຍແລ້ວ, ແລະພວກເຂົາກໍຫາມສືບຂອງນາງອອກໄປຝັງໄວ້ຢູ່ຂ້າງຜົວຂອງນາງ.¹¹ຫົວທັງຄຣິສຕະຈັກ, ແລະທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນເຫດການນັ້ນກໍເກີດຄວາມຢ້ານກົວຫລາຍ.

¹²ມີໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນຫລວງຫລາຍເກີດຂຶ້ນທຳມະກາງປະຊາຊົນຜ່ານມືຂອງພວກອັກຄະສາວິກ. ພວກເຂົາຊຸມນຸມກັນຢູ່ທີ່ລະບຽງຂອງ ໂຊໂລໂມນ.¹³ແຕ່ບໍ່ມີໃຜກ້າທີ່ຈະເຂົ້າໄປຮ່ວມກັບພວກເຂົາ; ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຢ່າງສູງຈາກປະຊາຊົນ.

¹⁴ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢັ້ງເຂົ້າມາເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ.¹⁵ຈົນພວກເຂົາເຖິງຂັ້ນຫາມຄົນເຈັບປ່ວຍໄປຕາມຫົນທາງ ແລະວາງພວກເຂົາໄວ້ເທິງບ່ອນນອນ, ເພື່ອເວລາທີ່ເປໂຕໄດ້ຢ່າງຜ່ານໄປ, ເຈົ້າຂອງທ່ານອາດຈະສ້ອງລົງມາໃສ່ພວກເຂົາບາງຄົນ.

¹⁶ມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍມາຈາກເມືອງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ກໍໄດ້ພາກັນມາ ແລະ ນຳເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍແລະຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານຈາກຜີຊົວຮ້າຍມາດ້ວຍ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີທຸກຄົນ.

¹⁷ມະຫາປະໂລຫິດໃຫຍ່ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍເຂົາ (ທີ່ເປັນພວກຊາດູກາຍ) ກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປ;

ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດສາ¹⁸ຈຶ່ງໄດ້ຈັບພວກອັກຄະສາວິກ, ແລະຂັງໄວ້ຢູ່ໃນຄຸກ.

¹⁹ແຕ່ໃນເວລາຕອນກາງຄືນ ເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດປະຕູຄຸກ ແລະ ນຳພວກເຂົາອອກໄປ, ແລະກ່າວວ່າ,²⁰"ຈຶ່ງໄປ, ຢືນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ແລະ ບອກປະຊາຊົນກ່ຽວກັບບັນດາຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຊີວິດນີ້."²¹ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເຊັ່ນນີ້, ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຕອນຮຸ່ງເຊົ້າແລະສັງສອນ. ແຕ່ເມື່ອມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມນັ້ນໄດ້ມາ, ກໍເອີ້ນປະຊຸມສະພາຂອງຊາວຢິວ, ພວກຜູ້ອາດຸໂສທັງຫມົດຂອງຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ, ແລະໃຊ້ຄົນໄປຫາຄຸກເພື່ອນຳເອົາພວກອັກຄະສາວິກອອກມາ.

²²ແຕ່ເມື່ອພວກເຈົ້າຫນ້າທີ່ໄປແລ້ວກໍບໍ່ມີພົບເຫັນພວກອັກຄະສາວິກຢູ່ໃນຄຸກ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກັບມາລາຍງານວ່າ,

²³"ພວກເຮົາເຫັນປະຕູຄຸກປິດຢ່າງແໜ້ນໜາແລະພວກຄົນຍາມກໍຍິນເຝົ້າຢູ່ທີ່ປະຕູ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາເປີດປະຕູເຂົ້າໄປ, ກໍບໍ່ເຫັນມີຜູ້ໃດຢູ່ພາຍໃນນັ້ນ."

²⁴ເມື່ອຫົວໜ້າຮັກສາພຣະວິຫານ ແລະ ພວກຫົວໜ້າມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ພວກເຂົາກໍສັບສົນຫລາຍເຖິງເຫດການກ່ຽວກັບພວກອັກຄະສາວິກ.²⁵ແລ້ວມີບາງຄົນເຂົ້າມາບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກຄົນທີ່ທ່ານຂັງໄວ້ຢູ່ໃນຄຸກກໍລັງຢືນສັງສອນປະຊາຊົນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ."

²⁶ດັ່ງນັ້ນ ຫົວໜ້າຮັກສາພຣະວິຫານກັບພວກເຈົ້າໜ້າທີ່, ຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປນຳຕົວພວກອັກຄະສາວິກກັບມາ, ແຕ່ໂດຍບໍ່ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານວ່າປະຊາຊົນຈະແຕ່ງວ່າກ່ອນຫນ້າໃສ່.²⁷ເມື່ອພວກເຂົາພາພວກອັກຄະສາວິກມາແລ້ວ, ກໍໃຫ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າສະພາ, ແລ້ວມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງສອບຖາມພວກທ່ານ,²⁸ວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຕືອນກັບພວກທ່ານຢ່າງຈິງຈັງແລ້ວວ່າບໍ່ໃຫ້ສັງສອນໂດຍອອກຊື່ນີ້, ແຕ່ພວກທ່ານກໍລັງເຮັດ, ໃຫ້ຄຳສອນຂອງພວກທ່ານແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະຕ້ອງການໃຫ້ຄວາມຜິດເລື່ອງຂອງເລືອດຂອງຊາຍຄົນນີ້ຈະຕົກຢູ່ກັບພວກຂ້າພະເຈົ້າ."

²⁹ເປໂຕ ແລະ ບັນດາອັກຄະສາວິກຕອບວ່າ, "ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອຢັ້ງພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າເຊື່ອຝັງມະນຸດ.³⁰ພະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຜູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ຂ້າ ແລະ ແຂວນໄວ້ຢູ່ເທິງຕື້ນໄມ້ ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາໄດ້ເປັນຄືນມາແລ້ວ.

³¹ພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຍົກພຣະອົງຂຶ້ນໄວ້ຢູ່ທີ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອໃຫ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ນຳ ແລະ ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນກັບໃຈໃໝ່, ແລະຊົງອະໄພບາບ.³²ພວກເຮົາເປັນພະຍານໃນເລື່ອງນີ້, ແລະພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ເຊື່ອຢັ້ງພຣະອົງກໍຊົງເປັນພະຍານເຊັ່ນກັນ."

³³ເມື່ອພວກສະມາຊິກສະພາໄດ້ຍິນແນວນັ້ນ, ກໍແຄ້ນໃຈຫລາຍ ແລະ ຕ້ອງການຂ້າພວກອັກຄະສາວິກ.³⁴ແຕ່ມີຄົນຟາຣີຊາຍຄົນ ໜຶ່ງຊື່ວ່າຄາມາລີເອັນ, ແລະເປັນອາຈານສອນພຣະບັນຍັດ, ຊຶ່ງເປັນທີ່ເຄົາລົບຈາກປະຊາຊົນ, ໄດ້ຍິນຂຶ້ນ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ພາພວກອັກຄະສາວິກອອກໄປທາງນອກຊົດຄາວ.

³⁵ທ່ານຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ທ່ານຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ, ສິ່ງທີ່ທ່ານສະເໜີທີ່ຈະເຮັດກັບຄົນເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງລະວັງໃຫ້ດີ.³⁶ເພາະວ່າກ່ອນຫນ້ານີ້, ທຸກຄົນໄດ້ປະກົດຕົວຂຶ້ນໂດຍອ້າງວ່າ, ລາວເປັນຕີນສຳຄັນ, ມີຄົນປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບລາວ. ລາວໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ, ແລະ ບັນດາຄົນທີ່ເຊື່ອຢັ້ງລາວກໍກະຈັດກະຈາຍແລະຫາຍສາບສູນໄປ.³⁷ຕ່າງຈາກຊາຍຄົນນີ້ຄື, ຢູດາ ຊາວຄາລີເລໄດ້ປະກົດຕົວຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງທີ່ມີການຈິດທະບຽນສຳມະໂນຄົວ ແລະກະຕຸ້ນຜູ້ຄົນໃຫ້ຕິດຕາມລາວ. ລາວກໍຝັນກາດດ້ວຍ, ແລະບັນດາຄົນທີ່ເຊື່ອຢັ້ງລາວກໍກະຈັດກະຈາຍໄປຫມົດ.

³⁸ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບອກພວກທ່ານວ່າ, ຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄປຕາມເລື່ອງ ຢ່າໄປເຮັດຫຍັງກັບພວກເຂົາເລີຍ, ເພາະວ່າຖ້າແມ່ນແຜນການ ຫລື ກິດຈະການທີ່ມາຈາກມະນຸດ, ມັນຈະພັງລົງໂດຍຕົວຂອງມັນເອງ.³⁹ແຕ່ຖ້າມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ພວກທ່ານບໍ່ສາມາດທີ່ຈະໂຄ່ນລົ້ມພວກເຂົາໄດ້; ຢ້ານວ່າພວກທ່ານຈະເປັນຜູ້ຕໍ່ຜ່ານກັບພຣະເຈົ້າ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຍອມຢັ້ງຄາມາລີເອັນ.

⁴⁰ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນພວກອັກຄະສາວິກເຂົ້າມາ ແລະ ທຸບຕີພວກທ່ານ ແລະ ສັ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ອອກພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແລ້ວປ່ອຍພວກເຂົາໄປ.⁴¹ພວກອັກຄະສາວິກຈຶ່ງອອກມາຈາກສະພາດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ.

ທີ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໝັ້ນປະໝາດຍ້ອນພຣະນາມນັ້ນ.⁴²ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ, ພວກທ່ານກໍຍັງຄົງສືບຕໍ່ສັງສອນ ແລະ ປະກາດວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຄືພຣະຄຣິດ, ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ຕາມບ້ານເຮືອນທຸກໆມື້ບໍ່ໄດ້ຂາດ,

6 ¹ໃນເວລານັ້ນ, ເມື່ອພວກສາວິກກໍລັງເພີມທະວີຈຳນວນຂຶ້ນ, ພວກຊາວຢິວທີ່ເວົ້າພາສາກຣີກກໍພາກັນຈົມກ່ຽວກັບຊາວຢິວທີ່ເວົ້າພາສາເຮັບເຮີ, ເພາະວ່າບັນດາແມ່ໜ້າຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບແຈກອາຫານປະຈຳວັນ.

²ອັກຄະສາວົກສິບສອງຄົນຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນພວກສາວົກຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາຫາພວກທ່ານ ແລະກ່າວວ່າ,
 "ມັນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ໃສ່ໃຈພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ສາມາດມາແຈກຢາຍອາຫານໄດ້ນັ້ນ."³ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ,
 ທ່ານຄວນຈະເລືອກເອົາເຈັດຄົນໃນພວກທ່ານ, ທີ່ເປັນຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງດີ, ເຕັມລືນໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າ, ແລະ ສະຕິປັນຍາ
 ຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕັ້ງໃຫ້ເພື່ອເບິ່ງແຍງວຽກງານນີ້.⁴ສ່ວນພວກທ່ານ, ຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນການອະທິຖານ ແລະ
 ພາລະກິດດ້ານພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີໄປ."

⁵ຄຳກ່າວຂອງພວກອັກຄະສາວົກເປັນທີ່ພໍໃຈໃຫ້ຝຸງຊົນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເລືອກເອົາຊະເຕຟາໂນ, ຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແລະ
 ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າ, ແລະ ພິລິບ, ໂປໂຄໂລ, ນິກາໂນ, ຕີໂມນ, ປາເມນາ, ແລະ ນິໂກລາໂອຊາວເມືອງ ອັນຕີໂອເຊຍທີ່ເຂົາໃນສາສະໜາຍິວ.
⁶ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອນຳຄົນເຫລົ່ານີ້ມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າ ພວກອັກຄະສາວົກ, ຜູ້ທີ່ອະທິຖານ ແລະ ວາງມືເທິງພວກເຂົາ.
⁷ເມື່ອພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຂະຫຍາຍ ແລະ ຈຳນວນສາວົກໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ,
 ພວກປະໂລຫິດກໍໄດ້ມາເຊື່ອຖືເປັນຈຳນວນຫລາຍ.
⁸ຊະເຕຟາໂນ, ຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະ ຮິດເດດ, ໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນ ແລະ ໝາຍສຳຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນທຳມະກາງປະຊາຊົນ.
⁹ແຕ່ວ່າມີຄົນຈາກທຳມະສາລາທີ່ເອີ້ນວ່າໂຮງທຳຂອງຊາວຢິວອົບພະຍົບ, ທີ່ເປັນຊາວກິເຣເນ ແລະ ຊາວອາເລັກຊັງເດຍ, ແລະບາງຄົນຈາກແຂວງກິລິເກຍ
 ແລະ ເອເຊຍ, ຄົນເຫລົ່ານີ້ກໍາລັງໄດ້ຖຽງກັບຊະເຕຟາໂນ.
¹⁰ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບຖ້ອຍຄຳທີ່ຊະເຕຟາໂນກ່າວດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າໄດ້.
¹¹ພວກເຂົາໄດ້ຊັກຊວນບາງຄົນແບບລັບໆເພື່ອໃຫ້ກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຊະເຕຟາໂນເວົ້າຖ້ອຍຄຳໝັ້ນປະໝາດໂມເຊ ແລະ ພຣະເຈົ້າ."
¹²ພວກເຂົາປຸກລະດົມປະຊາຊົນ, ພວກຜູ້ອາວຸໂສ, ແລະພວກທຳມະຈານ, ແລະພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າມາຈັບຊະເຕຟາໂນ ແລະ
 ພາຕົວລາວໄປທີ່ສະພາຍິວ.¹³ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາພະຍານປອມມາ, ກ່າວວ່າ, "ຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ເຊົາເວົ້າຖ້ອຍຄຳໝັ້ນປະໝາດສະຖານທີ່ອັນສັກສິດແຫ່ງນີ້
 ແລະ ພຣະບັນຍັດ."¹⁴ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນລາວເວົ້າວ່າ, ພະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແຫ່ງນາຊາເຮັດຄົນນີ້ຈະທຳລາຍສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ ແລະ
 ບ່ຽນທຳນຽມທີ່ໂມເຊໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຮົາໄວ້."¹⁵ທຸກຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນສະພາຍິວກໍແນມໄປເບິ່ງທີ່ ຊະເຕຟາໂນ ແລະ
 ເຫັນໜ້າຂອງທ່ານຄືກັບໜ້າຂອງເທວະດາ.

7 ¹ມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງໄດ້ຖາມວ່າ, "ແມ່ນເລືອງຈິງແທ້ບໍ່?"²ຊະເຕຟາໂນຕອບວ່າ, "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍແລະທ່ານທີ່ເປັນຜູ້ອາວຸໂສ, ຂໍຈົ່ງຟັງຂ້າພະເຈົ້າເຖິດ:
 ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫງ່າລາສີໄດ້ປະກົດຕົວອັນຮາຮາມບິດາຂອງພວກເຮົາ ເມື່ອທ່ານຍັງຢູ່ ເມໂຊໂປຕາເມຍ, ກ່ອນທີ່ທ່ານຈະໄປອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ ຮາຮານ;
³ພຣະອົງກ່າວກັບທ່ານວ່າ, 'ຈົ່ງອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ແລະໄປທີ່ແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາຈະສະແດງແກ່ເຈົ້າ.'
⁴ອັນຮາຮາມຈຶ່ງອອກຈາກດິນແດນຂອງຊາວເຄນເດຍ. ແລະໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ເມືອງຮາຮານ; ຫລັງຈາກບິດາຂອງທ່ານໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ,
 ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳທ່ານອອກມາຈາກທີ່ນັ້ນ, ມາສູ່ດິນແດນທີ່ພວກທ່ານອາໄສຢູ່ໃນທຸກມື້ນີ້.⁵ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະ
 ທຳນແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ເປັນມໍລະດົກແກ່ອັນຮາຮາມ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຂະໜາດເທົ່າທີ່ດິນຂອງທ່ານຈະຢຽບໄດ້. ແຕ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າ ພຣະ
 ອົງຈະມອບແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ເປັນກຳມະສິດແກ່ທ່ານ ແລະ ແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານເຖິງແມ່ນວ່າອັນຮາຮາມຈະບໍ່ມີລູກເລີຍກໍຕາມ.
⁶ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານດັ່ງນີ້ວ່າ, 'ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານຈະອາໄສຢູ່ດິນແດນຂອງຄົນຕ່າງຊາດຊົ່ວຄາວ,
 ແລະຄົນໃນປະເທດນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກາຍມາເປັນຂ້າທາດ ແລະ ຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາເປັນເວລາສີ່ອຍປີ.⁷ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, 'ຂ້າພະເຈົ້າຈະພິພາກ
 ສາຊົນຊາດທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງຮັບໃຊ້ຢູ່ນັ້ນ,' ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຈະອອກມາ ແລະ ນະມັດສະການເຮົາໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້.⁸ພຣະເຈົ້າ
 ຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ພັນທະສັນຍາແຫ່ງພິທີຕັດກັບອັນຮາຮາມເພາະເຫດນີ້. ເມື່ອອັນຮາຮາມໄດ້ກາຍເປັນບິດາຂອງອີຊາກ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບພິທີຕັດໃນວັນທີ່ແປດ;
 ອີຊາກເປັນບິດາຂອງຢາໂຄບ, ຢາໂຄບເປັນບິດາຂອງລູກຊາຍສິບສອງຄົນທີ່ເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.
⁹ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາເຫລົ່ານັ້ນມີຈິດໃຈທີ່ອິດສາໂຍເຊັບ, ຈຶ່ງໄດ້ຂາຍທ່ານໄປທີ່ປະເທດເອຢິບ; ແລະພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບ
 ທ່ານ¹⁰ ແລະຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ພັນຈາກຄວາມທຸກຍາກທຸກຢ່າງ ແລະ ຊົງໃຫ້ທ່ານເປັນທີ່ພໍໃຈ ແລະ ສະຫລາດຕໍ່ໜ້າຟາໂຣ, ກະສັດແຫ່ງເອຢິບ,
 ຟາໂຣຈຶ່ງຕັ້ງທ່ານໃຫ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບ ແລະ ທຸກຢ່າງໃນພະຣາຊະວັງຂອງພຣະອົງ.
¹¹ຕໍ່ມາເກີດມີຄວາມອຶດຢາກຂຶ້ນທົ່ວປະເທດເອຢິບ ແລະ ການາອານ, ແລະ ເກີດຄວາມທຸກຍາກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກທ່ານ
 ຈຶ່ງບໍ່ມີອາຫານ.¹²ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຍິນວ່າມີເຂົ້າຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ, ທ່ານຈຶ່ງໃຊ້ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄປເປັນເທື່ອທຳອິດ.
¹³ຄັ້ງທີ່ສອງໂຍເຊັບໄດ້ສະແດງຕົວເອງໃຫ້ພີ່ນ້ອງຮູ້, ແລະ ຟາໂຣກໍໄດ້ຮູ້ຈັກຄອບຄົວຂອງໂຍເຊັບ.
¹⁴ໂຍເຊັບຈຶ່ງສົ່ງພີ່ນ້ອງກັບໄປບອກບິດາຂອງທ່ານໃຫ້ມາທີ່ປະເທດເອຢິບ, ພ້ອມທັງບັນດາພີ່ນ້ອງທັງໝົດ ເຈັດສິບ-ຫ້າຄົນ.¹⁵ດັ່ງນັ້ນ
 ຢາໂຄບຈຶ່ງລົງໄປທີ່ປະເທດເອຢິບ, ທ່ານກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກທ່ານ. ໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ,¹⁶ພວກເຂົາຖືກນຳກັບຄືນມາທີ່ເມືອງ ຊິເຄມ ແລະ
 ໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງຝັງສິບທີ່ອັນຮາຮາມໄດ້ຊື້ດ້ວຍເງິນຈຳນວນໜຶ່ງຈາກລູກຂອງຮາໂມໃນເມືອງຊິເຄມ.
¹⁷ເມື່ອເຖິງເວລາຕາມພຣະສັນຍາ, ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາໄວ້ກັບອັນຮາຮາມ, ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນໄດ້ທະວີຄຸນຫລາຍຂຶ້ນຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ,
¹⁸ຈົນວ່າກະສັດອີກອົງໜຶ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກໂຍເຊັບ ໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງປະເທດເອຢິບ,¹⁹ກະສັດອົງດຽວກັນນີ້ທີ່ໄດ້ອອກອຸບາຍກັບຊົນຊາດຂອງພວກທ່ານ ແລະ
 ຂົ່ມເຫັງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຢ່າງໂຫດຮ້າຍ, ພວກເຂົາບັງຄັບໃຫ້ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ເດັກນ້ອຍເກີດໃໝ່,
 ຂອງພວກເຂົາເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເດັກມີຊີວິດລອດ.
²⁰ເມື່ອເຖິງເວລາເກີດຂອງໂມເຊ; ທ່ານມີຮູບຮ່າງທີ່ສວຍງາມຢູ່ຕໍ່ພຣະພິພາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຢູ່ໃນເຮືອນຂອງບິດາເປັນເວລາສາມເດືອນ.
²¹ເມື່ອທ່ານຖືກນຳມາຖືກໄວ້ຢູ່ນອກເຮືອນ, ລູກສາວຂອງຟາໂຣກໍໄດ້ຮັບມາລ້ຽງ ແລະ ເບິ່ງແຍງທ່ານຄ້າຍຄືບຸດຊາຍຂອງຕົນເອງ.
²²ໂມເຊໄດ້ຮັບການສຶກສາຄວາມຮູ້ທຸກຢ່າງຂອງຊາວເອຢິບ, ແລະທ່ານກໍມີຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າ ແລະ ວຽກງານຕ່າງໆ.
²³ແຕ່ເມື່ອທ່ານມີອາຍຸປະມານສິບສີ່ປີ, ທ່ານກໍຄິດຢາກໄປຢ້ຽມຢາມພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານ, ທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຄົນອິດສະຣາເອນ.
²⁴ທ່ານໄດ້ເຫັນຄົນອິດສະຣາເອນຄົນໜຶ່ງຖືກຂົ່ມເຫັງ, ໂມເຊໄດ້ປົກປ້ອງ ແລະ ແກ້ແຄ້ນຄົນທີ່ຂົ່ມເຫັງນັ້ນໂດຍການຂ້າຊາວເອຢິບຄົນນັ້ນເສຍ:
²⁵ທ່ານຄິດວ່າພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາດ້ວຍມືຂອງຕົນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງນັ້ນ.
²⁶ມືຕໍ່ມາໂມເຊໄດ້ມາພົບຄົນອິດສະຣາເອນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງຕໍ່ສູ້ກັນຢູ່; ທ່ານຈຶ່ງພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຄືນດີກັນ; ທ່ານກ່າວວ່າ,
 'ເພື່ອນເອີຍ, ພວກທ່ານເປັນພີ່ນ້ອງກັນ; ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຕໍ່ສູ້ກັນ ແລະ ກັນ?'²⁷ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເພື່ອນບ້ານໄດ້ຊຸກທ່ານອອກ, ແລະກ່າວວ່າ,
 'ໃຜແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຕັດສິນເໝືອນພວກເຮົາ?'²⁸ທ່ານຢາກຈະຂ້າ ຂ້ານ້ອຍ, ເໝືອນກັບທີ່ທ່ານໄດ້ຂ້າຊາວເອຢິບຄົນນັ້ນໃນມື້ວານນີ້ບໍ່?
²⁹ຫລັງຈາກທີ່ໂມເຊໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໝັ້ນໄປ; ແລະເປັນຄົນຕ່າງຊາດຢູ່ໃນດິນແດນມີຕີອານ, ທ່ານໄດ້ເປັນບິດາຂອງລູກຊາຍສອງຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
³⁰ເມື່ອສິສິປປີຜ່ານໄປ, ເທວະດາອົງໜຶ່ງໄດ້ມາປະກົດຕົວຕໍ່ທ່ານເປັນແປວໄຟໃນຝຸ່ມໄມ້, ໃນຖິ່ນທຸລະກິດດານຂອງພູເຂົາຊິນາຍ.

³¹ເມື່ອໂມເຊໄດ້ເຫັນແປວໄຟນັ້ນ, ທ່ານກໍເບິ່ງດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ; ເມື່ອທ່ານເຂົ້າໄປເບິ່ງໃກ້ໆ, ກໍໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກ່າວອອກມາວ່າ,³² "ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ, ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ." ໂມເຊກໍຢ້ານຈົນ ໂຕສັນບໍ່ກ້າທຶກະແນມເບິ່ງ.

³³ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ຈົ່ງປິດເກີບຂອງເຈົ້າອອກ, ເພາະວ່າສະຖານທີ່ເຈົ້າຢືນຢູ່ນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ບໍ່ອີສຸດ.

³⁴ເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂອງຊົນຊາດຂອງເຮົາທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບແລ້ວ; ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໂອດຄາງຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາຈຶ່ງລົງມາເພື່ອຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ; ບັດນີ້, ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າໄປທີ່ປະເທດເອຢິບ."

³⁵ໂມເຊຄົນນີ້ແຕ່ລະທີ່ພວກເຂົາເຄີຍປະຕິເສດ, ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າ, "ໃຜແຕ່ງຕັ້ງທ່ານໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ຕັດສິນ?"—ທ່ານເປັນຜູ້ ທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງໄປຊົງເປັນທັງຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ປົດປ່ອຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ທ່ານໄປໂດຍມີເຫວນະດາອົງໜຶ່ງທີ່ປະກົດຕົວແກ່ໂມເຊໃນຝຸ່ມໄມ້.

³⁶ໂມເຊໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ, ຫລັງຈາກໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນ ແລະ ໝາຍສຳຄັນຕ່າງໆໃນປະເທດເອຢິບ ແລະ ທີ່ທະເລແດງ, ແລະລະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານສີສິບປີ.³⁷ໂມເຊຄົນດຽວກັນນີ້ ຜູ້ທີ່ກ່າວກັບຊົນຊາດອິດສະຣາເອນວ່າ, 'ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ຜູ້ທ່ານວາຍຜູ້ ໜຶ່ງເກີດມາໃນທຳມະກາງພື້ນຖານຂອງພວກທ່ານ, ເປັນຜູ້ທ່ານວາຍຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ.'

³⁸ໂມເຊຜູ້ນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນການຊຸມນຸມ ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານກັບເຫວນະດາທີ່ໄດ້ລົມກັບທ່ານເທິງພູເຂົາຊິນາຍ.

ຊາຍຄົນນີ້ແຕ່ລະທີ່ຢູ່ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກທ່ານ; ຊາຍຄົນນີ້ແຕ່ລະທີ່ໄດ້ຮັບພຣະຄຳອັນຊົງຊີວິດພົບພໍ້ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.³⁹ ຊາຍຄົນນີ້ແຕ່ລະ ທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງ; ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ທ່ານອອກໄປຈາກທາງຂອງພວກເຂົາ, ແລະໃນໃຈຂອງພວກເຂົາຄິດວ່າຈະກັບໄປທີ່ ປະເທດເອຢິບ.⁴⁰ ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຂົາເວົ້າກັບອາໂຣນວ່າ, "ຈົ່ງສ້າງພະເຈົ້າອົງອື່ນໆ ສຳລັບພວກເຮົາ. ເພາະວ່າໂມເຊຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳພວກຂ້າພະ ເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລາວ."

⁴¹ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສ້າງຮູບປັ້ງຂຶ້ນໂຕໜຶ່ງໃນຕອນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ນຳເຄື່ອງບູຊາມາຖວາຍຕໍ່ຮູບເຄົາລົບນັ້ນ, ແລະ ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນຍິນ ດີຈາກຜົນງານທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.⁴² ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລຽວເຫັນ ແລະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຂາບໄຫວ້ບັນດາດາວເທິງທ້ອງຟ້າ, ຕາມທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍວ່າ, 'ເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນເອີຍ, ພວກທ່ານໄດ້ຖວາຍສັດທີ່ຖືກຂ້າ ແລະ ເຄື່ອງບູ ຊາເປັນເວລາສີສິບປີໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານບໍ່?

⁴³ພວກທ່ານຮັບເອົາຜ້າເຕັນຂອງພະໂມເລັກ ແລະ ດາວຂອງພະເຣເຟານ, ແລະ ຮູບປັ້ງຮູບລັກສະນະຕ່າງໆ ທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຂຶ້ນເພື່ອກາບ ໄຫວ້ເຄົາລົບຮູບເຫລົ່ານັ້ນ: ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະກວາດພວກທ່ານໄປທີ່ບາບີໂລນ."

⁴⁴ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາມີຫໍເຕັນແຫ່ງພະຍານຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ. ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້, ເມື່ອພຣະອົງກ່າວກັບໂມເຊ, ໃຫ້ ທ່ານເຮັດຫໍເຕັນຕາມແບບທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນ.⁴⁵ ຫໍເຕັນນີ້ທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນຍ້າຍຕາມໄປຊ່ວຍ, ໄປຍັງດິນແດນ ພາຍຫລັງເຂົ້າຍຶດຄອງເອົາແຜ່ນດິນຂອງປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ໃຫ້ອອກໄປ ຂະນະທີ່ພວກເຂົາບຸກຫນ້າເຂົ້າໄປ. ຫໍເຕັນນີ້ກໍຍັງຄົງຢູ່ມາຮອດສະ ໄໝຂອງດາວິດ,⁴⁶ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ທ່ານໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງເຮືອນສຳລັບພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ.

⁴⁷ແຕ່ຊາໂລໂມນໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.⁴⁸ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອົງຜູ້ສູງສຸດກໍບໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ສ້າງດ້ວຍມືຂອງມະນຸດ, ຕາມທີ່ຜູ້ທ່ານ ວາຍໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ,⁴⁹ "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ສະຫວັນແມ່ນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງເຮົາ, ໂລກແມ່ນບ່ອນທີ່ຮອງຖືນຂອງເຮົາ. ພວກ ເຈົ້າຈະສ້າງພຣະວິຫານແບບໃດໃຫ້ກັບເຮົາ? ຫລື ສະຖານທີ່ໃດຈະເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງເຮົາ?'⁵⁰ ມີຂອງເຮົາໄດ້ສ້າງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດແມ່ນບໍ່?"

⁵¹ທ່ານພວກຜູ້ທີ່ດີດ້ານ ໃຈແຂງກະຕ້າງ ແລະ ຫຼຸງຖິ່ງ, ພວກທ່ານຂັດຂວາງພຣະວິນຍານບໍ່ອີສຸດເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ; ທ່ານໄດ້ເຮັດຄືກັບທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຮັດ.⁵² ມີຜູ້ທ່ານວາຍຄົນໃດແດ່ທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ຂົ່ມເຫັງ? ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍ ທີ່ທ່ານວາຍເຖິງການສະເດັດມາຂອງຜູ້ຊອບທຳ; ແລະບັດນີ້ ພວກທ່ານກໍເປັນຄົນທໍລະຍົດ ແລະ ຄາດຕະກອນຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍ,

⁵³ພວກທ່ານທີ່ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງຈາກເຫລົ່າເຫວນະດາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນ."

⁵⁴ເມື່ອພວກຊະມາສິກສະພາໄດ້ຍິນແນວນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຄຽດແຄ້ນແໜ້ນໃຈຫລາຍ, ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງຕີນໃສ່ຊະເຕຟາໂນ.

⁵⁵ແຕ່ຊະເຕຟາໂນເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ອີສຸດເຈົ້າ, ຫລຽວເບິ່ງທີ່ຟ້າສະຫວັນ ແລະ ເຫັນລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຄຣິດ ເຈົ້າຊົງຢືນຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.⁵⁶ ຊະເຕຟາໂນກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ້ອງຟ້າເປີດອອກ, ແລະບຸດມະນຸດຊົງຢືນຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ."

⁵⁷ແຕ່ພວກສະມາຊິກສະພາໄດ້ຮ້ອງອອກມາຢ່າງແຮງ, ແລະອັດຫູຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວພາກັນແລ່ນເຂົ້າໄປຫາທ່ານ.

⁵⁸ພວກເຂົາຂັບໄລ່ທ່ານອອກໄປຈາກເມືອງນັ້ນແລ້ວເອົາກ້ອນຫີນແກ່ວງໃສ່ທ່ານ, ພວກຄົນທີ່ເຫັນເຫດການນັ້ນໄດ້ວາງເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພວກເຂົາໄວ້ ທີ່ຕີນຂອງຊາຍໝູ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ຊື່ວ່າ ໂຊໂລ.

⁵⁹ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາແກ່ວງກ້ອນຫີນໃສ່ຊະເຕຟາໂນ, ທ່ານກໍຍັງຮ້ອງທຸນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, "ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຂໍຊົງຮັບເອົາວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ."⁶⁰ ທ່ານຄູເຄົາລົງ ແລະ ຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຢ່າຊົງຖືໂທດບາບຕໍ່ພວກເຂົາເລີຍ." ເມື່ອທ່ານກ່າວດັງ ນີ້ແລ້ວ, ທ່ານກໍລ່ວງຫລັບໄປ.

8 ໂຊໂລເຫັນດີກັບການຕາຍຂອງຊະເຕຟາໂນ. ໃນມື້ນັ້ນກໍເກີດການຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕະຈັກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ; ບັນ ດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອກັກກະຈັກກະຈາຍໄປທົ່ວແຂວງຢູດາຍ ແລະ ແຂວງຊາມາເຣຍ, ຍົກເວັ້ນພວກອັກຄະສາວົກ.² ບັນດາຄົນທີ່ຢາກພຣະເຈົ້າກໍຟັງສືບຂອງຊະ ເຕຟາໂນ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ເສຍໃຈເຖິງທ່ານຫລາຍ.³ ແຕ່ໂຊໂລໄດ້ໂຈມຕີຄຣິສຕະຈັກຢ່າງຫນັກ; ທ່ານໄດ້ເຂົ້າໄປຕາມເຮືອນ ແລະ ລາກເອົາຜູ້ຊາຍແລະຜູ້ຍິງອອກມາ, ແລ້ວເອົາພວກເຂົາໄປຂັງໄວ້ໃນຄູກ.

⁴ຜູ້ທີ່ເຊື່ອກັກກະຈັກກະຈາຍໄປ ກໍອອກໄປປະກາດພຣະພຸດທະຂອງພຣະເຈົ້າ.⁵ ພິລິບໄດ້ລົງໄປທີ່ເມືອງໜຶ່ງຂອງແຂວງ ຊາມາເຣຍ ແລະປະກາດພຣະຄຣິດໃຫ້ພວກເຂົາ.

⁶ເມື່ອຝູງຊົນໄດ້ຍິນ ແລະໄດ້ເຫັນການອັດສະຈັນ ແລະໝາຍສຳຄັນທີ່ພິລິບໄດ້ເຮັດ, ພວກເຂົາກໍພາກັນສົນໃຈຝັງຖ້ອຍຄຳທີ່ທ່ານສອນ.

⁷ເພາະໃນຄົນຫລວງຫລາຍນັ້ນ, ມີຜູ້ຊົງຮ້າຍທີ່ຮ້ອງສຽງດັງອອກມາຈາກພວກເຂົາ, ຄົນທີ່ເປັນອຳມະພາດ ແລະ ຄົນເປັນກໍໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີ.

⁸ຈົ່ງມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີທີ່ສຸດໃນເມືອງນັ້ນ.

⁹ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນເມືອງນັ້ນຊື່ວ່າ ຊິໂມນ, ທີ່ເປັນຄົນໃຊ້ເວດມົນຄາຖາມາກ່ອນ, ລາວເຄີຍເຮັດໃຫ້ຊາວຊາມາເຣຍຫລົງໄຫລ, ເມື່ອລາວຍົກຕົວເອງໃຫ້ເປັນຜູ້ວິເສດ.¹⁰ ຊາວຊາມາເຣຍທຸກໆຄົນ, ຕັ້ງແຕ່ຄົນນ້ອຍທີ່ສຸດຈົນເຖິງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ຕ່າງກໍສົນໃຈທີ່ຈະຟັງລາວ; ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ຊາຍຄົນນີ້ມີອິດທິພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົງຄົນເອີ້ນວ່າອິດທິພົນສູງສຸດ."¹¹ ພວກເຂົາຝັງຊິໂມນ, ເພາະວ່າລາວເຮັດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຫລົງໄຫລກັບເວດ ມົນຂອງລາວມາດິນນານແລ້ວ.

¹²ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດທີ່ຟິລິບໄດ້ປະກາດ ກ່ຽວກັບຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນາມຊື່ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ຮັບບັບຕິສະມາ, ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ.¹³ ເຖິງແມ່ນຊີໂມນເອງກໍ່ເຊື່ອເຊັ່ນກັນ, ຫລັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ, ລາວກໍ່ຍັງຢູ່ກັບຟິລິບຕໍ່ໄປ. ເມື່ອລາວເຫັນໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ລາວກໍ່ປະຫລາດໃຈ.

¹⁴ແຕ່ເມື່ອພວກອັກຄະສາວິກໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຍິນວ່າຊາວຊາມາເຣຍໄດ້ຮັບເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງສົງເປີດກັບໂຍຮັນໄປ.¹⁵ ເມື່ອເປີດກັບໂຍຮັນມາຮອດ, ພວກທ່ານກໍ່ອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າ.

¹⁶ເພາະວ່າຈົນຮອດຕອນນັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ສະເດັດລົງມາຢູ່ກັບຜູ້ໃດເລີຍ; ພວກທ່ານພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.¹⁷ ແລ້ວເປີດກັບໂຍຮັນຈຶ່ງວາງມືໃສ່ພວກເຂົາ, ພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າ.

¹⁸ເມື່ອຊີໂມນເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າໂດຍການວາງມືຂອງພວກອັກຄະສາວິກ, ລາວຈຶ່ງນໍາເອົາເງິນມາໃຫ້ພວກທ່ານ.

¹⁹ແລະຊົງກ່າວວ່າ, "ຂໍອິດອໍານາດນີ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ເໝືອນກັນ, ເພື່ອວ່າຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າວາງມືຈະໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ."

²⁰ເປີດໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ເງິນຂອງທ່ານຈົບຫາຍໄປພ້ອມກັບທ່ານ, ເພາະວ່າທ່ານຄິດວ່າຈະຊື້ຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າດ້ວຍເງິນ.

²¹ທ່ານບໍ່ມີຮ່ວມໃນຜັນທະກິດໃດໆ, ເພາະຈິດໃຈຂອງທ່ານບໍ່ສັດຊື່ທີ່ພຣະເຈົ້າ.²² ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງທ່ານ ແລະອະທິຖານຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພຣະອົງອາດຈະຍົກໂທດໃຫ້ກັບເຈົ້າໃນ ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານ.²³ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານຢູ່ໃນອັນຕະລາຍຂອງຄວາມຂົມຂຶ້ນ ແລະ ໃນການເປັນຫາດຂອງຄວາມບາບ."

²⁴ຊີໂມນຕອບວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານອະທິຖານຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ, ເພື່ອວ່າສິ່ງທີ່ທ່ານກ່າວຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ."

²⁵ເມື່ອເປີດກັບໂຍຮັນເປັນພະຍານ ແລະ ປະກາດພຣະທັມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ພວກທ່ານກໍ່ກັບໄປນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ໃນຂະນະທີ່ໄປຕາມທາງພວກທ່ານໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດກັບຫລາຍໝູ່ຢ້ານຂອງຊາວຊາມາເຣຍຫລາຍແຫ່ງ.

²⁶ເຫວນດາອົງໜຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບຟິລິບວ່າ, "ຈົງລຸກຂຶ້ນໄປທາງທິດໃຕ້ ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ລົງຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມໄປເຂດກາຊາ." (ເສັ້ນທາງນີ້ຢູ່ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ.) ທ່ານກໍ່ລຸກຂຶ້ນໄປ.²⁷ ມີແຫລະ, ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງມາຈາກເອທິໂອເປຍ, ຊຶ່ງເປັນຂັ້ນທີ່ເປັນຂ້າຣາຊການຂອງພະນາງ ກັນເດກາ, ພະຣາຊິນີແຫ່ງເອທິໂອເປຍ. ທ່ານເປັນນາຍຄັງຊັບສິນບັດທັງຫມົດຂອງພະຣາຊິນີອົງນັ້ນ. ທ່ານມານະມັດສະການໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.

²⁸ຂະນະທີ່ທ່ານກໍາລັງເດີນທາງກັບ ແລະນັ່ງຢູ່ໃນລົດມ້າ, ແລະກໍາລັງອ່ານໜັງສືເອຊາຢາຜູ້ທ່ານວາຍຢູ່.

²⁹ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຟິລິບວ່າ, "ຈົງເຂົ້າໄປ ແລະຢູ່ໃກ້ລົດມ້າຄັນນັ້ນ."³⁰ ຟິລິບຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາທ່ານ, ແລະໄດ້ຍິນທ່ານກໍາລັງອ່ານໜັງສືເອຊາຢາ, ແລະຖາມວ່າ, "ທ່ານເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ທ່ານກໍາລັງອ່ານຢູ່ຫລືບ?"³¹ ຊາວເອທິໂອເປຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ແນວໃດ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າມີຄົນແນະນຳຂ້າພະເຈົ້າ?" ທ່ານໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ຟິລິບຂຶ້ນມາເທິງລົດມ້ານັ້ນແລະນັ່ງກັບທ່ານ.

³²ພຣະຄຳພີຕອນທີ່ຊາວເອທິໂອເປຍອ່ານຢູ່ນັ້ນເປັນຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້, "ທ່ານຖືກນຳຕົວເປັນຄືກັບແກະເພື່ອເອົາໄປຂ້າ, ແລະເໝືອນລູກແກະທີ່ມີດຽວຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຕັດຂີນຂອງມັນສັນໃດ, ທ່ານບໍ່ໄດ້ເປີດປາກຂອງທ່ານເລີຍສັນນັ້ນ."³³ ໃນເວລາທີ່ຖືກຕູກທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຍຸດຕິທຳ. ຜູ້ໃດໜ້າຈະເລົ່າເຖິງເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານ? ເພາະວ່າຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ຖືກເອົາໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ."

³⁴ດັ່ງນັ້ນ ຂັ້ນທີ່ຈຶ່ງຖາມຟິລິບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມທ່ານ, ໃຜຄືຜູ້ທີ່ທ່ານວາຍທີ່ກ່າວເຖິງ, ຕົວທ່ານເອງ, ຫລືຜູ້ອື່ນ?"³⁵ ຟິລິບຈຶ່ງເລີ່ມເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ຟັງ, ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຂໍ້ພຣະຄຳພີຕອນນີ້ໃນເອຊາຢາເພື່ອປະກາດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າກັບຂັ້ນທີ່ຄົນນັ້ນ.

³⁶ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານເດີນທາງໄປຕາມເສັ້ນທາງ, ພວກທ່ານກໍ່ມາຮອດສະຖານທີ່ມີນ້ຳ ຂັ້ນທີ່ຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ຫີນມີນ້ຳ, ມີສິ່ງໃດທີ່ກິດຂວາງບໍ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາ?"³⁷ ຟິລິບຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ຖ້າທ່ານເຊື່ອດ້ວຍສຸດໃຈ, ທ່ານກໍ່ສາມາດຮັບບັບຕິສະມາໄດ້." ຄົນເອທິໂອເປຍຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ."³⁸ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນເອທິໂອເປຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຢຸດລົດ. ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ລົງໄປໃນນ້ຳ, ທັງຟິລິບກັບຂັ້ນທີ່, ແລະຟິລິບກໍ່ໃຫ້ທ່ານຮັບບັບຕິສະມາ.

³⁹ເມື່ອພວກທ່ານຂຶ້ນມາຈາກນ້ຳແລ້ວ, ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງຮັບເອົາຟິລິບໄປ, ຂັ້ນທີ່ຄົນນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນທ່ານອີກເລີຍ, ລາວຈຶ່ງເດີນທາງຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.⁴⁰ ແຕ່ວ່າຟິລິບປະກົດຕົວຢູ່ທີ່ເມືອງ ອາໂຊໂຕ ທ່ານຜ່ານເມືອງນັ້ນໄປ, ແລະປະກາດຂ່າວປະເສີດທົ່ວທຸກເມືອງຈົນກ່ວາທ່ານມາຮອດເມືອງ ກາຍຊາເຣຍ.

9 ໂຊໂລ, ຍັງຊູ່ເຊັ່ນວ່າຈະຂ້າບັນດາສາວິກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະໄປຫາມະຫາປະໂລຫິດ²ເພື່ອຂໍໜັງສືໄປທີ່ໂຮງທຳມະສາລາຕ່າງໆໃນເມືອງດາມັສກັດ, ເພື່ອວ່າໃນເວລາທີ່ທ່ານເຫັນຜູ້ໃດທີ່ເປັນພວກທາງນັ້ນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຊາຍຫລືຍິງ, ທ່ານຈະມັດແລ້ວພາມາຫິນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.

³ໃນຂະນະທີ່ໂຊໂລກໍາລັງເດີນທາງໄປເມືອງດາມັສກັດ, ຫີນໃດນັ້ນ ກໍ່ເກີດມີແສງສະຫວ່າງສ່ອງມາຈາກຝ້າສະຫວັນ; ມາອ້ອມຮອບຕົວທ່ານ,⁴ທ່ານກໍ່ລົມລົງທີ່ຜືນດິນ ແລະໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງກ່າວວ່າ, "ໂຊໂລ, ໂຊໂລເອີຍ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຂົມເຫັງເຮົາ?"

⁵ໂຊໂລຈຶ່ງຕອບວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງແມ່ນຜູ້ໃດ?" "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ເຮົາແມ່ນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ

ຜູ້ທີ່ທ່ານຂົມເຫັງນັ້ນແຫລະ;⁶ຈົງລຸກຂຶ້ນເຖິດ, ແລະເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ແລ້ວຈະມີຄົນບອກທ່ານວ່າ

ທ່ານຄວນເຮັດແນວໃດ."⁷ພວກຄົນທີ່ເດີນທາງມາກັບໂຊໂລກໍາລັງຍິນຂຶ້ນບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້, ໄດ້ຍິນແຕ່ພຣະສຸລະສຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ເຫັນໃຜ.

⁸ໂຊໂລຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກຜືນ, ເມື່ອທ່ານມືນຕາຂຶ້ນ, ທ່ານກໍ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນຫຍັງເລີຍ; ພວກເຂົາຈຶ່ງຈູງມືທ່ານ ແລະພາເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ດາມັສກັດ.⁹ທ່ານກໍ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນເປັນເວລາສາມມື, ແລະບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານ ຫລື ດື່ມອັນໃດເລີຍ.

¹⁰ມີສາວິກຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ເມືອງ ດາມັສກັດ ຊື່ວ່າອານາເນຍ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານຜ່ານນິມິດວ່າ, "ອານາເນຍເອີຍ!" ແລະທ່ານຕອບວ່າ,

"ຂ້າແດ່ອົງພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຫີນ."¹¹ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ແລ້ວໄປທາງຖະໜົນທີ່ເອີ້ນວ່າຖະໜົນຊີ, ແລະໄປທີ່ເຮືອນຂອງຢູດາ ຖາມຫາຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກເມືອງ ຕາໂຊ ທີ່ຊື່ວ່າ ໂຊໂລ, ເພາະວ່າລາວກໍາລັງອະທິຖານຢູ່.¹² ແລະລາວໄດ້ເຫັນໃນນິມິດຂອງລາວວ່າມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ອານາເນຍ ເຂົາມາແລະວາງມືໃສ່ໂຕລາວ, ເພື່ອທີ່ລາວຈະເບິ່ງເຫັນໄດ້ອີກ."

¹³ແຕ່ອານາເນຍຕອບວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນຈາກຫລາຍຄົນກ່ຽວກັບຊາຍຄົນນີ້, ລາວໄດ້ໂຈມຕີຜູ້ບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະອົງໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ."¹⁴ລາວໄດ້ຮັບອໍານາດຈາກພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດທີ່ຈະຈັບກຸມຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ມີຜູ້ຫ້ອກນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ.¹⁵ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ຈົງໄປເຖິດ, ເພາະເຂົາເປັນພາຊະນະທີ່ເອົາເລືອກໄວ້, ຫລືຈະນໍາມາມຊື່ຂອງເຮົາໄປເຖິງບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ບັນດາກະສັດ ແລະ ລູກຫລານຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ;¹⁶ເພາະວ່າເຮົາຈະໂຜດໃຫ້ລາວເຫັນວ່າລາວຕ້ອງທົນທຸກລໍາບາກເທົ່າໃດເພື່ອນາມຊື່ຂອງເຮົາ."

¹⁷ອານາເນຍຈຶ່ງອອກເດີນທາງໄປ, ແລະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນນັ້ນ. ລາວວາງມືໃສ່ໂຕໂຊໂລ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "ອ້າຍໂຊໂລ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ປະກົດຕົວຕໍ່ທ່ານລະຫວ່າງເສັ້ນທາງທີ່ທ່ານມານັ້ນ, ໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ທ່ານເບິ່ງເຫັນອີກຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ຮັບ

ການເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດ.¹⁸ໃນທັນໃດນັ້ນ ມີບາງສິ່ງຄືກັບເກັດຕິກລົງມາຈາກຕາຂອງໂຊໂລ, ແລ້ວທ່ານກໍສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້; ທ່ານຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຮັບບັບຕິສະມາ;¹⁹ ທ່ານກໍກິນອາຫານແລ້ວກໍແຂງແຮງຂຶ້ນ. ທ່ານອາໄສຢູ່ກັບພວກສາວິກຢູ່ເມືອງ ດາມັສກັດ ເປັນເວລາຫລາຍມື້.
²⁰ທ່ານໄດ້ປະກາດໃນທ່າມະສາລາທັນທີວ່າ, ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຄືພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.²¹ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນທ່ານກໍປະຫລາດໃຈ ແລະ ເວົ້າກັນວ່າ, "ຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່ ທີ່ໂຈມຕີຜູ້ຄົນໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມຜູ້ທີ່ອອກນາມຊື່ນີ້? ແລະທ່ານມາທີ່ນີ້ເພື່ອຈະຈັບພວກນັ້ນມັດແລ້ວສົ່ງໃຫ້ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ."²² ແຕ່ໂຊໂລກໍຍິ່ງເຂັມແຂງຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະທ່ານເຮັດໃຫ້ພວກຢືວໃນຢູ່ເມືອງດາມັສກັດລຳບາກໃຈ ໂດຍການພິສູດວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຄືພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

²³ຫລາຍມື້ຕໍ່ມາ, ຊາວຢິວກໍວາງແຜນກັນຈະຂ້າໂຊໂລ.²⁴ ແຕ່ວ່າແຜນການຂອງພວກເຂົາຮູ້ໄປຮອດຫຼາຍໆໂຊໂລ. ພວກເຂົາເຝົ້າລໍຖ້າຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ເພື່ອທີ່ຈະຂ້າທ່ານ.²⁵ ແຕ່ພວກສາວິກໄດ້ເອົາໂຊໂລນັ່ງຢູ່ໃນກະຕ່າ. ແລະໄດ້ຢືນຢັນທ່ານລົງໄປຈາກກຳແພງເມືອງໃນຕອນກາງຄືນ.

²⁶ເມື່ອໂຊໂລມາຮອດນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ທ່ານກໍພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບພວກສາວິກ, ແຕ່ພວກເຂົາທຸກຄົນຢ້ານທ່ານ, ບໍ່ເຊື່ອວ່າທ່ານເປັນສາວິກ.

²⁷ແຕ່ບາຣະນາບາໄດ້ພາທ່ານໄປຫາພວກອັກຄະສາວິກ, ແລະ ບາຣະນາບາໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ໂຊໂລໄດ້ພົບກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລະຫວ່າງທາງແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບທ່ານຢ່າງໃດ, ແລະໂຊໂລໄດ້ປະກາດຢ່າງໃຈກ້າຫານໃນນາມຊື່ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໃນເມືອງດາມັສກັດ.

²⁸ໂຊໂລຈຶ່ງເຂົ້ານອກອອກໃນຢູ່ກັບພວກອັກຄະສາວິກ ໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ທ່ານປະກາດນາມຊື່ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າດ້ວຍໃຈກ້າຫານ.

²⁹ແລະໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັບຊາວຢິວທີ່ເວົ້າພາສາກຣີກ; ແຕ່ພວກນັ້ນຍັງພະຍາຍາມທີ່ຈະຂ້າທ່ານ.³⁰ ເມື່ອພົ້ນຮ້ອງໄດ້ຮັບເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາກໍພາທ່ານລົງໄປທີ່ເມືອງກາຍຊາເຣຍແລ້ວສົ່ງຕໍ່ໄປທີ່ເມືອງຕາໂຊ.

³¹ຫລັງຈາກນັ້ນ ຄຣິສຕະຈັກຕະຫລອດທົ່ວຢູດາຍ, ແຂວງ ຄາລິເລ, ແລະ ຊາມາເຣຍກໍມີຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່; ແລະ, ດຳເນີນໄປໃນຄວາມຢາກເຫງົາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະໄດ້ຮັບການໝູນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າ, ຄຣິສຕະຈັກກໍມີຈຳນວນສະມາຊິກເພີ່ມຂຶ້ນ.

³²ໃນເວລານັ້ນ, ຂະນະທີ່ເປໂຕເດີນທາງໄປຫາທຸກຂົງເຂດ, ທ່ານກໍລົງໄປຫາຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງລິດດາ.

³³ເປໂຕໄດ້ພົບກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ໂອເນ, ລາວເປັນອຳມະພາດຕ້ອງຢູ່ໃນບ່ອນນອນເປັນເວລາແປດປີແລ້ວ,³⁴ ເປໂຕໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, "ໂອເນ, ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງປົນປົວທ່ານໃຫ້ດີແລ້ວ. ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະເກັບມ້ຽນບ່ອນນອນເປັນເວລາຂອງທ່ານເຖິດ." ລາວກໍລຸກຂຶ້ນໃນທັນທີ.³⁵ ເມື່ອທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງລິດດາ ແລະ ໃນທົ່ງພຽງຊາໂຣນໄດ້ເຫັນຊາຍຄົນນັ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍກັບໄປມາຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

³⁶ມີສາວິກຄົນໜຶ່ງຢູ່ເມືອງ ຢິບປາຊື່ວ່າຕາບິທາ, ຊຶ່ງມີຄວາມຫມາຍວ່າ "ໂດຣະກາ." ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດວຽກທີ່ດິນໄວ້ຫລວງຫລາຍ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ.³⁷ ໃນເວລານັ້ນ ນາງເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຕາຍ; ເມື່ອພວກເຂົາອາບນ້ຳສົບຂອງນາງແລ້ວ, ກໍເອົາໄປວາງໄວ້ໃນຫ້ອງຊັ້ນເທິງ.

³⁸ເມືອງຈາກເມືອງລິດດາຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງຢິບປາ ແລະພວກສາວິກໄດ້ຍິນວ່າເປໂຕຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຈຶ່ງສົ່ງຊາຍສອງຄົນໄປຫາທ່ານ, ແລະໄດ້ຂໍຮ້ອງທ່ານວ່າ, "ຂໍໃຫ້ທ່ານມາກັບພວກຂ້ານ້ອຍໂດຍໄວເຖິດ."³⁹ ເປໂຕກໍລຸກຂຶ້ນໄປກັບພວກເຂົາ. ເມື່ອທ່ານມາຮອດ, ພວກເຂົາກໍພາທ່ານຂຶ້ນໄປທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງ, ພວກແມ່ໝ້າຍທຸກຄົນພາກັນຍືນຮ້ອງໃຫ້ຢູ່ຂ້າງໆທ່ານ, ແລະຊິໃຫ້ທ່ານເບິ່ງເສື້ອຄຸມແລະເສື້ອຜ້າຕ່າງໆທີ່ໂດຣະກາໄດ້ເຮັດໄວ້ໃນຂະນະທີ່ນາງຍັງມີຊີວິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

⁴⁰ເປໂຕຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຂົາອອກໄປທາງນອກ, ແລ້ວຄູ່ເຂົາລົງ, ອະທິຖານ; ທ່ານປືນມາຫາຊາກສົບນັ້ນ, ແລະກ່າວວ່າ, "ຕາບິທາເອີຍ, ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນເຖິດ." ນາງກໍມືນຕາຂຶ້ນ, ແລະເມື່ອນາງເຫັນເປໂຕຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນນັ່ງ.⁴¹ ເປໂຕໄດ້ຈັບມືຂອງນາງເພື່ອດຶງນາງຂຶ້ນ; ແລະເມື່ອທ່ານເອີ້ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະ ພວກແມ່ໝ້າຍເຂົ້າມາ, ທ່ານກໍມອບຢູ່ທີ່ມີຊີວິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.⁴² ເລື່ອງນີ້ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວເມືອງ ຢິບປາ, ແລະຫລາຍຄົນກໍພາກັນມາເຊື່ອໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁴³ ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ເປໂຕອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ ຢິບປາເປັນເວລາຫລາຍມື້ກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າຊີໂມນ, ທີ່ເປັນຊ່າງຝອກຫນັງ.

10 ¹ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງ ກາຍຊາເຣຍ, ຊື່ໂກເນລີໂອ, ເປັນນາຍຮ້ອຍໃນກອງທັບທະຫານ ທີ່ເອີ້ນວ່າກອງທະຫານ ອີຕາລີ.

²ທ່ານແລະຄອບຄົວຂອງທ່ານມີຄວາມຢາກເຫງົາ ແລະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ; ທ່ານໄດ້ບໍລິຈາກເປັນເງິນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໃຫ້ຊາວຢິວ, ແລະອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ.

³ເວລາປະມານບ່າຍສາມໂມງ, ນາຍຮ້ອຍຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນນິມິດຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ເຫວະດາອົງໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາທ່ານ. ເຫວະດາອົງນັ້ນກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, "ໂກເນລີໂອ!" "ໂກເນລີໂອຕັ້ງໃຈແນມເບິ່ງທີ່ເຫວະດາດ້ວຍຄວາມຕຶກໃຈຫລາຍ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ນີ້ແມ່ນເລື່ອງໃດນັ້ນ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ?" ເຫວະດາອົງນັ້ນກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, "ຄຳອະທິຖານ ແລະການບໍລິຈາກໃຫ້ແກ່ຄົນທຸກຍາກຂອງທ່ານເປັນເຄື່ອງບູຊາຂຶ້ນໄປເຖິງທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ.⁴ ບັດນີ້ ຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປທີ່ເມືອງຢິບປາ ແລະ ພາຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ຊີໂມນ ທີ່ເອີ້ນວ່າເປໂຕມາ.⁵ ທ່ານພັກຢູ່ກັບຊ່າງຝອກໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ຊີໂມນ, ທີ່ບ້ານຂອງເຂົາທີ່ແຄມທະເລ."

⁷ເມື່ອເຫວະດາທີ່ເວົ້າກັບທ່ານຈາກໄປແລ້ວ, ທ່ານກໍເອີ້ນຄົນຮັບໃຊ້ໃນຄົວເຮືອນສອງຄົນ, ແລະທະຫານຄົນໜຶ່ງທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຈາກກອງທະຫານທີ່ຮັບໃຊ້ທ່ານເຊັ່ນກັນ. "ໂກເນລີໂອເລົາເຫດການທັງໝົດໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ ແລະ ໃຊ້ພວກເຂົາໄປທີ່ເມືອງ ຢິບປາ.

⁹ມື້ຕໍ່ມາເວລາປະມານຫຼັງ, ຂະນະທີ່ພວກເຂົາເດີນທາງໄປຈະຮອດເມືອງນັ້ນ, ເປໂຕຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາເຮືອນເພື່ອອະທິຖານ.¹⁰ ທ່ານເລີ່ມຫົວ ແລະ ຕ້ອງການກິນອາຫານ, ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນກໍາລັງແຕ່ງກິນຢູ່ນັ້ນ, ທ່ານກໍໄດ້ຮັບນິມິດ,¹¹ ແລະທ່ານເຫັນຫ້ອງຟ້າເປີດອອກ ແລະ ມີພາຊະນະໃສ່ເຄື່ອງ, ເລື່ອນຕ່າລົງມາເບິ່ງຄືກັບຜ້າແຜ່ນໃຫຍ່ລົງສູ່ພື້ນໂລກ, ມີເຊືອກສີແຈຢືນລົງມາ.¹² ໃນນັ້ນມີສັດສີຕົ້ນທຸກຊະນິດ ແລະສິ່ງທີ່ເລື່ອຄານຢູ່ພື້ນດິນ, ແລະນົກໃນຟ້າອາກາດ.

¹³ແລ້ວມີພຣະສຸລະສຽງກ່າວກັບທ່ານວ່າ: "ເປໂຕ, ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຈຶ່ງຂ້າ ແລະ ກິນເຖິດ."¹⁴ ແຕ່ເປໂຕກ່າວວ່າ, "ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນເລີຍ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍກິນອາຫານສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ບໍ່ອິສຸດ."¹⁵ ແຕ່ມີພຣະສຸລະສຽງນັ້ນມາເຖິງທ່ານອີກເປັນເທື່ອທີສອງວ່າ:

"ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່າລະແລ້ວ, ຢ່າຖືວ່າເປັນມົນທົນ."¹⁶ ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນເຖິງສາມຄັ້ງ; ແລ້ວພາຊະນະໃສ່ເຄື່ອງນັ້ນກໍຖືກນຳຂຶ້ນໄປເທິງຫ້ອງຟ້າທັນທີ.

¹⁷ຂະນະທີ່ເປໂຕຮູ້ສຶກສົບສິນຫລາຍກ່ຽວກັບນິມິດທີ່ທ່ານເຫັນວ່າມີຄວາມໝາຍແນວໃດ, ນິເຫລະ, ພວກຄົນທີ່ໂກເນລີໂອໃຊ້ມາ ກໍຍືນຢູ່ໜ້າປະຕູຮົວ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖາມຫາທາງທີ່ຈະມາເຮືອນນັ້ນ.¹⁸ ພວກເຂົາຮ້ອງ ແລະ ຖາມວ່າຊີໂມນ, ທີ່ເອີ້ນວ່າເປໂຕ, ພັກຢູ່ທີ່ນີ້ຫລືບໍ່.

¹⁹ຂະນະທີ່ເປໂຕຍັງຄິດເຖິງກ່ຽວກັບນິມິດນັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ເບິ່ງເຖິດ, ມີຊາຍສາມຄົນກໍາລັງມາຫາທ່ານ.²⁰ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ລົງໄປກັບພວກເຂົາເຖິດ. ຢ່າຊັກຊ້າ ເພາະວ່າເຮົາໃຊ້ພວກເຂົາມາ."²¹ ເປໂຕຈຶ່ງລົງໄປຫາຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ທ່ານກໍາລັງຊອກຫາ. ພວກທ່ານມາເຮັດຫຍັງ?"

²²ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ນາຍຮ້ອຍທີ່ຊື່ວ່າ ໂກເນລີໂອແມ່ນຜູ້ຊອບທຳ ແລະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ແລະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີໃນບັນດາຊົນຊາດຢິວ, ເຫວະດາບໍ່ອິສຸດອົງໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ໂກເນລີໂອໃຫ້ມາເຊີນທ່ານໄປທີ່ເຮືອນ. ເພື່ອຈະສາມາດຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານ.

²³ເປໂຕຈຶ່ງເຊີນພວກເຂົາເຂົ້າມາທາງໃນ ແລະພັກຢູ່ກັບທ່ານ. ມື້ຕໍ່ມາເປໂຕກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະໄປກັບພວກເຂົາ, ພົ້ນຮ້ອງບາງຄົນຈາກເມືອງຢິບປາ ກໍໄປກັບທ່ານດ້ວຍ.

²⁴ມີຕໍ່ມາ ພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດເມືອງ ກາຍຊາເຣຍ. ໂກເນລີໂອກໍາລັງຄອຍຖ້າພວກເຂົາຢູ່; ທ່ານໄດ້ເອີ້ນບັນດາຍາດພີນ້ອງ ແລະ ໝູ່ສະໜິດຂອງທ່ານມາເຕົ້າໂຮມກັນ.

²⁵ເມື່ອເປີດມາຮອດ, ໂກເນລີໂອໄດ້ເຫັນທ່ານ ແລະ ກົມລົງຂາບຢູ່ທີ່ຕີນຂອງທ່ານເພື່ອທີ່ຈະນະມັດສະການທ່ານ.²⁶ ແຕ່ເປີດໄດ້ປະ ຄອງໂກເນລີໂອໃຫ້ຍືນຂຶ້ນ, ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົງຍືນຂຶ້ນເຖິງ! ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນມະນຸດເຊັ່ນກັນ."

²⁷ໃນຂະນະທີ່ເປີດກໍາລັງສັນຫະນາກັບໂກເນລີໂອ, ເປີດກໍເຂົ້າມາທາງໃນ ແລະ ເຫັນຄົນຫລວງຫລາຍມາປະຊຸມຮ່ວມກັນ.²⁸ ທ່ານຈົງ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານເອງກໍຮູ້ຢູ່ວ່າ ການທີ່ຄົນຍິວຈະສົມທົບ ຫລື ຢ້ຽມຢາມຄົນຕ່າງຊາດຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຮ້ອງຫ້າມ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຊົງ ໂຜດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ບໍ່ຄວນເອີ້ນວ່າຄົນໃດຄົນໜຶ່ງບໍ່ສະອາດ ຫລື ບໍ່ບໍລິສຸດ."²⁹ ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມາໂດຍບໍ່ຂັດຂ້ອງ, ເມື່ອພວກທ່ານໃຊ້ຄົນໄປເຊີນຂ້າພະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມເຫດຜົນໃດທີ່ທ່ານເຊີນຂ້າພະເຈົ້າມາ?"

³⁰ໂກເນລີໂອຈົງຕອບວ່າ, "ເມື່ອສິນທິຜົນມາໃນເວລາປະມານນີ້, ຕອນບ່າຍສາມໂມງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງອະທິຖານຢູ່ໃນເຮືອນ; ແລະໄດ້ເຫັນ, ຊາຍຄົນໜຶ່ງນຸ່ງຊຸດສີຂາວຫຼືງຸ່ມຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ.³¹ ທ່ານຜູ້ນັ້ນກ່າວວ່າ, 'ໂກເນລີໂອ, ພວກເຈົ້າຊົງໄດ້ຍືນຄໍາອະທິຖານຂອງທ່ານແລ້ວ, ແລະ ການໃຫ້ບໍລິຈາກແກ່ຄົນທຸກຍາກກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າລະລຶກເຖິງທ່ານ.'³² ເພາະເຫດນັ້ນ ຈົງໃຊ້ຄົນໄປທີ່ເມືອງ ຍົບປາ, ແລະ ເຊີນຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າຊີໂມນທີ່ ເອີ້ນວ່າເປີດມາຫາທ່ານ, ທ່ານອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຊ່າງຟອກຫນັງທີ່ຊື່ວ່າ ຊີໂມນ ຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລ."³³ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄົນມາຫາທ່ານ. ທ່ານເປັນຄົນໃຈດີທີ່ໄດ້ມາ. ບັດນີ້, ພວກເຮົາທຸກຄົນຢູ່ທີ່ນີ້ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບ ຄໍາສັ່ງຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ເວົ້າ." (ເມື່ອທ່ານມາເຖິງທ່ານຈະບອກ).

³⁴ແລ້ວເປີດກໍເລີ່ມກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈ, ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າຊ້າງຜູ້ໃດເລີຍ."³⁵ ແຕ່ວ່າ, ທຸກຄົນບໍ່ວ່າຊົນຊາດໃດກໍຕາມທີ່ຢາກເກງພວກເຈົ້າ ແລະ ປະພຶດຄວາມຊອບທ້າ ພວກເຈົ້າກໍຊົງຍອມຮັບຜູ້ນັ້ນ.

³⁶ທ່ານຮູ້ວ່າຖ້ອຍຄໍາທີ່ພວກເຈົ້າຍອມໃຫ້ກັບຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງສັນຕິສຸກໂດຍພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນ, ຜູ້ຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທຸກຄົນ—³⁷ ພວກທ່ານເອງກໍຮູ້ເຖິງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ຫົວແຂວງຢູດາຍ, ເລີ່ມຕົ້ນໃນແຂວງກາລິເລ, ຫລັງຈາກທີ່ໂຢຮັນໄດ້ປະກາດການ ຮັບບັບຕິສະມາຊິນ;³⁸ ເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າແຫ່ງນາຊາເຣັດ, ແລະການທີ່ພວກເຈົ້າຊົງເຈີມພວກເຈົ້າດ້ວຍພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນ ແລະ ດ້ວຍອິດເດດ. ພວກເຈົ້າສະເດັດອອກໄປເຮັດຄວາມດີ ແລະ ປົນປົວທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຖືກຜີຮ້າຍບຽດບຽນ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຊົງສະຖິດກັບພວກເຈົ້າ.

³⁹ຂ້າພະເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ເປັນພະຍານຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຊົງເຮັດ, ທັງໃນແຂວງຢູດາຍ ແລະ ໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ. ພວກເຈົ້າຊົງມີແຕ່ພວກເຈົ້າ ທີ່ພວກເຂົາ ຂ້າ ແລະ ແຂວນພວກເຈົ້າໄວ້ເທິງຕົ້ນໄມ້,⁴⁰ ແຕ່ພວກເຈົ້າມີແຕ່ພວກເຈົ້າ ທີ່ພວກເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍໃນວັນທີ່ສາມ ແລະຊົງໃຫ້ພວກເຈົ້າ ປາກົດແຈ້ງ,⁴¹ ບໍ່ໄດ້ຊົງສະແດງແກ່ທຸກຄົນ, ແຕ່ສະແດງຕໍ່ຜູ້ທີ່ເປັນພະຍານທີ່ພວກເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ລ່ວງໜ້າຄື—ພວກເຮົາເອງທີ່ໄດ້ຮັບກິນ ແລະ ດືມກັບພວກ ອົງ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າຊົງເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ.

⁴²ພວກເຈົ້າໄດ້ສັງພວກເຮົາໃຫ້ອອກໄປປະກາດກັບປະຊາຊົນ ແລະ ເປັນພະຍານວ່າ ນິຄີຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ ເປັນຜູ້ຈະຕັດສິນທັງຄົນເປັນແລະຄົນຕາຍ.⁴³ ບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຍົກ ໂທດບາບໂດຍທາງນາມຊື່ຂອງພວກເຈົ້າ."

⁴⁴ຂະນະທີ່ເປີດຍັງກ່າວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຢູ່, ພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນໄດ້ສະເດັດລົງມາສະຖິດກັບທຸກຄົນ ທີ່ຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງທ່ານຢູ່.⁴⁵ ບັນດາຄົນໃນ ກຸ່ມຜູ້ທີ່ເຊື່ອ—ທີ່ເຂົ້າຮັບພິທີຕັດທຸກຄົນທີ່ມາກັບເປີດ—ກໍພາກັນປະຫລາດໃຈ, ເພາະວ່າຂອງປະທານແຫ່ງພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນ ໄດ້ເຫລີງມາເທິງຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ.

⁴⁶ພວກເຂົາໄດ້ຍິນພວກຕ່າງຊາດເຫລົ່ານີ້ເວົ້າພາສາຕ່າງໆ ແລະ ສັນລະເສີນພວກເຈົ້າ. ເປີດຈົງກ່າວວ່າ,

⁴⁷"ໃຜຈະຫ້າມຄົນເຫລົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ຮັບພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນ, ເຊັ່ນດຽວກັບພວກຂ້າພະ ເຈົ້າຈາກການບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ?"⁴⁸ ແລ້ວເປີດຈົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຊື່ຂອງພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກ ເຂົາຈົງຂໍໃຫ້ເປີດຢູ່ກັບພວກເຂົາເປັນເວລາຫລາຍມື້.

11 ¹ພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ ພີນ້ອງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຂວງ ຢູດາຍໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າຄົນຕ່າງຊາດຍອມຮັບເອົາພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນ. ²ເມື່ອເປີດຂຶ້ນຮອດນະ ຄອນ ເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ, ປະຊາຊົນທີ່ເຂົ້າໃນພິທີຕັດກໍຕິດຕຽນເພີນ;³ ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ທ່ານຄົບຫາກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ ແລະ ຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັບພວກເຂົາ!"

⁴ເປີດຈົງເລີ່ມຕົ້ນອະທິບາຍເລື່ອງນັ້ນໃຫ້ພວກເຂົາຟັງໂດຍລະອຽດ; ວ່າ,⁵ ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງອະທິຖານຢູ່ເມືອງ ຍົບປາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນນິມິດ ວ່າ ມີພາຊະນະໃສ່ເຄື່ອງເລື່ອນລົງມາ, ມີລັກສະນະເປັນແຜ່ນຂະຫນາດໃຫຍ່ ຢອນລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າໂດຍມີທັງສີມຸມໄດ້ຢອນລົງມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ.

⁶ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າແນມເບິ່ງ ແລະ ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສັດບົກສີເຫຼືອງ, ສັດປ່າ, ສັດເລືອຄານ, ແລະນົກໃນອາກາດ.

⁷ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນພວກສຸລະສຽງກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ເປີດ, ຈົງລຸກຂຶ້ນຂ້າກິນເຖິງ!"⁸ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນເລີຍ ອົງ ພວກເຜົ່າເປັນເຈົ້າ, ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ ຫລື ບໍ່ບໍລິສຸດກໍເຄີຍເຂົ້າປາກຂ້າພະອົງເລີຍ."⁹ ແຕ່ພວກສຸລະສຽງນັ້ນກໍຕອບຈາກຟ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ, "ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າປະກາດຖືກຊໍາລະແລ້ວ ຢ່າເອີ້ນວ່າມັນບໍ່ສະອາດ."¹⁰ ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນສາມເທື່ອ ແລ້ວທຸກຢ່າງກໍຖືກຮັບຂຶ້ນໄປເທິງຟ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງ.

¹¹ໃນທັນໃດນັ້ນ ມີຊາຍສາມຄົນມາຍືນຢູ່ທີ່ໜ້າປະຕູເຮືອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພັກອາໄສຢູ່; ພວກເຂົາຖືກສົ່ງມາຈາກເມືອງ ກາຍຊາເຣຍມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ.¹² ພວກ ວິນຍານຈົງສັ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປກັບພວກເຂົາ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍນໍາພວກເຂົາໄປໂດຍບໍ່ລັງເລ. ພີນ້ອງທັງຫົກຄົນນີ້ໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍເຂົ້າ ໄປໃນເຮືອນຂອງຊາຍຄົນນັ້ນ.¹³ ຊາຍຄົນນັ້ນເລົ່າໃຫ້ຟັງວ່າ ທ່ານໄດ້ເຫັນເຫວລະດາຍືນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງທ່ານຢ່າງໃດ ແລະ ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ຈົງໃຊ້ຄົນໄປທີ່ ເມືອງ ຍົບປາ ແລະ ເຊີນຊີໂມນທີ່ເອີ້ນກັນວ່າເປີດມາ."¹⁴ ລາວກ່າວຖ້ອຍຄໍາກັບພວກທ່ານ ເພື່ອທີ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມພີ່ນ້ອງ—ທັງທ່ານແລະຄອບຄົວຂອງ ທ່ານ."

¹⁵ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນເວົ້າ, ພວກວິນຍານອິດຊະຣາເອັ້ນກໍໄດ້ສະເດັດລົງມາສະຖິດກັບພວກເຂົາ, ຊຶ່ງຄືກັນກັບພວກເຮົາໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ.

¹⁶ຂ້າພະເຈົ້າຈົງລະລຶກເຖິງຖ້ອຍຄໍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທີ່ພວກເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ໂຢຮັນໃຫ້ບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ; ແຕ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນ."

¹⁷ແລ້ວຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ມອບຂອງປະທານຢ່າງດຽວແກ່ພວກເຂົາຄືກັນກັບທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ເມື່ອພວກເຮົາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນໃຜ, ທີ່ຈະຕັ້ງພວກເຈົ້າໄດ້?"¹⁸ ເມື່ອພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນເຊັ່ນນີ້, ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະກ່າວໄດ້, ພວກເຂົາຈົງສັນລະເສີນພວກເຈົ້າ ວ່າ, "ພວກເຈົ້າຊົງໄດ້ມອບການກັບໃຈໃຫມ່ ເພື່ອໃຫ້ມີຊີວິດແກ່ຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ."

¹⁹ບັນດາຄົນທີ່ກະຈົດກະຈາຍໄປ ເມືອງຈາກການຂົ່ມເຫັງທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເສຍຊີວິດຂອງ ຊະເຕຟາໂນ ກໍໄດ້ແຜ່ລາມໄປເຖິງເມືອງ ໂຟນິເຊຍ, ເກາະໂຊຢຣັດ, ແລະເມືອງ ອັນຕິໂອເຊຍ, ແຕ່ພວກເຂົາກ່າວຖ້ອຍຄໍາກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າເຊີນຊາຍຄົນອິດຊະຣາເອັ້ນກັບຊາວຢິວເທົ່ານັ້ນ.²⁰ ບາງຄົນໃນພວກເຂົາແມ່ນ,

ຊາວເກາະໄຊປັດ, ແລະ ຊາວກີເຣເນມາທິເມືອງ ອັນຕີໂອເຂຍ ກໍໄດ້ບອກຂ່າວປະເສີດກ່ຽວກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ກັບພວກເຂົາເປັນພາສາກຣີກຝ່ວຍ,²¹ ແລະພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຂົາ; ຄົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ເຊື່ອ ແລະ ກັບມາຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²² ເລື່ອງນີ້ໄດ້ຍິນມາຮອດຫຼຸຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ພວກເຂົາຈຶ່ງສົງບາດນາບາໄປທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຂຍ.²³ ເມື່ອທ່ານມາຮອດ ແລະ ເຫັນຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ, ທ່ານກໍຍິນດີ; ແລະທ່ານໄດ້ໝູນໃຈພວກເຂົາທຸກຄົນໃຫ້ໝັ້ນຄົງໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈ.

²⁴ ເພາະວ່າບາດຣະນາບາເປັນຄົນດີ ແລະ ເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ, ແລະ ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ກໍເພີ່ມເຂົ້າມາໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²⁵ ບາດຣະນາບາຈຶ່ງໄປຫາໂຊໂລທີ່ເມືອງຕາໂຊ.²⁶ ເມື່ອທ່ານເຫັນໂຊໂລແລ້ວ, ກໍພາທ່ານມາທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຂຍ. ແລະທ່ານທັງສອງກໍປະຊຸມຮ່ວມກັບຄຣິສຕະ ຈັກນັ້ນຕະຫລອດທັງປີ ແລະ ສັງສອນຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ພວກສາວິກກໍໄດ້ມີຊື່ວ່າເປັນ ຄຣິສຕຽນ ຄັ້ງທຳອິດໃນເມືອງ ອັນຕີໂອເຂຍ.

²⁷ ໃນເວລານັ້ນ ພວກຜູ້ທ່ານວາຍຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ລົງມາທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຂຍ.²⁸ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາ, ທີ່ຊື່ວ່າ ອາຄະໂບ, ໄດ້ຍິນຂຶ້ນແລະທ່ານວາຍໂດຍພຣະວິນຍານວ່າ ຈະເກີດມີຄວາມອິດຢາກຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຫົວແຜ່ນດິນໂລກ.

ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສະໄໝການປົກຄອງຂອງກະສັດ ກະລາວດີໂອ.

²⁹ ດັ່ງນັ້ນ, ພວກສາວິກຈຶ່ງຕັດສິນໃຈກັນວ່າພວກເຂົາຈະບໍລິຈາກຕາມກຳລັງ, ແລະ ສົ່ງໄປຊ່ວຍເຫລືອພີ່ນ້ອງໃນແຂວງຢູດາຍ.³⁰ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນ; ພວກເຂົາສົ່ງເງິນໄປໃຫ້ພວກຜູ້ປົກຄອງໂດຍຝາກກັບບາດຣະນາບາ ແລະ ໂຊໂລ.

12 ¹ ໃນເວລານັ້ນ ກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຈັບກຸມບາງຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກ ເພື່ອວ່າທ່ານຈະທຳການຫາລຸນບາງຄົນ.² ທ່ານຂ້າຢາໂກໂບທີ່ເປັນອ້າຍຂອງໂຢ ຮັນດ້ວຍດາບ.

³ ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານເຫັນວ່າເລື່ອງນັ້ນເປັນທີ່ພິໄຈຂອງພວກຢິວ, ທ່ານກໍສົ່ງໃຫ້ຈັບກຸມເປໂຕດ້ວຍ.

ເຫດການເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງເຫດສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊື່ອແປ້ງ.⁴ ຫລັງຈາກທີ່ຈັບເປໂຕມາໄດ້ແລ້ວ, ກໍຂັງທ່ານໄວ້ໃນຄຸກ ແລະ ຈັດໃຫ້ມີທະຫານສີໝູ່ ໝູ່ລະສີຄົນຄູ່ທ່ານໄວ້; ເຮໂຣດຕັ້ງໃຈທີ່ຈະພາເປໂຕອອກມາໃຫ້ປະຊາຊົນ ຫລັງຈາກເຫດສະການປັດສະຄາແລ້ວ.

⁵ ດັ່ງນັ້ນເປໂຕຈຶ່ງຖືກຂັງໄວ້ໃນຄຸກ, ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ ອະທິຖານເພື່ອທ່ານດ້ວຍໃຈຮ້ອນອິນຕັມພຣະເຈົ້າ.

⁶ ໃນຄືນນັ້ນກ່ອນເຖິງວັນທີ່ເຮໂຣດຈະພາເປໂຕອອກມາ, ເປໂຕກໍລັງນອນຫລັບຢູ່ລະຫວ່າງທະຫານສອງຄົນ, ຖືກລ່າມດ້ວຍໂສ້ສອງເສັ້ນ, ແລະມີພວກຍາມເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນປະຕູຄຸກ.

⁷ ໃນທັນໃດນັ້ນ, ເທວະດາອົງໜຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາປາກົດຢູ່ຂ້າງເປໂຕ, ແລະມີແສງສະຫວ່າງສ່ອງລົງມາໃນຫ້ອງຂັງນັ້ນ, ເທວະດາອົງນັ້ນມາກະຕຸ້ນທີ່ສີຂ້າງຂອງທ່ານໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄວໆ," ໂສ້ນັ້ນກໍຫລຸດຕົກຈາກມືຂອງທ່ານ.

⁸ ເທວະດາອົງນັ້ນກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ຈົ່ງແຕ່ງຕັ້ງແລະສຸບເກີບ." ເປໂຕກໍປະຕິບັດຕາມ. ເທວະດາອົງນັ້ນກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ຈົ່ງໃສ່ເສື້ອຄຸມ ແລະ ນຳຂ້າພະເຈົ້າມາ."

⁹ ເປໂຕຈຶ່ງນຳເທວະດາອົງນັ້ນອອກໄປ. ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເທວະດາເຮັດນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ. ທ່ານຄິດວ່າທ່ານກຳລັງເຫັນໃນນິມິດ.

¹⁰ ຫລັງຈາກທີ່ພວກທ່ານຢ່າງຜ່ານຄົນເຝົ້າຍາມຊັນທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ຊັນທີ່ສອງໄປແລ້ວ, ພວກທ່ານກໍມາຮອດປະຕູເຫລັກທາງທີ່ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ; ປະຕູບານນັ້ນກໍເປີດອອກເອງ. ພວກທ່ານຈຶ່ງອອກໄປ, ແລະຍ່າງໄປຕາມທາງ, ເທວະດາກໍຫາຍວັບໄປຈາກທ່ານ.

¹¹ ເມື່ອເປໂຕຮູ້ສຶກຕົວແລ້ວ, ຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແນ່ແລ້ວວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຊ້ເທວະ

ດາຂອງພຣະອົງໃຫ້ມາປ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອນມືຂອງເຮໂຣດ, ແລະ

ຈາກຄວາມປອງຮ້າຍຂອງພວກຢິວ."¹² ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານຄິດໄດ້ຢ່າງນັ້ນແລ້ວ, ທ່ານກໍໄປທີ່ເຮືອນຂອງມາຣີ ແມ່ຂອງໂຢຮັນ, ຜູ້ທີ່ມີອີກຊື່ໜຶ່ງວ່າມາຣະໂກ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈຳນວນຫລາຍກຳລັງປະຊຸມອະທິຖານຢູ່ນຳກັນ.

¹³ ເມື່ອເປໂຕເຄາະປະຕູຊັນນອກ, ສ່າວໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຊື່ ໂຣດາ ກໍອອກມາຖາມ.¹⁴ ເມື່ອນາງຈື່ໄດ້ວ່າເປັນສວຽງຂອງເປໂຕ, ກໍຊົມຊືມຍິນດີຫລາຍ ແຕ່ແທນທີ່ຈະເປີດປະຕູໃຫ້; ນາງກັບແລ່ນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ; ແລະບອກວ່າເປໂຕກຳລັງຍືນຢູ່ທີ່ປະຕູ.¹⁵ ພວກເຂົາຈຶ່ງກ່າວກັບນາງວ່າ, "ເຈົ້າເປັນບ້າ."

ແຕ່ນາງກໍຍືນຍັນວ່າເປັນເຊັ່ນນັ້ນແທ້. ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ນັ້ນເປັນເທວະດາປະຈຳຕົວຂອງທ່ານ."

¹⁶ ແຕ່ເປໂຕກໍຍັງເຄາະປະຕູຕໍ່ໄປ, ແລ້ວເມື່ອພວກເຂົາເປີດປະຕູມາ, ເຫັນທ່ານກໍປະຫລາດໃຈ.¹⁷ ເປໂຕຍິກມືໃຫ້ພວກເຂົາມືດ, ແລະທ່ານບອກພວກເຂົາວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພາທ່ານອອກມາຈາກຄຸກແບບໃດ. ທ່ານກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງບອກເລື່ອງນີ້ກັບຢາໂກໂບ ແລະພວກພີ່ນ້ອງໃຫ້ຮູ້ນຳ." ແລ້ວເພີ່ນ້ອງອອກໄປບ່ອນອື່ນ.

¹⁸ ເມື່ອເຖິງມືເຊົ້າມາ, ພວກທະຫານກໍພາກັນຕົກໃຈຢ່າງໃຫຍ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເປໂຕ.¹⁹ ຫລັງຈາກທີ່ເຮໂຣດຊອກຫາເປໂຕບໍ່ເຫັນ, ທ່ານຈຶ່ງສອບຖາມພວກຄົນເຝົ້າຍາມ ແລະສັ່ງໃຫ້ປະທານຊີວິດ. ແລ້ວທ່ານກໍລົງມາຈາກແຂວງຢູດາຍໄປທີ່ເມືອງກາຍຊາເຣຍ ແລະ ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

²⁰ ເຮໂຣດກໍເກີດມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຕໍ່ຊາວເມືອງຕີເຣ ແລະ ຊາວຊີໂດນຫລາຍ. ຊາວເມືອງຈຶ່ງພາກັນໄປຫາທ່ານ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່ຽວກ່ອມບຣາຊະໂຕ, ຜູ້ຮັບຜິດຊອບວັງຂອງກະສັດ, ໃຫ້ຊ່ວຍພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຂໍໃຫ້ສ້າງມືດໂມຕີກັນ, ເພາະວ່າເມືອງຂອງພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບອາຫານຈາກເມືອງຂອງກະສັດອົງນັ້ນ.²¹ ເມື່ອຮອດມື້ນັດໝາຍເຮໂຣດກໍນຸ່ງເຄື່ອງກະສັດ ແລະ ນັ່ງເທິງບັນລັງ; ທ່ານກ່າວຄຳປາໄສຕໍ່ພວກເຂົາ.

²² ຜູ້ຄົນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ນີ້ເປັນສວຽງຂອງພະ, ບໍ່ແມ່ນສວຽງຂອງມະນຸດ!"²³ ໃນທັນໃດນັ້ນ

ເທວະດາອົງໜຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍເຮັດໃຫ້ທ່ານປ່ວຍເປັນພະຍາດຮ້າຍແຮງ, ເພາະວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ; ແລ້ວທ່ານກໍຖືກໝອນກັດກິນ ແລະ ເສຍຊີວິດ.

²⁴ ແຕ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈະເລີນຂຶ້ນ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ.²⁵ ຫລັງຈາກບາດຣະນາບາກັບໂຊໂລສຳເລັດພາລະກິດໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ, ພວກທ່ານກໍກັບມາຈາກທີ່ນັ້ນພາໂຢຮັນ, ທີ່ມີອີກຊື່ໜຶ່ງວ່າມາຣະໂກໄປນຳ.

13 ¹ ເວລານັ້ນ ມີບາງຄົນທີ່ເປັນຜູ້ທ່ານວາຍ ແລະ ອາຈານໃນຄຣິສຕະຈັກອັນຕີໂອເຂຍ, ພວກທ່ານຄື ບາດຣະນາບາ, ຊີໂມນ (ທີ່ເອີ້ນວ່າ ນິເກີ), ລູກີໂອຊາວເມືອງກີເຣເນ, ມານາເອນ (ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຂຶ້ນມາດ້ວຍກັນກັບເຮໂຣດເຈົ້າເມືອງ), ແລະ ໂຊໂລ.

² ຂະນະທີ່ພວກທ່ານກຳລັງນະມັດສະການອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຖືສິນອິດອາຫານຢູ່ນັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າກ່າວວ່າ,

“ຈົງຖັງບາຣະນາບາກັບໂຊໂລໄວ້, ສຳຫລັບວຽກນັ້ນທີ່ເຮົາເອີ້ນໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດ.”³ ຫລັງຈາກທີ່ພວກທ່ານຖືສິນອິດອາຫານ, ອະທິຖານ, ແລະ ວາງມີໃສ່ຕົວທ່ານທັງສອງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍສົ່ງທ່ານທັງສອງໄປ.

⁴ດັ່ງນັ້ນ ບາຣະນາບາ ແລະ ໂຊໂລ ກໍເຊື່ອຟັງພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສຸດເຈົ້າຈົງລົງໄປທີ່ເມືອງແຊລູເກຍ; ຈາກທີ່ນັ້ນພວກທ່ານໄດ້ລົງເຮືອໄປທີ່ເກາະໄຊບຣັດ.

⁵ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານຢູ່ໃນເມືອງຊາລາມີ, ພວກທ່ານປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຳມະສາລາຂອງຊາວຍິວ. ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນໂຍຮັນທີ່ ຊືມາຣະໂກເປັນຜູ້ຊ່ວຍຕ້ວຍ.

⁶ເມື່ອພວກທ່ານເດີນທາງໄປຫົວທັງເກາະຈິນມາຮອດເມືອງປາໂຟແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ພົບກັບຊາວຍິວຄົນໜຶ່ງເຊິ່ງເປັນຜູ້ມີເວດມົນ, ແລະ ເປັນຜູ້ທ່ານ ວາຍປອມ, ທີ່ມີຊື່ວ່າບາຣະເຢຊູ.⁷ ຜູ້ມີເວດມົນຄົນນີ້ເປັນໝູ່ກັບຜູ້ປົກຄອງເກາະ, ເຊຣີໂອໂປໂລ, ເຊິ່ງເປັນຄົນສະຫລາດຮອບຮູ້.

ຊາຍຄົນນີ້ເຊີນບາຣະນາບາກັບໂຊໂລມາພົບ, ເພາະທ່ານຢາກຈະຟັງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.⁸ ແຕ່ເອລີມາ “ຜູ້ມີເວດມົນ” (ນັ້ນເປັນຄຳແປຊື່ຂອງລາວ) ຂັດຂວາງທ່ານທັງສອງໄວ້; ລາວພະຍາຍາມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງເຊື່ອ.

⁹ແຕ່ໂຊໂລທີ່ມີອີກຊື່ໜຶ່ງວ່າໂປໂລ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສຸດ ແລະ ເບິ່ງຕາເບິ່ງເອລີມາ.¹⁰ ແລ້ວກ່າວວ່າ, “ທ່ານລູກຂອງຜີຮ້າຍ, ທ່ານເຕັມໄປດ້ວຍອຸບາຍ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງ. ທ່ານເປັນສັດຕູກັບຄວາມຊອບທັມທຸກຢ່າງ.

ທ່ານຈະບໍ່ຢຸດບິດເບືອນຄວາມຈິງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຫລື?

¹¹ເບິ່ງເຖິງ, ພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ເໜືອທ່ານ, ທ່ານຈະເປັນຄົນຕາບອດ. ທ່ານຈະເບິ່ງບໍ່ເຫັນແສງຕາເວັນໄປຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ.”

ໃນທັນໃດນັ້ນຄວາມມືດມົກກໍເກີດກັບ ເອລີມາ; ລາວຈຶ່ງຫລວງໄປອ້ອມໆ ເພື່ອຂໍໃຫ້ຄົນຊ່ວຍຈູງລາວໄປ.¹² ເມື່ອຜູ້ປົກຄອງໄດ້ເຫັນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ທ່ານກໍເຊື່ອ, ເພາະວ່າທ່ານປະຫລາດໃຈໃນຄຳສອນກ່ຽວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹³ແລ້ວໂປໂລກັບພວກຂອງທ່ານກໍລົງເຮືອເດີນທາງອອກຈາກເມືອງປາໂຟໄປທີ່ເມືອງເປກາໃນແຂວງປາຟີເລຍ. ແຕ່ໂຍຮັນໄດ້ຖືກພວກທ່ານກັບໄປທີ່ນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.¹⁴ ໂປໂລ ແລະ ພວກຂອງທ່ານໄດ້ເດີນທາງຈາກເມືອງເປກາ ມາຮອດເມືອງອິນຕີໂອເຂຍໃນແຂວງບີຊີເດຍ.

ທີ່ນັ້ນພວກທ່ານໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທຳມະສາລາ ແລະ ນັ່ງລົງໃນວັນຊະບາໂຕ.¹⁵ ຫລັງຈາກອ່ານພຣະບັນຍັດ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ທ່ານວາຍແລ້ວ, ບັນດາຜູ້ປົກຄອງທຳມະສາລາກໍໃຊ້ຄົນໄປບອກກັບພວກທ່ານວ່າ, “ພິນ້ອງເອີຍ, ຖ້າພວກທ່ານມີຖ້ອຍຄຳໝູນໃຈໃຫ້ກັບຄົນທີ່ນີ້, ກໍຂໍໃຫ້ກ່າວເຖິງ.”

¹⁶ໂປໂລກໍລຸກຂຶ້ນແລະຍິນະ; ທ່ານກ່າວວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ເປັນຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ ແລະ ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຢາກຶ້ງພຣະເຈົ້າ, ຂໍຈົງຟັງເຖິງ.

¹⁷ພຣະເຈົ້າຂອງຊົນຊາດອິດສະຣາເອນນີ້ໄດ້ຊົງເລືອກເອົາບັນພະບູລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຈຳນວນຄົນຫລວງຫລາຍ ໃນຂະນະທີ່ອາໄສຢູ່ ໃນແຜ່ນດິນຂອງປະເທດເອຢິບ, ແລະ ພຣະອົງຊົງນຳພວກທ່ານອອກມາດ້ວຍພຣະຫັດອັນຊົງຮິດ.

¹⁸ພຣະອົງຊົງຈັດຫາສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ກັບພວກທ່ານໃນຖິ່ນແຫ່ງກັນດານມາເປັນເວລາປະມານສິບປີ.

¹⁹ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍເຈັດຊົນຊາດໃນດິນແດນ ການາອານແລ້ວ,

ພຣະອົງກໍມອບແຜ່ນດິນຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບຊົນຊາດຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນມໍຣະດົກ.²⁰ ເຫດການທັງໝົດນີ້ ເກີດຂຶ້ນເມື່ອສີ່ຮ້ອຍຫ້າສິບປີມາແລ້ວ.

ຫລັງຈາກນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຜູ້ປົກຄອງມາປົກຄອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຈົນຮອດສະໄໝຂອງຜູ້ທ່ານວາຍຊາມູເອນ.

²¹ເວລານັ້ນ ປະຊາຊົນໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ມີກະສັດ, ພຣະເຈົ້າຈົງຊົງໃຫ້ ໂຊນ ລູກຊາຍຂອງກີເຊ, ຈາກເຜົ່າເບນຢາມິນ, ໃຫ້ແກ່ພວກ

ທ່ານເປັນກະສັດເປັນເວລາສິບປີ.²² ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າປົດໂຊນອອກຈາກການເປັນກະສັດ, ພຣະອົງຊົງຖັງດາວິດຂຶ້ນເປັນກະສັດຂອງພວກທ່ານ.

ພຣະເຈົ້າກ່າວກ່ຽວກັບດາວິດວ່າ, ‘ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ດາວິດ ລູກຊາຍຂອງ ເຢຊີ ເປັນຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກໃຈທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປະສົງໃຫ້ລາວ ເຮັດ.’

²³ພຣະເຈົ້າປະທານພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົນຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ, ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້.

²⁴ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າສະເດັດມາ, ໂຍຮັນໄດ້ປະກາດເຖິງບັບຕິສະມາ

ທີສະແດງເຖິງການກັບໃຈໃໝ່ຂອງອິດສະຣາເອນທຸກຄົນແລ້ວ.²⁵ ຂະນະທີ່ໂຍຮັນກຳລັງສຳເລັດພາລະກິດຂອງທ່ານ, ທ່ານກ່າວວ່າ,

‘ພວກທ່ານຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ນັ້ນ. ແຕ່ຈົງຟັງເຖິງ, ຜູ້ທີ່ມາພາຍຫລັງຂ້າພະເຈົ້າ,

ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະປົດສາຍເກີບອອກຈາກຕີນຂອງພຣະອົງ.’

²⁶ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ທີ່ເປັນລູກຫລານຂອງເຊື້ອສາຍອັບຣາຮາມ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ທຳມາກາງພວກທ່ານທີ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າ,

ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນນີ້ໄດ້ສົ່ງມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ.²⁷ ເພາະວ່າພວກຄົນທີ່ຢູ່ໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ

ຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ແລະ

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານວາຍທີ່ອ່ານສູ່ກັນຟັງໃນວັນຊະບາໂຕສຳເລັດໂດຍການກ່າວໂທດພຣະອົງ.

²⁸ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ພົບຄວາມຜິດປະການໃດທີ່ມີໂທດເຖິງຕາຍໃນພຣະອົງ, ພວກເຂົາຍັງຂໍຮ້ອງປິລາດໃຫ້ປະທານພຣະອົງ.

²⁹ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເອົາພຣະສົບລົງຈາກໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ວາງພຣະສົບໄວ້ໃນອຸບມຸງ.

³⁰ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະອົງເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.³¹ ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ກັບພຣະອົງມາຈາກແຂວງຄາລິເລຈົນເຖິງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.

ຈົງໄດ້ເຫັນພຣະອົງເປັນເວລາຫລາຍວັນ ບັດນີ້ ຄົນເຫລົ່ານີ້ກໍຍັງໄດ້ເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຄົນ.

³²ເຮົານຳຂ່າວປະເສີດກ່ຽວກັບພຣະສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບູລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ³³ ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ພະສັນຍາເຫລົ່ານີ້ສຳເລັດ,

ເພື່ອພວກເຮົາທີ່ເປັນລູກຫລານຂອງພວກເຂົາ, ໃນການບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເປັນຄົນມາມີຊີວິດ. ເລື່ອງ

ນີ້ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະທຳບິດເພິ່ງສັນລະເສີນບິດທີສອງວ່າ: ‘ເຈົ້າເປັນບຸດຂອງເຮົາ,

ມີນິເວດເປັນບິດຂອງເຈົ້າ.’³⁴ ແລ້ວຍັງກ່າວເຖິງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະອົງເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ

ເພື່ອທີ່ພຣະກາຍຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ເປື່ອຍເນົາ, ພຣະອົງກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ: ‘ເຮົາຈະໃຫ້ພຣະພອນອັນບໍ່ຮື້ສຸດ ແລະ ໝັ້ນຄົງຂອງດາວິດແກ່ທ່ານ.’

³⁵ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ທ່ານຍັງກ່າວໄວ້ໃນພຣະທຳບິດເພິ່ງສັນລະເສີນບິດອື່ນໆໄວ້ດ້ວຍວ່າ,

‘ພຣະອົງຈະບໍ່ເປື່ອຍໃຫ້ອົງບໍ່ຮື້ສຸດຂອງພຣະອົງເປື່ອຍເນົາ.’³⁶ ເພາະວ່າຫລັງຈາກທີ່ດາວິດໄດ້ປົດລະບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງອາຍຸຂອງທ່ານແລ້ວ,

ທ່ານກໍລ່ວງຫລັບໄປ; ແລະ ຖືກຟັງໄວ້ກັບບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານແລ້ວກໍເປື່ອຍເນົາໄປ.³⁷ ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາບໍ່ເປື່ອຍເນົາໄປ.

³⁸ເພາະສະນັ້ນ ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ, ໂດຍຊາຍຜູ້ນີ້ທີ່ປະກາດການຍົກໂທດຄວາມຜິດປະກາດໃຫ້ແກ່ທ່ານ.³⁹ ໂດຍພຣະອົງ

ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອກໍຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທຳຈາກທຸກສິ່ງຕາມພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເປັນຄົນຊອບທຳບໍ່ໄດ້.

⁴⁰ເພາະສະນັ້ນ ຈົງລະວັງໃຫ້ດີ ເພື່ອວ່າຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ກ່າວໄວ້ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກທ່ານ.⁴¹ “ຈົງເບິ່ງເຖິງ, ທ່ານພວກຄົນທີ່ໝັ້ນປະໝາດ,

ຈົງປະຫລາດໃຈແລະຈິບຫາຍໄປ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເຮັດວຽກໃນວັນເວລາຂອງພວກທ່ານ, ວຽກງານທີ່ພວກທ່ານຈະບໍ່ເຊື່ອ,

ແມ່ນວ່າຈະມີຄົນປະກາດກັບທ່ານ.”

⁴²ຂະນະທີ່ໂປໂລ ແລະ ບາຣະນາບາຈາກໄປ, ພວກທ່ານກໍ່ອ້ອມວອນໃຫ້ທ່ານທັງສອງກ່າວຖ້ອຍຄຳຢ່າງດຽວກັນອີກໃນວັນຊະບາໂຕຕໍ່ໄປ.⁴³ ເມື່ອການປະຊຸມໃນວັນຊະບາໂຕເລີກແລ້ວ, ພວກຍິງ ແລະ ຄົນທີ່ເຂົ້າຮິດຍົວທີ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າຫລາຍຄົນກໍ່ຕິດຕາມໂປໂລ ແລະ ບາຣະນາບາ, ທ່ານທັງສອງຈຶ່ງໄດ້ໂອ້ລົມແລະໝູນໃຈໃຫ້ພວກເຂົາດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁴⁴ໃນວັນສະບາໂຕຕໍ່ມາ, ຄົນໃນເມືອງເກືອບທັງໝົດກໍ່ມາປະຊຸມກັນເພື່ອທີ່ຈະຟັງພຣະທັມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁴⁵ ເມື່ອພວກຍິງເຫັນຝູງຊົນ, ພວກເຂົາກໍ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມອິດສາ ແລະ ເວົ້າຄັດຄ້ານຄຳທີ່ໂປໂລເວົ້າ ແລະ ເວົ້າໝືນປະໝາດທ່ານ.

⁴⁶ແຕ່ໂປໂລ ແລະ ບາຣະນາບາກ່າວດ້ວຍໃຈກ້າຫານວ່າ, “ເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງກ່າວພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກທ່ານຟັງກ່ອນ. ແຕ່ເມື່ອພວກທ່ານບໍ່ຍອມຮັບ ແລະ ຕັດສິນໃຈຕົວເອງວ່າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິລັນຕອນ, ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາກໍ່ຈະໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ.

⁴⁷ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກ່າວສັ່ງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ‘ເຮົາຕັ້ງເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ເປັນແສງສະຫວ່າງສຳຫລັບຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ນຳຄວາມລອດຜົນໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜນດິນໂລກ.’”

⁴⁸ເມື່ອຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ຕ່າງກໍ່ຊົມຊືມຍິນດີ ແລະ ສັນລະເສີນຖ້ອຍຄຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄົນຫລວງຫລາຍທີ່ໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຊີວິດນິລັນຕອນກໍ່ເຊື່ອ.⁴⁹ ພຣະທຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ແຜ່ອອກໄປທົ່ວທັງຂົງເຂດນັ້ນ.

⁵⁰ແຕ່ພວກຍິງໄດ້ຕົວະຍິວະໃຫ້ບັນດາແມ່ຍິງທີ່ເປັນຄົນສຳຄັນ, ແລະ ນັບຖືພຣະເຈົ້າກັບພວກຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນຜູ້ນຳຂອງເມືອງນັ້ນ. ພວກເຂົາຕົວະຍິວະໃຫ້ມີການຂົມເຫັງໂປໂລກັບບາຣະນາບາ ແລະ ຂັບໄລ່ທ່ານທັງສອງໃຫ້ອອກໄປຈາກເມືອງນັ້ນ.⁵¹ ໂປໂລກັບບາຣະນາບາກໍ່ສັນຂີ່ຝຸ່ນອອກຈາກຕົນພວກທ່ານ. ແລ້ວພວກທ່ານທັງສອງກໍ່ໄປທີ່ເມືອງອີໂກນິອິນ.⁵² ແລະ ເຕັມດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ.

14 ¹ໃນເມືອງອີໂກນິອິນທີ່ໂປໂລ ແລະ ບາຣະນາບາພາກັນເຂົ້າໄປໃນທຳມະສາລາຂອງພວກຍິງ ແລະ ກ່າວກ່ຽວກັບທາງນັ້ນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ທັງພວກຍິງ ແລະ ພວກກຣີກຈຳນວນຫລາຍເຊື່ອ.² ແຕ່ພວກຍິງທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໄດ້ຕົວະຍິວະພວກຄົນຕ່າງຊາດ ໃຫ້ກຽດຊົງພວກພີ່ນ້ອງທີ່ເຊື່ອ.

³ເຫດສະນັ້ນ ທ່ານທັງສອງຈຶ່ງອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນດົນນານ, ປະກາດດ້ວຍໃຈກ້າຫານດ້ວຍຮິດອຳນາດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງຮັບຮອງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງເຮັດໂດຍປະທານໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນດ້ວຍມືຂອງໂປໂລ ແລະ ບາຣະນາບາ.⁴ ແຕ່ຊາວເມືອງນັ້ນໄດ້ແຍກອອກເປັນສອງພວກ: ບາງຄົນຢູ່ຝ່າຍພວກຍິງ, ແລະບາງຄົນຢູ່ຝ່າຍພວກອັກຄະສາວິກ.

⁵ເມື່ອພວກຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ພວກຍິງພະຍາຍາມຕົວະຍິວະບັນດາຜູ້ປົກຄອງໃຫ້ຂົມເຫັງ ແລະ ເອົາກ້ອນຫີນແກວ່ງໃສ່ໂປໂລ ແລະ ບາຣະນາບາ,⁶ທ່ານທັງສອງໄດ້ຮູ້ເຖິງເລື່ອງນີ້ ຈຶ່ງໄປທີ່ເມືອງ ລີກາໂອເນຍ, ເມືອງລີຊະທາ, ແລະ ເມືອງເດຣະເບ, ແລະໃນເຂດແດນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງນັ້ນ.⁷ ແລ້ວພວກທ່ານກໍ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດທີ່ນັ້ນ.

⁸ໃນເມືອງລີຊະທາມີຊາຍຄົນໜຶ່ງນຸ່ງຢູ່, ຕີນຂອງລາວບໍ່ມີແຮງ, ເຊິ່ງເປັນຄົນເປັນມາຕັ້ງແຕ່ເກີດ, ທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍຍ່າງເລີຍ.⁹ ຊາຍຄົນນີ້ຟັງຖ້ອຍຄຳທີ່ໂປໂລເວົ້າ. ໂປໂລແນມເບິ່ງລາວ ແລະ ເຫັນວ່າມີຄວາມເຊື່ອພໍຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີໄດ້.¹⁰ ທ່ານຈຶ່ງບອກລາວດ້ວຍສຽງດັງວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຢືນ.” ຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ໂດດຂຶ້ນແລ້ວຢ່າງໄປອ້ອມໆ.

¹¹ເມື່ອຝູງຊົນເຫັນສິ່ງທີ່ໂປໂລເຮັດ, ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນເປັນພາສາກີລີເກຍວ່າ, “ພວກພະໄດ້ແປງກາຍເປັນມະນຸດລົງມາຫາພວກເຮົາແລ້ວ.”¹² ພວກເຂົາໃສ່ຂີ້ໃຫ້ບາຣະນາບາວ່າ “ພະຊູດ,” ແລະເອີ້ນໂປໂລວ່າ, “ພະເຣຣະເມ,” ເພາະວ່າໂປໂລເປັນຄົນເວົ້າ.¹³ ຝ່າຍປະໂລຫິດຂອງພະຊູດທີ່ມີວິຫານຕັ້ງຢູ່ນອກເມືອງນັ້ນ, ໄດ້ນຳຈົ່ງ ແລະ ພວງມະໂລທີ່ປະຕູເມືອງ; ລາວແລະປະຊາຊົນຕ້ອງການຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ.

¹⁴ແຕ່ເມື່ອພວກອັກຄະສາວິກ, ບາຣະນາບາ ແລະ ໂປໂລໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກທ່ານກໍ່ຈົກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລ້ວຟ້າວແລ່ນເຂົ້າໄປໃນຝູງຊົນ, ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ,

¹⁵“ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້?” ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ເປັນມະນຸດທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກເຊັ່ນດຽວກັນກັບພວກທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າມາຂ່າວປະເສີດມາ, ເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດເຫລົ່ານີ້ ແລະ ກັບໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ຜູ້ຊົງສ້າງຝ້າສະຫວັນ, ແຜນດິນໂລກ, ແລະທະເລ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນທີ່ເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁶ ໃນອະດີດທີ່ຜ່ານມາ, ພຣະອົງປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊາດຕ່າງໆ ປະຕິບັດຕາມທາງຂອງຕົນເອງ.

¹⁷ແຕ່ພຣະອົງຊົງບໍ່ໃຫ້ພຣະອົງເອງຂາດພະຍານ, ໃນການທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ບັນດານຝົນຕົກຈາກທ້ອງຟ້າໃຫ້ພວກທ່ານ ແລະ ໃຫ້ມີຜົນລະປຸກຕາມລະດູການ, ຊົງໃຜດໃຫ້ທ່ານອີ່ມດ້ວຍອາຫານການກິນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.¹⁸ ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂປໂລ ແລະ ບາຣະນາບາ ຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ກໍ່ບໍ່ສາມາດຫ້າມຝູງຊົນບໍ່ໃຫ້ມາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພວກທ່ານໄດ້.

¹⁹ພວກຍິງບາງຄົນມາຈາກເມືອງອັນຕີໂອເຂຍ ແລະ ເມືອງອີໂກນິອິນໄດ້ຊັກຊວນຝູງຊົນ. ພວກເຂົາເອົາກ້ອນຫີນແກວ່ງໃສ່ໂປໂລ ແລະ ລາກທ່ານອອກໄປນອກເມືອງ, ໂດຍຄິດວ່າທ່ານຕາຍແລ້ວ.²⁰ ແຕ່ພວກສາວິກໄດ້ຍິນອ້ອມເພີນໄວ້, ທ່ານກໍ່ລຸກຂຶ້ນແລ້ວເຂົ້າໄປໃນເມືອງ. ມື້ຕໍ່ມາທ່ານໄປທີ່ເມືອງ ເດຣະເບກັບບາຣະນາບາ.

²¹ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານທັງສອງໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດໃນເມືອງນັ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄົນຈຳນວນຫລາຍມາເປັນສາວິກ, ທ່ານທັງສອງກໍ່ກັບຄືນໄປທີ່ເມືອງລີສະເຕຣາ, ແລ້ວໄປທີ່ເມືອງ ອີໂກນິອິນ, ແລະເມືອງອັນຕີໂອເຂຍ.²² ທ່ານທັງສອງເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງພວກສາວິກເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ ໝູນໃຈພວກເຂົາໃຫ້ຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງອິດທິນຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຫລາຍປະການ ໃນການເຂົ້າໄປສູ່ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

²³ເມື່ອທ່ານທັງສອງແຕ່ງຕັ້ງພວກຜູ້ປົກຄອງໃຫ້ກັບຄຣິສຕະຈັກໃນທຸກແຫ່ງແລ້ວ, ກໍ່ອະທິຖານ ແລະ ຖືສິນອິດອາຫານ, ທ່ານທັງສອງພວກເຂົາໄວ້ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອຢູ່ນັ້ນ.²⁴ ແລ້ວທ່ານທັງສອງກໍ່ເດີນທາງຜ່ານແຂວງປີຊີເດຍ ມາເຖິງແຂວງປາຟີເລຍ.²⁵ ເມື່ອທ່ານທັງສອງກ່າວພຣະທຳໃນເມືອງເປກາແລ້ວ, ພວກທ່ານກໍ່ລົງໄປທີ່ເມືອງ ອັດຕາເລຍ.²⁶ ຈາກທີ່ນັ້ນ ພວກທ່ານໄດ້ແລ່ນເຮືອມາທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຂຍ, ເຊິ່ງເປັນເມືອງທີ່ມອບທ່ານທັງສອງໄວ້ໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ເຮັດພາລະກິດນັ້ນທີ່ທ່ານທັງສອງໄດ້ເຮັດສຳເລັດແລ້ວ.

²⁷ເມື່ອທ່ານທັງສອງມາຮອດເມືອງ ອັນຕີໂອເຂຍ ແລະ ໄດ້ປະຊຸມຮ່ວມກັນໃນຄຣິສຕະຈັກ, ທ່ານທັງສອງໄດ້ເລົ່າເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ເຮັດກັບພວກທ່ານ, ແລະ ໃນການທີ່ພຣະອົງຊົງເປີດປະຕູແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ກັບພວກຕ່າງຊາດ.²⁸ ພວກທ່ານອາໄສຢູ່ກັບພວກສາວິກເປັນເວລາດົນນານ.

15 ¹ບາງຄົນລົງໄດ້ມາຈາກແຂວງຢູດາຍ ເຖິງອັນຕີໂອກ ແລະ ໄດ້ສອນອ້າຍນ້ອງວ່າ,

“ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າພິທີຕິດຕາມທຳມະສາດຂອງໂມເຊພວກທ່ານຈະຜິດບໍ່ໄດ້.”² ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາໄດ້ຜະເຊີນໜ້າ ແລະ ໃຕ້ຖຽງກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນໂປໂລ ແລະ ບາຣະນາບາ ແລະ ຄົນອື່ນໆບາງຄົນທຳມາກາງເຂົ້າ ຄວນຈະຂຶ້ນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອໄປພົບກັບບັນດາອັກຄະສາວິກ ແລະ ຜູ້ອາວຸໂສກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

³ ເພາະເຫດນີ້, ຄຣິສຕະຈັກຈຶ່ງສົ່ງທ່ານເຫລົ່ານັ້ນໄປ, ໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງຜ່ານແຂວງໂຟນີເຊຍແລະ ແຂວງຊາມາເຣຍ ແລະໄດ້ປະກາດເລື່ອງລາວຂອງພວກຕ່າງຊາດ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງທຸກຄົນຊົນຊົນຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ.⁴ ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ຄຣິສຕະຈັກ ແລະພວກອັກຄະສາວິກ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງກໍມາຕ້ອນຮັບທ່ານ ແລ້ວພວກທ່ານໄດ້ເລົ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາຊົງກະທຳຮ່ວມກັບພວກເພີນ.

⁵ ແຕ່ມີບາງຄົນຢູ່ໃນພວກຝາຣີຊາຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອ, ໄດ້ຍິນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ "ມັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າພິທີຕັດ ແລະ ເພື່ອສົ່ງພວກເຂົາໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ." ດັ່ງນັ້ນພວກອັກຄະສາວິກ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງໄດ້ປະຊຸມກັນເພື່ອພິຈາລະນາໃນເລື່ອງນີ້.

⁷ ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ໄຕ່ຖຽງກັນມາຫລາຍແລ້ວ, ເປໂຕຈຶ່ງຍິນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກທ່ານຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກ ຂ້າພະເຈົ້າທ່ານກາງພວກທ່ານ ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຂ່າວປະເສີດໃຫ້ພວກຕ່າງຊາດຟັງ ແລະ ເຊື່ອ.

⁸ ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ໃຈມະນຸດ, ໄດ້ຊົງເປັນພະຍານໃຫ້ເຂົາດ້ວຍປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ເພື່ອນທີ່ຊົງປະທານໃຫ້ກັບພວກເຮົາ⁹ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະວ່າງພວກເຮົາກັບພວກເຂົາ, ໃນການຊຳລະໃຈຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ."

¹⁰ ເພາະສະນັ້ນ ບັນດິເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງທົດສອບພຣະເຈົ້າ, ໂດຍວາງພາລະອັນຫນັກໄວ້ເທິງຄໍຂອງພວກສາວິກ ເຊິ່ງບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ ຫລື ພວກເຮົາແບກບໍ່ໄຫວບໍ່?¹¹ ແຕ່ເຮົາເຊື່ອວ່າ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນໂດຍພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ເຊັ່ນດຽວກັບພວກເຂົາ."

¹² ຄົນທັງຫລາຍກໍມີດຽວ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຟັງບາຣານາບາ ແລະ ໂປໂລໄດ້ເລົ່າເລື່ອງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳທ່ານກາງຄົນຕ່າງຊາດໂດຍຜ່ານພວກເຂົາ.

¹³ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເພີນກ່າວຈົບແລ້ວ, ຢາໂກໂບຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂໍຈົງຟັງຂ້າພະເຈົ້າ,¹⁴ ຊີໂມນໄດ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຄຸນ ໄດ້ຊົງຊ່ວຍພວກຕ່າງຊາດຄັ້ງແລກ ເພື່ອທີ່ຈະນຳຊົນກຸ່ມໜຶ່ງອອກຈາກພວກເຂົາເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

¹⁵ ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ທ່ານວຍກໍໄດ້ສອດຄ່ອງກັບເລື່ອງນີ້, ດັ່ງທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ,¹⁶ ພາຍຫລັງເຫດການເຫລົ່ານີ້, ເຮົາຈະກັບມາ ແລະເຮົາຈະສ້າງຫໍເຕັ້ນຂອງດາວິດ, ທີ່ຝັງລົງຂຶ້ນມາໃໝ່ ເຮົາຈະຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່ ແລະ ຝັນຢູ່ບ່ອນທີ່ກ້າງເພັງຂອງມັນ,

¹⁷ ເພື່ອຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ຈະສະແຫວງຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຮ່ວມກັບພວກຕ່າງຊາດທັງໝົດ ທີ່ອອກນາມຂອງເຮົາ."¹⁸ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວ, ຜູ້ແຈ້ງເຫດການເຫລົ່ານີ້ ໃຫ້ຮູ້ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝໂບຣານກ່າວໄວ້ຢ່າງນີ້.

¹⁹ ເພາະເຫດນີ້, ຕາມຄວາມເຫັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດຄວາມລຳບາກໃຫ້ແກ່ພວກຕ່າງຊາດທີ່ຫັນກັບມາຫາພຣະເຈົ້າ.

²⁰ ແຕ່ໃຫ້ເຮົາຂຽນໄປເຖິງພວກເຂົາວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງເວັ້ນເສຍຈາກສິ່ງທີ່ເປັນມົນທົນຂອງຮູບເຄົາລົບ, ຈາກການຜິດສິນທຳທາງເພດ, ແລະຈາກການກິນເນື້ອສັດທີ່ຖືກຫັກຄໍຕາຍ, ແລະ ຈາກການກິນເລືອດ.²¹ ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝບູຮານ ອ່ານເລື່ອງຂອງໂມເຊໃນທຳມະສາລາທຸກວັນຊະບາໂຕ."

²² ຈາກນັ້ນພວກອັກຄະສາວິກ ແລະ ພວກຜູ້ອາດຸໂສ, ລວມທັງທຸກຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດ ກໍເຫັນຊອບທີ່ຈະເລືອກຢູ່ດາທີ່ເອີ້ນວ່າບາຣາຊັບບາ, ແລະ ຊິລາ, ຜູ້ເປັນຄົນສຳຄັນຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ແລະ ສົ່ງພວກເຂົາໄປຍັງເມືອງອັນທີ່ໂອກາດຮ່ວມກັບໂປໂລ ແລະ ບາຣານາບາ.²³ ພວກເຂົາໄດ້ຂຽນວ່າ: "ຈາກບັນດາທ່ານອັກຄະສາວິກ ແລະ ຜູ້ອາດຸໂສ, ພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານ, ຈົນເຖິງພີ່ນ້ອງຊາວຕ່າງຊາດໃນເມືອງອັນທີ່ໂອກາດ, ແຂວງຊີເຣຍ ແລະ ຊິລີເຊຍ: ສົ່ງຄຳທັກທາຍ!

²⁴ ເຮົາໄດ້ຍິນມາວ່າ ມີຄົນບາງຄົນຈາກພວກເຮົາ, ທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງເຊັ່ນນັ້ນໄປ ແລະ ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານດ້ວຍຄຳສອນທີ່ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານໂສກເສົ້າ.²⁵ ເພື່ອຈະເປັນການດີ, ຕໍ່ພວກເຮົາທຸກຄົນຈຶ່ງເຫັນພ້ອມກັນທີ່ຈະເລືອກບາງຄົນ ແລະ ເພື່ອສົ່ງພວກເຂົາໄປຫາພວກທ່ານ ພ້ອມກັບບາຣານາບາແລະ ໂປໂລຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ,

²⁶ ຄົນຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຊີວິດ ເພື່ອພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ.

²⁷ ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງສົ່ງຢູ່ດາ ກັບຊິລາມາ, ຜູ້ທີ່ຈະບອກເລື່ອງຄືກັນນີ້ກັບພວກທ່ານ ຕາມຄວາມເວົ້າຂອງພວກເຂົາ.

²⁸ ເພາະຈະເປັນການດີຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຕໍ່ພວກເຮົາ, ທີ່ຈະບ່ວງພາລະໝັກໄວ້ບັນພະບູລຸດທ່ານເກີນກວ່າສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເຫລົ່ານີ້:

²⁹ ຄືໃຫ້ພວກທ່ານງົດເວັ້ນເສຍຈາກການກິນອາຫານທີ່ບູຊາຮູບເຄົາລົບ, ການກິນເລືອດ, ແລະ ການກິນສັດຕາຍທີ່ຖືກຮັດຄໍ ແລະ ການຜິດສິນທຳທາງເພດ. ຖ້າພວກທ່ານລະເວັ້ນຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ກໍຈະດີກັບພວກທ່ານ. ຂໍໃຫ້ເປັນສຸກເຖິດ"

³⁰ ເມື່ອພວກເຂົາລາຈາກກັນແລ້ວ, ທ່ານເຫລົ່ານັ້ນກໍລົງມາເມືອງອັນທີ່ໂອກາດ; ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ປະຊຸມກັບຄົນທັງປ່ວງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍມອບຈິດໝາຍສະບັບນັ້ນໃຫ້.³¹ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ອ່ານແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຊົນຊົນຍິນດີເພາະຄຳໝາຍໃຈນັ້ນ.³² ຢູ່ດາກັບຊິລາ, ເປັນຜູ້ປະກາດດ້ວຍກ່າວຄຳໝາຍໃຈ ພີ່ນ້ອງດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຫລາກຫລາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.

³³ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໃຊ້ເວລາຊ່ວງໜຶ່ງທີ່ນັ້ນ, ພວກພີ່ນ້ອງກໍສົ່ງທັງສອງກັບມາຫາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສົ່ງພວກທ່ານໄປດ້ວຍສັນຕິສຸກ.³⁴ ແຕ່ໂປໂລ ແລະ ບາຣານາບາຍັງຄົງອາໄສຢູ່ໃນເມືອງອັນທີ່ໂອເຂຍດ້ວຍກັນກັບຄົນອື່ນໆອີກຫລາຍຄົນ, ພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງສອນ ແລະປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

³⁶ ຫລັງຈາກຫລາຍວັນຜ່ານໄປ ໂປໂລເວົ້າກັບບາຣານາບາວ່າ, "ໃຫ້ເຮົາກັບໄປກັບເທາະ ແລະ ຢ້ຽມຢາມອ້າຍນ້ອງໃນທຸກເມືອງ ບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເບິ່ງວ່າພວກເຂົາເປັນຢ່າງໃດ."³⁷ ບາຣານາບາ ຕ້ອງການພາໂຢຮັນທີ່ມີຊື່ວ່າມາຣະໂກໄປດ້ວຍ.

³⁸ ແຕ່ໂປໂລຄິດວ່າ ບໍ່ຄວນພາມາຣະໂກໄປ ເພາະເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພວກເພີນ ໃນແຂວງປຳເລີຍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໄປເຮັດວຽກກັບພວກທ່ານອີກ.

³⁹ ແລ້ວມີການໄຕ່ຖຽງກັນຢ່າງຮຸນແຮງ, ຈົນພວກເຂົາຕ້ອງແຍກຈາກກັນ, ແລະ ບາຣານາບາ ຈຶ່ງໄດ້ພາມາຣະໂກລົງເຮືອໄປກັບເຂົາ ໄປຍັງເກາະໄຊປຣັດ.

⁴⁰ ແຕ່ໂປໂລເລືອກຊິລາ ແລະ ອອກເດີນທາງໄປ, ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ມອບທ່ານທັງສອງໄວ້ໃນພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ.⁴¹ ທ່ານກໍເຂົ້າໄປຜ່ານ ແຂວງຊີເຣຍ ກັບແຂວງກີລີເຄຍ, ກ່າວຫນູນໃຈຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ.

16 ¹ ໂປໂລມາຍັງເມືອງເດຣະເບ ກັບເມືອງລີສະຕຣາດ້ວຍ; ແລະຢູ່ທີ່ນີ້, ມີສາວິກຄົນໜຶ່ງຊື່ຕີໂມທຽວຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແມ່ຂອງເຂົາເປັນຜູ້ເຊື່ອຊາວຍິວ; ພໍ່ຂອງເຂົາເປັນຊາວກຣີກ.² ຕີໂມທຽວມີຊື່ສຽງດີໃນພີ່ນ້ອງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງລີສະຕຣາ ແລະເມືອງອີໂກນີໂອມ.

³ ໂປໂລຕ້ອງການຕີໂມທຽວເດີນທາງໄປກັບທ່ານ; ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາເຂົ້າພິທີຕັດ, ເພາະເຫັນແກ່ພວກຍິວທີ່ຢູ່ໃນເມືອງເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະພວກເຂົາທຸກຄົນຮູ້ວ່າພໍ່ຂອງເຂົາເປັນຊາວກຣີກ.

⁴ ຂະນະທີ່ພວກທ່ານເດີນທາງໄປຕາມເມືອງຕ່າງໆ, ໃນລະຫວ່າງທາງ ພວກທ່ານໄດ້ສົ່ງຄຳສັ່ງທີ່ພວກອັກຄະສາວິກແລະພວກຜູ້ປົກຄອງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຂຽນໄວ້, ໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມ.⁵ ເພາະເຫດນີ້ ຄຣິສຕະຈັກຈຶ່ງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະມີຄົນເພີ່ມຂຶ້ນໃນທຸກໆວັນ.

⁶ ໂປໂລແລະພວກຂອງທ່ານເດີນທາງໄປທົ່ວເຂດແຂວງຟີເລຍແລະແຂວງຄາລາເຕຍ, ເມືອງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າຊົງຫ້າມພວກທ່ານບໍ່ໃຫ້ປະກາດພຣະທຳໃນແຂວງເອເຊຍ.⁷ ເມື່ອພວກທ່ານມາໃກ້ແຂວງມີເຊຍແລ້ວ, ພວກທ່ານກໍພະຍາຍາມເຂົ້າໄປຍັງແຂວງບີທີເນຍ, ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູຊົງຍັບຢັ້ງພວກທ່ານໄວ້.⁸ ດັ່ງນັ້ນ, ພວກທ່ານຈຶ່ງເດີນທາງຜ່ານແຂວງມີເຊຍລົງມາຍັງເມືອງໂທອາດ.

ໂປໂລໄດ້ເຫັນນິມິດໃນຕອນກາງຄືນ: ມີຊາຍຊາວມາເກໂດເນຍຄົນໜຶ່ງຢືນຢູ່ທີ່ນັ້ນຮ້ອງທ່ານ, ແລ້ວກ່າວວ່າ,
 "ຂໍມາຊ່ວຍເຮົາໃນແຂວງມາເກໂດເນຍດ້ວຍ."¹⁰ ເມື່ອໂປໂລເຫັນນິມິດນັ້ນແລ້ວ, ເຮົາກໍອອກເດີນທາງໄປຍັງແຂວງມາເກໂດເນຍທັນທີ,
 ຕາມທິພຣະເຈົ້າຊົງຮ້ອງເຮົາໄປປະກາດຂ່າວປະເສີດກັບຄືນເຫລົ່ານັ້ນ.
¹¹ເມືອງໄທອາດມຸ່ງຕັ້ງໄປຍັງເມືອງຊາໂມທາເກ, ແລະວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ ເຮົາກໍມາເຖິງເມືອງເນອາໂປລີ, ແລະວັນຕໍ່ມາກໍເຖິງເມືອງ ເນອາໂປລີ.¹² ຈາກທີ່ນັ້ນ
 ເຮົາກໍເດີນທາງໄປຍັງເມືອງພິລິປອຍ, ເປັນເມືອງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນເຂດແຂວງມາເກໂດເນຍ, ແລະເມືອງຂຶ້ນຂອງຊາວໂຮມ,
 ເຮົາຈຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນີ້ເປັນເວລາຫລາຍວັນ.¹³ ໃນວັນຊະບາໂຕ ເຮົາອອກໄປທີ່ປະຕູເມືອງທີ່ຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳ,
 ທີ່ເຮົາຄິດວ່າຈະມີສະຖານທີ່ສຳລັບອະທິຖານ. ເຮົາຈຶ່ງນັ່ງສິນທະນາກັບພວກຜູ້ຍິງທີ່ພາກັນມາ.
¹⁴ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຊື່ລີເດຍ, ເປັນຄົນຂາຍຜ້າສີມ້ວງທີ່ມາຈາກເມືອງທົວເຕຣາ, ເປັນຜູ້ທີ່ຢາກເກງພຣະເຈົ້າໄດ້ຟັງເຮົາຢູ່, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
 ໄດ້ເປີດໃຈຂອງນາງໃຫ້ສິນໃຈຖ້ອຍຄຳທີ່ໂປໂລເວົ້າ.¹⁵ ເມື່ອນາງແລະຄອບຄົວຂອງນາງຮັບບັບຕິສະມາ, ແລ້ວນາງກໍຂໍຮ້ອງເຮົາວ່າ,
 "ຖ້າພວກທ່ານເຫັນຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່ຕ້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ຂໍຊົນພວກທ່ານມາທີ່ຢ້ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນເຖິດ."
 ແລະນາງກໍຊັກຊວນພວກເຮົາ.
¹⁶ຕໍ່ມາຂະນະທີ່ກຳລັງໄປຍັງທີ່ສຳລັບອະທິຖານແຫ່ງໜຶ່ງ, ມີຍິງສາວຄົນໜຶ່ງມີວິນຍານໝູ່ເຂົາສົ່ງໄດ້ມາພົບກັບເຮົາ
 ນາງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢາຍຂອງນາງໄດ້ເງິນຢ່າງຫລວງຫລາຍໂດຍການທຳນວາຍ.¹⁷ ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ເດີນຕາມໂປໂລກັບເຮົາໄປ, ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ,
 "ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ.
 ທ່ານເຫລົ່ານີ້ມາປະກາດທາງແຫ່ງຄວາມຮອດພົ້ນໃຫ້ກັບພວກທ່ານ."¹⁸ ນາງເຮັດແບບນີ້ເປັນເວລາຫລາຍມື້. ຈົນໂປໂລຮູ້ສຶກລຳຄານນາງຫລາຍ,
 ຈຶ່ງຫັນໄປສັ່ງກັບວິນຍານນັ້ນວ່າ, "ຂ້າສັ່ງເຈົ້າໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ໃຫ້ອອກໄປຈາກນາງດຽວນີ້." ແລ້ວວິນຍານຊົ່ວນັ້ນກໍອອກໄປທັນທີ.
¹⁹ເມື່ອພວກເຮົານາຍຂອງນາງເຫັນວ່າໝົດຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເງິນອີກແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຈັບໂປໂລກັບສີລາ
 ແລະລາກມາຍັງທີ່ວ່າການເມືອງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າໜ້າທີ່.²⁰ ເມື່ອເຂົາໄດ້ພາມາຢູ່ທີ່ສອງມາເຖິງເຈົ້າໜ້າທີ່ປົກຄອງແລ້ວກ່າວວ່າ, "ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພວກຍິວ,
 ແລະກຳລັງເຮັດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ກັບເມືອງນີ້."²¹ ພວກເຮົາສັ່ງສອນສົງທີ່ຕ້ອງຫ້າມສຳຫລັບເຮົາ ທີ່ເປັນຊາວໂຮມທີ່ບໍ່ຄວນຈະຮັບຫລືປະຕິບັດເລີຍ."
²²ຝ່າຍປະຊາຊົນກໍຮ່ວມໃຈກັນໂຈມຕີໂປໂລ ແລະ ຊິລາດ້ວຍ; ສ່ວນພວກເຮົາໜ້າທີ່ປົກຄອງກໍຈົກເສືອຜ້າຂອງທ່ານທັງສອງອອກ ແລະ
 ສັ່ງໃຫ້ຂັງພວກທ່ານດ້ວຍ.²³ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຂັງພວກທ່ານໄປຫລາຍພັນ, ພວກເຮົາກໍຈັບທ່ານທັງສອງເຂົາໄປໃນຄຸກ ແລະ
 ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ນາຍຄຸກໃຫ້ເບິ່ງຢ່າງເຂັ້ມງວດ.²⁴ ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງ, ນາຍຄຸກກໍຈັບພວກເຮົາໄປຂັງໄວ້ໃນຄຸກຊັ້ນໃນ
 ແລະເອົາຕີນຂອງພວກເຮົາໃສ່ຂີ້ໄມ້ໃຫ້ແຕ່ນັ້ນ.
²⁵ເວລາປະມານຫ້ວງຄືນ ຂະນະທີ່ໂປໂລກັບຊິລາອະທິຖານ ແລະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ, ແລະພວກນັກໂທດຄົນອື່ນໆ ກໍລັງຟັງຢູ່.
²⁶ໃນທັນໃດນັ້ນກໍເກີດແຜ່ນດິນໄຫວຢ່າງຮຸ່ນແຮງຈົນຮາກຖານຄຸກສະເຫຼ່ອນ; ແລະປະຕູຄຸກກໍເປີດອອກທຸກບານ, ໃຊ້ກໍຫລຸດອອກຈາກຄຸກຄືນ.
²⁷ນາຍຄຸກກໍຕື່ນຂຶ້ນມາເບິ່ງເຫັນປະຕູຄຸກເປີດອອກ; ເຂົາຊັກດາບຂຶ້ນມາເພື່ອຈະຂ້າຕົວຕາຍ, ເພາະຄິດວ່ານັກໂທດໝົດໄປແລ້ວ.
²⁸ແຕ່ໂປໂລກໍຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, "ຢາທຳຮ້າຍຕົວເອງເລີຍ ເພາະທຸກຄົນຍັງຢູ່ທີ່ນີ້."
²⁹ນາຍຄຸກຈຶ່ງຮ້ອງໃຫ້ຈຸດໄຟມາແລ້ວຮີບເຂົ້າໄປໃນຄຸກເຄົາລົງ, ຕົວສັນ, ດ້ວຍຄວາມຢ້ານຕໍ່ໜ້າໂປໂລກັບສີລາ,³⁰ ພາທ່ານທັງສອງອອກມາ ແລ້ວກ່າວວ່າ,
 "ທ່ານເຈົ້າຂ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດສິ່ງໃດຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮອດພົ້ນໄດ້?"³¹ ທ່ານທັງສອງກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ,
 ແລ້ວທ່ານຈະລອດພົ້ນທັງທ່ານແລະຄອບຄົວຂອງທ່ານ."
³²ທ່ານທັງສອງຈຶ່ງກ່າວພຣະທຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຫ້ນາຍຄຸກກັບທຸກຄົນທີ່ມາຢູ່ຮ່ວມໃນຢ້ານຂອງເຂົາຟັງ.³³ ໃນຊົ່ວໂມງດຽວກັນຂອງຄືນນັ້ນ,
 ນາຍຄຸກໄດ້ພາທ່ານທັງສອງໄປລ້າງບາດແຜ, ແລ້ວເຂົາທຸກຄົນໃນຄອບຄົວກໍຮັບບັບຕິສະມາທັນທີ.³⁴ ເຂົາພາໂປໂລກັບຊິລາໄປຍັງທີ່ຢ້ານຂອງເຂົາ
 ແລ້ວຈັດອາຫານມາລ້ຽງພວກທ່ານ, ເຂົາກັບທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຊື່ນຊົມຍິນດີ, ເພາະພວກເຮົາທຸກຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແລ້ວ.
³⁵ເມື່ອເຖິງວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ, ພວກເຮົາໜ້າທີ່ປົກຄອງຈຶ່ງໃຊ້ຄົນມາບອກພວກຍາມວ່າ,
 "ຈຶ່ງປ່ອຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປ."³⁶ ນາຍຄຸກຈຶ່ງບອກຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນແກ່ໂປໂລວ່າ, "ເຈົ້າໜ້າທີ່ປົກຄອງໃຊ້ຄົນມາບອກຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ປ່ອຍຕົວທ່ານທັງສອງໄປ:
 ເພາະສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານອອກມາ, ແລະໄປດ້ວຍສັນຕິສຸກເຖິດ."
³⁷ແຕ່ໂປໂລບອກກັບພວກເຮົາວ່າ, "ພວກເຮົາຂັງຮຸ່ນເຮົາ ທີ່ເປັນຄົນສັນຊາດໂຮມຕໍ່ໜ້າຄົນທັງຫລາຍ ແລະ ຈັບເຮົາຂັງໄວ້ໃນຄຸກ ແລະຕອນນີ້
 ພວກເຮົາຈະໄລ່ເຮົາອອກໄປຢ່າງປິດລັບບໍ່? ເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ໄດ້
 ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາມາພາເຮົາອອກໄປເອງເຖິດ"³⁸ ແລ້ວພວກຍາມຈຶ່ງລາຍງານຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ປົກຄອງ ພວກເຮົາໜ້າທີ່ປົກຄອງກໍຢ້ານ
 ເມື່ອໄດ້ຍິນໂປໂລກັບສີລາເປັນຊາວໂຮມ³⁹ ພວກເຮົາໜ້າທີ່ປົກຄອງຈຶ່ງມາຂໍຮ້ອງທ່ານທັງສອງອອກຈາກຄຸກແລ້ວ
 ພວກເຮົາກໍຂໍໂປໂລກັບສີລາອອກຈາກເມືອງໄປ.
⁴⁰ໂປໂລກັບສີລາອອກຈາກຄຸກແລ້ວ ກໍມາທີ່ຢ້ານຂອງລີເດຍ. ເມື່ອໂປໂລກັບຊິລາໄດ້ພົບກັບພີນ້ອງແລ້ວ, ທ່ານທັງສອງກ່າວໝູນໃຈພວກເຮົາ
 ແລ້ວເດີນທາງອອກຈາກເມືອງນັ້ນ.

17 ¹ເມື່ອໂປໂລກັບຊິລາເດີນທາງຜ່ານເມືອງອຳຟີໂປລີ ແລະເມືອງອາໂປໂລນີ, ທ່ານທັງສອງກໍມາເຖິງເມືອງເທສະໂລນິກ,
 ທີ່ນັ້ນມີທຳມະສາລາຂອງພວກຍິວ. ໂປໂລ, ຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນທຳມະສາລາທີ່ເຮັດເປັນປະຈຳ, ແລະ
 ທ່ານໄດ້ສິນທະນາໄດ້ຕອບກັບພວກເຮົາຈາກພຣະຄຳພີເປັນເວລາສາມວັນຊະບາໂຕ.
³ທ່ານເປີດພຣະຄຳພີ ແລະອະທິບາຍວ່າ ຈຳເປັນທີ່ພຣະຄຣິດຕ້ອງທຶນທຸກ ແລະເປັນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ ທ່ານກ່າວວ່າ,
 "ພຣະເຢຊູອົງນີ້ທີ່ຂ້າພ້ອຍປະກາດກັບທ່ານຄືພຣະຄຣິດ."⁴ ພວກຍິວບາງຄົນເຫັນດ້ວຍ ແລະ ເຂົາຮ່ວມກັບໂປໂລ ແລະຊິລາ,
 ຮ່ວມທັງຊາວກຣີກທີ່ມີພຖືພຣະເຈົ້າ, ແລະ ສະຕຣິທີ່ເປັນຄົນສຳຄັນຫລາຍຄົນ ແລະ ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.
⁵ແຕ່ພວກຍິວໄດ້ຄິດເຫຼັກສາ, ໄປຄົບຄິດກັບຄືນພາບຕາມຕະຫລາດ ຮວບຮວມກັນມາຢ່າງຫລວງຫລາຍກໍການອິນລະຫິນຊັ້ນວາຍຂຶ້ນໃນເມືອງ,
 ແລ້ວເຂົາບຸກລຸກເຮືອນຂອງຢາໂຊນ ພະຍາຍາມຈະນຳເອົາທັງສອງອອກມາໃຫ້ປະຊາຊົນ.⁶ ເມື່ອບໍ່ພົບເຂົາຈຶ່ງລາກເອົາຢາໂຊນກັບພີ-
 ນ້ອງລາງຄົນໄປຫາຜູ້ປົກຄອງເມືອງນັ້ນ ແລະຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພວກຂວ້າໂລກມະນຸດໄດ້ມາທີ່ນີ້.⁷ ແລ້ວຢາໂຊນໄດ້ຮັບຕ້ອນເຂົາໄວ້ ແລະ
 ບັນດາຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ຂໍ້ດຳລັດຂອງກາຍຊາ ໂດຍກ່າວວ່າ, "ມີກະສັດຄົນອົງໜຶ່ງຄືເຢຊູ."
⁸ດ້ວຍຂໍ້ຄວາມນັ້ນພວກຍິວໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນກັບພວກຜູ້ປົກຄອງຮ້ອນໃຈຂຶ້ນ.⁹ ແຕ່ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຮົາຮ້ອງຄຳປະກັນຕົວຈາກຢາໂຊນແລະຄົນອື່ນໆ
 ແລ້ວກໍປ່ອຍພວກເຮົາໄປ.

¹⁰ຄົນນັ້ນ ພວກພິນ້ອງຈຶ່ງສົງໄປໂລກັບຊິລາໄປຍັງເມືອງເບເຣເຢ. ເມື່ອທ່ານທັງສອງໄປເຖິງທີ່ນັ້ນ, ພວກທ່ານກໍ່ເຂົ້າໄປໃນທຳມະສາລາຂອງພວກຍິວ.

¹¹ພວກຍິວເຫລົ່ານີ້ມີຈິດໃຈສູງກວ່າພວກຍິວໃນເມືອງເທສະໂລນີກ, ເພາະເຂົາຜ່ອມຮັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ແລະ ຄົນເບິ່ງພຣະຄຳພີທຸກວັນ ເພື່ອທີ່ຈະເບິ່ງຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນຫລື. ¹²ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈຶ່ງມີຫລາຍຄົນໃນພວກເຂົາເຊື່ອ, ຮ່ວມທັງພວກສະເຕຣິມີສັກ ແລະຜູ້ຊາຍຊາວກຣີກອີກຫລາຍຄົນ.

¹³ແຕ່ເມື່ອພວກຍິວໃນເມືອງເທສະໂລນີກຮູ້ວ່າ ໂປໂລໄດ້ປະກາດສັງສອນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເມືອງເບເຣເຢ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄປທີ່ນັ້ນແລະຍຸງຢູ່ແລະເຮັດໃຫ້ຝູງຊົນຊັ້ນວາຍໃຈ. ¹⁴ພວກພິນ້ອງຈຶ່ງສົງໄປໂລກອອກໄປທາງທະເລທັນທີ, ແຕ່ຊິລາກັບໂມທຽວຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

¹⁵ພວກຄົນທີ່ໄປສົງໄປໂລກເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ພາທ່ານໄປຍັງເມືອງອາແຕນ, ໃນຂະນະພວກເຂົາຈະລະໂປໂລໄວ້ທີ່ນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ຄຳສັ່ງຈາກຊິລາກັບໂມທຽວໃຫ້ຮີບໄປຫາທ່ານໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະໄປໄດ້.

¹⁶ຂະນະທີ່ໂປໂລກໍ່ຖ້າພວກເຂົາຢູ່ໃນກຸງອາແຕນ, ວິນຍານຂອງເພິ່ນກໍ່ຮຸ່ມຮ້ອນຢູ່ພາຍໃນ ເມື່ອເພິ່ນເບິ່ງເຫັນກຸງນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍຮູບເຄົາລົບ. ¹⁷ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສິນທະນາໄຕ້ຕອບກັບພວກຍິວ ແລະບັນດາຄົນທີ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າ, ໃນທຳມະສາລານັ້ນ ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ທ່ານພົບໃນຕະຫລາດທຸກວັນດ້ວຍ.

¹⁸ມີນັກປາດລາງຄົນໃນພວກເອປີກຽວແລະໃນພວກສະໂຕອິໂກໄດ້ມາພົບທ່ານ ລາງຄົນກ່າວວ່າ, "ຄົນເກັບເລັມຄວາມຮູ້ຜູ້ນີ້ຢາກ ເວົ້າອັນໃດ" ລາງຄົນກ່າວວ່າ "ເໝືອນເປັນຜູ້ປະກາດພະຄຳກ່າວ" ເພາະໂປໂລປະກາດຂ່າວປະເສີດ ເລື່ອງພຣະເຢຊູແລະການຄືນມາຈາກຕາຍ.

¹⁹ພວກເຂົາຈຶ່ງພາໂປໂລໄປຍັງສະພາອາເລໂອປາໂຂ, ແລ້ວກ່າວວ່າ, "ເຮົາຮູ້ຂໍ້ຄຳສອນໃໝ່ທີ່ທ່ານກ່າວຢູ່ໄດ້ຫລືບ?"

²⁰ເພາະທ່ານນຳເລື່ອງປະລາດມາເຖິງຫຼາຍເຮົາ. ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງຢາກຮູ້ວ່າເລື່ອງລາວເຫລົ່ານີ້ມີໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ." ²¹(ຊາວເມືອງອາແຕນ ແລະຄົນຕ່າງແດນທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ ບໍ່ໃຊ້ເວລາເຮັດກັບສິ່ງອື່ນໃດ ນອກຈາກຈະກ່າວ ຫລືຟັງສົງໃໝ່ໆ.)

²²ໂປໂລຈຶ່ງຢືນຢັນກາງສະພາອາເລໂອປາໂຂ ແລ້ວກ່າວວ່າ, "ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ເປັນຊາວອາແຕນ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າພວກທ່ານເປັນຄົນປະຕິບັດສາດສະນາໃນທຸກດ້ານ.

²³ເພາະຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເດີນໄປຕາມທາງແລະໄດ້ສັງເກດສິ່ງທີ່ພວກທ່ານນະມັດສະການ, ຂ້າພະເຈົ້າພົບທ່ານໜຶ່ງທີ່ມີຄຳຈາລຶກໄວ້ວ່າ, "ແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ." ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມາປະກາດພວກທ່ານເຖິງສິ່ງທີ່ທ່ານນະມັດສະການດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້.

²⁴ແຕ່ເມືອງຈາກພຣະອົງຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຜ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ບໍ່ໄດ້ຊົງສະຖິດໃນພຣະວິຫານທີ່ສ້າງດ້ວຍມືມະນຸດ.

²⁵ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງມີມືມະນຸດມາປືນນິບັດຮັບໃຊ້ລາວກັບວ່າພຣະອົງຊົງປະສົງສົງໃດ, ເພາະພຣະອົງເອງເປັນຜູ້ປະທານຊີວິດແລະລົມຫາຍໃຈແກ່ຄົນທັງປ່ວງແລະສົງສາລະພັດ.

²⁶ພຣະອົງຊົງສ້າງທຸກຊັ້ນຊາດມາຈາກຊາຍຄົນດຽວໃຫ້ມີຊີວິດໃຫ້ຢູ່ຫົວພັນແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ຊົງກຳນົດລະດູການແລະເຂດແດນໃຫ້ພວກເຂົາອາໄສຢູ່,

²⁷ເພາະເຫດນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຄວນສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາອາດຈະເຂົ້າໄປເຖິງແລະພົບພຣະອົງ. ອັນທີ່ຈຶ່ງແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຄົນໃດໃນພວກເຮົາເລີຍ.

²⁸ເພາະເຮົາມີຊີວິດແລະເຄື່ອນໄຫວໃນພຣະອົງ, ດັ່ງທີ່ນັກແຕ່ງກອນໃນພວກທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ເພາະເຮົາທັງຫລາຍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພຣະອົງ.' ²⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ ເມື່ອເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາກໍ່ບໍ່ຄວນຄິດວ່າຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເປັນເໝືອນກັບທອງຄຳຫລືເງິນ, ຫລື ກ້ອນຫີນ ທີ່ສ້າງຂຶ້ນຈາກສິນລະປະແລະຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ.

³⁰ເພາະສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຊົງຖືໂທດໃນເວລາທີ່ມະນຸດຂາດຄວາມຮູ້, ແຕ່ບັດນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງບັນຊາໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຫົວທຸກແຫ່ງໃຫ້ກັບໃຈໃໝ່.

³¹ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳນົດວັນໜຶ່ງໄວ້ແລ້ວເປັນເວລາທີ່ພຣະອົງຈະຊົງພິພາກສາໂລກໃນຄວາມຊອບທຳ. ໂດຍຄົນທີ່ພຣະອົງທີ່ເລືອກໄວ້ແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຮອງຊາຍຄົນຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນ ໂດຍການໃຫ້ພຣະອົງເປັນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ.

³²ເມື່ອຊາວອາແຕນໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວຂອງການເປັນຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ, ບາງຄົນກໍ່ຫົວຂວັນໂປໂລ; ແຕ່ບາງຄົນກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະຟັງທ່ານກ່າວເລື່ອງນີ້ອີກ." ³³ຫລັງຈາກນັ້ນ, ໂປໂລກໍ່ຈາກພວກເຂົາໄປ. ³⁴ແຕ່ມີຊາຍບາງຄົນເຂົ້າຮ່ວມກັບໂປໂລແລະເຊື່ອ, ຮ່ວມທັງດີໂອນີຊີໂອ ສະມາຊິກສະພາອາເລໂອປາໂກ, ກັບຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຊື່ ດາມາຣີ, ແລະຄົນອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

18 ¹ຫລັງຈາກເຫດການເຫລົ່ານັ້ນ ໂປໂລກໍ່ອອກຈາກກຸງອາແຕນໄປຍັງເມືອງໂກຣິນໂທ. ²ທີ່ນັ້ນທ່ານໄດ້ພົບກັບຊາວຍິວຄົນໜຶ່ງຊື່ ອາກີລາ, ທີ່ເກີດໃນແຂວງປິນໂຕ ຜູ້ທີ່ຫາມາຈາກປະເທດອິດຕາລີ ກັບເມຍຂອງເພິ່ນຊື່ປີຊະກີລາ, ເພາະຈັກກະພັດກະລາວດີໂອໄດ້ມີຄຳສັ່ງໃຫ້ພວກຊາວຍິວທັງໝົດອອກໄປຈາກກຸງໂຣມ ແລ້ວໂປໂລໄດ້ມາຫາພວກເຂົາ. ³ໂປໂລໄດ້ອາໄສ, ແລະ ເຮັດວຽກງານກັບພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາເຮັດວຽກງານຢ່າງດຽວກັນ, ພວກເຂົາເປັນຊ່າງເຮັດຜ້າເຕັມ.

⁴ໂປໂລສິນທະນາໄຕ້ຕອບກັນໃນທຳມະສາລາທຸກວັນສະບາໂຕ. ທ່ານຊັກຊວນທັງພວກຍິວແລະພວກກຣີກໃຫ້ເຊື່ອ.

⁵ແຕ່ເມື່ອຊິລາກັບໂມທຽວກັບມາຈາກແຂວງມາເກໂດເນຍແລ້ວ, ພຣະວິນຍານບໍ່ລົດສຸດກໍ່ກ່າວສັ່ງໃຫ້ໂປໂລເປັນພະຍານກັບພວກຍິວວ່າພຣະເຢຊູຄືພຣະຄຣິດ. ⁶ເມື່ອພວກຍິວຕໍ່ຕ້ານ ແລະກ່າວຄຳຢາບຊ້າຕໍ່ທ່ານ, ແລະ ໂປໂລກໍ່ສະບັດເສື້ອຜ້າຂອງທ່ານໄປທີ່ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ໂທດທີ່ທ່ານຕ້ອງຕາຍນັ້ນ ທ່ານເອງຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ; ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີໂທດແລ້ວ. ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຫາພວກຕ່າງຊາດ."

⁷ເມື່ອທ່ານຈາກທີ່ນັ້ນໄປແລ້ວ ກໍ່ໄປທີ່ບ້ານຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ຕີໂຢຢຸຊະໂຕ, ເປັນຄົນທີ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າ. ບ້ານຂອງເຂົາຕິດກັບທຳມະສາລາ. ⁸ກິສະໂປ, ເປັນຜູ້ນຳທຳມະສາລາ, ກັບທັງຄົວເຮືອນຂອງທ່ານໄດ້ມາເຊື່ອໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຊາວໂກຣິນໂທຫລາຍຄົນທີ່ຟັງຄຳຂອງໂປໂລກໍ່ເຊື່ອ ແລະຮັບບັບຕິສະມາ.

⁹ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂປໂລທາງນິມິດໃນຄືນນັ້ນວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ ແຕ່ຈົ່ງກ່າວຕໍ່ໄປ ຢ່າງມີດຽວ. ¹⁰ເພາະເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ, ບໍ່ມີໃຜຈະພະຍາຍາມທຳຮ້າຍເຈົ້າໄດ້, ເພາະເຮົາມີຄົນຫລວງຫລາຍໃນເມືອງນີ້." ¹¹ໂປໂລອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະສອນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບພວກເຂົາເປັນເວລາໜຶ່ງປີຫົກເດືອນ.

¹²ແຕ່ເມື່ອຄາລິໂອໄດ້ເປັນຜູ້ສຳເລັດລາດສະການແຂວງອະຂາຢາ, ພວກຍິວກໍ່ຮ່ວມຕົວກັນຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ໂປໂລ ແລະນຳທ່ານໄປທີ່ສານ; ¹³ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຊັກຊວນປະຊາຊົນໃຫ້ນັບຖືພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ຜິດກົດໝາຍ."

¹⁴ເມື່ອໂປໂລກຳລັງຈະອອກປາກ ຝ່າຍຄາລິໂອນກໍ່ກ່າວແກ່ຊາວຍິວວ່າ, "ໂອ ຊາວຍິວທັງຫລາຍ, ຖ້າເປັນເລື່ອງການຜິດຫລີກການຊົດຊຳປະການໃດປະ-ການໜຶ່ງ ສົມຄວນເຮົາຈະອິດຟັງພວກທ່ານ. ¹⁵ແຕ່ຖ້າເປັນການໂຕ້ຖຽງກັນເຖິງເລື່ອງຖ້ອຍຄວາມກັບຊື່ຕ່າງ ແລະພຣະບັນຍັດຂອງພວກທ່ານແລ້ວ ກໍ່ໃຫ້ເປັນທຸລະຂອງພວກທ່ານເອງ ຝ່າຍເຮົາບໍ່ຢາກເປັນຜູ້ຕັດສິນໃນເລື່ອງຢ່າງນັ້ນ."

¹⁶ຄາລິໂອຈຶ່ງໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກສານ. ¹⁷ແລ້ວເຂົາພາກັນຈັບໂຊຊະເທນນາຍໂຮງທຳໄປຂ້ຽນຕິດໜ້າສານ ສ່ວນຄາລິ-ໂອນກໍ່ບໍ່ເຂົ້າຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບການນັບຈັກຢ່າງ.

¹⁸ ຫລັງຈາກໄປໂລ, ພັກອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນອີກຫລາຍວັນ ກໍລາພວກພີ່ນ້ອງລົງເຮືອໄປຍັງແຂວງຊື່ເຮຍກັບປີຊະກິລາ. ກ່ອນທີ່ທ່ານຈະອອກຈາກທ່າເຮືອເມືອງເກີນເຂໂອໄປ, ທ່ານໄດ້ແຕກຕົວເພາະທ່ານໄດ້ບະບົນຕົວໄວ້.¹⁹ ໄປໂລກໍປະປີຊະກິລາກັບອາກິລາໄວ້ທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ຕົວທ່ານເອງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທຳມາສາລາແລະສົນທະນາໄດ້ຕອບກັບຍົວ.

²⁰ ເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນຂໍຮ້ອງໃຫ້ໄປໂລຢູ່ຕໍ່ໄປອີກ, ທ່ານກໍບໍ່ຍອມ.²¹ ແຕ່ຂະນະທີ່ຈະຈາກເຂົ້າໄປ ທ່ານກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຈະກັບມາຫາພວກທ່ານອີກ ຖ້າຫາກເປັນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ." ແລ້ວທ່ານກໍລົງເຮືອອອກໄປຈາກເມືອງເອເຟໂຊ.

²² ເມື່ອໄປໂລມາເຖິງເມືອງກາຍຊາເຣຍ, ທ່ານກໍຂຶ້ນໄປຫັກທາຍຄຣິສຕະຈັກເຢຣູຊາເລັມ ແລ້ວລົງໄປຍັງເມືອງອັນຕີໂອເຂຍ.

²³ ຫລັງຈາກໃຊ້ເວລາທີ່ນັ້ນໄລຍະໜຶ່ງ, ໄປໂລກໍໄດ້ອອກເດີນທາງໄປຫົວເຂດແດນແຂວງຄາລາເຕຍແລະຟິເຄຍ ແລະກ່າວຄຳໝາຍໃຈພວກສາວິກທຸກຄົນ.

²⁴ ມີຊາວຢິວຄົນໜຶ່ງຊື່ ອາໂປໂລ, ເກີດໃນເມືອງອາເລັກຊັງເດຍໄດ້ມາທີ່ເມືອງເອເຟໂຊ. ທ່ານເປັນຄົນມີໂວຫານດີແລະຊ່ານານຫລາຍໃນເລື່ອງພຣະຄຳພີ.

²⁵ ອາໂປໂລໄດ້ຮັບການສອນຈາກຄຳສອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ມີຈິດໃຈກະຕືລືລົ້ນທ່ານກ່າວແລະສອນໃນເລື່ອງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ທ່ານຮູ້ພຽງແຕ່ບັບຕິສະມາຂອງໂຢຮັນເທົ່ານັ້ນ.²⁶ ອາໂປໂລເວົ້າຢ່າງກ້າຫານໃນທຳມາສາລາ. ແຕ່ເມື່ອປີຊະກິລາແລະອາກິລາໄດ້ຟັງທ່ານແລ້ວ, ທ່ານທັງສອງຈຶ່ງຜູກມືດກັບອາໂປໂລ ແລະອະທິບາຍເລື່ອງລາວໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຖືກຍິ່ງຂຶ້ນ.

²⁷ ເມື່ອທ່ານຕັດສິນໃຈຈະຂ້າມໄປຍັງແຂວງອະຂາຢາ ພວກພີ່ນ້ອງໄດ້ໝູນໃຈທ່ານ ແລະຂຽນຈົດໝາຍຝາກໄປເຖິງພວກສິດທິນັ້ນໄດ້ຕ້ອນຮັບທ່ານໄວ້ ຄົນທ່ານໄປເຖິງແລ້ວ ທ່ານກໍຊ່ອຍເຫລືອຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ເຊື່ອຢືນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

²⁸ ເພາະທ່ານໄດ້ໄດ້ຖຽງກັບພວກຢິວຢ່າງແຂງແຮງຕໍ່ໜ້າຄົນທັງຫລາຍ ໂດຍອ້າງຂໍພຣະຄຳພີທີ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ.

19 ¹ ໃນເວລານັ້ນ ຂະນະທີ່ອາໂປໂລຢູ່ທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ: ໄປໂລກໍເດີນທາງຜ່ານເຂດແດນທາງຕອນເໜືອມາຍັງເມືອງເອເຟໂຊ, ແລະໄດ້ພົບພວກສາວິກບາງຄົນທີ່ນັ້ນ. ໄປໂລຖາມພວກເຂົາວ່າ, "ເມື່ອພວກທ່ານເຊື່ອ ພວກທ່ານໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫລືບ?" ພວກເຂົາກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ບໍ່, ເຮົາຍັງບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງກ່ຽວກັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເລີຍ."

² ໄປໂລຈຶ່ງຖາມເຂົາວ່າ, ຖ້າຢ່າງນັ້ນພວກທ່ານໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາແນວໃດ ເຂົາຕອບວ່າ, "ບັບຕິສະມາຂອງໂຢຮັນ." ໄປໂລຕອບວ່າ, "ໂຢຮັນໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍບັບຕິສະມາຂອງການກັບໃຈໃໝ່. ທ່ານບອກກັບຄົນທັງຫລາຍວ່າ ພວກເຂົາຄວນເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ, ຜູ້ຊົງສະເດັດມາພາຍຫລັງນັ້ນ, ຄືເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ."

³ ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ແລ້ວໄປໂລກໍວາງມືເທິງພວກເຂົາ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍສະເດັດລົງມາສະຖິດກັບພວກເຂົາທຸກຄົນ ພວກເຂົາກໍເວົ້າພາສາອື່ນໆ ແລະ ເຜີຍພຣະທຳ. ພວກເຂົາມີທັງໝົດປະມານສິບສອງຄົນ.

⁴ ຝ່າຍໄປໂລໄດ້ເຂົ້າໄປກ່າວສົນທະນາໃນໂຮງທຳດ້ວຍໃຈກ້າໃນລະຫວ່າງສາມເດືອນ, ໂຈດຖຽງແລະຊັກຊວນໃຫ້ເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ກ່າວເຖິງລາຊະແຜນ-ດິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ລາງຄົນມີໃຈແຂງກະຕ້າງບໍ່ຍອມເຊື່ອ ແລະກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າເລື່ອງທາງນັ້ນຕໍ່ໜ້າຄົນທັງຫລາຍ ໄປໂລຈຶ່ງແຍກອອກຈາກເຂົາ ແລະຄັດເອົາພວກສິດໄປນຳ ແລະທ່ານໄດ້ໄດ້ຖຽງໃນຫ້ອງປະຊຸມຂອງທ່ານຕີອາໂນທຸກ ວັນ.¹⁰ ການນີ້ມີຢູ່ເປັນເວລາສອງປີ ຈົນວ່າຄົນທັງຫລາຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຂວງອາເຊຍ ທັງພວກຢິວ ແລະພວກກຣີກໄດ້ຍິນພຣະທັມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹¹ ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດການອັດສະຈັນດ້ວຍມືຂອງໄປໂລ,¹² ຈົນພວກເຂົາເອົາຜ້າເຊັດໜ້າກັບຜ້າກັນເປືອນຈາກຕົວໄປໂລໄປ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍຫາຍ ແລະໂຮກໄຟໄຂ້ເຈັບ ແລະພວກວິນຍານຊົ່ວກໍອອກໄປຈາກພວກເຂົາ.

¹³ ແຕ່ພວກຢິວບາງຄົນທີ່ທຽວໄປມາເປັນໝໍໄລ່ຜີ ພະຍາຍາມໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຂັບໄລ່ຜີວ່າ, "ກູບັງຄັບສູ່ໂດຍພຣະເຢຊູຊົງໄປໂລປະ-ກາດນັ້ນ."¹⁴ ອັນໜຶ່ງມີຢືວຜູ້ໜຶ່ງຊື່ຊະເກວາ ເປັນປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ ມີລູກຊາຍເຈັດຄົນທີ່ເຮັດການຢ່າງນັ້ນ.

¹⁵ ສ່ວນຜີຮ້າຍໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, "ພຣະເຢຊູເຮົາກໍລົງເຄີຍ ໄປໂລເຮົາກໍຮູ້ຈັກ ແຕ່ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ໃດ."¹⁶ ວິນຍານຊົ່ວທີ່ຢູ່ໃນຄົນນັ້ນກໍກະໂດດເຂົ້າໃສ່ພວກໝໍຜີ ແລະເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້ແລະໂຈມຕີພວກເຂົາ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍໝື່ອກຈາກບ້ານນັ້ນໃນສະພາບເປື້ອນກາຍ ແລະໄດ້ຮັບບາດເຈັບ.¹⁷ ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ກັນທົ່ວທັງພວກຢິວ, ແລະພວກກຣີກທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເອເຟໂຊ. ພວກເຂົາກໍເກີດຄວາມເກງກວາເປັນຢ່າງຫລາຍ, ແລະພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນ.

¹⁸ ພວກຜູ້ເຊື່ອຫລາຍຄົນກໍເຂົ້າມາສາລະພາບບາບ ແລະຍອມຮັບວ່າພວກເຂົາເຄີຍເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.¹⁹ ມີຫລາຍຄົນທີ່ໃຊ້ເວດມິນຄາຖາໄດ້ເອົາຕຳ-ລາຂອງຕີນມາເຜົາໄຟເສຍຕໍ່ໜ້າຄົນທັງປວງ ຕຳລາເຫລົ່ານັ້ນຄິດລາຄາເປັນຫ້າໝື່ນຫລວງ.²⁰ ດັ່ງນັ້ນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າກໍແຜ່ກະຈາຍກວ້າງອອກໄປດ້ວຍວິທີການທີ່ຊົງອານຸພາບ.

²¹ ຫລັງຈາກທີ່ໄປໂລເຊັດສິນງານພັນທະກິດທ່ານທີ່ເມືອງເອເຟໂຊ, ທ່ານຕັດສິນໃຈໃນພຣະວິນຍານທີ່ຈະເດີນທາງຜ່ານແຂວງມາເກໂດເນຍແລະແຂວງອະຂາຢາໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ; ທ່ານກ່າວວ່າ, "ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປເຖິງທີ່ນັ້ນແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງໄປເຫັນກຸງໂຮມດ້ວຍ."²² ທ່ານຈຶ່ງໃຊ້ຜູ້ຊ່ອຍຂອງຕົນສອງຄົນ ຄືຕີໂມທຽວກັບເອຣາຊະໂຕໄປຍັງແຂວງມາເກໂດເນຍ ຝ່າຍທ່ານເອງກໍຍັງພັກຢູ່ຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງທີ່ແຂວງອາເຊຍ.

²³ ໃນເວລານັ້ນ ໄດ້ເກີດເລື່ອງຊັ້ນວາຍຍິງໃຫຍ່ ໃນເມືອງເອເຟໂຊທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທາງນັ້ນ.²⁴ ດ້ວຍມືຄົນໜຶ່ງຊື່ເດເມທິໂອ ເປັນຊ່າງເງິນ ໄດ້ເອົາເງິນເຮັດຮູບວິ-ຫານຂອງພະອາເຕມາເປັນເຫດໃຫ້ພວກຊ່າງໄດ້ມີງານຫລວງຫລາຍ.²⁵ ເຂົາກ່າວວ່າ, "ທ່ານທັງຫລາຍ, ພວກທ່ານຮູ້ຢູ່ວ່າ ໃຫ້ການເຮັດກິດຈະການນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໄດ້ເງິນຫລວງຫລາຍ."

²⁶ ແລະທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮູ້ເຫັນຢູ່ວ່າບໍ່ແມ່ນຈຳເພາະໃນເມືອງເອເຟໂຊເມືອງດຽວ ແຕ່ເກືອບທົ່ວແຂວງອາເຊຍໄປໂລຜູ້ນີ້ໄດ້ຊັກຊວນຄົນຫລາຍສົມ-ຄວນໃຫ້ຫລົງໄປ ໂດຍກ່າວວ່າ "ພະທີ່ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືມະນຸດນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າແທ້."²⁷ ເປັນໜ້າຢ້ານວ່າບໍ່ແມ່ນແຕ່ອາຊີບຂອງພວກເຮົາຈະເສຍ-ຊື່ສຽງຢ່າງດຽວ ແຕ່ພຣະວິຫານກັບສະຖານທີ່ນະມັດສະການຂອງພະມະຫາອາເຕມາ ຈະຖືກໝົນປະໝາດເໝືອນກັນ, ແລະ ພະນາງນັ້ນຊຶ່ງເປັນທີ່ນັບ-ຖືຂອງບັນດາຊາວອາເຊຍກັບໝົດທັງໂລກຈະຕົກຕຳຈົນສິ້ນສະຫງ່າລາສີ."

²⁸ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນຢ່າງນີ້, ພວກເຂົາກໍຄຽດແຄ້ນ ແລະຮ້ອງອອກມາວ່າ, "ເຈົ້າແມ່ໂດອານາຂອງຊາວເອເຟໂຊເປັນຜູ້ຍິງໃຫຍ່."²⁹ ແລ້ວໄດ້ເກີດອິນລະ-ຫັນຊັ້ນວາຍຂຶ້ນທົ່ວທັງເມືອງ ເຂົາໄດ້ຈັບເອົາຄາໂຢກັບອາຣິດຕາໂຂຊາວມາເກໂດເນຍ ຜູ້ເປັນເພືອນເດີນທາງຮ່ວມກັບໄປໂລ ດຶງລາກແລ່ນເຂົ້າໄປໃນສະ-ໜາມລະຄອນ.

³⁰ ໄປໂລຕ້ອງການເຂົ້າໄປໃນຝູງຊິນ, ແຕ່ພວກສາວິກບໍ່ຍອມໃຫ້ທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໄປ.³¹ ແມ້ແຕ່ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງແຂວງເອເຟໂຊເປັນໝູ່ຂອງທ່ານ ກໍໃຊ້ຄົນສົ່ງຂໍຄວາມໄປອ້ອນວອນໄປໂລບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນສະໜາມລະຄອນ.³² ບາງຄົນຮ້ອງວ່າແບບນີ້, ບາງຄົນຮ້ອງວ່າແບບນັ້ນພວກຝູງຊິນພາສັບສິນ. ຄົນສ່ວນຫລາຍຍັງບໍ່ຮູ້ນຳວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງມາປະຊຸມກັນທີ່ນີ້.

³³ ມີລາງຄົນໃນພວກເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ແນະນຳອາເລັກຊັນໂດຊິງເປັນຄົນທີ່ພວກຍິວໃຫ້ອອກໄປຂ້າງໜ້າ ອາເລັກຊັນໂດ, ຈິງກວັກມີໝາຍຈະກ່າວແກ້ແທນຕໍ່-
ຫນ້າປະຊາຊົນ.³⁴ ແຕ່ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຮູ້ວ່າເຂົາເປັນຊາວຍິວ, ພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງເປັນສຽງດຽວກັນວ່າ,
"ເຈົ້າແມ່ນໂດຍການຂອງຊາວເຢຍູເຊເປັນຜູ້ຍິງໃຫຍ່."

³⁵ ເມື່ອເລຂາທິການເຫດສະບານໄດ້ໃຫ້ປະຊາຊົນງຽບລົງແລ້ວຈິງກ່າວວ່າ, "ຊາວເຢຍູເຊທັງຫລາຍເອີຍ, ມີຜູ້ໃດນີ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າ ຊາວເຢຍູເຊເປັນຜູ້ຮັກ-
ສາດຖຸແລະວິທານຂອງນາງພຣະມະຫາອາເຕມາ ແລະສິ່ງສັກສິດທີ່ຕິກມາຈາກຝ້າ?³⁶ ບັດນີ້ດ້ວຍການທັງຫລາຍອັນຖຽງບໍ່ໄດ້ນີ້ ທ່ານທັງຫລາຍຄວນສະ-
ຫງົບລົງ ຢ່າເຮັດອັນໃດດ້ວຍຮີບຮ້ອນ."³⁷ ດ້ວຍວ່າພວກທ່ານໄດ້ນຳເອົາຄົນເຫລົ່ານີ້ມາ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນເຂົາເປັນຄົນປຸ້ນວິທານ ຫລືພົນປະ-
ໝາດເຈົ້າແມ່ຂອງພວກເຮົາ.

³⁸ ເພາະສະນັ້ນ, ຖ້າເດເມທິໂອແລະພວກຊ່າງຝີມີຢູ່ກັບເຂົາມີຂໍ້ກ່າວຫາກັບຄົນໃດ, ສານນີ້ກໍ່ເປີດໃຫ້ ແລະມີຜູ້ພິພາກສາໃຫ້ພວກເຂົາໄປຟ້ອງຮ້ອງກັນເອງ.
³⁹ ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານຍັງມີເລື່ອງອື່ນໆອີກ, ກໍ່ຄວນຕິກລົງກັນໃນການປະຊຸມສາມັນ.

⁴⁰ ເພາະສິ່ງເຮົາທຳເປັນອັນຕະລາຍທີ່ຈະຖືກຟ້ອງຮ້ອງວ່າເປັນຜູ້ກ່ຽວຂ້ອງໃນການເຈລະຈາໃນວັນນີ້. ບໍ່ມີຂໍ້ຮ້ອງຫຍັງໃນຄວາມຮຸ້ນຮຸນ, ແລະເຮົາບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້.⁴¹ ເມື່ອທ່ານກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ທ່ານກໍ່ໃຫ້ເລີກການຊຸມນຸມ.

20 ¹ ຫລັງຈາກຄວາມຮຸ້ນຮຸນໄດ້ສະຫງົບລົງແລ້ວ, ໂປໂລຈິງໃຊ້ຄົນໄປນຳພວກສາວິກມາແລະກ່າວຄຳໝາຍໃຈພວກເຂົາ,

ເມື່ອທ່ານກ່າວຄຳອຳລາພວກເຂົາແລ້ວ.² ເມື່ອຜ່ານໄປແຂວງມາເກໂດເນຍ ທ່ານເດີນທາງຜ່ານເຂດແດນນັ້ນ,

ກໍ່ໄດ້ກ່າວໝາຍໃຈຜູ້ເຊື່ອຢ່າງຫລວງຫລາຍ.³ ແລ້ວທ່ານກໍ່ໄປຍັງປະເທດກຣີກ ແລະພັກຢູ່ບ່ອນນັ້ນສາມເດືອນ,

ພວກຍິວໄດ້ວາງແຜນທຳຮ້າຍທ່ານໃນຂະນະທີ່ທ່ານຈະລົງເຮືອໄປຍັງແຂວງຊີເຣຍ, ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈິງຕັດສິນໃຈກັບໄປທາງແຂວງມາເກໂດເນຍ.

⁴ ພວກທີ່ເດີນທາງໄປແຂວງເອເຊຍກັບທ່ານຄືໂຊປາເຕ ຊາວເມືອງປີໂຣຈາກເບເຣຍ; ອາຣິດຕາໂຂແລະເຊກຸນໂດ ທັງສອງຄົນເປັນຜູ້ເຊື່ອຊາວເມືອງເດຣະເບ, ແລະຊາວເມືອງຕີຂີກ; ແລະຕີໂມທຽວ ແລະໂທຟິໂມຈາກແຂວງເອເຊຍ.⁵ ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເດີນທາງລ່ວງໜ້າໄປກ່ອນ
ແລະກຳລັງຖ້າເຮົາຢູ່ທີ່ເມືອງໂທອາດ.⁶ ຫລັງຈາກເຫດສະການຂະໜົບປັ່ງບໍ່ມີເຊື່ອ, ເຮົາລົງເຮືອອອກຈາກເມືອງຟິລິບປອຍ ແລະ
ໃນເວລາຫ້າວັນເຮົາກໍ່ມາພົບພວກເຂົາທີ່ເມືອງໂທອາດ. ເຮົາໄດ້ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນເຈັດວັນ.

⁷ ໃນວັນຕົ້ນສັບປະດາ, ເມື່ອເຮົາມາປະຊຸມຮ່ວມກັນເພື່ອເຮັດພິທີຫັກເຂົ້າຈີ, ໂປໂລກໍ່ເວົ້າກັບຜູ້ເຊື່ອເຫລົ່ານັ້ນ. ທ່ານຕັ້ງໃຈຈະອອກຈາກທີ່ນັ້ນໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ,
ເພາະສະນັ້ນ ທ່ານຈິງເວົ້າຕໍ່ໄປຈົນທຽງຄືນ.⁸ ໃນຕ້ອງຊັ້ນເທິງທີ່ເຮົາປະຊຸມກັນນັ້ນມີຕະກຽງຫລາຍດວງ.

⁹ ມີຊາຍໝູ່ມຄົນໜຶ່ງຊື່ຢູຕີໂຂ, ນັ່ງຢູ່ບ່ອນຢ້ຽມໄດ້ເລີ່ມເຫງົານອນຂຶ້ນທຸກເທື່ອ. ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລຍັງຄົງເວົ້າຍົດຍາວຕໍ່ໄປອີກ, ຊາຍໝູ່ມຄົນນີ້ກໍ່ຍັງຄົງລັບຢູ່,
ແລະ ພັດຕິກລົງໄປຈາກຊັ້ນສາມ ແລະເມື່ອຍົກຂຶ້ນມາກໍ່ພົບວ່າຕາຍແລ້ວ.¹⁰ ແຕ່ເມື່ອໂປໂລລົງໄປທ່ານກໍ່ກອດເຂົ້າໄວ້. ແລ້ວທ່ານກ່າວວ່າ,
"ຢ່າໂສກເສົ້າໄປເລີຍ, ເພາະເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່."

¹¹ ຄັນໂປໂລຂຶ້ນເມືອ ແລະຫັກເຂົ້າຈີຮັບປະທານແລ້ວ ກໍ່ສິນທະນາກັບເຂົາຕໍ່ໄປອີກດົນນານສົມຄວນຈົນເຖິງຮຸ່ງເຊົ້າ ແລ້ວທ່ານໄດ້ຈາກເຂົ້າໄປ.

¹² ແລ້ວເຂົາໄດ້ນຳເອົາຊາຍໝູ່ມຜູ້ຍັງມີຊີວິດຢູ່ກັບໄປ ແລະ ໂດຍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຫລາຍ.

¹³ ຝ່າຍພວກເຮົາໄດ້ລົງເຮືອກ່ອນຈິງເດີນທາງນ້ຳໄປເຖິງເມືອງອາໂຊ ໝາຍໃຈວ່າຈະຮັບໂປໂລຂຶ້ນເຮືອທີ່ນັ້ນ, ດ້ວຍວ່າທ່ານເອງໄດ້ຈັດໄວ້ດັ່ງນັ້ນ,
ເພາະທ່ານໝາຍໃຈວ່າຈະໄປທາງບົກ.¹⁴ ຄັນທ່ານພົບພວກເຮົາທີ່ເມືອງອາໂຊແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍ່ຮັບທ່ານຂຶ້ນເຮືອມາຍັງເມືອງມີເຕເລເນ.

¹⁵ ຫລັງຈາກທີ່ເຮົາອອກຈາກເຮືອທີ່ນັ້ນ ແລະວັນຕໍ່ມາກໍ່ເຖິງຝັ່ງຕິງຂ້າມເກາະຂີໂອ. ອີກວັນຕໍ່ມາ

ເຮົາກໍ່ມາເຖິງເມືອງມີເລໂຕເພາະໂປໂລຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຜ່ານເມືອງເອເຟໂຊໄປ ເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ເສຍເວລາໃນແຂວງເອເຊຍ.¹⁶ ດ້ວຍໂປໂລໄດ້ຕັ້ງ-
ໃຈວ່າຈະກາຍເມືອງເອເຟໂຊໄປເພື່ອໃຫ້ຄ້າຢູ່ເຫຼັງໃນແຂວງອາເຊຍ; ເພາະທ່ານຝ່າວຢາກໃຫ້ເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມຖ້າເປັນໄປໄດ້, ກໍ່ໃຫ້ທັນວັນເຫດສະ-
ການເພີ່ນເຕີຄໍສະເຕ.

¹⁷ ໂປໂລຈິງສົງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈາກເມືອງມີເລໂຕໄປຍັງເອເຟໂຊ ເພື່ອຮ້ອງບັນດາຜູ້ປົກຄອງຄຣິສຕະຈັກເຫລົ່ານັ້ນມາພົບທ່ານ.

¹⁸ ເມື່ອພວກເຂົາມາພົບທ່ານແລ້ວ, ທ່ານຈິງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານເອງກໍ່ຮູ້ດີວ່າ, ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນແລກທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍ່າງເຂົ້າມາໃນແຂວງເອເຊຍ,
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບພວກທ່ານຢ່າງໃດ."¹⁹ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັກສາການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຕຳຢືນຢັນສຸດ ແລະ ດ້ວຍນ້ຳຕາ, ແລະ
ດ້ວຍຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ເກີດຂຶ້ນນຳຂ້ານ້ອຍເພາະຊາວຍິວ.²⁰ ທ່ານຮູ້ດີວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຫ້ຖອຍຈາກການປະກາດແລະສັງສອນພວກທ່ານ ໃນທີ່ປະ-
ຊຸມແລະຕາມບ້ານຕາມເຮືອນ.²¹ ທັງເຄື່ອນສະຕິຢ່າງໜັກແໜ້ນໃຫ້ພວກຍິວແລະ ພວກກຣີກ ເຖິງເລື່ອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເຮົາໃຈໃໝ່ຈຳເພາະພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຈຳເພາະພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

²² ມາບັດນີ້, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຊົງນຳຂ້າພະເຈົ້າ, ທີ່ຈະໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຊົງບໍ່ຮູ້ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ນັ້ນ.

²³ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງເຕືອນສະຕິເຮົາໃນທຸກບ້ານທຸກເມືອງວ່າ ເຄື່ອງຜູກມັດແລະຄວາມທຸກລຳບາກຄອຍຖ້າເຮົາຢູ່.

²⁴ ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືວ່າຊີວິດຂອງເຮົາເປັນຂອງມີຄ່າແກ່ເຮົາຢ່າງໃດເພື່ອເຮົາຈະເຮັດໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ, ແລະ ຈະໄດ້ປະຕິ-

ບັດງານທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ ຄືທີ່ຈະເປັນພະຍານຢ່າງຄົບຖ້ວນເຖິງເລື່ອງຂ່າວປະເສີດກ່ຽວກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະ-
ເຈົ້ານັ້ນ.

²⁵ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ, ພວກທ່ານທຸກຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດລາດຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຂ້າພະເຈົ້າອີກ.

²⁶ ເພາະສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈິງຍິນຍອມກັບພວກທ່ານໃນວັນນີ້ວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ໃດ.²⁷ ດ້ວຍວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຫ້ຖອຍຈາກການປະ-
ກາດພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້.

²⁸ ເພາະສະນັ້ນຈົນລະວັງທັງຕົວທ່ານເອງ, ແລະຝູງແກະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງຕັ້ງທ່ານໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລໃຫ້ດີ.

ຈົນລະວັງທີ່ຈະດູແລຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ພຣະອົງຊົງຊົມດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ.²⁹ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈາກໄປແລ້ວ,
ຈະມີຝູງໝາປ່າທີ່ດູຮ້າຍເຂົ້າມາໃນພວກທ່ານ ແລະບໍ່ລະເວັ້ນຝູງແກະເລີຍ.³⁰ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ແມ້ແຕ່ໃນພວກທ່ານເອງ
ກໍ່ຈະມີບາງຄົນທີ່ກ່າວສືບສືງເຮັດໃຫ້ເຂົາໄປ ເພື່ອຊັກຊວນພວກສາວິກໃຫ້ຫລົງຕາມພວກເຂົາໄປ.

³¹ ເພາະສະນັ້ນຈົນລະວັງໃຫ້ດີ. ຈຳໄວ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງສອນທຸກຄົນດ້ວຍນ້ຳຕາທັງກາງວັນແລະກາງຄືນຕະຫລອດສາມປີບໍ່ມີຢຸດຢ້ອນ.³² ບັດນີ້
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍມອບພວກທ່ານໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າແລະພຣະທັມແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ, ທີ່ສາມາດກໍ່ສ້າງທ່ານຂຶ້ນໄດ້
ແລະໃຫ້ທ່ານເປັນຜູ້ຮັບມໍລະດົກທຳມາກາງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຖວາຍຕົນແຕ່ພຣະເຈົ້າ.

³³ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໂລບເອົາເງິນ, ທອງ, ຫລື ເສື້ອຜ້າຂອງໃຜເລີຍ.³⁴ ພວກທ່ານເອງກໍ່ຮູ້ວ່າ ມີທັງສອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຈັດຫາສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບຕົນເອງ
ແລະ ສຳຫລັບພວກຄົນທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າ.³⁵ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນຢ່າງໃຫ້ທ່ານໃນທຸກເລື່ອງແລ້ວ, ໃນການທີ່ຈະຊ່ວຍຄົນທີ່ອ່ອນແອດ້ວຍການເຮັດວຽກ,
ແລະທ່ານຄວນຈະລະລຶກເຖິງພຣະທັມຂອງພຣະອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຕາມທີ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ການໃຫ້ເປັນເຫດໃຫ້ມີຄວາມສຸກ ກ່ວາການຮັບ."

³⁶ ຫລັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ, ເພິ່ນກໍຄູເຂົ້າລົງອະທິຖານຮ່ວມກັບພວກເຂົາທຸກຄົນ.³⁷ ພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໜັກ ແລະກອດຄໍໂປໂລແລະຈູບເພິ່ນ.

³⁸ ພວກເຂົາໂສກເສົ້າຢ່າງທີ່ສຸດ ເພາະຖ່ອຍຄ່າທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າທ່ານອີກ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍພາທ່ານໄປສົງທີ່ເຮືອ.

21 ¹ ເມື່ອພວກເຮົາລາຈາກພວກເຂົາແລ້ວກໍລົງເຮືອໄປ, ພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງເມືອງໂກດ, ແລະ ຕີນເຊົ້າກໍມາເຖິງເມືອງໂອໂດ ແລະ ຈາກທີ່ນັ້ນເຮົາກໍໄປຍັງເມືອງປາຕາຣາ.² ເມື່ອເຮົາພົບເຮືອລ່າໜຶ່ງກໍລັງຈະໄປເມືອງຟິນີເຊຍເຮົາຈຶ່ງລົງເຮືອລ່ານັ້ນແລ້ວນອນໄປ.

³ ພາຍຫລັງຫລຽວເຫັນໄຊບຣັດແລ້ວ, ເຮົາກໍຜ່ານເກາະນັ້ນໄປທາງຊ້າຍ, ພວກເຮົາໄດ້ລ່ອງເຮືອໄປຍັງແຂວງຊີເຣຍ ແລະ ໄດ້ຈອດເຮືອທີ່ທ່າເມືອງຕີເຣ, ເພາະເຮືອຕ້ອງເອົາຂອງທີ່ບັນທຸກມາຂຶ້ນທ່າທີ່ນັ້ນ.⁴ ຫລັງຈາກທີ່ເຮົາຫາພວກສາວິກທີ່ນັ້ນພົບແລ້ວ ເຮົາກໍພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນເຈັດວັນ.

ພວກສາວິກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກ່າວກັບເປໂຕໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ໃຫ້ຂຶ້ນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

⁵ ຫລັງຈາກທີ່ເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນຫລາຍວັນ, ແລ້ວພວກເຮົາກໍອອກເດີນທາງໄປ, ແລະ ບັນດາພວກສາວິກ ພ້ອມກັບພັນລະຍາ ແລະລູກກໍຕາມມາສົ່ງເຮົາຈົນເຮົາອອກໄປຈາກເມືອງນັ້ນ. ແລ້ວພວກເຮົາກໍຄູເຂົ້າລົງອະທິຖານທີ່ຊາຍຫາດ,⁶ ແລະກ່າວອໍາລາຊິງກັນ ແລະ ກັນ, ພວກເຮົາກໍລົງເຮືອເດີນທາງຕໍ່, ແລະ ພວກເຮົາກໍເດີນທາງກັບຢ້ານ.

⁷ ເມື່ອແລ່ນເຮືອຈາກເມືອງຕີເຣແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງເມືອງປະໂຕເລມາຍ. ເຮົາຈຶ່ງໄປຄໍານັບທັກຫາຍພີນ້ອງທີ່ນັ້ນ ແລະ ພັກຢູ່ກັບພວກເຂົາວັນໜຶ່ງ.

⁸ ໃນເຊົ້າວັນໃໝ່ພວກເຮົາກໍຈາກໄປ ແລະ ໄປຍັງເມືອງກາຍຊາເຣຍ. ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຟິລິບຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຊຶ່ງເປັນໜຶ່ງໃນເຈັດຄົນນັ້ນ ແລະ ພວກເຮົາກໍພັກຢູ່ກັບເຂົາ.⁹ ຕອນນີ້ຟິລິບມີລູກສາວສີຄົນທີ່ຍັງເປັນຍິງພົມມະຈາລີ ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະວັດຈະນະທັມ.

¹⁰ ເມື່ອເຮົາພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຫລາຍວັນແລ້ວ ມີຜູ້ທ່ານວຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າອາຄະໂບລົງມາຈາກແຂວງຢູດາຍ.

¹¹ ເຂົາໄດ້ມາຫາພວກເຮົາແລ້ວເອົາເຂັມຂັດຂອງໂປໂລໄປມັດມືແລະຕີນຂອງເຂົາດ້ວຍເຂັມຂັດນັ້ນແລ້ວກ່າວວ່າ, "ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າກ່າວວ່າ, 'ພວກຍິງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຈະຜູກມັດຄົນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງເຂັມຂັດນີ້, ແລ້ວພວກເຂົາຈະສົ່ງມອບທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງພວກຕ່າງຊາດ.'"

¹² ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ເຮົາ, ຮ່ວມກັບພວກຄົນທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍອ້ອນວອນໂປໂລບໍ່ໃຫ້ຂຶ້ນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ.¹³ ໂປໂລຈຶ່ງຕອບວ່າ,

"ພວກທ່ານກໍລັງເຮັດຫຍັງ? ດ້ວຍການຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຊັກໃຈ? ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມແລ້ວ, ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະຖືກມັດ, ແຕ່ເຖິງແມ່ນຈະຕາຍຢູ່ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໂດຍເພາະພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.¹⁴ ເມື່ອໂປໂລບໍ່ຍອມຟັງຄໍາຂໍຮ້ອງພວກເຂົາຈຶ່ງຢຸດບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະເວົ້າອີກ ແລ້ວກ່າວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິດ."

¹⁵ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ພວກເຮົາກໍເກັບເອົາສິ່ງຂອງແລ້ວຂຶ້ນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ.¹⁶ ມີສາວິກບາງຄົນຈາກເມືອງກາຍຊາເຣຍໄປກັບເຮົາດ້ວຍ.

ພວກເຂົາພາເຮົາໄປຫາຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ມານາໂຊນ, ຊາວເກາະໄຊບຣັດ, ທີ່ເປັນສາວິກໃນຊ່ວງທໍາອິດ, ໂດຍໃຫ້ເຮົາອາໄສຢູ່ກັບເຂົາ.

¹⁷ ເມື່ອພວກເຮົາມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ພວກອ້າຍນ້ອງກໍໄດ້ມາຕ້ອນຮັບເຮົາດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.¹⁸ ຕື່ນເຊົ້າມາໂປໂລກັບພວກເຮົາກໍໄປຫາຢາໂກໂບ, ແລະພວກຜູ້ອາວຸດໂສທຸກຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.¹⁹ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ທັກຫາພວກເຂົາແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໄດ້ລາຍງານແຕ່ລະຄົນໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທໍາໃນທ່າມກາງຄົນຕ່າງຊາດ ຜ່ານວຽກງານຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

²⁰ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາກໍໄດ້ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກໍກ່າວກັບໂປໂລວ່າ, "ອ້າຍເອີຍ, ທ່ານເຫັນແລ້ວວ່າມີພວກຍິງຫລາຍພັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນທ່າມກາງຊາວຍິງ. ພວກເຂົາທຸກຄົນມີຄວາມໝູ່ໝັ້ນໃນການຖືຮັກສາກົດບັນຍັດ.

²¹ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄໍາບອກກ່ຽວກັບທ່ານ, ວ່າທ່ານສັງສອນໃຫ້ພວກຍິງທັງໝົດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໝູ່ຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ປະຖິ້ມກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ແລະ ບອກພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ລູກຂອງຕົນເຂົ້າພິທີຕັດ, ແລະ ບໍ່ຕ້ອງທໍາຕາມທ່ານຽມດັ່ງເດີມ.

²² ພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດໃນເລື່ອງນີ້? ພວກເຮົາຄົງຈະຮູ້ຂ່າວວ່າທ່ານມາ.

²³ ເພາະສະນັ້ນເຮົາຈະບອກທ່ານວ່າຕອນນີ້ເຮົາມີສີຄົນທີ່ໃຫ້ຄໍາປະຕິຍານຕົວໄວ້.²⁴ ທ່ານຈຶ່ງພາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປ ແລະ ເຮັດພິທີຊໍາລະຕົວທ່ານຮ່ວມກັບພວກເຂົາ, ແລະ ຈ່າຍຄ່າທ່ານຽມໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາດ້ວຍ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດແຖຫົວໄດ້. ເພື່ອທີ່ທຸກຄົນຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເລື່ອງລາວຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບທ່ານເປັນຄວາມບໍ່ຈິງ ແລະ ໄດ້ຮູ້ວ່າພວກທ່ານກໍປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດເຊັ່ນກັນ.

²⁵ ສ່ວນພວກຕ່າງຊາດທີ່ເຊື່ອນັ້ນເຮົາກໍໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍຄໍາສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຈົດເວັ້ນຈາກການກິນອາຫານທີ່ບູຊາຮູບເຄົາຮົບ, ງົດຈາກການກິນເລືອດ, ງົດຈາກການກິນເນື້ອສັດທີ່ຖືກຮັດຄໍຕາຍ ແລະ ຫລືກເວັ້ນຈາກການຜິດສັນລະທໍາທາງເພດ."²⁶ ແລ້ວໂປໂລຈຶ່ງພາຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປ ແລະ

ວັນຕໍ່ມາກໍເຮັດພິທີຊໍາລະຕົນເອງດ້ວຍກັນກັບພວກເຂົາແລ້ວຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ, ປະກາດກໍານົດວັນພິທີການຊໍາລະຕົວຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ແກ່ໝົດທຸກຄົນ.

²⁷ ເມື່ອໃກ້ຄືບເຈັດວັນແລ້ວ, ພວກຍິງທີ່ມາຈາກແຄວ້ນເອເຊຍ, ໄດ້ຫລຽວເຫັນໂປໂລໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ພວກເຂົາຍຸຍົງປະຊາຊົນໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານ ແລະຈັບໂປໂລ.²⁸ ພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ຊົນຊາດອິດສະຣະເອນເອີຍ, ຈົ່ງຊ່ວຍພວກເຮົາເຖິດ.

ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ສອນທຸກຄົນໃນທຸກແຫ່ງໃຫ້ເປັນສັດຕູຕໍ່ຊົນຊາດເຮົາຕໍ່ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ ແລະ ໃນພຣະວິຫານນີ້. ນອກຈາກນີ້, ເຂົາຍັງພາຄົນກຮົກເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດແຫ່ງນີ້ເປັນມົນທົນ."²⁹ ເພາະກ່ອນໜ້ານີ້ຄົນພວກນັ້ນໄດ້ເຫັນໂທຟິໂມຢູ່ກັບໂປໂລໃນເມືອງນັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຄິດວ່າໂປໂລພາຄົນນັ້ນເຂົ້າມາໃນໃນພຣະວິຫານ.

³⁰ ຄົນທັງເມືອງກໍເກີດອິນລະວົນ, ແລະ ປະຊາຊົນກໍແລ່ນເຂົ້າໄປ ແລະ ຈັບໂປໂລ. ພວກເຂົາຕຶງລາກເພິ່ນອອກຈາກພຣະວິຫານແລ້ວກໍປິດປະຕູຫັ້ນທີ່.

³¹ ຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍລັງຈະຂ້າເພິ່ນ, ຂ່າວກໍໄດ້ມາເຖິງນາຍພົນທະຫານ ວ່າທັງເມືອງເຢຣູຊາເລັມແມ່ນເກີດຄວາມສັບສົນຊັ້ນວາຍ.

³² ທ່ານຈຶ່ງນໍາພວກທະຫານ ແລະ ບັນດານາຍຮ້ອຍແລ່ນໄປຫາປະຊາຊົນຫັ້ນທີ່. ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນນາຍພົນມາພ້ອມພວກທະຫານພວກເຂົາກໍຢຸດຕິໂປໂລ.

³³ ຫລັງຈາກນັ້ນ ນາຍພົນກໍໄດ້ໄປເຖິງ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຈັບໂທຟິໂມດ້ວຍລ່າມໄສ້ສອງເສັ້ນ. ແລ້ວເຂົາກໍຖາມວ່າຜູ້ນີ້ແມ່ນໃຜ ແລະ ລາວໄດ້ເຮັດຫຍັງ.

³⁴ ບາງຄົນໃນປະຊາຊົນນັ້ນຕ່າງກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າຢ່າງນີ້ ແລະ ບາງຄົນວ່າຢ່າງນັ້ນ.

ເມື່ອນາຍພົນບໍ່ສາມາດຮູ້ເລື່ອງອັນໃດໄດ້ເພາະສຽງເຫລົ່ານັ້ນທ່ານຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ພາໂປໂລເຂົ້າໄປໃນຫໍໝັ້ນ.³⁵ ເມື່ອທ່ານໄດ້ມາເຖິງຂັ້ນໃດແລ້ວ, ພວກທະຫານກໍແບກທ່ານໄປເມືອງຈາກຄວາມຮຸນແຮງຂອງປະຊາຊົນ.³⁶ ເພາະປະຊາຊົນໄດ້ຕິດຕາມໄປແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ຂ້າມັນເສຍ!"

³⁷ ເມື່ອໂປໂລຖືກນໍາຕົວມາຢັງຖືກມະຫາພົນທະຫານ, ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງກ່າວກັບນາຍພົນວ່າ, "ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າບາງສິ່ງກັບທ່ານໄດ້ບໍ່?" ນາຍພົນຈຶ່ງຖາມວ່າ, "ເຈົ້າເວົ້າພາສາກຮົກໄດ້ບໍ່?" ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນເອເຊຍ, ຜູ້ທີ່ກໍານານກະບົດຄວາກ່ອນ ແລະ

ໄດ້ນໍາພາພວກຜູ້ກໍານານຮ້າຍສີພັນຄົນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນຫລະກັນດານບໍ່?"

³⁸ ໂປໂລຕອບວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຊາວຍິງ, ທີ່ມາຈາກເມືອງຕາໂຊໃນແຂວງກິລິເກຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພົນລະເມືອງຂອງເມືອງໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະນຸຍາດທ່ານເວົ້າກັບປະຊາຊົນແດ່ທ້ອນ."⁴⁰ ໂປໂລຈຶ່ງຍືນຂຶ້ນເທິງຂັ້ນໃດ ແລະ ໂບກມືໃຫ້ກັບປະຊາຊົນ. ເມື່ອນັ້ນກໍກຽບສະຫງົບລົງ, ແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາເປັນພາສາເຮັບເຮືວ່າ,

22¹ "ອ້າຍນ້ອງ ແລະ ບັນພະບຸຣຸດທັງຫລາຍ, ຂໍຟັງຄໍາໃຫ້ການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ." ² ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນໂປໂລເວົ້າກັບພວກເຂົາເປັນພາສາເຮັບເຮີ, ພວກເຂົາກໍ່ເລີ່ມງຽບສຽງລົງກວ່າເກົ່າ.
ເພິ່ນກ່າວວ່າ,

³ "ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຊາວຍິວ, ເກີດທີ່ເມືອງຕາໂຊໃນແຂວງກິລີເກຍ, ແຕ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາໃນເມືອງນີເຄີຍເປັນລູກສັດຂອງຄາມາລິເອນ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັງສອນຢ່າງເຄັ່ງຄັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາຂ້າພະເຈົ້າຫວງແຫນພຣະເຈົ້າເຊັນດຽວກັບພວກທ່ານໃນວັນນີ.
⁴ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂົ່ມເຫັງພວກທີ່ຖືທາງນິຈິນເຖິງຕາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜູກມັດທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ ແລະ ສົງພວກເຂົາໄວ້ໃນຄຸກ,⁵ ມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ
ພວກຜູ້ອາວຸດໂສທຸກຄົນສາມາດເປັນພະຍານໄດ້ ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈິດໝາຍຈາກພວກເຂົາສໍາລັບພີ່ນ້ອງໃນເມືອງດາມັສກັດ, ແລະ
ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເດີນທາງໄປທີ່ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້ານຳຜູ້ທີ່ຖືໃນທາງນີກັບມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຮັບການລົງໂທດ.
⁶ ມີເຫດການເກີດຂຶ້ນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ລັງເດີນທາງ ແລະ ເມື່ອໃກ້ເຖິງເມືອງດາມັສກັດ,
ປະມານຫ່ຽວວັນທັນໃດນັ້ນມີແສງກ້າຈາກສະຫວັນສ່ອງແສງຢູ່ລອບຕົວຂ້າພະເຈົ້າ. 'ຂ້າພະເຈົ້າລົມລົງກັບພື້ນ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງໜຶ່ງເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, '
ໂຊໂລ, ໂຊໂລເອີຍ, ເຈົ້າຂົ່ມເຫັງເຮົາເຮັດຫຍັງ?' ⁷ ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າ, 'ພຣະອົງເຈົ້າເປັນຜູ້ໃດ?' ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,
'ເຮົາຄືເຊຊາວນາຊາເຣັດ, ຜູ້ທີ່ເຈົ້າກໍ່ລັງຂົ່ມເຫັງ.'
⁸ ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງນັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈສຽງຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ⁹ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ,
'ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າພະອົງຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດ? ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ 'ຈົງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເມືອງດາມັສກັດ;
ທີ່ນັ້ນຈະມີຄົນບອກທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງທໍາ' ¹⁰ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ເນື່ອງຈາກຄວາມສະຫວ່າງຂອງແສງນັ້ນ,
ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈູງມືຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນເມືອງດາມັສກັດ.

¹¹ ທີ່ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ອານາເນຍ, ເປັນຄົນສັດທາຕາມກົດບັນຍັດ ແລະ ມີຊື່ສຽງດີໃນໝູ່ຊາວຍິວທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
¹² ເຂົາມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ຍືນຢູ່ຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າ 'ອ້າຍໂຊໂລເອີຍ, ທ່ານຈົງເຫັນເຖິງ.' ໃນທັນໃດນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ເບິ່ງເຫັນເຂົາ.
¹³ ແລ້ວເຂົາກໍ່ເວົ້າວ່າ, 'ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາໄດ້ເລືອກທ່ານໃຫ້ຮູ້ປະສົງຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອທີ່ຈະເຫັນພຣະອົງຜູ້ຊອບທັມ, ແລະ
ໄດ້ຍິນສຽງທີ່ມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ. ¹⁴ ເພາະທ່ານຈະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງຕໍ່ທຸກຄົນຖືສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ. ¹⁵ ແລະ
ບັດນິເຫດໃດທ່ານຈົ່ງລໍຖ້າ? ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ຊຳລະຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານ, ດ້ວຍການເອີ້ນອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.'
¹⁶ ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກັບໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ລັງອະທິຖານໃນພຣະວິຫານ, ມີສິ່ງເກີດຂຶ້ນຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບນິມິດ.
¹⁷ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະອົງກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ 'ຈົງຮັບອອກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໂດຍໄວ,
ເພາະພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມຮັບຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບເຮົາ.'

¹⁸ ຂ້າພະເຈົ້າຈົງເວົ້າວ່າ 'ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຂົາເອງກໍ່ຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈອງຈຳ ແລະ ຂ້ຽນຕິຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໃນທຳມະສາລາທຸກແຫ່ງ.
¹⁹ ເມື່ອໄລຫັດຂອງຊະເຕຟາໂນທີ່ເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ລົ້ມລົງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຍືນຢູ່ໃກ້ໆ ແລະ ເຫັນຊອບ, ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຝົ້າເສືອຜ້າຂອງຜູ້ທີ່ຂ້າເຂົາ. ²⁰ ແຕ່ພຣະອົງຕັດກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ 'ຈົງອອກໄປ, ເພາະເຮົາຈະສົ່ງເຈົ້າໃຫ້ໄປໂກ ໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ. ' "
²¹ ພວກປະຊາຊົນຍອມຟັງ ໃຫ້ເຂົາກ່າວໃນຈຸດນີ້. ແຕ່ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງວ່າ "ເອົາຄົນເຊັນນີອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ,
ເພາະເຂົາບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່." ²² ຂະນະທີ່ພວກເຂົາຮ້ອງກໍ່ໂຍນເສືອຄູ່ມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໂຍນຝຸ່ນລະອອງຂຶ້ນໄປໃນອາກາດ,
²³ ນາຍພົນທະຫານຈົງສັ່ງໃຫ້ນຳໂປໂລເຂົ້າມາໃນປ້ອມທະຫານ. ເຂົາສັ່ງວ່າເຂົາຄວນຈະຖືກສອບສວນດ້ວຍການຂ້ຽນຕິ,
ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານເຂົາເຊັ່ນນັ້ນ.

²⁴ ເມື່ອພວກເຂົາເອົາເຊືອກໜຶ່ງມັດໂປໂລ, ໂປໂລໄດ້ກ່າວກັບນາຍຮ້ອຍທີ່ຍືນຢູ່ຂ້າງໆວ່າ, "ເປັນເລື່ອງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍແລ້ວບໍ່
ທີ່ທ່ານຂ້ຽນຕິຄົນທີ່ເປັນຊາວໂຣມ ແລະ ຍັງບໍ່ໄດ້ປະກາດວ່າເຮັດຜິດ?" ²⁵ ເມື່ອນາຍຮ້ອຍໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາໄດ້ໄປຫານາຍພົນ ແລະ ບອກເຂົາວ່າ
"ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດໃນສິ່ງນີ້? ເນື່ອງຈາກຊາຍຜູ້ນີ້ເປັນຄົນສັນຊາດໂຣມ."

²⁶ ນາຍພົນຈົງໄດ້ມາ ແລະ ເວົ້າກັບເຂົາວ່າ "ຈົງບອກເຮົາວ່າ, ທ່ານເປັນຄົນສັນຊາດໂຣມບໍ່?" ໂປໂລກ່າວວ່າ, "ແມ່ນ" ²⁷ ນາຍພົນຕອບວ່າ,
"ຈະຕ້ອງໃຊ້ເງິນຈຳນວນຫລາຍ ທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບສັນຊາດ." ແຕ່ໂປໂລກ່າວວ່າ,
"ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນສັນຊາດໂຣມແຕ່ກໍາເນີດ." ²⁸ ຈາກນັ້ນຄົນທັງຫລາຍທີ່ກໍ່ລັງໄດ້ສວນເຂົາກໍ່ໄດ້ປ່ອຍເຂົາໄປທັນທີ. ນາຍພົນເອງກໍ່ຢ້ານ,
ເມື່ອເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າໂປໂລເປັນຄົນສັນຊາດໂຣມ, ເພາະເຂົາໄດ້ມັດເພິ່ນໄວ້.

²⁹ ໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ, ນາຍພົນທະຫານຕ້ອງການຮູ້ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຂໍ້ກ່າວຫາຂອງຊາວຍິວ ຕໍ່ຕ້ານໂປໂລ. ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຖອດເຄື່ອງຈອງຈຳຂອງເຂົາອອກ
ແລະ ສັ່ງໃຫ້ພວກຕົວໜ້າປະໂຣຕິດ ແລະ ບັນດາສະມາຊິກສະພາມາປະຊຸມກັນ. ຈາກນັ້ນເຂົາກໍ່ພາໂປໂລລົງມາ ແລະ ໃຫ້ເຂົາຢູ່ທຳມາກາງພວກເຂົາ.

23¹ ໂປໂລຈ້ອງເບິ່ງໄປທີ່ສະມາຊິກສະພາ ແລະ ກ່າວ, "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ,

ຂ້າພະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ພຣະພິພິດພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດສຳນຶກອັນດີທຸກຢ່າງຈົນເຖິງທຸກວັນນີ." ² ມະຫາປະໂຣຕິດອານາເນຍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ຍືນຢູ່ຂ້າງໆ
ໂປໂລຕົບປາກເພິ່ນ. ³ ຈາກນັ້ນໂປໂລໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, "ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕີທ່ານ, ທ່ານເປັນຝາທີ່ທາດ້ວຍປູນຂາວ
ທ່ານກໍ່ລັງນັ່ງພິພາກສາຂ້າພະເຈົ້າຕາມກົດບັນຍັດ, ທັງຍັງສັ່ງໃຫ້ຕົບຕີຂ້າພະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນການຕໍ່ຕ້ານກົດບັນຍັດບໍ່?"

⁴ ຄົນທີ່ຍືນຢູ່ໃກ້ໆ ກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າກ້າເວົ້າໝັ້ນປະມາດມະຫາປະໂຣຕິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?" ⁵ ໂປໂລກ່າວວ່າ,
"ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເປັນມະຫາປະໂຣຕິດ, ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ, ຢ່າເວົ້າຊົງຮ້າຍຕໍ່ຜູ້ປົກຄອງຂອງເຈົ້າ."

⁶ ເມື່ອໂປໂລເຫັນວ່າສ່ວນໜຶ່ງຂອງສະພາເປັນພວກຊາດູກາຍ ແລະ ພວກຝາຣີຊາຍອື່ນໆ, ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າສຽງດັງໃນສະພາວ່າ, "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ,
ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຝາຣີຊາຍ, ເປັນລູກຊາຍຂອງພວກຝາຣີຊາຍ. ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກພິພາກສາ
ກໍ່ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໝັ້ນໃຈໃນຄວາມຫວັງໃນການຝັນຄືນຊີວິດຈາກຄວາມຕາຍ." ⁷ ເມື່ອເຂົາກ່າວເຊັ່ນນີ້, ກໍ່ເກີດການໂຕ້ຖຽງລະຫວ່າງພວກຝາຣີຊາຍ ແລະ
ພວກຊາດູກາຍ ແລະ ຝູງຊິນກໍ່ແຕກແຍກ. ⁸ ເນື່ອງຈາກພວກຊາດູກາຍກ່າວວ່າບໍ່ມີການຝັນຄືນຊີວິດ, ບໍ່ມີທູດສະຫວັນ, ແລະ ບໍ່ມີວິນຍານ,
ແຕ່ພວກຝາຣີຊາຍຮັບຮູ້ໃນສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້.

⁹ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເກີດຄວາມອີກກະທຶກຂຶ້ນຢ່າງໃຫຍ່, ແລະ ພວກທຳມະຈານບາງສ່ວນທີ່ຢູ່ໃນຝ່າຍພວກຝາຣີຊາຍໄດ້ຍືນຂຶ້ນ ແລະ ຖຽງກັນວ່າ,
"ເຮົາພົບວ່າຊາຍຜູ້ນີ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດຫຍັງ. ຖ້າວິນຍານ ຫລື ທູດສະຫວັນຈະເວົ້າກັບເຂົາຈະເປັນຫຍັງໄປ?" ¹⁰ ເມື່ອການໂຕ້ຖຽງເລີ່ມຮຸນແຮງຂຶ້ນ,
ນາຍພົນທະຫານຢ້ານວ່າໂປໂລຈະຖືກພວກເຂົາຈັບຈົກເປັນຕ້ອນໆ, ເຂົາຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ທະຫານລົງໄປ ແລະ ພາໂປໂລອອກຈາກໝູ່ສະມາຊິກສະພາ, ແລະ
ນຳເຂົາເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍທະຫານ.

¹¹ໃນຄືນຕໍ່ມາ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຍືນຢູ່ຂ້າງເຂົາ ແລະ ຕັດວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ເພາະເຈົ້າເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຕ້ອງເປັນພະຍານໃນກຸງໂຮມດັວຍ."

¹²ໃນເວລາຮຸ່ງເຮົາ, ມີພວກຍິວບາງຄົນໄດ້ເຮັດການ ການຕົກລົງ ແລະ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສາບແຊ່ງຊາບພວກເຂົາ ໂດຍກ່າວວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ກິນ ບໍ່ດື່ມສິ່ງໃດທັງໝົດຈົນກວ່າໄດ້ຂ້າໂປໂລ.¹³ ຜູ້ທີ່ວ່າແຜນການນີ້ມີຫລາຍກວ່າສິບຄົນ.

¹⁴ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປຫາພວກຫົວໜ້າປະໂຫຍດ ແລະ ພວກຜູ້ອາວຸດໂສ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາໄດ້ມອບຕົວເອງຢູ່ພາຍໃຕ້ຄໍາສາບແຊ່ງອັນໃຫຍ່ຫລວງ, ຫົວບໍ່ກິນອີ່ຫຍັງຈົນກວ່າຈະໄດ້ຂ້າໂປໂລ."¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ, ຈິງໃຫ້ສະພາບອກນາຍພົນທີ່ຈະນຳເຂົາລົງໄປໃຫ້ແກ່ທ່ານ, ເພື່ອທ່ານຈະຕັດສິນຄະດີຂອງເຂົາໄດ້ຊັດເຈນຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ສຳຫລັບພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຜ່ອມທີ່ຈະຂ້າເຂົາກ່ອນທີ່ເຂົາຈະມາຫີນີ."

¹⁶ແຕ່ບຸດຊາຍຂອງນັກສາວໂປໂລໄດ້ຍິນວ່າພວກເຂົາກຳລັງຈັດຊາກຖ້າຢູ່, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈິງໄດ້ໄປ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນປ້ອມທະຫານ ແລະ ໄດ້ຍອກໂປໂລ.

¹⁷ໂປໂລຮ້ອງນາຍຮ້ອຍຄົນໜຶ່ງ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ພາຊາຍໝູ່ມຄົນນີ້ໄປຫນາຍພົນ, ເພາະເຂົາມີບາງຢ່າງທີ່ຈະບອກແກ່ທ່ານນາຍພົນ."

¹⁸ດັ່ງນັ້ນນາຍຮ້ອຍຈິງຮັບຊາຍໝູ່ມນີ້ໄປ ແລະ ໄດ້ນຳເຂົາໄປຫນາຍພົນ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ໂປໂລຊົງເປັນນັກໂທດໄດ້ຮັບຊ້າພະເຈົ້າໄປຫາເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້ານຳຊາຍໝູ່ມຄົນນີ້ມາຫາທ່ານ. ເຂົາມີບາງສິ່ງທີ່ຈະບອກແກ່ທ່ານ."¹⁹ ນາຍພົນຈິງຈັບມືຊາຍໝູ່ມໄປຍັງສະຖານທີ່ສ່ວນຕົວ ແລະ ຖາມເຂົາວ່າ, "ທ່ານຈະບອກຫຍັງແກ່ເຮົາ?"

²⁰ຊາຍໝູ່ມກ່າວວ່າ, "ພວກຍິວໄດ້ຕົກລົງທີ່ຈະຂໍໃຫ້ທ່ານນຳໂປໂລໄປຍັງສະພາໃນມືຮິນນີ, ໂດຍອ້າງກັບວ່າພວກເຂົາຈະສອບຄະດີຂອງເຂົາໃຫ້ຊັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນ."²¹ ແຕ່ທ່ານຢ່າໃຫ້ພວກເຂົາ, ເພາະມີຊາຍຫລາຍກວ່າສິບຄົນ ທີ່ກຳລັງຈັດຊາກຕົວະຖ້າເຂົາຢູ່. ພວກເຂົາຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສາບແຊ່ງຕົວພວກເຂົາເອງ, ວ່າຈະບໍ່ໃຫ້ກິນ ຫລື ດື່ມຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຂ້າເຂົາ. ແມ້ວ່າຕອນນີ້ພວກເຂົາຕຽມຜ່ອມ, ກຳລັງລໍຖ້າຄວາມຍິນຍອມຈາກທ່ານ."

²²ດັ່ງນັ້ນນາຍພົນຈິງໃຫ້ຊາຍໝູ່ມນັ້ນໄປ, ຫລັງຈາກແນະນຳເຂົາວ່າ, "ຢ່າບອກໃຜວ່າເຈົ້າໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ເຮົາ."²³ ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ຮ້ອງນາຍຮ້ອຍສອງຄົນມາ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ຈັດກອງທະຫານສອງຮ້ອຍຄົນ ແລະ ທະຫານມ້າເຈັດສິບຄົນ ແລະ ນາຍທະຫານຫອງສອງຮ້ອຍຄົນຕຽມຜ່ອມທີ່ຈະເດີນທາງໄກໄປຍັງເມືອງກາຍຊາເຣຍ. ທ່ານຈະອອກໃນເວລາເກົ້າໂມງຂອງຄືນນີ້."²⁴ ເຂົາຍັງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຈັດຕຽມສັດໃຫ້ໂປໂລຂີ ແລະ ພາເຂົາໄປຫາເພລິກຜູ້ປົກຄອງເມືອງຢ່າງປອດໄພ.

²⁵ຈາກນັ້ນເຂົາກໍ່ໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍດັ່ງນີ້ວ່າ:²⁶ "ກລາວດີໂອລິເຊຍ ຮ້ອງທ່ານເພລິກ ຜູ້ປົກຄອງເມືອງທີ່ຍອດຢຽມທີ່ສຸດ. ²⁷ຊາຍຜູ້ນີ້ຖືກຈັບໂດຍຊາວຍິວ ແລະ ກຳລັງຈະຖືກພວກເຂົາຂ້າຕາຍ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາຫາພວກເຂົາຜ່ອມກັບກອງທະຫານ ແລະ ຊ່ວຍເຂົາໄວ້, ເມືອງຈາກຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຂົາເປັນຄົນສັກສິດໂຮມ."

²⁸ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຈະຮູ້ວ່າເຫດໃດພວກເຂົາຈິງກ່າວຫາເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈິງເອົາລາວລົງມາພິສະພາ.

²⁹ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າເຂົາກຳລັງຖືກກ່າວຫາກ່ຽວກັບໜ້າຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ບໍ່ມີຂໍ້ກ່າວຫາໃດທີ່ເຂົາສົມຄວນຕາຍ ຫລື ຖືກຄຸກ.

³⁰ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າມີການວາງແຜນຕໍ່ຜ່ານຊາຍຄົນນີ້, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈິງສັ່ງເຂົາມາຫາທ່ານທັນທີ, ແລະ ສັ່ງໃຫ້ໂຈດຂອງເຂົານຳຄຳຟ້ອງທີ່ມີຕໍ່ເຂົາມາສະແດງຕໍ່ທ່ານ."

³¹ດັ່ງນັ້ນເຫລົ່າທະຫານໄດ້ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພວກຜູ້ອາວຸດໂສ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຕົວໂປໂລ ແລະ ໄດ້ພາເຂົາໄປຍັງເມືອງອັນຕີປາຕີໃນເວລາກາງຄືນ.

³²ໃນວັນຕໍ່ມາ, ທະຫານສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ປະພຶກສາທະຫານມ້າໃຫ້ໄປກັບໂປໂລ ແລະ ພວກເຂົາເອງກໍ່ໄດ້ກັບໄປຍັງປ້ອມທະຫານ.³³ ເມື່ອທະຫານມ້າມາເຖິງເມືອງກາຍຊາເຣຍ ແລະ ໄດ້ສັ່ງຈົດໝາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ປົກຄອງ, ພວກເຂົາໄດ້ມອບໂປໂລໃຫ້ແກ່ທ່ານດ້ວຍ.

³⁴ເມື່ອຜູ້ປົກຄອງໄດ້ອ່ານຈົດໝາຍ, ເຂົາໄດ້ຖາມໂປໂລມາຈາກແຂວງໃດ ເມື່ອເຂົາຮູ້ວ່າໂປໂລມາຈາກກີລິເກຍ,³⁵ ເຂົາກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະຟັງເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່ເມື່ອໂຈດຂອງເຈົ້າມາຫີນີ." ຈາກນັ້ນເຂົາກໍ່ສັ່ງໃຫ້ຄຸມໂປໂລໄວ້ໃນພຣະລາດຊະວັງຂອງເຮໂຣດ;

24 ¹ຫລັງຈາກຫ້າວັນ, ອານາເນຍມະຫາປະໂຫຍດ, ພວກຜູ້ອາວຸດໂສ, ແລະ ນັກເວົ້າທີ່ມີຊື່ວ່າເຕຕູໂລໄດ້ໄປຫີນັ້ນ.

ຄົນເຫລົ່ານີ້ນຳຄຳຟ້ອງໂປໂລໄປໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງ.² ເມື່ອໂປໂລຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ປົກຄອງເຕຕູໂລ ໄດ້ເລີ່ມຟ້ອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ປົກຄອງ, "ເພາະທ່ານພວກເຮົາຈິງມີຄວາມສະຫງົບສຸກຫລາຍ, ແລະ ການເບິ່ງການໄກຂອງທ່ານ ນຳການປະຕິຮູບທີ່ດີມາຍັງປະເທດຂອງເຮົາ;

³ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈິງຍິນດີຮັບທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ທຳດ້ວຍການຂອບໃຈ, ທ່ານເພລິກ.

⁴ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ເສຍເວລາທ່ານເກີນໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານໃຊ້ເວລາສັ້ນໆ ຟັງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເມດຕາ.

⁵ເມືອງຈາກເຮົາໄດ້ຟັບວ່າຊາຍຄົນນີ້ຈະເປັນຄົນຍຸດຍະ ເຮັດໃຫ້ເກີດການກະບົດ ແລະ ເປັນສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາວຍິວທຸກຄົນຫົວໂລກຮຸນວາຍ. ເຂົາເປັນຜູ້ນຳຂອງລັດທິນາຊາເຣັດ.⁶ ເຂົາຍັງພະຍາຍາມທີ່ຈະທຳລາຍພຣະວິຫານ, ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈິງຈັບກຸມເຂົາໄວ້.

⁷ເມື່ອທ່ານຖາມໂປໂລກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ທ່ານກໍ່ຈະຮູ້ວ່າເຮົາກ່າວຫາເຂົາດ້ວຍເລື່ອງຫຍັງ"⁸ ພວກຊາວຍິວກໍ່ຮ່ວມກັນກ່າວຫາໂປໂລ, ແລະ ຍືນຍັນວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ.

⁹ແຕ່ເມື່ອຜູ້ປົກຄອງໄດ້ໃຫ້ໂປໂລເວົ້າ ໂປໂລຕອບວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານເປັນຜູ້ພິພາກສາແກ່ຊາດນີ້ມາຫລາຍປີແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີທີ່ຈະອະທິບາຍກ່ຽວກັບຕົວຂ້າພະເຈົ້າແກ່ທ່ານ.

¹⁰ທ່ານສາມາດກວດສອບໄດ້ວ່າຕັ້ງແຕ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນໄປນະມັດສະການທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລມບໍ່ເກີນສິບສອງວັນ.

¹¹ເມື່ອພວກເຂົາຟັບຂ້າພະເຈົ້າໃນພະວິຫານຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຖຽງກັບໃຜ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຍຸງໃຜໃນທຳມະສາລາ ຫລືໃນເມືອງ.

¹²ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດພິສູດຂໍ້ກ່າວຫາທີ່ພວກເຂົາຟ້ອງຂ້າພະເຈົ້າແກ່ທ່ານໄດ້ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈິງຕໍ່ຜ່ານຂ້າພະເຈົ້າໃນເວລານີ້.

¹³ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບສິ່ງນີ້ຕໍ່ທ່ານວ່າຕາມທາງທີ່ພວກເຂົາຮ້ອງວ່ານີ້ກາຍນັ້ນ, ໃນທາງດຽວກັນຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາ ຂ້າພະເຈົ້າສັດຊື່ຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນທຳບັດຍັດ ແລະ ຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້.

¹⁴ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງດຽວກັນໃນພະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄົນເຫລົ່ານີ້ເຝົ້າລໍຖ້າ ການຝຶນຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍຂອງທັງຜູ້ຊອບທຳ ແລະ ຜູ້ບໍ່ຊອບທຳ.¹⁵ ໃນເລື່ອງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳງານດ້ວຍຈິດສຳນຶກຊັດເຈນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ.

¹⁶ຕອນນີ້ຫລັງຈາກຫລາຍປີຜ່ານໄປ ຂ້າພະເຈົ້ານຳການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ຂອງປະຫານໃນເລື່ອງເງິນທອງມາຍັງຊົນຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁷ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນີ້, ພວກຍິວບາງຄົນຈາກແຄວ້ນເອເຊຍໄດ້ຟັບຂ້າພະເຈົ້າໃນພິທີຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍລິສຸດໃນພຣະວິຫານ, ບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບຝູງຊົນ ຫລື ຄວາມຮຸນວາຍ.¹⁸ ຫາກຄົນເຫລົ່ານີ້ມີສິ່ງໃດພວກເຂົາຄວນຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານ ແລະ ກ່າວສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕໍ່ຜ່ານຂ້າພະເຈົ້າ.

²⁰ ຫລື ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄວນເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຜິດພາດເຂົາພົບໃນຂ້າພະເຈົ້າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສະພາຍິວ, ຫລື ຜູ້ຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າສ່ຽງດັງ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຍືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ, ມັນເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບການຝຶນຄົນຈາກຄວາມຕາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກທ່ານຕັດສິນໃນວັນນີ້."

²² ແລ້ວເຝລິກ, ໄດ້ຮູ້ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຢ່າງດີແລ້ວ, ເຂົາຈຶ່ງເລືອນການພິຈາລະນາ ເຂົາກ່າວວ່າ, "ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ລິເຊຍ ຜູ້ບັນຊາການລົງມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ເຮົາຈະຕັດສິນຄະດີຂອງທ່ານ."²³ ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ສັງນາຍຮ້ອຍຄູມຕົວໂປໂລ, ແຕ່ໃຫ້ມີອິດສະລະບາງຢ່າງ ແລະ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຜຢຸດເຜີຍສະຫາຍຂອງເຂົາຈາກການຊ່ວຍເຫລືອຫລືຢ້ຽມຢາມເຂົາ

²⁴ ຫລັງຈາກນັ້ນຫລາຍວັນ, ເຝລິກໄດ້ກັບມາຜ່ອມກັບຄູຊິນລາເມຍຂອງເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນຄົນຍິວ, ແລະ ເຂົາໄປຮ້ອງໂປໂລ ແລະ ຟັງເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈາກເຂົາ.²⁵ ແຕ່ເມື່ອໂປໂລໃຫ້ເຫດຜົນກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທ້າ, ການຄວບຄຸມຕົນເອງ, ແລະ ການພິພາກສາທີ່ຈະມາ, ເຝລິກກໍ່ຢ້ານ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ "ຕອນນີ້ຈຶ່ງອອກໄປກ່ອນ ເມື່ອມີໂອກາດເຮົາຈະສົ່ງໃຫ້ແກ່ທ່ານ."

²⁶ ໃນຂະນະດຽວກັນ, ເຂົາກໍ່ຫວັງວ່າໂປໂລຈະໃຫ້ເງິນແກ່ເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງມັກສົ່ງໃຫ້ໂປໂລ ແລະ ໂອລິມກັບເຂົາ.²⁷ ແຕ່ເມື່ອສອງປີຜ່ານໄປ, ໂປໂລເຝຊະໂຕມາເປັນຜູ້ປົກຄອງຕໍ່ຈາກເຝລິກ, ແຕ່ເຝລິກຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນກັບຊາວຍິວ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງປະໂປໂລໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຕໍ່ໄປ.

25 ¹ ຕອນນີ້, ເຝຊະໂຕເຂົ້າມາໃນແຕ້ວນ, ແລະຫລັງຈາກນັ້ນສາມວັນ, ເຂົາໄດ້ອອກຈາກເມືອງກາຍຊາເຣຍໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ² ແລະພວກເຂົາເວົ້າກັບເຝຊະໂຕຢ່າງຮຸນແຮງ. ³ ແລະ ພວກເຂົາຂໍຄວາມກະລຸນາເຝຊະໂຕກ່ຽວເນື່ອງກັບໂປໂລ ວ່າໃຫ້ເຂົາຮ້ອງໂປໂລໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດຂ້າໂປໂລລະຫວ່າງທາງ.

⁴ ແຕ່ເຝຊະໂຕໄດ້ຕອບວ່າໂປໂລເປັນນັກໂທດໃນເມືອງກາຍຊາເຣຍ, ແລະ ເຂົາ ເອງກໍ່ຈະກັບໄປທີ່ນັ້ນໃນໄວໆ.⁵ ເຂົາກ່າວວ່າ "ຖ້າຊາຍຜູ້ນີ້ມີຄວາມຜິດຢ່າງໃດຢ່າງຫນຶ່ງ, ດັ່ງນັ້ນກໍ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ສາມາດໄປກັບເຮົາໄປຟ້ອງຮ້ອງເຂົາທີ່ນັ້ນເຖິດ."

⁶ ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາພົບຢູ່ໄດ້ແປດ ຫລື ສິບວັນເຂົາກໍ່ລົງໄປຍັງກາຍຊາເຣຍ, ແລະ ວັນຕໍ່ມາເຂົານຶ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງພິພາກສາ ແລະ ສັງໃຫ້ນຳໂປໂລມາໃຫ້ເຂົາ.

⁷ ເມື່ອເຂົາມາເຖິງ, ຊາວຍິວຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຍືນຢູ່ໃກ້ໆ, ແລະ ເຂົາກໍ່ຂ້າວຫາຮ້າຍແຮງຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດພິພາດໄດ້. ⁸ ໂປໂລປົກປ້ອງຕົນເອງ ແລະ ກ່າວວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳສິ່ງໃດ ທີ່ຕໍ່ຕ້ານກົດໝາຍຂອງຊາວຍິວ ຫລື ຕໍ່ຕ້ານພຣະວິຫານ ຫລື ຕໍ່ຕ້ານຈັກກະພັດ"

⁹ ແຕ່ເຝຊະໂຕຕ້ອງການທີ່ຈະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຂອງຊາວຍິວ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຕອບໂປໂລ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າຕ້ອງການຂຶ້ນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໃຫ້ເຂົາຕັດສິນກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫຼືບໍ່?"¹⁰ ໂປໂລກ່າວວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຢູ່ຫນ້າບັນລັງພິພາກສາ ຂອງຈັກກະພັດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັບການຕັດສິນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດຜິດຕໍ່ຊາວຍິວ ທ່ານກໍ່ຮູ້ດີຢູ່ແລ້ວ."

¹¹ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຜິດ ແລະ ກະທຳສິ່ງທີ່ສົມຄວນຕາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິເສດການຕາຍເລີຍ. ແຕ່ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີຫຍັງ ກໍ່ບໍ່ມີໃຜອາດສົງມອບຂ້າພະເຈົ້າໄປໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂໍອຸທອນເຖິງຈັກກະພັດ.¹² ຫລັງຈາກທີ່ເຝຊະໂຕໄດ້ໂອລິມກັບສະພາແລ້ວ, ເຂົາຕອບວ່າ, "ເຈົ້າອຸທອນຕໍ່ຈັກກະພັດ. ກໍ່ຈະຕ້ອງໄປຫາຈັກກະພັດ!"

¹³ ຫລັງຜ່ານໄປຫລາຍວັນ, ກະສັດອັກຄີປາກັບ ພຣະນາງເບນິເກ ກໍ່ມາທີ່ເມືອງກາຍຊາເຣຍເພື່ອຢ້ຽມຢາມເຝຊະໂຕຢ່າງເປັນທາງການ.

¹⁴ ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນຫລາຍວັນ, ເຝຊາໂຕໄດ້ສະເໜີຄະດີຂອງໂປໂລແກ່ກະສັດ; ເຂົາກ່າວວ່າ "ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງເຝລິກໄດ້ຂັງເປັນນັກໂທດຖືກໄວ້ຫຼີນ.¹⁵ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມພວກຫົວຫນ້າປະໂຫຍດ ແລະ ພວກຜູ້ອາດໄສຂອງຊາວຍິວນຳຄຳຟ້ອງຮ້ອງກ່າວໂທດຊາຍຜູ້ນີ້ຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າລົງໂທດເຂົາ."

¹⁶ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ເລື່ອງນີ້ວ່າບໍ່ແມ່ນທ່ານຽມທີ່ຊາວໂຣມາຈະມອບສົ່ງຜູ້ໃດ ກ່ອນທີ່ຊາຍຜູ້ທີ່ຖືກກ່າວຫານັ້ນ ຄວນມີໂອກາດທີ່ຈະປະເຊີນກັບໂຈດຂອງເຂົາ ແລະ ປົກປ້ອງຕົວເອງເພື່ອແກ້ຂ້າວຫານັ້ນ.

¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອພວກເຂົາມາລວມຕົວກັນທີ່ນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ລໍຊ້າ, ແຕ່ວັນຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຶ່ງຢູ່ບັນລັງພິພາກສາ ແລະ ສັງໃຫ້ນຳຊາຍຄົນນັ້ນເຂົ້າມາ.

¹⁸ ເມື່ອໂຈດຍືນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວຫາເຂົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າບໍ່ມີຂ້າວຫາໃດ ເຂົາຈະນຳມາກ່າວຫາເຂົາເປັນເລື່ອງຮ້າຍແຮງ.

¹⁹ ແຕ່ພວກເຂົາກັບນຳສະເໜີຂໍ້ພິພາກກ່ຽວກັບສາດສະນາຂອງຕົນເອງ ແລະ ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູທີ່ຕາຍໄປແລ້ວເຊິ່ງໂປໂລອ້າງວ່າຍັງມີຊີວິດຢູ່.

²⁰ ຂ້າພະເຈົ້າສັບສົນວ່າຈະກວດສອບເລື່ອງນີ້ຢ່າງໃດ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຖາມເຂົາວ່າ ເຂົາຕ້ອງການຈະໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຮັບຄຳຕັດສິນຄະດີເຫລົ່ານີ້ຫຼືບໍ່?

²¹ ແຕ່ເມື່ອໂປໂລຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຕົວເພື່ອການຕັດສິນໃຈຂອງຈັກກະພັດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຕົວຈົນກ່ວາຂ້າພະເຈົ້າຈະສົ່ງເຂົາໄປຫາຈັກກະພັດ."²² ອັກຄີປາກັບກ່າວແກ່ເຝຊາໂຕວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຟັງຊາຍຄົນນີ້ດ້ວຍ" ເຝຊາໂຕກ່າວ "ມື້ອື່ນ, ທ່ານຈະໄດ້ຍິນເຂົາ."

²³ ໃນມື້ຕໍ່ມາ ອັກຄີປາ ແລະ ນາງເບນິເກໄດ້ສະເດັດມາຜ່ອມກັບພິທີຫລາກຫລາຍ; ພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນຫ້ອງໂຖງກັບເຈົ້າຫນ້າທີ່ທະຫານແລະ ກັບຄືນທີ່ມີຊື່ສຽງຂອງເມືອງ. ເມື່ອເຝຊາໂຕອອກຄຳສັ່ງ ໂປໂລກໍ່ຖືກນຳມາຍັງພວກເຂົາ.²⁴ ເຝຊາໂຕກ່າວວ່າ, "ກະສັດອັກຄີປາ, ແລະທ່ານທຸກຄົນທີ່ຢູ່ທີ່ນີ້ກັບເຮົາທ່ານເຫັນຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ ທີ່ຄົນຍິວທັງຫລາຍພາກັນມາປຶກສາກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ທີ່ນີ້ ແລະ ພວກເຂົາຮ້ອງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າວ່າເຂົາບໍ່ຄວນມີຊີວິດຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ."

²⁵ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຕາຍ; ແຕ່ເປັນເພາະເຂົາໄດ້ອຸທອນຕໍ່ຈັກກະພັດ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈຈະສົ່ງເຂົາໄປ.

²⁶ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຂຽນລະບຸໃຫ້ຊັດເຈນເຖິງຈັກກະພັດ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ນຳເຂົາມາໃຫ້ແກ່ທ່ານ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງທ່ານອັກຄີປາ ເພື່ອທີ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະມີຫຍັງບາງຢ່າງທີ່ຈະຂຽນກ່ຽວກັບຄະດີດັ່ງກ່າວນີ້.

²⁷ ເພາະເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີເຫດຜົນສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ຈະສົ່ງນັກໂທດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລະບຸຂ້າວຫາເຂົາ."

26 ¹ ດັ່ງນັ້ນອັກຄີປາຈຶ່ງກ່າວແກ່ໂປໂລ, "ເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າແທນຕົວເຈົ້າເອງ." ແລ້ວໂປໂລຈຶ່ງຍືນມືອອກມາ ແລະ ໃຫ້ການປົກປ້ອງຕົນເອງ. ² ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ກະສັດອັກຄີປາ, ທີ່ ໄດ້ແກ້ຄະດີຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງກັບຂ້າວຫາທັງຫມົດຂອງຊາວຍິວ; ³ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງພຣະອົງເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານໃນປະເພນີ ແລະ ບັນຫາທຸກຢ່າງຂອງຊາວຍິວ. ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພຣະອົງໂປດອິດທິນຝັ່ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ.

⁴ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກຊາວຢິວທຸກຄົນຕ່າງກໍຮູ້ດີວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງໃດຕັ້ງແຕ່ໄວໜຸ່ມໃນຕ່າງປະເທດຂອງຕົນເອງ ແລະ ຫຼັງເຢຣູຊາເລັມ.

⁵ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ພວກເຂົາຄວນຈະຍອມຮັບຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຖານະເປັນພວກຄະນະຟາຣີຊາຍ, ຫຼືເຂັມງວດໃນການນັບຖືສາສະໜາຂອງພວກເຮົາ.

⁶ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຍິນຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອຮັບການຕັດສິນເພາະຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງຫາພຣະສັນຍາພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ.

⁷ນີ້ເປັນພຣະສັນຍາສືບສອງເຜົາຂອງເຮົາທີ່ຫວັງວ່າຈະໄດ້ເມື່ອພວກເຂົານະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈິງຕະຫລອດທັງວັນ ແລະ ຄືນ. ດ້ວຍຄວາມຫວັງນີ້ເອງ, ກະສັດອັກຄຣີປາເອີຍ, ຫຼືພວກຢິວຝ່ອງຂ້າພະເຈົ້າ.

⁸ເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງຄິດວ່າມັນເປັນເລື່ອງເຫລືອເຊື່ອທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍຟື້ນຄືນມາມີຊີວິດບໍ່ໄດ້?

⁹ຄັງຫນຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດກັບຕົວເອງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄວນຈະເຮັດຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ານພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຊາວນາຊາເຣັດ.

¹⁰ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະທຳສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບຜູ້ເຊື່ອຈຳນວນຫລາຍຄູ່ມືດ້ວຍສິດອຳນາດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກພວກຫົວຫນ້າປະໂຣຕິດ, ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ອອກສຽງຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ.¹¹ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາຢູ່ຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄັ້ງໃນທຸກທ່າມະສາລາ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມທີ່ຈະບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາຫມິນປະຫມາດ. ຂ້າພະເຈົ້າໂກດແຄ້ນພວກເຂົາຢ່າງຮ້າຍ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາແມ້ແຕ່ທີ່ຕ່າງເມືອງ.

¹²ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເຮັດເຊັ່ນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຍັງເມືອງດາມັສກັດດ້ວຍສິດອຳນາດແລະ ຄຳສັ່ງຂອງພວກຫົວຫນ້າປະໂຣຕິດ;¹³ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ໄປທີ່ນັ້ນ, ໃນທັນໃດນັ້ນ, ກະສັດອັກຄຣີປາເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນທີ່ສະຫວ່າງຈາກວ່າດວງອາທິດ ແລະ ມັນໄດ້ສ່ອງຢູ່ຮອບທັງຕົວຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁴ເມື່ອພວກເຮົາທຸກຄົນລົມລົງກັບຝືນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເປັນສຽງພາສາເຮັບເຮືວ່າ "ໂຊໂລ, ໂຊໂລເອີຍ ເຈົ້າຂົ່ມເຫັງເຮົາເຮັດຫຍັງ? ຊຶ່ງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈັບຕົວເອງລ້າໆ."

¹⁵ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍເວົ້າວ່າ, "ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ? ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບວ່າ 'ເຮົາຄືເຢຊູຜູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຂົ່ມເຫັງ.'¹⁶ບັດນີ້ຈົນລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຍິນຢູ່ດ້ວຍຕົນຂອງເຈົ້າ; ເພາະຈຸດປະສົງເຮົາໄດ້ປາກົດແກ້ເຈົ້າ ເພື່ອແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບເຮົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະສຳເລັດກັບເຈົ້າໃນພາຍພາກຫນ້າ.¹⁷ ແລະ ເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າຈາກຜູ້ຄົນ ແລະ ຈາກຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຮົາສົ່ງມາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ,

¹⁸ເພື່ອເປີດຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫັນຈາກຄວາມມືດມາສູ່ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານມາຫາພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບການອະໄພໃນຄວາມບາບຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມຸ່ນຮະດົກທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກແຍກໄວ້ແລ້ວໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນເຮົາ."

¹⁹ດັ່ງນັ້ນ, ກະສັດອັກຄຣີປາເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອຟັງນິມິດຈາກສະຫວັນ;²⁰ ແຕ່ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນກັບໃນເມືອງດາມັສກັດກ່ອນ ແລະ ຕໍ່ຈາກນັ້ນໃນເຢຣູຊາເລັມແລະຫົວແຂວງຢູດາຍແລະ ໄປຍັງຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ຫັນຫນ້າຫາພຣະເຈົ້າ, ກະທຳຄວາມດີໃຫ້ສົມຄວນກັບການກັບໃຈ.

²¹ດ້ວຍເຫດນີ້ຊາວຢິວຈຶ່ງໄດ້ຈັບຂ້າພະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະຂ້າ ຂ້າພະເຈົ້າເສຍ.

²²ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຍິນຢູ່ ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນທັງຫລາຍ ແລະ ຄົນທີ່ເປັນໃຫຍ່ ຊຶ່ງບໍ່ມີຫຍັງຫລາຍກວ່າເລື່ອງທີ່ຜູ້ເຜີຍພຣະວັດຈະນະ ແລະ ໂມເສໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າຈະເກີດຂຶ້ນ;²³ ວ່າພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງທຶນທຸກທໍລະມານ, ແລະ ພຣະອົງຈະເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຝືນຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ປະກາດເຖິງຄວາມສະຫວ່າງແກ່ຊາວຢິວ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ."

²⁴ເມື່ອໂປໂລໄດ້ສຳເລັດການແກ້ຕ່າງເຂົາແລ້ວ, ເຟສທັສໄດ້ກ່າວດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ, "ໂປໂລເອີຍ, ເຈົ້າຢ້າໄປແລ້ວ; ຄວາມຮູ້ອັນຫລວງຫລາຍຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢ້າໄປແລ້ວ."²⁵ ແຕ່ໂປໂລກ່າວວ່າ, "ທ່ານເຟສທັສ ເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຢ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ ແລະ ມີສະຕິ."²⁶ ເພາະເມື່ອກະສັດຮັບຮູ້ເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ; ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັບພຣະອົງໄດ້ຢ່າງອິດສະລະ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຖືກເຊື່ອງຊ້ອນໄວ້ຈາກພຣະອົງ; ເພາະສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນທີ່ລັບລື.

²⁷ກະສັດອັກຄຣີປາເອີຍ, ທ່ານເຊື່ອຜູ້ທ່ານວາຍນີ້ບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານເຊື່ອ. "²⁸ອັກຄຣີປາໄດ້ກ່າວແກ່ໂປໂລວ່າ, "ໃນເວລາອັນສັ້ນໆນີ້ ເຈົ້າຈະຊັກຊວນເຮົາ ແລະ ຈະໃຫ້ເຮົາເປັນຕຣິດສະຕຽນບໍ່?"²⁹ ໂປໂລໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາຍາວ ຫລື ສັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນທ່ານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄົນທັງຫມົດຈະໄດ້ຍິນຈາກຂ້າພະເຈົ້າໃນວັນນີ້, ຈະໃຫ້ເປັນເຫມືອນຂ້າພະເຈົ້າ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ໂສ້ແຫ່ງການຈຳຈອງນີ້."

³⁰ແລ້ວກະສັດກໍລຸກຍືນຂຶ້ນ, ແລະ ຜູ້ປົກຄອງ, ແລະ ນາງເບີນິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ກຳລັງນັ່ງກັບພວກເຂົາ;³¹ ເມື່ອພວກເຂົາອອກຈາກຫ້ອງໂຖງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ " ຊາຍຜູ້ນີ້ ບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດ ທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຕາຍ ຫລື ຖືກຈອງຈຳ."³² ອັກຄຣີປາໄດ້ກ່າວແກ່ເຟສທັສວ່າ, "ຊາຍຄົນນີ້ຄວນໄດ້ຮັບການປິດປ່ອຍ ຖ້າລາວບໍ່ໄດ້ຍືນອຸທອນໄປຍັງກະສັດຊີຊາ."

27 ¹ເມື່ອຕັດສິນໃຈວ່າ ພວກເຮົາຈະເດີນເຮືອໄປຍັງປະເທດອິຕາລີ, ພວກເຂົາຈຶ່ງ ມອບໂປໂລ ແລະ ນັກໂທດຄົນອື່ນໆບາງຄົນໄວ້ກັບ

ນາຍຮ້ອຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າຢູລີໂອ ຊຶ່ງເປັນ ນາຍທະຫານໃນກອງທັບຂອງຈັກກະພັດ ໂອຄຸດໂຕ.²ພວກເຮົາໄດ້ລົງເຮືອລຳຫນຶ່ງ ຈາກເມືອງອາຣະມິດ, ຊຶ່ງກຳລັງຈະອອກໄປ ທຽບທຳຕ່າງໆຕາມຊາຍຝັ່ງຂອງແຄວ້ນເອເຊຍ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກໍອອກເດີນທາງໄປທະເລ, ອາຣິດຕາໂຂ ຈາກມືອງເທສະໂລນິກ ໃນມາເກໂດເນຍ ກໍໄປກັບພວກເຮົາດ້ວຍ.

³ວັນຕໍ່ມາພວກເຮົາ ໄດ້ລົງຈອດເມືອງຊີໂດນ, ທີ່ຊຶ່ງຢູລີໂອໄດ້ມີ ໃຈເມດຕາຕໍ່ໂປໂລ ແລະ ຈຶ່ງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ ໂປໂລໄປຫາຫຸ່ມເພື່ອນຂອງລາວ ເພື່ອຮັບການດູແລ.⁴ຈາກທີ່ນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ໄປຍັງທະເລ ແລະ ແລ່ນເຮືອລຽບຝັ່ງຂອງເກາະໄຊປຣັດເປັນທີ່ກຳປັງລົມ, ເພາະລົມພັດຕ້ານພວກເຮົາຢູ່.

⁵ເມື່ອພວກເຮົາລ່ອງເຮືອຂ້າມທະເລ ແລະ ໃກ້ກັບຊາຍຝັ່ງເມືອງກີລີເກຍ ແລະ ເມືອງປາຟິເລຍ, ພວກເຮົາກໍມາເຖິງເມືອງມີຣາ, ໃນ ແຂວງລີເກຍ.⁶ໃນທີ່ນັ້ນ, ນາຍຮ້ອຍໄດ້ ພົບເຮືອລຳຫນຶ່ງ ທີ່ມາຈາກເມືອງອາເລັກຊັງເດຍ ຊຶ່ງກຳລັງຈະໄປຍັງປະເທດອິຕາລີ. ເຂົາຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຮົາລົງເຮືອລຳນັ້ນ.

⁷ເມື່ອພວກເຮົາແລ່ນໄປຊ້າໆ ຢູ່ຫລາຍວັນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍມາເຖິງ ເມືອງກະນິໂດຢາງຍາກລຳບາກ, ລົມໄດ້ພັດຕ້ານພວກເຮົາແຮງຫລາຍ.

ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໄປທິດທາງນັ້ນໄດ້ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງ ແລ່ນລຽບຊາຍຝັ່ງດ້ານທີ່ມີກຳປັງເກາະກະເຣເຕ, ທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບເມືອງແຫລມສານໂມນ.

⁸ພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນເຮືອຮອບຊາຍຝັ່ງດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ, ຈົນກະທັ່ງເຮົາມາເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງຫນຶ່ງທີ່ຮ້ອງວ່າທ່າງາມ, ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງລາເຊ.

⁹ພວກເຮົາເສຍເວລາຫລາຍ, ເວລາແຫ່ງເຫດສະການວັນລືບລ້າງບາບກໍຜ່ານໄປ, ແລະ ຕອນນີ້ການແລ່ນເຮືອກໍເລີ່ມອັນຕະລາຍ.

ດັ່ງນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງເຄື່ອນພວກເຂົາ,¹⁰ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທ່ານທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາເຫັນວ່າການເດີນທາງນີ້ຈະເປັນອັນຕະລາຍ ແລະ ເສຍຫາຍຫລາຍ, ບໍ່ພຽງແຕ່ສິນຄ້າ ແລະ ເຮືອເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ລວມເຖິງຊີວິດພວກເຮົາດ້ວຍ."¹¹ ແຕ່ນາຍຮ້ອຍໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບຫົວຫນ້າ ແລະ ເຈົ້າຂອງເຮືອຫລາຍກວ່າຄຳແນະນຳຂອງໂປໂລ.

¹² ເພາະທ່າເຮືອນນັ້ນກໍບໍ່ເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະຈອດໃນຊ່ວງລະດູຫນາວ, ຊາວເຮືອສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງແນະນຳໃຫ້ລ່ອງເຮືອຈາກທີ່ນັ້ນ ໃຫ້ເຮົາສາມາດໄປເຖິງເມືອງຝັນກຳດ້ວຍວິທີການໃດກໍໄດ້ ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະໃຊ້ເວລາໃນຊ່ວງລະດູຫນາວທີ່ນັ້ນ. ເມືອງຝັນກຳເປັນທ່າເຮືອໃນເກາະກະເຣເຕ, ແລະ ຫຼັກໄປທາງທິດຕາເວັນອອກສ່ຽງເຫນືອກັບທິດຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້.¹³ ເມື່ອລົມທົດໃຕ້ເລີ່ມພັດມາຄ່ອຍໆ, ລູກເຮືອຄິດວ່າພວກເຂົາມີສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຖອນສະຫມໍ ແລະ ແລ່ນໄປຕາມເກາະກະເຣເຕໃກ້ກັບຊາຍຝັ່ງ.¹⁴ ແຕ່ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນປານໃດ ກໍມີລົມພະຍຸປັນປ່ວນ, ທີ່ຊື່ວ່າລົມຕາເວັນອອກສ່ຽງເຫນືອ, ເລີ່ມຕີເຮົາຈາກຫົວເກາະ.¹⁵ ເມື່ອເຮືອຖືກຈັບຫັ້ນຫົວ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕ້ານລົມໄດ້ ເຮົາຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ແລ່ນຕາມມັນໄປ.¹⁶ ພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນໄປທາງດ້ານທີ່ກຳບັງຂອງເກາະນ້ອຍໆ ທີ່ຮ້ອງວ່າ ກາວດາ, ແລະ ເຮົາກໍສາມາດຮັກສາເຮືອຊື່ຊັບໄດ້ດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ.¹⁷ ເມື່ອຍົກເຮືອນ້ອຍຂຶ້ນແລ້ວ, ພວກເຂົາໃຊ້ເຊືອກຜູກເຮືອໄວ້, ພວກເຂົາຢ້ານເຮືອຈະໄປລຸງຫາດຊາຍທີ່ແຄມຝັ່ງຂອງຊີຣະຕີ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງ ຫ້ອນສະຫມໍລົງສູ່ທະເລ ແລະ ແລ່ນເຮືອອອກໄປ.¹⁸ ພວກເຮົາຖືກໂຈມຕີດ້ວຍພາຍຸຢ່າງຫນັກ ດັ່ງນັ້ນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນລູກເຮືອເລີ່ມທີ່ຈະໂຍນສິ່ງຂອງບັນທຸກຖິ້ມລົງນຳ.¹⁹ ໃນວັນທີສາມ ພວກເຂົາກໍໂຍນເຄື່ອງໃຊ້ໃນເຮືອຖິ້ມລົງນຳດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາເອງ.²⁰ ເມື່ອດວງຕາເວັນ ແລະ ດວງດາວບໍ່ໄດ້ສ່ອງແສງໃສ່ພວກເຮົາຫລາຍວັນ, ແລະ ລົມພະຍຸໃຫຍ່ກໍພັດມາຢ່າງແຮງຢູ່ຕະຫລອດ, ໃນທີ່ສຸດຄວາມຫວັງທີ່ພວກເຮົາ ຈະລອດຊີວິດນັ້ນກໍຫມົດສິ້ນໄປ.²¹ ເມື່ອພວກເຂົາອອກໄປໂດຍບໍ່ມີອາຫານ, ແລ້ວໄປໂລໄດ້ຍືນທ່າມກາງລູກເຮືອ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທ່ານຄວນຟັງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ຄວນແລ່ນເຮືອຈາກເກາະກະເຣເຕ, ຈົນຕ້ອງຮັບບາດເຈັບ ແລະ ການສູນເສຍໃນດັ່ງນີ້." ບໍ່ດົນມື້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຫນູນໃຈພວກທ່ານໃຫ້ມີຄວາມກ້າຫານ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ຕ້ອງສູນເສຍຊີວິດ, ພຽງແຕ່ສູນເສຍເຮືອເທົ່ານັ້ນ.²² ເມື່ອຄົນທີ່ຜ່ານມາ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມມັດສະການ - ທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໄດ້ຍືນຢູ່ທາງຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ²⁴ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໂປໂລເອີຍ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ, ທ່ານຍືນຕໍ່ຫນ້າຈັກກະພັດຊີຊາ, ແລະ ເບິ່ງເຖິດ, ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມເມດຕາແກ່ທຸກຄົນທີ່ລ່ອງເຮືອກັບທ່ານ."²⁵ ດັ່ງນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍ, ຈຶ່ງກ້າຫານເຖິດ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າວ່າງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ວ່າມັນຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງທີ່ໄດ້ປອກແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.²⁶ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງ ຄາເກາະຈຳນວນຫນຶ່ງ."

²⁷ ເມື່ອເຖິງຄົນທີ່ສືບສື ໃນຂະນະທີ່ເຮົາແລ່ນເຮືອດ້ວຍວິທີນີ້ ແລະ ໃນປະມານທັງຮ້ອຍຄົນທີ່ທະເລເມດີເຕຣາເນ, ລູກເຮືອຄິດວ່າພວກເຂົາເຂົ້າໃກ້ແຜ່ນດິນແດນແລ້ວ.²⁸ ພວກເຂົາໄດ້ໂຍນສາຍແຫກຍັງລົງນຳ, ແລະ ຝົບວ່ານຳເລິກຫນຶ່ງຮ້ອຍຊາວຝຸດ; ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ພວກເຂົາກໍໂຍນສາຍລົງນຳອີກ ແລະ ຝົບວ່າເລິກເກົາສິບຝຸດ.²⁹ ພວກເຂົາຢ້ານວ່າພວກເຂົາອາດຈະຕຳໂງ່ນຫີນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຖິ້ມສະຫມໍຈາກທ້າຍເຮືອ ແລະ ອະທິຖານໃຫ້ເຖິງຕອນເຊົ້າໄວໆ.³⁰ ລູກເຮືອເບິ່ງຫວັງທີ່ອອກຫນີຈາກເຮືອແລະ ໄດ້ຍ່ອງເຮືອຊື່ຊັບລົງໄປໃນທະເລ, ແລະ ທ່າທ່າເປັນວ່າພວກເຂົາຈະໂຍນສະຫມໍຈາກຫົວເຮືອ.³¹ ແຕ່ໂປໂລກ່າວກັບນາຍຮ້ອຍແລະ ທະຫານວ່າ, "ຖ້າເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຢູ່ໃນເຮືອ, ທ່ານກໍບໍ່ສາມາດຮອດໄດ້."³² ດັ່ງນັ້ນທະຫານຈຶ່ງຕັດເຊືອກຂອງເຮືອອອກ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ມັນລອຍໄປ.³³ ເມື່ອເຖິງເວລາກາງເວັນ, ໂປໂລໄດ້ຂໍຮ້ອງພວກເຂົາໃຫ້ກິນອາຫານ. ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ມື້ນີ້ເປັນມື້ທີ່ສືບສືທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຖ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານ; ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ກິນອີ່ຫຍັງເລີຍ."³⁴ ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງໃຫ້ທ່ານກິນອາຫານແດ່ທ້ອນ, ເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງທ່ານ. ເພື່ອເສັ້ນຜົມຂອງທ່ານຈະບໍ່ເສຍໄປຈັກເສັ້ນ."³⁵ ເມື່ອເຂົາໄດ້ກ່າວເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ, ເຂົາກໍຈັບເຂົາຈີ ແລະ ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າທຸກຄົນ. ຈາກນັ້ນເຂົາໄດ້ຫັກເຂົາຈີ ແລະ ເລີ່ມກິນ.³⁶ ຈາກນັ້ນພວກເຂົາທຸກຄົນກໍໄດ້ຮັບການຫນູນໃຈ ແລະ ພວກເຂົາກໍຮັບປະທານອາຫານ.³⁷ ເຮົາທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນັ້ນມີສອງຮ້ອຍເຈັດສິບຫົກຄົນ.³⁸ ເມື່ອພວກເຂົາຮັບປະທານອີ່ມແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເຮັດໃຫ້ເຮືອມີນ້ຳຫນັກເປົ່າຂຶ້ນໂດຍການໂຍນເຂົ້າສາລິລົງໄປໃນທະເລ.³⁹ ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນແຜ່ນດິນຫຍັງ, ແຕ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າຕິດກັບຊາຍຫາດ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງປຶກສາກັນວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດຂັບເຮືອໄປຍັງທີ່ນັ້ນໄດ້ບໍ່.⁴⁰ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕັດສາຍສະຫມໍຖິ້ມໄປໃນທະເລ. ໃນເວລາດຽວກັນພວກເຂົາກໍແກ້ເຊືອກທີ່ມັດໂທມຂັດທ້າຍເຮືອ ແລະ ຍົກໄປເຮືອຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ລົມພັດ; ແລະ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງປຸ່ງຫນ້າໄປຍັງຊາຍຫາດ.⁴¹ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາມາຖິ້ງສະຖານທີ່ ທີ່ກະແສນ້ຳສອງດ້ານບັນຈົບກັນ ແລະ ເຮືອກໍປົ່ນໄປຄາດິນ. ຫົວເຮືອກໍຕິດຢູ່ນັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຍ້າຍໄດ້, ແຕ່ທ້າຍເຮືອເລີ່ມທີ່ຈະແຕກອອກເພາະຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄືນ' ⁴² ທະຫານວາງແຜນການທີ່ຈະຂ້າມກິດເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ໃຜສາມາດລອຍນ້ຳອອກໄປ ແລະ ຫລົບຫນີໄດ້.⁴³ ແຕ່ນາຍຮ້ອຍຕ້ອງການທີ່ຈະຊ່ວຍໂປໂລໃຫ້ລອດຕາຍ, ເຂົາຢູ່ດແຜນການຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ສາມາດລອຍນ້ຳທີ່ຈະກະໂດດລົງນຳໄປກ່ອນ ແລະ ເຂົາໄປຝັ່ງ.⁴⁴ ຈາກນັ້ນຜູ້ທີ່ເຫລືອກໍໄດ້ເຮັດຕາມ ບາງຄົນກໍເກາະເທິງແຜ່ນກະດານ, ບາງຄົນກໍເກາະເທິງສິ່ງຕ່າງໆ ຈາກເຮືອດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາທຸກຄົນຈຶ່ງເຂົ້າຝັ່ງດ້ວຍຄວາມປອດໄພ.

28 ¹ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຖືກນຳໄປຢ່າງປອດໄພ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາຢູ່ທີ່ເກາະມານຕາ.² ຄົນຝີນເມືອງບໍ່ພຽງໃຫ້ຄວາມເມດຕາແກ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງກໍກອງໄຟ ແລະ ໃຫ້ການຕ້ອນຮັບພວກເຮົາທຸກຄົນ, ເພາະຝີນຕົກຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຫນາວເຢັນ.³ ແຕ່ເມື່ອໂປໂລໄດ້ຮວບຮວມກິ່ງໄມ້ໄດ້ກອງຫນຶ່ງ ແລະ ວາງໄວ້ໃສ່ກອງໄຟ, ມືງໂຕຫນຶ່ງອອກມາເພາະຄວາມຮ້ອນ, ແລະ ຮັດມືຂອງລາວ.⁴ ເມື່ອຄົນຝີນເມືອງໄດ້ເຫັນສັດຂົບມືຂອງລາວ, ພວກເຂົາກ່າວຕໍ່ກັນວ່າ, "ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນຂ້າຄົນແນ່ນອນ ທີ່ໄດ້ລອດຊີວິດຈາກທະເລ, ຄວາມຍຸຕິທຳກໍຍັງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດຢູ່."⁵ ແຕ່ເມື່ອເຂົາໄດ້ສະບັດສັດນັ້ນເຂົາໄປໃນກອງໄຟ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍໃດໆ.⁶ ພວກເຂົາກໍຖ້າເບິ່ງວ່າເຂົາຈະມີການອັກເສບເປັນໄຂ້ ຫລື ລົມລົງຕາຍຢ່າງກະທັນຫັນ. ແຕ່ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖ້າເບິ່ງເປັນເວລາດົນນານແລະ ໄດ້ເຫັນວ່າບໍ່ມີຫຍັງເປັນເລື່ອງຜິດປົກກະຕິເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງປ່ຽນໃຈ ແລະ ໄດ້ກ່າວເຂົາເປັນພຣະເຈົ້າ.⁷ ບໍລິເວນໃກ້ຄຽງນັ້ນມີດິນແດນທີ່ເປັນຂອງຄົນທີ່ເປັນຫົວຫນ້າຊື່ບຸຣິສ. ເຂົາໃຫ້ຕ້ອນຮັບເຮົາແລະ ໄດ້ຈັດຕຽມສຳລັບເຮົາດ້ວຍຄວາມກະລຸນາເປັນເວລາສາມວັນ.⁸ ຕໍ່ມາບິດາຂອງບຸຣິສໄດ້ລົມປ່ວຍດ້ວຍໄຂ້ ແລະ ຫ້ອງບິດ. ເມື່ອໂປໂລໄປຫາເຂົາ, ໂປໂລໄດ້ອະທິຖານ, ວາງມືໃສ່ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຮັກສາເຂົາໃຫ້ຫາຍ.⁹ ຫລັງຈາກເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ຄົນອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ບົນເກາະທີ່ເຈັບປ່ວຍກໍໄດ້ມາຫາ ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັກສາຢ່າງດີ.¹⁰ ຜູ້ຄົນຍັງໃຫ້ກຽດພວກເຮົາຫລາຍເມື່ອເຮົາກຳລັງຕຽມທີ່ຈະແລ່ນເຮືອ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ.

¹¹ ຫລັງຈາກສາມເດືອນ ພວກເຮົາລົງເຮືອອາເລັກຊັນເດຍ ໃຊ້ເວລາຢູ່ເທິງເກາະໃນລະດູຫນາວ, ມີຮູບສະລັກທີ່ເທິງຫົວເຮືອນັ້ນເປັນຮູບຂອງ "ສອງອ້າຍນ້ອງຝາແຝດ".¹² ຫລັງຈາກທີ່ເຮົາຫລົງຈອດເມືອງຊີຣາກູ, ເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາສາມວັນ.

¹³ ຈາກທີ່ນັ້ນ ພວກເຮົາແລ່ນເຮືອມາເຖິງເຮຄີໂອມ. ຫລັງຈາກນັ້ນຫນຶ່ງວັນກໍ່ມີລົມໃຕ້ພັດມາ, ແລະ ໃນສອງວັນ ພວກເຮົາກໍ່ມາເຖິງເມືອງໂປຕິໂອລີ.

¹⁴ ທີ່ນັ້ນເຮົາໄດ້ພົບກັບພີນ້ອງບາງຄົນແລະ ໄດ້ຖືກເຊີນໃຫ້ໄປພັກກັບພວກເຂົາເປັນເວລາເຈັດວັນ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງມາເຖິງກູໂຣມ.¹⁵ ພີນ້ອງທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເຮົາ, ກໍ່ໄດ້ມາພົບກັບເຮົາທີ່ຕະຫລາດອາປິໂອ ແລະ ທີ່ບ້ານສາມຮ້ານ ເມື່ອເປົາໂລໄດ້ພົບພີນ້ອງແລ້ວ, ເຂົາຂອບໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບກໍາລັງໃຈ.

¹⁶ ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໄປໃນກູໂຣມ, ໂປໂລໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ຄົນດຽວກັບທະຫານທີ່ຄຸມເຂົ້າໄປ.¹⁷ ຫລັງຈາກນັ້ນສາມວັນ ໂປໂລຖືກຮ້ອງຟ້ອນກັບຄືນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ນຳໃນຫມູ່ຊາວຍິວ. ເມື່ອພວກເຂົາມາຮ່ວມກັນແລ້ວ ໂປໂລກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພີນ້ອງທີ່ຮັກ, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດຕໍ່ຜູ້ຄົນ ຫລືປະເພນີຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກສົ່ງໃຫ້ເປັນນັກໂທດຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປຢູ່ໃນເມືອງຂອງຊາວໂຣມ."¹⁸ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສວນຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາປາດຖະຫນາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນອິດສະລະ ເພາະບໍ່ມີເຫດຜົນໃດໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າ ຖືກຕໍ່ການລົງໂທດເຖິງຕາຍ.

¹⁹ ແຕ່ເມື່ອພວກຍິວເວົ້າຄັດຄ້ານຄວາມປາດຖະຫນາຂອງພວກເຂົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຖືກບັງຄັບໃຫ້ຂໍອຸທອນໄປຍັງຈັກກະພັດຊີຊາ, ເຖິງແມ່ນບໍ່ແມ່ນຂ້າກ່າວຫາໂດຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານຳມາຕໍ່ຕ້ານຊົນຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.²⁰ ເຫດເພາະການອຸທອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂໍທີ່ຈະພົບກັບທ່ານ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານ ນີ້ເປັນເພາະສິ່ງທີ່ອິດສາຣາເອນມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຈົນຂ້າພະເຈົ້າຖືກລາມດ້ວຍໂສ້ນີ້."

²¹ ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ເວົ້າກັບເພີນວ່າ, "ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຈິດຫມາຍຈາກແຂວງຢູດາຍ ກ່ຽວກັບທ່ານ, ຫລືພີນ້ອງຄົນໃດມາລາຍງານ ຫລືເວົ້າຫຍັງບໍ່ດີກ່ຽວກັບທ່ານ."²² ແຕ່ເຮົາຕ້ອງການຈະໄດ້ຍິນຈາກສິ່ງທີ່ທ່ານຄິດກ່ຽວກັບນິກາຍນີ້, ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າສິ່ງນີ້ຖືກເວົ້າຕໍ່ຕ້ານໃນທຸກແຫ່ງ."

²³ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຈັດວັນຫນຶ່ງໃຫ້ເຂົາ, ແລ້ວຜູ້ຄົນຫລາຍໄດ້ມາຫາຍັງທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງລາວ. ລາວໄດ້ນຳສະເຫນີເລື່ອງນີ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານກ່ຽວກັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ທັງຈາກກົດຫມາຍຂອງໂມເຊ ແລະ ຈາດຜູ້ທ່ານວຍຕັ້ງແຕ່ເຊົາຈົນເຖິງເວລາຕອນແລງ.²⁴ ບາງຄົນໄດ້ເຊື່ອສິ່ງທີ່ຖືກກ່າວ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນໆບໍ່ເຊື່ອ.

²⁵ ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ເຫັນດ້ວຍກັບຄົນອື່ນໆ, ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ລາຈາກໄປຫລັງຈາກ ໂປໂລໄດ້ກ່າວຄຳຫນຶ່ງວ່າ, "ພຣະວິນຍານບໍ່ອີ່ສຸດ ໄດ້ຊົງກ່າວວ່າຜ່ານເອຊາຢາຜູ້ທ່ານວຍຕໍ່ບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານ."²⁶ ພຣະອົງກ່າວວ່າ "ຈົ່ງໄປຫາຄົນເຫລົ່ານີ້ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນ, ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ແລະ ເຫັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະເຫັນແຕ່ບໍ່ຮັບຮູ້."

²⁷ ເພາະຫົວໃຈຂອງຄົນນີ້ໄດ້ເປັນຊາ, ແລະ ດ້ວຍຫຼຸຂອງພວກເຂົາກໍ່ຍາກທີ່ຈະໄດ້ຍິນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປິດຕາຂອງພວກເຂົາຢູ່. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາອາດຈະໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ຍິນດ້ວຍຫຼຸຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຂົ້າໃຈດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫັນກັບມາອີກຄັ້ງ, ແລະເຮົາຈະຮັກສາພວກເຂົາ."

²⁸ ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຄວນຈະຮູ້ຄວາມລອດຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ຖືກສົ່ງໄປຍັງຕ່າງຊາດ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຟັງ."²⁹

³⁰ ໂປໂລອາໄສຢູ່ໃນບ້ານທີ່ເຂົາເຊົາເປັນເວລາສອງປີ, ແລະ ເຂົາໄດ້ໃຫ້ການຕ້ອນຮັບທຸກຄົນທີ່ມາຫາເຂົາ.³¹ ເຂົາໄດ້ເຫດສະຫນາເຖິງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ສອນສິ່ງຕ່າງໆກ່ຽວກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ. ບໍ່ມີໃຜຢຸດເຂົ້າໄດ້.

ໂຣມ

1

¹ ໂປໂລ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເອີນໃຫ້ເປັນອັກຄະສາວິກ, ແລະ ຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ.

² ນີ້ເປັນຂ່າວປະເສີດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ລ່ວງຫນ້າໂດຍຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມຂອງພຣະອົງໃນພຣະຄໍມບິສັກສິດ.

³ ຂ່າວປະເສີດນັ້ນກ່ຽວກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງບັງເກີດມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໂດຍທາງເນື້ອຫນຶ່ງ.

⁴ ໂດຍການເປັນຄົນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບການປະກາດໃຫ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງອິດໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມບໍ່ອີ່ສຸດ - ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ.⁵ ໂດຍທາງພຣະອົງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຸນ ແລະ ການເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນອັກຄະສາວິກ ເພື່ອໄປປະກາດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເຊື່ອຟັງຕາມຄວາມເຊື່ອນັ້ນໃນທົ່ວທຸກຊາດ, ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.⁶ ໃນບັນດາຊົນຊາດເຫລົ່ານີ້, ທ່ານກໍ່ໄດ້ຮັບການຊົງເອີນໃຫ້ເປັນຄົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າດ້ວຍ.

⁷ ຈິດຫມາຍສະບັບນີ້ເຖິງທຸກທ່ານທີ່ຢູ່ໃນນະຄອນໂຣມ, ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ, ແລະ ຊົງເອີນໃຫ້ເປັນໄພພິນ. ຂໍພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກຊົງມາຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ, ແລະ ຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງດຳລົງຢູ່ກັບພວກທ່ານທັງຫລາຍເຖິດ.

⁸ ກ່ອນອື່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າສຳຫລັບພວກທ່ານທຸກຄົນໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໄປທົ່ວໂລກ.⁹ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນການປະກາດເລື່ອງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະບຸດນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງພວກທ່ານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.¹⁰ ຂ້າພະເຈົ້າທຸນຂໍໃນຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າສະເຫມີວ່າ ຫາກເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ໃນທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ມາຫາທ່ານຕອນນີ້ໂດຍວິທີໃດວິທີຫນຶ່ງ.

¹¹ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າປາຖນາຈະພົບທ່ານ, ເພື່ອຈະນຳຂອງປຣະທານຝ່າຍວິນຍານມາໃຫ້ແກ່ທ່ານ, ເພື່ອທີ່ຈະເສີມກຳລັງທ່ານ.¹² ນັ້ນຄື, ຂ້າພະເຈົ້າປາຖນາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຫມູນໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນໃນບັນດາພວກທ່ານ, ຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອຂອງແຕ່ລະຄົນຄືຄວາມເຊື່ອຂອງ, ທ່ານ ແລະ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

¹³ ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ປັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປາກໃຫ້ທ່ານທີ່ຈະບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະມາຫາທ່ານຫລາຍເທື່ອ, (ແຕ່ຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້ກໍ່ຍັງມີອຸປະສັກຢູ່), ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຈະເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອທີ່ຈະມີການເກັບກ່ຽວ ໃນທ່າມກາງພວກທ່ານ, ເຊັ່ນດຽວກັບຊົນຊາດອື່ນໆ.¹⁴ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຫນຶ່ງທີ່ຊາວກຣີກ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ, ເປັນຫນຶ່ງທີ່ພວກນັກປຣາດຕິສະຫລາດ ແລະ ຄົນໂງ່ດ້ວຍ.¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ, ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ທ່ານທີ່ຢູ່ໃນນະຄອນ ໂຣມດ້ວຍ.

¹⁶ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ລະອາຍໃນຂ່າວປະເສີດ, ເພາະວ່າຂ່າວປະເສີດນັ້ນເປັນອິດທານຸພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນ, ສຳລັບພວກຊາວຍິວກ່ອນ ແລະ ສຳລັບພວກກຣີກນຳອີກ.¹⁷ ເພາະວ່າໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນ ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍອອກມາໂດຍເລີ່ມຕົ້ນ ຈາກຄວາມເຊື່ອສູ່ຄວາມເຊື່ອ, ດັ່ງທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ຄົນຊອບທັມຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໂດຍຄວາມເຊື່ອ."

¹⁸ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈາກສະຫວັນ ຕໍ່ຄວາມອະຍຸຕິທັມ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທັມທັງມວນຂອງມະນຸດ, ທີ່ເອົາຄວາມບໍ່ຊອບທັມມາຂັດຂວາງຄວາມຈິງ. ¹⁹ ນີ້ເປັນເພາະວ່າການທີ່ຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈະແຈ້ງກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍ.

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງແດງແກ່ເຂົາແລ້ວ.

²⁰ ເພາະວ່າພຣະພາບຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ປາກົດໃຫ້ເຫັນນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ປາກົດແຈ້ງຂຶ້ນ, ຕັ້ງແຕ່ທີ່ຊົງສ້າງໂລກ, ໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ເປັນທີ່ເຂົາໃຈໄດ້ຜ່ານທາງສັບພະສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວຫຍັງເລີຍ. ²¹ ນີ້ເປັນເພາະວ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ສົມກັບທີ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊອບພຣະຄຸນພຣະອົງ. ແຕ່ພວກເຂົາກັບຄິດແບບໂງ່ ໆ ໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ຈິດໃຈອັນໂງ່ຊ້າຂອງພວກເຂົາກໍ່ມີດລົງ.

²² ພວກເຂົາໄດ້ອ້າງຕົວວ່າມີປັນຍາສະຫລາດ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນໂງ່ຊ້າໄປ.

²³ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນອຳມະຕະມາແລກປ່ຽນ ກັບຮູບພາບແກະສະຫລັກຂອງມະນຸດທີ່ຕ້ອງຕາຍ, ຫລື ຮູບນົກ, ຮູບສັດເດັ່ງຣະສານສີຕືມ, ແລະ ຮູບສັດເລືອຄານ.

²⁴ ເຫດສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ປະພຶດການຊົງຊ້າຕາມຮາຄະຕິນຫາໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ, ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດສິ່ງທີ່ຫນ້າອັບອາຍຕໍ່ຮ່າງກາຍຂອງກັນ ແລະ ກັນ. ²⁵ ເພາະວ່າພວກເຂົາເອົາຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າມາປ່ຽນກັບຄວາມຕົວະ, ແລະ ຍັງທຸ້ນະມັດສະການແລະ ບົວຣະບັດສິ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາແທນອົງພຣະຜູ້ສ້າງ, ຜູ້ຊົງສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄຳສັນຣະເສີນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ອາເມນ.

²⁶ ເພາະເຫດນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຊົງປ່ອຍໃຫ້ເຂົາມີກິເລດຕົ້ນຫາອັນຫນ້າອັບອາຍ,

ສຳລັບພວກຜູ້ຍິງກໍ່ປ່ຽນຈາກຄວາມສຳພັນຕາມທັມຂະຊາດໃຫ້ເປັນຜິດທັມຂະຊາດ. ²⁷ ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຜູ້ຊາຍກໍ່ເລີກມີເພດສຳພັນກັບຜູ້ຍິງຕາມທັມຂະຊາດ. ແລະ ເຜົາຜານໄປດ້ວຍໄຟກິເລດຕົ້ນຫາຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ. ພວກນີ້ຄືຜູ້ຊາຍທີ່ປະກອບກິດຕິຜູ້ຊາຍດ້ວຍກັນອັນເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າອັບອາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການລົງໂທດອັນເນື່ອງມາຈາກຄວາມບົດເບືອນຂອງພວກເຂົາ.

²⁸ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຫັນດີທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາມີຈິດໃຈຊົງຮ້າຍ, ສຳລັບພວກເຂົາ ທີ່ຈະປະພຶດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ.

²⁹ ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ຊອບທັມທັງຫມົດ, ຄວາມຊົງຮ້າຍ, ຄວາມໂລບມາກໂລພາ, ແລະ ຄວາມປອງຮ້າຍ. ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດສາ, ການຄາດຕະກຳ, ການຜິດຖຽງກັນ, ການຫລອກລວງ, ແລະ ການຄິດພະຍາບາດ. ³⁰ ພວກເຂົາເປັນພວກຊຸບຊິບນິນຫາ, ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີກັນ, ແລະ ກຽດຊັງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມັກໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ຈອງຫອງ ແລະ ໂອ້ອວດ, ພວກເຂົາເຮັດຄວາມຊົງໃຫມ່ໆ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງບົດາມານດາ.

³¹ ພວກເຂົາຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ; ພວກເຂົາຂາດຄວາມຊື່ສັດ, ປາສະຈາກຄວາມຮັກຕໍ່ກັນ, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ.

³² ພວກເຂົາຮູ້ກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ວ່າຄົນທຸກຄົນທັງປວງທີ່ປະພຶດເຊັ່ນນັ້ນສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຕາຍ.

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ປະພຶດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເຫັນດີກັບຄົນອື່ນທີ່ປະພຶດເຊັ່ນນັ້ນດ້ວຍ.

2 ¹ ເຫດສະນັ້ນ ທ່ານບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວເລີຍ, ທ່ານເອີຍ, ເມື່ອທ່ານຕັດສິນຄົນອື່ນນັ້ນ, ເພາະເມື່ອທ່ານກ່າວໂທດຄົນອື່ນທ່ານກໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດຕົນເອງດ້ວຍ.

ເພາະວ່າທ່ານທີ່ກ່າວໂທດ ກໍ່ຍັງປະພຶດແບບດຽວກັນ. ² ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍ່ເປັນໄປຕາມຄວາມຈິງ ເມື່ອການພິພາກສານັ້ນມາຮອດຄົນທີ່ປະພຶດຕົວເຊັ່ນນັ້ນ.

³ ແຕ່ຢ້າຈອະນາສິງນີ້, ທ່ານເອີຍ, ທ່ານທີ່ຕັດສິນຄົນທີ່ປະພຶດຕົນເຊັ່ນນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານເອງກໍ່ຍັງປະພຶດຕົວແບບດຽວກັນ.

ທ່ານຄິດວ່າຈະລອດຜົນຈາກການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ຫລືວ່າທ່ານປະຫມາດພຣະກາຣຸນາອັນບໍ່ຮືບຮຸ້ນ, ການຊະລໍໃນການລົງໂທດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຄວາມອິດທິພົນພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ? ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເມດຕາຄຸນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍ່ເພື່ອທີ່ຈະນຳພາທ່ານໃຫ້ກັບໃຈໃຫມ່?

⁵ ແຕ່ຖ້າທ່ານໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະ ບໍ່ຍອມກັບໃຈຫລາຍເທົ່າໃດ ທ່ານກໍ່ໄດ້ສະສົມຄວາມໂກດຮ້າຍໃຫ້ຕົວເອງເທົ່ານັ້ນ, ໃນວັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ, ນັ້ນຄື, ວັນທີ່ພຣະອົງຈະຊົງສ້າງແດງການພິພາກສາລົງໂທດອັນທ່ຽງທັມໃຫ້ເປັນທີ່ປາກົດແຈ້ງ.

⁶ ພຣະອົງຈະປຣະທານແກ່ທຸກຄົນຕາມທີ່ເໝາະສົມກັບການກະທຳຂອງເຂົາ. ⁷ ສຳຫລັບຄົນທີ່ເຮັດຄວາມດີ, ຢ່າງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍ, ສະແຫວງຫາຄຳສັນຣະເສີນ, ກຽດຕິຍົດ, ແລະ ຄວາມເປັນອຳມະຕະນັ້ນ, ພຣະອົງຈະປຣະທານຊີວິດນິຣັນດອນໃຫ້.

⁸ ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ມັກຍົກຕົນຂຶ້ນຫມູ່, ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງຄວາມຈິງ ແຕ່ເຊື່ອຝັງຄວາມອະທັມ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການລົງໂທດຢ່າງຮຸນແຮງກໍ່ຈະມາເຖິງ.

⁹ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເກີດທຸກທຳຂະມານ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກແກ່ທຸກຄົນທີ່ປະພຶດຕົວຊົງຊ້າ, ແກ່ພວກຊາວຢົວກ່ອນ, ແລະ ພວກຊາວກຣີກດ້ວຍ.

¹⁰ ແຕ່ຄຳສັນຣະເສີນ, ກຽດຕິຍົດ, ແລະ ສັນຕິສຸກຈະເກີດແກ່ທຸກຄົນທີ່ປະພຶດຕົວດີ, ແກ່ພວກຊາວຢົວກ່ອນ, ແລະ ພວກຊາວກຣີກດ້ວຍ.

¹¹ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເຫັນແກ່ຜູ້ໃດເລີຍ. ¹² ເພາະວ່າຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດບາດໂດຍປາສະຈາກກົດບັນຍັດ, ກໍ່ຈະຈົບຫາຍໂດຍປາສະຈາກກົດບັນຍັດ ແລະ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ເຮັດບາດໂດຍມີດ້ວຍກົດບັນຍັດກໍ່ຈະຖືກພິພາກສາຕາມກົດບັນຍັດ.

¹³ ເພາະວ່າຄົນທີ່ພຽງແຕ່ຝັງກົດບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຊອບທັມຕໍ່ພຣະພິພາກສາພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຄົນທີ່ປະພຶດຕາມກົດບັນຍັດ ພຣະເຈົ້າກໍ່ຊົງຖືວ່າເປັນຜູ້ຊອບທັມ. ¹⁴ ເພາະວ່າເມື່ອຄົນຕ່າງຊາດ, ຊົງບໍ່ມີກົດບັນຍັດ, ໄດ້ປະພຶດຕາມກົດບັນຍັດໂດຍນິສິຍປົກກະຕິ, ພວກເຂົາກໍ່ເປັນກົດບັນຍັດໃຫ້ໂຕເອງ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີກົດບັນຍັດກໍ່ຕາມ.

¹⁵ ໂດຍສິ່ງນີ້ເອງ ພວກເຂົາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຫລັກຄວາມປະພຶດທີ່ຮະບຸໄວ້ໃນກົດບັນຍັດນັ້ນ ມີຈຳນວນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ໃຈສຳນຶກຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາຍັງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາດ້ວຍ, ແລະຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງນັ້ນແຫລະຈະກ່າວໂທດຕົວເອງຫລືແກ້ຕົວໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ¹⁶ ແລະໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້ານຳອີກ.

ສິ່ງນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາຄວາມລັບຂອງມະນຸດທຸກຄົນ, ຕາມຂ່າວປະເສີດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດນັ້ນ, ໂດຍທາງພຣະເຊຊຸຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁷ ແຕ່ຖ້າທ່ານເອີ້ນຕົວເອງວ່າເປັນຊາວຢົວ ແລະ ອົງໃສ່ກົດບັນຍັດ ແລະ ຊົນຊົມຍົນດີໃນການອວດພຣະເຈົ້າ, ¹⁸ ແລະ ທ່ານຮູ້ຈັກພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ອະນຸຍາດໃນສິ່ງທີ່ດີເລີດໄດ້ ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ກົດບັນຍັດແລ້ວ; ¹⁹ ແລະຖ້າທ່ານຫມັ້ນໃຈວ່າຕົວທ່ານເອງເປັນຜູ້ຮຽນຄຸນຕາບອດ, ເປັນຄວາມສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ²⁰ ເປັນຜູ້ສັງສອນຄົນໂງ່ຊ້າ, ເປັນຄູສອນເດັກນ້ອຍ, ແລະ ວ່າທ່ານມີກົດບັນຍັດໃນຮູບແບບຂອງຄວາມຮູ້ແລະຄວາມຈິງ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ມີຜົນແນວໃດໃນວິທີທາງທີ່ທ່ານດຳລົງຊີວິດ?

²¹ ທ່ານຊົງເປັນຜູ້ທີ່ສອນຄົນອື່ນ, ທ່ານຈະບໍ່ສອນໂຕເອງແດ່ບໍ່? ທ່ານຜູ້ທີ່ເຫສະຫນາວ່າບໍ່ຄວນລັກຊັບ, ແລ້ວໂຕທ່ານເອງລັກຫລືບໍ່? ²² ທ່ານຜູ້ທີ່ສອນວ່າບໍ່ຄວນຫລິ້ນຊູ້, ໂຕທ່ານເອງໄດ້ຫລິ້ນຊູ້ຫລືບໍ່? ທ່ານຜູ້ທີ່ບໍ່ມັກຮູບເຄົາຮົບ, ໂຕທ່ານເອງໄດ້ປຸ້ນວິຫານຫລືບໍ່?

²³ທ່ານຜູ້ທີ່ຊົມຊື່ມືນດີໃນການອວດອ້າງກົດບັນຍັດ, ໂຕທ່ານເອງຍັງລົບລຸ່ມພຣະເຈົ້າໂດຍການປະພຶດຜິດກົດບັນຍັດຫລືບໍ່? ²⁴ເພາະມີຂຽນໄວ້ວ່າ.

"ຄົນຕ່າງຊາດເວົ້າລົບລຸ່ມພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ເພາະທ່ານທັງຫລາຍ"

²⁵ຖ້າທ່ານເຊື່ອຝັງກົດບັນຍັດ ການເຂົ້າສູ່ພິທີຕັດກໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ທ່ານແທ້ໆ, ແຕ່ຖ້າທ່ານເປັນຜູ້ລະເມີດກົດບັນຍັດ, ການທີ່ທ່ານເຂົ້າສູ່ພິທີຕັດນັ້ນກໍ່ເຫຼົ້າກັບວ່າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເລີຍ. ²⁶ຖ້າວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮັບການຕັດຮັກສາຂັກກົດບັນຍັດໄວ້ໄດ້ແລ້ວ, ການທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີການຕັດນັ້ນກໍ່ຈະຖືກກັບວ່າໄດ້ເຂົ້າພິທີການຕັດແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ²⁷ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີການຕັດໂດຍ ທັມຂອງພວກເຂົາ ຈະປັບໂທດທ່ານໄດ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່ຖ້າເຂົາປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ? ນີ້ເປັນເພາະວ່າທ່ານມີພຣະຄຳພີຂຽນໄວ້ແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າການພິທີຕັດແລ້ວ, ແຕ່ຍັງລະເມີດກົດບັນຍັດນັ້ນ!

²⁸ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນຢືນຢັນເປັນຄົນຢືນຢັນແຕ່ພຽງພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ການເຂົ້າພິທີຕັດກໍ່ບໍ່ແມ່ນການເຂົ້າພິທີຕັດພຽງແຕ່ຝ່າຍເນື້ອຫນັງພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ. ²⁹ແຕ່ເຂົາເປັນຄົນຢືນຢັນພາຍໃນ, ແລະ ການເຂົ້າພິທີຕັດນັ້ນກໍ່ເປັນເລື່ອງຂອງຈິດໃຈ, ໃນວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນຕາມຕົວກົດບັນຍັດ. ຄົນແບບນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະຊົງຍົກຍ້ອງ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຍົກຍ້ອງ.

3 ¹ສະນັ້ນ ພວກຊາວຍິວຈະໄດ້ປຽບຄົນອື່ນແນວໃດ? ແລະການເຂົ້າພິທີຕັດນັ້ນຈະມີປະໂຫຍດອັນໃດ? ²ມີປະໂຫຍດຫລວງຫລາຍໃນທຸກທາງ.

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຄື, ພວກຊາວຍິວໄດ້ເປັນຜູ້ມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃຫ້ຮັກສາພຣະຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ເຖິງມີພວກຊາວຍິວບາງຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ? ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງພວກເຂົານັ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີປະໂຫຍດບໍ່?

⁴ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນແບບນັ້ນເລີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ, ມະນຸດທຸກຄົນເວົ້າຕົວະ, ແຕ່ກໍ່ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຈິງເຖິງ. ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ,

"ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ປະກົດວ່າ ຊົງເປັນຜູ້ຊອບທັມໃນທຸກໆພຣະຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຊົງມີຊື່ເມື່ອເຂົາຕັດສິນພຣະອົງ."

⁵ແຕ່ຖ້າຄວາມຊອບທັມຂອງພວກເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາສາມາດຈະກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຍຸດຕິທັມເມື່ອພຣະອົງຊົງໂກດຮ້າຍລົງໂທດບໍ່? (ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຕາມເຫດຜົນຂອງມະນຸດ.) ⁶ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນເລີຍ!

ເພາະຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາໂລກໄດ້ແນວໃດ?

⁷ແຕ່ຖ້າຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດແຈ້ງເດັ່ນຂຶ້ນຜ່ານທາງຄຳເວົ້າຕົວະຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ ຈົນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບຄຳສັນຮະເສີນຢ່າງເຕັມທີ່, ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຍັງລົງໂທດຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າເປັນຄົນບາບ? ⁸ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ເວົ້າ, ຢ່າງທີ່ມີຄົນລາຍງານ ໃສ່ຄວາມພວກເຮົາ, ແລະດັ່ງທີ່ບາງຄົນຍືນຍັນວ່າພວກເຮົາກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ເພື່ອທີ່ວ່າຄວາມດີຈະເກີດຂຶ້ນ"?

ການຕັດສິນລົງໂທດຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຍຸດຕິທັມແລ້ວ.

⁹ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນຈະວ່າແນວໃດ? ພວກເຮົາຈະໄດ້ປຽບບໍ່? ຫລືບໍ່ໄດ້ຫຍັງເລີຍ. ເພາະພວກເຮົາໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນທັງຊາວຍິວ ແລະ ຊາວກຣີກ, ທັງຫມົດ, ຕ່າງກໍ່ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຄວາມບາບ. ¹⁰ສິ່ງນີ້ເປັນຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ: "ບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນຜູ້ຊອບທັມຈັກຄົນດຽວ, ບໍ່ມີເລີຍ."

¹¹ບໍ່ມີຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈ, ບໍ່ມີຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ¹²ພວກເຂົາທຸກຄົນຫລົງຜິດໄປຫມົດ. ພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄ່າຄືກັນທັງສິນ.

ບໍ່ມີຄົນທີ່ເຮັດຄວາມດີ, ບໍ່ມີເລີຍແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.

¹³ລຳຄໍຂອງພວກເຂົາຄືບ່ອນຝັງສິບທີ່ເປີດຢູ່. ພວກເຂົາໃຊ້ລືນໃນການຫລອກລວງ. ພິດຂອງຮ້າຍຢູ່ໃຕ້ປາກຂອງພວກເຂົາ.

¹⁴ປາກຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄຳສາບແຂ່ງ ແລະ ຄຳຂົມຂຶ້ນ.

¹⁵ຕີນຂອງພວກເຂົາວ່ອງໄວໃນການເຮັດໃຫ້ນອງເລືອດ. ¹⁶ໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາມີຄວາມຈິບຫາຍ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານ. ¹⁷ຄົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກທາງແຫ່ງສັນຕິສຸກ. ¹⁸ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດທີ່ຈະຢ້ານກົວພຣະເຈົ້າເລີຍ."

¹⁹ບັດນີ້ ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ກົດບັນຍັດທຸກຂໍ້ທີ່ໄດ້ກ່າວນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ກ່າວແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ. ເພື່ອຈະປົດປາກທຸກຄົນ,

ແລະເພື່ອໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນໃນໂລກສາມາດຕອບຄຳຖາມຂອງພຣະເຈົ້າ ສຳລັບຄວາມບາບທີ່ເຮັດໄດ້. ²⁰ນີ້ເປັນເພາະວ່າໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເປັນຜູ້ຊອບທັມ. ໂດຍການປະພຶດຕາມກົດບັນຍັດໄດ້ ເພາະວ່າກົດບັນຍັດນັ້ນເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກບາບ.

²¹ແຕ່ບັດນີ້ ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດນອກເຫນືອກົດບັນຍັດ. ໂດຍມີພະຍານຄືກົດບັນຍັດ ແລະ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະຄຳ, ²²ນັ້ນຄື, ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອ. ເພາະວ່າຄົນທັງຫລາຍບໍ່ແຕກຕ່າງກັນ.

²³ເພາະວ່າທຸກຄົນເຮັດບາບ ແລະເສື່ອມຈາກພຣະຮັດສະຫມີຂອງພຣະເຈົ້າ,

²⁴ແຕ່ພຣະອົງຊົງມີພຣະຄຸນໃນການເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຊອບທັມໂດຍບໍ່ຮັບຜິດຕອບແທນ ໂດຍທາງການໄຖ່ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

²⁵ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງພະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບຜ່ານຄວາມເຊື່ອໃນເລື່ອງຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບພຣະຄຣິດໃຫ້ເປັນຫລັກຖານຂອງຄວາມຍຸດຕິທັມຂອງພຣະອົງ,

ເນື່ອງມາຈາກການທີ່ຖືໂທດຕໍ່ຄວາມບາບທີ່ຜ່ານມາ ²⁶ໃນຄວາມອິດກັນຂອງພຣະອົງ.

ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງໃນຍຸກປະຈຸບັນນີ້. ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງພິສູດພຣະອົງເອງວ່າຊົງເປັນຜູ້ຊອບທັມ, ແລະສຳແດງວ່າພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເປັນຜູ້ຊອບທັມດ້ວຍ.

²⁷ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະເອົາສິ່ງໃດມາໄອ້ອວດກໍ່ຫມົດຫນ້າທາງ? ຈະອ້າງຫລັກການອັນໃດວ່າຫມົດຫນ້າທາງ?

ອ້າງຫລັກການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດບໍ່? ບໍ່ແມ່ນ, ແຕ່ຕ້ອງອ້າງຫລັກຂອງຄວາມເຊື່ອ. ²⁸ແລ້ວພວກເຮົາທັງຫລາຍສະຫຼຸບວ່າ

ຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງຈະເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ ກໍ່ໂດຍຄວາມເຊື່ອ ທີ່ປາສະຈາກການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ.

²⁹ຫລືວ່າພຣະເຈົ້ານັ້ນຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຍິວເທົ່ານັ້ນບໍ່? ພຣະອົງບໍ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍບໍ່? ແມ່ນແລ້ວ,

ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ. ³⁰ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ,

ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ເຂົ້າພິທີຕັດເປັນຄົນຊອບທັມໂດຍຄວາມເຊື່ອ, ແລະ

ຈະຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າພິທີຕັດເປັນຄົນຊອບທັມຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອເຊັ່ນດຽວກັນ.

³¹ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຮົາຈະຍົກເລີກກົດບັນຍັດໂດຍຄວາມເຊື່ອບໍ່? ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນແບບນັ້ນເລີຍ! ພວກເຮົາຍົກຊຸກກົດບັນຍັດຂຶ້ນຕ່າງຫາກ.

4 ¹ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຮົາຈະວ່າແນວໃດເລື່ອງອັບຣາຮາມ, ບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຮົາຕາມຝ່າຍເນື້ອຫນັງ?

²ເພາະຖ້າອັບຣາຮາມເປັນຜູ້ຊອບທັມໂດຍການປະຕິບັດ, ທ່ານກໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະອວດໄດ້, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ແມ່ນຈຳເພາະພຣະພິກພຣະເຈົ້າ.

³ເພາະພຣະຄຳພີວ່າແນວໃດ? ເວົ້າວ່າ "ອັບຣາຮາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າເພິ່ນເປັນຄົນຊອບທັມ."

⁴ຝ່າຍຄົນທີ່ເຮັດວຽກ, ກໍ່ບໍ່ຖືວ່າຄຳຕອບແທນທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນເປັນລາງວັນ, ແຕ່ຖືວ່າເປັນຄຳແຮງຂອງງານທີ່ໄດ້ເຮັດ. ⁵ແຕ່ສ່ວນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ອາໄສການປະຕິບັດແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນອະທັມເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເປັນຄວາມຊອບທັມ.

⁶ດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມສຸກຂອງຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມໂດຍບໍ່ໄດ້ອາໄສການປະຕິບັດ.⁷ ເພິ່ນກ່າວວ່າ, "ຄົນທັງຫລາຍຊົງພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະພິຍາຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງປົກປ້ອງຂອງເຂົາແລ້ວກໍໄດ້ຮັບການອວຍພອນ. ບຸກຄົນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງຖືໂທດກໍເປັນພຣະພອນ."

⁹ແລ້ວເຊັ່ນນັ້ນ ພຣະພອນນີ້ມີແກ່ຄົນທີ່ເຂົາພິທີຕັດພວກດຽວ, ຫລືວ່າມີແກ່ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົາພິທີຕັດດ້ວຍ? ເພາະພວກເຮົາກ່າວວ່າ, "ເພາະຄວາມເຊື່ອໄດ້ຖືວ່າອັບຣາຮາມເປັນຄົນຊອບທັມ."¹⁰ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຖືແນວໃດ? ເມື່ອອັບຣາຮາມເຂົາພິທີຕັດແລ້ວ, ຫລື ເມື່ອຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົາພິທີຕັດ? ບໍ່ແມ່ນເມື່ອເພິ່ນເຂົາພິທີຕັດແລ້ວ, ແຕ່ເມື່ອເພິ່ນຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົາພິທີຕັດ.

¹¹ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບເຄື່ອງຫມາຍແຫ່ງການເຂົາພິທີຕັດ. ເຊິ່ງເປັນຕາຢາປະທັບແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ ອັນມາຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ທ່ານໄດ້ມີຢູ່ ເມື່ອທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົາພິທີການຕັດ. ຜົນແຫ່ງເຄື່ອງຫມາຍ ນີ້ຄື ທ່ານຈະໄດ້ກາຍເປັນບິດາຂອງຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອ, ແມ່ນວ່າພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົາພິທີການຕັດ. ນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງຖືວ່າພວກເຂົາເປັນຜູ້ຊອບທັມ.

¹²ສິ່ງນີ້ຍັງຫມາຍຄວາມວ່າອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນບິດາແຫ່ງການເຂົາພິທີຕັດແລ້ວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕາມແບບຂອງອັບຣາຮາມ ບິດາຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍດ້ວຍ ແລະ ນີ້ຄືຄວາມເຊື່ອທີ່ທ່ານມີຢູ່ເມື່ອທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົາພິທີການຕັດ.

¹³ເພາະວ່າພຣະສັນຍາທີ່ປະທັບແກ່ອັບຣາຮາມ ແລະຜູ້ສືບເຊື່ອສາຍຂອງທ່ານທີ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ທັງແຜ່ນດິນໂລກເປັນມໍຣະດົກນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ມາໂດຍກົດບັນຍັດ ແຕ່ມາໂດຍຄວາມຊອບທັມທີ່ມາຈາກຄວາມເຊື່ອ.¹⁴ເພາະຖ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກົດບັນຍັດເປັນເຊື່ອສາຍ, ຄວາມເຊື່ອກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ແລະພຣະສັນຍາກໍເປັນໂມຄະ.¹⁵ເພາະກົດບັນຍັດນໍາໄປສູ່ຄວາມຄຽດແຄ້ນ, ແຕ່ບ່ອນໃດບໍ່ມີກົດບັນຍັດ, ບ່ອນນັ້ນກໍບໍ່ມີການລະເມີດ.

¹⁶ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໂດຍຄວາມເຊື່ອ ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ເປັນໂດຍພຣະຄຸນ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະສັນຍາຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນສໍາລັບຜູ້ສືບເຊື່ອສາຍຂອງທ່ານທຸກຄົນ ແລະ ຜູ້ສືບເຊື່ອສາຍເຫລົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຮູ້ກົດບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ລວມເຖິງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຄືກັນກັບອັບຣາຮາມດ້ວຍ. ເພາະທ່ານເປັນບິດາຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນ,¹⁷ຕາມທີ່ມີຄໍາຂຽນໄວ້ວ່າ, "ເຮົາໄດ້ໃຫ້ທ່ານເປັນບິດາຂອງປະຊາຊາດຫລວງຫລາຍ." ອັບຣາຮາມຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງທີ່ທ່ານເຊື່ອ, ນັ້ນຄື, ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຊີວິດແກ່ຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ມີໃຫ້ມີຂຶ້ນມາ.

¹⁸ບໍ່ວ່າສະຖານະການພາຍນອກຈະເປັນແນວໃດ, ອັບຣາຮາມຍັງເຊື່ອຫມັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າສໍາລັບອະນາຄົດ. ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນບິດາຂອງປະຊາຊາດຫລວງຫລາຍ, ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, "ເຊື່ອສາຍຂອງທ່ານຈະຫລວງຫລາຍຢ່າງນັ້ນ."¹⁹ທ່ານບໍ່ໄດ້ອ່ອນແອໃນຄວາມເຊື່ອ. ອັບຣາຮາມເຂົາໃຈວ່າຮ່າງກາຍຂອງທ່ານບໍ່ສາມາດທີ່ຈະມີບຸດໄດ້ແລ້ວ (ເພາະທ່ານມີອາຍຸປະມານຮ້ອຍປີແລ້ວ).

ທ່ານຍັງຍອມຮັບວ່າມີຄູກຂອງນາງຊາຣາບໍ່ສາມາດມີບຸດໄດ້ແລ້ວອີກຕໍ່ໄປ.

²⁰ແຕ່ເພາະເປັນພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ອັບຣາຮາມຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຫວັງໄຫວເລີຍ. ແຕ່, ທ່ານກັບມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຄົງຫລາຍຂຶ້ນ ແລະຖວາຍສັນຣະເສີນແດ່ພຣະເຈົ້າ.²¹ທ່ານເຊື່ອຫມັ້ນຢ່າງສຸດໃຈວ່າ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້, ພຣະອົງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໄດ້.

²²ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານເປັນຄວາມຊອບທັມຂອງທ່ານດ້ວຍ.

²³ການຖືວ່າເປັນຄວາມຊອບທັມຂອງທ່ານນັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ມີຂຽນໄວ້ ສໍາລັບອັບຣາຮາມແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.²⁴ແຕ່ຂຽນໄວ້ສໍາລັບພວກເຮົານໍາອີກ, ເພາະຈະຊົງຖືວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າເປັນຄົນຊອບທັມ, ຄືພວກເຮົາທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຝັນຄືນຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ.

²⁵ນັ້ນຄືຜູ້ທີ່ຊົງຖືກຍຶດໄວ້ເພາະການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຮົາ ແລະໄດ້ຊົງຝັນຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນຊອບທັມ.

5 ¹ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເປັນຄົນຊອບທັມໂດຍຄວາມເຊື່ອແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງມີສັນຕິສຸກໃນພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ໂດຍທາງພຣະອົງ ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນພຣະຄຸນນີ້ທີ່ພວກເຮົາຍືນຍົງໂດຍຄວາມເຊື່ອ. ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າປະທັບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເພື່ອອະນາຄົດ, ແມ່ນຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ວ່າພວກເຮົາຈະມີສ່ວນໃນພຣະສະຫງ່າອາສີຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ, ພວກເຮົາຍັງຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມທຸກຍາກຂອງພວກເຮົາ. ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າຄວາມທຸກຍາກນັ້ນເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມອົດທົນ.⁴ແລະ ຄວາມອົດທົນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າພວກເຮົາເປັນຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ໃຊ້ການໄດ້, ແລະ ການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນເຊັ່ນນັ້ນເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນອະນາຄົດ.⁵ຄວາມຫມັ້ນໃຈນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາຜິດຫວັງ, ເພາະວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫລັງໄຫລເຂົ້າສູ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ ຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຈົ້າ ຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທັບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາແລ້ວ.

⁶ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາອ່ອນແອຢູ່ນັ້ນ, ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງສັນພຣະຊົນເພື່ອຊ່ວຍຄົນອະທັມໃນເວລາທີ່ເຫມາະສົມ.

⁷ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜຈະຕາຍແທນຄົນຊອບທັມ. ແຕ່ບາງຄັ້ງ, ກໍມີຄົນກ້າທີ່ຈະຕາຍເພື່ອຄົນດີກໍໄດ້.

⁸ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ພິສູດຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍ, ເພາະວ່າໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ນັ້ນ, ພຣະຄຣິດໄດ້ສັນພຣະຊົນເພື່ອພວກເຮົາ.⁹ເຫດສະນັ້ນ, ໃນຂະນະນີ້, ພວກເຮົາໄດ້ເປັນຄົນຄວາມຊອບທັມແລ້ວໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ, ພວກເຮົາຍັງຈະຝັນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະໂລຫິດນັ້ນຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນໄປອີກ.

¹⁰ເພາະວ່າ, ຖ້າຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນຕີກັບພຣະອົງຜ່ານທາງການສັນພຣະຊົນຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນດີແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຝັນໂດຍຊີວິດຂອງພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ.¹¹ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຮົາທັງຫລາຍຍັງຊື່ນຊົມຍິນດີໃນພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນຕີກັບພຣະເຈົ້າ.

¹²ເຫດສະນັ້ນ, ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ບາບເຂົ້າມາໃນໂລກຜ່ານທາງຄົນໆດຽວ, ໂດຍທາງນີ້ ຄວາມຕາຍກໍເຂົ້າມາຜ່ານທາງບາບນັ້ນ. ແລະຄວາມຕາຍກໍໄດ້ແຜ່ລາມອອກໄປສູ່ມະນຸດທຸກຄົນ, ເພາະວ່າມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ເຮັດບາບ.¹³ຄວາມຈິງບາບໄດ້ມີຢູ່ໃນໂລກແລ້ວ, ກ່ອນທີ່ຈະມີກົດບັນຍັດ, ແຕ່ບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະນັບວ່າເປັນບາບໃນເມື່ອບໍ່ມີກົດບັນຍັດ.

¹⁴ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຕາຍໄດ້ຄອບງຳຕະຫລອດມາ ຕັ້ງແຕ່ອາດາມຈົນເຖິງໂມເຊ, ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບຢ່າງດຽວກັບການບໍ່ເຊື່ອຝັງຂອງອາດາມ, ຜູ້ຊົງເປັນແບບຂອງຜູ້ທີ່ຈະສະເດັດມາພາຍຫຼັງ.¹⁵ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ, ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະຄຸນບໍ່ຄືກັບການລ່ວງລະເມີດນັ້ນ. ເພາະວ່າຖ້າຄົນຫລວງຫລາຍຕ້ອງຕາຍເພາະການລະເມີດຂອງຄົນໆດຽວແລ້ວ, ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຂອງປະທານໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງຜູ້ດຽວ, ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້ານັ້ນ, ກໍມີຄວາມອຸດົມສົມບູນສໍາລັບຫລາຍໆຄົນ.

¹⁶ເພາະຂອງປະທານນັ້ນກໍບໍ່ຄືຜົນທີ່ເກີດຈາກຄົນດຽວທີ່ເຮັດບາບ. ເພາະວ່າໃນດ້ານຫນຶ່ງ, ການພິພາກສາລົງໂທດເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກການລະເມີດຂອງມະນຸດຄົນຫນຶ່ງ. ແຕ່ໃນອີກດ້ານຫນຶ່ງ, ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະຄຸນທີ່ນໍາໄປສູ່ການເປັນຄົນຊອບທັມນັ້ນ ເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງຈາກທີ່ມີການລະເມີດຫລາຍ

ຄັງ.¹⁷ ເພາະວ່າຖ້າໂດຍການລະເມີດຂອງຄົນໆດຽວ, ເຮັດໃຫ້ຄວາມຕາຍຄອບງ່າຜ່ານທາງຄົນນັ້ນ, ຍິງໄປກວ່ານັ້ນ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັບພຣະຄຸນອັນສົມບູນ ແລະ ຂອງປຣະທານແຫ່ງຄວາມຊອບທັມກໍໄດ້ຄອບຄອງຜ່ານທາງຊີວິດຂອງພຣະອົງຜູ້ດຽວ, ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁸ເຫດສະນັ້ນ, ການພິພາກສາລົງໂທດໄດ້ມາສູ່ມະນຸດທັງປວງຜ່ານທາງການລະເມີດຄັງດຽວສັ້ນໃດ, ການກະທຳອັນຊອບທັມຄັງດຽວ ກໍນຳຄວາມຊອບທັມແຫ່ງຊີວິດມາເຖິງຄົນທັງປວງສັ້ນນັ້ນ.¹⁹ ເພາະຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍກາຍເປັນຄົນບາບ, ເພາະຄົນດຽວທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງ ສັ້ນໃດ ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍກໍຈະກາຍເປັນຄົນຊອບທັມ ເພາະພຣະອົງຜູ້ດຽວທີ່ໄດ້ຊົງເຊື່ອຝັງສັ້ນນັ້ນ.

²⁰ແຕ່ການທີ່ມີກົດບັນຍັດມາປະກອບ, ກໍເພື່ອທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການລະເມີດເບິ່ງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນຂຶ້ນ. ແຕ່ບ່ອນໃດທີ່ມີບາບເກີດຂຶ້ນຫລາຍ, ພຣະຄຸນກໍຍິ່ງຈະມີຄ່າຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນອີກ.²¹ ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອທີ່ວ່າ, ບາບໄດ້ຄອບງ່າເຮັດໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍສັ້ນໃດ, ພຣະຄຸນກໍຄອບຄອງຜ່ານທາງຄວາມຊອບທັມໃຫ້ເຖິງຊີວິດນີ້ອັນດອນໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາສັ້ນນັ້ນ.

6 ¹ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະເວົ້າແນວໃດ? ພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດບາບຢູ່ຕໍ່ໄປ ເພື່ອໃຫ້ພຣະຄຸນປະກົດຫລາຍຂຶ້ນບໍ່? ²ຢ່າໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນເລີຍ. ພວກເຮົາທີ່ຕາຍຕໍ່ບາບແລ້ວ, ຈະຍັງຄົງມີຊີວິດຢູ່ໃນບາບໄດ້ຢ່າງໃດ? ³ທ່ານບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາເຂົ້າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ກໍຍັງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາເຂົ້າໃນຄວາມຕາຍຂອງພຣະອົງດ້ວຍ?

⁴ເຫດສະນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຖືກຝັງໄວ້ກັບພຣະອົງແລ້ວ ໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາເຂົ້າໃນການຕາຍນັ້ນ.

ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຖືກຟື້ນຄືນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍໂດຍພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະບິດາເຈົ້າສັ້ນໃດ, ພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ດຳເນີນໃນຊີວິດໃຫມ່ສັ້ນນັ້ນ.⁵ ເພາະວ່າຖ້າພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງໃນຄວາມຕາຍຄືກັບພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງໃນການຟື້ນຄືນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍຄືກັນກັບພຣະອົງດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.

⁶ພວກເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າ, ຕົວເກົາຂອງພວກເຮົານັ້ນໄດ້ຖືກຄືງໄວ້ກັບພຣະອົງແລ້ວ, ເພື່ອວ່າຕົວທີ່ມີບາບນັ້ນຈະໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປ.

ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ເປັນທາດຂອງບາບອີກຕໍ່ໄປ.⁷ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ຕາຍແລ້ວກໍໄດ້ຮັບການປະກາດວ່າຊອບທັມໃນເບື້ອງຂອງຄວາມບາບ.

⁸ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຕາຍແລ້ວກັບພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າພວກເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງດ້ວຍ.⁹ ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າ ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງເປັນຄືນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍແລ້ວ, ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ຕາຍອີກຕໍ່ໄປ. ຄວາມຕາຍຈະບໍ່ມີອຳນາດເຫນືອພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ.

¹⁰ໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຕາຍ ຫົວພຣະອົງໄດ້ຊົງຕາຍຕໍ່ບາບນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕາຍຄັງດຽວເປັນພໍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊີວິດທີ່ພຣະອົງຊົງດຳເນີນຢູ່ນັ້ນກໍເພື່ອພຣະເຈົ້າ.¹¹ ໃນທ່ານອາດຮູ້ວ່າ, ທ່ານຕ້ອງຖືວ່າຕົນເອງໄດ້ຕາຍຕໍ່ບາບ, ແຕ່ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

¹²ເຫດສະນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ບາບມີອຳນາດເຫນືອຮ່າງກາຍທີ່ຕ້ອງຕາຍຂອງທ່ານ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຕ້ອງເຊື່ອຝັງຕົນຫາຂອງຮ່າງກາຍນັ້ນ.

¹³ຢ່າຍົກອະໄວຍະວະໃນຮ່າງກາຍຂອງທ່ານໃຫ້ແກ່ບາບ, ເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືໃນຄວາມຊົ່ວ. ແຕ່ຈົ່ງຖວາຍຕົວຂອງທ່ານແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບຄືນທີ່ຟື້ນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ ແລະມີຊີວິດຢູ່.

ແລະຈົ່ງຍົກອະໄວຍະວະໃນຮ່າງກາຍຂອງທ່ານແດ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນເຄື່ອງໃຊ້ໃນຄວາມຊອບທັມ.¹⁴ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ບາບມີອຳນາດເຫນືອທ່ານ. ເພາະວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃກ້ກົດບັນຍັດ, ແຕ່ຢູ່ໃກ້ພຣະຄຸນ.

¹⁵ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນຈະເປັນຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຈະເຮັດບາບເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ຢູ່ໃກ້ກົດບັນຍັດ, ແຕ່ຢູ່ໃກ້ພຣະຄຸນບໍ່? ຢ່າໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນເລີຍ.¹⁶ ທ່ານບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຖ້າທ່ານຍົກຕົວເອງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ໃດ ທ່ານກໍຕ້ອງເຊື່ອຝັງ ແລະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຜູ້ນັ້ນ?

ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ່ວ່າທ່ານຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງບາບທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ, ຫລືເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງການເຊື່ອຝັງຊຶ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມຊອບທັມກໍຕາມ.

¹⁷ແຕ່ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ! ເພາະວ່າໃນອະດີດ ນັ້ນ ທ່ານເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງບາບ, ແຕ່ທ່ານມີໃຈເຊື່ອຝັງຫລັກຄຳສອນນັ້ນທີ່ຊົງປຣະທານໃຫ້ແກ່ທ່ານ.

¹⁸ທ່ານໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍໃຫ້ຟື້ນຈາກບາບແລ້ວ, ແລະທ່ານກໍໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຄວາມຊອບທັມ.

¹⁹ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຢ່າງມະນຸດ ເພາະເນື້ອໜັງຂອງທ່ານອ່ອນກຳລັງ. ເພາະທ່ານເຄີຍໃຫ້ອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍທ່ານເປັນທາດຂອງຄວາມຊົ່ວມົວຫມອງ ແລະຂອງການຊົ່ວຮ້າຍສັ້ນໃດ, ໃນທ່ານອາດຮູ້ວ່າ, ບັດນີ້, ທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ອະໄວຍະວະຂອງທ່ານເປັນທາດຂອງຄວາມຊອບທັມ

ເພື່ອການຊຳຣະໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດສັ້ນນັ້ນ.²⁰ ເພາະວ່າເມື່ອທ່ານເປັນທາດຂອງບາບ, ທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມຊອບທັມ.²¹ ຂະນະນັ້ນ,

ທ່ານໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດໃນການເຫລົ້ານັ້ນ ຊຶ່ງຕອນນີ້ທ່ານຮູ້ສຶກລະອາຍ? ດ້ວຍວ່າຜົນສຸດທ້າຍຂອງການເຫລົ້ານັ້ນກໍຄືຄວາມຕາຍ.

²²ແຕ່ຂະນະນີ້ ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຟື້ນຈາກການເປັນທາດຂອງບາບ ແລະໄດ້ເປັນທາດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຜົນທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບກໍຄືການເຮັດໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ.

ແລະຜົນສຸດທ້າຍຄືຊີວິດນີ້ອັນດອນ.²³ ເພາະວ່າຄຳຈ້າງຂອງຄວາມບາບຄືຄວາມຕາຍ,

ແຕ່ຂອງປຣະທານທີ່ບໍ່ເສັງຄ່າຈາກພຣະເຈົ້າຄືຊີວິດນີ້ອັນດອນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

7 ¹ຫລືທ່ານບໍ່ຮູ້ບໍ່, ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ (ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບຄົນທີ່ຮູ້ກົດບັນຍັດແລ້ວ), ວ່າກົດບັນຍັດນັ້ນມີອຳນາດເຫນືອມະນຸດ ກໍສະເພາະໃນຂະນະທີ່ລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່ເທົ່ານັ້ນ?

²ເພາະວ່າຜູ້ຍິງທີ່ສາມີຍັງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ຕ້ອງຢູ່ໃນກົດປະເພນີສາມີພັນຣະຍາ, ແຕ່ຖ້າສາມີຕາຍ, ນາງກໍຟື້ນຈາກກົດປະເພນີສາມີພັນຣະຍານັ້ນ.³ ສະນັ້ນ, ຖ້າຜູ້ຍິງນັ້ນໄປຢູ່ກັບຊາຍຄົນອື່ນໃນຂະນະທີ່ສາມີຍັງມີຊີວິດຢູ່, ນາງຈະຖືກເອີ້ນວ່າການຫລົ້ນຊູ້. ແຕ່ຖ້າສາມີຕາຍແລ້ວ,

ນາງກໍຟື້ນຈາກປະເພນີສາມີພັນຣະຍານັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່ານາງໄປຢູ່ກັບຊາຍຄົນອື່ນນາງກໍບໍ່ໄດ້ຫລົ້ນຊູ້.

⁴ດ້ວຍເຫດນີ້, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ, ທ່ານໄດ້ຕາຍຕໍ່ກົດບັນຍັດຜ່ານທາງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ. ເພື່ອວ່າທ່ານຈະໄດ້ເປັນຂອງຜູ້ອື່ນ, ນັ້ນຄື, ພຣະອົງຜູ້ຊົງຟື້ນຄືນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ, ເພື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ເກີດຜົນຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ.

⁵ເພາະວ່າເມື່ອພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຕາມເນື້ອໜັງ, ຕົນຫາຄວາມບາບ, ທີ່ກົດບັນຍັດເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອະໄວຍະວະຂອງພວກເຮົາເກີດຜົນທີ່ຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ.

⁶ແຕ່ບັດນີ້ພວກເຮົາໄດ້ຟື້ນຈາກກົດບັນຍັດແລ້ວ. ພວກເຮົາໄດ້ຕາຍຕໍ່ກົດບັນຍັດທີ່ເຄີຍດຶງພວກເຮົາໄວ້.

ເພື່ອທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນແບບໃຫມ່ຕາມພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນໃນຮູບແບບເກົ່າຕາມຕົວອັກສອນນັ້ນ.

⁷ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຮົາຈະເວົ້າແນວໃດ? ວ່າກົດບັນຍັດຄືບາບບໍ່? ຢ່າໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນເລີຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພາະກົດບັນຍັດແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄົງບໍ່ຮູ້ຈັກບາບ ເພາະວ່າຖ້າກົດບັນຍັດ ບໍ່ໄດ້ຫ້າມວ່າ, "ຢ່າໂລບມາກ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໂລບ.

⁸ແຕ່ວ່າບາບໄດ້ຖືເອົາພຣະບັນຍັດເປັນຊ່ອງທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຕົນຫາທຸກຢ່າງເກີດຂຶ້ນໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າ. ເພາະຖ້າບໍ່ມີກົດບັນຍັດ, ບາບກໍຕາຍໄປ.

⁹ແຕ່ກ່ອນ ຂ້າພະເຈົ້າມີຊີວິດໂດຍບໍ່ມີກິດບັນຍັດ, ແຕ່ເມື່ອກິດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງ, ບາບກໍໄດ້ຊີວິດອີກຄັ້ງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕາຍ.

¹⁰ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຊົງມີຂຶ້ນເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຊີວິດ ກໍກາຍເປັນຄວາມຕາຍສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າ.

¹¹ເພາະວ່າບາບໄດ້ຖືກກາດໂດຍຜ່ານພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຫລອກລວງຂ້າພະເຈົ້າ. ໂດຍຜ່ານພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ປະຫານຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຕາຍເສັຽ.¹²ເຫດສະນັ້ນ ກິດບັນຍັດຈຶ່ງເປັນສິ່ງບໍ່ຮູ້ສຸດ, ແລະຂັບບັນຍັດກໍບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຍຸດຕິທັມ, ແລະ ດີງາມ.

¹³ຖ້າດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງທີ່ກັບກາຍເປັນຄວາມຕາຍສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າບໍ່? ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນເລີຍ.

ແຕ່ບາບຕ່າງຫາກຄືເພື່ອທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນບາບທີ່ແທ້ຈິງຜ່ານທາງສິ່ງທີ່ດີນັ້ນ, ໄດ້ນໍາຄວາມຕາຍມາສູ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

ສິ່ງນີ້ກໍເພື່ອວ່າໂດຍອາໄສພຣະບັນຍັດນັ້ນ, ບາບກໍປະກົດວ່າຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍຂຶ້ນ.¹⁴ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າກິດບັນຍັດນັ້ນເປັນມາໂດຍຝ່າຍພຣະວິນຍານ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນເນື້ອໜັງທີ່ໄດ້ຖືກຂາຍໄປໃຫ້ເປັນທາດທີ່ຢູ່ໃຕ້ບາບ.

¹⁵ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ. ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປາຖນາຈະເຮັດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເຮັດ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຽດຊັງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າພັດເຮັດ.¹⁶ແຕ່ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປາຖນາທີ່ຈະເຮັດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນດ້ວຍກັບກິດບັນຍັດວ່າກິດບັນຍັດນັ້ນດີ.

¹⁷ແຕ່ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຜູ້ເຮັດອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ວ່າບາບທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນເປັນຜູ້ເຮັດ.

¹⁸ດ້ວຍວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າໃນຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ, ບໍ່ມີຄວາມດີອັນໃດເລີຍທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ເພາະວ່າຄວາມປາຖນາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ດີນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າກໍມີຢູ່, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຮັດໄດ້.

¹⁹ດ້ວຍວ່າການດີ ຊົງຂ້າພະເຈົ້າປາຖນາທີ່ຈະເຮັດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດ, ແຕ່ການຊົງຊົງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປາຖນາທີ່ຈະເຮັດນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າພັດເຮັດ.²⁰ບັດນີ້ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປາຖນາທີ່ຈະເຮັດ, ກໍບໍ່ແມ່ນຕົວຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຮັດອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ເປັນບາບທີ່ຢູ່ໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຮັດ.²¹ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງພົບວ່າໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນມີກິດຢ່າງໜຶ່ງຄື ຂ້າພະເຈົ້າປາຖນາທີ່ຈະເຮັດຄວາມດີ ແຕ່ຄວາມຊົ່ວນັ້ນກໍຍັງຢູ່ໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າ.

²²ເພາະວ່າສ່ວນເລິກໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຊົມຊືມໃນກິດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.²³ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນມີກິດອີກຢ່າງໜຶ່ງຢູ່ໃນອະໄວຍະວະຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຊຶ່ງຕໍ່ສູ້ກັບກິດລະບຽບໃຫມ່ໃຈໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະໄດ້ນໍາພາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃກ້ກັບຄວາມປາຖນາຊົງຢູ່ໃນອະໄວຍະວະຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

²⁴ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໜ້າສົມເພດຂະໜາດນັ້ນນໍ! ໃຜຈະຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຝັນຈາກຮ່າງກາຍແຫ່ງຄວາມຕາຍນີ້ໄດ້?²⁵ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ! ດັ່ງນັ້ນ, ດ້ານຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ດ້ານເນື້ອໜັງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ກິດແຫ່ງບາບ.

8 ¹ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ມີການລົງໂທດສໍາລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

²ເພາະວ່າກິດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຊີວິດໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຝັນຈາກກິດແຫ່ງຄວາມບາບ ແລະ ຄວາມຕາຍ.

³ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ກິດບັນຍັດເຮັດບໍ່ໄດ້ ເພາະເນື້ອໜັງເຮັດໃຫ້ອອນກໍາລັງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດແລ້ວ.

ພຣະອົງຊົງສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງລົງມາໃນສະພາບຂອງເນື້ອໜັງທີ່ຜິດບາບ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ບາບ, ແລະພຣະບຸດຈຶ່ງໄດ້ຊົງລົງໂທດບາບທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ.⁴ພຣະອົງຊົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອວ່າຂໍ້ກໍານົດຂອງກິດບັນຍັດຈະໄດ້ບັນລຸໃນຕົວພວກເຮົາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ດໍາເນີນຕາມເນື້ອໜັງ, ແຕ່ຕາມພຣະວິນຍານ.⁵ຄົນທັງຫລາຍທີ່ດໍາລົງຊີວິດຕາມເນື້ອໜັງ ກໍຈະສົນໃຈໃນສິ່ງຂອງທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ, ແຕ່ຄົນທັງ

ຫລາຍທີ່ດໍາລົງຊີວິດຕາມພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ ກໍຈະສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະວິນຍານ.

⁶ເພາະການເອົາໃຈໃສ່ຝ່າຍເນື້ອໜັງກໍຄືຄວາມຕາຍ, ແຕ່ການເອົາໃຈໃສ່ຝ່າຍພຣະວິນຍານກໍຄືຊີວິດ ແລະ ສັນຕິສຸກ.⁷ນີ້ເປັນ

ເພາະວ່າການເອົາໃຈໃສ່ຝ່າຍເນື້ອໜັງຄືການເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເພາະນັ້ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບກິດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເປັນໄດ້.

⁸ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ພຣະທັຍພຣະເຈົ້າໄດ້.

⁹ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນພວກທ່ານແລ້ວທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແຕ່ຢູ່ໃນພຣະວິນຍານ,

ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິດ, ຄົນນັ້ນກໍບໍ່ເປັນຂອງພຣະອົງ.¹⁰ຖ້າພຣະຄຣິດສະຖິດຢູ່ໃນທ່ານແລ້ວ, ຮ່າງກາຍຂອງທ່ານຈະຕາຍໄປໃນເບື້ອງຂອງຄວາມບາບ, ແຕ່ວິນຍານຈະດໍາລົງຢູ່ໃນເບື້ອງຂອງຄວາມຊອບທັມ.

¹¹ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຊົງໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເປັນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍສະຖິດຢູ່ໃນທ່ານທັງຫລາຍ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງ

ໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂຶ້ນມາຈາກຕາຍນັ້ນຈະຊົງປຣະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ຮ່າງກາຍທີ່ຜ່ອງຕາຍຂອງທ່ານດ້ວຍ ໂດຍທາງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນທ່ານ.

¹²ເພາະສະນັ້ນ, ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາເປັນໜຶ່ງ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເປັນໜຶ່ງຝ່າຍເນື້ອໜັງທີ່ຈະດໍາເນີນຊີວິດຕາມເນື້ອໜັງ.

¹³ເພາະວ່າຖ້າທ່ານດໍາເນີນຊີວິດຕາມເນື້ອໜັງແລ້ວ, ທ່ານຈະຜ່ອງຕາຍ. ແຕ່ຖ້າໂດຍພຣະວິນຍານ ທ່ານທໍາລາຍການງານຂອງຝ່າຍເນື້ອໜັງນັ້ນເສັຽ, ທ່ານກໍຈະມີຊີວິດຢູ່.

¹⁴ເພາະວ່າຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊົງນໍາພາຜູ້ໃດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.¹⁵ເພາະວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບວິນຍານ

ແຫ່ງການເປັນຂ້າທາດອີກເພື່ອໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມຢ້ານ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ຮັບວິນຍານແຫ່ງການເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງພວກເຮົາເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ "ອັບບາ, ພຣະບິດາ!"

¹⁶ພຣະວິນຍານນັ້ນເປັນພະຍານຮ່ວມກັບວິນຍານຂອງພວກເຮົາວ່າ ພວກເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ.¹⁷ຖ້າພວກເຮົາເປັນລູກແລ້ວ,

ພວກເຮົາກໍເປັນຜູ້ສືບທອດດ້ວຍ, ຄືເປັນຜູ້ສືບທອດຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລະເປັນຜູ້ສືບທອດຮ່ວມກັບພຣະຄຣິດ,

ຖ້າພວກເຮົາທຶນທຸກທໍລະມານດ້ວຍກັນກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າຮາສິດຽວກັນກັບພຣະອົງດ້ວຍ.

¹⁸ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າຄວາມທຸກທໍລະມານໃນປະຈຸບັນບໍ່ຄ່ອຍພົ້ນຈາກເອົາໄປປຽບທຽບກັບພຣະສິນທິຈະຊົງເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໃນອະນາຄົດ.

¹⁹ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງກໍາລັງລໍຄອຍດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງຢ່າງເຕັມລົ້ນໃຫ້ບັນດາບຸດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ.

²⁰ເພາະວ່າທຸກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຜ່ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມອະນິຈິງ. ບໍ່ແມ່ນຕາມໃຈມັກຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຄວບຄຸມຢູ່.

ດ້ວຍມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ແນ່ນອນ²¹ວ່າທຸກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະຝັນຈາກອໍານາດແຫ່ງການເສື່ອມສະຫລາຍ, ແລະຈະໄດ້ເຂົ້າໃນເສລີພາບແຫ່ງກຽດຕິຍົດຂອງບັນດາບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.²²ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງທັງໝົດນັ້ນກໍາລັງຮ້ອງໃຫ້ແລະເຈັບປວດຄືກັບແມ່ຍິງໄດ້ເກີດລູກຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

²³ບໍ່ແມ່ນພຽງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕົວເຮົາເອງດ້ວຍ, ຜູ້ໄດ້ຮັບຫມາກຜົນທຳອິດແຫ່ງພຣະວິນຍານ ຕົວເຮົາກໍຍັງຄວນຄາງຢູ່ພາຍໃນ, ລໍຄອຍການທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ເປັນບຸດ, ຄືການທີ່ຈະຊົງໄຖ່ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາ.²⁴ ເພາະວ່າໂດຍຄວາມຫມັ້ນໃຈນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຝັນ. ແຕ່ວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຫມັ້ນໃຈວ່າຈະເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ພວກເຮົາຍັງເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ໃຜຈະລໍຄອຍດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນເອງເຫັນແລ້ວ?

²⁵ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາຫມັ້ນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຫັນນັ້ນແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍຈະລໍຄອຍດ້ວຍຄວາມອິດທິພົນສຳລັບສິ່ງນັ້ນ.

²⁶ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ພຣະວິນຍານກໍຊົງຊ່ວຍເມື່ອເຮົາອ່ອນກຳລັງດ້ວຍ. ເພາະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຮົາຄວນອະທິຖານແນວໃດ, ແຕ່ພຣະວິນຍານຊົງຊ່ວຍຂໍແທນດ້ວຍການຄຳຄວນຊົງກ່າວເປັນຖ້ອຍຄຳບໍ່ໄດ້.²⁷ ພຣະອົງຜູ້ຊົງສອດສ່ອງໃຈມະນຸດ ກໍຊົງຮູ້ຄວາມຫມາຍຂອງພຣະວິນຍານ, ເພາະວ່າພຣະວິນຍານຊົງອະທິຖານເພື່ອຜູ້ທີ່ເຊື່ອຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

²⁸ພວກເຮົາຮູ້ວ່າສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຫດການທຸກຢ່າງເກີດຂຶ້ນຮ່ວມກັນເພື່ອສົ່ງຜົນດີ, ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບການເອີ້ນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.²⁹ ເພາະວ່າຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮູ້ລ່ວງຫນ້າແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດໄວ້ກ່ອນໃຫ້ເປັນຕາມລັກຊະນະແຫ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະບຸດນັ້ນຈະໄດ້ເປັນບຸດຫົວປີໃນບັນດາອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ.

³⁰ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດໄວ້ກ່ອນນັ້ນ. ພຣະອົງຊົງເອີ້ນມາດ້ວຍ. ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນມານັ້ນ, ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທັມ. ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທັມນັ້ນ, ພຣະອົງກໍຍັງໃຫ້ມີພຣະສະຫງ່າຮາສີດ້ວຍ.

³¹ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້? ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍພວກເຮົາ, ໃຜຈະຂັດຂວາງໄດ້?

³²ພຣະອົງຜູ້ບໍ່ຊົງຫວງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເອງ ແຕ່ປະທານພຣະບຸດນັ້ນເພື່ອເປັນຕົວແທນຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນ, ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນພຣະອົງຈະບໍ່ປະທານສິ່ງສາຣະພັນໃຫ້ພວກເຮົາດ້ວຍກັນກັບພຣະບຸດນັ້ນບໍ່?

³³ໃຜຈະກ່າວຫາຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້? ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຄົນຊອບທັມແລ້ວ.³⁴ ໃຜຈະເປັນຜູ້ລົງໂທດອີກ? ພຣະອົງຊົງປົກຄອງຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າໃນທີ່ປະທັບອັນມີກຽດ, ແລະ ພຣະອົງກໍເປັນຜູ້ຊົງອະທິຖານຂໍເພື່ອພວກເຮົາດ້ວຍ.

³⁵ແລ້ວໃຜຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຂາດຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເຈົ້າໄດ້? ຈະເປັນຄວາມທຸກ, ຫລືຄວາມຍາກລຳບາກ, ຫລືການຂົ່ມເຫັງ, ຫລືຄວາມອຶດຫິວ, ຫລືການເປື່ອຍກາຍ, ຫລືພິພິດພິດຕະຣາຍ, ຫລືການຖືກຄົມດາບບໍ່?³⁶ ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ເພາະເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະອົງທັງຫລາຍຈຶ່ງຖືກຂ້າຫມົດມີຈົນຄຳແລະຖືກນັບວ່າເປັນແກ່ສາຫລັບເອົາໄປຂ້າ."

³⁷ໃນເຫດການທັງຫມົດນີ້ ພວກເຮົາມີຊັບເຫລືອລົ້ນໂດຍທາງພຣະອົງຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາທັງຫລາຍ.³⁸ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າແມ່ນແຕ່ຄວາມຕາຍ, ຫລືຊີວິດ, ຫລືບັນດາເຫວະດາ, ຫລືຜູ້ປົກຄອງ, ຫລືສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້, ຫລືສິ່ງທີ່ຈະມາໃນອະນາຄົດ, ຫລືອິດເດດທັງຫລາຍ,³⁹ ຫລືຄວາມສູງ, ຫລືຄວາມເລິກ, ຫລືສິ່ງອື່ນໆທີ່ຊົງສ້າງແລ້ວນັ້ນ, ຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຂາດຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້.

9 ¹ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າຄວາມຈິງໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕົວະ, ແລະ

ຈິດສຳນຶກຜິດຊອບຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານກັບຂ້າພະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າ,²ວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດໃນໃຈຢູ່ສະເຫມີ.

³ເພາະຂ້າພະເຈົ້າປາຖນາໃຫ້ຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງຖືກສາບແຊ່ງ ແລະ ຕັດຂາດຈາກພຣະຄຣິດເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄືເຊື້ອຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕາມເນື້ອຫນັງ.⁴ ພວກເຂົາເປັນຄົນອິສະຣາເອນ. ເຊິ່ງໄດ້ຮັບສິດໃຫ້ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຫັນພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຮັບພັນທະສັນຍາຕ່າງໆ, ແລະຂອງປະທານແຫ່ງກິດບັນຍັດ, ລວມທັງການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ພັນທະສັນຍາຕ່າງໆ.⁵ ອີກທັງບັນພະບຸຣຸດກໍເປັນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ ແລະ

ພຣະຄຣິດເຈົ້າກໍມາຈາກພວກເຂົາໂດຍທາງເນື້ອຫນັງຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າເຫນືອສິ່ງທັງປວງ. ຂໍໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບການສັນຮະສິນເປັນນິດ. ອາແມນ.

⁶ແຕ່ບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫລົ້ມເຫລວໄປ. ເພາະວ່າບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນອິສະຣາເອນນັ້ນ ຈະເປັນຄົນອິສະຣາເອນແທ້ຈິງ.

⁷ແລະບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ຈະເປັນບຸດທີ່ແທ້ຈິງຂອງທ່ານ. ແຕ່, "ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານຈະໄດ້ຮັບການເອີ້ນຜ່ານທາງອີຊາກ."

⁸ນັ້ນຄື, ຄົນທີ່ເປັນບຸດຂອງເນື້ອຫນັງບໍ່ແມ່ນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ບຸດຂອງພຣະສັນຍານັ້ນຈະຖືວ່າເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍໄດ້.⁹ ເພາະພຣະສັນຍາມີດັ່ງນີ້ຄື:

"ໃນເວລານີ້ເຮົາຈະມາ, ແລະນາງຊາຣາຈະມີບຸດຊາຍ."

¹⁰ບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນເວລາຕໍ່ມານາງເລເບກາກໍໄດ້ຖືພາກັບຜູ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງດ້ວຍ, ຄືອີຊາກບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາ¹¹ເພາະວ່າບຸດນັ້ນຍັງບໍ່ໄດ້ເກີດມາ ແລະ ຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດຕິຫລືຊົວ, ເພື່ອວ່າພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕາມການເລືອກນັ້ນຈະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່, ບໍ່ແມ່ນເພາະການປະຕິບັດ, ແຕ່ເປັນເພາະພຣະອົງ ຊົງເອີ້ນ¹²ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ນາງນັ້ນວ່າ, "ອ້າຍຈະບິວລະບັດນ້ອງ."¹³ ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ: "ຢາໂຄບນັ້ນເຮົາຮັກ, ແຕ່ເອຊາວເຮົາຊັງ."

¹⁴ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະເວົ້າແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ຍຸດຕິທັມ ບໍ່? ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນເລີຍ.¹⁵ ເພາະພຣະອົງເວົ້າກັບໂມເຊວ່າ, "ເຮົາປະສົງຈະກາຣຸນາໃຜ ເຮົາກໍຈະກາຣຸນາຄົນນັ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະເມດຕາໃຜ ເຮົາກໍຈະເມດຕາຕໍ່ຄົນນັ້ນ."¹⁶ ເພາະສະນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຕັ້ງໃຈ ຫລື ຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເປັນເພາະພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງສຳແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ.

¹⁷ເພາະມີຂໍ້ພຣະຄັມພິທີກ່າວເຖິງຟາໂຣວ່າ, "ເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້ເອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຍົກເຈົ້າຂຶ້ນ, ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະສຳແດງອິດທານພາບຂອງເຮົາໃຫ້ປະ ກົດໃນຕົວທ່ານ, ແລະເພື່ອໃຫ້ນາມຊື່ຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການປະກາດໄປທົ່ວໂລກ."¹⁸ ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຊົງກາຣຸນາຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງປະສົງຈະກະຣຸນາ, ແລະ ຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງປະສົງໃຫ້ມີໃຈແຂງກະຕ້າງນັ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະຊົງໃຫ້ມີໃຈແຂງກະຕ້າງ.

¹⁹ທ່ານກໍຈະເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຍັງຊົງຕິດຽນ ເພາະໃຜຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້?"²⁰ ໃນທາງກົງກັນຂ້ວາມ, ມະນຸດເອີຍ, ທ່ານເປັນໃຜທີ່ຈະໄດ້ຕອບກັບພຣະເຈົ້າ? ສິ່ງທີ່ຖືກປັນຈະເວົ້າແກ່ຜູ້ປັນໄດ້ບໍ່? "ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງປັນຂ້າພະເຈົ້າແບບນີ້?"²¹ ສ່ວນ ຂ່າງປັນຫມັ້ນບໍ່ມີສິດເຫນືອດິນກ່ອນດຽວກັນໃນການທີ່ຈະເອົາມາປັນເປັນພາຊະນະທີ່ໃຊ້ໃນໂອກາດພິເສດອັນຫນຶ່ງ, ແລະໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນອີກອັນຫນຶ່ງບໍ່?

²²ແລ້ວຖ້າພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ປະສົງຈະສຳແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຫ້ອິດເດດຂອງພຣະອົງປະກົດນັ້ນ, ໄດ້ຊົງອິດກັນພຣະທັຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ ພາຊະນະແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ ເຊິ່ງໄດ້ກະກຽມໄວ້ສຳຫລັບຄວາມຈິບຫາຍ?²³ ຖ້າພຣະອົງຊົງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະສະຫງ່າຮາສີອັນອຸ ດົມຂອງພຣະອົງປາກົດແກ່ບັນດາພາຊະນະແຫ່ງພຣະເມດຕາ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກະກຽມໄວ້ກ່ອນສຳລັບກຽດຕິຍົດນັ້ນ?²⁴ ແລ້ວຖ້າພຣະອົງຊົງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອ ພວກເຮົາ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນດ້ວຍ, ບໍ່ແມ່ນຈາກບັນດາຊາວຢິວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈາກບັນດາຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ.

²⁵ດັງທີ່ພຣະອົງກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄັມພິ ໂຮເສອາ ວ່າ "ເຮົາຈະເອີ້ນຄົນຂອງເຮົາ ເຊິ່ງໃນອະດີດບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນຂອງເຮົາ, ແລະຄົນທີ່ເປັນທີ່ຮັກ ເຊິ່ງໃນອະດີດບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮັກ."²⁶ ແລະຈະເປັນແບບນັ້ນໃນບ່ອນທີ່ຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ພວກທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ແມ່ນຄົນຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ,' ຢູ່ທີ່ນັ້ນເອງ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຊື່ວ່າເປັນ 'ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.'

²⁷ເອຊາຢາ ໄດ້ຮ້ອງປະກາດກ່ຽວກັບອິສະຣາເອນວ່າ, "ຖ້າຈຳນວນຂອງບັນດາ

ບຸດແຫ່ງອິສະຣາເອນເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍຄືດັ່ງເມັດຊາຍໃນທະເລແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ຈະຜົນກໍມີໜ້ອຍ,²⁸ ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເປັນໄປ ຕາມພຣະຄໍາສັ່ງ. ຂອງພຣະອົງທັງຫມົດຢ່າງໄວວາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,"²⁹ ແລະຕາມທີ່ ເອຊາຢາ ໄດ້ກ່າວໄວ້ລ່ວງໜ້າວ່າ, "ຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມ ໂຍທາບໍ່ໄດ້ຊົງເຫລືອເຊື້ອສາຍໄວ້ໃຫ້ຂ້າພຣະເຈົ້າເລີຍ, ພວກທ່ານຈະເປັນຄືເມືອງໂຊໂດມ, ແລະ ເມືອງໂກໂມຣາ."

³⁰ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ພວກທ່ານຈະເວົ້າແນວໃດ? ຈະວ່າພວກຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມຊອບທັມ, ກໍຍັງໄດ້ຮັບຄວາມຊອບທັມ, ຄືຄວາມຊອບທັມທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍຄວາມເຊື່ອ.³¹ ແຕ່ອິສະຣາເອນເຊິ່ງໄດ້ສະແຫວງຫາກິດບັນຍັດແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ, ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນລູກຕາມກິດບັນຍັດນັ້ນ.

³²ເພາະອັນໃດ? ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາໂດຍຄວາມເຊື່ອ, ແຕ່ໂດຍການປະຕິບັດ. ພວກເຂົາລົມລົງເທິງກ້ອນຫີນທີ່ເຮັດໃຫ້ສະດຸດນັ້ນ,

³³ດັງທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ເບິ່ງແມ່ ຂ້າພຣະເຈົ້າວາງຫີນກ້ອນໜຶ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສະດຸດ ແລະ ຫີນອີກກ້ອນໜຶ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຮ້າຍໃນຊີເອນ.

ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ."

10 ¹ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ຄວາມປາຖນາໃນໃຈຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ ແລະຄໍາອ້ອນວອນຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກໍເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ພວກ ທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມຜົນ.² ເພາະຂ້າພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຕາມຄວາມຮູ້.

³ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະຕັ້ງຄວາມຊອບທັມຂອງຕົນເອງຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມ ຢູ່ໃນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁴ເພາະວ່າພຣະຄຣິດເຈົ້າຊົງເຮັດຕາມກິດບັນຍັດໄດ້ຢ່າງສົມບູນຄົບຖ້ວນທຸກປະການ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໄດ້ຮັບຄວາມຊອບທັມ.

⁵ເພາະໂມເຊໄດ້ຂຽນເລື່ອງຄວາມຊອບທັມທີ່ມາຈາກກິດບັນຍັດ: "ຄົນທີ່ປະພຶດ

ຕາມຄວາມຊອບທັມແຫ່ງກິດບັນຍັດກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ໂດຍຄວາມຊອບທັມນັ້ນ."

⁶ແຕ່ຄວາມຊອບທັມທີ່ມາຈາກຄວາມເຊື່ອວ່າດັ່ງນີ້ຄື, "ຢາເວົ້າໃນໃຈຂອງທ່ານເອງວ່າ, 'ໃຜຈະຂຶ້ນໄປເທິງສະຫວັນ?' (ນັ້ນຄືຈະເຊື່ອເຊັ່ນພຣະຄຣິດລົງມາ);

⁷ແລະຢາເວົ້າວ່າ, 'ໃຜຈະລົງໄປໃນທີ່ຄວາມເລິກ?'" (ນັ້ນຄືຈະເຊື່ອເຊັ່ນພຣະຄຣິດເຈົ້າຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ).

⁸ແຕ່ຄວາມຊອບທັມວ່າແນວໃດ? "ຖ້ອຍຄໍານັ້ນຢູ່ໃກ້ທ່ານ, ໃນປາກຂອງທ່ານ ແລະ ໃນໃຈຂອງທ່ານ." ນັ້ນຄືຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ, ຫຼືພວກເຮົາທັງ ຫລາຍໄດ້ປະກາດຢູ່.⁹ ເພາະຖ້າວ່າທ່ານຈະຍອມຮັບດ້ວຍປາກຂອງທ່ານວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະເຊື່ອໃນໃຈຂອງທ່ານວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ພຣະອົງຄົນມາຈາກຕາຍ, ທ່ານຈະຜົນ.¹⁰ ເພາະວ່າການທີ່ມະນຸດເຊື່ອດ້ວຍໃຈກໍນຳໄປສູ່ຄວາມຊອບທັມ, ແລະການທີ່ຍອມຮັບດ້ວຍປາກກໍນຳໄປສູ່ຄວາມຜົນ.

¹¹ເພາະຂ້າພຣະຄັມພິກ່າວວ່າ, "ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ."¹² ເພາະວ່າບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຊາວຢິວ ແລະ ຊາວກຣີກ. ດ້ວຍວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວກັນຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທຸກຄົນ, ແລະປະທານຢ່າງສົມບູນໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະອົງ.

¹³ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຜົນ.

¹⁴ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຈະຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງຂອງພຣະອົງຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ ແນວໃດ? ແລະເມື່ອບໍ່ມີຜູ້ປະກາດພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິນໄດ້ແນວໃດ?¹⁵ ແລະຖ້າບໍ່ມີໃຜສົ່ງພວກເຂົາໄປ, ພວກເຂົາຈະປະກາດໄດ້ແນວໃດ? ຕາມ ທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ຕີນຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດແຫ່ງສິ່ງປະເສີດຊ່າງ ງົດງາມແທ້ນັ້ນ!"

¹⁶ແຕ່ບໍ່ແມ່ນວ່າພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ສົນໃຈຝັງຂ່າວປະເສີດນັ້ນ. ເພາະ ເອຊາຢາ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຜຈະໄດ້ເຊື່ອໃນ ສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຍິນຈາກຂ້າພຣະເຈົ້າ?"¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມເຊື່ອເກີດຂຶ້ນຈາກການໄດ້ຍິນ, ແລະການໄດ້ຍິນເກີດຂຶ້ນໂດຍການປະກາດພຣະຄຣິດ.

¹⁸ແຕ່ຂ້າພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, "ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ່?" ໄດ້ຍິນ, ຢ່າງແນ່ນອນທີ່ສຸດ. "ສຽງຂອງພວກເຂົາໄດ້ກະຈາຍອອກໄປທົ່ວໂລກ, ແລະຖ້ອຍຄໍາຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ປະກາດອອກໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງປາຍແຜ່ນດິນໂລກ."

¹⁹ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພຣະເຈົ້າກ່າວອີກວ່າ, "ອິສະຣາເອນບໍ່ຮູ້ບໍ່?" ໃນຕອນທຳອິດໂມເຊກ່າວວ່າ, "ຂ້າພຣະ ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອິດສາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຊົນຊາດ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານໂກດແຄ້ນ." ດ້ວຍຊົນຊາດທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ,

²⁰ແລ້ວ ເອຊາຢາ ກໍາທົງຈະກ່າວວ່າ, "ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຂ້າພຣະເຈົ້າ. ໄດ້ເຫັນຂ້າພຣະເຈົ້າ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກາດຕໍ່ຄົນເຫລົ່າ ນັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖາມຫາຂ້າພຣະເຈົ້າ."²¹ ແຕ່ທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ອິສະລາເອນວ່າ, "ຕະຫລອດທັງວັນ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ມີຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າອອກໄປຫາຜູ້ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງ ແລະ ດີດ້ານ."

11 ¹ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ຂ້າພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, ພຣະເຈົ້າຊົງປະຕິເສດຄົນຂອງພຣະອົງແລ້ວບໍ່? ຂໍຢາໃຫ້ເປັນແບບນັ້ນເລີຍ. ເພາະຂ້າພຣະເຈົ້າເອງ ກໍເປັນຄົນອິສະຣາເອນ, ເຊິ່ງແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ໃນເຜົາເປັນຢາມິນ.² ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງປະຕິເສດຄົນຂອງພຣະອົງ, ຫຼືພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ ກ່ອນແລ້ວ. ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະຄັມພິກ່າວເຖິງ ເອລີຢາ ວ່າແນວໃດ, ທ່ານໄດ້ກ່າວຫາຄົນອິສະຣາເອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ?"³ "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາທຳລາຍແທ້ນບູຊາຂອງພຣະອົງ. ເຫລືອຂ້າພຣະອົງພຽງຄົນດຽວ, ແລະພວກເຂົາຊອກຫາວິທີທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພຣະອົງ."

⁴ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕອບລາວວ່າແນວໃດ? "ເຮົາໄດ້ສະຫງວນຄົນໄວ້ສຳລັບເຮົາເຈັດພັນຄົນ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ກາຍໄຫວ້ພຣະບາອານ."⁵ ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ໃນປະຈຸບັນນີ້, ຍັງມີຄົນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ໂດຍພຣະຄຸນ.

⁶ແຕ່ຖ້າເປັນໂດຍພຣະຄຸນ, ກໍບໍ່ໄດ້ເປັນໂດຍການປະຕິບັດອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຄຸນກໍຈະບໍ່ແມ່ນພຣະຄຸນອີກຕໍ່ໄປ.⁷ ຖ້າຢ່າງນັ້ນຈະວ່າແນວໃດ? ສິ່ງທີ່ຄົນອິສະຣາເອນສະແຫວງຫາ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບ, ແຕ່ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກນັ້ນເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບ, ແລະຄົນອື່ນທີ່ເຫລືອກໍມີໃຈແຂງກະດ້າງໄປ.

⁸ຕາມທີ່ມີການຂຽນໄວ້ວ່າ: "ພຣະເຈົ້າຈະປະທານໃຈທີ່ອ່ອນເພີງ, ຕາທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະຫູທີ່ບໍ່ໄດ້ຍິນແກ່ພວກເຂົາ, ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້."

⁹ແລະດາວິດກ່າວວ່າ, "ໃຫ້ໄຫວ້ອາຫານຂອງເຂົາເປັນຕາຫນ່າງກັບດັກທ່ອນຫີນທີ່ເຮັດໃຫ້ສະດຸດ, ແລະເປັນສິ່ງທີ່ຕອບແທນພວກເຂົາ.

¹⁰ໃຫ້ຕາຂອງພວກເຂົາມືດໄປເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະໃຫ້ຫລັງຂອງພວກເຂົາກົງລົງຢູ່ສະເຫມີ."

¹¹ຂ້າພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, "ພວກເຂົາສະດຸດຈົນລົມລົງບໍ່?" ຂໍຢາໃຫ້ເປັນແບບນັ້ນເລີຍ. ແຕ່, ຄວາມຫລົ້ມເຫລວຂອງພວກເຂົານັ້ນ, ເປັນເຫດໃຫ້ຄວາມຜົນ ມາເຖິງພວກຕ່າງຊາດ, ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອິດສາ.¹² ຖ້າຄວາມຫລົ້ມເຫລວຂອງພວກເຂົານັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ຫົວໂລກໄດ້ຮັບຄວາມສົມບູນ,

ແລະຖ້າຄວາມຝ່າຍແພ້ຂອງພວກເຂົາ ເປັນເຫດໃຫ້ພວກຕ່າງຊາດໄດ້ຮັບຄວາມສົມບູນແລ້ວ, ຖ້າພວກເຂົາທັງຫມົດໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມດ້ວຍ ຈະດີຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ອີກເທົ່າໃດຫນ້າ?

¹³ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວແກ່ພວກທ່ານທີ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ, ຕາບເທົາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນອັກຄະສາວິກມາຍັງຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຍິກຍັງຜັນທະກິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁴ບາງທີຂ້າພະເຈົ້າອາດເຮັດໃຫ້ຜີນ້ອງຮ່ວມຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າອິດສາ. ບາງທີພວກເຮົາອາດຈະໄດ້ຊ່ວຍບາງຄົນໃຫ້ຜີນ.

¹⁵ເພາະວ່າຖ້າການທີ່ພວກຊາວອິສະຣາເອນຖືກປະຕິເສດ ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທັງໝົດກັບມາຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າ, ການທີ່ພຣະອົງຊົງຮັບເຂົາກັບມາອີກຄັ້ງນັ້ນ ຄືກັບວ່າເຂົາໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະກັບມາມີຊີວິດອີກຄັ້ງ.¹⁶ຖ້າໄດ້ມີການສະຫງວນແປງດິບໄວ້ເພື່ອຖວາຍຜົນທຳອິດ, ແປງດິບທັງຫມົດກໍ່ເປັນຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ແລະຖ້າໄດ້ມີການສະຫງວນຮາກໄວ້ເພື່ອຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ, ກິ່ງທັງຫມົດກໍ່ເປັນຂອງພຣະອົງດ້ວຍ.

¹⁷ແຕ່ຖ້າບາງກິ່ງຖືກຫັກອອກແລ້ວ, ແລະຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງນຳທ່ານ, ທີ່ເປັນກິ່ງຫມາກກອກປ່າມາຕໍ່ໄວ້ແທນກິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະຖ້າທ່ານໄດ້ຮັບນ້ຳລ້ຽງຈາກຮາກຕົ້ນຫມາກກອກທີ່ອຸດົມສົມບູນນັ້ນຮ່ວມກັບກິ່ງອື່ນໆແລ້ວ,¹⁸ກໍ່ຢ່າອວດດີຕໍ່ກິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຖ້າທ່ານອວດດີ, ຢ່າລືມວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ລ້ຽງຮາກນັ້ນ, ແຕ່ຮາກຕ່າງຫາກທີ່ລ້ຽງທ່ານ.

¹⁹ທ່ານອາດຈະເວົ້າວ່າ, "ກິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຖືກຫັກອອກເພື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກຕໍ່ເຂົ້າແທນທີ່."²⁰ຖືກແລ້ວ. ພວກເຂົາຖືກຫັກອອກກໍ່ເພາະບໍ່ເຊື່ອ, ແຕ່ທີ່ທ່ານຍຶດຫມັ້ນຢູ່ຢ່າງຫມັ້ນຄົງໄດ້ເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານເຫລົ່ານັ້ນ. ຢ່າໂອ້ອວດໄປ, ແຕ່ຈົ່ງຢ້ານກົວ.

²¹ເພາະວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລະເວັ້ນກິ່ງເກົ່າຈາກທີ່ມະຊາດເຫລົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງກໍ່ຈະບໍ່ລະເວັ້ນທ່ານເຊັ່ນກັນ.

²²ເຫດສະນັ້ນ, ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງ, ທັງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມເຄັ່ງຄັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ອີກດ້ານຫນຶ່ງ, ພຣະອົງຊົງເຄັ່ງຄັດກັບພວກຢືດທີ່ຫລົງຜິດໄປ. ແຕ່ໃນອີກດ້ານຫນຶ່ງ, ພຣະອົງຊົງເມດຕາຕໍ່ທ່ານ, ຖ້າທ່ານຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານກໍ່ຈະຖືກຕັດອອກດ້ວຍ.

²³ອີກປະການຫນຶ່ງຄື, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຍອມຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຕໍ່ໄປ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະໄດ້ຮັບການເຊື່ອມຕໍ່ກັບເຂົາໄປໃຫມ່.

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດເຊື່ອມຕໍ່ກັບພວກເຂົາອີກຄັ້ງໄດ້.²⁴ເພາະວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຕັດທ່ານອອກຈາກຕົ້ນຫມາກກອກເຫດທີ່ມະຊາດ, ແລະຊົງນຳມາຕໍ່ກັບຕົ້ນຫມາກກອກພັນດີ, ເຊິ່ງຜິດທີ່ມະຊາດແລ້ວ ການທີ່ຈະເອົາພວກຢືດເຫລົ່ານັ້ນ, ເຊິ່ງເປັນງ່າເຕີມຕາມທີ່ມະຊາດເຂົ້າມາຕໍ່ກັບເຂົາໄປໃນຕົ້ນຂອງມັນເອງ, ຈະເປັນເລື່ອງງ່າຍກວ່ານັ້ນຫລາຍເທົ່າໃດ?

²⁵ຜີນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມອັນເລິກລັບນີ້, ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ບໍ່ອວດຮູ້ຄວາມເລິກລັບນີ້ ຄືສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຊົນຊາດອິສະຣາເອນ, ຈະມີໃຈແຂງກະດ້າງໄປຈົນກ່ວາຄົນຕ່າງຊາດຈະໄດ້ເຂົ້າມາຄົບຕາມຈຳນວນ.

²⁶ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ ຊົນຊາດອິສະຣາເອນທັງຫມົດກໍ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຝັນ, ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ: "ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜີນຈະສະເດັດມາຈາກພູເຂົາຊີໂອນ. ພຣະອົງຈະກຳຈັດຄວາມຊົ່ວອອກໄປຈາກຢາໂຄບ,²⁷ ແລະມີຈະເປັນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບພວກເຂົາ, ເມື່ອເຮົາຈະໃຫ້ອະພິຍໄທດບາບຂອງພວກເຂົາ."

²⁸ໃນອີກດ້ານຫນຶ່ງ ເລື່ອງຂ່າວປະເສີດນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພວກທ່ານ.

ແຕ່ໃນອີກດ້ານຫນຶ່ງຕາມການຊົງເລືອກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ, ພວກເຂົາເປັນທີ່ຮັກເນື່ອງຈາກບັນພະບຸຣຸດທັງຫລາຍ.²⁹ເພາະວ່າຂອງປະທານ ແລະ ການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ມີປັດຽນແປງ.

³⁰ໃນອະດີດພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ດຽວນີ້ໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາເພາະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ.³¹ໃນທ່ານອາດຽວກັນ, ບັດນີ້ຊາວຢືດເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງ. ຜົນກໍ່ຄືພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາໂດຍພຣະເມດຕາທີ່ໄດ້ຊົງສຳແດງແກ່ພວກທ່ານ.

³²ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະໄດ້ສຳແດງພຣະເມດຕາແກ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍທຸກຄົນ.

³³ໄອ້, ພຣະສະເຕີບັນຍາ ແລະ ຄວາມຮອບຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເລິກເຊິ່ງຫລາຍປານໃດ! ຂໍຕັດສິນຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍ່ເຫລືອທີ່ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້, ແລະທາງຂອງພຣະອົງກໍ່ເຫລືອທີ່ຈະຄົ້ນພົບໄດ້!³⁴ເພາະວ່າຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ຫລືໃຜສາມາດເປັນທີ່ປຶກສາຂອງພຣະອົງໄດ້?

³⁵ຫລືຜູ້ໃດໄດ້ມອບຫຍັງແດ່ແກ່ພຣະເຈົ້າກ່ອນ, ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຕອບແທນເຂົາ?"³⁶ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທັງຫມົດມາຈາກພຣະອົງໂດຍພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອພຣະອົງ. ຂໍພຣະສິຣິຈົງມີແດ່ພຣະອົງສືບໄປເປັນນິດ. ອາແມນ.

12 ¹ດ້ວຍເຫດນີ້, ຜີນ້ອງທັງຫລາຍ, ໂດຍເຫັນແກ່ພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້ອນວອນທ່ານທັງຫລາຍ, ໃຫ້ຖວາຍຕົວຂອງພວກທ່ານແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ມີຊີວິດບໍ່ຮິສຸດ ແລະເປັນທີ່ພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ

ນິແມ່ນການຮັບໃຊ້ທີ່ເຫມາະສົມຂອງທ່ານ.²ຢ່າປະພຶດຕາມຢ່າງຄົນໃນໂລກນີ້, ແຕ່ຈົ່ງຮັບການປ່ຽນແປງຈິດໃຈໃຫມ່.

ເພື່ອທີ່ວ່າຕົວຂອງທ່ານຈະໄດ້ປ່ຽນແປງໄປດ້ວຍ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ວ່າສິ່ງໃດດີ, ສິ່ງໃດເປັນທີ່ພຣະທັຍ,

ແລະສິ່ງໃດເປັນພຣະປະສົງອັນສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວໂດຍພຣະຄຸນທີ່ປະທານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ. ທຸກຄົນໃນພວກທ່ານບໍ່ຄວນຄິດຖືຕົວເກີນກວ່າທີ່ຕົນຄວນຈະຄິດ. ແຕ່ຈົ່ງ, ຄິດຢ່າງສະຫລາດຮອບຄອບໃຫ້ສົມກັບຂະໜາດ, ຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ທ່ານແຕ່ລະຄົນ.

⁴ເພາະວ່າພວກເຮົາມີອະໄວຍະວະຫລາຍຢ່າງໃນຮ່າງກາຍດຽວນີ້, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນອະໄວຍະວະທັງຫມົດມີຫນ້າທີ່ຄືກັນ.⁵ໃນທ່ານອາດຽວກັນ, ພວກເຮົາຫຼາຍຄົນກໍ່ເປັນຮ່າງກາຍດຽວໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ແລະຕ່າງກໍ່ເປັນອະໄວຍະວະຂອງກັນແລະກັນຢ່າງນັ້ນ.

⁶ພວກເຮົາທຸກຄົນມີຂອງປະທານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຕາມພຣະຄຸນທີ່ໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ຖ້າຂອງປະທານຂອງຄົນຫນຶ່ງຄືການເຜີຍພຣະທັມ, ກໍ່ຈົ່ງເຮັດຕາມສັດສ່ວນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ. ຖ້າຂອງປະທານຂອງຄົນຫນຶ່ງຄືການຮັບໃຊ້, ກໍ່ໃຫ້ເຂົາຮັບໃຊ້.

ຖ້າຄົນຫນຶ່ງມີຂອງປະທານແຫ່ງການສິດສອນ, ກໍ່ໃຫ້ເຂົາສອນ.⁷ຖ້າຂອງປະທານຂອງຄົນຫນຶ່ງຄືການຫນຸນໃຈ, ກໍ່ໃຫ້ເຂົາຫນຸນໃຈ.

ຖ້າຂອງປະທານຂອງຄົນຫນຶ່ງຄືການໃຫ້, ກໍ່ຈົ່ງໃຫ້ດ້ວຍໃຈກ້ວາງຂວາງ. ຖ້າຂອງປະທານຂອງຄົນຫນຶ່ງຄືການນຳ, ກໍ່ຈົ່ງນຳດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່.

ຖ້າຂອງປະທານຂອງຄົນຫນຶ່ງຄືການສະແດງຄວາມເມດຕາ, ກໍ່ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍໃຈຍິນດີ.

⁸ຂໍໃຫ້ຄວາມຮັກປາສະຈາກຄວາມເສແສ້ງ. ຈົ່ງກຽດຊັງສິ່ງທີ່ຊົງ; ຈົ່ງຍຶດຫມັ້ນໃນສິ່ງທີ່ດີ.¹⁰ໃນເລື່ອງຄວາມຮັກແບບຜີນ້ອງນັ້ນ,

ຈົ່ງຮັກແພງເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ໃນເລື່ອງກຽດນັ້ນ, ຈົ່ງໃຫ້ກຽດເຊິ່ງກັນແລະກັນ.

¹¹ໃນເລື່ອງຄວາມດູຫມັ້ນນັ້ນ, ຈົ່ງຢ່າລັງເລໃຈ. ໃນເລື່ອງພຣະວິນຍານນັ້ນ, ຈົ່ງມີໃຈກະຕືລົ້ນ. ໃນເລື່ອງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ, ຈົ່ງຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

¹²ຈົ່ງຊົມຊືມຢືນດີໃນຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ທ່ານມີຕໍ່ອະນາຄົດ. ຈົ່ງອິດທິນໃນຄວາມຍາກລຳບາກຂອງທ່ານ. ຈົ່ງສືບຕໍ່ອະທິຖານ.

¹³ຈົ່ງຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ. ພະຍາຍາມຕ້ອນຮັບຄົນແປກຫນ້າໃຫ້ດີທີ່ສຸດ.

¹⁴ຈົງອວຍພອນຄົນທີ່ຂົມເຫັງທ່ານ; ຈົງອວຍພອນ ແລະ ຢາດ່າກັນເລີຍ.¹⁵ຈົງຊົມຊົມຍິນດີກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຊົມຊົມຍິນດີ; ຈົງຮ້ອງໄຫ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮ້ອງໄຫ້.¹⁶ຈົງເປັນນ້ຳຫນຶ່ງໃຈດຽວກັນ. ຢາຄິດໃນທາງທີ່ໄອ້ອວດ, ແຕ່ຈົງຍອມຮັບເອົາຄົນທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍກ່ວາ. ຢາຄິດວ່າຕົນເອງສະຫລາດ.

¹⁷ຢາເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຕອບແທນຕໍ່ຜູ້ໃດເລີຍ. ຈົງເຮັດສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍຕາຂອງທຸກຄົນ.¹⁸ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃນຂອບເຂດເລື່ອງນີ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບທ່ານ. ມີຊີວິດສະຫງົບສຸກກັບທຸກໆຄົນ.

¹⁹ທ່ານຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພວກເຮົາ, ຢາແກ້ແຄ້ນເອງເລີຍ, ແຕ່ຈົງມອບໄວ້ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງພິພາກສາລົງໂທດ. ເພາະມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ." "ການແກ້ແຄ້ນເປັນທຸລະຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະຕອບແທນເອງ,"²⁰ແຕ່ຖ້າສັດຕູຂອງທ່ານຫົວ, ຈົງໃຫ້ອາຫານລາວກິນ. ຖ້າລາວຫົວນ້ຳ, ຈົງໃຫ້ນ້ຳລາວດື່ມ. ເພາະວ່າຖ້າທ່ານເຮັດແບບນີ້ ທ່ານຈະສຸມຖ່ານໄພທີ່ລຸກຢູ່ໄວ້ເທິງຫົວຂອງລາວ.²¹ຢາໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເອົາຊະນະທ່ານໄດ້, ແຕ່ຈົງເອົາຊະນະຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມດີ.

13 ¹ໃຫ້ທຸກຄົນຍອມເຊື່ອຝັງຜູ້ທີ່ມີອຳນາດປົກຄອງ, ເພາະວ່າບໍ່ມີອຳນາດໃດເລີຍທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລະອຳນາດທີ່ມີຢູ່ນັ້ນໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໂດຍພຣະເຈົ້າ.²ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານອຳນາດນັ້ນກໍ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານນັ້ນຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດ.

³ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ປົກຄອງນັ້ນບໍ່ເປັນຕາຢ້ານສຳຫລັບຄົນທີ່ເຮັດຄວາມດີ, ແຕ່ເປັນຕາຢ້ານສຳຫລັບຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ. ທ່ານຕ້ອງການຈະບໍ່ຮູ້ສຶກຢ້ານຜູ້ມີອຳນາດບໍ່? ຈົງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ດີ, ແລະທ່ານຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກຜູ້ມີອຳນາດນັ້ນ.

⁴ເພາະວ່າເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ທ່ານໄດ້ຜັນປະໂຫຍດ. ແຕ່ຖ້າທ່ານເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວ, ຈົງຢ້ານເຖິດ. ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກດາວໄວ້ລ້າ ໆ. ແຕ່ເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງກໍ່ຄືຜູ້ແກ້ແຄ້ນໂທດບາບທີ່ມີໃນທຸກຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ. ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຕ້ອງເຊື່ອຝັງຜູ້ປົກຄອງ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຢ້ານການລົງໂທດພຽງຢ່າງດຽວ, ແຕ່ຍ້ອນຈິດສຳນຶກຜິດແລະຊອບດ້ວຍ.

⁶ດ້ວຍເຫດນີ້ ທ່ານຈົງຕ້ອງໄດ້ເສັຽພາສີດ້ວຍ. ເພາະວ່າຜູ້ມີອຳນາດນັ້ນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ເຮັດຫນ້າທີ່ນີ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

⁷ຈົງຈ່າຍໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນຕາມທີ່ທ່ານຕ້ອງຈ່າຍໃຫ້ພວກເຂົາ: ຄົນພາສີແກ່ຄົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບພາສີ; ຄ່າທຳນຽມແກ່ຄົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄ່າທຳນຽມ; ຄວາມຢ້ານກົວແກ່ຄົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມຢ້ານກົວ; ໃຫ້ກຽດແກ່ຄົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບກຽດ.

⁸ຢາເປັນຫນຶ່ງໃດຕໍ່ໃຜເລີຍ, ນອກຈາກຄວາມຮັກຕໍ່ກັນ ແລະກັນ. ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ຮັກເພື່ອນບ້ານໄດ້ເຮັດຕາມກົດບັນຍັດຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ.⁹ຂໍ້ທີ່ວ່າ "ຢາຫລິ້ນຊູ້, ຢາຂ້າຄົນ, ຢາລັກຊັບ, ຢາໂລບ," ແລະຖ້າມີພຣະບັນຍັດອື່ນໆນຳແລ້ວ, ກໍ່ຈະສະຫລຸບໄດ້ໃນປະໂຫຍກນີ້ຄື: "ຈົງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົນເອງ."¹⁰ ຄວາມຮັກບໍ່ເປັນອັນຕະຣາຍຕໍ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຮັກຈົງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ກົດບັນຍັດສົມບູນ.

¹¹ດ້ວຍເຫດນີ້, ທ່ານຄວນຮູ້ເວລາ, ວ່ານີ້ເປັນເວລາທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງຕື່ນຈາກຫລັບນອນແລ້ວ. ເພາະວ່າຄວາມຝັນຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ກວ່າຕອນທີ່ພວກເຮົາເລີ່ມເຊື່ອແລ້ວ.¹²ເວລານີ້ເດັກຫລາຍແລ້ວ, ແລະຕອນເຊົ້າກຳລັງໃກ້ເຂົ້າມາ. ດັ່ງນັ້ນ ໃຫ້ພວກເຮົາປະຖິ້ມການງານແຫ່ງຄວາມມືດ, ແລະ ໃສ່ເສື້ອເກາະແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ.

¹³ໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຢ່າງເຫມາະສົມ, ເຫມືອນໃນເວລາກາງເວັນ, ບໍ່ແມ່ນການກິນລ້ຽງຢ່າງເຖິງໃຈ ຫລື ການເມົາມາຍ; ແລະຢາໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນໃນຄວາມຜິດບາບທາງເພດ ຫລື ໃນຕົ້ນຫາທີ່ບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້, ແລະບໍ່ແມ່ນໃນການໂຕ້ຖຽງ ຫລື ອິດສາກັນ.

¹⁴ແຕ່ຈົງແຕ່ງກາຍດ້ວຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແລະຢາກະກຽມສິ່ງໃດໄວ້ເພື່ອເນື້ອຫນັງ, ແລະເພື່ອຕົ້ນຫາຂອງມັນ.

14 ¹ຈົງຕ້ອນຮັບຜູ້ທີ່ອ່ອນແອໃນຄວາມເຊື່ອ, ໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງຕັດສິນໃນຂໍ້ໂຕ້ຖຽງຕ່າງໆ.²ຄົນຫນຶ່ງມີຄວາມເຊື່ອວ່າຈະກິນຫຍັງກໍ່ໄດ້, ແຕ່ອີກຄົນຫນຶ່ງທີ່ອ່ອນແອໃນຄວາມເຊື່ອກໍ່ກິນພຽງແຕ່ຜັກເທົ່ານັ້ນ.

³ຂໍຢາໃຫ້ຄົນທີ່ກິນທຸກຢ່າງນັ້ນ ດູກູກຜູ້ທີ່ບໍ່ກິນທຸກຢ່າງ. ແລະຢາໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ກິນທຸກຢ່າງຕັດສິນຄົນອື່ນຜູ້ທີ່ກິນທຸກຢ່າງ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຍອມຮັບເຂົາແລ້ວ⁴ທ່ານແມ່ນໃຜ, ທີ່ຈະຕັດສິນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ? ຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນຈະຢືນຢູ່ ຫລື ຈະລົ້ມລົງກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບນາຍຂອງເຂົາ. ແຕ່ເຂົາຈະໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ຢືນຢູ່, ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຢືນຢູ່ໄດ້.

⁵ຄົນຫນຶ່ງຖືວ່າມີຫນຶ່ງຕົວອີກນຶ່ງ. ອີກຄົນຫນຶ່ງຖືວ່າທຸກໆມືຄືກັນ. ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເຊື່ອໃນຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ.⁶ຄົນທີ່ຖືມີ, ກໍ່ຖືເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະຄົນທີ່ກິນ, ກໍ່ກິນເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະເຂົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ບໍ່ກິນ, ກໍ່ບໍ່ກິນເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະເຂົາກໍ່ຍັງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າດ້ວຍ.

⁷ເພາະພວກເຮົາທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ຢູ່ເພື່ອຕົວເອງ, ແລະບໍ່ໄດ້ຕາຍເພື່ອຕົວເອງ.⁸ເພາະຖ້າພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຮົາກໍ່ຢູ່ເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະຖ້າພວກເຮົາຕາຍ, ພວກເຮົາກໍ່ຕາຍເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຢູ່ ຫລື ຕາຍພວກເຮົາກໍ່ເປັນຄົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁹ເພາະເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້ເອງ ພຣະຄຣິດຈົງໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນ ແລະ ພົນຄົນພຣະຊົນອີກ, ເພື່ອທີ່ພຣະອົງຈະໄດ້ກາຍເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງຂອງຄົນຕາຍ ແລະ ຄົນເປັນ.

¹⁰ແຕ່ທ່ານ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຕັດສິນຟື້ນຟູຂອງທ່ານ? ແລະທ່ານ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງດູກູກຜູ້ທີ່ຟື້ນຟູຂອງທ່ານ? ເພາະວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າບັນລັງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.¹¹ເພາະມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາມີຊີວິດ," ຢູ່ເປັນເວລາດົນນານທຸກຄົນຈະຄູ່ເຂົາລົງກຶມຂາບເຮົາ, ແລະ ທຸກຄົນຈະສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າ."¹²

¹²ສະນັ້ນ, ເຮົາແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງລາຍງານເລື່ອງຂອງຕົວເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.¹³ດ້ວຍເຫດນີ້, ຢາໃຫ້ພວກເຮົາຕັດສິນກັນ ແລະ ກັນອີກຕໍ່ໄປເລີຍ, ແຕ່ຈົງຕັດສິນໃຈໃນສິ່ງນີ້, ວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດວາງກ້ອນຫີນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານສະດຸດ ຫລື ດັກໃຫ້ແກ່ຟື້ນຟູຂອງເຂົາເລີຍ.

¹⁴ຂ້ອຍຮູ້ແລະເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເປັນມົນທົນໃນຕົວເອງເລີຍ. ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ຖືວ່າສິ່ງໃດສິ່ງ ຫນຶ່ງ ທີ່ບໍ່ສະອາດ ນັ້ນຈະເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ ສຳ ລັບລາວ.¹⁵ຖ້າຟື້ນຟູຮູ້ສຶກທຸກໃຈເພາະອາຫານທີ່ທ່ານກິນນັ້ນ, ທ່ານກໍ່ບໍ່ໄດ້ຢ່າງໃນຄວາມຮັກອີກຕໍ່ໄປ. ຢາທຳລາຍຄົນນັ້ນທີ່ພຣະຄຣິດເຈົ້າໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອເຂົາດ້ວຍອາຫານທີ່ທ່ານກິນເລີຍ.

¹⁶ສະນັ້ນ, ຢາໃຫ້ການກະທຳທີ່ດີຂອງທ່ານເປັນເຫດໃຫ້ຄົນອື່ນເຍາະເຍີ້ຍພວກເຂົາເລີຍ.¹⁷ເພາະວ່າອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນການກິນ ແລະ ການດື່ມ, ແຕ່ເປັນຄວາມຊອບທັມ, ສັນຕິສຸກ, ແລະຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດເຈົ້າ.

¹⁸ເພາະຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດໃນລັກສະນະນີ້ ກໍ່ເປັນທີ່ພຣະທັຍ ພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນທີ່ຍອມຮັບຂອງມະນຸດດ້ວຍ.¹⁹ເຫດສະນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດສັນຕິສຸກ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະເສີມສ້າງກັນ ແລະ ກັນຂຶ້ນ.

²⁰ຢາທຳລາຍການງານຂອງພຣະເຈົ້າເພາະອາຫານເລີຍ. ທຸກຢ່າງບໍ່ມີທີ່ຕິຢ່າງແນ່ນອນ, ແຕ່ຖ້າຄົນນັ້ນກິນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນສະດຸດກໍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ.
²¹ເປັນການດີທີ່ຈະບໍ່ກິນຊີ້ນສັດ, ຫລືບໍ່ດື່ມເຫລືອອະນຸຮູບ, ຫລືສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພົນລະຊົນຮູ້ສຶກບໍ່ດີ.
²²ຄວາມເຊື່ອໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ທ່ານມີ, ຈົ່ງຮັກສາໄວ້ໃຫ້ເປັນເລື່ອງລະຫວ່າງທ່ານກັບພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ບໍ່ຕຳນິຕິຕຽນຕົນເອງໃນສິ່ງທີ່ຕົນເຫັນດີກໍເປັນສຸກ.
²³ຖ້າເຂົາກິນ, ກໍຈະຖືກກ່າວໂທດ. ເພາະເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມເຊື່ອ ແລະສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມເຊື່ອກໍເປັນຄວາມບາບ.

15 ¹ບັດນີ້ ພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອທີ່ເຂັ້ມແຂງ ຄວນຈະອິດທິນຕໍ່ຈຸດອ່ອນຂອງຄົນທີ່ອ່ອນແອ, ແລະບໍ່ຄວນເຮັດຫຍັງຕາມຄວາມພໍໃຈຂອງຕົວເອງ.
²ໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນເຮັດໃຫ້ເພື່ອນບ້ານພໍໃຈເພື່ອຄວາມດີ, ຄືເປັນການເສີມສ້າງເຂົາຂຶ້ນ.

³ເພາະແມ່ນແຕ່ພຣະຄຣິດກໍຍັງບໍ່ຊົງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງພໍພຣະທັຍ. ແຕ່, ເປັນຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ,
 "ຄຳເວົ້າການໃສ່ຮ້າຍຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກພຣະອົງຕິກຢູ່ກັບຂ້າພຣະອົງ."⁴ເພາະສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ກ່ອນຫນ້ານີ້
 ກໍຂຽນໄວ້ເພື່ອສັງສອນພວກທ່ານ, ເພື່ອທີ່ວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນໂດຍຄວາມອິດທິນ ແລະໂດຍການຫນູນໃຈຈາກພຣະຄຳພີ.

⁵ບັດນີ້, ຂໍພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທານຄວາມອິດທິນ ແລະ ການຫນູນໃຈ ປະທານຄວາມເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນພວກທ່ານທັງຫລາຍ
 ຕາມຢ່າງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.⁶ຂໍພຣະອົງຊົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອທີ່ວ່າທ່ານຈະໄດ້ສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາດ້ວຍໃຈດຽວກັນ ແລະ ປາກດຽວກັນ.⁷ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈົ່ງຮັບກັນ ແລະ ກັນ,
 ຄືກັນກັບພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຮັບທ່ານດ້ວຍ, ເພື່ອເປັນການສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າ.

⁸ເພາະຂ້າພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກທີ່ເຂົາພິທີຕັດ ເພື່ອເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ພຣະອົງຊົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອທີ່ວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງຍືນຍັນພຣະສັນຍາທີ່ໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ບັນພະບູຮູດນັ້ນ,

⁹ແລະເພື່ອໃຫ້ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ສຳລັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ດ້ວຍເຫດນີ້
 ຂ້າພຣະອົງຈະສັນຮະເສີນພຣະອົງໃນບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຮ້ອງເພງສັນຮະເສີນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ."

¹⁰ແລະມີຄຳກ່າວອີກວ່າ, "ບັນດາ, ຄົນຕ່າງຊາດທັງຫລາຍ, ຈົ່ງຊົມຊືມຍິນດີກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ."¹¹ແລະຍັງມີກ່າວອີກວ່າ, "ບັນ
 ດາຄົນຕ່າງຊາດທັງຫມົດ ຈົ່ງສັນຮະເສີນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫມົດຍົກຍ້ອງພຣະອົງ."

¹²ແລະ, ເອຊາຢາ ກ່າວອີກວ່າ, "ຈະມີຮາກແຫ່ງ ເຢຊີ, ແລະຜູ້ທີ່ຈະຊົງລຸກຂຶ້ນມາປົກຄອງບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ. ຄົນຕ່າງຊາດທັງ
 ປວງຈະມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນພຣະອົງ."

¹³ບັດນີ້ ຂໍພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຫມັ້ນໃຈ ໂຜດເຕີມເຕີມທ່ານດ້ວຍຄວາມຊືນຊົມຍິນດີ ແລະ ສັນຕິສຸກທັງປວງໃນຄວາມເຊື່ອນັ້ນ,
 ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ເຕັມປຽມໃນຄວາມຫມັ້ນໃຈ, ໂດຍອິດເດດແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ.

¹⁴ພົນລະຊົນທັງຫລາຍ. ຂ້າພຣະເຈົ້າເຊື່ອຫມັ້ນໃນທ່ານ, ຂ້າພຣະເຈົ້າເຊື່ອຫມັ້ນວ່າທ່ານກໍເຕັມປຽມດ້ວຍຄວາມດີ, ແລະສົມບູນໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ທຸກຢ່າງ.
 ແລະຂ້າພຣະເຈົ້າເຊື່ອວ່າທ່ານຈະສາມາດເຄື່ອນສະຕິກັນ ແລະ ກັນໄດ້.

¹⁵ແຕ່ຂ້າພຣະເຈົ້າຂຽນເຖິງທ່ານດ້ວຍໃຈກ້າຫານກ່ຽວກັບບາງສິ່ງເພື່ອທີ່ຈະເຄື່ອນຄວາມຈຳຂອງທ່ານ,
 ເນື່ອງຈາກຂອງປະທານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ຂ້າພຣະເຈົ້າ.

¹⁶ຂອງປະທານນີ້ຄືໃຫ້ຂ້າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ເພື່ອທີ່ຈະປະຕິບັດຫນ້າທີ່
 ເປັນປະໂລຫິດໃນເລື່ອງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອທີ່ຄົນຕ່າງຊາດຈະເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ພໍພຣະທັຍ,
 ທີ່ມອບຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມຍິນດີຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ໃນສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.¹⁸ເພາະວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກ້າກ່າວໃນສິ່ງໃດ
 ນອກຈາກສິ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານທາງຂ້າພຣະເຈົ້າໃນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນຕ່າງຊາດ. ນິຕິສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໄດ້ໂດຍຄຳສອນ ແລະ
 ການກະທຳ,¹⁹ໂດຍອິດເດດແຫ່ງຫມາຍສຳຄັນ ແລະການອັດສະຈັນ, ແລະໂດຍອິດເດດແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ.
 ເພື່ອທີ່ວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຕັ້ງແຕ່ນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ, ອິດສະຕະປະລາ, ອິດສະຕະປະລາ, ອິດສະຕະປະລາ.

²⁰ໂດຍການນີ້, ຄວາມປາຖນາຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າຄື ການປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃນບ່ອນທີ່ມີການອອກພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າມາກ່ອນ,
 ເພື່ອທີ່ວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ບໍ່ກໍ່ຂຶ້ນເທິງຮາກຖານຂອງຄົນອື່ນ.²¹ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ:
 "ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຄີຍມີໃຜບອກຂ່າວເລື່ອງພຣະອົງກໍຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ, ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນກໍຈະເຂົ້າໃຈ."

²²ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງມີເຫດຂັດຂວາງຂ້າພຣະເຈົ້າຫລາຍເທື່ອບໍ່ໃຫ້ມາຫາພວກທ່ານ.²³ແຕ່ບັດນີ້, ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກາດໄປທົ່ວທຸກບ່ອນໃນແຜ່ນດິນເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ,
 ແລະຂ້າພຣະເຈົ້າມີຄວາມປາຖນາເປັນເວລາຫລາຍປີແລ້ວທີ່ຈະມາຫາທ່ານ.

²⁴ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າໄປປະເທດສະເປນ, ຂ້າພຣະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະມາຢ້ຽມຢາມຫາພວກທ່ານ, ເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານສົ່ງຂ້າພຣະເຈົ້າເດີນທາງຕໍ່ໄປ,
 ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາອັນເບີກບານໃຈຢູ່ກັບພວກທ່ານເປັນເວລາຊົ່ວຄາວແລ້ວ.²⁵ແຕ່ຂະນະນີ້ ຂ້າພຣະເຈົ້າກຳລັງຈະເດີນທາງໄປທີ່ນະຄອນ
 ເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຮັບໃຊ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

²⁶ເພາະບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນແຂວງ ມາເກໂດເນັຽ ແລະ ແຂວງ ອະຂາຢາ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຫາເງິນຈຳນວນຫນຶ່ງ
 ເພື່ອມອບໃຫ້ແກ່ຄົນທຸກຍາກໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ.²⁷ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້, ແລະ, ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ,
 ພວກເຂົາເປັນຫນຶ່ງຜູ້ທີ່ເຊື່ອເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ.

ເພາະຖ້າຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂອງປະທານຝ່າຍວິນຍານຈາກປະຊາຊົນຈາກຊາວເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ
 ກໍເປັນການສົມຄວນທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ຊາວເຢຣູຊາເລັມໃນເລື່ອງສິ່ງຂອງທາງໂລກດ້ວຍ.

²⁸ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າຈັດການເລື່ອງນີ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະໄດ້ມອບຜົນແຫ່ງການສົມທົບເງິນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາແລ້ວ,
 ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍຈະເດີນທາງຕໍ່ໄປທີ່ປະເທດສະເປນໂດຍການແວ່ຢ້ຽມຢາມທ່ານລະຫວ່າງທາງ.²⁹ຂ້າພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າມາຫາທ່ານນັ້ນ
 ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະມາຝ່ອມກັບພຣະພອນຢ່າງເຕັມທີ່ຂອງພຣະຄຣິດ.

³⁰ບັດນີ້, ພົນລະຊົນທັງຫລາຍ, ໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະໂດຍຄວາມຮັກຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ,
 ຂ້າພຣະເຈົ້າຂໍອ້ອນວອນທ່ານໃຫ້ຮ່ວມອະທິຖານກັບຂ້າພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຕັ້ງຫມັ້ນເພື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າ.

³¹ຂໍອະທິຖານເພື່ອທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຊ້ອຍຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນແຂວງ ຢູດາຍ,
 ແລະເພື່ອໃຫ້ການຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າສຳລັບນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

³²ແລະຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຫາທ່ານຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຊື່ນຊົມຍິນດີ,
 ແລະຂ້າພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ພັກຜ່ອນຮ່ວມກັນກັບພວກທ່ານ.

³³ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າແຕ່ງສັນຕິສຸກສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານທັງຫຼາຍທຸກຄົນ. ອາແມນ.

16 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຝາກນ້ອງສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ກັບພວກທ່ານຄົນໆ ຟອຍເບ, ທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງ ເກັນເຂໂອ, ເພື່ອໃຫ້ທ່ານໄດ້ຮັບນາງໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ກະຣຸນາຕ້ອນຮັບນາງຕາມທີ່ເຫມາະສົມທີ່ຜູ້ເຊືອຈະເຮັດ, ແລະກະຣຸນາເບິ່ງແຍງຊ່ວຍເຫລືອນາງໃນທຸກສິ່ງທີ່ນາງຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານຊ່ວຍ. ເພາະໂຕນາງເອງກໍໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຄົນຫລວງຫລາຍ, ລວມທັງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ.

² ຂໍຝາກທັກທາຍນາງ ປີຊະກິລາ ແລະ ທ່ານ ອາກິລາ ຜູ້ຮ່ວມງານກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ,

³ ເຊິ່ງໄດ້ສ້າງຊື່ວິດຂອງຕົນເອງເພື່ອຊ່ວຍຊື່ວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈພວກເຂົາທັງສອງ, ແລະບໍ່ພຽງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຄົນດຽວ, ແຕ່ລວມເຖິງຄຣິສຕະຈັກທຸກແຫ່ງຂອງຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ. ⁴ ແລະຂໍຝາກທັກທາຍຄຣິສຕະຈັກທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ. ຂໍຝາກທັກທາຍທ່ານ ເອປາຍເນດ ເພື່ອນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຜູ້ເປັນຄົນທຳອິດທີ່ເຂົ້າມາເຊືອໃນພຣະຄຣິດໃນແຂວງ ເອເຊັວ.

⁵ ຂໍຝາກທັກທາຍນາງ ມາຣີ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກຫນັກເພື່ອທ່ານທັງຫຼາຍ. ⁶ ຂໍຝາກທັກທາຍທ່ານ ອັນດາໂລນິໂກ ກັບ ນາງ ຢູເນັວ, ຜູ້ທີ່ເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະເຄີຍຖືກຈັບກຸມຮ່ວມກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີໃນບັນດາອັກຄະສາວິກ. ອີກທັງໄດ້ຢູ່ໃນພຣະຄຣິດກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ. ⁷ ຂໍຝາກທັກທາຍທ່ານ ອຳເປັງ ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁸ ຂໍຝາກທັກທາຍທ່ານ ອູຣະບານ, ຜູ້ຮ່ວມງານກັບພວກເຮົາໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ທ່ານ ຊະຕາຂີ, ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ⁹ ຂໍຝາກທັກທາຍທ່ານ ອະເປເລ, ຜູ້ເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍໃນພຣະຄຣິດ. ຂໍຝາກທັກທາຍຄົນໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານ ອາຣິສະໂຕບູໂລ. ¹⁰ ຂໍຝາກທັກທາຍທ່ານ ເຣໂຣດີໂອນ, ຜູ້ເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂໍຝາກທັກທາຍຄົນໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານ ນາຣະກິດ, ຜູ້ຢູ່ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹¹ ຂໍ ຝາກທັກທາຍຕີຝາຍນາ ແລະ ທີໂຟຊາ, ຜູ້ເຮັດວຽກຫນັກ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂໍຝາກທັກທາຍເປຊິດາທີ່ຮັກ,

ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກຫລວງຫລາຍໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹² ຂໍຝາກທັກທາຍ ອູໂຟ, ຜູ້ທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,

ແລະມານດາຂອງລາວເຊິ່ງເປັນມານດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ. ¹³ ຂໍຝາກທັກທາຍອາຊິນກຣິດ, ຝະເລໂກນ, ເຣຣະມີ, ປະໂຕບາ, ເຣຣະມາ, ແລະພີ່ນ້ອງທັງຫຼາຍທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

¹⁴ ຂໍຝາກທັກທາຍກັບ ພິໂລໂລກ ແລະ ຢູລີອາ, ເນເຣ ແລະ ນ້ອງສາວຂອງເຂົາ, ແລະ ໂອລິມປາ, ກັບຜູ້ທີ່ເຊືອທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ¹⁵ ຈົ່ງທັກທາຍເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນດ້ວຍປະເພນີການຈູບອັນບໍ່ອິສຸດ, ຄຣິສຕະຈັກທຸກແຫ່ງຂອງພຣະຄຣິດຝາກທັກທາຍມາຫາພວກທ່ານດ້ວຍ.

¹⁶ ພີ່ນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງທ່ານ, ໃຫ້ລະວັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສ້າງຄວາມແບ່ງແຍກ ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນສະດຸດ.

ພວກເຂົາຫລົງຜິດໄປຈາກຄຳສອນທີ່ທ່ານທັງຫຼາຍໄດ້ຮຽນມາ. ຈົ່ງປິ່ນຫນ້າຫນີຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ.

¹⁷ ເພາະວ່າຄົນແບບນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ຮັບໃຊ້ປາກຕ້ອງຂອງໂຕເອງ.

ແລະໄດ້ລ້ວງຫົວໃຈຂອງຜູ້ບໍ່ອິສຸດດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ຫນ້າຟັງ ແລະປະຈັບປະດາງ.

¹⁸ ເພາະວ່າຕົວຢ່າງແຫ່ງການເຊືອຝັງຂອງພວກທ່ານ. ໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍ, ໄປທົ່ວ, ທຸກຄົນແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີເພາະທ່ານ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານສະຫລາດໃນການດີ, ແລະໂງ່ໃນການຊົ່ວ. ¹⁹ ອີກບໍ່ດົນພຣະເຈົ້າແຕ່ງສັນຕິສຸກຈະຊົງທຳ ລາຍຊາຕານຢູ່ໃຕ້ຕື້ນຂອງພວກທ່ານ. ຂໍພຣະຄຸນແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານເຖິດ.

²⁰ ຕີໂມທຽວ, ຜູ້ຮ່ວມງານກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ລູກໂອຢາໂຊນ, ແລະໂຊຊີປາໂທ, ຜູ້ເປັນພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຝາກທັກທາຍທ່ານທັງຫຼາຍດ້ວຍ.

²¹ ຂ້າພະເຈົ້າ, ເຕຣະຕຽວ, ຜູ້ຂຽນຈົດຫມາຍນິຕາມຄຳ ເວົ້າ, ຂໍທັກທາຍມາຍັງທ່ານທັງຫຼາຍໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍ.

²² ໂຄໂຢ, ເຈົ້າຂອງເຮືອນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄຣິສຕະຈັກທັງຫມົດ, ຝາກທັກທາຍທ່ານ, ເຣອາຊະໂຕ, ນາຍຄັງປະຈຳເມືອງ, ແລະ ກູອາໂຕເຊິ່ງເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ.

ຝາກທັກທາຍພວກທ່ານດ້ວຍ ²³ ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາສະຖິດຢູ່ກັບພວກທ່ານທຸກໆຄົນ. ອາແມນ."

²⁴ ບັດນີ ຈົ່ງຖວາຍກຽດແດ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງສ້າງສາມາດໃຫ້ທ່ານທັງຫຼາຍຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຕາມຂ່າວປະເສີດ ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຕາມການຊົງເປີດເຜີຍຂໍ້ລຳເລີກເຊິ່ງໄດ້ປິດໄວ້ເປັນຄວາມລັບໄວ້ຕັ້ງແຕ່ສະໄຫມບູຮານ, ²⁵ ແຕ່ບັດນີມັນໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍ, ແລະເຮັດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງໂດຍຂໍ້ພຣະຄັມພິເຊິງຂຽນໄວ້ໂດຍບັນດາຜູ້ທ່ານວາຍ, ຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງດຳລົງເປັນນິດ, ເພື່ອໃຫ້ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດທັງຫມົດປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊືອນັ້ນ.

²⁶ ໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຂໍພຣະສິຣິຈົງມີແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນຣັດສະຫມີແຕ່ອົງດຽວສືບໄປເປັນນິດ. ອາແມນ.

1 ໂກຣິນໂທ

1 ¹ ໂປໂລ, ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໃຫ້ເປັນອັກຄະສາວິກໂດຍພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໂຊສະເຖນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາ,

² ເຖິງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນເມືອງ ໂກຣິນໂທ, ສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ອຸທິດຕົນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນໄຟຟ້າບໍ່ອິສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນເຖິງທຸກຄົນໃນທຸກບ່ອນທີ່ເອີ້ນນາມຊື່ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຂອງພວກເຮົາ.

³ ຂໍພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເປັນຂອງທ່ານ.

⁴ ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າສະເຫມີສຳລັບທ່ານເພາະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ທ່ານ.

⁵ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຮັ່ງມີໃນທຸກທາງ, ໃນທຸກຖ້ອຍຄຳ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ທັງຫມົດ,

⁶ ເຊັ່ນດຽວກັບຄຳພະຍານຖ່າວກັບພຣະຄຣິດເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮັບການຍື່ນຍື່ນວ່າເປັນຄວາມຈິງໃນບັນດາພວກທ່ານ.

⁷ ສະນັ້ນ ທ່ານບໍ່ຂາດເຂີນຂອງປະທານ ຝ່າຍວິນຍານທີ່ທ່ານໄດ້ລ່ອຍຢ່າງກະຕືລືລົ້ນຕໍການສຳແດງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

⁸ ພຣະອົງຈະເສີມກຳລັງທ່ານຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ບໍ່ມີທີ່ຕິໃນວັນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ⁹ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສັດຊື່,

ຜູ້ທີ່ຊົງເອີ້ນທ່ານເຂົ້າສູ່ການມີສາມັກຄີກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

¹⁰ ພີ່ນ້ອງທັງຫຼາຍບັດນີ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງທ່ານດ້ວຍນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ໃຫ້ພວກທ່ານຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງປອງດອງ, ແລະ

ຢ່າມີການແບ່ງແຍກໃນບັນດາພວກທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງໃຫ້ທ່ານຢູ່ຮ່ວມກັນເປັນຈິດຫນຶ່ງໃຈດຽວກັນ ແລະ ດ້ວຍຈຸດປະສົງດຽວກັນ.

¹¹ ເນື່ອງຈາກຄົນຂອງນາງ ຂະໂລເອ ໄດ້ເວົ້າຈະແຈ້ງກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ວ່າມີການແຕກແຍກໃນບັນດາພວກທ່ານ.

¹² ຂ້າພະເຈົ້າຫມາຍຄວາມວ່າ: ຕ່າງຄົນຕ່າງເວົ້າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຝ່າຍຂອງໂປໂລ," ຫລື "ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຝ່າຍ ອາໂປໂລ," ຫລື "ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຝ່າຍເປໂຕ," ຫລື "ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຝ່າຍພຣະຄຣິດ."¹³ ພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກແບ່ງແຍກແລ້ວບໍ່? ໂປໂລຖືກຄົງໄວ້ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອທ່ານບໍ່? ທ່ານໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໄນນາມຂອງໂປໂລບໍ່?

¹⁴ ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະຄຣິດພຣະເຈົ້າ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ທ່ານ, ນອກຈາກກຣິສະໂປ ແລະ ໄຄໂຍ.¹⁵ ຈຸດປະສົງນີ້ເພື່ອບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າທ່ານໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໄນນາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁶ (ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາຄົນໃນຄອບຄົວຂອງ ສະເຕຟານາ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາຜູ້ໃດອີກ.)

¹⁷ ເນື່ອງຈາກ ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາເພື່ອໃຫ້ບັບຕິສະມາ ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ປະກາດ ຂ່າວປະເສີດ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາເພື່ອໄປປະກາດດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາ ແຫ່ງປັນຍາຂອງມະນຸດ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດຖືກເຮັດໃຫ້ຫມົດອິດເດດ

¹⁸ ເນື່ອງຈາກຂໍ້ຄວາມກ່ຽວກັບໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ເປັນເລື່ອງໂງ່ສໍາລັບຜູ້ທີ່ກໍາລັງຈະຕາຍ. ແຕ່ເປັນອິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນບັນດາຄົນທີ່ກໍາລັງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຝັນ.¹⁹ ເພາະມີຄໍາຂຽນໄວ້ວ່າ, "ເຮົາຈະທໍາລາຍປັນຍາຂອງຄົນມີປັນຍາ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນສະຫລາດບໍ່ມີປະໂຫຍດ."

²⁰ ຄົນມີປັນຍາຢູ່ໃນໃຈ? ຜູ້ທີ່ຮອບຮູ້ຢູ່ໃນໃຈ? ນັກໂຕ້ຖຽງຂອງໂລກນີ້ຢູ່ໃນໃຈ? ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສະຕິປັນຍາທາງໂລກກາຍເປັນຄວາມໂງ່ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ²¹ ເນື່ອງຈາກໂລກໂດຍປັນຍາຂອງຕົນເອງບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້,

ພຣະເຈົ້າພຣະທັຍທີ່ຈະຊ່ວຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃຫ້ຝັນໄດ້ດ້ວຍການເຫດສະຫນາໂງ່ ໆ.

²² ພວກຢິວຂໍຫມາຍສໍາຄັນ ແລະ ພວກ ກະຣິກຊອກຫາປັນຍາ.²³ ແຕ່ພວກເຮົາປະກາດເລື່ອງ ພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ຖືກຄົງໄວ້ໄມ້ກາງແຂນ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຢືດສະດຸດ ແລະ ເປັນເລື່ອງໂງ່ ສໍາລັບພວກກະຣິກ.

²⁴ ແຕ່ສໍາລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີ້ນ, ທັງພວກຢິວ ແລະ ພວກກະຣິກ, ພວກເຮົາປະກາດເລື່ອງພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ເປັນອິດອໍານາດ ແລະ ພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.²⁵ ເພາະສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຄວາມໂງ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງສະຫລາດກວ່າປັນຍາຂອງມະນຸດ, ແລະສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຄວາມອ່ອນແອຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍັງເຂັ້ມແຂງກວ່າກໍາລັງຂອງມະນຸດ.

²⁶ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ຈົ່ງພິຈາລະນາຕອນທີ່ຊົງເອີ້ນທ່ານ, ມີຄົນຈໍານວນຫນ້ອຍ ທີ່ມີປັນຍາຕາມມາດຕະຖານຂອງມະນຸດ. ມີຫນ້ອຍຄົນທີ່ມີອໍານາດ. ມີຫນ້ອຍຄົນທີ່ເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ສູງ.²⁷ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກພວກທີ່ໂລກນີ້ຖືວ່າໂງ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ສະຫລາດອັບອາຍ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາພວກທີ່ໂລກນີ້ຖືວ່າອ່ອນແອເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ແຂງແຮງອັບອາຍ.

²⁸ ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກພວກທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຫນ້າກຽດຊັງໃນໂລກ ພຣະອົງຊົງເລືອກສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຄ່າ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຖືວ່າມີຄ່ານັ້ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

²⁹ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີໃຜມີເຫດຜົນທີ່ຈະອວດອ້າງຕໍ່ພຣະອົງໄດ້.

³⁰ ເພາະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດ, ດຽວນີ້ທ່ານໄດ້ຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ,

ຜູ້ທີ່ມາເປັນພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອພວກເຮົາພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຊອບທັມ, ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ ການໄຖ່ໂຫດຂອງເຮົາທັງຫລາຍ.

³¹ ເພື່ອເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຄໍາພີໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, "ໃຫ້ຜູ້ທີ່ສະແດງອອກ ອວດອ້າງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ."

2 ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານ, ເພື່ອປະກາດຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ພວກທ່ານນັ້ນ

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາຫວ່ານລ້ອມ ຫລື ດ້ວຍສະຕິປັນຍາ. ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈວ່າຈະບໍ່ສະແດງຄວາມຮູ້ເລື່ອງໃດໆ

ໃນບັນດາພວກທ່ານເລີຍ ຍົກເວັ້ນເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແລະ ການທີ່ພຣະອົງຊົງຖືກຄົງໄວ້ໄມ້ກາງແຂນ.

³ ແລະ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກທ່ານທັງຫລາຍ ຂ້າພະເຈົ້າກໍອ່ອນກໍາລັງ, ມີຄວາມຢ້ານກົວ, ແລະ ໂຕສັນສະເຫຼືອນຫລາຍ.⁴ ຄໍາເວົ້າ ແລະ ຄໍາເຫສະຫນາຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນ ຄໍາເວົ້າທີ່ຊັກຊວນດ້ວຍສະຕິປັນຍາ. ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນການສໍາແດງອອກຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ອິດອໍານາດ,⁵ ເພື່ອຄວາມສັດທາຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ຂຶ້ນກັບປັນຍາຂອງມະນຸດ, ແຕ່ຂຶ້ນກັບ ອິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁶ ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງກ່າວເຖິງປັນຍາທໍາມະກາງຄົນທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ບໍ່ແມ່ນປັນຍາຂອງໂລກນີ້, ຫລືຂອງຜູ້ປົກຄອງຕ່າງໆ, ຂອງສະໄຫມນິທີ່ກໍາລັງຈະເສື່ອມສູນໄປ.⁷ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຈິງທີ່ເຊື່ອງໄວ້, ພຣະປັນຍາທີ່ຊົງເຊື່ອງໄວ້ນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກໍານົດໄວ້ກ່ອນປະຖົມມະການ ເພື່ອສະຫງ່າລາສີແກ່ພວກເຮົາ.

⁸ ບໍ່ມີຜູ້ປົກຄອງ ໃນສະໄຫມນິທີ່ຮູ້ຈັກພຣະປັນຍານີ້, ເພາະຫາກພວກເຂົາເຂົ້າໃຈໃນເວລານັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ເອົາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງກຽດຕິຍົດໄປຄົງໄວ້ໄມ້ກາງແຂນ.⁹ ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ສິ່ງທີ່ຕາເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ຫູບໍ່ໄດ້ຍິນ, ແລະຈິດໃຈທີ່ຄິດບໍ່ເຖິງ, ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຽມໄວ້ສໍາລັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກພຣະອົງ."

¹⁰ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄື ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ພວກເຮົາໂດຍທາງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ. ເພາະວ່າພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າຊົງຮູ້ທຸກຢ່າງ ແມ່ນແຕ່ສິ່ງເລິກລັບຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າ.¹¹ ບໍ່ມີໃຜຈະຮູ້ຄວາມຄິດຂອງຜູ້ອື່ນໄດ້ ຍົກເວັ້ນແຕ່ຈິດວິນຍານຂອງຕົນເອງ? ສະນັ້ນ, ຄວາມເລິກລັບຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍບໍ່ມີໃຜສາມາດຮູ້ໄດ້ ມີແຕ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.

¹² ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາວິນຍານຂອງໂລກ, ແຕ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ,

ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຈໍາກັດ.

¹³ ພວກເຮົາກ່າວເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທີ່ປັນຍາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດສອນໄດ້, ແຕ່ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າຊົງສອນພວກເຮົາ, ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າໄດ້ແປຖ້ອຍຄໍາ ຝ່າຍວິນຍານຕ່າງໆ ດ້ວຍປັນຍາຝ່າຍວິນຍານ.

¹⁴ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຝ່າຍວິນຍານ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ເພາະວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນເລື່ອງໂງ່ສໍາລັບລາວ. ລາວບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ ເພາະເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງສັງເກດຝ່າຍວິນຍານ.¹⁵ ຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍວິນຍານສາມາດສັງເກດຮູ້ທຸກສິ່ງ, ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບການຕິດສິນຂອງຄົນອື່ນໆ.¹⁶ ເພາະວ່າຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທີ່ລາວສາມາດສອນພຣະອົງໄດ້? ແຕ່ພວກເຮົາມີຫົວໃຈຂອງພຣະຄຣິດ.

3 ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ສາມາດເວົ້າກັບທ່ານຄືກັບພວກທີ່ຢູ່ຝ່າຍຈິດວິນຍານ, ແຕ່ຄືເວົ້າກັບພວກທີ່ຢູ່ຝ່າຍເນື້ອຫນັງ,

ຄືກັບເວົ້າກັບເດັກນ້ອຍໃນພຣະຄຣິດ.² ຂ້າພະເຈົ້າລ້ຽງພວກທ່ານດ້ວຍນົມບໍ່ແມ່ນອາຫານແຂງ,

ເພາະໃນອະດີດທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ສຸດສໍາລັບອາຫານແຂງ; ແລະ ແມ່ນແຕ່ດຽວນີ້ທ່ານກໍຍັງບໍ່ຮູ້.

³ ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍຍັງຢູ່ຝ່າຍເນື້ອຫນຶ່ງ. ເນື່ອງຈາກວ່າຍັງມີຄວາມອິດສາແລະການຜິດຖຽງກັນຢູ່ໃນບັນດາພວກທ່ານ, ພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມເນື້ອຫນຶ່ງ ແລະ ປະພຶດໂຕຄືກັບຄົນຫົວໄປແມ່ນຫລືບ? ⁴ ເພາະເມື່ອຄົນຫນຶ່ງກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຕິດຕາມໂປໂລ," ແລະ ອີກຄົນກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຕິດຕາມ ອາໂປໂລ," ພວກທ່ານກໍ່ແມ່ນຄົນຫົວໄປບໍ່ແມ່ນບໍ່? ⁵ ອາໂປໂລແມ່ນໃຜ? ໂປໂລແມ່ນໃຜ? ແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ໄດ້ສອນພວກທ່ານໃຫ້ເຊືອ, ຕາມວຽກງານທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຫມາຍໄວ້ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ.

⁶ ຂ້າພະເຈົ້າປຸກ, ອາໂປໂລຫົດນ້ຳ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ມັນເຕີບໃຫຍ່. ⁷ ສະນັ້ນ, ຄົນທີ່ປຸກ ແລະ ຄົນທີ່ຫົດນ້ຳບໍ່ສຳຄັນຫຍັງ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ການເຕີບໃຫຍ່ນັ້ນຕ່າງຫາກທີ່ສຳຄັນ.

⁸ ບັດນີ້ຄົນທີ່ປຸກ ແລະ ຄົນທີ່ຫົດນ້ຳກໍ່ເປັນຫນຶ່ງດຽວກັນ, ແລະ ແຕ່ລະຄົນກໍ່ຈະໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານຕາມທີ່ໄດ້ອອກແຮງງານໄປ.

⁹ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພຣະເຈົ້າ, ທ່ານທັງຫລາຍກໍ່ເປັນໂຮ່ນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນສົ່ງປຸກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁰ ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງຮາກຖານລົງແລ້ວຄ້າຍຄືນາຍຊ່າງທີ່ຊຳນານ, ແລະ ອີກຄົນຫນຶ່ງກໍ່ມາສ້າງຂຶ້ນຈາກຮາກຖານນັ້ນ. ແຕ່ວ່າແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງຮະວັງໃຫ້ດີວ່າ ຈະກໍ່ຂຶ້ນຈາກຮາກຖານນັ້ນແນວໃດ.

¹¹ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະວາງຮາກຖານອື່ນໄດ້ອີກ ນອກຈາກທີ່ໄດ້ຖືກວາງລົງໄປແລ້ວຄື, ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

¹² ບັດນີ້ເທິງຮາກຖານນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍທອງ, ເງິນ, ເພັດພອຍ, ໄມ້, ຫຍ້າແຫ້ງ, ຫລື ເພືອງ, ¹³ ວຽກງານຂອງແຕ່ລະຄົນຈະປາກົດໃຫ້ເຫັນ, ເພາະແສງສະຫວ່າງຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນ. ເຊິ່ງຈະຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນດ້ວຍໄຟ. ໄຟນັ້ນຈະພິສູດວຽກງານທີ່ແຕ່ລະຄົນໄດ້ເຮັດ.

¹⁴ ຖ້າວຽກງານຂອງຜູ້ໃດທີ່ສາມາດອິດທິພົນໄດ້, ເຂົາກໍ່ຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ; ¹⁵ ຖ້າວຽກງານຂອງຜູ້ໃດທີ່ຖືກເຜົາໂຫມ້ໄປ, ເຂົາກໍ່ຈະທົນທຸກກັບການສູນເສຍ, ສ່ວນໂຕເຂົາເອງຈະພົ້ນ, ແຕ່ຄືກັບວ່າພົ້ນອອກຈາກໄຟ.

¹⁶ ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າພວກທ່ານເປັນວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດໃນພວກທ່ານ? ¹⁷ ຖ້າຜູ້ໃດທ່າ ລາຍວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍຜູ້ນັ້ນ. ເພາະວ່າວິຫານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ອີສຸດ, ແລະ ພວກທ່ານກໍ່ເຊັນກັນ.

¹⁸ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງໂຕເອງ. ຖ້າຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານຄິດວ່າໂຕເອງມີປັນຍາຕາມຫຼັກຂອງສະໂຫມນີ, ຈຶ່ງໃຫ້ຄົນນັ້ນຍອມເປັນຄົນ " ໂງ່ " ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ເປັນຄົນມີປັນຍາ. ¹⁹ ເພາະວ່າປັນຍາຂອງໂລກນີ້ເປັນຄວາມໂງ່ຊ້າສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ,

"ພຣະອົງຈັບຄົນມີປັນຍາດ້ວຍອຸປະກອນຂອງເຂົາເອງ." ²⁰ ແລະ ມີຂຽນໄວ້ອີກວ່າ,

"ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮູ້ວ່າຄວາມຄິດຂອງພວກມີປັນຍານັ້ນແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ."

²¹ ສະນັ້ນ ຢ່າເວົ້າໂອ້ອວດເລື່ອງມະນຸດເລີຍ! ເພາະວ່າທຸກຢ່າງເປັນຂອງທ່ານທັງຫລາຍ, ²² ບໍ່ວ່າໂປໂລ, ຫລື ອາໂປໂລ, ຫລື ເບໂຕ, ຫລື ໂລກ, ຫລື ຊີວິດ, ຫລື ຄວາມຕາຍ, ຫລື ສິ່ງຂອງຕ່າງໆໃນປະຈຸບັນ, ຫລື ສິ່ງຕ່າງໆໃນອະນາຄົດ, ທຸກສິ່ງລ້ວນເປັນຂອງທ່ານ, ²³ ແລະ ທ່ານທັງຫລາຍເປັນຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ພຣະຄຣິດຊົງເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ.

4 ¹ ນິຕິສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຈະນັບຖືເຮົາຢ່າງໃດ, ຄືແບບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ຜູ້ດູແລຮັກສາຄວາມຈິງອັນເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ. ² ໃນສາຍພົວພັນນີ້, ຜູ້ດູແລຮັກສາຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້.

³ ແຕ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສຳຄັນຫາກຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕັດສິນໂດຍພວກທ່ານ ຫລື ໂດຍມະນຸດຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງ. ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໂຕເອງ. ⁴ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຮັດຜິດອັນໃດ. ແຕ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຫມາຍ ຄວາມວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ມີແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ພິພາກສາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້.

⁵ ສະນັ້ນ ຢ່າປະກາດການພິພາກສາ ກ່ຽວກັບສິ່ງໃດກ່ອນເຖິງເວລາ, ກ່ອນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດກັບມາ.

ພຣະອົງຈະຊົງຈະເປີດເຜີຍສິ່ງຕ່າງໆຂອງຄວາມມືດທີ່ເຊືອງໄວ້ ແລະ ຈະຊົງເປີດເຜີຍຈຸດປະສົງຕ່າງໆໃນໃຈ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກພຣະເຈົ້າ.

⁶ ພຶ້ນຖານທັງຫລາຍ, ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳຫລັກການຕ່າງໆມາໃຊ້ໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ ແລະ ອາໂປໂລ, ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພວກທ່ານ

ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຄວາມຫມາຍທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, "ຢ່າອອກນອກເຂດແດນທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້."

ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີໃຜໃນພວກທ່ານອວດອ້າງໂດຍການຍົກໂຕເອງສູງກວ່າຄົນອື່ນ. ⁷ ເພາະມີຄົນທີ່ເຫັນວ່າທ່ານແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນບໍ່? ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ທ່ານມີ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດແດ່? ຖ້າທ່ານໄດ້ຮັບມາໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເວົ້າໂອ້ອວດ ຄືກັບວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບມາແບບນັ້ນ?

⁸ ທ່ານມີທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານຕ້ອງການແລ້ວນັ້ນ! ທ່ານກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີແລ້ວນັ້ນ! ທ່ານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຄອບຄອງແລ້ວ - ໂດຍບໍ່ມີເຮົາເຂົ້າຮ່ວມນຳ, ຈົ່ງໆແລ້ວ!

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານໄດ້ຄອບຄອງ,

ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຄອບຄອງຮ່ວມກັນກັບທ່ານດ້ວຍ! ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງພວກເຮົາເຊິ່ງເປັນອັກຄະສາວົກໃຫ້ປະກົດຕົວຕາມລຳດັບສູດທ້າຍ ແລະ ຢ່າງຜູ້ຖືກລົງໂທດປະຫານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນພາຍທີປະກົດຕໍ່ໂລກ - ຕໍ່ບັນດາທູດສະຫວັນ, ແລະ ຕໍ່ມະນຸດທັງປວງ.

¹⁰ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໂງ່ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະຄຣິດ, ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍເປັນຄົນມີປັນຍາໃນພຣະຄຣິດ. ຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນກຳລັງ, ແຕ່ທ່ານແຂງແຮງ.

ທ່ານໄດ້ຮັບກຽດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດ. ¹¹ ຈົນຮອດເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າຍັງອິດເຂົ້າ ແລະ ຢາກນ້ຳ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ຖືກທູບຕິດດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ອາໄສເປັນຫລັກແຫລ່ງ.

¹² ພວກເຮົາເຮັດວຽກດ້ວຍມື. ຂອງພວກເຮົາເອງ, ເມື່ອຖືກສາບແຊ່ງ, ພວກເຮົາກໍ່ໃຫ້ພອນ. ເມື່ອຖືກຂົ່ມເຫັງ, ພວກເຮົາກໍ່ອິດທິ. ¹³ ເມື່ອຖືກກ່າວຫາ, ພວກເຮົາກໍ່ເວົ້າດ້ວຍຄວາມສຸພາບ. ພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນ, ຄືຂີ້ເຫຍື້ອຂອງໂລກ ແລະ ຄ້າຍຄືສິ່ງຂອງເສດເຫຼືອທີ່ສຸດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ຍັງເປັນຢູ່ຈົນເຖິງບັດນີ້.

¹⁴ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຽນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ທ່ານອັບອາຍ, ແຕ່ເພື່ອເຕືອນສະຕິທ່ານໃນຖານະທີ່ທ່ານເປັນລູກທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ¹⁵ ເພາະໃນພຣະຄຣິດ ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານມີຜູ້ປົກຄອງເປັນສິບພັນຄົນ, ແຕ່ທ່ານຈະມີບິດາຫລາຍຄົນກໍ່ບໍ່ໄດ້. ເພາະໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນບິດາຂອງທ່ານຜ່ານທາງຂ່າວປະເສີດ. ¹⁶ ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁷ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສົ່ງຕີໂມທຽວ, ລູກທີ່ຮັກ ແລະ ສັດຊື່ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ລາວຈະເຕືອນທ່ານກ່ຽວກັບການດຳເນີນຊີວິດຕ່າງໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນພຣະຄຣິດ, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສອນພວກເຂົາໃນທຸກບ່ອນ ແລະ ທຸກຄຣິສຕະຈັກ.

¹⁸ ບັດນີ້ ບາງຄົນໃນພວກທ່ານໄດ້ອວດຕົວຂຶ້ນ, ເຫມືອນກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມາຫາພວກທ່ານ.

¹⁹ ຖ້າເປັນພຣະປະສົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຫາທ່ານໃນໄວໆນີ້. ຕອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຈະໄດ້ຮູ້

ບໍ່ພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ທີ່ອວດຕົວຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຫັນອຳນາດຂອງພວກເຂົາຄືກັນ.

²⁰ ເພາະວ່າຮາຊອນາຈັກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແຕ່ດ້ວຍຮິດອຳນາດ. ²¹ ພວກທ່ານຕ້ອງການແບບໃດ?

ຈະໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານດ້ວຍໄມ້ແສ້ ຫລື ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ດ້ວຍໃຈທີ່ອອນສຸພາບ?

5 ¹ ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຂ່າວເລົ່າລືກັນວ່າ ມີການປະພຶດຜິດທາງເພດໃນບັນດາພວກທ່ານ, ເປັນການປະພຶດຜິດທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນເກີດຂຶ້ນແມ້ແຕ່ໃນບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ. ມີລາຍງານວ່າ ມີຄົນຫນຶ່ງໃນພວກທ່ານຫລັບບ່ອນກັບເມຍຂອງພໍ່ຂອງລາວ. ແລະ ທ່ານຍັງອວດໂຕຂຶ້ນ! ແທນທີ່ທ່ານຄວນຈະໂສກເສົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຜູ້ທີ່ເຮັດສິ່ງນີ້ຈະຕ້ອງຖືກໄລ່ອອກຈາກພວກທ່ານ. ² ເຖິງແມ່ນວ່າໂຕຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນຝ່າຍວິນຍານ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນຜູ້ກະທຳຜິດນັ້ນ, ຄືກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນນຳ. ³ ເມື່ອພວກທ່ານເຕົ້າໂຮມກັນໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແລະ ວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດຄົນນີ້ໃນຮິດທານຸພາບຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ⁴ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອມອບເຂົາໃຫ້ມານຊາຕານເພື່ອການທຳລາຍເນື້ອຫນຶ່ງ, ເພື່ອວິນຍານຂອງລາວຈະໄດ້ຢືນໃນວັນແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁵ ຄວາມອວດອ້າງຂອງທ່ານນັ້ນບໍ່ດີເລີຍ. ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າເຊື້ອແບ່ງພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍກໍເຮັດໃຫ້ແບ່ງຕົບທັງກອນພູຂຶ້ນໄດ້? ⁶ ພວກທ່ານຕ້ອງຊ້າຣະບາບກັມໂຕເອງຈາກເຊື້ອເກົ່າເພື່ອທ່ານຈະກາຍເປັນແບ່ງຕົບໃຫມ່, ປ່ຽນເປັນເຂົ້າຈີບມີເຊື້ອ. ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊົງເປັນລູກແກະປັດສະຄາຂອງພວກເຮົານັ້ນໄດ້ຖືກຖວາຍໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາແລ້ວ. ⁷ ສະນັ້ນ ຈົງມາສະຫລອງເທສະການ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເຊື້ອເກົ່າທີ່ເປັນເຊື້ອຂອງຄວາມປະພຶດຊົດ ແລະ ຄວາມຊົດຮ້າຍ. ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້ວາມ, ໃຫ້ພວກເຮົາສະເຫລີມສະຫລອງດ້ວຍເຂົ້າຈີບມີເຊື້ອ ຄືດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ແລະ ຄວາມຈິງ. ⁸ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຫາທ່ານວ່າ ຢ່າຄົບຫາກັບຜູ້ຄົນທີ່ປະພຶດຜິດທາງເພດ. ⁹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນບາບຂອງໂລກນີ້, ຫລື ຄົນໂລບມາກ, ຫລື ຄົນໂກງ, ຫລື ຄົນທີ່ຂາບໄຫ້ວບູຊາຮູບປັ້ນ, ເພາະການທີ່ຈະຢູ່ຫ່າງຈາກພວກເຂົານັ້ນ ທ່ານຄົງຕ້ອງອອກໄປຈາກໂລກ. ¹⁰ ແຕ່ບໍ່ດີນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຫາທ່ານບໍ່ໃຫ້ຄົບຫາກັບຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຊົ່ວເປັນພີ່ນ້ອງແຕ່ຍັງເປັນຄົນທີ່ໄຊຊິວິດຢູ່ໃນການປະພຶດຜິດທາງເພດ, ຫລືຍັງເປັນຄົນໂລບ, ຫລືຍັງເປັນຄົນທີ່ຂາບໄຫ້ວຮູບເຄົາຮົບ, ຫລືຍັງເປັນຄົນຫຍາບຊ້າ, ຫລືຍັງເປັນຄົນຂີ້ເຫລົ້າເມົາຢາຢູ່, ຫລືຍັງເປັນຄົນຂີ້ຕົວະ. ຢ່າກິນອາຫານຮ່ວມກັບບຸກຄົນແບບນີ້. ¹¹ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຈະມີສ່ວນຮ່ວມກັບການຕັດສິນລົງໂທດຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ທ່ານຕ້ອງຕັດສິນລົງໂທດຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກບໍ່ແມ່ນບໍ່? ¹² ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ທີ່ພິພາກສາຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ພາຍໃນອາທິດເອງ. "ຈົງຂັບໄລ່ຄົນຊົດອອກຈາກທ່ານກາງພວກທ່ານ."

6 ¹ ເມື່ອຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານ ຂັດແຍ້ງກັນກັບອີກຄົນ, ສົມຄວນບໍ່ຫລົ່າວຈະໄປເວົ້າຄວາມກັນທີ່ສາມຕໍ່ຫນ້າຜູ້ພິພາກສາທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຖືແທນທີ່ຈະໄປຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ? ² ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນຈະພິພາກສາໂລກ? ແລະ ຖ້າທ່ານຈະພິພາກສາໂລກ, ທ່ານບໍ່ສາມາດຈັດການກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເລີຍບໍ່? ³ ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຮົາຈະພິພາກສາເຫລົ່າທຸດສະຫວັນ? ແລ້ວຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຕັດສິນເລື່ອງຂອງຊີວິດນີ້ບໍ່ໄດ້ເລີຍບໍ່? ⁴ ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າທ່ານຕ້ອງທຳການຕັດສິນຄະດີຕ່າງໆ ຫຼືກ່ຽວກັບຊີວິດປະຈຳວັນ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງວາງຄະດີຄວາມຕ່າງໆນີ້ໄວ້ກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ? ⁵ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເລື່ອງນີ້ເພື່ອໃຫ້ທ່ານອັບອາຍ. ບໍ່ມີໃຜໃນທ່ານກາງພວກທ່ານມີປັນຍາພິທີຈະຈັດການກັບຄວາມຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍບໍ່? ⁶ ແຕ່ກາຍເປັນວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄົນຫນຶ່ງ, ໄປຟ້ອງຮ້ອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອອີກຄົນກັບສານ, ແລະ ຄະດີຄວາມນັ້ນກໍຖືກຍືນຕໍ່ຜູ້ພິພາກສາຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ! ⁷ ຄວາມຈິງຄືເມື່ອມີການຂັດແຍ້ງກັນຕ່າງໆທັງຫມົດ ໃນລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກ ນັ້ນແມ່ນຄວາມລົມເຫລວສຳລັບທ່ານ. ເປັນຫຍັງທ່ານບໍ່ຍອມຖືກຮ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ? ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຍອມຖືກໂກງ? ⁸ ແຕ່ທ່ານພັດເຮັດຜິດ ແລະ ຫລອກລວງຄົນອື່ນ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານີ້ກໍແມ່ນພວກພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານເອງ! ⁹ ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນຊົດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບມູນມໍຣະດົກໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ? ຢ່າຫລົງເຊື້ອຄຳຫລອກລວງ, ຄົນທີ່ປະພຶດຜິດທາງເພດ, ພວກຂາບໄຫ້ວຮູບເຄົາຮົບ, ພວກລ່ວງປະເວນີ, ພວກຜູ້ຊາຍຂາຍໂຕ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີພິດຕິກຳຮັກຮ່ວມເພດ, ¹⁰ ພວກຂີ້ລົກ, ພວກໂລບ, ພວກຂີ້ເຫລົ້າເມົາຢາ, ພວກເຮົາຕົວະ, ພວກຄົນໂກງ - ບໍ່ມີຄົນໃດໃນພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບມໍຣະດົກໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹¹ ແລະ ບາງຄົນໃນພວກທ່ານເຄີຍເປັນແບບນັ້ນ. ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບການຊຳຮະແລ້ວ, ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຖືກມອບໄວ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຊອບທັມຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ ໃນນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ¹² "ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດທຸກຢ່າງໄດ້," ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຢ່າງຈະມີປະໂຫຍດ. "ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດທຸກຢ່າງໄດ້," ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດໂດຍສິ່ງໃດໆເຫລົ່ານັ້ນ. ¹³ "ອາຫານນັ້ນມີໄວ້ສຳລັບກະເພາະ, ແລະ ກະເພາະກໍມີໄວ້ສຳລັບອາຫານ," ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ທຳລາຍທັງສອງຢ່າງ. ຮ່າງກາຍບໍ່ໄດ້ໄວ້ເພື່ອການກະທຳທີ່ຜິດທາງເພດ. ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້ວາມ, ຮ່າງກາຍມີໄວ້ສຳລັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຈັດຕັ້ງມາສຳລັບຮ່າງກາຍ. ¹⁴ ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄົນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍຢ່າງໃດ ແລະ ຈະຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຂຶ້ນມາໂດຍຮິດອຳນາດຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ¹⁵ ທ່ານຮູ້ວ່າຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານເປັນອະວິຍະວະຂອງພຣະຄຣິດ? ສົມຄວນຫລືທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາອະວິຍະວະຂອງພຣະຄຣິດໄປເຂົ້າສ່ວນກັບຄົນຂາຍໂຕ? ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ເປັນແບບນັ້ນ! ¹⁶ ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນທີ່ເຂົ້າສ່ວນກັບຍິງໂສເພນີກາຍເປັນຮ່າງກາຍດຽວກັບບາງ? ດັ່ງທີ່ ພຣະຄັມພິກ່າວໄວ້ວ່າ, "ທັງສອງຈະກາຍເປັນຮ່າງກາຍດຽວກັນ." ¹⁷ ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຂົ້າສ່ວນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍກາຍເປັນວິນຍານດຽວກັນກັບພຣະອົງ. ¹⁸ ຈົງແລ່ນຫນີຈາກການປະພຶດຜິດທາງເພດ! ບາບອື່ນໆອອກຈາກນີ້ທັງຫມົດທີ່ມະນຸດເຮັດນັ້ນຢູ່ນອກຮ່າງກາຍ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະພຶດຜິດທາງເພດນັ້ນໄດ້ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ຮ່າງກາຍຕົນເອງ. ¹⁹ ທ່ານຮູ້ວ່າຮ່າງກາຍຂອງທ່ານເປັນພຣະວິຫານຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າ, ຜູ້ສະຖິດຢູ່ພາຍໃນທ່ານ, ເປັນຜູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບມາຈາກພຣະເຈົ້າ? ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງໂຕທ່ານເອງ? ²⁰ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຈຳພາຄຳສູງເພື່ອຊື່ທ່ານ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈົງຖວາຍພຣະກຽດແຕ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຮ່າງກາຍຂອງທ່ານເຖິດ.

7 ¹ ກ່ຽວກັບປະເດັນທີ່ພວກທ່ານຂຽນມານັ້ນ: "ການທີ່ຜູ້ຊາຍບໍ່ແຕ່ຕ້ອງຢູ່ເລີຍເປັນເລື່ອງທີ່ດີແລ້ວ." ² ແຕ່ເນື່ອງຈາກມີສິ່ງລ້ວງໃຈຕ່າງໆ ທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການປະພຶດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງທາງເພດ, ຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນຄວນມີເມຍເປັນຂອງຕົນເອງ, ແລະ ແມ່ຍິງແຕ່ລະຄົນຄວນມີຜົວເປັນຂອງຕົນເອງ.

³ຜົວຄວນໃຫ້ສິດທິຄູ່ສົມຮິດຈະມີຄວາມສຳພັນກັນກັບເມຍ, ແລະ ເມຍກໍຄວນໃຫ້ກັບຜົວເຊັ່ນດຽວກັນ.⁴ເມຍບໍ່ມີສິດເຫນືອຮ່າງກາຍຕົນເອງ, ແຕ່ສິດນັ້ນເປັນຂອງຜົວ. ໃນທາງດຽວກັນ, ຜົວກໍບໍ່ມີສິດເຫນືອຮ່າງກາຍຂອງຕົນ, ແຕ່ວ່າສິດນັ້ນເປັນຂອງເມຍ.

⁵ຢາປະຕິເສດການມີຄວາມສຳພັນຕໍ່ກັນລະຫວ່າງຜົວເມຍ, ນອກຈາກທີ່ໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີກັນເປັນໄລຍະເວລາຫນຶ່ງຕາມທີ່ກຳນົດ.

ຈົງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ອຸທິດຕົວໃນການອະທິຖານ. ຈາກນັ້ນກໍຄວນກັບມາມີຄວາມສຳພັນຕໍ່ກັນອີກຄັ້ງ, ເພື່ອທີ່ມານຊາຕານຈະບໍ່ໄດ້ລ້ວງທ່ານເພາະວ່າທ່ານຂາດການຄວບຄຸມ ຕົນເອງ.⁶ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກັບທ່ານເພື່ອເປັນການອະນຸຍາດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການສັ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະຫນາໃຫ້ທຸກຄົນຈະເປັນຄືຂ້າພະເຈົ້າ. ແຕ່ວ່າແຕ່ລະຄົນກໍມີຂອງປະທານຂອງຕົນເອງຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄົນຫນຶ່ງມີຂອງປະທານປະເພດນີ້, ແລະ ອີກຄົນ ມີຂອງປະເພດນັ້ນ.

⁸ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເວົ້າກັບຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານ ແລະ ຄົນທີ່ເປັນຫມ້າຍວ່າ ເປັນການດີຖ້າພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ເປັນໂສດ, ຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

⁹ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຕົວເອງໄດ້, ພວກເຂົາກໍຄວນຈະແຕ່ງງານ.

ເພາະໃຫ້ພວກເຂົາແຕ່ງງານກໍດີກ່ວາມີໃຈຮ້ອນຮິນດ້ວຍຕົນຫາຄວາມຢາກ.

¹⁰ສ່ວນຄົນທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສັ່ງ-ບໍ່ແມ່ນຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ແຕ່ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ເມຍບໍ່ຄວນຢູ່ຫ່າງຈາກຜົວ,

¹¹(ແຕ່ຖ້າຖານາຍຍາກຈາກຜົວຂອງນາງແລ້ວ ນາງກໍບໍ່ຄວນຈະແຕ່ງງານໃຫມ່ ຫລື ບໍ່ກໍກັບໄປຄືນຕີກັບຜົວ)-ແລະ ຜົວບໍ່ຄວນຈະປະຮ້າງເມຍ.

¹²ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວກັບພວກທີ່ເຫລືອ - ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເອງ, - ບໍ່ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ - ຖ້າພີ່ນ້ອງຄົນໃດມີເມຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ເຊື່ອ, ແລະ

ຖ້ານາງພໍໃຈທີ່ຈະຢູ່ກັບລາວ, ລາວກໍບໍ່ຄວນຢາຮ້າງນາງ.¹³ຖ້າຜູ້ຍິງຄົນໃດມີຜົວທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ, ແລະ ຖ້າລາວພໍໃຈທີ່ຈະຢູ່ກັບນາງ,

ນາງກໍບໍ່ຄວນຢາຮ້າງຈາກລາວ.¹⁴ດ້ວຍວ່າຜົວທີ່ບໍ່ເຊື່ອນັ້ນກໍໄດ້ຮັບການຊໍາຣະໃຫ້ບໍ່ຮືບຮຸນຜ່ານທາງເມຍ, ແລະ

ເມຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອນັ້ນກໍໄດ້ຮັບການຊໍາຣະໃຫ້ບໍ່ຮືບຮຸນຜ່ານທາງຜົວ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນລູກໆຂອງພວກທ່ານກໍເປັນມົນທົນ.

ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງຄືພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຊໍາຣະແລ້ວ

¹⁵ແຕ່ຖ້າຄູ່ຄອງທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນຈະຈາກໄປ, ກໍໃຫ້ລາວໄປ. ໃນກໍລະນີແບບນີ້, ພີ່ນ້ອງຊາຍ ຫລື ຍິງບໍ່ໄດ້ຖືກຜູກມັດໄວ້ກັບຄຳສາບານຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກ.¹⁶ທ່ານຜູ້ເປັນພັນຣະຍາ, ທ່ານຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ, ວ່າທ່ານຈະຊ່ວຍສາມີຂອງທ່ານໃຫ້ພົ້ນໄດ້? ຫລື

ທ່ານຜູ້ເປັນສາມີ, ທ່ານຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ, ວ່າທ່ານຈະຊ່ວຍພັນຣະຍາຂອງທ່ານໃຫ້ພົ້ນໄດ້?

¹⁷ພຽງແຕ່ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນດຳລົງຊີວິດຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໃຫ້ລາວ, ແລະ ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ.

ນີ້ແມ່ນຄຳສັ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກທັງ ຫມົດ.¹⁸ມີຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດແລ້ວ ເມື່ອລາວໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນໃຫ້ມາເຊື່ອ?

ລາວກໍບໍ່ຄວນພະຍາຍາມເຮັດຕົວຄືກັບຄົນທີ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າພິທີຕັດ ມີຜູ້ໃດທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດເມື່ອລາວໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນໃຫ້ມາເຊື່ອ?

ລາວກໍບໍ່ຄວນຕ້ອງເຂົ້າພິທີຕັດ.¹⁹ເພາະວ່າການເຂົ້າພິທີຕັດ ຫລື ການບໍ່ເຂົ້າພິທີຕັດນັ້ນບໍ່ສຳຄັນຫຍັງ.

ແຕ່ການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ.

²⁰ແຕ່ລະຄົນຄວນຈະຢູ່ໃນສະຖານະທີ່ລາວເຄີຍຢູ່ ເມື່ອເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນລາວໃຫ້ມາເຊື່ອ.²¹ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນທ່ານເມື່ອເປັນຂ້າໃຊ້ຢູ່ບໍ່?

ຢ່າກັງວົນເລີຍ ແຕ່ຖ້າທ່ານສາມາດເປັນອິສຣະໄດ້, ຈົງໃຊ້ສິດນັ້ນ.²²ເພາະຜູ້ໃດທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອີ້ນເມື່ອເປັນຂ້າໃຊ້

ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນອິສຣະໃນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນລັກສະນະດຽວກັນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນໃຫ້ມາເຊື່ອເມື່ອເປັນອິສຣະ ລາວເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ.

²³ພຣະເຈົ້າຊົງຈ່າຍຄ່າສູງເພື່ອຊື້ທ່ານ, ສະນັ້ນຈົງຢາເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງມະນຸດ.²⁴ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ,

ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນເຄີຍຢູ່ໃນຖານະໃດເມື່ອເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ມາເຊື່ອ, ກໍໃຫ້ເຮົາຢູ່ໃນຖານະນັ້ນຕໍ່ໄປ.

²⁵ເລື່ອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຄີຍແຕ່ງງານ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມເຫັນໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາ, ຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຫ້ເປັນຜູ້ທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້.²⁶ດັ່ງນັ້ນ,

ຍ້ອນວ່າຄວາມລຳບາກທີ່ກຳລັງໃກ້ເຂົ້າມາ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ດີທີ່ທຸກຄົນຈະຢູ່ຢ່າງທີ່ເຂົາເປັນຢູ່.

²⁷ທ່ານຜູກພັນກັບພັນຣະຍາແລ້ວບໍ່? ຢ່າຫາທາງທີ່ຈະເປັນອິສຣະຈາກນາງ. ທ່ານບໍ່ມີພັນຣະຍາບໍ່? ຢ່າຊອກຫາພັນຣະຍາເລີຍ.²⁸ແຕ່ຖ້າທ່ານແຕ່ງງານ,

ທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ. ແລະ ຖ້າຜູ້ຍິງທີ່ຍັງບໍ່ແຕ່ງງານໄດ້ແຕ່ງງານ, ນາງກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ.

ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ແຕ່ງງານຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍຢ່າງໃນຊີວິດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າປາຖນາທີ່ຈະຮັກສາທ່ານໄວ້ຈາກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

²⁹ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ: ຂ້າພະເຈົ້າຫມາຍຄວາມວ່າ, ເວລາເຫລືອຫນ້ອຍແລ້ວ. ຈາກນີ້ໄປ, ໃຫ້ພວກທີ່ມີພັນຣະຍາມີຊີວິດຄືກັນກັບວ່າບໍ່ມີພັນຣະຍາ.

³⁰ພວກທີ່ໂສກເສົ້າຄວນປະພຶດຕົວຄືກັບວ່າພວກເຂົາບໍ່ໂສກເສົ້າ, ແລະ ພວກທີ່ບໍ່ຕີຍິນດີຄືກັບວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີປິຕິຍິນດີ, ແລະ

ພວກທີ່ຊື່ເຄື່ອງຄືກັບວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງຫຍັງເລີຍ;³¹ແລະ

ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງຂອງທາງໂລກກໍບໍ່ຄວນສະແດງອອກຄືກັບວ່າພວກເຂົາມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງເຕັມທີ່ກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

ເພາະຣະບົບຂອງໂລກນີ້ກຳລັງຈະສິ້ນສຸດ.

³²ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານເປັນອິສຣະຈາກຄວາມກັງວົນຕ່າງໆ. ຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານກໍເອົາໃຈໃສ່ໃນວຽກງານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,

ວ່າຈະເຮັດແນວໃດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະທັຍ.³³ແຕ່ຜູ້ຊາຍທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວກໍເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານຂອງໂລກ, ວ່າຈະເຮັດແນວໃດໃຫ້ພັນຣະຍາພໍໃຈ

³⁴ລາວຖືກແຍກອອກເປັນສອງສ່ວນ. ຝ່າຍຜູ້ຍິງທີ່ບໍ່ແຕ່ງງານ ຫລື ຍິງສາວບໍ່ຮືບຮຸນກໍເອົາໃຈໃສ່ໃນວຽກງານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,

ວ່າຈະເຮັດແນວໃດຈົ່ງຈະໄດ້ເປັນຄົນບໍ່ຮືບຮຸນໃນຝ່າຍຮ່າງກາຍ ແລະ ໃນຝ່າຍວິນຍານ. ແຕ່ຜູ້ຍິງທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວກໍເອົາໃຈໃສ່ໃນວຽກງານຂອງໂລກ,

ວ່າຈະເຮັດແນວໃດໃຫ້ສາມີຂອງນາງພໍໃຈ.

³⁵ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເລື່ອງນີ້ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງທ່ານເອງ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຫຍັງມາບີບບັງຄັບທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງນີ້ເພື່ອໃຫ້ທ່ານເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ,

ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະອຸທິດຕົນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີສິ່ງໃດມາເຮັດໃຫ້ທ່ານຫວັ່ນໄຫວ.

³⁶ແຕ່ຖ້າຊາຍໃດຄິດວ່າລາວບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄູ່ຫມັ້ນຂອງລາວດ້ວຍການໃຫ້ກຽດໄດ້ ແລະ ຖ້ານາງມີອາຍຸເກີນວັຍແຕ່ງງານແລ້ວ

ແລະມັນເຖິງເວລາທີ່ຈະແຕ່ງງານ - ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງການ ລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ. ພວກເຂົາຄວນແຕ່ງງານກັນ.

³⁷ແຕ່ຊາຍໃດທີ່ຕັ້ງໃຈຫມັ້ນຄົງ, ຖ້າລາວບໍ່ຮູ້ສຶກກົດດັນ ແຕ່ສາມາດຄວບຄຸມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນເອງໄດ້, ແລະ ຖ້າລາວຕັດສິນໃຈວ່າຈະເຮັດສິ່ງນີ້,

ທີ່ຈະຮັກສາຄູ່ຫມັ້ນຂອງລາວໃຫ້ບໍ່ຮືບຮຸນ, ລາວກໍເຮັດໄດ້ດີ.³⁸ສະນັ້ນ ຄົນທີ່ແຕ່ງງານກັບຄູ່ຫມັ້ນຂອງເຂົາກໍເຮັດໄດ້ດີແລ້ວ, ແລະ

ຄົນທີ່ເລືອກທີ່ຈະບໍ່ແຕ່ງງານກໍເຮັດໄດ້ດີກວ່າ.

³⁹ພັນຣະຍາຕ້ອງຜູກພັນກັບສາມີຂອງນາງຕາຍໃດທີ່ລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່. ແຕ່ຖ້າສາມີຂອງນາງຕາຍ,

ນາງກໍເປັນອິສຣະທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບຜູ້ໃດກໍຕາມຄົນທີ່ນາງປາຖນາທີ່ຈະແຕ່ງງານນຳ, ແຕ່ຕາມຄວາມເຫັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

⁴⁰ແຕ່ຕາມຄວາມຄິດເຫັນຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ນາງຈະມີຄວາມສຸກກວ່າຖ້າວ່ານາງມີຊີວິດຄືກັບທີ່ເປັນຢູ່. ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ.

8¹ ສ່ວນເລື່ອງອາຫານທີ່ໃຊ້ບູຊາຮູບເຄົາຣິບນັ້ນ- ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ "ພວກເຮົາທຸກຄົນຕ່າງກໍມີຄວາມຮູ້" ຄວາມຮູ້ນັ້ນເຮັດໃຫ້ອວດຕົວ, ແຕ່ຄວາມຮັກກໍສ້າງຂຶ້ນ.² ຖ້າຜູ້ໃດຄິດວ່າເຂົາຮູ້ສິ່ງໃດແລ້ວ, ຜູ້ນັ້ນກໍຍັງບໍ່ຮູ້ຢ່າງໃດທີ່ເຂົາຄວນຮູ້ເລີຍ.³ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຮັກພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍຊົງຮູ້ຈັກຜູ້ນັ້ນ.⁴ ສະນັ້ນ ເລື່ອງການກິນອາຫານທີ່ບູຊາຮູບເຄົາຣິບຕ່າງໆນັ້ນ-ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ "ຮູບເຄົາຣິບໃນໂລກນີ້ນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຫມາຍຫຍັງເລີຍ" ແລະ "ມີພຣະເຈົ້າພຽງອົງດຽວ ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນ."⁵ ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາ ເອີ້ນກັນວ່າເປັນພຣະນັ້ນ, ອາດຈະມີຢູ່ຈິງໃນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ມີພຣະ ແລະ ເຈົ້າ ຫລວງຫລາຍ.⁶ ແຕ່ສໍາລັບພວກເຮົານັ້ນ, "ມີພຣະເຈົ້າຄືພຣະບິດາເຈົ້າພຽງອົງດຽວ, ທຸກສິ່ງມາຈາກພຣະອົງ, ແລະ ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະອົງ, ແລະ ເຮົາມີອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພຽງອົງດຽວ, ທຸກສິ່ງມີຢູ່ໂດຍທາງພຣະອົງ, ແລະ ເຮົາມີຊີວິດໂດຍທາງພຣະອົງ."⁷ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນມີຄວາມຮູ້ແບບນີ້. ເພາະບາງຄົນທີ່ເຄີຍບູຊາຮູບເຄົາຣິບມາກ່ອນ, ເມື່ອພວກເຂົາກິນອາຫານນີ້ກໍຖືວ່າເປັນຂອງບູຊາແກ່ຮູບເຄົາຣິບແທ້ໆ. ໃຈສໍານຶກຜິດແລະ ຊອບຂອງພວກເຂົາຍັງອ່ອນຢູ່ຈຶ່ງເປັນມົນທົນຍ້ອນອາຫານນັ້ນ.⁸ ຕໍ່ອາຫານບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສະເໜີຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຊົດຊື່ວ່າລົງຖ້າພວກເຮົາບໍ່ກິນ, ແລະ ກໍບໍ່ໄດ້ດຶກຊົດຊື່ວ່າພວກເຮົາກິນ.⁹ ແຕ່ຈົ່ງຮະມັດຮະວັງຢ່າປ່ອຍໃຫ້ເສຣີພາບຂອງທ່ານນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ທີ່ອ່ອນແອໃນຄວາມເຊື່ອຕ້ອງສະດຸດ.¹⁰ ເພາະຖ້າວ່າມີໃຜເຫັນທ່ານຜູ້ມີຄວາມຮູ້, ນັ່ງກິນອາຫານໃນວິຫານຂອງຮູບເຄົາຣິບ. ໃຈສໍານຶກຜິດ ແລະ ຊອບທີ່ອ່ອນແອຂອງເຂົາກໍຈະຊຸກຍູ້ຂຶ້ນຈົນກິນຂອງທີ່ບູຊາແກ່ຮູບເຄົາຣິບບໍ່ແມ່ນບໍ່?¹¹ ສະນັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງທ່ານໃນເລື່ອງທີ່ມະຊາດແທ້ຂອງຮູບເຄົາຣິບ, ໄດ້ທໍາລາຍ. ຄົນທີ່ອ່ອນແອກວ່າ, ເຊິ່ງເປັນຜົນງານທີ່ພຣະຄຣິດ ໄດ້ຊົງສົນພຣະຊົນເພື່ອເຂົາເຈົ້າເຮັດຈົບຫາຍໄປ,¹² ສະນັ້ນ, ເມື່ອທ່ານໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພວກຜົນງານ ແລະ ທໍາຮ້າຍຈົດສໍານຶກຮູ້ສຶກຜິດ ແລະ ຊອບທີ່ອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາ, ທ່ານກໍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຄຣິດ.¹³ ສະນັ້ນ, ຖ້າອາຫານເຮັດໃຫ້ຜົນງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າສະດຸດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ກິນຊົນສັດອີກຕໍ່ໄປ, ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜົນງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າລົມລົງ.

9¹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີອິສະຣະບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນອັກຄະສາວົກບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາບໍ່? ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່?² ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນອັກຄະສາວົກຕໍ່ຄົນອື່ນ, ຢ່າງຫນ້ອຍໆຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນອັກຄະສາວົກຕໍ່ພວກທ່ານ. ເພາະພວກທ່ານຄືຫລັກຖານສະແດງວ່າການເປັນອັກຄະສາວົກໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.³ ນິຄົຄໍາໃຫ້ການຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ສອບຖາມຂ້າພະເຈົ້າ:⁴ ພວກເຮົາບໍ່ມີສິດທີ່ຈະກິນ ແລະ ດື່ມບໍ່? ພວກເຮົາບໍ່ມີສິດທີ່ຈະພາພັນຣະຍາທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄປກັບເຮົາ, ຄືກັບພວກອັກຄະສາວົກຄົນອື່ນໆ, ຫລື ຢ່າງທີ່ພວກຜົນງານໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເປີເຕນັ້ນບໍ່? ມີສະເພາະບາດຣະນາບາ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດວຽກບໍ່?⁵ ແມ່ນໃຜແດ່ທີ່ເປັນທະຫານແລ້ວອອກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເອງ? ມີໃຜແດ່ທີ່ເຮັດສວນອະນຸຊາດແລ້ວບໍ່ໄດ້ກິນຫມາກຂອງມັນ? ຫລື ໃຜແດ່ລ້ຽງຝູງສັດແລ້ວບໍ່ໄດ້ດື່ມນ້ຳນົມຈາກຝູງສັດນັ້ນ? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍອໍານາດມະນຸດບໍ່? ກົດບັນຍັດບໍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ເຫມືອນກັນບໍ່?⁶ ເພາະມີຂຽນໄວ້ໃນກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊວ່າ, "ຢ່າເອົາກະສອບປິດປາກກົງເມື່ອມັນກໍາລັງນວດເຂົ້າ." ພຣະເຈົ້າຊົງຫວັງວ່າແທ້ໆບໍ່?⁷ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກໍາລັງກ່າວເຖິງພວກເຮົາບໍ່? ສິ່ງນີ້ໄດ້ຂຽນໄວ້ເພື່ອພວກເຮົາ, ເພາະຄົນທີ່ໂຖນາກໍຄວນໄຖດ້ວຍຄວາມຫວັງ, ຜູ້ທີ່ນວດເຂົ້າກໍຄວນນວດດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງວ່າຈະໄດ້ສ່ວນແບ່ງເມື່ອເກັບກ່ຽວ.⁸ ຖ້າພວກເຮົາຫວ່ານສິ່ງຕ່າງໆຝ່າຍວິນຍານທໍາມາກາງທ່ານແລ້ວ, ຫລາຍເກີນໄປບໍ່ທີ່ພວກເຮົາຈະເກັບກ່ຽວສິ່ງຕ່າງໆຝ່າຍວັດຖຸຈາກທ່ານ?⁹ ຖ້າຄົນອື່ນມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດນີ້ຈາກທ່ານ, ພວກເຮົາກໍຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຕັ້ງຫລາຍເທົ່າບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອ້າງສິດນີ້ເລີຍ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຮົາອິດທິນທຸກຢ່າງເພື່ອຈະບໍ່ມີສິ່ງກົດຂວາງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດ.¹⁰ ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ, ກໍໄດ້ຮັບອາຫານຈາກພຣະວິຫານນັ້ນ? ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ແທ່ນບູຊາກໍໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຈາກເຄື່ອງດວງຍາທີ່ແທ່ນບູຊານັ້ນ?¹¹ ໃນທ່ານອຸດຽວກັນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດຄວນຈະໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຈາກຂ່າວປະເສີດນັ້ນ.¹² ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອ້າງສິດໃດໆເຫລົ່ານີ້ເລີຍ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຽນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ຜູ້ໃດເຮັດສິ່ງໃດໃຫ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຕາຍເສັຍຢັ້ງຖືກ່າວທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ໃດຖອດຖອນຂ້າພະເຈົ້າຈາກການອວດອ້າງນີ້.¹³ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເຫດທີ່ຈະອວດອ້າງໄດ້, ເພາະນິຄົສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດ. ແລະ ວິບັດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຖ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ!¹⁴ ເພາະຖ້າຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ຢ່າງເຕັມໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີລາງວັນ. ແຕ່ຖ້າບໍ່ເຕັມໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ໄດ້ຮັບມອບໄວ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁵ ສະນັ້ນລາງວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ນັ້ນຄືເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າປະກາດ, ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຂ່າວປະເສີດໂດຍບໍ່ຄິດລາຄາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເສດໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນຢ່າງຄົບຖ້ວນ.¹⁶ ເພາະເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນອິສະຣະຈາກທຸກຄົນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍອມເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທຸກຄົນ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ນໍາຄົນຫວງຫລາຍມາເປັນສິດ.¹⁷ ຕໍ່ພວກຊາວຢິວຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ກາຍເປັນຄົນຢິວ, ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈພວກຊາວຢິວ. ຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍປະພຶດຕິກັບຄົນທີ່ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ. ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ເຖິງແມ່ນວ່າຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ.¹⁸ ຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ນອກກົດບັນຍັດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍປະພຶດຕິກັບຄົນທີ່ຢູ່ນອກກົດບັນຍັດ, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າເອງບໍ່ໄດ້ຢູ່ນອກກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຄຣິດ. ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ນອກກົດບັນຍັດ.¹⁹ ຕໍ່ຄົນອ່ອນແອ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຮັດຄືກັບຄົນອ່ອນແອ, ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນອ່ອນແອນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍອມເປັນຄົນທຸກຊະນິດຕໍ່ຄົນທັງປວງ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະຊ່ວຍເຂົາໃຫ້ຜົນໄດ້ໂດຍທຸກວິທີທາງ.²⁰ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດທັງຫມົດກໍເພາະເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ມີສ່ວນໃນພຣະພອນແຫ່ງຂ່າວປະເສີດນັ້ນ.²¹ ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າພວກທີ່ແລ່ນແຂ່ງນັ້ນ ຕ້ອງແລ່ນນໍາກັນທຸກຄົນ, ແຕ່ມີພຽງຄົນດຽວທີ່ໄດ້ຮັບລາງວັນ? ສະນັ້ນ ຈົ່ງແລ່ນເພື່ອຊົງລາງວັນມາໃຫ້ໄດ້.²² ນັກກິລາຍັງຕ້ອງຄວບຄຸມໂຕເອງໃນການຝຶກຊ້ອມ. ຕ່າງກໍຢູ່ໃນລະບຽບວິນິຍົງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ພວກເຂົາເຮັດເພື່ອຈະໄດ້ມີກຸດທີ່ຫວັງແຫ້ງໄດ້, ແຕ່ເຮົາແລ່ນເພື່ອຈະໄດ້ມີກຸດຊົງບໍ່ມີວັນຫວັງແຫ້ງ.²³ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ແລ່ນໂດຍບໍ່ມີເປົ້າຫມາຍ ແລະບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ແບບນັກມວຍທີ່ຊິກລົມ.²⁴ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈັດເນື້ອຫນັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມ, ເພື່ອວ່າຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດໃຫ້ຄົນອື່ນແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຄົນທີ່ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ເອງ.

10¹ ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າ, ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນເພິ່ນໄດ້ຢູ່ໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງເສົາເມກ ແລະ ໄດ້ຢ່າງຜ່ານທະເລແດງໄປທຸກຄົນ.² ທຸກຄົນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນເມກ ແລະ ໃນທະເລເຂົ້າຮ່ວມກັບໂມເຊ,³ ແລະ ທຸກຄົນໄດ້ກິນອາຫານຝ່າຍວິນຍານຢ່າງດຽວກັນ.⁴ ທຸກຄົນໄດ້ດື່ມນ້ຳຝ່າຍວິນຍານຢ່າງດຽວກັນ. ເພາະທຸກຄົນໄດ້ດື່ມຈາກສີລາຝ່າຍວິນຍານທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາ, ສີລານັ້ນຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

⁵ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງພໍພຣະທັຍຄົນສ່ວນຫຼາຍໃນພວກເຂົາ, ແລະ ສິບຂອງພວກເຂົາກໍ່ຖືກກະແຈກກະຈາຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.⁶ ດຽວນີ້ສິ່ງຕ່າງໆ ເຫລົ່ານີ້ກໍ່ເປັນບົດຮຽນໃຫ້ກັບເຮົາ, ຢ່າໃຫ້ເຮົາປາຖນາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆ ຄືກັບພວກເຂົາເຄີຍເຮັດ

⁷ ຢ່າເປັນຄົນກາບໄຫ້ວຽບເຄົາຣິບ, ດັ່ງທີ່ບາງຄົນໃນພວກເຂົາເຄີຍເປັນ. ຕາມທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ, "ປະຊາຊົນກໍ່ນັ່ງລົງ ກິນ ແລະ ດື່ມ, ແລ້ວກໍ່ລຸກຂຶ້ນເຜີ້ນລຳກັນ."⁸ ຢ່າໃຫ້ເຮົາປະພຶດຜິດທາງເພດຄືກັບພວກເຂົາເຄີຍເຮັດ. ເພາະໃນວັນດຽວ ຄົນຈຳນວນສອງຫມື່ນສາມພັນຄົນຕ້ອງຕາຍຍ້ອນເຫດນີ້.

⁹ ເຊັ່ນດຽວກັນ ຢ່າທົດລອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຢ່າງທີ່ຫລາຍຄົນໃນພວກເຂົາເຮັດ ແລ້ວກໍ່ຕ້ອງຕາຍດ້ວຍຜິດຕອດ.¹⁰ ເຊັ່ນດຽວກັນ ຢ່າຈົມເຫມືອນທີ່ຫລາຍຄົນໃນພວກເຂົາເຮັດ, ແລ້ວກໍ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍເພັຊະຄາດ.

¹¹ ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງແກ່ຜູ້ອື່ນ ໄດ້ຮັບການປັນຫຶກໄວ້ເພື່ອແນວທາງແກ່ເຮົາ

ສຳລັບພວກເຮົາຜູ້ຊົງມາເຖິງວາຣະສຸດທ້າຍຂອງຍຸກນີ້.¹² ເຫດສະນັ້ນທຸກຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງຫມັ້ນຄົງດີແລ້ວ ຈົ່ງຮະວັງໃຫ້ດີເພື່ອທີ່ເຂົາຈະບໍ່ລົ້ມລົງ¹³ ບໍ່ມີການທົດລອງໃດໆ ເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານ ນອກເຫນືອຈາກການທົດລອງທີ່ເຄີຍເກີດກັບມະນຸດທຸກຄົນ ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ ພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ທ່ານຖືກທົດລອງເກີນກວ່າທີ່ທ່ານຈະທຶນໄດ້. ພ້ອມກັບການທົດລອງນັ້ນ ພຣະອົງຈະຊົງໂຜດໃຫ້ມີທາງຫນີລອດດ້ວຍ ເພື່ອໃຫ້ທ່ານສາມາດອິດທິນໄດ້

¹⁴ ພວກທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງຫລີກຫນີການຂາບໄຫວ້ຮູບເຄົາຣິບ.¹⁵ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບທ່ານຄືກັບເວົ້າກັບຄົນທີ່ມີປັນຍາ, ເພື່ອທ່ານຈະຝ່າຈະນາວ່າຂ້າພະເຈົ້າຫມາຍເຖິງອັນໃດ.¹⁶ ຖ້ວຍແຫ່ງພຣະພອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຂໍພຣະພອນນັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ເຮົາໄດ້ເຂົ້າສ່ວນໃນພຣະໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຂົາຈິ່ງເຮົາຫ້ອກອກ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າສ່ວນໃນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນບໍ່?¹⁷ ເນື່ອງຈາກມີເຂົາຈິກ້ອນດຽວ, ພວກເຮົາຊົງເປັນຫລາຍບຸກຄົນ ຄືເປັນກາຍດຽວ. ເຮົາທຸກຄົນຕ່າງໆໄດ້ຮັບຈາກເຂົາຈິກ້ອນດຽວກັນນັ້ນ.

¹⁸ ຈົ່ງເບິ່ງຊາວອິສະຣາເອນ: ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກິນເຄື່ອງຖວາຍຍູຊາ ກໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ແທ້ນບູຊາບໍ່ແມ່ນບໍ່?¹⁹ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າແນວໃດ? ຮູບເຄົາຣິບນັ້ນສຳຄັນຫຍັງ? ຫລື ອາຫານທີ່ຖວາຍຍູຊາແກ່ຮູບເຄົາຣິບນັ້ນສຳຄັນຫຍັງ?

²⁰ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເວົ້າເຖິງການທີ່ຄົນຕ່າງຊາດຖວາຍຍູຊານັ້ນ, ພວກເຂົາຖວາຍສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກັບຜົມມະນຸດ ບໍ່ໄດ້ຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານເປັນຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມກັບຜົມມະນຸດຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນ!²¹ ທ່ານບໍ່ສາມາດທີ່ຈະດື່ມຈາກຈອກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ດື່ມຈາກຈອກຂອງຜົມມະນຸດຕາມໄດ້. ທ່ານບໍ່ສາມາດກິນຮ່ວມໂຕະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະ ຮ່ວມໂຕະຂອງຜົມມະນຸດຮ້າຍໄດ້ເຊັ່ນກັນ.²² ຫລື ພວກເຮົາຈະຍຸຍົງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຫຼົງຫວັງບໍ່? ພວກເຮົາມີກຳລັງຫລາຍກວ່າພຣະອົງບໍ່?

²³ "ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງສາຣະພັດໄດ້," ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງມີປະໂຫຍດ. "ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງສາຣະພັດໄດ້" ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຈະເລີນຂຶ້ນ.

²⁴ ບໍ່ຄວນໃຫ້ຜູ້ໃດສະແຫວງຫາຄວາມດີຂອງຕົນເອງ. ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ແຕ່ລະຄົນຄວນສະແຫວງຫາຄວາມດີຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.

²⁵ ທ່ານອາດຈະກິນໄດ້ທຸກຢ່າງທີ່ຂາຍໃນຕະຫລາດ, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີຄຳຖາມເລື່ອງໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບ.

²⁶ "ເພາະວ່າແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເປັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ທຸກຢ່າງທັງຫມົດທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນດ້ວຍ."²⁷ ຖ້າຜູ້ບໍ່ເຊື່ອເຊີນທ່ານໄປກິນອາຫານ, ແລະ ທ່ານຢາກໄປ, ແລ້ວກິນສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຂົາກຽມໄວ້ໃຫ້ທ່ານ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຖາມຄຳຖາມເລື່ອງໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບ.

²⁸ ແຕ່ຖ້າມີຜົມມະນຸດທ່ານວ່າ, "ອາຫານນີ້ເຂົາໄດ້ຖວາຍແກ່ຮູບເຄົາຣິບແລ້ວ," ກໍ່ຢ່າສູ່ກິນອາຫານນັ້ນ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຄົນທີ່ບອກກັບທ່ານ, ແລະ ເຫັນແກ່ໃຈສຳນຶກຜິດ ແລະ ຊອບ.²⁹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫມາຍເຖິງໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງທ່ານເອງ, ແຕ່ເປັນໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງຄົນອື່ນໆ. ເພາະເປັນຫຍັງເສຣີພາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄວນຖືກຕັດສິນໂດຍໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງຄົນອື່ນ?³⁰ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຮ່ວມກິນອາຫານດ້ວຍໃຈຂອບພຣະຄູນ, ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຖືກຕິດຮຽນດ້ວຍ ສິ່ງຊົງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂອບພຣະຄູນນັ້ນແລ້ວ?

³¹ ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ບໍ່ວ່າທ່ານຈະກິນ ຫລື ດື່ມ, ຫລື ເຮັດສິ່ງໃດກໍ່ຕາມ, ຈົ່ງເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຖວາຍພຣະກຽດຂອງພຣະເຈົ້າ.³² ຢ່າເຮັດໃຫ້ຊາວຢິວ ຫລື ຊາວກະຣິກ, ຫລື ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າສະດຸດໄປ.³³ ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົວເອງ, ແຕ່ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຄົນມາກມາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ພິນ.

11¹ ຈົ່ງຮຽນແບບຢ່າງຂ້າພະເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນແບບພຣະຄຣິດ.² ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊົມເຊີຍທ່ານທັງຫລາຍ ເພາະທ່ານລະນຶກເຖິງຂ້າພະເຈົ້າໃນທຸກເລື່ອງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊົມເຊີຍທ່ານເພາະທ່ານໄດ້ປະຕິບັດຕາມສິດຄອງປະເພນີຕ່າງໆ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພວກທ່ານໄວ້.³ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າພຣະຄຣິດຊົງເປັນປະມຸກຂອງຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ຢ່າງທີ່ຜົວເປັນປະມຸກຂອງເມືຍ, ແລະ ພຣະເຈົ້າເປັນປະມຸກຂອງພຣະຄຣິດ. ດັ່ງນັ້ນຊາຍຄົນໃດທີ່ອະທິຖານ ຫລື ປະກາດພຣະທັມໂດຍການປົກຄຸມຫົວນັ້ນ ເຮັດຄວາມອັບອາຍຕໍ່ພຣະປະມຸກຂອງຕົນ.

⁵ ແຕ່ຜູ້ຍິງທີ່ອະທິຖານ ຫລື ປະກາດພຣະທັມໂດຍບໍ່ໄດ້ປົກຄຸມຫົວຂອງນາງ. ກໍ່ເຮັດຄວາມອັບອາຍຕໍ່ຫົວຂອງນາງ. ແບບດຽວກັນກັບທີ່ນາງແຖຫົວ.

⁶ ເພາະຖ້າຜູ້ຍິງບໍ່ປົກຄຸມຫົວ, ນາງກໍ່ຄວນຕັດຜົມສັ້ນ. ແຕ່ຖ້າການຕັດຜົມສັ້ນ ຫລື ແຖຜົມເປັນເລື່ອງຫນ້າອັບອາຍ, ກໍ່ໃຫ້ນາງປົກຄຸມຫົວຂອງນາງດີກວ່າ.

⁷ ສຳລັບຜູ້ຊາຍ ບໍ່ຄວນປົກຄຸມຫົວເພາະເຂົາເປັນແບບລັກສະນະ ແລະ ສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຜູ້ຍິງເປັນສະຫງ່າຮາສີຂອງຜູ້ຊາຍ.

⁸ ເພາະວ່າບໍ່ໄດ້ຊົງສ້າງຜູ້ຊາຍຈາກຜູ້ຍິງ. ແຕ່ຊົງສ້າງ, ຜູ້ຍິງຈາກຜູ້ຊາຍ.

⁹ ແລະບໍ່ໄດ້ຊົງສ້າງຜູ້ຊາຍໄວ້ສຳລັບຜູ້ຍິງ. ແຕ່ຊົງສ້າງ, ຜູ້ຍິງໄວ້ສຳລັບຜູ້ຊາຍ.¹⁰ ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ຍິງຄວນມີສັນຍາລັກຂອງສິດອຳນາດເຫນືອຫົວຂອງນາງ ເພາະເຫັນແກ່ເຫລົ່າທູດສະຫວັນ

¹¹ ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຍິງຕ້ອງເພິ່ງຜູ້ຊາຍ, ແລະ ຜູ້ຊາຍກໍ່ຕ້ອງເພິ່ງຜູ້ຍິງ.¹² ເພາະວ່າຜູ້ຍິງແມ່ນມາຈາກຜູ້ຊາຍ, ແລະ ຜູ້ຊາຍແມ່ນມາຈາກຜູ້ຍິງ. ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

¹³ ຈົ່ງຝ່າຈະນາເອົາເອງວ່າ: ສົມຄວນຫລືບໍ່ທີ່ຜູ້ຍິງຈະອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ປົກຄຸມຫົວ?¹⁴ ທັມຂາດເອງກໍ່ສອນພວກທ່ານບໍ່ແມ່ນບໍ່? ວ່າຖ້າຜູ້ຊາຍໄວ້ຜົມຍາວ, ກໍ່ເປັນເລື່ອງຫນ້າອັບອາຍສຳລັບເຂົາ?¹⁵ ທັມມະຊາດບໍ່ໄດ້ສອນທ່ານບໍ່? ວ່າຖ້າຜູ້ຍິງໄວ້ຜົມຍາວ, ນັ້ນຄືສະຫງ່າຮາສີຂອງນາງ? ເພາະຜົມຂອງນາງຄືສິ່ງທີ່ປົກຄຸມຫົວ.¹⁶ ແຕ່ຖ້າຈະມີບາງຄົນໄດ້ຖຽງກັນເລື່ອງນີ້, ພວກເຮົາ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີວິທີການປະຕິບັດອື່ນ.

¹⁷ແຕ່ໃນຄໍາສັ່ງຕ່າງໆຕໍ່ໄປນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຊົມເຊີຍທ່ານບໍ່ໄດ້. ເພາະເມື່ອພວກທ່ານມາປະຊຸມນັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນເສັຍຫລາຍກວ່າຜົນດີ.¹⁸ ເປັນຕົ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າເມື່ອພວກທ່ານມາປະຊຸມກັນທີ່ຄຣິສຕະຈັກ, ມີການແບ່ງແຍກກັນໃນບັນດາພວກທ່ານ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າມີມູນຄວາມຈິງ.
¹⁹ເພາະຕ້ອງມີການຂັດແຍ້ງກັນໃນບັນດາພວກທ່ານ, ເພື່ອຄົ້ນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຝ່າຍຖືກຕ້ອງຈະໄດ້ປະກົດແຈ້ງຂຶ້ນໃນບັນດາພວກທ່ານ.
²⁰ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ມາປະຊຸມກັນນັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ເປັນການກິນໃນງານລ້ຽງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.²¹ ເພາະວ່າໃນການກິນອາຫານນັ້ນ, ແຕ່ລະຄົນຕ່າງກິນອາຫານຂອງຕົນກ່ອນ. ໃນຂະນະທີ່ຄົນໜຶ່ງກໍາລັງຫິວ, ແຕ່ອີກຄົນ ເມົາແລ້ວ.²² ພວກທ່ານບໍ່ມີເຮືອນທີ່ຈະກິນ ແລະ ດື່ມບໍ່? ຫລື ທ່ານກໍາລັງດູຫມິນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກໍາລັງດູຫມິນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຂັດສິນ? ຂ້າພະເຈົ້າຄວນກ່າວຫຍັງຕໍ່ພວກທ່ານອີກ? ສົມຄວນບໍ່ທີ່ຈະຊົມເຊີຍທ່ານ? ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົມເຊີຍທ່ານໃນເລື່ອງນີ້!
²³ເພາະເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບໄວ້ກັບພວກທ່ານແລ້ວ, ຄືໃນຄືນທີ່ຢູ່ດາທໍຣະຍົດພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້ານັ້ນ, ພຣະອົງຊົງຈັບເອົາເຂົາຈີມາ.²⁴ ເມື່ອໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງຫັກເຂົາຈີ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ນີ້ຄືຮ່າງກາຍຂອງເຮົາ, ເຊິ່ງມອບໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ. ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອລະນຶກເຖິງເຮົາ."
²⁵ຫລັງຈາກຮັບປະທານເຂົ້າແລງແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຈັບເອົາຈອກດ້ວຍອາການຢ່າງດຽວກັນ, ແລະ ກ່າວວ່າ, "ຈອກນີ້ແມ່ນພັນທະສັນຍາໃຫມ່ ດ້ວຍເລືອດຂອງເຮົາ. ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ທຸກຄັ້ງທີ່ທ່ານດື່ມ, ເພື່ອລະນຶກເຖິງເຮົາ."²⁶ ເພາະວ່າເມື່ອໃດທີ່ທ່ານກິນເຂົ້າຈີນີ້ ແລະ ດື່ມຈາກຈອກນີ້, ທ່ານໄດ້ປະກາດການຕາຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົນກວ່າພຣະອົງຈະກັບມາ.
²⁷ສະນັ້ນ, ຖ້າຜູ້ໃດ, ກິນເຂົ້າຈີ ຫລື ດື່ມຈາກຈອກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ກໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະກາຍ ແລະ ເລືອດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
²⁸ທຸກຄົນຈົ່ງສຳຫລວດຕົວເອງກ່ອນ, ແລ້ວຈົ່ງກິນເຂົ້າຈີ ແລະ ດື່ມຈາກຈອກນີ້.²⁹ ເພາະວ່າຄົນທີ່ກິນ ແລະ ດື່ມໂດຍບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຖິງພຣະກາຍ, ເຂົາກໍ່ກິນ ແລະ ດື່ມການພິພາກສາຕົວເອງເອງ.³⁰ ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຫລາຍຄົນໃນບັນດາພວກທ່ານອ່ອນແອ ແລະ ເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ບາງຄົນກໍ່ລ່ວງຫລັບໄປ.
³¹ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາສັງເກດໂຕເອງກ່ອນ, ເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ.³² ແຕ່ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງລົງໂທດເຮົານັ້ນ, ພຣະອົງຊົງຕີສອນເຮົາ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຖືກລົງໂທດໄປພ້ອມກັບໂລກ.
³³ສະນັ້ນ, ພຶ້ນຢູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເມື່ອພວກທ່ານມາປະຊຸມກັນເພື່ອຮັບປະທານອາຫານນັ້ນ, ຈົ່ງລໍຖ້າກັນ ແລະ ກັນ.³⁴ ຖ້າຜູ້ໃດຫິວ, ກໍ່ໃຫ້ເຂົາກິນຢູ່ເຮືອນກ່ອນ, ເພື່ອວ່າເມື່ອມາເຖົ້າໂຮມກັນພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ. ສ່ວນເປັນປະເດັນອື່ນໆ ທີ່ທ່ານຂຽນມານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳຕ່າງໆເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາ.

12 ¹ພຶ້ນຢູ່ທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈ. ກ່ຽວກັບຂອງປະທານຕ່າງໆຝ່າຍວິນຍານ,² ພວກທ່ານຮູ້ວ່າແຕ່ກ່ອນທ່ານຍັງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ທ່ານຖືກນຳໃຫ້ຫລົງໄປນັບຖືຮູບເຄົາລົບເຊິ່ງເວົ້າບໍ່ໄດ້, ແລ້ວແຕ່ວ່າພວກມັນຈະພາທ່ານໄປທາງໃດ.³ ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ, "ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຖືກສາບແຊ່ງ" ບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າວ່າ "ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຖືກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ນອກຈາກຈະເວົ້າໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ອີ່ສຸດ.
⁴ຂອງປະທານນັ້ນມີແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ມີພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ.⁵ ການຮັບໃຊ້ນັ້ນມີແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ມີອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວກັນ,⁶ ແລະ ການດຳເນີນງານນັ້ນມີແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ມີອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວຊົງເປັນສາເຫດແຫ່ງການດຳເນີນງານຕ່າງໆໃນທຸກຄົນ.
⁷ການສຳແດງຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ອີ່ສຸດນັ້ນ ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເພື່ອປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ.⁸ ເພາະໂດຍຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍ່ອີ່ສຸດ ຊົງໃຫ້ຄົນໜຶ່ງມີຖ້ອຍຄຳແຫ່ງປັນຍາ, ອີກຄົນໜຶ່ງມີຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຮູ້ ໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ.
⁹ໃຫ້ຄົນໜຶ່ງມີຄວາມເຊື່ອ, ໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ ແລະ ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງມີຂອງປະທານໃນການຮັກສາພະຍາດ ໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ.
¹⁰ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງມີອິດທິພົນຕໍ່ການອັດສະຈັນ, ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງປະກາດພຣະທັມ, ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງມີຄວາມສາມາດສັງເກດເບິ່ງວິນຍານຕ່າງໆ, ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງເວົ້າພາສາແປກໆ, ແລະ ໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງແປພາສາແປກໆໄດ້.¹¹ ສິ່ງສາອະພິດເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນຊົງທຳການ, ແລະ ມອບຂອງປະທານເຫລົ່ານີ້ທັງຫມົດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້.
¹²ເພາະວ່າເຫມືອນກັບຮ່າງກາຍດຽວທີ່ມີຫລາຍໆ ອະໄວຍະວະ ແລະ ອະໄວຍະວະທັງຫມົດເປັນຂອງຮ່າງກາຍດຽວກັນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພຣະຄຣິດເຈົ້າ.¹³ ເພາະວ່າບໍ່ວ່າຈະເປັນຊາວຍິວ, ຫລື ຊາວກະຣິກ, ເປັນຂ້າທາດ ຫລື ເປັນອິສະລາມ, ເຮົາໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະວິນຍານອົງດຽວເຂົ້າເປັນກາຍດຽວກັນ, ແລະ ຊົງສ້າງເຮົາທຸກຄົນໃຫ້ດີມາຈາກພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ.
¹⁴ເພາະວ່າຮ່າງກາຍບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍອະໄວຍະວະດຽວ, ແຕ່ດ້ວຍຫລາຍອະໄວຍະວະ.¹⁵ ຖ້າຕົນຈະເວົ້າວ່າ, "ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນມື, ຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍ," ບໍ່ມີພາກສ່ວນໃດທີ່ຕ່າງກວ່າໃນຮ່າງກາຍ.¹⁶ ແລະ ຖ້າຫຼາຍເວົ້າວ່າ, "ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນຕາ, ຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍ," ບໍ່ມີພາກສ່ວນໃດທີ່ຕ່າງກວ່າໃນຮ່າງກາຍ.¹⁷ ຖ້າຮ່າງກາຍທັງຫມົດ ເປັນຕາ, ການໄດ້ຍິນຈະຢູ່ບ່ອນໃດ? ຖ້າຮ່າງກາຍທັງຫມົດເປັນຫູ, ການດື່ມກິນຈະຢູ່ບ່ອນໃດ?
¹⁸ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຕັ້ງອະໄວຍະວະ ແຕ່ລະອະໄວຍະວະໄວ້ໃນແຕ່ລະສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງອອກແບບໄວ້.
¹⁹ຖ້າອະໄວຍະວະທຸກສ່ວນໃນຮ່າງກາຍເປັນອັນດຽວກັນ, ຮ່າງກາຍຈະມີຢູ່ໃສ?²⁰ ສະນັ້ນ ຈົ່ງມີອະໄວຍະວະຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ມີພຽງຮ່າງກາຍດຽວ.
²¹ຕາກໍ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າກັບມືວ່າ, "ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການເຈົ້າ." ຫລື ຫົວຈະເວົ້າກັບຕີນ, "ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການເຈົ້າ."²² ແຕ່ຫລາຍໆອະໄວຍະວະທີ່ເຮົາຄິດວ່າອ່ອນແອກວ່າ ກໍ່ຍັງມີຄວາມຈຳເປັນ,²³ ອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍທີ່ເຮົາຄິດວ່າບໍ່ມີກຽດ, ເຮົາຕ້ອງໃຫ້ກຽດຫລາຍຂຶ້ນ. ແລະ ອະໄວຍະວະທີ່ຕ້ອງປົກປິດ, ກໍ່ຕ້ອງໃຫ້ກຽດຕື່ມອີກ.²⁴ ເພາະວ່າອະໄວຍະວະທີ່ເປັນຕາເບິ່ງຢູ່ແລ້ວ, ກໍ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕິບແຕ່ງອີກ. ເພາະພວກເຂົາມີຄວາມສະຫງ່າງາມຢູ່ແລ້ວ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດວາງອະໄວຍະວະຕ່າງໆເຂົ້ານຳກັນ, ແລະ ໄດ້ຊົງປະທານກຽດຫລາຍຂຶ້ນແກ່ອະໄວຍະວະຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕ່ຳອ່ອຍ.
²⁵ພຣະອົງຊົງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີການແບ່ງແຍກກັນໃນຮ່າງກາຍ, ແຕ່ໃຫ້ອະໄວຍະວະຕ່າງໆ ມີຄວາມຫວ່າງໄຍກັນ ແລະ ກັນດ້ວຍຄວາມອີກແບບດຽວກັນ.²⁶ ເມື່ອອະໄວຍະວະໜຶ່ງທຸກ, ອະໄວຍະວະທັງຫມົດກໍ່ຮ່ວມທຸກນຳ; ຫລື ເມື່ອອະໄວຍະວະໜຶ່ງ ໄດ້ຮັບກຽດ, ອະໄວຍະວະທັງຫມົດກໍ່ບໍ່ຕີຍິນດີນຳ.²⁷ ສ່ວນທ່ານທັງຫລາຍເປັນຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ແຕ່ອະໄວຍະວະກໍ່ເປັນສ່ວນ ໜຶ່ງຂອງຮ່າງກາຍນັ້ນ.
²⁸ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງບາງຄົນໄວ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ ຄືໜຶ່ງ ແມ່ນອີກຄະສາວິກ, ສອງແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ສາມ ແມ່ນອາຈານ, ຫລັງຈາກນັ້ນຜູ້ເຮັດການອິດທິຣິດຕ່າງໆ, ຫລັງຈາກນັ້ນຂອງປະທານແຫ່ງການຮັກສາພະຍາດ, ພວກທີ່ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ພວກທີ່ເຮັດວຽກໃນການຄຸ້ມຄອງ, ແລະ ພວກທີ່ເວົ້າພາສາແປກໆຊະນິດຕ່າງໆ.²⁹ ທຸກຄົນເປັນອີກຄະສາວິກບໍ່? ທຸກຄົນເປັນຜູ້ທ່ານວາຍບໍ່? ທຸກຄົນເປັນອາຈານບໍ່? ທຸກຄົນເປັນຜູ້ເຮັດການດ້ວຍອິດທິຣິດບໍ່?

³⁰ທຸກຄົນມີຂອງປະທານສໍາລັບການຮັກສາພະຍາດບໍ່? ທຸກຄົນເວົ້າພາສາແປກໆບໍ່? ທຸກຄົນແປພາສາແປກໆບໍ່?

³¹ຈົ່ງພະຍາຍາມຊອກຫາຂອງປະທານຕ່າງໆ. ຫຼືຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຊິທາງໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນເຖິງທາງທີ່ດີເລີດກວ່ານັ້ນອີກ.

13

¹ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເປັນພາສາແປກ ຫຼືເປັນພາສາຂອງມະນຸດ ແລະ ທູດສະຫວັນໄດ້. ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຄືກັບຄ່ອງ ຫລື ແຊ່ງ ຫຼືສົງສຽງດັ່ງ.² ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີຂອງປະທານໃນການປະກາດພຣະທັມ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ທັງຫມົດ, ຫຼືຖືກປິດບັງໄວ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຍ້າຍພູເຂົາໄດ້ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ມີຄ່າອັນໃດ.

³ແລະເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບໍ່ຮູ້ຈັກທັງຫມົດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີເພື່ອຊ່ວຍຄົນຍາກຈົນ, ແລະເຖິງແມ່ນວ່າໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປເຜົາໄຟ.

ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮັກ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ມີຄ່າອັນໃດ.

⁴ຄວາມຮັກຄືຄວາມອົດທົນດົນນານ ຄວາມຮັກຄືຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ. ຄວາມຮັກບໍ່ອິດສາ, ບໍ່ໂອ້ອວດ, ບໍ່ຈອງຫອງ⁵ບໍ່ເຮັດການອັນບໍ່ສຸພາບ.

ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ. ບໍ່ໃຈຮ້າຍ, ບໍ່ຈິດຈໍາຄວາມຜິດ. ບໍ່ຊົນຊົມຍິນດີໃນຄວາມ ອະທັມ. ແຕ່ຊົນຊົມຍິນດີໃນຄວາມຈິງ.⁷ ຄວາມຮັກສູ້ທົນໄດ້ທຸກສິ່ງ, ເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ມີຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມອົດທົນຢູ່ສະເຫມີ

⁸ຄວາມຮັກບໍ່ເຄີຍສູນຫາຍໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່າການປະກາດພຣະທັມຈະຊຸດໂຊມລົງ, ເຖິງແມ່ນວ່າການເວົ້າພາສາແປກໆຈະຢຸດການເວົ້າ,

ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມຮູ້ຈະສູນຫາຍໄປກໍຕາມ.⁹ ເພາະວ່າເຮົາຮູ້ພຽງບາງສ່ວນ ແລະ ກໍປະກາດພຣະທັມພຽງແຕ່ບາງສ່ວນ.¹⁰ ແຕ່ເມື່ອຄວາມສົມບູນມາເຖິງ ສິ່ງທີ່ບໍ່ສົມບູນຈະສູນຫາຍໄປ.

¹¹ຕອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄືກັບເດັກນ້ອຍ, ຄິດຄືກັບເດັກນ້ອຍ, ຫາເຫດຜົນຄືກັບເດັກນ້ອຍ. ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຊົາປະພຶດອາການຄືກັບເດັກນ້ອຍ.¹² ເພາະວ່າເວລານີ້ເຮົາເຫັນພໍ້ມົວໆຄືກັບເບິ່ງໃນແວ່ນ, ແຕ່ຕໍ່ມາແມ່ນຈະເຫັນແບບຫນ້າ ຕໍ່ ຫນ້າ.

ເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ພຽງບາງສ່ວນ, ແຕ່ຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ແຈ້ງຄືກັບທີ່ພຣະອົງຮູ້ຈັກຂ້າພະເຈົ້າ.¹³ ແຕ່ບັດນີ້ຍັງຖີ່ຢູ່ສາມສິ່ງຄື: ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນອະນາຄົດ, ແລະ ຄວາມຮັກ. ແຕ່ຄວາມຮັກນັ້ນແມ່ນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນສາມສິ່ງນີ້.

14 ¹ຈົ່ງຖັງຈຸດມຸ້ງຫມາຍຫາຄວາມຮັກ ແລະ ພະຍາຍາມຊອກຫາຂອງປະທານຝ່າຍວິນຍານ, ໂດຍສະເພາະການປະກາດ ພຣະທັມ.

²ເພາະວ່າຄົນທີ່ເວົ້າພາສາແປກໆນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບມະນຸດ ແຕ່ກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈເຂົາ

ເພາະເຂົາໄດ້ເວົ້າສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມເລິກເຊິ່ງໃນພຣະວິນຍານ.³ ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ ເວົ້າກັບມະນຸດເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ເພື່ອຫນຸນໃຈ ແລະ ໃຫ້ກໍາລັງໃຈພວກເຂົາ, ຄົນທີ່ເວົ້າພາສາແປກໆນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ໂຕເອງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະກາດ ພຣະທັມເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກກະເຣີນຂຶ້ນ.

⁵ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກທ່ານທຸກຄົນເວົ້າພາສາແປກໆ. ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກທ່ານປະກາດພຣະທັມ.

ຄົນທີ່ປະກາດພຣະທັມນັ້ນໃຫຍ່ກວ່າຄົນທີ່ເວົ້າພາສາແປກໆ (ນອກຈາກວ່າມີຄົນແປ ຄຣິສຕະຈັກກະເຣີນຂຶ້ນ).⁶ ແຕ່ວ່າ, ພຶ້ນຖານທັງຫມົດ,

ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານ ແລະ ເວົ້າພາສາແປກໆ, ຈະເປັນປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ທ່ານ? ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ, ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເວົ້າກັບພວກທ່ານໂດຍການສໍາແດງ, ຫລື ຄວາມຮູ້, ຫລື ປະກາດພຣະທັມ, ຫລື ຄໍາສອນ.

⁷ເຖິງແມ່ນວ່າເຄື່ອງດົນຕີອີ່ຫລີກບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ມີສຽງໄດ້ເຊັ່ນປີຫລືພິນຖ້າເຄື່ອງດົນຕີພວກນັ້ນບໍ່ເຮັດສໍານຽງສຽງແຕກຕ່າງກັນ, ໃຜຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າປີ ຫລື ພິນນັ້ນກໍາລັງບັນເລງທ່ານຮູ້ແນວໃດ? ຖ້າສຽງແຕກຕ່າງບໍ່ຈະແຈ້ງ, ໃຜຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າຮອດເວລາກຽມພ້ອມສໍາລັບສູ້ຮົບ?⁸ ສະນັ້ນ ເປັນເລື່ອງຂອງພວກທ່ານ. ຖ້າທ່ານສົງສຽງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ໃຜຈະເຂົ້າໃຈວ່າທ່ານເວົ້າຫຍັງ? ທ່ານເວົ້າ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈທ່ານ.

¹⁰ໃນໂລກນີ້ມີຫລາຍພາສາແຕກຕ່າງແນ່ນອນ, ແລະບໍ່ມີພາສາໃດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຫມາຍ.¹¹ ແຕ່ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຄວາມຫມາຍຂອງພາສານັ້ນ,

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຄົນຕ່າງພາສາຕໍ່ຄົນທີ່ເວົ້າພາສານັ້ນ, ແລະ ຄົນທີ່ເວົ້າພາສານັ້ນກໍເປັນຄົນຕ່າງພາສາຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ

¹²ທ່ານທັງຫລາຍກໍເປັນແບບນັ້ນຄືກັນ. ຖ້າທ່ານຮ້ອນໃຈຕໍ່ການສໍາແດງຂອງພຣະວິນຍານ, ຈົ່ງສະແຫວງຫາເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຈະເຣີນຂຶ້ນ.¹³ ສະນັ້ນ ຄົນທີ່ເວົ້າພາສາແປກໆ ຄວນອະທິຖານຂໍໃຫ້ເຂົາແປພາສາໄດ້ຄືກັນ.

¹⁴ເພາະຖ້າຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານເປັນພາສາແປກໆ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍລັງອະທິຖານ, ແຕ່ຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດ.

¹⁵ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດອັນໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າຈະອະທິຖານດ້ວຍຈິດວິນຍານກໍຈິງ. ແລະດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງເພງດ້ວຍວິນຍານ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ.¹⁶ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າທ່ານສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິນຍານ, ຄົນພາຍນອກຈະເວົ້າວ່າ "ອາແມນ" ໄດ້ແນວໃດໃນຂະນະທີ່ທ່ານກໍາລັງຂອບພຣະຄຸນ ຖ້າເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານກໍາລັງເວົ້າຫຍັງ?

¹⁷ເຖິງແມ່ນວ່າຄໍາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຄັກດີ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຈະເຣີນຂຶ້ນ.

¹⁸ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າພາສາແປກໆຫລາຍກວ່າທ່ານທັງຫລາຍ.¹⁹ ແຕ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ

ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການເວົ້າພຽງຫ້າຄໍາດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈເພື່ອສອນຄົນອື່ນ, ກໍດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າຫລາຍສິບພັນຄໍາເປັນພາສາທີ່ແປກໆ.

²⁰ພຶ້ນຖານທັງຫມົດ, ຢ່າເປັນເດັກໃນດ້ານຄວາມຄິດ. ແຕ່ໃນເລື່ອງ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຈົ່ງເປັນຄືກັບເດັກອ່ອນ. ແຕ່ໃນດ້ານຄວາມຄິດນັ້ນຈົ່ງເປັນຜູ້ໃຫຍ່.

²¹ໃນກິດບັນຍັດມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ເຮົາຈະເວົ້າກັບຊົນຊາດນີ້ດ້ວຍຄົນຕ່າງພາສາ ແລະ ດ້ວຍຮິມສິບຂອງຄົນແປກໆຫນ້າ. ແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຟັງເຮົາ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້.

²²ສະນັ້ນ, ການເວົ້າໃນພາສາແປກໆ, ຈົ່ງບໍ່ແມ່ນຫມາຍສໍາຄັນສໍາລັບພວກທີ່ເຊື່ອ, ແຕ່ສໍາລັບພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ແຕ່ການປະກາດພຣະທັມນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນຫມາຍສໍາຄັນສໍາລັບພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ແຕ່ ສໍາລັບພວກທີ່ເຊື່ອ.²³ ສະນັ້ນ, ຖ້າ, ທັງຄຣິສຕະຈັກມາປະຊຸມກັນ ແລະ ທຸກຄົນຕ່າງກໍເວົ້າພາສາແປກໆ, ແລະ ມີຄົນພາຍນອກ ແລະ ຄົນບໍ່ເຊື່ອຖືກເຂົ້າມາ, ພວກເຂົາບໍ່ຄິດວ່າພວກທ່ານເປັນບ້າບໍ່?

²⁴ແຕ່ຖ້າທຸກຄົນປະກາດພຣະທັມ ແລະ ຄົນບໍ່ເຊື່ອ ຫລື ຄົນນອກເຂົ້າມາ, ເຂົາຈະສໍານຶກບາບດ້ວຍກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຟັງໄປທັງຫມົດນັ້ນ.

ເຂົາຈະຖືກກວດກາໂດຍສິ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າໄປນັ້ນ.²⁵ ຄວາມລັບໃນໃຈຂອງເຂົາຈະຖືກເປີດເຜີຍ. ສິ່ງຜົນໃຫ້, ພວກເຂົາຫມູບຫນ້າລົງແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ເຂົາຈະປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດທໍາມາກາງພວກທ່ານແທ້ ໆ.

²⁶ເພາະສະນັ້ນ, ພຶ້ນຖານທັງຫມົດຈະເວົ້າແນວໃດ? ເມື່ອພວກທ່ານມາປະຊຸມກັນ, ແຕ່ລະຄົນກໍມີເພງສັນຮະເສີນ, ມີຄໍາສອນ, ການສະແດງອອກ, ມີພາສາແປກໆ, ຫລື ມີການແປ. ຈົ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຈະເຣີນຂຶ້ນ.²⁷ ຖ້າຜູ້ໃດຈະເວົ້າພາສາແປກໆ, ຈົ່ງໃຫ້ເວົ້າພຽງສອງຄົນ ຫລື ຢ່າງຫລາຍສາມຄົນ, ແລະ ໃຫ້ເວົ້າເທື່ອລະຄົນ, ແລ້ວໃຫ້ອີກຄົນຫນຶ່ງແປ.²⁸ ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີໃຜແປ, ກໍໃຫ້ເຂົາມືດຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ. ໃຫ້ເວົ້າກັບໂຕເອງຕາມລໍາພັງ ແລະ ກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

²⁹ໃຫ້ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເວົ້າໄດ້ສອງ ຫລື ສາມຄົນ, ແລະ ໃຫ້ຄົນອື່ນໆ ກວດກາສິ່ງທີ່ເວົ້າ.³⁰ ແລະ

ຖ້າມີການຊົງສຳແດງຕໍ່ຄົນອື່ນທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນກອງປະຊຸມນຳ, ກໍ່ໃຫ້ຄົນທຳອິດນັ້ນມີດໄວ້ກ່ອນ.

³¹ເພາະພວກທ່ານສາມາດປະກາດພຣະທັມ ໄດ້ເທື່ອລະຄົນ ເພື່ອໃຫ້ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງ.

³²ເພາະວິນຍານຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ ຢູ່ໃຕ້ການບັງຄັບຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.³³ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມດຸ່ນວາຍ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສັນຕິສຸກ. ດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທຸກແຫ່ງຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

³⁴ຈົ່ງໃຫ້ບັນດາຜູ້ຢູ່ມີດໆໃນຄຣິສຕະຈັກ. ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເວົ້າ, ແຕ່ໃຫ້ມີຄວາມຖອມຕົວ, ຄືກັບທີ່ກົດບັນຍັດກ່າວໄວ້.

³⁵ຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງການຮຽນຮູ້ຫຍັງ, ກໍ່ໃຫ້ຖາມສາມີຂອງຕົນຢູ່ເຮືອນ. ເພາະວ່າການທີ່ຜູ້ຍິງທີ່ຈະເວົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກນັ້ນເປັນເລື່ອງຫນ້າອາຍ.

³⁶ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າມາຈາກພວກທ່ານບໍ່? ຖ້ອຍຄຳມາຮອດທ່ານພວກດຽວບໍ່?

³⁷ຖ້າໃຜຄິດວ່າຕົນເປັນຜູ້ປະກາດ ພຣະທັມ ຫລື ເປັນຄົນຝ່າຍວິນຍານ, ກໍ່ຈົ່ງຍອມຮັບວ່າ ຂໍ້ຄວາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນມາເຖິງພວກທ່ານນັ້ນ ເປັນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.³⁸ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ສົນໃຈໃນຂໍ້ຄວາມນີ້, ຄົນນັ້ນກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່.

³⁹ສະນັ້ນ, ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ຈົ່ງສະແຫວງຫາການປະກາດພຣະທັມ, ແລະ ຢ່າຫ້າມການເວົ້າພາສາແປກໆ.⁴⁰ ແຕ່ໃຫ້ເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຣະບຽບ.

15 ¹ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ຄຳນຶງເຖິງ, ຂ່າວປະເສີດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ປະກາດກັບທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນ, ພວກທ່ານໄດ້ຮັບໄວ້ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ເທິງນັ້ນແລ້ວ.² ທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມຝັນໂດຍທາງຂ່າວປະເສີດນີ້, ຖ້າພວກທ່ານຍັງຢຶດຫມັ້ນໃນຄຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດນັ້ນ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານກໍ່ຈະເຊື່ອຢ່າງບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

³ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບເລື່ອງສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບມາມັນແກ່ພວກທ່ານ: ຄືພຣະຄຣິດເຈົ້າຊົງສິ້ນພຣະຊົນ ເພາະບາບຂອງເຮົາຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີ,⁴ ແລະ ຊົງຖືກຝັງ, ແລ້ວໃນມືທີ່ສາມຊົງຖືກເຮັດໃຫ້ຝັນຄົນມາ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີ.

⁵ພຣະອົງຊົງປະກົດຕົວຕໍ່ ເປໂຕ, ແລ້ວຕໍ່ອັກຄະສາວິກສິບສອງຄົນ;⁶ ຕໍ່ຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ພິນ້ອງກວ່າຫ້າຮ້ອຍຄົນໃນເວລາດຽວກັນ. ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງຮອດປະຈຸບັນນີ້, ແຕ່ບາງຄົນກໍ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ.⁷ ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຊົງປະກົດຕົວຕໍ່ຢາໂກໂບ, ແລ້ວຕໍ່ອັກຄະສາວິກທັງຫມົດ.

⁸ຫລັງສຸດ, ພຣະອົງຈະຊົງປະກົດຕົວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນເຫມືອນເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດຜິດເວລາ.⁹ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດໃນອັກຄະສາວິກ. ແລະ ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າເປັນອັກຄະສາວິກ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁰ແຕ່ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຢູ່ນີ້, ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ທາງກົງກັນຂ້ວາມ, ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດການຫນັກຫນ່ວງກວ່າພວກເຂົາທັງຫມົດ. ບໍ່ແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າເອງເປັນຄົນເຮັດ, ແຕ່ເປັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ.¹¹ ເພາະສະນັ້ນ ຕົວຂ້າພະເຈົ້າ ຫລື ພວກເຂົາກໍ່ດີ, ເຮົາກໍ່ປະກາດ ແລະ ທ່ານກໍ່ໄດ້ເຊື່ອ.

¹²ຖ້າເຮົາປະກາດວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ, ເປັນຫຍັງບາງຄົນໃນພວກທ່ານຈຶ່ງເວົ້າວ່າ

ການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນບໍ່ມີ?¹³ ຖ້າການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ ນັ້ນບໍ່ມີ, ພຣະຄຣິດເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາ;

¹⁴ຖ້າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາ, ການປະກາດຂອງເຮົານັ້ນກໍ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ, ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານທັງຫລາຍກໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດດ້ວຍ.

¹⁵ແລະ ຄົນກໍ່ຈະເຫັນວ່າເຮົາເປັນພະຍານທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງເລື່ອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າເຮົາເປັນພະຍານໃນການຂັດແຍ້ງກັບພຣະເຈົ້າ, ທີ່ເວົ້າວ່າພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນຄົນຂຶ້ນມາແລ້ວ ໃນເມື່ອພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເຮັດ.¹⁶ ເພາະວ່າຖ້າຄົນຕາຍບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາ ພຣະຄຣິດກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາ;¹⁷ ແລະ ຖ້າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຊົງຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານກໍ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ທ່ານກໍ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນບາບຂອງຕົນ.

¹⁸ແລະ ຖ້າເປັນແບບນັ້ນຄົນທີ່ລ່ວງລັບໃນພຣະຄຣິດກໍ່ຈົບຫາຍໄປເຊັ່ນກັນ.¹⁹ ຖ້າເຮົາມີຄວາມຫວັງໃນພຣະຄຣິດ, ພຽງແຕ່ຊີວິດນີ້ ເຮົາກໍ່ເປັນພວກຫນ້າສັ່ງເວດທີ່ສຸດໃນຄົນທັງປວງ.

²⁰ແຕ່ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຄຣິດຊົງຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາແລ້ວ, ຊົງເປັນຜົນທຳອິດຂອງພວກທີ່ລ່ວງລັບໄປ.²¹ ເພາະວ່າໃນເມື່ອຄວາມຕາຍເກີດຂຶ້ນໂດຍມະນຸດຄົນຫນຶ່ງ, ການເປັນຄົນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍກໍ່ເກີດຂຶ້ນມາຈາກມະນຸດຄົນຫນຶ່ງດ້ວຍ.

²²ເພາະວ່າໂດຍທາງອາດາມເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຕາຍໄປ, ດັ່ງນັ້ນໂດຍທາງພຣະຄຣິດເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດ.²³ ແຕ່ເປັນໄປຕາມລຳດັບຄື: ພຣະຄຣິດ, ຊົງເປັນຜົນທຳອິດ, ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດເມື່ອພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາ.

²⁴ແລ້ວກໍ່ຈະເປັນເວລາສິ້ນສຸດ, ຊົງພຣະຄຣິດຈະຊົງມອບຣາຊອານາຈັກໃຫ້ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ. ເມື່ອພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍການປົກຄອງທັງຫມົດ ອຳນາດ ແລະ ອິດເດດທັງຫມົດ.²⁵ ເພາະວ່າພຣະອົງຕ້ອງຊົງຄອບຄອງຈົນກວ່າພຣະອົງຈະຊົງປາບສັດຕູທັງຫມົດໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕືນຂອງພຣະອົງ.

²⁶ສັດຕູຕ່ຳສຸດທ້າຍທີ່ຈະຖືກທຳລາຍຄືຄວາມຕາຍ.

²⁷ເພາະວ່າ "ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢູ່ໃຕ້ພຣະບາດຂອງພະອົງ." ແຕ່ເມື່ອພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ "ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງ"

ນັ້ນຊັດເຈນວ່າຍົກເວັ້ນແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢູ່ໃຕ້ ອຳນາດພຣະອົງ.²⁸ ເມື່ອທຸກສິ່ງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດພຣະອົງແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນພຣະບຸດພຣະອົງເອງກໍ່ຈະຊົງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດພຣະອົງ. ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະຊົງເປັນເອກໃນທຸກສິ່ງ.

²⁹ສະນັ້ນ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັບບັບຕິສະມາເພື່ອຄົນຕາຍຈະເຮັດແນວໃດ? ຖ້າຄົນຕາຍບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາເລີຍ, ແລ້ວ

ພວກເຂົາຮັບບັບຕິສະມາເພື່ອຄົນຕາຍໄດ້ແນວໃດ?³⁰ ແລະ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງສ່ຽງອັນຕະຣາຍຕະຫລອດເວລາ?

³¹ພິນ້ອງທັງຫລາຍ ຂ້າພະເຈົ້າຕາຍທຸກວັນ! ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຍັນໂດຍຄວາມພາກພູມໃຈໃນພວກທ່ານ, ເຊິ່ງຂ້າພະ

ເຈົ້າມີໃນພຣະເປຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາ.³² ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຍັງ, ໃນສາຍຕາມະນຸດ, ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ສູ້ກັບສັດປ່າໃນເມືອງເອເຟໂຊ, ຖ້າຄົນຕາຍບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາ? "ກໍ່ໃຫ້ເຮົາກິນ ແລະ ດື່ມເຖິງ, ເພາະມືອິນເຮົາກໍ່ຈະຕາຍ."

³³ຢ່າຫລົງຜິດເລີຍ: "ການຄົບຄົນຊົ່ວຍ່ອມທຳລາຍສິລະທັມທີ່ດີງາມ."³⁴ ຈົ່ງມີສະຕິ! ຈົ່ງໃຊ້ຊີວິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ! ຢ່າເຮັດບາບອີກຕໍ່ໄປເລີຍ.

ເພາະບາງຄົນໃນພວກທ່ານບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະເຈົ້າ. ຫລືຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າດັ່ງນີ້ ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານມີຄວາມລະອາຍໃຈ.

³⁵ແຕ່ຈະມີຄົນເວົ້າວ່າ, "ຄົນຕາຍຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາໄດ້ແນວໃດ, ແລະ ພວກເຂົາຈະມາດ້ວຍຮ່າງກາຍແບບໃດ?"³⁶ ໂອ້ ຄົນທີ່ໂງ່ຈັກ!

ສິ່ງທີ່ທ່ານຫວ່ານນັ້ນຖ້າບໍ່ຕາຍກ່ອນມັນກໍ່ຈະບ່ຽງກຂຶ້ນໃຫມ່.

³⁷ແລະສິ່ງທີ່ທ່ານຫວ່ານນັ້ນບໍ່ແມ່ນລຳຕື້ນ, ແຕ່ຫວ່ານແກ່ນລ້າໆ. ຫລືກາຍເປັນຕື້ນເຂົ້າສາລີ ຫລື ຢ່າງອື່ນ.³⁸ ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າປະທານຮູບຮ່າງໃຫ້ກັບເມັດນັ້ນ ຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກ, ແລະ ປະທານຮູບຮ່າງຂອງມັນເອງໃຫ້ກັບເມັດແຕ່ລະຊະນິດ.³⁹ ຊືນນັ້ນບໍ່ຄືກັນທັງຫມົດ. ຊືນມະນຸດນັ້ນກໍ່ແບບຫນຶ່ງ, ຊືນສັດກໍ່ແບບຫນຶ່ງ, ຊືນນົກກໍ່ແບບຫນຶ່ງ, ຊືນປາກໍ່ແບບຫນຶ່ງ.

⁴⁰ຮ່າງກາຍສຳລັບສະຫວັນກໍມີ ແລະ ຮ່າງກາຍສຳລັບໂລກກໍມີ. ແຕ່ສະຫງ່າຮາສີຂອງຮ່າງກາຍ ສຳລັບສະຫວັນກໍແບບຫນຶ່ງ ແລະ ສະຫງ່າຮາສີຂອງຮ່າງກາຍ ສຳລັບໂລກກໍແບບຫນຶ່ງ.⁴¹ສະຫງ່າຮາສີຂອງ ດວງຕາເວັນກໍແບບຫນຶ່ງ, ສະຫງ່າຮາສີຂອງ ດວງຈັນກໍແບບຫນຶ່ງ, ສະຫງ່າຮາສີຂອງ ດວງດາວກໍແບບຫນຶ່ງ. ດາວດວງຫນຶ່ງກໍມີສະຫງ່າຮາສີທີ່ແຕກຕ່າງຈາກ ສະຫງ່າຮາສີຂອງດາວດວງອື່ນໆດ້ວຍ.

⁴²ການເປັນຄົນຂຶ້ນມາຂອງຄົນຕາຍກໍຄືກັນ. ສິ່ງທີ່ຖືກຫວ່ານລົງໄປນັ້ນກໍເປັນເບື້ອງເນົາ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຂຶ້ນມານັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນເບື້ອງເນົາອີກ.⁴³ສິ່ງທີ່ຖືກຫວ່ານໃນຄວາມອັບອາຍ; ສິ່ງນັ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາໃນສະຫງ່າຮາສີ. ສິ່ງທີ່ຖືກຫວ່ານໃນຄວາມອ່ອນແອ; ສິ່ງນັ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາໃນຮີດທານຸພາບ.⁴⁴ສິ່ງທີ່ຖືກຫວ່ານໃນຮ່າງກາຍຝ່າຍທັມະຊາດ; ສິ່ງນັ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາໃນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານ. ຖ້າຫາກມີຮ່າງກາຍຝ່າຍທັມະຊາດ, ກໍຍ່ອມມີຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານນຳອີກ.

⁴⁵ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ມະນຸດຄົນທຳອິດຄື ອາດາມເປັນຈິດວິນຍານທີ່ມີຊີວິດ.” ສ່ວນອາດາມຄົນສຸດທ້າຍນັ້ນ ເປັນຈິດວິນຍານຜູ້ປະທານຊີວິດ.

⁴⁶ແຕ່ຝ່າຍວິນຍານນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາກ່ອນ ຝ່າຍທັມະຊາດກ່ອນ, ແລ້ວຈຶ່ງເປັນຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

⁴⁷ມະນຸດຄົນທຳອິດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ມາຈາກດິນຈຶງກາຍເປັນຂີ້ຝຸ່ນດິນ. ມະນຸດຄົນທີສອງເປັນມາຈາກສະຫວັນ.⁴⁸ຜູ້ທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຈາກດິນເປັນຢ່າງໃດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກສ້າງຈາກດິນກໍເປັນຢ່າງນັ້ນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ສະເດັດມາຈາກສະຫວັນເປັນຢ່າງໃດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຂອງສະຫວັນກໍເປັນຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ.

⁴⁹ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເຮົາມີລັກສະນະຂອງມະນຸດທີ່ມາຈາກດິນ, ພວກເຮົາກໍຈະສະທ້ອນລັກສະນະຂອງມະນຸດຈາກສະຫວັນດ້ວຍ.

⁵⁰ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຫມາຍຄວາມວ່າ, ສິ່ງທີ່ເປັນເນື້ອຫນຶ່ງແລະເລືອດບໍ່ສາມາດເປັນສ່ວນຫນຶ່ງໃນຮາຊອນາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ແລະກາຍທີ່ເປັນເນື້ອບໍ່ສາມາດມີສ່ວນໃນກາຍທີ່ບໍ່ເປັນເນື້ອເນົາ.⁵¹ຈົ່ງເບິ່ງ! ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຈົ່ງອັນເລິກເຊິ່ງທີ່ຈະບອກແກ່ທ່ານຄື: ເຮົາຈະບໍ່ລ່ວງລັບຫມົດທຸກຄົນ, ແຕ່ຈະຖືກປ່ຽນໃຫມ່ຫມົດທຸກຄົນ.

⁵²ພວກເຮົາຈະຖືກປ່ຽນໃນຊີວະນະດຽວ, ໃນກະພິບຕາ, ເມື່ອເປົ່າແກດັງສຸດທ້າຍ. ເມື່ອສຽງແກດັງຂຶ້ນ. ຄົນຕາຍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາໂດຍບໍ່ມີການເປັນເນື້ອເນົາ, ແລະ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນໃຫມ່.⁵³ເພາະວ່າສິ່ງຊຶ່ງເປັນເນື້ອເນົາໄດ້ນີ້ຕ້ອງໄດ້ສວມໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ເປັນເນື້ອເນົາບໍ່ໄດ້, ແລະ ສະພາບທີ່ຕ້ອງຕາຍນີ້ສວມໃສ່ດ້ວຍສະພາບທີ່ບໍ່ຕາຍ.

⁵⁴ເມື່ອສິ່ງທີ່ເປັນເນື້ອເນົາໄດ້ນີ້ ສວມໃສ່ດ້ວຍສິ່ງທີ່ເປັນເນື້ອເນົາບໍ່ໄດ້, ແລະ ສະພາບທີ່ຕ້ອງຕາຍນີ້ສວມໃສ່ດ້ວຍສະພາບທີ່ບໍ່ຕາຍ, ຈາກນັ້ນ ພຣະຄັມ

ທີຂຽນໄວ້ຈະສຳເລັດວ່າ, “ຄວາມຕາຍຖືກກັນເຂົ້າໃນຊັບຊະນະແລ້ວ.”⁵⁵“ໂອ້ ຄວາມຕາຍ, ຊັບຊະນະຂອງມຶງຢູ່ໃສ? ໂອ້ ຄວາມຕາຍ, ໄລຍະຂອງມຶງຢູ່ໃສ?

⁵⁶ໄລຍະຂອງຄວາມຕາຍນັ້ນຄືຄວາມບາບ, ແລະ ອຳນາດຂອງຄວາມບາບຄືກິດບັນຍັດ.⁵⁷ຂໍໂມຫະນາຂອບຄຸນແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ປະທານຊັບຊະນະແກ່ເຮົາໂດຍທາງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາ!

⁵⁸ສະນັ້ນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ແລະຢາກວັນໄຫວ. ຈົ່ງປະຕິບັດງານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຄົບບໍລິບູນທຸກເວລາ, ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ວ່າ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ການພຽນພະຍາຍາມຂອງທ່ານຈະບໍ່ເສັຍປະໂຫຍດ.

16 ¹ເລື່ອງກ່ຽວກັບຊັບຊຶ້ງມີການແຜ່ເພື່ອສົ່ງເຄາະແກ່ໄພພິບຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າສັງຄົມສະຕະຈັກໃນແຂວງຄາລາເຕຍວ່າແນວໃດ, ທ່ານທັງຫລາຍກໍຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ທຸກວັນຕື້ນອາທິດໃດ, ໃຫ້ພວກທ່ານແຕ່ລະຄົນແຍກເງິນອອກ ແລະ ສະສົມໄວ້ຕາມທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້. ເພື່ອຈະບໍ່ຕ້ອງເກັບສັງລິມເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາຮອດ.

³ແລະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາແລ້ວ, ຖ້າພວກທ່ານເຫັນດີນຳໃຜ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສົ່ງຄົນນັ້ນໃຫ້ນຳເງິນຖວາຍຂອງທ່ານ ພ້ອມກັບຈິດຫມາຍໄປທຶນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.⁴ແລະຖ້າເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄວນຈະໄປດ້ວຍ ພວກເຂົາກໍຈະໄປພ້ອມກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

⁵ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານແຂວງມາເກໂດເນຍແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຫາທ່ານທັງຫລາຍ. ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປທາງມາເກໂດເນຍ.⁶ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະພັກກັບທ່ານ ຫລື ອາດຈະຢູ່ຈົນຮອດຣະດູຫນາວ, ເພື່ອວ່າເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປທາງໃດ, ພວກທ່ານຈະໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄປ.

⁷ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການພິບພວກທ່ານໃນຊ່ວງເວລາສັ້ນໆ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະໄດ້ຢູ່ກັບພວກທ່ານໃນໄລຍະຫນຶ່ງ,

ຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນດີ.⁸ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຢູ່ທີ່ເມືອງ ເອເຟໂຊ, ຈົນຮອດເຫດສະກາຍ ແຜ່ນເຕຄໍສະເຕ.

⁹ເພາະວ່າທີ່ນີ້ມີປະຕູເປີດໃຫ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ແລະ ຄົນຂັດຂວາງກໍມີຫລາຍ.

¹⁰ເມື່ອຕີໂມຫຽວມາຫາທ່ານ, ຈົ່ງຮະວັງຢ່າເຮັດໃຫ້ລາວບໍ່ສະບາຍໃຈເມື່ອຢູ່ກັບພວກທ່ານ, ເພາະລາວເຮັດດຽວຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

¹¹ຢ່າໃຫ້ຄົນດູຫມິນລາວ. ຈົ່ງຊ່ວຍລາວໃຫ້ເດີນທາງໄປໂດຍສັນຕິສຸກ, ເພື່ອລາວຈະກັບມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ.

ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າລາວກັບພວກພິນ້ອງຢູ່.¹²ສ່ວນເລື່ອງຂອງ ອາໂບໂລ, ເຊິ່ງເປັນພິນ້ອງຂອງເຮົານັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງໃຫ້ລາວໃຫ້ໄປຢ້ຽມຢາມທ່ານທັງຫລາຍ ພ້ອມກັບພວກພິນ້ອງ. ແຕ່ລາວຍັງບໍ່ຕ້ອງການໄປໃນເວລານີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວຈະໄປເມື່ອຮອດເວລາທີ່ເຫມາະສົມ.

¹³ຈົ່ງເຝົ້າຮະວັງໃຫ້ດີ ຈົ່ງຫມັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອ ຈົ່ງເປັນຄົນກ້າຫານ, ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ.¹⁴ຈົ່ງເຮັດທຸກສິ່ງດ້ວຍຄວາມຮັກ.

¹⁵ທ່ານຮູ້ວ່າຄອບຄົວຂອງສະເຕຟານາ, ເປັນຄຣິສຕະສະໜັກພວກທຳອິດໃນແຂວງ ອະຂາຢາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອຸທິດຕົນໃນງານບົວຣະບັດຮັບໃຊ້ໄພພິບຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງ, ທ່ານທັງຫລາຍ,¹⁶ໃຫ້ຖອມຕົວຕໍ່ຄົນເຊັ່ນນີ້ ແລະ ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຮ່ວມເຮັດດຽວ ແລະ ພຽນພະຍາຍາມກັບພວກເຮົາ.

¹⁷ແລະຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈທີ່ ສະເຕຟານາ, ຝອກຕູນາໂຕ, ແລະ ອະຂາອີໂກມາຫາ. ພວກເຂົາໄດ້ຊົດເຊີຍການທີ່ພວກທ່ານບໍ່ມານັ້ນຈົນຄົບຖ້ວນ.

¹⁸ເພາະວ່າພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະ ຂອງພວກທ່ານມີຄວາມສຸກ. ເພາະສະນັ້ນ, ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຍອມຮັບຄົນແບບນີ້.

¹⁹ຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆໃນແຂວງເອເຊຍຝາກຄຳທັກທາຍມາຫາທ່ານທັງຫລາຍ. ອາກິລາ ແລະ ປີຊະກິລາ, ກັບຄຣິສຕະຈັກທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາຝາກຄຳທັກທາຍມາຫາພວກທ່ານໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.²⁰ພິນ້ອງທຸກຄົນຝາກຄຳທັກທາຍມາຫາທ່ານ. ຈົ່ງທັກທາຍເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນດ້ວຍຈິດທີ່ບໍ່ອີສຸດ.

²¹ຂ້າພະເຈົ້າ, ໂປໂລ, ຂຽນຈິດຫມາຍ ນີ້ດ້ວຍລາຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ.²²ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ກໍຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ.

ຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ, ສະເດັດມາເຖິດ!²³ຂໍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າສະຖິດກັບທ່ານທັງຫລາຍ.

²⁴ຄວາມຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກທ່ານທຸກຄົນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

2 ໂກຣິນໂທ

¹ໂປໂລ, ຜູ້ເປັນອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕີໂມທຽວ ຜູ້ເປັນນັກຊາຍຂອງເຮົາ, ເຖິງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເມືອງ ໂກຣິນໂທ, ແລະ ບັນດາຜູ້ເຊືອທຸກຄົນທີ່ຢູ່ຫົວແຂວງ ອະຂາຢາ.² ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກເຊິ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະ ຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົງສະຖິດກັບທ່ານທັງຫລາຍເຖິດ.

³ສາທຸກການແຕ່ພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາ. ພຣະບິດາຜູ້ຊົງມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຊູໃຈ ແລະ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເລົ່າໂລມໃຈທຸກຢ່າງ.⁴ ພຣະເຈົ້າເລົ່າໂລມໃຈເຮົາໃນຄວາມທຸກລຳບາກທັງຫມົດຂອງເຮົາ, ເພື່ອທີ່ວ່າເຮົາຈະສາມາດເລົ່າໂລມໃຈຜູ້ທີ່ທຸກລຳບາກຢ່າງໃດຢ່າງຫນຶ່ງ. ໄດ້ດ້ວຍຄວາມເລົ່າໂລມໃຈຢ່າງດຽວກັນກັບພຣະເຈົ້າເຄີຍເລົ່າໂລມໃຈເຮົາ.

⁵ເພາະວ່າຄວາມທຸກຍາກຂອງພຣະຄຣິດ ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາມີຫລາຍເຫລືອລົ້ນຢ່າງໃດ, ການເລົ່າໂລມໃຈຂອງເຮົາ ເນື່ອງຈາກພຣະຄຣິດກໍ່ຫລາຍເຫລືອລົ້ນຢ່າງນັ້ນ.⁶ ແຕ່ທີ່ເຮົາຍອມທຸກຍາກນັ້ນ, ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມເລົ່າໂລມໃຈ ແລະ ຄວາມພິນ; ແລະ ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມໃຈ, ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ທ່ານໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມໃຈເຊັ່ນກັນ.

ຄວາມເລົ່າໂລມໃຈຂອງພວກທ່ານທີ່ຈະມີຢ່າງເຕັມທີ່ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ພະຍາຍາມອິດທິນກັບຄວາມທຸກຍາກຄືດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ອິດທິນນັ້ນ.⁷ ແລະ ເຮົາມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຢ່າງແນ່ນອນໃນທ່ານທັງຫລາຍ, ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າພວກທ່ານມີສ່ວນໃນຄວາມທຸກຍາກຂອງເຮົາແນວໃດ, ທ່ານກໍ່ຈະມີສ່ວນໃນການໃຫ້ກຳລັງໃຈຂອງເຮົາຢ່າງນັ້ນ.

⁸ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມທຸກຍາກຕ່າງໆ, ທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາໃນແຂວງ ເອເຊຍ. ເຊິ່ງຄວາມທຸກນັ້ນ ຫນັກເກີນກວ່າທີ່ພວກເຮົາຈະອິດທິນໄດ້, ຄວາມທຸກຍາກນັ້ນຫລວງຫລາຍຈົນເຮັດໃຫ້ເຮົາເກືອບຫມົດຫວັງທີ່ຈະເອົາຊີວິດລອດມາໄດ້.⁹ ທີ່ຈິງ, ເຮົາຖືກຕັດສິນໃຫ້ປະຫານຊີວິດແລ້ວ. ແຕ່ທີ່ເປັນແບບນັ້ນກໍ່ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮົາໄວ້ໃຈຕົວເອງ, ແຕ່ໃຫ້ໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໃຜຕິດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ.

¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມໍລະນະໄພທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເກືອບຕາຍແລ້ວນັ້ນ, ພຣະອົງກໍ່ຈະຊົງຊ່ວຍເຮົາ. ເຮົາໄວ້ໃຈໃນພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.

¹¹ພວກທ່ານມີສ່ວນໃນການຊ່ວຍເຫລືອເຮົາໂດຍການທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮົາ. ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງເຮັດຕາມນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈະໄດ້ຂອບພຣະຄຸນເພາະຂ້າພະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກພຣະຄຸນທີ່ປະທານແກ່ເຮົາຜ່ານທາງການອະທິຖານຂອງຫຼາຍໆຄົນ.

¹²ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາພູມໃຈ: ຄືໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງພວກເຮົາ ເປັນພະຍານ. ວ່າພວກເຮົາໄດ້ປະຕິບັດຕົວເອງເປັນທີ່ມີຊື່ສຽງຕໍ່ໂລກ ດ້ວຍໃຈທີ່ບໍ່ລິສຸດ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພວກທ່ານຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມປັນຍາຂອງໂລກນີ້, ແຕ່ຕາມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹³ເຮົາບໍ່ໄດ້ຂຽນເລື່ອງອື່ນໃດເຖິງພວກທ່ານເລີຍນອກຈາກເລື່ອງຊົງທ່ານສາມາດອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈໄດ້.¹⁴ ເຖິງວ່າ ຕອນນີ້ທ່ານເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງຢູ່, ແຕ່ໃນວັນແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົານັ້ນ, ພວກທ່ານຈະພູມໃຈໃນພວກເຮົາຢ່າງທີ່ພວກເຮົາພູມໃຈໃນພວກທ່ານ.

¹⁵ເພາະຫມັ້ນໃຈໃນເລື່ອງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມປາຖະຫນາທີ່ຈະມາຫາພວກທ່ານກ່ອນ, ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມາຢ້ຽມຢາມພວກທ່ານສອງຄັ້ງ.

¹⁶ຂ້າພະເຈົ້າວາງແຜນທີ່ຈະມາຢ້ຽມຢາມພວກທ່ານໃນລະຫວ່າງທີ່ເດີນທາງໄປແຂວງ ມາເກໂດເນຍ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ຈະມາຢ້ຽມຢາມທ່ານທັງຫລາຍອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ເມື່ອກັບຈາກແຂວງ ມາເກໂດເນຍ ແລ້ວຫລັງຈາກນັ້ນພວກທ່ານຈະໄດ້ສົງຂ້າພະເຈົ້າໄປທີ່ແຂວງ ຢູດາຍ.

¹⁷ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຊັ່ນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງໂລເລບ? ຂ້າພະເຈົ້າວາງແຜນການຕາມມາດຕະຖານຂອງມະນຸດ, ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ "ແມ່ນ" ຫຼື "ບໍ່ແມ່ນ" ໃນເວລາດຽວກັນບໍ່?¹⁸ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ສັນໃດ, ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ເວົ້າວ່າ "ແມ່ນ" ແລະ "ບໍ່ແມ່ນ" ໃນເວລາດຽວກັນສັນນັ້ນ.

¹⁹ເພາະວ່າພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄື, ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າກັບ ຊິລາ, ແລະ ຕີໂມທຽວ, ໄດ້ປະກາດໃນບັນດາພວກທ່ານນັ້ນບໍ່ແມ່ນ, "ຄວາມຈິງ" ຫລື "ບໍ່ຈິງ." ແບບຊື່ ແຕ່ພຣະອົງຊົງເປັນ, "ຄວາມຈິງ" ສະເຫມີ.²⁰ ເພາະວ່າພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຂໍ້ນັ້ນເປັນ "ຄວາມຈິງ" ໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ "ອາແມນ" ໂດຍພຣະອົງ ອັນເປັນການຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະເຈົ້າ.

²¹ບັດນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຊົງຕັ້ງພວກເຮົາກັບທ່ານທັງຫລາຍໄວ້ໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຫົດສົງພວກເຮົາໄວ້.

²²ພຣະອົງຊົງໄດ້ປະທັບຕາພວກເຮົາ ແລະ ປະທານພຣະວິນຍານໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອເປັນຫລັກປະກັນເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໃນພາຍຫລັງ.

²³ທັງນີ້, ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພະຍານຝ່າຍ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ໄປຮອດເມືອງໂກຣິນໂທນັ້ນ ກໍ່ເພື່ອຈະລະເວັ້ນໂທດພວກທ່ານໄວ້ກ່ອນ.²⁴ ເຮົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຄວບຄຸມຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ. ແຕ່ເຮົາເຮັດວຽກງານຮ່ວມກັບພວກທ່ານເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະມີຄວາມຍິນດີ, ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານຍືນຫມັ້ນຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ.

2 ¹ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າ ຈະບໍ່ມາເຮັດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເກີດຄວາມທຸກອີກ.² ເພາະຖ້າຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເປັນທຸກ, ໃຜຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີ ນັ້ນຄືຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມີຄວາມທຸກນັ້ນແຫຼະ?

³ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ເພື່ອວ່າເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ກັງວົນໃຈກັບໂດຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຄວນຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃຈໃນພວກທ່ານວ່າ ຄວາມຍິນດີຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ກໍ່ເປັນຄວາມຍິນດີຂອງພວກທ່ານເຊັ່ນກັນ.⁴ ເພາະວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນເຖິງທ່ານດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຈັບປວດ, ແລະ ດ້ວຍນ້ຳຕາໄຫລຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປາຖະຫນາໃຫ້ພວກທ່ານມີຄວາມທຸກ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະຫນາທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານຮູ້ຈັກຄວາມຮັກອັນເລິກເຊິ່ງ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າມີຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ.

⁵ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ໃດເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນທຸກຢູ່ຄົນດຽວ, ແຕ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານທຸກຄົນເປັນທຸກດ້ວຍ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກຈະເວົ້າແຮງກັບພວກທ່ານຈົນເກີນໄປ.⁶ ການທີ່ຄົນສ່ວນຫລາຍທີ່ໄດ້ລົງໂທດຄົນດັ່ງກ່າວກໍ່ພຽງພໍແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນເວລານີ້, ສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດຫລາຍກວ່າການລົງໂທດຄືການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ເລົ່າໂລມໃຈລາວ. ເພາະຢ້ານວ່າລາວຈະຈົມລົງໃນຄວາມທຸກເຫລືອລົ້ນ.

⁷ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍໃຫ້ກຳລັງໃຈທ່ານທີ່ຍືນຍັນຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ລາວໃນກາງສາທາລະນະຊົນ.⁸ ນິຕິເຫດຜົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນ, ເພື່ອທີ່ຈະທົດລອງໃຈທ່ານທັງຫລາຍ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະຮູ້ວ່າພວກທ່ານຈະຍອມເຊື່ອຝັງໃນທຸກເລື່ອງຫລືບໍ່.

⁹ຖ້າພວກທ່ານໃຫ້ອະໄພກັບຜູ້ໃດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຈະໃຫ້ອະໄພກັບຜູ້ນັ້ນດ້ວຍ.

ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ອະໄພໄປນັ້ນຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ອະໄພໃນເລື່ອງໃດຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ເຮັດ ເພາະເຫັນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ສະເພາະພຣະພໍ່ຂອງພຣະຄຣິດ.¹¹ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ບໍ່ຫລົງກົນອຸບາຍມານຊາຕານ. ເພາະວ່າພວກເຮົາຮູ້ແຜນການຕ່າງໆຂອງມັນ.

¹²ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ມາຮອດເມືອງ ໂທອາດ ເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດນັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງເປີດທາງໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

¹³ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ມີຄວາມສະບາຍໃຈເລີຍ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີ ຕີໂຕ ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ບອກລາພວກນັ້ນ ແລະ ເດີນທາງກັບໄປທີ່ແຂວງ ມາເກໂດເນຍ.

¹⁴ແຕ່ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງໃຫ້ພວກເຮົາມີໄຊຊະນະສະເຫມີໃນພຣະຄຣິດ. ແລະ

ຊົງໃຜດໃຫ້ກິນຫອມອັນອ່ອນຫວານແຫ່ງຄວາມຮູ້ຂອງພຣະອົງກະຈາຍໄປທັງພູມພູບ່ອນໂດຍຜ່ານທາງພວກເຮົາ.¹⁵ ເພາະສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຮົາເປັນກິນອັນຫອມຫວານຂອງພຣະຄຣິດ ທັງໃນບັນດາຄົນທີ່ກໍາລັງຈະລອດຝົນ ແລະ ໃນບັນດາຄົນທີ່ກໍາລັງຈະຈົບຫາຍດ້ວຍ.

¹⁶ຝ່າຍຄົນທີ່ກໍາລັງຈະຈົບຫາຍ, ກໍເປັນກິນແຫ່ງຄວາມຕາຍເຊິ່ງນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ. ຝ່າຍຄົນກໍາລັງຈະລອດຝົນ, ກໍເປັນກິນແຫ່ງຊີວິດທີ່ນໍາໄປສູ່ຊີວິດ.

ແລ້ວໃຜຈະມີຄວາມເຫມາະສົມກັບຜົນທະກິດເຫລົ່ານີ້?

¹⁷ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ເປັນຄືກັບຄົນຈໍານວນຫລວງຫລາຍທີ່ຫາຜົນປະໂຫຍດຈາກພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແຕ່ພວກເຮົາກໍາວໃນພຣະຄຣິດດ້ວຍແຮງງຸງໃຈທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຄືກັບຄົນທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.

3 ¹ພວກເຮົາກໍາລັງຍ້ອງຍໍຕົວເຮົາເອງອີກແລ້ວບໍ່? ເຮົາຕ້ອງການຫນັງສືແນະນໍາຕົວຕໍ່ພວກທ່ານ ຫລື ຈາກພວກທ່ານ, ເຫມືອນກັບບາງຄົນບໍ່?

²ຕົວທ່ານທັງຫລາຍເອງເປັນຫນັງສືທີ່ແນະນໍາພວກເຮົາ, ຊຶ່ງໄດ້ຂຽນໄວ້ທີ່ດວງໃຈຂອງເຮົາ, ເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງປວງໄດ້ຮູ້ ແລະ ໄດ້ອ່ານ.³ ແລະ

ທ່ານທັງຫລາຍເອງກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກທ່ານເປັນຫນັງສືຂອງພຣະຄຣິດ, ທີ່ພວກເຮົາເປັນຜູ້ສົ່ງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂຽນດ້ວຍນ້ຳມືກ

ແຕ່ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ເທິງແຜ່ນສີລາ, ແຕ່ຂຽນໄວ້ທີ່ດວງໃຈຂອງມະນຸດ.

⁴ ແລະ ພວກເຮົາມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຢ່າງນັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ.

⁵ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືວ່າສິ່ງຫນຶ່ງສິ່ງໃດເກີດຈາກຄວາມສາມາດຂອງຕົວພວກເຮົາເອງ. ແຕ່ວ່າ, ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົານັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ.⁶ ແລະ

ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ບົວລະບັດແຫ່ງຜົນທະສັນຍາໃຫມ່. ບໍ່ແມ່ນຕາມຕົວຫນັງສືແຕ່ຕາມພຣະວິນຍານ

ດ້ວຍວ່າຕົວຫນັງສືນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງຕາຍ, ແຕ່ພຣະວິນຍານນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດ.

⁷ແຕ່ຖ້າການບົວລະບັດທີ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍຕາມໂຕຫນັງສືທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ເທິງສີລານັ້ນກໍມາພ້ອມສະຫງ່າລາສີຈົນຄົນ ອິດສະລາເອນ ບໍ່ສາມາດຈະເບິ່ງຫ

ນ້ຳຂອງ ໂມເຊ ໄດ້. ເພາະສະຫງ່າລາສີເທິງໃບຫນ້າຂອງທ່ານ, ເຖິງແມ່ນວ່າເປັນສະຫງ່າລາສີທີ່ຈາກຫາຍໄປ.⁸ ດັ່ງນັ້ນ ການບົວລະບັດຕາມພຣະວິນຍານ

ກໍຍັງຈະມີສະຫງ່າລາສີຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກບໍ່ແມ່ນບໍ່?

⁹ເພາະຖ້າການບົວລະບັດທີ່ກ່ຽວກັບການລົງໂທດຍັງມີສະຫງ່າລາສີແລ້ວ, ການບົວລະບັດກ່ຽວກັບການຊອບທໍາຍັງຈະມີສະຫງ່າລາ

ສີຫລາຍກວ່າຫລາຍເທົ່າ!¹⁰ ເພາະວ່າໃນຄວາມເປັນຈິງນັ້ນ, ສະຫງ່າລາສີທີ່ເຄີຍມີນັ້ນກໍບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ, ເນື່ອງຈາກສະຫງ່າລາສີທີ່ໃຫຍ່ກວ່າເຕັມທັບໄວ້.

¹¹ເພາະວ່າຖ້າສິ່ງທີ່ຈາກຫາຍໄປຍັງມາດ້ວຍສະຫງ່າລາສີແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ຍືນຍົງກໍຈະມາພ້ອມສະຫງ່າລາສີທີ່ຍືນຍົງໃຫຍ່ກວ່າຫຼາຍເທົ່າ!

¹²ເມື່ອພວກເຮົາມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຢ່າງນັ້ນແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມກ້າຫານ.¹³ ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຄືກັບ ໂມເຊ, ທີ່ເຮົາຜ້າປົກຄຸມຫນ້າໄວ້, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນ

ອິດສະລາເອນ ແນມເບິ່ງການສິ້ນສຸດຂອງສະຫງ່າລາສີ ທີ່ຄ່ອຍໆສູນຫາຍໄປນັ້ນ.

¹⁴ແຕ່ສ່ວນຄົນທີ່ຄວາມຄິດຂອງເຂົາຖືກປິດໄປ. ເພາະວ່າຕະຫລອດມາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ເມື່ອລາວອ່ານພຣະຄໍາພີເດີມ. ຜ້າຄຸມນັ້ນ

ກໍຍັງຄົງຢູ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດອອກ, ເພາະວ່າຈະເປີດອອກໄດ້ ກໍໂດຍພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ.¹⁵ ແຕ່ວ່າຕະຫລອດມາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, ເມື່ອໃດທີ່ລາວອ່ານຖ້ອຍຄໍາຂອງ

ໂມເຊ, ຜ້າຄຸມນັ້ນກໍຍັງຄົງປິດໃຈຂອງລາວຢູ່.¹⁶ ແຕ່ເມື່ອຜູ້ໃດຫລຽວກັບມາຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜ້າຄຸມນັ້ນກໍຈະຖືກເປີດອອກ.

¹⁷ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນພຣະວິນຍານ. ແລະ ເມື່ອພຣະວິນຍານຊົງຢູ່ບ່ອນໃດ, ເສລີພາບກໍມີຢູ່ທີ່ນັ້ນ.¹⁸ ແລະ ບັດນີ້, ພວກເຮົາທຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຜ້າຄຸມຫນ້າ

ນັ້ນຕົວພວກເຮົາຈຶ່ງສະທ້ອນສະຫງ່າລາສີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລ້ວພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃຫ້ເປັນຄືກັບລັກສະນະທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສະຫງ່າ

ລາສີຂອງພຣະອົງ, ຄືມີກຽດຕິຍົດເປັນລໍາດັບຂຶ້ນໄປຄືກັບກຽດຕິຍົດທີ່ຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນພຣະວິນຍານ.

4 ¹ເພາະເຫດທີ່, ພວກເຮົາມີຜົນທະກິດນີ້, ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ, ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ທົ່ວຢູ່.² ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ປະຖິ້ມສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຫນ້າອັບອາຍ ແລະ

ສິ່ງທີ່ປິດເຊືອງໄວ້. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຄືກັບຄົນທີ່ຫລອກລວງ ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ໂດຍການທີ່ພວກ

ເຮົາສະແດງຄວາມຈິງນັ້ນ, ພວກເຮົາໄດ້ມອບຕົວຂອງເຮົາໄວ້ກັບຈິດສໍານຶກຜິດ ແລະ ຊອບ ຂອງຄົນທັງປວງ ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ ແຕ່ຖ້າຂ່າວປະເສີດຂອງພວກເຮົາຍັງຖືກປິດບັງໄວ້, ກໍຖືກປິດບັງໄວ້ຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກໍາລັງຈະດັບສູນໄປເທົ່ານັ້ນ.⁴ ໃນກໍລະນີຂອງພວກເຮົາ,

ກໍຄືພຣະຂອງໂລກນີ້ໄດ້ປິດບັງໃຈທີ່ບໍ່ເຊື່ອຂອງພວກເຮົາໃຫ້ມືດມົວໄປ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຂ່າວປະເສີດ

ເລື່ອງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊົງເປັນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

⁵ ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ປະກາດຕົວພວກເຮົາເອງ, ແຕ່ໄດ້ປະກາດພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າວ່າຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ

ໄດ້ປະກາດຕົວເອງວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.⁶ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວວ່າ

"ຄວາມສະຫວ່າງຈະສ່ອງອອກມາຈາກຄວາມມືດ." ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ່ອງສະຫວ່າງເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ,

ເພື່ອໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຮູ້ເຖິງສະຫງ່າຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງສ້າງແດງອອກຜ່ານພຣະເຢຊູຄຣິດ.

⁷ ແຕ່ພວກເຮົາມີຊັບສົມບັດນີ້ຢູ່ໃນພາຊະນະດິນ, ເພື່ອທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ອິດອໍານາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຕົວເຮົາເອງ.⁸ ພວກເຮົາປະສົບຄວາມຍາກລໍາຍາກທຸກທາງ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຢຽບຢາ. ພວກເຮົາສັບສົນແຕ່ບໍ່ຫມົດຫວັງ.⁹ ພວກເຮົາຖືກຂົ່ມເຫັງ

ແຕ່ກໍບໍ່ຖືກປະຖິ້ມ. ພວກເຮົາຖືກຕິໃຫ້ລົ້ມລົງ ແຕ່ພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກທໍາລາຍ.

¹⁰ ພວກເຮົາແບບຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄວ້ໃນຮ່າງກາຍພວກເຮົາສະເຫມີ, ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ

ຈະປາກົດໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ.

¹¹ ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ກັບຄວາມຕາຍຢູ່ສະເຫມີເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ,

ເພື່ອທີ່ວ່າຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈະຊົງສ້າງແກ່ຜ່ານທາງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາທີ່ຕ້ອງຕາຍນັ້ນ.¹² ແລະ

ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ເອງຄວາມຕາຍກໍາລັງທໍາງານໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ຊີວິດກໍາລັງທໍາງານຢູ່ໃນທ່ານທັງຫລາຍ.

¹³ ແຕ່ວ່າພວກເຮົາມີວິນຍານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຫມືອນກັນ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ: "ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍເຊື່ອ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າເຊັ່ນກັນ."

ພວກເຮົາເອງກໍມີຄວາມເຊື່ອເຊັ່ນດຽວກັນຄື ເມື່ອພວກເຮົາເຊື່ອແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງເວົ້າ¹⁴ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຝົນຄົນພຣະຊົນ. ຈະຊົງໃຜດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນຂຶ້ນມາດ້ວຍກັນໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ

ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຈະຊົງນຳພວກເຮົາເຂົ້າເຝົ້າພ້ອມກັບທ່ານທັງຫຼາຍ.¹⁵ ເພາະວ່າທຸກສິ່ງນັ້ນ ເປັນໄປເພື່ອປະໂຫຍດຂອງທ່ານທັງຫຼາຍ, ເພື່ອທີ່ວ່າເມື່ອພຣະຄຸນໄດ້ແຜ່ໄປເຖິງຜູ້ຄົນຫຼວງຫຼາຍນັ້ນ, ກໍຈະມີການຂອບພຣະຄຸນ ເພື່ອຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ.
¹⁶ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຫ້ຖອຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຮ່າງກາຍພາຍນອກຂອງພວກເຮົາຈະຊຸດໂຊມໄປ, ແຕ່ຈິດໃຈພາຍໃນນັ້ນ ຍັງຄົງຈະເລີນຂຶ້ນໃຫມ່ທຸກວັນ.
¹⁷ເພາະວ່າຄວາມທຸກຍາກເລັກໆນ້ອຍໆ, ທີ່ເຮົາຮັບພຽງຊົດຄວາມນັ້ນ ຈະຕຽມພວກເຮົາສຳລັບກຽດຕິຍົດຍິ່ງໃຫຍ່ຖາວອນ ຢ່າງບໍ່ມີສິ່ງປຽບທຽບ ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຮົາເບິ່ງເຫັນຢູ່ ແຕ່ເປັນສິ່ງຂອງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.¹⁸ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເບິ່ງເຫັນນັ້ນບໍ່ຍືນຍົງ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນນັ້ນກໍຖາວອນນິລັນດອນ.

5 ¹ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຖ້າເຮືອນດິນຊຶ່ງພວກເຮົາອາໄສຢູ່ນີ້ຖືກທຳລາຍລົງແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍຍັງມີທຶນອາໄສຊຶ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໂດຍມືຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສນິລັນດອນ, ໃນສະຫວັນ.² ເພາະວ່າໃນເຮືອນດິນນີ້ພວກເຮົາຮ້ອງໃຫ້ຢູ່ ແລະ ປາຖະຫນາທີ່ຈະສວມໃສ່ທຶນອາໄສຊຶ່ງມາຈາກພຣະຫວັນ.³ ເພາະວ່າເມື່ອພວກເຮົາສວມໃສ່ແລ້ວ ເຮົາຈະໄດ້ບໍ່ຕ້ອງເປື່ອຍກາຍ.
⁴ເພາະວ່າຂະນະທີ່ພວກເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນດິນນີ້, ພວກເຮົາໂອຍຄາງເປັນທຸກ. ພວກເຮົາບໍ່ປາຖະຫນາທີ່ຈະເປື່ອຍກາຍ. ແຕ່ພວກເຮົາປາຖະຫນາທີ່ຈະຫົມກາຍໃຫມ່ນັ້ນ, ເພື່ອວ່າຮ່າງກາຍທີ່ຕ້ອງຕາຍນີ້ ໄດ້ຖືກກິນກິນໂດຍຊີວິດນິລັນ.
⁵ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ຈິດຕຽມພວກເຮົາສຳລັບສິ່ງນິຄົມພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ປະທານພຣະວິນຍານເປັນເຄື່ອງມືດຳແກ່ພວກເຮົາ ສຳລັບສິ່ງທີ່ຈະມາໃນອະນາຄົດ.
⁶ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈິງມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຢູ່ສະເຫມີ. ຈິງຮູ້ວ່າໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາອາໄສໃນເຮືອນນີ້, ພວກເຮົາຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າ.
⁷ເພາະວ່າພວກເຮົາດຳເນີນໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ບໍ່ແມ່ນຕາມທີ່ຕາເບິ່ງເຫັນ.⁸ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມຫມັ້ນໃຈ. ວ່າການທີ່ຈະອອກຈາກຮ່າງກາຍນີ້ແລະ ໄປຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຍ່ອມດີກວ່າ.
⁹ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຕັ້ງເປົ້າໃສ່ວ່າ, ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຢູ່ ຫລື ຈະຈາກຮ່າງກາຍນີ້ໄປ, ພວກເຮົາກໍຈະເປັນທີ່ພໍພຣະໄທຂອງພຣະອົງ.
¹⁰ເພາະວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງປະກົດຕົວຕໍ່ບັນລັງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ, ເພື່ອທີ່ວ່າແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ຮັບຢ່າງເໝາະສົມຕາມສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນຂະນະທີ່ອາໄສໃນຮ່າງກາຍນີ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ດີ.
¹¹ເພາະເຫດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມຫມັ້ນຄົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຊັກຊວນຄົນທັງຫຼາຍ. ພວກເຮົາເປັນແນວໃດນັ້ນກໍເປັນທີ່ປະກົດຕົວຢ່າງຈະແຈ້ງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີຄວາມຫວັງວ່າຈະປະກົດຢ່າງຈະແຈ້ງຕໍ່ຈິດສຳນຶກຜິດ ແລະ ຊອບຂອງທ່ານທັງຫຼາຍດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.¹² ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຊັກຊວນພວກທ່ານໃຫ້ຍ້ອງຍໍຕົວເຮົາອີກ. ແຕ່, ພວກເຮົາໃຫ້ທ່ານທັງຫຼາຍມີໂອກາດທີ່ຈະອວດອ້າງພວກເຮົາໄດ້, ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີຄຳຕອບໃຫ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ມັກອວດອ້າງໃນສິ່ງທີ່ປາກົດແຕ່ບໍ່ມັກອວດອ້າງເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈ.
¹³ເພາະວ່າ ຖ້າພວກເຮົາປະພຶດຢ່າງຄົນເສັຍສະຕິ, ພວກເຮົາກໍປະພຶດເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຖ້າພວກເຮົາປະພຶດຢ່າງຄົນມີສະຕິ, ພວກເຮົາກໍປະພຶດເພື່ອຜັນປະໂຫຍດຂອງທ່ານ.¹⁴ ເພາະວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ຄວບຄຸມພວກເຮົາຢູ່, ເພາະພວກເຮົາແນ່ໃຈຢ່າງນິວ່າ: ມີຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຕາຍເພື່ອຄົນທັງປວງ, ດັ່ງນັ້ນທຸກຄົນຈຶ່ງໄດ້ຕາຍແລ້ວ.¹⁵ ແລະ ພຣະຄຣິດຊົງສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຄົນທັງປວງ. ເພື່ອວ່າຄົນທັງຫຼາຍທີ່ມີຊີວິດຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ເພື່ອຕົວເອງອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະຢູ່ເພື່ອພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງສິ້ນພຣະຊົນ ແລະ ຊົງເປັນຄົນຂຶ້ນມາແລ້ວ.
¹⁶ເຫດສະນັ້ນ, ນັບແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ພິຈາລະນາຜູ້ໃດຕາມມາດຕະຖານຂອງມະນຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນອະດີດນັ້ນພວກເຮົາເຄີຍພິຈາລະນາພຣະຄຣິດຕາມຢ່າງນີ້ມາແລ້ວ. ແຕ່ດຽວນີ້ພວກເຮົາຈະບໍ່ພິຈາລະນາຜູ້ໃດຢ່າງນີ້ອີກຕໍ່ໄປ.¹⁷ ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ, ລາວກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກສ້າງໃຫມ່ແລ້ວ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກົ່າໆກໍລ່ວງໄປ. ເບິ່ງເຖິດກາຍເປັນສິ່ງໃຫມ່ທັງນັ້ນ.
¹⁸ສິ່ງທັງຫມົດນີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຊົງໃຫ້ພວກເຮົາຄືນດີກັນກັບພຣະອົງທາງພຣະຄຣິດ, ແລະ ຊົງປະທານພາລະກິດແຫ່ງການຄືນດີກັນໃຫ້ພວກເຮົາ.
¹⁹ນັ້ນຄື, ໂລກໄດ້ຄືນດີກັບພຣະອົງຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດໃນການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາ. ພະອົງຊົງໃຫ້ເລື່ອງການຄືນດີກັນກັບພວກເຮົາໃນການປະກາດ.
²⁰ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຂໍຮ້ອງທ່ານທັງຫຼາຍຜ່ານທາງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈຶ່ງອ້ອນວອນຕໍ່ທ່ານ, ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະຄຣິດວ່າ: "ຈຶ່ງຄືນດີກັນກັບພຣະເຈົ້າ!"²¹ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບໂຖ່ບາບຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍເຮັດບາບເລີຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອທີ່ວ່າ ພວກເຮົາຈະໄດ້ກາຍເປັນຄົນຊອບທັມຂອງທ່ານຜ່ານທາງພຣະອົງ.

6 ¹ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຂໍຮ້ອງທ່ານວ່າ ຢ່າຮັບແຕ່ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ເກີດປະໂຫຍດໃດໆ.
²ເພາະພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາຊົນຊອບ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ທ່ານ, ແລະ ໃນວັນແຫ່ງຄວາມຝັນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍທ່ານ." ເບິ່ງເຖິດ, ບັດນີ້ເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມຊົນຊອບ. ເບິ່ງເຖິດ, ບັດນີ້ ເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມຝັນ.
³ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ວາງກ້ອນຫີນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສະດຸດໄວ້ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ໃດເລີຍ, ເພື່ອງານບົວລະບັດຂອງພວກເຮົາຈະໄດ້ບໍ່ຖືກຕຳນິ.
⁴ແຕ່ວ່າ, ການກະທຳຂອງພວກເຮົາເອງນັ້ນໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍຄວາມພຽນອິດທິນຢ່າງຍິ່ງ, ໃນຄວາມທຸກ, ໃນຄວາມຍາກຈົນ, ໃນເຫດໄພພິບັດ,⁵ ໃນການຖືກຂັງຄຸກ, ໃນການຖືກຂັງຄຸກ, ໃນເຫດການທີ່ດຸນວາຍ, ໃນການເຮັດວຽກຫນັກຫນ່ວງ, ໃນການອິດຫລັບອິດນອນ, ໃນການອິດອາຫານ, ໂດຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ, ໂດຍຄວາມຮູ້, ໂດຍຄວາມອິດທິນ, ໂດຍຄວາມເມດຕາ, ໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ, ໂດຍຄວາມຮັກທີ່ຈິງໃຈ.⁷ ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ໂດຍໃຊ້ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງ. ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາມີອາວຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທັມໃນມືຂວາ ແລະ ໃນມືຊ້າຍ.
⁸ພວກເຮົາເຮັດວຽກທັງໃນຂະນະທີ່ມີກຽດ ແລະ ບໍ່ມີກຽດ, ຂະນະທີ່ຖືກດູກູກ ແລະ ໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ. ເມື່ອພວກເຮົາຖືກກ່າວຫາວ່າເປັນຄົນສັໄກງ ແຕ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນຊື່ສັດຢູ່.⁹ ພວກເຮົາເຮັດວຽກຄືກັບວ່າບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກ. ແຕ່ກໍຍັງມີຄົນຮູ້ຈັກພວກເຮົາດີ. ພວກເຮົາເຮັດວຽກຄືກັບວ່າກຳລັງຈະຕາຍແຕ່ເບິ່ງເຖິດ! ພວກເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່. ພວກເຮົາເຮັດວຽກຄືກັບວ່າພວກເຮົາຖືກລົງໂທດຍ້ອນດ້ວຍການກະທຳຂອງພວກເຮົາແຕ່ຍັງບໍ່ຕາຍ.¹⁰ ເຮົາທ່າງານເຫມືອນວ່າມີຄວາມທຸກ ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງມີຄວາມຊົນຊົມຍິນດີຢູ່ສະເຫມີ. ພວກເຮົາເຮັດວຽກຄືກັບຄົນຍາກຈົນ ແຕ່ຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນຫຼວງຫຼາຍຮັ່ງມີ. ພວກເຮົາເຮັດວຽກຄືກັບວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແຕ່ຍັງມີສິ່ງສາລະພັດຢູ່.

¹¹ ຊາວໂກຣິນໂທເອີຍ ພວກເຮົາເວົ້າກັບທ່ານທັງຫຼາຍ, ດ້ວຍຄວາມຈິງທັງຫມົດ, ແລະ ໃຈຂອງພວກເຮົາກໍ່ເປີດກວ້າງ.

¹² ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປິດໃຈຕໍ່ພວກທ່ານເລີຍ, ແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກທ່ານຕ່າງໆກາຍເປັນຝ່າຍປິດ.¹³ ບັດນີ້ ເພື່ອໃຫ້ການຕອບສະຫນອງເທົ່າທຽມກັນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າກັບທ່ານຄື ເວົ້າກັບລູກໆຄື ຂໍພວກທ່ານຈົ່ງເປີດໃຈໃຫ້ກວ້າງ.

¹⁴ ຢ່າຜູກພັນກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ເພາະວ່າຄວາມຊອບທ້າຈະມີສ່ວນອັນໃດກັບຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທຳ? ແລະ

ແສງສະຫວ່າງຈະເຂົ້າສະຫນິດກັບຄວາມມືດໄດ້ແນວໃດ?¹⁵ ພຣະຄຣິດ ກັບ ເບລິອາ? ຈະໄປນຳກັນໄດ້ແນວໃດ? ຫລື

ຄົນທີ່ເຊື່ອຈະມີສ່ວນອັນໃດກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ?¹⁶ ແລະ ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕິກລົງອັນໃດກັບຮູບເຄົາລົບໄດ້?

ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ວ່າ: "ເຮົາຈະຢູ່ກັບພວກເຂົາທັງຫຼາຍ ແລະ

ດຳເນີນໃນບັນດາພວກເຂົາ. ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ແລະເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ."

¹⁷ ເຫດສະນັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ. "ຈົ່ງອອກຈາກພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ," ແລະ ຈົ່ງແຍກໂຕອອກຈາກເຂົາທັງຫຼາຍ ຢ່າແຕ່ຕ້ອງສົ່ງຊົງບໍ່ສະອາດ, ແລ້ວເຮົາຈະຮັບພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍ.¹⁸ ເຮົາຈະເປັນບິດາຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະເປັນລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເຮົາ," ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດທານຸພາບທັງຫມົດ," ໄດ້ກ່າວດັ່ງນັ້ນ.

7 ¹ ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫຼາຍ, ເມື່ອພວກເຮົາມີພຣະສັນຍາເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ

ກໍ່ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຊຳຮະຕົວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ສະອາດຈາກທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນມົນທົນ ທັງໃນຝ່າຍຮ່າງກາຍ ແລະ ທັງໃນຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

ໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດໂດຍຄວາມຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ.

² ຂໍເປີດໃຈຮັບພວກເຮົາດ້ວຍເຖິດ! ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ຜູ້ໃດ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ທຳຮ້າຍຜູ້ໃດ ຫລື ເອົາປຽບຜູ້ໃດເລີຍ.

³ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕຳນິທານ. ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ທ່ານຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ, ເພາະຖ້າພວກເຮົາຕາຍ

ພວກເຮົາຈະຕາຍດ້ວຍກັນ ແລະ ຖ້າພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ ພວກເຮົາກໍ່ຈະຢູ່ດ້ວຍກັນ.⁴ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນພວກທ່ານຢ່າງຫລວງຫຼາຍ, ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມພູມໃຈໃນພວກທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການຊູໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີຢ່າງລືນເຫລືອ

ແມ່ນແຕ່ໃນຄວາມທຸກຍາກທັງຫມົດຂອງພວກເຮົາ.

⁵ ເພາະວ່າເມື່ອພວກເຮົາມາຮອດແຂວງ ມາເກໂດເນຍ, ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຝັກຜ່ອນເລີຍ. ພວກເຮົາປະສົບກັບຄວາມທຸກຍາກໃນທຸກໆດ້ານ ພາຍນອກກໍ່ມີການຕໍ່ສູ້ ພາຍໃນກໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການຊູໃຈຄົນທີ່, ຊົງຫນຸນໃຈພວກເຮົາໂດຍການມາຂອງ ຕີໂຕ.

⁷ ພຣະເຈົ້າຊົງຫນຸນໃຈພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນສະເພາະການມາຂອງ ຕີໂຕ ເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ໂດຍການທີ່ ຕີໂຕ ເອງໄດ້ຮັບການຫນຸນໃຈຈາກພວກທ່ານດ້ວຍ.

ລາວໄດ້ບອກພວກເຮົາເຖິງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງທ່ານ, ນອກນີ້ທັງການທີ່ທ່ານເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຢ່າງດີ.

ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຫລາຍຂຶ້ນ.

⁸ ເພາະເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານທຸກໃຈດ້ວຍຈິດຫມາຍສະບັບນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ກິນແຫນງ ຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະກິນແຫນງເລັກນ້ອຍ

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຈິດຫມາຍສະບັບນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານທຸກໃຈ. ແຕ່ພວກທ່ານຈະມີຄວາມທຸກໃຈຢູ່ພຽງເວລາສັ້ນໆເທົ່ານັ້ນ.

⁹ ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສຸກ, ບໍ່ແມ່ນເພາະວ່າພວກທ່ານທຸກໃຈ, ແຕ່ເພາະວ່າຄວາມທຸກໃຈນັ້ນໄດ້ນຳພາໃຫ້ທ່ານກັບໃຈໃຫມ່.

ທ່ານທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບຄວາມທຸກໃຈຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຮ້າຍຈາກພວກເຮົາເລີຍ.

¹⁰ ເພາະວ່າຄວາມທຸກໃຈຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ເຮັດໃຫ້ມີການກັບໃຈເຊິ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມພິນ. ຈຶ່ງບໍ່ເຮັດໃຫ້ທຸກໃຈ,

ແຕ່ການກັບໃຈຝ່າຍໂລກນັ້ນ, ຈະນຳພາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ.

¹¹ ຂໍຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າຄວາມທຸກໃຈ ຕາມທີ່ຊອບພຣະໂທພຣະເຈົ້ານັ້ນ. ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຫມູ່ງຫມັນຫລາຍເທົ່າໃດ

ຄວາມຫມູ່ງຫມັນໃນການທີ່ຈະພິສູດຕົວເອງວ່າເປັນຜູ້ບໍ່ຮື້ສຸດນັ້ນມີຫລາຍເທົ່າໃດ. ຄວາມເຄື່ອງໃຈຂອງທ່ານ, ຄວາມຢ້ານກົວຂອງທ່ານ,

ຄວາມປາຖະຫນາອັນແຮງກ້າຂອງທ່ານ, ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງທ່ານ, ແລະ

ຄວາມປາຖະຫນາຂອງທ່ານທີ່ຈະໄດ້ເຫັນການລົງໂທດທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນນັ້ນມີຫລາຍເທົ່າໃດ!

ພວກທ່ານໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນໃນທຸກດ້ານແລ້ວວ່າພວກທ່ານເປັນຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດຫຍັງໃນເລື່ອງນີ້.¹² ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນເຖິງທ່ານ,

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຽນເພາະເຫັນແກ່ຄົນທີ່ຕ້ອງອິດທິນຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນເພື່ອໃຫ້ຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ພວກທ່ານມີຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າປະກົດແກ່ພວກທ່ານໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹³ ເພາະເຫດນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການສະຫນັບສະຫນູນ. ນອກຈາກຄວາມຊູໃຈແລ້ວ, ພວກເຮົາຍັງມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຫລາຍເພີ່ມຂຶ້ນອີກ,

ເນື່ອງຈາກຄວາມຍິນດີຂອງ ຕີໂຕ ເພາະວ່າພວກທ່ານທຸກຄົນໄດ້ເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງລາວຊື່ນບານ.

¹⁴ ເພາະຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອວດອ້າງເລື່ອງຂອງພວກທ່ານແກ່ ຕີໂຕ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີຄວາມລະອາຍເລີຍ. ເພາະໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,

ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບທ່ານນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ, ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອວດອ້າງເລື່ອງພວກທ່ານແກ່ ຕີໂຕ

ກໍ່ໄດ້ຮັບການພິສູດແລ້ວວ່າເປັນຄວາມຈິງສັນນັ້ນ.

¹⁵ ຄວາມຮັກຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພວກທ່ານນັ້ນກໍ່ເພີ່ມພູນຂຶ້ນ,

ເມື່ອລາວລະນຶກເຖິງຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງພວກທ່ານທຸກຄົນດ້ວຍການທີ່ພວກທ່ານໃຫ້ການຕ້ອນຮັບລາວ, ດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງ ແລະ ຕົວສັນ.

¹⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຊື່ນຊົມຍິນດີ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃຈທ່ານໄດ້ໃນທຸກຢ່າງ.

8 ¹ ພິນ້ອງທັງຫຼາຍ, ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານຮູ້ເຖິງ, ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆຂອງແຂວງ ມາເກໂດເນຍ.

² ເພາະວ່າໃນລະຫວ່າງທີ່ພວກເຂົາຖືກທົດລອງຢ່າງຫນັກ, ຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກນັ້ນ ຄວາມຍິນດີທີ່ເຕັມລົ້ນຂອງລາວ ແລະ

ຄວາມທຸກຍາກທີ່ສຸດນັ້ນ ກໍ່ລົ້ນອອກມາໄດ້ເປັນໃຈທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ.

³ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍເຕັມທີ່ເທົ່າທີ່ພວກເຂົາສາມາດຖວາຍໄດ້, ແລະ ທີ່ຈົ່ງແລ້ວກໍ່ສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາເອງ.

ແລະ ເຮັດດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈ ພວກເຂົາວອນຂໍພວກເຮົາຢ່າງຫລວງຫຼາຍ.

ຂໍໃຫ້ເຂົາໄດ້ມີໂອກາດໃນການແບ່ງປັນເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອໄພພິບັດໃນພາລະກິດນີ້ດ້ວຍ.⁵ ເຊິ່ງບໍ່ຄືກັບທີ່ພວກເຮົາຄາດຫວັງໄວ້.

ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍຕົວເອງແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ອນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຈຶ່ງມອບຕົວໃຫ້ກັບພວກເຮົາຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຕືອນ ຕີໂຕ ວ່າ, ເມື່ອລາວໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເລື່ອງນີ້ແລ້ວ, ກໍ່ໃຫ້ລາວເຮັດການກຸສົນນັ້ນກັບທ່ານທັງຫລາຍ.

⁷ ພວກທ່ານມີພ້ອມສົມບູນທຸກຢ່າງທັງຄວາມເຊື່ອໃນຖ້ອຍຄຳ, ໃນຄວາມຮູ້, ໃນຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ແລະ ໃນຄວາມຮັກຂອງທ່ານທັງຫລາຍທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍກໍ່ຈຶ່ງເຮັດການກຸສົນນີ້ຢ່າງເຕັມລື້ນເຊັ່ນກັນເຖິດ.

⁸ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າເປັນຄຳສັ່ງ. ແຕ່ໄດ້ນຳເລື່ອງຂອງຄົນອື່ນທີ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນມາທົດສອບຄວາມຮັກຂອງທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ມີຄວາມຈິງໃຈຫລືບໍ່.

⁹ ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຈັກພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາວ່າ. ເຖິງວ່າພຣະອົງຈະຮັ່ງມີ, ພຣະອົງກໍ່ຍັງຊົງຍອມເປັນຄົນຍາກຈົນ, ເພື່ອເຫັນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອທີ່ວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ ເນື່ອງຈາກ ຄວາມຍາກຈົນຂອງພຣະອົງ.

¹⁰ ສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍສະແດງຄວາມຄິດເຫັນໃນເລື່ອງນີ້ ເພື່ອທີ່ຈະເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກທ່ານວ່າ ເລື່ອງທີ່ທ່ານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອປີກາຍນີ້, ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ພຽງເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະເຮັດບາງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກທ່ານຍັງປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດດ້ວຍ.¹¹ ບັດນີ້ພວກທ່ານກໍ່ຄວນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດເສັ້ນ. ພວກທ່ານມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດສິນໃດ, ກໍ່ຂໍໃຫ້ທ່ານປະສົບຜົນສຳເລັດເທົ່າທີ່ເຮັດໄດ້ສິ້ນນັ້ນ.

¹² ເພາະວ່າຖ້າມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ. ກໍ່ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ຫນ້າພໍໃຈ ການໃຫ້ນັ້ນຮ້ອງໃຫ້ຕາມທີ່ເຂົາມີຢູ່, ບໍ່ແມ່ນຕາມທີ່ເຂົາບໍ່ມີ.

¹³ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫມາຍຄວາມວ່າ ຈະໃຫ້ວຽກຂອງຄົນອື່ນເປົ່າລົງ ແລະ ໃຫ້ວຽກຂອງພວກທ່ານຫນັກຂຶ້ນ.

ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເປັນການສະເຫມີກັນ¹⁴ ເພາະວ່າໃນຄາວທີ່ພວກທ່ານມີຢ່າງອຸດົມສົມບູນຄືກັບເວລານີ້ ທ່ານກໍ່ຄວນຈະຊ່ວຍເຫລືອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຂັດສິນ, ແລະ ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາມີຢ່າງອຸດົມສົມບູນ ພວກເຂົາກໍ່ຈະໄດ້ຊ່ວຍພວກທ່ານຍາມຂັດສິນ ຊຶ່ງຖືວ່າມີຄວາມຍຸດຕິທຳ.¹⁵ ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ:

"ຄົນທີ່ເກັບໄດ້ຫລາຍກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອ, ແລະ ຄົນທີ່ເກັບໄດ້ຫນ້ອຍກໍ່ບໍ່ຂາດເຂີນ."

¹⁶ ແຕ່ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງໃຫ້ ຕີໂຕ ມີໃຈກະຕືລືລົ້ນໃນຄວາມຫວັງໃຍຢ່າງດຽວກັນກັບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຕໍ່ພວກທ່ານ.

¹⁷ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ຮັບຄຳຂໍຮ້ອງຂອງພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນຫລາຍ. ເຂົາໄດ້ໄປຫາພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈ.

¹⁸ ເຮົາສົ່ງຜົນກະທົບໃນຄຣິສຕະຈັກທຸກແຫ່ງ ທີ່ໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍໃນເລື່ອງການປະກາດຂ່າວປະເສີດໄປພ້ອມກັບ ຕີໂຕ ດ້ວຍ.¹⁹ ແລະ ບໍ່ພຽງເທົ່ານີ້, ຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆຍັງໄດ້ເລືອກໃຫ້ລາວເປັນຜູ້ຮ່ວມເດີນທາງກັບພວກເຮົາ ແລະ ເປັນຜູ້ຮ່ວມງານໃນການເຮັດຄວາມດີນີ້.

ເຊິ່ງພວກເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອຖວາຍກຽດແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຮົາໃນການຊ່ວຍເຫລືອ.

²⁰ ພວກເຮົາຫລີກລ້ຽງທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງເຕືອນພວກເຮົາໄດ້ໃນເລື່ອງກ່ຽວກັບຂອງຖວາຍຫລາຍຢ່າງ ເຊິ່ງພວກເຮົາຮັບມາແຈກຢາຍນັ້ນ.

²¹ ພວກເຮົາລະມັດລະວັງທີ່ຈະເຮັດດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ, ເຊິ່ງບໍ່ພຽງສະເພາະໃນສາຍພຣະເນດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະນຸດອີກດ້ວຍ.

²² ພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບອີກຄົນໜຶ່ງໄປນຳກັນກັບເຂົາທັງສອງ. ລາວເປັນຄົນທີ່ຖືກຂ້າພະເຈົ້າທົດສອບຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແລະ ພວກເຮົາເຫັນວ່າລາວມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນຫຼາຍຢ່າງ. ແລະ ດຽວນີ້ລາວມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນຫລາຍຂຶ້ນ

ທັງນີ້ເພາະວ່າລາວມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນທ່ານຫລາຍ.²³ ສ່ວນ ຕີໂຕ, ລາວເປັນຄູ່ຮ່ວມງານ ແລະ ເປັນຜູ້ຮ່ວມງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການຮັບໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍ. ສ່ວນຜົນກະທົບອີກຄົນນັ້ນ, ຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປ. ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຄຣິດ.²⁴ ເຫດສະນັ້ນ ຈຶ່ງສະແດງຄວາມຮັກຂອງທ່ານແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ສຳແດງໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນວ່າ ເປັນການສົມຄວນແລ້ວທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອວດອ້າງເລື່ອງພວກທ່ານໃຫ້ເຂົາຟັງ.

9 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຂຽນເຖິງທ່ານ. ໃນເລື່ອງການສົ່ງເຄາະບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອ,² ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ເຖິງຄວາມປາຖະໜາຂອງທ່ານ, ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍອ້າງເລື່ອງພວກທ່ານໃຫ້ກັບຊາວ ມາເກໂດເນຍ ຟັງແລ້ວ. ຊາວເມືອງອະຂາຢາ ໄດ້ກະກຽມໄວ້ພ້ອມແລ້ວຕັ້ງແຕ່ປີກາຍ. ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງທ່ານກໍ່ໄດ້ບັນດານໃຈຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໃຫ້ເຮັດຕາມ.

³ ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າສົ່ງຜົນກະທົບອີກຄົນໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ການອວດຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນເສັ້ນຄ່າໄປ, ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານກະກຽມໄວ້ໃຫ້ພ້ອມ, ຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ ພວກທ່ານຈະພ້ອມ.⁴ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ຖ້າຫາກມີຊາວ ມາເກໂດເນຍ ຄົນໃດມາກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພົບວ່າທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ກຽມໃຫ້ພ້ອມ, ພວກເຮົາກໍ່ຈະຂາຍຫນ້າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວຫາທ່ານເລີຍເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຫມັ້ນໃຈພວກທ່ານ.

⁵ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຄິດວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງຂໍຮ້ອງໃຫ້ຜົນກະທົບອີກຄົນໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ໄປຫາພວກທ່ານ ແລະ ໃຫ້ກະກຽມຂອງຖວາຍລ່ວງຫນ້າຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ສັນຍາໄວ້ແລ້ວ. ເພື່ອຂອງຖວາຍນັ້ນຈະມີຢູ່ພ້ອມເພື່ອເປັນພຣະພອນ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຝືນໃຈ.

⁶ ເພາະນີ້ແຫລະ: ຄົນທີ່ຫວ່ານຫນ້ອຍກໍ່ຈະເກັບກ່ຽວໄດ້ພຽງເລັກຫນ້ອຍ, ແລະ ຄົນທີ່ຫວ່ານເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ ກໍ່ຈະໄດ້ເກັບກ່ຽວພຣະພອນດ້ວຍ.

⁷ ຈຶ່ງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນໃຫ້ຕາມທີ່ຕົນຄິດໄວ້ໃຈ. ຢ່າໃຫ້ດ້ວຍຄວາມເສຍດາຍ ຫລື ດ້ວຍຄວາມຝືນໃຈ. ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຄົນທີ່ໃຫ້ດ້ວຍໃຈຍິນດີ.

⁸ ແລະ ພຣະເຈົ້າສາມາດປະທານພຣະພອນທຸກຢ່າງແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ. ເພື່ອວ່າ, ໃຫ້ພວກທ່ານມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ພຽງພໍສຳລັບຕົວສະເຫມີ, ທັງຈະມີສິ່ງຂອງຢ່າງສົມບູນ. ສຳລັບການງານທີ່ດີທຸກຢ່າງດ້ວຍ.⁹ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ: "ລາວແຈກຢາຍຊັບສົມບັດຂອງຕົນແກ່ຄົນທຸກຍາກ. ຄວາມຊອບທຳຂອງລາວດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ."

¹⁰ ຝ່າຍພຣະອົງ ຜູ້ໄດ້ປະທານເມັດພືດແກ່ຜູ້ຫວ່ານ ແລະ ປະທານອາຫານໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ກິນນັ້ນ, ຈະຊົງເພີ່ມພູນເມັດພືດຂອງທ່ານເພື່ອການຫວ່ານ. ທັງຈະຊົງໃຫ້ການເກັບກ່ຽວຜົນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຂອງທ່ານຈະເລີນຂຶ້ນດ້ວຍ.¹¹ ທ່ານຈະມີຄວາມຮັ່ງມີໃນທຸກທາງ. ເພື່ອໃຫ້ທ່ານສາມາດແຈກຢາຍດ້ວຍໃຈເອື້ອເພື່ອເພື່ອແຜ່ ຊຶ່ງຈະນຳໄປສູ່ການຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງພວກເຮົາ.

¹² ບໍ່ແມ່ນພຽງເພື່ອການຈັດຫາໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ຂັດສິນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຍັງເຮັດໃຫ້ມີການຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍດ້ວຍ.

¹³ ເພາະວ່າການທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຖືກທົດລອງ ແລະ ພິສູດໂດຍການຮັບໃຊ້ນີ້, ພວກທ່ານຈະໄດ້ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າໂດຍການທີ່ພວກທ່ານເຊື່ອຟັງດ້ວຍການຍອມຮັບໃນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດ. ພ້ອມກັນນີ້ທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າໂດຍການຖວາຍດ້ວຍໃຈເອື້ອເພື່ອເພື່ອແຜ່ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ທຸກຄົນດ້ວຍ.

¹⁴ ພວກເຂົາຈະອະທິຖານເພື່ອທ່ານ, ແລະ ຄິດຮອດເຖິງທ່ານ. ລາວເຮັດແບບນີ້ກໍ່ເພາະວ່າພຣະຄຸນອັນລ້ຳຄ່າຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນທ່ານ.

¹⁵ ຈຶ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ສຳລັບຂອງປະທານອັນເຫລືອທີ່ຈະຜັນລະນາຂອງພຣະອົງ!

10 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າ, ໂປໂລ, ໃຜທີ່ຈະຂໍຮ້ອງພວກທ່ານທັງຫລາຍ, ດ້ວຍຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ໂດຍເຫັນແກ່ຄວາມອ່ອນສຸພາບ ແລະ ພຣະກະລຸນາຂອງພຣະຄຣິດ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ອ່ອນນ້ອມຖອມຕົວເມື່ອຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ, ແຕ່ເມື່ອຢູ່ຄົນດຽວກໍ່ເປັນຄົນກ້າຫານ.

² ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກທ່ານວ່າ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບທ່ານນັ້ນ, ຢ່າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຫ້າວຫັນຕໍ່ພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຕົວເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງຫ້າວຫັນເມື່ອຕ້ອງຂັດແຍ້ງກັບບາງຄົນທີ່ຄິດວ່າເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມເນື້ອຫນຶ່ງ.

³ ເພາະວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະດຳລົງຊີວິດໃນຝ່າຍເນື້ອຫນຶ່ງ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ສູ້ຮົບຕາມແບບເນື້ອຫນຶ່ງນັ້ນ.⁴ ເພາະວ່າ ອາດູດທິຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຕໍ່ສູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບເນື້ອຫນຶ່ງ. ແຕ່ເປັນ, ຮີດທາງນຸພາບຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດທຳລາຍປ້ອມປາການຕ່າງໆໄດ້. ຄືທຳລາຍເຫດຜົນອັນບໍ່ຈົງທັງຫລາຍ.

⁵ ຄືທຳລາຍຄວາມຄິດທຸກຢ່າງທີ່ຢັ້ງຢືນເພື່ອຂັດຂວາງຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ຊັກກຽງຄວາມຄິດທຸກປະການໃຫ້ມາເຊື່ອຝັງພຣະຄຣິດ.⁶ ແລະ ພວກເຮົາພ້ອມທຶກລົງໃຫດໃນທຸກການກະທຳທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງ, ຫັນທີທີ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານສົມບູນ.

⁷ ຈົ່ງເບິ່ງສິ່ງທີ່ປາກົດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າທ່ານ. ຖ້າຜູ້ໃດຫມັ້ນໃຈວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດ, ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນພິຈາລະນາຕົນເອງວ່າ ເມື່ອເຂົາເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາກໍເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.⁸ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະອວດຫລາຍໄປກ່ຽວກັບສິດອຳນາດ. ເຊິ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ກັບພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ເສີມສ້າງພວກທ່ານ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອທຳລາຍພວກທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ.

⁹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະປະກົດຕົວໃຫ້ເຫັນຄືກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຢ້ານກົວ ເພາະຈິດຫມາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁰ ຕາມທີ່ບາງຄົນເວົ້າວ່າ, "ຈິດຫມາຍຂອງ ໂປໂລ ນັ້ນເບິ່ງຈິງຈັງ, ແລະ ມີພະລັງອຳນາດ, ແຕ່ວ່າຕົວລາວເບິ່ງອ່ອນກຳລັງ.

ຄຳເວົ້າຂອງລາວກໍບໍ່ຄຸນຄ່າແກ່ການຟັງ."

¹¹ ຈົ່ງໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າໃຈຢ່າງນິ້ວ ພວກເຮົາເວົ້າໄວ້ໃນຈິດຫມາຍຢ່າງໃດເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ຢູ່ ພວກເຮົາກໍຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນເມື່ອພວກເຮົາຢູ່ເຊັ່ນກັນ.

¹² ພວກເຮົາຈະບໍ່ທຽບໃສ່ ຫລື ປຽບທຽບຕົວເຮົາເອງກັບຄົນທີ່ຍັງຢູ່ໄຕເອງ. ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາເອົາຕົວເອງເປັນເຄື່ອງວັດກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ເອົາຕົວເອງປຽບທຽບກັນ ແລະ ກັນ, ພວກເຮົາກໍເປັນຄົນທີ່ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ.

¹³ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາ, ຈະບໍ່ອວດອ້າງເກີນຂອບເຂດ. ແຕ່ຈະອວດອ້າງໃນຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດແຈ້ງໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາ, ເຊິ່ງພວກທ່ານກໍຢູ່ໃນຂອບເຂດນັ້ນດ້ວຍ.¹⁴ ເພາະວ່າເມື່ອພວກເຮົາມາຫາພວກທ່ານນັ້ນ ພວກເຮົາເອງບໍ່ໄດ້ລ່ວງລ້າຂອບເຂດ. ແລະ ພວກເຮົາເປັນພວກທຳອິດທີ່ໄດ້ນຳຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດມາຮອດທ່ານທັງຫລາຍ.

¹⁵ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໂອ້ອວດເກີນຂອບເຂດ ກ່ຽວກັບວຽກງານທີ່ຄົນອື່ນໄດ້ເຮັດ. ແຕ່ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງວ່າ

ເມື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານຈະເລີນຂຶ້ນຫລາຍແລ້ວ, ຂອບເຂດງານຂອງພວກເຮົາກໍຈະຂະຫຍາຍຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນຫມູ່ພວກທ່ານ.¹⁶ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້, ພວກເຮົາກໍຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດນອກເຂດທີ່ພວກທ່ານຢູ່.

ໂດຍພວກເຮົາຈະບໍ່ອວດອ້າງໃນເລື່ອງການງານທີ່ຄົນອື່ນໄດ້ເຮັດໄວ້ແລ້ວ.

¹⁷ "ແຕ່ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ອວດນັ້ນ, ໄດ້ອວດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິດ."¹⁸ ເພາະວ່າຄົນທີ່ຍົກຍ້ອງຕົວເອງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ. ແຕ່, ຄົນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍົກຍ້ອງຕ່າງຫາກຈະເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ.

11 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຂໍໃຫ້ພວກທ່ານອິດທິນຕໍ່ຄວາມໂງ່າໄຈເລັກໆນ້ອຍໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເຊິ່ງທີ່ຈົ່ງພວກທ່ານກໍອິດທິນຢູ່ແລ້ວ!

² ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຫວງແຫນພວກທ່ານທັງຫລາຍ. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຫວງແຫນ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫມັ້ນພວກທ່ານໄວ້ກັບສາມິຄົນດຽວ. ເພື່ອຖວາຍພວກທ່ານໃນຖານະເປັນຍິງສາວບໍ່ຮືສຸດແຕ່ພຣະຄຣິດ.

³ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າຈົ່ງໄດ້ລ່ວງ ເວົ້າ, ດ້ວຍກິນອຸປາຍຂອງມັນສັ້ນໃດ, ຄວາມຄິດຂອງທ່ານທັງຫລາຍກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ຫລົງໄປຈາກຄວາມສັດຊື່ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮືສຸດຕໍ່ພຣະຄຣິດສັ້ນນັ້ນ.⁴ ເພາະວ່າມີບາງຄົນມາ ແລະ ປະກາດເຖິງພຣະເຢຊູອີກອີງຫນຶ່ງ ນອກເຫນືອຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ທີ່ພວກເຮົາເຄີຍປະກາດມາ. ຫລື ພວກທ່ານຮັບພຣະວິນຍານທີ່ແຕກຕ່າງຈາກທີ່ທ່ານເຄີຍຮັບມານັ້ນ. ຫລື ພວກທ່ານຮັບຂ່າວປະເສີດອື່ນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກທີ່ພວກທ່ານເຄີຍໄດ້ຮັບແລ້ວນັ້ນ. ທ່ານທັງຫລາຍກໍມີຄວາມອິດທິນຕິແທ້ໆ.

⁵ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດ້ອຍກວ່າບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າອັກຄະສາວິກພິເສດແມ່ແຕ່ຫນ້ອຍດຽວ.

⁶ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກໃນການເວົ້າມາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີຄວາມຮູ້. ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຂໍ້ມືໃຫ້ທ່ານເຫັນໃນທຸກໆທາງ ແລະ ໃນສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້.

⁷ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດໃນການຖ່ອມໃຈຕົວເອງລົງເພື່ອທີ່ຈະຍົກຂູ່ທ່ານຂຶ້ນບໍ່?

ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ພວກທ່ານແບບບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

⁸ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍາດຊົງເອົາຄຣິສຕະຈັກອື່ນໆໂດຍການຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພວກເຂົາເພື່ອບົວລະບັດທ່ານທັງຫລາຍ.

⁹ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບພວກທ່ານ ແລະ ກຳລັງຂັດສິນຢູ່ນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນພາລະສຳລັບໃຜ. ເພາະວ່າພຶ້ນຖານທີ່ມາຈາກແຂວງ ມາເກໂດເນຍ. ໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອໃນຄວາມຂາດແຄນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າລະວັງຕົວທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ເປັນພາລະກັບພວກທ່ານໃນທຸກສິ່ງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະລະມັດລະວັງເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ໄປ.

¹⁰ ຄວາມຈິງຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າສັ້ນໃດ, ຈົ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນແຂວງ ອະຂາຢາ ທີ່ຈະຫ້າມຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ສະແດງເລື່ອງນີ້ໄດ້ສັ້ນນັ້ນ.

¹¹ ເພາະອັນໃດບໍ່? ເພາະວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮັກພວກທ່ານບໍ່? ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກ.

¹² ແຕ່ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເຮັດຢູ່ນັ້ນກໍຈະເຮັດຕໍ່ໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດເພື່ອຕັດໂອກາດຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລໍຖ້າຫາໂອກາດ

ເພື່ອຈະອວດວ່າຕົວເອງກໍກຳລັງເຮັດວຽກຢ່າງດຽວກັນກັບພວກເຮົາ.¹³ ເພາະວ່າຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນເປັນອັກຄະສາວິກປອມ ແລະ ເປັນຄົນງານທີ່ຫລອກລວງ. ພວກເຂົາປອມຕົວເປັນອັກຄະສາວິກຂອງພຣະຄຣິດ.

¹⁴ ແລະການເຮັດແບບນີ້ບໍ່ຫນ້າປະຫລາດໃຈເລີຍ, ເພາະວ່າ ຊາຕານເອງກໍສາມາດປອມຕົວເອງເປັນທູດສະຫວັນແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງໄດ້.

¹⁵ ມັນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງແປກທີ່ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຊາຕານຈະທຳທຳວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຄວາມຊອບທຳ.

ຈຸດຈົບຂອງພວກເຂົາຈະເປັນໄປຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາເອງ.

¹⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຄືນອີກຢ່າງຫນຶ່ງວ່າ: ຢ່າໃຫ້ໃຜຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໂງ່າໄຈ. ແຕ່ຖ້າທ່ານຄິດຢ່າງນັ້ນ, ກໍໃຫ້ຕ້ອນຮັບຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງຄົນໂງ່າໄຈເຖິດ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ອວດຕົວເອງແດ່.¹⁷ ການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມໂອ້ອວດນີ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເວົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄືຄົນໂງ່າໄຈ.¹⁸ ເພາະມີຫລາຍຄົນໂອ້ອວດຕາມເນື້ອຫນຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະອວດຄືກັນ.

¹⁹ ເພາະວ່າການທີ່ພວກທ່ານອິດຝັງຄົນໂງ່າໄຈ, ເວົ້າດ້ວຍຄວາມຍິນດີນັ້ນ ອາດເປັນຍ້ອນພວກທ່ານເປັນຄົນສະຫລາດບໍ່!

²⁰ ເພາະທ່ານອິດທິນກັບບາງຄົນທີ່ພາພວກທ່ານໄປເປັນທາດ, ບາງຄົນພາພວກທ່ານໄປເປັນເຫຍືອ, ບາງຄົນທີ່ເອົາປຽບພວກທ່ານ, ບາງຄົນທີ່ຍົກຕົວເອງເປັນໃຫຍ່, ຫລື ບາງຄົນທີ່ຕົບຫນ້າຂອງພວກທ່ານ.²¹ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າດ້ວຍຄວາມລະອາຍວ່າ ພວກເຮົາອ່ອນແອເກີນໄປໃນເລື່ອງນີ້, ຖ້າມີໃຜກ້າອວດໃນເລື່ອງໃດກໍຕາມ-ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຢ່າງຄົນໂງ່າໄຈ-ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະອວດດ້ວຍຄືກັນ.

²² ພວກເຂົາເປັນຊົນຊາດ ເຮັບເຮັບ? ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນເຫມືອນກັນ. ພວກເຂົາເປັນຊົນຊາດ ອິດສະຣາເອນບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນເຫມືອນກັນ. ພວກເຂົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນເຫມືອນກັນ. ²³ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຫຼາຍກວ່າພວກເຂົາເສຍອີກ. (ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄືກັບຄົນເສຍສະຕິ.) ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກຫນັກກວ່າພວກເຂົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຈຳລອງຫລາຍກວ່າພວກເຂົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຖືກທູບຕີເກີນຂະໜາດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະເຊີນກັບໄພອັນຕະລາຍເກືອບເຖິງຕາຍຢູ່ເລື້ອຍໆ. ²⁴ ພວກຍິງໄດ້ຂ້ຽນຕີຂ້າພະເຈົ້າຫ້າເທື່ອ "ເທື່ອລະສາມສິບເກົາບາດ." ²⁵ ເຂົາຕີຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍໄມ້ແສ້ຫວາຍສາມເທື່ອ. ພວກເຂົາໄດ້ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າຫນຶ່ງເທື່ອ. ຂ້າພະເຈົ້າປະເຊີນກັບເຮືອຫລົມສາມເທື່ອ. ຂ້າພະເຈົ້າລອຍຢູ່ໃນທະເລເປັນເວລາຫນຶ່ງຄືນ ແລະ ຫນຶ່ງມື້. ²⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເດີນທາງເລື້ອຍໆ, ເຊິ່ງຕ້ອງປະເຊີນກັບໄພອັນຕະລາຍຈາກແມ່ນ້ຳ, ແລະຈາກໂຈນຮ້າຍ, ປະເຊີນກັບໄພອັນຕະລາຍຈາກຄົນຊາດດຽວກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ອັນຕະລາຍຈາກຄົນຕ່າງຊາດ, ປະເຊີນຕໍ່ອັນຕະລາຍໃນຕົວເມືອງ, ປະເຊີນໄພອັນຕະລາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ, ປະເຊີນໄພອັນຕະລາຍໃນທະເລ, ປະເຊີນໄພອັນຕະລາຍຈາກພື້ນຖານຫລອກຫລວງ. ²⁷ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດວຽກຢ່າງຫນັກຫນ່ວງ ແລະ ລຳບາກ, ຕ້ອງອົດຫລັບອົດນອນ, ຕ້ອງອຶດເຂົ້າ ຢາກນ້ຳ ແລະ ຫລາຍເທື່ອຂາດອາຫານການກິນ, ຕ້ອງຫິນຫນາວ ແລະ ເບື້ອຍາກ. ²⁸ ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ ຍັງມີສິ່ງອື່ນໆ, ທີ່ກົດດັນຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທຸກໆວັນ ຄືຄວາມກັງວົນໃຈກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກໃນທຸກແຫ່ງ ²⁹ ມີຜູ້ໃດທີ່ອ່ອນກຳລັງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ອ່ອນກຳລັງດ້ວຍ? ມີຜູ້ໃດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສະດຸດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເປັນທຸກເປັນອ່ອນດ້ວຍ? ³⁰ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງອວດ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະອວດໃນສິ່ງທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ³¹ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງໄດ້ຮັບຄຳສັນລະເສີນເປັນນິດນັ້ນ, ຊົງຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕົວະ! ³² ຜູ້ວ່າຊາການເມືອງຂອງກະສັດ ອາເຣຕາ ໃນນະຄອນ ດາມັສກັດ ໃຫ້ຄົນເຝົ້າຍາມນະຄອນ ດາມັສກັດ ໄວ້ເພື່ອຈະຈັບຂ້າພະເຈົ້າ. ³³ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອົາໃສ່ໃນກະບູງໄຫຼຢ່ອນລົງທາງປ່ອງຢ້ຽມຂອງກຳແພງນະຄອນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຫນີຜົນຈາກເງື່ອມມືຂອງທ່ານເຈົ້າເມືອງນັ້ນ.

12 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງອວດ, ເຖິງແມ່ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດອັນໃດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ບອກກ່ຽວກັບນິມິດ ແລະ ການສຳແດງຕ່າງໆທີ່ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ² ເມື່ອສິບສິບກ້ອນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃນພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງລາວຖືກຮັບຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຊັ້ນທີສາມ ເຖິງວ່າ ຈະໄປທັງຮ່າງກາຍ ຫລື ບໍ່ມີຮ່າງກາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້, ພຣະເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຊົງຮູ້ຈັກ. ³ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບຂຶ້ນໄປ ຈະໄປທັງຮ່າງກາຍ ຫລື ບໍ່ມີຮ່າງກາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້, ພຣະເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຊົງຮູ້. ⁴ ພຣະເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນຊົງຮູ້-ຖືກຮັບຂຶ້ນໄປເຖິງບ່ອນສູງຂະເສີມ ແລະ ໄດ້ຍິນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສັກສິດເກີນກວ່າທຸກຄົນທີ່ຈະເວົ້າໄດ້. ⁵ ສຳລັບຊາຍຄົນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າອວດໄດ້. ແຕ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າເອງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ອວດ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າຈະອວດເຖິງຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ⁶ ເພາະເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາກຈະອວດ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນໂງ່ຮ້າ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າຄວາມຈິງ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ອວດ, ເພື່ອຈະບໍ່ມີໃຜປະເມີນຂ້າພະເຈົ້າສູງກວ່າສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຫັນໃນຂ້າພະເຈົ້າ ຫລື ໄດ້ຍິນຈາກຂ້າພະເຈົ້າ. ⁷ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ອວດ ເມືອງຈາກການທີ່ໄດ້ເຫັນການສຳແດງພິເສດຫລາຍຢ່າງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຍົກຕົວຂຶ້ນ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມີສັງຄົມໜາມໃນເບື້ອຫນຶ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຊິ່ງແມ່ນທູດຂອງຊາຕານທີ່ໄດ້ທູບຕີຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທະເຍີທະຍານເກີນໄປ. ⁸ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານເລື່ອງສັງຄົມໜາມນັ້ນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິງສາມເທື່ອ, ເພື່ອໃຫ້ຊົງເອົາອອກໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າ. ⁹ ແລະ ພຣະອົງຊົງໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ພຣະຄຸນຂອງເຮົາກໍມີພຽງພໍສຳລັບເຈົ້າ, ເພາະວ່າຄວາມອ່ອນແອມີຢູ່ໃສ ອິດເດດຂອງເຮົາກໍມີຢ່າງເຕັມຂະໜາດຢູ່ຫຼີ້ນ." ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍອວດໃນເລື່ອງຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອອິດທິພົນຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຈະໄດ້ຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ. ¹⁰ ເຫດສະນັ້ນ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະຄຣິດ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຊົມໃຈໃນຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນການດູຫມິນ, ໃນການທູກຍາກຕ່າງໆ, ໃນການຖືກຂົມເຫັງ, ໃນຄວາມຍາກລຳບາກ. ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນແອເມື່ອໃດ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເມື່ອນັ້ນ. ¹¹ ຂ້າພະເຈົ້າກາຍເປັນຄົນໂງ່ຮ້າໄປແລ້ວ! ທ່ານບັງຄັບຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເປັນ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພວກທ່ານ. ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ຕ່ຳກວ່າບັນດາອັກຄະສາວິກພິເສດເຫລົ່ານັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນພິເສດອັນໃດເລີຍ. ¹² ລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຕ່າງໆ ຂອງການເປັນອັກຄະສາວິກນັ້ນ ກໍໄດ້ກາຍເປັນທີ່ແຈ້ງໃນບັນດາພວກທ່ານ, ດ້ວຍຄວາມອິດທິພົນໂດຍຫມາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນ ລວມທັງໂດຍການອິດທິຜົນຕ່າງໆ. ¹³ ເພາະວ່າພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມສຳຄັນໄປກວ່າຄຣິສຕະຈັກອື່ນໆຢ່າງໃດບໍ່?, ນອກຈາກການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນພາລະແກ່ພວກທ່ານ? ການຜິດໃນຂັ້ນຂໍພວກທ່ານໃຫ້ອະໄພແກ່ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເຖິດ! ¹⁴ ນີ້ແຫລະ ຂ້າພະເຈົ້າຜ່ອມທີ່ຈະມາພົບກັບພວກທ່ານເປັນເທື່ອທີສາມ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນພາລະຕໍ່ພວກທ່ານ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການສິ່ງໃດໆຂອງພວກທ່ານທັງຫລາຍເລີຍ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການພວກທ່ານ. ເພາະວ່າເປັນການບໍ່ສົມຄວນທີ່ລູກໆຈະສະສົມໄວ້ສຳລັບພໍ່ແມ່. ແຕ່, ພໍ່ແມ່ຕ່າງໆຫາກທີ່ຄວນຈະສະສົມໄວ້ສຳລັບລູກ. ¹⁵ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີຫລາຍໃນການເສຍສະຫລະ ແລະ ການເສຍສະຫລະນີ້ ກໍເພື່ອຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານ. ແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮັກພວກທ່ານຫລາຍຂຶ້ນ, ແຕ່ທ່ານພໍດີຮັກຂ້າພະເຈົ້າຫນ້ອຍລົງ ¹⁶ ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເປັນພາລະຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ. ແຕ່, ພວກທ່ານກໍເວົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນເລັດຫລ່ຽມ ຂ້າພະເຈົ້າຫຼອກລວງເອົາປຽບທ່ານທັງຫລາຍ. ¹⁷ ຂ້າພະເຈົ້າເອົາປຽບພວກທ່ານໂດຍການສົ່ງຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງໄປຫາພວກທ່ານບໍ່? ¹⁸ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ ຕີໂຕ ໄປຫາທ່ານ, ແລະ ສົ່ງພື້ນຖານອີກຄົນຫນຶ່ງໄປນຳລາວ. ຕີໂຕ ເອົາປຽບພວກທ່ານບໍ່? ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເດີນໃນທາງດຽວກັນບໍ່? ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ກ້າວເດີນຕາມເສັ້ນທາງດຽວກັນບໍ່? ¹⁹ ທ່ານທັງຫລາຍຄິດຢູ່ຕະຫລອດມາວ່າ ພວກເຮົາແກ້ຕົວໃຫ້ພວກເຮົາເອງຕໍ່ພວກທ່ານບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າໃນພຣະຄຣິດ ດັ່ງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຊ້ອງຫນ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ວ່າສົງສາລະພິດທີ່ເຮັດນັ້ນ ກໍເພື່ອຄວາມຈະເລີນຂອງພວກທ່ານ. ²⁰ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າເມື່ອມາຮອດ ຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນພວກທ່ານໃນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເຫັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ພົບກັບຂ້າພະເຈົ້າຕາມທີ່ພວກທ່ານປາຖະຫນາ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າ ຈະມີການໂຕ້ຖຽງກັນ, ມີການອິດສາກັນ, ໄດ້ມີການຄຽດແຄ້ນໃສ່ກັນ, ມີການເຫັນແກ່ຕົວ, ມີການນິນທາກັນ, ມີຄວາມຈອງຫອງກັນ, ແລະມີຄວາມຜຸນວາຍ. ²¹ ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາເຖິງ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງອົບອາຍຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເສີຍໃຈ ເມືອງດ້ວຍຄວາມບາບທັງຫລາຍ ທີ່ບາງຄົນໄດ້ເຮັດມາກ່ອນຫນ້ານີ້, ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ກັບໃຈຈາກມົນທົນ ແລະ ຈາກການຫລົ້ນຊູ້ ແລະ ຈາກຕົນຫາທີ່ພວກເຂົາເຮັດຢູ່ນັ້ນ.

13¹ ເທື່ອນີ້ ຈະເປັນເທື່ອທີສາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມພວກທ່ານ. "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາຫາໃດໆຈະຕ້ອງມີພະຍານສອງ ຫລື ສາມຄົນຈຶ່ງຈະເຊື່ອຖືໄດ້."² ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍກ່າວໄວ້ໃນຄັ້ງທີ່ສອງແລ້ວກັບຄືນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ເຮັດບາບກ່ອນຫນ້ານັ້ນ ແລະ ພວກທີ່ເຫລືອທັງຫມົດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວອີກເທື່ອຫນຶ່ງວ່າ: ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າກັບມາອີກ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ລະເວັ້ນການລົງໂທດຄົນເຫລົ່ານີ້ເລີຍ.

³ ຂ້າພະເຈົ້າບອກສິ່ງນີ້ແກ່ພວກທ່ານ ເພາະວ່າພວກທ່ານ ກໍາລັງຊອກຫາຫລັກຖານວ່າ ທີພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວຜ່ານທາງຂ້າພະເຈົ້າ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອ່ອນກຳລັງຕໍ່ທ່ານ. ແຕ່, ມີພະລັງຫຼາຍໃນພວກທ່ານ.⁴ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຈະຖືກຄິງເພາະວ່າຄວາມອ່ອນກຳລັງ,

ແຕ່ພຣະອົງຍັງຊົງມີພຣະຊົນຢູ່ໂດຍຮີດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນກຳລັງດ້ວຍເຊັ່ນດຽວກັນ,

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍັງມີຊີວິດຢູ່ໂດຍຮີດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງຢູ່ໃນທຳມະກາງພວກທ່ານ.

⁵ ທ່ານພິຈາລະນາຕົວຂອງທ່ານເບິ່ງວ່າທ່ານຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຫລືບໍ່? ທ່ານຈຶ່ງພິສູດຕົວທ່ານເອງເຖິດ

ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງສະຖິດໃນພວກທ່ານ? ພຣະອົງສະຖິດຢູ່ແນ່ນອນ ນອກຈາກວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ຜ່ານການພິສູດ.⁶ ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນວ່າ ພວກທ່ານຈະພົບວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ຜ່ານການພິສູດນັ້ນ.

⁷ ບັດນີ້ ພວກເຮົາຂໍອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ພວກທ່ານກະທຳຜິດໃດໆ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາປະກົດວ່າ ຜ່ານການພິສູດ.

ແຕ່, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາເອງເບິ່ງຄືວ່າພວກເຮົາໄດ້ຜ່າຍແຜ່ໃນການພິສູດນັ້ນ.

⁸ ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໆ ທີ່ຂັດກັບຄວາມຈິງໄດ້, ແຕ່ເຮັດເພື່ອຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ.

⁹ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຊື່ນຊົມຢືນດີໃນຍາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ພວກທ່ານມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ.

ເຮົາອະທິຖານຢ່າງນີ້ດ້ວຍເຊັ່ນກັນຄືຂໍໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ເປັນຄົນທີ່ສົມບູນຜ່ອມ.

¹⁰ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນສົງເຫລົ່ານີ້ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຫ່າງຈາກພວກທ່ານ, ດ້ວຍວ່າເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາແລ້ວ

ຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຂັມງວດພວກທ່ານໂດຍການໃຊ້ອຳນາດ ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ຈະເສີມສ້າງທ່ານຂຶ້ນ, ບໍ່ແມ່ນທຳລາຍລົງ.

¹¹ ສູດທ້າຍນີ້, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ, ຈົ່ງຊົມຊືມຢືນດີ! ຈົ່ງເຮັດເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມປອງດອງກັນ, ຈົ່ງຫນູນໃຈກັນ, ຈົ່ງເປັນນ້ຳຫນຶ່ງໃຈດຽວກັນ,

ຈົ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍສັນຕິສຸກ. ແລະຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ສັນຕິສຸກຊົງສະຖິດກັບພວກທ່ານ.¹² ຈົ່ງກ່າວຫັກທາຍຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ

ດ້ວຍປະເພນີການຈູບອັນບໍ່ຮີສຸດ.

¹³ ໄພ່ພົນທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ ຝາກຄວາມຄິດຮອດມາເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ.¹⁴ ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ

ຄວາມສາມັກຄີທຳກັບພຣະວິນຍານບໍ່ຮີສຸດເຈົ້າ ຈົ່ງດຳລົງຢູ່ກັບພວກທ່ານທັງຫລາຍເຖິດ.

ຄາລາຕະຍ

1¹ ຂ້າພະເຈົ້າ ໂປໂລ, ຜູ້ເປັນອັກຄະສາວົກ - ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ອັກຄະສາວົກ ຈາກມະນຸດຄົນໃດ ຫລື ຕົວແທນຂອງມະນຸດຄົນໃດ, ແຕ່ວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະບິດາເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຸນຈາກຄວາມຕາຍໄດ້ ຊົງແຕ່ງຕັ້ງ.² ແລະ ບັນດາພີ່ນ້ອງທັງຫມົດທີ່ຢູ່ນຳເຮົາ,

ເຖິງຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍຢູ່ໃນແຄ້ວນ ຄາລາຕະຍ:

³ ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກຊົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຈົ່ງສະຖິດຢູ່ນຳເຈົ້າທັງຫລາຍເທີນ,

⁴ ຜູ້ຊົງສະຫລະພຣະອົງເພາະບາບຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອໂຜດພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຍຸກອັນຊົດຊ້ຳ ໃນປະຈຸບັນ, ນິຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບິດາຂອງເຮົາ.⁵ ຂໍຖວາຍກຽດຕິຍົດ ແຕ່ພຣະອົງນັ້ນສືບໆໄປເປັນນິດ. ອາແມນ.

⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກປະຫລາດໃຈຢ່າງຫລາຍ ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍພາກັນປະຖິ້ມພຣະອົງຢ່າງຮີບດ່ວນ ພຣະອົງຊົງເອີ້ນພວກທ່ານມາ

ດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກປະຫລາດໃຈທີ່ທ່ານຕ່າງຄືນໄປຫາຂ່າວອື່ນໆຢ່າງໄວວາ.⁷ ບໍ່ມີຂ່າວປະເສີດຢ່າງອື່ນອີກ,

ແຕ່ມີບາງຄົນໄດ້ເຮັດໃຫ້ ພວກເຮົາຮຸ້ນວາຍໃຈ ແລະ ຢາກຫາທາງປ່ຽນແປງຂ່າວປະເສີດ ເລື່ອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

⁸ ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາ ຫລື ເທວະດາຈາກສະຫວັນກໍຕາມຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດອື່ນ

ແກ່ພວກເຮົາທີ່ບໍ່ຕິດກັບພວກເຮົາໄດ້ປະກາດແກ່ພວກເຮົາແລ້ວນັ້ນ, ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ.⁹ ເຫມືອນດັ່ງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວກ່ອນແລ້ວ, ແລະ ບັດນີ້ ເຮົາຂໍກ່າວຢ້າອີກວ່າ "ຖ້າຜູ້ໃດ ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແກ່ພວກເຮົາທີ່ແຕກຕ່າງໄປ ຈາກພວກເຮົາໄດ້ຮັບໄວ້ແລ້ວນັ້ນ, ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຖືກສາບແຊ່ງ".

¹⁰ ເຮົາສະແຫວງຫາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກມະນຸດ ຫລື ຈາກພຣະເຈົ້າ? ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຖືກໃຈມະນຸດບໍ່? ຖ້າເຮັດເຊັ່ນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

¹¹ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກບອກໃຫ້ພວກເຮົາ ຮູ້ວ່າຂ່າວປະເສີດ, ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນມາຈາກມະນຸດ.

¹² ດ້ວຍວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຮັບຈາກມະນຸດ ຫລື ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສອນຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນການທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຊົງເປີດເຜີຍແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

¹³ ພວກເຮົາທັງຫລາຍ ໄດ້ຍິນເຖິງຊີວິດເບື້ອງຫລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເມື່ອຍັງຢູ່ໃນລັດທີ່ຢືດນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕະຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ

ຢ່າງຮ້າຍແຮງເຫລືອເກີນ ແລະ ໄດ້ພະຍາຍາມທຳລາຍ.¹⁴ ຂ້າພະເຈົ້າກໍລ້ຳຫນ້າ ກ່າວເພື່ອນຮ່ວມຊາດຫລາຍຄົນ ໃນດ້ານສາດສະໜາຂອງຊາວຢິວ

ທີ່ຢູ່ຮ່ວມສະໄຫມກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າກະຕືລືລົ້ນຫລາຍ ໃນການປະຕິບັດປະເພນີຂອງບັນພະບູລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁵ ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເລືອກຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງແມ່, ຜູ້ຊົງເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າ ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ.¹⁶ ຊົງພໍພຣະໄທທີ່ຊົງສຳແດງ ພຣະບຸດ

ຂອງພຣະອົງ ໃນຂ້າພະເຈົ້າ, ເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ເລື່ອງພຣະບຸດນັ້ນ ໃນທຳມະກາງພວກຕ່າງຊາດ, ຂ້າພະເຈົ້າ

ບໍ່ໄດ້ປຶກສາກັນກັບມະນຸດຄົນໃດໃນທັນທີ.¹⁷ ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເຮົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ ໄປຫາຜູ້ເປັນອັກຄະສາວົກກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າ,

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ກັບອອກໄປຍັງປະເທດ ອາຣາເບຍ ແລ້ວກັບມາເມືອງ ດາມັສກັດອີກ.

¹⁸ ຫລັງຈາກນັ້ນສາມປີ ຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນໄປທຶນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອທຳຄວາມລົງເຄີຍກັບ ເຄຟາສ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພັກຢູ່ກັບເພິ່ນເປັນເວລາສິບຫ້າວັນ.

¹⁹ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ພົບກັບ ອັກຄະສາວົກຄົນອື່ນເລີຍ ນອກຈາກ ຢາໂກໂບ, ຜູ້ທີ່ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²⁰ ໃນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນເຖິງທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຮັບຮອງ ຕໍ່ຫນ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ບໍ່ໄດ້ຂຽນເລື່ອງຂີ້ຕົວະ.

²¹ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າ ກໍໄປໃນເຂດແດນ ຊີເຣຍ ແລະ ກີລິເກຍ.²² ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ໃນຄຣິສຕະຈັກ ແຂວງຢູດາຍ ຊຶ່ງຢູ່ໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

²³ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນວ່າ, "ຜູ້ທີ່ແຕ່ກ່ອນເຄີຍໄດ້ກິດຂີ້ມະເຫັງ ພວກເຮົາ ບັດນີ້ໄດ້ມາ ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ເລື່ອງຂອງຄວາມເຊື່ອ

ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ເຄີຍພະຍາຍາມທຳລາຍ."²⁴ ພວກເຂົາໄດ້ສັ່ນລະເສີນ ພຣະເຈົ້າ ກໍເພາະດ້ວຍເລື່ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

2¹ ຫລັງຈາກນັ້ນສິບສິບ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປທຶນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກັບ ບາຣະນາບາ, ແລະ ເຮົາກໍໄດ້ເອົາ ຕີໂຕ ໄປດ້ວຍ.

² ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຕາມການຊົງເປີດເຜີຍ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າເລື່ອງຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກເຂົາ. ຊົງຂ້າພະເຈົ້າ ປະກາດໃນທຳມະກາງຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ເຂົາຟັງ. ຂ້າພະເຈົ້າເລົ່າໃຫ້ຄົນທີ່ເບິ່ງ ເຫມືອນເປັນຜູ້ທີ່ສຳຄັນຟັງ ເປັນການສ່ວນຕົວ, ເພື່ອໃຫ້ຫມົນໃຈວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງແລ່ນແຂ່ງ ຫລື ໄດ້ແລ່ນແຂ່ງແລ້ວ - ໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

³ ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າ ຕີໂຕ, ຜູ້ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນກະຕື ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮັບພິທີຕັດ.⁴ ເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພາະພວກພິນ້ອງ ທີ່ແປກປອມໄດ້ລັກລອບເຂົ້າມາ ເພື່ອສອດແນມເບິ່ງເສລີພາບ ຂອງພວກເຮົາທີ່ມີຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ຫວັງຈະບັງຄັບພວກເຮົາ ໃຫ້ກັບໄປເປັນຂ້ອຍຂ້າອີກ,⁵ ແຕ່ພວກເຮົາ ບໍ່ໄດ້ອ່ອນຍອມ ຕໍ່ພວກເຂົາ ແມ່ນແຕ່ນາທີດຽວ, ເພື່ອຈະໄດ້ຮັກສາຄວາມສັດຈິງ ຂອງຂ່າວປະເສີດ ນັ້ນໄວ້ສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍຕໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ.

⁶ ແຕ່ບັນດາຄົນທີ່ເບິ່ງເຫມືອນເປັນຄົນສຳຄັນ (ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຄີຍເປັນຫຍັງມາກ່ອນແລ້ວກໍຕາມ ກໍບໍ່ສຳຄັນຢ່າງໃດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າ ຊົງບໍ່ລຳອຽງ) - ຂ້າພະເຈົ້າ ກ່າວສົງເຫລົ່ານີ້, ຜູ້ທີ່ເບິ່ງ ຄືສຳຄັນແຕ່ບໍ່ໄດ້ເພີ່ມເຕີມຫຍັງໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.⁷ ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮັບມອບຫມາຍໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແກ່ຄົນທີ່ບໍ່ຖືພິທີຕັດ, ເຊັ່ນດຽວກັບເປໂຕ ທີ່ໄດ້ຮັບມອບ ຫມາຍໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແກ່ຄົນທີ່ຖືພິທີຕັດ.

⁸ ດ້ວຍວ່າ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ຊົງໃຫ້ ເປໂຕ ເປັນອັກຄະສາວົກ ໄປຫາພວກທີ່ຖືພິທີຕັດ, ກໍໄດ້ຊົງກະທຳການເຫມືອນກັນ

ໃນຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ.

⁹ ເມື່ອຢາໂກໂບ, ກັບເກຟາ ແລະ ໂຢຮັນ, ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຖືວ່າ ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງ ຄຣິສຕະຈິກ ໄດ້ເຂົ້າໃຈພຣະຄຸນ ທີ່ໄດ້ຊົງປະທານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ຍືນມືຂວາ ແຫ່ງການສາມັກຄີທັມໃຫ້ແກ່ ບາຣະນາບາ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ. ພວກເຂົາກະທຳດັ່ງນີ້ ເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາ ຈະໄປຍັງຄົນທີ່ຖືພິທີຕັດ.¹⁰ ພວກເຂົາໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງ ຄົນຍາກຈິນ, ຊົງກໍເປັນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອນຮົນໃຈທີ່ຈະເຮັດຢູ່ແລ້ວ.

¹¹ ແຕ່ເຄຟາສ ໄດ້ມາຫາອັນຕີໂອຂັຍແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດຄ້ານຕໍ່ຫນ້າເພີນ ເພາະວ່າເພີນໄດ້ປະກາດຜິດ.¹² ກ່ອນທີ່ຄົນຂອງ ຢາໂກໂບ, ໄດ້ມາເຖິງທີ່ນັ້ນ ເຄຟາສ ໄດ້ກິນຢູ່ຮ່ວມກັບຄົນຕ່າງຊາດ. ແຕ່ພິນເຫລົ່ານັ້ນມາເຖິງແລ້ວ, ເພີນໄດ້ຢຸດ ແລະ ກໍຖອຍອອກມາ ຈາກຄົນຕ່າງຊາດ.

ເພາະເພີນຢ້ານພວກທີ່ຖືພິທີຕັດ.

¹³ ສ່ວນພິນ້ອງຊາວຢິວທີ່ເຫຼືອ ກໍເຮັດເຫມືອນເສດຊັງ. ແມ່ນແຕ່ ບາຣະນາບາ ກໍຫລົງປະພຶດຕາມ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເຫມືອນກັນ.¹⁴ ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເຫັນວ່າພວກເພີນບໍ່ໄດ້ປະພຶດຕາມຄວາມຈິງ ແຫ່ງຂ່າວປະເສີດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັບ ເຄຟາສ ຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງຫມົດນັ້ນວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນຄົນຢິວ ຍັງດຳເນີນຊີວິດເຫມືອນຄົນຕ່າງຊາດ ແທນທີ່ຈະເຮັດເຫມືອນຄົນຢິວແລ້ວ. ທ່ານກໍຍັງບັງຄັບຄົນຕ່າງຊາດ ໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດເຫມືອນຄົນຢິວໄດ້ແນວໃດ?”

¹⁵ ພວກເຮົາເປັນຢິວ ໂດຍກຳເນີດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນ ພວກຕ່າງຊາດທີ່ເປັນຄົນບາບ;¹⁶ ແຕ່ພວກເຮົາ ກໍຮູ້ຢູ່ວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຖືກຊົງຖືວ່າ ເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ ໂດຍການປະຕິບັດ ຕາມກົດບັນຍັດ ແຕ່ໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ ໃນ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນ ພວກເຮົາກໍຍັງເຊື່ອວ່າໃຈ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ຊົງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໂດຍການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ.

ເພາະວ່າໂດຍການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດນັ້ນ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຈະຊົງຖືວ່າເປັນ ຄົນຊອບທັມໄດ້.

¹⁷ ແຕ່ຖ້າ, ຂະນະທີ່ພວກເຮົາ ສະແຫວງຫາເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາ ຖືກນັບຖືວ່າ ເປັນຄົນຊອບທັມ ໂດຍພຣະຄຣິດເຈົ້ານັ້ນ ກັບພົບວ່າພວກເຮົາເອງກໍຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່, ສະນັ້ນ ພຣະຄຣິດເຈົ້າຈະຊົງເປັນຜູ້ສົ່ງເສີມຄວາມບາບບໍ່? ບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ!

¹⁸ ເພາະວ່າຖ້າຂ້າພະເຈົ້າ ສ້າງຄວາມເຊື່ອຫມົນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໂດຍການຮັກສາຄວາມຊອບທັມ ທາງກົດບັນຍັດນັ້ນ ຊົງຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍທຳລາຍລົງ ແລ້ວຂຶ້ນມາອີກ ຂ້າພະເຈົ້າ ກໍສະແດງຕົວເອງວ່າເປັນຜູ້ລ່ວງລະເມີດຄຳບັນຍັດ.¹⁹ ເຫດວ່າ ໂດຍທາງກົດບັນຍັດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຕາຍຈາກກົດບັນຍັດແລ້ວ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ ສຳລັບພຣະເຈົ້າ.

²⁰ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າ ຖືກຖືໄວ້ກັບພຣະຄຣິດເຈົ້າແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າເອງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ, ແຕ່ພຣະຄຣິດເຈົ້າຊົງມີຊີວິດຢູ່ໃນຂ້າພະເຈົ້າ. ຊີວິດຊົງຂ້າພະເຈົ້າ ດຳເນີນຢູ່ໃນຮ່າງກາຍນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າດຳເນີນຢູ່ໂດຍຄວາມເຊື່ອ ໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຊົງຮັກພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ຊົງສະຫລະຊີວິດຕົວເອງເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ.²¹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລົບລ້າງພຣະຄຸນຂອງ ພຣະເຈົ້າ ເສຍໄປລ້າໆ, ເພາະວ່າຖ້າຄວາມຊອບທັມໄດ້ມາໂດຍ ທາງກົດບັນຍັດແລ້ວ, ພຣະຄຣິດເຈົ້າກໍຊົງສິ້ນພຣະຊົນ ໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ!

3¹ ໂອຊາວຄາລາເຕຍຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຄິດເອີຍ! ແມ່ນຜູ້ໃດຫນ້າ ທີ່ໄດ້ສະກົດຈິດໃຈ ຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ເຫັນຜິດໄປ? ທັງໝົດພາບຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ

ຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໂມ້ກາງແຂນ ກໍໄດ້ປາກົດແຈ້ງແກ່ຕາພວກເຈົ້າຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວ.² ນີ້ເປັນພຽງສິ່ງຫນຶ່ງ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຮຽນຮູ້ຈາກທ່ານວ່າ: ທ່ານໄດ້ຮັບພຣະວິຍານນັ້ນ ໂດຍການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ ຫລື ໂດຍການເຊື່ອຟັງຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ຍິນນັ້ນ?³ ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຍັງໂງ່ເຖິງພຽງນັ້ນບໍ່? ພວກເຈົ້າ ໄດ້ຕັ້ງຕົນໂດຍທາງພຣະວິນຍານແລ້ວບັດນີ້ ພວກເຈົ້າ ຈະສຳເລັດລົງໂດຍເນື້ອຫນັງບໍ່?

⁴ ທ່ານໄດ້ຮັບປະສົບການຫລາຍຢ່າງ ໂດຍເສັຍປະໂຫຍດບໍ່? ຖ້າເປັນການເສັຍປະໂຫຍດແທ້⁵ ແລະ ພຣະອົງຜູ້ຊົງປະທານ ພຣະວິນຍານ ແກ່ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ແລະ ຊົງສຳແດງການອັດສະຈັນ ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ ກໍຊົງກະທຳການເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະດ້ວຍການປະຕິບັດ ຕາມກົດບັນຍັດ, ຫລື ເພາະດ້ວຍການເຊື່ອຟັງຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ຍິນນັ້ນ?

⁶ ອັບຣາຮາມກ່າວວ່າ, “ໄດ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພາະຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງຮັບວ່າເພີນເປັນຄົນຊອບທັມ”⁷ ໃນທາງດຽວກັນ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮັບຮູ້ໄວ້ວ່າ, ບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ເປັນເຊື່ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ.⁸ ພຣະຄັມພີ ໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ລ່ວງຫນ້າວ່າ, ພຣະເຈົ້າ ຈະຊົງນັບຄົນຕ່າງຊາດວ່າ ເປັນຜູ້ຊອບທັມໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ, ຈຶ່ງໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດແຈ້ງແກ່ ອັບຣາຮາມ ກ່ອນວ່າ, “ຊົນຊາດທັງຫລາຍ ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ.”⁹ ເຫດສະນັ້ນ, ບັນດາຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຈຶ່ງໄດ້ຮັບພຣະພອນ ຮ່ວມກັບອັບຣາຮາມ, ບຸກຄົນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ.

¹⁰ ດ້ວຍວ່າ, ທຸກຄົນທີ່ອາໄສການປະຕິບັດ ຕາມກົດບັນຍັດ ກໍຢູ່ໃຕ້ຄຳສາບແຂ້ງ; ແລະ ຕາມທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ແລ້ວວ່າ, “ຜູ້ໃດ ກໍຕາມທີ່ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ ຕາມທຸກຂໍ້ທີ່ຂຽນໄວ້ໃນກົດບັນຍັດ ກໍຢູ່ໃຕ້ຄຳສາບແຂ້ງ.”¹¹ ເປັນທີ່ ຮູ້ແຈ້ງ ແລ້ວວ່າ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ທີ່ຊົງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ ໂດຍການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ເພາະມີຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີວ່າ, ຜູ້ທີ່ຊົງຖືວ່າ ເປັນຄົນຊອບທັມ ເພາະດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນຈະມີຊີວິດ.

¹² ແຕ່ກົດບັນຍັດນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມເຊື່ອ, ເພາະ “ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮັດທຸກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຕາມກົດບັນຍັດ ກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕາມກົດນັ້ນ.”

¹³ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ໄດ້ຊົງໄຖ່ພວກເຮົາ ໃຫ້ຜົນຈາກການສາບແຂ້ງ ຂອງກົດບັນຍັດ ໂດຍການທີ່ພຣະອົງຊົງຍອມຖືກສາບແຂ້ງແທນພວກເຮົາ - ເພາະພຣະຄັມພີ ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ຖືກແຂວນໄວ້ທີ່ຕີນໄມ້ ກໍຖືກສາບແຂ້ງແລ້ວ.”¹⁴ ໂດຍມີຈຸດປະສົງ ເພື່ອໃຫ້ພຣະພອນທາງ ອັບຣາຮາມ ຈະໄດ້ມາເຖິງ ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ ໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຮົາ ຈະໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານຕາມພຣະສັນຍາ ໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ.

¹⁵ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ຂອງເຮົາເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຕາມແບບມະນຸດ. ໃນເມື່ອມະນຸດໄດ້ເຮັດຂ້າງຄວາມ ຕົກລົງກັນໄວ້ແລ້ວ, ກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະລົ້ມເລີກຂັດຕົກລົງ ຫລື ເພີ່ມເຕີມໄດ້ອີກ.¹⁶ ບັດນີ້ ບັນດາພຣະສັນຍາທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບ ອັບຣາຮາມ ແລະ ເຊືອສາຍຂອງເພີ່ນ້ອງ ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຫມືອນໃຫ້ແກ່ຄົນທັງຫລາຍ, ແຕ່ພຽງແຕ່ຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນວ່າ, “ແລະ ໃຫ້ແກ່ເຊືອສາຍຂອງທ່ານ.” ຜູ້ທີ່ເປັນ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁷ ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ກົດບັນຍັດ, ຫຼື ມາພາຍຫລັງເຖິງ ສີ່ຮ້ອຍສາມສິບປີ, ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ ພັນທະສັນຍາຊຶ່ງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ກ່ອນນັ້ນ ຖືກລືບລ້າງໄດ້.¹⁸ ເພາະວ່າ ຖ້າການຮັບມໍຣະດົກ ມີມາໂດຍທາງກົດບັນຍັດ, ກໍບໍ່ແມ່ນ ໂດຍທາງພຣະສັນຍາອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂພດປະທານ ມໍຣະດົກນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ໂດຍທາງພຣະສັນຍາ.

¹⁹ ແລ້ວມີກົດບັນຍັດ ໄວ້ເພື່ອຫຍັງ? ໄດ້ເພີ່ມກົດບັນຍັດໄວ້ ເປັນເພາະການລ່ວງລະເມີດ, ຈົນກວ່າເຊືອສາຍຂອງອັບຣາຮາມຈະໄດ້ມາເຖິງບັນດາຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະສັນຍານັ້ນ ພວກເຫວນດາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ. ກົດບັນຍັດນັ້ນໄວ້ ໂດຍມີຂອງຄົນກາງຄົນຫນຶ່ງ.²⁰ ບັດນີ້ຖ້າມີຄົນກາງ ກໍສະແດງວ່າ ຕອກມີສອງຝ່າຍ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຝ່າຍດຽວນັ້ນ.

²¹ ຖ້າດັ່ງນັ້ນ ກົດບັນຍັດຂັດແຍ້ງ ກັບພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ບໍ່ແມ່ນເຊັ່ນນັ້ນແນ່ນອນ! ເພາະວ່າ ຖ້າກົດບັນຍັດ ຫຼື ໃຫ້ໄວ້ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້, ແລ້ວຄວາມຊອບທັມ ກໍຄົງຈະໄດ້ມີຢູ່ໂດຍທາງກົດບັນຍັດນັ້ນແທ້.²² ແຕ່ພຣະຄຳພີໄດ້ຮວບຮວມ ສິ່ງທັງໝົດໃຫ້ເຂົ້າຢູ່ພາຍໃຕ້ ອຳນາດຄວາມຜິດປາບ. ເພື່ອວ່າທຸກຄົນທີ່ເຊືອຈະໄດ້ຮັບຂອງປະທານ ຕາມທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ ຊຶ່ງໄດ້ຊົງໂພດປະທານ ໂດຍອາໄສ ຄວາມເຊືອໃນ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເປັນຫລັກ.

²³ ແຕ່ກ່ອນທີ່ຄວາມເຊືອໃນພຣະຄຣິດ ຈະມາເຖິງນັ້ນ, ພວກເຮົາໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຂອບເຂດອຳນາດຂອງກົດບັນຍັດ, ຖືກຄວບຄຸມໄວ້ ຈົນເຖິງຄວາມເຊືອຈະໄດ້ມາປາກົດ.²⁴ ເພາະສະນັ້ນກົດບັນຍັດ ຈຶ່ງໄດ້ຄວບຄຸມ ພວກເຮົາໄວ້ ຈົນກວ່າ ພຣະຄຣິດເຈົ້າສະເດັດມາ, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາ ຈະໄດ້ເປັນຄົນຊອບທັມ ໂດຍທາງຄວາມເຊືອ.²⁵ ແຕ່ບັດນີ້ຄວາມເຊືອນັ້ນກໍມາເຖິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຜູ້ຄວບຄຸມອີກແລ້ວ.

²⁶ ເພາະວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍ ກໍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍທາງຄວາມເຊືອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

²⁷ ພວກທ່ານທຸກຄົນ ຫຼື ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ເຂົ້າໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າແລ້ວ, ຄົນນັ້ນ ກໍໄດ້ສວມຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.²⁸ ຈະບໍ່ມີຄົນຍິງ ແລະ ຄົນກຣີກ, ຈະບໍ່ມີ ທາດ ແລະ ເຖ່, ຈະບໍ່ເປັນ ຊາຍ ແລະ ຍິງ, ເພາະພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ເປັນອັນຫນຶ່ງອັນດຽວກັນ ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.²⁹ ຖ້າພວກເຈົ້າ ເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍເປັນເຊືອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ຄືເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບມໍຣະດົກ ຕາມພຣະສັນຍາ.

4 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຂອງມໍຣະດົກ ຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ ກໍບໍ່ ແຕກຕ່າງຫຍັງກັບຂ້ອຍຂ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິນທັງຫມົດກໍຕາມ.² ແຕ່ເຂົາກໍຍັງຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ດູແລຊັບສິນ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ກຳນົດ.

³ ພວກເຮົາ ກໍເຫມືອນກັນເມື່ອຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ, ພວກເຮົາກໍຍັງຕົກເປັນທາດຮັບໃຊ້ ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສິ່ງສັກສິດຂອງໂລກ.⁴ ແຕ່ເມື່ອຄົບກຳນົດເວລາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ມາຊົງບັງເກີດນຳຍິງຄົນຫນຶ່ງ, ແລະ ຊົງມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ.⁵ ເພື່ອຈະຊົງໂຖ່ເອົາຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ຫຼືຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາ ໄດ້ຖານະເປັນບຸດ.

⁶ ແລະ ເພາະເຈົ້າທັງຫລາຍ ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຊ້ ພຣະວິນຍານ ແຫ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ, ແລ້ວຮ້ອງວ່າ, “ອັບບາ” ຄື “ພຣະບິດາເຈົ້າ.”⁷ ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຂ້ອຍຂ້າອີກຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນບຸດ ແລະ ຖ້າເປັນບຸດ ທ່ານກໍເປັນເຈົ້າຂອງມໍຣະດົກໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ.

⁸ ແຕ່ກ່ອນນີ້, ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍເປັນທາດຂອງສິ່ງຕ່າງໆຕາມທຳມະດາແລ້ວ, ມັນບໍ່ແມ່ນພະແທ້.

⁹ ແຕ່ບັດນີ້ເມື່ອພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຫລື ຈະເວົ້າໃຫ້ຖືກກວ່າ ກ່າວພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ, ດ້ວຍເຫດໃດ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະກັບໄປຫາພວກວິຍານທີ່ຄອບງວ່າຝ່າອາກາດທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດ? ພວກເຈົ້າ ຢາກຕົກເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນອີກບໍ່?

¹⁰ ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຖືຮັກສາ ວັນພິເສດ, ເດືອນ, ຣະດູ ແລະ ປີຕ່າງໆ!¹¹ ຂ້າພະເຈົ້າ ວິຕົກນຳການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫນັກຫນ່ວງ ເພື່ອທີ່ໄດ້ເຮັດ ສຳລັບພວກເຈົ້ານັ້ນ ຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ.

¹² ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂໍພວກທ່ານໃຫ້ເປັນເຫມືອນດັ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ຕາມທີ່ຈຶ່ງແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າ ກໍເຄີຍເປັນດັ່ງພວກທ່ານເຫມືອນກັນ. ພວກທ່ານ ບໍ່ໄດ້ທຳຮ້າຍຫຍັງຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ.¹³ ພວກທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າ ເປັນເພາະຄວາມເຈັບປວດທາງຮ່າງກາຍ ເມື່ອຕອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນ ປະກາດເລື່ອງຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກທ່ານນັ້ນ.¹⁴ ເຖິງແມ່ນວ່າ ສຸຂະພາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈະເປັນການທົດລອງໃຈເຈົ້າທັງຫລາຍກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າ ກໍບໍ່ໄດ້ຫມິນປະຫມາດ ຫລື ເບືອຫນ່າຍຂ້າພະເຈົ້າ. ແຕ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບຂ້າພະເຈົ້າເຫມືອນກັບ ເປັນທູດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລື ເຫມືອນກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເອງ.

¹⁵ ເຫດສະນັ້ນ, ຄວາມສຸກຂອງພວກທ່ານທັງຫລາຍໄປໃສ່ແລ້ວ ໃນຕອນນີ້? ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ວ່າ, ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ພວກທ່ານຄົງຈະຄວັດຫນ່ວຍຕາ ຂອງພວກທ່ານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁶ ເວລານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູ ຂອງພວກທ່ານທັງຫລາຍ ຍ້ອນຂ້າພະເຈົ້າບອກຄວາມຈິງ ແກ່ພວກທ່ານຊັ້ນບໍ່?

¹⁷ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ສິນໃຈພວກທ່ານທັງຫລາຍຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມຫວັງດີເລີຍ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຢາກແຍກພວກທ່ານອອກຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ເທົ່ານັ້ນ, ເພື່ອວ່າ ພວກທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາ.¹⁸ ການເອົາອີກເອົາໃຈ ດ້ວຍຄວາມຫວັງດີ ກໍເປັນການຕີຢູ່ທຸກເວລາ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເມື່ອເວລາ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນຳພວກທ່ານເທົ່ານັ້ນ.

¹⁹ ລູກນ້ອຍທີ່ຮັກຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຈັບປວດ ເພາະພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈົນກວ່າພຣະຄຣິດເຈົ້າ ຈະໄດ້ເປັນທີ່ສ້າງຂຶ້ນຢູ່ໃນພວກເຈົ້າ.

²⁰ ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະຫນາຢາກ ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າໃນເວລານີ້ ແລະ ຢາກປ່ຽນວິທີເວົ້າຈາກ ກັບພວກເຈົ້າ, ເພາະເຮົາວິຕົກກັງວົນໃຈນຳ ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ.

²¹ ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ, ຜູ້ທີ່ຢາກຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ, ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າພວກເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ກົດບັນຍັດກ່າວບໍ່?²² ເພາະພຣະຄຳພີໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ, ອັບຣາຮາມ ມີລູກຊາຍ ສອງຄົນ, ຄົນຫນຶ່ງເກີດຈາກຍິງທີ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າ ແລະ ອີກຄົນຫນຶ່ງເກີດຈາກຍິງທີ່ມີອິດສະຫລະ.²³ ແຕ່ລູກຊາຍຂອງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຈາກຍິງຂ້ອຍຂ້າ ນັ້ນເກີດຕາມ ທັມມະດາ, ແຕ່ລູກຊາຍຂອງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຈາກຍິງ ທີ່ມີອິດສະຫລະ ນັ້ນແມ່ນເກີດຕາມພຣະສັນຍາ.

²⁴ ຂໍຄວາມນີ້ ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ ໂດຍໃຊ້ຄຳອຸປາມາປຽບທຽບ, ຍິງທັງສອງນັ້ນ ໄດ້ແກ່ພັນທະສັນຍາສອງຢ່າງ. ຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ວ່າຮາກາ ນາງເກີດລູກ ທີ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບ ພັນທະສັນຍາ ມາຈາກພູເຂົາຊິນາຍ.²⁵ ນາງຮາການັ້ນໄດ້ແກ່ ພູເຂົາຊິນາຍ ໃນປະເທດອາຣາເບຍ; ປຽບເຖິງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ໃນປະຈຸບັນເພາະນາງຢູ່ໃນສະພາບຂອບຂ້າ ພ້ອມທັງລູກໆຂອງນາງ.

²⁶ ແຕ່ວ່ານະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງນັ້ນເປັນອິດສະຫລະ ແລະ ນາງກໍເປັນແມ່ຂອງພວກເຮົາ.²⁷ ເພາະມີພຣະຄຳພີ ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ໂອຍິງຫມົນຜູ້ບໍ່ເຄີຍເກີດລູກເອີຍ, ຈົ່ງໂຮ່ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີສາ ເຈົ້າຜູ້ບໍ່ເຄີຍເຈັບທ້ອງຖືພາ ເພາະວ່າຄົນທີ່ເປັນບຸດຂອງແມ່ ທີ່ເຄີຍເປັນຫມົນ ກໍຍັງມີຫລວງຫລາຍກວ່າບຸດຂອງຍິງທີ່ມີຜິວ.”

²⁸ ແຕ່ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ພວກເຈົ້າກໍເປັນລູກໆແຫ່ງພຣະສັນຍາເຊັ່ນດຽວກັບ ອີຊາກ.²⁹ ໃນຄວາມນັ້ນ ຜູ້ທີ່ເກີດຕາມເນື້ອຫນັງ ໄດ້ຂົ່ມເຫັງ ຜູ້ທີ່ເກີດຕາມພຣະວິນຍານ ສັນໃດ ແລະ ປະຈຸບັນນີ້ ກໍຍັງເປັນເຫມືອນກັນ ສັນນັ້ນ.

³⁰ແຕ່ພຣະຄົມພີ ກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? ກໍກ່າວວ່າ, “ຈົງໄລ່ຍິງຂ້ອຍຂ້າ ແລະ ລູກຂອງຍິງຂ້ອຍຂ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບມໍຣະດົກ ຮ່ວມກັບລູກຂອງຍິງ ທີ່ບໍ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າ.”³¹ເຫດສະນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ພວກເຮົາບໍ່ເປັນລູກຂອງຍິງຂ້ອຍຂ້າ ແຕ່ເປັນລູກຂອງຍິງທີ່ບໍ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າ.

5 ¹ເພື່ອເສລີພາບນັ້ນແຫລະ ພຣະຄຣິດເຈົ້າຈົງໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ເປັນ ອິດສະຫລະ. ສະນັ້ນ, ຈົງຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ ແລະ ຢ່າຍອມປ່ອຍຕົວເອງ ໃຫ້ຕົກເປັນຂ້ອຍຂ້າອີກ.²ຂ້າພະເຈົ້າ, ຄືໂປໂລ, ຂໍບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າຍອມຮັບພິທີຕັດ, ກໍຫມາຍຄວາມວ່າ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງ ສໍາລັບພວກເຈົ້າເລີຍ.

³ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຢັ້ງຢືນໃຫ້ທຸກຄົນ ທີ່ຮັບເຂົ້າພິທີຕັດອີກວ່າ ຜູ້ນັ້ນກໍຖືກຜູກມັດ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດທັງຫມົດ.⁴ພວກເຈົ້າທີ່ພະຍາຍາມເປັນຜູ້ຊອບທັມ ໂດຍປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ຄົນນັ້ນກໍຕັດຕົນເອງ ອອກຈາກພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ທ່ານໄດ້ຫລຸດຕິກ ຈາກພຣະຄຸນເສຍແລ້ວ.

⁵ເພາະວ່າໂດຍພຣະວິນຍານ, ໂດຍຄວາມເຊື່ອ, ພວກເຮົາກໍກໍາລັງລໍຄອຍ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຄວາມຊອບທັມນັ້ນ.⁶ການຮັບພິທີຕັດຫລື ບໍ່ຮັບ ກໍບໍ່ມີຜົນຫຍັງ, ແຕ່ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນຄວາມເຊື່ອ ທີ່ສະແດງອອກ ໂດຍທາງຄວາມຮັກເທົ່ານັ້ນ.⁷ພວກເຈົ້າ ກໍກໍາລັງແລ່ນແຂ່ງຂັນດີຢູ່ແລ້ວ ແມ່ນຜູ້ໃດຂັດຂວາງ ພວກເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອຝັງຄວາມຈິງ?⁸ການຊັກຊວນນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ອີງຜູ້ຊົງເອີ້ນເອົາພວກເຈົ້າ!

⁹ເຊື່ອແບ່ງພຽງແຕ່ນ້ອຍດຽວ ກໍເຮັດໃຫ້ແບ່ງນວດທັງກ້ອນຝູຂຶ້ນ.¹⁰ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃຈໃນຕົວທ່ານ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈະບໍ່ມີຄວາມຄິດຢ່າງອື່ນ. ແຕ່ຝ່າຍຜູ້ທີ່ມາກໍ່ກວນ ຈະໄດ້ຮັບໂທດຂອງຕົນເອງ ແມ່ນແຕ່ພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້ໃດກໍຕາມ.

¹¹ພີ່ນ້ອງ ທັງຫລາຍເອີຍ, ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຍັງເຫດສະຫນາ ຊັກຊວນໃຫ້ຮັບພິທີຕັດ ດ້ວຍເຫດໃດ ຂ້າພະເຈົ້າຈົງຍັງຖືກຂົມເຫັງຢູ່? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ອຸປະສັກເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນຖືກທໍາລາຍໄປແລ້ວ.¹²ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າ ຢາກໃຫ້ບັນດາຄົນທີ່ນໍາພວກທ່ານຫລົງທາງຕອນຕົວເອງເສີຍ.

¹³ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ ພວກເຈົ້າໃຫ້ມີເສລີພາບ, ແຕ່ຢາກໃຊ້ເສລີພາບນັ້ນ ເປັນຊ່ອງທາງປ່ອຍຕົວ ໄປຕາມຕົນຫາຂອງຮ່າງກາຍ; ແຕ່ຈົງຮັບໃຊ້ຊົງກັນ ແລະ ກັນດ້ວຍຄວາມຮັກເທົ່ານັ້ນ.¹⁴ດ້ວຍວ່າ, ກົດບັນຍັດທັງຫມົດກໍລວມເຂົ້າໃນຂັດຽວນີ້ ຄື: “ຈົງຮັກ ເພື່ອນບ້ານ ເຫມືອນຮັກຕົນເອງ.”¹⁵ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າ ກັດ ແລະ ກິນເນື້ອກັນ ແລະ ກັນ, ຈົງລະວັງໃຫ້ຕິພວກເຈົ້າຈະທໍາລາຍ ຊົງກັນແລະກັນ.

¹⁶ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບອກວ່າ, ຈົງດໍາເນີນຊີວິດຕາມພຣະວິນຍານ ແລະ ພວກເຈົ້າ ຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມສັນດານ ຕົນຫາມະນຸດ.¹⁷ດ້ວຍວ່າ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງ ເນື້ອຫນຶ່ງ ກໍຕໍ່ສູ້ ກັບ ພຣະວິນຍານຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການ ຂອງພຣະວິນຍານ ກໍຕໍ່ສູ້ ກັບ ສັນດານ ຕົນຫາ ມະນຸດຢ່າງຮຸນແຮງ, ເພາະທັງສອງຝ່າຍຕ່າງຕໍ່ຕ້ານກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ ພວກເຈົ້າຢາກເຮັດຈົງເຮັດບໍ່ໄດ້.¹⁸ສະນັ້ນ, ຖ້າ ພຣະວິນຍານ ຊົງນໍາພາ ພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າ ກໍບໍ່ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ.

¹⁹ບັດນີ້ ກິຈະການແຫ່ງ ສັນດານມະນຸດ ກໍປາກົດແຈ້ງດັ່ງນີ້: ຄື ການຫລີ້ນຊູ້, ຄວາມບໍ່ສະອາດ, ຄວາມປະພຶດຊົວຮ້າຍ,²⁰ການຂາບໂຫວ້ຮູບເຄົາຮົບ, ການເຊື່ອ, ເວດມົນຄາຖາ, ການເປັນສັດຕູກັນ, ການວິວາດຜິດຖຽງກັນ, ການເຫຼີງສາກັນ, ການຄຽດແຄ້ນກັນ ແລະ ການມັກໃຫຍ່ໃຜສູງຕໍ່ກັນ, ການແຕກແຍກກັນ, ການຖືພັກຖືພວກ,²¹ການອິດສາກັນ, ການເສບ ສຸຣາຢາເມົາ, ການກິນລ້ຽງແບບຊົວຊ້າ ແລະ ການອື່ນໆ ອີກ ໃນທ່ານອາດຮູ້ວ່າກັນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍຕື່ອນ ພວກເຈົ້າເຫມືອນກັນ ທີ່ເຄີຍເຄື່ອນມາແລ້ວວ່າ, ຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ມີໄດ້ຮັບ ແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມໍລະດົກ.

²²ແຕ່ຜົນຂອງພຣະວິນຍານນັ້ນຄື: ຄວາມຮັກ, ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ, ສັນຕິສຸກ, ຄວາມອິດທິນດີນານ, ຄວາມເມດຕາປານີ, ຄວາມດີ, ຄວາມສັດຊື່,

²³ຄວາມສຸພາບອ່ອນຫວານ, ການຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ, ກົດຫມາຍທີ່ຫ້າມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍບໍ່ມີ.²⁴ຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້ານັ້ນ ກໍໄດ້ເອົາຂອງສັນດານມະນຸດ ແລະ ຄວາມປາຖະຫນາ ກັບ ກິເລດຕົນຫາ ຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ.

²⁵ຖ້າພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໂດຍພຣະວິນຍານ, ກໍຈົງດໍາເນີນຊີວິດໄປຕາມພຣະວິນຍານນັ້ນ.²⁶ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງເປັນຄົນອວດຕົວ ຫລື ກຸກກວນໃຈກັນ ຫລື ອິດສາກັນ ແລະ ກັນ.

6 ¹ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຖ້າພວກເຮົາ ຫາກພົບຄົນທີ່ຫລົງເຮັດຜິດປະການໃດປະການຫນຶ່ງ, ພວກເຈົ້າທີ່ຢູ່ຝ່າຍພຣະວິນຍານ.

ຄວນຊ່ວຍສ້າງຜູ້ນັ້ນກັບຕົວໃຫມ່ ດ້ວຍວິນຍານແຫ່ງຄວາມສຸພາບອ່ອນຫວານ ຈົງຄອຍລະວັງຕົວເອົາໄວ້, ເພື່ອວ່າ ຕົນເອງຈະບໍ່ໄດ້ຖືກທົດລອງ ໃຫ້ເຮັດຜິດເຫມືອນກັນ.²ຈົງຊ່ວຍຮັບພາລະຫນັກຂອງກັນແລະກັນ, ແລະ ຖ້າເຮັດດັ່ງນີ້ ພວກເຈົ້າກໍປະຕິບັດຕາມ ກົດບັນຍັດຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າໃຫ້ສໍາເລັດ.

³ເພາະຖ້າຜູ້ໃດຄິດວ່າຕົນເປັນຄົນສໍາຄັນ ທັງໆທີ່ຕົນບໍ່ສໍາຄັນຫຍັງ ຜູ້ນັ້ນກໍຫລອກລວງຕົນເອງ.⁴ທຸກຄົນຄວນສໍາຫລວດ ເບິ່ງການງານຂອງຕົນເອງ, ຖ້າການງານດີ ກໍຈົງພູມໃຈໃນການງານນັ້ນ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງປຽບທຽບ ໃສ່ກັບການງານຂອງຄົນອື່ນ.⁵ດ້ວຍວ່າ, ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພາຣະຂອງຕົນເອງ.

⁶ສ່ວນຄົນທີ່ຮັບພຣະທັມ ຄໍາສອນ ແລ້ວຈົງແບ່ງສິ່ງທີ່ດີທຸກຢ່າງ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ ສົ່ງສອນຕົນ.⁷ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດ ພວກເຈົ້າຈະຫລອກລວງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້. ເພາະວ່າ ຜູ້ໃດຫວ່ານສິ່ງໃດ ລົງກໍຈະເກັບກໍ່ຮ້າງສິ່ງນັ້ນ.⁸ເພາະຜູ້ທີ່ຫວ່ານເມັດ ຕາມຕົນຫາ ຂອງສັນດານມະນຸດ ກໍຈະໄດ້ເກັບກໍ່ຮ້າງ ຄວາມເປື້ອນເນົາຕາມ ຕົນຫານັ້ນ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ຫວ່ານຕາມພຣະວິນຍານ ກໍຈະໄດ້ເກັບກໍ່ຮ້າງຜົນແຫ່ງຊີວິດນີ້ອັນດອນ ຈາກພຣະວິຍານ.

⁹ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາ ອິດເມືອຍໃນການເຮັດດີ, ເພາະຖ້າໃຈພວກເຮົາ ບໍ່ຫ້ຖອຍ ພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ເກັບກໍ່ຮ້າງ ຜົນດີ ຕາມເວລາອັນສົມຄວນ.¹⁰ເພາະສະນັ້ນ, ເມື່ອພວກເຮົາມີໂອກາດ ຈົງເຮັດດີຕໍ່ທຸກຄົນ ເປັນຕົ້ນຕໍຄອບຄົວ ທີ່ຮ່ວມຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ.

¹¹ຈົງສັງເກດເບິ່ງໂຕຫນັງສື ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຂຽນມາຫາພວກເຈົ້າ ດ້ວຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງວ່າ ໂຕໃຫຍ່ເທົ່າໃດ.¹²ຕາມເນື້ອກາຍ ຂົມເຫັງບັງຄັບ ພວກເຈົ້າໃຫ້ ຮັບພິທີຕັດ ພວກເຂົາເຮັດແບບນີ້ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກ ຂົມເຫັງຍ້ອນເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດ ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ.

¹³ເຖິງແມ່ນຄົນທີ່ໃຫ້ຮັບພິທີຕັດແລ້ວກໍຍັງບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ແຕ່ພວກເຂົາຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບພິທີຕັດ ເພື່ອພວກເຂົາຈະເອົາເລື່ອງ ເນື້ອກາຍຂອງພວກເຈົ້າໄປອວດອ້າງ.

¹⁴ຂໍຢ່າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າອວດອ້າງໃນເລື່ອງອື່ນເລີຍ. ນອກຈາກເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນ ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຂອງເອົາຊົງໂດຍທາງພຣະອົງນີ້ແຫລະ ໂລກໄດ້ຖືກຄົງໄວ້ຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຖືກຄົງໄວ້ສໍາລັບໂລກ.¹⁵ເພາະວ່າການຮັບພິທີຕັດ ຫລື ບໍ່ຮັບກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງສໍາຄັນ, ແຕ່ສິ່ງສໍາຄັນ ແມ່ນການໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່.¹⁶ຂໍໃຫ້ສັນຕິສຸກ ແລະ ພຣະກະລຸນາຈົງມີແກ່ທຸກຄົນ ທີ່ປະຕິບັດຕາມກົດຢ່າງນີ້ ແລະ ທັງອິດສະຣາເອນ ຂອງພຣະເຈົ້າເທີນ.

¹⁷ແຕ່ນີ້ໄປ ຂໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດລົບກວນ ຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະຮອຍບາດແຜຂ້າພະເຈົ້າ ມີຮອຍເປັນຕາປະທັບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຕິດຢູ່ທີ່ກາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.¹⁸ພີ່ນ້ອງ ທັງຫລາຍເອີຍ, ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົາ ຈົງສະຖິດຢູ່ກັບກົດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າເທີນ. ອາແມນ.

ເອເຟໂຊ

¹ໂປໂລ, ອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ໂດຍນັກພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງຊາວເອເຟໂຊ ຜູ້ເປັນໄພພິບັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຜູ້ຊື່ສັດໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.²ຂໍພຣະຄຸນບັງເກີດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ແລະ ທັງສິນຕິສຸກຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ຈາກອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

³ຂໍພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ, ພຣະອົງຄືຜູ້ໄດ້ຊົງໂຜດປະທານພຣະພອນໃຫ້ເຮົາ ດ້ວຍພຣະພອນຝ່າຍວິນຍານທຸກປະການໃນສະຫວັນສະຖານໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.⁴ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກພວກເຮົາໄວ້ໃນພຣະອົງ ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນການເກີດມາໃນໂລກ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເປັນຄົນບໍ່ຮິສຸດ ແລະ ປາສະຈາກຂໍ້ຕົກຜິດພາດ ພຣະພໍ່ພຣະອົງ.

⁵ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກພວກເຮົາໄວ້ກ່ອນລ່ວງໜ້າແລ້ວ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາ ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງເປັນບຸດຂອງພຣະອົງ ໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງກະທຳເຊັ່ນນີ້ ເພາະພຣະອົງຊອບພຣະໄທ ທີ່ຈະກະທຳຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ.⁶ຜົນໄດ້ຮັບຄືພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ ໃນພຣະຄຸນອັນຊົງພຣະກຽດຕິຍົດຂອງພຣະອົງ ຊົງເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະທານ ແກ່ພວກເຮົາລ້າໆ ໂດຍທາງພຣະບຸດທີ່ຮັກ ຂອງພຣະອົງ.

⁷ເພາະໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການໄຖ່ ໂດຍຜ່ານທາງພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການອະໄພບາບທັງປວງ, ເຮົາໄດ້ຮັບສິ່ງນີ້ເພາະຄວາມມັງຄັງແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ.⁸ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະຄຸນ ບໍ່ຮິບູນແກ່ພວກເຮົາໃນສະຕິປັນຍາ ແລະ ໃນຄວາມຮູ້ແຈ້ງທັງຫມົດ.

⁹ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງຄວາມຈິງແຫ່ງແຜນການ ຂອງພຣະອົງ ທີ່ຖືກປິດບັງໄວ້, ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ, ແລະຊົງສະແດງໃຫ້ເຫັນແລ້ວໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.¹⁰ໃນແຜນການອັນຄົບຖ້ວນຂອງພຣະອົງເມື່ອເຖິງເວລາກຳນົດ, ພຣະອົງຈະຊົງຮວບຮວມທຸກສິ່ງທັງຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜນດິນໂລກ ເຂົ້າໄວ້ດ້ວຍກັນ, ໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

¹¹ໃນພຣະຄຣິດເຈົ້ານັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້ເພື່ອເປັນມໍລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຕັດສິນກ່ອນແລ້ວ ຕາມແຜນຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຊົງກະທຳທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ຕາມພຣະປະສົງແຫ່ງນັ້ນພຣະໄທ ຂອງພຣະອົງ.¹²ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຮົາໄວ້ເພື່ອເປັນມໍລະດົກ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາ ເປັນກຸ່ມຄົນທຳອິດ ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຫວັງໃຈໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ເຫດສະນັ້ນພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ ເພື່ອເປັນທີ່ສັນລະເສີນແດ່ພຣະສິດຂອງພຣະອົງ.

¹³ໃນພຣະຄຣິດເຈົ້ານັ້ນ, ທ່ານທັງຫຼາຍກໍ່ເຊັ່ນກັນ, ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບຝັງພຣະວັດຈະນະທັມແຫ່ງຄວາມຈິງ, ຄືຂ່າວປະເສີດ ແຫ່ງຄວາມລອດຂອງທ່ານ ໃນພຣະອົງນັ້ນ, ທ່ານກໍ່ໄດ້ວາງໃຈເຊື່ອແລະໄດ້ຖືກປະທັບຕາໄວ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າທີ່ຊົງສັນຍາ.

¹⁴ພຣະວິນຍານນັ້ນຄືເຄື່ອງມືດຳລົງໜ້າວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກ ຂອງພວກເຮົາກ່ອນເຖິງເວລາຄອບຄອງນີ້ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ສັນລະເສີນ ແດ່ພຣະກຽດຕິຍົດຂອງພຣະອົງ.

¹⁵ເຫດສະນັ້ນ, ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງຄວາມເຊື່ອ ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ເລື່ອງຄວາມຮັກທີ່ທ່ານມີຕໍ່ໄພພິບັດທຸກຄົນ,

¹⁶ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກເຮົາຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດໄດ້ ແລະ ລະນຶກເຖິງພວກເຮົາ ເມື່ອເຮົາພາວັນນາອະທິຖານ.

¹⁷ຂ້າພະເຈົ້າພາວັນນາອະທິຖານ ຂໍພຣະເຈົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຂອງເຮົາ ຄືພຣະບິດາເຈົ້າ ຜູ້ຊົງພຣະສະຫງ່າຮາສີ, ໄດ້ຊົງໂຜດປະທານວິນຍານແຫ່ງປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະອົງ.¹⁸ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍອະທິຖານໃຫ້ດວງຕາແຫ່ງໃຈຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ເຫັນຄວາມສະຫວ່າງ, ເພື່ອພວກເຮົາ ຈະໄດ້ເກີດຄວາມຫມັ້ນໃຈ ໃນການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະອະທິຖານຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າມໍລະດົກ ທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານສຳລັບພວກເຮົາໄພພິບັດຂອງພຣະອົງນັ້ນມີສະຫງ່າຮາສີອັນອຸດົມສົມບູນພຽງໃດ.

¹⁹ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານ ເພື່ອໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າ ຮິດອຳນາດອັນໃຫຍ່ມະຫາສານຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງທ່ານຢູ່ພາຍໃນເຮົາ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ເທົ່າກັບຂະໜາດຄວາມແຫ່ງຮິດທານຸພາບ ອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະອົງ.²⁰ຄຣິດເດດທີ່ກະທຳໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຄືນພຣະຊົນ ຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ ແລະຊົງໃຫ້ ປະທັບທີ່ເບື້ອງຂວາພຣະອົງ ຂອງພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນສະຖານ.²¹ຜູ້ມີອຳນາດ, ຜູ້ມີຮິດເດດ, ຜູ້ມີອານຸພາບ ແລະ ເຫນືອກວ່ານາມຊື່ທັງປວງ ທີ່ເອີ້ນຂຶ້ນ ພຣະອົງຊົງຕັ້ງພຣະຄຣິດໄວ້ ບໍ່ແມ່ນສະເພາະໃນສະໄຫມນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ວ່າໃນສະໄຫມທີ່ຈະມາເຖິງດ້ວຍ.

²²ພຣະເຈົ້າ ຊົງກະທຳໃຫ້ທຸກສິ່ງຢູ່ໃຕ້ພຣະບາດຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ກະທຳໃຫ້ພຣະອົງເປັນປະມຸກ ເຫນືອສິ່ງສາອະພິດໃນຄຣິສຕະຈັກ.

²³ຊົງເປັນພຣະກາຍ ຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມບໍ່ຮິບູນ ດ້ວຍພຣະອົງຜູ້ຊົງເຕີມເຕັມທຸກສິ່ງໃນທຸກທາງ.

2 ¹ແລະສ່ວນທ່ານນັ້ນ, ທ່ານໄດ້ຕາຍແລ້ວຝ່າຍວິນຍານ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຝັງ ແລະ ເຮັດບາບນາໆປະການຂອງທ່ານ.

²ຄັງຫນຶ່ງພວກເຮົາເຄີຍປະຕິບັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຕາມຍຸກສະໄຫມຂອງໂລກ. ທ່ານໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມຜູ້ທີ່ມີຮິດອຳນາດປົກຄອງ ຢູ່ໃນຍ່ານອາກາດ, ວິນຍານຊົງຄອບງວ່າ ຢູ່ທຸກກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງ.³ຄັງຫນຶ່ງພວກເຮົາທຸກຄົນກໍ່ເຄີຍດຳເນີນຊີວິດທຸກກາງຄົນເຫລົ່ານີ້, ຊົງກະທຳຕາມຄວາມປາຖະໜາຊົງຕາມທຳມະຊາດເນື້ອຫນັງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເຮົາໄດ້ກະທຳຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເນື້ອຫນັງ ແລະ ຄວາມຄິດ. ເຮົາຈຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຕ້ອງຖືກລົງໂທດ ເຊັ່ນດຽວກັບຄົນອື່ນໆ.

⁴ແຕ່ດ້ວຍພຣະເຈົ້າ ຊົງກະລຸນາປາໄນ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ເພາະຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຮົາ.

⁵ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຕາຍແລ້ວຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຝັງ, ພຣະອົງຊົງນຳພວກເຮົາ ມາສູ່ຊີວິດໃຫມ່ດ້ວຍກັນກັບພຣະຄຣິດເຈົ້າ - ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດໄດ້ນັ້ນໂດຍພຣະຄຸນ.⁶ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນຄົນມາດ້ວຍກັນ ແລະ ນັ່ງດ້ວຍກັນກັບພຣະຄຣິດ ໃນສະຫວັນສະຖານ.

⁷ພຣະອົງທຳເຊັ່ນນັ້ນ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງສຳແດງເຫັນເຖິງພຣະຄຸນອັນອຸດົມເຫລືອລົ້ນ ທີ່ຈະມາເຖິງ

ທັງນີ້ໂດຍທາງພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງທີ່ສະແດງແກ່ເຮົາທັງຫລາຍໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

⁸ດ້ວຍວ່າພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມລອດ ໂດຍຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້

ບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກຕົວພວກເຮົາເຮັດເອງ, ແຕ່ເປັນຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນໄດ້ມາຍ້ອນການປະຕິບັດ ຂອງພວກເຮົາເອງ ແລະ ເພື່ອວ່າບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄອ້ອວດໄດ້.¹⁰ເຮົາທັງຫລາຍຄື ສິພຣະອົງຂອງພຣະອົງ, ທີ່ຊົງສ້າງຂຶ້ນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ປະກອບການຕິ ຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດຕັ້ງລ່ວງໜ້າໄວ້ກ່ອນແລ້ວ, ເພື່ອໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ປະຕິບັດຕາມ.

¹¹ເຫດສະນັ້ນ ພວກເຮົາຊົງລະນຶກໄວ້ວ່າ ເມື່ອກ່ອນທ່ານເປັນຄົນຕ່າງຊາດໃນຝ່າຍເນື້ອຫນັງ. ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນວ່າ, “ຝ່າຍບໍ່ຮັບພິທີຕັດ” ຈາກພວກຝ່າຍ “ຝ່າຍຮັບພິທີຕັດ” ໂດຍມີຂອງມະນຸດ.¹²ເມື່ອກ່ອນນັ້ນພວກທ່ານ ຖືກແຍກອອກຈາກພຣະຄຣິດເຈົ້າ. ທ່ານເປັນຄົນຕ່າງຊາດ ສຳລັບຊາວອິດສະຣາເອນ. ເປັນຄົນແປກຫນ້າ ນອກພັນທະສັນຍາ ທີ່ປະກອບດ້ວຍພຣະສັນຍາ. ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີອະນາຄົດແນ່ນອນ ແລະ ຢູ່ໃນໂລກຢ່າງຄົນທີ່ປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ.

¹³ແຕ່ບັດນີ້ໂດຍສະເພາະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພວກເຮົາຊົງຄັງຫນຶ່ງເຄີຍຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າ ຖືກນຳເຂົ້າມາໃກ້ແລ້ວ ໂດຍຜ່ານທາງພຣະໂລຫິດ ຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.¹⁴ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງ ເປັນອົງສັນຕິສຸກ ຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ຜູ້ຊົງ ກະທຳໃຫ້ທັງສອງຝ່າຍ ເຂົ້າເປັນພວກດຽວກັນໄດ້.

ໂດຍເນື້ອຫນັງຂອງພຣະອົງເອງ ພຣະອົງຊົງທຳລາຍກຳແພງ ແຫ່ງຄວາມແຕກແຍກທີ່ຂວາງກັນເຮົາໄວ້.¹⁵ນັ້ນຄື ພຣະອົງໄດ້ຊົງເກີດເລີກປັນຊີ ແລະ ກິດປັນຍັດຕ່າງໆ ເພື່ອຈະໄດ້ສ້າງຄົນໃຫມ່ ຄົນ ດຽວຂຶ້ນໃນພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງຊົງສ້າງສັນຕິສຸກ.¹⁶ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ໃຫ້ຄົນທັງສອງພວກໄດ້ຄືນຕິ ກາຍເປັນກາຍອັນດຽວກັນສຳລັບພຣະເຈົ້າ ໂດຍທາງໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ກຳຈັດຄວາມເປັນສັດຕູກັນໃຫ້ສູນສິ້ນໄປ.

¹⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ມາ ແລະ ໄດ້ປະກາດສັນຕິສຸກໃຫ້ພວກເຮົາ ທັງຜູ້ຢູ່ຫ່າງໄກ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບພຣະເຈົ້າ.
¹⁸ ໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າທັງສອງພວກສາມາດເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະບິດາເຈົ້າ ໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ.
¹⁹ ເຫດສະນັ້ນ, ເຈົ້າທັງຫຼາຍ ຊຶ່ງເປັນຄົນຕ່າງຊາດ ຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຄົນແປກຫນ້າ ແລະ ຕ່າງດ້ວຍຕ່າງແດນອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ພວກເຈົ້າ
 ຄືໄພ່ພົນຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ.²⁰ ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງຮາກຖານ ຊຶ່ງພວກອັກຄະສາວິກ ແລະ
 ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ແລະພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເອງ ຊຶ່ງເປັນຫົນເສົາເອກ.²¹ ທຸກສ່ວນຂອງໂຄງຮ່າງ ກໍ່ຕິດຕໍ່ເຊື່ອມສະໜິດກັນດີ ແລະ
 ຈະເຮັດໃຫ້ເປັນວິຫານອັນສັກສິດໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.²² ໃນພຣະອົງນັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍາລັງຖືກກໍ່ຂຶ້ນ ໃຫ້ເປັນທີ່ສະຖິດ ຂອງພຣະເຈົ້າ
 ໂດຍພຣະວິນຍານເຫມືອນກັນ.

3 ¹ ເພາະເຫດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າ ຄືໄປໄລ, ຜູ້ຖືກເປັນນັກໂທດຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ເພື່ອເຫັນແກ່ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ.² ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ
 ພວກເຈົ້າຄົງໄດ້ຍິນ ເຖິງກິຈະກຳແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງໄດ້ມອບຫມາຍພາຣະກິດນີ້ໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າ.
³ ຂ້າພະເຈົ້າ ຂຽນເຖິງທ່ານຕາມການສຳແດງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບນີ້ ຄືຄວາມຈິງທີ່ບັງຢູ່ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໄວ້ຢ່າງຫຍິບໃນຈິດຫມາຍອີກສະບັບ.
⁴ ເມື່ອທ່ານ ຈະອ່ານເບິ່ງແລ້ວ, ທ່ານກໍ່ຈະສາມາດເຂົ້າໃຈ ເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງເລື່ອງ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ທີ່ເລິກລັບໄວ້ນັ້ນ.
⁵ ຊຶ່ງໃນສະໄຫມກ່ອນ ຄວາມຈິງເລື່ອງນີ້ ບໍ່ໄດ້ສຳແດງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຄົນໃດ. ແຕ່ບັດນີ້ ໄດ້ເປີດເຜີຍໂດຍທາງ ພຣະວິຍານແກ່ບັນດາອັກຄະສາວິກ ແລະ
 ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຂອງພຣະອົງແລ້ວ.
⁶ ຄວາມຈິງທີ່ບັງຢູ່ນີ້ໄດ້ແກ່ ຄົນຕ່າງຊາດ ໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບບໍ່ມະນຸດ, ແລະ ຮ່ວມກັນກັບສະມາຊິກຂອງພຣະກາຍອັນດຽວກັນ, ແລະ
 ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຕາມພຣະສັນຍາ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ໂດຍທາງຂ່າວປະເສີດ.⁷ ໄດ້ມາ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂ່າວປະເສີດນີ້ ຕາມຂອງປະທານ
 ແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງໂຜດປະທານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ທາງກິຈະການທີ່ກະທຳດ້ວຍອິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.
⁸ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບຂອງປະທານນີ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແມ່ນວ່າຈະເປັນຜູ້ ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ໃນບັນດາຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ຂອງປະທານນີ້ເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄວນປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ ເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ບຸນຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດສືບຄົນໄດ້.
⁹ ຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປີດເຜີຍໃຫ້ ຄົນທັງປວງເຫັນແຈ້ງເຖິງແຜນການອັນລັບເລິກ ຂອງພຣະເຈົ້າ
 ຄືແຜນການທີ່ຊຶ່ງໄດ້ເຊື່ອງຊ້ອນໄວ້ທຸກຍຸກທຸກສະໄຫມມາແລ້ວໂດຍພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງ.
¹⁰ ແຜນການນີ້ ເພື່ອໃຫ້ບັນດາຜູ້ຄອບຄອງ ແລະ ຜູ້ມີອຳນາດ ໃນສະຫວັນສະຖານ ໄດ້ຮູ້ເຖິງພຣະສະຕິປັນຍາອັນສັບຊ້ອນ ຂອງພຣະເຈົ້າ
 ໂດຍທາງຄຣິສຕະຈັກ.¹¹ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຕາມແຜນການ ນິຣັນດອນ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງກະທຳສຳເລັດ ໂດຍທາງ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ
 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.
¹² ເພາະໃນພຣະຄຣິດເຈົ້ານັ້ນ, ພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າມາເຝົ້າໄດ້ ດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈ ເພາະເຫດຄວາມເຊື່ອໃຈໃນພຣະອົງ.¹³ ເຫດສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ
 ຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າວ່າ ຢ່າພັດຖອຍໃຈ ຍ້ອນຂ້າພະເຈົ້າຖືກທຶນທຸກລຳບາກ ເພື່ອພວກເຈົ້າ, ນັ້ນຄືກຽດຕິຍົດ ຂອງພວກເຈົ້າເອງ.
¹⁴ ເພາະເຫດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຄຸເຂົ້າລົງ ຕໍ່ຫນ້າພຣະບິດາເຈົ້າ.¹⁵ ຜູ້ຊົງເປັນຕົ້ນແບບຂອງການເອີ້ນຊື່ ສຳລັບທຸກໆ ຄອບຄົວໃນສະຫວັນ ແລະ
 ເທິງແຜນດິນໂລກ.¹⁶ ຂ້າພະເຈົ້າ ພາວັນນາອະທິຖານ ຂໍພຣະອົງ ຊົງໂຜດກະທຳໃຫ້ພວກທ່ານ ເຂັ້ມແຂງ ຕາມຂະໜາດຄວາມອຸດົມສົມບູນ
 ແຫ່ງພຣະສະຫງ່າຄາສີຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍອິດເດດ ຜ່ານທາງພຣະວິຍານ ຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງສະຖິດພາຍໃນພວກເຈົ້າ.
¹⁷ ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານ ໃຫ້ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ສະຖິດຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານ ໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຂໍໃຫ້ວາງຮາກ ແລະ ປັກຫລັກລົງ
 ຢ່າງຫມັ້ນຄົງ ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ.¹⁸ ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າ ຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ, ພ້ອມກັບຜູ້ເຊື່ອ ທັງປວງວ່າ
 ແມ່ນຫຍັງ ຄື ຄວາມກວ້າງ, ຄວາມຍາວ, ຄວາມສູງ ແລະ ຄວາມເລິກ ແຫ່ງຄວາມຮັກ ຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.¹⁹ ແລະ ເພື່ອທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່
 ແຫ່ງຄວາມຮັກ ຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ຊຶ່ງເກີນຄວາມຮູ້, ແລະ ເພື່ອເຈົ້າທັງຫຼາຍ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຕັມບໍ່ຮູ້ບຸນ ຂອງພຣະເຈົ້າ.
²⁰ ບັດນີ້ ແຕ່ພຣະອົງ ຜູ້ຊົງອິດສາມາດກະທຳທຸກສິ່ງໄດ້ຫຼວງຫຼາຍມະຫາສານ ເກີນກວ່າ ທີ່ພວກເຮົາຈະຂໍ ຫລື ຄິດໄດ້ ຕາມອິດອຳນາດ
 ທີ່ກະທຳກິດຢູ່ພາຍໃນ ຕົວຂອງພວກເຮົາ.²¹ ແຕ່ພຣະອົງໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າທຸກຍຸກທຸກສະໄຫມ ຕະຫລອດໄປເປັນນິດເຫັນ
 ອາແມນ.

4 ¹ ເຫດສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ ໃນຖານະຜູ້ຖືກຄຸກ ເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກທ່ານວ່າ, ຈົ່ງດຳເນີນໃຫ້ສົມກັບໄດ້ຖືກຊົງເອີ້ນ
 ຊຶ່ງພວກເຈົ້າເອງໄດ້ຮັບນັ້ນ.² ຈົ່ງດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມຖອມໃຈ ອ່ອນສຸພາບ ແລະ ຄວາມອິດທິນ, ຈົ່ງຍອມຮັບ ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ດ້ວຍຄວາມຮັກ.
³ ເພື່ອຮັກສາຄວາມເປັນນັ້ນໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ ຂອງພຣະວິນຍານ ໂດຍມີສັນຕິພາບເປັນເຄື່ອງຜູກມັດ.
⁴ ມີອ່າງກາຍດຽວ ແລະ ມີພຣະວິນຍານອົງດຽວ, ເຫມືອນກັບພວກເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຂົ້າມາໃນ ຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງດຽວ
 ໃນການຊົງເອີ້ນ ຂອງພວກທ່ານເຫຼົ່ານັ້ນ.⁵ ແລະ ມີອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວ, ມີຄວາມເຊື່ອດຽວ ແລະ ມີບັບຕິສະມາດດຽວ.⁶ ແລະ ມີພຣະເຈົ້າອົງດຽວ
 ຄືພຣະບິດາເຈົ້າຂອງຄົນ ທັງປວງ ພຣະອົງຊົງຄອບຄອງຢູ່ເຫນືອທຸກສິ່ງ, ຜ່ານທາງທຸກສິ່ງ ແລະ ຢູ່ໃນທຸກສິ່ງ.
⁷ ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນ ໄດ້ຮັບຂອງປະທານຢ່າງໜຶ່ງຕາມຂະໜາດຂອງປະທານຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.⁸ ເຫມືອນທີ່ພຣະຄໍ້ມໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ,
 “ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປເຖິງທີ່ສູງສຸດແລ້ວ, ໄດ້ຊົງນຳບັນດາ ພວກຊະເລີຍເຂົ້າໄປໃນທີ່ຄຸກ ພຣະອົງໄດ້ປະທານ ຂອງປະທານຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ.”
⁹ ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຫມາຍຄຳກ່າວວ່າ, “ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອ”, ນອກຈາກວ່າ ການທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງໄປສູ່ເບື້ອງຕ່າງ
 ຂອງແຜນດິນໂລກແລ້ວ?¹⁰ ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດລົງໄປນັ້ນ ກໍ່ຄືພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ ສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອສູ່ທີ່ສູງເຫນືອ ຝ່າສະຫວັນທັງປວງ, ພຣະອົງກະທຳເຊັ່ນນີ້
 ເພື່ອພຣະອົງ ຈະຊົງສາມາດເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງ ບໍ່ຮູ້ບຸນໄດ້.
¹¹ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ໄດ້ມອບຂອງປະທານເຫລົ່ານີ້ ຄືອັກຄະສາວິກ, ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ, ເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແລະ ເປັນສິດຍາພິບານ ແລະ
 ຄູສາສະຫນາ.¹² ພຣະອົງກະທຳເພື່ອເສີມສ້າງ ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະອົງໃຫ້ພ້ອມສຳລັບການງານ ແຫ່ງການເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້,
 ເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.¹³ ພຣະອົງ ກຳລັງກະທຳສິ່ງນີ້ ເພື່ອສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ ຈົນກວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນ ຈະບັນລຸເຖິງ
 ຄວາມເປັນນັ້ນໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ ໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະ ໃນຄວາມຮູ້ເຖິງເລື່ອງ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຮົາ ຈະເປັນຄົນຜູ້ໃຫຍ່ເຫມືອນກັນກັບ
 ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ບັນລຸເຖິງຄວາມສົມບູນຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າແລ້ວ.
¹⁴ ທັງນີ້ ພຣະຄຣິດເຈົ້າເສີມສ້າງ ພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ເປັນເຫມືອນ ເດັກນ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ພັດໄປມາ ແລະ ຫັນເຫ
 ໄປຕາມລົມ ແຫ່ງຄຳສັ່ງສອນທຸກຢ່າງ ແລະ ດ້ວຍກິນອຸປະຖານຂອງຄົນ ທີ່ສະຫລາດ ໃນການຫຼອກຫລວງຂອງເຂົາ.
¹⁵ ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາຍຶດເອົາຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມຮັກ, ແລະ ເຕີບໂຕຂຶ້ນທຸກທາງ ເພື່ອເຂົ້າສະໜິດໃນພຣະອົງ ຜູ້ເປັນກຽດຕິຍົດ ຄື ພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁶ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ເປັນຜູ້ປະສານຮ່າງກາຍທັງສິນ, ແລະ ຮວບຮວມເອົາບັນດາຜູ້ເຊືອ ທັງຫລາຍເຂົ້າດ້ວຍຮ່າງກາຍນີ້ ຕິດສະໜິດ ແລະ ຜູກພັນກັນ, ໂດຍທຸກໆຂັ້ນ ແລະ ເສັ້ນເອີ້ນທຸກເສັ້ນ ເພື່ອທັງຮ່າງກາຍ ທີ່ໄດ້ຈະເຕີບໂຕ ແລະ ສ້າງຕົ້ນເອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຮັກ.

¹⁷ເຫດສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງຂໍກ່າວ ແລະ ຊີ້ແຈງໃຫ້ພວກເຈົ້າໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ຢ່າດຳເນີນຊີວິດຕາມຢ່າງຄົນຕ່າງຊາດ ທີ່ມີຄວາມຄິດ ອັນໂງ່ອັນຫາປະໂຫຍດບໍ່ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.¹⁸ພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດມືດມົນໄປ. ພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ຫ່າງຈາກ ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຄວາມໂງ່ທີ່ຢູ່ໃນຕົວພວກເຂົາ ອັນເນື່ອງຈາກຫົວໃຈທີ່ແຂງກະຕ້າງ.¹⁹ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກລະອາຍ ແລະ ພວກເຂົາປ່ອຍຕົວ ໄປໃນທາງໂລພາຕັນຫາ, ແລະ ດ້ວຍການປະພຶດທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຢ່າງເກີນ ຄວນໃນທຸກແບບ.

²⁰ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນວິທີ ທີ່ພວກເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດເຈົ້າ ໃນລັກສະນະນີ້.²¹ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າພວກເຈົ້າ ໄດ້ຍິນເລື່ອງພຣະອົງແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງສອນ ເລື່ອງພຣະອົງ, ຕາມຄວາມຈິງ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ.²²ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖອດຖົມ ສິ່ງທີ່ເປັນໄປຕາມຄວາມປະພຶດເດີມ ຊຶ່ງເປັນຊີວິດເກົ່າ ຂອງພວກເຈົ້າ, ເພາະວ່າຕົວຕົນເກົ່າ ນັ້ນກຳລັງເສື່ອມສູນໄປ ເນື່ອງຈາກຄວາມປາຖະນາທີ່ຫລອກຫລວງ.

²³ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກສັ່ງສອນ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃຫມ່ ທັງໃນຈິດວິນຍານ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ,²⁴ແລະ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ສວມໃສ່ ຕົວຕົນຄົນໃໝ່ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນໃນຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ ທີ່ແທ້ຈິງ.

²⁵ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງເລີກໃສ່ໃຈສົງໄສຈິງ, ແລະ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ ຈຶ່ງເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງຕໍ່ເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ, ເພາະພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນອະໄວຍະວະຂອງກັນ ແລະ ກັນ.²⁶ຄຽດຮ້າຍໄດ້ ແຕ່ຢ່າໃຫ້ຜິດບາບ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຕາເວັນຕົກດິນ ໄປໂດຍທີ່ພວກເຈົ້າຍັງຄຽດຢູ່.²⁷ຈຶ່ງຢ່າໃຫ້ຜິດຢູ່ອາໄສແກ່ມານຊົ່ວຮ້າຍ.

²⁸ໃຜທີ່ເຄີຍຂີ້ລົກ ກໍຢ່າລັກອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ໃຫ້ຮູ້ເຫລືອງມີເຮັດວຽກຫນັກກວ່າ, ທ່າງນາທີ່ເປັນປະໂຫຍດດ້ວຍເຫຼືອຂອງເຂົາ, ເພື່ອເຂົາຈະສາມາດແບ່ງປັນ ໃຫ້ກັບຄົນອື່ນທີ່ຍາກຈົນໄດ້.²⁹ຢ່າໃຫ້ມີຄຳຫຍາບຊ້າ ອອກຈາກປາກຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ໃຫ້ໃຊ້ຖ້ອຍຄຳທີ່ເວົ້າອອກມານັ້ນ ເກີດປະໂຫຍດເຫມາະສົມຕໍ່ຄວາມຈຳເປັນ, ເປັນຖ້ອຍຄຳເວົ້າທີ່ໃຫ້ຜົນດີ ຕໍ່ຜູ້ກຳລັງໄດ້ຍິນຢູ່ນັ້ນ.³⁰ແລະ ຢ່າເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ ຂອງພຣະເຈົ້າເສີຍພຣະໄທ, ເພາະໂດຍພຣະວິນຍານນັ້ນ ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ໄດ້ຮັບການປະທັບຕາໄວ້ ເພື່ອວັນແຫ່ງຊົງໄຖ່.

³¹ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືກ ຄວາມຂົ່ມຂືນທຸກຢ່າງ, ຄວາມຄຽດຮ້າຍ, ຄວາມຄຽດແຄ້ນ, ການຜິດຖຽງກັນ ແລະ ການກ່າວສຽດສີ່ຕ່າງໆ ຜ່ອມກັບຄວາມຊົ່ວ ໃນທຸກຮູບແບບ.³²ຈຶ່ງມີໃຈເມດຕາຕໍ່ກັນ, ຈຶ່ງມີຫົວໃຈອ່ອນສຸພາບ, ຈຶ່ງຍົກໂທດໃຫ້ກັນ ແລະກັນ ເຫມືອນດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ ໄດ້ຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ.

5 ¹ເພາະສະນັ້ນ ໃນຖານະທີ່ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈຶ່ງເປັນຜູ້ຕາມແບບພຣະເຈົ້າເທີນ.²ແລະ ຈຶ່ງດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມຮັກ, ເຫມືອນດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ໄດ້ຊົງຮັກເຮົາ ແລະ ຍອມເສຍສະຫລະພຣະອົງເອງໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ພຣະອົງເປັນເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງຖວາຍ ທີ່ມີກິນຫອມຫວານ ທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະໄທ.

³ການກ່າວເຖິງເລື່ອງ ຄວາມປະພຶດຜິດສິນທຳທາງເພດ, ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຫລືຄວາມໂລພາຕັນຫາໃດໆ, ຢ່າໃຫ້ມີຂຶ້ນທຳມາກາງພວກເຈົ້າເປັນເດັດຂາດ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ສົມຄວນກັບເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດ ຂອງພຣະເຈົ້າ.⁴ທັງຢ່າກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າ, ເລື່ອງບໍ່ມີແກ່ນສານ, ຫລື ເວົ້າຕະຫລົກຫລິ້ນ ຊຶ່ງເປັນການບໍ່ສົມຄວນ, ແຕ່ໃນທາງກັບກັນ ຄວນຈະເຕັມໄປດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ.

⁵ເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ແນ່ວ່າ ຜູ້ທີ່ຫລິ້ນຊູ້, ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ ຫລື ຜູ້ທີ່ໃຈໂລບ, ຂາບໄຫວ້ຮູບເຄົາຮົບ ຈະບໍ່ມີສິດໄດ້ຮັບມໍລະດົກ ໃນອານາຈັກ ຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ຂອງພຣະເຈົ້າ.⁶ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກເຈົ້າ ດ້ວຍຄຳເວົ້າ ອັນໄຮ້ປະໂຫຍດ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງຄຽດຮ້າຍ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະອົງ.

⁷ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າໄປມີສ່ວນຮ່ວມໃດໆ ກັບຄົນເຫລົ່ານີ້ເລີຍ.

⁸ເມື່ອກ່ອນ ພວກເຈົ້າເຄີຍຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ແຕ່ຕອນນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ ກາຍເປັນຄວາມສະຫວ່າງ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງດຳເນີນຢ່າງບຸດ ຂອງຄວາມສະຫວ່າງ.⁹(ດ້ວຍວ່າ, ຜົນຂອງຄວາມສະຫວ່າງ ປະກອບດ້ວຍຄຸນຄວາມດີ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຈິງທຸກປະການ)¹⁰ແລະ ຈຶ່ງຄົ້ນຫາສິ່ງໃດ ເປັນທີ່ພໍພຣະໄທ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹¹ກັບການກະທຳ ຂອງຄວາມມືດ ອັນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ ແຕ່ໃນທາງກັບກັນ ຈຶ່ງເປີດເຜີຍການກະທຳ ເຫລົ່ານັ້ນ ໃຫ້ປະກົດ.¹²ເພາະວ່າກິຈະການຂອງຄວາມມືດ ເຫລົ່ານີ້ທີ່ພວກເຂົາເຮັດໃນທີ່ລັບ ແມ່ນແຕ່ຈະເວົ້າເຖິງກໍຍັງເປັນການຫນ້າອາຍແລ້ວ.

¹³ແຕ່ທຸກສິ່ງເມື່ອຖືກເປີດເຜີຍອອກມາໂດຍຄວາມສະຫວ່າງ, ກໍເທົ່າກັບ ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ປາກົດແຈ້ງ.¹⁴ເພາະທຸກສິ່ງທີ່ເປີດເຜີຍ ກໍຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ, ສະນັ້ນຈຶ່ງມີຄຳກ່າວວ່າ “ຈຶ່ງຕື່ນຂຶ້ນຜູ້ທີ່ນອນຫລັບເອີຍ, ແລະ ຈຶ່ງຟື້ນຂຶ້ນມາຈາກ ຄວາມຕາຍ ແລະ ອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ຈະສ່ອງສະຫວ່າງໃສ່ເຈົ້າ.”

¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງລະວັງໃນການດຳເນີນຊີວິດ ຂອງພວກເຈົ້າ- ຢ່າເປັນໃຫ້ເຫມືອນ ຄົນໂງ່ບໍ່ມີປັນຍາ ແຕ່ໃຫ້ເປັນເຫມືອນມີປັນຍາ.

¹⁶ຈຶ່ງໃຊ້ເວລາໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ ເພາະທຸກວັນນີ້ເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.¹⁷ຢ່າເປັນຄົນໂງ່ຊ້າ, ແຕ່ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈເຖິງວ່າ ສິ່ງໃດຄືນ້ຳພຣະໄທ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁸ແລະ ຢ່າເມົາເຫລົ້າແດງ, ຊຶ່ງພາໃຫ້ເສີຍຄົນ ແຕ່ຈຶ່ງເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ.¹⁹ຈຶ່ງສັນທະນາກັນດ້ວຍ ບົດເພງສັນຣະເສີນ ແລະ ບົດເພງຝ່າຍພຣະວິນຍານ, ຈຶ່ງຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນຖວາຍແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດ້ວຍໃຈຂອງພວກເຈົ້າ.²⁰ຈຶ່ງໂມໝະນາ ຂອບພຣະຄຸນໃນທຸກໆສິ່ງຢູ່ສະໜິ, ໂດຍພຣະນາມ ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ.²¹ຈຶ່ງຍອມຝັງ ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງໃນອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

²²ຝ່າຍເມຍ, ຈຶ່ງຍອມອ່ອນນ້ອມ ຕໍ່ຜົວຂອງຕົນ ເຫມືອນດັ່ງທີ່ຍອມອ່ອນນ້ອມ ຕໍ່ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.²³ເພາະວ່າ ຜົວເປັນຫົວ ຂອງເມຍ ເຫມືອນພຣະຄຣິດເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນປະມຸກ ຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ແລະ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ພຣະອົງເອງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍ.²⁴ແຕ່ເຫມືອນດັ່ງທີ່ຄຣິສຕະຈັກ ຢູ່ໃຕ້ພຣະຄຣິດເຈົ້າສັນໃດ, ກໍໃຫ້ເມຍຄວນຍອມອ່ອນນ້ອມ ຕໍ່ຜົວຂອງຕົນໃນທຸກສິ່ງສັນນັ້ນ.

²⁵ຝ່າຍຜົວ, ຈຶ່ງຮັກເມຍຂອງຕົນ, ເຫມືອນດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດເຈົ້າຊົງຮັກ ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຊົງສະຫລະພຣະອົງເອງ ເພື່ອຄຣິສຕະຈັກ.

²⁶ພຣະອົງຊົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເພື່ອໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເພາະພຣະອົງ ຊົງຊຳລະດ້ວຍນ້ຳ ກັບດ້ວຍຖ້ອຍຄຳ.²⁷ເພື່ອພຣະອົງນັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບຄຣິສຕະຈັກ ທີ່ມີສະຫງ່າອາສາສົບມີຈຸດດ່າງຢ່ອຍ ຫລື ຮອຍຫ່ຽວແຫ້ງ ແລະ ມົນທົນໃດໆ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຕຳຫນິ.

²⁸ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຜົວຄວນຮັກເມຍຂອງຕົນ ເຫມືອນດັ່ງຮັກຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງ. ຊາຍໃດ ທີ່ຮັກເມຍຂອງຕົນ ຊາຍນັ້ນກໍຮັກຕົນເອງ.

²⁹ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດ ທີ່ກຽດຊັງຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງແຕ່ເຂົາຈະບໍ່ລຳລັງ ແລະ ຖະນຸຖະຫນອມຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ ເຫມືອນດັ່ງທີ່ ພຣະຄຣິດເຈົ້າຊົງຮັກຄຣິສຕະຈັກ.³⁰ພວກເຮົາເປັນ ອະໄວຍະວະໃນພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ.

³¹“ດ້ວຍເຫດນີ້ ຜູ້ຊາຍຈຶ່ງຈະລາຈາກພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ໄປຜູກພັນຢູ່ກັບເມັຍ, ແລະ ເຂົາທັງສອງ ຈະເປັນເນືອກາຍດຽວກັນ.”³²ເລື່ອງນີ້ເປັນຄວາມຈິງ ຢັ້ງໃຫຍ່ທີ່ເລີກລັບຢູ່ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງ ຫມາຍເຖິງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ກັບຄຣິສຕະຈັກ.³³ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ຜົວທຸກຄົນຈຶ່ງຮັກເມັຍຂອງຕົນ ເຫມືອນດັ່ງຮັກຕົນເອງ ແລະ ເມັຍທຸກຄົນຈຶ່ງເຄົາຮົບຢ່າເກງຜົວຂອງຕົນ.

6¹ ຝ່າຍບຸດທັງຫລາຍ, ຈົນນັບນ້ອມເຊື່ອຝັງບິດາມານດາຂອງຕົນ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະເຮັດແນວນັ້ນເປັນການຖືກຕ້ອງ.² "ຈົນນັບຖືບິດາມານດາຂອງຕົນ" (ຊຶ່ງເປັນກົດບັນຍັດໃນຂໍ້ທ້າອິດກັບພຣະສັນຍາໄວ້).³ "ເພື່ອເຈົ້າຈະຢູ່ເປັນເປັນສຸກ ແລະ ມີອາຍຸຫນັ່ນຍືນໃນດິນແດນນີ້."⁴ ຝ່າຍບໍ່, ຢ່າເຮັດໃຫ້ລູກຂອງຕົນ ຂັດເຄື່ອງໃຈ. ແຕ່ຈົງອົບອົມສັງສອນ ພວກເຂົາ ຕາມລະບຽບ ແລະ ຫລັກຄໍາສັ່ງສອນທຸກຢ່າງ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁵ ຝ່າຍຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້, ຈົງຍອມເຊື່ອຝັງເຈົ້ານາຍຝ່າຍໂລກ ຂອງພວກເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງ, ໃນຄວາມຈິງໃຈ ທີ່ຊື່ຖືກ ຊົງເຊື່ອຝັງ ເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ ເຫມືອນເຊື່ອຝັງ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ.⁶ ຢ່າສູ້ເຮັດພຽງແຕ່ ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້ານາຍ ເພາະຢາກໃຫ້ຖືກໃຈເພີນ. ແຕ່ຈົງເຮັດເຫມືອນດັ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ເຮັດຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ.⁷ ຈົງຮັບໃຊ້ດ້ວຍສຸດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ໃຫ້ເຫມືອນກັບວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຮັບໃຊ້ມະນຸດ.⁸ ຈົງຈິດຈໍາໄວ້ວ່າ ຄວາມດີທຸກຢ່າງທີ່ແຕ່ລະຄົນເຮັດໄປນັ້ນ ຈະເປັນເຫດໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບບໍາເຫັນດ້ານຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ ຫລື ບໍ່ເປັນກໍຕາມ.⁹ ຝ່າຍພວກເປັນເຈົ້ານາຍ, ກໍຈົງປະພຶດຕໍ່ຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນ ໃນທ່ານອາດຽວກັນ. ຢ່າຂູ່ເຂັ້ມພວກເຂົາ. ພວກເຈົ້າຊາບວ່າພຣະອົງຜູ້ເປັນທັງເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຂອງພວກເຈົ້າ ຊົງປະທັບຢູ່ໃນສະຫວັນ, ພວກເຈົ້າກໍຊາບວ່າພຣະອົງບໍ່ຊົງລ່າອາວຸໂສຂ້າງໃຜເລີຍ.¹⁰ ສຸດທ້າຍນີ້, ຈົນກໍາລັງເພີມຂຶ້ນ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍພະລັງ ແຫ່ງອະນຸພາບຂອງພຣະອົງ.¹¹ ຈົງສວມ ຍຸດທະພັນ ຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົບຊຸດ, ເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດ ຍືນຍັດຕໍ່ສູ້ກັບກົນອຸບາຍ ຂອງມານຮ້າຍໄດ້.¹² ເພາະສົງຄາມຂອງພວກເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ກັບມະນຸດ ແລະ ທີມເລືອດເນື້ອ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນການຕໍ່ສູ້ກັບອໍານາດປົກຄອງຕ່າງໆ, ອໍານາດຂອງຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງໃນຄວາມມືດອັນຊົດຮ້າຍ, ຕໍ່ສູ້ກັບເຫລົ່າວິນຍານຊົດຮ້າຍ ໃນສະຖານຝ້າອາກາດ.¹³ ເຫດສະນັ້ນ ຈົງໃສ່ຍຸດທະພັນ ຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົບຊຸດ, ເພື່ອພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈະສາມາດຍຶດຫມັ້ນຄົງໄດ້ ໃນການຕໍ່ສູ້ກັບສົງຊົດຮ້າຍ ໃນຍຸກທີ່ຊົດຮ້າຍນີ້. ຫລັງຈາກພວກເຈົ້າເຮັດທຸກສິ່ງຄົບຖ້ວນແລ້ວ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຢູ່ຢ່າງຫມັ້ນຄົງໄດ້.¹⁴ ເຫດສະນັ້ນ, ຈົງຍຶດຫມັ້ນ, ຈົງເຮັດສິ່ງນີ້ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຄາດແອວ ແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ສວມເສື້ອເກາະແຫ່ງຄວາມຊອບທັມແລ້ວ.¹⁵ ຈົງເຮັດສິ່ງນີ້ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າ ໄດ້ໃສ່ເກີບ ດ້ວຍການມີໃຈຜ່ອມ ທີ່ຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດແຫ່ງສັນຕິສຸກແລ້ວ.¹⁶ ຈົງຍົກເອົາເຂນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອເພື່ອພວກເຈົ້າ ສາມາດ ດັບ ລູກສອນໄຟຈາກມານຊົດຮ້າຍໄດ້.¹⁷ ແລະ ຈົງຮັບເອົາຫມວກແຫ່ງຄວາມລອດ ແລະ ດາບແຫ່ງພຣະວິນຍານ, ຊຶ່ງກໍຄືພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.¹⁸ ດ້ວຍທຸກຄໍາພາວັນນາອະທິຖານ ແລະ ວົງວອນ ໃນພຣະວິນຍານໃນທຸກເວລາດ້ວຍການອະທິຖານ. ແລະ ຄໍາຂໍທຸກຢ່າງດ້ວຍທ່າທີ່ເຊັ່ນນີ້ໃນໃຈ, ໃຫ້ເພົາຣະວັງຢູ່ສະເຫມີດ້ວຍຄວາມພຽນພະຍາຍາມ, ແລະ ດ້ວຍການພາວັນນາອະທິຖານ ເພື່ອຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນ.¹⁹ ແລະ ຈົງພາວັນນາອະທິຖານ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ, ເພື່ອໃຫ້ມີຖ້ອຍຄໍາສັ່ງສອນ ທຸກຄັ້ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອອກປາກ. ຈົງອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກ້າຫານໃນການກ່າວຂ່າວປະເສີດ,²⁰ ຍ້ອນຂ່າວປະເສີດນີ້ແຫລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈົງກາຍເປັນຣາຊທູດ ຜູ້ຕິດໂສ້ຢູ່, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໃຈກ້າຫານຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດນັ້ນ, ຕາມສົມຄວນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວ.²¹ ຕິຊິໂກ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກເອີຍ ແລະ ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເປັນຢູ່ ແລະ ສະຖານະການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ສັດຊື່ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດ ກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າ ສູ່ພວກເຈົ້າຝັງທຸກຢ່າງ.²² ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າ ຈົງໃຊ້ລາວມາຫາພວກເຈົ້າເພື່ອແຈ້ງຈຸດປະສົງຂັ້ນນີ້, ຄືເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮູ້ເຖິງຂ່າວຄາວ ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃຫ້ເຂົາຫນຸນໃຈພວກເຈົ້າດ້ວຍ.²³ ຂໍໃຫ້ສັນຕິສຸກ ຈົນມີແກ່ພີ່ນ້ອງທຸກຄົນ, ພ້ອມທັງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າດ້ວຍເທີນ.²⁴ ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຈົງສະຖິດຢູ່ນຳທຸກຄົນທີ່ຮັກ ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີວິນເສື້ອມສູນ.

ຝີລິບປອຍ

1¹ ໂປໂລ ແລະ ຕີໂມທຽວ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ເຖິງໄພ່ພົນທຸກຄົນ ທີ່ຖືກແຍກໄວ້ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ໃນເມືອງຝີລິບປອຍພ້ອມກັບບັນດາຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ຄຸແລ.² ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກ ຈາກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ຈາກອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຢູ່ກັບທ່ານທັງຫຼາຍເທີນ.³ ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ທຸກຄັ້ງເມື່ອລະນຶກເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ⁴ ເພື່ອ ພວກທ່ານທັງຫລາຍຢູ່ສະເຫມີ ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ, ທີ່ພວກທ່ານ ໄດ້ຮ່ວມກັນປະກາດຂ່າວປະເສີດ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ.⁵ ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈໃນເລື່ອງນີ້ວ່າ ພຣະອົງ ຜູ້ໄດ້ຊົງຕັ້ງຕົນການຕິໄວ້ໃນ ພວກທ່ານແລ້ວ ຈະຊົງກະທຳຕໍ່ໄປໃຫ້ສຳເລັດຈົນເຖິງວັນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.⁶ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກແບບນີ້ກັບພວກ ທ່ານທັງຫລາຍ ຈົງເປັນສິ່ງ ທີ່ຖືກຕ້ອງເພາະພວກທ່ານຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພວກທ່ານທັງຫມົດໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນພຣະຄຸນ ທັງໃນການຖືກຈຳຈອງ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໃນການປົກປັກຮັກສາ ຮັບປະກັນຂ່າວປະເສີດນີ້⁷ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງ ເປັນພະຍານ ວ່າຂ້າພະເຈົ້າປາຖະຫນາຢາກພົບພວກທ່ານທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.⁸ ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານດັ່ງນີ້ ຂໍໃຫ້ຄວາມຮັກ ຂອງພວກທ່ານຈະເລີນໃຫຍ່ຂຶ້ນ ໃນຄວາມຮູ້ ແລະ ໃນຄວາມເຂົ້າໃຈທັງຫມົດ,⁹ ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານເພື່ອສິ່ງນີ້ເພື່ອ ພວກທ່ານຈະໄດ້ທົດສອບ ແລະ ເລືອກເອົາ ສິ່ງດີທີ່ສຸດໄວ້ ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານເພື່ອສິ່ງນີ້ ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີ ຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ບໍ່ມີທີ່ຕິດຽນໄດ້ໃນວັນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.¹⁰ ເພື່ອໃຫ້ທ່ານເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍຜົນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ ທີ່ຜ່ານມາທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ເພື່ອເປັນທີ່ຖວາຍກຽດ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ.¹¹ ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ ທ່ານຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ໄດ້ ເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ່າວປະເສີດແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.¹² ຜົນທີ່ປະກົດຂຶ້ນໃຫ້ເຫັນ ກໍຄື ພວກທະຫານທຸກຄົນ ແລະ ຜູ້ຄຸມຂັງ ພ້ອມກັບຄົນອື່ນໆທັງໝົດ ໄດ້ຮູ້ເລື່ອງຂອງເຮົາວ່າ ເຮົາຖືກຈຳຈອງຍ້ອນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.¹³ ພີ່ນ້ອງສ່ວນໃຫຍ່ ໃນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ມີແຮງຈູງໃຈ ຫຼາຍຂຶ້ນ ອັນເນື່ອງມາຈາກການຖືກຈຳຈອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ຈະມີໃຈກ້າຫານ ກ່າວພຣະຄຳ ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຢ້ານກົວ.¹⁴ ບາງຄົນປະກາດ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈອິດສາ ແລະ ຜິດຖຽງກັນ, ແລະ ບາງຄົນກໍປະກາດດ້ວຍໃຈປາຖະຫນາດີ.¹⁵ ຜູ້ທີ່ປະກາດພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມຮັກ, ເພາະຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຈຳຈອງເພາະປົກປ້ອງຂ່າວປະເສີດ.¹⁶ ສ່ວນຄົນອື່ນ ທີ່ປະກາດພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າດ້ວຍແຮງຈູງໃຈທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ບໍ່ສັດຊື່ ແລະ ອວດອ້າງ. ພວກເຂົາຫວັງຈະໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເດືອດຮ້ອນໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຈຳຈອງຢູ່.

¹⁸ຖ້າຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ຈະເປັນປະການໃດ? ບໍ່ວ່າຈະດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເຂົາຈະແກ້ງເຮັດ ຫລື ເຮັດດ້ວຍຄວາມຈິງ, ພຣະເຢຊູ ຄຣິດເຮົາກໍໄດ້ຖືກປະກາດອອກໄປ, ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍິນດີໄປ,¹⁹ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສິ່ງນີ້ຈະສົ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍ ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເພາະຄຳອະທິຖານຂອງພວກທ່ານ ແລະ ເພາະການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ.

²⁰ຖ້າເບິ່ງຈາກຄວາມຫວັງ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມລະອາຍ, ແຕ່ໂດຍຄວາມກ້າຫານທັງຫມົດຢ່າງທີ່ເຄີຍມີມາຢູ່ສະເຫມີ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ, ພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ ຈະໄດ້ຮັບກຽດ ໃນຮ່າງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຈະມີຊີວິດຢູ່ ຫລື ຕາຍກໍຕາມ.²¹ ການມີຊີວິດຢູ່ກໍເພື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ ແລະ ການຕາຍກໍເປັນປະໂຫຍດ.

²²ແຕ່ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍນີ້, ກໍໃຫ້ເກີດຜົນຈາກການເຮັດວຽກຫນັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະເລືອກເອົາທາງໃດດີ?.

²³ເພາະຂ້າພະເຈົ້າລຳບາກໃຈທີ່ຈະເລືອກເອົາຢ່າງໃດຢ່າງຫນຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາ ທີ່ຈະຈາກໄປຢູ່ກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ ຊຶ່ງທີ່ປະເສີດຫລາຍກວ່າ,

²⁴ແຕ່ການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ ນີ້ກໍເປັນສິ່ງຈຳເປັນເພື່ອເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງພວກທ່ານຫລາຍກວ່າ.

²⁵ເນື່ອງຈາກຂ້າພະເຈົ້າຫມັ້ນໃຈ ໃນເລື່ອງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຍັງຄົງຢູ່ ແລະ ສືບຕໍ່ຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍຕໍ່ໄປອີກ, ເພື່ອຄວາມກ້າວຫນ້າ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານ,²⁶ ດັ່ງນັ້ນໃນເຮົາ ຜົນກໍຄືຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຂອງພວກທ່ານຈະທະວີຫລາຍຂຶ້ນ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ ໃນເວລາຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານອີກ.²⁷ ຂໍພຽງດຳເນີນຊີວິດ ໃຫ້ສົມກັບຂ່າວປະເສີດ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ, ຈຶ່ງກະທຳເຊັ່ນນີ້ເພື່ອວ່າ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າມາຫາພວກທ່ານ ຫລື ບໍ່ມາກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຍິນວ່າພວກທ່ານຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ ໃນວິນຍານດຽວກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໄດ້ຍິນວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮ່ວມກັນຕໍ່ສູ້ ດ້ວຍຈິດໃຈດຽວກັນ ເພື່ອຄວາມເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ.

²⁸ຢ່າຢ້ານໃນສິ່ງທີ່ສັດຕູຂອງພວກທ່ານໄດ້ເຮັດ. ສິ່ງນີ້ເປັນເຄື່ອງຫມາຍແຫ່ງການຖືກທຳລາຍຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ສຳລັບພວກທ່ານ ຄືເປັນເຄື່ອງຫມາຍແຫ່ງຄວາມລອດຝົນ - ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ.²⁹ ສິ່ງນີ້ໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ, ບໍ່ພຽງແຕ່ໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃຫ້ຍອມຖືກ ເພື່ອພຣະອົງດ້ວຍ.³⁰ ເພາະທ່ານກໍມີ ການຕໍ່ສູ້ຢ່າງດຽວກັບພວກທ່ານໄດ້ເຫັນມາແລ້ວຈາກຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຍິນວ່າຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງຕໍ່ສູ້ຢູ່ໃນເວລານີ້.

2 ¹ຖ້າມີການຊູໃຈໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ, ຖ້າມີການເລົ່າໂລມໃຈຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ຖ້າມີການສາມັກຄີທຳໃນຝ່າຍຈິດວິນຍານ, ຖ້າມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມເມດຕາປານີ ປະການໃດ,² ແລ້ວ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມຍິນດີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເຕັມລົ້ນ ດ້ວຍການຄິດເຫມືອນຢ່າງດຽວກັນ, ມີຄວາມຮັກເຫມືອນຢ່າງດຽວກັນ, ແລະ ມີຄວາມສາມັກຄີ ເປັນນ້ຳຫນຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

³ຢ່າເຮັດສິ່ງໃດ ເພາະເຫັນແກ່ຕົວ ຫລື ຊຶ່ງດີຊຶ່ງເດັ່ນກັນ. ແຕ່ຈຶ່ງຖອມໃຈລົງຖືວ່າຄົນອື່ນດີກວ່າຕົນເອງ.⁴ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເຫັນແກ່ປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຝ່າຍດຽວ, ແຕ່ຈຶ່ງເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງຄົນອື່ນດ້ວຍ.

⁵ຈຶ່ງຄິດເຫມືອນຢ່າງພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ.⁶ ພຣະອົງຊົງສະພາບ ເປັນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືວ່າຄວາມເທົາທຽມຂອງພຣະອົງກັບພຣະເຈົ້າ ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງຢຶດຫວັງໄວ້.⁷ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຍອມສະຫລະຖານຂອງພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງມາຮັບສະພາບເປັນຂ້ອຍຂ້າ.

ພຣະອົງຊົງຖືກຳເນີດເປັນມະນຸດ.⁸ ແລະ ພຣະອົງຊົງຍອມເຊື່ອຝັງຈົນເຖິງຄວາມມຸ່ນຄວາມເທົາທຽມໄມ້ກາງແຂນ!

⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ຊົງຍົກພຣະອົງຂຶ້ນເຖິງທີ່ສູງສຸດ. ໄດ້ຊົງປະທານພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ຢູ່ເຫນືອນາມທຸກນາມທັງປວງ.¹⁰ ພຣະອົງກະທຳດັ່ງນີ້ ເພື່ອວ່າໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ ທຸກຫົວເຂົ້າໃນສະຫວັນ ແລະ ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໃຕ້ຝືນດິນ ຈະຄູ່ເຂົ້າລົງຂາບພຣະອົງ.

¹¹ພຣະອົງກະທຳດັ່ງນີ້ ເພື່ອໃຫ້ທຸກລັ້ນຍອມຮັບດ້ວຍປາກວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ ຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອຖວາຍພຣະກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ.

¹²ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານທີ່ຮັກ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ, ເຫມືອນດັ່ງທີ່ທ່ານເຊື່ອຝັງຢູ່ສະເຫມີມາ, ບໍ່ພຽງສະເພາະເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ດ້ວຍເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ຈຶ່ງເຮັດຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ ໃນເມື່ອເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢູ່, ຈຶ່ງປະພຶດຕິດໃຫ້ສົມກັບຄວາມຝັນທີ່ໄດ້ຮັບດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງ ແລະ ຕົວສັນ.

¹³ເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ກຳລັງກະທຳ ການຢູ່ພາຍໃນທ່ານ ເພື່ອໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ດຳເນີນງານເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ພຣະເທຂອງພຣະອົງ.

¹⁴ຈຶ່ງເຮັດທຸກສິ່ງ ໂດຍບໍ່ມີການຈົມ ຫລື ຖືກຖຽງກັນ,¹⁵ ໃຫ້ປະຕິບັດເຊັ່ນນີ້ ເພື່ອວ່າທ່ານຈະເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ຖືກຕິດຽນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດ. ຈຶ່ງປະຕິບັດຢ່າງນີ້ ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະສ່ອງແສງດັ່ງຄວາມສະຫວ່າງຢູ່ໃນໂລກ, ທ່ານກາງຄົນໃນຍຸກນີ້ ເຊິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍການສັ່ງໂກງ ແລະ ຊົວຮ້າຍ.¹⁶ ຈຶ່ງຍຶດຫມັ້ນໃນຖ້ອຍຄຳ ແຫ່ງຊີວິດ ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະມີເຫດໃຫ້ອວດອ້າງໄດ້ ໃນວັນແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ. ເມື່ອນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບາກບັນ ແລະ ເຮັດງານຫນັກຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ.

¹⁷ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະຕ້ອງສະຫລະຊີວິດຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ ເທິງແທ່ນບູຊາ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີ ຄວາມຍິນດີ, ແລະ ຊົມຊື່ນຍິນດີຮ່ວມກັບພວກທ່ານທັງຫລາຍດ້ວຍ.¹⁸ ໃນລັກສະນະຢ່າງດຽວກັນທ່ານກໍຄວນຈະຍິນດີ, ແລະ ຊົມຊື່ນຮ່ວມກັບຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ.

¹⁹ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງໃຈໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ ວ່າຈະສົ່ງຜົນໜຽວ ໄປຫາທ່ານໂດຍໄວ ເພື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມໝູນໃຈ

ເມື່ອໄດ້ຮັບຮູ້ສຶ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພວກທ່ານ.²⁰ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຜູ້ໃດ ທີ່ມີຄວາມຫວັງໂຍທ່ານທັງຫລາຍ ເຫມືອນຢ່າງຜົນໜຽວ.

²¹ສ່ວນຄົນອື່ນໆຫວັງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ

²²ແຕ່ທ່ານຮູ້ວ່າເຂົາເຫມາະສົມຢ່າງຍິ່ງ ເພາະເຂົາຮ່ວມງານກັບຂ້າພະເຈົ້າ ໃນຂ່າວປະເສີດ ເຫມືອນດັ່ງລູກທີ່ຄອຍປະຕິບັດຕໍ່ພໍ່ຂອງຕົນ²³ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງໃຈວ່າ ຈະສົ່ງເຂົາມາຫາທ່ານໂດຍໄວທັນທີ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າ.²⁴ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຫມັ້ນໃຈໃນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ວ່າຂ້າພະເຈົ້າເອງຈະໄດ້ມາຫາພວກທ່ານໃນໄວໆນີ້ເໝືອນກັນ.

²⁵ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຄິດເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງສົ່ງເອົາໄຟຕິໂຕ ກັບໄປຫາພວກທ່ານ. ເຂົາເປັນເຫມືອນນ້ອງຊາຍ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະ ເປັນເພື່ອນທະຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຍັງເປັນຕົວແທນຂອງທ່ານ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຄອຍ ຊ່ວຍເຫລືອໃນຄວາມຈຳເປັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

²⁶ເພາະວ່າເພິ່ນກົງວິນໃຈ ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍເພາະພວກທ່ານທັງຫລາຍເປັນທຸກໃຈ ເນື່ອງ

ຈາກພວກທ່ານໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າເພິ່ນບໍ່ສະບາຍ.²⁷ ເພິ່ນບ່ອຍຫນັກເກືອບຕາຍແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດເມດຕາແກ່ເພິ່ນ, ແລະ

ບໍ່ພຽງແຕ່ແກ່ເພິ່ນຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມທຸກຫນັກໄປກວ່ານີ້.

²⁸ເພາະສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະສົ່ງເຂົາໄປຫາພວກທ່ານໂດຍໄວຍິ່ງຂຶ້ນ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານເຫັນເພິ່ນກັບຄືນ ທ່ານຈະຍິນດີ ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຫາຍກົງວິນ.²⁹ ຈຶ່ງຕ້ອນຮັບເອົາໄຟຕິໂຕໄວ້ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ຈຶ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ຄົນດັ່ງເພິ່ນ,

³⁰ເພາະເພື່ອງານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຮົາ ເພິ່ນເກືອບຈະສູນເສຍຊີວິດ ເພາະເພິ່ນໄດ້ສ່ຽງຊີວິດຂອງເພິ່ນເພື່ອ ປົວລະບົດຮັບໃຊ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດແທນໃນສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ອາດເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້.

3¹ ສູດທ້າຍນີ້, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງຊົມຊືມຍິນດີໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວການຂຽນຂໍ້ຄວາມຢ່າງດຽວກັນນີ້ ເຖິງທ່ານອີກຄັ້ງຫນຶ່ງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ລຳບາກ. ສິ່ງນີ້ອາດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍປອດໄພ.² ລະດັບພວກຫມາ, ຈົ່ງລະດັບພວກທີ່ເຮັດຊົ່ວຮ້າຍ, ຈົ່ງລະດັບພວກຖືການປາດເນື້ອເຖືອຫນັງ.³ ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍເປັນຜູ້ທີ່ຖືພິທີຕັດ ເປັນຜູ້ທີ່ນະມັດສະການ ດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຜູ້ທີ່ອວດອ້າງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄວ້ໃຈໃນຝ່າຍເນື້ອຫນັງ.

⁴ ເຖິງຢ່າງນັ້ນ, ຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງອາດມີເຫດໃຫ້ໄວ້ໃຈໃນເນື້ອຫນັງກໍ່ຕາມ. ຖ້າ ຜູ້ໃດຄິດວ່າຕົນເອງໄວ້ໃຈໃນເນື້ອຫນັງນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ມີຫລາຍກວ່າເຂົາອີກ.⁵ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພິທີຕັດ ເມື່ອເກີດມາໄດ້ແປດວັນ, ເປັນຄົນອິດສະຣາເອນ ໃນເຜົ່າເປັນຢາມິນ, ເປັນຄົນເຮັບເຮື ທີ່ເກີດຈາກຊາວເຮັບເຮື; ໃນດ້ານກົດບັນຍັດ, ກໍ່ຢູ່ໃນຄະນະຟາຣີຊາຍ.

⁶ ເມື່ອໃຈຮ້ອນຮົນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ຂົ່ມເຫັງຄຣິດສະຕະຈັກ; ໃນດ້ານຄວາມຊອບທຳ ຊົງມີຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ, ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ມີພິທີຕຽນໄດ້.⁷ ແຕ່ ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜິດຈາລະນາຖືສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນວ່າເປັນອັນໄຮ້ປະໂຫຍດ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

⁸ ທີ່ຈົ່ງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າ ທຸກສິ່ງເປັນຂອງໄຮ້ປະໂຫຍດ ເພາະເຫັນແກ່ສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າອັນສູງກວ່ານັ້ນຄື ການຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພື່ອພຣະອົງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຍອມສະຫລະທຸກສິ່ງ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າສິ່ງ ເຫຼົ່ານັ້ນ ເປັນເໝືອນຂີ້ເຫຍື້ອເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າ ຈະໄດ້ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າມາເປັນ ປະໂຫຍດ.⁹ ແລະ ຈະໄດ້ເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ ຊົງໄດ້ມາໂດຍກົດບັນຍັດ. ແຕ່ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຊອບທຳມາໂດຍຄວາມເຊື່ອ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຄືຄວາມຊອບທຳທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຊົງອາໄສຄວາມເຊື່ອ.¹⁰ ເຫດສະນັ້ນ, ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ ຕ້ອງການຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ອິດອຳນາດແຫ່ງການຝຶນຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການທົນທຸກຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ໃຫ້ເປັນເຫມືອນພຣະອົງໃນການຕາຍຂອງພຣະອົງ,¹¹ ເພື່ອທີ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າ ຈະໄດ້ປະສົບການໃນການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍດ້ວຍ.

¹² ບໍ່ແມ່ນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຫລື ຂ້າພະເຈົ້າດີພ້ອມແລ້ວ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງບາກບັນມຸ່ງໜ້າໄປເພື່ອ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບເອົາເຫມືອນດັ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັບຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ແລ້ວ.¹³ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບແລ້ວ. ແຕ່ກຳລັງເຮັດສິ່ງຫນຶ່ງ: ຄືຂ້າພະເຈົ້າລືມສິ່ງທີ່ຜ່ານມາແລ້ວເສຍ ແລະ ໂນ້ມຕົວໄປຫາສິ່ງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າ.¹⁴ ຂ້າພະເຈົ້າບາກບັນມຸ່ງໄປ ສູ່ຫລັກໄຊ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ຄືການຊົງເອີນຈາກພຣະເຈົ້າ ຊົງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁵ ພວກເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ແລ້ວຝ່າຍຄວາມເຊື່ອ, ໃຫ້ຄິດຢ່າງດຽວກັນນີ້; ແລະ ຖ້າທ່ານຄິດເຫັນເປັນຢ່າງອື່ນໃນເລື່ອງໃດ, ພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະຊົງໂພດສຳແດງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ທ່ານເຫັນດ້ວຍ.¹⁶ ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເມື່ອພວກເຮົາເຖິງຂັ້ນໃດແລ້ວ, ກໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຕາມນັ້ນຕໍ່ໄປ.

¹⁷ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງຄົນທັງຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເດີນຕາມແບບຢ່າງທີ່ທ່ານເຫັນໃນພວກເຮົາ.

¹⁸ ຊົງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກທ່ານເຖິງເລື່ອງນີ້ຫລາຍຄັ້ງແລ້ວ ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຂໍບອກດ້ວຍນ້ຳຕາໂຫລ່ວ່າ ມີຫລາຍຄົນທີ່ປະພຶດຕົວ ເປັນສັດຕູຕໍ່ໂມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.¹⁹ ເພາະພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນທ້ອງຂອງພວກເຂົາເອງ, ພວກເຂົາອວດອ້າງ ໃນສິ່ງທີ່ໜ້າອັບອາຍຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຄິດຖືງແຕ່ສິ່ງຂອງຝ່າຍໂລກ.

²⁰ ແຕ່ເຮົາທີ່ເປັນຝ່າຍລະເມືອງແຫ່ງສະຫວັນ, ທີ່ເຮົາຄອງຄອບພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຝັນ ຄືອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.²¹ ພຣະອົງ ຈະຊົງປ່ຽນຮ່າງກາຍອັນຕຳໂສຍຂອງເຮົາ ໃຫ້ ເປັນເໝືອນພຣະກາຍອັນຊົງສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍອິດທານພາບຂອງພຣະອົງ ທີ່ຈະຊົງສາມາດ ປາບສັບພະທຸກສິ່ງໃຫ້ລົງຢູ່ໃຕ້ ອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

4¹ ເຫດສະນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກພົບພວກທ່ານຜູ້ເປັນຄວາມຊົມຊືມຍິນດີ ແລະ ເປັນມິດກຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.² ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງນາງຢູໂອດຍ, ແລະ ນາງຊິນຕິເຂ, ໃຫ້ມີຄວາມຄິດຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

³ ຄວາມຈິງແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງ ພວກທ່ານເຊັ່ນກັນຜູ້ເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ແທ້ຈິງ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂຜດຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຢູ່ເຫລົ່ານີ້. ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດວຽກຢ່າງຫນັກຫນ່ວງ ກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດພ້ອມກັບ ກະເລເມ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານຄົນອື່ນໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ, ຊົງມີລາຍຊື່ຢູ່ໃນທະບຽນແຫ່ງຊີວິດ

⁴ ຈົ່ງຊົມຊືມຍິນດີໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດເວລາ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຢຳອີກວ່າຈົ່ງ ຊົມຊືມຍິນດີເທີນ.

⁵ ຈົ່ງໃຫ້ໃຈອ່ອນສຸພາບຂອງທ່ານທັງຫລາຍປາກົດແກ່ຜູ້ຄົນທັງປວງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຢູ່ໃກ້ແລ້ວ.

⁶ ຢ່າທຸກຮ້ອນໃຈໃນສິ່ງໃດເລີຍແຕ່ຈົ່ງທຸນເລື່ອງທຸກສິ່ງດ້ວຍການພາວັນນາອະທິຖານ ແລະ ດ້ວຍການອ້ອມວອນຂໍ, ດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງຊາບການຮ້ອງຂໍຂອງພວກທ່ານ.⁷ ແລ້ວສັນຕິສຸກຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົງເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈທັງຫມົດຈະເຝົ້າຮັກສາຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກທ່ານທັງຫລາຍໄວ້ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

⁸ ສູດທ້າຍນີ້ພີ່ນ້ອງ ທັງຫລາຍເອີຍ ສິ່ງໃດທີ່ເປັນຈິງ ສິ່ງໃດທີ່ໜ້ານັບຖື ສິ່ງໃດທີ່ ຍຸດຕິທຳສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ອິສຸດ ສິ່ງໃດທີ່ໜ້າຮັກ ສິ່ງໃດທີ່ໜ້າຍິນດີ ສິ່ງໃດ ທີ່ລ້ຳເລີດ ແລະ ຖ້າມີ ສິ່ງໃດທີ່ທ່ານສັນລະເສີນໃຫ້ຄິດເຖິງ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.⁹ ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ ໄດ້ຮັບ ໄດ້ຍິນ ແລະ ເຄີຍເຫັນໃນຂ້າພະເຈົ້າ ໃຫ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສັນຕິສຸກຈະຊົງສະຖິດຢູ່ນຳທ່ານທັງຫລາຍ.

¹⁰ ຂ້າພະເຈົ້າຊົມຊືມຍິນດີ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງຍິ່ງ ເພາະໃນທີ່ສຸດພວກທ່ານໄດ້ລະນຶກເຖິງຂ້າພະເຈົ້າອີກໃນຕອນນີ້ ເມື່ອກ່ອນພວກທ່ານເຄີຍເປັນຫວ່ງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ ແຕ່ກໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະໃຫ້ພວກທ່ານຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າ¹¹ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງເພື່ອຄວາມຕ້ອງການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮຽນຮູ້ທີ່ຈະບໍ່ໃຈຢູ່ໃນທຸກສະຖານະການ.¹² ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຢູ່ຢ່າງຂັດສິນ ຫລື ຢູ່ຢ່າງອຸດົມສົມບູນໃນທຸກທາງ ແລະ ໃນທຸກສິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຮຽນຮູ້ເຖິງ ຄວາມລັບໃນເມື່ອຍາມອື່ມທ້ອງ ແລະ ເມື່ອຍາມອິດຢາກ ທັງເມື່ອຍາມມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ເມື່ອຍາມຂັດສິນ.

¹³ ເຮົາສາມາດສູ້ກັບທຸກສິ່ງໄດ້ໂດຍ ພຣະອົງຜູ້ຊົງເສີມກຳລັງຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁴ ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມພວກທ່ານໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມທຸກລຳບາກທັງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁵ ພີ່ນ້ອງຊາວຟິລິບປອຍເອີຍ, ທ່ານຮູ້ວ່າ ເມື່ອເລີ່ມຕົ້ນ ໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກແຂວງມາເກໂດເນຍໄປນັ້ນ ບໍ່ມີໃຜສະຫນັບສະຫນູນຂ້າພະເຈົ້າ ທັງໃນການໃຫ້ຂອງບໍລິຈາກ ແລະ ການຮັບຂອງບໍລິຈາກເລີຍນອກຈາກພວກທ່ານເທົ່ານັ້ນ.¹⁶ ເມື່ອຕອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນເມືອງເທສະໂລນິກ ພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ ສົ່ງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂາດຢູ່ ມາຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍຄັ້ງ.¹⁷ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫວັງໃນຂອງບໍລິຈາກ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເຫັນຜົນເພີ່ມຂຶ້ນໃນບັນຊີຂອງພວກທ່ານ

¹⁸ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງແລ້ວ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຂ້າພະເຈົ້າອື່ມ ເຕັມແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບສິ່ງຂອງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຝາກເອປາໂຟດິໂຕ ຊົງເປັນກິນຫອມຫວານ ແລະ ເປັນເຄື່ອງບູຊາ ຊົງເປັນທີ່ພຣະໄທພຣະເຈົ້າ.

¹⁹ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຊົງໂຜດເພີ່ມທຸກສິ່ງສາລະພິດ ທີ່ພວກທ່ານຂາດ ຢູ່ນັ້ນຈາກຊັບອັນຮຸ່ງເຮືອງ ຂອງພຣະອົງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

²⁰ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຮັບພຣະກຽດສືບໄປເປັນນິດ ອາແມນ.

²¹ຂໍຝາກຄວາມຄິດເຖິງທັກທາຍມາຍັງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າກໍສົງຄວາມຄິດເຖິງມາຫາພວກທ່ານດ້ວຍ.
²²ບັນດາຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍທີ່ມີ ຝາກທັກທາຍທ່ານທັງຫລາຍ ໂດຍສະເພາະຄົນ ທີ່ຢູ່ໃນພະຣາຊະວັງຂອງຈັກກະພັດຊິຊາ.²³ຂໍພຣະຄຸນ
ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຈົ່ງສະຖິດຢູ່ກັບ ຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານ.

ໂກໂລຊາຍ

1 ¹ໂປໂລ, ຜູ້ທີ່ເປັນອັກຄະສາວົກ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຕີໂມທຽວນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ.²ຮຽນບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະ
ພີ່ນ້ອງທີ່ຊື່ສັດໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເມືອງໂກໂລຊາຍ. ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກຊົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຢູ່ກັບ
ທ່ານທັງຫລາຍເທີນ.³ເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນພຣະບິດາເຈົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາສະເໝີ ແລະ ເຮົາອະທິຖານເພື່ອທ່ານ
ທັງຫຼາຍຢູ່ສະເໝີ.

⁴ເພາະເຮົາໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ເລື່ອງຄວາມຮັກຊົງທ່ານມີຕໍ່ບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພວກເຈົ້າ.

⁵ເຫດທີ່ທ່ານມີຄວາມຮັກນີ້ເປັນເພາະຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຄວາມຫວັງທີ່ໄດ້ຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ເພື່ອທ່ານໃນສະຫວັນ.

ຊົງເມື່ອກ່ອນທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຄວາມຫວັງນີ້ມາແລ້ວໃນຄໍາແຫ່ງຄວາມຈິງ, ຄືຂ່າວປະເສີດ⁶ແລະ ໄດ້ມາເຖິງທ່ານ.

ຂ່າວປະເສີດນີ້ກໍາລັງເກີດຜົນ ແລະ ເຕີບໂຕໄປທົ່ວທັງໂລກເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ກໍາລັງເກີດຜົນໃນທ່າມກາງ ພວກທ່ານທັງຫລາຍດ້ວຍ

ດັ່ງແຕ່ວັນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງນັ້ນ.

⁷ນິຄີຂ່າວປະເສີດດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ ຈາກເອປາຟຣັດ, ຊົງເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ ຮັກຂອງເຮົາ, ເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ສັດຊື່ຂອງພຣະເຢ
ຊູຄຣິດເຈົ້າທີ່ຮັບໃຊ້ທ່ານແທນເຮົາ⁸ເອປາຟຣັດ ໄດ້ເລົ່າໃຫ້ເຮົາຟັງເຖິງຄວາມຮັກທີ່ທ່ານມີໃນພຣະວິນຍານດ້ວຍ.

⁹ເປັນເພາະຄວາມຮັກນີ້, ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດໃນການພາວັນນາອະທິຖານເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍ.

ເຮົາໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ທ່ານເຕັມລືນດ້ວຍຄວາມຮອບຮູ້ ເຖິງນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງໃນພຣະປັນຍາທັງຫມົດ ແລະ ໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ ຝ່າຍວິນຍານ.

¹⁰ພວກເຮົາພາວັນນາອະທິຖານເພື່ອທ່ານຈະມີຊີວິດຕາມທີ່ສົມຄວນໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນວິທີທາງອັນເປັນທີ່ພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເຮົາອະທິຖານທີ່ທ່ານຈະເກີດຜົນໃນການຕິທຸກຢ່າງ ແລະ ເພື່ອທ່ານຈະເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນຄວາມຮອບຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹¹ເຮົາອະທິຖານຂໍໃຫ້ທ່ານມີ ກໍາລັງຫລາຍຂຶ້ນທີ່ມີຄວາມຂະຫຍັນພາກພຽນ ແລະ ມີຄວາມອິດທິນໃນທຸກຢ່າງ ໃນຄວາມຂະຫຍັນພາກພຽນ ແລະ
ຄວາມອິດທິນທຸກຢ່າງຕາມລິດທານຸພາບແຫ່ງພຣະສິຣິຂອງພຣະອົງ.¹²ເຮົາອະທິຖານຂໍໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ໃນການຂອບພຣະຄຸນ
ພຣະບິດາເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍ ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໄດ້ຮັບມໍຣະດົກດ້ວຍກັນກັບ ພວກໄພພິນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ.

¹³ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຄອບຄອງຂອງຄວາມມືດ ແລະ ໄດ້ຍ້າຍເຮົາມາສູ່ຣາຊາອານາຈັກແຫ່ງພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ,

¹⁴ໃນພຣະບຸດນັ້ນເຮົາ ຈົ່ງໄດ້ຮັບການໂຖ່ໃຫ້ພົ້ນ ແລະ ການຊົງຍົກໂທດບາບທັງຫລາຍ.

¹⁵ພຣະບຸດຊົງເປັນພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງເບິ່ງບໍ່ເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາ. ພຣະອົງຊົງເປັນບຸດຫົວປີຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ.

¹⁶ເພາະວ່າທຸກສິ່ງໄດ້ຖືກສ້າງ ຂຶ້ນມາໂດຍພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ທັງສິ່ງທີ່ເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາ ແລະ
ບໍ່ວ່າສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນ ພຣະອົງທີ່ນິ້ງ ຫລື ອານຸພາບ ຫລື ບັນດາຜູ້ຄອບຄອງ ແລະ ບັນດາຜູ້ມີສິດອຳນາດທັງຫມົດນີ້
ຕ່າງຖືກສ້າງໂດຍທາງພຣະອົງ ແລະ ສ້າງລັບພຣະອົງ.¹⁷ພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່ກ່ອນສິ່ງທັງປວງ ແລະ ສິ່ງທັງປວງກໍດຳລົງຢູ່ດ້ວຍກັນໄດ້ໃນພຣະອົງ.

¹⁸ແລະ ພຣະອົງຊົງເປັນຫົວຂອງຮ່າງກາຍ, ຄືຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຕັ້ງຕົ້ນ ແລະ ເປັນລູກກິກຈາກທ່າມກາງພວກຄົນຕາຍ, ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງ
ຈົ່ງໄດ້ເປັນ ເອກໃນສັບພະສິ່ງທັງປວງ.¹⁹ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະໄທທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມບໍລິບູນທັງສິນ ຂອງພຣະອົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະອົງ.²⁰ແລະ

ໃຫ້ສິ່ງສາລະພັດກັບຄືນດີກັບພຣະອົງເອງ ໂດຍຜ່ານທາງພຣະບຸດພຣະເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີສັນຕິສຸກ ຜ່ານທາງພຣະໂລຫິດ ແຫ່ງໂມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງໄດ້ກັບຄືນດີກັບພຣະອົງບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫລື ໃນສະຫວັນ.

²¹ແລະ ພວກທ່ານກໍເຊັນກັນ, ຄັ້ງຫນຶ່ງທ່ານເຄີຍເປັນຄົນແປກຫນ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສັດຕູ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນທາງດ້ານຄວາມຄິດ ແລະ

ໃນການຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆ.²²ແຕ່ບັດນີ້ ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຄືນດີກັບພຣະອົງຜ່ານທາງຄວາມຕາຍ ແຫ່ງພຣະກາຍ ຄື

ເນື້ອຫນັງຂອງພຣະອົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອຈະໄດ້ຖວາຍທ່ານ ໃຫ້ເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີທີ່ຕິດຽນຢູ່ຊ້ອງຫນ້າພຣະອົງ.

²³ຖ້າທ່ານຍັງຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ຕໍ່ໄປໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ຍົກຍ້າຍໄປຈາກຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຄວາມຫວັງໃຈ ແຫ່ງຂ່າວປະເສີດຊົງທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນມາແລ້ວນັ້ນ.

ນິຄີຂ່າວປະເສີດທີ່ໄດ້ປະກາດແກ່ທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຝັ່ງ. ນິຄີຂ່າວປະເສີດ, ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໂປໂລ, ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້.

²⁴ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຊື່ນຊົມຍິນດີໃນການທົນທຸກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອພວກທ່ານ, ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຕີມໃຫ້ເຕັມໃນເນື້ອຫນັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການທົນທຸກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າທີ່ຍັງຂາດຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະກາຍ, ກໍຄືຄຣິສຕະຈັກ.

²⁵ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຄຣິສຕະຈັກນີ້ ຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບຫມາຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອທ່ານ,
ຈະໄດ້ກ່າວພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງ ຄົບຖ້ວນ.²⁶ນີ້ເປັນຂໍ້ຄວາມອັນເລິກລັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອງຊ້ອນໄວ້ ຢູ່ຫລາຍຍຸກ ແລະ ຫລາຍຊົ່ວຄາຍູ່ນັ້ນ.

ແຕ່ບັດນີ້ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.²⁷ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການ ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ ຮູ້ຈັກຄວາມຮັ່ງມີແຫ່ງສະຫງ່າຣາສີຂອງຄວາມຈິງ
ທີ່ເລິກລັບນີ້ໃນທ່າມກາງຄົນຕ່າງຊາດ. ຄືການທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຊົງ ສະຖິດຢູ່ໃນທ່ານ, ອັນເປັນຄວາມຫມັ້ນໃຈແຫ່ງສະຫງ່າຣາສີໃນອານາຄົດ

²⁸ພຣະອົງມີແຫຼະຄືຜູ້ທີ່ເຮົາປະກາດຢູ່. ໂດຍເຕືອນສະຕິທຸກຄົນ, ແລະ ສັງສອນທຸກຄົນດ້ວຍສະຕິປັນຍາທຸກຢ່າງ,

ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຖວາຍແກ່ທຸກຄົນໃຫ້ເປັນຜູ້ທີ່ສົມບູນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.²⁹ເພື່ອເຫດນີ້ເອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງທົນທຸກ ແລະ

ສູ້ການຫນັກຫນ່ວງດ້ວຍພຣະກໍາລັງຂອງພຣະອົງ ທີ່ຊົງທ່າງານຢູ່ໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າ.

2 ¹ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ ທ່ານຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມຕໍ່ສູ້ຫລາຍພຽງໃດເພື່ອພວກທ່ານທີ່ຢູ່ໃນ ເມືອງລາວຕິເກອາ, ແລະ ຄົນອີກຫຼາຍ
ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.²ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກເພື່ອພວກເຂົາ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊູໃຈໂດຍການເຂົ້າຕິດສະໝິດດ້ວຍກັນ ໃນຄວາມຮັກ
ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນໃນຄວາມຮູ້ແຫ່ງຄວາມຈິງອັນລັບເລິກ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊົງກໍຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ,³ໃນພຣະອົງ
ຊົງຊັບສົມບັດແຫ່ງສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ທຸກຢ່າງໄດ້ຖືກຍັງຊ້ອນໄວ້.

⁴ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ ຢ່າງນີ້ກໍເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຫລວກລວງທ່ານ ດ້ວຍຄໍາລໍລ້ວງອັນໜ້າຝັ່ງ.⁵ເຖິງແມ່ນວ່າຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ,
ແຕ່ວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຢູ່ກັບທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີທີ່ໄດ້ເຫັນລະບຽບທີ່ດີຂອງພວກທ່ານ ແລະ ພະລັງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ
ຂອງທ່ານໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

⁶ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງ.⁷ຈົ່ງຢັ້ງຮາກຫມັ້ນຄົງ ແລະ ກໍ່ສ້າງສ້າງຂຶ້ນເທິງພຣະອົງ, ຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຄົງ ຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງສອນມາ ແລະ ຈົ່ງເຕັມລື້ນດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ.
⁸ຈົ່ງລະວັງຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດນຳພວກເຈົ້າຕົກໄປເປັນເຫຍື່ອຂອງສະຕິປັນຍາອັນ ຫລອກລວງ ແລະ ງົມງວຍຕາມປະເພນີຂອງມະນຸດ, ໃຫ້ຫລົງໄຫລໄປຕາມວິນຍານຕ່າງໆຂອງໂລກ ແລະ ຫົບໄດ້ປ່ຽນໄປຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.⁹ເພາະວ່າ ສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຄຳລົງຢູ່ຢ່າງເຕັມບໍລິບູນພາຍໃນພຣະອົງ.
¹⁰ພວກທ່ານເອງກໍ່ຮັບຄວາມບໍລິບູນນັ້ນຢູ່ໃນພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງເປັນຫົວແຫ່ງອິດທິພົນ ແລະ ການຄອບຄອງທັງປວງ.¹¹ໃນພຣະອົງນັ້ນທ່ານໄດ້ເຂົ້າຮັບພິທີຕັດແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນຫົວມະນຸດໄດ້ກະທຳໂດຍພິທີຕັດເນື້ອຫນັງເສຍ, ແຕ່ໃນການເຂົ້າພິທີຕັດແຫ່ງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.¹²ທ່ານໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ກັບພຣະອົງໃນພິທີບັບຕິສະມາແລ້ວ, ແລະ ໃນພຣະອົງນັ້ນທ່ານເປັນຄົນມາຈາກຕາຍໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນອິດເດດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງທຳໃຫ້ພຣະອົງເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.
¹³ເມື່ອກ່ອນນັ້ນທ່ານຕາຍແລ້ວດ້ວຍການລະເມີດທັງຫລາຍຂອງທ່ານ ແລະ ໃນເນື້ອຫນັງຂອງທ່ານທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮັບພິທີຕັດ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ທ່ານມີຊີວິດຮ່ວມກັບ ພຣະອົງ ແລະ ຊົງໃຜດຍົກໂທດການລະເມີດທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ.¹⁴ພຣະອົງໄດ້ ຊົງລືບລາຍການຫນີທັງຊົນ ແລະ ກິດລະບຽບຕ່າງໆທີ່ຕ້ານເຮົາພຣະອົງຊົງເອົາທັງຫມົດນັ້ນໄປຕອກຕິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ.¹⁵ໂດຍໄມ້ກາງແຂນພຣະອົງປົດວິນຍານຄອບຄອງ ແລະ ວິນຍານຊົງທັງຫລາຍເສຍ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຈານພວກເຂົາ, ແລະ ຊະນະພວກເຂົາໂດຍກາງແຂນຂອງພຣະອົງ.
¹⁶ເຫດສະນັ້ນ, ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຕັດສິນທ່ານໃນເລື່ອງການກິນ ຫລື ການດື່ມ ຫລື ໃນເລື່ອງວັນສຳຄັນທາງສາສະໜາ ຫລື ວັນຕົ້ນເດືອນ, ຫລື ໃນເລື່ອງວັນຊະບາໂຕ.¹⁷ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພຽງແຕ່ເງົາຂອງສິ່ງທີ່ຈະມີມາເຖິງ, ແຕ່ແກ່ນແທ້ນັ້ນກໍ່ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.
¹⁸ຢ່າໃຫ້ພວກທີ່ຢາກຖ່ອມຕົວ ແລະ ນະມັດສະການເຫລົ່າທູດສະຫວັນມາຕັດສິນບ່າເນັດລາງວັນຂອງທ່ານ. ຄົນແບບນັ້ນຫລົງໄຫລໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຫັນ ແລະ ອວດອ້າງຕົວຂຶ້ນຕາມຄວາມຄິດຂອງເນື້ອຫນັງຂອງເຂົາ.¹⁹ເຂົາບໍ່ໄດ້ຍຶດຫມັ້ນ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນຫົວ, ຫົວນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ກາຍທັງຫມົດ ແລະ ຫົວຊົມຕໍ່ກັນດ້ວຍຂໍ້ແລະ ເອີ້ນຕ່າງໆໄດ້ຮັບການບຳລຸງລ້ຽງ; ຈົ່ງໄດ້ຈະເລີນຂຶ້ນຕາມພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ນັ້ນ.
²⁰ຖ້າທ່ານໄດ້ຕາຍກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຝຶນຈາກວິນຍານຕ່າງໆແຫ່ງໂລກນີ້ແລ້ວ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງມີຊີວິດຢຶດຕິດກັບຝ່າຍໂລກ:
²¹“ຢ່າເອົາມືຈັບ, ຢ່າຊິມ, ຢ່າແຕະຕ້ອງ?”²²ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ບັດເມື່ອໃຊ້ມັນ, ຕາມຄຳແນະນຳ ຫລື ຄຳສັ່ງສອນຂອງມະນຸດ.
²³ກິດບັນຍັດເຫລົ່ານີ້ມີປັນຍາຕາມຄວາມເຊື່ອທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາເອງ ແລະ ການຖ່ອມຕົວ ແລະ ການທໍລະມານຮ່າງກາຍ. ແຕ່ກໍ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມປາຖະຫນາຝ່າຍເນື້ອຫນັງ.

3 ¹ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳໃຫ້ທ່ານເປັນຂຶ້ນມາດ້ວຍກັນກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແລ້ວ, ກໍ່ ຈົ່ງສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງປະທັບຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.²ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກນີ້.³ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຕາຍແລ້ວ, ແລະ ຊີວິດຂອງທ່ານກໍ່ຖືກເຊື່ອຊ້ອນໄວ້ກັບ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າ.⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າສະເດັດປາກົດ, ຜູ້ຊົງເປັນຊີວິດຂອງທ່ານ, ແລ້ວທ່ານກໍ່ຈະໄດ້ມາປາກົດພ້ອມກັບພຣະອົງໃນສະຫງ່າອາສີດ້ວຍ.
⁵ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະຫານຕົນຫາທີ່ເປັນຝ່າຍໂລກນີ້ເສຍອັນໄດ້ແກ່ການຜິດສິນທຳທາງເພດ, ການຊົດຮ້າຍ, ອາຄະຕັນຫາ, ຄວາມປາຖະຫນາໃນທາງຊົດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໂລບຊົງເປັນການຂາບໄຫວ້ຮູບເຄົາຮົບ.⁶ເພາະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄວາມໂກດຮ້າຍ ຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງຄົນທັງຫລາຍ ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງ.
⁷ຄັງຫນຶ່ງທ່ານເຄີຍປະພຶດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍ ເມື່ອຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ຖືກຄອບງຳຢູ່ກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ແຕ່ບັດນີ້ ທ່ານຈຶ່ງກຳຈັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນທັງໝົດຖິ້ມເສຍຄື. ຄວາມຄຽດຮ້າຍ, ຄວາມຂັດເຄື່ອງໃຈ ແລະ ການຄິດປອງຮ້າຍ, ຄຳສຽດສີ ແລະ ຄຳຊົ່ວຊ້າລາມົກ ໃຫ້ຫມົດໄປຈາກປາກ ຂອງທ່ານ.
⁹ຢ່າເວົ້າຕົວະຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ, ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຖອດຖິ້ມສະພາບມະນຸດເກົ່າ ແລະ ຄວາມປະພຶດແບບເກົ່ານັ້ນແລ້ວ.¹⁰ແລະ ທ່ານໄດ້ສວມສະພາບມະນຸດຄົນໃໝ່ ທີ່ກຳລັງສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃນຄວາມຮູ້ຕາມພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງສ້າງ.¹¹ຈົ່ງບໍ່ມີພວກກຮິກ ຫລື ພວກຍິວ, ບໍ່ເປັນຜູ້ຮັບພິທີຕັດ ຫລື ບໍ່ຮັບພິທີຕັດ, ພວກຄົນຕ່າງຊາດຫລື ຄົນສີວິໄລ, ບໍ່ເປັນທາດຮັບໃຊ້ ຫລື ປ່າເຖືອນອີກຕໍ່ໄປ ເພາະພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະທຸກສິ່ງ ແລະ ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນທຸກສິ່ງ.
¹²ໃນຖານະທີ່ເປັນພວກຊົງ ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ ຄົນພວກທີ່ບໍລິສຸດເປັນທີ່ຮັກຍິ່ງ, ຈົ່ງສວມໃຈເມດຕາ, ໃຈປານີ, ໃຈຖອມລົງ, ໃຈອ່ອນສຸພາບ, ໃຈອິດທິນດິນນານ.¹³ຈົ່ງຜ່ອນໝັກຜ່ອນເບົາ ຊົງກັນແລະກັນ. ຈົ່ງສຸພາບຕໍ່ກັນຖ້າໃຜມີເລື່ອງຮ້ອງຮຽນຕໍ່ຄົນອື່ນກໍ່ຈົ່ງຍົກໂທດໃຫ້ ກັນ ແລະ ກັນເຊັ່ນດຽວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຜດຍົກໂທດໃຫ້ທ່ານ.¹⁴ຈົ່ງມີຄວາມຮັກເຫນືອທຸກສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ຊົງເປັນ ສິ່ງຜຸກພັນທຸກສິ່ງໄວ້ຈົນຄົບຖ້ວນ.
¹⁵ຈົ່ງໃຫ້ສັນຕິສຸກຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າຖັດຄອງຈິດໃຈຂອງທ່ານ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນທ່ານໄວ້ໃຫ້ເປັນກາຍອັນດຽວ ກໍ່ເພື່ອສັນຕິສຸກນັ້ນ ແລະ ຈົ່ງມີໃຈຂອບພຣະຄຸນ.¹⁶ຈົ່ງໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າສະຖິດຢູ່ ໃນຕົວທ່ານຢ່າງຫມັ້ນຄົງຈົ່ງໃຊ້ສະຕິປັນຍາທຸກຢ່າງ ໃນການສັ່ງສອນ ແລະ ເຕືອນສະຕິກັນດ້ວຍການຮ້ອງເພງດ້ວຍເພງຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ, ເພງນະມັດສະການ ແລະ ເພງຝ່າຍວິນຍານ ຄືຈົ່ງຮ້ອງເພງຖວາຍແຕ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຂອບພຣະຄຸນແຕ່ພຣະເຈົ້າ.¹⁷ແລະເມື່ອທ່ານຈະເຮັດສິ່ງໃດດ້ວຍວາຈາ ຫລື ດ້ວຍການກະທຳກໍ່ຕາມ, ຈົ່ງເຮັດທຸກສິ່ງນີ້ໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ຂອບພຣະຄຸນ ພຣະບິດາເຈົ້າໂດຍພຣະອົງນັ້ນ.
¹⁸ຝ່າຍພັນລະຍາ ຈົ່ງຍອມ ອ່ອນນ້ອມເຊື່ອຝັງສາມີຂອງທ່ານຊົງເປັນສິ່ງ ເຫມາະສົມໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ¹⁹ຝ່າຍສາມີກໍ່ຈົ່ງຮັກ ພັນລະຍາຂອງທ່ານ, ແລະ ຢ່າເຮັດຮຸນແຮງຕໍ່ກັນ.²⁰ຝ່າຍບຸດທັງຫລາຍຈົ່ງເຊື່ອຝັງບິດາມານດາຂອງຕົນ, ທຸກຢ່າງເພາະການນີ້ເປັນທີ່ພຣະໄທຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
²¹ຝ່າຍບິດາມານດາກໍ່ຢາກຸກກວນບຸດຂອງຕົນໃຫ້ຂັດເຄື່ອງໃຈເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຫ້ຖອຍໃຈ.
²²ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້,
ຈົ່ງເຊື່ອຝັງນາຍຂອງຕົນຕາມເນື້ອຫນັງທຸກສິ່ງບໍ່ແມ່ນຕາມຢ່າງຄົນທີ່ທຳແຕ່ຕໍ່ຫນ້າຢ່າງຄົນປະຈົບສັມແຕ່ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນັ້ນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຈົ່ງຢາກເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.²³ບໍ່ວ່າຈະເຮັດສິ່ງໃດກໍ່ຕາມ, ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈເໝືອນ ເຮັດຖວາຍກຽດແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເຮັດສຳລັບມະນຸດ.
²⁴ເພາະທ່ານຮູ້ວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮັບມໍຣະດົກຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຄຳບຳເໝັດ ແລະ ຜູ້ທີ່ທ່ານຮັບໃຊ້ນັ້ນກໍ່ແມ່ນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.
²⁵ສ່ວນຜູ້ທີ່ເຮັດການຊົດນັ້ນກໍ່ຈະໄດ້ຮັບໂທດຕາມກຳຊົດຂອງຕົນ ທີ່ໄດ້ກະທຳນັ້ນພຣະເຈົ້າຕັດສິນທຸກຄົນບໍ່ມີການເຫັນແກ່ໜ້າຜູ້ໃດເລີຍ.

4 ¹ຝ່າຍນາຍທັງຫລາຍກໍ່ຈົ່ງປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຕົນຕາມຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຫ່ຽງທ້າ. ເພາະທ່ານຮູ້ວ່າທ່ານກໍ່ມີນາຍອົງໜຶ່ງຢູ່ໃນສະຫວັນເໝືອນກັນ.

²ຈົງອຸທິດຕົວໃນການ ພາວັນນາອະທິຖານ. ຈົງເຝົ້າລະວັງຢູ່ໃນການນັ້ນດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ. ³ຈົງພາວັນນາອະທິຖານ ເພື່ອພວກເຮົາດ້ວຍເພື່ອພຣະເຈົ້າ ຈະຊົງໃຜດໄຂປະຕູໄວ້ ສຳລັບພຣະທຳນັ້ນ, ໃຫ້ເຮົາກ່າວຄວາມຈິງອັນເລິກລັບຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຈຳຈ້ອງຢູ່ກໍ່ເພາະເຫດນີ້ແຫຼະ.

⁴ແລະ ຈົງອະທິຖານເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ກ່າວຂໍເລິກລັບໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຕາມທີ່ເຮົາຄວນຈະກ່າວ.

⁵ຈົງປະຕິບັດຄົນພາຍນອກ ດ້ວຍໃຊ້ສະຕິປັນຍາໂດຍສວຍໂອກາດ. ⁶ໃຫ້ວາຈາຂອງທ່ານປະກອບດ້ວຍເມດຕາຄຸນຢູ່ສະເໝີ. ປະສົມດ້ວຍເກືອ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຈະຕອບໃຫ້ແກ່ແຕ່ລະຄົນຢ່າງໃດ.

⁷ຕິຊິກ ເປັນນ້ອງທີ່ຮັກ ແລະ ທັງເປັນ ຜູ້ທີ່ບົວລະບັດຢ່າງສັດຊື່ ແລະ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະບອກໃຫ້ທ່ານຮູ້ເຖິງເຫດການ ທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ⁸ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ລາວໄປຫາທ່ານກໍ່ເພາະເຫດນີ້ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບພວກເຮົາ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາໝູນນ້ຳໃຈຂອງທ່ານ. ໂອເນຊີໂມຜູ້ເປັນນ້ອງທີ່ຮັກ ແລະ ສັດຊື່ຊົງເປັນຜູ້ໝັ້ນໃນພວກທ່ານໄປກັບດ້ວຍເຂົາທັງສອງຈະເລົ່າໃຫ້ທ່ານຮູ້ເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນທີ່ນີ້.

¹⁰ອາຣິດຕາໂຂ, ເພື່ອນຮ່ວມໃນການຖືກຈຳຈ້ອງກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຝາກຄວາມຄິດເຖິງມາຍັງທ່ານທັງຫລາຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບມາຣະໂກ, ລູກອ້າຍລູກນ້ອງຂອງບາຣະນາບາ (ທ່ານໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງເຖິງ ເລື່ອງນີ້ແລ້ວວ່າຖ້າເຂົາມາຫາທ່ານ ກໍ່ຈົງຕ້ອນຮັບເຂົາ.) ¹¹ແລະ ເຢຊູ ເຊິ່ງມີອິກຊິຕນຶ່ງວ່າຢູ່ສະໄໝ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄົນເຂົ້າພິທີຕັດໃນບັນດາ ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃຈຂ້າພະເຈົ້າ.

¹²ເອປາຟຣັດເປັນຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າກໍ່ ຝາກຄວາມຄິດເຖິງມາຍັງທ່ານເໝືອນກັນ.

ເພິນສູ້ພາວັນນາອະທິຖານ ເພື່ອທ່ານຢູ່ສະເຫມີ, ເພື່ອໃຫ້ທ່ານຫມັ້ນຄົງຄົບຖ້ວນ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈຕາມນ້ຳພຣະໄທ ທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹³ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ເພິນໄດ້ວ່າ ເພິນໄດ້ເຮັດການຫນັກຫນ່ວງເພື່ອທ່ານ ແລະ ເພື່ອຄົນທີ່ຢູ່ເມືອງເຮຍຣາໂປລີ. ¹⁴ລູກທ່ານຫມັ້ນທີ່ຮັກ ແລະ ເດມາ ກໍ່ຝາກຄວາມຄິດເຖິງມາຍັງພວກທ່ານ.

¹⁵ຈົງທັກທາຍພວກພິນ້ອງ ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງລາວດິເກອາ, ແລະ ນາງນິມຟາ ກັບ ພິນ້ອງຄຣິສຕຽນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງນາງດ້ວຍ. ¹⁶ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ອ່ານ ຈິດໝາຍ ສະບັບນີ້ ແລ້ວຈົງສົ່ງຄຳໄປໃຫ້ ພິນ້ອງຄຣິສຕະຈິກທີ່ເຊື່ອຢູ່ໃນເມືອງ ລາວດິເກອາອ່ານດ້ວຍ ແລະ

ໃຫ້ທ່ານອ່ານຈິດໝາຍທີ່ສົ່ງມາຈາກເມືອງລາວດິເກອາ ເໝືອນກັນ. ¹⁷ໃຫ້ບອກອາຂີໂປວ່າ, “ການບົວລະບັດຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ທ່ານຄວນເຮັດໃຫ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ.”

¹⁸ຄຳທັກທາຍນີ້ເປັນລາຍມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຄືໂປໂລ ຈົງລະນຶກເຖິງໄສ້ຫວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ. ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຈົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານດ້ວຍເທີນ.

1 ເທສະໂລນິກ

1 ¹ໂປໂລ, ຊິລາ, ແລະ ຕີໂມທຽວ ເຖິງຄຣິສຕະຈິກເທສະໂລນິກໃນພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາ ແລະ ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ຂໍພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກຈົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານ.

²ພວກເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສະເຫມີສຳລັບພວກທ່ານທຸກຄົນ, ເມື່ອພວກເຮົາລະນຶກເຖິງພວກທ່ານ ໃນຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຮົາ.

³ພວກເຮົາລະນຶກເຖິງຢ່າງສະຫມັກສະເຫມີຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບິດາເຈົ້າ ເລື່ອງການງານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ, ງານທີ່ພວກທ່ານທຸ່ມເຫຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກ, ແລະ ຄວາມອິດທິນຊົງເກີດມາຈາກຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນອານາຄົດໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາ.

⁴ອ້າຍນ້ອງຊາຍທັງຫລາຍ ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງການຊົງເອີ້ນຂອງພວກທ່ານ,

⁵ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າສະເລີຍຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເຖິງທ່ານໂດຍຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໂດຍອິດອຳນາດ, ໃນພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າ, ແລະ ຊົງຫມັ້ນຄົງເຊື່ອຖືໄດ້. ໃນທ່ານອາດຮູ້ວ່າ, ພວກທ່ານຍັງຄົງຮູ້ວ່າ ເຮົາເປັນຄົນແບບໃດທາມກາງພວກທ່ານເພື່ອເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກທ່ານ.

⁶ທ່ານໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເມື່ອທ່ານຮັບເອົາພຣະຄໍມັນຢ່າງຍາກລຳບາກດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຈາກພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າ. ⁷ຜົນທີ່ໄດ້ຄື, ພວກທ່ານໄດ້ກາຍມາເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ກັບພິນ້ອງໃນແຂວງມາຊິໂດເນັຽ ແລະ ແຂວງອາຄາຢາ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນ.

⁸ເພາະຈາກພວກທ່ານ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສຽງອອກໄປ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງໃນມາຊິໂດເນັຽ ແລະ ອາຄາຢາເທົ່ານັ້ນ.

ແຕ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານ ໄດ້ກະຈາຍອອກໄປທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ. ຈົງເປັນຜົນ, ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກ່າວສົ່ງໃດເລີຍ.

⁹ເພາະພວກເຂົາເອງໄດ້ລາຍງານເຖິງລັກສະນະການມາຂອງພວກເຮົາ ທີ່ມີໃນທາມກາງພວກທ່ານ. ພວກເຂົາເລົ່າເຖິງການທີ່ທ່ານໄດ້ຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າ ປະຖົມຈາກຮູບເຄົາຮົບ ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ຜູ້ຊົງທຽງແທ້. ¹⁰ພວກເຂົາລາຍງານວ່າພວກທ່ານກຳລັງລໍຄອຍພຣະບຸດຈາກສະຫວັນ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເປັນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ຜູ້ນີ້ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ຜົນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ.

2 ¹ອ້າຍນ້ອງຊາຍເອີຍ, ສຳລັບພວກທ່ານເອງຮູ້, ໃນການທີ່ພວກເຮົາມາຫາພວກທ່ານນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເສັຽປະໂຫຍດ.

²ພວກທ່ານຮູ້ວ່າກ່ອນຫນ້ານີ້ພວກເຮົາຕ້ອງທົນທຸກ ແລະ ຖືກປະຈານຢ່າງຫນ້າອັບອາຍທີ່ເມືອງຟິລິບປອຍ.

ພວກເຮົາມີຄວາມກ້າຫານໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມ.

³ເພາະວ່າຄຳສອນຂອງພວກເຮົານັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມຜິດພາດ, ຫລື ຈາກຄວາມບໍ່ຈິງ ຫລື ຈາກຄວາມຫລອກຫລວງ.

⁴ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການພິສູດແລ້ວໂດຍພຣະເຈົ້າວ່າເປັນທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້ດ້ວຍເລື່ອງຂ່າວປະເສີດ, ດັ່ງພວກເຮົາກ່າວນັ້ນ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າດ້ວຍເພື່ອໃຫ້ມະນຸດພໍໃຈ, ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ. ພຣະອົງຄືຜູ້ດຽວທີ່ກວດສອບຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາ.

⁵ຢ່າງທີ່ພວກທ່ານຮູ້ແລ້ວວ່າ, ສຳລັບພວກເຮົາບໍ່ມີເວລາໃດເລີຍ ທີ່ຈະໃຊ້ຖ້ອຍຄຳເພື່ອຍົກຍ້ອງ, ຫລື ກ່າວອ້າງດ້ວຍຄວາມໂລບ, ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພະຍານຂອງພວກເຮົາ. ⁶ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາກຽດຈາກມະນຸດ, ຫລື ຈາກພວກທ່ານ ຫລື ຈາກຄົນອື່ນໆ.

ພວກເຮົາສາມາດຮຽກຮ້ອງສິດທິພິເສດໃນຖານະເປັນອັກຄະສາວິກຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

⁷ແຕ່ພວກເຮົາເປັນເຫມືອນຄົນຕ່າງຊາດໃນທາມກາງພວກທ່ານ ເຫມືອນແມ່ທີ່ໝູນໃຈລູກຂອງຕົນ. ⁸ເພາະເຫດນີ້ພວກເຮົາຈົງມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຫວັງໄຍພວກທ່ານ. ພວກເຮົາມີຄວາມສຸກທີ່ໄດ້ແບ່ງປັນກັບພວກທ່ານ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ທັງຊີວິດຂອງພວກເຮົາເອງດ້ວຍ. ເພາະພວກທ່ານໄດ້ມາເປັນຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຮັກຫລາຍ. ⁹ສຳລັບພວກທ່ານຈົງຈິດຈຳໄປ, ອ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາເອີຍ, ການທຸ່ມເຫຮັດວຽກ ແລະ ການອັນຫນັກຫນ່ວງຂອງພວກເຮົາ. ທຸກວັນ ແລະ

ຄົນພວກເຮົາກໍາລັງເຮັດວຽກເພື່ອຈະບໍ່ເປັນພາຣະອັນຫນັກແຫ້ງພວກທ່ານຄົນໃດ. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ, ພວກເຮົາໄດ້ເຫສະຫນາຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບພວກທ່ານດ້ວຍ.

¹⁰ພວກທ່ານເປັນພະຍານ, ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງເປັນພະຍານດ້ວຍເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຄວາມຊອບທັມ, ແລະ ປາສະຈາກການຕໍາຫນິໃນການປະພຶດຂອງພວກເຮົາທີ່ມີພວກທ່ານທີ່ເຊື່ອ.¹¹ໃນທ້າຍອາທິດກັນ ພວກທ່ານຕ່າງກໍຮູ້ຈັກກັນເອງຕື່ມຢູ່ແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນໃນຖານະພໍ່ກັບລູກ,¹²ພວກເຮົາຈຶ່ງຮ້ອງຂໍທ່ານ ແລະ ຫນູນໃຈ ແລະ ເຕືອນສະຕິທ່ານ ເພື່ອຈະເດີນຢູ່ໃນຄວາມປະພຶດອັນເຫມາະສົມຫນ້າຢັກຢ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເອີ້ນພວກທ່ານ ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ແລະ ໃນສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ.¹³ເນື່ອງຈາກເຫດຜົນນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຢ່າງສະຫມ່ຳສະເຫມີ, ດ້ວຍເຊັນກັນ ເພາະເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ຮັບຂ່າວສານ ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຈາກພວກເຮົາແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ຍອມຮັບແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນໃນຖານະທີ່ເປັນຖ້ອຍຄ່າຂອງມະນຸດ. ແຕ່ພວກທ່ານຮັບເອົາດ້ວຍວ່າເປັນພຣະຄັມຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄືພຣະຄັມນີ້ກໍາລັງທ່າງານຢູ່ທາມກາງພວກທ່ານຜູ້ທີ່ເຊື່ອດ້ວຍ.¹⁴ອ້າຍນ້ອງຊາຍເອີຍ, ເພາະພວກທ່ານໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮຽນແບບຜູ້ເຊື່ອ ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຢູດາຍໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ເພາະພວກທ່ານຕ້ອງທຶນທຸກຢ່າງດຽວກັນຈາກຄົນໃນປະເທດຂອງທ່ານ, ເຫມືອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກພວກຍິວ.¹⁵ຄືພວກຍິວທີ່ໄດ້ຂ້າທັງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ຄືພວກຊາວຍິວທີ່ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ແຕ່ພວກເຂົາຂັດຄ້ານຄົນທັງຫລາຍ.¹⁶ພວກເຂົາຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາກ່າວຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ ເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນ. ຊົງມີຜົນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບ. ຫ້າຍທີ່ສຸດຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງພວກເຂົາ.¹⁷ອ້າຍນ້ອງຊາຍເອີຍ, ພວກເຮົາຖືກແຍກຂາດຈາກພວກທ່ານ, ໃນຊ່ວງເວລາຫນຶ່ງ, ຊົງເປັນການແຍກຂາດທາງກາຍບໍ່ແມ່ນຫົວໃຈ. ພວກເຮົາເຮັດຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ ໂດຍສະເພາະ ດ້ວຍຄວາມປາຖນາອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ທີ່ຈະໄດ້ພົບຫນ້າພວກທ່ານ.¹⁸ເພາະພວກເຮົາປາຖນາທີ່ຈະມາຫາພວກທ່ານ, ຂ້າພຣະເຈົ້າເອງຄືໂປໂລ ກໍປາຖນາທີ່ຈະມາຫາພວກທ່ານອີກເທື່ອຫນຶ່ງ, ແຕ່ຊາຕານໄດ້ຢຸດຢັ້ງພວກເຮົາເອົາໄວ້.¹⁹ເພາະຄວາມຫມັ້ນໃຈຂອງພວກເຮົາສໍາລັບອານາຄົດ ຫລື ຄວາມຊົນຊົມຍິນດີ ຫລື ມົງກຸດແຫ່ງຄວາມພູມໃຈຂອງພວກເຮົານັ້ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນການມາຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່? ບໍ່ແມ່ນພວກທ່ານບໍ່ທີ່ມີຫລາຍເຫມືອນຜູ້ອື່ນ?²⁰ພວກທ່ານເປັນພຣະສີຣີ ແລະ ຄວາມຍິນດີຂອງພວກເຮົາ.

3 ¹ເພາະສະນັ້ນ, ເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທຶນແບກເອົາໄວ້ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຄິດວ່າເປັນການດີທີ່ຈະປະພວກເຮົາໄວ້ທີ່ນະຄອນເອແຖນໃຫ້ໂດດດ່ຽວ.²ພວກເຮົາຈຶ່ງສົ່ງຕີໂມທຽວ, ຜູ້ເປັນອ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານເພື່ອພຣະເຈົ້າໃນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ເພື່ອມາເສີມກໍາລັງ ແລະ ຫນູນໃຈພວກທ່ານເນື່ອງຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານ.³ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້ ເພື່ອຈະບໍ່ມີໃຜສັນສະເທືອນກັບຄວາມທຸກທໍຣະມານເຫລົ່ານີ້. ສໍາລັບພວກທ່ານກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາກະທໍາເຊັ່ນນີ້ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ.⁴ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເມື່ອພວກເຮົາຢູ່ກັບພວກທ່ານ, ພວກເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານລ່ວງຫນ້າແລ້ວວ່າພວກເຮົາຈະຕ້ອງທຶນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຕ່າງໆ, ແລະ ສົ່ງນັ້ນກໍເກີດຂຶ້ນເຫມືອນຢ່າງທີ່ພວກທ່ານຮູ້ນັ້ນ.⁵ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍືນສູ້ຕໍ່ໄປໄດ້, ຂ້າພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສົ່ງຄົນໄປ ເພື່ອວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານ. ບາງເທື່ອເມື່ອຜູ້ທີ່ລອງໄດ້ເຂົ້າມາທົດລອງພວກທ່ານຢ່າງໃດຢ່າງຫນຶ່ງ, ແລະ ການທຸ້ມເຫໃນການງານຂອງພວກເຮົາຈະໄດ້ປະໂຫຍດ.⁶ແຕ່ຕີໂມທຽວໄດ້ເດີນທາງໄປຫາພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ນໍາຂ່າວດີກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພວກທ່ານມາບອກແກ່ພວກເຮົາ. ເພິ່ນໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າພວກທ່ານມີຄວາມຈິດຈໍາທີ່ດີກ່ຽວກັບພວກເຮົາສະເຫມີ, ແລະ ພວກທ່ານລໍຄອຍທີ່ຈະໄດ້ພົບພວກເຮົາເຫມືອນກັບທີ່ພວກເຮົາລໍຄອຍທີ່ຈະໄດ້ພົບພວກທ່ານ.⁷ເພາະເຫດນີ້, ອ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາເອີຍ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມໃຈຈາກພວກທ່ານ ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານ, ໃນຄວາມທຸກ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດທັງຫມົດຂອງພວກເຮົາ.⁸ຕອນນີ້ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໄດ້, ຖ້າຫາກພວກທ່ານຍຶດຫມັ້ນໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁹ພວກເຮົາຈະມີຄໍາຂອບຄຸນໃດນີ້ ໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ສໍາລັບທ່ານ, ສໍາລັບຄວາມຊົນຊົມຍິນດີທັງຫມົດຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ທ່ານ?¹⁰ທຸກວັນ ແລະ ຄົນພວກເຮົາ ພາວະນາອະທິຖານຢ່າງຫນັກ ເພື່ອຈະໄດ້ພົບຫນ້າຂອງພວກທ່ານ ແລະ ຈັດຕັ້ງມາສົ່ງທິຂາດຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.¹¹ຂໍພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຂອງເຮົາ, ຊົງຈັດຕັ້ງມາສົ່ງທິຂາດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເພື່ອຈະໄປຫາພວກທ່ານ.¹²ຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເພີ່ມພູມ ແລະ ຜູກພັນພວກທ່ານໃນຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ກັນແລະກັນ, ແລະ ໃນຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ຄົນທັງຫລາຍ, ເຫມືອນຢ່າງທີ່ພວກເຮົາມີຕໍ່ພວກທ່ານ.¹³ຂໍພຣະອົງກະທໍາສົ່ງນິເພື່ອເສີມກໍາລັງໃຈຂອງພວກທ່ານ, ໃຫ້ປາສະຈາກທີ່ຖືກຕ້ອງ ໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາໃນການສະເດັດມາ ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຜ່ອມກັບບັນດາຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ.

4 ¹ສຸດທ້າຍນີ້, ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ພວກເຮົາຂໍຫນູນໃຈ ແລະ ສອນທ່ານໃນອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເມື່ອທ່ານຮັບເອົາຄໍາສັ່ງສອນຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບວິທີການດໍາເນີນຊີວິດ ແລະ ເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ, ເຊັ່ນກັນກັບການດໍາເນີນໃນທາງນີ້ດ້ວຍ, ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະເຮັດໄດ້ຫລາຍກວ່າເກົ່າອີກ.²ເພາະພວກທ່ານຮູ້ເຖິງຄໍາສັ່ງສອນທີ່ພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ທ່ານໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.³ເພາະນີ້ເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄືຈົງຊໍາຣະຕິນໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະຫລີກຫນີຈາກຄວາມຜິດສິລະທັມທາງເພດ,⁴ເພື່ອພວກທ່ານແຕ່ລະຄົນຈະຮູ້ຈັກດໍາເນີນຕົວໃນທາງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ ມີກຽດ,⁵ຢາມີໃຈປາຖນາອັນເກີດມາຈາກຕົນຕາ (ເຫມືອນດັ່ງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ).⁶ຢາຍອມໃຫ້ມີຄົນໃດຝ່າຝືນ ແລະ ກະທໍາຜິດຕໍ່ອ້າຍນ້ອງຂອງເຂົາໃນເລື່ອງນີ້. ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ແກ່ແຄ້ນໃນສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້, ເຫມືອນດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຕືອນ ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານກ່ອນແລ້ວ.⁷ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ເປັນມົນທົນ ແຕ່ໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ.⁸ດ້ວຍເຫດນີ້, ຜູ້ໃດທີ່ປະຕິເສດສິ່ງນີ້ ບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດມະນຸດ, ແຕ່ໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງປະສານພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.⁹ສໍາລັບເລື່ອງທີ່ພວກທ່ານຮັກອ້າຍນ້ອງນັ້ນ, ພວກທ່ານບໍ່ຈໍາເປັນໃຫ້ມີໃຜຂຽນບອກພວກທ່ານໃນເລື່ອງນີ້, ເພາະພວກທ່ານເອງໄດ້ຮັບການຊົງສອນຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັກເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ.¹⁰ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ຕໍ່ພື້ນຖານທັງຫມົດໃນແຂວງມາຊິໂດເນັງ. ແຕ່ພື້ນຖານທັງຫລາຍ ພວກເຮົາຂໍແນະນໍາພວກທ່ານວ່າ ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນຕື່ມອີກ.¹¹ພວກເຮົາຂໍແນະນໍາໃຫ້ພວກທ່ານມີຄວາມປາຖນາ ທີ່ຈະໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະຫງົບ, ໃສ່ໃຈຕໍ່ພຣະກິດແລະ

ການງານຂອງພວກທ່ານ, ແລະ ເຮັດວຽກດ້ວຍເຫຼືອແຮງຂອງພວກທ່ານເອງ ເຫມືອນກັບພວກເຮົາໄດ້ສ້າງພວກທ່ານໃຫ້ເຮັດແລ້ວນັ້ນ,

¹² ເພື່ອພວກທ່ານຈະສາມາດດຳເນີນຊີວິດໃຫ້ເປັນທີ່ໜ້າເຄົາລົບນັບຖືຈາກຄົນພາຍນອກ ທີ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຂາດເຂີນສິ່ງໃດເລີຍ.

¹³ ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ພວກທ່ານເຂົ້າໃຈຜິດ, ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ກ່ຽວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຫລັບໄປນັ້ນ

ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕ້ອງໂສກເສົ້າຄືກັບຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ ຊຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າອັນໃດແນ່ນອນກ່ຽວກັບອານາຄົດ.¹⁴ ເພາະຖ້າເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຕາຍ ແລະ ຊົງໄດ້ຄືນພຣະຊົນມາແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະຊົງນຳຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວໃນພຣະອົງໃຫ້ມາຜ່ອມກັນກັບພຣະເຢຊູດ້ວຍ.¹⁵ ເພາະເຫດນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງກ່າວແກ່ພວກທ່ານໂດຍພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ, ວ່າພວກເຮົາທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຮົາທີ່ຖືກປະເອົາໄວ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດກັບມາ, ຈະບໍ່ລ່ວງຫນ້າໄປກ່ອນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຜີຍຫລັບໄປແລ້ວ.

¹⁶ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດລົງມາຈາກສະຫວັນ. ພຣະອົງຈະສະເດັດມາດ້ວຍສຽງອັນດັງ, ດ້ວຍສຽງຂອງຫົວໜ້າທູດສະຫວັນ, ດ້ວຍສຽງແກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍກ່ອນ.¹⁷ ຈາກນັ້ນພວກເຮົາຜູ້ຊົງຍັງມີຊີວິດຢູ່, ຜູ້ທີ່ຖືກປະເອົາ ຈະຖືກຮັບໄປໃນເມກ ຜ່ອມກັນກັບພວກເຂົາ ເພື່ອພົບກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຝ້າອາກາດ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາສະເຫມີໄປ.¹⁸ ເພາະສະນັ້ນຈົ່ງຫນຸນໃຈກັນ ແລະ ກັນດ້ວຍຖ່ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເຖິນ.

5

¹ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ, ບັດນີ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງເວລາ ແລະ ວາລະຕ່າງໆນັ້ນ, ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີສິ່ງໃດຂຽນເຖິງພວກທ່ານອີກ.

² ເພາະພວກທ່ານຮູ້ດີແລ້ວວ່າວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວເຫມືອນຂະໂມຍມາໃນເວລາກາງຄືນ.³ ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ "ສະຫງົບສຸກ ແລະ ປອດພິຍແລ້ວ", ເມື່ອນັ້ນຄວາມພິນາດຈິບຫາຍຈະມາເຖິງພວກເຂົາທັນທີ ເຫມືອນດັ່ງຄວາມເຈັບປວດຂອງຢັງຖືພາທີ່ກຳລັງຈະເກີດລູກ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີທາງຫນີຜິນໄດ້ເລີຍ.

⁴ ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ ເພື່ອວັນນັ້ນຈະບໍ່ມາຫລອນໃສ່ພວກທ່ານເຫມືອນຂະໂມຍມາ.

⁵ ເພາະພວກທ່ານເປັນລູກແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ເປັນລູກແຫ່ງກາງເວັນ. ບໍ່ແມ່ນເປັນລູກແຫ່ງກາງຄືນ ແລະ ຄວາມມືດ⁶ ແຕ່ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຢາເຜີຍຫລັບນອນດັ່ງຄົນອື່ນ. ໃຫ້ເຝົ້າຮະວັງຢູ່ ແລະ ມີສະຕິໃຫ້ດີ.⁷ ເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຊົງນອນຫລັບໃນເວລາກາງຄືນ, ແລະ ເມົາເຫລົ່າໃນເວລາກາງຄືນ.

⁸ ແຕ່ໃນເມື່ອພວກເຮົາເປັນລູກຂອງກາງເວັນ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ຢ່າງມີສະຕິ ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາສວມຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກເປັນເຄື່ອງປ້ອງກັນເອິກ, ແລະ ສວມຫມວກເຫລັກຄືຄວາມແນ່ໃຈໃນຄວາມລອດຜົນໃນອານາຄົດຂອງພວກເຮົາ.

⁹ ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳໜົດໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງພົບກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.¹⁰ ຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງຍອມຕາຍເພື່ອພວກເຮົາ, ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຕື່ນຢູ່ ຫລື ນອນຫລັບ ພວກເຮົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງ¹¹ ເພາະສະນັ້ນຈົ່ງຫນຸນໃຈກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ເສີມສ້າງກັນ ແລະ ກັນຂຶ້ນເຫມືອນຢ່າງທີ່ພວກທ່ານກຳລັງເຮັດຢູ່ນັ້ນ.

¹² ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາຂໍໃຫ້ພວກທ່ານຍອມຮັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ທ່ານໝັ້ນກຳໜົດກາງທ່ານ ແລະ ຄົນທີ່ດູແລພວກທ່ານໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຄອຍຖ້າຕັກເຕືອນພວກທ່ານ.¹³ ພວກເຮົາຂໍໃຫ້ພວກທ່ານສະແດງຄວາມເຄົາລົບຢ່າງສູງຕໍ່ພວກເພີນດ້ວຍຄວາມຮັກ ເພາະການງານຂອງພວກເພີນ ພວກທ່ານຈຶ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສະຫງົບສຸກ.¹⁴ ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາຂໍແນະນຳພວກທ່ານໃຫ້ຕັກເຕືອນຄົນທີ່ສ້າງຄວາມຮຸນຮານ, ຫນຸນໃຈຄົນທີ່ກຳລັງໃຈ, ຊ່ວຍເຫລືອຄົນທີ່ອ່ອນແອ, ແລະຈົ່ງອິດທິນຕໍ່ທຸກໆຄົນ.

¹⁵ ຈົ່ງເຝົ້າເບິ່ງວ່າຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ຕອບແທນຄວາມຮ້າຍດ້ວຍຄວາມຮ້າຍ. ແຕ່ໃຫ້ຍຶດຫມັ້ນໃນສິ່ງດີຕໍ່ກັນ ແລະ ຕໍ່ຄົນທັງຫລາຍ.¹⁶ ຈົ່ງຊົມຊືມຍິນດີທຸກເວລາ.

¹⁷ ຈົ່ງອະທິຖານສະຫມ່ຳສະເຫມີ ຢ່າງຢຸດ.¹⁸ ຈົ່ງໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນໃນທຸກສິ່ງ. ເພາະເຫດນີ້ແຫລະ ເປັນນັ້ນພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າສຳລັບພວກທ່ານ.

¹⁹ ຢ່າຮະງັບພຣະວິນຍານ.²⁰ ຢ່າຫມົນປະຫມາດຄຳທ່ານວາຍ.²¹ ຈົ່ງພິສູດທຸກສິ່ງ.

ຈົ່ງຍຶດຫມັ້ນໃນສິ່ງທີ່ດີກວ່າ²² ຈົ່ງຫລີກຫນີຈາກການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍທຸກຮູບແບບ.

²³ ຂໍພຣະເຈົ້າແຫ່ງສັນຕິສຸກເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ຮູ້ສຸດຢ່າງສົມບູນ. ຂໍໃຫ້ທັງວິນຍານຈິດໃຈແລະ

ຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍປາສະຈາກຄວາມຜິດເພື່ອການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາ²⁴ ຜູ້ສັດຊື່ຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງເອີ້ນທ່ານ, ພຣະອົງຜູ້ດຽວຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ.

²⁵ ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອພວກເຮົາ.²⁶ ຈົ່ງຫັກທາຍພີ່ນ້ອງທຸກຄົນດ້ວຍຮອຍຈຸບອັນບໍ່ຮູ້ສຸດ.

²⁷ ຂ້າພຣະເຈົ້າຂໍຮ້ອງພວກທ່ານໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ອ່ານຈິດຫມາຍນີ້ ໃຫ້ກັບພີ່ນ້ອງທຸກຄົນຝັ່ງ²⁸ ຂໍພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ດຳຮົງຢູ່ກັບພວກທ່ານເຖິນ.

2 ເທສະໂລນິກ

¹ ¹ ໂປໂລ, ຊິລາ, ແລະ ຕີໂມທຽວ, ເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງເທສະໂລນິກໃນພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.² ຂໍພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຈົ່ງມີຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍເຖິນ.

³ ພວກເຮົາຄວນໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກທ່ານສະເຫມີ, ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ. ສຳລັບສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຫມາະສົມ, ເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານກໍເຕີບໂຕຂຶ້ນຫລາຍ, ແລະ ຄວາມຮັກຂອງແຕ່ລະຄົນໃນພວກທ່ານທີ່ມີຕໍ່ກັນຫລາຍຂຶ້ນກັນ.

⁴ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງອວດເລື່ອງຂອງທ່ານຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກອື່ນໆຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມອິດທິນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານໃນການຂົນເຫຼັງທັງໝົດທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮັບ. ພວກເຮົາເວົ້າເຖິງຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ທ່ານຕ້ອງທົນ.

⁵ ນີ້ເປັນຫມາຍສຳຄັນຂອງການພິພາກສາອັນຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຜົນກໍຄືທ່ານຈະໄດ້ເປັນຄົນທີ່ເຫມາະສົມສຳລັບຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການທີ່ທ່ານທົນທຸກ.

⁶ ມັນເປັນຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ທຸກສະຫນອງແກ່ຄົນທີ່ໃຫ້ທຸກແກ່ທ່ານ,⁷ ແລະ ການບັນເທົາທຸກມີແກ່ທ່ານ ຜູ້ຊົງໄດ້ທົນທຸກລຳບາກກັບພວກເຮົາ.

ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດຢ່າງນີ້ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດມາຈາກສະຫວັນພ້ອມກັບທູດສະຫວັນແຫ່ງອິດທິພົນຂອງພຣະອົງ.⁸ ໃນໄຟນາຣິກອັນຮ້ອນກ້າ ພຣະອົງຈະແກ້ແຄ້ນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ຕອບສະຫນອງໃນຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.
⁹ ພວກເຂົາຈະທົນທຸກກັບການຖືກລົງໂທດ ອັນເປັນຄວາມຈິບຫາຍນິຣັນດອນ ຖືກຕັດຂາດຈາກການຊົງສະຖິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຈາກພຣະສະຫງ່າຮາສີແຫ່ງອິດທິພົນຂອງພຣະອົງ.¹⁰ ພຣະອົງຈະເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດກັບມາໃນວັນນັ້ນ ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບກຽດ ທຳມາກາງຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນທີ່ອິດສະຈັນໃຈໃນທຳມາກາງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອ. ເພາະທ່ານເຊື່ອຄຳພະຍານທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານແລ້ວ.
¹¹ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງອະທິຖານເພື່ອທ່ານຢ່າງເປັນປະຈຳ. ພວກເຮົາອະທິຖານວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຈະເຫັນວ່າທ່ານຄູ່ຄວນແກ່ການຊົງເອີນ. ພວກເຮົາອະທິຖານເພື່ອທີ່ວ່າພຣະອົງຈະຊົງກະທຳໃຫ້ຄວາມປາຖນາແຫ່ງຄວາມດີທຸກຢ່າງ ແລະ ຄວາມປາຖນາທີ່ຈະເຮັດການງານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທຸກຢ່າງສຳເລັດລຸລ່ວງໄປໄດ້ດ້ວຍອິດທິພົນ.
¹² ພວກເຮົາອະທິຖານໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອທີ່ວ່າພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກຽດຜ່ານທາງທ່ານ. ພວກເຮົາອະທິຖານເພື່ອທີ່ວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮັບກຽດໂດຍທາງພຣະອົງ, ເພາະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ.

2 ບັດນີ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ການທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮວບຮວມພວກເຮົາທັງຫມົດໃຫ້ມາຢູ່ຮ່ວມກັນກັບພຣະອົງນັ້ນ: ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານ, ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ,
² ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານຫວັງໄຫວ່ງາຍ ຫລື ຕື່ນຕົກໃຈ, ບໍ່ວ່າຈະໂດຍວິນຍານ, ໂດຍຂໍ້ຄວາມ, ຫລື ໂດຍຈິດຫມາຍຫນຶ່ງ ທີ່ເບິ່ງເຫມືອນວ່າຈະມາຈາກພວກເຮົາ, ຊຶ່ງອ້າງວ່າວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.
³ ຢ່າໃຫ້ໃຈລັລຸງທ່ານ ບໍ່ວ່າຈະໃນທາງໃດ. ເພາະວັນນັ້ນຈະບໍ່ມາເຖິງຈົນກວ່າຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຈະມາ, ແລະ ຄົນນອກກົດຫມາຍໄດ້ເປີດເຜີຍ, ຄືລູກແຫ່ງຄວາມພິດດາຍຈິບຫາຍ.⁴ ຊຶ່ງເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານແລະ ຍົກຍ້ອງຕົນເອງຂຶ້ນ ເພື່ອເປັນປະຈຳກັບທຸກສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ ຫລື ເປັນທຶນະມັດສະການ. ຜົນທີ່ຕາມມາຄື, ເຂົາເຈົ້າໃນວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແດງຕົນເອງວ່າເປັນດັງພຣະເຈົ້າ.
⁵ ທ່ານຈື່ບໍ່ໄດ້ບໍ່ ຕອນທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບທ່ານ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກທ່ານເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້?⁶ ຕອນນີ້ທ່ານຮູ້ແລ້ວວ່າແມ່ນຫຍັງກົດກັນເຂົ້າໄວ້, ເພື່ອຈະໃຫ້ເປີດເຜີຍຕົວໄດ້ ພຽງແຕ່ໃນເວລາທີ່ເຫມາະສົມເທົ່ານັ້ນ.⁷ ເພາະຄວາມເລິກລັບຂອງການເປັນຄົນບໍ່ເຄົາລົບກົດຫມາຍ, ກຳລັງທຳງານຢູ່ຈົ່ງຕ້ອງມີບາງຄົນທີ່ກົດກັນເຂົ້າໄວ້ໃນຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈົນກວ່າເຂົາຈະຖືກກຳຈັດໄປ.
⁸ ແລ້ວພວກຄົນທີ່ບໍ່ເຄົາລົບກົດຫມາຍຈະໄດ້ເປີດເຜີຍອອກມາ, ຄືຄົນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈະປະທານດ້ວຍລົມຫາຍໃຈຈາກປາກຂອງພຣະອົງ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກຳຈັດມັນໃຫ້ຫມົດໄປໂດຍການສຳແດງເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ.
⁹ ການມາຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເຄົາລົບກົດຫມາຍກໍເປັນເພາະການງານຂອງຊາຕານໂດຍອິດທິພົນ, ຫມາຍສຳຄັນ, ແລະ ການອັດສະຈັນບໍ່ຈົ່ງທັງຫມົດ,¹⁰ ແລະ ໂດຍການຫລອກລວງທັງຫມົດແຫ່ງຄວາມອະທັມ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະມີໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ກຳລັງຈະພິດດາຍຈິບຫາຍ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກແຫ່ງຄວາມຈິງເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະລອດພົ້ນໄດ້.
¹¹ ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ການງານແຫ່ງຄວາມຜິດພາດເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອຄຳຂີ້ຕົວະ.
¹² ຜົນຄືພວກເຂົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາ, ຄືຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຄວາມຈິງ ແຕ່ເລືອກທີ່ຈະຍືນດີໃນຄວາມອະທັມ.
¹³ ແຕ່ພວກເຮົາຄວນ ໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສະເຫມີສຳລັບທ່ານ, ຮ້າຍນ້ອງ ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເພາະສຳລັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກທ່ານໃນຖານະທີ່ເປັນຜົນແລກແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ການເຊື່ອໃນຄວາມຈິງ,
¹⁴ ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີນທ່ານໂດຍຜ່ານທາງຂ່າວປະເສີດຂອງເຮົາເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບພຣະສະຫງ່າຮາສີແຫ່ງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາ.¹⁵ ດັ່ງນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ ແລະ ຍຶດຖືເອົາຄວາມຈິງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮຽນຈາກເຮົາ, ທັງທາງຖ້ອຍຄຳ ຫລື ໂດຍທາງຈິດຫມາຍ.
¹⁶ ຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ໄດ້ຊົງຮັກເຮົາ ແລະ ປະທານການຫນູນໃຈນິຣັນດອນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນທີ່ດີສຳລັບອານາຄົດໂດຍຜ່ານທາງພຣະຄຸນແກ່ເຮົາ,¹⁷ ການຫນູນໃຈ ແລະ ເສີມສ້າງຫົວໃຈຂອງທ່ານໃຫ້ຫມັ້ນຄົງໃນການງານ ແລະ ຖ້ອຍຄຳອັນດີທຸກປະການ.

3 ບັດນີ້, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຈຶ່ງອະທິຖານເພື່ອພວກເຮົາ, ທີ່ພຣະທັມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປະກາດອອກໄປຢ່າງໄວວາ ແລະ ໄດ້ຖວາຍກຽດ, ຢ່າງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກທ່ານ.² ຈຶ່ງອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກຄົນພານ ແລະ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ເພາະບໍ່ແມ່ນວ່າທຸກຄົນມີຄວາມເຊື່ອ.³ ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັດຊື່, ພຣະອົງຈະເສີມສ້າງທ່ານ ແລະ ປ້ອງກັນທ່ານໄວ້ຈາກມານຮ້າຍ.
⁴ ພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບທ່ານ, ວ່າທ່ານທັງສອງກຳລັງເຮັດ ແລະ ຈະເຮັດຕໍ່ໄປໃນສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງ.
⁵ ຂໍພຣະເຈົ້າຳນົດໃຈຂອງທ່ານໃຫ້ເຂົາເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມອິດທິພົນຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.
⁶ ດຽວນີ້, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາສັ່ງທ່ານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ວ່າໃຫ້ທ່ານຫລີກຫນີອອກຈາກພີ່ນ້ອງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ຢ່າງກຽດຄ້ານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມທຳນຽມທີ່ເຮົາໄດ້ສອນທ່ານໄວ້.⁷ ເປັນສິ່ງເຫມາະສົມທີ່ທ່ານຈະເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ທຳມາກາງພວກທ່ານເຫມືອນຄົນທີ່ບໍ່ມີວິໄນ.⁸ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານຂອງໃຜໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນ. ແຕ່ເຮົາເຮັດວຽກຫນັກທັງເວັນ ແລະ ຄົນ ດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ, ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະບໍ່ເປັນພາຣະຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານ.
⁹ ເຮົາເຮັດຢ່າງນີ້ບໍ່ແມ່ນເພາະເຮົາບໍ່ມີອຳນາດ ແຕ່ເຮົາທຳຢ່າງນີ້ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ເປັນແບບຢ່າງແກ່ພວກທ່ານ, ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງເຮົາ.
¹⁰ ເມື່ອເຮົາຢູ່ກັບພວກທ່ານ, ເຮົາສັ່ງພວກທ່ານວ່າ "ຖ້າໃຜບໍ່ຢາກຈະເຮັດວຽກ, ຄົນນັ້ນກໍບໍ່ຄວນກິນ"¹¹ ເພາະເຮົາໄດ້ຍິນວ່າມີບາງຄົນໃຊ້ຊີວິດຢ່າງຂີ້ຄ້ານທຳມາກາງພວກທ່ານ. ພວກເຂົາບໍ່ເຮັດວຽກແຕ່ ມັກຫຍິບກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງຄົນອື່ນ.¹² ເຮົາສັ່ງ ແລະ ເຕືອນສະຕິຄົນເຊັ່ນນັ້ນ ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາຄວນຈະທຳງານດ້ວຍຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຫາລ້ຽງຊີບຕົນເອງ.
¹³ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານ, ຮ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຢ່າສູນເສັຽກຳລັງໃຈໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ.¹⁴ ຖ້າມີຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງຄຳເວົ້າຂອງເຮົາໃນຈິດຫມາຍສະບັບນີ້, ໃຫ້ຫມາຍຫົວເຂົາໄວ້ ແລະ ຢ່າໄປຄົບຄ້າສະມາຄົມກັບເຂົາ, ເພື່ອທີ່ວ່າເຂົາຈະຮູ້ສຶກລະອາຍ.¹⁵ ຢ່າຄິດວ່າເຂົາເປັນສັດຕູ ແຕ່ໃຫ້ຕັກເຕືອນເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນພີ່ນ້ອງ.

¹⁶ຂ້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສັນຕິສຸກປະທານສັນຕິສຸກແກ່ທ່ານໃນທຸກເວລາ ແລະ ທຸກສະຖານະການ. ຂ້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບພວກທ່ານທຸກຄົນ.
¹⁷ນີ້ເປັນການທັກທາຍຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ, ໂປໂລຂຽນດ້ວຍມືຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າເອງ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກໃນຈິດຫມາຍທຸກສະບັບ.
ນີ້ເປັນວິທີທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າຂຽນ.¹⁸ ຂ້າພຣະຄຸນແຫ່ງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ດຳລົງຢູ່ກັບພວກທ່ານທຸກຄົນເຖິນ.

1 ຕີໂມທຽວ

1 ¹ຈາກໂປໂລ, ອັກຄະສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜົນຂອງເຮົາ ແລະ ຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ
ຜູ້ທີ່ເປັນຄວາມຫມັ້ນໃຈຂອງເຮົາ,² ເຖິງຕີໂມທຽວ, ຜູ້ເປັນບຸດທີ່ແທ້ຈິງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ: ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນ, ພຣະເມດຕາ, ແລະ
ສັນຕິສຸກຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາຈົງດຳລົງຢູ່ກັບທ່ານເຖິດ.
³ຂະນະທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າກຳລັງໄປທີ່ແຂວງມາຊິໂດເນັຽ,
ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ທ່ານຄອຍທີ່ເມືອງເອເຟໂຊເພື່ອໃຫ້ທ່ານສາມາດສອນບາງຄົນບໍ່ໃຫ້ສອນຜິດໄປຈາກຫລັກຄຳສອນ.
⁴ອີກທັງບໍ່ໃຫ້ໃສ່ໃຈໃນເລື່ອງລາວຕ່າງໆ ແລະ ລຳດັບພິງພັນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ. ເຫລົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການຜິດຖຽງກັນຫລາຍກວ່າເກົ່າ
ແທນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ, ສຳເລັດໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ.
⁵ເປົ້າຫມາຍຂອງຄຳສັ່ງມີຄືຄວາມຮັກທີ່ມາຈາກຫົວໃຈບໍ່ອິສຸດ, ແລະ ຈາກຄວາມສຳນຶກທີ່ດີ, ແລະ ຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ຈິງໃຈ.
⁶ແຕ່ວ່າບາງຄົນໄດ້ຫລົງຜິດໃນເລື່ອງນີ້ໄປ ແລະ ໄດ້ຫັນໄປຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ກ່າວຢ່າງໂງ່າ. ພວກເຂົາມີຄວາມປາຖນາທີ່ຈະເປັນຜູ້ສອນພຣະບັນຍັດ,
ແຕ່ວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສອນ ຫລື ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກ່າວຢືນຢັນ.⁸ ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະບັນຍັດນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ດີ
ຖ້າເຮົາໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ.
⁹ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ, ພຣະບັນຍັດນັ້ນບໍ່ໄດ້ມີໄວ້ສຳລັບຄົນຊອບທັມ, ແຕ່ມີໄວ້ສຳລັບຄົນອະທັມ ແລະ ຄົນທີ່ມີໃຈຕື່ນ, ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າແລະ
ຄົນບາບ, ແລະ ຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຫມົນປະຫມາດພຣະເຈົ້າ. ພຣະບັນຍັດມີໄວ້ສຳລັບຄົນຂ້າພໍ
ແລະ ແມ່ຂອງພວກເຂົາເອງ, ແລະ ຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ,¹⁰ ສຳລັບຄົນທີ່ປະພຶດຜິດທາງເພດ, ຄົນຮັກຮ່ວມເພດ, ຄົນລັກພາຄົນອື່ນໄປເປັນທາດ, ຄົນຂີ້ຕົວະ,
ຄົນເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ ແລະ ຄົນອື່ນໆທີ່ຕ້ານຫລັກຄຳສອນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ.¹¹ ຄຳສັ່ງສອນນີ້ ແມ່ນຕາມທີ່ມີໃນຂ່າວປະເສີດອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ສົມຄວນແກ່ການສັນຮະເສີນ ເຊິ່ງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ຂ້າພຣະເຈົ້າ.
¹²ຂ້າພຣະເຈົ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ຊົງເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ຂ້າພຣະເຈົ້າ,
ພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່ ແລະ ໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດຜົນທະກິດນີ້.¹³ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຄີຍເປັນຄົນທີ່ຫມົນປະຫມາດ, ຂົ່ມເຫັງ
ແລະ ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ. ແຕ່ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາ ເພາະຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອອກຢ່າງໂງ່າໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອ.
¹⁴ແຕ່ວ່າພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢ່າງລົ້ນເຫລືອ ສຳລັບຂ້າພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.
¹⁵ຄຳກ່າວນີ້ເປັນຄວາມຈິງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ແລະ ສົມຄວນທີ່ຈະຮັບໄວ້ຢ່າງຍິ່ງ, ນັ້ນຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້
ເພື່ອຊ່ວຍຄົນບາບໃຫ້ລອດຜົນ. ຂ້າພຣະເຈົ້າຊົງຊ້າງສຸດໃນບັນດາຄົນບາບເຫລົ່ານັ້ນ.¹⁶ ແຕ່ດ້ວຍເຫດນີ້ ຂ້າພຣະເຈົ້າຈົງໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາ,
ເພາະສິ່ງນັ້ນຢູ່ໃນຂ້າພຣະເຈົ້າ, ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມອິດທິພົນຫລວງຫລາຍ.
ພຣະອົງໄດ້ເປັນແບບຢ່າງແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຈະວາງໃຈໃນພຣະອົງ ເພື່ອໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.¹⁷ ບິດນີ້ ເຖິງກະສັດຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ນັ້ນ,
ຜູ້ຊົງອຳນະຕະ, ຜູ້ບໍ່ສາມາດປາກົດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາ, ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ, ຂໍໃຫ້ພຣະກຽດ ແລະ
ພຣະສະຫງ່າລາສີຈົງມີແຕ່ພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ອາແມນ.
¹⁸ຂ້າພຣະເຈົ້າຂໍມອບຄຳສັ່ງນີ້ແກ່ທ່ານ, ຕີໂມທຽວ, ລູກທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ເພາະຂ້າພຣະເຈົ້າເຮັດຕາມຄຳທ່ານວາຍທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງທ່ານໃນກ່ອນຫນ້ານີ້,
ດັ່ງນັ້ນທ່ານອາດຈະໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຊັບຊະນະໃນການຕໍ່ສູ້.¹⁹ ຂໍໃຫ້ທ່ານເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄືມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມສຳນຶກທີ່ດີ.
ໂດຍການປະຕິເສດສິ່ງນີ້, ບາງຄົນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາຫລົ້ມຈົມລົງໄປ.²⁰ ຊຶ່ງໃນຈຳນວນຄົນເຫລົ່ານັ້ນມີ ເຮມີນາໂປ ແລະ ອາເລັກຊັດເດີ,
ຜູ້ຊົງຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໄວ້ໃຫ້ກັບຊາຕານ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບການສອນທີ່ຈະບໍ່ຫມົນປະຫມາດພຣະເຈົ້າ.

2 ¹ດັ່ງນັ້ນ ກ່ອນສົງຄືນໃດທັງຫມົດ, ຂ້າພຣະເຈົ້າຂໍຮ້ອງໃຫ້ທ່ານຫຼຸນຂໍ, ອະທິຖານ, ວົງວອນ ແລະ ຂອບພຣະຄຸນເພື່ອຄົນທັງປວງ,² ເພື່ອກະສັດທັງຫລາຍ
ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມີອຳນາດ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສັນຕິສຸກ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບທ່າມກາງຄົນທີ່ດຳເນີນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄົນທີ່ມີກຽດ.³ ການກະທຳຢ່າງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ເປັນສິ່ງພໍພຣະທັຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜົນຂອງເຮົາ.
⁴ເພາະພຣະອົງຊົງປະສົງໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນ ແລະ ໃຫ້ໄດ້ມີຄວາມຮູ້ໃນຄວາມຈິງນັ້ນ.
⁵ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າມີອົງດຽວ, ແລະ ມີຄົນກາງຣະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດແຕ່ພວງຜູ້ດຽວ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຜູ້ຊົງສະພາບມະນຸດ.
⁶ຜູ້ໄດ້ຊົງປະສານພຣະອົງເອງ ເພື່ອເປັນຄຳໄຖ່ໃຫ້ກັບຄົນທັງປວງ, ຊຶ່ງເປັນຄຳພະຍານໃນເວລາທີ່ເຫມາະສົມ.⁷ ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ,
ຂ້າພຣະເຈົ້າຈົງໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດ ແລະ ເປັນອັກຄະສາວິກ. ຊຶ່ງຂ້າພຣະເຈົ້າ ເວົ້າຄວາມຈິງ. ຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າຕົວະເລີຍ.
ຂ້າພຣະເຈົ້າເປັນຄຣູຂອງຄົນຕ່າງຊາດໃນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຈິງ.
⁸ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພຣະເຈົ້າມີຄວາມປາຖນາໃຫ້ບັນດາຜູ້ຊາຍໃນທຸກໆບ່ອນ ຍົກມີອັນບໍ່ອິສຸດ ແລະ ອະທິຖານໂດຍບໍ່ມີຄວາມຄຽດຮ້າຍ ແລະ ການຜິດຖຽງກັນ.
⁹ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຂ້າພຣະເຈົ້າມີຄວາມປາຖນາໃຫ້ຜູ້ຍິງແຕ່ງກາຍຢ່າງສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ, ແລະ ຮູ້ຈັກຄວບຄຸມຕົນເອງ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເຮັດຊົງຜິດເກີນໄປ,
ຫລື ປະດັບຕົວດ້ວຍທອງຄຳ ຫລື ໄຂ່ມຸກ, ຫລືເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີລາຄາແພງ.
¹⁰ຂ້າພຣະເຈົ້າປາຖນາທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາແຕ່ງກາຍດ້ວຍສິ່ງທີ່ເຫມາະສົມສຳລັບຜູ້ຍິງ ຄືຜູ້ທີ່ດຳເນີນຊີວິດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການເຮັດດີ.
¹¹ແມ່ຍິງຄົນຫນຶ່ງຄວນທີ່ຈະຮຽນຢ່າງງົບໆ ແລະ ຍອມເຊື່ອຝັງປະຕິບັດຕາມ.¹² ຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ແມ່ຍິງ ສອນ ຫລື ມີອຳນາດເຫນືອຜູ້ຊາຍ,
ແຕ່ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງງົບໆ.
¹³ເພາະວ່າອາດາມໄດ້ຖືກສ້າງກ່ອນເອວາ,¹⁴ ອາດາມບໍ່ໄດ້ຖືກລ້ລວງ, ແຕ່ຍິງນັ້ນຖືກລ້ລວງໃຫ້ເຮັດບາບຢ່າງສິ້ນເຊີງ.¹⁵ ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ຜູ້ຍິງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຜົນ ຜ່ານທາງການມີລູກ, ຖ້າພວກເຂົາຍັງຄົງຮັກສາຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກ ແລະ
ການຊຳຮະໃຫ້ບໍ່ອິສຸດດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ສະຫງົບ.

3 ¹ຄຳນີ້ເປັນຄວາມຈິງເຊື່ອຖືໄດ້: ຖ້າວ່າຄົນໃດປາຖນາທີ່ຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງຄຣິສຕະຈັກ, ຄົນນັ້ນກໍປາຖນາເຮັດສິ່ງທີ່ດີ.
²ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຜິດຖຽງໄດ້. ເຂົາຕ້ອງມີຜົວເມຍຄົນດຽວ. ເຂົາຕ້ອງບໍ່ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ເປັນຄົນມີເຫດຜົນ,

ມີຄວາມເປັນອະນຸຍາດ, ມີໄມຕີຈິດ. ເຂົາຮູ້ສຶກສາມາດສັງສອນໄດ້.³ ເຂົາຮູ້ສຶກເປັນຄົນຕິດເຫລົ້າ, ບໍ່ເປັນຄົນມັກກໍ່ໃຫ້ເກີດການວິວາດຜິດຖຽງກັນ, ແຕ່ມີຄວາມສຸພາບອ່ອນໄຫວ, ແລະ ຮັກສັນຕິສຸກ. ເຂົາຮູ້ສຶກເປັນຄົນທີ່ຮັກເງິນຄ່າ.

⁴ ເຂົາຮູ້ສຶກເປັນຄົນທີ່ສາມາດດູແລຄອບຄົວຂອງຕົນໄດ້ດີ, ແລະ ສາມາດສັງສອນລູກຊາຍ-ຍິງໃຫ້ເຊື່ອຝັງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທຸກປະການ.

⁵ ດັ່ງນັ້ນຖ້າຊາຍໃດບໍ່ສາມາດດູແລຄອບຄົວຂອງເຂົາໃຫ້ດີໄດ້ແລ້ວ, ເຂົາຈະດູແລຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?

⁶ ເຂົາບໍ່ຄວນເປັນຜູ້ກັບໃຈໃຫມ່, ເພາະຢ້ານວ່າເຂົາຈະອວດຕົວດ້ວຍຄວາມຍິ່ງຈອງຫວງ ແລະ ອາດຈະລົມລົງໃນການປະນາມ ເຫມືອນກັບມານນັ້ນ.

⁷ ເຂົາຮູ້ສຶກເປັນຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງດີເປັນທີ່ຫນ້ານັບຖືກັບຄົນພາຍນອກ, ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຮ້ອຍອາຍ ແລະ ຕິດຢ້ວງຂອງມານ.

⁸ ຝ່າຍຜູ້ດູແລ, ກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຄວນເປັນຄົນທີ່ປະພຶດດີ, ບໍ່ເວົ້າກັບໄປກັບມາ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຕື່ມເຫລົ້າ ຫລື ບໍ່ເປັນຄົນໂລບ.

⁹ ພວກເຂົາຄວນຮັກສາຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ເປີດເຜີຍໄວ້ ໃນຄວາມເຊື່ອດ້ວຍຄວາມສຳນຶກອັນບໍ່ຮິສຸດ.¹⁰ ພວກເຂົາຄວນໄດ້ຮັບການພິສູດກ່ອນ, ຫາກເຂົາບໍ່ມີຕຳຫນິຈົງຄ່ອຍຮັບໃຊ້.

¹¹ ຝ່າຍແມ່ຍິງກໍ່ເຫມືອນກັນຈະຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມປະພຶດດີດີ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເປັນຄົນທີ່ບໍ່ກ່າວຮ້າຍ. ພວກເຂົາຄວນເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມັກຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ມີຄວາມສັດຊື່ໃນທຸກສິ່ງ.¹² ຜູ້ດູແລຈະຕ້ອງມີຜິວເມັງຄົນດຽວ. ພວກເຂົາຮູ້ສຶກສາມາດດູແລລູກຊາຍຍິງ ແລະ ຍ້ານເຮືອນຂອງຕົນໃຫ້ໄດ້ດີ.

¹³ ຝ່າຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັບໃຊ້ຢ່າງດີແລ້ວກໍ່ຈະມີຄວາມຫມັ້ນຄົງໃນຈຸດຢືນຂອງຕົນ ແລະ

ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁴ ຂ້າພຣະເຈົ້າກຳລັງຂຽນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຖິງທ່ານ, ແລະ ຂ້າພຣະເຈົ້າຫວັງວ່າ ຈະມາຫາທ່ານໃນໄວໆນີ້.¹⁵ ແຕ່ຖ້າຂ້າພຣະເຈົ້າມາຊ້າ,

ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະຂຽນສິ່ງນີ້ເພື່ອທ່ານກໍ່ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າທ່ານຄວນຈະປະຕິບັດຢ່າງໃດ ຕໍ່ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຜູ້ຊົງເປັນຫລັກ ແລະ ເສົາຄ້າຂອງຄວາມຈິງ.

¹⁶ ເປັນສິ່ງທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ເລີຍວ່າການເປີດເຜີຍຄວາມຈິງທີ່ຍິງໃຫຍ່ຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືວ່າ: "ພຣະອົງຊົງໄດ້ປາກົດດ້ວຍສະພາບເນື້ອຫນັງ, ເປັນຜູ້ຊອບທຶມດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ຊົງປາກົດຕໍ່ຫນ້າເຫລົ້າທູດສະຫວັນ, ຊົງໄດ້ຮັບການປະກາດອອກໄປທຸກກາງບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກຄົນທົ່ວໂລກ ແລະ ຊົງຖືກຮັບຊື່ນໄປດ້ວຍພຣະສະຫງ່າຣາສີ."

4 ¹ ດຽວນີ້ ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຕໍ່ມາພາຍຫລັງຈະມີບາງຄົນປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ ແລະ ສົນໃຈໃນພວກວິນຍານທີ່ຫລອກລວງ ແລະ ບັນດາຄຳສອນຂອງພວກມານ.² ຄຳສັ່ງສອນເຫລົ່ານັ້ນມາຈາກຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ຄົນຂີ້ຕົວະ ຄືພວກທີ່ຄວາມສຳນຶກຕາຍດ້ານ.

³ ພວກເຂົາຈະຫ້າມແຕ່ງງານ ແລະ ຫ້າມກິນອາຫານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງມາໃຫ້ກັບຄົນທີ່ເຊື່ອ ແລະ

ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງໄດ້ແບ່ງປັນກັນດ້ວຍຄວາມຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັນ.⁴ ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ດີ.

ບໍ່ມີອັນໃດເປັນສິ່ງຕ້ອງຫ້າມ ຖ້າກິນດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ.⁵ ເພາະໄດ້ຊ້ຳຮະໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ ໂດຍພຣະຄຶມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການອະທິຖານ.

⁶ ຖ້າທ່ານໄດ້ສອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ພື້ນຖານຂອງທ່ານ, ທ່ານກໍ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

ເພາະທ່ານໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູໂດຍຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ດ້ວຍຄຳສອນທີ່ດີທີ່ທ່ານໄດ້ປະຕິບັດຕາມ.

⁷ ແຕ່ຈົ່ງປະຕິເສດຕໍ່ການສົນໃຈໃນນິຍາຍຕ່າງໆໃນໂລກນີ້ທີ່ຜູ້ຍິງແກ່ມັກ. ແຕ່ຈົ່ງຝຶກຕົນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁸ ເພາະວ່າການຝຶກຕົນໃນຝ່າຍອ່າງກາຍນັ້ນອາດຈະມີປະໂຫຍດຫນ້ອຍດຽວ, ແຕ່ວ່າຝຶກຕົນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ກໍ່ເປັນປະໂຫຍດທຸກປະການ ຊົງເປັນຄຳສັນຍາຕໍ່ຊີວິດນີ້ແລະ ຊີວິດໃນອານາຄົດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ.

⁹ ຄຳກ່າວນີ້ເຊື່ອຖືໄດ້ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ສົມຄວນຈະຮັບເອົາໄວ້ ແລະ ເຊື່ອຢ່າງຄົບຖ້ວນ.¹⁰ ເພາະເລື່ອງນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງຕໍ່ສູ້ ແລະ ທ່າງານຢ່າງຫນັກ.

ເພາະວ່າເຮົາມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນ, ຜູ້ຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນຖານຂອງທຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

¹¹ ທ່ານຈຶ່ງປະກາດ ແລະ ສັ່ງສອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້¹² ຢ່າໃຫ້ໃຜຫມືນປະຫມາດຄວາມຫນຸ່ມແຫນ້ນຂອງທ່ານໄດ້,

ແຕ່ຈົ່ງເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນຄືຜູ້ເຊື່ອ, ໃນຄຳສອນ, ດ້ວຍການປະພຶດ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມສັດຊື່ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮິສຸດ.

¹³ ໃຫ້ພຽນເອົາໃຈໃສ່ໃນການອ່ານ, ການໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະ ການສອນຈົນກວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າຈະມາ.

¹⁴ ຢ່າລະເລີຍຂອງປຣະທານທີ່ມີຢູ່ໃນທ່ານ, ຊົງທ່ານໄດ້ຮັບຜ່ານທາງການເຜີຍພຣະວັດຈະນະ ທີ່ບັນດາຜູ້ອາວຸໂສໄດ້ວາງມືເທິງທ່ານນັ້ນ.

¹⁵ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ຈົ່ງເຮັດຕາມສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ເພື່ອວ່າຄວາມກ້າວຫນ້າຂອງທ່ານຈະປະກົດຊັດເຈນຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງປວງ.¹⁶ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຕົວທ່ານເອງ ແລະ ຄຳສອນຂອງທ່ານຢ່າງຮອບຄອບ ແລະ ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ເພາະວ່າການກະທຳຢ່າງນີ້, ຈະເຮັດໃຫ້ທັງຕົວທ່ານເອງ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນດ້ວຍ.

5 ¹ ຢ່າເວົ້າຈາກຫມືນປະຫມາດຜູ້ອາວຸໂສກວ່າ. ແຕ່ຈົ່ງເວົ້າຫນຸນໃຈເພິ່ນເຫມືອນເປັນບິດາ. ຈົ່ງປະຕິບັດຕໍ່ຊາຍຫນຸ່ມກວ່າ ເຫມືອນພວກເຂົາເປັນອ້າຍນ້ອງ.

² ຈົ່ງກ່າວຫນຸນໃຈບັນດາແມ່ຍິງທີ່ອາວຸໂສກວ່າເຫມືອນເປັນແມ່, ແລະ

ຕັກເຕືອນບັນດາຜູ້ຍິງຫນຸ່ມກວ່າເຫມືອນພວກເຂົາເປັນນ້ອງສາວດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮິສຸດທຸກຢ່າງ.

³ ຈົ່ງໃຫ້ກຽດບັນດາຍິງຫມ້າຍ, ທີ່ຂາດທີ່ເພິ່ງພາ.⁴ ແຕ່ຖ້າຍິງຫມ້າຍຄົນໃດມີລູກ ຫລື ຫລານ,

ກໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາໃຫ້ກຽດຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເອງກ່ອນ. ໃຫ້ເຂົາໄດ້ຕອບແທນຄຸນຂອງບິດາມານດາຂອງຕົນ,

ເພາະການກະທຳສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ.

⁵ ແຕ່ຜູ້ທີ່ເປັນຍິງຫມ້າຍແທ້ໆ ທີ່ຖືກປະຖິ້ມໃຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວ. ໃຫ້ນາງຫມັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ນາງຄວນອະທິຖານທຸນຂໍພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເຫມີທັງເວັນ ແລະ ຄືນ.

⁶ ແມ່ຍິງທີ່ໃຊ້ຊີວິດປ່ອຍຕົວຕາມໃຈຕົນເອງກໍ່ເຫມືອນຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວ, ແມ່ນວ່ານາງຍັງມີຊີວິດຢູ່ກໍ່ຕາມ.

⁷ ຈົ່ງສອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນທີ່ຕິຖຽນໄດ້.⁸ ແຕ່ຖ້າໃຜທີ່ບໍ່ລ້ຽງດູຍາດພື້ນຖານຂອງເຂົາ,

ໂດຍສະເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາເອງ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຊົງຍິງກວ່າຄົນບໍ່ເຊື່ອອີກ.

⁹ ຜູ້ທີ່ຂຶ້ນທະບຽນເປັນຍິງຫມ້າຍໄດ້ນັ້ນຕ້ອງມີອາຍຸບໍ່ຕ່ຳກວ່າຫົກສິບປີ, ເປັນເມັງຂອງຊາຍຄົນດຽວ.

¹⁰ ນາງຕ້ອງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມປະພຶດອັນດີ, ເຊັ່ນໃນເລື່ອງທີ່ນາງເອົາໃຈໃສ່ລ້ຽງດູລູກໆ, ຫລື ທີ່ມີໄມຕີຈິດຕ້ອນຮັບແຂກແປກຫນ້າຕ່າງໆ ຫລື ທີ່ເຄີຍລ້າງຕົນຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ, ຫລື ທີ່ເຄີຍບັນເທົາຄວາມເດືອດຮ້ອນຂອງຜູ້ທຸກຍາກ, ຫລື ທີ່ເຄີຍຜູ້ເຫມືອນເອງໃນການເຮັດສິ່ງດີທຸກຢ່າງ.

¹¹ ແຕ່ຍິງຫມ້າຍສາວໆນັ້ນ, ຢ່າຮັບພວກນາງຂຶ້ນທະບຽນ. ເພາະເມື່ອພວກນາງຍອມຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການທາງກາຍ ກໍ່ຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ພວກນາງກໍ່ຕ້ອງການແຕ່ງງານອີກ.¹² ທີ່ພວກນາງເຮັດສິ່ງນີ້ກໍ່ຖືວ່າເປັນຄວາມຜິດເພາະພວກນາງໄດ້ຖອນຂໍ້ຜູກພັນທີ່ໃຫ້ໄວ້ແຕ່ຕົນນັ້ນແລ້ວ.

¹³ ພວກນາງກໍ່ກາຍເປັນຄົນມັກຢູ່ລ່າໆ, ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາເຮືອນນັ້ນເຮືອນນີ້, ແຕ່ຍິງຮ້າຍກວ່ານັ້ນ ແຕ່ກາຍເປັນຄົນມັກເວົ້າຂວັນຄົນອື່ນ ແລະ ຫຍິ່ງກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງຄົນອື່ນ. ພວກເຂົາເວົ້າໃນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົມຄວນເວົ້າ.

¹⁴ ເຫດສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໃຫ້ຍິງຫມາຍສາວໆນັ້ນ, ແຕ່ງງານມີລູກ, ດູແລບ້ານເຮືອນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສັດຕູມີໂອກາດກ່າວຫາໄດ້ວ່າເຮົາເຮັດຊົດ.

¹⁵ ດ້ວຍວ່າມີບາງຄົນໄດ້ຫັນໄປຕິດຕາມຊາຕານແລ້ວ. ¹⁶ ຖ້າຫາກຜູ້ເຊື່ອທີ່ເປັນສະຕຣີໂຕນໃດມີຍິງຫມາຍຢູ່ດ້ວຍ, ກໍ່ຈຶ່ງຊ່ວຍເຫລືອພວກນາງ ເພື່ອຈະໄດ້ບໍ່ໄປເພີ່ມພາວະໃຫ້ກັບຄຣິສຕະຈັກ, ເພື່ອຄຣິສຕະຈັກເອງຈະໄດ້ຊ່ວຍຍິງຫມາຍທີ່ບໍ່ມີທີ່ຢູ່ແທ້ໆ.

¹⁷ ຈຶ່ງຖືວ່າບັນດາຜູ້ປົກຄອງທີ່ປົກຄອງໄດ້ດີນັ້ນສົມຄວນ ໄດ້ຮັບກຽດເປັນສອງເທົ່າ, ໂດຍສະເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດວຽກໃນການເຫສະຫນາ ແລະ ການສັ່ງສອນ. ¹⁸ ເພາະພຣະຄໍາພີກ່າວວ່າ, "ຢ່າເອົາບັງຫຼັງອັດປາກງົວເມື່ອມັນຢຽບເຂົ້າ" ແລະ "ຄົນງານຄວນໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຂອງຕົນ."

¹⁹ ຢ່າຍອມຮັບຄ່າກ່າວຫາຜູ້ປົກຄອງຄົນໃດ ໂດຍປາສະຈາກພະຍານສອງ ຫລື ສາມຄົນ. ²⁰ ຈຶ່ງຕັກເຕືອນຄົນບາບເຫລົ່ານັ້ນຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນ ເພື່ອຄົນອື່ນໆທີ່ເຫລືອຈະໄດ້ຢ່ານ.

²¹ ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ງທ່ານຢ່າງຈິງຈັງຕໍ່ໜ້າພຣະພິກັດພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະເຫລົ່າທຸກສະຫວັນທີ່ຊົງເລືອກສັນໄວ້, ເພື່ອໃຫ້ທ່ານຮັກສາຄ່າສັງເກດລົງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຊ້າງອອກຂາ ແລະ ເພື່ອວ່າທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດດ້ວຍຄວາມລ່າອຽງ. ²² ຢ່າດ່ວນວາງມືເທິງຄົນໃດ. ຢ່າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດບາບໃດໆຂອງຜູ້ອື່ນ. ທ່ານຄວນຮັກສາຕົນເອງໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ.

²³ ທ່ານບໍ່ຄວນຕື່ມແຕ່ນ້ຳ, ແຕ່ຄວນຕື່ມເຫລົ່າອະນຸພາບແຕ່ເລັກນ້ອຍ ເພື່ອປະໂຫຍດແກ່ກະເພາະອາຫານຂອງທ່ານ ເພາະທ່ານມັກບໍ່ສະບາຍຢູ່ເລື້ອຍໆ.

²⁴ ການບາບຂອງບາງຄົນປາກົດຊັດເຈນ, ແລະ ນ້ຳພວກເຂົາໄປສູ່ການພິພາກສາ. ສ່ວນບາບອື່ນໆ ຈະຕາມມາພາຍຫລັງ. ²⁵ ເຊັ່ນນັ້ນແຫລະ, ການຕີບາງຢ່າງກໍ່ປາກົດຊັດເຈນ, ສ່ວນການຕີອື່ນໆທີ່ຍິ່ງບໍ່ປາກົດຊັດເຈນ ກໍ່ບໍ່ສາມາດປິດບັງໄວ້ໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

6 ¹ ຝ່າຍບັນດາຄົນທີ່ເປັນທາດນັ້ນຕ້ອງຖືກນາຍຂອງພວກຕົນວ່າ ເປັນຜູ້ສົມຄວນໄດ້ຮັບກຽດໃນທຸກຢ່າງ. ພວກເຂົາຄວນເຮັດສິ່ງນີ້ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຫມິນປະຫມາດນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄ່າສັ່ງສອນຂອງພວກເຮົາໄດ້. ² ສ່ວນບັນດາທາດທີ່ມີນາຍເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ກໍ່ບໍ່ຄວນລົດຄວາມນັບຖືຢ່ານວ່ານາຍນັ້ນເປັນຜູ້ນຶ່ງຂອງພວກຕົນ. ແຕ່ໃຫ້ພວກເຂົາຮັບໃຊ້ນາຍໃຫ້ດີຍິ່ງຂຶ້ນອີກ.

ເພາະບັນດານາຍເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກວຽກຂອງພວກເຂົາກໍ່ເປັນຜູ້ເຊື່ອ ແລະ ເປັນທີ່ຮັກດ້ວຍ. ຈຶ່ງສອນ ແລະ ປະກາດສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

³ ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ສອນຜິດໄປຈາກນີ້ ແລະ ທັງບໍ່ເຫັນຜ່ອມກັບຫລັກຄຳສອນອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາ. ຫາກວ່າພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບກັບຄ່າສັ່ງສອນອັນຖືກຕ້ອງ ທີ່ຊີ້ນຳໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ⁴ ຄົນນັ້ນກໍ່ອວດຕົວ ແລະບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ. ແຕ່ເຂົາປ່ວຍ ດ້ວຍຄວາມຂັດແຍ້ງແລະ ໄຕ້ຖຽງກັນເລື່ອງຖ້ອຍຄຳ. ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ມີຜົນເຮັດໃຫ້ອິດສາກັນ, ຜິດຖຽງກັນ ຫມິນປະໝາດກັນ, ລະແວງສົງໃສກັນ, ແລະຄວາມຂັດແຍ້ງກັນຢ່າງບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ ລະຫວ່າງຄົນໃຈດ້ານ. ພວກເຂົາຫັນຫນີຈາກຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຄິດວ່າທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຮັ່ງມີໄດ້.

⁶ ບັດນີ້ຕາມທາງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມພິພິດໃຈນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຮັ່ງມີສຸກຫລວງຫລາຍ. ⁷ ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາສິ່ງໃດເຂົ້າມາໃນໂລກ. ສັນໃດ ເຮົາກໍ່ບໍ່ສາມາດເອົາສິ່ງໃດອອກໄປໄດ້ສັນນັ້ນ. ⁸ ສະນັ້ນ, ໃຫ້ເຮົາພິດໃຈໃນອາຫານ ແລະ ເສື້ອຜ້າທີ່ມີຢູ່.

⁹ ບັດນີ້ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢາກຮັ່ງມີ ກໍ່ຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງ, ຖືກປ່ວງກັບຕັກ. ພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນຄວາມໂງ່າໆ ແລະ ບັນດາກິເລດຕັນຫວັດຮາຍ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດ ຊຶ່ງຈ່ອງດຶງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈົນລົງສູ່ຄວາມພິພາດຈົບຫາຍ ແລະການທຳລາຍ.

¹⁰ ດ້ວຍວ່າການຮັກເງິນຄ່າເປັນຮາກຂອງຄວາມຊົດທຸກຢ່າງ. ບາງຄົນຢາກຮັ່ງມີຫລາຍຈົນໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ ແລ້ວກໍ່ເປັນທຸກຣະທັມໃຈຕົນຫລາຍປະການ.

¹¹ ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍ, ຊຶ່ງເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈຶ່ງຫລີກຫນີຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ຈຶ່ງສະແຫວງຫາຄວາມຊອບທັມ, ທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ຄວາມສັດຊື່, ຄວາມຮັກ, ຄວາມອົດທົນ, ແລະຄວາມອ່ອນສຸພາບ. ¹² ໃຫ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງສຸດກຳລັງໃນຄວາມເຊື່ອ. ຍຶດຫມັ້ນໃນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ໄປຮັບນັ້ນ. ເພາະເລື່ອງນີ້ພວກທ່ານໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ຫນ້າພະຍານທັງຫລາຍວ່າ ແມ່ນຫຍັງແມ່ນປະເສີດ.

¹³ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສັ່ງພວກທ່ານຕໍ່ພຣະພິກັດພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງມີຊີວິດ, ແລະ ຕໍ່ພຣະພິກັດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງກ່າວທີ່ເປັນຄວາມຈິງຕໍ່ຫນ້າປິລາດຜູ້ປົກຄອງ. ¹⁴ ຈຶ່ງຮັກສາພຣະບັນຊານີ້ໄວ້ຢ່າງສົມບູນ, ໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີທີ່ຕິດຖຽນໄດ້, ຈົນເຖິງການມາປະກົດຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ.

¹⁵ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເປີດເຜີຍການມາປາກົດຂອງພຣະອົງເມື່ອເຖິງເວລາອັນເໝາະສົມ -ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສົມຄວນຮັບຄ່າສັນຣະເສີນ, ເປັນຜູ້ດຽວທີ່ຊົງຮິດ, ເປັນມະຫາກະສັດຜູ້ຄອບຄອງ, ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ປົກຄອງ. ¹⁶ ພຣະອົງຜູ້ດຽວທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນ ແລະ ພຣະອົງຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜເຂົ້າເຖິງໄດ້. ບໍ່ມີຄົນໃດເບິ່ງເຫັນພຣະອົງ. ຂໍພຣະກຽດ ແລະ ອິດເດດນິຣັນດອນມີແຕ່ພຣະອົງ. ອາແມນ.

¹⁷ ຈຶ່ງບອກຄົນທີ່ຮັ່ງມີໃນໂລກນີ້ຢ່າອວດຕົວ, ແລະ ຢ່າຕັ້ງຄວາມຫວັງໃນຄວາມຮັ່ງມີ, ຊຶ່ງບໍ່ແນ່ນອນ. ແຕ່ພວກເຂົາຄວນຕັ້ງຄວາມຫວັງໃນພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງມອບຄວາມຮັ່ງມີທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ເຮົາໄດ້ຊິນຊົມຍິນດີ. ¹⁸ ຈຶ່ງບອກພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດຄວາມດີ, ໃຫ້ຮັ່ງມີໃນການກະທຳດີ ໃຫ້ມີໃຈກວ້າງຂວາງ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະແບ່ງປັນ. ¹⁹ ໂດຍການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ສະສົມຮາກຖານທີ່ດີ ເພື່ອພວກເຂົາເອງໃນເວລາຂ້າງຫນ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຍຶດໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ.

²⁰ ຕີໂມທຽວເອີຍ, ໃຫ້ປົກປ້ອງສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບ. ຫລີກຫນີຈາກການເວົ້າທີ່ໂງ່າໆ ແລະ ການຜິດຖຽງຂັດແຍ້ງກັນໃນເລື່ອງທີ່ບໍ່ເປັນສາຣະຮຽກວ່າຄວາມສູ້.

²¹ ບາງຄົນໄດ້ປະກາດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ແລະ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງພາດຈາກຄວາມເຊື່ອ. ຂໍພຣະຄຸນຈຶ່ງສະຖິດກັບທ່ານເຖິນ.

2 ຕີໂມທຽວ

1 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າ ໂປໂລ ອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕາມພຣະສັນຍາແຫ່ງຊີວິດ ຊຶ່ງເຮົາມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ² ຕີໂມທຽວ ລູກທີ່ຮັກ: ຂໍພຣະຄຸນ. ພຣະເມດຕາ ແລະ ສັນຕິສຸກຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາຢູ່ກັບທ່ານເທີນ.

³ ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ມານັບຕັ້ງແຕ່ ບັນພະບູລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ດ້ວຍມະໂນທຳທີ່ບໍ່ລິສຸດ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າລະນຶກເຖິງທ່ານຢ່າງສະຫມັສສະເໝີໃນຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຕະຫລອດ ທັງເວັນ ແລະ ຄືນ.

⁴ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າລະນຶກເຖິງນ້ຳຕາຂອງທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະຫນາ ທີຈະໄດ້ພົບທ່ານ, ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຕັມລືນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

⁵ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຶກເຖິງຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງຂອງທ່ານຊຶ່ງມີຕັ້ງແຕ່ເຖົ້າຂອງທ່ານ ນາງໂລອີ ແລະ ນາງຢູນິເກ ແມ່ ຂອງທ່ານ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າຄວາມເຊື່ອມີຢູ່ໃນທ່ານດ້ວຍ.

⁶ມີຄືເຫດຜົນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເຄື່ອນສະຕິທ່ານ ເພື່ອໃຊ້ຂອງປະທານ ຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວທ່ານ ຂຶ້ນມາອີກຄັ້ງຜ່ານການວາງມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.⁷ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານວິນຍານແຫ່ງຄວາມຢ້ານກົວໃຫ້ພວກເຮົາ, ແຕ່ໄດ້ຊົງປະທານວິນຍານ ແຫ່ງອິດເດດອຳນາດ ແລະ ຄວາມຮັກ ແລະ ການບັງຄັບຕົນເອງໃຫ້.

⁸ດັ່ງນັ້ນຢາລະອາຍຕໍ່ຄຳພະຍານ ກ່ຽວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂອງເຮົາ ຫລື ກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າຄືໂປໂລຜູ້ຖືກຈອງຈຳຢູ່ເພາະເຫັນແກ່ພຣະອົງ ແຕ່ຈົງຮ່ວມທຶນທຸກເພື່ອຂ່າວປະເສີດຕາມອິດອຳນາດ ຂອງພຣະເຈົ້າ.⁹ ຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊ່ວຍເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ຜົນ ແລະ ຊົງເອີ້ນເຮົາດ້ວຍການຊົງເອີ້ນອັນບໍ່ຮູ້ສຸດ ທີ່ພຣະອົງເຮັດແບບນີ້ ບໍ່ແມ່ນເພາະເປັນໄປຕາມການງານຂອງເຮົາ ແຕ່ເປັນໄປຕາມພຣະປະສົງ ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເອງ ພຣະອົງຊົງປະທານ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ກ່ອນການເວລາຈະເກີດຂຶ້ນ.¹⁰ ແຕ່ດຽວນີ້ ຄວາມລອດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກ ເປີດເຜີຍໂດຍການສະເດັດມາປາກົດ ຂອງຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາພຣະຄຣິດເຈົ້າເປັນຜູ້ກຳຈັດ ອິດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ນຳເອົາຊີວິດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຈຸດສິ້ນສຸດມາຍັງຄວາມສະຫວ່າງຜ່ານທາງຂ່າວປະເສີດ.¹¹ ເພາະເຫດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນທັງຜູ້ເຫດສະໜາອັກຄະສາວິກ ແລະ ເປັນຜູ້ສອນ.

¹²ດ້ວຍເຫດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງຕ້ອງທຶນທຸກ ຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ລະອາຍ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະອົງສາມາດຮັກສາສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບໄວ້ກັບພຣະອົງ ຈົນເຖິງວັນນັ້ນໄດ້.¹³ ຈົ່ງເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງຄຳສອນ ທີ່ທ່ານຖືກຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນຈາກ ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.¹⁴ ສິ່ງດີທີ່ພຣະເຈົ້າ ມອບໝາຍໄວ້ແກ່ທ່ານຈຶ່ງປົກປ້ອງຮັກສາໄວ້ ໂດຍຜ່ານທາງ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ.

¹⁵ທ່ານຮູ້ເລື່ອງນີ້ແລ້ວວ່າທຸກຄົນໃນແຂວງ ເອເຊຍ ໄດ້ຫັນຫລັງໃຫ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ໃນກຸ່ມນີ້ມີ ຟູເຄໂລ ແລະ ເຮຣະໂມເກນໄດ້ປະຖົມເຮົາ.

¹⁶ຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເມດຕາແກ່ຄອບຄົວໂອເນຊີໄຟໂຣ ເພາະເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຊົນບານຢູ່ສະເຫມີ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລະອາຍຕໍ່ການຫລ່າມໄສ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,¹⁷ ແຕ່ເມື່ອເຂົາຢູ່ໃນນະຄອນໂຣມ ເຂົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ຊອກຫາຂ້າພະເຈົ້າຈົນເຂົາໄດ້ພົບຂ້າພະເຈົ້າ.

¹⁸ຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານພຣະເມດຕາ ຂອງພຣະອົງໃນວັນນັ້ນດ້ວຍເຫຼິ້ນ ຝ່າຍ ເຈົ້າກໍຮູ້ວ່າດີ ເພິ່ນໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອເຮົາຫລາຍປານໃດ ເມື່ອເຮົາຢູ່ທີ່ເມືອງເອເຟໂຊນັ້ນ.

2 ¹ເຫດສະນັ້ນ, ລູກຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງເຂັມແຂງຂຶ້ນ ໂດຍພຣະຄຸນທີ່ພວກເຮົາມີໃນ ພຣະຄຣິດເຈົ້າເຢຊູ.² ຕໍ່ຫນ້າພະຍານຫລາຍຄົນໄວ້ກັບຄົນທີ່ສັດຊື່ ທີ່ສາມາດສອນ ຄົນອື່ນໄດ້ດ້ວຍ.

³ ຈົ່ງຮ່ວມໃນຄວາມທຶນທຸກ ເຫມືອນດັ່ງເປັນທະຫານ ທີ່ດີ ຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າເຢຊູ.

⁴ບໍ່ມີທະຫານຄົນໃດເມື່ອເຂົາປະຈຳການແລ້ວຈະຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບການງານຝ່າຍພົນລະເຮືອນ. ດ້ວຍວ່າ, ເຂົາຕອ້ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເກັບຕົນໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈ.

⁵ນັກກິລາທີ່ແລ່ນຊິງໄຊ ຈະຍາດເອົາລາງວັນບໍ່ໄດ້ ຖ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ.

⁶ຊາວກະສິກອນທີ່ເຮັດວຽກໜັກ ກໍຄວນເປັນຜູ້ທີ່ອິດຜູ້ທີ່ອິດທິໄດ້ຮັບຜົນກັບກ່ຽວ.⁷ ຈົ່ງຄິດຕຶກຕອງຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາເວົ້ານັ້ນ

ໃຫ້ຖືກຕ້ອງເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງປະທານໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົາໃຈໃນທຸກສິ່ງ.

⁸ຈົ່ງລະນຶກເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວແລະຜູ້ທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ.

ສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມສາລະແຫ່ງຂ່າວປະເສີດ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.⁹ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍອມທຶນທຸກທໍລະມານ ຈົນຖືກລ່າມໄສ້ ເຫມືອນກັບເປັນຄົນຮ້າຍແຕ່ພຣະທັມ ຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຜູກມັດໄວ້.¹⁰ ດ້ວຍເຫດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງອິດທິນຕໍ່ທຸກສິ່ງ ເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການເລືອກໄວ້ ເພື່ອເຂົາທັງຫລາຍຈະບັນລຸເຖິງຄວາມລອດໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພ້ອມກັບພຣະສະຫງ່າອາສີອັນເປັນນິຣັນດອນ.

¹¹ຄຳກ່າວນີ້ເຊື່ອຖືໄດ້ຄື: “ຖ້າເຮົາຕາຍກັບພຣະອົງ, ເຮົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງ.”¹² ເຮົາອິດທິນເຮົາກໍຈະປົກຄອງຮ່ວມກັບພຣະອົງ.

ຖ້າເຮົາປະຕິເສດພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະປະຕິເສດເຮົາດ້ວຍເຫມືອນກັນ.¹³ ຖ້າເຮົາບໍ່ສັດຊື່ພຣະອົງກໍຍັງຄົງສັດຊື່ເພາະວ່າ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຈະປະຕິເສດ ພຣະອົງເອງໄດ້.”

¹⁴ທ່ານຈົ່ງຢ້າເຕືອນພວກເຂົາທັງຫລາຍເຖິງສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ເຕືອນພວກເຂົາ ຢູ່ ຊ້ອງ ພຣະພັກພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ໄຕ້ຖຽງກັນ ດ້ວຍເລື່ອງຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ເພາະວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດອັນໃດ. ເພາະການເຮັດເຊັ່ນນີ້ເປັນການທຳລາຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮັບຟັງ.

¹⁵ທ່ານຈົ່ງເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຫມືອນຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຜ່ານການພິສູດແລ້ວ, ເປັນຄົນງານທີ່ບໍ່ມີເລື່ອງໃດໃຫ້ລະອາຍ ເປັນຄົນທີ່ສອນຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

¹⁶ຈົ່ງຫລີກເວັ້ນຈາກການສົນທະນາ, ທີ່ບໍ່ໃຫ້ກ່ຽວພຣະເຈົ້າເພາະນັ້ນຈະນຳເຮົາໄປສູ່ການດູຫມິນພຣະເຈົ້າຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.

¹⁷ການເວົ້າຈາກຂອງພວກເຂົາແຜ່ກະຈາຍໄປເຫມືອນບາດແຜເປື້ອຍເນົາ ໃນທ່າມກາງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຄືຮິມນາໂຢ ແລະ ພິເລໂຕ.

¹⁸ຊາຍເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ໄດ້ຫລົງໄປ ຈາກຄວາມຈິງພວກເຂົາບອກວ່າການພິສູດ ຈາກຄວາມຕາຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ,

ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງບາງຄົນລົ້ມລະລາຍໄປ.

¹⁹ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຮາກຖານທີ່ຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່. ມີຄຳຂຽນ ໄວ້ວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຮູ້ຈັກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄົນຂອງພຣະອົງ” ແລະ “ທຸກຄົນທີ່ເອີຍພຣະນາມ

ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕ້ອງແຍກຕົວອອກຈາກຄວາມຊົ່ວຊ້າ.”²⁰ ໃນຢ້ານຂອງຄົນຮັ່ງມີບໍ່ໄດ້ມີແຕ່ພາຊະນະທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ ແລະ ຄຳ ເຫວີ້ນແຕ່ຍັງມີ ພາຊະນະທີ່ເຮັດຈາກໄມ້ ແລະ ດິນຫນຽວ ພາຊະນະ ບາງຢ່າງກໍໃຊ້ ສຳລັບງານທີ່ມີກຽດ ແລະ ບາງຢ່າງໃຊ້ສຳລັບງານທີ່ບໍ່ມີກຽດ.

²¹ຖ້າຜູ້ໃດຊຳລະຕົວຂອງເຂົາຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ມີກຽດເຂົາກໍເປັນພາຊະນະທີ່ມີກຽດ ເຂົາຈະຖືກແຍກອອກຈາກພາຊະນະອື່ນເພື່ອເປັນພາຊະນະທີ່ໃຊ້ປະໂຫຍດ ໄດ້ສຳລັບອົງເຈົ້ານາຍ, ແລະ ພ້ອມສຳລັບການດີທຸກຢ່າງ.

²²ຈົ່ງຫລີກໝີ່ຈາກ ຣາຄະຕັນຫາຂອງຄົນໝູ່ມສາວ ຈົ່ງຢຶດເອົາຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຮັກ ແລະ ສັນຕິສຸກ

ພ້ອມກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ.²³ ແຕ່ຈົ່ງປະຕິເສດຄຳຖາມທີ່ງ່າງາວ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ເພາະທ່ານຮູ້ວ່າຄຳຖາມເລົ່ານີ້ ກໍໃຫ້ເກີດການຜິດຖຽງກັນ.

²⁴ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະຕ້ອງບໍ່ວິວາດຜິດຖຽງກັນ, ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ສຸພາບຕໍ່ຄົນທັງປວງ ສາມາດສອນຄົນອື່ນໄດ້ ແລະ ມີຄວາມອິດທິນ²⁵ ເຂົາຕອ້ງເປັນຄົນທີ່ໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ຄົນທີ່ຕ້ານເຂົາດ້ວຍຄວາມສຸພາບອ່ອນໄຍນ

ເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກັບໃຈໂດຍຄວາມຮູ້ເຖິງຄວາມຈິງໄດ້.²⁶ ພວກເຂົາອາດຈະກັບເປັນຄົນທີ່ມີສະຕິອີກຄັ້ງ ແລະ ຫລຸດພົ້ນຈາກບ່ວງແຮ້ວຂອງມານຮ້າຍ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກຈັບໂດຍມານຮ້າຍເພື່ອໃຫ້ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງ ຂອງມັນ.

¹ແຕ່ຈົງຮູ້ວ່າໃນຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍ ຈະມີເວລາຄວາມຍາກລຳບາກເກີດຂຶ້ນ²ເພາະວ່າຄົນຈະຮັກຕົວເອງ, ຮັກເງິນຄ່າ, ໂອ້ອວດຈອງຫອງ, ກ່າວຮ້າຍຜູ້ອື່ນບໍ່ເຊື່ອຝັງຄວາມພໍແມ່, ເນຣະຄຸນ, ແລະ ບໍ່ມີສິນທັມ;³ພວກເຂົາຈະຢູ່ໂດຍຂາດຈາກຄວາມຮັກຕາມທຳມະຊາດ, ບໍ່ສະຫງົບສຸກໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ ຂາດການຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ, ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ບໍ່ຮັກສິ່ງທີ່ດີ, ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນທໍລະຍົດ, ຕື່ນໄກ, ອວດສະຫວາ ຮັກຄວາມສະໝຸກສະຫນານຫລາຍກວ່າຮັກພຣະເຈົ້າ.

⁵ພາຍນອກພວກເຂົາເບິ່ງເໝືອນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຂົາປະຕິເສດອິດເດດຂອງຜູ້ທີ່ເຂົາເຊື່ອນັ້ນຈົງຫລີກຫນີເສຍຈາກຄົນຢ່າງນັ້ນ.

⁶ເພາະວ່າບາງຄົນໃນພວກເຂົາ ຄືພວກຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ານເຮືອນ ແລະ ຫລົງໄຫລໃນຜູ້ຍິງທີ່ໂງ່ງາວ

ຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ມັກສຸມກອງຄວາມບາບເອົາໄວ້ ແລະ ຖືກຊັກຈູງດ້ວຍຄວາມປາຖະຫນາຕ່າງໆ,

⁷ຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ຈະຍອມຮຽນຮູ້ຢູ່ສະເໝີແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຂົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ໃນເລື່ອງຄວາມຈິງເລີຍ.

⁸ເຫມືອນກັບທີ່ຢາເນກັບຢາເບ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຜ່ານໂມເຊພວກຜູ້ສອນປອມເຫຼົ່ານີ້ ກໍໄດ້ຍືນຂຶ້ນຕໍ່ຜ່ານຄວາມຈິງພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ມີຈິດໃຈຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ຂອງເຂົາ ກໍໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ເລີຍ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ກ້າວໜ້າໄປໂກເພາະວ່າ ຄວາມໂງ່ງາວຂອງພວກເຂົາຈະປາກົດແຈ້ງ ແກ່ຄົນທັງປວງເໝືອນກັບພວກຜູ້ຊາຍ ເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁰ແຕ່ສຳລັບທ່ານໆໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຄືການປະພຶດ, ເປົ້າຫມາຍຂອງຊີວິດ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມອິດທິພົນດົນນານ, ຄວາມຮັກ, ແລະ ຄວາມອິດກັນ.¹¹ການຖືກຂົ່ມເຫັງ ການທຸກລຳບາກ ແລະ ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ເມືອງ ອັນຕີໂອເຂຍ ທີ່ເມືອງອີໂກນິອິມ ແລະ ທີ່ເມືອງລີສະຕອາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອິດທິພົນຕໍ່ການຂົ່ມເຫັງໃນເຫດການທັງປວງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຂ້າພະເຈົ້າ¹²ແຕ່ຄົນທັງປວງເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຕ້ອງການຄຳເປັນຊີວິດຢ່າງຄົບຊອບທັມໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກກົດຂົ່ມເຫັງ,¹³ຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄົນຫລອກລວງຈະເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນ ຍິ່ງກວ່າຄົນທີ່ນຳຜູ້ອື່ນໃຫ້ຫລົງຜິດພວກເຂົາກໍນຳໃຫ້ຕົນເອງຫລົງຜິດດ້ວຍ.

¹⁴ແຕ່ສຳລັບທ່ານຈົງຕຳລົງຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ເຊື່ອຢ່າງໝັ້ນຄົງ ທ່ານຮູ້ວ່າທ່ານໄດ້ຮຽນມາຈາກຜູ້ໃດ.¹⁵ຖ້ອຍຄຳບັນທຶກອັນສັກສິດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສາມາດເຮັດໃຫ້ທ່ານເຕັມລືນດ້ວຍປັນຍາໃນເລື່ອງຂອງ ຄວາມຝັນຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁶ພຣະຄຳພິທູກຂໍ້ໄດ້ຮັບການດົນໃຈໂດຍພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນປະໂຫຍດ ຕໍ່ຫລັກຄຳສອນ, ຄວາມເຊື່ອອັນແຮງກ້າ ການປັບປຸງແກ້ໄຂ ແລະ ການຝຶກຝົນໃນຄວາມ ຊອບທັມ,¹⁷ນີ້ກໍເພື່ອວ່າຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ຕຽມ ບ່ອນສຳລັບການຕີທຸກຢ່າງ.

4 ¹ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຄຳສັ່ງທີ່ສຳຄັນຕໍ່ພຣະພິກຂຸພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ ພິພາກສາທັງຄົນເປັນ ແລະ ຄົນຕາຍ ແລະ ເພາະໂດຍການມາປາກົດຂອງພຣະອົງແລະ ອາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງ.²ຈົງສ້າງສອນພຣະທັມຈົງພ້ອມຢູ່ສະເໝີທັງໃນເວລາທີ່ມີໂອກາດ ແລະ ບໍ່ມີໂອກາດ, ຈົ່ງວ່າຈົງເຖື່ອນສະຕິ ດ້ວຍຄວາມອິດທິພົນແລະ ການສຶກສອນທຸກຢ່າງ.

³ເພາະເວລານັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອຄົນບໍ່ຍອມຝັງຄຳສອນທີ່ດີແຕ່ເຂົາຈະສະສົມອາຈານສອນຂອງຕົນຕາມ ແຕ່ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຂົາເອງ

ເພື່ອບັນເທົາອາການຄັນຫູຂອງພວກເຂົາ.⁴ພວກເຂົາຈະຫັນໄປຈາກຄວາມຈິງແລ້ວໄປສົນໃຈນິຍາຍ ເລື່ອງເບົາໆ.

⁵ແຕ່ສຳລັບທ່ານຈົງມີຄວາມຄິດທີ່ສຸດໃນທຸກໆສິ່ງຈົງຍອມຖື ທຸກໃນຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ຈົງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ປະກາດ ຂ່າວປະເສີດປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໃຫ້ ຄົບບໍລິບູນ.

⁶ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຖືກເຫອກເວລາທີ່ຕ້ອງຈາກໄປນັ້ນມາເຖິງແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແລ່ນແຂ່ງຂັນ ຢ່າງຕື່ນເຕັ້ນສຳເລັດຂ້າພະເຈົ້າແລ່ນຈົນເຖິງເສັ້ນໄຊ ຂ້າພະເຈົ້າຮັກສາຄວາມເຊື່ອຈົນເຖິງທີ່ສຸດ⁸ມີງາດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໄດ້ຖືກຕຽມໄວ້ໃຫ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ພິພາກສາທີ່ຍຸດຕິທຳຈະມອບໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໃນວັນນັ້ນ. ແຕ່ບໍ່ແມ່ນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນແຕ່ສຳລັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກໃນການຊົງມາປາກົດຂອງພຣະອົງດ້ວຍ.

⁹ທ່ານຈົງພະຍາຍາມມາຫາ ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ໄວທີ່ສຸດ¹⁰ເພາະວ່າເດມາ ໄດ້ ປະຖົມຂ້າພະເຈົ້າເສັຍແລ້ວ. ເຂົາຮັກໂລກປະຈຸບັນນີ້ ແລະ ໄດ້ໄປຍັງເມືອງເທສະໂລນິກ. ເກເຊັນ ໄດ້ໄປທີ່ເມືອງຄາລາເຕຍ ແລະ ສ່ວນຕີໂຕໄປຍັງເມືອງດັນມາເຕຍ.

¹¹ຕອນນີ້ມີພຽງແຕ່ ລູກ ທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າທ່ານຈົງໄປຫາມາຣະໂກ ແລະ ພາເຂົາໄປດ້ວຍ ເພາະເຂົາມີປະໂຫຍດຢ່າງຫລາຍ ຕ່າງການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ¹²ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ງ ຕີຂີໂກ ໄປຍັງເມືອງເອເຟໂຊ.¹³ເມື່ອທ່ານມາກໍໃຫ້ນຳເສື້ອຄຸມ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປະໄວ້ກັບ ກາລະໂປ ທີ່ເມືອງໄທອາດ ແລະ ໜັງສືເປັນຕົ້ນ ມ້ວນໜັງສືທີ່ເປັນໜັງສືດ.

¹⁴ອາເລັກຊັນເດີ ຊ່າງເຮັດເຄື່ອງທອງແດງ ໄດ້ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ຜ່ານຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍຢ່າງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕອບແທນການກະທຳຂອງເຂົາ.

¹⁵ແຕ່ທ່ານເອງ ກໍຄວນປ້ອງກັນຕົວ ທ່ານຈາກເຂົາດ້ວຍ ເພາະວ່າເຂົາຕໍ່ຜ່ານຖອຍຄຳຂອງເຮົາ ຢ່າງຮຸນແຮງ.¹⁶ໃນການແກ້ຄະດີ ເທື່ອທຳອິດນັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າເຂົາທັງຫລາຍປະຖົມ ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ ຂໍຢາໃຫ້ພວກເຂົາຖືກນັບວ່າຜິດເລີຍ.

¹⁷ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເສີມກຳລັງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າໂດຍຜ່ານຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນການປະກາດຂ່າວປະເສີດຈະໄດ້ສຳເລັດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດທັງປວງໄດ້ຍືນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອອອກຈາກປາກຂອງສິ່ງໂຕ.

¹⁸ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າຈາກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງ ແລະ ປົກປ້ອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ສຳລັບ ອານາຈັກແຫ່ງແຜ່ນດິນສະຫວັນ ຂໍພຣະສະຫງ່າຣາສີຈົງມີແກ່ ພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດເຫັນ ອາແມນ.

¹⁹ເຮົາຂໍຟາກຄວາມຄິດເຖິງໄປເຖິງ ປີຊະກິລາ ກັບ ອາກິລາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງ ໂອເນຊີໂຟໂຣ.²⁰ເອຣາຊະໂຕ ຍັງຢູ່ທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະໂຫຍດ ທີ່ປ່ວຍຢູ່ໄວ້ທີ່ເມືອງ ມີເລໂຕ²¹ຂໍທ່ານພະຍາຍາມມາໃຫ້ໄວທີ່ສຸດກ່ອນຈະເຖິງລະດູໜາວ. ຢູບູໂລ, ໄດ້ຟາກຄວາມຄິດເຖິງມາເຖິງທ່ານດ້ວຍລວມທັງປູເຕັນ, ລີໂນ, ກະໂລເດຍ ແລະພີນ້ອງ ຄົນອື່ນໆ.²²ຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົງ ສະຖິດຢູ່ກັບວິນຍານຂອງທ່ານ ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານດ້ວຍ.

ຕີໂຕ

1 ¹ຂ້າພະເຈົ້າ ໄປໂລ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອັກຄະສາວົກ ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ເພື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ສອດຄ່ອງຕໍ່ (ຄວາມເປັນເຫມືອນພຣະເຈົ້າ).²ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຂອງຊີວິດນິຣັນດອນ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ປ່ຽນຮ່າງຄຳ ຕົວະນັ້ນໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນຍຸກສະໄຫມທັງປວງ³ຄືໃນເວລາທີ່ເຫມາະສົມ, ພຣະອົງກໍໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍຂໍ້ຄວາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະອົງໃຫ້ມອບຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າກະທຳສິ່ງນີ້ເພາະເປັນຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຝັນ ຂອງພວກເຮົາ.

⁴ເຖິງຕິດ, ຜູ້ເປັນລູກແທ້ໃນທາງຄວາມເຊື່ອດຽວກັນນີ້. ຂໍພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກ ຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຝົນ ຂອງພວກເຮົາໄດ້ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ເອງ ຂ້າພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະທານໄວ້ໃນເມືອງກະເຣເຕ, ເພື່ອໃຫ້ທ່ານຈັດການສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຍັງຄ້າງຄາຢູ່ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງພວກຜູ້ປົກຄອງໄວ້ໃນທຸກໆເມືອງ ດັ່ງທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ແນະນຳທ່ານໄວ້.

⁶ພວກຜູ້ປົກຄອງນັ້ນ ຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ ຕິດຽນ, ມີເມັງພຽງຄົນດຽວ, ແລະລູກຂອງເຂົາຕ້ອງເປັນຄົນສັດຊື່ ບໍ່ຖືກກ່າວຫາວ່າເປັນນັກເລງ ຫລື ເປັນຄົນຕິດຖານ.⁷ ຕ້ອງບໍ່ມີຂໍ້ຕໍາຫນີ. ຕ້ອງບໍ່ເປັນຄົນຈອງຫອງ, ບໍ່ເປັນຄົນເລືອດຮ້ອນ, ບໍ່ຕິດເຫລົ້າ, ບໍ່ເປັນຄົນອັນທະພານ, ບໍ່ເປັນຄົນໂລບ.

⁸ແຕ່ເຂົາຕ້ອງເປັນຄົນ ທີ່ມີໃຈກວ້າງຂວາງ, ຮັກທີ່ຈະກະທຳຄວາມດີມີເຫດຜົນ, ເປັນຄົນຊອບທັມດຳເນີນຊີວິດໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນເອງໄດ້.⁹ ເຂົາຈະຕ້ອງຍຶດຂໍ້ຄວາມອັນຫນ້າເຊື່ອຖືຊຶ່ງໄດ້ຮັບການສອນ, ມາໄວ້ຫນຽວແຫນ້ນເພື່ອວ່າຈະສາມາດເສີມສ້າງຜູ້ອື່ນໄດ້ດ້ວຍການສອນທີ່ດີ ແລະຕຳນິບັນດາຜູ້ທີ່ຄັດຄ້ານລາວໄດ້.

¹⁰ເພາະວ່າມີຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຫລວງຫລາຍ, ເປັນຕົ້ນພວກທີ່ເຂົາພິທີຕັດ. ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ນັບວ່າໄຮ້ປະໂຫຍດ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳ ແລະຫລອກລວງຄົນອື່ນໃຫ້ຫລົງຜິດ.

¹¹ພວກເຂົາສອນໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນຈະສອນກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດອັນຫນ້າລະອາຍແລະປັນປ່ວນທຳລາຍຄຣິສຕະຈັກທັງຄຣິສຕະຈັກ.

¹²ຜູ້ທ່ານວາຍຂອງພວກເຂົາຄົນຫນຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຊາວກະເຣເຕ ເປັນຄົນມັກເວົ້າຕົວະ, ເປັນຄົນໂຫດຮ້າຍເຫມືອນສັດປ່າ, ເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານແລະກິນຫລາຍ.”¹³ ຄຳທີ່ພວກເຂົາກ່າວນີ້ເປັນຄວາມຈິງ, ເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສັ່ງສອນພວກເຂົາຢ່າງເຂັ້ມງວດເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

¹⁴ຈຶ່ງຢ່າໃສ່ໃຈກັບນິຍາຍປະລຳປະລາຂອງພວກຢິວ ແລະ ກິດບັນຍັດ ຂອງມະນຸດທີ່ປະຕິເສດ ຄວາມຈິງ.

¹⁵ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດນັ້ນ, ທຸກສິ່ງກໍບໍ່ຮູ້ສຸດ. ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ມີມິນທິນແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ ເຊື່ອນັ້ນ, ກໍບໍ່ມີອັນໃດທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ. ເພາະຄວາມຄິດແລະຈິດໃຈໃຫ້ສຳນຶກຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນເປັນມິນທິນ.¹⁶ ພວກເຂົາອ້າງຕົນວ່າຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ການກະທຳຂອງພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະອົງ ພວກເຂົາ ເປັນຄົນທີ່ຫນ້າລັງກຽດ, ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຝັ່ງ. ພວກເຂົາບໍ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບໃນການເຮັດຄວາມດີອັນໃດ.

2 ¹ແຕ່ທ່ານເອງ, ຈຶ່ງເວົ້າໃນສິ່ງສອດຄ່ອງກັບຫລັກຄຳສອນທີ່ສັດຊື່.² ຜູ້ຊາຍທີ່ອາດູໂສ ຄວນຈະເປັນຜູ້ຮູ້ຈັກ ບັງຄັບຕົນໄດ້, ມີກຽດ ມີເຫດຜົນ, ເປັນຄົນມີ ຄວາມເຊື່ອຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມອິດທິນ.

³ເຊັ່ນດຽວກັນນີ້ ຍິງທີ່ອາດູໂສຄວນສະແດງຕົນໃຫ້ເປັນທີ່ຫນ້ານັບຖືບໍ່ກ່າວນິນທາໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຕົກເປັນທາດຂອງການຕື່ມຄວນສອນແຕ່ສິ່ງທີ່ດີແລະຖືກຕ້ອງ.

⁴ເພື່ອຊ່ວຍຝຶກໃຫ້ພວກຍິງສາວທັງຫລາຍໃຫ້ຮັກຜົວແລະລູກຂອງຕົນຢ່າງເຫມາະສົມ.⁵ ພວກນາງຄວນຝຶກຍິງສາວໃຫ້ເປັນຄົນມີເຫດຜົນ, ເປັນ ຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເອົາໃຈໃສ່ໃນວຽກບ້ານການເຮືອນ, ແລະເຊື່ອຝັ່ງຜົວຂອງຕົນ ໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຫມິນປະຫມາດ.

⁶ໃນທ່ານອງດຽວກັນ, ຈຶ່ງຕັກເຕືອນພວກ ຊາຍຫນຸ່ມ ໃຫ້ໃຊ້ຊີວິດຢ່າງມີເຫດຜົນ. ຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງໃນການກະທຳດີທຸກປະການ; ແລະ ເມື່ອທ່ານສອນ, ກໍ ຈຶ່ງສະແດງເຖິງຄວາມສັດຊື່ຊຸດຈະອິດ ແລະ ກຽດສັກສີ.⁷ ຈຶ່ງເວົ້າຂໍ້ຄວາມທີ່ດີຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຄຳຕິດຽນ, ເພື່ອວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຂັດຂວາງເຈົ້ານັ້ນ ຈະໄດ້ ຮັບຄວາມອັບອາຍ, ເພາະເຂົາບໍ່ມີສິ່ງໃດ ທີ່ຈະເວົ້າວ່າຮ້າຍໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້.

⁸ບັນດາທາດຮັບໃຊ້ ຄວນອ່ອນນ້ອມເຊື່ອຝັ່ງຕ່າງໆຂອງຕົນໃນທຸກເລື່ອງ. ພວກເຂົາຄວນຈະເອົາໃຈແລະບໍ່ໄຕ່ຖຽງຄວາມນາຍຂອງຕົນ, ¹⁰ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເປັນຄົນລັກໂລບ. ແຕ່ ພວກເຂົາຄວນສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອທີ່ດີທຸກປະການ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຳສອນຂອງພວກເຮົາໃນເລື່ອງພຣະເຈົ້າ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຝົນຂອງເຮົາທັງຫລາຍນັ້ນເປັນທີ່ຫນ້າສົນໃຈໃນທຸກທາງ.

¹¹ເພາະວ່າພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍຕໍ່ຄົນທັງປວງ.¹² ພຣະຄຸນ ນັ້ນຊ່ວຍຝຶກໃຫ້ພວກເຮົາປະຕິເສດທຳສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຕັນຫາຂອງໂລກນີ້. ທັງຍິງຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາດຳເນີນຊີວິດຢ່າງໃນຍຸກນີ້ໄດ້ຢ່າງມີເຫດຜົນ ຢ່າງຊອບທັມ ແລະ ດຳເນີນຢູ່ໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ¹³ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງລໍຄອຍທີ່ຈະໄດ້ຮັບ ຄວາມຫວັງແຫ່ງພຣະພອນຂອງພຣະອົງ, ຄືພຣະສະຫງ່າຣາສີ ຂອງພຣະເຈົ້າອົງຍິງໃຫຍ່ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ຝົນຂອງພວກເຮົາ. ທີ່ຈະມາປາກົດ.

¹⁴ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ ສະຫລະພຣະອົງເອງ ໃຫ້ກັບພວກເຮົາ ເພື່ອແຖ່ເອົາພວກເຮົາ ໃຫ້ຝົນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫມົດ ແລະ ຊຳຣະພວກເຮົາໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເພື່ອພຣະອົງເອງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເປັນຄົນພິເສດ, ທີ່ມີໃຈຮ້ອນຮົນໃນການເຮັດຄວາມດີ.

¹⁵ຈຶ່ງກ່າວເຖິງແລະໃຫ້ກຳລັງໃຈ. ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງຕັກເຕືອນ ດ້ວຍສິດທິອຳນາດທຸກປະການ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫມິນປະຫມາດເຈົ້າໄດ້.

3 ¹ຈຶ່ງເຕືອນພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ມີອຳນາດທັງຫລາຍ, ໃຫ້ເຂົາເຊື່ອຝັ່ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຜ່ອມທີ່ຈະເຮັດການດີທຸກຢ່າງ. ²ຈຶ່ງເຕືອນພວກເຂົາ ຢ່າໃຫ້ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີຜູ້ໃດ, ບໍ່ຜິດຖຽງກັນ, ແຕ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ອື່ນທຳຕາມວິທີການຂອງຕົນ, ແລະ ສະແດງຄວາມຖ່ອມໃຈຕໍ່ຄົນທັງປວງ.

³ເພາະວ່າເມື່ອກ່ອນ ພວກເຮົາເອງກໍເປັນ ຄົນໂງ່, ແລະບໍ່ເຊື່ອຝັ່ງ. ພວກເຮົາຖືກຫລອກລວງໃຫ້ຫລົງຜິດ, ແລະຕົກເປັນທາດຂອງກິເລດຕິນຫາ ແລະຄວາມປາຖນານາໆປະການ, ພວກເຮົາເຄີຍໃຊ້ຊີວິດໃນທາງຊົ່ວ ແລະຄວາມເຫິງສາ. ພວກເຮົາເປັນຄົນຫນ້າລັງກຽດ ແລະ ກຽດຊັງກັນ ແລະ ກັນ.

⁴⁻⁵ແຕ່ເມື່ອ ພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະ ຜູ້ຊ່ວຍເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ຝົນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໄດ້ມາປາກົດຕໍ່ມວນມະນຸດນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກການແຫ່ງຄວາມຊອບທັມທີ່ ພວກເຮົາເຮັດ, ແຕ່ເປັນເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາຝົນ. ພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາຝົນໄດ້ດ້ວຍການຊົງຊຳຣະຂອງການບັງເກີດໃຫມ່ ແລະການສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ.

⁶ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຖອກເຫພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ ມາເຫນືອພວກເຮົາຢ່າງລືນເຫລືອ ຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຝົນຂອງພວກເຮົາ, ⁷ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ນັບວ່າເປັນຄົນຊອບທັມດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເຊັ່ນນີ້, ກໍເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບມໍຣະດົກດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນໃນຊີວິດອັນເປັນນິຣັນດອນ.

⁸ຂໍ້ຄວາມນີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ຂ້າພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານກ່າວຢ່າງຫມັ້ນໃຈເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ເພື່ອວ່າຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈະຢຶດຫມັ້ນໃນການເຮັດສິ່ງດີ. ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ດີແລະມີປະໂຫຍດຕໍ່ທຸກໆຄົນ.

⁹ແຕ່ຈົງຫລີກຫນີການໄຕ້ຖຽງອັນໂງ່າໆ, ເລືອງລຳດັບວົງຕະກູນ, ການຜິດຖຽງກັນ ແລະ ການຂັດແຍ້ງໃນເລືອງກົດບັນຍັດ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງ.¹⁰ຈົງປະຕິເສດຜູ້ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດການແຕກແຍກກັນ, ເມື່ອໄດ້ເຕືອນເຂົ້າຄັງຫນຶ່ງ ຫລືສອງຄັງແລ້ວ.

¹¹ເພາະຮູ້ແລ້ວວ່າຄົນນັ້ນໄດ້ຫັນອອກຈາກທາງທີ່ຖືກຫລົງໄປເຮັດຜິດບາບແລ້ວກໍ່ກ່າວໂທດໃສ່ຕົວຂອງເຂົາເອງ.

¹²ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າສົ່ງ ອາເຕມາ ຫລື ຕີຂີໂກ ໄປ ຫາເຈົ້ານັ້ນ, ຈົງຟ້າວແລະມາຫາຂ້າພຣະເຈົ້າທີ່ເມືອງ ນີໂກໂປລີ, ທີ່ຊົງຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈຈະຢູ່ໃນຊ່ວງຣະດູຫນາວ.¹³ຈົງຟ້າວຝັງ ແລະຊ່ວຍສົ່ງເຊນັດ, ຜູ້ເປັນທະນາຍຄວາມ ແລະ ອາໂປໂລ, ໃຫ້ເລີ່ມອອກເດີນທາງແລະພ້ອມດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ.

¹⁴ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ ຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະມີສ່ວນໃນການເຮັດການດີ ທີ່ຕອບສະຫນອງຕໍ່ຄວາມຈຳເປັນເລັ້ງຄ່ວນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນຄົນທີ່ ບໍ່ເກີດຜົນ.

¹⁵ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ນຳເຮົາ ຕ່າງກໍ່ຝາກຄຳຫັກຫາຍເຖິງທ່ານຝາກຫັກຫາຍບັນດາພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງພວກເຮົາໃນຄວາມເຊື່ອອັນດຽວກັນ.

ຂໍພຣະຄຸນຢູ່ກັບພວກທ່ານທຸກໆຄົນເຖິນ.

ຟິເລໂມນ

1 ¹ໂປໂລ, ຜູ້ຖືກຄຸກຢູ່ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແລະ ຈາກຕີໂມທຽວ ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາ, ເຖິງຟິເລໂມນ ເພື່ອນ ຮ່ວມງານທີ່ຮັກຂອງພວກເຮົາ,² ແລະ ເຖິງອັບເຟັງ ນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ອາຂີໂປ ຜູ້ເປັນເພື່ອນທະຫານຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເຖິງຄຣິສຕະຈັກ ທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ.³ຂໍພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກ ຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຊົງໃຜຕປະທານແກ່ພວກເຈົ້າເທີນ.

⁴ຂ້າພຣະເຈົ້າໂມທະນາ ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຢູ່ສະເຕມີ. ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ຮະນຶກເຖິງເຈົ້າ ໃນທຸກເທື່ອທີ່ເຮົາພາວັນນາອະທິຖານ.

⁵ເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວເລື່ອງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ ທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງປວງ.⁶ເຮົາໄດ້ພາວັນນາອະທິຖານ ຂໍໃຫ້ການເຂົ້າສ່ວນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້ານັ້ນ ຈົງໄດ້ເກີດຜົນຄືເພີ່ມພູນ ໃນຄວາມຮູ້ໃນການດີທຸກຢ່າງ ທີ່ພວກເຮົາມີໃນອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

⁷ສຳລັບເຮົາມີຄວາມຍິນດີຫລາຍ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຫນູນໃຈ ເພາະຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າ, ເພາະຫົວໃຈຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ກໍ່ໄດ້ຮັບ ຄວາມສົດຊື່ນຂຶ້ນເພາະເຈົ້າ, ນ້ອງເອີຍ.

⁸ເພາະສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາມີໃຈກັກໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ ທີ່ຈະສົ່ງເຈົ້າໃຫ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສົມຄວນເຮັດ.⁹ແຕ່ຍ້ອນຄວາມຮັກ, ເຮົາ ຈົງຂໍຮ້ອງເຈົ້າຕົກວ່າ - ເຮົາ, ໂປໂລ, ຄົນເຖົ້າຜູ້ຫນຶ່ງ, ແລະ ໃນປະຈຸບັນນີ້ແມ່ນຖືກຄຸກຢູ່ ກໍ່ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

¹⁰ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈົງຂໍຮ້ອງເຈົ້າເພື່ອໂອເນຊີໂມ, ຜູ້ທີ່ເປັນລູກຂອງເຮົາໃນພຣະຄຣິດ, ຊົງເຮົາກໍ່ໄດ້ກາຍເປັນພໍ່ຂອງລາວໃນຝ່າຍຄວາມເຊື່ອ.

¹¹ເມື່ອກ່ອນລາວບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຮົາ, ແຕ່ບັດນີ້ລາວເປັນປະໂຫຍດແກ່ທັງເຮົາ ແລະ ເຮົາເຫມືອນກັນ.¹²ເຮົາໄດ້ໃຊ້ລາວຄືນມາຫາເຈົ້າ, ລາວຜູ້ນີ້ເປັນຫມາກຫົວໃຈຂອງເຮົາ.¹³ເຮົາ ຢາກໃຫ້ລາວຢູ່ກັບເຮົາ, ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ບົວລະບັດຮັບໃຊ້ເຮົາແທນເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ ເຮົາ ຖືກກັງຂັງຢູ່ເພື່ອເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດນັ້ນ.

¹⁴ແຕ່ວ່າເຮົາບໍ່ຢາກເຮັດສິ່ງໃດກ່ອນທັງນັ້ນ ຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນຈາກເຈົ້າ. ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການຄຸນຄວາມດີທີ່ເຈົ້າເຮັດນັ້ນຈາກຄວາມຂົ່ມໃຈຈຳເປັນ ແຕ່ໃຫ້ອອກຈາກຄວາມສະຫມັກໃຈຂອງເຈົ້າດ້ວຍ.¹⁵ບາງທີໂອເນຊີໂມໄດ້ ຈາກເຈົ້າໄປຊົງໄລຍະຫນຶ່ງ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ ລາວກັບຄືນມາຕະຫລອດໄປ.¹⁶ບັດນີ້ລາວ ບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຂ້າຮັບໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຕົກວ່າຂ້າຮັບໃຊ້ອີກຄື, ເປັນອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກຄົນ ຫນຶ່ງ. ລາວເປັນທີ່ຮັກເປັນພິເສດແກ່ເຮົາ ແລະ ກໍ່ຄົງ ເປັນທີ່ຮັກແກ່ເຈົ້າຫລາຍກວ່າ ອີກທັງໃນ ຖານະທີ່ເປັນເພື່ອນມະນຸດ ແລະ ໃນຖານະທີ່ເປັນ ພີ່ນ້ອງກັນໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍ.

¹⁷ເຫດສະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າຖືວ່າເຮົາເປັນເພື່ອນ ຮ່ວມງານຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ຈົງຕ້ອນຮັບລາວໄວ້ ເຫມືອນກັບເຈົ້າຕ້ອນຮັບເຮົາ.¹⁸ຖ້າລາວໄດ້ ເຮັດຜິດພາດປະການໃດ ຫລື ເປັນຫນຶ່ງຫຍັງແດ່ ກໍ່ ໃຫ້ເຈົ້າຄິດເອົານຳເຮົາ.¹⁹ຝ່າຍເຮົາ, ໂປໂລ, ລົງມືຂຽນສິ່ງນີ້ດ້ວຍຕົວເອງ: ເຮົາຈະໃຊ້ແທນຄືນເຈົ້າ. ເຮົາຈະບໍ່ອ້າງເຖິງແກ່ເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຫນຶ່ງເຮົາ ດ້ວຍຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງ.²⁰ດັ່ງນັ້ນ, ນ້ອງເອີຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກເຈົ້າໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ຈົງເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາສົດຊື່ນຂຶ້ນໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

²¹ເຮົາມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຄວາມເຊື່ອຝັງຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈົງຂຽນຈົດຫມາຍມາເຖິງເຈົ້າ. ເຮົາຮູ້ວ່າເຈົ້າ ຈະເຮັດໄດ້ ຫລາຍກວ່າທີ່ເຮົາຂໍອີກ.

²²ໃນເວລາດຽວກັນ, ຈົງຈັດຕັ້ງມາຫ້ອງຝັກໄວ້ ສຳລັບເຮົາ, ເພາະເຮົາຫວັງວ່າຜ່ານຄຳພາວັນນາອະທິຖານ ຂອງພວກເຈົ້າ ເຮົາຈະໄດ້ກັບມາຫາເຈົ້າ.

²³ເອປາຟາ, ຜູ້ຖືກຄຸກຮ່ວມກັບເຮົາ ເພາະ ເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ກໍ່ຝາກຄວາມຄິດເຖິງ ມາຫາເຈົ້າ.²⁴ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ມາຣະໂກ, ອາຣິດຕາໂຂ, ເດມາ ແລະ ລູກາ, ເພື່ອນຮ່ວມ ງານຂອງເຮົາກໍ່ຝາກຄວາມຄິດເຖິງມາດ້ວຍ.²⁵ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນ ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຈົງສະຖິດຢູ່ກັບຈິດ ວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ. ອາແມນ.

ເຮັບເຮີ

1 ¹ເປັນເວລານານມາແລ້ວທີ່ ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວ ແກ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາຜ່ານທາງຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນຫລາຍຄັ້ງ ແລະ ດ້ວຍຫລາຍວິທີຕ່າງໆ.

²ແຕ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້, ພຣະອົງ ໄດ້ຊົງກ່າວກັບພວກເຮົາຜ່ານທາງພຣະບຸດ,

ຜູ້ທີ່ພຣະອົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນທາຍາດຜູ້ຮັບສັບພະທຸກສິ່ງທັງປວງໂດຍຜ່ານທາງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງໂລກຈັກກະວານ.

³ພຣະບຸດນັ້ນເປັນແສງສະຫວ່າງ ອັນເຈິດຈ້າງແຫ່ງພຣະສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຜູ້ສະທ້ອນເຖິງພຣະລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງຢຶດທຸກສິ່ງເຂົ້າໄວ້ ດ້ວຍກັນໂດຍຖ້ອຍຄຳອັນຊົງຄິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊຳຣະບາບກັມແລ້ວ,

ພຣະອົງກໍ່ຊົງປະສານຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດ ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຄິດທານຸພາບໃນທີ່ສູງສຸດ.

⁴ພຣະອົງໄດ້ເກີດມາເປັນຜູ້ປະເສີດກວ່າບັນດາທູດສະຫວັນ, ເພາະພຣະພຣະນາມຂອງພຣະອົງ

ທີ່ໄດ້ຮັບມາເປັນພຣະນາມທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່ານາມທັງປວງຂອງພວກເຮົາ.⁵ເພາະມີທູດສະຫວັນອົງໃດບໍ່

ທີ່ພຣະເຈົ້າເຄີຍກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ທ່ານເປັນບຸດຂອງເຮົາ, ວັນນີ້ ເຮົາເປັນບິດາຂອງພວກທ່ານ.” ແລະ ກ່າວອີກວ່າ, “ເຮົາຈະເປັນບິດາຂອງເຂົາ, ແລະ ເຂົາກໍ່ຈະເປັນບຸດຂອງເຮົາ.”

⁶ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ, ເມື່ອ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດກົກ ເຂົ້າມາໃນໂລກນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້

ຊົງກ່າວວ່າ, “ທູດສະຫວັນທັງຫມົດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງນ້ອມມະນັດສະການພຣະອົງ.”⁷ພຣະອົງກ່າວກ່ຽວກັບບັນດາເທວະດາວ່າ,

“ພຣະເຈົ້າບັນດານໃຫ້ຝູງເທວະດາ ຂອງພຣະອົງເປັນວິນຍານ ແລະເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ຮັບເປັນແປວໄຟອັນຮ້ອນກ້າ.”

⁸ແຕ່ກວຽດກັບພຣະບຸດນັ້ນ ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ພຣະເຈົ້າ, ພຣະຣາຊະບັນລັງ ຂອງພຣະອົງ ຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ເປັນນິດ. ພຣະອົງຈະຊົງປົກຄອງຣາຊະອານາຈັກ ດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທັມ.⁹ພຣະອົງຊົງຮັກຄວາມຊອບທັມ ແລະ ຊົງກວຽດຊັງສິ່ງອະທັມ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ, ໄດ້ຊົງຫົດສົງທ່ານ ໄວ້ດ້ວຍນ້ຳມັນແຫ່ງຄວາມຍິນດີຫລາຍກວ່າບັນດາສະຫາຍຂອງທ່ານ”

¹⁰ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃນແຕ່ຕົ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ຝ່າສະຫວັນເປັນຜົນງານແຫ່ງສິພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.

¹¹ພວກເຂົານັ້ນຈະດັບສູນໄປ, ແຕ່ພຣະອົງຈະຍັງຄົງຢູ່. ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະເກົາໄປເຫມືອນກັບເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຜົນຫນຶ່ງ.¹²ພຣະອົງຈະມີວັນພວກມັນເຫມືອນກັບມື້ວັນເສືອໃຫຍ່ ແລະ ພວກມັນ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ປ່ຽນໄປເປັນເຫມືອນກັບຜ້າຜົນຫນຶ່ງ. ແຕ່ພຣະອົງຊົງເປັນເຫມືອນເດີມ ແລະ ປັ໋ງຫລາຍຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ສິ້ນສຸດຈັກເທື່ອ.”

¹³ແຕ່ພຣະອົງ ເຄີຍກ່າວກັບ ທູດສະຫວັນ ຕົນໃດວ່າ, “ຈົ່ງນັ່ງຢູ່ທີ່ເບື້ອງຂວາມື ຂອງເຮົາຈົນກວ່າ ເຮົາເຮັດໃຫ້ສັດຕູທັງຫລາຍຂອງທ່ານໃຫ້ຂາບລົງຢູ່ໃຕ້ຜົນຕົນຂອງທ່ານ.”¹⁴ເທວະດາທັງຫມົດ ບໍ່ແມ່ນວິນຍານ ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃຊ້ມາເພື່ອດູແລຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນເປັນມຸ່ງຮະດຶກບໍ່?

2 ¹ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງໃຫ້ເຮົາໃຈ ໃສ່ຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນຕໍ່ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍິນເພື່ອວ່າພວກເຮົາ ຈະບໍ່ຕະເຫລີດອອກໄປຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

²ດ້ວຍວ່າ, ຖ້ອຍຄຳທີ່ຖືກກ່າວໂດຍຜ່ານທາງບັນດາເທວະດານັ້ນມີເຫດຜົນແລະ

ການລະເມີດກັບການບໍ່ເຊື່ອຝັງທຸກຢ່າງຕາມຍັງໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງເປັນທັມ.³ແລ້ວ ພວກເຮົາຈະຫລົບຫນີຜົນໄດ້ແນວໃດ ຖ້າພວກເຮົາລະເລີຍ ຕໍ່ຄວາມຜົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້? ນິຕິຄວາມຜົນທີ່ໄດ້ຮັບການປະກາດ ໃນເວລາທຳອິດ ໂດຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຍືນຍັນ ໂດຍບັນດາຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້.⁴ໃນເວລາດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານ ໂດຍຫມາຍສຳຄັນ, ການອັດສະຈັນ, ການອິດທິຣິດອັນປະກອບໄປດ້ວຍຣິດອຳນາດຫລວງຫລາຍແລະໂດຍໃຫ້ຂອງປະຫານຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດເຈົ້າຕາມນ້ຳພຣະຫ້ຍຂອງພຣະອົງ.

⁵ຄືໂລກທີ່ເຮົາກຳລັງກ່າວເຖິງນັ້ນ.⁶ແຕ່ມີຄົນຫນຶ່ງກ່າວ ຍືນຍັນເຮົາໄວ້ໂດຍກ່າວວ່າ, “ມະນຸດສຳຄັນຫຍັງທີ່ ພຣະອົງຈະຕ້ອງຄິດເຖິງເຂົາ?

ຫລືບຸດມະນຸດເປັນໃຜ, ຫລືພຣະອົງຊົງເປັນຫວ່ງເປັນໃຍເຂົາ?

⁷ພຣະອົງສ້າງມະນຸດໃຫ້ຕ່ຳ ກວ່າບັນດາເທວະດາ ພຽງຫນ້ອຍຫນຶ່ງ; ພຣະອົງສວມມົງກຸດແຫ່ງສະຫງ່າຣາສີ ແລະ ກຽດຕິຍົດໃຫ້ແກ່ເຂົາ.

⁸ພຣະອົງວາງທຸກສິ່ງໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຕົນແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຂົາ.” ເພາະມະນຸດຄືຜູ້ທີ່ ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ທຸກສິ່ງ ຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພວກເຂົານັ້ນ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ມີຈັກສິ່ງດຽວທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ບັດນີ້ເຮົາຍັງບໍ່ເຫັນວ່າທຸກ ສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ເຂົາ.

⁹ແຕ່ພວກເຮົາ ເຫັນຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຕ່ຳ ກວ່າບັນດາເທວະດາ ພຽງຊົ່ວຄາວນັ້ນ

ຄືພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ທີ່ໂດຍການທຶນທຸກແລະການຕາຍຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບພຣະສະຫງ່າຣາສີ ແລະ ພຣະກຽດສວມ ເປັນມົງກຸດ ດັ່ງນັ້ນໃນເວລານີ້ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົມ ຣິດຄວາມຕາຍ ແທນມະນຸດທຸກຄົນ.¹⁰ເພາະນີ້ເປັນການເຫມາະສົມສຳລັບພຣະເຈົ້າ ທີ່ຈະພາບັນດາບຸດຫລວງຫລາຍ ໄປສູ່ສະຫງ່າຣາສີ ເນື່ອງຈາກທຸກສິ່ງດຳລົງຢູ່ເພື່ອພຣະອົງແລະ ໂດຍຜ່ານທາງພຣະອົງ ເປັນການເຫມາະສົມສຳລັບພຣະອົງ ແລ້ວທີ່ຈະຊົງໃຫ້ການເປັນຜູ້ນຳທາງ ແຫ່ງຄວາມລອດຜົນ ທີ່ມີໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາສຳເລັດ ໂດຍຜ່ານທາງການທຶນທຸກຂອງພຣະອົງ.

¹¹ເພາະທັງຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຍອມອຸທິດຊີວິດກັບບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການອຸທິດມອບໄວ້ລ້ວນມາຈາກແຫລ່ງກຳເນີດດຽວກັນ

ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ເອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຈຶ່ງບໍ່ລະອາຍທີ່ຈະເອີ້ນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນວ່າ ເປັນຜີນ້ອງ¹²ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາ ຈະ ປະກາດເຖິງ

ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແກ່ຜີນ້ອງຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນ ພຣະອົງຈາກພາຍໃນທີ່ຊຸມຊົນ.”

¹³ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ຂ້າພຣະອົງຈະມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຍັງກ່າວອີກວ່າ, ເບິ່ງແມ່ ຂ້າພຣະອົງຢູ່ທີ່ນີ້ ກັບບຸດທັງຫລາຍ ທີ່ພຣະອົງ ຊົງມອບໃຫ້ຂ້າພຣະອົງ.”¹⁴ດ້ວຍ ເຫດນີ້, ບັນດາບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສ່ວນໃນເນື້ອຫນຶ່ງແລະເລືອດກັບພວກເຂົາດ້ວຍເພື່ອວ່າໂດຍທາງ ຄວາມຕາຍຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະທຳລາຍ ຜູ້ນັ້ນທີ່ມີອຳນາດແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ຄືມານຮ້າຍ.

¹⁵ໂດຍທາງນີ້ພຣະອົງຈະປົດປ່ອຍບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີຊີວິດຕິກເປັນທາດຂອງຄວາມຢ້ານຕາຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນອິສະຣະ.

¹⁶ເພາະເຫດນີ້ຈຶ່ງຈະແຈ້ງວ່າ ບໍ່ແມ່ນບັນດາທູດສະຫວັນ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຫວ່ງແຕ່ຄືເຊື້ອສາຍ ຂອງອັບຣາຮາມທີ່ພຣະອົງຊົງເປັນຫວ່ງ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ ພຣະອົງຈະຕ້ອງເປັນເຫມືອນຜີນ້ອງຂອງພຣະອົງທຸກຢ່າງ, ເພື່ອວ່າພຣະອົງ ຈະສາມາດເປັນມະຫາປະໂລຫິດທີ່ສັດຊີ ແລະ ມີໃຈເມດຕາຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເພື່ອພຣະອົງຈະນຳການຍົກໂທດຄວາມບາບມາຍັງຜູ້ຄົນ.¹⁸ເພາະວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເອງໄດ້ທຶນທຸກແລະຖືກທົດລອງມາກ່ອນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສາມາດຊ່ວຍ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກທົດລອງນັ້ນໄດ້.

3 ¹ເພາະສະນັ້ນ, ຜີນ້ອງຜູ້ບໍ່ຣິສຸດ ພວກທ່ານຜູ້ເຂົ້າສ່ວນໃນການຊົງເອີ້ນຈາກສະຫວັນຂໍ ຈົ່ງຄິດເຖິງພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນອັຄະຣະທູດແລະ ມະຫາ ປະໂລຫິດທີ່ເຮົາຍອມຮັບນັ້ນ.²ພຣະອົງ ສັດຊີ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງ ພຣະອົງເຫມືອນດັ່ງທີ່ໂມເຊສັດຊີ ໃນ ບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ເພາະພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາວ່າຊົງສົມຄວນຕໍ່ພຣະ ສະຫງ່າຣາສີ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໂມເຊ, ເພາະຜູ້ທີ່ສ້າງບ້ານຍອມມີກຽດຫລາຍກວ່າຕົວບ້ານ.⁴ບ້ານທຸກຫລັງຈະຕ້ອງມີຄົນທີ່ສ້າງບ້ານນັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຄືຜູ້ສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ.

⁵ໃນທາງຫນຶ່ງໂມເຊເປັນຄົນທີ່ສັດຊີໃນຖານະເປັນຄົນຮັບໃຊ້ ທີ່ຢູ່ໃນບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າເຂົາເປັນພະຍານກວຽດກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອານາຄົດ ຊົງໄດ້ຮັບການກ່າວເຖິງ.⁶ແຕ່ຝ່າຍພຣະຄຣິດຊົງເປັນພຣະບຸດຜູ້ມີອຳນາດໃນບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮົາ ທັງຫລາຍ ກໍເປັນບ້ານຂອງພຣະອົງ ຖ້າເຮົາຫາກຢຶດໝັ້ນ ໃນຄວາມກ້າຫານ ແລະໃນຄວາມຫມັ້ນໃຈ ໃນຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາ

⁷ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງເຫມືອນກັບພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດເຈົ້າ ຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ, “ວັນນີ້ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າ

ໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງ⁸ຢ່າເຮັດໃຫ້ໃຈແຂງກະຕ້າງເຫມືອນກັບຄົນທີ່ກະບົດໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບ ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

⁹ນິຕິເມື່ອພວກບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ກະບົດດ້ວຍການທົດລອງພິສູດເຮົາ, ຄືຊ່ວງ,

ຕະຫລອດສີລິປິທີພວກເຂົາເຫັນການກະທຳຂອງເຮົາ¹⁰ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຮົາຈຶ່ງໂກດຮ້າຍກັບຄົນໃນຮຸ້ນນັ້ນ

ເຮົາເວົ້າວ່າ, ‘ພວກເຂົາຖືກຊັກຈູງໃຫ້ຫລົງຜິດໃນຫົວໃກຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເຫມີ

ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກຫົນທາງຂອງເຮົາ.”¹¹ຈຶ່ງເປັນໄປຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິຍານດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍໄວ້ວ່າ, ພວກເຂົາ

ຈະບໍ່ມີວັນໄດ້ເຂົ້າບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ພັກຜ່ອນ.”

¹²ຈົງ ຣະວັງໃຫ້ດີ ພີ່ນ້ອງເອີຍ ເພື່ອວ່າໃນທ່າມກາງພວກທ່ານຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ມີຈິດໃຈຊົ່ວຊ້າເນື່ອງຈາກການບໍ່ເຊື່ອຝັງ, ຄືຫົວໃຈທີ່ຫັນອອກຈາກພຣະເຈົ້າອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່.¹³ ແຕ່ຈົງຫນູນໃຈກັນແລະກັນທຸກໆວັນ ຕາບໃດທີ່ຍັງໃຊ້ຄຳວ່າ, “ວັນນີ” ເພື່ອໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຖືກເຮັດ ໃຫ້ໃຈດີດ້ານໂດຍການຫລອກລວງຂອງຄວາມບາບ.

¹⁴ເພາະ, ພວກເຮົາໄດ້ມາ ເປັນຜູ້ຮ່ວມງານກັບພຣະຄຣິດ

ຖ້າພວກເຮົາຍຶດຫມັ້ນຢ່າງເຕັມທີ່ໃນຄວາມຫວັງໃຈທີ່ມີໃນພຣະອົງຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນຈົນເຖິງວັນສຸດທ້າຍ¹⁵ ດັ່ງທີ່ມີກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ ວັນນີ ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນ ພຣະສຸຣະສຽງ ຂອງພຣະອົງກໍ່ຢາກເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຈົ້າແຂງກະດ້າງ ໄປເຫມືອນຄົນກະບົດ.”

¹⁶ຜູ້ໃດຄືຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຍັງກະບົດ ບໍ່ແມ່ນພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອອກມາຈາກປະເທຣິຍົບ ໂດຍຜ່ານທາງໂມເຊບ?

¹⁷ຜູ້ໃດຄືຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍຕະຫລອດສີສັບປີ? ບໍ່ແມ່ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດຜິດບາບພວກເຂົາ ຫລືມຕາຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນັ້ນຫລື?

¹⁸ຜູ້ໃດຄືຄົນທີ່ ພຣະອົງ ໄດ້ຊົງສາບານຕົວວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມບ່ອນພັກເຊົາຂອງພຣະອົງ, ກໍ່ຄືຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່?

¹⁹ແລະເຮົາເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ການຢູ່ດັກຂອງພຣະອົງເພາະການບໍ່ເຊື່ອຝັງ.

4 ¹ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາ ຣະວັງໃຫ້ດີເພື່ອຈະບໍ່ມີໃຜໃນພວກທ່ານທີ່ຫລົ້ມເຫລວໃນການເຂົ້າເຖິງພຣະສັນຍາທີ່ມີໄວ້ສຳລັບພວກທ່ານ

ໃນການເຂົ້າສູ່ການພັກສະຫງົບຂອງພຣະເຈົ້າ.² ເພາະວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຍິນເຖິງຂ່າວປະເສີດເຫມືອນກັບພວກເຮົາໄດ້ຮັບ

ແຕ່ຂໍ້ຄວາມນັ້ນບໍ່ໄດ້ເກີດປະໂຫຍດຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສ່ວນກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອຝັງ.

³ເພາະ ພວກເຮົາທີ່ເຊື່ອກໍ່ເປັນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ການ ພັກຜ່ອນເຫມືອນຢ່າງທີ່, ພຣະອົງກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ, ເຫມືອນທີ່ເຮົາຊົງສັນຍາເອົາໄວ້,

“ດ້ວຍ ຄວາມເຄື່ອງໃຈ ຂອງເຮົາ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າ ສູ່ການພັກສະຫງົບຂອງເຮົາເລີຍ.” ເຖິງແມ່ນວ່າ, ການງານແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ

ໃນການວາງຮາກຖານສ້າງໂລກໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ⁴ ເພາະມີໃນພຣະຄົມພິຕອນຫນຶ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ກ່ຽວກັບວັນທີ່ເຈັດວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ພັກຜ່ອນ ຈາກການທ່າງານທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງໃນວັນທີ່ເຈັດ.”⁵ ແລະພຣະອົງກ່າວໄວ້ອີກວ່າ, “ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ ເຂົ້າສູ່ການພັກສະຫງົບຂອງເຮົາເລີຍ.”

⁶ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ຈົ່ງຍັງມີບາງຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການສະຫງວນເອົາໄວ້ເພື່ອເຂົ້າສູ່ການພັກສະຫງົບຂອງພຣະອົງ,

ແລະນັບຈາກຊາວອິສະຣະເອນຈຳນວນຫລາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ການພັກສະຫງົບ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຝັງ.⁷ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງວັນຫນຶ່ງຂຶ້ນມາອີກຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ,

“ວັນນີ” ຫລັງຈາກນັ້ນອີກ ຫລາຍປີພຣະອົງ ໄດ້ເວົ້າຜ່ານທາງດາວິດ ຢ່າງທີ່ໄດ້ມີອ້າງໄວ້ໃນພຣະຄົມພິ ວ່າ, “

ວັນນີຖ້າຫາກທ່ານຟັງສຽງຂອງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງໄປ.”

⁸ເພາະຖ້າຫາກ ໂຢຊຸວຍ ໃຫ້ການພັກສະຫງົບແກ່ພວກເຮົາໄດ້, ພຣະເຈົ້າ ກໍ່ຄົງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງວັນອື່ນອີກ.

⁹ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງຍັງຄົງມີວັນສະບາໂຕແຫ່ງການພັກສະຫງົບທີ່ສະຫງວນເອົາໄວ້ ສຳລັບພົນຂອງພຣະເຈົ້າ.¹⁰ ດ້ວຍວ່າ, ຄົນທີ່ເຂົ້າສູ່ການພັກສະຫງົບ

ຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ພັກຕົວເອງຈາກວຽກງານຂອງຕົນ ເຫມືອນຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງພັກນັ້ນ.¹¹ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃຫ້ພວກເຮົາອິດສາພະຍາຍາມ

ໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າສູ່ການພັກສະຫງົບນັ້ນ ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຫນຶ່ງຜູ້ໃດ ຕ້ອງລົ້ມລົງໃນການບໍ່ເຊື່ອຝັງເຫມືອນກັບພວກເຮົາໄດ້ທ່ານ.

¹²ເພາະວ່າ ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຊີວິດຢູ່ພ້ອມທຳງານແລະ ຄົມຍິງກວ່າດາບສອງຄົມທຸກດວງທີ່ ແທງທະລູເຂົ້າໄປເພື່ອແຍກຈິດຈາກ ວິນຍານ ແຍກຂັດຈາກໂຂກະດູກ ສາມາດຮູ້ເຖິງຄວາມຄິດ ແລະ ເຈດຕະນາໃນຫົວໃຈ.¹³ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ ຖືກສ້າງຂຶ້ນແລ້ວຖືກປັບປັງໄວ້ຈາກ ພຣະພັກພຣະເຈົ້າໄດ້.

ແຕ່ທຸກສິ່ງໄດ້ປາກົດແລະເປີດເຜີຍຕໍ່ສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງລາຍງານນັ້ນ.

¹⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ເຮົາ ມີພຣະມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ຍິງໃຫຍ່ ທີ່ໄດ້ຜ່ານຟ້າສະຫວັນ, ມາແລ້ວ ຄື ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ກໍ່ໃຫ້ເຮົາ ຍຶດຄວາມເຊື່ອ ຂອງເຮົາເອົາໄວ້ໃຫ້ຫມັ້ນຄົງ.¹⁵ ເພາະ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ ມີມະຫາປະໂລຫິດທີ່ບໍ່ສາມາດຈະເຫັນໃຈ

ໃນຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ເຮົາມີພຣະອົງຜູ້ທີ່ຖືກທົດລອງ ເຫມືອນຢ່າງ ເຮົາທຸກປະການ, ຍົກເວັ້ນການທີ່ພຣະອົງຊົງບໍ່ມີບາບ.

¹⁶ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໄປເຖິງພຣະທີ່ນັ້ນແຫ່ງພຣະຄຸນ, ດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ ຮັບພຣະເມດຕາ ແລະ

ພົບພຣະຄຸນທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໄດ້ໃນເວລາທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ.

5 ¹ເພາະມະຫາປະໂລຫິດທຸກຄົນ, ຖືກເລືອກຈາກ ມະນຸດ, ແລະໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ແທນມະນຸດໃນເລື່ອງຕ່າງໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ

ເພື່ອເຂົາຈະເປັນຜູ້ທີ່ຖວາຍ ເຄື່ອງຖວາຍແລະເຄື່ອງບູຊາ ເພື່ອລືບລ້າງບາບ.² ເພື່ອສາມາດປະຕິບັດ ຢ່າງອ່ອນໂຍນ ຕໍ່

ຄົນທີ່ໄ້ເຂົ້າແລະຕື່ນຕົວເພື່ອ ກໍ່ຖືກຫຸ້ມລອ້ມໄປດ້ວຍຄວາມອ່ອນແອ.³ ເພາະເຫດນີ້, ເອງເພິ່ນຈົ່ງຕ້ອງຖວາຍ ເຄື່ອງບູຊາ

ສຳລັບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົວເອງເຫມືອນກັບທີ່ເຂົາກະທຳເພື່ອຄວາມບາບຂອງປະຊາຊົນດ້ວຍ.

⁴ການທີ່ຄົນໃດໄດ້ຮັບກຽດນິຍົມບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕົວຂອງເຂົາເອງແຕ່ເຂົາໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ, ເຫມືອນກັບເອີ້ນອາໂຣນ.⁵ ແລະເຊັ່ນດຽວກັນ

ພຣະຄຣິດເອງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຍົກພຣະອົງເອງເພື່ອໄດ້ຮັບກຽດໃນການເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງກ່າວກັບພຣະອົງນັ້ນກ່າວວ່າ,

“ເຈົ້າເປັນບຸດຂອງເຮົາ; ວັນນີເຮົາໄດ້ເປັນບິດາຂອງເຈົ້າ.”

⁶ເຫມືອນກັບພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ໃນຕອນອື່ນວ່າ, “ທ່ານເປັນປະໂລຫິດ ຕະຫລອດໄປຕາມແບບຂອງ ເມັນຄີເຊເດັກ.”

⁷ໃນຊ່ວງລະຫວ່າງການເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງນັ້ນ, ພຣະຄຣິດໄດ້ມອບຖວາຍ ທັງຄຳອະທິຖານ ແລະຄຳອ້ອນວອນ ດ້ວຍສຽງອັນດັງ

ແລະດ້ວຍນ້ຳຕາໄຫລຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງ ສາມາດຊ່ວຍພຣະອົງໃຫ້ຜົນຈາກຄວາມຕາຍໄດ້ ພຣະເຈົ້າຊົງນ້ອມຮັບຝັງ ດ້ວຍພຣະທັຍສົງສານ.

⁸ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງ ຊົງເປັນພຣະບຸດແຕ່ພຣະອົງຮຽນຮູ້ ທີ່ຈະຍອມ ເຊື່ອຝັງ ຜ່ານທາງການທຸກຍາກຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ.

⁹ພຣະອົງໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລະໄດ້ເປັນຕົ້ນກຳເນີດ ແຫ່ງຄວາມຜົນ ອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຝັງພຣະອົງ.

¹⁰ພຣະອົງໄດ້ຮັບການອອກແບບໂດຍ ພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດຕາມແບບ ເມັນຄີເຊເດັກ.

¹¹ຍັງມີອີກຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາຈະເວົ້າເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແຕ່ກໍ່ຍາກທີ່ຈະອະທິບາຍເນື່ອງຈາກ ພວກທ່ານໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ເສີຍຊ້າໃນການຟັງແລ້ວ.

¹²ເຖິງແມ່ນເວລາມີພວກທ່ານຄວນຈະເປັນຄູໄດ້ແລ້ວ, ແຕ່ ພວກເຈົ້າກໍ່ຍັງຕ້ອງການໃຫ້ມີຄົນ

ສອນພວກທ່ານເຖິງຫລັກການເບື້ອງຕົ້ນກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງການນ້ຳນົມບໍ່ແມ່ນອາຫານແຂງ.¹³ ດ້ວຍວ່າ,

ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ກິນນ້ຳນົມກໍ່ຍັງບໍ່ຊຳນານ ໃນເລື່ອງຄວາມຊອບທັມ ເພາະເຂົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່.¹⁴ ອາຫານແຂງນັ້ນເປັນອາຫານສຳລັບຜູ້ໃຫຍ່.

ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ຄວນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຝຶກອົບຮົມພວກເຂົາໃຫ້ສາມາດ ສັງເກດວ່າສິ່ງໃດດີ ແລະສິ່ງໃດຊົ່ວ.

¹ດັ່ງນັ້ນແລ້ວຂໍໃຫ້ພວກເຮົາອອກຈາກຄຳສອນເບື້ອງຕົ້ນ ກ່ຽວກັບ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ກ້າວໄປຂ້າງຫນ້າ ສູ່ຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ.
 ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາທຶກະບໍ່ຕ້ອງວາງຮາກຖານເລື່ອງການກັບໃຈຈາກການງານແຫ່ງຄວາມຕາຍເລື່ອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ² ຫລືເລື່ອງຮາກຖານຄຳສອນກ່ຽວກັບການບັບຕິສະມາຜິທີ່ວາງມື, ການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍຂອງຄົນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະເລື່ອງການພິພາກສານິຣັນດອນ.
³ເຮົາຈະກະທຳສິ່ງນີ້ຖ້າຫາກພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດ.
⁴ເພາະ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຄຳສອນມາແລ້ວເຄີຍໄດ້ຊົມຣິດຂອງປຣະທານຈາກສະຫວັນ ເຄີຍມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດເຈົ້າ⁵ ແລະ ໄດ້ຊົມຣິດອັນດີແຫ່ງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແລະພະລັງຂອງຍຸກທີ່ຈະມາເຖິງ⁶ ແຕ່ຄົນທີ່ລົ້ມລົງແລ້ວນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຮູ້ຝຶ້ນພວກເຂົາ ມາສູ່ການກັບໃຈໃຫມ່ອີກໄດ້. ນີ້ເປັນເພາະພວກເຂົາເອງຄົງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຕົວຂອງພວກເຂົາເອງອີກຄັ້ງ, ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງອັບອາຍຢ່າງເປີດເຜີຍຕ່າງກົນ.
⁷ເພາະຜົນດິນທີ່ຕູດຮັບເອົານ້ຳຝົນ ທີ່ຕົກລົງມາ, ແລະ ໃຫ້ເກີດພຶດຜົນງອກຂຶ້ນໃຫ້ ປະໂຫຍດຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ກຝັ່ງເທິງແຜ່ນດິນນັ້ນ ນີ້ຄືແຜ່ນດິນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ.⁸ ແຕ່ ຖ້າແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ພຶດຜົນທີ່ມີຫນາມ ຫລືວັດຊະພິດມັນ ກໍບໍ່ມີຄ່າອັນໃດແລະຖືກຊົງປ້ອຍດ່ຳແລ້ວ. ໃນທີ່ສຸດກໍຈະຖືກເຜົາໄຟເສັ້ງ.
⁹ຜູ້ນຶ່ງທີ່ຮັກ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະເວົ້າດັ່ງນີ້ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສຳນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ດີກວ່າກ່ຽວກັບພວກທ່ານ ຄືສິ່ງຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມລອດ.¹⁰ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຊົງອະຍຸຕິທັມ ທີ່ຈະລືມການງານຂອງພວກທ່ານ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ພວກທ່ານໄດ້ສະແດງອອກເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ເນື່ອງຈາກການທີ່ພວກທ່ານໄດ້ປະຕິບັດບັນດາຜູ້ເຊື່ອແລະຍັງຄົງເຮັດຢູ່.
¹¹ເຮົາບາດານ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພວກທ່ານ ແຕ່ລະຄົນຈະສະແດງຄວາມພາກພຽນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຫມັ້ນໃຈຢ່າງເຕັມຂະຫນາດນັ້ນ.¹² ທັງນີ້ເພື່ອພວກທ່ານບໍ່ກັບກາຍເປັນຄົນກຽດຄ້ານ ແຕ່ຮຽນແບບບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ອາໄສຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມພຽນອິດທິນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມໍຣະດົກຕາມ ພຣະສັນຍາ.
¹³ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດພັນທະສັນຍາຕໍ່ອັບຣາຮາມພຣະອົງສາບານໂດຍອ້າງເຖິງພຣະອົງເອງເພາະບໍ່ມີໃຜທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະອົງໃນການເຮັດເພື່ອສາບານໄດ້¹⁴ ພຣະອົງກ່າວວ່າເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນແລະເຮົາຈະເພີ່ມພູນຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ¹⁵ ໂດຍເຫດນີ້ເອງອັບຣາຮາມ
¹⁶ເພາະມະນຸດເຄີຍສາບານໂດຍອ້າງເຖິງໃຜບາງຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຕົນ. ຄຳສາບານເປັນຄຳເປັນຄຳຍືນຍັນສຸດທ້າຍທີ່ເຮັດໃຫ້ການຖືກຮຽງກັນສິ້ນສຸດລົງ¹⁷ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈທີ່ຈະສຳແດງໃຫ້ຊັດເຈນຫລາຍຂຶ້ນຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຮັບມໍຣະດົກຕາມພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຕາມພຣະປະສົງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງພຣະອົງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຍືນຍັນ ດ້ວຍຄຳສາບານຂອງພຣະອົງເອງ.
¹⁸ເພື່ອສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ສອງຢ່າງຄື: ພຣະເຈົ້າຈະກ່າວຄຳຕົວະບໍ່ໄດ້, ກັບພວກເຮົາທີ່ໄດ້ຫນີເຂົ້າມາລີ້ພໍຍຈະໄດ້ມີກຳລັງໃຈຢ່າງເຂັ້ມແຂງເພື່ອຍຶດຫມັ້ນຢ່າງເຕັມທີ່ໃນຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າເຮົານັ້ນ.
¹⁹ພວກເຮົາມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນທີ່ເປັນເຫມືອນສະຫມັ່ນທີ່ປອດພ້ອມແລະເຊື່ອໃຈ, ໄດ້ສຳລັບຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາເປັນຄວາມຫມັ້ນໃຈເພື່ອຈະເຂົ້າໄປຍັງສະຖານສັກສິດທີ່ສຸດຢູ່ເບື້ອງຫລັງຜ້າກັງ,²⁰ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປສະຖານແຫ່ງນັ້ນໃນຖານະຜູ້ບຸກເບີກສຳລັບພວກເຮົາ ຄືເປັນພຣະມະຫາປະໂລຫິດ ຕະຫລອດໄປ ຕາມແບບເມັນຄີເຊເດັກ.

7 ¹ສ່ວນເມັນຄີເຊເດັກ, ຜູ້ນີ້ຄືກະສັດ ແຫ່ງເມືອງຊາເລັມຜູ້ເປັນປະໂລຫິດ ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດ

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຜົບອັບຣາຮາມຫລັງຈາກທີ່ກັບມາຈາກການຮັບກັບກະສັດທັງຫລາຍດ້ວຍຊັບຊະນະ ແລະ ໄດ້ຊົງອວຍພອນແກ່ເພີນ.
²ຄືຜູ້ນີ້ທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ຖວາຍຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບເພີນ ຊື່ຂອງເພີນຄືເມັນຄີເຊເດັກ, ຫມາຍເຖິງ. ກະສັດແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ. ຕຳແໜ່ງຂອງເພີນ ອີກຢ່າງຄືກະສັດແຫ່ງຊາເລັມ ຫມາຍເຖິງກະສັດແຫ່ງສັນຕິສຸກ.³ ເພີນຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ມີບິດາ, ບໍ່ມີມານດາ ບໍ່ມີບັນພະບຸຣຸດແລະບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ຫລືຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຊີວິດແຕ່ເພີນກໍມີຄວາມຄ້າຍເຫມືອນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເພີນຍັງຄົງເປັນປະໂລຫິດນີ້ສືບໆໄປ.
⁴ຈຶ່ງເບິ່ງ
 ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງທ່ານຜູ້ນີ້ເຖິງແມ່ນແຕ່ອັບຣາຮາມບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາຍັງໄດ້ຖວາຍຫນຶ່ງສ່ວນສິບຈາກສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ເຂົາໄດ້ມາຈາກການເຮັດເສີກໃຫ້ແກ່ທ່ານ.
⁵ໃນທາງຫນຶ່ງບັນດາເຊືອສາຍຂອງເລວີ ຜູ້ຮັບຖານະເປັນປະໂລຫິດ ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງຈາກ ກິດບັນຍັດ ສັ່ງໃຫ້ຮວບຮວມສິບລິດຈາກປະຊາຊົນຄືຈາກພວກຜີນ້ອງຂອງຕົນເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະມາຈາກເຊືອສາຍທາງກາຍຂອງອັບຣາຮາມດ້ວຍກໍຕາມ.
⁶ແຕ່ກົງກັນຂ້າມກັບເມັນຄີເຊເດັກຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ສືບເຊືອສາຍມາຈາກພວກເຂົາ ເພີນຍັງຮັບສິບລິດຈາກອັບຣາຮາມ ແລະ ອວຍພອນອັບຣາຮາມ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.
⁷ການທີ່ຜູ້ເລັກນ້ອຍໄດ້ຮັບພອນຈາກຜູ້ໃຫຍ່. ຍອມເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້⁸ ໃນກໍລະນີນີ້ຄືມະນຸດທີ່ຕ້ອງຕາຍທີ່ຮັບສິບລິດ ແຕ່ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນັ້ນກໍໄດ້ຮັບການພິສູດຢືນຢັນວ່າທ່ານເປັນຜູ້ມີຊີວິດຢູ່.⁹ ຖ້າຈະເວົ້າໄປແລ້ວຄົນ ເລວີ ຜູ້ໄດ້ຮັບສິບລິດນັ້ນກໍຍັງໄດ້ຖວາຍສິບລິດຜ່ານທາງອັບຣາຮາມດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.¹⁰ ເພາະວ່າ ຄົນເລວີກໍຍັງຢູ່ໃນສາຍເລືອດຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງເຂົາເມື່ອຄັ້ງທີ່ເມັນຄີເຊເດັກຜົບອັບຣາຮາມ.
¹¹ດັ່ງນີ້ຖ້າຫາກຄວາມບໍ່ຮູ້ບຸນຜ່ອມສາມາດເປັນຈິງໄດ້ໂດຍຜ່ານທາງລະບົບປະໂລຫິດຂອງເຜົາເລວີແລ້ວ (ເພາະພາຍໃຕ້ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຮັບກິດບັນຍັດ), ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງ ມີປະໂລຫິດອື່ນອີກ ຕາມແບບຂອງເມັນຄີເຊເດັກ ບໍ່ໄດ້ຕາມແບບຂອງອາໂຣນ?¹² ເພາະ ເມື່ອລະບອບປະໂລຫິດໄດ້ມີການປ່ຽນແປງໄປດັ່ງນັ້ນກິດບັນຍັດກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງດ້ວຍ.
¹³ສຳລັບທ່ານຜູ້ທີ່ກຳລັງໄດ້ຮັບການກ່າວເຖິງຍັງມາຈາກຊົນເຜົາອື່ນຊຶ່ງເປັນຊົນເຜົາທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດເຮັດການບົວລະບັດທີ່ແທ້ຫນ້າບູຊາ.
¹⁴ບັດນີ້ເປັນທີ່ປາກົດແຈ້ງແລ້ວວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂອງເຮົາໄດ້ ຖືກຳເນີດມາຈາກຕະກູນຢູດາ ເປັນຕະກູນທີ່ໂມເຊ ບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງ ການເປັນປະໂລຫິດເລີຍ.
¹⁵ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກ່າວນັ້ນຍິ່ງຊັດເຈນຫລາຍຂຶ້ນເມື່ອປະໂລຫິດ ອີກຕົ້ນຫນຶ່ງ ເກີດຂຶ້ນໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບເມັນຄີເຊເດັກ¹⁶ ຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຕາມຜົນຖານຂອງກິດບັນຍັດ ທີ່ເຊືອສາຍທາງເນື້ອຫນຶ່ງຈະກາຍມາເປັນປະໂລຫິດແຕ່ເປັນໄປຕາມຜົນຖານອານຸພາບຂອງຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດເສື່ອມສູນໄດ້.
¹⁷ເພາະພຣະຄຳພີເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານເປັນປະໂລຫິດຕະຫລອດໄປເປັນນິດໃນຕາມແບບຂອງເມັນຄີເຊເດັກ.”
¹⁸ເພາະໄດ້ມີການຍົກເລີກຄຳສັ່ງກ່ອນຫນ້ານີ້ເນື່ອງຈາກມັນອ່ອນແອແລະບໍ່ເກີດປະໂຫຍດ¹⁹ ເພາະ ກິດບັນຍັດນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງໃດສົມບູນຜ່ອມ, ແຕ່ມີຄຳແນະນຳເຖິງຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ດີກວ່າສຳລັບອານາຄົດໂດຍຜ່ານການທີ່ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້.

²⁰ ແລະສິ່ງນີ້ ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍປາສະຈາກການໃຫ້ຄໍາສາບານຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນປະໂຫຍດທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄໍາສາບານໃດໆ.²¹ ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ນີ້ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ມາເປັນປະໂຫຍດທີ່ໃຫ້ຄໍາສາບານ ໂດຍຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ກ່າວເຖິງພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສາບານແລະຈະບໍ່ປ່ຽນພຣະທັຍ, ‘ທ່ານເປັນປະໂຫຍດນີ້ຮັບດອນຂອງເຮົາ.’”

²² ໂດຍສິ່ງນີ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງຜັນທະສັນຍາທີ່ດີກວ່າ.²³ ມີຫລາຍຄົນທີ່ຂຶ້ນມາເປັນປະໂຫຍດເນື່ອງຈາກຄວາມຕາຍໄດ້ຂັດຂວາງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເປັນໄດ້ຕໍ່ໄປ.²⁴ ກົງກັນຂ້າມກັບ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ທີ່ດໍາລົງຢູ່ຊົນຮັບດອນ, ພຣະອົງຈຶ່ງເປັນປະໂຫຍດທີ່ຖາວອນ.

²⁵ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສາມາດຊ່ວຍບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າ

ໂດຍຜ່ານທາງພຣະອົງໃຫ້ຜົນໄດ້ຢ່າງສົມບູນເພາະພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອອະທິຖານທຸກຂໍ້ ເພື່ອພວກເຂົາຢູ່ສະເຫມີ²⁶ ສໍາລັບພວກເຮົາ ຄືພຣະອົງບໍ່ມີບາບ, ບໍ່ຮິສຸດ, ປາສະຈາກຜິດ ຖືກແຍກອອກຈາກຄົນບາບ, ແລະໄດ້ເປັນຜູ້ຍິງໃຫຍ່ເຫນືອຝ້າສະຫວັນ.

²⁷ ພຣະອົງບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເປັນປະຈໍາທຸກໆວັນ, ເຫມືອນກັບພວກມະຫາປະໂຫຍດຄົນອື່ນໆ, ທີ່ໄດ້ຖວາຍສໍາລັບການບາບຂອງຕົນເອງກ່ອນຈາກນັ້ນຈຶ່ງຖວາຍສໍາລັບຄວາມບາບຂອງປະຊາຊົນ.

ພຣະອົງເຮັດສິ່ງນີ້ພຽງຄັ້ງດຽວແລ້ວຄືເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຖວາຍພຣະອົງເອງ²⁸ ຕາມກົດບັນຍັດ ແຕ່ງຕັ້ງມະຫາປະໂຫຍດທີ່ເປັນມະນຸດຜູ້ມີຄວາມອ່ອນແອ, ແຕ່ຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງການສາບານ ທີ່ມາພາຍຫລັງກົດບັນຍັດ, ໄດ້ເຈັມຕັ້ງພຣະບຸດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຄວາມສໍາເລັດສືບໄປເປັນນິດ.

8 ¹ ເລື່ອງສໍາຄັນທີ່ພວກເຮົາກໍາລັງເວົ້າເຖິງຄື ພວກເຮົາມີພຣະມະຫາປະໂຫຍດຜູ້ຫນຶ່ງ

ທີ່ປະຢັດຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍອິດເດດອານຸພາບໃນສະຫວັນສະຖານ.² ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ, ຄືຢູ່ໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດທີ່ແທ້ຈິງ, ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນ, ບໍ່ແມ່ນມະນຸດ.

³ ເພາະມະຫາປະໂຫຍດທຸກຄົນ ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຖວາຍທັງຂອງຖວາຍ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງຈໍາເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງມີສິ່ງຂອງເພື່ອມອບຖວາຍ.⁴ ໃນເວລານີ້ ຖ້າຫາກພຣະຄຣິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ, ເນື່ອງຈາກມີບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ທີ່ຖວາຍຕາມກົດບັນຍັດຢູ່ແລ້ວ.⁵ ພວກເຂົາຮັບໃຊ້ດ້ວຍສິ່ງທີ່ເປັນແບບຈໍາລອງຫລື ເງົາຂອງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ.

ເຫມືອນກັບໂມເຊ, ທີ່ໄດ້ຮັບຄໍາເຕືອນຈາກພຣະເຈົ້າເມື່ອເຂົາສ້າງຫໍເຕັ້ນ. ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ເບິ່ງແມ່.

ເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງຕາມແບບຢ່າງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສໍາແດງແກ່ເຈົ້າທີ່ເທິງພູເຂົາ.”

⁶ ແຕ່ບັດນີ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ໄດ້ຮັບພາລະກິດທີ່ດີກວ່າ ພຣະອົງເປັນຄົນກາງ, ສໍາລັບຜັນທະສັນຍາທີ່ດີກວ່າ

ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງພື້ນຖານຂອງພຣະສັນຍາທັງຫລາຍອັນປະເສີດກວ່າ.⁷ ເພາະຖ້າຫາກຜັນທະສັນຍາທໍາອິດບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງແລ້ວ, ກໍຄົງບໍ່ຈໍາເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີຜັນທະສັນຍາທີ່ສອງ.

⁸ ເພາະເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ພົບຂໍ້ຜິດພາດກ່ຽວກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກ່າວວ່າ ເບິ່ງແມ່ ວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະມາເຖິງ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່! ເມື່ອເຮົາຈະເຮັດຜັນທະສັນຍາໃຫມ່ ກັບຍາດວົງຂອງອິສະຣາເອນ ແລະກັບຍາດຂອງວົງຢູດາ.’⁹ ຊຶ່ງຈະບໍ່ເຫມືອນກັບຜັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດກັບບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ ແລະນໍາພວກເຂົາພາອອກມາຈາກດິນແດນອີຢິບ. ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮັກສາຜັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້.

¹⁰ ເພາະ ‘ມີຜັນທະສັນຍາທີ່ ເຮົາຈະເຮັດກັບຍາດວົງອິສະຣາເອນຫລັງຈາກວັນເຫລົ່ານັ້ນ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້:

ເຮົາຈະໃສ່ກົດບັນຍັດເຂົ້າໄວ້ໃນຄວາມຄິດຈິດໃຈ ຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ເຮົາຈະຈາຣຶກພວກມັນໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ,

ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ.

¹¹ ພວກເຂົາ ຈະບໍ່ສອນເພື່ອນບ້ານ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາແຕ່ລະຄົນອີກຕໍ່ໄປວ່າ, “ຈົ່ງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ” ເພາະທຸກຄົນຮູ້ຈັກເຮົາຕັ້ງແຕ່ຜູ້ທີ່ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດຈົນເຖິງຜູ້ທີ່ເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພວກເຂົາ.¹² ເພາະ ເຮົາຈະເມດຕາຕໍ່ການກະທໍາອັນບໍ່ຊອບທັມຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ເຮົາຈະບໍ່ຈິດຈໍາຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.”

¹³ ໂດຍການກ່າວວ່າ, “ຜັນທະສັນຍາໃຫມ່” ນັ້ນພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຜັນທະສັນຍາທໍາອິດເກົ່າໄປເພາະສິ່ງທີ່ລ້າສະໄຫມ ແລະເກົ່າແລ້ວຈະຕ້ອງສູນຫາຍໄປ.

9 ¹ ຜັນທະສັນຍາທໍາອິດນັ້ນ ກໍມີຂໍ້ບັງຄັບສໍາລັບການນະມັດສະການ ແລະ ມີສະຖານທີ່ສັກສິດໃນໂລກນີ້.

² ມີຫໍເຕັ້ນສັກສິດທີ່ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນມີຫ້ອງຊັ້ນນອກທີ່ເອົາໄວ້ຕັ້ງຫລັກຕະກຽງ ໂຕະ ແລະເຂົາຈີທີ່ ຕັ້ງໄວ້ຫ້ອງທໍາອິດນີ້ເອີ້ນວ່າ ສະຖານທີ່ສັກສິດ.

³ ດ້ານຫລັງຜ້າກັງຊັບທີ່ສອງ ມີອີກຫ້ອງຫນຶ່ງເອີ້ນວ່າ ສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ.⁴ ໃນຫ້ອງນີ້ມີແຜ່ນທອງຄໍາສໍາລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມ.

ແລະມີຫີບຜັນທະສັນຍາຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄໍາຊຶ່ງຢູ່ໃນຫີບມີພາຊະນະທອງຄໍາໃສ່ມານາ, ໄມ້ຄ້ອນເທົາຂອງອາໂຣນທີ່ປົ່ງຍອດ, ແລະ

ມີແຜ່ນຫີນຈາຣຶກຜັນທະສັນຍາ.⁵ ຢູ່ເທິງຫີບຜັນທະສັນຍານັ້ນ ມີຮູບເຄຣູບປະກອບດ້ວຍ

ສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າກາງປົກປົກຄຸມທີ່ລົບມົນທົນບາບຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະຜັນລະນາລະອຽດໃນເວລານີ້ໄດ້.

⁶ ຫລັງຈາກສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງມາເອົາໄວ້ແລ້ວ, ບັນດາປະໂຫຍດທັງຫລາຍກໍຈະເຂົ້າໄປໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດຊັ້ນນອກເພື່ອປະກອບຜົດຂອງພວກເຂົາ.⁷ ມີພຽງແຕ່ມະຫາປະໂຫຍດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຊັ້ນທີ່ສອງເປັນເວລາປິລະຫນຶ່ງຄັ້ງເທົ່ານັ້ນ.

ເຂົາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງມາເພື່ອຖວາຍໃຫ້ກັບຕົວເອງເທົ່ານັ້ນແຕ່ເພື່ອຄວາມບາບທີ່ບໍ່ເຈດຕະນາຂອງປະຊາຊົນດ້ວຍ.

⁸ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າ

ໄດ້ສະແດງເຖິງຫົນທາງເພື່ອເຂົ້າສູ່ສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຕາຍໃດທີ່ຫ້ອງຊັ້ນນອກນັ້ນຍັງຄົງຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່.

⁹ ນີ້ເປັນພາບເຄື່ອງຫມາຍເຖິງສະໄຫມປັດຈຸບັນ ທັງຂອງຖວາຍແລະ

ເຄື່ອງບູຊາທີ່ໄດ້ຖວາຍໃນຕອນນີ້ນັ້ນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ໃຈສໍານຶກຂອງຜູ້ນະມັດສະການສົມບູນດີພ້ອມໄດ້.

¹⁰ ເພາະທັງຫມົດນີ້ກ່ຽວຂ້ອງພຽງແຕ່ອາຫານເຄື່ອງດື່ມ ແລະສິ່ງຕ່າງໆສໍາລັບພິທີລ້າງຊໍາຣະເທົ່ານັ້ນ.

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຂໍ້ບັງຄັບສໍາລັບເນື້ອຫນັງທີ່ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຈົນກວ່າກົດເກນປ່ຽນໃຫມ່ຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ.

¹¹ ພຣະຄຣິດສະເດັດມາແລ້ວໃນຖານະ ພຣະມະຫາປະໂຫຍດແຫ່ງສິ່ງປະເສີດທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ມາເຖິງ ພຣະອົງກ່າວຜ່ານເຂົ້າໄປໃນ ສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ ແລະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທີ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ດ້ວຍມືມະນຸດແລະບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນໂລກນີ້.

¹² ບໍ່ແມ່ນໂດຍເລືອດຂອງແກະຫລືງົວເຖິກແຕ່ໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດພຽງຄັ້ງດຽວເປັນການສິ້ນ

¹³ ເພາະຖ້າຫາກເລືອດຂອງແບ້
ຫລືເລືອດດຽວເຖິກແລະຂີ້ເຖົ້າຖານຈາກງົວໂຕແມ່ທີ່ໂຮຍລົງເທິງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສະອາດໄດ້ນຳມາຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອການຊໍາຣະຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ສະອາດ,
¹⁴ ແລ້ວຍັງກວ່ານັ້ນ ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊົງໂດຍຜ່ານທາງພຣະວິນຍານນິຣັນດອນ ທີ່ໄດ້ຖວາຍພຣະອົງເອງໂດຍປາສະຈາກຕຳຫນິດແຕ່ພຣະເຈົ້າ
ຈະຊໍາຣະໃຈສຳນຶກຂອງເຮົາຈາກການງານທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ໄດ້ຫລາຍກວ່ານັ້ນຈັກເທົ່າໃດ.
¹⁵ ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ເອງ, ພຣະອົງ ຈຶ່ງເປັນຄົນກາງສຳລັບພັນທະສັນຍາໃຫມ່.
ແລະການທີ່ຄວາມຕາຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນກໍ່ເພື່ອປົດປ່ອຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ພັນທະສັນຍາທຳອິດໃຫ້ເປັນອິສະຣະຈາກຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ
ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນກໍ່ຈະຮັບພັນທະສັນຍາແຫ່ງມໍຣະດົກນິລັນດອນ.
¹⁶ ເພາະເມື່ອມີຝົນໃນກຳ, ຄວາມຕາຍຂອງບຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຜິສຸດ¹⁷ ເພາະຝົນໃນກຳຈະມີຜົນໃຊ້ໄດ້ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອ,
ມີຄວາມຕາຍເກີດຂຶ້ນແຕ່ຖ້າບຸກຄົນທີ່ເຮັດໜັງສືຝົນໃນກຳນັ້ນຍັງມີຊີວິດຢູ່ ໜັງສືຝົນໃນກຳນັ້ນກໍ່ຈະບໍ່ມີຜົນໃຊ້ໄດ້.
¹⁸ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນພັນທະສັນຍາທຳອິດເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນ ໂດຍປາສະຈາກເລືອດ.¹⁹ ເພາະວ່າ
ໂມເຊໄດ້ປະຣະທານຄຳສັ່ງທຸກປະການໃນກົດບັນຍັດໃຫ້ກັບປະຊາຊົນທັງຫມົດແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາເລືອດດຽວເຖິກແລະ ເລືອດແບ້ເຖິກ,
ຜ່ອມກັບນ້ຳຂົນແກະສີແດງ, ແລະ ໃບຫູສົບມັດໝຶງມາຮຸ່ມ, ແລະ ຊິດໃສ່ຫນັງສືມ້ວນແລະ ປະຊາຊົນທັງຫມົດ.
²⁰ “ນິຄົເລືອດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງເອົາໄວ້ສຳລັບພວກທ່ານ.
²¹” ແລະເຊັ່ນດຽວກັນ, ເພິ່ນໃຊ້ເລືອດຊິດໃສ່ຫໍເຕັ້ນ ສັກສິດ ກັບເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ໃນ ພິທີກຳ.²² ແລະຕາມກົດບັນຍັດແລ້ວ
ແມ່ນເກືອບທຸກໆສິ່ງສະອາດໄດ້ໂດຍເລືອດ ແລະ ໂດຍປາສະຈາກການໂຫລຂອງເລືອດ ກໍ່ບໍ່ມີການໃຫ້ອະພິຍາຍກັມ.
²³ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ແບບຈຳລອງຂອງສິ່ງຂອງສິ່ງຕ່າງໆໃນ ສະຫວັນສົມຄວນໄດ້ຮັບການຊໍາຣະໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ
ໂດຍເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານີ້ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມສິ່ງທີ່ເປັນຂອງສະຫວັນນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊໍາຣະໃຫ້ສະອາດໂດຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ດີກວ່າ.²⁴ ເພາະວ່າ
ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນສະຖານສັກສິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງມະນຸດ, ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້
ສະເດັດເຂົ້າສູ່ສະຫວັນໂດຍກົງຊຶ່ງປາກົດຕໍ່ພຣະພົກພຣະເຈົ້າເພື່ອພວກເຮົາເວລານີ້.
²⁵ ພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອຖວາຍ ພຣະອົງຫລາຍເທື່ອ, ເຫມືອນກັບທີ່ມະຫາປະໂລຫິດ ກະທຳ ຄືເຂົ້າໄປໃນບ່ອນສັກສິດທີ່ສຸດ,
ຜ່ອມກັບເລືອດຂອງຄົນອື່ນເຂົ້າໄປຖວາຍທຸກໆປີ,²⁶ ເພາະຖ້າຫາກເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວພຣະອົງກໍ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງທົນທຸກທໍາຣະມານຫລາຍເທື່ອ,
ນັບຈາກວາງຮາກສ້າງໂລກມາ. ແຕ່ບັດນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຊົງປາກົດໃນປາຍຍຸກເພື່ອກຳຈັດບາບໂດຍການຖວາຍພຣະອົງ
ເອງເປັນເຄື່ອງບູຊາພຽງເທື່ອດຽວເປັນການສິ້ນສຸດ.
²⁷ ມະນຸດທຸກຄົນຖືກກຳນົດໃຫ້ຕາຍພຽງຄັ້ງດຽວ ແລະ
ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ເຂົ້າສູ່ການພິພາກສາ²⁸ ເຊັ່ນດຽວກັນພຣະຄຣິດກໍ່ຖວາຍພຣະອົງເອງພຽງຄັ້ງດຽວເພື່ອກຳຈັດບາບ ຂອງຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ.
ພຣະອົງຈະມາປາກົດເປັນຄັ້ງທີສອງ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈັດການກັບຄວາມບາບ, ແຕ່ເພື່ອຄວາມພົ້ນຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງອົດທົນລໍຄອຍ ພຣະອົງຢູ່.

10 ¹ ເພາະ ກົດບັນຍັດນັ້ນ ເປັນພຽງແຕ່ເງົາຂອງບັນດາສິ່ງດີທີ່ຈະມາເຖິງ ບໍ່ແມ່ນຕົວຈິງຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ, ບັນດາຄົນທີ່ມາເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ
ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້ໂດຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ພວກປະໂຫຍດນຳມາຖວາຍທຸກປີ² ເພາະຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍ່ຄົງຈະບໍ່ມີການຖວາຍບັນດາ
ເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ໄປບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຖ້າຫາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຊໍາຣະໃຫ້ສະອາດພຽງຄັ້ງດຽວ ປັນການສິ້ນສຸດແລ້ວ
ຜູ້ນະມັດສະການກໍ່ຈະບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວວ່າຕົນເອງມີຄວາມບາບອີກຕໍ່ໄປ.³ ແຕ່ໂດຍເຄື່ອງ
ບູຊາເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມີການເຕືອນໃຫ້ຮະນຶກເຖິງຄວາມບາບທຸກໆປີ.⁴ ເພາະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່, ເລືອດຂອງດຽວເຖິກ ແລະ ເລືອດແບ້
ຈະຊໍາຣະຄວາມບາບອອກໄປໄດ້.
⁵ ເມື່ອພຣະຄຣິດເຈົ້າສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, ບໍ່ແມ່ນ“ເຄື່ອງບູຊາຫລືຂອງຖວາຍ ທີ່ພຣະອົງປາຖນາແຕ່
ຄືກາຍຫນຶ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງຈັດຕັ້ງມາເອົາໄວ້ສຳລັບຂ້າພຣະອົງ.⁶ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພຣະທັຍຕໍ່ເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງບູຊາລືບລ້າງບາບ⁷ ແລ້ວ
ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງທຸນວ່າ, ‘ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອຈະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງທີ່ມີບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືມ້ວນນັ້ນ.’”
⁸ ຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປາຖນາ“ເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງຖວາຍ” ກັບ “ເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາລືບລ້າງບາບ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພຣະທັຍໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.”ນິຄົເຄື່ອງບູຊາທີ່ຖວາຍຕາມກົດບັນຍັດ⁹ ແລ້ວຈາກນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວ ວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ
ຂ້າພຣະອົງຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ.”
ພຣະອົງຊົງຍົກເລີກການຖວາຍບູຊາຢ່າງທຳອິດເພື່ອສະຖາປານາລະບຽບການຖວາຍຢ່າງທີ່ສອງ¹⁰ ໃນລະບຽບປະຕິບັດຄັ້ງທີສອງນັ້ນ
ພວກເຮົາຖືກມອບຖວາຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງການຖວາຍ ພຣະກາຍ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພຽງຄັ້ງດຽວທຸກຄົນ.
¹¹ ໃນທາງຫນຶ່ງປະໂຫຍດທຸກຄົນ ຕ້ອງຍິນຍອມເພື່ອປະຕິບັດພຣະເຈົ້າທຸກວັນ ເຂົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແບບດຽວກັນທຸກວັນເຖິງແມ່ນວ່າເຄື່ອງບູຊາເຫລົ່ານັ້ນ
ບໍ່ສາມາດຊໍາຣະບາບກັມໄດ້ເລີຍກໍ່ຕາມ¹² ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພຣະຄຣິດເຈົ້າໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຄັ້ງດຽວ ເພື່ອຊໍາຣະລ້າງບາບກັມແລ້ວ
ເປັນການຖວາຍຊຶ່ງນຳໃຊ້ໄດ້ຕະຫລອດໄປ, ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ນັ່ງທີ່ເບື້ອງຂວາ ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.¹³ ພຣະອົງກຳລັງລໍຄອຍຈົນກວ່າ
ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຫມຸບຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງພຣະອົງ.¹⁴ ເພາະ ດ້ວຍການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາພຽງຄັ້ງດຽວພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍ
ທີ່ຖືກມອບຖວາຍໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນສົມບູນແບບຊົງນິຣັນດອນ.
¹⁵ ແລະພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາດ້ວຍ ເພາະພຣະອົງກ່າວຄັ້ງແລກວ່າ,¹⁶ “ນິຄົພັນທະສັນຍາທີ່
ເຮົາຈະເຮັດກັບພວກເຂົາຫລັງຈາກວັນເຫລົ່ານັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ ເຮົາຈະໃສ່ກົດບັນຍັດຂອງເຮົາໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເຮົາຈະຈາຮຶກກົດບັນຍັດເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ໃນຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ.”

¹⁷ “ເຮົາຈະບໍ່ຈິດຈຳຄວາມບາບ ແລະ ຄວາມຊົດຊື່ຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.”¹⁸ ບັດນີ້ທີ່ໃດມີການໃຫ້ອະພິຍາຍ
ສຳລັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວທີ່ນັ້ນກໍ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີເຄື່ອງບູຊາລືບລ້າງບາບອີກຕໍ່ໄປ.
¹⁹ ດ້ວຍເຫດນີ້ຝັນອຸງທັງຫລາຍ ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນສະຖານອັນສັກສິດທີ່ສຸດ
ໂດຍທາງພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ²⁰ ນັ້ນຄືທິນທາງໃຫມ່ແລະເປັນທາງທີ່ມີຊີວິດ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເປີດໃຫ້ສຳລັບພວກເຮົາໂດຍຜ່ານທາງຜ້າກັງນັ້ນ,
ຊຶ່ງຫມາຍເຖິງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອຫນຶ່ງຂອງພຣະອົງ.
²¹ ແລະເພາະພວກເຮົາມີພຣະມະຫາປະໂຫຍດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຫນືອບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າ²² ຂໍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າມາໃກ້ດ້ວຍ ຄວາມຈິງໃຈ ດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈ,

ຢ່າງເຕັມບໍລິບູນໃນຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການຊໍາລະໃຫ້ສະອາດຈາກຈິດສໍານຶກທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ

ແລະກາຍຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງດ້ວຍນ້ຳທີ່ບໍລິສຸດ.

²³ ຂໍໃຫ້ເຮົາຍືນຍັນຢ່າງໝັ້ນຄົງໃນຄວາມຄາດຫວັງ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງພວກເຮົາດ້ວຍການບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ,

ເພາະພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ສັນຍາໄວ້ແລ້ວນັ້ນເປັນຜູ້ສັດຊື່.

²⁴ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາວ່າເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະລູກໃຈກັນແລະກັນໃຫ້ມີຄວາມຮັກແລະເຮັດຄຸນງາມຄວາມດີ.

²⁵ ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາປະການນະມັດສະການຮ່ວມກັນ, ເຫມືອນກັບທີ່ບາງຄົນເຄີຍປະນັນ, ແຕ່ຈຶ່ງຫນູນໃຈກັນແລະກັນຫລາຍຂຶ້ນແລະຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ເມື່ອພວກທ່ານກໍ່ເຫັນວ່າ ວັນນັ້ນກໍ່ໃກ້ເຂົ້າມາເຖິງແລ້ວ.

²⁶ ເພາະເມື່ອພວກເຮົາທຳບາບດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈຫລັງຈາກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ເຖິງຄວາມຈິງແລ້ວ ເຄື່ອງບູຊາລຶບລ້າງບາບ ກໍ່ບໍ່ມີເຫຼືອຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ.

²⁷ ແຕ່ມີພຽງ, ຄວາມຄາດຫວັງດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວເຖິງການພິພາກສາກັບໄຟແຫ່ງພຣະພິເສດທີ່ຈະເຜົາຜານບັນດາຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ.

²⁸ ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ໄດ້ປະຕິເສດກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊກໍ່ຈະຕ້ອງຕາຍ ໃນເມື່ອມີພະຍານ ສອງຫລື ສາມປາກທີ່ເປັນພະຍານເຖິງເຂົາ²⁹ ພວກທ່ານຈຶ່ງຄິດເບິ່ງ ວ່າຈະມີການລົງໂທດທີ່ຫນັກພຽງໃດນີ້? ສໍາລັບຄົນທີ່ຢຽບຢາພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ສໍາລັບຄົນທີ່ປະຕິເສດຕໍ່ພຣະໂລຫິດແຫ່ງພັນທະສັນຍາເຫມືອນກັບວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ ຄືພຣະໂລຫິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ

ສໍາລັບຄົນທີ່ປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນ?

³⁰ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ການແກ້ແຄ້ນ ເປັນຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຕອບແທນຄືນ.” ແລະ ກ່າວອີກວ່າ,

“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະພິພາກສາປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ.”³¹ ການຕົກຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຊີວິດຢູ່ກໍ່ເປັນເລື່ອງທີ່ຫນ້າຢ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

³² ແຕ່ຈຶ່ງຮະນຶກເຖິງວັນເກົາກອນ ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ຮູ້ຊັດແລ້ວເຖິງການທີ່ພວກທ່ານອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລໍາບາກໃນການທົນທຸກຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່.

³³ ພວກທ່ານ ຖືກເຢາະເຍີຍຖືກຄົນຫມືນປະຫມາດແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງແລະ

ພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ແບ່ງປັນຊ່ວຍເຫລືອບັນດາຄົນທີ່ເດີນຜ່ານຄວາມທຸກຍາກຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ.

³⁴ ເພາະພວກທ່ານມີຄວາມເມດຕາສົງສານຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຄຸມຂັງ ແລະພວກທ່ານຍອມຮັບດ້ວຍຄວາມຊືນຊົມຍິນດີ

ເມື່ອຊັບສົມບັດຂອງພວກທ່ານຖືກຍາດຊົງໄປ ພວກທ່ານຮູ້ວ່າ ຕົນເອງຍັງມີຊັບສົມບັດທີ່ດີກວ່າ ແລະ ເປັນຊັບສົມບັດອັນເປັນນິຣັນດອນ.

³⁵ ດັ່ງນັ້ນ ຢ່າໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງທ່ານຊຶ່ງມີລາງວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່.³⁶ ເພາະພວກທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງອົດທົນ

ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາເອົາໄວ້ຫລັງຈາກທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

³⁷ ເພາະໃນ“ອີກບໍ່ດົນບໍ່ນານເທົາໃດ ພຣະອົງຜູ້ຊົງກໍ່ຈະສະເດັດມາກໍ່ຈະສະເດັດມາ ຢ່າງແນ່ນອນແລະຈະບໍ່ຊັກຊ້າ.

³⁸ ຄົນຊອບທັມຂອງເຮົານັ້ນດຳເນີນຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອ. ແລະ ຖ້າຫາກເຂົາຫລົບຖອຍຫລັງ,

ເຮົາຈະບໍ່ພໍໃຈຄົນນັ້ນ.”³⁹ ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຫັນກັບໄປສູ່ຄວາມຈິບຫາຍ, ພວກເຮົາເປັນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອເພື່ອຮັກສາ

ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາເອົາໄວ້.

11 ¹ ບັດນີ້ຄວາມເຊື່ອ ຄືຄວາມແນ່ໃຈດຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ ເຮົາຄາດຫວັງເອົາໄວ້ຢ່າງເຕັມທີ່. ມີຄວາມຊັດແຈ້ງດຽວກັບເຫດການຕ່າງໆທີ່ຍັງບໍ່ເຫັນກັບຕາ.

² ເພາະສິ່ງນີ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ບັນດາບັນພະບູຣຸດໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໂດຍຄວາມເຊື່ອພວກເຮົາຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ

ໂລກຈັກກະວານຖືກສ້າງຂຶ້ນ ໂດຍພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນສິ່ງທີ່ເບິ່ງເຫັນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງອອກມາຈາກສິ່ງທີ່ເບິ່ງເຫັນ.

⁴ ເປັນເພາະຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງບູຊາທີ່ ອາເປັນ ຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນດີກວ່າ ກາອິນ

ເພາະສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບການຍືນຍັນວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ເຂົາໄດ້ຮັບການຍອມຮັບເຊັ່ນນີ້ກໍ່ເນື່ອງຈາກຂອງຖວາຍທີ່ເຂົາຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເພາະສິ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ ອາເປັນ ຍັງຄົງເວົ້າຢູ່ແມ່ນວ່າເຂົາຈະຕາຍໄປແລ້ວກໍ່ຕາມ.

⁵ ເປັນເພາະຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮັດໃຫ້ເອນິກ ຖືກຮັບຂຶ້ນໄປ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເຫັນຄວາມຕາຍ ບໍ່ມີຜູ້ໃດພົບເຫັນເພິ່ນ ເພາະພຣະເຈົ້າ ຊົງຮັບເຂົາໄປ.

ເພາະກ່ອນທີ່ເຂົາຖືກຮັບຂຶ້ນໄປມີ ພະຍານຫລັກຖານວ່າເພິ່ນເປັນພຣະທັມພຣະເຈົ້າ.

⁶ ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັມ ເພາະເປັນເລື່ອງທີ່ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ເມື່ອໃຜເຂົ້າມາເຝົ້າ ພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງດຳລາງຢູ່ ແລະພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ ປຣະທານລາງວັນໃຫ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ.

⁷ ໂດຍຄວາມເຊື່ອຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ໃນອາໄສໄດ້ຮັບຂໍ້ຄວາມຈາກພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຍັງເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ເພິ່ນຈຶ່ງຢາກພຣະເຈົ້າ

ເຂົາຈຶ່ງສ້າງເຮືອເພື່ອຊ່ວຍຖືກຄອບຄົວຂອງຕົນໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ. ໂດຍການເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພິ່ນໄດ້ກ່າວໂທດໂລກນີ້, ແລະ

ໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ຮັບມໍຣະດົກ, ຄື ຄວາມຊອບທັມທີ່ໄດ້ມາໂດຍຄວາມເຊື່ອ.

⁸ ໂດຍຄວາມເຊື່ອອັບຣາຮາມຈຶ່ງເຊື່ອຝັງເມື່ອໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນແລະເຂົ້າອອກໄປຍັງສະຖານທີ່

ທີ່ເຂົາຈະໄດ້ຮັບເປັນມໍຣະດົກເຂົ້າອອກໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າຕົນກໍ່ຈະໄປໃສ.

⁹ ເພາະຄວາມເຊື່ອເພິ່ນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາໃນຖານະຄົນຕ່າງຊາດເພິ່ນອາໄສຢູ່ໃນຜ່າເຕັ້ນຮ່ວມກັນກັບອີຊາກ ແລະ

ຢ່າໂຄບຜູ້ຊົງຮ່ວມຮັບມໍຣະດົກໃນພຣະສັນຍາອັນດຽວກັນ.¹⁰ ເພາະເຂົາລໍຄອຍນະຄອນ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງຮາກຖານເປັນນະຄອນທີ່ໄດ້ຮັບການອອກແບບ ແລະກໍ່ສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ.

¹¹ ໂດຍຄວາມເຊື່ອນີ້ເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບພະລັງ ເພື່ອໃຫ້ຍັງເກີດເຊືອສາຍ, ເຖິງແມ່ນນາງຊາຣາເປັນຫມັນກໍ່ຕາມ,

ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນແມ່ນວ່າເຂົາເອງກໍ່ແກ່ຫລາຍແລ້ວ, ນີ້ເປັນເພາະພວກເຂົາຖືວ່າ ພຣະອົງຜູ້ຊົງປຣະທານພຣະສັນຍາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົານັ້ນເປັນຜູ້ສັດຊື່.

¹² ເຫດສະນັ້ນ ຈາກຊາຍຄົນດຽວ ຊຶ່ງແມ່ນວ່າ ເຫມືອນຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວນັ້ນເຂົາກໍ່ໄດ້ໃຫ້ກໍາເນີດຄົນເຫລົ່ານັ້ນມີຫລວງຫລາຍເຫມືອນດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ແລະ ເຫມືອນກັບເມັດຊາຍຢູ່ໃນທະເລທີ່ບໍ່ສາມາດນັບຈຳນວນໄດ້.

¹³ ສ່ວນຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຕາຍໄປໃນຄວາມເຊື່ອ ໂດຍທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຕາມພຣະສັນຍາແຕ່ພວກເພິ່ນກໍ່ໄດ້ເຫັນ ແລະ ຕ້ອນຮັບໄວ້ຕັ້ງແຕ່ໂກ

ພວກເພິ່ນຍອມຮັບວ່າພວກເພິ່ນເປັນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ທ່ອງທ່ຽວໄປມາໃນໂລກ.¹⁴ ສໍາລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກ່າວຢ່າງນີ້, ຍ່ອມສະແດງໃຫ້ເຫັນຄັກແລ້ວວ່າ

ພວກເພິ່ນກໍ່ຈະສະແຫວງຫາບ້ານທີ່ແທ້ຈິງ.

¹⁵ ຖ້າຫາກພວກເພິ່ນຄິດເຖິງບ້ານເມືອງທີ່ພວກເພິ່ນຈາກມາ, ພວກເພິ່ນຄົງມີໂອກາດກັບຄືນໄປໄດ້.

¹⁶ ແຕ່ເພາະພວກເພິ່ນປາຖນາບ້ານເມືອງທີ່ດີກວ່າຄືບ້ານເມືອງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງ ບໍ່ລະອາຍ

ທີ່ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເພິ່ນ ເນື່ອງຈາກພຣະອົງໄດ້ຈັດຕັ້ງມະນະຄອນຫນຶ່ງໄວ້ສໍາລັບພວກເພິ່ນແລ້ວ.

¹⁷ໂດຍຄວາມເຊື່ອທີ່ເມື່ອອັບຮາຮາມ, ຖືກທົດລອງເພື່ອໃຫ້ຖວາຍອີຊາກຜູ້ຊົງເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຂົາແລະເປັນລູກທີ່ໄດ້ຮັບຕາມພຣະສັນຍາ.
¹⁸ຄືອັບຮາຮາມຜູ້ນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄຳກ່າວເຖິງວ່າ, “ໂດຍຜ່ານທາງອີຊາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຖືກນັບ.”¹⁹ອັບຮາຮາມເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງອິດສາມາດ
ບັນດານໃຫ້ອີຊາກຝົນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍໄດ້ ແລະ ປຽບໄດ້ວ່າເພິ່ນໄດ້ຮັບອີຊາກກັບຄືນມາຈາກຄົນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ.
²⁰ແລະເຊັ່ນດຽວກັນໂດຍຄວາມເຊື່ອກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຈະມາເຖິງອີຊາກຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນຢາໂຄບ ແລະ ເອຊາວ.
²¹ໂດຍຄວາມເຊື່ອເມື່ອຢາໂຄບອວຍພອນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ ແຕ່ລະຄົນ, ຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງຈະຕາຍ, ຢາໂຄບນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ
ເພິ່ນຫມູບລົງເຫນືອ
ຍອດໄມ້ເທົາຂອງຕົນ²²ໂດຍຄວາມເຊື່ອເມື່ອໂຢເຊັບໃກ້ຈະສິ້ນໃຈຕາຍເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງການອົບພະຍົກອອກຈາກອີຢິບຂອງລູກຫລານອີສະຣາເອນ
ແລະໄດ້ສັ່ງເອົາໄວ້ກ່ຽວກັບກະດູກຂອງຕົນ.
²³ໂດຍຄວາມເຊື່ອເມື່ອໂມເຊເກີດມາເຂົາ ຈຶ່ງຖືກພໍ່ແມ່ເຊື່ອງເຂົາເອົາໄວ້ ເປັນເວລາສາມເດືອນ ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາເຫັນວ່າໂມເຊເປັນເດັກທີ່ຫນ້າຮັກແລະ
ພວກເພິ່ນບໍ່ຢ້ານກົວຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ.²⁴ໂດຍຄວາມເຊື່ອ, ເມື່ອໂມເຊໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ
ເປັນລູກຊາຍຂອງລູກສາວຂອງກະສັດຟາໂຣ.²⁵ ແຕ່ເພິ່ນກັບເລືອກການຢູ່ຮ່ວມທຸກລຳບາກ ກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຫລາຍກ່ວາຈະໃຊ້ຊີວິດສະຫນຸກສະຫນານເພີດເພີນກັບຄວາມບາບພຽງຊົ່ວຄາວ.²⁶ເພິ່ນຖືວ່າຄວາມເສື່ອມເສັ້ນຈາກການຕິດຕາມພຣະຄຣິດ ນັ້ນກໍມີຄ່າ
ກ່ວາຊັບສົມບັດ ທັງໝົດຂອງປະເທດອີຢິບ. ເພາະສາຍຕາຂອງເພິ່ນເລັ່ງເຫັນບ່າເຫນັດລາງວັນທີ່ເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບນັ້ນ.
²⁷ໂດຍຄວາມເຊື່ອໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ອອກຈາກປະເທດ ເອຢິບເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຢ້ານກົວ ຕໍ່ຄວາມໂກດຮ້າຍ ຂອງກະສັດ. ເພິ່ນຍືນຍົດອິດທິນເຫມືອນກັບວ່າຕົນໄດ້ເຫັນ
ຜູ້ຫນຶ່ງຊຶ່ງບໍ່ປາກົດໃຫ້ເຫັນ.²⁸ໂດຍຄວາມເຊື່ອເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຖືຮັກສາປັດສະຄາແລະພິທີຊົດເລືອດ, ເພື່ອວ່າທູດແຫ່ງຄວາມຕາຍຈະບໍ່ສາມາດແຕ່ຕະຖ້ອງ
ບັນດາລູກກົກຂອງຊາວອີສະຣາເອນ.
²⁹ເພາະມີຄວາມເຊື່ອພວກເພິ່ນຈຶ່ງຍ່າງຂ້ວາງທະເລແດງ ເຫມືອນກັບຍ່າງເທິງດິນແຫ້ງ, ເມື່ອຊາວອີຢິບລອງຂ້ວາງເບິ່ງ ນັກກໍຖ້ວມ, ພວກເຂົາ
ຖືກເຮັດໃຫ້ຈຶມນ້ຳຕາຍ.³⁰ເພາະມີຄວາມເຊື່ອ, ກໍາແພງເມືອງເຢຣິໂກຈຶ່ງຝັງທະລາຍລົງຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງອ້ອມ ເປັນເວລາເຈັດວັນ.
³¹ເພາະມີຄວາມເຊື່ອ, ອາຮາບເບີໂສເພນີຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຕາຍໄປພ້ອມກັນກັບພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງ, ເພາະນາງໄດ້ຕ້ອນຮັບຜູ້ສອດແນມເປັນຢ່າງດີ.
³²ຈະໃຫ້ ເຮົາຈະກ່າວສິ່ງໃດຕໍ່ໄປອີກແດ່? ເຮົາບໍ່ມີເວລາພິຈາລະນາກ່າວເຖິງກິດໂອນ, ບາຣັກ, ແຊມຊິນ, ເຢຢເທ, ດາວິດ, ຊາມູເອນ ແລະ
ເຖິງພວກຜູ້ທຳນາວາຍທັງຫລາຍ.³³ໂດຍຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອ, ພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຊັບຊະນະອາຊະອານາຈັກຕ່າງໆ ພວກເພິ່ນເຮັດຢ່າງຍຸຕິທັມ
ແລະໄດ້ຮັບຕາມສັນຍາໄວ້, ພວກເພິ່ນໄດ້ຖັບປາກສິງ,³⁴ ພວກເພິ່ນດັບອຳນາດຂອງໄຟ, ລອດພົນຈາກຄົມດາບ, ໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍໂຮກ
ໄດ້ກາຍເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງ, ກ້າຫານ, ໄດ້ຕີບັນດາກອງທັບແລະປາບເຫລົ່າສັດຕູໃຫ້ພ່າຍແຜ່ແຕກຫນີໄປ.
³⁵ພວກແມ່ຍິງກໍໄດ້ຄົນຂອງພວກເພິ່ນກັບຄືນມາໂດຍການຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ບາງຄົນຖືກທໍຣະມານ
ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບການປົດປ່ອຍເພື່ອພວກເພິ່ນຈະໄດ້ການຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍຊຶ່ງດຶກວ່າ.³⁶ບາງຄົນຖືກທົດສອບໂດຍການຫຍ້ຫຍັນ ແລະຖືກຂັງ
ຖືກລ່າມໄສ້ ແລະ ຖືກຄຸມຂັງ³⁷ບາງຄົນ ຖືກແກ່ວງຫົນໃສ່, ຖືກເລືອຍເປັນທ່ອນ, ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍດາບ, ໄດ້ຫົມຫນັງແກະ ແລະ ຫນັງແບ້ທຽວໄປມາ,
ລຳບາກ ຍາກຈົນ, ຖືກຂົມເຫັງ ແລະ ທົນທຸກ ເວດທະນາ.³⁸ໂລກນີ້ກໍບໍ່ຄວນຄຳສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເພິ່ນ
ໄດ້ທຽວໄປມາໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຢູ່ຕາມພູເຂົາຕາມຖ້ຳ ແລະຊຸດຊຸມຢູ່ໃນດິນ.
³⁹ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຮອງບັນດາຄົນເຫລົ່ານີ້
ເຫດເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເພິ່ນພວກເພິ່ນກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຕາມພຣະສັນຍາ⁴⁰ພຣະເຈົ້າຊົງມີແຜນການທີ່ດີກວ່າສຳລັບພວກເຮົາ, ເພາະຖ້ານອກຈາກ
ພວກເຮົາ, ພວກເພິ່ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້.

12 ¹ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໃນເມື່ອພວກເຮົາມີພະຍານຫລວງຫລາຍທີ່ລ້ອມຮອບຢູ່ຢ່າງນີ້ແລ້ວ, ກໍຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຖິ້ມທຸກສິ່ງທີ່ຖ່ວງຢູ່ ແລະ ຄວາມບາບ
ທີ່ຕິດແຫນ້ນໂດຍງ່າຍ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາແລ່ນແຂ່ງ ຕາມທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ ສຳລັບພວກເຮົານັ້ນ, ດ້ວຍຄວາມອິດທິນໃຫ້ເຮົາຈິດຕະພາບຮອດອິດສະຣາ
ຜູ້ເລີ່ມຕົ້ນແລະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາສົມບູນ ເພາະຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ຫຼວງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ.
ພຣະອົງຈຶ່ງຍອມອິດທິນຕໍ່ໄມ້ກາງແຂນແລະການດູຫມິນອັນຫນ້າອັບອາຍ ແລະພຣະອົງປະສານລົງເບື້ອງຂວາພຣະຫນຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.
³ດັ່ງນັ້ນຂໍໃຫ້ຄິດເຖິງພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ຍອມອິດທິນຕໍ່ການຖືກກົດຂີ່ຂົມເຫັງຈາກພວກຄົນບາບ, ທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ
ເພື່ອຫົວໃຈຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ອ່ອນລ້າແລະຍອມແຜ່ເສັ້ນກ່ອນ.
⁴ພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຖິງກັບຕ້ອງຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມບາບຈົນຂະຫນາດເລືອດຕົກ.
⁵ແລະພວກທ່ານໄດ້ຫລົງລືມການຫນຸນໃຈທີ່ເປັນຄຳສັ່ງສອນແກ່ພວກທ່ານໃນຖານະທີ່ເປັນລູກວ່າ, “ລູກຂອງເຮົາເອີຍ,
ຢ່າລະເລີຍການອົບຮົມສັງສອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຢ່າເມື່ອຍລ້າເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບການວ່າກ່າວຈາກພຣະອົງ.” ເພາະ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົບຮົມສັງສອນທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ, ແລະ ພຣະອົງທຳໂທດທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງຍອມຮັບມາເປັນລູກ.”
⁷ຈົ່ງອິດທິນຕໍ່ຄວາມທຸກເຫມືອນວ່ານັ້ນ ຄືການອົບຮົມສັງສອນ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ພວກທ່ານ ໃນຖານະທີ່ພວກທ່ານເປັນລູກຂອງພຣະອົງ.
ເພາະມີລູກຄົນໃດແດ່ທີ່ພໍ່ຂອງເຂົາຈະບໍ່ອົບຮົມສັງສອນເຂົາ.⁸ແຕ່ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບການອົບຮົມສັງສອນ, ໂດຍທີ່ທຸກຄົນໄດ້ຮັບ,
ພວກທ່ານກໍເປັນລູກນອກກົດຫມາຍແລະບໍ່ແມ່ນລູກຂອງພຣະອົງ.
⁹ນອກຈາກນີ້ພວກເຮົາມີພໍ່ເປັນມະນຸດທີ່ເປັນຜູ້ອົບຮົມສັງສອນ, ແລະພວກເຮົາກໍນັບຖືພໍ່ນັ້ນ. ແລ້ວພວກເຮົາ
ຈະຍິ່ງບໍ່ສົມຄວນເຊື່ອຝັງພຣະບິດາເຈົ້າແຫ່ງວິນຍານແລະຊົງພຣະຊົນຢູ່ບໍ່?¹⁰ເພາະໃນທາງຫນຶ່ງພໍ່ເຫລົ່ານັ້ນ
ຍອມອົບຮົມສັງສອນພວກເຮົາໃນຊົ່ວເວລາເລັກນ້ອຍ ຕາມທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າເຫມາະສົມ ແຕ່ພຣະບິດາຊົງກະທຳ ເພື່ອຜົນດີຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ
ແລະພວກເຮົາຈະສາມາດເຂົ້າສ່ວນໃນຄວາມບໍ່ອິສຸດຂອງພຣະອົງ.¹¹ເມື່ອເວລາທີ່ມີການອົບຮົມສັງສອນນັ້ນ ບໍ່ເປັນຫນ້າຊື່ນໃຈເລີຍ ມີແຕ່ຄວາມເຈັບປວດ,
ແຕ່ພາຍຫລັງຈະກໍໃຫ້ເກີດຜົນແຫ່ງຄວາມຊອບທັມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສັນຕິສຸກສຳລັບບັນດາຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຶກອົບຮົມນັ້ນ.
¹²ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເສີມກຳລັງມືທີ່ອ່ອນລ້າ ແລະເຂົ້າທີ່ອ່ອນກຳລັງຂອງພວກທ່ານ.¹³ຈຶ່ງສ້າງທາງຊື່ສຳລັບຕົນຢ່າງ.
ຂາທີ່ກະໂຜກກະຜາກະບໍ່ພິກໂບກແຕ່ຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ດີເປັນປົກກະຕິ.
¹⁴ຈຶ່ງພະຍາຍາມທີ່ຈະຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກກັບທຸກຄົນ, ແລະຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ອິສຸດ ເພາະຖ້າບໍ່ມີຄວາມບໍ່ອິສຸດກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນ ພຣະເຈົ້າເລີຍ.
¹⁵ຈຶ່ງຮະມັດຮະວັງເພື່ອຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຂາດຈາກ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະເພື່ອຈະບໍ່ມີຮາກຂົມຂຶ້ນມາຊຶ່ງຈະສ້າງຄວາມເຄືອດຮ້ອນແລະເພື່ອຄົນຫລວງຫລາຍ ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ.
¹⁶ຈຶ່ງຮະມັດຮະວັງຢ່າໃຫ້ມີການເຮັດຜິດສິນທັມທາງເພດ ຫລື
ມີຄົນອະທັມເຫມືອນກັບເອຊາວທີ່ໄດ້ຂາຍສິດທິການເປັນອ້າຍກົກຂອງຕົນແລກກັບອາຫານພຽງຄາບດຽວ.¹⁷ເພາະພວກທ່ານກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າຫລັງຈາກນັ້ນ,

ເມື່ອເຊື່ອຊາວຢາກໄດ້ຮັບມໍຣະດົກທີ່ເປັນການອວຍພອນ, ລາວກໍຖືກປະຕິເສດ. ເພາະບໍ່ມີໂອກາດໃຫ້ລາວໄດ້ກັບໃຈ

ແມ່ນວ່າເຂົາຈະສະແຫວງຫາໂອກາດນັ້ນດ້ວຍນ້ຳຕາໂຫລກໍຕາມ,

¹⁸ເພາະພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຜູ້ເຂົາຕະຫຼອດໄດ້ຜູ້ເຂົາທີ່ລູກເປັນໄຟໃນຫມິດຫມິດຫວັງແລະ ມີພະຍຸ,¹⁹ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ມາຍັງສຽງແຕກກະຫົມ ບໍ່ໄດ້ມາຍັງສຽງ ທີ່ກ່າວຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆຊຶ່ງຄົນທັງຫລາຍຮ້ອງຂໍວ່າຢາກກ່າວຖ້ອຍຄຳໃດໆແກ່ພວກເຂົາອີກ.

²⁰ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ສິ່ງທີ່ເປັນຄຳບັນຊາວ່າແມ່ນແຕ່ພວກສັດຖ້າຫາກໄປຕ້ອງຜູ້ເຂົານັ້ນ ກໍຈະຕ້ອງຖືກ ຄວ່າງກ້ອນຫີນ ໃສ່ໃຫ້ຕາຍ.”²¹ສິ່ງທີ່ປາກົດນັ້ນກໍຫນ້າຢ້ານ ຫລາຍ. ຈົນໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານກົວຈົນຕົວສັນ.”

²²ແຕ່ພວກທ່ານໄດ້ມາເຖິງຜູ້ເຂົາຊີໂອນ, ແລະນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່. ມາຍັງເຢຊູຊາເລັມໃນສະຫວັນ,

ມາຍັງທູດສະຫວັນນັບເປັນຈຳນວນຫມື່ນໆ ໃນການສະເຫລີມສະຫລອງ,²³ ພວກທ່ານໄດ້ມາ ເຖິງທີ່ຊຸມນຸມຂອງບັນດາລູກກົກ ຜູ້ທີ່ຖືກນັບຊື່ໃນສະຫວັນແລ້ວ, ພວກທ່ານໄດ້ມາຍັງ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ພິພາກສາມະນຸດທຸກຄົນ ແລະໄດ້ມາຍັງບັນດາວິນຍານ ຂອງບັນດາ ຄົນຊອບທັມ ທີ່ໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລ້ວ.²⁴ ແລະພວກທ່ານໄດ້ມາເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຜູ້ເປັນຄົນກາງແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃຫມ່, ແລະ ມາເຖິງພຣະໂລຫິດທີ່ຖືກຊົດໃສ່ຊຶ່ງສົ່ງສຽງດັງກວ່າເລືອດຂອງອາເບັນອີກ.

²⁵ພວກທ່ານຢາກປະຕິເສດພຣະອົງຜູ້ທີ່ກຳລັງກ່າວຢູ່ນັ້ນ. ເພາະຖ້າພວກເຂົາຫນີບໍ່ພົ້ນເມື່ອເຂົາປະຕິເສດພຣະອົງ ຜູ້ຊົງເຄື່ອນເຂົ້າໃນໂລກນີ້, ແລ້ວພວກເຮົາຍິ່ງຈະຫນີບໍ່ພົ້ນຫລາຍກວ່າເທົ່າໃດ ຖ້າຫາກພວກເຮົາຫນີຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງເຄື່ອນເຂົ້າຈາກສະຫວັນ.²⁶ ຄັ້ງຫນຶ່ງທີ່ສຽງຂອງພຣະອົງ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເຫຼ່ອນ ແຕ່ບັດນີ້ພຣະອົງ ຊົງກ່າວສັນຍາໄວ້ວ່າ, “ອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສັ່ນສະເຫຼ່ອນ, ບໍ່ພຽງແຕ່ແຜ່ນດິນໂລກ ແຕ່ທັງຝ້າສະຫວັນເຫມືອນກັນ.”

²⁷ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ອີກເທື່ອຫນຶ່ງ” ຫມາຍເຖິງການສັ່ນເອົາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ ຖືກເຮັດໃຫ້ຫວັດໄກໄດ້ອອກໄປ ຄືສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ ແລະສິ່ງຕ່າງໆທີ່ ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ຫວັດໄກໄດ້ກໍຈະຍັງຄົງເຫຼືອຢູ່.²⁸ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຈົ່ງຮັບເອົາຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຊົງບໍ່ອາດເຮັດໃຫ້ຫວັດໄກໄດ້, ໃຫ້ພວກເຮົາຂອບພຣະຄຸນແລະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຕາມນ້ຳພຣະທັຍ ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບຢ່າເກງ.²⁹ ເພາະພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຊົງເປັນໄຟທີ່ເຜົາຜານ.

13 ¹ຂໍໃຫ້ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນຄວາມຮັກຢ່າງພິນ້ອງ² ຢ່າລືມໃຫ້ການຕ້ອນຮັບຄົນແປກ ຫນ້າເພາະດ້ວຍການເຮັດເຊັ່ນນີ້ບາງຄົນກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບ ເຫວະດາຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ.

³ຈົ່ງຮະນຶກເຖິງຜູ້ທີ່ຖືກລ່າມໄສ້ ເຫມືອນກັບວ່າ ພວກເຈົ້າ ກໍຖືກລ່າມໄສ້ ເຫມືອນກັບ ພວກເຂົາ. ຈົ່ງຮະນຶກເຖິງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ເຫມືອນກັບວ່າຮ່າງກາຍຂອງພວກທ່ານກໍຖືກຂົ່ມເຫັງເຫມືອນກັນກັບພວກເຂົາດ້ວຍ.

⁴ໃຫ້ທຸກຄົນເຄົາລົບໃຫ້ກຽດການແຕ່ງງານໃຫ້ຕຽງແຕ່ງງານພວກເຈົ້າບໍ່ອີສຸດເພາະ ພຣະເຈົ້າຈະຕັດສິນລົງໂທດຄົນເຮັດຜິດສິນຫມາຍເພດ ແລະຄົນຫລິ້ນຊູ້.

⁵ຈົ່ງໃຫ້ການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກທ່ານເປັນອິສະຣະ ຈາກການຮັກເງິນຄ່າ. ຈົ່ງພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່, ເພາະພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ປະຖົມເຈົ້າ ຫລື ຖົມເຈົ້າເສັ້ງຈັກເທື່ອ.”⁶ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມພິຈາລະນາພວກເຮົາຈະກ່າວດ້ວຍຄວາມກ້າໄດ້ວ່າ,

“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານກົວ. ມະນຸດຈະເຮັດຫຍັງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້?”

⁷ຈົ່ງເຄົາລົບບັນດາຜູ້ນຳຂອງພວກທ່ານ, ຄືຜູ້ທີ່ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ແລະ ຈົ່ງພິຈາລະນາ

ເບິ່ງຜົນຈາກການປະຕິບັດຂອງພວກເພິ່ນ ແລະ ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມແບບຂອງພວກເພິ່ນ.⁸ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຊົງເປັນເຫມືອນເດີມ ໃນເວລາວານນີ້, ວັນນີ້ ແລະຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

⁹ຢ່າຫລົງໄປກັບຄຳສອນແປກໆທີ່ມີຫລວງຫລາຍເພາະເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ຈິດໃຈສົມຄວນໄດ້ຮັບການເສີມກຳລັງດ້ວຍ ພຣະຄຸນ,

ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍກົດຕ່າງໆເລື່ອງອາຫານການກິນ

ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ດຳເນີນດ້ວຍສິ່ງນີ້ເລີຍ¹⁰ ພວກເຮົາມີແທ່ນບູຊາທີ່ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນປະຕິບັດຢູ່ໃນຫໍແຕ້ນສັກສິດນັ້ນ

ບໍ່ມີສິດທີ່ຈະຮັບປະທານ¹¹ ເພາະເລືອດຂອງສັດທີ່ຖືກຂ້າເພື່ອລ້າງບາບນັ້ນຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ,

ໂດຍປະໂຫຍດໃນຂະນະທີ່ຊາກຂອງສັດເຫລົ່ານັ້ນກໍຖືກນຳອອກໄປເຜົາພາຍນອກຄ້າຍ.

¹²ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຈົ່ງທົນທຸກຂໍ້ຢູ່ພາຍນອກປະຕູເມືອງດ້ວຍ, ເພື່ອເປັນການຖວາຍຜູ້ຄົນໂດຍຜ່ານທາງເລືອດຂອງພຣະອົງເອງ.¹³ ດ້ວຍເຫດນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາໄປ ຫາພຣະອົງທີ່ພາຍນອກຄ້າຍ ແລະແບກຮັບຄວາມອົບອາຍຂອງພຣະອົງ¹⁴ ເພາະພວກເຮົາບໍ່ມີນະຄອນອັນຖາວອນທີ່ມີແຕ່ພວກເຮົາ ກຳລັງລໍຄອຍນະຄອນຫນຶ່ງທີ່ຈະມາໃນພາຍຫນ້າ.

¹⁵ໂດຍຜ່ານທາງພຣະອົງ, ຈົ່ງຂໍໃຫ້, ພວກເຮົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຫ່ງການສັນຮະເສີນແກ່ພຣະເຈົ້າສະເຫມີ,

ຄຳສັນຮະເສີນທີ່ອອກມາຈາກສົບປາກຂອງພວກເຮົາຊຶ່ງຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.¹⁶ ແລະຢ່າໃຫ້ເຮົາຫລົງລົ້ມ ການເຮັດຄວາມດີ ແລະ ຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງກັນ ແລະກັນ ເພາະເຄື່ອງບູຊາຢ່າງນີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍຫລາຍ.¹⁷ ຈົ່ງເຊື່ອຝັງ ແລະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ບັນດາຜູ້ນຳຂອງພວກທ່ານ ເພາະພວກເພິ່ນດູແລ ຮັກສາຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານຢູ່ ເຫມືອນຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງກ່າວລາຍງານ ຈົ່ງເຊື່ອຝັງເພື່ອພວກເພິ່ນ ຈະເຮັດສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເສົ້າໃຈ, ຊຶ່ງຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດອັນໃດແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ.

¹⁸ຈົ່ງພາວັນນາອະທິຖານ ເພື່ອພວກເຮົາ ເພາະພວກເຮົາຫມັ້ນໃຈວ່າ ພວກເຮົາມີຈິດສຳນຶກທີ່ບໍ່ອີສຸດແລະພວກເຮົາປາຖນາທີ່ຈະ

ໃຊ້ຊີວິດຕາມຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນທຸກສິ່ງ.¹⁹ ຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະກັບມາຫາພວກທ່ານໄວໆນີ້.

²⁰ຂໍພຣະເຈົ້າ ແຫ່ງສັນຕິສຸກ, ຜູ້ຊົງນຳ ໃຫ້ພຣະຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ຢຶດໃຫຍ່ຄືອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພົ້ນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ໂດຍທາງພຣະໂລຫິດ ແຫ່ງພັນທະສັນຍານິຣັນດອນນັ້ນ,²¹ ຊົງກະທຳ ໃຫ້ພວກທ່ານສົມບູນພ້ອມດ້ວຍສິ່ງດີທຸກຢ່າງ. ເພື່ອຈະປະຕິບັດ ຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ຂໍພຣະອົງທຳງານຢູ່ພາຍໃນພວກເຮົາຕາມຊອບພຣະທັຍໂດຍຜ່ານທາງ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ຜູ້ຊົງໄດ້ຮັບສະຫງ່າຮາສີສົບໆໄປ ເປັນນິດ ອາແມນ.

²²ພິນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຫນຸນໃຈໃຫ້ພວກເຈົ້າອິດທິນຮັບຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການຫນຸນນ້ຳໃຈທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນມາເຖິງທ່ານສັນຕູນີ້.

²³ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ເຖິດວ່າ ຕີໂມທຽວນ້ອງຊາຍ ຂອງພວກເຮົາໄດ້ອອກຈາກລຸກແລ້ວ, ຖ້າລາວມາຮອດທີ່ນີ້ໄວ,

ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະໄປພົບພວກທ່ານພ້ອມກັບເຂົາ.

²⁴ເຮົາ ຂໍຝາກຄວາມຄິດເຖິງ ມາຍັງບັນດາຜູ້ນຳ ຂອງພວກທ່ານ ແລະບັນດາຜູ້ເຊື່ອທັງຫມົດ ບັນດາພິນ້ອງທີ່ມາຈາກອິຕາລີ ກໍຝາກ ຄວາມຄິດເຖິງມາຍັງພວກທ່ານ ດ້ວຍ.²⁵ ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຈົ່ງສະຖິດ ຢູ່ ກັບພວກທ່ານທຸກຄົນເຖິນ ອາແມນ.

ຢາໂກໂບ

1¹ ຢາກໂບ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ທັກທາຍ ເຖິງຄົນສິບສອງ ຕະກູນທີ່ກະຈັດກະຈາຍຢູ່ນັ້ນ² ຈຶ່ງຖືວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ຫນ້າຍິນດີທັງຫມົດ, ຮ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາເອີຍ, ເມື່ອພວກເຈົ້າພົບການທົດລອງຕ່າງໆ.³ ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ການຖືກທົດລອງ ຕໍ່ກັບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມພຽນອິດທິນ.

4⁴ ຈຶ່ງໃຫ້ຄວາມພຽນອິດທິນ ຂອງພວກເຈົ້າ ນັ້ນສຳເລັດຜົນ, ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ສຳເລັດ ແລະ ຄົບຖ້ວນທຸກປະການ, ໂດຍບໍ່ຂາດເຂີນສິ່ງໃດ.⁵ ແຕ່ຖ້າຄົນໃດໃນພວກເຈົ້າ ຂາດສະຕິບັນຍາ, ກໍ່ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຫຼຸນຂໍ້ຈາກພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນທັງປວງດ້ວຍພຣະກະຣຸນາ ໂດຍຊົງບໍ່ກ່າວຕິດຽນແກ່ຜູ້ທີ່ຫຼຸນຂໍ້, ແລະ ພຣະອົງກໍ່ຈະປະທານສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້.

6⁶ ແຕ່ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຫຼຸນຂໍ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ຢ່າໃຫ້ ມີໃຈສົງໄສສິ່ງໃດ. ເພາະຜູ້ທີ່ສົງໄສນັ້ນເປັນ ເຫມືອນຝອງນ້ຳທີ່ຖືກລົມພັດຊັດໄປມາ.

7⁷ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຄິດວ່າຕົນຈະໄດ້ຮັບສິ່ງໃດຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁸ ເພາະເປັນຄົນສອງໃຈບໍ່ແນ່ນອນ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ຕົນກະທຳ.

9⁹ ໃຫ້ພົ້ນອອກຈາກຄວາມສັບສົນ ຈົ່ງອວດອ້າງໃນການ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຍົກຍົກຕົວຂຶ້ນ,¹⁰ ແຕ່ໃຫ້ຄົນ ຮັ່ງມີຈົ່ງອວດອ້າງ ໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ ຕົກຕຳລົງ, ເພາະວ່າຕົນຈະຕ້ອງລ່ວງລັບໄປ ເຫມືອນດັ່ງດອກຫຍ້າ.¹¹ ເພາະເມື່ອຕາເວັນ ຂຶ້ນຄວາມຮ້ອນອັນແຮງກ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕົນຫຍ້າຫ່ຽວແຫ້ງໄປແລ້ວ. ດອກຫຍ້າກໍ່ຕົກຫລົ້ນລົງ, ແລະ ແລ້ວຄວາມງາມຂອງມັນກໍ່ສູນສິ້ນໄປ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຄົນຮັ່ງມີ ຈະເສື່ອມສູນໄປໃນຂະນະທີ່ດຳເນີນງານຂອງຕົນເຫມືອນກັນ.

12¹² ພຣະພອນກໍ່ເປັນຂອງຄົນທີ່ພຽນອິດທິນຕໍ່ ການທົດລອງ. ເພາະເມື່ອຜູ້ນັ້ນທົນໄດ້ແລ້ວ, ເຂົາກໍ່ຈະໄດ້ຮັບມົງກຸດແຫ່ງຊີວິດ, ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກພຣະອົງ.¹³ ເມື່ອຜູ້ໃດຖືກລ້ວງໃຫ້ຫລົງ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເວົ້າ ວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງລ້ວງຂ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫລົງ” ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວຈະມາທົດລອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫລົງບໍ່ໄດ້ ແລະ ພຣະອົງເອງກໍ່ບໍ່ຊົງທົດລອງຜູ້ໃດໃຫ້ຫລົງຈັກເທື່ອ.

14¹⁴ ແຕ່ວ່າທຸກຄົນທີ່ຖືກທົດລອງໃຫ້ຫລົງ ກໍ່ຍ້ອນຄວາມປາຖນາຂອງເຂົາເອງ, ຊຶ່ງຊັກຈ່ອງ ແລະ ຫລອກລວງເຂົາໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ.

15¹⁵ ເມື່ອຄວາມປາຖນາຊົ່ວຕັ້ງຮາກແລ້ວ, ກໍ່ໃຫ້ ເກີດມີຄວາມຜິດບາບ, ແລະ ເມື່ອຄວາມຜິດບາບໃຫຍ່ຂຶ້ນເຕັມທີ່ແລ້ວ, ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີຄວາມຕາຍ.

16¹⁶ ພົ້ນອອກຈາກຄວາມສັບສົນຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າໄດ້ຫລົງຜິດໄປເລີຍ.

17¹⁷ ຂອງປະທານອັນດີທຸກຢ່າງ ແລະ ຂອງຂວັນອັນປະເສີດທຸກປະການ ຍ່ອມມາຈາກທາງ ເທິງ. ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນລົງມາຈາກພຣະບິດາເຈົ້າແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ. ໃນພຣະບິດາເຈົ້ານັ້ນບໍ່ມີການ ບໍ່ຽນແປງ ແລະ ບໍ່ມີເງົາເນື່ອງຈາກການຫມູນວຽນ.

18¹⁸ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງບັນດານໃຫ້ພວກເຮົາບັງເກີດດ້ວຍພຣະທັມອັນສັດຈິງ, ເພື່ອພວກເຮົາ ຈະເປັນຢ່າງຜົນທຳອິດ ແຫ່ງສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ.

19¹⁹ ພົ້ນອອກຈາກຄວາມສັບສົນ, ຈົ່ງຈິດຈຳຂັ້ນໄວ້ຄື: ໃຫ້ທຸກຄົນວ່ອງໄວໃນການຟັງ, ຊ້າໃນການເວົ້າ, ຊ້າໃນການຮ້າຍ.²⁰ ເພາະຄວາມຮ້າຍຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມ ຂອງພຣະເຈົ້າເກີດມາ.²¹ ເຫດສະນັ້ນ ຈຶ່ງເລີກ ຈາກຄວາມຊົ່ວມົວໝອງທຸກຢ່າງ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນເຫລືອຫລາຍ.

22²² ຈົ່ງນຳມາໃຈຮັບເອົາ ພຣະທັມທີ່ປຸກຝັງໄວ້ແລ້ວນັ້ນ, ຊຶ່ງສາມາດຊ່ວຍ ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຜົນໄດ້.

23²³ ຈົ່ງເປັນຜູ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທັມນັ້ນ ແລະ ຢ່າເປັນພຽງຜູ້ຟັງ, ພຽງແຕ່ຫລອກລວງຕົວທ່ານເອງເທົ່ານັ້ນ.²⁴ ສຳລັບຜູ້ໃດ ທີ່ເປັນຜູ້ຟັງພຣະທັມແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ເປັນຜູ້ເຮັດຕາມ, ລາວກໍ່ເປັນດັ່ງຄົນທີ່ແຍງແວ່ນ ເບິ່ງເຫັນຫນ້າຂອງຕົນເອງຕາມທັມະຊາດ.²⁵ ເຂົາແຍງເບິ່ງຕົນເອງ ແລ້ວກໍ່ອອກໄປແລ້ວ ແລະ ກໍ່ລືມໃນທັນທີນັ້ນ ໂລດວ່າຕົນເອງໄດ້ເປັນຄືຢ່າງໃດ.²⁶ ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ຝຶກຈາກພຣະເຈົ້າເບິ່ງຢ່າງຮະມັດຮະວັງໃນກົດບັນຍັດ ອັນຄົບຖ້ວນແຫ່ງອິສະຣະພາບນັ້ນ, ແລະ ສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມ ຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ໃນກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນແລ້ວລືມໄປ, ຄົນນັ້ນແຫລະຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ໃນສິ່ງທີ່ເຂົາກະທຳ.

27²⁷ ຖ້າຜູ້ໃດຄິດວ່າຕົນເປັນຄົນມີສາສນາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຫ້າມລົນຂອງຕົນ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ຫລອກລວງ ໃຈຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວສາສນາຂອງຜູ້ນັ້ນກໍ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫມົດ.

28²⁸ ສາສນາທີ່ບໍ່ຮີບຮັດ ແລະ ບໍ່ມີການຊົ່ວມົວຫມອງ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນ ພຣະບິດາເຈົ້າກໍ່ມີດັ່ງນີ້ຄື: ເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອລູກກຳຜ້າ ແລະ ຍິງຫມ້າຍທີ່ມີຄວາມທຸກຮ້ອນລຳບາກ, ແລະ ການຮັກສາຕົວໃຫ້ຜົນຈາກການຊົ່ວມົວຫມອງຂອງທາງໂລກ.

2¹ ຮ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າໄດ້ຍຶດຖືຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ຜູ້ຊົງສະຫງ່າສີນັ້ນ, ດ້ວຍຄວາມລຳອຽງເລືອກຫນ້າຄົນ.² ຫາກມີຄົນຫນຶ່ງເຂົ້າມາໃນທີ່ປະຊຸມຂອງພວກເຈົ້າ ຖືແຫວນຄຳ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງດ້ງາມ, ແລະ ກໍ່ມີຄົນທຸກຈົນຜູ້ຫນຶ່ງ ນຸ່ງເຄື່ອງເປື້ອນເປີເຂົ້າມາເຫມືອນກັນ.³ ຖ້າພວກເຈົ້າ ຈະສົນໃຈເບິ່ງ ແຕ່ຄົນທີ່ແຕ່ງຕັ້ງດີນັ້ນ ແລະ ທັງທັກທາຍຢ່າໄສວ່າ, “ເຊີນນັ່ງບ່ອນ ເຫມາະສົມນີ້ເຖິນ,” ແລະ ແຕ່ເຈົ້າກ່າວແກ່ຄົນ ທຸກຈົນນັ້ນວ່າ, “ໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢູ່ຫນ້າ,” ຫລື “ໃຫ້ເຈົ້ານັ່ງທີ່ໃກ້ຕີນເຮົານີ້.”⁴ ຖ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ແບ່ງຊັ້ນວັນນະ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ຕັດສິນຄົນດ້ວຍຄວາມຄິດອັນຊົ່ວບໍ່ແມ່ນບໍ່?

5⁵ ຈຶ່ງຟັງເຖິນ, ພົ້ນອອກຈາກຄວາມສັບສົນຂອງເຮົາເອີຍ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເອົາຄົນທຸກຈົນ ໃນໂລກນີ້ ໃຫ້ເປັນຄົນຮັ່ງມີຝ່າຍຄວາມເຊື່ອ ແລະ ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບມຸ່ມຮະດຶກໃນຣາຊະອານາຈັກ ທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່?⁶ ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຫມົນປະຫມາດຄົນທຸກຈົນ! ແມ່ນຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ກົດຂີ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ຈັບພວກເຈົ້າຂຶ້ນສານຄັນບໍ່ແມ່ນຄົນຮັ່ງມີນັ້ນບໍ່? ບໍ່ແມ່ນພວກເຂົານັ້ນ ຫລື ທີ່ເວົ້າຫມົນປະຫມາດຕໍ່ພຣະນາມອັນປະເສີດຊຶ່ງພວກເຈົ້າກໍ່ເປັນຂອງພຣະອົງ?

8⁸ ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຖ້າເຈົ້າທັງຫລາຍເຮັດ ຕາມພຣະຣາຊະບັນຍັດ, ໂດຍຄົບຖ້ວນຕາມພຣະຄັມພີຂໍ້ທີ່ວ່າ, “ເຈົ້າຈະຮັກເພື່ອນບ້ານ ເຫມືອນຮັກຕົນເອງ.” ພວກເຈົ້າກໍ່ເຮັດຖືກຕ້ອງແລ້ວ.⁹ ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າເລືອກຊັ້ນວັນນະຄົນ, ພວກເຈົ້າ ກໍ່ກຳລັງເຮັດຜິດບາບ ແລະ ກົດບັນຍັດກໍ່ລົງໂທດພວກເຈົ້າໃນຖານເປັນຜູ້ຝ່າຟື້ນກົດບັນຍັດ.

10¹⁰ ສຳລັບຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອຟັງກົດບັນຍັດທັງຫມົດ, ຫາກເວັ້ນແຕ່ຝ່າຟື້ນ ກົດບັນຍັດຂໍ້ໃດຂໍ້ຫນຶ່ງກໍ່ຕາມ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ຜິດໃນຖານຝ່າຟື້ນກົດບັນຍັດທັງຫມົດ.¹¹ ດ້ວຍວ່າ, ພຣະອົງຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ, “ຢ່າ ຫລົ້ນຊູ່ຜົວເມຍ,” ກໍ່ຍັງຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ຢ່າຂ້າ ຄົນ.” ຖ້າວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫລົ້ນຊູ່ຜົວເມຍ ແຕ່ໄດ້ຂ້າຄົນ, ເຈົ້າກໍ່ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຝ່າຟື້ນກົດບັນຍັດແລ້ວ.

12¹² ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າ ແລະ ເຮັດເຫມືອນ ຢ່າງຄົນທີ່ກຳລັງຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາດ້ວຍ ກົດແຫ່ງເສຣີພາບ.¹³ ເພາະວ່າໃນການພິພາກສາ ທີ່ປາສະຈາກຄວາມເມດຕາ ຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ ສະແດງຄວາມເມດຕາ. ຄວາມເມດຕາຍ່ອມມີຊັບຊະນະເຫມືອ ການພິພາກສາ.

14¹⁴ ພົ້ນອອກຈາກຄວາມສັບສົນຂອງເຮົາເອີຍ, ຖ້າຄົນ ຫນຶ່ງເວົ້າວ່າຕົນມີຄວາມເຊື່ອ, ແຕ່ບໍ່ມີການ ປະຕິບັດ ກໍ່ຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງເດ? ຄວາມເຊື່ອ ແບບນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ລາວພົ້ນໄດ້ບໍ່?¹⁵ ຖ້າພົ້ນອອກຊາຍ-ຍິງຄົນໃດ ບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ຂາດເຂີນອາຫານປະຈຳວັນ.¹⁶ ຫາກມີຄົນ ໃດໃນພວກເຈົ້າເວົ້າແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈຶ່ງໄປເປັນສຸກ ເຖິນ, ຂໍໃຫ້ອົບອຸ່ນ ແລະ ກິນອີມ,” ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ສິ່ງຂອງທີ່ເຂົາຕ້ອງການ ສຳລັບຕົວນັ້ນຈະເປັນ ປະໂຫຍດອັນໃດ?¹⁷ ໃນທາງດຽວກັນ, ຄວາມເຊື່ອຢ່າງດຽວກັນ, ຖ້າບໍ່ມີການປະຕິບັດກໍ່ ຕາຍແລ້ວ.

18¹⁸ ແຕ່ຢ່າງຄົນອາດຈະເວົ້າວ່າ, “ຝ່າຍເຈົ້າມີ ຄວາມເຊື່ອ, ແລະ ຝ່າຍຂ້ອຍມີການປະຕິບັດ.” ຈຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຊຶ່ງບໍ່ມີການປະຕິບັດ, ແລະ ຝ່າຍເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາດ້ວຍການປະຕິບັດຂອງເຮົານັ້ນ.

¹⁹ຝ່າຍພວກເຈົ້າທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວນັ້ນກໍ່ຕັ້ງແລ້ວ; ສ່ວນພວກຜົນງານຮ້າຍກໍ່ເຊື່ອເຫມືອນກັນ ແລະ ມັນກໍ່ຢ້ານຈົນຕົວສັນ.²⁰ ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ຄົນໂງ່ເອີຍ, ວ່າຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດນັ້ນກໍ່ບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ?

²¹ອັບຣາຮາມ ບິດາຂອງພວກເຮົາຖືກຍອມຮັບວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ກໍ່ໂດຍການກະທຳຂອງເພິ່ນ ເມື່ອເພິ່ນຖວາຍອີຊາກ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເທິງແທ້ນບູຊາບໍ່ແມ່ນບໍ່?²² ເຈົ້າກໍ່ເຫັນແລ້ວວ່າຄວາມເຊື່ອ ກັບການ ປະຕິບັດຂອງເພິ່ນກໍ່ໄປຄວບຄູ່ກັນ, ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ດີຄົບຖ້ວນໄດ້ກໍ່ໂດຍ ການປະຕິບັດ,²³ ພຣະຄຳພີກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ໂດຍທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ, “ອັບຣາຮາມໄດ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງ ຊົງຮັບວ່າເພິ່ນເປັນຄົນຊອບທັມ,” ແລະ ພຣະອົງຈຶ່ງເອີ້ນອັບຣາຮາມວ່າ ແມ່ນສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

²⁴ທ່ານເຫັນວ່າ ດ້ວຍການປະຕິບັດ ຊຶ່ງຖືໄດ້ວ່າ ເປັນຄົນຊອບທັມ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອພຽງຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

²⁵ໃນທາງດຽວກັນ, ນາງຮາຮາບ ຍິງໂສເຟນີ ກໍ່ໄດ້ຖືວ່າຊອບທັມເນື່ອງຈາກການປະຕິບັດບໍ່ແມ່ນບໍ່, ເມື່ອນາງໄດ້ຮັບຜົນຜູ້ສົ່ງຂ່າວແລ້ວໃຫ້ພວກເພິ່ນກັບເມືອງທາງອື່ນ?²⁶ ເຫດວ່າຮ່າງກາຍທີ່ບໍ່ມີຈິດວິນຍານກໍ່ຕາຍແລ້ວສັນໃດ, ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດກໍ່ຕາຍແລ້ວສັນນັ້ນເຫມືອນກັນ.

3 ¹ພື້ນຖານຂອງເຮົາເອີຍ, ບໍ່ແມ່ນຫລາຍຄົນຄວນຈະເປັນອາຈານ. ພວກເຮົາກໍ່ຮູ້ແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການ ຊົງພິພາກສາຫນັກຫນ່ວງກວ່າຜູ້ອື່ນ.

²ສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນເຮັດຜິດພາດຢູ່ເລື້ອຍໆ. ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດທາງວາຈາ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເປັນຄົນດີຄົບຖ້ວນ, ສາມາດບັງຄັບທັງຕົວໄວ້ໄດ້ເຫມືອນກັນ.

³ບັນດາພວກເຮົາເຮົາບັງຫຼວງໃສ່ປາກມ້າເພື່ອ ໃຫ້ມັນຝັງຄວາມພວກເຮົາ, ພວກເຮົາກໍ່ສາມາດ ບັງຄັບມ້າທັງໂຕໃຫ້ມັນໄປຕາມທິດທາງທີ່ຕ້ອງການໄດ້.

⁴ເຮືອກໍ່ເຫມືອນກັນ, ເຖິງວ່າຈະລ່າໄຫຍ່ພຽງໃດກໍ່ຕາມ ກໍ່ເຄື່ອນທີ່ໄປຕາມລົມແຮງ, ພັດມັນກໍ່ຍັງຫັນໄປມາ ໂດຍອາໄສໄມ້ຂັດທ້າຍເຮືອອັນນ້ອຍໆ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງນາຍທ້າຍເຮືອ.

⁵ລົນກໍ່ຄືກັນ ເຖິງເປັນອະວັຍະວະສ່ວນ ນ້ອຍໆຂອງຮ່າງກາຍ, ແຕ່ສາມາດໂອ້ອວດເຖິງເລື່ອງໃຫຍ່ໆໄດ້. ແປວ່າໄຟພຽງເລັກນ້ອຍກໍ່ຍັງສາມາດເຜົາຜານປ່າໄມ້ໃຫຍ່ໄດ້. ລົນກໍ່ ເປັນດັ່ງໄຟ, ມັນເປັນຄືໂຮກແຫ່ງ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຄອບຄອງຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາ. ແລະເຮັດໃຫ້ເປື່ອນເປີໄປທົ່ວທັງຮ່າງກາຍ, ແລະ ມັນເປັນເຊື່ອໄຟທີ່ເຜົາໄຫມ້ຊີວິດ. ມັນເອງກໍ່ເປັນໄຟມາຈາກນະຣົກ.

⁷ສຳລັບສັດທາທຸກຊະນິດ ບໍ່ວ່າສັດປ່າ, ນົກແລະ ສັດເລືອຄານ ແລະ ສັດນ້ຳ ມະນຸດສາມາດຝຶກແອບທັງຫມົດໄດ້.⁸ ແຕ່ສຳລັບລົນແລ້ວ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຝຶກແອບໄດ້. ມັນເປັນຄວາມຊົ່ວທີ່ ບໍ່ສາມາດຈະບັງຄັບໄດ້, ເຕັມໄປດ້ວຍພິດຮ້າຍທີ່ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

⁹ພວກເຮົາໃຊ້ລົນສັນຮະເສີນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືພຣະບິດາເຈົ້າ, ແລະ ທັງໃຊ້ລົນປ້ອຍດ່ຳເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ, ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ.¹⁰ ອອກ ມາຈາກປາກອັນດຽວກັນ ກ່າວເປັນຄຳສັນຮະເສີນ ແລະ ຄຳປ້ອຍດ່ຳຊາບແຊ່ງ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ ຂອງເຮົາເອີຍ, ສົງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຄວນໃຫ້ເກີດຂຶ້ນເປັນ ຢ່າງນີ້ເລີຍ.

¹¹ບໍ່ນ້ຳພູຈະໃຫ້ທັງນ້ຳຫວານ ແລະ ນ້ຳຂົມພູອອກມາຈາກຮູດຽວກັນບໍ່?¹² ພື້ນຖານທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຕື້ນເຕືອເຫດ ຈະເກີດຜົນເປັນຫມາກກອກໄດ້ບໍ່? ຫລື ເຄືອຈະງ່ຽມຈະເກີດຜົນເປັນຫມາກເຕືອເຫດໄດ້ບໍ່? ດັ່ງນັ້ນນ້ຳເຄັມຈະເຮັດເປັນນ້ຳຫວານກໍ່ບໍ່ໄດ້.

¹³ຜູ້ໃດທີ່ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນທຳມະກາງພວກເຮົາ? ກໍ່ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນພິສູດໃຫ້ເຫັນໂດຍ ຊີວິດອັນດີງາມຂອງເຂົາໂດຍການປະຕິບັດອັນດີ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍການຖ່ອມຕົວແລະ ສະຕິປັນຍາ.¹⁴ ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາມີໃຈອິດສາອັນຂົມຂຶ້ນ ແລະ ມີໃຈມັກໃຫຍ່ໄຟສູງ, ກໍ່ຢາໂອ້ອວດ ແລະ ຢາຕົວະຕໍ່ຕ້ານກັບຄວາມຈິງ.

¹⁵ຢ່າງນີ້ບໍ່ແມ່ນສະຕິປັນຍາ ທີ່ໄດ້ມາຈາກເບື້ອງເທິງ. ແຕ່ເປັນປັນຍາຂອງຝ່າຍໂລກນີ້, ເປັນຢ່າງທຳມະດາມະນຸດ ແລະ ເປັນຢ່າງມານຮ້າຍ.

¹⁶ສຳລັບທີ່ໃດມີຄວາມອິດສາ ແລະ ການເຫັນແກ່ຕົວ, ບ່ອນນັ້ນກໍ່ມີການຮຸ້ນວາຍ ແລະ ມີການຊົ່ວຮ້າຍທຸກຊະນິດ.¹⁷ ແຕ່ປັນຍາທີ່ມາຈາກເບື້ອງເທິງນັ້ນ ກ່ອນອິນຫມົດກໍ່ບໍ່ອີສຸດ, ແລະ ປະກອບດ້ວຍຄວາມສະຫງົບສຸກ, ຄວາມສຸພາບອ່ອນໂຍນ, ຄວາມເປັນມິດ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ໃຫ້ຜົນດີ, ບໍ່ເລືອກໜ້າຄົນ ແລະ ບໍ່ໜ້າຊິໃຈຄົນ.¹⁸ ຫມາກຜົນຂອງຜູ້ທີ່ສ້າງສັນຄືສຸກກໍ່ຫວ່ານຢ່າງສັນຕິສຸກ ແລະ ໝາກຜົນທີ່ເກັບກຳດຽວນັ້ນກໍ່ຄືຄວາມຊອບທັມ.

4 ¹ອັນໃດເປັນສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ ແລະ ຜິດຖຽງກັນ? ກໍ່ບໍ່ແມ່ນມາຈາກ ກິເລດຕັນຫາ ຂອງພວກເຮົານັ້ນບໍ່ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມີການຕໍ່ສູ້ກັນຢູ່ບໍ່ຂາດພາຍໃນພວກເຮົາ.² ເຈົ້າທັງຫລາຍຢາກໄດ້, ແລະ ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີ. ພວກເຮົາຂ້າກັນ ແລະ ໂລບ, ແລະ ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ສາມາດຈະໄດ້. ພວກເຮົາຜິດຖຽງ ແລະ ທະເລາະວິວາດກັນ. ພວກເຮົາບໍ່ມີເພາະພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຂໍ.³ ເຈົ້າຂໍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບ ເພາະຂໍແບບຜິດໆ, ເພື່ອຈະເອົາໄປໃຊ້ຕາມກິເລດຕັນຫາຂອງຕົນ. “ເືອຄົນຫລິ້ນຊູ່ເອີຍ! ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ ຫລືວ່າ ການເປັນມິດຕໍ່ໂລກກໍ່ຄືການເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ສະນັ້ນຜູ້ໃດທີ່ຢາກເປັນມິດ ຕໍ່ໂລກກໍ່ເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຫລື ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຄິດວ່າພຣະຄຳພີກ່າວວ່າແບບໄຮ້ສາອະ, “ວິນຍານທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ຢູ່ໃນເຮົາ ທັງຫລາຍກໍ່ບໍ່ແມ່ນຄວາມເທິງສາຢ່າງເລິກແລບ?”

⁶ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະສານພຣະຄຸນເພີ່ມຂຶ້ນ ອີກ, ເຫດສະນັ້ນພຣະຄຳພີຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ພຣະເຈົ້າ ຊົງຕໍ່ສູ້ຄົນ ທີ່ຈອງຫອງ, ແຕ່ຊົງປະສານພຣະຄຸນແກ່ຄົນທີ່ຖ່ອມໃຈລົງ.”⁷ ຈຶ່ງນ້ອມໃຈຍອມ ຝັງພຣະເຈົ້າ, ຈຶ່ງຕໍ່ສູ້ກັບມານ, ແລະ ມັນຈະຫນີ ຈາກພວກເຮົາໄປ.

⁸ຈຶ່ງເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາໃກ້ພວກເຮົາ. ຈຶ່ງຊຳຮະມືຂອງເຈົ້າໃຫ້ສະອາດ, ຄົນບາບເອີຍ, ແລະ ຈຶ່ງຊຳຮະໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ບໍ່ອີສຸດ, ຄົນສອງໃຈເອີຍ.⁹ ເປັນທຸກໂສກເສົ້າ, ແລະ ຮ້ອງໄຫ້! ໃຫ້ການຫົວຂອງເຈົ້າ ກັບກາຍເປັນການໂສກເສົ້າ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຍິນດີຂອງເຈົ້າກັບກາຍເປັນຄວາມເສົ້າຫມອງ.¹⁰ ຖ້ອມຕົວລົງຊ້ອງ ພຣະພິກັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງຍົກພວກເຮົາຂຶ້ນ.

¹¹ຢ່າເວົ້ານິນຫາ ຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ພື້ນຖານທັງຫລາຍເອີຍ, ຜູ້ທີ່ເວົ້ານິນຫາພື້ນຖານ ຫລື ກ່າວໂທດໃສ່ພື້ນຖານຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເວົ້າຕໍ່ຕ້ານກົດບັນຍັດ ແລະ ຕັດສິນກົດບັນຍັດນັ້ນ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າກ່າວໂທດຕໍ່ກົດບັນຍັດ, ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ເປັນຜູ້ທີ່ ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ແຕ່ເປັນຜູ້ຕັດສິນກົດບັນຍັດ.¹² ຜູ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງກົດບັນຍັດ ແລະ ຜູ້ຊົງພິພາກສາພຽງແຕ່ອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ ຄືພຣະອົງ ຜູ້ ຊົງສາມາດໂຜດໃຫ້ພົ້ນ ແລະ ຊົງສາມາດບັນດານໃຫ້ຈົບຫາຍໄປໄດ້, ແຕ່ຝ່າຍເຈົ້າເປັນຜູ້ໃດທີ່ຈະກ່າວໂທດໃສ່ເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ?

¹³ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຟັງໃຫ້ດີ, ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ເວົ້າວ່າ, “ມີນີ້ ຫລື ມີອື່ນ ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໄປໃນເມືອງນີ້, ຈະຝັກຢູ່ທີ່ນັ້ນປີຫນຶ່ງ, ຈະຄ້າຂາຍ, ແລະເອົາກຳໄຮ.”¹⁴ ຜູ້ໃດຮູ້ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນໃນມືອື່ນ, ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຈະເປັນຢ່າງໃດ?

ສຳລັບພວກເຮົາເປັນດັ່ງຫມອກທີ່ປາກົດຢູ່ພຽງຊົ່ວຄາວແລ້ວກໍ່ຈາງຫາຍໄປ.

¹⁵ແທນທີ່, ເຈົ້າຄວນຈະເວົ້າດັ່ງນັ້ນ, “ຖ້າ ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ, ພວກເຮົາກໍ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນຫລືສິ່ງນີ້.”¹⁶ ແຕ່ວ່າດຽວນີ້ ເຈົ້າທັງຫລາຍໂອ້ອວດ ດ້ວຍຄວາມຖືຕົວ, ການໂອ້ອວດຢ່າງນີ້, ກໍ່ລ້ວນແຕ່ເປັນຄວາມຊົ່ວ.¹⁷ ຖ້າຜູ້ໃດຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນການດີ ແລະ ບໍ່ເຮັດຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງມີບາບ.

5 ¹ມາບັດນິຄົມຮັງມີເອີຍ, ຈິງຮ້ອງໄຫ້ຮ່າໄຮ ຍ້ອນຄວາມທຸກລຳບາກ ທີ່ຈະມາຖືກພວກເຈົ້າ.²ຄວາມຮັງມີຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ ເສື່ອມສູນໄປແລ້ວ ແລະ ເສື່ອມຜ້າຂອງພວກເຈົ້າ ກໍຖືກມອດກັດ ກິນເສຍແລ້ວ.³ເງິນ ແລະ ຄ່າຂອງພວກເຈົ້າກໍເກີດເປັນຂີ້ຫມຽງ ແລະ ຂີ້ຫມຽງນັ້ນຈະເປັນ ພະຍານຫລັກຖານ ຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ. ມັນຈະເຜົາຜານ ເລືອດເນືອ ຂອງພວກເຈົ້າເຫມືອນໄຟ. ພວກເຈົ້າໄດ້ທ້ອນໂຮມຊັບສົມບັດໄວ້ສຳລັບວັນສຸດທ້າຍ.

⁴ເບິ່ງແມ, ຄ່າຮ່າງຂອງຄົນ ທີ່ໄດ້ກ່ຽວເຂົ້າໃນ ນາຂອງພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງໄວ້ນັ້ນກໍ ຮ້ອງຟ້ອງຂຶ້ນ, ແລະ ສຽງຮ້ອງທຸກຂອງຄົນທີ່ກ່ຽວເຂົ້ານັ້ນ ກໍໄດ້ຊິງຊາບແລ້ວເຖິງຫຼຸດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຊຶ່ງເປັນຈອມຝົນ.⁵ພວກເຈົ້າ ໄດ້ລ້ຽງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກຢ່າງຝຸ່ມເຝື້ອຍ ແລະສະຫນຸກສະຫນານ, ພວກເຈົ້າໄດ້ບຳລຸງຈິດໃຈ ເຫມືອນລໍຖ້າວັນປະຫານ.⁶ພວກເຈົ້າໄດ້ ຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ໄດ້ຂ້າຄົນຊອບທັມເສຍ. ທີ່ເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ.

⁷ພິນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຈິງອິດທິນຈົນກວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາ. ຈິງເບິ່ງແມ, ຊາວປູກຝັງທີ່ລໍຄອຍຜົນອັນມີຄ່າທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກດິນ. ເຂົາກໍພຽນຄອຍ, ຈົນກວ່າມີຝົນຕົ້ນຣະດູ ແລະ ຝົນປາຍຣະດູ.⁸ພວກເຈົ້າເຊັ່ນກັນ, ກໍຈິງອິດທິນຢ່າງນັ້ນເຫມືອນກັນ. ຈິງຕັ້ງໃຈໃຫ້ດີ, ເພາະໃກ້ຈະເຖິງເວລາທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາແລ້ວ.

⁹ພິນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຢ່າຈົມໃຫ້ກັນ ແລະກັນ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກພຣະເຈົ້າຕັດສິນ. ເບິ່ງແມ, ຜູ້ຕັດສິນກໍກຳລັງຍືນຢູ່ທີ່ປະຕູ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະມາປາກົດ.

¹⁰ພິນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຈິງເອົາແບບຢ່າງໃນການທຶນທຸກ ແລະ ຄວາມພາກພຽນຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ຜູ້ໄດ້ກ່າວໃນພຣະນາມ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹¹ເບິ່ງແມ! ພວກເຮົາຖືວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄວາມອິດທິນກໍເປັນສຸກ. ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຍິນເລື່ອງຄວາມອິດທິນຂອງໂຢບ, ແລະ ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຊິ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍຊົງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະເມດຕາກະຣຸນາ.

¹²ພິນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ທີ່ສຳຄັນກວ່າສິ່ງອື່ນໆທັງໝົດ, ຄືຢ່າສາບານດ້ວຍອ້າງເຖິງ ສະຫວັນ ຫລື ແຜ່ນດິນໂລກ ຫລື ສິ່ງອື່ນໆ. ແຕ່ສິ່ງໃດ, “ແມ່ນ” ກໍໃຫ້ວ່າ “ແມ່ນ” ສິ່ງໃດທີ່ “ບໍ່ແມ່ນ” ກໍໃຫ້ວ່າ “ບໍ່ແມ່ນ” ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕົກໃນການລົງໂທດ.

¹³ມີຜູ້ໃດບໍ່ໃນພວກເຈົ້າທີ່ທຶນທຸກຢູ່? ຈິງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນພາວັນນາອະທິຖານ. ມີຜູ້ໃດບໍ່ທີ່ຊົມຊື່ນຍິນດີ? ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຮ້ອງເພງສັນຣະເສີນ.¹⁴ຜູ້ໃດທີ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ? ຈິງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຊີນບັນດາເຖົ້າແກ່ໃນຄຣິສຕະຈັກມາ, ພາວັນນາອະທິຖານສຳລັບຕົນ.

ໃຫ້ພວກເຝີນເຈີມຜູ້ນັ້ນດ້ວຍນ້ຳມັນຊາໂລມທາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹⁵ຄຳພາວັນນາອະທິຖານທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ປ່ວຍນັ້ນລອດຝົນ, ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງໂຜດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນລຸກຂຶ້ນດີເປັນປົກກະຕິ.

ຖ້າຜູ້ນັ້ນໄດ້ເຮັດຜິດເຮັດບາບພຣະອົງກໍຈະຊົງໂຜດອະພິຍໄຫ້.

¹⁶ເຫດສະນັ້ນ ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈິງສາອະພິຍ ຜິດຂອງຕົນຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ, ແລະ ຈິງພາວັນນາອະທິຖານເພື່ອກັນ ແລະ ກັນ, ເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາຢ່າງຢູ່ຢາດີພະຍາດ. ຄຳພາວັນນາອະທິຖານຂອງຜູ້ຊອບທັມມີອິດສັກສິດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ.¹⁷ເອລີຢາ ກໍເປັນມະນຸດທຳມະດາສຳມັນເຫມືອນກັບພວກເຮົາ, ຝົນໄດ້ພາວັນນາອະທິຖານດ້ວຍໃຈເອົາຈິງເອົາຈິງ ຂໍບໍ່ໃຫ້ຝົນຕົກ, ແລະ ຝົນກໍບໍ່ຕົກເທິງແຜ່ນດິນ ເຖິງສາມປີກັບຕົກຕື່ອນ.¹⁸ແລ້ວເອລີຢາ ກໍໄດ້ພາວັນນາອະທິຖານອີກ ໃຫ້ທ້ອງຟ້າກໍໄດ້ຖອກເຫຝົນລົງມາ, ແລະ ແຜ່ນດິນກໍເກີດຝົນນາໆຊະນິດ.

¹⁹ພິນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຖ້າຄົນ ໃດໃນພວກເຈົ້າຫລົງຜິດໄປຈາກຄວາມຈິງ, ແລະ ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນຕ່າງຄົນມາອີກ,²⁰ຜູ້ນັ້ນຄວນຮູ້ວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນບາບຄົນຫນຶ່ງຕ່າງຄົນມາຈາກທາງຜິດຂອງເຂົານັ້ນ ກໍຈະໄດ້ປົກປ້ອງຈິດວິນຍານຂອງຄົນນັ້ນໃຫ້ຝົນຈາກຄວາມຕາຍ, ແລະ ທັງໃຫ້ຄວາມຜິດບາບຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ຮັບການອະພິຍ.

1 ເປໂຕ

1 ¹ຈາກເປໂຕ, ອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ເຖິງພິນ້ອງຕ່າງຊາດທີ່ກະຈັດກະຈາຍໄປ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກສັນໄວ້ໃນແຂວງປິນໂຕ, ແຂວງ ຄາລາເຕຍ, ແຂວງກາປາໂດເກຍ, ແຂວງເອເຊຍ ແລະ ແຂວງບີທີເນຍ.²ມີແມ່ນຖືກຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາເຈົ້າໄດ້ຊົງລ່ວງຮູ້ໄວ້ກ່ອນ, ໂດຍພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງຊ້າຣະໃຫ້ ບໍ່ອິສຸດເພື່ອຈະເຊື່ອຝັງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊ້າຣະດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ. ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກຈິງບັງເກີດ ຫະວິຄູນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍເຖິນ.

³ສາທຸກການແຕ່ພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາເຈົ້າແຫ່ງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ. ໃນພຣະເມດຕາທີ່ໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ເຮົາບັງເກີດໃໝ່ສຳລັບຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຂອງມຸ່ນຮະດົກ.

ນິຄົມຮະດົກໂດຍວິທີການຝົນຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈາກຄວາມຕາຍ,⁴ມີເປັນມຸ່ນຮະດົກຊຶ່ງຈະບໍ່ຈົບຫາຍ, ປາສະຈາກມົນທົນ, ແລະ ບໍ່ຫຽວແຫ້ງ. ຊຶ່ງໄດ້ຕຽມໄວ້ໃນສະຫວັນເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍ.⁵ທ່ານໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍອິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອ, ໃຫ້ເຂົ້າໃນຄວາມຝັນຊຶ່ງພ້ອມຈະປາກົດໃນວັນສຸດທ້າຍ.

⁶ທ່ານຈະດີໃຈຫລາຍສຳລັບເລື່ອງນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າຕອນນີ້ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບທ່ານ ທີ່ຈະຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າໃນບັນຫາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

⁷ນີ້ມີໄວ້ສຳລັບການພິສູດຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ, ຊຶ່ງມີຄ່າຢ່າງກວ່າທຸກຄ່າຊຶ່ງສູນຫາຍໄປ. ແມ່ນວ່າຈະມີການທົດສອບດ້ວຍໄຟ.

ນິເກດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຈະພົບວ່າຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດການສັນຣະເສີນສະຫງ່າຣາສີ, ແລະ ພຣະກຽດໃນເວລາທີ່ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈະສະເດັດມາປາກົດ.

⁸ພຣະອົງຜູ້ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຍັງບໍ່ໄດ້ເຫັນແຕ່ທ່ານຍັງຮັກພຣະອົງຢູ່. ແມ່ນວ່າຂະນະນີ້ທ່ານບໍ່ເຫັນພຣະອົງ, ແຕ່ທ່ານຍັງເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ຊົນຊົມດ້ວຍຄວາມປະຕິຍົນດີເກີນທີ່ຈະອະທິບາຍໄດ້.⁹ຕອນນີ້ທ່ານຈະໄດ້ຮັບດ້ວຍຕົວເອງຊຶ່ງເປັນຜົນມາຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ, ຄວາມລອດຝົນຝ່າຍວິນຍານຈິດຂອງທ່ານ.¹⁰ບັນດາຜູ້ເຜີຍພຣະທັມໄດ້ຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ໄດ້ສືບຖາມຢ່າງຮອບຄອບກ່ຽວກັບຄວາມຝັນນີ້, ກ່ຽວກັບພຣະຄຸນທີ່ເປັນຂອງທ່ານ.

¹¹ພວກເຂົາໄດ້ສືບຄົ້ນຫາໄດ້ຮູ້ເຖິງບຸກຄົນ ແລະ ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໃນພວກເຂົາ ໄດ້ບອກກັບພວກເຂົາ. ນິເກດຂຶ້ນຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງບອກພວກເຂົາລ່ວງຫນ້າກ່ຽວກັບຄວາມທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ເຖິງສະຫງ່າຣາສີ ຫຼັງຈາກນັ້ນ.

¹²ມັນເປັນທີ່ປະຈັກຕໍ່ຜູ້ເຜີຍພຣະທັມວ່າພວກເຂົາບໍ່ ໄດ້ປະຕິບັດສຳລັບຕົວພວກເຂົາເອງແຕ່ສຳລັບທ່ານທັງຫລາຍ.

ນິຄົສິງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ປະກາດໃຫ້ທ່ານ ໂດຍວິທີການຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດເຈົ້າທີ່ຊົງໂຜດປະທານມາຈາກສະຫວັນ - ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງຊຶ່ງພວກທູດສະຫວັນປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ.

¹³ດັ່ງນັ້ນຈິງຕຽມໃຈຂອງທ່ານໄວ້ໃຫ້ດີ, ຈົງຂົ່ມໃຈ, ຕັ້ງຄວາມຫວັງໃຫ້ເຕັມບໍ່ອິຍູນໃນພຣະຄຸນເມື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈະຊົງໂຜດສຳແດງໃຫ້ແກ່ທ່ານໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າສະເດັດມາປາກົດ.

¹⁴ໂດຍທີ່ທ່ານເປັນລູກທີ່ເຊື່ອຝັງຂໍຢ່າ ໄດ້ປະພຶດຕາມກິເຫລດຕົ້ນຫາຢ່າງທີ່ເກີດຈາກຄວາມໂງ່ງາວຂອງທ່ານນັ້ນ.

¹⁵ແຕ່ເພາະພຣະອົງຜູ້ຊົງເອີ້ນທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນບໍ່ອິສຸດ, ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງປະພຶດຕິນໃຫ້ບໍ່ອິສຸດ¹⁶ດັ່ງທີ່ມີພຣະຄັມຂຽນໄວ້ແລ້ວວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍ ຈຶ່ງເປັນຄົນບໍ່ອິສຸດເພາະເຮົາບໍ່ອິສຸດ.”¹⁷ແລະ ຖ້າທ່ານເອີ້ນພຣະອົງວ່າ “ພຣະບິດາ” ຜູ້ຊົງພິພາກສາທຸກຄົນຕາມການກະທຳຂອງເຂົາ ໂດຍບໍ່ມີອັກຄະຕິຈົງປະຕິບັດຕິນດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງຕະຫລອດເວລາທີ່ທ່ານຢູ່ໃນໂລກນີ້.

¹⁸ ເພາະພວກເຈົ້າກໍ່ຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ພວກເຈົ້າຖືກໂຖ່ໃຫ້ເປັນອິສະຣະ ຈາກການການດຳເນີນຊີວິດອັນບໍ່ມີປະໂຫຍດ ທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກທ່ານ ບໍ່ແມ່ນໄຖ່ດ້ວຍສິ່ງຂອງທີ່ເສື່ອມສູນໄປເຫມືອນເງິນ ແລະ ຄຳ.
¹⁹ ແຕ່ທ່ານໄດ້ຮັບການຊົງໄຖ່ດ້ວຍພຣະໂລຫິດອັນປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ເປັນເຫມືອນລູກແກະທີ່ບໍ່ມີຕຳຫນີ ຫລື ຮອຍດ່າງ.
²⁰ ພຣະຄຣິດເຈົ້າໄດ້ຮັບການເລືອກໄວ້ກ່ອນການວາງຮາກຖານສ້າງໂລກ, ແຕ່ດຽວນີ້ພຣະຄຣິດເຈົ້າຊົງໄດ້ປາກົດພຣະອົງໃຫ້ແກ່ທ່ານໃນເວລາສຸດທ້າຍ.
²¹ ຜ່ານທາງພຣະອົງທ່ານເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງບັນດານ ໃຫ້ພຣະອົງໃຫ້ຝັນຄົນມາຈາກຕາຍ ແລະ ຄົນທີ່ເຂົາຖວາຍພຣະກຽດເພື່ອໃຫ້ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຂອງທ່ານຈະຕັ້ງຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ.
²² ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຊຳລະຈິດໃຈຂອງທ່ານໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດໂດຍການເຊື່ອຝັງຄວາມຈິງ. ນິຕິວັດຕູປະສົງຂອງຄວາມຮັກສັນພິນ້ອງ; ດັ່ງນັ້ນຈິງຮັກຊົງກັນ ແລະ ກັນຢ່າງຈິງຈາກຫົວໃຈ. ²³ ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ບັງເກີດໃໝ່ແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນເກີດຈາກແນວປູກທີ່ເປື້ອຍເນົາໄດ້, ແຕ່ເກີດຈາກແນວປູກທີ່ບໍ່ເປື້ອຍເນົາ ໂດຍຜ່ານພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າອັນຊົງຊີວິດ ແລະ ຕັ້ງຫມັ້ນຄົງ.
²⁴ ສຳລັບ " ບັນດາເນື້ອຫນັງກໍ່ເປັນເຫມືອນດັ່ງຕົນຫຍ້າ, ແລະ ສະຫງ່າຮາສີຂອງພວກເຂົາ ກໍ່ເປັນດັ່ງດອກຫຍ້າ. ຕົນຫຍ້າຫ່ຽວແຫ້ງໄປ ແລະ ດອກມັນກໍ່ຊຸກລົ້ນໄປ. ²⁵ ແຕ່ພຣະຄົມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ" ນິຕິຂາວປະເສີດທີ່ໄດ້ປະກາດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວ.

2 ¹ ທ່ານທັງຫລາຍຈົງລະຖິມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ບັນດາກິນອຸບາຍທັງປວງ, ການຫນ້າຊື່ໃຈຄິດ, ຄວາມອິດສາຣິດສະຫຍາ ແລະ ຄຳເວົ້ານິນທາໃສ່ຮ້າຍທັງຫມົດ. ² ຈົງເປັນເຫມືອນເດັກນ້ອຍໆທີ່ເກີດໃຫມ່, ຈົງປາຖະຫນາຫນ້ານົມ ຝ່າຍຈິດວິນຍານອັນບໍ່ຮູ້ສຸດເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນຄວາມຝັນ. ³ ຖ້າທ່ານໄດ້ຄົ້ນພົບແລະ ຮູ້ແລ້ວວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະກອບດ້ວຍພຣະເມດຕາກະຣຸນາ.
⁴ ຈົງມາຫາພຣະອົງ ຄືມາເຖິງສິລາອັນມີຊີວິດຢູ່ຊົງມະນຸດໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບແລ້ວແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ໂດຍພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າ ມີຄຸນຄ່າອັນປະເສີດ ເຫມືອນພຣະອົງ ດັ່ງນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍກໍ່ເປັນເຫມືອນສິລາທີ່ມີຊີວິດທີ່ກຳລັງກໍ່ຂຶ້ນເປັນວິຫານຝ່າຍວິນຍານເພື່ອເປັນປະໂຫຍດ ບໍ່ຮູ້ສຸດເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຝ່າຍວິນຍານທີ່ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.
⁵ ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄົມພີດ້ວຍວ່າ, "ເບິ່ງແມ່! ເຮົາວາງສິລາກ່ອນໝຶ່ງລົງໃນເມືອງຊີໂອນ ເປັນຫີນເສົາເອກທີ່ຊົງເລືອກແລ້ວ, ແລະ ເປັນຫີນທີ່ມີຄ່າອັນປະເສີດແລະ ຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຈັກເທື່ອ."
⁶ ເພື່ອເປັນກຽດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ ວາງໃຈເຊື່ອ. ແຕ່ "ຫີນທີ່ຊ່າງກໍ່ໄດ້ປະຖິມໄດ້ກັບກາຍມາ ເປັນຫີນເສົາເອກ." ⁷ ແລະ "ເປັນຫີນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນສະດຸດ ແລະ ເປັນຫີນທີ່ເຮັດໃຫ້ຂັດເຄື່ອງໃຈທີ່ເຂົາສະດຸດນັ້ນ" ເພາະເຂົາບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະຄົມ ຕາມທີ່ເຂົາຖືກກຳນົດໄວ້ສຳລັບການນີ້ດ້ວຍ.
⁸ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານທັງຫລາຍເປັນຜູ້ຖືກຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວ, ເປັນປະໂຫຍດ ຫລວງ, ເປັນປະຊາຊາດບໍ່ຮູ້ສຸດ, ເປັນຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ, ໂດຍສະເພາະເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ປະກາດການກະທຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງເອີ້ນທ່ານທັງຫລາຍໃຫ້ອອກມາຈາກຄວາມມືດເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມສະຫວ່າງອັນມະຫັດ ⁹ ດັ່ງຫນຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເປັນຊົນຊາດ, ແຕ່ບັດນີ້ທ່ານ ເປັນຊົນຊາດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ເມື່ອກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະກະຣຸນາ, ແຕ່ບັດນີ້ທ່ານໄດ້ຮັບພຣະກະຣຸນາແລ້ວ.
¹⁰ ພິນ້ອງທີ່ຮັກ, ທີ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ເປັນຜູ້ທ່ອງທ່ຽວ ໃຫ້ທ່ານລະເວັ້ນຈາກຕົນຫາຂອງເນື້ອຫນັງຊົງທຳການຕໍ່ສູ້ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານ.
¹¹ ທ່ານທັງຫລາຍຈົງດຳເນີນຊີວິດທີ່ດີຕາມກາງຄົນຕ່າງຄວາມເຊື່ອ, ເພື່ອວ່າໃນທີ່ພວກເຂົາຕິດຽນທ່ານວ່າເປັນຄົນເຮັດຊົມນັ້ນ, ເມື່ອພວກເຂົາສ້າງເກດເຫັນຄຸນຄວາມດີຂອງທ່ານແລ້ວພວກເຂົາຈະໄດ້ສັນຮະເສີນພຣະເຈົ້າໃນວັນຊົງພຣະອົງຈະຊົງສະເດັດມາປາກົດ.
¹² ເພາະເຫັນແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທ່ານຈົງເຊື່ອຝັງກະສັດຜູ້ມີອຳນາດສູງສຸດ. ¹³ ແລະ ດ້ວຍຈະເປັນເຈົ້າເມືອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງນັ້ນ ໃຫ້ລົງໂທດຜູ້ທີ່ເຮັດຊົມ ແລະ ຍ້ອງຍໍຜູ້ທີ່ເຮັດດີ.
¹⁴ ສຳລັບເລື່ອງນີ້ເປັນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍລະງັບຄວາມໂງ່າວຂອງຄົນຊົ່ວຊ້າໃຫ້ສະຫງົບດ້ວຍຄຸນຄວາມດີ.
¹⁵ ຈົງເປັນເຫມືອນຄົນທີ່ມີ ເສຣີພາບແຕ່ທ່ານຢ່າໃຊ້ເສຣີພາບນັ້ນໃຫ້ເປັນທີ່ປົກປິດຄວາມຊົ່ວໄວ້ ແຕ່ຈົງໃຊ້ເຫມືອນເປັນ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.
¹⁶ ທຸກໆຄົນຈົງຮັກບັນດາພິນ້ອງ ຈົງຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈົງຖວາຍກຽດແກ່ກະສັດ.
¹⁷ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫລາຍ, ຈົງຍອມຝັງນາຍຂອງທ່ານດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບທຸກຢ່າງ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ນາຍຜູ້ເປັນຄົນໃຈດີ ແລະ ສຸພາບເຫຼົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທັງຕໍ່ນາຍທີ່ຮ້າຍດ້ວຍ. ¹⁸ ເພາະມັນເປັນທີ່ຫນ້າສັ່ນຮະເສີນຖ້າໃຜຍັງ ຄົງເຈັບປວດທຸກລຳບາກໃນຂະນະທີ່ຮັບຄວາມບໍ່ເປັນທັມ ເນື່ອງຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ¹⁹ ເພາະຖ້າ ພວກເຈົ້າເຮັດການຊົ່ວ ແລະ ຫົນເອົາການຂັງຄັ້ງໃນຂະນະທີ່ຖືກລົງໂທດເພາະເຮັດຊົ່ວຈະເປັນການດີການຊອບຢ່າງໃດ? ແຕ່ຖ້າທ່ານໄດ້ເຮັດການດີ ແລະ ຈາກນັ້ນທ່ານຕ້ອງຫົນທຸກທໍາຣະມານໃນຂະນະທີ່ຖືກລົງໂທດ, ນີ້ເປັນທີ່ຫນ້າສັ່ນຮະເສີນກັບພຣະເຈົ້າ.
²⁰ ເພາະມັນຄືການທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຊົງຖືກເອີ້ນເພາະວ່າພຣະຄຣິດເຈົ້າ ກໍ່ໄດ້ຊົງຮັບທຶນທຸກທໍາຣະມານສຳລັບທ່ານ.
²¹ ພຣະອົງໄດ້ເປັນແບບຢ່າງແກ່ເຮົາເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຮັດຕາມຢ່າງພຣະອົງ. ²² ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບເລີຍ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຝົບກິນອຸບາຍໃນປາກຂອງພຣະອົງເລີຍ.
²³ ເມື່ອເຂົາກ່າວຄຳຫມັ້ນປະຫມາດຕໍ່ພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວຕອບເຂົາດ້ວຍຄຳຫຍາບຊ້າເລີຍ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງຫົນທຸກພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ອາຄາດ, ແຕ່ຊົງມອບເລື່ອງຂອງພຣະອົງໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພິພາກສາຢ່າງ ຍຸດຕິທັມ.
²⁴ ພຣະອົງເອງໄດ້ຊົງຮັບແບບບາບຂອງເຮົາໄວ້ໃນພຣະກາຍຂອງພຣະອົງທີ່ຕື້ນໄມ້ນັ້ນ, ເພື່ອວ່າທີ່ເຮົາອາດຈະບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມຫລາຍຂຶ້ນໃນການບາບ, ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ດ້ວຍຄວາມຊອບທັມ, ຕາມຮອຍບາດແຜຂອງພຣະອົງທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບການຮັກສາແລ້ວ.
²⁵ ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍເປັນເຫມືອນແກະທີ່ຫລົງເສຍໄປ, ແຕ່ບັດນີ້ໄດ້ກັບຄືນມາຫາພຣະຜູ້ລ້ຽງ ແລະ ຜູ້ເບິ່ງແຍງແຫ່ງຈິດວິນຍານຂອງທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ.

3 ¹ ດ້ວຍວິທີນີ້, ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ເປັນຜົນລະຍາຈົງເຊື່ອຝັງສາມີຂອງຕົນ. ຈົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອວ່າສາມີບາງຄົນຈະບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະທັມ, ແຕ່ການປະຕິບັດຂອງຜົນລະຍາກໍ່ອາດຈະຈູງໃຈເຂົາໄດ້ດ້ວຍ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຫຍັງເລີຍ.
² ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນການປະຕິບັດທີ່ຈົງໃຈອັນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການໃຫ້ກຽດຂອງທ່ານ.
³ ຢ່າໃຫ້ເປັນການປະດັບພາຍນອກຄື: ການແຕ່ງຊົງຜົມປະດັບດ້ວຍເຄື່ອງທອງຄຳຫລື ເສື້ອຜ້າຫັນສະໄຫມ. ⁴ ແຕ່ຈົງໃຫ້ເປັນການປະດັບແຫ່ງຈິດໃຈພາຍໃນ ແລະ ຄວາມງາມທີ່ ບໍ່ຮູ້ເສື່ອມສູນແຫ່ງວິນຍານທີ່ສະຫງົບ ແລະ ສຸພາບຊົງເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າສູງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁵ ດ້ວຍວ່າສະຕຣີບໍລິສຸດໃນຄັງບູຮານນັ້ນກໍໄດ້ປະດັບກາຍເຊັ່ນນີ້ຢ່າງດຽວກັນພວກເຂົາເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງສາມີຂອງຕົນ.

⁶ ເຊັ່ນນາງາຊາຣາຟັງອັບຣາຮາມ ແລະ ເອີນເຂົາວ່ານາຍ, ດຽວນີ້ທ່ານກໍເປັນລູກຫລານຂອງນາງຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເຮັດດີ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ສິ່ງໃດ.

⁷ ໃນທ່ານອາດຮູ້ກັນ, ສາມີກໍເໝືອນກັນຈົງຢູ່ກັນກັບພັນລະຍາໂດຍໃຊ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ວ່ານາງເປັນເພດທີ່ອ່ອນແອກວ່າ, ທ່ານຈົງໃຫ້ກຽດພັນລະຍາເໝືອນເປັນຜູ້ຮັບມໍຣະດົກແຫ່ງຂອງປະທານແຫ່ງຊີວິດຮ່ວມກັນຈົງທ່າເຊັ່ນນີ້ເພື່ອຈະໄດ້ບໍ່ມີສິ່ງຫນຶ່ງສິ່ງໃດຂັດຂວາງຄຳພາວັນນາອະທິຖານຂອງທ່ານ.

⁸ ສູດທ່ານນີ້ທ່ານທັງຫລາຍຈົງເປັນນັ້ນໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ, ຈົງເຫັນອີກເຫັນໃຈກັນ, ຮັກກັນສັນພິນ້ອງມີຈິດໃຈອ່ອນໂຍນ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ.

⁹ ຢ່າຮ້າຍຕອບແທນການຮ້າຍ ແລະ ຢ່າດຳຕອບແທນການດຳ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມຈົງອວຍພອນແກ່ເຂົາ.

ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນທ່ານໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນແຫລະ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນເປັນມໍຣະດົກ.

¹⁰ “ຜູ້ທີ່ຈະຮັບຊີວິດ ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນວັນດີ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຫ້າມລົນຂອງຕົນຈາກຄວາມຊົ່ວ ແລະ ຫ້າມປາກບໍ່ໃຫ້ກ່າວຄຳອຸບາຍລ້ຽວ.

¹¹ ໃຫ້ເຂົາຫັນອອກໄປຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ດີໃຫ້ເຂົາສະແຫວງ ຫາຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ດຳເນີນຕາມນັ້ນ.

¹² ເພາະວ່າພຣະເນດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຝົ້າເບິ່ງຄົນຊອບທັມ ແລະ ຫຼຸດຂອງພຣະອົງກໍຊົງຮັບຟັງຄຳພາວັນນາອະທິຖານຂອງເຂົາແຕ່ພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງຕັ້ງຕໍ່ສູ້ກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຮັດການຊົ່ວ.”

¹³ ແມ່ນຜູ້ໃດຈະທຳຮ້າຍທ່ານໄດ້ ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍດູຫມັ້ນໃນການປະພຶດທຳຄວາມດີ?

¹⁴ ແຕ່ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຕ້ອງທຶນທຸກເພາະເຫດເຮັດການຊອບທັມທ່ານກໍເປັນສຸກ. ຢ່າຢ້ານກົວໃນສິ່ງທີ່ເຂົາກ່າວຫາ ແລະ ຢ່າຄິດວິຕົກກັງວົນໄປເລີຍ.

¹⁵ ແຕ່ຈົງຄິດກັບພຣະຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້ໃນໃຈຂອງທ່ານວ່າ ເປັນອົງບໍ່ຮິສຸດ. ຈົງມີຄວາມຜ່ອມຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະຕອບທຸກຄົນທີ່ຖາມທ່ານວ່າ ເປັນຫຍັງທ່ານມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ. ເຮັດແບບນີ້ດ້ວຍຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບ.

¹⁶ ມີຈິດສຳນຶກທີ່ດີເພື່ອໃຫ້ຄົນທີ່ດູຫມັ້ນຊີວິດທີ່ດີຂອງທ່ານໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າອາດຈະລະອາຍໃຈເພາະພວກເຂົາເວົ້າຕໍ່ວ່າທ່ານເໝືອນວ່າທ່ານເປັນຜູ້ກະທຳຊົ່ວ¹⁷ ຖ້ານັ້ນພຣະທັຍຂອງທ່ານກໍດີກວ່າຕ້ອງທຶນທຸກເພາະການກະທຳຊົ່ວ.

¹⁸ ດ້ວຍວ່າພຣະຄຣິດເຈົ້າ ກໍເໝືອນກັນກໍໄດ້ທຶນທຸກຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ເພາະຄວາມຜິດປາບຄົບພຣະອົງຜູ້ຊອບທັມຕ້ອງທຶນທຸກເພື່ອເຮົາ, ທີ່ເປັນຜູ້ບໍ່ຊອບທັມເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ນຳເຮົາທັງຫລາຍໄປເຖິງພຣະເຈົ້າ. ຝ່າຍເນື້ອຫນຶ່ງພຣະອົງກໍຊົງສິ້ນພຣະຊົນແຕ່ຊົງມີຊີວິດຂຶ້ນໂດຍພຣະວິນຍານ.

¹⁹ ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານເຊັ່ນກັນພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປ ປະກາດແກ່ບັນດາວິນຍານທີ່ຖືກຄຸກຢູ່.²⁰ ຊົງແຕ່ກ່ອນເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຄາວເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດສຳແກ້ງຄວາມອິດທິນດິນນານ. ຄືໃນສະໄຫມຂອງໂນອາ, ເມື່ອກຳລັງສ້າງເຮືອ, ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາມຄົນຈຳນວນຫນ້ອຍຄືແປດຄົນໃຫ້ຜ່ານພື້ນນ້ຳຖ້ວມນັ້ນ.

²¹ ມີຄືສັນຍາລັກຂອງພິທີຮັບ ບັບຕິສະມາທິຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ລອດພື້ນ ບໍ່ແມ່ນເປັນການຊຳຣະມົນທົນທາງຮ່າງກາຍ ແຕ່ໃຫ້ມີໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບອັນດີຈຳເພາະພຣະເຈົ້າໂດຍຊົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ຊົງເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ²² ພຣະຄຣິດຊົງສະຖິດຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງສະເດັດເຂົາໄປໃນສະຫວັນຝູງເຫວະດາແລະບັນດາຜູ້ ມີອຳນາດແລະມີອິດເດດທັງຫລາຍຊົງມອບໄວ້ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

4 ¹ ສະນັ້ນ, ໂດຍເຫດທີ່ພຣະຄຣິດເຈົ້າໄດ້ຊົງທຶນທຸກທໍຣະມານໃນເນື້ອຫນຶ່ງ, ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍ ກໍຈົງມີຄວາມຄິດຢ່າງດຽວກັນ. ດ້ວຍເພາະວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ທຶນທຸກທໍຣະມານໃນເນື້ອຫນຶ່ງກໍບໍ່ພົວພັນກັບບາບແລ້ວ.² ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນເນື້ອຫນຶ່ງ, ຕາມໃຈປາຖະໜາຂອງມະນຸດ, ແຕ່ຕາມນ້ຳພຣະທັຍ ຂອງພຣະເຈົ້າ.

³ ດ້ວຍວ່າເວລາທີ່ຜ່ານໄປແລ້ວນັ້ນຫນ້າຈະພຽງພໍ ສຳລັບການກະທຳສິ່ງທີ່ຄົນຕ່າງຊາດມັກເຮັດນັ້ນຄື ດຳເນີນຊີວິດຕາມຣາຄະຕັນຫາ, ຕາມໃຈປາຖະໜາອັນຊົ່ວຊ້າ, ຕື່ມສຸຣາມືນເມົາກິນລ້ຽງກັນຢ່າງຫລູຫລາ ຝຸມເພື່ອຍ ແລະ ການຂາບໄຫວ້ຮູບເຄົາ ຮິບອັນເປັນທີ່ໜ້າລ້ຽງກຽດ.

⁴ ເຂົາປະຫລາດໃຈທີ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍອັນ ເຫລືອລົ້ນເຫມືອນຢ່າງເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາກໍກ່າວຮ້າຍໃສ່ທ່ານ.

⁵ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງໃຫ້ການແກ່ພຣະອົງຜູ້ຜ່ອມແລ້ວທີ່ຈະຊົງພິພາກສາທັງຄົນເປັນແລະຄົນຕາຍ.⁶ ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງຂ້າວປະເສີດຈົງໄດ້ປະກາດແກ່ຄົນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວດ້ວຍ ແມ່ນວ່າເຂົາໄດ້ຖືກຊົງພິພາກສາຕາມຢ່າງມະນຸດໃນເນື້ອຫນຶ່ງ ແຕ່ຈະມີຊີວິດຕາມຢ່າງພຣະເຈົ້າໃນຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

⁷ ແຕ່ສິ່ງທັງປວງໃກ້ຈະເຖິງເວລາທີ່ສຸດແລ້ວ, ເຫດສະນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈົງສຳແດງກິຣິຍາສະຫງ່າມາຈຽມຕົວ ແລະ ຈົງເຝົ້າຣະວັງໃນການພາວັນນາອະທິຖານ.⁸ ຍິ່ງກວ່າສິ່ງອື່ນໃດທັງຫມົດ, ຈົງຮັກຊົງກັນ ແລະ ກັນໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນດ້ວຍວ່າຄວາມຮັກກໍບິດບັງຄວາມຜິດບາບໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ.⁹ ທ່ານທັງຫລາຍຈົງຕ້ອນຮັບລ້ຽງດູຊົງກັນ ແລະ ກັນໂດຍບໍ່ຈົມບໍ່ວ່າ.

¹⁰ ຕາມທີ່ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຂອງປະທານແລ້ວ, ກໍໃຫ້ຮັບໃຊ້ຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ.

ເຮັດເຊັ່ນນີ້ເປັນເຫມືອນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີສຳລັບຂອງປະທານນາງປະການທີ່ໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ.¹¹ ຖ້າຜູ້ໃດຈະປະຕິບັດ, ກໍໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກຳລັງຊົງພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານນັ້ນເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນທຸກວິທີທາງເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງໄດ້ຮັບກຽດໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ຂໍພຣະສະຫງ່າຣາສີ ແລະ ອິດທານພາບຈົງມີແຕ່ພຣະອົງສືບໆໄປເປັນນິດ ອາແມນ.

¹² ພິນ້ອງທີ່ຮັກ, ຢ່າປະຫລາດໃຈ ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຮ້ອນຢ່າງແສນ ສາຫັດເປັນການລອງໃຈ ເຫມືອນກັບວ່າເປັນເຫດອັນແປກປະຫລາດເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານ.¹³ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມທ່ານທັງຫລາຍ ຈົງຊົມຊືມຍິນດີໃນການທີ່ທ່ານໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມທຸກຍາກຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະໄດ້ຊົມຊົມຍິນດີ ແລະ ດີໃຈຢ່າງຫລວງຫລາຍດ້ວຍເມື່ອສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງປາກົດຂຶ້ນ.

¹⁴ ຖ້າທ່ານຖືກດຳວ່າເພາະພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ທ່ານກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນເພາະພຣະວິນຍານແຫ່ງສະຫງ່າຣາສີ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານ.

¹⁵ ແຕ່ວ່າຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານໄດ້ຮັບໂທດຖານເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ, ເປັນ ຂະໂມຍ, ເປັນຄົນທຳຮ້າຍ, ຫລືເປັນຄົນທີ່ທ່ຽວຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບພຣະຂອງຄົນອື່ນ.

¹⁶ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຮັບທຸກເພາະເປັນຄຣິສະຕຽນ, ກໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມີຄວາມລະອາຍເລີຍ; ແຕ່ໃຫ້ເຂົາຖວາຍພຣະກຽດນັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າເພາະຊື່ນັ້ນ.

¹⁷ ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ການຊົງພິພາກສາຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຄິດວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຫາກເລີ່ມຕົ້ນກັບເຮົາ, ສິ່ງຈະເປັນຜົນສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂ້າວປະເສີດເລືອງຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປັນຢ່າງໃດ?¹⁸ ແລະ ຖ້າ “ຄົນຊອບທັມຈະລອດພື້ນໄປໄດ້ຢ່າງຍາກ ແລ້ວຄົນອະທັມ ແລະ ຄົນຜິດປາບຈະໄປຢູ່ໃສ?”¹⁹ ເພາະສະນັ້ນຂໍໃຫ້ຜູ້ທີ່ທຶນທຸກທໍຣະມານ ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈົງມອບຝາກຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄວ້ກັບພຣະອົງຜູ້ຊົງສ້າງ ຜູ້ຊົງສັດຊື່ໃນການກະທຳດີນັ້ນເທົ່ນ.

5 ¹ ຂ້າພະເຈົ້າຈົງຕັກເຕືອນບັນດາຜູ້ອາວຸໂສທັງຫລາຍ, ໃນຖານະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຜູ້ອາວຸໂສຄົນຫນຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມທຸກທໍຣະມານ ຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ແລະ ມີສ່ວນທີ່ຈະຮັບສະຫງ່າຣາສີທີ່ຈະມາປາກົດພາຍຫລັງດ້ວຍ² ດັ່ງນັ້ນ,

ຂ້າພະເຈົ້າແນະນຳຜູ້ອາດສະຫງ່າທາງທາລາຍວ່າ ຈົ່ງລ້ຽງຝູງແກະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ກັບທ່ານ. ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ດູແລພວກເຂົາ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມຝັນໃຈແຕ່ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈຕາມພຣະປະສົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ດູແລເຂົາບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເຫັນແກ່ຊັບສິ່ງຂອງອັນເປັນມົນທົນແຕ່ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ.³ ຈົ່ງຢ່າປະພຶດຕົນເໝືອນເປັນເຈົ້າຢ່າງທີ່ມີອຳນາດເໝືອນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພວກທ່ານດູແລແຕ່ຈົ່ງເປັນແບບຢ່າງອັນດີແກ່ຝູງແກະນັ້ນ.⁴ ແລະ ເມື່ອພຣະຜູ້ລ້ຽງອົງຍິ່ງໃຫຍ່ຈະສະເດັດມາປາກົດທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບ ມົງກຸດອັນຊົງສະຫງ່າຮາສີທີ່ບໍ່ມີວັນຫວັງແຫ້ງ.

⁵ໃນທ່ານອຸດົງດຽວກັນທ່ານ, ຜູ້ມີອາຍຸອ່ອນກວ່າ, ຈົ່ງຍອມຝັງຜູ້ອາດສະຫງ່າ. ໃຫ້ທ່ານທຸກຄົນຈົ່ງສວມຄວາມຖ່ອມໃຈ ແລະ ຮັບໃຊ້ຊົງກັນ ແລະກັນ. ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຕໍ່ສູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືຕົວຈອງຫອງ,

ແຕ່ພຣະອົງຊົງປະທານພຣະຄຸນແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖ່ອມໃຈລົງ.”⁶ ເຫດສະນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຖ່ອມໃຈລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະຫັດອັນຊົງຮິດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງຮັບຄວາມກະວົນກະວາຍຂອງທ່ານໄວ້ກັບພຣະອົງ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງຫວ່າງໂຍທ່ານທັງຫລາຍ.

⁸ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງເປັນຄົນໃຈຫນັກແຫນ້ນຈົ່ງຮະວັງຕົວແລະເຝົ້າຢູ່. ດ້ວຍວ່າ,

ສັດຕູຂອງທ່ານຄືມານຫວັງວິນວຽນຢູ່ຮອບໆດັງສິ່ງໃດທີ່ແຜດສວງຊອກຫາຄົນທີ່ມັນຈະກັດກິນໄດ້.⁹ ຈົ່ງຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູນັ້ນດ້ວຍຕັ້ງໃຈຫມັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ ໆ ຮູ້ແລ້ວວ່າບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານທົ່ວໂລກກໍກຳລັງປະສົບ ກັບຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງດຽວກັນນີ້.

¹⁰ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ທົນທຸກຊົ່ວໄລຍະຫນຶ່ງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຄຸນທັງປວງ,

ຜູ້ໄດ້ຊົງເອີ້ນທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃນສະຫງ່າຮາສີອັນຕະຫລອດໄປໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າ, ຈະຊົງໂຜດເສີມສ້າງທ່ານໃຫ້ຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່ ແລະ ໃຫ້ມີກຳລັງຂຶ້ນ. ແລະ ຊົງບັນດານໃຫ້ທ່ານມີຄວາມສົມບູນ.¹¹ ຮິດທານຸພາບຈົ່ງມີ ແຕ່ພຣະອົງຕະຫລອດໄປເປັນນິດເຖີນ ອາແມນ.

¹²ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າຊິລາ ເປັນພີ່ນ້ອງທີ່ສັດຊື່ຄົນຫນຶ່ງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍສັນຍາຜ່ານທາງເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄື່ອນສະຕິ ແລະ ເປັນພະຍານແກ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນເປັນພຣະຄຸນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະຄຸນນັ້ນ.¹³ ຜູ້ຍິ່ງທີ່ຢູ່ເມືອງບາບີໂລນ, ຜູ້ຊົງຊົງເລືອກໄວ້ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທ່ານທັງຫລາຍຝາກຄວາມຄິດເຖີງມາຍັງທ່ານແລະ ມາອະໂກ, ລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຝາກຄວາມຄິດເຖີງມາຍັງທ່ານດ້ວຍ.¹⁴ ຈົ່ງຫັນຫາຍກັນດ້ວຍທ່ານງຽມຈູບທີ່ສະແດງເຖີງຄວາມຮັກຕໍ່ກັນຂໍສັນຕິສຸກຈົ່ງດຳລົງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ ໃນພຣະຄຣິດເຖີນ ອາແມນ.

2 ເປໂຕ

1 ¹ຊີໂມນ ເປໂຕ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ຮຽນທ່ານຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອທີ່ມີຄ່າເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອໃນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນຂອງເຮົາ.

²ຂໍພຣະຄຸນຈົ່ງຢູ່ກັບທ່ານ ແລະ ສັນຕິສຸກ ຈົ່ງເພີ່ມທະວີຄຸນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ ໂດຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

³ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຊີວິດ ແລະ ຄວາມດີທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກຄວາມຮູ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຊົງເອີ້ນເຮົາຜ່ານທາງພຣະສະຫງ່າຮາສີ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງເອງ.⁴ ຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຣະອົງຈົ່ງໄດ້ຊົງປະທານ ພຣະສັນຍາອັນປະເສີດ ແລະ ໃຫຍ່ຫລວງແກ່ເຮົາ, ພຣະອົງເຮັດແບບນີ້ ເພື່ອວ່າທ່ານອາດເປັນຜູ້ແບ່ງປັນໃນສະພາບອັນສັກສິດເມື່ອທ່ານຫລີກໜີຈາກຄວາມເສື່ອມໂຊມທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກນີ້ ເພາະຄວາມປາຖະຫນາຂອງຄົນຊົ່ວ.

⁵ດ້ວຍເຫດນີ້ຈົ່ງເຮັດດີທີ່ສຸດ, ເພື່ອເພີ່ມຄຸນຄວາມດີຜ່ານຄວາມເຊື່ອ ແລະ ເພີ່ມຄຸນຄວາມດີຜ່ານຄວາມຮູ້. ຜ່ານຄວາມຮູ້ຂອງທ່ານ ຈົ່ງເພີ່ມການຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ ແລະ ຜ່ານການບັງຄັບຕົນ, ຈົ່ງເພີ່ມຄວາມອິດທິພົນ ແລະ ຜ່ານຄວາມອິດທິພົນ ຈົ່ງເພີ່ມຄວາມດີງາມ ຜ່ານຄວາມດີງາມ, ຈົ່ງເພີ່ມຄວາມຮັກສັນພີ່ນ້ອງ ຜ່ານຄວາມຮັກສັນພີ່ນ້ອງ ເພີ່ມຄວາມເຫຼືອມໃສໃນພຣະເຈົ້າ.

⁶ຖ້າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມີຢູ່ໃນຕົວທ່ານ ແລະ ເຕີບໂຕຢູ່ໃນຕົວທ່ານໆຈະບໍ່ເປັນຫມັ້ນຫລືບໍ່ເກີດຜົນໃນຄວາມຮູ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

⁹ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ຂາດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເຫັນສະເພາະສິ່ງທີ່ຢູ່ໃກ້. ເຂົາກໍເປັນຄົນຕາບອດ, ລົມໄປວ່າຕົນໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງຈາກຄວາມຜິດບາບເມື່ອກ່ອນຂອງເຂົາແລ້ວ.

¹⁰ເພາະສະນັ້ນພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ, ຈົ່ງເຮັດດີທີ່ສຸດ ເພື່ອໃຫ້ການຊົງເອີ້ນ ແລະ ຊົງເລືອກຂອງທ່ານ ໃຫ້ເປັນທີ່ແນ່ໃຈສຳລັບຕົວເອງ. ຖ້າທ່ານເຮັດສິ່ງເລົ່ານີ້ທ່ານຈະບໍ່ສະດຸດລົ້ມລົງ.¹¹ ດ້ວຍວ່າຢ່າງນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈະມີສິດສົມບູນ ທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜ່ນດິນອັນນິຣັນດອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນຂອງເຮົາ ຈະປະທານຄວາມສົມບູນໃຫ້ທ່ານ.

¹²ເຫດສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະເຄື່ອນສະຕິທ່ານ ເຖີງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນວ່າທ່ານຮູ້ຈັກ ແລະ ເຖີງແມ່ນວ່າທ່ານຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ໃນຄວາມຈິງທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃນຂະນະນີ້.¹³ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າເປັນທີ່ເຫມາະສົມສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະເຄື່ອນສະຕິທ່ານທັງຫລາຍ ໃຫ້ລະນຶກເຖີງຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້. ເທົ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງອາໄສຢູ່ໃນຮ່າງກາຍນີ້.¹⁴ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າອົກບໍ່ດົນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະປະຖິ້ມຮ່າງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປດັງທີ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ຊົງສຳແດງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ.¹⁵ ຍິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈະກະທຳຢ່າງດີທີ່ສຸດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍລະນຶກເຖີງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສະເຫມີເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈາກໂລກນີ້ໄປແລ້ວ.

¹⁶ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວຕາມນິຍາຍທີ່ເຂົາແຕ່ງໄວ້ດ້ວຍຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດເມື່ອເຮົາໄດ້ຍອກແກ່ທ່ານເຖີງຮິດເດດ ແລະ ການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຫັນເດຊານຸພາບ ຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕາຂອງເຮົາເອງ.

¹⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັບກຽດ ແລະ ສະຫງ່າຮາສີຈາກ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາເຈົ້າ ເມື່ອພຣະສຸຣະສວງຈາກຣັດສະໝີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ມາເຖີງພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ເຮົາພໍໃຈທ່ານຜູ້ນີ້ຫລາຍ.”¹⁸ ແລະ ເຮົາກໍໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສວງນີ້ຈາກສະຫວັນໃນຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບພຣະອົງທີ່ພູເຂົາອັນສັກສິດນັ້ນ.

¹⁹ມີຄຳທ່ານວາຍທີ່ແນ່ນອນຍິ່ງກວ່ານັ້ນອີກ ຈະເປັນການດີຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະຖືຕາມຄຳທ່ານວາຍນັ້ນເໝືອນແສງໂຄມທີ່ສອງສະຫວ່າງໃນບ່ອນມືດຈົນເຖີງວັນຮຸ່ງເຮົາຈະຂຶ້ນ ແລະ ດາວເພັກຈະສ່ອງຂຶ້ນໃນໃຈຂອງທ່ານທັງຫລາຍ.²⁰ ຈົ່ງຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ ຄືວ່າບໍ່ມີຄຳທ່ານວາຍໃດທີ່ຕີຄວາມໝາຍໄດ້ຕາມລຳພັງໃຈຂອງຕົວເອງ.

²¹ບໍ່ມີຄຳທ່ານວາຍທີ່ເຄີຍມາຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ແຕ່ມະນຸດໄດ້ກ່າວຄຳທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າໄດ້ກ່າວຈາກພຣະເຈົ້າ.

2 ¹ແຕ່ວ່າໄດ້ມີຜູ້ທ່ານວາຍປອມໄດ້ມາຍັງປະຊາຊົນ, ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັບຈະມີຄູສອນປອມຈະມາທ່າມກາງທ່ານທັງຫລາຍ. ຜູ້ຊົງຈະແອບເອົາຄຳສອນບໍ່ຈິງທີ່ເປັນການທຳລາຍ, ອັນຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຈິບຫາຍເຂົ້າມາດ້ວຍ ແລະ ຈະປະຕິເສດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊົງໄຖ່ເຂົ້າໄວ້ ແລະ ຈະນຳຄວາມຈິບຫາຍມາເຖີງຕົວເອງໂດຍໄວ.² ຈະມີຫລາຍຄົນປະຕິບັດຕາມທາງແຫ່ງການຊົ່ວສາບແຊ່ງຂອງເຂົາ. ແລະ

ເພາະຄົນເຫຼົ່ານັ້ນເປັນເຫດ ທາງຂອງຄວາມຈິງຈະຖືກປະຫມາດ.³ ແລະ ດ້ວຍຄວາມໂລບເຂົາຈະກ່າວຄຳຕົວະ ເພື່ອຄຳກຳໄລຈາກທ່ານທັງຫລາຍ. ການລົງໂທດຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຖືກ ພິພາກສາດິນນາມມາແລ້ວກໍບໍ່ເສີຍຊ້າ ແລະ ຄວາມຈິບຫຍາຍຂອງເຂົາກໍຈະບໍ່ ລົມໄລພວກເຂົາ.

⁴ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງຍົກເວັ້ນຝຸງເຫວະດາທີ່ໄດ້ເຮັດບາບນັ້ນ. ແຕ່ໄດ້ຊົງຊຸກພວກເຂົາລົງໄປສູ່ນາຣົກ ແລະ ໄດ້ມັດເຂົາໄວ້ດ້ວຍເຄື່ອງຈອງຈຳແໜ່ງຄວາມມືດ ຄຸມໄວ້ຈົນກວ່າຈະເຖິງເວລາຊົງພິພາກສາ.⁵ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຊົງຍົກເວັ້ນ ມະນຸດສະໂລກຄາວບູຮານແຕ່ໄດ້ຊົງຊ່ວຍໂນອາຜູ້ປະກາດຄວາມຊອບທຳ ກັບຄືນອີນອີກເຈັດຄົນໃຫ້ລອດ. ເມື່ອຄາວທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ນັ້ນຖ້ວມໂລກຂອງຄົນອະທຳ.

⁶ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລົງໂທດເມືອງໄຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມຣາ ໃຫ້ຝົນກາດເປັນເຖົ້າຖ່ານ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຕົວຢ່າງ ແກ່ຄົນທົ່ວໄປທີ່ຈະປະພຶດຊົວ.

⁷ແຕ່ໄດ້ຊົງຊ່ວຍໂລດຜູ້ຊອບທຳນັ້ນໃຫ້ຝົນ, ຄືຜູ້ມີຄວາມທຸກໃຫຍ່ຫລວງ ເພາະການກະທຳຂາດສິນທຳຂອງຄົນຊົວເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຊ່ວຍເຂົາໃຫ້ລອດຝົນ.⁸ ດ້ວຍວ່າຄົນຊອບທຳນັ້ນ, ຊົງໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນທຳມກາງ ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເມື່ອທ່ານໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນຈິດໃຈທີ່ຊອບທຳຂອງທ່ານກໍເປັນທຸກເປັນຮ້ອນທຸກໆວັນ.

ເພາະການປະພຶດຊົວຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກວິທີທີ່ຈະຊ່ວຍຄົນທີ່ເຮັດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ລອດຝົນຈາກການທົດລອງຕ່າງໆ, ແລະ ຊົງຮູ້ວິທີທີ່ຈະຮັກສາຄົນອະທຳໄວ້ຈົນເຖິງວັນພິພາກສາ ເພື່ອຈະໄດ້ລົງໂທດເຂົາ.

¹⁰ໂດຍສະເພາະຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປ່ອຍຕົວ ໄປຕາມເນື້ອຫນັງໃນກິເລດຕັນຫາ ແຫ່ງຄວາມສຶກກະປົກ ແລະ ຫມິນປະຫມາດຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ມີອຳນາດຄົນເຫຼົ່ານີ້ມີໃຈ ກ້າກັນ ແລະ ເຮັດຕາມລຳພັງໃຈ ເຂົາບໍ່ສະຫ້ານຕົກໃຈ ທີ່ຈະກ່າວປະນາມຜູ້ທີ່ມີສັກສີ.¹¹ ຝ່າຍເຫວະດາທີ່ມີອິດກຳລັງຫລາຍກວ່າ, ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ກ່າວປະນາມຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹²ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນເປັນເຫມືອນສັດເດຍລະສານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຄິດ ທີ່ຖືກສ້າງມາ ເພື່ອຖືກຈັບ ແລະ ຖືກຂ້າ. ເຂົາກ່າວປະນາມສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເລີຍເຂົາຈະຕ້ອງ ຈົບຫຍາຍໃນການຊົດຮ້າຍຂອງຕົນເອງ.¹³ ພວກເຂົາຮັບບຳເນັດແຫ່ງການອະທຳ ເຫມືອນຄົນທີ່ຖືເອົາການຫລິ້ນມ່ວນຊື່ນເຮືອນໃນເວລາກາງເວັນເປັນຄວາມເພີດເພີນ. ເຂົາດຳງຳຜ້ອຍ ແລະ ປະພຶດການມ່ວນຊື່ນເຮືອນດ້ວຍການຫລອກລວງຂອງຕົນເອງເມື່ອກຳລັງກິນລ້ຽງຮ່ວມກັບທ່ານທັງຫລາຍ.¹⁴ ຕາຂອງເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປາຖະຫນາແຫ່ງການບາບ ແລະ ເຂົາຢຸດການເຮັດບາບບໍ່ໄດ້ເລີຍ, ເຂົາວາງກັບດັກຄົນທີ່ມີໃຈບໍ່ໝັ້ນຄົງ. ເຂົາມີໃຈຊົນເຄີຍກັບການໂລບ, ເຂົາເປັນລູກແຫ່ງການສາບແຊງ!

¹⁵ເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມທາງຖືກຕ້ອງ. ເຂົາໄດ້ຫລົງໄປໃນທາງຜິດ, ແລະ ເຂົາໄດ້ດຳເນີນຕາມທາງຂອງບາລາອາມ ລູກຊາຍເບຮ໌, ຜູ້ທີ່ຊອບທຳເນັດແຫ່ງການອະທຳ.¹⁶ ແຕ່ບາລາອາມ ກໍໄດ້ຖືກຕີເພາະການກະທຳຄວາມຊົດຊ້າ. ລໍໄປໂຕນັ້ນປາກເປັນພາສາມະນຸດ ແລະ ໄດ້ຢັບຢັງອາການຢ້າຂອງ ບາລາອາມຜູ້ທ່ານວາຍນັ້ນໃຫ້ເຊົາ.

¹⁷ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນບໍ່ນັກພິທີຂາດນ້ຳ ເປັນເມກທີ່ຖືກລົມພະຍຸພັດໄປ. ພວກເຂົາເປັນດັງຫມອກ ແຫ່ງຄວາມມືດທຶບທີ່ກຽມໄວ້ແລ້ວສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

¹⁸ເພາະວ່າພວກເຂົາກ່າວຄຳອວດອ້າງ. ພວກເຂົາຫລອກລວງຜູ້ຄົນດ້ວຍຕົນຫາແຫ່ງເນື້ອຫນັງ.

ພວກເຂົາຊິກຊວນຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມໝັ້ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຫລົງປະພຶດຜິດ.¹⁹ ພວກເຂົາສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນເປັນອິດສະຫລະ ແຕ່ຕົວພວກເຂົາເອງຍັງເປັນທາດຂອງຄວາມເສື່ອມໂຊມ. ເພາະວ່າ ມະນຸດເປັນທາດຂອງສິ່ງທີ່ຄອບງວ່າເຂົາ.

²⁰ຜູ້ໃດຫມັ້ນຈາກກິເລດຕັນຫາຂອງໂລກນີ້ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຝົນ, ແລະ ເຂົາກັບໄປກ່ຽວຂ້ອງຝ່າຍແຜ່ກ່າວຄວາມຊົດຮ້າຍ, ບັນຍາຍຂອງເຂົາ ກໍກັບກາຍເຊື່ອຮ້າຍຍິ່ງກວ່າຕອນຕົ້ນ.²¹ ເພາະວ່າຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກທາງຊອບທຳ ນັ້ນເສີຍເລີຍກໍຍັງຈະຕົກວ່າທີ່ເຂົາໄດ້ຮູ້ແລ້ວ ແຕ່ກັບຫັນຫລັງໃຫ້ກົດບັນຍັດອັນສັກສິດ ທີ່ໄດ້ຊົງໄຜດປະທານໃຫ້ແກ່ເຂົານັ້ນ.²² ຄຳສຸພາສິດນີ້ ຊົງເປັນຄວາມຈິງສຳລັບພວກເຂົາວ່າ: “ໝາໄດ້ຫລົບໄປກິນສິ່ງທີ່ມັນຮາກອອກມາແລ້ວ” ແລະ “ໝູທີ່ໄດ້ຊຳຮະລ້າງຕົວແລ້ວ ກໍກັບລົງໄປນອນລູຍໃນບວກອີກ.”

3 ¹ບັດນີ້, ພວກທີ່ຮັກ ນີ້ເປັນຈິດໝາຍສະບັບທີ່ສອງ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນມາເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ, ເປັນເຄື່ອງເຕືອນໃຈໃຫ້ສະຖິດໃຈອັນບໍ່ອິສຸດຂອງທ່ານ.

²ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ໃສ່ໃຈຖ້ອຍຄຳທັງຫຼາຍທີ່ພວກຜູ້ທ່ານວາຍ ຜູ້ບໍ່ອິສຸດໄດ້ກ່າວໄວ້ເມື່ອກ່ອນ ແລະ ຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຝົນຜ່ານທາງພວກອັກຄະສາວິກຂອງທ່ານ.

³ກ່ອນອີນຈົງຮູ້ຂັ້ນ ຄືໃນວັນສຸດທ້າຍ ຄົນທີ່ມັກເຢາະເຍີຍຈະກົດຂຶ້ນ ແລະດຳເນີນຕາມໃຈປາຖະຫນາຊົດຂອງຕົນ.⁴ ພວກເຂົາຈະຖາມວ່າ, “ຄຳທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະສະເດັດມານັ້ນຢູ່ໃສ? ເພາະວ່າຕັ້ງແຕ່ບັນພະບຸລຸດລ່ວງລັບໄປແລ້ວ ສິ່ງທັງປວງກໍເປັນຢູ່ເຫມືອນໄດ້ເປັນຢູ່ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຊົງສ້າງໂລກ.”

⁵ພວກເຂົາລືມຂັ້ນເສຍ ດ້ວຍພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້າສະຫວັນຈົງໄດ້ມີຢູ່ຕັ້ງແຕ່ບູຮານ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈົງໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ, ແລະ ແຍກອອກຈາກນ້ຳ ແລະ ເມື່ອນາມມາແລ້ວໂດຍຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ,⁶ ແລະ ໂດຍເຫດເຫລົ່ານັ້ນໃນເວລານັ້ນໂລກຈົງໄດ້ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມ.⁷ ແຕ່ວ່າບັດນີ້ ທ້ອງຟ້າອາກາດ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້ ພຣະອົງຊົງຮັກສາໄວ້ ໂດຍຄຳສັ່ງດຽວກັນນັ້ນ. ຄືຊົງເກັບຮັກສາໄວ້ ສຳລັບວັນຊົງພິພາກສາ ແລະ ການທຳລາຍບັນດາຄົນອະທຳ.

⁸ແຕ່ພວກທີ່ຮັກຢາລືມຂັ້ນ, ຄືວັນດຽວຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນເໝືອນກັບຜັນປີ ແລະ ຜັນປີກໍເປັນເຫມືອນກັບວັນດຽວ.⁹ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເສີຍຊ້າ ໃນເລື່ອງພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ຕາມທີ່ບາງຄົນຄິດນັ້ນ. ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງອິດກັນພຣະໄທໄວ້ ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາທັງຫຼາຍ. ພຣະອົງບໍ່ຊົງປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈົບຫຍາຍເລີຍ, ແຕ່ຊົງປາຖະຫນາທີ່ຈະໃຫ້ຄົນທັງປວງກັບໃຈເສີຍໃຫມ່.

¹⁰ແນວໃດກໍຕາມ, ວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມາເຖິງເຫມືອນດັ່ງຂະໂມຍມາ: ພ້າສະຫວັນຜ່ານໄປດ້ວຍສຽງດັງກ້ອງສະຫນັ່ນ.

ໂລກທາດຈະຖືກເຜົາໃຫມ້ດ້ວຍໄຟ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ກັບການງານທັງປວງທີ່ມີຢູ່ຈະຖືກເປີດເຜີຍ.

¹¹ເມື່ອເຫັນແລ້ວວ່າສິ່ງທັງປວງຈະຕ້ອງຖືກທຳລາຍໄປຫມົດເຊັ່ນນີ້, ທ່ານທັງຫລາຍຄວນຈະເປັນຄົນຢ່າງໃດ? ທ່ານຄວນດຳເນີນໃນຊີວິດທີ່ບໍ່ອິສຸດ ແລະ ນັບຖືພຣະເຈົ້າ.¹² ທ່ານຄວນຄອຍຖ້າ ແລະ ເຮັງຮີບສຳລັບວັນຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງ. ໃນວັນນັ້ນ, ພ້າສະຫວັນ ຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍໄຟ ແລະ ໂລກທາດຈະລະລາຍໄປດ້ວຍໄຟອັນຮ້ອນຍິ່ງ.¹³ ແຕ່ວ່າຕາມພຣະສັນຍາ ຂອງພຣະອົງນັ້ນເຮົາຈົງຄອຍຖ້າພ້າສະຫວັນໃຫມ່ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໃຫມ່, ທີ່ຊົງຄວາມຊອບທຳຈະດຳລົງຢູ່.

¹⁴ສະນັ້ນ, ທ່ານທີ່ຮັກ, ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍກຳລັງຄອຍສົ່ງເຫລົ່ານີ້ຢູ່, ທ່ານກໍຈົງອິດສາພະຍາຍາມ

ໃຫ້ພຣະອົງຊົງພິບທ່ານທັງຫລາຍຢູ່ເປັນສູກປັດສະຈາກມົນທົນ ແລະ ຂໍ້ຕຳຫນິ.¹⁵ ນອກຈາກນີ້, ຈົງພິຈາລະນາຄວາມອິດກັນພຣະໄທໄວ້ດິນນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ, ເພື່ອໄຜດເຮົາໃຫ້ລອດຝົນເຊັ່ນດຽວກັບໄປໂລນ້ອງທີ່ຮັກຂອງເຮົາໄດ້ຂຽນເຖິງທ່ານ, ດ້ວຍສະຕິປັນຍາທີ່ໄດ້ຊົງໄຜດປະທານແກ່ທ່ານນັ້ນ.¹⁶ ໄປໂລໄດ້ເວົ້າສົ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນຈິດໝາຍຂອງເຂົາທຸກສະບັບ, ຊົງໃນຈິດໝາຍນັ້ນມີບາງຂໍ້ທີ່ເຂົາໃຈຍາກ. ຊົງຄົນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ບໍ່ແນ່ນອນຫມັ້ນຄົງນັ້ນ ໄດ້ປ່ຽນແປງສົ່ງເຫລົ່ານີ້, ເຫມືອນເຂົາໄດ້ປ່ຽນແປງຂໍ້ອື່ນໆ ໃນພຣະຄຳພີ, ຈົງເປັນເຫດໃຫ້ຕົນເອງຈົບຫຍາຍໄປ.

¹⁷ ເພາະເຫດນັ້ນ, ທ່ານທີ່ຮັກເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ເລື່ອງນີ້, ກໍຈົງລະວັງໃຫ້ດີ ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຫລົງຜິດຕາມການຫລອກລວງຂອງຄົນທີ່ຂາດສິນທັມ ແລະ ທ່ານທັງຫລາຍຈະສູນເສຍຄວາມສັດຊື່ຂອງທ່ານເອງ.
¹⁸ ແຕ່ທ່ານຈົງຈະເລີນຂຶ້ນໃນພຣະຄຸນ ແລະ ໃນຄວາມຮູ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພຣະຜູ້ໃຜດີໃຫ້ພົ້ນຂອງເຮົາ.
ຂໍສະຫງ່າລາສີຈົງມີແຕ່ພຣະອົງທັງໃນປະຈຸບັນນີ້ ແລະ ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ອາແມນ!

1 ໂປຮັນ

1 ¹ ສິ່ງຊົງທີມີມາແຕ່ປະຖົມມະການ - ຊົງເຮົາໄດ້ຍິນ, ຊົງເຮົາໄດ້ເຫັນກັບຕາ, ຊົງເຮົາໄດ້ເບິ່ງ, ແລະ ສຳພັດດ້ວຍມືຂອງເຮົາ - ນັ້ນຄືພຣະທຳອັນຊົງຊີວິດ.
² ແລະຊີວິດທີ່ເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກ, ທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ເປັນພະຍານ. ພວກເຮົາປະກາດຊີວິດນີ້ຮັບດອນນີ້ແກ່ທ່ານ, ຊົງເປັນຊີວິດທີ່ຢູ່ກັບພຣະບິດາເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ປາກົດແກ່ພວກເຮົາ.
³ ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນນັ້ນເຮົາກໍປະກາດໃຫ້ທ່ານຊາບ, ເພື່ອທ່ານຈະເຂົ້າຮ່ວມສາມັກຄີທຳກັບເຮົາ.
ການສາມັກຄີທຳຂອງພວກເຮົາແມ່ນສາມັກຄີທຳຮ່ວມກັບພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ.⁴ ແລະ ເຮົາຂຽນສົ່ງເຫລົ່ານີ້ ໃຫ້ແກ່ທ່ານເພື່ອຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງເຮົາຈະໄດ້ສົມບູນ.
⁵ ນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະອົງ ແລະ ປະກາດແກ່ທ່ານວ່າ: ພຣະເຈົ້າ ຊົງເປັນຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ໃນພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມມືດເລີຍ.
⁶ ຖ້າເຮົາກ່າວວ່າ ເຮົາຮ່ວມສາມັກຄີທຳກັບພຣະອົງ ແລະ ຍັງດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ເຮົາກໍກຳລັງເວົ້າຕົວະ ແລະ ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ.
⁷ ແຕ່ຖ້າເຮົາດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ ເໝືອນດັ່ງ ພຣະອົງທີ່ຊົງສະຖິດໃນຄວາມສະຫວ່າງ, ເຮົາກໍຮ່ວມສາມັກຄີທຳ ຊົງກັນແລະ ກັນ, ແລະ ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງກໍຊຳລະເຮົາ ຈາກຄວາມຜິດປາບທັງສິ້ນ.
⁸ ຖ້າເຮົາເວົ້າວ່າເຮົາບໍ່ມີປາບ, ເຮົາກໍຫລອກລວງຕົນເອງ, ແລະ ຄວາມຈິງກໍບໍ່ມີໃນຕົວເຮົາເລີຍ.⁹ ແຕ່ຖ້າເຮົາສາລະພາບປາບຂອງເຮົາ, ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ ແລະ ຫຽງທຳກໍຈະຊົງໃຜດີຍົກໂທດຄວາມປາບຂອງເຮົາ ແລະ ຊຳລະເຮົາຈາກການອະທຳໝົດສິນ.¹⁰ ຖ້າເຮົາເວົ້າວ່າເຮົາບໍ່ມີປາບ, ເຮົາກໍເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຕົວະ, ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເຮົາ.

2 ¹ ລູກນ້ອຍເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ມາເຖິງທ່ານທັງຫລາຍເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດປາບ. ແຕ່ຖ້າມີຜູ້ໃດເຮັດປາບ, ເຮົາກໍມີອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຫຼົງທຳທີ່ສະຖິດຢູ່ກັບພຣະບິດາເຈົ້າ.² ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ລົບລ້າງປາບຂອງເຮົາ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ປາບຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ສຳລັບຄົນທັງໂລກດ້ວຍ.³ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງ: ຖ້າຫາກເຮົາປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.
⁴ ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ, “ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,” ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ ຂອງພຣະອົງ, ກໍເປັນຄົນເວົ້າຕົວະ, ແລະ ຄວາມຈິງກໍບໍ່ມີຢູ່ໃນຕົວເຂົາ.
⁵ ແຕ່ຜູ້ໃດ ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ຢ່າງແນ່ນອນ, ໃນຄົນນັ້ນກໍມີຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຢ່າງບໍ່ຮີບຮັ້ງ.
ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະອົງ. ⁶ ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າວ່າ, “ຕົນຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ” ກໍຄວນດຳເນີນຊີວິດຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງດຳເນີນນັ້ນ.
⁷ ທ່ານທີ່ຮັກ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຽນກົດບັນຍັດໃໝ່ແກ່ທ່ານ, ແຕ່ເປັນກົດບັນຍັດ ເກົ່າຂຶ້ນທີ່ມີຢູ່ແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ.
ກົດບັນຍັດເກົ່ານັ້ນຄືພຣະທຳທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນ ມາແລ້ວ.⁸ ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນກົດບັນຍັດໃໝ່ແກ່ທ່ານ, ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງໃນ ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ໃນທ່ານ, ເພາະວ່າຄວາມມືດກຳລັງຜ່ານຜົນໄປ, ແລະ ແສງແຫ່ງຄວາມຈິງກໍສ່ອງຢູ່ແລ້ວ.
⁹ ຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າຕົນຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຍັງກຽດຊົງພີ່ນ້ອງຂອງຕົນຜູ້ນັ້ນກໍ ຍັງຢູ່ໃນຄວາມມືດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ.¹⁰ ຜູ້ທີ່ຮັກພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ ກໍຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ໃນຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນບໍ່ມີອັນໃດເຮັດໃຫ້ເຂົາສະດຸດ.¹¹ ແຕ່ຜູ້ ທີ່ກຽດຊົງພີ່ນ້ອງຂອງຕົນກໍຍັງຢູ່ໃນຄວາມມືດ ແລະ ເດີນໃນຄວາມມືດ; ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ຕົນກຳລັງຈະໄປໃສ, ເພາະຄວາມມືດໄດ້ໃຫ້ຕາຂອງເຂົາປອດເສຍ.
¹² ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຈົດໝາຍມາເຖິງທ່ານ, ຜູ້ເປັນລູກ, ເພາະວ່າຄວາມປາບຂອງທ່ານໄດ້ຮັບການອະໄພເພາະພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.
¹³ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຂຽນຈົດໝາຍມາເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ, ທີ່ເປັນບິດາ, ເພາະທ່ານຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຜູ້ດຳລົງຢູ່ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ.
ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຈົດໝາຍເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ, ທີ່ເປັນຄົນໜຸ່ມ, ເພາະໄດ້ຊະນະມານຊົດຮ້າຍນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຈົດໝາຍເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ, ທີ່ເປັນຄົນໜຸ່ມ, ເພາະທ່ານຮູ້ຈັກພຣະບິດາ.¹⁴ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ, ທີ່ເປັນພໍ່, ເພາະທ່ານຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຜູ້ດຳລົງຢູ່ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ.
ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຈົດໝາຍເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ, ທີ່ເປັນຄົນໜຸ່ມ, ເພາະທ່ານມີກຳລັງແຂງແຮງ, ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດຳລົງຢູ່ໃນທ່ານທັງຫລາຍ, ແລະ ທ່ານໄດ້ຊະນະມານທີ່ຊົດຮ້າຍແລ້ວ.
¹⁵ ຢ່າຮັກໂລກ ຫລື ສິ່ງຂອງໃນໂລກ. ຖ້າຜູ້ໃດຮັກໂລກ, ຄວາມຮັກຂອງ ພຣະບິດາເຈົ້າກໍບໍ່ຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ.¹⁶ ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ມີ ຢູ່ໃນໂລກ - ຄືຕົ້ນຫາຂອງເນື້ອກາຍ, ຕົ້ນຫາຂອງຕາ, ແລະ ຄວາມອວດອ້າງຂອງຊີວິດ - ທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກ ພຣະບິດາເຈົ້າແຕ່ມາຈາກໂລກ.¹⁷ ໂລກກັບຕົ້ນຫາຂອງໂລກ ກຳລັງເສື່ອມສູນ ໄປ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມນິພາພຣະໂທຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕັ້ງຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.
¹⁸ ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍເອີຍ, ບັດນີ້ເປັນເວລາສຸດທ້າຍແລ້ວ. ພຽງແຕ່ທ່ານໄດ້ຍິນມາວ່າຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດກຳລັງມາ, ບັດນີ້ຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດຫລວງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າເປັນເວລາສຸດທ້າຍ.¹⁹ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຈາກເຮົາ, ແຕ່ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາ. ເພາະວ່າຖ້າພວກເຂົາມາຈາກເຮົາພວກເຂົາກໍຈະຢູ່ກັບເຮົາຕໍ່ໄປ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາອອກໄປແລ້ວ, ນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາ.
²⁰ ແຕ່ພວກທ່ານໄດ້ຮັບການຊົງຫົດສົ່ງຈາກພຣະອົງຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດແລ້ວ, ແລະ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຮູ້ຄວາມຮູ້ຈິງ.
²¹ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຂຽນເຖິງພວກທ່ານບໍ່ແມ່ນເພາະທ່ານບໍ່ຮູ້ຄວາມຈິງ, ແຕ່ເພາະທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວ ແລະ ເພາະວ່າຄວາມຕົວະບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມຈິງ.
²² ຜູ້ໃດເປັນຜູ້ເວົ້າຕົວະ ຄືຜູ້ທີ່ປະຕິເສດວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດບໍ່? ຜູ້ ນັ້ນເປັນຜູ້ຕໍ່ທ້າຍພຣະຄຣິດ, ດ້ວຍເຫດທີ່ເຂົາປະຕິເສດ ພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ພຣະບຸດ.²³ ຜູ້ໃດທີ່ປະຕິເສດພຣະບຸດ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ມີພຣະບິດາເຈົ້າ. ຜູ້ໃດທີ່ຍອມຮັບ ພຣະບຸດ ຜູ້ນັ້ນກໍມີພຣະບິດາເຈົ້າດ້ວຍ.
²⁴ ຈົ່ງໃຫ້ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນນັ້ນດຳລົງຢູ່ກັບທ່ານເທີນ. ຖ້າສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນນັ້ນດຳລົງຢູ່ກັບທ່ານ, ທ່ານກໍຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະບຸດ ແລະ ໃນພຣະບິດາເຈົ້າດ້ວຍ.²⁵ ນີ້ແຫຼະເປັນພຣະສັນຍາເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາຄື: ຊີວິດນີ້ຮັບດອນ.²⁶ ເຮົາໄດ້ຂຽນຂໍ້ຄວາມນີ້ເຖິງທ່ານ ກ່າວເຖິງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຫລອກລວງທ່ານໃຫ້ຫຼົງຜິດໄປ.
²⁷ ສຳລັບທ່ານທັງຫລາຍ, ການຊົງເຈີມທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບ ຈາກພຣະອົງກໍຕັ້ງຢູ່ກັບທ່ານ, ແລະ ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນມີໃຜມາສອນທ່ານ.
ແຕ່ການຊົງເຈີມຂອງພຣະອົງນັ້ນຈະສອນທຸກສິ່ງແກ່ທ່ານ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນຄວາມຕົວະ ແລະ ຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່
ໃນພຣະອົງຕາມທີ່ທ່ານຖືກສອນນັ້ນ.²⁸ ບັດນີ້, ລູກທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າເມື່ອພຣະອົງປາກົດເຮົາຈະໄດ້ມີໃຈກ້າ ແລະ

ບໍລະອາຍ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມານັ້ນ.²⁹ຖ້າທ່ານຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງທ່ຽງທ່າ, ທ່ານກໍຮູ້ວ່າທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມທ່ຽງທ່າໄດ້ຢັງເກີດມາຈາກພຣະອົງດ້ວຍ.

3¹ ເຢື້ອແມ່! ຄວາມຮັກຂອງພຣະບິດາເຈົ້າທີ່ປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ເປັນຢ່າງໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເຮົາວ່າເປັນບຸດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເຮົາກໍໄດ້ເປັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ໂລກບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ, ເພາະໂລກບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.²ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫລາຍ, ບັດນີ້ເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ແລະ ຍັງບໍ່ສຳເລັດວ່າເຮົາຈະເປັນຢ່າງໃດ. ເຮົາຮູ້ວ່າເມື່ອພຣະຄຣິດມາປາກົດ, ເພາະເຮົາຈະເຫັນພຣະອົງເປັນເໝືອນພຣະອົງທີ່ຊົງເປັນຢູ່.³ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງນີ້ ກ່ຽວກັບອະນາຄົດກໍໃຫ້ຊຳລະຕົນໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດຢ່າງທີ່ພຣະອົງ ຊົງບໍ່ຮິສຸດ.

⁴ທຸກຄົນທີ່ເຮັດບາບກໍມີຄວາມຜິດຖານຝ່າຝົນກົດບັນຍັດ; ເພາະການບາບເປັນສິ່ງທີ່ຜິດກົດບັນຍັດ.

⁵ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ມາປະກົດເພື່ອເອົາຄວາມບາບອອກໄປ, ແລະ ໃນພຣະອົງກໍບໍ່ມີບາບເລີຍ.⁶ຜູ້ໃດທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ເຮັດບາບສ່ວນຜູ້ໃດທີ່ຢັງເຮັດບາບ. ຜູ້ນັ້ນຍັງບໍ່ເຫັນພຣະອົງ ຫລື ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.

⁷ລູກທັງຫລາຍເອີຍ, ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຊັກຈູງທ່ານໃຫ້ຫລົງ. ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມຄວາມຊອບທຳກໍຊອບທຳ, ຢ່າງພຣະຄຣິດຊົງຊອບທຳ.

⁸ຜູ້ທີ່ເຮັດບາບກໍມາຈາກມານຮ້າຍ, ເພາະວ່າມານຮ້າຍໄດ້ເຮັດບາບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ມາປາກົດ, ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງທຳລາຍກິດຈະການຂອງມານຮ້າຍເສຍ.

⁹ຜູ້ໃດທີ່ຢັງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ເຮັດບາບອີກ ເພາະເມັດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າດຳລົງຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນ.

ເຂົາບໍ່ອາດເຮັດບາບໄດ້ເພາະເຂົາໄດ້ຢັງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ.¹⁰ດ້ວຍເຫດນີ້ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລູກຂອງມານຈຶ່ງຖືກເປີດເຜີຍ.

ຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມຄວາມຊອບທຳຈາກພຣະເຈົ້າ; ແລະ ບໍ່ຮັກພີ່ນ້ອງຂອງຕົນຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

¹¹ທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນມາຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນວ່າ: ໃຫ້ເຮົາຮັກຊົງກັນ ແລະ ກັນ,¹²ຈົງຢ່າໃຫ້ເປັນເໝືອນກາອິນ, ທີ່ມາຈາກມານຊົງຮ້າຍ ແລະ ໄດ້ຂ້າມ້ອງຊາຍຂອງຕົນເອງ. ດ້ວຍເຫດໃດເຂົາຈຶ່ງຂ້າມ້ອງ? ກໍເພາະການເຮັດຂອງເຂົາຊົງ, ແລະ ນ້ອງເຂົານັ້ນ ກໍຊອບທຳ.

¹³ຢ່າປະຫລາດໃຈ, ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຖ້າໂລກກຽດຊັງທ່ານ.¹⁴ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາໄດ້ຢືນຈາກຄວາມຕາຍເຂົ້າສູ່ຊີວິດແລ້ວ, ກໍເພາະເຮົາຮັກພີ່ນ້ອງ. ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຮັກຜູ້ນັ້ນກໍຍັງຢູ່ໃນຄວາມຕາຍ.¹⁵ຜູ້ໃດທີ່ກຽດຊັງພີ່ນ້ອງຂອງຕົນຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ. ແລະ ທ່ານກໍຮູ້ແລ້ວວ່າຜູ້ຂ້າຄົນນັ້ນບໍ່ມີຊີວິດນີ້ຮັບຕອນຕັ້ງຢູ່ໃນເຂົາເລີຍ.

¹⁶ດັ່ງນີ້ແຫລະເຮົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກຄວາມຮັກ, ເພາະພຣະຄຣິດຊົງຍອມສະຫລະຊີວິດ ຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍ.

ເຮົາຈຶ່ງຄວນສະຫລະຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອພີ່ນ້ອງເຊັ່ນກັນ.¹⁷ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດມີຊັບສົມບັດໃນໂລກນີ້, ເຫັນພີ່ນ້ອງຂອງຕົນຂັດສົນແລ້ວ,

ຍັງບໍ່ຍອມມີໃຈເມດຕາຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ? ¹⁸ລູກທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາຮັກກັນດ້ວຍຄວາມເວົ້າ, ແລະ ດ້ວຍປາກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈຶ່ງຮັກກັນດ້ວຍການກະທຳ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຈິງ.

¹⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ເຮົາມາຈາກຄວາມຈິງ, ແລະ ເຮົາໝັ້ນໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.²⁰ເພາະຖ້າໃຈຂອງເຮົາກ່າວໂທດຕົວເຮົາ,

ພຣະເຈົ້າຊົງຍິງໃຫຍ່ກວ່າໃຈເຮົາ, ແລະ ພຣະອົງກໍຊົງຮູ້ທຸກໆສິ່ງ.²¹ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫລາຍ, ຖ້າໃຈຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ ກ່າວໂທດເຮົາ,

ເຮົາກໍມີຄວາມໝັ້ນໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.²²ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຂໍສິ່ງໃດ ເຮົາ ກໍຈະໄດ້ຮັບຈາກພຣະອົງ, ເພາະເຮົາປະຕິບັດຕາມພຣະບັດຍັດຂອງພຣະອົງ. ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນທີ່ພຣະໂທດພຣະພິກຂຸພຣະອົງ.

²³ນີ້ເປັນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຄື: ໃຫ້ເຮົາເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັກຊົງກັນແລະກັນ,

ຕາມພຣະບັນຍັດທີ່ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຮົານັ້ນ.²⁴ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຢູ່ ໃນພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາໂດຍພຣະວິນຍານ ຜູ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ.

4¹ ທ່ານທີ່ຮັກ, ຢ່າເຊື່ອທຸກວິນຍານ. ແຕ່ຈົ່ງພິສູດວິນຍານເຫລົ່ານັ້ນວ່າມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຫລື ບໍ່,

ເພາະວ່າມີຜູ້ທ່ານວາຍປອມຫລາຍຄົນໄດ້ອອກໄປໃນໂລກ.²ດ້ວຍເຫດນີ້ ທ່ານຈະຮູ້ຈັກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ - ຄືທຸກວິນຍານທີ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາເປັນມະນຸດ ນັ້ນກໍມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ທຸກວິນຍານທີ່ຍອມຮັບພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ເປັນວິນຍານຂອງຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດເຈົ້າ ຊົງທ່ານໄດ້ຍິນວ່າກຳລັງຈະມາ, ແລະ ບັດນີ້ກໍຢູ່ໃນໂລກແລ້ວ.

³ລູກທີ່ຮັກ, ທ່ານມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຊະນະເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນແລ້ວ, ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທ່ານ ກໍເປັນໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂລກ.⁴ພວກເຂົາມາຈາກໂລກ; ເຫດສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າຈຶ່ງມາຈາກໂລກ, ແລະ ໂລກກໍເຊື່ອຟັງພວກເຂົາ.⁵ເຮົາທັງຫລາຍມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ໃດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າກໍຟັງພວກເຮົາ.

ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຟັງເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ວິນຍານແຫ່ງຄວາມບໍ່ຈິງ.

⁷ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫລາຍ, ໃຫ້ເຮົາຮັກຊົງກັນ ແລະ ກັນ, ເພາະວ່າຄວາມຮັກມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຮັກກໍມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

⁸ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກກໍບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ.

⁹ເພາະເຫດນີ້ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍປາກົດໃຫ້ເຫັນທ່າມກາງພວກເຮົາ, ຄືພຣະເຈົ້າຊົງປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງເຂົາມາໃນໂລກ,

ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ມີ ຊີວິດດ້ວຍພຣະອົງ.¹⁰ໃນຄວາມຮັກນີ້, ບໍ່ແມ່ນເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ແມ່ນພຣະອົງທີ່ຊົງຮັກເຮົາ, ແລະ

ຊົງປະທານພຣະບຸດຂອງພຣະອົງມາເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບຂອງເຮົາ.

¹¹ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫລາຍ, ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກເຮົາ, ເຮົາກໍຄວນຈະຮັກຊົງກັນ ແລະກັນດ້ວຍ.¹²ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍຮັກຊົງກັນ ແລະ

ກັນ, ພຣະເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາ. ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງກໍສົມບູນໃນເຮົາ.¹³ດັ່ງນີ້ແຫລະ ເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຮູ້ວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະອົງ ແລະ

ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງເອງແກ່ເຮົາ.¹⁴ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນ ແລະ

ເປັນພະຍານວ່າພຣະບິດາເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ພຣະບຸດ ມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ.

¹⁵ຜູ້ໃດທີ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຊົງສະຖິດຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ ແລະ ຜູ້ນັ້ນກໍຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ.

¹⁶ດັ່ງນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຮູ້ ແລະ ເຊື່ອໃນຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມີຕໍ່ເຮົາ. ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຮັກນີ້ກໍຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ

ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ.

¹⁷ເພາະເຫດນີ້, ຄວາມຮັກນີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນທ່າມກາງເຮົາທັງຫລາຍ, ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນວັນພິພາກສາ,

ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນຢ່າງໃດ ເຮົາທັງຫລາຍໃນໂລກນີ້ກໍເປັນຢ່າງນັ້ນ.¹⁸ໃນຄວາມຮັກນັ້ນບໍ່ມີຄວາມຢ້ານ.

ແຕ່ຄວາມຮັກທີ່ສົມບູນກໍຂັບໄລ່ຄວາມຢ້ານອອກໄປເສັຍ, ເພາະຄວາມຢ້ານເຂົ້າກັບການລົງໂທດ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຢ້ານກໍຍັງບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ສົມບູນ.

¹⁹ເຮົາຮັກກໍ່ເພາະພຣະອົງຊົງຮັກເຮົາກ່ອນ.²⁰ຖ້າຜູ້ໃດວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ” ແຕ່ກຽດຊົງພົ້ນອາໄສຢູ່, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເປັນຄົນຂີ້ຕົວະ. ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກພົ້ນອາໄສຢູ່, ຜູ້ທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້, ກໍ່ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າ, ທີ່ຕາບໍ່ເຫັນໄດ້.²¹ແລະ ນີ້ເປັນພຣະບັນຍັດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະອົງ: ຄື “ຜູ້ໃດທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າກໍ່ຈົງຮັກພົ້ນອາໄສຢູ່ຕົນດ້ວຍ.”

5 ¹ຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນພຣະຄຣິດຜູ້ນັ້ນກໍ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ຮັກພຣະບິດາຍ່ອມຮັກບຸດທີ່ເກີດຈາກພຣະອົງດ້ວຍ. ²ເພາະເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງ ຮູ້ວ່າເຮົາຮັກບຸດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ: ຄືເມື່ອເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືປະຕິບັດຕາມ ກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ³ເພາະນີ້ເປັນຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: ຄືການທີ່ເຮົາປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງບໍ່ຍາກໜັກເກີນໄປ. ⁴ເພາະທຸກຄົນທີ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າກໍ່ມີໄຊຊະນະເໝືອນໂລກ. ແລະ ໄຊຊະນະເໝືອນໂລກນີ້: ຄືຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ.⁵ຜູ້ໃດຄືຜູ້ທີ່ມີໄຊຊະນະເໝືອນໂລກ? ຄືຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ⁶ມີຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ມາໂດຍນ້ຳ ແລະ ພຣະໂລຫິດຄື: ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍນ້ຳສົງດຽວ, ແຕ່ດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ພຣະໂລຫິດ. ⁷ເພາະມີພະຍານຢູ່ສາມປະການຄື: ພຣະວິນຍານ, ນ້ຳ ແລະ ພຣະໂລຫິດ. ແລະ ພະຍານທັງສາມນີ້ກໍ່ເຫັນຜ່ອມຕໍ່ກັນ. ⁸ຖ້າເຮົາຮັບຄຳພະຍານຂອງມະນຸດ, ຄຳພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ. ເພາະວ່າພະຍານຫຼັກຖານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປັນພະຍານອ້າງເຖິງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ.¹⁰ຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ມີພະຍານຢູ່ໃນຕົວ ຂອງເຂົາ ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ຕົວະ ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຄຳພະຍານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານໃນເລື່ອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ¹¹ແລະ ພະຍານຫຼັກຖານນັ້ນກໍ່ຄື: ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານຊີວິດນິຣັນດອນໃຫ້ເຮົາ, ແລະ ຊີວິດນີ້ມີຢູ່ໃນພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ.¹²ຜູ້ທີ່ມີພຣະບຸດກໍ່ມີຊີວິດ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີຊີວິດ. ¹³ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຖິງທ່ານທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ວ່າທ່ານມີຊີວິດນິຣັນດອນ. ¹⁴ນີ້ແຫລະຄືຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ເຮົາມີຢູ່ຕໍ່ພຣະອົງ, ຄືຖ້າເຮົາທຸນຂໍສົງໄດ້ໃນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍ່ຈະຟັງເຮົາ. ¹⁵ຖ້າເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຟັງເຮົາ ບໍ່ວ່າເຮົາທຸນຂໍສົງໄດ້ - ເຮົາກໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເຮົາທຸນຂໍຈາກພຣະອົງນັ້ນ. ¹⁶ຖ້າຜູ້ໃດເຫັນພົ້ນອາໄສຢູ່ເຮັດບາບທີ່ບໍ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ. ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນພາວັນນາອະທິຖານ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງບາບທີ່ບໍ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ, ສ່ວນບາບທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍກໍ່ມີຢູ່; ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກວ່າເຂົາຄວນອະທິຖານໃນເລື່ອງນີ້. ¹⁷ການອະທິຖານຢ່າງກໍ່ເປັນບາບ ແຕ່ບາບທີ່ບໍ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍກໍ່ມີຢູ່. ¹⁸ເຮົາຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດບາບ, ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງບັງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຄອງຮັກສາເຂົາ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍບໍ່ສາມາດເຮັດອັນຕະລາຍເຂົາໄດ້.¹⁹ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຮູ້ວ່າຄົນທັງໂລກທັງໝົດຈົມຢູ່ໃນມານຊົ່ວຮ້າຍ. ²⁰ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດມາແລ້ວ ແລະ ປະທານສະຕິປັນຍາໃຫ້ແກ່ເຮົາເພື່ອທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຊີວິດຜູ້ທັງໝົດ ແລະ ເຮົາຢູ່ໃນພຣະອົງຜູ້ຊົງທັງໝົດນັ້ນຄືໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ເຈົ້າພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທັງໝົດ ແລະ ເປັນຊີວິດນິຣັນດອນ. ²¹ລູກທັງຫລາຍເອີ້ນ ຈົງລະວັງຮັກສາຕົວຈາກບັນດາຮູບເຄົາຮົບທັງຫລາຍ.

2 ໂປຣັນ

1 ¹ຈາກຜູ້ປົກຄອງເຖິງທ່ານສຸພາບສະຕຣີທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ ແລະ ບັນດາລູກຂອງທ່ານ, ຜູ້ທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າຮັກໃນຄວາມຈິງ - ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງກໍ່ຮັກດ້ວຍ -²ເພາະຄວາມຈິງດຳລົງຢູ່ໃນເຮົາ ແລະ ຈະຢູ່ກັບເຮົາ ຕະຫລອດໄປ. ³ຂໍພຣະຄຸນ, ພຣະເມດຕາ, ແລະ ສັນຕິສຸກຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ພຣະບຸດແຫ່ງພຣະບິດາ, ຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາໃນຄວາມຈິງ ແລະ ໃນຄວາມຮັກ. ⁴ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ເຫັນວ່າລູກຂອງທ່ານບາງຄົນໄດ້ດຳເນີນຢູ່ໃນ ຄວາມຈິງ, ຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບພຣະບັນຊານີຈາກພຣະບິດາເຈົ້າ. ⁵ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍວົງວອນທ່ານ, ສຸພາບສະຕຣີ - ບໍ່ແມ່ນເຫມືອນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນບັນຍັດໃໝ່ໃຫ້ແກ່ທ່ານ, ແຕ່ເປັນຂໍ້ບັນຍັດທີ່ເຮົາໄດ້ມີມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມແລ້ວ ນັ້ນກໍ່ຄືໃຫ້ເຮົາຮັກຊົງແລະກັນ.⁶ແລະ ຄວາມຮັກນີ້, ຄືການທີ່ເຮົາຄວນດຳເນີນຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ເປັນພຣະບັນຍັດ, ທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມນັ້ນ, ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຄວນຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມ. ⁷ເພາະວ່າມີຜູ້ຫລອກລວງເປັນຈຳນວນຫລາຍອອກໄປໃນໂລກ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມ ຮັບວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາເປັນມະນຸດ. ນີ້ຄືຜູ້ຫລອກລວງ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດເຈົ້າ.⁸ຈົງລະວັງຕົວທ່ານໃຫ້ດີ, ເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ສູນເສຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮົາທຸກຄົນໄດ້ກະທຳມາແລ້ວ, ແຕ່ເພື່ອທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຈົນເຕັມຂະຫນາດ. ⁹ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ຄິດວ່າຕົວເອງຮູ້ດີແລ້ວ ແລະ ບໍ່ຢູ່ໃນຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ກໍ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄຳສັ່ງສອນ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ມີທັງພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ພຣະບຸດ.¹⁰ຖ້າຜູ້ໃດມາຫາທ່ານ ແລະ ບໍ່ນຳຄຳສອນນີ້ມາດ້ວຍ, ຢ່າຮັບເຂົາເຂົ້າໃນເຮືອນຂອງທ່ານ ແລະ ຢ່າທັກຫາຍເຂົາ. ¹¹ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ທັກຫາຍເຂົາກໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກະທຳຊົ່ວຂອງເຂົານັ້ນ. ¹²ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຈະຂຽນເຖິງທ່ານ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຍາກຂຽນສົ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍເຈ້ຍ ແລະ ນ້ຳມືກ. ຢ່າງໃດກໍ່ດີ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະມາຫາທ່ານ ແລະ ເວົ້າກັບທ່ານໂດຍຕິງ, ເພື່ອຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາຈະໄດ້ເຕັມປ່ຽນ. ¹³ບັນດາລູກຂອງນ້ອງສາວຂອງທ່ານທີ່ໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ ໄດ້ຝາກຄວາມຄິດເຖິງມາຍັງທ່ານດ້ວຍ.

3 ໂປຣັນ

1 ¹ຈາກ ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເຖົ້າແກ່ ຮຽນ ທ່ານຄາໂຢທີ່ຮັກ ຜູ້ຊົງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັກເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຈິງ.²ທ່ານທີ່ຮັກເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ທ່ານຈະເລີນດີຂຶ້ນໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ມີສຸກຂະພາບແຂງແຮງ, ເໝືອນຢ່າງຈິດວິນຍານຂອງທ່ານທີ່ຈະເລີນດີຢູ່ນັ້ນ. ³ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີຫລາຍ ເມື່ອພວກພົ້ນອາໄສຢູ່ບາງຄົນໄດ້ມາ ແລະ ເປັນ ພະຍານເຖິງຄວາມສັດຈິງຂອງທ່ານ, ເໝືອນຢ່າງທ່ານໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມສັດຈິງນັ້ນ.⁴ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີໄປຫລາຍກວ່ານີ້, ຄືທີ່ໄດ້ຍິນວ່າ ລູກທັງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ.

⁵ທ່ານທີ່ຮັກເອີຍ, ເມື່ອທ່ານສລະເຫຼືອແຮງໃຫ້ພວກພິນ້ອງ ເປັນຕົ້ນວ່າໃຫ້ແຂກທີມາເຮືອນ ກໍເປັນທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງທ່ານ.
⁶ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ, ໃນເຮືອງຄວາມຮັກຂອງທ່ານ ຖ້າທ່ານຈະຊ່ວຍສົ່ງເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າທ່ານກໍເຮັດດີ.⁷ເພາະການທີ່ພວກເຂົາອອກໄປນີ້ກໍເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ຮັບສິ່ງໃດຈາກຄົນຕ່າງຊາດ.⁸ສະນັ້ນ, ຝ່າຍເຮົາທັງຫລາຍຈຳເປັນຕ້ອງສະນັບສະນູນອຸ່ມຊູຄົນຢ່າງນັ້ນ, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ຮ່ວມງານກັນໃນຄວາມຈິງ.
⁹ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນບາງສິ່ງບາງຢ່າງເຖິງຄຣິສຕະຈັກ, ແຕ່ດີໂອເທເຟ, ຜູ້ມັກຕັ້ງຕົວຢາກຈະເປັນໃຫຍ່ເໝືອນໝູ່ ກໍບໍ່ຍອມຮັບເຮົາ.¹⁰ສະນັ້ນ, ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າມາຂ້າພະເຈົ້າຈະ ເຜີຍການທີ່ລາວເຮັດ, ຄືທີ່ລາວໄດ້ກ່າວໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ມີແກ່ນສານແລະເຫຼົ່ານັ້ນຍັງບໍ່ສົມໃຈ ຂ້າບໍ່ໝ້າລາວຍັງປະຕິເສດ, ບໍ່ຍອມຮັບຕ້ອນຟັ້ນອົງເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວຍັງກົດກັນຄົນທັງຫລາຍ ທີ່ຢາກຮັບຕ້ອນເຂົາ ກັບທັງຕັດເຂົາອອກເສັ້ນຈາກຄຣິສຕະຈັກ.
¹¹ທ່ານທີ່ຮັກເອີຍ, ຢ່າເອົາການຊົ່ວຮ້າຍເປັນແບບຢ່າງ ແຕ່ຈົ່ງເອົາການດີງາມ ຜູ້ທີ່ເຮັດດີ ກໍເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ເຮັດການຊົ່ວກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ.
¹²ສ່ວນເດມະທິໂອນັນ ທຸກຄົນກໍເປັນພະຍານວ່າ ເພິ່ນເປັນຄົນດີ ແລະ ຄວາມຈິງເອງກໍເປັນຍານ, ຝ່າຍຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນພະຍານເໝືອນກັນ ແລະທ່ານຮູ້ແລ້ວວ່າຄຳພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຈິງ.
¹³ຂ້າພະເຈົ້າມີຂໍ້ຄວາມຫລາຍຂໍ້ທີ່ຈະຂຽນມາເຖິງທ່ານ, ແຕ່ບໍ່ຢາກຂຽນດ້ວຍປາກກາ ແລະນ້ຳຫມືກ.¹⁴ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະໄດ້ພົບທ່ານໃນໄວ ໆ ນີ້, ແລະ ຈະໄດ້ເວົ້າກັນປາກຕໍ່ປາກ.¹⁵ຂໍສິນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານ ບັນດາເພື່ອນ ໆ ທາງນີ້ກໍຝາກຄວາມຄິດເຖິງມາຍັງທ່ານ ຂໍທ່ານໄດ້ຝາກຄວາມຄິດເຖິງນີ້ແກ່ບັນດາເພື່ອນ ໆ ທາງຜຸ່ນດ້ວຍອອກຊື່ຂອງທຸກຄົນ.

ຢູດາ

1 ¹ຈາກຢູດາ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແລະ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບ. ເຖິງຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເອີນ, ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກໃນພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ, ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້ເພື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ;²ຂໍພຣະເມດຕາຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມຮັກເພີ່ມທະວີຄູນຍິ່ງຂຶ້ນແກ່ທ່ານດ້ວຍ.
³ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫລາຍ, ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພຽນພະຍາຍາມຂຽນເຖິງທ່ານ ກ່ຽວກັບຄວາມພິນທົວໄປຂອງເຮົານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຂຽນເຕືອນສະຕິທ່ານ ໃຫ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອຄວາມເຊື່ອຊຶ່ງຄັງຫນຶ່ງໄດ້ຊົງໄຜດມອບໄວ້ແກ່ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍແລ້ວ.
⁴ເພາະມີບາງຄົນໄດ້ແອບແຝງເຂົ້າມາຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຂົາຢ່າງລັບໆ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ຖືກເລັ່ງໄວ້ເພື່ອການພິພາກສາພວກເຂົາ. ເປັນຄົນອະທິບາຍເບື້ອງພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາເຂົ້າສູ່ການຊົ່ວຊ້າລາມົກ, ແລະ ໄດ້ປະຕິເສດຈອມເຈົ້ານາຍ ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວຂອງເຮົາຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.
⁵ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະຫນາຢ້າເຕືອນທ່ານວ່າ - ແມ່ນວ່າຄັງຫນຶ່ງທ່ານໄດ້ຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ - ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ວຍຜູ້ຄົນອອກຈາກປະເທດເອຢິບ, ແຕ່ພາຍຫລັງພະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະອົງ.⁶ ແລະ ບັນດາເທວະດາທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັກສາສະຖານະການສິດອຳນາດຂອງຕົນ, ແຕ່ໄດ້ປະຖິ້ມບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງຕົນນັ້ນ - ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈອງຈຳພວກເຂົາດ້ວຍໂສ້ຫວນອັນເປັນນິລັນໄວ້ໃນທີ່ມືດ, ເພື່ອການເພື່ອການພິພາກສາໃນວັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ.
⁷ເຊັ່ນດຽວກັບເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມຣາ ແລະ ເມືອງທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ລອບໆພວກເຂົາ, ທີ່ໄດ້ຫລົງຕົນໄປກັບການຜິດປະເວນີ ແລະ ຄວາມປາຖະຫນາໃນການຜິດສິນທຳທາງເພດ. ພວກເຂົາຖືກສະແດງໃຫ້ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຜູ້ທຶນທຸກຈາກການລົງໂທດໃນໄຟໄໝ້ຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.
⁸ເຖິງປານນັ້ນໃນທາງດຽວກັນ, ພວກເຫຼົ່ານີ້ກໍຍັງມີວິໄນເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງຕົນຊົ່ວມົວໝອງ. ພວກເຂົາໝື່ນປະໝາດສິດອຳນາດ, ແລະ ພວກເຂົາດຳວ່າເຖິງບັນດາສິ່ງທີ່ມີກຽດສັກສີຢູ່ເບື້ອງເທິງ.
⁹ແມ່ນແຕ່ທຸດສະຫວັນມີຄາເອນ, ເມື່ອທ່ານໄດ້ຜິດຖຽງ ແລະ ໄຕ້ຖຽງກັບມານເລື່ອງຊາກສົບຂອງໂມເຊ, ທ່ານເອງກໍຍັງບໍ່ກຳພິພາກສາຫມົບປະຫມາດເຂົາ. ທ່ານພຽງກ່າວວ່າ, “ຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຕິດຖຽນເຈົ້າເຫຼົ່ານີ້!”¹⁰ ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກ່າວໂຈມຕີເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເອງບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຕາມນິໄສຂອງສັດຮ້າຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຄິດ - ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທຳລາຍພວກເຂົາເອງ.¹¹ວິບັດຈົ່ງມີແກ່ພວກເຂົາ! ເພາະພວກເຂົາໄດ້ດຳເນີນໃນທາງຂອງກາອິນ, ແລະ ກະທຳຄວາມຜິດພາດເພາະເຫັນແກ່ລາງວັນກຳໄລຂອງບາລາອາມ.
ພວກເຂົາຈິບຫາຍໄປໃນການກະບົດຕາມຢ່າງຂອງໂກຣາ.
¹²ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົນໂສໂຄທີ່ເຊື່ອງຕົວຢູ່ໃນງານລ້ຽງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງທ່ານ. ພວກເຂົາຊົມລົດອາຫານສະເພາະສຳລັບຕົນເອງຢ່າງບໍ່ອາຍ. ພວກເຂົາເປັນ ເມກທີ່ບໍ່ມີນ້ຳທີ່ລອຍໄປຕາມລົມ. ພວກເຂົາເປັນດັງຕົນໄມ້ໃນລະດູໄປໄມ້ລົນທີ່ບໍ່ມີຜົນ - ຊຶ່ງຕາຍມາສອງຄັ້ງແລ້ວເພາະຖືກຖອນທັງຮາກ.
¹³ພວກເຂົາເປັນດັງຄົນຟອງນ້ຳອັນຮ້າຍແຮງໃນມະຫາສະໝຸດທີ່ຊັດຟອງຄວາມອັບປະໂຫຍດຂອງຕົນອອກ. ພວກເຂົາເປັນດາວທີ່ລອຍລັບເປັນຜູ້ທີ່ຕິກຢູ່ໃນຄວາມມືດຕຶບນີ້ຮັດດອນ.
¹⁴ເອໂນກ, ເຊື້ອສາຍຜູ້ທີ່ເຈັດນັບແຕ່ອາດາມ, ໄດ້ທ່ານວາຍເຖິງພວກເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງສະເດັດມາພ້ອມກັບຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ ເປັນຜົນໆຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອການດຳເນີນການພິພາກສາທຸກຄົນ.
¹⁵ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອພິພາກສາການອະທຳທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ທຸກຖ້ອຍຄຳທີ່ຫຍາບຊ້າທັງຫລາຍທີ່ຄົນບາບໄດ້ກ່າວຮ້າຍຕໍ່ພຣະອົງ.”¹⁶ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄົນມັກຈົມ, ເປັນຄົນໂຄສະນາຊົ່ວຊ້າທີ່ດຳເນີນຕາມຄວາມປາຖະຫນາອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເວົ້າອວດອ້າງເປັນຄົນຍ້ອງຍໍຄົນອື່ນເພື່ອຫວັງປະໂຫຍດຂອງຕົນ.
¹⁷ແຕ່ທ່ານທີ່ຮັກ, ຈົ່ງຈິດຈຳຄຳເວົ້າທີ່ກ່າວໄວ້ໃນອະດີດໂດຍເຫລົ່າອັກຄະສາວົກຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ.
¹⁸ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງທ່ານ ວ່າ, “ໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະມີຄົນເຍາະເຍີ້ຍທີ່ດຳເນີນຕາມຄວາມປາຖະຫນາອັນຊົ່ວຊ້າ ຂອງພວກເຂົາ”¹⁹ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ແຍກ, ຕົວອອກມາພວກເຂົາເປັນຂອງຝ່າຍໂລກ ແລະ ບໍ່ມີພຣະວິນຍານ.
²⁰ແຕ່ທ່ານ ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກ, ຈົ່ງສ້າງຕົວທ່ານໃນຄວາມເຊື່ອອັນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງທ່ານແລະ ຈົ່ງອະທິຖານໃນພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ.²¹ຈົ່ງຮັກສາຕົວຂອງທ່ານໄວ້ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄອຍຖ້າພຣະກະລຸນາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທີ່ຊົງນຳຊີວິດນີ້ຮັດດອນມາໃຫ້ແກ່ທ່ານ.
²²ຈົ່ງເມດຕາຕໍ່ຜູ້ທີ່ສົ່ງໄສ.²³ຈົ່ງຊ່ວຍຜູ້ອື່ນດ້ວຍຄຶງເຂົ້າອອກຈາກກອງໄຟ, ຈົ່ງເມດຕາຜູ້ອື່ນດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງ. ຈົ່ງກຽດຊັງແມ່ນແຕ່ເສື້ອຜ້າທີ່ເປື່ອນເປີດ້ວຍຣາຄະຕັນຫາ.
²⁴ນີ້ແມ່ນສຳລັບຜູ້ທີ່ຊົງສາມາດຄຸ້ມຄອງການສະດຸດ ແລະ ເປັນເຫດໃຫ້ທ່ານຍືນຢູ່ ຕໍ່ພຣະພັກ ອັນສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງ ໂດຍປາສະຈາກຄວາມຜິດ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຍິນດີຢ່າງເຫລືອລົນ.²⁵ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຂອງເຮົາ ອົງດຽວຜ່ານອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ; ໂດຍພຣະສິຣີ ໂດຍອິດເດດການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ອິດອຳນາດຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ ແລະ ນີ້ຮັດດອນອາແມນ.

ພຣະນິມິດ

1

¹ພຣະນິມິດຂອງພະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ

ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງເພື່ອສຳແດງຕໍ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າຈະຕ້ອງເກີດຫຍັງຂຶ້ນແດ່ອີກບໍ່ຊ້ານີ້.

ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ແຈ້ງໂດຍສົງຄູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໄປຫາໂຢຮັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

²ໂຢຮັນໄດ້ເປັນພະຍານກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄຳທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່ຽວກັບຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຄືທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານເຫັນ.

³ຄວາມສຸກຈົນມີແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ອ່ານພຣະທັມເຫລັ້ມນີ້ອອກສຽງດັງ, ແລະ ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບຟັງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄຳທ່ານວາຍນີ້, ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງຕາມສົງຄູທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະທັມເຫລັ້ມນີ້, ເພາະວ່າເວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.

⁴ຈາກໂຢຮັນ, ເຖິງຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດໃນແຂວງເອເຊຍ: ຂໍໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່, ຜູ້ໄດ້ດຳລົງຢູ່ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະສະເດັດມາ, ແລະ ຈາກພຣະວິນຍານທັງເຈັດທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະອົງ,⁵ ແລະ ຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນພະຍານທີ່ສັດຊື່ ແລະ ຊົງເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ໄດ້ເປັນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍ, ແລະ ເປັນຜູ້ຊົງຄອບຄອງເຫນືອບັນດາກະສັດໃນໂລກ. ແຕ່ພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຮົາຈາກຄວາມບາບ ດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ.⁶ ພຣະອົງຊົງຕັ້ງເຮົາໃຫ້ເປັນອານາຈັກຫນຶ່ງ ແລະ ເປັນພວກປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ ຂໍພຣະກຽດ ແລະ

ອິດທານພາບຈົງເປັນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຕະຫລອດໄປເປັນນິດເຖິນ. ອາແມນ.

⁷ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງກຳລັງສະເດັດມາເທິງເມກ; ຕາທຸກດວງຈະເຫັນພຣະອົງ, ລວມເຖິງຄົນທັງຫລາຍທີ່ແຫງພຣະອົງຈະເຫັນພຣະອົງເຫມືອນກັນ. ມະນຸດທຸກເຜົ່າຜັນທົວໂລກຈະຮ້ອງໃຫ້ອ່າໄຮເພາະພຣະອົງ. ຈະເປັນໄປຢ່າງນັ້ນ, ອາແມນ.⁸ "ເຮົາເປັນອາລະຟາ ແລະ ໂອເມຄາ,"

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, "ຜູ້ຊົງເປັນຢູ່, ຜູ້ເຄີຍເປັນຢູ່ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະສະເດັດມາ ຜູ້ຊົງອິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ສູງສຸດ.

⁹ຂ້າພຣະເຈົ້າ, ຄືໂຢຮັນຜົນຮອງຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ແລະ ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ໃນຣາຊອານາຈັກ ແລະ ໃນຄວາມພຽນອິດທິນຊົງເປັນປະສົບການໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຂ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ເກາະປາຕາໂມເພາະເຫດພຣະຄົມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳພະຍານກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.¹⁰ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນພຣະວິນຍານໃນວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງດັງເຫມືອນຢ່າງສຽງແກມາຈາກເບື້ອງຫລັງຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ.¹¹ ໄດ້ກ່າວວ່າ "ຈົງຂຽນສົງຄຳທ່ານເຫັນລົງໄປໃນປຶ້ມ, ແລະ ສົງໄປໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດ ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງເອເຟໂຊ, ເມືອງຊະມິນາ, ເມືອງເປຄາໂມ, ເມືອງທິວເຕຣາ, ເມືອງຊາເດ, ເມືອງຟິລາເດັນເຟຍ ແລະ ເມືອງລາວດິເກອາ".

¹²ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ຫັນກັບມາເບິ່ງວ່າເປັນພຣະສຸຣະສຽງຂອງຜູ້ໃດກ່າວກັບຂ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອຫັນກັບມາແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ເຫັນຄັນຕະກຽງເປັນຄຳເຈັດອັນ¹³ ໃນທຳມາກາງຄັນຕະກຽງເຫລົ່ານັ້ນມີຜູ້ຫນຶ່ງເຫມືອນບຸດມະນຸດ ນຸ່ງເສື້ອລຳມະກວມຕີນ ແລະ ມີຜ້າບ່ຽງຄຳຄຽງເອິກຂອງພຣະອົງ.

¹⁴ຫົວ ແລະ ຜົມຂອງພຣະອົງຂາວເຫມືອນຂົນແກະສີຂາວ - ເຫມືອນດັງຫິມະ, ຕາຂອງພຣະອົງເຫມືອນດັງແປວໄຟ.

¹⁵ຕີນຂອງພຣະອົງເຫລືອມເຫມືອນດັງທອງເຫລືອງກ້ຽງ ທີ່ຖືກຫລອມໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດໃນເຕົາຫລອມແລ້ວ, ແລະ

ສຽງຂອງພຣະອົງເຫມືອນດັງສຽງນ້ຳຕົກຕາດໃຫຍ່.¹⁶ ພຣະອົງຊົງຖືດວງດາວເຈັດດວງໄວ້ໃນມືຂວາຂອງພຣະອົງ ແລະ

ມືດາບສອງຄົມອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງເຫລືອມເຫມືອນດັງຕາເວັນທີ່ສອງແສງແຮງກ້າທີ່ສຸດ.

¹⁷ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນພຣະອົງ, ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ລົມລົງໃກ້ຕີນຂອງພຣະອົງເຫມືອນດັງຄົນຕາຍ. ແຕ່ພຣະອົງຊົງວາງມືເທິງຕົວຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ "ຢ່າຢ້ານເລີຍ ເຮົາເປັນຜູ້ຕື້ນ ແລະ ເປັນຜູ້ປາຍ,¹⁸ ແລະ ເປັນຜູ້ມີຊີວິດຢູ່. ເຮົາໄດ້ຕາຍແລ້ວ, ແຕ່ເບິ່ງແມ,

ເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ! ແລະ ເຮົາຖືລຸກກະແຈແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ແດນມໍຣະນາ.

¹⁹ສະນັ້ນ ຈົງຂຽນສົງຄຳເຈົ້າເຫັນແລ້ວ, ຄືສົງຄຳກ່າວເປັນຢູ່ໃນຂະນະນີ້, ແລະ ສົງຄຳຈະເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກນີ້.

²⁰ນີ້ແມ່ນຄວາມເລິກລັບຂອງດາວທັງເຈັດດວງຊົງເຈົ້າເຫັນໃນມືຂວາຂອງເຮົາ ແລະ ຄັນຕະກຽງເປັນຄຳທັງເຈັດອັນນັ້ນກໍ່ຄື ດາວເຈັດດວງໄດ້ແກ່ບັນດາທູດສະຫວັນແຫ່ງຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດ ແລະ ຄັນຕະກຽງຄຳເຈັດອັນນັ້ນກໍ່ຄື: ຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດ."

2 ¹"ຈົງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງເອເຟໂຊວ່າ: 'ພຣະອົງຜູ້ຊົງຖືດາວທັງເຈັດດວງໄວ້ໃນພຣະຫັດຂວາ ແລະ

ຊົງດຳເນີນຢູ່ທຳມາກາງຄັນຕະກຽງທອງຄຳທັງເຈັດນັ້ນກ່າວດັງນີ້,² ວ່າ "ເຮົາຮູ້ຈັກການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຮູ້ຈັກພຣະກິດອັນຍາກລຳບາກ ແລະ ຄວາມພຽນອິດທິນຂອງເຈົ້າ ເຮົາຮູ້ວ່າເຈົ້າບໍ່ຍອມທຶນຕໍ່ພວກຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ເຮົາຮູ້ວ່າເຈົ້າໄດ້ທົດສອບພວກທີ່ອ້າງຕີນວ່າເປັນອັກຄະສາວິກ ແຕ່ບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າກໍ່ຝັບວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນຂີ້ຕົວະ.

³ເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າມີຄວາມອິດທິນ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງທຶນທຸກຢ່າງຫລວງຫລາຍເພາະນາມຂອງເຮົາ

ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກຖອດ⁴ ແຕ່ເຮົາມີຂໍ້ທີ່ຈະຕິດຽນພວກເຈົ້າຄື: ເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມຮັກຄັ້ງທຳອິດຂອງເຈົ້າ.⁵ ເພາະສະນັ້ນຈົງລະນຶກ

ເຖິງສະພາບດັງເດີມທີ່ເຈົ້າຖືກລົງມາແລ້ວນັ້ນ. ຈົງກັບໃຈເສຍໃຫມ່ ແລະ ກະທຳຕາມສົງຄຳເຈົ້າໄດ້ເຄີຍເຮັດມາໃນຕອນຕົ້ນນັ້ນ

ຖ້າບໍ່ດັງນັ້ນເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະຍ້າຍຄັນຕະກຽງຂອງເຈົ້າອອກຈາກທີ່ຂອງມັນ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ເຈົ້າຈະກັບໃຈເສຍໃຫມ່.

⁶ແຕ່ວ່າເຈົ້າຍັງມີຂໍ້ດີຢູ່ຄື: ເຈົ້າກຽດຊັງຄວາມປະພຶດຂອງພວກນີໂກລາຍເຕ, ທີ່ເຮົາເອງກໍ່ກຽດຊັງເຫມືອນກັນ.⁷ ໃຜມີຫຼືຟັງ ຈົງຟັງຂໍຄວາມພຣະວິນຍານກ່າວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ. ຜູ້ໃດທີ່ມີຊັບຊະນະ ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມີສິດກິນຜົນຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ມີຢູ່ໃນເມືອງສຸຂະເສີມຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁸ຈົງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງຊະມິນາວ່າ: 'ເຫລົ່ານີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະອົງ ທີ່ເປັນຜູ້ຕື້ນ ແລະ ເປັນຜູ້ປາຍ ຜູ້ຊົງສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ ແລະ ກັບມີຊີວິດອີກຊົງ ກ່າວດັງນີ້:⁹ ເຮົາຮູ້ຈັກຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ຍາກຈົນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວເຈົ້າກໍ່ຮັ່ງມີ.

ເຮົາຮູ້ຈັກການກ່າວຮ້າຍຂອງພວກທີ່ອ້າງຕີນວ່າເປັນຍິວ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນແທ້ ພວກເຂົາເປັນພັກພວກຂອງມານຊາຕານ.

¹⁰ຢ່າຢ້ານຄວາມທຶນທຸກທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບນັ້ນ. ເບິ່ງແມ! ມານຊາຍກຳລັງຈະຈັບພວກເຈົ້າບາງຄົນໃສ່ຄຸກເພື່ອທົດລອງໃຈພວກເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະທຶນທຸກລຳບາກເປັນເວລາສິບວັນ. ເຈົ້າຈົງສັດຊື່ຈົນເຖິງວັນຕາຍ ແລະ ເຮົາຈະມອບມຶງກຸດແຫ່ງຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.¹¹ ໃຜມີຫຼືຟັງ ກໍ່ໃຫ້ຟັງຂໍຄວາມພຣະວິນຍານກ່າວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ. ຜູ້ທີ່ມີຊັບຊະນະຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະຣາຍຈາກຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງເລີຍ.

¹²ຈົງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງເປລາໂມວ່າ: 'ເຫລົ່ານີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະອົງຜູ້ຖືດາບສອງຄົມ:

¹³"ເຮົາຮູ້ຈັກທີ່ຢູ່ຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນບັນລັງຂອງຊາຕານຢູ່ຫຼີນນັ້ນ, ເຖິງປານນັ້ນເຈົ້າກໍຕັ້ງຫມັ້ນໃນນາມຂອງເຮົາ.

ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມເຊື່ອໃນເຮົາ ເຖິງວ່າໃນເວລາທີ່

ອັນຕິປາຜູ້ເປັນພະຍານທີ່ສັດຂອງເຮົາໄດ້ຖືກຂ້າທາມກາງພວກເຈົ້າໃນບ່ອນທີ່ມານຊາຕານຢູ່.

¹⁴ແຕ່ເຮົາມີຂໍ້ຕໍ່ວ່າເຈົ້າບາງຂໍ້ຄື: ຫຼີນນັ້ນມີບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າຍຶດຖືຄຳສອນຂອງບາລາອາມ

ຜູ້ທີ່ໄດ້ສອນບາຫລາກໃຫ້ວາງສິ່ງສະດຸດຕໍ່ຫນ້າເຊື່ອສາຍຂອງອິສະຣາເອນໃຫ້ເຮັດບາບ ຄືຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາກິນອາຫານທີ່ບູຊາຮູບເຄົາຣິບແລະເຮັດຜິດສິລະທັມທາງເພດລ່ວງປະເວນີ.¹⁵ ເຊັ່ນດຽວກັນ, ມີຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ຍຶດຖືຄຳສອນຂອງພວກນິໂກລາຍເຕດ້ວຍ.

¹⁶ເພາະສະນັ້ນຈົ່ງກັບໃຈເສຍໃຫມ່, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າໂດຍໄວ, ແລະ ເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍດາບທີ່ອອກຈາກປາກຂອງເຮົາ.

¹⁷ໃຜມີຫູຟັງ ກໍໃຫ້ຟັງຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະວິນຍານກ່າວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີຊັບຊະນະ, ເຮົາຈະໃຫ້ມານາທີ່ເຊື່ອງໄວ້ ແລະ ຈະໃຫ້ຫິນຂາວທີ່ມີຊື່ໃຫມ່ຈາກເຮົາໄວ້ເທິງກ້ອນຫີນນັ້ນ ເປັນຊື່ຊຶ່ງບໍ່ມີໃຜຮູ້ເລີຍນອກຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຫຼົ່ານັ້ນ.

¹⁸ຈົງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງທິວເຕຣວ່າ: 'ເຫລົ່ານີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຜູ້ຊົງມີດວງຕາເຫມືອນຢາງແປວໄຟ ແລະ ຊົງມີຕີນເຫມືອນດັງທອງເຫລືອງກ່ຽງໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:¹⁹"ເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳໄປ ທັງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການປະຕິບັດ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ດີກວ່າສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດມາແຕ່ຕອນທຳອິດ.

²⁰ແຕ່ເຮົາມີຂໍ້ຕົກລົງເຈົ້າແດ່ຄື: ເຈົ້າຍອມຫັນຟັງຍິງທີ່ຊື່ວ່າເຢເຊເບນ ຜູ້ທີ່ອ້າງຕີນເອງວ່າເປັນຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມຂອງພຣະເຈົ້າ

ນາງສອນແລະລ້ວງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໃຫ້ລ່ວງປະເວນີ ແລະ ກິນອາຫານທີ່ໄດ້ບູຊາຮູບເຄົາຣິບແລ້ວ.²¹ ເຮົາໃຫ້ໂອກາດນາງເພື່ອຈະໄດ້ກັບໃຈໃຫມ່, ແຕ່ນາງກໍບໍ່ປະສົງຈະກັບໃຈຈາກການລ່ວງປະເວນີຂອງນາງ.

²²ເບິ່ງແມ່! ເຮົາຈະຖິ້ມນາງລົງໃນຕຽງນອນຂອງຄົນປ່ວຍ, ແລະ ຖິ້ມພວກທີ່ລ່ວງປະເວນີກັບນາງໄວ້ໃນຄວາມລຳບາກຍິ່ງໃຫຍ່,

ນອກຈາກວ່າພວກເຂົາຈະກັບໃຈຈາກການປະພຶດຊົວທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດນຳກັນກັບນາງ.²³ ເຮົາຈະປະທານລູກໆຂອງນາງໃຫ້ຕາຍ,

ແລ້ວຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍກໍຈະຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ກວດສອບຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ

ເຮົາຈະໃຫ້ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍແຕ່ລະຄົນຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າ.

²⁴ສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ເຫລືອຍໃນເມືອງທິວເຕຣ ຄືຜູ້ບໍ່ຖືຄຳສອນນີ້, ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເຂົາເອີ້ນຄວາມລັບເລິກຂອງຊາຕານ ເຮົາຈະບອກແກ່ເຈົ້າວ່າ

'ເຮົາຈະບໍ່ມອບພາຣະອິນແກ່ພວກເຈົ້າ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ.²⁵ ຈົ່ງຍຶດຫມັ້ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ແລ້ວໄວ້ຈົນກວ່າເຮົາຈະມາ.

²⁶ແລະ ຄົນທີ່ມີຊັບຊະນະ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກະທຳຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເຮົາຈະປະທານສິດທິອຳນາດເຫນືອບັນດາປະຊາຊາດກັບເຂົາ.²⁷ ແລະ ຜູ້ນັ້ນຈະບັງຄັບບັນຊາພວກເຂົາດ້ວຍຄ້ອນເຫລັກເຫມືອນຢາງຊ່າງຫມັດນິທິທຳລາຍຫມັດນິທິແຕກຫມຸ່ນເສຍ.

²⁸ເຫມືອນຢາງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະມອບດາວເຜັກ(ປະຈຳຮຸ່ງອາລຸນ) ໃຫ້ກັບເຂົາດ້ວຍ.

²⁹ໃຜມີຫູຟັງກໍໃຫ້ຟັງຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະວິນຍານກ່າວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ.

3 'ຈົງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງຊາເດ ວ່າ:

'ເຫລົ່ານີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງມີພຣະວິນຍານທັງເຈັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊົງມີດາວເຈັດດວງນັ້ນ ກ່າວວ່າ

"ເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳໄປຄື: ເຈົ້າໄດ້ຊື່ວ່າມີຊື່ດີຢູ່ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຕາຍແລ້ວກໍຕາມ.¹ ເຈົ້າຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ຈົ່ງເສີມກຳລັງໃຫ້ກັບສ່ວນທີ່ເຫລືອຍຢູ່ຊົງໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວນັ້ນ, ເພາະເຮົາຍິນດີວ່າການກະທຳຂອງເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງບໍ່ຄົບບໍລິບູນໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ.

³ເຫດສະນັ້ນ, ເຈົ້າຈົ່ງລະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຮັບ ແລະ ໄດ້ຍິນ. ຈົ່ງເຊື່ອຟັງ, ແລະ ຈົ່ງກັບໃຈໃຫມ່. ເພາະຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕື່ນຂຶ້ນ,

ເຮົາຈະມາເຫມືອນດັ່ງຂະໂມຍ ແລະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ວ່າຍາມໃດເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າ.

⁴ແຕ່ຍັງມີບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ເມືອງຊາເດທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເສື້ອຜ້າຂອງຕົນສຶກກະປົກ ແລະ ພວກເຂົາຈະເດີນໄປກັບເຮົາ ນຸ່ງຊຸດສີຂາວ

ເພາະວ່າເຂົາເປັນຄົນທີ່ເຫມາະສົມ.

⁵ຄົນທີ່ມີຊັບຊະນະກໍຈະນຸ່ງເສື້ອສີຂາວ, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ລົບຊີຂອງເຂົາອອກຈາກຫນັງສືແຫ່ງຊີວິດ, ແລະ

ເຮົາຈະຮັບຮອງຊີຂອງເຂົາຊ່ອງຫນ້າພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາ, ແລະ ຕໍ່ຫນ້າບັນດາທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງ.

⁶ໃຜມີຫູຟັງກໍໃຫ້ຟັງຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະວິນຍານກ່າວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ.

⁷ຈົງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນ ຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກ ທີ່ເມືອງໄຟລາເດັນເຟຍວ່າ: ເຫລົ່ານີ້ຄືຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະອົງຜູ້ບໍ່ອິສຸດ ແລະ ຜູ້ຊົງສັດຈົງ

ຜູ້ຊົງຖືລູກກະແຈຂອງດາວິດ, ຜູ້ຊົງເປີດແລ້ວຈະບໍ່ມີຜູ້ເປີດປິດໄດ້, ຜູ້ຊົງເປີດແລ້ວຈະບໍ່ມີຜູ້ເປີດໄດ້ນັ້ນ ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ:⁸"ເຮົາຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳໄປ.

ເບິ່ງແມ່, ເຮົາວາງປະຕູທີ່ເປີດໄວ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜປິດໄດ້ໄວ້ຕໍ່ຫນ້າພວກເຈົ້າ. ເຮົາຮູ້ວ່າເຈົ້າມີກຳລັງພຽງຫນ້ອຍດຽວ

ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນເຈົ້າກໍຖືຮັກສາຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ ແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດນາມຂອງເຮົາ.

⁹ເບິ່ງແມ່! ບັນດາຄົນທີ່ເປັນພັກພວກຂອງມານຊາຕານ, ພວກທີ່ອ້າງວ່າ ພວກເຂົາເປັນຍິວ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ; ພວກເຂົາກຳລັງຂີ້ຕົວະຢູ່.

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມາກາບລົງທີ່ຕີນຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ເຂົາຮູ້ວ່າເຮົາຮັກເຈົ້າ.¹⁰ ເພາະວ່າເຈົ້າຖືຮັກສາຄຳສັ່ງ ຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມອົດທົນ,

ເຮົາຈະເຝົ້າຮັກສາເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຊຶ່ງຈະມາເຖິງຄົນທົ່ວທັງໂລກ, ເພື່ອຈະທົດລອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນໂລກ.

¹¹ເຮົາຈະມາໄວໆນີ້. ຈົ່ງຍຶດຫມັ້ນໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ໃຫ້ໃຜຊົງເອົາມຶງກຸດແຫ່ງຊັບຊະນະຂອງເຈົ້າໄປຈາກເຈົ້າໄດ້.

¹²ເຮົາຈະຕັ້ງຜູ້ທີ່ຊັບຊະນະ ໃຫ້ເປັນເສົາຫລັກຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ເຂົາຈະບໍ່ອອກໄປຈາກພຣະວິຫານອີກເລຍ

ເຮົາຈະຈາກຮັກພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄວ້ເທິງຕົວເຂົາ ແລະຊື່ເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ (ຄືນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃຫມ່,

ທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນຈາກພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ), ແລະ ນາມໃຫມ່ຂອງເຮົາດ້ວຍ.¹³ ໃຜມີຫູຟັງກໍໃຫ້ຟັງຂໍ້ຄວາມ

ທີ່ພຣະວິນຍານກ່າວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ.

¹⁴ຈົງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງລາວດີເກອາວ່າ: 'ເຫລົ່ານີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນອາແມນ,

ພຣະອົງຊົງເປັນພະຍານທີ່ສັດຊື່ ແລະ ຍຸດຕິທັມຊົງເປັນຜູ້ຄອບຄອງເຫນືອສິ່ງສາຣະພັດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງນັ້ນ, ກ່າວວ່າ¹⁵ ເຮົາຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄປ ຄືວ່າເຈົ້າບໍ່ເຢັນ ແລະ ບໍ່ອ້ອມ ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າເຢັນ ຫລື ອ້ອມ!¹⁶ ເພາະວ່າເຈົ້າເປັນແຕ່ຄູ່ນຸ່ງ ບໍ່ເຢັນ ແລະ

ບໍ່ອ້ອມດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະຄາຍເຈົ້າອອກຈາກປາກຂອງເຮົາເສຍ.

¹⁷ເພາະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຂ້ອຍຮັ່ງມີ, ຂ້ອຍມີຊັບສົມບັດຫລວງຫລາຍ, ແລະ ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການສິ່ງໃດເລີຍ. ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນທຸກໄຮ້ເຂັ້ມໃຈ, ເປັນຄົນຫນ້າສົງສານຊ້າໃດ, ເຈົ້າຢາກຈົນ, ຕາບອດ, ແລະ ເປືອຍກາຍຢູ່.¹⁸ ຈົ່ງຟັງຄຳແນະນຳຂອງເຮົາ: ໃຫ້ໄປຊື້ຄຳທີ່ຫລອມດ້ວຍໄຟຈາກເຮົາ

ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮັງມີ, ແລະໃຫ້ຊິເສືອຜ້າສີຂາວສົດໃສເພື່ອຈະໄດ້ນຸ່ງໃຫ້ພົນຈາກຄວາມອັບອາຍທີ່ຕ້ອງເປື່ອຍກາຍ, ແລະ ຊືຢາມາຢອດຕາຂອງເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນຮຸ່ງ.

¹⁹ເຮົາແອບສອນທຸກຄົນທີ່ເຮົາຮັກ, ແລະ ເຮົາສອນວ່າພວກເຂົາຄວນມີຊີວິດແນວໃດ. ເພາະສະນັ້ນ, ຈົ່ງມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ກັບໃຈໃຫມ່.²⁰ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຍືນເຄາະຢູ່ທີ່ປະຕູ. ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ເປີດປະຕູ, ເຮົາຈະເຂົ້າໄປໃນບ້ານຂອງເຂົາ ແລະ ຈະຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັບເຂົາ, ແລະເຂົາຈະຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັບເຮົາ.

²¹ບຸກຄົນທີ່ຊັບຊະນະ, ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາມີສິດທິນັ່ງກັບເຮົາເທິງພຣະທີ່ນັ່ງຂອງເຮົາ ເຫມືອນຢ່າງທີ່ເຮົາມີຊັບຊະນະແລ້ວ, ແລະໄດ້ນັ່ງກັບພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາເທິງບັນລັງຂອງພຣະອົງ.²²ໃຜມີຫູຟັງກໍ່ໃຫ້ຟັງຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ.

4 ¹ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເຫັນນິມິດຢ່າງໜຶ່ງເຫັນປະຕູທີ່ເປີດອອກຢູ່ໃນສະຫວັນ. ແລະ ພຣະສຸຣະສຽງທ່າອິດ ທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນກ່າວ ກັບຂ້າພຣະເຈົ້າ ເຫມືອນຢ່າງສຽງແກວ່າ "ຈົ່ງຂຶ້ນມາທີ່ນີ້ ແລະ

ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນໃນພາຍຫນ້າ."²ໃນທັນໃດນັ້ນຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ຢູ່ໃນພຣະວິນຍານ, ແລະ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຮາຊບັນລັງຕັ້ງຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແລະ ມີທ່ານຜູ້ໜຶ່ງປະທັບເທິງພຣະທີ່ນັ່ງນັ້ນ.³ໃບຫນ້າຂອງພຣະອົງເປັນແກ້ວມະນີໂຊດ ແລະ ແກ້ວຝີລາ. ອ້ອມຮອບບັນລັງນັ້ນມີຮຸ່ງກິນນ້ຳສີຄ້າຍຄືແສງແກ້ວມະນີກິດ.

⁴ອ້ອມຮອບພຣະທີ່ນັ່ງນັ້ນມີບັນລັງອີກຊາວສີບັນລັງ, ມີຜູ້ອາວຸໂສຊາວສີທ່ານນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງເຫລົ່ານັ້ນ, ນຸ່ງເສື້ອລ່າມສີຂາວ, ແລະ ສວມມົງກຸດຄຳເທິງຫົວຂອງພວກເພິ່ນ.⁵ຈາກບັນລັງນັ້ນມີຝ້າແມບເຫລືອມທັງສຽງຟ້າຮ້ອງດັງສະຫນັ່ນຢູ່ບໍ່ຂາດ.

ຕໍ່ຫນ້າບັນລັງມີຕະກຽງໄຟໄວ້ຢູ່ເຈັດໜ່ວຍ, ເຊິ່ງແມ່ນວິນຍານທັງເຈັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

⁶ຕໍ່ຫນ້າພຣະທີ່ນັ່ງນັ້ນເປັນເຫມືອນຢ່າງທະເລແກ້ວມະນີ. ໃນລະຫວ່າງກາງບັນລັງແລະ ອ້ອມຮອບບັນລັງນັ້ນ ມີສິ່ງທີ່ມີຊີວິດສີໄຕ, ທີ່ມີຕາເຕັມໂຕທັງຂ້າງຫນ້າ ແລະຂ້າງຫລັງ.

⁷ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕົ້ນທີ່ໜຶ່ງເຫມືອນສິ່ງ, ຕົ້ນທີ່ສອງນັ້ນເຫມືອນງົວນ້ອຍ, ຕົ້ນທີ່ສາມນັ້ນມີຫນ້າເຫມືອນມະນຸດ, ຕົ້ນທີ່ສີ່ເຫມືອນນົກອິນຊີທີ່ກຳລັງບິນຢູ່.

⁸ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ່ຕົ້ນ ແຕ່ລະຕົ້ນມີປືກຫົກປືກ ແລະ ມີຕາເຕັມທັງຂ້າງນອກ ແລະ ຂ້າງໃນ ແລະ ພວກເພິ່ນຮ້ອງຕະຫລອດເວັນ ແລະ ຄືນຢ່າງບໍ່ເຊົາບໍ່ຂາດວ່າ "ບໍ່ຮຸສຸດ ບໍ່ຮຸສຸດ ບໍ່ຮຸສຸດ ຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດຢົງໃຫຍ່ ອົງທີ່ໄດ້ດຳຮົງຢູ່, ອົງທີ່ດຳຮົງຢູ່, ແລະ ອົງທີ່ຈະສະເດັດມາ."

⁹ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນເປັນສຽງຢັກຢ້ອງສະຫງ່າຮາສີ, ພຣະກຽດ, ແລະ ຂອບພຣະຄຸນແກ່ພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງຮາຊບັນລັງ ແລະ ຜູ້ຊົງມີພຣະຊົນຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດນັ້ນ,¹⁰ຜູ້ອາວຸໂສທັງຊາວສີທ່ານກໍ່ຂາບລົງຊ້ອງຫນ້າພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງຮາຊບັນລັງນັ້ນ ນະມັດສະການພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະ ຖອດມົງກຸດອອກວາງຕໍ່ຫນ້າຮາຊບັນລັງຮ້ອງວ່າ,¹¹"ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍພຣະອົງສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າຮາສີ ພຣະກຽດ ແລະ ຮິດອຳນາດ ດ້ວຍວ່າພຣະອົງໄດ້ສ້າງສັພະທຸກສິ່ງທັງປວງຂຶ້ນແລ້ວໂດຍພຣະປະສົງ ແລະ ສັພະທຸກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ດຳຮົງຢູ່ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່."

5 ¹ແລະ ໃນມືຂວາຂອງພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງບັນລັງນັ້ນ, ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນຫນັງສືມ້ວນຫນຶ່ງ ທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ທັງຂ້າງໃນ ແລະຂ້າງນອກ. ຊຶ່ງມີຕຣາປະທັບທັງເຈັດດວງ.²ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນທີ່ມີຮິດຕົ້ນຫນຶ່ງ ປະກາດດ້ວຍສຽງດັງວ່າ "ໃຜເປັນຜູ້ສົມຄວນເປີດຫນັງສືມ້ວນນີ້ ແລະ ແກະຕຣາປະທັບນັ້ນອອກ?

³ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນສະຫວັນ ຫລື ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫລື ໃຕ້ແຜ່ນດິນໂລກທີ່ສາມາດເປີດຫນັງສືມ້ວນນັ້ນອອກ ຫລືອ່ານຫນັງສືນັ້ນໄດ້.

⁴ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ຮ້ອງໃຫ້ຢ່າງຂົມຂຶ້ນເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດສົມຄວນເປີດຫນັງສືມ້ວນນັ້ນອອກອ່ານໄດ້.

⁵ແລ້ວມີທ່ານຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກຜູ້ອາວຸໂສບອກກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ຢ່າຮ້ອງໃຫ້ເລີຍ ເບິ່ງແມ່! ສິ່ງແຫ່ງເຜົາຢູດາ ຊຶ່ງເປັນຮາກເຫງົ້າຂອງດາວິດ ຊຶ່ງມີຊັບຊະນະແລ້ວ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສາມາດເປີດຫນັງສື ແລະ ແກະຕຣາທັງເຈັດດວງໄດ້."

⁶ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະເມສານ້ອຍຍືນຢູ່ລະຫວ່າງບັນລັງກັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ່ຕົ້ນ ແລະ ທ່າມກາງພວກຜູ້ອາວຸໂສ.

ພຣະເມສານ້ອຍນີ້ເບິ່ງຄືວ່າຖືກຂ້າແລ້ວ. ພຣະເມສານ້ອຍນັ້ນມີເຂົ້າເຈັດເຂົ້າ ແລະ ມີດວງຕາເຈັດດວງ;

ເຊິ່ງເປັນພຣະວິນຍານທັງເຈັດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສົງອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.⁷ພຣະເມສານ້ອຍຊົງເຂົ້າມາ ແລະ

ຊົງຮັບມ້ວນຫນັງສືຈາກມືຂວາຂອງພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງບັນລັງນັ້ນ.

⁸ເມື່ອພຣະເມສານ້ອຍຮັບຫນັງສືມ້ວນນັ້ນແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ່ ແລະ ຜູ້ອາວຸໂສຊາວສີທ່ານນັ້ນ ກໍ່ຂາບລົງທີ່ຕົນຂອງພຣະເມສານ້ອຍນັ້ນແຕ່ລະຄົນຖືພິມ ແລະຂັນຄຳທີ່ບັນຈຸເຄື່ອງຫອມ ຊຶ່ງເປັນຄຳອະທິຖານຂອງບັນດາຜູ້ເຊື່ອ.

⁹ພວກເຂົາຮ້ອງເພງບົດໃຫມ່ວ່າ: "ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ສົມຄວນຈະຮັບຫນັງສືມ້ວນ ແລະ ຊົງແກະຕຣາປະທັບຫນັງສືນັ້ນອອກ.

ເພາະພຣະອົງຊົງຖືກຂ້າແລ້ວ, ແລະ ຊົງໄຖ່ຄົນດ້ວຍພຣະໂລຫິດເພື່ອຖວາຍພຣະເຈົ້າ ຄືຄົນຈາກທຸກເຜົາ ທຸກພາສາ, ທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກປະຊາຊາດ.

¹⁰ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນອານາຈັກ ແລະ ເປັນປະໂລຫິດເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຄອບຄອງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ."

¹¹ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງຝູງທູດສະຫວັນຢ່າງຫລວງຫລາຍເປັນໂກດໆແສນໆຢູ່ຮອບພຣະຮາຊບັນລັງ

ອ້ອມຮອບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ່ ແລະ ອ້ອມຮອບບັນດາຜູ້ອາວຸໂສນັ້ນ.¹²ພວກເຂົາຮ້ອງສຽງດັງວ່າ "ພຣະເມສານ້ອຍຜູ້ຖືກຂ້າແລ້ວນັ້ນ

ຊົງສົມຄວນໄດ້ຮັບຮິດອຳນາດ, ຊັບສົມບັດ, ສະຕິປັນຍາ, ພະລັງອຳນາດ, ກຽດສັກສີ, ສະຫງ່າຮາສີ ແລະ ຄຳສັ່ນຣະເສີນ."

¹³ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດ ທັງໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໃຕ້ແຜ່ນດິນໂລກ ໃນມະຫາສະຫມຸດ, ທຸກສິ່ງຊົງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຮ້ອງວ່າ "ຂໍໃຫ້ຄຳສັ່ນຣະເສີນ, ກຽດສັກສີ, ສະຫງ່າຮາສີ, ແລະອຳນາດທີ່ຈະຄອບຄອງ ຈົ່ງມີແກ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງປະທັບເທິງຮາຊບັນລັງ ແລະ ແກ່ພຣະເມສານ້ອຍຕະຫລອດໄປເປັນນິດເຖິນ."¹⁴ແລະສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ່ນັ້ນກໍ່ຮ້ອງວ່າ "ອາແມນ!" ແລະບັນດາຜູ້ອາວຸໂສກໍ່ຂາບລົງ ແລະ ນະມັດສະການ.

6 ¹ແລະຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນພຣະເມສານ້ອຍແກະຕຣາປະທັບດວງທີ່ໜຶ່ງໃນເຈັດດວງນັ້ນ,

ແລະຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕົ້ນທີ່ໜຶ່ງໃນສີ່ຕົ້ນຮ້ອງສຽງດັງເຫມືອນຢ່າງສຽງຟ້າຮ້ອງວ່າ "ມາ!"²ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ເບິ່ງ ແລະ

ມີນ້ຳສີຂາວຕົວຫນຶ່ງອອກມາ. ຜູ້ທີ່ຂີ້ມ້າຕົວນັ້ນຖືລູກທະນູ, ແລະ ທ່ານໄດ້ຮັບມົງກຸດ ແລ້ວທ່ານກໍ່ອອກໄປຢ່າງຜູ້ມີຊັບ ແລະ ເພື່ອກຳເອົາຊັບຊະນະ.

³ເມື່ອພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາປະທັບດວງທີ່ສອງ, ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕົນທີ່ສອງຮ້ອງວ່າ "ມາ!"⁴ ແລະ ມ້າອີກຕົວໜຶ່ງອອກມາເປັນມ້າສີແດງເຂັ້ມຜູ້ທີ່ຂີ່ມ້າຕົວນີ້ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ເອົາສັນຕິສຸກໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ, ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດທັງປວງສູ້ຮົບຂ້າຝັນກັນ ແລະ ທ່ານຜູ້ນີ້ໄດ້ຮັບມອບດາບໃຫຍ່ດວງໜຶ່ງ.

⁵ເມື່ອພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາປະທັບດວງທີ່ສາມ ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕົນທີ່ສາມຮ້ອງວ່າ "ມາ!" ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນມ້າສີດຳຕົວໜຶ່ງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຂີ່ມ້າຕົວນີ້ຖືຕາຊິງ⁶ ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນສຽງເຫມືອນຢ່າງສຽງເວົ້າດັງອອກມາຈາກທ່າມກາງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ່ນັ້ນວ່າ "ເຂົາບາເລລິດໜຶ່ງຕໍ່ແຮງງານມືໜຶ່ງ ແລະ ເຂົາເຄືອຍສາມລິດຕໍ່ແຮງງານມືໜຶ່ງ. ແຕ່ຢ່າເຮັດໃຫ້ນ້ຳມັນໝາກກອກ ແລະ ເຫລົ່າອະນຸ່ນເສຍຫາຍ."

⁷ເມື່ອພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາປະທັບດວງທີ່ສີ່, ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນສຽງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕົນທີ່ສີ່ຮ້ອງວ່າ "ມາ!"⁸ ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນມ້າສີຂຽວອ່ອນຕົວໜຶ່ງ ຜູ້ທີ່ຂີ່ມ້ານີ້ມີຊື່ວ່າມັດຈຸຣາດ ແລະ ແດນມໍຣະນາກໍຕິດຕາມມາດ້ວຍ ພຣະອົງຊິງໃຫ້ທັງສອງນີ້ມີອຳນາດເຫນືອແຜ່ນດິນໂລກໜຶ່ງໃນສີ່ສ່ວນ ທີ່ຈະທຳລາຍດ້ວຍຄົມດາບ ດ້ວຍຄວາມອິດຢາກ ດ້ວຍໂຮກລະບາດ ແລະ ດ້ວຍສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນ.

⁹ເມື່ອພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາປະທັບດວງທີ່ຫ້າ, ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍເຫັນດວງວິນຍານທີ່ໄດ້ແທ່ນບູຊາ ເຊິ່ງເປັນວິນຍານຂອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກຂ້າເພາະປະກາດພຣະຄໍມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພາະຄຳພະຍານທີ່ເຂົາຍຶດຖືນັ້ນ.¹⁰ ເຂົາທັງຫລາຍຮ້ອງສຽງດັງວ່າ "ຂ້າແດ່ທ່ານຜູ້ປົກຄອງສູງສຸດ, ຜູ້ບໍລິສຸດ ແລະ ສັດຊີ ອີກດິນປານໃດພຣະອົງ ຈິ່ງຈະຊົງພິພາກສາຄົນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ແກ້ແຄ້ນແທນເລືອດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ?"¹¹ ແລ້ວພຣະອົງປຣະທານເສືອຄຸມສີຂາວແກ່ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ, ແລະຊົງບອກເຂົາໃຫ້ລໍຖ້າຕໍ່ໄປອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ຈົນກວ່າຜູ້ຮ່ວມຮັບໃຊ້ ແລະ ພີ່ນ້ອງຊາຍຍິງຂອງເຂົາຈະຖືກຂ້າເຫມືອນຢ່າງພວກເຂົາຄົບຈຳນວນແລ້ວ.

¹²ເມື່ອພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາປະທັບດວງທີ່ຫົກ, ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນແຜ່ນດິນໄຫວຢ່າງໃຫຍ່ ດວງຕາເວັນກາຍເປັນສີດຳມືດຄືເຄື່ອງໄວ້, ແລະ ດວງເດືອນເຕັມດວງກໍກາຍເປັນສີແດງຄືເລືອດ.¹³ ແລະ ດວງດາວທັງຫລາຍເທິງທ້ອງຟ້າກໍຕົກລົງມາເທິງແຜ່ນດິນ ດັ່ງໝາກເຕືອດິບຕົກລົງຈາກຕົ້ນເພາະລົມແຮງພັດ.¹⁴ ທ້ອງຟ້າກໍຕົກເຂົ້າເຫມືອນກັບໜັງສືທີ່ຖືກມ້ວນໄວ້ ແລະ ພູທັງຫລາຍ ແລະ ເກາະທຸກເກາະກໍຖືກເລື່ອນໄປຈາກບ່ອນເກົ່າ.

¹⁵ແລ້ວກະສັດທັງຫລາຍໃນໂລກ ແລະ ພວກຄົນທີ່ສຳຄັນ, ແລະ ບັນດານາຍທະຫານໃຫຍ່, ພວກເສດຖີ, ພວກຜູ້ມີອຳນາດ ແລະ ທຸກຄົນທັງທີ່ເປັນໜ້າໜ້າເປັນອິສະຣະ, ຕ່າງກໍໄປລີ້ຢູ່ໃນຖ້ຳ ແລະ ລີ້ຢູ່ໃຕ້ໂງ່ນຫີນຕາມພູຕ່າງໆ.¹⁶ ພວກເຂົາຮ້ອງບອກກັບພູ ແລະ ໂງ່ນຫີນວ່າ, "ຈິ່ງເຈືອນລົງເທິງພວກເຮົາ! ແລະ ຍັງພວກເຮົາໄວ້ ໃຫ້ພົ້ນຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງຜູ້ນັ້ງເທິງບັນລັງ ແລະ ພົ້ນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເມສາຮັບແນ່ຖ້ອນ."¹⁷ ເພາະວ່າມີສຳຄັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງມາເຖິງແລ້ວ ແລະ ໃຜຈະສາມາດຫິນໄດ້ແດ່?"

7 ¹ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນທູດສະຫວັນສີອົງຢືນຢູ່ທີ່ມູມທັງສີຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ຢັບຢັງລົມທັງສີຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລົມພັດເທິງບົກ ເທິງທະເລ ຫລືເທິງຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນ² ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງປາກົດຂຶ້ນມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ ຄືຕຣາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະທ່ານຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງຕໍ່ທູດສະຫວັນທັງສີ່ຜູ້ຊົງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເພື່ອທຳອິດຕະຣາຍແຜ່ນດິນແລະທະເລນັ້ນວ່າ³ "ຈິ່ງຢ່າທຳອິດຕະຣາຍແກ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ທະເລ, ຫລືຕົ້ນໄມ້ ຈົນກວ່າເຮົາຈະໄດ້ປະທັບຕຣາໃສ່ເທິງໜ້າຜາກຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ."

⁴ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າຈຳນວນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການປະທັບຕຣາມີ: ແສນສີຫມືນສີພັນຄົນ, ທີ່ໄດ້ຮັບການປະທັບຕຣາແລ້ວມາຈາກສິບສອງເຜົ່າໃນອິສະຣາເອນ: ⁵ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າຢູດາທີ່ໄດ້ຮັບການປະທັບຕຣາມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າຮູເບັນມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າກາດມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ⁶ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າອາເຊ ໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າເນັບທາລີມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າມານາເຊມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ. ⁷ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າຊີເມໂອນມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າເລວີມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າອິດຊາຄາມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ⁸ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າເຊບູໂລນມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າໂຢເຊັບມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ, ພວກທີ່ມາຈາກເຜົ່າເບັນຢາມິນທີ່ໄດ້ຮັບການປະທັບຕາມີໜຶ່ງຫມືນສອງພັນຄົນ. ⁹ຫລັງຈາກນັ້ນມາ ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍເບິ່ງເຫັນ, ແລະ ມີຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ບໍ່ມີໃຜນັບຈຳນວນໄດ້ ທີ່ມາຈາກປະຊາຊາດ, ທຸກເຜົ່າ, ທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກພາສາ ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງ ແລະ ຕໍ່ໜ້າພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາ. ¹⁰ພວກເຂົາກຸ່ງເສືອຄຸມສີຂາວ ແລະ ຖືໂບຕານຢູ່ໃນມື ພວກເຂົາຮ້ອງສຽງດັງວ່າ "ຄວາມລອດພົ້ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຜູ້ປະທັບເທິງບັນລັງ ແລະ ເປັນຂອງພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາ!" ¹¹ທູດສະຫວັນທັງຫມົດທີ່ຢືນຢູ່ຮອບພຣະຣາຊບັນລັງຮອບຜູ້ອາວຸໂສ ແລະຮອບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ່ນັ້ນ, ກໍຂາບລົງຕໍ່ໜ້າພຣະບັນລັງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ¹² ແລະກ່າວວ່າ "ອາແມນ! ຄຳສັນຣະເສີນ, ພຣະສະຫງ່າຣາສີ, ພຣະປັນຍາ, ຄຳໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນ, ພຣະກຽດ, ອິດທານຸພາບ, ແລະ ພຣະກຳລັງ ຈິ່ງມີແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ອາແມນ!" ¹³ແລ້ວຄົນໜຶ່ງໃນພວກຜູ້ອາວຸໂສນັ້ນ, ຖາມຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ຄົນທີ່ສວມເສືອຄຸມສີຂາວເຫລົ່ານີ້ຄືໃຜ? ແລະ ພວກເຂົາມາຈາກໃສ?" ¹⁴ຂ້າພຣະເຈົ້າຕອບທ່ານວ່າ "ທ່ານເອີຍ, ທ່ານເອງກໍຊົງຮູ້ຢູ່ແລ້ວ" ແລະ ທ່ານຈິ່ງບອກຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ມາຈາກຄວາມຍາກລຳບາກຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ ພວກເຂົາຊຳຮະເສືອຜ້າຂອງເຂົາດ້ວຍເລືອດຂອງພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາ. ¹⁵ເພາະເຫດນີ້, ເຂົາທັງຫລາຍຈິ່ງໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຣາຊບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ແລະ ພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງຣາຊບັນລັງນັ້ນຊົງຄຸ້ມຄອງພວກເຂົາ. ¹⁶ພວກເຂົາຈະບໍ່ອິດເຂົ້າຢາກນ້ຳອີກຕໍ່ໄປເລີຍ ຕາເວັນຫລືແສງແດດອັນຮ້ອນກໍຈະບໍ່ເຜົາໃຫມ້ພວກເຂົາ. ¹⁷ເພາະພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາຜູ້ຊົງປະທັບຢູ່ທ່າມກາງຣາຊບັນລັງນັ້ນຈະຊົງເປັນພຣະຜູ້ລ້ຽງດູພວກເຂົາ ແລະ ຈະຊົງນຳພວກເຂົາໄປຍັງນ້ຳພູແຫ່ງຊີວິດ, ແລະ ຈະຊົງເຊັດນ້ຳຕາທຸກປີດຈາກຕາຂອງເຂົາທັງຫລາຍ."

8 ¹ເມື່ອພຣະເມສາຮັບອະທິສະໜາປະທັບດວງທີ່ເຈັດ, ພ້າສະຫວັນກໍກຽບສະຫງົດປະມານເຄິ່ງຊົ່ວໂມງ. ²ຈາກນັ້ນຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນທູດສະຫວັນເຈັດອົງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ແລະ ແກເຈັດອັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ທູດສະຫວັນເຫລົ່ານັ້ນ. ³ມີທູດສະຫວັນອີກອົງໜຶ່ງ, ຖືຫມ້ຄຳໃສ່ເຄື່ອງຫອມບູຊາ, ເຂົາມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າແຜ່ນຖວາຍເຄື່ອງຫອມບູຊາ. ບັນດາເຄື່ອງຫອມບູຊາຫລວງຫລາຍໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາເພື່ອເຂົາຈະມອບຖວາຍພ້ອມຄຳອະທິຖານທັງຫມົດຂອງບັນດາຜູ້ເຊື່ອເທິງແຜ່ນຖວາຍເຄື່ອງຫອມບູຊາທອງຄຳຕໍ່ຫມົດ.

⁴ຄວັນຂອງເຄື່ອງຫອມບູຊາຜ່ອມກັບຄຳອະທິຖານຂອງບັນດາຜູ້ເຊື່ອກໍລອຍຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນຂຶ້ນ ໄປຕໍ່ຫນ້າພຣະເຈົ້າ.
⁵ທູດສະຫວັນນຳເອົາຫມີບັນຈຸເຄື່ອງຫອມບູຊາມາ ແລະ ຕື່ມໄຟຈາກແທ່ນບູຊາລົງໄປໃນຫມີນັ້ນຈົນເຕັມ ຈາກນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເຫມັນລົງມາເທິງໂລກນີ້ ເຮັດໃຫ້ເກີດສຽງຟ້າຮ້ອງສະໝັນ ເກີດຟ້າແມບສະຫວ່າງຈ້າ ແລະເກີດແຜ່ນດິນໄຫວ.
⁶ທູດສະຫວັນທັງເຈັດທີ່ມີແກ່ເຈັດອັນຕຽມຜ່ອມທີ່ຈະເປົ່າແກ່. ⁷ເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທີຫນຶ່ງເປົ່າແກ່ຂຶ້ນກໍມີພາຍຸເຫັບ ແລະ ລູກໄຟປະສົມກັນກັບເລືອດ ຖືກເຫລົ່າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອຈະເຜົາຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງໂລກ ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງຕີນໄມ້ຖືກເຜົາໃຫມ້ ແລະ ພືດສີຂຽວກໍຖືກເຜົາໃຫມ້ໄປຫມົດ.
⁸ທູດສະຫວັນອົງທີສອງເປົ່າແກ່ຂອງເຂົາ, ມີບາງສິ່ງທີ່ເຫມືອນກັບພູທີ່ລຸກເປັນໄຟຖືກຖິ້ມລົງມາທີ່ທະເລ ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງທະເລກາຍເປັນເລືອດ, ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງສິ່ງຊຶ່ງສ້າງທີ່ມີຊີວິດໃນທະເລຖືກຂ້າໃຫ້ຕາຍ, ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງເຮືອໃຫຍ່ຖືກທຳລາຍ.
¹⁰ທູດສະຫວັນອົງທີສາມເປົ່າແກ່ຂອງເຂົາ, ມີດາວໃຫຍ່ດວງຫນຶ່ງສະຫວ່າງ ເຫມືອນກະບອງຈາກຟ້າຕົກລົງມາເທິງແມ່ນ້ຳ, ຫນຶ່ງສ່ວນສາມ ແລະໃນບໍ່ນ້ຳທັງຫລາຍ¹¹ ດວງດາວນີ້ ມີຊື່ວ່າ "ຂົມ". ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງນ້ຳທັງຫມົດກາຍເປັນນ້ຳຂົມ ແລະ ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຕ້ອງຕາຍສາເຫດເພາະນ້ຳຂົມນີ້.
¹²ທູດສະຫວັນອົງທີສີ່ເປົ່າແກ່ຂອງເຂົາ, ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງຕາເວັນຖືກໂຈມຕີ ລວມເຖິງຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງດວງຈັນ ແລະ ດວງດາວເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ມືດໄປ ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງກາງເວັນ ແລະ ຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງກາງຄືນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງ.
¹³ຂ້າພຣະເຈົ້າເບິ່ງ, ແລະ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງນົກອິນຊີຕົວຫນຶ່ງທີ່ກຳລັງບິນຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ ແລະ ຮ້ອງສຽງດັງວ່າ "ວິບັດ, ວິບັດ, ວິບັດ, ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເພາະແກ່ທີ່ເຫລືອຢູ່ກຳລັງຈະຖືກເປົ່າໂດຍທູດສະຫວັນທັງສາມອົງ"

9 ¹ຈາກນັ້ນທູດສະຫວັນອົງທີຫ້າກໍເປົ່າແກ່. ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນດາວດວງຫນຶ່ງຕົກລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກ. ດາວດວງນັ້ນໄດ້ຮັບມອບກະແຈເພື່ອໄຂເປີດຊ່ອງນາຣົກຂຸມເລິກ.²ເຂົາໄຂເປີດຊ່ອງນາຣົກຂຸມເລິກນັ້ນ, ແລະ ມີຄວັນໄຟຝຸ່ງອອກມາເຫມືອນຄວັນຈາກເຕົາຫລອມຂະຫນາດໃຫຍ່ ຕາເວັນ ແລະ ຟ້າອາກາດກໍມືດໄປເພາະຄວັນທີ່ຝຸ່ງອອກຈາກນາຣົກນັ້ນ.
³ມີຝູງຕັກແຕນອອກມາຈາກຄວັນນັ້ນເພື່ອອອກມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ພວກມັນໄດ້ຮັບອຳນາດໃຫ້ຕອດໄດ້ເຫມືອນກັບເຫລົ່າແມງອອດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້.⁴ພວກມັນຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ທຳລາຍຕົນຫຍັງ, ພືດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ໃດໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ນອກຈາກທຳລາຍຄົນທີ່ບໍ່ມີຕຣາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເທິງໜ້າຜາກຂອງພວກເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນ.
⁵ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃຫ້ທຳລາຍພວກເຂົາເປັນເວລາຫ້າເດືອນ ເປັນຄວາມເຈັບປວດທຳລາຍເຫມືອນຖືກແມງອອດຕອດ.⁶ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນຄົນຈະຊອກຫາຄວາມຕາຍ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະຊອກຫາບໍ່ພົບ. ພວກເຂົາຈະປາຖນາຄວາມຕາຍຫລາຍທີ່ສຸດ ແຕ່ຄວາມຕາຍຈະປົບຫນີໄປຈາກພວກເຂົາ.
⁷ຝູງຕັກແຕນເປັນເຫມືອນຝູງມ້າທີ່ຜ່ອມສຳລັບທຳລາຍຄຳ. ເທິງຫົວຂອງພວກມັນມີບາງສິ່ງທີ່ເຫມືອນກັບມົງກຸດທອງຄຳ, ແລະ ໃບຫນ້າຂອງພວກມັນກໍເຫມືອນກັບໃບຫນ້າຂອງມະນຸດ.⁸ພວກມັນມີເສັ້ນຜົມເຫມືອນກັບຜູ້ຍິງ, ແລະ ແຂ້ວຂອງພວກມັນເຫມືອນກັບແຂ້ວຂອງສິງ.
⁹ພວກມັນນຸ່ງເສື້ອເກາະເຫລັກ ສຽງປົກຂອງພວກມັນເຫມືອນສຽງຂອງລົດມ້າສົງຄາມ ແລະຝູງມ້າທີ່ກຳລັງແລ່ນເຂົ້າສູ່ສົງຄາມ.
¹⁰ພວກມັນມີຫາງທີ່ໃຊ້ຕອດເຫມືອນແມງອອດ; ໃນຫາງຂອງພວກມັນມີອຳນາດທີ່ຈະທຳຮ້າຍຄົນໃຫ້ບາດເຈັບເປັນເວລາຫ້າເດືອນ.
¹¹ພວກມັນມີຫົວຫນ້າຝູງທີ່ເປັນທູດຈາກຂຸມນາຣົກເລິກ. ຊື່ເປັນພາສາເຮັບເຮືອຂອງທູດນັ້ນຄືອາບັດໂດນ ແລະ ຊື່ໃນພາສາກຣີກຄືອາໂປລິໂອນ.
¹²ວິບັດຢ່າງທຳອິດຜ່ານພື້ນໄປແລ້ວ. ເບິ່ງແມ່! ຈະຍັງຄົງມີວິບັດອີກສອງຢ່າງຈະເກີດຂຶ້ນພາຍຫນ້າ.
¹³ທູດສະຫວັນອົງທີຫົກເປົ່າແກ່, ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງມາຈາກສີເຈດຂອງແທ່ນບູຊາຄຳທີ່ຕັ້ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງພຣະເຈົ້າ.
¹⁴ມີສຽງເວົ້າກັບທູດສະຫວັນອົງທີຫົກທີ່ເປົ່າແກ່ນັ້ນວ່າ
 "ຈຶ່ງປ່ອຍທູດສະຫວັນທັງສີ່ທີ່ຖືກມັດໄວ້ທີ່ແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດນັ້ນເສຍ"¹⁵ ທູດສະຫວັນທັງສີ່ທີ່ຖືກຕຽມເອົາໄວ້ສຳລັບຊົດໂມງນັ້ນ, ວັນນັ້ນ, ເດືອນນັ້ນ, ແລະປີນັ້ນ ໄດ້ຖືກປ່ອຍມາເພື່ອຂ້າມວນມະນຸດຈຳນວນຫນຶ່ງສ່ວນສາມ.
¹⁶ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນເຖິງຈຳນວນພົນທະຫານທີ່ນັ່ງດ້ານຫລັງມ້າວ່າມີສອງຮ້ອຍລ້ານຄົນ (200,000,000).¹⁷ນີ້ຄືນິມິດທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນກ່ຽວກັບເຫລົ່າມ້າ ແລະ ບັນດາຜູ້ຊີ້ມ້າເຫລົ່ານັ້ນ ເສືອເກາະຂອງພວກເຂົາເປັນສີແດງຄືໄຟ ສີຟ້າເຂັ້ມ ແລະສີເຫລືອງຄືມາດ ຫົວຂອງມ້າເຫລົ່ານັ້ນດັງຫົວສິງ, ມີໄຟ, ຄວັນ, ແລະມາດຝຸ່ງອອກມາຈາກປາກຂອງພວກມັນ.
¹⁸ຈຳນວນຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງມະນຸດຖືກຂ້າໂດຍພົນພິບັດທັງສາມຢ່າງນີ້ຄື ໄຟ, ຄວັນ, ແລະ ມາດທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພວກມັນ.
¹⁹ເພາະອຳນາດຂອງມ້າເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ໃນປາກ ແລະ ຫາງຂອງພວກມັນ ຫາງຂອງພວກມັນເຫມືອນງູ ພວກມັນມີຫົວຫລາຍຫົວເພື່ອໃຊ້ທຳຮ້າຍຄົນ.
²⁰ສຳລັບມະນຸດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່, ບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າໂດຍພົນພິບັດທັງສາມຢ່າງນີ້ ຄືພວກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ກັບໃຈເສື່ຍໃຫມ່ຈາກການກະທຳຂອງຕົນ ຫລື ບໍ່ຢູ່ດ້ານມັດສະການວິນຍານຊົ່ວກັບພວກຮູບເຄົາຣົບທີ່ ເຮັດມາຈາກຄຳ, ເງິນ, ກ້ອນຫີນ, ແລະໄມ້ ຄືສິ່ງຕ່າງໆທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນ ໄດ້ຍິນ ຫລືເດີນໄດ້.
²¹ພວກຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກການຂ້າຝັນກັນ ຈາກການໃຊ້ເວດມົນຄາຖາ, ຈາກການຜິດສິລະທັມທາງເພດ, ຫລືຈາກການຂີ້ລັກຂອງພວກເຂົາ.

10 ¹ຈາກນັ້ນຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນທີ່ມີຮິດອຳນາດອີກຕົ້ນຫນຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ ເຂົາມີເມກເປັນເສື້ອລຳມາ ແລະມີສາຍຮຸ້ງຢູ່ເຫມືອຫົວຂອງເຂົາ ໃບຫນ້າຂອງເພິນເຫມືອນດັງຕາເວັນ ແລະຂາເຫມືອນດັງເຕົາໄຟ²ມີຂອງເພິນຖືຫນັງສືມ່ວນນ້ອຍເຫລັມຫນຶ່ງທີ່ຖືກເປີດອອກ ເພິນວາງຕີນຂວາຢຽບລົງເທິງທະເລ ແລະວາງຕີນຊ້າຍຢຽບເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
³ແລ້ວເພິນຈຶ່ງຮ້ອງສຽງດັງເຫມືອນກັບໂຕສິງແຜດສຽງ ເມື່ອເຂົາຮ້ອງສຽງດັງກໍມີສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດເວົ້າອອກມາ⁴ເມື່ອສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດເວົ້າອອກມາ ຂ້າພຣະເຈົ້າກຳລັງຈະລົງມືຂຽນ ແຕ່ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຈາກສະຫວັນກ່າວວ່າ "ຈຶ່ງເກັບໄວ້ເປັນຄວາມລັບກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດເວົ້ານັ້ນ ຈຶ່ງຢາຂຽນບັນທຶກ"
⁵ຈາກນັ້ນທູດສະຫວັນອົງທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າກຳລັງຍິນຢູ່ເທິງທະເລ ແລະແຜ່ນດິນກໍຍົກມືຂວາຂອງເພິນຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ⁶ແລະສາບານໂດຍອ້າງຜູ້ຫນຶ່ງເຊິ່ງເປັນຢູນິຣັນດອນ ຜູ້ສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ ຜູ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ ຜູ້ສ້າງທະເລແລະທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະທູດສະຫວັນອົງນັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າ
 "ຈະບໍ່ມີການຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ"⁷ເມື່ອເຖິງວັນນັ້ນທູດສະຫວັນອົງທີ່ເຈັດເປົ່າແກ່ຂອງເຂົາ ຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ເຫມືອນຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະກາດຕໍ່ບັນດາຜູ້ທຳນວາຍທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງນັ້ນ.

⁸ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນຈາກຟ້າສະຫວັນກ່າວກັບຂ້າພຣະເຈົ້າອີກວ່າ

"ຈົ່ງໄປແລະເປີດຫນັງສືມ້ວນທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງທູດສະຫວັນອົງນັ້ນທີ່ກຳລັງຢືນຢູ່ເທິງທະເລແລະແຜ່ນດິນ."⁹ຂ້າພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາທູດສະຫວັນອົງນັ້ນແລະບອກໃຫ້ເພິ່ນມອບຫນັງສືເພິ່ນເວົ້າກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ຈົ່ງຮັບຫນັງສືມ້ວນນີ້ແລະກິນເຂົ້າໄປ ມັນຈະຂົມຢູ່ທ້ອງຂອງທ່ານ, ແຕ່ເມື່ອຢູ່ໃນປາກຂອງທ່ານມັນຈະມີລົດຊາດຫວານເຫມືອນນ້ຳເຜິ້ງ.

¹⁰ຂ້າພຣະເຈົ້າຮັບຫນັງສືມ້ວນນັ້ນຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນ ແລະກິນເຂົ້າໄປ ເມື່ອຢູ່ໃນປາກຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າມັນຫວານ ເຫມືອນນ້ຳເຜິ້ງ ແຕ່ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າກິນລົງ ມັນກັບກາຍເປັນຂົມຢູ່ໃນທ້ອງຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າ¹¹ຈາກນັ້ນມີຄົນບາງຄົນທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ທ່ານຈະຕ້ອງປະກາດພຣະຄໍ້າກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຕ່າງໆ ຊົນຊາດຕ່າງໆ ພາສາຕ່າງໆ ແລະກະສັດຈຳນວນຫລວງຫລາຍ."

11 ¹ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບໄມ້ຮັອນຫນຶ່ງເພື່ອໃຊ້ເປັນເຫມືອນໄມ້ວັດແທກ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳບອກວ່າ

"ລູກຂຶ້ນແລະວັດຂະໜາດຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າກັບແຜ່ນບູຊາ

ແລະນັບຈຳນວນຄົນທີ່ມານະມັດສະການໃນວິຫານນັ້ນ²ແຕ່ບໍ່ຕ້ອງວັດແທກລາຍດ້ານນອກຂອງພຣະວິຫານ

ເພາະໄດ້ມອບສ່ວນນັ້ນໃຫ້ກັບຄົນທີ່ບັນຍັດພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາຈະຢຽບຢຳນະຄອນອັນບໍ່ຮີບສູດເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ.

³ເຮົາຈະໃຫ້ສິດທິອຳນາດແກ່ພະຍານທັງສອງຂອງເຮົາທີ່ນຸ່ງເຄື່ອງໄວ້ທຸກເພື່ອປະກາດພຣະຄໍ້າເປັນເວລາຫນຶ່ງຝ່ຳສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ⁴ພະຍານເຫລົ່ານີ້ຄືຕົ້ນຫມາກກອກເຫດສ

ແລະເຄື່ອງຮອງຕົ້ນຕະກຽງຄຳສອງອັນທີ່ຕັ້ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ⁵ຖ້າຜູ້ໃດເລືອກທີ່ຈະທຳລາຍພວກເພິ່ນຈະມີໄຟອອກມາຈາກປາກຂອງພວກເພິ່ນແລະ

ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ປາກຖາມທີ່ຈະທຳລາຍພວກເພິ່ນຈະຕ້ອງຖືກຂ້າເຊັ່ນນັ້ນ

⁶ພະຍານເຫລົ່ານີ້ມີສິດທິອຳນາດໃນການປິດທ້ອງຟ້າເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຝົນຕົກໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເພິ່ນປະກາດພຣະຄໍ້າ

ພວກເພິ່ນມີອຳນາດທີ່ຈະປ່ຽນແປງນ້ຳໃຫ້ກາຍເປັນເລືອດໄດ້

ແລະໂຈມຕີແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍພິບັດທຸກຊະນິດຕາມທີ່ພວກເພິ່ນຕ້ອງການ⁷ເມື່ອພວກເພິ່ນໃກ້ເຮັດສຳເລັດໃນການເປັນພະຍານ

ກໍ່ມີສັດຮ້າຍທີ່ຂຶ້ນມາຈາກຊຸມນາຣົກເລິກທີ່ຈະທຳສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບພວກເພິ່ນ ສັດຮ້າຍນັ້ນຈະເອົາຊະນະ ແລະຂ້າພວກເຂົາເສຍ.

⁸ສິບຂອງທ່ານທັງສອງຈະຖືກຖິ້ມໄວ້ກາງທາງຂອງນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ (ອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງນະຄອນນີ້ຊື່ວ່າ ເມືອງໂຊໂດມແລະເມືອງອີຢິບ)

ເປັນທີ່ຊົງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ⁹ຈະມີບາງຄົນຈາກຜູ້ຄົນທັງຫມົດ ຈາກຄົນທຸກເຜົ່າ ຈາກທຸກພາສາ ແລະຈາກທຸກຊົນຊາດ

ເຝົ້າເບິ່ງຊາກສິບຂອງພວກເພິ່ນເປັນເວລາສາມວັນເຄິ່ງ ແລະຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ສິບຂອງພວກເພິ່ນຖືກຟັງໄວ້ໃນອຸໂມງ.

¹⁰ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຊົມຊືມຍິນດີດ້ວຍເລື່ອງພວກເພິ່ນ ແລະສະເຫລີມສະຫລອງ

ພວກເຂົາສົງຂອງຂວັນໃຫ້ແກ່ກັນເພາະວ່າຜູ້ປະກາດພຣະຄໍ້າທັງສອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ທໍາມານບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ¹¹ແຕ່ຫລັງຈາກກາຍເວລາສາມວັນ

ລົມຫາຍໃຈແຕ່ງຊີວິດຈາກພຣະເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປພາຍໃນຊາກສິບຂອງພວກເພິ່ນ ແລະພວກເພິ່ນຈະຢືນຂຶ້ນ

ຄວາມຢ້ານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະບັງເກີດຂຶ້ນກັບພວກຄົນທີ່ໄດ້ເບິ່ງເຫັນພວກເພິ່ນ¹²ຈາກນັ້ນຜູ້ປະກາດພຣະຄໍ້າທັງສອງໄດ້ຍິນສຽງດັງຈາກຟ້າສະຫວັນເວົ້າກັບພວກເພິ່ນວ່າ

"ຈົ່ງຂຶ້ນມາທີ່ນີ້" ແລ້ວພວກເພິ່ນຈະຂຶ້ນໄປໃນສະຫວັນທຳມາກາງຫມູ່ເມກໃນຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນຕູ້ກຳຈັງເບິ່ງຢູ່ນັ້ນ.

¹³ໃນຊົ່ວໂມງນັ້ນເອງຈະເກີດແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່ ແລະຫນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງນະຄອນຈະຍຸບຫາຍໄປ ຄົນເຈັດຝັນຄົນຈະຖືກຂ້າເນື່ອງຈາກແຜ່ນດິນໄຫວນັ້ນ

ແລະບັນດາຄົນທີ່ລອດຊີວິດຈະຕົກໃຈຢ້ານ ແລະຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ¹⁴ວິບັດຢ່າງທີ່ສອງຜ່ານໄປ ເບິ່ງແມ່

ວິບັດຢ່າງທີ່ສາມກຳລັງຈະມາຢ່າງໄວວາ.

¹⁵ແລ້ວທູດສະຫວັນອົງທີ່ເຈັດກໍ່ເປົ່າແກຂອງຕົນ ແລະມີສຽງອັນດັງໃນຟ້າສະຫວັນກ່າວວ່າ

"ອານາຈັກແຫ່ງໂລກນີ້ໄດ້ກາຍມາເປັນອານາຈັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ

ພຣະອົງຈະຄອບຄອງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹⁶ແລ້ວບັນດາຜູ້ປົກຄອງທັງຊາວສີທ່ານທີ່ກຳລັງນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງພວກຕົນໃນທຳມາກາງການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍ່ຂາບລົງພື້ນດິນ

ພວກເພິ່ນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ¹⁷ພວກເພິ່ນເວົ້າວ່າ "ຂ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮິດ ຜູ້ເປັນຢູ່ໃນວັນນີ້ ແລະໃນອະດີດ

ເພາະພຣະອົງໄດ້ຮັບສິດທິອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຄອບຄອງແລ້ວ.

¹⁸ປະຊາຊາດຕ່າງໆຈະຄຽດແຄ້ນ ແຕ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ເວລາທີ່ຄົນຕາຍຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາກໍ່ມາເຖິງແລ້ວ

ແລະເປັນເວລາທີ່ພຣະອົງຈະປຣະທານລາງວັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະຄໍ້າທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເປັນຜູ້ເຊື່ອ

ແລະແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ປາກເກງພຣະນາມຂອງພຣະອົງທັງຄົນທີ່ບໍ່ສຳຄັນ ແລະຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່

ແລະເວລາກໍ່ມາເຖິງເພື່ອພຣະອົງຈະທຳລາຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກຢູ່.

¹⁹ຈາກນັ້ນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຖືກເປີດອອກໃນສະຫວັນ ແລະເບິ່ງເປັນຫົບແຫ່ງຝັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ຕັ້ງໃນພຣະວິຫານ ຟ້າກໍ່ແມ່ນ

ມີສຽງດັງ ສຽງຟ້າຮ້ອງກໍ່ກີກກ້ອງ ແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະມີພາຍຸຫມາກເຫັບຕົກຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

12 ¹ມີຫມາຍສຳຄັນອັນໃຫຍ່ປາກົດຂຶ້ນໃນສະຫວັນ ຄືມີຜູ້ຍິງຄົນຫນຶ່ງທີ່ມີດວງອາທິດປົກຄຸມໂຕເປັນເສື້ອຜ້າ ແລະດວງເດືອນຮອງຕົນຂອງນາງ

ແລະມີດາວທັງສິບສອງດວງເປັນມົງກຸດສວມຢູ່ເທິງຫົວ²ຍິງນັ້ນຖືພາ, ແລະລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງອອກມາ ກຳລັງຈະເກີດລູກ.

³ຈາກນັ້ນຈຶ່ງມີອີກຫມາຍສຳຄັນຫນຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນສະຫວັນ ເບິ່ງແມ່ ມີພະຍານາກໃຫຍ່ຕົວຫນຶ່ງທີ່ມີເຈັດຫົວ ມີສິບເຂົ້າ

ແລະມີມົງກຸດເຈັດອັນຢູ່ເທິງແຕ່ລະຫົວຂອງມັນ⁴ຫາງຂອງມັນກວາດເອົາດວງດາວຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງຟ້າສະຫວັນ ແລະຖິ້ມດາວເລົ່ານັ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ

ພະຍານາກໂຕນັ້ນຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ຍິງທີ່ກຳລັງຈະເກີດລູກ ເພື່ອວ່າເມື່ອຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນເກີດລູກອອກມາ ມັນຈະທຳຮ້າຍລູກຂອງນາງ.

⁵ນາງເກີດລູກຊາຍ ເປັນເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທີ່ຈະປົກຄອງທຸກຊົນຊາດດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນເຫລັກ ເດັກຄົນນັ້ນຖືກຮັບອອກມາຫາພຣະເຈົ້າ

ແລະນຳໄປທີ່ບັນລັງຂອງພຣະອົງ⁶ສ່ວນຍິງນັ້ນຫນີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດດຽມສະຖານທີ່ເອົາໄວ້ທີ່ນັ້ນເພື່ອນາງຈະໄດ້ຮັບການດູແລເປັນເວລາຫນຶ່ງຝ່ຳ

⁷ບັດນີ້ມີສົງຄາມເກີດຂຶ້ນໃນຟ້າສະຫວັນ ມີຄາເອນແລະເຫລົ້າທູດສະຫວັນຂອງຕົນຕ່າງກໍ່ຕໍ່ສູ້ກັບພະຍານາກນັ້ນ

ພະຍານາກແລະເຫລົ້າສະຫມຸນຂອງມັນກໍ່ຕໍ່ສູ້ຄືນ⁸ແຕ່ພະຍານາກບໍ່ແຂງແຮງພໍທີ່ຈະຮີບຊະນະໄດ້

ບໍ່ມີຫົວຫ່າງໃນສະຫວັນສຳລັບມັນແລະເຫລົ້າສະຫມຸນຂອງມັນ ດັ່ງນັ້ນພະຍານາກໃຫຍ່ ຄຶງຕົກດຳບັນຫົວມີຊື່ວ່າມານຮ້າຍ ຫລືຊາຕານ

ຜູ້ທີ່ຫລອກລວງໂລກທັງໂລກນີ້ ຈຶ່ງຖືກຖິ້ມລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກພ້ອມກັບເຫລົ້າສະຫມຸນຂອງມັນທັງໝົດ.

¹⁰ແລ້ວຂ້າພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງອັນດັງໃນສະຫວັນວ່າ: ບັດນີຄວາມລອດພົນ, ອິດອຳນາດ, ອາຊອານາຈັກຂອງພວກເຮົາ
ແລະສິດທິອຳນາດຂອງພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ເພາະຜູ້ກ່າວໂທດພົນຂອງເຮົາໄດ້ຖືກຖິ້ມລົງໄປແລ້ວ
ຄືຜູ້ກ່າວໂທດພວກເຂົາຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ.

¹¹ພວກເຂົາຊະນະມັນໄດ້ໂດຍພຣະໄລຫິດຂອງພຣະເມສາໂຢອຍ ແລະໂດຍຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການເປັນພະຍານຂອງພວກເຂົາ
ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກຊີວິດຂອງຕົນເອງແຕ່ຍອມຕາຍໄດ້.¹² ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຫລົ່າຝາສະຫວັນ, ຕະຫລອດຈົນທັງສິນທິອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ຈຶ່ງຊົມຊືມຍິນດີເຖິງ
ແຕ່ວິບັດຈຶ່ງເກີດແກ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະທະເລເພາະມານຮ້າຍໄດ້ລົງໄປຫາພວກເຮົາແລ້ວ. ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນໂມໂຫ
ເພາະມັນຮູ້ວ່າເວລາຂອງມັນເຫລືອຫນ້ອຍເຕັມທີ່.

¹³ເມື່ອພະຍານາກນັ້ນຮູ້ວ່າມັນໄດ້ຖືກລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມັນຈຶ່ງຕາມຫາຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນທີ່ເກີດລູກຊາຍນັ້ນ.

¹⁴ແຕ່ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບປົກຂອງນົກອິນຊີໃຫຍ່ສອງປົກ,

ດັງນັ້ນນາງຈຶ່ງສາມາດຫນີໄປຍັງສະຖານທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງມາເອົາໄວ້ສຳລັບນາງໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃນບ່ອນນັ້ນນາງຈະໄດ້ຮັບການຄູແລເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ພົ້ນໄພຈາກກູໄຫຍ່ເປັນ
ສອງວາລະ ແລະອີກເຄິ່ງວາລະ.

¹⁵ໃຫຍ່ນັ້ນໄດ້ເປົ່ານ້ຳອອກມາຈາກປາກຂອງມັນເຫມືອນກັບແມ່ນ້ຳສາຍຫນຶ່ງ, ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເກີດນ້ຳຖ້ວມທີ່ພັດພາເອົາຍິງຄົນນັ້ນໄປ.

¹⁶ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ເປີດປາກອອກ ແລະສູບເອົາແມ່ນ້ຳທີ່ພະຍານາກໄດ້ເປົ່າອອກມາຈາກປາກຂອງມັນລົງໄປເສຍ.

¹⁷ພະຍານາກນັ້ນຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນຫລາຍ, ມັນຈຶ່ງໄປທຳສິ່ງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບເຊື້ອສາຍທີ່ເຫລືອທັງຫມົດຂອງນາງ,
ຄືບັນດາຄົນທີ່ເຊື້ອພັງຄຳບັນຊາຂອງພວກເຮົາ, ແລະຍຶດຫມັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຮົາ.

¹⁸ຈາກນັ້ນພະຍານາກນັ້ນຈຶ່ງຢືນຊື່ເທິງຫາດຊາຍແດນທະເລ.

13 ¹ແລ້ວຂ້າພວກເຮົາເຫັນສັດຮ້າຍໂຕຫນຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກທະເລ. ມັນມີເຂົາສີບເຂົາ ແລະຫົວເຈັດຫົວ.

ເທິງເຂົາທັງສິບຂອງມັນມີມົງກຸດເທິງຫົວຂອງແຕ່ລະຫົວຂອງມັນມີຊື່ເປັນຄຳຫມິນປະຫມາດພຣະເຮົາ.

²ສັດຮ້າຍທີ່ຂ້າພວກເຮົາໄດ້ເຫັນນີ້ມີລັກສະນະຄືກັບເສືອດາວໂຕຫນຶ່ງ, ຕີນຂອງມັນເຫມືອນຕີນຂອງຫມີ, ແລະປາກຂອງມັນເຫມືອນສິງ,
ພະຍານາກນັ້ນໃຫ້ອຳນາດບັນລັງແລະສິດທິອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ມັນເພື່ອຈະຄອບຄອງ.

³ຫົວຫນຶ່ງຂອງສັດຮ້າຍນີ້ມີຮອຍປາດແຜທີ່ເຫມືອນເຄີຍຖືກຂ້າເຖິງຕາຍແລ້ວ, ແຕ່ກັບໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີ,
ແລະໂລກທັງໂລກຕ່າງກໍ່ແຕກຕື່ນໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມສັດຮ້າຍນັ້ນ.⁴ພວກເຂົາຍິ່ງນະມັດສະການພະຍານາກນັ້ນ, ແລະ
ເພາະພະຍານາກມອບສິດທິອຳນາດຂອງມັນໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍໂຕນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງນະມັດສະການສັດຮ້າຍໂຕນັ້ນ ແລະເວົ້າກັນບໍ່ຢຸດວ່າ,
"ໃຜຈະເປັນເຫມືອນສັດຮ້າຍນີ້?" ແລະ "ໃຜຈະຕໍ່ສູ້ມັນໄດ້."

⁵ພຣະເຮົາຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ສັດນັ້ນມີນັ້ນປາກທີ່ກ່າວໄວ້ອ້ອມ ແລະຫມິນປະຫມາດພຣະເຮົາ. ແລະໃຫ້ມີສິດທິອຳນາດເຮັດຢ່າງນັ້ນສິບສອງເດືອນ.

⁶ດັງນັ້ນສັດຮ້າຍນັ້ນຈຶ່ງເປີດປາກຂອງມັນກ່າວຕໍ່ຜູ້ພຣະເຮົາ: ຫມິນປະຫມາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຫມິນປະຫມາດທີ່ບັນລັງ
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງສະຫວັນທັງຫມົດ.

⁷ສັດຮ້າຍນັ້ນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດສິ່ງຄາມກັບບັນດາຜູ້ເຊື້ອ ແລະເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້. ມັນຍັງໄດ້ຮັບສິດທິອຳນາດເຫນືອຄົນທຸກເຜົ່າ ທຸກຄົນ
ທຸກພາສາ ແລະທຸກຊົນຊາດ.⁸ທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນີ້ຈະນະມັດສະການມັນ,

ຄືທຸກຄົນທີ່ຊື່ຂອງເຂົາບໍ່ຖືກຈັດບັນທຶກເອົາໄວ້ໃນຫນັງສືແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເມສາໂຢອຍຜູ້ຖືກຂ້ານັບຕັ້ງແຕ່ຊົງສ້າງໂລກ.

⁹ໃຜມີຫູຟັງ ຈຶ່ງຟັງເອົາເຫັນ, ຖ້າໃຜຖືກຄາດຫມາຍໄວ້ໃຫ້ເປັນຊະເລີຍ ເຂົາກໍ່ຈະຕ້ອງເປັນຊະເລີຍ.¹⁰ຖ້າໃຜຖືກຄາດຫມາຍໄວ້ໃຫ້ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ
ເຂົາກໍ່ຈະຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ ນິຄົການຊົງເອີ້ນເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມອິດທິນຢືນຢັດ ແລະມີຄວາມເຊື່ອສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ທັງຫລາຍ.

¹¹ຈາກນັ້ນຂ້າພວກເຮົາເຫັນສັດຮ້າຍອີກໂຕຫນຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນມີສອງເຂົາເຫມືອນແກະໂຕຫນຶ່ງ ແລະມັນເວົ້າຄືກັບພະຍານາກ.

¹²ໃນການປາກົດຕົວຂອງມັນນັ້ນ ມັນໃຊ້ສິດທິອຳນາດທັງຫມົດຂອງສັດຮ້າຍໂຕທຳອິດ,
ມັນເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກແລະທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນນະມັດສະການສັດຮ້າຍໂຕທຳອິດທີ່ມີປາດແຜຂອງມັນ ແຕ່ໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍແລ້ວ.

¹³ມັນເຮັດການອັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ແມ່ນແຕ່ເຮັດໃຫ້ໄຟຖືກລົງມາຈາກສະຫວັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕໍ່ຫນ້າຕ່າງຄົນທັງຫລາຍ.

¹⁴ມັນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຫມາຍສຳຄັນຕ່າງໆໄດ້ ມັນຫລອກຫລວງຄົນທີ່ຢູ່ໃນໂລກ.

ມັນບອກໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງຮູບປັ້ນຂອງສັດຮ້າຍທີ່ມີປາດແຜຈາກດາບ ແຕ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອຍົກຍ້ອງໃຫ້ກຽດ.

¹⁵ມັນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດເພື່ອໃຫ້ລົມຫາຍໃຈແກ່ຮູບປັ້ນສັດຮ້າຍນັ້ນ ເພື່ອມັນຈະສາມາດເວົ້າໄດ້

ແລະໃຜປະຕິເສດທີ່ຈະນະມັດສະການສັດຮ້າຍນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຂ້າຕາຍ.¹⁶ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄົນສຳຄັນ, ຫລືບໍ່ສຳຄັນ, ຄົນຮັ່ງມີຫລືຄົນຈົນ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນອິສະຣະຫລືທາດ, ໃຫ້ເຮັດສັນຍາລັກທີ່ມີຂວາ ຫລືເທິງຫນ້າຜາກ.

¹⁷ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຊື່ຂາຍໃດໆໄດ້ຖ້າຫາກບໍ່ມີສັນຍາລັກຂອງສັດຮ້າຍນີ້ທີ່ໃຫ້ຕົວເລກແທນຊື່ຂອງມັນ.

¹⁸ເລື່ອງນີ້ຕ້ອງໃຊ້ສະຕິປັນຍາ ຫາກຜູ້ໃດມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ກໍ່ໃຫ້ເຂົາຄິດຄາດເນຕົວເລກຂອງສັດຮ້າຍນັ້ນ. ເພາະມັນເປັນເລກແທນບຸກຄົນຫນຶ່ງ
ເລກຂອງມັນຄືຫົກຮ້ອຍຫົກສິບຫົກ.

14

¹ຂ້າພວກເຮົາເບິ່ງແລະເຫັນພຣະເມສາໂຢອຍກຳລັງຢືນຢູ່ເທິງພູເຂົາຊີໂອນ. ມີແສນສີຫມົນສີຟ້າຄົນ

ຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະອົງຄືບັນດາຄົນທີ່ເທິງຫນ້າຜາກຂອງພວກເຂົາຈາກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະນາມຂອງພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ.

²ຂ້າພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຈາກສະຫວັນດັງຂຶ້ນເຫມືອນສຽງຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະສຽງຟ້າຮ້ອງສະຫນັ່ນ.

ສຽງທີ່ຂ້າພວກເຮົາໄດ້ຍິນນັ້ນເປັນເຫມືອນສຽງພົນທີ່ບັນດານັກຕິດພົນກຳລັງປັນເລງ.

³ພວກເຂົາຮ້ອງເພງບິດໃຫມ່ຕໍ່ຫນ້າພຣະບັນລັງ ຕໍ່ຫນ້າສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສີ ແລະຕໍ່ຫນ້າບັນດາຜູ້ອາວຸໂສ

ບໍ່ມີໃຜສາມາດຝຶກຮ້ອງເພງນັ້ນໄດ້ນອກຈາກຄົນແສນສີຫມົນສີຟ້າຄົນນັ້ນ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຊົງໄຖ່ໄວ້ແລ້ວຈາກແຜ່ນດິນໂລກ.

⁴ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຄືບັນດາຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນມົນທົນເພາະຜູ້ຍິງ, ພວກເຂົາຮັກສາຕົວເອງໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດທາງເພດ
ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຄືຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເມສາໂຢອຍໄປໃນທຸກບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄປ,

ຄົນເຫລົ່ານີ້ຖືກນໍາອອກມາຈາກມວນມະນຸດເປັນຜົນທໍາອິດທຶມອບຖວາຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແລະກັບພຣະເມສາຳນ້ອຍ.

⁵ບໍ່ມີຄໍາເວົ້າຂີ້ຕົວະໃດໆອອກມາຈາກປາກຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາບໍ່ມີຫິເດີລີຍ.

⁶ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນອີກອົງຫນຶ່ງ, ບິນມາກາງອາກາດ

ເຂົາມີຖ້ອຍຄໍາອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດແຫ່ງຂ່າວປະເສີດເພື່ອປະກາດແກ່ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຄື ທຸກຊົນຊາດ ທຸກເຜົ່າ ທຸກພາສາ ແລະທຸກຄົນ.

⁷ເຂົາຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງວ່າ "ຈົ່ງຢາກຸງພຣະເຈົ້າ ແລະຖວາຍກຽດແກ່ພຣະອົງ. ເພາະຊົງໂມງແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ

ຈົນນະມັດສະການພຣະອົງ ຜູ້ດຽວທີ່ສ້າງຝ້າສະຫວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ທະເລ, ແລະນ້ຳພູທັງຫລາຍ."

⁸ແລ້ວທູດສະຫວັນອີກອົງຫນຶ່ງຄື ທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງຕາມມາ ແລະກ່າວວ່າ "ຫລິ້ນຈົມແລ້ວ ບາບິໂລນມະຫານະຄອນຫລິ້ນຈົມແລ້ວ,

ຜູ້ທີ່ຊັກຈູງທຸກຊົນຊາດໃຫ້ຕື່ມເຫລົ້າອະນຸ່ງແຫ່ງຣາຄະຕັນຫາຂອງນາງ."

⁹ທູດສະຫວັນອີກອົງຫນຶ່ງຄື ອົງທີ່ສາມທີ່ຕາມພວກເຂົາມາໄດ້ເວົ້າດ້ວຍສຽງດັງວ່າ, "ຜູ້ໃດທີ່ນະມັດສະການສັດຮ້າຍ ແລະຮູບປັນຂອງມັນ

ແລະໄດ້ຮັບສັນຍາລັກຫີນນ້ຳຜາກຫລິ້ນຂອງເຂົາ.¹⁰ ເຂົາຈະໄດ້ຕື່ມເຫລົ້າອະນຸ່ງແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍເຊັ່ນກັນ,

ເຫລົ້າອະນຸ່ງທີ່ຖືກເຫລີງໃນຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍໂດຍບໍ່ເຈືອປົນສົງໄດ.

ຄົນທີ່ຕື່ມຈະທຶນທຸກທໍລະມານດ້ວຍໄຟມາດຕ່ຫນ້າທູດສະຫວັນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ພຣະພິກັດພຣະເມສາຳນ້ອຍ."

¹¹ຄວັນຈາກການທໍລະມານຂອງພວກເຂົາຈະລອຍຂຶ້ນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຢຸດພັກ ບໍ່ວ່າຈະກາງເວັນຫລືກາງຄືນ

ພວກເຂົາຄືຄົນທີ່ນະມັດສະການສັດຮ້າຍ ກັບຮູບປັນຂອງມັນ, ແລະທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບສັນຍາລັກຫີນເປັນຊື່ຂອງມັນ.¹² ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຝັງຄໍາບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຝ່າຍພຣະເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພຽນອິດທິນ."

¹³ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຈາກຝ້າສະຫວັນກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຂຽນບັນທຶກສິ່ງນີ້ ຄວາມສຸກເປັນຂອງຄົນທີ່ຕາຍໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ." ພຣະວິນຍານກ່າວວ່າ

"ແມ່ນແລ້ວ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຢຸດພັກຈາກການງານອັນຫນັກ, ແລະການກະທຳຂອງພວກເຂົາຈະຕິດຕາມພວກເຂົາໄປ."

¹⁴ຂ້າພຣະເຈົ້າເບິ່ງ ແລະມີເມກສີຂາວກ້ອນຫນຶ່ງ. ຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງເມກນັ້ນມີລັກສະນະເຫມືອນບຸດມະນຸດ. ພຣະອົງສວມມົງກຸດຄໍາເທິງຫົວ

ແລະໃນມືຊຶ້ງຖືກ່ຽວທີ່ຄົມຫລາຍ.¹⁵ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງມີທູດສະຫວັນອີກອົງຫນຶ່ງອອກມາຈາກພຣະວິຫານ ແລະຮຽກຮ້ອງຜູ້ນັ່ງຢູ່ເທິງເມກດ້ວຍສຽງດັງວ່າ:

"ໃຊ້ກ່ຽວຂອງທ່ານແລະເລີ່ມຕື່ນກັບກ່ຽວ ເພາະເຖິງເວລາແຫ່ງການເກັບກ່ຽວແລ້ວ,

ເນື່ອງຈາກຜົນທີ່ຈະເກັບກ່ຽວເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ສຸກງອມແລ້ວ."¹⁶ ແລ້ວຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງເມກຈຶ່ງແກວ່ງກ່ຽວຂອງພຣະອົງລົງແຜ່ນດິນໂລກ,

ແລ້ວແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ໄດ້ຮັບການເກັບກ່ຽວ.

¹⁷ມີທູດສະຫວັນອົງຫນຶ່ງອອກມາຈາກພຣະວິຫານໃນສະຫວັນ; ເຂົາມີກ່ຽວທີ່ຄົມຫລາຍດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.¹⁸ ຍັງມີທູດສະຫວັນອີກອົງຫນຶ່ງ,

ຜູ້ມີສິດທິດອໍານາດເຫນືອໄຟ. ໄດ້ອອກມາຈາກແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊາ. ເຂົາຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງຕໍ່ຜູ້ນັ່ງກ່ຽວວ່າ

"ໃຊ້ກ່ຽວທີ່ຄົມຫລາຍຂອງທ່ານເພື່ອເກັບກ່ຽວພວງອະນຸ່ງທັງຫລາຍຈາກເຄືອອະນຸ່ງທີ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເພາະຫມາກອະນຸ່ງກໍ່ສຸກງອມແລ້ວ."

¹⁹ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນຈຶ່ງແກວ່ງກ່ຽວລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະເກັບກ່ຽວຫມາກອະນຸ່ງຈາກແຜ່ນດິນໂລກ.

ເຂົາໂຍນຫມາກອະນຸ່ງເຫລົ່ານັ້ນລົງໄປໃນອ່າງບົບອະນຸ່ງຂະໜາດໃຫຍ່ຊຶ່ງເປັນອ່າງແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

²⁰ອ່າງບົບອະນຸ່ງນັ້ນຖືກບົບທຶນອກເມືອງ

ມີເລືອດໄຫລອອກມາຈາກອ່າງນັ້ນເລິກເກືອບເຖິງສອງແມັດແລະໄຫລຍາວເປັນສາຍນ້ຳປະມານສາມຮ້ອຍກິໂລແມັດ.

15 ¹ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນຫມາຍສຳຄັນໃນສະຫວັນ, ອີກຢ່າງຫນຶ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະອັດສະຈັນ ຄືມີທູດສະຫວັນເຈັດອົງຖືພິພິບັດເຈັດຢ່າງ, ເຊິ່ງເປັນພິພິບັດສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍພິພິບັດເຫລົ່ານັ້ນ.

²ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືເປັນທະເລແກ້ວປົນກັບໄຟ. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຍືນຢູ່ແຄມທະເລຄືບັນດາຄົນທີ່ມີຊັບຊະນະຕໍ່ສັດຮ້າຍ ແລະຕໍ່ຮູບຂອງມັນ ແລະຕໍ່ຕົວເລກທີ່ສະແດງເຖິງຊື່ຂອງມັນ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍຖືພິພິບັດພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້.

³ພວກເຂົາຮ້ອງເພງຂອງໂມເຊ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຮ້ອງເພງຂອງພຣະເມສາຳນ້ອຍວ່າ: "ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດທານພາບສູງສຸດ, ພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ແລະອັດສະຈັນ, ຂ້າແດ່ອົງພຣະມະຫາກະສັດແຫ່ງບັນດາປະຊາຊາດ,

ວິຖີທາງຂອງພຣະອົງກໍ່ຖືກຕ້ອງແລະສັດຈິງ.⁴ ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມີໃຜແດ່ບໍ່ຢ້ານພຣະອົງ, ແລະຖວາຍກຽດແດ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ?

ເພາະພຣະອົງຜູ້ດຽວຊຶ່ງບໍ່ຮູ້ສຸດ ບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍຈະມານະມັດສະການຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ

ເພາະກິດຈະການອັນຊອບທັມຂອງພຣະອົງໄດ້ປາກົດໃຫ້ເຫັນແລ້ວ."

⁵ຫລັງຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ຂ້າພຣະເຈົ້າເບິ່ງເຫັນພຣະວິຫານຊຶ່ງມີຫໍເຕັ້ນສັກສິດແຫ່ງຄຳພະຍານໄດ້ເປີດອອກໃນສະຫວັນ.

⁶ແລະທູດສະຫວັນທັງເຈັດອົງທີ່ຖືພິພິບັດທັງເຈັດຢ່າງ ໄດ້ອອກມາຈາກສະຖານສັກສິດທີ່ສຸດ ທູດສະຫວັນເຫລົ່ານັ້ນນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປານບໍ່ຮູ້ສຸດເສາະໃສ

ແລະໃສ່ສາຍຮັດຫນ້າເອິກທີ່ເຮັດດ້ວຍຄຳ.

⁷ຫນຶ່ງໃນສິ່ງມີຊີວິດທັງສີ່ຕີນນັ້ນ ໄດ້ມອບຂັນຄຳເຈັດຫນ່ວຍທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດໃຫ້ແກ່ທູດສະຫວັນທັງເຈັດອົງນັ້ນ.⁸ ແລ້ວພຣະວິຫານກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວັນຊຶ່ງມາຈາກພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະມາຈາກຮິດອໍານາດຂອງພຣະອົງ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົນກວ່າພິພິບັດທັງເຈັດຂອງທູດສະຫວັນເຈັດອົງນັ້ນຈະສຳເລັດລົງ.

16 ¹ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງດັງອອກມາຈາກພຣະວິຫານ ສັງທູດສະຫວັນທັງເຈັດອົງນັ້ນວ່າ,

"ຈົ່ງອອກໄປແລ້ວເຫຂັ້ນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າທັງເຈັດຫນ່ວຍລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ."

²ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດຈຶ່ງອອກໄປ ແລະເຫຂັ້ນຂອງຕີນລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລ້ວຄົນທັງຫລາຍທີ່ມີເຄື່ອງຫມາຍຂອງສັດຮ້າຍ

ແລະພວກທີ່ບູຊາຮູບຂອງມັນກໍ່ມີບາດແຜຮ້າຍທີ່ຫນ້າກຽດຊັງ, ແລະເຈັບປວດເກີດຂຶ້ນຕາມຕີນຕົວ.

³ທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງເຫຂັ້ນຂອງຕີນລົງໃນທະເລແລະທະເລກໍ່ກາຍເປັນເລືອດເຫມືອນເລືອດຂອງຄົນຕາຍ,

ແລະສິ່ງມີຊີວິດທັງຫມົດຊຶ່ງຢູ່ໃນທະເລນັ້ນກໍ່ຕາຍໄປຫມົດ.

⁴ທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມເຫຂັ້ນຂອງຕີນລົງໄປໃນແມ່ນ້ຳແລະນ້ຳພູທັງຫລາຍ, ແລະນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ກາຍເປັນເລືອດ.

⁵ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນທູດສະຫວັນແຫ່ງຫນ້າຕ່າງໆກ່າວວ່າ, "ພຣະອົງຊົງຊອບທັມ ຜູ້ຊົງເປັນຢູ່ແລະເຄີຍເປັນຢູ່, ແລະຜູ້ຊົງບໍ່ຮູ້ສຸດ,

ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງພິພາກສາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ.⁶ ເພາະພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເລືອດຂອງບັນດາຜູ້ເຊື່ອ ແລະຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມໄຫລອອກ,

ແລະພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຂົາຕື່ມເລືອດຊົງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບແລ້ວ.⁷ ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນແຜ່ນບູຊາຕອບວ່າ, "ຖືກແລ້ວ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດຍິງໃຫຍ່, ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງສັດຈິງ ແລະຊອບທັມ."⁸

⁹ທູດສະຫວັນອົງທີ່ສືບເຫຊັນຂອງຕົນລົງໄປທີ່ຕາເວັນ, ແລະອະນຸຍາດໃຫ້ຕາເວັນເຜົາໄຫມ້ມະນຸດດ້ວຍຄວາມຮ້ອນອັນແຮງກ້າ.

¹⁰ຄວາມຮ້ອນແຮງຂອງແສງແດດກໍາກໍ່ເຜົາໄຫມ້ມະນຸດ ແລະພວກເຂົາກໍ່ສາບແຊ່ງພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດເຫນືອພິພິດເຫລົ່ານີ້. ພວກເຂົາບໍ່ຍອມກັບໃຈໃຫມ້ເພື່ອຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະອົງ.

¹¹ຫລັງຈາກນັ້ນ ທູດສະຫວັນອົງທີ່ຫ້າເຫຊັນຂອງຕົນລົງເທິງບັນລັງຂອງສັດຮ້າຍ, ແລ້ວຄວາມມືດກໍ່ປົກຄຸມອານາຈັກຂອງສັດຮ້າຍ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ກັດລົນຂອງຕົນເອງເພາະຄວາມເຈັບປວດ.¹² ແລະພວກເຂົາສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຝ້າສະຫວັນ ເພາະຄວາມເຈັບປວດ ແລະເພາະບາດແຜຕາມຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຍອມກັບໃຈຈາກການກະທຳຂອງຕົນ.

¹³ທູດສະຫວັນອົງທີ່ຫົກເຫຊັນຂອງຕົນລົງໄປທີ່ແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ ຄືແມ່ນ້ຳເອີຟຣັດ. ເຮັດໃຫ້ນ້ຳນັ້ນແຫ້ງ ເພື່ອຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບບັນດາກະສັດທີ່ຈະມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ.

¹⁴ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນວິນຍານຊົງຮ້າຍສາມດວງຊົງມີຮູບຮ່າງເຫມືອນໂຕກີບອອກມາຈາກປາກຂອງພະຍານາກ, ຈາກປາກສັດຮ້າຍ ແລະຈາກປາກຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມປອມ.¹⁵ ເພາະວ່າພວກມັນເປັນວິນຍານແຫ່ງຜົນມາດຮ້າຍທີ່ເຮັດຫມາຍສຳຄັນການອັດສະຈັນ, ພວກມັນອອກໄປຫາບັນດາກະສັດທົ່ວໂລກ ເພື່ອລວບລວມເອົາບັນດາກະສັດເຫລົ່ານັ້ນໄປ ເຮັດສົງຄາມໃນວັນອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຍິງໃຫຍ່ສູງສຸດ.

¹⁶(ເບິ່ງແມ່! ເຮົາກຳລັງມາເຫມືອນຂະໂມຍ ຄົນທີ່ເຝົ້າຮະວັງຢູ່ແລະສວມເສື້ອຜ້າຂອງຕົນໄວ້ກໍ່ເປັນສຸກ ເພາະວ່າເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງອອກໄປແບບເປືອຍກາຍໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຫັນສະພາບອັນອັບອາຍຂອງເຂົາ).

¹⁷ແລ້ວວິນຍານທັງສາມໄດ້ຮວບຮວມບັນດາກະສັດເຫລົ່ານັ້ນໄປສະຖານທີ່ໜຶ່ງເອີ້ນຕາມພາສາເຮັບເຮືວ່າ ອາມາເຄໂດນ.

¹⁸ຫລັງຈາກນັ້ນ ທູດສະຫວັນອົງທີ່ເຈັດເຫຊັນຂອງຕົນລົງໄປໃນອາກາດ. ແລະມີພຣະສູ່ສະສຽງດັງອອກມາຈາກບັນລັງໃນພຣະວິຫານນັ້ນວ່າ "ສຳເລັດແລ້ວ."¹⁹ ແລ້ວເກີດມີຝາກຮົ່ວ ສຽງແຕກດັງສະນັ້ນ, ສຽງຝ້າຮ້ອງ ແລະແຜ່ນດິນໄຫວຮຸນແຮງ, ຊົງເປັນແຜ່ນດິນໄຫວທີ່ຮຸນແຮງກວ່າແຜ່ນດິນໄຫວໃດໆທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ມະນຸດເກີດຂຶ້ນມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແຜ່ນດິນໄຫວຄັ້ງນີ້ຮຸນແຮງຫລາຍ.

²⁰ມະຫານະຄອນນັ້ນກໍ່ແຍກອອກເປັນສາມສ່ວນ ແລະເມືອງທັງຫລາຍຂອງບັນດາປະຊາຊາດກໍ່ພັງລົງ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຊົງຮະນຶກເຖິງມະຫານະຄອນບາບີໂລນ ແລະພຣະອົງຊົງໃຫ້ນະຄອນນີ້ຕື່ມເຫລືອອະງຸ່ນທີ່ເຮັດມາຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງ.

²¹ແລ້ວເກາະທັງຫມົດກໍ່ສູນຫາຍໄປ ແລະພູທັງໝົດກໍ່ຫາບໍ່ພົບ. ຫມາກເຫັບໃຫຍ່ຊົງມີນ້ຳຫນັກກ້ອນລະຫ້າສິບກິໂລກໍ່ຕົກຈາກຝ້າລົງມາຖືກຄົນທັງຫລາຍ, ພວກເຂົາກໍ່ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າເນື່ອງດ້ວຍພິພິດທີ່ເກີດຈາກຫມາກເຫັບນັ້ນ ເພາະພິພິດນັ້ນຮຸນແຮງຫລາຍ.

17 ¹ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໃນເຈັດອົງທີ່ຖືຂັນເຈັດອັນນັ້ນ ກໍ່ມາເວົ້າກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ, "ຈົງມາເຫາະ ເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານເບິ່ງການລົງໂທດຍິງແມ່ຈ້າງຄົນສຳຄັນທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງນ້ຳຕົກຕາດ." ຄືຍິງທີ່ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກລ່ວງປະເວນີນຳນາງ ແລະຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ເມົາດ້ວຍເຫລືອອະງຸ່ນແຫ່ງການລ່ວງປະເວນີຂອງນາງ."

²ແລ້ວທູດສະຫວັນນັ້ນກໍ່ນຳຂ້າພຣະເຈົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກິນດານໂດຍພຣະວິນຍານ, ແລະຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນຍິງຄົນໜຶ່ງນັ່ງຢູ່ເທິງສັດຮ້າຍສີແດງເຂັ້ມໂຕໜຶ່ງ ຊົງເຕັມໄປດ້ວຍຊີເປັນຄຳຫມິນປະມາດພຣະເຈົ້າ. ສັດຮ້າຍນັ້ນມີເຈັດຫົວແລະສີບເຂົ້າ. ຍິງຄົນນັ້ນສວມຊຸດສີມ່ວງແລະແດງເຂັ້ມ ແລະປະດັບດ້ວຍຄຳ ເຄື່ອງປະດັບຕ່າງໆ ແລະໄຂ່ມຸກ, ໃນມືຂອງນາງຖືຖ້ວຍຄຳທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊັ່ງ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນມິນທິນຈາກການລ່ວງປະເວນີຂອງນາງ.

³ເທິງຫນ້າຜາກຂອງນາງມີຊື່ທີ່ມີຄວາມຫມາຍເລິກລັບຂຽນໄວ້ວ່າ "ບາບີໂລນນະຄອນໃຫຍ່ ແມ່ຂອງຍິງແມ່ຈ້າງທັງຫລາຍ ແລະແມ່ຂອງບັນດາສິ່ງຫນ້າກຽດຫນ້າຊັ່ງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ."

⁴ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນຍິງນັ້ນເມົາດ້ວຍເລືອດຂອງບັນດາຜູ້ເຊື້ອ ແລະເລືອດຂອງບັນດາຜູ້ສະຫລະຊີວິດເພາະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນນາງ ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ອັດສະຈັນໃຈຫລາຍ.⁵ ແຕ່ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນກ່າວກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ຍ້ອນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງອັດສະຈັນໃຈ? ເຮົາຈະບອກໃຫ້ທ່ານຮູ້ເຖິງຄວາມຫມາຍອັນເລິກລັບຂອງຍິງນັ້ນແລະສັດຮ້າຍທີ່ມີເຈັດຫົວແລະສີບເຂົ້າທີ່ເປັນພາຫະນະຂອງນາງ."

⁶ສັດຮ້າຍທີ່ທ່ານເຫັນນັ້ນ ມັນເຄີຍເປັນຢູ່ໃນຄາວກ່ອນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຢູ່ໃນຂະນະນີ້, ມັນກໍ່ລົງຈະຂຶ້ນມາຈາກເຫວເລິກ, ແລ້ວໄປສູ່ຄວາມພິນາດ, ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຊົງບໍ່ມີຊື່ຈິດ ໄວ້ໃນຫນັງສືແຫ່ງຊີວິດຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນເນຣະມິດສ້າງໂລກ ກໍ່ຈະອັດສະຈັນໃຈເມື່ອເຫັນສັດຮ້າຍຊົງເຄີຍເປັນຢູ່, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຢູ່ໃນຂະນະນີ້, ແລະກໍ່ລົງຈະມາປາກົດອີກ.

⁷ສິ່ງນີ້ຖືກໃຊ້ຄວາມຄິດຢ່າງມີປັນຍາ ຫົວທັງເຈັດນັ້ນຄືເນີນເຂົາເຈັດຫນ່ວຍທີ່ຍິງນັ້ນນັ່ງຢູ່⁸ ແລະຫມາຍເຖິງກະສັດເຈັດອົງ. ຫ້າອົງໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ, ອົງໜຶ່ງກໍ່ລົງເປັນຢູ່, ສ່ວນອີກອົງໜຶ່ງຍັງບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາ, ຖ້າມາແລ້ວກໍ່ຈະຢູ່ໄດ້ພຽງໄລຍະສັ້ນໆເທົ່ານັ້ນ.

⁹ສັດຮ້າຍທີ່ເຄີຍເປັນຢູ່ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຢູ່ໃນຂະນະນີ້ ເປັນກະສັດອົງທີ່ແປດ; ແຕ່ກໍ່ຍັງເປັນໜຶ່ງໃນກະສັດເຈັດອົງນັ້ນ ແລະກໍ່ລົງໄປສູ່ຄວາມພິນາດ.

¹⁰ເຂົາທັງສິບເຂົ້າທີ່ທ່ານເຫັນນັ້ນຄືກະສັດສິບອົງທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຣາຊອານາຈັກ, ແຕ່ຈະຮັບສິດທິອຳນາດເຫມືອນຢ່າງກະສັດດ້ວຍກັນກັບສັດຮ້າຍໂຕນັ້ນໜຶ່ງຊົງໂມງ.¹¹ ກະສັດເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມເຫັນອັນດຽວກັນ, ແລະຈະມອບອິດອຳນາດ ແລະສິດທິອຳນາດຂອງຕົນແກ່ສັດຮ້າຍນັ້ນ.¹² ພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເມສາຍ້ອຍ. ແຕ່ພຣະເມສາຍ້ອຍຈະເອົາຊະນະເຂົາ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນເຈົ້ານາຍເຫນືອເຈົ້ານາຍທັງຫມົດ, ແລະຊົງເປັນມະຫາກະສັດເຫນືອກະສັດທັງຫມົດ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບພຣະອົງນັ້ນ ກໍ່ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນ ໄດ້ຮັບການຊົງເລືອກ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ສັດຊື່"ກໍ່ຈະມີໄຊດ້ວຍກັນກັບພຣະອົງ."

¹³ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນບອກຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ແມ່ນ້ຳທັງຫລາຍທີ່ທ່ານເຫັນຊົງເປັນບ່ອນທີ່ຍິງແມ່ຈ້າງນັ່ງຢູ່ນັ້ນ, ຄືຄົນທັງຫລາຍ, ເຫລົ່າຝູງຊິນ, ບັນດາປະຊາຊາດ ແລະພາສາຕ່າງໆ.

¹⁴ເຂົາສິບເຂົ້າທີ່ທ່ານເຫັນ ແລະສັດຮ້າຍນັ້ນຈະກຽດຊັງຍິງແມ່ຈ້າງນັ້ນ. ພວກມັນຈະເຮັດໃຫ້ນາງເປົ່າປ່ຽວ ແລະເປືອຍກາຍ ພວກມັນຈະຫຸ້ມກິນຊີນຂອງນາງ, ແລະເອົາໄຟເຜົາງາຈົນບໍ່ເຫລືອຊາກ.¹⁵ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຈພວກມັນໃຫ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ໂດຍມີຄວາມເຫັນຢ່າງດຽວກັນໃນການມອບອຳນາດໃນການປົກຄອງຂອງພວກມັນໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍນັ້ນຈົນກວ່າພຣະຄໍມຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳເລັດ.

¹⁶ແລະຍິງທີ່ທ່ານເຫັນນັ້ນຄືນະຄອນທີ່ປົກຄອງຢູ່ເຫນືອບັນດາກະສັດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ."

¹ ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທູດສະຫວັນອີກອີງຫນຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ, ທ່ານມີສິດທິອຳນາດຍິງໃຫຍ່, ແລະຮັດສະຫມຸດຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກແຈ້ງສະຫວ່າງ.² ທ່ານຮ້ອງປະກາດດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ, "ບາບີໂລນນະຄອນໃຫຍ່ຫລົມຈົມແລ້ວ, ຫລົມຈົມແລ້ວກາຍເປັນຫີນອາໄສຂອງພວກຜົມມານຮ້າຍ ເປັນທີ່ຢູ່ຂອງວິນຍານຊົວຮ້າຍທຸກຊະນິດ, ແລະເປັນທີ່ຢູ່ຂອງນົກທີ່ສຶກກະປົກ, ແລະຫນ້າກຽດຫນ້າຊົງທຸກຊະນິດ."³ ເພາະປະຊາຊາດທັງຫມົດໄດ້ຕື່ມເຫລົ້າອະນຸນຸມແຫ່ງຣາຄະຕັນຫາໃນການລ່ວງປະເວນີຂອງນະຄອນນັ້ນ. ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ລ່ວງປະເວນີກັບນະຄອນນັ້ນ.

ແລະພໍ້ຄ້າທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກກໍຮັງມີຂຶ້ນຈາກອຳນາດແຫ່ງການໃຊ້ຊີວິດດ້ວຍຊັບອັນຟຸມເຟືອຍຂອງນະຄອນນັ້ນ."

⁴ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນອີກສຽງຫນຶ່ງຈາກສະຫວັນວ່າ "ຈົງອອກມາຈາກມະຫານະຄອນນັ້ນເສີຍ, ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ມີສ່ວນໃນຄວາມບາບຂອງນະຄອນນັ້ນ, ແລະເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃດໆຂອງນະຄອນນັ້ນ.

⁵ ບາບຂອງນະຄອນນັ້ນກອງສູງຂຶ້ນພຽງຟ້າແລ້ວ, ແລະພະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈິດຈຳຄວາມປະພຶດຊົວຮ້າຍຂອງນະຄອນນັ້ນແລ້ວ.

⁶ ຈົງຕອບສະຫນອງນະຄອນນັ້ນເຫມືອນຢ່າງທີ່ນະຄອນນັ້ນເຄີຍຕອບສະຫນອງຄົນອື່ນໆ,

ແລະຈົງຕອບສະຫນອງການກະທຳຂອງນະຄອນນັ້ນເປັນສອງເທົ່າໃນສິ່ງທີ່ນະຄອນນັ້ນໄດ້ກະທຳ; ໃນຖ້ວຍທີ່ນະຄອນນັ້ນໄດ້ປະສົມໄວ້ກໍຈົງປະສົມລົງໄປເປັນສອງເທົ່າໃຫ້ນະຄອນນັ້ນ.

⁷ ນະຄອນນັ້ນໃຫ້ກຽດຕິນເອງແລະໃຊ້ຊີວິດຢ່າງຟຸມເຟືອຍຫລາຍເທົ່າໃດ, ກໍຈົງມອບຄວາມທຳມະຊາດ

ແລະຄວາມໂສກເສົ້າໃຫ້ແກ່ນະຄອນນັ້ນຫລາຍເທົ່ານັ້ນ, ເພາະນະຄອນນັ້ນເວົ້າໃນໃຈວ່າ ເຮົາຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຣາຊິນີ ເຮົາບໍ່ແມ່ນຍິງຫມ້າຍ

ແລະເຮົາຈະບໍ່ມີວິນຍານກັບຄວາມໂສກເສົ້າເລີຍ.⁸ ດ້ວຍເຫດນີ້ພິພິດຕ່າງໆຈະມາເຖິງນະຄອນນັ້ນພາຍໃນວັນດຽວ, ຄືຄວາມຕາຍ, ຄວາມໂສກເສົ້າ

ແລະຄວາມອຶດຢາກແລະຝ່າຍຜົນນະຄອນນັ້ນ, ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຊົງຮິດອຳນາດຍິງໃຫຍ່

ແລະພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ພິພາກສານະຄອນນັ້ນ."

⁹ ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ລ່ວງປະເວນີ ແລະໃຊ້ຊີວິດຢ່າງສະຫນຸກສະຫນານກັບນະຄອນນັ້ນ ຈະຮ້ອງໄຫ້

ແລະຮຳໂຮເມືອເຫັນຄວັນໄຟທີ່ເຜົາໄຫມ້ນະຄອນນັ້ນ¹⁰ ພວກເຂົາຈະອອກໄປຍືນຢູ່ຫ່າງໆດ້ວຍຄວາມຢ້ານຫລາຍການທຳມະຊາດນະຄອນນັ້ນ, ແລະກ່າວວ່າ

"ວິບັດ, ວິບັດແກ່ນະຄອນທີ່ຍິງໃຫຍ່, ບາບີໂລນ, ນະຄອນທີ່ເຂັ້ມແຂງ! ເພາະການລົງໂທດມາເຖິງເຈົ້າແລ້ວພາຍໃນຊົວໂມງດຽວ."

¹¹ ບັນດາພໍ້ຄ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະໂສກເສົ້າເມືອງຈາກນະຄອນນັ້ນ, ເພາະບໍ່ມີໃຜຊີ້ສິນຄ້າຂອງເຂົາອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ.¹² ສິນຄ້າເຫລົ່ານັ້ນຄື ຄຳ

ເງິນເຜັດພອຍ ຕ່າງໆ ໄຂ່ມຸກ ຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດດີ ຜ້າສີມ່ວງ ຜ້າໄຫມ ຜ້າສີແດງເຂັ້ມ ໄມ້ຫອມທຸກຊະນິດ ພາຊະນະທຸກຢ່າງທີ່ເຮັດມາຈາກງາຊ້າງ

ພາຊະນະທຸກຢ່າງທີ່ເຮັດຈາກໄມ້ລ້າຄ່າ ທອງເຫລືອງ ເຫລັກ ຫີນອ່ອນ.¹³ ອົບເຊີຍ, ເຄື່ອງເຫດ, ເຄື່ອງຫອມ, ນ້ຳມັນເຜົາເຄື່ອງຫອມ, ກຳຍານ, ເຫລົ້າອະນຸນຸມ

ນ້ຳມັນຫມາກກອກເຫດ, ແປ້ງຢ່າງດີ, ເຂົ້າບະເລ, ງົວແລະແກະ, ມ້າແລະລົດມ້າ, ລວມເຖິງຂ້ອຍໃຊ້ແລະຊີວິດຈິດໃຈມະນຸດດ້ວຍ.

¹⁴ ຜົນທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າປາຖະຫນາດ້ວຍສຸດໃຈນັ້ນກໍຫາຍໄປຈາກເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ຫລຸດຫລາ ແລະງາມສະຫງ່າທັງຫມົດຂອງເຈົ້າກໍຫາຍໄປ,

ບໍ່ມີໃຜໄດ້ພິບເຫັນອີກເລີຍ.

¹⁵ ບັນດາພໍ້ຄ້າທີ່ຂາຍສິນຄ້າເຫລົ່ານີ້ຊົງຮັງມີຂຶ້ນມາເພາະນະຄອນນັ້ນ ຈະຍືນຢູ່ຫ່າງໆ ເພາະຢ້ານຕໍ່ການທຳມະຊາດນະຄອນນັ້ນ

ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ແລະໂສກເສົ້າຢ່າງຫນັກ.¹⁶ ແລະກ່າວວ່າ ວິບັດ, ວິບັດແກ່ນະຄອນຍິງໃຫຍ່ທີ່ສວມໃສ່ຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດດີ ຜ້າສີມ່ວງ

ແລະຜ້າສີແດງເຂັ້ມ ແລະປະດັບດ້ວຍຄຳ ເຄື່ອງປະດັບ ແລະໄຂ່ມຸກນັ້ນ.¹⁷ ພາຍໃນຊົວໂມງດຽວ ຊັບສິນບັດທັງຫມົດນັ້ນກໍໄດ້ຫມົດກ້ຽງໄປ.

ນາຍສະເພົາທຸກຄົນແລະໂດຍສານພວກລູກເຮືອ, ແລະທຸກຄົນທີ່ມີອາຊີບຫາກິນທາງທະເລ ພວກເຫລົ່ານີ້ຕ່າງກໍຍືນຢູ່ຫ່າງໆ.

¹⁸ ພວກເຂົາສົງສຽງຮ້ອງເມື່ອເຫັນຄວັນໄຟທີ່ເຜົາໄຫມ້ນະຄອນນັ້ນ. ແລະກ່າວວ່າ

"ນະຄອນໃດຈະເຫມືອນນະຄອນນີ້?"¹⁹ ແລະສົງສຽງຮ້ອງໄຫ້ໂສກເສົ້າວ່າ, "ວິບັດ,

ວິບັດແກ່ນະຄອນຍິງໃຫຍ່ທີ່ຊົງທຸກຄົນທີ່ມີເຮືອທາງທະເລຕ່າງກໍຮັງມີຂຶ້ນຈາກຄວາມມັງຄັງຂອງນະຄອນນັ້ນ, ເພາະພາຍໃນຊົວໂມງດຽວ

ນະຄອນນັ້ນກໍຖືກທຳລາຍລົງ."²⁰ ຈົງຊົມຢືນດີເພາະນະຄອນນັ້ນເຫາະ, ເມືອງສະຫວັນ, ເຈົ້າຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ, ອັກຄະສາວົກທັງຫລາຍ,

ແລະບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງພິພາກສາລົງໂທດນະຄອນນັ້ນໃຫ້ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ."

²¹ ທູດສະຫວັນອີງຫນຶ່ງທີ່ມີຮິດອຳນາດກໍຍືນຢູ່ຫນ້າທີ່ເຫມືອນຫນ້າທີ່ແປ້ງຂະຫນາດໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ, ແລະໂຍນລົງໄປໃນທະເລແລ້ວກ່າວວ່າ,

"ບາບີໂລນ, ນະຄອນທີ່ຍິງໃຫຍ່, ຈະຖືກໂຍນລົງຢ່າງຮຸນແຮງເຊັ່ນນີ້ ແລະຈະບໍ່ມີໃຜໄດ້ພິບເຫັນນະຄອນນັ້ນອີກເລີຍ."²² ຈະບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນສຽງນັກດິດພິນ

ນັກດິນຕຣີ ນັກເປົ່າຊຸຍ ແລະນັກເປົ່າແກ, ໃນຕົວເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ຈະບໍ່ມີໃຜໄດ້ພິບເຫັນຊ່າງຝີມືໃດໆໃນຕົວເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

ຈະບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນສຽງໄມ້ແປ້ງໃນຕົວເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

²³ ຈະບໍ່ມີແສງໂຄມໄຟສ່ອງສະຫວ່າງໃນຕົວເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຈະບໍ່ມີໃຜໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຈົ້າບ່າວ, ແລະເຈົ້າສາວໃນຕົວເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ,

ເພາະພວກພໍ້ຄ້າຂອງເຈົ້າເຄີຍເປັນຄົນໃຫຍ່ຄົນໂຕເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະບັນດາປະຊາຊາດກໍຖືກລ້ວງໂດຍເວດມົນຂອງເຈົ້າ.

²⁴ ໃນນະຄອນນັ້ນກໍພິບເລືອດຂອງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມ ແລະຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ, ແລະເລືອດຂອງທຸກຄົນທີ່ຖືກຂ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນ."

19 ¹ ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເຫມືອນກັບສຽງດັງສະນັ້ນຂອງປະຊາຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນສະຫວັນ ກ່າວວ່າ "ຮາເລລູຢາ ຄວາມລອດພິນ

ພຣະສະຫງ່າຣາສີແລະຮິດອຳນາດຍິງໃຫຍ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ.² ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຖືກຕ້ອງແລະຍຸດຕິທັມ,

ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງພິພາກສາຢ່າງໂສເພນີຄົນສຳຄັນທີ່ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເສື່ອມຊາມດ້ວຍການລ່ວງປະເວນີຂອງນາງ.

ພຣະອົງຊົງແກ້ແຄ້ນຍິງຄົນນັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເລືອດຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຫລັງອອກມາ."

³ ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນຮ້ອງຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທີສອງວ່າ "ຮາເລລູຢາ

ຄວັນຈາກແປວໄຟທີ່ເຜົາໄຫມ້ນະຄອນນັ້ນກໍຟຸ້ງຂຶ້ນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ"⁴ ພວກຜູ້ອາດູໂສທັງຊາວສີທ່ານແລະສົງທີ່ມີຊີວິດທັງສີກໍກົມຂາບລົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທັບ

ພວກເພີນຮ້ອງວ່າ "ອາແມນ ຮາເລລູຢາ"

⁵ ແລ້ວມີສຽງອອກມາຈາກບັນລັງວ່າ "ເຈົ້າຜູ້ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ຢາກເກງພຣະອົງ ທັງຄົນເລັກນ້ອຍ ແລະຄົນມີອຳນາດ,

ຈົງສັນຮະເສີນແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ."

⁶ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເຫມືອນຢ່າງສຽງຂອງຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍເຫມືອນສຽງກ້ອງກັງວານຂອງນ້ຳຕົກຕາດທັງຫລາຍ,

ແລະເຫມືອນຢ່າງສຽງຟ້າຮ້ອງດັງສະນັ້ນວ່າ "ຮາເລລູຢາ ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຄອບຄອງຢູ່, ຄືພຣະເຈົ້າຊົງຮິດອຳນາດຍິງໃຫຍ່ສູງສຸດ.

⁷ຂໍໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຊົມຊືມ ແລະປິຕິຍົນດີຢ່າງໃຫຍ່ ແລະຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະອົງ ເພາະເຖິງເວລາແຫ່ງການສົມຣົດຂອງພຣະເມສານ້ອຍແລ້ວ, ແລະເຈົ້າສາວຂອງພຣະອົງກໍຕຽມຕົວຜ່ອມແລ້ວ.

⁸ເຈົ້າສາວນັ້ນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສວມໃສ່ຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດສະຫວ່າງເສາະໃສແລະສະອາດ" (ເພາະວ່າຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດນັ້ນຄືການປະພຶດອັນຊອບທັມຂອງຜູ້ບໍລິສຸດ).

⁹ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນບອກຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ, "ຈິງຂຽນລົງໄປຢ່າງນີ້ວ່າ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນມາງານລ້ຽງສົມຣົດຂອງພຣະເມສານ້ອຍກໍເປັນສຸກ," ທ່ານບອກອີກວ່າ "ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເປັນຄຳສັດຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ."¹⁰ ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າກໍກົມຕົວລົງໃກ້ຕີນຂອງທູດສະຫວັນເພື່ອຈະນະມັດສະການທ່ານ ແຕ່ທ່ານກ່າວກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ, "ຢ່າເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຊີນດຽວກັບທ່ານ, ແລະພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານທີ່ຢຶດຖືຄຳພະຍານກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າຈົນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າເຖິນ, ເພາະວ່າຄຳພະຍານກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້ານັ້ນເປັນຫົວໃຈຂອງການເປີດເຜີຍພຣະຄຳ."

¹¹ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນສະຫວັນເປີດອອກ ແລະຂ້າພຣະເຈົ້າເບິ່ງໄປເຫັນມ້າສີຂາວໂຕໜຶ່ງ.

ພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງຫລັງມ້ານັ້ນມີພຣະນາມວ່າສັດຊີແລະທ່ຽງແທ້. ພຣະອົງຊົງພິພາກສາແລະຊົງຕໍ່ສູ້ດ້ວຍຄວາມຊອບທັມ.

¹²ດວງຕາຂອງພຣະອົງເປັນເຫມືອນແປວໄຟ ແລະມີມົງກຸດຫລາຍອັນທີ່ເທິງຫົວຂອງພຣະອົງ,

ພຣະອົງຊົງມີພຣະນາມຈາຣຶກໄວ້ເທິງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງຊົງບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກເລີຍນອກຈາກພຣະອົງເອງ.¹³ ພຣະອົງຊົງນຸ່ງເສື້ອຄຸມທີ່ໄດ້ຈຸ່ມໃນເລືອດ ແລະພຣະນາມທີ່ເອີ້ນພຣະອົງນັ້ນຄືພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ກອງທັບທັງຫລາຍໃນສະຫວັນຂຶ້ນມາຂາວຕາມພຣະອົງໄປ ຕ່າງກໍສວມໃສ່ຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ, ສີຂາວແລະສະອາດ.

¹⁵ມີດາບຄົມດວງໜຶ່ງອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງຊົງໃຊ້ຝາດຝັນປະຊາຊາດຕ່າງໆ,

ແລະພຣະອົງຈະຊົງປົກຄອງພວກເຂົາທັງຫລາຍດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນເຫລັກທີ່ມີອຳນາດ,

ພຣະອົງຊົງປົບນ້ຳອະລຸນໃນອ່າງແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ສູງສຸດ.

¹⁶ພຣະອົງຊົງມີພຣະນາມຈາຣຶກເທິງເສື້ອຄຸມຂອງພຣະອົງ ແລະທີ່ຕີນຂາຂອງພຣະອົງວ່າ "ກະສັດເຫນືອກະສັດທັງຫລາຍ ແລະເຈົ້ານາຍເຫນືອເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍ."

¹⁷ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຢືນຢູ່ເທິງຕາເວັນ ທ່ານຮ້ອງປະກາດດ້ວຍສຽງດັງແກ່ນິກທັງຫມົດທີ່ປົນໄປມາຢູ່ກາງອາກາດວ່າ,

"ຈົນມາໂຮມກັນໃນງານກິນລ້ຽງຂອງພຣະເຈົ້າອັນຍິ່ງໃຫຍ່."¹⁸ ມາກິນຊົນຂອງບັນດາກະສັດ, ຊົນຂອງຜູ້ບັນຊາການທະຫານ,

ຊົນຂອງຄົນທີ່ມີອິດທິພົນຫລາຍ, ຊົນຂອງມ້າແລະຄົນທີ່ຂີ່ມັນ, ແລະຊົນຂອງມະນຸດທຸກຄົນ, ທັງຄົນເປັນອິສະຣະ ແລະເປັນທາດ ທັງຄົນເລັກນ້ອຍແລະຄົນມີອຳນາດດ້ວຍ."

¹⁹ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນສັດຮ້າຍ ແລະບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຜ່ອມທັງກອງທັບຂອງກະສັດເຫລົ່ານັ້ນ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍມາຊຸມນຸມກັນເພື່ອທຳສົງຄາມກັບພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງຫລັງມ້າ, ແລະກັບກອງທັບຂອງພຣະອົງ.

²⁰ສັດຮ້າຍໄດ້ຖືກຈັບຜ່ອມດ້ວຍຄົນທີ່ປອມຕົວເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ເຮັດຫມາຍສຳຄັນຕໍ່ຫນ້າມັນ

ແລະໃຊ້ຫມາຍສຳຄັນລ້ວງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບເຄື່ອງຫມາຍຂອງສັດຮ້າຍ. ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບູຊາຮູບຂອງມັນ

ທັງສອງຖືກໂຍນລົງທັງເປັນໃນບຶງໄຟທີ່ລຸກໂຫມ້ຢູ່ດ້ວຍມາດ.

²¹ຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ກໍຖືກຂ້າດ້ວຍດາບທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງຫລັງມ້ານັ້ນ ນົກທຸກໂຕກໍກິນຊົນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຕາຍແລ້ວ.

20 ¹ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ ທ່ານມີກະແຈຂອງເຫວເລິກ, ແລະທ່ານມີໄສ້ເສ້ນໃຫຍ່ຢູ່ໃນມືຂອງທ່ານ.

²ທ່ານຈັບພະຍານາກທີ່ເປັນນູດຶກດຳບັນ ຊົງເປັນມານຮ້າຍແລະມານຊາຕານ ແລ້ວມັດມັນໄວ້ຫນຶ່ງຝັນປີ.³ທ່ານຈົງໂຍນມັນລົງໄປໃນເຫວເລິກນັ້ນ, ແລະໃສ່ກະແຈແລະປະທັບຕຣາໄວ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນລ້ລວງປະຊາຊາດທັງຫລາຍໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ ຈົນຄົບເວລາຫນຶ່ງຝັນປີ ຫລັງຈາກນັ້ນ ມັນຈະຖືກປ່ອຍອອກມາເປັນເວລາສັ້ນໆ.

⁴ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນບັນລັງຫລາຍບັນລັງ. ຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງນັ້ນເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບສິດທິອຳນາດໃນການພິພາກສາ

ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນວິນຍານຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຕັດຫົວເພາະການເປັນພະຍານກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະເພາະພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ບູຊາສັດຮ້າຍ ຫລືຮູບຂອງມັນ, ແລະບໍ່ຍອມຮັບເຄື່ອງຫມາຍຂອງມັນ ໄວ້ເທິງຫນ້າຜາກ ຫລືທີ່ມືຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍກັບມາມີຊີວິດອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະຄອບຄອງຮ່ວມກັບພຣະຄຣິດເຈົ້າເປັນເວລາຫນຶ່ງຝັນປີ.

⁵ນອກຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້ສ່ວນຄົນອື່ນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວບໍ່ໄດ້ກັບມາມີຊີວິດອີກຄັ້ງຈົນກວ່າຝັນປີ ນັ້ນລ່ວງໄປແລ້ວ.

ໃຜທີ່ມີສ່ວນໃນການເປັນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍຄັ້ງທຳອິດກໍເປັນສຸກແລະບໍລິສຸດ.⁶ຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງຈະບໍ່ມີອຳນາດເຫນືອພວກເຂົາທັງຫລາຍ.

ແຕ່ພວກເຂົາຈະເປັນປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຂອງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ແລະຈະຄອບຄອງຮ່ວມກັບພຣະອົງໜຶ່ງຝັນປີ.

⁷ເມື່ອຄົບຫນຶ່ງຝັນປີແລ້ວ, ຊາຕານຈະຖືກປ່ອຍອອກມາຈາກຄູກຂອງມັນ. ມັນຈະອອກໄປລ້ລວງປະຊາຊາດຕ່າງໆທີ່ກະຈັດກະຈາຍຢູ່ຫົວໂລກ

ຄືໂກກແລະມາໂກກ ເພື່ອນຳພວກເຂົາມາຮ່ວມກັນ. ເພື່ອເຂົ້າສູ່ສົງຄາມ ຈຳນວນຂອງພວກເຂົາຈະນັບບໍ່ຖ້ວນເຫມືອນດັ່ງເມັດຊາຍທີ່ທະເລ.

⁹ພວກເຂົາຈະເດີນທາງອອກໄປຫົວແຜ່ນດິນໂລກ ແລະລ້ອມກອງທັບຂອງບັນດາຜູ້ເຊືອ, ແລະນະຄອນທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກໄວ້.

ແຕ່ໄຟໄດ້ຕິກລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະເຜົາຜານພວກເຂົາເສັຍ.¹⁰ມານທີ່ລ້ລວງພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຖືກໂຍນລົງໄປໃນບຶງໄຟປົນມາດ,

ທີ່ຊົງສັດຮ້າຍແລະຜູ້ປະກາດພຣະຄຳປອມໄດ້ຖືກໂຍນລົງໄປນັ້ນ. ພວກມັນຈະຖືກທຳຣະມານທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹¹ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນພຣະບັນລັງໃຫຍ່ສີຂາວ ແລະພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງບັນລັງນັ້ນ. ເມື່ອພຣະອົງຊົງປາກົດ ແຜ່ນດິນໂລກ

ແລະສະຫວັນກໍຕາຍໄປຈາກພຣະພິກຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພວກມັນບໍ່ມີທີ່ໄປ.¹²ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນບັນດາຄົນຕາຍ ທັງຄົນມີອິດທິພົນ

ແລະຄົນເລັກນ້ອຍຢືນຢູ່ຫນ້າພຣະບັນລັງນັ້ນ, ແລະຫນຶ່ງສື່ກໍຖືກເປີດອອກ ແລ້ວປື້ມອີກເຫລັ້ມໜຶ່ງກໍຖືກເປີດອອກດ້ວຍ, ຄືປື້ມແຫ່ງຊີວິດ.

ຄົນຕາຍກໍຖືກພິພາກສາຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາທີ່ມີບັນຫຶກໄວ້ໃນໜັງສືເຫລົ່ານັ້ນ.

¹³ທະເລກໍສົງຄົນຕາຍທີ່ຢູ່ໃນທະເລຄືນມາ. ຄວາມຕາຍແລະແດນຄົນຕາຍກໍສົງຄົນຕາຍທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນຄືນມາເຫມືອນກັນ,

ແລະພວກເຂົາທັງຫມົດກໍຖືກພິພາກສາຕາມສົງຄົນຕາຍເຂົາໄດ້ກະທຳນັ້ນ.¹⁴ຄວາມຕາຍແລະແດນມໍຣະນາກໍໄດ້ຖືກຖິ້ມລົງໃນບຶງໄຟ.

ບຶງໄຟນີ້ຄືຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງ.¹⁵ຖ້າຊື່ຂອງໃຜບໍ່ໄດ້ມີຈົດໄວ້ໃນປື້ມແຫ່ງຊີວິດ, ເຂົາກໍຈະຖືກໂຍນລົງໄປໃນບຶງໄຟ.

¹ແລ້ວຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນສະຫວັນໃຫມ່ແລະແຜ່ນດິນໂລກໃຫມ່, ເພາະວ່າຟ້າສະຫວັນເດີມ ແລະແຜ່ນດິນໂລກເດີມນັ້ນໄດ້ຜ່ານພິນໄປແລ້ວ, ແລະທະເລກໍ່ບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ²ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນະຄອນບໍລິສຸດ ຄົນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃຫມ່ຊຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນແລະຈາກພຣະເຈົ້າຊຶ່ງໄດ້ຮັບການຕຽມພ້ອມເຫມືອນຢ່າງເຈົ້າສາວທິປະດັບກາຍໄວ້ສໍາລັບເຈົ້າບ່າວຂອງຕົນ.

³ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງດັງຈາກພຣະຣາຊບັນລັງວ່າ "ເບິ່ງແມ່ ທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບມະນຸດແລ້ວ, ແລະພຣະອົງຈະຢູ່ກັບພວກເຂົາທັງຫລາຍ. ພວກເຂົາຈະເປັນຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະເຈົ້າເອງສະຖິດກັບພວກເຂົາ ແລະພຣະອົງຈະຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

⁴ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຊັດນ້ຳຕາທຸກຢົດຈາກຕາຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ແລະຈະບໍ່ມີຄວາມຕາຍ, ຫລືຄວາມໂສກເສົ້າ, ຫລືການຮ້ອງໄຫ້, ຫລືການເຈັບປວດອີກຕໍ່ໄປ ເພາະສິ່ງເດີມໆນັ້ນໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ.

⁵ແລ້ວພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງພຣະຣາຊບັນລັງກ່າວວ່າ "ເບິ່ງແມ່ ເຮົາສ້າງທຸກສິ່ງຂຶ້ນມາໃຫມ່." ພຣະອົງກ່າວອີກວ່າ "ຈົ່ງຂຽນລົງໄປເຖິດ ເພາະວ່າຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ເປັນຄໍາທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ແລະສັດຈິງ." ⁶ພຣະອົງກ່າວກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສໍາເລັດແລ້ວ ເຮົາເປັນອາລະຟາແລະໂອເມຄາ ເປັນເບື້ອງຕົ້ນແລະເປັນເບື້ອງປາຍ ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ທີ່ຫົວນ້ຳ ຕື່ມນ້ຳຈາກບໍ່ນ້ຳພູແຫ່ງຊີວິດໂດຍບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍອັນໃດເລີຍ."

⁷ຄົນທີ່ໄດ້ຊັບຊະນະຈະໄດ້ຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນມໍ່ອະດີດ ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາຈະເປັນລູກຂອງເຮົາ. ⁸ແຕ່ພວກທີ່ຂີ້ຢ້ານ ພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ພວກທີ່ບໍ່ພຶດຕິນຢ່າງຫນ້າຂີດຽດ, ພວກຂ້າຄົນ, ພວກລ່ວງປະເວນີ, ພວກໃຊ້ເວດມິນຄາຖາ, ພວກບຸຊາຮູບເຄົາຣົບ, ແລະທຸກຄົນທີ່ຂີ້ຕົວນັ້ນ ສ່ວນທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຢູ່ໃນບຶງໄຟບິນມາດຕິລູກໃຫມ່ຢູ່ນັ້ນເປັນຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງ.

⁹ແລ້ວທູດສະຫວັນອົງຫນຶ່ງໃນເຈັດອົງທີ່ຖືຂັນເຈັດຫນ່ວຍອັນເຕັມໄປດ້ວຍພິພິດສຸດທ້າຍເຈັດຢ່າງນັ້ນ, ມາເວົ້າກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ມາທີ່ນີ້ ເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານເບິ່ງເຈົ້າສາວທິເປັນມະເຫສີຂອງພຣະເມສາຟ້ອຍ.

¹⁰ແລ້ວທ່ານນໍາຂ້າພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາສູງຫນ່ວຍໃຫຍ່ແລະສະແດງໃຫ້ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນນະຄອນບໍລິສຸດຄົນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຊຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນແລະຈາກພຣະເຈົ້າ.

¹¹ເຢຣູຊາເລັມເຕັມໄປດ້ວຍພຣະສີອິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະແສງສະຫວ່າງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງນະຄອນນັ້ນເຫມືອນເພັດພອຍ, ເຫມືອນດັງແກ້ວມະນີໄຊດອນເສາະໃສ. ¹²ນະຄອນນັ້ນມີກໍາແພງໃຫຍ່ແລະສູງມີປະຕູສິບສອງປະຕູ, ແລະທີ່ປະຕູມີທູດສະຫວັນສິບສອງອົງ ເທິງປະຕູມີຊີເຜົາຂອງປະຊາກອນອິສະຣາເອນສິບສອງເຜົາຈາກຮີກໄວ້. ¹³ກໍາແພງແຕ່ລະດ້ານມີປະຕູຢູ່ສາມປ່ອງ, ຄືທິດຕາເວັນອອກມີສາມປ່ອງ, ທາງດ້ານເຫນືອມີສາມປ່ອງ, ທາງດ້ານໃຕ້ມີສາມປ່ອງ, ແລະທາງດ້ານຕາເວັນຕົກມີສາມປ່ອງ.

¹⁴ກໍາແພງຂອງນະຄອນນັ້ນມີຖານສິບສອງຖານ, ແລະເທິງຖານເຫລົ່ານັ້ນມີຊີສິບສອງຊີຂອງອັກຄະສາວິກສິບສອງທ່ານຂອງພຣະເມສາຟ້ອຍ.

¹⁵ອົງທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພຣະເຈົ້ານັ້ນມີໄມ້ວັດແທກທີ່ເຮັດດ້ວຍຄໍາ ເພື່ອຈະແທກນະຄອນ ປະຕູແລະກໍາແພງຂອງນະຄອນນັ້ນ.

¹⁶ນະຄອນນັ້ນເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມຈະຕຸ້ດ; ຄວາມຍາວນັ້ນເທົ່າກັບຄວາມກວ້າງ, ທ່ານແທກນະຄອນນັ້ນດ້ວຍໄມ້ວັດແທກໄດ້ດັງນີ້, ສອງພັນສີ່ຮ້ອຍກິໂລແມັດ (ຄວາມຍາວ ຄວາມກວ້າງແລະຄວາມສູງຂອງນະຄອນນັ້ນເທົ່າກັນ). ¹⁷ທ່ານຍັງແທກກໍາແພງນະຄອນນັ້ນໄດ້, ຫນ້າຫົກສິບແມັດຕາມມາດຕາວັດແທກຂອງມະນຸດ (ຊຶ່ງເປັນເຫມືອນເຄື່ອງແທກຂອງທູດສະຫວັນເຊັ່ນກັນ).

¹⁸ກໍາແພງນັ້ນສ້າງດ້ວຍແກ້ວມະນີໄຊ, ແລະນະຄອນນັ້ນສ້າງດ້ວຍຄໍາບໍລິສຸດທີ່ເສາະໃສເຫມືອນແກ້ວ.

¹⁹ຖານຂອງນະຄອນນັ້ນປະດັບປະດາດ້ວຍເພັດພອຍທຸກຊະນິດ. ອັນທໍາອິດເປັນແກ້ວມະນີໄຊ, ສອງເປັນໄຟທູນ, ອັນທີສາມເປັນໂມຣາ, ອັນທີສີ່ມໍ່ອະດີດ, ²⁰ອັນທີຫ້າບູດ, ອັນທີຫົກພິລາ, ອັນທີເຈັດເປັນບຸດສະບາຄໍານ້ຳແກ່, ອັນທີແປດແມ່ນເພທາຍ, ອັນທີເກົ້າເປັນບຸດສະບາຄໍານ້ຳອ່ອນ, ອັນທີສິບເປັນຢົກ, ອັນທີສິບເອັດນິນ, ແລະອັນທີສິບສອງເປັນແກ້ວເພທາຍສີ່ມ່ວງ.

²¹ປະຕູທີ່ສິບສອງນັ້ນ ເຮັດດ້ວຍໄຂ່ມຸກສິບສອງຫນ່ວຍ; ປະຕູລະຫນ່ວຍແລະຖະຫນົນໃນນະຄອນນັ້ນ ເປັນຄໍາບໍລິສຸດເສາະໃສເຫມືອນແກ້ວ.

²²ຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະວິຫານໃນນະຄອນນັ້ນ ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດອໍານາດຢຶງໃຫຍ່ສູງສຸດ ແລະພຣະເມສາຟ້ອຍເປັນພຣະວິຫານນະຄອນນັ້ນ.

²³ນະຄອນນັ້ນບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຕາເວັນ ຫລືເດືອນເພື່ອທີ່ຈະສ່ອງແສງໃຫ້ແກ່ນະຄອນນັ້ນແລ້ວ, ແລະ ໂຄມຂອງນະຄອນນັ້ນຄືພຣະເມສາຟ້ອຍ.

²⁴ປະຊາຊາດທັງໝົດໃນໂລກຈະທຽວໄປມາໃນທ່າມກາງແສງສະຫວ່າງຂອງນະຄອນນັ້ນ. ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະນໍາສະຫງ່າຣາສີຂອງພວກເຂົາເຂົ້າມາໃນນະຄອນນັ້ນ. ²⁵ປະຕູຕ່າງໆຈະເປີດຢູ່ຕະຫລອດວັນຈະບໍ່ຖືກປິດຈັກເທື່ອ ແລະຈະບໍ່ມີເວລາກາງຄືນທີ່ນັ້ນ.

²⁶ພວກເຂົາຈະນໍາສະຫງ່າຣາສີ ແລະກຽດຂອງບັນດາປະຊາຊາດເຂົ້າມາໃນນະຄອນນັ້ນ,

²⁷ແລະສິ່ງໃດທີ່ເປັນມົນທົນຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃນນະຄອນນັ້ນໄດ້ເລີຍ. ຫລືຄົນໃດທີ່ເຮັດການອັນຫນ້າຮ້ອຍາຍ ຫລືຫລອກລວງກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໄດ້ເຊັ່ນກັນນອກຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມີຊີວິດໄວ້ໃນປີມແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເມສາຟ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

22 ¹ແລ້ວທູດສະຫວັນສະແດງໃຫ້ຂ້າພຣະເຈົ້າເຫັນສາຍນ້ຳທີ່ມີຊີວິດຊຶ່ງໃສເຫມືອນແກ້ວ ໂຫລອກມາຈາກພຣະບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຂອງພຣະເມສາຟ້ອຍ ²ນ້ຳນັ້ນໂຫລລົງຜ່ານກາງທາງຂອງນະຄອນນັ້ນ. ແຕ່ລະຝັ່ງຂອງແມ່ນ້ຳມີຕີນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດທີ່ອອກຫມາກສິບສອງຊະນິດ, ແລະເກີດຫມາກທຸກເດືອນ ໃບຂອງຕົ້ນໄມ້ນັ້ນມີໄວ້ເພື່ອປິ່ນປົວບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍໃຫ້ດີ.

³ຄໍາສາບແຊ່ງຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ ພຣະບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າແລະຂອງພຣະເມສາຟ້ອຍຈະຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ, ແລະບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ⁴ພວກເຂົາຈະເຫັນພຣະພິກຂຸຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະຕິດຢູ່ທີ່ຫນ້າຜາກຂອງພວກເຂົາ. ⁵ກາງຄືນຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ ພວກເຂົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີແສງຈາກຕະກຽງຫລືຈາກຕາເວັນ ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືພຣະເຈົ້າຈະຊົງສ່ອງແສງສະຫວ່າງແກ່ພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາຈະຄອບຄອງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

⁶ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນເວົ້າກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ "ຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ເປັນຄໍາທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ແລະສັດຈິງ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືພຣະເຈົ້າແຫ່ງວິນຍານຂອງຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມ ໄດ້ຊົງສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງມາສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນໃນບໍ່ຊ້ານີ້ແກ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ." ⁷"ເບິ່ງແມ່ ເຮົາຈະມາໃນໄວໆນີ້ ຄົນທີ່ເຮັດຕາມຄໍາທ່ານວາຍຂອງຫນັງສືເຫລົ່ານີ້ກໍເປັນສຸກ."

⁸ຂ້າພຣະເຈົ້າຄືໂຢຮັນ ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເມື່ອຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະໄດ້ເຫັນແລ້ວ ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍໂມ້ມຕົວລົງນະມັດສະການໃກ້ຕີນຂອງເຫລົ່າທູດສະຫວັນທີ່ສະແດງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ຂ້າພຣະເຈົ້າ. ⁹ທ່ານເວົ້າກັບຂ້າພຣະເຈົ້າວ່າ, "ຢ່າເຮັດແນວນັ້ນ ເຮົາເປັນຜູ້ຮ່ວມຮັບໃຊ້ກັບທ່ານ, ກັບພວກພິນ້ອງຂອງທ່ານຊຶ່ງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະຄໍມ, ແລະກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດຕາມຖ້ອຍຄໍາໃນຫນັງສືເຫລົ່ານີ້ ຈົ່ງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າເຖິດ!"

¹⁰ທ່ານເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ "ຢ່າປົກປິດຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງຄໍາທ່ານວາຍ ໃນປີມື້ໄວ້ເປັນຄວາມລັບ, ເພາະວ່າເວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.

¹¹ຈົງໃຫ້ຄົນຊົວເຮັດຊົວຕໍ່ໄປ ຈົງໃຫ້ຄົນຊົວຊ້າເຮັດການຊົວຊ້າຕໍ່ໄປ, ຈົງໃຫ້ຄົນຊອບທັມເຮັດສິ່ງຊອບທັມຕໍ່ໄປ, ຈົງໃຫ້ຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດຕໍ່ໄປ."

¹²"ເບິ່ງແມ ເຮົາຈະມາໄວໆນີ້. ພ້ອມກັບບໍາເຫັນດຂອງເຮົາມານຳ, ເພື່ອທີ່ຈະຕອບແທນແຕ່ລະຄົນຕາມການກະທຳຂອງເຂົາ. ¹³ເຮົາຄືອາລາຟາແລະໂອເມຄາ ເປັນເບື້ອງຕົ້ນແລະເປັນເບື້ອງປາຍ, ເປັນປະຖົມມະການແລະເປັນອາວະສານ.

¹⁴ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ລ້າງເສື້ອຜ້າຂອງຕົນເອງກໍ່ເປັນສຸກ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະມີສິດໃນການກິນຜົນຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ ແລະເຂົ້າໄປໃນນະຄອນນັ້ນທາງປະຕູໄດ້¹⁵ ດ້ານນອກມີພວກຫມາ ພວກໃຊ້ເວດມົນຄາຖາ, ພວກລ່ວງປະເວນີ, ພວກຂ້າຄົນ, ພວກບູຊາຮູບເຄົາຣົບ ແລະທຸກຄົນທີ່ຮັກແລະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຫລອກລວງ.

¹⁶ເຮົາ, ຄີເຢຊູ, ຜູ້ສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງເຮົາໃຫ້ໄປເປັນພະຍານແກ່ທ່ານກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສຳຫລັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ.

ເຮົາເປັນກົກເຄົາແລະເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ, ແລະເປັນດາວເພັກດວງໃສ່ຮຸ່ງເຮືອງ.

¹⁷"ມາເຖີດ" ໃຫ້ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນກ່າວວ່າ "ມາເຖີດ" "ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ຫົວນ້ຳກໍ່ໃຫ້ເຂົາເຂົ້າມາ! ແລະຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ມີຄວາມປາຖະໜາ ກໍ່ໃຫ້ເຂົາມາຮັບນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍຄ່າອັນໃດເລີຍ."

¹⁸ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານແກ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຄໍາທ່ານວາຍໃນປີເຫລົ່ານີ້ວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດເພີ່ມຕື່ມສິ່ງໃດເຂົ້າໄປໃນຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ ພະເຈົ້າກໍ່ຈະຊົງເພີ່ມຕື່ມພິພິດທີ່ມີຂຽນໄວ້ໃນປີເຫລົ່ານີ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນດ້ວຍ.¹⁹ ຖ້າຜູ້ໃດຕັດຖ້ອຍຄໍາອອກໄປຈາກຫນັງສືຄໍາທ່ານວາຍເຫລົ່ານີ້, ພະເຈົ້າກໍ່ຈະຊົງຕັດສ່ວນແບ່ງຂອງເຂົາໃນຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດແລະນະຄອນບໍ່ຮູ້ສຸດຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ໃນປີເຫລົ່ານີ້ອອກໄປດ້ວຍ.

²⁰ພະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນພະຍານໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກ່າວວ່າ "ແນ່ນອນ ເຮົາຈະມາໃນບໍ່ຊ້ານີ້" ອາແມນ! ຂໍເຜດສະເດັດມາເຖີດພະເຢຊູອົງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!

²¹ຂໍໃຫ້ພະອຸນແຫ່ງພະເຢຊູພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົງສະຖິດຢູ່ກັບໄພ່ພົນຂອງພະອົງທຸກຄົນເຖີນ. ອາແມນ.